Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano constructus : in quo praeter alia plurima quae primus praestitit vocabula [...]

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

{BnF

gallica
BIBLIOTHÈQUE
NUMÉRIQUE

Estienne, Henri (1528?-1598). Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano constructus : in quo praeter alia plurima quae primus praestitit vocabula in certas classes distribuit, multiplici derivatorum serie... ([Reprod.]). 1572.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF.Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :
 *La réutilisation non commerciale de ces contenus est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source.
 *La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service.

Cliquer ici pour accéder aux tarifs et à la licence

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

 *des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.
 *des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter reutilisation@bnf.fr.

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

THESAVRI
linguæ Græcæ
ab Henr. Stephano constructi

TOMVS II.

BIBLIOTHEK
DER
CANTONALEN
LEHR-
ANSTALTEN
ZU
ZÜRICH

LECTORI HVIVS THESAVRI
LINGVAE GRAECAE.

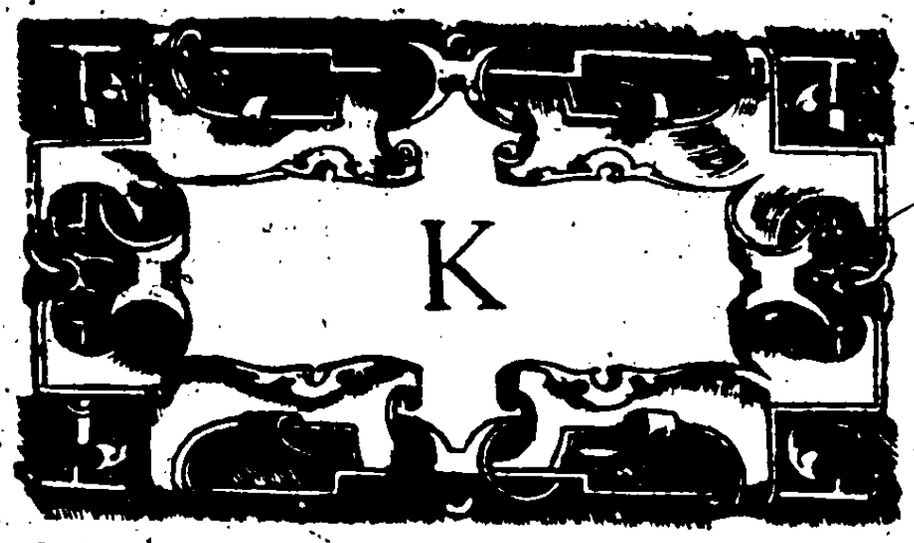
ADmonitum te volui, lector, non fore tibi quærendum hoc in Tomo nomen Καίσαρ, totúmque eius comitatum, post Κεσαρ: sed in calce ipsius Tomi. Quum enim diu multúmque cogitassem priorémne huic Κεσαρ an illi Καίσαρ locum dare deberem, diúque dubius hæsissem, quum vtrinque rationes quæ me monerent haberem: accidit tádem vt quú nomen Κεσαρ priores sedes occupare permisissem, tanta stipatum caterua venerit, vt dum animum meum in instruendis suis ordinibus detinet, interim mihi ex memoria comperitorem suũ extruserit. Nec verò hîc tantùm sed alibi quóque talia contigisse scio: sed consulendum tibi esse indicem memineris, vt quo quidque loco positum sit cognoscas. tunc certè, siquid non esse vbi debuit, non tamen deesse comperies. Hoc præterea te ex me intelligere volui: quum literam K simúlque secúdum tomum à verbo Καθαίρω auspicatus essem, non vtens ea separationis forma quam cæteri Tomi postea habuerũt, libuisse eadem opera voci illi Καθαίρω quasdam, nec non de ipsa litera K aliúsque nonnulla præfigere: magistramen ad implendas paginas, quàm quòd cum vllo incommodo hinc abesse & in indicem referuari possent.

VALE.

P

V VI

Κάππα

K κ

LIttera dicta fuit Κάππα, necnon Κόππα, sed χ γλῶσσαν, vt docebo paulo post. Vsurpatum autem fuit Κάππα pluraliter quoque: in prouerbio, τρία κάππα κάκιστα, id est, Tria cappa pessima: videlicet, Cappadocia, Creta, & Cilicia, inquit Suidas. Notantur certè hoc prouerbio tria trium nationum peruersa ingenia, peruersique mores. Quarum duæ posteriores aliis etiam prouerbiis sunt infames. Extat enim de Cilicibus & hoc, Κίλιξ οὐ ῥᾳδίως ἀληθεύει, Cilix non facilè verum dicit, vel, vera loquitur. Atque adeo hinc est etiam VERBVM Κιλικίζειν, SIVE Κιλικίζεσθαι, pass. voce, pro κακοηθεύεσθαι, siue κακοηθίζεσθαι. Illud Suidas, hoc autem habet Hesychius: vterque vocem passiuam Κιλικίζεσθαι non actiuam Κιλικίζειν afferens. At Eustath. hanc actiuam vocem Κιλικίζειν habet: dicens, Κιλικίζειν (SICVT ET Αἰγυπτιάζειν) esse τὸ πανουργεύεσθαι. Quinetiam COMP. Ἐσμυρνικίζεσθαι apud illos lexicographos legitur: vel potius apud Hesychium quidem passiua hæc vox Ἐσμυρνικίζεσθαι, apud Suidam verò ACT. Ἐσμυρνίζειν: & PASS. Ἐσμυρνίσθαι. Postquam enim dixit Cilices improbitate fuisse infames, subiungit, Vnde & Ἐσμυρνίσθαι, pro κακοηθεύεσθαι. Est enim Ἐσμυρνίζειν, τὸ κακοηθίζεσθαι. Sed fortitan aliter scripta hæc reliquit: quum alioqui absurdè videatur dici, ideo Ἐσμυρνίσθαι esse κακοηθεύεσθαι, quòd Ἐσμυρνίζειν sit κακοηθίζεσθαι. Est enim idem per idem probare: nec magis ex Ἐσμυρνίζειν confirmari potest significatio verbi Ἐσμυρνίσθαι, quàm ex Ἐσμυρνίσθαι significatio verbi Ἐσμυρνίζειν. Cæterùm inuenitur ETIAM Κιλίκιος ἄλεθρος prouerbialiter dictum: id est Cilicium exitium, de crudeli & immani. Cilices enim, ob piraticam quam exercebant, & assiduas hostium depræ dationes, infames erant immanitatis & crudelitatis nomine. Quapropter & Attici vindictas acerbiores Κιλικίους appellabant. Hæc Eras. partim ex Suida, partim ex Hesychio. Ego autem aliquando suspicatus sum pro ἄλεθρος legendum esse ἀλήθειος: vt ἀληθείας expositio esset illius Κιλικίους. Habemúsque fortasse huius lectionis aliquod vestigium apud Hesychium, in interpunctione quæ est inter Κιλικίους & ἄλεθρος. Hoc saltem fatendum est, Κιλικίου ἄλεθρον, si quendo vsitatiorem loquendi morem, prima fronte passiuè potius quàm actiuè accipi: id est, pro exitio quod passi sint Cilices: quum tamen hìc contrà intelligendum sit de eo quod intulerint seu inferre soliti sint Cilices. Sed ad Cretes veniendum est: à quibus est itidem VERBVM Κρητίζειν, q. d. Cretizare: pro Mentiri. (sequendo vulgatum illud, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. id est, Cretenses semper sunt mendaces. quod est initium hexametri versus apud Paulum apost. ex Epimenide sumpti, vt quidam putant. Eadem certè verba hexametrum versum apud Callimachum inchoant: sed is aliis finitur verbis quàm apud Paulum) Κρητίζειν, inquit Eustath. τὸ ψεύδεσθαι, quod etiam apud Callimachi scholiastem legitur, necnon apud Suidam. At Hesych. cum ψεύδεσθαι addit ἀπατᾶν, id est decipere. Prouerbialiter autem dicitur πρὸς Κρῆτα κρητίζειν, Aduersùs Cretensem Cretizare, pro Aduersùs mendacè mendacia vti. (Quæ forma, sed diuerso sensu, dicitur πρὸς Κᾶρα καρίζειν)

A At verò COMPOS. Συλλητίζειν dicebatur de iis qui, Cretensium more, post seditionem aut quampiam discordiam, inter se reconciliari hostibus aliunde inuadentibus resistebant coniunctis viribus. Et hic omnium aduersùs communes hostes consensus, fuit DICTVS Συλλητισμός. Vide Plutarch. in libello De fraterna charitate. Extant porro & alia verba à quarundam gentium nomine derivata, eáque itidem infamantia. Quorum in numero est VERB. Ἀσσυρίζειν pro αἰσχρουργεῖν. Sed de hoc alibi.

Κάππα Λιβυκῶς legitur apud eundem Suidam, quod ille exp. κακόν. Erasmus existimat in hoc dicto respici ad geminum κάππα, quo scribitur vox κακά: ac similè figura Plautù appellasse furem, etium literarù hominẽ.

Interdùm hæc litera κ numeri nota est, nimirum vigenarii: sicut ι nota est denarii, & λ tricenarii, atque ita deinceps.

Fuit autem dictum ETIAM Κάππα pro Κόππα, sed χ γλῶσσαν, vt inquit Eustath. (vbi VOX γλῶσσα intelligenda est ἀπὸ ξενικοῦ μέρους ἑλληνικῆς, vt ipse alibi exponit) Atque inde esse NOMEN Κεππίας. Est autem hæc vox apud Aristophanẽ nomen equi, in Nubibus, ὅτι ἐπιδέξιον τὸν κέντρον. Vbi schol. itidem censet hanc esse nominis κεππίας originem. Scribit enim κεππίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ: vt σαμφόρας, eos quibus σ. Adiungitque aliam illius nominis κεππίας expositionem, sed quam minimè probat. vt nimirum κεππίας dictus sit ὁ κάλλιον καὶ καλλίονα τῆς ἐπιπλῆς τὸ ἵππειον. Idem tamen (nisi fortè alius verba hæc esse putanda sint) exponẽs hunc eiusdem comœdiæ locum, — ἐγὼ χαλκίδιον μοι πρίζει διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κεππίας, annotat κεππίας appellari non simpliciter ab illius literæ impressione, sed simul etiam respiciendo ad verbum κεντέω. Scribit enim, μετὰ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοὺς ὀπισθοφόρους αὐτοῦ τῶν ἵππων ὅλους. Quòd si hæc expositio voci isti hìc conuenit, non dubium est quin & illic conueniat. Sed ego malim simpliciter κεῖ τὸ χαρακτῆρος intelligere, assentiente etiam Eustathiò, & NOMINE Σαμφόρας mecum facientes: vtpote in quo ad ipsum χαρακτῆρα tantummodo respiciatur. Idem Aristoph. in illa Nubium comœdia, Οὔτ' αἰπὺς, οὔτ' ὀξὺς, οὔτ' εὐσαμφόρας. Vbi scholiast. esse ait dictos hoc nomine equos qui haberent σ in femore. Sed apud eum legitur σαυρόφορας, non σαμφόρας. addítque & cum μ & cũ ω scribi hoc vocabulum. Adeò vt, sequendo illum, possit SCRIBI Σαυφόρας, quoque sicut Σαμφόρας. Athen. tamẽ habet duntaxat hanc scripturam per μ, itémque Eust. nullam alterius mentionem faciens. Eius verba sunt hæc, comm. in principium libri Iliadis, ὅτι δὲ τὸ Κάππα στοιχεῖον Κόππα καὶ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ τὸν Κεππίαν ἵππον εὐσήμους οὕτω λέγοντες διὰ τὸ ἔχειν τὸ ἐπιτυχὸν ἵππου ὡς σῆμα Σαμφόρας, ὡς καὶ ἱστορεῖται τοῦ Ἀλεξάνδρου ἵππον εἶναι Βουκεφάλαν. Ἄλλοι δὲ Σαμφόρας. Hesych. quoque & Suidas Σαμφόρας duntaxat habent. Quod compositum sonare puto perinde ac si quis dicat, σημαντικόν. Quod autẽ scribit Eustath. notam illam literæ fuisse inustam, optimè conuenit cum iis quæ apud Anacreontem legimus initio cuiusdam odarii, Κτήσομαί μὲν ἵππον Πυρὸς χαρακτῆρα ἔχοντα. Atque hìc vicissim ea χάραξ conuenit cum verbis scholiastæ cuius meminit

notam illam ϗ μαγὶ imprimi ſolitam dicentis.
Κατ᾽ ἐφίππους autem dictus à Luciano videri poſſit quòd Ariſtophane vocat᾽ eſt equus κατ᾽ ἐφίππιον. Aſſeritur enim ex illo, ἢ ἵππον κατ᾽ ἐφίππιον Μῆδον, ἢ κατ᾽ ἄνδρα ἑξήκοντα ὁπλίτας. Vbi quicunq; loquens ab eo inducitur, (aſſerũtur enim hæc ex eo, non indicato dialogi nomine) iocoſè hæc nomina vſurpat, vt opinor, & quidẽ à ſe ficta. Quod porrò in v.l. habetur, κατ᾽ ἐφίππιον equũ dictum fuiſſe eũ qui ferret literam Cappa, hoc quidem extra cõtrouerſiam eſſe debere puto: ſed quod ibi additur, literã hanc eximii equi fuiſſe notã, hoc verò, neſcio quo teſtimonio nitatur. Neque enim apud Ariſtoph. videmus equũ κατ᾽ ἐφίππιον (quem Luc. κατ᾽ ἐφίππιον dixiſſe exiſtimatur) ei præferri quem σαμφόρον appellat, id eſt, ut ita enim compoſitum hoc vocabulum relinquã, cuius exemplo Lucianũ illud κατ᾽ ἐφίππιος dixiſſe credibile eſt. Illud certè ΝΟΜΕΝ Χιάζοντος nõ minus nouè ab eo vſurpari crediderim de equo eximio deductũ à Centaurorum nomine, qui optimi optimorum equorũ agitatores fuiſſe perhibẽtur. Cæterùm vt literæ quædam equis imprimebantur, ſic etiam aliis quibuſdã rebus, vt numiſmatibus, nécnon clypeis. Nã Lacedæmonii quidem Λ, vtpote primam nominis ſui literã, clypeis ſuis imprimebãt: vt Meſſenii illis finitimi, literã Μ. vnde Eupolis apud Euſt. ΔΙΧΑΤ᾽ ἐπὶ Λακώνων plurali numero pro clypeis ſcribens, ἔδακτάζων δ᾽ ἰδὼν τὰ Λάκωνα ἐπὶ Λακώνων. i. ἐπὶ τοὺς ἀσπίδας, inquit Euſt. Apud Xen. ſunt itidem clypei notati literã ϵ. Quod autem ad numiſmata attinet, recordor in præſentia literæ χ dũtaxat, qua Athenienſes adulterinos nummos notabant: eámq; rem ſignificabant VERBO Χιάζειν. Quũ enim Chios odio proſequerentur, quemcunq; nummum vitioſum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à ſe Chios eodem modo reiici innuẽtes. Talem deinde nummum DICEBANT Χῖον: vt in hac voce leges. Sed quod apud Euſtathium generalius eſt, alii Athenienſes in ſuo tantùm aduerſus Chios bello feciſſe cõmemorant. Vtcunque ſit, huc pertinet Χιάζειν, ſi quidem eo ſignificetur Notare vt ſpurium: SICVT Χιάζοντες εἴχος dici putatur à Bud. qui notatur vt ſpurius. Quæ verba accepiſſe eum ex Sophoclis & Eurip. ſcholiaſtis puto. ab iis enim quidam verſus χιάζοντ᾽ dicuntur. vt hic in verſum ictũ tragœdiæ quæ inſcribitur Oreſtes, Ἔλεον, πίτνω λίτομαι σὸν ἄγαν πρόσω ὁρᾶς, annotat, ὡς: πίτνω καὶ ὕστερος αἰτούμενος τὸ ἔλεον. ὅθεν καὶ χιάζεται ὁ εἴχος. σημαίνων τὸ ὑπόπτως τῆς ἐλέους. Sed fortaſſis aliquid aliud ſub hoc verbo latet. Interdum certè dicũt ſimpliciter τὸ χιάζειν ſignificantes. vt apud Soph. in Philoctete, p. 401, meæ edit. ſchol. in hunc ſecundum verſum, Οὐκ οὖν μέλλεις Σύντομα λαμπρὰ, annotat, τὸ χιάζεις, ἀντὶ τοῦ λαμπρὸν ἔπεσθαι αὐτὸ σπεύδοντα τοῦ λαμβάνειν. Sed quũ & alias ſignificationes habeat verbum iſtud Χιάζειν, de iis eadem opera dicendum fuerit: ac primùm de ea quæ à Chiorum nomine indem petita eſt. Hęc quidẽ habet ducaxat, χιάζειν, παρὰ Χίοις. At Poll. lib. 9, c. 9, in titulo περὶ δημοσίων καὶ ἀδίκων νομισμάτων, ſcribit, τὸ μὴν παρὰ Χίοις χιάζειν, ἢ χιάζειν, τὰ ἀδόκιμα χαλκᾶ χρῆσθαι, λέγει Δημοκρίτου τοῦ Χίου, καὶ Φιλοξένου τοῦ Σφηττίου καὶ ὑπ᾽ ἄλλων ἱκανῶν. Sed pro Philoxeno nominat Theoxenidem Suidas, quẽ vide. Fuerit certè Χιάζειν, Chium illum Democritũ imitari in curioſa nimium & aliquid nimis operoſæ atq; adeo ſupermacanæ artis habẽte modulatione. (Simul autem obſerua VERBVM, Δοριάζειν: quod itidem interpretãdum fuerit, Siphnium illum ſiue Philoxenũ ſiue Theoxenidẽ in curioſa nimium & aliquid ſuperuacaneæ artis habente modulatione imitari.) At verò Χιάζειν à forma ipſa literæ χ, redditur Decuſſare. Vnde verbale NOMEN Χιασμὸς, Decuſſatio, οἷς τὸ χ ἐναπεικάζεται, Platonis Ira v. Jin quibus annotatur etiam, χιασμὸν eſſe figuram, quãdo quatuor propoſitis, tertiũ ſecundo reſpondet & conuenit, quartum primo. Et χιασμὸν dici periodũ ab Hermog. tomo 4. De inuent. χιασμὸν admittere, quum videlicet in quadrimembri circuitu vtriſq; propoſitionibus ambæ redditiones correſpondent & conueniunt: & contrà, vt apud Demoſth. Olynth. 2, ὁ δὲ Φίλιππος ἐκ τῶν ἐναντίων ἐκ τῶν ἐλαχίστων μεγέθη κατεσκεύακεν,

ὑμεῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν πρώτων· ὑμεῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐλαχίστων ἐκινδυνεύσατε χρήματα καὶ ἐκ τῶν μεγίστων ἀπολωλέκατε. Dicitur autem χιασμὸς à χ literæ, quæ cruris in modũ inter ſecantibus ſeipſas duabus obliquis lineis figuratur. Hactenus v.l. Sed alia χιασμοῦ ἐφίππου exempla vide apud ipſum Hermog. tomo illo 4, in eo c. in quo de periodo tractat. Eſt porro à verbo Χιάζειν deductum ΝΟΜΕΝ Χιασὶς, ex hoc verò, ADVERB. Χιαστὶ, ſit autẽ χιαστὶ. (ſequendo interpretationẽ datam nomini χιασμὸς, Decuſſatio) Decuſſationis formam habẽns. Vnde apud Euſt. χιαστὶ ζυγοὶ δοκῶν, item χιαστὶ πίπτειν. Apud eundem eſt Χιαστὶ κεῖσθαι. ſed hoc eſt ab ipſis Chiis, vt ex eius expoſitione cognoſces. At verò χιαστὶ πρὸς ἄλληλα apud Proclũ in Euclidem, pertinet ad illam literæ vocis ſignificationẽ de qua nunc agitur. Iam verò quoniã in hunc ſermonem ingreſſus ſum, ea quæ de aliis quoque literis in mentem mihi nunc veniunt, addẽda his cenſeo: quum alioqui hic omiſſa, aliũ ſibi locum, minus fortaſſe commodum, poſtulatura ſint. Primum autem in iis locũ LITERAE Λαμβδᾶ dandum eſſe cenſeo, quòd plura de ea quàm de cæteris dicẽda nunc occurrant. Præmonẽndúſq; eſt lector, inueniri ΛΤΙΑΜ Λαμβδᾶ. vnde eſt Λακεδαιμόνιος pro Λαμβδακεδαιμόνιος, vt infrà docebitur. Sed habet alios quoque vſus hoc Λαμβδᾶ. nam Heſychius ait eſſe ὄνομα (addens, eſſe τὸ χεῖλος ὑγρὸν καὶ ἀμυδρόλαλον, id eſt literam liquidã & immutabilẽ. ſicut & grãmatici vulgò quatuor literas liquidas ſiue immutabiles eſſe tradunt, λ, μ, ν, ρ.) In prouerbio autem quod Eraſm. ex Ariſtoph. Cõcionatricibus affert, Δοκεῖς δέ μοι ἐγὼ λαμβδᾶ κῆ τοῖς Λεσβίοις, fellatricẽ indicat, velut ænigmate primæ literæ, quæ cõmunis Leſbiis, & vitio quod ei genti tribuitur obſcœna voce, videlicet λειχεῖον. Vide Λεσβιάζειν. Apud Herodotum Λαμβδὼ nomẽ eſt proprium mulieris, quæ erat filia Amphionis cuiuſdam ex iis qui Bacchiadæ inter Corinthios appellabantur. de qua Pythicũ oraculum editum fuit, Λαμβδὼ κύων, πέτρη δ᾽ ἐλαφηβολέει. &c. Vide Terpſichorẽ, p. 101 meæ edit. Medicis autẽ quædã ἰσχιὰ, id eſt futura, eſt DICTA Λαμβδοειδὴς, SIVE Λαμβδοειδὴς Sutura tranſuerſa in poſteriore cranii parte, quam ſi à tergo ſpectes, figuram literæ Λ imitari videbitur. Appellatur etiã λαμβδοειδὴς ab Actuario diuiſio venæ cauæ inferioris, qua in duo crura abit, paulo ſupra initium oſſis ſacri. Eandem diuiſionẽ Gal. in lib. De anat. ven. elemento ν comparat. Gorr. (Sonat autem λαμβδοειδὴς, literæ Lambda formam habẽs: eodẽ modo quo DICITVR Ὑοειδὴς SIVE Ὑψιλοειδὴς, os quoddam in ſimilitudinẽ literæ Υ bicorne, pluribus oſſiculis contextum, ad radicem linguæ ſitum. Sunt qui etiam λαμβδοειδὴς appellent, cõmuni cum ſapitii ſutura nomine, à litera λ, quæ inuerſa, nõ eſt valde diſſimilis literæ Υ.) His addendum eſt NOMEN Λαμβδακισμὸς, SIVE Λαμβδιασμὸς, quo ſignificatur literæ Λ crebra & odioſa repetitio, vt quidã volunt. Fab. lib. 1, c. 9, Et illa per ſonos accidunt quæ demonſtrari ſcripto non poſſunt, vitia oris & linguæ, ἰωτακισμὸς, λαμβδακισμὸς, & ἰσχνότητες & παχύτητες μακρὰς, feliciores fingendis nominibus Græci vocant. Labdaciſmus (inquit Capella) eſt vbi L plurimum diſſonat. vt ſi dicas, Sol & luna luce lucẽt alba loca lacte. At Diomedes lambdaciſmon eſſe ait ſi lucent prima ſyllaba vel alma nimium plenè pronũciemus. Quoniam autem is vno eodémq; loco nõ de hac tantùm voce, ſed de aliis quoque quæ eiuſdem generis ſunt, agit, (nimirum de ea quoq; vno quod DICITVR Ἰωτακισμὸς, de eo item cui NOMEN Μυσταμισμὸς) eorum cum locum huc afferam. Sunt præterea pronunciationis quædam vitia (inquit) quæ nonnulli barbariſmos vocant: ἰωτακισμὸς, λαμβδακισμὸς, μυσταμισμὸς: hiatus, colliſiones, & omnia quæ plus æquo minuſue ſpũtiã aberuditis auribus reſpuuntur. Hæc vitia proloquuti cauenda, controuerſiam de nomine pertinacibus relinquamus. Ἰωτακισμὸς ſunt quũ in literæ ſuprà iuſtum decorẽ in dictionibus extenditur. Λαμβδακισμὸς ſimiliter, ſi Lucẽ prima ſyllaba vel Alma nimiũ plene pronunciemus. Μυσταμισμὸς quoq; ſunt quũ in fine partis orationis inuenitur m littera, & ſequẽs à vocali inci-

pit quæ non ſit loco cõſonantis poſita. Hæc enim ſcribitur, nõ autem pronuntiatur. vt, Quouſq; tandẽ abutere. Tunc autẽ prõnuntiamus m literam quũ ſequitur vocalis loco cõſonantis poſita. vt eſt, Tum luno æternum ſeruans. Hæc ille. quibus adiungam quæ & Capella eadem de re ſcripſit. Is, compoſitionis præcepta percurrẽs, vitium eius maximum eſſe dicit, hiulcas, & aſperas voces, iotaciſmos, metaciſmos, labdaciſmos, homœoprophoron. dyſprophorõ & polyſigma nõ vitare. Et paucis interiectis, Metaciſmus eſt quũ verborũ coniunctio M literæ aſſiduitate colliditur: vt ſi dicas, Mammã ipſam amo, quaſi meam animã. Labdaciſmus eſt, vbi L plurimũ diſſonat. vt ſi dicas, Sol & luna luce lucẽt alba leui lactea. Iotaciſmus, Iunio Iuno Iouis iure iraſcitur. Hæc ille: ego verò puto breuius & generaliꝰ poſſe dici, in vnoquoque horum nominum reſpici ad eiuſdẽ literæ nimium crebram & odioſam repetitionẽ ſiue iterationẽ. Idq; ex Suida etiã coniicio, qui VERBVM Ῥωπαίζειν eſſe ait τὸ ῥ πολλάκις συνεχῶς λέγειν. id eſt, Litera ρ aſſiduè vti, ſiue identidem. Nec enim dubiũ eſt quin ab hoc verbo itidem ſit DICTVM Ῥωπασμός, Aſſiduus literæ ρ vſus, Frequens literæ ρ repetitio. (In v.l. EST & Ῥωπίζω, Literam ρ in pronuntiãdo ſæpiuſculè itero) Quemadmodũ autem habes Ῥωπαίζειν, ex quo Ῥωπασμός, ita Γωπασμός & Λαμβδασμός & Μυπασμός ex Γωπαίζειν & Λαμβδαίζειν & Μυπαίζειν eſſe ſciendum eſt, licẽt horum exempla non afferantur. Cæterùm quod ad hoc poſtremũ verbũ attinet, ſcribo primam eius ſyllabam litera υ. quanuis in eo quẽ protuli Diomedis loco nõ μυπασμοί ſed μυπασμοί ſcriptũ eſſe, & apud eundem legi itidem Metaciſmi, partimq; apud Capellam, minime ignorem. Sequor enim potius ſcripturã quæ apud omnes reperitur, videlicet Mυ, quũ de hac litera agitur. Sic in verſu qui cõplectitur argumentum libri μ Iliadis, Μῦ ὄμαχα σοὶ πῖχας, ὁ δὴ ἔκτορι φαίδιμος Ἕκτωρ. Interiiciũtur autẽ ſuperuacaneæ alioqui literæ in μυπασμῷ ad vitandã cacophoniã. Sed & hoc addẽdum de VOCVLA Mυ, eã apud Ariſtoph. inueniri initio Equitũ, vſum etiam alium habentẽ, nimirum pro flebili ſono poſitã. Ibi enim quidã ξυν κλαίοντες, hunc ſonũ edunt, Μύ μῦ. μὶ μῦ, & ita deinceps per totum iambicũ verſum: vbiq; μὶ in priore loco ſcripto, at μῦ in poſteriore: hoc videlicet producto, illo correpto, ad efficiendũ ex binis iambum. Quinetiã VERBVM Μύζειν hinc originem habere ſciendũ eſt. Eſt enim μύζειν, Clauſis labris quendã ex naribus ſonum emittere, qualis eſt gementium. Exponitur autẽ & Muſſo, ſiue Muſſito. vt apud Ariſtoph. in Theſmophor. τί μύζεις; ταῦτα πιπίνῃ καλῶς. Sic Bud. apud Plut. de Cæſare Rubiconem tranſeunte, μύσας πολλὰ μεθ' αὑτοῦ, Secum muſſans inter reputandum facinus. Affert & ex Balilio ἔνιοι μύσας. Idem teſtatur Gazã reddere Mutire & Stridere, apud Ariſtotelem: ex quo aſſertur, μύζει δὲ πελειὰς ἀφώνως, De animal. lib. 4. Item μύζων δὲ σίνων, de delphino, lib. 8. Hinc autẽ eſt VERBALE Μυσός, quod de piſcibus itidẽ vſurpatur ab Ariſtotele, veluti quũ De hiſt. an. lib. 9, dicit de ſiluro, γαμίσκεται δὲ ὑπὸ τῶν ἁλιέων ὃ αὐτύχη ὠοφυλακῶν. ἐμύσων γὰρ τὰ ἰχθύδια ἄπαντα, καὶ ἦν πολὺς καὶ μυσμός. Alioqui, ſequendo id quod de propria verbi μύζειν ſignificatione dictum fuit, eſt proprie Sonus qui labiis occluſis ex naribus emittitur: qualis eſt gementũ. vnde exponitur etiã συριασμός. (Poteſt etiam reddi Muſſatio, ſeu Muſſitatio: vt μύζειν Muſſare, ſiue Muſſitare) A Suida muris quoque ſonus eſſe dicitur: ſed quod olim apud Suidam repoſui ex nuda coniectura, videlicet μω pro μωϊ, id nunc ex vet. etiã codicis auctoritate poſſum reponere: vt videlicet legamus apud eum, Μυσμός, ὁ συριασμός, καὶ ὁ τῶν μῦ ἦχος: non autẽ, ὁ τῶν μωΐ. quem tamẽ errorem ſequuntur v.l. In quibus eſt ETIAM Μυσμὼ, quo dicitur ſignificari Sonus nariũ irriſioni plerũq; dicatus, & Reprehẽſio. Vnde eum qui citra reprehẽſionis morſum agit, vocari ἀμώμητα, detracto ſ. Affert quidem & Bud. μωσμὸς ex Heſ. expoſitũ χλεύασμός, ſed apud eum nõ reperio. Eſt porro & Μυζῶ quod ſignificat Sugo: pro quo dicitur ETIAM Μυζίω, vt Xen. οἰκ. lib. 4. ἴδοι δέ, ὅπως δάκνων, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς κολάκους. Altero autem vſus eſt Plut. de Demoſthene loquens, φαρμακὸν ἔχων ὑπὸ τῇ ὀρεχάλῃ, μυζήσεις ἀπήγαγε. Inuenitur etiam PARTIC. Μυζῶπις apud Suid. quod exponit ὀπτίζοντες. Horum autem cõpoſita, necnõ alia huc pertinẽtia verba, in ſerie alphabetica ponenda erũt. At verò Etymologus ineptè & impetitè literã μυ inde nomẽ accepiſſe ait quòd huius pronuntiatio μυσμὸν quendam habeat: quũ contrà illa litera μυ huic μυσμῷ, vel potius verbo μύζω, ex quo eſt μυσμός, originẽ dederit. Nec verò his de μυ ineptiis contentus, ſimiles, ſed maiores, de litera ru affert: nimirum literam ru nomine hoc donatã fuiſſe quoniam ῥυσμὸν πολὺν ἔχει ἡ τοῦτου ὀνομασία. Scilicet verò vt idem etymũ literæ ρ, quod & literæ μ, dari poſſet, vox iſta ῥυσμὸς ad ſignificationem vocis μυσμὸς pertrahenda fuit: quum alioqui nihil in ſignificatione cõmune inter ſe habeant. Sed & hoc ſciendũ eſt, antequã dicẽdi de litera Mῦ finẽ faciam, eam a Democrito VOCATAM Mῦ, vt teſtatur Euſt. ex Rherorici lexici auctoritate. Quemadmodũ autem ex μυ deriuantur illa vocabula, ita ex litera ρ factam eſſe vocẽ ῥοῖζος ſciendũ eſt: necnon ex aliis alias. Ita enim ex β traditur eſſe ortũ nomẽ βῆμα, ex ζ autem verbum ζίειν, ex ξ verbũ ξίειν. denique ex σ verbum σίζειν, vnde σῖγμος. Adeo vt ῥοῖζος eſſe dicatur ὁ ἀφ' ἑνὸς ῥ ἦχος, itidémq; in cæteris. Sed quoniã litera σ plura ex ſe deriuata habet vocabula quàm reliquæ iſtæ, ex quibus eſt etiam vnũ quod ad ea pertinet cõpoſitionis vitia de quibus ſermo paulo antè fuit, de vocibus ex illa deriuatis hic agere, iiſque tractatũ hunc claudere inſtitui. Prius tamen lectorem monebo, quod ad ipſam literam attinet, eam non eſſe indeclinabilem vt cæteras: ſed inueniri etiam PLVR. Σίγματα, σιγμάτων. Xen. Hell. 4, οἱ δὲ Ἀργεῖοι ὁρῶντες τὰ σίγματα ὅτι τῷ ἀσπίδων, ὡς Σκιωνίους, οὐδὲν ἐφρόντιζον. Et paulo pòſt, τὰ σίγματα ταῦτα. Genit. autẽ σιγμάτων legitur apud Platonẽ comicum, in hoc verſu Ἕσπερ ὀν τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Quẽ affert ſch. Euripidis, propter hunc ſenariũ quo in eo irriſum eſſe ait, ex Medea, Ἕσπερ ἐγώ; ἴσασιν Ἕλληνες ὅσοι. Euſt. in illo Platonis comici verſu poſt ἕσπερ addit ἡμᾶς: ſed abũdare manifeſtũ eſt. Cæterùm quãuis dicatur ὁ σιγμαῖος, nihilominus tamẽ dicitur & τὸ σίγμα, (eodẽ modo quo τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα, itidémq; in reliquis) vt apud Athen. lib. 10, ἀποχρᾶν τὸ σίγμα. (Hoc quoq; ſciendũ eſt, σίγμα non ſolùm eſſe nomen literæ, ſed exiſtimari eſſe & nomẽ menſæ aut potius cœnaculi ſemirotũdi, inſtar hemicycli & lunatæ teſtudinis, à ſimilitudine huius literæ. Sed de hac eius forma ζ intellige. Habetur enim bis apud Martialem, & apud Lampridiũ, vt oſtendẽt Lat. dictionaria. Venio ad ea quæ ex huius literæ nomine deriuata ſunt. In iis primum PONO Σιγμαδοκίς, SIVE Σιγμοειδής, Formã habens literæ ſigma. vt σιγμοειδὴς Thracia dicta fuit. Apud medicos σιγμοειδεῖς dicuntur membranulæ tres, ad orificiũ venæ arterialis poſitæ. Itẽ χόνδροι σιγμοειδεῖς, & λίθοις σιγμοειδὴς. Intelligendum autem de hac literæ forma ζ. Vide Gorr. Sequetur NOMEN Ἄσιγμος, ς, ὁ & ἡ, Carens litera Sigma, vt ἄσιγμος ᾠδὴ apud Athen. lib. 10. ἐκεῖς τοὺς τοιούτους λόγους τῆ ἑρμηνίως ἡ ἄσιγμον ᾠδὴν, ἥτις ὀνομάζεται κίναιδοι. Paulo pòſt, ὕμνος ἄσιγμος. Eodem lib. οἱ ἄσιγμοι καλούμενοι τῶν ᾀσμάτων. Apud eundem, & eodem libro, atq; adeo paulo ante priorem illum locum in quo dicit ἡ ἄσιγμον ᾠδὴν legimus πλὴν ἀσιγμοποιηθῆναι ᾠδὴν. Vbi niſi reponendum ſit ἄσιγμον ποιηθῆναι, fuerit participiũ ex verbo Ἀσιγμοποιέομαι ὦμαι: præcedẽte voce ACTIVA, Ἀσιγμοποιέω, ῶ, Compono nõ vtendo litera σ, Carmen compono in quo non vtor litera σ. Et ita ᾠδὴν ἀσιγμοποίητα, Ode compoſita abſque litera σ. Illi autem Ἄσιγμος opponitur NOMEN Πολύσιγμος, Abundãs litera σ, Frequenter repetitam habens literam σ. vt ille ex Euripidis Medea verſus. At verò apud Capellã legimus Polyſigma, inter vitia compoſitionis, atq; Polyſigma eſſe vbi S litera crebrius geminatur: vt Soſia in ſolario ſoleas ſarciebat ſuas. Habeat præterea hæc litera factũ ex ſoni ſui imitatione (vt antea dictũ fuit) VERBVM Σίζω. quod dicitur de ſtridore ſeu ſibilo quẽ emittit ferrum candens quũ in aqua extinguitur. Hanc enim eius eſſe ſignificationem apparet ex Hom. Od. ι, de oculo Polyphemi qui ἔσβεσται ἐλαΐνῳ περὶ μοχλῷ veluti ferrum (candens videlicet) quod aquæ immergitur.

Sic de eo quod frigitur: vt piſcis qui frigitur in ſartagine, dicitur αἴζειν. Athen. vel potius Clearchus apud Athen. l. 7, οἱ δὲ περὶ τὸν ἀρχέστρατον ὀψοβάμονας καλοῦσιν ὅτι ἥρωσι τηγανίτην αἴζουσιν ἀφαυρόν. quibus additur, ἄλλοι δέ τινες καὶ αἴζειν καλοῦσιν ἀλλᾶσθαι. vnde dicitur, αἰδὼ τοῦ ἀφύη. Tale est apud Aristophanem in Acharn. ἢ δ' ἀπὸ μαγίδος αἴζουσα πυρρίας. vbi scholiast. ζέουσα, οἷς ὅτι τηγανίζεται ἔχει λεπτοῦσα. Dicitur αἴζειν & de vento: quod ex Fabio affertur. Pollux αἴζειν proprium esse putat auium quæ κώμυχοι dicuntur. ΝΙΚΕ Σίζε ΕΤ Σῆμος, Stridor qualis est ferri candentis dum in aqua extinguitur. Potest autem & Sibilus reddi. Aristot. Meteorol. libro 2, de tonitru, τὸν δὲ ψόφον ὅταν ποσθυπτομένου πυρὸς καὶ αἴζῃ βροντὴν λέγουσι. Idē inferius, ἐὰν δὲ ἡ αἴξις μικρὰ ζέσις: Potest & de stridore illo dici qualis est piscis qui frigitur. Eust. esse ait τὸν τῶν ὀπτῶν ἦχον. At verò COMP. Ἐπαίζειν, dicitur de eo qui canes instigat in aliquē, seu incitat, sibilo quodam. Aristoph. Vespis, καὶ ὅταν οὗτός γ' ὀπαίζῃ, Ἐπὶ τὸν ἰχθύν' ἦν ὀπτερύξας, ἀχρὶς αὐτὸν ὀπτήσῃς. Sed pro τὸν ἰχθύν repono τὴν ἰχθύν. Illud quoq; ὀπτερύξας mihi suspectum est. Apud Hes. est ΕΤΙΑΜ Ἐπαΐσσειν, quod exponit μετὰ κραυγῆς καὶ ὁρμῆς, id est Incitare venatorum more, vt nimirum illi canes aduersus feras incitāt. Sed hoc ὀπαΐσσειν ab eadem origine esse nō puto: quin potius esse à VOCE Σίττα, qua pastores vti soliti sunt ad gregem, vt eum ad festinandum incitarent. Theocr. idyll. 4, — σίττ' ὁ Λύκαργος, Σίττ' ἀ Κυπαίρη τὰ τὸν λέοντα τὼ κύνε ἐπάγουσι; Eust. σίττα apud Theocritū esse dicit aduerbiū πρὸς ὁλοσχερές. Alibi verò SCRIBIT Σίττ, differens αἴβ' ἀμοιβῆς. Hes. habet Σίττα quod esse ait ὀπτοφώνημα αἰξίν. atque ita peculiare esset caprariis: quū tamē latius patere eius vsum videamus. Eundē porro vsum habere VOCEM Φίττα tradit Eust. veluti quū dicitur φίττα μαλιάδες, & φίττα μαλίαι, item & φίττα μεταί. Ita enim hæc scribuntur apud illum, qui etiā addit nympharum hæc esse nomina. At Pollux coniunctim habet SCRIPTA Φιττάμαλιάδες, ET Φιττάμαλίαι, ITEM Φίτταροι, quæ iuuenculārū lusum fuisse tradit, in quo sese mutuò ad celerandum incitarent, simul ὀρχησιοῦσαι πρὸς νύμφας. Vnde fit vt alteram lectionem lubentius sequar. Ad φίτταροι quidem certè quod attinet, non dubium est quin factum sit ex Φίττα μεταί.

ΚΆΒΟΣ, υ, ὁ, Mensuræ frumentaceæ genus. μάδιμνον, inquit Hes. itidémq; Suid. Quinetiā Pollux καῦβον esse dicit σίτου μάδιμνον: & ex eo factū vt καύβασον appellarint τὸν ἐσθίοντα τὸν ἄρτον ἄπληστον. Pro quo καύβασον, apud alios legi καύβασον docebo paulo pōst. Hoc addo, Hesychiū, postquam dixit καῦβον esse μάδιμνον σιτικόν, addere, καὶ σιτικόν. deinde, οἱ δὲ σανείδα. Etym. pro μάδιμνον σιτικόν habet, non sine manifesto errore, μαπωνικόν. Natum autem esse errorē ex compēdiaria nota cuius significatio non animaduersa fuerit, mihi fit verisimile. Inuenitur porro & NOMEN Καῦβη, apud Suidam, expositum βρῶσις, id est Cibus. Vide Καῦβηξ.

Καύβασος, ου, ὁ, (VEL Καύβασος, vt quidem apud Pollucem legitur) Edax, Vorax, Qui cibō est inexplebilis. Ab Hesychio exponitur generaliter ἄπληστος: at verò Polluci καύβασος est ὁ ἐσθίων τὸν προφὴν ἄπληστος. Vterque alioqui eandem eius deriuationem tradit, videlicet ab illo καῦβος, de quo dictum modò fuit. Existimo autem, quum καῦβος sit mensura frumentacea, καύβασον propriè dictum fuisse eum qui multum frumenti seu panis frumentacei ederet: q. d. frumenti edacem siue voracem. Sic apud nos Lemouices propter panis edacitatem καύβασοι appellari possint. Cæterùm si καῦβος de vinaria quoque mensura dictum sit, (vt Hesychius testatur) videtur καύβασος dici etiam de egregio potore vini potuisse. Cuius tamen significationis nullam mentionem ab vllo factam reperio. Atque adeo Pollux & Suidas minimè illam agnouisse videntur. Pollux enim postquam dixit καύβασον nominatum fuisse τὸν ἐσθίοντα τὸν προφὴν ἄπληστον, subiungit, ὡς καὶ τὸν πολυπότην, πίθον. Suidas autem, si quidem sequamur vulgata eius exemplaria, videri quidē possit iis verbis quæ addit, alteram illam nominis καύβασος significationem confirmare. At si fidem adhibeamus veteri meo codici, (vt certè hic, si vsquam alibi, fide dignum esse manifestum est) eadem cum Polluce dicere Suidam comperiemus. Postquam enim dixit καύβασον dici τὸν ἄπληστον, quia καῦβος est μάδιμνος σιτικός, adiecit, καὶ τὸν μάζονον ἡμεῖς, vt quidem habent vulg. exemplaria. Vbi prima fronte dixerit aliquis subaudiendum duntaxat καλοῦμεν, aut tale verbum, cum aduerbio οὕτω. perinde ac si scriptum esset, καὶ τὸν μάζονον. ἡμεῖς οὕτω καλοῦμεν: vel, καὶ τὸν μάζονον ἡμεῖς ἡμεῖους καύβασον καλοῦμεν. Sed aliam eius fuisse mentem indicat vetus codex: in quo post ἡμεῖς habetur πίθον, hoc modo, καὶ τὸν μάζονον ἡμεῖς πίθον. sub. καλοῦμεν. (Obserua autem obiter & vsum hunc NOMINIS Πίθος, ex Poll. pariter & Suida) Idem codex habet καύβασος, (vt Hesychius & Etymol.) non καύβασος, vt vulg. exemplaria. quorū tamen fidem sequuntur v. lex. vtpote in quibus annoteretur dici καύβασος, vel καύβασος. Apud Hesychium legitur ETIAM Καύβασος, & quidem non solùm pro Thraciæ vrbis nomine, (vt apud Etymol. & Suidam) sed & in illa significatione quæ data fuit præcedenti καύβασος. Nisi fortè irrepsisse apud Hesychium putandum est καὶ ἄπληστος post πόλις Θράκης, ἢ καὶ Γαρίδρος. Apud Stephanum legitur Καῦβασος, geminato scriptum, & accentu in fine collocato. Diciturque ab eo esse vrbs Thraciæ: Hellanicum tamen Lyciæ eam tribuisse. Apionem tradidisse eam esse κώμην Cappadociæ. Et Eustathius quum dixisset Καῦβασον esse vrbem Hellesponticam, vel Thraciæ quæ est ad Æmum: subiungit, οἱ δὲ Καππαδοκίας φασὶ, πόλιν ἐν Ἁγχιάλῳ Καῦβασον. (Vbi obserua ETIAM Καῦβασον) Legitur autem hinc factum loci ADVERB. Καυβασόθεν apud Homerum Iliad. ρ, Πίφαυσκε δὲ Φθιώτιδα καυβασόθεν ἔνδον ἐόντα. vbi Stephanus legit καυβασοῦθεν, cum αυ, si modò eius vulg. exemplaria non mentiuntur. Apud eundem certè sunt ἐθνικὰ NOMINA Καυβάσιος ET Καυβασίτης, vnico σ. Verùm vt ad Καῦβασος reuertar, positum etiam pro ἄπληστος, sciendum est huic scripturæ altisque addi vnam posse, VIDELICET Καῦβαξ: quam tamen mei duntaxat lexici veteris autoritate confirmare possum.

Inueniuntur præterea duo NOMINA Καύβηξ ET Καῦβαξ. quorum prius significationem habet cum præcedentis καύβασος significatione conuenientem: at posterius non item. Nam Καύβηξ quidem dicitur à Suida esse auis quæ alio nomine larus: & ab edacitate λάρος esse appellata (non tamen ab illo Καῦβος deducendo, sed à voce Καύβη, qua significetur τροφή, id est cibus) eiúsque meminisse Euphorionem hoc in versu, Τῆς οὐκ ἀΐδηλα, οὐδὲ κρυπτὰ καύβηκας. At verò Καῦβαξ ἐστί, sicut Etymologo, est πανοῦργος.

Καυλίαι quoque (si significatio spectetur quam illi dat Hesychius) ad καῦβος seu καύβη pertinere iudicetur. exponit enim κατατίνει. quod certè aptè dicitur de iis qui sunt ἄπληστοι. Sed apud cæteros lexicographos istud verbum minimè reperio. Ac NOMEN Καύλημα quod alioqui ex verbo illo factum videri possit, apud eundem Hesychium significationem nullo modo affinem illi habet. Exponitur enim ab eo αἰσχρόγαμα, dicitúrque esse Laconum. Apud eundem est ETIAM Καῦλαι, quo significatur à Paphiis μαιάδιλλος τῆς ὑγρᾶς. Ibidem LEGITVR Καύλιλλος, significans ὁ ἀποστολυμάδιος τὸ αἰδοῖον, Recutitus, Verpus, Apella. Sed addit, οἱ δὲ ὄνομα. vbi fortasse deest κύριον. Credibile enim est eum scripsisse, οἱ δὲ ὄνομα κύριον. sub. τῆς λέξεως. id est, Alii autem nomen proprium esse dicunt. Apud eundem (interiecta tamen voce Καύβιον) legitur Καύηλος, quod esse ab eo dicitur πηλοῦ κοπτός. Sed meritò suspecta hic scriptura ista καύβηλος fuerit: tum quòd sit interiectum vnum vocabulum inter alterum καύβηλος & hoc: tum etiam quòd series alphabetica scripturam aliam postulet.

ΚΑΓΧΑΖΩ, F.άσω.P.ακα.Cachinnor, id eſt Effuſe rideo, vel Riſum effundo. Factum puto per onomatopœiam, imitando ſonum qui in profuſo riſu editur. Eunapius apud Suidam, οἱ δὲ Οὖννοι, πλατὺ καγχάσαντες ὦχοντο.

Καγχάζω, Conuitior, βλασφημῶ, inquit Suidas, citans ex Sophocle, παύσων καγχαζόντων γλώσσας.

Καγχασμός, οῦ, ὁ, Cachinnatio, id eſt ipſa cachinnādi actio: vel Cachinnus, Riſus profuſus. ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχαστής, οῦ, ὁ, & Καγχαστός, Cachinnator, id eſt Qui luben ter cachinnatur. Bud. ex Polluce.

C. Διακαγχάζω, præpoſitione διὰ augēte ſignificationem ſimplicis καγχάζω. Plato 1 De repub. καὶ ὃς ἀκούσας αὖ ἐκάγχασε μάλα Σαρδόνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐπαινεῖτε ἢ ἐλέγατε, πάμμολις ἐπαύσω διακαγχάσας.

C. Ἐκκαγχάζω, præpoſitione ἐκ itidem augente ſignificationem ſimplicis καγχάζω. Xenoph. Symp. Κεπφοῦλος ὢν καὶ ἐξεκάγχασεν ὅτι τῷ οἰκέτῃ ἐπῃνέθη. Ariſt. Ethic. 7, καὶ ὡς τῶν οἱ κατ' ἀγορὰν πιπράσκοντες τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκαγχάζουσιν.

C. Ἐπικαγχάζω, vt ὑπὸ τούτοις τοῖς λόγοις ὑπεκαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ὑπὸ τούτοις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnū c ſuſtuliſſent. Ἐπικαγχάζων, ὑπογελῶν, Heſych.

¶ Καγχαλάζω, idem quod καγχάζω. Athenæus 175, ὀλίγου τι γθομόφου, καὶτός τι ὁ Ἀντίοχος ἔπινε καγχαλάζων. De qua lectione nos dubitare non ſinit Heſychus qui habet, καγχαλάζει, ἀθρόως γελᾷ.

¶ Καγχαλάω, F.άσω, P.ακα, Exulto, Sūmo gaudio afficior. Hoc verbo vtuntur poetæ, & ſoli quidem, vt opinor. Homerus Iliad. κ, Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. vbi annotat Euſtathius, ἔτι δ' ὅμως τὸ καγχαλόων ὑπὲρ τὸ χαίρειν· ὃν καὶ ὃν τῷ χαλᾶν τὴν ὀπλίσιν παρεκτείνεται. Heſychius tamen καγχαλᾶν exponit etiam ſimpliciter χαίρειν, item γανυσᾶν. Idem καγχαλάα exponit non ſolùm χαίρει, & ἥδεται, ſed etiā γελᾷ, id eſt ridet. Quod autem ad etymon attinet, Euſtathius in Odyſſ. ψ, ſcribit itidem, καγχαλόωσα ἤγουν χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη. Quibus aſſentiens ipſe Heſychius, poſtquam καγχαλάα explicauit ἥδεται, addit, ἀπὸ τοῦ ὠχαλάσμαι τῷ ψυχῷ ἔχειν. Et rurſum, καγχαλῶ, χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, αἴρομαι. Ego tamen non aliunde καγχαλάω quàm à καγχάζω deduci exiſtimo, quòd profuſus riſus ſummæ lætitiæ ſit argumentum.

Καγχαλίζομαι etiam eſt χαίρω (id eſt gaudeo) Heſychio: & ἱλαρύνω.

Καγχάομαι, ᾶσμαι, ſecundum eundem ſignificat γελοιάπαστος, id eſt, Rideo incompoſitè.

ΚΑΔΟΣ, ου, ὁ, vel Κάδδος (illud tamen malo) Vas vinarium, οἶνου ἀγγεῖον, Cadus, Dolium, vel Doliolum. Herodotus apud Pollucem, καὶ Φοινίκιον οἶνου κάδδον. Sunt qui ex Dioſcoride referant, decem congiorum fuiſſe capacem, ſicut & metretam: quum tamen alii ſcribant duodecim. Plinius (inquit Budæus) lib. 14 cap. 16, cadum pro metreta dixit. Ab Heſychio exponitur κεράμιον, quod ſignificat teſtam ſiue amphoram. Philochorus (inquit Pollux col. 381) tradit amphoram (ἀμφορέα) vocatam fuiſſe à veteribus κάδδον: & dimidiam amphoram (ἡμιαμφόριον) appellatā fuiſſe ἡμικάδδιον. Epicharmus tamen diſtinguere videtur κάδδον & ἀμφορίσκον, ſcribens, Οὔτε σὺ κάδδῳ δηλούμενος, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ. Apud Latinos itidem ſcriptores, & poetas præſertim, Cadus nomen eſt vaſis vinarii, habétque priorem breuem, ſicut & in verſu Græco quem affert Suidas. ita vt ſecundum eos κάδος non κάδδος ſcribendum ſit. Eſſe autē ab ἔχαδον deriuatum ſuſpicatus ſum, mutata tenui in aſpiratam, donec כד *cad* Hebræis pro hydria alióque vaſis genere in vſu eſſe comperi.

¶ Accipitur & pro poculo è quo bibitur: vt Anacreonti apud Athenæum lib. 11, p. 191, οἶνου δ' ἐξέπιον κάδδον. Quæ verba corrupta ſunt apud Pollucem: qui etiā ſcribit κάδδον à Bœotis vocatum fuiſſe σκύφον. ¶ Ab eodē affertur hic Ariſtophanis locus, Εἰς κάδδον ἔνα καλὸν σύρει. Ex quo colligi poſſe videtur κάδδον fuiſſe etiam vas matulæ vſum præſtans.

Κάδος, Vas in quod calculi immittebantur, Situla ſiue ſitella ſuffragiorum, Bud. Ariſtoph. in Auibus, Οὐκ ἀποψηφίσῃς; οὐκ ἀποψήσῃς τὼ κάδω; Paulo pòſt, Ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι τὼ κάδω διχασθῆναι. Vbi ſchol. ἵνα κάδους ἵνα ἀμφορεῖς εἰς αὐτὰς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. Vide κάδισκος. | Κάδδις, vnde κικαδδῶσαι, vide in ἀποψηφίσασθαι.

Κάδισκος, ου, ὁ, vel Καδδίσκος (dimin.) Paruus cadus, Parua teſta. Pollux inter vaſa vinaria ſicut κάδους & ἀμφορεῖς, ita καδδίσκους & ἀμφορίσκους ponit. Citatur ex Nonno pro ſitula quæ in puteum demittitur.

Καδίσκος, ſicut & κάδος, Vas in quod calculi coniiciebantur. καδδίσκος μέντοι (inquit Pollux) ἔστιν ἀγγεῖον ᾧ τὰς ψήφους ἐκάθιζον. Demoſth. πρὸς Εὐβουλίδην, 110, Καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ψήφους ἑκάστου τούτων ἐνέβαλον εἰς τὸ καδίσκιον. Erant autem duo καδίσκοι (inquit Budæus) vt colligimus ex Antiphonte περὶ Ἀπορράπτου, 151. vnus in quo abſolutorii calculi ponebantur, alter in quo damnatorii. Idem in Comm. ex quodam loco ſcholiaſtæ Ariſtophanis elici poſſe dicit duas fuiſſe amphoras, aut duos cadiſcos in quos iudices calculos mittebant: alterum ἄκυρον vocabant, & ἀφέτηρον, & τὸν ἀπατόν, in quo αἱ τῶν καταδικαζόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ αἱροῦσαι: alterum appellabant κύριον, & ὕστερον, & τὸν ἁλόν, in quo αἱ τῶν ἀπολυόντων ψῆφοι ponebantur, αἱ σῴζουσαι. Iſæus 77, εἰς καδίσκους ἡμῖν πεψήφισται, perinde ac ſi diceret Conſortes litis ſumus, Bud.

Καδίον, ου, τὸ, (diminut. aliud) Paruus cadus. Item Pera. Καδίον ποιμενικόν, Pera paſtoralis, 1. Regum cap. 17. Bud.

— Ἡμικάδιον, ν, τὸ, Dimidius cadus, vt ἡμιαμφόριον, dimidia amphora. Philochorus apud Pollucem libro decimo ſcribit veteres ἡμιαμφόριον vocaſſe ἡμικάδιον, ſicut ἀμφορέα καδδον.

ΚΑΘΑΙΡΩ, F.αρῶ.P.αρκα, Purgo, Mundo, Homerus Odyſſ. χ, — νῆϊ περᾴσας τάδε πῆ ἀπάγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Athenæus lib. 7, πάσας ἀφίλους καθαίρειν. Paſſiua vox Καθαίρομαι, Purgor. Ariſtot. De mundo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται. Herod. lib. 5, καθαρθεῖσα πονηρῶν αἰθρώστων. Dicuntur etiā καθαίρεσθαι qui purgantur medicamento. Plut. in Præcept. de ſanit. ἄχρι πολλοῦ ἡμέρας κεῖνται καθαιρόμενοι, καὶ κατὰ πλασμόμβοι, ἢ περιπίνοντες ἰατροί. Et mulieres καθαίρεσθαι dicuntur quum purgantur per menſtrua. Plutarchus Lycurgo, ἢ τῶν ὑπὸ τῶν κυνῶν καθαιρομένων γυναικῶν.

Καθαίρω, Expio, Luſtro. Καθαίρειν στόλον, Luſtrare claſſem, Appian. lib. 5. Bell. ciu. Idem, οὗτος μὲν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ καθ' αὑτοὺς καθῆρεσαν. Καθαίρω καθαρμόν, pro Expiationem adhibeo (q. d. Expiatione expio) citatur ex Platone De leg. Et καθαρθῆναι καθαρμοῖς, Expiationibus expietur, ex eodem. Idem, ἀποδιοπομπησόμεθά τι αὐτὰ καὶ καθαρούμεθα, id eſt (inquit Budæus) Abluemus, expiabimuſque, eáque nos abdicabimus. Subiungitur autem vox actiua. Ἐξωρύττεις ἵνα τὰ ἱμάτια ἀγνὰ καθαίρῃς, ἢ τὴν ἰατρίνην, ἢ τὴν σοφιστῶν. Affertur & ex Hermogene, οὔτε καθηγεμόνος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, pro Neque à ſceleribus expiatus.

Καθαίρω, Flagris cædo. καθαρθῆναι enim Heſychius exponit μαστιγωθῆναι. Et Theocriti ſcholiaſtes in Idyll. 5, ἐκάθηρε eſſe dicit ἐμαστίγωσεν, item αἱ τὴν ἰτυφάλλιδα καὶ ὀστᾶ καθαίρουσι. Ibidem ponit & aliam explicationem ſenſum obſcœnum habentem. Pro illa autem expoſitione citat hæc Ariſtophanis, πρὸς τὰς πλάτας καὶ ἐκάθηρεν.

Καθαρμός, οῦ, ὁ, Purgatio. Item Expiatio, Luſtratio. Plutarchus Sympoſ. 3, καὶ πολλὰ δίκαια καὶ τὸν καθαρμὸν ᾧ χρῶνται Σκύθαι περὶ τοὺς κάμνοντας. Plato De republica 2, λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plutarch. καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Luſtrare exercitum. Idem, ἄγη καὶ μιάσματα καθαρμοῖς διώλυσε, ſcelera expianda.

Καθαρμὸς pro κάθαρμα, id eſt pro piaculari homine, vide in Κάθαρμα.

Κάθαρμα, ατος, τὸ, Purgamentum. Pollux libro 5, cap. 46, ἐν τοῖς περιόδοις καθαρμάτων ἐκκλητήριος. Cui loco conſentanea eſt hæc expoſitio Ammonii, καθάρματα, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορριπτούμενα. Budæus tamen in Annotat. poſt. in Pand. κάθαρμα ait ad verbum ſignificare purgationem & piamentum: quum alioqui ſordes illæ purgamentum vocentur non purgatio. Quare purgamentum ac piamentum ipſum ſcripſiſſe ſuſpicor. D. Paulus epiſt. 1 ad Cor. cap. 4, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι. Ita enim legit

Budæus,& ita in veteri quodam exemplari me quoque legere memini: quum tamen magis recepta sit altera lectio, ὡς περικαθάρματα, quam suspicor ex ὡσπερεὶ καθάρματα factam. Retinēdo autem περικαθάρματα, præpositio pondus addet, quasi quis dicat(vt annotat Beza) sordes vtique euerrendo collectas. id est ἀποσκεύσματα, vt schol. Græcus exponit. Vide & aliā interpret. huius loci paulo pòst. Eustathius καθάρματα dici ait ὑπὸ ῥυπαρίας καὶ ἀπολύπης. Erit igitur καθαρμα qui & ἡλίου ταῖς περιόδοις καθαρματων ἀκβλητότερος dicitur in illo Pollucis loco,& συρφετὸς: aptissimeque (vt opinor) exponetur Latina voce Quisquilia, seruata metaphora. Luc. p. 45, καὶ ἐξουκιδίζει αἰδρά ποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. Et Philo, καθαρματα καὶ περιοχὴ ἁπαντα καὶ γῆς ἄχθη καὶ ἴσα τοιαῦτα ἀποκαλοῦσι. In his enim & similibus locis καθάρματα videntur potius dici viles homines, contemptique & abiecti, quàm sceleste: de qua significatione statim dicetur.

Καθαρμα, Id quod ad purgandum adhibetur, siue ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piacularesc, id est pro patriæ lustratione expiationéque deuoti. (qui & sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius scelera luebantur, quique ad auertendam deorum iram mactabantur. Vide schol. Aristophanis & Suidam. Huc referens Budæus dictum Pauli, ὡσπερ καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, hanc esse ait eius sententiam, Nos tanquam piacula mundi facti sumus, & succidaneæ pro populo victimæ. Ac si diceret, Non minus apud gentium vulgus detestabiles quàm illi qui diris execrationibus onerati atque obruti, pro salute publica abisci olim solebant. Herodotus (vt idē docet) καθαρμὸν pro καθαρμα dixit in Polymnia, hominem piacularem, & pro patriæ lustratione expiationéque deuotum, καθαρμὸν τῆς χώρης ποιοῦμενοι Ἀχαιοὶ Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου. Porcello qui ad expiationem immolabatur impositum fuisse hoc nomen, tradunt schol. Aristophanis in Acharn. & Hesychius. Hinc igitur fit vt καθαρμα vocetur homo sceleratus, & neutrum genus ita vsurpetur vt quum Latini hominem vocant scelus. Aristoph. Plut. Γρύζειν δὲ καὶ θερμαίνειν ὦ καθάρματα; Æschin. in Ctesiph. ἃ δὲ σὺ λέγεις, εἶπον αἰ καθαρμα ζηλοτυπίᾳ φρενῶν. Idem Demostheni καθαρμα est ὦ μιαρὲ μιαιφόνε μιαιφονώτατε. Pro corona, σὺ δ' ἀρετῆς, ὦ καθαρμα, ἢ ὑπὲρ σῆς μεγαλοψυχίας, ἢ καλῶν, ἢ μιᾶς ὁτουοῦν;

Καθαρσις, εως. ἡ, Purgatio, Expiatio. Plato Cratyle, ἐπεὶ τί μὴ καὶ ἡ καθαρσις καὶ οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικήν. Galeno & aliis, καθάρσεις ἐμμήνιοι, purgationes menstruæ mulierum, quæ etiam τὰ ἔμμηνα & καταμήνια, item τὰ γυναικεῖα, Latinis menses & menstrua.

— Αὐτοκάθαρσις, Ipsamet purgatio. Naz. De baptismo, Χειρὸς γὰρ αὐτοκαθαρσις ὑδωρ. Vel, Per se purgatio erat. Sic dicitur vt αὐτοπάλιθια, & alia.

— Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, Sordes, Immunditia, Spurcitia. Demosthenes κατὰ Μειδίου pag. 230. pro summa improbitate (vt impurum hominem dicimus sceleſtum) πόσον οὐκ ἔχον ὅσιον ὑπὲρ ὁτιοῦν ἀκαθαρσίας. Vide ἀκάθαρτος.

— Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purgatorius, vel Purgatiuus, Purgandi vim habēs. Item Expiatorius. Februarium mensem καθάρσιον posse dici tradit Plutarchus. nam (vt scribit Ouidius) Februā Romani dixere piamina patres. καθάρσιος φύσις, Nazian. καθάρσιον ὕδωρ, Nonno Lustralis aqua. Citatur & ex Aristotele, καθάρσιος Ζεύς, Expiator Iupiter.

Καθάρσιον, ου, τὸ, (substantiuè positum) pro καθαρσις, vel καθαρμὸς, Expiatio, Lustratio, vel Piaculum. Greg. in Entom. Macc. πασῆς τῆ λαοῦ καθάρσιον. Idem de Christo, καθάρσιον τῆς οἰκουμένης. Idem, καθάρσιον ἀφεστικὸν ὅτι τῆ ἐξ ἐκόδου. Alludens ad morem illum de quo Plutarchus in Præc. politicis, ἀφιστάντων καθάρσιον περὶ τὴν πόλιν ἐκάλουν. Et ante eum Demosthenes, ἐπισβαν τὸ καθάρσιον ἀφεστιχθῆ. de quibus vide scholiasten Aristophanis in Acharn. vbi porcellum expiatorium κάθαρμα vocatum scribit, & ab Æschine in Timarchum καθάρσιον. Suidas quoque χοιρίδια (id est porcellos) quibus populus lustrabatur in theatris & concionibus, καθάρσια vocata scribit. vbi adiectiuum etiam esse potest. Καθάρσια, Sacra expiatoria, Piacula. Lucianus, τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὠὰ καθαρσίων ὠά, id est oua lustrationum, vt Turnebus vertit. Plutarch. ἐν ῥωμ. κεφ. de Hecate itidem, χοιρία δὲ δεῖπνον Ἑκάτης πιπράσκουσιν εἰς τριόδους, ἀποδιοπαίων καὶ καθαρσίων ἕνεκα μοίραν. In quibus locis ἱερῶν potest subaudiri, & ita adiectiuum erit καθαρσίων. Budæus καθάρσια interpret. Expiamenta in hoc Pausaniæ loco, Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις ἀποκτείναντες Πύθωνα, εἰς τὸν Αἰγιαλείαν ἀφίκοντο καθαρσίων ἕνεκα.

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, Purgator. Item Expiator, Lustrator. vt Soph. Electra, pag. 83, Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα. σεῦ γὰρ ἵεμαι Δίκης καθαρτὴς πρὸς θεῶν ἀρωγὸς. Plutarchus, καθαρτὰς καὶ μιάστορας προσηγόρευσε τοὺς νεκρούς. Scholiastes Aristophanis ait καθαρτὴν dictum τὸν περικαθαίροντα τὴν οἰκίαν. In vulg. lexicis scribitur & Καθαρτὴρ, pro eadem significatione.

Καθαρτικὸς, ἡ, ὁ, Purgatiuus, siue Purgatorius, Purgandi vim habens, vt καθαρτικὸν φάρμακον. Plutarchus, ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον. Pro Expiatiuus autem potius dicitur καθάρσιος, vel καθαρτήριος, quod hic sequitur. Budæus tamen καθαρτικὸν μῦθον apud Aristotelem Polit. 8 interpr. Animi purgatorium aut expiatorium.

Καθαρτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod καθάρσιος, Purgatiuus, Purgatorius. Item Expiatiuus. Synesius in epist. ὡς ἔστι γὰ τὸ δημόσιον ξίφος οὐχ ἧττον ἢ πάσι τοῖς περιπλημμέλειαν χέρνιβα, πάντως καθαρτήριον. Idem, δαίμονες εἶσι καθαρτήριοι.

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi dicas, Non purgatus. pro Impurus, Immundus. ‖ Item Sceleſtus, apud Demosthenem & Lucianum: quæ metaphora est & in voce Latina. Sic in Ἀκαθαρσία, suprà.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Purgatu facilis, Qui facilè purgari potest. cui opponitur Δυσκάθαρτος, Purgatu difficilis.

C. Ἀναχαθαίρω, Expurgo, Perpurgo. vel simpliciter, Purgo. Nam præpositio ἀνὰ interdum auget, interdum nihil significationi addit, sicut nec cæteræ nonnunquam. Et Ἀναχαθαίρομαι significatione actiua. Plutarch. in Antonio, ἀναχαθαιρόμενος τὰ ὀπίσω τῆ πολέμου, persequens reliquias & repurgans. Ἀναχαθαίρειν τὸ περίσκομμα, pro Purgare offendiculum, dixit Nazian. accipiendo Purgare eo sensu quo Plinius dicit Fastidium purgare pro Tollere. In vulgaribus lexicis tamen ἀναχαθαίρειν exponitur hic Tollere. Vide infrà ἀπακαθαίρειν χάλυβες. Apud Platonem ἀναχαθαίρεσθαι pro Planè explicare, vel pro Persequi. vide Bud. Comment. pag. 310 & 1031. Apud Dionysium Areopagitam, Ἀναχαθαίρειν ῥῆμα, pro Sensum eius allegoricum explicare. Ἀναχαθαίρειν (inquit Budæus pag. 321) theologicum est verbum pro Allegorias anagogicas ad liquidum vsque sensum patefacere & explanare. ‖ Ἀναχαθαίρεσθαι dicitur sol in deliquio, quum luna solem subiens & eum nobis auferens, sensim præterlabitur, & eam partem solis quam nobis primùm abstulit, prætereundo reddit. Budæus ex Dionysio Areopagita, pagina 310 Commentit.

C. Ἀναχαθαρσις, Expurgatio, Perpurgatio. vel simpliciter Purgatio. ‖ Item (sequendo significationem quæ modò data fuit verbo ἀναχαθαίρειν) Allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio. Vide Bud. Comm. 321, & 835.

Ἀναχαθαρτικὸς, Expurgandi siue perpurgandi vim habens, aut simpliciter, Vim purgandi habens, Purgatiuus.

C. Ἀπακαθαίρω, Expurgo, Repurgo. Item Abstergo, vt in hoc loco Xenophontis Pæd. 1, ἀπακαθαίρειν τὴν χεῖρα εἰς τὰ χρόμματα. Ex Plutarcho autem in Numa citatur, ἀπακαθαίρων τοὺς βαναύσους τύχας εἰς οἰκετῶν χεῖρας. ‖ Ἀπακαθαίρω, Lustro, Expio, apud Dionysium Areopagitā. B. pag. 322.

Ἀπακαθαίρομαι, Passiua voce vsurpatur interdum actiuè, pro ἀπακαθαίρω. Quum autem passiuā signif. habet,

significat Expurgor, Abstergor. Item Lustror, Expior. ‖Citatur præterea Ἀποκαθαίρειν τὴν κύλυφος ex Aristotele, De animal lib. 7, pro Detrahitur putamen. Vide suprà Ἀποκαθαίρειν τὸ περίττωμμα.

Ἀποκάθαρμα, ατος, τὸ, Expurgamentum, Repurgamētum, vel simpliciter Purgamentum, vt à Gaza vertitur. Apud Plinium, Excrementum. ‖Item Piaculum, Piamentum.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, Expurgatio, Repurgatio, Purgatio. Thucyd. lib. 2, καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς πᾶσαι ὅσαι ἐστὶ καθ' ὥραν οὐκ ἀμοιρήσαι εἰσὶν, ἐπήσαν δὲ καὶ αὗται μὴ ἄνευ ἀστρολογίας μεγάλης. vbi scholiastes exponit ἀποκρίσεις & κινώσεις. ‖Item Expiatio, Lustratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, ἡ, ὁ, Expurgatorius, vel Expurgatiuus, Expurgandi vim habens, Ad expurgandum aptus. ‖Itē Expiatiuus.

C. Διακαθαίρω, In diuersis partibus purgo. q. d. Interpurgo. Theophraste (inquit Bud.) est perputare arbores & interlucare. Vide C. p. 321. Item pro simplici καθαίρω. Pollux loquens περὶ τῶν οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, lib. 6. cap. 33, hæc inter cætera ponit, διακρίνασθαι, διακαθῆραι, ἐκκαθῆραι & paulo pòst ἐκκαθαρσία, διακρίνασθαι.

Διακάθαρσις, εως, ἡ, q. d. Interpurgatio. Apud Theophr. Interlucatio, Bud. Comment. pag. 321. Item pro simplici κάθαρσις.

C. Ἐκκαθαίρω, respondet Latino Expurgo. Item Detergo. vt Hom. Il. ε, — σύροις δ' ἐξεκάθαιρον, id est alueos purgabant & detergebant, T. Et pass. Ἐκκαθαίρομαι, Expurgor. apud Synesium cum genitiuo, epist. 121, καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναί πως πάλιν. ‖In vulg. lex. ἐκκαθαίρεις exponitur Discutis & Exprimis, in hoc loco Plat. Pol. 2, ὡς ἐρρωμένως ἐκαπρατώσω τὸ αἰδοιαίτατα εἰς τὸν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. In iisdem ἐκκαθαίρειν τὸν βίον pro E vita tollere. Vide suprà, αἰακαθαίρειν τὸ περίσκομμα, & Ἀποκαθαίρεται κύλυφος. ‖Pollux vt διακρίνασθαι & ἐκκαθῆραι, ita διακρίνωσθαι & ἐκκαθαρσία coniungit. Idem φωτὶ λευκὴν & ἐκκαθαρμῷ simul ponit.

C. Περικαθαίρω, q. d. Circumpurgo, Circunquaque purgo, Vel, In circuitu purgo. Item, Perpurgor. Exponitur & Ablaqueo. Citatur ex Iosue cap. 5, περικάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, pro Circuncidit filios Israel.

Περικάθαρμα, q. d. Circumpurgamentum. Exponitur & Retrimentum, Sordes. Ad Cor. cap. 4, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν. vbi vet. interpres vertit Purgamenta. Græcus scholiastes exponit ἀποσφώματα, q. d. Sordes vndique euerrendo collectas. id enim significat ἀποσφώματα. Sed quidam ὡς σφᾶς, siue ὡς σφεῖς, καθάρματα scribendum putarunt, & ita alicubi legitur. Vide κάθαρμα.

Ἀπερικάθαρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, Non circumpurgatus, Non mundatus. ET Δυσπερικάθαρτος, Qui non facilè circumpurgari potest.

C. Ὑπερκαθαίρω, Immodicè vel Supra modum purgo. VNDE Ὑπερκάθαρσις, Immodica purgatio. De mulieribus dicta ὑπερκάθαρσις oppositam habet ἀποχὴ τῆς ἐμμηνίου, id est suppressionem mensium. Bud. C. 636.

C. Ὑποκαθαίρω, quasi dicas Subpurgo. id est Leuiter purgo, Vel, Inferius purgo, Per inferiores partes purgo. VNDE Ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Galeno ad Glauconem.

ΚΑΘΑΡΟΣ, οῦ, ὁ, Purus, Mundus, Nitidus. Homerus Odyss. ζ, — καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα. & Odyss. ρ, Ἀλλ' ὕδατι καθῆρα, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἐλοῦσα. Apud eundem legimus Iliad. ϑ, & κ, & ψ, Εἰς καθαρῷ, de quò vide Eustathiū 715. καθαρὸς ἄρτος opponitur ab Athenæo, τῷ συσσιμῷ, lib. 3. Καθαρὸς θάνατος apud Homerum Mors pura eorum qui ense occiduntur, non eorum qui strangulantur, Odyss. χ. Μνμφὶ δὲ καθαρὸς θάνατος ἀπὸ θυμὸν ἀλοίμην Τάων. Vbi Eustathius, Καθαρὸς θάνατος, ὁ διὰ ξίφους· μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχόνιμαῖος, Vide pag. 1034. Philo De mundo, καθαρὸν οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ἀποπνιγέντα.

Καθαρὸς, Purus. id est Impermixtus. Interdum copulatur cum ἄκρατος, interdum cum ἀμιγής. Xenoph. Pæd. 8, ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ὀκριθῇ, τότε καὶ φρονιμώτατον εἶναι αὐτὸν δεῖ. Id est (Cicerone interprete) Sed quum omni admistione corporis liberatus, purus & integer esse cœpisset. &c. Plutarchus, εἰ μὴ δὲ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸν ἐαυτῷ τὸ ἦθος, οὐδὲν ὅλως, &c. Apud Aratum Cicero καθαρῇ δέπνυχε vertit Nocte serena. Et venti καθαροὶ in vulg. lex. ex Aristotele, Qui serenitatem inducunt, pellentes nebulas. *In iisdem Καθαρὸς λόγος exponitur Pura oratio. id est simplex & inartificiosa. vt idem sit quod ἀκατάσκευος, cui opponitur ἐνδεδεγμένος. ‖Καθαρὸς, Purus. Id est Qui non se contaminauit aliquo scelere, Horatio Sceleris purus. Antipho, ἐψηφίσατο δὲ καὶ ὠμόπαιδα, ἐάν τις τυραννίδι ὕστερον ἐπανέλθῃ, ἢ τὸν δῆμον καταλύσῃ, τὸν αἰδοῖον κόμον, καθαρὸν τῷ ἀκρωτηρίῳ. Plutarchus in Pericle dixit, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις, quod Cicero, Prætorem non solùm manus sed etiam oculos abstinentes habere decet. Καθαραὶ ἡμέραι, dies fasti, Plat. De legibus, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accusatiuo subaudita præpositione κατὰ, & tum καθαρὸς vertitur simpliciter purus, accusatiuus autem cum sua præpositione subaudita, per ablatiuū: vt τοῖς καθαροῖς τὴν διάνοιαν apud Gregorium, Iis qui puri mente erant. Potest etiam verti, Qui pura mente erant. Sic καθαροὺς τὰς χεῖρας, Luc. De sacrificiis pagina 74, καὶ τὸ μὲ περίχαμμα φησὶ μὴ παρεῖναι ἔσω τὸν περῤῥαντηρίων ὅστις μὴ καθαρὸς ὅτι τὰς χεῖρας. Andocides ὅσιον καὶ ἁγνὸν interpretatus est καθαρὸν τὰς χεῖρας, vt docet Budæus Comm. p. 107. Iungitur & genitiuo, vt Purus ab Horatio, quum integrum vitæ sceleriſque purum dicit. Plutarchus, καθαρὸς φόνου ἐπαίνει τὸν κτείναντα τὸν τυραννεῖν βουλόμενον. Quod Antipho in loco modò citato dixit simpliciter καθαρὸν, eadem de re loquens. Exponitur tamē etiam alter in vulgaribus lexicis καθαρὸς φόνου, pro Crimine cædis expiatus, ex Plutarcho in Publicola. Antipho καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων vocat qui nulli iniuriam intulisset. Plutarchus de Socr. dæm. αἰσχροῖς καὶ καθαροῖς τῷ πράγματι χρῆσθαι. Idem πρὸς ἅπαντα καθαρὰν πάσης αἰδοῦς dixit.

Καθαρὸν dixit Aristophanes Vespis, Ingenuum, Liberum, vel Liberè dictum, Νῦν αὖτε λεὼ πρόσχωμεν τὸν νοῦν, ἵνα δὴ καθαρὸν φιλέσῃ. Scholiastes παῤῥησιαστικὸν, εἰλικρινὲς, γνήσιον.

Καθαραὶ ψῆφοι Demosth. pag. 116, Ratio putata & perfecta, id est, quæ nihil reliquamenti trahit. Bud. lex. Hanc autem Budæi interpretationem sequendo, respondere puto ei quod Gallicè dicimus, Le compte tout net.

Καθαρὸς cum genitiuo, Vacuus. Aristid. Panath. οἵτε πολῖται βεβαιότατον τὴν εὐπραγμοσύνην τῆς καθαροῖ ξένων εἶεν ἄρχοντες. Sic Plutarchus in Numa (vt in vulgaribus Lexicis) καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς dixit vacuas strepitibus vias. In vulg. lexicis citatur ex Budæo καθαρὰ sine adiectiuo etiam, pro Vacua: videlicet καθαρὰ αἰπήεα apud Aphrodisæum, pro Antra vasta & vacua.

Καθαρύλλος, Diminutiuum à καθαρὸς, vt si à Nitidus dicas, Nitidulus. Ἄρτος ἦν τριαύλιος μὲν τῷ καθαρύλλῳ, ἀλλὰ μεγάλος, κἀλίπους, Alexis. Vide suprà καθαρὸς ἄρτος.

Καθαρῶς, Aduerbium, Purè, Hesiodus dixit ἁβρὸν ἐσσὶ ἀγνὸς καὶ καθαρῶς. Luc. in Timone, καὶ πόθεν ὦ ἐλεύθερος εἶ καθαρῶς ἐλεύθερος αὖ; ἀπὸ ἄσσου ὤν. q. d. Non merè liber & ingenuus, Non habens meram libertatem. ‖Καθαρῶς διαλέγεσθαι, Puro sermone vti & quasi nitido: (vt Cicero dixit, verba quodammodo nitida, & orationis nitorem.) Plutarchus ad Col. τοῖς ἀκριβέστερον ἐλληνίζουσι τοῦτο καὶ καθαρώτερον διαλεγομένοις. Sic & Isocrates copulauit ἀκριβῶς & καθαρῶς de sermone itidem loquens ad Philippum, μηδὲ τῶν λέξεων ἐπιτηδεύειν ὡς ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς ἔχουσαν. ‖Καθαρῶς, Dilucidè, Manifestè. Hesych. ἐτύμως exponit & ἀκριβῶς, quod posterius copulari cum καθαρῶς, modò vidimus. Plutarchus Consol. ad Apoll. εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε τῷ σώματι μηδὲν καθαρῶς γνῶναι. Sic Demosthenes καθαρῶς εἰπεῖν dixit, περὶ ὧν ἅπαντ' ἴστε καθαρῶς. Πῶς καθαρῶς, εἰς μὲ τοῦτο ἐπιτήδειον εἶναι. Aristoteles Rhet. 1, Νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τούτων μᾶλλον διορίσασθαι καθαρῶς, magis enucleatè. ‖Καθαρῶς, Purè, Pura mente, Candidè. quod Gallicè, En faisant conscience. Demosthenes Phil. 3, ἀπίστωκεν ἑαυτὸν, ἔργῳ μαρτυρήσας ὅτι δικαίως καὶ καθαρῶς ἔχει πρὸς τοὺς πολίτας αἱρεῖται Φίλιππον.

Καθαρότης, ητος, ἡ, Puritas, Nitor, Munditia. Hermogen. καθαρότης λόγου quod Ciceroni nitor orationis, secūdum quosdam. ‖Καθαρότης, Puritas, Innocentia, Bud. A

C. Καθαροποιέω, ῶ. Purifico. Quo vtuntur. Suet. & Plinius. Hesych. exponit καίρω, id est Verro.

¶ Καθαρεύω, idem quod καθαρός εἰμι, Purus sum: cum genitiuo. vt Synes. epist. 12, σοφίσθη παρ' ἡμῶν καθαρεύουσα παθῶν ψυχῆ, animo puro à perturbatione. Sic φθόνου καθαρεύειν apud Chrysost. Purum esse ab inuidentia. Plato, καθαρὸν ἱερία φόνου καθαρεύοντα καὶ ἀσεμνοῦ. Budæo καθαρεύων κακίας est Innocens. ‖Dicitur etiam καθαρεύω περί τινα, vt Polyb. ἀναίσιον εἶρεῖν ἄνδρα ἀπηχόμενον δημοσίων ἢ καθαρεύοντα περὶ ταῦτα, innocenter se gerentem circa hæc. Dicitur & καθαρεύω ἐν τούτῳ. Plut. in Rom. Οἱ δὲ καθαρεύοντες ἐν τοῖς διαλείπουσι. Item καθαρεύω τούτῳ, sine ἐν. Philo, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ βίῳ παντὶ καθαρεύειν, Purum esse, Pure se gerere. Apud eundem βίος καθαρεύων, Vita pura. B

¶ Καθαίζω, Purifico, Mundo, Purgo. Et Καθαίζομαι, pass. Naz. τὴν πρώτην ἐκαθαίσθη γλῶσσαν. A priore generatione purgatus est. ‖Hesychio καθαίζων est etiam κομψευόμενος. C

Καθαισμός, οῦ, ὁ, Purificatio, Purgatio. Item Expiatio siue Expiamētum, Piaculum, pro καθάρσιον. Lucianus, ῥίψω μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς πρημοσὶ καθαισμὸν τῷ σφαγεῖ ἐσιόντα. Interpres Aristophan. ait καθαισμὸν dici etiam τὸ κάθαρμα.

C. Διακαθαίζω, Idem quod simplex Καθαίζω. vel præpositio idem significat quod in διακαθαίρω, suprà.

¶ Καθάειος, ου ὁ, ἡ, siue Καθάρειος (vt apud Poll. etiā) Mundus, Munditiē seruās, præsertim in victu & cultu corporis. Dicitur nō solùm de persona καθάειος, sed & de re: vt in Pyth. carm. Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρσιον, ἄθρουν τε. Et τὸ καθάειον pro ἡ καθαειότης, Plut. Sympos. ἢ γὰρ τὸ καθάειον, &c. i. Mūdities. Exponitur & Lautitia. ‖In vulg. lex. citatur ex Eurip. καθάρειον πῦρ, pro lustrali igne. D

Καθαείως aduerb. Mundè, Munditiem seruando. Vnde μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαείως, aliquoties apud Athenæū, ex comicis. q.d. Cum munda quadam frugalitate.

‖Καθαείως à Bud. exponitur Eleganter in hoc Xenoph. loco, Paed. 1, καθαείως ἐχ ἧσσον ἢ δίδυσι τοῖς περὶ δακτύλους ὀχοῦσι ἢ φιάλην. Legitur & καθαρείως, vt habetur & apud Pollucē ex hoc ipso loco. Athen. 4, περιφέρονται ἐν τοῖς καθαείως μέν, λεπτοπόδως δὲ, ταῖς χερσὶν ἀμφότ. &c. E

Καθαειότης, ητος, ἡ, Mundities. Athen. lib. 12, de Demetrio Phalereo loquens, καὶ ταῖς μὲν δαπαίαις ταῖς εἰς τὰ δεῖπνα τοῖς Μακεδόσιν ἐχαρίζετο, τῇ δὲ καθαειότητι Κυπρίοις ἢ Φοίνιξι. Vbi distinguitur δαπαίαι à καθαειότης, vt modò vidimus πολυτελῶς distingui à καθαείως.

ΚΑΙ, Et. Vt πότνος ἢ δίκαιος. Interdum sæpe repetitur & inculcatur, vt Demosth. in Aristog. p. 3, ἐπαμοὶ γὰρ ἡ πονηρία καὶ ἁλμυρὸν καὶ πλοιοκτόνον· καὶ ζωιακὸν, ἡ καλοκἀγαθία, ἡσύχιον καὶ ὀκνηρὸν καὶ βραδὺ καὶ ἀργὸν ἐλαττοῦσθαι. Interdum inculcatur, modò nomina, modò verba, aut alias diuersas partes orationis copulās. Demosth. ibidē, πάντα γὰρ καλὰ καὶ σεμνά, καὶ δι' ὧν ἡ πόλις κοσμεῖται καὶ πρώτην, ἡ εὐτρεπὴς παρεσκεύασται πρὸς τοὺς ἀγῶνας, καὶ τοῖς θεωροῦσιν. &c. Nōnunquam vbi ponitur bis tantùm, prius abundat, vt Xenoph. ἐμὲ μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους φανερὸς ὢν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic etiam Latinè, Et faciebat & dicebat, pro Faciebat & dicebat. ‖Sæpe etiam geminatur, interiecta particula δὴ, aut μὲν δὴ, aut τε, aut γὰρ, aut alia quapiam. Isocr. in Busir. καὶ μὲν δὴ καὶ τῆς περὶ τὴν φρόνησιν ὑπεροχῆς, &c. Est autem Attica hæc geminatio, vt testatur Bud. Comm. p. 918. vbi vide & alia exempla. Vide & in particulis μὲν δὴ, γὰρ, & reliquis. Nōnunquā interiicitur τις, vel τινὲς, aut alius huius nominis casus. vt καί τι γὰρ ναυβάτας ἀφῆκε ἐκείνους apud Demosth. περὶ στεφ. id est Atque adeo, inquit Bud. ‖Interdum etiam abundat καὶ, semel dūtaxat positum. vt Xenoph. ὅστις δὲ μηδετέροις ἀρέσκει, τί ποτε χρὴ καλέσαι αὐτόν; pro ὅ τι ποτε καλέσαι. Vide in Budæi Comm. pag. 398, alia exempla. F

Καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ, Cicero ex Xenoph. vertit, Cum in cæteris, tum maximè in textili. Vide p. 40 mei Ciceroniani lexici. Idem ἀφίστατο γὰρ ἔφευγον vertit apud Platonē, Tum ferebant, tum ferebantur. Vide pag. 34 eiusdem lexici. H

Καὶ, Etiam. Plato, ἄχθεται μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. Sic Cicero & Quintilianus, Et pro Etiam. Vide Bud. C. p. 919. & 920.

Καὶ, Æquè, Perinde. vt Atque Lat. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δικαιώσεως, ἧσπερ καὶ παῖδων ὁ ἐμώτατος, æquè atq; liberorum charissimus. Pausanias in Atticis, μῶν δὲ τύχη ἐκείνων τις ψηφῖδι, ᾗπερ ἅπασαι κιθάρᾳ καὶ κρουόμεναι, perinde atque cithara pulsata resonat. Vide Bud. Com. p. 919, alia exempla. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, pro Non similiter ac prius, Non itidem vt antea. Et in orat. Dominica, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Vt in cælo, sic & in terra. Vel, In terra similiter ac in cælo, aut, Perinde ac in cælo. ‖Item καὶ pro Quàm, vt Ac & Atque Lat. Arist. Polit. 1, ἔστι γὰρ ἐπίσης ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος, ὁ περὶ φύσιν, Alia est quæstuaria atque diuitiæ œconomicæ. B.

Καὶ, Pro Vel. Aristot. De gener. animal. lib. 4, ᾧ κρατεῖ ἢ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. Sic exponitur & libro 2 magnorum Mor. ἢ ἀρετὴ μὴ λύπης ἢ ἡδονῆς.

Οὐδέπω καὶ τήμερον, Ne hactenus quidem, Bud.

Καὶ, Sed, cum alibi, tum post interrogationē. vt Themist. Ph. 2, πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ, ἢ τίς αὐτόματος, &c. Vide Bud. Com. 901. C

Καὶ δὴ καὶ, præcedente καὶ in altera parte orationis, per Cum & Tum exponitur à nonnullis, vt καὶ duplex paulo antè à Cicerone. Plat. Polit. 2, ὁ Γλαύκων ἀεί τι ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, ἐν δὴ καὶ τότε τῷ Θρασυμάχου τῷ λόγῳ ἀπόρρητον οὐκ ἀπέδειξε. Quidam interpr. Et sanè. ‖Καὶ δὴ, Continuò & Protinus, id est ideo. Deni. Vide Bud. C. p. 910. ‖Καὶ μὴν δὴ καὶ, Atque adeo. vel (vt Bud. ex Cic.) Et verò. Theod. Hist. eccles. 5, ὁμοφυὲς ἀρχὴς ὑβρισμῷ, καὶ μὴν δὴ καὶ ὁμοδούλων. Sic videtur accipi Καὶ δῆτα à Luciano. Vide B. C. p. 918. D

Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, Etiamsi, vide εἰ.

Καὶ μάλα, vide in μάλα, Καὶ γε in γε, Καὶ γὰρ in γὰρ, Καὶ μάλα in μάλα. Item Καί τι in τι, & Καί περ in περ, licet potius coniunctè scribatur καίτι & καίπερ.

¶ Κἂν pro ἐὰν ἐν, Κἄν pro ἐὰν αὖ (i. ἐάν) vtrunq; per synalœphē, aut (vt scribit Eustath.) synaliphen, vt quum dicitur κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, & κἀδίκως pro καὶ ἀδίκως, vt καὶ δικαίως κἀδίκως, Aristoph. Sed obseruandum est diligenter pro καὶ αὖ scribi κἄ cum accentu, at pro καὶ ἐν, scribi κἀν, sine accentu. E

Κἀν pro ἢ ἐν, vt Κἀν τούτῳ, Et in hoc, vel, Etiam in hoc. Sic dicitur κἀνταῦθα pro καὶ ἐνταῦθα, & κἀνθὰδε pro καὶ ἐνθάδε.

Κἄν pro καὶ ἐάν, Quòd si, Sin, Etsi, cum subiunct. Dem. περὶ στεφ. Κἂν ἀπαγγελθῇ του σωτυχεῖν, ἀπηλλάχθαι δόξει. In eadem significatione, videlicet pro Etsi vel Etiā si, iungitur etiam optatiuo, licet tanquam de præsenti firmo sit. Plat. Pol. 2, ὅτι μὴ αὖ γενέσθαι ἤδη ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὦσι αὐτοῦ ἀγαθοὶ πιστοί. Et cum subiunct. Synesius, κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. Nonnunquam hac in significatione ponitur subaudito verbo, quod repetendū ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. vt Demosth. περὶ παρ. Εἰ μὴ γε μὴ ἀδικῶν, κἂν ἐγὼ φημὶ δεῖν εἰ σὺ ὅλως κἂν ὁπωσοῦν, ὁπωσοῦν δεδίωκται. Subauditur enim ἀδικῶν, vel ἀδικῇ. F

Κἂν εἰ, itidem pro Etsi, Etiamsi. Cum indic. Demosth. περὶ παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum optat. Aristoph. κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀπαλλαττοίμην σου. Reperitur & εἰ trajectum per tmesin post κἄν. Demosth. ibidem, κἂν αἰσθέσθαι εἰ καταγνώσεσθε ὑμᾶς τὴν πίστ. &c. Apud Aristot. sæpe κἂν ἔτι τοιοῦτον ἕτερον, pro Et si quid simile, subaudito verbo δεῖ, quod aliquando exprimit. Interdum κἂν εἰ & κἂν sibi mutuò respondēt, vt ἔστιν & ἔστι. Arist. Meteor. 1, οἱ γὰρ ἀστέρες κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνονται. ‖Κἂν εἰ μὴ, Et si non, Tametsi non. Aristot. κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλο τι αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ ταύτην, Etsi non ob aliam causam, certè ob istam. G

Κἂν pro καὶ & αὖ potētiali particula. Atque adeo, Etiā. Aristoph. κἂν προσκαπτήλιον γ' ὥστ' ἐμοὶ σοφὸν τελεῖν δοκεῖν. Demosth. 118, καί μοι δοκεῖ κἂν προσχάλασαι πῶς ἡδέως, ἵνα ἐκεῖνο, ὅτι, &c. vt Lat. dicitur Vel hoc pro Etiam hoc. Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κύνα τῶν τροφίμων εἶναι. H

Κἂν pro Saltem. Lucianus initio Herodoti siue Actionis, τὰ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ (μείζων γὰρ ἡ χάρις πάντα) ἀλλὰ κἂν ἓν ἁπάντων.

Κήν etiam inuenitur pro καὶ ἐν, vt Anthol. epigr. lib. 1,

—κὴν χάρῳ λείμακα κὴν πλαγίῳ. Inuenitur & Κὴν pro ᾗ λίῳ, id eſt καὶ ἐάν.

Κῆφα pro καὶ ἔφη, vide φημί.

ΚΑΙΝΟΣ, ός, ό, Nouus, Xenoph. Pæd. 8, ὅσα πω πρόσθεν εὗρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφήρητο, ἀλλά τι ἀεὶ καινὰ ἐπεμηχανῶντο. Idem παλαιὸν huic opponit, in Laced. pol. οὕτω δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινοπρεπεῖ εἰσι. Iſocr. Euag. μὴ μόνον τοῖς παραμένουσι σύμμασιν, ἀλλὰ καὶ μὴ ξένοις καὶ δὲ καινοῖς. Demoſth. Phil. 1, λέγεταί τι καινόν; (pro quo alibi dicit, λέγεταί τι νεώτερον;) Plutar. De Socr. dæm. καινότερον & καινὸν hac ipſa de re dixit eodem loco, καίτοι μή τι καινότερον ὦ Φιλίδα σοφιστοῦ ἤκουεν, εἰπόντος, ἐμοὶ γοῦν οὐδέν, ἔφη, καινὸν, ὦ Καφισιέα. Idem Plut. in Lycurgo καινοὺς & παλαιοὺς copulat. ‖ Apud Lucianum ſæpe τὸ καινότατον per parentheſin pro Res valde inuſitata. Gall. Vn cas fort eſtrange. Bud. interpr. Quod maximè mireris. ‖ Ex καινὸς, eodem modo quo Gallicè dicimus De nouueau pro Derechef, De integro. Thucyd. 3, ἐπίχασαν ἀπὸ πάλιν ἐκ καινῆς.

Καινὸς nomen loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Ariſtoph. interpretem, à quo tres præterea, πεῖσθρος, μίσος, ψευδάγυος nominantur. Apud ipſum tamen Ariſtoph. legimus τὸ καινὸν neutro genere in Veſpis, — εἰδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἀμπισών.

Καινῶς, Nouè, Nouo modo. vt τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Iſocr. Paneg. Καινῶς, ψευδόξως, Suid. id eſt, præter opinionem.

Καινότης, ητος, ἡ, Nouitas, Athen. 3, ὡς ὁ ψευδελεύθερος Θεόπομπος τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα. Iſocr. plur. numero, ad Nicocl. ζητεῖν τὰς καινότητας ἐν οἷς οὐκ ἀνεκτὸν ψευδόδοξον, &c. ‖ Philoſtr. in epiſt. de comis dixit, δίκαι γὰρ δακτύλων ὀρχεῖσθαι ἁπαλαὶ αἱ τῆς διαιρέσεως καινότητες.

C. Καινολογία, Sermonis nouitas, Noua loquendi ratio.

C. Καινοποιέω, Res nouas facio, vel Innouo aliquid in re quapiam. Item Renouo. Diod. lib. 16, τῷ πολέμου καινοποιῆσαι Σίπυλον, Bello renouato. VNDE Καινοποιὸς, Innouator, Noua faciens, Naz. ET Καινοποιητὴς, Xenoph. Pædiæ β, Nouis artificiis in re quapiam vtens. q.d. Nouitatis artifex. ἐκ γὰρ καινοποιητοῦ ἀμφοτέρων τούτων κίνησις.

C. Καινοφανία, Rerum nouarum deſignatio, Bud. Plut. Pericle, ἐπὶ εἰρήνῃ ἐκ καινοφανίας τῆς Ἑλλάδος.

C. Καινοφανὴς, ές, ὁ ἡ, Nouitatem decentem habens. Apud Hermog. καινοφανῆ σχήματα exponitur Noua & decentia ſchemata, vel Decenter nouata.

C. Καινόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non iiſdem amicis ſemper vtitur, Suid. Vide Φιλόκαινος.

C. Καινοποιέω, Innouo. Luc. ἐνήμαξα καὶ ἐκαινοποίησα τὸν ὄνον. Item, Rem nouam facio, aut res nouas, Noui aliquid edo, vt Greg. καινοποιῆσαι naturam dixit quum gigantes procreauit. Et paſſiuum Καινοποιεῖσθαι, Innouari, Præter ſolitum fieri. ‖ Καινοποιεῖν, Res nouas moliri, Noua deſignare, Res nouare. Herodian. lib. 6, ὅτῳ σοὶ καὶ ἄλλως πρὸς τὸ καινοποιεῖν ὁπωσδήποτε. Vide Bud. Comm. p. 846. Idem Herodianus τὰ καινοποιούμενα dixit res nouas quas aliqui moliuntur. lib. 7, ἐκ πάντας μὲν ὄχλοι καθαροὶ πρὸς τὰ καινοποιούμενα.

Καινοποιεῖν, Metallum aut lapides excidere, exponitur in vulg. lexicis. Pollux p. 118, ἐκ χειρὸς μαίεσθαι εὑρεῖν, ὀρύξειν, ὅτι καταπίμπλειν, καινοποιεῖν, καινοποιία. Heſychius quoque inter cætera ſignificare dicit λατομεῖν.

Καινοπήμηα, ατος, τὸ, Innouatio, Rerum nouatio. Item, Nouum inſtitutum, νεωτερισμὸς, καινὸν ὁπωσδήποτε.

Καινοπήμων, Innouator. Καινοπήμονα πρᾶγμα (in vulg. lexicis) Hermogeni Res noua.

Καινοπήμως, Nouè, Nouo quodam more.

Καινοπμία, Innouatio, Rerum nouarum molitio, νεωτερισμός. Plato, οὐκ καινοπμίας ὀνομάτων ἕνεκα, Non innouationis verborum gratia, vel, Non vt verborũ innouator eſſem. Herodian. lib. 2, καινοπμία τῆς καθεστώτων, & lib. 5, πραγμάτων καινοπμία. ‖ Syneſius καινοπμίαν vocauit καινότητα, nouitatem, in epiſt. ἕτερον, ἀλλὰ δυσπαίστως ἢ καὶ νοσημάτων τοῦ βίου.

C. Καινουργία, γῆς, Deſigno, Res nouas edo, inquit Bud. in hoc Luc. loco ex Prom. καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι. Καινουργεῖσθαι, Deſignari. Philo De vita Moſis, πάντων τὰ καινουργεῖσθαι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀφανεῖ. Idem De mũdo, γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα, quicquid rerum nouarum quiſque in Aſia moliretur, aut inceptaret. Vtitur & alibi ſæpe hoc verbo idem autor.

Καινούργημα, idem quod καινοπόμημα, paulo anté. SIC Καινουργὸς, idẽ quod καινοπόμος. Bud. τὸ καινουργὸν à Luciano accipi etiam ait pro τὸ καινουργούμενον vel καινοποιούμενον. In vulg. lexicis τὸ καινουργὸν, Recens factũ ſine aliquo archetypo.

Καινουργίζω, Idem quod καινουργῶ. ET Καινουργισμὸς idem quod καινούργημα. Eſt etiam Renouatio & inſtauratio. ἀνακαίνισις, πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀνακαμόρφωσις, Suid.

¶ Καινόω, ῶ, Nouo, vel Renouo, Innouo. Dion hiſt. p. 219, ἐς τὸ καινῶσαί τινας τὰ ὁπλισμάτα ἐξ ὁπλοποιήσεως. Herodotus, teſte Suida, καινοῦν dixit pro Sermone nouo vti.

¶ Καινίζω. Idem quod καινόω, Nouo, Innouo, vel Renouo. Nonnus, — ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. HINC Καινισμὸς, innouatio.

C. Ἀνακαινίζω, Renouo, Inſtauro. ET Ἀνακαίνισις, Renouatio, Inſtauratio. Vide Καινουργισμός.

C. Ἐγκαινίζω, Idem quod Ἀνακαινίζω. In epiſt. ad Hebr. & lib. 3. Regum cap. 8 exponitur Dedico, ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον Κυρίου ὁ βασιλεύς. Pollux, poſt ἐγκαθίσαι τῷ νεῷ [τὸ ἄγαλμα] ponit ἐγκαίνισαι τῷ νεῷ. Quidam ἐγκαινίζεσθαι exiſtimant dici quæ ſacro vſui veluti initiantur, ex epiſt. ad Hebr. 9, & 10. HINC Ἐγκαινισμὸς, Renouatio, Inſtauratio. Item Dedicatio. Mach. lib. 1. cap. 4, ἵνα ἄγωσι τὰς ἡμέρας τοῦ ἐγκαινισμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, vbi exponitur Dedicationis altaris. ET Ἐγκαίνια, Feſtiuitas dedicationis templi. Græcè enim καινὸν dicitur nouum. Quandocunque enim nouũ aliquid fuerit dedicatum, ἐγκαίνια vocatur. Hæc Auguſtinus. Io. c. 10, ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. vbi vide annot. Bezæ.

ΚΑΙΡΟΣ, οῦ, ὁ, Occaſio, Opportunitas temporis, Tempeſtiuitas. Thucyd. lib. 4. p. 131, μὴ διαμέλλειν καιρὸν παρέντας. Demoſth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἁπάντων ἐκεῖνον ἡγοῦμαι καθυφεῖναι τοῖς ἐναντίοις, id eſt, Occaſionem rerum bene gerẽdarum, Bud. Ariſtot. Rh. 2, οἱ ἐνδεκνύμενοι, οἱ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι. ἀεὶ γὰρ προῦπτε ὁ καιρός. Obſeruant occaſionem, Imminent in occaſionem, vel occaſioni. quod compoſita voce καιροφυλακεῖν dicitur. Καιροῦ λαβέσθαι, occaſionem nanciſci. Lucianus, καὶ ἀποδραὶ σὰ ἀχρὶ πύλεις, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Apud Thucyd. καιρὸν ἔχουσα χάριν, beneficium in tempore & opportunè collocatum. Soph. Electra, p. 136, Χρόνου γὰρ αὖ σοι καιρὸν ἐξέφηνε λόγος, Temporis occaſionem, vel Ipſum temporis articulum. Et Demoſth. χρόνον & καιρὸν ibidem poſuit, Olynth. 3, ὧν ἅ γὰρ χρόνου τινὰ πάντα καιρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Idem καιρὸν & ἀκαιρίαν opponit. Καιρὸς cum infinit. ſub. ἐστὶ, Xenoph. καιρὸς ἤδη διδόναι τὴν σφαγήν. Ex Plat. De leg. citatur πρὸς καιρὸν λέγειν pro Opportunè dicere. Dicunt & ἐν καιρῷ pro Opportunè, Tempeſtiuè, Commodùm. Item, ὅτι καιροῦ, vt paulo pòſt videbitur. Contrà ἄπο καιροῦ, vt οὐκ ἄπο καιροῦ, pro οὐκ ἄκαιρον, non intempeſtiuum. Plat. ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὡς τὸν ἔχος μεταλαβεῖν. Euripides εἰς καιρὸν πάρεσται dixit pro Tempeſtiuè adeſt. Sic Soph. Aiace καιρὸν ἦλθες ἐφετμὴς, Tempeſtiuè aduenis, ſub. εἰς. Contrà ἐκτὸς καιροῦ, Intempeſtiuè, Alieno tempore, Luc. Et καιροὶ plur. vt συμβαίνειν καιροὶ, oblatæ occaſiones. ‖ Dicitur & de loci opportunitate. Thucyd. καὶ ὡς ἀνασταίμενοι τῆς χωρίου οὗ καιρὸς ἦν. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπεῖς, opportuno in loco vulneratus. Per quod intelligitur, Lethaliter vulneratus. Vide καίριος πληγὴ, lethale vulnus. ‖ Καιρὸς generalius pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι, Xenoph. Eſſe alicui commodum, vel vtilem. Sic apud Herodotum εἰς καιρὸν ἔσεσθαι exponitur Vtile erit. Budæus ὅτι καιροῦ hic interpr. Opportunè, vel Commodè. (ſicut Latinè Tempeſtiuè & Commodùm pro eodem interdum) μάλιστα δὲ ὅτι καιροῦ ὅτου ἥκουσι ἄν, ἐκ πάντας ὠφελήσειν αὐτοὺς κοινῇ. Hinc ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι. Plus quàm vtile ſit, vel (quod malo) Supra modum. Nam καιρὸς eſt etiam modus, id eſt μετριότης, inquit Bud. ex Laertio p. 19. Theognis, Μηδὲν ἄγαν σπούδειν. καιρὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἄριστος Εἴρηται σπουδῇ. Heſiod. Μέτρα φυλάσσεσθαι. καιρὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἄριστος. id eſt μετριότης. Exponitur tamen hic καιρὸς ab aliis tempeſtiuitas. Τεθρύλληται τὸν καιρὸν apud Plut. in Ageſ. 102,

Supra modum aliquid faciens, vel Plus quàm commodum eſt. Plato ad Dionis propinquos, Τἆλλα δὲ μακρὰ ἂν εἴη καὶ αὖθις καιροῦ λεγόμενα, Reliqua longum eſſet referre, & nihil ad rem quæ agitur pertinent. Vel potius, Modum excedentia, vt vſus eſt Ariſtot. in Probl. 104, Laert. 19. Hæc Bud. Xenoph. Sympoſ. μιζῶ τῷ καιρῷ τὸν γαστέρα ἔχων, μετεωτέραν βούλομαι ταύτην αὐτοῦ.

Καιρὸς apud Græcos deus eſt, pro quo Auſonius occaſionem dixit. Pauſanias καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων.

Καιρὸς, Tempus. vt καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, ſæpe apud Herodianum. quod & καιρὸς dicitur ſimpliciter, vt in exẽplis modò citatis. Sic̃ καιρῷ συντυχῶν, Chryſoſt. Tempore orationis, Quo tempore Deum oramus. Sic in hoc alius ſcriptoris loco, καιρῷ χρώμενος συλλαβέσθαι κινδύνῳ, ἢ μή, &c. Illud autem καιρὸς εὔκαιρος Herodiani, exponitur etiã Hora opportuna. Dem. καιρὸν & ὥραν copulauit, Olynth. 2, μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν ἀφεικέναι. Κατὰ καιρὸν μέν, οὐ καιρὸν δέ, Interdum quidem, Interdum verò, Plut. Pericle. Syneſius, αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀφεῖναι τοῖς καιροῖς ἑκάστοις οὐκ ἐθέλουσι πατρίδος σωτῆρες, vnoquoque tempore. Πρὸς τὸν καιρὸν apud Plut. Pro tempore, in vulg. lexicis. Παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, In præſens, Impræſentiarum. (Παρὰ τὸν καιρὸν autem alio ſenſu, vide in Παρά.) ‖Τοῖς ἀπὸ τοῦ καιροῦ προσγεγομένοις, Polyb. Id eſt, Iis qui ex tempore ſuperuenerint. Vel, ex improuiſo. Budæus. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα.

Καιροὶ, vt Lat. Tempora (quum Cicero dicit In grauiſſimis temporibus ciuitatis) Xenoph. Ἑλλην. 6, ὡς δεῖ ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρεῖναι ἐπ' ἀγαθοῖς. Plutarchus in Fabio, ἐν καιροῖς αἰσχίστοις καὶ δεινοτάτοις αἰσθόμενος τὴν πόλιν. ‖Item καιροὶ, inclinatio temporum exponitur à Bud. in hoc Demoſth. loco, πρὸς ἀνδρα δεινὸν καιροὺς τινας ἰσχύοντα χρέφοντες εἰρωνείαν ἀπάταν. ‖Idem Budæus δοῦλον καιροῦ interpr. ſeruientem ſtatui rerum, in hoc loco Greg. μᾶλλον δὲ τῶν γραπτῶν μέρος οὐκ ἐλάχιστον, ὅσον δύσφορον καὶ ἀνασχέτους, τὸ καιροῦ δοῦλον καὶ πέπα καὶ ἀσπόρον. In epig. tamen καιρῷ δουλεύειν exponitur ſimpliciter Tempori ſeruire.

C. Καιροφυλακέω, κῶ, Occaſionem obſeruo, Occaſioni immineo ad nocendum alicui, vel ad inuadendum aliquem. Cum accuſat. Demoſth. in Ariſtocr. καὶ ἐγὼ ἑαυτὸν ἐξήλεγξεν ὅτι καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῖν, & re ipſa planum fecit ſe tempus idoneum nocendi reip. aucupari. Ariſtot. Pol. 8, διὰ τὸ δεῖν διὰ παιδιᾶς εἰσάγειν ἅπαντας καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν, obſeruatis temporibus vtendi, Bud.

Καιροφυλακτέω, pro eodẽ, Lucianus, παρόντα, ἐπιτηρεῖν, καιροφυλακτοῦντα.

¶ Ἄκαιρος, ν, ὁ ἡ ἤ, Intempeſtiuus, Non opportunus. Plato in Axiocho, καὶ δὴ θάλαττος ἄκαιρον, ἢ κρύος. Thucyd. pag. 186, ἄκαιρος ἀφορμία. Dicitur etiam ἄκαιρος (quum ad perſonam refertur) Importunus, Qui obturbat & interpellat, Tempus opportunum nõ obſeruans. Bud. Vide ἀκαιρεία paulo póſt. ‖Ἄκαιρος, Immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Iſocr. εἶτα δ' ὁ λόγος οὔτ' ἐγκρὸς, οὔτ' ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ προσήκων τοῖς ἐμπροσθεν εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, Intempeſtiuè, Non opportunè. Item, Immodicè: quo etiam modo vſurpatur ἀφ' ἑαυτοῦ ἀκαίρως ab Iſocrate.

C. Ἀκαιροέπεια, Intempeſtiuè clamans, Loquax. λάλος.

C. Ἀκαιρολογία, Intempeſtiua ſermocinatio. Heſychius βαττολογίαν exponit ἀκαιρολογίαν & ἀκαιρολεσχίαν.

Ἀκαιρία, Intempeſtiuitas, Non opportunum tempus. Demoſth. Ol. 1, ἀκαιρίαν & καιρὸν opponit, δεῖν πάντα ὑμᾶς, ἢ ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, ἐπίμως σωτὰ ἔχειν τὰ πράγματα. ‖Ἀκαιρία dicitur etiam (ſecũdum Ammonium) de illo qui occaſione deſtituitur ‖Ἀκαιρία, inquit Theophr. ἐστὶν ἔντυξις λυποῦσα τοῖς ἐντυγχάνουσι, Moleſtia obturbatrix & interpellatrix, inquit Budæus. Eidem Theophraſto ἄκαιρος eſt τοιοῦτός τις οἷος ἀχρείως ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναλῶσαι αἰσχυνθῆναι, &c. ‖Ἀκαιρία, Immodicitas. Iſocrates enim vt λόγον ἄκαιρον opponit τῷ συμμέτρῳ, ita λόγου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρόω, ῶ, Deſtituor opportunitate. (cui opponitur ἐυκαιρόω) Dicitur Ἀκαιροῦμαι pro eodem.

¶ Ἔγκαιρος, Opportunus, Tempeſtiuus, εὔκαιρος, ΕΤ Ἐγκαιρία, Opportunitas. Plato enim in Politico ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit. ΕΤ aduerb. Ἐγκαίρως, Opportunè. Ἀνεγκαίρως.

¶ Ἔγκαιρος, ν, ὁ ἡ ἤ, Intempeſtiuus. Anthol. epigr. lib. 2, ν' γὸ ἔγκαιρον μᾶλλον ἀφορίζομαι ῥυτίδα, rugam exoletã & vietam.

¶ Ἐπίκαιρος, ν, ὁ ἡ ἤ, Opportunus, Commodus, vt ὅπι καιρῷ pro Opportunè apud Demoſth. Ἐπίκαιρον πάνυ, ὅπερ δεῖ, Suid. Luc. Caucaſo, ὅπι καιρότατος ὁ σταυρὸς ἡμῖν ἐστι. ‖Ἐπίκαιρος, Præcipuus. Ariſtid. κρατῶν τῶν ὅπι καίρων τοῦ χώρας. Apud Galenum (inquit Bud.) præcipuum membrũ, principale. Idem alibi, Galenus (inquit) vocare videtur ὅπι καιρα μόρια vitales partes, non ſemel. Suidas ὅπι καιρότατα exponit etiam ὅπερ διαφωνότατα. Vide καίριος.

‖Ἐπίκαιρος, Temporarius, πρόσκαιρος, apud Areop. Dicitur & ὅπι καίριος pro ὅπι καιρος, non tamen (vt opinor) in hac poſtrema ſignificatione. Vide infrà poſt καίριος.

Ἐπικαίρως, aduerb. Opportunè.

¶ Εὔκαιρος, Opportunus, Tempeſtiuus. Idem quod ἴσκαιρος, ſed vſitatius. Apud Herodianum ſæpe, καιρὸς εὔκαιρος, Tempus opportunum, vel (vt alii) hora opportuna.

Εὐκαίρως, Opportunè, Tempeſtiuè. Quod & ἐς καιρὸν dicitur, vt oſtendi paulo antè.

Εὐκαιρία, Opportunitas, Tempeſtiuitas. Cic. De finibus li. 3, Quemadmodum opportunitas (ſic enim appellemus εὐκαιρίαν) nõ fit maior productione temporis, &c. Apud Philonem ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῆς πόλεως, ſitus opportunitas. q.d. ſitus opportunitatem habens & commoditatẽ. Pro quo Polybius breuius, εὐκαιρία τῆς πόλεως.

Εὐκαιρέω, ῶ, Opportunitatem habeo, ſiue opportunum tempus. Item Otium eſt mihi, Vacat mihi hoc agere. Luc. τῆς αἰσθήσεως ἀφειλούσης τὸ εὐκαίρως ὁπτικὸν εἶναι τῆς κρυπτούσης. Sic quidã, εὐκαιρῶ περὶ τὰ σὰ κεφάλαια λέγω. Et Marci cap. 6, καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Quibus duobus locis poſterioribus magis videtur conuenire illa interpretatio, quàm præcedenti. nam τὸ εὐκαίρως ὁπτικὸν εἶναι, eſt potius (meo iudicio) Otium ſuum conſumebant in cogitatione, &c. vel, in cogitando. Sic Chion in Epiſt. Οὐκ ἄλλιον ἢ αὐτῷ τὸν ὄντα ἀνθρώπου φύσιος, καὶ ὅσα κεκραμένον μοῖρα, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτὸν, ἢ ζῶντα πρὸς τὰ συγγενῆ ἄγειν; Sic Lucas Act. 17, de Athenienſibus loquens, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι ἢ ἀκούειν καινότερον, Nulli alii rei vacabãt. Id eſt, In nulla re alia otium ſuum conſumebant. Et ita ἐυκαιρῶ τοῦτο ποιῶν dixerim eſſe Vacat mihi hoc facere: at εὐκαιρῶ τούτῳ τῷ ἔργῳ, Vaco huic operi. Id eſt, Otium impendo huic operi, vel (vt loquitur Cicero) Otium conſumo in hoc opere. Quam tamen diſtinctionem non obſeruat Budæus.

Εὐκαιρῶ, vel Εὐκαιροῦμαι, Copioſus ſum & locuples. Quidã apud Suidam, ὁ δὲ ἱκάλεν τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athæn. lib. 6. ex Poſidonio, οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, Qui maximè copioſi rebus ad vitam neceſſariis erant, vel Qui loca maximè opportuna colebant ad quærenda vitæ neceſſaria, & quibus abundè vacabat vitæ neceſſaria comparare. Hæc Budæus. Ego certè εὐκαιρῶν ad facultates relatum id ſonare ſimpliciter exiſtimo quod Gall. *Eſtre homme aiſé*, Tantum facultatum habere quantum ad vitam commodè degendam ſatis eſſe poſſit. nam καιρὸν pro cõmoditate etiam poni, antea dictum eſt.

¶ Περίκαιρος, ν, ὁ ἡ ἤ, Intempeſtiuus, ἄκαιρος. Pro quo ſæpius dicitur ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπικαίριος, præſertim apud poetas. Item Παρέκκαιρος, Immodicus, vt ἄκαιρος ſumi apud Iſocratẽ vidimus. ΕΤ Παρεκκαίρως aduerbium, Intempeſtiuè. Item Immodicè, apud eũdem Iſocratem, τὸ πλεῖστον ἀφ' ἑαυτοῦ παρεκκαίρως ἡγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

¶ Πρόσκαιρος, ν, ὁ ἡ ἤ, Tẽporarius, Ad tempus durans. Paul. 2. ad Cor. 4, in fine, τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιροι καθάρσεις, temporariæ. Ab eodem ponitur paſſim πρόσκαιρος pro Tẽporarius ſignificante Caducus, Fluxus, Secularis. vt in Epitaph. fratris, ἢ γένομαι πρόσκαιρος; cur inhæreo rebus caducis? Budæus.

Προσκαίρως, aduerb. Temporariè. Citatur ex Theophili Inſtit. pro Ad tempus.

¶ ΚΑίριος, ν, ἡ καὶ ἤ, Tempeſtiuus, Opportunus. καίριος ὥρη, Tempeſtiua hora, Nonno. Philo de vita M. pag. 48, ὅτε δὲ

καιρίου μεταβολῆς, ex tempestiua commutatione. τὰ καίρια τῆς ὁδοῦ προκαταλαμβάνοντες, Greg. opportuna quæque loca præoccupantes. Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, Dicere quæ tempori sunt consentanea, Vel Quæ tempus exigit, Vel Dictu opportuna & commoda. Exponitur etiam Quæ in rem sint, Vel, Quæ alicuius sint momenti. Sic apud Soph. Aiace (si bene memini) Hᵃ δρᾶν ἀμείνων βὐρίζη τὰ καίρια; & apud eundem, φρονεῖν καίρια, id est συμφέροντα, inquit Suidas.

Καίριος, Præcipuus, Primarius, inquit Bud. citans ex Theophr. De causis pl. 3, ὅταν τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ, καὶ ἔχῃ βοηθὸν ἐν τῇ θέρει. Idem Bud. καίρια μέρη τοῦ σώματος vocari posse ait principalia membra, quæ Galenus κυριώτατα nominat. Affert & hunc ex Galeno locum, ἢ κατὰ τὸν κίνδυνον οὐ μικρὸς, ὅταν ἐγγὺς καιρίων μορίων ἢ καῦσις γένηται. Vbi tamen καιρίων posse & aliter sumi ait. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. 7, καιρίαι σημασίαι pro Principales significationes.

Καίριος πληγή, vel Καίριον βλῆμα, Plaga lethalis, Vulnus lethale. Dici autem καίριον existimo tanquam opportunum ad mortem inferendam. Quò videtur respexisse is quoque qui πληγῶσαι τὰ ὀπτήδια dixit pro τὰ καίρια. Eóque magis miror quod Eust. in illum Homeri locũ Il. Φ. μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, dicit, ἢ τὸ θανάσιμον καὶ τοῖς παλαιοῖς, ὡς δηλοῖ πολλαχοῦ ἢ τὸ ὕκαιρον εἰς κίνδυνον, διὰ τὸν ὑποκείμενον ἐκ τύχης. quasi verò non possit θανάσιμον significare deducendo à καιρὸς, & ita intelligẽdo vt dixi: ac non manifestissimũ sit nimis violentã deductionem illam esse. Quod autem addit ὕκαιρον εἰς κίνδυνον, conuenit cum eo quod scribitur à Suida, καιριώτατα, ὀπτικινδυνότατα. Luc. Nigrino, βαθεῖα δὲ ἡ καίριος πληγὴ ἐγένετο. Polit. apud Herodianum lib. 4, καίριον πληγὴν interp. lethale vulnus, at lib. 1, καιρίοις πληγαῖς, certissimis ictibus.

¶ Hinc καίριοι τόποι apud Plutarch. loca lethalia in vulneratis. Dicitur & καίρια μέρη τοῦ σώματος: interdũ verò καίρια subaudito subst. μέρη. vt apud Plutarchũ De Alex. fort. ἀλλὰ γυμνὰ παρέχουσα τοῖς βέλεσι τὰ καίρια. Xenophõ De arte eq. πάντων δὲ μάλιστα τῷ ἵππῳ τὰ κινοῦντα δεῖ σκοπάζειν. καιριώτατον γὰρ ὄν, καὶ ἀφυρότατόν ἐστι. Non dubito autem quin καίριον βλῆμα siue πληγὴν dixerint prius quàm καίριον τόπον aut μέρος τοῦ σώματος, & quin hoc sit ab illo, non contrà.

Καιρίως, Tempestiuè, Opportunè. Vnde cõparat. gradus apud Xenoph. Καιριώτερος, Præd. 4, καιριώτερος αἱ παρεῖναι. ¶ Καιρίως, Lethaliter (sicut dictum est καίριον πληγὴν significare lethalem plagam) καιρίως πληγείς, apud Basilium.

C. Ἀκαίριος, ου, ὁ ἡ ἡ, Intempestiuus, Absurdus, in Anth. epigr.

C. Ἐπικαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idẽ quod ὀπίκαιρος, paulo antè. Præcipuè autem Xenophon illo vtitur libẽtius quàm hoc. vt Œconom. οἱ μὲν ἄλλοι τέχνῖται ἀποκρύπτονταί πως τὰ ὀπικαιριώτατα τῆς ἑκάστου τέχνης. Idem sæpe τοὺς ὀπικαιρίους vocat non (vt in vulg. lexicis) quosdam magistratus militiæ, sed potius homines rebus agendis & conficiendis negotiis idoneos. quasi dicas eos quibus opportunè committi rerum agẽdarum cura possit. Vide mearum annot. in Xenoph. pag. 13.

Παρακαίριος, ν, ὁ καὶ ἡ, Intempestiuus, vt παράκαιρος. ¶ Hesiodus autem παρακαίρια ῥίζων dixit in Ergois pro Scelesta patrans, vel (secundum alios) τὰ ἀσχήμονα, inhonesta. Sic ferè Latinè, quũ importunũ tẽpus dicatur, minimè cõmodũ, dicitur & importunũ scelus, & importunitas pro maximo scelere, sicut & pro tempore alieno & incommodo.

ΚΑΪΡΟΣ, ου, ὁ, Licium. τὸ ὑφάσμα ὃ νῆμα ἐστὶ τοῖς ἱστοῖς συγχέον. vel σχοινίον ἐξ οὗ τοῖς ἱστοῖς τὰ νήματα κρέμανται. vide plura apud Eustath. p. 1571.

Καιρόεις, εντος, ὁ, Bene textus, significãdo à parte totũ. Hom. Od. ν, καιροσίων δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐπλείετο παμφανόωσα. ἰλύφῳ, ἢ κεκαιρωμένῳ, vel ἐμπύκτῳ, Eust. A καιρός fœm. est καιρόεσσα, plur. genit. καιροεσσῶν, & per syncopẽ καιρωσσῶν, & Ionicè καιροσίων. vel καιροεσσῶν, & per metathesin καιροσίων.

Καιρόω, Stamen connecto. VNDE Καίρωμα & Καίρωσις, Connexio staminis. Pollux, τὸ δὲ συνυφαίνειν τὸν στήμονα, καὶ καιρῶσαι λέγεται καὶ κεκαίρωται, τὸ συνύφανται. Vide Eustath. ibidem.

Καιρωτὴς vel Καιρώτης, Textrix, significando à parte totum Eustath. ex Callimacho citat.

ΚΑΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, Calamus, Arundo, ἀπὸ τοῦ καλῶς ἁμᾶσθαι, vt vult Etymol. sed parũ recepta est hæc etymologia. Eustathius inter alia quibus κάλαμον differre docet ab eo qui δόναξ appellatur, dicit δόνακα vtplurimum esse fluuialem, non itẽ κάλαμον. Vbi intellige non item calamũ esse fluuialem vtplurimum. nam alioqui esse & κάλαμον ποταμίον cum ex aliis aliorũ locis, tum ex hoc Luciani liquet in Hermotimo, ἢ ἐγὼ νὴ Δία καλάμου ἔλαβον ἐπ' ὄχθῃ ποταμίᾳ πεφυκότος. Item ex isto Plutarchi in Lycurgo, ἐκαθηύδεν δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλας καὶ ἀγέλας ὅπου στρώσαιντο αὐτοῖς σωφρονοῦντα τὸν Εὐρώταν πεφυκότες κάλαμοι. A Virgilio dicitur epitheticè fluuialis arũdo, Georg. 2. In vulg. lex. κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, nascens in India, Dioscor. lib. 1, κάλαμος ὄδωδος, calamus odoratus, qui nascitur in felici Arabia. κάλαμος ἐρυθραῖος, apud Dionys. De situ orbis. Vide ἐρυθραῖος. Hesychio κάλαμος alia quædam significat, & inter cætera τὸ τοῦ πυροῦ καυλόν, id est culmum.

C. Καλαμοβόας, quidam dictus per contemptũ, apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. q. d. Calamo siue arundine obstrepens, vel calamis.

C. Καλαμογλύφος, ν, ὁ ἡ ἡ, Calamorum sculptor. ET Καλαμογλυφεῖν, Calamos sculpere. Etymol.

C. Καλαμοειδὴς, Arundinaceus, Arundinis seu calami speciem gerens.

C. Καλαμόφθογγος, ου, ὁ ἡ ἡ, Calamo sonans, siue canens. Apud Aristoph. ὁ καλαμόφθογγα παίζων. ET Καλαμοφθόγγης, pro eodem: vtrunque est Panis epithetum.

C. Καλαμοφόρος, ου, ὁ ἡ ἡ, Calamum siue arundinẽ gestans. Xen. Eм. 2. Dicitur & Καλαμηφόρος, vnde Καλαμηφορεῖν, apud Themist. 16, Calamum gestare.

C. Καλαμόφυλλος, Arundinacea folia habens.

C. Καλαμόχροος, & per contractionem Καλαμόχρως, q. d. Arundinum lanugo. Sic dicta ἀδάρκη quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur. Gorr. Vide Ἀδάρκη.

E C. Καλαμώδης, Arundinaceum gramen. Herba de qua Dioscor. lib. 4.

C. Καλαμαύλης, Calamo canens, ὁ καλάμῳ αὐλῶν, Ath. lib. 4. ET Καλαμαυλητὴς, pro eodẽ in versu Hedyli ibi citato, à quo Theon quidã μόναυλος & καλαμαυλητὴς appellatur eadẽ significatione. Vt autẽ καλαμαύλας vocabant τοὺς καλάμῳ αὐλοῦντας, sic ῥιπτύλας, τοὺς καλάμῃ αὐλοῦντας, vt ibidem docet Athenæus. At Eustathio est μόναυλος κάλαμος, qui & καλαμαύλης & ῥαπαύλης. Idẽ Δύναξ μὲν (inquit) συνεστῶτος χώσμος, κάλαμος δὲ αὐλητοῦ. ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὁλοσαλεκάλαμος ἐσκώφθη. Sic autem Lucretius calamorum sibilum dixit.

C. Ὁλοσαλεκάλαμος, Indoctus tibicen per scomma ita dictus. Vide in voce præcedente.

C. Πολυκαλαμος, q. d. Multicalamus, Multiplici calamo assurgens.

Καλαμώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, Arundinaceus. i. Arundinis speciem referens. Item Arundinosus, Gaza. Et τὰ καλαμώδη, sub. χωρία, arundineta.

Καλαμώνες, Arũdineus. In fœm. καλαμῶνα. vt καλαμῶνα ἰαχά. Eurip. Vox calamis aut calamo, siue arundine, edita. q. d. Arundinea vox, aut Arundineus sonus.

Καλάμινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arundineus, Arundinaceus. vt καλάμινος αὐλὸς, qui & ζυγίνους, inquit Ath. 4. Apud eundem φωναὶ καλαμίναι, lib. 3. Et καλάμινον πλέγμα Polluci, ἐφ' οὗ τοῖς ὑγροῖς ἐκθέμενον τυροί. Fiscella exponitur à nonnullis.

Καλαμίζω, Calamo cano, aut Calamo canentes imitor, (siue, qui calamos inflant, vt Virgilius loquitur.) Videtur καλαμίζων per contemptum dici ab Athenæo (eo modo quo καλαμοβόας in Plutarchi loco paulo antè citato) lib. 16, ζευκτῶν γὰρ ἀσμάτων αὐτοῦ πλέκεται Φοινίκη, ἐν ᾗ καὶ ἔστι πεδίον καλαμίζων. In vulg. lexicis exponitur Καλαμίζειν, Stipula, vel potius calamo carmen disperdere, Syluestrem tenui musam auena meditari.

Καλαμίσκος, Dimin. Calamulus, Parua arundo. Apud Aristoph. Acharn. capitur (inquit Bud.)

pro ſpecillo vel ſimili medicorum inſtrumento quo inſtillant pharmaca in vlcera, οὐδὲ ἀλλά μοι σκαλαμίσκον ἵνα ὦ τὸν καλαμίσκον σκάλαξον δοκεῖ.

Καλάμιον, aliud diminutiuum, Paruum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Euſt.

Καλαμίς, ίδος, ἡ, Arundo piſcatoria, Heſ. Arūdo ſimpliciter à Tibullo & Ouidio dicta. ‖ Item, Calamaria theca, quæ & graphiaria. γραφίων θήκη, Heſych. Sic vtitur Theophyl. in epiſt. καλαμῖδα καὶ χάρτας ἀφάμενος. ‖ Item Vas cui lac imponebatur, Heſ. ‖ Item καλαμὶς, Ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis, eidem Heſychio. Hermolaus Calamiſtrum interpr. Marcellus Acum arundineam, apud Dioſcoridem, addens id eſſe in purgandis à cibo dentibus acuminatam arundinis feſtucam. Græcos enim καλαμῖδας propriè dixiſſe acus ex arundine factas quibus mulieres cincinnos & velamenta capitis firmabant. Dioſcoridis locus eſt hic, lib. 1, vbi de dentifriciis agit, τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ αἱπὶ καλαμίδων σκληρότερα ὄντα ταῖς ὀδοῦσι σμήχει δοκεῖ. ‖ Heſychius addit καλαμῖδα nonnullis dici & σύριγγα, id eſt fiſtulam.

Καλαμεύω, Arundine piſcor. Vnde Καλαμευτὴς, Piſcator, qui arundine vtitur. Etymol.

Καλάμωμα, Septum quoddam ex calamis aut materia huiuſmodi, in nauigiorum oris, ſiue extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτῶν, dicebatur, vt legimus apud Euſtathium pag. 1533.

Καλάμη, Stipula, Culmus. Syneſ. epiſt. καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὰ λήϊα, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δεκταίνοντα ἐσ. Euſt. p. 1181, καλάμις παρονομαζομένη ait παρὰ τὴν δραγμὴν ῥίζας, ob ſimilitudinem, loquens de hac voce καλάμαι. Quod cōuenit cū eo quod ſcribitur à ſchol. Theocriti, καλάμην eſſε τὸ καταλειπόμενον ἢ ἐκλειπόμενον ὅταν θερίζωμεν σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. Vocat enim καλαμῶδες (vt opinor) calamorum ſpeciem quodammodo referens. A Lyſia malus & auarus agricola dicitur ὁπὶ καλάμης ἀρόων. q. d. in ſtipula arare. ‖ Suidæ καλάμη eſt etiam ὁ στάχυς τῆς σίπυος. quæ expoſitio mihi ſuſpecta eſt, quum ſit potius τὸ λείψανον τοῦ στάχυος. Theocriti tamen ſchol. ait eſſe inferiorem partem ſpicæ. addens ita dici & quod cum ſpica amputatur, & quod inamputatum in terra relinquitur. ‖ In vulg. lexicis καλάμη exponitur etiam Spicilegium.

Καλαμᾶ (metaphoricè) Corpus ſenectute confectum, & quaſi areſcens, τὸ τῆς γεραιότητος ἐπάλευρον. Hom. Odyſſ. ξ. Ἀλλ' ἔμπης καλαμῇσι γε οἴομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν. Quò mihi videtur reſpexiſſe Lucianus in Alex. ita ſcribens, μικρὸν μοῦ ἔτι ὦσι, παῦ ὥραιον, ὡς ἐγὼ λέγω τῆς καλάμης πυκνοτέρους. Vide Euſtath. 1758. qui oſtēdit καλάμῃσι dici etiam cadauer hominis interempti, hoc verſu, Il. τ, Ἥ τε πολεσπερὲς καλάμῃσι χθονὶ χαλκὸς ἔχυτο.

C. Καλαμητόμια, ας, ἡ, Stipularū ſectio, in hoc verſu, apud Suidam, — ἀλλὰ καὶ αὖθις Ἐκ καλαμητομίης ἀμβολὺ φέροι ὀπίσσω. ‖ Capitur & pro meſſe.

Καλαμάομαι, ῶμαι, Stipulas lego. Apud Plutarchum in Apophth. Antigonus, ἐκεῖνος γὰρ [Alexander] ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, id eſt, Aſiam meſſuit, ego autē ſtipulas duntaxat ex ea colligo. Καλαμῶμαι eſt etiam Spicilegium facio, Spicas colligo poſt meſſores. καλαμώμενος (inquit Suidas) παχυλογῶν. Et Euſtath. ex Rhetorico lexico affert, Καλαμᾶσθαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῆς θερισμοῦ. Nonunquam καλαμῶμαι pro Meto, vt apud Chryſoſt. De ſacerdotio, ἵνα βρίσητε μὲ αὖθις τὸ λήϊον πολὺ τοῦ καρπῶ νίκα καλαμᾶσθαι καὶ πρυγᾶν δίκη. ‖ Item Καλαμῶμαι, Racemorum reliquias colligo, Racemo. Heſ. Vſi ſunt LXX interpr. Hier. 6, καλαμᾶσθαι καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὸ λειπὸ τῆ Ἰσραήλ. Et Deut. 24, Colligere oleas relictas, ἐπὶ ἐλαιολεγήσεις, οὐκ ἐπαναρίψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Heſychius, Καλαμᾶται, πρυγᾶται τὰ αὐτόματα μένη ἐπὶ ἐλαίας. Suidas addit, ἢ καπνίδιον. ‖ Vſurpatur καλαμῶμαι metaphoricè etiam: vide Ἐγκαλαμῶμαι & Ὑπερκαλαμῶμαι.

Καλαμητεὶς, ίδος, ἡ, Quæ ſpicilegium facit, Quæ ſpicas legit. Καλαμητείδες, αἱ δράγματα συλλέγουσαι, Heſ.

Καλαμήτεια, Idem Plutarcho, An ſeniori adminiſtr. reſp. ἢ κατ' ἀγρὸν ἐφορῶσα καλαμητείας καὶ θερισμούς.

A C. Ἐγκαλαμάομαι, Spicilegium facio, καλαμῶμαι. Metaphoricè pro Auello, λέγεται, vt vult Schol. Ariſtoph. in hoc στρατῶ loco, Καὶ παρεπαίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τεμάχεσιν ἐκκαλαμᾶται, vbi ſchol. metaphoram eſſe ait ἀπὸ τῶν ἐξ ἀγροῦ καλάμων τοὺς ἰχθύας ἀγρεύοντων. At idem ſchol. in hunc eiuſdem comœdiæ locum, ζητῶ μ' ἐκκαλαμᾶσθαι καὶ καθαρὸν ποιεῖν, ait (melius ſentiens) eſſe metaphoram ἀπὸ τῶν τὸ καλάμιον τῶν σπερμάτων αἰρόντων ἵνα κρίνῃς τῶν οἰκημάτων. Addit tamen, vel αἱμαρῶ, ὡς οἱ τοὺς ἰχθύας αἱρόντες. quæ deductio conuenit cum illa altera, quam ſequentes quidam exponunt ἐκκαλαμᾶσθαι, tanquam arundine expiſcari.

B

C. Ἐπικαλαμάομαι, Poſt alium vel alios ſpicilegium facio. Per metaphoram, pro Poſt alium vel alios ſpolio, Spolio bonis quæ ab aliis relicta ſunt. Luc. Toxaride, ἢ οἱ κόλακες συνῆγον ὅτι καλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδίδοσαν ἔπ ὄντα τὴν Κλεπίαν. id eſt, bona eius carpturi ſiue collecturi quæ à meretrice relicta illi erant. vel, quæ ex meretricis rapacitate illi ſupererant. Sed vulgò legitur in eo loco ὅτι καλαμησόμενοι. quam lectionē ſequutus & Eraſmus vertit, Concurrerunt item adulatores applaudentes.

C

Καλαμπαίω, Idem quod καλαμᾶσθαι, in vulg. lexicis.

Καλαμαῖος, α, ον, adiect. q. d. Culmarius, Inter culmos ſeu ſtipulas verſans. vt ἀκρὶς καλαμαία, id eſt ἡ ἀγραία, ἡ ἐν τῇ καλάμῃ γενομένη, vt ſcribit ſchol. Theocriti in hanc idyllii 10, Μαίης τοι παῖ νύκτα χρεΐζεται ἀ καλαμαία. Vide μαίης. ‖ Καλαμαῖον ſubſtantiue poſitum, πτίσμον ἐλάχιστον, Euſt.

Καλαμαία pro καλάμη, vulgus dixiſſe, teſtatur Euſt. & ſchol. Theocriti.

Καλαμεύω, Meto. vnde Καλαμευτὴς, Meſſor. Theoc. idyll. 5, Οὕτω κ' ὔμμες ὀρθῶς ἐθερίζετε τὼς καλαμευτάς. id eſt θερισταί, inquit ſchol. At καλαμευτὴς pro piſcatore, à κάλαμος, vt paulo antè dictum eſt.

D

ΚΑΛΕΩ, λῶ. F. ἴσω. P. κέκληκα, Voco, Accerſo, Il. ω, Ὄρνιν Ἀσκληπιάδης καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. Plato Charm. παῖ, ἔφη, καλεῖ Χαρμίδην. Apud Xenoph. καλεῖν σε ὅτι δεῖπνον. Homerus verò καλεῖν etiam dixit ſimpliciter pro καλεῖν ὅτι δεῖπνον, Odyſſ. λ, Πάντας γὰρ καλέεσκε. Sic intelligendum puto quodam loco Anthol. epigr. Ἐκκλήσιον ἄγδα ἐπὶ τὸ ῥήτορος. quod tamen aliter exponi ſolet. Sic apud Lat. Vocare interdum pro Vocare ad cœnam. Homerus voce etiam media vſus eſt Iliad. ſ, — Πείσαμος δ' Ἐλένῳ ἐκαλέσσατο φωνῇ. Politianus καλεῖν ſolicitare vertit in hoc Herodiani loco, lib. 3, ἢ φαῦλαι ἢ οὐδὲ κοῦφαι καλοῦσιν ἐλπίδες. Ad verbum, Spes vocant. Cicero autē dicit In ſpem vocare. Bud. ἐκάλει vertit Poſcebat in hoc Demoſth. loco, ἀλλ' ὡς ἔοικεν ἡμέρα ἐκάλει οὐμέτερον οὐδένα αὐδρα ἐκάλει. Καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, Demoſth. Vocare in ius. Et ſimpliciter καλεῖν pro eodem. quod & Καλεῖσθαι voce paſſiua. Vide paulo póſt. Dicitur & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἀρχων, Vocare litem, Citare litem. ‖ Itē Inuoco, Imploro, apud Demoſth. Sic Ariſtoph. κάλει θεόν, pro Inuoca Deum. ‖ Καλῶ, Voco, id eſt Nomino. Il. ζ, Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Cic. apud Aratum vertit Vocitare. Idem, Nomine appellare, interpr. apud Plat. Athen. 14, αἴρετο αἴτιος τῶς ἰσοκλέα καλεῖσθαι. Apud Plut. περὶ τῶ μὴ χρ. &c. καλεῖν τὰ ὀνόματα. Dicunt & καλεῖν ὀνόματι, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. Signare nomine vero.

E

Καλέομαι, οῦμαι, Vocor, Accerſor. Item Nominor, Nomine appellor. Luc. in Hermot. καὶ τῇ μητρὶ, ὅπως ποτ' ἐκαλεῖτο, quæcunque vocabatur. pro Quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam καλοῦμαι πάτρῳ, Vocor iſtud, pro Nomine iſto vocor. Vt Gal. ad Glauc. 1, καλοῦσι καί τ' αὐτὸ τοῦτο πυρετὸν, καὶ οὕτω. Citatur ex Plut. in Galba, ἃς ἡμέρας καλοῦσι κρισίμους, pro Qui dies à Cæſare appellantur. Et καλεῖσθαι interdum ita ſignificat Vocari ſiue Appellari vt ſimul declaret Eſſe. Hom. Iliad. ν, — καί οἱ ὄνομα κικλήσκεται Κίκλημαι. vbi Euſtath. ait κίκλημαι valere idē quod εἰμί. Sic Iliad. γ, Τρῶάς τε τριήκοντα φίλη κεκλήσεται ἄκτης. Sic Heſ. Theog. Ἡγάγετ' εἰς μέγα δῶμα, φίλοις κεκλῆσθαι ἄνακτι. Sic Hebræi ſuo קרא vtuntur. ‖ Item δίκη dicitur καλεῖσθαι apud Ariſtoph. iis vocari, ſiue citari.

F

Καλοῦμαι, ſignif. media, pro καλῶ. In ius voco, καλοῦμαι τὸν δίκαιον, ἄγειν· ἀνακαλοῦμαι εἰς ἔριν, Euſtath. Apud Ariſtoph. frequens eſt hic vſus, vt καλοῦμαι Σωκράτη λέγω εἰς τὸν

G

H

εἰς τὸν υἱὸν τὴν γυναῖκα: & καλεῖσθαι σε, in Vespis. Sic Plato De leg. καλοῦσθαι τὸν ἔχοντα ἐφ' ἁρμάτων. Gall. itidē appeler absolutè, pro In ius vocare.

Καλίστρα (vt Tusanus ex Lascari refert) instrumentum quoddam textorū, apud Theocritum in Helenes Epithalamio, Κυπρίδι συμπλέξασα μακρᾷ ἴπαμ' ἐν καλίστροις. Sed melius fortasse legetur καλιόστροις. de quo vide in Κίμβω.

Καλίσσω pro καλέσω vt πτίσσω pro πτίσω.

Καλήμεναι itidem poeticum, pro Vocare: cuius infinitiui thema est, vel Καλαίρω, vel Κάλημι. inquit Eust.

Κλῆσις, εως, ἡ, Vocatio. Xenophon, τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἤκουσε, Cyri vocationem audiuit. Id est se à Cyro vocari. Κλῆσις, Vocatio ad cœnam. Xenophon Sympos. ἐπαινοῦντες ἡ κλῆσιν, οὐχὶ τὸ ἐρωτῶντα συνδειπνῆσαι. Vocatio simpliciter Catullo, & Vocatus Suetonio. Plutarchus autem genituum δίκης addidit in Pericle, κλήσεις τε δίκης καὶ τὴν παιδιὰν ἅπασαν φιλοφροσύνῃ καὶ σωφροσύνῃ ἐξέλιπεν. ¶ Item, Κλῆσις, Vocatio in ius, apud Aristophanem. Κλῆσις, inquit Ammonius, ἡ εἰς ὁποιονοῦν τῶν δικαστηρίων γιγνομένη προκλησις δίκης εἰς Ἄρειον πάγον. Aristophanes, ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔφυγεν, εἰς τὸν ἴδιον τε καὶ πέμπτον. Sic autem in loco paulo antè citato, καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὸν ἴδιον τε καὶ πέμπτον. Et Κλῆσις τῆς δίκης, Vocatio litis, siue citatio. Est etiam Κλῆσις, Appellatio, id est nomen.

Κλητός, Vocandus. Plato Politic. libro 1, οὐδέ ὅτι κλητὸς ναύτης.

¶ Κλητός, Vocatus, Accersitus. Habet enim significationē participii κεκλημένος. Homerus Odyss. ρ, Οὔτοι γὰρ κλητοῖσι γε βροτῶν ἐπὶ πίονα δῶρα. Apud Æschinem κλητὸς, Inuitatus. Budæus. Apud Homerum Iliad. ι, Ἀλλ' ἄγε κλητοὶ ὀτρυνόμεν. Eustathius κλητοὺς interpr. ἐξονομακλήδην ὀπταλίπτους.

C. Ἄκλητος, ν, ὁ καὶ ἡ, Non vocatus, Inuocatus, apud Plautum & Ciceronem. Apud Athenæum 6, comicus quidam, Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα. κἂν γὰρ μὴ καλῶ, Ἄκλητος ἥξει. Et aduerbium Ἀκλήτως, Inuocatò, Sine vocatione, aut inuitatione, Vltrò. Et pro eodē, Ἄκλητι, vt in prouerb. illo, Ἄκλητοι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

C. Αὐτόκλητος, ν, ὁ καὶ ἡ, A seipso vocatus, siue inuitatus, Qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò. Plato epist. 7, αὐτόκλητος ὅπῃ τὸν πλοῦν οὐκ ἔρχομαι, Non venio à meipso vocatus, Non venio vltrò. Plutarch. Sympos. 7, μὴ γήσιος οὖν μηδὲ αὐτόκλητος, ἀλλὰ πρόσω πως τοῦ τόπου καὶ παρεγγεγραμμένος εἰς τὸ συμπόσιον. Ε τ Αὐτοκλήτως, aduerbium, Spontanea vocatione, Vltrò.

C. Πολύκλητος, ν, ὁ καὶ ἡ, A multis vocatus. Apud Homerum πολύκλητοι, E multis locis conuocati. Iliad. η, πολύκλητοι δ' ἦσαν ἄνδρες. Et Iliad. κ, — πολύκλητοι δὲ πύκαυροι Εὐδείσι, id est ἀπὸ πολλῶν τόπων ὀπτακεκλημένοι βοηθοί, Hes.

C. Τηλέκλητος, E longinquo vocatus, τῆλε καλητός. Scribitur & τηλεκλητός, sed τηλέκλητος conuenit cum πολύκλητος. Apud eundem Homerum τηλεκλητοὶ ὀπίκουροι, E longinquò vocati siue accersiti auxiliares. ¶ Sed legitur etiam τηλεκλειτοί, id est quorum decus procul peruenit.

Κλητικός, κὴ, κὸν, Vocatiu⁹, Appellatiuus. Vnde apud gram. κλητικὴ πτῶσις, Vocatiuus casus. ¶ Itē Κλητικὸς, Inuocatorius, vt κλητικοὶ ὕμνοι, qui deorum habent inuocationē: quibus opponuntur ἀποτρεπτικοί.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, Vocator, Accersitor. Qui vocabat ad conuiuium in domibus potentum, Budæus ex Luciano. Itē, Qui vocabat in ius, vel testis erat vocationis in ius, κλητήρ. Demosthenes κατ' Εὐέργου, 149, ὅπου μὲν τοίνυν ἐκλήθην ἐγὼ ἐμοῦ, οἱ κλητῆρες μεμαρτυρήκασιν. ¶ Hesychio est etiam Præco. item ἄγγελος, ὑπηρέτης, μάρτυς.

C. Ὀνομακλήτωρ, Nomēclator, Qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plinio vocator appellatur, quòd nominatim vocet conuiuas ad discumbendum: vt is sit qui apud Athenæo lib. 2 nominatur ἀρχιμάγειρος τῶν δείπνων.

Κλητήρ, ῆρος, ὁ, Vocator. Sed peculiariter, Appatitor, qui in ius vocat, Viator, Stator. B.C. 16. & 432. Item Antestatus, Is qui in antestamur quum alicui diem dicimus, Testis vocationis in ius. Demosth. τῶν τὸν ἀντωμοσίαν

δεικνύναι τὸν ἕλκοντα. ἔδει δὲ πρίασθαι τοὺς νόμους, καλεῖν δὲ καὶ ὀνομακλήδην ὀπτακαλέσθαι, καταγράψασθαι ἔρημον, οὐδενὸς παόντος ἐκ βαλλῆς ἢ ἀπαμῆ τὸ διαπτυῖ. Vbi vide schol. Ab Hesychio κλητῆρες exponitur μάρτυρες. at Harpocration non dicit μάρτυρας, sed ὥσπερ μάρτυρας. ait enim, ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὡσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Vide Budæi Comment. pag. 16.

¶ Καλπύω, In ius voco, Dicē alicui dico, Vador. Dem. Pro cor. p. 115, πῶς οὖν ἐκαλπύσατε ἡμᾶς; id est προσεκαλέσασθε, vt ibidem loquitur. Vide Bud. C. p. 14.

Καλπύω, Testimonium denuntio, Idest, Homini dicē dico ferēdo testimonio. Hoc est, Ad iudiciū euoco ferēdi gratia testimonii. Bud. ex Poll. lib. 8, τὸν δ' ὑβρίσαντα μὴ βούλεσθαι ἐκλιπεῖν, αἰτίαν τῆς μαρτυρίας προσεπάγεσθαι.

Καλπύω, (neutrū) Testis sum in ius vocationis. Καλπῦσαι (inquit Harpocr.) τὸ καλητῆρα γενέσθαι.

Καλπύομαι, In ius vocor. Vel, Testimoniū mihi denuntiatur. B. C. p. 16. Ex Arist. in Probl. citatur καλπύεσθαι δίκην, pro In iudiciū vocari. Vide Ἐκκαλπύομαι quod sequitur.

C. Ἐκκαλπύω, Denuntio testimonium, adiecta mulcta ni pareatur, inquit B. citans hæc Æsch. ὦδε γὰρ ἔφασαν. Κάλεσι δ' ἐμοὶ Λίμνηθεν Ἐρχίαν, ἢ ἐκκαλπύω, ἐφ' ᾗ μὴ ἥκῃ ὀκτὼ παρῆναι. Ἐκκαλπύομαι pro καλπύομαι, Testimoniū mihi denūtiatur, Idē Bud. C. p. 16. Idem alibi, Ἐκκαλπύεσθαι, inquit, dicebantur qui ob testimoniū non dictū mulctabantur mille drachmis. Sic apud Æsch. aduersus Tim. pag. 12. Pollux autem dicit καλπύεσθαι esse τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν: at ἐκκαλπύεσθαι, τὸ δίκην ὀφείλειν ὅτι χιλίας κατεβάλειν. Quæ conuenire videntur cum iis quæ ab Harpocratione scribuntur non de ἐκκαλπύεσθαι tantùm, sed & de καλπύεσθαι.

C. Ψευδοκλητία, ας, ἡ, q.d. Falsa vocatio in ius. Est accusatio apparitoris, qui falsò renuntiauit se quempiā in ius vocasse, ob eámque renuntiationem, is qui vocatus esse dicitur, in fraudem deserti vadimonii incidit. Vide B. C. p. 153. Apud Harpocrationem legitur ψευδεκλησία: quē sequitur Suidas, ipsamet eius verba afferens. Sed apud Poll. quoque ψευδεκλησία legitur, qui scribit, ψευδοκλησίας ὃ [γραφὴ] κατὰ τῶν ψευδῶς καλεσαμένων.

¶ Κλήδην, Nominatim. Hom. Il. ι, initio, Κλήδην εἰς ἀγορὴν καλέσσατε κῆρυκα ἕκαστον, accersere vocando suo quenque nomine. ¶ Hinc & Ἐξονομακλήδην quo alibi vtitur eadem in signif. Vide in ἔτυμα.

C. ΑΝ Ἀναλαλέω, ῶ, siue Ἀναλαλίσμαι, ῖσμαι, Inclamo, Alta voce appello, seu voco. Plut. in Cic. σοῦ γὰρ κύριον ἀναλαλούντων τὰς παρῳδίας. quod alibi voce passiua dixit, inquit B. in Com. (intelligēs, vt opinor, hunc eius locū in Galba, ἀναλαλούμενοι Καίσαρα) vbi mendosè legitur Alta voce euocare: pro Vocare posito Euocare. Nā illi loco Pl. quē ipse citat, similis planè est hic Xen. Pæd. 3, ἀναλαλοῦντες τὰ διηγήματα, τὰ ἄεισμα, τὰ ἀγαθά. vbi tamen quidā ἀναλαλοῦντες simpliciter reddunt participio Appellantes. Sed eorum interpretationē videtur refellere hic Xenophōtis locus in eiusdem Pæd. lib. 7, πολλὴ δ' ἦν καὶ τῶν μὲν ἀναλαλούντων ἀλλήλους, τῶν δὲ παρ. &c. Idē rursum Pæd. 3, ἀλλ' ἄγε ὑμεῖς δὲ εἰ ἔμπροσθεν ἀναλαλοῦντες ἐπαύσασθε παραγγέλλων. Libro 1 de r, ἀναλαλήσας τὸ λοιπὸν ἐρῶμαι. Cum illo autem loco πολλὴ δ' βοὴ τῶν μὲν ἀναλαλούντων conuenit hic Plutarchi De Socr. dæm. μόγις βοαὶ ἀνεκαλοῦντο εἰς ἡσυχίαν. Sic in ἀναβοάω antea dixi ἀνὰ epitasin quandam significationis indicare. ¶ Ἀναλαλεῖν, pro simplici καλεῖν, Vocare, Appellare, Nominare. Thuc. lib. 1, ἐν τοῖς ἔπεσι Ἀχαιοὺς ἀναλαλεῖ. Sunt tamē qui hic exponāt Prædicat. ¶ Ἀναλαλεῖν & Ἀναλαλεῖσθαι pro Inuocare, Implorare, ὀπταλεῖσθαι. Plut. ἀνεκαλεῖτο τοὺς ἐμπύους.

Ἀναλάζω, vel Ἀναλαλεῖσθαι, voce pass. Reuocare, Thuc. lib. 1, ὅτι πρότερα δι' αὐτὰ τοῦτο ἀνεκαλοῦντο αὐτόν. Sic ἀναλαλεῖσθαι τὰς χιμαίρας, apud Xen. in Cyn. Sic videtur accipi & apud Athen. lib. 4, ἀναλαλαγμένον ὃ αὐτὸν τῶν ἀρίστων ἢ πλούσιον &c. Ἀναλαλεῖσθαι (inquit B.) Reuocare, id est Retrò accersere, apud Pausaniā, Βασιλεύειν γὰρ, ἢ πρότερα χαιρὸν ἐφεστήκεις, ὕστερόν που ἀναλαλεῖσθαι τὸ πρωτεῖον. vbi ἀναλαλεῖσθαι τὸ πρωτεῖον ad verbū est Reuocari quod præterit. Sed intelligendum foret Reuocari votis, id est, Vota facere pro reuocando eo quod præterit. Atq;

ita intelligendo, nihil necesse fuerit verbo huic dare peculiarem interpretationē in hoc Basloco. B. tamen requirere exponit. ‖Dioscor. lib. septimo, cap. 36, περὶ κόρακα loquēs, ὑγιεινοὺς ἢ πνιγμένας ἀϊσσαλοεῶντας. id est, Eas autem reuocant quæ vulturæ suffocatione laborant. vbi intelligo Reuocant à suffocatione. Vulgò tamē interpretantur Vulturum suffocationes reuocant, siue exanimationes. ‖Idē Budæus ait esse Euocare & Reuocare & Receptui canere. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. Hinc ἀνάκλησις & ἀνακλητικὸν, classicum receptus, vt postea dicetur. ‖Significat & Reuocare ab exilio. vt, ὁ δὲ Τραϊανὸς τῷ φιλανθρωπίᾳ ὑπτιεύσας, τοὺς ἐν ὑποψίαις ἀνακαλούμενος.

A Ἀνακαλεῖσθαι, Reparare, Recuperare; quod & Reuocare est apud Virg. nā is Reuocare vires dixit quod Naso Reparare vires, nescio an ad Græcum hoc verbū respiciens. Vtut sit, possumus eum sequendo, apud Galenum δύναμιν ἀνακαλεῖσθαι interpretari Vires reuocare. Quidam incertus autor apud Suidā, (fortasse Polybius) ὁ δὲ ἐπιδιδόναι ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεθραμμένων εὐνοίας καὶ φορὰς δυνάμεις ἀπὸ τῶν γεγονότων ἐλαττωμάτων, id est, Reparare beneuolētias subditorum, vel, amissas recuperare. id est gratiam subditorum sibi reconciliare. Quod Dioscor. dixit de glauce loquens, lib. 4, cap. 141, αὐτὴ ἡ φορβὴ μετ' ἀλφίτου κρισίνου καὶ ἁλὸς καὶ ἐλαίου, καὶ ῥοφηθεῖσα, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, Ruellius reddidit, Coquitur cum hordeacea farina, sale, & oleo in sorbitione, ad reuocandam extincti lactis vbertatem. Plinius autem de eadem loquens, dixit, Coquitur in sorbitione similaginis, ad excitadam vbertatem lactis. ‖Ἀνακαλεῖσθαι, inquit Budæus, Emendare, Sarcire, Rependere. Plutar. in Sertorio, Κίτιας ἢ ποππεί̈ζων, ὑποφορμίζων ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαείου ταῖσι, labante reparabat. Alia exempla ibi leges. Idem paulo pòst, Chrys. (inquit) actiua voce pro Sarcire dixit. Ad Rom. 11, νῦν πω σοὶ τὸ Πάθον λέλυται, ἀλλ' ἔσω τῷ σπάμματος ἴσχας, καὶ δυνάσαι δ' ἰσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἕδρας. id est, Tu adhuc in agone es atque in campo pugilari & athletico: tibi integrum est instaurare certamen, & offensionum noxam sarcire.

A Ἀνακαλεῖσθαι, Passiua vt voce ita & significatione, Alta voce appellari, seu vocari, Inclamari. ‖Item Reuocari. Herod. ἐκ τῆς εὐπαχτίου καὶ κοινὸν ἀνακαλούμενοι. Vide aliud exemplum in Ἀνάκλησις. Item, Reparari, Sarciri, Instaurari. Gregorius de Christo loquens, τριήμερος ἀναστάμενος, ἵν' ἐγὼ σωθῶ, καὶ τὸ παλαιὸν πτῶμά μου ἀνακληθῶ. Id est, Tertio pòst die resurgens, vt ego seruer, & à veteri casu restaurer.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, Inclamatio, Appellatio quæ fit voce alta. sequēdo primā verbi ἀνακαλεῖν seu ἀνακαλεῖσθαι significationem. Suidas προσφώνησιν exponit, id est alloquutionem. Declarat & reuocationem. vnde & ἀνάκλησιν σημαίνειν, quasi Reuocationem militum significare: quod Latini dicunt Receptui canere. Plutarch. in Fabio, τῇ σάλπιγγι σημεῖας ἀνάκλησιν. Idē valet τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν, vt paulo pòst dicetur. ‖Est item ἀνάκλησις, Reuocatio ab exilio, vt πρὸς ὑποφορὰς καταγωνιῶν, οἷα φαίνονται, χαλεπὸς ἢ ἀνάκλησιν. qui locus citatur à Budæo ex quodā Simeone in Commētariis: sicut & præcedens vbi ἀνακαλεῖσθαι capitur pro Ab exilio reuocare.

A Ἀνάκλησις, Euocatio & Inuocatio quæ cātu fit, inquit Budæus. Plutarch. de Arione, καί ποτε δεῖν πλαγίων ἀνάκλησιν προσαπρουσάμενος, ἀδῆς τὸν νόμον. id est, Quum pro præludio cantu deos maris euocasset: vt interpretatur idem Budæus. In hoc autem Thucydidis loco, existimo inuocationem & implorationem in auxilium significare, lib. 7, καὶ δέεσθαι τε αὐτὸν καὶ προσκαλεῖσθαι ἀνάκλησιν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἐς τὰ ἐναντία.

A Ἀνάκλησις (vt dixi) à Suida exponitur προσφώνησις, i. Cōpellatio, Alloquutio. cuius significationis exemplum desidero.

Ἀνάκλητος, ὁ, ἡ, Reuocatus. Διὸ, καὶ ἀνακλήτους αὖ τοὺς ἰλαπόδας, ὅτι πάντας μέλει τῆς στρατείας, ἐκ παντὸς αὖθις ἀνακλήσουσι, ἀνεμάσσετο.

C.2. Δυσανάκλητος, ὁ, ἡ, Reuocatu difficilis, Non facilè reuocabilis.

C.2. Εὐανάκλητος, Reuocatu facilis, Facilè reuocabilis. Item, Qui facilè flecti potest & ab ira reuocari. ΗΙΝΕ Εὐανακλήτως aduerbiū exponitur à Suida νομιμωτέρως, in hoc quem citat loco, καὶ πρὸς πᾶν χαλεπήσαντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτους ἔχειν.

Ἀνάκλημα, ατος, τὸ, idem quod ἀνάκλησις. Peculiariter autē sic appellatur pars cātus: quod etiam, nisi fallor (inquit Budæus) ἐπῳδόμιον dicitur. Iulianus Cæsar Iamblicho, οὕτω καὶ ἡμῖν ὑπὸ τῆς σαλπιγκτρου τὸ εἰκὸς αἰτηχήσαμεν, ὡς καὶ οἱ τῆς χορσάτης πρὸς τὸ ἀνάκλημα τῷ ῥυθμῷ συνωιδηκότες, vt qui coryphæo & chori magistro (qui χοροδιδάσκαλος dicitur) accinunt & respōdent ad auspicatum rhythmi.

Ἀνακλητικὸς, οὔ, ὁ, Inclamatorius. ‖Itē Inuocatorius. ‖Item Reuocatorius (in qua significatione maximè vsurpatur) Reuocandi vim habens: vt Plutarchus in Lycurgo, ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad reuocandum in concordiam. Dioscorides, ἀνακλητικὴ ὀρέξεως, Appetētiæ cibi reuocatoria. id est, vim habens reuocādæ appetentiæ cibi. Idem, ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, Reuocatorius eorum qui sopore opprimuntur. vel, vt alii, Excitatorius. qui enim reuocat à sopore, excitat. ‖Substantiuè autem positum ἀνακλητικὸν, Signum quod datur receptui, pro quo Budæus Classicum receptus dicit. vnde τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει, Signum receptus datur, Receptui canitur. Plutarchus Apophtheg. Laconicis, ἄλλος ὅτι τῶν Θρᾳττίων τὸν πολεμίων τὸ ξίφος καταφέρειν μέλλων, ἐπὶ τὸ ἀνακλητικὸν ἐσήμηνεν, οὐκέτι κατέπληξεν. id est (Camerario interprete) Alius in acie influcturus iam ensem hosti, quum receptui caneretur, non peregit ictum. Vide σημαίνω. Idem Plut. in Problematis, τὸ ἀνακλητικὸν ἀκούσας, Quum receptus signum audiuisset, vel Quum receptui cani audiuisset.

C.2. Ὑπανακαλέω, λῶ, Idem quod ἀνακαλέω, Reuoco. ΕΤ Ὑπανακαλοῦμαι pro eodem. τὸ ζωχεῖν (inquit Eustathius) αὐτὸ τὸ ζωὸν ἀγείρειν καὶ τὸν λειποψυχίαν ὑπανακαλεῖσθαι. ΗΙΝΕ Ὑπανάκλασις, Reuocatio: vt Galenus ad Glauconē, ὑπανάκλασιν θέρμης ποιεῖσθαι, ad verbum, Reuocationem caloris facere, pro Reuocare calorem.

C. Ἀπὸ καλέω, λῶ, Voco. Appello, Nomino. Pro καλῶ, vt si dicas Denomino pro Nomino. Xenophon, ἀργοὺς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Sic Lucianus, ἄθλιον ἀπεκάλεις. Euripides, οἱ ἀπεκάλουν μὲ τῆς γάμων ἕνεκα. Interdum vnum accusatiuum personæ, alterum rei, habet, sicut & simplex καλῶ. Xenophon, μεμαθήκασι σωφρόνως τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τῶν ἀπεκαλούντων, hoc nomine appellent. ‖Ἀπεκαλῶ, Reuoco. Xenophon Pæd. 1, τὸν Κῦρον ἀπεκάλει, Cyrum reuocabat. ‖Ἀπεκαλῶ, Interdico, Veto. Aristophanes Auibus, ἀπεκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν δι' ἀστρῶν πόλιν, Interdiximus diis cælestibus trāsitu vrbis nostræ. Camer.

A Ἀπόκλητος, ὁ, ἡ, Vocatus. Ἀπόκλητοι, κεκλημένοι, inquit Suidas, citans hunc locum Polybii, οἱ τὴν πεπλὴν περὶ δέκα μυριάδων σωσάντων, οὓς τοὺς ἀποκλήτους συμμαχιδίους, ὡς αὐτὸς κρίσις βραδυτέρους πόλεμον ἐκίνησαν. A Polybio Camerarius ἀπόκλητος vocari existimat eos qui & ἔκκλητοι appellātur.

C. Ἐγκαλέω, λῶ, Accuso. q. d. In ius voco ob aliquod crimen. ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, Appello te de proditione. Et Gallicè itidem, Ie t'appelle de trahison, vt olim præsertim loquebantur. Ἐγκαλεῖν de priuato iudicio, ἐγκαλῶ σοί τινα, De hoc te accuso. Budæus Commentar. 66. & cum genitiuo rei, vt ἐγκαλῶ σοι πληγῶν pro δίκαιόν σε πληγῶν, ago tecum iniuriarum ob verbera. Bud. Commen. p. 48. Interdum absolutè ἐγκαλεῖν τινι, Litē intendere. Libanius, ἐνεκάλουν τῷ Φορμίωνι. Sic Ἐγκαλεῖσθαι, In iudicium vocari & actione conueniri. Demosthenes πρὸς Φορμ. Οὔτ' ἐγκαλεσάντων, οὔτ' ἐγκαλουμένου ὑφ' ἑτέρου. Ἐγκαλεῖν χρέα, Petere debitum, inquit Budæus in hoc loco Isocratis, πρὸς Εὐβουλον, Οὐ Τιμόθεος ποτὲ πεντήκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέα ἐγκαλῶν, ἀλλὰ αἰτίᾳ κακίαν. Vide aliud exemplum huius significationis apud Budæum pag 65.

Ἐγκαλεῖ dicitur & de quauis accusatione extra forum etiam. Isocr. Panath. δικαίως ἂν οὖν ἐγκαλοίμεν ἐκείνοις ἃ λέγουσι γεγραμμένους &c. Et ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuso, id est Hoc tibi obiicio, vel vitio verto. Xen. Pæd. 7, οἱ δὲ ὀρθῶς ἐγκαλοῦσιν μᾶλλον τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον τοῖς πόλαις. Plutarchus Lycurgo, ἐδόκει ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Itē Expostulo cum aliquo, vt amicus cū

amico. Arist. Eth.9, ὁ δ' ἐν τῇ ἡδονικῇ φιλίᾳ ἑαυτὸν μᾶλλον ἐραστὴς ἐγκαλεῖται τοῦ ἐραστοῦ ἀφιλεῖν οὐκ ἀντιφιλεῖται. Ethic.8, γελοῖος δ' ἂν φαίνοιτο ἐγκαλῶν τῷ μὴ πέμποντι φίλῳ, ἐξὸν μὴ συνημερεύειν. Dicitur etiam ἐγκαλῶ πονήρῳ, pro Hoc improbo & reprehendo. Demosthenes, πόσης γοῦν ἐγκλῆς ὢν οὐκ εἶχες ἐπιβιατέον.

Ἐγκαλεῖσθαι actiuè pro ἐγκαλεῖν, citat B. ex Isocrate. Vide C.p.763.

Ἐγκαλεῖσθαι, Accusari, Reprehendi. Arist.Ethic.4, διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι οἱ μάλιστα ἀξιοῖ κακὰ πλεκπῶσι, Hoc vitio vertitur fortunæ, Hoc obiicitur. Ἐγκαλοῦμαί τινι, Hoc mihi obiicitur, De hoc accusor, Hoc mihi vitio vertitur. Greg. de ficu sterili loquens, p.176, καὶ μὴ ταύτην ὀπώρας ἐγκαλουμένην τοῦ ἀκάρπου. Et τὰ ἐγκλήματα, quæ obiecta sunt. Demosth. Ἀφοσίου, Καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκλημάτων.

Ἐγκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, Prouocare iudicium, A sententia appellare, in vulg.lex. sed legendū puto ὀκκαλεῖσθαι. de quo paulo pòst.

Ἐγκλητέος, Reprehensione dignus, ὀπιμώμενος, ὀπιμεμπτός. Budæus.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, Id de quo quis accusatur, Accusatio, Actio, Petitio, Libell⁹ actoris. id est τὰ ἐγκλήματα, & quacunque iudiciaria persequutio dicitur. Vnde ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι sic dicitur vt ἐν αἰτίαις εἶναι, hoc est Crimina & controuersias pati. Bud.C.p.65. Λύεσθαι τὸ ἔγκλημα, vide αἰτίαν αἰτᾶσθαι. Demosth. τῷ ὀπτικῷ τι καὶ τῷ καλῷ πρὸς τὸ ἐγκλημα αἱ ἐπικλήσεις, In bonum & honestum, seu in æquum & bonum actio conciperetur. Bud. Αἴρειν τὸ ἔγκλημα dicitur accusator quando non instat accusationi institutæ. Et ἐξωμβόν ἔγκλημα, vel κατῳκυμένον, vel ἀπαλλαγμένον, Interlitalis & inducta, &c. Vide B.C. 161. Ἔγκλημα, Quod vitio vertitur, Quod obiicitur, Crimen. Synesius epist. ἀλλὰ φυγὴν παρ' ὑμῶν ἔγκλημα δικαίας ἡσχύνθημεν. Dicitur & φεύγειν ἔγκλημα ὑπό τινος vel δίκην, qui actione aliqua in iudicium tractus est, contra quem lege agitur. Bud. Ἔγκλημα αὐτῷ πᾶσι, Thuc. Id crimini detis, In crimen id vertatis, Id vitio vertatis. Idē lib.1, ἐγκλήματα ποιούμενοι, pro Crimina obiectantes. pro ἐγκαλοῦντες. Apud eundem ἐγκλήματα ἔχοντες, pro Habentes crimina quæ obiiciant. vnde schol. exponit ἐγκλήματα ὀπιφέροντες.

Ἔγκλημα exponitur etiam Querela: vt apud eundem Thuc. τὴν ξυμμαχὸν ἐγκλήματα ἔχειν πρὸς Λακεδαιμονίους. Idē lib.1, πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἠβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μαλθῶν, suas querelas persequi. Et ibidem, βούλονται ὁ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι interpr. Controuersias dirimere.

Ἐγκληματικός, κὴ, κὸν, Accusatorius. Item Querulus, Expostulator, Litigiosus. Aristot. Vide B. C.p. 66. HINC aduerb. Ἐγκληματικῶς, Accusatoriè, Cic. Item, Querulè.

Ἐγκληματόω, Accuso, Queror, vel Querulus sum. Annotatur à Bud. sed absque exemplo.

C. Φιλεγκλήμων, Amator querelarum, Querulus, vt ἐγκληματικός. Item, Delator, Quadruplator, qui etiam συκοφάντης dictus est. Bud.

¶ Ἔγκλησις, ιως, ἡ, Criminatio, Accusatio. vt in hoc iambico versu Onitocritici, Ἐγκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρει, In cōcione stantibus crimen notat. Id est, Siquis forte miniet se stare in concione, significatur illi criminatio, seu accusatio. Cam.

C. Ἀνέγκλητος, ν, ὁ καὶ ἡ, Cui nullum crimen obiici potest, Irreprehensus, Inculpatus. Xen. Hell.6, οὐκ ἦν ἀνέγκλητος αὐτὸς δικαίως οὔτε ἐν τῇ παρείδι. Apud eundem, Ἀπομν. lib.2, ἀνέγκλητον διαγάγωσιν. Plato epist.7, ἐλθών τις ἐμαυτὸν ἠλθύρωσα, καὶ δίκης ξενίου καὶ τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον. Additur in vulg.lex. ἀνέγκλητος αἰτία, culpa iniuria illata, id est immerito. Ἀνήγκλητος, Pacatus, Certus, Non controuersus. Vide Budæi Comm.pag. 66.

Ἀνηγκλήτως, aduerb. Irreprehensè, Inculpatè. vt ἀνηγκλήτως ἔχειν, idem quod ἀνεγκλήτως.

Ἔγκλητος δίκη, vide ἔκκλητος.

C.2. Ἀντεγκαλέω, λῶ, Vicissim criminor, Recriminor, Recriminando obiicio. Iungitur dat. pers. vt ἐγκαλῶ. ‖ Item ἀντεγκαλεῖν, pro Excusare culpam alicuius. Vide Bud. Comm.p.66.

A Ἀντέγκλημα, ατος, τὸ, Recriminatio. Fab.libr.7.cap.5, de assumptiua defensione loquens, In hoc genere fortissimū est ii crimen causa facti tuemur. qualis est defensio Orestis, oratio Milonis. ἀντέγκλημα dicitur, quia omnis nostra defensio cōstat eius accusatione qui vindicatur. Occisus est, sed latro: excæcatus, sed raptor. Ἀντεγκλημαϊκὰ quoque exponitur Recriminatio, & Mutua accusatio. HINC Ἀντεγκληματικός, vnde ἀντεγκληματικὴ αἰτίησις, id est ἀντέγκλημα ἔχουσα, recriminationem habens, vel potius excusationem culpæ, secundum Bud.

B C.2. Καταγκαλέω, λῶ, pro simplici ἐγκαλέω, oppositum habens ἀπολογοῦμαι, apud Areopagitam. Vide Budæi Commentariorū pag.66. Κατάγκλημα ponitur ab Eustathio pro expositione τῷ ὑπόμνημα.

C. Εἰσκαλέω, λῶ, Ad me voco, Intrò voco. Arist. Vespis, πρὶν μεθυσθῆναι εἰσκαλεῖ. Syn.ep.52, εἰσκάλει τὸν ξένον, &c.

C. Ἐκκαλέω, λῶ, Euoco, Proprie Extrà voco. vt præcedens εἰσκαλέω, Intrò voco, Il. ω, Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κάλεν' ἀμφίτ' ἀλεῖψαι, id est ἔξω καλέσας, inquit Eustathius. Eius frequens est vsus in coniugatione media. vt Plutarch. Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ πίχη τοὺς πολεμίους. Interdū ἐκκαλῶ, Pellicio, vt Plut. Pericle, ἅτε δὴ χαίρων πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὸν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpe & Prouoco significat, præsertim in coniugatione media. Polybius lib.16, τοὺς ὑπομένοντας ἐξεκαλέσατο πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος κινδύνους. id est (Bayfio interprete) Posteros prouocarunt ad fortiter subeunda pro patria pericula. Idem lib.1, καὶ παρεδάζων ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτῶν. Idem, ἕως αὐτὸν ἐξεκαλέσατο διαβιβάσαι τὸν στρατὸν πρὸς τὴν πόλιν πρᾶγμα. ‖ Est etiā Elicio, Excito, Irrito, inquit Bud. citans ex Æschine, ἐκκαλεῖσθαι. Ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούλημαι. Idem aduersus Tim. ἕνα τοὺς καὶ πλουσίους ἐκκαλέσασθαι πρὸς τὰ δίκαια φορίζοις καταπαγέντας.

D Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, q.d. Euocare litē (vt vernaculo sermone loquimur) Litē ab vno iudice ad alium transferre, Prouocare. quod & ἐφιέναι τὴν δίκην. Interdum & ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν dicitur. Plutarchus Apophtheg. ἐκείνου δ' αἰσθομένου ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, δ προεμένης, Επι τ' ἄλλα, ἔφη. Et ἐκκαλεῖσθαι pro ὀπκαλεῖσθαι, id est appellare magistratum. Bud.

Ἔκκλησις, ιως, ἡ, Euocatio, Prouocatio. A Suida locus hic affertur, cuius autorem non nominat, πρόδηλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ, καὶ τῶν ἐπιτιμίων ἐκκλήσεις πρὸς ὀπτῆνται.

E Ἐκκλησία vide paulo post.

Ἔκκλητος, ν, ὁ ἡ, ἡ, q.d. Euocatus, Is ad quē prouocatur, Is qui appellatur. Plut. Vide B.C.67. Et ἔκκλητος πόλις, Æschin. 17. Dicebantur & ipsæ lites de quibus prouocatio est, vel de quibus est prouocatum, ἔκκλητοι, vt & ἐφέσιμοι, Poll.311. ‖ Eædem dicebantur & εἴσκλητοι: & ἔγκλητον δικαστήριον apud Suidam, Ad quod prouocatur, Quod appellatur in prouocatione, inquit Cam. Scribit idē Suid. quanuis ἔγκλητον δικαστήριον & δίκην ἔγκλητον dicamus, non tamen dicere ἐγκαλέσασθαι: intelligens videlicet hoc verbo nos in illa significatione non vti. In vulg.lex. annotatur δίκαι τῶν ἐγκλήτων μετ' ὀπτιμίου ab Aristotele Œcon.2, vocari controuersias quarum crimina mulctantur pecunia. In iisdem annotatur ex Theophilo in Instit. ciuil. ἔγκλητος, ἡ ὅτι συνόδου παραίτησις, quum Hesychius habeat ἔγκλητον, τὴν συνόδου παραίτησιν, at Suidas ἔκκλητον legat, & exponat τὴν ὅτι συνόδῳ παραίτησιν. ‖ Dicebantur præterea ἔκκλητοι quidā ad certas consultationes destinati. Cam. ex Euripidis Oreste, —πορεύου νυν αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο Πυλάδης δακρύων. Et Xen. lib.2 Hell. ἀκούσαντες δὲ πάντων αὐτῶν οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Sic lib.5. Nonnulli nomen certi cuiusdam magistratus esse volunt.

E Ἐκκλητικός, κὴ, κὸν, Euocatiuus, siue Euocatorius, Euocandi vim habens. Et apud Dios. lib.2, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, Prouocatiuus appetētiæ, Aptus ad prouocandā appetentiā. HINC aduerb. Ἐκκλητικῶς, Euocatoriè, Tanquā euocādo. Vel Cum efficacia prouocandi. Apud Suidam, ἐκκλητικῶς ἐκκαλούμενος.

¶ Ἐκκλησία, ας, ἡ, q.d. Euocatiuus cœtus. Concio. ἐκκλησίαν συλλέγειν, Concionē aduocare. siue cogere. Thuc. & Xen. Quod & ἐκκλησίαν ποιεῖν idem Thuc. dicit lib.1, ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Λακεδαιμόνιοι γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προυτίθεσαν. Aristoph. autem in Achar. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξί,

pro Non dare concionem Thracibus: vt Cicero dixit, Data concio Lælio est. Apud eundem Aristoph. ἐκκλησία δ' οὐχὲ δῆθ' ἥπερ γίγνεται; Sic ἐκκλησίας γιγνομένης apud Thuc. Coacta concione. Αὐτόπους τὴν ἐκκλησίαν, Xen. Hell. 2. Idem ἐκκλησίας dixit μικρᾶς meminit Hell. 3, οὐδὲ τὴν μικρὰν κατελυμήνω ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. Et quanuis ἐκκλησίαν συλλέγειν dicatur hic, sicut & paulo antè à Thucydide, iste tamen inter ἐκκλησίαν & σύλογον distinguit, hoc in loco, lib. 2, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτοῖς, οὐδὲ ξύλογον οὐδένα. quod exponunt quidam, Concionem non habebat, neque cōciliū vllū. ‖ At de καθεκκλησία & συνέκλητος ἐκκλησία vide in καθεκαλῶ & in συνεκαλῶ. Item de κυρία ἐκκλησία, vide in nomine κύριος. ‖ Apud eundem Thuc. ἐκκλησία ἐγίγνετο dici videtur pro In concione deliberabatur, p. 100, ἐκκλησία αὐτοῖς ἐγίγνετο καθ' ὅτι χρὴ τὴν παρεσκευὴν ταῖς ναυσὶ ταύταις γίγνεσθαι. ‖ Ἐκκλησία, Concionis locus, Locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurii & Maiæ, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαφερόντως τὴν ἐκκλησίαν εἶναι δεῖν. Demosth. τῇ βουλῇ assignat τὸ βουλευτήριον, vt populo ἐκκλησίαν, pro loco & ipse (vt opinor) accipiens: in orat. pro Corona, οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλεσαν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε.

Ἐκκλησία vox est in Christianorum etiam scriptis valde frequens. visum est enim Spiritui sancto appellare hoc nomine cœtum vniuersum ad vitam æternam euocatum, qui veram Christi religionem profitetur. In qua significatione, καθολικὴ (id est vniuersalis) appellatio interdum additur. Nonnunquam verò particulares cœtus, in quos ille vniuersalis distribuitur, ἐκκλησίας nomine intelliguntur: vt quum ecclesiā Romanam, Corinthiacam, Ephesiacam, & huiusmodi, vocamus. vt τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ. 1. ad Cor. 1. Adeo quidem vt etiam restringatur aliquando ad quampiam familiam quæ Christum profitetur, aut eos qui in illa Christum profitentur: vt epist. ad Rom. cap. 16, τὴν κατ' οἶκον ἐκκλησίαν. Sic 1. ad Cor. 16, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῆς ἐκκλησίᾳ, & alibi. In huiusmodi autem locis puto diminutiui formā posse verti ecclesiolam. Hinc etiam fit vt ἐκκλησίαι numero multitudinis sæpe occurrat, quum alioqui vnam eandémque omnes efficiant ecclesiam, id est cœtum illum ad vitam æternam euocatum &c. Restringitur & alio modo ἐκκλησία ad synedrium seu presbyterium, id est seniorum collegium: vt Matth. 18, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ. Tandē verò ἐκκλησία vsurpari etiā cœpit de loco in quo ipsa cogitur, vt concio Latinis dicitur ipse etiā locus in quo congregatur concio. vnde factum est vt Gallico nomine quodlibet templum vocauerint, *eglise* pronuntiantes.

Ἐκκλησιάζω, Concionem habeo, siue concilium. Item, Concionor, In concione delibero. Thuc. pag. 234, περὶ εἰρήνης τῆς πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάσειν. Sic Hiocr. De pace, ἐκεῖνο γὰρ ἐκκλησιάζοντες περὶ τοῦ πολέμου καὶ εἰρήνης. Idē in eadem orat. ἐκκλησιάζειν ὑπὲρ τῆς πόλεως & βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων inter se opponit. Cum accus. citatur ex eodem Thucydide, πειθὼν οὖν ἀλλήλους ἐκκλησιάζοντες, ita se mutuò in concione alloquentes. ‖ Interdū simpliciter significat Sum in concione, Interfui concioni. Plut. Lycurgo, τὸ μήτε φέρειν βακτηρίας ἐκκλησιάζοντες οἱ Σπαρτιᾶται μὴ τῷ συμφορᾶν ἐπιτίθεσθαι ἀπήμαθον. Sic Synesius, μαίτιον οὐ ῥᾴδιον ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, fru. tra audiuisset in concione populus. Notandum est autem dici πανηγυρίζειν etiam pro Panegyri interesse, vel panegyricarum orationum auditorem esse, eadem forma qua dicitur ἐκκλησιάζειν. ‖ Ἐκκλησιάζω, est etiam In concionem aduoco, Ad concionem voco. Aristoph. Vespis, Ἐκκλησιάζειν ἐκέλευσε συλλαβόμενος, vbi schol. ait εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. Citatur ex Deut. cap. 31, ἐκκλησιάσατε τὸν λαὸν, pro Populum in vnum congregate. Sic autem & in voce neutra ἐκκλησιάζειν à Politiano redditur pro simpliciter συναθροίζεσθαι. vt lib. 2, ἵνα τι τὸν ἐνταῦθα ὅμιλον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνίσιν ἐκκλησιάζειν, quò maxima vis hominum confluit. Sic eodem libro, ὅτι τῆς δημοκρατίας ἐκφέρουσι δῆτα οἱ πολλοὶ ἐκκλησιάζειν, quò olim liber populus frequēs cōueniebat.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, Concionator. (in vulgat. lex.) Qui in concione verba facit, vel sententiam dicit. Arist. Rhet. 1, ὁ δὲ ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς πόθεν ἐστὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων λέγειν. id est (inquit Vict.) Qui in concione de repub. sententiā dicit, & qui in foro causas iudicat. Idē Arist. eodē libro, ἔστι δ' ὁ μὲν, περὶ τῶν μελλόντων κρίνων, καὶ ἐκκλησιαστής· ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων, καὶ δικαστής. Schol. Aristoph. in Plutū, docet qui inter ἐκκλησιαστὰς possent fungi δικαστῶν munere. ‖ Exponitur etiā simpliciter Qui est in concione, Qui interest concioni. A Budæo exponitur etiam Vnus ex concione, apud Luc. In vulg. lex. apud eundem Luc. in Nec. is est Qui audit concionē. Rursum Vict. in illo posteriore loco Aristot. ait ἐκκλησιαστὴν esse qui in cōcione stat. Et Bud. ἐκκλησιαστὰς interpr. populum concionis, in hoc Plat. loco in Gorgia, vbi dicit partes esse oratoris, πειθὼ εἶναι τὴν τῆς λόγους, καὶ ὧν δικαστηρίῳ δικαστάς, καὶ ὧν βουλευτηρίῳ βουλευτάς, καὶ εἰ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς.

Ἐκκλησιαστικός, κὴ, κὸν, Ad concionem pertinens, q.d. Concionalis. ἐκκλησιαστικὸς μισθός, Concionalis merces, id est eorum qui concioni interfuerunt, apud Lucianum. ἐκκλησιαστικὰ χρήματα idem adiectiuē. Interdum verò τὸ ἐκκλησιαστικὸν absolutè ponitur pro ἐκκλησιαστικὸς μισθός, quæ erat πενιχρόν, apud schol. Aristoph. in Pluto. ‖ Apud Christianos scriptores Ἐκκλησιαστικός, Ecclesiasticus, id est Ad Ecclesiam Dei pertinens, Qui est ex Ecclesia, Ecclesiæ doctrinam sequens.

C. Ἐξεκκλησιάζω, Concionem aduoco. Arist. OEcon. 2, πάλιν δὲ ἰδίᾳ χρήματα, ἐξεκκλησιάσας εἶπε Μυλασεῦσιν ἐλεγχ. Alibi vbique ἐκκλησίαν συναγαγὼν dixit. Bud. ‖ Citatur ex Hier. cap. 26, ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ὅτι Ἱερεμίαν, pro Congregatus est vniuersus populus aduersus Hieremiam. Sic suprà ex Deuter. ἐκκλησιάσατε τὸν λαόν.

D C. Συνεκκλησιάζω, Simul concioni interfui, Concionis cōmune ius habeo. quæ posterior interpr. est etiam Cam. In vulg. lex. exponitur præterea Eidem ecclesiæ assentior, Eiusdem sum ecclesiæ.

C. Ἐπικαλέω, λῶ, pro simplici καλῶ, significātē Voco, id est Nomino, Appello, αὐτὸν ἀποδείξας ἑαυτῷ ἐπεκάλει. Interdum pro Cognomino. itidē & in pass. voce & significatione ὀνόματι καλεῖσθαι, cognominari. vt Xen. Διογένους φασὶν Ἀεστόδημον τὸν μικρὸν ὀνομαζόμενον, Ad Aristodemum qui cognomento vocabatur Paruus, vel Ad Aristodemū cognomento Paruum. Plat. De leg. ὄνομα ὃ ὑμῖν ἐπικαλῶσιν. Sic ὀνομαστὸς, Qui cognominatus fuit, vel Cognomēto vocatus. Lucian. in Macr. ὁ μυθικὸν ὀνομαστός. Idem De cal. Πολυμαίῳ τῷ Διονύσῳ ὀνομαστόν. Hinc & ὀνομάζω aduerb. de quo infrà. ‖ Ἐπικαλέω, Inuoco, Imploro. Herod. lib. 7, ἐν πάσῃ μὲν δὴ χρείῃ, ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικαλέομαι. id est (Polit. interpr.) Cæterùm votis tantùm modo agebant, læsa implorantes numina. Sed in hac significatione longè vsitatior est vox passiua ὀνομάζομαι, vt dicetur paulo pòst. Ἐπικαλεῖν, à schol. Thuc. quodam loco exponitur etiam προσκαλεῖν, ἐφιλεῖσθαι, & ὀνομαλεῖσθαι: itidem alicubi ἐφιλεῖσθαι. ‖ Ἐπικαλῶ, pro ἐγκαλῶ, Obiicio, Vitio verto, Crimini do. Thuc. 3, ὀνομαλοιῶσιν τὴν τῶν ἄλλων ἀπόστασιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι &c. Sic Herod. ἐπικαλεῖ δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νύσιος. Xen. εἴ τι ὀνομαλοίη τῆς αἰτίης, λόγου τύχοιεν χρῆσθαι δίκαιον. Luc. βίαιον ὃ γε ἐκεῖνον οὐδεὶς οὐδὲν ἐπικαλεῖ μοι. Interdū cum infinitiuo: vt apud Thuc. lib. 2, ὀνομαλοίησαν οὐχ ἥκιστα τὸν πόλεμον αἰτίους εἶναι. Apud Plat. De leg. absolutè, εἰ ὀνομαλοιῶσιν ἀλλήλους, pro Litigantes aduersari. Et in passiua voce ac signif. Ἐπικαλεῖσθαι itidem pro ἐγκαλεῖσθαι, Postulari, Accusari. Antipho, τὸν γὰρ φόνου πρᾶγμα αἴσιον ἀλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ὀνομαλεῖται, Reum enim scelus est damnari nisi manifestò cōuictum eorum criminum quibus postulatus est. B. Item, ὀνομαλούμενα χρήματα citatur ex Herodoto pro Pecuniæ de quibus aliqui accusantur.

Ἐπικαλέομαι, οῦμαι, significatione actiua, Inuoco, Imploro. Th. 1, Λακεδαιμονίους ἐπικαλοῦντας τὴν ἐκείνου ὀργήν. Pl. in Publ. ἐπικαλεῖται τὸν Ἐρεχθέα. Exponitur apud eūdē Accerso, lib. 5, καὶ σφέων ὀνομαλεομένων σφᾶς. Apud Synes. cum infinitiuo pro Aduoco. ἐπικαλέσατο δὲ καὶ ἐμὲ καινοτομεῖν αὐτοῖς ἐμοὶ δοκοῦντι τῶν σκήμματος, Aduocarunt me vt essem, &c. ‖ Ἐπικαλοῦμαι, Prouoco, Superiorem appello. Plutarchus, ὁ δὲ ὀνομαλεῖται τὸν δημάρχους. Idem δίκην ὀνομαλεῖσθαι dixit, hic, νόμος τὸν δήμον δοὺς τῷ ὑπάτῳ τὴν φεύγοντα δίκην ὀνομαλεῖσθαι δοῦναι, lex reo permittens

ad populum à consulibus prouocationem. Sic Act. A- A
post.cap.25, Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, Cæsarem appello. Ibidē
& cum infinit. eadē in signif. τῷ δ' Παύλῳ ἐπικαλεσαμένου
τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὸ αὐθις αὐτοῦ ἀφ' ἡμῶν.

Ἐπίκλημα, Criminis obiectio, Criminatio, Crimen quod obiicitur. Πλημμα. Xen. Œcon. ὧν οὐ πολλῇ ἀδυμία τοῦ ἐπικλήματος τούτου. Sic Agathias apud Suidam, Διαφεύγειν ὧν τὸ ἐπίκλημα ἐπίφορα Τραϊανός. Apud Sophoclem ἐπίκλημα esse κατηγορίαν, scribit Eustathius 1053.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, Cognominatio, ἐπωνυμία. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἁμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι. Et Il. τ, Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βάρος Περίφαντος ἔχει. vbi docet Eustath. ἐπίκλησιν dici κλῆσιν ὅτι τὸ προστιθέμενον. In prosa ἐπίκλην καλεῖν potius dicitur. Alioqui ἐπίκλησις in ea quoque vsurpatur: vt apud Plut. Cor. ἐνίοις δὲ τῶν βασιλέων καὶ σκώμματα παρέσχεν ἐπίκλησις, ὥστε Ἀντιγόνῳ μὲν δοσίνατα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν λαμπρὸν. ‖ Ἐπίκλησις, Inuocatio, Luc. ‖ Ἐπίκλησις citatur ex Thuc. pro Ignominia, ἐπίκλησις αἰσχίστη, maxima ignominia. fortasse positū fuerit pro ἔγκλημα, sicut de ἐπίκλημα modò dictum est.

Ἐπίκλην, aduerbialiter positum apud Homeri posteros, significat Cognomentō, vt Ἑρμοκράτης Ταφιὸς ὁ ἐπίκλην Ξυσθρ, Suid. Eustath. ex ἐπίκλησιν tactum tradit, pag. 1053. Idem tamē pag. 1155 non ex ἐπίκλησιν, sed ex ἐπικλήδην (dicto eadem forma qua ὀνομακλήδην) hoc aduerbium συλλογᾶται tradit. Ex Platonis Timæo citatur hic locus in quo ἐπίκλησιν constructionem accusatiui ἐπίκλησιν habet, ἀσφαλὲς ἐπίκλην ἔχοντα κατάληψις. ‖ Apud Appianum nouē in Parth. καὶ Κρίσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Crassus prænomine Marcus. B.

Ἐπίκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduocatus, siue Euocatus, Accitus. Item Adscitius. Ab Herodoto 78 & 111 euocati milites sic vocantur, inquit Bud. Iosephus apud Suidam, ὃν ὁ πᾶς ἀμφισβητίας Ἰουδαίοις ἐπίκλητον ἑαυτῆς τύραννον προσήγαγον. Dixerat autem Suidas antequam hunc locum proterret, ἐπίκλητον εἶναι τὸν ὅτι τινὶ καλούμενον ἑαυτῷ. Citatur ex Aristoph. ἐπίκλητος σύλλογος. ‖ Apud Plut. Symp. 7, Supernumerarii cōuiuæ, quasi insuper aduocati, Extraordinarii, & non vocati, sed aduocati & allecti, vmbræ à Latinis dicti. B. Comm. 371. Hesych. quoque habet ἔξωθεν ἐπισυρόμενος δαιτυμών. ‖ Ἐπίκλητος πόλις, attributa, licut Ἐπικληθεῖσαι πόλεις, attributæ, B. ex Iosue.

Ἀνεπίκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulli criminationi obnoxius, siue reprehensioni, Irreprehensus, Inculpatus. Xen. κρίναται ἡ πόλις αὐτὸν ἀνεπιλήπτορα εἶναι Ἀγησίλαον καὶ τῷ γένει καὶ τῇ ἀρετῇ. Et aduerb. Ἀνεπιλήπτως, Citra reprehensionem, Irreprehensē, apud eundem Xenoph.

Καλῶ, & Καλοῦμαι, Euoco, Accerso, Conuoco, Cam. Plut. Solone, κατακαλούμενος Ἀθηναίους τοὺς. Et κατάκλησις in pass. signif. apud Thucydidem, ἐκ τῆς μητροπόλεως κατάκλησις. A Suida καλεῖν exponitur ὀπτιμαλῶς ὀνομάζειν, id est diligenter inquirens, in hoc Polybii loco, καλεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ πρὸς τὰ χρήματα φόβους ἐμβάλλειν, &c. Sed viderit Suidas. ‖ Est etiam Inuoco, Imploro. Plut. Them. τὸν θεὸν ἅμα καὶ τὴν καπνὸν ἐκείνην φωνῇ.

Καπίκλησις, Euocatio. Ammonius dicit καθίκλησιν & ἐκκλησίαν ita differre, quòd ἐκκλησία diceretur ab Atheniensibus quum ii conueniebant qui in ciuitate erant, at καθίκλησις, quum ii etiam qui in agris erant conuocarentur, vt prudentius de agendis rebus deliberaretur.

Μεκαλῶ, Ad me voco, Accerso. Arist. Pluto, μετακάλει τὸν ἰατρόν. Sic Μεκαλοῦμαι, Accersor. Plat. in Axiocho, ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. ‖ Est etiam Reuoco, ἀνακαλῶ Thuc. 167, ἀλλα καί τινας προαπεπεμμένους μεκαλεῖν. Philo de vita Mos. lib. 1, καὶ δὴ δέος ἦν μὴ πρὸς φυγὴν ὁρμῇ μεκαλοῖτο.

Παρακαλέω, λῶ, Euoco, Accerso, Aduoco. Xen. Pæd. 8, Πέρσας μὲν τοὺς πατέρας ἐν ταῖς συμμαχίαις ὅτι τὸ μέγιστον παρακαλεῖν. Aristoph. Vespis, ἔξεστιν ὀλίγον ὕστερον Οἱ συνδικασταὶ παρακαλοῦντες τοτί. Æsch. ἀεὶ παρῆσαν. Παρακαλῶ ἐν Εὐβοίᾳ σπανίως. Thuc. 5, παρεκάλεσεν ἐν αὐτοῖς αὐτὸν πρέσβυν. Citatur & ex Plat. in παρακαλῶ hac significatione, ἐὰν δὲς παρακαλῶ ὅτιος μὴ ἀποπέμπῃ. Vide alia exempla huius signif. in voce etiā passiua apud Bud. 803. Interdū παρακαλῶ per se idem valet quod παρακαλῶ συνήγορον, in loco modò prolato ex Æschine. nam Bud. apud Æsch. Δημοσθένη παρακαλῶ interpr. Demosthenem aduocet, id est aduocatum accersat & imploret. Aut, Postulet patronū, Fidē eius imploret & patrocinii. Vide Com. p. 803. Huic affine est παρακαλεῖν σύμβουλον, vel παρακαλεῖν εἰς συμβούλιον, Aduocare in consilium, vel Latinius, Adhibere in consilium. ‖ Παραβοηθῶ, Inuoco. Xen. Hell. 2, ὅτου ἂν τὸν ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, vbi Martem inuocauerimus.

Παρακαλῶ, Hortor, Inuito, Xen. Œcon. παρακαλῶ σε ὅπως ἴδῃς. Idem 4. Pæd. παρακαλῶ ὅπως θηρᾶν, Inuito ad venandum. Plut. in Numa, παρακαλοῦντες ὅπως ἐπὶ βασιλείαν, hortantes ad imperium, id est ad suscipiendum imperium. Isocrates cum μέλλω habente infinitiuum, interiecto articulo, in Archid. οὕτω δὲ μέλλων παρακαλεῖσθαι ἐμὲ πρὸς τὸ βοηθεῖν τοῖς Μεσσηνίοις. Alibi, cum infinitiuo iungens sine præpositione, παρακαλῶ & προτρέπω, eadem in periodo tanquam idem significantia ponit, ad Nicoclem, πολλῶν δέ με προτρεπόντων ἐμβάλλειν τοῖς ὁπλιτεύουσι τοὺς πολίτας, οὐχ ἥκιστά με κατέπεισε παρακαλέσαι. Interdū verò hæc copulat, vt in eadem orat. ad Nic. ἡγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μάλιστα παρακαλέσαι καὶ προτρέψαι πρὸς τὸ μεμνῆσθαι ὑμᾶς ἐμοῦ ῥᾳδίως. Apud Thucyd. lib. 3. παρακλητοὺς exponitur etiam Solicitantes, τοὺς δούλους παρακλητοὺς ποιεῖσθαι καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνεῖσθαι. Capitur & pro Impello, quæ affinis est significatio. Eurip. παρακλῆς με εἰς δάκρυα. Inuenio præterea apud Xen. in significatione rara, quæ tamē & ipsa his affinis est, pro Elicio, Pæd. 7, πολλὰ ἂν πίτυλον ἢ συντιθεὶς, ἃ ἐγὼ παρακλῶ πολλὰ φλόγα. quasi dicas pice flammā inuitare & quasi stimulare, pro Elicere. ‖ Παρακαλῶ, Oro, Rogo, Obsecro. Gr. πάνυ δὲ ἡ παρακαλοῦμεν, δέομαι ὑπὲρ Χριστοῦ. Sic sæpe apud Pl. qui interdum duobus accus. iungit, vt in Apophth. παρακαλῶ με δίκαια. Interdum cum infinit. vt παρακαλῶ σε τοῦτο ποιῆσαι, Rogo te vt hoc facias. Παρακαλῶ nonnunquam sic interponitur sententiæ, vt apud Lat. Obsecro, Amabo te. Greg. in epist. ἡμῖν τι (παρακαλῶ) πᾶσαν δὴ γενέσθω τῶν γε ἐμῶν συμφωνία. Obseruani & in fine sententiæ positum itidem pro Amabo te, vt apud Synes. epist. καὶ αὐτὸς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν ἱκέτην πρόσδεξαι φόβητι, παρακαλῶ. ‖ Itc, παρακαλῶ, Pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus. Chrysost. ὑπὲρ τοῦ μαχαίρου σφαγῆναι τὸν βασιλέα παρακαλῶν. Citatur præterea παρακαλῶν δίκην, ex Plat. De leg. pro Preces adhibere. Sic passiuè παρακαλοῦμαι, Rogor. Plut. ἐπανῆλθεν ὁ σύμβουλος ἰδίᾳ παρακαλούμενος· καὶ ὁ μὲν παρεκάλει τὸν Et παρακλητοὶ μὲν τύραννοι, testes rogati, B. Cō. 803. Idem pag. 801 παρακλῆναι apud Basil. exponit Sinito te exorari. ‖ Παρακαλῶ, Consolor. vnde παράκλησις, consolatio. Vide παράκλησις.

Παράκλησις, εως, ἡ, Euocatio, (vide paulo pòst) Item Aduocatio. οἱ ἐκ παρακλήσεως συνεδρεύοντες, Aduocati & corrogati vt faueant concionanti vel causam dicenti. Bud. ex Dem. Vide C. p. 803. Et τῆς σωφροσύνης παράκλησιν παρακλῆσαι. Æsch. pro Patrocinium suscepi temperantiæ. B. C. 801. ‖ Παράκλησις, Adhortatio. Pol. 5, πλείστην καὶ σπουδὴν καὶ παράκλησιν ἐποιοῦντο περὶ ταύτας τὰς τάξεις, B. C. 803. παράκλησις εἰς ἀρετὴν, Greg. ‖ Item Παράκλησις, Precatio, Deprecatio. Plut. περὶ τῆς μὴ χάριν &c, καὶ περὶ τῆς ἀμυνοῦντας ἱκετεύειν τὸν θεὸν οὕτως εἶναι παράκλησις ἢ λύσις. Bud. οὐ παράκλησις, exponit Non precariò in hoc loco, οὐ βίᾳ καὶ ἁρπαστὶ, οὐ παράκλησις. Deprecationem signif. & Lycurgo apud Suidam ἡμᾶς εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ χωρὶς τῆς ἡμῶν παρακλήσεως. Sic intelligēdum putat Bud. hoc Isocr. ad Dem. διὸ οὐ παράκλησιν βίαιος ἀλλὰ παραίνεσιν χάριτος, μᾶλλον δὲ συμβουλὴν βούλει. Vel certè pro euocatione, vt sit sensus, Malui ad te orationē exhortatoriam scribere quàm euocandi tui vel mei occasionem comminisci, vt corā te docerem. ‖ Παράκλησις, Cōsolatio, Basil. ἀγαθὸς ἡμῖν ὁ ἐκεῖ τῆς θλίψεως παραζεύγνυσι τὰς παρακλήσεις. Chrysost. πολλὴ μοι παρῆν τῶν παρακλήσεων. Pro eodem παραμυθία dicit.

Παράκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Accersitus & rogatus vt faueat alicui in iudicio. Dem. παρὰ τοὺς παρακλήτους αἰτεῖν δίκην. Αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αἰτήσεις. Παράκλητος, Deprecator vel Intercessor exponitur in hoc Philonis loco, De vita Mos. lib. 3, ἀναγκαῖον δὲ διὰ τὸν ἡγεμόνα τοῦ παντὸς πολέμου παρεῖναι, παράκλητον χρὴ τὸν πατέρα τῶν ἀρετῶν ἡγεῖσθαι. Apud Iohannem cap. 14 & 15. παράκλητος itidem Deprecator exponitur à nonnullis, ab

aliis Consolator,à quibusdã etiam exhortator, vt Bud. in lex.annotat. Vide & eius comm.pag. 802. Receptior est tamen illorum interpretatio qui Consolatorem interpretantur.

Παρακλήτωρ, ορος, ὁ, Exhortator. Item Deprecator, Item Consolator. Hesychius παράκλητος (quod ex aliquo, vt opinor, poeta affert) exponit παράμυθος.

Παράκλητος, Inuitatus, in vulg.lex.quod suspectum est.

Παρακλητικός, κὴ, κὸν, Exhortatiuus, siue Exhortatorius. vt παρακλητικὸς λόγος, exhortatiua oratio. Interdum etiam Consolatorius.

c.2. Ἀπαράκλητος, ν, ὁ ἡ, ἡ, Qui non aduocatus siue accersitus venit, Qui vltrò se offert. Cui opponitur παρακαλούμενος apud Plut. περὶ τῦ μὴ χρ. &c. καὶ βοηθήσειν αὐτὸς ἢ παρακαλούμενος ἢ ἀπαράκλητος. Thucyd.lib.2, ἀπαράκλητοι ἀφικνοῦνται pro eodem ponere videtur. Scribit enim, πολλοὶ γὰρ τῶν αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαράκλητοι ἐπ' ἀργυρίῳ ἠκολούθουν. Dixerat autem aliquanto ante, παρεκάλει γὰρ ἡ τῶν ὁμοφύλων Θρᾳκῶν πολλοὺς καὶ αὐτονόμους. Et statim post, καὶ τινὰς μὲν μισθὸν ἔπειθεν, οἳ δ' ἀπαράκλητοι ξυνεκολούθουν. Ἀπαράκλητος, Insolabilis, Inconsolabilis.

c.2. Εὐπαράκλητος, Qui facilè aduocatur, vel allicitur, seu inuitatur. Εὐπαράκλητός πως, Qui facilè attenditur ei ad quod eum exhortamur, q.d. Facile exhortabilis. Plato epist. 7, οὐκ ἀπαράκλητον εἶναι πρὸς τὰ ἐμοῦ λεγόμενα ἀεὶ λόγον ἢ βίον. quod exponitur in vulg.lex. Promptè ad ea quam suaderem vitæ disciplinam admittendam.

c.2 Ἀντιπαρακαλέω, In contrarium hortor, Contrà hortor. Apud Xenoph.Bud.interpr.In diuersum hortari: quidà Dissuadere.

c.2. Προσπαρακαλέω, Insuper aduoco. At in vulg.lex.exponitur pro simplici παρακαλῶ, Hortor.

c.2. Συμπαρακαλῶ. Vnà aduoco, Vnà exhortor. Plato epist. 7, ἵνα συμπαρῇ τῷ Διονύσιον παρακαλεῖν.

C. Προκαλέομαι, οῦμαι, Euoco. Luc. Timone, καὶ μὴ κάτω γε ἐκ τῦ βάθους τὸν ὑπερκείμενον πύματον προκαλοῦμαι. Ita est (Eras.interpr.) Et ne defatigeris dum ex abdito thesaurũ in apertum euocaris. Malim, Dum euocas. Sunt autem Timonis verba ad suam δίκλιναν, id est ad suum ligonem. Sic in vulg.lex. προκαλεῖται τὰς ὄψεις ὅτι τὸν σῖτον ex Alex. Aphrod. citatur pro Euocare cibos in stomachum.

Προκαλεῖσθαι, signif.actiua, Prouocare, Lacessere, προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα πόνον. Xen. Sic προκαλεῖται τινὰ εἰς μάχην. Herodot.6. Dicitur & πρὸς μάχην. Plut.Rom. πρὸς μάχην αὐτοὺς προκαλεῖ. Idem in eodem opere προκαλεῖται μάχεσθαι dixit pro εἰς vel πρὸς μάχην. Dicitur & προκαλοῦμαί τινα τῷ, vt apud Xen. οὐκ ἂν κρείσσων ἦδη εἴη, ταῦτα ἐπροκαλεῖτο τοὺς πολεμίους. Homerus autem dixit προκαλίσασθαι χάρμην bis, Il.η, vbi χάρμη poeticum est pro μάχη. Idem Iliad.7, dixit προκαλίζεσθαι μαχέσασθαι, vt dicetur infrà. Et nonnunquam προκαλεῖσθαι per se positum pro προκαλεῖσθαι εἰς ἀγῶνα vel εἰς μάχην. vt Plutar.in Numa, προκαλίσασθαι τὸν ἀφιγόντα βαρβάρων. Critias apud Athen.lib.10, de prouocatione propinantium, — ἢ προκαλεῖσθ' Ἐξηκοντάκυλόν τῳ ποτηρίῳ ἴλλει. Prouocare aliquem ad bibendum eum nominando. Plaut.dixit inuitare poculis. Aliquando iungitur tãtùm accusatiuo rei, vt προκαλεῖσθαι ἔμετον, Alex.Aphr. Prouocare vomitum, Inuitare vomitum, vel mouere. Apud Herod.lib.6, προκαλεῖσθαι τὰς ἐρέξεις εἰς αἰσχρὰς ὀπτασίας, Prouocare appetitus ad obscœnas libidines. Vel, Incitare, Illicere. quæ habent significationem vicinam verbo Prouocare. Apud eundem lib.7, εἰ μὴ πάντα ἢ ὁρμὴν προκαλεῖσθε, incitare. Et lib.4, πλείους εἰς δύνοιαν ἢ φιλίαν προκαλεῖτο, Alliciebat, vt vertit Polit.

Προκαλεῖσθαι, Optione prouocare, Conditionem ferre. Thuc.5. p.196, cum infinit. προκαλούμεθα ὑμᾶς φίλους μὲν εἶναι, πολεμίους δὲ μηδετέρους. Libro autẽ 4.p.132, cum particula εἰ iuncta optatiuo προκαλοῖντο εἰ βούλοιντο πολεμεῖν προδοῦναι. Nisi quis εἰ βούλοιντο seorsim legere malit. Frequentius apud eũ obseruaui hoc verbum cũ accusatiuo rei, vt προκαλοῦμαί σε ταῦτα, Cõditiones has tibi fero, vel Hæc à te peto, vt quidam interpretati sunt. Sic lib. 2. p. 71, εἰ δὲ μὴ, (ἀφ' ἧς πρώτην ὁδὸν προκαλοίμεθα) ἡσυχίαν ἄγειν. Et p.72, προκαλούμενοι δὲ πολλοὶ καὶ οὐδὲν ἧσσον τυγχάνομεν.

Quum honestas conditiones eis obtulerimus. Vel (vt alii) Quũ honestis conditionibus eos prouocauerimus. Vel, Quumab illis honesta postulauerimus. Sic pag.129, ὑπὸ τῶν Δημαίων δὲ μᾶλλον πρόσοντας ἂν προκαλεῖσθαι. Eodem planè modo p.71, ἀπεκρίναντο αὐτοῖς ἐν εἰρήνῃ ἂν σφίσιν εἶναι πρὸς ἃ προκαλοῖντο αὐτοὶ Δημαίων. Valer. Sponsione prouocare dixit, Cicero, Sponsione lacessere.

Προκαλεῖσθαι exponitur etiam Hortari, vt apud Platonem in fine epist.8, πείθοντες καὶ προκαλούμενοι φίλους καὶ ἑταίρους μαλακῶς τε καὶ πάντως, μὴ ἀποσῶσι, &c. Sic Herod. προκαλέσασθαι ἐς ἐμὲ ὁμοίως αὐτούς. Eademque cõstructa apud Thucyd p.127, Λακεδαιμόνιοι ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς καὶ διάλυσιν πολέμου. Sunt tamen qui hic exponat Conditionem ferunt ferendis. Jungitur & infinit. vt Plut. Symp. 4, προκαλούμεθα τὸν Φιλῆν ὁμολογῆσαι τῇ κατηγορίᾳ τὸν πατέρα λῦσαι, ἔφη. Sic idem in Theseo, προυκαλεῖτο φίλον εἶναι, Hortabatur vt amicitiam secum iniret, vel Inuitabat ad ineũdam amicitiam.

Προκαλεῖσθαι, Mãcipia ad quæstionem exposcere. Bud. Comm.p.86.

Προκαλεῖσθαι διαιτητὴν, Arbitrio lacessere, Ferre arbitrum. Et Προκαλεῖσθαι δίκην, Prouocare iudicio. & cum duplici accus. Demosth. πρὸς Παντ. Καὶ μὴ τοῦτ' ἂν προκαλεῖται με δίκην πάλιν, Post hæc prouocat vel lacessit me iudicio rursus. Vide.Bud.comm.p.87. Citatur & προκαλεσαμένης δίκην, ex Xenoph. pro In iudicium prior vocauit. Et ex Thuc. προκαλοῦμαί δίκας, ad iudicium voco. Et ex eodem προκληθὴς pass. προκληθὴς ἐς κρίσιν, in iudicũ vocatus. Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, Conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio, vide in πρόκλησις.

Προκαλεῖσθαί τινα, Denuntiare quippiam aduersario suo, testatoque prædicere: aut, &c. Vide Bud.p.87.

Προκαλεῖσθαί τινα τραύμασι, In ius vocare ob inflictũ vulnus. Luc. Timone, mihi fortè προκαλεῖσθαι reponendum est, quod Budæus de hoc loco & similibus suspicatus est. Vide Προσκαλεῖσθαι.

Πρόκλησις, ἐως, ἡ, Prouocatio, Ipse lacessendi actus. Athen.4, ἐπὶ ᾧ καὶ οἱ ἐν δείπνοις ἡμῖν μονομαχοῦντες, ἐὰν προκλήσω, πίνουσιν. Sic prouocatione certare apud Liuium. Et apud Plin. Ex prouocatione interfecit eum. Sic Maccab. 2.cap.4. μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρόκλησιν exponitur Quum alter alterum prouocasset ad disci certamen. Her.lib.6, ἐν τῇ τοῦ ἄρχειν αἰτίκων ἔρμων, οὐκ ἀγωνίσματα ἐχόντων τὴν πρόκλησιν. Apud eundem πρόκλησις à Polit. vertitur Instigatio, in hoc loco lib.7, αἰτίη πᾶσα, μᾶλλον δὲ ἡ πρόκλησις, δίδοῦ συμφάσιας τοῖσι πατρίοισιν. Πρόκλησις, Conditio lata, Plut.in Pol. pra.c. κρίσιν ἡ πρόκλησις τοῦ Ἑρμείᾳ. Et Προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, Conditionem ferre, & prouocare hominem aliquo iudicio, Demosth. πρὸς Παντ. Προκαλῶνται πρόκλησιν ἡμῶν οἷς ἂν δέξωμ' ἐγκρίσεις, ἢ κρίσασθαι, &c. Optionẽ nobis offerũt, velut non accepturis: vt &c. Vide Bud.comm.86. Citatur in vulg.lex. hic locus ex Aristot. Rhet.1. in quo & verbale πρόκλησις, & ipsum verbũ προκαλεῖσθαι habetur, καὶ τὸ τοῖς Ξενοφάνους ἐρωτᾶν, ὅτι οὐκ ἴση ἡ πρόκλησις αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς θεούς, ἀλλ' ὁμοία ἢ εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ παίοι ἢ πλημμυρᾶν προκαλοῖτο. id est (Vict.interpr.) Non esse æquam prouocationem impii aduersus pium, sed parem contimelemque ac si robustus aliquis infirmo corpore hominẽ prouocaret vt vel verberaret vel vapularet. Πρόκλησις autẽ legi debet, vt in melioribꝰ cod. scriptis, nõ φόκλησις, vt in excusis. Est autem πρόκλησις prouocatio, & quasi inuitatio quædam pollicitatioque. Idẽ in 4 De republ. ἐπὶ οἷ οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰσκαλοῦντες τὸν δῆμον φασὶ δεῖν κρίνειν ὁ δεσμώτης οὐκ ἂν πρόκλησιν. id est Tam benignam inuitationem no repudiat, sed libenter quod præbetur arripit. Lysias quoque in orat. De vulnere consultò impositio, ἐγὼ δ' οὐ τοιούτων πρόκλησιν πιστεύσας ὑμᾶς ἐμαυτῷ ἐμίσθωσα τὴν ἐπιτηδειότητα, id est pollicitationem. Hactenus Victorius. quem hanc vocem Pollicitationem neque hic, neque suprà scripsisse credibile est. Fortasse Conditionem latam hic quoque interpretari possumus. Exponitur πρόκλησις à Bud. non solùm Coditio lata, sed & Cõditionis latio. citatque hunc Plut. locum, ὁ δ' Ἀντώνιος αὖ γυμνὸν τινὰ Καίσαρος ὁπλίτην προκλήσεις ἐχούσας τὸ ὄχλῳ τινὰ γοητείας. Πρόκλησις, Quoddam denuntiationis genus, de quo Bud. Comm.113. Πρόκλησις, Libellus qui scri-

bebatur de mancipiis in quæſtionem poſtulatis, inquit Harpocr. vbi & προκαλῆσθαι ait eſſe Mancipia ad quæſtionem poſtulare, ſiue expoſcere.

Πρόκλησις ſecundum Ammonium à κλῆσις eo differt quòd κλῆσις eſſet vocãtis ad quodlibet tribunal, at πρόκλησις vocantis ad areopagum.

Πρόκλητος, Prouocatus, Promptus, in vulg. lex.

Προκλητικός, ἡ, ὸν, Prouocatorius, Ad prouocationem pertinens. Item, Prouocandi vim habens, ſiue eliciendi, vt apud Dioſcor. προκλητικὸς ὑχῶν, Humores prouocãs, ciens. Idem lib. 1. c. 163, προκλητικὸς οὖρον, Vrinam ciens. Idem, σκόρδιον ῥίζα δὲ σύμαχος, ἐρέξεως προκλητικόν. quod Plinius, Siſer ſtomachum excitat, faſtidium abſtergit.

c. 2. Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, Viciſſim prouoco. Interdũ Optione prouoco, Viciſſim cõditionem fero vel offero, Viciſſim conditionem ſtipulor. Bud. ex Demoſth. pag. 86. ΗΙΝC Ἀντιπρόκλησις, Mutua prouocatio, Stipulatio viciſſim facta conditionem ferenti.

c. 2. Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, (vacante præpoſ. πρὸ) Euoco. Hom. Od. β, Ἐκπροκαλέσσατο μέτρ μεγάφων δὺ ναιετάοντας, quũ euocaſſet ex ædibus.

C. ΠΡΟΣκαλέω, λῶ, Aduoco, Adſciſco, Accio, Accerſo. Item Aduoco in auxilium. Thucydides lib. 1. p. 194, ἐβιάσαντο προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς quod ſchol. exponit ἐπικαλεσάμενοι. Sed frequẽtius in voce media dicitur προσκαλέσασθαι, vt προσκαλέσασθαι τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Dioſcor. προσκαλεῖται πίσσας exponitur Pilos euocat, vel elicit. Interdũ προσκαλῶ poet. pro ſimpl. καλῶ, Voco, Appello, Soph. Aiace, Ὦ τέκνον, Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Antea dixerat, προσμολεῖν καλῶ, & Αἴσιπα φωνῶ. Προσκαλεῖν, In ius vocare. Et in voce media, προσκαλέσασθαι pro eodẽ. Demoſth. προσ φορμ. Τί δ' οὖν προσκαλεῖς; Ariſtoph. Velpis, — προσκαλοῦμαί σ' ὅσας εἰ προς ἀγορᾶς ἐστίμους, βλάβης ἕνεκα φορτίων, in ius te voco damni iniuria dati. Dicitur & προσκαλέσασθαι τοὺς ῥήτορας, à Demoſth. Vide B. C. p. 14 & 15. Vt autem in illo Ariſtoph. loco προσκαλοῦμαί cum genitiuo, ſic & apud Luc. in Timone προσκαλοῦμαί σε ῥαύματος εἰς ἄρειον πάγον, vt quidem legendum cenſet Budæus, quum tamen ibi ſcriptum ſit προσκαλοῦμαί. Sed cũ alibi tũ apud Dem. eodẽ modo poſitũ reperitur προσκαλοῦμαί, vt in or. πρὸς Βοιωτὸν legimus βαίμαπες εἰς Ἄρεον πάγον μὲ προὐκαλέσατο, ὡς φυγαδεύσων ἐκ τῆς πόλεως. Adeo vt hæc differentia confundi videatur. Notandum eſt autẽ apud Lat. itidem dici Accerſere aliquem pro Aduocare, & Accerſere cædis pro Acculare.

Προσκαλοῦμαι, paſſiua ſignif. Aduocor, Accior. Act. apoſt. cap. 5. v. 36, ᾧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, Cui adſcitus eſt numerus. Sed magis probatur altera lectio προσεκλιθη, ob conſtructionẽ. Vide in Κολλάω. Προσκαλοῦμαι, In iudicium vocor. Item Accuſor, Accerſor. Plut. in Solone προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accerſitus. Dicitur & προσκληθεὶς δίκην, pro In ius vocatus, vt ſcribit Bud. Com. p. 15, afferens ex Ariſt. Pol. c, φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑποσμῆναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς Ἄρειον πάγον. Vbi tamen videdum an nõ δίκην cum ὑποσμῆναι iungi poſſit.

Πρόκλησις, ωσ, ἡ, Aduocatio. Item In ius vocatio. Pl. De leg. 8, λέξιαι δὲ πρὸς δικῶν, καὶ προκλέσιαν, &c. B. C. pag. 15. Apud Heſ. προκλησις eſt προτροπὴ, id eſt adhortatio. Itẽ πρόκλησις δίκης.

Προσκλητος, Aduocatus, in vulg. lex. Apud Heſych. autẽ Προσκλητὸς eſt προσκαλεσάμενος.

Πρόκλητος ἐκκλησία, vide in σύγκλητος.

Ἀπρόκλητος δίκη, Lis quæ contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non eſt, aut qui non rectè vocatus eſt. Demoſth. πρὸς Νικόστρ. Vide B. C. p. 16.

C. ΣΥΓκαλέω, Cõuoco, Cõgrego. συγκαλεῖς Suid. exponit συναγάγῃς. ΗΙΝC Συγκλησία, Conuocatio, Concilium: & dicitur de ſenatoribus, ſicut ἐκκλησία de populo: vt habent vulg. lexica.

Σύγκλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Conuocatus. συγκλήτου στρατιώμασος, Eurip. Conuocati exercitus. q. d. conuocatitii, vel collectitii. Σύγκλητος vocabatur ἐκκλησία, id eſt concio quæ indicta erat. Demoſth. Pro corona, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν σπουδῆς. Bud. p. 552. Schol. Ariſtoph. in Acharn. dicit ἐκκλησίας τοὺς μίμους & ἀσελγείας, id eſt legitimas & ſtatas, (id eſt ſtatis temporibus haberi ſolitas) dictas fuiſſe κυρίως eas quæ ob vrgentia quæ piam negotia conuocarentur, συγκλητος & προσκλητος. Vtrunque enim apud eum legitur in locis vicinis. Poſtea autẽ σύγκλητος βουλὴ dictus fuit Senatus Romanus, & σύγκλητος etiam, ſine adiectione: quæ appellatio frequens eſt apud Plutarchum & Herodianum. Dicitur & βουλὴ interdum ſine adiectione. Latini vocarunt etiam patres cõſcriptos. Soph. (ſcribit Euſtathius) σύγκλητον λέγειν dixit pro eo quod Homerus βουλὴν, ſubaudies σύγκλητον.

Συγκλητικὸς, ἡ, ὁ, Senator. Bud. ex Plut. & Luciano.

Σύγκλητος, ου, ὁ, Collectitius, vt quidam apud Suidam, ὁδὸς δὲ ἀσύμου καὶ σύγκλυδος ἔχλη ἔαχεος πρὸς αὐτὴν στειχομένη. Vſitatius eſt in plurali σύγκλυδες, vt σύγκλυδες ἄνθρωποι quod exponitur Conuenæ. Gall. Gens ramaſſez. Plut. ἐμὲ, εἶπεν, νὴ Δία τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἀλλαγμὸς ἡδὺς ἐστιν, ὥσπερ καὶ συγκλύδων ἀνθρώπων. Idem Sympoſ. 4, μαδᾶν copulat cum συγκλύδων: Iſocr. autem hos μαδᾶς συλλήβδην appellat.

ΚΑΛΕΩ, in vulg. lex. & Καλέομαι, pro καλῶ, Voco. ΥΝDE Προκαλέομαι, pro προκαλοῦμαι, Prouoco, Laceſſo. vt apud Homerum καίρειν Καδμείων προκαλίζειν. Et ſæpe apud eundem cũ infinitiuo, vt Il. γ, προκαλίζειν cum μαχεσασθαι. Et Il. η, Αλλ' ἴθι νῦν αὐτὸν προκαλίζειν. Et Od. η, — προκαλίζειν ὀϊζυρὸν ἐξανύσασθαι. Euſtath. ex προκαλῶ factum tradit eodem modo quo προμαχίζω ex προμαχῶ.

ΚΑΛΙΣΤΡΕΩ, ῶ, pro καλῶ, Voco. Eodẽ terme modo factum eſſe puto ex καλῶ, quo βωστρῶ ex βοῶ. Reperitur autem καλιστρεῖν apud Heſychium, qui exponit καλεῖν.

ΚΙΚΛΗΣΚΩ (apud poetas) idem quod καλῶ, Voco, Accerſo, Od. χ, — κικλήσκειν πατέρ' ἡμὸν, ὅς ἐφέζεται ἠνεμόεντι. Il. ι, Καλέσσω εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν αἰδρείησι. Dicitur & κικλήσκομαι pro κικλήσκω, hac ſignif. Il. κ, — ἀλλ' ἄμοσις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. Interdum autem κικλήσκω eſt ἰωνικῶς καλῶ, vt in hoc loco Il. ι, Κικλήσκουσ' ἀίδαο καὶ ἐπαρσίου Περσεφόνειαν. vbi Euſtath. tradit nõ ſimpliciter καλεῖν ſed ἰωνικὴν καλῆσαν declarare. Κικλήσκω eſt etiã Nomino, vt καλῶ. Odyſſ. ι, Οὔτίς ἑμοί γ' ὄνομ' ἐστὶ, Οὖτιν δέ μιν κικλήσκουσι. Et paſſ. Κικλήσκομαι, vt Od. ο, Νῆσος ἥν Συρίη κικλήσκεται, εἴ που ἀκούεις.

ΚΕΛΟΜΑΙ ſunt qui à καλῶ deducendum putarint, (præcedẽte κέκλεμαι) itidem & κλέος (à quo κλείζω & κλῄδων) ſed quære κέκλεμαι cum ſuis compoſitis poſt κελάω, at κλέος & compoſita, poſt κλείω. ibi enim ea potius ponenda cenſui.

ΚΑΛΟΝ, ου, τὸ, Lignum. Heſiodus in Op. & D. Τέκτονα τοῖον ἐπιστάμενον δικαδαίρῳ ἁρμάξαι, Πάλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα. In vulg. lex. annotatur exponi funem à Valla apud Herodotum: ſic autem confunderetur κᾶλον cum καλῶς. Feſtus ligneas clauas à Græcis κᾶλα vocatas ſcribit, quas geſtantes ſeruos appellatos fuiſſe calones. Vide paulo poſt in καλοφέρος.

C. Καλοκοπέω, πῶ, Ligna cædo, ſeu findo. Ab Heſychio exponitur non ſolum ξυλοκοπῶ, id eſt ligna findo, ſed & σκηνοποιῶ, id eſt tabernacula conficio.

C. Καλόπους, οδος, ὁ, ΤΟ Καλοπόδιον, ν, τὸ, Ligneus pes (ad verbum) Lignea pedis forma qua ſutores vtuntur. Horatius formam dixit, 2. Serm. ſat. 3, Si ſcalpra & formas, nõ ſutor. Gall. quoque forme vocamus. Plato in Sympoſio, ἔχων δὲ τοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι πρὸς τὸν καλόποδα λαιστρεύοντες παρὰ τῶν σκυτῶν ῥοπίδας. Sic & apud Galenũ Therap. 9, οἱκεῖοι μὲν ὑπὸ ζηλοτυπίαν, ὅτι ἴσασιν, ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλο παροιμίαν ἐπὶ καλόποδι τοῦτο ἐποίουν. vbi tamen Eraſmus καλόποδα interpretatur calceamẽtũ. vertit enim, Quin magis iuxta prouerbium eodem calceamento calceãt omnes. (Vtitur autem Galenus hoc prouerbio aduerſus quoſdam imperitos medicos, qui non habita ratione morborum, eadem remedia omnibus admouebant) Sed Etymologus Κῶλον, καλοπόδιον eſſe ait ξύλινον πόδα, & Acron quoque in illo Horatii loco formas interpretatur καλοποδίτα, pro quo in vulg. edit. legitur calopodias. Apud Pollucem duobus locis habetur, in vno καλόποδες, pag. (vel potius colũna) 174. in altero καλόπους, col. 396. Scribit autem in illo priore loco, τοὺς δὲ ἀπὸ γήπεδα καὶ ἐπιρράπτοντας τὰ κῶλα ὑποδήματα, καλοπόδας, ἢ καὶ τοὺς τῶν χρείαν μόνον ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχαίου κέκλημένους. In

posteriore autem, post ὑμεῖς & ἐμέθεν ponit καλαὶ ἔπας ex Plat. Sympos. (ex illo opinor quem protuli loco) & subiungit, καὶ ἀδεσπότους ἢ αὐθαίμους καὶ χαλιμούντας. In illo quoque Galeni loco quædam exemplaria habent καλαμίδι.

Καλοπὸς (malè pro καλαπὸς) Hes. Ἀλοφηλάμους. Et sch. Arist. scribit solitos seruos appellari καλόπους & καλαπόνους, de quibus vide in Καλός.

C. Καλοπόνος, ν, ὁ, Ligna tũdens. Picus martius, ita dictus à tundendis arboribus. καλοπόνος, ὁ ποικιλόπους, Hesych.

C. Καλοφόρος, ν, ὁ, Qui ligna portat, Calo. Athen. Dipnosoph. 4, pag. 33, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεραπόντες ξυλοφόροι καλόν καὶ αὐτοὶ καλοφόροι. Seruio calones sunt qui militibus ligna portant: Festo, sunt militum serui, qui ligneas clauas gerũt. Citatur ex eodem Festo, Calones, calcei ex ligno facti. Quæcunque autẽ sit propria Latinæ huius vocis significatio, à κᾶλον deriuari minimè controuersum est.

Κάλπος, Ligneus. Nam ab Hes. κάλπα exponitur ξύλινα.

ΚΑΛΑΘΟΣ, ν, ὁ, Calathus, Quasillum. Dicitur κάλαθος (inquit Eustathius.) ἀπὸ τοῦ κᾶλον (id est ξύλον) & θεῖον, quod est χωρεῖν. κᾶλα γὰρ θέσπιν κυκλοειδῶς ὑφαινόμενα κάλαθοι. Sic alibi κάλαθος, ὡσὰν δηλαδὴ κᾶλα φέροντα κύκλῳ. quæ autem sint hæc ligna declarat alio loco, de hac voce κάλαθος scribens, ὅτι δηλαδὴ ἐπαρτίζουσι κᾶλα διὰ τοῦτο, ἤγουν ξύλα καὶ λύγοι φερομένους κύκλῳ. Animaduertendum est autem vbi dicitur ab Eustathio (pag. videlicet 1208, ὡσὰν φέροιτο, fieri fœmininum hoc nomen: quũ præcedat etiam ἡ ἀπὸ τοῦ Καλλιμάχου κάλαθος. Quam tamen scripturam reddit mihi suspectam hic eiusdem grammatici locus, pag. 1488, vbi postquam dixit θέλαρον posse etiã fortasse καλάθου appellatione significari, subiũgit, εἰ καὶ ἄλλως δημητριακοῦ καρποῦ συμφορὰς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Καλλιμάχου δηλοῖ. Hoc autem eum intelligere puto de isto Callimachi loco, vbi τῷ καλαθῷ legitur Doricè pro τοῦ καλαθοῦ, non pro τῆς, initio hymni in Cererem, Τῷ καλαθῷ καπέπτης ὅπη φίγξασθαι γυναῖκας, Δάματερ, μάλα χεῖρε πολυβότειρα, πολυμήδιμοι, vel (vt alii) πολυμήδιμοι. Virg. Ecl. 3, — tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis. Vbi Seruius, Sanè calathus Græcum est. nam Latinè quasillum dicitur. In vulg. lex. scribitur κάλαθον propriè dici sportulam vbi κάλαμη (id est tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, vuarũ, lactis, & aliorum, translatum esse. Quæ quidem deductio apud Etymol. quoque habetur: sed eam planè repudio (quum & ipsa scriptura refragetur) ac potius alteram admitterem à κέλλα, quam idem subiũgit. Hesychius etiam vult κάλαθον fuisse in quo mulieres lanam reponebãt. Calathus apud Virgiliũ est etiã vas vinariũ, Ecl. 5, Vina nouum fundam calathis Ariusia nectar. Hesychio quoque κάλαθος inter alia est ποτήριον ὁ & ψυκτήρ. Vide & alias signif. apud eum.

C. Καλαθοειδὴς ές, ὁ, καὶ ἡ, Calathi formam habens. De calathi autem forma nos remittunt vulg. lex. ad Marcelli annot. in Dioscor. 4. HINC & Καλαθοειδῶς aduerb. In formam calathi.

C. Καλαθηφόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Calathum gestans. Καλαθηφόροι Hesych. οἱ τὰ μαγειρεῖα φέροντες.

Καλάθιον, ν, τὸ, & Τ. Καλαθίσκος, ν, ὁ, diminut. Paruus calathus. Schol. Callimachi in primum illum versum hymni in Cererem annotat, ὅτινες γὰρ λέγουσιν Ἀλεξανδρεῖς, ἐν ἀρχαιρεσίοις τῶν ἡμέρᾳ, ἣν ὁ χρόνος φέρει, ἔθος ἦν καλάθιον εἰς ἕμιον τῆς Δήμητρος. Apud Hesychium autem καλαθίσκος est etiam saltationis genus: sed suspicor Καλαθισμὸς legẽdum, de quo vide quæ sequuntur.

Καλαθισμὸς, ὁ, Saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14, χόρευμα δέ ἐστιν ἐγχώριον ἔνοπλον, καλαθισμὸς, καλαθιστὴς, (siue καλαθιστὴς) ὀρχηστὴς, στασιωτικόν.

ΚΑΛΙΑ, ᾶς, ἡ, Nidus. inidem λέγει τὴν κάλιον, id est à ligno. quòd nidi soleant esse ex bacillis & festucis compacti. Phocyl. Μηδὲ κάλιας ὄρνιθας καλιῆς ἄμα πάσας ἐλάσῃς. Vtitur & Lucianus pro nido. Significat autem & caueam, εἰσιόντων ἐπὶ δεῖπνα, inquit Pollux. id est, domuncalam auiariã. ¶ Ponitur καλιὰ & pro domo, propriè autem ea quæ est à ligno. κοινὸν, inquit Suid. ἐξ ὕλης ξύλινος. & addit, κᾶλα γὰρ ἔλεγον τὰ ξύλα. Quibus subiũgit hunc ex epigr. versum, Φασὶς τ' ἐχέτω πατρίδος καλιάν. Sed & pro quauis domo generaliter vsurpari constat. Vtitur sæpe Hesych. in Op. vt v. 371, de fraudulenta muliere loquens, — ἐπὶ δόμους καλιάν. Et v. 299, — ἐξότου δὴ πάλιν πίμπλησι καλιὰς καλιάν. Ceres videlicet. Et paulo pòst, Ὡς κέ τις αἰμάξῃ βίοτον πάντα καλιάν. Vbi quidam non totam domum, sed peculiariter horreum intelligendum putant. Obseruandum est autem ι in hoc nomine produci in his aliisque locis, (licut & in illo epigr.) quum tamen à Phocylide corripiatur.

Καλιὰς, άδος, ἡ, Tugurium, Domuncula. Plut. De defectu orac. 279, ὅτι γὰρ ἱερὸν καλιὰς ἐστὶν ἡ παρὰ τὸν ἄλσος ἐστία ἴσασιν, ἡ φωλεὰς ὀλίγης ἀλὰς μίμημα τυραννικὸν ἢ βασιλικὸν ἔχουσα οἰκήσεως. Ab eodem pro sacra domuncula id est sacello, videtur poni non semel: vt in Numa, ναοὺς ἢ καλιάδας ἱερὰς. Et in Camillo, ὡς οἶκον ὄντα τοῦ Κρίου καλιάδα.

Καλὸς, ᾶ, ὁ, Cauea. Cratinus apud Pollucem, ὡς τὸν καλὸν, εἰ τύχοι, καθείργνυται. Item Domuncula, Casa. In vulg. lex. annotatur καλιὸν, sicut & κελιὸν, apud Dionys. Halic pro fano siue sacello sumi: vel potius καλιὰς esse quas Vitruuius cellarum ædiculas vocet, vulgò dictas nidos. ¶ Καλιὸς, Carcer, Hes. Item Lignum quod & κλοιὸς vocatur, Hes. & schol. Aristoph.

Καλίδιον, ν, τὸ, Domuncula, Tugurium. ἢ οἱ μικροὶ οἶκοι, inquit Hesych. καλιαὶ καὶ καλίδια. Citat Pollux ex Eupolide.

ΚΑΛΑΥΡΟΨ, οπος, ὁ, (potius quàm Καλάῦροψ) Pedum, propriè quod in summo est repandum, ῥόπαλον, ὅπερ καμπύλον ἐν ἀκρῳ ἔχει vocatum quasi κᾶλον αὐ ῥόπον. Eust. pag. 1332, & 1815, Hom. Il. ψ, Ὅσσοι τὸν ἔρριψε καὶ αὐρόπια βουκόλος αἴγας. In vulg. lex. citatur & hic locus, — καλαύροπά τε μηχίαν Κάδδαλε. vbi exponitur ῥάβδον ποιμενικήν. quæ expositio est Hesychii, qui Καλαύροπα dicit esse ποιμενικὴν ῥάβδον & βουκολικήν. ¶ Τ καλαύροπον apud eundem Hesychium Lignum quo boues percutiuntur.

ΚΑΛΟΣ, λὴ, λὸν, Pulcher, Formosus. Il. χ, Καλὸν δ' οὔτ' ὀπιθεν οὔτε κατόπισθεν ἰδέσθαι ἐφθαλμοῖσιν, Οὔθ' ὑπὸ γαστρός. Et Il. φ, Οὐχ ὁσίας εἶος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Sic καλὴ θυγάτηρ, Od. θ. Sic passim & in soluta oratione vsurpatur: apud quos interdum infinitiuum ἰδεῖν adiunctu habet, vt apud Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aspectu. Dicitur & καλὸς πρὸς ὄψιν. vt apud Athẽ. 12, Theopompus Tyrrhenorum vxores esse dicit καὶ πρὸς ὄψιν καὶ πρὸς ἕξιν καλάς. Legitur & καλὸς τὸ σῶμα, sub. κατά. vt Xen. τοὺς καλοὺς τὸ σῶμα τε & τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς dixit. Interdũ καλὸς & εὐειδὴς copulantur: vt apud Plat. in Crit. καλὴ τε εὐειδὴς γυνὴ, pulchritudine eximia fœmina, Cic. interpr. Huic opponitur αἰσχρὸς: sicut & καλὸς oppositum habet αἶσχος. Vruntur & de rebus inanimatis, vt χλαῖναν καλὴν, Od. ω, & ἅμαξαν καλὴν, Il. ω. Sic Κρήτη καλὴ καὶ πίειρα, Od. τ. Cic. apud Plat. καλὸς ἂν εἴη ὁ κόσμος vertit Pulcher est hic mundus. Pro loco tamen cui adhibetur, interdum Decens, vel Decorus; interdũ Egregius redditur. Sæpe autem καλὸν per Honestum exprimitur. Sic apud Hom. Od. θ, Ξεῖν' ἦ καλὸν ἔειπες (subaudito μῦθον) non honestũ sermonem protulisti. Et Od. ρ, Αἰνότατ', εἰ μὲν καλὰ & ἐεθλὰ ἐείρεαι (sub. ἔπεα) nõ honesta verba. Apud eundem Il. ρ, εἰ μὲν καλὸν ἐνὶ δήμῳ ἀμύνασθαι, sub. δεῖ. Res est inhonesta, vel res est indecens. Cicero καλὸν non solùm Pulchrum, Honestum, verum etiam Præclarum, alicubi & vtile interpretatur. Vide meum lex. Cicer. Idem ἐπὶ ψυχῆς καλὰς apud Plat. vertit Cogitationes bonas. Καλὸν interpr. etiam possumus alicubi Laudabile. vt Eustath. in illo loco Odyss. ν, — οὐ γὰρ καλὸν αἰτίμητον ἐὸν δίκαιον ἀπολέσθαι, docet καλὸν esse ἔπαινον ἔχον. Sic Thuc. 3, καλὸν αὐτῷ, ὅτι πρὸς ξυμμάχους ξυνεπέσθαι, Aitolis honestum, gloriosum ei fore. Sic apud Xenoph. τὸ καλὸν pro τὸ καλῶν, eodem sensu, τὸ καλὸν ἦν αὐτοῖς ἑρμᾶν, ἀλλὰ μεθερμηνεύειν. Sic τὸ πρέπον, Nõ gloriosum, aut non laudabile esse dicebat. Vel, Non honestum, vt Bud. vertit. Paulo pòst autem τὸ καλὸν alia signif. vsurpatum videbimus. Annotat quidam καλὸν appellari à philosophis quod quouis modo pulchrum fiat τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum siue honestum quod à virtute proficiscitur. ¶ Nonnunquam

τὸ καλὸν ſubſtantiuè ponitur, ſicut τὰ καλὰ, & tum vertitur Decus, Ornamentum: vt apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Citatur & ex Iſocrate, τὰ τῆ πατρίδι καλὰ, pro Patris ornamenta. Fortaſſe autem rectius interpr. Patris egregia facta. ¶Καλὸν etiam pro commodo dicunt. nam Lucianum obſeruaui in dialogo qui inſcribitur πρόσωπον ἢ δίκαι, quod vno in loco dixerat ὡς δικαίῳ, poſtea dicere ὡς καλῷ. Ita enim prior habet locus, οἰκίαν πρὸς ἣν οἰκοδομοῦμαι ὡς δικαίῳ, poſterior autem, ἢ οἰκία ὡς καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομεῖται. In quibus ſubaudio χωρίῳ vel πρέπει. At Xen. Hell. 6, ἔστι δὲ μεταξὺ Κέγχρεων ὡς καλῷ μάλα τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ, & τῶν πόλεων αἱ &c. vulgò exponitur Sitã eſſe in loco peropportuno ad trajiciẽdũ in ſinũ Corinthiacũ & in vrbes quæ &c. vt ſit ὡς καλῷ πρὸς κόλπον καὶ πρὸς πόλεων pro ὡς καλῷ τῷ εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις πρόσκειται. & quidem ita vt genitiuus τῆ προσκείμου reſoluatur in præpoſitionem cum accuſat. hoc modo, ὡς καλῷ πρὸς τὸν εἰς τὸν κόλπον καὶ τὰς πόλεις προσκείμου. de qua expoſitione dicetur & paulo póſt. Thucydides καλῶς προσκείμου & καλῶς ὡς προσκείμω dicit, vt poſtea docebitur. Οὐκ ὡς καλῷ τῷ) cũ infinit. dicitur etiam pro Non cómodũ eſſe, Incommodum eſſe. Xenoph. Hell. 4. pag. 303, νομίσαντες οὐκ ὡς καλῷ τῷ) πρὸς τοὺς ὁπλίτας ἐκπολεμοῦν. Sic apud Soph. — τοῦτο γὰρ ὡς καλῷ φρονεῖν pro δίκαιόν ἐστι. Rurſum Xen. in eadem ſignif. articulum τῷ interiicit: vt in loco paulo antè citato ex pag. 341, poſt ὡς καλῷ τῷ Κορινθιακῷ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἱ ὅπη τοῦτον καθήκουσιν, addit ὡς καλῷ δὲ τῷ ἐν Λακωνικὴν χωρεῖν βλάπτειν. Vbi videtur ſubaudiendum aduerb. ἔνθεν, quod & in præced. aptè ſubaudietur: vt ſit ὡς καλῷ ἔνθεν τῷ Κορ. κόλπου καὶ τῶν πόλεων. Eadem particula in omnib⁹ huiuſmodi locis ſubaudiri poſſe videtur, & omnibus quadrare: quum alioqui non in omnibus ita reſolui poſſit genitiuus, vt modò reſoluimus τῷ κόλπου & τῶν πόλεων. vbi autẽ hic quoq; ſubaudieris ἔνθεν, & dixeris ὡς καλῷ ἔνθεν τῷ κόλπου, tunc ἔνθεν τῷ κόλπου reſolui poterit in ἔνθεν τῷ εἰς τὸν κόλπον προσκείμενον. Sed vt aliter potius reſoluendum exiſtimem facit quod habetur in eodem loco, in fine ipſius clauſulæ, ὡς καλλίστῳ δὲ τῷ πρὸ αἰπεινοῦ ἠπείρου καὶ τῷ εἰς Γεραιστὸν ἀπὸ Σικυωνίας προσκείμου. ſi enim hic ὡς καλλίστῳ ἔνθεν τῷ πρὸ ἠπείρου accepiſſet pro ἔνθεν τῷ εἰς τὴν ἤπειρον προσκείμου, tunc vocem προσκείμου vtrique parti ſeruire volens, ita dixiſſet, ὡς καλλίστῳ τῷ εἰς τὴν αἰπεινὴν ἤπειρον καὶ εἰς τὴν Γεραιστὸν πρόσκειται. Budæus tamen exponit Commodiſſimè ad trajectum in continentem. Apud Thucyd. autem lib. 5, ἀλλ' ὡς καλῷ ἦν μάχῃ ἰσόκλειτ ἔσεσθαι, exponitur à ſchol. ὅτι συμφέροντ. At Xen. ὡς καλῷ aliter etiam vſurpauit. nam οὐκ ὡς καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν accepit pro Non honeſtum eſſe dicebat. vt vult Bud. Apud Polyb. ὡς καλῷ ἥδεσθαι interpr. In tuto collocare. vbi ſcribit, ὡς καλῷ ἡδέσθαι ἀπεδέξαντο τὰς κατὰ τοὺς Κιλικας. Sic autem Εἰς καλὸν, vel Ἐς καλὸν, pro Commodè, vel Auſpicatò, alia tamen conſtructione. Plato Symp. εἰς καλὸν ἥκεις ὅπως σωθῇς ποτε. Sic Xenoph. in ſuo & ipſe Sympoſio, εἰς καλὸν γὰρ ὑμῖν συμπεπτώκαμεν.

Καλὰ ἱερὰ (vnde compoſitũ καλλιερεῖν) Læta exta, vt quidam reddũt: vide in Ἱερά. Plinius de ocimo loquẽs, pro eo quod Theophraſtus dixerat εὐμίλλως καλὸν ἔσεσθαι καὶ πολύ, ſcribit, Vt lætius proueniat, tranſlata videlicet ſignif. vt quum arua læta, ſegetes & fruges lætæ, herbæ lætæ, pabula læta à Virg. dicuntur. Vide in aduerb. καλῶς, pro eodem poſita καλῶς & εὐδαίμονος.

Καλὸς κἀγαθὸς, vel Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, (contra Suidam) Bonus, Cic. interprete apud Platonem. Si bene recordor eorum quæ de vſu harum vocum coniunctè poſitarum obſeruaui, tribus modis vſurpantur. nam interdum illis ſignificatur Vir probus, Vir æqui & boni amans. Gall. Vn *homme de bien*, vel Vn *honneſte homme*. Et aut omnino vacat καλὸς (vt videmus καλὸν κἀγαθὸν verti ſimpliciter à Cicerone Bonum, vt & à Suida Heſychióq; καλοκαγαθία ſimpliciter exponitur ἀγαθότης) aut id ſignificat quod Gallicè Honneſte, quum dicim⁹ Vne *bóne & honneſte perſonne*. quæ videntur illis duabus vocibus Græcis reſpondere. Exemplo autem eſſe poterit ille Platonis locus vbi Cic. καλὸν καὶ ἀγαθὸν vertit bonum: & ei opponitur ἄδικος ἢ πονηρός. Eſt autem in Gorgia, τὸν μὲν δὴ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἀνδρα καὶ σοφὸν, εὐδαίμονα εἶναι φαμὲν τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον. Hic autem obſeruandum eſt, vt Plato τῷ καλῷ ἢ ἀγαθῷ opponit τὸν ἄδικον (addens & πονηρὸν) ſic à Xenophonte τῷ ἀγαθῷ & καλῷ προσκείμενον opponi τὸν αἰσχρῶπα. Pæd 3. p. 38, πῶς οὖν προσκεῖσθε εἰκὸς ἐστὶ πότερον ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα ἢ καλὸν προσκείμενον τιμᾶτε, ἢ ὡς αἰσχρῶπα, ἵν' ἀλγῆς, καλάζεις. Obſeruandum etiam aduerſus Suidam in illo Platonis loco καλὸν καὶ ἀγαθὸν abſque ſynalœphe dici. Sic Plutar. πῶς ἄν τις αὐτὸν ποιήσαιτο προσκείμενον. dixit ἢ καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι. vbi Eudæus καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς interpr. bonos & graues. Sunt qui καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς à Græcis vocari putẽt eos qui vtriſque bonis ornati ſint, videlicet bonis externis (quæ ſunt fortunæ & corporis) & bonis animi. Porrò vt copulantur καλὸς & ἀγαθὸς apud Græcos, ſic in vernaculo ſermone copulam⁹ in nõnullis loquendi generibus *Bel & bon*, item *Bien & beau* aduerbialiter. ¶Secunda ſignificatio harum vocum καλὸς κἀγαθὸς eſt quum dicitur de viro ſtrenuo. q.d. Qui bonam operam nauat bello. Quod & ipſum exprimimus ſermone noſtro, quum dicimus quẽpiam imperatorem habere, *un grand nombre de bons hommes*. Sed & eos milites qui ſtrenuè ſe geſſerunt, dicimus *ſe ſtre monſtrez gens de bien*. Demoſth. in Epit. ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἐκεῖνον αὐτοῖς προσῆν ἅπασι τοῖς ἄλλοις, καλοῖς κἀγαθοῖς καὶ δικαιοπράγμοσιν εἶναι. Non enim hic καλοῖς κἀγαθοῖς & δικαιοπράγμοσιν conjunguntur, ſed ſeparantur. nam dicit hos non fuiſſe ſolùm viros fortes & ſtrenuos, verumetiam iuſtiſſimos. quum alioqui martii viri plerunque iuſtitiæ cultores non ſint, ſed potius nihil non arrogent armis. In hac autem ſignificatione planè otioſum eſſe vocabulum καλὸς oſtendunt compoſita ἀνδραγαθία & ἀνδραγαθίζομαι, pro Strenuitas, & Strenuè me gero. ¶Tertia ſignificatione dicitur καλὸς κἀγαθὸς, vel potius plurali numero καλοὶ κἀγαθοὶ, eodẽ planè modo quo Latinè optimates, & quo Gall. dicim⁹, *Qui ſont de bonne maiſon*, vel *de bon lieu*. Vt verò Latinorũ vox optimates reſpondet Græcæ ἀγαθοὶ, ita quod ab iiſdẽ dicitur Honeſti homines, itẽ Honeſto loco nati, & quod nos quoque Hõneſtes gens pro *Gens de qualité*, reſpondet illi alteri vocabulo καλοί. Xenoph. Pæd. 4. pag. 60, καὶ νῦν εἰ πῶς καλῶν κἀγαθῶν ἐφίεσθε Περσῶν τε δεῦρο πεζεύειν. Sic Thucyd. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι. Et Plutarch. Pericle, πρὸς καλοὺς κἀγαθοὺς καλουμένους ἄνδρας. Citatur & ex eodem in Publicola locus vbi nõ καλουμένους dixit, ſed νομιζομένους: & tamẽ pro patriciis accipi putatur: τῶν καλῶν κἀγαθῶν νομιζομένων εἶναι. ¶Nõnunquam & ἔργον dicitur καλὸν κἀγαθὸν & frequentius plur. καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, Honeſta facta, vel potius Egregia facinora, aut Res præclaræ. Xen. Pæd. 1. p. 14, ἀλλ' ἐπίστασθε σαφέστατα ὑμῖν αὐτοῖς ἀπὸ παίδων ἀρξάμενοι αἰσχυνταὶ ὁπόταν τῶν καλῶν κἀγαθῶν τι ᾖ ἔργον, ἢ μὴ ὅτι πειρᾶσθαι. Idem alibi, τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι. Iunguntur hæc duo adiectiua & cum aliis ſubſtantiuis: vt apud Dem. καλαὶ κἀγαθαὶ μαχαῖραι, Gall. *belles & bonnes*. Xenophon autem aliter etiam vſurpauit καλὸν κἀγαθὸν, Pæd. 7. pag. 107, ἐπεὶ ἐγὼ μὲν δὴ σοὶ πάντα τὰ ἐμὰ παρεσκεύασται Ἀνδῶν εἶναι παρὸ, τι καλὸν κἀγαθὸν ἔδοξεν εἶναι Σαρδέσιον. Gall. Tout ce qu'il y a de bon & de beau. Quod non tam commodè exprimitur verbis Latinis, Quicquid pulchri & boni. vel Quicquid belli & boni. Diceretur enim potius, Quicquid præclarum & eximium.

Hinc Καλοκἀγαθὸς, Καλοκαγαθία, & Καλοκαγαθικὸς per compoſ. Eſt autem καλοκἀγαθὸς, Probus, Bonus, vt à Cic. redditur καλὸς καὶ ἀγαθὸς ſuprà. A quibuſdam vertitur, Probus ac honeſtus. Annotat Bud. ex Ariſtotele, dici ὅτι τῷ πλέως σπουδαίου, id eſt de eo qui eſt abſolutæ & conſummatæ probitatis. ¶Καλοκαγαθία autẽ eſt Probitas, vel (ſequendo illã τὸ καλοκἀγαθὸς interpretationẽ) Abſoluta & conſummata probitas. Exponitur & Integritas, item Morum honeſtas. Xenoph. πρὸς αἰσθάνεται ὅτι καλοκαγαθίαν ἄγει. Demoſth. & Iſocr. καλοκαγαθίαν & κακίαν inter ſe opponunt. Idem Iſocr. addit genitiuum τρόπων, id eſt morum, dicens, πῶς δὲ τῶν τρόπων καλοκαγαθίας πλημμέλειαν, id eſt Morum honeſtatis, Morum integritatis. ¶Tertiũ compoſitum eſt Καλοκαγαθικὸς ex καλοκαγαθία deductum. Eſt autem καλοκαγαθικὸς in vſu apud poſterioris ſeculi ſcriptores, pro καλοκἀγαθὸς. Plut. βιωφέλιμος πρὸς πολίτας εἰς σωφροσύνην ἔχειν τῷ βίου ἕξιν

μαπόλιν καὶ καλοκαγαθίαις ἀνθηρᾶζ. Idem in Themistocle Aristiden (qui cognominatus fuit iustus) vocat καλοκαγαθεῖν τὸν βίον, eodem modo quo Isocrates genitiuum βίου ad nomen καλοκαγαθίαν adiunxit. Caterùm in his compositis α tertiæ syllabæ subscriptum ι non solet habere: quanuis alioqui habeat quum hæc nomina separatim scribuntur.

Καλλίων, vide in fine col. sequenti.

Καλῶς, Aduerb. Pulchrè, Honestè. cui opponitur αἰσχρῶς, id est Turpiter. Plato Sympos. ἀλλὰ καλῶς μὲν σφόδρα, καλὸν αἰσχρῶς δέ, αἰσχύν. Xenoph. καλῶς καὶ δημοσίως dicere videtur pro Honestè & Decenter, Pæd. 1, ὡς καλῶς οἰνοχοῆ καὶ δημοσίως. Apud Isocr. Panath. οἱ καλῶς γεγονότες (quod & εὖ γεγονότες dicitur) καλῶς πεπαιδευμένοι καὶ πεπαιδευμένοι, Honestè nati, Honestè educati & instituti. Sed Lat. pro Honestè nati dicunt Honesto loco nati. Horatius tamē pro eodē Bene natum dixit. ¶ Apud Dem. καλῶς ἔχει, honestum est, B. ὅτι γὰρ καταπεπτωκὼς πέπτων εἶχε καλῶς. Synes. ep. 155 ἐξῆν τὸ καλῶς ἔχον ἐκ διὰ πόσου σκέπτειν, & quia honestum est. Isocr. πεπειραγχείρηκα καλῶς ἔχει, Conatus est honestus, vel (vt alii interpr.) Conatū laudi dignū est, aut Laude dignū est. Καλῶς ἔχω, Bellè habeo, Valeo. Luc. de salt. τὸ δὲ ὠφελεῖσθαι τῇ πάνυ λεπτῶς ἐπιβῆναι, καλῶς ἔχει, ὡς ἐστιν. ¶ Καλῶς idem quod ὀρθῶς, Rectè, Benè. Budæus alicubi interpr. Rectè atque ordine. vt in hoc Symposii Plat. loco, καλῶς μοι δοκεῖς καταρξάσθαι τοῦ λόγου, rectè atque ordine mihi videris disputationem instituisse. Sic in hoc Demosthenis σκῆπ. loco, ὁ Σόλων πῶς νόμους ὡς καλῶς κεῖσθαι ἔμελλε; quàm rectè atque ordine leges promulgadas Solon instituerit? Ciceronianas huiꝰ aduerbii interpr. vide in meo Cic. lexico. Rursum variis modis cum verbo ἔχειν iungitur. Καλῶς ἔχει πάντα, rectè se habent omnia. Demosth. Olynth. 3, ἃ δὴ πάντ' εἶχε καλῶς πάλαι, καὶ νῦν οὐκ ὀρθῶς; Vt verò hic opponit καλῶς & οὐκ ὀρθῶς ἔχειν, ita ibidem καλῶς & αἰσχρῶς: scribens, ἃ μὲν πάντων πάντα καλῶς ἔχει, πολὺ ἐμοὶ σφόδρα αἰσχρῶς. Sic autem Lat. dicitur, Omnia bellè se habent. Xenoph. ἐπεὶ δὲ θύσαντι καλῶς εἶχεν, id est Sacrificiis ritè peractis. B. Idem, ὅσου ἂν καθ' ἡμέραν ἴσον ἑδόκει αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Cōmodum esse. Et sic subinde. B. Item cum infinit. καλῶς ἔχει πιεῖν δοῦναι. Idem Xenoph. Pæd. 4, ἅμα δὲ ἴσως καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. id est, E re esse, Expedire. Potèst autem αὐτῷ iungi etiam cum ἔχειν. nam dicunt etiam καλῶς ἔχει μοι πιεῖν τοῦτο. Obseruaui autem alicubi & participiū personæ pro infinit. vt apud Thucydidē lib. 8, ὅ, τι αὖ πείσωσι ἀλλήλους, τοῦτο πιεῖν καλῶς ἔχειν, pro καλῶς ἔχειν αὐτοῖς πιεῖν δοῦναι. Interdum verò res ipsa dicitur καλῶς ἔχειν ἅμα pro Conducere. Idem Thucyd. lib. 4, καὶ ἅμα εἰ καλῶς σῖτα ἔχει, videlicet ἡ ἐπιχείρησις, Si illis cōduceret, εἰ συμφέρει αὐτοῖς. vt schol. exponit. Hanc autem significationem habet καλῶς iunctum etiam aliis verbis, aut certè valde affinem: quum videlicet capitur pro Commodè. vt Thucyd. lib. 1, ὥστε πολὺ κρεῖσσον καλῶς ἂν ἄρχοι ὑμῶν πολεμεῖν, proinde quum liceat vobis commodè bellum suscipere. Idem eodem lib. ἅμα δὲ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς φαίνεται αὐτῆς ἡ νῆσος ἐν θαλάσσῃ κειμένη. Quo aduerbio eadem in re vtitur, sed θαλάσσῃ dicens, quod hic ἐν θαλάσσῃ. Scribit enim, τῆς γὰρ Ἰταλίας καὶ Σικελίας καλῶς θαλάσσης κεῖται. Pro quibus Diod. Siculus dixit, διὰ τὸ πλεῖν κύκλῳ ἀφανῶς κεῖσθαι πρὸς τὴν εἰς Σικελίαν πλοῦν. Rursum Thucyd. lib. 3, καὶ ἅμα τῷ στρατῷ Δημαίνετος πλέοντος καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι. In quibus locis subaudiendum existimo aduerb. ἴσως, à quo regātur genitiui θαλάσσης & πλέοντος. nam & schol. in hoc posteriore loco, τῷ στρατῷ Δημαίνετος πλέοντος resoluit in ἅμα τῷ στρατῷ Δημαίνετος πλέοντι. Vide in καλῶς supra. ¶ Καλῶς πράττειν, Felicem esse, Feliciter res suas gerere. Aristot. Polit. 7, ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι. Huic opponitur κακῶς πράττειν. ¶ Καλῶς ἀκούειν, bene audire: cui opponitur κακῶς. Plut. Apophth. ἔφη σοῦ ἀκοῦσαι [ὁ Φίλιππος] ὅτι σοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς δεῖ καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. ¶ Καλῶς cū partic. ποιῶν interdum per Meritò interpr. interdum & aliter. Demosth. Philipp. 4, μᾶλλον δὲ τοῦτο ἡ τύχη καλῶς ποιοῦσα, μᾶλλα πεπόηκε τὰ κατά, fortuna meritò auxit annuos reip. reditus. Ad verbum Rectè faciens. Sic Æsch. in Ctesiph. ἃ φασὶ μὲ δυστυχῆ εἶναι, ὡς δ' ἴσασι, καλῶς πεποιῶ. Aristoph. Pluto, καλῶς πίνειν ποιῶν ἀπόλλυται, meritò perit. Eudæus hoc Gregorii εἰς Βασίλειον, Ὃ γὰρ ἐμοὶ καλῶς ποιεῖν καὶ σοὶ δραμεῖν, reddit, Quod vt decuit & debuit, concurrit. Sæpe autem in hoc genere loquendi locum aduerbii καλῶς occupat εὖ. Sciendum est autem & inuerti constructionem huius formulæ dicendi: vt Xen. Pæd. 7, pro ποιεῖς καλῶς πιών, dixit καλῶς πίνεις ποιῶν. q. d. Bene facis quòd prouideas. Interdum inseritur & καὶ antè καλῶς πίνεις, præcedente verbo eiusdem modi, & quod ad eundem refertur ad quem verbum πίνεις. vt Demosth. Pro cor. εἶτα τῷ πρώτῳ γεγραμμένῳ αὐθρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι, καὶ καλῶς πίνεις. ¶ Interdum καλῶς est approbantis quæ dicta sunt, pro Rectè, vt apud Demosth. in orat. πρὸς Βοιωτόν, Εἰ οὖν ἔφην τῷ δημοσίῳ, εἰ μᾶλλον ὅστις ἐγγεγραμμένος ἔστιν ἐμοῦ ὑπὲρ τῆ Διὰ εἰσιόν) πάντες πάντες ἂν ὠφελεῖν. καλῶς. εἰ δ' &c. Id est (Bud. interpr.) Quòd si iste damnetur & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatus erit quàm ego? Scient omnes, credo, vter reip. debitor fuerit. Probè. Quid autem, si &c. In vulg. lex. notatur καλῶς esse aliquando gratias agentis, vt Terentio Rectè. Item πάνυ καλῶς apud Aristoph. esse renuentis: sicut & κάλλιστ' ἴσως. Suidas de καλῶς testatur vsurpari ὅταν παραιτῆς καὶ ἀπείπῃς, apud Aristoph. Vide Κάλλιστα. ¶ Idem Suidas καλῶς apud Thucyd. ait esse ἀνεξικάκως καὶ φιλανθρώπως, in illo videlicet loco præfationis, οἷς κέσμις καλῶς πάνυ δρᾶν. quæ expositio est & in ipso scholiaste. Sed ego tamen καλῶς puto simplicius accipiēdum esse pro Rectè, id est peritè & ex arte. ¶ Καλῶς cum γίγνομαι pro Iucundè vel Hilariter videtur accipi in hoc Athenæi loco, ὡς οἱ περὶ Πλάτωνα διετρώπτης, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γένεσθαι. nam Plut. pro eodem dicit, ὡς οἱ περὶ Πλάτωνα δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γένεσθαι. quod Timotheus Platonem alloquens apud Cic. Vestræ quidem cœnæ non solùm in præsentia sed etiam postero die iucūdæ. Hic autem obseruanda etiam sunt hæc aduerbia cum verbo γίνεσθαι de persona dicto.

C. Καλοποιῶ, ῶ, Pulchrum reddo seu venustū, Orno, Como. Exponitur etiam (in vulg. lex.) Bonum facio, itē Benefacio. & ita significabit non solùm καλὸν ποιῶ (accipiendo καλὸν adiectiuè) sed etiam τὸ καλὸν ποιῶ.

C. Καλόπους, οδος, ὁ, q. d. Pulchripes, id est Pulchros habens pedes, id est Pulcher: intelligendo ex parte totum. Et ita accipio verba etiā Suidæ scribētis, καλόπους ἀπὸ μέρους καλή. Quæ perperam intelligentes aliqui vulg. lexicorum consarcinatores dixerunt καλόπους epithetum esse partis. Vtitur autem Hesychius eodem loquendi genere in καλλίσφυρος, subiungens καλή, ἀπὸ μέρους εὔρυθμος. Sed in aliis præterea multis vocibus scimus poetas totum ex parte itidem indicare. ¶ Aristoph. schol. in quendam locum Aurū annotat solitos ἡσυχάσαντας quosdam vocari καλόπους & καλοιωνίστας. vbi suspectū mihi est καλόπους.

C. Καλωπὸς, ὴ, ὸ, καλή, Pulcher vel Pulchra aspectu, Qui vel quæ est pulchro aspectu. Hesychius tamen habet καλωπεῖς, sed repono καλωπεύς: vt sit καλωπὸς dictū sicut ἀωπὸς, aliàque nonnulla. HINC Καλωποδιώκτης, Qui cō sectatur pulchros. Nā apud schol. Aristoph. legēdū censeo καλωποδιώκτας non καλοποδιώκτας, nec καλαποδιώκτας, vt Aldinū etiam exemplar habet, & Suidas in voce ἄγελος, eadem quæ ille scribens, vel potius ea ipsa verba ex illo describens, sicut & alibi sæpe.

COMP. Καλλίων, SVP. Κάλλιστος, Pulchrior, Pulcherrimus, vel Honestior, Honestissimus, & sic in cæt. signif. Et Κάλλιον, Pulchrius, Honestius, Decentius. Item Melius, Commodius. Sic & Κάλλιστον, Pulcherrimum, Honestissimum, &c. Hom. Il. θ, — φάσθαι δίοτι κάλλιον ἦεν. Et Il. ω, Οὐ μὲν οἱ πάγχυ κάλλιον, οὐδὲ τ' ὄμεινον. Pro καλὸν autem summi interdum Eustath. docet. Superl. Κάλλιστος de Ganymede, Il. υ, Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. Vt autem καλὸς cum accusat. iungitur interdum, (sub. præpos. κατ') sic & superlat. vt εἶδος κάλλιστος, Xen. Forma pulcherrimus, Facie pulcherrimus, Formosissimus. Et τὸ εἶδος κάλλιστον, apud eundem. Inuenitur & κάλλιστος τὸν μορφὴν pro κάλλιστος τὸ εἶδος. Ab hoc nomine κάλλιστος fit aduerb. Κάλλιστα, id est Pulcherrimè, Optimè. Cic. vtroque modo

interpr.in meo Cic.lexico.Xen.ὡς αὖ δεῖ καλλίστη ἔχειν, Pæd.4.Interdum exponitur Commodissimé. In vulg. lex. ex Aristoph. citatur κάλλιστ' ἴσπιθι, & esse dicuntur verba renuẽtis,vt πάνυ καλῶς. Cuius significationis aduerbii καλῶς facta fuit in καλὸς mentio,ex Suida. Bud. ex Aristoph. βατρ. citans κάλλιστ' ἴσπιθι,verba esse ait modestè recusantis.Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis inuitationem vel conditionem obla tam,nec tamen accipientis. Verùm notandum est in Ald. editione interiectam esse distinct.inter κάλλιστ' & ἴσπιθι in ipso textu:sed non apud schol.

Καλλιόω fit à comparat. καλλίων,sicut Καλλυνίνω à superlatiuo κάλλιστος.Est autem Καλλιόω, Pulchrius seu venustius reddo.q.d.Pulchrioro. sicut βελτιόω sonat Melius reddo.quod barbarè dicitur Melioro,vt Gall.meliorer. In vulg. tamen lex.exponitur καλλιόω, Venusto(id est Venustũ reddo,nõ Venustius reddo)quibus nõ assentior.

Καλλιστεύω,autẽ(vt ab ἄριστος fit ἀριστεύω)Pulcherrimus sum, siue formosissimus,aut pulcherrima,siue form. κάλλιστός εἰμι, vel καλλίστη εἰμί. Herod. lib.1,ἐξωνέοντο παῖ καλλιστευούσας,id est ἀνεδιδάσκοντο,vt ibidem loquitur. Citatur ex eodem καλλιστεύειν γυναικῶν πασῶν. Vbi constructionem habet superlatiui,videlicet genitiuum.Vtitur Plut.& alii. ‖Καλλιστεύω, Præstãtissimè me gero, vel Optimã operã nauo,vt à Valla exponitur.In vulg.lex. καλλιστεύων ὁπλιτῶν,strenuissimus propugnatorum. Καλλιστεύομαι pass.habetur apud Eurip.Medea, Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ' ἃ καλλιστεύεται Τῶν πῶ ὑπ' ἀνθρώποισιν,id est,Dona quæ præstantissima sunt, vel præstantissima existimantur, vt vult schol.ἅπερ (inquit)σεσημασμένα καὶ κάλλιστα νομίζεται πρὸς πῶ δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. A B HOC verbo fiunt Καλλίστευμα & Καλλιστεῖον. Eurip.Oreste de Helena loquens,Ἐπὶ δοὶ τᾷ τόδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν ἀ Φρύγας στρώσαντες. vbi sequendo schol. καλλίστευμα erit ῥᾳθύμησις,id est pulchritudo.at ego non puto καλλίστευμα esse simpliciter pulchritudinẽ,sed pulchritudinis præstantiam, vel potius exuperantiam. vt Helena καλλιστεύειν diceretur,id est Pulcherrima esse,vel Forma exuperate cæteras. Καλλίστευμα præterea, sequendo alterã τῶ καλλιστεύειν significationem,erit Egregiæ fortitudinis siue strenuitatis specimen. A T Καλλιστεῖον Pulchritudinis præmiũ,vt pomum quod Veneri vt pulcherrimæ adiudicat Paris.Et ita non simpliciter erit Pulchritudinis præmium,sed Pulchritudinis præmium exuperantis cæteras,vel cæteris antecellentis.Luc.34,ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μοὶ τὸ καλλιστεῖον ἀποδοῦναι, πάντως ἁπεχθάνεσθαι ταῖς ποιήσει.Dictum autem fuerat,δικάσαι ταῖς θεαῖς ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη δόξει. τῇ δὲ ἀχθόμενος ὁ Ἄδωνις ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸν μῦθον. Apud Sophoclem autem καλλιστεῖον videtur sumi pro pulcherrimo præmio,in Aiace.Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας σφαῖν,id est,(vt ego interpr.)Qui fortitudine qua cæteris præstitit,pulcherrima emerit' est præmia. E T Καλλιστώ,Mulier sic à pulchritudine vocata,vt quæ esset καλλίστη. Fuit autem Lycaonis filia,à Iunone in vrsam mutata.γυναικεία θεὸς ἐρωτικὴ (inquit Hesych.) ἀφ' τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω.

C.Παγκαλος,η,ο,καὶ ὁ,(q.d.Omnino pulcher)Pulcherrim', Perpulcher.Item Honestissimus. Aristoph. Pluto, Καὶ ταῖ γὰ χεῖρες παγκάλους ἴσχειν μ' ἔφη. Vbi obserua παγκάλους genere fœm.Dicitur tamẽ & παγκάλη in fœm.vt à Phisone παγκάλη ὑπηρεσία, quod exponitur Honestissima muneris functio.

Παγκάλως,aduerb.Perpulchrè.Item Honestissimé.vt παγκάλως ἔχει,apud Demosth. Apud Plat. autem de rep. παγκάλως λέγεις.Cui affine est παγκάλως ἀποκρίνῃ apud eũdẽ in Euthyphrone, παγκάλως μ' Εὐθύφρον καὶ ὡς ἐγὼ ἐζήτουν ἀπεκρίνω.id est,Honestissimè respondisti,vel Optimè respondisti,interpr.Bud.

Παγκαλὼς,vide post Κάλλος.

C.Περικαλος,Supramodum pulcher, vel honestus. Hes. περικαλὰ exponit ὑπέρσεμνα,& ὑπερκαλλόντως καλά: sed non dubito quin mendosè scriptum sit (licet ordo alphabeticus in quo ponitur cum hac scriptura conueniat)pro περισπουδαστα,aut alio quopiam.

C.Περσκαλος,η,ο,καὶ ὁ,Supramodum pulcher, Item Supramodum honestus.Bud.ex Arist.in Polit.

C.Φιλόκαλος,η,ο καὶ ὁ, Amans pulchritudinem, Pulchritudinis studiosus.vt apud Lucianum de Paride,ὃς οὐδὲ θεᾶσθαι πῶ καλλίστω φιλόκαλος ὤν. A Xenophonte indem dicitur de homine scorta pulchra amante. Gregorius de pauone ſoquens caudam expandente,φιλόκαλον appellauit & φιλότιμον. Est etiã Φιλόκαλος, Honestatis studiosus,vel rerum honestarum. Plut. Ad Col. φιλόκαλον ἢ φιλαφύχαιον ὄντα. Aristot. Eth. ἦθος dixit ἀγαθὲς καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόκαλον. Et τὸ φιλόκαλον, Honestatis vel honesti studium. Philo De vita M.lib.1,ἀγαθόμους καὶ πᾶ τὸ φιλόκαλον καὶ μουσικόν. Φιλόκαλος,Studiosus elegantiæ vel mũditiæ,Lautitiæ studiosus,Laut'.AbHes.expon.φιλόκοσμος,i.Cult' & ornat' studiosus. Isocr.ad Dem. φιλόκαλός τ' ἦν & μεγαλοπρεπής,Lautus erat & splẽdid'.Et vt hic copulat φιλόκαλος & μεγαλοπρεπής,ita alibi φιλοκάλως esse dicit τὸ μεγαλοπρεπῶς. scribẽs, εἶναι βούλου πᾶσι μὲν ἡδέως φιλόκαλος,ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής. & reddit rationẽ,hæc duo distinguens,ἔστι γὰρ φιλοκάλου μὲν τὸ μεγαλοπρεπῶς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον.Vbi quod dicit τὸ πᾶσι μὲν ἡδέως φιλόκαλος,ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής,videtur commodè reddi posse, Sis in vestitu mũditiæ studiosus, sed quæ nõ sit odiosa & exquisita nimis,vt Cic.loquitur. ‖Φιλόκαλος interdũ iungitur cum περὶ,& dicitur esse aliquis φιλόκαλος circa rem aliquam.Xen.Pæd.2.pag.25, καὶ φιλόκαλον περὶ ὅπλα καὶ φιλότιμον ὅτι πᾶσι τοῖς ὑπλίταις.Id est, Et elegantiæ studiosum vel Elegantiæ studentem in armis.pro Elegantiæ vel concinnitatis armorum studiosum,aut cupidũ. q.d.καλὰ ὅπλα φιλεῖν.Quod autem Luc.dixit περὶ παιδείαν φιλόκαλος interp.Bud.Bonarum artium studiosus.

Φιλοκάλως,aduerb.Cum quodam elegantiæ studio, Ita vt elegantiæ siue munditiæ studium appareat.Vnde accipitur pro Cultè,Ornatè.Suidas exponit καθαρῶς.

Φιλοκαλία, ας, ἡ, Studiũ pulchritudinis,quo quis pulchras aut pulchros amat. quo sensu obiecta fuit Socrati φιλοκαλία,perinde ac si dictum fuisset παιδεραστία. Item φιλοκαλία, Studium honestatis, siue rerum honestarum. Citatur ex Cõst.in Geop.lib.2.vbi de præsentia domini loquitur,καὶ τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς ἐργατικωτέρους ἐπαιρῶν, τοὺς δὲ ῥαθυμεῖν πάνυ αἰσχύνων,ἵνα σκοπὸν πᾶσι σπουδῆς τινὰ καὶ φιλοκαλίας ἀπεργάζηται.vbi exponitur Elegantiæ operis.

Φιλοκαλέω,λῶ,Pulchritudinem amo,Res pulchras vel res honestas amo,Honestatis sum studiosus,aut rerum honestarum.Apud Thucydidem exponitur φιλοκαλοῦμεν, Elegantiæ studiosi sumus,lib.2, φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας, καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας, Elegantiæ enim studemus cum parsimonia, & philosophamur absque mollitie.Sed frequenter cum περὶ iungitur (vt & φιλόκαλος iũgi vidimus)vt in hoc Iosephi loco cõtra Apionem,μᾶλλον δὲ παίτων περὶ παιδεύσεως φιλοκαλοῦμεν, id est, Honestatẽ colimus circa educationem liberorum, interp.B. ‖Φιλοκαλῶ,cum infinit.Cõtendo,Enitor,vt φιλοτιμοῦμαι.Plut.in Alex.f.124,b.φιλοκαλῶν ταῖς Ἑλληνικαῖς φυσίαις δηλοποιεῖσθαι τὰ βασίλεια,id est cõtendens, inquit Bud. Existimo tamen aliquid addendum esse ad vim significationis ostẽdẽdã, hoc vel simili modo,Cõtendens magnificentiam suam ostendere in ornanda &c. Vel potius Quodam magnificentiæ studio contendens &c.Φιλοκαλῶ iunctum præpositioni πρὸς,cum accusatiuo vide Προσφιλοκαλῶ.

Φιλοκάλημα, Honestamentum non improbandum : καλλώπισμα autem dicitur de cultu superfluo.B. C.p. 748.

c.1.Ἐμφιλοκαλῶ,In studio rei honestæ immoror & versor, vt apud Plut. Philop. ἐμφιλοκαλῶσι τοῖς πραττομένοις. Ita Bud.C.p.859. Quæ tamen interpretatio conuenit potius huic verbo absolutè posito,& sine casu : hîc autem ἐμφιλοκαλῶσι τοῖς πραττομένοις verterim,In studio rei militaris tanquam honesto versatus esse,vel Studio rei militaris tanquam hon.deditus fuisse.

c.1.Προσφιλοκαλῶ,cum accusat.vt προσφιλοκαλῶν πᾶ κόσμου Strab.Elegãtiam adsciscere vel comminisci.B.C.p.860.

c.1.Ἀφιλόκαλος, (oppositum τῶ φιλόκαλος)Minimè studiosus pulchritudinis,seu elegantiæ, vel rerum honestarũ &c.sequendo significationes τῶ φιλόκαλος,Plinius Secũdus 3.epist.lib.1,Ἀφιλόκαλον,illiteratũ, ineris ac penè etiam turpe est,non putare tanti cognitionem qua nulla est iucundior,nulla pulchrior, nulla denique huma-

nior. Vbi ἀφιλόκαλον redditur Inelegans, Rude. Ego autem interpretari malim Alienum ab homine honestatis, vel rerum honestarū, studioso, &c. vel deligēdo aliā φιλοκάλειαν interpretationem, siqua videatur aptior.

ΚΆΛΛΟΣ, ους, & per contract. εος, τό, Pulchritudo oris. Hom. de Ganymede Il. υ, Τὸν καὶ ἀπρεπέϊ ἁρπάξας διὰ δῖ' ἀνεμοέσσης Κάλλεος ἕνεκα οἷο. Iſaeus Dem. κάλλος μὲν γὰρ χρῆναι ἀνδρὸς αἰσχύνειν, ἀνάγκην ἐμποιεῖν. Athen. 13, κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης. Apud Plat. Symp. κάλλος & ἀσχήμων opponuntur, ἄλλο τι ὁ ἔρως, κάλλους αὖ ἐστὶν ἔρως, ἀσχημοσύνης οὔ. Apud Plut. μέτριον κάλλος, Modica forma siue mediocris, Stata forma, de qua Gell. ¶Κάλλος dicitur & de cuiusuis rei pulchritudine. Isocr. Hel. enc. τῶν δὲ καλῶν ἀπτηρημάτων οὐδὲν διαφέρουσιν ἀγαπήματος. Demosth. Ol. 3, ἡ κάλλη παιδὸς ἢ πενιῶν κατασκάμματα σεμνὰ ἡμῖν ἱερῶν. Plat. Symp. τὰ καλοὺς ποιοῦντα σώματα καὶ ῥήματα.

Κάλλος, Veneris vnguentum. Hes. Vide Eust. 1842 & 1843. Κάλλη, Purpureæ vestes, inquit Suidas, addens & κόσμων καλεῖσθαι ita dici. Th. Magister ait κάλλη esse αὖθη. Ammonius autem addit genitiuum τῶν βαμμάτων post αὖθη. Pausaniæ apud Eustath. κάλλη sunt αὖθη & βάμματα. Vide paulo pòst quæ scribit Hesych. de καλλαῖοι.

Κάλλος pro Κάλλαιον, id est Barba, vel potius palea galli gallinacei, si sequamur Thomā Magistrū. scribit enim κάλλια quidē dici τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων, at κάλλη ὅτι τῶν ἀετῶν. intelligens videlicet, (si mendosa non est illa scriptura) in hac significatione dici contractè, in illa autem, sine contractione. Habet itidem κάλλια index in Comment. Eustathii: sed in eius textu est κάλλαια. Sic autem & in reliquis omnibus locis κάλλαια reperio, non κάλλια: & in singul. κάλλαιον. Ac primùm in illo libello De simil. & different. vocabulis, qui Ammonio adscribitur, legimus hæc de illa differētia, κάλλαια μὲν γὰρ εἰ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· κάλλη δὲ καὶ αὖθη τὰ βαμμάτων. Aristoph. Equit. Χὤπως δὲ κάλλαι' ὑποφαγὼν ἥξεις πάλιν. Dixerat autem in fine versus præcedentis ἐς λόφους καπνίσειν. vbi schol. esse ait πεῖραν τῶν ἀλεκτρυόνων. licut & in quendam locum Equitum dixerat esse γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων. Pausan. in Bœot. 234, πύτινα τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερῆ κόσμου, κάλλαια δὲ ἐς λόφους καὶ αἰσμώλια μάλιστα. Athen. lib. 9. de porphyrione aue loquens, καὶ ἀπὸ τῶν ὄνων ἱκανῶς ἔχει κρεμάμενα ὥστε καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλαια. Sic & Arist. in 9. De hist. anim. p. 144, περὶ κάλλαια οὐ ἔχουσι, καὶ τὸ εὐρετόγλωσσον. Quod autem ab Aristotele hic dicitur τὸ κάλλαιον ἔχειν, Philostratus ἐλέγειν dicit, in epist. ἐς ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγκεκαυμένος. Verùm sciendum est Ælium Dionysium apud Eustathium, tradere, κάλλαια vocari etiam pennas quæ sunt in gallorum cauda. ¶Iam verò apud Hesych. legitur Κάλλαιοι pro hac significatione. Sed addit ita dici & quemuis colorem purpuraceum. à quibusdam autem τὰ πυτίλα sic appellata: & apud AEgyptios χρῶμα καλλαΐτινον. Dici & de vnguento. Quibus subiungit, Καλλαί, τὰ ἁπαλὰ ἔρια, id est Lanæ tinctæ. Eustathius de κάλλη & κάλλαια & καλλιῶ loquutus, ab aliquo horum deduci καλλαΐτινον χιτῶνα, verisimile esse ait, scribēs cum λ, quū apud Suidam & Hesychium vno λ scribatur. Vide καλλαΐς in indice.

C. Ἐχέκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchritudinem habens, ἔχων κάλλος. Spectabilis exponitur apud Theophr. 5. hist. pl. cap. 7. ὃς ἂν ταῖς τῶν πιπόνων χρόαις ἐχέκαλον μάλιστα ἢ ἥλατη, δηλονότι μαύρωσιν καὶ τὴν διάπυρείαν.

C. Ἀκαλλής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Deformis, inuenustus. Lucianus. εἰ ὀπτικλείψιας τὴν γῆν ὑπὲρ αὐχμηρὸν καὶ ἀκαλλῆ ἔσαι. Idē, ἐς σῶμα πεποιημένον ἀκαλλὲς ἔτι καὶ ὀλοβόστον, id est Rude, Informe. Bud. Gregorius τὸ ἀκαλλὲς καὶ ἄμορφον τῆς ὕλης dixit.

C. Περικαλής, ές, ἐς ἡ, Perpulcher, Perelegans. Ἠλακάτας ἀπεκαλές. In frequenti est vsu apud hunc & cæteros poetas. Eustath. in Iliad. α. pag. 61, Λέγει καὶ ἐπὶ τῆς Ἀπόλλωνος φόρμιγγος ἀπεκαλεῖτο ἀναμέλπει, οἷς αὖ τις εἴποι περικαλλὲς λέγειν: & addit hinc fieri vt λ in hac voce geminetur. Quā de re viderit. Reperitur hæc vox ἀπεκαλές & apud prosæ scriptores, sed rarius. Ath. lib. 1, Ἀπολλόδωρος ὁ τὴν καλλὶν Νικομήδους ὁ τὴν ἀπεκαλῆ. Hinc cōpar. Περικαλέστερος, ρα, ρον, q. d. Perpulchrior. ¶Ετ Περικαμέως, Perpulchrè, Perelegānter.

C. Ὑπερκαμής, idem quod περικαμής. Ad verbū, Supramodum pulcher. Apud Aristot. autem ὑπέρκαλος.

C. Καλλιελίφαρος, Καλλιγεάφας, Καλλιγυναῖξ, Καλλιδίκη, Καλλίκτια, Καλλιπρῷρος, Καλλιφαής, & reliqua huiusmodi composita, vide suis locis singula, id est in iis nominibus aut verbis quæ has duas syllabas καλλι præfixas habent. Vt autem à κάλλος composita, καλλι habent in compos. sic υψι, habent quæ ex ὕψος componuntur: vt ὑψίζυγος, ὑψίκομος.

¶Καλλιῶ, Pulchrum reddo, Venusto, Honesto, Como, Orno. ¶Interdum autem accipitur pro Verro, vt apud Arist. Probl. p. 84, διὸ οἱ ἀγοραστικὴν καλλιῶντες κερδαίνουσι· τὸ γὰρ ἡδὺ ἐμφέρεται τοῖς καλλιῶντες καμβάνουσι τὰ λείψανα. Eustath. à κάλλη significante αὖθη & βάμματα, deducit καλλιῶν pro κοσμεῖν & ἀφανῶ. Invulgat. lex. Gaza καλλιῶ πέρχομαι exponit Argenti defæcandi munere fungor.

Καλλιῶμαι, Pulcher reddor, Venustor, Honestor, Ornor. ¶Interdum pro Verror (sicut actiuū καλλιῶ pro Verro) vt apud Polyb. vbi de platea loquens scribit, ὡς ῥαίνεται καὶ καλλιῶνται σφίσιν ὀλημελῶς. ¶Est præterea Καλλιῶμαι, Nitidè elegantérque me habeo, Glorior, Mihique ipsi placeo. vt exponit Budæus apud Platonē. Vide Comm. p. 748.

Καλλωπὴς, οῦ, ὁ, Ornator, Comptor. Ab Hesychio exponitur κουρεύς, id est tonsor.

Καλλωπήιον, ου, τὸ, Ornamentum, Quod adhibetur ad ornandum. κοσμητήριον. Hesych. Apud Etymol. καλλωπήια & πλυντήια, festa duo, apud Athenienses.

Κάλλυντρον, idem quod καλλωπήιον, Instrumentum omne comptorium (id est aptū ad comendum) vt κτένιον. est τὸ πρὸς τειχῶν κάλλυντρον. Interdum κάλλυντρον est instrumētum quo vermmus, σάρωθρον, siue σαίρωθρον, Latinis Scopæ. Plut. in Dione, fol. 317. 6, σαίρεσθαι δὲ καλύντρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. Poll. col. 234, πᾶς ὁ σαίρειν, καὶ ὁ σαίρειν, καὶ σαῖρε τὸν καλύντρον, ὁ καλύτρα. Ita enim ibi legitur καλύτρα sine ν, & cū vnico λ. Hesych. autem in verbo περισαρῶσαι dicit κάλλυντρα ἢ κάλλυντρον. Et quoniam ἀπὸ ξηρᾶς φοίνικος vsum præbebant scoparū, vocatæ sunt κάλλυντρα, inquit B. Leuit. cap. 21, κάλλυντρα φοινίκων ἢ κλάδους ξύλου δασεῖς exponitur, Spathulas palmarum, & ramos ligni densarum frondium. Apud Hesychiū κάλλυντρα non solùm σπάθαι φοίνικος, sed & σκέλοπες, & χάρακες, & σταυροί.

C. Καταπαλλιῶ pro simplici καλλιῶ, Orno, vel Verro.

C. Συγκαλλιῶ, Simul orno. Item, Simul verro. Vide locum ex Aristotele citatum in Καλλιῶ.

¶Καλλωπίζω, Honesto, Orno, Como. Vel Accuratè & exquisitè orno. Autor libelli qui Demetrio Phalereo adscribitur, τὸ δὲ ἀφαιρεῖσθαι τὰ γελοῖα, ὅμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πρόσωπον. Greg. in Iul. lib. 2, μηδὲ κόσμου καλλωπίσματι.

Καλλωπίζομαι, Honestor, Ornor, Comor. Herod. lib. 5, ἐμαστίγουν δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν πρόσωπον καλλωπιζόμενον πλείονος ἢ κατὰ γυναῖκα σώφρονα. Et ἀδημονῶ μᾶλλον voce media apud Plut. Sympotio, pro Vestitu me exornaui & honestaui. Bud. C. p. 747. In vulgat. lex. citatur ex eodē Plut. in Sol. καλλωπίζομαι περὶ τὴν κόμην pro Comam exorno. Itē Καλλωπίζομαι (sicut καλλιῶμαι & ἀβρύνομαι) Efferor, Glorior, Mihi placeo. Xen. de equo feroci, πάλιν ὑγρὰ μετιοῦσι, εἰ ἐπιτύχοι αὖ ἢ οὐ φησί, ὅταν καλλωπίζηται. Item pro ἐνδείκνυμαι, id est artem ostento, B. ex Plat. in Prot. citat, vbi tamen ante ἐς καλλωπίσασθαι est ἐνδείξασθαι. Vide p. 747. C. Iungitur interdū dativo, pro eo quod Lat. dicimus, Glorior hac re, Iacto me de hac re. Xen. Pæd. 142, ἐς μὲν οὖν τὰ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις ἰόντα, τούτῳ καλλωπίζεται. Plut. Solone, καλλωπίζομαι τῷ μὴ σωφρονεῖν πεισθείς, glorior quòd patriæ incommodis non angar. Idem Plut. Symp. πῶς ὁ Περίανδρος ἐνδημιουργὸς λιτότητι καὶ σωφροσύνῃ δεσπότης, id est (Budæo interprete) Plausum & gloriā captabat atque aucupabatur.

Κάλλωπισμα, Ornamentum, Cultus. Herod. lib. 7, ἐς τοῦτο ἐλθεῖν ἔργων καὶ κάλλωπισμάτων πλῆθος. Sed de cultu superfluo frequentius vsurpatur. Herod. lib. 5, καὶ ἀνδρὸς τὰ παιδία κάλλωπισμάτων ἐπιθέντα ἀπὸ ἐλεφαντίνης σφίσιν,

σρίπτη. vbi Polit.interpret. munditias. Plutarchus Lycurgo, καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργός, ornamentorum aureorum artifex.

Καλλωπισμός, idem quod καλλώπισμα. Philostr. epist.38, ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς, ἱππικόν. Xenophon quod de equo feroci dicit, illum σείλῃ ὑγρᾷ μετωρίζειν, & αἰσχύνειν ἄνω τὸν ὑρὸν, quũ καλλωπίζεται, id appellat καλλωπισμόν. q.d. gloriationem, inquit Bud.

C. Ἀκαλλώπιστος, ν, ὁ καὶ ἡ, Non comptus, Non excultus, Inornatus, Omnis lenocinii negligens, Suet. Plutar. ἐν τῷ μὴ χρ. &c. ἀγάλλεται καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύητα φήγλωμένη. Greg. De theol. τὸ μὴ φιλόκαλα πᾶν ὂν, ἀκαλλώπιστα. Itẽ Ἀκαλλώπιστος, Qui nõ gloriatur, Qui nõ effertur iactatione. Idem Greg. in sor. epit. καὶ πᾶν τὸ ἀσυνθείας ἄτυφόν τι καὶ ἀκαλλώπιστον.

Καλλωπιστὴς, Cultus in vestitu nimium studiosus, interpr. Budæo. Ego καλλωπιστὴν esse puto qui (vt Cicero loquitur) in vestitu adhibet munditiam odiosam & exquisitam nimis. Quomodo Isocr. ἀπὸ τῆ φιλοκαλίας hũc distinguat, vide paulo antè in φιλόκαλος. Basilius, ὥστε καλλωπιστὴν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι, ὁμοίως αἰσχρὸν ἡγεῖσθαι φορμὸν δῆν, ἢ ἱππαρεῖν, ἢ δημοσίοις ὑπηρετεῖν. Qui locus pulchrè conuenit cum illo proximè præcedẽte Philostrati, ὁμῶ γὰρ καλλωπισμὸς, ἱππικόν.

Καλλωπιστικὴ, Cultꝰ in vestitu nimiũ studiosa, &c. vt in καλλωπιστὴς dictũ est. Plut. Nupt. præc. ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπιστικὴν γυναῖκα πεῖθ' φιλήδονος, ἱππικὴν καὶ ἀκόλαστον. ¶Item Καλλωπίστρια, Comptrix, quæ Ornatrix ab Ouidio & à Suetonio Tranq. dicitur.

Καλλωπιστικὸς, Ad comendũ vel ornandũ aptus, Cultũ siue elegantiã addẽs. vt κάλως à gramm. exponitur μύρον καλλωπιστικὸν, in nonnullis Homeri locis.

C. Ἐγκαλλωπίζομαι, vt apud Plut. in Antonio, ἐγκαλλωπίσασθαι τῆς αἰσχροῖς, pro καλλωπίσασθαι ὀν τῆς αἰσχροῖς, in rebus turpib' sibi placere, ac sese ostentare. Idẽ in lib. Quomodo aliquis sent. καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς αἰδρᾶσιν ἐγκαλλωπίσασθαι, inter bonos & graues spectãdũ se præbere. B. C. p. 748. ΗΙΝΕ Ἔγκαλλώπισμα, quo vtitur Thucydides lib. 2, καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου, id est πλοῦτον ᾧ ἐγκαλλωπίζόμεθα.

¶Καλλονὴ, Pulchritudo, Decor. Ab Hesychio exponitur ὡραιότης. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 2, φύεται πύκνα πανταχοῦ. ἔστι δὲ ἀφοιὰ μὲν καὶ ἀφοιὰ καὶ πλήθους καὶ καλλονῆς.

Κάλλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud poetas idem quod καλὸς, Pulcher, vel secundum alios, Pulcherrimus. Ita fit à κάλλος, vt κύδιμος à κῦδος. Homerus Odyss. η, & ο, κάλλιμα δῶρα. Et in vlt. versu Odyss. λ, κάλλιμος ὦρος, id est καλὸς, Eustathio. Quem sequens malim κάλλιμος vbique per positiuum interpretari. Sed notandum ὦρον κάλλιμον dici καλὸν, id est Commodum, Secundum, Prosperum.

ΑΓΚΑΛΑΩ, F. αλῶ, Blandior, Assentor, Adulor. & quod eleganter dicitur, Palpum obtrudo, cum accusatiuo apud Philostratum. Sic & apud Aristoph. in Equitibus, Τὰ μὲν λόγ' αἰκάλλειν μα. vbi schol. exponit ἰωπύειν, admonens tamen legi etiam καλεῖ μα (tunc autem fuerit & λόγα scribendum.) Hesych. & Suidas αἰκάλλω exponunt ἰωπύω. Idem Aristophanes hæc tria coniungit, αἰκάλλειν, κολακεύειν, ἰωπύειν: quũ dicit in illa eadẽ comœdia, Ἤκαλ', ἰώπυ', ἐκολάκευ', ἐκπάπα. vbi schol. ait idem his verbis significari: & esse αἰκάλλειν propriè canis qui auribus & cauda blandientis signum præbet. Quod Græci σαίνειν etiam dicunt; Latini Ceuere. Sic & Hesychius exponit etiam σαίνειν. Addit idem Aristoph. schol. posse à gallinaceis esse translatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache, — ὡς σύ πω αἰκάλλων κύνα, id est, assentans impudenti mulieri, vt schol. ait. At in lex. Tus. citatur ex eodem Euripide, αἰκάλλω κυνὶ, cani blãdior. deprauato videlicet accusatiuo in datiuũ, & αἰκάλλομαι in αἰκάλλω. neq; enim aiũt grãmatici datiuo, sed accusatiungi. A καλῶ deduci quidam putauerunt, quod Demulceo significat. Aristoph. schol. (vti modò dixi) à κάλλαιον, quod est gallinaceorum, (de quo dictũ est in Κάλος) traslatũ videri posse scribit. Ego à κάλλος deductũ esse facilè crediderim, ꝙ assentatores Pulchrè & Bellè in ore habere soleant, atque adeo pulchritudinem turpibus etiãm rebus attribuãt: similis tamẽ deductionis exemplum interim quæro.

Αἰκάλος, ν, ὁ, Assentator, Adulator. Hes. Scribitur autem vnico λ, licet αἰκαλῶ passim duplici.

C. Παρακαλῶ, Subassentor, Subadulor, Clã assentor. Apud Suidã, Ἡ βασιλέως διερπύσαι ἐς ὑπαρκαλῶν Δαφνίω.

ΚΑΛΟΣ, ν, ι, & Καλῶς, ω, vel ως, Rudens, Funis nauticus, ιδος. A verbo χαλᾶν, quòd eo laxẽtur vela. Καλῶς (inquit Etym.) χάλως παρὰ τὸ χαλᾶσθαι εἰς χαλάσεως ἔκβασιν. Eustath. quoque ἀπὸ τ χαλᾶν dictũ scribit. Sciendum est autem κάλως antiquius esse quàm καλῶς. Hom. Od. ε, v. 260, Ἐν δ' ὑπέρεχε πάντας κάλως πὰ πόδας τ' ἐτέλεσσεν ἐν αὐτῇ. vbi Eustath. veteres dixisse καλῶς scribit cum ω, quod Attici postea dixerunt καλῶς cũ ω, declinantes ἀπὸ πολυσυλλάβως. Idem alibi scribit, sicut κάλος καλῶ olim in vsu fuerit, postea verò & καλῶς κάλως apud Atticos, vel κάλως καλῶ, sic & λαγὸς λαγοῦ, & λαγὼς λαγῶ. Hactenus Eustathius. Reperitur autem illa declinatio perittosyllabica cum apud alios, tum apud Apoll. Rhodium Argon. 2, ὑπὸ πρῳῆ δ' κάλωες ὅπερθ' πὶ πάσσε πτάσαντο. Sic & in epigr. λαῖφος ἔφερεν κάλοις. Itidem apud Herodotum, εἰ κάλοι τ ἴσαν. Et apud Pollucem, ἁπλοΐῳ μὲν πάντα ἀκατασκεύαστος κάλων, δ' ἅπασα καλῶς. Citatur & ex interpr. L x x. Num. cap. 3, πὶς κάλοις: quum tamen alioqui multo sit vsitatius in oratione soluta καλῶς καλῶ, nisi me memoria fallit. Aristoph. Ranis, ἀπὸ κάλω καὶ θοανὶς κρεμάσπη σαυτόν. Thuc. lib. 4, p. 130, καὶ ἐβδεπτόπτων ἀπὸ καλῶς Μεσσήλιω. vbi annotat schol. τὸ λιχμώμενον παρόλκως. εἰ δὲ παρ' αὐτὸ ἡ γλῶ κάλοις τις οὐ δεύσεται ἐρέσθαι. Sic in dat. κάλῳ, vt κάλῳ δεδεμένος. ¶Et in prouerb. πάντα κάλων κινεῖν, Omnẽ rudẽtem mouere, pro quo Latini dicũt potius, Omnem mouere lapidem. Vtitur Lucianus in Scytha, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δ' ἀφεστάναι καὶ λίχμην ὡς φίλοι ἡμῖν πιοῦσι γένωνται. Dicitur & πάντα κάλων σείειν vel αἴρειν. vnde in Anthologia epigrammatum, πὶς μυσῶν πάντας ἔστρε κάλως. Vide Erasmum in prouerbio, Omnem rudentem mouere. ¶Κάλως generaliter etiam pro quolibet fune, sicut & καλώδιον diminutiuum pro quolibet funiculo. De quo diminutiuo vide paulo post.

C. Καλωσόφος, Qui funes intorquet, seu torquet. id est (vt opinor) Qui funes conficit, qui torti esse solent. Siue, Qui funes conficit, cannabem intorquendo, seu aliud ex quo fiunt. Plut. Pericle, ἅμαξοπηγοὶ καὶ ζυγοσφοῖ, καὶ ἡνιοχοὶ, καλωσόφοι.

Καλώδιον (diminutiuum) Funiculus. Non solùm dicitur de paruo fune nautico, sed & de aliis. Aristophanes Vespis, Ἀπ' ἐξάψας δῆτ' τῆς Συρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα δήσας σαυτόν. Thuc. 4, p. 131, κελευσθέντας ὑφυφοῖ, καλωδίῳ ἐν αἴσσεῖ ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην.

ΚΑΛΥΠΤΩ, Tego, Operio, Velo. Iliad. π, Ὣς ἄρα μὲν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ἠδὲ Et ll. ι, — σάωσι δ' νυκτὶ καλύψας. Et καλύψασθαι pro Velare se, Velare faciem suam. Odyss. ν, καλυψάμενος δ' ἰδὲ πὶ τεύχεσιν. Et pass. Καλύπτομαι, Tegor, vnde ἐν χλαίῃ κεκαλυμμένος, ll. ω. Itẽ καλύπτου, pro Tege te. Aristoph. Nub. ¶Καλύπτω σοὶ τοῦτο, Hoc tibi obtendo, Tego te hac re, siue operio, vt ll. φ, — πάσσι δ' ἄσσον καδόντα καλύψω. In altera constructione vsus est frequẽtissimi apud prosæ etiam scriptores: at in hac (quã videbimus & in ἀμφικαλύπτω apud Homerum) valde rarum illis esse puto. Vide Περικαλύπτω.

Κάλυμμα, ατος, τὸ, Tegmẽ, siue Tegumẽtũ, Operimẽtum, Velum. Soph. κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον. Apud Homerum ll. ω, Thetis mœsta ob filium Achillem, κάλυμμ' ἔλε. ¶Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ (teste Poll. lib. 2) quòd sint tegumenta oculorum, vt Cicero loquitur. Sunt enim palpebræ (Gr βλέφαρα) pellis oculis obducta & eos tegens. ¶Κάλυμμα est etiã genus retis in vulg. lex.

Καλυμμάτιον, diminut. Paruum tegmen. ¶Καλυμμάτια apud Poll. 399 & 403, sunt scandulæ, vel quid simile, inquit Bud. Aristoph. ἐν καλυμματίοις τὸν εἶναι ἡρῳῶν.

Καλυπτὸς, Tectus, Opertus. Vtitur quidam poeta apud Athenæum.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, Tegmen, Item, Operculum, Diodoro Siculo. At verò apud Dionysium Halicarn. lib. 6, καλυπτῆρες exponitur Tegulæ & imbrices, καλυπτῆρες κέραμοι.

Quam aut cui ſimilem ſignif. habet apud Pollucem, p. 399. |Exodi cap. 27 & Num. c. 4, καλυπτὴρ inſtrumenti cuiuſdam nomen eſſe exiſtimatur.

Καλυπτήριον, Operimentum, κάλυμμα.

Καλυπτίς, Tegmẽ capitis muliebre, quale erat flammeũ. Od. ι & κ, — κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλυπτίριον. vbi καλυπτίριον Ionicè pro καλυπτῆρα. Plut. in Hellen. ἀπέζευγνυε θατέρου μέρος τῆ φορυτοῦ τῆς καλυπτῆρας. Apud Heſych. κάλυπτις, πέσματα, κεφαλῆς κάλυμμα. Vbi videtur κάλυπτις poni tanquam à κάλυπτω. |Vulgata lexica tradunt pro tegula etiã & quouis tegmine ſumi καλύπτρα: ſed nullo id teſtimonio confirmatur. Scribendum eſt autem καλύπτρα non κάλυπτρα.

C. Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ, Non tectus, Retectus. Apud Luc. ἀκάλυπτος κεφαλή, Retectũ caput, Apertum caput.

C. ΑΜΦΙκαλύπτω, Circumtego, Contego, Circũ operio. (Pro quo in proſa dicitur potius ἐπικαλύπτω.) Hom. Il. 6, — τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Ab eodem poeta dicitur domus ἀμφικαλύπτειν illos qui in ea ſunt, id eſt tegmẽ illis præbere: Od. ρ, — ὅθ' ἰὸς δόμος ἀμφικάλυψε Κοίρανός περ ἐόντα. Itẽ ſomnus dicitur alicuius palpebras ἀμφικαλύπτειν, à metaphora retium, inquit Euſtath. Quem ſequendo, commodè ἀμφικαλύπτειν ibi verterimus Irretire: itidem verò vbi μοῖρα (id eſt Parca) dicitur aliquẽ ἀμφικαλύπτειν. Sed intelligendum eſt Irretire circumtegendo. Eandem & ἔρος ἀμφικάλυψεν Il. ξ videtur admittere interpretationẽ. Item Ἀμφικαλύπτω, Tanquam tegmen ſeu operimentum ſuperinicio aliquid, vt ἀμφικαλύπτω σὺ σάκος (vt de ſimplici καλύπτω dictum eſt) Obtendo tibi clypeum, Clypeo te circumtego, Obiecto clypeo te protego. Hom. — καί οἱ σάκος ἀμφικάλυψε. Idẽ Od. ν, Μή μ' ὑμῖν ἀβλήμονες ὄρος πάλαι ἀμφικαλύψῃ. id eſt (inquit Euſtathius) ὡς κάλυμμά τι ἡ σκέπασμα ὑπερβάλῃ. At Od. ξ additur & præpoſitio κατ', in hoc verſu, — κεφαλῇ ὑπὸ κατ' ῥάκεας ἀμφικαλύψας.

C. ΑΝΑκαλύπτω, Reuelo, Retego, Detego, Patefacio, apud Syneſium ſæpe. Apud Euripidem ἀπακαλύψω λόγους, pro Apertè loquar.

Ἀπακαλύπτομαι, Reuelor, Detegor, Patefio. Apud Polybiũ ἀπακαλύπτεσθαι, inquit Budæus, Faciem detegere. nam opponit τῷ συγκαλύπτεσθαι, de eo loquens qui faciẽ velabat & reuelabat.

Ἀπακαλυμμένως, aduerb. Reuelatè, Apertè. ἀπεκαλύπτως, φανερῶς, Heſych.

Ἀπακαλυπτήριοι, ι, ων, ſing. numero, Dies quo ſponſa ſiue noua nupta facie retecta prodit. Ἀπακαλυπτήριον (inquit Heſych.) ἔστι τὴν νύμφην ἀπάγειν τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ. At Ἀπακαλυπτήρια plurali numero, Dona quæ dantur ſponſæ à marito & à propinquis atque amicis, quum primùm retecta in virorum conſpectum prodit. Eadẽ dicuntur & ἐπαύλια. Autor Suidas. Eadem & ἐστιήρια & φορεσκευαστήρια veteres appellabãt, ſi Polluci credimus. Secundum quem plurali numero ἀπακαλυπτήρια vocatur eadẽ dies quæ & ſingulari ἀπακαλυπτήριον. ſcribit enim, ἡ γὰρ μέλλουσα ἡμέρα ᾗ ἡ ὀπτὴ καλυφθεῖσα τὴν νύμφην, ὕστερον καλεῖται αὐλή, διὰ καὶ ἐπ' αὐτῇ δᾷδες.

Ἀπακάλυπτρα, per ſyncopen pro ἀπακαλυπτήρια, eodẽ modo quo dicitur δίδακτρα, & alia. Vſurpant hoc nomen cum alii, tum Diodorus Siculus. ſed apud eum fœdiſſimè lapſus eſt interpres, putans ἀπακάλυπτρα eſſe nymphæ alicuius nomen proprium.

C. ΔΙΑκαλύπτω, Detego, Patefacio. Διακαλύπτομαι, Detegor, Patefio. Demoſth. orat. ad Phil. epiſtolam, εἰ γὰρ διαφθεῖραι δεῖ συλλήβδην καὶ συπιάσαι τοὺς ἀνθρώπους οἷόν τ' ἐστὶν ἀθρόους. εἰ δὲ πεπαίσει, τότ' ἀκριβοῦς δεήσεται διακαλύψεως.

C. ΕΓκαλύπτω, Intego, Obuelo (cui opponitur ἀνακαλύπτω, ſiue ἐξακαλύπτω.) Ἐγκαλύπτομαι, Integor, Obuelor. Ἐγκαλύπτεσθαι voce media pro ἐγκαλύπτειν. Plut. in Cor. τὸν παραλιὸν ἐγκαλυπτάμενος ἱματίῳ ἔβη. Interdum ἐγκαλύπτεσθαι per ſe accipitur pro Velare ſiue obtegere ſe, id eſt faciem ſuam. (qua in ſignificatione & ſimplex καλύπτεσθαι accipi dixi ſuprà.) Ariſtophanes Nub. ἵνα ἐγκαλυπτάμενος πηχύς ὢν φορτικῶς; Iſocr. Trapez. ἐγκαλυπτάμενος ἔπλευσε. Eodẽ modo Ath. 9, ἱματίῳ σοὶ ἐγκαλύπτεσθαι. Quoniã verò id fieri ſolet ab iis quoque quos alicuius rei pudet, ſumitur pro Pudore affici, Verecundari, q. d. Præ pudore faciẽ obnubere ſeu velare, manu vi delicet aut veſte. Æſch. περὶ παραπρ. Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἠγκαλύψαντο, ob quæ legati pudore affecti ſunt. B 311, & 679. Vtuntur & voce paſſiua in hac ſignificatione: videlicet pro Faciem velare ſiue ob pudorem, ſiue aliam ob cauſam. Et pro Pudore affici. Ariſtoph. Pluto, Σὺ δὲ πῶς οὐ μέλλεις αὐτὸν κἀπαναγκάσειν, ὅς γ' ἠγκαλύφθαι φῄς; Vbi obſeruandum eſt hic per ἠγκαλύπτεσθαι declarari quod paulo antè per συγκαλύπτεσθαι. Plut. de Cicerone loquẽs, ἠγκαλυμμένου τῷ Κικέρωνος ἀνδρὸς καὶ μικρὸν ἄνω τοῦ στόματος τὸ ἱμάτιον. Æſch. περὶ παραπρ. μὴ δῆλον ἀποκρύπτεσθαι, ἀλλ' ἠγκαλύπτεσθαι καὶ ἀπολιθάσαι, ἠγκαλύψαι μέ φησι φορυτὸν ἄνω, &c. Sic Athen. lib. 9, καὶ ἠγκαλυπτόμενος ὁ Ἐπίκουρος λεγέτω μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Et Heſych. ἠγκαλύπτεσθαι exponit δέρεσθαι, αἰσχύνεσθαι.

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, Velatio, Faciei velatio præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, Quem pudore affici decet ſeu moueri. In vulg. lex. exponitur Verecundia commouendus.

Ἐγκαλυπτήρια, Quæ dantur quum puella obuelata videri non vult: quod congruit deformi. Hæc in vulg. lex. ex Cælio Rhodigino ſed is teſtem nullum laudat.

C. Ἐκκαλύπτω, (contrarium præcedenti ἐγκαλύπτω) Detego, Reuelo. Sophocles, Ἴθ' ὡς κάλυπτρ', ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. vt in loco quem modò protuli ex Æſchine, κἀν ἐγκαλύπτωμαι, ὀκκαλύψω μέ φησι. vbi ſignificat Detectum faciem. Qua in ſignificatione opponuntur itidẽ ἐγκαλύπτεσθαι & ὀκκαλύπτεσθαι apud Plat. καὶ ὀκκαλυψάμενος (ὠκκαλύπτετο γάρ) εἶπεν ὃ δὴ τὸ πλεῖστον ἐφθέγξατο.

C. ΕΠΙκαλύπτω, Cõtego, Tego, pro ſimplici καλύπτω. Heſiodus, — χαλκὸν δ' ὅπα κῶμα καλύπτει. |Lucianꝰ pro Obſcuro, μάλα πραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑπεκαλύπτων, Obſcurans eorum lamenta præ clamore, & faciens vt non exaudirentur. B. Ἐπικαλύπτομαι, paſſ. Contegor.

Ἐπικάλυμμα, Tegmen, Operimentum. Operculum redditur apud Ariſtotelem, de canꝛis id vſurpantem, οἱ δὲ καμῶνοι καὶ τὰ φύματα δηλοῦσι σωθυάζοντα, τὰ δ' ὑπερκαλύμματα τὰ περὶ τὴν κοιλίαν σκληρὰ ἄλληλα συμβάλλοντες, id eſt caudas quaſi loricatas vel laminatas, inquit Bud.

Ἐπικαλυπτήριον, Operimentum, ὑπερκάλυμμα.

Ἐπικάλυψις, Contectio, Velatio, Occultatio. vt apud Gregor. ὑπερκάλυψις τῆς ἀμυχῆς.

C. ΚΑΤΑκαλύπτω, Obtego, Operio. Καταπκαλύπτομαι, paſſiuum Obtegor, Operior. Plato Timæo, ἡμῖν τε καὶ χθονὶ καὶ οὐρανῷ, ὅς ποτε ἕκαστα καταπκαλύπτοντα, καὶ πάλιν ἀναφαινόμενα φύσεις &c. Quod Cicero interpretatur, Quibuſque temporibus à noſtro aſpectu obliteſcant, rurſuſque emerſi terrorem &c. Citatur ex eiuſdem Plat. epiſt. 7, προβάλλομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ καταπκαλυψάμενος, pro Iter ingredior hac ratione protectus.

Καταπκάλυμμα, Operimentum, Velamen, pro ſimplici κάλυμμα.

Καταπκάλυψις, Velatio, Ipſe actus tegendi, συγκάλυψις. pro ſimplici κάλυψις, quod nuſquam reperi.

c. 2. Ἀκαταπκάλυπτος, Non tutus, Detectus, pro ſimplici ἀκάλυπτος.

C. ΠΑΡΑκαλύπτω, q. d. Aduelo, cum Virgilio. Sed vt Aduelo pro ſimplici Velo ponitur ab illo, ſic παρακαλύπτω pro ſimplici καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω vſurpatur. Vel potius παρακαλύπτομαι pro ἐγκαλύπτομαι, ſignificante Velo ſiue obnubo, aut obtego aut obuoluo me, id eſt faciem meã. Verùm παρακαλύπτειν dicitur potius qui oculos cõtegit, ſeu caput obuoluit, horrendi alicuius ſpectaculi metu, quàm qui id præ verecundia facit. Plut. in Pompeio, de Cæſare loquens in tranſitu Rubiconis, μόνος τὸν λογισμὸν καὶ παρακαλυψάμενος ἐκεῖ τὸ δίκαιον, διεβίβασε τὸν στρατόν. Plut. Symp. ſeptẽ ſap. ἰδὼν ξίφη γεγυμνωμένα, καὶ παρακαλυπτόμενον ἕνα τῶν συζητούντων. Cicero Caput obducere & obuoluere hoc appellat, in or. pro Rab. perduellionis reo, (ad dãnatos alludẽs quibus hoc fiebat quũ carnifex iamiã ſumpturꝰ eſſet de illis ſuppliciũ, ne id exhorreſcerẽt) Carnifex verò & obductio capitis, & nomẽ ipſum crucis abſit. Et in Orat. ſObuoluẽdum caput Agamẽnonis eſſe. Idẽ De nat. d. lib. 2, imperatores velato capite pro rep. ſeſe deuouiſſe dicit. |Accuſ. iũxit Plut. ita ferè vtẽs vt Luc. participio ὑπακαλύπτων cũ accuſ. οἰμωγὰς vſus eſt in loco

paulo antè allato. Locus eſt in Demetrio, de ipſomet lo-
quens, qui quum apud Seleucum in cuſtodia detine-
retur, eius tædium & calamitatis reputationem abi-
gere cupiebat perpotationibus, καὶ ἀβρεκαλυπόμενος τῇ
μέθῃ τὴν διάνοιαν, Ebrietate mentem ſuam obruens, &
conſultò contegens. Ita Bud. Comm. pag. 762. Fortaſſe
autem hic ἀβρεκαλυπόμενος τὴν διάνοιαν, verti etiam poſ
ſit, ſecundum alios, Mentem obuoluens vel obducens.
Malim tamen, Menti tenebras obducens.

Παρακάλυμμα, Quod obtenditur alicui rei ad eam tegen
dam ſiue occultandam. Exponitur Velum, item Au-
læum à nõnullis, quòd Heſychius ἀβρεπίσματα expo
nat ἀβρεκαλύμματα. Plut. in Alexandro, καὶ ἀβρέγματα
τὸ πρὸ τῆς θύρας ἀβρεκάλυμμα διηλαύνει. Athen. lib. 4, ὁ βα
σιλεὺς ἱππεῖς ὁρᾷ δι' ἀβρεκαλύμματος τὸ ὅτι τῇ θύρᾳ, ἐ-
κεῖνοι δὲ αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. In horum autem locorum vtro-
que ἀβρεκάλυμμα foribus eſſe appoſitum, obſeruandũ
eſt. Παρακάλυμμα metaphorcè, vt Lat. Obtentus,
Prætextus. in qua tamen ſignif. vſitatius eſt περικάλυμ-
μα, de quo paulo póſt.

c. 2. Ἀπερακάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non obtectus, Non occulta-
tus, Manifeſtus. ΕΤ aduerb. Ἀπερακαλύπτως, aper-
tè, apud Hermog.

C. ΠΕΡΙκαλύπτω, Obtego, Obuelo. Ad verbum; Circumte
go, Circumuelo. Plut. De pſychog. ὡς τι δητὸν ἐξ ἀρρήτου
οἰόμενοι δεῖν περικαλύπτειν ἐν ἀρρήτοις, i. (Turnebo interpr.)
Quaſi odioſum quiddam & infandum obtegi modis
omnibus debere & negari cenſentes. Plato in Timæo,
τὸ δὲ [ψυχὴ] ὅλα μέσου ἐκεῖθεν ἐπ' ἔσχατον ὑπαντᾷ πανταχῇ περιέκλωσεν,
κύκλῳ τε αὐτὸν ἐξωθεν περικαλύψασα, i. (Cic. interpr.) Sic a-
nimus à medio profectus extremitatem cæli à ſupre-
ma regione rotundo ambitu circũiecit: Idem ibidem
huic verbo alterã illam dat conſtructionẽ quam antea
ex Hom. annotauimus in καλύπτω & ἀμφικαλύπτω. Scri-
bit enim, καὶ ἔπ' ἔξω τὸ σῶμα αὐτῆς περιεκάλυψα. quod Cic.
vertit, Eam circũdedit corpore & veſtiuit extrinſecus.
Vide meũ Cic. lex. Ex eodẽ Plat. affertur, περικαλύψας
ἔχω pro Tutor. Ariſtoph. ſchol. in Nub. περικαλυ-
πτὰ δὲ exponit δὲ περικαλύψασ, σκέψασ: accipiendo
videlicet περικαλύψασ pro Facĩe obtegere. Pro eodẽ au
tẽ ponitur paulo pòſt ἐπικαλύψασ, & ſimplex καλύψασ.

Περικάλυμμα, Integumentũ, Inuolucrũ. q. d. Circumtegumentũ. In vulg. lex. annotatur præterea eſſe περικάλυμ-
μα, fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolu-
crum, quod & ἀμφίκαρπα Galeno & Dioſc. Quidam περι-
κάλυμμα dici etiam folliculum annotant.

C. ΠΡΟκαλύπτομαι, Prætẽdo ad me tegendũ. Προκαλύπτο-
μαι τῦφον, Tego me, hoc prætendẽs, ſiue obtendẽs. Plato
Gorg. ἐγὼ ἅμα ἐν αὐτοῖς ἀμφὶ χλαμύδια διεζωσμαι, καὶ ψυχῆς τῆς
αὐτῶν ὀφθαλμοὺς ἐν ὤπα ἐν ὅλον τὸ σῶμα περικαλυμμένοι, O-
culis & auribus totóq; corpore animã tectã & velatam
habentes. Pro quo tamen vſitatius eſt περικαλυπτόμενοι.
Sæpe per metaph. vt Lat. Prætẽdere, Obtendere, Prate-
xere. Idem Plato in Protag. πρόσχημα ποιῆσαι καὶ περικα-
λύπτεσθαι, ἵνα μὴ, πάσχειν, &c. Sic apud Chionem in epiſtola
ad Matridem, καὶ περικαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, Mode-
ſtiam prætendere, Modeſtiæ ſpeciem præferre.

Ἀπερακαλύπτως, aduerbium, Sine velamento & colore quæ-
ſito, Prætextu nullo. Bud. ex Chione. Huius autem ver-
ba ſunt hæc in calce epiſt. 13, ἀπερακαλύπτως δέ σοι χαίρο-
μεν, ἐπεὶ καὶ πιστῶς ὑπεδείξατε αὐθράσει τοῖς ὑπεναντίοις. Verùm
ego malim hoc ἀπερακαλύπτως exponere, Sine vllis ver-
borum inuolucris ſeu integumentis.

Προκάλυμμα, Tegumentum, Quod prætenditur ad tegen
dum. Thucydides lib. 2, de ſtructura quadam loquens,
καὶ προκαλύμματα εἶχε δόρατα καὶ διφθέρας. Philoſtratus,
Ζεὺς ὑπὲρ δὲ χρυσῷ, ὕδατι, βοὶ καὶ δράκοντι, καὶ ἄλλοις προκα
λύμμασι. Προκάλυμμα, metaph. Prætextus. Heſy-
chius πρόσχημα per προκάλυμμα exponit.

Προκάλυψις, Obtentus, Ipſe actus obtendendi vel præten-
dendi aliquid ad tegendum.

C. ΣΥΓκαλύπτω, Contego, Cooperio, pro ſimplici καλύπτω,
vt & hæc apud Latinos. Itẽ συγκρύπτω, Occulto. In paſ
ſiua voce συγκαλύπτεσθαι, & in media συγκαλύψασθαι, i-
dem quod ἐπικαλύψασ paulo antè, Obregere vel obnu-
bere ſe, id eſt faciem ſuam. Ariſtophanes Pluto, σωσια-

λυλαμένου λίθου. Vide Ἐπικαλύπτομαι. Apud Æſchy-
lum in Prometheo, pag. 35 meæ editionis, συγκαλυπτὸς
λόγος dicitur qui tacendus eſt: vt ſit συγκαλύπτειν quaſi
quis dicat tegere ſilentio.

Συγκάλυψις, Ipſe actus tegendi, κατακάλυψις.

Συγκάλυμμα, Cooperimentum, pro ſimplici κάλυμμα.

ΚΑΛΥΒΩ & ΚΑΛΥΣΣΩ, pro καλύπτω, Tego. Fit au
tem καλύβη à καλύβω: at κάλυξ à καλύσσω, ſi Euſtathio
credimus. Sed vſitatius eſſe fatetur καλύπτω quàm κα-
λύβω (cuius certè vſus exemplum nec ipſe affert, nec e-
go adhuc inueni.) quod autem ad καλύσσω attinet, non
affirmat id in vſu eſſe, ſed tantùm dicit, de καλύπτω lo-
quens, αὐτὸ δὲ ὑποτίθεται καὶ καλύσσω καλυξω λέγεσθαι, ἀφ'
οὗ τὸ κάλυξ κάλυπος. Et in altero loco ſcribit, de καλύπτω
itidem verba faciens, ὅθεν ἴσως καὶ καλύσσω τίθησι, ἀφ' οὗ ὁ κά
λυξ γίνεται. Ego verò (quod Euſtathii pace dictum ſit)
non video cur nouum thema comminiſci neceſſe ſit,
quum à καλύψω deduci poſſit κάλυξ, ſequendo Etymo-
logicum. Ex cuius ſententia καλύβω dictam putabimus
quaſi καλύφω.

Καλύβη igitur (de cuius etymo lege quæ proximè præce-
dunt) eſt Tugurium, Gurguſtium (quo Cicero vtitur.)
Et Cauerna etiam, vt quidam volunt. Thucydides lib.
1, καὶ σκήνωσιν μὲν ἀπὸ ἀρχαίου διαιτῶν διαφερόντως καλύβας. Idem lib.
2, οἰκιῶν γὰρ οὐκ ὑπῆρχον, ἀλλ' ἢ καλύβας πατρικὰς οὐκ
ἔπαν διαπωλῶν. Vbi obſerua καλύβας non cenſeri appel
latione τῶν οἰκιῶν, ſed ab iis diſtingui. Vt autem hic di-
cit καλύβας πατρικὰς, ſic Luc. dixit in Herod. καὶ σκηνὰς
καὶ καλύβας καὶ πάγος. Sunt autem qui καλύβας in poſte-
riore illo Thucydidis loco interpretantur etiam Caſas
vel Cellas. HINC compoſitum Καλυβοπόλιον, οὗ,
vel Καλυβοπολία, ου, Gurguſtia ſeu caſas facio: vt
Budæus interpretatur in hoc Strabonis loco, de Britan
nis loquentis, ἀβρεφεξῆς γὰρ οἰκήσεις κατεσκευασμένους
ἀθρόως ἐπὶ πολὺ, καὶ αὐτοὺς οὕτω καλυβοπολοῦντας. ΕΤ
diminutiuum Καλύβιον, Tuguriolum, Gurguſtiolum,
Caſula, Vulgò cabane. Plutarchus de Pompeio loquens,
ἐν καλυβίῳ τινὶ Φαλισίων αὐτὸς παιδάριον.

INVENITVR & Καλυβὸς, teſte Heſychio, pro πατός.
Ab eodem & καλύβω exponitur σκληρὸν πατεῖν.

Κάλυξ autem, Roſa clauſa, & quaſi dicas tecta, reſpicien-
do ad verbum καλύπτω, vnde deducitur, vt modò dictũ
eſt. A Suida & Etymologico κάλυξ exponitur αὖθις ῥόδου
μαμικός, pro quo μαμικὸς Heſychius habet τὸ μη ἐκπε-
πταμένον. Rurſum Suidas κάλυκας exponit ῥόδα κεκαλυμ-
μένα: vt ſecũdum eos κάλυξ ſit flos roſæ non expanſus,
ſeu folia non habens expanſa & dilatata. Qua voce v-
titur hac de re Hieronymus, à quo ſcribitur in Eſaiæ ca
put 35, κάλυξ eſſe tumens roſa, necdum foliis dilatatis.
A quibuſdam bacca roſæ exponitur, ab aliis Calyculus
roſæ. In Anth. epigr. ῥόδων καλύκων. Muſæus in poema-
tio De Her. & Leandro, Ὡς ῥόδον ὁπ καλύκεσσι διδυμόχροον.

Κάλυξ appellatur etiam omnis folliculus ſeu omne
putamen quo aliquid includitur, vt in vulgatis lexicis
habetur. In quibus legitur etiam, calyces in floribus eſ-
ſe inuolucra quibus dehiſcentibus flores in ſua folia ſe
pandunt, vt in roſis, & aliis. nam vt ῥόδων καλύκων le-
gitur in Anthologia epigrammatum, ſic & αἰπόλας λευ-
κοίων κάλυκας in iiſdem. Schol. Nicãdri per κάλυκα ab eo
ſignificatum etiã putat τὸ βλαστόν. Schol. autẽ Theocr.
κάλυκας πανὸς exponit περιμέτρους.

Κάλυξ numeratur etiam in mundo muliebri, teſte
Heſychio, qui κάλυκας eſſe ait κόσμον γυναικῶν. Hom. Il.
σ, v. 401, Πέρσας τε, γυναῖκάς θ' ἁλίας, καλύκας τε καὶ ὅρμους.
Vbi Euſtathius elle ſcribit ἀκτινώσεις (id eſt annulos) ſi-
miles roſarum calycibus: vel (ſecundum alios) aureos
quoſdam tubulos, quibus cincinni redimiebantur. Hos
autem vocat σύριγγας & φολιώτους. quorum vocabulo-
rum prius habet & Heſychius: apud quem vide & alias
ſignificationes in Κάλυξ. HINC & Καλυκίζω ab
eodem Heſychio expoſitum αὐθῶ, id eſt Florere.

Καλύκιον, Calyculus. Heſychius κάλυξις, ῥόδων καλύκια.
ΕΤ Καλυκίον (ſi mendo caret) μικρὸν ῥόδον, i. parua roſa.

Κάλυξις, Ornamentum quoddam è roſis, Heſych. Et apud
eundem κάλυξις, ῥόδων καλύκια. Hoc autem κάλυξις ver
balis nominis à καλύσσω formam magis retinet.

ΚΆΛΧΗ, ης ἡ, Flos vel animal quo tingitur purpura, vt ſcribit ſcholiaſtes Nicandri in hunc eius verſum in Ther. Ἡ δ' ἐπὶ πασσάλοιο καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια Τ' ψωλή. Idem ſcholiaſtes in hunc eiuſdem poetæ locum in Alexipharm. —φρίσσων δὲ πολὺ πλέον, ἠὲ καλχὴς, Κηκεφάλος, annotat, καλχὴν eſſe ſpeciem πορφύρας (id eſt purpuræ) qua mulieres tingant καλχὴν. vnde καλχαίνειν τὸ πορφύρειν. Scholiaſtes Sophoclis καλχὴν eſſe dicit κόχλον. κόχλον autem ſunt qui velint eſſe piſcem à Latinis muricem appellatum, diuerſum à purpura. Vtcunque ſit, καλχὴ non malè exponetur Purpura (intelligo autem de piſce) quam & καλύκην vocari tradit Heſych. nam de καλυξ loquens, σημαίνει δὲ καὶ τὴν θαλασσίαν πορφύραν, inquit.

Καλχὴν accipi videtur a ſchol. Nicandri in loco modò cita to pro purpura quæ ſucco καλχὴς tingitur.

Κεκληχώς, Alta mente cogito, q.d. Profundè cogito, vel In profunda cogitatione verſor. Soph. Antigone, p. 213, Τί δ' ἔστι; δῆλος εἰμὶ κεκληχὼς ἔπη. Vide Πορφύρω, quod eandem ſignificationem ab eadem metaphora accipit. Vide & Κήλχας quod proximè ſequitur.

Κάλχας, apud Homerum, vatis nomen qui ita dictus eſt tanquam καλχαίνων, id eſt alta mente cogitans: vel ἀπὸ τῆς κάλχης vocatus eſt Κάλχας, à quo καλχαίνειν, vt καλχαίνειν ἔπος ſignificet μαντεύεσθαι. Vide Euſtathium pagina 51.

ΚΆΜΙΝΟΣ, Caminus, Fornax. Ἰδὲ Κάμινος, Ignis, Flamma. Chryſoſt. in prioris ad Cor. caput 12, de diabolo loquens, πρὸς εἰς ἑνὸς κατιδόντας ὑπερκαλίζων, καὶ πλείονα ἐκπῦδα ἑαυτῷ ὑπερκαλίζων τὸν κάμινον. Item Æſtus, ſeu ardor, in hoc eiuſdem loco in lib. De Sacerdotio, καὶ ἡ σιδηρᾶ δ' χερσὶ σὺν ἔρυγον κάμινον.

Καμίνιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Paruus caminus, Parua fornax. ἰπνὸς (inquit ſcholiaſtes Ariſtophanis in Pace) quod nos appellamus καμίνιον. Eſt autem ἰπνὸς, furnus.

Καμινιαῖος, ου, ὁ, q.d. Caminarius, ſeu Caminalis, id eſt Ad caminum pertinens. vt καμινιαία αἰθάλη, caminaria fuligo, id eſt camini, ex cap. 9 Exodi citatur. ΕΤ Καμινίτης, itidem adiectiuum, pro Caminarius. ὁ πάππος καμινίτης apud Athenæum lib. 3, idem qui & ἰνίτης, Furnaceus, quum ἰνὸς (id eſt furnus) ſit paruus caminus, vt modò dictum eſt.

Καμινώ, οῦς, ὁ, vt χηνὸς κεκμηνώς, anus camini fuligine oppleta. Homerus in datiuo dixit Γραὶ καμινοῖ ἴνις, Odyſſ. σ. q.d. vetulæ caminariæ, id eſt fuligine camini oppletæ. Perinde acſi dicat, Tam nigræ vt fuligine oppleta eſſe videatur. Sic Gallicè Noir comme la cheminée. καμινοῖ (inquit Euſtathius) δῆλον τὸ ὑπερμεμολυσμένον μάλιστα ὡς εἶναι ἐκ τινος αἰθάλης. Sed Ariſtarchus & Herodianus καμινοῦ dixerunt eſſe παρὰ καμινεύειν, quæ videlicet frigeret hordeum vt facilius ex eo farina fieret. At Comanus putauit καμινοῖ compoſita voce dici τῇ καμινοῦσθαι τὰς ἴνας ὑπὸ γήρως, id eſt cui nerui præ ſenectute dolerent. Sed ridiculè ſubtilis hæc expoſitio mihi videtur.

Καμινεύειν, In camino excoquo, ſeu cãdefacio. vnde Καμινευθὲν ex Strabonis 13 affertur pro In camino ſeu fornace excoctum. Apud Dioſcoridem autem χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino ſeu fornace cãdens, vt vertit Ruellius, apud eum lib. 5, capite 84, ῥυτὰ τὰ δὲ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου. Ego malim, Æs quod in fornace candefit, aut liqueſit. ΒΙΝ c Καμινεία, Opera quæ nauatur circa caminum ſeu fornacem. q.d. Operatio circa vel apud caminum. Theophraſtus lib. 5, περὶ δὲ τὰς καμινείας καὶ τοὺς ἄνακας τὰ χωνεύματα. Ita enim hîc accipi puto: quum tamen in vulgatis lexicis ſcribatur καμινία cum ſimplici ν, & exponatur Fornacum vſus, & Fornax. quæ poſterior interpretatio Gazæ tribuitur. Καμινευτὴς, In camino aliquid excoquens. vel generalius, Circa caminum, ſeu fornacem laborans, ſeu opus faciens. vt Vulcanus apud Lucianum, εἶναι βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πολίτην, καὶ ὁ κεκμηὼς τὸ μὲν βραχίονε, καὶ καπνίσας τὰ βλέφαρα, ἐκ

δὲ καμινευτοῦ. ΕΤ Καμινεύτρια fœmininum, quo diximus exponi vocem καμινὼ apud Homerum, vt ſit καμινεύτρια itidem Quæ circa caminum laborat, ſeu opus facit.

ΚΆΜΝΩ, Fut. καμοῦμαι, vel κεκμοῦμαι, Pr. κέκμηκα, Laſſeſco, Fatigor vel Fatigatus ſum, Grauor, Fatiſco, Deficio. vt Il. τ, — οὐδέ κε γῆρυν Πηλεΐδεω κάμοιμι περὶ πάντων ἑτάροισιν πολίεσσιν. Et Il. ψ, — μάλα γὰρ πάμε φαίδιμα γυῖα. Et Il. β, οὐδέ κε δηρὸν ἔτλη χείρεσσι καμεῖσθαι. Sic Il. λ, ἀκαμὰς & κεκμηότας inter ſe opponuntur, Ἕως δέ κ' ἀκαμὰς τε καὶ ἀκμήτας ἀΐδηλα ἐπιστρωφᾶτον ἀρηὶ ἴσοιτο φόως περὶ ἄμφω ἴσον καὶ ὁμοῖον ἰδέσθαι. Quod imitatus Lucianus dixit in Hermotimo, καὶ ἔστι πάνυ οὐ μικρὰ ἀντυχία τὸ αὐλισθῆναι, τὸ μέλλειν ἀκμῆτας τοῖς κεκμηκόσι συμπονεῖσθαι. In hoc Gregorii loco κάμοντα Budæus exponit Laborare, Fatigari, Ægrè facere: τοὺς Ἰουλιάνους ἐμιμήσατο ταῦτα χαμαιπετῆ ἐμφιλοσοφῶν τοῖς εὐκτικοῖς, ἢ κάμοντα ἐν ταῖς ἀποδείξεσι; Apud eũdẽ interpretatur Grauari & Laſſeſcere, vbi dicit, καμοῦσα τῷ πόθῳ ἢ σφαλλομένη. Et κάμνειν ὑπό τινος apud Thucydidem pro Laborem ſubire, vel periculum, libro 2, ἐθέλειν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνειν. Dicitur & κάμνω τῷ τινι: vt Plat. De rep. lib. 5, ἵνα μὴ κάμνωσιν βουλόμενοι αὖθις περὶ τὰ ἄλλα πάντα καὶ μή, pro Ne faceſſant ſibi negotium, vt Budæus interpretatur. ‖ Interdum fit tranſitiuum, (vt apud Latinos Laboro) & accuſatiuo adiunctum ſignificat Cum labore facio, Elaboro, Cum labore ſtruo vel fabricor, vt Il. ε, Αὐτὰρ ἐπὶ πρῴρῃ ἔπλεκε κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις (pro quo alibi κάμε πύργον) Sic Od. ο, Ἐν δ' ἔσαν εἰ πίσσαι πεμπώβολοι, οἷς κάμε αὐτή. Et ἐκάμοντο in hac ſignificatione pro ἔκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2, Ἰήρην ὅρ' ἐκάμοντο. Vt autem Laboro in illa ſignificatione, poetarum eſt, ita & κάμνω iſtud poetis peculiare eſſe exiſtimo. Sed κάμοντο poſuit Homerus & pro Comparare cum labore ſeu acquirere, Iliad. ε, Τὰς αὐτὴ καμέτην βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. In proſa autem dicitur καμάτῳ κάμνειν, quo vtitur Herod. libro 3. Reperitur in eadem κάμνω & pro Contendo efficere (ſicut & Latinè Laboro vt hoc efficiam) quo vtitur Greg. περὶ ἡσυχ. p. 14.

Κάμνω, Ægroto, Malè me habeo, vt & apud Latinos Laboro. Ariſtoteles, αἱ μὲν γὰρ ἀσθένειαι γίνονται ἐκ τοῦ ἑαυτοῖς οἰκείως ἔχειν καμοῦσι δὲ ἄλλως ἔχειν. Ariſtoph. Nubibus, Τί πάσχεις; Τί κάμνεις; Baſilius, μόνοις μὲ κάμνουσι καὶ ἰάσιμα. Dicitur & cum accuſatiuo νόσον, κάμνω τινὰ τινὶ νόσον, & cum præpoſitione ὑπό, κάμνω ὑπὸ τῆσδε τῆς νόσου. Herod. libro 3, ἀναβύτης τις ἦεν ὢν καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῇδε, pro Laboro in re, Malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet. Qua in ſignif. ex Ariſtoph. citatur. Item hoc Eurip. ἐν τῇδ' ἔκαμνε πίτνος.

Κεκμηκώς, Participium, Fatigatus, Defeſſus, Debilitatus, vt in locis Homeri & Luciani paulo antè citatis. Sic Plutarchus Sympoſio, δῆλος ἦν ὁ ἔλχος καὶ ῥοιζον ἐκπίνων τῆς φορβῆς ἀκαλυμβίου καὶ κεκμηκώς. ‖ Interdum κεκμηκότες dicũtur mortui, ſicut & καμόντες. Sic Odyſſ. λ, — βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Et alibi, ἔνθα τε καμοντ ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων. Sic Thucydides, καὶ ὀνομαζόμενα τοῖς κεκμηκόσι. Sic vtitur etiã Plato & Ariſt. Eth. 1.

C. ΑΠΟ κάμνω, pro κάμνω, vt Defatigor, pro Fatigor: vel ἀπὸ ſignificationem auget, vt De interdum in Defatigor. Exponitur & Debilitor, Fatiſco, Deficio. Philo De vita Moſis lib. 3, μόνα ἀκμάζοντα, μὴ ἀποκάμνοντα, Ne debilitemini. (eo quidem ſenſu quo Frangi & debilitari moleſtia dicit Cicero.) In hoc autem Herodiani loco exponitur à Politiano & à Budæo Fatiſcere, lib. 4, σιωπῶντα εἰς τὴν βαρυτέραν ῥᾶσιν ἀποκάμνοντα καὶ ὑπολιπόντα.

C. ΕΚ κάμνω, Idẽ quod præcedẽs ἀποκάμνω. Exponitur etiã Elaſſeſco, ex Plin. Itẽ, Labori aut dolori cedo vel ſuccumbo. Nonnunquã autem capitur ſimpliciter pro Cedo, vt apud Plut. καὶ ὁ λόγος ἐξέκαμε τοὺς ἀκούοντας, ceſſit. In vulg. lex. citatur ex Greg. οἱ μὲν ὑπὸ τῶν μεθόδων ὑπὸ τῆς θλίψεως. ſed Bud. p. 50 Comm. vel ὑπαναπαύεσθαι, vel ὑπανακύπτειν reponendum ſuſpicatur. cuius priorem illam coniecturam confirmari veruſtiſſ. codicis autoritate, teſtatus ſum in calce editionis paternæ. in eo enim ὑπανακύπτειν legitur: vt non dubium ſit quin Gregorius ad hæc Pauli verba

respexerit,ad Ephes.3,μὴ ἀκαχεῖν ἐν τοῖς θλίψεσι. Idem tamen Budæus p.300 postquam ἀκαχέμεναι est interpr. Supramodum defatigari, Cedere labori vel dolori, Perlassescere,hunc ipsum Gregorii locum,tanquã sibi nõ suspectum,affert.

C. ΠΡΟκάμω, Antè fatigor, Antè laboro. Thuc.lib.2, ἐλευθέρως τε καὶ μὴ ὑπ' ἀλλήλων τοῖς τε μέλλουσι δι' ἔχθρας μὴ προκάμωσι, id est (B. interpr.) Ita sunt res nostræ constitutæ, vt nobis ante tristium rerum euentum nequaquam laborandum sit. Apud eũdem προκάμειν pro Antè laboro aliquo morbo,vel Prius cõflictor aliquo morbo vel dolore,in eodẽ libro, εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, εἰς τοῦτο παῖτα ἀπικρίζει. ‖Interdum autem προ accipitur pro ὑπὲρ in hoc verbo, vt in hoc Aristidis loco, πάντων δ' ὡς ὑπὲρ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laborauit, ὑπερέκαμε.

C. ΣΥΓκάμω, Simul laboro, Collaboro. Interdũ idẽ quod Adiuuo, vt apud Soph. ἵν' ἴσωσι, σύγκαμοι.

C. ΥΠΕΡκάμω, Pro aliquo laboro(quã significationem & προκάμειν interdum habere, modò dictum est) vt ὑπερκάμοιμι παίδων, apud Eurip.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀκμὴς, Nõ fatigatus, Nõ defessus. (ita enim maloquàm composita voce Indefessus, quæ potius infatigabilem sonat) opponitur præcedenti participio κεκμηκὼς in Homeri & Luciani locis modò citatis. Sic autem & in hoc Arriani hist.lib.5, ἀκμῆτες αἰεὶ κεκμηκόσιν οἱ ἀμφ' Ἀλέξανδρον ὀπτηθύοιντο τῇ δίωξει. Hanc autem vocem ἀκμὴς (quam vulgus falsò putat ab ἀκμὴ deriuari, & secundũ quam opinionem ἀκμάζων exponitur) ita format Etymol. Verbi κάμω aor. 2 est ἔκαμον, vnde καμὼς: & cum α priuatiuo ἀκαμὴς, ex quo per syncopen ἀκμὴς. Eustathius autem pag.885, obseruanda esse dicit ἀκμῆτες & κεκμηότες, seruato κ ante μ, post syncopen: quum potius Attici hæc cũ γ scripturi essent ἀγμῆτες & κεγμηότες, sicut apud Sophocl. ἴσιγμι ex ἰσίκαμι. Apud Herodianũ ἀκμὴς γραπτὸς exponitur Recens exercitus à Polit.lib.3. Alphæus Mityl.in Anthol. epigr. portas olympi appellauit ἀκμήτας, non tanquam inuictas (vt in vulg. lex.) sed potius(opinor) tanquam minimè fatiscentes aut labãtes, vel quæ perpetuò illabefactæ maneãt: in hoc versu, Κλεῖθι λιὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμήτας ὀλύμπου. EIVSDEM formæ sunt Ἀνδροκμὴς, Νεοκμὴς, & Σιδηροκμὴς. quod postremum signif. Mortuus ferro, id est interfectus: secũdum illam significationem τῆ κεκμηκὼς & τῆ καμόντι, pro Mortuus. Soph. Aiace, — ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆτον πεσὼν θανεῖν πικρόν. Vbi schol. scribit, τῷ σιδήρῳ φονεύθειν, ὡς ἀνδροκμῆτον. ex quibus verbis colligi videtur Ἀνδροκμὴς esse itidem ὁ ὑπ' ἀνδρὸς φονευθείς. At verò ἀνδροκμῆτας ἀγῶνας ex Euripide afferunt pro Certamina in quibus viri laborãt. Dicitur & Ἀνδρόκμητος. quod vide paulo pòst.

C. Ἄκμητος pro ἀκμὴς, Non fatigatus, Nõ defessus, ἀκοπίαστος. Nicander autem in Ther. ἄκμητον τύμμα vocauit ictum non laboriferum, id est doloriferũ, Ἄκμητον δ' ὀδὴ τύμμα εἴρει μεταμώνιον αἰδρεῖ, id est μὴ ἔχον κάματον καὶ ὀδυνῶν, inquit schol. HINC aduerb. Ἀκμῆ, vel Ἀκμητί, Citra fatigationem, Citra laborem, ἀκοπιάστως, ἀπονῶς. Vnde & pro Facilè accipitur. Suidas habet ἀκμητῶς, Hesych. autem ἀκμητῶ cum ω. sed malè posito super eà circumflexo: nisi fortè ἀκμητῖ (quod exponit ἀκαματῖ) velit tertiam esse verbi ἀκμητῶ personã. sed & ἀκαματῖ ab ἀκαματῶ itidem suspectum est. Suidas in ἀπονῶς enumerat ἀκμητὶ inter aduerbia quæ ἀπαίνιτα & συλλιτα.

C. Ἀνδράκμητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus. vt ἀνδράκμητος τύμβος, Ab homine laboratum sepulchrum, id est, extructum cum labore: vel, In quo vir mortuus iacet, ἐν ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται. Vide Hesych. & Etym. In vulg. lex. ἀνδρακμῆτες ἀγῶνες, certamina in quibus viri laborant, ex Euripide.

C. Νεόκμητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Recèns laboratus, siue elaboratus, Recèns fabricatus, Suidas & Hesychius. Item Νεόκμητος pro Recèns mortuus, vel Nuper mortuus, citatur ex Eurip. Apud Nicandrũ autem νεόκμητα exponit schol. νεοθαλῆ, ἢ νεωστὶ τμηθέντα, quæ expositæ procul recedunt à prima significatione, ac præsertim illa prior.

Νεοκμὴς etiam dicitur pro Recèns fabricatus, aut factus: vt apud Nicandrum Theriacis, Ἐν πυρὶ μὲν νεοκμῆτι καμινόθεν.

C. Πολύκμητος, ος, ὁ καὶ ἡ, vt πολύκμητος σίδηρος apud Homerũ, Ferrum multum elaboratum, id est artificio vario elaboratum. Aut, Quod multum elaborari potest, id est vario artificio. Aut, Circa quod multum laboratur. Hom. Odyss.ξ, — χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον. Iliad.ζ, Χάλκεός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Vbi vide Eustathium, qui & hanc expositionem affert, δι' ὃν πολλοὶ αὖ κάμοιεν, ἤ τι πάθοιεν, per quod multi pereant. Ego hanc interpret. cæteris anteponendam puto, πολύκμητον σίδηρον, ferrum circa quod multum laboratur, à fabris videlicet.

C. Ἀκάμας, αντος, ὁ, vel Ἀκάμαντος, Infatigabilis, Indefessus, Homerus Il. ε, Ἠελίῳ τ' ἀκάμαντε, σταλίην τι κιδνάσσασα. per quod solis epithetum declarari Eustathius tradit eius σφοδρὸν καὶ ἀκοπίαστον κατὰ τὴν φοράν. At Seruius ἀκάμαντα solem appellari dicit, non quòd non laboret, sed quòd laborem non sentiat: in illud Virgilii, Hic canit errantem lunam, solisque labores. Sed aliud dicere poterat Seruius (meo iudicio) ἀκάμαντα dici non qui nõ laboret, sed qui labore non defatigetur.

Ἀκάμας, dux Thracorum, Il.β.

Ἀκάμαντος, vide post Κάμαντος.

¶ Κάμαντος, ν, ὁ, Labor, Fatigatio. Iliad.κ, — καμάτῳ δὲ δυσπέτες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ. Iliad.ρ, Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀρχαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, & alibi passim. Hac voce vtũtur interdũ prosæ script. (licet poetica, sit potius quã oratoria) præsertim autem Herodianus: vt lib.4, πολὺν δ' ὁ χειρὼν ἐκ καμάτου σώματος ἔργον, προσῆκε σιτίζεσθαι. Sic lib.1, ἀλλὰ καμάτου τε καὶ φροντίδος πεπληρωμένον. Et 7, δεδωκότα τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν. Vtitur & Lucianus: vt in Hermotimo, Ἀπολέλοιπα μυρία τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. Et in Macrob. ἐν πολέμοις γὰρ ὁ ὅλβος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας ἢ πραύματα. Plutarch. ἀνορισοβ. πολ. dixit πόνον ἡδὺν κάματόν τ' ἀκάματον. ‖Interdum κάματος vocatur quod labore comparatum est. vt Odyss.ξ, Ἄλλοι δ' ἡμάπυον κάματον νήπιον ἔδοντες. Sic Hesychius Theogonia, Ἀλλοφέρειν κάματον στεφάνῳ ἐς χαρὶν ἀμφέπουσι. ‖Accipitur & pro morbo, sicut κάμνειν laborare morbo significat interdum, siue ægrotare. Hesychius κάματον exponit νόσον, sicut κόπον, μόχθον, πόνον. Sic Pollux κάματον & ἀῤῥωστίαν, & νόσον, aliàque huiusmodi synonyma coniungit.

Καματάω, τῶ, Laboro, Fatigor, Fatisco. vnde partic. καματηδ, quod ab Hesychio exponitur κοπιῶν.

Καματώδης, τος, ὁ καὶ ἡ, Laboriosus, Laborem afferens, siue labores. vt Ἥρωες καματώδεος ὤρη, Hesiodo in Op. ‖Est etiam νοσώδης, Morbos afferens. In qua signif. sunt qui καματώδεις in illo Hesiodi loco accipiant.

Καματηρὸς, ρὴ, ρὸν, Laboriosus, vt καματώδης. Aristoteles De mundo, πῶς μὲν καματηρὸν ἄρχειν. Lucianus De salt. σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πεδήματα. Apud Arrianum histor. καματηροὶ καὶ πονουμένοις, Labore confecti. Citatur ex Apollonio Arg.2, pro Ægrè, in hoc versu, — ἅλις καματηρὸν αὐτμένα φυσιόωντες. HINC Καματηρῶς, Laboriosè. Itẽ νοσερῶς. nam Pollux hæc coniungit, καματηρῶς, ἀῤῥώστως, νοσερῶς, δεινόσως.

C. Εὐκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non laboriosus, Facilẽ laborem habens. Plutarchus in libro An seni sit administranda resp. πόνον ἡδὺν κάματόν τ' ἀκάματον ἔχουσαν, id est (vt vertit Longolius) Laborem dulcem sanè, onúsque minimè onerosum. In vulg. lex. legitur Εὐκατάμαστος, quod ex hoc ἀκάματος detortum esse puto.

C. Ἀκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Labore carens, id est Laborẽ non sentiens. quo sensu erit ex α priuatiuo, & κάματος: ideóque hic aptè ponetur post κάματος. sic autem fuerit deductum ἀπὸ τοῦ κάμνω, sed non immediatè. verùm quũ eius significatio frequentissima sit eadem quæ τῆ ἀκάμας, videlicet pro Infatigabilis, Indefessus, videtur eadẽ etiam debere esse deductio. Dionysius De situ orbis Oceanum vocauit ἀκόμαντα, sicut Homerus Σοφὸν ἀκάμαντα, ob infatigabilem & perpetuũ cursum. Idẽ Homer. αἰθόμενον appellat πῦρ, ignẽ infatigabilẽ, respiciẽs (vt opinor) ad ĩfatigabilẽ ei⁹ voracitatẽ. ‖Ἀκάμας,

Qui nō laborauit, apud Nonnum, —ἀπείλεω ἢ καμάτων γ' μέας ἀκαμάτους ἀμόγεσθαι εἰς πόνον αἰδρεΐν. In hac autē signif. ponendum ἀκάματος post κάματος. HINC aduerb. Ἀκαμάτως, Infatigabiliter, Indefessē. Suidas ἀκαμπῆ exponit ἀκαμάτως. Dicitur & Ἀκάματα aduerbialiter à Sophocle, ὃν ἴχνη γ' ἀκάματα σεσεμάσμενα ἄπαντες ἴσμεν. vbi exponitur etiam ἀδιαλείπτως.

C. Ἀκαμαπόδης, ου, ὁ, Indefessos pedes habens. Infatigabili pede currens, apud Pind.

C. Ἀκαμαχάρμας, Pugna indefessus vel infatigabilis. Aiacis epithetum, apud Pind. pro ἀκαμαντοχάρμας.

ΚΆΜΑΞ, ακος, ἡ, Vitis pedamentum siue adminiculū, Palus. Pollux, περὶ ἀμπελουργίας tractans pro eodem ponit, χάσκειν προβεβλῆσθαι ταῖς ἀμπέλοις, & κάμακα παρεστῶσθαι, quod Tibullus dixit Palis adiungere vitem. Hom. Il. σ, Εἰσίκεν δὲ κάμαξι δέδμητον ἐρύσσῃ. Sic apud Hesiodum, Σκόλυμος φύλλοισι καὶ ἀγρώστις κάμαξι. Ita autem dicitur παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμακος ἕνεκα, vt vult Etymol. Qui tamen commodius ab aoristo καμεῖν hoc vocabulū deduxisset, sicut & præcedētia deriuari ab eo videm⁹. Eustathio autē teste, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῇ βάρει dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμοις αἰχμομένων ἐκ καλαμάτων, vt ex καλάμαξ per syncopen dictum sit κάμαξ. Huc verò pertinet quod ait Hesychius inter alia, κάμακας esse καλάμους ὀξεῖς. ‖Κάμαξ generalius etiam ponitur pro pertica. Citatur ex epigrām. αἱ καλάδραι κάμακες pro Ramales perticæ. Κάμακες item pro vallis. qua in signif. Etymol. masculinum esse scribit: quum tamen apud Iosephum κάμακας χαλκέας vallos æreos interpr. esse velit. Vult autem Etymol. vel vallos, vel ipsum ῥυμα dici κάμακας. ‖Κάμαξ, Contus. Luc. ὑπὸ λιστῇ κάμακι τὰ πλοιαῖα πηδάλια περιῤῥίζων. Hes. κάμακας inter alia significare tradit καὶ ἀγέλεια ὀρθά. ‖Κάμαξ, Lignum hastæ, Eustath. At verò Hesychius vult etiam δόρυ dici κάμακα, item δορατίον ἱππικόν. Vide Καμάκινες statim pòst. ‖Apud Pollucem autem masc. genere in alia signif. πὰς ἰδών τοι λαμπάδας & κάμακας ὄρθιον ἔλαυνε Αἰσχύλος, Κάμακες πίκης οἱ πορείφλικτοι. vbi suspecta est vox ἔλαυνε ἰας.

Καμάκινος, η, ὁ & ἡ, vnde καμάκινον δόρυ apud Xen. De arte equestri Hasta.

Καμακὶς, Ornamentū capitis muliebre, capillos ambiēs, vt inquit Hesych. addens quibusdam esse σύειρα.

ΚΑΜΆΡΑ, ας, ἡ, Camera, Fornix, Testudo. dicta & ipsa (vt opinor) παρὰ τὸ κάμνειν τῇ βάρει. In vulg. lex. καμάρα citatur ex Gal. 8 De vsu part. Bud. in historia Ecclesiastica laqueatum regis tectum ita vocari scribit. ‖Item Vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι ὄχεσι ζευγέων ἐλάσασα. Pollux esse ait ὄχημα καπίστρου simile, citans & Herodotum, sed non adscriptis eius verbis. ‖Hesychius καμάρας vult esse zonas militares. ‖Polluci καμάρα est etiam pars auris iuxta eius foramen. Eius verba sunt, τὸ δὲ κοῖλον τὸ πρὸ τῆς μέρος, καμάρα· τὸ δ' ὀπὸς, χάος.

Καμαροειδὴς, & Καμαρωτὸς, Camera (id est fornicis) habens formam:, Cameratus, vel potius Concameratus, apud Dioscor. & Athen.

Καμάρωσις, Concameratio, q.d. Testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur caluæ ictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, alioquin secus à reliqua calua separata, vt scribit Marcel. in lib. 4 Dioscoridis.

Καμαρία Hesychio κοπὴν καμάρας ἔχων.

Καμαρὶς, Ornamentum quoddam muliebre, eidem Hesychio.

Καμαρόω, Laboro, Labore me fatigo. Item Acquiro, Accumulo, φιλοπονῶ, πονέζω, κακοπαθῶ, σωρεύω, Hes.

ΑΚΜΩΝ, ονος, ὁ, Incus, ita dicta quasi ἀκάμων, vnde per syncopen ἄκμων. Est autem α vel epitaticum, vt sit quasi ὁ πάνυ κάμνων, vt scribit Etymol. vel potius priuatiuū (meo iudicio) vt sit ita vocata incus quasi quæ nullis ictibus fatigetur. Od. θ, Ἐν δ' ἔσαν' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. lib. 1, πὰρ δὲ ἄκμονα καὶ τὸν σφῦρα ἐχρῆτο ἐποιεῖτο. Hinc Πυρὸς ἄκμων dictus quidam faber, quasi nunquam à calē si incude discedens, composita voce ex πῦρ & ἄκμων, vt scribit Seruius in Virg. à quo scribitur Æneid. 8, Ferrū exercebant vasto Cyclopes in antro, Brontésque, Steropésque, & nudus membra Pyracmon. ‖Ἄκμονα Cyprii vocabant ἀμπρίεσθαι, vt tradit Hesych. ‖Ἄκμων, dictus pater Cæli, siue Saturni (vtrunque enim habet Eustathius) alludendo ad cæli motum ἀκάμαντα: quo etiā respectū fuit in nomine Ἄτλας. Hinc Ἀκμονίδης patronymicum nomen, Acmonis filius, Callim. apud Etymol. Fuit autem dictus ἄκμων etiam Oceanus, quòd fluuii sint ἀκάμαντα. vnde Σαρπηδὼν ἀκάμαντος, Il. ω.

Ἀκμοθέτιον, υ, τὸ, Incudis repositorium, Id cui incus imponitur. per syncopen pro ἀκμονοθέτιον. Hom. Il. σ, -αὐτὰρ ἔπειτα Θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα.

ΚΆΜΠΤΩ, Fut. ψω. Pr. φα, Flecto, Inflecto, Incuruo. vnde Κάμπτομαι, Flector, Incuruor. Apud Cratetem dicit curuus quidam senex, ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε πάντων ἐν σοφίᾳ. Sic autem dico curuum senem vt senecta curua dicitur à Tibullo. Athen. 2, διὸ καὶ ὀρθοὺς γινέσθαι τοὺς ἀνθρώπους ἔτω πίνοντας, σχεδὸν ὑπὸ τῶ ἀκράτου καμπτομένους. Κάμπτεσθαι εἰς τὰ ἄνω, Pandari, B. ex Theophr. 5, τὰ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται· ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Hinc part. præt. Κεκαμμένος, Inflexus, Incuruatus. & κεκαμμένα εἰς αὐτὰ, orbem mutuo inflexu colligantia, in vulg. lex. ‖Κάμπτειν, Flectere, vt fit in curuli certamine: à quo καμπτὴρ dicitur meta. vnde sumpta metaphora dixit Eurip. τίλος κάμψαι μ' ὡς ἐφ' ἡρξάμην βίου. ‖Dicuntur & nauigantes κάμπτειν. Plutarchus, Vtra animantium prudentiora, αἰνιττόμενός τι μᾶλλον καμπτὸν ἀκτωπέον, (id est Glyn. interprete,) Siquam oram procelloſiorem circumire necesse sit. Loquitur autē de anseribus. ‖Κάμπτειν Hesych. ait esse etiam τὸ ἐν τῇ ὠιδῇ ἢ καμπὰς ποιεῖν. ‖Κάμπτειν pro Exorare (vt Latinis Flectere) De sententia deducere. Gregor. in Enc. Mace. ἵνα μὴ δὶς ἔκαμψαν μηδὲ ἐμαλάκισαν, οὐδὲ ἀπλημονῆσαι ἐπέσχον. Thuc. lib. 3, καμφθῆναι ὑμᾶς, καὶ μετανοῆσαι. Plut. Pericle, ὅτι τούτῳ ἔκαμφθης, ἐπιεικὴς μὲν ἐκ φαρμακοῦ τῆς ἔχθρας. Quod alibi ὑπελάθης: vt & Lat. Frangi.

¶ Καμπτὴρ, ῆρος ὁ, Flexus, Curuatura, vt exponitur à Philelpho in hoc Xen. loco, Pæd. 7. circa principium, καταναλῶν ὡς σχεδὸν τὸ καμπτῆρα ἑκατέρωθεν ἐπεπόνητο, οὗ ἐν κάμπτεσθαι αἰτιατὸν τὰ πέρατα. vbi pro eodem ponitur ὑπὸ καμπή. nam sequitur, ὀκνοῦς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα ἡ ὑπὸ καμπὴ τῶν σκελῶν ποιεῖται ‖Καμπτὴρ peculiariter pro meta, quòd in ea flectatur. Poll. lib. 3. cap. 30, περὶ δὲ ὁ κάμπτωσι, τύπα καὶ καμπτήρ. Hinc dicitur, ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος. Schol. Eurip. in Medeam, τὸ γὰρ σώματος τὸ τέλος ἴσασι εἶναι, ὡς τοῦ δρόμου ὁ καμπτήρ.

Καμπτὸς, Flexilis, Flexibilis. at Καμπτικὸς in vulg. lex. exponitur Se inflectens.

C. Εὔκαμπτος, Flexibilis, Qui facilè flecti potest. Cui opponitur Ἄκαμπτος, Inflexibilis, Rigidus. Poniturinterdum metaphoricè, sicut & Rigidus à Latinis. vt apud Plut. Lyc. τὸ σῶμα πρὸς πόνους ἄκαμπτον, Constantia in perferendis laboribus. q.d. Rigiditas.

C. Μονόκαμπτος. q.d. Vnicum inflexum habentes: de pedū digitis dictum, quòd vnico inflexu adducantur, vt Gaza refert ex Aristotele.

C. Ἀσματοκάμπτης, Cantuum siue carminum inflexor, Qui variis carminum flexibus vtitur & quasi anfractibus, vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poetis dictū ab Aristoph. in Nubibus. vbi vide schol. ΕΤ Διθυραμβοκάμπτου καμπὴ, apud eūdē Aristoph. in eadē com. Flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autē de flexu qui fit in cantu molli & fracto.

¶ Κάμψις, Inflexio, Curuatio, seu Curuatura. In vulg. lex. exponitur etiam Suffrago, Poples. AB eadem origine est Καμψὸς, Inflexus, Curuus, καμπύλος, Hesychius. HINC Εὐκαμψία, Flexibilitas: cui opponitur Ἀκαμψία, Inflexibilitas, Rigiditas, apud Aristotel. De gen. anim. lib. 5. ΕΤ Καμψώδυνος ἀκτυλος, in Anth. epigrammatum, Qui cum dolore inflectitur. Vel, Qui dum frequēter iflectitur & curuatur, dolet. Exponitur etiā, Qui dum flectitur ad corripiendos nummos, animus cruciatur habendi cupiditate. ΕΤ Καμψίδρωλες χεῖρ, Pindaro apud Athenæum, Manus celeri inflexu percurrēs citharæ chordas, ex κάμπτω & δρωλος.

¶ Καμπὴ, Idē quod κάμψις, Inflexio, (Flexus, Cic. interpr.)

p.95 lex.) Cic. Curuatio, Curuatura. Plut. in Pol. præc. πλ A λὰ χάσκει ἀλήθειας οὐκ ἔστιν ἐξώσασθαι ἀμήχανον, ἀμὴ δεῖ πρὸς ἄμους κάπους καμπὰς καὶ ἀξιαγώγους. Idem in lib. Vtra anim. prud. ἀμὴ καμπὰς & σφενδόνας κυκλοτερεῖς ὑποπερθούσας. ‖Καμπαί, Flexus & elusiones luctæ, citatur ex Bud. ep. pro λυγισμαί. ‖Καμπή. Articulus. item Nodus, id est flexura, vt digitorum. Item Suffragines. Bud. ex Gaza. ‖Καμπὴ de cantu, vt & κάμπτειν. Aristoph. Nub. Εἰ δέ τις αὐτῷ βωμολοχήσαιτ' ἢ κάμψαι πρὸς καμπὴν, ‖Vocē aliquo modo in cātu inflecteret. Id est, Si fracta & mol li voce ceciniſſet, εἰ κυκλοειδῆ τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν αἰνίσσαιτο, inquit schol. Qui in alium eiusdē comœdiæ locum annotat καμπὰς esse quas musici appellant τροφὰς & αἰ πτερόφους & ἐπῳδούς. Vide suprà Ἀσυμπεκάμπτης & Δυσκολόκαμπτος καμπή.

Κάμπη (retracto in priorem accentu) Eruca, quam Columella hirsutam etiam appellat. Idem scribit lib. 11. cap. 3, Vbi verò apricis regionibus post pluuias noxia incessunt animalia, quæ à nobis appellantur erucæ, Græcè autem κάμπαι nominantur, vel manu colligi debent &c.

Κάμπος δρόμος, Cursus qui nō rectà fit, sed per quosdam flexus, Suidæ & Hesych. Sed hic κάμπιος cum ι habet. ΝΥΣ opponitur Ἀκαμπίας δρόμος, apud Hesych. Cursus qui rectà fit, & flexibus carens. Item ἀκαμπίας δρομεύς, cursor qui flexibus non vtitur. Apud Etymol. autem legitur ἀκάμπος. ΙΤΕΜ Κάμπιμος pro flexibili citatur ex Eurip.

C. Ἀκαμπής, ής, ὁ καὶ ἡ, (& apud Hesychiū. ἄκαμπος etiam) Inflexibilis, Rigidus, ἄκαμπος. Lucianus in Dialogo Mercurii & Solis, χὴ αἰτιᾶσθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν ἡμῖν ποιεῖν τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ψύξεως, Rigidiores fieri equos, id est Rigidiores equorum tibias. vel, Minus flexibiles. Budæus autem ἀκαμπέστερον ἵππον à Luciano vocari scribit contumaciorem, sed locum non adscribens. ΔΙCΙΤΥΝ & Δυσκαμπής, Qui non facilè flectitur. Exponitur etiam Inflexibilis in hoc Plut. loco De primo frigido, ποιεῖ δὲ καὶ τοῦ ἐκ δυσκαμπῶν μυῶν opponitur Εὐκαμπής, Flexibilis, Qui facilè flectitur. ΑΤ Βαθυκαμπής, Longè latéque curuaturam habens, ὁπλὴ πολὺ καμπόμφος, Suid.

C. Καμπισάγμων, Genua curuās. Erinnys ita dicitur quòd peccantium genua curuet, vt ait Hesych. ΕΤ Καμπισάγα atque Καμπισάγγα apud eundem, Quæ membra curuant.

Καμπαλίος, Inflexus, Curuus, Hes.

¶ Καμπύλος, ου, ὁ, Inflexus, Curuus. Vnde καμπύλα τόξα apud Græcos poetas vt apud Lat. curui arcus.

Καμπύλη, Curuus baculus siue retortus quo venatores vtuntur. In vulg. lex. etiam vet.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, Inflexio, Curuitas.

Καμπυλόεις pro καμπύλος, vnde καμπυλόεσσα in form.

Καμπυλιάζειν, Flectere, vel Incuruare, Inflectere. Suid. exponit κάμπτειν & γρίφειν.

C. Προκάμπυλος (pro quo in vulg. lex. σφηκάμπυλος) de plātis dicitur quæ vbi primùm in rectum altius venerint, rursus terram versus inclinant: quæ quum se erexerint, in terram se rursus incurvant. Hæc ex iisdem vulgatis lexicis.

C. Καμπυλόχαλκος, Curuas lineas habens.

C. Καμπυλόῤῥις, Incurvum siue aduncum habens nasum.

C. ΑΝΑκάμπτω, Reflecto. Sed sæpe pass. pro Reflector, cū apud alios tum apud Aristotelem. Sic Philo De mundo, φαῦσαι ἢ ἄκρας ὀπτασίας, αἱ ἀνακάμπτει πάλιν. Apud Themist. De anima lib. 2, pro Reciprocor, Bud. interprete, οὐκ ἀνακάμπτει μοι εἰκὼς εἶδέ ὅτι πάντων ἡ ὄψις ἀμὰ τὸ μὴ ὑγρὸν, ὄψει τῷ πυρὸς τὸ πῦρ ἡ ὄψις ὑγρόν. Sic autē vsi sunt ante Themistium Plato & Aristoteles. ‖Ἀνακάμπτω, pro Reuertor, Redeo, apud Polybium & alios, eo modo quo dicitur ἀναστρέφω. ‖Ἀνακάμπτω, Deflecto & declino de via, apud Cebetē Thebanū, εἰ ἴξω τῆς ἀνελευθέρου ἀνακάμψομαι. Citatur in vulg. lex.

c. 2. Ἀνακάμψεως, ωτος, ἡ, Herba à redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plinius declarat, quum eam magicis herbis annumerans, eius tactu redire amores vel cum odio depositos testatur. Hanc è terra etiam euulsam viuere testatur Hesychius. Ἀνακαμψίρως (nam ita apud eum legitur, non ἀνακάμψιρως) ζωτικὸν πρὸς καὶ ἀφῆς ἀπὸ γῆς ζῇ.

c. 2. Ἀνακαμψίπους, Reflexum flatum habens, Vel (vt in vulg. lex.) Qui reflexis lineis flat. vt is vētus qui κριαίας appellatur. Quibus opponuntur ἀξύπτοοι, qui rectis lineis flant, vt docet Aristot. De mundo. Apud Hesychiū legitur ἀνακαμψίπλοος, & subiungitur, ὁ κριὰς καλούμενος: sed reponendum ἀνακαμψίπνους.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, Reflexio. Item Reciprocatio. Et Reuersio, Reditus. At verò Ἀνάκαμψις τῆς ὁρμῆς, pro vorationis feminis, deprauatè positum pro αἰάκασις, vide in Κάπτω.

c. 2. Ἐπανακάμπτω, Reflector, Reuoluor, seu Reuertor, Redeo, inquit Budæus, citans ex Aristotele in Probl. vbi explanat dictum illorum qui κύκλον τὸ ἀνθρώπινα tradiderunt, ὥστε κἂν αὖτοι πρὸς ἑαυτοὺς ἐπιόντες, καὶ ἴδοιν αὖ τις τὸν ἐξ εἰρμοῦ τάξιν τοιαύτην ὡς πάλιν ἐπανακάμπτειν ὅτι τὸν αὐχένα, καὶ σωτῆρες ποιεῖν. Ibidem dicit ἐπανορθόω eadem significatione p. 62.

c C. ΔΙΑκάμπτω, itidem pro Flecto, Curuo. vnde Διάκαμψις, Inflexio, Curuatio, apud Nazianz.

C. ΕΠΙκάμπτω, idem. Et (vt Flecto à Latinis) interdum sumitur metaphoricè pro Persuadere, & animum alicuius ad voluntatem nostram inclinare, inquit B. Ἐπικάμπτομαι passiuum. vnde participium ὀπικαμμένος, Incurvatus.

Ἐπίκαμψις (pro quo etiam Ἐπικαμπὴ malè in vulg. lex.) Inflexio, Curuatio.

Ἐπίκαμπτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Inflexus, Incurvus.

D Ἐπικάμπιος ξυσις (quæ & ὀπικαμπὴς) vnde ὀπικάμπιον ποιεῖν, Diod. Sic. Aciem incurua facie instruere. qualis est lunæ figura in secunda quadra post coitum. Id fit quū producta acie media reductisque cornibus pugnatur. quali dimicatione vsum esse ad Cannas Annibalē scribit Frontinus. Itē, ὀπικάμπιος ἱππασία, inflexa antica: ὀπικάμπιος ὀπισθία, inflexa postica, Gaza interpr. quia ductis cornibus in partem priorem, in signum se circumagit, flexùmque imitatur. Hæc ex vulg. lex. in quibus additur, Ἔμβολος autem Æliano est acies cuneata, vt ξυὶς ἐν πλαισίῳ, ἢ ἐν πλαγίῳ, acies in laterculi formam, Frontino acies quadrata. Apud Ammonium autem legitur ὀπικαμπὴ τάξιν dici, ἐπὰν τὰ μέσα τῶν πολεμίων ἐμβρίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ὀπίσω τοῦ μέσου μέρους ὄρθια ἐφ' ἑαυτῶν ἔχῃ πλαγίως. Diodorum autem pro eodem λοξὴν τάξιν dicere, in iisdem lex. annotatur.

Ἐπικαμπύλος, idem quod καμπύλος, de quo vide suprà.

C. ΚΑΤΑκάμπτω, Idem quod præcedentia.

C. ΠΕΡΙκάμπτω, Flecto circum, Circumflecto, vt Virg. dixit circumflectere cursus. ΕΤ Περικαμπὴ, pro Circūflexus seu circumflexio, citatur ex Herodoto.

F C. ΣΥΓκάμπτω, Inflecto, Incurvo. A Budæo exponitur etiam Contraho flexuosè, & Conuoluo, apud Platonē. Item partic. συγκαμμένος, Conuolutus in sese & conglobatus, vt fœtus in vtero. Idem citat ex Aristot. in Prob. διὰ τί συγκαμμένον βέλτιον καταπίπτει. ΕΤ Σύγκαμψις, Inflexio, Incurvatio.

C. Ὑποκάμπτω, Flector, Cōuertor, Circumagor, Ambages fugæ implico, vt ceruus, vel lepus fallere quærens. Xen. in Cyneg. διαβαίνουσι ἴσην ὅτι τὰ ῥεύματα, καὶ ὑποκάμπτουσι, καὶ καταδύονται εἰς φάλαγγας. Hæc Bud. qui & ὑποτρέφειν eadem signif. ab eodem dici tradit, p. 612.

G ΓΝΑΜΠΤΩ, pro κάμπτω interdum, (vt etiam deriuatum ab eo tradit Etym.) id est Inflecto, Incurvo. vnde & γναμπτὴν ἄλυσιν, de quo habes paulo post. Vide etiam Ἀναγκάμπτω & Ὑπογκάμπτω. Hanc autem significationē habet in metaphora etiam, sicut quū Latinè dicitur Flectere animum vel inflectere, & à Virgilio, Inflectere sensus. Hinc γναμπτὸν νόημα. Ab Hesychio γάμψαι exponitur itidem πεῖσαι, præcedentibus duabus aliis expositionibus, videlicet κλάσαι & πεῖσαι. An autem κλάσαι in propria, an in metaphorica significatione accipiatur, dubiū esse potest. à Latinis certè Frāgere (quod propria significatione est κλάσαι) cū Flectere metaphorico copulari interdum scimus. vt quum dicit Cicero pro Sylla, Flecti animo atque frangi,

¶ Sed & pro Flectere, id est Flectendo transmittere, citatur ex Apollonio Argonaut. 2, Γάμψας αἰπόλιον πεταμὸν γαμψῶνυξι.

Γναμπτω, Vellico, Discerpo, Lanio. Sophocl. — ἐσπασῶν ἐξ αὐτόχρων ἐγναμπτὶ σὰρκὶ σὰρκὶ ἀπόλαξιν βίον. id est laniabatur. Sunt tamen & qui Deprimebatur exponi posse censeant: quibus non subscribo. Apud Nicand. Theriacis, γναμπτόμενοι schol. exponit ξεόμενοι.

Γναμπτός, ή, όν, Inflexus, Incuruus, vel Flexibilis, & q.d. Curuabilis. vt γναμπτὸς ἐλάτηφιν, Od. λ, v. 369. Vbi Eustath. γναμπτὸν eadem ratione appellari tradit qua alibi κεστὸν: quia κεστάζεται, id est κεντυλᾶται & γαμπτεται, quod est καμπτεται. Apud eundem Homer. Il. λ v. 668, & alibi, — γναμπτῶν μέλεων. Et metaphoricè γναμπτὸν νόημα, apud eundem Homerum, Il. ω, v. 41, Animus qui flecti potest & emolliri oratione.

C. Παλίγναμπτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Retrorsum curuus, Recuruus.

C. Γαμψώνυξ, υχος, ὁ & ἡ, q.d. Curuiunguis, Habens vngues incuruos seu aduncos. A Gaza apud Aristot. vertitur Vncunguis, id est vncos habēs vngues: sed mollius mihi videtur Curuiunguis. Hom. Od. χ, v. 302, αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες αἰόλα κεῖλαι. In vulg. lex. habetur & nominatiuus Γαμψώνυχος. Sequor autem Eustathium, qui à γάμπω deducit, abiecto ν, vt videlicet sit γαμψώνυχες pro γναμψώνυχες. Alioqui videri possit à κάμπω deductum, vt sit γαμψώνυχες quasi καμψώνυχες, mutato κ in γ. vt per mutari duas hasce literas in multis vocibus constat.

C. Ἀ Ν Αγκάμπω, Idem quod γάμπω, Incuruo, Reflecto. Et pass. Ἀναγκάμπτεμαι, Incuruor. vnde Il. γ, αἰγὴ ἀγκάμψῃ δόρυ αἰχμή, Cuspis incuruata est, seu reflexa. Quod exponi etiam posse existimo, Retusa est. quod videlicet non fit absque incuruatione. Hoc αἰγαγάμψῃ (inquit Eust.) δηλοῖ σαφῶς, ὅτι ἀπὸ ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν, ἤγουν σοφιστὶ ἀπὸ τοῦ ἴσπαλιν. At vero Il. ξ, δεσμὸν ἀναγάμψαι, est λῦσαι, nodum soluere. v. 348, Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀναγάμψαι ἄνοικα. Vbi Eustathius hanc reddit istius significationis rationem, quòd vt σωδίνες habet καμπὴν, ita λύσεις ἀναγκάμπτει.

C. Ἐπὶ γάμπω, Intlecto. Exponitur & Intorqueo. ¶ Iliad. β, metaphoricè, — ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λιτομένη, Omnes flexit, id est Omnium animos flexit.

C. Γ ΕΡΙ γάμπω, pro περικάμπω, quod Virgil. Circumflecto, quum dixit Circumflectere cursus.

C. ΥΠΟ γάμπω, q.d. Subflecto, Subincuruo. Vide vt exponat Eustath. in hoc versu 174 Iliad. ω, — ὑπὸ γλωχῖνα γὰρ ἔγναμψας. vbi quidam præpositionem à verbo separat.

¶ Γνάπτω autem (quod & pro γάμπω ponitur) vide post Κνάω.

Γνάθος, ν, ἡ, & Γναθμὸς, οῦ, ὁ, Mala, Maxilla. Præcedere autē existimo γναθμὸς, quo vtitur Homerus, si sequē da sit formatio quam affert Etymol. Quam siquis non probat, is contrà (cum Herodiano grammatico) γναθμὸς à γνάθος fieri dicat, interiecto μ. Volūt autem fieri γνάθος a γνάπτω significante idem quod γάμπτω. at deriuari γνάπτω à κάμπτω dictum est. & ita fiet γναθμὸς siue γνάθος à κάμπτω, sed non immediatè, vt ita loquar. Hom. Od. σ, — χαμαὶ δ' ὀδόντας ἅπαντας Γναθμῶν ἐξελάσειεν. Et apud eūdem Il. π, — γναθμὸν δέξατο χειρί. Apud eundem proci Penelopes rident γναθμοῖς ἀλλοδαποῖσι, Od. υ. q.d. maxillis alienis. Quod prouerbiale dictū mihi videtur optimè respondere plurasi Gall. qua dicitur *se rire à gorge déployée*. id est, ad verbum, Risus non noster, sed quem ab alio mutuati sumus. Vox autem Γνάθος reperitur & ipsa apud veter. script. vt apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, inferior & superior mala. Demetr. Phal. ὅτι Μιδίκης ὁ βασιλεὺς βοιῶ ἔφριψεν ὅλον ὀν γνάθῳ. Apud Lucian. τὰς γνάθους ἀποσχίσειεν. Et in vulg. lex. ὑπεξυρημένος ἢ γνάθον, Subrasus malā. Exponitur & Subrasus mentū. sed perperam. Ibidem, ὑπὸ τὰς γνάθους λᾶας, ad verbum, Malis læuis, id est Malas habens læues. Puto autem vocem Lævis locū hīc habere, quum ita dixerit Tibullus, Cui lævia fulgent ora. Possumus verò (vt opinor) γνάθους interpretari etiam Genas in huiusmodi locis: quum & genis tribuatur barba. sed malas tamen magis propriè & vsitatè dicitur vestire barba quàm genas. In iisdem lex. γνάθου τῶ λευκοῦ, non nominato autore, exprimitur Gena, Bucca, Mandibula. Ab Herodoto (vt tradit Camer.) γνάθος ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum γνάθος pro ipsis dentibus: vt apud Aristoph. in Vespis, ἀλλ' ἴσχε τὴν σὴν γνάθον, Impinge maxillam tuam, pro Impinge dentes tuos. Citatur & γναθμοῖς ex epig. pro morsibus vel lacerationib⁹. Γνάθοι, Buccæ: vt γνάθους φυσᾶν, Buccas inflare, de quo loquendi genere vide paulo pòst in composito φυσίγναθος. ¶ Γνάθος de animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis. Apud Eurip. in Alcestide dicit Admetus de illis Diomedis Thracis equis, Οὐκ ἄνωθεν χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Latini autem dicunt Ori equi frænа inicere. Xenophon De arte eq. τὸν μέσον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἔσω ἐν γνάθου τῷ ἵππῳ τιθέναι. Vide proximè sequens ἐπιγνάθους de equo dictum.

C. Ἐπιγνάθους, ν, ὁ καὶ ἡ, de equo dictum, Qui nō similes habet γνάθους, id est malas (ti de equo dici posset) Xenophō ti (inquit Cam.) est equus ἐπιγνάθους oris contumacis, is plerunque qui habet μαιμώσας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xenoph. dicitur ἄδηκτον τὸν γνάθον ἔχων, vt testatur Bud. in Comm. Idem alibi ἐπιγνάθους ab illo dici scribit Qui in latus vnum dyntaxat flectitur. Cui expositioni huc ex illo subiungit locum, ἱππασίαν δὲ ἐπαγωγὸν τὸν πόλιν καλουμένην. ἐπ' ἀμφοτέρας γὰρ τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθέλει. Ab Etymol. ἐπιγνάθους exponitur ὁ σκληρόστομος. i. ad verbū, ex Ouidio, Durior oris. Sed minimè placet quod ab eodē Etym. post σκληρόστομος subiūgitur, εἶον ὁ ταῖς γνάθοις ὡς μὴ ἰδίαις χρώμενος. Hesych. autē post σκληρόστομος addit, ἀπιστῶν, ὅτι πῶλ ἵππων. At Suidas pro hac signif. dicit tātùm ἐπιγνάθους, ὅτι ἵππου, ἀπιστῶν: subiungens eam quā paulo pòst proferam. Xenoph. De arte eq. ἐπιγνάθοι γὰρ οἱς ἂν πολλὰ οἱ μὲν ἰμάσας τὰς γνάθους ἔχοντες γίγνονται. Idem ibidem, χαλινὸν μὲν, μή ποτε ἄρχῃ τῆς ἰδίας τὸν ἵππον. πῶλον γὰρ ἐπιγνάθους ποιεῖ. ¶ Suidas ac Etymol. addunt & aliā explitionē quam falsissimam esse puto, vt videlicet dicatur etiam ἐπιγνάθους qui vtraque maxilla in comedendo vtitur, ex quo indicetur Insatiabilis. ἄπληστος (inquiunt) καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Certè non video quomodo ἐπιγνάθους idem sonare possit quod ἀκαπρόγναθος.

C. Πλατύγναθος, ν, ὁ καὶ ἡ, Maxillas implens, seu buccas. vt φωνὴς πλατύγναθος, ità magnus vt buccas implere possit.

C. Φυσίγναθος, ν, ὁ καὶ ἡ, Buccas inflans, præ superbia videlicet. pro quo dicitur in prosa absque compositione παὶ γνάθας φυσῶν. vt apud Demosth. De falsa leg. παὶ γνάθας φυσῶν, παὶ ὀφρῦς ἐπαιρόμενος, ἅπερ βαίνων ἐποίουν. Buccas inflans, vel buccas flatu distendens. Apud Horatium autem no præ superbia, sed præ ira Iuppiter ambas inflat buccas. Sic Gallicè dicimus, *Il bouffe*, hominis ira æstuātis gestū exprimentes. Sūt tamen qui φυσίγναθος quoque ad iram referre voluerint, illi Horatiano loco accōmodantes: quod mihi non placet. ¶ Apud Homerum φυσίγναθος nomē est ranæ, in opusculo quod inscribitur Batrachomyomachia.

Γναθόω, ῶ, Cædo in malas, seu maxillas. nam γναθοῦν Hesychius exponit εἰς γνάθους τύπτειν. Est autem γναθοῦν à γνάθος ita deductum, vt si à maxilla verbum Maxillare formaremus.

Γνάθων, ωνος, ὁ, Parasitus, vt inquit Hesych. Sic à bucca formatūr Latini bucconem, sed pro stolido, vt apud Plautum exponitur: vbi scribit, Bardi, blēni, buccones. Ego γνάθωνα existimo dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα τῆς γνάθους: vt quendam ex huiusmodi hominum numero loquentem inducit Antiphanes apud Athenæum lib. 1, Μακάριος ὁ βίος, φησὶ μὲ ἀεὶ χαιρὸν τινὸν εὑρίσκων, ὡς μάσημα τῆς γνάθους ἔχω. Eo autem lubentius hanc significationis vocabuli γνάθων rationem reddo, quòd videam respondere nomini ψωμολόχῃ, quo itidem parasitus indicatur, vt vides apud Athen. lib. 6, vbi & verbum ψωμολοχεύων. Sed & ipsum κόλαξ à κόλον significante ἔδην deductum putatur. Quod autem ad illud loquendi genus attinet, μάσημα τῆς γνάθους ἔχω, memini me & alia eiusdem generis in comicis ab Athenæo citatis obseruare. Huc porro pertinet illud Euripidis in Autolyco priore, apud eūdem Athenæū lib. 16, Γνάθου τι δοῦλος ἡδύος θ' ἥδιστ' ἀνήρ.

Γνάθων proprium etiam nomen cuiuſdam obſonatoris Siculi, vt in vulg.lex.ex Plut.annotatur. Γναθωνίδης, patronymicum, apud Suidam. Γνάθαινα mulier dicta à Γνάθων, vt à γάιτων dicitur γαίτωνα, & à πάτταλος πατταλεύω. Eſt autem meretricis nomen apud Athenæum.

ΚΑΝΘΟΣ, ου, ὁ, Oculi angulus, Hirquus. Ariſtoeles, οἷς αἱ ὄψεις αἱ κανθοὶ μακραὶ, κακοήθους σημεῖον. Hinc noſtrum Canus, pro quouis angulo.

Καυθὸς, Ferrum quo rotæ vinciũtur. Καυθοὶ (inquit B.) Ea quæ orbile cingunt. Perſ.ſat.5. — quanuis temone ſub vno Vertentem ſeſe fruſtra ſectabere canthum. Ego Fabii interpretationem poſui, qui & Afrum ſeu Hiſpanum vocabulum eſſe tradit, ita ſcribẽs. Barbariſmũ pluribus modis accipimus: vnum in gente, quale ſit ſiquis Afrum vel Hiſpanum Latinæ orationi nomen inſerat: vt ferrum quo rotæ vinciuntur, dici ſoleat canthus. quanquam eo tanquam recepto vtitur Perſius.

C. Εἰσανθίδες & Ἐπανθίδες, Canthorum radices. Pollux lib.2, τὰ ἰκαπρόθεν τῆς βλεφάρου ἄκρα, καυθοὶ ὧν αἱ ῥίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ὑπανθίδες. Meminit & Gal.4 περὶ τόπων. c ¶Eſt ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte naſcentis. Εἰσανθὶς (inquit Gorr.) propriè quidem dicitur oculorum angulus: inde verò eius etiam morbo inditum nomen eſt, & ſignificat tuberculum quod in angulo minore naſcitur, carne naturaliter excreſcente, & palpebras haud facilè diduci patitur. Id ſicut aliquando &c. In vulg. lex. annotatur ex Ægineta, ἐγκανθὶς eſſe quũ maioris anguli ſeu cãthi caruncula excreſcit iuſto amplius, & ad nares protuberat. Id quod præcipuè patiuntur οἱ θαλασσουργοί.

ΚΑΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, Aſinus. Καύθων, ωνος, Suid. Euſt. d Sic Anthol. epigr.2, Νῶϊ λιβυστὶς καὶ ὀχούμενος, ἀντ' ὀνοπώλων. Ibidem, Ἦν ἄρα καὶ καυθωνι τύχη χαλεπὴ πὴ ἰδεῖν. vbi per καύθωνας videntur generaliter ſignificari iumenta, vt dicat iumenta non minus obnoxia eſſe fortunæ ſecundæ & aduerſæ quàm homines.

Καύθων pro καύθαρος apud Ariſtoph. in Pace, Ἥνυχε κάνθων πρίμα καύθων.

Καυθὶς, Aſella, Heſychio, ὀνίσκη, ὄνος.

Καυθήλιος ὄνος, vel Καυθήλης ſine adiectione, Aſinus præ- e grandis, vel ſimpliciter Aſinus. Xenoph. ἀνὴρ β. τ, οἷος ἦν φωνίεντων loquens, οἱ δὲ πεζόδρομοι ὑπὸ βάθους οὐκ ἐκπωτῶνται, ὡς ὑπὸ ὄνοι καυθήλοι. qui locus affertur à Suida, poſtquam dixit καυθήλιον eſſe ὄνον μέγαν. Malè autem & à ſchol. Ariſtoph. affertur in Veſpis, exponendo καυθηλίοις à nominatiuo καυθήλια, de quo mox dicam. Dicitur & Καυθήλιος, non adiecto nomine ὄνος. vt apud Lucianum, οὐδὲ δῶ τινος ἀποδύσαντος τὼ λεοντῶ, ὡς φασὶ τὸν ἡμίονον καυθήλιον ὄν. Vide Cãtherius in Lat.lex. ¶Sæpe etiã metaphoricè ponitur καυθήλιος pro bardo ſeu ſtolido. Καυθήλιος, inquit Suidas, βραδὺς νοῆσαι. & ita accipitur in illo loco Luciani.

Καυθήλια, Clitellæ. Ariſtoph. Veſpis, Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', εἰκὸ ἀποδοῦναί βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτῶν τῆς καυθηλίους Vbi malè ſchol. καυθηλίοις, ὄνοις μεγάλοις, tanquam à καυθήλιος. Qui tamen error & in vulg.lex. ſeruatus fuit. in quibus tamen annotatur etiam, καυθήλια eſſe onera aſinorum; apud Heſych. σκήματα τῆς ὄνου: & munimenta quæ equorum centunculis circumponuntur. Præterea καυθήλιον apud Strabonem videri ſignificare ciſtam. Idẽ Heſychius vult καυθήλια dici quædam etiam ligna incurua in puppi. qui fortaſſe locus occaſionem præbuit vulg.lexicorum conſarcinatoribus καυθήλιος exponendi etiam Curuus.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, Scarabeus. Dictus ἀπὸ τοῦ καύθαρα, quòd ex ſtercore καύθαρος (id eſt aſini) naſcatur. At Suidas ἀπὸ τοῦ καύθαρα & τοῦ ἀείρω deriuat, vt ſit καύθαρος quaſi καύθειρος. ita enim repono apud illum, ἀπὸ τοῦ καύθαρα καὶ τοῦ ἀείρω, τουτέστι τὸ σπέρμα· καύθαρός τις ὤν. Vide & alias deductiones apud eum. Ariſtoph. ſic orditur comœdiam inſcriptam Pacem, Ἀλλ', ἄνθρωπε μαίνεσαι ὃς ἔχεις πτερύγιον. vbi ſcholiaſtes, καύθαρος δὲ εἶδος ζώου ἀπὸ τοῦ πλάσαι τὸ μέγεθος.

C. Καυθαρολέθρος, Thraciæ loc⁹ ſcarabeis exitioſus. q.d. Scarabeorum pernicies.

C. Ἡλιοκάνθαρος, Solaris ſcarabeus Tertulliano, (vt ſcribitur in vulg.lex.) non is qui à Nigidio lucanus appellatur, ſed is qui κοπρεὺς ab Hippocrate vocatus eſt: q.d. fimarius, quòd è fimo ingentes pilas auerſis pedibus volutet. Alexand. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος διαπαίων τὰς πόρπας ζοπτας. Vide Plin.lib.11.cap.28, & lib.30.cap.11.

Καυθηλίζειν apud Atticos, Tremere, vt ſcribit Ammonius.

Καυθηλὶς, pro καύθαρος, Scarabeus qui frumenta erodit. Nicander in Alexiphar. καυθηλίδος σπορέως meminit: vbi ſchol. καυθηλίδας eſſe tradit τὰ κοπροφόρα καὶ αὐτόφυτα ζῶα, τοὺς λεγομένους καυθάρους. Theoph. De hiſt.plãt.lib.8.cap. 9, διαγίνεται μὲν ὁ καυθηλὶς ἐν τῇ πυρῷ. Pro quibus Plinius habet, Eſt & cantharis dictus ſcarabeus paruus, frumenta erodens. ¶Heſychio καυθηλὶς eſt χρυσοειδὴς ἰχθύς, & ζῳύφιον λυμαντικὸν σίτου καὶ ἀμπέλου καὶ κάπρου.

Καυθηλίδες alia ſignif. ſunt animalia parua, varia, luteis lineis quas in pennis tranſuerſas habent, promiſcóque corpore: craſſæ, ac blattarum more pinguiculæ. Huiuſmodi autem præſtãtiſſimæ ſunt ad medicinam. Hæc Gorræus. Vulg.lexica remittunt ad Hippocr. περὶ γυναικείης φύσιος, & librũ 4 De diæta in morb.acutis: itẽ ad Dioſcoridem lib.6. & 2, cap.54: necnon ad Plinium lib.29.cap.4.

¶Καύθαρος, Cantharus, poculi genus, quo Liberum patrẽ vſum ferunt. Plin.lib.33.cap.11, C. Marius poſt victoriã Cimbricam cantharis potaſſe Liberi patris exemplo traditur. Ex Ariſtoph. citatur καύθαρος Ναξιουργής. ¶Καύθαρος, Piſcis quidã litoralis, Scarabe⁹ itidẽ dictus à Gaza apud Ariſtot. lib.8 anim. At Georg. Valla in Eth. eiuſdẽ Ariſtot. crabronem vertit, vt habent vulg. lex. ¶Καύθαρος portus cuiuſdã Athenienſis nomen, ἔστιμα λιμένος Ἀθήνησιν, inquit Suidas. In vulg.lex. ex Ariſtoph. citatur καυθάρου λιμένι. Apud Heſych. legitur καυθάρων. ¶Καύθαρος, Nota in lingua Apidis bouis, vt in iiſdem ſcribitur, ex Herodoti lib.3. Ab aliis nodus vocatur ex Plinio, lib.8, cap.46.

ΚΑΝΝΗ, vel Καίνα, Storea, ψιάθος, vt exponit Euſtathius. Apud Heſychium quoque legitur, καίναι, ψιάθοι. Ariſtoph. Veſpis, Κἀν μή τι σοὶ δοκῶ παρὰ τὰς καίνας ἐρίσαι, μοῦ' ἀπαρῶ. vbi indem ψιάθους interpr. ſchol. id eſt ſtoreas, ſeu tegetes, aut mattas. At Pollux καίαι vno in loco habet cum vnico ν, in illo etiam Ariſtophanis verſu. (ſcribit autem, καίαι τὸ ὁπὸ καλάμων πλέγμα, ῥᾶπες πύες ἐσιν.) in altero autem καίνα. imò verò duobus diuerſis locis hanc ſcripturã habet, vt in Καννιστοποιὸς docebo. Certè vnico ν ſcriptum, conueniret melius cum Hebræa voce קנה Kaneh, calamum ſignificante: à qua originem habere manifeſtum eſt.

Καίναθρον, Currus ex ſtorea contextus, videlicet ἀπὸ τῆς καίνης. Euſtathius tamen hinc quidem deriuari, ſed partõ quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. vide p.1344. Vide & Heſych. apud quem καίναθρα legitur vnico ν, quum tamen & ipſe manifeſtè ἀπὸ τῆς καίνης deducat. Pro hac autem deductione facit (ni fallor) hic locus Ouidii, Faſt.lib.6, — plauſtréque morantes Suſtulit: in plauſtro ſcirpea matta fuit. In vulg.lex. exponitur currus viminibus connexus, perperam poſito καίαθρα pro καίαθρον, quum ſubiungatur ex Xenophonte (quem & Euſtath. ibi citat) ὅτι πολιτικοῦ καίαθρα κατῆρε εἰς Δημήτρας. Apud Heſych. tamẽ legitur, Καίαθρα ἐρεικίδια ἢ ἄμαξα πλέγματα ἔχουσα. In iiſdem affertur ex Plut. in Ageſilao, καίαθρα ἢ ἐπίδικα καλοῦσι ξύλινα γενικῶς & παραλάφους ἐν οἷς παίζοντες πολλοὶ παῖδες ἐν ταῖς πομπαῖς. Quæ verba confer cũ iis quæ ab Heſychio ſuper hac re ſcribuntur.

C. Καννιστοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui ſtoreas ſeu tegetes conficit. Pollux lib.10.cap.47, poſtquã dixit καίνα eſſe πεπλεγμένον (dixerat autem & cap.38 eiuſdem libri, πλεκτὰ δὲ καὶ ψιάθοι ἐν τοῖς οἰκετικοῖς, διὸ καὶ καίνων πωλῶν) addit, paucis interiectis, τὸν μὲν τὰ ξύλινα πλέγματα, καννιστοποιὸν Γραικοὶ καλοῦσιν. Animaduerte autem ſcribi καίνα cum ν his duobus in locis, quum alibi vnico ſcriptum ſit, vt ſuprà admonui.

ΚΑΝΗ, ης, ἡ, Idem quod καίνη, ſequendo Suidam. nãi καίνης, ου, eſt ψιάθης. Sed apud ſchol. Ariſtoph. vnde ſumpſit, legitur καίνης.

Καίνης, ητος, ὁ, Canistrum, vel Calathus, vt quidam interpr. in hoc Plut. loco, in Solone, μικρὸν καίνητα πυκνότερον μιξάντα. ΗΙΝC & Καινήτιον diminut. idem quod καινίσκιον, (id est paruum canistrum) inquit Pollux: qui tamen καίνητα aliter accipit, videlicet pro λάνοις.

Καίνον, & Καναῦν, idem quod καίνης, Canistrum, Cista. Est autem frequens apud Homerum hæc vox καίνον, exponiturque non solùm Canistrum, sed & Lanx. Od. ρ, Ἄρτον τ' οὖλον ἐλὼν ἀξεστάμενος ἐκ καναοῖο, Καὶ κρέα. Odyss. γ, — πίρνη δ' ἴσχεν οὐλὰς Ἐν καναῷ. Ath. 1, πανηγυρῶν παρεσκευάσθαι καίνον καὶ πρόπολα. Apud eundē lib. 4, καίνα ξύλινα καὶ κάνα. Eustath. p. 1402 vasa quædam lignea suo etiam tempore καίνα & προπολώματα vocata scribit. | Dixit & Καίνεον Homerus, Od. ι. | Καναῦν autem contractum vsurpant frequentius prosæ scriptores. Thucyd. lib. 6, pag 215, ἐπιχειλίαντες ἐπὶ τὸν καναοῦν οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος πίνουσι. Et in plurali καναᾶ, καναῶν, καναῖς. Athen. 4, ὅπου χαλκοῦν καναοῦν. Idem in 1, παρατίθεντο δὲ οἱ μὲν ἄρτους ἐν ταῖς καναίς. | Citatur & Καναῖν datiu⁹ ex Dionys. Alex. quod fuerit tāquā à καναῖς. | Ex Hippocrate quoque γυναικ. lib. 2. citatur Καίνεον, sed pro ollæ operculo.

C. Καιηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Canistrum gerens. q.d. Canistrifer. Erant autem καιηφόροι puellæ nubiles (& quidem genere nobili natæ) quæ hoc ipso Dianæ fidem faciebant se virginitatis pertæsas esse, & exautorari cupere. Vide Paus. Suid. & schol. Theocriti. ΗΙΝC Καιηφορεῖν, Canistrum ferre, καιηφόρον esse. Plut. in Amat. narrat. ἔμελλε γὰρ ὦ Διὶ τῷ βασιλεῖ καιηφορεῖν.

Καίτιον, ου, τὸ, diminut. à καίσον, Paruum canistrum. τὰ δὲ καίτια ἐν ἄπασι χρυσᾶ, apud Ath. Pollux, τὸ δὲ τοῦ καίτιον, καίτιον ἐκάλουν.

¶ Καίασγον & Κάισγον, apud Pollucem, idem quod καίνης, siue καναοῦν, Canistrum. quod Latini hinc parua cum mutatione deduxerunt. Hesychius καίασγον esse ait nō solùm καναοῦν, sed etiam πρόχλιον & ὄσφαγον: atque adeo καναοῦν postremo loco ponit. Vide & in proximè sequētibus verbis.

Καταξαι & Ἐκκαταξαι, inquit Pollux, pro ἀκκενῶσαι (id est euacuare seu exinanire) vel ἀκκιῶσαι (id est ebibere) dicta sunt ἀπὸ τοῦ καισγον. Eius enim verba sunt, τὸ ἐξήντλησα καὶ ἐκένωσα, φωναῖς τισὶς ἀπαιόσαις τῇ δουλῶσαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀκκενῶσαι ἢ ἀκκιῶσαι, καταξαι λέγουσι καὶ ἐκκαταξαι. Sic Gall. puiser à vase dicto puisoir.) At Eust. videtur contrà καίασγον deducere ab ἴσταναάσσω, p. 1402, quod exponit Infūdere vinū.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ, & Καίναβις quoque in vulg. lex. Athen. lib. 5, καίναβις ἡ ἐκ κανναβεως ὑφαινομένη στολή. Reperitur autem & apud Herodotum κάνναβις, lib. 4, vbi scribit apud Scythas eam nasci lino simillimam, præter quàm crassitudine ac magnitudine. ex qua eos vestes cōficere. ΗΙΝC Καννάβινος, Cannabeus, Ex cannabe factus. Vel, Cannabem referens. In vulg. autem lex. ex epigr. affertur καννάβινος κρόμβος. ΗΙΝC & Καννακίζειν, quod vide apud Hesychium.

Καίναβις apud Pollucem scriptum est vnico ν, ἡ κάνναβις ἢ (inquit) ὁμοίως ἔστι λόγου. sic autem apud eum καίναι etiam scribi vnico ν, antè admonui. Cæterùm ab illo nomine deduci κάνναβις, alicui verisimile sit quòd vtrunque ad πλέγμασι sit accommodatum.

¶ Καίναβοι, lignum tenue cui fictores cerā vel gypsum vel linum circumlinunt: vnde & καναβεῖν per metaphoram vocantur hómines graciles & macilenti, Poll. & Hesychius. ΗΙΝC Καναβίνος, quod adiectiuum esse videtur (nisi fortè καναβίνους potius scribendum est) vt καναβίνους καρούς apud Hesychium, οἵ (inquit) χλωρὰν καὶ αἱμορραγοῦσαν ἔχουσι τὴν ὄψιν. vbi quanuis eius exēplaria καρούς habeant pro eo quod apud Pollucem est πολλούς, minimè tamen deprauata esse putandum est, vt in vulg. lex. scribitur. Inuenitur autem & in Anthol. epigr. lib. 2 καναβίνον, in hoc versu, Ἀπαλόσαρκος χἠ γῆς ἔφυσα τὸ καναβίνον. vbi alii καναβίνου cum ν, à cannabe deducentes. Sed quum de gracili & macilento seu frigoso homine loquatur, aptè referetur ad illam significationem metaphoricam ἡ κάναβος, quam ex Polluce modò protuli.

Καναβοί, Fontes riuo multiplici sparsi, Gaza in vulg. lex. Aristot. De gener. animal. lib. 2, ὅτι δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες ἄρχονται φέρονται ἐν τῇ καναβοῦ χώρᾳ ἐν τῇ

ζωῇ. Idē De hist. anim. lib. 3, αἱ μὲν γὰρ φλέβες ὡς εἰπεῖν ἐν ταῖς χαροπίσιν καναβοῦς τὸ τῆς σώματος ἔχουσι χρῶμα πᾶσαι, ὅτιπερ ἐστὶ τὸ τῆς σφύρας μελανόμενον πάντα τὸν ἄλλον φαίνεσθαι πάμφαιον. Quos locos protuli integros vt videat lector an aptiorem interpretationem excogitare possit. Budæus dicit venas riuorum modo diductas: quod vox καναβοῦς per se significare non potest.

ΚΑΝΩΝ, όνος, ὁ, Regula, Norma. (Est propriè, vt tradit scholiastes Aristoph: quod est supra erutinam, & æquilibrium seu æquamentum facit: Examen, inquit Bud. Meminit & Pollux huius significationis. Illud autē annotat Aristoph. schol. in hūc eius versum in Ran. Ἐγὼ καινόν γε κἀρίσιον ἐγὼ τὸν ἀγχιστῖνον.) Æschin. ὡς ἐφ' ὁ τὸν πλησίον, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα ἐφεστῶτα. Nicarch. Epigr. lib. 2, — γέγονεν δ' ὀρθότερος κανών. Sic autem & Lucianus κανόνα ὀρθὸν dixit, in lib. De hist. scribenda, τὸν κανόνα τῶν ἀρχαίων ποιησάμενος, ὡσπερ γὰρ δόξαν αὐτῶν ὑφὲξ ἕξει). Passim autem & alibi metaphoricè vsurpatur. Antipho in oratione aduersus Leocratem, ὅσα γὰρ πρὸς ἀλλήλους συμβάσεων νόμοι τοῖς διάφοροι, ῥᾴδιον τοῦτο ὦ κρατῆρι χρωμένους, τὸ λέγειν τοῖς ἀδικουμένοις, id est, Ad hanc normam iudiciū dirigentes. Et cum aliis nominibus sæpe copulatur: vt quum dicitur κανὼν καὶ πάθημα à Luciano: item κανὼν καὶ γνώμων ab eodem, in Hermot. ἀπλοῦν χρὴ τὸν κανόνα ἔχειν καὶ γνώμονα τὸν ὀρθὸν ἀρετῆς βίου. Quæ copulauit & Synesius, sicut & κανὼν καὶ κριτήριον, quæ itidem à Plutarcho coniunguntur. | Apud Ciceronem κανὼν exponitur à quibusdam διορθωτής, id est emendator. vbi scribit Tyroni, Tu qui κανὼν esse soles scriptorū meorū. At ego posse quidem ex consequenti vocem κανὼν ita intelligi fateor: sed malim, retinendo significationem vocis Græcæ, exponere, Tu ad cuius iudiciūm, tāquam ad certissimam regulam, scripta mea soleo exigere. Sic κανόνα picturæ narrat Plinius vocatam quandam Polycleti tabellam, quam pictores sibi veluti pro artis suæ norma proponerent. Ita enim lib. 34, cap. 8, Fecit & quem κανόνα artifices vocant, lineamēta artis ex eo petentes velut à lege quadam. Sic denique κανόνες artium, regulæ ex quarum obseruatione artes ipsæ constitutæ discuntur. vt κανόνες grammatices, Præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquēndi dingenda sit. De deriuatione autem huius vocis κανὼν mox dicam.

Κανὼν, Calamus circa quem textores fila inuoluunt, vt scribit autor breuium scholiorum in Homerum, in hunc eius locum, Iliad. ϕ, — ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἰσόπαλον στήσῃσι κανὼν, ἔριον δ' ἐλάσασα μάλα λεπτόν τε περόωσα, ἀΐσσῃ δ' ἴκελος Σπερχειῷ. In quem locum vide quæ ab Eustathio annotentur, pag. 1318. Is certè fatetur se ex eo quod traditū sit κανόνα esse κάλαμον μίτων, non posse certò iudicare quod sit illud instrumentum. Fortasse illud est quod hodie canette vocant textores. Cæterùm hæc expositio vocis κανὼν (pro calamo talem vel talem vsum præbēte) credibilem nobis reddere potest illius deriuationem à nomine καία (nam & vnico ν scriptum inueniri docui) præsertim si nō solùm quid hoc significet, sed & quid declaret vox Hebraica קנה Kaneh (vnde καία deriuatum esse docui) consideremus. Ob hanc certè causam κανὼν eo literarum genere non scripsi quibus cætera primitiua soleo. Fateor tamen & Etymologicum suam deductionem afferre, sed quæ (nisi fallor) ridiculè subtilis ac planè futilis nugatoriáque habenda est: sicut & bona pars earum quæ ab illo referuntur. Scribit enim, Κανὼν ἔστι τὸ κάρφος τὸ κάτω, ὁ παρὰ λέξιν κάτιον ζητήματα. Quomodo autem hoc fabrili κανόνι conuenire posset, à cuius significatione cæteras omnes sumptas esse fatēdum est? Sed ad reliquas huius vocis significationes venio. | Κανόνες, Virgulæ quibus clypeos tenebant, vt in vulgatis lexicis exponuntur hæc schol. Homeri verba, ῥάβδους αἷς ἐκράτουν αἱ σκυτίδες, in hunc illius versum, Il. ν, Ἀσπὶς δὲ Νεστορέη, τὴν ῥα σφιν πλόος ἦεν ἰδεῖν, Πάντοσε χρυσείῃσι βεβύσσωται, κανόνες τε σκυτίδες. vbi & ipse Eustathius tradit ex veterum sententia, esse ῥάβδους αἰσυφορίας τῆς σκυτίδος. quippe quum nondum inuenta essent ὄχανα, id est αἱ δι' ἱμάντων περάσεις. Hesychius scribit, αἱ τῆς σκυτίδος ῥάβδοι αἷς ἐπὶ τὸν ὁ τυμπανιστὴς ἐξ-

κάνδα. Κανόνας (inquit Beza) puto vocatos lora scuti, quòd ita essent collocati vt ipsum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites grauaret. ¶Κανὼν (inquit Bud.) Palus, Lignũ erectũ. Chrysostomus in epistolã ad Ephesios, pag. 173, κανόνας vocat clathros cauearum in quibus feræ inclusæ sunt. ¶Κανὼν τῆς κλίνης pro columna lecti, in vulg. lex. ex lib. Iudith citatur. ¶In iisdem affertur ex Epigr. κανόνες αὐλῶν pro Regulæ organorum, id est tabellæ quæ digitis percutiuntur.

A

Κανὼν, Mensura saltus, μέτρον τῆ πηδήματος, Poll. Sic autem Paulus 2 ad Cor. cap. 10, v. 15, κανόνα vocauit (vt docet Beza) assignatam sibi certam veluti arui Dominici mensuram aut portionem, in qua excolenda laboraret: translatione ab agrimensoribus sumpta. Nec sim pliciter mensuram, sed quam Dominus velut ad regulam exegerit. Est enim hic κανὼν non regula, sed spatiũ quod ad regulam admensum est. Sic autem & proximè sequente versu vtitur. Vulg. interpr. tamen & Erasm. reddiderunt regulam. Ad hunc autem locum pertinere videtur illa vocis κανὼν significatio quam Spartianus ei tribuit, quum canonẽ frumẽtariũ dicit: ita vocans (vt censet idem Beza) certam distribuẽdi populo frumenti rationẽ. Ego tale quid sonare nobis existimo nostrum *reglé* (à regula deriuatũ, q.d. regulatum) cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc, *au ordinaire bien reglé*. Huc referendam existimo & illam vocabuli κανὼν significationem qua pro tributo ordinario & fixo ponitur. vt quum dicit Asconius Pedianus tria fuisse apud antiquos pẽsitationum genera, canonem, oblationem, indictionem.

B

Κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur (vt chronica Eusebii) Bud. ex Plutarcho in Solone. Quidãm interpretantur Annales canones appellati. Κανόνες χρονικοὶ (inquit Cælius Rhod.) in quibus temporum ratio tractabatur. Rectius & plenius Beza (meo iudicio) κανόνας χρονικούς, (quales sunt Eusebii) interpretatur supputationem temporum quæ omnium historiarũ sit veluti norma. Paulùm autem diuerso sensu dicũtur κανόνες eiusdem Eusebii quibus quid Euãgelistæ inter se commune, quid item proprium habeant, ostenditur.

C

¶Κανὼν apud ecclesiasticos quoque scriptores (præsertim recentiores) significationes quinque peculiares habet, quas ita sigillatim Theodorus Beza meo rogatu exposuit. Κανὼν regula & norma disciplinæ siue politiæ ecclesiasticæ, vt est Apostolicis primùm παράδοσις, deinde synodis legitimis descripta. vnde & κανόνες vocãtur cõstitutiones his de rebus factæ. Inter quas primũ locum obtinent ψευδεπίγραφοι Apostolorũ canones. quos διατάξεις τῶν ἁγίων ἀποστόλων Clemens inscribit. Interdũ copulantur hæc duo διατυπώσεις & κανόνες, cũ alibi, tum in Græca concilii Niceni historia. Ab hac autẽ κανόνος significatione ius canonicũ (quod vocant) nomen inuenit. ¶Κανὼν pro sacrorũ librorum catalogo (vt multis locis nominat Eusebius) quorũ inuiolabilis est autoritas, & ad quos, veluti certissimam normã, exigẽda sunt omnis Christianæ religionis dogmata. vt in canone Apostolico 85 hãc inscriptionẽ habent quædã editiones, τῶν ἁγίων βιβλίων κανών. Qui huius vocis vsus inuenitur, in synopsi diuinæ scripturæ Athanasio attributa. vbi & κανονικὰ βιβλία vocantur libri ea comprehensi. ¶Κανὼν, ὁ κλῆρος τῶν ἁγίων. Laodic. syn. can. 24, id est catalogus eorum qui ecclesiis in quocunquè munere seruiebant. quorũ alios vocabant clericos generali nomine, vt Apostol. can. 25, 31, 85: & 1 Cõstant. synodi can. 6. (& horũ rursus alii ὑπηρετικοὶ vocabantur: puta episcopi, presbyteri & diaconi: quos ordines postea maiores vocarũt) alios verò, clericos speciali nomine, vt animaduertere licet ex Apostol. canone 17, & Laodic. syn. can. 24. 27, 30, & aliis nõnullis: cæteros autẽ sic à laicis distinguebant: vt non essent quidẽ ἐν κλήρῳ καταριθμημένοι, quoniã χειροτονίαν nõ habebant, vt loquitur 2. canõ Chalced. synodi (qui etiam dicuntur οἱ ἐν ὁκλησιαστικῷ τάγματι, eiusdẽ syn. can. 6, & καταλεγμένοι, can. 10, & εἰς ὁκλησίαν πλοκῶμενος can. 10) sed illa generali appellatione dicerẽtur ἐν τῷ κανόνι ἐγκαταλέγεσθαι, vt Nic. syn. can. 19. & οἱ τῷ κανόνι: Chalced. syn. can. 2. Inter quos numerantur etiã ὑποτακτικοὶ, ἀναγνῶσται, ψαλτῳδοὶ, & alii eiusmodi. ¶Κανὼν λειτουργίας à quibusdam Græcis theologis & Latinis recentioribus dici cœpit certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. ¶Κανὼν pro fidelium episcoporum & præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur. Cuius consuetudinis aliqua vestigia in Græcæ & Latinæ liturgiæ canone adhuc retinentur. Hunc autẽ olim etiã morẽ fuisse, ex quorũdam veterũ theologorũ scriptis liquidò cõstat: & ex recentioribus scriptoribus Nicephorus præsertim verbis multis explicat lib. 14. cap. 25 & 26: vbi contẽtionem illam narrat de Chrysostomi nomine in mysticas tabulas referendo. Inde factum arbitror vt canonizati dicti sint quorũ memoria publico Ecclesiæ consensu celebrabatur: vnde orta tandem diuorũ inuocatio. Porro κανὼν ideo pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma & regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

D

Κανονικὸς, ὴ, ὸν, q.d. Regularis, Regulæ consentaneus. ¶Gell. lib. 16. caput 18 sic orditur, Partes quædã geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet: pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur, qua musici vt fundamẽto artis suæ vtuntur. Et paulo pòst, Κανονικὴ autem lõgitudines & altitudines vocis emetitur. Longior mensura vocis, ῥυθμὸς dicitur: altior, melos. Est & alia species κανονικῆς quæ appellatur μετρικὴ: per quam syllabarum longarum & breuium & mediocrium iunctura & modus congruens cum principiis geometriæ aurium mẽsura examinatur. Hæc Gellius, qui verbo Examinatur vim Græcæ vocis exprimit, quum κανόνα propriè Examen trutinæ significare dictum sit. Cæl. Rhod. lib. 5, c. 11, Vt prætereantur (inquit) quæ Gellius scribit, Musicæ studiosos, aut harmonicos dicimus aut canonicos. Harmonicos nuncupamus eos qui auribus cõtribuunt autoritatis plus quàm rationi: cuiusmodi fuisse Aristoxeni confectatores nouimus: canonicos autem, qui rationis persequuntur examen.

Κανονικαὶ autem apud quosdã ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, id est in illud Ecclesiæ albũ relati: siue qui canonẽ, id est dimensum, ex ecclesiastico ærario accipiebant. quod hodie præbendam appellant. ¶Κανονικοὶ episcopi, Legitimè & secundum canones electi, 1 Constant. synodi canone 6. Κανονικὰ βιβλία (de quibus & suprà dictum est in κανὼν) libri sacri, in canonem relati, cum alibi, tũ Laodic. synodi can. vltimo. Quibus ibidem opponuntur ἐξωκανόνια βιβλία, quorum duo sunt genera. quidam enim libri sunt simpliciter ἀπόκρυφοι, qui sic leguntur vt nullũ tamen dogma ex iis constituatur, sed potius ad illorum canonicorũ amussim exigantur: aliorum verò lectione vt falsitatis plenis, prorsus iterdicitur: sicut ex synodis & veterum patrum scriptis colligitur.

Κανονικῶς, aduerb. (q.d. Regulariter) Secundum regulam & normam. Exponitur Ritè in vulg. lex.

Κανόνιον, ν, τὸ, Lignum cui in nauibus cataphractis tabulæ incumbunt. Pollux lib. 1, cap. 9, περὶ καταφράκτου πλοίου loquens, τὰ ξύλα ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ὀπίσωνται, κανόνια καὶ παθμίδες. ¶Κανόνιον quoduis genus tractatus, seu operis, aut libri. Vide Suidã. ¶Cæl. Rhodig. (nescio quem sequens autorem) Canonium verò obiter esse videtur sacris viris destinatus locus ac canonicè viuentibus.

Κανονίας, ου, ὁ, & in plur. Κανονίαι, apud Hippocr. Quibus ventres velut ad regulam exacti & directi sunt. Gal. interprete, ὀρθοὶ καὶ εὐτονοκοιλίοις τοῖς γαστρώσι. quibus opponũtur Ventriosi à Plauto, & Ventrosi à Plinio. sicut & huiusmodi ventri opponitur planus venter ab Ouidio. Ita vulg. lex. Sed ego εὐτονοκοιλίοις lego in illa Galeni interpretatione: quum illa habeant εὐτονοκοιλίοις. Vt verò εὐτονοκοιλίοις hìc legere malo, sic apud eundem Galenum σκληροκοιλίης est expositum εὐτονοκοιλίους. Commodè autem reddi posse existimo εὐτονοκοιλίοις τοῖς γαστρώσι, quibus substrictus est vẽter. Sed hoc prætereà sciendũ est, perperam κανονίαι legi in vulg. exempl. nõ ipsius Galeni solùm, sed Erotiani etiam, qui κανονίαι ab Epicle

explicari dicit μακροὶ & κόμωδυς: quum potius figuli- A centur hoc nomine οἱ ὀφθοὶ καὶ λεπτοί. Gorræus quoque τῆ καινίᾳ mētionē facit,nō τῆ καινίᾳ. cui tamē nō assen tior: præsertim quū huic lectioni non illi assentiantur veteres etiam codices,& in ipsis vulg. edit.ponatur in ordine syllabæ καν non syllabæ κακ, videlicet posit κακ. Adde quòd ὀφθὸς optimè conuenit καινόν,vt in præ cedentibus docui:& nominatim ex illo Nicarchi loco, γέγονε δ' ὀφθὸς καινός, de quopiā cui mira quadam chirurgia gibbus erat ademptus.

Καινὶς,ίδος, ἡ, Instrumentum quo vtuntur qui eleganter B scribunt.ὀργανεῖον καλιγραφικὸν,inquit Suidas.Existimo autem esse instrumentum quo diriguntur versus.

Καινίζω,Ad regulam dirigo,Ad normam examino.Item Artis præceptis adstringo.Bud.exponit etiam Cōcinno & Modulor. Aristot. Ethic.2, cap.3, καινιζόμεθα δὴ καὶ πρὸς ἕξεις. Dionys. Long. καινίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγῃ. ‖Grammatici quidam vocem aliquam καινίζεσθαι dixerunt pro Formari.

Καινίζομαι, vnde καινόϊσμα, Constitutū est & à iure positum,in Pand.vt inquit Bud.subiungēs & ex Theo dorito Eccles.hist.lib.1,εἰ δέ πᾶλλο ἀκαινίσθη καὶ ἰδιόμα τόσθω,αὐτὸς παρὼν αἰσθοῖτο. In vulg. lex. citatur ex 16 cano ne cōcilii Chalcedonēsis κεκαινισμένα συνόδοις, constitu ta cōcilia,& per canones instituta.Sed mal:m Cōcilia ca nonum autoritate approbata.Hanc autem signif. verbi καινίζεσθαι manare puto à nomine καινὸν, vel potius plurali num.καινά, pro illa significatione quam habe re dixi in quibusdam Ecclesiasticis scriptis.

C Ἀκαινότομος, ν, ὁ καὶ ἡ, vt ἀκαινότομα βιβλία, Libri non rece pti in numerum eorum quos vno corpore comprehē sos κανόνα vocant. Vide suprà καινοτομὰ βιβλία.

ΚΆΠΡΟΣ Aper. Dicitur etiam ὁ ἄγριος,& à poe tis σύαγρος. Ab Homero sæpe & κάπριος appellatur, vt paulo pòst docebo. Est tamen κάπρος quoque illi,sicut poetis eo posterioribus,vsitatum. vt Iliadis ρ, — κύντατα ἰοπλόκοιο θεοῖο Βαλιδῶν ἀΐξουσι κατ' οὔρεα δηρητῆρα. Hesiod.in Aspide, Οἷός τ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χλωρὸς δρυμὸς ἀνθεῖ Κάπρος χαυλιόδων. Xenoph. Pæd. 2, ὅτι σαφῶς ὁ κάπρος ὀδόντα παίει. Alicubi autem Homerus σῦς cum κάπρος coniungit, & quidem illud huic præfigens,vt Il.ρ,Οὔτε συὸς κάπροιο λοώφρονος. Sic Il. ι,Ἢ συὸς ἀγρίοιο. Vbi animaduertendum est poni genus, deinde speciem.at quum dicitur ἄγριος βοὸς, species ante genus ponitur ‖ Κάπρος pro domestico quoque por co apud Hesiodum,vt in vulg.lex.ann. Ego autem inuenio κάπρον non pro quouis domestico porco,sed pro eo qui castratus non sit, atque adeo pro eo quem ver rem Latini vocant. Anstophanes grammaticus apud Eustathium,τῶν συῶν (inquit) οἱ μὲν πλείους καὶ ὑφορμαί, κάπροι δὲ οἱ δι' ἡσυχίας αὐτῶν, σίαλοι,&c. Hom. Od.λ, Ἀρτιὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ὀπιβώσιον κάπρον.

Κάπρος,nomen piscis qui apud Argiuos celebris e rat:vnde ille cuiusdam comici versus, Ἐξ Ἄργους γλαυκίσκον,ἐξ Ἄργους κάπρον,Eustath.853. Hunc videtur Hes. putauisse φάγρον alio nomine appellari.In vulg.lex. an not.ex Aristotele,κάπρον esse piscē in Acheloo fluuio vocalē.Citatur & Athen.lib.7. ‖ Κάπρος est etiā mor bus quo laborant apes,vt scribit Hesych. ‖ Κάπρος, Membrum genitale viri.Suid.

C.Καπροφάγος, ν, ὁ καὶ ἡ, Aprinorus. Cognomentum Dia- a næ apud Samios,teste Hes.

Κάπραινα, ης, ἡ, Libidinosa. Nam ab Hesychio exponitur καπαφρὴς,quod significat interdum καπαφρὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Confirmat autem meam expositionē quod ab Ælio Dionysio scriptum legimus, κάπραινα γυνὴ, ἡ ἐπιχαίνουσα πρὸς μίξεις.

Κάπραι eidem Hesychio sunt αἰσχρουργίαι,id est libidinosa facta vel dicta.

Καπρόω, ῶ, Subo.Nam vt illud à Græcis, ita hoc à La- tinis de sue dicitur quæ prurit libidine.id est ἔχει πρὸς τὴν ἐχθρὰν ὁρμητικῶς, vt loquentem Aristotelem mox in Καπρίαις audiemus. Καπρᾶν propriè (vt scripsit Ælius Dionysius,τὸ ὁρμᾶσθαι κάπρου τινῶν: sicut ταυρᾶν, τὸ ταύρου ἐπιβαίνειν τῇ βοΐ. ‖ Transfertur καπρᾶν ad mulieres. Aristoph.Pluto,Γραὸς καπρώσης ἐστὶ φύσις ἀκρατοῦς. ‖ In vulg.lex.habetur etiam Καπρῶσαι à Καπρόω.

Καπρίζω, Idem, teste Eustathio, qui à καπρᾶν vult de duci καπριζεῖν, cæterorum mentionem non faciens, videlicet τῷ καπριᾶν & τῷ καπρίζειν,quæ hìc sequuntur.

Καπρίζω,apud Aristotelem,id significare testatur Bud.

Καπριάω eadē sign.apud eundē Aristot.Histor.anim.lib. 7,καὶ αἱ μῆς δὲ ὅταν ἔχωσι πρὸς τὴν ἐχείαν ὁρμητικῶς, ὁ καλεῖ ται καπριᾶν. Nisi fortè legendum est ibi καπρᾶν. Sic au tem & ταυριᾶν de tauris dici putant,eadem significatio ne qua ταυρᾶν paulo antè à me positum. At de equis dici volunt ἱππιάσειν, Lat. Equire: de canibus σκυλᾶν, Lat. Catullire.

Κάπριος,ν,ὁ, Aper,pro κάπρος, apud Homerum aliquo- ties.Est autem κάπριος præcedentis κάπρος ἀφαίρεσιν, vt αἰπόλος est τῆ αἰπόλιος,& μειλίχος est τῆ μειλίχιος,&c.Ab Homero interdum ponitur solū, sicut & κάπρος: interdum adiuncto nomine σῦς, quemadmodum & cum κάπρος,vt paulo antè docui.Iliad.λ,Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κυνῶν θαλεροί τ' αἰζηοὶ ἕποντο. Idem Il.ρ,Σύων δὲ δὴ θρασυμάχων σὺ ὄπαλλε φίλων ὑὸν ἠδὲ Καπρίων. Sic σῦς κάπρος ab eo dici docui paulo antè. c

Κάπριος pro rostro nauis accipere mihi videtur Herodo tus,(inquit Budæus)vbi scribit,ἐξ ἧς τῶν καπρίους ἐχου σῶν τὰς πρῴρας ἀκροστόλια εἶναι.

Κάπρεια, Saltatio quædam in armis fieri solita.Hes.

Καπρίαι, Carnes in genitali cameli prominentes. Vide Suidam.

Καπείσιος, ν, ὁ, Piscis nomen, qui & Mys appellatur. A- then.lib.8,καπείσιος καλεῖται μῦς καὶ μῆς,βρομιώδης δ' ὁ ἰχθὺς ὁ καπρός. A Plinio quoque Mys vocatur.

D ΚΆΠΤΩ, Comedo, vel Auidè Comedo, & velut me ingurgitando. Nam Eustathius duo bus in locis κάπτω exponit simpliciter ἐσθίω,in vno χανδὸν ἐσθίω. A Suida quoq; & Hesych.& Etymol.κάπτω ex ponitur simpliciter ἐσθίω.Est autem χανδὸν ἐσθίω propriè Ore hiante comedo:sed quia ita solent qui auidè come dunt,exponitur etiam Auidè comedo. B.κάπτειν esse scribit Mordicus petere,Ore hiāti rapere. ‖ Inter dum etiam Mordeo.vnde quod Aristot.dicit apud A thenæū,πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει (pro quo κάπτων in nonnullis exempl.κάπτει)vertit Plin.lib.10,cap.46, Por phyrio solus morsu bibit. E

Κάπτις, Voratio.Item Morsus,vt à Gaza exponitur.

Κάμμακα & Καμμακίδες, edulia quædam Laconica,apud Athenæum & Hesych. de quibus vide in Ψαιστά.

C. ΑΝΑκάπτω, Deuoro. Budæus ex Herodoto,αἱ δ' ἰατρίνναι αἱματαίσι τὸν θυμὸν ἀναπτοῦσι τὸ θορόν. Vtitur & Aristoteles. HINC Ἀνάκαπτις, Deuoratio, apud eundem, De gen.anim.lib. 2,cap.5,pro quo malè in quibusdam cod.αἰάκαμπτις. In vulg.lexicis Ἀναπάπτει exponitur αἰαφαγεῖν & αἰασρόφαι quarum expos.prior mendosa est, posterior falsa.nam pro αἰαφαγεῖν legendum est καταφαγεῖν: at αἰασρόφαι non est expositio τῷ αἰανάπτει,sed τῷ αἰανάμπτει. F

C. ΕΠΙκάπτω, ε τ comp.2, Ἐπικάπτω apud Aristophanem illud idem significant,videlicet Voro. Aristoph.in Pa ce,ὦλλον ὠνίκαπτε κεκυλίσθαι πᾶν πόδῶν. Eustath.tamen p. 1481 affert αἰνίκαπτε ex Aristoph.non ὠνίκαπτε. Idē comi cus Equit. ἴχνευον,ἐπίσκοπον λαβὼν ἕδος. pro καταφαγεῖν. ‖ Alexis apud Athenæum lib.10,— ὁ δ' ἐνίκάπτας πάρεμ εἰς τὸν γνάθον. quod Gall.diceretur *Le fourrant dedans*, quod verbum vsurpamus & de cibo quem ori auidè indimus & quasi ingurgitantium se more. Sed γνάθον alicui fortasse non immeritò suspectum fuerit.

Ἔγκαφος, ν, ὁ, Buccella, Bolus, Frustulum. Ἔμψυχος. Eupolis a pud Suidam & Eustath. Οὐ γὰρ λέγεται πᾶν ἔμψυχον ἔγκα φος. Suidas exponit τὸ ἐγκάμψαν,& addit, ἔστι τὸ ἐγκάπτειν, videlicet τὸ μετὰ ἐγκάμψεως φαγεῖν.

C. ΥΠΟκάπτω, Præuoro, Præripio & Deglutio, Bud.ex A ristot. Vide C.p.613.

ΚΆΠΗ, ης, ἡ, Præsepe, Præsepium, φάτνη. Hom.Odyss. ο, v.40,de equis loquēs, Καὶ νῦν μὲν κατέδησαν ἐφ' ἵππιον κάπῃσιν. vbi Eustathius ἀπὸ τοῦ κάπτω deducens,quod significat χανδὸν ἐσθίω (quū alibi tradat posse & à κάπος deriuari significante πόσιμα, vt sit κάπη quasi ἡ καπαστικὴ μάνη ἵππων ἢ πλήρωμα φάτνης: & alicubi etiam à κάπτω siue κάπτω deriuet,eandem rationem appellationis reddēs).

additum esse ait ἐκπώματα vt distinguerentur ἀπὸ τῶν βοείων. Vnde discimus κάπηλον esse etiam boum. Mihi autē magis prior placet derivatio.

C. Παυσικάπη, ης, ἡ, q.d. Cessare faciens esum seu vorationem. Instrumentum erat (vt tradit Ælius Dionysius) rotæ simile, per quod iumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum & de instrumento quo impediebātur homines ne manus ori admouere possent. Ex quibus Dionysii verbis colligit Eustathius παυσικάπην dictam ὡς παύουσα τὴν κάπην, ἤγουν τὸ ἐσθίειν. Ego verbali vsus sum in declarando huius nominis etymo, propter præcedentia hæc verba Cessare faciens. Suid. quoque tam de iumentis quàm de hominibus dictum tradit, iisdem verbis vtens. At Hesychius hominibus duntaxat tribuit: Pollux autē hominibus tantummodo, & quidem restringens hāc appellationem ad οἰκέτας τοὺς ἔνδον ἐργαζομένους, quibus circumponi ait solitum illud instrumentum ὑφ' ᾧ μὴ κάπειν τὴν ἄλφιτον. ¶ At verò idem Pollux lib. 10, cap. 15, παυσικάδα habet, in Aldina etiam editione, vbi tamen non dubito quin reponendum sit παυσικάπην. Addit autem, vocatam & καρδοπῖον: afferens tamen locum in quo καρδόπιον legitur ex Aristoph. Heroibus, Ἢ καρδόπιον ἐξεπαγὴ τὴν ἀοχέα. sed medosse meo iudicio pro καρδοπίῳ. Hic enim si reponas καρδοπίῳ, & conueniet cum eo quod dixit καρδοπῖον, & stabit versus, qui alioqui claudicat. Suspicor autem καρδοπῖον iocosè appellatum fuisse illud instrumentum, quod quum edere prohiberet, faceret vt panis in arca seruaretur. Hesychius verò habet Καρδόπιον, τὸ καρδόπου τὸ πῶμα.

C. Ὁμοκάπης, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem præsepe habens. Aristot. Pol. 1, non procul ab initio, ἢ μὲ ἐωῦ εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνουσία καινωνία καθ' φύσιν, οἵας ἔστιν, οὓς Χαρώνδας μὲ καλεῖ ὁμοσπύους, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρὴς ὁμοκάπους. Affertur tamen & alia lectio, videlicet ὁμηκάπους: vt dicti sint ὁμόκαποι τᾶ quam Ad eundem fumum degentes, & ex consequenti, Eodem foco vtentes. Sed non dubito quin ὁμοκάπους vera sit lectio: vt videlicet dicantur ὁμόκαποι qui eodem vtuntur præsepi, i. eadem mensa (pro ὁμοδάπιοι) eadē catachresi qua dixit Horatius, — non qui certum præsepe teneret.

¶ Κάπηλος, ου, ὁ, Caupo, Institor. A quibusdam Propola exponitur. Αὐτοπῶλαι (inquit Bud. nescio vnde sumens) Qui suos redditus in patria vendunt: (nam ita ille redditus per dd scribendum censuit) κάπηλος autem ὁ ἀπὸ τῶν αὐτοπώλου ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. Plato De repub. lib. 2, scribit καπήλους dici eos qui in foro ad vēdendum & emendum operam suam locent, (ita enim interpretor hæc illius verba, ὅτις ἐκεῖ ὠνίῳ τε καὶ πράσει διακονοῦντας) sed referēdo ad ciuitate. (q.d. eos quorum opera ciuitas hac in re vtitur. vel, Quos huic ministerio adhibet) at ἐμπόρους, eos qui vrbes peruagētur. Xenoph. Pæd. 4, πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόροις ὅ, τι ἔχοι ἕκαστος φέρειν. Suidas & Etymol. volunt καπήλους generaliter dici qui aliquid vendant. Quibus non subscribo, quum talis expositio ἀπὸ τοῦ ἐμπόρων eos nō distinguat. Cōtrà optimè omniū Hesych. (meo iudicio) voce μεταφράτης exponit quā mihi nō videor interpretari cōmodius posse quàm nostrate vocabulo *renemeur*. Rectè idem Hesych. subiungit, ὁ τὰ ἐκ τῶν καπήλων περιαιρῶν, ad etymologiam respiciens. Ridiculè contrà Etymol. postquam dixit κάπηλον esse μαπάδολον & οἰνοπώλην, addit dici ἀπὸ τοῦ χέειν τὸν πηλὸν, ἤγουν τὸν οἶνον. Quibus verbis affuta sunt alia tanquam hanc deductionem reprehendentia, quæ & apud Suidam habentur. Sed hic rursum (aut quicunque est illorum autor) κάπηλον esse negat eum etiā qui vinum vendit. πότερ δὲ (inquit) ὁ τὸν καπήλῳ οἶνος ἐγγίνεται ἢ ὃ ἔπρα ὅτι οἰνοπώλης, ἢ ἕτερόν ἐστι κάπηλος. Sed quanuis hoc subiungat, postquam negauit πηλὸν esse οἶνον, paulo tamen antè dixerat καπηλὶς esse vocatam ἀπὸ τοῦ καινοῦσιν τὸν πηλόν. πηλὸν autem esse οἶνον: vnde & ἄμπελον nomen accepisse. Tanta est horū lexicographorum inconstantia. Ego verò quanuis hanc etymologiam improbem (vti dixi) non tamen probo quod negat κάπηλον esse etiam οἰνοπώλην. Nam vt omittam hæc quæ à Polluce scribuntur, κάπηλοι δὲ οὐμὸ

νον οἱ μαπαδολῆς, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον περιαιροῦντες. οἷον καὶ Σοφοκλῆς ὁ Πλάτων κάπηλον ὠνόμασεν, ἐπειδὴ αὐτὸν ἐπ' οἰνοπρασίᾳ: & quod καπηλεύειν dicit ἴδιον esse τοῦ τὸν οἶνον περιαιροῦντος: vt, inquam, hæc omittam, apud classicos certe autores non pauca extant huius significationis exempla. Sed omnium aptissima sunt apud Lucianū, quibus contentus ero: in Hermot. quidam rogat, ἦλθε πέρι οἶνον ἐμπρίω σοφίς; cui quum alter respōdisset, Et sæpe quidem: subiungit ille, ἆρ' ἐωῦ σὲ μισεῖς ἅπαντα, ὃ κύκλῳ ὡς ἐν τῇ πόλει καπήλους, λοιμώδεις, καὶ ἀδολεσχᾶν καὶ αἰτιᾶσθαι τοὺς οἴνους; Et paulo pòst adduntur quæ ad illud Pollucis περιαιροῦντες pertinent, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὡς καὶ οἱ καπηλοι, περασάμενοί γε οἱ πολλοὶ καὶ δολιώτατοι καὶ κακομαχώτατοι. Ex cuius loci cum illo Pollucis collatione περιαιρεῖν οἶνον accipio pro eo quod Gallicè dicitur *brouiller le vin*. adeo vt κάπηλοι vocari etiam possint *brouillons de vin*. Vide Suidam in Καπηλικῶς. Huc autem pertinet illud Martialis, Non potes vt cupias, vendere caupo merum. Denique καπήλων nomine vini quoque venditores comprehendi, aduersus Etymologistēn & Suidam, idoneis argumentis probasse mihi videor. ¶ Κάπηλοι metaphoricè pro adulterato fraude quadam cauponaria (vt de illis δολιώτατος modò dixit Luc.) ex Æschylo affertur vbi dicit κάπηλα πιχρήματα.

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, Caupona, accipiendo pro ea quæ cauponariam exercet. Vtitur Aristoph.

C. Καπηλεδύτης, vide post Καπηλεῖον.

C. Βιβλιοκάπηλος, Librorum propola. Luc.

C. Ἱματιοκάπηλος, Vestimentorum propola. A quibusdam Vestiarius ex Vlpiano redditur. Luc. pag. 103, καὶ τὸ ληφθὲν, ὅδε κεκτημένος φιλεῖ τὸ ἱματιοκαπήλιον. Gall. *Frippier*.

C. Παλιγκάπηλος, Qui à caupone emit, deinde vendit. Ita malo: quia sequendo vulgatas expositiones, nihil differret παλιγκάπηλος à κάπηλος. Est enim κάπηλος qui à mercatore emit quod postea vendat. Demosthenes in Aristog. εἰ δὲ κάπηλος ὅτι πονηρὸς, καὶ παλιγκάπηλος. Vide & Παλιγκαπηλεύω post Καπηλεύω.

C. Σιτοκάπηλος, Frumenti propola, qui vulgò reuenditor.

‡ C. Χειροκάπηλος, apud Greg. Naz. Qui Christum caponatur: quasi ὁ καπηλεύων τὸν Χριστὸν. id est Qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur.

Καπηλικὸς, κὴ, κὸν, Cauponarius, Ad cauponem pertinens. vt καπηλικὰ μέτρα Epigr. lib. 1. Et ὀνόματα ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ pro vilibus & triuialibus. vt Gallicè *Mots de tauerne*. Καπηλικὴ apud Aristotelem (subaudi τέχνη) Cauponaria ars, altera species χρηματιστικῆς. ¶ Καπηλικὸν pro eo cui cauponaria quædam impostura subest. Item de homine: vt καπηλικὸς τὴν διάνοιαν apud Gregorium, Qui fraudulenta est mente, cauponum more. quos & Horatius duobus huc pertinentibus titulis insignit, perfidos & malignos appellans. ET Καπηλικῶς, Cauponariè, seu Cauponatoriè. Apud Aristophanem Pluto, καπηλικῶς ἔχειν exponitur Cauponum seu institorū more quæstum facere: sed ego malim Cauponaria seu institoria fraudulentia vti: Vel potius, Fraudulentis institorum artibus instructam esse. Dicitur enim de vetula cerussata. Pro eodem dicitur καπηλείαν ἐσκῦφθαι.

Καπηλεύω, Cauponor, Cauponariam exerceo. Propriè (vt paulo antè ex Polluce docui) de vini venditoribus. ¶ Sed καπηλεύω, sæpe metaphoricè ponitur, vt ab Ennio Cauponari, quum dixit Non cauponantes bellum, eodem modo quo dixerat quidam Græcus tragicus (Æschylus, ni fallor) καπηλεύειν μάχῃ. At Herodianus contrà hoc verbum dixit de pace, lib. 6, καπηλεύειν εἰρήνῃ, addens genitiuum χρυσίου: quod Politianus vertit Auro pacem cauponari. Budæus autem Vendere interpretatur. Idem καπηλεύειν τὰς δίκας interpr. Cauponari vel Nundinari. Exponitur etiā Auarè & sordidè ius dicere. Et apud Herodot. καπηλεύειν πάντα τὰ πρήγματα, Res omnes quæstui habere. Rursum autem Bud. apud Philostr. τὴν σοφίαν καπηλεύειν reddit Philosophiā lucro profitiuere. quæ interpr. mihi valde placet. Eodem autē modo Plato dixit τὰ μαθήματα καπηλεύειν,

in Protag. τὰ μαθήματα ἐξεύροντες καὶ πόλεις καὶ τοὺς λεωΐνας καὶ καπηλεύοντας. Quin & apud Paulum 2 ad Corinth.cap.2,in fine,καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, Cauponātes ſermonē Dei,pro Callidè & nō ſyncerè tractātes, ſed turpe lucrum ex eo venantes, ſeu ad ſuam auaritiam eo abutentes. Vetus interpr.reddidit Adulterantes. Inuenitur & paſſiuum Καπηλεύομαι. vt legitur de Democrito,eum dixiſſe, τὸν ἄνθρωπον ἔχειν τὴν ἡδονὴν ἐμοὶ τὸ δοῦναι πιεῖν καὶ ἀληθεύειν, ὅταν τὸ δοῦναι πιεῖν μὴ καπηλεύηται. id eſt(inquit Budæus) quum ſordidè non fit & nummariè, ac nundinabundè. Et Κεκαπηλευμένος pro κεκιβδηλευμένος, Adulteratus, inquit idem. HVIC opponitur Ἀκαπήλευτος, vt ἀκαπήλευτος γνώμη, Syncerus animus. ITEM comp. Ἐκκαπηλεύω, ET Καπηλεύω (pro quo perperam in vulg. lexicis Καπηλεύω) pro Adulrero cauponum more. Heſych. ὀυκαπηλεύειν exponit δολοῦν.

Καπηλεία,ας,ἡ,Cauponatio. Exponitur etiam Ars cauponaria,& Ars inſtitoria. ſed pro hac ſignificatione dicitur potius καπηλικὴ, ſubaud.τέχνη. at καπηλεία eſt ipſa cauponandi actio. Poteſt tamen & hoc pro illo ſumi. καπηλείας τοίνυν μηδεὶς πωλείτω ex Platone De legibus affertur,pro Hæc vendendo nemo cauponationem exerceat,vel cauponariam artem.Et καπηλείαν αἰσχρὰν φορεῖν νῦν dicuntur fucatæ mulieres, quæ videlicet faciem quadam velut cauponaria arte adulteratam habent. Quod Ariſtoph.καπηλικὸν ἔχειν appellat,vt antea docui.

Καπηλεῖον,ου,τὸ,Caupona,Popina.Syneſ.epiſt.32, ὁπόσαι παιδὸς ἐν ταλίᾳ καὶ κυβοις καὶ καπηλείοις καὶ ἑταίραις. Hermipp.apud Pollucem ὁ καπηλείου φορέσας πίνειν dicit de eo qui bibit præſentem pecuniā cauponi non numerans.

Κάπω, Inuſitatū eſt thema Spiro, Flo. VNDE κέκαφα, φησὶν ὁ Ὅμηρος apud Hom.deriuant quidam grammatici.& κάπος πρᾶσπνεῦμα,id eſt Flatus. vnde καπόω, ex quo ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπωσαν apud eundem poetam. Alii tamen à Καπῶ deducunt,vt mox docebo.Sed κᾶπος Etymolog.& Euſtath.à κάπος deducit, quod ſit à κάπω.

Verbi Καπῶ(inquit Euſtath.pag.595)vel Κάπω,præt. eſt κέκαφα, ex quo in præſens tranſeunte fit Καφῶ,καφόω, cuius participium Ionicum per ε, κεκαφηώς. Et alibi ex Herodiano ſcribit analogiam poſcere κεκαπώς. Affert autem ex aliis & hanc deriuationem, Καπῶ,καπόω, vnde Ionicè κεκαπώς & mutata tenui in aſpiratam, κεκαφηώς. Vtitur autem Homerus Il. ε, Αὖθις δ' αἰμαδιόων ἐπὶ φῶτας ἔβαλε δῖον Βορέας Ζαὴς ὀπταλέουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Vbi Euſtathius ſuſpicatur additum κακῶς, quòd κεκαφηότα per ſe ſignificet duntaxat πεπνευκότα addito autē aduerbio κακῶς,ſignificare ὀλεπνευκότα. Verū tam ſubtilis expoſitionis nulla ab Etymol.Heſych.Suida fit mentio:ſed explicant κεκαφηότα per ſe,ὀλεπνευκότα.

Κάπος,Flatus,Etymologiſtæ, Heſychio, Suidæ. Ponitur autem ET Κάφος ab Euſtath. & Etymologiſte, vnde & κεκαφηότα ambo deducunt (diuerſam videlicet à ſuperiore ſententiam ſequentes.) At iidem κᾶπος non à κάπος,ſed à κάπτω deriuant. Ego tamen non magis huius quàm illius vllum exemplum prolatum eſſe comperio, ac reuera in his, vt aliis multis,ludere grammaticos exiſtimo. SED Κάπος præterea habetur apud Heſychium pro eadem ſignificatione. ET Καπόω hinc deducit:(quod alii à Κάπος) vnde Ἀπεκαπώ apud Homerum Iliad. χ, — ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπωσεν,id eſt Efflauit animam.vt Καπόω ſit Flo,Ἀπεκαπόω ſit Efflo.

ΚΑΠΝΟΣ, Fumus .vt Homerus Odyſſ.α, — ἱμάσθη καὶ καπνὸν ὀπωπήσειεν τοκῆας Ἧς γαίης. Dicitur καπνὸς ἀφανίζεσθαι, euaneſcere, à Plutarcho,vbi inuidiam fumo comparat.

C.Καπνοδόκη ET Καπνοδόχον, ITEM Καπνοδοχεῖον, q.d.Fumi receptaculum.Caminus.Hieron.Fumarium hac ſignificatione dicit. Apud Herodotum legitur Καπνοδόκη cum κ.

C.Καπνοσκοπτής, q.d.Fumi olfactor,pro homine ſordido & præparco.παροιμιακῶς ὁ φειδωλός,Euſt.

C.Καπύλιον, in Cicilia vocabatur Reſina ſponte profluens,aliis κηκίδιτης,Lacedæmoniis φερεπόρπης dicta. Fortaſſe autem ita eam vocarunt à fumo quem edit igni admota:vel(quod eſt probabilius)quia liquidis omnibus reſinis liquidior calidior tenuiórq; eſt, proindéque ad oleum magis accedit. Differt ab oleo quòd Aetius lib.1 καπνίαν nominat.Gorr.

C. Ἄκαπνος,Fumo carens, Fumum non emittens.vt ἄκαπνα ξύλα.Et θυσίαι ἄκαπνοι, ſacrificia fumo carentia: & ex conſequenti In quibus nihil adoletur. AT Δύσκαπνος,Fumum moleſtum habens.vt δύσκαπνα ξύλα,Theophraſtus,De hiſtoria plantarum lib.5,cap.vlt. Exponitur δύσκαπνος & ſimpliciter Fumoſus.

Καπνώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Fumoſus,Fumidus.Gal.καπνώδη & λιγνώδη copulat. ET Καπνὸς idem apud Nic.in Ther. de cedro,— καπνὸν ἄγῃ καὶ φύξιμον εὐδιόωντι.

Κάπη Ariſtoph.idem quod καπνοδόχη ſuprà.

Καπνία,Fuligo.Item Vappa.Ex ſchol.Ariſtoph.

Καπνίας,ου,ὁ,(q.d.fumoſus)Lapis quidam ex iaſpidum genere, ita dictus quòd tanquam fumo denigratus ſit. Dioſc.5.Aetius ait eſſe ſpeciem iaſpidis lapidis,qui valde turbido colore ſit.

Καπνιάω,Fumigo. Apoll. Arg.2,— μελισσάων σμῆνος μάλα καπνιόωσι.Fumigant,Fumo infeſtant.

C Καπνίζω,Fumum excito,apud Homerum. Et ex conſequenti Ignem accendo.vt Iliad.β,Κάπνισσάν τε χύτλιάς καὶ δεῖπνον ἕλοντο. Item, Infumo, Fumigo,Fumo inficio & denigro. Et paſſ.Καπνίζομαι, Fumigor, Infumor. Item pro In fumum euaneſco,in vulg. lex. HINC Κάπνισις ET Κάπνισμα,Infumatio,vel Fumatio,Gaza. Et in Epigr.Κάπνισμα,Incenſum thus. ET Καπνιστός, Fumigatus.Apud Athenæum autē καπνιστὰ ἱερὰ κρία, vide lib.4. At Καπνιστὸν ἔλαιον, (q.d. Suffumigabile oleum)eſt olei genus ex pleriſque aromatis & oleo præparati, ita vt aromata ignem concipientia fumo ſuo ſubiectum ipſis oleum imbuant, vimque ſuam in eo relinquant.Huius conficiendi rationem docuit Aetius lib.1.Hæc Gorr. ET comp.Ἀνακαπνίζω, ITEM Ὑπακαπνίζω, itidem pro Fumigo, Suffio, Suffumigo. HINC Ἀνακαπνισμός,apud medicos (vt in v.l.) Quum rei ſuffitæ nidor per infundibulum imbibitur,vel per arundinem fumus hauſtus & deuoratus excipitur.Vide Plinium lib.26,cap.6,ex Dioſcoride lib.3, c.126, hac voce Ἀνακαπνισμὸς vtentis. ET Ὑπακαπνισμός pro eodem.

Καπνίον,Paruus fumus.q.d.Fumulus.in v.l.

ΚΗΠΟΣ,ου,ὁ,Hortus. Homerus Odyſſ.η, Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον Athenæus lib.1, καὶ ὁ τῆς κήπου χαριέστερος βοτάνης οἱονεὶ μέλιτα ἐπάνω ἐπάγων ἐπιφέρει. Idem teſtatur Panormitin Siciliæ totam vocatam fuiſſe κῆπον quoniā plena erat δένδρων ἡμέρων. quod cum illo Homerico κῆπος πολυδένδρεος conuenit. Eſt tamen κῆπος non ſolùm τὸ δένδρων,ſed & λαχάνων, vt ſcribit Suidas,& oſtendit ille Athenæi locus. Cæterùm de huius nominis etymo à κάπτω ſeu κάπος, conſentiunt, Etymologiſtes, Euſtath. Heſych. Cuius verba ſunt, κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα· καὶ κῆπος, ὁ εὐπνευστούμενος καὶ ἀλώσιμος τόπος.

Κῆπος, Pecten, Pubes muliebris. vt apud Laertium Theodorus Cyrenaicus irridens Stilponem qui diceret Mineruam deam eſſe,dicit,πόθεν δέ ποτ' ἦλθε τὸν Στίλπωνα; ἢ αἰσθόμενος αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; id eſt (Bud.interpr.) Nūquid eius ventrali ſublato ipſius pubē aſpexit? Quidam autem Fœmineos hortos ex Ouidii Metamorph. proferunt in fine 10 libri: ſed ibi fœmineos artus(non hortos)omnia & excuſa & ſcripta exempl. habēt, quæ videre potui. plurima autē videre mihi contigit. At carm. obſcœnorum autor ad hanc ſignific. alluſiſſe videri poteſt. HINC Μαινόκηπος, Furioſe libidinoſa. ἡ περὶ μίξεις μανικὴ,Euſtath.

Κῆπος,Tonſuræ quoddam genus,de qua Pollux,Heſych.& Suid. item Euſtath. qui etiam exponit κατὰ τὸ ἐπὶ τῶν ἐχόντων ex Ælio Dionyſ. ET Κηπαίμας,apud comicos,Qui eo tonſuræ genere tonderetur.Euſt. ‖Κῆπος, Animal ſimiæ ſimile.Heſych. ‖Κῆπος,Vrbs quædam apud Boſporum.Suid.

C.Κηπουρὸς ET Κηπουρὸς, Hortulanus,Olitor: quaſi κήπου ὥραν habens, id eſt Horti curam habens, ſeu gerens. Apud Platonem Minoe, κηπουροὶ eſſe dicuntur οἱ περὶ κήπων ἱερὰ σπέρματα καὶ νόμιμα. HINC Κηπουρικὸς, Ad hortulanum pertinens. ITEM Κη-

πυρίου, pol, Hortum colo. Vide sequens Κηπεύω.

Κηπαῖος, Hortensis. vt σμίλαξ κηπαία, Smilax hortensis, Ruell. apud Dioscor.

Κηπεύω, Hortum colo, vel In horto colo, aut excolo. Exponitur & In horto sero. (nos itidē à κῆπος, i. hortus, dicimus iardiner) Theophylactus in Epist. περὶ ἀκυρείτους φασὶ Ἐμβραὶ κηπεύειν, οἱονεὶ σπείρειν τὰ μὴ πρέποντα, In suis hortis colunt. Et pass. Κηπευόμενα dicuntur plantæ. Theophr. εἰσὶ δὲ τρεῖς τρόποι πάντων τῶν κηπευομένων. Et apud Athenæum lib. 2, κηπεία & κηπευμάτων, vt Latinè Agrestis & hortensis. ET Κηπευτὸς, itidē signif. Hortensis. Q.d. In horto satus, vel cultus.

¶ Κηπίον, Hortulus, vt apud Thucydidem exponitur. Significat tamen κηπίον & illud tonsuræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Lucianus: Lexiph. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σταφίον ἐκκεκάρμεθα. Et ita videtur apud Thucydidem accipere Eustathius, apud quem κήπιον legitur, accentu in prima.

KÁPHNON, Caput. vt apud Hom. Il. λ, κάρηνα Τρώων φθινύθουσιν. Et Odyss. κ, κεφαλὴν ἀμφὶ κάρηνα. ¶Item Vertex, Summitas. vt πόλεων κάρηνα & ὄρεων κάρηνα apud eundem poetam. Volunt autem Etymologistes & Eustathius ex κάρηνον per apocopen factum esse κάρη, quod ideo illi subiunxi. κάρα autem apud Homerum non memini me legere, & Atticum id esse, quum κάρη sit Ionicum, Hesych. testatur: adeo vt vel hoc nomine κάρη debere prius esse quàm κάρα videatur. Alioqui si sequamur Eustath. in eo quod alibi dicit κάρα & ἄκρα confunduntur in κατ' ἄκρης, nescias vtri prior dębeatur locus. nā vt ex ἄκρα literis inuersis fiet κάρη, sic ex ἄκρα, literis inuersis, κάρα.

C. Λειοκάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glabrum caput habens. ET Ὀξυκάρηνος, Acutum caput habens, Dionys. Alexand. ET Προκάρηνος, Præceps, Capite deorsum vergens. ET Πολυκάρηνος, Multa capita habens. vt πολυκάρηνος ὕδρις, hydra, in Epigr. ET Τεικάρηνος, Triceps. vt τρικάρηνον Γηρυονῆα, Hesiod. in Theog. ET Ὑψικάρηνος, Altum caput habens. Vel, Altum cacumen habens, vt ὄρος ὑψικάρηνον, id est ὑψηλὸν κάρηνον ἔχον, vel αἰπεινὸν, vt Homerus dicit ὄρεσιν τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

¶ Κάρη, τὸ, Idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum, vt modò dixi. Est autem indeclinabile, sicut κρὶ & δῶ, quæ itidem sunt ex apocope. Homerus Il. χ — πολίτη κάρη πολίτη φίλτατον, & alibi passim. Eustathius annotat κάρη de capite vnà cum ceruice dictum hoc in versu, Il. β, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. ¶At de κρὶ fœm. gen. quod Homerus ignorauit, lege eundem pag. 1257. ET Κάρηαρ, ατος, τὸ, idem. vt Il. ψ, Οὐ γάρ μοι δοκέει λοετρὰ κταρήατος ἄλλον ἱκέσθαι. Ab hoc autem volūt grammatici per syncopen facta esse κάρητος & κάρητι apud eundem poetam.

C. Καρηβαρία, ας, Grauedine capitis laboro, vel Grauor capite & tentor, vt Bud. interpr. Dicitur autem de capitis grauedine quæuis ex causa proueniente, atque adeo de ipsius etiam corporis grauedine qualis est moribundorum. ἡ τοῦ αἰθέρος ἀτμὶς καρηβαρεῖν ἐοῖς αὐθρώποις ποιεῖ, dixit quidam αἰόλως. Philo de vita Mosis lib. 1, καταβαρεῖ οὖν τὸ μέρος τοῦτο καρηβαροῦν. vbi Turnebus, vertit Caligās. Lucian. autem in Hermot. dicit καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου. Apud Plutarchum aliquoties σφάλλεσθαι & καρηβαρεῖν copulata obseruaui: vt in Antonio, vbi de Cleopatræ exitu loquitur, ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλομένην καὶ καρηβαροῦσαν. Sic in Artoxerxe, τοῦ μὲ σώματος καρηβαροῦντος ἢ σφαλόμενον, αἰόλως δὲ πίπτων. Vbi obserua etiam καρηβαροῦντα cum τοῦ σώματος. Obseruandum est autem (quo minus sit mirum illud Plutarchi, τοῦ σώματος καρηβαροῦντα) dici etiam καρηβαρεῖν τῷ κεφαλῇ, perinde acsi κεφαλῆς significatio verbo illo non includeretur. Aristot. De part. an. lib. 2, διὸ τῷ κεφαλῇ καρηβαροῦσι οἱ ὑπνώττοντες. Quinetiā Chrysostomus de corde hoc verbo vsus est in voce passiua, ὅταν ἡ καρδία καρηβαρηθῇ τοῖς ἀτόποις βουλεύσασι κέντροις. ET Καρηβαρεῖν, ῶ pro eodem. nam καρηβαρῶ pro καρηβαρῶν dixisse Pherecratem, testatur apud Eust. Ælius Dionysius. Apud Lucian. in Lexiph. est ETIAM Καρηβαρίαν eiusdē signif. ET Καρηβαροῦν (pro Καρηβαρεῖν) dictū, vt Οἰκοδομοῦν, mutato tamē accēsu. Vide Eust.

A Καρηβαρία, vel Καρηβάρεια, Grauedo capitis. A quibusdam Helucus exponitur ex hoc Tertulliani loco De corona militis, Harpocratiō Liberum industria hederatum argumentatur quòd hederæ natura sit cerebrum ab heluco defensare. Gal. κορυδὸς μετὰ καρηβαρείας ἀμύδρος. Gregor. De homine, πρὸς τὸ ἀβλαβεστέρας οὐκ ἂν μόνος καρηβαρείας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. ET Καρηβαρικὸς (q.d. Grauedinosus) Grauedinem capiti inducēs, Caput grauās. Dioscor. lib. 5, διὰ μανὴν ἔχει κεφαλῆς καρηβαρικήν. vbi abundat κεφαλῆς, vt antea cum καρηβαρῆν abundare κεφαλὴν annotaui. ET Καρηβαρεῖτης, vt καρηβαρείτης οἶνος, quod exponitur χωδαῖος. Videtur autem à grauedine capitis quam affert, ita vocari. καρηβαρείτης οἶνος (inquit Cam.) qualia vina nostrates dicunt cerebrum pertundere. B

C. Καρηβαίω, ῶ, Vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Ita ferè Ælius Dionysius apud Eustath.

C. Καρηκομάω, μῶ, Caput comatum habeo. vt καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ apud Hom. quod nonnulli diuisim legere maluerunt κάρη κομόωντες.

C Ἀμφικαρὴς, (ex ἀμφὶ & κάρη) V ET Ἀμφικάρηνος, (ex ἀμφὶ & κάρηνον) Vtrinque caput habens, vel Biceps, Geminum caput habens. vt ἀμφικαρὴς σκολοπένδρα, Nicand. in Theriacis, id est δικέφαλος, vt ait scholiastes apud eundem, ἀμφίβαινας ἀμφικάρηνον exponit πλὴν ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχουσαν, id est, vtraque ex parte habentem capita. Dici autem ET Ἀμφίκαρης per syncopen, pro ἀμφικάρηνος, quidam tradiderunt. C

Ἀμφικαρῆ ὑπερτύλια, Vtrinque capita labentia, id est prominentias quasdam & ansas. Eustath.

D ¶ Κάρα, τὸ, idem quod κάρη, & apud tragicos frequens. Sophocl. Aiace, πῶς σοι κάρα ξυνῆλθε τοὐμόν. Euripides Medea, ξανθὸν κάρα. Idem ibidem σῷ κάρᾳ in damno: Οἴμ' ἐγώ, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες. ¶Sophocles autem totam faciem κάρα vocauit, scribēs χλωρὸν φαιδρὸν κάρα. ¶Sciendum est autem κάρα veteres neutro genere dixisse, qui autem illis successerunt, in fœm. etiam vsos esse. quod & Eustath. annotauit.

C. Καρδοκία, ῶ, (quasi τὴν κάρα δοκίαν, inquit Suid.) Solicitè & cupidè expecto (tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum qui expectatur) Quod etymō attingit Suidas, item Etymologistes: sed & aliud afferunt ex quodam Timachida, de capitis demissione: vt καρδοκεῖν sit ἀφεῖναι τὸ κάτω κάρα φέρειν. quod mihi nullo pacto probatur. sicut nec quod apud eundem Etymol. habetur, τὸ τῶν σφαγίμων κεφάλαιον ὑπεντρῶν ἔσω χορτίου) Xenoph. τὸ ὀρθοῦσθαι χαμαὶ νεύουσαν καρδοκοῦντας. Plutarch. ἐφ' ἑρμίνιον καὶ καρδοκεῖν τὸ μέλλον. Sic Philo De vita Mosis lib. 2, μικρὸν ἄνωθεν ἐκαρδόκει τὸ λεπτοφυὲς μέρος. In hoc autē Euripidis loco in Troad. — καρδόκει Ὅπου τραπέσθαι Ἀργείων ἔξω κάλως, Cam. vertit Obseruare. Videtur porro alicubi & simpliciter pro Expectare poni, vt in isto Herodoti loco Polymnia, ἡ δὲ πέμψας οἷς Δελφοὺς Κάδμου καρδοκήσοντας τὴν μάχην ἢ πεσεῖται. Exponitur etiam ὑποτλήσειν in hoc Aristoph. loco in Eq. Ἐκαρδόκησεν οἷς ἐμὲ ἐβουλὴ πάλιν. HINC Καρδοκία, Solicita expectatio. E

C. Ἀπεκαρδοκία, ῶ, Expecto solicitè, Expecto cum anxietate animi & magna solicitudine. Quidā apud Suidam, ἡ δὲ καθῆκε ὡς τὴν περιμενεῖ, ἀπεκαρδόκησεν ὅπου καὶ τύχοι χορτίου τὰ σφάγιμα.

D Ἀπεκαρδοκία, ας, ἡ, Expectatio solicita. Ad Rom. c. 8. v. 19, ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως, &c. Hesychio est σφοδρία, σπουδή. Quinetiā αἰκιλοποίησις signif. si Suidæ credimus.

C. Καρήκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui caput amputatum est. Item, E capite abscissus, vel resectus. vt Soph. Electra, καρηκόμοις χλαίναις, de cincinnis è capite resectis. ET Καρηκομέω, ῶ, Caput amputo. Quod melius dici quàm μεταφορικῶς scribit Phrynichus.

C. Τειχάρης, Vide in Τείχαρος.

Καὶ pro κάρη apud Homerum per apocopen, Iliad. π, ῥέουσιν ἐξ, ἴφθιον ἄνδρα κατ'. id est In caput, ad verbum.

SED Ἔπικαρ alii scribunt. Hesychius tamen habet ἐπὶ κάρᾳ, exponens ἐπὶ κεφαλῇ, & addens per hoc indicari τὴν κατωφερείαν τῶν ῥεύματος. Sic Latinè Præcipitem ferri, nomine à Caput deducto. AT VERO Ἔπικαρ apud Hippocratem (contrarium huic Ἔπικαρ) Sup-

sum versus, In acclive. Quidam αἰάκαρ In superiorem partem, vt ὄπίκαρ In inferiorem interpretantur. A
ΔΙΕΙΤΥΡ & Κατακαρὰ pro ὄπίκαρ. Aristophanes in Acharn. εἶτ' οὐ πολὺν κατακαρὰ κρέμαιτ' ἄν. Idem in Pace, κατακάρα ῥίψας μὲ βουλήσεται, id est, In caput iaciens, ita vt caput deorsum feratur. vt Gallicè, La teste en bas. Quibus in locis animaduertendum est scribi Κατακαρά, cum accentu in penultima: at verò Κατάκαρα apud Philonem scribit Budæus, nomen faciens, & κατάκαρος vocari ab eo qui φυσὶ dicens quòd capita habeāt humi defixa.

Κεφάλης, ητος, Ε Τ Κεφὰς, ᾶτος, ὁ vel ἡ, idē quod κάρη. Il. τ, de nova quam deam fingit, κατ' αἰθέρα κρᾶτα βαίνει, Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Apollonius Argon. primo, κρᾶτας ὀξυτάτους. Idem libro 2, Κρᾶτα δικαιόμενοι. Et apud Eustathium, Σὺ κρᾶα πίσεις. Et à κρᾶς, Odyss. ξ, Αὐτὰρ ἀπὸ κρατὸς κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκε. Odyss. η, Ἀμφὶ δ' Ὀδυσῆϊ κρᾶτι καλυπτὰ βάλετο. Et similiter in accusativo apud Apollonium Argonauticōn lib. 2, Κρᾶτα παφλάζοντας. Et apud Euripidem, ὀρθὸν κρᾶτ' ἔστησε ἱππίοις ἴχνεσι. Odyss. ι, Κρατὶ κατεσθίων. Iliad. α, de Saturno, Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Il. υ, Κρατὸς ἀπ' εὐλίμενον πολυπίδακα, à vertice olympi. Odyss. ν, ὅππη κρατὸς λιθέου πεπύκαστο ἐλαίη, super verticem portus. i. in aditu. Reperitur & datiuus pluralis κράτεσσι apud Dionysium De situ orbis. Neutrius autem esse generis probat Pindarus in Isthm., quum ait πεῖα κρᾶτα. Eustath. ADVERBIVM Κρᾶτα, A capite, De capite. Hesiodus Aspide, Τῆς καὶ ἀπὸ κρᾶτα βλεφαρῶν τ' ἀπὸ ποσσαίων. Apud eundem, κρᾶτα δὲ καλυπτρίῳ Δαιδαλέῳ χείρεσσι κατέχρη. id est κατὰ κεφαλῆς. Pertinet huc Ε Τ Κρήδεμνον, ου, τὸ, Capitis ligamentum, Vitta, Velamentum capitis quod ad humeros vsque demitebatur, vt Eustathius tradit. hoc Euripides vocauit κεφαλῆς ὄπίκαρον. Odyss. α, Ἄντα παρειάων ἑκυλίνδετο κρήδεμνα. Odyss. ξ, Κρήδεμνα δ' ἐφύπερθε καλύπτατο δῖα θάασα. vbi annotat Eustathius esse non solùm ἀναβολὴν κεφαλῆς sed etiam κατάπτασμά τι πλατύ. ‖ At quum dolio aut simili vasi tribuitur, est Operculum quo dolii caput velut tegitur, τὸ πῶμα. Odyss. π, αἰὰ κρητῆρα κέραιον Οἴνου ἡδυόσμοιο, τὸν ἐν δικτάτῃ ἐνιαυτῷ Σίξεν παμίν, καὶ λῦτο κρήδεμνα ἑλίσσω. ‖ At vrbium κρήδεμνα sunt Muri vel Murorū prima. (fortasse & arces, sicut πόλεων κάρηνα) Il. π, Οὔρεά οἱ Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύουσιν. Heliodus Aspide, Ὅς Θήβης ἑπτάπυλον ἐχθρὰ φύσεται πτόλεμα. Et apud Philostratum κρήδεμνα Ἰλίου. B

C. Διπρανὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Biceps. διπίφαλος.

¶ Κρᾶνον, ου, τὸ, Caput. Eust. VNDE Ἀμφίκρανος, ου, ὁ ᾗ ἡ, q.d. Vtrinque capitatus, aut Circumcirca capitatus. Euripides Here. fur. ἀμφίκρανον hydram dixit, multorum capitum, quasi quæ cinctam capitibus. Cam. Ε Τ Δίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. Α Τ Δίκρανον, ſ. ξύλον, Furcatum; vel Fascis: vt Cameratius interpretatur apud Lucianum in Timone, καὶ μετενεχθὲ δικράνους μυρίους ἐπὶ τῆς οὐσίας, id est δικροῦς, vt Aristophanes loquitur. apud quem scholiastes ait δίκρανα & δίκρωτα ξύλα ruri confici, habentia duas chelas. Et apud Suidam, περιεπλάσατο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀποθεῖναι τοὺς πλατυμιδῶν σκαλῶν ὠφελείας. Apud Hesychium est etiam δίκρανις, substant. nam τοὺς δικράνους esse dicit Trivia (seu potus Bivia) ἀφ' οὗ ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ὄντα δύο ἀκτίνους ἔχει. ex quibus verbis videntur legendū δικόδους. A QVO Δικρανόω, Bifurcum reddo seu biceps, In duas partes aperio. Ε Τ Ὑπερκράνιον, ου, τὸ, Quod super caput est: seu Vitta, Capitis ligamentum, κεφαλόδεσμος, vt apud Euripidem exponitur in Hippol. βαρύ μου κεφαλῆς ὑπέρκρανον ἔχει. quod idem esse cum κρήδεμνον, testatur Eustathius: Capitis tegumentum muliebre, Camer. ‖ Item Munimentum quod capiti imponitur, id est Galea. Pollux, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, ὑπέκρανον καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὸ, λόφος. Idem κράνος etiam dicitur. ‖ Ὑπέκρανα dicuntur etiam Capitula siue capitella columnarum apud architectos, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν κίονος, Eustath. quod κιονόκρανα Xenoph. Est ETIAM Ὑπέκρανον apud Pollucem, quod eiusdem esse signif. videtur. A Τ Ἐγκρανὶς, ίδος, ἡ, Cerebellum. idem quod παρεγκεφαλίς. Poll. Est ab eadem origine Ε Τ Ὀρθόκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Erectum caput habens. τύμβον ὀρθόκρανον, Busti eminens, Camerarius ex Sophoclis Antigone. Ε Τ Περίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum caput est aut adhibetur. Περίκρανον veteres appellarunt τὸ σίμμα, teste Polluce. Ε Τ Πρόκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Capiti adiunctus. Et προκράνιον idem quod προκεφάλαιον, Cervical, Pulvinar. Pro QVO Περίκρανον Dores dicunt. vsitatum apud comicos, vt Pollux docet. Sed & ex Theocrito citatur. Ε Τ Τρίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Triceps. Vnde quem Sophocles Trach. τρίκρανον σκύλακα appellat, Actius vertit Tricipitem canem, apud Ciceronem in Tusculanis. Item Τρίκρανον Xenophonti quod aliis Τρίκρα, promontorii Phliasiorum nomen. Camer. C

C. ΑΠΟ κρανίζω, Caput amputo. idem quod ἀποκεφαλίζω: Sed illud poeticum est.

¶ Κράνος, εος, τὸ, Galea. Lucianus De historia scribenda, ὡς μὲν χρυσοῦν μοι τὸ κράνος ἔσται, καὶ ὡς ἔχει δὲ πάνυ γελοῖος, &c. Plutar. An seni administr. resp. ὃν οἷς τὸ γήρως καὶ τὸ κράνος ἀπεκρύψατο πολιάς. Deducit autem Eustathius hoc nomen κράνος (sicut & κρανᾶος) à κάρηνον, significante caput. At verò alibi dicit, sicut κάρυς deriuari à κάρα, ita etiam κράνος à κρανίον deduci. HINC Κρανοποιὸς, Galearum artifex. Aristoph.

Κρανίον, Caluaria, Calua. Lucianus in Timone, ἄνθρωπε, καπάκα τὸ κρανίου ἀπὸ τοῦ ἀχαλείου. Synesius, ὀχθώδης τὸ οὖν τὸ κρανίον, καὶ λεπιδώκης τὸν ὄστεον. Interdum redditur etiam Caput. vt à Politiano in hoc loco Herodiani, ξύλῳ παίσαντα καὶ τὸ κρανίου πλατύτατα, fuste capiti illiso. Vult autem Eustathius ex Καρίωνα fieri καράνιον, ex quo per syncopen fit κρανίον. D

Κρανίον poculi genus, quod Ε Τ Κρανταίνιον. vulg. lex. ex Athen. lib. 11.

Κρανίον, Fruticis genus radicibus carentis. vulg. lex. ex Theophrasto Hist. plantarum lib. 1, cap. 9: sed κρανεῖον ex Plinio quidam reponendum ibi suspicantur.

AT VERO Κρανία est Cornus. Ε Τ Θηλυκρανία, Cornus fœmina Theophrasto. HINC Κράνινος, Cornus, Ex corno.

Κράνιον nomen gymnasii Corinthi. SED Κράνειον potius scribitur. Plutarchus De exilio, οὐδὲ τὸ Ἀθηναίοις πάσης καταπαῦσαι Κολυττὸν, οὐδὲ Κορίνθιοι Κράνιον, οὐδὲ Πιτταλὸν Λάκωνες. ‖ Ἐκ Κράνιον vrbs in Cephalenia. Apud Thucydidem autem lib. 5, pag. 177, plur. οἱ Κράνιοι τῆς Κεφαλληνίας. E

¶ Κραναὸς, ά, όν, Asper. vt κραναὴ Ithaca apud Homerum, τραχεῖα, aspera. Exponitur & Sterilis, ex consequenti. Vult autem Eustathius κραναὸς à κράνον significante caput, deduci. ‖ Est & Κραναὴ nomen insulæ Laconicæ. Homerus, πάρος δ' ἐν Κραναῇ ἰμάσθη.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, Sopor cum grauedine, Marcor Celso, vt ait Budæus. Propriè putatur esse Sopor quidam profundus, imaginatricis facultatis sensum motumque omnem, excepta respiratione, adimens. Veterni species secundum quosdam. Galenus Methodi lib. 13, καταφορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας & κάρους ac καταχάς. Quomodo autem κάρος distinguatur ab apoplexia, ab epilepsia, à catalepsi, necnon à lethargo, vide apud medicos. Apud cæteros scriptores κάρος inuenitur generaliter pro Sopor: vt etiam Politianus vertit in isto Herodiani loco lib. 1, ὁ δὲ λίθος δὲ κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ, εἰς ὕπνον τι καθαλίσκων, ὑπὸ καμάτου πάντα οἱ ἀπὸ ἐπιπόνου. ita enim ille hæc reddidit, Atque in soporem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Apud Dioscoridem autem κάρος ὕπνῳδες Hermolaus vertit Grauitatem soporemque affert. At Budæus in hoc eiusdem Dioscoridis loco, ἀντίτυπος τῆς κεφαλῆς, κάρον ὕπνῳδες, vertit κάρον simpliciter Soporem. ita hæc reddens, Tentat caput & soporē affert. Plut. κάρον ὑπνώδη dixit, adiūgēs ei κατηφορὰν: in Antonio, ᾧ μόνον δύσεσι τὸ δῆγμα τῶν ἀσπίδος αὐτὸ ἐπιφερόμενον κάρον ὑπνώδη καὶ κατηφορὰν ἐμπεποίηκεν. Apud Apollonium redditur Vertigo, Argon. 2, κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Περσήϊος. vbi schol. exponit σκότωσις. (quod sonat quasi dicas Obtenebratio) conuenit autē hæc expositio iis quæ subiunguntur, χάρμα δὲ πᾶσιν ἐέλδετο φάσθαι F G H

Νεύδιν, ἀλλ' ἤχθοῦ δ' ὅτι κάμα τι κίκυρτ' ἀπέδως. A Budæo redditur etiam Crapularis redundantia: quòd Suidas dicat esse τὸν ἐξ οἰνοπαίας ἐγγιτοβόλου μέθου (addens tamē esse & καταφορικόν. nisi fortè καταφορικὸν potius eum scripsisse credimus) Sic autem ab Aristotele κάρου & καρηβαρίαι copulari videmus, in Probl. τὸν κάρον ἢ καὶ καρηβαρίαν. A

Καρόω, ῶ, Soporem cum grauedine affero, Marcorem induco, seu veternū. Galenus de phrenitide loquens, καροῦσι γὰρ ἐκεῖ καὶ ναρκῶσι τὸ ἡγεμονικὸν, ὑμεῖς δὲ λυπεῖτε μόνον τὸν ὑποθερμασμὸν ἐγκέφαλον. Apud Aristotelem, καροῦται ὑπὸ βροντῆς, alto grauique sopore corripi. B VNDE Κάρωσις, q.d. Soporatio, id est actus ipse soporem illum inducendi. Sed alicubi exponitur & Sopor. ET Καρωτικὸς, (q.d. Soporatiuus) Soporifer, Soporem inducens qui κάρος dicitur. A Linacro apud Galenum καρωτικὰ redditur Sopientia, item Somnifera. Legimus autem apud eundem, πότ' αὖ ὦ καροῦχρήσαιο καὶ τοῖς καρωτικοῖς φαρμάκοις ἃ καλεῖται αἰώλωτα. Plinio καρωτικὸς est grauedinem afferens. scribit enim mandragoræ mala grauedinem afferre etiam olfactu, pro eo quod dixit Dioscorides, μανδραγόρας μῆλα ὀσφραντόμενα καρωτικὰ ἔχ. C

C. ΥΠΟκαρόω, Sopore leniter afficior, seu quadantenus. minuente significationem præpositione ὑπό. Vnde ὑποκαροῦσθαι apud Dioscoridem. sed is addit πως, lib. 4 de malis mandragoræ loquens, ἃ καὶ ἐνίοτε οἱ πεμμένοι πως ὑποκαροῦνται, id est, Sopore quodammodo afficiuntur. Scripsit tamen alibi de iisdem, καρωτικὰ ἔχ, vt in Καρωτικὸς dictum modò fuit.

¶ Κάρος, VEL Κάρον, herba quæ officinis Carui, vulgò *Cherui*. de qua lege Dioscoridem libro 3. DICI etiam Καρὸν Aetio, ET Καρίον, ITEM Κάρυον, in vulgatis lex. annotatur. SED & Καρταδάριον à Simeone Sethi. D

Καρύα, ας. ἡ, Nux, arbor, Iuglās: VT Κάρυον, τὸ, Nux, fructus, Iuglans. Theophrastus lib. 3 Hist. pl. cap. 6, de germinatione arborum loquens, τὰ δὲ ἄλλως φυόμενα, οἷον ἐκ μόνου τοῦ ἥρος, οἷον ἐρινεὸς, (&c.) καρύα, δρὺς βάλανος. Ipse autem fructus, κάρυον variis cognominibus distinguitur. est enim κάρυον quod βασιλικὸν appellatur, est περσικὸν, est Εὐβοϊκὸν, est ποντικὸν seu ἐγκεφαλοποντικὸν, aut λεπτὸν, (quod & compositè λεπτοκάρυον) est ἰνδικὸν. Item φήγινον, & πιτύϊνον, & πικρὸν, & μυρεψικόν. de quibus eodem ordine dicetur. E ‖ Κάρυον βασιλικὸν siue περσικὸν, idē esse putatur quod κάρυον sine adiectione, videlicet Nux iuglans. Polluci certè, sicut & Dioscoridi, κάρυα βασιλικὰ eadem sunt quæ & περσικά. sic autem dicta putantur quod à regibus translata fuerint ex Perside. Plinius libro decimoquinto, cap. 22, de nucibus iuglandibus loquens, Et has (inquit) è Perside à regibus translatas, indicio sunt Græca nomina. Optimum quippe genus earum περσικὸν atque βασιλικὸν vocant. F ‖ Κάρυον Εὐβοϊκὸν, Nux Euboica, id est Castanea nux (vt Virgilius Castaneas nuces dixit) vel Castanea, sine adiectione. Ab Hesychio Εὐβοΐα (pro quo rectius Εὐβοϊκὰ, licèt apud Theophrastum Εὐβοϊκὸν etiam sine β) exponitur καστανία. subauditur autem κάρυα. Quidam tamen (ex quibus Gorræus) putant & ista κάρυα Εὐβοϊκὰ esse iuglandes. G ‖ Κάρυον ποντικὸν, siue ἐγκεφαλοποντικὸν, aut λεπτὸν, Nux auellana. Plinius ibidem, Cæteris quicquid est, solidum est, vt in auellanis, & ipso nucum genere, quas antea abellinas patrio nomine vocabant. In Asiam Græciámque è Ponto venere, & ideo Ponticæ nuces vocantur. Hactenus Plinius. Lingua Gallica itidem has nuces *auelines* appellat. A quibusdam Prænestinæ etiam dicuntur, ex Macrobio: quum alioqui Plinius Prænestinarum appellationem magis restringere videatur. Illius autē secundi nominis, videlicet ἐγκεφαλοποντικὸν, eadem ratio est quæ & nominis ποντικὸν: sed quum dicitur ἐγκεφαλοποντικὸν, magis peculiariter (vt ita dicam) indicatur locus è quo aduectus primùm fructus ille fuit. scimus enim & ipsam Heracleam, Ponticam cognominari, ad differentiam aliarū vrbiū, quæ eodē illo nomine vocātur. H

Quod autem ad tertium nomen attinet, λεπτὸν κάρυον, seu λεπτοκάρυον, sunt qui Iuuenalem ad hoc respicientem, minimas nuces dixisse putent. Dioscorides libro primo, cap. 180, τὰ δὲ πεπικὰ ἃ ἔνιοι λεπτοκάρυα καλοῦσιν, ἔστι κακοστόμαχα, &c. ‖ Κάρυον Ἰνδικὸν, Nux Indica, fructus esse putatur arboris quam κυνικοφόρον Theophrastus, Cuci Plinius vocat. ‖ Κάρυον πιτύϊνον, Nux pinea. Dioscorides autem πιτυΐδας vocari dicit τὸν καρπὸν τῆς πίτυος. ‖ Κάρυον φήγινον, Glans fagea, vulg. lex. ex Plinio. ‖ Κάρυον πικρὸν, Nux amara, id est Amarum amygdalum, Archigeni apud Galenum libro primo κῆ πίκρις. vulg. lex. ‖ Κάρυον μυρεψικὸν, alio nomine μυρεψικὴ βάλανος, vel τῆς μυρεψῶν βάλανος, item μυροβάλανος (vt quidam volunt) nux illa odorata quam vulgò moschatā appellamus. μοσχοκάρυον etiam dicta.

Κάρυον à κάρη seu κάρη, deduci, Plinii etiam verba testantur, quæ leguntur libro 23, cap. 8, Nuces iuglandes Græci a capitis grauedine appellauere. etenim arborum ipsarum foliorúmque vires in cerebrum penetrant, hócque minore momento, sed in cibis nuclei faciunt. Idē lib. 15, cap. 22, Κάρυον à capitis grauedine, propter odoris grauitatem, conuenit dictum. Huc autem pertinet quod ex Diphilo affertur, κάρυα esse κεφαλαλγῆ. sed addit τὰ βασιλικά. Plutarchus verò Sympos. 3, τὰ καρύα inde vocatā tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιέντα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς σκιαζομένους.

C. Καρυοκκύμηλα, Nucipruna, v. Lex Plinio.

C. Καρυοπέρσικα, q.d. Nuciperfica. quod vocabulum affertur etiam ex Martiale & Palladio, in v.l. Sunt qui eadē esse velint quæ κάρυα περσικὰ disiunctim, (de quibus suprà) sunt qui diuersa.

C. Καρυόφυλλον, q.d. Nucis folium. Sed longè abest ab eo quod videtur significare: quum enim dicatur quasi nucis folium, eius tamen neque naturam, neque formam omnino habet. Est enim arboris fructus (vt placet Aetio & Simeoni) vel potius flos (autore Paulo) arboris cuiusdam Indicæ testaceus, in claui modum capitatus, niger, longus, acer, subamarus, odoratus, non ad obsonia modò, sed ad multa etiam medicamenta expetitus. Alii non flori modò & fructui, sed ipsi etiam frutici nomen hoc tribuunt: qui depingitur sambuci forma, vel, (vt aliis placet) buxi caudice, lauri folio, sed rotundiore. Hæc Gorræus. Vulgò *Clou de girofle* appellamus. Sunt porro qui & Græcam appellationem deprauatam esse suspicentur.

C. Καρυοπαίκτης, q. d. Nucifrangibulum (quo nomine Plautus in Bacchide iocans appellauit dentem) Instrumentum quo franguntur nuces. Vide Athen. Dipnos. lib. 3.

C. Καρύοπες, q.d. καρύου ὀπὸς, id est Nucis succus. Sed Plinius de hoc ita scribit, in fine libri duodecimi, In Syria gignitur & cinnamum, quod καρύοπον appellant. hic est succus nuci expressus, multum à surculo veri cinnami differens, vicina tamen gratia. pretium in libras asses quadraginta.

Καρυοῦν κάταγμα, Fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ. Dicitur & ἀλφιτοῦν κάταγμα. Gorr.

Καρυηρὸς, Nuceus, Ad nucem pertinens, vel Affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, Gaza, Fructus qui est nucis modo. Et Καρυηρὰ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, itidem pro Nuceus. vt καρύϊνον ἔλαιον, nuceum oleum, id est quod fit è nucibus iuglandibus.

Καρυΐσκος, Cyphus in nucis modum factus. ET Καρυΐσκιον pro eodem. In v.l. ex cap. 25 & 36 Exodi.

Καρυΐτης, Caryites, Tithymali herbæ genus, à nucibus quibus similem fructum gerit. vt annotatur ex Dioscoride. A Plinio Myrsinites etiam vocari traditur, lib. 26, cap. 8.

Καρυὸν, medicamenti nomen apud Hippocratem, lib. περὶ ἑλκῶν, quod ipse vlceribus admouet, ex nucibus & aliis quibusdam confectum. Gorr.

Καρυώδης, ης, ες, ἡ κεφαλή, Nuceus, Gazæ: pro Nucis referens ſpeciem. A

Καρυωτὴς φοῖνιξ, Aetio lib. 11, cap. 30, Caryota palmula. quæ & καρωτὶς Dioſc. Varroni Palmula caryota: Plinius caryotas etiam dixit ſine adiect. Stat. & Mart. caryotides.

ΚΑΡΥΚΗ, ης, ἡ, VEL Καρύκη, Intritum quoddã ſeu conditura. Sunt quibus placet apud Hippocratem dici Lydium quoddam edulium ex ſanguine aliiſque rebus variis apparatum, ſanguinis certè colorem referebat, proindéque, vt ſcribit Erotianus, plerique αἱματίαν eſſe cenſuerũt, colore fortè decepti. Gor. Gal. dicit eſſe Lydium eduliũ quod ex ſanguine cõficiebatur, ſed πικλον. Apud Athenæum quoque lib. 12 primi Lydi καρύκην inuenitſſe dicuntur. Sed accipitur generalius hoc nomen: vnde & Condimenta vel Sentamenta alicubi redditur nomen καρύκης, vt in hoc Plut. loco, Sympoſ. 4, ὡς οὐκ ἐν ἀζυμίταις καὶ καυδίλοις καὶ καρίκαις ὄντων. Bud. autem apud Luc. καρύκης τὸ ἡδύσμιον αἰσθάνεσθαι, exponit Ex ſorbitione iuſculi eſculentioris. Sunt qui à κάρυα deduci putent, aliquod καρύων genus huic condimento admiſceri ſuſpicantes. Qua ego de re licet dubitans, locum tamen ei poſt κάρυον dare non dubitaui, quòd nullum aptiorem inuenirem. B C

C. Καρυκώδης, Referens καρύκην colore, id eſt, Sanguineũ colorem habens. καρυκωδία apud Hippocr. exponit Galen. ὑγρασμα. ITEM Καρύκινον χρῶμα quidam tradiderũt eſſe ſanguineum colorem. Et Καρύκινος, Qui eſt coloris ſanguinei, Colorem ſanguineum referens.

C. Καρυκοποιὸς, ſeu Καρυκοποιός, Qui conficit intritum dictum καρύκην. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi quòd victimas circumcidentes, coquorum fungi officio viderentur. B. VNDE Καρυκοποιέω, ῶ, Conficio intritum illud dictũ καρύκην. Itẽ generalius pro Condimentum concinno, Condio ſuauiter, vt Bud. exponit apud Ariſtoph. D

Καρυτύω, Condio more eorum qui intritum conficiunt dictum καρύκη. Sed generaliter pro Condio, vel potius Exquiſitè condio. Accipitur etiam metaph. pro παρασκευάζω & κοσμέω. Heſych. SED & Καρυκάζω eidem eſt ταραττω. VNDE Καρύκευμα, Condimentum exquiſitè factum. καρυκεύματα ſunt ἡδύσματα καὶ ὀψύματα, inquit ſchol. Ariſtoph. ET Καρυκία, Condimenti exquiſiti confectio, aut etiam Conditura ſuperuacanea, vt Bud. exponit, citans Gal. in lib. De ſanit. tuenda. E

COMP. Ἐπικαρυτύω, Inſuper condio, Condimentum aliud addo.

¶ Καρύκαι, Caricæ. Luc. ὠθήσομαι γὰρ αὐτοῦ παὶ παλάθας τῶν καρυκῶν. vbi tamen Bud. vertit Offas conditaneorum. Sic verbi dicitur & σύκων ἐξ ἰκριάδων παλάθη, ſuprà in Ἡγήσια.

ΚΑΡΠΟΣ, οὐ, ὁ, Iunctura manus cũ cubito. i. qua parte cõmittitur manus cũ oſſib⁹ illis duobus, quorũ vni nomẽ πῆχυς, alteri κερκίς. Cam. Ἄρθρον δὲ χεῖρος ἐν βραχίονος, καρπὸς, inquit Ariſtot. De part. an. 1. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Homerũ cum alibi tum vbi dixit κῶας χερὶ δῖα καρπῷ, & Iliad. ω, — δεξιτερῷ καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἐλαύσῃ διχθαδίῃ. Quod Theophraſtus dixit de papyro Ægyptiaca, πάχος μὲν οὖν τῆς ῥίζης καρπὸν αὐτὸς ἄρωσιν, Plinius vertit, Brachiali radicis craſſitudine. F

C. Καρπώδεσμα, τὰ, Manicæ, hoc eſt Manuum vincula, vel potius vincula quæ manui iniiciuntur ea parte qua cum brachio coit. Luc. Lexiph. ὁ γὰρ ὁπλιτὴς καίπερ αἱματι γεγανωμένην καρπώδεσμά τε αὐτῷ ἀβλεπῆ καὶ ἀβλεφάρατον, ὑπὸ πολλῶν καὶ πολυτρόπων ἱμάντων ἔχουσαν, manicas ei & collaria iniiciens. Sed perperam ibi SCRIBITVR Καρπώδιεμα. In v. l. eſt ETIAM Καρπόδεσμον, quod eiuſdem erit ſignif. Exponitur tamen ibi Pedis articulus. G

C. Ἐπικάρπιος, ου, ὁ, Qui ſupra manus cum brachio cõmiſſuram ponitur. Philoſtratus epiſt. 39, οἱ ὀπικάρπιοι ὅρμοι καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαίδος· καὶ Λεσβοκλέους καὶ Λαίδος φάρμακα. quales ferè apud Lamnos armillæ, vel potius brachialia.

C. Μεσοκάρπιον, ET Μεσοκάρπιον, ET Προκάρπιον, Quod eſt medio καρποῦ, Quod eſt poſt καρπὸν, Quod eſt ante vel ſupra καρπόν. Aut, Media pars καρποῦ, Poſtrema pars καρποῦ, Prima pars καρποῦ. Vide Poll. Μεσοκάρπιον (inquit Camer.) eſt Palma, quæ pars infra digitos aperitur & in illos finditur. AT Πεζοκάρπιον apud Poll. Armilla ſiue Brachiale ex Plin. exponitur.

¶ Καρπὸς, Fructus, de ſtirpibus, ad ſimilitudinem καρποῦ manus, vt Euſtathius ex autoritate etymologiſtarũ tradit, eorum tamen rationem non afferens. Idem alibi verbi κάρφω præteritum medium facit κέκαρπα, vnde fit καρπὸς pro fructu: quod & ipſum veteribus placuiſſe tradit. Atqui hanc deductionem ſequendo, καρπὸς manus ab iſto καρπὸς deduceretur, & ita poſterius erit. Vide Etym. Idẽ De Cypria ficu, πεπαίνει δὲ πέντε ἐφεξῆς καρπούς. Pro quibus Plinius, Fructus quaternos fundit. Καρπὸς generali ſign. Fructus: ſed peculiari exponitur Semen cum ſuo inuolucro & integumento, ſeu cortice aut vaſculo: ex Theophraſto Hiſt. plant. lib. 1, cap. 3, καρπὸς μέν ἐστι τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Budæus καρπὸς pro ſemine ex hoc Theophraſti loco affert, lib. 9, ἔστι δέ, ὡς καὶ εἰλέχθη πρότερον μέν, πάντα χρήσιμα, καὶ ἡ ῥίζα καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ φλοιὸς, ὡς καὶ ἄλλων τινὰ καὶ τῶν παλαιῶν. ET Περικάρπιον, inquit, ab hac ſignific. τὸ καρποῦ dicitur, vt de cauſis plant. 1, ἐν ἅπασι δὲ τοῖς καρποῖς τὸ περικάρπιον φλοιῶδες μᾶλλον ἢ αὐτὸς ὁ καρπὸς καὶ τὸ σπέρμα γίνεται. Eſt enim περικάρπιον fructus pars quæ ſemen ambit, vt in leguminibus ſiliqua, in caſtaneis echinatus cortex, in nucibus teſta, ſeu putamen, in malis & piris id quod edule eſt, (inquit idem) pulpa & caro quibuſdã. Redditur ergo περικάρπιον fructus integumentum, apud Theophr. & Ariſtotelem. Gaza autem alicubi fructum (in quo re prehenditur) alicubi carnem, aliquot etiam locis pulpam interpr. Dicitur autẽ ET Περικάρπια eadem ſignificatione à Theophr. ITEM Προκάρπιον pro περικάρπιον ex Dioſc. afferetur, ſed non ſine mendi ſuſpicione.

Καρπὸν χεύειν apud Aratum Cic. vertit fœtum. Extenditur autem huius nominis ſignificatio à fructibus arborum ad omne frugum genus, atque adeo ad omne illud quod è terra prouenit, vt quum dicit Homerus, ἔδειν καρπὸν ἀρούρης, & Heſiodus καρπὸν δ' ἔραζε ζείδωρος ἄρουρα. Sed & vinũ elegante periphraſi εὐφροσύνης καρπὸν ἀρούρης poetæ appellarunt. Et καρποῦ δίκη (de qua vide Suidam ex Lyſia) aduerſus eos erat qui frugibus damnum aliquod attuliſſent, id eſt καρπὸν δηλοποιοῦσι, vtendo verbis Homericis. ¶ Καρπὸς, Emolumentum, Vtilitas. eadem metaphora qua Lat. Fructus. Herodianus 8, ἐπὶ καὶ τῆς νίκης παῖς ὁ καρπὸς ἀεὶ τοῖς περιγίνεται. Hanc autem metaphoricam ſignifie. multa verba hinc deducta retinuerunt.

C. Καρπὸς βάλσαμον, Fructus balſami, Dioſc. & Galen.

C. Καρπόδρωτον ξύλον apud LXX interpr. Deuter. 20 in fine, exponitur Fructiferum lignum: ſed aut mendoſa eſt illa lectio, aut illi errarunt. nam καρπόδρωτον potius eſſet Fructum exeſum habens.

C. Καρποθύθλος Apollo, Generator fructuum, in Epigr.

C. Καρποφόρος, Fructum gignens, Frugifer. Quidam tamen καρποφόρους voluerunt eſſe Frugiferas: at Καρποφόρος Frugiferum reddens. ET Καρποφορία, Fructus editio, inquit Bud. qui & addit καρποφορίαν vocari quum ſtirpes fructum pariunt: ex Polybio, & θάλλοντα αἰσίως ἐπὶ καρποφορίαις. ET Καρποφορέω, ῶ, Fructum gigno, Fructum edo ſeu fero. Theophr. ἐκεῖνα μὲν γὰρ τὰ μὴ ἰσχύοντα ἢ οἷον πεπλατυσμένα καὶ αὐλοῦ καὶ καρποφορεῖ. paulò antè καρποποιεῖ.

C. Καρποδότης, Fructuum ſeu frugũ dator, ſeu largitor. vt καρποδότης Νεῖλος apud Nazianzenum. Et alibi, ἄρτι δὲ γαίης ἀρόῃσι πάγυτας ἄνω βλέπων, καὶ τὸ καρποδότιλον ὄπαζε λοῦσμος.

C. Καρπολογέω, ῶ, Fructum ſeu fructus lego, Fructum decerpo. Theophr. De cauſ. pl. 5, καρπολογοῦσι τοῦτο, fructũ ex eis decerpere. Et Καρπολογούμενα δένδρα eidem lib. 1, Arbores è quibus fructus decerpitur.

C. Καρπομανὴς, ἐος, ὁ ἡ, q. d. Inſanè fructificans, Luxurians fructu. Apud Soph. in Perilao pro εἰς κέρδος ὀχυροῦσθαι accipi teſtatur Heſych.

C. Καρποποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, q. d. Fructificus. Epithetum eſt Cereris, Euripidi.

C. Καρποφόρος, ου, ὁ ἡ, Fructum pariens, Fructiferus.

VNDE Καρποφορία, ας, ἡ, Fructus editio. idem quod καρποφορία & καρποφοεία. Theophraſtus initio libri 2

De cauſis plantarum, οὕτω γὰρ αἱ βλαστήσεις κάλλισται καὶ αἱ καρποποιίαι γίνονται. ET Καρποτόκος, ω, Fructum pario, Fructum edo ſeu fero. Theophr. De cauſ.pl.l.5, c.2, εἰ γὰρ ἔλαττ᾽ ἢ πέφυκεν ὕπο καρποποιεῖν τὸ ὁμοίως ἅπαν. paulò poſt dicit καρποφορεῖν.

C. Καρποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructibus viuens, Fructuum eſu vitam ſuſtentans. Ariſtot. Pol.1, τὰ μὲν ζωοφάγα, τὰ δὲ καρποφάγα, τὰ δὲ παμφάγα.

C. Καρποφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructiferus. Theoph. De hiſt.plāt. libro 1, cap.6, ἄκαρπα δὲ καὶ κάρπιμα καὶ καρποφόρα αὖθις δὲ πρὸς τοῖς καὶ τὰ αἰεί ἐστι τὰ ψευδέχαρπα. Et libro 3 c.9, ὧν τὸ μὲν, καρποφόρον, τὸ δὲ, ἄκαρπον. VNDE Καρποφορία, ας, ἡ, Actio ipſa fructus ferēdi: aut etiam Fructuum vbertas. idem quod καρπογονία & καρποποιία. Nazianz.

ET Καρποφορέω, ῶ, Fructum fero. Theophr. de hiſt. plāt. libro 3, cap.6, ἅ μὲν ἄρρενα μόνα καρποφορεῖν. Idem De cauſis plant. cap.15, καὶ καρποφορεῖ τῷ ἄνεσιν οὐ φιλόντων. Aliquando cum accuſatiuo conſtruitur. vt apud Gregor. in orat. De Cypriano, μακρῷ λόγῳ πολιτθέων τῷ θεοπέσῳ ἑαυτὸν καθιᾶσι, ἵνα μὴ πόθῳ τοῦ θείου καρποφορήσῃ τὴν ἐξαρδύσιν, confeſſionis fructum pareret, Budæo interprete. Idem, σαυτὸν καρποφόρησον, Χριστὸν ἐνδύσας. Et in paſſ. apud eundē, τὰ καρποφορούμενα ὅτι τοῦ βαπτίσματος, Fructus qui è baptiſmate feruntur ſeu percipiuntur, ſeu, Quos baptizati ferunt.

C. Καρποφυέω, Fructus edo ſeu gigno. idem quod καρποτοκέω, καρποποιέω & καρποφορέω.

C. Καρποφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, Fructuum cuſtos. Epigr.

C. Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Molles & delicatos fructus ferēs. Ἁβρόκαρπον Heſychio eſt τὸ ἄβροπτον. quod infrà λεπτόκαρπον.

C. Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spiendidus fructibus quos fert. vel Splendidos aut pulchros fructus ferens. Homer. Συκαῖ τε γλυκεραὶ ἠμὲ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, id eſt (vt Tryphō apud Plutarchum Sympoſ., Problem.8, explicat) καλὸν καὶ μέγαν ἐκφέρουσαι τὸν καρπόν. Habes ibidem & aliam huius epitheti expoſitionem. Nonno dicitur Σῖτος ἀγλαόκαρπον.

C. Ἀείκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, Semper fructum habens, Perennes ſeu perpetuos fructus ferens.

C. Ἄκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infructuoſus. oppoſitum τῷ καρποφόρος, vt ex ibi allatis exemplis patet. Poeta quidam apud Athenæum, ξηρὸν πίδον ἄκαρπον. Theophraſtus, τῆς ἢ περιείνου τὸ ἄρρεν ἄκαρπον. id eſt, Plin. interprete, Terebinthus maſcula eſt ſine fructu. Idem Theophr. διαφέρει δὲ τῷ ἄκαρπος εἶναι, id eſt (eodem Plino interpr.) Diſtat & ſterilitate, quoniam fructum non gignit. Interdum generaliter pro inutili, vt & Latinè Infructuoſus. VNDE Ἀκαρπία, Infructuoſitas, Sterilitas. vt ἀκαρπία γῆς.

ET Ἀκαρπόω, ῶ, Sine fructu ſum, Infructuoſus & ſterilis ſum, Fructum non gigno ſeu fero. Theophr.

C. Ἀκρόκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, In ſummitate fructum habens, In ſumma ſui parte ſeu cacumine fructum edens. de arbore. Theophraſt. De hiſt. plant. lib. 1, cap. 23 ἀκρόκαρπος δέ πως καὶ ὁ φοῖνιξ· πλὴν τούτου γε καὶ ἀκρόκομον καὶ ἀκρόβλαστον. De qua ſicut Plin. dicit, Coma omnis in cacumine: ita nos, Fructum edit in cacumine, vel Fructus eius in cacumine naſcitur.

C. Ἀμφίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque, ſeu ab vtraque parte fructum habens. Gaza vertit Binorum fructuum partibus inter ſe oppoſitis fœcundus. V. Lex Plin. Vtrinq; fructiferus.

C. Γλυκύκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, Cuius fructus dulcis eſt, Dulcē fructū gignens. VNDE Γλυκυκαρπία, Fructus mei dulces ſunt, Dulces fructus edo.

C. Γυμνόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus nudi ſunt. ad differentiam eorum quæ habent fructum inuolucro aliquo tectum, vt caſtaneæ, nuces, & ſimiles plantæ.

C. Δίκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, Biferus, Bis fructum gignens. Strabo, πρὶς δὲ αὐτῇ καὶ δίκαρπον ἔχοιτ᾽ ἂν τὸν γλυκῦ. VNDE Δικαρπέω, ῶ, Biferus ſum, Bis fructum fero. Theophr. ἐπὶ καὶ τὰ δικαιοῦται δικαρπεῖν μᾶλλον τί πινα καὶ ἀκπίων, ἐν τούτοις μάλιστα γίνεται τοῖς τόποις. Idem, οὐ μόνον ἀλλ᾽ οὐδὲν ὡς εἰπεῖν, τῶν δικαρπευόντων ὅμοιον γίνεται τοῖς ἐξ ἀρχῆς, eorum quæ iterum fructificant, vt Gaza vertit. Dicitur (vt Bud. annotat) tam de arbore quàm de fructu, ſed perperam ibi SCRIBITVR Διακαρπεῖν.

C. Ἔγκαρπος, ου, ὁ ἡ ἡ, In quo fructus inſunt, Fructus in ſe habens. (oppoſitum τῷ ἄκαρπος, i. Qui ſine fructu eſt) Sōph. Trach. de Hercule ſacrificante, — ἔνθ᾽ ἐμοὶ τάχ᾽ Ἑρμαῖ Βωμοὺς, πλεῖτ᾽ ἔγκαρπα Κλωσίῳ Διί, Ioui ex fructibus ſacrificat. Apud Vitruuium autem Ἔγκαρπα Turnebus exiſtimat eſſe ornamenta capituli columnarum palmites aut ramos cum ſuo fructu habentia, aut etiam arbuſcula fructuoſas, quæ vocantur δένδρα ἔγκαρπα à Græcis, aut frondibus & ramis implexos innexóſque fructus. Hæc ille. Verba autē Vitruu. ſunt l.4, c.1, de columnis in Dianæ ædē cōſtitutis, Baſi ſpirā ſuppoſuerint pro calceo, capitulo volutas, vti capillamento concriſpatos cincinnos præpendentes, dextra ac ſiniſtra collocauerunt, & cymatiis & encarpis pro crinibus diſpoſitis frōtes ornauerunt. Metaphoricè autem ἔγκαρπος mulier aliqua dicitur pro Grauida, In cuius vtero fœtus eſt, velut fructus in arbore. hoc eſt ἐγκύμων, vt Suid. in hoc à ſe citato loco exponit, ὁ δὲ Φίλιππος Ἀριστόνῃ ἐμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτῆς καταλιπὼν ἔγκαρπον, καὶ ὀγκωθεῖσαν. ‖ Sunt & ἔγκαρπα Heſychio Segetes triticeæ ſectæ meſſæque, vt Turn. tradit. Sed apud Heſychium ſcribitur ἔσκαρπα, quod erit à καίρω. Apud eundem Heſychium eſt ETIAM Ἔγκαρπος, ος, ὁ καὶ ἡ, Fructuoſus. ἔγκαρπα, inquit, ἐπικάρπα.

C. Εὔκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene fructificans, Vberibus fructibus fœcundus. Theophr. De cauſ.pl. lib. 2, initio, ὥσπερ δὲ βλαστὴ καὶ εὔκαρπα μάλιστ᾽ ἂν γίνοιτο. Et εὔκαρπον ἔτος apud Sophoclem, Vberibus fructibus fœcunda æſtas. Nonnus ἀγλαόκαρπον ἔτος dicit. Item actiuè Bene fructificare faciens, Fructuum vbertatem adiuuans. vt εὔκαρπος ἀήρ apud Theophr. lib. 2 De cauſ. pl. Metaphoricè autem Venus dicitur εὔκαρπος id eſt Fœcunda. Plutarchus Erot. Ἡσίοδος γοῦν αὐτὴν Ἐμπεδοκλῆς, εὔκαρπον δὲ Σοφοκλῆς ἐμμελῆ τε καὶ φρενῖτιν ὠνόμασεν. VNDE Εὐκαρπία, ας, ἡ, Fructuum vber prouentus, Fructuum vbertas, vel In fructibus gignendis felicitas. Theophr. De cauſ. pl. lib. 2, initio, ὥσπερ εὐβλαστίαν καὶ εὐκαρπίαν, vt feliciter germinēt & vbere fructu fœcūda ſint. Pro quo paulo pòſt dicit καλλίστας βλαστήσεις καὶ καρποποιίας. Theophyl. epiſt. 74 χρήσιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῆς θρεμμάτων ὄνος. Pro quo paulo pòſt generaliori vocabulo dicit εὐφορία. ET Εὐκαρπέω, ῶ, Fructibus vberibus fœcundus ſum, Vberes fructus fero. Ad verbum, Bene ſeu feliciter fructifico. Lætos & vberes fructus ferre dicit Cicero.

C. Ἡδύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suaues & iucundos fructus gignens. vt ἡδύκαρπον δένδρον apud Theophr.

C. Κακόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Male & infeliciter fructificās, aut etiam Malos fructus gignens. oppoſitum τῷ εὔκαρπος. VNDE Κακοκαρπία, ας, ἡ, Mala & infelix fructuum editio.

C. Καλλίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchros aut etiam bonos fructus gigneus. idem quod ἀγλαόκαρπος apud poëtas. Theophraſtus De hiſt. plant. l. 3, c. 9, ἐν οἷς δ᾽ ἄμφω καρποφόρα, τὰ ἥλυκα μᾶλλον καλλικάρπωτερα. pulchriores fructus gignit. Plutarchus Coriolano, ἔστι δὲ ἡ ὁρμὴ τῶν μὲν ἀχρίων καλλικαρπώτατον, τῶν δὲ πᾶσιν ἰσχυρότατον. Apud eundem in Lycurgo v. l. καλλίκαρπος χώρα interpr. Fertile ſolum. VNDE Καλλικαρπία, ας, ἡ, Pulchrorum fructuum editio. vel Fructuum pulchritudo & venuſtas. ET Καλλικαρπέω, Pulchros & venuſtos fructus edo: aut. Pulchros & bonos fructus gigno, Lætos fructus fero. Theophraſt. lib. 1 De cauſ. pl. Idem De cauſ. pl. l. 2, c. 9, ὅταν μάλιστ᾽ ἄνθῃ καὶ καλλικαρπῇ τὰ δένδρα.

C. Καπνίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructuoſus. καπνίκαρπος ἐλαία, Frugifera olea. pſalm. 51. Heſychio eſt πλούσιος. AT Καπνίκαρπον, ου, τὸ, Fructus, v. Lex Theophr.

C. Λεπτόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus tenuis eſt. Dioſc. lib. 3, cap. 29, de abrotono, τὸ δὲ ἄπιον, ἄρριν καλάμην, κλῶνα τοῖς δάφνης, λεπτόκαρπον ὡς ἀψίνθιον, gracilibus ramis vt abſinthium. Ruell. interpr. qui videtur LEGISSE Ἀεπτόκαρφος, vt quædam habent exemplaria.

C. Λευκόκαρπος, ου, ὁ, Cuius fructus albi ſunt. Theophr. τῶν δὲ λευκοκάρπων ὁ μὲν ἄδρυς καὶ κισσὸς καὶ σμιλακώδη τὸν καρπὸν φέρει. Pro quibus Plinius, Hederarum fructum candi-

dum ferentium, aliis denſus acinus.

C. Μηλίκαρπος, ος, ὁ καὶ ἡ, Fructus magnos ferens, Cuius fructus magni ſunt. CONTR. Μικρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ. VNDE Μικροκαρπία, ας, ἡ, Parui fructus editio, Fructus exiguitas, ſeu exilitas.

C. Ὀλιγόκαρπος, ν, ὁ ἡ ν, Paucos fructus gignens. oppoſitū τῷ πολύκαρπος & δύκαρπος.

C. Ὁμοιόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Similes habens fructus, Cuius fructus ſimiles ſunt. VNDE Ὁμοιοκαρπίω, ῶ, Similes fructus gigno, Fructuum ſimilitudine conuenio cum alio. Theophr. de cauſ. pl. l. 1, c. 11, ῥιζοῦται αὐτὰ αὐτοῖς ὁμοιοτρόπως τὰ ἄκρα καὶ ὁμοιοκαρπεῖ.

C. Ὀπισθόκαρπος, ν, ὁ καὶ ἡ, Ferens fructum ex aduerſo folio ſiue à tergo folii, vt interpr. apud Theophr. De cauſis plant. lib. 5, cap. 1: vbi tamen ὀπισθόκαρπον ſcribitur, neutro genere, & ſubſtantiuè, vt videtur, φαίνεται δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον, ὅτι ἥδιον τὸ φανὲν ἔχει πλεῖστον δὲ ὁ καλούμενος ὀπισθόκαρπος.

C. Ὀψίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus ſerotini ſunt, Serotinos fructus ferens. Theophraſt. loco citato, τὰ ἀείφυλλα τῶν ὑδάτων καὶ ὀψιφυλακτότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE Ὀψικαρπία, ας, ἡ, Sera fructus editio. Theophr. De hiſt. plant. lib. 3, cap. 3, ὅλως δὲ ὡς εἰπεῖν πάντων ὀψίων ὀψικαρπία τε καὶ ἰσχὺς καὶ πολυκαρπία ὑπάρχει. quoniam videlicet πιαίνει ὑφαίρεσιν. ET Ὀψικαρπίω, ῶ, Serotinos fructus gigno, Fructus mei ſerotini ſunt, Seros fructus fero. Theophr.

C. Παγκάρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructus omnis generis habens. Sophocl. Electra, Ἔπαρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡμῖν παρόντα μοι Παγκάρπ' ἄνακτι πρόσφερε, Fructus omnis generis quos huic regi offerre volo, Sacrificia ex omni fructuum genere. Et in Axiocho, ἵνα ἄφθονα μὴ ὦμεν παγκάρπου γονῆς, vbi anni tempora abundant fructuum omnis generis fœtu. ET Παγκάρπος, ν, ὁ & ἡ. idē. Sed παγκάρπια μελιτώματα, placentæ ex melle & omni frugum genere. Theophr. De hiſtor. plant. libro 9, cap. 9, de religioſis ceremoniis in herbarum & radicum collectione, τὸ δὲ ἐπιχώριον πανταχοῦ, οὐδὲν ἴσως ἄπαντ' ἀλλ' ἢ ἢ ἄλλο τοιοῦτόν ἐστι· ὃ τὸ παράπαν τῶν Ἀσκληπιείων καλούμενον αἱ τιμῶσιν ἐν τῇ γῇ παγκάρπια μελιτώματα. Vnde Plinius libro 25, c. 4, de radice panacis Aſclepii, Hac euulſa ſcrobem repleri vario genere frugum religio eſt ac terræ piamentum. Et Harpocration Mendeſius ἐν τῷ περὶ πλακουντῶν, apud Athen. libro 14, πρὸς τοῖς Ἀλεξανδρεῦσι καλουμένοις παγκαρπίαις commemorat. quo in loco videri poteſt ſubaudiendum relinqui μελιτώματα. Et Anticlides apud eundem libro 11, & apud Euſtathium pag. 1633, λαοὶ, παγκαρπίαν ἄνθρωπον θύσαντες. Vbi παγκάρπια accipi etiam poteſt pro omni fructuum genere, non pro placenta ſimili ſuperiori.

C. Πλαγιόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquè ſeu à lateribus fructum ferens, vt exponitur apud Theophr. De hiſt. pl. l. 1, c. 23, τὸ μὲν ἀκρόκαρπα τῶν δένδρων ἐν ὅλως τῶν φυτῶν, τὰ δὲ, πλαγιόκαρπα, ἃ δὲ ἀμφοτέρως.

C. Πλατύκαρπος, ν, ὁ καὶ ἡ, Latum fructum habens, Cuius fructus latus eſt. Dioſcorides lib. 3, cap. 161, de lonchitide, φύλλα ἔχει πλατυκάρπῳ σικύῳ ὅμοια. Sic enim Marcellus ibi legit, interpretans, Porro latioris ſeminis aut fructus. Sed lectio hæc inter notha recenſetur, nec eam agnoſcit Plin. lib. 25, cap. 11, vbi lonchitidis deſcriptionem ex Dioſc. tranſtulit.

C. Πολύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos fructus gignens. Theophraſt. lib. 8, cap. 3, De hiſt. plant. πάνυ δὲ πολύκαρπα καὶ πολυκαρπότερον δὲ τὸ μῶλυ. Vbi Plinius habet ocymon pro cumino. id quod ex ſequentibus patet. locus autem eſt libro 19, cap. 7. Pro πολυκαρπότερον verò Latinè dicit, Nihil fœcundius. Et De cauſis plant. libro 2, cap. 5, ſcribit vitem indigere multo nutrimento, διὸ πολύθρεμμά ἐστι καὶ ὑγρὰ ἡ πολύκαρπος ἄμπελος. At πολύκαρπον apud Hippocratem dicitur τὸ κρεατῶδες, teſte Galeno in Lex. Hippocr. Πολυκαρπία, ας, ἡ, Vbertas in fructu ferendo, Vber fructus. Exemplum habes paulo antè in Ὀψικαρπία.

C. Προϊκάρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructus maturè proueniũt. Theophraſt. De hiſt. plant. lib. 1, cap. 23, προϊσκλασῆ καὶ προϊκαρπα, maturè germinant, & maturè fructus reddunt. VNDE Προϊκαρπία, ας, ἡ, Matura fructuum editio, Quum arbores fructus ſuos maturè reddunt. ET Προϊκαρπίω, ῶ, Maturè fructus meos reddo. Theophraſt. De cauſ. plant. libro 1, cap. 15, de iis quæ bifera, i. δικαρπούμενα appellãtur, ὧν τὰ μὲν πρῶτα γίνεται τῆς ὥρας, εἶτα μεταπίπτουσιν· ἔνια δὲ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τὸ θέρος ἐκφέρει καὶ προϊκαρπεῖται.

C. Τρίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Triferus, i. Ter fructus ſuos quotannis reddens: vt δίκαρπος, Biferus. Τρίκαρπον Heſych. exponit τριετῆ, Triennem.

C. Ὑπέρκαρπος, ου, ὁ ἡ ν, Supra modum fructificans, Cuius fructus modum excedunt, Fructuoſiſſimus. VNDE Ὑπερκαρπίω, ῶ, Supra modum fructifico, In fructu ferendo modum excedo.

C. Χλοόκαρπος, ν, ὁ ἡ ν, Cuius fructus virent. Item, Virere fruges faciens. Orph. Hymno in Cererem, Σοφμία, σοεῖπ, ἀλωαία, χλοόκαρπε.

C. Χρυσόκαρπος, ν, ὁ ἡ ν, Aureos fructus ferẽs, Cuius fructus aurei ſunt. Chryſocarpũ dicitur etiã hederæ ſpecies quædã à colore acinorũ, vt Plin. docet, videlicet aureo.

C. Τελεσκάρπιος, SIVE Τελεσκάρπιος, τελεῖ τὸν καρπὸν, Ad maturitatem fructum perfero. Theophr. ἐκπίπτει καὶ τελεῖ & τελεσκάρπει. Dicitur ab eodẽ & τελεσφορεῖν. Idem ἡδὺν γε ὄντα καὶ ἀμπέλου καὶ ῥόας ἀδύνατον ὅτι τελεσκάρπει, ἀλλὰ μέχρι τοῦ αὔξειν ἢ ἡβᾶν, Ad frugem peruenire. Hæc Bud.

C. Ἐπικάρπιος, ν, ὁ, Frugifer. vel Qui ſuper fructus ſeu fruges eſt, Frugum præſes. vnde apud Ariſtot. De mundo, καὶ μὴν ὁπόταν κάρπιος μὲν [καλεῖται ὁ Ζεὺς] ἀνὰ πᾶν καρπῶν. id eſt, Budæo interprete, Frugipotens. Ita verò Iouem in Bœotia vocari tradit Heſychius. AT Ἐπικάρπιον cõmuni appellatione dicitur quicquid ſemen aliquod continet, vt ex Marcello Dioſcor. interprete annotatur. Ἐπικάρπια dicuntur etiã ramuſculi plantarũ ex quibus fructus ipſe dependet, & qui ſunt ſuper fructum. Phanias apud Athenæum libro 2, βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τὰ ἐπικάρπια, σίκυος καὶ πέπων. Eodem libro de moro Ægyptia, φέρει δὲ τὴν καρπὸν πᾶσαι Αἰγυπτία συκάμινος οὐκ ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ὀπικαρπίων: quam Theophraſtus De hiſt. plant. libro 4, cap. 2, peculiari quodam modo fructum edere ſcribit, non ἀπὸ τῶν βλαστῶν, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πτελείχων: quæ iiſdem ferè verbis à Dioſcoride repetuntur. De quâ Plin. lib. 13, cap. 7, Pomum fert nõ à ramis ſed à caudice ipſo. adeo vt ex verbis Theophraſti & Athenæi pateat, ὀπικάρπια eſſe τοὺς βλαστοὺς ſiue τοὺς ἀκρέμονας, ſupra fructũ quaſi caput ſitos, ex quibus ipſe fructus dependet: idem præterea eſſe πτελείχας & ξύλον τῶν φυτῶν. Similiter verò de eiuſdem arboris fructu Galenus tradit lib. 2 De alim. ἡ γεῦσις ἡ αὐτὴ διαφορεῖται παρὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις καρποῖς τῶν δένδρων. ἐπὶ γὰρ οὐκ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστημάτων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων (ita enim reponitur pro τῶν ἀκρεμόνων quod mendoſe repetitur) φύεται· vbi & ipſe ὀπικάρπια vocat βλαστήματα καὶ ἀκρεμόνας: at pro πτελείχας dicit κλάδους καὶ πρέμνα. Pertinet huc ET Ἐπικάρπια, ας, ἡ, Fructus, id eſt Fructuum prouentus, Fructuum reditus. Item metaphoricè Fructus & reditus qui ex ipſa ſumma capitali, i. ὁ τοῦ κεφαλαίου, manãt, Acceſſio & πρόσοδος τοῦ κεφαλαίου: paulo minus quàm τόκος, cum quo frequenter copulatur: ſeu Fructuum & commodorum perceptio, Vſus rei fructuoſus: idem quod ὀπικάρπωσις. Plato libro 12 De leg. περὶ ἐπιτροπῶν ὀπικαρπίας ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγορόμοις φυλέταις, cenſus ſui annuum reditum profiteri in commentarios relatum ſuæ tribus apud agronomos. Apud Ariſtot. quoque ὀπικαρπία quæſtus dicitur, & fruges meſſéſque ὀπικαρπίαι. Hæc ferè Budæus pag. 47 & 132 & 133, initio: vbi exempla alia habes ex Demoſthene. Sic apud Ariſtot. 2 Œcon. τὸ πραθὲν ἐκ τοῦ ὀπικαρπίας λογισάμενος ἀπῆτει, fructum quem inde percepiſſet. Et Polit. 1, cap. 7, de contractuũ commutatiuorum tribus generibus, διαφέρει δὲ τούτων ἕκαστον ἕτερον, τῷ τὰ μὲν, ἀσφαλίζεσθαι τῷ· τὰ δὲ πλείω ποιεῖν τοῦ ὀπικαρπίας. poſt quæ ſecundo loco ſtatuit τὸν τόκον, at tertio τοῦ μισθαρνίας. Et apud Iſocratem, ὀπικαρπίας λαμβάνειν, Fructum capere, Emolumentum percipere. Item ὀπικαρπίᾳ ἀμείβεσθαι, cũ fructu reddere: ſeu (vt vbi interpr.) Fœneratò reddere.

C.Περικαρπος,ν,ὁ,Fructu cinctus, vt Plin.loquitur, Fructum habens circum se:vt semina & ligna quæ ipse fructus ambit. Item,Cuius fructus tegmine & inuolucro aliquo cinctus est,vt legumen siliqua;fruges spica,castanea echino. Phanias apud Athenæum libro 2, βρῶσιν μὲν ἁπαλὴν περικάρπιον, οἷον καὶ πέπων αὐθις τὸ σπέρμα περιβόμβυον δὲ τὸ περικάρπιον μόνον. A T Περικάρπιον,ν,τὸ, Vitium cingens seu muniens fructum, vt Plinius loquitur:quale in nucibus putamen esse dicit,in castaneis corium, in glandibus crustam, in vua cutem,in punicis corium & membranam. Quæ vitia in castaneis, amygdalis, nucibúsque iuglandibus geminantur.geminũ enim περικάρπιον habent: castaneæ corium cum echinato cortice, amygdalæ & nuces iuglandes,præter lignum,etiam viridem quandam carnem. Vide Plinium libro 15, cap.28. Vide etiam suprà de περικάρπιον ex Budæo post καρπός. V N D E Περικαρπιάκανθος,ν,ὁ καὶ ἡ, Spinas habens in vitio fructum cingente. Theophr.De hist.plant.libro 6,cap.5,ὁ δὲ περίβολος ἴδιον ἔχει, διόπερ περικαρπιάκανθός ἐστι, integumento & inuolucro quod fructum ambit, spinoso est. Vnde apud eundem Theophrastum eodem libro cap.1,sic emendãt, vbi περὶ τῆ φυλλακάνθου differit,ὁ δὲ περίβολος καὶ τῆ περικαρπία φυλλάκανθόν ἐστιν ἔχει γὰρ ἀκανθας ἐν ᾧ περικαρπίῳ.ita vt περικαρπιάκανθον dicatur τὸ ἀκανθας ἐν ᾧ περικαρπίῳ ἔχον, seu,vt cap.4,de cacto dicit, habens περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, πλὴ μορφὴν ἀκανθώδες.Sed & apud Plinium libro 21,cap.15,quidam sic reponũt, Hippophaes spinis geniculatum : tribulo proprietas φ & fructum spinosum habet:pro,Tributa proprietas.Sed tũc περικάρπιον pro fructu ipso caperetur, non pro integumento fructum cingente.

Καρπόομαι,οῦμαι,Fructum percipio,Fruor. Item,Consequor. Theophr.Hist.plant.4,ὅπου κἂν δένδρη ἄκανθος καταφύεσθαι, κλήματά τι ὑπεβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτόν,id est(Budæo interprete) Palmites submittere, & fructũ anni percipere, vel elicere. Xenoph.Hellen.6, οὐ νήσους ἀλλ' ἤπειρον καρπούμενος. Apud Demosth.καρποῦσθαι τὰ αὑτῆ,Frui suis rebus. Sic Isocr. Archid. ἵν' αὐτοὶ τῶν στρατευομένων αὐτῆ ἀσφαλῶς καρπῶνται.Et Synes.καρποῦσθαι σχολῆ,frui otio.Rursum apud Demosth.Olynth.1,τὰς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς καρποῦσθαι.Plato epist.7,ἵνα Δίωνα τὰ ἑαυτῆ κακὰ πάθοι καὶ καρποῦσθαι κτήματα. Plutarch.in Galba,καρποῦσθαι τιμὰς καὶ χρήματα. Et in Themist.καρποῦσθαι δωρεὰς μεγάλας,proConsequi.quam significationem habet & in metaph.signif.vt καρποῦσθαι δόξαν apud Demosth. Sic καρποῦσθαι θύρας.Xenophon Præd.ix 8,καὶ ἐκ τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ θύρας.At καρποῦσθαι πλὴ πλουσίαν apud Demosth.exponitur Implere suam auaritiã. Budæus καρποῦμαι interpr. Vsum fructum percipio, in hoc Demosth.loco in Aphobum, ἵνα μὴ ἐξὸν μόνον ἡμᾶς καρπώσασθαι. Ex Xenoph.autem affertur, pro Vectigal fructibus imponere, κατὰ δουλωσάμενοι καρποῦνται. Rursum Budæus καρπεύομαι interpr.Exhaurio & consumo,in hoc Athenæi loco, de Lucullo loquentis, καρπωσάμενος δυοῖν βασιλείοιν πλοῦτον, Μιθριδάτου καὶ Τιγράνου. Sic pro Exhaurire fructum alicuius prædii, apud Demosth.de matre Æschinis loquentem , καρπευομένη καὶ τὰ χωρία τὰ οἰκίας. ‖Καρποῦσθαι de malis etiam dicitur.vt apud Aristidem, καρποῦσθαι τὰ κακὰ αὐτὴ τὴν ἀγαθῶν.Et ex Euripide affertur πόνῳ μόχθοις δακρύων καρπούμενα.vbi poterit καρποῦσθαι reddi Percipere. dicitur enim ab ipso etiam Cic.Luctus percipere, sicut & dolores.Sed & interpretationi quorundam præcedentium locorum aptum esse idem verbũ existimo. Cæterùm καρποῦσθαι συμφορὰς,quod dixit Lysias, huc non pertinet.namꝫ καρπώσασθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς apud eundem in Apol.est Frui calamitatibus reipublicæ. id est, Ex reip.calam.fructum percipere, Vel,Reip.calamitates quæstui habere, seu,In commodum suum vertere. Vel,(imitando Terentianũ loquendi genus)Ex reipublicæ incommodis sua comparare commoda. ‖Cæterùm Hesych.καρπωσόμενα exp.καρπὸν πληθουσα.i.Fructu abundans.quod participium si mendosè non scribitur,est à Καρπόομαι,ῶμαι. Eidẽ καρποῦμαι est τρυγῶ, id est Vindemio. Item καρποῦσθαι funem τὸ ὅτι βουλοῦ καταγωγὴν ποιῆσαι. (sicut & Suid. ἀγάσασθαι exponit καρπῶσαι & καῦσαι ἀγίως.quò pertinẽtem signif.habet &Καρπωμα) Sed & καρπῶ exponit καρπεύμαι.

Καρπωμα,Fructus qui percipitur,Quæstus.& sic idẽ fuerit quod ὀπὴ καρπία.Hesychio καρπωμα est σπέρμα;item κέρδος. ‖Itẽ Oblatio,Victima seu hostia,ὡς πρόσχυσμα,δῶρον ἐκ,θυσία,vt idẽ Hesych.exp.In qua significa Græcis Bibl.interpr.vsurpatur.Exod.29,καρπωμα ὀσμῆς Κυρίῳ, Oblatio est Domino.Leuit.1.πλὴ κεφαλὴν τὸ καρπώματος, caput hostiæ. ‖In v.l. exponitur etiam Possessio, seu Possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

B Καρπωσις,ως,ἡ, Fructuum & commodorum perceptio, Vsus rei fructuosus.q.d.Fruitio.Xenophon Præd. 4, p. 63,ἐὰν δὲ θυμοῦσθαι βέλτιον πλὴ ἀρχὴν τῆς Ἀσίας καὶ πλὴ καρπωσιν ἡμέτερα ἐφ' ἑαυτῆς. Eo significatu ἐκκαρπωσις & ὀπὴ καρπία etiam dicitur,itẽ καρπία,vel potiꝰ καρπία,de quo infrà. ‖Item Sacrificium. Veteres ita votari apud Amathuntem tradit Hesych. Et Leuit.4, αἱ οἶσιν ὁ ἱερεὺς ὅτι τὸ θυσιαστήριον τῆς καρπώσεως,exponitur,Super altare holocausti.vt idem sit quod paulo antè dixit τῆς ὁλοκαυτώσεως. V N D E Καρπώσιμος,ον,ὁ ἡ ἡ,Ex quo fructus capi potest.Item Frugiferus,καρπιμος:vt in hoc loco apud Athenæum lib.11, accipi videtur, ἐξ οὗ πλεῖστα ἡμῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρπώσιμα γίνεται ὁπὴ τῆς γῆς.

C Ἀκάρπωτος,ου,ὁ ἡ ἡ.vt γῆ ἀκάρπωτος, ager ex quo fructus perceptus non est.Et Soph.πρὸς τίνας ἀκάρπωτον χθόνα, ex qua nemo fructum percepit.

C.Δι Ακαρπόομαι,Decerpo.v.l.

C.Ἐκ καρπόομαι,οῦμαι,Idem quod καρπόομαι.vt apud Gregorium τὰ ἄγιον ἐκκαρποῦσθαι μάγα ἐπῆκα,quæstui habere res sacras atque diuinas,vt interpr.Bud.qui & ἐκκαρποῦσθαι cum accusatiuo pers.ex Demosth. affert pro Exhaurire & extenuare facultates alicuius, & percipere earum fructus. Apud Thucydidem pag. 174 scholiast. ἐκκαρπωσάμενοι sine adiectione positum, exponit τὰς καρπὰς καὶ τὰς ἐσοδίους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς αἰωρήσεις. E T Ἐκκάρπωσις, Fructuum ac cõmodorum perceptio, & Vsus rei fructuosus.Bud.

C.KATA καρπόω,ῶ,(ἀ καρπῶσαι quod Suidæ est ἀγίως καῦσαι) Adoleo. V N D E Κατακαρπωσις,ως,ἡ. Leuit.6, καὶ ἀφελεῖ πλὴ κατακάρπωσιν ἐπὶ τοῦ καταναλῶσαι τὸ πῦρ.vbi interpr.Cineres quos vorans ignis excussit.

C.Ολοκαρπόω,ῶ,ab eodem καρπόω,Totum adoleo.At Ecclesiastici cap.45, θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται,redditur, Sacrificia eius cõsummabuntur. ὁλοκαρπούμενον Hesychio & Suidæ ὅλον προσφερόμενον. V N D E Ολοκάρπωμα E T Ολοκάρπωσις, Holocaustum. Sapient. Solom. cap.3,& Esaiæ 41.Vtrũque citat Budæus ex Aretha 963, sed non interpr.

¶ Καρπιμος,ν,ὁ,Fructifer,seu Qui fructus gignere solet, aut Aptus ad fructus edendos. Theophr. De hist. pl. lib 3,cap.3,πάντα ἢ καρπιμα ἢ ἄκαρπα,καὶ ἄφυλλα ἢ φυλλοβόλα, καὶ αἰθιῶντα ἢ αἰανῆ.hoc est(vt lib.1,cap.6 scribit)καρποφόρα ἄκαρπα,αἰθιοτόκα αἰανῆ,ἀείφυλλα φυλλοβόλα.Sicut verò idem Theophr.duo palmarum genera facit, καρπιμον & ἄκαρπον,ita Plin. fructiferum & sterile.Aristoph. Vesp. Δεῖπαι δὲ καὶ τῆδ καρπίμων ἀπὸ μὴ ὄζοι πρόσιμα ὕδωρ ἡμέδαπα, ex frugiferis arboribus. Videtur tamen Theophrastus diuersum facere καρπιμος à καρποφόρος, cuius rei exemplùm habes in καρποφόρος.

D Καρπίζω,Fructum colligo seu decerpo. Item cum accusat.cõstructum generaliter pro Decerpo, Demeto,aut Colligo.Dioscorides libro 3,capite 37,de dictamno,καρπίζουσι δὲ αὐτὸ ὡς ἥρει καὶ φθινοπώρου. Passiuum Καρπίζομαι,itidem Fructũ decerpo seu colligo & percipio. idẽ quod καρπόομαι,pro quo apud Thuc.quoq; accipi testatur Pollux. Theopomp. apud Athenæum lib. 6, τοὺς ἑταίρους οὐ πλείονας ὄντας κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἑκατὸν ἀνδρῶν, οὐκ ἐλάττω καρπίζεσθαι γλυκῶν ἢ μυρίους τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἥδιστα καὶ πλεῖστον χώραν κεκτημένους. ‖Item Defrugo, id est Fructus seu fruges cònsumo. & q.d. Fructibus seu frugibus exhaurio & eximanio.vt apud Theophr. καρπίζομενα semina dicuntur ea quæ terram exhauriunt & extenuant:quæ Latini quoque defrugare terram dicunt. Theophr.καρπίζεται πλὸ γλυκὺ μάλιστα ὁ πυρός· διὸ καὶ ἀγαθὸν ζητεῖ χώραν,terram exhaurit & emacerat. Idem

Theophr.De caus.pl.lib.4,cap.9,μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεοῦν πάλιν,non nimia defrugatione exinanire (vt Colum.loquitur) sed renouare,seu nouale facere. Ibidem sæpius vtitur hoc vocabulo. VNDE Καρπισμὸς,οῦ,ὁ, Fructus perceptio,Vsus fructus. idem quod καρπωσις. ‖Item,Defrugatio,Exinanitio & extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. loco citato, ὥσπερ τὴ χρονίστητα τῆς πίψεως καὶ ὥσπερ τὸν καρπισμὸν τῆς γῆς, & vt terra nimia defrugatione nõ exinaniatur, seu Exhauriatur & emaceretur.

C.Ἐκκαρπίζω,Fructus decerpo,& percipio. Budæus.

‖At ἐκκαρπίζεσθαι idem est quod καρπίζεσθαι,id est Defrugare,Defrugatione exinanire & Exhaurire. Theophr. loco citato,ὀκτὼ ἔτεσι ῥᾳδίως,πλὴν δὲ ἐκκαρπίζῃ τὸ ἐδάφος, καὶ τὸν ὑφ' ὁ ἐρίζωσος.pro quo ibidem dicit καρπίζεται τὴν γῆν.

C.Ἐπικαρπίζομαι,itidem Defrugo,vt καρπίζομαι & ἐκκαρπίζομαι. Theophr.ὅπου καρπίζεται δὲ σφόδρα ὁ αἰγίλωψ ἢ γῆν,sicut de frumento,καρπίζεται τὴν γῆν.

Καρπόω, F. ῶσω,idē quod καρποῦμαι & καρπίζομαι,Fructū percipio,Fruor.Hyperides apud Pollucem,καρπώσεσθαι ἀγαθὴν ἢ πατρίδα χρόνον,vt καρπίζεσθαι χώραν apud Theopompum, & καρποῦσθαι χώραν apud Demosthenem.Citat idem Pollux etiam ex Aristoph. Et apud Dionys. Halicarnas.in pass. πολλαὶ ἀφαίξεις καρπώσεται. VNDE Καρπώσις,εως,ἡ, Fructus perceptio, Vsus fructus. idem quod καρπωσις & καρπισμός. Pro quo apud Pollucem SCRIBITVR Καρπία per ι. Καρπωσιν(inquit)λέγει Ξενοφῶν ἐν τῷ οἰκονομικῷ καρπίαν. ΑΤ Καρπῖον,ου,τὸ,videtur idem esse quod κάρπος. Citat Pollux ex Aristoph. sed non explicat. Et apud Nicand.Alexipharmacis, ἀδίστου καρπίου, idem quod ἀδίου. verba eius sunt, Ἢ καί τοι ἀδίστου ἀποῤῥίξαο κάλυμμα Καρπίου. vbi ἀδίστου καρπίου κάλυμμα vocat corticem mali punici,seu malicorium.

Καρπίλιον, ι,τὸ, idem quod καρπωμα.Hesych.

ΚΑΡΦΩ, Sicco, Arefacio. Apud Homerum καρφαι Eustathius significare ait ξηραίαι & συαπαίαι in hoc versu 398 Odysseæ ν, Κάρφω μὲν χρόα καλὸν ἐϊ γαμψῶνυξι μέλεσθαι. Ad cuius versus expositionem facere mihi videtur hic Iuuenalis,Tres rugæ subeant,& se cutis arida laxet. Nec dubitem κάρφω χρόα καλὸν vertere etiam (affini vtens metaphora)Dignitatem oris defloreſcere faciam, vel Faciã vt dignitas oris defloreſcat.quibus verbis vtitur autor rhetoricæ ad Herennium. Memini porro me apud quendam lyricum legere dictum de corpore, exemplo Homeri,κάρφεται γόνυ. ‖Interdum etiam idem putatur esse quod καταῤῥυπαίνω,Sordido,Squalidum reddo.atque ita quidam in illo ipso Homeri loco interpretati sunt:sed nõ dubium est quin altera interpretatio sit melior. ‖Hesiodus metaphoricè vsus est initio ὕμνων, canens de Ioue,Ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνει σταλίην, καὶ ἀγλαὸν κάρφει, & superbum arefacit.pro Superbum deprimit,vel (accommodando huic quoque loco superiorem illam metaphoram)Facit vt defloreſcat.

C.ΚΑΤΑκάρφω,Desicco,Exsicco,ξηραίνω. Item E conspectu seu è medio tollo.ἀφανίζω. Vtraque expositio apud Hesych. qui exponit καταξήρασις etiam καταφλίξις.

C.ΥΠΟκάρφω,Sicco,vel Leuiusculè sicco. Apud Nicandrum autem ὑποκάρφομαι exponitur πραϋνόμαι,Exasperor.

Κάρφωσις,idē quod κάρφω. Vnde κάρφωσις apud Hesych. ξήρανσις,item φθείρωσις.

¶Κάρφος,ους,τὸ,Palea,ἄχυρον vt Hesych.exponit.Dioscor. libro 5,cap.85,de pompholyge,ὑμπλεῖ τὰ κάρφη καὶ πετάλων καὶ γῆς, palearum pilorumque plena, vt Ruell.interpr. Apud Athen.l.6,ὧν δὲ παῖς ὑποδήσεται τὰ κάρφη, ἵνα πλὴν ἵνα κνήσεται πάλιν. vbi κάρφη sunt quæ Homero πία κάρφεα. ‖Κάρφος dicitur etiam κυρίως ξύλου ἀπόξυσμα,vt idem Hesychius docet, hoc est Apex tenuis à ligno fisso abscedens.quo modo accipi poterit & locus ille Dioscor.& hic apud Athen.libro 13, ἤτοι τὰ μὲν ἀπὸ τῶν πίνων κάρφη τὰ μικρὰ δικτύῳ ἀφαιροῦντα,εἰ καθορᾷ τὰ κάρφη· φαίνεται δὲ καθορᾶν, ἀπὸ τίνων φύεσθαι αὐτὰ, ἵνα μὴ πλανῶνται ὁ δίκτυος. ‖Item, Festuca,id est arida & crassior in fœno nondum demesso stipula. vel etiam Aridum & leue fœnum,vt Suidas exponit. Luc.Hermotimo,[ὅμοιον ἔφη] τοῖς ἐξάνω μαλεπῶσι,εἰ κάρφος ἐπὶ ὀφθαλμὸν ἐμπέσοι,ἔπειτα ὅτι κοπῷ πήξαντες,οἱ πάντα ἐθέλουσι ἡμᾶς ποιεῖν ἃ ἐκεῖνοι κελεύουσι.Quæ φρύγανα ibidem appellat. Subiicit enim. καὶ ἐμοὶ τὸ χρυσὸν ἦν καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κάρφος,αἰτήσαντος ἀνθ' ὧν ἐμὲ μάλα πεπόνηκεν εἰ διεξελήλυθεν αὐτῆς τὸ βέλος ἀφ' ἑαυτοῦ φρυγάνου. Similiter & apud Aristophanem in Auibus,Ἐπέλιπέ τις ποτ' ἐμὲ γε τὸν ἐμαυτὸν, Καὶ τὰ μὲν κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,schol.hæc duo vocabula ὁμοσημάντου posita annotat. Ad quem locum Aristoph.facit hic Columellæ lib.8,cap.15,Festucæ furculique passim in auiariis spargendi sunt,vt colligere possint aues quibus nidos construant. Rursus ad Plaut. hoc in Milite,—an festuca facta,serua an libera esset& ad hoc Persii Satyra 5,—in festuca lictor quã iactet ineptus: confert locus hic Plutarchi in libro De sera numinis vindicta, Ῥωμαῖοι δὲ οἷς αὐτοῖς ἐλευθερίαν ἀφαιροῦνται,κάρφος αὐτῶν λαβόντες ἐπιβάλλουσι τῇ κεφαλῇ.Sed notandũ quod ad priores duos locos attinet,non idem esse prorsus κάρφος & φρύγανον,sed φρύγανα esse propriè ea quæ Latinis cremia,id est virgulta tenuia & arida quibus aliquid frigitur,vt rubi excisi & paliuri. à quibus tamen κάρφη non multum differunt.Sic apud Nicandrum Ther.—σοὶ δ' αὖτε βάλοις φιμώδεα μύρτα,Κάρφεά θ' ἁρμίνια,καὶ ὀκ μακρὸν βρύσεται,expon.Stipulas horminí,vel festucas. Aliud excẽplũ ex Aristot.cũ Plin.interpr.habes infrà in ἀξηραμός. ‖Apud Polyb.autẽ in Polit.Rom.καὶ μὴν θύρας τοῖς φυλάττουσι ἐγκαρσίους,καμβαίοις ἔοικε τοῖσιν τὸ κάρφος, Lascaris interpr.Taleolam:Bud.Tesseram. ‖Pro putamine verò,seu cortice seu corio pomorum,apud Nicandrum accipi testatur scholiastes in Alexipharmacis v.130,Καί τι σὺ μηλείης τερενόδιος ἄγεια κάρφη Οὔρι σὺν ἀντιφόρτα. id est δέρματα. Et versu 491,de punicis, ὅσσαι τοι σκληρὰ κάρφη Φοίνι' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρῃ. id est λέπη, vel φλοιούς. Eiusdem significationis EST Κάρφη,ης,ἡ,id est Festuca, seu Fœnum leue & aridũ,vt Suidas in his à se citatis locis exponit, ὁτιποτοῦν ξηρὸν χόρτου καύσου,ὕπτα σωλῆνα καὶ σωλῆνας τὰς ὀφθαλμὰς αἷς μὲν ἀπίδας τῆς κάρφης τὸ ὕδωρ. Ælian.καὶ αἱ διφθέραι τῆς κάρφης ἐμπεπλήσθαι καὶ ἡ ὄχθη πᾶσα κάρφης φαινομένη,οὐκ εἶα ἐρημεῖν τὸν πόρον. AbHesychio exponitur φορυτός. Deriuatur autem vtrunque à Κάρφω, quod est Arefacio,ξηραίνω.

C.Καρφωδὴς,ώδους,ὁ,ἡ, Paleæ seu festucæ formam habẽs. Festucaceus exponitur apud Paul. Ægin.lib.7,de caryophyllo,αὗαι πρὸ διόδου καρφωδῆ, μέλαινα,ὅσον δακτύλου σωτηρίς τὸ μῆκος φέρεται ἀρωματίζοντα. In v.l. καρφοειδὴς exponitur etiam Surculaceus.

C.Καρφολογέω,ῶ, Paleas seu festucas lego. ‖Item,Exquisitè in alium inquiro,quasi festucam in oculo scrutor.Basilius 589,καρφολογοῦντα ἡμῶν τὸ ὄνομα.Budæus. Vbi videtur allusisse ad vocabulum κάρφος in Euangelio. ‖Item Floccos lego & quisquilias in veste hærentes. Theophr.in Char.loquẽs de adulatore,λέγει τὸ ἱμάτιον ἀφελεῖν προθύμως,καὶ ἰδεῖν τι ἐπὶ τοῦ τρίχωμα τῆς χλαμύδος ὑφειμένον ἄχυρον ἢ πτύσμα τι,καρφολογῆσαι.B. De phreniticis etiam dici solet,vt habetur apud Galen.quemadmodum & κροκιδίζειν,quorum vtrunque imaginandi vi læsa prouenit. VNDE Καρφολογία, Palearum seu festucarum collectio, Floccorum collectio. quod & ipsum Galenus inter phrenesis signa recenset.

COMP.Ἀποκαρφολογέω,ῶ, Paleas seu festucas alicunde lego,Floccos seu quisquilias alicunde carpo,sequendo Budæi interpretationem.Hippocr.Prognost.ἐκ δὲ τῆς χειρὸς φορᾶς loquens,præsertim in phrenesi,ὁκοῖόν τι ἐστὶν ἐπὶ τῶν φρενιτικῶν ἢ παραπαιόντων δοκεῖ τισὶν, ἢ ἀποκαρφολογεόντων, καὶ κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλομένων, καὶ ἀπὸ τῶν τοίχων ἄχυρα ἀποσυρόντων. Vnde Celsus l.2,c.6,In veste floccos legit, fimbriásve diducit, vel in adiuncto pariete si qua minuta eminent,carpit. Sed hîc τὸ ἀποκαρφολογεῖν non interpretatus est.

C.Αὐτόκαρφος,ου,ὁ,ἡ, Festucam seu furculum tenuem habens. Dioscorides libro 3,cap.27,de absinthio marino,ᾧ αὐτῷ γαλήνῃ οἱ Ἰωνικοὶ χρῶνται. ἔστι δὲ καὶ αὐτόκαρφος, ὁμοίως ἀζρονίῳ μικρῷ. Pro quibus Plinius lib.27,cap.7,

Huius ramum Iſiaci præferre ſolent, anguſtius priore. A at libro 32, cap. 9, dicit eſſe terreſtri exilius. Explicat igitur vocabulum λεπτὸν, ſed non κάρφος, licet illud comparatiuo gradu compenſet. nam dicit eſſe anguſtius & exilius terreſtri abſinthio. Dioſcor. eodem lib. cap. 29, abrotonum maſculum quoque κλημα τῶδες & λεπτόκαρφον eſſe dicit, ſicut abſinthium, licet quædam exemplaria habeant λεπτόκαρπον, vt ſuprà indicatū eſt. Sed illā lectionem ſequitur Ruell. Similiter etiam cap. 40, de acino, τὰ ὄζοι λεπτόκαρφος.

C. Πλατύκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Feſtucam ſeu ramulum latum B habens. Sic legerunt quidam apud Dioſcoridem libro 4. cap. 180, de alypo. Sed eam lectionem alii reiiciunt, qui veteſtis exemplaribus nituntur, & ſic legunt, φρυγανώδης ὀζοι πολλὰ, ὑπόρυθρος, λεπτόκαρφος, λεπτόφυλλος; ac interpr. Gracilibus ramulis.

C. Περικαρφισμὸς, οῦ, ὁ, dicitur quum gallina poſt ouum editum circumactа, ſeſe & ouum feſtuca aliqua purificat. Plutar. Sympoſ. 7, Probl. 2, Τί πρὸς αἰτίαν αἰδοῦνται ἡμῖν ἐχόντων, οἷος ὄντιν ὁ τῆς ἀλεκτορίδων, ὅταν τέκωσι, περικαρφισμός. Quem locum explicat hic Ariſtot. libro 6 De hiſt. animalium cap. 2, ὀχυροῦσαι δὲ αἱ μὴ ὀρνίθες ἐκπέουσί τι ᾠὸν ὅταν οἰόνται, καὶ πολλαχοῦ κάρφος περικάλλονται πιοῦσι δὲ τὸ αὐτὸ πάθος καὶ πτοοῦσαι εἰσίσι. Vnde & Plinius l. 10, c. 4, Villarib⁹ gallinis & religio ineſt: inhorreſcunt edito ouo, excutiuntque ſeſe, & circumactæ purificant, ac feſtuca aliqua ſe & oua luſtrant.

C. Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, Palearum excuſſio. v. l. ex Plut.

Καρταμάπα apud Heſychium ἐν οἷς πείζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας.

Καρφίτης, ου, ὁ, Qui ex feſtucis eſt. vt καρφίτης θάλαμος in D Epigr. de nido hirundinis. Feſtucas autem auibus ad conſtruendos nidos vſui eſſe, in κάρφος indicatum eſt.

Καρφίον, ου, τὸ, Parua feſtuca, Surculus. AT Καρφῖον, ν, τὸ, Ramentum, ῥῆμα, vt Nicandri ſchol. exponit in Alexiph. v. 118, καρφεῖα γέρα βιβρωμένα κέρου. ITEM Κάρφις, vulg. lex. idem quod κάρφη, Palea, Stramen, Fœnum.

Καρφύαι, Nidi. Heſych. αἱ νοσσιαὶ, ſed propriè fuerint Nidi ex feſtucis. Item θάμνοι, Virgulta, Fruteta, eidem. AT Καρφυροὶ, Pulli, νεοσσοὶ, eidem Heſychio. Apud eundem SVNT Καρφυλαὶ Strata ex feſtucis, αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων κοῖται. Citat ex Eurip. Ione.

Καρφαλέος, ν, ὁ, Siccus, Aridus. Hom. Il. φ, Δίψῃ καρφαλέοι κατιμῶσι ἐκ πεδίοιο Φόβοιο. Odyſſ. ε Ὡς δ' ἀπὸ μακρὸν ζαὴς πίων ἡμῶια πάξῃ Καρφαλέων, aceruum palearum aridarū. Sic in Epigr. αἰσχύνεις καρφαλέοις. Apud Nicandrum autem in Theriac. Καρφαλέου καθύπερθε πυρὸς σταλάοντας αὐτμῆς, ſcholiaſtes intelligi docet vel ξηροὺς, vel ξηροποιοῦντας, hoc eſt vel ſiccum, vel exſiccantem. At καρφαλέον aduerbialiter accipitur pro Aridè. Iliad. ν, Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ὑπερθορέξασπις ἄυσεν Ἔγχεος. ἰξηρὸν, vt Euſt. tradit. Sed & pro ὑπόξηρον accipi idem Euſtath. ex antiquis docet. Pro quo dicitur ET Καρχαλέος. Et ſic legit Euſtathius Il. ν, Δίψῃ καρχαλέοι. quod ſuprà καρχαλέοι. Sed & Athenæus eam lectionem agnoſcit, qui libro 11 ita ſcribit, καὶ Ὅμηρος πού φησιν ὑπὸ δίψους κραπνώδους καρχαλέους εἶπεν. Sic legiſſe videtur & Heſych. apud quem καρχαλέοι οἱ καπὰ ξηροὶ. Sed exponitur ὑδροποτοῦντες.

KAΣIΣ, ὁ καὶ ἡ, Frater, vel Soror. Interdum & Conſobrinus. nam Heſychio κάσις dicūtur οἱ ἐκ τῆς ἀγχίνης αὐτῆ ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. De fœminis etiam dici & apud Laconas & apud Eurip. in Hec. idem teſtatur. Locus autem hic eſt, Τὼ ἔκπρός τε χαπέρων πολλῶν κάσιν, multorum ſororem: verba Polyxenæ. ‖ Κάσις eidem Heſychio eſt etiam Æqualis, Coætane⁹, ἡλικιώτης.

C. Καστγνητος, ου, ὁ, Frater, idem quod κάσις: Frater ex vtroque parente, id eſt germanus. Iliad. τ, Τρεῖς τε καστγνητοὶ καὶ μοι μία γείνατο μήτηρ Κηδείους. Odyſſ. θ, τέ μοί τε καστγνήτοιο χαρείων Γίνεται ὅσσον ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. Iliad. ζ, Andromache ad Hectorem, σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Ἠδὲ κασίγνητος. ‖ Καστγνητοὶ dicuntur etiam οἱ ἀνεψιοὶ, Conſobrini, Fratrum vel ſororum filii. nam & id compoſitio fert vt καστγνητοὶ ſint Fratribus vel ſororibus geniti: in ſuperiori autem ſignificatione οἱ γνήσιοι κάσις, genuini & germani fratres. Sed & generali⁹ pro conſanguineis ponī, ἀπὸ τῆς συγγενῶν, idque apud Ionas etiam recentiores, Euſtathius teſtatur, ſic capi dicens in hoc loco Homerico Iliad. ο, Ἕκτωρ δὲ καστγνήτοιο κίλβοιο Πάσσατο μάλα, τοῦτον δ' Ἰκμαλίδων ἐρύσασθαι. Fœminino EST Καστγνήτη, Soror, Germana. Il. π, Ἥρῃ ᾗ πεσέειν καστγνήτῃ τ' ἄλοχόν τε. quæ à Virgilio quoque Iouis eſſe dicitur Et ſoror & coniunx. Orpheus apud Platonem in Cratylo de Oceano, Ὅς ῥα καστγνήτῃ ὁμομήτορα Τηθὺν ὄπυιεν. Iliad. λ, de Eride, Ἄρεος ἀνδροφόνοιο καστγνήτη ἑτάρη. Sophocles, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ καστγνήτης. vbi καὶ eſt particula præcedentis ὁμαίμου explicatiua. ‖ Καστγνητος accipitur etiā adiectiuè pro Fraternus, Germanus. Soph. Antig. φίλη δέ σοι καστγνὴτη κάρᾳ: quæ ſunt verba Antig. ad Eteoclē. Initio verò eius tragœdiæ dixerat, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον ἰσμήνης κάρα. VNDE Αὐτοκαστγνητος, ου, ὁ, Germanus, Genuinus frater. αὐτὸς additur κατά τινα ἐνδεχόμενον ὀπτασιν, vt Euſtathius tradit: quia videlicet καστγνητος latius interdum accipitur, vt antè dictum eſt. Iliad. γ, Κάσιγνέτ' ἰπποδάμοιο καὶ τύχε ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Αὐτοκασίγνητον, τόν μοι μία γείνατο μήτηρ. Sic ſuprà ex Iliad. τ, Τρεῖς τε καστγνήτοι ἐμοὶ μία γείνατο μήτηρ. Iliad. π, — ὃς μήτρωος ἑῶ ἔκτορος ἱπποδάμοιο, Αὐτοκασίγνητος ἑκάστῳ, ὡὸς δὲ Δύμαντες. ‖ Αὐτοκαστγνήτη, Soror germana, Soror genuina ſeu natiua, Germana.

C. Σύσκασις, idem quod κάσις & καστγνητος. aut, Qui vnà frater vel ſoror eſt, Vna germanitate coniūctus. Euripid. VNDE Συσκασιτέρα, Germana ſoror. Ex Euripidis Alceſtide.

KATA', præpoſitio ſignificat CVM GENIT. frequentiſſimè Aduerſus, In, (vt poſtea dicetur) ſed apud poetas, ſicut & apud proſæ ſcriptores interdum, aliud ſignificat. Pro ἀπὸ, ſeu ἐκ, Ab, De, E. vt Il. ω, Βῆ δ' κατ' Ἰδαίων ὀρέων φύλακον αἰγιὸν. Et Il. χ, Βῆ δ' κατ' ὀλύμποιο καρήνων αἶξασα, venit de olympi verticibus. (Vbi tamen poſſit fortaſſe & per anaſtrophen intelligi pro καπὸ δέ) Sic καθ' ἵππων αἶξασις apud eundem exponitur ἐξ ἵππων. Apud Herodotum, κὰτ πύργος κάτω ῥίπτειν, E muro præcipitare, vel De muro. Et κὰτ τῶ πύργος καταχρεμάσαι, apud eundem, De muro ſuſpendiſſe. Vt autē apud eum κὰτ πύργος κάτω ῥίπτειν exponitur, E muro præcipitare, ſic apud Plutarchum in Theſeo, κὰτ πέτρῶν ῥίπτειν, (ſine aduerbio κάτω) E petris præcipitare. Apud Homerum quoq; βαλέειν κὰτ πέτρης itidem exponitur. Tale eſt & apud Theognidē, ῥίπτειν πέτρῶν κατ' ἠλιβάτων. (Horatius autem in hoc loquendi genere vſus eſt præpoſitione In: quum dixit, In rupes detruſit aſellum) Κατὰ redditur De in alia etiam ſignificatione, vt apud Æſchinē, πολλὰς ὁ ὑπάγων ἐμὲ κὰτ τῆς ἡμέρας τέλεως. Sic Demoſth. καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro ἐπὶ ὑμῖν. Gregor. κὰτ πολλῶν κακίας σεσημείας. Hoc vtūtur modo & dialectici: vt quum dicunt τὸ ζῶον λέγεται κατὰ ἀνθρώπου. At verò apud Ariſtotelem De hiſt. anim. lib. 6, κὰτ πάντων κοινόν ἐστι, redditur Omnium commune eſt, licet vſum alioqui affinem habeat hic præpoſitio. ‖ Κατὰ ſicut reddi poteſt præpoſitione In, alicubi in ſuperioribus loquendi generibus (vt ſi κὰτ πέτρῶν ῥίπτειν vertas ex Horatio In rupes detrudere) ita & in aliis multis ſic interpretari oportet: vt κὰτ χθονὸς ὄμματα πήξας apud Homerum Iliad. γ, In terram figens oculos. Cui ſimile eſt ſignificatione etiam, ὀφθαλμοὶ κὰτ γῆς. quam conſtructionem Euſt. Attică eſſe tradit. Valet In & quū dicitur κὰτ κόρρης παίειν, ſeu παίσαι. eſt. u. Latinè ad verbum, In maxillam cædere, ſeu percutere. Sic κὰτ γαστρὸς παίειν, In ventrem cædere, vel Pugnos in ventrem impingere, aut ingerere, vt loquutus eſt Terentius. Tale eſt κὰτ τοῦδε ξαίνειν apud Demoſthenem. Huc verò pertinent & iſta κὰτ γῆς πίπτειν, Alex. Aphrod. pro In terram cadere: & κατέχεαν αὐτοῦ κὰτ τῆς κεφαλῆς Marci cap. 14, In caput illius effudit. ‖ Κατὰ, Sub. vt κὰτ γῆς ἀποπέμπω apud Ariſtophanem redditur Sub terram mitto. Sic apud Theophraſtum. ‖ Κατὰ pro Super, ex Theophraſto aſſertur in vulg. lex. Fortaſſe autem huius ſignificationis exemplum eſſe poſſit & κὰτ χιονὸς ὕδωρ, ſeu κατὰ χιόνος, vt ſit Aqua ſuper manus, (id eſt Aqua quæ ſuperfunditur ſeu affunditur manibus.) Niſi quis malit Aqua

ſupra man⁹, Aut, Aqua in manus. Habetur autē apud Ariſtoph. hoc loquēdi gen⁹, itēq; apud alios comicos. ‖Κατά, Per. vt Odyſſ. ζ, Οἵη δ' ἄρτιος εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. quum verſus proximè ſequēs accuſatiuum eadem in re habeat, Ἡ κῦ Τηΰγετον καταβήσεται, ἢ Ἐρύμανθον. Affert autem ibi Euſtathius iſta eiuſdem conſtructionis exempla, quam Atticā appellat: κῦ κατὰ χθονὸς ἕδος ψυχῆς ξίφος: &, ἀφῆκε κῦ γῆς: &, κῦ δι' ὑφαλῆς οὐλας πλεῖ κέλευθος. (quib⁹ tamen in locis κῦ reddendum potius præpoſitione in) Itidem apud Lucam Act. cap. 9, καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, pro Per totam Ioppen: ibidem, καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας &c. pro Per totam Iudæam. Sed & κῦ τῆς τραπέζης καταπίπτας apud Ariſtophanem redditur Per mēſam. Item pro Per, cum verbo iurandi ſignificationem habente. Lucian. οἱ δὲ κῦ κυνῶν καὶ χοινῶν καὶ πλατανίων ὀμνύουσιν. ‖ Κατά pro Aduerſus, (qua in ſignificatione Lat. vtuntur etiam præpoſitione In) cuius vſus paſſim occurrunt exempla: & quidem cum alibi, tum in orationum aliorumque ſcriptorum titulis: vt λόγος Demoſthenis κῦ Μειδίου, Oratio aduerſus Midiam, ſeu in Midiam: itidem κῦ Ἀνδροτίωνος, & κῦ Ἀριστοκράτης &c. C

Κατὰ CVM DATIVO, (& rarò etiam) apud ſolos poetas, vt in κατ' ὄρεσφι, quod dupliciter exponitur, videlicet & In montibus, & De montibus. Sed apud Heſiodū, — κῦ δὲ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπολείβεται ἔραζε, exponendum Ab, quum ſit pro ἀπ' αὐτῶν.

Κατὰ CVM ACCVSAT. apud poetas pro εἰς, vel ὅτι, In. vt Iliad. τ, — οὐδέ ποτε Ζηνὸς Τρίψας ἀπὸ κραπνὸς ὑσμίνης ὄλτο φαεινὼ Ἀλλὰ κατ' αὐτὰς αἰὲν ὄρεγε, intuebatur in eos. κατ' αὐτούς, pro ἐπ' αὐτούς, ſchol. Heſych. quoque κῦ inter cætera ait ſignificare εἰς. Idem Homer. Iliad. λ, Τὸν μὲν ἄρ' μαζοῖο κῦ ἧπατος βάλε δουρί, Percuſſit in pectus. licet vulgò exponatur luxta pectus. At verò Il. γ, Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα παντοσ' ἴσην (vel παντοσ' ἰσην) itidem inque paulo pòſt, Καὶ βάλε Πεισάνδροιο κατ' ἀσπίδα παντοσ' ἴσην, itidem quidem κῦ reddi fortaſſe poſſit præpoſitione In, ſed βαλε ſecus vertendum quàm in illo ex Iliad. λ loco. Quidam interpr. Impegit in clypeū. Pro ὡς autem ponitur κῦ, vt Odyſſ. ξ, κῦ ῥωπήια πυκνά, pro ὡς ῥωπήιοις πυκνοῖς, In virgultis, vel Inter virgulta. vt ſic κῦ pro αὐτά, quo vtitur ibidem in eadem re, Ἡμεῖς μὲν περὶ αὖσυ, κῦ ῥωπήια πυκνά, Ἀν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ πυκνὸν πεπτηῶτες Κείμεθα. Idem Iliad. C, Ἀρχοὺ Ἀργείοισι κῦ κρατερὰς ὑσμίνας, pro ὡς κρατερὰς ὑσμίνας.

Apud proſæ quoque ſcriptores κῦ cum accuſat. poni pro ὡς obſeruaui, idque duobus modis, videlicet in ſignif. loci, & in ſignif. temporis. nam quum dico κῦ τὴν πόλιν pro In vrbe (vt apud Herodian. l. 4) appello hanc ſignificationem loci: quum dico κῦ τὸν πλοῦν, & κῦ τὴν νόσον, & ſimilia, hanc nomino temporis. Sic igitur Demoſth. κῦ τὴν ἀγορὰν, pro ὡς ἀγοράν, in foro. Sic in vulg. lex. κῦ τὸν ἕβδομον λόγον, libro ſeptimo. Thucyd. libro 3, τὰ μὲν κατ' Ἀμβρακίαν οὕτως ἐχώρησε, quæ geſta ſunt apud Ambraciam. Idem ibidem, πρὶν αἰχμαλώτους ἐς κῦ πλοῦν ἐλθεῖν, in nauigatione. id eſt dum nauigaret. Et 7, καὶ ὅπ πύθοιτο κῦ πλοῦν ἤδη ὤν. Sic κῦ τὴν νόσον pro ὡς τῇ νόσῳ, in morbo: lib. 2, παῦτα μὲν τὰ κῦ τὴν νόσον ξυμβάντα, id eſt, Tēpore morbi, Tempore quo graſſatus eſt morbus, vel, Dum graſſatus eſt morbus. Ita enim hæc reſoluenda puto. Theophr. De cauſis plant. libro 5, ἅπαν ὑπτιωθῇ κῦ τὴν ἀκμὴν, Quum niue opprimitur defloreſcens. Id eſt, tum quum defloreſcit. Interdum autem verbum ſubſtantiuum cum κῦ habente accuſatiuum ponitur, & tum hæ tres orationis partes vnico verbo aut participio reſolui poſſunt: vt apud Thucydidem κῦ διαφορὰν ὄντων pro διαφερομένων: libro 5, κῦ ταὐτὰ δὲ διαφορὰν ὄντων Λακεδαιμονίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, id eſt οὗτοι διαφερόμενοι. ‖ Vt autem dicitur κῦ τὸν νόσον pro Tempore morbi, ſic κῦ Σωκράτην pro Socratis tempore, id eſt ætate. pro κῦ τοὺς Σωκράτους χρόνους, vt etiam loquuntur nonnunquam. Sophocles, σὺ δὲ αὖθ' καθ' ἡμᾶς ἁβρὸς ὢν ὀπίσσω. id eſt, noſtra ætate. Quo ſenſu eleganter dixit Plutarch. De fort. Alexandri, οἶμαι δὲ καὶ τὴν τύχην πρὸς τὸν κατ' Ἀλέξανδρον, διὰ δ' Ἀλέξανδρον τοὺς ἀφ' ἡμῶν χρόνους. Dicunt etiam ὁ καθ' ἡμᾶς χρόνος pro ætas noſtra. Sic κῦ τοὺς πατέρας ἡμῶν, patrum noſtrorum memoria. vt Syn. De inſ. τῶ καθ' ὑμᾶς χρόνου πολλὰ δεῖ τῶ ὑπηρετῆσαι πάντων &c. Dicitur & ὁ καθ' ὑμᾶς, pro Noſter, vt docebitur infrà.

Κατὰ, præcedente articulo, interdum eadem præpoſitione In, addito extrinſecus verbo, interdum & aliter exprimitur. vt τὰ κῦ τὴν πόλιν apud Iſocratem, Quæ in vrbe aguntur, vel Quæ ad vrbem pertinent, aut vrbis ſtatum. Sic & apud Demoſthenem, ὁ τοῖς κῦ τὴν πόλιν εὐνοϊκῶς. Plato in Axiocho, ὁ μὲ διδάσκαλος τῶν κῦ μουσικὴν, Eorum quæ ad muſicam pertinent. Id eſt, Præceptorū muſices. Plutarch. circa finem vitæ Galbæ, ταῦτα τὰ κῦ τὸν Γάλβαν, Talia ſunt, vel Hæc ſunt quæ ad Galbam pertinent, vt vulgò interpr. Sed malim hoc aut ſimili modo reddere, Hæc ſunt quæ de Galba memoriæ prodita ſunt, vel Habui hæc quæ de Galba referrem.

‖ Κατὰ, Circa, vt οἱ καθ' ὑπερβολὴν νόμοι, exponitur Leges quæ ſunt circa excelſum, apud Ariſtot. Pol. 5.

Κατὰ, Ob, E regione. vt κατ' ὀφθαλμοὺς σοι λέγω, Ob oculos tibi dicit. Id eſt, In faciem, Coram. Sic κῦ βορέαν ἵστασθαι, Thucyd. Obuerſus Borex, Stans è regione Borex. Sic idem libro 1, ὑπερίφαντο τὸ καθ' ἑαυτούς, obiectum ſibi cornu hoſtium. Et libro 3, καὶ οἱ μετ' αὐτῶ κῦ Μεσσηνίοις καὶ Δημοσθένει ἵστω, è regione Meſſeniorum. Idem lib. 2, κῦ τὰς ἡ Κεφαλληνία κῦ Ἀκαρνανίαν. Interdum autem κῦ in huiuſmodi locis redditur Ad, aut Verſus. ‖ Κατὰ per Ad exprimitur & in aliis locis: vt quum dicitur κῦ κάθετον, ad perpendiculum: & κῦ λέξιν, Plutarch. ad verbum. Et κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγόνασι οἱ ἄνθρωποι, Philo De mundo, pro Ad Dei imaginem.

Κατὰ pro Per. vt κῦ τὸ σῶμα ἄδειν pro διὰ τοῦ σώματος, ex Ariſtoph. citatur. Sic in iſto loquendi genere, κῦ πόδας redditur κῦ Latina præpoſitione Per. Xenophon θηρεύειν οὐ κῦ πόδας, ὡς ὁ λαγώς, per veſtigia. vt κῦ θάλατταν, per mare, eo ſenſu quo dicitur ab Horatio, Per mare pauperiem fugiens: & à Plauto, Aduehere per mare, pro Aduehere mari. Demoſth. epiſt. μόνοι δὲς ἡμύναντο καὶ κῦ γῆν καὶ κῦ θάλατταν. Thuc. lib. 8, Κλέαρχος ὁ κῦ γῆν αὖθις ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομιδῆς. ‖ Item Κατὰ πάντα, Per omnia, pro In omnibus. Thucyd. libro 7, ἤδη τῷ πολέμῳ κῦ πάντα πεπυκνωμένοι. Alii tamen κῦ πάντα exponunt παντελῶς, id eſt Prorſus. ‖ Item Κατὰ pro Per: eo ſenſu quo dicitur aliquis Per ſe aliquid facere. Demoſth. ad Philipp. epiſt. ὡς μὲ ἔσεσθ' ὅπως μάθητε ῥᾳθύμως ἔχοντα πρὸς ὑμᾶς κῆπον, αὐτὸ ὃ καθ' αὑτὸν ἀδυνατῶ ὀδί. Sic apud Xen. Hellen. 1, αὐτοὶ καθ' αὑτούς, & μῦ τῶν ἄλλων opponuntur. Quo modo Homerus ante illos eſt loquutus Iliados β, — κῦ σφέας δῶ μαχέσονται. id eſt καθ' ἑαυτοὺς δύναμιν ἐμόθεν, inquit Euſt. Sic apud Cæſarem, Per ſe aliquid poſſe. & apud Liuium, Per ſe ſolus exercebat.

Interdum κῦ diſtributioni adhibetur, vt eadem illa præpoſitio Per. Il. β, verſu qui eſt vicinus illi proximè citato, Κρῖν' ἄνδρας κῦ φῦλα, κῦ φρήτρας Ἀγαμέμνων, ordina viros per populos. Interdum aliter redditur: vt Thucyd. libro 3, αὐτοὶ χώρησαν καὶ διελύθησαν κῦ πόλεις, digreſſi ſunt in ſuam quiſque ciuitatem. Cui generi loquendi adhibetur nonnunquam ἕκαστον, vel ὡς ἕκαστος, vt apud eundem libro 1, ἀπέπλευσαν ἐξ Ἑλλησπόντου ὡς ἕκαστοι κῦ πόλεις, ex Helleſponto nauigarunt in ſuam quiſque vrbem, vel In ſuas quiſque vrbes. Omittitur autem nomen ἕκαστος cum κῦ & in alia ſermonis forma. vt quū κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, dicitur, Singulis annis, Quotannis. Et κῦ μῆνα apud Demoſth. pro καθ' ἕκαστον μῆνα. pro quo Plato dicit etiā κῦ μῆνας, Singulis menſibus, Per ſingulos menſes. Apud Ariſtophanem κατ' ἔπος pro In ſingulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον pro eodem. vt apud Plut. De virt. mul. καθ' ἕνα τὸν Γαλατῶν παρῳδὸν σφαγησόμενον, ſingulos tradebat interimendos. Idem alibi, αὖθις ἐκάλει καθ' ἕνα τὴν εἰκοστήν. Xenoph. Cyneg. καὶ πᾶς ἄλλας ἀφίστας κῦ μίας, ſingulatim. Demoſth. κῦ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, pro Singulas binaſque. Philo De vita Moſ. libro 1, ὧν [πεπραγμένων] κῦ μίαν ἑκάστην ὡς ἂν οἷόν τε ἐν διηγήσομαι, quas ſingulatim commemorabo. Xenoph. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia ſingulatim. Thucyd. καθ' ἕκαστον τὴν πολιτῶν, pro καθ' ἕνα ἕκαστον. Idem, καθ' ἑκάστης ἡ σύμπαντες ἐνθυμεῖσθε. Et alibi, τῶν τὴν ξύμπασαν καὶ καθ' ἕκαστον. Demoſth. Phil. 3,

ἕνα

ἴνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγω. Et vt hîc aduerbio Singulatim vtimur, siue Sigillatim, ad exprimendam hanc præpositionem, sic aliis eiusdem generis aduerbiis eã exprimimus, variis nominibus iunctam. Sic κατὰ πόλεις interdum exprimitur aduerbio Oppidatim: vt apud eundem libro 2, ἡ Ἀθηναίων θυσία αὐτὴ κατὰ πόλεις οἰκεῖτο, oppidatim incolebatur. Sic κατὰ κώμας, vicatim. Sic κατ' οἴκους, Per singulas familias vel domos: quod Suetonius dicit Domesticatim. Itidẽ verò κατ' ἄνδρα, Viritim. vt Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τῆς αὐλητρίδος δωρεὰν ἐπιφέρει. Sic κατ' ἄμφω exponitur Coniunctim. Eadem aduerbii forma exprimuntur & hæc, κατὰ βραχύ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρόν, videlicet per Paulatim, vel Minutatim. Sic κατὰ σταγόνα, apud Alexand. Aphrodis. Guttatim. Nonnunquam autem κατὰ numero distributiuo reddimus: quo videtur modo sumi κατὰ ἕνα in hoc Thucydidis loco, libro 4, ὑπερεπέλεγεν κατὰ ἕνα ἄνδρας, vt sit Vicenos viros. Sic apud Plat. in epist. μᾶλιστα μὲν ἀνδρόους, εἰ δὲ μή, κατὰ δύο καιῆ, sin minus, binos.

Κατὰ interdum conuenientiam significat, vt apud Xenophontem Hellen. 6, οὐ πάσοιτο κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, conuenienter literis regis. In huiusmodi autem locis vulgò redditur Secundum, vel Iuxta. Budæus τὸ καθ' ἡλικίαν vertit Ætatis competentiam in hoc Aristotelis loco, Ethic. 8, μέγα δὲ φασὶ φιλίας καὶ τὸ συνῆφθαι καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, cõfert autem multum ad amicitiam conciliandam & educationis communitas & ætatis cõpetentia. Apud Thucydidem lib. 8, ποιοῦσας τὰ καὶ φιλίαν κατὰ παῖδα, q.d. Faciendo consentanea his. Valla reddit, In hanc formulam. Ego tamen per κατὰ ταῦτα intelligendum puto His conditionibus. Ad hanc autem præpositionis κατὰ significationem (videlicet quum cõuenientiam denotat) pertinere videtur & illud loquendi genus, κατὰ Θουκυδίδην, κατὰ Πλάτωνα, vt Thucydidis, vt Platonis verbis vtar. Plutarch. in Demosth. ἐζήλωσα τὸν Θουκυδίδου, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, τὰς μελέτας. id est, vt Thucydidis verbis vtar, Budæo interprete. Sed memini me paulo alium eiusdem formulæ vsum obseruasse. vt quum dicunt κατὰ τὸν Ὀδυσσέα pro Imitando factum Vlyssis. Gregor. εἰ καὶ τὸ ἦθος αὐτῷ μὴ κατὰ ῥήτορας ἐστίν, non simile rhetoribus, interpr. Budæo. Sic apud eundem, οἱ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἰδέναι καθ' ἑαυτούς, ἵν' ὡς τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Ad hanc conuenientiæ significationem pertinet & hæc phrasis Synesii epist. 11, οὐ γὰρ κατ' ἐμαυτὸν εἰδὼς τὸν κόσμον ἐλογιζόμην τὰ σώματα, id est, Consentaneum mihi & pro facultatibus meis, Bud. Vel, mihi conuenientem. Sic Luc. οὐ κατά σε dixit Non te decentia, Non tibi conuenientia. In Hermotimo, παυσόμενος ὦ Λυκῖνε βωμολοχικά, καὶ οὐ κατά σε. Apud Aristophan. autem in Vespis, μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τοῦτον, pro Nõ more adolescentis huius. Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ significat, Non est è meis viribus, Excedit vires meas: vt apud Lucianum, οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀντιχειρίζεσθαι αὐτῆς. Sic τὰ κατ' ἀνθρώπους, quæ facultatem humanam non excedunt. Et apud Homerum Iliad. α, Καί μοι χόλῳ κατ' ἐμαυτὸν (vel, vt alii, κατ' ἐμ' αὐτὸν) quidam ex vet. interpretati sunt κατὰ τὸ ἐμαυτοῦ δύναμιν, pro meis viribus. Item κατ' ἐμὲ, Meæ sorti & conditioni conueniens. Hanc autem aut huic affinem significationem habet cum comparatiuo, sequente particula ἤ, vt apud Aristoph. Vespis, καὶ ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν πλέον ἢ κατὰ χάρητα. Plato Polit. 2, μεῖζον ἢ κατ' αὐθρωπον. Apud Nazianzenum, θεὸς κρείττονος ἢ κατὰ σὲ λόγου. Herodian. libro 5, ἐμωσάπιοντα δὲ αὐτὸν, ὁρῶντες τὸ μὲν σῶμα καλλωπιζόμενον θηλυπρεπέστερον ἢ κατὰ γυναῖκα σωφρονα, id est (interprete Politiano) Vultum componentem elegantius quàm fœminam probam deceret. Idem eodem libro, ἀπηρίσκοντό τι αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνημέρῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιώτην. id est (eodem Polit. interpr.) Vitámque planè hominis aspernari, molliorem quàm vt militari viro conueniret. Thuc. lib. 7, κ. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα τὰ μὲν πεπονθότα ἤδη, id est (vt opinor) Maiora quàm quæ vilis lacrymis satis deplorari possint. vel, Maiora quàm vt lacrymas ciere possint: vt dixit Ouid. Et lacrymæ deerant oculis & lingua palato. Et alibi, Nec me flere diu nec potuisse loqui. Interdum ad proportionem refertur, vt apud eundem eodem libro, ὅπλα μὲν ἔτι ἔστιν ἃ πλείω ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐκέκτητο, plura quàm pro numero cæsorum. Qua in significatione interdum dicitur κατὰ λόγον, vt Aristoteles pro ἢ κατὰ τὸ ὅλον σῶμα dixit ἢ κατὰ λόγον τῷ ὅλου σώματος, in Hist. animalium. καὶ πάντα τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τῷ ὅλου σώματος. Ad illam præposit. κατὰ significationem referenda sunt & illa, κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, & κατὰ θυμὸν apud Homerum, Pro animi sententia, Ex animi sententia, q.d. Vt animo meo conuenit. At verò κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, vel δόξαν significat Mea sententia, Meo iudicio. quod & κατὰ τὴν ἐμὴν sine substantiuo à Plat. dicitur. In qua significatione citatur & κατ' ἐμὲ ex Herodoto. Hùc reduci posse existimo & illud loquendi genus κατὰ ποταμὸν, secundo flumine. q.d. conuenienter cursui fluminis. Sic κατ' ἄνεμον, secundo vento, B. ex Athen.

Κατὰ cum accusatiuo, interdum per genitiuum, interdum per datiuum resolui potest. Plato Pol. 1, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί, pro αἱ τοῦ σώματος ἡδοναί, corporis voluptates. Aristot. De mundo, κατὰ μίαν ῥοπὴν ἀναστρέψειν, pro μιᾷ ῥοπῇ, vno obnixu subuertere. Sæpe autem per aduerbium redditur, vt κατὰ καιρὸν per δικαίρως, & κατὰ λόγον per δικαίως, & κατὰ κόσμον apud Homerum per δικόσμως, & κατὰ τὸ καρπερικὸν per καρπερικῶς, apud Aristophanem. Sic tamen loquuntur potius quàm per aduerbiũ, vt & κατὰ σπουδὴν, pro Diligenter vel Festinanter dicunt potius quàm σπουδαίως.

Κατὰ τὴν μητέρα, q.d. Per matrẽ. Gall. *De par sa mere*. Ex materno genere. Thuc. l. 1 Ἀιδόκης ὁ Πιερουλία τὴν Ξανθίππου ἔσχε γάμων εἰσῆλθε κατὰ τὴν μητέρα. i. κατὰ τὸ ἦθος τὸ μητρῷον. Sic apud Suid. dici puto υἱοὺς κατὰ πατέρα ἢ μητέρα, qui θεῖοι ὡσὲ πατὴρ ἢ μήτηρ appellari solent.

Τὸ κατὰ τὸν Θεὸν dixit Greg. pro ὁ Θεὸς, inquit B. p. 972, vbi tamen locus quẽ affert, habet πὶ non πὶ. Sic apud Paul. ad Rom. c. 1, v. 15, ὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον aliqui exponunt, ὕτως ἐγὼ πρόθυμός εἰμι. (vt etiã τὸ ἡμέτερον dicitur pro ἡμεῖς. & apud Plat. τὰ ἐμὰ, ego: τὰ ὑμέτερα, vos.) Sed mihi non fit verisimile Paulum tam exquisitò loquẽdi genere vti voluisse: quare alteram potius interpr. sequor, & hunc esse sensum puto, Quantacũq; polleo euãgelizãdi facultate, eã vobis impendere paratus sum. Greg. πολλῶν μὲν δεῖ, ἵνα ταῦτα τὸν λόγου ἡμῶν ἀνθήσῃ, δεῖ τι καὶ κατ' ἐμαυτὸν ἢ πρέσβεσθαι, quod B. interpr. Et de me aliquid dicere. Idem τὸ κατ' αὐτοὺς significare ait Quod ad eos pertinet, vel Ipsi, in hoc eiusdẽ Greg. loco, οἱ βούλοιντ' ἂν ἅπαντας εἰδέναι καθ' ἑαυτοὺς, ἵν' ὡς τῷ κοινῷ τὸ κατ' αὐτοὺς κρύπτηται. Vertit tamen & hoc modo, Vt eorum ignorantia inter similes eis lateat. Quam interpr. sequi malim, subaudiendo tamẽ vel id quod subaudit substãtiuum, vel aliud loco accommodatũ. Possit tamẽ (vt opinor) τὸ κατ' αὐτοὺς aut hoc aut simili modo reddi, Quod illis insitum est.

Apud eundẽ Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noster. vt ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, Nostrum clima, Nostra terra habitabilis. Idẽ in persona Christianorum dicit, τὸ καθ' ἡμᾶς δόγμα, itẽ, ὁ καθ' ἡμᾶς παράδεισος, noster paradisus, ἐς Ἡλυσίων πεδίον ἠξίωσ' Ἐλλήνων, οὐ φαυλότατα τῶν καθ' ἡμᾶς ἔθνη δόξαν ἠμφόδεσε. In v. l. οἱ καθ' ὑμᾶς ποιηταί, vestrates poetæ. Ab eodẽ dicitur Christus ἀνὴρ πατὴρ esse τὸ καθ' ἡμᾶς. i. vt homo: & ἀνθρωπολογούμενος τὸ καθ' ἡμᾶς, vt Deus. Vbi καθ' ἡμᾶς id esse videtur quod vulgò dicitur Respectu nostri. i. Respectu humanæ naturæ.

Κατὰ μέρος, Κατὰ χώραν, Κατὰ πρόσωπον, Κατὰ λόγον, Καθ' ἁρπάγην, &c. vide singula suis locis. i. in nomine cui præfixa est hæc præpositio.

Κατὰ, Circiter, Fermè, vt κατὰ πεντακόσια ἔτη, fermè nõgenti anni, in v. l.

Κατὰ θεῖον, vel Κατὰ θεόν, Diuinitus, Instinctu diuino, vel impulsu. vt κατὰ θεὸν ἥκεις, Herodot. Aristophan. in Equitib. — ἀλλ' ὁδὶ πρεσβύτης ἔρχεται ἔξωθεν κατὰ θεῖον εἰς ἀγορὰν. Quod videtur dici pro κατὰ τὸν τοῦ θεοῦ βουλὴν, vt Gall. *Ainsi que Dieu a voulu, Ainsi que Dieu veult*. Vide in Θεός. Sic dicitur κατὰ θεοῦ προῖσαν. Item κατὰ δαίμονα & κατὰ τύχην, quod nos *Par fortune*, vel *De bonne fortune*: vide in Δαίμων, & in Τύχη.

Κατὰ, etiam pro διὰ, Propter. Quam significationem obseruaui frequẽtius apud veteres scriptores quàm apud cæteros, apud Thuc. verò potissimũ. vt l. 2, νὺξ αὖ κατ'

πνίαν. Ibidem, ϗ τὸ Ἀθηναίων ἀφέφορον. Et libro 6, τὰ κάτω ἀφεξυήκει κατὰ τὸ ἔγκλημα ἀπενεγκεῖν. Et alibi, ϗ κάτω pro ἀφὼ κάτω. Aliquibi verò potest reddi vel præpositione Propter, vel præpositione Pro: vt libro 3, ἰς ἃ ὑπὸ Ἀθηναίας πίμψαντες ἐπὶ τὴν Ἀσσύριον ξύμμαχοι, κατὰ τὴν παλαιὰν ξυμμαχίαν, Propter veterem societatē, vel Pro veteri societate. id est Pro veteris societatis iure. Sic eodem libro, οἱ φεύγοντες ἰδίοισιν ϗ τοῖς Ἀθηναίων αἰεὶ τὴν φιλίαν ἀνεπαύοντο, pro perpetua Athenienſium amicitia. Sic ſæpe apud eundem ϗ τὸ ξυγγενὲς, pro cognatione. ‖Exponitur autem Κατὰ per Pro, & in alio ſenſu: vt ϗ τοῖσι ὑπαρχοῦσι οὐσίαις, Pro facultatibus, id eſt, Pro modo facultatum. Et ϗ τόπους, Pro locis. i. Pro natura locorum, vel conditione. Et ϗ τὰς ἐμπλεούσας, pro dignitate nauigantium.

A ΚΑ΄Τ Ω, aduerbium, Infra. item Deorſum. (à ϗ, vt ἄνω fit ab ἀνά.) Interdum redditur etiam Infernè, In inferiore parte, Adima, vel Subter. pro loco. Herodot. ϗ πάχεος κάτω ῥίζεων. Plut. De vitioſa verec. ὁρῶ τὰ ἀφεγγέα μέσον ἢ κάτω κυφά. Galen. ad Glauconem, ὅσα κάτω τῆ ϗ ἄνω κυοῦται, Partibus inferioribus & ſuperioribus, vel B Per partes inferiores & ſuperiores. Sæpe autem copulantur & in certis quibuſdā loquendi generibus, vt Latinè Surſum deorſum. Demoſth. Pro corona, τοῦ μὲν ἄνω λόγου οὐδεὶς ἂν ἀντείποι καὶ κάτω δίκαιον ἔλεγε. Sæpe autem κάτω cum articulo, redditur per nomen: vt τῶν κάτω νεκύων apud Ariſtotelem, Inferni ſpiritus, ſeu inferioris. Sic τὰ κάτω, Pars inferna, ſeu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, Terrena, Quæ ſub cælo ſunt. Sed & οἱ κάτω, Nazianz. Terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κείμενοι apud eundem, τῆς ταπεινοῦς καὶ κάτω κειμένης. C ‖Κάτω interdum etiam dicitur pro Apud inferos. vt apud autorem Axiochi, ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω δαίμονι τιμᾶσθαι δεῖ, Ἀξίοχε βεβιωκότα ὁσίβιος, id eſt, Quocirca aut apud inferos, aut apud ſuperos te oportet poſt mortem beatum eſſe, præſertim quum piè vixeris. Vbi reddendum cenſeo Infrà, ad verbum, quum itidem dixerit Tibullus, Non ſeges eſt infrà, non vinea culta, ſed audax Cerberus, &c. Obſeruaui autem & in aliis pleriſque locis eundem illius aduerbii κάτω vſum.

‖Κάτω, pro Ad mare, ſeu Apud mare, In loco maritimo. vnde οἱ κάτω, Qui maritima incolunt, Maritimi. Thucydides libro 1, πρὸς δὲ τοῦ μισθοῦ μᾶλλον καὶ μὴ ἐν τῷ κατωκημένῳ ἰδίᾳ τινὰ χρὴ, ὅτι τοῖς κάτω ἰσῶ μὴ ἀμεινῶσι. Sic autem viciſſim ἄνω de locis mediterraneis dicitur. D

C. Κατάβλητος, & Κατάγλωσσος, & Κατακάρσιος, & Κατάμαλλος, &c. vide ſuis locis. id eſt, vnumquodque in eo vocabulo à quo eſt illud quod cum κάτω iungitur: vt κατάβλητος in Βλάπτω, & Κατάγλωσσος in Γῆ, itidémque in cæteris, quæ huiuſmodi ſunt.

C. Ὑποκάτω, idem quod κάτω. ſed ſonat perinde acſi dicas Subinferné. Ex Platone De legibus affertur pro Infima parte, In inferiore loco. Interdum cum genitiuo, pro Sub. vt Marci 7, ὑποκάτω τῆς πραπίδος: & Ioann. 1, ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Κάτωθεν, Ex inferiore loco, Ab imo, ſeu Ab ima parte. Herodianus libro 5, λίθος δέ τις ὄβελὸς μέγιστος, κάτωθεν περιφυὴς, λῆγων εἰς ὀξύτητα. id eſt Ab imo rotundus, Politiano interprete. Sed pro κάτω etiam ponitur: vnde τὰ κάτω θεν & τὰ κάτωθεν eadem ſignif. apud Ariſtot. ET compoſ. Ὑποκατωθεν, pro κατωθεν: ex Plat. De leg. εἰς ὑποκάτω θεν ἀγρούς.

Κατωτέρω, (comparatiuus grad.) Inferius, accipiendo pro Magis infrà. Ariſtophanes Ranis, πόρρω εἰς ᾅδου κάτω. Δ. Καὶ νὴ Δί' εἴ γ' ὅσον ἔστι κατωτέρω. HINC Κατώτερος nomen, Qui eſt magis infrà. SED & Κατωτέρωθεν, q. d. A loco qui magis eſt infra. In v. l. ex Theophraſto affertur pro Ex inferiori.

Κατωτάτω, (ſuperlatiuo gradu) Maximè infra, In infimo loco. Et τὰ κατωτάτω, Infima. HINC Κατώτατος, Infimus.

ΚΑΥΛΟ΄Σ, οὗ, ὁ, Caulis, qui & Scapus & Thyrſus dicitur Latinè: vnde thyrſiculum lactucæ dixit Suetonius in Auguſto, id eſt καυλίον, Cauliculum, vt Plinius loquitur. Quid autem in plãta ſit καυλὸς, Theophr. De hiſt. plãt. l. 1, c. 2, docet his verbis, Ἔστι δὲ ῥίζα μὲν δι' οὗ τῷ ὑφιεῖ ἐπέχεται· καυλὸς δὲ ἐξ οὗ φέρεται καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἑαυτοῦ· τοῦτο γὰρ καὶ τέτατο ὁμοίως ἐπιπίπτει καὶ χρονίως· ὃ δὴ τὴν δίεθραν καλοῦσι τινες σίλτιχες. Eſt itaque καυλὸς in plantis & oleribus In altum ſurgens veluti virga. Idem de roſis, κατακόπτουσι τὸν καυλὸν φυτεύουσι. Pro quibus Plinius, Caule conciſo inſeruntur. Idem lib. 6, c. 5, de cacto, ἀφίησι γὰρ ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ὀπτιλίους· τὸ δὲ φύλλον ἔχει καὶ ἀκανθώδες. καλοῦσι δὲ τοὺς καυλοὺς. Vnde idem Plin. lib. 21, cap. 16, Cuius in terra ſerpũt caules à radice emiſſi, lato folio & ſpinoſo: caules vocant cactos. Idem Theophr. παράπηξ μονόκαυλος καὶ γονατώδης, ἧς τοῖς βλαστάνουσι καυλοὶ πυκνοὶ μικροί. Pro quibus itidem Plinius, Ferula geniculatis nodata ſcapis. Apud Hippocr. autē καυλὸς per excellentiã dicitur caulis ſilphii, teſte Galeno: ſicut & ὀπὸς. Auiũ quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Ariſtot. lib. 2 anim. πτερὸς ἐχεῖ καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habẽt. Sic & Plin. lib. 11, c. 38, Pennarum caules omnium cauſ, præciſique non creſcunt. ‖In hominis verò pudendo καυλὸς dicitur Virga, τὸ αἰδοῖον τὸ ἀνθρώπου, ἐν οὗ τὸ ὑπὸ κύστιν ὑγρὸν ὀπτορρεῖ, vt Poll. docet. Gorr. interpr. Penem. Nicand. Alexiph. de iis qui à phalangio quod ῥὼξ appellatur morſi ſunt, Μίζαι τ' αἰδοίου ὑπὸ δὴ πεπάανται, οὐδὲ τι καυλὸς Φύρματι μυδαλέῳ ἐοικότι. ‖Sic etiã oſtium uteri vocatur in mulieribus, vt idem Gorr. tradit. ‖In haſta verò καυλὸς dicitur Haſtile ſeu pars illa quæ in cauum τῆς ὀπλοθηκοῦς inſeritur, vt Euſt. exp. ſeu (vt alibi explicat) Ligni extremitas quæ cuſpidi immittitur, τὸ ἄκρον ξύλου ὃ ἐνίεται τῷ αἰχμῷ. Iliad. ρ, Ἐν καυλῷ ἰάχησε δολιχόσκιον ἔγχος. Eodem libro, κατὰ καυλὸν δ' ἐπὶ οἱ καυλὸς ἔδυ χαλκός. Iliad. π, Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς ἀπὸ καυλὸν ὄπασεν. id eſt, vt Euſt. conſtruit, ἔπληξε τὸ δόρυ ἀπὸ καυλὸν ὄπασεν, τὸ αἰχμῆς. Sed καυλὸν vocat τὸν τοῦ σιδήρου τῆς ὀπλοθηκοῦς ἐσικότα μέρος. Xenoph. Cyneg. τὰ δὲ σφόδρα ἴσα ἀπὸ τῶν μυλόγχων ἔχοντα, τὸ μὲν μέγεθος πυγμαιαίους καὶ ἥμισυ τὸν καυλὸν κωδόντα, ἀκοντοχαλκιδίους. id eſt Bud. interpr. Venabula autem eſto primùm quidẽ ſpiculis præmunita, magnitudine quinũm quadrãtum: qua verò ſpiculum haſtili induitur & adnectitur, ibi in medio aures æratas habeto. Idem & αὐλὸς dicitur, & ita in quibuſdã Xen. exẽplaribus ſcriptum reperitur. Sic autem δολίχαυλος & δολιχόκαυλος pro eodem dicũtur. In enſe verò καυλὸς dicitur idem quod κώπη, ſeu τὸ ϗ τοῦ λαβὼν τὸ ξίφος ὀπίμπησι καὶ σώζει, vt Euſt. tradit. ll. π, — ἀμφὶ δὲ καυλὸν Φάσγανον ἠρήρειστο, ea parte qua manubrio induitur. ‖As Καῶλος loci nomen eſt. Galen. in Lex. Hippocr.

C. Καυλοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui caulis ſpecie eſt, Caulis formam habens.

C. Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caulem non habens. Athen. l. 2, Ἴσχυρος δὲ ὁ Πύθαγόρειος τοῦ ὁμωνύμου θρίδακα πλατύφυλλον, πτερωτὸν, ἄκαυλον, ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων λέγεσθαι ἀνοῦχον: quæ apud Euſt. quoq; ſunt. At Plin. l. 19, c. 8. dicit eam eſſe rotũdã, minima radice, latis foliis. Sicut verò pẽnis quoq; caulẽ tribui ſuprà dictũ eſt, ita & ἄκαυλος de iiſdem dicitur. Ariſtot. De partibus anim. lib. 4, c. 12, τῶν μὲν γὰρ ἄκαυλον [πτερὸν,] τῶν δὲ καυλὸν ὅτι καὶ τὸ μὲν ἄκαυλον, τὸ δὲ ἔχει καυλόν.

C. Ἀπόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Caule reciſo non regerminans, vt v. l. interpr. Pro eo verò quod Theophr. dicit lib. 7, cap. 2, De hiſt. pl. τῶν δὲ καύλων καλουμένων, πάντων μὲν ὡς εἰπεῖν, βλαστάνει πολὺ τὸν ὑποκαύλιον, ita habet Plin. lib. 19, cap. 7, Caule reciſo ferè quidem omnia regerminãt exceptis quæ non ſcabrum caulem habent.

C. Δολιχόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longum caulẽ habens. Itẽ Longum haſtile habens. Dicitur de haſta ſiue iaculo aut ſpiculo in quo lignum quod cuſpidi inſeritur, lõgius eſt. pro quo & δολίχαυλος dici, in καυλὸς paulo antè annotaui.

C. Ἐπαμόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis alii innititur. Sic quidam legunt apud Theophr. De hiſt. pl. l. 3, cap. vltimo, ὡς δ' ὅτι τὸ πλεῖον αἰεὶ πρὸς ἑτέρῳ φιλεῖ ἡ ζητῶ, ἡ ὡσπερεὶ ἐπαμόκαυλόν ἐστι, caulemque ſuum in alio veluti fulcit. quod præcedentia verba declarant. Sed mendoſè ibi SCRIBITVR Ἐπαυλόκαλον. Gaza vertit Amplexicaulis. Alii verò hic malunt reponere Ἐπαμόκαρπον. ſicut & in ſequenti loco, vbi de ſmilace loquitur, PRO

Ἐπαυλόκαρπα reponunt itidem ἐπαμόκαρπα: A C Ἐπαμόκαρπα esse dicunt Quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo, quasi fructificant, Quæ super aliis fructus suos edunt, Quæ aliis innixa propter suam imbecillitatem, fructus suos gignunt. nam id hederæ, cuius similax species esse putatur, proprium est: ac similacem Plinius quoque scandere arbores & repere per illas testatur.

C. Ἐπετεόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis caulem mutans. Theophr. De hist. plant. libro 3, ἐπετεόκαυλοι δ' ἐστὶν ὥσπερ ὁ γαρδηξ.

C. Ἐπιγόκαυλος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Cuius caulis humilis est & in terra veluti serpit. Theophr. De hist. pl. l. 6, c. 3, de cneco, ἡ δ' ἰπὸς ἀκανθία, ᾗ πεῖ καυλοὺς ἔχει σοβώδεις, ὥστε πρόπον τινὰ ὀπιγόκαυλος γίνεσθαι δόξειν· τὸ μαλακόφυλλον δὲ καὶ ψιλὸν καὶ ἀπαλὸν ἔαρος πεῖ φύεται. Id est (interpr. Plin. l. 21, c. 15) Altera hirsutior, torosiore caule, & qui penè humi serpat. Quid verò ὀπιγόκαυλον sit, tum sequētia eius verba declarant, tum ex alio eiusdem loco in καυλὸς citato, vnà cum Plinii interpretatione, cognosci potest.

C. Ἑπτάκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία in v. l. Candelabrum septem hastilium.

C. Εὐθύκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui rectoseu rigido caule est. Theophrast. De hist. plant. lib. 6, cap. 3, τῆς δ' ἀγρίας δύο εἴδη· πρὸς μεσημβρίαν στρέφεται τὴν ἡμέραν, πλείω δ' εὐθυκαυλότερον. Id est, interpr. Plinio l. 21, c. 15, Syluestrium duæ species: vnà mitior est, simili caule, tamen rigido.

C. Λειόκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Læuem caulem habens, Cui scapus læuis est. vt Plin. loquitur. Theophr. De hist. plant. libro 7, cap. 8, ζύτων δὲ ἀποβάλλεται τὰ λειόκαυλα, κρόμμυον, σκόροδον.

C. Λεπτόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exili caule seu scapo est.

C. Λευκόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis albus est. Theophr. de apii generibus, ζύτων δὲ πάλιν τὰ μὲν λευκόκαυλά, τὰ δὲ πορφυρόκαυλα ἢ ποικιλόκαυλα. i. (Plin. interprete,) Et caulis aliorum cādidus est, aliorū purpureus, aliorū varius.

C. Μακρόκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Caulem longum habens.

C. Μεγαλόκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Cui caulis magnus est.

C. Μονόκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Vnicaulis, vt Plin. loquitur, Qui vnico caule constat. Theophr. De hist. pl. l. 7, c. 8, τῶν πολλῶν τὰ μὲν πολύκαυλα, τὰ δὲ μονόκαυλα. Item, Simplici caule constans, apud eundem De hist. plant. l. 4, c. 7, de quercu & abiete, γίνεται δὲ ἄμφω καὶ πολύκαυλα· τὸ μονοκαυλέστερον δὲ ἡ ἐλάτη.

C. Ὀλιγόκαυλος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Paucos caules habens. oppositum τῷ πολύκαυλος. Theophr. De hist. pl. l. 7, c. 8, μονόκαυλα δὲ καὶ ὀλιγόκαυλα τὰ ῥιζόκαυλα.

C. Ὀρθόκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui recto seu rigido caule est. idē quod εὐθύκαυλος, seu Qui καυλὸν ὀρθὸν ἀφίησι, vt Theophrastus loquitur. exemplum habes in præcedente Ὀλιγόκαυλος.

C. Παχύκαυλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui crasso caule est seu densō.

C. Περιμηόκαυλος, ν, ὁ & ἡ, Caule suo aliud circumplectens, Amplexicaulis, vt Gaza vertit. Theoph. De hist. pl. lib. 7, cap. 8, ἔνια δὲ περιμηόκαυλα· μὴ ἔχοντα δὲ πού σαφῶς σπόρον, ὀπιγόκαυλα. Et paulo pòst, καὶ γὰρ ἕλιξ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ σμίλαξ, περιμηόκαυλον. Plinius eas dicit amplecti & ambire.

C. Πλαγιόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obliquum caulem habens. Theophr.

C. Πλατύκαυλος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Qui lati caulis est. Theophr. τῶν δὲ πλατέων οὕτω πῶς πλατύκαυλοι γίνονται ὥστ' ἐνίους φασὶ καὶ θύρας χρῆσθαι κατασκευαζούσης. id est, Plinio interp. Vnum lactucæ genus lati caulis, adeo vt ostiola olitoria ex iis fabricari prodiderint. Aliud exemplum cum eiusdē Plinii interpr. habes infrà in Στρογγυλόκαυλος.

C. Ποικιλόκαυλος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Cuius caulis varius est. Exēplum cū Plinii interpr. habes paulo antè in Λευκόκαυλος.

C. Πολύκαυλος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Qui multos caules habet, Cuius caules plures sunt. seu Multicaulis. Theophr. De hist. pl. l. 7, c. 3, διαφέρει δ' ἀλλήλων ἔνιαι τῇς εἰρημένοις, τῷ τὰ μὲ πολύκαυλα εἶ καὶ ἀπόφυσις ἔχειν. i. interpr. Plin. l. 21, c. 16, Est & illa differentia, quòd quædam in iis multicaulia ramosique sunt.

C. Πορφυρόκαυλος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Cuius caulis purpureus est. Exēplū cū Plinii interpr. habes paulo antè in Λευκόκαυλος.

C. Στρογγυλόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rotundi caulis est. Theophr. ἡμῖν δὲ βριθεκίνης ἔστιν ἄλλα τρία, τό, τε πλατύκαυλον καὶ στρογγυλόκαυλον, καὶ τρίτον τὸ Λακωνικόν. id est, Plinio interprete, Lactucæ tria genera fecere: vnum lati caulis, alterū rotundi, tertium sessile, quod Laconicū vocant.

C. Χαμαίκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humi strato caule est, Cuius caulis humi serpit. idē ferè quod ὀπιγόκαυλος, differtq; tātùm, ᾧ ὀπιγόκαυλα, sunt quidem humili caule, sed à terra aliquantum surgunt: at χαμαίκαυλα humi semper repunt nec inde assurgunt.

Καυλώδης, τος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cauloſus, vel Caulaceus, Qui caule magno est. Et in compar. apud Dioscor. lib. 2, καυλωδέστερος, Qui caule est ampliore. Cato apud Plin. l. 20, c. 9, de brassicæ generibus, Alteram lean, latis foliis è caule exeuntibus. vnde caulodem quidam vocauere. Rursum Dioscorides de staphide agria, φύλλα μὲν ἔχει ὡς ἀπὸ ἀμπέλου αἰγείας, καυλία δὲ ὀργιὰ μέλανα. Pro quib' idem Plinius, Cauliculis nigris, rectis, foliis labruscæ. Καυλίον est etiam herba qua, sicut alga & bryo, pisces quosdam vesci tradit Aristoteles libro 8 De historia animalium, cap. 2, τὰ δὲ ὡς ὅπλα πολὺ τίμιοτατα μὲν τὸν πηλὸν, καὶ φύκος, καὶ τὸ βρύον, καὶ τὸ καυλὸν μόνον καυλίον, καὶ πᾶν φυομένῳ ὕλῃ.

Καυλώδης, In modum caulis. καυλώδες κάταγμα est fractura ossis per transuersum facta, fracti ossis partes ita separans vt è directo non iaceant, quemadmodum libro 6 Meth. Gal. scribit. Idem verò & comment. 2, εἰς τὸ περὶ ἄρθρων, Vbi (inquit) comminuto osse nihil integrum relinquitur, partibus inter se recedentibus, ita vt nullo pacto cohæreant, huiusmodi fracturæ speciem recentiores medici καυλώδες à fracti caulis similitudine appellant, imitati ea in voce Hippocratem qui libro De articulis de maxilla loquens, scripsit, ἰσὸ δὲ καταγῇ κατὰ μῆκος, ἰσὸ μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχηται τὸ ὀστέον. hoc in loco τὸ ἀποκαυλισθὲν manifestè opposuit τῷ συνεχεῖ. Paulus Ægin. autor est τὸ καυλῶδες κάταγμα dici etiam ῥαφανῶδες & σικυῶδες, à similitudine fractæ radiculæ & cucumeris. Gorr.

Καυλίω, ῶ, Caulesco. Theophr. l. 2, c. 3 De caus. pl. καυλοῦσι, caulem emittunt. v. l.

C. Ἀποκαυλίω, Decaulesco, id est (vt quidam exponunt) Caulem amitto, Caulem deperdo. VNDE Ἀποκαύλησις, Caulis amissio, Caulis abiectio. Pro ἀποκαυλῶ verò sunt qui & ἀποκαυλοῦμαι apud Theophrastum reperiri tradant, A B Ἀποκαυλόομαι idem significāte quod ἀποκαυλίω.

C. Ἐγκαυλίω, ῶ, Caulesco, Caulem emitto seu gigno. Theophrastus De histor. plantarum libro 1, cap. 4, ὅπερ γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι, hoc est (vt paulo antè dicit) ὁ καυλὸς αὐτῆς ἀκολουθῶ, tūc caulis enascitur,

C. Ἐγκαυλίω, Erumpo in caulem, vt B. interpr. Sic exponitur etiā Latinum verbū Decaulesco, videlicet Emitto caulem. Aristot. Probl. Segm. 20, Probl. 17, διὰ τί τῶν ὀκκαυλεῖ τὸ λαχανώδων τὸ ὂν παλαιοτέρου σπέρματος. Et paulo pòst, τῶν οὖν σπέρμα φέρει· τὸ δὲ ὀκκαυλεῖν τοῦτό ἐστιν. ἐκ γὰρ τοῦ καυλοῦ τὸ σπέρμα. (Legitur tamen eo in loco

etiam ἐκκαυλεῖν, A B Ἐκκαυλόω, quod eiusdem erit significationis.) Theophrastus De hist. plant. lib. 7, cap. 4, de rapo & raphano, πρὸς δὲ νοτίους καὶ δυσίας ἐκκαυλεῖ ταχύ, quibus dicit hyeme πρὸ αὔξησις εἰς πλατύζειν πρέπει. ‖ Est tamen & contrariæ significationis, vt Pollux indicat libro 6, καὶ πρὸ τὸ ἀφοξηνθὲς, ὅπερ ἐκκαυλωθὲς καλοῦσιν, ὁρίζων ὠνόμαζον. Ita ἐκκαυλεῖν dicentur quorum caules marcescunt, τὰ ἀφωρα γινόμενα, vt ibidem dicit. V N D E Ἐκκαύλημα, ατος, τὸ, Id quod caulis instar erumpit, Caulis, Scapus: idem quod καυλός. vt ἐκκαύλημα τῶ πρασίου apud scholiastē Aristophanis, Scapus seu caulis porri. vel, Quod è porro instar caulis erumpit. vel Caulis quem porrum emittit. E T Ἐκκαύλησις, εως ἡ, Caulis emissio. Theophrast. πλείους γὰρ τῆς ἡ ἐκκαύλησις, ὥστε ὁ καρπὸς πλέος.

C. Ἀπόκαυλίζω, Decutio, Decurto. Thucyd. in 2, ἡ δὲ μηχανὴ ῥυμῶ ἐμπεσοῦσα ἀπεκαυλίζε τὸ πρόσχωμα τῆς ἐμβολῆς. Budæus. Proprie sonat Reuello seu excindo vna cum ipso caule, aut, Caulem detringo, Caulis instar detringo. vt Erotianus ἀποκαυλιῶ exponit ἀφ' καυλοῦ κλαδῶ. De quo vide & in Καυλοῦ paulo antè. H I N C verbale Ἀποκαύλισις à quibusdam vertitur Extirpatio de caule. Est etiam Decurtatio, eo modo quo ἀποκαυλίζω redditur Decurto.

C. Διακαυλίζω, Caulem amitto. vulg. lex. Decaulesco, Plinio. Theophrastus De hist. plant. libro 7, cap. 2, ἀλλ' ὅτι τῆς ῥαφανίδος τὸ ὁμολογούμενον, ὡς εἰ πάλιν βλαστήσει, ἡδίων ἀφαιρεθέντων τῶν φύλλων ἐστὶ τὸ διακαυλίσαι. Vide Plin. lib. 19, cap. 7, Rhaphanus vtique iucundior detractis foliis antequam decaulescat.

C. Ἐξ Καυλίζω, Caulem euello. Aristophanes Equitibus, τοὺς καυλοὺς τῶν ἀγαθῶν ἐξεκαυλίζων: vbi scholiastes exponit ἀπασῶν καὶ ἀπαρῶν, dicens metaphoram esse ab his qui olera detringunt. ‖ Exponitur etiam Caulem emitto, in v. l.

C. Παρακαυλίζω, Caules emitto iuxta, & quasi ad latus. Theoph. Hist. pl. l. 6, cap. 2, de ferula ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς καρπὸν καὶ ὁ ὡς παρακαυλίζουσι δ' ὁλοῦ καθάπερ τὸ σίλφιον.

K E' A P, ΕΤ Κῆρ, per contractionem (vt ἦρ ex ἦαρ) Cor. Prioris exempla nō afferūtur, posteri frequens apud poetas. Il. α, φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Item, Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ὀδυνηφάτον φίλον κῆρ. Odyss. ε, — ἅμα δέ οἱ κῆρ ὁμαρτεῖ ἔρριγεν δ' ἄρα οἱ φίλον κῆρ. Odyss. α, — ἦ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ Τηλέμῳ. Item, ἄφελε κῆρ φιλέειν, Amare aliquem toto corde, Ex animo. Odyss. ο, Ὄφρ' ἄφελε κῆρ φίλῳ ἔλδῃ. V N D E Κηρόθι, Corde, Animo, seu Cordicitus, vt Plautus loquitur, quum mulieri non esse cordolium dicit. nullam enim cordicitus dolere. Aliquoties apud Homerum, χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Corde suo magis excandescebat. Il. ι, Εἰ δέ τι Ἀτρεΐδης μῶν ἀτιμήσειε κηρόθι μᾶλλον.

C. Κήρτομος, ου, ὁ, Cor alicui scindens maledicētia. vt κήρτομος λόγος, inquit Eustathius, ὁ κίαρ πήμων, hoc est Mordens animum. Συμοδακής. Hesiod. Diebus, φιλέει δέ τε κήρτομα βάζειν· ἠδυεῖα δ' αἰμυλίους τε λόγους, κρυφίους τ' ἐαρισμούς. id est ὑβριστικά, vt Moschop. exp. Quadam tamē exemplaria pro κήρτομα habet κίρδια. ‖ Item Cauillatorius, Iocularis, vt exponitur κίρτομος γε ἐκεῖνος Epigr. A Suida explicatur ἐμβριθεῖς, citato hoc exemplum ex Epigr. Ἡλικίαι δὲ πρᾶξαι παλίρροον, οἷά τις ἐχθὼ, Κυδέμων αἰτωδὴς χείλεσιν ἡμιόνων. Item hoc aliunde, ἐκέλευον ἐκκομιδῆναι μετὰ χορείας μαμιλίου τινὸς καὶ κιναίδου, καὶ τὸν ὑμέναιον ἀδόντων γυναικῶν. V N D E Φιλοκερτόμης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui maledictis incessere amat. vel Qui cauillari & deludere amat. E T Κερτόμιος, ου, ὁ, idem quod κερτόμης. Od. ω, κερτομίοις ἐπέεσσι πειρήσεται. Iliad. ε, Κερτομίοις ὀνέεσσι Διὰ Κρονίδην ἐρεθίζειν. Interdum verò omittitur datiuus ἐπέεσσιν: vt Il. α, κερτομίοισι Διὰ Κρονίδην ἐρεθίζειν. Sic Odyss. υ, Οὐδὲ σὲ μᾶλλον ἐγὼ κερτομίοισι. Eust. κέρτομα ἐπη esse dicit non solùm τὰ ὑβριστικὰ & ὀνειδιστικὰ, iniurias & probra: sed etiam ἐμβριθῆ, verba irritatoria. E T Κερτόμια, ας, ἡ, Maledictum, idem quod κερτόμιον ἔπος, apud Homerum: Iliad. υ, versu 201 & 432, σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἡφαίστου κερτομίας ἠδ' αἰσυλα μωμήσασθαι. Odyss. χ, Κερτόμιας δὲ σὺ αὐτὸς ἐμὸν κατὰ δῶμα καὶ χεῖρας ἀφίξω Πάσσων μνηστήρων. V N D E

Κερτόμιος, ου, ὁ, Maledicus, Conuitiator: vel Cauillator, Derisor. Hesychio ἐμβριθεῖς, γέλασις. A T Κερτομέω, ῶ, Maledictis incesso, Maledictis irrito, Cor alicui conuitiis & probris scindo. Odyss. σ, Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔπος χέ. Iliad. β, de Thersite, σὺ δὲ κερτομέων ἀγορήσεις. de quo paulo antè, Ἀγαμέμνονι πικρὰ νεῖκεα Ἤσπα ἀνεδίζων. Iliad. π, de vespis, οἷς παῖδες ἐερδομένοισιν ἔθωσι, Λιτὴ κερτομέουσι. ‖ Item Cauillor, Ludifico, Derideo. Odyss. ν, Vlysses ad Mineruam, σὺ δὲ κερτομέουσα ὀΐω Ταῦτ' ἀγορεύσεμεν ἵν' ἐμὰ φρένας ἠδ' ἀποτίσῃς. Et apud Suid. πολλοὶ δὲ οὕτω ἐκεκερτόμουν ὡς νεκρίμβρυον, id est ἐχλευάζειν, vt ipse exponit. V N D E Κερτόμησις, εως, ἡ, Irritio, Ludibrium. Soph. Philoct. Εἰ κερτόμησις ὅδε πάλιν λέγειν. Verba Neoptolemi ad Vlyssem, qui Neoptolemum dicentem se redditurum arcum Philocteti, interrogabat an ista κερτομῶν diceret. E T Ἐπικερτομέω, Maledictis seu probris incesso super aliqua re. Aliquando verò significat non πραγματικὴν ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικὴν, sed εἰσηγητὴν φόβου ψευδοῦς. vt Eust. exponit, Il. ω, Τὸν δ' ὅτε κερτομέων ἔφατο πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ‖ Item Deludo, Derideo, χλευάζω, vt Suidas exponit apud Agathiam, ὁ δὲ ἦν ὅτε ἐπικερτομήσων αὐτοῖς τὴν ἀβουλίαν καὶ ἀμβλείαν. Ἰτέον οὐχ ἡκιστα δὲ Περσῶν ἐλύπησεν αὐτὸν ἐπικερτομήσας διαδύς. V N D E Ἐπικέρτομμα, ατος, τὸ, E T Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, Conuitium occultum, ἀπηγορεία μετὰ χλευασμοῦ, vt in v. l. exponitur. Ἐπικέρτομμα, Dictum mordax vnà cum illusione seu cauillo, vel Obiurgatio. Demetr. Phal. De eloquut. ἢ ὅλως ἐπιτωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσεωνήματι ἢ ἐπικερτομήματι: loquens de Homerico illo, Νήπιος, οὐδ' ἀρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. I T E M Κατακερτόμω, ῶ, idem quod præcedentia.

C. Ἀκήριος, Exanimis, Cor nō habens. Exanimem autem intelligo pro mortuo. vtll. λ, καὶ ἀκήριον αἶψα πίφαυσκεν. id est πεφυκέναι, inquit Eustathius. Sic Il. ν, Ἥμενοι αὐτοὶ ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλειὲς αὖπως. id est, sedentes mortui. pro quasi mortui, inquit Eustathius. At in breuibus scholiis exponitur ἄψυχοι, quod accipio pro Timidi, seu Putillanimes, Remisso animo: eodem modo quo Latinè dicuntur Socordes, Homines ignaui, quasi qui sint sine corde. ‖ At verò ἀκήριον δέος apud eundem poetam Il. ν, actiuè Quod reddit homines exanimes, (eo sensu videlicet quo Latinè dicitur aliquis exanimari metu) in hoc versu, Οὐπω τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον.

K A P Δ I A, Cor. Idē est quod poetis κίαρ, à quo etiam deduci puto, & dici καρδία quasi κιαρδία. (Sed & καρδία vel potius Ionice καρδίη, per metathesin ab iisdem scriptoribus dicitur.) Apud Aristoph. in Ranis Ξ. Ὦ χρυσοῖ θεοὶ Ἔστιν τοῦτ' ἐχθὲς τὴν καρδίαν; Δ. δείσασα γὰρ Εἰς τὴν κάπην μου κοίλην κατέπτυσεν. Idem in Nub. καρδίαν τὴν ἐν dixit, quo & Plato modo in Sympos. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῷ κορυβαντιῶντων ὑπὸ καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐγχεῖται &c. Sic & apud Plutarchum De aud. poem. legimus τὸ κινδυνῶδες τὴν καρδίαν πηδᾷ. Vbi nō dubitarim reddere Cor micare, ex Tibullo & Nasone. Dicitur autem & de aliis animalibus: vt apud Lucianum De salt. Θεὸν χθονὸν, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄιδου κεφαλὴν ἢ σοῦς καρδίαν ἔχεις. Et καρδία λέοντος vocatur Stella quæ in corde leonis sideris apparet. (à nonnullis βασιλίσκος, quòd qui sub ea sunt nati, regiam natiuitatem sint nacti, vt annotatur ex Procl.) ‖ In nonnullis autem loquendi generibus metaphoricè ponitur: redditurque etiam nomine Animus. vt quum dicitur aliquis οὐκ ἔχειν καρδίαν. quo lusit modo quidam apud Plutarchum in Apophth. dicens Eretrienses, ὡς τοὺς πυθέας μὰ χαίρειν μὲν ἔχειν, καρδίαν δὲ μὴ ἔχειν. Sic in Latino sermone legimus, Nihil esse animi alicui, vel contra Plus animi esse. Sed & quod dicunt ἐκ καρδίας φιλεῖν vel ὀπὸ τῆς καρδίας, redditur potius Ex animo diligere seu amare, quàm Ex corde. vt apud Aristophanem in Nub. ἀλλ' ἔστιν ὅτε τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. At in symbolo Pythagorico καρδίαν μὴ ἐσθίειν possumus καρδίαν vtrolibet nomine reddere. Legimus verò καρδίας in Geopon. & pro eo quod Plinius dicit Sensus: nam quum hic de faba loquens dicat eam hebetare sensus, ibi dicitur illa ἀμβλύνειν τὰς καρδίας.

Καρδία dictum etiam fuit Os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & mutuum consensum, vt multis verbis declarauit Galenus libro 2 De placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. libro 2, pag. 63, καὶ ὑπὸν τὸ πλὴν καρδίας πιέζει, αἰσθήσει τι αὐτῶν, καὶ &c. vbi subauditur ex præcedentib⁹ nominatiuus πόνος. Annotat autem hic scholiastes, veteres medicos καρδίαν appellasse quod dictum fuerit στόμαχος: & καρδιωγμὸν itidem τὸν πόνον τῦ στομάχου.

A

VNDE Καρδιῶσι, Qui propter oris ventriculi languorem animo deficiunt: de quo nomine plura dicentur infrà.

B

Καρδία, matrix seu medulla, & quasi cor arborum, Theoph. quæ nõnũquã alio nomine vocatur τὸ ἔγκαρδον, interdũ verò & ἐγκέφαλος, medulla & cerebrum à Plinio. Et in lignis partes medullæ viciniores, id est τῆ καρδίᾳ, torulum vocauit Vitruuius libro 2, capite 9. Sic vulg. lex. Plinius de incisu arborum ad resinam & picem loquens, Postea tota arbor succiditur, & medulla eius vritur. Pro quo Theophrastus τὸ ἄνωθεν καρδία.

Καρδία τῆς κλεψύδρας ex Aristotele Probl. pro Aluus clepsydræ. v. l.

C

Καρδία, Vrbs Cherrhonesi Thraciæ. Vide Stephanum, item Hesych.

C. Καρδιαλγία, ας, ἡ, Dolor cordis, vel potius Oris ventriculi dolor & morsus ab humoris acrimonia. ET Καρδιαλγής, Cui cor doler. Aut, Dolorem cordi afferẽs: (vt κηφαλαλγής, Dolorẽ capiti afferẽs) vnde καρδιαλγίτης apud Galenum ex Hippocrate, inquit Budæus. Quòd si quis Καρδιαλγὴς præfigere malit substantiuo Καρδιαλγία, ei lubenter assentiar. EST verbum Καρδιαλγεῖν itidem Hippocrati, Dolore cordis affici. Vide Καρδιώττω.

D

C. Καρδιοβολεῖσθαι, q.d. Corde vulnerari. id enim puto sonare hic βεβλῆσθαι, id est βέβλησθαι: quum Hesychius λυπῆσθαι exponat, id est Contristari, seu Tristem esse, Mœstum esse. Huc pertinet ψυχὴν ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένα, in quodam vet. epigrammate. Vide Καρδιόω.

C. Καρδιογνώστης, Cordium cognitor. Dei epitheton, Act. Ap. cap. 1.

C. Καρδιουλκέω, ῶ, Cor extraho, Cor reuello. Luc. περὶ θυσ. de sacerdote loquens, ἢν μὲ ἵλεως ἀπολάβῃ καιρὸν, ἢν καρδιουλκῆσαι, καὶ τὸ αἷμα τῦ βωμῦ ἀφεικόν.

E

C. Καρδιουργέω, ῶ, vide in Καρδιόω.

C. Καρδιοφύλαξ, ακος, ὁ, q.d. Cordituus. quod nomen finxit Lascaris apud Polybium, à corde tuendo. Possit aliquin duobus verbis vsitatis reddi Cordis tutamen. Erat autem æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, inquit B. Vide Suidam. Quidam Gallicè interpr. *Plastron.*

C. Ἀκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine corde est. Metaphoricè accipitur pro timido. vnde exponitur δειλὸς, ἄπαλαμος. itẽ ἄφρων, ἀσύνετος. Apud Theophr. verò ἄκαρδον de ligno, est Medullæ expers, Quod sine medulla est.

F

C. Βαρυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui cor graue est, Grauatum cor habens. Hesychio est Stolidus, ἀσύνετος, μωρός.

C. Διακάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cor pertrãsiens. Iosephus. De antiq. διακάρδιον ἔχειν ὀδυνᾶσθαι, Cordicitus dolebat, vt Plaut. loquitur, quum ait, Mulieri non est cordolium: nam nulla cordicitus dolet.

C. Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui rubro corde est. item, Qui rubra medulla est.

G

C. Εὐκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bonum cor habens. id est Qui forti animo est. Sophocl. Philoct. οὐκ ἔστ' ἐμοὶ δὲ καρδίας, id est καρπερικὸς, vt schol. exponit, eo quòd subiiciat, Οἶμαι γὰρ οὐδὲ ἀνδρὸς ἂν μόνου θίγειν Κλύειν τ' ἀκοῦσαι πλὴν ἐμοῦ, τλῆναι τάδε. Apud Hippocratem autem εὐκάρδιον Galenus exponit εὐστόμαχον, Stomacho cõueniens, Stomacho gratum. VNDE Εὐκαρδίως, Forti & præsenti animo. In hoc autem loco, ἢ δὲ κόρη ἐπαγωνίσατο θαρσαλέως καὶ εὐκαρδίως, Suid. exp. θαρσαλέως.

H

C. Μελανοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigro corde est. Item, Qui nigra medulla est. Item, Qui atroci & crudeli animo est. Aristophanes verò μελανοκάρδιον πίτταν dixit metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem feritatem μελανοκαρδίους vocarunt. exprimit autẽ eo vocabulo τὸ φοβερὸν, vt schol. annotat.

C. Νωθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ignauo & segni corde est, Excors, Stupidus. Qui tardo ingenio est, βραδὺς τὴν διάνοιαν, vt Hesych. exponit.

C. Ὀξυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Acutum cor habens. Accipitur pro ὀξύθυμος, Iracundus, Ad iram præceps, vel, Qui acuta ira excandescit. Aristoph. Vesp. σφῶϊν ὀξυκάρδοιν: quæ apud eundem dicunt, αὐδὲν ἡμῶν ζῶν ἥδιον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον. Itẽ, ἰὼ ἰὼ ἀπ' ἐμοῦ τὸν ἡμῶν ὀργὴν ἢ σοφίαν, Νῶν ὁπόσον νῶν ὀξύτερον ἔχεις; Ὦ κολάζομαι κέντρον ὀξὺ πατῶν ὀξύ.

C. Ποδοκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est in corde, Cordi insidens, pro ποδοκάρδιος, quum πὼ Doricè dicatur pro πῶς. Bion in epitaphio Adonidis, Ἄχεϊ ἄχεϊ κεῖνος ἔχει νῦν μυρίος Ἄδωνις, Μείζονι δ' ἢ Κυθέρεια τέκει ποτὶ καρδίον ἕλκος.

C. Σκληροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duri cordis est. VNDE Σκληροκαρδία, ας, ἡ, Cordis duritiès. Marci 16, πρὸς ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν. Duricordiam dicit Tertull. lib. 5 aduers. Marcionem.

C. Τλυκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tolerãti & forti animo est, Cuius cor tolerare nouit. Hesiod. de Herc. Διὸς παλαικάρδιος υἱός.

C. Ταραξικάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cor turbãs. Aristoph. Acharn. τὸ πῦρ τὸ δεινὸν ἥδη καὶ θερμὸν ταραξικάρδιον, Cor seu animum mordens & turbans, vt schol. exp. Vel, καρπήμιον, siue δυσθυμαντικὸς, vt Hom. loquitur.

C. Ὑποκάρδιος, ου, ὁ & ἡ, Qui est sub corde, Sub corde latẽs, aut etiam in corde. vt ὑποκάρδιος sit pro ἐγκάρδιος: veluti quã dicitur ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi insidet, Ennio & Plauto Cordolium. Dicunt tamẽ aliquando (ni fallor) Latini poetæ Sub corde, eum dantes præpositioni Sub vsum quem habet ὑπὸ in hoc cõposito. In vulg. lex. ex Nonno annotatur ὑποκάρδιος ὀμφὴ, Cordis conceptio, Mens & cogitatio. Item, ῥόος αἰδὼς ὑποκάρδιος ex eodem pro Riuus vocis subiens cor.

C. Ἀὐχὴν καρδίου, Cauum illud quod sub pectore est carneũ molleque ad os ventris. Vocatur etiam στόμαχος. Rufus cauitatem eam pectoris quæ est ad clauiculas, tradit ab Homero dici λαιμαίην, à medicis verò αὐχὴν καρδίου & στόμαχος. Gorr.

C. Ἔγκαρδιον, q.d. Pars in qua est cor. Sic enim dicitur interna pars & medulla ligni. Dioscor. libro 1, ἐγκάρδιον τοῦ πρίνου, medulla Cudicis. Vide suprà Καρδία de ligno. Sũt verò qui cuiuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

C. Περικάρδιον, q.d. Quod est circa cor. Sic autem appellatur Cordis inuolucrum, videlicet Tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata & ipsum vndique ambiens. Apud Pollucem autem Περικάρδιος ὑμὴν est ὁ διαφέρων τὸν ὑπεζωκότα, qui (inquit) etiam χιτὼν appellatur. At Hesychio Περικάρδιος ὑμὴν est ὁ ὅπου τῆ καρδίᾳ.

C. Πρόκαρδιον, Quod est sub pectore depressum, molle & carnosum, iuxta os ventriculi.

Καρδιακὸς, ή, όν, Cui cor dolet vel potius os ventriculi. Latinè quoque Cardiacus. Vocatur autem καρδιακὸς propriè Qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resoluitur. Est autem hoc in morbo os ventriculi primariò affectum, per cõsensum autem cor ipsum vehementer offenditur. Affectionem ipsam Celsus dicit nihil aliud esse quàm nimiam imbecillitatem corporis, quod stomacho languente, immodico sudore digeritur. Galenus huius affectionis genus statuit syncopen, non eam quidẽ quæ corde primariò affecto contingit, sed cardiacam, quæ vitio oris ventriculi fit; (secundum antiquam τῆς καρδίας significationem) quam & stomachicam appellant. G. Dioscorides lib. 1, de myrto, ᾧ ὅτι καρδιακοῖ γίνεται πρὸς ἰσχνότητα. Interdum etiam adiectiuũ est Καρδιακὸς, vnde καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med. Affectio cordis seu oris ventriculi. q.d. Affectio cordialis, (si fingere hoc adiectiuũ licet) vel, Affectio eorum qui καρδιακοὶ dicũtur: quæ interpretatio eodem redit.

Καρδιόω, ῶ, Cordis dolorem sentio, seu potius doloré oris

ventriculi,videlicet ſtomachi. Nic.Alexipharm.— καὶ A
πότ λυχμοὶ Αἰτίες καρδιόωντα ϛαμινόπροι κλονέουσι. [In Cant.autē Salom. (vt annotat B.) bis legitur hoc vebum pro Vulnero cor:cap.4,ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου. Quam ſignificationem ſequendo,Καρδιοῦσθαι paſſiuum idem fuerit quod καρδιοβολεῖσθαι, Vulnerari cor, [mœrore videlicet].de quo ſuprà. [At Heſychius καρδιοῦσθαι eſſe dicit καρδιουργεῖν ὅτι πρὸ ἱερείων. QVOD Καρδιουργεῖν ſunt qui putent eadem forma dici qua κρεουργεῖν,pro Concidere cor in fruſta.

Καρδιάασι, SEV Καρδιάᾳσι, itidem vt proximè præcedēs B
καρδιόω,pro Cordis dolorem ſentio &c. ſed καρδιόω eſt potius poetarum, at καρδιώττω in proſa quoque vſurpatur. Ariſtoteles in Problem.καρδιώττειν οὐ ποιεῖ, vbi exponitur Stomachum non perturbat.Galen. εἴ τις καρδιάασι,Si cui ſtomachus doleat, Siquis roſionem ſtomachi ſentiat. At Ælius Dionyſius καρδιώττειν non ſolùm generaliter expoſuit ἀλγεῖν πρὸ καρδίας,ſed etiā κωπᾶν. Quò pertinent quæ ex Erotiano afferuntur infrà. [HINC Καρδιωγμὸς, Cordis dolor,ſeu potius C
oris ventriculi,Morſus ſeu roſio cordis,vel potius oris ventriculi. Eſt ſenſus quidam mordicationis in ventriculo,ab humore acri os eius rodente & vellicante. Alii verò (vt ſcribit Galenus) καρδιωγμὸν interpretantur,cordis (hoc eſt,viſceris eius quod palpitat,& cor propriè dicitur)motum quendam palpitationi ſimilem. Itaque, his quidem autoribus,καρδιωγμὸς ad cor pertinet,illis autem,ad os ventriculi.Quibus & Galen⁹ aſſentiri videtur,ſcribens libro 3 De facult.nat.in ventre ſegregatricem expultricémque alienorum vim per καρδιωγμοὺς manifestè indicari. Quomodo autem καρδιωγμὸς & καρδιαλγία differant,non conſtat. nam (vt ſcribit Galenus Comment.in aphoriſm.65,libro 4) plerique apud Hippocratem καρδιώσσειν & καρδιαλγεῖν pro eodem acceperunt:quum tamen ipſe libro 8 τῶν πάντες videatur ea diuerſa eſſe dicere. Erotianus inter illa non diſtinguit: ſed vtrunque eorum explicat,μετὰ ναυτίας καὶ ἀδίνων αἱμάσσειν τὸν στόμαχον. Alteram autem τὸ καρδιακὸν differentiam conſtituit, qua cor propriè dictum laborare poteſt: eámque definit,παλμὸν ἀδύνας καὶ σπάσας ἐν αὐτῷ γινόμενον,[intelligе autem ἐν αὐτῷ ὡς κατ' ἀγχιστῆς τῆς καρδίας]. Gorr. In vulg.lex. annotatur καρδιωγμὸς & στόμαχου δηγμὸς pro eodem dicere Dioſcoridem, id eſt Stomacharoſiones, Plinio interprete. Aphrodiſ. Problematum libro 2,γίνεται δὲ ἡ συμπάθεια καὶ διὰ τοῦ χιτῶνος καὶ ἐν ὑπογαστρίοις συμπάσχει καρδία στόμαχος,ὅταν ὑπὸ δριμέος χυμοῦ δακνομένη καὶ αὐτὴ σὺν τῷ παιρόσαι ποιῇ καρδιαγμὸν, ὃν ἔνιοι καρδιώξιν καλοῦσιν.

¶ Καρδία, Cor,per metatheſin pro καρδία,apud poetas, D
vti dixi:ſed frequentius Καρδίη in terminatione Ionica. Homerus Odyſſ.γ, Σπῶτος δὲ πλῆξας,καρδίην ἰώπασε μύθῳ. Idem Iliados α,Οἰνοβαρὲς,κυνὸς ὄμματ' ἔχων,καρδίην δ' ἐλάφοιο. Et Odyſſeæ δ, Πολλά δ' μοι καρδίη πόρφυρε κιόντι. Et σὴν ἴδιαι καρδίην(ea ſignificatione qua καρδίαν ἔχειν dixit Pythag.)Iliados ω, Τέκνον, ἐμὸν, πῶ μάχεις ὀλιγοδρανέος καὶ ἀκόνων σὴν ἴδιαι καρδίην; Ab eodem poeta ſæpe θυμὸς & καρδίη copulantur. vt Iliad.ϑ, Ἀλλά πού αἰνὸν ἄχος καρδίῃ καὶ θυμὸν ἱκάνει. Et Odyſſeæ α, Σεῖο δ' ὀδυρομένου καρδίη καὶ θυμὸς ἀείδει. Interdum verò καρδίη καὶ θυμὸς ἀγλαΐαι: vt Odyſſ.ϑ,— αὐτὰρ ἐμοὶ καρδίη καὶ θυμὸς ἀγλαΐαι Λῦσις ἐνὶ σθεσι καὶ ἀκουάζω ὑφ' ἰαύσῃ. (vbi obſerua καρδίη ἐνὶ σθέσι, & huc facere illum verſum ex Odyſſ.γ, Σπῶτος δὲ πλῆξας, καρδίην ἰώπασε μύθῳ.) Heſiod. quoque hæc duo copulat,& quidē interdum poſtponens καρδίην. vt in Theog.Ζωὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔχων ἀλίαστον αἰσυλον θυμῷ καὶ καρδίῃ. Poteſt autem καρδίη pro loco non ſolùm Cor teddi, ſed & Animus, (vt in καρδία dictum eſt)vel Mens: necnon Senſus. Cæterùm ineptiſſimum eſt quod à Didymo annotatur(aut certè eo cui Didymi nomen tribuitur) necnon ab Etymolog.dici καρδίαν à verbo καρδαίνω (quia videlicet perpetuò palpitat cor) quum præcedere καρδία, & ex eo eſſe καρδίη per metatheſin, manifeſtiſſimum ſit.

ΚΕΙΡΩ, Fut.τεμῶ,noriſt.α, ἔκειρα.Prær.κέκαρκα,Tondeo.Homerus Iliados ψ,Σοὶ κόμας κείρειν ῥῖξαι θ' ἱερὸν ἐκατόμβοιον.Idem eodem libro necnon alibi Κείρεσθαι κόμην dixit:& κείρεταί τε χαίτη,Od. ω. Sic in proſa quoque κείρειν & κείρεσθαι paſſ.ſignif.cum accuſatiuo κόμην,aut θρίξας,alióve huiuſmodi.(Pauſ.in Att. κειρομένου τὴν κόμην τῷ παιδὸς) ſed plerunque etiam ſine adiectione.vt Æſchines in Cteſiph.ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Et apud Galenum,ταῖς κειρομένοις ἀεὶ τρίχας ὑπὸ τῆς φαλίδος. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ.vt Plut. De diſcern.adul.ἐν δὲ Λακωνικῇ αἱ μὲν κειρόμενοι ἐν χρῷ καὶ βιβλιοφορῶν. [Et metaphoricè,vt in quodam veteri epigr.Ἡμετέρης βουλῆς Σπάρτη νῦν ἔκειρε δόξαν: quem Græcum verſum Cicero hoc Latino reddidit, Cōſiliis noſtris laus eſt attonſa Laconum. Cæterùm quod ad etymum verbi huius attinet,(ſi non ineptum eſt id quærere) Etymol.κείρειν deduci ait à κέρας ſignificante βίαν,adeo vt κείρειν nō ſit aliud quàm ἀποκόπτειν τὸ κέρας. Sed & Plutarchus in lib. Vtra prud.an.quorundam opinionem referens.ſcribit,κείρας γὰρ τὸν τράχηλον λέγεσθαι, ἢ τὸ κέρασθαι δεῖν ὑπὸ τῶν καιρῶν. Fit verò & ab Euſtathio ſignificationis huius mentio:ſed ex iis quæ de iſta voce huc pertinentia ſcribit, nihil mihi æquè veriſimile videtur atque id quod ex grammaticis Herodoto & Apione affert, ſolitos veteres in modum cornu capillos nodare, ideóque huiuſmodi nodos vocauiſſe κείρας.

Κείρω,Scindo,Abſcindo.Heſiod.Ἀπὸ δ' ἄμφω κείρε τένοντε.Homerus Iliad.ω,— δαῒ ἰλάπτις κέρσασις. Quod exēplum affert Bud.ſignificationis huius verbi κείρω, qua videlicet ponitur pro Scindo. (at pro Præcido metaphoricè poſito in hoc loco poni tradit,vbi adiunctam præpoſitionem habet.μάχης ὅτι μέδεα κείρει) Et Paſſ. κείρεσθαι non ſolùm pro Scindi, ſed & pro Eradi, Stringi,Demeti,Sterni:vt tradit idem,addens etiam, Lacerari,Lamentitem Exedi & Corrodi,ex Luciano, ἄξιος αἰ μὲν δεκὼ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ κείρεσθαι.& rurſum ex eodem,ὁ δὲ τύραννος ἐπὶ τὸ γυμνὸν κείρεσθαι πάντα. Itē pro Populor,Vaſto,Diripio.vt apud Platonem,κεῖρε τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὅπῃ κεροῦσιν.Apud eundem, οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐπλησίων ἢ ἐξεῖρε πᾶν μᾶλλον ἐκείρειν.qua in ſignificatione dicitur & τίλλειν. Sed & κτήματα κείρειν apud Homerū non ſemel,Bona alicuius diripere,vel Diſſipare, Abſumere. Apud eundem pro Inſatiabili quadam edacitate vorare,ἀπλήστως ἐσθίειν, vt exponit Euſtathius aliquot in locis,ab hac ſignificatione deducens κόρον.Cæterùm ἔκειρα,(vnde κέρσαι & κέρσασθαι ſuprà) Doricū eſt: vt κέρσω pro κεῖρω.

C.Κειροκόμης,ου,ὁ,Qui comam totondit,Cui tonſa eſt coma ſecundū,Tonſus. CONTR.Ἀκειροκόμης, Qui comā non totondit,&c.Intonſus. Epithetum eſt Apollinis, item Bacchi:iuxta hunc Tibulli verſum, Nam decet intonſus crinis vtrunque deum. DICITVR autem & Ἀκειροκόμης,pro eodem:ſicut videlicet κείρω & ἔκειρα Doricè pro κερῶ & ἔκερσα. ET Ἀκειροκόμης. vnde ἀκειροκόμη κεφαλή,intonſum caput.in v.l.

Καρπός,οῦ,ὁ,Tonſus. AT Ἄκαρπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Intonſus. vt ἀκάρπῳ πώγωνι,Athen.lib.5.

Κουρά,Tonſura.Plutar.πρὸς τὴν κουράν, Ad tonſuram, Ad tondendum.Herodian.lib.4,κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπιθέτους ἔχειν, καὶ εἰς κουρὰν τῆς Γερμανικῆς κεκτῆσθαι.id eſt (Polit. interprete)Cæſariem flauam capiti imponens,ad modum Germanicæ tōſuræ.Luc.in Herm. καὶ ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ κουρά. ET Κουρεύς,Tonſor. Plutar. De garr.δεικνῦσι δὲ καλὸν ὄντα τὸν τῶν κουρέων χῦμον.Ibidem,ἀδελφὸν κουρέως ἀπεκάλουν τὸν ὠμόλινον,καὶ πυθμένιον, τῶν τι κακῶν; Cuius officina,ἐργαστήριον κουρέως Plut.dicta in lib.De prud.anim. voce vna DICITVR Κουρεῖον, vt Latinè Tonſtrina. Ariſtoph. Pluto,ὅτε ἦσαν κουρεῖοις ἐν καθημένῳ. Fit autem à κουρὰ & VERB.Κουρεύω,pro Tondeo.quod afferturex ſcholiaſt. Ariſtophanis.videtur autem dici peculiariter de tonſore. (VNDE Κουρεύς, Tonſor. ET fœminin.um, Κουρεύτρια, Tonſtrix, Plutarcho.) Item VERB.Κουρεῶ, q.d. Tonſuram appeto:pro Tonſura mihi opus eſt. Budæus exponit etiam Tonſoris manum poſco,apud Lucianum. Idem κουρεῶσα τρίχες vertit Squalidus capillus & neglectus, in hoc Artemidori loco,in Oniroer.πρὸ τῶν

γιωείμων ἐν ἀρχῇ καταστάσι διασίμως αἰχμὰς ἔχοντα ἢ κουρεύσας τῆς καλῆς καὶ τείχας. Et NOM. Κουρεῖας, Tonſus. Tonſum capillum habens. Luc. ἐν χρῷ κουρείας τοὺς πλείστους. (vt ἐν χρῷ ἐκούρα ex eodem protuli ſupra) Laert. in Diogene, pag. 174, ἐν χρῷ κουρείας τε καὶ ἀκαιροτομίας εἰσαίρετο. Affertur & ex Synelio, ἀπὸ χαλάκρας. Euſtath. κουρείας ἐν χρῷ exponit ὁ ἐν χρῶ κειρόμενος. A-T Κουρεῖς, Inſtrumentū eſt tonſorū, Poll. 395: ſiue id ſit quod Nouacula Lat. vocatur, ſiue aliud. Cicero dixit etiam tonſorū cultrum. CVM ξ autem Κουρεῖξ, aduerbium eſt ſignificans Per comam, Coma. vt exponit Bud. ſequens Heſychium. Affert tamen & alias expoſitiones Euſtath. in Homerum. ITEM adiectiua Κουρεικὸς. ET Κουρεικός. quæ ſignif. Tonſorius, Ad tonſuram pertinens, ſeu idoneus. vel Ad tondendum aptus. vt σίδηρος κουρεικὸς apud Euripidem in Oreſte, (vbi dicit σίδηρον ὅπῃ κρᾶτα ξυρίσαι κουρεικὸν) tonſorius culter: vt Cicero quoque loquitur. Plutar. in Pelop. 95, κουρεικὰ χρήματα dixit de tonſorum aſpectu, inquit Bud. At de Κουρεικὸς nullum exemplum affertur ſed tantùm annotatur, Κουρεικὸς eſſe Tonſorius: at Κουρεικὸς accentu in prima, nomen eſſe emporii. Sed illud κουρεικὸς volunt etiam eſſe vas ligneum. atque horum teſtis laudatur Cyrillus in opuſculo quod illi adſcribitur de vocabulis quæ pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem habent. (ET VERB. Κουρέω, Tondeo, Attondeo. pro Succido, Deputo. Theophraſtus lib. 2 De hiſt. plant. cap. 2, ἐὰν πυκνὸς ᾖ ὁ τόπος ἢ κουρεζόμενος καὶ πάρεργος. αὐτὰ δὲ ἀπὸ τῆς πυὸς βλαστάνει, παπτὰ δ' ὑπὸ τὴν πυρὸν ἀῶ. quæ nō incōmodè Toſilis ex Plinio reddi poſſit: Gaza exduā interpr. Lege Plin. l. 16, c. 33. vbi & cupreſſi cuiuſdam meminit quæ ſuccisa regerminat. Eadē ſign. apud eūdē Theophr. κουρεόμενα, ἄλατα, abies tōſilis, ſeu quæ attonderi ſolet & deputāri.) ALIVS formæ eſt adiect. Κουρικὸς, i. Tōſorius, Ad tōſorem ſeu tōſores pertinēs. Polyb. l. 3, οὐ χρήσεται ταῦτα τὰ χρήματα, ἀλλὰ κουρικῆς καὶ παιδικοῦ καλλιζωνίου δεήσεται ἔχθρα. id eſt, Tonſoriæ loquacitatis. Pro hoc autem loco taciunt ii quos in κουρὸς protuli ex Plutarcho. Vt autē Κουρεικὸς accepit ſ, sic Κουρεώτης, quod pro κουρεῖς accipi quidam tradiderunt, ſed nullum huius ſignificationis exemplum afferentes. At κουρεῶτις ἡμέρα, id eſt κουρεώτης dies, & aliis κουρεῶτις ἑορτή, quum tondentes puerorum capillos Dianæ ſacrificant. Vide Heſych. & Suidam. Plato in Timæo, ἡ δὲ κουρεώτις ἡμῶν οὖσα τύχαις τὴν Ἀπατούριον. vbi quidam annotant fuiſſe diē tertiu feſti quod Apaturia vocabatur, in quo pueri triennes quadriennéſve in claſſes tributim diuiſi poemata certatim recitabant, multitudine ſe inuicem ſuperare conantes. Quam expoſitionem qui attulerūt nullam tonſuræ facientes mentionem, à κοῦρος deduxiſſe videri poſſint. EST quoque Κουρέστωον alius formæ à præcedentibus. Dici autem vult Suidas κουρέστωον Quod ſacrificatur pro coma. (ſed ſubiungit locum ex Epigrammate in quo habetur πέζα κουρέστωος. vbi quidā interpr. Capillum iuuenilem, tanquam à κοῦρος) Gregor. κουρέστωα plurali numero dixit Feſta quæ celebrari ſolebant propter tonſæ comæ primitias. pro qua ſignificatione Budæus hunc eius locum affert. καὶ χρὴ ἐπιθεῖναι χρυσόστωα θεοῖς τὰς ἀπειλὰς τὰς ὑμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ χαμηλὰ καὶ ἡμίθεα καὶ ὀνόματα τῶν ἐμοὶ φίλων, κουρόστωά τε καὶ καπικὰ καὶ ἐπῶνα, ὅσα τε ἄλλα παιγνιεύεσθαι εἰώθατε.

C. Ἄκουρος, Intonſus. q. d. Tonſura carens.

C. Ἀκρόκουρος vide in Πεζόκουρος.

C. Περίκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumtonſus. vt περίκουρος ἄλεκτρυών apud Pollucem inter perſonas comicas, Ancillula circumtonſa, quæ ſola tunica alba ſuccingebatur. θεράπαινίδιον περικεκαυμένον χιτῶνι μόνῳ λευκῷ ἐπιζωσαμένῳ. Sic verò & Sueton. dicit cuidam togatario fabularū actori matronā in puerilem habitum circūtenſam miniſtraſſe. Περίκουροι Heſych. dicuntur etiā qui in bello circuncluſi & capti fuerunt, οἱ ἐκ τῶν κυκλωθέντων ἁλόντες ἐν τοῖς μάχαις. Eiuſdem ferè ſignificationis EST Ἀμφίκουρος apud Suidam. ἀμφίκουρον, enim eſſe dicit λίθον περιτεθὲν ἢ ἄνδρας περικαίοντα. In vulg. lex. exponitur etiam Circunquaque raſus. quæ expoſitio propriæ ſign. ficationi conuenit.

C. Πρωτόκουρος, Tum primùm tonſus, vel Qui primùm tondetur. vt πρωτόκουρος ἐπαιδ., & πρωτόκουρος πᾶς, quæ prima vel primum tondetur. B.

C. Τρίκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter tonſus. Hūſg. lex. Heſychio autē τρίκουρος dicitur ὁ δὶς τρία ἔτη καθ' ἡμέρας κείρας, ἁπλῶς ὁ μακρὰ καθαιρούμενος.

C. Ἄκαιρος, ος, ὁ ἡ, ad verbum, Inſecabilis. ex α priuatiuo & κείρω. Ἄκαιρος (inquit Iul. Pollux) dicitur exiguū, quod præ exiguitate non poſſumus κεῖραι. vnde ἀκαιρὸς καιρὸς, & πλοῦς ἀκαίριος, pro breuis, apud Demoſthenem. Hactenus Pollux. Sed notan lum eſt, κεῖραι propriè eſſe capillos tondere. vnde apparet ſumptam eſſe metapho ram à crimbus ita exiguis, vel (vt ita dicā) curtis, vt tōderi non poſſint. Vide Suidam & ſcholiaſt. Ariſtophanis. Vſurpatur autem cum de aliis rebus (vt apud Ariſtophanē, ἐς πλοῦν ἀκαίριον ἀποπλεῖν· πλοῦν οὗτος ὁ φέρων ἀκαίριος: nam ſic legit Suidas) tum etiām de tempore, & quidem frequentiſſimè. vt apud eundem Ariſtophanē Pluto, ἐν ἀκαίρῳ χρόνῳ, momento temporis. q. d. momētaneo tempore. Paſſum temporis crediderim itidem dixiſſe Latinos, quaſi ita exiguum tempus vt diuidi non poſſit. ſemus enim punctū eſſe ἄτομον. Dicitur etiā ἐν ἀκαίρῳ τοῦ χρόνου. Lucianus in Timone, ἐν ἀκαίρῳ τοῦ χρόνου ἐκπεσεῖν κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ἐλπίδος. Sic ἀκαιρὶς ὥρας, momētum horæ. Plutarchus in Antonio, δεῖ δ' ἀκμῆς ἔχειν τὴν ὠφέλειαν ἐκαίρου, ὡς ἀκαιρὶς ὥρας μαραίνει. ¶ Ponitur item ἐν ἀκαίρῳ, ſine χρόνῳ, aut χρόνου. Lucianus, ὥσπερ ἐν ἀκαίρῳ πάντα πτηνὰ ἔδαφος αἵματος. id eſt, Intra momētum tēporis. vel, Repente, Subitò. Dicitur ET ἀκαίρῳ in accuſatiuo, ſubaudiendo χρόνον. Ariſtophanes Nub. αὖθις ἀκαίρῳ ἐξαλιπὼν δικάζομαι, Interiecto temporis momēto, vel Puncto temporis. Sic apud Lucianum, οὐδ' ἀκαίρῳ. pro Ne momento quidem. ſubaudito itidem accuſatiuo χρόνον. Et ita Suidas ἀκαίρῳ accepit, quum exponit ἀκαίρως, ἐν βραχεῖ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. ſed dſcit eſſe aduerbium in quo illi non aſſentior, quū manifeſtū ſit ſubaudiri χρόνον. ¶ At verò ἀκαίρῳ interdū aduerbialiter ponitur, & per ſe, ſubauditum non habens χρόνον. vt apud Ariſtophanem in Veſpis, οὐκ ἂν γένοιτο τὸ σὸν ἀκαίρῳ. id eſt, ne minimùm quidem. Schol. exponit οὐδὲ βραχύ, οὐδὲ τὸ τυχόν. Et in hoc loco ac ſimilibus, potius quàm cum Suida, in præcedentibus, dicerem eſſe aduerbium, qui præterea ſcribit aduerbium eſſe ἀκαίρως, vnde fit ἀκαίρις aduerbiale nomen. Sed ſuſpicor legendum ἀκαίρῳ apud Suid. placet enim mihi ἀκαίρῳ dici aduerbiale nomen, quum ita vſurpatur vt in proximè præcedente Ariſtophanis loco: ſed cur velit ab aduerbio ἀκαίρως factum eſſe vel ἀκαίρῳ vel ἀκαίρις, nō video. ¶ Ἀκαίρις ob exiguitatem dicebatur annulus qui in minimo digito geſtabatur. Heſych. & ante eum Iul. Pollux.

Ἀκαίρις habet & aliam ſignificationem quæ non poteſt niſi in exemplo oſtendi. vt, κατέπεσον ἀκαίρις τὴν δίκην, Decidi minimum diſtans præ metu. Vel ἀκαίρις, Minimum interiectum habens ſpatium. Denique pro eo quod Latinè, Minimum abfuit quin collapſus ſim præ metu. Vbi ἀκαίρις nomen vſurpatur vice aduerbii: quaſi eſſet ἀκαίρως κατέπεσον, id eſt ὠλίγου ἔδεε χαμαί. Crediderim autem ἀκαίρις ita vſurpatum in huiuſmodi genere loquendi, conuenire cum illa prouerbiali formula, ἡδὺς αἰὰ μιαίνει. nam (vt iam dictum eſt) ἀκαίρις à capillis tranſlatum eſt.

Ἀκαίρως, Aduerb. Suid. Vide paulo antè vbi de ἀκαίρῳ tractatur.

HINC Ἀκαιριαῖος, ου, ὁ, Minimus, Pauxillus, vel Pauxillulus. Lucianus De ſectis, ἐλίγου δεῖν ἀκαιριαῖον ἀποξύσαι, Pauxillulum quid, Minimum quid. πρὸς ἀκαιριαῖος, apud Demoſthenem, Breuis nauigatio. nam exponitur βραχὺς à Iulio Polluce. Videtur tamen ſonare, Nauigatio momentanea. Nam & ἀκαιριαῖος χρόνος dicitur apud Lucianum & alios, eodē ſenſu quo ἀκαίρις. videlicet pro momento temporis. ¶ Ἀκαιριαῖος, quaſi ità exiguus vt caput & principium reperiri non poſſit. quaſi ſit à κάρα, præfixo α priuatiuo. quæ etymologia datur & nomini ἀκαίρις. Vide Suidam, Heſychium & etymolog. Ego ſtare malo illi etymologiæ quam ex Iulio Pollu-

ce attuli, & quam ipsemet Suidas in ἀχαρὴς sequitur.

ITEM Ἀχαρίστιος, ου, ὁ, idem quod ἀχαριστος. A Suida ἀχαρείστιος exponitur βραχύπτερος, id est breuissimus. & subiungitur hoc exemplum, ἀχαρίστιος ὁ ἀνθρώπινος βίος.

C. ΑΜΦΙκείρω, Circumtõdeo (quo Suetonius vtitur) A cuius passiuo Ἀμφικείρομαι est ἀμφικαίρη, in Epigr.

C. ΑΝΑκείρω, Tondeo. Item Abscindo. Hesych. Item Ἀνακείρω, Disseco, Lacero, in fine lib. 3 Eccles. hist. Theodoriti. Gregor. παρήνεις ἀγναὶ εἰς μέσον προσαγόμεναι, καὶ τῆς ἑαυτῶν γυμνώσαντες, εἶτ' ἀνακείραντες, καὶ διχάσαντες, οἰμωγῇ, &c.

C. ΑΠΟκείρω, Tondeo, Detondeo. vt Ἀποκείρασθαι τὰ πρόσωπα. Et in aoristo med. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλάς. Herodian. τὸ ἡμίσεον ἀποκεκάφους ἵνα μὴ γνωρίζοιτο. Interdum verò Ἀποκείρεσθαι absolutè ponitur, vt Ἀποκείρεσθαι τῇ θεῷ apud Pausaniam. Sic & in hoc Aristophanis loco, ὦ τὰ τῆς φειδωλίας ἀποκείρατ' οὐδεὶς πώποτ', ἀλλ' ἠλείφατο. Caterùm τὸ κομᾶν opponitur τῷ Ἀποκείρεσθαι.

Ἀποκείρω, Tondendo lacero & dilanio, inquit Budeitans hunc Luciani locum de Prometheo, καταπίνοι δέ ἤδη καὶ ἀπὸς ἀποκείρων τὸ ἧπαρ. Ibidem τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν dicit. Sunt qui ἀποκείειν τὸ ἧπαρ vertant Depasci iecur. Dicunt autem poetæ Latini Tondere pabula, Tondere dumeta pro Depasci.

Ἀποκείρω, Decutio. Gregorius Nazianzenus, οὕτως οἱ καθ' ἡμᾶς ἀλλόφυλοι τὸ ἡμέτερον κράτος ὑπὸ ποδῶν ποιησάμενοι, καὶ τὴν δόξαν τῆς ἐκκλησίας ἀποκείραντες, οὕτως ἤδη ἐπὶ τῆς ἀσεβείας ὑπερηύξηνται δόγμασι. Citat autem hunc locum Budæus, ostendens ἀποκείρω significare interdum Decutio. Citat & ex Basilio ἀποκεκάφους τοιαύτην δόξαν, & exponit Priuatus tali gloria. Caterùm existimo manasse hoc dicẽdi genus ex illo vetere epigr. in Epaminondã, quod à Pausania refertur, cuius primus est versus hic, Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὴ ἐκείρατο δόξαν. quo in versu habes κείρεσθαι δόξαν quod ἀποκείρεσθαι δόξαν dixit Basilius. Cicero primum id carmen ita reddidit, Consiliis nostris laus est attonsa Laconũ. Plautus certè Tondere auro aliquem dixit pro Priuare vel potius spoliare. Nostrates quoque dicunt aliquem tonsum re aliqua qui ea sit priuatus, vel potius qui excideri re aliqua sperata. *Il en a esté tondu.*

Ἀπόκαρμα, Quod tondẽdo resecatur. vt Ἀπόκαρμα τριχῶν: Resegmẽ capillorũ. sicut Berenice vxor Ptolemæi Euergetæ, dicitur vouisse, si inuulneratus rediret à bello maritus, τὴν πλοκάμων τὴν ἑαυτῆς ἀπόκαρμα αἰωνίσειν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ. ΑΤ Ἀπόκαρσις, Tonsura.

C. ΔΙΑκείρω, Tondeo. Metaphoricè autem Aristophanes in Vespis dicit Σπεύδω τὰ σκεύαρια διακαμμύσαι, Cui detonsus est scenicus habitus, pro Ablatus: aut Qui vendidit. Vtroque modo schol. expouit. Διακείρω, Interseco. Il. φ, Μήπ' ἂς τῶν θήλεια διὲς πάσῃ, μήπ' ἂς ὄγον Πείσανδρον διακείρας ἑμὸν ἵππον, id est διακόψας, διαθλάσας, vt Hesych. exponit αἰκίσῃ, vt schol.

C. ΕΠΙκείρω, Attondeo. Sicut verò Attondere vlmos Plautus dicit, & Attõdere virgulta; Virg. ita & hoc ὀπικείρειν accipitur. Ἐπικείρας Hesychio est διακόψας. item διαφθείρας. Hom. Il. α, — μάχης ὅτε μήδεα κείρει. vbi Budæus ὀπικείρει reddit verbo Præcidit, & ipso metaphoricè sumpto.

C. ΚΑΤΑκείρω, Detondeo. Metaphoricè capitur pro Absumo, apud Homerum. Odyss. ρ, de procis, Οἵ ῥ' ἅμ' ἀγρὸ μῆλοι βίοτον κατακείρετε πολλόν. Et Od. χ, ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον.

C. ΠΕΡΙκείρω, Circumtondeo. Idem quod ἀμφικείρω, sed in prosa vsitatius. Philostr. epist. 25, καλὸν μειρακίσκον περικείρειν. Quo modo circumtonsam matronam dicit Suetonius. Et in pass. apud Luc. in Tim. καίτοι τις πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῆς. Et περικεκαρμένος, Circũtonsus, apud Poll.

ΚΕΡΜΑ, ατος, τὸ, Numulus minutus, Frustum seu segmentum monetæ minutulum, Minutiæ æris, vt Seneca vocat. à κείρω, Tõdeo, seu metaphoricè, Reseco. Athenæus lib. 11, ex Theopompo de Cimone, περιῆλθε μὲν πλείστας δὴ καὶ πρώτας ἔχοντας κέρματα πόλεις δὶ ὀβολοῦ καὶ τριωβόλου ἑκάστοις αὐτὸς διδούς. Apud eundem lib. 13, Eubulus de vilibus meretriculis, ἔξεστι σοι Μικρὸν φρύνην καὶ κέρματος πλὴν ἡδονῆς. vbi meretriculas istas idem comicus vocat φειδωλοὺς κερμάτων παλαιστρίας. Demosth. contra Midiam, ἔστι δὲ ἡμῖν διδοὺς κέρματα. Sic apud Aristoph. Pluto, Τὸ τέμνειν ὀπτῶσιν κέρματα τῶν ῥητόρων. Et apud Ioann. Euang. τὰ κέρματα τῶν κολλυβιστῶν, argentariorum numulos, seu æris minutias, quibus mensarii permutant aurum & argentum.

C. Κερματόπης, ου, ὁ, Numularius, Qui minutias æris seu numulos minutulos maioribus permutat. idem quod κερματιστής. Nonn. ἐζόμενον δὲ Κερματόπην χερὶ δοῦρα φιλοπλούτιον πραπίζης. pro iis verbis quæ ex Ioanne in κερματιστής citabuntur.

Κερμάτιον, ου, τὸ, Numulus minutus. diminutiuum à κέρμα. Apollinaris lib. 2 Epigr. tit. εἰς δολίας, Μέχρι τίνος Πολυκάρπη κιναῖς ἁβάσπρα πραπίζῃς λήσῃς κερματίοις ψυδιδίῳ ἀλλοτρίοις; numulis alienis. Apud Athen. lib. 6, ἀφροζομβίοις τοῖς τὰ γλυκέα λείχουσιν ἀπέχεται ἱκανὸν κερμάτιον.

Κερματίζω, In minutulos numulos comminuo, Aliquid in minuta segmenta ad cudendos numulos redigo, In minutias redigo, vt ex Seneca interpret. v. lex. Lucill. lib. 2 Epigr. In parcos, Δείδιθι καὶ σὺ Σκύλλα παῖς φρονέοι, μή σε καὶ αὐτίκα βρώσῃ, χαλκείῳ δαίμονα κερματίσαι, ne tuam statuam conflet & ex ære numulos percutiat. Item generalius pro In minuta scindo, Commiuuo. Aristot. de piscibus & eorum dentibus, δι' ἃ τῶν πάντες εἰσὶ, ὀξεῖς πρὸς τὴν διαίρεσιν, πάλιν καὶ πολλοὶ καὶ πολλαχῆ, ἵνα αἰεὶ τὸ λειπόμενον εἰς πολλὰ κερματίζωσι τῷ πλήθει. pro quibus Plinius lib. 11, cap. 37, Vt turba vulnerum molliant quæ attritu subigere nequeunt. Plutarch. De defectu orac. τὸ μὲν ἀέρος αὖ κερματιζόμενος, εἰς δύο πρὸς διακρίνεται σώματα, aer minutatim dispertitus. Eodem lib. Λυθέντος τοῦ ὀκταέδρου καὶ κερματισθέντος εἰς πυραμίδας, octahedro dissoluto & in metas dilapso, vt Turnebus interpr. Et apud Demetr. Phaler. κατακεκερμάτισται γὰρ ἔοικεν ἡ στωϊκὴ καὶ κατακερμάτισις. Quo signif. Plato vtitur composito καταπερματίζεσθαι. VNDE Κερματιστής, οῦ, ὁ, Qui minutias æris cudit, vel Qui minutis æris aurum & argentum permutat, Qui maiores numos minutulis permutat, Numularius. Ioan. cap. 2. ἔβρυε τὰ τῶν ἱερωσυνῶν πωλουμένων βοῦς καὶ πρόβατα καὶ περιστερὰς, καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους: quos paulo pòst vocat κολλυβιστὰς, quùm dicit, τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε.

C. ΔΙΑκερματίζω, In æris minutias seu minutulos numulos redigo. Pro Dissipo facultates, citatur ex Epigr. qua metaph. ferè καταπερνᾶν ab Homero dicitur.

C. ΚΑΤΑκερματίζω, In minutos numulos redigo, Minutis numulis cõmuto. Aristoph. οἶδ' ἐγώ, οἶδ' ὅτι καζακερματίζομεν. Sicut verò κερματίζω generalius capitur pro In minutias redigo, In minutas partes comminuo seu disseco: ita & hoc Platonis, φαίνεται μοι εἰς σμικρότερα κατακερματίζειν ἢ τὰ ἀνθρώπου φύσις. Sic apud Basil. in Hexaem. ὥσπερ καὶ τὸ πῦρ εἰς σμικρὰ κατακερματίζομενον. Et in actiua voce apud Plut. De Musica, τὴν ἀποτίαν τῆς μετὰ ταῦτα τὴν μιξολυδιστὶ κατακερματίζουσαν.

KOPMOΣ, οῦ, ὁ, Truncus. Athen. lib. 5, in pompa Philadelphi, de satellitibus Æthiopibus, ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὁδόν τινα ἑξακοσίους, ἵππον ἢ ἐλέφαντος κορμούς δισχιλίους. Hesychio κορμὸς est πλάτη, id est naugii species quædam, item ἕδρα, πόλη, & τὸ εἰς βραχὺ πεπυκνωμένον ξύλον. Deriuatur à κείρω, id est Tõdeo. truncus enim arboris, ramis, siqui pullulẽt, nudatur, ipsique veluti attondentur. Est autem κορμὸς à κείρω, vt ὁρμὸς ab ἔρω. VNDE Κορμάζω, Trunco, Puto. item Circumligo. nam κορμαίζειν Hesychio est πυκνοῦν, & περιδεῖν. A QVO est Κατακορμάζω, Deputo, Amputo, Detrunco. κατακόπτω, Hesych.

KOΡΣΗ, vel Κόρση, ης, ἡ, Crinis, θρίξ, vt Etymologistes in hoc Æschyli loco exponit, Λάθρᾳ δὲ κόρσας τῆσδ' ἐπαντίλλειν γόῳ, candidos crines, id est canos. Et apud Poll. καὶ κόρσας λευκὰς ἐκάλεσαν τὰς τρίχας, διὰ τὸ κείρεσθαι. Κόρσαι plerunque dicuntur Tẽpora, seu Ossa duo cranii, vtrinq; singula ad aures sita. Rufus Ephes. τὰ δὲ ἐκατέρωθεν τῶν βρεγμάτων, κόρσαι καὶ κροτάφοι. Et Pollux, τοὺς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρσας ὀνομάζουσιν, αὐτὰ τὰ κόρσας, ἴσως κεφαλάς. quibus verbis subiicit, eos qui ita sentiunt, sic accepere τὸ ὄζειν κόρσης παίειν. Eosdem hoc ex Homero pro se testimonium adferre, Il. ξ, vbi dicit, βάλε δουρὶ κόρσην ἢ

ἀ ἐπίρσιο δίφ κροπάροιο πίρνιτιν Αἰχμὴ χαλκείη. ybi Eustath. quoque annotat κάρσιον & κρόπαρον idem esse. Sic accipi potest hoc Oppiani lib.3 De venat. ὧδε δ' οὐατα μισσοῦσι κάρσης Ἀδλωχαὶ κροπάροισιν ἐπαντιόωσι κραδαῖαι. Rursum ll. 1, Δίπτυρον δ' Ἔλειος ξίφει ῥαδίνῃ κλάσε κόρσης. ‖Κόρη frequenter exponitur etiam Maxilla, σιαγὼν, γνάθος: idq; Atticũ esse testatur schol. Theocr. Sicque Idyl. 14 accipit, πρὸς ὅτι κόρας Ἥλκωσε. quod loquendi genus frequentissimum est apud omnes ferè scriptores. Demosthenes contra Midiam, Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγῶν᾽ ὅτι κόρης. Idem in eadem oratione, ὅταν κατάδυλος, ὅταν ὅτι κόρης. Plutarchus Problem. Rom. παίειν ὅτι κόρης καὶ ῥαπίζειν. Sic apud Greg. de pantomimis, κινοῦσι γλῶτται πρὸς ὅτι κόρης ῥαπίσμασι καὶ λοιδόρημασι. Sicut verò Demosth. dicit ὅτι κόρης παίειν, ita Luc. κατὰ κόρην παίειν: item ὅτι κόρης παίειν. Hoc autem ὅτι κόρην παίειν Thom. Magister esse dicit τὸ γνάθον πλατεῖ πλῆξαι χειρί: atque Atticum esse, non itidem ῥάπισμα δοῦναι: ac propterea Libanium alicubi ἀδόκιμος dixisse ῥάπισμα. Cæterùm ab hoc ὅτι κόρης apud Hesychium SVNT Ἐπικορρίζειν ET Ἐπικορρίστον: quorum prius exponit ὅτι καταδυλίζω, alterum καταδυλισμόν. ‖Κόρη nonnunquam pro ipso capite accipitur: & sic exponitur apud Nicandr. Ther. de Hyacintho, ἐπεὶ σόλος ἵμπεσε κόρσην Πέτρου ἀζαλέος. Sic apud Lucianum de Ioue Mineruam parturiente, ὀγκοῦ ἔχων ἐλάμενε κόρην. Oppianus De venat. lib. 3, Πάσσατα μὲν φορέεσκε λίρῳ, μεγάλην δέ τε κόρσην. Annotat verò Eustathius ex Ælio Dionysio Atticos κόρρην & κόρσην vocare totum caput vni cum ceruice, ὅλῳ τῷ κεφαλῷ σὺν τῷ αὐχένι: ideóque ὡς πλακισμὸν ἰσχυρὸν esse τὸ ὅτι κόρρης, & maiorem τῆς κατὰ δύλου. Paulo ante tamen τὸ κατὰ κόρρης siue ὅτι κόρρης ῥάπισμα esse dicit τὸ εἰς σπουδαῖα καὶ κύρια φέρον. ‖Sunt & aliæ huius vocabuli significationes apud Hesych. nam κόρσας esse dicit non solùm τὰς ἄνω φρύων τρίχας καταφερούσας εἰς ὄψεις ὀφθαλμῶν: vel γνάθους, vel κορυφὰς & κεφαλάς, sed etiam ἐπάλξεις, στόμα χώρας, στράτας πύργων vel κλίμακας. Ἀκείω autẽ derivat Eustath. & Etymologistes apud quem est ET Κορσὰς pro κείρας, Tondere, Radere. καὶ χὴ (inquit) τὸ κείρας, κόρσας λέγεται. Sunt tamen & qui à κωλυούσῃ deriuent, vt Etymologicus docet: quæ derivationis ratio minus consentanea est. ‖Sunt & apud Vitruuium κόρσαι quædam in templorum foribus, lib. 4, c. 6, Atticurges autem ita fiunt rationibus perficiuntur quibus Dorica: præterea corsæ sub cymatiis in antepagmentis circumdantur: quæ ita distribui debent vt in antepagmentis præter cymatiũ ex partibus septem habeant duas partes. Et paulo antè, Reliqua pars præter cymatium diuidatur in partes duodecim. harum triùm prima corsa fiat cum astragalo, secunda quatuor, tertia quinque, eæque corsæ cum astragalis circumcurrant. ET Κόρσης, ου, ὁ, in vulg. lexicis cognominatus fuisse dicitur, qui barbam sibi primùm rasit. quemadmodũ apud Eustath. quoque legitur ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον τοῦτο ποιήσαντα κόρσην παρωνύμιον ἔχειν κόρσην. (quod ipsum Athen. quoq; docet lib. 13, ex Chrysippo) Illum Cæl. Rhodig. Corsõn appellat. ‖Videtur autem declinari & Κορσης, ους, quod pro capite accipi apud Nicandrũ scholiastes annotat: in Alexiph. v. 414, Βαμμάτα δ' ἐνέδυσαν, καὶ οὓς πρὶν κόσπα πλάσεις, id est, ὅτι τῷ κεφαλῷ κατέπλασεν. Apud Hesych. verò est ET Κορσὸς, quod idem esse dicit cum κορυὸς, Truncus.

C. Κορστειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui capilli forma est. Apud Plin. corsoides gemma quædam dicitur, quam similem esse scribit canitiei hominis.

C. Δίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps. à κόρση quod pro capite accipi docui. δίκορσον est δικόρυφον, δικραῖς, δικέφαλον, vt tradit Eustathius ex Lex. rhet.

C. Ἐπίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tempora seu supra maxillas est. Vnde in v. lex. est Atticos ὄπικορπα vocare partes quæ supra malas sunt.

C. Καπάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt καπάκερρις οἰκία, domus altera parte prælior angustiorq;, vt exponitur apud Aristot. lib. 1 Œcon. οἰκίας ἀνυμφείας καὶ οἰκίας ὑγιείαν δεῖ τῇ μὲν πλατείαν, διπλοῦν μὲν τὸ ἦθος, ἥλιον δὲ τὸ χειμῶνος. εἰ δὲ μή, καὶ πικρὰ τὴν καπάκορον οὖσα καὶ μὴ ἰσόπλατος.

C. Ψιλοκόρης, ου, ὁ, Qui glabro & depili capite est, seu Cuius tempora glabra sunt aut Nudus crinibus. Herodianus lib. 4, de Antonino, πάνυ πολὺν ὄντα ψιλοκόρης, τὸ καὶ μᾶλλον ὀπτίλλειν τοὺς πυκάζοντας, ἐψιλᾶτο. Apud Hesych. est ψιλοκέρης, quod exponit φαλακρός: nam κόρση & κέρση idem sunt. Perperam autem apud Suidam ψιλοκόρης vno ρ.

Κορσόω, ῶ, Tondeo, Rado, idem quod κείρω, teste Hesych. VNDE Κορσωτήριον, ου, τὸ, ET Κορσωτής, οῦ, ὁ, Tonsor. Athen. l. 12, ex Charonte Lampsaceno de quodam Onari, πᾶν ὧν ἐν τῇ Καρδίᾳ θεραπαίνῃ καὶ τῇ Καρδίωνος δουλεύσας, κορσωτὴς ἐγένετο. Poll. lib. 2, τοὺς δὲ κουρέας καὶ κορσωτὰς ἐκάλεσαν. ET Κορσωτήριον, ου, τὸ, Tonstrina, Tonsoris officina. idem quod κουρεῖον, teste Hesychio. Apud Athen. paulo post locum citatum, καὶ πυκνὰ ᾠδὴ περὶ τούτων διαλέγονται ἐν τοῖς κορσωτηρίοις ἰδιῶται. Sed videntur Ionica hæc esse vocabula.

C. ΑΠΟκορσόω, ῶ, Detondeo. Vnde Hesych. Ἀποκορσαμένας μίτρας exponit ἀποκειραμένας. eo quòd Æschylus in Hypsipyle κόρσας vocet crines.

Κορσύω idem quod κρυβύλος: v. l.

Κόρος, ου, ὁ, Satietas. Iliad. τ, Αἶψά τε γυιοπέδας πέλεται κόρος αἰνοπαθείης. Iliad. ν, Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Omnium rerũ est satietas. seu Nullius voluptatis satietas deest, vt Plin. loquitur. Philoxenus apud Athenæum lib. 4, ὅτι δ' ἤδη βρῶτες ἥδε πόσις ἐς κόρον ἐπῆρεν ὕδωρ. Pro quo Homerus dicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἧτο. Satias cibi, vt Lucretio appellatur. Apud eundem Athenæũ lib. 10, ἐκεῖνοι δ' οὐδέπω κόρος, illos verò nondum satietas ceperat. Philo De vita M. lib. 3, ἡδυπόσιαι ἀκρασίας μὲν κόρον, κόρου δὲ ὕβρεις, Satietate proterua gignente. Item Alex. Aphr. αὐτάρκη κόρον ποιῆσαι, explere satietatẽ, vt Cicero loquitur. Quod verò Latini dicunt Ad satietatẽ, Græci εἰς κόρον & ἄχρι κόρου. vt apud Lucianum De hist. scrib. μάλα ἡδὺ καὶ εἰς κόρον γελάσονται, Ad satietatem ridebunt: vt Liuius dicit, Ad satietatem trucidabitis. Idem in eodem libro, πᾶσι θύμις μᾶλλον ἐπίδω, μὴ εἰς κόρον, μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ ναυσῶδες, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολαύω. Idem alibi, εἰς κόρον ἰδεῖν αὐτόν. Demosthenes De falsa leg. ἵνα εἰδῆτ' ὅπ τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα τὸ ἄχρι κόρου παρὰ τοῦτον ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς. id est (Bud. interprete) Vt intelligatis Æschinem in impostura vobis facitanda, etiam verbum illud quod frigidè & scurriliter dici solet, ad satietatẽ vsque, exuperasse. Itẽ δίχα κόρου, præ nimia satietate. Philo De vita Mosis lib. 2, τὰ λίαν ἀγαθὰ τῶν πολλῶν φέρειν οὐ δυναμένων, ἀλλὰ δίχα κόρου ξυζεύζοντων. quomodo suprà dixit κόρου ἥδιον ὕδωρ. Sic apud Plutarchum Probl. Rom. δίχα κόρου καὶ πλησμονῆς ξυζεύζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι. Quod verò Lat. dicunt Plus satis, Alexander Aphrod. Probl. lib. 1, πλέον τοῦ κόρου. Cæterùm quod ad etymologiã attinet, Eust. à κείρω deriuat: quod aliquando capi pro ἀπλήστως ἐσθίω annotat. alibi tamen κόρος dictum vult quasi κόπος.

C. Ἄψικορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fastidiosus, Qui simulac gustauit quod appetiuit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. in 2, Rhet. ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ ἀψίκορον εἶναι τὸν ὀπτιθυμίας. Athenæus lib. 5, de Apelliconte Teio, ποικιλώτατον ἦσαν καὶ ἀψίκορον ζήσαντα βίον. Et in Axiocho, δῆμος γὰρ ἀχάριστον, ἄψικορον, ὠμὸν, βάσκανον, morosus & fastidiosus, vt inquit Horatius: qui simulatque dapes hausit, satiatur: ὁ ἅμα τοῦ ἄλλα ἔσθ' ὅτου τῶν ὀπτῶν κορεσθεὶς μύρεται. Et τὸ ἀψίκορον, substantiuè, Fastidiũ. Interdum accipi videtur pro auiditate ei⁹ q rẽ cui⁹ auid⁹ fuerit, statim fastidit. Plut. Caio, ἀποτίμα πάντα ταχὺ τὸ δι' ἡδονὴν αὐτῶν καὶ ἀψίκορον. Idẽ alibi, δίχα τὸ φιλόκαινον καὶ ἀψίκορον. Sic apud Luc. De calumn. τὸ φιλόκαινον ὁ φύσας πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. VNDE Ἀψικορία, ας, ἡ, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. De garrulitate, μόνος Ὅμηρος τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀψικορίας ἀπέσχετο, ἀεὶ καιρὸς ὢν καὶ ποθὲν χαίειν ἀκμάζων. ET Ἄψικόρως, Cum fastidio, tali tamen quod aliud atque aliud appetat. vnde & pro Auidè interdum accipi potest.

C. Διάκορος, ν, ὁ ἡ ἡ, Satur, Satiatus, Quẽ satietas cepit. Xen. Laced. Pol. εἰ δίχορσι ἀλλήλων εἶεν. ET Διακορὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, idem. Plutarch Lycurgo, καὶ τοῦ φιλεῖν ἀεὶ καινοὺς ἡ ποικιλία τῶν ἡδονῶν ἔμφυτος ἦν, ὅπου τῶν κοινωνίας, οὐδὲ δίχορσις οὐδ' ἐξίπλους τῆς αἰδοίου κοινωνίας, ἀλλ' ἀεὶ δι' ἐπιθυμίαν καὶ ὑπέκκαυμα πόθου καὶ χάριτος ἐναπολιμπάνουσι φλόγας. Et apud Poll. δίχορος

εἰμι & ἔξαρκής εἰμι, idem quod ἱκανὸν πλῆθος, κατάπλεως εἰμί. ET Διακόρως, Abūde, Affatim, Satis ſuperque. Apud Pollucem, ἔξαρκος ἔχω, idem quod ἔξάρκεις εἰμι, Satur ſum, Satietas me cepit, Satis ſuperque habeo.

C. Κατάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem Satur, Satiatus, Quem ſatietas cepit. idem quod ἔξάρκης & πέρα κόρου φθόης, vt Pollux tradit. Quum verò de re aliqua dicitur, eſt Nimius, Qui ſatietatem & faſtidium affert. Plutarchus in Alexandro de Threūis, ἀφ' ὧν ἔσπευ καὶ τὸ ξενικὸν ὄγκον πᾶς κατακόροις ἡδυσμάτων καὶ ἀφειδείαις ἐφαρμόζει. Item Inſatiabilis ſeu inſaturabilis, ἄπληστος. vt Suidas exponit in hoc loco, ἀπὸ τοῦ περὶ γυναικῶν ἡμῖν καὶ βαλανείου καὶ κατακόρου ὄντος. niſi aliquis malit Faſtidioſus exponere, vt ἀφήκορος. VNDE Κατακόρως, Ad ſatietatem vſque, Satis ſuperque, Abunde, Affatim. idem quod ἔξαρκῶς. Demoſthenes Pro corona, τῇ ἐμῇ αὐτοῦ πονηρίᾳ τύχη κατακόρως χρώμενος. Et apud Plutarchum De Herod: πικρῶς αὐτὸν ἡ κατακόρως ἐξευδιζόντες. Idem de dicacitate Ciceronis, χρώμενος δ' αὐτῇ κατακόρως, πολλοῖς ἐλύπει. Dioſcor. lib. 5, τῇ χρόᾳ κατακόρως ὁμοιοῖ, Colorem porri quam ſimillime reddit. q. d. Abunde & ad ſatietatem vſque porri colorem refert. Κατακόρως exponitur etiam Immodicè, & ſic Bud. accipit locum paulo antè ex Demoſth. citatum. Sicut verò ἔξαρκῶς idem eſt quod ἔξάρκης, ITA Κατακορῶς idem quod κατάκορος. Apud Suidam, σπίσις ἡ ποτὲ κατακορὴς οὐδαμῇ γίγνεται, ἀλλὰ μᾶλλον ἄκρῳ δακτύλῳ χυσσώδης ἀπολαύεται, nunquam ſaturabatur. Aliquādo Faſtidiens. Interdum exponitur Multus, Redundans: quum de re aliqua dicitur, vt apud Platonem in Phædro, παρῆκα κατακορῶς καὶ αἰσχρῶς χρώμενος. Et κατακορῆ δρασίματα, id eſt multa, Galenus ſæpe dixit, Bud. Et apud Platonem κατακορὴς σωφροσύνη, ad ſatietatem vſque. Item κατακόρως, aduerbialiter nōnunquā Quod ſatis eſt, Admodum, vel In plenum, vt Gaza apud Theophraſtum interpr. χρῶμα δὲ ὅμοιον ῥοᾷ ὃ κατακορές. Et apud Platonem, κατακορὲς εἰς μέλαν ἐμπεσόν, Admodum ad nigrorem vergens, Plurima offuſum nigredine. ¶Κατακορής, Merus, Purus. Ariſtot. Probl. Segm. 30, quæſt. 1, ἐὰν μὲν γὰρ σφόδρα κατακορὴς ᾖ ἡ ἕξις, μελαγχολικοὶ εἰσὶν λίαν· ἐὰν δὲ πως κραθῶσι, σπληνικοί. vbi vides oppoſita eſſe κατακορὴς & κεκραμένος. Dioſcor. ὤχρας τῆς λευκῆς τῆς κουφοτάτης καὶ μανδρώδους ὑδάτου, τῇ κατακορῆ & ἀλλοτρίᾳ, aliena materia vacantem, hoc eſt puram, Bud. interpr. Idem, σανδαράχην δὲ σπουδαίαν τὴν κατακορῆ, πυρράν. Plinius quoque ſandarachen puram optimam eſſe ſcribit. (Apud eundem, αἱματίτης λίθος ἀρίστος ὅταν ᾖ βαθὺς πυρρὸς καὶ κατακορής, quidam interpr, Pleni coloris. Rurſum apud eundem de corallio, ἐμφερὴς δὲ αὐτῷ ἐστὶν ὁ ἐλεκτρώδης χρῶμα τε καὶ σαίνεσθαι κατακορῆ, Bud. interpr. Intenſæ, Ruell. Saturæ, ad verbum) Sed & apud Hippocratem κατακορὴς idem eſt quod ἄκρατος, Sincerus: vt χολὴ ἄκρατος, bilis ſincera. Sic enim (inquit Gal.) κατακορία vocat Hippocr. recremēta puræ bilis: item & σθένα κατακορία dicit quæ eiuſmodi humorem generant, quæ tamē quidam Hirſuta interpretati ſunt. Quin & κατακορεῖς homines eadem ratione vocat. Pharmacum quoque κατακορὲς dicit aut propter euacuatum ab ipſo humorem, aut ob proprium ſuum colorem. Vocat etiam ſitim κατακορῆ quæ vel gignitur propter talem humorem, aut quæ vehemens & intenſa eſt. Ad eundem modum Galenus aliquando dicit χολὴν κατακορῆ τῇ χρόᾳ, id eſt bilem abunde coloratam & velut ad plenum ſuo colore exaturatā. Gorr. VNDE Κατακορέως apud Hippocratem ἰκανῶς ἢ ἀκράτως. vtroque enim modo Gal. exponit Com. ἐφ' ἑκάτ. ὀξ.

C. Πρόσκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satur, vel Saturitatem afferens. VNDE Προσκόρως, Ad ſatietatem, Satis ſuperque, Abunde. Hermog. Dicitur ET Προσκορὴς, vt ἔξαρκὴς & κατακορὴς. A Bud. exponitur Satietatem inducens, Satietatē afferens. Luc. εἰ δέ σε τοῦ βίου τὸ ὅμοιον καὶ ταὐτὸν ἐμβλέπειν σοι προσκορὲς, ἢ ἐπαῦσθαι ὅμοια ὄντα, προσκορῶς ὁμοίως αὖ ἥξοντα, id eſt Satietatem & fastidium tibi inducerent. Hermog. Homo tertio, ἵνα μὴ προσκορὲς εἴπῃ τὸ ἓξ ἑπτὰ διαιρέσεως, ἀεὶ τοῦ αὐτοῦ ἥμισυ τι εἰσφέρων, ἀλλὰ πλέον τὰ ἥμισυ. Idem de Antiphonte oratore, τῆς λέξεως αὐτοῦ πολλαχοῦ δυσμιμήτου, ἐπιμελὴς μὲν οὕτως ὡς μὴ τῷ προσκορὴς, nimius. Apud Athenæum quoque 981, ſignif. Faſtidium inducens & ſatietate ingratus, Nimius. B.

C. Ὑπέρκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum ſatur. Apud Athen. lib. 10, ἐγώ σε τοῦτο ὑπέρκορον ποιήσω, Eo te exatiabo, Faciā vt eius te ſatietas capiat. VNDE Ὑπερκόρως, Satis ſuperque. Poll. Dicitur ET Ὑπέρκορος, (vt ἔξαρκὴς & κατακορὴς & προσκορὴς) idem ſignificans quod ὑπέρκορος. Dion de Claudio Cæſ. ὑπέρκορης μίσους σῶμα, mero plenus.

C. Ἀκορεία, ας, ἡ, Inſatiabilis auiditas, Deſideriū inſatiabile & inexplebile. vt ἀκορεία βρώσεως, quum quis citra ſatietatē comedit, Inſatiata edendi auiditas.

Κορέννυμι SIVE Κορέω, F. ῶ vel ῶσω, Satio, Saturo, Exatio. Hom. Il. ρ, Οἵ κε πάντα Τρώων κορέσῃ κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ ᾧ ἐφέσσαι. Et Il. ϑ, Ἧσι κε καὶ Τρώων κορέσῃ κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ φορβῇσι. ſatiabit adipe & carnibus ſuis canes Troianas. vbi Euſtathius vulteſſe præſens pro futuro. Nicander Alexipharmacis, Μὴ μὲ ὑοσκυάμου τις αἰδρείοιο κορέσσας Νηλεὲς. Et in paſſiuo Il. τ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus; Od. ϑ, δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἰάπτων. Heſiod. Erg. κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Panyaſis apud Athen. lib. 2, βορῆς κεκορημένον. Aliquando conſtruitur cum participio. Od. υ, — ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν, Quum ad ſatietatem vſque fleuiſſet, ſeu Quum lacrymis animum expleſſet. Il. χ, — κορέσσεται κλαίοντί περ μύρεσθαι περ. Od. ϑ, ἐπεὶ κλαίων περ κωκυτῷ δύομαι τ' ἰαχῇσιν. Iliad. σ, Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἰάλεμοι ὑνδὲ γόοιο, Iliad. λ, de lignatore, ἰσοῖα τε χεῖρες Τάμνωσ' ἀνδρὸς μακρά. quod declarans ſubiicit, -ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. ¶Κορέννυσθαι dicimur etiam quum nobis ſatiſfit, ſeu quū cupiditas noſtra acquieſcit. Herodianus lib. 1, ὁ δὲ δῆμος ἐκέρτει, ἀμφοῖν ἅμα τοῖν δεινὰ τὸν ἀρχὰς ἀράσασιν εἰληφώς, populus ſatiſfactum ſibi autoris ſupplicio putabat, vt Politian. interpr. ¶Dicimur præterea κορέννυσθαι quum aliquid abunde nobis ſuppetit, ſeu quum aliqua re abundamus. Heſiodus Erg. Τοῦ κε κορεσσάμενος εἶκλα καὶ δῆεν ἐφήμους Κτήμασ' ἐπ' ἀλφηστῆσι, Quo quum abundabis, ſeu Quo quum ædes tuas expleueris, Quem quum abundè tibi congeſſeris.

C. Ἀκόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inſatiatus, Inſatiabilis, Inſaturabilis, Inexplebilis. Philo De vita Moſis lib. 2, δι' ὧν αἱ ἀκόρεστοι γαστρὸς ἡδοναὶ σιτίων ἕονται, inſatiabiles abdominis voluptates. Et in bonam partem apud Chryſoſtomum, ὁ τῆς τοῦ Θεοῦ λατρείας ἀκόρεστος, Ille Dei cultor inſatiabilis, Qui cultu numinis diuini exatiari nequit. Apud Soph. autē Electra, Ζεῦ ἀεὶ πάντως ὦ ἀκόρεστον οἰμωγάν, ſcholiaſtes dicit eſſe aduerbium pro ἀκορέστως. vt ſenſus ſit, Ζεῦ ὅστις εἶ σὺ οἰμωγὴ λῶ οἵτως ἀκορέστως ἀεὶ πίπτουσα σωστέον οἰμώζεις; vel, τί πίπτει τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ; Vbi quædam exemplaria habent ἀκόρετον. VNDE Ἀκορέστως, Inſaturabiliter, Inſatiabiliter, Inexplebili auiditate. Pro ἀκορέστως autem poetæ DICVNT Ἀκόρητος. Il. υ, — μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί. Il. ν, Τρῶες ὑπερφίαλοι δ' εἰσὶν ἀκόρητοι αὐτῆς. licut Heſiod. Aſp. Martē dicit ἀκόρητον αὐτῆς. Il. η, μόθου ἀκόρητος. Il. ξ, ἀπειλέων ἀκόρητι, Supra modū minaces, Qui minis ſatiari nequeunt.

C. ΚΑΤΑκορέννυμι ET ΠΡΟΣκορέννυμι, Exſatio, Exſaturo. idem ferè quod ſimplex κορέννυμι.

ΚΕΛΛΩ, F. σω, Appello, vel Appellor, Peruenio in portū, ἐπιλιμενίζομαι. Od. ι, Κικλήσκων δὲ ἑταίροις καλὸν ἐπιλιμενίσασθαι, nauibus quæ appulſæ erāt. Apollon. ὡς δὲ κέλοιτο Ἀνδρῶν ἡρώων ἄριστον τόλον. At metaph. apud Eurip. in Hecuba Polymeſtor orbatus oculis dicit, Ἔα μοι ἰχνοῦ, πᾶ βαδῶ; πᾶ τῶν, πᾶ κέλσω; Quò appellam, ſeu Quò me conuertam? Pro quo idem in eadem fabula dicit, πᾶ βῶ; πᾶ κάμψω; πᾶ τῶν; ¶Κέλλω ab Euſtathio exponitur etiam Moueo, κινῶ, deriuante inde δίκελλα & μάκελλα. ¶Etymologiſtæ autem eſt etiam Celeriter curro, ταχέως πρέχω: vnde deducit κέλης.

C. ΕΠΙκέλλω, idem. Od. ε, de portu quodam quem εὔορμον vocat, [ἵν'] ὀπικέλσωσιν μάλιστα χρέος, εἰσόκε ταυτίων θυμὸς ἐπαύσῃται. Et paulo pòſt, πρὶν τήνδε ἐπικέλσαι ὀπικέλσαι. Od. ν, ἐπεὶ μὰλ' ἔπλετο Ἠπείρῳ ἐπικέλσαι, ad continentem ſeu littus appulit. Apoll. Arg. 2, ὀπικέλσαι πόρῳ.

¶ Οἰκέλλω, Appello, Applico. ſignif. tranſitiua, vt κέλλω neutra. Thuc. lib. 4, pag. 125, τὸ ἑαυτοῦ λυσιτελοῦν οἰκεῖσθαι

ἐκέλας πλοῖ ναῦν, id est ἐλλιμένισαι, appellere seu applicare. Et apud Herodot. ὦκελλον πρὸς νῆας.

C. Ἀποκέλλω, Deflecto & declino à via quæ ad portum tendit, Declino à recta via. vnde ἀποκέλασης, quod Suidas exponit ἀποκλίνασης.

C. Ἐξοκέλλω, Delabor, Impingo, Incurro. Isocr. Areop. εἰς πραγμάτων ἐξοκέλλουσι. Idem Epist. ad Phil. εἰς ὀπισθίας συμμαχείας, ἀλλ' εἰς λόγου μῦθος ἐξοκέλλει. Paus. Arcad. 102, εἰς ὀπισθίας δὲ αἱ σπουδαὶ πολλοὶ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες δὲ πλείους ἐξοκέλλουσι. Apud Athen. l. 12, εἰς τρυφὴν ἐξοκέλλειν εὐχῆς ἦσαν Συβαριτῶν. Plutarch. εἰς ἅπαντα ἐξοκέλλειν βούλεται. In his ferè locis idem est quod ἀποπίπτειν, ἐξολισθαίνειν, Delabi, Deuenire, Incurrere, Impingere. Sicut & apud Herodianum lib. 5, εἰς πᾶσαν ἐξοκέλλειν ἀθυμίας, eò deuenit vecordiæ. Videtur autem metaphora sumpta ab iis qui à portu aberrantes, aut vi tempestatis auersi, in periculosa loca impingunt nauem. Adeo vt ἐξοκέλλω propriè sit, Impingo nauem in scopulos à recta via auersus. Aliquando commodius exponitur Erumpere, Effundere se, Effundi. Plutarch. De puer. educ. εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. Theodorit. Hist. Eccl. l. 3, τὴν ὀργὴν πάσαις ἐμοὶ εἰς πλοῦτον, καὶ πραγμάτων εἰς πλοῦτον, καὶ σπουδαῖς ἀσχέτοις ἐξοκέλλασται. ¶ Transitiuè etiam capitur pro Auerto aliũ à portu. Vnde metaph. βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτόν, blanditiis labiorum pertraxit eum, vt vulgò interpr.

C. Ἐπικέλλω, Impingo, Illido, Impello contra: vt quum nauem scopulis impingimus. Thucyd. lib. 4, pag. 131, ἐπώκειλον γὰρ τὰ πλοῖα πυρφόρα κρημάτων, Impegerunt in scopulos, ἐξιδίδοσαν τῇ πέτρᾳ, vt schol. exponit. Et lib. 8. p. 296, μίαν μὲν ἐπικείλασαν καθ' ὁρμὴν τοῦ Πρωτοκλέους, impingentem; neutraliter sicut suprà transitiuè. Sic apud Polybium ἐπικείλασαν ἑαυτὰς τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον, vt easdem se compacta illisaque in Romanorum ditionem venerit. Rursum in trãsitiua significatione, Act. Apost. 27, ἐπικείλαντες δὲ εἰς πόρον διὰ θαλάσσης ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, illiserunt nauem.

C. ΠΡΟΣ κέλλω, Appello, Applico. idem quod ὀκέλλω, seu προσορμίζω. vt προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ. ¶ Item cum datiuo, Impingo, apud Luc. teste Bud.

ΔΙΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, Ligo bifidus, seu bidens, aut etiam Bidens sine adiectione. Phoc. Εἰ δέ τις οὐ δίδακται πηλὸν σκάπτοις δικέλλῃ. Apud Athen. 13, ἀπιλοῶντων καταπάλιν τὴν εἰκίαν· ἐώνουν γὰρ δικέλλας. De eius etymo dixi in Κέλλω.

VNDE Δικελλίτης, ου, ὁ, Qui ligone vtitur, Fossor. idem quod σκαπανεύς. Luc. δι' ἣν ταῦτα δικελλίτης ἢ διφθείας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ.

ΜΑΚΕΛΛΑ, ης, ἡ. Ligo: sed talis qui bidens non sit. nã dictum volunt ἀπὸ τοῦ κέλλειν μονόδην, i. κινεῖν seu τέμνειν. Hesych. dicit esse δικέλλαν πλατεῖαν. Il. φ, de agricola riuos ducẽte, Χερσὶ μακέλλας ἔχων, ἀμάρης ὀχετὸν ἔγχαττα βάλλων. Vtitur & Aristoph. Pro quo dicitur ΕΤ Μάκελα. Heliodus Erg. ὁ δὲ τυτθὸς ὅπαζον δμῶας ἔχων μακέλλῃ, πένης ὁρισθενίδαο, Σπέρματα κακκρίθων. ¶ Apud Hesych. verò Μάκελος & Μάκελα sunt φεγγάρια, & ὑφάσματα.

ΚΕΛΗΣ, ητος, ὁ, sub. ἵππος, Celes, Equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarii. Vnde frequenter apud Pindarum, Ἱέρωνι Συρακοσίῳ, (aut alii alicui) κέλητι, qui equo celete seu singulari victoriam adeptus fuerat: ad differentiam eorum qui ἅρμασι aut ἅρμασιν. Eustathio est ἵππος ἄζυξ καὶ χωρὶς ἅρματος· ἑλκυστάμβους, quem Bellarium dici annotat: quorum si duo copulẽtur, propriè ἄμιπποι ac desultorii equi appellãtur, seu ἀμφίππους, de quibus suprà. Od. ι, — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἑνὶ δουρὶ πέσε βῆν κέλητι ἴσος ἵππῳ ἐλαύνων. Synes. epist. 40, de equo quem dono mittit amico, οὐ γὰρ οἶδα ὅ, τι μᾶλλόν ἐστι κυνηγέτης ἢ κέλης, ἢ γέρων ἢ παιδικὸς ἢ πολεμιστήριος. Laert. 418, ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Paus. in 2 Eliacõn, ἀνὴρ Ὀλυμπιονίκης κέλητι ἵππῳ τὸ πρῶτον. Frequenter etiam non additur ἵππος, sed subaudiẽdum relinquitur: vt apud Plutarchum, τὸν κέλητα τὰ ἡρῷα νικῶντα. Et Herodot. ἤλαυνον κέλητας καὶ ἅρματα, equos desultorios & currus. Hos centauri primùm commõstrarũt, quum antea curribus tantùm vterentur, vt docet Palæphatus. ¶ Κέλητες dicuntur etiam ipsi desultores equites, qui non bigis aut quadrigis in certamine vtuntur, sed equo vno insident: cuiusmodi certamen hodie quoque in nonnullis locis celebratur. B. Suet. in Cæs. Quadrigas bigásque & equos desultorios agitauerunt nobilissimi iuuenes. Plin. lib. 34, de statuis equestribus, Græci κέλητας tantùm dicabant in sacris victores: postea verò & qui bigis vel quadrigis vicissent: vnde & nostri currus nati in his qui triumphassent. Eosdem celetas interdum Plinius κελητίζοντας vocat participio Græco. Hæc Bud. in Pandect. Sic apud Eustath. κελητιάσατο παρεπαίζει τὴν μετὰ σανίδι ἐς θαλάσσης ἐπιχείμενον. Sed eam significationem non esse propriam idem Eustath. indicat his verbis, κέλης χωρὶς εὐχῆς ὁ ὀπίσθιος, ἀλλ' ἵππος ὁλόκληρος καὶ κέλης τιθεῖ ἀντὶ τοῦ ἀθλητὴς ἱππεύων. Hesych. quoq; annotat κέλητα dici tam equitẽ ipsum quàm equum desultorium. ¶ Κέλης dicitur etiam paruum & angustum nauigium, vt Thucyd. schol. docet: ducta metaphora ab equo celete, qui sicut ab vnico sessore agitatur, ita & hoc nauigium vno remo & non binis aut ternis per sedilia agitur, quum tamen plures remiges habeat, vt Bayf. docet, cui inter actuaria ponendum videtur. Gell. lib. 10, cap. 25, Hippagines, cercuri, celoces, vel, vt Græci dicunt, κέλητες. Thucydides lib. 4, p. 124, ἐν λιμνοθαλάσσῃ, Μεσσηνίων τεσσαράκοντα καὶ κέλητες. Polybius lib. 5, ἔλασε δὲ καὶ κέλητα πρὸς τὸ Ῥίον Αἰτωλικὸν ὁμοῦ τοῖς πλοίοις, Cepit & celocem secundum Rhium Ætolicum simul cum sociis naualibus. Rursum Thucydides Ἀστύοχον ταῖς ναυσὶν, ἐπιπλέων ἐν κέλητι ἀφανίζεται, traditis Astyocho nauibus, remeans in celoce extinguitur. X. Hell. 1, ὧν δὲ Ἐπωνίκῳ ἐν τῷ πρὸς κέλης παῖς ἐξήγγελτο ἐν τῷ πλοίῳ ταῦτα χαίρειν, Eteonico omnia quæ in prælio contigerant per exploratoriam celocem nuntiata sunt, Bayfio interpr. Sed & apud Eustathium quidam dicit κέλητας πεντασκάλμους, celoces quæ quinque haberent scalmos. Bayf. hæc nauigia eadem esse putat quæ μονήρεις, & pluribus quidem remis agi, sed vnico tantùm per transtra & sedilia remo, & non binis aut ternis aut etiam pluribus. Idem diminutiua voce κελήτιον dicitur. ¶ Κέλης apud comicos vocatur quoque pudendum muliebre, teste Eustathio. Quod verò ad etymon attinet, Eustath. deriuat à κέλλω, significante βαδίζω seu πρὸς χω: alibi autem à κελαίω.

Κελητίζω, Celete equo vehor, Equum desultorium agito. Iliad. ο, αἶψα ἵππους κελητίζειν εὖ εἰδώς, Ὅς τ' ἐπὶ ὀκριόεντα πολίων πύργους σωσαίρητας ἵππους, Σεύας ἐκ πεδίοιο, μάλα πολὺν ἄσσον ἐλαύνει. Et apud Aristoph. Vesp. Ὅπως κελητίσας κλαύσει, ὀζυδορκῶν μηδὲν σὺ μοι, Ἤρτ' εἰ τῷ ἱππίου καθίσας μαγγανίδα, quũ iubebam equum celetem agitare. Vtitur & Athen. libro 13. Idem est ΕΤ Κελητάω, si Hesychio credimus.

C. ΠΑΡΑκελητίζω, Celete equo alicui à latere equito. Idem quod παρεππάζομαι seu παρεππεύω.

Κελήτιον, ου, τὸ, Parua celox. à κέλης significante celocem, de quo paulo antè. Thucydides lib. 4, pag. 159, πεμφθεὶς μὲ φιλίᾳ θεραπείᾳ, αὐτὸς δὲ ἐν κελητίῳ ἄρτιον ἐρέσσομαι. quod ipsum κέλητα ibidem appellat. Synes. epist. 4, καὶ πλοῦς μόνος ἦλθεν ὅτι μὴ κελητίου δισκάλμου· ὃ δὲ ἐλάσας τὸ πλοῖον, μετὰ χειρίζεται τὸ παιδάριον, in celoce duos habente scalmos. Appianus in 2 Ciuil. bell. dicit etiam κελήτιον ὀξύ, celocem celerem.

Κέλευθος, ου, ἡ, Via. nec tantùm de terrestri via dicitur, sed & ea qua per mare itur aut etiam per aerem. Odyss. ν, Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. α & Odyss. β, Ἦ ῥ' ἔμελεν κῦμα δασσάμενος κέλευθον. Odyss. ν, Τῷ δ' ἀερόμενοι ῥίμφα πρήσειαν κέλευθον. Iliad. γ, Ἠῶθεν δ' ἀνέτειλε κελεύθους. Sophocles Aiace, πλὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον, viam à solis ortu. Et πλατεῖα κέλευθος, Bacchyl. apud Plutarchum Numa. Et μακραὶ κέλευθοι apud Apollon. Per metaplasmum autem plurali numero DICITVR Κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σκῆπτα pro σκῆπτρα, & ζυγὰ pro ζυγοί. Vt Od. γ, πάντη πεπὶ ἰχνὰ κέλευθα; Ibidẽ, ἰχθυόεντα κέλευθα δ' ἴδρα μιν. Iliad. ξ, λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Deriuant grammatici à κέλλω τὸ βίζω seu βαδίζω: nonnulli tamen ab ἐλαύνω deducere malunt, pleonasmo literæ κ. Pro eodem dicitur ΕΤ Κέλεθρον, vt quidem tradunt vulg. lex.

C. Κελεύθοπόρος, ου, ὁ, Viator, Qui iter conficit, Qui viam it,

vt Virg. loquitur, Qui viam carpit, Qui viam conficit.
Epigr. In prosa dicitur ὁδοιπορος.

C. Ἀγχιλίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prope viam est. Apud Nonnum ἀγχιλίδιος πόλις, vrbs quæ in propinquo est, vt v. l. exponunt.

C. Ἀπίλιδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuius, ἄοδος, vt Hesych. explicat. Sumitur autem ἀπιλίδιος apud eum & in aruspicina ὡς τῆ ὄψ ἐλθεῖν, ὅπου μὴ ἦν πόλιδιος: hoc est (vt v. l. interpr.) signa quæ locis parum peruiis præfiguntur.

C. Ἀμφιλίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui circa seu propter viam est, aut Vtrinque via habes. vt ἀμφιλίδιος πῶρος, in Epigr.

C. Ἀντιλίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Obuius, Aduersus. ex Nonno.

C. Αὐτιλίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui per se iter facit, αὐτόδρομος, vt v. l. exponitur in Epigr. αὐτιλίδιος. Sunt qui αὐτοκέλευστος legant, vt sit pro αὐτοκέλευστος, Per se exhortàs, Quæ interpretatio tribuitur & Iano Lascari.

C. Ὀψιλίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Sero viam carpens. ὀψιλίδιος ὁδίτης apud Nonn. Serus viator, Qui serò iter facit seu serò venit.

C. Προιλίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præuius, Qui præit, Præcursor. Nonn.

C. Ῥηξιλίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Viam perrumpens. Epithetum Apollinis in Epigr.

C. Ὑψιλίδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, Per alta loca incedens. Epigr.

Κελευθεῖαι, apud Hesych. αἱ ὁδοὶ δαίμονες, Deæ quæ in viis statuuntur, seu Viarum monstratrices, aut Viatorum custodes.

Κελευθεύω, Viam carpo. ὁδεύω, Hesych. ΑΤ Κελευθεάω, Iter facere cupio. v. l.

Κελευθήτης, ου, ὁ, Viator. idem qui κελευθητήρ. In Epigr. Πρώτιος ἀνθρώποισιν κελευθήτησιν ἀοιδός. id est ὁδοιπόροις, Suid.

Νωχελής, ές, ὁ καὶ ἡ, Tardus, Segnis. vnde à κίλλω, significante παχύνω πηχύω, & νω particula priuatiua (sicut νη) compositum existimatur. Item Inualidus, Ammon. At Suidæ est etiam ἄχθος, item ὀμαλός.

VNDE Νωχέλεια, ας, ἡ, SIVE Νωχελία, Tarditas, Segnities. βραδύτης, ἀργία, ῥωμία, vt Hesych. exponit, apud quem per ει scribitur. Il. τ, Οὐδέ κ' ἐμεῖο γε βραδυτῆτι νωχελίῃ τε Τρῶας ἀπ' ὠμοιϊν Παλλήνιον πωλήσεαι. Vbi Eust. νωχελίαι & βραδυτῆτα scribit. Ζωπλουσιάζ. Ab Hesych. exponitur etiam ἀῤῥωστία, Infirmitas, Inualentia. ET Νωχελίζω, Tardo, Moror. βραδύνω. Hesych. sed apud eum SCRIBITVR Νωχαλίζω, per α in antepenultima.

ΚΕΛΩ, Iubeo, Hortor. A Κίλω (inquit Eustathius) fit Κελεύω & Κελεύω, sicut Βουλεύω à Βούλω. Nullum tamen vsus actiuæ huius vocis Κίλω exemplũ ab eo affertur, sicut nec à cæteris grammaticis, quod sciam: At Κίλομαι passiuum in frequenti est cum apud alios poetas, tum apud Homerum vsu: vt Il. σ, — κίλομαι γὰρ ἴχθυσι λῦσαι ἑταῖρον ἐν ἰῇσι. Et Od. ε, Ἦ ῥα γάρ μ' ἐκέλοντο πανύστατα πήματα πάσχειν Εὐρυμάχῳ χήμασθαι. Ab eodem dicitur θυμὸς κέλεσθαι, item χαση. Od. ρ, — μεταλήσας δέ ἑ θυμὸς Ἀμφὶ πόσει κέλεται καὶ κήδεα πάντα πεπαθυῖα. At Od. ζ, de Leone dixit, — κέλεται δέ ἑ χαστὴ Μήλων πίσυρσιν καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Interdum κέλομαι cum ἄνωγα copulat: vt Odyss. γ, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Et vt dicit ὀτρυνέουσα κελεύεις Od. ψ, & alibi κέλευσεν ἐποτρύνουσα, sic etiam ἐποτρύνουσα κελοίμην, Il. ω, Οὐκ ἄρ' ἐγώ γ' ἐθέλουσα ἐποτρύνουσα κελοίμην Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι. Inuenitur & futurum κελήσομαι apud eundem poetam Od. κ, Ἦ δέ σ' ὑπὸ δείσασα κελήσεται ἀντομένῃσι. quod est tanquam à ΤΗΕΜ. Κελέομαι, εῦμαι, cuius actiua vox Κελέω, ῶ, (sicut dicitur μηνύσω tanquam à μηνέω, ῶ) haud tamen vllum huius actiuæ vocis exemplũ affertur, sicut nec barytoni Κίλω. Cæterùm quanuis antea promiserim (videlicet in verbo Καλέω, à quo quidam verbum Κέλομαι deducendum falsò crediderunt) me πρὸς Κελεύω subiuncturum esse Κέλομαι, hic tamen contra non dubitaui illud huic subiungere, mutata, vt quidem existimaui, in melius sententia, aut certè errando cum Eustathio.

Κελευσμοσύνη, ης, ἡ, Iussum, Mandatum. κελευσμοσύνας ab Hesychio exponitur κελεύσεις. Fit autem inde vnde & futurum κελήσομαι, videlicet à themate Κελέομαι, εῦμαι, alioqui inusitato.

¶ Κέλομαι, idem quod κέλομαι, Hortor, &c. Fit autem ex Κέλομαι per reduplicationem & syncopen. Homerus Il. σ, Τρῶες δὲ κέκλετ' ἄῢσαι. Idem Il. ϟ, Ἀλλήλοισι πανκλόμασι. id est ἰσκελιδώμασι, inquit schol. Item pro Inuoco, ex Apollon. Argon. 2, — κικλόσδιος μαντῆος Ἀπόλλωνα. Sed & κέκλετο pro Vocauit seu Aduocauit, ex Homero affertur.

Ὁμοκλή, ῆς, ἡ, Hortamentum quod fit cum vociferatione. Item Increpatio, & Cõminatio, λέγω τὸ ὁμοῦ κέκλεσθαι, inquit Eustath. ita enim legere malo apud eum quàm κέκλεσθαι. Hom. Il. μ & ϟ, — οἱ δὲ ἄνακτος ἔπεσσι δείσαντες ὁμοκλήν. Et Iliad. ω, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἔπεσσι δείσαντες ὁμοκλήν. Et Iliad. ζ, — κραπνὸς γὰρ ἔχε θυμὸς αἰζηοῦ ὁμοκλῆς. Affertur autem & cum tenui scriptum hoc nomen apud Hesiodum in Scuto Herculis, de equis, — πὶ δ' ἔπτατο ὁμοκλῆς ῥίμφ' ὑφορώμενοι θεσπέσιον. quæ scriptura si mendosa non est, falsa comperietur illa Eustathii deductio, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι. HINC Ὁμοκλάω, ῶ, VEL Ὁμοκλέω, ῶ, Hortor vociferando, Minaciter clamo, Increpito, Inclamito. Bud. exponit etiam Minabundè clamo, vt in conserenda pugna. Il. β, Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκε, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Il. υ, Τρωσὶν δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ Κίκλετ' ὁμοκλήσας. Dicitur autem aliquis ab eo equis etiam ὁμοκλῆσαι. vt Il. ϟ, Πέπλῳσίν τ' ἰμάσσων, ὁμόκλασε τ' ὠκέας ἵππους Εὐρυμέδων. vbi scribit Eustathius, ὁμοκλῆσαι esse ἀκτικῶς εἰπεῖν τοῖς ἵπποις εἶα διώκετε καὶ ὡς ἐπιτρέπει αὐτοῖς ὁδὸν μόνην: addens ὁμοκλᾶν similè esse τῷ κέκλεσθαι. Idem in hunc locum Od. φ, — αὐτὰρ ὁ τῆκε φίλων ἀπὸ οἷ χερὸς ἰόεντας, ἐσώκησε πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μενεδοῖσιν, annotat, Homerum ad ostendendum ὁμοκλεῖν idem esse quod ἀκτικῶς, post πολλοὶ ὁμόκλεον subiunxisse, ἀκτικῶς ἐκλαβόντα.

Ὁμοκλητής, ῆρος, ὁ, Increpitator, Obiurgator. itẽ Minator: si dici pollit pro eo qui minatur. Sed intelligè eum qui clamans, minatur, seu magno cum clamore. Il. μ, — ὁμοκλητῆρος ἀκούων. Et Il. ϟ, — ὁππότε κλητῆρος ἀκούσας.

ΚΕΛΕΥΩ, Iubeo, Impero. Hom. Il. β, circa principium, Θωρήξαι κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Et paulo pòst, Θωρήξαι σε κέλευον. Alicubi copulat cum ἐπιτέλλομαι. vt Il. τ, Σοὶ δ' αὖτε πρὸς ἔγχος ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Herodotus in Clioe, in historia de Arione, αἰεὶ κελεύειν τοὺς πρωμέας ἔχειν διηκόντως μιν, &c. id est (Gellio interprete) Sed imperauisse vt iam statim, &c. Xen. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. Plato Polit. lib. 2, circa principium, ἐκέλευσεν ἁρμόττειν τὸν παῖδα τῷ μουσικῇ καὶ κελεῦσαι. (vbi obserua ἐκέλευσεν κελεῦσαι) Inuenitur & κελεύω σοι ποιεῖν apud Plutarchum pro Iubeo. sic Homerus Il. π, Κτέρεϊζε δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ Ἵππους ὠκυπόδους πολέμου πεπαρμένους. Sed & pro Hortor, cum eadem constructione, ex eodem poeta habebis paulo pòst. Sæpe autem relinquitur subaudiendus infinitiuus, vt Heliod. μελετᾷς βίου ὡς σε κελεύω. subaudi μελετᾶν. itidem verò in soluta oratione frequenter. Pass. Κελεύομαι, Iubeor, Mihi iubetur, Mihi imperatur. vnde κελευστὸς, Iussus. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Plutarch. Lyc. κελευόμενα ἀδύν. Interdum etiam ponitur κελεύομαι non iunctum cum infinitiuo, neque addito, neque etiam quem necesse sit subaudiri. vt Thucyd. 2, καὶ τὰ ξύμπαντα, οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν. id est, Et in summa se nihil facturos imperio coactos. (quo ex loco imperitissimè annotatur in vulg. lex. Thucydidem κελεύω iunxisse cum futuro infinitiui, videlicet cum ποιήσειν) Itidem verò res aliqua dicitur κελεύεσθαι. vnde τὸ κελευόμενον ποιεῖν, seu παρέχειν. Xenoph. Pæd. 4, καὶ ἀφεὶς ὃ μέλλει ποιεῖν, τὸ κελευόμενον παρέχειν. Dicitur etiam τὸ κελευόμενον vel τὰ κελευόμενα ὑπό τινος: vt Plato Pol. 2, τὰ κελευόμενα ποιεῖν ὑπὸ τῆς ἀρχούσης. Sed generalius etiam τὸ κελευόμενον vel τὰ κελευόμενα ποιεῖν seu παρέχειν (sicut & τὰ προστασσόμενα) dicitur qui alicui obnoxius est, ita vt dicto audiens esse qualibet in re cogatur. Demosth. Pro corona, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰ κελευόμενον ποιῆσαι. Latini itidem dicũt interdum Imperata facere, pro Imperio alicuius parere & obnoxium ei esse. Cur autẽ Κελεύω subiungere maluerim verbo Κέλομαι, quàm contra, docui in Κέλομαι.

Κελεύω, Hortor, Inuito ad aliquid agendum. Hom. Il. β, — τὸν δ' ἀλλήλοισι κέλευον Ἀρτέμεδα γυῶσαι. Ibidem, Καὶ φθέγγ' ἀνὰ πᾶσι πολεμηϊστῦσι κελεύσας. Et Il. λ, Ἦρχον ἐγὼ μάχεσθαι, κελεύων ὔμμι' ἄμμι' ἐπεσθαι· Σφὼ δ' ἰμαλὶ ἠθάλετον, vbi Eustath. annotat

annotat κυλίων non esse vocem δεκαπτικὴν, id est quæ domnii significationem habeat. nam φιλητὸς, inquit, non autem vt dominus κυλίσιν ὁ Νέστωρ Ἀχιλλεῖ καὶ Γαῦρον εἰς μάχην ἔπεσθαι. adeo vt κυλίων hoc in loco non aliud sit quàm ἀξιῶν. Sic autem & verbũ σημαίνω postea sumi. Addit idem poeta interdum & participium hortandi significationem habens, sequente itidem infinitiuo: vt Odyss. ψ, Δαιμονίη, τί τ' ἄρ σ' ἐμὲ μαλλον ἐποτρύνουσα κυλίνδεις Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, ὡς ὀΐεταί σε. Sic Od. π, Καὶ τότε δὴ μοι κύλινδεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι Ζεύγεα καὶ σταφυλάς. Sed vtitur sæpe verbo κυλίνδω Homerus pro Hortor, sine infinitiuo etiam: dicens interdum κυλίνδω σε τοῦτο, interdum κυλίνδω σε, non addito accusat. rei, nonnunquam & κυλίνδω σοι. quarum constructionum exempla subiiciam, Λαοδάμα, τί μοι ὧδε κυλίνδεται ἐμπεδίοιο; (nisi quis & hic subaudiendum esse infinit. suspicetur) Alicubi verò post κυλίνδω σε τοῦτο additur infinitiuus, quo velut exponitur quod sit illud τοῦτο. vt Il. υ, Πειραιδὴ, τί μοι ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κυλίνδεις, Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν δηΐοισι μάχεσθαι; At κυλίνδω σε sine accusatiuo rei, & sine infinit. rarum est. Inuenitur tamẽ & de equis dictum ab eodẽ poeta, Il. ω, — αὐτὰρ ὄπισθεν Ἵπποι, τὰς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε Καρπαλίμως κὰδ ἄστυ (Potest tamẽ, & rectè forsan, accipi κέλευε per se, vt accusatiuus regatur ab ἐφέπων, nõ ab eo. nam κυλίνδειν pon vt etiam sine casu, docebo paulo pòst. Sunt autem qui κέλευε vertant hic Vrgebat.) Contrà verò frequens est κυλίνδω σε & quidem sæpe apud Homerum de iis qui ad fortiter certãdum seu præliandum hortantur. vt Il. ψ, — μάλα δὲ σπεύδετε κύλινδε. Et Il. π, Παλλὰς δ' ἵππα σφοῖσιν ἐπ' ὤμοισιν κύλινδεν. & Iliad. υ, Mars Τρώεσσι κυλίνδων. Nonnunquam verò omittitur casus, vt Iliad. ι, Ἀτρεΐδης δ' αὖ ὅμιλον ἐφοίτα πᾶσιν ἄνωγε κυλίνδειν, Ὦφίλοι αἵρες ἐστέ, &c. Sic Il. ρ, Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο πᾶσι κελεύων, Οὔτε πυγοστόκον νεκρὸν χαλεπὸν ἀπώλεσθαι. (his enim in locis πᾶσι non est accusatiuus, sed aduerbialiter ponitur) Et Il. λ, Ὡς Ἕκτωρ ὀπὶ μὲν τις ἐπὶ καρχάρτιον φάτιζεν, Ἄλλοτε δ' ἐς τυμαίτιν, κυλίνδων. vbi Eustath. κυλίνδων exponit ὀτρύνων σφατικῶς πως ὄπισθεν, οἷα ἡγεμών. Hoc verbum κυλίνδω hortandi & suadendi significationem in soluta quoque oratione habet, & quidem frequentissimè. Interdum verò est Peto, Postulo. Thucydides lib. ι, καὶ εἰ ὧνπερ πίστιν, ὑμᾶς αὐτοὺς ἀξιοῦντας ἐκέλευον αὐτὰ δοῦναι, id est, Si putarem me persuasurum, hortarer vt vos ipsi. Vel potius, Autor essem, seu Suaderem vt vos ipsi, &c. Apud eundẽ sæpe pro Peto, Postulo. vt lib. ζ, κελευσάντων Ἀκαρναίων τὸν Φορμίωνος ἀνὰ στόμα πέμψαι. Ibidem, κελεύοντες σφίσι βοηθὸν πανδημεί. Sic apud Xenophontem Hellen. 6, παύσασθαί τε ἐκέλευον, Petebant, potius quàm Hortabantur. licet alioqui sæpe verbo Hortor reddatur, & reddi debeat. Alicubi verò vertitur etiã Censeo: vt apud Lysiam, ἐκέλευον σωθῆναι pro Censebam vt mecũ cœnaret, & inuitabam: inquit Budæus. cui tamen in ista interpretatione non assentior: quum multo aptius sit Hortabar vt mecum cœnaret, vel Petebam ab eo vt. &c. At in istis Demosth. locis, Philipp. ι, καὶ ταῦτα πείσας κελεύω: & paulo pòst, καὶ πολίτας ἐκ στρατηγοῦ μισθοὺς κελεύω: nec multo pòst, τί σοῦ κελεύω; τὰ προφάσεις ἀφεῖναι, &c. in istis inquam locis κελεύω reddi posse videtur Censeo, potius quàm in illo Lysiæ. nisi quis malit Autor sum, Suadeo. Affert autẽ Bud. & pro Permitto in hoc eiusdem Lysiæ loco, εἰ δὲ δεῖ πάντα τὰ μὲν προσῆκον ἔχαρος ἐμοὶ, καὶ πεῖσαι ἐκέλευε, ὅ, τι βούλομαι. Quam certè interpretationem dandam puto huic verbo & in isto Thucydidis loco, l. ζ, ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον ταῦτα, Quũ illi permisissent [λέγειν,] Quũ dicẽdi potestatem fecissent. Petierãt enim vt sibi apud eos verba facere liceret. At verò nouæ constructionis huius verbi exemplum apud Demosthenem extat Philipp. ι, πόθεν οὖν ὁ πόρος τοῖς χρημάτων ἃ παρ' ὑμῶν κελεύων ἠμφισβητοῦμαι; vbi χρημάτων ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω redditur Pecuniarum quas à vobis requiro. Sunt & qui Exigo vertant. Quòd si infinitiuum passiuum subaudiamus, aut etiam deesse (quod ego potius suspicor) dicamus, accipietur simpliciter pro ἀξιῶ: vt in illis eiusdem orationis locis quos paulo antè protuli. Nouus rursum huius verbi est vsus apud Xenophontem Hellenicũ ε, ἐκέλευσε μὲν ὁ Πολυξενίδας πεντήκοντα κώπας ζεύξαι ἑκάστην ὅπη τὸν Θηραμένην ἀγάγοιεν δὲ εἰσπλέοντες. &c. vbi redditur Vocauit. sed qui ita interpretati sunt, reposuisse videntur ἐκάλεσεν. verùm ne hoc quidem satis aptùm huic loco esse, aliudq; potius scripsisse Xenophontem arbitror.

Κελεύω peculiarem hortandi significationem habens, à qua videlicet dicitur κέλευσμα, celeusma nauticum, (de quo infrà) extat in hoc loco quem citat Athenæus lib. ιι, Χρυσόγονος μὲν κύλικι τὸ πεντήκοντα, Καλλιπίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε. Aristoph. autem & composito κατακελεύω hanc signif. tribuit.

Κέλευσμα, ατος, τὸ, Iussum, Mandatum. vt θεοῦ κέλευσμα, Eurip. Et ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, perinde acsi dicas ἐκ μιᾶς ἐξαγγελίσεως. Item Hortamentum, Quod hortandi causa dicitur. Sed vsus obtinuit vt ad hortamentum quod remigibus datur, verbale istud restringeretur, id est ad celeusma, vt Latini quoque loquuntur. Solebat autem cani remigibus celeusma (vt Budæus ex Pædiano annotat) interdum per symphoniacos pueros, & per affam vocem, id est ore prolatam: interdum per citharam, vt in Argo naui. Affertur autem & Celeuma sine s, ex Martiali, sed ea vitio librarii ibi, sicut & alibi, omissa videri possit. (At in hoc Euripidis loco in Hecuba, αἰὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, Κέλευσμα δ' ἰὼν κατ' ἄστυ Τροίας Τὸν ὠπαῖδες Ἕλλανων, &c. sequente verbo ἔστη: in hoc inquam loco Scholiastes κέλευσμα exponit nomine generali βοή: itidémque in quodam vetere codice qui apud me est, explicatur nomine κραυγή. & Erasmus quoque Latinè reddidit Clamor, ita vertens illum locum. Et oppidum occupat tumultus, Phrygúmque talis vrbe clamor sonat, &c.)

sic Κελευστὴς ad eum restringitur qui celeusma illud canit: quum alioqui sonet Iussor (seu Qui iubet) & Hortator. Sed apud Plautum nomen Hortator significationem hanc peculiariter itidem habet alicubi. Thucydides lib. ι, βοῇ τε χρώμενοι καὶ οὐκ ἀκόλουθοι οὐδὲ κατὰ κόσμον οὔτε τῶν κελευστῶν. Xenophon Hellenicũ lib. ϛ, λίθων τε ἐφέρετο τῶν κελευστῶν αἵτε φωνὰς χρωμένων. Plur. in Pol. præc. χρῶνται δὲ ναύταις καὶ θορυβοῦσι καὶ κελευσταῖς. Idem in Themist. εἰς ναύτας καὶ κελευστὰς καὶ κυβερνήτας τὰ δεινὰ μιμούμενος ἀφικνεῖται. HINC Κελευστικὸς, Hortatorius, Hortamenti vim habens. Dicitur etiam τὸ κελευστικὸν substantiuè: vt apud Synesium, καὶ ἡ μὲν ἐξ πνευματικὴ καὶ ἡ βοὴ τὸ κελευστικὸν ἦχεῖ. vbi quidam interpretantur Clamor cũ cohortatione sonabat. Sic tamen appellatur & Hortamentum aurigæ, à Platone in Phædro, κελεύσματα μόνον καὶ λόγῳ ἱππικοῖς. vel (vt apud Herach. Pont. legitur) κελεύσματα καὶ λόγῳ μόνῳ ἱππικοῖς.

Κελευσμοσύνη, Iussum, Mandatum. ex Herodoto.

Κέλευσις, εως, ἡ, Iussus, Actio ipsa iubendi. Item Exhortatio, in v. l. sine exemplo.

C. Ἀκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniussus. ex Sophocle in Aiace: item ex Philippo in Epigr. Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις αἰακρίζει. Possumus autem & proximè sequente adiectiuo αὐτοκέλευστος in eadem signif. vti.

C. Αὐτοκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. A seipso iussus.) Dicitur αὐτοκέλευστος ποιεῖν τι, qui iniussus, id est non iussu alius sed sua sponte & quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρεῖττόν τι αὐθρώπου οὐκ ἐκ προαγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὁρμήσῃ. Philo De mundo, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐλεύθερος καὶ αὐτοκέλευστον γνώμης λαχών, quod Budæus vertit Homo sortitus mentem sui arbitrii prærogatiua & sua sponte prædita. Apud eundem Philonem αὐτοκελεύστῳ ἑκουσίᾳ redditur Voluntario studio & alacritate. Αὐτοκέλευστος (inquit Budæus) Sua sponte, Themist. in Sophista pag. 214, in principio. Et Gregorius De homine αὐτοκέλευστον ὁρμὴν vocat τὴν προαιρετικήν.

¶ Κελευστάω, ῶ, Hortor. poeticum est, & metri causa ei adempta est litera σ. debuerat enim dici κελυστάω. Homerus Iliad. ν, v. 115, Ἐς ῥα κελευστύων γαίων ὄρος Ἀχαιούς. vbi annotat Eustath. κελευστύων dici ὅτι δημωδέστερον ὁμωνύμως.

C. ΑΝΤΙκελεύω, Contrà iubeo, E contrario iubeo, Contraria iubeo. Vel, Vicissim iubeo. Ἀντικελεύομαι, Vici-

sim iubeor aliquid facere, vel imperor, quo vtitur Horatius.

C. ΔΙΑΚΕΛΕΥΟΜΑΙ, Hortor, Adhortor, Cohortor: vt interpretatur Budæus, afferens hæc Isocratis in Paragr. ἐσοῦμαι ὑμῖν διακελευόμενος, μνημονεύειν ὅπως φήσουσι τοὺς ἄνδρας. quæ dicuntur iudicibus à litigante. Vt autem Budæus hic reddit Adhortor, ita & Politianus in isto Herodiani loco, διακελεύεται δικάζειν καὶ φονεύειν τοῖς ἐχθροῖς, ad persequendos occidendósque hostes adhortabatur. In vulgaris lexicis exponitur Admoneo, apud Isocratem in Euagora, πολλαχοῦ σου διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν: & apud Plutarchum in Publicola, vbi non eandem constructionem habet, sed rursum infinitiuo iungitur: διακελεύομαί σοι ἐρᾶν. Affertur verò & Platonis locus in epist. καὶ νυνὶ σοὶ διακελεύομαι, vbi διακελεύεσθαι exponitur Rogatis. quam interpretationem non admitto. Sed nec διακελεύομαι in illo Isocratis loco ex Euagora lubenter reddiderim Admoneo, vt paulo pòst docebo.

‖ Διακελεύομαι à Plutarcho accipi etiam pro κελεύω, id est Iubeo, testatur Budæus, locum tamen non afferens. Ego in illo Isocratis loco cuius modò memini, existimo reddi posse si nō iubeo, at certè Præcipio vel Præcepta do: quum addatur περὶ τῶν αὐτῶν, id est de rebus iisdem. In hoc item Gregorii loco, in quo διακελεύομαι habet accusatiuum rei, cum datiuo personæ, διακελευομένοις αὐτοῖς τοὺς περὶ πόλεων ἀγῶνας, sunt qui iubendi seu præcipiendi significationem includi hac voce putent: sed illa prior aptius fortassis ei dabitur, hortandi videlicet. Nisi quis verbo Suadere vti malit (quod eiusdem generis significationem habet) vt retineatur Græca constructio.

Διακελευσμός, οῦ, ὁ, Adhortatio. Thucydides lib. 7, καὶ ὁπλιτεύοντες λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

C. ΕΓΚΕΛΕΥΩ, Hortor, Incito. Xenophon in lib. De Venat. ἐν δὲ τούτῳ ἐγκελεύειν ταῖς κυσί, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκροτίοις. Ibidem verbo διακελεύειν eadem in re vtitur, scribens, ὁπόταν λύσωσι τοὺς κύνας καὶ ὁπόταν διακελεύσωνται. Dicitur etiam Ἐγκελεύομαι voce passiua, inquit Bud. Ex Plutarcho autē in Public. affertur partic. mediæ vocis, ἐγκελευσαμένων ταῖς ἄλλαις, adhortata alias.

Ἐγκέλευσμα, ατος, τό, Hortamentum, Adhortamentum. Xenophon in lib. De venat. χαίρουσι τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύσμασι, ΒΤ Ἐγκελευσμός, Adhortatio. ΑΤ Ἐγκέλευστος ex eodem Xen. affertur pro Iussus.

c.2. Παρεγκελεύομαι, Hortor obiter, vt quidem exponitur in hoc Plut. loco in Apophthegmatis, πολλῶν συνεπιχόντων αὐτοῖς καὶ παρεγκελευομένων ἕκαστον τὸν λόφον καταλαβεῖν.

C. ΕΠΙΚΕΛΕΥΩ, & Ἐπικελεύομαι, Hortor. Voce actiua vtitur Xenophon, vt dictum est in Ἐγκελεύω: voce passiua Plutarchus in Antonio, de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclaue, τὸν δὲ σφόδρα αἰτιλλόμενον, ἐπικελευομένην τῇ κάτωθεν καὶ συναγωνιώσαν. vbi tamen Budæus ἐπικελεύεσθαι non vult esse simpliciter Hortari, seu Adhortari, sed Adhortatione sua adiuuare laborantem.

C. ΚΑΤΑΚΕΛΕΥΩ, Iubeo, sed peculiarem quandam iubendi significationem habet, eam videlicet ad quam & κέλευμα restringitur, dictum itidem Latinis celeusma. Hanc autem signif. Eustathius ex Aristophane affert: ex eodem verò in vulg. lex. citatur κατακελεύειν pro Imperare, silentium, seu potius indicere, Audientiam facere.

C. ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΟΜΑΙ, Hortor, Adhortor. Vel Suadeo. Plato in Apol. ὑμῶν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι. Idem Pol. 2, λέγειν δέ που καὶ παρακελεύεται πατέρα πρέπειν καὶ πάντας οἱ ἕπεσθαι καθήκει. Itidem apud Xenophontem Hellen. 1, παρακελεύεσθαι τοῖς ἄλλοις. Et Pæd. 7, πολλὰ δὲ βοηθεῖν μὲ αἰσχρὰ λειπόντα ἑλκύσαι, πολλὰ δὲ παρακελευόμενον, πολλὰ δὲ τοὺς ὑπαλγοῦντας. Isocrates quoque dixit in Euag. παρακελεύεται μὴ δημοσίᾳ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. At verò apud Thucyd. lib. 2, ταῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, Hac adhortatione apud milites vsi sunt, His milites adhortati sunt. Possis etiam reddi, Hæc militibus ad eos adhortandos loquuti sunt. Vel, Hæc adhortãdo loquuti sunt, seu Hæc dixerunt adhortantes, ταῦτα παρακελευόμενοι εἶπαν. Quo resoluendum modo censeo hoc verbum apud Xenophontem sequente ὅτι, item sequente infinitiuo: videlicet Hellen. 1, παρεκελεύετο αὐτοῖς ὅτι αἰσχύνη εἴη καὶ παυμαχεῖν καὶ πλεῖμαχεῖν. Et ibidem, παρεκελεύοντο μὴ ἀθυμεῖν ἔτι καὶ ξύλων. Dicitur item aliquis παρακελεύεσθαι ταῦτα ποιεῖν τινι qui in animum inducit aliquid facere, seipsum velut adhortando. Lysias, ὥστε ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς μᾶλλον πιστεύειν δι' ἃ λαβεῖν. Ita enim hunc locum accipio potius quàm vt Bud. pro Vos inuicem hortari. eodémque sensu, licet diuersa constructione, dixisse Aristophanem existimo in Vespis, ὦ ταῦτα παρακελεύων, μὴ κᾷτ' ἐν ταισίαν πάνδημ' ἀλᾶν. Quinetiam huc pertinere ista Thucydidis, παρεσκευάζοντο καὶ παρεκελεύοντο ἐν ἑαυτοῖς: vt videlicet ἐν ἑαυτοῖς significet intra seipsos, potius quàm Inuicem. nisi fortè expungendam quis suspicetur præpositionem. Sæpe verò παρακελεύομαί σοι τόδε est Hoc tibi suadeo, Huius rei tibi sum autor. Lysias, ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτ' ὑμῖν παρακελεύομαι. Et Plato epist. 7, ὃ δὴ καὶ νῦν ὑμῖν λέγω καὶ παρακελεύομαι. Sed & partic. παρακελευόμενα pass. signif. ex eodem affertur, ταῦτα ἐστὶ τὰ νομόθετα ἃ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν, Hæc dicebantur & suadebantur a nobis.

Παρακελεύω etiam inuenitur apud Plut. si non mentiuntur exemplaria. Affertur & ex schol. Thuc.

Παρακέλευσμα, ατος, τό, Adhortamẽtum, Quod adhortandi gratia dicitur. Item pro Adhortatio. Plato in epist. τὰ μὲν δὴ παρακελεύσματα ἐστὶ ταῦτα. ΑΤ Παρακέλευσις est tantùm Adhortatio. Thucyd. θόρυβος καὶ πάσαν χρῆσιν καὶ παρακελευσμὸν.

Παρακέλευσις, ιως, ἡ, Adhortatio. Thuc. lib. 4. οὐκ ἐν ὁμοίως διδαχῇ ἅμα τῇ παρακελεύσει ἑτοίμῳ. Statim pòst autem ἑτοιμότατα & ἑτοιμότατον pro duobus illis dicit. Idem lib. 5, ὧν ἕνεκα καὶ τὴν παρακέλευσιν τὴν μετὰ ταῦτα ἐποιοῦντο. In vulg. lex. ἐκ παρακελεύσεως ex eodē affertur pro Dato signo.

Παρακελευστός, Hortatus, pass. signif. Persuasus, Qui est aduocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. Ita Budæus apud Thuc. lib. 6, οἷς ὁρῶν ἐγὼ καὶ τοῦτο ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ παρακελευστοὺς καθημένους, φοβοῦμαι, & τοὺς ἀφεστηκότας αὖ παρακελεύσματι, μὴ καταχωνθῶσι, &c. Quidam corrogatos interpretatur: scholiast. exp. παρακεκλημένους. Ego verò non simpliciter παρακεκλημένους esse dixerim, sed παρακεκλημένους μετὰ παρακελεύσεως. ΑΤ Παρακελευστικός, Adhortatorius, Adhortandi vim habens. vnde παρακελευστικὸν ὄτι φθέγμα, & παρακελευστικὸν κέλευσμα, Clallicũ, τὸ κατ' ἐμὲ τῆς μάχης συμβολικόν: vt αἰακτικὸν, quum receptui canitur. Vide Poll.

c.2. Ἀντιπαρακελεύομαι, Vicissim hortor, seu adhortor. Xen. Pæd. 3, αὖ πάλιν παρεκελεύοντο τοῖς ποσὶν ἡγεῖσθαι ῥᾳδίως. Vsus est & Thucyd. in loco quem attuli in Παρακελευστός. Exponitur etiam Contrà hortor, seu suadeo, vel Contraria suadeo.

ΚΕΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, Tumultus. Itē Clamor. Homerus Il. ι, Ἦ ῥ' ἀμφ' αὐτῷ ἦκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. Eurip. in Hecuba, αἱὰ δι' κέλαδος ἔμολε πόλιν. vbi schol. exponit ἦχος. at ego malim θόρυβος: quæ significatio ab Hesych. quoque datur huic nomini. ‖ Κέλαδος est etiam Sonus musicus, ἦχος μουσικός, inquit Hesych. qui tamen non rectè priorem locum huic significationi dare videtur. nam propriè κέλαδον esse puto quemuis sonum seu sonitū, atque adeo clamorem & strepitum: sed peculiariter sonum musicum & strepitum: sicut & strepitum citharæ dixit Horatius. Hanc autem significationem sequitur frequenter verbum Κελαδέω ab eo deductum. Ex lib. Epigr. affertur etiam κέλαδος μουσικὸς pro cantu musico. Cæterùm quum huius nominis κέλαδος nullam deriuationem à grammaticis traditam inuenirem, meo vtens iudicio, hic collocaui, tanquam & ipsum à Κέλομαι deriuatum: quum non valde discrepet signif.

C. Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè sonans seu Grauiter sonans. q.d. Grauisonus. Agath. lib. 2 Epigr. Καὶ θαμὰ δυσκελάδοις ἀθέσθαι πνευστόων, suspiriis grauisonis. Apud Hesiod.

autē exponitur Malè ſonans, id eſt Maledicus, in Erg. Ζῆλος ἡ αὐθρώπινον ὄζυρᾶιν ἄπιστον. Διχάλαδος κακόχρηστος ὁμωνύμου συγγράφεως. A

C. Εἰχάλαδος, q.d. Cui ineſt χάλαδος. Sed ἰχάλαδα ζῶα Ariſtoph. ſchol. ſunt quædā animalcula de genere inſectorum, quæ & βομβύλια appellantur, quæ διὰ τῆ σπόγγες πιὰ φωνὰ ποιῆται. Sūt autem ita dicta ὅτι ἐν αὐτοῖς τὸν χάλαδον ἔχουσιν, vt inquit idem ſchol. Ariſtoph.

C. Καλλιχάλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrum ſonum edens, ſeu elegantem. q.d. Pulchriſonus, vel Pulchriſtrepus. Cui opponitur δυσχάλαδος. B

Κελαδητὸς, οῦ, ὁ, Obſtreperus, Item Tumultuoſus. Et κελαδεινὴ Diana dicitur διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους, id eſt propter tumultus ſeu ſtrepitū venatorios, atq; adeo clamores: aut certè propter turbulentū & quaſi tumultuoſum aeris ſtatum qui lunæ mutationē comitatur, (nā Diana εἰς σελήνην ἀλληγορεῖται, id eſt lunam) vel quòd Enceladū occiderit: vel quaſi κῶλα δεινὰ ἔχουσα, id eſt βέλη δεινά. quæ duæ poſteriores ſignificationes ad aliā derivationem pertinent. Vide Euſtath.

Κελαδίω, ῶ, Strepo, Tumultuor. item Sono. vt Iliad. Φ, Ὡς Ἕκτωρ αἰχμητὴς, ὅτε δὴ Τρῶας κελάδησεν. vbi Euſtathius exponit ἠχήσας. C | Sæpe verò dicitur pro Sono, & interdū de muſicis etiam ſonis: & quidem in proſa etiam. Luc. βύκτρα κελαδοῦντα. De auibus in hoc loco quem Euſtathius affert, καὶ παῖς ἀλεκτρυόνας ἀσκήσαντα, τὸ μὲν κελαδοῦσας καὶ ᾀδούσας ὅτι ἐπὶ τοῖς οἰκείοις μάλιστα τὸ μαχόμενον. vbi videtur ſignificare Strepētes. Sunt qui de fluuiis propriè dici putent. VNDE Κελάδων ποταμὸς, per metaplaſ. cōiug. Reſonās. vt ποταμὸν κελάδοντα apud Hom. & κελάδοντα πόντον. | Eſt & nomē fluuii Arcadiæ. Callim. D

Κελάδημα, ατος, τὸ, Tumultuatio. Item ſtrepitus, Clamor. Apud Ariſtoph. ποταμῶν ζαλῶν κελαδήματα.

KENOΣ, οῦ, ὁ, Vacuus, Inanis. Xenophon Hellen. 1, & Thucydides lib. 8, κεναὶ ναῦς. Ariſtophanes Nebulis, πλοῖα τὰ βελτίονα ποιῶν, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας. Idem, ἐς δραμὼν ἐς τὸ σφυγμικώτερον τὴν τέχνην, ἔξεισι πλέα. Diphilus apud Athenæum lib. 11, λαγῶνον ἔχω κενὸν, οἶχ αὑτῷ, σύλλαιον ὄμβρου. Et cum genitiuo apud Xenoph. Hellen. 7, pag. 369, κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὸς τοῦ, apud Sophocl. Et apud philoſophos τὸ κενὸν, Inane, vt Lucr. Cicero & Seneca appellant: quidam etiam Vacuum. Sic Democritus apud Plutarchum ad Colot. dicit οὐσίας ἀπείρους τὸ πλῆθος, ἀτόμους τε καὶ διαφόρους, ἵνα δὲ ἀπείρις ᾖ ἀπαθεῖς ὑπ' ἀλλήλων διὰ κενεμβασίας. Ibidem, ὅπως μὴ εὐδὲν ᾖ ὄντως, ὑπολαμβάνεται ὑφ' ὑμῶν ἀόρατος ᾖ κενὸν ᾖ ἀσώματον, de Epicureis. Item ſubſtantiuè Inanitas. Plutarchus De primo frig. Metaphoricè quoque capitur, vt Inanis apud Latinos: ac tunc aliquando non incommodè exponi poteſt Vanus. Iſocrates De pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντων μείζων. Demoſthenes Pro corona, κενὰς χάριν χάριτας ζητῶν, fruſtra his gratificaris. Plutarch. ad Colot. κενὰς ἀφετὰς καὶ ματαίας. Luc. κενὴν μαγειρικὴν ἑαυτῷ ἀσκήσαντος. Rurſum Demoſthenes Pro corona, κενῇ σοφίσματι πιστὴ καταχρῶ καὶ ψευδεῖ, inani & futili. In eadem oratione κενὴν αἰτίαν dicit quam paulo antè ψευδῆ. Item Sol. in prouerb. κενοὶ κενὰ λογίζονται. At Κενὸν πινακίδιον dicitur tabella in qua nihil ſcriptum eſt, Pura. Ariſtoteles, φέρων ἕκαστον πινάκιον, ὧν ᾧ γράφειν οἱ καταδικάζοι ἀκόλουθον τὴν δίκην. εἰ μὴ ἀπολύοι, κενὸν, ſin abſoluat, purum relinquere. Bud. Κενὸς σφυγμὸς, Pulſus vacuus, id eſt Qui digitorum impreſſione conſidet, ſeu qui aeris modo arteriam exceſtat, vt digitorum impreſſione loci inanitas occurrat. Contrarius eſt τῷ πλήρει. Sumptáque eſt tota hæc differentia à quantitate infuſionis humorum arteriæ, ſeu à contētis in capacitate arteriæ. Vide Galenum lib. 4 De pulſuum dignotione. Τὸ κενὸν in Hippiatr. poſitum videtur pro κενεῶνι, ilia: λαγαδὸς ἵππος ὑφ' ὑπερλίτρου εἰς τὸ κενόν. C

C. Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vacuus, Inanis. idem quod κενὸς. v. l.

C. Διάκενος, item idem pro κενὸς, Vacuus, Inanis, apud Ariſtotelem in Probl. ſæpe, inquit Budæus, afferens hunc locū inter alios, ex ſect. 23, probl. 8, τὸ μὲν ἔσω κοῖλον, πανὺ διὰ λεπτομέρειαν δοκεῖ τὸ δὲ ἀλμυρὸν μεγάλας ἔχειν τὰς διάκενα. In vulg. lex. apud Plutarchum in Lycurgo, διάκενος ἕξις exponitur Macilentus corporis habitus. Ibidem ex Luciano affertur διάκενον εἶναι de iis dictum qui fame aut morbo emaciati ſunt: φοβερόν τι καὶ διάκενον ἀνθρώπων, καὶ γυμνοὺς τοῖς ὀστέοις περφαινόντων. Quod autem apud Thucydidem habetur lib. 4 in fine, ἐς τὸ διάκενον, duobus modis à ſcholiaſte exponitur, quem lege. E

Α Τ Διακένως aduerbialiter dicitur pro Inaniter, Fruſtra, Nequicquam. Polyb. in 3, τὸ δὲ μάχεσθαι περὶ τῶν ἀναγκαίων ἢ μὴ περὶ τῶν διακένως τὸν κόπον. Item Inani conatu vel iactatione, vt Budæus vertit in hoc Ariſtot. loco Probl. ſect. 5, διὰ τί κοπιαρώτεροί ἐσι πρὸς ἐμπνοίαν τὸ διακένως ῥίπτειν ἢ λιθάζοντα. ἢ ὅτι ἀσυμμετρότερον τὸ διακένως ὄντων. οἱ γὰρ, &c. A Suida αὐτὸ ἴσως περφάσεως exponitur apud Græcos Bibl. interpr. in hoc Pſalmorum loco, αἰχμαλώτευσον εἰ αἰῶνες ὠῆς διακένης. Sciendum eſt autem inueniri etiam ſcriptum diſiunctim διὰ κενῆς

C. Φιλόκενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vana amans, ſeu res vanas, Rerum inanium & vanarum ſtudioſus.

Κενότης, Inanitas, Vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν ſubſtantiuè.

Κενόω, ῶ, Exinanio, Vacuo, ſeu Euacuo. Et Κενοῦμαι, Vacuor. Theophr. De cauſis plantarum lib. 2, cap. 2, διὸ δὴ τὰ κενούμενα τὰ δένδρα μετὰ τοὺς καρποὺς, αὐτοτραφεῖται πάλιν τῆς τροφῆς, arbores inanitas, ſeu exinanitas, abſumpto videlicet in fructus alimento. A Thucydide autem κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, domus quæ vacuæ relinquuntur & inhabitatæ, moriētibus videlicet qui eas habitabāt: lib. 2, καὶ οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν λοιμικῆς τῆ νόσε γενομένης. Multæ domus vacuæ relictæ ſunt. Exponitur etiam Exhauſtæ ſunt, eodem ſenſu. | Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus vacuum, quod vulgò Purgari: de qua ſignificatione lege in Κίνωσις. Ex Galeno autem in 1 ad Glauconem affertur, ὅσα κάτω τῆ ἄνω κενοῦντες, pro Quæ euacuando ſeu exinaniendo eximuntur, id eſt Excrementa partium inferiorum & ſuperiorum. Aliquando autem κενοῦσθαι eſt Vacuari, id eſt Exhaurīri. vt apud Gregor. καὶ μοι καθίσαντι καὶ πιεῖν καὶ ἀκοῦσαι ὅσα προφῆται καὶ παῖδες ἐν ἀπλήθει προφήσαντες ὄντως τὸ μὴ κενούμενον. Budæus tamen hunc locum ſubiungit huic expoſitioni Heſychii, κενωθῆναι, μάταιον ἀποφανθῆναι: tanquam videlicet ad proximè ſequentem ſignif. referens. | Κενοῦσθαι, Inanem reddi, ſeu vanum, id eſt inutilem. Paulus 1 ad Cor. cap. 1, ἵνα μὴ κενωθῆ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Κένωμα, q.d. Euacuamentum, Quod euacuatur: aut etiam Euacuatio. In vulg. lex. exponitur Inanitas. item Euacuatio. & additur, Dioſcoridi & Ægin. τὸ κένωμα, ἢ κένωσις διὰ καθάρσεως. SED Κένωσις frequentius eſt, id eſt Exinanitio, Euacuatio.

Κένωσις apud medicos (inquit Gorr.) Eſt humoris ēcto corpore, aut aliqua eius parte, detractio. Detractionē appello καθαίρεσιν, quæ quoniā cum de liquidis, tum de ſolidis dicitur, rectè genus vacuationis ſtatui poteſt, vt quæ liquidorum tantùm ſit, vt ſcribit Galenus Comment. 3, in lib. 6 περὶ ἐπιδημιῶν. Itaque non omnium quæ in corpore continentur euacuatio propriè dicitur, ſed humorum tantùm. Spiritus enim propriè euacuatio non dicitur, ſed vel διαφόρησις, vel λύσις, vel ſi lubet alio nomine appellare quo ipſius reſolutio diſſipatióque ſignificetur. Neque ſimiliter ſiquid intus ſolidum contineatur, quod eximi debeat, vt ἐκπυήματα, porus inutilis, oſſium ruptorum fragmenta, id κενοῦσθαι dicetur, ſed καθαίρεσθαι, hoc eſt tolli, aut auferri. Quum verò humores, de quibus propriè vacuatio vſurpatur, multiplices in corpore contineantur, & cuiuſlibet eorum vacuatio poſſit contingere, attamen (vt ſcribit Galenus in Aphor. 17, ſect. 2) Hippocr. κένωσιν ſimpliciter dicere conſueuit quando æqualis ſit omnium humorum vacuatio: κάθαρσιν verò quando ii vacuantur qui vitioſam adepti ſunt qualitatem. Sumptū tamen eſt à Galeno & poſterioribus medicis vacuationis nomen generalius, vt quicquid ſiue naturæ ſponte, ſiue arte medici, ex toto corpore, vel aliqua parte, quouis modo expellitur, vacuari dicatur. Quum Quicquid dico, non ſpiritus, non flatus, non vllum excrementi genus, non denique fœtum ipſum excipio: quòd ipſe etiam partus, ipſāque lactis in mammis generatio, ſpecies quædam ſint vacuationis, ſicut Galenus lib. De venæ ſec.

ctione aduersus Erasistratum prodidit. Ex quo apparet multas esse vacuationis differentias: ab humore quidem, &c. Aliquanto pòst, Similiter verò & à subiecto à quo aliquid vacuatur, duplex est vacuationis differentia. Aut enim illa à toto corpore proficiscitur, vocaturque à Galeno κατὰ, hoc est communis vacuatio, in lib. artis medicæ, vt quæ contingit per magnas & copiosas vomitiones, alui deiectiones, sudores & sanguinis effusiones: aut humoris est aliquæ parte contenti, quæ ἰδία, hoc est propria, vocatur. Huius generis sunt apophlegmatismi, errhinæ, & per nares mediocris καθαρσία. his enim cerebrum ipsum vacuatur. Item vomitus mediocris, & eorum modò quæ in ventriculo continentur: & balani atque clysteres intestina vacuantes: similiter menstrua naturalia modo prodeuntia, & sanguinis per hæmorrhoidas moderata profusio: ad hæc scarificationes, hirudines, & quicquid etiam impactum in parte humorem potest reuellere. Quod enim à parte aliqua reuellitur, id ab ea vacuatur, etiamsi corpore non excesserit. Præterea vacuationum aliæ sub sensum cadunt, aliæ sensibus vsurpari non possunt. Sensibilis quidem est quæ fit venæ sectione, purgatione, sudore, apophlegmatismis, vomitionibus, clysteribus: sub sensum non venit quæ quotidie per τὸ ἄδηλον ἀναπνεῖν, hoc est insensilem transpiratum, in nobis peragitur, & quam balnea, frictiones & medicamenta διαφορητικὰ cum adhibita moliuntur.

A

Κενωτικὸς, ὴ, ὸν, q.d. Euacuatorius, Euacuandi vim habens. vt κενωτικὸν φάρμακον, Gal. ad Glauc. lib. 2.

C. Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non euacuatus, Cuius euacuatio facta non est.

C. ΑΠΟκενόω, ῶ, pro κενόω, Exinanio, Vacuo, sicut κατάκενος, poni dictum est pro κενός. sed rariora sunt hæc composita.

C. Ἐκκενόω, idem, sed vsitatius quàm κατακενόω. Exponitur etiam Exhaurio. In vulg. lex. affertur ex Græc. Bibl. interpret. Ezech. cap. 5, ἐκκενώσω μάχαιραν pro Nudabo ensem. HINC Ἐκκένωσις pro κένωσις, Exinanitio, Euacuatio. Exponitur & Egestio, sicut ἐκκενόω, Egero.

¶ Κενὸς apud poetas idem quod κενὸς, Inanis &c. vt Od. κ, Οἰκάδ' ἀνιηκότα πάντα κενεὰς πὼ χεῖρας ἔχοντες, habetes manus inanes seu vacuas. Ab eodem dicitur etiam aliquis reuerti κενὸς, qui reuertitur nihil consequutus eorũ quæ volebat, seu rebus infectis, ἄπρακτος: vt schol. exponit, Il. β, Αἰχμὸν τὸν δόρυ τι μῶλυ κενὸν τι νέεσθαι. Idem Odyss. ο, — οὐδ' ἂν φημὶ Δολιχὴν κενὸν. Vt autem Κενὸς sic ETIAM Κενὸς pro κενὸς ab Hom. dicitur. vt Il. γ, κενὴ δὲ πεφάλεια.

B

Κενεών, ῶνος, ὁ, Pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad illa pertinet: sic dicta quòd inanis sit & delidar, vt annotauit Gal. Comm. 2 εἰς τὸ κατ' ἰσχίον. Idem Comm. 3 εἰς τὸ περὶ λαγόνων, scribit illa ab Hippocrate vocari κενεῶνα, eámque regionem ab eo intelligi quæ est inter ossa coxarum & costas nothas, quæ omnino sine osse est. Similiter Comm. 2 εἰς τὸ περιγραφικόν: vbi scribit Hippocratẽ eas quæ in spatiis alui inanibus (Lat. illa vocant) continentur partes, vno cõmuni vocabulo complexum esse. Has autẽ esse, reiunum, lactes, tenuiáque intestina. nanque verisimile esse omnes eas partes ab Hippocrate κενεῶνας appellari quæ inter extremam thoracis costam & coxendicis ossa continentur. Siquidem inanis tota ea regio videtur, si tam cum inferis quàm cum superis partibus, vtrisque ossibus, conferatur. Alio nomine λαγόνες dici videntur. Hæc Gorr. Κενεών, grãmaticis, quia κενὸς ὀστέων, vnde vulgò exponitur Locus sub pectore concauus & ossibus carens. Iliad. ν, ἐν δὲ σάκος μεσσηγὺς Αἴαντος Τελαμωνιάδαο κενεῶνα, ὃν ῥ' ἐκάλυπτε. Etiam equo κενεῶνα tribuit Xen. scribens, πάντων δὲ μάλιστα, τῷ ἵππου τὸν κενεῶνα δεῖ σκοπεῖν. ET Κενὸν pro eodem, à κενὸς, vt κενεὸν à κενεών. Hesychius κενὸν per κενεῶνα, tanquam per vsitatius, exponit: addens & λαγόνα. In Hippiatr. autem εἰς τὸ κενὸν positum existimatur pro εἰς τὸν κενεῶνα, vt antea dictum fuit.

C

Κενεὸν generalius etiam Spatium vacuum, Capacitas vacua. In vulg. lex. κενεὸν χθονὸς ex Nonno, pro terra. Ibidem traditur accipi interdum pro aere seu cælo: sed

D

nullum huius signif. exemplum affertur.

COMP. Κεντοφόρος, Equorum morbus circa ilia. σπασμὸς ἵππου (inquit Apsyrtus) ὅταν ἵππος ἢ καταπεπαυμένος ὑπὸ ἡνιόχου ἔφυπος ἵππος, καὶ ἐξαίφνης πονεῖ, καὶ διέστηκε πολὺ, καὶ πίμπραται εἰς λαγόνας. De hoc morbo intellexisse putatur Virgilius Georg. lib. 3, canens, Sin in processu cœpit crudescere morbus, Tum verò ardentes oculi, atque attractus ab alto Spiritus, interdum gemitu grauis, imáque longo ilia singultu tendunt.

KENTE'Ω, Pungo, Stimulo. Theophrastus de scolymo, ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον, διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ, id est (Plinio interprete) Aculei arescente folio desinunt pungere. Athenæus lib. 11, κεντοῦσιν ὑπό τινες τῶν χλιῶν ὀνυχας βελόναις, αἱ δὲ λοιποὶ αὐτάς. Et in pass. apud Thucydidem lib. 4, pag. 137, δεδεμένους τοὺς ἀνάλους καὶ παραβύσεις καὶ κεντουμένους ὑπὸ τῶν ἀκοντιζόντων. Aristophanes Neb. τὸ φοβοῦμαι ἔστιν καὶ τὸ φοβοῦμαι κεντούμενος ὅς ἐστ' ὑπ' ἀθρίων. Pro quo Homerus DICIT Κύπτω, Fut. σω, vt κύψας ὀμφαλόεσσαν: quod Hesychius exponit κεντήσας, κελεύσας: Suidas ὀπτήξας. Videtur dici ETIAM Κεντάω: vnde Κατακεντάω. At in vulg. lex. ponitur ET Κεντέω, ET Κεντῶ: quorum prius ex Nazianzeno citatur, at κεντῶ ex Herodoto, Stimulare: nisi mendosum sit pro κεντέω: SICVT Κεντίζω in iisdem vulg. l. suspectum esse potest pro κεντείζω.

Κέντημα, ατος, τὸ, Aculeus, Stimulus, Id quo pungimus. vt de interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polybius in Epitome, κέντημα ἔχει δόρατος, καὶ τὸν ὁπλίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μάτιμον. Et alibi, δόρατα μεγάλως κέντημα τὸ ξύλος ἔχον. † At Hesych. κεντήματα exponit ζημιώματα.

Κεντητέον, ου, τὸ, Id quod pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum loquentem de coriario, testantur v. l.

Κεντητὸς, ὸν, ὁ, Punctus. Item Punctis distinctus. v. l.

C. Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stimulo seu aculeo non ictus. Pind. Olymp. de equo, δίωκε κέντητον οὐ δρόμῳ ἴσα παρέχων, id est ἄπληγα κέντρου ἵππον, vt Homerus loquitur.

Κεντητικὸς, ὴ, ὸν, Cui pungendi vis ineft, Pungens, Aculeatus. Theophr. De hist. pl. lib. 3, c. 10, de abiete, ὀξύπεφα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τῇ ἁφῇ τῆς [τὰ φύλλα.]

E

Κέντωρ, ορος, ὁ, Stimulator, Qui pungit. Il. 1, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, Qui stimulis accendere equos norunt, (vt Stat. loquitur) Agitatores equorum. Et in Epigr. πέρι πάντων κέντορας ἀβλαφέων. Et in fœm. gen. apud Nonnum κέντρες λάϊγγι, acuta lancea. Apud eundem metaph. ἀλίγγων κέντρες μώθωνα, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

C. ΔΙΑκεντέω, Perpungo. Item Affigo. v. l.

C. ΕΚκεντέω, siue Ἐξεκεντάω, Pungo, Stimulo. Pro quo dicitur ET Ἐξεκεντίζω, si vulg. lexicis credimus.

F

C. ΚΑΤΑκεντέω, siue Κατακεντάω, Pungo, Stimulo. Theodor. in Eccles. hist. lib. 3, ἀφειδῶς αὐτὰ κατακεντοῦσι γραφίσι καλαμίναις. Pro quo dicitur ET Κατακεντάνυμι, vt v. l. testantur, citantia Luc. VNDE Κατακέντημα, ατος, τὸ, Punctum, Plinio: id est Punctionis siue punctus (vt idem vocat τὸ κέντημα) opus. v. l.

C. ΠΑΡΑκεντέω, Pungo, vel A latere pungo. VNDE Παρακέντησις, ἰως, ἡ, Punctio, Paracentesis: vtroque enim Plinius vtitur. Alii compunctionem interpr. Est autem incisionis ratio qua hydropicis aqua eximitur: quæ scalpello fit aut aculeo intra peritonæum adacto, deinde in foramen immissa ænea fistula, per eam humor sensim effunditur. Gorr. Eius tres ab Ægineta ponuntur species. Ita vocatur etiã curationis in ὑπο χύσει (id est suffusione) genus per punctionem acu tractata. Fit autem ad latus bulbi in oculo: ideo non κέντησις sed παρακέντησις vocatur. Plinius libro 25, capite 13, de anagallide, Pupillam dilatat, & ideo hoc inunguntur ante quibus paracentesis fit. Ibidem de mandragora, Bibitur & contra serpentes, & ante sectiones pũctionésque, ne sentiantur. v. l.

G

C. ΣΥΝκεντέω, Confodio, Contrucido, vt Bud. interpr. apud Athen. lib. 6, Ὀρτύγια μὲν φεύγοντα συνκέντησαι, ἢ τοὺς μετὰ τούτου.

Κέντρον, ου, τὸ, Stimulus. vt κεῖσθαι κέντρον vel κέντρα λακτίζειν apud Pind. & Eurip. quod Terent. dicit Aduersus sti-

mulũ calces: ſub. iactare. Il. ψ, de equis, αὖθι κέντρων ὄτρυν-
ης. Item, Κέντρῳ ὑπαΐσσων, ſtimulis accendens, vt Stat. loquitur. Xenophon Præd. 7, οὐδὲν φειδόμενος πλήκτρων, ἀλλὰ καὶ ἐξαιμάττων καὶ πολὺ τῆς κέντρου. Et in Epigr. κέντρα δίωξι κέλευθα. In his verò locis non incommodè vertere etiã poſſumus Calcar. Metaphoricè quoque capitur vt Stimulus & calcar apud Latinos. Dionyſius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτῆς ὡς κέντρου πλησίον, ὥστε δηχθῆναι καὶ κεντῆσαι. Plutarchus in Lycurgo, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ, καὶ παρεσκεύαζεν ὁρμῆς ἐυτολμοτέρους καὶ παραγωγῆς. Synesius epiſt. 139, ποσοῦτον δεῖ κέντρον πιθοῦς ἢ ὄνου χάμμασι, ſtimulus, aut etiam aculeus, vt infrà dicetur. ‖Κέντρον tribuitur etiã auibus, vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Latini Calcar appellant: vt apud ſcholiaſtem Ariſtophanis, κέντρα ὀρνίθων. Sic in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνιθες ἐοικέναι φασὶ τοῖς ἄλεκτρυόσιν, ὑπὸ τῶν ὠῶν. pro quo Columella, Quæ gallina tranſuerſa gerit calcaria, virile inſigne: quum incubat, calcis aculeis oua perfringit. ‖Interdum commodius redditur Aculeus. Vnde quod Ariſtot. dicit, ὡσὲ δὶ τὸν χειμῶνα ἀποβάλλειν δοκοῦσι πολλοὶ τῶν ἐχόντων τὰ κέντρα, Plinius ita vertit, Quidam opinantur omnibus his ad hyemem decidere aculeos. Rurſum quod Ariſtoteles dicit, ἀποκλωσθαι δὲ τὸ μὲν διώδοντα τὸ κέντρον αὖθι τῷ ἑτέρου ἐξυρεῖν, ita Plinius, Aculeo infixo quidam eas ſtatim emori putant: aliqui non niſi in tantum adacto vt inteſtini quidpiã ſequatur. In qua ſignificatione metaphoricè etiam capitur, vt & vocabulum Latinum. vnde hæc Eupolidis, τὰ κέντρα ἐγκαταλιπὼν τοῖς ἀκροωμένοις, ita interpretatur Cicero, Aculeos relinquebat Pericles in animis eorum à quibus eſſet auditus. Quo modo interpretari poſſumus quædã etiã ex ſuperioribus exemplis. ‖Nonnunquam redditur voce Spiculum. Ariſtotele. ex Cteſia de mantichora, πρὸ δὲ τούτων ὁμοίαν τῇ τῶν σκορπίου τῇ χρόᾳ, ὃν ἡ κέντρον ἔχει καὶ πρὸς ὀπισθοβάδας ἀπτικὸν πίζειν. Vnde Plinius, Apud eoſdẽ Indos naſci Cteſias ſcribit quam mantichoranꝫ appellat, cauda ſcorpionis modo ſpicula infigentem. Apud Polyb. quoquè pro ſpiculo haſtæ ſeu ferro accipi teſtatur B. Referri poteſt huc dicterium illud in Ptolemæum qui ſororẽ ſuã Arſinoẽ cõnubio iunctã habebat, apud Athen. l. 14, εἰς ἣν οὐδεὶς θυμαλγὴς τὸ κέντρον ὠθεῖ, aculeum vel ſpiculũ. Quod verò Aratus dicit κέντρον Σκορπίου, Cic. vertit Acumen. ‖Κέντρα, Stimuli in habenda quæſtione: quemadmodum Ariſtoph. ſchol. dicit τοῖς βασανιζομένοις κλέπταις κέντρα προσπήγνυσθαι. ‖Κέντρα dicuntur etiam cardines cæli, quas cuſpides nonnulli vocant. ‖Κέντρον eſt & vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrũ appellant. Bud. ex Plin. vertit Vmbilicũ in circuio. hoc eſt, punctum in medio circuli aut globi. Cic. Tuſc. 1, Perſuadent enim mathematici terram in medio mundi ſitam, ad vniuerſi cæli complexum, quaſi puncti inſtar obtinere, quod κέντρον illi vocãt. Huc referendũ videtur quod apud Plut. in lib. περὶ φιλοτ. legimus, καὶ τὸ πῖσμα πάντα τῇ χειρὶ καθάπερ κέντρῳ καὶ δίγνημα προσχρῆται σώματι. Et in l. De exilio, κέντρῳ καὶ δίγνηματι προσχρᾶσθαι πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ πονηρὰ χρείαν. ‖Κέντρα dicũtur etiam vitia quædã ligno-rum & lapidum, quæ Plin. centra appellat. Theophr. De hiſt. plãt. l. 5, c. 3, ὅταν δὲ σχάσωσιν ἢ ὡς ἐν τοῖς λίθοις ἐγγίνεσθαι τὰ καλούμενα κέντρα. Vnde Plin. l. 16, c. 39, Inueniũtur in quibuſdã, ſicut in marmore, cẽtra, id eſt duritia clauo ſimilis, inimica ſerræ. Idẽ Plin. l. 37. de taſpidum generibus, Præterea inutiles ſcalpturæ, interuenientibus cryſtallinis centris.

C. Κεντρομυρσύνη, ης, ἡ, à Theophr. De hiſt. pl. l. 3, c. 17, ponitur inter ὀπηφυλόκαρπα. paſtoralem præfixa cuſpide myrtum vocat poeta, & ruſcum. Dioſc. ὀξυμυρσίνη & μυρσίνη ἀχεία, id eſt myrtum ſylueſtrem, ſcopam regiam Scribonius Largus.

C. Κεντροπύης, ου, ὁ ἢ ἡ, Stimulo ſeu aculeo feriens, Aculeũ infigens. vt κεντροπύης ἱππόχος, qui ſtimulo ſeu calcari pungit, ὁ πύπτων τῇς κέντρῳς. ſchol. Ariſtoph.

C. Κεντρωνικὸς, ἡ, ὸν, ἢ ἡ, Stimulo ſeu calcari obediens, ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, vt Euſtath. exponit, deriuans à κέντρον & ἐπείθειν. Il. 1, κεντρωνικὰς ἔχον ἵππους.

C. Ἄκεντρος, ν, ὁ ἢ ἡ, Stimulo ſeu aculeo carens, Cui aculeus negatus eſt, vt Plin. loquitur: Qui ſine aculeo eſt. Philo De vita M. ὁ βάπις φυτὸν ἀκεντρίστατον, ἀλλ' οὐκ ἄκεντρον, nec aculeo tamen inermis. Plut. ἀκέντρῳ μὲν χρῆσθαι καὶ ἄκεντρα μὴ ναυδὰ ποιεῖν τὸ δακεῖν. ‖Item, Calcaribus carens, Cui calcaria non ſunt, vt gallinaceis. Athen. 14, σκέλη δὲ ἄκεντρα, ὅμοια πῖς ἰρνιθίοις.

C. Ἐγκέντρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Aculeatus, Cui aculeus ineſt. oppoſitum præcedenti. ΑΤ Ἔγκεντρις, ίδος, ἡ, Aculeus, idem quod κέντρον, vt Poll. docet. Ariſtoph. Veſp. ὡς ἔγωγ' αὐτῷ ὁρῶν δίδοικα παῖ ἐγκεντρίδας, aculeos. X. de canibus, πλατῦς πῖς ἱμᾶσι ἐχνους, ἵνα μὴ πείθωσι παῖ λαγόνας αὐτῶν ἑκατέρᾳ μάχεσθαι ἢ ἐγκεντρίδι ἵνα φυλάττωσι παῖ χῆν. Pontur & pro calcari ſicut κέντρον. ‖Erat & in ferenti ſupellectili ἔγκεντρις ἡ ἔλικον ἢ χαμαιλώ, Poll. l. 8, Graphiũ, Stylus. v. l. ‖Itẽ Retinaculum ferreum, quo qui ſcandit, vti aliquando ſolet. v. l. ΕΤ Ἐγκέντρια apud Heſych. Calcaria, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται. Item μώπις. R.

C. Ἐμπροσθόκεντρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Aculeum in anteriori parte habens, ὁ ἔμπροσθεν ἔχων τὸ κέντρον, ſeu Cui telum in ore eſt, ſeu Cui aculeus in ore eſt. vtroque enim modo Plin. interpr. Epithetũ inſectorũ. Ariſtot. De hiſt. an. l. 4, c. 7. Diſiuncta autẽ voce dicit l. 1, c. 5, τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷῃ μύια, ἢ μύωψ, ἢ οἶστρος, ἢ ἴμπις. Vnde Plin. Nullum cui telum in ore, pluribus quàm binis aduolat pennis.

C. Μακρόκεντρος, ν, ὁ ἢ ἡ, Longũ aculeũ habens, Lõgo ſpiculo armatus. Ariſtot. De hiſt. an. lib. 4, c. 7, de ſcorpione, καὶ μέγιστον δὴ τῶν ἐντόμων τὸν μακρόκεντρον ὄντα.

C. Ὀπισθόκεντρος, ν, ὁ ἢ ἡ, Cui aculeus in poſteriore parte eſt, In cauda ſpiculum habens, Qui aculeo in aluo armatus eſt, vt Plin. loquitur. Ariſtot. loco citato, ἁπλῶν δὲ τῶν δίπτερον ὀπισθόκεντρον. id eſt Plin. interpr. lib. 11, cap. 28, Nullum cui aculeus in aluo, bipenne eſt.

Κεντρόω, ῶ, Stimulo ſeu ſpiculo configo. ‖Itẽ Aculeo ſeu ſpiculo armo. Plato De rep. lib. 8, κηφῆνες κεκεντρωμένοι, aculeati. Sic Themiſt. ἱσμὸς κηφήνων κεκεντρωμένων. cui cõtr. ἄκεντρος ſuprà.

Κεντρωτὸς, ὴ, ὸν, Stimulis confixus. vt κεντρωταὶ σανίδες apud Plut. in Apophth. Aculeis frequentibus ſpiculatæ. B. Item Aculeo ſeu ſpiculo armatus, Aculeatus. idẽ quod ἔγκεντρος ſiue κεκεντρωμένος, vt κεντρωτοὶ κηφῆνες apud Ariſtotele lib. 9 De hiſt. anim. quos Plato & Themiſt. κεκεντρωμένους dicunt.

C. Ἐγκεντρόω, ῶ, Aculeum infigo. B. ‖At ἐκκεντρωθὴς Heſychio & Suidæ eſt ἀσφαλισθὴς.

Κεντρίζω, F. ίσω, Stimulo, Pungo. idem quod κεντέω. Xen. De re eq. ὀρχηστὴν μαστιγῶν ἢ κεντρίζων. Et metaph. apud eũdem in Symp. ἢ ὁ σὸς ἐρὼς σωφρονεῖν ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὴν αἰσχροκερδῆ ἔρωτα. Et Præd. 8, ἢ μὴ δυνάμενος ψυχὴν ἔχειν κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸς τὰμὰ ἔργα φιλοτιμίας, ſtimulatum ſeu extimulatum.

C. Ἐγκεντρίζω, F. ίσω, idem. Greg. De amore erga pauperes, ἀλλὰ σὺ μὰ τὸν ἐγκεντρίζοντα πρὸς τὸ φιλανθρωπον. B. ‖Item Inſero. Theophr. De hiſt. plant. lib. 2, c. 3, de amygdalo arbore, διὸ καὶ αὐξηθῆσαι ἐγκεντρίζειν καλλίονι· εἰ δὲ μή, τὸ μόγυμα μεταφυτεύειν πολλάκις. Idem dicitur & ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν & ἐνοφθαλμίζειν, vt tradunt v. l. Itẽ metaph. apud Greg. in Cæſarium, παπῆρμόσθαι τῆς ἀγελαίου καλλῆς ἐγκεντρισθῆς εἰς τὸν καλλίλαιον, i. Inſertus in oleã, (allegoricè pro Chriſtianus factus) καὶ θεσπέσιον κατωφήσας ἢ πιότητος ὧστε καὶ ἐις ἄλλους ἐγκεντρίζεσθαι. B. ΥΝDΕ

Ἔγκέντρισις, Inſitio, Columellæ.

Κεντρίς, ίδος, ἡ, Aculeatus. idem quod κεντρωτὸς. Nicand. Alexiph. Αἰὲν κεντρίδεσσι.

Κεντὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, vt apum. B. ex Ariſtoph. ‖Item Locus in quo à ſeſſore equus ſtimulatur, Punctum Plinio: Apſyrtus in ἱππασία. v. l. ‖Item genus ſerpentis dipſas, quæ & κεντέτα. v. l.

Κεντέτης, ου, ὁ, q. d. Aculeatus. Athen. lib. 7, ὁ δ' Αἰσχύλος ἐν πομπῇ ζώων καὶ κεντέτην φησὶ ζῶον γαλεὸν τῇ ἰχνεύμονι. quem ab Epæneto ἱππωνύδιον vocari ibidẽ docet, χείρονα δὲ τῆ κεντέτου καὶ διώδη. γαμεῖσθαι δὲ αὐτὸν τῇ πρὸς τὴν ἀφροδίσιον ἔχειν κέντρον, τὸ ὁμοειδὲς ἔχοντα. ‖Κεντέται ſũt etiã culicũ ſpecies quædã. Theophr. De hiſt. pl. l. 2, c. vlt. χθιὸς δέπου ἔλεγον ὅτι τὸ ψῦλλον, ὃ καλοῦσι κεντέτας. ὅπου δ' ἐγγὺς καθάπερ κηφῆνες, ἢ τοῖς εἰσδυομένοις τὸ ὑπέρον κλύσεται. quæ ſic

Plin.lib.17,cap.27,Est & aliud genus culicum quos vocant centrinas,fucis apum similes ignauia malitiáque, cum pernicie verorum & vtilium. interimũt enim illos,atque ipsi moriũtur. Sed perperam apud Theophr. SCRIBITVR Κεντρικάς. AT Κεντρίνα dicitur dipsas, quoniam εἰς ἑξὴ πλὴ ὅλην ὠὸ ὀλίγου μέρους ἐχὶ καπνιέντων, ὡς δοκεῖν κάνθαρον εἶ, vt tradit schol.Nic.

ΚΕΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, Terra figularis, Terra ex qua fictilia fiunt,(vulgò itidem Terre á potier) vnde κεραμεύς, Figulus. Paus.in Phocicis,ὑδρίας κεραίου πεποιμένας καπνύζαντες. Herodianus lib.3, σκεῦη π κεράμου πεποιημένα. id est Vasa fictilia, Polit.interpr.Κέραμος(inquit Pollux) πᾶπα ἢ πᾶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη. Redditur & Testa alicubi à Gaza: itidemque Hesychio dicitur esse πᾶν ὄστρακον. ‖Κέραμος, Tegula, (alio nomine κεραμὶς) Herodianus lib.1,εἰς π πὰ δώματα αἰσαίσης,λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλον ὡς ἱππῖς. Idem alibi singulari vtitur, videlicet lib.7, αἰσπιδῶτης εἰς πὰ δώματα πᾶ π κεράμου βάλλοντας. Vtitur autem singulari numero,imitans Thucyd.qui scribit lib.2,λίθοις π κ, κεράμου βαλόντων. Item lib.3, βάλλουσι ἀπὸ πᾶ οἰκιῶν πᾶ κεράμου.Sed & lib.4,αἰσθάνεσθε δὲ ὅτι τὸ πῖγος τῶ οἰκήματος, ᾗ διελόντες πλὴ ὀροφὴν, ἔβαλον πᾶ κεράμου, καὶ ἐπέδυσαν κάτω. Sic certè & Aristoph. singulari numero dixit τὸ πῖγος τ κέραμον, in Nub. καὶ τὸ πῖγος τὸ κέραμον ἀμπᾶ χαλάσας σφογγύλας σιωπεί ἰωὼ. In vulg.lex. ex Aristot. affertur ὅτι πᾶν κεράμων δῆμοσίων pro Versatur in tectis. Sed potest etiam reddi simpliciter Supra tegulas. Pollux tamen tradit non suo tempore solùm κέραμον fuisse vocatum ipsum πῖγος,sed Aristoph. quoque ita appellasse in Cocalo. ‖Κέραμος nõ solùm est Terra figularis, ità Tegula quæ ex ea fit, sed quodcunque aliud ex ea factum est.vt idem sit κέραμος quod τὸν κεράμου πεποιημένον.Est igitur Fictile,seu Fictile vas. (Exponitur verò & Vrceus,item Hydria, necnon Dolium)Verùm sciendum est ita vocari apud Athenæũ omne instrumẽtum mensariũ, etiam si fit argenteũ aureumve. Quo fit vt apud Hesychium pro χεράμπες reponendum esse putẽ χυτρόμπες: vbi scribit ἤδη δέ ὅτι χεράμπες. Apud Homerum Il.ι,v.465,Πολλὸν δ' ἐκ κεράμου μάζα πίλνεται ἠὲ χέρητες, Eustathius annotat κέραμον esse vel κάμινον, vel πίθον.

Κέραμος est etiam ἐχέραμα, si Hesychio credimus. Item Carcer.qua in significatione accipi putatur ab Homero Iliad.ι,Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδιπ πεπαιδίκα μῆνας.Sed admonet Eustathius exponi etiam ἀγγείῳ, οὗ πίθῳ:& eos qui carcerem esse velint,non simpliciter carcerem,sed carcerem firmum & validum exponere, διαμωτήριον σιδήρ.addentes,Cyprios κέραμον appellare διαμωτήριον. Alii autem, inquit,κέραμον esse dixerunt vrbem quandam Cariæ, quæ adeo validis muris esset munita.vt ahenea metaphoricè appellari posset.Sed idem Eustath: alibi exponit duntaxat nomine πίθον.

Κέραμος derivatum putatur ab ἔρα, quod terram significat.vt dicatur κέραμος quasi ἔραμος. eóque libentius illi significationi qua pro terra fictili ponitur,primum locum dedi.

C.Κεραμοπωλίω,ῶ,Figlina vẽdo, Fictilia vasa vendo, Aut etiam Tegulas vendo. VNDE Κεραμοπώλης,Fictilium venditor. ET Κεραμοπωλεῖον,Locus vbi fictilia venduntur.Poll.

Κεράμεος, ET Κεραμεᾶς,Fictilis,Figulinus. Herodotus, ἐκ κεραμείους πίθους. quod tamen non ita putandum est dictum vt χρυσίους pro χρυσεᾶς: quum & cæteri scriptores ita vtantur.vt Theophrastus,παὶ κεραμέας κύλικας.Dioscorides,κεραμέα λοπαί.Idem,ὀν κεραμέῳ πηλάτῳ. Et κεραμέῳ κρατῆρι apud eundem.Pollux,κέραμος (inquit) πᾶσα, ἢ πᾶν κεραμέων ἀγγείων ὕλη.Sed inuenitur etiam κεραμεοῦν ἀγγεῖον aliquoties apud Dioscoridem,vt annotat Budæus,(afferens & datiuum πᾶ κεραμεῷ ex eodem) itidémq; apud Lucianum,κεραμεᾶν βύβλινον ὑφηλόμυος.& apud Plutarchum,κεραμεᾶ πατέρια.item κεραμεοῖ ξηλῆρες (quum alioqui dixerit etiam κεράμεα στιγάσματα, & κεράμεα σκεύη.) Non solùm autem Κεράμεος & Κεραμεοῦν affertur in vulgatis lexicis, sed etiam Κεραμεῦν, & quidem ex Dioscoride quoque : vt κεραμεῦν ἀγγεῖον, lib.5, itidémque κεραμεῦν ἄρμα, ex Plutarcho in Publicola. itidémque κεραμεῦν πατέριον, ex incerto autore.Et masculino genere κεραμεῖς λύχνος ex Luciano. ‖Ab Alexandro Myndio apud Athenæum lib. 9,dicitur πτηνὰξ (auis quædam) πιχρόμα, id est colore, esse κεραμεῖς.

Κεράμιος ET Κεραμικὸς, alia sunt adiectiua, significantia itidem Fictilis, vel Figulinus, seu Figularis: sed in Κεράμιος suspecta est fides exemplarium. Dioscorides, κεραμία χάσσα. Et apud eundem ὀν κεραμία χύτρα. vbi Budæus suspicatur legendum κεραμία. At ego κεράμιος etiam reperio apud Plutarchum, vbi si mendosa non sunt exemplaria,κεραμία dixerim potius apud Dioscoridem & κεραμία esse reponendũ. At κεραμικὸς frequentius est, miniméque de eo suspecta est librariorum fides.κεραμικὴ κωλίξ, Herodot.κεραμικὸς πυλεών,Dioscor. Et κεραμικὴ κάμινος apud eundem,(sed in v.l.scribitur κεραμεικὴ cum ει) sic κεραμικὰ σκεῦη.Item κεραμικὴ γῆ apud Poll.

Κεράμιον,ου,τὸ, Fictile vas, Figlinũ. Sed peculiariter etiam exponitur Amphora,id est mẽsura octo & quadraginta sextariorum,autore Budæo.ἀμφορεὺς(inquit Dioscorides)ὃ ὄδι κεράμιον.Exponitur item Testa:necnon Dolium:vt apud Plutarchum Sympos.4,κεράμιόν π χ πωλοῦσι ζμῆς ὅσην οὐκ ἂν ἱκανὴν βούπορος ἅλφοι κατακοπῆσα.vbi vocat κεράμιον dolium plenum piscium salsorum.Synesius, ἐπιμὴν θαυμάσιος εἰ συχνὰ πᾶ κεραμίων ἡμιδεῶν σοι πεπόηται. Gazæ apud Aristotelem in Problematis κεράμια sunt Lagenæ & id genùs fictilia.

Κεραμὶς,ίδος,ἡ,Tegula. Athenæus lib.5, μολιβδίναις ὀ κεραμίσιν ἀπεσκεπασμένοις πρὸς τὸ ξύλον,id est Tegulis plumbeis. B. A κεραμὶς autẽ tigmficante tegulam ΕΣΤ Κεραμίδω, Tegulis tego, seu contego. vnde pass.Κεραμιδευμένη οἰκία,apud Aristotelem,Domus tegulis contecta.

Κεραμὶς est etiam Fictile vas, Testa, vt idem Budæus interpretatur apud eundem Athenæum. Et Dolium, in hoc eiusdem loco, εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἡμεγάλων καπετῶσα.

Κεραμὶς γῆ, Figulina terra. Apud Platonem exponitur Creta.κεραμὶς γῆ, est terræ genus quoddam, vt inquit Bud.afferens ex Theophrasto,ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἢ καπαχιζομένη ὡς τυχαίη. Pollux eam vocari vult non solùm κεραμίδα, sed etiam κεραμικὴν,& κεραμίτιν. Sed ego pro κεραμίτιν reponendum puto κεραμῖτιν. præsertim quum apud Plutarchum reperiam NOMIN. Κεραμῖτις,in lib. De non fœner. ἡ γῆ κεραμῖτις φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνήν.Item pro κεραμοσγη quod in alio Pollucis loco habetur, nõ dubiũ est quin κεραμὶς γῆ distinctim scribendum sit.

Κεραμεύς,έως,ὁ,Figulus.Hesiod.in Erg.Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων. ‖Itẽ Κεραμεῖς,(pro quo κεραμῆς Atticè apud Aristophanem)qui incolebant locum Athenarum dictum Κεραμεικόν. ET Κεραμεῖον,ου,τὸ,Figuli officina, Figlina, apud Æschinem. ITEM Κεραμεία (subaudi τέχνη) Figuli ars, Figlina,apud Dionysium Areop.& Poll. ET VERB.Κεραμεύω,Fingo. (accipiendo ea significatione qua dicitur de figulo) Figlinam exerceo. Apud Aristoph.cum accusatiuo in Concion.πᾶ ζυβλία καλῶς κεραμεύειν, πλὴν δὲ πάλιν οὕ καὶ καλῶς. vbi metaphorica etiam est huius vẽrbi significatio, de qua lege scholiastem. Vtitur & passiuo Κεραμεύομαί quidam apud Athenæum. VNDE Κεραμευτικὸς, Ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, Figularis ars, seu figlina, quæ & Figlina sine adiectione. κεραμεία (inquit Pollux) ἡ τέχνη καὶ κεραμευτική.

Κεραμεικὸς,οῦ,ὁ, Locus quidam Athenis vbi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Vide Suidam & schol. Aristoph. ‖Κεραμεικὸς erat etiam locus Athenis vbi prostabant meretrices,teste Hesychio. Dicitur & κεραμεικὸς δῆμος. Præterea κεραμεικὸς locus erat Athenis vbi edebant Athenienses quotannis certamen quod λαμπαδοδρομία vocabatur,vt tradit Aristoph.schol. qui etiam alibi appellat τὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνα τᾶ λαμπάδος. ET Κεραμεικαὶ πλατεῖαι dictæ ἀπὸ τᾶ ἐν τᾷ κεραμεικῷ ἀγῶνος,de quibus plura apud schol.Aristoph.

ΚΈΡΑΣ, ατος, τό, Cornu: tã illud quod in vngulis q̃ quod propetẽ pora naſcitur. Odyſſ. μ, — βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. libro 5, τὰ κέρατα εἰκ ἄνω αἴαχτωρότατα, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω τετυλωμένα. Fiebant ex iis tibiæ & pocula apud veteres: vnde apud Athenæum lib. 4, Τυρρηνῶν δ' ὄζειν εὔρημα κέρατα πίνειν καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellãt. Et libro 11, de Athenienſibus, ἀργυρᾶ πινοῦσι κέρατα ἔνιον δὲ αὐτῶν. Idem lib. 4, αἰᾶσαι σωτῆρι καὶ συγκατοικίδαι σὺν πατρὶ αὐτῷ τὸ κέρας. Et lib. 11, καὶ κατὰ τὸν Θερσίτου νόμον κέρατα οἴνου πεπλησμένα, cornea pocula vino plena. Eodẽ libro de Philippo, πλησθεὶς κέρατα ζώντος οἷς ἐχρῶντο. Eodem libro, τὴν πατρῴαν δὲ πολλοὶ τῶν ἀρχαίων πίνουσι τοῖς ἀρχαίοις κέρασι. Hæc partim ex cornu fiebant, partim ad effigiem cornu. vnde idem Athen. ex Theopompo refert Pæonũ reges τὴν ζώνην τὴν παρ' αὐτῆς χιονώδεων μεγάλα κέρατα φυόντων ὡς χαρεῖν πρὸς τὴν πίστιν χέας, ἐκπώματα ποιεῖν ὑπὸ αὐτῆς, τὰ χείλη περιαργυρωσάντας καὶ χρυσώσαντας. De quibus intellexit Sophocles quum vocat ἀργυρήλατα κέρατα. Hæc ῥυτὰ quoque appellari tradit ibidẽ Ath. Similiter Plin. tradit vtorũ cornib⁹ barbaros ſeptẽtrionales potare. ¶Eſt etiã vocabulũ militare, vt cornu apud Latinos. duo autem cornua tantùm aciei ſunt, dextrum & ſiniſtrum: ſimilitudine à bouino capite ſumpta. Thuc. libro 3, δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant, vt Cicero loquitur. Plutarch. τὸ δεξιτερὸν κέρατι προέβαλλον πρὸς τοὺς πολεμίους. Thucyd. lib. 8, παρατείνουσι τὸ κέρας. Et l. 3, ἐπισφραγίζεσθαι τὸν κέρας, κατὰ δύο μίαν ναῦν, impreſſione in cornu facta. Xenoph. εἰ γὰρ δή σοι τὸν κέρας οἱ πολέμιοι ὀπτεύσαντες, τῶν χρὴ αἴφνης ἀναδῦναι, Si quidem tibi in cornua exporrecta ducẽti exercitum hoſtes repentè apparuerint. Sic ὀρθὸν κέρως ἄγειν & κέρως, idem eſt. Et ὀρθὰ κέρατα παρεῖναι apud Ælianum de actibus inſtruendis, eſt quum cornua prætenduntur exercitu præcedente, vt Quintilianus loquitur. Lucian. De hiſt. ſcrib. ἐς ὀρθὸν κέρως καὶ πρόσωπον. Idem in Zeux. ὀρθὸν κέρως δ' ἑκατέρωθεν πεποίηται διεμετρημένα σώματα. Pro cornibus equites locare, dicit Quintil. Cornibus equites affundere, Tacitus. ¶Κέρατα apud Ariſtot. lib. 3 De animal. dicuntur etiam Veteri extremitates duæ & quaſi cornua: quæ frequentius κεραῖαι. ¶Sed & quaſuis ἐσχατιαὶ vocari κέρατα, docent Heſych. & Euſt. ¶Sicut verò apud Lat. cornua fluminib⁹ quoque tribuuntur, ita κέρατα apud Græcos: quæ quidam eſſe volunt curuitates & flexus, ταὶ καμπαί: quidã brachia, ſeu ramos, πτῖς κλῶνας: alii oſtia, ζ τόματα: vt Μεσσήνιον κέρας apud Thucydidem. ¶Κέρατα dicuntur etiã ſophiſmata & captioſæ argutiæ, vt illud apud Chryſippum, οὐκ ἃ οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus dixit in primo τῶν ἀφικτῶν dialogo, κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις ἢ κροκοδείλους ποιοῦσι. nam & κροκόδειλοι huiuſmodi gryphi & fallacia argumenta dicuntur. Quintilianus lib. 1, cap. 10, ceratinas & crocodilinas ambiguitates nominat. v. l. ¶Κέρας dicitur etiam coma, vel potius cincinni & plexus ad cornu formam facti. nam Apion & Herodorus non ſimpliciter hìc intelligunt πλόκα ſeu κόμαν, ſed ἐμπλοκὴν ἣ χρῶς εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον. adeo vt non fuerit coma ſed ornamentum comæ: ſicut Sophron dicit καρῶνας ἀναδούμενοι, & Athenienſes πίτηας αἰτιλέγοντο. & apud Homerum πλοκάμοις πτῖς χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Iliad. λ, κέρε ἀγλαΐ, παρθενοπίκα. Vnde Iuuenal. Satyra 13, — madido torquentem cornua cirro. Sic κέρας vocarunt nonnulli παφλάγονα ἄκρον, erraticam paſtinacam, à fibrata & capillata radice. v. l. ¶Ariſtoteles autem (vt ex quibuſdam Euſt. annotat) κέρα ἀγλαὸν dixit pro αἰδοῖον σιμπωμένον: quo ſenſu acceptũ eſſe locum Homericum videtur. Sed & Archilochus ὁ τὸν γλῶσσαν σκορπιώδης, quum pudendum appellat ἀπαλὸν κέρας, inde accepiſſe exiſtimatur, vt Euſtathius docet. ¶Κέρατα, Arcus: ſic exponit Heſychius locum Homericum paulo antè citatum. Eodem modo Virgilius dicit Lycium cornu & Parthum cornu, pro arcu Lycio & Partho. ¶Κέρας dicitur etiam Antenna, quæ & κεραία. Syneſ. epiſt. 4, εἴπα καπηλὸς μέσον κέρας, ἵστα γὰρ μὴ ἦλθεν ἀπολέσας πάσας ἡμᾶς, fracta media antenna. Ibidem, τὸ κέρας ἐπιπίπτει καὶ ἡμᾶς ἀόμβατα σφυρίζειν τῷ νεῴ, antenna ſtridebat. ¶Κέρατα eſt præterea loci nomen in finibus agri Megarẽſis: vnde Xerxes claſſem deſpexiſſe dicitur. Plut. Themiſt.

C. Κεραβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt κεραβόλον σπέρμα, ſemen quod cornu contigerit, ſeu in cornu inciderit. Theophraſtus De cauſis plantarum libro 4, cap. 14, κεραβόλον σπέρμα ἀπέραμον γίνεται. id eſt, Plinio interpr. Semen quod cornu tetigerit, non eſt coctibile. Quam Plinii interpr. confirmat Plutarchus Sympoſ. 7, probl. 2, vbi dicit τὰ σπερμάτων τὰ σφοδρὰ πίπτοντα πρὸς τὰς βοῶν κέρασιν, ἀπέραμον τὸν καρπὸν ἐκφύειν. Vnde metaphoricè τὸν αὐθάδη καὶ σκληρὸν ἀνθρωπον à Platone vocari κεραβόλον & ἀπέραμον, (i. Durũ, Præfractum, Intractabilẽ, vt Budæus interpr.) Plutarchus ibidem docet. Plato libro 9, De leg. initio, μή τις ἐγγένηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν οἷον κεραβόλος, ἐς ἀπέραμον εἰς δουλείαν φύσιν γίγνεται αὖ, ὥστε μὴ πίπτειν καλῶς ἐκεῖνα τὰ σπέρματα, πρέπει. De hoc ſcribit etiam Suidas.

C. Κερασφόρος, ου, ὁ, Corniger, Cornutus. Herodianus lib. 1, ἐλάφους καὶ δορκάδας, ὅσα τὰ κερασφόρα, ceruos, damas, itẽ cornigera alia.

C. Κερασχελοι, Labia cornuum modo incurua habentes, οἱ ὁπλὰς τὰ χείλη, Heſych.

C. Κερασπλύφος, ου, ὁ, Qui cornua ſculpit, Qui cornu ſcalpendo expolit.

C. Κερατειδὴς, ὁος, ὁ καὶ ἡ, Corneus, Cornu ſpeciem & formã habẽs. vt κερατειδὴς χιτών vel ὑμήν, cornea tunica ſeu mẽbrana. quæ ſecunda oculi tunica eſt, hoc eſt proximè ſubiecta adnatæ tunicæ, quam ὀπτικὰ χιτῶνα appellant. Sic verò nominatur vel propter firmitatẽ vel quòd per eam internus humor, qui illi adiacet, tãquam per cornu tranſlucear: vel quòd cornus inſtar velut in laminas diſſoluatur, vt ſcribit Ruffus Epheſ. Hæc inter alia Gorr.

C. Κερατηφόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Corniger. (idem quod κερατόφορος) apud Ariſtot. in 5 De part. anim. VNDE Κερατοφορέω, ῶ, Corniger ſum, Cornua gero, Cornutus ſum. Ariſtoteles eodem lib. Pro κερατηφόρος autẽ dicitur ETIAM Κερατηφόρος.

C. Κεροπτώτος, ου, ὁ καὶ ἡ, E cornu reſonans. Apud Athen. 14, κλαγγαὶ ἵππων κεροπτώτων.

C. Κερατουργὸς, οῦ, ὁ, Qui cornu elaborat, Qui aliquid ex cornu conficit, Qui cornu expolit ad aliquid conficiẽdum. Idem eſſe putatur qui κερατογλύφος.

C. Κερατωλὴς, ου, ὁ, Cornicen, Qui cornu canit. nam è cornu tibias fieri ſolitas ſuprà dictum eſt.

C. Κεροξόος, ν, ὁ, Cornu expoliẽs. (Heſychio idem eſt QVOD Κερατοπαιός. videtur autem ei κερατοπαὶς eſſe qui modò dictus fuit κερατουργός) Epigr. κεροξόος ἥρμοσε πέκτων.

C. Κερκελκὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui cornibus trahitur, ſeu trahit, vt exponitur κερκελκεῖς βόες apud Callimachum. δίφρῳ τοὺς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον, ſchol. ¶Κερκελκεῖς Heſych. vocari ſcribit etiam eos qui cornibus boues trahunt.

C. Κερκαπὴς, ου, ὁ, Qui ſuper cornua graditur: id eſt Corneos pedes habens. Suid.

C. Κεροκαπὴς, ας, ὁ, idem. Epitheton eſſe Panis docet Heſychius, qui vel cornua habet, vel τὸν βάσιν ἔχει κερατίνην.

C. Κερόδετος, ου, ὁ, Cornu vinctus. vt κερόδετα πέξα apud Euripidem, Arcus corneis circulis vinctus.

C. Κεροειδὴς, ὁος, ὁ καὶ ἡ, Qui cornu forma eſt, Cornu ſimilis. idem quod κερατοειδὴς ſuprà. Nicãd. Ther. ἔρπυλλον κεροειδέα. nam eius folia eſſe κερατοειδῆ annotat ſchol.

C. Κεροπλάστης, ου, ὁ, Comæ ornãdæ artifex. Pollux, οἱ δὲ περὶ τὸν κόμον χειροτέχναι, κομωταὶ, καὶ κομώτριαι αἱ γυναῖκες. οἱ δὲ καὶ κεροπλάστας αὐτοὺς ἐκάλεσαν, ὅτι κέρας ἡ κόμη.

C. Κερόστρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cornibus ſeu corneis laminis ſtratus. Plin. lib. 11, cap. 37, de cornuum vario vſu, Apud nos in laminas ſecta tranſlucent, atque etiam lumen incluſum latius fundunt, multáſque alias ad delicias conferuntur, nunc tincta, nunc ſublita, nunc quæ ceroſtrota picturæ genere dicuntur. In vulg. lexicis ceroſtrotum opus interpretantur Ramentis & teſſellis cornuũ pictorum variis coloribus & vermiculatim ligno inſertorũ compoſitum.

C. Κεραρχὴς, ου, ὁ, Qui cornui vni ſeu alæ præfectus eſt. vocabulum militare. ὁ ἡγούμενος ἀλῆς ἤτοι κέρατος. in Tracta

tu de voc.mil. VNDE Κεραρχία,ας,ἡ,Munus illud quo quis cornu seu alæ præest.

C.Κεραύλης,ου,ὁ,Cornicen.Poll.Suprà κερατα ύλης.

C.Κεραίαξ,ακος,Antennæ extremitas. τὸ ἄκρον τῆς κεραίας, Antennæ cornu. Lucianus in dial.qui Πλοῖον inscribitur, Σκευαζόντες αὐτίκα τὸν ταῦτα ὄζοντα Πλωτῆρα, εἶπε ὅτι τὸ κεραίας ἀσφαλῶς ὄζοντα τῶν κεραιάκων ἀπεκλημμένον.

C.Κερουλκὸς,οῦ,ὁ,Cornibus trahens,seu Cornibus trahens aratrum, vt Hesychius exponit. Item κερουλκὸς κάλως,qui,& κεραιοδέχος,funis quo antenna trahitur, apud eundem. B AT Κερουλκὶς,ίδος,ἡ,Quæ cornibus trahitur,ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη,vt Theocr.schol.exp.

C.Κεροδέχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cornua habens, Cornutus. Item Antennã seu antennæ cornua tenens. vt κεροδέχος κάλως,rudens antennarum cornua firmans,suásque habens in puppi ansas ad quas religatur: qui & κερουλκὸς dicitur. Cæterùm hoc vocabulo κεροδέχος quidam poetæ Latini absolutè vsi sunt,sine substantiuo funis, quod subaudiendum relinquitur. Valer.Flaccus,Temperet vt tremulos Zethes fratérque ceruchos. Vtitur & Lucan. Alii verò ipsas antennas sic dictas volunt à cornib⁹ quæ habẽt. VNDE Κερουχὶς,ίδος,ἡ, Cornua habẽs,Cornuta:vel Quæ cornibus tenetur. Vtroq; modo exponit Theocriti scholiastes Idyll.5, Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες. Annotat verò posse etiam legi κερουλίδες, A Κερουλὶς,ίδος. 1.Crispata cornua habens, ἡ οὖλα κέρατα ἔχουσα.

C.Ἀκέρατος,ου,ὁ ἡ ἡ, Cui cornua non sunt, Qui cornutus non est,ὁ οὐκ ἔχων κέρατα,vt Aristot.loquitur.

C. Μονοκέρατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vnicornis, Cui vnum solummodo cornu est, Vnico duntaxat cornu armatus. Aristot.De hist.animalium lib.2,cap.1, μονοκέρατα δὲ καὶ μόνυχα,ὀλίγα.

C.Ὑψικέρατος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui celsis cornibus præditus est, Cui alta cornua sunt. Item,In altum eminens seu Altas eminentias habens.nam κέρας accipi pro ἐξοχὴ suprà dictum est. Aristoph.Neb.ὑψικέρατος πέτρα.

C.Αἰπύκερως,ω,ὁ ἡ ἡ, idem quod præcedens. vt αἰπύκερως ἔλαφος, ceruus cornua alta gerens, vt Virg.loquitur. ὑψίκερων dicit Homerus.

C.Ἄκερως,Qui cornua non habet.ἀκέρατος paulo anté. vt ἄκερως βοῦς,Cornua non habens, seu Qui cornua amisit.Et in neutro gen.ἄκερων,cornua non habens.quod monoptoton esse docet Suidas. Declinatur ETIAM Ἄκερος, ου,ὁ καὶ ἡ. vt apud Aristot.De hist.anim.l.2,c.1, ὅτι δὲ ἡ μὲν κεραοφόρα,τὰ δὲ ἄκερα. ἰδίᾳ ἔχοντα κέρατα,vt ibidem loquitur.

C.Ἀσελγόκερως.Lasciuiens cornibus.

C.Δίκερως,Bicornis,Bina gerens cornua.Epigr. Declinatur ETIAM Δικέρατος, ET Δίκερος,ου,ὁ καὶ ἡ. Aristot.loco citato,Τῶν ζώων οἷς μὲν πᾶσι τὸ ἐκτὸς τοῦ ἐχόντων κέρατα,δίχηλα κατὰ φύσιν ὁπλήν· μόνυχον δὲ καὶ δίκερον,οὐδὲν ἡμῖν ὧπλα· μονοκέρατα δὲ ἡ μόνυχα,ὀλίγα, οἷς ὁ Ἰνδικὸς ὄνος μονόκερως· μονόκερων δὲ καὶ δίχηλον ὄρυξ. Vnde Plinius.Cornigera ferè bisulca:solida vngula & bicorne, nullum: vnicorne,asinus tantùm Indicus:vnicorne & bisulcum,oryx.

C.Εὔκερως,Bene cornutus:vel Pulchra habens cornua. vt εὔκερως ταῦρος:item εὐκέρως ἄχθα apud Sophocl.in Aiace,εὔκερων ἄχθος ἔχων, Egregia cornua gerentem,Insignia cornua gerentem. Declinatur ETIAM Εὐκέρατος,vt δίκερατος.vnde εὐκεράτους βόας apud Nõn.Et εὐκεράτου ἀγέλας in Epigr. Gregis cornigeri,seu Eximiis & pulchris cornibus conspicui.

C.Μονόκερως,Vnicornis, Vnico & singulari cornu armatus. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Δίκερως. Μονόκερως,est etiam proprium animalis nomen apud Ælianũ & alios scriptores, quem vnicornẽ itémque monocerotem Latini appellant.

C.Νήκερως,ET Νήκερος,ου,ὁ ἡ ἡ,Cornua non habens.idem quod ἄκερος seu ἀκέρατος in prosa. Hesiod. Erg.Καὶ τότε δὴ κεροὶ καὶ νήκεροι ὑλακάτας Αὐχὴν μυλιόωντας αἰὰ δρύα Σπαρνήσσι Φόρῃσι.

C.Ὀρθόκερως,Erecta cornua gerens,Qui rigidis cornibus est. Item, Cui crines erecti stant: aut etiam,Crines erigens, Capillos surrigens.vt ὀρθόκερως φρίκη apud Sophocl.ὁ ὀρθόκερως, vt Pollux exponit. horrore enim etiguntur crines.

C.Πλατύκερως,Qui latis cornibus est. Est nomen proprium animalis quodceruorum generi annumeratur, licet ceruo minus sit: cæterùm cauda est pro corporis statura longiore,pilo magis albicante,cornibúsque in palmas dilatatis:vnde nomen accepit.De quo Plinius libro 11,cap.37, Aliis [ceruis cornua] simplicia tribuit, vt in eodem genere subulonibus ex argumento dictis. aliorũ finxit in palmas,digitósque emisit ex eis: vnde platycerotas vocant.Dioscor.l.2, δορκάδος καὶ πλατυκέρωτος,dorcadis & platycerotis. Synonymo vocabulo DICITVR Εὐρύκερως. Oppianus lib.3 De venat.Ταῦροις δ' ἐλάφοις,ἠδ' ὀρυκέρωσι ἀγαυοῖς,eurycerotas seu platycerotas illustres. Ita verò dicti sunt quòd eorum cornua sese expandunt in palmas, & è palmis rursum emittunt quosdam digitos, vt Plin.quoque indicat in loco quẽ modò protuli.

C.Πολύκερως, Multa habens cornua.Soph. Aiace,ἔκειρε πολύκερων φόνον, multas pecudes cornigeras trucidauit.

C.Ὑπέρκερως,Supra modum cornutus,Cornua gerens supra modum magna.Epithetum cerui apud Poll.

C.Ὑψίκερως,Celsa gerens cornua, Qui altis cornibus est. Od.ν,Οἵ ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτῷ Ἧκεν, Ceruum alta cornua ferentem dicit Virg.

C.Χρυσόκερως,Aurata cornua gerens.vt χρυσόκερως ἔλαφος, qualem extitisse Poll. scribit eum qui ab Hercule captus fuit.Plut. Apophtheg.ταῦρος χρυσόκερως θαρσαλέα σκίμβος καὶ θυμαμάτων καὶ ἀρωμάτων πλῆθος,tauros auratis cornibus. Virgil.dicit — aurata fronte iuuencum. Æschin.contra Ctesiphontem, ὅτε δ' ἐπινίκιον τιθεὶς τὸ ἐμὸν παράσιτον ὡς ἐκ πολλημένου καὶ ἀθυμοῦντος, καὶ χρυσόκερων ἀπεκάλει. Pro quo dicitur AT Χρυσοκέρειος, vt testantur v.l.

Κερατώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Cornutus,vel Corneus,Cornu imitans. Callim.hymno in Apollinem, Σπὰς ὅτι Μυρτώσης κερατώδεος. id est Cornua habentis, vt schol.exp. Montibus autem & promontoriis cornua etiam tribuuntur.i.ἐξοχαί,eminentiæ.

Κερᾶτας,ου,ὁ,Cornutus,velCornu speciem habens:vt κερᾶται κεραστῖναι,de quo Plinius lib.2,cap.25, Ceratias cornus speciem habet: qualis fuit quum Græcia apud Salamina depugnauit.

Κεράϊος,ου,ὁ,Corneus,Ex cornu factus.Plato De legib⁹, ἐν κεραΐνοις πλήκτροις,corneis plectris. Athen.11,ἔπινον κεραΐνοις ποτηρίοις, poculis corneis: quæ κέρατα vocari suprà dictum est,& ex Athenæo ibi apparet. Et comicus quidam apud eundem lib.15, Κεραΐνου τι φωσφόρου λύχνου σέλας.vbi κεραΐνον φωσφόρον λύχνον dicit Lucernã corneam.De quibus ex Plinio vide suprà in Κιρόσφωτες. ‖Apud Laertium autem in Zen.κεραΐνος λόγος sunt qui cornutum syllogismum interpretentur. Quintilian⁹ ceratinas & crocodilinas ambiguitates dicit, vt suprà in Κίρας,quod eiusdẽ signif. esse traditur, indicaui.putant autem inde dictas has argutias, quòd crebra in eis cornuum mentio fieret: qualem syllogismum in Κίρας videre est, cuius Seneca quoque libro 5 epist.meminit. Laert.lib.2,in Diodoro, ἀσθενὴς δόξας διαπείσαι τὸν ἐσκεκαλυμμένον καὶ κεραΐνον λόγον. Sic enim quædam exemplaria antiqua scriptum habent:alia verò κεραπίνῳ ANOM.Κεραπίνης,ου,ὁ. AT Κεραπίνη,ης,ἡ, Buccina,2 Regum 2,καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κεραπίνῃ.Bud. Sed subaudiri potest σάλπιγξ, aut tale quid, vt κεραπίνη adiectiuum sit.

Κεραπίνης,ου,ὁ,Cornutus,Corniculatus. Et in fœminino genere apud Dioscoridem l.4,μήκωνι κεραπίνῃ, papauer corniculatum,seu cornutum.vtroque enim modo interpretes vertunt.De quo Plinius libro 20,cap.19, Syluestrium vnum genus,ceratitin vocãt,nigrum, cubitali altitudine,radice crassa & corticosa,calyculo inflexo vt cornicula.

Κερατίζω,Cornu ferio, Cornu peto. Exponitur etiã Conisco.Conisare autẽ dicebãtur olim beluæ quæ cornibus aduersis concurrũt. Item, Arieto. VNDE Κερατιστὴς,οῦ,ὁ,Qui cornu ferit,(vt Virgil.loquitur)Qui cornu petere solet.

Κερατῶ,Cornu ferio,Cornu peto. Greg.καὶ ἐκ κερατώ-

των βοων και της επεχεσθαι ηπειον τα κέρατα και τας ὀπτας τετραπλασιαζειν. Sed κεχεσθαι illic legitur, fortasse pro κυρτοῦσθαι, inquit B.

Κερατωνιον, τὸ, Corniculum: cuius significationis exemplū habes in Κερατία. ‖Itē Siliqua, i. Leguminū folliculus, à corniculi similitudine, vt putatur. Accipitur etiam strictius, dicitúrque tam de arbore quadam peculiari, quàm de fructu: quanquam Galen. arborem ipsam κερατεών scribit nominari: cuius fructus sunt digitorū hominis longitudine, interim falcata, pollicari latitudine, dulces, sed concoctu difficiles & mali succi. Eas recentiores Græci ξυλοκέρατα vocant. Gorr. Κερατίον dicitur etiam Siliqua Græca. Columella in lib. De arboribus, cap. 25, Siliquam Græcam, quam quidam κερατίον vocant, deinde persicum, ante brumam per autumnum serito. Κερατίον sine Siliqua, vocatur etiā Fœnum Græcum, vt Columella docet l. 2, c. 11, Fœnum Græcum, quod rustici siliquam vocant, duo tempora sationum habet: mensis Septembris, quum pabuli causa seritur: & Ianuarii vltimo, vel primo Februarii, quū in messem seminatur. De quibus siliquis quidam intelligi volunt dictum Lucæ 15, de filio prodigo, ἐπεθύμει χορτασθῆναι τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι. Sed quid hic vetet accipere pro leguminum folliculis, hoc est siliquis, (quas Plinius quoque pecorum pabulo grauissimas esse scribit) non video. Quam verò siliquam Græcam Columella paulo antè & Plinius vocant, arbor est, vt ex eius verbis patet, quæ κερατωνία vocatur: cuius fructus κερατία. At quæ κερατέαι ἀκακίαι dicuntur, significāt (vt ait Galenus) fructum acaciæ, quam spinam esse arborescentem Dioscorides tradit. Gorr. V. lex. interpretantur Fructum acaciæ siliquatum. nam eius fructum ὁ λοβὸς τῆς ἀκακίας, seu ὁ ξυλάκανθος τὸ καρπίμους, in folliculis, quales sunt & in siliqua, gestātur Dioscor. & Plin. ‖Κερατίον, Siliqua, est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei: lupinus enim pondere suo octo grana hordei exæquat. Gorr. In Græcis autem ponderum rationibus, κερατίον ἔχει χαλκοῦς β. In v. lex. annotatur, sex siliquæ semina scripeulum siue scripulum, hoc est τὸ γράμμα, efficere: drachmam, duodecim. Arbor horum κερατίων, seu hæc κερατία ferens, à Galeno DICITVR Κερατωνία, vt supra annotatum est: (licet κερατίον quoq; ipsam dici, vt & fructum, quidā velint.) Sic & Aetius lib. 1, Κερατωνία ξηροτέρα ἐστὶ καὶ συστύπτουσα δυναμέως, ὡς αὐτὸ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ καλούμενα κερατία. Plinius & Columella siliquā appellant. Hanc Hesychius falsò putat esse ficum Ægyptiam. quod ex sequentibus clarius patebit. Quam verò Plinius & Columella siliquam Græcam appellant, ea diuersa esse putatur ab ea de qua iam dictum est ceratonia, ac ea esse quæ DICITVR Κερωνία à Theophrasto, quam inter ἄκανθας recenset, De hist. plant. lib. 4, c. 2, de ficu Ægyptia, & Cypria loquens, ταύτην δὲ τὴν συκομορέαν ἰδίως οἱ Ἴωνες κερωνίαν καλοῦσιν· ὁμοίως γὰρ καὶ αὐτὴ φέρει τὸν πλῆθον καρπόν· ὁ δὲ καρπὸς ἴσανθος, ὃν καλοῦσί τινες Λιβύστιον σῦκον διαφερόντως. Vnde apud Plinium lib. 13, cap. 8, vbi hæc Theophr. interpretatur, pro Ceraunia reponendū Ceronia, ac sic legendum, Similis his siliqua quam Iones ceroniam vocant, trunco & ipsa fertilis, sed pomo siliquæ: ob id quidam Ægyptiacam ficum dixere, errore manifesto. Meminit huius idem Theophr. l. 1, c. 18. At ceroniæ siliquasti fructus, qui hodie fabæ Indicæ nomine circunferuntur, putantur ex esse quas Plin. siliquas Syriacas nominat. AT Κερατία, ας, ἡ, Siliquastrum.

Κερατὼν, ὄνος, ὁ, dicebatur ara in insula Delo ex cornibus concinnis & inter se cōgruentibus, finistris omnibus, constructa, βωμὸς ὃν Δήλιοι τὸν κερατῶνα καλοῦσιν ἀνάθημα Θησέως φασίν. Plut. Thes.

Κερατὸς, οῦ, ὁ, Cornutus. Iliad. γ, Εὗρον δ' ἵλαον κεκρυμένον ἐν κερατῶνι αἶγα. Et ἔρρε κεκρυμένε, Odyss. ρ. Et apud Oppianum, κερατὸν ἔδεν ἔρυθρον. Ab Hesiodo opponitur τῷ λίτρου, vt suprà videbis. est igitur idem quod in prosa κεκερασφόρος, seu κερασφόρος. ‖Item Corneus, aut κεράστης, vt in Epigr. κερατὸς βιός, arcus corneus, vel cornets circulis vinctus, vt Eurip. κεράστια πέλτα dicit.

A Κεράες, ητος, ὁ, Cornut⁹. vt κεράετα ἔλαφος apud Anacreōtem. Sic Sophocles quoque Telephi nutricem (id est ceruam, à qua in sylua expositus quum esset, educatus putatur) κεράστιν dixit. Sed Pollux huius vocabuli vsum improbat, ac rectius ab Homero κεραὸν ἔλαφον dici tradit. ‖A Suida exponitur συμπλεκτές.

Κεραία, ας, ἡ, Cornu. idem quod κέρας. eo ferè modo quo μυλαύλα pro μύλαυλα dicitur, & σπληναία pro σπλήν. Nicād. Ther. de fugandis serpentibus, Καπνειαν ἐλάφοιο πολυστιβῆ κεραίην. Plinius quoque accensis cornibus ceruinis, B odore serpentes fugari scribit. Sic apud Aristotelem De hist. anim. lib. 4, cap. 2, de duplici caraborum genere, ἔχουσι ἀμφότερα κεραίας δύο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μεγάλας καὶ πραχείας, καὶ ἄλλα κεράτια ὑποκάτω λεπτά. quæ paulò post κέρατα appellat, ὑποῖον δὲ πάντων τὰ κέρατα μικρὰ, βραχέα δὲ καὶ λεπτότερα παντὸς ἢ ὁ καρκίνος. Plinius quoque aquatilibus & marinis cornua data scribit. In illo autē Aristotelis loco non incommodè interpretari possumus cornicula, sicut Plinius in hoc eiusdem loco, ἔχει κεραίας ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἐπὶ μῆκος οἷον αἱ ψύχαι, vertit, Aliis cornicula ante oculos prætēdūtur, vt papilioni. Sic Ruell. apud Dioscor. ὅτι τῷ ἑτέρου πέρατος ὡς τὸ κεραίαν ἔχον, vertit, In altera extremitate exertus, veluti corniculum gerens. ‖Sicut verò suprà vtero quoque tribui κέρατα ab Aristot. diximus, ita eidem eodem significatu à medicis, ac præcæteris Diocle, κεραῖαι (i. cornua) tribuūtur. quæ sunt duæ vteri apophyses exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ seu cornibus exortientibus similes. In hæc semen muliebre excernitur, & contractæ allantoidis extremitates desinunt. Herophilus horum cornuum figuram dimidii circuli reuolutioni comparauit. Eudemus πλεκτάνας, id est cirros, vocauit, à cirris polyporum similibus. Praxagoras & Philotimus κόλπους id est sinus, nuncuparunt: vnde & mulieris vterum δίκολπον dixerunt. Gorr. ‖Item Antenna, similiter vt κέρας: hoc est (vt Didymus exponit) lignū in superiore mali parte per transuersum collocatum, vnde velum pendet: quam cōpositā voce Artemidorus Onirocr. 1, vocat ἰσοκεραίαν. Ceruchon apud Valerium Flaccum & Lucianum appellari eādem nonnulli existimant, quòd videlicet duo cornua habeat: vt Virgilius quoque docet, qui velatarum cornua antennarum dicit τὰ ἀκροκεραία. Plutarchus, τὸν οἰακα τοῦ πηδαλίου, τὸν κεραίας ὑφίστα, de nauis gubernatore qui aduentante tempestate deos implorat. Apud eundem in Polit. præc. poeta quidam de nautis, Εὖ μὲν δὴ σὺν πρύμνῃ οἰήϊον, εὖ δὲ κεραίῃ Εἰδότας ὀπτῆρα διαπρυμνήσιον αὔρης, vbi aliquis nō incōmodè ex Virgilio reddere posset, antēnarum cornua. Polybius apud Suidam, καθηλούμενος ταῖς ἱστοῖς καὶ ταῖς κεραίαις. A quarū antennarum figura apud Plutarchum in Marcello, ἀπὸ τῆς τυχούσης κεραίας ἐπὶ τραιωρουμένης, vulg. lex. dictas volūcres trabes è muro suspensas. ‖Κεραῖαι dicuntur etiā Eminentiæ, aut Apices eminentes in aliqua re, vt Cornua ex cornigerorum capitibus. vt apud Oppianum lib. 3 De venat. Οὔτε κέρας κεράεσσιν, ὅσοι δ' οὐατα μακρὰ κάρητος Αἰολικαὶ κροκόφοισιν ἐπαστύλοισι κεραῖαι, imbecilli & exiles apices corniculorum instar in temporibus enascūtur. Quò referri potest quod in Euang. Matth. cap. 5, legimus, ἵνα ἓν ἢ μία κεραία ἢ μία παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται, vnus apex. Quod Lucas paulum mutatis verbis dicit cap. 16, Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παρελθεῖν ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν. Sic apud Plutarchum in Numa κεραῖαι χαλκαῖς, Lapus (vt tradunt vulgata lexica) vertit Apices lineæ. VNDE Κεραυοῦχος, ου, ὁ, Antennæ cornua tenens. vt κεραυοῦχος κάλως apud Hesychium, quem κεραυλὸν quoq; nominari tradit: quo videlicet antennarū cornibus annexo, ipsæ antēnæ trahuntur aut laxantur. ET Δικέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bicornis. idem quod δίκερως, seu δύο κέρατα ἔχων, vt Suidas in quodam ex Epigr. loco exponit.

Κεραὸς, ά, όν, Cornuta. Capras & oues formellas quæ cornua vt plurimum habent, κεράδας vocari Eustathius annotat.

Κερατώδης, ους, ὁ, Superbus, Elatus, Ferox. ἀλαζών, vt Hesych. exponit, dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων, à tauris ceruicem vel potius cornua erigenti-

bus. VNDE Κερουσία, Cornua erigo. Metaphoricè accipitur vt Cornua addis pauperi apud Horatium. Aristophanes Equit. Τούτους ἐγὼ τῆς χρείας ταῖς ἀφορμαῖς, Ἀνορθιλίζεις καὶ κερουσίας, cornua erigebas, seu (vt schol. exp.) κεφαλὴν αἴροντας, more cornigerorum animaliũ. Ç. Ὑπερκερία, αἱ, Alterum cornu circunuenio: licut ὑπερφαλαγγῶσι phalanx dicitur quum vtrinque hostibus circumfusa aciem eorum coerceat, vt Bud. docet pag. 631, exempla huius signific. ex Æliano afferens, & præterea hunc Liuii locum ad ea declaranda, Mox cornua extendendo clausere & à tergo hostes: ita vt ὑπερκερῶν ex Liuio interpretari possimus Cornua extendendo claudere hostes. Sic accipi testatur idẽ Bud. in L. Macc. cap. 7, καὶ ὠκύλλουν ὀπίσω τοὺς ἐμπλήσαντας τῆς Ἰουδαίας κυκλόθεν, καὶ ὑπερκέρων αὐτούς. vbi malè exponitur, Et ventilabant eos cornibus. VNDE Ὑπερκέρασις, ως, ἡ, Alterius cornu circunuentio, vt ibidem B. interpr. In tract. de voc. mil. ὑπερκέρασις esse dicitur quum ex altera tantùm parte superiores sumus in prælio, ὅταν ὀλίγῳ τῷ ἑτέρου μέρους κέρατι ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. sed ibi SCRIBITVR Ὑπερέρασις. c

Κέρκη, Pilus, Arcus, Pudendum, θρὶξ, τόξον, καὶ αἰδοῖον, vt Hesych. exponit. quas signif. κίρκος quoq; suprà habet.

Κερκίζω, Dilipo aliquid, vt boues infestis cornibus. nam propriè dici volunt ὅταν φθερσῇς τῷ ὀξεῖ τῷ κέρατι κερατόρων. Alicubi etiam non incommodè reddi potest, Incurso velut infestis cornibus. Iliados π, de leone, — σταθμοὺς κερκίζων. Sic & Iliad. ι, itidem de leonibus, ἁρπάζοντ' ἀγέλας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς αὐλείους κερκίζοντ'. Et in Bœotia, ἐλάμνα ὑπὸ χρεὼ πολύκτιτος Αἰακίδαο Ἐν πεδίῳ, ἔνθα τε Τρῶες κερκίζεσι καὶ ἄλλοι. Cui loco respondet hic Iliad. φ, vbi Achilles Troianos persequens in Xanthum compulsos, alloquitur, Τμῶες μὲν φόβῳ ἔντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κερκίζων. In quibus locis Trucidare aut Contrucidare aliquis reddere posset. Dicitur etiam κερκίζειν πόλιν, Vastare vrbem, Excindere aut Delere, αἱρεῖν καὶ ἀφανίζειν. Iliad. π, Hector ad Patroclum, Πάτροκλ' ἦτοι ἐφησθα πόλιν κερκίζοντι ἐμοὶ μὲν Ὀδυσσεὺς δ, Ἄλλον δ' ἄλλη ἄνδρα πόλιν κερκίζοντα ἰδέσθαι, de iis qui ex equo durio exierant. Iliad. ω, Πεῖν αἵματι ζωμῷ τε πόλιν κερκίζοντι τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίλῳ δόμον ἄνδρας ἱέντα. At Iliad. χ dicit, ἐκκαιδεκέτεις τε δύω τρεις, Καὶ θαλάμους κερκίζοντας, καὶ πήματα πάσχειν Βαλλόμενα πατὴ γαίῃ, thalamos disiectos aut direptos. VNDE Κερκὶς, ίδος, ἡ, Perditrix, Vastatrix. Peculiariter verò quidam κερκῖδας esse volebant vermes cornu infestantes, qui sic legebant apud Homerum Od. φ. πόξον ἐοῦσαν Παῖπ' αἰαγρωφοῦ πειρήσιος ἴδε καὶ ὔδε Μὴ κερκῖδες ἔδωσιν. ‖ Itẽ salacissima quædã auicula, à qua Medeã κερκίδα vocat Lycophron, vt vulg. lex. ex eius schol. tradunt. In loco autem Homerico quem paulo antè citaui, nonnulli composita voce pro κίρκος legebant κερκῖτης, à Κερκῖς, vt κερκῖτης essent vermes cornua rodentes. Eustath. AT Κερκῖτης, ου, ὁ, apud Hesychiũ est Cornutus. Item ἀγέλη. Item cometa quidam, quem Plinius ceratian vocat. Item Serpentis species, qui frequentius DICITVR Κερκίτης, Itidem à cornibus. De quo Plinius lib. 8, cap. 23, Ceraftis corpore eminere cornicula sæpe quadrigemina: quorum motu, reliquo corpore occultato, solicitẽt ad se aues. Quæ eius cornua corporea esse, vt cochlearum cornua, docet libro 11, cap. 37. Aetius verò scribit eum in capite habere duas eminentias ad cornuũ similitudinẽ. Descriptionem huius serpentis apud eundem reperies: quæ verò symptomata comitentur illos qui ab eo icti sunt, & quæ adhibenda remedia, post Dioscoridem idẽ Aetius, Paul. Ægineta, item Celsus & Plin. docent. ‖ Κερκίτης dicitur etiam vermiculus ficus infestans. De quo Theophr. Hist. plant. libro 5, cap. 5, περὶ δὲ σκωλήκων περὶ τε τῆς ξύλους, αἱ μὲν ἴσον ὅτι τῆς ἐκείας σήψως, αἱ δ' ὅτι ἐκ τοῦ ἀκροτάτου ἐπίφυτον· ἐστίκτου γὰρ ἐκ τῆς δένδρους ὁ κερκίτης καλούμενος, ὅταν πυρέσσῃ καὶ καλάμη ἐξανθρακοῖς. Vnde Plinius lib. 16, cap. 41, Quartum est & è vermiculorũ genere: quorum quidem alii putrescente succo, ipsa materie: alii pariuntur, sicut in arboribus ex eo qui ceraftes vocatur. quum tantum eroserit vt circumagat se, generat alium. Et lib. 17, cap. 24, de arboribus quæ vermiculantur, Eorum qui in ficis existunt, alii nascuntur ex illis, alios parit qui vocatur ceraftes: omnes tamen in ceraften figurantur, sonúmque edunt parui stridoris. Quæ ita Theophr. lib. 4, Histor. plant. cap. 16, περὶ δὲ σκωλήκων περὶ ἐν τοῖς συκαῖς, οἱ μὲν ἐκ σαπροῦ, οἱ δ' ἐν τοῖς καλουμένοις κεγκίτου· καὶ οἱ μὲν ἐκ τῆς κεγκίτου λεπτοτέρας, φθίνουσι δὲ ἅμα πρωϊμόν. quod iisdem penè verbis repetit De causis plantarum lib. 5, cap. 14, vbi pro πρωϊμὸν legitur πρωϊμόν. ‖ Item in propria signif. apud schol. Apoll. ἔλαφοι κεραὸς, magna habentes cornua, οἱ κέρατα μεγάλα ἔχοντες. d

C. Ἐκκερκίζω, Diripio, Popular. Ex Epigr.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, SIVE Κεράννυω, ET Κερῶ, ῶ, Fut. ἀσω, Misceo. quam interpretationem confirmãt hæc apud Plutarchum Sympos. 8, Probl. 6, vbi Græca & Latina quædam vocabula conferuntur, τίς οὐκ ἂν ἔποιτ' ὅτι κῶμον Ἕλληνες, καὶ μισκέλλιον λέγουσι, (i. Comissatum, pro quo Comesatum) καὶ τὸ κερᾶσαι, μισκῆραι (seu Miscere) καλοῦσιν Ὅμηρον. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus. vt Odyss. ι, — κέρασσεν δ' ἡδὺν οἶνον ἐρυθρὸν, vt Cic. dicit Alteri miscere mulsum. Et Ouidius, — pocula miscet. Et Iuuenal. — nescit tot millibus emptus Pauperibus miscere puer. Plato in Philebo, πῶς δὲ δοῦς ὁ Πρωταρχίδης χρήσθαι, κεράσαντι λέγω. Hyperides, τὸν κρατῆρα τὸν Γαυώνιον κεκρᾶσθαι τοῖς Ἕλλησι κεκρικέναι. Et in Epigramm. Καὶ τρία μοι κεράσας οἰμβροσιώτερα, quum miscueris mihi tres cyathos multo crudiores. Sed sunt qui in huiusmodi locis exponant etiam Infundo, ἐγχέω: ac sic accipiunt Didymus & Eustath. κέρασον πίστερ, id est Infudit, nullum ibi κρᾶμα fieri volẽtes. Eodem modo Eustath. Od. ω, Ταμισεμβίους κρέα πολλὰ, κυρώσας τ' αἴθοπα οἶνον, exponit, ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας, in pocula infundentes: vt κερᾶν sit τὸ δίδοναι πιεῖν, bibendum præbere. quo exponuntur etiã modo loci ex Cicerone, Ouid. & Iuuenal. paulo antè citati. Similiter Erasmus quoque in illud Apocal. 18, ὁσα τῷ ποτηρίῳ ᾧ ἐκέρασεν, κερᾶσατε αὐτῇ διπλοῦν, annotat, κεράννυσθαι dici quod infunditur in calicem bibituro, etiãsi non dilnatur aqua aut alio potũ genere. Alibi tamẽ Eust. & itẽ Athen. tradit, κεράσαι esse τὸ μίσγειν sine κιρνᾶν εἶναι ὕδατι, Vinum aqua miscere, vt Plin. loquitur: seu Vinum aqua diluere & temperare. Vtut sit, Latino vocabulo Miscere commodius reddere possumus Græcum κεράσαι in eiusmodi locis. In eadem significatione ponitur etiam passiua vox, sedactiuè. Hom. Odyss. γ, — πάρος μὲν γλαυκῶπις, κεράσσατο δ' οἶνον: verba Mineruæ hortantis vt diis libent. Sic in eodem lib. Τοῦ [οἴνου] ἡ χάρις κρητῆρα κεράσσατο. Apud Apoll. verò Argon. 1, κεκραμένοι λοιβαὶ exponitur Fusidentes. Κεράννυμι, Misceo, ea signific. qua aquam vino miscere dicimur, id est immiscere. Herodian. lib. 1, ἐμβαλόντα εἰς πίλικα τῷ φαρμάκου, οἶνῳ τι κεράσαντα ἡδίστῳ, ἥδιστα, commixtum vino odoratissimo venenum obtulit. Et in pass. apud eundem lib. 7, κίμωλιον αἷμα τι κεκραδασμένον. Plutarch. Numa, κεκερασμένου ἀκρατοτέρου οἴνου. Medius quoque aor. in hac significatione apud prosæ etiã scriptores inuenitur, vt apud Luc. in Hermotimo, ὡς εἰσὶ οἱ κάπηλοι, κεκερασμένοι γε οἱ πολλοὶ καὶ δολοῦσιν καὶ καπηλεύουσιν. Interdum commodius redditur Tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἶνῳ καὶ μέλιτι τὴν σκιλλῆν, vino & melle temperans fontem. Plato Timæo, ὧν ᾧ τὸν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεράσας ἔσπευσε, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat, Cicer. interprete. Philo De mundo, τὸν δὲ φύσιν ἀπέτεμεν τῆς φυτῆς κεφαλόδρος ἀπὸ τοῦ ὁμοίου πολλοῖς δυνάμεσιν, è plurimis eam attemperans facultatibus. Galen. De parua pila, πίδην τε καὶ πάρφυ τὸν ὁμοῖον τούτῳ κεκραμένην. Quod verò ad etymon huius verbi attinet, Athen. & post eum Eustath. à κίρνας deriuant, quòd antiqui è corneis poculis aut ad cornu similitudinem factis, potare solerent, aut his poculis συμμίσγειν ᾧ εἶχον τὸν οἶνον, vt Athen. loquitur: vel in hæc κίρνασθαι ἐξ ἀρχῆς πίνειν, vt Didymus: adeo vt hoc κεράσαι sit τῆς πολλῆς οἰνοχοίας δηλωτικὸν κέρνης ὄνομα.

Formatur porro ab hoc verbo & aliud futurum, Κερέω, quod nonnulli esse volũt A Κρῶ SIVE Κερῶ, per syncopẽ ex κιρνάω facto. A qua origine sunt, Κρᾶμα,

κρᾶσις, κρατήρ, & quæ huiusmodi sunt. Aristoph. Pluto, Οἶμοι δὴ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, in quo pari mensura vinum & aqua mixta sunt. Et apud Athen. lib. 4, ὁ δὲ πᾶς ἰφεσήκει κεκραμένον ἔχων τὸ ποτὸν, καὶ ὧ αἰτιῶνται συμφέρει, mixtum seu dilutum. sicut κεκραμένος οἶνος apud Dioscoridem, Vinum dilutum, & apud Galen. ad Glauconem, οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος, Vinum frigida dilutum, vel Frigida mixtum: quemadmodum Plinius dicit, Vinum aqua miscere Staphylus docuit. Sicut verò Latinè dicimus Mixtus ex, ita & apud Thucyd. lib. 6, p. 199, φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τῶν Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη. Nonnunquam commodius redditur per Tempero, sicut in Κέρασμα dictum est. Plut. De aud. μὴ βαλαμβάνῳ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἀλλὰ μὴ τὸ ἀκήρατον ὥσπερ ἡ Ἀττικὴς κωμῳδία ἢ κεκραμένον, temperatum. Transfertur etiam ad animum. Vnde Plato in Epist. dicit, οὔτε οὕτως ἄκρατος ἡ φύσις κραθήσεται, neque tam admirabilis & excellens in eo indolis temperies erit: seu (vt alii exp.) neque tam excellenti ingenio præditus erit. Ita apud Plutarchum in Numa, φύσει θεοῖς πᾶσιν ἀρίστῳ δὲ κεκραμένος, ingenio ita temperato vt ad quoduis virtutis studium aptus esset.

Κέρασμα, ατος, τό, Mixtura. Apud Hippocratem significat aquæ mixturam qua aquæ frigiditatem calidiore addita frangimus, vt annotat Galen. Coment. 3 τῆς περὶ διαίτης ὀξ. Gorr.

C. Εὐκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene mixtus, Bene dilutus & temperatus. vt εὐκέρατος οἶνος apud Poll.

C. Αὐτοκέρατος, Ipse per se mixtus, Qui eius temperiei est vt admixtione nulla opus habeat. vt αὐτοκέρατος οἶνος apud Poll. Quod ΕΤΙΑΜ Αὐτόκρατος ΕΤ Αὐτόκρατος, ac rectius fortasse.

Κρᾶμα, ατος, τό, itidem Mixtura, vel potius Idipsum quod mixtum est. Peculiariter verò κρᾶμα dicitur Vinū aqua mixtum, seu Vinum dilutum & aqua temperatum. Id videtur esse quod Celsus lib. 1 dilutam potionem appellauit. Plutarch. De sanitate tuēda, τὸ κρᾶμα, καὶ πυθέσθαι μανθάνειν πλείονες, οἶνον καλοῦσιν. Dioscorides, ἰᾶται καὶ βῆχα χρονίαν μετὰ κράματος, Ex vino aqua mixto, seu diluto, potum, vt etiam Budæo interpretandū videtur. At verò apud Philonem De vita Mos. lib. 3 καὶ μίξας τὸ ἔλαιον τῷ αἵματι τῷ κράματος, Turn. interpr. Illius temperationis cruori commixto oleo. Dicitur etiam de concretione & temperatura corporum naturalium, seu ipso corpore concreto, aut massa corporis concreta. Plut. ad Color. οἱ παῖδες μὲν τὸ αἰδοῖον τὸν κρᾶμα παιδικῶν ποιοτήτων ὑποφαίνουσι σύμμικτον. In eodem lib. ὡς κρᾶμα τὸ μεμιγμένον ἐκ πυρὸς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Gregor. ὅσον τὸ ὑφουραίον ἡμῶν ὑφαίρει τοῦ σωματώδους καὶ πηλινοῦ καὶ βαρύτητος κράματος, præstant corporibus humanis concretis & deorsum vergentibus. Idem in Natal. Chr. πλὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ καὶ κράματος, ex eodem luto & eadem massa. Item, οὔπω γὰρ ὧν κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων, οὔτε μίξις πρὸς ἀλλήλων, Permixtio, Temperatura. Idē περὶ φιλοπλουτ. Τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν. id est συζυγία πρὸς σώματος καὶ ψυχῆς, temperamentum. Bud.

Κρᾶσις, ως, ἡ, Mixtio, Mixtura. peculiariter de ea mixtura dicitur qua aqua vino miscetur. Apud Athen. libro 10, ἔδοξε πᾶσι λέγειν περὶ τῆς κράσεως τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, de ratione aquæ vino miscendæ, qua videlicet vel ἴσον ἴσῳ μιγνύμενα, vel ex alterutro minus. vt τρία καὶ δύο apud Aristoph. πέντε καὶ δύο apud Eupol. Sic etiam οἴνου κρᾶσις apud Plut. Generaliter verò de quauis mixtura & temperatura siue tēperamēto dicitur. vt Luc. in Zeux. χρωμάτων ἀκριβῆ τινὰ κρᾶσιν, mixturam & temperaturam. Plut. De orac. Pyth. κρᾶσίς τις ἰῶν καὶ φαρμαξις τῆς πάλαι πηγῆς περὶ τὸν χαλκόν. In quibus locis actiuam significat. habet. Alicubi verò & passiuā, vt apud eundē De defectu orac. τῆς κράσεως ἐν αὐτοῖς ἑτέρας γιγνομένης, mutato in ipsis temperamento. In eodem libro, καταμιγνύμενον δὲ εἰς τὸ σῶμα κρᾶσιν ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς ἀΐδιον καὶ ἄπορον, infusus corpori, insolitam quandam & inusitatam temperationem affert. Dicitur etiam de temperie seu temperamento corporis humani & elementorum. vt apud Alex. Aphrodis. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγίεια, ex æquabili corporis tēperamento seu constitutione sanitas existit. Theophr. κρᾶσις ἐκ τοῦ ἀέρος. Hermog. ἡ κρᾶσις ἡ τοῦ ἀέρος. Quo significatu καταπάσεις etiam dicitur. Aristoteles De mūdo, τὰ δὴ ἔχοντα κράσεως νάματα, aquæ bene tēperatæ. Alicubi commodius redditur Cinnus, Commixtio. Aristot. De mundo, ἐκ φωνήεντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιοῦσα μόνη, vocalium & mutarum cinnum efficiens. vt Cicero De oratore. Quidam interiectus, intermedius & quasi temperatus, nec acumine posteriorum, nec fulmine vtens superiorum, vt cinnus amborum, in neutro excellēs, vtriusque particeps. Quæ eius verba perspicue declarant quid κρᾶσις sit, videlicet qualitas commixta ex duobus aut pluribus, licet à se inuicē discrepantibus, ita coalescētibus vt vnū quippiā tantūmodo videatur. Sic Alex. Aphr. τὰ δὲ ὁμολογοῦντα ἑαυτοῖς, ὁμιλεῖ τὰ μὲν κατὰ κρᾶσιν, ὡς αἱ ποιότητες τῶν στοιχείων, παντελῶς ἐγγίνονται ταῖς τροφαῖς ποιότητι, ἀφανιζομένας, καὶ ἑτέρας γεννώσας, δυναμένας δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι καὶ σωθῆναι, alia per commixtionem coeunt & vnum quasi cinnum efficiunt, vt elementorum qualitates. Nō multū absimili signif. apud grammaticos κρᾶσις duarum vocalium, aut vocalis & diphthōgi, aut etiam duarum diphthongorum, fieri dicitur, quum in vnam syllabam coeūt, & vnum quasi cinnum efficiūt ac sonum ex ambabus mixtū, mutatis illis literis duabus in vnam tertiam: vt quum ex ἀλαθία fit ἀλαθᾶ, ex ἀληθίων fit ἀληθῶν, ex καὶ ἔπα fit κᾆπα: à qua συναιρέσεως eo differre putatur quòd ambæ in ea literæ seruantur, vt ἀληθίᾳ ἀληθᾷ.

C. Ἀκρασία, ας, ἡ, Intemperies. (Cui opponitur ἐγκρασία, Temperies, Bona temperatura) vt ἀκρασία ἀέρος, apud Theophrastum, cui cōtraria est ἀέρος ἐγκρασία.

Pro ἀκρασία fæpissimè vsurpatur. Aristoteles Rhet. 1, οἱ γὰρ ἀκρατεῖς διοῦσιν. ἔστι δ' ἀκρασία περὶ παῖδα ὅταν ὀργῶσι. Id est, Incontinentia, Intemperantia. Xenoph. Pæd. 9, ἀσέλγειαν καὶ ἄνοιαν λέγων, ἀδικίαν τε καὶ ἀκρασίαν. Demosthenes Olynth. 2, τὸν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κραιπαλισμοὺς οὐδενὸς ἄξιος φέρειν. Dixi autem ἀκρασία sumi pro ἀκρασία: atque hoc manifestum est cum ex aliis Aristotelis locis, tum ex eo qui modò citatus est. vbi quum dixisset ἀκρατεῖς, subiunxit ἀκρασίαι. Si quis tamen derivationem consideret, inueniet ἀκρασία ad verbum sonare Incontinentia, ἀκρασία verò Intemperantia. vt videlicet ab ea ipsa metaphora à qua Græci ἀκρασίας, ab eadem Latini intemperantiæ nomen deduxerint. Apud Suidā ponitur hæc ἀκρασίας & ἀκολασίας differentia, quòd hæc μὲν περαίνειν fœda sectatur, illa δὲ περαίνειν. Notandū est autem à Plutarcho dici etiam ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία. q.d. Loquendi intemperantia. Latinius tamen dixeris, Linguæ petulantia, vel Linguæ incontinentia. in qua significatione ἀκρασία dici videtur quasi ἀκρατία, atque ad κρατέω, non hic duntaxat, sed & aliis in locis fortasse referri debet.

Ἀκρατής, ου, ὁ καὶ ἡ, Intemperans, in hoc loco quem Suidas citat, suppresso autoris nomine, οὕτω τις πᾶσαν ἀκρασίαν ὀκνηρίᾳ καὶ μαλακίᾳ τρέπει.

C. Δυσκρασία, ας, ἡ, Intēperies, Mala & incōmoda tēperies.

C. Εὐκρασία, ας, ἡ, Bona temperies. Plutarchus De fort. Alex. καρπῶν μὲν γὰρ ὀλιγοτροπία ἀκρασία πρὸς καὶ λιπότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. Sic apud Chrysostomum ἀέρων εὐκρασία, Bona aeris tēperies, Aeris constitutio bene temperata. ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος κατάστασις. Dicitur etiam εὐκρασία in corpore humano pro σύμμετρος κρᾶσις, Bona & æquabilis corporis temperies, seu habitudo.

C. Ἄκρατος, ου, καὶ ἡ, Propria & prima significatione Merū. siue meracum significat. vt ἄκρατος οἶνος, meracum vinum. Sed vt plurimum vsurpatur ἄκρατος absque οἶνος, vt siquis dicat Latinè meracum, subaudiens vinum. vt dici solet merum, subaudiendo hoc substantiuum. quanquam sunt qui Merum generaliter etiam pro vino diluto vsurpatum autument: at verò ἄκρατον tantùm de meraco Græcos dicere constat. Theocritus, βεβροχθῆσθαι ἄκρατον. vbi etiam obseruandum a produci in penultima. Apud Athenæum τὸν ἄκρατα ἄκρατον ἴσως καὶ προσπαίξαντας τῇ ἰατρῷ, siquis meracum vinum bibisset. Lucianus in Piscatore, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντας. Apud

Athenæum ἄκρατος & κεκραμένος opponuntur, lib.10. Reperitur autē & τὸ ἄκρατον apud Plutarchum in Lycurgo, vbi ſcribit, λέγεται γὸ ἐκεῖνον τὸ ὀπτανικὸν καὶ νεανικὸν καὶ τὸ ἄκρατον ἀποσφαλίζεσθαι· τὸ δ' ὑγιεινὸν &c. ſed vetus exemplar ibi non τὸ ſed τὸν habet. Quanquam apud Athenæum libro 10 hoc in loco, — ὡς γὰ μοι κεκίνηται Οὔθ' ὑδαρὲς οὔτ' ἄκρατον, non patitur metri lex vt aliter legamus quàm ὑδαρές. ſic autem legēdo, ἄκρατον quoque neutrum eſſe dicamus neceſſe eſt. quare aliud quid ſubaudire cogimur, aut πῶμα videlicet, aut tale quid. nondum enim ſatis mihi liquet quod potiſſimū nomen ſubaudire conueniat. Pro ἄκρατος verò Ionicè DICITVR Ἄκρητος apud poetas, & apud Ionica dialecto vtentem Herodotum: vt lib.1, κρητῆρας οἴνου ἀκράτου. Apud Homerum Il.β, — οἴνου ἄκρητον ποτόν. Dicitur verò & ἄκρατον ὕδωρ, vt docet Athenæus lib.2. ſic apud Antipatrum in Anth. epigr. ὕδατος ἀκρήτου. Apud Homerum verò & ἄκρητον γάλα, de quo lege ſcholiaſtē. Fatendum eſt tamen in his eſſe catachreſin. Ab hoc verò ἄκρατος ſiue ἄκρητος, quod pro vino mero ſeu meraco capitur, COMPON. Ἀκρατοποσίαι, ωνος, Qui mero ſe ingurgitat, Qui largiùs merum potat. Athen.lib.11, ἀκρατοποσίας καλοῦσι τοὺς πλέον ἄκρατον πίνοντας, videlicet ἐν τῷ καύσωνος, quod poculi genus eſt apud Laconas. Apud eundem lib.6, τοὺς ἄλλους ἀκρατοποσίας καλῶν, ὡς τὸν μεγάλιον ἔπαινεν, in apophthegmate de Demoſthene qui ab Harpalo calicem acceperat. ET Ἀκρατοπότης, ου, ὁ, Qui merum potat, Qui vinum purum & non dilutum auidius haurit. ὁ ἄκρατον πίνων, ſeu ἀκράτους πίνων. VNDE Ἀκρατοποτέω, ῶ, Merum bibo, Meracius poto. Herodot. apud Athen. lib.11, de Cleomene Spartæ rege, Σκύθης ὁμιλήσαντα μαθὼν ἀκρατοποτῶν. AT Ἀκρατοποσία, ας, ἡ, Meracior potus, Meracioris vini potatio. Athen.lib.10, Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκρατοποσίαις παντάπασι χαίρουσι. Apud eundem Anacreon ἀκρατοποσίαν vocat Σκυθικὴν πόσιν. Plut. Alex. ἀχθῆναι φερούσης καὶ σίφωνα ἀκρατοποσίας. cuius rei meminit & Athen.lib.10. ITEM, Ἀκρατοφόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui meracum fert. vel, Ad meracum ferēdum aptus. Ita τὸν κέντολλον ſiue κεντολλίκον, (Διονυσιακὸν ὄπτημα) ſiue δίνον, ἐν ᾧ λιῶ ὁ ἄκρατος, ἀκρατοφόρον à nonnullis vocatum fuiſſe docet Pollux. At Cæl.lib.15, cap.6, ἀκρατοφόρου Διονύσου ſacellum fuiſſe apud Phigalenſes in Arcadia, ex Pauſania tradit. Refertur huc ET Ἀκροτίζομαι, lento. quod propriè eſſe volunt Offulas meraco imbutas aſſumo, ἐν ἀκρατοφορίῳ καὶ ὠμὰ ψωμίζομαι. quod matutino tempore aliquot ante prandium horis fieri ſolet. Cantharus apud Athenæum lib.1, ὄπτων ἀκροτόμματα. ἐν τῷ μὲν γὰρ ἀριστοῦμεν. Ibidem Ariſtomenes, Ἀκροτόμματα μικρὰ. τὰ δ' ἔχω πάλιν Ἄρτου δίς ἢ τρεῖς ὑποδεκάς. Et impropriè apud Ariſtoph. Τρέχει δ' ἀκροτόμως. Quum verò caſum adiunctū habet, ſignificat In ientaculum ſumo, vel lento, eo modo quo Afranius dicit, Hæc ieiunia lento. Ariſtoph. apud Pollucem, κακόμαλα ἀκροτίσει. Et metaphoricè apud Philonē De vita Moſi. l. μόνος ἀμιγεῖ ἀκροτίσει σοφίας, ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam. vel vt Turneb. interpr. Solus ſinceræ ſapientiæ hauſtu mades. Ἀκροτίζω, inquit Suidas, ἄκρατον πίνω, ἀκράτου αὐτοῦ, Merum bibo, Meraciori hauſtu præcordia proluo: vt Horat. dicit Præcordia melius proluere leni mulſo. Hoc autem exemplum huius ſignificationis affert, ἀπὸ Θεοδώρου ἀκροτισθὴν ἐν ψυχρῷ εἶχον. VNDE Ἀκρότισμα, ατος, τὸ, Ientaculum, quo videlicet offulas vino meraco imbutas ſumimus, vt Athen. docet, τὸ αὐτοῦτον ἄμβρυμα, quod & ἄβρυστισμὸς dicitur. Athen.lib.1, Φιλήμων δέ φησιν ἐν Ἡφαίστῳ· ἐχθὲς τοι πλακοῦντι καὶ ἀκροτίσματι, ἀρίστῳ, ἰσπερίσματι, δείπνῳ. Hoc ab Homero ἄριστον quoque vocari ibidem docet Athen. & Theon apud Plut. Sympoſ. 8, Probl. 6, ex Homero citans, Ἀριστώντας δ' ἄρτον ἅμ' οἴνῳ φαεινομένῳ. Vbi quidam dicit ἀκρότισμα appellari hoc βρῶμα, διὰ τὸ ἀκρατοφορεῖσθαι, ſicut & τὸ ἀκρόπρωτον λέγεσθαι, ὅταν δὲς γευσάμενοι πίνωμεν. At rectius Theon ibidem docet veteres ὑγιεινοὺς εἶναι καὶ σώφρονας ὄντας, ἐπειδὴ ἐθέλουν δεῖπνον ἢ ἄριστον καὶ μεθ' ἕνα. ſicut Theocriti quoque ſchol. annotat, ἀκροτίσαι eſſe quum σφοδρὰς ἔτι οὔσης ὀλίγον ἔνεκα, ἐθέλειν δεῖπνον, καὶ ἄκρατον οἶνον πίνειν, vt calidius operi manum admoueamus. Vtitur hoc vocabulo etiam Ariſtoteles Hiſt. animalium libro 6, capite 8, περὶ δὲ φαλάνης ἡ μὲ θήλεια δεκάμηνον τίκτει τὸν τόκον ἔαρος ἀρχομένου ἐπὶ πλεῖον ἐκτείνει, καὶ ἕως ἀκροτίσματος οὐθεὶς ἁλίσκεται· ἡ δὲ ἄρρην τὸ λοιπὸν τῆς χειμῶνος. Id eſt, Plinio interpr. lib.10, cap.58, Palumbes incubat fœmina poſt meridiana in matutinum: cætero mas. ET Ἀκροτόμιος, ου, ὁ, idem quod ἀκρότομα, lentaculum, ſeu lentaculi ſumptio. Athen.lib.1, τὸ μεσοῦντος ἄμβρυμα, ὃ νῦν μοῦς ἀκροτόμιον καλοῦμεν, ὅθεν τὸ ἐν ἀκροτομίῳ βρίχειν καὶ ἐσθίειν φασίν. Ibidem ἀκροτόμισμα appellat. AT Ἀκρότιλος, ου, ὁ ἡ ὑ, Qui non ientauit ſeu guſtauit, ἄγευστος, vt quidā apud Theocr. Idyll.1 exp. v.50, τὸ παιδίον οὐ σοφὸν αἰτέουν Φατὶ σοφὸν ἢ ἀκρότιλον ὅτι ξυροῖσι καθίζει. Alii verò per ἀκροτομίαν ibi intelligūt τὸν ἀπὸ τῆς ζωμάτων κόρου τι καὶ μέθης. Nonnulli, quum α in ſecunda ſyllaba corripiatur, (quod in ἄκρατος lōgum eſt) à κρατέω deriuāt, ac ἀκρότιτον eſſe volunt ἀνάλυτος ἐγκρατής. COMP. Συνακροτίζομαι, Vnà ientо, Vnà ientaculum ſumo, Vnà offulas meraco imbutas in ientaculo comedo. Antiphanes apud Athenæū lib.1, λῆρον ἐν ὕδρᾳ ὁ μάγειρος ποιεῖ, συνακροτίσασθαί πως ἔχεις μετ' ἐμοῦ, Mecum ientare potes Mecum offulas meraco intinctas ſumere.

Ἄκρατος dixi propria & prima ſignificatione meracum ſignificare: vtpote quod propriè de vino vſurpetur: & hoc mecum fatebitur quiſquis conſiderabit ἄκρατος eſſe factum à κεράω (ita formādo, Κεράω. Fut. κερῶ. Præt. act. κέκρηκα, paſſ. κέκραμαι, σαι, ται: per ſyncopen autem, κρῶ, κέκρακα, κέκραμαι, σαι, ται. vnde κρατὴς, & præfixo α priuatiuo ἄκρατος) quod de vino propriè dici, ex etymologia ſatis liquet. nam fit κεράννυμι à κέρας, quod erat poculi genus. Per tranſlationem autem duobus potiſſimùm modis vſurpatur, de quib⁹ tamē nihil præter meā obſeruationē habeo. Priori modo, quū ἄκρατον dicitur generaliter quicquid eſt ſimpermixtū, Nullius rei admixtionem habens, Purū, Sincerum. vt videlicet eſt vinum merum, & tale quale fuit matre natum, vt comicus Latinus loquitur. Xenoph. Præd. 8, ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκείνου, τότε καὶ φρονιμώτατον εἶναι αὐτὸν δεῖ. Id eſt (Cicerone interprete) Nā quum omni admixtione corporis liberatus [animus] purus & integer eſſe cœpiſſet, tum eſſe ſapientem. Plutarchus in Alcibiade eum dicit non fuiſſe ἄκρατον, vtpote temperata eius audacia prouidentia, (id eſt prouida ſagacitate) Niciæ. de eo videlicet tanquam de vino loquens. Apud Platonem Polit. 2 ἄκρατον ψεῦδος exponitur merum mendacium. ‖ Ἄκρατος poſteriori modo vſurpatur, metaphora (meo quidem iudicio) ſumpta à vino, quum temperatum eſt aqua, debilitatis & infractis viribus, & quaſi vigore: quem, dum merum eſt, integrum habet: at poſtquam eſt dilutum, aliqua ex parte amittit. Significat igitur ἄκρατος, habita huius metaphoræ ratione, Validus, Vehemens. vnde & ſæpe copulatur cum ἰσχυρός. Plut. in Numa, βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς. Idem ibidem, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος αἰτία. Thucyd. lib.2, καὶ ἐλαχίστοις τι αὐτῷ ἰσχυρᾶς ἐγγενομένης, καὶ διαφόρως ἅμα ἀκράτου ὀλιγαρχίας. Sic ἄκρητον πῦμα, (Ionicè poſito ἄκρητον pro ἄκρατον) vehemens æſtus. Apud Ariſtotelem Polit. 2, cap.10, ὀλιγαρχίαν ἄκρατον exponunt quidam effrænem oligarchiam. Ad verbum autem non malè reddiderimus fortaſſe Temperatam, accipiendo videlicet intemperatam pro immoderata: vt temperatam vim pro moderata vſurpat Horatius. Nec dubito quin Latini temperatum pro moderato ex eadem metaphora dixerint. Eoſdem & Diluere aliquid, pro vires eius imminuere, eodem reſpicientes, dixiſſe crediderim. Quo autem ſenſu ἄκρατος ὀλιγαρχία ab Ariſtotele, eodem ἄκρατος ἐλευθερία dicitur à Platone: qui apertè metaphoram oſtendens, de ea tanquam de poculo meraci vini loquitur, ita ſcribens, ὅταν, οἶμαι, δημοκρατούμενον πίῃς ἐλευθερίας ἀκράτου, κακὸν οἰνοχόον τύχῃ, καὶ ἀκρατίσῃ αὐτῆς μεθυσθῇς. Æſchylo vocatur Argus ἄκρατος ὀργάς, in Prometheo, pag. 42 meæ editionis, pro Immitis & immanſuetus, ac rigidus. q.d. mores habēs non temperatos, manſuetudine videlicet: accipiendo quidem ὀργὰς pro θῆρας. At ſi iram interpretemur, tunc ſonabit, Immoderatus ira, id eſt, immoderatam & quaſi

& quasi intemperatam quandam habens iram. Æschy A
li tamen scholiastes ἄκρατος hic exponens ἀκατάπτω-
τος & μὴ κεκαπύμβους, apertè se ἄκρατος pro ἀκρατὴς acce-
pisse declarat. Sed mihi altera deductio magis pla-
cet, quam etiam in mea explicatione sequutus sum.
Sic ἄκρατος ὀργὴ dicitur in loco hoc quem Suidas citat,
μάστιν ἀλόγιστος ὄχλος δ' ὀργῆς ἀκράτου λαβὴ πλὴν ἀποτυχίας.
Alcidamas quoque apud Aristotelem Rhet.3 dicit, ἀ-
κράτῳ τε δίκαιος ὀργῇ πεπημένον. vbi tamen & aliter le-
gitur. Budæus autem ἄκρατος exponit Summus &
absolutus, in hoc loco Platonis Polit.8, ἵνα ἡμῖν πλείστη ἡ B
σκέψις ᾖ πῶς ποτὲ ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν πλὴν ἄ-
κρατον ἔχῃ. Esse verò hic quoque ἄκρατον eadem meta-
phora dictum cōstat: quasi videlicet vinum, dum me-
rum est, absolutam suam naturam habeat. Porro imi-
tatus Plutar. Platonē dixit εἰς ὠὴν ἄκρατος αὐδὲ ἀπρεπὴς
ὑπακοὴν πίφυκε προσπελάσειν.

Ἄκρατος pro ἀκρατὴς, id est Petulans, videtur à Plut.
poni in libro περὶ ἀοργησίας, quū scribit, νῦν γὰρ ὁ ἄκρα-
τος ἀκόλαστον οὕτω καὶ δυσχερῆ ὡς ὁ ξυμὸς αἰασθάνεται. vel (vt in
ver. libr.) αἰασθάνωται. Sic & in loco Æschyli modò citato C
scholiastes (vti dixi) ἄκρατος pro ἀκρατὴς positum intel
lexit. Certè ἀκρασία pro ἀκράτεια passim reperitur.

Ἄκρατος, quidam putauerunt posse etiam significa-
re, Non absolutus, Imperfectus. nam apud Hom. Il. β,
σπονδαὶ ἄκρητοι (notum est autē ἄκρητος Ionicè pro ἄκρα-
τος dici) fuerunt qui putarent accipi pro σπονδαὶ ἀτέλε-
στοι, ἀτελεῖς. Tunc autem fiet ἄκρατος non à κεράω, sed
à κρατέω pro κραίπω. Sed potius dicunt poetæ ἄκρητον
pro ἀτέλεστον, formantes à verbo κραίπω. vt Pindarus, ἄ-
κρητα θρόνιον. Quòd si non sequamur hanc expositio- D
nem, ἄκρητοι σπονδαὶ erunt meraca fœdera, id est adhibi-
to vino meraco pacta, iuxta alteram passim receptam
huius nominis significationem.

Ἀκράτως, aduerb. Merè, Sine admixtione. Lucian. in dia-
logo Dor. & Gal. ἀκράτως λευκὴ, id est Merè & purè al-
ba, Merè candida, Nullo prorsus admixto rubore, Can-
dorem habens nullo planè rubore temperatum. Ita e-
nim intelligendum esse apparet ex præcedentibus ver
bis. Quare viderint qui cū Erasmo hic ἀκράτως inter-
pretantur Immodicè.

Ἀκρατοσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἀκρασία. Reperitur & Ἀκρα-
τωσύνη per ω in opusculo quod Galeomyomachia in-
scribitur, metri causa, Λαβὲ μέθυ αἰπὺ πίνειν ἀκρατωσύνης.
Sed nimis licentiosa est hæc scriptura: ac ne ἀκρατοσύνη
quidem ita receptum est vt ἀκρασία.

C. Αὐτόκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipse per se mixtus & temperatus.
vt αὐτόκρατος οἶνος, Vinum quod mixtura & dilutione
non eget, Quod sua natura ita temperatum est vt ni-
hil ei miscere opus sit. ὁ μηδίμιαῖς προσθήκης δεόμενος,
Poll. Pro quo dicitur etiā Αὐτοκράσης & Αὐτόκρας, vt idē
Poll. docet.

C. Δύσκρατος, ου, ὁ ἡ, Malè temperatus. oppos. sequenti.

C. Εὔκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene temperatus. In Axiocho, οὔτε γὰρ
χεῖμα σφοδρὸν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος αἰὴν χεῖ-
ται ἁπαλαῖς ἠλίου αὐγῶν αἰθυσσόμενος, aer tēperatus, seu
bene temperatus. Ἐξεύκρατος οἶνος apud Poll. Vinum
bene mixtum, dilutū aut temperatum. pro quo dici-
tur & ἄκρατος & ἄκρατος.

C. Νεόκρατος, ου, ὁ ἡ, Qui recèns mixtus, dilutus aut tem-
peratus fuit. ὁ νεωστὶ κεκραμένος. vt νεόκρατος οἶνος, qui &
νεοκρὰς. Poll.

C. Αὐτόκρατος, ατος, ὁ & ἡ ἡ τὸ, Ipse per se mixtus & tempera-
tus. Idem qui αὐτόκρατος & αὐτοκράσης. Poll.

C. Εὐκρὰς, Bene mixtus, dilutus, seu temperatus. vt ἄκρατος
οἶνος Poll. qui etiam εὔκρατος & ἄκρατος. Itē apud Theo
phr. ἄκρατοι τόποι ἡ ἀηλίους, locis temperatis & apricis.

C. Νεόκρας, idem quod νεόκρατος.

C. Αὐτοκρὰς, sive Αὐτοκρὴς, (Ionicè, vt pro ἄκρατος dici-
tur ἄκρητος) ος, ὁ ἡ ἡ, Ipse per se mixtus & temperatus,
Cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus
nō est. Idē quod αὐτοκράσης, αὐτόκρατος & αὐτόκρας. Ex
Nicādro autem affertur αὐτοκρὴς pro ἄκρατος, ἄκρατος
οἶνος ἡ ἀμιγὴς, Merum, Vinum meracum & non mixtū,
seu dilutum.

C. Εὐκρὴς, ους, ὁ ἡ ἡ, Bene mixtus, seu temperatus. Idem
quod εὔκρατος & ἄκρατος. vt ἄκρατος & ἄκρατος οἶνος apud Poll. Vinū
bene mixtum & temperatum, seu dilutum. Et apud He
siod. Diebus, - αἴθοπα οἶνον ἄκρατον αἰθομένου πρὸς καπνὸν, E
contra ventum bene temperatum, purum. Sic apud
Greg. Πλεῖον ἅμα πνοιᾶς ἄκρατον αἰθόμενον. Apoll. Arg. 2, εὐ-
κρὴς ἄητον οὖρος. vbi penultima producitur. Damasc. ἡ δὲ
ἰσημερινὴ ὅτι ἄκρατος οὖσα, αἵματος αὐξητικὴ, θερμὴ ἡ ὑγρὰ
τὴν ἀρχήν. Citatur etiam ex Aristot. Meteorol. 2.

C. Ἀκίρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sincerus, Purus, Non adulteratus. vt
οἶνος ἀκίρατος, Vinum purum. Dioscor. lib. 5. Sic ἀκίρατος πό-
λασσα, aqua maris sincera. Sic, καὶ μὴ ἀκίρατον αἰασθάνεσθαι
πλὴν ἀπὸ τῆ οἴνου δυνάμεως, Athen. Nam hanc primā si-
gnificationem pono vt maximè propriā, sequendo e-
tymum quod posteriore loco affert Etymologici au-
tor, videlicet à κιρᾶν, præfixo α priuatiuo. nam alteram
planè ridiculam esse iudico. Ἀκίρατος, Simplex. quæ
significatio vicina est præcedenti, per metaphoram.
Matth. 10, καὶ ἀκίρατοι ὡς αἱ ὄφεις καὶ, & simplices vt colū
bæ. Confimilem huic significationem habet apud Phi
lostratum, vbi dicit, τὸ δὲ ἀκίρατον καὶ ἄκακον καὶ αὐτοσεύ-
λευτον. Eust. quoque exp. ἀκήλητος, πρᾶος, ἄθυμος, id est
ἀόργητος: ac dictum putat quasi ὁ μὴ κεκαίζων.

Ἀκίρατος, Integer, Intactus, Incolumis, Illæsus, Nihil
mali adhuc passus. Plato De rep. 1, ὥσπερ ἂν βλαβεὶς δεῖ εἶναι
ἀκίρατος. Sic ἀκίρατος πόλις, Isocr. in Paneg. & ἀκίρατος χώ-
ρα. Demosth. Olynth. 1. & ἀκίρατος γῆ, Thuc. 2. Apud Xe
noph. Pæd. 4, ἀκίρατοι σκηναί. Item homo dicitur ἀκίρα-
τος. Plut. in Alcib. ὡς γὰρ ὁ λήγοις πεπὶ τὴν ὄψιν φασὶν, μόνος
γοῦν ἀκίρατος ἤμεινε. Exponitur autem ἀκίρατος per ἀζή-
μιος, à schol. Thuc.

Ἀκίρατος, Integer, alia significatione. Κατακόπτες (inqt
Bud.) defessos pugnando vocat Diodorus, quibus ἀκί-
ρατοι (id est integri) subsituuntur.

Ἀκίρατος, aduerb. Sincerè, Purè. Itē, Integrè, Incolumiter.

Ἀκρατότης, τητος, ἡ, Sinceritas, Puritas. Interdum Simplici-
tas. Item Integritas, Incolumitas.

c.2. Ἀκρατοφανὴς, ἴος, ὁ ἡ ὁ, pro ἀκρατοφαὴς, vt Etymol. ait, cui
astipulatur schol. Thuc. Idē quod ἀκίρατος. vt ὕδωρ ἀκρα-
τοφανὲς apud Dioscor. l. 5. aqua purissima. Greg. de bapti-
smo, ἀκρατοφανέστατον φῶς. Philo, σὺν λιπαρωτάτῳ & ἀκρατοφανε-
στάτῳ copulat. F

Ἀκρατὴς, Integer, Intactus, Illæsus. Thuc. l. 2, ὁρκίοις
ἀσπονδοφορίαις πρὸς ὃν τὸν Λακεδαιμονίων ἀκρατεῖς. vbi scho
liast. exponit ἀβλαβεῖς, ἀκρατοφανεῖς.

C. ΑΝΑκεράννυμι, sive Ἀνακιρνάω, Commisceo, Permi-
sceo. Itē, Cōmisceo tēperando, Tēpero. Idē est Ἀνακε-
κράω. Vnde ἀνακέκρασται, Od. ζ, Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλόχευσε μέθυ
πῶμα κεκασμένον. Οἴνου ἡδυπότοιο, miscuit craterē vini, seu tēperauit. Eust. verò ibi ἀνακέκρασται accipi ait pro οἷον δυνάμε-
κέκρασται, iterū miscuit. Est hinc & particip. ἀνακεκρᾶς, a-
pud Plut. in Rom. ἀνακεκράσθαι καιρὰς ὀπωρινὰς τῷ γεω-
δεῖ, permixtis. Itē in alio particip. apud Plat. Axiocho,
ὧν τὰ μὲν ἥδιστα ἀμυχαῖα ἐστὶ πάντα ἐστὶ τὰ πλείστα ὀδυνηρὰ ἀνακε-
κραμένα, Plurib⁹ permixta doloribus, seu, Quib⁹ alioq
plus dolorū & malorū admixtū est q̄ voluptatū, σπανίως
μεμιγμένα πλείστοις ἰδυίαις. VNDE Ἀνάκρασις, εως, ἡ,
Permixtio, seu Mixtio, Tēperatio. ἀνάκρασις ἐστὶ κρᾶσις. G
c.2. Συνανακιρνάω, sive Συνανακεράω, Vnà permisceo,
Cōmisceo. Luc. πίνει ἀκονίτῳ συνανακεκραμένῳ φαρμάκῳ,
Aconito permixtā. Vel, Cui, dū misceretur & dilue-
retur, simul & aconitū admixtū fuit, Cui quū aqua misce
retur, aconitū vnà permixtū fuit. Dicūtur etiam
συνανακεκράσθαι quæ vnū cinnū efficiunt, seu quæ coa-
lescūt & eodē quasi tēperamēto vniūtur. Greg. ἡ γενέσι-
ος αὐθρώπου ὑγρότης, ἥτις, ἐπειδὴ συνανακέκρηται ἀλλήλοις, coalnit. Sic
verò & κεκρᾶσθαι dicitur de simili concretione & con-
gmentatione.

C. ΔΙΑκεράννυμι, sive Διακεράω, Permisceo, Diluo.

C. ΕΓκεράννυμι, sive Ἐγκεράω, Immisceo, seu Misceo in
seu inter. Il. θ, πυρὸν ἔμμεν, Οἶνόν τ' ἐγκεράσσασθαι πόνῳ, vinū
miscēs in poculo. Nisi quis malit Ir fundēs, sicut in Κε
κέρνυμι suprà dictū fuit. Eubul. apud Athen. Τοῖς γὰρ σώ-
μασι κεκραμένοις ἐγκεκράσθαι. Plut. ad Colot. ἐστὶν μὲν ἐγκε-
κραμένοις Ἐπικούρου λόγοις, ἀλλ' ἀφαιρεῖται αὐτὰ τῆς φιλοσοφίας, Im
mixta sunt, seu Permixta sunt. Aristot. De mūdo, τὰ συ-
κρίσει ἐγκεκραμένων ἀλλήλοις, Elementis inter se mixtis,

inuicem permixtis & contemperatis. Et voce media apud eundem in eodem libro, ζωγραφία μὲν γὰρ λευκὸν τι καὶ μελάνιον, οἰχῶν τι καὶ ὑπόξανθον χρωμάτων ἴσα κεκραμένα φύσεις, πὰς εἰκόνας ἀπεργάζεται, miscēs inter se & attēperans. VNDE Ἐγκεκραμένος, η, ον, καὶ ὁ, Cui permixta bilis est, Cui admixtum fel est, Biliosus. ¶ Ἐγκεκραμένοι dicuntur etiam pisces quidam qui ex aqua cobitide nascuntur, vt Athen. tradit l. 7, & Aristot. De hist. anim. l. 6, c. 5. apud quem ibidem pro μιξοφάδις ex Athen. repone μιμεκφάδις.

A

C. Ἐκκεκράνωμι SIVE Ἐκκερνάω, Effundendo misceo. Athen. l. 2, ἀφεὶς πεπίδων ἀπόρων siue κεκτόρων loquens, εἰς εἰς τὸ εἶτον ἐκκεκράνων.

B

C. Ἐπικεράννυμι, SIVE Ἐπικεράω, Admisceo, Attempero. VNDE Ἐπικερατικός, ἡ, ὁ. Cui attemperandi vis inest. Ἐπικερατικὰ (inquit Gorr.) vocari potest Quicquid pauxillum bonū succū sufficit in locū mali vitiosique succi paulatim vacuati. Propriè verò dicitur medicamētum temperans & obtundens malignitatem vel morsum humorum in aliqua parte contentorum, veluti vua passa mordentes mediocriter stomachum humores obtundit apud Gal. lib. 2 De alim. Idem medicamētorum genus καταπλασματικὸν etiam appellatur. ET Ἐπίκερασις, ιως, ἡ, Attemperatio. Ἐπίκερασις apud medicos est ratio curandæ cacochymiæ, seu potius (vt Galenus ait) cacochymiæ curatio, per quam (vt scribit lib. 9 Meth.) paulatim vacuatur quod vitiosum est, inque locum eius quod bonum est reponitur: seu qua, si vires imbecillæ sunt, vt confertim factam vacuationem admittere nequeant, vel humor propter cruditatem nō est futurus obediens medicamento, eum attemperamus, tenuamus, mitificamus, paulatimque educimus, inque locum eius benigniores sufficimus. Quanquam nō necesse est eā vacuatione perfici. nam quæ etiam in corpore manent, alterari mitigarique possunt, permissa soli naturæ vacuatione, quæ eorum partem vel cōuertet in corporis alimentum, vel per aluum, vrinas, sudorem, aut aliter expurget. Hæc quidem curandi curatio proprie ἐπίκερασις appellatur: atque in eo sensu accipiendum est quod scribit Gal. de vinis fuluis l. 12 Meth. ἐπικερατικοὶ δ' εἰσὶ καὶ χυμοί, id. n. postea explicat, quum ait, μᾶλλον δὲ μᾶλλον καὶ κακοχυμίαν ἐπανορθοῦται. quod nō videtur Linacer animaduertisse, de mixtione non de hac quā tractamus ἐπικέρασιν interpretatus. Gorr. Sic apud Dioscor. l. 1, c. 53, ὁ δὲ ὄμφαξ τὸν τόνον καὶ μᾶλλον δίδωσι ἐπικερατικὸν χολῆς φαυλοτέραν, ad malos humores attemperandos. ET Ἐπικερατικός, ὴ, όν, Cui attēperandi facultas inest, Attēperandi vi præditus. Idē quod ἐπικερατικὸς supra. Sic legunt quidā apud Gal. l. 4 ὑγιεινῶν, de succo alicae, ἀλφίτων μὲν ὑπὸ ἡδέος δὲ ὑπὸ πόνου καὶ κακοχυμίας ἐπικερατικός. Item l. 2 De alim. vbi de vuis passis agitur, πάνυ μὲν ἐπικερατικὸν ὑπάρχει τῆς λευκήνης αὐτὴ, καθαίρει δὲ καὶ τὸ μεσέριον ῥυπῶδες, ἔστι δὲ ἀμφοτέρων τούτων διὰ μέσου πως μικτὸς καὶ τὸ σῶμα τῶν κοιλίας ἀμβλυνούσης δήξεως, vis tēperandi & moderatè extergendi. Sed in priori loco pro ἐπικερατικὸς scribitur ἐπικερατικός: in posteriori itidem pro ἐπικερατικὸν scribitur ἐπικερατικόν. i. inhibendi ac coercendi seu reprimēdi vim habens, ab ἐπικεράω.

C. ΚΑΤΑκεράννυμι, Cōmisceo, Permisceo, Cōtēpero. VNDE Κατακέρασις, Cōmixtio, Cōtēperatio. ET Κατακερατικός, ὴ, όν, Contemperandi vim habens. vt κατακερατικὰ, medicamenta quæ & ἐπικερατικὰ paulo antè.

C. ΜΕΤΑκεράννυμι, Immisceo. vt ἵσ κατακεραννύμενον ὦ οἶνον ὕδωρ, apud Eust.

C. ΜΕΤΑγεώννυμι, Transfundo, vt Ruell. interpret. apud Dioscor. l. 1, c. 63, μεταγεωννύουσι δὲ τῷ κυρτῆρι τὸ ἐκπωθὲν ἄρωμα εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, odores expressos è quasillo in labrū trāsfūdentes. Exponitur etiā Diffundēs, ex Plinio. Posset μεταγεώννυμι hīc etiā reddi, Ea quæ mixta fuerunt transfundendo & sic exprimere. VNDE Μεταγεώνυμα, ατος, τὸ. Plut. De primo frig. ἓν ἥμισυ ὂν αὐτὸ, αὖτη ψυχρὸν, ἕτερον θερμοῦ ἥμισυ μεταγεώνυμα καὶ κοινώνημα. id est (Turn. interpr.) Vt qui neq; calidus sit neq; frigid⁹, sed caloris & frigoris mediū quoddā tēperamētū & cōmunio. Peculiariter verò apud Hippocratem accipitur pro Aqua lactei roris. (qua de re vide in sequenti μετάκρασις & μετακύεσις.) ITEM Μετάκρατος, ατος, ὁ ἢ ἡ, τὸ, Tēperatus, Qui medii temperamēti est, vt μετάκρατος ὕδωρ, Aqua temperata, Aqua mixta ex frigida & calida. nam de tepida propriè dici tradunt. Athen. lib. 2, Ἀθηναῖοι δὲ μετάκρατος καλοῦσι τὸ χλιαρὸν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν, ὑδαρὴς (ἐστὶ) καὶ μετάκρατος. Quod libro 3, iisdem fere verbis repetit, afferens hæc exempla: Alexis in Locris, αἱ δ' ὑπὸ παῖδες παρέχουν, Ἢ μὲν τὸ θερμὸν, ἡ δ' ἐπέχει μετάκρατος. Ibidem ex alio poeta, αὐτόματον ὕδωρ ἐστὶν ἓν θερμὸν, ἄλλος μετάκρατος. Hesychius quoque μετάκρατος exponit τὸ δύκρατον ὕδωρ ἢ χλιαρόν. Apud Galen. autē in lex. Hippocr. SCRIBITVR Μεπακύσας, quod exponit γαλακτῶδες σύγκραμα, Mistura seu temperamentum lacteum. vbi ex Athen. reponendū videtur μετάκρατος, ac intelligendum de temperatura aquæ lactei roris, nisi veriorem scripturam esse putemus quam vulgatæ Hippocratis editiones habent, videlicet μεπακύσαμα. Est autem hic locus Hippocr. in lib. Περὶ διαίτ. ὀξ. ferè circa medium, de lauando ægro, καὶ μεπακύσαμα πολὺν ἐπιμᾶξαι, καὶ πὰς ἐπαυλίσπας ταχέως ποιέεσθαι.

C. ΣΥΓκεράννυμι siue Συγκερατνόω, aut Συγκερώ, Cōmisceo. Plut. Symp. 4, ὁμοῦ μυρσινικὰ καὶ βοτανικὰ καὶ θυμα καὶ, καὶ τὰ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάττης εἰς τὸ αὐτὸ συγκερατνώντας, in vnum commiscentes. Et in pass. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίτας, ciuibus permixti. In Epist. ad Hebr. 4, οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος πὰς ἀκούσας ἐκείνους, μὴ συγκεκραμένους τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, vt qui fide non mixtus fuerit iis qui audierant. Συγκεράννυσθαι dicūtur etiam quæ coeunt & coalescunt. Plato De leg. 10, p. 324, ὁπόσα τῇ ψυχῇ ἑαυτῶν κεράσῃ καὶ τύχῃ συγκεράσθη. Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregār. Xen. Pæd. 1, παχὺ μὲν πὰς ἡλικιώπας συγκέκραπο οὐδὲν οἰκείως ὑβριοῦσι. Et actiua signif. apud Herodot. συγκεράσαντο φιλίην πρὸς Ξέρξεα, amicitiam cū Xerxe contraxerunt. VNDE Συγκερασπός, οῦ, ὁ, Cōmixtus seu Mixtus cum, Temperatus cum. ET Σύγκρασις, ιως, ἡ, Commixtio, Contemperatio. Item Cinnus quo duæ res in vnam coeunt. Alexis apud Athen. lib. 10 in gripho de dormientibus, Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων πινὰ σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐκ ἀνθρώπου μέρος μήτ' ἐκ θεοῦ ζῆν. A T Σύγκραμα, ατος, τὸ, Idipsum quod commixtum seu contemperatum est, Idipsum quod concreuit seu coaluit. Apud medicos verò σύγκραμα dicitur potio diluta seu mixta ex vino & aqua: quod κρᾶμα quoque dicitur. Dioscor. lib. 5. ITEM Σύγκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commixtus, Contemperatus. Naz. σύγκρατον αἶρε τὸ φῶς.

¶ Κρατὴρ, (SIVE Κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, Crater, Cratera. Vas in quo miscetur vinū, τὸ αἰσχῖον ἐν ᾧ κιρνᾶται οἶνος: à κεράννυμι. quā etymologiā multi loci apud Homerum indicant: vt Odyss. γ, Τοῖς δ' ἐτέρωθεν ἐλεύσσει αἰὲν κρητῆρα κίοντα Οἴνου ἡδυπότοιο. Od. η, κρητῆρα κεκασμένον μέθυ νέμων Πᾶσιν αἰὲν μέγαρον. Il. γ, κρητῆρε δὲ εἶσεν Μίσγων. Il. ι, Μείζονα δὲ κρητῆρα Μυκηναίου ἀνέθηκε, Ζωρότερον δὲ κέραιρε· δῖπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Od. α, εἶσεν ἔμισγον ἐν κρητῆρι δὲ οἶνον καὶ ὕδωρ. Sic apud Plut. in Probl. Rom. τὸν κρατῆρα ὁ δεύτερος ἥρωσιν ὑπεκίρνα. Quod verò Virg. dicit Æn. 7, Crateres magnos statuunt & vina coronant, ita Græcè Homerus dixerat, Κρητῆρας στήσαντο ὑπερφιάλοιο οἴνοιο. Plut. Alex. ὁπότε πίδων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προπίνοιεν. At verò κεφαλὴ in cratere Eustath. esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ ἄκρον, vbi videlicet coronatur, vt ex Hom. & Virgilio indicatum est. Sic quidam prosæ scriptor apud Eust. dicit κρατῆρας ἐστεμμένους οἴνου: item poeta quidam, κρατήρων κρατὰ ἔρεψαν θαλλοῖς. At κρατὴρ σωτὴρ Διός, Crater qui Ioui sospitatori in conuiuiis libabatur: vt κρατὴρ αἰμαθοῦς ἀέμονος, boni genii, dicitur fuisse meraci potio sublatis mentis. Κρατῆρα autē ἐλεύθεριον Ioui statuisse solitū fuisse pro cōseruata libertate quùm hostes repulerant, Hesychius scribit. ¶ At Od. φ, ἀμφὶ κρατῆρα δὲ καλὸν ἴζε μνηστῆρες αἰεί, sunt qui ἀγεωμετρικῶς esse velint Locum in quo crateres vini coronati statuebātur alii verò ἀσυντηρήτως ἀπὸ τῶν κρατήρων πολλοὶς κρατῆρας ἐλεῦσθαι existimant, vt docet Eust. ¶ Κρατὴρ dicebatur etiam τρίπους quidam, videlicet is quē ἄμφω Hom. appellat, in quo tripode οἶνος ὀμίχνων: atq; hūc esse volūt τὸ ἀπὸ τῆς ἐλευθερίας εἰσπεῖν πίνειν, ab eoq; prouerbiū ortum ὁπὸ τρίποδος λέγειν,

id est ἀμβλύνειν, quoniam οἶνος ἀλήθεια, vt docet Athen. libro 2. Qui à cratere propriè accepto diuersus non est. ¶Est etiam signum cæleste, quod Latini itidem craterem vocant: Cicero apud Aratum crateram foem.gen. ¶Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina quibus ignis ciniſque euomitur. libro 3 Epigr. de Empedocle, Πῦρ δὲ κρατήρων ἔκπτυε ἀθανάτων. Sophoclis ſchol. dicit ita vocari τὰ ἐν τῇ Αἴτνῃ κοιλώματα, atque apud Soph. in Œdipo Col. Κοίλου πύλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησίως Πειρίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα, exp. τὰ μυχοί. nã τὰ κοῖλα metaphoricè vocari κρατῆρας. Ætnæ autem craterum meminit & Ariſtot. De mundo, καθάπερ τὸν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων αἱ ἀρρᾳξίαται ἐξ αὐτῶν τῶν χιόνων φερομένων χειμάρρου δίκην. Plinius l. 3. c. 8, Ætnæ craterem ſcribit patere ambitu ſtadiorum xx, fauillam Taurominium & Catanam vſq; peruenire feruentem: fragorem verò ad Maronem & gemellos colles. ¶Κρατὴρ dicitur & in fonte ſalientis aquæ conceptaculum. ſic exp. v. lex. Od. ρ, Ἐν δ' ἦρα κρατῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔσαν λάϊνοι. ¶Quod verò Plato in Tim. dicit, πάλιν ὅτι τὸ μεσότητος κρατῆρα, ἐν ᾧ τῶν τοῦ παντὸς ψυχῶν κεραννὺς ἔμισγε, Cicero ita vertit, Ad temperationem ſuperiorem, in qua omnem animum vniuerſæ naturæ temperans permiſcebat. ΑΤ Κρητῆρα ab Heſychio exponitur ὀπήχους, eo quòd κατακρῆσαι ſit καταχέαι. Id autem κατακρῆσαι ſimile eſt τῷ ὀπτακρῆσαι quod Euſt. exp. ὀπτιᾶσαι, ſyncopen eſſe dicens.

Κερατείζω, Fut. ίσω, Compoto. συμπίνω, Euſtathius ex veteribus.

¶Κιρῶ, idem quod κεράω ſiue κρῶ inuſitatum, atque ex κρῶ factum per reduplicationem, vt κιχρῶ. ΥΝΔΕ Ἐγκιρῶ, Immiſceo, ſeu Miſceo. idem quod ἐγκεράννυμι. vt Ἐγκίρα οἴῳ, id eſt κίρνα ὅπως πορεύσῃ. Formant autem futurum in ήσω. Referri huc poſſe videntur ΕΤ Ἐπικρῆσαι ΕΤ Καθακρῆσαι, de quibus paulo antè dixi in Κρητῆρα.

¶Κιραίνω, ΣΥΝ Κιφαίρω, idem quod κιρνάω ſiue κφάω, atque eiuſdem originis. Il. ι, Μείζονα δ' κρητῆρα Μαρωνίδου ἐξ ἐράτεινα, Ζωρότερον δὲ κίρναρε. Vbi quædam exemplaria habent etiam κίραιτε: ſed κίραρε apud Athen. & Plut. & in probatioribus libris reperitur. Sicut verò Homerus dicit Ζωρότερον κίραρε, ita Antiphanes apud Athen. l. 10, κίρνασιν ὑδαρέστερον: & Ephippus ibidem, φιάλην ἐκάπρα ἔδωκεν κιρνάσας ζωρότερον. Vbi obiter notandum ζωρότερον ab Ariſtotele & Plutarcho in loco Homerico exponi θᾶττον, non ἄκρατον. Vide Ariſtot. De poetica, & Plutar. Symp. 5, Probl. 4.

¶Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indéque deriuatum, teſte Euſtathio. ſed magis poeticum. Od. ν, — μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herodot. κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου, Vini craterem miſcet, ſeu Vinum in cratere. Apud Athen. lib. 13, ἐκπιὼν περὶ τὸ κυλικεῖον καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσά τι βρέφος δίκην φιάλην. Herodian. lib. 8, κιρνᾶντες ὕδωρ καὶ ἀσταλτῳ. Et in paſſ. apud Athen. lib. 10, ἴσον ἴσῳ φασκόντων κιρνᾶσθαι, parem vini menſuram & parem aquæ miſceri debere. Dicitur ΕΤΙΑΜ Κίρνημι ΕΤ Κίρναμαι, pro κιρνάω. Od. ξ, Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μαλακώδεα οἶνον, vt ſuprà μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Odyſſ. π, Κίρνα δ' αἴθοπα οἶνον. Herodian. lib. 1, οὐδὲν γὰρ αὐτὸ κιρνάναι τι καὶ δίδυναι ἢ σφενδόνην τόνον. paulo pòſt verò κεράσαι id vocat. Athen. l. 10, σωφρονικώτερον κιρνάναι θᾶττον δὲ πιεῖν, miſcere temperantius.

C. ΑΝΑκίρναμαι, idem quod ἀναμιγνύμι, Permiſceo. Exemplum habes in δύκρασις ſuprà. ΥΝΔΕ Συγκίρναμαι, Vnà permiſceo. idem quod συναναμιγνύμι. vnde συγκιρνάδης apud Euſtathium.

C. ΚΑΤΑκιρνάω, Miſceo, Tempero. Alex. Aphrod. ἡ ὑγρότης καταμίγνυσι τὸ ἄγαν θερμὸν τῷ μέλιτος, calorem mellis ingentem temperabat.

C. ΣΥΓκιρνάω, Comiſceo, Contempero. idem quod συγκιρνάνυμι. Vnde συγκιρνᾶσθαι apud Athen. lib. 11, vbi κρατῆρα denominatum ſcribit ἀπὸ τοῦ συγκιρνᾶσθαι ἐν αὐτῷ ὕδωρ, videlicet τῷ οἴνῳ, quòd in eo aqua cum vino miſceatur, ſeu in eo vinum aqua temperetur & diluatur.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, οῦ, ὁ, Fulmẽ. quod quid ſit, docet Ariſtot. De mundo, τὸ δὲ καιόμενον αἰθέριον πυρώδη βιαίως ἄγει τὴν γῆν διὰ λίχνου, κεραυνὸς καλεῖται, quod fulſerit accenſum, ſi ad terram vſque curſim illiſum ſit, fulmen dicitur. Item Socrates apud Ariſtophanem in Nebulis, κεραυνὸν εἶναι φασὶ, ὅταν εἰς αὐτὰς [τὰς νεφέλας] αἶθρος μετρίως ἐμπεσὼν κατακλασθῇ, Ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ' ὑπ' αὐτοῦ βίας ῥήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σὺν ῥόθῳ πολλῷ πυκνότητι, γνῶθι τῷ ῥόθῳ καὶ τῇ ῥύμῃ μόνον αὐτὸν κατακαίων. Alibi Ariſtophanes vocat πῦρ φόρον Διὸς βέλος. nam Iupiter iratus iaculari id putabatur. quod ex multis tum poetarum tum hiſtoricorum locis apparet. Odyſſ. ν, — νῆα δολῷ ἔβαλε θελήτης κεραυνῷ. Odyſſ. ω, — Κρονίδης ἀφίει θολόεντα κεραυνόν. Odyſſ. ξ, — βρόντησε δ' ἔμβαλε χερὶ κεραυνόν, Vibratum iactabat fulmen, vt Ouidius loquitur. Odyſſ. μ, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, fulmine icta ſeu percuſſa. Sophocl. Trachinus, Ἐνστσον ὦ ναΐ, εἰ καπόσκηψον βέλος Πατὴρ κεραυνοῦ. Id eſt, Accio interprete, Iace obſecro in me vim coruſcam fulminis. Athenæus lib. 14, κεραυνοῦ σκήψαντος εἰς τὸν πάφον. qua loquutione vtitur & Plutarch. Item Xenoph. Hellen. 4, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Sic apud Pauſaniã Attic. ὡς κεραυνοὶ πίπτειν ἐπ' αὐτούς. Item, κεραυνοὶ ἐφέροντο εἰς τοὺς Γαλάτας. Lucian. Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργὴς καὶ ἐμπρηστὴς κεραυνός. quæ epitheta poetica ſunt. Frequenter autem coniungitur cum βροντῇ, vt apud Plutar. item & apud Heſiodum. Sic apud Homer. Iliad. φ, Διὸς μεγάλου κεραυνὸν Δευκαλίωνι βροντῇ, ὅτ' ἐπ' οὐρανόθεν σμερδαλέον. Heſiodus Theogon. Αὐτὰρ μητρυιὰν κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε. Sicut verò verborum fulmina metaphoricè dicit Cicero, ita Plutarch. in Pericle, δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. Periphraſticè autem κεραυνὸς à Sophocle vocatur παλαιὸν πῦρ, vt in Antigone, παλαιᾶς ῥιπῆς πυρί: ab Euripide verò ὀξεῖα φλόξ. in Medea, δέξαι μου κεφαλὰς φλόξ οὐρανία βαίη. ¶Est etiam nomen fluuii: item Cerauni populi quidam apud Plin. Euſt. deriuat à κείρειν & αἴειν.

C. Κεραυνοβλής, ῆτος, ὁ ἢ ἡ, Fulmine ictus, Fulmine percuſſus, Fulmine tactus, Fulminatus. Sic. n. Lat. loquuntur. Theophr. de haliphlœo, λέγεται ὡς ἡ κεραυνοβλῆτος αὐτῇ μόνη γίγνοιτο, καὶ οὐδ' ὕλης ἅπτεσθαι τῶν Αἰολέων τινὲς ἐθέλουσιν ἐκ τοῦ χεῖρον τῆς ξύλου. Vnde Plin. Quin & fulmine ſæpiſſime icitur, quanuis altitudine non excellit. ideo ligno eius nec ad ſacrificia vti fas habetur.

C. Κεραυνοσκοπεῖον, ου, τὸ, Alta machina in ſcena, verſatilis in ſtar ſpeculæ, ex qua fulminum iactus exhibebãt. Poll.

C. Κεραυνοφόρος, ου, ὁ, Qui fulmen fert, Fulmen gerens. Plut. Alcib. de clypeo, οὐδὲν ὀθνεῖον τὸ παρίον ἔχων ἢ μόνον ἵππον κεραυνοφόρον. Sed & Apelles apud Plut. De fort. Alex. pinxit Alexandrum κεραυνοφόρον. De quo Plin. lib. 35, c. 10, Pinxit & Alexandrum magnum, fulmen tenentẽ. Digiti eminere videntur & fulmen extra tabulam eſſe. quem Plut. ita ὑπαργῶς ἐκ κεκαμμένης pictum ſcribit vt videretur ἐκμύττειν, ſicut ipſe Alexander αἴκαττε. Eundem Plinius ibidem ſcribit pinxiſſe etiã quæ pingi nõ poſſunt, tonitrua, fulgura, fulgetra, βροντὴν, ἀστραπὴν, κεραυνοβόλον.

C. Τερπικέραυνος, ου, ὁ, Fulmine gaudens, Qui fulmine delectatur. epitheton Iouis apud poetas, quem fulminatorẽ Lat. appellant. Od. ξ, ὡς δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος Φύζαν ἐμοῖς ἐπάροιθε κακὴν βάλε. Sed notandum quod Euſt. tradit, τερπικέραυνον Iouem dici quaſi θηκτικέραυνον. κεραυνῷ πρίοντα, qui fulmine in fugam conuertit, ſeu fulmine terret eos qui aliquid audent: quò facere docet hunc locum Il. ϑ, Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε παραὶ σήματα φαίνων.

C. Ὑψικέραυνος, ου, ὁ, Ex alto fulminans. Ab Heſychio exponitur ἡδέως πυρὸς πληγή. Sed id potius conueniat τῷ κεραυνός.

Κεραυνόω, ῶ, Fulmino, Fulmine percutio. Apud Athen. libro 12, ὅταν δὲ τὸ δαιμόνιον ἡμᾶς κτείνειν ὥσπερ Ταραντίνων τοὺς ὑπὸ Καρβίνου κεκραγομένους ὀκτακοσίους κεραύνωσε πάντας, vt fulmine cunctos ferret. Citatur etiã in paſſ. κεραυνωθείς ex Heſiodo. Quo vtitur & Plut. Symp. 4, ὃς καθεύδοντας οὐκ ἐᾷ μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari ſeu fulmine tangi.

Κεραύνιος, α, ον ΕΤ Κεραύνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fulmineus, Fulminalis. Plutarch. Sympoſ. 4. ὡς τὸ κεραύνιον πῦρ αἰκρυβάς καὶ λεπτόν ἐστι σῶμα τοῦ ἀέρος, fulmineus ignis, vt Ouidius vocat. Pro quo πρηστὴρ κεραύνιος in Epigramm. Item,

κραύνιος Ζεύς apud Aristot. De mundo, quem Latini Fulminatorem dicunt, ἀστραπαῖός τε καὶ βρονταῖος καὶ αἰθέριος καὶ αἰθερίας, κεραυνιός τε καὶ ὑέτιος. Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes Plinio lib. 6, cap. 7, vicini insulæ Mæotidi. at libro 5, cap. 28, Ceraunion Græcis eundē esse scribit quem Taurum. Pausan. Atticis pag. 8, ἐστὶ δὲ ἄκρα τῶν ὀρῶν ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. Est etiam Ceraunia gemma apud Plinium lib. 37, cap. 9, quam inter cādidas numerat, fulgorem sideruin rapere scribens, & habere intus stellam concursantem. Ibidem plura eius genera traditur. Et cap. sequenti, Ombria sicut & ceraunia & brontia cadere cum imbribus & fulminibus dicitur. Est & Ceraunii tuber apud eundē, l. 19, c. 3, quod scribit, quum fuerint imbres autumnales ac tonitrua crebra, sunc uasci, & maximè è tonitrib⁹, nec vltra annum durare. At pro Ceraunia siliqua apud eundem libro 13, cap. 8, reponendum Ceronia, vt in Κερωνία ostendi.

ΚΕΡΔΟΣ, ους, τό, Lucrum, Quæstus. Item, Cōmodum, Vtilitas. Hesiodus Ergois, — δῖτ' αὖ δὴ κέρδος γένετ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνην. Idem ibidem, — ἐν αἰκαλὰ κέρδος ἁρῆται. Homerus Odyss. η, Κερδίων δ' ἀρπαλέων, Et Odyss. π, Ἀλλ' ὥπιπ τί οἱ κέρδος ἐγὼν ἔπαθον δίω Ἠῶϊ ἀμφιπόροισι. Et eiusdem Odyssex ψ, — ὀφθαλμὸν ἑλοῦσα πάντα θεὸν κακὸν ὀτρύνει τε καὶ κέρδος ὀλίζεται ἐγγυαλίξῃ. In hoc autem eiusdem loco Iliad. κ, Σεῦ τὸ δὸ' ἐρχομένω, καί τε θεὸς ὅ τε σύντιτον Ὄφρα κέρδος ἴῃ, Budæus κέρδος interpretatur Commodum & opportunum. Habet verò & aliam significationem apud poetas, de qua paulo pòst dicam, illas peculiarem: at verò in priore illa significatione frequentissimum est apud prosæ scriptores. Plato in Apologia. Σκόπει μὴ κέρδος σοὶ ἦ ὁ θάνατος. quod Cicero vertit, Dii boni, quid lucri est mori? Thucyd. lib. 7, μᾶλλόν τι ἀκινδύνως ἀπολαῦσαι αὐτοὺς, κέρδος νομίσαι. Idem libro 8, ἐνθυμήσασθαι ὅτι ἴδιοις κέρδεσι διαφέρουσιν ἢ τῶν πόλεων. Demosth. Philipp. 2, μηδενὸς αὖ κέρδος ἀπὸ τούτου τὰ δίκαια δόξαντα τῆς Ἑλλήνων εὐδοξίας μηδαμοῦ χάριτος μηδ' εὐφημίας πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἄξια. Sæpe autē inuenitur ppositum habens nomen ζημία, (vt docui in Ζημία) Isocr. Nicocle, μὴ τὰ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶ) ἡμίζεσθαι, τὰ δ' αἰσχρὰ φεύγειν, ζημίαν. Xenophon post ζημία addidit etiam βλάβη, opponens τῷ κέρδει. Pædiæ 2, μᾶλλον ὅτι ὠφέλει τῷ κέρδει, μᾶλλον ὅτι ζημί: τῷ ὠφελοῦντι, μᾶλλον ὅτι βλάπτει μᾶλλον. Apud eundem legimus Pædiæ 4 quædam κέρδη dicta ἀναγκαῖα, pag. 58, καὶ χρήσεις κρείττους εἶ) καὶ αἰσχίονα κέρδη. At Sophocles dicit δεινὰ κέρδη, in Antigone, pag. 217, — ἔστιν δ' ὅτῳ Τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐπράξατο. quam sententiam Menander hoc senario expressit (κέρδη πονηρὰ appellans) Κέρδη πονηρὰ ζημίας αἰεὶ φέρει. quem olim Latino ita reddidi, Quæstus iniquos damna comitari solent. Sæpe etiam dicitur αἰσχρὰ κέρδη & αἰσχρὸν κέρδος, sicut Latinè Turpe lucrum: vnde compos. αἰσχροκερδὴς & αἰσχροκέρδεια. Et vt Latini dicunt Lucrum facere pro comparare, sic ex Aristotele Polit. affertur κέρδος ποιεῖν. At ἐν κέρδει τιθέσθαι ex Herodoto, pro eo quod Latini dicunt, In lucro deputare, vel Ponere in lucro, vel Apponere lucro, (quo postremo vtitur Horatius) Sed pro In lucro deputare dicere possumus magis ad verbum κέρδος νομίζειν, (vt in Thucydidis loco paulo antè citato) vel κέρδος ἡγεῖσθαι: vt dixit Xenophon Pædiæ 4, κἂν τι μείονι ἡμῖν δόξωσιν, κέρδος ἡγήσεσθαι. Cæterùm quod ad vocis huius etymon attinet, id quod ab Eustathio affertur, videlicet ἀπὸ τοῦ κέαρ ἥδειν, (id est Ex eo quòd exhilaret cor) valde remotum est, si literas spectes: sin eam quam habet rationē, valde vicinū. Ac certè cū experientia quotidie id cōfirmat, tū verò celebres Eurip. versus, quorū initiū est, εἰ χρὴ δίκαια μὴ σέβειν θνητοὺς, ὰς νόμῳ μᾶλλον θεῶν πρὸς κέρδος ἔχει, &c. Etymol. quoque deducit ἀπὸ τοῦ κέαρ & ἄδω, sed alias etymologias addens, quæ præ hac ineptæ videri possint. Sicut ineptum esse videtur & κέρδος pro astutia, deducere à nomine κερδὼ significante vulpem (licet Eustathius inidem κερδεσπόλον dicat τὸν δολιώτατον vocatam fuisse οἱς ἀπὸ τῆς κερδοῦς) quum κέρδεα reperiamus pro astutia & dolo, & quidem plurale κέρδεα pro dolis, seu dololis artibus, frequentissimé. Existimo igitur κέρδος hanc significationem accepisse quòd nulla sit astutia, nullus dolus qui ab hominibus lucri supramodum auidis non excogitetur. quā eius significationem vt sequutum est adiectiuum κερδαλέος, & alia quæ composita sunt, ita & substantiuum κερδοσύνη: adeo vt superuacaneum sit vel potius ridiculum nouam huic nomini etymologiam dare. Nec minus (si non magis) ridiculum est verbo κερδαίνειν suam itidem tribuere, quum κερδαίνειν à κέρδος esse manifestissimum sit, non contrà. Esse autem κερδαίνειν volunt ἀπὸ τοῦ κέαρ ἰαίνειν.

Κέρδος, Astutia, Versutia, Vafrities, Dolus. qua in significatione vtuntur poetæ, non item oratores, quod sciam. Vtūtur, inquam, poetæ, & quidem in plurali potius quàm in singulari (quantum quidem meminisse possum) pro dolis seu dolosis ac fraudulentis artibus. Homer. Il. ψ, Ἀν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις αἰεὶ ἔπεται κέρδεα εἰδώς. quū autem alibi idē dicatur οὐ λήθεται δόλου, (videlicet Il. ψ, v. 724, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς) hinc colligit Eust. idē esse κέρδος & δόλος. Cæterùm vt illic dicitur πολύμητις Vlysses κέρδεα εἰδέναι, sic in alio eiusdē loco, videlicet Od. τ, μήτ' & κέρδεα copulantur: vbi videlicet dicit Minerua, — ἐγὼ δ' οὐ πάσῃ θεσπίζομαι Μήτ' κλέομαι καὶ κέρδεσιν. sed in bonam partem hic accipiendum videtur, at illic non item. Imò verò vtrobique in malam partem accipi potest. nam Minerua dixerat paulo antè, de se & de Vlysse loquens, ἀμφὼ κέρδεα. Dicitur etiam aliquis ab Homero κέρδεα νωμᾶν, vel οἱ ἄριστοι κέρδεα νωμᾶσι: itidemque ab eodem Vlysses, Odyss. ν, Αἰεὶ σὺ σῇσιν πάντα πολυκερδέα νωμᾷς. Sed alicubi κέρδεα νωμᾶν in bonam partem accipi videtur. quò pertinet quod Eustathius scribit, ex veterum gramm. autoritate, κέρδεσι appellatione comprehensam fuisse σοφίσματα: vnde ἐκ κερδέων βουλὴ dici πολὺ ἀσφαλεστέρα. Ego autem pro huius significationis confirmatione afferri posse crederem & hunc eiusdem poetæ locum, Odyss. ψ, — πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο: nisi itidem à Sophocle cum δόλῳ additum reperirem τῷ μὴ δικαίῳ, in Œdip. Col.

C. Αἰχρόκερδής &c. vide in Αἰχρός. in hunc tamen locum seruari potius debuerat.

Ἀκερδής, ές, ὁ & ἡ, Non lucrosus. Plato Cratylo, ἀσύμφορον καὶ ἀωφελεῖς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές. Capitur & pro Damnosus. ‖ Exponitur etiā Gratuitus, Lucrum non accipiens.

Ἀκερδὴς χάρις apud Sophoclem, pro οὐδὲν φαῦλον τὸ κέρδος, vt schol. exponit, id est, cuius malum est lucrū. Ita erit ἀκερδὴς pro κακοκερδής, videlicet α significāte τὸ κακόν, vt in aliis vocibus.

Ἀκερδῶς, aduerb. Damnosè, Cum damno. ‖ Exponitur item Gratis siue Gratuitò.

Ἀκέρδεια, ας, ἡ, Detrimentum, Damnum. Ad verbum Illucrositas.

C. Ἐπίκερδής, ους, ὁ & ἡ, Lucrosus, Quæstuosus.

C. Νηκερδής, ους, ἡ & ἡ, Non lucrosus, Non quæstuosus, Inutilis. Idem quod ἀκερδής, sed poeticum. nam particula νη apud poetas sæpe priuatiua est, sicut α tam apud eos quàm apud cæteros scriptores. Sic νηκερδὴς ἔπος apud Hom. exponitur ἀσώφελες & ἀσύμφορον. ‖ Sed νηκερδέα βουλὴν veteres gramm. intellexisse ἀσώφελον, respicientes ad alteram nominis κέρδος significationem, antea dictum fuit, nimirum in Κέρδος.

C. Πολυκερδής, Multum lucrosus, Multū quæstuosus, Multum lucri afferens. ‖ Item Multum astutiæ habens, Multum astutus, Valde astutus, seu vafer. vt πολυκερδὴς νόος apud Homerum, cuius versum in Κέρδος protuli.

HINC Πολυκερδία, Magna astutia, seu vafrities.

C. Φιλοκερδής, Amans lucri, Studiosus lucri, Auidus lucri. VNDE Φιλοκερδῶς, Cum auiditate lucri. ET Φιλοκέρδεια, Auiditas lucri. ET Φιλοκερδέω, ῶ, Lucri auidus sum, Lucro deditus sum, Lucrum auidè capto. Xen. Δρώσης ἐκ τοῦ φιλοκερδεῖν. Et alibi C. lib. 1. ὑπεδείκνυον βουλόμενος αὐτοὺς πειρᾶσθαι τοὺς πλουσιωτέρους πολίτας τοῦ ἐκ τοῦ ἀδίκου φιλοκερδοῦντος.

Κερδαλέος, ου, ὁ, Lucrosus, Quæstuosus, vel Quæstuarius. Itē Vtilis. Isocr. ad Nicoclē, πρὸς μὲν ἐργασίας αἰσχρὰς καλὴν καὶ δικαίας, πρὸς δὲ ἐπιχειρήσεις ὠφελίμους. X. Pæd. 7, πάντες ἐροῦσι

ἐρωτᾶν ἔλεγεν μᾶλλον τῷ κερδαλεώτερον ἀρίστης. Exponitur etiam ἐπὶ τοῦ κέρδη τοιοῦτον ἔχειν. A Platone lib.2 De republ. κερδαλεώτερον & λιπαλέστερον pro eodem ponuntur, Apud Thucyd. schol. κερδαλέον exponit ἐπιφανές. Affertur & κερδαλέους δόμους pro Domus opulenta, ex Epigr. HINC Κερδαλέος, Lucrosus, Quæstuosus, Cum lucro. Vel, Vtiliter. Thuc.3, Ἀ Χιωναίοις ἐλάμβανε δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμῖν κερδαλέως.

Κερδαλέος, Astutus, Versutus, Vafer, Callidus (sequē do alteram nominis κέρδος significationem.) Hom. Odyss.ν, Κερδαλέος τ' εἶη καὶ ὀπιπλοπος ὅς σε παρέλθοι Ἐν παντοίῃ δόλοισι, καὶ εἰδότος αἰπὰ πάσσειν. Item νοήμασι κερδαλέοισιν apud eundem Odyss.η, Et ζουλῆς κερδαλέης, Iliad.κ. Item κερδαλέον μῶλον, Odyss.ζ. |At Κερδαλῆ pro Pellis vulpina, vide post Κερδώ. HINC Κερδαλεόφρων, Astuta seu versuta cogitans, Versutus, Callidus, Dolosus. Exponitur etiam Veterator. Hom. Iliad.α, Ὦ μοι αἰαιὰ δὴ ἐγὼ ὀπιπεμόφε, κερδαλεόφρων. Sunt tamen & qui accipiant pro φιλοχρήματος, (vt fiat κερδαλεόφρων Qui non aliud quàm lucrum cogitat) quòd videlicet antea vocatus fuisset φιλοκερδαινόφρων. ΑΤ Κερδαλεοσύνη, Astutia, Versutia. Item, Prudentia Eustathio, vt docebo in Κερδοσύνη.

Κερδοσύνη, Astutia, Versutia, Calliditas. Item Dolus. Hom. Iliad.χ, Ἦ φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἠγήσατ' Ἀθήνη. vbi Eustathius κερδοσύνην significare ait δόλον & ἀπάτην: ac nihil aliud esse κερδοσύνην ἡγήσατο quàm quod posteà ἐφερμηνεύων dicit ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. At verò hunc Odysseæ ξ locum enarrans, non procul à principio, — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἔζετο κερδοσύνην, vult κερδοσύνην esse φρόνησιν, quam & κερδαλεότητα vocari. Item Odysseæ δ, vbi legimus, — ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέγυνεν, Eustathius vult κερδοσύνην appellari τὴν ὀπτικερδῆ Ἑρμοῦ: addens, eius posteros δολότητα etiam ita nominasse, quasi verò ipse quoque Hom. non ita veteretur.

Κερδῷος, ου, ὁ, vt κερδῷος Ἑρμῆς, Qui lucris præest. exponēte Bud. in hoc Lucianici Timonis loco, ὦ Ζεῦ πρόπολε, καὶ Ἑρμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; quæ sunt ipsius Timonis verba, thesaurum effodientis. Sunt qui exponant Conciliator lucri, Lucrifer. Eustathius hoc epithetum ad versutiam quoque & calliditatē refert, p.1163. |Item Κερδῷος, Vulpinus, quod vide post Κερδώ significans vulpem.

Κερδίων, gradu comparatiuo, Lucrosior, Vtilior. Et κέρδιον, Vtilius: frequens apud Homerum. vt Odyss.ω & alibi, ὧδέ κε οἱ φορτίον δοίατο κέρδιον εἶναι. Et Iliad.ζ, — ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Σοῦ ἀφαυροτέρου χθόνα δύμεναι, satius mihi fuerit. Et πολὺ κέρδιον apud eundem plerisque in locis, (pro quo perperam in vulg. lex. πολυκέρδιον conjunctim) vt Iliados ε, Ἀλλ' ἴφθιμον πόθομεν, ὅτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. (qui versus habetur & Iliad.χ, necnon alibi, si bene memini) Et Iliad.η, Ἀλλ' εἴμοι τι πίθοιο, πολὺ κέρδιον εἶη. Et Il.γ, Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν. Sic grad. SUPERL. Κέρδιστος, Lucrosissimus, Vtilissimus.

Κερδίων & Κέρδιστος accipiuntur etiam pro Versutior & Versutissimus, seu Astutior & Astutissimus, aut Callidior & Callidissimus. Hom. de Sisypho, Il.ζ, — ὃ κέρδιστος ἦεν ἀνδρῶν. Et κέρδιστον νόημα periphrasticè dictus à quodam poeta Mercurius, qui & κερδῷος, inquit Eustath. Nisi fortè legendum est κέρδιστος νόημα, subaudiendo præp. κατά. Ex Soph. autem Aiace, ἐς τὸ κέρδιστον πρᾶπις ἢ γνώμης, pro Ad consilium prudentissimū conuersus.

Κερδύδριον, υ, τό, diminut. Lucellum.

Κερδαίνω, ΒΤ Κερδέω, Lucror, Lucrifacio, Lucrum facio, Quæstum facio. Sed κερδαίνω potius vsitatum est quàm κερδέω, à quo themate alioqui tempora quædam in vsu sunt, & quidem in prosa quoque. Aristoph. Nubib., τίνα δὴ τὸν κερδανεῖ; Sic apud Demosthenem, μικρὰ κερδᾶναι. Et ἡ πόλις κερδαίνειν ἢ βλάπτειν (Apud Hesiodum autē in Erg. accus. χ' iunctus cū κερδαίνειν, resoluendus videtur in aduerb. χαπῶς, vel potius intelligēdus aduerbialiter poni, hoc in versu, Μὴ κακὰ κερδαίνειν κακὰ κέρδια τ' ἄτηρα. id est, Noli malum sectari lucrum & captare. Sed ad verbum, Ne malè lucrens, id est malis artibus. Nisi quis interpretari malit, Ne res malas in quæstum vertas.) Dicitur etiam νίκην τινος κερδαίνειν, & νικᾶν τινὰ κερδαίνειν. quo vtitur Xenophon, vtitur item Sophocles. |Nonnunquam verò κερδαίνειν sine adiectione ponitur, vt apud Thucyd. lib.2, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἐχυρῷ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον πέρπει, ἀλλὰ τὸ ζημιοῦσθαι. Sic quidam poeta apud Athenæum, Τὰ μὲν δικαίᾳ ἐπαίνει, τῷ δὲ κερδαίνειν ἔχει. Vt autem κέρδος & ζημία, sic κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur: vt apud Aristot. Ethic.5, cap.5, πλεῖον ἔχειν ἢ τὰ ἑαυτῷ, κερδαίνειν λέγομεν· τὸ δ' ἔλαττον τῷ ἐξ ἀρχῆς, ζημιοῦσθαι. Inueniuntur porro à κερδαίνω non raro & futurum κερδανῶ, & aoristus prior ἐκέρδανα: sed sunt qui & κεκέρδακα addant ex epistol. Phalar. quod tamen durum est. A Κερδέω autem vsitata sunt κερδέω & ἐκέρδησα: sed & κεκέρδηκα ex Demosthene affertur. Ex Herodoto autem passiuus etiam infinitiuus significatione actiua κερδέσθαι μᾶλλον.

C. ΑΠΟ κερδαίνω, ΕΤ Ἀπὸ κερδέω, ὡς, q.d. Lucror [ex aliquare,] sed interdum pro simplicibus κερδαίνω & κερδέω. Herodianus, ποσῶς τὸ ἀπεκερδήσας ἐσ' αὖ ὡς ἀφ' ἁπαγῆς αὖτις ἀφεγγήσας.

C. ΠΑΡΑ κερδαίνω, Perperam lucror, vel potius, Amplius iusto lucror, & præter alios. Aut, Eadem opera lucror, Obiter compendium facio. Bud. p.646 ex Greg.

¶ Κερδώ, οῦς, ἡ, Vulpes. vt apud Aristoph. in Equitibus, δολίαν κερδὼ παλαίσθην legimus. Luc. in Hermot. quandam Æsopicam fabulam narrans, ἀνὴρ δή τινι κερδοῖ ἐπιτίθησιν αὖτις &c. Vide suprà Κέρδος pro Astutia. Eust. κερδὼ facit epithetum nominis ἀλωπηξ, quum dicit, μᾶλιστα δὲ ἐφέρεσθαι τῇ ἐπιπλοκῇ κερδοσύνῃ ἡ κερδὼ ἀλωπηξ, ὅ ἐστιν ἀπατητική, δολερά: addens, ἧς καὶ τὸ κύειον ἐφέλκεται ἀλώπεξ σύλλειπτα, ὅ ἐστι πανοῦργον. Sed idem alibi κερδοσυνίῃ dictam scribit τὴν δολιότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς ἣν ἔστιν ἀλωπηξ. quod eius dictum alioqui (quātum ad hāc derivationem attinet) cur à me non probetur docui in Κέρδος. |Dicta fuit Κερδὼ & vxor Phoronei, teste Pausania.

Κερδῶος, Vulpinus. Greg. Κἀδήλι κερδῴῳ ἐνδοθὶ δουλοσυνίῃ.

Κερδαλέη, & per contract. Κερδαλῆ, Vulpina pellis. Greg. τῇ μοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. id est τὴν ἀλωπεκῆν. vt in prouerb. αὖθι ἡ μοντὴ μὲν ἔξεστι, τὴν ἀλωπεκῆν φορέσαι, vel potius φορέσεσθαι. ad quod alludere etiam videtur Greg. SED Κερδαλῆ Hesychio est ipsa vulpes.

ΚΕΡΚΟΣ, ου, ὁ, Cauda. Aristot. De part. animal. lib.4, c.10, κέρκον δ' ἔχει σχεδὸν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα. Vnde Plinius lib.11, cap.50, Caudæ omnibus ferè animalibus & oua gignē tibus. Et lib.8, c.14, ὅσοις δὲ τὸ σῶμα δασὺ λίαν πεπόηκε, τούτοις οὐδεμίαν ἔχει τὴν περὶ τὸν κέρκον ὀξύτητα· ὅτι σφόδρα συμβέβηκεν. sicut Plin. quoque ibidem tradit, paruas caudas esse animalib⁹ villosis, vt vrsis. Propriè verò tribuitur quadrupedibus, sicut ὀρρωδέστερον auibus, οὐδὲ auibus & piscibus, vt docet Aristot. De part. anim. l.4, cap.13. adeo vt κέρκος propriè sit cauda quæ caulem habet carnosum, siue pilosum siue depilē, quo pisces carēt & volucres. Plut. Sertorio, ἵππου κέρκος. Et apud Lucianum in asino, auricula ex cauda asini, δίκλωρον κέρκου pendens. Aristophanes Equit. Δοὺς δέσχου κέρκον λαγῷ, τῷ φθαλμιῶντε σφέξῃ, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. nā molles sunt eius pili. vnde Cæl. libro 30 cap.32, natum putat adagium in eum qui nimis astutè subblanditur, vt nuncupetur cercus. Et sic legit apud Cicer. epist. ad Att. lib.8, Quouis potius certè [nauigaturus] quàm vt cercum videat, quem ego prorsus aspicere nō possum: de Cæsare intelligens. |Κέρκος dicitur etiam pudendum virile, teste Hesychio. Sic verò & Latina vox ab Horatio vsurpatur, vt quum ait, — caudámque salacem Demeteret ferro. |Itē, Animalculū vites infestans, vel Gallinace⁹, vel Mus agrestis. Ψειρίον τι ἀμπέλους βλάπτον, ἢ ἀλεκτρυών, ἢ ἀγρώστης μῦς, vt idem Hesychius docet. |Etymologistæ est etiam σκῶλός τι ὠοῦ καὶ πέπλος, ἢ ὑμήν (siue χόριον, vt nonnulli legunt) χαλαζῶν: in qua signif. ab Alcmane hoc vocabulum vsurpatum tradit.

C. Κερκοπίθηκος, Simia caudata, Cercopithec⁹, vt Plin. appellat. Martial. l.13, Si mihi cauda foret, cercopithecus erā, de simio quodam callido eludere emissas hastas.

C. Κερκοφόρος, ου, ὁ ἡ, Qui caudam gerit, Caudatus.

C. Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine cauda est, Cui cauda

non est. Aristot.De part.anim.lib.4, c.10, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἄκρατον μόνον ἐστίν, ἰσχία δὲ οὐκ ἔχει οὐδὲ πυγαστέρα οὐδέν. A

Κ. Δασύκερως, ου, ὁ ἡ ή, Cui villosa cauda est. Theocr.Idyll. 6, Μισέω τοὺς δασυκέρως ἀλώπεκας. Plin.quoque vulpibus villosam caudam esse scribit, vt & lupis.

Κ. Μακρόκερως, ου, ὁ ἡ ή. Qui prælonga cauda est. ὁ κύων ἔχων μακρὸν οὐραῖον, vt Aristot.loquitur.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q.d.Caudatio.morbus muliebris. Est autē (inquit Gorr.)carnosa quædam substantia, ab ore vteri incipiens, & muliebre pudendum replens: interim etiā foras caudæ modo procidens, vnde & nomen habet. B

Κέρκωψ, Caudatus, vt à quibusdā exponitur. vel Animal quoddam magnam caudam habens, vt Hesychius docet. Dicitur de homine versuto & fraudulento. vnde ab Æschine coniungitur cum παγκάλημα & καλίμβολον, quæ affinem habent significationem. Synes.epist. 101, οὐκ ἔστι πλουτῶν ὁ παῖς καθ' ἡμᾶς ἀγοραῖος, μὴ παίσας μεγαλωστὶ & θεῖα καὶ ἀληθῶτινα δίκαια, καὶ κέρκωπα αὖτ' ἐλευθέρου μεγάλωρον, nisi qs fiat veterator & impostor pro ingenuo. Et κερκώπων ἀγορᾶς de conciliabulo conuentuq; versutorum & improborum hominum: à Cercopibus quibusdā Ephesiis, qui Ioui ipsi imponere conati sunt: vt verò alii tradunt, à Cercopibus quibusdam improbis, qui ob suam κακοήθειαν in simias mutati sunt, ac Pithecusis insulis nomen dederunt. Eustath.verò Athenis prope heliæā scribit fuisse κερκώπων ἀγοράν, vbi furta venderētur, eo φ tales fuisse celebrentur οἱ κέρκωπες, videlicet κλέπται ἢ πανοῦργοι. C ¶Est etiā nomen propriū apud Athen. ΥΝDΕ Κερκώπιος, ου, ὁ ἡ ή, Versutus, Fraudulentus, Veteratorius. Syn. De prou. ἡ χαλεπὸς αἰκαπίᾳ Σαρδάνιον γελᾶν ἢ κέρκωπα, τὸ παγκάλημα τὸ κερκώπιον. D potest tamen aliquis reddere Cercopeum, à Cercopibus: vt κερκώπειος est à κέρκωψ. ΕΤ Κερκωπίζω, Cercopē ago.i. veteratorē & impostorē. vel Lascivio, Adulor, metaphora ducta ab animantibus quæ mota caudā ad blandiūtur, vt ex Chrysippo traditur. Itē χλευαζω, μαιδαλίζω, vt Hemeræ. Suid. ΑΤ Κερκώπη, ης, ἡ, Hesychio est cicada quædam paruula, quæ & καλαμαία: alios verò accipere tradit pro cicada fœmina quæ canora non sit. Eust. autē tradit esse animalculū simile cicadæ, citans hunc ex Alexide locū, — σοὶ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐ πώποτ' εἶδον, ἢ κερκώπῃ γύναι, Οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, ἢ πτηνόν, οὐ τίτιγα. A Libanio quoque vsurpari hoc vocabulū docet. Itē apud Athen.l.4 ex Aristoph. ἱερᾶς τίτιγα φαγεῖν ἢ κερκώπην θηρεύσασ' ὑμῖν καλάμῳ λεπτῷ, vbi Athen.ex Speusippo docet esse animal ὅμοιον τίτιγι ἢ πτηνοῖς. E

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, Caput. Hom.Od.α, Αἰνῶς γὰρ κεφαλοί τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ (vbi animaduerte ὄμματα distingui ἀπὸ τῆς κεφαλῆ) Il.ζ, — αὐτὰρ ὕπερθε Φοξὸς ἔην κεφαλή. Il.α, & alibi. Εἰή ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Od.α, & alibi sæpe, Ἄγχι γὰρ κεφαλῇ, ἵνα μὴ πυθοίατο δῆθεν ἄλλοι. Idem Od ρ, & alibi, Καί κεν ἐγὼν αὐτὸς παλάμῃφι κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. Vocabulum est poetis cum cæteris scriptoribus commune, quum contrà κάρη & κάρη ac κάρηνον poetica sint duntaxat. X.Pæd.7, ἢ κεφαλὴ αὐτὴ ἔχουσα ὅτι τῆς γένεσι. Et paulo pòst, ἢ ὅτι θεῖόν ἐστι τὸ αὐτὸ τῆς κεφαλῆς, αἰσθάνεσθαι. Idē lib.6, & Δίχα αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, αἰσθάνεσθαι εἰς τὸν οὐρανὸν, ἵνα πύθωνται. Luc.in Actione, ὁ μὲν κατὰ τὴν ἐφετὸν ἀπάγχεται τῆς κεφαλῆς τῷ καλύπτρᾳ. Idē De salt. ἀφεστῶτα γὰρ τῆς κεφαλῆς αἰσθητόν ἐστιν ὅπλον εἶδος. Idem in Lexiph. ξυνόμνυε τῷ κεφαλῷ τῷ ὀδόντι τῷ ξύστρᾳ. Et in Hermotimo, καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν παλαίστρων ἀπὸ τοῦ πότου ἐλθόντες. Sic apud Plut.De fort. Alex.l.2, κεφαλὴν ξυρόμενος. Et in Pol. præc.δεῖ δὲ κατόπιν τῆς κεφαλῆς κινεῖσθαι. Apud eundem De Socr.dæm.δίς ἢ τρὶς ὀπισθύσας τῇ κεφαλῇ.(quæ ὀπίσθυσις diuersa est ἀπὸ τῆς καταπύσεως Homeri, in versu paulo antè citato) Vt autem Homerus ὄμματα separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, sic Xenophon κεφαλὴν itidémque πόδας separat ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, Pædiæ 8, p. vltima, ἀλλαμοῦ γὰρ ἢ ἐπὶ τῷ χειμῶνι οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ πῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄκρας τὰς χεῖρας καὶ χειρίδας δασείας, &c. hoc autem quomodo intelligendum sit docebo in Σαμια, si recordatus fuero. F

Κεφαλὴ, vtpote omnium totius corporis partium nobilissima, sæpe de toto homine dicitur, sicut Latinè Caput, in his loquendi generibus, Lepidum caput, Festiuum caput, Ridiculum caput. item Infandum caput, Impium caput &c. Homerus Odyss.ο, Αἰσχεμ' ἐπὶ θυίων καὶ δαίμονος, αἴσιμα πάντα Σῆς τ' αὐτῆ κεφαλῆς & ἑταίρων οἵτινες ἕπονται. Idem Odyss.λ, Τοίλῳ γὰρ κεφαλῇ ἴτην ἀνὰ πᾶσαν ἀγυιὰν κατὰ λαόν. Idem Odyss.α, Τοίλῳ γὰρ κεφαλὴν πολίῃ, μεμιγμένα αἰεί, Ἀνδρὸς τῷ κλέος ἄρνυ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. (vbi tamen Ἀνδρὸς secus quàm in aliis locis adiungi nomini κεφαλὴν existimo, vt μεμιγμένα αἰεὶ per parēthesin positum intelligatur, & sit πολίῃ ἴσην κεφαλὴν ἀνδρὸς &c.) Idem Iliad.ψ. Τίπτέ μοι ἠκὺν κεφαλὴν δεῦρ' ἐλάλουτας; Apud eundem legitur & φίλην κεφαλήν. (quod in soluta quoque oratione frequentissimum est, sicut & μακρὰ κεφαλή, atque alia nonnulla) Iliad. σ, Νῶϊ δ' ἐμὲ ὄφελε φίλης κεφαλῆς ὀλέσσαι ἐχεφρα. (Huic oppositum est ἐχθρὰ κεφαλή. sed ἐχθρῆς κεφαλῆς Iliad.π, simpliciter accipitur, Οὐδέ πω Ἀτρεΐδεω ὀτρεῖ ἔκλυον αἰδήσασθαι Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, vbi Eustathius hoc ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς scribit βεβηλῶσαί π ex altero illo loco, ἐβόησεν ὅσσον κεφαλὴ χαὶδὲ φωνῆς.) In prosa autem dicitur non solùm φίλη κεφαλή, sed interdum etiam φιλτάτη (vt & φίλτατον κάρα apud quendam tragicum legitur, ni mirum Sophoclem, si bene memini) Synesius φιλτάτῳ & ἱερᾷδε κεφαλὴν simul iunxit, epist.123, ὦ σοὶ τῆς φιλτάτης καὶ ἱερᾶδος κεφαλῆς. Dicitur etiam θεία κεφαλή, itē ἱερὰ κεφαλή, siue ἱερωτάτη: necnō μακαρία κεφαλὴ interdū, seu μακαριωτάτη. Syn. ἦν δὲ αὐτῷ δεινὸν τὸ σοῦ τῆς ἱερᾶς ἀπῆναι κεφαλῆς. Idem θεία & ἱερὰ coniunxit, scribens, ἀδικεῖς με ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Sic Gregorius, σὺ δὲ ἡμᾶς ἐποπθόμενος αἴρῃ ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Rursum Synesius Theophilo scribens, σοὶ τῷ μακαριωτάτῳ σου κεφαλήν. Inuenitur etiā in plurali φίλαι κεφαλαί, quum videlicet de pluribus dicitur. Plut. in Pol.præc. χάριν δὲ καὶ τὸ Ξενοφάντου πρὸς τοὺς πολίτας λοιδορουμένους αὐτὸν ὁπλίτας ὧν πέφυγε, μεθ' ἡμῶν γε, ὦ φίλαι κεφαλαί. Eodem dicitur modo & κακὴ κεφαλή, itē μιαρὰ, quo Demosth.lubēter vtitur. vt Pro cor. ἵν' εἰδῆτε πλείω πρόγματα ἢ μιαρὰ κεφαλὴ παράξασα δίκην ὑπὲρ ἔδωκε. Frequenter verò in vocandi casu: vt in Mid. πῶ λέγεις ὦ μιαρὰ κεφαλή; σὺ τὰ σαυτοῦ παιδία ἀξιώσεις εἶναι, ἃ σὺ ζῶσ' &c. Ibidem, τοσούτων αἰσχρῶν, ὦ μιαρὰ κεφαλή, σὺ παρελθὼν ἀθρόον κατηγόρεις. Hic verò mihi à risu temperare nequeo quum recordor Ioachimi Perionii Benedictini Cormœracensi, (viri monachicè docti) qui quum se Ciceronianæ eloquētiæ vicariū in vertēdis celeberrimorū Græciæ oratorū aduersariis orationibus appellare non dubitasset, nactus mēdosum exemplar (vt fit) orationis Æschinis in quo μικρὰ κεφαλὴ legebatur pro μιαρὰ κεφαλή, minimè illius exemplaris fidem suspectam habuit, (quum alioqui interpresalius vel tantillo iudicio præditus, & qui literas Græcas à limine saltem salutasset, nō solùm suspectam exemplaris fidem habiturus, sed eā prorsus illi derogaturus fuisset) quin potī hanc lectionē cupidissimè arripiens, Demosthenī paruum caput affinxit, vt videlicet Demosthenicum caput ad Thersiticum proximè accederet: si tamen Thersites ὀξυκέφαλος simul & μικροκέφαλος fuit. Huius autem tam insignis erroris non meminissem, nisi lectores admonitos cuperē vt ab illius interpretationibus sibi caueāt, vtpote quæ aliis erroribus etiam multo grauioribus scatent. Sed vt ad illud μιαρὰ κεφαλὴ reuertar, tertium ex oratione in Midiam proferam, in quo αἰσχύνης cum μιαρὰ iungitur: καὶ ταῦτ' ἔλεγχε ἢ μιαρὰ καὶ αἰσχύνης αὕτη κεφαλή, ὀξιλαλυφὼς τῇ φωτρᾳκὶ Ἀειπέρχου. Sed aliud quoque hic considerandum est, nimirum post κεφαλὴ subiungi ὀξιλαλυφὼς, perinde videlicet ac si qui dixit ἢ μιαρὰ καὶ αἰσχύνης κεφαλή, intelligendus esset dixisse ὁ μιαρὸς καὶ αἰσχύνης. Cæterùm Latini (vti dixi) hoc loquendi genus imitati sunt, quum Lepidum caput, Festiuum caput dixerunt, itidémque aliis adiectiuis nomen hoc Caput iunxerunt. Sed & illud ipsum φίλη κεφαλὴ ad verbum expressērunt Carum caput. vt Horat. 1 Carm. Ode 24, Quis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis, præcipe lugubres, &c. (ita enim locum illum lego, non autem interrogatiuè Quis desiderio sit pudor aut modus Tam cari capitis: præcipe lugubres, &c. & intelligo Præcipe lugubres cantus queis, id

est per quos, sit modus desiderio. qua de re obiter admoneri, non ingratum lectori fore putaui) Tale est illud Virgilii Æneid. 4, — capitisque iniuria cari. Dicit verò & Dulce caput idem ibidem, Testor chara deos, & te germana tuumque Dulce caput. (sed hic simpliciter accipitur, vt & quum dicitur ab eodem poeta Per caput hoc iuro) non autē pars pro toto. Apud eundem legimus & Infandum caput (quod interpretari possumus μιαρὰ κεφαλὴ ex tot locis antè citatis) eodem in libro, si tangere portus Infandum caput ac terris adnare necesse est. Cicero quoque dixit Philipp. 2, Duo capita nata sunt post hominum memoriam teterrima & spurcissima. Inuenitur autē κεφαλὴ pro homine sine adiectione etiam, vt apud Aristotelem Pol. 2, ὡς Λακεδαιμονίοις καθ' κεφαλὴν ἴσα τὰ χρήματα διῄρηται τὸ πεδίον, pro Viritim: eodem modo quo Gall. dicitur *On paye autant pour teste*. Iurisconsulti quoque caput pro ipso homine dixerunt cum alibi tum in illa regula, Noxa caput sequitur.

§ Sed vt in illo Homeri loco quem ex Odyss. α protuli, dicitur κεφαλὴ ἀνδρός pro ἀνὴρ, sic Herodotus dixit κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίους, in Calliope, πεντακοσίας κεφαλὰς τῇ Ξέρξεω πολεμίων λυσσαίνῃσι. Dixit verò Homerus eadem periphrasi βοῶν κάρηνα id est βοῦς κεφαλάς, pro βοῦς, & eum imitatus Virgil. Bina boum capita: Æneid. lib. 3, Bina boum vobis Troia generatus Acestes Dat numero capita in naues. Sic exponitur & illud eiusdē libri, de sue, Triginta capitum fœtus enixa iacebit. Huc pertinet & istud Cæsaris De bello Gallico lib. 4, (licet aliquantum diuersa forma dictum) Quum hostium numerus capitum cccc xxx. M. fuisset.

Porro vt κεφαλὴ, id est caput, de toto homine dicūt, à parte nobilissima & præstantissima eum appellantes, sic etiam imprecari ac minari alicuius κεφαλῇ solebant, id est capiti, alicuius κεφαλὴ deuouere: item dicebatur aliquis timere κεφαλῇ, capiti. sed & alia multa huiusmodi loquendi genera reperiuntur apud antiquos. Illius autem postremi exemplum hoc est apud Homerum Il. φ, Οἵων ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδιε, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Apud eundem legimus Od. τ, — οὔτε μιν αὐτὸς Ἔδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ αἰσυμάξεις. Et Iliad. ρ, — σοὶ τὰ μεγάλως ἀπὸ πάσας Σοὶ σφῶϊν κεφαλῇσι χαριζόμεθ' ἠδὲ τίσασθαι. In soluta autem oratione sæpe dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπειν, item aliquid dicitur εἰς κεφαλὴν τρέπεσθαι alicui. Demosth. in oratione De malè gesta legatione, ἅ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτοὺς δεῖ τρέψαι. Et apud Aristophanem Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Sed Demosth. in or. Pro cor. vsus est verbo αἰαλύειν, cum δεῖ κεφαλὴν, scribens, εἰς αὖ οὕτως καὶ δικαίως τὴν ἐγχειρημένην αἰτίαν δεῖ τὴν κεφαλὴν αἰαλῦσαι ἅπαντας. Sæpe verò ab imprecantibus dicitur εἰς κεφαλήν σοι, subaudito (vt opinor) verbo τρέποιτο. cuius generis loquendi exemplum extat apud Aristophanē in Pluto. Extat & apud Platonem in Euthydemo, εἰ μὴ ἀχρεῖόν σοι ἐστὶν εἰπεῖν, εἴπατε αὖ σοι εἰς κεφαλήν. Potest verò subaudiri & verbum ἴτω. Latini hoc quoque loquendi genus imitati sunt, & quidem multis modis, vt exēplis docebo. Virg. Æn. 8, — dii capiti ipsius generique reseruent. Naso lib. 1 De arte, Pœna reuersura est in caput ista tuum. Et in epist. Cydippes ad Acontium, (si tamen Nasonis est) Inque caput nostrum dominæ periuria quæso Euentant: pœna tuta sit illa mea. Sic Tibullus tanquam alloquens, Et mala siqua tibi dixit dementia nostra Ignoscas: capiti sint precor illa meo. Alia autem huc pertinentia loquēdi genera lectoris diligētiæ relinquam, & ad alia veniam. Vt igitur Homerus dicit Od. β. Σφᾶς γὰρ παρὰ μῦθοι κεφαλαί, (vt alibi, videlicet lib. proximè sequente, ψυχαὶς παρὰ μῦθοι) ita ferè videtur dicere Virgilius Obicere caput, item Obiectare caput. vt Æneid. 8, — me me ipse meumque Obieci caput. Et Æneid. 2, — omnémque reuerti Per Troiam & rursus caput obiectare periclis. (Affertur etiam ex Platone κεφαλὴ pro Vita in Epitaphio, εἰ βούλοιτο τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἐλεῖν) Legimus apud eundem Homerum πέρι ἴσην κεφαλῇ, Il. σ, — τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. In quo loquendi genere Latini oculorū potius mentionem faciunt. quo dixit modo & Moschus circa initiū idyllii quod à Megara vxore Hercu-

lis, nomen habet, Τὸν μὲν ἐγὼ πόσιον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν, Ἠδὴ ἔτι καὶ σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κῆρ ἐνὶ θυμῷ. vbi obserua ἴσον ἴσον φαέεσσι pro eo quod Homerus dicit πέρι ἴσην κεφαλῇ. Huc pertinet (licet alia sermonis forma dictum) ὅτι κεφαλῆς φέρειν, vel potius ὅτι τῇ κεφαλῇ ἀδελφίζειν, pro Eximio quodā amore & honore prosequi, atque adeo omnia amoris officia præstare. Plato De republ. lib. 5, καὶ ὅτι ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦσιν ὥσπερ μεστοὺς ὅτι ταῖς κεφαλαῖς ἀδελφίζουσιν αἱ τοιαῦται οἱ ἑταῖροι. Latini autem hic quoque Oculos potius quàm caput nominant, discentes In oculis ferre: pro quo interdum inuenitur etiam In sinu gestare.

Κεφαλὴ, pro variis præpositionibus ac verbis quibus iungitur, varia præterea efficit loquendi genera. Ἐπὶ κεφαλῆς dicitur quod imminet, quasi quod sit Supra caput, vt Cicero etiam loquutus est. Ex Aristophane autem in Vespis πρὸ κεφαλῆς affertur pro A capite. Sæpe verò dicunt & ὅτι κεφαλὴ ἅσσει (interdum verò & ῥίπτει) pro Præcipitare, Præcipitem dare. Lucianus in Timone, ὡδὶ καὶ πάνυ ὅτι κεφαλὴ βαδίζοντα, ὡς μηδὲ ἀπακοῦσαι δυνηθῆναι. Et pass. apud Herodotum in Polymnia, ὡς τάχιστα ἴοιεν ὅτι κεφαλή. Interdum autem verbo composito vtuntur: vt rursus Lucianus in Timone, ἀπολαβὼν αὐτὸν σοῦ καὶ ὅτι κεφαλὴ ἔξω ἀπῆλθες τῆς οἰκίας. Idem & verbo ῥίπτειν ita vtitur in lib. De historia scribenda, ἐρρίφθαι ὅτι κεφαλὴ εἰς τὸ ὕδωρ. (vbi obserua duplicem constructionem dari verbo ῥίπτειν) Galli dicunt *tester la teste deuant*, vel *La teste la premiere*. (Lucillius Epigr. lib. 2 dixit item κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε pro Præceps abiit.) Affertur autem & ὅτι κεφαλὴ ἀποῦδ εἶναι vel βαδίζειν pro Præcipitare moras: ex Demosthene πρὸς Φαίνιππον, Μὴ ἀλλὰ ὅτι κεφαλὴ πρὸς τὸ δικαστήριον βαδίζειν.

Sunt & quædam dicendi formulæ in quibus fit κεφαλῆς & ποδῶν mentio. vt apud Hom. Il. ψ, ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes. Pro quo dicitur etiam A capite ad calcem: item A vertice ad talos, vel ad talos imos (vt dixit Horat. — talos à vertice pulcher ad imos) Cicero dixit etiam Ab imis vnguibus vsque ad verticē. Sed iocosè interdū dicitur aliquis narrare quidpiā ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐς ταὐτὰ πόδας pro Narrare ab initio ad finem vsque, Rem totam denarrare. Sed Aristophanes vt magis etiam ridicula esset sermonis formula, inuerso ordine dixit ἐκ τῆς ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν: in Pluto, Ἄκουε δέπω. ὡς ἐγὼ τὰ πρόσφατα Ἐκ τῆς ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ. Apud Plautum itidem legimus Ab vnguiculo ad capillum summum: & Cicero dixit Ab imis vnguibus vsque ad verticem: sed in his tamen tolerabilius inuertitur ordo quàm in illis Græcis verbis. At verò πρὸς κεφαλὴ καὶ παρὰ ποδὸς κάτα κεῖται sunt qui prouerbiali forma de illis dici putent quæ nobis affluunt: afferentes ex Theocrito, Ἔστι μοι πρὸς κεφαλὴν ἁ παρὰ ποδὸς κάτα κεῖται. sed ex hoc loco probari illud non potest.

Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus (inquit Gorr.) quod in illis extremum est crassius & rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite: quanquam non sit necesse partem illam extremam ossis planè rotundam esse & capitis modo eminere, siquidem in illis etiam caput dicitur quod cauitate glenoide depressum est in modum capitis semiputati, quale in publicis sectionibus anatomici cerebrum ostēsuri, serra diuisum exhibent. § Βαχίονος etiam κεφαλὴ (inquit Camer.) caput membri huius, id est vbi illud iuxta humerum eminet, dicitur. Item superior in testiculo pars, κεφαλὴ ὄρχεως dicitur: inferior, τυθμίλη, i. testiculus. In v. l. annotantur hæc, Καρδίας κεφαλὴ, cordis basis, ita ὁ πρὸς ἀϊσσομένῃ dicitur, vt fundū & pars mucronata τυθμίλη, etiam referēte Polluce: à quo & lienis pars crassissima, τὸ σπληνὸς κεφαλὴ vocatur. Item κεφαλὴ κῶλων Hippocrati Capita artuum: & κεφαλαὶ μυῶν, musculorum capita. Cam.

Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύρτος τῆς πολυπόδων. v. l. ex Aristotele lib. 2 De part. anim. In iisdem, κεφαλὴ σώματος, Vrnæ caput & pars superior. § Ibidem, κεφαλὴ τῆς πόρου, Fastigium fossæ, ex Demosthene. Camer. κεφαλὴν interpr. fossæ aggerem: & addit ex Xenophonte, ἐπὶ κεφαλῆς τὸ τεῖχος τῆς ἀκροπόλεως διώρυξον. vbi (inquit) dice-

re videretur summũ arcis murũ suffossum fuisse. |Herodotus vocauit etiam κεφαλὰς fluminis, fontes illius, in Melpomene.

Κεφαλὴ, Summa & conclusio, vt exponit Budæus in hoc Galeni loco, ὅπερ δηλοῖ καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ λόγου: item in isto Platonis in Gorgia, καὶ οὐδὲ πὰς μύθους φασὶ μεταξὺ λήμας εἶναι καταλιπὼν, ἀλλ' ὅπερ λέγεις κεφάλαιον, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὰς φαλῆς ἀθλίᾳ. Δεύτερον οὖν ἐκεῖνο τὰ λοιπὰ, ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφάλαιον λάβῃ. Camer. κεφάλαιον in Plat. Timæo perfectionem, siue absolutionem, aut consummationẽ significare ait: afferens, κεφαλαιοῦσθαι καὶ τελειοῦσθαι ὅπερ ἔστιν ἐκ τοῦ μύθου. Sed idem κεφάλαιον tradit ad rerum initia atque summam transferri, vnde vocari ἀκέφαλον μῦθον à Plat. & sicã Plauto in Asinaria dici, Quin nec caput, nec pes sermonis appareat. Et in Captiuis, Garriet quod neque pes vnquam neque caput compareat. Et subiungit ex Aristotele Ethic. Nicom. 6, ὥσπερ οὐδὲ κεφαλὴν ἔχουσι ὀνόματι τοῦ πρωτίστου.

Τρεῖς κεφαλαὶ & δυοῖν κεφαλαῖν, idem locus iuxta Cithæronẽ, apud Herodotum in Calliope. vnde iocus ille in ebrios, apud Diphilum, vt Athen. refert lib. 4, κεφαλὰς ἄγειν τρεῖς, ὡς φησὶν Ἀριστόφανες. Cam.

Κεφαλὼ appellatam ἀπὸ τῆς κεκεφῶσθαι, id est à cauitate, & MACEDONES hanc Κίσσιν, Hippocratem κύστιν appellasse, tradit Suidas: quum tamen κύστις apud Hippocr. intelligẽtur Os eminens in cubiti commissura cum lacerto. Cam.

C. Κεφαλοβαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Cuius caput graue & ponderosum est. Capitatus. vt κεφαλοβαρῆ φυτὰ apud Aristotelem De diuturn. & breuit. vitæ, τῶν φυτῶν τὰ κεφαλοβαρῆ μακροβιώτερα. Theophrastus quoque lib. 1, cap. 10, κεφαλοβαρῆ & καταῤῥίζων meminit: vbi videtur hoc vocabulum ponere in differentiis radicum. Gaza interpretatur Capitatum.

C. Κεφαλόδεσμος ε̃ τ Κεφαλοδέσμιον, ου, τὸ, Capitis ligamentum. Exponitur etiam Frontale, ἄμπυξ.

C. Κεφαλοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Capitis formam habens. |Item Capite præditus, κεφαλὴν ἔχων, vt Gorræus apud Hippocratem interpr.

C. Κεφαλόθλασος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contusum caput habens. At τὰ κεφαλόθλασα, contusiones capitis, seu caput contusum. Theophr. De hist. pl. libro 9, cap. vlt. de aristolochia, αἱ μὲν γὰρ ἐκ τῶν κεφαλόθλασα, ἀγαθαὶ δὲ ἐκ τῶν ἄλλα ἕλκη.

C. Κεφαλοπρούμνης, ου, ὁ, Caput pulsans. Ita dicitur phalangium quoddam quod si in aliquem irruat, caput eius petit. Frequentius κραιοκολάπτης appellatur. De quo Aetius Tetrab. 4, serm. 1. cap. 18.

C. Κεφαλόμακτρον, ου, τὸ, Sudarium quo caput extergitur.

C. Κεφαλόῤῥιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Radicem habens capitatam.

C. Κεφαλοτομέω, ῶ, Caput amputo. Pro quo dicendum est κατατομέω, vt Phrynichus tradit, Atticum esse negans.

C. Κεφάλαλγης, ους, ε τ Κεφαλαλγὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Caput dolẽs, Cui caput dolet. Plut. Sympos. sept. sap. πώδεσμος δὲ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς ἢ αἰσχρὸς, παντὸς μὲν οἴνου καὶ ἔλου, τοῦ σὺν δὲ μουσουργοῦ χαίειν ἀπόλλωνα καὶ λυμαίνεται. vbi etiam accipi potest pro eo cui non est sanum cerebrum, & cui Aristoph. dicit τὴν ἰσκέφαλον σιτεῖσθαι. Quum verò res aliqua, vt cibus aut potus, aut tale quid, κεφαλαλγὲς esse dicitur, actiuè capitur pro Dolorem capitis afferẽs. Dolorẽ capitis excitãs. Dioscor. de vino resinato, πάσης δὲ κεφαλαλγίας οἱ πεπωκότες ἢ σπασμωδεῖς, i. (Plin. interpr.) Capitis dolores & vertigines facit. Philo De vita M. l. 1, ξηρός τε γὰρ ὢν ἢ κεφαλαλγὴς ἢ βαρυήκοος, caput tẽtat, seu capitis dolorem ciet. Et Diphilus Siphnius apud Athen. lib. 2 dicit, κάρυα τὰ βασιλικὰ esse κεφαλαλγῆ καὶ ὀπτὰ πλακοῦντα. Idem dicit de ponticis nucibus. Sic Xen. p. 165, κεφαλαλγῆ ἔφη τὸν τῆ φοίνικος ἰσκέφαλον. At vocabuli κεφαλαλγὴς hoc exemplum est apud Plutarchum in Præcept. sanit. τὸν μὲν γὰρ ἰσκέφαλον τῆ φοίνικος ἁλυκὸν ὄντα σφόδρα, κεφαλαλγῆ λέγουσιν ἔφη. pro quo Xenophon dicit κεφαλαλγῆ. VNDE Κεφαλαλγικὸς, ου, ὁ, idem quod præcedens. Galenus apud Athen. lib. 1, de vinis Italicis, ὁ Φαλερῖνος οἶνος ἀπὸ τινῶν λίαν δὲ πάχιμος, ἢ ἀπὸ πεπτικοῦ λίαν μάλιστα ἐστιν· ὁ δὲ ὑπὲρ τοῦτον ἀκρίβειαν τὸν χρόνον, κεφαλαλγικὸς, capitis dolorem ciet. ET Κεφαλαλγία, ας, ἡ, Capitis dolor. Aret. De diut. affect. lib. 1, cap. 1, ἐν αἰλγίῃ κεφαλῆ χαλεπὸς ὁπό

ταν ἐπιγένηται πύρεξις, ἢ κεφαλαλγίη πελέτω. nã hac re differt à κεφαλαίᾳ, quòd hic dolor capitis nec diuturnus nec vehemens nec cum magna capitis imbecillitate coniunctus sit, sed qualis à crapula, à sole, à labore aut febribus excitari soleat: ille, inueteratus & ægrè recedens sit dolor, & propter coniunctam capitis imbecillitatem facilè irritabilis. Plutarch. οὔτε παιδίσκας ἀπαλὰς ἔθελε καλεῖσθαι, οὔτε διακτύλιος πολυτελὴς περιῆγεν, ὑδὲ βρόμιος κεφαλαλγίας. ET Κεφαλαλγέω, ῶ, Caput doleo, (poet.) Caput mihi dolet, Doleo ex capite. VNDE Κεφαλαλγητικὸς, ου, ὁ, idem quod κεφαλαλγὴς & κεφαλαλγικός. Athen. lib. 2, τὰ δὲ πυρακὰ κεφαλαλγητικὰ μὲν ὄντα οὐχ ἥττον ἐπὶ Διὸς βουλαίου, non minus caput infestant.

C. Κεφαλιγερέτης, ου, ὁ, vocabulum fictum ad similitudinem Homerici κεφαλιγερέτης: ac sicut illud κεφαλιγερέτης Ioui tribuitur, ita hoc κεφαλιγερέτης Pericli, quòd capite esset oblongiore, vt Plutarch. docet. Vnde & χειροκέφαλος appellatus idem fuit, quòd squillæ capiti eius caput simile esset, quæ χῖνοι à poetis comicis vocari solet. Cratinus apud Plutarchum in Pericle, πάσης δὲ καὶ παροινώσης χείνος ἀπήλειπτο μυρίῳ, μάγνην πάτταν τοξεύων ὃν δὴ κεφαλιγερέτην οἱ θεοὶ καλέουσι.

C. Ἀκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine capite est, Qui capite caret. Luc. De hist. scribenda, τῷ Ῥοδίων καλοκαγαθῷ τῷ κεφαλῷ παρόδ' οὐ σώματα ἐπιπλάττας, ἄλλως δὲ ἄμετρον ἀκέφαλα σώματα ἐπισαγόντας. Metaphoricè plerunque capitur. Ἀκέφαλα enim dicuntur quæ principio carent. vnde liber aliquis ἀκέφαλος vocatur in quo exordium non est, cui nullum præfigitur exordium, sicut in orationibus aut historiis fieri solet, quũ ἀκατασκεύαστα καὶ ἄτακτος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς λόγος oratio incipit, quemadmodum Lucianus docet in lib. De historia scribenda. Sed & ἀκέφαλος liber dicitur in quo principium desideratur, non quidem omissum ab autore sed casu aliquo amissum. Sunt etiam apud grãmaticos versus ἀκέφαλοι, i. qui in principio claudicant, sicut μείουροι qui in fine, λαγαροὶ qui in medio: seu Qui vnam syllabam breuem habent initio, sicut μείουροι in fine, λαγαροὶ in medio: vt docet Athen. lib. 14, quorum hæc inter alia affert exempla: Ἐπίπαρος πιπαύσα. item, — θεῶν δίμας ἰσοκύκλα. item, — Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε. Tales crebrò occurrere apud Homerum, indicat, ὃς δέδε τὸ μεμβλωκέναι πᾶσιν ἑαυτοῦ τοῖσιν, ἀφροντιστὴς τοῖς πολλοῖς ἀκεφάλους ποιῆσίχους καὶ λαγαρούς, ἔτι δὲ μειούρους. τῶν λειπῶν δὲ οἱ μὲν ἀποκόπτοντες ἐκεῖ τὰ τοιαῦτα μέλη δίκαιον, ὡς ποιοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἀριθμοῦ καὶ τῆ τάξει τῶν μέτρων, vt Xenophanes, Solon, Theognis, Phocylides, Periander Corinthius. Sic & Plutarch. De orac. Pythio, ὅπως ἐμῖν ἀκεφάλων καὶ λαγάρων μέτρων καὶ μειούρων ἑξαμέτρους μὴ ὑπάρχειν, videlicet αἱ πάλαι ἀποφοιτῶσαι φωνῆεντος φωνὴν ἀπὸ μέσου καὶ τέλους ποιοῦσι χρεόμεναι. Eustath. hos versus appellat βραχυκεφάλους, quòd à breui syllaba incipiant. |Alio sensu ἀκέφαλος ἄρτος, vt Cicero dicit Sine capite manans. Cuius autor certus non extat. |Ἀκέφαλος, Imperfectus, ἁπλῆς μοῦσος, prouerbialiter ὅπερ τῶν ἁπλῶν λεγόντων, vt Suidas docet. Plato lib. 6 De leg. οὕτως οὐδὲν λέγοντα καὶ μῦθον ἀκέφαλον ἐκὼν καταλείπειν. Luc. in Scytha, βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπανάγειν τὸν μῦθον τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος ἀφιγοίμεθα; vide & Κεφαλὴ ab initio huius pag. |Ἀκέφαλος Suidæ est etiã ἄνομος. |Ἀκέφαλος dicitur etiam herba quædam vtilis ad splenicos, in quã Deiphobi corpus quum inhumatum proiectũ fuisset, mutatum fabulãtur, vt docet Eustath.

C. Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque caput habens: vel Biceps, Cui est geminum caput. & ἀμφικέφαλα ὑποπόδια apud Eustathium, vtrinque caput habentia. |Est ἀμφικέφαλος, vt ait Etymologistes, genus lecti, inde sortitum appellationem quòd vtrinque habeat προσκεφάλαιον, id est puluinar, & ἀνάκλιντρον, id est (si Latinè dici posset) recubitorium. Apud Pollucẽ legitur ἀμφικέφαλος κλίνη. Apud Hesych. autem ἀμφάκλος κλίνη, omissa, (vt verisimile est) syllaba φα inter κε & λος.

C. Βαρυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Graue & ponderosum caput habens. Apud Vitruuium autem lib. 3, cap. 2, barycephalæ ædes putantur inde dictæ, quòd earum fastigia signis fictilibus aut æreis inauratis ornari scribit, vtpote quorum fastigia signis illis superimpositis quasi grauiora reddantur.

C. Δικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Biceps.

C. Ἐγκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in capite est. vt ὁ ἐγκέφαλος μυελὸς, Medulla quæ in capite est, Medulla capitis. id est cerebrum. Rufus Ephes. μυελὸς δὲ, ὁ μὲν ἐν τῇ ῥάχει, καχέτης· ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ, ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστέης. Sed ἐγκέφαλος frequentius absolutè ponitur pro ἐγκέφαλος μυελός, sicut & νωταῖος interdum pro νωταῖος μυελός, vt paulo ante hæc verba Rufi iam citata, Νῶτα μὲν, πλευρὰ δὲ καὶ ἐγκεφάλου καὶ νωταίου, περιεχόμενα καὶ ἀλλοιούμενα. Cæterùm subaudiri vocabulum μυελός, ostendit hic Sophoclis locus apud Athen. lib. 2, vbi docet ex Apollodoro, turpe fuisse apud antiquos siquis ἐγκέφαλον nominaret: Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ὀνομάσαι μέσου Κρανίου διδασκάλης. qui locus est in Trachiniis pag. 356, vbi Hyllus narrat Licham ab Hercule in mare proiectum ac petræ allisum. Sed & Hecuba apud Eurip. deflens Astyanactem à Græcis proiectum, ibidem ait, ἔρριπται κἀκγεγαῶς Ὀσίων ῥαφέντων φόνος ἵν' αἰχμὰ μὴ λέγω. Iam verò μυοδοὸν etiã erat comedere ἐγκέφαλον, vt Plutarch. quoque Sympos. 8, probl. 9 indicat. Quanquã verò ἐγκέφαλος medulla sit ac medullæ speciem gerat, imò & à quibusdam medullæ esse principium dicatur, multum tamen ab ossium medulla differt, quòd nec liquefieri nec absumi, vt illa, possit: ad hæc frigidum est, at medulla calida. vnde Aristot. De part. anim. lib. 2, cap. 7, medullam esse negat, & apud Plinium lib. 11, cap. 37, cerebrum aliud esse quàm medullam, eruditi docent, quoniam coquendo durescat. Iliad. γ, Ὣς δή σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν, ὃν πίων: in diris imprecationibus quæ inter libandum & fœdus percutiendum concipiebantur, cõtra eos qui priores fidem fœderis violassent. Sic Od. 1, in diris imprecationibus quibus Polyphemus Vtin prosequitur, Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ στόμα ἄλυδις ἄλλη Θεινομένῳ ῥαίοιτο ὑπ' ἀνδρῶν εὐνάδων. Plutarchus De defectu orac. ἐν ταῖς πέτραις τὸν ἐγκέφαλον φορουῦται, καὶ πλὴν καρδίας ἐν ταῖς κροπάροις, in calcibus cerebrum gerentẽ, cor in temporibus. Aristoph. Nebulis, τὸ ἐγκέφαλον ὧν παρὰ σοφοῦ σοφὸν μὴ δύνασ, Laborare cerebro, seu Cerebro attonito & perculso esse. Idẽ in Pluto, ἐγκεφάλου βοΐω δύω vocat duas cerebri μηνίγγας siue membranas, quibus inuolutũ est, à siculneorum foliorum similitudine: vel (vt alii) quòd his membranis cerebrum in capite ita inuolutum sit, vt cerebrum quod assari solebat, foliis siculnis inuoluebatur, vnà cum aliis quibusdam condimentis. In quem sensum Eustathius ex eodem Aristoph. citat, Ἡ ἡρπυιῶσα βρία τῶ ἐγκεφάλου: quæ edulia absolutè quoque βρία vocata fuisse docet idem Eustath. pro ἐγκεφάλου ἐγκέφαλα ἐσθίοντα ὀπτὰ κεφάλαια βρίων. At verò ἡνίον ἐγκεφάλου Eustath. vocari scribit τὸν ἀσύνδυλον, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος σωτηχμὸς siue συρίγγη τραχήλου καὶ κεφαλῆς. τῷ ἰνίῳ σωπᾶσιν. Dicitur etiã de cæterorum animantium cerebro, vt χοίνικες ἐγκέφαλοι apud Athen. lib. 2, quorum esum à philosophis vetitũ scribit. Et lib. 7, de asello pisce ex Aristotele μόνος ἰχθύων πλὴ καρδίας ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμφερεῖς μύλαις. cuius rei meminit & Plinius lib. 32, cap. 10, non iisdem tamen verbis. Et Philocles apud Athen. lib. 2, Οὐδὲ αὖ ἐγκεφάλων ἔσθων λίπος. ‖ At Διὸς ἐγκέφαλος erat (vt ex Pausania docet Eustath.) κάλλιστόν τι βρῶμα, quale & ἐγκεφάλου βρῶμα de quibus paulo antè. Athen. lib. 12, ex Clearcho de rege Persarum, Οἷς αὐτὸς ποιέσασθαι τὸ τοῦ βρῶμα, ἄθλα ἐπὶ τῷ νικᾶν οὐκ ἔχων. ἔστι γάρ ὅτιν ὁ λεγόμενος (οἶμαι) Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. In palma verò ἐγκέφαλος dicitur ἡ καρυφή, vt Galen. explicat lib. 2, De alimentis. id est cacumen palmæ, vt Plinius vocat, dicens eo ablato palmam ipsam sterilescere: Xenoph. autem eo exempto τὸν φοίνικα ἕλως ξηραίνεσθαι. Eustath. id esse dicit τὸ ἀκρότατον καὶ καρυφαῖον μέρος τῆς δένδρου. Sic Theophr. de palmis dicit, ὅταν ἀφέλωσι τὸ ἄνω ἐν ᾧ ἐστὶν ὁ ἐγκέφαλος. Plin. quoque cerebrum appellat. Prædulce, id est & gustatu gratissimum, sed κεφαλαλγές, vt Athen. post Plutarchũ docet. Nicand. Georg. apud Athen. in fine lib. 2, — φοίνικος ἔσχατον ἄκρης ἐγκεφάλου φορέουσι, τοίης ἀπὸ κεστὸν ἔδεσμα. Diuersum verò esse putant quod Dioscor. lib. 2, cap. 151 vocat φοίνικος ἔγκαρδιον, id est medullam.

μνημε Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, Cerebellum: pars cerebri posterior, durior sicciórque, ex multis & paruis corporibus coagmentata, subtlaua, spinalis medullæ principium. Gorr. πρὸ τοῦ τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως Rufo & Polluci. Aristot. De hist. anim. lib. 1, cap. 16, διφυὴς δ' ἐστὶν ὁ ἐγκέφαλος, καὶ ὅτι τοῦτο μόνον οὐ πολυφλοιῶδες παρεγκεφαλὶς ἔχει δὲ ἐπίφυσιν ἔχουσα πλὴ μεγέθει καὶ τῷ πλὴ ἀρχὴν καὶ τῷ ἧττον ὀφύειν. ΕΤ Πεντεγκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quinque habens cerebra, Quino cerebro constans. Theophr. De historia plant. lib. 2, cap. 8, de palmarum diuersis generibus, φασὶ δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ πλείους εἶναι ἐν δὲ ταῖς Λαπαθίοις ἔνια καὶ πεντεγκέφαλον, in Lapæa quino etiam cerebro genus quoddam enasci tradunt, vt Gaza vertit. Videtur huc respexisse Plinius lib. 13, cap. 4, vbi ait, Quædam in Syria & Ægypto in binos diuidunt se truncos: in Creta & ternos, quædam & in quinos.

C. Εὐκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bono seu egregio capite prædituς, aut etiam Capiti vtilis & conueniens, sicut res aliqua dicitur εὐστόμαχος, εὐκάρδιος, εὐκοίλιος.

C. Μεγαλοκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Magnum caput habens. Capitonem etiam vocant Latini. CONTRA Μικροκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruo capite est.

C. Ὀξυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui acuminato capite est. Poetæ dicunt ὀξυκάρηνος. Idem qui φοξὸς apud Homerum, teste Polluce.

C. Πολυκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa habens capita. Plato πὺρ ἔρωτα vocat πολυκέφαλον θηρίον, beluã multorũ capitũ. At πολυκέφαλος νόμος, dicta fuit ἡ αὐλητικὴ, vel modulus quidam tibia canendi, à Minerua inuẽtrice, quòd quũ sibilum audisset quem Medusæ sorores & angues Medusam ipsam à Perseo capite truncatam deflentes edebant, ad eius imitationem excogitauit πλὴ αὐλητικὴν, vt tradit Pindari schol. Pyth. 12. Alii verò (vt ibidem annotat) πολυκέφαλον νόμον dictum volũt, quoniam quinquaginta erant viri ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνίστατο, ἑκατέρου τῶ αὐλητοῦ, τὰ μέλη ἐφεσείετο. Alii verò per κεφαλὰς intelligunt τὰ ἐφύσματα. ita vt πολυκέφαλος νόμος sit modulus plura habens præcemia. Pindarus ibi diuisa voce vocat κεφαλαὶ πολλῶν νόμων.

C. Προκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capite est prominente seu acuminato. nam dicitur ἔστι καὶ ὀξυκέφαλος, vt Suidas docet, apud quem hoc exemplum est, ἐφεκέφαλος ἦν ὁ Φιλοκλῆς ὡς ἔπος. quam auem Plinius ex Æschylo tradit contrahere cristam ac subrigere per longitudinem capitis. ‖ At versus ἐφεκέφαλος dicitur in quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συνίζησιν coit, vt in illo versu Homerico, Iliad. θ, Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀέλπτους ἀπώσασθε; Et Iliad. α, Ἐκ τοῦ δ' ὁρμηθεὶς καὶ φρένα. Idem dicitur ΕΤΙΑΜ Μακροκέφαλος ab Eustathio. Proprie autẽ μακροκέφαλος cum significat Cui longum caput est. qualem esse gentem Africam tradit Pollux. Sed & Scythas μακροκεφάλους esse docet Hippocr. lib. De aere & aquis.

C. Ὑγροκέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humido capite est. Alex. Aphrodis.

C. Αὐτοκέφαλον, ου, τὸ, Ipsum caput. Aristot. lib. 4 Anim. ait quosdam minus rectè in animalibus sanguine carentibus, κῦτος, id est alueum seu sinum continentem inferiora corporis, αὐτοκέφαλον appellasse. v. l.

C. Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, Capitatio, vt iurisconsulti vocant, Quod in capita penditur, Pensitatio & κεφαλικὸν σκηπτικὴ, quæ etiam χρυσάργυρον dicitur. Aristot. Œcon. 2, εἰ βούλοιτο ὀπτικεφάλαιον ἔκτιν δοῦναι. Bud. Vtitur hoc vocabulo Cicero etiam in Epist. ad Atticum lib. 5, ep. 16, Audiuimus nihil aliud nisi imperata ὀπτικεφάλαια soluere non posse: possessiones omnium venditas. Sed scribitur ibi ὀπτικεφάλια, per ι in penultima.

C. Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, Ceruical, Puluinus seu puluinar quod capiti decumbentis supponitur: πτύκτωρ Theocritus appellat. Aristoph. Pluto, αἱ δὲ κεφαλαίου λῆ δοτὸν μεγέθη ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Plutarch. De discern. adul. ab amico, ἔστιν οἷς τῶν ἱματίων κεφαλαίοις δρῶσι, ἃ δεικνῦται ταῖς κεφαλαῖς αἰτιῶνται καὶ αἰτίχεται, ἐπιδέδεται καὶ ὑπτίκει μᾶλλον. Mnesimachus apud Athen. lib. 10, — ἀσπίδας δὲ κεφαλαίαι; Καὶ δοίσεται ἔχειν, κεφ πολὺν δὲ κρωδίας Καὶ πέζα, cerualia nostra sunt clypei. Apud eundẽ lib. 2 sunt κεφαλαῖα Σικελικά. At lib. 12 apud

eundem κεφαλαῖον βασιλικὸν, cerui cal regium, dicitur conclaue quoddam regum Persidis in quo semper erant condita talentorum auri quinque millia. Item, κεφαλαῖα πίλινα apud Pollucem, Plumea puluinaria. Impropriè verò κεφαλαῖα dicuntur puluinaria quæ sedentibus supponuntur. vt apud Plat. Polit. 1, καθῆτο δὲ ἐστιβαδισμένοι, ὅπῃ ἕκαστος κεφαλαίου καὶ δέρρου. Sic apud Ciceronem in Epist. Affert iussit puluinos, & omnes in suis sedibus sederunt. Sic videtur accipi & apud Iuuenalem, Conducit comites, sellam, cerui cal. Nã cerui cal propriè est quod cerui ci cubantis substernitur, vt & κεφαλαῖον: at Puluinus pro vtroque sumi potest, tam eo quod cubanti quàm eo quod sedẽti supponi solet. Pro eodẽ affertur ΒΤ Προσκεφαλὴ in v. l. ex 1 Reg. cap. 26. sed ibi diuisa voce legitur ἐκ κεφαλῆς, idque bis, videlicet, τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος ἀπὸ ἐκ κεφαλῆς ἕως. aliquanto pòst autem dicit, τὸ δόρυ τοῦ βασιλέως καὶ ὁ φακὸς τοῦ ὕδατος τὸ ἐκ κεφαλῆς ἕως. In priore tamen loco coniunctim scribendum videtur, quanuis similia composita à κεφαλὴ nulla sint.

C. Περικεφαλαία, ας, ἡ, Galea, Cassis. idem quod κράνος, πίλος, κυνῆ. Dicta quòd capiti quasi circuminduatur. Polyb. ἐκ χαλκῆς περικεφαλαίας, id est Ahena cassis, Statio lib. 6 Thebaidos. Et apud Eustathium ἐκ περικεφαλαίας φαλῶται, ἄφαλοι, ἀμφίφαλοι, πετρόφαλοι: item ἐκ περικεφαλαίας πτερόν, ἴουρα, αἰγίς, κυνῆ. ‖Accipitur & pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ, vt Statius vocat. vulg. lex. ‖Item Dolor capitis, κεφαλαλγία. Theophrastus De hist. plãt. lib. 3, cap. 10, ὁ δὲ φαῦλον τὸν καρπὸν, ὥστε μηδὲν ἀφίεσθαι πρὸς ζώων πλὴν ὑός, καὶ τοῦτο τῶν ὅπου ἐπίφορα μὴ ἔχει, καὶ ἐν πολλὰ λαμβάνουσα περικεφαλαία, caput tentari, vt Gaza vertit. Loquitur autem ibi de glandifera arbore quam ἄσπρην vocat. Plin. lib. 16, cap. 6, ex Nigidio tradit, iligna glande tentari sues nisi paulatim detur. ‖Est etiam pars nauis. Pollux lib. 1, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς ἐμβόλου καὶ τῆς παρεμβολίδος, ὁ τόλος ἐστὶν ὑπὲρ πλοῦ στείρας, ὃς καὶ περικεφαλαία καλεῖται.

Κεφαλίτης, ου, ὁ. vt κεφαλίτης λίθος, Lapis angularis. κεφαλῆται (inquit Hesych.) οἱ γωνίαροι λίθοι.

Κεφαλικὸς, ἡ, ὁ, Capitalis. vt κεφαλικὴ ἔχθρα, Capitales inimicitiæ. Modestin. cap. 6, lib. 27 Digest. circa finem. v. l. ‖Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum quæ ad cranix membranæ duplicaturã vsque peruenere. Gorr. Latini quoq; medici hoc vocabulo vsi sunt. Cels. l. 5, c. 29, Præterea sunt quædam [emplastra] generis eiusdem: quæ quia capitibus fractis maximè conueniunt, κεφαλικὰ à Græcis nominantur. Scrib. Larg. 101, Emplastrum chirurgi Tryphonis subuirides, quod facit quum vulnus ita actum est vt os lædatur vel frãgatur, præcipuè caluariæ: κεφαλικὴ ideo à Græcis dicitur. Dioscorides lib. 3, cap. 55, de panace heracleo, μίγνυται δὲ καὶ εἰς πᾶς καὶ κεφαλικοῖς διαχύμασι, & capitis medicamentis. VNDE Κεφαλικῶς, Capitaliter, vt Plinius loquitur. Herodianus lib. 2, κεφαλικῶς κολασθῆναι, Capitali supplicio affectum iri, Capite pœnas daturum: de interfectoribus Pertinacis qui à Seuero vltra vicesimum lapidem exterminabantur.

Κεφαλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Caput imitãs, Caput repræsentans. κεφαλῶδές ἐ, quiddam in modum capitis.

Κεφαλωτὸς, ου, ὁ, Capitatus. vt πρᾶσον κεφαλωτὸν apud Dioscoridem lib. 2, Porrum capitatũ Plinio. Epænetus autem apud Athen. lib. 9, annotat κεφαλωτὰ vocari ταὶ γυναικὸς. Κεφαλωτὸν à quibusdam dici τὸν θυμὸν, Dioscorides scribit, nec dubium quin à capitellis quæ gerit specie complicatarum formicarum. Gorr.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, Capital, Capitium: tegumentum capitis. Aristot. Rhet. 2, εἰ γὰρ σῶμα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δικαιοῦται ῥηθῆναι, καὶ ὑπόδημα καὶ δικαιοῦται ῥηθῆναι. dixerat verò paulo antè, ὧν τὰ μέρη δικαιοῦται, καὶ τὸ ὅλον καὶ ὧν τὸ ὅλον δικαιοῦται, καὶ τὰ μέρη. ‖Item Caput, Capitulum, Vasculum vt in plantis. Dioscor. lib. 3. vulg. lex. ‖At κεφαλὶς βιβλίου à Suida esse dicitur id quod ἔλυμα vocant. In epist. ad Hebr. cap. 10, ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπταί μοι περὶ ἐμοῦ, in capite libri scriptum est de me.

Κεφαλισμὸς, οῦ, ὁ, Simplicium numerorum vsque ad decẽ multiplicatio, ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλα-

A πλασιασμὸς, cuius auxilio cæterorum numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur, vt docet Suidas. Aristoteles Topic. 8, circa finem, ὁ γεωμετρεῖν φησὶν ἔργον τὸ εἰδέναι τὰ εὐχρῆστα γεγραμμένα, καὶ ὁ ἀριθμεῖν τὸ εἰδέναι τὸν κεφαλισμὸν τὸν ἐν χερσὶν ἔχειν, καὶ μέγα διαφέρει τοῦτο τὸ καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμὸν γινώσκειν πολλαπλασιάσαντα. C. ΑΠΟκεφαλίζω, Priuo capite, Caput amputo. Artemidor. VNDE Ἀποκεφάλισις, Capitis amputatio. ‖Item Sordes quibus caput repurgatũ fuit, καθάρσεις κεφαλῆς. Poll. Pro ἀποκεφαλίζω autem dicitur ETIAM Ἀποκεφαλίω, si vulg. lexicis credimus.

B

Κεφάλαιον, ου, τὸ, Capitulum, Caput. Dioscor. lib. 4, cap. 150, de veratro albo, ῥίζαι δ' εἰσὶν πολλαί, λεπταί, ἀπὸ κεφαλίου μικροῦ καὶ ὀπτημένης ὡς πρὸς μικρὸν συμπεφυκυῖαι, ab exiguo & oblõgo capite cæparũ modo exeũtes, vt Ruell. vertit. Plinius id esse dicit caule bulborum tunicis conuoluto, radice fibrata cæparum modo. Plutarch. Symp. 2, ὀξὺς κεφαλίου ἢ σφόμπρος, de pisciculo quodam. Est etiã verbũ rhetoricum apud Hermog. 40 & idẽtidem. De quo vide apud eundem p. 87. Apud eundem est etiam κεφάλαιον.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, Capitulum, Caput. Luc. ὅ, τι οὖν κεφάλαιον τῆς κατηλθεν ἤγαγες; quódnam ex inferis capitulum reduxisti? Sotades comicus apud Athen. lib. 7, Γλαύκου φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο, duo glauci piscis capita. Sic Plutarch. κεφάλια pisciculo tribuit. ‖In radicula verò κεφάλαιον dicitur τὸ ἐκ τῆς φύλλοις καυλῶδες, vt Aristophanis schol. exponit in hoc Nubium loco, Οὐδ' ἂν ἐλαίᾳ δρυπεσὼν ἔξω κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος. Sic verò & κεφάλαιον radicibus tribuitur: pars videlicet summa ex qua scapus & folia existunt. non tamen omnibus radicibus sed capitatis, quales sunt bulborũ, porrorũ & hoc loco rhaphani. ‖Metaphoricè κεφάλαιον dicitur quod summum & præcipuum in aliqua re est. quod Latini quoque caput appellant: vt Cicero, Caput est in omni procuratione negotii & muneris publici, vt auaritiæ pellatur etiam minima suspicio. Plato lib. 1 De leg. κεφάλαιον δὲ παιδείας λέγομεν τὸν ὀρθὸν τοῦ ὀρθοῦ ἕρμα. Isocrates in Areop. κεφάλαιον δὲ τῆς καλῆς ἀνεπάχθους ὁμιλῆσαι, quod autem caput est ciuilis conuersationis & honesti cõmercii. B. Pro caput verò Latini dicũt etiam Summa, interdum & Vertex, & Cardo. Plato in Gorgia, de rhetorica, ἡ σώματος αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο συλλαβεῖν, summa & scopus. Ibidem, δεῖ γὰρ τοῦτο τὸ κεφάλαιον αὐτῆς. Isocr. κεφάλαιον ὅλου τοῦ πράγματος, caput & summa totius negotii. Et Demosthenes, κεφάλαια ἔργων vocauit capita summámque rerum gestarum. Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἁπάντων τῶν αὐτοῦ συμφορῶν, in summam calamitatem suam ruit atque euadit erumpitque: de Iuliano loquens in Persas exercitũ ducente. B. Dicimur verò & κεφάλαιον rei alicui ἐπιτιθέναι eodẽ modo quo κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, vltimam manum & fastigium imponere. Gregor. in Athanas. κακὸν οὐ κακῇ βασιλεία κεφάλαιον ἐπιθεὶς, de imperatore Constantio qui sub finem imperii in scelestã culpam delapsus est propter Arianismon cui obstinatissimè fauit, Athanasio in exilium acto. Demosth. cõtra Mid. δύο ταῦτα οἷς ἐφεῖτο κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ τὰ πλουτοῦσιν ἐπέθηκεν, Hæc duo veluti fastigia audacibus & iuuenilibus flagitiis imposuit, Hæc duo facinora flagitiosis audacibusq; factis addidit. B. Et apud Plutarchum De defectu oraculorum, ὥσπερ ἓν κεφάλαιον ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, Fastigium imponere disputationi, Summa quadam concludere disputationem. In oratione etiam aliqua dicuntur κεφάλαια quæ Latinis capita & summæ. Isocr. ad Nicocl. κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων, summa autem supradictorum hæc est. Æschines contra Ctesiphontem, οὗ τὰ κεφάλαια δεῖ βραχέων ἐφ' ἑκάστοις, de iis breuiter atque capitulatim attingam, vt Plinius loquitur. Thucyd. lib. 4, pag. 137, ὡς αἷς [sub. ὁπλίταις] πολλῶν δίων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν τοῖς Λακεδαιμονίοις, εἰ χωρήσειεν ὃ, τι βούλονται. Sic videtur accipi in hoc Antiphanis loco apud Athen. lib. 4, Ὁ τὸν Ἡρακλέα τὸν ἐκ τραγῳδίας, Ὁ τὰ Θεοδέκτου μόνος αἰθριακὸς πίνων, Ὁ τὰ κεφάλαια συλλέγων Εὐριπίδου, capita & summulas. Item ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, Breuiter & capitulatim attingere, vt Plinius loquitur. Xenophon Pæd. 6, τὸ χρῆσθαι ἡμῖν

C

D

E

F

G

H

I

ωρῶν εἰπὶ ἐν κεφαλαίῳ. Demoſth. ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, vt autē ſummatim dicā. Idem, τὸ ἐν κεφαλαίῳ μαθεῖν, vt pauca & ſummatim rē cognoſcatis. Plato in Tim. ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπαναλαβεῖν, velut ſummaria quadam repetitione proſequi, quaſi epilogo & ἀνακεφαλαιώσει. B. Sic apud Ptolem. in Geogr. 4, ἐν μὲ φαὶ πίνες ὅτι τὴν γεωγραφίαν, καὶ τί ἐμφαίνει τῷ χαρτοφύλακι, ἐξὸν οὕτων ὡς ἐν κεφαλαίοις ὑποτυπώσω. Sicut verò dicitur ἐν κεφαλαίῳ & ἐν κεφαλαίοις, ita ὅλῃ κεφαλαίῳ & ὅλῃ κεφαλαίοις, itidem Sūmatim ſiue Capitulatim. Cebes in Tabula, ὡς εἶπαι αὖ τις ὅλῃ κεφαλαίου. Polyb. μνησθεὶς δ' ὅλῃ κεφαλαίου τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ λίαν ὀφθαλμῶν τὴν τῶν Μακεδόνων ἀσυντρήμονα, breuiter & capitulatim attingens repetēnſq; ſeu σωτόμως, vt Suid. exponit. Apud quem vna voce ſcribitur ὁλοκεφαλαίου. Pro quo Thucyd. lib. 6. pag. 215, dicit ἐν κεφαλαίοις ὑπομνήσαντες. Demoſth. in Epitaph. ἔστι ὅλῃ κεφαλαίων εἰπεῖν πιεζόμενος. Sic apud Hermog. περὶ μεθόδου δ' εἰπόντ. pag. 212, in fine, τὸ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ λέγῃ ὅλῃ κεφαλαίων, περὶ οὗ τὸ μέλλει κατασκευάζειν ἢ διδάσκειν, οἱ τεχνικοὶ καλοῦσι προθεώρημα, propoſitionem. Diuerſa conſtructione, eodem tamen ſenſu, Ariſtot. Ethic. 2, c. 7, dicit, ὅλῃ κεφαλαίῳ, (ſi modò non mētiuntur vulg. editiones) τοῦ μὲν σωφρονεῖν καὶ ὅλῃ κεφαλαίῳ λέγομεν, ἀφροσύνῃ δ' αὖ τοῦτο: cui opponens ſubiungit, ὕστερον δὲ ἐπὶ μέρους περὶ αὐτῶν διοριστέον. Dicitur etiam ἐν ὅλῳ κεφαλαίῳ: item & κεφαλαίῳ, pro ἐν κεφαλαίῳ ſiue ὅλῃ κεφαλαίῳ, ſummatim. Vtriuſque exemplum habes apud Budæum pag. 134. alterius ex Gregor. in oratione De filio: alterius ex Demoſthene. Interdum, τὸ δ' ὅλως κεφάλαιον, Summa autem hæc eſt, vel Quod autem ſummatim dici poteſt, Vt ad ſummam autem dicam. Exemplum ex Demoſthene habes ibidem. Item, τὸ κεφάλαιον συνάγειν, Summam colligere. Ariſtot. in 10 Metaph. οὐκ ἂν δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, πάλος ὁπτιλίναι. quod vno verbo κεφαλαιοῦσθαι dicitur. In cauſa etiam aliqua κεφάλαιον capitur pro firmamento & capite ipſius cauſæ. Gregor. πέμπει δ' ἡμῶν ὁ λόγος πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον, ad cardinem. Bud. Quod verò Quintil. libro 7 dicit, Reus hic totius ſummam conſtituit, idem Bud. interpretatur τῆ ὅλου τὸ κεφάλαιον, id eſt cardinem & fiduciam cauſæ, τὸ πεπαῤῥησιάσθαι τῆς ἀμφισβητήσεως. Quod idem Quintilianus in 1 dicit, Per ſingulos annos prorogatum in ſummam proficit, idem Bud. interpr. ὅτι τὸ κεφάλαιον ὁπτιδίδωσι. Apud Hermog. verò 256, 257, eſt ferè idem quod πρόπας. at 258, pro loco argumenti Bud. Hæc à Latinis quoque capita appellantur.

‖Κεφάλαιον ſignificat etiam caput vnde fructus & reditus manat. idem quod ἀρχαῖον. Æſchines contra Cteſiphontem, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad ſummam ſoluerunt & ſortem. Bud. p. 133. Sic Plut. in Fabio, τὸν τὸ κεφάλαιον ὄντα, ὀκτὼ μυριάδες δραχμῶν. Liuius, Deducto eo de capite quod vſuris pernumeratū eſſet. ‖In libris quoque κεφάλαια dicuntur certæ partes in quas diuiſi ſeu diſtincti ſunt: vulgò Capitula. Gellius caput in ea ſignificatione dicit, In ſuperiori capite. ‖Κεφάλαιον videtur etiam adiectiuè capi, vt apud Ariſtoph. in Ranis, ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόκοφόν σου ῥήματ' Θείνων ἐπ' ὀργῆς, ὦ κόμη τὸν Τήλεφον, id eſt ἁδρῷ, vt ſchol. exponit.

Κεφαλαιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Summarius. At κεφαλαιωδέστατον Phrynichus improbat, licet eo Polemonem vſum eſſe ſcribat. ΥΝDΕ Κεφαλαιωδῶς, Summatim, Capitulatim. quod diuiſa voce dicitur ἐν κεφαλαίῳ ſiue κεφαλαίοις, & ὅλῃ κεφαλαίου ſiue ὅλῃ κεφαλαίων. vt κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, Summatim ſiue capitulatim attingere rē aliquā, Ariſtot. Rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, Summatim & capitulatim attingo, In capita ſeu ſummas redigo. Thuc. lib 6. pag. 118, πολλὰ πρεσβεῖς, τὰ μέγιστα κεφαλαιούμενα. Et lib. 3, ὧν οἱ ἡγεμόνες ἅπαξ περὶ τῶν ὅλων, κεφαλαιούμενοι ἐπὶ τοὺς ξυμπάντας διεξιόντας ἐμέμνηντο, breuiter complexi. Et lib. 8, pag. 279, λόγους ἐποιοῦντο ἐν τῇ δήμῳ, κεφαλαιούμενοι ὀλίγα πολλῶν, μᾶλλον δὲ οἷς ἔχοιεν αὐτοῖς, &c. Vbi ſchol. exponit, ὀλίγα πολλοῦ λόγου ἐποιοῦντο, vel κεφαλαιωδῶς καὶ ξυντετμημένως λέγοντες. quod melius eſt. id eſt Capitulatim & ſummatim perſtringentes. Et κεφαλαιοῦμαι in paſſ. In ſummam ſubducor & colligor. Exempla ex Ariſtotele habes apud Bud. pag. 133. At media vox actiuè etiam capitur, vt apud Platonem lib. 9 De rep. κεφαλαιωσώμεθα δ' οὕτω τὰ λεχθέντα, ſummatim igitur deūeramus. Bud. ibidem. ‖Κεφαλαιόω, Caput vulnero. Marci 12, κεφαλὴν λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, caput vulnerarunt. nam & Lucas dicit πληγὰς ἐπέθεντο. Theophyl. exponit, σωματίλαις καὶ ἐπηρείαις τιὼ ὕβρει, omni contumeliæ genere quaſi in ſummam quādam redacto affecerunt, omnémque iniuriam in eo veluti conſummarunt. ΥΝDΕ Κεφαλαίωμα, ατος, τὸ, Id quod in ſummam collectū & ſubductū eſt, ſeu Summa ipſa. Herodut. Thal. ὥςπερ πέντε μοιρέας δοὺς τὸ κεφαλαίωμα σωθῆναι.

C. ΑΝΑ κεφαλαίω, ῶ, Capitulatim & ſummatim repeto, ἐπαναλαμβάνω. Heſych. Ponitur etiam pro ſimplici. Ariſtot. τὰ αἰσθήματα αἰανκεφαλαιούμενοι, Summatim colligentes, In ſummam redigentes. B. 134. At in epiſt. ad Epheſ. cap. 1, εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, ἅπερ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, Vt in pleni temporis diſpēſatione recolligeret omnia in Chriſto. ibi enim ἀνακεφαλαιοῦσθαι ſignif. partes diſiectas & diuulſas in vnum corpus coniungere, vt quum oratores breuem enumerationem argumentorum texunt, aut qui calculos ſubducunt, ſingula in vnam ſummam reuocant, ſeu repetito calculo ſummam contrahunt. Exponitur etiam Peroro, à Bud. pag. 134, apud Dionyſ. Halicarn. de Lyſia. nam in perorando capita & ſummæ antè dictorum breuiter repetuntur. ‖Ἀνακεφαλαιοῦται Suidæ eſt ἀνακαιρεῖται, ἀνακτίζει: at Heſychio συμπληροῦται. ΥΝDΕ Ἀνακεφαλαίωσις, ιως, ἡ, Summaria repetitio, Repetitio antè dictorum per capita. Eſt figura oratoria. Quintil. lib. 6, cap. 1, Perorationis duplex ratio eſt: poſita aut in rebus aut in affectibus. Rerum repetitio & congregatio quæ Græcè dicitur ἀνακεφαλαίωσις, à quibuſdam Latinorū enumeratio, & memoriam iudicis reficit & totam ſimul cauſam ponit ante oculos, & etiam, ſi per ſingula minus mouerat, turba valet. In hac quæ repetimus, quābreuiſſimè dicēda ſūt. & (quod Græcè verbo patet) decurrēdū per capita. Auguſtin. in quadā epiſt. In quibus tota cauſa ſummatim repetitur, quam vocant ἀνακεφαλαίωσιν. In numeris verò & ſummārū collectione ἀνακεφαλαίωσις dicitur Conſummatio. ΕΤ Ἀνακεφαλαιωτικός, ὴ, ὸν, ὡ. Dionyſ. Halicarn. καὶ ταῖς ὁπτιλήψεσι δὲ τὸ μὲν ἀνακεφαλαιωτικὸν τῆς ῥητόρων μέρος μετέσεως τε καὶ χαλεπότητος ἀπαλλάττει, in perorationibus pars illa qua ea quæ dicta ſunt per capita repetuntur.

c. 3. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, Summatim enumero & colligo, Per epilogum enumero iam dicta. Hermog. 34. & ibidem ἀνακεφαλαιοῦμαι. B.

C. ΣΥΝκεφαλαιόω, Capitulatim & ſummatim complector, Summatim recenſeo, Breuiter colligo. Frequentius vſurpatur vox media. Ariſtot. Polit. 6, in fine, αἱ μὲν οὖν ἀναλήψεις ὅτι μάλιστα εἰσὶ τοιαῦται, ὡς εἰπεῖν συγκεφαλαιώσεις μόνοις, οἷον τί τὰ δημόσια καὶ τὰ πολιτικὰ, &c. Vt ſummatim & capitulatim recenſeam. Dionyſ. Halicarn. συγκεφαλαιώσομαι γὰρ τὰ ῥηθέντα. deinde enumerat denuo. Alia exempla ex Xenophonte & Polyb. habes apud Bud. p. 133. Item in paſſ. ſignif. vnum ex Ariſtot. Metaph. 9. ‖Item apud Æſchinem συγκεφαλαιοῦν λογισμούς, Rationum ſummā conficere, Rationes conſummare, Repetito calculo ſummam contrahere. ΥΝDΕ Συγκεφαλαίωσις, Summaria complexio, Collectio per capita. Areopag.

Κεφαλαία, ας, ἡ, Inueteratus & ægrè cedens capitis dolor: iſque vel continuus, vel ex interuallis reperens. Galenus eam eſſe dicit χρόνιον τι καὶ διαλιπὸν κεφαλαλγίαν. Aret. De diuturn. affect. lib. 1, cap. 2, quum dixiſſet κεφαλὴν λίαν εἶναι κεφαλῆ ἀδίως ὅτι συνεχαίρω αἰεὶ, ab ea κεφαλαίαν diſtinguens, ſubiicit, ὧν δὲ διὰ χρόνου μακροῦ τὸ ἄλγημα, καὶ σφοδρὰ μακρὴ καὶ πολλῆς, καὶ συνεπιλαμβάνηται μέζω τι καὶ πολὺ τοῦ διαλιποῦς, κεφαλαίην αὖ νοσέομεν. Celſus lib. 4, cap. 1, Ib capite autem interdum acutus & peſtifer morbus eſt, quē κεφαλαίαν Græci vocant. Et paulo poſt quām nota eius explicauit, Præter hæc dolor intolerabilis, maximè circa tempora vel occipitiū. Marcell. Empiricus cap. 10, de hiera Paccii Antiochi, Nec minus diutinō correptis capitis dolore (quem κε-

φαλαίαν appellant) prodeſt. Rectius enim ibi κεφαλαίαν legitur quàm apud Scrib. Largũ cap.23, ſect.99, κεφαλαλγίαν. Vtitur hoc vocabulo & Plinius lib. 20, cap.23, de ruta, Lenit autem capitis dolores pota cum vino, aut cum aceto & roſaceo illita: ſi verò ſit cephalæa, cũ hordeaceo & aceto.

Κέφαλος, ου, ὁ, Cephalus: piſce è mugilum genere. Capitonem Gaza vertit. Dictus (vt Euthydemus apud Athen. lib.7 docet) ἀπὸ τῆ βαφυτέρας τῆ κεφαλῆ ἔχειν. Confer quæ ibi ab Athen. citãtur tum aliunde, tum ex Ariſtot. cum iis quæ Ariſtot. ſcribit De hiſtoria anim. lib.5, cap.11, & lib.8, cap.2. Vnde cephaleam carnem Lucillius dicit apud Gellium. ¶ Cæterùm Κέφαλος eſt etiam nomen propriũ eius qui Auroræ amaſius fingitur. A Cephalo autem piſce DIFFERT Κεφαλῖνος, ου, ὁ, Cephalinus, qui alio nomine & βλεννίας appellatur. Dorion apud Athenæum lib.7. AT Κεφαλίνη, ης, ἡ, vocatur ea linguæ pars quæ eſt ad fauces, quam & γεῦσιν plerique nuncupant, quòd in ea guſtus putatur eſſe acutior, vt Gorr. tradit. Poll. lib.2, τὸ δὲ πλέον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατ' αὐτὸ ὡσεὶ τῆ φαρυγγὶ μέρος, ὃ γεῦσιν καὶ κεφαλίνην ὀνομάζουσι.

ΚΕΊΩ, thema inuſitatum, ſed ex quo fieri putatur κεῖμαι, item κεΐζω, necnon κίω & κγέω. Ad κεῖμαι quidem quod attinet, quin à κίω ſit, minimè dubitari poteſt. Sed nec de κεΐζω dubitarim: at de cæteris viderint grammatici. Dico autem minimè controuerſam eſſe poſſe verbi κεῖμαι (id eſt Iaceo, Poſitus ſum, Situs ſum, &c. vt infrà videbis) deductionem à Κίω, quòd reperiatur aliquando κίωντα, item κίσκετο. Ita enim Odyſſ. π, εἶκε πὰρ δείρων, v.232, Καὶ τὰ μὲν ὡς ἀπάνευθε νοήσαντ' ἰόντα κίοντα. Item Odyſſ. χ, — ἀπείρονα ἔμματ' ἰόντι μαχήσεσθαι κίοντι). Alterum autem, videlicet κίσκετο, ab Euſtathio annotatur pag.1891, vbi ſcribens de ἔσκον pro Erat, dicit, vt ἔω, ἔσκω, ἴσκω, præt. imperf. ἔσκον: ſic Κίω, κίσκω, κίσκον: vnde eſſe κίσκετο pro ἔκιντο. Hinc autem quidam ita deducunt Κεῖμαι, vt à κίω fiat κιΐω, vnde ſit Κίημι, & paſſ. κίεμαι, deinde per craſin duorũ ι in ει, Κεῖμαι. In tertia perſona plur. dicitur Ionicè Κίαται, ITEM Κέαται, interiecto ε metri cauſa. vnde — κατὰ κέαται ὀὸς Διὸς οὔδει, Iliad.ω. Itidem verò in præt. imperf. Κίατο & Κέατο pro ἔκιντο. Heſiod. κέατο πυθμῆνες. Sciendum eſt autem, in proſa quoque inueniri κίωμεν, κίῃ, κίωσι, præſertim duas has poſteriores perſonas: vnde etiam Bud. nõ veritus eſt in ſuis Epiſtolis vti τῆ δέξαιτο, ſcribens, εἰ δὲ ἐκεῖ ὁλοχέρως δέξαιτο. Quàm autem latè pateat verbi huius vſus, vide in Κεῖμαι quod proximè ſequitur. De Κίω autem dicetur & in Κατάκειμαι, vbi agetur de Κατακεῖσθαι.

Κεῖμαι, F. κίσμαι (quod per contractionem factum putatur ex κίεμαι, vt ſuprà dictum fuit) Iaceo, Poſitus ſum, Situs ſum. Interdum verò Repoſitus ſum. Hom. Il.ε, in principio, Ἔκτορα δ' ἐν πολλῷ ἕδει κίμενον, Iacentem, Proſtratum. πεδιόωντα. Sic Tityus ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. At verò Od.ξ, pro Poſitũ eſſe. Τόσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Ibidem, — ὅσσα τῷ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν. Idem Od.α, & alibi, Ἀλλ' ὅτε μὲ πατρὸς δῶκεν ἐς γουνὸν ἰόντα κεῖτο. Idem Il.ψ, Ἵππας πὰρ κάθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. vbi ſignificari ait Euſtathius, ἕτοιμοι ἵππου ἕκαστοι προσδέχεσθαι, id eſt ἐκδέχεσθαι: ſubiungens, verbum κεῖται eſſe σύνεχον verbo κεῖσθαι. At verò vbi dicitur δῶκεν ἐν γουνὸν κεῖται (vt in loco quem modò protuli) vult eſſe ſimpliciter ἔδωκεν. Idem in hoc loco Il.γ, — ἔχε ἑκάστῳ ἵππους ἀφετάδας καὶ πολλὰ πὰρ ἅρμασι κεῖτο, tradit quoſdam putaſſe ſub ἅρμασι intelligi etiam ἵπποις. eſſe enim κεῖσθαι generaliter, etiam ἵππους. Idem in hunc verſum Il.ι, — νῆες δ' ἴσαν ἐπάκτιαι καὶ ἐπ' ἀγκυρέων ἔσταν, annotat ἴσαν ἐπάκτιαι eſſe ἔστησαν ἵππους ἐπάκτιους, id eſt ἔδησαν. vtrunque enim ſignificari verbo κεῖσθαι. Apud eundem poetam κεῖσθαι ſignif. & Repoſitum eſſe, necnõ alia quæ infrà docebo: nunc ad ſolutæ orationis ſcriptores venio. Pro Iacere, Iſocr. ἐξ ὧν μάλιστα σιτοῦσι χρὼς ὦ τῆ πόλει κείμενον. Exponit Budæus verbo Iacere & in hoc eiuſdem Platonis loco lib. 4 De repub. vbi περὶ δικαιοσύνης dicit, ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ ἐστὶν ἐν ἑκάστοις τοῖς πόλεσι ἔκαστα. (Redditur etiam Proſterni ac deiici, in hoc Platonis loco De leg. κεῖσθαι ἄλλα τε ἐπίπαν. quæ autem proſtrata ſunt, iacere dicuntur.) Thucydides dicit vrbem κεῖσθαι καλῶς ὑπὸ ὄρεσιν, item κεῖσθαι δὲ ὄρεσιν. Sic in hoc eiuſdem loco, l.1, οὐκ ἐπὶ φανερῷ) μᾶλλον, ἀλλ' ἐπὶ μεγάλῃ δόξῃ κεῖται, &c. Ariſtot. De part. anim. lib.3, κεῖται γὰρ οὐδαμοῦ ἐφ' ἁρμονίᾳ ἔχοντι, id eſt (Budæo interprete) Neque enim ita eſt in loco principio accommodato. Idem apud Xenophontem, ἀνθρώπου κειμένας χεῖρας vertit Suo quaque loco poſitas & digeſtas. Item κεῖσθαι ἐν γράμμασι apud Platonem, Poſita in ſcriptis, pro Scripta. κείμενοι νόμοι, Poſitæ leges, Latæ leges. Thucyd. lib.3, οὐ γὰρ μᾶλλον ἦν κειμένων νόμων αἰσχύνας αἱ πολλαὶ ξυνέσεσθαι. Idem lib.2, καὶ ἦν νόμων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὅσοι τὰ ἐπ' αἰσχύνῃ τῆ αὐτῶν μέγιστα κεῖνται, καὶ ὅσοι ἀγράφοι ὄντες, &c. Xenophon autem paſſim etiam verbi conſtructionẽ huic verbo dedit, quum dixit κεῖσθαι νόμον ἐπὶ τῶν. Item κεῖσθαι Poſitum eſſe pro axiomate, ſeu Statutum eſſe. vnde theſes ipſæ appellantur τὰ κείμενα: vt docet Budæus, afferens ex Aphrod. περὶ ψυχῆς lib.2, οἱ δὲ μὴ ἐκ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ βιοῦν καὶ τοῦ ζῷον αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ, οὐδὲ ἐκ δαιμονίαν. κεῖται γὰρ ἡ δαιμονία πρῶτον. id eſt, Huiuſmodi eſſe τοῦ δαιμονίαν, pro axiomate poſitum eſt, vel αὐτὸ αὐτοπίστου ἐκφαντικόν. Idem Budæus κεῖσθαι ὡς αὐτῷ exponit apud Polybium Poſitum eſt in eo, & Sitũ eſt in eo, (ea videlicet ſignificatione qua illa dicũtur pro Penes eum eſt) in hoc videlicet loco, καὶ μᾶλλον τὸ ὀπτιλῆς ἢ μὴ γίνεσθαι τοῖς ὀπτικοῖς τῆ στρατηγῶν, ὡς τῆ σοφιστῆ κεῖται. Idẽ καλῶς σοι κεῖσθαι vertit Bene collocatũ erit beneficium: afferens tamen Platonis locum in quo non καλῶς ſed οὐκακῶς legitur, (quod et ἰσοδυναμεῖ) De republ. lib.1, ἢ τοῦ κακῶς σοι κεῖσθαι ὅτῳ αὖ ἡμᾶς ποτὲ δὴ ὄντας ἀνεγκλήτους. Apud Syneſium autem ὡς καλῶς σοι κεῖσθαι ἐκ τῶν κείσθω διαπεπρεσβευμένων ἀπολλῦν, vertit, In bonũ tibi cedet, In vſum tuum cedet, In bonum tibi imputabitur. Itidemque hæc eiuſdem verba, ἀλλ' ὡς καλῶς μοι καὶ οὗτος ἐκ τοῦ θεοῦ, vertit Bono mihi cedet apud Deum, Merito loco ponetur, aut habebitur. ¶ Κεῖσθαι, Repoſitum eſſe. Homerus Il.ι, Κεῖται δ' ὡς ἀκάμαντε, πολλὸς τὸ μοι ἱρήνατο ἵππος φορέων· βασιλῆι γ' ἔπειτα κεῖται ἄλαλκμα. vbi Euſtathius ait idem eſſe κεῖσθαι quod ἀποτεθεῖσθαι, vnde per κειμήλιον ſignificari ἀποθετον κτῆμα. Sic accipitur & Il.α, ξωϊστὰ κείμενα πολλά, multam prædam communem repoſitam eſſe & reconditam. Sic apud Thuc. κεῖται σοι ἐν ἡμῖν, Repoſitum tibi eſt apud nos beneficium. (In ſimili tamen Syneſii loco, πάντως ἔσται σοι καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πολλαπλάσιον κείσεται), exponitur κείσεται) ſimpliciter Poſitũ erit, Multiplex tibi poſitũ erit: vt ſit, pro Magno reddam fœnore) ſic autẽ fortaſſe & in loco quẽ protuli ex Od.ξ, Τόσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, accipi debet. ¶ Κεῖσθαι, Propoſitum eſſe. Thucyd. lib.3, ἐπεξελθεῖν ὑμῶν, τῷ αὐτῷ ζημίαν τοῖς παραδοῦναι ὑμᾶς κεῖσθαι, noxiis propoſitam eſſe eandem pœnam. Rurſus apud eundem, κεῖται μεγίστων ἀδικημάτων μάλα κεῖται ζημίαι, propoſitæ ſunt pœnæ, vel (vt alii) conſtitutæ. Itidem apud Sophoclem, ἔπλων ἔκειτ' ἀγὼν πίεζ, propoſitum de armis erat certamen.

Κεῖμαι, Proiectus ſum. vt κεῖται πεδὸς πίτνων πίνυς pro ἐρρίφθαι πυρὸς, Euſtath. Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro πεπτωκέναι ab Homero, id eſt mortuum eſſe: vt quum dicit Κεῖται Γλαῦκος. Sic & in ſoluta oratione, vt Herodianus lib.2, κεῖται γὰρ ὁ τύραννος ἄλλοι δυοῖν τῶν φονεύσαντος. Sic lib.7, κεῖται γὰρ ὁ τῆς τυραννίδος ἐπιβάτης. Quibus in locis exponi etiam poteſt Iacère. dicitur enim iacère qui mortuus eſt. A Pauſania κεῖσθαι pro Sepultum eſſe ſæpe accipi teſtatur Bud.

Κεῖμαι, Pendeo, Depẽdeo. vt exponitur in hoc Apoll. loco Arg.2, ὃν γὰρ τῆς κατὰ πίσσης κεῖται ἄθλων, ex hac pendent, ſeu dependent.

Κεῖμαι, pro Deſideo, Ferior. vt Il.β, Κεῖτο γὰρ ὃν νίκαν πολέμοιο δῖος Ἀχιλλεύς, Κείρατο χαλκήρης, &c. Idem alibi Κεῖτο θοὸς μετὰ ἀλλοίοις. Euſtathius non in his locis ſolùm, ſed & in aliis pleriſque κεῖσθαι accipi tradit pro ἀργεῖν ἢ ἀεργατεῖν. Sed mihi nequaquam placet hæc expoſitio hoc in loco Od.φ, — ὅτε καὶ ἄλλοι Κεῖται ὃν ἄλοχον θαλερήν. exponit enim Euſtathius ἀεργατεῖν, addens δῆλον ὅτι μετὰ ἄλλης: at ego ſimpliciter accipi puto pro Poſitus eſt animus in mœroribus, id eſt Verſatur.

CANA Κάτημαι, Recumbo, Accumbo, vt Ioann.13 inquit Budæus.

Budæus. Alex. Aphrod. Probl. libro 1, ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἰδίειν ὅτι τὸν διάφορα αἰακτίματα. Phrynichus autē tradit dicere quidē nos posse Atticè, αἰάκειται ἀθῆναι, & αἰάκειται αἰακτήματα: at αἰάκειται ὅτι τῆς πόλεως, non item: sed simplici κεῖται ibi esse vtendū. Eustathius quoque ostendit talem vsum huius verbi, quum refert, quendam, quum audisset dicentem, δ' ἐκεῖνον αἰεὶ αἰακείμενος παρ' αὐτῷ, excepisse, πότερον ἀδριάντα εἶπε; Ar idem alibi αἰακεῖσθαι vult etiam sumi pro κεκλίσθαι, & πάντα αἰακείμενα exponit χθαμαλοί. Apud Plutarchum ἀδριὰς αἰάκειται exponitur Posita est statua, Erecta est statua. Sic apud Æschinem, αἰάκειται ἀναθήματα. Budæus, quū dixisset αἰακτήματα esse ἀφιερώματα, id est Donaria, subiungit paulo pòst, dici eadem αἰακείμενα. Itidem in hoc loco Pausanix, αἰάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἠλίδος παλαιστής, exponit ἄγαλμα ἔχει καὶ αἰακτήμα. Antipho, καὶ ὅτι μὲ τῆς ἄλλοις διρήσεται ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς αἰακειμένους, παρ' ὑμῖν δὲ ἱερατηρικοὺς ἀγαθούς. id est statuis donatos, inquit idem Bud. Qui alibi scribit αἰακεῖσθαι etiam pro ἀνατεθεῖσθαι accipi, id est consecratum esse. Item pro Deuotum esse: vt in hoc Chrysostomi loco, δεῖ γὰρ τοὺς αἰακειμένους θεῷ καὶ ἐκ C αὐτὸν βλέπειν μόνον, οὕτω δέχεσθαι ἀλλαδῶς. Intelligendum autē esse Deuotū in bonam partem, manifestum est. In vulgatis lexicis citatur ex eodem Chrysostomo διὰ παντὸς αἰάκεται τοῦ θείου, pro Semper intentus est rebus diuinis. sed fortasse mendosè legitur ibi τοῦ θείου pro τῷ θείῳ, aut τῷ θεῷ, vt in loco proximè allato ex eodē scriptore.

Αἰάκεμαι, Deditus sum & addictus, sicut & ἐκκεκάκεμαι. pro quo & ἐκκέκλημαι dicitur. αἰάκειται σκώμμασιν, αἰάκειται λοιδορίαις, αἰάκειται πόροις, νύξεσι, συμποσίοις, D inquit Suidas, pro ἐκκέκειται ἰσχυρῶς. id est, Vehementer addictus est. Budæus αἰάκειται pro Deditus est, scribit vsurpari à Chrysost. in Epist. ad Timoth. Fortasse autem & in illo eiusdem Chrysostomi loco quem modò adscripsi, αἰακειμένους possemus non minus rectè Deditos & addictos quàm Deuotos interpretari. Apud Plutarchum ait idem Budæus αἰάκειται sumi pro Deditus est vel Obnoxium se præbet.

Αἰάκειται πᾶν ἐν σοί, Res omnis in te recumbit, Res omnis ex te pēdet. Id est, Spes de re tota in te sita est. Aristoph. in Auibus, ὅτι σοι πάσι πάντ' αἰάκειται. Thucyd. lib. 7, πάντων γὰρ δὴ αἰακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. id est (vt ait scholiastes) Quum tota spes eorum in nauibus posita esset. Crediderim autem Virgilium verbo Latino volentem Græci significationē metaphoricam dare, dixisse, Æn. 11, — in te omnis domus inclinata recumbit. ‖Item αἰακεῖσθαι, Referri acceptum alicui, Tribui alicui, siue adscribi. Phalaris Lysandro, εἰς ὀλίγους γὰρ ὑμῶν τοὺς ἀγωνισαμένους, οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη αἰάκειται. id est Victoria accepta fertur, Victoria tribuitur. F

ITEM Ἄλκειμαι per syncopen pro αἰάκειμαι. vt in Epigramm. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ, dicatum est. αἰάκειται. Sed affertur ex Apoll. ἀλλήλοις μὲν δεδιότας ἄγκειμαι pro ἔχω.

C. ΑΝΤΙκειμαι, Oppositus sum, Ex aduerso situs seu positus sum. Herodianus lib. 6, πρὸς αἰπεκειμένην ἤπειρον Εὐρώπην, Europæ oppositam continentem. Et lib. 3, πυνθάνονται δὲ καὶ Βρεττανοὶ, εἰς πρὸς αἰπεκειμένῃ Γαλλίαι δέχεσθαι, in aduersam Galliam. Et apud mathematicos, τὰ ὁπὸ δύο εὐθειῶν αἰπεκείμενα, Quæ secundum lineam rectam opposita sibi sunt, Ex diametro inter se opposita. Accipitur etiā metaphoricè, sicut Oppositum esse apud Latinos. Aristoteles in Categ. λέγεται δὲ ἕκαστα αἰπεκεῖσθαι ἀλλήλοις. Ibidem, λέγεται γὰρ ἕπερον ἑτέρῳ αἰπεκεῖσθαι πτῶσις γὰρ, ἡ μὲν πρός τι, vt dimidium duplum: ἡ μὲν πρὸς τὶ ἕξις, vt bonū malum: ἡ μὲν στέρησις καὶ ἕξις, vt cæcitas, visus: ἡ μὲν κατάφασις καὶ ἀπόφασις, vt sedet, non sedet. Apud eundem in Metaph. 10, Heraclitus negat ἀδύνατον εἶναι τὰς αἰπεκειμένας φάσεις καὶ τὴν αὐτῶν ἀλήθειαν: quod est negare axiomata. Apud eundem in Rhetor. 3, est αἰπεκειμένη λέξις quæ ex colis sibi oppositis constat. αἰπεκειμένη δὲ [λέξις,] ἐν ᾗ ἕκαστον τέλος τῷ κώλῳ ἢ πρὸς ἕκαστον ἕκαστον συνῆπται ἢ ἕκαστον ἐπίζευκται τοῖς ἐναντίοις. Diuersa constructione dicitur etiam αἰπεκεῖσθαι πρός, vt apud eundem in Categoriis, ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν αἰπεῖται. Rursum alia cōstructione in Polit. 4, cap. 14, dicit αἰπεκείμθαι τῷ ἐν τῇς πολιτείας γενομένῳ, oppositū eius vel ei quod fit in rebus publ. Vbi substantiuè potius capitur, sicut contrarium aliquando. A participio autem αἰπεκείμενος fit ADVERB. Ἀπεκειμένως, More eorum quæ opposita sunt, Ex oppositō. Aristoteles Rhet. 3, ᾗ δὲ τὴν λέξιν, τοῖς μὲ χάσμασι [διῃρημένοις τοῖς ἐναντιώμασι] ἐοικυῖα αἰπεκειμένως λέγηται. quale esse dicit, τὴν δοῖς ἄλλοις κακὴν εὐμενῆ νομίζοντων τοὺς αὐτῶν ἐχθροὺς φίλους. Item αἰπεκειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro αἰτικεῖσθαι, oppositæ sibi esse & aduersari. Synesius ep. 95, τὸ γὰρ αἰτικειμένως ἔχειν οὐκ ἐστὶ πανταχοῦ πανομοίας, οἰκείους δεῖν ἔχειν οὐκ ἐστὶ πανταχοῦ ἀρετῶν, aduersari cuiusque generis virtio.

C. ΑΠΟκειμαι, Repositus sum: eo sensu quo dicitur thesaurus esse repositus. Suidas ἀπέκειτο exponit ἐτεθησαύριστο, in hoc loco, qui est Xenophontis, (si bene memini) αἱ δὲ βάλανοι τοῦ φοινίκων οἷας μὲν τοῖς Ἕλλησιν ὁρᾶν ἰδίᾳ, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειτο· αἱ δὲ τοῖς δικασταῖς ἀποκείμεναι, πόσαι ἀπόλοιτο. Budæus interpr. Reconditus sum, addens pro expositione, Recōditus, id est In thesaurū conditus. Sed generalius etiā capitur pro Repositū esse. Interdum & verbo Reseruari reddi potest, aliquando & verbo Maneo: (eo sensu quo dicitur Manet me is exitus) Luc. ταῦτα οὐ τοῖς ἀδίκοις ἀπόκειται χαρίσια. Idem, ἐν τῷ αἰσχρᾶς χρείας ἀπολιμένων. Xenophon rursus Pæd. 3, ὥστε ἀνόμιζεν ἑαυτῷ ἔχειν ἐκ χρείας ἀπολαῦσαι, ταῦτα εἰρηκὼς αὐτῷ ἐλαθεῖν φθεναποκρύψασθαι. Sic Lucæ cap. 19, v. 20, Κύριε, ἰδοὺ ἡ μνᾶ σου ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ. Metaphoricè autem dixit Demosthenes Pro corona ἀποκεῖσθαι, scribēs, ὅταν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα εὐδαιμονίαν ἀπόκειτο: id est, (vt in vulg. lex. exponitur) Cui Græcorum infortunia, vt iis inclarescerer, reposita erant. B. autē vertit, Cuius ita constituta ratio erat vt in rerum aduersarum euentu quæ Græcis impendebant, spem ipse haberet sui nominis illustrandi. Metaphoricè itidem vsus est Paulus, quum dixit ad Col. 1, v. 5, διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀποκειμένην ὑμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Verbo autem Maneo reddi potest, vt apud Gregorium, καὶ τοῦτο ἀπόκειται τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ τὸ Βασιλεῖον ἅπαντα ἀκοῦσαι, Hæc calamitas miseram meam vitam manebat. (redditur tamē in vulg. lex. Vitæ meæ impendebat) Sic in epist. ad Hebr. cap. 27, καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, Mors omnes homines manet, Omnes homines hoc manet vt semel moriantur. (Non ignoro tamen ibi reddi Statutum est omnibus hominibus semel mori, siue vt semel moriātur: sed magis mihi placet illo verbo interpretari) Sic autem & in epist. ad Timoth. cap. 2, v. 8, ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, cōmodè interpretabimur, (vt opinor) Manet me iustitiæ corona. (Dicitur enim Latinè quoque res bona nos manere, sicut res mala) Ferri tamen & altera interpretatio potest eundem sensum efficiens: videlicet, Reposita mihi est iustitiæ corona.

Ἀπόκειμαι, Immineo, Impendeo. vt in illo Gregorii loco, καὶ τότε ἀπόκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, vulg. lex. interpretantur, Hoc vitæ meæ impendebat. Affertur verò ibidem ex Chrysostomo De sacerdotio, ἀπόκειται μοῦ pro Casus imminet. ‖At verò ex Hermogene, ἀπόκειται κατὰ τινὸς γραφὴ συκοφαντίας δημοσίου, pro Pendebat aduersus aliquem accusatio.

Ἀποκείμενον, Destinatum, Pro aliquo positum, q. d. Attributum. Bud. ex Xen.

Ἀποκεῖσθαι πόρρω Suidas à Cratino accipi dicit pro ἀτιμάζεσθαι, id est Contemni, Contemptui esse. Talem certè quandam significationem habere videtur ἀποκεῖσθαι in isto Plutarchi loco, ἀπεικὸς ἦ μικρὰ ὀργίσεσθαι καὶ φαρμακεῖα ἀποκείσεται, q. d. Contempta iacebit.

C. ΔΙΑκειμαι, Constitutus sum. Hesiodus in Scuto Herc. Ἕως τὸν οἱ δίκαιον, ἦσιν δ' ὅπλα πάντα ἀρήια, Ita ei cōstitutum erat. Et Pythag. sua aurea carmina sic orditur, Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται, Τίμα, vt lege constitutum est, & quasi præscriptū. Hāc enim lectionem longè alteri antepono quæ habet διάκεισαι; vt referatur ad deos: ideóque mea edito hanc in margine, alteram in textu habet. Huc facit καὶδικῶς dictum ἐκ νόμου, vt docui in Κεῖμαι. Huc faciunt item quæ ab

Eustathio scribuntur, σωδιάσις ab Herodoto διαιμώσας dicti, quòd idem sit κῶδυ & πῆδυ. vnde ὅτι διαιμώσεις μάχεσθαι non aliunde esse quàm ὅτι σωδιάσις, id est εἰς μάσης συμφορήσεις. Politianus apud Herodianum διαιμώσας reddit Dispositus, in hoc eius loco, πάσης τῆ μούσης ὄργανα παντοδαπὰ διαιμώσα πολλὸν ἦχον εἰργάζετο. Hæc enim sic vertit, Quippe omnifaria musica instrumenta dispositа vbique varium edebant sonum.

Διάκειμαι οὕτως, Hoc in statu sum. Demosthenes, διακείσθαι ἤδη καὶ ἡδὺ ἐκάστῳ τὴν Ἑλλάδα ὡς διαίτης, reputans statum Græciæ calamitosum, Bud. Ex eodem Demosthene affertur, διακεῖται οὕτως τὰ πράγματα, Res in hoc statu erant, Talis erat rerum status, Res ita se habebant. Thucydides libro 7, ἀλλ' ἐρᾷς δὲ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Videris quo sim in statu ex morbo, vel Quo in statu sit corpus meum: si tamen his modis loqui liceat. Exponitur certè ibi, Quomodo ex valetudine affectus sim cernitis: quod loquendi genus minus etiam tolerabile esse videtur. Sensum certè expressérimus (meo iudicio) & quidem Latinè, resoluendo hoc verbum quod hic passiui vsum habet, in verbum actiuum, ita, Cernitis quomodo morbus corpus meũ affecerit, vel vires meas affecerit. Non dubium est autem quin verbũ Afficio ita vsurpari possit, quum Affectus sine adiectione etiam, de eo dicatur qui morbo conflictatur, itidémque Corpus affectum. c

Διάκειμαι pro διάκημαι (sicut & in proximè præc. exemplis exponi potest) non Latino Dispositus sed Gallico *Ie suis disposé*, ad verbum reddi interdum potest. vt καλῶς διακείμενος apud Alexandrum Aphrodiseum *Bien disposé*, Qui bene se habet, Bona valetudine præditus, καλῶς ἔχων. (Sic autẽ & suprà reddere possis *Les affaires estoyent ainsi disposées*. Est verò & vbi Affectũ Latinũ illi nostro *Disposé* respondet. vt quũ scribit Cic. De diuin. lib. 1, Iubet igitur Plato sic ad somnũ proficiscí corporibus affectis vt nihil sit quod errorem animis perturbationémque afferat. Hic enim non dubium est quin Corpora sic affecta, sint σώματα οὕτω διακείμενα. Cæterùm illi καλῶς διακείμενος opponitur κακῶς διακείμενος, *Mal disposé*. quo dicitur etiam φαύλως & πονήρως, & μοχθηρῶς & κακῶς. Plutarchus in Pericle, διάκειται μοχθηρῶς. Inuenitur & ὑπερφυῶς διάκειται apud Plutarchum. Ab Aristotele δὲ διακείμενα σώματα opponuntur τοῖς ὀπτικοῖς. vbi de naturali quadam constitutione agitur, inquit Budæus: qui etiam affert ex Luciano in Anach. ἀφυῶς διακείμενα, pro Bene à natura constituta & formata, Bonitate naturæ prædita. Item ex Athenæo, pag. 173, ὁ Ἀλέξανδρος οὐκ εὖ διάκειται πρὸς τὰ ἀφροδίσια, pro Naturam parum salax erat. Et ex Galeno, ὡς ἄλλοι πρὸς ἄλλα βράσματά τε καὶ πέμματα εὖ τε καὶ κακῶς διάκεινται, pro Naturam opportunam habent. Dicitur denique διακεῖσθαι cum aduerbio pro Natura esse propensum ad rem aliquam, & ei deditum seu addictum. Quò pertinet quod ab Aristotele scribitur Ethic. 2, τῷ μὰ τὰ παῖδα κινεῖσθαι μεγάλα, τῷ δὲ ταῖς ἀρεταῖς καὶ κακίαις εὐ κινεῖσθαι ἀλλὰ διακεῖσθαι πως. Xenophon Pæd. 4, πρὸς μανθάνειν ἡδονὴν ἀκόλαστος διακεῖσθαι, καὶ ὁρῶν καὶ ἀκούειν οἶδα. At verò διάκειμαι φαύλως πρὸς τὸν, Sum prauo ingenio præditus. Interdum etiam dicitur aliquis κακῶς διακεῖσθαι, ex hac vel illa re: vel cum alio aduerbio, vt διακείμενος ἀνδρῶν ὀκνηρῶν. d

Sed ad animum sæpius refertur, & tunc οὕτω διάκειμαι exponitur Ita affectus sum, Hoc affectu præditus sum, Sic animatus sum. q.d. Ita mentẽ meã constitutã & dispositã habeo, seu cõpositam, & quidẽ Latiniusimo verò alterum nullo modo Latinum esse puto. Isocrates ad Nicoclem, ὡς χρὴ πρὸς ἅπαντας διακεῖσθαι. Lucianus in Caucaso, καὶ πῶς οἱ ἄνθρωποι δικαιότατον διάκεινται πρὸς τὸν ἔπαινον. Plutarchus Fabio, πῶς ποτ' οὖν καὶ φιλοσόφως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Demosthenes πρὸς Τιμόθεον, Πῶς δὲ ταῦτα διακείμενον καὶ παρεσκευασμένον. Idem alibi, οὕτω διακείμενος εἰ ταύτας ἐποιοῦμεν διοικήσεις διακείμενοι πρὸς τὴν ἐκείνου. Ex eodem affertur διακείμεθα οὕτως: quo vsus est & Xenophon. His opponitur κακῶς διακεῖσθαι πρός τινα, & οὐκ εὖ διακεῖσθαι, item ἀπεχθῶς διακεῖσθαι, & ἀπηχθῆσθαι: interdum verò & cum dativo personæ. Isæus De Nicostr. ἅτε γὰρ πρὸς οὓς εὖ διακείμενοι τοῖς συγγενέσιν ὑπῆρξαν e

φίλους ἂν πάνυ σφόδρα ἐποιοῦντο καὶ πλείους ἐπαιροῦντο, Non bene animati erga illos, seu affecti, si ita loqui licet. Breuius autem, Infensi illis. Eadem constructione dixit Xenophon Pæd. 7, ὑμῖν μὲν οὕτω διακείμεθα. Vsus autem & altera constructione est Isæus, scribens, ὡς διακείμενοι ἐσμὲν πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμόν. (vbi accipitur in bonam partem) At verò ἀμφοτέρως διακεῖσθαι, simul etiam ἀπεχθῶς, in vno eodémque Herodiani loco leguntur, libro 7, ὡς γὰρ καὶ φύσει ἀμφοτέρως καὶ ἀπεχθῶς ἐχόντες αὐτοὺς ἐθέσαν. At Plut. aduerbio χαλεπῶς pro ἀπεχθῶς vsus est cum hoc verbo, dicens, διὰ τοῦτο χαλεπῶς ἐχεῖς αὐτόν, in Solone. ‖ Διάκειμαι, aliis etiam aduerbiis (id est aliam significationem habentibus) iungitur, & tum non solùm verbo Affectus sum, sed & aliis redditur. In vulgatis lexicis, μόνως πως ἐχεῖς αὐτὸν διακείμενοι, medio quodã modo erga eum affecti. Et διάκειμαι περὶ τῶν ἐρωτικῶς, Nazianz. Huius rei amore capior. Sed rectius Budæus per præteritum Captus sum: Est autem hic Nazianzeni locus, οὐ γὰρ ἐθέλει τὸ περί τι διακείμενον ἐρωτικῶς ἐχεῖς πρὸς ἅπαντα ἡδονὰς πλὴν αὐτοῦ ἔχειν διάκαιον. Dicitur etiam cum genitiuo & quidem itidem pro Amore captus sum, seu Amore teneor: vt apud Platonem in Symposio, ἐρῶ γὰρ ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται περὶ καλόν, καὶ αἰεὶ περὶ τοῦτο ἔξι. (Sed videtur οὕτω διακεῖσθαι πρός τι sine adiectione etiam, sumi interdum pro Tanto amore captum esse, vel Tanto desiderio teneri, & q.d. Animo tam cupido esse seu auido rei alicuius, vt apud Isocratem in Panathenaico, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν ὧδ' ἔχειν διακεῖσθαι πρὸς τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ζῆν πρὸς φύσιν ἡδὺ ἡγεῖσθαι.) ‖ Item οὕτω διάκειμαι, Ita sum animatus, Eo sum animo, vel ea mente. Demosthenes Pro corona, ὥσπερ μὲν ὑμεῖς οὕτω διακεῖσθαι ὥστε Φωκέας μὲν βούλεσθαι σῶσαι. (Dicitur quoque οὕτω διάκειμαι τὸν γρώμενον, vt apud Isocratem, ὡς τῆς παιδεύσεως δυναμένης τὸν ἡμίτροπον ψυχὴν ἀφελεῖν, οὕτω διάκεισθαι τὸν γρώμενον.) At verò φρονίμως διάκειμαι Isocrati nihil aliud est quàm φρόνιμός εἰμι, Prudens sum: vt vicissim ἀφρόνως διάκειμαι vel ἠλιθίως, Sum amens. Lysias, ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διακείμενος, Ita stultus eram. Sic autem apud Demosthenem οὕτως ἀλαζόνως, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Budæus vertit, Ita modestos & honestatis reuerentes fuisse. Cui interpretationi assentior potius quàm illi quæ in vulgatis lexicis habetur, videlicet Religiosè me gero. Affertur tamen ibidem διάκεινται αἰσχρῶς pro Turpissimè se gerunt. ‖ Διάκειμαι cum aduerbio, interdum passiuè redditur, vt apud Isæum pagina 69, οὕτω πόνῳ διακείμενος τῷ τετελευτηκότι Κλέωνι, Budæus vertit Quum ita inuisus esset mortuo. Tale est autem ὑπερφόνως διακεῖσθαι apud Thucydidem pro Inuidiosum esse, Inuidiæ esse, Inuideri. Sed magis nouè vtitur Isæus quàm Thucydides. hic enim verbum διακεῖσθαι iungit aduerbio cui inclusa est passiua significatio.

C. Ἔγκειμαι. q.d. Iaceo in, Positus sum in. Item Insum. Hesiodus de oculo, ὀφθαλμὸς μετέπειτα. Exponitur & Inhæreo, in hoc Plutarchi loco in Fabio, βελῶν ὅτι τοῖς σώμασιν ἐγκειμένων, quum tela inhærerent vulneribus. In hoc autem loco redditur Insidere, ἐγκείσεται ὁ ἰὸς τοῖς σίτοις. Dioscorides libro 3, ἐγκείμενος καρπὸς ὁ ἐρεβίνθου αὐξήσει. vbi videtur exponi posse Qui inest. Aristoteles De mundo, πέντε σχήματα πάντα ὁ πέντε χώραις σφαιρικῶς ἐγκείμενα.

Ἔγκειμαι, Inuado, Ingruo. Item Incumbo. Budæus ἐγκεκυφότες exponit Inuasuros in hoc Thucydidis loco libro 2, ἐλέγετο δὲ καὶ ὅτι αἰσχύνη μᾶλλον· ἢν δὲ ἐκεῖνοι μᾶλλον δὴ ἐγκείμενα, πάντ' ἐκπεπληγμένους τοὺς ἐναντίους ἔξειν. At ego aliud potius hic sonare puto vt docebo paulo pòst. Idem exponit Incumbo (id est Innitor) in hoc Synesii loco, καὶ ταῦτα δὴ μᾶλλον πάντων ἐνέκειντο, ὥστε μὴ δεῖν ἀφιέναι τὸν ἐπιβεβουλευμένον. At verò apud Thucydidem libro 1, ἐγχειρῶν ἐκείνοντο exponitur Vehementer incumbent, in metaphorica verbi Incumbo signif. In vulgaris lexicis ἔγκειμαι κραυγῇ pro Incumbo clamori, non nominato autore.

Ἔγκειμαι, Instо, Vrgeo. Plutarchus in Fabio, ἐνέκειντο ταῖς δίκαις πολλοὶ τοῦ Φαβίου δεόμενοι τὸν Μινούκιον. Thuc. l. 2, καὶ ἐπὶ τοῖς μὲν ὁπλίταις οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ δεινὸν, ἐπεχείρουν δὲ f

ὠκίωται. Plutarchus in Fabio, ἵστηται τοῖς πολεμίοις. Synesius, τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἱσταμένης, qui ciuitatis reliquias vrget & opprimit. Budæus accipi ait pro Instо, id est Persequor, in hoc Demosthenis loco, pag. 122, ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἵσταται. Existimo autem exponi posse Persequi & in hoc Plutarchi loco De Herod. οὐ δεῖ δὲ διαμάζειν εἰ τοῖς ἀτυχήσασιν ἵστηται. Accipi autē ἵστημαι à Gregorio & pro Infestus sum, testatur Budæus. Sunt certè qui & in illo Thucydidis loco quem paulo antè protuli ex libro 1, sic accipiendum existiment. Sed potest fortasse & pro Instare seu Vrgere sumi. A B

Ἑστάλθαι ἡμέραι, Constituti dies. v. l. ex Herodoto.

C. Ἔκκειμαι, Expositus sum. vt ὀκκείμενος παῖς apud Herodotum, Puer expositus. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, ὁρμᾶσαι μετὰ τῆς θεραπαίνιδος ἔνθα ὁ παῖς ἔκειτο, quà puer expositus erat. Dicitur & scopus ὀκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plutarchus de educatione puerorum, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἕκειτο τοῖς βουλομένοις βαλεῖν πάντα τοξεύειν. Vnde metaphoricè dicitur aliquis ὀκκεῖσθαι rebus aduersis, id est expositus eis esse, & quasi obnoxius. Synes. ep. 44, ἕλξῃ σχοῖνον, καὶ ὀκκείσῃ τῇ δίκῃ, exponeris supplicio. C

Ἐκκεῖσθαι interdum Expositum esse & patere. Synesius epist. 154, ῥήτορσι ἅμα καὶ φιλοσόφοις ὀκκείσεται, expositus erit. Idem De insomn. μήτε μελισσόδαι δήμοις βεβήλοις ὀκκείμενα, exposita & patentia populis profanis. Sic ferè à Lucano dicitur, — expositū cunctis nullique negatum Numen. Sed & amicis ὀκκεῖσθαι dicimur itidem pro Expositi esse & prōpti, vel etiam eis patere. Synesius epistola 57, πᾶσι δὲ ὀκκείμενος ἐφ' ᾧ προσκαλεῖσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὠλοφύρεσθαι, omnibus autē expositus sum vt conquerantur apud me. Idem epistola 95, τὸ μὲν ἀγοεῖσθαι σοὶ καὶ σοῦ τῶν ἔτι σῶν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ὀκκείμεθα, tibi vni expositi & prompti sumus: licut Cic. dicit fidem suam alicui promptam expositámq; præbere. Ἐκκεῖσθαι dicuntur etiam aliqua quæ omnium oculis & omnium conspectui exposita sunt, seu quæ omnium oculis patent. Ἐκκεῖσθαι dicuntur item rei, id est Pendere, hoc est (vt Budæus interpr.) non quum ambiguo causæ euentu in reatu sunt, sed quum eorum nomina in programmate, id est tabella pendula, publicè proponuntur atque suspenduntur. Sic Suetonius dicit Claudium Cæsarem venalem pependisse: sic Lampridius in Alexādro, edictum pendere. Sic rursum Suetonius in Domitiano, Reos qui ante quinquennīū proximum apud ærarium pependissent. Et Plinius in Epist. de Iunio Basso accusato sub Vespasiano, Ad senatum remissus, diu pependit: tandem absolutus vindicatúsque est. Sic in Pandectis suspendi crimen dicitur. Inde illud Ciceronis pro Cluentio, Hærebant in tabulis publicis reus & accusator. Demosth. cōtra Mid. hunc quoque morem proponendi programmatis indicat, οὐδὲν ὅτι κακὸν αὐτὸν ἐμποδὼν ἔστιν ἀλλὰ ἵνα ὀκκείσεται πρὸ τοῦ ἱππονόμων, καὶ πάντες ὁρῶσιν, Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐχαλέσατο Δημοσθένη Πυανέα λειποτάξιον. ibi enim ὀκκείσεται significat Expositum esset & proscriptum. Sic idem Demosth. ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἐμποδὼν τῷ στρατηγίου ἡ φάσις, diu pendebat. Hi ὀκκείμενοι rei dicuntur etiam φαινόμενοι, vt docet Bud. pag. 110. D E

C. Ἐπίκειμαι, Impositus sum, Superimpositus sum. vel Imponor, Superimponor. Pausan. Eliacon 1, στέφανος δὲ ὀλίκηται οἱ τῇ κεφαλῇ. Galen. lib. 2 ad Glauc. ὀπτέον καὶ τὸ περιτόνιον μέρος χαλκοῦ σφύρᾳ, imponatur seu superimponatur parti affectæ. Sed & exercitus ac præsidia alicubi dicuntur ὀπτεῖσθαι, imposita esse. Herodian. lib. 2, πᾶν τὸ στρατιωτικὸν, ὃ παῖς ὄχθας τῆς Ἴστρου καὶ Ῥήνου ὀπτείμενον, ἐπέρρωσε τοῖς ἐπίκαιρα βαρβάροις, φρουρεῖ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῶν, ripis Istri impositi. Sic idem lib. 6, τὰ ὀπτείμενα στρατόπεδα τῆς ὄχθης τῶν πατρίων, ἐς ἀφίξονται τῶν Ῥωμαίων ἀρχῶν. In eodem libro præpositionē ὑπὲρ addens, dixit, τὰ ὑπὲρ τῆς ὄχθης στρατόπεδα ὀπτείμενα. Pœna quoque alicui dicitur ὀπτεῖσθαι, id est Imposita esse. Aristoteles Polit. 4, ὀπτέκειταί σοι ζημία, multa tibi imposita est. Item apud Herodotum, ὀπτεῖται θάνατος ἡ ζημίη θύοντι, mors pœna imposita est immolanti. Vel q. d. Pœna capitis ei impendet. Sic Thuc. 4, ζημία δὲ καθ' ἑκάστου ἐπέκειτο χαλεπὰ ἐπιτίμια, multa imposita erat. Dicitur & nomen ὀπτεῖσθαι alicui, sicut Impositum esse apud Latinos. Chrysost. ὀπτέκειται τὸ ὄνομα Χριστιανῶν ἀμφοτέροις, vtrisque Christianorū nomen impositum fuit, Vterque de Christi nomine dictus est. Ἐπίκειμαι pro Imponor, aliquando cum datiuo personæ habet etiam accusatiuum rei eius quæ imponitur: ac tunc exponi potest Imponitur mihi, vel Impositum habeo. vt apud Pausaniam Eliacῶν 1, de Œnomao, ὀπτείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habēs capiti superimpositam. Idem de Apollonio, κατασκευάσασθαί τι τοῖς ἱματίοις ὡς ἐς μάχλον, καὶ ἐς δραμεῖν ὅτι τὸν Ἡρακλείδην, πῖπτε ὀπτευμένου ἤδη τὸν κότινον, quum ei iam imponeretur oleagina corona. (Pro quo in Eliacῶν 2, dicit, ὀπτεύετο γυμνασικὸν χρῆμα, ὅτι τῶν ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, induta habitu pugilis.) Bud. tamen illud ὀπτευμένου ἤδη τὸν κότινον, actiuè interpretatur, Imponenti. Quibus addendum ex Herodiani lib. 5 de Heliogabalo, εἰς εἶδος δὲ ἥκιστα σφαίλῳ ὀπτείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις ἱμίοις. Sic enim ibi Bud. reponendum putat pro σφαίρᾳ, ac interpret. In capite habens coronam auream. Non multum absimili modo Herodot. dicit de Xerxe, ὀπτίσεσθαι Ἑλλήσποντον μάστιγι πληγὰς ἐκέλευσε, iussit vt Hellesponto verbera imponerentur flagello.

Ἐπίκειμαι neutraliter quoque capitur pro Iaceo super, Situs seu collocatus sum super vel apud, Incumbo, Immineo. Hesiod. Theog. de Cyclope, Μούνῃς δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπίκειτο μετώπῳ: de quo ibidem, causam nominis indicans, εἵνεκ' ἄρα σφείων Κυκλοπὴς ὀφθαλμὸς ἔης ἐπίκειτο μετώπῳ. Pro hoc autē Hesiodeo ὀπίκειται Theocr. Id. 11, ἔπιπτε dicit, λασία μόφρις ὅθι πὰρ μετώπῳ, Ἓς δ' ὀφθαλμὸς ἔπιπτε. Aristot. Pol. ὀπίκειται θαλάσσῃ, Imminet mari. Vicina significatione ὀπικεῖσθαι dicuntur loca aliqua. i. vel Iacere super, (i. A superiori parte) vel Adiacere. In qua signif. frequens est apud Thucyd. vt lib. 2, ἐς τὴν Ἐὐβοίαν διεπέμψαντο καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ὀπικειμένας. Et lib. 4, pag. 136, ἐσφαγήσεσθε ἐς τὰς ὀπικειμένας νήσους. Et lib. 8. pag. 269, τῇ ὀπικειμένῃ νήσῳ ἐφώρμουν. At libro 4, addit ἔγγυς, ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία κάλυ ἐστὶν, τὸν τε λιμένα ποιοῦσα στενὸν καὶ ἔγγυς ὀπικειμένη, ἰχυρὸν ποιεῖ. In eodem lib. pag. 138, de insula Cythera, ὀπίκειται τῇ Λακωνικῇ καὶ Μαλέᾳ. In eadem pag. dicit, facilè ipsos naues conficere potuisse, ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς ὕλης ὀπικειμένης, quum ligna suppeterēt & Ida adiaceret. Alicubi verò addit ὑπὲρ, sicut suprà Herodianus: vt ὀπικείμεναι ὑπὲρ Λήμνου, Lemno adiacentes. Pro Imminere etiam accipitur aliquando, metaphoricè, vt & apud Latinos periculum aliquod cerui alicuius imminere seu impendere dicitur. Xenoph. ἑτοίμων ὀπικειμένων τῷ μαχόμενῳ, tot impendentibus periculis. Herodian. lib. 1, τὸν τε ὀπικείμενον κίνδυνον οὐ μέλλοντα ἀλλ' ἤδη παρόντα ἤδη φοβηθείς, iam impendens & incumbens cerui suæ periculum, seu ἐπαιωρούμενον, vt alibi dicit. Et lib. 4, ὁρᾷς φεύγοντα κίνδυνον ὀπικείμενον, videt quantum periculi impendeat. Et lib. 8, ἀποστρέφεσθαι πάλιν τοῖς αἰχμὴν ὀπικείμενον, securim cerui cibus imminētē. At lib. 7, αὐτοπόνητα δ' ἔστι ἃ μὴ ἂν μετὰ σπουδῆς πόνῳ, τήμερον τέλος ὀπικοίσῃ, si refragatus fueris & nobiscū non cōspiraueris, hodie vitæ exitus tibi ingruet. Sed & hostes dicuntur alicui ὀπικεῖσθαι, itidem pro Instare, seu Vrgere & premere, & quidē plerūq; fugientē, Thuc. 7., p. 261, αἰεὶ γοῦν αὐτοῦ ὀπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους. Et p. 263, ἢν οἱ πολέμιοι ὀπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν. Et pag. 158, καὶ ὀπικείμενοι καμπτῆρσι, πολλῇ κραυγῇ καὶ βαρυθυμίᾳ χρώμενοι, κατεδίωκον τὸν χεῖμα. Sic Xenophon Hellenicōn 7, εἰ δ' αὖ τινες διέξοιεν αὐτοὺς πολὺ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, πάντες ἤδη τι ἐχωρεῖτε, ὀπικείμενοι καὶ ἀκροπατοῦντες, δεινὰ εἰργάζοντο. Aristophanes Vespis, πρίν γε Κλέων μ' ἐπιὼν ἐπέσχεθ' ὀπικείμενος. Et apud Plutarchum in Publicola, ὀπίκειται τῇ πόλει, Vrbi imminet, seu Vrbē premit. Quibus addendus hic locus Thucydidis lib. 2, καὶ ἡ ἀπορία τῶν μὲν ἐπεκάλει καὶ ἡ ἀχρηματία ἐπικειμένη βιαίως, & insomnia instabat & vrgebat. Vel potius, premebat. At lib. 8, pag. 285, αἱ δὲ ποτὲ ἀναχωρήσεις καὶ μὴ παρέσεσθαι ἐπικειμένοις, schol. exponit ἀχθομένοις. F G H

C. ΚΑΤΑκειμαι, Iaceo, sicut & κεῖμαι. Apud Aristoph. ramen in Pluto, vbi dicit κοσμίως κατακείμεσθαι, vulg. l. ex-

ponunt κατακείμεθα non ſimpliciter Iacebamus, ſed Iacebamus proſtrati. At verò apud Homerum Δαιτὶ δὲ πίσυρα κατακείαται ὠὸν Διος οὐδε, ibidem exponitur ſimpliciter Iacent, item Sin ſunt. Indéque apud Platonem De leg. κατάκειμαι ὁ γῶ, Humi iaceo. Sed in hūc eiuſdē poetæ locum, Iliad. ρ, περὶ αἰετοῦ (id eſt de aquila) ita loquentis, Ὅτ' ἐπὶ καὶ ὑλήεντ' ἔπτατο πόδας ταχὺς εἰν ἅλαδε πολύς, Θάμνῳ ἔπι ἀμφιπύρῳ κατακείμενος, in hunc inquam locum annotat Euſtath. κατακείμενος eſſe ὀδύνωσι τῷ κείμενος, ὡς τῷ πόνῳ δηλῶν δηλονότι ὠδινῶντος ἑαυτὸν καὶ συνέλκοντος. videtur tamen alioqui κῦ in hoc verbo (ſicut in aliis multis) pro aduerbio κάτω accipi, ſed quod hic vacet. A B

Κατάκειμαι, Decumbo: vt ægrotus dicitur decumbere. Luc. ἅτις ἂν ἐπίσῃ κατάκειται νοσῶν. At in vulg. lex. exponitur etiam Ægroto: affertúrque itidem ἐγκατακείμενοι ex Ariſtophanis Pluto pro Ægroti, ſed perperam. Eſt etiā Recumbere, ſi Budæo credimus, qui itidem Κατακεῖσθαι apud Homerum Od. ν, (à ΤΗΕΜ. Κατάκειμαι) interpr. Decumbite, Recumbite. Obſerua autem Κατακεῖσθαι, quod & ipſum comprobat thema Κέω, ſuprà annotatum. C

Κατάκειμαι, Accumbo, Diſcumbo. Quidam apud Athen. ἐφ' ᾧ ἕκαστος κατέκειτο κλίνῃ. Sic ὅτι κλιτοὶ κατακεῖσθαι ex Platone De Republ. 2. Euſtathius ſcribit, eos qui ἀναπαύεσθαι dicebāt ὅτι ἐπὶ κατακειμένων, irriſum ſolitos fuiſſe: & hoc oſtendere Diphilum: qui quum induxiſſet quendam dicentem, ἐγὼ δ' ἔσος μήποτε αἰτοκείμην, aliquis hoc verbo offenſus, reſpondit, αἰάκτου, perinde ac ſi dixiſſet, ἴσον ἄψυχος αἰτοῦμαι. Verū in hoc Diphili loco legēs αἰτοκείμην, non ſequor vulgatam editionem Euſtathii in ea enim habetur κατακείμην. Sed hanc lectionem repugnare iis quæ probare vult Euſtathius, manifeſtum eſt. Confirmat verò meam caſtigationem & alter qui ab eo citatur locus, quem in Δ κάκειμαι attuli. C D

Κατάκειμαι, Répolitus ſum, vt κεῖμαι. Heſiod. Οὐδέ τοῦ εἴη ἐπὶ κατακείμενον αἴσιμα πάντα.

c. 1. Ἔνδον κάκειμαι, q. d. Intus iaceo, Intus decumbo. Vel Decumbo in [aliquo loco.] Ariſtoph. in Pluto, οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ. Ibidem autem dicitur κομψῶς κατακείμενος. At verò apud Ariſtot. Problem. ſect. 5, Διὰ τί πὰ ὀδύνη δοκεῖ ἐγκατακλίνειν τῷ κάμνοντι, Budæus vertit, Curin planis ægrius incumbitur: addens, vel Accumbitur. Subiungit etiam locum in quo ἐγκατακλίνεσθαι ea ſignificatione dicitur, ὅτῳ παῦται, καὶ τὸ ἐνδιδόναι τῷ μὴ ἐνδιδόντων αἰσθάνεσθαι ὅτι καὶ ἐγκατακλινόμενοι καὶ ἐνιζάνουσι. E

c. 2. Παρακατάκειμαι, Iuxta decumbo. Vel, Iuxta diſcumbo, ſeu accumbo. Xenoph. Δεξιὰ παράκειμαι σοί. F

c. 2. Ὑπερκατάκειμαι, Supra diſcumbo. id eſt Supra aliquem diſcumbo.

C. ΜΕΤΑ Κάκειμαι, Tranſponor, Tranſferor. μετακάθημαι. Strabo lib. 4, οὐδὲ βαρβαρίους ἐν ὄντας, ἀλλὰ μετακειμένους ὀλίγον εἰς τὸν τῶν Ῥωμαίων τόπον. Dicuntur etiam verba aliqua apud rhetores μετακεῖσθαι, vt itidem Tranſferri apud Latinos: quo ſignif. μεταφορὰ dicitur. Demetr. Phalereus poſtquam citauit locum hunc poeticum, κύλικα πυρόεσσαν ἐδύχεον, ſubiicit, ἃ μὲν γὰρ μεταφορὰ ἡ Ἑκύλικα, πάνυ μετάκειται ἀφ' ἑαυτῆς.

C. ΠΑΡΑ Κάκειμαι, Adiaceo, Vicinus ſum, & quaſi iuxta ſeu à latere ſitus. Philo De mundo, γεγωνῶς τῆς Ἑλλάδος τὰς χώρας μείζους ἢ λυσφαὶ καπροβόσκους καὶ φοινικοβόσκους, tractus adiacentes. Herodianus lib. 4, περὶ δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐπὶ τὴν Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ ἑξῆς παρακείμενα, Λίτταν γένος ἐθνῶν. Vnde ἐπικεῖσθαι dicuntur Quæ vicina ſunt, Quæ affinitatem & ſimilitudinem aliquā habent, Quæ proximè accedunt. qua metaphora & χρῆσιν dicitur. Galen. περὶ τῆς κατὰ χυμὸν. ὁ μὲν γὰρ ὑπνώδης, ὃς ἐπίκειται λιποψυχίᾳ, id eſt, Inſtar eſt & æquipollet, vt Budæus interpr. Idem Bud. quum ἐπικείμενα interpretatus eſſet Vicina, Propè accedentia, Paulum differentia, ſubiungit ex Plutarcho De fato, pag. 649, ἢ τὴν τύχην καὶ τὸ αὐτόματον, τί τὰ ἐπικείμενα αὐτοῖς, μᾶλλον καὶ τὸ πάσχειν καὶ τὸ ἴσως. Sic accipi etiam ab Alex. in Top. 56, idem Bud. annotat. G

Παρακεῖσθαι dicitur etiam is qui A latere accumbit, Accubare. Παρακεῖσθαι dicuntur etiam quæ adiuncta alicui rei ſunt. Plutarch. ἐπὶ μὲν ἀκοαῖς ἅμα αἱ ὄψεις τῶν αἰσθητῶν καὶ παρέχουσι τὰς ἐπικειμένας ἔχουσαι, χαλεπὸν φιλεῖν ἀφελέσθαι, Illic enim acta & res geſtæ quum adiunctas ſententias eorúmque dicta habeant. feriatas aures poſcunt. Bud. Vnde ἐπικείμενα χρόνου apud grāmaticos dictam volunt temporis præterm (quod & παρελήλυθός ac παρωχημένος χρόνος dicitur) ſpeciem quandam quæ eſt eorum quæ nuper præterierunt & facta ſunt, ac paulo antè completa: dictam, inquam, inde, quoniā eius perfectio adiacerat præſenti, hoc eſt nuper perfecta ſit. tale autem eſt πέπυσμαι, γέγραφα, πεπόηκα, πέπαγα, & quæ eiuſmodi ſunt. Apud Dioſcoridem autem libro 5, cap. 26, de vino ſcillino, ἔστι δὲ ἡ ἐκ τῆς ἀπυρίας ἢ ὀξυφλεγὴς θρῖφις, ἢ ὑπὸ ἀπεψιῶντας παύτιλον, ἐφ' ὧν τὸ πάχος κοιλίᾳ ἐπίκειται ἢ στομάχῳ, Ruellius interpr. Et ſi pituita in ventre aut ſtomacho coierit. Alii Hæſerit, quod melius exprimit. Παράκειμαι, Apponor. Luc. ἀράμενος ἐδίσκους τὰ σὺν ἐπικείμενα, ἐκείνῳ ἐπικεῖσθαι, ſercula tibi appoſita. C

ΠΕΡΙ κειμαι, Circumiaceo. Herodian. lib. 2, ὁ πάχος ἀέρος τὸ περικείμενον ἢ ἐπιοῦσα Γαλλίας. Idem lib. 3, ὅπερ ἐκ τῶν περικειμένων τόπων καὶ ἀγρῶν ἤθροιζον, ex circumiacentibus verbibus & agris. Polit. interpr. Vicinis. Itidémque in alio loco περικειμένων ἑλῶν, vicina ſtagna. At verò lib. 8, πολίχνας τε καὶ κώμας τὰς περικειμένας καταλαμβάνει, reddit, Oppidulis viciſque circa relictis. Apud eundem legimus lib. 7, τὸ περικείμενον πᾶν ἔθνος Μαυρουσίων ἐπὶ βαρβάρων. vbi tamen non ſat propriè de hominibus diceretur Circumiacere: ideóque nomine Vicinus hìc potius vtendum fuerit. Sic & in Epiſt. ad Hebr. de hominibus dicitur (vbi verbo Circunſtare redditur) initio cap. 12, περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. Dixit idem Herodianus lib. 6, τὸ χρῖμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περίκειτο, q. d. Circumpoſita ei erant inſignia imperii. Pro quo Politianus vertit, Inſignia imperii gerebat. Dioſcor. περικειμένη τοῖς ὀστοῖς σὰρξ, Caro oſſibus circumpoſita, ſeu circumiecta. Exponitur verò eodem ſenſu, Caro veſtiens oſſa. Ex Chryſoſtomo affertur πὰ ἔξωθεν αὐτοῖς περικείμενα, pro Quæ vndique ipſis adhibentur extrinſecus. D

Περίκειμαι πίνι, pro πίνι κεῖταί μοι περὶ ἐμέ, Hoc mihi circumpoſitum eſt, ſeu circumiectum, Circundor hac re, Cingor hac re, Redimior. Herodian. lib. 3, ἀπορρίψας τὸ χλαμύδιον, καὶ ἄττα χρῖμα βασιλικὸν περίκειτο. vbi obſerua diuerſam conſtructionem ab ea qua in re eadem alibi vſus eſt, videlicet in loco paulo antè citato, eadem alioqui ſignificatione. Idem lib. 3, οἱ μὲν ἄλλοι ἀποθνήσκοντος ὅσῳ περίκειτο ξίφος. Frequens eſt autem & apud cæteros ſcriptores hæc conſtructio. Syneſius, καὶ χρυσὸς καὶ λίθοις ἐξήρτητό τε καὶ περίκειτο, Circundatus erat gemmis, vel Sibi circundederat. Tale eſt apud Lucianum, περίκειμαι δάφνῃ, Redimitor lauro. Cum quo conuenit περίκειται αὐλῶν, Epigr. lib. 2, Πίτυς, λέγε τὸ γλύμμα, ᾧ ἔθη, καὶ περίκειται Ἄιδαι, & redimire floribus. At verò in ἀλύσεις περικείμενος apud Chryſoſtomū, vtē dum rurſus partic. à verbo Circundor, aut Cingor: vt ſit Circundatus catenis ſeu Cinctus catenis. id eſt (vno verbo) Catenatus. Sic autem Lucas dixerat Act. cap. 28, v. 20, ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι. Greg. etiam dixit περικείμενος ὑποδήματα pro Indutus calceis. Syneſ. in epiſt. ad Theophilum, δεισιδαιμονίαν dicit eſſe κακίαν ἀφ' ἧς ἐπιπόνων περικείμεθα. Simili ferè modo dicit Gregor. εἰς Ἀθανάσιον, de quodam improbo & ſcelerato, οὐκ ἀλλοίας χρῶμα γενῶ τε καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, συγχάσαι δὲ ἀρά μοι πάντων δ' ἀνόητος. Interdum etiam metaphoricè. Greg. οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀδύνειαν περικείμενος. Sed hoc loquēdi genus mutuatus eſt ex epiſt. ad Hebr. cap. 5, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν, quòd circundatus ſit infirmitate. Affertur verò & alia conſtructione ex Plut. περικεῖμαι κατά pro Conto alligata. quod ſuſpectum eſt. E

Περίκειται ab Euſtathio exponitur περικεῖται δὲ ὡς μᾶλλον κεῖται in hoc verſu Homeri qui eſt v. 322, Il. ι, Οὐδέ τι μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Idem gramm. enarrans alium Homeri locum in principio Il. τ, exponit hoc περίκειται, περὶ ἐμὲ κεῖται, & περιποιεῖται, & F

κειμαι δοκεῖ μοι (quod mihi magis cæteris placet) οὐδὲν πρόσθεν ἔχω ἀπεκείμην. In vulg. lex. exponitur Abūdat, Supereſt. ‖ At verò Il. τ, circa principium, ſignificationem habet ἀπεκείμην cum prima conuenientem, ἔνθα δὴ Πάτροκλον ἀπεκείμην ἔτι φίλον ἦτορ. vbi Euſtath. vult ſignificare συνεκείμην & ἀπεπλησίαζον. ſed illud prius nō placet. Addit verò, πολλάκις ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι vſurpare hoc verbum pro βαστάζειν & φορεῖν, quum dicit ἀπέκειτο τύφος, vel κόπος, vel ἀναπαύσεως. A

C. ΠΡΌκειμαι, Propoſitus ſum, Poſitus ſum antè. Od. ξ, & Od. ϱ, Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, ad dapes propoſitas. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur quæ propoſita eſt, id eſt promulgata, aut in publico poſita. Thuc. lib. 4, p. 164, οἱ δὲ ἄλλῳ ἐφέρεσαν ὀκ τῷ νόμῳ τῷ προκειμένῳ καταπίσαντα. Præterea προκεῖσθαι dicuntur quæ ab aliis nobis proponuntur, vt optio, vt præmium, vt pœna. Herodian. lib. 3, προκεῖται δέ σοι αἵρεσις ἢ τὸ ξῆν ὅσον ἐμὲ καὶ νῦν ὁρᾷς ὄντα, proponitur ſeu datur tibi optio. Xen. Pæd. 2, καὶ τῶν παλωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα προκεῖται. Thucydides libro 3, θανάτου ζημία προκεῖται, pœna capitis propoſita eſt. Sed & pericula aliqua προκεῖσθαι dicuntur. Herodian. lib. 2, δύο κινδύνων προκειμένων, τῷ μὲ παρόντος τοῦ μέλλοντος, quum duo pericula propoſita ſint quæ adire neceſſe eſt. Dicitur etiam ſcopus aliquis aut via nobis προκεῖσθαι, itidem pro Propoſita eſſe. Galen. προκείμενος σκοπός, propoſitus ſcopus. Plut. Amat. narr. αὕτη γὰρ αὐτοῖς προὔκειτο πάροδος, Hoc ipſis iter propoſitum erat, Hac iter inſtituerant. Προκεῖσθαι, id eſt Propoſitum eſſe, id quoque dicitur de quo diſputatio aut deliberatio inſtituitur, aut quod agendum ſuſcipitur. Ariſtot. in 2 Priorum, τὸ δ' οὐκ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι καὶ λαμβάνειν, δεῖ μὲν ὡς οὐ δεῖ λαβεῖν, οὐ γὰρ μὴ δύνασθαι τὸ προκείμενον, quum id quod propoſitum eſt ad probandum, non demonſtratur. Thucyd. lib. 1, ἡμᾶς δὲ ὑπὸ τῶν προκειμένων τε συμμαχίας ὑρξουσι, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ὠφελείας, à præſenti iſta ſocietate de qua nunc agitur. Iſocrat. Archidamo, περὶ τῶν προκειμένων διαλέξῃ, de re propoſita. Herodian. lib. 8, ἐπιτιθέναι ὀφείλειν οἷς τοῖς προκειμένοις, In incœptis, In iis quæ facere ſibi propoſuerant, In inſtituto. Et libro 7, τὸν ἡμῖν προκείμενον ἔργον ἐπαγαγέσθαι, facinus quod nobis propoſuimus. Polybius, πρὸς καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, ſtatim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat. Greg. καὶ οὐκ ἀλλότριον τῆς προκειμένης φιλοσοφίας, neque hoc alienum ab inſtituta philoſophia. Προκείμενος dicitur etiam Qui exempli loco proponitur. Sic redditur apud Galenum, οἷ ὅτι τῆς προκειμένης διαθέσεως: niſi potius ſit, In propoſita, ſeu Ea de qua agitur, Ea de qua agere inſtituimus. ‖ Πρόκειμαι, Proſto, apud ſchol. Ariſtophanis, πολὺν ἢ χιλίας ἱππέδας ἀφωπλισμένας τῇ πόλει, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις. Bud. ‖ Πρόκειμαι, Obiectus ſum quaſi præſidii cauſa vel quaſi propugnaculum. καταγνόντας ὅτι προκεῖται ἡ χώρα ἡμῖν ὄρη καθήκοντα ὅτι πρὸς Βοιωτίαν. Sic apud Polybium in 5, pag. 102, à tergo, αἵτινες γὰρ αἱ χῶραι σύνορον μονοῦσαι τῇ Λακωνικῇ, προκεῖνται τῆς ἄλλων Πελοποννησίων πρὸς τὸν ἀπὸ Λακεδαιμονίων πόλεμον. Bud. ‖ Πρόκειμαι, Obiectus ſum, Expoſitus ſum: vel etiam Proiectus ſum. Sophocl. Aiace, pag. 60, Θανούσης αὖ προκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, Turpiſſimæ morti obiecti fuiſſem', ſeu Turpiſſima morte periiſſemus. Et pag. 16, Τὰ πρῶτ' ἄπιμος ὦδε προκείμαι, omnium oculis expoſitus ſum, vt ſcholiaſt. exponit: alii verò Abiectus ſum. ‖ Item, Situs ſum antè, Præiaceo. Herodot. προκεῖται γὰρ Σκυθικὴ, Scythicæ terræ ſeu Scythico ſolo præiacet, vt Plin. dicit Mare præiacens Aſiæ. Idem, προκειμένη δ' ἐχομένης γῆς. At προκεῖται ἐς θάλασσαν, in mare porrigitur. Interdum videtur præpoſitio ſuperuacanea eſſe, ac προκεῖσθαι accipi tantùm pro Situm eſſe. vt apud Herodianum libro 3, προκεῖται δ' αὖτη ἐπ' εὐρυτάτου πεδίου, ſita eſt in extrema planitie. Et libro 8, ὡς μάλιστα ἐπιθέλειν Ἰταλίας ὅσα πρὸς θαλάσσῃ προκειμένα, ad mare ſita. ‖ Προκείμενος, In fronte ſeu initio poſitus, vt προκείμενον γράμμα in aliqua voce dicitur Litera quæ initio eſt poſita eſt, Litera à qua vocabulū ipſum incipit. Vt in Epigrammate libro 2, in Apianum quendam potorē, Γράμμα θέλων ἴσχε τὸ προκείμενον· ἀλλ' ἀφελὴς πέλεαι, οἰνώδης

κτήσῃ ἀπλῶς ὕσμα, literam initialem. ea enim ablata fiet Ῥινὸς, ac tunc nomen ad πίειν ſiue πῖν alludens, tibi conueniet. B

C. ΠΡΌΣκειμαι, Poſitus ſeu ſitus ſum ad, Adiaceo. Herodianus l. 2 de Tauro monte, μεταξὺ τῶν Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, διακρίνει τὰ τῆ ἕω καὶ ἐπὶ τὴν ἀπηλιώτην προσκείμενα, populos verſus orientem & verſus ſeptentrionem ſitos, ſeu Populos ad orientem & populos ad ſeptentrionem pertinentes. Dioſc. l. 4, προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα, folia inuicem adiacentia ac cohærentia, προσπεφυκότα. ‖ Item Apponor. Sic enim exponitur in hoc loco Platonis Apolog. προσκείμενος τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ciuitati à Deo appoſitus ſum, ſeu adhibitus. Niſi aliquis malit Attributus, ſicut quidam interpr. apud Syneſ. ep. 44, λέγεται δὲ αὐτῷ παῖδες καὶ γυναῖκες προσκεῖσθαι, attributa eſſe. Sic verò & B. προσκείμενος, interpr. Additus, Adiunctus, apud Themiſt. 30. item & Contributus, Attributus, apud Strab. 83, τὸ δὴ μεταξὺ τοῦ Γαρουνᾶ καὶ τοῦ Λείγηρος ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ὄντα. ‖ Item Addor. cuius ſignificationis duo exempla ex Polybio habes apud Budæum pagina 512. ‖ Προσκεῖσθαι dicitur etiā qui ſtat apud, ſeu qui adſtat. Ariſtoph. Nub. Σὺ δ' ἧ τὴν θύρα προσκεισο, aſſiſte foribus. niſi aliquis in ſequenti ſignif. accipere malit. ‖ Πρόσκειμαι, Incūbo, Inſto: ſeu Vrgeo, Premo. idē quod ἐπίκειμαι. ac plerunq; fugientib⁹ aut cedentibus ita προσκεῖσθαι dicimur. Thuc. l. 3, p. 119, ἐπανεχώρουν ἤ ὡς ἑώρων τὸ πλέον ἐπικείμενοι, καὶ οἱ ἄλλοι Ἀκαρνᾶνες σφίσι προσέκειντο. Et l. 7, p. 242, πρὸς τὸ τεῖχος Θηβαίων ἐπιπλέων, ὅθεν προσέκειντο. Et lib. 4, p. 233, ὡς ἦ φίλους ἢ μάλιστα προσκόπους προσκείσεται. Et l. 2, αἱ νῆες ὡς ἀλίσφηδὸν οὖσαι, ἐπ' ἀμφοτέρων, τῷ τε αὐτίκα πρὸς τὸ πλοῖον, ἅμα προσκειμένων ἐπεφέροντο, Simul vrgentibus. Plut. in Agesil. τῷ βαρβάρων προσκειμένων αὐτῷ καὶ παντοίως τὸ στράτευμα, inſtantibus ei & vrgentibus hoſtiliter. Philo De vita Moſis l. 1, δίψα καὶ πεῖνα ἀλληλοπροσκάπτουσαι τοῖς κακώσεσι, ἐν μέρει προσέκειντο, viciſſim vrgebant. Dicimur etiam προσκεῖσθαι, Incūbere, Inſtare, Vrgere, in bonam partem: vt quū precibus alicui inſtamus. Plut. Solone, τῷ Σόλωνι προσέκειντο τυραννίδα προξενοῦντες, Soloni inſtabant. Et in Pericle, προσκείμενος δεόμενος, precib⁹ inſtat. Herodian. l. 2, μᾶλλον μᾶλλον προσκείμενοι ἢ αὐτοὶ αὐτιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, inſtabāt obſecrātes & ipſi vt rerū adminiſtrationē ſuſciperet. Et lib. 3, προσέκειντο λιπαροῦντες αὐτῷ ὑπὲρ ὁμονοίας. Sic comicus quidam apud Athen. l. 13, λιπαρῶν ἦ ἢ προσκείμενος. Similiter accipi poteſt & hic Gregorii locus, κλαυθμῷ καὶ δάκρυσι προσκόπτοντα, vt ſit datiuus inſtrumenti, Fletu & precibus inſtabant: ſeu (vt Budæus interpr.) Aſſidui erant. Dicimur etiam προσκεῖσθαι rei cui ſtudioſè incumbimus, Cui addicti ſumus. Thucydides lib. p. 31, ταῖς γὰρ ναυσὶ μάλιστα προσέκειτο, id eſt τὸν ναυτικὸν ἐπεῖχε, vt ſchol. exponit, In rem naualem incumbebat. Et libro 8, pag. 191, κατ' ἰδίας δὲ φιλοτιμίας οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ τοιούτῳ προσέκειντο ὡς ὑπὲρ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχίαν ὠνομασμένην ἐπέπλευσαν, in id incumbebāt. Syneſ. epiſt. 53, προσκεῖσθαι τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. Similia exempla habes apud Budæum pag. 513. vbi προσκεῖσθαι exponitur Addictum, deditum & ſtudioſum eſſe, Incumbere, ἀκαπαύστως προσκόπτειν. Sed & homini alicui προσκεῖσθαι dicimur, itidem pro Addicti eſſe, Dediti eſſe, Studere, Fauere, & ei quaſi adhærere. Thucydides libro 8, pag. 279, de Alcibiade, προσέμενος τῷ Τισσαφέρνῃ διεφθάρη προσκείμενος. Et libro 6, pag. 217, τῷ δήμῳ προσκείμενοι μᾶλλον, populi partibus magis fauebam. Item Aſſentior, Aſtipulor, Tranſeo in partes ſententiámque alicuius. Idem quod προσκόπτειν. ‖ Πρόκειμαι κακῷ, Malis adhæreo, ſeu Malis implicitus ſum. ‖ Πρόκειταί μοι, Onus mihi incumbit, Negotium mihi commiſſum atque delegatum eſt: aliquantum diuerſum à ſuperiori incūbendi ſignif. ‖ Apud Suidam verò pro, ὁ δὲ ὑπολοιπὸς προσκειμένας ἢ δύρας, (quod ipſe exponit κεκλεισμένας) ſunt qui legendum putent προσκειμένας, oppoſitis & clauſis. A partic. autem προσκείμενος eſt ADVERB. Προσκειμένως, Inſtanter, Addictè. Bud.

C. ΣΎγκειμαι, q. d. Coniaceo, id eſt Simul iaceo. Vel Simul potitus ſum. Sophocles, Βαλεῖν χ' ἡμᾶς ἓξ ὄντας ὁμοῦ συγκειμένους, Tres qui ſimul ſumus, ſeu ſtamus. q. d. Tres ſi-

mul positos. Aristoteles, συζυγίαι πρὸς ἄλληλα τὰ ἐπὶ A
vbi est potius sibi inuicem connexa sunt. Exponitur autem in vulgatis lexicis, Ossium alterum alteri inseritur. Ibidem ex Plutarcho in Numa, συζυγίαι τοῦτο δ' ἀνίερων. Hæc conscripta sunt &c. Sed malim Hæc composita sunt, seu Hæc conflata sunt. Item ex cap. 11, lib. 1 Regum, συζυγιάσει πᾶσα ὑμῶν ἐπ' ἐμέ. Qui omnes loci ad vnam eandémq; significationē referri possunt. Apud Herodianum autem lib. 3, ἐκπίπτουσι δὲ βαθμοὶ πρὸ συζυγίας ὡς κλίμακος σχήματι, Polit. vertit, Vtrinque autē gradus quidam sunt ad scalarum similitudinem extructi. Quintilianus autē libro 3, cap. 6, συζυγίαν significare dicit Compositum esse quodammodo. eius enim verba sunt de decem elementis loquentis quæ Aristoteles constituit, Nouissimè συζυγίαν, quod est compositum esse quodammodo, vt Sedere, Stare, Iacere. Vbi participium Compositum accipi non debet pro Simul positum, sed in altera significatione.

Συζυγίαν frequentissimè dicitur id de quo inter aliquos conuenit. Thucydides libro 4, καὶ τὸ σημεῖον ἀφεῖσιν ὃ ξυνέκειτο. Et καθάπερ ξυνέκειτο, Plutarchus, Vt conuenerat inter eos. Tale est, καθάπερ ἐμοὶ συνκείμενον αὐτῷ πρὸς ὃς ἦλθον. Et τὸ συνκείμενον sine adiect. Id de quo conuenimus, Id quod pepigimus, Conuentum, Pactum: & plur. τὰ συνκείμενα, Conuenta. Item ἀπὸ τῶν συνκειμένων, Ex compacto, Compactò. Exponitur & Ex constituto. Sed rectius hic quoque vtemur verbo Latino cuius paulo antè facta fuit mentio, & ad verbum reddemus Ex cōposito, vel certè aduerbialiter Compositò. Dicitur etiam ἀπὸ τῶν συνκειμένων πρός τινα, vt Pausanias in Arcadicis, Ἄρκτος δέ, ἀπὸ τῶν συνκειμένων αὐτῷ πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, ὑπ' ἐφόβησε, καὶ ὁ σκὼ αὐτῷ σφατός. Apud Thuc. lib. 3, Λἰτωλοῖς μὲν ξύμμαχοι ἦσαν καὶ τὰ ξυνκείμενα. Cui opponitur παρὰ τὰ συνκείμενα, Contra conuenta, Contra fœdera. A Budæo συνκείμενος redditur etiam Condictus, in hoc Xenoph. loco, τῇ δ' ὑστεραίᾳ εἰς τὸ συνκείμενον χωρίον ἦλθον. Sic & apud Demosth. συνκειμένη ἡμέρα, condicta dies. (Pro quo dicere etiam possumus Præstituta dies.) Sic τὸν συνκειμένου πλέω χρόνον, vltra præstitutum tempus. At in illo Thucydidis loco σημεῖον ὃ ξυνέκειτο interpretari debemus potius Signum condictum.

C ΥΠΟΚΕΙΜΑΙ, Subiaceo, Subiectus sum, Subsum. Thuc. lib. 1, εἰ γὰρ θεμέλιοι πετραίων λίθων ὑπέκειντο, q.d. Fundamenta ex variis lapidibus subiacent, seu subiecta sunt. At in vulg. lex. Iacta sunt fundamenta, magis quidem Latinè, sed paulum diuersa significatione. Plutar. καίτοι πανταχοῦ πρὸς ὕλιν ἀργὸν ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητον ὑποκειμένην τῇσι ποιότησιν ἀποφαίνουσι. id est (Turn. interprete) Quanquam vbique materiam ignauam suapte natura & immobilem qualitatibus subiici prædicant. Idem hæc eiusdem Plutarchi, in libro De def. orac. πέντε σωμάτων φύσιν ὑποκειμένων, vertit, Quum quinque prima corpora subsint. Cereal. Epigr. lib. 2, νοῦς ὑποκεῖται δὲ τῇς ψυχάς. Philo de mundo, ψυχαὶ οὖν καὶ δαίμονες καὶ ἥρωες ἀνόμασι μὲν διαφέρουσι, ἔργοις δὲ καὶ πράγμασιν ὑποκείμενον διαφορὰς, ἄχθος βαρύτατον ἀποῤῥίψαι διανοίας. id est, (Bud. interprete) Animas igitur & lares &c. nomine differentes, cæterùm vnum tute idémque subiectum esse animaduertens, &c. ‖ In hoc autem Œcon. Aristot. loco, ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ὑπ' ἄλλοις ὅτι πολλὰ διαφέρει ἡ φύσις ἑφίεται ἀφορίζειν, exponitur ὑπόκειται ἡμῖν, A nobis declaratum est, seu demonstratum, tanquam fundamenta disputationis iacientibus. Bud. tamen in simili eiusdem Aristot. loco, vertit simpliciter Confessum est, videlicet in libro De somniis, vbi scribit, ὁ δὲ τῷ ὕπνῳ ὑπόκειται μηδὲν ὁρᾶν, μηδ' ἀκούειν, μηδ' αἰσθάνεσθαι. ita enim ille hæc reddit, At eum qui in somnio fallitur, nihil nec videre, nec audire, nec omnino sentire, confessum est. ‖ Item ὑποκείμενος καιρός, Subiectum tempus, id est De quo agitur, Quod tum adest: in vulg. lex. Plut. in Publicola, δεῖ δὲ φεύγειν τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς καὶ φεύγειν δυσμῶν. vbi exponitur, Habita præsentium temporum ratione. Subiungitur autem hic locus, πρὸς ἣν ὑπονοίαν χαρὰν τὸ μνημονεύειν προσδιαγράφειν ὀλίγον ἴσως ἂν δόξειεν. & ita exponitur acsi dictum esset τὴν παροῦσαν χαρὰν. Huc præterea pertinet τὸ ὑποκείμενον pro ὑπὸ δι-

B ος, Argumētum, q.d. Subiectū. Et ex Aristot. Œcon. 1, τὰ ὑποκείμενα τούτοις, Quæ subiecta sunt disciplinis, tanquam earum materia. Item ὑποκείμενον quod Obiectum vocant, Quod aliquis sibi propositum habet, ac spectat, quò mentem suásque cogitationes contendit: vt auaro pecunia, ambitioso honor. in v. l. ex Aristot. Rhet. 1, ἕκαστος περὶ ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων.

Τὰ ὑποκείμενα à Plutarcho dicuntur etiam Quæ nostræ sunt potestatis, vel Quæ nostra sunt (Quæ autem in nostra sunt potestate, ea veluti subiecta sunt nobis)

‖ Simul verò affert ὑποκείμενα pro Pignori opposita. quod etiam interpretatur Pignora in hoc Demosth. κατ' Διονυσοδώρου loco, ἐὰν δὲ μὴ παρέχωσιν ἐνέχυρα τὰ ὑποκείμενα καὶ αὐτάρκη. ita enim vertit, Quòd nisi libera exhibuerint pignora. Item, ὑποκεῖται ἡ οἰκία τῷ δανειστῇ, in Pandectis identidē (inquit) pro Oppignerata est domus. Sic οὐσία ὑπέκειτο apud Demosthenem, ἡ ἄλλη οὐσία ἁπάσῃ τῇ περιουσίᾳ ἐπῆν μείζων ὑπέκειτο. Existimo autem ideo hanc significationem subiunxisse Budæum illi quam ex Plutar. attulerat, quòd quæ oppigherata sunt, ex potestate vnius in alterius potestatem quodāmodo transeant. Sed ὑποκειμένη οὐσία (sicut ὑποχεως & ὑπέγγυος) ab eodem exponitur etiam Quæ mutui aut pacti præs facta est, & satisdato obnoxia.

Ὑποκεῖσθαι, Propositum esse. vt ὑποκείμενα ἐλπίδες, Propositæ spes. Budæus ex Demosth. πάντα γὰρ, οἶμαι, πρὸ δεινοῦ ἐμοὶ τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν καὶ τῆς ἐλπίδος ἦν. Thucyd. singul. num. ἐλπὶς ὑπόκειται, lib. 3, πόλεις ἀφ' ὧν ἀπασα ἐλπὶς ὑπόκειται σφαλεῖσα καὶ αὐτοὺς δεῖν σώζεσθαι. Spes proposita est. (fortasse autem non malè etiam Spes subest.) Dicitur verò & κίνδυνος ὑποκεῖσθαι, necnon τιμωρία, id est, Propositum esse periculum, Proposita esse pœna. Antiphon, εἰδότες ὅτι δυοῖν κινδύνοιν ὑποκειμένοιν, ἀναγκαῖον ἦν τοῦ χείρονος μετασχεῖν. Idē, τίς γὰρ φιλοψυχήσας, εἰδὼς ὑποκειμένην αὐτῷ τιμωρίαν θάνατον. ‖ Ὑποκείμενον, Propositum, Quod faciendum constituimus. Budæus ex Polybio lib. 2, ἔδοξε μοίρῃ ὅτι τῶν ὑποκειμένων. Idem libro 16, τὸν Φίλιππον, καθάπερ εἶπον, ἔτι μένειν ὅτι τὰ ὑποκείμενα. Quò pertinet istud quod ex Demosth. affertur, ὑπόκειται τῇ γνώμῃ, pro Constitutum est animo. At verò apud Plut. in Pericle, ὑπόκειτο μὲν τοῖς φυσικοῖς ὅτι πάντων γίγνεται θεωρῆσαι, sunt quidam qui vertant, Propositū erat physico, (nimirum tanquam res ad eius artē pertinens, & quæ velut materia eius esset) sed in vulg. lex. exponitur, Facultatis erat physici. ‖ Ὑπόκειται Bud. exponit προέκειται, item προσίβληται in hoc Polybii loco, ἀλλὰ πῶς γε καὶ τοῖς μεθ' αὑτοὺς ὑπολειπόμενοις, καὶ τοῖς τοῦ πολέμου νόμοις ὑπόκειται παθεῖν. Vbi placet prior expositio, posterior nequaquam.

c.2. Προϋπόκειμαι, q.d. Prius subiaceo, vel Prius subiectus sum. Sed dicitur προϋπόκεισθαι quod prius in rerum naturam editum est, quasi cui tanquam antè subiacēt alia superiacent & superimposita sunt. Philo De mūdo, τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋπόκεισθαι σῶμα, locum oportet in rerum naturam prius editum esse quàm corpus. Προῦφιστάμενα (inquit Bud.) τὰ προϋπόκειμενα. dicuntur enim προϋποκείμενα τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quæ ὑπὸ τῶν περιεχομένων censentur καὶ τῶν προκαταβεβλημένων, de quibus suprà dictum est. ‖ In v. l. προϋποκειμένης γῆς, Prius propositi agri, Prioris agri.

D ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur omne immobilium bonorum genus, Supellex quæ immobilium bonorum nomine comprehenditur: cum quo copulatur ab Homero κτήματα, quo nomine censentur omnia bona mobilia. Odyss. β, — ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Τηλέμαχος τὰ ἑοῖσιν ἐπὶ κτήμασι πάντα φυλάσσοι. vbi annotat Eustath. eum κειμήλια vocasse τὰ κείμενα, id est quæ ἀκίνητα appellantur: κτήματα verò ea quæ αἰτητά, seu τὰ ἐξ ἀγορᾶς πολλῶν κτήματα. Sed & Iliad. ι, vbi Achilles de expugnatis à se vrbibus loquitur, Τάων οὐκ ὀλίγα πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἐξελόμην, (vt omnia habēt exemplaria) Eustath. itidē legisse videtur κειμήλιά τε κτήματά τε. nam & ibi docens Homerum his duobus vocabulis complecti omnia bonorum genera, tradit eum neutro priuasse Achillem. Quo in loco notandum est etiam quod Achilles ad vocabuli etymon alludens, de illis ipsis κειμηλίοις à se ser-

Agamemnoni traditis, ab Agamemnone verò inter Græcorũ principes distributis, ait, Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖτο. paulo antè verò dixerat, Οὐδέ τι μοι σκέπτεται. Sed magis propriè & vsitatè ita vocatur quod in nostra supellectile cæteris pretiosis, & tale quod magna cura reponi soleat: idémque significat quod θησαυρός: qui & ipse eam ob causam à τίθημι dicitur, seu κτῆμα ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι: cuiusmodi κειμήλια pretiosa amicis & hospitibus donari solebant amoris & hospitii pignora ac monumenta perpetua. vt Il. ζ, Πολλά σε δῶρα κασίγνητοι παρέχονται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. ibi enim κειμήλια vocat æs, aurum & ferrum reconditum, vel potius vasa inde confecta & supellectilem. Odyss. η. Menelaus ad Telemachum hospitẽ, Δῶρον δ' ὅσα τ' ἐν ἐμοὶ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ πολυτιμότατον ἔσται: intelligẽs craterẽ argenteum ab ipso Vulcano elaboratum. Odyss. α, Δῶρον Τιμήσω, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται. Ἐξ ἐμεῦ. οἷα φίλοι ξεινοι ξείνοισι δίδουσι. Sic etiam Il. ψ Achilles Nestori phialam argenteam dans, ait, καί σοι πέπον ἔνθα κειμήλιον ἔστω Παρ' σκηϊ πάφου μετὰ μοῦνος ἐμεῖο φέρεσθαι. Sed & Christus apud Nonn dicit, ὅφρα φυλάξῃ Σώματος ἡμετέρου κειμήλιον. Apud Athenæum lib. 3 de citrio, οὐδεὶς ἤσθιεν, ἀλλ' ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀποτιθέμενοι ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τοῦ ἱματίου. Luc. Δαρείου ἢ τοῦ Καμβύσου ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. vbi tamen B. exponit Deliciæ, Monile. Sed rectius pro opibus & mobilibus pretiosis κειμήλια accipi idem Bud. docet apud Basilium, ὅλκοις κτῶνται μεγάλοις, πλουσίοις ἀποθέσεις αὐτοῖς μεγάλων κειμηλίων. Quumverò dicit Mobilibus, alio sensu accipit quàm Eustathius bona αὐτοκίνητα. quæ enim Budæus hic mobilia appellat, Eustathius αὐτοῖς nomine complectitur. Cæterùm adiectiuè quoque DICITVR Κειμήλιος, α, ὁ, pro Qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repostus est. Plato De legibus 11, pag. 345, πατὴρ ἐμοῦ ὅτου καὶ μήτηρ, ἢ τούτων πατρὸς ἢ μητρός, οἳ οἰκίαι κεῖνται κειμήλιοι, domi iacent repositi. Sed intellige Repositi quemadmodum pretiosa supellex & thesaurus aliquis.

C. Κειμηλιάρχης, ου, ὁ, Qui pretiosæ supellectili præest, Thesaurarius. ΑΤ Κειμηλιάρχιον, ν. τὸ, Locus in quo pretiosa supellex reconditur. In cod. tit. De bonis autor. iud. possid.

ΚΕΙ Ω, Iacere cupio, Cubare seu decumbere cupio. ὅπου ξυμβλήτην κεῖσθαι. Odyss. η, Οὐμῶν σφας ὅτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν οὕτω Καὶ μάλα περ φιλότητι. vbi Eustathius annotat, id quod sequitur, πάρ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν, esse ἁρμηνευτικὸν præcedentis. Idem enim esse οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἔολπα κεῖμεν, & παρ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω Εὕδειν. Iliad. ξ, Ἐν δ' [videlicet in thalamum] ἴομεν κοίτης, ἵνα νύμφι δύαδε κατ' εὐνήν. i. Cubituri, seu dormituri. κοιμησόμενοι. Odyss. ξ, de subulco, Βῆ δ' ἴμεν ἐς σταθμούς· τοὺς μὲν σύες ἀργιόδοντες εὗδον. de quo paulo antè dixerat, ei non placuisse κοῖτον in ædibus Vlyssis, nec ὑὸν ἄτο κοιμηθῆναι. Est autem hoc verbum desideratiuũ, sicut multa alia in σω desinẽtia. Pro eodem verò dicitur ΕΤΙΑΜ Κίω. vnde est quod Eustath. ex Odyss. α, citat, Ὄρσο κίων ὦ ξεῖνε. Locus autem is est in Odyss. libro π, sub finem, de ancillis Vlyssis, ἐπὶ σὺ στῆσαι φυσιόων λέχος ἠδὲ τράπεζαν, Ὄφρα κε δεῖπνα φάωσι ἐπὶ σταθμοῖσι, Ὄρσο κίων ὦ ξεῖνε. πορεύσεται δέ τις ἀὴρ, Surge cubitũ iture, seu, Vt cubitum eas.

C. ΚΑΚκείω pro Κατακείω, Decũbere cupio. Vel Decubiturus sũ. aut Eo ad decũbẽdũ seu cubãdũ. Il. α, de dimisso deorũ concilio, — κακκείοντες ἴσαν οἶκόνδε ἕκαστος. i. κατακείσόμενοι εἰς ὕπνον, vt Eust. exponit. Reperitur idem versus in Od. lib. π. Dicitur verò Κακκείω pro καθακείω, sicut κακκῆαι pro κατακῆαι siue κατακαῦσαι. sic κάπτω pro κατέπιον, κάλπτω pro κατέλπτω, κάβλητο pro κατέβλητο, & quæ sunt eiusmodi.

Κέω, Findo. VNDE Κείω, itidem Findo. quod ita deriuatur à κίω vt præcedens κείω à suo primitiuo κίω. Odyss. ξ. de subulco mactante suem, Κόψε δ' εἰσελθὼν ὑπὲρ ὀμφαλοῦ ἀμφοτέρωθεν Ἰσχία δρυὸς ἐν πυρὸς ἐῢ λίπτε κείων, id est χείων, vt Eustathius exponit, dicens epenthesin esse literæ ι in hoc verbo, sicut in τελείω quod à τελέω deriuatur. Addit tamẽ idem Eust. antiquos κείων eo loco accepisse pro κτείνων σῦν. nam & aliud κείων est, à κίω quod significat Vro, vnde καίω.

Κέω, Vro. VNDE Κείω, itidem Vro, Incendo, Cremo (sicut superius κίω idẽ quod κίω, id est Findo.) Ilias, Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος εἰσόκε νεκροὺς Κείωμεν, dum crememus mortuorum cadauera. Eam enim scripturã antiquam esse Eust. docet, & nostrũ manuscriptum Homeri exemplar confirmat: impressi tamen libri habẽt κήομεν à καίω. Secũdum Eustathium est hinc etiã aorist. κεῖα siue ἔκεια. vt apud Sophoclẽ in Electr. πρὸς κτείνοντος (vbi tamen quædam exemplaria habent κτανόντος) Similiter ex Od. φ citat Eustathius, — ἄγε δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελάνθιε. Et voce media itidem apud Hom. πρὸς πολλὰ κέκλιμαι. Et Iliad. ι, Ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο, πάλιν δὲ δέπαστον ἕκαστος.

C. ΚΑΤΑκείω, Deuro, Exuro, Comburo. Iliad. π, κυκλήσομεν ὀφθαλμοὺς νεκροὺς Βοτοῖσι καὶ ἡμιόνοισιν. αἶψα δ' κατακείομεν αὐτοὺς Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Exuramus, siue crememus. aut etiã Vramus. sic enim loqui Cic. in καίω dicã. pro quo paulo pòst dicit κείομεν. Vbi Eust. annotat, siquis velit scribere κατακέωμεν per ε & ω, à καίω, non errare quidem illum, habita ratione scripturæ subiunctiuis vsitatæ, sed à veterum exemplariumque autoritate discedere.

ΚΑΩ ET Καίω, idem quod κίω & κείω, Vro, Incendo, Cremo. Prioris, videlicet τῆ Καίω, hæc sunt exempla. Xenophon Hellen. 4, pag. 301, πίμπρησι καὶ κάουσι τὴν χώραν. Et libro 6, pag. 355, κάουσι καὶ πορθοῦσι πολλῶν καὶ καλῶν μεστὰς οἰκίας. Sic verò paulo antè copulauerat ἔκαιον καὶ ἐπίρπρων. Ex eodem in vulgatis lexicis citatur καίειν πῦρ, accendere ignem. Et in pass. apud eundem Hellen. 6, ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο, τὸ δὲ ξίφος αὐτοῦ ἔκαιτο. Lucianus De salt. ἐκ τῆς μηδὲ ἐπικαιομένης, adhuc ardente. Notandum tamen in iis duobus locis quos è Xenophonte attuli, in plerisque editionibus ι subscribi ipsi α. Eust. verò καίω scribit, nulla facta mentione literæ ι quæ subscribi soleat. Alterius autem τῆ Καίω crebriora occurrunt exempla tum apud poetas tum apud prosæ scriptores. Iliad. φ, τὸ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας Δίνδρεα καῖε, ὁ δ' αὖτον ἔτι πνείοντα. Iliad. ι, ἰσχύϊ νηῶν Καίοιτ' πυρὶ πολλά, multos accendunt seu faciunt ignes. qua phrasi vtuntur Xenophon quoque & Plutarchus. Sic Iliad. θ, Καίομεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' ἐς οὐρανὸν ἵκει. Hesiodus Καίουσ' ὀσία λευκὰ ξυήϊτων ὀστᾶ βωμῶν, cremant seu adolent. Lucianus De calumn. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ φλέγουσι. Greg. πολὺ βάσσον ἔκαιε μέν, οὐ κατέκαιε δέ, inflammabat quidem, sed non comburebat, seu igne absumebat. Pass. Καίομαι, Vror, Incendor, Cremor: interdum commodius Ardeo, Flagro. Iliad. ι, Νηυσὶ καιομένῃσιν ἀμυνέμεν, nauibus ardentibus seu conflagrantibus: aut etiam Incensis, Inflammatis. Il. φ, — ὁππόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάπτῃ Καιομένῃ, καίωσι δ' ἀρίστους υἷας Ἀχαιῶν. Sed & ipse ignis dicitur καίεσθαι, id est Ardere, Il. τ, — ὅταν ἐκ πόντου σέλας καύτηται φασιὴ Φαεσιμβρότου πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ἕρηται Σπαθμῷ ἐν οἰστόλου. Dicuntur etiam faces καίεσθαι, itidem

Ardere. Aristoph. Vespis, ὡς ἀγορᾷ πᾶς δῆμος δᾳδὶς καίεται, in forū tæda ardet. Lucian. De calumn. τῇ μὲν λαμπρᾷ δᾳδὶ καὶ φιλοτίμως ἔχουσαν, facem ardentem seu accēsam. Ab vtrouis, siue καίω siue κάω, formari potest aor. 1 ἔκηα, & aor. 2 pass. ἐκάην. Notandum tamen, in ἔκηα, si à κάω formetur, non subscribi ι, sin à καίω, ι subscribi solere. Odyss. ε, Τὸν πυρὶ πᾶσαι ἄνωγα θοὴν ἀμφὶς Μενέλαος, Οἵπερ πὰρ κρατὸς, Et voce med. significatione actiua, Il. ι, Ἔνθα δὲ πῦρ καίοντο, πίθοι δὲ δόρυ ἔκταντες. Eustath. aoristum ἔκηα à κάω format, non à καίω, ac propterea ι non subscribit. At in illo posteriori loco Homeri noster vetus liber habet κέαντο, non κέαντο: quam scripturam antiquam esse suprà in Κάω docui. At aoristi 2 pass. hæc exempla sunt apud Homerum. Odyss. μ, — ἐπὶ πυρός τ' ἦμαι καὶ πάχεα ταμνῶ. Iliad. ψ, — ὄφρα πάχεα πυρὶ φλογὶ δαίομεν ἠδὲ, Ἕλωρ τ' ἰσόνυσσον καέμεν. Vnde futur. 2 καήσομαι, Ardebo. Et particip. καείς apud Lucianum. Item apud Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spongiis, σὺν δὲ πίσσῃ καέντες ὠφελοῦσι αἱμορραγίας ἀφιζόμενα, id est, Plin. interprete, lib. 31, c. 11, Omnium autem cinis cum pice crematarum, sanguinem sistit vulnerum. Sed Κάω siue καίω format futurum & tempora quæ ab eo deriuantur, A Καίω (vt Eustathius tradit) quod inusitatum est. Plutar. Camillo, πυρᾷ πολλαὶ καίσας πρὸ ἑαυτῆς παρουσίαν ἐσήμαινε, multis incensis ignibus suum aduentum significabat. Vnde κατακήσομαι apud Aristoph. & κανθεὶς apud Platonem De leg. Et κατακαυθείς, Combustus, Crematus. Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spongiis, σὺν ὄξει δὲ κατακαυθέντες ὠφελοῦσι ξηροφθαλμίας. Plinius quoque eas oculorum causa comburi scribit. ‖ Καίειν in prosa etiā est Cremare mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho, ὅτι γὰρ τὰ αὐτὰ ποιησάμενον κληρονόμον, οὔτ' αἰτίαν, οὔτ' ἔγκλημα, πῶς οὐκ ἀναισθήτους ἦν; Quū enim testatori à quo hæres relictus est, exequias iustaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit? ‖ Cicero quoque De leg. dicit hominem mortuum vrere & sepelire. ‖ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. De venat. ὑπὸ χιόνος καίει δὲ καὶ ἀνθρώπους ἐνίους. Sic Lucan. — vrūt montana niues. Et Virg. Georg. γ — aut Borææ penetrabile frigus adurat. At Plinius dicit femina quoque aduri equitatu. ‖ Καίεσθαι dicuntur etiam qui supra modum calent: vt Ardere apud Latinos, & Vri calore apud Ciceronem. Hippocr. ὅκου πάνυ μὲν δριμύτατον πυρετὸν, καὶ τὸ μὲν ἔξω ψυχρὸν ᾖ, τὸ δὲ ἔνδον καίῃ καὶ δίψαν ἔχῃ, πάνδεινον. Id est (vt Cels. interpr.) Is seruari non potest cui febre nō quiescente exterior pars friget, interior sic calet vt etiam sitim faciat. Porro quod ad καίω attinet, Eustath. id Atticum esse tradit: at καίω à κῶ (cōtracto ex κάω) ita fieri vt κλαίω ex κλῶ, μαίω ex μῶ, γαίω ex γῶ. Hæc ille: cæterùm itidē κλάω & κλαίω dicuntur.

Καῦμα, ατος, τὸ, Ardor, Æstus, Calor nimius. Hesiodus Erg. Ἥμος δὲ λήξῃ μένος ὀξέος ἠελίοιο Καύματος ἰδαλίμοιο, vrere desinit, & sudores ciere, seu à sudorifico calore siue æstu cessat. Et paulo pòst, Λύκη λίης δὲ πέλῃς ὑπὸ καύματος. Xenoph. Sympos. χίμωνος μὲν οὖν σίγη γυμνάσομαι· ὅταν δὲ ἄγαν καῦμα ᾖ, οὐ σκιᾷ. Theophrast. ἐὰν ὁπλάβῃ καύματα. Pro quo Plinius, Si sol acrior insequutus insserit. Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spongiis, λευκαίνονται δὲ αὐτῇ εἰ ἀπαλώτατα, οἱ τῷ καύματι βραχόμενοι τῇ ὅλῃ τῇ πηγῷ συναπαμβλύῃ αἰδὼς ἄχρι, καὶ ἁλιαζόμενοι. Vnde Plinius, Candidæ cura fiunt: è mollissimis recentes per æstatem tinctæ salis spuma, &c. Καύματα dicuntur etiā ardores & calores nimii in corpore humano, quales febricitātium plerunque sunt. Plut. Alexandro, ἀνθρώπους ἐν τῷ καύματι ἐπ' ἀσκῶν πεπληρωμένων ὕδατος καθιδύειν. Idem De sera numinis vindicta, τῷ σφόδρα πυρέττουσι, καί τι ἐν ἱματίοις, καί τι πολλὰ σκεπασθεῖσι τοῦ χείματος, ἔστιν καῦμα καὶ ἀφεψάλιον. ‖ Καῦμα, Æstus, sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit: alii verò ambientis aeris feruorem, alii cauteria & escharas: quos omnes verum dicere annotat Galenus comment. in Aphor. 23, l. 7. Gorr. ‖ Καῦμα dicitur etiā idipsum quod adustū est. vnde καύματα Herm. Barb. vertit Adusta, alii Ambusta. VNDE Καυματώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Æstuosus. ET Καυματίζω, Æstu affligo, Ardore excrucio. vnde ἀναυμάτισε, Æstu periit, Æstu extinctus & enectus est. Matth. 13, ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ ἐκαυμάτισε, Et in act. voce καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους, Apocal. 16. AT Καυμασία, ας, ἡ, Pileus latus ad æstū solis arcendum. v. l.

Καυθμός, οῦ, ὁ, Vredo: arborum quarundam morbus. v. l. Scribitur ΚΥΤΤΑ in Καυθμός. Theophr. De histor. plant. lib. 4, cap. 17, quum dixisset esse quædam ventorum genera quæ extinguāt & adurant arbores, (vt in Chalcide Euboeæ, quum ventus frigidus flat ante vel etiam post solstitium hybernum) addit, ἀποσβέννυσι γὰρ τὰ δένδρα, καὶ οὐτως ἐστὶν ἐπιβλαβὴς καὶ ξηρὸς ὡς οὐδ' ἀφ' ὑφ' ἡλίου καὶ χρόνου πολλοῦ γίνεται· διὸ καὶ ἡ τοιαύτη καυθμός. Alia autē arborum affectio est quum ὑπολαμβάνουσι siue ὑπογίνεται καύματα. nam id à solis ardore intenso proficiscitur, vt ibidem & cap. præcedēti docet. Plin. quoque lib. 18, cap. 29, tradit omnem vredinem frigore tantùm constare, sole innoxio: sed aliam eius rei causam affert. eam enim nō nisi noctibus & ante solis ardorem deprehendi scribit, totúmque lunari ratione constare: talémque iniuriam fieri nonnisi interlunio plenáve luna. Apud Theophr. autem perperā in quibusdam locis scribitur Κλαυθμός: quod est à κλαίω, & diuersam signif. habet.

Καῦσις, εως, ἡ, Vstio, Crematio. Dioscor. lib. 5, cap. 138, de spōgiis, καῦσιν δ' ἴσχουσι τὸν αὐτὸν τρόπον ἀλκυονίῳ, eodem modo cō buruntur, seu cremantur, Crematio earum eadem est quæ alcyonii. vt Plin. dicit, Crematio ei multum vitiū adiicit. Est item Cremandi & adolendi modus. Plerunque de medicorum vstionibus dicitur. Isocr. De pace, τοὺς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς ἡδέως ἰατροὺς ὑπολαμβάνειν. Plut. in præcept. sanit. αὐστηροῖς μεμιγμένας λιτὰς δίαιτας καὶ σώφρονας ἀφῆ καύσεων καὶ καταπλασμάτων. Dicitur etiā de vstione siue adustione quadam architectonica quā adhibent quum in expolitionibus conclauium tectoriis minium parietibus inducunt, atque vt sine vitiis permaneat eius color, cera Punica loricant. De qua Vitruuius lib. 7, cap. 9, Siquis subtilior fuerit & voluerit expolitionem minitaceam suum colosum retinere, quum paries expolitus & aridus fuerit, tunc ceram Punicam igni liquefactam paulo oleo temperatam, seta inducat: deinde postea carbonibus in ferreo vase compositis, eam ceram apprimè cum pariete calefaciundo sudare cogat, fiátque vt peræquetur: deinde cum cādela linteisque puris subigat, vti signa marmorea nuda curantur. Hæc autem καῦσις Græcè dicitur. Et Plinius lib. 33, c. 7, Solis atque lunæ cōtactus inimicus, [est minio parietibus inducto:] remediū, vt parieti siccato, cera Punica cū oleo liquefacta, cādens setis inducatur, iterumque admotis gallæ carbonibus aduratur ad sudorem vsque: postea candelis subigatur, ac deinde linteis puris, sicut & marmora nitescunt. ‖ Καῦσις in v. l. exponitur etiam Æstus, Ardor: in qua signific. καῦμα frequentius vsurpatur. ET Καύσιμος, υ, ὁ ᾗ, Aptus ad comburendum, Qui vri & cremari potest, seu comburi. vt καύσιμος ὕλη & καύσιμα ξύλα, ligna & materies quæ ad comburendum & ignem alendum aut accendendum idonea est. Plato De leg. AT Καυσία, ας, ἡ, Causia: tegumentum capitis Macedonicum, ὃν πίλον ὡς πάσσαν, non tam ab ardore solis caput defendens & cassidis vicem gerens, vt Eustathius docet. Alibi verò idem Eust. ex Pausania tradit, καυσίαν fuisse πῖλον πλατὺν ὃν οἱ Μακεδονικοὶ Σπαλῆς ἐφόρουν, λευκὴν αὐτοῦ διάδημα περιλεοῦσης. Suidas verò dicit esse pileum quendam barbaricum, apud quē hi versus sunt, Καυσίαν τὸ πάροιθε Μακεδόνων δῶρον ὄπλον, Καὶ σπείρας ὁ τιγρητὴς, ἔ πόρις ὁ πολίμου. Apud Athen. lib. 12, de Alexandro magno, χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον καὶ πίλον καυσίαν ἔχουσ τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. Et Plut. in Antonio, de Ptolemæo, κρηπῖδα καὶ χλαμύδα καὶ καυσίαν διαδηματοφόρων κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ ἴδιον ἐκεῖνο τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλέως. Idem in Erot. ὑποδήσεις τὸν χωλὸν κρηπῖδα, καὶ χλαμύδα ἀμφιβεῖς, καὶ καυσίαν Μακεδονικὸν, ὡς ἐκεῖνος βασιλεῦσιν παιδίσκον. Sed & Herodian. lib. 4, scribit Antoninum Caracallam Alexandri magni imitatorem prodiisse ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίαν τε ὀρθὴν τῷ κεφαλῷ φέροντα. Athenæus alicubi dicit καυσίαν ἀλουργῆ, Plautus in Milite causiam ferrugineam. Bud. interpr. etiam Pileum quo æstum solis arcere solemus, vt mulieres vmbellas: in Epist.

Epiſt. verò dicit eſſe pileum expaſſos margines habẽtem ad arcendum æſtum, quali meſſores vtuntur. A

Καῦσος, ου, ὁ, Ardor, Æſtus, Calor nimius. Dioſc. πρὸς καῦσον στόματος ἁμάχου, ardorem ſtomachi. Item καύσου ποιητικὰ, Ardores & æſtus inducens, Æſtuoſus. ¶Item Febris ardens, hoc eſt, Febris continua, tertio quoque die acerbior, cum ardentiſſimo calore & ſiti immenſa: tertianæ febri intermittenti ὁμοῦ μὴς. Hippocrat. Aphor. lib. 6, cap. 25, ὁκόσοισιν αἱ ὀφθαλμίαι ἀπὸ τῶν καύσων πρόσω ἡμέων πίπτωσι, σφόδρα ὠφελέει λύσις. Ariſtot. probl. Sect. 1, ἡ γὰρ πᾶσιν τοῖς σώμασιν ὑπερβάλλουσα θερμότης, δῆλον ὅτι πορεῖαν ὀπτήσεως ἐν ἑαυτῇ τὸ πλῆθος τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς ὑγρότητος, καῦσος γίνεται. De eadem Aret. De acutis morbis lib. 2, cap. 4. item Galen. Act. Paul. Ægin. Alex. Trallian. Galenus adiectiuè accipere videtur, quum ait διὰ τῆς χολῆς ἐπὶ καῦσον πυρετῶδες. Item, τὸν καῦσον πυρετὸν θύειόν τινες λέγουσιν ὅτι ἡ θερμασία δηλοῖ τὸν αἷμα τινὰ, καυστόν τι τὸ δίψος ἔχει. Poteſt tamen eſſe etiam appoſitio. ¶Καῦσος dicitur etiam diplas à quibuſdam, vt Act. docet, à qua ictos, ob multam ſitim exuſtos perire ſcribit. ¶Καῦσος apud Heſychium eſt ἡ μέλαινα καὶ ὑφ' ὕδατος. VNDE Καυσώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Æſtuoſus, Ardens. vt καυσώδης χώρα, æſtuoſa regio. Apud Athen. lib. 3, σῦκα οὐκ αἰτίους δεῖ φάναι τοῖς σώμασι γίνεσθαι, καυσώδη καὶ ἀποπύρου αὐτοῖν ποιοῦντα. Eodem lib. πέψει quædam appellata fuerũt καυσώδη, quæ ardorem accendebant in eorum corporibus qui comederant. Item καυσώδεις πυρετοὶ apud Gal. ad Glauc. Febris ardens, eadem quæ καῦσος ſimpliciter. Celſus lib. 2, cap. 7, febrem ardentem, quam Græci καυσώδη vocant, ſubitus horror exoluit. Quod Hippocr. Aphoriſ. Sect. 4, art. 57, ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ὀπτήσεως ἀρχὴ ῥίγεος, λύσις. ET Καυσόω, ῶ, Ardore infeſto, Ardore vehemẽti vro, Inflãmo. Frequentius eſt paſſ. Καυσοῦμαι, Ardore infeſtor, Ardore nimio corripior, Calore extremo vror, Æſtuo: plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. ὅταν ὀδὴ τῷ χρόνῳ τὸ σῶμα πᾶν ψυχρὸν ἀπαλλαχθῇ μὲν αὐτίκα τῆς καυσοδύνης καὶ ἀλύσεως. Idem, καυσούμενος σῶμα χρὴ πυρέσσειν. Dioſc. lib. 1, καυστυμβόω σῶμα χρῶ βοηθεῖ. Et lib. 2, cap. 162, de cucurbita, ὁ δὲ χυλὸς τῆς ξυσμάτων θλασθέντων ὠφελεῖ πρὸς ὑπερχολίας καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ ῥοδίνου ἐγχριόμενος καὶ πρὸς καυστυμβόω ὀπτώμενος ἐγχρίοντες. Quod Plinius interpr. de febre ardenti. ita enim tranſtulit, Succus ex ſtrigmẽtis cucurbitæ illitus cum roſaceo & aceto, febrium ardores refrigerat. Affert Bud. ex Galeno hunc etiam locum, ὀπτώμενος αὐτὸν καυσούμενον ὑπὸ πυρετοῦ, vbi ſi non de ardore febrili dicitur, de ardore & æſtu quo aliquid æſtate percoquitur & quaſi exuritur, intelligi videtur. VNDE Καύσωμα, ατος, τὸ, Ardor, Æſtus. idem quod καῦσος. Galen. apud Hippocr. exponit πύρωσιν, Inflammationem & ardorem. Pertinet huc ET Καύσων, ωνος, ὁ, idẽ quod καῦσος, Æſtus, Ardor. Apud Athen. l. 3, μυλλώσεις σίφωνες πολὺν δυόδεις ἐν καύσωνος ὥρᾳ ψαλιζόμενοι. Sic Matth. 20, ἐβαστάσαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα. Dicitur etiam de febri ardente, itidem vt καῦσος. ¶Apud Heſych. verò eſt ETIAM Καύσιλις, quod exp. πυρετὸς, Febris: niſi ſit Ardor febris, aut Febris ipſa ardens. AT Καυσώνιος νόμος, pro Lex incendendi, citant v. l. ex epiſt. B. poſter.

Καυτηρὸς, VIDE Καυτὸς (vt apud Heſychiũ ſcribitur) Ardens, Feruens. vt καυτερὸν μάχην apud Homerum, ἡ θερμὴ καὶ πυρώδης, ſiue ἐξ πυρὸς, in qua μάχονται δίμας πυρὸς, vt idem poeta loquitur: quũ videlicet acerrimè decertatur. Il. δ, Σφῶϊν μὲν τ' ἀπάνευθε μάχῃ ἀφορήσειν ἑοῖσιν ἐξ πυρὸς, ἐξ δίμας χρὼς καυτερὸν αἰθομένοιο.

Καυτήριον, ου, τὸ, Locus vbi inuruntur ſtigmata, & ferrum quo inuruntur. Luc. ὀλίγον μὲν στρόφον, πολλὸν δὲ καυτήριον ἀνιώμενον. Bud. idem eſt καυτήριον infrà.

Καυτὸς, ὸν, ὁ, Vſtus, Crematus: vel Qui vri & cremari poteſt. idem quod καυσιμος. Et καυτὸν, Quod vri poteſt, Cremium, vt Columella vocat. ET Καυτικὸς, ὸν, ὁ, Vrendi, ſiue adurendi vim habens. Vt καυτικὰ φάρμακα, adurentia medicamenta, calida & ſicca quarto gradu, quæ extrinſecus impoſita vrunt, ſubiectáſque partes diducunt & aperiunt. Eadẽ & ἐφαρωτικὰ appellantur, q. cruſtam vſtis partibus inducant. Gorr. Plinius quoque hoc vocabulo quaſi Latino vtitur. Sic Marcell. Empir. dicit Medicamentũ cauſticum ad vuã ſine ferro tollendã. COMPOS. Ἄκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vſtus ſeu crematus non eſt, aut Non aduſtus. vel Qui vri aut aduri nequit. Plut. De primo frig. τὸ δ' ὑπαυστὸν δυσμεταβλητον, ὡς τὸ ὕδωρ· ἐξ αὐτοῦ μὲν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἄκαυστόν ἐστι, Contrarium, vt aqua, vix cõmutabile eſt: quæ nec ipſa deflagrare poteſt. ET Νεόκαυστος, ου, ὁ ἐξ ἡ, Recẽs vſtus ſeu cõbuſtus, Recẽs crematus. Ariſtot. Probl. Sect. 12, pr. 2, ὁ συμβαίνει ἐξ ἀρχῆς ἡ πόκαυστον ὕλαι. Vbi quædã excipl. antiqua habẽt πόκαυτον, ſicut & apud Theophr. ſcribitur. ET Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, Quod totum crematum & combuſtum eſt, vel Quod totum cremari ſolet. Eſt ſacrificii genus quo tota victima cremabatur, quum aliàs in ſacrificiis deorum exta tantùm aræ ſuperimpoſita flammis adoleri conſueuiſſent. Idẽ quod infrà ὁλοκαύτωμα & ὁλοκαύτωσις.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, Cauter, vt Pallad. vocat: inſtrumẽtum quo notæ & ſtigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. Vt καυτὴρ χάλκιος apud Hippocr. quem Gal. eſſe dicit καλαμίσκον πυρὶ πύρινον, ὑφ' ὧν καίεται τὸ τυθμίον, δι' οὗ καίεται τὸ καυτηρίδιον δηλονότι καλάμου, id eſt, Æreum calamulum perforatum in fundo, per quẽ paruum ferrum adurens demiſſum adurebat. Gorr. Item στίγμα. B. ET Καυτήριον, ου, τὸ, Cauterium, Quod vrendi vim habet. Accipitur tã pro medicamento quod poteſtate vrit, quàm pro ferro cãdente: cuius vſus plerunque neceſſarius eſt vel ad liſtẽdum ſanguinis profluuium, vndecunque manauerit, vel ad intercipiendas defluxiones, vel ad oſſa carioſa, & maligna vlcera. Id ferrum καυτῆρα Hippocr. appellat, vt modò dictum eſt. Gorr. Cauteriũ Plin. quoq; vocat. Luc. δίδυμον καυτήριον. ¶Idẽ alibi pro ſtigmate inuſto vſurpat, teſte B. ¶Eſt item Locus vbi inuruntur ſtigmata, vt tradunt v. l. Sic B. καυτήριον quoque ſuprà interpr. VNDE Καυτηριάζω, Cautere inuro. Item, Cautere amputo, vt medici partẽ aliquã putrem. Sic exponitur in Epiſt. ad Timotheum 1, capite 4, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, quorum conſcientia cauterio recta eſt.

Καυτὸς, οῦ, ὁ, idem quod καυσὶς, Vſtilis. Bud. At καυτὸν Heſychio eſt ſacrificium quoddam ita appellatum: itẽ Focus vbi ignis accenditur, ἑστία & ἑστία ἔνθα πῦρ καίεται.

ITEM Καυτικὸς, οῦ, ὁ, Vrendi ſiue adurendi vim habens, v. l. ſuprà καυτικός. COMPOS. Νεόκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recẽs vſtus, ſeu crematus, Nuper combuſtus. Theophr. De cauſ. plant. libro 6, cap. 15, ἐκ ὕλης τινὸς ἢ νεόκαυστος. Suprà ſcribitur etiam πόκαυστος. Et Ὁλοκαυτέω, ῶ, ήσω, ΣΙΥΕ Ὁλοκαυτόω, ῶ, ώσω, Totum comburo, Totum cremo, quod in quibuſdam ſacrificiis fieri ſolebat. Xenophon Pædiæ 8, ἔθυσεν τῷ Διὶ ἐν ὁλοκαυτώσει τοὺς μηρούς. Ibidem, ὁλοκαυτώσαντες τοὺς ἱππεῖς. Et Anabaſ. γνοὺς δὲ ὑπηρέτης Ξενοφῶν ἔθυεν ἐν ὁλοκαυτείᾳ χοίρους τῷ πατρῴῳ νόμῳ, ἐν καλλιερείᾳ. Ibidem, Θύουσι βουβρώστει παῦρον μέλαινα, ἐν καπνοφανεῖ, αἰθέρι ὁλοκαυτοῦν. VNDE Ὁλοκαύτωμα, ατος, τὸ, Victima, ſeu hoſtia quæ integra cõburitur, Victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Epiſt. ad Hebr. 10. Item Naz. De baptiſmo, θυσίαν ἐν ὁλοκαυτώμασι λογικαῖς. Item in Encom. Macc. τοῖς θύμασι προθύμοις εἰς σφαγὴν ὁλοκαυτώματα λογικὰς, hoſtiis promptis & paratis vt ad ſolidum incenſum ex ratione prædictis victimis Deo offerendum mactentur. Holocaustomata, quæ & holocauſta, ſunt quæ ſuper altare integra concremãtur: victimæ autẽ & hoſtiæ, quarũ pars offertur altari, pars ſacerdotibus traditur. Hieron. in cap. 56 Eſaiæ. Supra ὁλόκαυτον. ET Ὁλοκαύτωσις, εως, ἡ, Sacrificium in quo tota victima crematur, Peractio ſacri quo tota hoſtia cõburitur. Interdum pro ὁλοκαύτωμα capitur.

C. Δυσκαυὴς, ἐς, ὁ ἐξ ἡ, Qui difficulter vri ſeu cremari poteſt, Difficulter ardens. Plut. De primo frigido, ὕλαι δὲ ἐξ ὧν τὸ μὲν τοιοῦτον ἐξ ξύλα βούπρηστα δυσκαῆ παρέχει, aqua materiem omnem, herbam viridem, ligna madentia ad vrendum difficilia reddit igni. COMPOS. Εὐκαυὴς, ἐς, ὁ ἐξ ἡ, Qui facilè vritur ſeu crematur, Qui facilè accenditur, Qui facilè ardet & conflagrat.

C.ΑΝΑκήομαι, Accēdo, Incēdo. Od.π, Ἡ οἱ πῦρ αἰνὸν ἀκήκατο, κηλὶ ἔοικε A δόρπου εἰκόμενος. Apud Chryſoſt. ὁ ἀβυσσίνων ἥ φλόγα & ὁ ἀνακεκαυμένος oppōnūtur. Ἀνακήομαι, paſſ. Accēdor, Incendor. Herodor. autē αἰκαυσάντων τὸ πῦρ dixit, voce media vtens. pro αἰκαύσαντο τὸ πῦρ, ignem accenderint. VNDE Ἀνάκαυσις, εως, ἡ, Accenſio. Item Incēdium. v. I.

C.ΑΠΟκαίω, ET Ἀποκήομαι, Aduro, Deuro, Exuro. Th. De h. pl. l. 4, c. 17, ἀλλὰ ὃ παρ' ἑτέροις πῆγυιν πολέμιον ἀπολλυσίαν ἢ ἀποκήσαι, adurere. Ibidē de vētis frigidis, ἀποκήει γὰρ ἢ λίνδρα, & ὕπνος αὖθι πιεῖ ἢ ξηρὰ οἱ οὐκ ἀφ' ὑφ' ἡλίῳ ἢ χόρτα πολιοῦ ῥιγόωντ' ἀπό (vt & Plin. dicit, frig⁹ adurere.) Et paulo pòſt in paſſ. παρ' οἷσις δὲ πῆς ἀποκαυθεῖσαι ἢ τ' φύλλων αὐαὶ δύνται, αἰεθλάσης πάλιν, Aduſtæ, vel Vredine infeſtatæ. Itē ἀποκαίομαι ὑπὸ τῆ πυρὸς, aduſtus ſiue ambuſtus fuerat. Dicitur etiā de medicorū vſtionib⁹. Xen. ἰᾶσθαι παρέχεται ἀποκήσει, Deurendū præbēt, vel Cautere reſecādū, aut Vſtione curandum, Inurendum. VNDE Ἀπόκαυσις, εως, ἡ, Aduſtio, Deuſtio, Exuſtio.

C.ΔΙΑκήομαι, Peruro, Vrendo penetro. Gal. ὅπως ἡ θερμασία διακήσῃ τὸν ἄνθρακα, παύσῃ τι τὸ δίλης ἔχον. Idē de phlegmone, εἰς διακήσαι δυνῶν ἢ αἰσθήσεις πιέσειν, Peruri, ſeu Ardere, Flagrare. Theophr. De cau. pl. l. 6, c. 25, διακαυμένης γὰ ἐκ τῆ πῦρ, τὸ θερμόν πως ὕδωρ ποιεῖ πιὼ ἡδύ. Ariſtot. Probl. Sect. 12, probl. 2, διὰ θέρμου γὰ ἢ διακαυμένης οὔσης, ἢ αὖ ὀκρόνου τὸ ἀναῖον, ἀνῶδες ὄζει. Luc. ῥυὸς τὸ ἕρμα ἢ διακαυμένος εἰς τὸ μαλάκιστον, Peruſtus ſolibus, vt Horat. loquitur, Retorridus. Philo De vita M. διὰ τὸ μὴ πόρρω ζώνης διακαυμένης εἶ, φ nō procul à cingulo exuſtæ plagæ abſit. ‖Item, Accēdo metaph. pro Incito, Stimulū & calcar adhibeo ad aliquid ſuſcipiēdū. Plut. ταῖς ἐλπίσι ἢ παρόξυσιν τὸν Κράσσον. Et ad Col. μάλιστα διακαύσας ἢ παροξύνας ἐλπίδας τὸ ἀνὴρ πρὸς βαρβάρους πολέμου. ‖Itē Ira accēdor. Luc. De cal. ὁ ἢ αἰκάσας, ἐθὺς μάνην διὰ τὸ ὠμὸς τοῖς διακαέσι, ὡς τὸ οἰκεῖος, ἢ ἀπόγραπτος τὸν φίλον. VNDE Διακαυμός, ᾶ, ὁ, Æſtus & ardor perurēs. Epigr. l. 2, Εἰ ὁ λεπτὸς διάκαυμα πυρὸς φύγω, ſi ardorē febris me perurētē effugero. ET Διάκαυσις, εως, ἡ, Peruſtio, Vſtio penetrans ſiue pertrāſiens. ET Διακαὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Peruſt⁹, Acēſtus, vel Ardēs. Luc. in Anach. τὸν αἰ ἐκ ξηρὸν ἢ διακαῆ. Alex. Aphr. διακαῆ τὸν τὸν πυρετὸν, febrē ardentem, vel perurentem. Et διακαὲς, Ardor perurens. Galen.

C.ΕΝκαίω, Inuro. Item, Exuro. vnde apud Gal. οἱ ἐνκαυθέντες, & ſole exuſti, Qui æſtuarunt. Qui & καυσώδεις dicūtur. Gal. καὶ Glauc. τῆς ὑπερπεπτικῆς ἢ ἐγχολίου καὶ ἐνκαυθέντος αἵματος, ardore accēſis. B. ‖Itē Encauſtica pingo. Plin. lib. 35, c. 11, Lyſippus quoque Æginæ picturæ ſuæ inſcripſit ἐνέκαυσεν, quod profectò nō feciſſet niſi encauſtica inuenta. Hæc ille. Sed malè ibi quædā exēplaria habent encauſen, quædam encauten. Sic ἐνκαυμάτος, Inuſtus, Inuſtione & encauſti pictus. VNDE Ἔνκαυμα, ατος, τὸ, Nota inuſta. Plato Timæo 145, ὥσπ ἂν ἐνκαύματα αὐτοῖσιν χαρᾶς ἐμμονὰ μοι γίγνηται. Vnde encauſtum. B. ‖Itē, Inuſtio, puſtula ex vſtione contracta. ‖Itē, Vlcus in oculo, quod à febre vt plurimum cum cruſta impura nunc nigro aut albo oritur. Quod ſi in nigro ſit, ſæpe profundū eſt, ac ferè ſemper in ipſa expurgatione maior tunicarū eroſio cōtingit: adeo vt humores paulatim diffluāt, & totus oculus effundatur, vt docet Aet. l. 7, c. 16. Id oculi vlcus ὄνικαυμα Paulus Ægin. appellat, à quo tamen diuerſum Aetius facit quod ipſe ὄνικαυμα nominat. Gorræus. ‖Ἔγκαυμα, ὅτι τῶν ἐδωδίμων, inquit Pollux: Materia quæ citò ignem concipit. Bud. ET Ἐγκαυσις, εως, ἡ, Exuſtio, Æſtus, Ardor. Galenus, κάματος καὶ ἔγκαυσις. Idem, τῆ πυρετῆ ἐπιτεταμένου τὸ ἐγκαύσεως. Idem ad Glauconem, ἔνιοι δὲ τύπος ἀφῆ διακαίεσθαι ὡς ἐφ καὶ τὰς ἀναχύσεις τῆ πυρετῆ καὶ τὰς ὄνικαύσεις καὶ τὰς ἐπ' ἐγκαύσεσι. Dioſcorides lib. 5, cap. 11, de aceto, ἐπὶ τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς, ad capitis ardores. ‖Ceris olim pingebāt, (vnde κηρογραφία dicta eſt, vt ait Callixenus apud Athenæū libro 5) quod ex Vitruuio etiā intelligitur, qui libro 4, cap. 2, ait, Tignorum præciſiones in fronte fixerunt, & eas cera exſtillā depinxerunt. Eam picturam inurebant pictorum cauteriis (de quibus Martianus in Pandectis libro 33, De fundo inſtructo) vnde ἔγκαυσις dicta eſt. Nō ſolùm autē in cera fiebat ſed etiā in ebore ceſtro, vt videre eſt in Encauſtum paulo pòſt. ET Ἐγκαυστὴς, οῦ, ὁ, Inuſtor, Pictor qui ἐγκαύει aliquid pingit. Vitruu. encauſten vocat, retēto Græco vocabulo. ET Ἔγκαυστὸς, οῦ, ὁ, Inuſtus. Item ἐγκαύειν pictus. Martial. Encauſtus Phaethon tabula tibi pictus in hac eſt. Et Encauſtū, genus picturæ quod inurendo fit. Exponitur etiā Materia inuſta ad pingendum apta. Plin. l. 35, c. 11, Encauſto pingēdi duo fuiſſe antiquit⁹ genera cōſtat, cera & in ebore ceſtro, i. viriculo, donec claſſes pingi cœpere. Hoc tertium acceſſit, reſolutis igni ceris penicillo vtēdi. Idem, Figlinū opus encauſto pinxit. ET Ἐγκαυστικὸς, ἡ, ὁ, Ad encauſin pertinens. Itē Encauſi pictus, vt Encauſticæ picturæ apud Plinium. Ἐγκαυστικὴ, ſubaud. τέχνη, Ars inurendi ſiue encauſtica pingendi. Plin. l. 35, cap. 11, Non pinxiſſe tantùm encauſtica, ſed etiā docuiſſe traditur Pauſiam.

C.ΕΚκαίω ET Ἐκκήομαι, Exuro, Extorreo. Theophr. De cauſis pl. l. 5, ἐκκήσει ὃ ἢ καύματα ἵνια ἢ βόλβια ἢ ὀλαῖα ἀποκήσει ἢ ὀφθαλμοὺς κατρεῖς. Plato De leg. ἐκκαυθήσεται τὸ ὀφθαλμώ, oculi ei cautere exurentur. ‖Itē Accēdo, Inflammo, Excito, metaphoricé. Polyb. l. 5, p. 105, ὕπως ἐκκήσῃ ἥ ἐλπίδα καὶ ἥ ὁπλοποιῶ τὸν βασιλεῖ πολέμιον σωσχῶς. Item ἐκκήσειν πόλεμον, accendere & excitare bellū. Idem lib. 2, ἥ φοσπαγορεύθησα Λιτωλὸν πόλεμον ἐκκήσαντα. Qua metaph. & Plut. vtitur in Pericle. Idem in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι ἥ πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τὴν Ῥωμαίων. Et in paſſ. ἐκκαύθη πόλεμος, ea metaph. qua Latinè Exarſit bellū. VNDE Ἔκκαυμα, ατος, τὸ, ET Ἔκκαυσις, εως, ἡ, Exuſtio, Ardor, Æſtus: vt ἔκκαυσις ἡλίου. Alex. Aphr. Probl. l. 1, ἔκκαυσις ἡλίου.

C.2.ΥΠΑΝΑκήομαι, Succēdo. Alex. Aphr. VNDE Ὑπάνακαυμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid ſuccendimus, Fomes ad ſuccēdendum, Suſcitabulū, Ignitculi, vt B. interpr. apud Ariſtot. in Meteorol. 165. Greg. ὑπὸ πῶν ὑφίσταται μυκητομόδων τὸ ὑπανακαύματος. Philo De vita Moſ. καὶ πᾶσι μυσὶ ἐχούσης ὑπανακαύματα, fomites & illecebras. Plut. in Cæſ. οἱ τὸ πανὸς ὑπάνακαυμα πάντες ἦσαν. vbi facem reddere poſſumus: vt Cic. dicit, Quæ prouincia eſt tam exigua ex qua illa fax excitare nō poſſet incēdiū? ‖At Hippocr. Aphor. 14, l. 1, ὑπανακαύματα appellauit τὸν θερμὸν, ſuū ſequens dogma, & omniū ferè nobiliſſimorū philoſophorū q eorum quæ animalia cōſtituūt elementorum, ignem maximè eſſe vitæ cauſam exiſtimarunt, vt Gorr. annotat ex Galeni Comment.

C.ΕΠικαίω, ET Ἐπικήομαι, Aduro, In ſuperiori parte vro. Theophr. de oleo & pice, ὅτι θυμιᾶ ἢ λιπὰ ἥ φύσιν ὄντα, διαδύεται πέρρω, & πυκνοῖ ἢ ὀπταίει τὸ φλοιόν. Idē De hiſt. pl. l. 4, c. 17, ὀπταίει ἢ καύματί πια ἢ ὀλαῖα ἢ βόλβια. Idem, τὰ γὰ ἐδώδιμα ἢ λιπὰ ὀπτὰ πάχη, ἢ τὰ χόρτα ὀπτάεται. Plato epiſt. 7, οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τῆ ἡλίου ὀπτικαυμένοι, Quorū corpora à ſole ſunt aduſta, ſeu Quorum corpora rapidi potentia ſolis acrior aduſſit, vt Virg. loquitur. Horat. dicit Peruſta ſolibus pernicis vxor Appuli. VNDE Ἐπίκαυμα, ατος, τὸ, Aduſtio, vel Idipſum quod aduſtum eſt. Apud medicos ὄνικαυμα eſt oculi affectio, quū videlicet nigrum oculi in ſuperficie exaſperatū, inuſtum fuerit, ita vt colorē cinereū præ ſe ferat, vt Aet. docet. Galen. in Iſagoge, ὄνικαυμα δέ ἐστιν ὅταν ἐκτὸς πολὺς ἢ ὀπτὸς ἰὸς μὴ βαθὺς ἐγκαυθῇ ἢ βεβαθυσμένος ἢ μή). Plin. Oculorū aduſtiones interpr. Vſtiones Scribon. Larg.

ET Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, Aduſtio. Dicitur peculiariter de oculorum aduſtionibus, vt ὄνικαυμα. Dioſc. l. 2, c. 66, de lactuca ſylueſtri, ἀποκαθαίρει ἢ καὶ ἄγριμα καὶ ἀχλυώδεις καὶ ἀρχὰς ὀπτικὰς ἰσχναίνει σὺν γυναικείῳ γάλακτι. Quæ ſic tranſtulit Plin lib. 20, cap. 7, Sanat omnia oculorum vitia cum lacte mulierum: arcet nubeculas, cicatrices aduſtionéſque omnes, præcipuè caligines.

C.ΚΑΤΑκήομαι, Deuro, Exuro, Cōburo, Vrēdo abſumo, Cremo. ll. a, ἐκ δένδρων ἢ πόνων εἰς ἔκαιε, crémaui ſeu adoleui. Thuc. l. 8, ἥ δὲ μάχη ἐγένετο τῇ ἕωθεν πρὸς τὴν ἡμέραν κατακαίοντι, exurunt, ſeu cremant. Plato in epiſt. ἐκ δὲ τῆ ἀλλῆ πόλεως τὰ πλείονα κατέκαυσαν. Aliud exemplum habes in καίω, ex quo cognoſcere potes quàmodò à ſimplici καίω differat. Paſſ. Κατακήομαι, Exuror, Cōburor, Cremor: vel Ardeo. Plut. περιῆλθεν πόλεις ἥ Φωκίων ἐπὶ τὸ βαρβάρου κατα-

καπνῶ. Epigr. l. 2, Ζλωσσῖνες οἵτινος καπνοῖτο, ardebat seu conflagrabat incendio. Vnde καπνικαυμένη χώρα, regio exusta siue combusta, quam Mysiam quidam esse putant, quidam Mæoniam: cuius campestria loca cinerea sunt, at montana, nigra velut exusta. quod qui dam euenire putant ὑπὸ κεραυνοβολιῶν καὶ πυρκαϊῶν: nulla autem in ea nascitur arbor præter vitem. Cuius gentile EST Καπνικαυμενίτης, ου, ὁ, Qui ex ea regione est. vt καπνικαυμένιτης οἶνος. Vide plura apud Eust. & Steph. Est inde ETIAM Καπνίκαυμα, ατος, τὸ, Quod exustũ seu combustum est. Item Ambustum. ET Καπνίκαυσις, εως, ἡ, Exustio, Cõbustio. Pro Καπνοῖσθαι verò dicitur ITEM Καυνοῖσθαι poeticè sicut καυνάω pro καπνίω. Odyssex α, Ἀλλά με καυνῷ σὺν τύχεσι δαπτὸν ἰδοῦσα, Me crema, Me exure, seu combure, vel vre, vt in Καυνείω dixi.

C. ΠΑΡΑκαίω. Vnde παρακαίεται, A latere vritur, Iuxta ardet.

C. ΠΕΡΙκαίω, Circumquaque vro, Peruro. Theoph. Θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit. ‖ Περικαίομαι, Vror, id est Dolore afficior. Andocides, τί ποτε οὖν περικαίονται, εἰ μὴ ἡμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἡμῖν ἐπαύρεσθαι; ‖ Item, Amore inflammor, Depereo. Chrysostomus, περικαίομαι ἐρωτικῶς. Bud. Idem De sacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

C. ΥΠΟκαίω, Cremo sub, Succendo. vt ὑποκαίειν ξύλα τῇ πείσῃ, quidam apud Eustathium. VNDE Ὑπόκαυμα, ατος, τὸ, Id quo aliquid succendimus. idem & ὑποίκαυμα paulo antè. ET Ὑπόκαυσις, Succensio. Item idẽ quod hypocaustum. Vitruu. lib. 4, cap. 10. AT Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, Quod succenditur. Sic dicitur vaporariũ quod sub pauimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Latini vocabulum Græcum retinent. Papin. l. 1, Sylu. -tenuem voluunt hypocausta vaporem. Plin. ad Gallũ, Applicitum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta feneſtra suppositum calorem, vt ratio exigit, aut effundit aut retinet. Vide & Vitruuium lib. 4, cap. 1.

ΚΗΔΕΩ, ῶ, F. vel κήσω, vel ἴσω, Curo, Curã gero. Hom. Il. ω, -ὅτε μ' ἤλασκε κηδόσυνος. Et Il. θ, — οὐκέτ' ἐμεῖο Ὀλυμπίων Δαναοῖσιν ἀμυνομένοιο κηδήσεις; vbi Eust. κηδήσεις ait esse pro κηδήσομαι. φροντίσομαι, & addit esse tempus quod vocatur Paulo post futurũ, à Κηδῶ, κηδήσω, significante φροντίζω. Vnde Ἀκηδήσας (quod malui tamẽ post Ἀκηδὴς ponere) factum sit pro ἀφροντίστησας, & Ἀκηδέστως pro ἀφροντίστως, ex altero futuro. Dici enim non solùm κηδήσω, sed & κηδέσω. ex quo deducta esse etiam Κηδεμών & Κηδεστής. Cæterùm in illo Il. ω loco κηδόσυνος schol. exponit πενθήσοντος.

Κηδεστής, οῦ, ὁ, Affinis, Affinitate coniunctus, apud Plat. Et peculiariter Gener: quo vsus est modo Plut. & ante eũ Isocr. de Paride ita loquens in Helen. enc. ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι ἐξ ἀλλοδαπῆς κηδεστής. Alibi quoque de Menelao genero Iouis. Gaza vsus est etiam pro socero, Sunt κηδεσταί (inquit Poll.) Qui vtrinque affinitatẽ contraxerunt, qui & πενθεροί poetis (reponendum enim πενθεροί pro ἐπιποί) & ἑκατέρωθεν κηδεστής Herodoto. Etymologistæ κηδεσταί sunt pater puellæ & qui eam ducit in vxorẽ. Hesychio κηδεσταί sunt πενθεροί, οἱ τῆς κόρης γονεῖς, ἢ οἱ τὸν γαμοῦντων εἰκῶς ὀνομάζοντες. Et συγγενεῖς, inquit, per catachresin. (vbi quod πενθεροὺς dicit, conuenire videtur cum eo quod dicit Eust. κηδεστὰς esse interdum οἰκειότητα κηδεστικὴν, id est ἢ κατὰ συμπεθερείαν) Suidæ autem κηδεστὴς est ὁ κατ' ὀπτιγαμβείαν εἰκεῖος, ὁ πενθερός. Et addit: nõ solùm ita vocari qui dat in matrimonium, sed & qui accipit. Quibus subiũgit hunc senariũ, Οὐ χρὴ σε κρύπτειν, ὅστις κηδεστὴς ἐμός. Legimus autẽ apud Xen. οὔτε ὦ δυνατοὺς ἐν τῇ πόλει κηδεστὰς λαβέσθαι. At Eust. tradit Œdipodem apud Soph. vocare γαμβρόν, suum Iocastes fratrẽ Creontẽ, tanquã ἐξ ὀπτιγαμβείας συγγενῆ: sed alibi κωμολεκτικῶς (i. propriè loquẽtem) appellare κηδεστὴν, quũ dicit αὖθις ἐμὸν κήδευμα. Vide proximè sequentem signif. τῆ Κηδεστής.

Κηδεστής, Frater vxoris. Demosth. enim sic appellat Onetorem, cuius sororem Aphobus duxerat in vxorẽ, p. 38. Alibi κηδεστὴν appellat fratrem qui sororẽ dat in vxorem, & eum qui accipit. Hæc Bud. quibus subiungit hunc Andocidis locum, εἶδον τὸν κηδεστὸν, ὃς ἔχει σου μίαν τῶν ἀδελφῶν. Ab Eurip. quoque in Hec. αὐτὸς τῇ γυναικὶ κηδεστὴν. i. pro vxoris fratre, accipi tradit.

Κηδεστὴς, à Κηδέσω futuro verbi Κηδῶ deriuat Eustathius aliquot in locis, & tamẽ alicubi à Κήδομαι deducit, nimirum in fine Comment. in Iliadis librum θ, ita scribens, ὁτὲ δὲ τὸ κήδεσθαι non solùm κήδεσθαι sed & κηδεστὴς dicuntur οἱ πενθεροί. Dixerat autem paulo antè πρὸ vocari τὸν ὁπτίκτωνα συγγενῆ, qualis ὁ πενθερὸς καὶ ὁ γαμβρός. Ego hîc ponere malui, tanquam à Κηδέσω, sicut Ἀκηδὴς &c. Vt autem κηδεσταί sunt οἱ κατ' ὀπτιγαμίαν εἰκεῖοι, (sicut alibi scribit Eustathius) ITA Συγκηδεσταί, Qui duas sorores in vxores duxerunt.

HINC Κηδεστικὸς, Ad affinitatem pertinens. Cuius adiectiui vsum vide in Eustathii loco quem paulo antè protuli in Κηδεστὴς, vbi videlicet οἰκειότητα κηδεστικὴν vocat quæ est inter κηδεστάς. ITEM Κηδεστία, Affinitas. Xenophon Hellen. 2, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ ἑταιρείας.

Κηδεστὸς, idem quod κηδεστὴς apud Pollucem, afferentẽ ex Homero, Od. θ, — οἵη μάλιστα Κηδεστὴ πλήθουσι. sed credo Pollucem scripsisse ibi κηδεστάς. subiungit enim hos ab Herodoto vocari ἑκατερωθεῖς. quod conueniet cum alio eiusdem Pollucis loco, in quo postquam dixit κηδεστὰς esse ἀλλήλους ἑκατέρωθεν πως τὸ κῆδος συνάψαντας, subiungit, ἑκατερωθεῖς eos ab Herodoto appellari. Sed enim nihilo magis κηδεστὰς apud Homerum legitur quàm κηδεστὴν, sed κήδεστον. Locus autem vbi hoc nomen habetur, est in fine libri θ Odysseæ, vbi habetur, Ἦ τίς τι καὶ πρὸς αἰτηθεὶς ἰλιόθι φὼς, Ἑλλάδε ἰὼν ἢ Μυκήνας, ἢ πενθερὸς εἶτε μάλιστα Κήδεστον τελέουσι μεθ' αἵματι καὶ βιότοιο. Inuenitur autem eadem vox & Odysseæ κ, Ὅς μοι κήδιστος ἑταίρων ἔσκε καὶ ἀνδράσι μήστωρ. VBI Κήδιστος ab Eustathio exponitur ὁ φίλτατος, οὐμάλιστα κήδεσταί πως: sicut Κεδνότατος, ὁ φρονιμώτατος, id est σοφώτατος vel σωφρονέστατος. Hesychius autem hanc expositionem quam Eustath. dat τῷ Κεδνότατος, tribuit inter alias & Κήδιστος. vult enim Κήδιστον esse φίλτατον, item φρονιμώτατον, necnon ἀναγκαιότατον. Ego tamen Κήδιστος malim simpliciter cum Eustathio exponere φίλτατος, id est Charissimus, Dilectissimus: vt accipiatur passiuè οὗ μάλιστα κῆδός ἐστιν ἡμῖν, Cuius maxima nobis cura est, vel, Qui summæ curæ est nobis, Cui præcipuè cura geritur à nobis. Vt autem quisque maximè nobis charus est, ita maximã eius curã gerere solemus. Cæterùm dixi οὗ μάλιστα κῆδος ἡμῖν ἐστι, potius quàm οὗ μάλιστα κηδόμεθα, quòd assentiar potius Etymologistæ formanti à Κῆδος (vt à κῆδος dicantur κήδιον & κήδιστος, sicut καλλίων & κάλλιστος à καλὸς) quàm Eustathio à verbo Κήδομαι deducenti. Hîc tamen posui hoc vocabulum post Κηδεστὸς, quia propter istud illius mentionem hîc facere necesse fuit.

Κηδεστοὶ apud Etymologistem quoque legitur, & exponitur οἰκειότατοι, item φροντιστικώτατοι: sed reponendum ibi esse Κήδιστοι, cum ipsa expositio declarat, tum verò locus Hom. qui ab eo subiũgitur, Ὅς μοι κήδιστος &c. vbi etiam addit pro expositione ὁ φροντιδέμων: quo certè rectius exponitur quàm illo φροντιστικώτατος. Vide Κήδεος.

C. Ἀκήδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod modò expositum Ἀκηδὴς, quum passiuam significationem habet. videlicet Incuratus, Neglectus. Item, Inhumatus, Infuneratus. Iliad. ζ, — αλλ' ἄμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδιστοι καὶ ἄφαρτοι.

Ἀκήδιστον, aduerbial. positum, Negligenter, Absque vlla cura. citatur ex Apoll. Arg. 2.

Ἀκηδίστως, aduerbium, Sine vlla cura, Temere. in Anthol. Epigr. Τί ποτ' ἀκηδίστως εἰκῇ ξύον ὄμφακα Βάκχου Ἀντιφάνους πλήματος ἐξέπιμεν; ‖ Apud Homerum ἀκηδίστως exponitur μὴ λιτῶς. i. immisericorditer. q. d. sine vllo respectu. nam quũ Hesych. exponit ἀνηλεῶς, nõ dubiũ est quin ad hos Hom. locos respiciat. Il. χ, ἕλκον δ' ἀκηδίστως πόλιος ὑπὸ πάσας Ἀχαιούς, Trahebant illũ equi immisericorditer, & minimè illi parcendo. Et Il. ω, Ἕλκον ἀκηδίστως. (Sic de piscibus, οἵ θ' ὑπολιῆς Ἁλὶ δῖαν

λιχιδόντας ἀνιδεῖς: vbi tamē exponitur ἀνιδεῖς, metu A tarentes) Videndum est autem annon & in primo loco ex Anth. Epigr. citato, vbi est αἰνιδέως ἐξέπαθε, eodem modo hoc aduerbium quo in his Homeri locis possit accipi.

HINC (videlicet à κηδέσω futuro τῷ Κηδέω) deductum est & Κηδεμών, όνος, ὁ, Cui cura demādata est alicuius negotii, Curator, Procurator. Hom. Il. ψ, Κηδεμόνες δέ οἱ αὖτε ἐπὶ σφίσιν αἰεὶ ἔασιν αὐτῷ μάλιστα, Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ἐπὶ χέρσον ἀκτῆς χεροὶ δαμέντα. vbi Eustath. ait κηδεμόνες esse simpliciter οἰκονόμους. | At verò in hoc eiusdem libri versu, Κηδεμόνες ἢ παρ' αὐτῷ μάλιστα καὶ νήιον ὕλλω, vult significare οἱ τὰ κηδεῖα φροντίζοντες. B

Κηδεμών in soluta oratione est qui Curam gerit alicuius, (vt qui Curatores, itē qui Tutores dicuntur) interdum verò & Qui curam gerit alicuius negotii: quæ alioqui propemodum coniuncta sunt: nam curam gerentes alicuius negotii, curam simul gerimus illius ad quem negotiū illud spectat. In v. l. affertur ex Xen. αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, pro illæ quidem vt procuratorē diligebant. i. θεραπεύειν, negotio præfectum. Sed B. in hoc Luciani loco, ὁρᾷς μόνον αὐτὸν κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς πορφυρίδος, exponit κηδεμόνα Tutorem, Vindicem, Assertorem. Addit verò, Demostheni κηδεμόνα esse τὸν ὑπότροπον. | Exponitur Tutor, vel Curator, (accipiendo in peculiari horum nominū significatione) in hoc loco Vesparum Aristophanis, Εἶτ' ὠφελεῖ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς Εἶναί τις, ὅστις δὴ 'σθ' αὑτῷ 'σουλάτει. Apud Athenaū poeta quidam κηδεμόνα δακτύλων eleganter dixit qui suis digitis prospicit, & cauet ne eos lædat. C

Κηδεμονία, ας, ἡ, Curatio, Cura quæ alicui rei impenditur, Solicitudo alicuius de alio, Studium erga aliquem. vt κηδεμονία πατρική. Philo in fine lib. 3 De vita Mosis, de ipso loquens, ἔτι κατὰ τῆς ἀλίκου καὶ ὡς ἕνα ἕκαστον ἢ ὡς ἅπαντας ἀνάγκας τε καὶ κηδεμονίας. vbi sunt qui reddant Patrocinium. Synes. epist. 44, ὅτι φειδοῦ καὶ κηδεμονία τῆς σῆς ἢ καταγελᾶν αἰλόμην, ἵν' ὡς ὀκνοῖς ἄμεινον ἀφέξειας. (vbi τῆς σῆς passiuè accipiendum est.) Atque vt inter homines dicitur κηδεμονία πατρικὴ seu πάσχ, solicitudo patris de filio, & studium omnia in eum beneficia conferendi, ita & de Deo dicitur omnium parente, cum ab aliis, tum à Chrysostomo, scribente, πόσην κηδεμονίαν ἅπαντες ἐξ οὐρανοῦ αἱ πρόνοιαι κομίσουσι; Sic ab Areopagita κηδεμονικὸς idem vocatur, vt mox docebo. DICITVR & Κηδεμοσύνη eadem significatione. Sed apud Apollonium Argonaut. ι, πύργοι τε καὶ ἀγυιαὶ Οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν προφέρουσ' ἀμφιπεσοῦσα Μύρισται, ἣ οὐκ ἴσον ἔτ' ἄλοχοι κηδεμονῆες, Ἀλλ' ἴσα μητρυιῇ βίοτον βαρέως ἠγηλάζει, exponitur κηδεμονῆες à scholiaste οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι, addēte, οἱ κηδεσταί (quod antea expositum fuit) & οἱ κηδόμενοι. Dicit præterea κηδεμονῆες esse per pleonasmum ex κηδεμόνες. D

Κηδεμονικὸς, ἡ, ὁ, Accuratus, Cui adhibetur cura illa & studium quod κηδεμονία nominatur. A Budæo exponitur Accuratus, Intentus. Addit verò κηδεμονικὸν etiam appellari Qui curam gerit & procurationem alicuius negotii atque ita Deum, vt qui curam gerat huius orbis, ab Areopagita vocari κηδεμονικόν. ADVERBIVM Κηδεμονικῶς, Solicitè, Studiosè, Sedulò, Magna cura adhibita. Polyb. τῷ μὲ ἐχθρῶς καὶ ἀκαταλλάκτως, τῷ δὲ φιλικῶς καὶ κηδεμονικῶς. E

C. ΑΠΟ κηδέω, ῶ, Negligo, Solicitus non sum. Idem quod ἀκηδέω. posita præpositione ἀπὸ pro α priuatiuo: quod & in aliis vocabulis factum annotauimus plerisque locis. Sed illud Ἀκηδέω potius positum fuit post Κῆδος, vt subiungeretur nomini Ἀκηδής.

AT VERO Κήδω barytonum, Mœrore afficio, Ango, Molestia afficio, Molestus sum alicui, Negotium facesso. Item Lædo, Noceo: & Offendo. Il. ε, — κῆδε δὲ θυμὸν, Angebat animum. quod hemistichium habetur alibi: vt Iliados λ, Ἄλγεα δ' οἱ ἀκαχίσπες ἀπήμονα· κῆδε δ' Ὀδυσσεύς. vbi Eustathius exponit ἔβλαπτε & ἐλύπει. Et Iliad. ι, Καλόν τοι σοὶ ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ μα κήδῃ. Iliad. ε, Ὅς, πρόσθεν ἀκηδὴς ἡμέας εἰ ὄλεμόν γε ἴδοιτο. id est ἔβλαπτε, inquit Eust. In aliquibus eiusdem poetæ locis Budæo placet κήδειν interpretari Offendere. Et pass. Κήδομαι, Mœrore afficior, Mœreo. Item Molestia afficior. Hom. Iliad. α, atq; alibi, καὶ κέν μιν κηδόμενόν περ. Et Iliad. π, — δύσεται δέ τε παῖτα· ἀκούσῃ Ἀνίεις κηδόμενος, ὡς τοῦ ἐμὲ κῆδες ἀνίει. Putat autem Eustathius verbo Κήδω hanc significationem datam esse κατ' ἀπόφασιν τῷ κήδεσθαι id est φροντίζειν. sic tamen vt postquam dixit hoc ἀπόφασίζεσθαι ἐπὶ τὸ ἔμπαλιν κήδω, subiungat, habere ista & aliquid similitudinis, quoniam qui κήδεται, is φροντίζει τοῦ φιλουμένου: & qui κήδει, is φροντίζει τοῦ μισουμένου. Sed hæc posteriora tidiculam quandam subtilitatem habere videntur. Ac certè dixerim potiùs simpliciter, ideo κήδειν accipi pro Molestia afficere, quòd curæ animo esse molestæ soleant. HINC Κῆδος, ους, τὸ, Mœror, Luctus, Molestia, Ærumna. Item Damnum. Hom. Il. α, Ὅς τοῖσι Λυκίοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν. Et Od. ξ, — πολύστονα κήδε' ἀέπτας, valde luctuosas ærumnas. Et Il. β, — Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός. vbi κήδεα exponitur ab Eustathio βλάβαις, addente, deriuari à Κήδω significante βλάπτω. Cæterùm κῆδος pro mœrore vsurpauit & Plato (licet alioqui poeticum potius sit vocabulum) ita scribens, ὅταν δὲ οἰκεῖόν τι ἡμῖν κῆδος ᾖ πάθῃ, ἐνθυμεῖσθαι ὅτι καλοπαθήσομεν ἐὰν δικαιώμεθα ἑκούσιον ἄχθος καὶ καρπώσεται. F

Κήδω quidam recentiores gramm. exposuerunt etiam φροντίζω, sed perperam, quum nemo vllum huius significationis exemplum afferat, adeóque Eustathius loquens de Κήδομαι quod significat φροντίζω, planè negaret. vocem hanc in signif. inueniri. τὸ ὡμῶς κήδεσθαι ὁ (inquit) δηλοῖ τὸ φροντίζειν, οὐδέπω φανερώτατα ἐπεργασαμένου. Quòd si quis opponat illum eiusdem grammatici locum qui legitur pag. 166, vbi scribit, Κήδω quod βλάπτω significat, κυρίως ἐπὶ τοῦ κήδεσθαι ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν Κήδω, ex quo κηδεμών & κηδεστὴς, sciat illum, quū hæc scriberet, non respexisse ad vsum, sed ad formationem grammaticā duntaxat. Nihil potiùs quis existimet illū Κήδω in posteriore loco scripsisse, ex cuius futuro κηδέσω, alibi eum formare duo illa nomina, indicatum antea fuit. G

PASS. vox Κήδομαι, Curam gero, Curo, Solicitus sum [de aliquo,] Rationem habeo [alicuius,] Prospicio alicui. Exponitur & Satago. Homer. Iliad. α, Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα σφέας ὄφελλον ἐναίρειν. Et Iliad. λ, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἕλκεσιν ἐν κοίλῃσι νεῶν ἐτέρπετο θούρων Ἑταίρων Δαναῶν οὐ κήδετο οὐδὲ μάχεσθαι. Interdum verò copulat cum verbo φιλεῖν: vt Il. π, Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ. Et Odyss. γ, Εἰσὶ οὗτοι γ' ἑταῖροι φίλοι εἰσὶν, κήδεται τε θυμῷ. Vsitatum est autem & in soluta oratione. Xenophon Pæd. 5, ἔστι μοῦ σὺ κήδου, οὐδενὸς αὖ οὕτω με δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς. Et Pæd. 8, ἐκεῖνό τοι κήδεται ὁ πρόγονος ἀδελφοῦ. Idem Hellen. 6, ἐπεὶ ὁμῶς ἅπαντα κήδεται. Isocrates in Panegyr. ὥσπερ ὁ μὲν βάρβαρος κήδεται τῆς Ἑλλάδος. Idem alibi κήδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter se opposuit, vt contrà alicubi κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit. Plato autem ista copulauit etiam, scribens Pol. ι, ἔστι μοὶ οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν. | Κήδομαι, peculiari significatione pro Exequias alicuius curo. ex Æliano, τὸν ἄλλον ὁπόσοις ἐπεῖδεν, καὶ οἷς κηδόμενος τοῦ ἀνδρός, ἀδύρετό τε αὐτὸν καὶ θρήνοις ὠκτίρετο. | Item κηδόμενος αὐτοῦ, Curator eius, in vulgatis lex. Et COMP. Περικήδομαι, Odyss. ξ, in fine, Οὔπω τοι ἀφ' οἴκου ἐπικήδεται ὅσσον ἐόντος. pro simplici ἐπικήδεται: nisi quis malit præpositionem indicare ὀπίσω. H

Κήδομαι pro Mœreo, vide paulo antè cum Κήδω. I

Κῆδος, ους, τὸ, Cura, Solicitudo, φροντὶς, vt ab Eustathio exponitur in isto versu Odyss. χ, qui est 254, Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπεὶ οὔτίς τε πέπυστο. Idem verò putat exponi posse φροντίδα in isto eiusdem poetæ loco, Il. ρ, Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ Γαμβρὸν ἀμυνέμεναι, ὅπερ τε σοὶ κῆδος ἱκάνει. sed adiungit & alias duas expositiones videlicet λύπην & αἰτιότητα κηδεστικήν. | Multo sanè frequētius κῆδος (vicina alioqui significatione) est Mœror, Luctus, Molestia, & cætera suprà annotata post Κήδω. quoniam enim hoc verbum significat Mœrore afficio, & Ango, ideo nomen illud ei subiungere placuit. K

Κῆδος à κήδομαι, quum alioqui generaliter significet φροντὶς, vt paulo antè ostendi, interdum tamen dicitur peculiariter de cura quam gerimus funeris seu

exequiarum alicuius,vel potius pro ipſis exequiis,ſeu funere,aut parentalibus. quo vſus eſt modo Plutarch. in Solone. Ariſtot.autem plurali etiam numero vſus eſt in hac ſignificatione Ethic.lib.9,cap.2,καὶ εἰς τὰ κηδη δι μᾶλλον ὧσιν αἱ δεῖται τοῖς συγγενεῖς ἀπαντᾶν δι᾽ ἑαυτό. Aretinus Funera,Argyropylus Sponſalia vertit,hic perperā, ille rectè. ‖Interdum etiam ponitur Κῆδος pro affinitate. vt κῆδός σοι σωάψαι, Eurip. Tecum affinitatem contrahere.Thucyd.κῆδος τῇ θυγατρὶ vocauit Nuptias filiæ.Nam quanuis Pollux κῆδος ab eo vocari τὸν ὁπηδὸν μίαν tradat, rectius fortaſſe γάμους exponemus, in hoc quidem certè libri ſecundi loco,εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Παρὰ Ποσειδῶνι ξυνάψασθαι τῇ θυγατρὶ δι᾽ ἑαυτοῦ. Niſi quis malit Affinitatem ex nuptiis filiæ.

Compoſita diuerſas ſignificationes à diuerſis nominis κῆδος ſignificationibus accipientia.

C.Ἀκηδής,ές,ὁ καὶ ἡ, Nullam curam getēs,Neglectui habēs,Negligens.Od.ρ,τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι. Cum genitiuo citatur ex Platone De legibus, ἀκηδὴς παίδων,Non curās liberos,vel de liberis. Rurſum apud Hom.ἀκηδής,Nihil curans,Nihil timens,Audacter aliquid faciens. Il.φ,μετ᾽ ἰχθύσιν,αἴ κ᾽ ὀπυλῆς Αἶψ᾽ ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. ‖Ἀκηδής,in ſignif.paſſiua,Incuratus, Neglectus, Qui negligitur, Qui curæ non eſt. Odyſſ.ζ, circa initium, Εἵματα μέν τε κεῖται ἀκηδέα, σηαλόωντα. At σώματα ἀκηδέα,apud eundem, Od.ω, Corpora neglecta pro Inhumata,Inſepulta,Exequiis carentia. Sic & Il.ω, Ἕκτωρ ἀκηδής,inhumatus. Habes autem huc pertinentem ſignificationem initio huius paginæ.

Ἀκηδής, Triſtitia vacans,Non anxius,Securus,Il.ω,de diis,— αὐτὰρ δί τ᾽ ἀκηδέες εἰσί. Heſiod. in Erg. Ὧς τοι δὴ ζώουσι ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες. Idem in Theogonia,— ἐν οἷσι μάλιστα ἀκηδέα θυμὸν ἔχουσας.

Ἀκηδῶς aduerb.Sine cura,Neglectè. ‖Itē Sine ſepultura, vt quidem exponit Suidas in hoc loco quem citat, ἰδὼν γοῦν τὸ σῶμα ἐρριμμένον ἀκηδῶς καὶ ὀλιγώρως, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησε,ἀλλὰ ἔθαψε τὸν τεθνεῶτα.

Ἀκηδέω,ῶ.F.ήσω,& ἐσω,Non curo,Negligo.Il.ψ,Οὐ μὰν μεν ζώοντες ἀκήδεις,ἀλλὰ θανόντες.

Ἀκηδία,ας,ἡ, Vacuitas mœroris. ‖Et contrà,Mœroris abundātia.Cuius ſignificationis exemplum vide in proximè ſequente verbo.

Ἀκηδιάω,ῶ.F.άσω, Negligenter ago, Negligens ſum circa quidpiā. Baſilius,μὴ ἀκηδιάσωμεν περὶ τὰ παρόντα.Chryſoſtomus in epiſt. ad Col.ἐπειδὴ πολλοὶ δὲ χάριν ἀκηδιῶσι. id eſt,Neglectim orant & non attentè,Bud.interpr.

Ἀκηδιῶ, Animo concido,Mœrore graui afficior. Cyrillus, ὁ διεπτὼς ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ ταῖς θλίψεσι,ἀκηδιῶν καὶ βλασφημῶν. Sic & Ἀκηδία nomē (vnde formatum ἀκηδιῶ.vt ἀκηδίαω ab ἀκηδής)pro graui mœrore,apud Lucianum, Ἀδημονέστερον ὁ βίος ὁ ποσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ ἡμᾶς κατέστησεν.nam hic ἀκηδίᾳ eſſe dico pro πολυκηδίᾳ,ſcholiaſtē Apollon.ſequens qui apud eum ἀκηδίᾳσι(per ει ob metrum)exponit πολυκηδίᾳσι. non autem ab ἀκηδὴς deducit, cum Orione apud Etymologiſtem: apud quem præpoſterè etiā ἀκηδίαω ab ἀκηδίᾳ deriuatur. Euſtath. ἀκηδιῶ ab ἀκηδῶvult eſſe factum,vt μαιδιῶ à μαιδῶ.

C.Διακηδής, Mœrore graui affectus, Graues curas habens. Aut etiam Graues & moleſtas curas afferens. vt Od.ι, Εἰ δή κ᾽ ἐν πατρῷῳ δικηδέα νύκτα φυλάξω, Euſtathius exponit διαῤῥόνδην:ita vocari tradens ad differentiam τῆς ἀπαυσίμου.Sed addit & aliam expoſitionem,videlicet διαφύλακτον,reſpiciens(vt opinor)ad illud verbum φυλάξω.tunc autem fuerit à κῆδος ſignificante curam & ſollicitudinem. Heſychius quoque διακηδία exponit διαφύλαξιν,item χαλεπόν. vbi reponendum χαλεπήν, ſi huius loci expoſitionem eſſe putamus.Vide Προκηδής.

C.Νεοκηδής,ές,ὁ καὶ ἡ,Recentem mœrorem habens. Apud Heſiod.Theog.νεοκηδὴς θυμὸς exponitur Animus recenti dolore ſaucius.

C.Πολυκηδής,ές,ὁ καὶ ἡ,Multum mœroris habens, ſeu luctus,Magno mœrore affectus. Vel, Multum mœroris afferens,Valde luctuoſus.

C.Προκηδής,ές,ὁ καὶ ἡ,Curam gerens, Solicitus de aliquo. Homerus Od.φ, Τοῦ δ᾽ Ὀδυσῆος ἔφος ἐξὺ καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔδυνεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης προκηδέος.vbi Euſtath. προκηδέος exponit κηδεμονικῆς τιμῆς, & φροντιστικῆς, item ἐμφρόνδους: addens,contrarium eſſe τὸ δικηδέες & τὸ ἀκηδέες. ‖Heſychius προκηδεῖς exponit οἱ κατ᾽ ὀπτηρμίαν οἰκεῖοι. id eſt Affines.Sunt κηδεῖοι vtrinque (inquit Pollux) οἱ τὸν κῆδος συνάψαντες, id eſt, Qui affinitatem contraxerūt,ſ & ἐπποι apud poetas,& προκηδεῖς,Herodoto.Hæc ille. Legitur autem προκηδεῖς apud Herodotum Ionicè, προκηδέες αὐτῷ ἦσαν. id eſt Affines ei erant, Affinitate cum eo iuncti. Bud. tamen exponit etiam Neceſſarii, Neceſſitudine deuincti. Addit verò & Amicitia coniūcti:ſed hoc latius quàm par ſit extendere videtur nominis huius ſignificationem:præſertim quum habeamus alterius expoſitionis autorem Pollucem,vt vides in loco qui modò ex eo citatus fuit,in quo pro ἐπποὶ repono πποί.

C.Φιλοκηδής,ές,ὁ καὶ ἡ,Affinitatis amans, Affinium ſuorum ſtudioſus. In vulg.lex. exponitur, Officioſus in amicitia. Affertur verò in iiſdem φιλοκηδὴς λόγος ex Ariſtoph.pro κηδεμονικός.

C.Ἐπικήδειος, vide poſt Κηδεύω, à quo Euſtath.ipſum deducit.

Κηδίστης vide cum Κηδιστής.

Κήδιστος,ου,ὁ,Cuius curam gerimus.κήδιστος eſt οὗ κήδιστα ἔχει, vt inquit Euſtathius (addens eſſe à κῆδος) in hunc locū Iliad.τ, Τρεῖς τοι καστιγνῆτες, ἐμοὶ μία γείνατο μήτηρ,Κηδίστους.Sed ego non ſimpliciter expoſuerim hìc Qui mihi curæ erant, ſed Dilectos mihi, ſeu charos. ſicut & κήδιστος exponi videmus φίλτατος, id eſt chariſſimus. Euſtathius certè illo κήδιστοι exponi poſſe putauit hoc κήδιστοι, enarrans quendam locum Odyſſ.λ: ſed ita tamen vt addiderit & aliam expoſitionem,videlicet κηδεσταὶ & συγγενεῖς.In ſuis enim ſcholiis in hunc locum Od. λ, — πολλοὶ δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι Κίρκιοι κτέρεον χωόμενον εἶπε καὶ εἶδαρ,tradit quoſdam hìc legiſſe Κήδιστοι:quod ſit pro κηδεσταὶ,συγγενεῖς:& ſubiungit, ἢ καὶ ἄλλως ἐπιτῶν,κήδιστοι.

Κηδιστὸς autem vide poſt Κηδεύω:nam inde Euſtath.deduci putat.

Κηδοσύνη,ης,ἡ,Mœror,Mœſtitia. ET Κηδόσυνος,Mœſtus. Exponitur verò & Diligens,ab alia videlicet ſignificatione nominis Κῆδος:ſed malim Solicitus.

Κηδυλὸς,Solicitus,Anxius. A Suida exponitur ὁ κηδέμενος καὶ φροντίζων ὅλως, tanquam videlicet ex κήδομαι & ὅλος compoſitum.

Κηδίσκω, ET Κηδαίνω,pro κήδω & κηδῶ. nam Κηδίσκω eſt Damnum infero,Profligo:at Κηδαίνω, Curo, Solicitus ſum.Exemplum autem illius habetur Od.ψ, — αἶψά τέ οἱ εἶκον Κηδίσκειν,καὶ κτήματ᾽ ἔδειν,βιόωντό τε πάντες.

¶Κηδάρ,Locus quidā tenebroſus,πᾶς τόπος ἀφεγγής. S. Apud Etymologiſtem autem legitur Κήδαρ,& dicitur ſignificare τὸ σκοτεινὸν,à Κηδῶ quod eſt κοιμῶμαι: ſed huius ſignif.verbi κηδῶ exemplum deſidero.

¶Κηδνὸς,Dignus cuius cura geratur,In pretio habendus, aut In pretio habitus,ob virtutem aliquam videlicet. Homerus Iliad.ι,— πολλὰ δ᾽ ἑταῖροι Οἵ οἱ κηδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων.qui alibi κήδιστοι. Interdū non ſolùm In pretio habendus, ſed etiam Venerandus: vt apud Gregorium,Ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ ἐφύλαξα θεοῦ μυστήρια κηδνά, myſteria veneranda. ‖Exponitur & Prudens.q.d.Cuius animus curas prudentes verſat.nam κηδνότατοι veteres grammatici expoſuerunt φροντιστικώτατοι, idem hoc valere dicentes quod σοφώτατος, aut σωφρονέστατος, in hoc verſu,Odyſſ.κ,v.215,Ὅς μοι κήδιστος ἑταίρων ἦεν καὶ πρόφρων περίην. Ab Euſtathio autem Odyſſ.ἀμφίπολος κηδνή (in hoc verſu,Ἀμφίπολος δ᾽ ἄρα οἱ κηδνὴ ἰκελόφρων περίην) exponitur & σωφρονὴ & κηδεμονικὴ.vbi κηδεμονικὴ ſonare videtur Prouidā.Quæ expoſ.cōuenire poſſit& huic loco,κηδνῷ ἄνακτι Odyſſ.ξ.Niſi quis malit Honorandi, aut etiam Venerandi. quo modo & μήτηρ κηδνὴ vocari Heſiodo videtur ab obſeruantia quæ ei exhibetur,aut certè exhiberi debet à liberis.Legimus verò & κηδνὴ ἀλοχος, ſiue ἄκοιτις,apud eoſdem poetas:quod exponitur σωφρονὴ. item σώφρων:Latinè Proba mulier, item Caſta. quòd prudētiam caſtitas comitari ſoleat. Dicitur item aliquid κηδνὸν quod eſt Probum, Honeſtum, vt ἀλοχος

κήδ' εἰδῶμεν, Homero, quæ & vno verbo κηδεύω. (Sunt tamen qui & hîc κηδεύω exponant σωπῶ) Et κήδεα ἄκεα Hesiodo, Παρθενικὴν δὲ γαμοῖς οἷς κ' ἤθεα κήδεα δείξῃς, Virginem ducito in vxorem, vt bonos mores eam doceas vel honestos. Sic apud Naumachiũ, Κήδεα κακοῖ φλίσσειν γυναικῶν ἤθεα μώμῳ. Apud Sophoclem autẽ in Aiace, Οὔκουν τί κήδει τόνδε γ' Ἀργείων ἄπο, exponitur κηδεύει. Cæterùm hoc nomen κῆδος Eustathius à κήδομαι derivat: alicubi verò ab actiua voce κήδω: addens κῆδος dici quasi κηδεσός. A

ΚΗΔΕΥΩ, Curam funeris gero, seu exequiarum, aut parentalium, Curo exequias alicuius. Sed breuius exponere possumus, atque adeo verbo vno, Funero, vel Parento, aut (si verbo antiquo vti licet) Exequior. Plutarchus in Fabio, Φάβιον ἐκήδευσαν, Fabiũ funerarunt, Funus exhibuerũt Fabio. Exponitur & Sepelior. dicturq; interdum κηδεύειν τὸ σῶμα, vt apud Plutarchum in Amat. narr. vbi Polit. vertit Humo mandare corpus. Passiuum Κηδεύομαι, Mihi funus exhibetur. Plutarch. De Socr. dæm. οἷς ὅτι ξένης ὁ Λύσις ἄλλως κηδεύεται. Ibidem, κηδεῦσαι τὸ Λύσιδος σῶμα. Fit autem Κηδεύω à Κήδω, vt docet Eustathius, ab hoc κηδεύω deriuans cum alia, tum Ἐπικήδιος, item Κηδειός, quo vtitur Homerus. A Κήδω (inquit) per epenthesin τοῦ υ fit Κηδεύω: quod dicitur & pro θάπτειν, (id est Sepelire) vnde κηδεία τάφος: & pro ὀπτησαμένου. B

Κηδεύω, Affinitatem contraho, Matrimonium contraho. Æschylus pro ὀπτησαμένου vsus est (teste Eustathio) scribens, κηδεύσειν καθ' ἑαυτὸν, ἀφ' ὑψοῦ μακρόθεν. Ex Euripide quoque affertur, κηδεύσειν πικρά. Aristoteles Pol. lib. 5. cap. 7, de Spartanis loquens, καὶ ἔξεστι ποιεῖν ὅ, τι ἂν βούλωνται τοῖς γαμβρείοις μᾶλλον, καὶ κηδεύειν ὅτου βούλωνται, pro Contrahere matrimonium cum quocunque velint. (pro quo imperitissimè quidam interpretati sunt, Cuiuscunque voluerint, curam habere.) Sic apud Laertium in Aristotele, 215, οἱ μὲν φασι παῖδα γῆμαι αὐτὸν, οἱ δὲ κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφιδοῦν. id est, Affinitatem cum eo contraxisse, vt Budæus vertit. Idem affert κηδεύω pro Affinis sum, seu Affinitate coniunctus, vel Socer sum; ex Plutarcho in Demetrio 188, Δημητρίῳ δὲ τῷ αἰχμητῇ ἀστοχία, κηδεύων Σελεύκῳ. Itidem verò ex Appiano pro Socer sum, Ciuil. bell. lib. 5, Σπριβωνίᾳ τῇ Λίβωνος ἀδελφῇ τῷ κηδεύοντος Πομπηίῳ. Suprà autem dixerat Λεβίνιος δὲ Λίβων κηδεστὴς ὢν Πομπηίου. C

Κηδεύειν & pro ὀπτημάνειν ποιεῖσθαι, id est Curam alicuius gerere, Bud. affert ex Euripide, ἀλλά σ' ἐγὼ κηδεύσω. D

Κηδεία, ας, ἡ, Funeratio, Parentatio, Sepultura. Exponitur etiam τὸ ὀπτὸν τῶν νεκρῶν πλῆθος. Apollonius Argon. 2, Ἀμφὶ δὲ κηδείῃ πάντες μέγον. Herodian. lib. 4, τὸ μὲν γὰρ σῶμα πολυτελείᾳ κατασκευῆς πολυτελῆ κηδείᾳ κατασκήπτουσιν αἰθρώπων νόμῳ, id est Sumptuoso funere sepeliunt, Polit. interpr. E

Κηδεία, Affinitas. Eurip. in Suppl. οὐκ ἐγχρῶν ξυνῆψα κηδείας δόμους. In vulg. lex. ex Xenoph. συναγεῖν αἰθρώπους οἷς κηδείαι. Dicitur interdum ἡ πρὸς ἅπαν κηδεία. vt apud Aristot. Pol. 5, διὸ καὶ ἡ Λοκρῶν πόλις ἀπώλετο διὰ τὴς πρὸς Διονύσιον κηδείας. Idem alibi κηδείαν & οἰκειότητα coniunxit, ἢ κατ' ἄλλο τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν.

Κήδευμα, ατος, τὸ, pro κηδεία, Affinitas, apud Plat. De legib. lib. 6 μισοῦσιν τὸ πατρῶον χρὴ πρὸς δυοῖν ὄντοιν γίγνεσθαι κηδεστὴ ταὐτῷ ξυμπάσῃ ἐπαμύνοντα ἅμα καὶ ἧττον τῷ ἑτέρῳ πρὸς πάσας τὰς πρόξεις φερόμενον τὸν ἀνταίοντος πρυτάνεως, δίκῃ πάντα τὰ καὶ κηδεύματα παρίεσθαι. ‖ Sophocles autem in Œdipo Col. κήδευμα pro κηδεστὴς dixit, Ἀνὴρ ἐμὸν κήδευμα, in Œdipo Tyranno, pag. 152 meæ editionis. F

Κηδεύσιμος, Cura dignus. vt quidem exponitur apud Didymũ exponentem Homericum κηδεὸς illo κηδεύσιμος. Forrasse rectius, Cura sepulturæ dignus. G

Κηδευτὴς, Qui curam gerit alicuius, Curator. Pro κηδεμὼν ab Aristotele accipi videtur Probl. sect. 19, quæst. 48, ἔστι γὰρ ὁ χρὼς, κηδευτὴς ἂν εἴη τις. δίκαιον γὰρ μέλειν περὶ τὸ σῶμα τοῦτο. H

C. Ἀκήδευτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀκήδεστος, quum accipitur pro Inhumatus. Plut. in Pericle, μεγαλοπρεπῶς ἀκήδευτα τὰ σώματα.

C. Ἐπικήδειος, Funebris, Ad funus pertinens. vt Ἐπικήδειος ἀγὼν, funebris oratio. Sic ἐπικήδειος φόδη, Funebre carmen, Plato De leg. Apud Suidam legitur, ἐπικήδειον, ἐπικήφιον, ἐπιτάφιον. Et ἐπικήδειος ἑρμῆνες (addit idem) ὁμοίως. Eustathius scribit ἐπικήδειον λόγον affinitatem habere cum eo qui ἐπιτάφιος & μνηματικὸς appellatur. Dixerat autem antea τὸν ἐπικήδειον esse ἕνα τῶν πλουσίων μετὰ τινος μετρίου θρήνου καὶ. Hoc præterea obseruandum est, à Suida ἐπικήδειος ἑρμῆς poni, at Eustathiũ ἐπικήδειον & ἑρμῆνα ita distinguere, vt ἐπικήδειος quidem sit ἕνα τινὰ (&c. vt paulo antè habet) at ἑρμῆνες sit qui ἐπὶ τοῖς περὶ αὐτῆς τῆς συμφορᾶς ἀγὼν περὶ τοῦ καὶ μετὰ ταφὴν, καὶ κρίνει τὸν ἐπαινέσοντα χρόνον τῆς κηδείας, ἐπιδόμενος ὑπὸ ἀγχιστέων ἢ πάντων αὐτῶν. At Servius in hunc Virgilii locum, ecloga 5, Immo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina descripsi, & modulans alterna notaui, Experiar: annotat quæ sequuntur, Significat autem cãtaturum se ἐπικήδειον & ἐπιτάφιον. Nam ἐπικήδειον est quod dicitur cadauere nondum sepulto: vt, Extinctum nymphæ crudeli funere Daphnim Flebant: ἐπιτάφιον autem post completam sepulturam dicitur: vt, Daphnis ego in syluis hinc vsque ad sydera notus. Porro in vulg. lex. habetur ἐπικήδιος & ἐπικήδιον cum solo ι, sed perperam, vt opinor. nam & ipse Eustathius vbique cum ει scribit: qui etiam à Κηδεύω deducit, vt antea admonui. ὅθεν ἡ τῷ Κήδω (inquit) & per pleonasmum τοῦ υ, Κηδεύω, est ὁ κηδεστὴς, καὶ ὁ ἐπικήδειος δή. Idem alibi, nimirum p. 1193, vt καπηλεύω καπήλευσε, & ἐπιτηδεύω ἐπιτήδευσε, sic κηδεύω κήδευσε: vnde ἐπικήδειος.

Κηδεστὴς, Cura dignus, φροντίδος ἄξιος, vt exponit Eustath. in hoc loco Homeri Il. ψ. — τάδε κ' αἰμφιπολεύμεθ' ὅσα μάλιστα Κηδεστὴς θάπτοιμεν. Additque fieri à verbo Κηδεύω abiecto υ: à quo sit & κηδεμόνες paulo pòst, pro οἱ τῆς κηδείας φροντίζοντες. (sed in hac deductione nominis κηδεμόνες sibi non cõstat hic grammaticus: quippe qui alibi à κηδέω: futuro verbi Κήδω illud deducat: itidem verò sibi non constat in deductione nominis κηδευτὴς) Didymus autem, aut quicunque est breuium scholiorum autor, exponit itidẽ φροντίδος ἄξιος, sed addẽs & κηδεύσιμος. Potest autẽ εἰς ὅτι φροντίδος ἄξιος, reddi, Ad quos cura eius pertinet, vel Quorum est curã eius gerere. Quasi, Qui suo quodam iure hoc officium ab illis poscit. Bud. vertit Familiares, siue affines ad quos funus pertinet.

C. Συγκηδεύω, Vnà funero, seu Vnà sepelio. Pass. Συγκηδεύομαί σου, Vnà tecum funeror, seu Vnà sepelior, Vnà tecum sepulturæ mandor.

ΚΗΛΕΩ, ῶ, Mulceo, Permulceo, Delinio: θέλγω, quod propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris fit, (vt Plutarch. in κάλων infrà docet) ideóque Cicero interpret. Suauitate auditus animũ delinio. Theopõp. poeta apud Athen. lib. 11, ὡς τοτ' ἐκήλησε Καλλίστρατος ἡμᾶς Ἀχαιῶν Κέρμα φίλον & δῆλος ὅτι συμμαχίαν ἐρέσσει, Οἷον δ' ἐκήλησε λιτῇσι Ῥαδάμανθυν Λύσιππος. Plutarch. De Herodot. Μῦθον δ' οἷς ὅτ' ἀοιδὸς ἔπεα ἴδμενος μὴ οὐ, λιγυρῶς ᾖ καὶ γλαφυρῶς ἠγόρευεν, ἀμέλει πάντα καὶ κηλεῖ καὶ φορτίζει πάντας, omnes permulcent & attrahunt. Pass. Κηλέομαι, Demulceor, Permulceor, Delinior, θέλγομαι ᾠδαῖς καὶ ἁδυφωνίαις, vt Suidas exponit. Æschines contra Ctesiphontem, ἀφομοιῶ τὸν μὲν τῇ φύσει τοῖς ὀφεσιν, οἷς ἔοικε καὶ γὰρ ἐκείνοις οὐ κηλεῖται φασὶ τοὺς ἐπῳδοὺς, ἀλλ' ἀφόβως. paulo antè verò vtitur itidem alio vocabulo deliniendi, videlicet τῇ ψυχῇ, quod blando tactu fit, sicut hoc κηλεῖσθαι verborum illecebris aut etiã incantamentis. Plutarchus De solert. anim. κηλοῦνται μᾶλλον ἢ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς. Gell. dicit Permulcti sonis mitioribus. Idem Plutarch. Coriolano, pag. 71, τῇ πραότητι καὶ ἐπιεικείᾳ κηλούμενοι καὶ χαλώμενοι. Sic idem paulo antè copulat κηλεῖ καὶ φορτίζει. Lucianus Hermot. de poetis & scriptoribus fabulosis, ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, ἢ κηλοῦνται ἐρῶντες ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Apud eundem est partic. κεκηλημένος. Plato lib. 2 De rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεταί σοι ἐξ ἔτους ἤδη σὲ κηλεῖν. Latinum quoque vocabulum Mulcere frequenter accipitur pro Verbis siue verborum illecebris delinire. Ouidius, Pastor arundine eo carmine mulcet oues. Idem, Aurибus mulcendis apta

referre. Idem, Ad aures mulcendas natus canor. Horat. quoque carmine mulcere puellas dicit, itémque Aures permulcere. Sic Cicero, Sonus & numerus permulcent aures. Et Quintilianus, Prauis voluptatibus aures assistentium permulcere. At Liuius, Paulatim permulcendo tractandóque mansuefecerant plebem.

Κηλέομαι accipitur etiam pro Delector, Oblector: vt in hoc apud Eustath. epigrammate in Hecaten siue Dianam, Δίκτυνα τερσίφ, σεί μορφι, περσοφόνη, πείλαις κηλεῦ μένη, id est χαίρουσα, ἡλεγμένη. Κηλεῖ Suidas exponit non solùm ἀπατᾷ, sed etiam βλάπτει. Hesych. autem nō solùm φρενοῖ, θέλγει, πείθει, verumetiam καταμαλακίζει.

Κηλεθμός, οῦ, ὁ, Mulcedo, vt Gellius vocat, Aurium delinimentum, Aurium illicium, Aurium oblectamentum, Voluptas qua aures permulcentur. Od. λ, Σῖς ἔφατ'. οἱ δ' ἐπὶ πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κηλεθμῷ δ' ἔχον κῆ μάλα σιώπων. Gellius dicit, Quæ nullas voluptates, nullámque mulcedinem Veneris neque Musæ haberet.

Κήλημα, ατος, τό, idem, siue ἀπάτη. Suid.

Κήλησις, εως, ἡ, Delinitio qua aures permulcentur: Actio ipsa mulcendi siue permulcendi aures. Plutar. De solertia anim. ἡδονῆς, ἣ τὸμὲ δι' ὄτων, ὄνομα, κήλησις ἐστι τὸ δὲ δι' ἐμμάτων, γοητεία. Hoc verò Stoicorum dogma, κήλησις, ἡδονὴ δι' ὄτων κατακλύουσα, Cicero Tuscul. 4, ita interpretatur, Delectatio, Voluptas suauitate auditus animum deliniens.

Κηλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mulcendi vim habens, Cui permulcendi facultas ineſt. Vnde in fœminino genere apud Hesych. κηλητήριος, quod exponit, ἡ ψυχὰς θελγούσα. Et apud Suidam κηλητήρια ἐσθήματα, quæ & θελκτικὰ μέλη, Ad aures mulcendas natus canor, vt Ouidius loquitur. AT Κηλητήριον, ου, τὸ, Delinimentum ad aures permulcendas, proprié: vel Illicium quo animum alicuius permulcemus. idem quod κηλεθμὸς suprà. Soph. Trach. ἕξεις φρενὸς σὸν τῶνδε κηλητήριον, Hoc permulcebit animum tuum, Isto delinimento pectus tuũ mulcebis. Pro quo per syncopen DICITVR Κήλητρον, sicut θέλκτρον pro θελκτήριον, Delinimentum quo pectus alicuius mulcemus. φίλτρον, ἀφροδισιάσιον, Hesych.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, Delinitor, Qui aures alicui permulcet.

AT Κηλήτειρα, ας, ἡ, Quæ aures siue animum alicui mulcet, Quæ dictis alicuius pectora mulcet, vt Virg. loquitur. At Hesych. μυχαίρεια.

C. Ἀκήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui permulctus non est, aut permulceri nequit, Qui mulcedine captus non est, aut capi nō potest, Qui permulcendo tractandóque mansuefactus non est, aut mansuefieri nequit. Odyss. κ, Σοὶ δέ γε σὸν νόον ἀκήλητος πέλεται θάνατος. id est ἄθελκτος ἢ ἀπειθής, vt Eustathius exponit. Annotat tamen idem, veteres accepisse pro ἀκατάπειστος, Infracta, Pertinax.

Κηλιδών, όνος, ἡ. Pindarus similiter κηλιδόνας dicit vt Homerus σειρῆνας, quæ videlicet facerent τοὺς ἀκροωμένους ὀκηλαδόντας τῆς ὁδοῦ ἐφ' ἡδονῆς, καὶ αὖτις ἀφανίζεσθαι, vt Eustathius docet. Eadem tradit Athen. lib. 7. Dubium verò est an Pindarus hoc Sirenibus epithetũ tribuerit, ἀφ' ὧν τὸ κηλεθμοῦ, vt Homerus loquitur, an verò intelligat alia aliqua φύσεως δαιμόνια.

C. KAT Ἀκηλέω, ῶ, Demulceo, Permulceo, Suauitate auditus animum delinio. Exemplum cum Ciceronis interpret. habes in Κήλησις paulo antè. VNDE Κατακηλητικός, ὴ, όν, Qui permulcere seu demulcere potest, Cui facultas ineſt permulcendi & suauitate auditus animũ deliniendi.

Κηλίνω, idem quod κηλέω, Mulceo, Demulceo, Suauitate auditus animum delinio, Permulcendo tractandóque mansuefacio, θέλγω, vt Hesychius exponit. Item κηλῶ, apud eundem, quod fortasse ad κήλη pertinet.

Κηλίστης, ου, ὁ, Qui aurum illecebris decipit, Qui mulcedine aliquem capit. κλεπτοσύλος, Suid. sicut κηλέω et significat ἀπατῶ.

Κηλυξ, ῦκος, ὁ, idem. v. l.

K H Λ H, ης, ἡ, dicitur apud veteres tumor omnis, quacúque in parte fuerit siue in scroto (vt quæ vocatur ὀσχεοκήλη) siue in inguinib⁹, siue etiã in gutture. cuius generis sunt βουβωνοκήλη & βρογχοκήλη. Postea verò magis dici cœpit de scroti tumoribus, quòd illi ea frequẽtio res sint, tum multo magis diuersorũ generũ. Recẽsentur autẽ hæc ferè eius generis apud medicos, βουβωνοκήλη, ὀσχεοκήλη, ὀσπραοκήλη, ἐπιπλοκήλη, ὑδροκήλη, πνευματοκήλη, ἐντεροκήλη, κιρσοκήλη, præter alia quæ duobus generibus constant. Gorr. Galen. De tumor. præter naturã, c. 15, de enteroepiplocele loquens, τοιοῦτόν ἐστι τὸ σύμπτωμα ὃ καὶ τὴν ὄρχεων οἴδησιν ὀνομάζουσι κήλην· διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐπιπλοκήλην καὶ τὴν ἐντεροκήλην ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν βουβῶνα τόπου τῆς κοιλίας συμβαίνειν, οὐ διὰ τοῦτο, καθάπερ ὑπό τινων Ἀλεξανδρέων. Marcell. Dioscorides interpres Ramices à Latinis vocari tradit, in primisque à Celso. Eustathius à κηλέω derivari putat, ac dictam κατ' ἀντίφρασιν: Suidas autem à χηλάω.

Κηλώτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat. Synesius in epist. Ἐκάλεσαν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αἰτιολογίας, ὁ χωλὸς, ὁ κηλώτης, ὁ ἀρτίχειρ, ὁ ἀμφιγλαής. Vbi exponitur Hernioſus. nam hernia sub cele comprehenditur.

K H P, ρός, ἡ, Sors, Fatum, Sophocles Trach. Ἀλλ' εἰπὲ πῶς πάλησις ὡς ἐλεύθερῳ ξυνεστὶ καλῶς, κἠν σφαλερὸν ἔστιν οὐ καλόν. id est, μοῖρα, κλῆρος, τύχη, vt schol. exponit. Sed plerunque in malam partem capitur, pro Fatum lethiferum, Fatum funestum: Vel Sors funesta, Sors aduersa, aut etiam Sors dura fati. Homerus, — οὐ εἰδὼς κῆρ' ἐπαλιὸ ὅπῃ νηὸς ἔσαιτο, Lucifici gnarus fati conscenderat æquor. Il. ψ, Hector ab Achille deiectus, — ἐμὰ δὲ κὴρ Ἀμφίχανε· τυχεῖν δ' ὅπα λάχε γλαφυράων. Id μοῖραν vocat in versu sequenti. Il. π, ὑπὸ κρυερὴ κὴρ ἐκάλυψε μέλανος θανάτοιο. Odyss. τ, — νύξ τέ μιν θάνατον δὲ κῆρες εἰλύσῃ. Iliad. ρ, ὅππως θάνατόν τε καὶ κῆρας φύγωμεν. Iliad. ω, — ἴσμεν δ' Οἷ' αἶσα θανάτοιό τε κακοῦ καὶ κῆρα τετύχθαι. Iliad. μ, — κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο Μυρίαι, ἃς οὔτε τις φυγεῖν βροτὸς οὐδ' ὑπαλύξαι. Iliad. β, ὃς μοι κῆρες ἕπον θανάτοιο φέρουσαι. Id est, vt Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Sic in Bœotia, κῆρες ἄγον μέλανος θανάτοιο. Item Iliad. δ, Ἐν δ' ἑπτὰ δύο κῆρε παγχρύσοιο θανάτοιο, duo fata lethifera, δύο μοῖρας: de Ioue qui in bilãce fatũ Græcorum & Troianorum in certamen descendentium statuebat. Quum verò seorsum ponitur, nec θάνατος ei adiungitur, plerunque solet exponi Lethum, Mors, θάνατος. Iliad. σ, de pugna Græcorum & Troianorum, ἐν δ' ἐλοιὴ κὴρ, Ἄλλον ζωὸν ἐχούσα τετυγμένον, ἄλλον ἄουτον, Ἄλλον τεθνεῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Iliad. χ, Achilles ad Hectorẽ mortentem, Τέθνηθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ἀμφοτέρωθι αὐτὰρ ὅταν Ζεὺς ὦλλη τελέσσαι. Odyss. γ, κηρὶ δαμεὶς αἰνῇ· δὴ βάσκεν. Odyss. β, Περίσσομαι ὥς κ' ὤμμι κακαὶ ὀλοαὶ κῆρες ἐπιλλοι. Odyss. ρ, πάντεσσι φέρει καὶ κῆρα φυτεύσας. Il. μ, Ζεὺς κῆρας ἄμεινε Πάριδος. Odyss. ι, ὑπὸ κρυερὴ κὴρ μέλαινα. Odyss. χ, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Iliad. γ, κῆρ' ἀλιεύσας, lethum fugiens. Od. ρ, μοῖραν κηρὶ δαῆναι. Vtuntur hoc vocabulo quidam etiã prosæ scriptores. Plutarchus de amore fraterno, φθόνους ἐμπιοῦσι ζηλοτυπίας, αἴτιοι νοσήματα, καὶ κῆρες, οὐκ οἰκίαις μόνον ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. Vbi noxas aut pestes, vel potius Fatales noxas & pestes exponi etiam posset. nã & Hesych. κῆρας dicit esse βλάβας. Pro Pestis certè metaphoricè accipitur in hoc apud Suidam loco, ἐκ τῶν αἰσχίστων πάσης ἀκολασίας γῆς καὶ θαλάττης, ἃς ὅπως κῆρες πόλεών τε καὶ πολιτῶν, vt pestes & noxas reip. Bud. Interpr. Dira calamitas, Noxa, apud Platonem lib. 11 De leg. pag. 349, circa finem, πολὺν δὲ ὄντων ἐν καλῷ ἐν τῷ βίῳ ἀνθρώπων βίον, ζῶις πόλεσις αὐτῶν ἐν κῆρες ὅτι τάχιστα, αἱ κατακλυσμοὶ τε καὶ κατακρύπτουσιν αὐτά. Plutarch. in Antonio, Ἀντωνίῳ δὲ λαμπρὰ καὶ ὥραια χιλιάδων τέλη Κασσίους φιλίαν καὶ σωτηρίαν οὐκ ἔφερε καὶ κῆρες ἀφεστηκυῖαι λέγειν, perniciem & exitiũ, vt ex sequentibus apparet. Bud. Apud Philonem autem lib. 3 De vita Mosis, vbi de igne profano & quo vnusquisque domi suæ vtitur, dicit, ὅτως μὴ ἀφανὲς γένηται τὸ βέβηλον, ἐν ᾧ τὸ μυρίας ἐσχε αἰτίας κῆρας, Turn. interpr. Sexcentis fortasse maculis inquinatum esse, Sic verò Hesych. quoque κῆρες exponit μιάσματα. Theophr. locis quoque suas κῆρας tribuit, id est Fatalia vitia, Fatales ægritudines & morbos. De caus. plant. lib. 3, cap. 14, vbi de arborum morbis tradit, ὅλως δὲ ἁπάσαις τοῖς φυτοῖς ἴδιαι κῆραι, καθάπερ τοῖς ἀνθρώποις, οἱ μὲν ὀφθαλμοί, οἱ δὲ πλεύμονες. Vnde desumptũ videtur quod Plin. scribit l. 17, cap. 24, vbi & ipse de morbis arborũ differit, Sunt enim quædam ægritudines & locorum. Paulo pòst verò morbos locorum dicit. Pro morbo certè accipi à

Sophocle teſtatur eius ſcholiaſtes in Philoct. — πῶς γὰρ αὐτοῦ αὐτὴν Κῶλον παλαιᾶς καὶ ἀφορήτου μακρᾶς; paulo antè verò dixerat ἕλκεσιν νοσηλείαν. Sic in eadem tragœdia, δὶ χρόνῳ ὅτε σὺ κἄφερ᾽ ἐκ νόσου πόδα λαιφόνῳ, id eſt νόσῳ, morbum.

C. Κηρόβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethum ſeu mortem afferēs. (q.d. Mortem nutriens, & velut in ſinu fouens) Lethifer, Mortifer. Nicand. Ther. de ichneumone, cui aſpidem nocere non poſſe tradit, ὅτι λυγρὰ θελκτήρια δῶρα κηροβόρου ἀπὸ χαίνης. id eſt lethiferi anguis, reſpectu vel onorum quæ & ipſa mortem inferre putātur, vel veneni quod parit. vnde & Peſtiferi aliquis interpretari poſſet.

C. Κηροβορήσιος, ίος, ὁ & ἡ, Qui vnà cum lethifero fato alitur, Vel Qui educatur inter multas duræ ſortis miſerias, & illis eſt obnoxius. Heſiod. Erg. τὸν πάϊος ἀνὴρ βαιὸν ἐπ᾽ ἠματίῃ κηροβορήσιον αἰθρήσειε. Ἐρχεται ἡμάτιος.

C. Κηρόφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui morbo deceſſit. nam κηρόφατον Heſychio ſunt ὅσον νόσῳ πεπόνηται.

C. Κηρομιάστης, ου, ὁ, Lethiferi fati propulſator. ὁ κῆρας ἀμύνων, vt Homerus loquitur. Idem qui Sophocli ἀλεξίμορος, & aliis ἀλεξίκηκος. Euſt. citat ex Lycophr.

C. Κηρονυλὰς, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad fatum lethiferum trahens, Ad funeſtum fatum rapiens. ἀπὸ τῆς ἐπὶ κῆρα ἕλξεως. Etym.

C. Κηροφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à lethifero fato fertur, Quē funeſta fata adferunt, ſeu ſecum adducunt. Iliad. π, Ἐξελάσω ἀπὸ νηῶν κῆρας κηροφορήτας, Οἳ κῆρας φορέουσι μιαιφόνῳ ἤματι πάσῃ. Vbi Euſt. annotat, per poſteriora hæc verba, Οἳ κῆρας φορέουσι, explicari præcedentia, ac non actiuè accipi debere, ſed paſſiuè.

C. Ἀκήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis, Fato lethifero non obnoxius, Iuris fatalis vel parcalis immunis. Bud. Phocylides, Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν. Euſtath. hæc refert ex Rhet. lexico, Ἀκήριος, κῆρος, μοίρης, ἀθάνατος, μὴ ὑπαλύβιος ὀλοιόν κηρί. Id eſt, Ἀκήριος, Morbi expers, Sanus, Immortalis, Non obnoxius videlicet κηρί. Puto autem, ἀκήριος exponendo Immortalis, accipi debere κῆρα pro parca: at exponendo Morbi exors, Sanus, pro pernicie ſeu peſte & exitio. vnde ἀκήριος exponitur & ἀβλαβής, Illæſus, Qui non paſſus eſt vllam κῆρα. Quæ explicatio conuenire poteſt huic loco Od. φ, Σκιδνάμενοι δ᾽ ἰὼ οἱ πάντ᾽ ἀκήριοι αἶψα γένοντο ἄλυξιν, id eſt Illæſi. Quanquam in paruis ſcholiis exponitur χωρὶς κηρός (ita enim corrigo quod in vulgatis editionibus legitur, κήρυκος) χωρὶς θανάτου, abſque morte. Videtur autem ipſe Homerus ſtatim pòſt velut alludens ad hoc dictum ἀκήριοι ἄλυξαν, ſubiunxiſſe, αἶψα δὲ πᾶσαι ὑπὲρ κῆρας ἄλυξαν. Exponitur autē ἀκήριοι, ἀβλαβεῖς, (i. illæſi) ab Euſtathio, Il. μ, Τῷ δ᾽ οὐ πάντα ταῦτα ἀκήρια δηλήσαντα. Sic etiam apud Nic. accipitur in Ther. Ἰχθύσιν δ᾽ ἀρὰ μοῦνος ἀκήριος ἀσπὶς ὀρούσας Ἀλλάων, Illæſus effugit: vel Non interimitur & occiditur ſeu occidi poteſt ab aſpide. αὐτὰρ κῆρες καὶ θανάτου. ‖ Item Ἀκήριος in actiua ſignificatione, Non exitialis, Non lethifer. Vide Nicandri ſcholiaſtem.

C. Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fato lethifero obnoxius, Fatalibus morbis obnoxius: interdū etiam Caducus, Fluxus. Opponitur τῷ ἀκηρείτῳ ab Ariſtotele De mundo. ait enim ἅπλεον φύσιν ἀΐδιον εἶναι καὶ ἀκήρατον, τὸν δὲ οὐρανὸν σωματικὸν, καὶ τὸν καὶ φθαρτὸν καὶ ἐπίκηρον paulo antè verò dixerat τὸ ἄφθαρτον εἶναι ἀκήρατόν τε καὶ θεῖον τῷ. Apud Theophraſtum verò De hiſtoria plantarum lib. 6, cap. 7, vbi abrotonum eſſe dicit δίκηρον πρόῤῥα καὶ ὅλως ἐπίκηρον, exponitur Aeris iniuriis obnoxiū. Ἐπίκηρος ab eodem Theophraſto opponitur τῷ ἰσχυρῷ, id eſt Robuſto, Validо: lib. 7, φιλύκαυτα δὲ τὰ χλωρὰ καὶ οὐχ ὑγρὰ ἧττον ἐπίκηρα, καὶ τὰ ἐπίκαυτα ἧττον ἰσχυρά. Subſtantiuè autem capitur τὸ ἐπίκηρον. Plutarch. Sympoſ. 4, κατηγορῶ δ᾽ αὐτῶν καὶ ὅτι τὸν βίον τὸ ἐπίκηρον καὶ ῥευστὸν, lethifero fato & morbis obnoxia eſſe. In Axiocho, ὅτι λαμβάνει ὑπεναντίως τὸ μέσον, εἰς ὃ πᾶν σπέρμα τὸ φύσεως ἐπίκηρον & διαφθεῖρεται, quicquid in natura vitioſum ſeu interitui obnoxium eſt.

ΥΝΔΕ Ἐπίκηρος, More eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii ſunt. Iſocrates in Buſir. encom. τὴν φιλοσοφίαν ἐπίκηρον ἡγησάμενος καὶ φθονουμένην ὑπὸ τῶν ἄλλων εἶναι λόγον. Philo De mundo, τὸ μὲν ἐπίκηρον τῆς ἀνθρωπίνης ἐκ τῶν ἐναντίων ἴσχειν καὶ ὁμοιονύμως ἀεὶ μεταβάλλειν, natura ſua fluxa ſunt. Bud.

Ἐπικήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπίκηρος. Heraclitus apud Lucianum in Vit. auct. ἡγέομαι γὰρ ὡς ἔξεστί τι καὶ ἀθρόον τε καὶ ἐπικήριον καὶ ἀκηρασίῃ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ὃ, τι μὴ ἐπικήριον.

Κηρῖος, ου, ὁ & ἡ, Fatalis, Noxius. κηρίων apud Heſych. ὀλεθρίων πονηρῶν.

Κηρῖαι, Faſciæ ſepulchrales. vulg. lex. Cuius expoſitionis veſtigia apparent in his mendoſis apud Heſych. verbis, ἐπὶ τοῖς ἐκ τοῦ κηρὸς ἀποτελουμένοις. quaſi velit dicere, Quibus ii qui fato functi ſunt, inuoluuntur. Pro quo ſcribitur ἀκειρείαις. vt Ioan. 11 de Lazaro, ἐδήθη ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις. ΑΤ Κειρίαι, Lubrici lati. Eroc.

Κηρεύω, Perimo, Interimo, Corrumpo, Noceo. φθείρω, βλάπτω. Heſych. ‖ Item neutraliter Fatali quodam interitu pereo, Miſerè pereo, δυστυχῶ, vt Heſych. exponit. cum quo vocabulo copulatur à Philone De vita Moſis lib. 3, ὀλίγου δεῖν ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, ἐφ᾽ ᾗ κηρεύουσι καὶ δυστυχοῦσιν οἱ ἀπὸ ξυμφορῶν. Turneb. ibi interpr. Quæ depereūt. Fortaſſis etiā exponi poſſet, Quaſi fato quodā iis addicti ſunt & miſerè immoriūtur. Niſi potius ad ſequentē ſignificationem referendum videatur. ‖ Κηρεύω, à κῆρ (id eſt cor) deriuatū, Animo voluto, Animo verſo, Solicitè & anxiè cogito. μεριμνῶ, φροντίζω. Euripides apud ſchol. Soph. Τί ποτ᾽ ὦ πίπτων πάλαι κηρεύεται; ΥΝΔΕ Προκηρεύω, Anxiè cogito de, Solicitus ſum de. Sophocl. Thach. de Deianira, λίχνος γὰρ Ἡρακλῆς κρατὸς ἔνιπεν, αἰεὶ τιν᾽ ὀΐεται φόβου φόβον πρέπειν, Καίτοι προκηρεύουσα, Anxiè & ſolicitè de eo cogitās, Anxia & ſolicita de ipſius ſalute & reditu. Schol. ibi exponit ἀγωνιῶσα, μεριμνῶσα, καὶ τὸ κέαρ, id eſt ὡς βαθὺ βουλευομένη.

C. Ἀκήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immortalis, Incorruptus. Idē quod ἀκήριος, in ſignificatione quam primo loco poſui. Itidem factum à κῆρ, vel à κηραίνω, quod ipſum à κὴρ deriuatum eſt. Etymologiſtes vult eſſe vel à κηραίνω dictum ἀκήρατος pro ἀκήραντος: vel à γῆρας factum eſſe ἀγήρατος, deinde & ἀκήρατος. Euſtathius ἀκήρατος à κὴρ & ἄτη, vt ἀκηδέστος à κὴρ & ἄση, deducit. Ego illam deductionem ſequor à κηραίνω. Notandum eſt autem ἀκήριον à ſolis poetis vſurpari, ſicut & ἀκηδέστον quod ſequitur: at ἀκήρατον in proſa quoque inueniri. Ariſtot. De mundo, ἀγαθὸν ἀκήρατόν τε καὶ ἄθικτον, elemētum incorruptibile. Gregor. de Deo, οὐ πλὴν ἀσφαλὲς καὶ ἀκήρατον φύσει. Xen. Pæd. 8, οἱ καὶ πλέον ἢ ὅλον τὸν βίον σωφρόνων ἀκηράτῳ καὶ ἀκηράτων ἀφροδισίων.

Ἀκήρατος, Purus, Sincerus. nam ἀκήρατον etiam ἀκήραντον exponit Suidas. Ἀκήρατον ὕδωρ, Pura aqua. Iliad. ω, Χρυσέῃ ὕδωρ ὄφρα χεὺ ἀκήρατον. Sic ἀκήρατος χρυσὸς apud Platonē in Politico. Idem de magiſtratu loquens qui nec gratia, nec voluptate, nec dolore, à vero flectitur ſeu deflectit, τὸν δὲ ἀκήρατον πανταχοῦ ἀκλινῆ, ὡς ἂν χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον, πιστὸν ἄρχοντα. Sic & Lucianus contra indoctum, ἀκήρατον χρυσοῦ τὴν ἀκήρατον κιθάραν, citharā ex auro puro (vel auro puto) cōflatam. Sic autem videtur & in Hermotimo ἀκήρατον pro ſincero vſurpare: quum de Hercule loquens ita ſcribit, καὶ γὰρ ἅπαντας ἀποκαλῶν ἐπίσης ἀνθρώπους οἷον ἀπὸ τῆς μιᾶς, καὶ καθαρόν τι ἐξ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον. id eſt, Ille enim quum abieciſſet quicquid humanum à matre habebat, & puram ac ſinceram afferens partem diuinam. ‖ Accipitur & pro Integrū, id eſt Intactū, Illæſum. vt ἀκήρατον interdū. Sic κτῆμα ἀκήρατον apud Homerum, Intacta, Salua.

Ἀκήρατος, Integer, Incorruptus, Intemeratus. Xenophon, ἀκήρατος φιλία διαμένει manet amicitia inuiolata, ſine intemerata. Apoll. Arg. 2, Γαμβρὸν καὶ φίλον ἄνδρα ἀκήρατον. Sic ἀκήρατον λέχος Eurip. Oreſte, Lectus intemeratus, vel impollutus. Cum genitiuo. Idem, — οὐ σέθεν, καὶ παίδων ἀκήρατος. Apoll. Arg. 1, — ἀκήρατος ἦν ἄπαλός, Κλίνων. vbi κηδεμὼν exponitur.

C. 3. Πανακήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nulla ex parte fato obnoxius eſt, Planè immortalis.

Ἀκηράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀκήρατος. ſed à poetis dumtaxat vſurpatur ἀκηράσιος. Apud Homerum οἶνος ἀκηράσιος exponitur οἶνος ἄκρατος καὶ μὴ δυσώδης, id eſt vinum ſincerum & non corruptum. οἷα ἐστὶ τὰ ἀπὸ Θάσου, inquit Euſtathius.

ΚΗΡΟΣ, οῦ,ὁ,Cera.Od.μ, — κηροῦ μάγαν ὦχλον ὀξίτ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας χροὶ πᾶσφησι πύκ ζον,de Vlysse cera sociis suis aures obstruente aduersus Sirenũ cantũ. Pausan. Att. οὔτε κηρὸν οὔτε μόλιβδον ἐπ' αὐτοῖς πτίσσε. Luc.in suo insomn.παῖς ὰν τῶν κηροῦ παιδιᾶς,ludicris ex cera figmentis. Ibidem, λιπαρῶν τὸν κηρὸν,ἢ βοὸς ἢ ἵππου ἢ καὶ τῶν Διὸς ἀνθρώπους αὐτοπλαθῶν. Quum verò idem De saltat.dicit, καὶ ὀρχήσεσθαι πεῖσαι καὶ αὖθις κηροῦ ὀρχουμένου τὸ φαύλων ἄμικτον ἦθος,allusit ad locum Homericum. Herodian.lib.4,κηροῦ πλασθέντα αὐτὸν,statuam ceream. De ceræ autem generibus & vsu vide Dioſc.l.2,cap.105, & Plin.l.21,c.14. ΑΤ Κῆρος,fluuius Armeniæ.

C.Κηροποιία,ας,ἡ,Ceræ generatio, Ceræ opificium,Cerificatio:si licet vti hoc verbali à Cerifico,quod apud Plinium legitur. Ioseph.De antiq.μάλιστα μὲν οὖν τὰς κηροποιίας ἀπεμιμήσαντο ἐκεῖνοι τοὺς ἀρχαίους.

C.Κηρογραφία,ας,ἡ, Pictura quæ ceris fit: affinis τῇ ἐγκαυστῇ. Solebant enim ceris pingere, ac picturam inurere, vt docet Plin.l.35,c.11.sicut & lib.21,cap.14, scribit ceram varios in colores pigmentis trahi,ad reddendas similitudines & innumeros mortaliũ vsus, parietumq; etiã & armorũ tutelã. Solebãt verò & mulierculæ in fucãda cute ceris vti,vt patet ex Philostr.ep.39, vbi dicit τὸ φυκίον καὶ τὸν κηρὸν, & alia huiusmodi, Laidis & Thaidis esse pharmaca.

C.Κηρόδητος,ου,ὁ & ἡ, Cera vinctus, Cera coniunctus. Ath. lib.4 ex Euphorione tradit ἐν πολυκάλαμον σύριγγα inuenisse Silenum:Marsyam verò ἐν κηρόδητον. At Virgilius in Bucol.dicit, Panem primũ calamos cera cõiungere plures instituisse. Dicitur autẽ & κηρόδητον μέλι φ in cereis fauorum cellulis quasi illigatum contineatur.

C.Κηροδομέω,ῶ, Ex cera ædifico, Cereas ædes struo,Cereũ domicilium fabricor,Phocyl.de api, Ἡ δρυὸς ὠχυρίνης κῦ κηλάδος ἔνδοθι σύμβλου Σμίλιον μελισσοτροφεῖται κατ' αὖλια κηροδομοῦσα.

C.Κηροειδής,ές,ὁ καὶ ἡ, Qui ceræ forma est, Ceræ similis. Dioſc.l.2,c.106,de propoli, διείσκεται δὲ καὶ εἰς σώματα τὰ σμιλώδη κηροειδῆ. Sũt etiam apud Athen. l.7 pisces quidam ἀλφηστὴ dicti,τὸ μὲν ὅλον κηροειδεῖς (cerino colore) πορφυρίζοντες δὲ κατὰ πρα μέρη, vt ex Apollodoro docet: quos Aristot.dicit esse κηρύκους. Ibidem Epicharmus coracinos pisces dicit esse κηλωνιδίας. At κηροειδὲς σῶμα apud Plat.in Tim.dici videtur quod Cereum Latinis.

C.Κηροπαγής,ές,ὁ & ἡ, Ex cera compactus siue concretus. Epigr. ΥΝΔΕ Κηροπήγιον,ου,τὸ,Candelabrum, Vbi cerei depanguntur.

C.Κηροπλάστης,ου,ὁ, Qui ex cera imagines fingit, Cerarius. Plut. χαλκοτύποις μὲ πίθοντας & λιθοξόους & κηροπλάστας, ἀθροωτόμερφα τῶν ἠθῶν τὰ σώματα ἔχ). ΥΝΔΕ Κηροπλαστέω,Ex ceris fingo,In ceris fingo.Eubulus apud Athen. lib.13,Τίς ἰῶ ὁ χαρίεις ἀνθρώπων ἅπας Ἢ κηροπλαστήσας ἔρωτ' ἐπάξιον; Itẽ Ceras fingo. de apib⁹ apud Diod. teste B.Sic verò & Plin. infrà in κήρωσις dicit apes ceras fingere.

C.Κηροφόρος,ν,ὁ & ἡ,Ceram alens.Ex Epigr.

C.Κηροχρώς,ῶτος,ὁ & ἡ,Qui cerino colore est.Chæremon apud Athen.l.13,Κόμαι δ' ἦσαν κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος.

C.Κηροχυτέω,ῶ,Cerã fundo &liquo.κηρὸν διατήκω. Aristoph. metaph.vsurpauit pro fundere scripta scita quidẽ, sed non solida,ἀλλὰ μαλακὰ ὥσπερ τὰ κηροπλαστοῦ ἔργα.

C.Κηροχάτης,ου,ὁ,Cerachates, Achates quidam ita dictus à cerino colore.De quo Plin.lib.37,c.10.

C.Κηρύλαιον,ου,τὸ,Medicamentũ ex cera & oleo,cui affunditur & succus refrigerans. Apud Orib.

C.Σκληρόκηρος,ου,ὁ & ἡ, Dura cera obductus. vt σκληρόκηροι δέλτοι apud Suid. Libelli in quib⁹ ob ceræ duritiẽ difficulter scribitur, diu autem quæ inscripta sunt,retinẽt.

Κηρώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Cerosus,Cernus,Ceram referens.

Κηρόω,ῶ,Cero,Cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα,ατος,τὸ, Tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item Ceratura,Columell. Item Vnguentum quod fit subacta oleo cera qua in palæstris vtebantur athletæ. Plut.An seni administr.resp.αἰσπερεὶς οὖν ὁ παλαίστρας τὰ κηρώματα καὶ δρύμματα σοφιστὰς,ἀλλ' οὐκ ἀλείπτας ὁ Ὀλυμπιακοὺς καὶ Πυθικοὺς ἀγῶνα. Plin.pro loco vsurpauit in quo certabatur.v.l. ΥΝΔΕ Κηρωμαλλιὰς,οῦ,ὁ,Ceromaticus,Ceromate vnctus.Iuuẽ. Et ceromatico fert niceteria collo. ITEM Κηρωματικὸς,ὸν,ὁ, Qui ceromate aliquem vngit ad certamen palæstricum.

Κήρωσις,εως,ἡ,Materia ex qua cera conficitur. Aristot.De hist.anim l.5,cap.22, ἐργάζονται ὃ προσθεν μὲ τὸ κηρίον, εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν.γίνεται δὲ κηρίον μὲ ἐξ αὐτῶν, κήρωσις δὲ φέρουσιν ἀπὸ τῶ δακρύου τῶ δένδρων. Pro quo,lib.9,c.40,dicit, εἰκοδομοῦσι τὰ κηρία φέρουσαι πρῶτ τ' ἄλλων αὐτῶν καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα,ἰτέας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν καλωδιοτρέπων. Vnde est quod Plinius scribit l.21,c.6, Primùm fauos constituunt,ceram fingunt,hoc est domos celliásq; faciunt:deinde sobolem,postea mella: ceram ex floribus,melliginem è lacrymis arborum quæ glutinum parunt,salicis,vlmi. Hinc & Virg.in Georg. Prima fauis ponũt fundamina,deinde tenaces Suspendũt ceras.

Κηρωτὸς,ὸν,ὁ,Ceratus,Cera obductus. Et n.g. κηρωτὸν,Ceratum,vt Celsus vocat: nonnulli & Cerotum. Est autem medicamenti genus ex oleis,gummi, succis,aliísque liquoribus cera vnitis constans, & substantia mediũ inter emplastrum & vnguentum.Quanquam non perpetuò vna eius forma est:siquidem aliquãdo humidius, aliquando siccius fieri potest:si humidum,triplum aut quadruplum ad ceram oleũ habet. Sic verò dictum est quòd magna ex parte cera constet. Gorr. Apud Dioſc. est etiã fœm.gen.κηρωτή.vt κηρωτὴ ῥοδίνη,ceratum rosaceum.de quo & Celsus.

C.ΚΑΤΑκηρόω,ῶ,Cera obduco seu Cera circumlino,Incero,vt Celsus & Iuuen.loquuntur.Herodot.l.1,καταπαστὸς κηρῶ ὁ νέκυς Γίγεται χῦ κρύπτοισι. Vnde est quod Cic. lib.1 Tuscul.scribit,Persæ etiam cera circumlitos condunt vt quammaximè permaneant diuturna corpora. Apud eundem κατακεκηρωμένος, Inceratus, Cera obductus seu circumlitus.

Κήρινος,ου,ὁ,Cereus.vt κήρινον πλάσμα apud Plat.Thext.Ibidem,κήρινον οὐ μαγίδιον,καθαρωτήρου κηροῦ & καταχρωτηρίου καὶ σκληροτήρου. Item κήρινα ὄρτυγες apud Athen. inter fercula.Et κήρινα ὑπόχυτα apud eundem sunt qui vocẽt mel.Item κήρινα γυναῖκες apud Philostr.epist.39,cereæ mulierculæ:vel quæ ceris in fucando corpore vtuntur, vt in Κηρογραφία dixi.

Κηρίτης,ου,ὁ,Cerites,gemma ceræ similis.Plin.

Κήρινθον,ου,τὸ, Cerinthum. A Theophr.De hist.pl.l.6,c.7, numeratur inter flores æstiuos. Videturid esse quod cerinthen vocat Plin.lib.21,cap.11,vbi de apum pabulo scribit inter alia oportere serere & cerinthen: esse autem cerinthẽ folio candido, incuruo, cubitalẽ, capite concauo,mellis succum habente. Aristot. quoque De hist.anim.lib.9,cap.40,cerinthõ apum pabulo tribuit ἔστι δὲ αὐτῶν καὶ ἄλλο θηρίδιόν καλοῦσί τινες κήρινθον. ἔστι δὲ τῶν καταδήσιμον καὶ γλαυκότερα φυκιώδη ἔχον.καμίζουσι δὲ τῷ τοῖς σκέλεσι καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. Vnde Plinius lib.21, c.7, Præter hæc conuebitur erithace,quam aliqui sandaracham,alii cerinthum vocant.Hic erit apum dum operantur,cibus,qui sæpe inuenitur in fauorum inanitatibus sepositus,& ipse amari saporis.Gignitur autem rore verno & arborum succo,gũmi modo,Africi minor, Austri flatu nigrior, Aquilonibus melior & rubẽs:plurimus in Græcis nucibus.Menecrates florem esse dicit, futuræ messis indicium:sed nemo præter eum.

¶ Κηρίον,ου,τὸ, Fauus, Cerea cellula, siue domicilium in quo apes mellificant.Hesiod.Theogon.de apum opificio, ἔνθεν ἅμ' ἠοῖ εἰς αἶλον καταδύντα Ἡμάτιαι σπεύδουσι,διὰ πυκνὰ κηρία λείβειν.Hipponax apud Athen. lib.14, Οὐδ' ἀπὸ σίτου κηρίοισιν ἐμβάπτων. Apud eũdem Ariston Chius tradit quosdam circa Olympum Lydiæ nectar parare οἶνον καὶ κηρία συλλιπαίνας εἰς ἕψειν καὶ τὸ πλακοῦν ἀναδιδόναι. Plinius κηρία interdum Ceram & Ceras vertit, interdum Cellas.Quod enim Aristot.dicit,τὰ δὲ κηρία κηροῦται ἐλάττω διὰ τὸ μέγεθος,ipse sic interpretatus est,Fucis cellarũ minimæ,sed ipsis maiores apibus. Rursum quod Aristot.l.5,c.22,εἰσὶ δὲ & μέλιτται αἱ ποιοῦσι τετρακῆ κηρία ὑπὸ τῇ γῇ,ipse l.11,c.18, dicit esse quæ sub terra triplici cerarum ordine mellificent. Aliud exemplũ cum eiusdem Plinii interpr.habes in κήρωσις paulo antè. Fauũ autem idem vertit in præfatione, quũ ait, Inscriptionis apud Græcos mira felicitas: κηρίον inscripsere quod volebãt

intelligi fauum: alii κήρας αἱμακλησίας, quod copiæ cornu, A vt vel lactis gallinaceæ sperare potius in volumine hauſtum. Verùm inter fauum & cellulas apum ſiue ceras ita diſtingui videtur, vt faui plerunque accipiantur pro cellulis illis melle plenis, vt apud Plinium iuniorē, Buccellam panis dedit & fauum mellis: & ſic accipiuntur loci ex Athenæo citati. Ipſum tamen vocabulum fauus, pro vacuis quoque cellis capitur, vt apud Tibull. quum dicit melle complere fauos apem. Κηρίον, Fauus, dicitur etiã tumor in cute conſiſtens, eámque maioribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli ſimilis excernitur. itaque tum ob foraminum figuram, tum propter excreti humoris ſpeciem κηρίον, hoc eſt fauus, appellatur, & alio nomine μελικηρίς, vt ſcribit Aet. lib. 6. Differt foraminum magnitudine ἀπὸ τῦ ἀχῶρος, qui vlceris etiam in cute genus eſt, ſed minimis foraminibus præditum, per quæ humor dimanat. Gorr. De hoc Dioſcor. lib. 2, cap. 164, de pepone loquut⁹, κηρίζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ μέλιτος. Pro quibus Plin. lib. 20, cap. 2, radix ſanat vlcera concreta in modum faui, quæ κηρία vocant. c

C. Κηριοειδὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, Faui ſpeciem gerens. Epicharmus apud Athen. lib. 7, Μύες ἁλφησταί τε καρχήσιοι κηριοειδέες. Apud eundem Apollodorus ἁλφησταὶ piſces dicit eſſe κηροειδεῖς, cerini coloris, vt ſuprà dixi.

C. Κηριοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui fauos cõficit, ſeu qui fauos cõſtruit, Qui fauos confingit, vt Plin. loquitur.

Κηρίζω, F. σω, Fauos confingo, Fauos conſtruo. Dicitur etiam de purpuris & muricibus quæ lętorem cuiuſdam ceræ ſaliuãt & quaſi cerificant, vt Plinius loquitur: ſeu (vt alii maluni) ſaliuarium lentorẽ emittũt, qui poſtea D concreſcens faui repræſentat ſimilitudinem. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 5, cap. 15. αἱ μὲν ὠὼ πορφύραι τὸ ἔαρος σῶμα ἠρεμίζόμεναι εἰς ἑαυτὸ, πιοῦσι τῷ καλουμένῳ μελίκηραι. τότε δ' ἔστιν ἅ κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρὸν, ἀλλ' ὡς ἂν αὐτὶ ἐκ λεπυρίων πήρισίν τινων λεύκων πολλὰ συμπλακείσῃ. Ibidem, τότε δὲ συμβαίνει ὥς περ ἀποκάθαρμα καὶ ταύτας καὶ τὰς κήρυξι. κηρίζουσι γὰρ καὶ οἱ κήρυκες. Ibidem, ἀφιᾶσι γὰρ ἁρχόμενα κηρίζειν γλίσχροτητα μυξώδη, ἐξ ὧν τὰ λεπυρώδη σωίζεται. Vnde eſt quod Plinius ſcribit lib. 9. c. 36, de purpuris, Cogregãtur verno tempore, mutuóque attritu lentorem cuiuſdam ceræ ſaliuant. Simili modo & murices. Idem Plin. κηρίζειν interpr. Cerificare. nam quod ibidem Ariſtot. de purpuris dicit, ὅταν ἠκμακίζωσιν αἱ πορφύραι, τότε χείρους ἴχνους τὸ αὖθος, ipſe lib. 9, c. 38, ita interpr. Quum cerificauere, fluxos habent ſuccos. Sic enim legendum eſſe, & non Fœtificauere, antiqua probant exemplaria, & Ariſtot. autoritas cõfirmat. Sed ſunt qui malint interpretari Fauificare quàm cum Plinio Cerificare.

-ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ, Præco. Item Caduceator. A verbo γηρύειν deriuari tradit Euſtath. (in B quo lubenter illi aſſentior: ſed miror τὰρύειν non γηρύειν in vulgata eius editione duobus in locis ſcribi) vide ab Homero Il. α dicit κήρυξ forma quadam etymologiæ. Sed Etymologiſtes vult κηρύσσω prius eſſe quàm κήρυξ, formatum videlicet à futuro κηρύξω, abiecto ω: hoc autem κηρύσσω eſſe à χῆρις. Ego perinde eſſe puto ſiue à nomine χῆρις ſiue à verbo γηρύειν deducamus κήρυξ, ſed cenſere verbum κηρύσσω prius eſſe quàm κήρυξ, hominis omni iudicio carentis eſſe iudico. Sicut porro πάνυ κήρυξ in illo Homeri loco legimus, ita in aliis ἱερόφωνοι κήρυκες item λιγύφθογγοι appellantur. Sed κήρυκας apud Homerum varia munia atque adeo miniſteria obire ſciendum eſt, (quò reſpexiſſe Heſychium puto, quum ſcripſit, οἱ δήμιοι οἱ παὶ ὑπηρεταὶ βασιλικῶν κήρυξι) ideóque non debere huius nominis ſignificationem ad illam quam poſui interpretationem reſtringi. Quæ autem munia ſeu miniſteria obire illi ſolerent, ex ſequentibus Homeri locis planum faciam (ſi prius quæ Pollux huc pertinẽtia ſcribit, attulero: κήρυκα δὲ τὸν αὐτόκλητον ἥβης, ἱερὸν δὲ Ἑρμοῦ, καταπρυτὴς δὲ ἐνυχίαν ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἱπποσύνας, καὶ κατιόντας ἀσπίδας, καὶ ὀπὴν χαλκείαν ἐπιγραμμένην τοὺς ἀγῶνας αὐτὰ κήρυκα.)

Κήρυκες populum conuocabant ad concionem: vt Il. β, Αὐτὰρ ὁ πρώτην λιγυφθόγγους κέλετο Κήρυκας ἀγορὴν δὲ καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς. Sic & alibi.

Κήρυκες, Silentium indicebant, ſeu audientiam faciebant. (ſicut præco apud Plautũ in Pœnulo, Exurge præco, fac populo audientiam) vt Iliad. ψ, — ὦ σὶ ἄρα κήρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔχων, ἀνὰ πᾶσαί τ' ἐκάλυσεν Ἀργείους· ὁ δὲ ἔπειτα μετὰ δίκα ἰσόθεος φώς. Vnde dicitur de Minerua Iliad. β, — ὦρσε δὲ λαυκῶπις Ἀθήνη Εἰσαφικέσθαι κήρυκι σωτῆρι λαὸν ἀγυιάς. Huc pertinet quod Iliad. σ legitur, & alibi, Κήρυκες σὶ ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Quæ autem his verbis ſubiunguntur, faciunt pro loco illo ex Iliad. ψ, in quo dicitur ſceptrum ὑπὸ τῦ κήρυκος datum fuiſſe Menelao in manũ: (itémque pro iſto loco ſimili omnino, Odyſſ. β, Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ Κήρυξ, & pro aliis huiuſmodi) hæc enim ſequuntur, οἱ δὲ γέροντες Εἶατ' ὀπὶ ξεστῶν λίθων, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σκῆπτρα δὲ κηρύκων, ἐν χερσὶ ἔχον ἠροφώντων.

Κήρυκες caduceatorum munere fungebantur: & nominatim quemadmodum legimus apud Liuium caduceatorem mitti qui ducias ad ſepeliendos mortuos petat, ita Iliad. π, Idæus κήρυξ à Troianis ad Græcos miſſ⁹ petit ab illis, Παύσασθαι πολέμοιο δι' ἀμφιχόου, εἰσάκι νεκροὺς Κείομεν.

Κήρυκες à principibus aut certè viris aliqua dignitate præditis, ad perferẽda nuntia aut accerſõdum aliquem mittebantur: vt Odyſſ. π, Αὐτὰρ κήρυκα φοήσατο δῖος Ὀδυσσεύς, Ἀγγελίην ἐρέοντα θοὴν ἐς δῖον Εὐμαῖον. Et Od. ρ, Κήρυξ, πάππα δέ σε φρένας ἔμπεσε μοῦνον ἁπάντων Ἠὲ σὺ μοῦνος ἔμεινας ἀμύμονι δμῳῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο· Ἔρχεο νῦν παύεσθαι, σφέα δ' αὐτὶς δεῦτα πένεσθαι; Eiuſdem Odyſſeæ libro θ, — κήρυξ δὲ μετ' ὠκέα θεῖον ἀοιδὸν.

Κήρυκες, Comites itineris erant viris aliqua dignitate præditis, aut iis quos illi ad obeũdum munus aliquod mittebãt. vt Od. τ, — καί μιν οἱ (videlicet Vlyſſi) κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὖτε ἕπεσθαι. quem poſtea dicit ab Vlyſſe coli ſolitu ἔξοχον ὠνὴρ ἐπάρων. Et ipſe Vlyſſes mittens duos ex ſuis ſociis, comitem dat illis κήρυκα: Odyſſ. κ, Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προέηκα πυθέσθαι ἰόντας Οἵπερ ἐπ' ἀρούρης εἶεν ὀπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. qui verſus extant eiuſdem Odyſſeæ libro ι, & alibi quoque ſi bene memini. Et Iliad. ω iubetur Priamus neminem aſſumere ſecum præter κήρυκα unum, ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐϋδμήτην ἄγοι, deinde, ἀμφὶ δὲ καὶ αὖτε Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. E

Κήρυκες aliqua in ſacrificiis etiam miniſteria obibant: vt Od. υ, Κήρυκες σὶ αἶψα ἄγον, θεὸν ἱερὸν ἑκατόμβην Ἄγων. (vbi annotat Euſtathi⁹, καὶ κήρυκες δὲ οἱ κατὰ τὸν Ἰθακήσιον δημόσιοι ὑπηρέται, οἱ καὶ ταῖς θυσίαις ὑπουργοῦσι.) Sic Iliad. γ, Κήρυκες σὶ αἶψα ἄγον, θεὸν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν Κήρυξ Ἰδαῖος· σὶ δὲ χρύσεια κύπελλα. Et paucis verſibus interiectis de iiſdem dicitur, — αὐτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ Ὄρκια πιστὰ θεῶν συνέεργον, κρητῆρα δὲ οἶνον Μίσγον· αὐτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ὄπαζον χεῖρας ἐνιπτομένοις. Et tribus duntaxat verſibus interiectis, — αὐτὰρ ἐπὶ τοῖσι Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἑκάστοις, videlicet πείρατα quas Agamemnon ἀρνῶν ἐν κεφαλῇ ἔπαρθε. ſed & Odyſſ. π, — σὺ δὲ κήρυκα πέλευσον Οἶνον ὀπηρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τέρψωμεν ἀοιδὸν Σπείσαντες. Apud Athenæum verò lib. 10 & lib. 14, Clidemnus quidam κήρυκας ſcribit fuiſſe vice μαγείρων & βουθυτῶν: ac ſolitos ἁρᾶν (id eſt ζέειν) ἄχει πολλοῦ, βουθυτοῦντας καὶ σκευάζοντας καὶ μυττύλοντας, ἐπὶ δὲ εἰσοχοῦντας: ſed κήρυκας appellatos fuiſſe ἀπὸ τῦ κρείττονος. Et paucis interiectis hæc ab Athenæo ſubiunguntur, οὐ παρέργως δὲ ἔοικε τῷ Ὁμήρῳ καὶ τὰ ὅρκια καὶ τὰ ἱερόθυτα κήρυκι καμίζειν, ὡς παλαιᾶς οὔσης καὶ σεμνοτάτης αὐτοῖς τῦ λειτουργίας. quibus ſubnectuntur exempla: Ἕκτωρ δὲ σφετὶ ἄγε δύω κήρυκας ἐπέμπε Καρπαλίμους ἄρνας τε φέρειν Πειρίθοόν τε καλέσσαι. Item, Αὐτὰρ ὁ Τηλύζοιο σφοῖσι κρείουλίγα μήλων Νῆας ὅθι γλαφυρὰς ἔσαν, ἦλθ' ἀφ' ἑτέλευτε Οἰνόμαον. Item, Ταλθύβιος δὲ θεὸς ἐκάλεσσε μιν ἠδὲ καὶ ἄλλους Κήρυκ' ἐν χερσὶ ἔχον ἐὺ παρίσκετε πομπὴν λαῶν. Sunt autem qui κήρυκας ab Homero vocari putent ἅτε ἀγγέλους ἠδὲ καὶ αὐδήτας cum ob aliatum quia ἐν πάσαις θυσίαις ἄμεινον ἐμπάντων. qua de re lege quæ ſcribuntur ab Euſtathio p. 112 & p. 716.

Κήρυκες epulum etiam apparabant: vt Il. σ, Κήρυκες σ' αἶψα δόλιχον ἐπὶ δηὶ δαῖτα πένοντο, Βοῦν σ' ἱερεύσοντες μέγαν ἠδύν. Et in Odyſſ. ρ, κήρυξ bubulco diſcumbenti

μοῖραν eius præbet:— ὦ σ' ἦρα κήρυξ Μοῖραν ἑλὼν ἐπέβη, κατίων τ' ὀκ ἔπιον αἴθοπα οἶνον. Sed & aliis quibusdam ministeriis fungebantur in conuiuiis.

At verò apud solutæ orationis scriptores κήρυκες sunt dũtaxat qui præconũ vel caduceatorũ munia obeunt. Xenophon Hellenicῶν 2, ὁ τῶν μισθοφόρων κήρυξ μαλ' ἔμφωνος ὢν κατεσωπησε μᾶλλον ἔλεγεν. (vbi obserua ἔμφωνος κήρυξ quod ab Homero dicitur ἠπύτα κήρυξ: & κατεσωπησε μᾶλλον quod ex eodem poeta diceretur σωπῇ κελεύσας) eius autem verba hæc subiungit, αὐδήτε πολῖται, ἢ ἡμεῖς ἐξελαύνωμεν; &c. Demosthenes Pro corona, ἐὰν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφῇ, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος ἅπασι ὁρᾶτε οὖσαν. Et dicitur κήρυξ αἰσχρόν τι λέγειν seu αἰσχρῶν quod pronuntiat. Æschines in Ctesiphontem, ἐσιγᾶτε ὁ κήρυξ αἰσχρόν. Sic & αἰσχύνεσθαι de eo apud eundem, νομίσατε ὁρᾶν ἐστῶτα τὸν κήρυκα καὶ πάλιν ἐν τῷ ψηφίσματι τὸ αἰσχύνεσθαι μέλλουσαν γράφειν. Dicitur etiam aliquid πωλεῖσθαι ὑπὸ κήρυκι, quod est, ad verbum, Vendi sub præcone (pro eo quod Cicero dicit Vendi per præconem, & Subiici voci præconis, & Subiici sub præcone.) Herodianus libro primo, Κλεαρχός τις λῶν τὸ μῆκος φροὺς τὴν δημοσίαν εὐωδίαν ὑπὸ κήρυκι πωλεῖσθαι. Lucianus autem dixit ὑπὸ κήρυξιν ἐξωσισμένος τῆς ἐλευθερίας.

Κήρυξ pro caduceatore frequens itidem est apud eosdem prosæ scriptores, ac præsertim apud historicos. Xenophon Hellenicῶν libro 4, ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτησῶντες θάψαι (quale est illud ex Liuio à me antea citatum, Caduceatorem mitti qui inducias ad sepeliendos mortuos petat.) Idem libro 6, ἐπεὶ δὲ πᾶσιν ἐδόκει ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἱρεῖσθαι, οὕτω δὴ ἔπεμψαν κήρυκα πρὸς αὐτούς. Rursum libro quarto, ἔπεμψαν, ὡς τὸν εἰώθασιν, ἐπιφανεῖς δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. Sciendum est autem annotari à scholiaste Thucydidis, itémque à Suida, κήρυκα dici in bello, at σπονδὰς in pace: sed tamen a Demosthene coniungi hæc videmus in isto loco orationis Pro cor. πέμψαι μὲν αὐτὸν κήρυκα καὶ σπονδάς, οἱ πάντες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς αἰσχάς ὅπως ἀδεκαμώρως ὁ δῆμος βουλεύσηται. Sic & in epistola Philippi, κήρυξ & σπονδὰς coniunguntur, τὸ βεβουλευμένον εἰς κήρυκα καὶ σπονδὰς καὶ τοὺς ἄλλους τὰ πάντα ἀσφαλεῖς εἶναι δοκεῖ καὶ μάλιστα ὑμῖν.

¶ Κηρύκων nomine vocata fuit quædam familia Athenis, à filio Mercurii qui Κήρυξ vocabatur. Horum Κηρύκων fit mentio ab Hesychio, item à Suida in Εὐμολπίδαι.

¶ Κήρυξ, piscis apud Aristotelem, Latinè Buccinum, seu (vt alii) Murex. Plinius libro 9, cap. 36, circa finem, Concharum ad purpuras & conchylia eadem quidem est materia, sed distat temperamento. Duo sunt genera: Buccinum, minor concha, ad similitudinem eius buccini quo sonus editur: vnde & causa nomini, rotunditate oris in margine incisa. Alterum purpura vocatur, &c. uide Κνεφαίζω

Κήρυξ auis quædam quæ & σπίσβις. Vide Πρίσβις.

C. Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ, Exercitus præco, in tractatu de vocabulis militaribus, ἐκ πάλαι appellatione comprehenduntur, γραπτοκήρυξ, σαλπιγκτής, σημαιοφόρος, ὑπηρέτης, εὐρακός. In v.l. citatur ex Reg. lib. 3, cap. 23.

Κηρύκειον, ου, τὸ, VEL Κηρύκιον, Caduceus. Thucydides libro 1, pag. 18, ἔδοξεν οὕτω αὐτοῖς ἄνδρας εἰς κελήσαντας μόνον κηρυκίου ἕνεκα πέμψαι τοῖς Λακωνικοῖς, καὶ πῦρ ἐφ' ἑαυτοῖς ποιήσασθαι. vbi annotat scholiastes, κηρύκιον fuisse lignum rectum, habens duos angues sibi inuicem implicitos, & facies habentes sibi obuersas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: necnon apud Polybium libro 3. Quanuis autem plerisque in locis κηρύκειον inueniatur scriptum cum ει, corripitur tamen lib. 2 Epigramm. Κηρύκιον γὰρ ἔχων καὶ πτερὰ ποσσὶ πέδιλα. Sunt qui sagmina insignia fuisse scribant legatorũ Romanorum, vt κηρύκεια Græcorum.

Κηρύκεια (inquit Budæus) non solùm insignia legatorum, sed & Velamenta supplicũ. (vt ἱκετήρια & στέμματα) Dinarchus in Demosth. οἱ δὲ Θηβαῖοι καὶ Φιλοκράτους μόλις ἀφίκοντο εἰς ἐκεῖνος, ἱκετηρίαν ἔχοντες, καὶ κηρύκεια φέροντες, συμπεπλεγμένα ὀλίγα φιλλῶν.

Κηρύκιον; Merces quæ datur præconii nomine. ὅ ὅτι τῷ κηρύξαι μισθός, inquit Suidas. Ab eodem exponitur καπῆλον, ἢ ἐφ' ᾧ αἰσθάς κηρύσσει.

Κηρύκιον, Mons Ephesi, Suidæ.) At Hesychius habet Κηρύκιον cum solo ι, addens huius appellationis rationem, videlicet ἐφ' ᾧ μισθώσιος τὸν Ἑρμεῖ κηρύξαι παῖ γυναῖς Ἀρτέμιδος.

Κηρύκιον, Signum cæleste, vulg. lex. ex Proclo.

Κηρυκίνη ῥάβδος ἡ τοῦ Ἑρμοῦ, inquit Suidas: id est Virga Mercurii. At Hesych. habet Κηρυκίνη, ἡ καταρραμφής, si modò carent mendo eius exempl.

Κηρυκιῶ, Caduceatoris munus obeo. Pollux, τὸ δὲ ἔργον αὐτὸ τῆς κηρύκων κηρυκιῶσαι ἔλεγον. vbi v. lex. putant κηρυκιῶσαι esse Præconis officium exercere: sed composita ab hoc verbo pro illa mea interpretatione faciunt.

Κηρυκία, ας, ἡ, VEL Κηρύκεια, Munus caduceatoris, Munus quo fungitur caduceator. Ex Herodoti libro 7 affertur κηρυκίαι (Ionicè pro κηρυκίαι) quod exponitur Legationes. ¶ Est item merces quæ dabatur præconibus venditionum seu auctionum nomine. Sic Harpocration: ex quo reponendum apud Suidam σφέσιον pro σφέξιον. Sed addit ipse Suidas significare etiam πλὴν κηρύκιον.

C. ΔΙΑκηρυκεύομαι, Per caduceatorem seu præconem pacem peto, aut de pace ago, Mitto caduceatores seu legatos de ineundo fœdere. δι' ἐμοῦ κηρύκων σπονδὰς αἰτοῦμαι, ἢ ποιοῦμαι.

C. ΕΠΙκηρυκεύομαι, idem, sed vsitatius. Thucydides lib. 3, Εὐρύλοχος Λοκροῖς τοῖς Ὀζόλαις ἐπικηρυκεύετο, De fœdere caduceatores mittebat, seu, Cum illis de fœdere agebat per caduceatores. Idem libro 3, καὶ Λακεδαιμονίοις μᾶλλον ὑπεκηρυκεύοντο. Atq; vt dicitur ὑπεκηρυκεύομαί σοι, ita etiã ὑπεκηρυκεύομαι σοῖς σι. Demosthenes σοῖς Αἰσχ. Ἀλλὰ σοῖς Λακεδαιμονίοις ὑπεκηρυκεύεσθαι. Exponitur autem ὑπεκηρυκεύσασθαι alicubi δι' κήρυκων σπονδὰς ποιήσασθαι, alicubi autem ὅτι συμβάσεις καὶ σπονδὰς κήρυκας δι' ἐμπέμψασθαι. Dicitur etiam ὑπεκηρυκεύομαι ὑπὲρ πόνου, Per caduceatores hoc pero, Caduceatores mitto ad obtinendam hanc rem. Pausanias in Messeniis, ἐφοίτων δὲ τῆς ἡμέρας ὑπὲρ αἱρήσεως τῆς νικῆσαι ἐπεκηρυκεύοντο. A Thucydide iungitur etiam infinitiuo, libro octauo, καὶ ἄλλα καὶ τὸ βουλεύσειν ἐπεκηρυκεύετο αἱ τῆς ἀποστῆναι, pro Per legatos agebat cum illis de defectione. At libro 7, addidit ὥστε, scribens, ὑπεκηρυκεύοντο πρὸς αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπαναστῆσαι. A Plut. ὑπεκηρυκευσάμενοι & διαλύσεις copulantur in Theseo, ὑπεκηρυκευσάμενοι δὲ διαλύσεις ἐποιήσαντο συμβάσεις.

Ἐπεκηρυκεύομαι, passiua significatione. Plut. in Themistocle, δέκα τισὶν ὑπεκηρυκευομένων αὐτῷ παλαίστων ὑπὸ τῶν βασιλέως, quum per legatum seu legatos promitterentur ei ducenta talenta, vt quidam interpr.

Ἐπικηρυκία, Ipse actus mittendi caduceatores seu legatos de pace aut fœdere. Demosthenes in oratione De pace, δι' ἃ πρὸς μὲν Λακεδαιμονίους ἡμῶν ὑπεκηρυκίαν ἐχθρῶς ἔχουσιν. Id est, δι' ἃ ἡμᾶς ὑπεκηρυκεύσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους.

AT VERBVM Κηρύσσω aliam deriuationis formam habet quàm præcedentia. Est autem Κηρύσσω, vel Κηρύττω, Prædico, (accipiendo hoc verbum in propria significatione) Præconio pronuntio, Promulgo. Apud Homerum interdum quidem absolutè ponitur, interdum cum accusatiuo. Absolutè vt Iliad. β, Ἀλλ' ἄγε κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόμεν ἠδὲ καθ' ὁμίλους, Absolutè, inquam, si modò ita intelligere velimus, λαὸν ἀγείροντες κηρύσσοντες, id est δι' ἑαυτῶν κηρύγματος. Sed multo frequentius cum accusatiuo, & quidem ita vt κηρύσσω sit illud ipsum κηρύσσω ἀγείρω, Præconio voco seu conuoco, aut cito: vt Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε κομώοντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Ibidem, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν πολεμόνδε κομώοντας Ἀχαιούς, præconio conuocare ad prælium, seu citare.

Apud prosæ quoque scriptores vtroque modo ponitur hoc verbũ. nam interdum quidem absolutè κηρύσσω dicuntur ipsi κήρυκες præconium facientes, & conclamã-

tes(vt quidam ex comico interpret.)cuiusſignificatio- A
nis exemplum eſt apud Xenoph. Pæd.7, τὰς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Et apud Demoſth. κατὰ Μειδίου. vbi ſcribit, καὶ τῶ κήρυκι κηρύττοντι, ἐάν τις ἀμφισβητῇ ἢ ἀφαιρεῖται βούλεται τὸ κλῆρον τὸ Ἀγύριον ἢ χρήματα ἢ ἄλλο τι, ἢ χρέα ἀπαιτεῖ, οὐκ ἐάλωκεν ἀφαιρούμενον. id eſt (Budæo interprete) Quũ præco pronũtiaſſet licere qui vellet de hæreditate ambigere Hagniæ. Sic apud Xenoph. Pæd.4, κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα ἐν ἀγορᾷ, Præco edicat nequis, &c. in vulg.l. Apud Lucianũ in libro qui βίων πρᾶσις inſcribitur (id eſt Vitarum venditio ſeu auctio) κήρυκι iuſſi κηρύττειν, ſunt hæc verba, τίς βούλεται βίον πωλῆσαι, τίς ὠνήσεται; τί κηρύττει; (Et tandem hic κηρύττων interrogatur, τί σὺ κηρύττεις; qui reſpondet δίκαια μωλᾶ. Ibidem legitur, ἄλλον ἀποκηρύττει. & ſtatim poſt, βίον ἀγαθὸν ὠνεῖται ἀποκηρύττεται. Sed & initio eiuſdẽ libelli habetur, ἀποκηρύττομαι δὲ βίους φιλοσόφους πάντας εἰδώς) Interdũ verò κηρύσσειν ſeu κηρύττειν accuſatiuum habet. vt apud Plutarchum pag.76, in Apophth. quidam interrogatus Achilleſne an Homerus eſſe malleт, reſpõdit interroganti, σὺ δὲ αὐτὸς πότερον ἂν ἕλοιο; ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπίαδι, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας (ſ); id eſt Vtrum malles? victor eſſe Olympiæ, an is qui victor præconis voce declararetur? Vel, An is qui victor à præcone pronuntiaretur? B

Κηρύττειν dicuntur ſæpe non ipſi κήρυκες ſed ii qui eos κηρύττειν iubent. Thucydides, lib.5, ἐκήρυξαν δὲ τὸν βουλόμενον σπένδεσθαι Ἀθηναίοις πόλεσι. Idem lib.4, ἐκήρυξαν τοῖς βουλομένοις τὰ ἄκρα ἀφεδρεύειν καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις εἶναι, &c. id eſt Præconem ſeu præcones pronuntiare iuſſerunt, Per præconem pronuntiari iuſſerunt. (Cæſar De bello Gallico lib.5, Præconibuſque circummiſſis pronuntiari iubent, ſeu quis Gallus, ſeu quis Romanus veht, ante horam tertiam ad ſe tranſire) Niſi quis malit Per præconem denuntiarunt, aut etiam Per caduceatorem. Alicubi verò κηρύσσειν aptè redditur Per præconem edicere, ſeu Præconis voce edicere. Datur autem his quoque in locis accuſatiuus huic verbo: vt à Xenoph. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην, id eſt, Fidem publicam tibi dant præconis voce. Apud Sophoclem autem Πυθοῦς ἔσημεν τὸν Ἀχιλλείων ἔρνεων Ἀχαιὸς Ἀργείοισι κηρύξαι τάφῳ, expoſitur verbo Denuntiatio, (itidem vt in loco Thucydidis paulo antè citato) videlicet Per præconem denuntiatio. (Virgilius dixit etiam Declarare victorem voce præconis, κηρύττειν νικῶντα, Æneidos lib.5, Victorem magna præconis voce Cleanthum Declarat) Apud Philonem κήρυγμα κηρύττει redditur Per præconem edictum promulgat. C

Κηρύττω, Præconis voci ſubiicio, Per præconem vendo, (qua ſignificatione frequens eſt compoſitum ἀποκηρύττω.) Plutarchus in Galba, ὅτε Νέρωνος ἐν Ἑλλησπόντῳ τὰ Γαλατικὰ κηρύττοιτο. Budæus exponit Sub haſta vendo, item, Auctionor: afferens ex eodem Plutarcho, κηρύττειν τὰ πατρῷα. Sic dicitur κηρύττειν ὄντα, quod redditur etiam Auctionem bonorum facere) ego illas duas interpretationes prætuli, quòd præconis nomen habeant, vt κηρύττω includit nomen κήρυκος. Eſt autem ex Ciceronе ſumpta vtraque, ſcribente De officiis libro 2, Voci præconis bona ciuium ſubiicere, & haſtam in foro ponere. (Dixit verò idem Subiicere ſub præcone pro Subiicere voci præconis, in oratione Pro Quintio, & alibi) Et Per præconem vendere, De finibus lib.3. D

Κηρύττω pro Loco, ἐκ δίδωμι, ἀπομισθῶ, Budæus ex Polluce. E

Κηρύττω metaphoricè etiam dicitur pro Vulgo, Diuulgo. Vt Herodian. lib.1, ἀγγελοί τινων κηρύττοντες τὸν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Matth. cap.10, v.27, καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. Ex Ariſtophane autem affertur τάδε κηρύσσω πατρὶ pro Denuntio hæc patri alta voce.

PASS. Κηρύσσεται, ſeu Κηρύττεται, Præconio pronuntior, ſeu declaror, aut denuntior. Xenophon Pædia 8, ὅταν τις μὴ θέλοντα εἰς αὖθις παρεῖναι τὸν χρόνον τοῦτον κηρυχθῇ ἐνδεής, μὴ ἄλλα λήψεται. Idem Hellenicõn 4, ἐπειδὴ τάχιστα F

ἐπὶ τὰ ἅλα ἄλλων εἰς ἔκπλουν ὁρμήσῃ, ἐπὶ δὲ ἃ εἰς οἱ αὐτοὶ ἐκηρύχθησαν. Item κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ præconis vo ce edicuntur. Item τίς ἐκηρύχθη τῶν φυλάκων, pro Quis præconio iuſſus eſt vigiliam primam vigilare, in vulg.lex. Interdum etiam κηρύττεσθαι, dicuntur ea quæ per præconem venduntur, quæ præconis voci ſubiiciũtur, aut præconi, vel ſub præcone: vt Cicero dixit, Cyprius rex cum omnibus bonis ſub præcone ſubiceretur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, Ipſum quod per præconem edicitur & promulgatur, Edictum præconis voce factum: Præconium. Demoſthenes Pro corona, μέγα τοῦτο τὸ κήρυγμα. in eadem oratione, τὸ δικαίου κηρύγματος ἤδη μοι τοῦτο μέγα μέρος. Sic apud Athenæum lib.12, κηρύγματι ἐμέτου ἐχρήσατο καὶ τῆς Περσικῆς ἱστορίας ἀναδιδάσκει, edicta per præconẽ promulgabãtur, ſeu præconis voce. Æſchines contra Cteſiphontem, ἀκήκοε τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ ἀφροδισιαστὸν ἐκ τοῦ πρώτου. Ariſtoteles Œconom.2, κήρυγμα ἐποίησε διαφέρον, voce præconis edixit vt referret. Sic Thucydides libro 7, pag.262, κήρυγμα ποιοῦνται. Et lib.4, pag.155, κήρυγμα τόδε ἀπέστειλαν. Xenophon Pæd.4 ἀκούσαντες τὸ κήρυγμα τοῦτο. Et Hellenicõn 5, ἐπεὶ ἤκουσε τὸ γυναικεῖον κήρυγμα. Herodianus lib.4, ἐπὶ τὸ κήρυγμα διῃρέθησαν. Accipitur etiam pro ipſa promulgandi actione. Æſchines contra Cteſiphontem, μὴ ἐμποδίζειν ἐν τοῖς κηρύγμασι, quæſtũ nõ exercere in pronuntiandis præmiis, hoc eſt in perferendis promulgationibus, vt Budæus interpretatur.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ ἡ, Per caduceatorem ſeu præconem nõ inditus, vt ἀκήρυκτον πόλεμον ἐπιφέρει apud Herodotum, Bellũ non indictũ inferebãt. Sed ἀκήρυκτος πόλεμος, dicitur etiã Bellũ cui caduceator non adſcribitur, Bellum acerrimum (inquit Bud.) & quod ſummis odiis geritur, ita vt caduceatoꝝ minimè intercedat. Demoſth. pro Cteſiphũ τὰ ἀκήρυκτα ἐκείνων πρὸς ἡμᾶς ὁ τοῦτος ἐποίησε πόλεμος. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, Implacabiles inimicitiæ, ſicut & ἀσπονδος μάχη. Plutarchus in Pericle, ἄσπονδον καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν κατ' αὐτοῦ ἔθετο, χάραξε ψήφισμα. Lucianus autem ἀκήρυκτα dixit abſolutè pro ἀκήρυκτος πόλεμος, in dialogo qui ἁλιεὺς inſcribitur, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδοι δὲ καὶ ἀκήρυκτοι πάντα.

Ἀκήρυκτος, Præconis voce non celebratus, ſeu præconio Æſchines in Cteſiphontem, οὐκ ἐπὶ Δημοσθένους πολιτεύματι ὑμᾶς ἀνεστεφανωσε ἐξ ἀκήρυκτου γνώμης. Item ἀκήρυκτον apud Sophoclem, ἄγνωστον, ἀφανές, ſchol.

Ἀκήρυκτος, Citra caduceatorem, vel Abſque caduceo. Thucydides lib.1, ἐπεμίγνυντο δὲ ὅμως ἐς αὐτοὺς [τοῖς ἀστοῖς καὶ διαφοραῖς] καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκηρύκτως μᾶλλον, αὐτοπόλως δι' οὐ, Mutuis commerciis vtebantur & vltro citróque commeabant citra caduceatores quidem, ſic tamen vt ſibi inuicem ortis iam illis querelis & diſſenſionibus, ſuſpecti eſſent. Budæus exponit citra caduceatorem, vt in bello acerrimo: ſed ſecus eſſe accipiendum docebit etiam eiuſdem Thucydidis locus quem in Ἀκηρυκτὶ afferam.

Ἀκηρυκτὶ idem quod ἀκηρύκτως, Citra caduceatorem, Vel Abſque caduceo. Thucydides lib.2, in ipſo ſtatim initio, Ἄρχεται δὲ ὁ πόλεμος εὐθὺς ἤδη Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων καὶ τῶν ἑκατέρων ξυμμάχων, ἐν ᾧ οὔτι ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτὶ παρ' ἀλλήλους, καπεστὼς δὲ σφίσι χώς ἐπολέμουν, id eſt, In quo non iam, vt antè, commeabant vltro citróque abſque caduceatore, vel abſque caduceatoribus. Aut etiam, Abſque caduceo. Hinc autem apparet, quũ librum primum claudit his verbis, ἐφοίτων ἀκηρύκτως, non intelligi de acerrimo bello (vt putauit Budæus) ſed potius de eo ſtatu rerum in quo timeretur quidem bellum & eius futuri ſignificationes quidem eſſent, ſic tamen vt adhuc tutum ſibi putarent abſque caduceatoribus vltro citróque commeare. Sed Bud. ita expoſuit ꝙ ad ſignificationẽm nominis ἀκήρυκτος reſpiceret, quam habet iunctum nomini πόλεμος.

C. ANA Κηρύττω, Voce præconis renuntio, Voce præconis promulgo & proclamo. Lucian. διακηρύττομαι νενικηκὼς Præconis voce victor pronuntior. Thucyd. lib.5, pag.282, ὑπὸ τῆς ῥαδιουργίας πληγὰς ἔλαβεν ὅτι νικῶντος τοῦ ἑαυτοῦ

ζάγρις, καὶ ἀπακηρυχθέντος δημοσίᾳ καὶ τοῦ οὐκ ἐξ- A
ουσίας τῆς ἀγωνίσεως, & præconis voce renũtiaretur. Interdũ etiã sine adiectione capitur pro Victor renũtiatur voce præconis. Vnde apud Poll.de victore, ἀπεκηρύχθη, ἀνηρέθη. Capitur etiam generalius pro Renuntio, Denuntio.Xenoph.de seruo fugitiuo, ἅπασι προεκηρυ- ττον ἀυτῷ ἀπαγαγόντι ἀπακηρύσσειν, vt si recuperetur, præmium eius inuentori denuntient. Item,Prædico,Laudum præconium tribuo. Synesius ep.122, ἐγὼ δὲ ἅπασι τοῖς προεκηρυττομένοις τοῦ ἔργου πόνοις αὐτὸς ἐπαινώσομαι καὶ ἀπακηρύξω μι,prædicarem vt victores. VNDE Ἀπακήρυξις, ως, B ἡ,Renuntiatio siue pronuntiatio quæ voce præconis fit,Promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur,est Pronuntiatio qua ipse voce præconis victor renuntiatur.idem quod ἀναγόρευσις & ἀνάῤῥησις,Poll. Et Ἀνακήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voce præconis renuntiatus,Designatus.apud Areopagitam,teste Bud. Et ἀπακήρυκτον ποιεῖ,Celebro,vt idẽ Bud.interpretatur. Pollux verò videtur in contraria significatione accipere.quum enim dixisset,καὶ τὸ προεῤῥημα, κήρυγμα, μαντεία, ὀπτικηρυσία, subiungit,καὶ τὸ ἀναστόν, ἀκήρυκτον πόλεμον, καὶ ἀκηρυκτεὶ ὀπτῶντες, καὶ ἀπακήρυκτοι. C

C.Ἀ ΠΟκηρύττω,F.ξω,Præconio venditionem rei alicuius pronuntio.vel,Per præconem vendo,(sequendo verbi etymũ) Proscribo, Auctionor,In auctione vendo,Indico licitantibus. Cic.dixit Voci præconis bona ciuiũ subiicere,& hastam in foro ponere, De off.l.2. Idem pro Quintio,Subiicere sub præcone. Idem De natura deorum,Per præconem vendere.Quibus loquendi generibus mihi videtur pulchrè exprimi quod vnico verbo Græci dicunt ἀποκηρύττειν. Addicere(inquit Bud.) est auctionẽ facere. hoc est Bona alicui' proscribere,& licitantibus obicere. quod ἀποκηρύττειν Græcè dicitur. Iungitur aliquando accusatiuo solo, aliquando vni & genitiuo,sed pretium denotante. Lucianus,μάρυκος οὐκ ἐθέλει πρὸς ἀνδρὸς ἑαυτὸν ἀποκηρύττοντος. Demosth.aduersus Aristocratem,ὡς ἔφη εἰ τὰ μικρὰ καὶ καμηλῆ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, εἶτα πωλοῦσιν ἐπιγωνίζοντες. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα, Patrimonium suum in auctione vendere. Lucianus in Vitarum venditione, ἀποκηρύξομεν ζῶσας φιλοσόφους παντὸς εἴδους. Apud eundem ibidem cum genitiuo simul & accusat.πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; Quanti hunc indicas? aut, Quanti hunc vendis? Appianus Bellorum ciuilium lib 3, de Octauio loquens, καὶ ἐς τὰ πωλητήρια ἐκείνων ἀποκηρύσσων ὅτι ἕλοιτο ὅσου δικάσαιτο πάντα. Passiuum est Ἀποκηρύττομαι, Proscribor,In auctione vendor, &c. vt in actiuo dictum modò fuit. Hinc participia ἀποκηρυχθεὶς & ἀποκεκηρυγμένος, In auctione venditus,vel indicatus.Lucian.δυ' ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, Duobus obolis venditus,vel addictus. vt dixit Suetonius,nummo addicere.Sic Gall.dicitur, *Il ha esté criée a dix escus*.Est autem præco, *crieur*.

Ἀποκηρύττω, Abdico. Apud Lucianum ὁ ἀποκηρυττόμενος(à quo nomen habet illius declamatio)patri suo dicit,οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης οὐδὲ πάντας υἱεῖς οὐδὲ ὁπόσοις αὐτὸς ἐθέλουσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅτι πᾶσαις αἰτίαις, Non enim omnibus legislator, neque omnes filios,neque quoties voluerint abdicare permisit,nec quælibet de causa. (Hesych.autẽ ait ἀποκήρυκτον esse qui ob delicta domo patria electus sit.) Passiua vox est Ἀποκηρύττομαι,Abdicor. vt ibidem, λοιδοροῦμαι γὰρ οἷα πάσχω μὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκηρυττόμενος, οὐδὲ ἀρξάμενος τῆς διαθήκης ἀποκηρύττομαι. Ibidem paulo ante ἀποκηρυττόμενος copulat cum τῷ ἐχθρὸς ἀδιοτρεπτότατος. cui opponit ἀπαλλαγείς. At in argumento ipsius declamationis non simpliciter ponitur verbum,sed cum adiunctione, ἀπελήφθη εἰς τὸ ἄγριος. Sic tamen & τοῦ ἀποκηρύττειν in eadem opponitur ἀπαλλαγῆναι per se positum & sine illa adiunctione. vbi dicit, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκεῖνον ἀπέλαβεν. ‖ Extenditur etiam paulo latius verbum ἀποκηρύττω, pro Eiicio, Expello aliunde.sed propriè tanquã à domo paterna. Apud Theodoritum ἀποκηρύττειν Bud.interpr. Exterminare, In exiliũ mittere, Finibus expellere, in hoc loco Historiæ eccles.3, καθοσίωσε τὸν λόγον τῇ θεοῦ κτίσει, λέ- D γει δὲ λιμῶττας, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρύττει.&.sic Identidem. Citat verò ex eodem ἀποκηρύττειν καὶ ἐξορίζειν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Hesychius ἀποκηρυχθῆναι exponit simpliciter ἀποβληθῆναι. Sic verò & Latinè Abdicare interdum simpliciter pro Reiicere seu Repudiare ponitur.

Ἀποκηρύττω, Per præconem interdico, Præconio veto,Interdico edicto publico. vnde ἀποκεκήρυκται tertia persona singularis præteriti ab ἀποκηρύττομαι, apud Xenophontem Hellen.5, ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ τῶν στρατιέων θηρᾶσθαι ἐν Ὀλυμπίᾳ. Id est Interdictũ est edicto publico,vel per præconem.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ, Venditio per præconem, Proscriptio, Vẽditio in auctione. ‖ Item Abdicatio. Vt apud Lucianum in declamatione quæ ἀποκηρυττόμενος inscribitur, εἰ ἐπὶ δεινῷ ἀποκηρύττειν αὐτῷ, ἅπαξ ἀποκηρύξαντι χρησομένῳ τῷ νόμῳ ἐξιστᾶτε, καὶ ἀποκληρώσαντι παρ' ἑκάστου παρὰ ταύτην δικαστείαν, εἶτ' αὖθις αἰτιαθέντι, κ[illegible] πωλοῦντα, τὴν ἀποκήρυξιν. Citatur autem ex Plutarcho in Themistocle, ἀποκήρυξις ἀπὸ τοῦ πατρός. A Synesio vsurpatur etiam latius, videlicet pro excommunicatione, vt docet Budæus, citãs hunc eius locum, ἐπὶ δὲ ψηφίσασθαι ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως οὔπω πόθεν δήμευσις ἐπιπάλλουσα. ‖ Item Interdictum, Prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abdicatus. Apud Suidam, Θεμιστοκλέα χρεῶν ἀποκήρυκτον φασὶ γεγράφθαι. Dicitur ἀποκήρυκτος Hesychio teste, qui propter delicta paterna domo electus fuit. Suidas quoque scribit ἀποκήρυκτον ita differre τοῦ ἐκπεπτωκότος, quòd ἀποκήρυκτος eiiciatur ὅτι κελεύσει, at verò ἐκπίπτοις, ὑπὸ τῆς φύσεως πάθος εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται μεθίστ. Pollux vocem hanc ἀποκήρυκτος ab antiquis vsurpatam negat. ‖ Ἀποκήρυκτος à Synesio ponitur pro excommunicato, sicut ἀποκήρυξις pro excommunicatione: & genitiuo iungitur, ἀποκήρυκτος τῆς ἐκκλησίας δίκαιος, excõmunicatos ab ecclesia.

C.Ἐξ Σκηρύττω, Voce præconis euoco, δίκῃ τῷ κήρυκος καλεῖ. Aristophanes Acharn.178, Ἔπρεσ ἐξιζῶν οὕτως εἰσκηρύττεται, in concionem vocatur.Bud.

C.Ἐκ Κηρύττω, Voce præconis extermino, Edicto per præconem publicato expello. Æschines, ἐξεκήρυξαν ὑπὸ τῆς πόλεως, voce præconis eiecerunt ex vrbe, Per præconem exilium ei denuntiarunt. VNDE Ἐκκήρυκτος, Voce præconis exterminatus, Præconis voce publicè expulsus & exactus. Metaphoricè autem Dionysius dicit, ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ καὶ ὁ ἀλλοτρίως πίστεως, q.d. Theologicorum præconum voce exigitur & exterminatur, A theologia eiicitur & condemnatur.

C.Ἐπ Ικηρύττω, Per præconem denuntio. Aristoteles in Œcon.κήρυγμά τι ποιησάμενος ὑπὲρ τῆς πόλεως ὧν ἦρχε, μηδένα μηδὲν ὅπλον κεκτῆσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ· εἰ δὲ μή, ἀποτίσειν ἀργύριον ὁπόσον ἐπικηρύξειν. Iudẽ ὀπτικηρύττειν τὸ ὀπτᾶσθαι, præconio vetare & mulctam minari si contra edictum fiat. Bud. Xenophon Hellen.1,p.252, ἐπικηρύξειν ὅτι ὃς ἂν ἁλίσκηται εἰς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον πλὴν ζημίας, capitis pœnam præconis voce denuntiauit ei qui in vlteriorem partem traiecisset. Frequens est ὀπτικηρύττειν χρῆμά τινι, pro Publico edicto in caput alicuius pecuniam constituere, hoc est Publico edicto proponere pecuniam alicui qui eum occident: & quod Curtius dicit, Licitari caput alicuius.Demosthenes, δίκῃ ταῦτα, χρήματα αὐτοῖς εἰς Θηβαίους ὀπτικηρυχέναι, ea propter Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronuntiasse ei dandã qui ipsum interfecisset. Vbi intelligimus ἐπ' αὐτῷ φόνῳ. Sic Plutarchus, ἐκείνου ἀπαγορεύοντος καὶ χρήματα ὀπτικηρύξαντος αὐτοῖς, id est supplicis & exulis preces reiiciente, insuperque caput eius pecunia pronuntiata licente. Bud. Sic apud Herodotum ἐπικήρυξαν ὅτι Κορυδαλλῷ ἀρχεῖον, Corydali caput pecunia licitati sunt. Idem, ἐπικηρύχθη ἀρχεῖον αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. Et apud Athen. lib. 6, ἀφιλόδημος αὐτῷ τῷ κεφαλῷ λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ὀπτικηρυχθέντα χρήματα. Paulo antè verò dixerat, ἀκήρυξε γὰρ ἡ πόλις χρήματα ἑκάστῳ πολλὰ τῶν αὐτὸν λαβόντα ἢ τῷ κεφαλῷ κομίσασθαι, Ibidem profugus ille dicit, ἐπεὶ ἡ πόλις τῶν Χίων δίδωσι τῷ ἐμὲ ἀποκτείναντι χρήματα πολλά, καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνεῖται. ‖ Item Sufficio, Substituo. Gregor. ὑπ' αὐτῶν ἡμῶν ἄλλον ἐπικήρυξαι ἡμῖν ὀπτίσσονα. B.p.465.

C. ΠΡΟκηρύττω, Per præconem præsignifico. Item, Per præconem prius edico. Sed pro simplici sæpe accipitur. Aristot. Œcon. 2, προκηρύξαι τὸν βουλόμενον. ¶Est etiam Per præconem prius indico, vt προκηρύξαι πάλιμον apud Pollucem. & πάλιμος προκηρυχθείς, cui opponitur ἀκήρυκτος. Legimus verò apud eundem Pollucem προκηρύξαι esse τὸ προσκαλέσασθαι ὑπὸ κήρυκος. quibus verbis mendum subesse constat.

C. ΥΠΟκηρύττω, Silentium indico, (de præcone dictum) Audientiam facio. Item, Polliceor aliquid publicum. Quæ significationes à Polluce dantur huic verbo. scribit enim, ὑποκηρύξασθαι, τὸ προτεῖναι ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγέλλεσθαί τι δημόσιον. Quibus subiungit, δημόσια προκηρυττόμενοι, ὡς Γαῖος εἴρηκε. Qui locus suspectus est: ac fortasse προκηρυξάμενοι in illo Isæi loco legendum est, quum ibi de compositis à κηρύττω agat, non autem de compositis à κηρυκεύω.

KΙΒΔΗΣ, Lutum: πηλός, vt Hesychius exponit. Sed videtur specialius accipi pro luto seu stercore & spurcitie quam metalla excernunt dum excoquuntur, id est pro scoria & recremento seu fæce metallorum igni purgatorum. nam sic exponitur & μιβδηλίς. ¶Eidem Hesychio κίβδης est κακοῦργος. Improbus: item χειροτέχνης, Qui manu sibi victum quærit, Qui mantuariam & vilem artem exercet. Quæ signific. metaphoricæ sunt. qui.n. huiusmodi sunt, tanquam fæces humani generis esse putantur.

Κιβδηλὶς, idem quod in metallis ἡ σκωρία, Fex & recremẽtum metallorum igne excoctorum: seu (vt Plinius scoriam exponit) spurcitia quæ è catino iactatur. Appellat autem catinum vas ex rasconio seu terra alba fictum in quo metalla excoquuntur. Hesych. & Etym. Poll. verò scribit κίβδηλον vocari.

Κίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui scoria admixta est, Qui à scoria nõ bene purgatus est. Dicitur de metallis, quæ dum coquerentur, non bene defæcata fuerũt, sed in iis & spurcitia illa quæ exacta coctione excerni solet, remansit. Dicitur etiam de iis quæ è talibus metallis fiunt. Sed tamẽ κίβδηλον νόμισμα, generalius accipitur pro adulterino aut subærato. Aristoph. schol. & Suidas νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Χίων δεδηλῶσθαι id est βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam X, qua nota cognosci possent ac reiici. Suidas autem & aliam affert etymologiam, videlicet κίβδηλον dici quasi τὸ κίβδην δῆλον, & quod habet quidem aliquã ὄψιν φαίνεσθαι ὡς ἀγαθόν, sed est μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. At rectius & simplicius Hesychius derivat à κιβδηλὶς: ac inde à Pamphylis κίβδηλον vocari scribit τὸ νόθον, ἀδόκιμον, μοχθηρόν, φαῦλον. Signif. igitur Adulterinum, Adulteratũ, Quod probũ & sincerũ non est: interdũ & Quod ingenuu ac liberale nõ est. nã κίβδης pro χειροτέχνης accipi, suprà ex Hesych. docui. Plato De legibus lib. 5, πᾶς ἂν ὧν ἡμᾶς δεῖ σκεπτῶν, καὶ πάντων τόκης ἀληθῆς καὶ ὅσα κίβδηλα. Idem de republica, ὡς ἐκεῖ μετ' ἀγχεμοσύνης κιβδήλου κτησάμενα, sub adulterina honestatis specie. Idem De leg. 11, p. 338, ψεῦδος μηδεὶς μηδὲν, μηδ' ἀπάτῃ μηδὲ τῷ κίβδηλον, μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ προσάγειν. Ibidem, κίβδηλόν τι πωλοῦντα. Et pag. sequenti, κιβδήλους δὲ ὀφθῆναι ἐπιόντας ἐξ ἀγορᾶς καὶ παλαίστρας ὀφθῆναι πράγματα. Plut. Polit. præcept. τὰ καὶ κίβδηλα φανῆναι πράγματα. Item Pisides apud Suidam, πρᾶγμάτων πάντως δύο Κίβδηλός ἐστιν ἰσχάτης τίς, ὡς λόγος, id est φαῦλος: vn' duo negotia probè exequi nequit. ¶Κίβδηλον vocari etiã scoriam tradit Pollux. Quod nisi neutro genere & substãtiuè accipiatur, mendosum esse puto. nam non solùm apud Hesych. sed etiam apud Etymol. scribitur κιβδηλὶς. VNDE Κιβδηλεῖ dicuntur οἱ μαθηλῶς, vt ibidem Poll. tradit. quod vocabulum & ipsum suspectum est, quum mutet secundam syllabam.

C. Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Cui scoria nulla admixta est. Dicitur propriè de metallo inter excoquendum probè defæcato, & in quo nulla recrementa & nulla spurcities remansit: hoc est probo, puro seu puto. Plat. De leg. lib. 11, pag. 337, ὁ δ' ἀλλαντοπώλης ἢ νόμισμα αὖ νομίσματος, ἢ καὶ ὅλως ἄλλου ζώου ὁτουοῦν, ἢ καὶ μὴ ζώου, ἀκίβδηλον τῶν δεόντων καὶ δίχα. Metaphoricè capitur pro Sincerus, Purus, Nullis dolis adulteratus. γνήσιος, ἄδολος. Herodotus Calliope, καὶ τὸ μὲν ἀκήρατον οὕτω ἀκίβδηλον ἐὸν, τόδε πρῆγμα ὅτι πρὸς Ἕλληνας, adeo sincerum & nullis dolis adulteratum & fucatum. VNDE Ἀκιβδήλως, Sine scoria. Itẽ Sincerè, Purè. Ita vt nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon. ἐὰν ἧτ' ἀρετὴ κτῆμα οἷς αὐ ἀκιβδήλως ἢ δόξαις συναυξηθῇ, μείζω μὲ συγγνώσεται.

Κιβδηλία, ας, ἡ, Vitium quo metallũ aliquod laborat quũ probè defæcatum non est. Pro ipsa etiam scoria & metallorum fæce accipi tradũr schol. Aristophanis & Suid. dicunt enim esse τὴν ὀκ τῶ ἀργύρου ῥύσιν. ¶Itẽ, Improbitas, Prauitas. μοχθηρία. Aristophanes Auibus, Γελᾶσί γ' αἰσχῖλες τὸν βίον κιβδηλίαν. vbi accipi κιβδηλία etiam posset pro sordibus & spurcitie, ac immunditie seu impuritate.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, Scoriam admisceo, Adultero. Aristot. Ethic. 9, cap. 3, τοὺς τὸ νόμισμα κιβδηλεύοντας. Aristoph. Ranis, πότερον οὖν οὐ κιβδηλεύουσιν ἐνθάδε, Ἀλλὰ κανίσκους ἀπατῶντες, οἷς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνους ὀρθῶς κεκοπῶν καὶ κακοδαιμόνους. quib' paulo pòst opponit τοὺς παλαιοὺς χαλκοῦς χρῆσθαι τοῖς δ' ἀργείοις κεκόπθαι τὴν αἰχίν' οὐ κάμμαλλα. quib' in locis propriè accipitur. Sed vsurpatur etiam metaph. pro Adultero, Corrumpo, Deprauo. Plato De leg. lib. 11, pag. 338, πρὸς τὸ πᾶν κατ' ἀγορὰν ὁ κιβδηλεύων τε, ψεύδεταί τε καὶ ἀπατᾷ. Ibidem de iis qui κίβδηλον aliquid vendunt, ἐπὶ τῇ πρασοπωλικῇ τε κιβδηλεύοντας, ἐπίσης αὖ πρὸς ἀξίαν τὸ πωλούμενον, καὶ ῥᾳδιουργοῦντας ἐπὶ κάπηλον. Κιβδήλευμα, ατος, τὸ, Cui scoria admixta est, seu Quod adulteratum est. Itẽ Adulteratio. Plato ibidẽ, τὸ δὴ κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλουμένων οἵ τε ἀγορανόμοι καὶ οἱ νομοφύλακες τυφώσθαι, cognitis maleficiis eorum qui adulterata vendunt.

C. Ἀκιβδήλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui scoria admixta non fuit, Non adulteratus, Sincerus, Incorruptus. idem quod ἀκίβδηλος.

Κιβδηλεία, ας, ἡ, Scoriæ admixtio, Adulteratio quæ fit scoriæ admixtione. nam propriè de metallis dicitur quæ à metallicis inter excoquendum non probè defæcantur, aut etiam admixta improba materie adulterãtur. Metaphoricè verò pro quauis adulteratione, corruptela & deprauatione accipitur. Plato De leg. lib. 11, p. 338, κιβδηλείαν δὴ χρὴ πάντα αὐθαιρεσιδίων καὶ ψευδοκρισιῶν ἀπάτων ὡς ἴν' ἦθος ὄν. Et p. 340, σκοπεῖν αὖ χρεὼν ἐκεῖ ταῦτα τοὺς νομοφύλακας ὡς ἥδ' ἐμπόρων ἑκάστη κατηλείας, καὶ ἐὰν ἄμοιρον ἐπιπάξαιθ' ἧς κιβδηλείας πείρᾳ ζυγοῦ τύπῳ φράσαντα. Κιβδηλεύω, Palleo, ὠχριῶ, vt Hesychius & Suidas exponũt. Fortassis ab auri minimè probi, aut certè à luti colore ducta metaphora. Aristot. Probl. 2, διὰ τί οἱ κιβδηλεύοντες ἢ ἀπὸ λιμοῦ, πολὺς οἰδοῦσιν. Idem, σωπῶντες ἢ οἱ μὲν διὰ λιμὸν, διὰ τὸ ὅλως μὴ λαμβάνειν τροφὴν οἱ δὲ κιβδηλεύοντες, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολαύειν τῆς ἀπολαμβάνειν τροφῆς. vbi tamen Gaza vertit, Qui cibo vitioso vescuntur.

KΙΘΑΡΑ, ας, ἡ, Cithara: instrumentum musicum ex genere τῶν ἐντέτων, id est eorum quæ nervis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis vigintiquatuor, & per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis concitari. Alio nomine φόρμιγξ ab Homero dicitur. Plato Polit. 3, λύρα δή σοι μᾶλλον ἢ ἴσως, καὶ κιθάρα λέγεται. Athen. lib. 14, μαθὼν ἦν κιθαριστὴς ὀργανικὸς ὢν ὁ πατὴρ, καθάπερ καὶ κιθάρα, λύρα, βαρβίτου. Lucianus De saltatione, παῖδων χορὸν συναγόντος αὐλοῦ καὶ κιθάρας. Athen. lib. 14, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν βαρβαρικῶν τοῖς ὀπισθοτονικοῖς πάθεσιν μετ' αὐλοῦ καὶ κιθάρας, καταφερομένοις τῶν ὑπτίων τοῖς ψυχαῖς. Lucianus, τῆς κιθάρας τὸ ὕπνωμα φορτικόν. Plinius lib. 7, c. 56, eam ab Amphione inuentam tradit: vt alii, ab Orpheo: vt alii, à Lino: septem chordis additis à Terpandro: octauam Simonidem addidisse, nonam, Timotheum. Vide & Plutarch. De musica. ¶Κιθάρα dicitur etiam pectus, τὸ στῆθος, superior pars thoracis vsque ad iugulum. In Hippiatr. de equo hydrope affecto, αἱ πλευραὶ σου ἐρείπουσι τὸν τόπον. Dicitur & χέλυς in hoc significatu, & κίθαρος. Dicta autẽ esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα sine κινοῦσα ἴρατας, vt ex antiquis Eust. tradit.

C. Κιθαρῳδὸς, οῦ, ὁ, Citharœdus, Qui citharâ canit: vel Qui citharam cum cantu pulsat. i. Qui citharam pulsans, simul etiam voce accinit. Item, Qui citharâ canendi peritus est, Citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. Vesp. ἅπαντα φίλοι ἄνδρα πεφύκασιν τὸν κιθαρῳδικὸν, ὦ χαίρεις ἐρέσθαι. C. Κιθαρῳδὸς, οῦ, ὁ, idem. Distinguitur à κιθαριστὴς, vt infrà docebo in Κίθαρις & Κιθαριστής. Eurip. apud Athenæum libro 6, Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ Θρᾴττης κρίνεται. Idem Athen. lib. 11, ἐχρῶντο δ' ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς οἷς οἱ μοιχοῦντες. Plutarch. διηρῶτο τὴν τάξιν τῶν κιθαρῳδοῖς ὁπόταν ἔλθωσιν ἄδειν οἱ τὸν μουσικὸν ἐπαινοῦντες. B VNDE Κιθαρῳδία, ας, ἡ, Citharœdica modulatio, Citharæ cantus. Plut. De musica, loquens de Pericleto Lesbio citharœdo, qui Carnea Spartæ vicerat, ὥστε τὴν πόλιν τοσούτους, πόλεις λαβοῦσι τοὺς Ἀτρείδας τὸ σωτηρικὸν ἐπὶ τὸν κιθαρῳδίαν διδόντας. Et paulo antè, οὐ γὰρ ἀξιῶ παραλαμβάνειν οὕτω πεπαιδευμένους τοὺς κιθαρῳδίας ὡς νῦν, οὐδὲ μεταφέρειν τοὺς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. ET Κιθαρῳδικὸς, ὴ, όν, Citharœdicus. Aristoph. Ran. Μὴ φρίν γ' ἀκούσῃς χαίρειν τοῦτ' μελῶν Ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένων, ex citharœdicis modulis: vt Plin. dicit Citharœdica carmina, & Citharœdica ars: item Suetonius, Citharœdicus habitus. ET Κιθαρῳδέω, ῶ, Citharâ cano: vel Citharam pulso, eique accino. Plutarch. De virt. morali. Ζηλώσαι φασὶν οἱ θῆβαι αἰσθόμενοι κιθαρῳδοῦντος Ἀμοιβέως τοὺς παῖδας ἐπιτάττειν ὅπως καταμάθωσιν οἷόν ἐστιν καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὀστᾶ λόγου καὶ ἀριθμοῦ μετέχοντα καὶ τάξεως, ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν ἀφίησιν. Item κιθαρῳδεῖν μάχας, ad citharam canere.

Κίθαρις, ιος, ἡ, Citharâ. idem quod κιθάρα. Iliad. Λ, Helena ad Paridem, Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ κίθαρις καὶ δῶρ' Ἀφροδίτης. vbi annotat Eustathius esse qui κίδαρις scribant, eo quòd Homerus Paridem citharâ canentem nusquàm introducat. Odyss. α, Κήρυξ δ' ἐς χεροὶν κίθαριν εὐηχέα θῆκε Φημίῳ. Odyss. θ, Alcinous procerum nomine ad Telemachum, Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαὶς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. vbi pro citharæ cantu ponitur. Atque hinc est quod Athenæus paulo antè dixit, in conuiuiis olim vsos fuisse κιθαρῳδοῖς καὶ ὀρχησταῖς οἷς οἱ μοιχοῦντες. Hinc etiã est quod Plutarchus Sympos. 7, Problem. 7, dicit, ἀλλ' ἦγε κίθαρις παλαιά τις καὶ καθ' Ὅμηρον ἐν ταῖς χαρίσι γενομένη τοῖς δαιτυμόσι. Atque hinc cõstat κίθαριν & κιθάριζειν idem esse: quod Eustathius quoque confirmat, cui Æolicum esse videtur, ideóque συναιολίζουσαν, vt ἴορτης ab ἑορτὴ, αὐλὶς ab αὐλή. Aristoxenus tamen apud Ammonium κίθαριν dicit λύρην esse, eáque vtentes κιθαριστὰς vocari, qui & λυρῳδοὺς: eos verò qui citharâ vtantur, κιθαρῳδοὺς nominari. ‖ Κίθαριν, Ars siue scientia citharâ canendi. Iliad. γ, Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἐπίηρον κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sic Virgilius quoque Æneidos 12, de Iaside quodam, cui captus amore— sua munera lætus Apollo Augurium citharamque dabat celerésque sagittas.

Κιθαρίζω, Fut. ίσω, Citharâ cano, Citharâ ludo. Poeta quidã Laconicus apud Plutarch. in Lycurgo, & De fort. Alex. libro 2, Ἔρρει γὰρ αὖτις ὦ σιδαρομισὴς τὸ καλὸς κιθαρίζειν, vrget in ferrum scitè personare citharâ, B. interpr. Luc. in Pſ. ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν. Aristot. Polit. 8, οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ᾄδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Et Polit. 1, εἰ αἱ πηκτίδες ἐκινοῦντο αὐταὶ καὶ τὰ πλῆκτρα ἐκιθάριζον, si ipsa per se plectra à nullo mota citharam pulsarent. nam plectro pulsari citharâ solebat. vnde Lacedæmonii apud Plut. ψάλλω ὀπτὸν μεμίσηται ἐμήνυσαν ὅτι δακτύλοις κιθαρίζει. Interdum additur datiuus alterius instrumenti musici, & tunc capitur simpliciter pro Cano, siue Sono. Il. σ, Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάις φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Sic Hesiod. in clypeo Herculis, ἐν δ' ἄρα μέσσοις Ἱμερόεν κιθάριζεν Ἀπόλλων καὶ Διὸς υἱὸς Χρυσέῃ φόρμιγγι. Apud Virg. — citharâ crinitus Iopas Personat aurata, indè in procerum conuiuio. Xenoph. Symp. pag. 512, συνηρμοσμένου τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ὀκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ἦσεν. Quibus addi potest & hoc Aristot. Pol. 7, εἰ τὸ κιθαρίζειν λαμπρὸν καὶ καλῶς, αἰτιῶνται τὸν λύρᾳ μᾶλλον τῆς τέχνης. nam hîc quoque propriam significationem amittit. Et in pass. τὸ κιθαριζόμενον, quod citharâ canitur. Plut. De musica, ποιητικὸν κιθαριστικὸν, ῥητορικὸν, ἀγωνιστικὸν, ἀκουστικὸν, ἐξηγητικὸν, κριτικὸν, ὑποκριτικὸν, διδασκαλικὸν, ἀρχιτεκτονικὸν, ἀνδριαντοποιικὸν, ζωγραφικὸν, ἱππικὸν, ναυτικὸν, στρατηγικὸν, ἰατρικὸν, μαντικὸν, ἀστρονομικὸν, ἀριθμητικὸν, γεωμετρικὸν, γραμματικὸν, ἀγορανομικὸν, ἀναγνωστικὸν, ὑπηρετικὸν, ἐπιστατικὸν, ἀρχιτελωνικὸν, ἀρχιτεκτονικὸν, ἀρχιτελωνικὸν, ἀρχιτελωνικὸν, ἀρχιτελων

ipſi cithara. ‖Κίθαρος à Dorienſibus vocari Διάφορα annotat Erot. Heſych.verò exp.etiam πλῆκτρον. Eiuſdem ſignif.eſt κίταρος, vt paulo antè dictum eſt. ‖In appendice verò ad Dioſc.annotatur τὸ κιθὰν vocari nó ſolùm κίθαρον, ſed & κίθαρον.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, Periculum. Varias loquendi formulas cum variis verbis coniunctum hoc vocabulum efficit. quæ ad certas Lat. loquendi generũ claſſes reducere placuit. In periculũ cõiucere, Periculũ alicui creare. Thuc.l.4, ὅρας τὸ αὐτοῖς ἐς ἡμᾶς ἐς ἀφανοῦς κίνδυνον καταστήσαι. Demoſth. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Sic Gregorius dicit κίνδυνον ἐπάγειν, Periculum creare. Plutarch. Fabio, ὑπ' αὐθρὸς αὐτοῦ καὶ νέου φερομένῳ εἰς τὸν ἔφιππον καὶ μέγιστον κίνδυνον. Æſch. contra Cteſiphontem, δι' ἃς ὑπηρεσίας αὐτῷ κινδύνους. Demoſth. Epitaphio, εἴ τις ἐφίστη κανὸς πόλεως κίνδυνος τῶν Ἑλλήνων. Sic ferè apud Xenoph. Hellen. 7, ἐκεῖ ὅλης τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐφέστηκε. Periculis circumueniri. Thucydides lib. 5, ἀμφιφέρωσιν κίνδυνος ἐξεπίπτει. Sic Virgilius quoque dicit, quæ circumſtent te pericula. Et in particip. Demoſth. Pro corona, τὸν τότε τῇ πόλει ἐξεστῶτα κίνδυνον. In eadem orat. μάχαν τῷ καταλαφθῆναι κίνδυνον τῇ πόλει. Incidere in periculum. Thucyd. libro 7, ἔδοξε τοσοῦτον μὲ αἱ Συρακούσαι πλοῦτον κινδύνου. Herodianus lib. 3, ἐφ' ὃν ἐς ὅσον ἦλθε κινδύνου, quàm magnum in diſcrimen venerat. Xenoph. Pæd. 7, εἰς ἅπ κίνδυνον ἔλθῃ. Thuc. lib. 8, οὐ μόνον τῷ αἰχμαλώτῳ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ ἐξεπίπτον. In periculo eſſe ſeu verſari. Herodianus lib. 2, ἐπὶ ὅσῳ ἄπαξ ὁ κινδύνῳ καθίστη. Et paulo pòſt ſine præpoſitione (ſed quam deſiderari exiſtimo) ἐφ' ὅτῳ καθίστηκε κινδύνῳ. Thucydides autem dixit libro 7, ὁ τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τῆς φυλακῆς αἱρούμενος. Demoſth. dicit quoque ὁ κινδύνους ἅπ. Sic Iſocr. Areopagitico, ὥσπερ τῆς πόλεως ὁ κινδύνους οὔσης, ἡ σφαλερὰ αὐτῇ τῆς παρεσκευῆς καθίστηκεν. In eadem oratione, ἐς πολλοὺς κινδύνους καθίστηκεν. Idẽ in epiſt. ad Philippum, πολλῶν κινδύνων ὄντων ἐφ' ἁρχῇ τῆς μοναρχίας, id eſt, Quum multa monarchias circumſtẽt pericula, ſeu eis impendeant. Suſcipere periculũ, Adire periculum. Demoſth. Epitaphio, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάσης ἐλευθερίας κίνδυνον. Xenoph. Pæd. 1, πολλοὺς δὲ κίνδυνον ἰδίους ὑπεδύσατο. Thucyd. lib. 5, πρὸς κινδύνους ἡμᾶς ἴσως μᾶλλον ἰόντας ἢ ἀφελείσθαι αὐτούς, pericula adituros. Et libro 2, ἡμεῖς δὲ αὐτομάτως διακινδυνεύομεν, οὐδὲν ἧσσον ὅτι πρὸς ἰσοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν, paria certaminum pericula inimus. Et lib. 6, μὴ μέγιστον δὴ τὸν περὶ κίνδυνον αἱρησόμεθα. Herodian. lib. 8, ἐλαφρὸν πάντα κίνδυνον αἱρεῖσθαι μᾶλλον ἢ διαπολεμεῖν, quoduis adire periculũ. Item μέσον κίνδυνον, apud Euripid. Experiri periculum, vel Obiicere ſe periculo. Demoſth. κίνδυνον προσλαμβάνειν, ſuſcipere. Item παρέχεσθαι κίνδυνον in eadem ſignificatione. Iſocr. Platæico, μηδὲν ὑμᾶς ὀφείλειν ὑπὲρ τοῦ δικαίου παρέχεσθαι τοὺς κινδύνους. Idem in epiſt. αἱρεῖσθαι τοὺς κινδύνους ἀφανεστάτους. Plutar. Alexandro, οὐκ ἐκπλήττων χαλκίδας ἑαυτὸν εἰς τοὺς κινδύνους ἀφιεὶς. Apud Athenæum lib. 1, μαντικὴ καὶ στρατηγὸς ἄριστος ἐπὶ κινδύνοις, præceps in adeundis periculis. ſicut Ariſtoteles Ethic. 3, cap. 8, θρασὺν eſſe dicit ὑπερπίπτοντα εἰς τοὺς κινδύνους. Periculorum adeundorum aut etiam ſuſtinendorum ſocium eſſe. Thucyd. lib. 2, μετ' Ἐλλήνων ἅπ ἐθελοντὴν ξυνακολουθεῖν ἐπὶ κίνδυνον τῆς μάχης, vnà ſubire pugnæ periculum. Xenoph. Pæd. 2, εἰς ἐπὶ αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐκβαίνειν. Iſocr. Archidamo, μετανοοῦντας ἅπ κινδύνων ἡμῶν. Idem in Panath. ἅπ αὐτῷ κινδύνῳ μετασχόντων. Herodianus libro 8, κίνδυνος εἰς ἅπ κίνδυνον αὐτοῖς μεῖζον. Quibus addi poteſt hoc ex Thucydide lib. 8, ἐς τὸ παρεσκευάσατο πάντα καὶ τὰ ἀναβατικὰ ὡς ἅπ κίνδυνον ξυναπεστέλλοντο οἱ σφέτεροι τοῖς Σαμίοις. At Periculum ſuſtinere. Xenoph. Pæd. 2 dicit κίνδυνον ὑπομένειν. Reſiſtere periculo. Thuc. lib. 2, αἷς ἦν ἀντέχειν οὐδεμία πέφυκε πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύς, reſiſtere periculis poteſt. Vitare pericula ſeu ſubterfugere, cauere & declinare. Plutar. De Socr. dæmonio, φυλάττεσθαι τοὺς κινδύνους. Xenoph. Pæd. 3, ἐὰν πάνυ ἴσως ὑπομένῃς ἐν κινδύνοις φαύλοις. Item μὴ ἀποτρέπεσθαι ὑπὸ τῶν κινδύνων, periculis non deterreri. Contrà apud Plut. De Socr. dæmonio, ὑπομένουσιν ὑπὲρ κίνδυνον. Apud eundem eſt διδόναι ὑπὲρ κίνδυνον. Effugere periculum. Iſocr. Panegyrico, τοὺς παρόντας κινδύνους ἐκφυγεῖν. Herodian. lib. 2, ἐφάπτεσθαι κίνδυνον καὶ ὑπεκφεύγειν πάλιν. Sic in Batrachomyomachia, Μὴ πω ὑπὲρ ἐλαίης γαλέης κίνδυνον ἀλύξας, quum euaſiſſet periculum à feli ſibi imminens. Item apud Demoſthenem, κίνδυνον ἐξιστάναι. Amoliri pericula, Eximere periculis. Demoſthen. Pro corona, τὸν ἐφεστῶτα κίνδυνον τῇ πόλει ἐξαλύσειν. Demoſth. πρὸ φόβου ἀφαιρεῖσθαι καὶ τὸν κίνδυνον. Pertinet huc & illud Iſocratis in Areop. τὸ μᾶλλόντων κινδύνων λύσασθαι, καὶ τὸ παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῆναι. Extra omne diſcrimen & periculum conſtitutum eſſe. Iſocr. Areopag. ἅπαντας εἰς πόρρω τοῦ κινδύνου ὄντας. Æſchin. contra Cteſiphontem, οἷς οὐκ ἐκπόρων οἱ κίνδυνοι. (Contrà apud Demoſthenem ad epiſt. Phil. ὃ ἐχθρὸς αὐτοῖς ἐντὸς καὶ τοῦ κινδύνου πάνυ ὄντας. Item apud Thuc. l. 4, pag. 145, μὴ αὐτίκα λύειν τὸν σφέτερον τὸν κίνδυνον. Quod verò Lat. dicũt Ineſſe alicui rei, aut Cõiunctã eſſe cum periculo, id Græci ὀφείλειν κίνδυνον. Ariſtoph. Pluto, ἔστι γάρ τις ἔστι κίνδυνος ὦ τῆς σοφίας. Eiuſdem ſignificationis eſt quod Plutarch. in Sympoſio dicit, θράσος ἔχει καὶ κίνδυνον, Audax & periculoſum eſt, ſeu Cum periculoſa audacia cõiunctum eſt. Dicitur & κίνδυνος ὑπανθεῖν, vt Imminere & Impendere apud Latinos. Plut. Galba, κίνδυνον ὑπανθεῖν τῇ κεφαλῇ τοῦ αὐτοκράτορος, imperatoris capiti imminere periculum. Similia alia exempla habes in Ἐπίκειμαι. Denique dicitur Κίνδυνός ἐστι μοί, vel cum infinitiuo κίνδυνος τὸν συμβῆναι, quod Latinè Periculũ eſt ne. Iſocr. ἐφοβούμην μοι κίνδυνον μὴ δόξω, &c. Xen. ὁπόταν τὸν τῶν κίνδυνος τῷ σφετερίζεσθαι χάριν μισθοῦ ᾖ, periculum eſt ne. Sic Nazianz. ὃ σοὶ μὴ γένοιτο κίνδυνος, quod ne tibi accidat periculum eſt. Quale ferè eſt hoc Euripi. in Hecuba, μὴ Φρυγῶν πόλιν κίνδυνος ἔχῃ δορὶ πεσεῖν Ἑλλάνων, quũ periculum eſſet ne haſta caderet Græcanica. At ſicut apud Latinos dicimur Periclitari de aliqua re, ſicut item Facere periculum alicuius rei, pro experiri, ita accipi videtur apud Ariſtoph. in Nebulis, πρῶτα γὰρ αὖτος ὁ Ζεὺς ὁ ἐμὸς πατὴρ δὴ κίνδυνος αὐτῷ ἐστὶ σοφίας, ἥντιν' ἐκ τῆς ἐμῆς φίλος ἦλθ' ἀγχοῦ μόγις, nunc enim periculum faciendum eſt. Scholiaſtes exp. ἐστὶ ἡμῖν ὑπὲρ αὐτοῦ τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι, vel παρέσται καιρὸς καταλήψεται. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Etymolog. deriuat à πανὺ τοῖς ἐδίνας.

C. Ἀκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vacuus à periculis, Extra omne periculum & diſcrimen conſtitutus. Agamemnon apud Euripidem in Iphig. Aulid. Σκληρὸν γ' ἀνδρὶ ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐκτήσατο ἄγνωτ', ἀκλεᾶ. Item ἀκίνδυνος πυρετὸς apud Galenum, qui aliàs ἀσθένειαν, Febris quæ periculoſa nõ eſt: lib. 1 ad Glauc. μακρόπνους καὶ ἀκίνδυνος ὁ παροξυσμός. Demoſth. Pro corona, οὔτε ἀκίνδυνα ἐποίουν. Thucyd. lib. 1, ὁ πόλεμος μὲν γὰρ εἰρήνης μᾶλλον βιαιοτέρους, διὰ τοῦτο δὲ μὴ πολεμίους, οὐχ ἡμείους ἀκινδύνους, non æquè tutum eſt & periculo vacat. Item τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶν, apud Xenoph. Pæd. 4, in tuto collocant & periculis eximunt. id eſt ἐν ἀσφαλείᾳ. Apud eundem Thucyd. eſt ἐν τῷ ἀκινδύνου, l. 3, καὶ ἐν τῷ ἀκινδύνου αἰσθήσεσθαι, probum ſe præſtare vbi id citra periculum facere licet. VNDE Ἀκινδύνως ET Ἀκινδυνί, Citra periculum, Sine diſcrimine. Plut. in Demoſth. οὐκ ἀκινδύνως οὐδ' ἀργῶς πεπραγόσι, non ſine diſcrimine & magno negotio. Bud. 157. Demoſth. Olynth. 1, ἀκινδύνως ἐξὸν ἔχοντα τὰ αὑτοῦ, id eſt ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ θεραπείᾳ, vt Xenoph. loquitur.

C. Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum periculo coniunctus, Periculoſus. Xenoph. εἰς τὸ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι. Demoſth. Philipp. 3, τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς τὸ πόλεμον ποιεῖσθαι, σοὶ δ' ἐπικίνδυνον. Herodian. lib. 2, ἐφάπτεσθαι μὲν ἐκεῖνος τὸ πολεμίου, καὶ ὅτῳ ἡμῖν ἐπικίνδυνος ᾖ, Periculoſum ſit, ſeu Periculum afferat. At ἐν ἐπικινδύνῳ, in periculo, οὐκ ἀκινδύνως. Thuc. lib. 2, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἡμεῖς, ἐπόνουν δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πόλιν ἐκάστοτε ἐξήνεγκε, mihi quidem tutò, at illi non ſine periculo licebat redire. VNDE Ἐπικινδύνως, Periculoſè, Cum periculo. Non ſine periculo. Thucyd. lib. 3, p. 94, ὅ, τι αὖ ἐν λόγῳ τινὸς ἐπ' αὐτῷ ἐμέλησεν, ἢ ἔστιν οὗτοι, ἢ ἐπικινδύνως ἐκείνοις ἐγίγνετο ἐς ἡμᾶς τῷ τοιαῦτα ἐς τοὺς τῶν ἐχθρῶν χάριν μᾶλλον ἐπικινδύνως, Non in illorum gratiam, ſed in veſtrum ipſorum periculum, ſeu Cum veſtro ipſorum periculo, vt ſchol. exp.

C. Ἰσοκίνδυνος, υ, ὁ & ἡ, Qui eſt in pari diſcrimine, aut, Qui pari diſcrimini ſe exponit.

C. Μεγαλοκίνδυνος,

C. Μεγαλοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna pericula adit, Qui magnis se periculis obiicit. CONTRA Μικροκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in paruis periclitatur, Qui parua pericula suscipit. Aristoteles Ethic. 4, capite 3, de magnanimo, οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ φιλοκίνδυνος, δῆλα τὰ ὀλίγα τιμᾶν μεγαλοκίνδυνος δέ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, οὐ φειδὴς τοῦ βίου.

C. Πυκνοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui frequenter periclitatur, Qui crebris se periculis obiicit, Qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Apud Aristotelem pro iis verbis quæ modò citaui, sunt quædam exempl. quæ habent οὐκ ἔστι δὲ πυκνοκίνδυνος οὐδὲ φιλοκίνδυνος, non crebrò autem sese periculis offert, neque adeundi periculi cupidus est. Alia sic, οὐκ ἔστι δὲ μικροκίνδυνος, οὐδὲ πυκνοκίνδυνος. Lectionem verò quâ in μικροκίνδυνος posui ex edit. Florentina, veteres sequuntur interpretes.

C. Ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui se in pericula præcipitat, seu Ad audendum proiectus, vt Cicero loquitur, Ad periclitandum proiectus. Synesius, ῥιψοκίνδυνος πρᾶγμα, audax & præceps facinus. Xenoph. in 1 Apomnem. μὴ μοί ζ. οὐ γὰρ οἶδ' ὅτι τὸ ῥιψοκίνδυνον ἦρχον, καὶ ἐμοῦ δοκοῦντος μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, ἵ hoc sit sese periculis obiicere, seu in pericula se proiecta audacia præcipitare. VNDE Ῥιψοκινδύνως, More eorum qui se in pericula præcipitãt, Proiecta quadã audacia, vt Cicero loquitur. ET Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, In pericula me præcipito, Proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippocr. Ep. 11, ad Demag. μὰ λίσσε σ' αὖ ῥιψοκινδυνεῖν ἐς φίψιας καὶ ζωὸν ἢ κρεμασθῆναι πλάγιος, ὅπως τὰ χάλωτα. Vbi tamen quædam exemplaria habent ῥιψοκίνδυνος ἦ.

C. Φιλοκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui periclitari amat, Periculi adeundi cupidus. Accipiturque nõ solùm in malam, sed etiam aliquando in bonam partem: licet Aristoteles, (vt suprà in Μικροκίνδυνος videre est) μεγαλόψυχον talem esse neget. Demosth. ad Philippi epist. οὗτοι δὴ φιλοκίνδυνον ὡς ὑπὲρ τοῦ μείζω ποιῆσαι τὴν ἀρχὴν, καταπροδοῦναι τοῦ τὸ σῶμα, τοῖς πολεμίοις μαχόμενον, de Philippo, quæ & Theopompus apud Athenæum libro 10 scribit fuisse φανερὸν ὅτι τῆς κινδύνου. Plutarch. Alcibiade, ἐδόκει μανδὴν ἥδιον δὴ τῶν Ἀλκιβιάδου δέητυρος καὶ φιλοκίνδυνος ὢν οἰκείοις αἰχῶσι. Item in Pericle, ὢν δὲ ταῖς στρατείαις αἰνὴρ αἰχμὰς λῶ καὶ φιλοκίνδυνος. Xenoph. Pædiæ 2, ἑαυτὸν παρέχει ἀπτῆτα τοῖς ἔργοις καὶ φιλόπονον καὶ φιλοκίνδυνον, non detrectantem pericula, sed promptum ad ea suscipienda & quasi cupidum. Synesius epist. 4, αἰνὴρ δ' ὑψηλὸς ἦ καὶ φιλοκινδύνατος ἀπτελείας ἔσεσθαι τὸ ὦ ὦδαν πάντων. VNDE Φιλοκινδύνως, More eorum qui periclitari amant, More eorum qui periculorum cupidi sunt, & prompti ad ea suscipienda. Xenoph. Hell. 6, οἷς δὲ αὖ ἐφ' φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως ἔχοντας ἔσεσθαι τοῖς πολεμίοις, πρᾶ. quibus ibi opponit τοῖς μαλακοῖς. Sicut verò hic coniungit φιλοπόνως & φιλοκινδύνως, sic paulo antè φιλόπονον & φιλοκίνδυνον.

Κινδυνώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Periculosus. Herodianus lib. 4, μὴ ἔσεσθαι χωρούσης τὰς λαθραίους ὑπόβουλας, αἰσχρὰν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη καὶ ἀπηγωνισμένην, quum clandestinæ insidiæ non procederent, necessarias esse putauit eas quæ vel cũ maximo periculo & vel salutis desperatione parandæ forent. Demetr. Phaler. ἵνα μέντοι κινδυνώδης ἡ μεταφορὰ δοκῇ, μαλακωτέον εἰς εἰκασίαν, si periculosa esse videatur metaphora.

Κινδυνεύω, Periclitor, In periculo versor, In periculum adducor. Interdum verò Periculum seu pericula adeo, Pericula suscipio. Ponitur autem κινδυνεύω interdum quidem absolutè: interdum verò vel infinitiuo iungitur, vel alicui præpositioni: quin & alias quasdam constructiones habet nonnunquam, de quibus etiam dicetur.

Κινδυνεύω absolutè, seu sine adiectione, vt apud Aristotelem Ethic. 4, μεγαλοκίνδυνος δέ, καὶ, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ ζῆν. Plutarch. De prudent. anim. καίτοι χρεῶν οὐδὲν ἧττον ὑπὲρ κινδυνεύοντα ζημίας ἀμυνόμενον. Sæpe verò κινδυνεύειν quum sine adiectione ponitur, ad belli discrimen refertur, seu Martis discrimina, vt loquuntur poetæ, (quod Herodianus dixit etiam δῆλα πολέμου κινδυνεύων) & alicubi reddi aptè potest verbo Dimicare, (quo Latini vicissim pro Periclitari interdum vtuntur.) Xenoph. De arte equestri, γράφει δὲ βουλόμενος καὶ οἷς δεῖ ὠφελεῖσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. (Idem verò dixit etiam κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους) Huc pertinet illud, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας. Et Thucyd. libro 1, βουλόμενοι δὲ αὐτὴν ξυλλῦσαι, δεδιότες τὸ καὶ κινδυνεύσαι. Idem libro 3, καὶ μετ' ἄλλης ἐπιστολῆς βουλόμενοι, εἰ προσχωροῖεν τῷ, κινδυνεύειν, Pericula adire, Belli fortunam tentare. At Herodianus lib. 8, magis peculiarẽ huic verbo significationem dedit, scribens, ξυμπεσὼν ἔν τινες καὶ ὕστερον ἐν ἀφόρμῃ μάχῃ, οἱ δ' ἔφασκον κινδυνεύειν δίκαια παρόντας ἐκ βαρβάρου. ‖ Absolutè positum κινδυνεύω, interdũ est Periclitor capite, Reus sum, In reatu sum, & in sordibus. Qua in significatione frequens esse Plutarcho tradit Budæus. Affert verò & ex Lysia, vbi iungitur cum ὑπὲρ habente suum genitiuum, τὸν ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύοντα, qui reus est proditionis. Quum autem absolutè nõ ponitur, interdũ quidẽ infinitiuũ habet: vt κινδυνεύω ἀφαφρεῖν, Xenoph. Periculum mihi est ne mente alienem, seu abalienem. Redditur etiã Adeo periculum ne mente alienem. Tale est κινδυνεύω δεινὰ πάσχειν. Et οἱ κινδυνεύσαντες ἀπολέσθαι, Æschini, Periclitati sumus de vita: seu de salute: vel (vt alii) Propè fuit vt perderemur. Apud eundem, κινδυνεύοντας αἰτιᾶσθαι τὸ πρᾶγμα, redditur, In discrimen venientes amittendi. Rursum Plut. in Galba, ἐκινδύνευσε ὁ Ὄθων ἀπολέσθαι. vbi redditur, Parum abfuit quin Otho interierit. Sæpe etiam cum infinitiuo passiuo. vt Thucyd. κινδυνεύω στερηθῆναι τῆς πατρίδος, Periculum mihi est ne priuer. Vel, In periculum venio ne &c. Quidam interpr. etiam Periclitor priuari: vt Fabius dixit Periclitatur rumpi, (affertur autem & Periclitatur esse priuatus, ex Plinio iuniore) Item κινδυνεύω διαφθαρῆναι ex eodem Thucyd. citatur. Tale apud Plutarch. in Public. κινδυνεύοντι ἡ Ῥώμη καὶ κρατεῖν ἀλῶναι (accipitur enim ἁλῶναι pro ἁλίσκεσθαι) quod exponitur Vbi periculum imminebat ne expugnaretur.

Interdum verò casui iungitur, & quidem dat. plerũque, vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει ex Herodoto; Periclitantes, In discrimen venientes de vrbe. Et κινδυνεύειν τοῖς ἀφανέσι τῆς αἰσθήσεως, periclitari cernis propter incerta. Et apud Theophr. κινδυνεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, periclitatur oculis. At κινδυνεύω τῇ ψυχῇ reddi etiam potest commodè, Vitæ periculum adeo. Cæterùm huc non pertinent quæ afferuntur exempla verbi Periclitor ablatiuo iuncta, tanquam similia: videlicet Periclitari gelu, ex Plin. & Periclitari cancro, ex Celso. Nam quum dicitur κινδυνεύω τῇ ψυχῇ vel τῇ πόλει, Periculum adeo vitæ, seu de vita, hoc sonat, Periculum mihi est ne vitam seu vrbẽ amittam; at quum dicuntur arbores periclitari gelu, significatur periculũ eis creari à gelu: & quũ dicitur à Celso vulnus periclitari cãcro, intelligit periculum illi esse à cãcro. Huc igitur exẽpla illa ac similia minimè pertinent. At quũ dicitur reus periclitari capite, (& si qua sunt similia) id verò ab hoc loco minimè alienum est. significatur enim itidem periculum illi esse ne caput amittat, id est vitam. ‖ Affertur porro κινδυνεύω & genitiuo iunctum, ex Thucydide, κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς eadem significatione qua diceretur κινδυνεύω τῇ ἀρχῇ, Periclitor imperio, Imperium meum periclitatur; sed suspectum est illud exemplum. ‖ Affertur autem & cum accusatiuo ex Gregorio, κινδυνεύειν τὴν αὐτὴν δίκτυον, periclitans seditione contracta sua culpa.

Κινδυνεύω nonnunquam iungitur etiam alicui præpositioni: videlicet vel πρὸς, vel ὑπὲρ, aut ἐπὶ, aut ἐπὶ, aut ἐπὶ. Cum πρὸς habente suum genitiuum (qui cæteris frequentior est vsus) idem valet ac cum dat. nihil enim aliud est κινδυνεύω πρὸς τὴν ψυχὴν quàm κινδυνεύω τῇ ψυχῇ. Quale est κινδυνεύειν πρὸς τὸ μέγιστον, Thuc. Periclitari de maximis rebus, i. In periculum venire. Sic κινδυνεύειν πρὸς τὸν βίον apud Aristophanem. Et Isocr.

ἐμοὶ τῆς ἐμαυτοῦ κινδυνεύουσι. Idem dixit, κινδυνεύω ἐμοὶ πολλοῦ χρημάτων. ‖ Annotatur autem cum ὡς & cum ὅτι, tanquam eandē signif. efficientibus quam ἐμοί. ex Luc. κινδυνεύει ὡς ἐνί. ex Phalaride κινδυνεύει ἐφ' ἑνί. sed hæc mihi suspecta sunt, vt dicam & in Κινδυνεύομαι. A

At cum ὑπέρ, vt apud Demosthenem, κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Adeo periculum pro te, id est tui gratia. ‖ Iungitur & præpositioni πρός, vt apud Xenophontem, κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους: sed tunc de dimicante dicitur, cuius significationis facta fuit mentio. Tale est autem apud Lysiam, πρὶν πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεῦσαι. vbi obserua etiam præpositionem ὑπέρ. B

Κινδυνεύομαι etiam vt κινδυνεύω dicitur, non eadem tamen significatione (inquit Budæus.) Demosth. Pro corona, ὡς οἷς περὶ ὅλων ἡ κινδυνεύεται τῇ πόλει, id est Quum periculum impendet ab aliquo eorum quæ ad summam rerum pertinent. Idem, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thucyd. libro 2, καὶ μὴ ὡς ἐπὶ αὐθρί πολλοὶ ἀφέντες κινδυνεύονται, δι' ἃ καὶ χεῖρον πάσχουσι πρὸς βίαν. Eadem constructione dixit Lucianus, ἁρπαγὰς ὡς ἐπὶ σφᾶς παρασκευασαμένους τὰ ἡμέτερα, ὡς ἐπὶ αὐθρί κινδυνευόμενα. Qui loci magis etiam suspectam mihi reddunt expositionem quam dari dixi verbo κινδυνεύειν cum ὡς & cum ὅτι. ‖ Sed κινδυνεύεται dicitur etiam quod cum periculo probatur, aut suscipitur. vt Thucyd. libro 2, οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ὡς τὰ ἐπὶ τὰ κινδυνεύεται μὴ ἡ πλείστη, Quos manet in contrarium mutatio, Quibus immineat mutationis periculum. Ita enim Budæus Comm. pag. 719 hunc locum & legit & interpretatur: quum tamen alioqui ita scriptus sit passim, οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ὡς τὰ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται. (nisi quòd quædam exemplaria non habent ὡς) quam scripturam ab eo per imprudentiam potius quàm cōsultò mutatam existimo. aptam enim loco esse, verba paulo altius repetita ostendent: ista nimirum, pag. 61 meæ editionis, οὐ γὰρ οἱ καταφρονηταὶ τῆς δικαίου ἀφειδῶν αὐτῷ βίου ῥᾳδίως ἐλπὶς οὐκ ἔχ' ἀσφαλῆ, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ὡς τὰ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται. id est Neque enim qui aduersa fortuna laborant & conflictantur iustius contempserint vitam suam, quibus nulla bona spes affulget, verùm quibus aduersa cō mutatio (id est ex prospera fortuna in aduersam) in vita periclitatur. Id est (vt opinor) Quibus vnà cum periculo commutationis fortunæ vita etiam periclitatur. Vel, Qui adeunt periculum commutationis fortunæ vnà cū vitæ periculo. Quòd si legatur τῇ ψυχῇ sine ὡς, fuerit ea constructio cuius suprà mentio fuit facta in actiua voce, κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, &c. Sed alibi affert Budæus ex Arriano hoc exemplum significationis illius, Ἀλέξανδρος δὲ τοὺς ἡγεμόνας παρῄνει ὀκνεῖν ἐπὶ μεγάλοις κινδυνεύειν. sic tamen vt voce actiua interpretetur, Reputantes quàm prosperè iam sæpe periculum sui fecerint, vel, Quàm prosperè periclitati sint suas vires. C D E

¶ Κινδυνεύω cū infinit. interdū verbo Videor, interdum aliis modis redditur, remotis tamen ab illa prima significatione. Plato in Epist. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι ἐκεῖνος. Idem De republica libro 1, καὶ κινδυνεύεις παρ' ὀλίγον μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didicisse. Ibidem, κινδυνεύει τὸ ἐναντίον ἐκείνου τοῦ λόγου εἶναι, ἐμοιγὲ φαίνεσθαι. Idem in Apologia, κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τῶν ἐμῶν μηνύειν. Sic Plutarch. Sympos. 5, κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἄλλοι τοῦ ἄλλου ὄλφ ἄλλῳ τῷ καὶ ἥδυσμα. Budæus autem postquam dixit κινδυνεύω esse τὸ ἐγγίζω, & Videor, affert ex Platonis De republica libro 7, αἱ μὲν τῶν ἄλλων αἰσθήσεις καλοῦμεν ψυχῆς, κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι τοῦ τῶν σωμάτων, non exponens Videntur propè accedere ad &c. sed Propè accedant vt sint (vel, esse videantur) eadem natura. Item, Propè est vt sint. Nec tamen vtitur hoc aduerbio propter ἐγγύς, quum hæc Synesii καὶ κινδυνεύουσι τοῦτο εἶναι, interpretetur itidem, Iam propè in eo sunt vt quosdam in opinionem adduxerint: itidemque hæc Greg. παραπλησίως κινδυνεύειν εἶναι, vertat, Propè est vt dicam difficilius esse addens tamē & interpr. F G H

hanc, Atque haud scio an difficilius sit. Sed Interdum aduerbio Fermè aut Ferè hîc vtimur in expositione hūius verbi: vt apud Platon. in Hippia minore, καὶ δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὀλίγας, idem Budæus vertit, Iam fermè ô Hippia quod dicis intelligo. Sic verò & in illo Synesii loco κινδυνεύουσι πείθειν reddi possit, Fermè in opinionem adducūt. Item Κινδυνεύει impersonaliter, pro eo quod est Propemodū dixerim, vel Fortasse. Plato De rep. lib. 5, ψυχρὸν γὸ φαίνεται καὶ τὸ αἰσχρὸν κινδυνεύειν ἡμῖν δεινὸν χρῆσθαι τοὺς ἀρχομένους ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἀρχομένου. Et in Philebo p. 220, μνήμαν, ὦ, π ποτέ ἐστι, φαίνεται αἰσθητόν, καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνήμης, & fortasse ante omnia sensus memoriæ assumendus, & constituendum quis sit memoriæ sensus. Bud. Sic lingua Gallica, *Il y auroit danger que ce ne fust*, interdum dicit pro *Il pourroit bien estre*, vel *Ce seroit peut-estre*.

Κινδύνευμα, ατος, τό, q. d. Periclitamentum. id est Facinus audax, & quod aliquis periclitando aggressus est. Item Periclitatio. Plato, τὸ δὲ κινδύνευμα οὐ σμικρόν. At pro audaci facinore ex Luciano citatur.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ, Periclitator, Qui periclitari solet, aut Qui periclitari amat. Thucydides lib. 1, οἱ μὲν ἐσθλοὶ δύναμιν πλουτοῦσι, καὶ ἐσθλοὶ γούμενοι κινδυνευταί, καὶ ὡς ἐπὶ τοῖς δικαίοις ἀλκιμοί.

C. Α'Ν Ακινδυνεύω, Periclitor, Periculum adeo, vel subeo, In discrimē me conijcio. Ex Herodoto affertur αἰακινδυνεύω συμβάλλειν pro Pugnandi periculum adeo. Item αἰακινδυνεύω ναυμαχίῃ, pro In discrimen pugnæ nauali venio.

C. ΑΠΟ κινδυνεύω, Periculum facio, Periclitor. Xenophon ἀπομν. 4, de medico imperito loquens, ὅμως δέ μοι τὸ ἰατρικὸν ἔργον δόξει. πείσομαι γὸ ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μαθήσεσθαι. Item, Periculum adeo, Aleam subeo, Fortunam adeo. Plutarchus in Alexandro, καὶ πολλάκις μὲν ἑαυτοῦ Δαρείῳ συμπεσεῖν ἀποκινδυνεύσας ἐπὶ τῷ ὅλῳ. Nec solùm dicitur ἀποκινδυνεύειν ἐπί τινος, cum genitiuo rei: sed & ἀποκινδυνεύειν ἐπί τινα, cum accusatiuo personæ. Est autē ἀποκινδυνεύειν ἐπί τινα, Aduersus aliquē certamen seu prælium inire periculosum & alex plenum, Pugnando aduersus aliquem in discrimen se cōiicere. Thucydides lib. 7, διαύτας δὲ ἐπεσκολάς καὶ οὐ ξυναδὲν μάχαις οἱ Συρακούσιοι εἰκότως ἐχώρουν. τὸ γὸ ἀποκινδυνεύειν ἐπὶ αὐθρώπους ἀπὸ τοιμβίων, ἢ ἐπὶ ἵππων μᾶλλον ἦν ὅτῳ ἢ ἐπὶ τοὺς Λακεδαιμονίους. ‖ Passiua vox est Ἀποκινδυνεύομαι, In discrimen venio. vt apud eundem Thucydidem, ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα, Pecuniæ nobis in discrimen veniunt.

Ἀποκινδυνεύω, Periculo secedo. Bud. ex Philostrato.

C. ΔΙΑ κινδυνεύω, Periculum adeo, Aleam subeo. Plerunque verò pro Aleam certaminis subeo, Thucyd. libro 7, ἀλλ' ἄνδρ καὶ δίγνοησις εἰς τοὺς Ἕλληνας διακινδυνεύσει. Idē libro 1, ἐπὶ μὲν γὸ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν δίγα κινδυνεύσειαν. Eandem constructionem huic verbo dedit Isocrates in Panegyr. εἰ δὲ νῦν πόλις ἐπὶ ἅπαντας τοὺς δίγα κινδυνεύσασα. In vulg. lexicis affertur δίγα κινδυνεύω cum infinitiuo εἰσπλεῦσαι, pro πειρῶμαι δίχ' κινδύνου εἰσπλεῦσαι. Dicitur item Διακινδυνεύεσθαι res quæ in periculum adducitur: vt Demosthenes κατ' Ὀνήτορος, pag. 39, ἢ τὰ μίξαι τοῦ ἐπεῖκε εἰς τοῦ οὐσίαν τοῦ Ἀφόβου τοῦ αὐτοῦ δίγα κινδυνεύσεσθαι μέλλουσαν. Budæus δίγα κινδυνεύομαι, sicut & δι' ἃ κινδυνεύομαι, dici scribit quod periculosè suscipitur. Idem κινδυνεύμενα φάρμακα vertit Medicamenta ex periculo petita, in hoc Isocr. loco, in Busiride, ἐπειδὴ ἐξεῦρον ὑπόκρισιν οὐ δίγα κινδυνευομένοις φαρμάκοις χρωμένην, ἀλλὰ ῥᾳδίοις ἃ τοῦ μὲ ἀσφαλοῦς ἐμπείρως ἔχειν τῇ θεῷ. Ego aptius expressum iri puto significationem participii δίγα κινδυνευόμενα, interpretando, Quæ cum vitæ periculo adhibentur.

C. Ἐπικινδυνεύομαι, In periculo versor, In periculū adductus sum. pro qua significatione ex Demosthene in oratione πρὸς Φορμ. affertur, ὅπλα προσέβαλον ἔτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύοντα τῇ δεκάτῃ. Budæus ὑπικινδυνεύω, sicut & δίγα κινδυνεύω, accipi ait pro Ex periculo peti.

C. ΠΑΡΑ κινδυνεύω, Temerè periclitor, Audacius periclitor

tor. Quam significationem habet præpositio παρά & in παράλογος, itiem in παραβάλλομαι & παράβολος, vt inquit Budæus, qui etiam pro exemplo illius significationis verbi παρακινδυνεύω, affert hunc Plutarchi locum, ὅπως μὴ παρακινδυνεύσωσιν οἱ τῶν πολλῶν, κατεψηφίσαντο. sed tamen paulo aliam expositionem ei subiũgit, hanc videlicet, Ne periculum adirent à populo, si damnassent. At hic eiusdem Plutarchi locus habet verbum παρακινδυνεύειν non in alia ꝙ in prima illa significatione, sed cum infinitiuo: locus inquam qui in libro De Socratis dæmonio ita legitur, circa finem, ἀλλ' ἐκείνους μὲν οἱ πρὸ τῶν Σαμίδων ἀπῆγον, οἱ παρακινδυνεύοντας τῇ χειρὶ ἀλλὴν αἰδῶνται ὑπηρετεῖσθαι τῇ πολιτείᾳ, καὶ τῷ ἀλκιβιάδῃ βοηθοῦσιν. Sic autem infinitiuo iungitur à Platone epist. 7, vbi scribit, de Socrate loquens, πᾶν δὲ παρακινδυνεύειν παθεῖν πρὶν αἰσχύνην αὐτὸν ἠμφιέσθαι κακῶν. vbi vulg. lex. exponunt, Omnia pati potius cõstituit, nullo modo reddita huius verbi significatione: quam ego aptè redditum iri puto, sic interpretando, Periculum quiduis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Quum enim hic in bonam partem accipiatur, nolim vertere, Temerè adiit, vel Audacius adiit. Alioqui expositurum etiã alicubi Periculo se quasi præcipitem obiicere. vt apud Thucydidem lib. 4, pag. 130, ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ ἐλάσσους. Vsus est item Aristophanes initio Vesparum, sine adiectione infinitiui. Thucydides autem non cum infinitiuo vsus est, sed cum præpositione εἰς, dicens videlicet παρακινδυνεύσας εἰς Ἰωνίαν pro μὴ κινδυνεύων ἐλθεῖν εἰς Ἰωνίαν, vt & ipse scholiastes exponit. sed ego nolim simpliciter μὴ κινδυνεύων exponere, cum illo, sed μὴ φειδόμενον κινδυνεύων, aut addito aliquo huiusmodi adiectiuo quod vim præpos. παρά aliquo modo exprimat.

Παρακινδυνεύειν autem dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, vt scribit Bud. Comment. pagina 759, afferens ex Plutarcho, χαλεπὸν καὶ παρακινδυνευμένον αἱρεῖσθαι πόλεμον ἀντὶ ἡσυχίας. Et ex Luciano, ὀλισθηρὰς καὶ παρακινδυνευμένας. Addens etiam, Demosthenem & Gregorium ita vsos esse. Alibi tamen παρακινδυνεύω ab hisce duobus accipi tradit pro Ex periculo petitum.

Παρακινδύνησις, Periclitatio temeraria. In vulgatis lex. affertur ex Thucydide παρακινδυνεύσεως cum infinitiuo ἀπομαχεῖσθαι, pro Discrimen adeo vt liberer. quæ expositio non satis exprimit vim præpos. παρά, quã & modò declarauí in verbo Παρακινδυνεύω.

Παρακινδυνευτικῶς, aduerbium, Cum temeraria quadam periclitatione, Temerariè periclitando, Nimia cum audacia periculum adeundo. At Dionysius Longin. dixit εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, pro Audacius ꝙ vt periculo careas, reprehensionis videlicet. Ita enim intelligendum puto.

C. ΠΡΟκινδυνεύω, Periclitor pro [aliquo.] Periculum adeo pro [aliquo,] Periculis me obicio pro [aliquo.] Exponi etiam potest alicubi Propugno periclitando, aut etiam Propugno, sine illa adiectione. Herodianus libro 5, καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, Periclitatũ pro vobis, seu vestri causa: aut etiam, Vestri tuendi causa. Sic à Gregorio dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis se obiecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Thucydides sine genitiuo vsus est, eum videlicet subaudiendum relinquens, vt de quo minimè dubitari posset: libro 1. pag. 24, φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ. Dicimus enim nos periclitatos esse, vel discrimen belli adisse [pro vniuersa Græcia] aduersus barbarum. vel Propugnasse. Est autem hic obseruandus & datiui vsus. At Plutarch. in Themistocle προκινδυνεύω dixit pro simplici κινδυνεύω, vtpote præpositionem ὑπὲρ adiungens, προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ὑμετέρων ἐλευθερίας.

C. ΣΥΝκινδυνεύω, q. d. Compericlitor, pro Vnà periclitor, Vnà periculum adeo: cum datiuo, vt συγκινδυνεύω σοι.

KINE'Ω,

ῶ, Fut. ήσω, Moueo. vt τὸ αὐτὸ κινοῦ, quod seipsum mouet, Cicero vertit apud Platonem. Sic in illo prouerbiali dicto πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem mouere, pro Omnia tentare & experiri, Nihil intentatum relinquere. (pro quo dicitur & πάντα καλὼ στρέφειν) Thucydides πάντα κινεῖν, id est Omnia mouere, pro eodem dixisse videtur. (Plato autem κινεῖν πάντα λόγον eadem forma dixit qua κινεῖν πάντα λίθον dicitur in Philebo, & in Symposio) Sic & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, adverbum, Non mouẽda mouere, prouerbiali itidem forma dicitur à Platone De legibus libro 8. Interdum κινεῖν est loco mouere. Herodianus libro 6, ὥσπερ οὖν τὰ ἀγάλματα τοῦ θεοῦ ἅπερ ἔτυχεν ἐκεῖνος κινήσας καὶ μετατάξων, ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀμείνους καὶ ἱδρυσομένους τε καὶ σπουδῆς. id est Quæ loco suo mouerat. Apud Thucydidem autem lib. 1, τὸ χρήματα κινεῖν, Loco mouere, Loco suo motum alìò accire. Fortasse autem ita exponi debet & κινεῖν τὰ χρήματα apud eũdem Thucydidem. Et κινεῖν τὰ χρήματα εἰς ἄλλο τι, Loco suo moras pecunias in alios vsus conuertere. Quo referri potest & κινεῖν τὸ ὕδωρ apud eundem lib. 4, pag. 153. Apud eundem legimus ὅπλα κινεῖν, sed non tam pro eo quod Latini dicunt Arma mouere, quàm pro Manum armis admouere. vnde apud Herodianum (qui hoc loquendi genus ex Thucydide mutuatus est) Politianus vertere non dubitauit, Arma sumere: lib. 7, ὥσπερ ὅπλα ἐκίνησαν, ἐς πᾶσαν ἐστράτευσαν ὁρμήσαντες. Dicitur alioqui κινεῖν πόλεμον licut Lat. Mouere bellum, seu Mouere arma (vt poetæ loquũtur,) Sed κινεῖν apud Polyb. sine adiectione pro Mouere, id est Castra mouere, Egredi cum exercitu. quod & καταλύειν dicitur & ἀναζευγνύειν. Bud. (Dicitur alioqui & κινεῖσθαι cum ὅπλα, pro Mouere, absolutè posito, sed generaliori significatione. Æschines in Ctesiphontem, ὡς οὐ κινηθέντας ὑπὸ Μακεδονίας. Xenoph. Hell. 2, ὥστε μηδεὶς κινήσειεν ὑπὸ τῶν τάξεων) ‖ Κινῶ interdum aptius redditur verbo Agito, aut Quatio, aut Cieo, aut etiam Pello. vt Hom. Iliad. 6, Ὡς δ' ὅτε πνοιὴ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, quum Fauonius agitarit segetem, seu agitat. Quinetiam Cicero alicubi apud Platonem τὸ κινούμενον ὑπ' ἄλλου vertit, Quod agitatur aliunde. Item πᾶν ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι apud eundem, Omne quod pulsu agitatur externo. (Sed interdum & pro Subagitare, seu Subigere, obscœna significatione: vt apud Aristoph. in Nubibus, ὁπόταν ἀδικῇς τὴν ὁμομητρίαν ἀδικῶν. Sic & Epigr. lib. 2, Καὶ τίνα δεῖ κινῆσαι καὶ τίνα κληρονομεῖν) Et pro Quatere, seu Quassare, rursum apud Homerum. ita enim apud eum exponitur κινεῖν κάρη potius quàm Mouere. At verbo Cieo redditur à Budæo, in hoc Iuliani loco, τὸν πάσσοφον ἁρμονίαν κινοῦντα, concentum doctissimum cienti. Item in isto eiusdem, καὶ σῇ ῥάβδῳ Ἑρμοῦ κινεῖς καὶ διεγείρεις καθεύδοντας, veluti Mercuriali virga nos cies & expergefacis dormientes. Sic autem quod Dioscorides dixit κινεῖν καταμηνία idẽ Bud. vertit Ciere menses. Sic κινεῖν τὸν αἰλιόν, Ciere aluum, aut etiam Mouere aluũ. Sed adferunt vulg. lex. & κινεῖν sine adiectione pro hac significatione. κινεῖν ἔξω τοῖς ἰατροῖς. At verbo Pello reddi posse videtur in hoc Luciani loco, in Somnio, seu De vita sua, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πυθμένα κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, τίς εἶ καὶ ὁπόθεν. Tale apud Platonem in Symposio, καὶ οὐκ ἂν κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις; Et Cic. apud Plat. πᾶν ᾧ ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι vertit (vt dixi) Omne quod pulsu agitatur externo.

Κινῶ metaphoricè, Moueo, Commoueo, Permoueo. Demosth. in Midiam, ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, hæc permouent homines: Budæus. At verò apud Plutarchum κινεῖν minus est quàm συγχέειν, in libro De defectu orac. vbi scribit, ἡμᾶς οὐ κινήσας μόνον [ὁ λόγος] ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non solùm commouit, verùm etiã conturbauit. Quam significationem habet & in passiua voce: vnde apud Plut. in Fab. ταύτῃς λόγῳ κινηθέντες οἱ ἄνθρωποι. Polit. apud Herodianum κινεῖσθαι vertit Impelli, lib. 1, ἱρὰ γὰρ τὸ βαρβαρικὸν ὅτι ταῖς τυχούσαις ἀφορμαῖς ῥᾳδίως κινεῖσθαι. Cui simile est apud eundem lib. 4, καὶ ὅτι ταῖς βεβαιοτάταις ῥᾳδίως κινούμενοι. Plato κινούμενος dixit & pro Furore incitatus, vt vertit Budæus in hoc loco Phædri, pag. 175, μανίᾳ τινὶ ἡμᾶς λόγος ἐπιβοήσῃ, διὰ τὸ μα-

τος οἷς φοβεῖ. τὸ κινημάτων τὸν σώφρονα δεῖ φοβερῶν εἶναι φίλον. A Sic vtitur & Aristot.in Problem. Possumus autem hic πρῶτα verbi κινῶ significationem retinentes, reddere Motus mente,seu potius Emotus meute. Aut, Qui emota est mente.

Κινῶ,Muto,aut(magis peculiari significatione)Muto quæ à maioribus tradita sunt, Abrogo. Bud.ex Isocrate in Nicocle,τῶν θεσπισμάτων καὶ τῶν ὁσίων νόμων κινεῖ καὶ μεθαρμόττει τὰ μὴ καλῶς κεῖσθαι. Et in Euagora, ἅμα δ' οἷς ἐπανορθοῦτο καὶ διαμένοντας αἰεὶ τὰ κύρια τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. At verò pro Mutare quæ à maioribus tradita sunt,affert ex Aristotele in Polit.pag.137 & 152. At pag.115 & 116 κινεῖν τοὺς νόμους exponit simpliciter verbo μεταβάλλειν,id est Mutare. Rursum apud Isocratem ita scribentem in oratione quæ περὶ ζεύγους inscribitur, οὐχ ἡγοῦμαι ῥᾴδιον εἶναι τὸ κινεῖν τὰ καθεστῶτα, πρὶν ἂν πολλῶν αὐτοὺς ἐλέγχων ἴδωμαι, vertit κινεῖν Solicitare,Turbare:at ego malim & hic Mutare,vel Abrogare.

Κινεῖσθαι(vt annotatur in vulg.lex.) dicuntur etiam fœmina quum producendi tempore appetente, ad germinandum incitantur, naturæ scilicet principio in particularibus consentiente cum totius motu,à quo solicitantur ad actionem. Theophrastus De cautis plant. lib.1.cap.7,αἱ γὰρ δένδρων ξηραὶ καὶ ὥσπερ κλυφώδεις πάμπαν, εἶτα τὰ τῆς ἀκρίδων, τοῦτο κινεῖται καὶ ταῖς ὀπώραις ὥρας, ἐφ' ἃς ἑκάστη ἐπιτήδειος ἐστίν.

Κίνημα,ατος,τό, Morus,quo videlicet aliquid mouetur.accipitur enim passiuè. Aristoteles De mundo, ὅλως πᾶσα κίνησις ἀπὸ τοῦ κατὰ κίνημα τάξεως ἰδίου, ab incomposito motu secretus. Plutar.ad Colotem, τὰ καλὰ ταῦτα καὶ λεῖα καὶ θεσπέσια κινήματα τῆς ἀρετῆς, quibus Epicurei καὶ πλέονται & μαλάττονται. Aliquanto pòst, ὁ γὰρ τῆς ἀπαθείας λόγος οὐδ' ἀκροᾶσθαι τῶν ἀδόντων, οὐδὲ ταῖς ἀλόγοις παθήσεσιν αὐτῶν καὶ κινήμασιν ἀλλοιοῦσθαι ἐμποιεῖ. Item paulo ante, περὶ τοῦ ψυχῆς κινημάτων ὀρθῶς, ταραττομένου καὶ ἐρεθιζομένου καὶ συσκοτάζοντος. In eodem libro de Epicureis, ἴδιά τινα μὴ πιθανὰ κινήματα καὶ κινήσεις ἀπὸ καὶ παθήσεις αὐτῆς, ἐπιφορὰς φορτικὰς ἀπαλλάττον. Synesius epist.105.βούλομαι σοὶ σημῆναι περὶ τῶν ἐμαυτοῦ ψυχῆς κινημάτων, de motibus & cogitationibus animi mei,seu De motibus quibus pectora mea miscentur, vt Virgilius dixit Æneidos libro 12, — & vario miscere pectora motu. Motus animi & Motus mentis & sensuum Latini quoque appellant quæ Plutarchus & cæteri κινήματα ψυχῆς siue αἰσθήσεων, non tantùm motus & perturbationes, sed etiam quoslibet motus quibus animus sensusque agitatur:vt apud Ciceronem,Dulcé motũ afferunt sensibus: & apud Lucretium,Lætitiæ motus in se accipere. Sicut verò Motus reipublicæ Latini dicunt pro perturbationibus, ita & Græci.Polybius libro 5,οἱ δ' Αἰτωλοὶ ἐλπίσαντες μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι, παρῆλθον, ἱστορήσοντες motum & seditionem in aula Philippi. Plutar. Fabio,τὰς διαστάσεις τῆς πόλεως καὶ τὰ κινήματα τῆς στρατιᾶς, Motus in quibus socii erant. Sic Cicero, Nullũ reipublicæ motum afferre poterat. Et Stat.Discordésque serit motus.

Κίνησις,ιως,ἡ, Motus,Motio:tam in passiua quàm in actiua significatione.Plut.De animi generatione,στάσιν καὶ κίνησιν, statum & motum. Aristot.Ethic.7,cap.14,ἡδοναὶ μᾶλλον εἰσὶ ἡρεμίαι περὶ κίνησιν. Lucian.De saltatione,καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῶν κινήσεων στρόβῃ, in motu saltatorum. Athenæus libro 8, διεξαπατῶντας ἐμπείρως ἑαυτοὺς κινήσεών τε καὶ σχημάτων. Aristoteles, αἱ δὲ μαθηματικαὶ ἐκ γεωμετρικῶν ἀρχῶν γίνονται κινήσεις, αἱ μὲν στερεῶν μεγεθῶν καὶ ὄντων καὶ ἰσχυρῶν, λαμβάνουσι δὲ καὶ μείζους τὰς ἐγκυκλιακὰς κινήσεις, præsunt sunt motiones maiores vigilantiũ,quũ e cõtrario natura cõparatum sit in iis quæ fiũt inter somnũ. B. Idẽ Aristot. Ethic.4,cap.8,ὡς ἔφη τὰ σώματα ὁπὸ κινήσεων κρίνεται, καὶ τὰ ἐν κινήσει.Sic Cicero dicit In corporum motione atque gestu multa cerni. Et cap.5,καὶ κίνησις ἡ βραδεῖα τῷ μεγαλοψύχῳ δοκεῖ εἶναι.καὶ φωνὴ βαρεῖα,καὶ λέξις σύστασις, motus corporis tardior.κατ' ὄψιν ἡδεῖαι κινήσεις, oculis suaues motiones,Cic.apud Plat. Et ψυχῆς κίνησις animi cómotio,vt idem interpr.apud eundem. Idem apud eũdem ἀρχὴ κινήσεως interpr.Principiũ mouẽdi. Sicut verò κίνημα dicitur de tumultu reip.aut plebis,siue exercitus: sic & κίνησις,vt itidem motus apud Latinos, Thucydides libro 3,ὅπως μή τι ἐν τοιούτῳ ὄχλῳ οἱ στασιῶται. Sic Cic. quoque dicit Esse in motu.Herodian.l.6.κίνησίς τις μεγίστη πᾶσι τοῖς ἐπὶ Ῥωμαίους ἐχθροῖς, motus ingens extitit. Idẽ Herodian.l.3,ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις ἀφανὲς ἀλλὰ πᾶσι δυνάμεως, μήτε ἐθνῶν κινήσεως, siue copias siue nationum motus consideres.Et lib.1, δεδιὼς τὴν δήμου κίνησιν, μή τι καὶ περὶ αὐτῷ νεωτερίσῃ. Sic Greg. ὁρῶν τὴν δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, δήσασθαι βουλόμενος, videns in se motum populi.Rursus apud Herodianũ l.2,κίνησις ἄλογος κατέσχε τὸν δῆμον.Et lib.1,κίνησις μεγίστη κατελαμβάνει τὸ στρατόπεδον, ingẽs totis castris motus extitit. At Arist. Polit.4,τὴν πολιτικὴν κίνησις, dixit quas ibidem μεταβολὰς appellauit.

C. Ἀϊδιοκινησία,ας,ἡ,apud Dion. Areop.Sempiternus motus, vel perpetuus.

C. Ἀκινησία,ας,ἡ,Nullus motus, Quies seu status quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr. μέχρι ἴαμα πάντες πάσχοντες μέρους ἀκινησία ὑπάρχῃ, Nullo motu agitari,Immotum & fixũ manere in suo loco. Apud Suid. ἢ καὶ ἵππους ἐλαύνειν παρέπαξεν ὡς δηλοῦσι καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ὠδίνων νικᾶς ὑπὸ ἀκινησίας.

C. Αὐτοκινησία,ας,ἡ,Motus vltroneus,Motus(vel etiã facultas se mouendi)quo res aliqua sua spõte & suopte impulsu mouetur aut moueri potest.Philop.in Procl.

C. Δυσκινησία,ας,ἡ,Difficilis motus,seu Difficultas motus. Plut.in Præcept.sanit.loquens de morbis,αἱ πλεῖσαι καταῤῥοαὶ τραχεῖαι καὶ τρόμοις ἢ πήρωσιν ἔχουσιν ἀπιστίας ἢ δυσκινησίας.

C. Εὐκινησία,ας,ἡ,Facilis motus,Mobilitas.

Κινητέον,ῶν,τό,Quo mouere aliquid possumus, Incitamẽtũ. Pro quo per syncopen DICITVR Κιντέον, vt ἀλακτέον pro ἀλακατητέον,πάλτρον pro καλτητέον. Est autem κίντρον apud Poll.Baculus quo tinctores pannum intertingendum agitant & versant,vt melius intingatur.

Κινητής,οῦ,ὁ, Motor, vt Martial. dicit Motor cunarum, Qui mouet.

Κινητικός,ὸν,ὁ,Mouendi vi prædituS,Cui mouendi facultas ineSt.DioSc.de pycnocomo,ἡ ῥίζα αὐτῆς λυπεῖ κοιλίας καὶ κινητικὴ χολῆς δίδου) δραχμ.β ὁ μαλικράτῳ.quam Plin. dicit in aqua nulla denariorum duûm pondere aluũ & bilem exinanire.Gell.l.4, c.11, [Aristoxenus] nullo satius legumento Pythagorã dicit vsum quàm fabis, quoniam is cibus ei subduceret sensim aluum & læuigaret.Verba ipsa Aristoxeni subscripsi, Πυθαγόρας ὁ Μνησαρχίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασεν. κινητικὸν γὰρ τοῦ καὶ διαφορητικόν. Κινητικὸς,Qui motibus excitandis studet, Turbulentus,Seditiosus.Sic Polyb.in fine l.2 & initio 3,milites vocat κινητικοὺς καὶ ταχέας. [Κινητικὸς accipitur etiã pass. pro Mobilis. Plut.De primo frig.τὸ ψυχρὸν ἔοικε στασιμότητι, κινητικὸν ὂν τὸ θερμοῦ, frigus quietum, calor mobilis esse videtur.In eodẽ lib.ὡς βραδεῖα καὶ στάσιμος πρὸς ὀξύρροπον καὶ κινητικὸν αἱρέσεται, Vt tarda & stabilis veloci & mobili contraria est.

Κινητὸς,οῦ,ὁ, Qui mouetur,Mobilis. Aristot.Eth.5,c.7,παρ' ἡμῖν δ' ὅτι μὲν τι καὶ φύσει κινητὸν, οὐ μόνον δοκεῖ πᾶσι.Ibidem,ἔστιν ἄμφω κινητὰ ὁμοίως.

C. Ἀεικίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui semper mouetur, Perpetuum motum habens. Ocellus in libello De vniuerso,τῆς μὲν ἀεικινήτου φύσεως οὔσης, τῆς δὲ ἀεισπαδοῦς. Plato in Phædro, τὸ γὰρ ἀεικίνητον, ἀθάνατον. Id est(Cicer.interprete)Quod semper mouetur,id æternum est. A quibusdam ἀεικίνητος οὐρανὸς vertitur Cælum infinitæ motionis.

VNDE Ἀεικινήτως, aduerb. Cum perpetuo motu,apud Philonem De mundo.

C. Ἀκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui non mouetur,Immobilis. Hesiodus Erg.8,Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον. Plato, ἀκίνητον καὶ ἑστὼς,Immobile & stãs,vt Cic.interpr.Quod idem Plato dicit,ἀκίνητον τὸ δὲ κινούμενον,idem Cic.Latinè Immobilis his motibus Aristot. ἀκίνητον δὲ τὸ ἐς ἄπειρον ἔχει μόνος.Vnde Plin.Aures hominis tantùm,immobiles.Xen.Præd.1,ἡ τοῦ κυκηθμῶνος χωρίον ἐξαίρετον τοῦ ἀκινήτου.Plut.Ὕλη ἀργὸν ἐξ αὑτῆς καὶ ἀκίνητον,materiã ignauã suapte natura & immobilem. Ἀκίνητα metaphoricè

quoque dicuntur Quæ ſuo loco & ſtatu non mouentur,ſeu moueri nequeunt,aut non mutantur. Æſchin. contra Cteſiph. καλὸν ἡ τῶν δημοσίων περιμάχητον φυλακή. ἀκίνητον γὰρ ὄζει ἡ μακαρίτης τῆς αἰτησαμένου ἐν τῇ πολιτείᾳ. Plato Minoe,ἀκίνητα αὐτοῦ οἱ νόμοι εἰσί. Sic Thucydides libro 3, χείρων νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη πόλις, κρείσσων ὅτῳ, ἢ καλῶς ἔχοιεν, ἀχόροις,immotis legib⁹ & quæ fixæ non refiguntur. Et libro 1,καὶ ἡσυχάζουσαν μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα,in ciuitate quieta non mutari inſtituta optimum eſt. ¶Ἀκίνητοι dicuntur etiam qui immoti in ſententia &propoſito ſuo perſtant,Qui à ſententia aut propoſito dimoueri nequeunt,Pertinaces & obſtinati.Cebes, ἀκινητότεροι ἢ δίκαια δίκης ἐσί. At ἀκίνητος μήτηρ apud Theophraſtum De hiſt.plant.lib.5,cap.6,exponitur Medulla quæ materiam non abducit,nec cõtorquet. hoc enim ibi eſſe dicunt κινεῖν & διαστρέφειν: contortam verò ἑλκεσθαι dici καὶ συμπεφέρεσθαι. ¶Ἀκίνητος, Non mouendus: vt ἀκίνητα κινεῖν,in prouerb. Non mouenda mouere: qualia putantur terminni, pomœria vrbium,aræ,ſepulchra,ſacella,vt prolixius docet Eraſmus in Chiliad. VNDE Ἀκινητίζω, Immotus ſto,ſeu maneo, Caueo ne moueor. μὴ κινεῖσθαι δόξητε μοῦ. Suid. ET Ἀκίνητος, SIVE Ἀκινητεί,More eorum qui non mouentur,Ita vt immotus & fixus maneas.Iſocr. Contra ſoph. τὰ μὲν τῆς γραμμάτων ἀκίνητος ἔχει,moueri nequit. At ἀκινητεὶ eſt apud Pollucem. ITEM Ἀκίνητα ἄθλα apud eundem,Ludus quo inter ſe certabãt τῇ ἀκινησίᾳ ſeu τῷ ἀκινητεὶ μάχεσθαι,vt ipſe explicat.ſed corruptè ibi SCRIBITVR Ἀκινήσια. AT Κινήσια ludum eſſe dicit quo ſeſe oſculabantur, à κινεῖν pro καταφιλεῖν ſumpto. De quo Crates apud eum dicit, παίζειν τε αἰδοῖαις χορῶν τῶν κινήσια ὥσπερ εἰκὸς τοὺς καλοὺς φίλους. Sed vereor ne κινεῖν & κινήσια ſcribendum ſit.

CἈκινήτως,ου,ὁ καὶ ἡ Qui ipſe per ſe mouetur. ſeu moueri poteſt. Plutarch.De primo frigido,ὡς ἀκίνητος ἐξ ἑαυτῆς πρὸς αὐτοκίνητον αἰτίαν, vt ſuapte natura immobilis,ſuopte impulſu mobili contraria eſt,vt Turneb. interpretatur.

C.Δυσκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ. Difficulter mobilis,Qui difficulter mouetur ſeu moueri poteſt, Ad motum tardus, Qui tardo & ſegni motu agitatur. In Epigramm.δυσκίνητος ἄνθρ,Qui vix mouetur, Qui ægrè & difficulter mouetur ſeu moueri poteſt.Plut.De primo frigido, καὶ τὸ ἁπλοῦν αὐτῆς δυσκίνητον, οὐκ ἀργὸν ὄν,eius ſtabilitas in motus difficultate ſita eſt.Idem in Alexandro, πρὸς πᾶσαν ῥᾳδιουργοῦντα καὶ φιλόμουσον σφόδρα, τὸ ταῖς ἡδοναῖς ταῖς ἐκεῖ τὸ σῶμα δυσκίνητον παρασχεῖν. Idem De def.orac. τοῖς ζώοις πολλὰ δυσκίνητα καὶ ναθρὰ ταῖς ψυχαῖς ὄντα, multa tardi animi & ſtupidi.

C.Εὐκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui facilè mouetur ſeu moueri poteſt,Facilè mobilis. Ariſtot.οἷς τὸ μέτωπον μικρόν, εὐκίνητοι. Pro quibus Trogus apud Plinium, Quibus parua frons,mobilem animum ſubeſſe ſignificat. Apud eundem in Rhet.2, εὐκίνητοι πρὸς ὀργήν, qui facilè ad iram commouentur ſeu concitantur. Et neutro gen.τὸ εὐκίνητον,Motus facilitas. Herodian.l.7,de plebe Romana, πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκίνητον, cæteris omnibus mobilior eſt.

C.Ὀξυκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ad motum ſubitus & præceps,Qui celeriter ſeu ſubitò mouetur. Apud Lucianum ὀξυκίνητος ὀργή,Subita& acri ira cõmouetur,Subitò & acriter exacerbatur.

C.Πολυκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui multiplici motu agitatur. Ariſtot.De mundo,τοῖς μὲν πολυκίνητον ἄγει,hos quidem in regendo,motus exercet multiplex.

Κίνησις,εως,ὁ,Motus. Idem quod κίνημα, vt καλλιθμὸς idem quod κάλλιμα.

C.ΑΝΑκινέω,ῶ,Commoueo,Impello. Item Suſcito,Excito. Bud.à Dionyſ.Areop.poni tradit pro Excito.i.Enaſci facio.ἀναῦσαι.

Ἀνακίνησις,Commotio.Item Suſcitatio. In vulg.lex ἀνακινήσεις exponitur Præludia in hoc Plat.loco De leg.l.4. ἀναίμακτα ἢ ὅσα καὶ ἀγαθὰ εἴη πρὸς αἱματώσεις ἔχοντα πρὸ ἐπιτηδείου διαχείρισιν.

CἈνακινέω,ῶ,Antè commoueo, ſeu impello.Plutar. De primo frigido,οὐμοὶ ἀλλὰ καὶ τὰ αἰδοῖα πρότερα κινεῖται βέλτιόν ἐστι. quæ Turnebus vertit, Veruntamẽ corpora iſta ſenſus mouentia antè oratione tanquam impellere præſtiterit.

C.ΑΝΤΙκινέω,ῶ,Contrà moueo,Ex aduerſo moueo, Moueo contra quempiam

C.ΑΠΟκινέω,ῶ,Amoueo,Remoueo. Vnde ἀποκινούμενος ὅρος,in Pandectis,Terminus amotus, vel qui amouetur. Suidas ἀποκινῶ exponit ἀποτρέχω & ἀποτρέχειν. Dicitur(inquit)& de nauigiis quæ appelluntur in portum,ἀποκινεῖν τὰ πράγματα.

Ἀπόκινος,ου,ὁ,Receſſus,Diſceſſus,Fuga. Ariſtophanes in Equitibus,Ἀλλ' ἆρά πω ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ διαύλου. Vbi ſcholiaſtes ἀπόκινον exponit φυγὴν, ἀποχώρησιν. ſimul verò ſubiungit eſſe & ſaltationis genus φορπικῆς. Pollux autem ſcribit βακχειασμὸν & ἀπόκινον & ἀπόσιον eſſe genera ſaltationum, in quibus lumbi circumagerentur. At μόθων illi eſt ὄρχημα φορπικὸν,ſicut Ariſtophanis enarratori ἀπόκινος eſt ὄρχησις φορδική. Cæterùm apud Athenæum ἀπόκινος pro ſaltatione fœminini eſt generis.

C.ΔΙΑκινέω,ῶ,Permoueo,Incito. Apud Ariſtoph.Nubibus,διακινεῖν τὸν νοῦν αὐτοῦ,exponitur Permouere eius mentem,vel Incita. Apud Thuc.autem διεκίνουν τὰ παρεσκευάσματα Bud.vertit Concutiebant, Perturbabant. Rurſum autem apud Ariſtophanem paſſ.particip.διακινούμενος,addito datiuo τῷ σώματι,de laſciuo quopiam corporis motu qui fit geſticulatione. In v.l.affertur ex anonymo autore διακινεῖν τὸ πεπηδὸς μόσχου,vbi fortaſſe accipitur pro ſimplici κινεῖν: exponitur tamen ibi Permouere partem affectam.

C.ΜΕΤΑκινέω,ῶ,Tranſmoueo,Dimoueo. Bud.in Pand. accipi tradit pro Dimoueo,& Remoueo: & à Themiſtio in principio Analyt.poſt.pro Muto,id eſt Reformo.Sed accipi generaliùs etiam pro Muto, oſtendunt compoſita.

Μετακινητός,ὴ,ὁ,Qui tranſmoueri ſeu dimoueri poteſt. Item,Qui mutari poteſt,Mutabilis. Plut.in Symp.ſept. ſap.ὅτι τοῖς νόμοις ὁ Σόλων ἔφη μετακινητοῖς εἶναι, quòd Solon mutabiles eſſe leges dixit. Apud Thuc.lib.5,pag.172, καὶ ἅμα βουλόμενος εἰδέναι εἰ ἔτι μετακινητὰ ἡ ὁμολογία εἴη. vbi redditur, An immutari poſſet: ſed videtur eſſe potius An retractari poſſet,ea in ſignif. qua dixit Traianus in epiſt.ad Plinium,Retractari atque in irritum vendicari. CONTR.Ἀμετακίνητος,(compoſ.3) Qui tranſmoueri non poteſt. Immutabilis. VNDE Ἀμετακινήτως,q.d.Immutabiliter. vt ἀμετακινήτως ἔχειν apud Iſocr.& Ariſtot. Immutabile eſſe. At Δυσμετακίνητος, Qui non facilè tranſmoueri poteſt, ſeu mutari. VT Εὐμετακίνητος, Qui facilè tranſmoueri poteſt,ſeu mutari.

C.ΠΑΡΑκινέω,ῶ, Perperã moueor, Indecorè moueor & inſtabiliter. accipitur enim ſignificatione paſſiua. Ariſtophanes Ranis, Ἰδοὺ, σκόπει λῶν μὰ παρακινούμενόν τι ἴδῃς. ¶Et pro Emoueor mente,In furorẽ vertor.vnde παρακινῶ & παρακινικῶς apud Platonem & Xenoph. In furorem verſus,Furibundus. Bud.p.613 & 750.Vſus verò eſt & paſſiua voce παρακινηθὼς Lucianus,vt ibidẽ docet.Idẽ B. alibi παρακῆναι vult eſſe itidem Emoueri mente,& Exire è poteſtate, aut etiam Tranſuerſum agi: & affert ex Platone De republica lib.7, καὶ ἔτι καὶ ὧν οὐκ ἐπιμελοῦσιν ἐλεύθεροι παντάπασιν, ἢ μὴ παρακινήσουσιν. Quem locum ſic quoq; exponit, Probandi etiam in his, an ſolertia verſatili ad omne ſtudium traducti, in eo conſtabunt:an etiã exorbitaturi ſint,nec eo ſtaturi quod ſuſceperint. Addit & ex lib.9,in fine,φυλάττων μή τι παρακινῇ αὐτῷ τῆς ψυχῆς, id eſt (inquit)Ne quid perperam intus emoueatur.Hoc eſt,Ne in ſe aliquid ſecus admittat,aut de ſe conſulat. Addit verò παρακινῶν interdum etiam actiuè accipi,in eadem alioqui ſignif.videlicet pro Emoueo mẽte,Mẽre alieno,In furorẽ verto ſeu ago.vt apud Theophr. τὸν μὲν τρύχοντα ὥσπερ παρακινῶν ἢ ἐξιστάς. quũ antea dixiſſet, τὸν μὲν γὰρ τρύχοντα ὁ μὲν, ὥσπερ παίδας, ὁ δὲ μαστιγίας. ¶At verò Theophr.lib.6 De cauſis plant. παρακινῶν dixit de vino quod ſub ſidere motu turbido vinatur, καὶ μά-

λιθ' ὅπου θαλαττοῦται, ἢ ὅτι τὸ ἄχρι ὀστράκου κλασθῆναι. B.

Παρακινεῖ, Peruerto, Inuerto. Dionysius Areopagita, Τὰς λόγια κλασιουσῶν. Item Labefacto. Gregor. in Iul. καὶ ὃ τὸ πιεζεῖσθαι τὰ Χερσαίου μηχανήματα καὶ κλασθῆναι, Bud.

Παρακίνημα, ατος, τὸ, Peruersio, Distortio. vt κλάσις τοῦ τραχήλου, in hippiatria, Colli peruersio & distortio. Dicitur & κλασμός. B.

Παρακινητικός, Emotus mente. VNDE Παρακινητικῶς ἔχειν, Emotum mente esse, Plut. in Solone.

C. ΣΥΓκινῶ, Vnà moueo, Simul moueo, vel agito. VNDE Συγκίνησις, Agitatio quæ simul fit. At in v. l. redduntur Commoueo & Commoto.

C. ΥΠΟκινῶ, Moueo leuiter. Metaph. apud Arrian. in 6 de Alexād. ἤδη γὰρ ὑπεκίνει αὐτὸν τὸ Γωμαίων ὄνομα ὅτι μέγα ἐστὶ καὶ χωροῦν. Idem alibi de Arabia verba faciens, τὸν τε χρόνον ἐν ᾧ ἡ δεδαιμονία ὑπεκίνει αὐτὸν, ὅτι ἥκουεν τὴν καινὴν γένεσιν αὐτῶν. i. Allicicbat, Stimulabat eum ad expeditionem suscipiendam in Arabiam. B.

Τὸ κινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito strepitu. Xen. ὑποδύεται δὲ πανταχοῦ ἰχνεύόμενος, ἐὰν μή τι θεῖον ἢ ἀνθρώπινον ἡμᾶς κωλύσῃ· παύσω δὲ τοῦτο, ὑποκινῶν. Sic & aliquot aliis locis. Bud.

Τὸ κινητικῶς, (sicut & θορυβητικῶς suprà) Emotus mente, In furorem versus, seu actus, Furibundus. Plato de republ. lib. 9, καὶ μὴν ὅλῃ μανόμενος καὶ ὑποκινητικὸς, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ὁπτεχεῖν τι καὶ ἐλπίζειν δυνατὸς ᾖ ἄρχειν.

¶ Κινύμι, Moueo. idem quod κινέω. Et in passiuo, Iliados δ, Ἀλλὰ νέοι σπουδῇ κίνυσθε φάλαγγες Τρώων ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν. Iliad. κ, Vlysses ad Mineruam, ἦτοι μὲν αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι· οὐδέ σε λήθω Κινύμενος, id est κινούμενος καὶ διαπονούμενος, vt Eustathius ex veteribus grammaticis exponit. Gregorius, Κινυμέναις κεφαλῆσιν ἐμῷ γελόωντες ὀΐζυι. Idem, Τῇ καὶ τῇ σοφαροῖς ἴθμασι κινυμένη.

Κινύσσω, Idem, atque inde deriuatum, vt Eustath. tradit. VNDE Κίνυμα, ατος, Simulacrum aeriuum, τὸ αἰέριον εἴδωλον, inquit Eust.

ΚΛΑΙΩ, VEL Κλάω, Futur. αὔσω, & αύσομαι, Lacrymor, Ploro, Fleo, Eiulo. Homerus Iliad. α, Τίπτε τὸ κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Et Odyss. ξ, Εἰπὲ δ' ὃ τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ. Idem Odyss. τ, κλαῖον & ὀιμώξαν copulat. At Iliad. σ, participium δακρυχέουσα subiunxit verbo κλαύσονται, (quod futurum obserua) Ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται. Sed & de equis κλαίειν vsurpat. Iliad. ρ, Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπαόσθην ἐόντες, Κλαῖον. Vsurpatur & solutæ orationis scriptores: vt Æschines in Ctesiphontem, ἐμὲ κλαίειν μᾶλλον ἢ ἄλλους ἐλεεῖσθαι. Plutarchus in Pericle, οὐδὲ κλαίων οὐδὲ κινδύνων &c. Proverbialia autem ista, Κλαίει ὁ νικηθείς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε, & Τὰ Κωϊκοῦ κλαίειν, & Αἷμα κλαίειν, vide apud Erasmū in prouerbiis. ¶ Interdum verò cum accusatiuo, pro Deploro, Defleo. qui etiam vsus Homero est frequentissimus. vt Iliad. ω, Τὸν σὺ δ' ἅμα κλαίων καὶ ἐπ' ἄμμορον ἀχνυμένῳ κῆρ. Et Odyss. α, Κλαῖον ἑὸν πόσιν Ὀδυσῆα φίλον ἦτορ. Item Iliad. υ, Τὸν δὲ νέῳ ἔτι ἐόντα φίλον παῖδα κλαίουσαν. vbi obserua rursum futurum κλαύσονται. (Inuenitur autem & futurum κεκλαύσονται impersonaliter positum apud Aristophanē in Nubibus, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσονται, Frustra plorabitur à me, Nequicquam plorabo.) Idem Homerus vtitur & τῷ κλαιούσῃ, pro κλαίουσι, Iliad. ω, ἔνθεν καὶ αὖτε φίλον παῖδα κλαιούσῃ. Cæterùm Plutarchus quoque cum accus. in Alcibiade, τὸ μὲν αὐτοῦ παῖδα κλαύσας καὶ ὀλοφυξάμενος.

Κλαίω, Do pœnas, Vapulo. Aristoph. Nubibus, ἀλλ' ἔσθ' ὅτου κλαίσῃς. Quibus respondet alter, ἔγωγ' ἄν· τί δὲ κλαύσομαι; Ex eodem affertur, κλαίων τις αὐτὰ ἐλεεινὰ πείσεται, aliquis, ipsorum me tanget plorans: pro Siquis eorum me tangat, pœnas dabit. Et κλαίειν λέγω σοι, cum apud alios tum apud Aristophanem. (sicut οἰμώζειν λέγω σοι & μακρὰ οἰμώζειν) ad verbum, Plorare tibi dico, pro Lacrymas tibi denuntio, id est verbera. Est enim oratio minitantis verbera, interdum verò aspernantis

duntaxat. Iuuenalis Mandare laqueum dixit eodem modo satyra 10, de Democrito ita loquens, — quum fortunæ ipse minaci Mandaret laqueum, mediúmque ostenderet vnguem. Locus autem Aristophanis est in Pluto, vbi Plut. ipse dicit, κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω, pro eo quod dixerat paulo antè, ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, (scribitur autē ibi & κλάειν.) Suidas autem κλάειν exponit συγκάζειν & ὀδύρεσθαι in hoc loco, ὁ δὲ Σύδας, Ἐπιτύφῳ καὶ δόξαις ταῖς ἐκείνου κλάειν ἔλεγε. Sed ego illam eius expositionem non satis plenam esse puto. crediderim enim potius ibi κλάειν ἔλεγε esse Valedicebat quasi ἀποκορακίζων. ¶ Annotatur ex Gaza κλαίειν transitiuum quum dicitur κλαίειν τὴν κεφαλήν, quod exponitur Plangere caput, Lamentari caput. Est autem illa constructio ex Aristophane in Vespis, Κλαίειν ἡμᾶς μακρὰ τὴν κεφαλὴν ὀπίσσω τῆς ῥάχεως. vbi tanquam de homine loquitur. estque alioqui simile genus dicendi illi quod modò protuli.

Κλαίω, Eustathius vult esse à κλάω significāte Frango. in hunc enim locum Homeri Odyss. ξ, αὐτάρ ἐμοιγε κατακλαίσῃ φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ὀφθαλμοῖσιν καθ' ὑμόν, scribit ista, ὡς καὶ ὀπτῶμαι ἀπὸ τοῦ κλαίοντος ψυχὴ οὐκ ἔχει σαθρῶς, ἀλλ' εἴοικε κατακλᾶσθαι, quibus subiungit, ὃ δὴ καὶ ὑπομολεγίαν δέχεται τὸ κλαίειν, ἐγγὺς αὐτὸ καὶ κυμβίου. ὅτι τὸ Κλάω καὶ τὸ Κλαίω, καὶ τὸ Ῥάω Ῥαίω, ἀφ' οὗ ὁ ῥαφεύς. Sciēdum est autē, plerisque locis, NON Κλάω SED Κλαίω scriptum inueniri, sine ι subscripto. At ego non video quid obstet quominus ι subscribamus, etiamsi illi Eustathii deductioni assentiri libeat: fuerit enim κλαίω ex κλάω significante Frango, (sed metaph. sumpto) ex κλάω autē rursum κλάω, sed quod ι verbi κλαίω subscriptum habeat.

Κλαίησα fut. tanquam à TREM. Κλαίω apud Demosthenem in Midiam, παιδία γὰρ δεδακρύκατε, καὶ ἐκλαίησε. Annotat autem & Pollux hanc inflexionem tāquam Demosthenicam. At vulg. lex. afferunt & κλαύσω ex eodem Demosthene, sed locum non proferunt.

C. Ἀκλαής, ὕος, ὁ & ἡ, Illacrymabilis, Qui non plorat. Vel potius passiua signif. Indeploratus. exponitur enim ἀκλαυστος.

C. Ἄκλαυστος, VEL Ἄκλαυτος, Indeploratus, Indefletus. vt Ἄκλαυστος θανάτῳ dixit Solō in hoc versu, Μηδέ μοι ἄκλαυστος θαλάτης μόλοι, quod Cic. interpr. Mors mea ne careat lacrymis. vt videbis pag. 1168 & 117 mei lexici Ciceroniani. Sic in quodam epigrammate quod à Plutarcho refertur, Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι, ὁδοιπόρε, &c. quod imitatione Homeri dictum fuit, hæc duo copulantis Odyss. λ, Σῶμα δ' ὃ μοι μεγάρῳ Κίρκης κατελείπετο νηυσὶν ἐμῇσιν Ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον. Ibidem, Μήμι ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὅπιθεν κατελείπειν. Vtrobique autem quædam exempl. habere ἄκλαυτον sciēdum est, (quæ scripturæ diuersitas in illo quoq; versu epigrammatis inuenitur) & quòsdam grammaticos tradidisse Homerum quidem ἄκλαυτον, at posteros eius ἄκλαυστον scripsisse. Scripserunt tamen ἄκλαυτον (siquid exemplaribus credendum est) nonnulli etiam ex Homeri posteris. vt Sophocles in Antigone, p. 149, Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνύμφευτος. Verùm si Polluci fidem habere volumus, eam illis exemplaribus derogabimus quæ ἄκλαυτος ibi scribunt. testatur enim ille τὸ ἄκλαυστος Homerū & Sophoclem vsos esse. ¶ Cæterùm data fuit huic nomini actiua signif. quoq;, vt sit pro Illacrymabilis, (sicut ἀκλαίης) id est Qui lacrymari no potest; aut etiam simpliciter Qui non lacrymatur. vt Odyss. λ, — οὐδέ σε φημὶ Δίῳ ἄκλαυτον ἔσεσθαι ἐπὶν δὲ πάντα τέλεσσῃ.

C. Κλαυσίγελως, Fletus cū risu, Lacrymæ risui permistæ. At in vulgaris lexicis perperam exponitur, Flens rideo, seu Flens & ridens simul, tanquā hac significatione dante huic nomini Polluce: quum is ex Xenophonte afferat (quem & primum eo vsum esse arbitror) à quo tamen manifestum est substantiuè accipi pro risu, lacrymis mixto, seu risū lacrymoso, vt ita loquar. Est autem is in quo vertitur locus, Hellen. lib. 7, p. 366 nec editionis. ibi enim quum dixisset, Θανάσιμος ἦν τοῖς ἐπιβάταις ἡ ἐξουσία· τοὺς δὲ κωπέας πάντας ἢ φόβος ἢ ἄκρα δέος ἐκπλήττει, subiungit, πάντες δὲ ὡς ἐπὶ τοῖς κακοῖς τὸ πρῶτον κλαυσίγελωτες, vbi obserua quidem κλαυσ-

γέλωτα dari illis mulieribus quũ eas deſcribit ἅμα χαρᾶ δακρυόεσσαν. Sed & pag. 362 eundem aliis quoque tribuit, nimirum Lacedæmoniorum ſenatoribus & ephoris, atque adeo Ageſilao. nam quum dixiſſet, ὡς μέν τι ἐν Σπάρτῃ ἴφασαν ἀκούσαντας, ἡδέα μέλη ἀπὸ Ἀγησιλάου καὶ τῆς γερόντων καὶ τῆς ἐφόρων, πάντας κλαίειν, addidit, οὕτω κοινόν τι ἡδονῇ χαρᾶ καὶ λύπῃ δάκρυά ἐστι, id eſt, Adeo lacrymæ gaudio cum mœrore cõmunes ſunt. In hunc tamen Homeri locum Il. ζ (in quo itidem κλαυσίγελως deſcribitur) —ἡ δ' ἐν δακρυόεντι γέλῳ τράπε κάλπιν ἀείρας δακρύσασα, annotatur, declarari ab Homero πάθος ψυχῆς χαρᾶ καὶ λύπῃ σύμμικτον. Cæterũ quod ad κλαισίγελως attinet, vſus eo eſt itidem vt ſubſtantiuo, quiſquis eſt cui Demetrii Phalerei nomen tribuitur, ſcribens, οὐ μὰ τὸν Δία πάθος κινοῦσι, οὐδὲ ἕλκει, ἀλλὰ τὸν καλούμενον κλαισίγελωτα. Ego tamen adiectiuum etiam facere alicubi non dubitarim, aliorum quorundam à γέλως deriuatorum analogiam ſequens.

C. Κλαυσιαχθίζομαι, Ploratum ex gutture edo, Vocem quandam tanquam eiulãtis, ex gutture edo. Neque enim aliud de huius verbi ſignificatione diuinari poſſe videtur, quo vtitur Archippus poeta comicus apud Plutarchum initio Alcibiadis, geſtum & inceſſum filii Alcibiadis hiſce verſibus irridens, (qui & ibi minimè diſtincti leguntur) Βαδίζει δῆτα χλιδῶς, ἁβρὰ πορεύεται ἅπαν, ὅπως ἐμφανὴς ὢν πατρὶ μάλιστα δόξειεν εἶναι, κλαυσιαχθίζεται τε καὶ βαυλίζεται. (ita enim repono pro κλαυσιαχθίζεταί τις) Quum autem ſubiungat βαυλίζεται, vtrunque verbum eodem pertinebit. Sed (vt verũ fatear) ſuſpectũ mihi eſt iſtud verbum κλαυσιαχθίζεται, ſic tamen vt quid pro eo reponã non habeam. Siquis tamen coniectura mea contentus eſſe velit, dixerim κλασιαχθίζεται, minima cum mutatione reponendum eſſe, à κλάσαι ſignificãte Frangere, & αὐχὼ: vt intelligamus filium Alcibiadis ſolitum collo intorto & tanquam fracto incedere.

Κλαυσάσκω quoque ET Κλαυσάω retinuerunt σ. Et Κλαυσάσκω quidem eſt idem quod κλαίω, Ploro, ſed poeticũ: ita formatum vt ἱμπυσάσκω, teſte Euſtathio. AT Κλαυσάω, ῶ, Plorare cupio. κλαῦσαι θέλω, vt Pollux exponit. Ariſtoph. in Pluto, κατακεχρυσῶσ de ſtrepitu ianuæ vſus eſt, τὸ θύρειον φλιγγόμενον ἄνωθεν κλαυσιᾶ. Sunt qui verbo Cõcrepare interpretantur: ſed Concrepuiſſe ianua intelligitur à comicis Latinis inter aperiendum: quod cum loco illo Ariſtophanis non conuenit. ibi enim Canon ſeruus dicit, Τίς ἦθ' ὁ κόπτων πρὸ θύρας; Οὐκ πρὸς; deinde mutata mente dicit, Οὐδείς, ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύρειον φλιγόμενον ἄνωθεν κλαυσιᾶ. Vbi eum alluſiſſe ſcribit Euſtath. ad ἦχον θυρείδος λεῖον καὶ ἄρροιζον. videntur enim (inquit) τὰ διαῦτα θύρεια ἐθέλειν κλαίειν ὡσὶ τὰ παιδία.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, Ploratus, Eiulatus. Ariſtoph. in Pace, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα θεῖα Μεγαρῆσιν ἐπέβαλε τὰ κλαύματα. Xenophon Cyrop. 2, κλαύματα μὲν γὰρ καὶ παραιτήσεις φορτικὰ οἶμαι μηχανᾶσθαι. ET Κλαυμονή, de quo dicetur in Κλαυθμονή.

Κλαυθμός, οῦ, ὁ, idem quod κλαῦμα, Ploratus, Eiulatus. ſed vſitatius quàm κλαῦμα. vtuntur que eo & Homerus. vt Odyſſ. λ, Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐπέσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη. Sæpe verò cum γόος copulat, quod ſignificat gemitum: vt Odyſſ. ε, Παιὼν δὲ κλαυθμῷ γοερῷ τε. Et, Odyſſ. ρ, — οὐ γάρ μοι ὀδυνάων παύσασθαι ἐΐω Κλαυθμοῦ τε στοναχῆς τε γοεροῦ τε δακρυόεντος, item Odyſſ. λ, Ἔστως Ἰθακήσιον ὀδυρόμενον γόωσιν Παίονα κλαυθμῷ γοερῷ τε δακρυόεντι. Vtuntur & poſtea ſcriptores. Plutarchus in Pericle, ὅτι κλαυθμὸν ἔφυγε καὶ πλῆθος οὐ χεῖρα δάκρυον. Et Ariſtoteles Polit. 7, ἐκ κλαυθμοῦ τὴν παῖδων. Apud Theophr. verò pro κλαυθμὸς alicubi reponendum eſt καυθμός, vt ſuprà admonui in Καυθμός. AT VERÒ Κλαυθμονὴ minùs vſitatum eſt, ſignificans alioqui itidem eiulatum: ſic tamen vt & de pueris dicatur à Platone, De legib. lib. 7, κλαυθμονὴ καὶ βοὴ, ἐπιμελὲς οὐκ ἔστω. Sed in v. l. κλαυσμὸν ex eodem ſcriptore affertur pro eadem ſignificatione, non prolato tamen loco. ac certè altera illa ſcriptura autoritate Pollucis nititur, ſcribente, ἔστι δὲ κλαυσμὸν καὶ κλαυθμονή. ITEM Κλαυθμῶν, ῶνος, ὁ, Locus flentium. cap. 2, libri Iudicum.

Κλαυθμυρίζω, Plero, Eiulo. plerunque de infantibus dicitur, quod Vagire eſt Latinis. Alexand. Aphrod. lib. 1 Probl. τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἴσως χαίζει, infantes, quũ audiũt modulos muſicos, ſi fleãt (ſeu vagiãt) deſinũt. (Putatur etiã actiuè accipi pro Flere ſeu vagire facio, apud Plut. De educ. lib. αἴτιος, ὑπισχνεῖται τὰ παιδία κλαυθμυρίσαντι. εἰς παρηγορίαν πάλιν τὸ μαστὸν ἐπιφέρειν.) Frequentius eſt paſſ. Κλαυθμυρίζομαι. In Axiocho de infante, λέγουσιν ὑπὸ δυσαρεστίας ἀεὶ παρὰ, κλαυθμυρίζόμενον ἅμα, καὶ ταύτῃ τῆς δυσαρεστίας μίαν ἔχον φωνήν. paulo antè verò dicit, ἐξ ἴσου τοῖς τροφεῦσιν ἡδέως τὸ νήπιον κλαίειν. Plutarchus Sympoſ. ſept. ſap. de infante nato ex equa, τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδία κλαυθμυρίζόμενον. Galenus κλαυθμυρίζειν dicit eſſe κλαῦσαι μετ' ὀπαίσου στεβρότητος, hoc eſt Flere magna ſpiritus contentione, Commentar. in Prognoſt. VNDE Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, Fletus, Eiulatus, Vagitus. Plutarchus Lycurgo. AT Κλαυθμώδεις διαπνοαί dicuntur ab Hippocr. iis ſimiles quæ cum fletu fiunt, quaſi ſuſpirioſæ: quanquam Erotianus σωιχαῖς exponat, ſumpta (vt ait) à flentibus pueris metaphora. Gorr.

C. ΑΝΑ κλαίω, Defleo. Vel Fleo pro ſimplici κλαίω, Vehementer fleo. VNDE Ἀνακλαυθμὸς, οῦ, ὁ, Fletus.

c. 2. Προσαγκλαίομαι, Antè defleo.

c. 2. Προσκλαίομαι, ſiue Προσκλάομαι, Atticè, Defleo apud, vel Vnà defleo. Syneſ. ep. 73, σοὶ μὲ δεῖ προσκλαύσασθαι τὰς τῆς οἰκείας συμφορὰς, oportet me apud te vel tecum deflere patriæ calamitates. Idem epiſt. 57, πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσκλαίεσθαι, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι.

C. ΑΠΟκλαίω, Fleo, vel potius Vberi fletu me exatio, Flẽdi deſiderio ſatisfacio. Plut. αἴτιοι τοῖς πυθομένοις ἐφιέσθαι τὸ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ σωιζάντοις. At Heſychio ἀποκλαίω eſt κλαίω.

C. ΕΠΙκλαίω, Fleo ſuper, Defleo. vel ſimpliciter Fleo. VNDE Ἐπίκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Flebilis, Lamentabilis. Ariſtophanes Veſpis, ὅτι βαρύφαρυγι ζόμφῃ τὸ παλαι κλαυσιγέλωτι ἀηδόνιον νόμον, id eſt γοερὸν, θρηνητικὸν, vt Suidas exponit.

C. ΚΑΤΑκλαίω, Defleo. Item Lacrymando afficio, Ad miſericordiam commoueo lacrymis, Ad lacrymas & miſericordiam concito. Plato, καὶ δὴ καὶ ὅτι αἰσθόμενος ἐγὼ ἀπορρύψασθαι μέλος κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδέτερα ὅτι ἐγὼ οὐ κατέκλαυσα τὸν παρόντων πολύ γε αὖτ' Σωκράτης. Ita Bud. ſed ſuſpicor reponendum κατέκλασε.

C. ΜΕΤΑκλαίω, Fleo poſt, Lacrymis & fletu proſequor. Il. λ, ἦτοι μὲν οἵω Πολλὰ μετακλαύσασθαι ἐπὶ κῆδεϊ λαὸς ὀλέσσας. Item apud Naz. μετακλαύσει παρὰ πολλά.

C. ΠΡΟκλαίω, Ante fleo, Prius defleo. Vnde προκλαύσαντες apud Eurip. Prius deflentes.

ΚΛΑΊΩ, ῶ, Fut. σω, Frango. Nonn. ἄκρας ἐκλασε, ramos fregit. 1, Timoth. 10, κλάσαι τε κλῶνα. Ly κλαί apud Anacr. per ſyncopen pro κλάσαι, teſte Euſtathio. Ex in paſſ. apud Homerum Iliad. α, ἐκλάσθη ἡ σπεῖρα. 2 Cor. 11, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, quod frangitur pro vobis. Dioſcorides libro 3, cap. 143, de ſatyrio, οἱ δὲ περιφύλλιον καλοῦσιν, ἐπειδὴ ὡς ὅπλα πρὸς γῆν φύλλα τείνει φέρει κεκλασμένα, ad terram infracta. Idem de Aliſmate, φύλλα μὲν ἔχει ὁμοίως τῷ ἀρνογλώσσῳ ὅμοια, στενότερα δὲ καὶ ἐπὶ γῆν κλώμενα. quod Plin. ſic interpr. Folia ei plantaginis, niſi anguſtiora eſſent & magis lacinioſa, conuexáque in terram. Κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami ſiue ſurculi amputantur. Theophr. De cauſ. pl. l. 2, c. 17, ἔστι δὲ μεθιέμενα ἐκ τῆς ἄνω γίνεσθαι πάντα, κλώμενα ἢ καρπὸν λαχόντα.

Κλάσμα, ατος, τὸ, Fragmentũ, ſeu Fragmen, Fruſtum defractum. Lucilius lib. 2 Epigrammum. Λάβε δὴ τρώγειν δῶρα καὶ κλάσματα δοῦλε κοπίους πλήρεις. quo vocabulo cæteri quoque Euangeliſtæ eadem de re vtuntur.

Κλάσις, εως, ἡ, Fractio. Lucas c. 24, ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου. Item Fractura, vt Plin. vocat. Alex. Aphrod. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ὀστοῖς ῥήξεων καὶ κλάσεων, ad ruptura & fracturas id eſt ad ruptas & fractas. Κλάσεις αἱματίων, Vitiorum putatio, vt Cicero vocat. Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 19, τὸ δὲ πλῆθος τῶν πλειόνων ἐστὶν ἐν μὲν καὶ μείζοσι δεῖ κλάσεως. pro quo alibi dicit ἀποκλαυρίας & ὕβρεως. Idem, εἰ μὲν

ἀλλὰ πάσῃ γε δῆλον ὅτι κῆπος οὗτος κατὰ τὴν τοῦ κλᾶσαι ὅτι ἡ A τοῦ ἀμπελουργίας. postea diuidit in τὸ βραχυπαμῶν καὶ μακροπαμῶν.

C. Κλασβολάκης, ακας, ὁ καὶ ᾱ καὶ η, Glebas frangens. Epigr.

Κλαστήριον, ου, τὸ, Id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur Falx qua vites putantur. nam Aristoph. schol. κλαστήριον esse docet τὸ δρέπανον ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

Κλάστης, ου, ὁ, Qui frangit. Item Qui vites putat, Vinitor, ἀμπελουργός, Hesych.

Κλαστόω, ῶ, Frango, κλῶ: peculiariter verò Sarmenta defringo & deputo siue amputo. vnde metaphoricè dictum quidam volunt apud Aristoph. Equit. Βουλιὼ παντὸς τὸ φρατηρὶς κλαστήρις. alii autem Radicitus euertes, Extirpabis: alii Quassabis, Concuties, κλαστήρις καὶ δῃωτήρις. nonnulli & κραυγάσεις, Inclamabis, Clamore impetes. B

C. Ἄκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non fractus, vel Infractus. In Epigr. Ἄκλαστα μὴ κρῖνοι. Pro quo dicitur ΣΤ Ἀκλαῆ, quod peculiariter significat, Cui sarmenta defracta non sunt. vt ἀκλαῆς ἄμπελοι, vites non putatæ ἀκλαέστατοι, sicut Hesych. exponit, Æolicum esse dicens. C

C. Παλίκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Refractus, Reflexus, Resuuus. παλίγκλαστον Hesychio est σκολιὸν, αὐχμηρὸν, δύσκαμπτον.

C. Ἀμφίκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque fractus, siue omni ex parte. Suidas enim ἀμφίκλαστον exponit πάντῃ κεκλασμένον in hoc versu, Δείλαιον ἀμφίκλαστον ἀλιπλανίῃς σκολοπίδεσσι.

C. ΑΝΑκλάω, Refringo, Reflecto. Luc. De salt. ἔστ' ἔνδοθεν αὐτὰ κυφαγωγὸς ἑαυτὸν αἰσχλῶν καὶ καμπλῶν. In vulg. lexicis Græcol. ponitur etiam thema αἰσχλάζω, sed exēplum eius in hac significatione desidero: at in altera reperitur apud Xenophontem, vt docebo infrà. Notandū est autem αἰσχλᾶν accipi nonnunquam in passiua significatione. Athen. lib. 13, ὡς ὁ ὦψ ἅπαντος ἕλκει καταφιλεῖν αὐτὸν αἰσχλίδεται τε καὶ τῶν ὀπισθωτῶν μέσα κρόκου, πάλιν ἀνασχλάσας ἐφίλησεν. hoc est αἰσχλασθείς, ad osculū pandendum reflexus, inquit Bud. D

Αἰσχλάομαι, ῶμαι, pass. Reflector. Item Repercutior. Lucianus, ἡ δίξια δὲ ὑπὸ τῆς ψαλῖδος αἰσχλασμένη. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, αἰσχλᾶσθαι τὰς ἀκτῖνας τὸ ἡλίου πρὸς τὴν γῆν, Radios solis ad terram reflecti, vel repercuti. ἡ τοῦ φωτὸς αἴσχλασις pro ἡ τοῦ φωτὸς αἴσχλασις, Luminis repercussio. E

Αἴσχλασις, ιως, ἡ, Reflexio. Herodianus lib. 1, γραμματικῶν τινων δὲ τὸ ῑ εἰς ῡ μεταβαλόντων, ἵνα μιμήσωνται τὰς αἰσχλάσεις ἀμφιρρώπων ἐπισυμβάντων, id est (vt Politianus interpretatur) quales de philyra tenuissimi atque in vtranque partem replicabiles fiunt. Item Repercussio, Repercussus. Est & nomē schematis, quod αἴτιον αἴσχλασις Fabius appellat: de quo mox. F

C. Ἀντισχλάω, ῶ, Refringo, Reflecto, Repercutio. & Ἀντισχλάομαι, ῶμαι, Refringor, Reflector, secūdū Bud. Ἀντηχὼ fit à voce quæ αὐτηχεῖ, vt ait Suidas. quo modo & αὐτοαχλᾶδα dicitur echo, Sapientiæ cap. 17, Αὐτοαχλωμένη ἐκ πολλοστῆς φύσεως ἠχώ. [A Gaza αὐτοαχλᾶδα dicuntur quædam pronomina, id est reciproca. vt ἐμοῦ ἐμαυτόν. vnde & αὐτοαχλαστικὴ αὐτωνυμία. G

Αὐτοκλασία, ως, ἡ, ΣΤ Ἀντιαχλασμὸς, ὁ, Refractio, Reflexiō. Item Reciprocatio. Est etiā figura quædam apud rhetores, quum idem vocabulum in contrarium sensum veluti reflectitur. Fab. lib. 9, cap. 3, Cui [paronomasiæ] cognata est αὐτοκλασία, eiusdē verbi contraria significatio. Quum Proculeius quereretur de filio, quòd is mortem suam expectaret, & ille dixisset se verò non expectare: Immo (inquit) rogo expectes. A tertia ἀπὸ περὶ. ΣΤ Ἀντιαχλαστικὸς, id est Reciprocus. vt αὐτοκλασία αὐτοκλαστικὴ, apud quosdam grammaticos Pronomina reciproca. H

C. ΑΠΟκλάω, Defringo.

C. ΕΝΔΟκλάω, Intus seu ab interiore parte defringo, Effringo. Vnde ἐνδοκλαστὸς.

C. ΕΝΝΑκλάω, Infringo. R. Ν, Iupiter de Iunone, Αἰεὶ δὲ μιν [Ἥρην] ἐννάκλα, ἠδὲ γόνυα. vbi Eustath. annotat metaphorā esse τὸ ἐννάκλα τὰ γόνατα, qualia esse solent Διὸς βουλὴ ἄρρηκτος; quæ Iuno ἐννάκλα dicitur, id est Infringere, quantumuis rigida & inflexibilia. Alii interpretantur Refragari. I

C. ΕΓΚλάω, Frango, Flecto: metaphoricè plerunque pro Animum alicuius frango & flecto. Plut. Pericle, ἡ παροῦσα δυστυχία τοῦ Περικλέους περὶ τὸ εἶναι, ἐγκλᾶσα τοὺς Ἀθηναίους. Ioseph. μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμοὺς βαπτόμενοι τοὺς πολίτας ἐγκλάσωσι, id est, Ad misericordiam commoueant, vt Suidas exponit. Pass. quoque in ea significatione frequens est. Thucyd. lib. 4, pag. 134, ἐπεὶ τῷ κηρύγματι ἀκούσαντες ἐγκλασθῆναι τὴν γνώμην τὰ πλάγια ἐπεδείκνυσαν, καὶ ἠσθάνοντο τῷ παρόντι δεινῷ, animus ipsorum frangeretur & flecteretur. Et lib. 3, pag. 103, φείσασθαι δὲ καὶ ἐγκλασθῆναι τὴν γνώμην, ἐώρων εἰκτὸν λακεδαίμονας. Item pag. 105, καὶ μὴ παλαίας ἀρετὰς ἀκούοντες ἐγκλασθῶσι, id est χαλασθῶσι, vt scholiastes exponit, sicut & in præcedentibus locis. Ité Plutarchus, τὸν δ' ἀρίστου γοῦν ἱρωτικὴν οὖσαν, ἐγκλασθῆναι, καὶ σωτηρίου φαύλην τὴν νεκρὸν, animus eius fractus est, id est Flexus, Mitigatus, vt Bud. interpr. Apud eundem, ὥσπερ ἐγκλασθεὶς ὁ Κάμιλλος. Idem in Cam. ἐγκλασθεὶς ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Hesych. quoque ἐγκλασθῆναι exponit συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι. [Ἐγκλάω, Reflecto, Flecto. Luc. ἡ δεξιὰ δὲ σοῦ τοῦ καμπύλου ἐς τὸ αὖω ἐγκεκλασμένη, ὑπερίσχει, τοῦ σφυροῦ τὸ ἐξεχούσης ἐγκεκλασμένη, in descriptione habitus Endymionis. B.

C. ΚΑΤΑκλάω, Defringo, vel etiam Frango. Il. ρ, κατεκλάσθη δ' ἐπὶ καυλῷ ἔγχος. Suprà verò dixerat, ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Accipitur etiam metaphoricè, vt Frāgo apud Latinos. Odyss. ω, ὡς ἔφατ' αὐτὰρ ἐμεῖο κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, Κλαῖον δ' ἐν θαλάμοισι καθήμενος. Et apud Plutarchum in Fabio, τῷ Μετωνίου τὸ θράσος κατεκλάσαι. Sic Liuius quoque dicit Frangere audaciam alicuius. VNDE Κατάκλασις, ιως, ἡ, Fractio, Fractura.

C. ΠΕΡΙκλάω, Circumcirca frango. Item Circunflecto. VNDE Περίκλασις, Circunflexus, vt Plinius loquitur. Plutarch. περὶ τῆς ἀκοῆς, loquens de auditorum vitiis, ἀνδρία σφοδρότητι, καὶ βλίμμα ῥιμβώδης, καὶ περίκλασις εὐμαθὴς, ἢ μικρὰν ἐπιλαλιᾶς ἀφορμὴν.

C. ΑΜΦΙΠερικλάω, Circumuibro, v, l.

C. ΥΠΟπερικλάω, Infringo. v. l.

C. ΣΥΝκλάω, Confringo. Vnde συγκλάστικος, Confringens, vt apud Aristoph. interpretantur. Exponitur etiā Cōpressilius tactu, Iuflecto.

ΚΛΩΝ, ωνος, ὁ, Ramulus vel surculus qui deputari solet, Summitas rami quæ putari solet: à κλάω quod significat Surculos & ramulos teneriores putare, vt suprà dictum est: vel (vt alii malunt) ab ea signif. qua pro Flecto sumitur: vt per κλῶνας accipiamus ramulos teneros & flexiles. nam crassiores & rigidiores dicuntur ὄζοι. Theophr. De causis plant. lib. 5, cap. 1, ἴχνοι ἴτεας ἀφ' ἑκάστου αὐτῆς βλαστήσαι ἢ κλῶνες ἢ πόρθωνες ἢ ἀφρίμιστες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐμπίπτοντα τοῦ δίσκου, οὐδὲν γὰρ δεῖ πάντα κοινὰ, ἀλλ' ἴδια φυσιολογίας ἴτεας ἔχει, καθάπερ ἅλμη, κράδη, κλῆμα, κελεύσαι δέ τινες καὶ κλῶνας. Vbi notandum est eum κλῶνας ponere inter τὰ ἐμπίπτοντα τοῦ δίσκου ἃ ἴχνοι ἴτεας ἀφ' ἑκάστου αὐτῆς βλαστήσας, quales sunt quos surculos Latini vocant. Varro De re rust. cap. 40, de ratione inserendi, Ex arbore è qua quis vult habere surculum, in eam quam inserere vult, ramulum traducit, & in eius ramo præciso ac difisso implicat. Rursum Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 3, tradens differentias eorum quæ pluribus modis generantur, τὰ γὰρ ἀπὸ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν & κλώνων, οὐ πάντως δύναται αὐ ἃ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀπὸ ἀφρίμων. Sic in principio libri 2 De hist. plant. ἄλλοι ἐκ τοῦ δίσκου ἢ ἀπὸ φυλλορροίας ἢ ἀπὸ σπερμάτων, ἢ ἀπὸ ἀφρίμων, ἢ ἀπὸ κλώνων, ἢ ἐκ αὐτοῦ συλλήβδην ὄζου. (Suidas κλῶνας esse dicit τὰ ἐκ δίσκου ἐπὶ βλαστοὺς, germina seu frondes.) Et hist. plant. lib. 6, cap. 6, de coronariis fruticibus & herbis, τὰ δὲ καὶ οἱ κλῶνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ἄνθη ἢ πᾶσα φύσις εὐόσμους. Vnde Plinius lib. 21, cap. 10, & ramis autem & folio odorata sunt, &c.

Κλωνὸς, idem, seu κλάδος, vt Hesych. exponit. qui κλώνας præterea esse dicit ῥάβδους.

Κλωνάριον, ΣΤ Κλωνίον, ου, τὸ, Ramulus, Surculus. dimin. à κλών.

Κλωνίζω, Ramulos seu surculos amputo. κλῶνας κόπτω, Suidæ.

C. Ἀκλώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ramulis carens. Sic interpretantur

& corrigunt apud Theophraſtum Hiſt.plant.lib.6,c.6, de viola nigra, αὕτη γὰρ ἀκλοίνητος, ἀλλὰ σφοδρὰ ἐφυλλος καὶ ἀείφυλλος. Sed ſcribitur ibi ἀκλόνητος, per o.

Κ Λ Ά Δ Ο Σ, ου, ὁ, idem quod κλὼν paulo antè. quid autē κλάδος ſit, Theophraſtus docet De hiſtoria plant.lib.1, cap.2, ita definiens, κλάδον δὲ [καλοῦσι] τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τύπου [τῆς ἀκρεμόνων] ὑφ' ἓν ὂν μάλιστα τὸ ἐπιπλοον. itaque κλάδος eſt minor ramulus, quales eſſe ſolent anniculi qui pullulant ἐκ τῆς ἀκρεμόνων ſiue ὄζων: quæ craſſior ramorum pars eſt, ex ipſo ſtipite ſiue trunco enaſcens, quæ brachia Plin. appellat. In Geopon. λεπτέον δὲ φυτὸν ἐκ τῆς ἐρπίκων καὶ τῆς νέων κλάδων. ἔστω δὲ μέτρον τὸ χυλίον. διρτεμάτω δὲ ὀξεῖ τῷ πελέκει λειοτάτην κατὰ χόρτον, δέσας σώζοντας ἀκίραιον καὶ ὁλόκληρον τὸ φυτόν. Quò pertinere videtur hæc apud Varronem, In oleagineis ſeminibus videndum vt ſit de tenero ramo ex vtraque parte æquabiliter præciſum: quas alii clauolas, alii taleas, appellāt. Declinatur verò & aliter hoc vocabulum quàm ſecundum formam nominum tertiæ ſimplicium. Nam reperitur datiuus ſingularis κλαδὶ & datiuus pluralis κλάδεσι, tanquam à κλαξ, ακός, & κλάδες, τος. Datiuo autem κλαδὶ vtitur Alcæus in quadam ode, quum ait, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Altero autem datiuo κλάδεσι vtitur Ariſtoph. in Auibus, Ὅσα δὴ ὑμᾶς κἀγὼ κἄπος ὅτι κιττοῦ κλάδεσι τομὰν ἔχει. vbi ſcholiaſtes annotat ita declinari vt πῖχυς. Vide Κλών.

C. Πολύκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos ramulos emittens, Multos ramulos habens. Theophr. Hiſt.plant.lib.1, cap.5, δένδρον ὃ ἐξ ἑνὸς ῥίζης μονοστέλεχες, πολύκλαδον, ὄζωδες, vnico ſtipite conſtans, & ramis brachiatum è quibus plures emittit ramulos. Ibidem, φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης καὶ πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον, vt rubus, paliurus. Pro eodē dicitur ET Πολυκλαδής, ές, ὁ ἡ, vt tradunt v.l.

Κλαδώδης, ους, ὁ ἡ, Ramoſus.

Κλαδών, όνος, ὁ, Ramulus. nam κλασθῆτες Heſychio ſunt οἱ κλάδοι. ¶At κλάδωνες, αἱ, Bacchæ antiquitus dictæ, fortaſſis à thyrſorum geſtatione. v.l. Apud Heſych. autem ſcribitur κλῳάδωνες.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, Ramulus. κλαδίσκοι, Ramalia. v.l.

Κλαδεύω, ω, Ramulos deputo, Pampino. κλαδεύειν ἀναμπέλους dicendum, vt ſcribit Phrynichus, non κλαδεύειν. ¶Κλαδεύω, Quaſſo, Concutio. nam κλαδεύσαι Heſychio eſt σεῖσαι. Cuius ſignif. apud eundem Heſych. EST Κλαδεῖν, nam κλαδεῖ itidem exponit σείει, κινεῖ. Aliquanto autem poſt, (videlicet poſt κλάδος) κλαδεῖ exponit σείοι, φύλλα βάλλοι, φύλλα ἐκβάλλει.

Κλαδεύω, Ramulos teneriores deputo: ſpecialiter verò Vites puto, ἀμπέλους, ἀμπελουργῶ. VNDE Κλάδευσις, εως, ἡ, Putatio. ET Κλαδευτήρ, ῆρος, ὁ, Putator. ITEM Κλαδευτήριον, ου, τὸ, Id quod putamus, Falx putatoria.

Κλαδαρὸς, ὸν, ὁ, Ramalis. vt κλαδαραὶ κάμακες, in v.l. ex Epigramm. Ramales perticæ. Exponitur etiā Vibratilis, & tunc pertinet ad κλαδεύω, τὸ σείω. Heſychius verò κλαδαρῶν ſubſtantiuè etiam accipit prō κλάδων. ¶Κλαδαρὸς, Fragilis, vt Budæus interpretatur in hoc Polybii loco, δόξαν κλαδαρὰν καὶ λεπτὰ πιθανῶς. VNDE Κλαδαροόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui mobilibus oculis eſt ſeu volubilibus. ὁ δύσεισος τὰ ὄμματα, vt idem Heſych. exponit. Apud eundem EST Κλαδαρόρυγχος, quod dicit eſſe ſpeciem quandam trochili.

Κλάζω, Clamo, Clango, Strido. Poll. id aquilarum proprium eſſe ſcribit, Euſtath. verò auium quæ leuiuſculum clamorem & clangorem edunt, & minus eſſe quàm κράζω. Heſiodus Aſpide, περὶ δύο αἰγυπιῶν loquens, de duobus vulturibus, ſiue (vt ſchol. vult) aquilis, Ἵζετην ἐφ' ὑψηλῆ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην. Deriuat hinc Euſtath. præter. med. κέκλημαι. Il.β, de Therſite, Ὀξέα κεκληγὼς λίγ' ὀνείδεα. vbi ipſe annotat, eum non ſimpliciter dici βοᾶν ſed κλάζειν, ad oſtendendum τὸ ἄλογον τῆς φωνῆς: eſſe enim κλάζειν animalium ἀλόγων, vt gruum, ſuum, item & ſagittæ quæ emiſſa ſtridet: ideoque paulo pòſt ab Vlyſſe eum vocari κηλωὶ δμηκτῆρι. Alibi verò quum ad homines tranſfertur, dicitur plerunque de iis qui in impetu in hoſtes clangenti ſimilem vocem edunt, vt aliquoties apud Homerū de Hectore in Græcos irruente: quemadmodum Il.ρ, Βῆ δὲ διὰ στομάχου κινυμένου ἴαχε χαλκῷ. Ὀξέα κεκληγώς. pro quo in verſu ſequēti dicit ἐξύμβοησε. Sic Il.ν, de eodem Hectore, Ἡρα τε καὶ ὠρμήθη ὀρεσί νιφόεσσιν ὅμοιος, Κεκληγώς. Iliad.ε de eodem, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. Item Iliad.λ, de Græcis Ilium petentibus, ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ Ἀτρεΐδης. Item Iliad.π, de Græcis pariter & Troianis inteſto marte concurrentibus, Ὡς οἱ κεκληγότες ἐπ' ἀλλήλοισιν ἤϊσσον, poſtquam comparatione ſumpta à vulturibus dixerat, ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες αἰπυλόφοιο Ἥιξαν ἐφ' ὑψηλῆ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, qua Heſiodus quoque paulo antè vſus eſt. Vtitur eodem participio ip Odyſſ.μ, vbi de ſocius Vlyſſis loquitur quos Polyphemus deuorabat, Αὐτὰρ ἐγὼ εἶδον κατὰ δῶμα κεκληγότας. Propriè autem accipitur Il.φ, circa finem, ὥς τε φαρὼς πέρος ἔρχεται ἠὲ κολοιὸς Οὖλον κεκληγότες, ὅτε σφέας ἠπεροπῆα Κίρκον. In quibus locis poſterioribus notandū, hoc κεκληγότας eſſe à THEM. Κεκλήγω, teſte Euſtathio, quod idem cum κλάζω ſignificat. Idem partic. tribuit etiam canibus in Od.ξ, Οἱ μὲν κεκληγότες ἐπέδραμον: canibus inquam quorum proprium eſt ὑλακτεῖν & βαύζειν apud Theocrit. At participium κεκληγὼς Apollon. Argon. 2 tribuit etiam vento, quum de borea dicit, ὧρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς ποιῆσι, ſtridens flatibus: ſicut κλαγγὴ ab Homero tribuitur ſagittæ per aerem cum ſtridula voce volitanti. Propriè autem Heſiodus in Erg. de grue dixit ἀταύρου κεκληγυίης, quotannis clangente, ſicut Homerus altero participio à κεκλήγω vtens, de ſturnis & graculis dicit, Οὖλον κεκληγότες. Eſt etiam in Epigr. κλάζω μέλισμα, Clangenti voce cano vel ſtridula. ¶At Κλαζομεναί vrbs eſt Ioniæ Aſiaticæ, vicina Colophoni, prius Gryna nominata. Vnde Κλαζομένιος, Clazomenius. Putatur hinc eſſe etiam futurum Κλάγξω, & aor. primus Ἔκλαγξα, vt videlicet ſit pleonaſmus τοῦ γ, ſicut in πλάϊγξι, quod à πλάζω deriuatur: alii autem malūt hæc tempora deducere à THEM. Κλάγγω, Clango. Il.μ, de aquila, Αὐτὰρ ὁ κλάγξας πτῆσιν ποιήσατο αἰόλιον. Il.π, de ardea, — πτὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξασα ἄκουσα. Itē pro Strido, Iliad.ε, Ἔκλαγξε δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐν' ὤμοιν χωομένοιο, Αὐτὰρ κιθαρίστης. ¶Κλάζω in vulg. lex. exponitur etiam Frango, Flecto, Curuo: ſed nulla huius ſignificationis afferuntur exempla. nam κλάσω, ἔκλασα, κέκλασμαι, & quæ à futuro formantur, nō ad hoc κλάζω pertinent, ſed ad κλάω, de quo ſuprà dictum eſt. Porro deriuat Etymolog. hoc κλάζω à κλῶ ſignificante φωνῶ: Euſtathius verò à κλάω propriè accepto, à quo ſimul & κλαίω deducit: vt mimirum hoc verbo κλάγξαι ſignificetur quidam auium κλαυθμός: qualē eſſe vult aquilæ in Iliad.μ, quæ à dracone icta eum dimittebat in exercitum Troianum: & κλάγξασα πίπτει ποιῆσ' αἰόλιον. Niſi fortè aliquis verſimilius eſſe putet hoc vocabulo quandam veluti fractam vocem ſignificari qualis eſt auium clangentium.

C. ΑΝΑ κλάζω, Clango. Item Clamo. σκύλακι χθιζὰ ἐπαύσω αἰὰ κλάζοντι, Xenophon Pæd.7. Vide Κλάζω. ¶Citatur & αἰέκλαγον aor. ſecūdus AB Ἀνακλάγγω, ex Eurip. pro Clangorem ſeu clamorem ediderunt.

Ἀνακλάζω, ſunt qui velint & pro αἰακλάω poni (de quo ſuprà.) ſed perperam, vt opinor.

C. ΑΝΤΙ κλάζω, Reboo, Boatum ſeu clangorem vicißim edo, ſeu contra edo. Eurip. αἰπὺ κλάζει κραυγὴ πέτραισι.

C. ΑΠΟ κλάζω, Clango, Clangorem edo. Interdum eſt Cano veluti cum clangore quodam. vt in Anthol. epigr. Ἐπικλάζασα αἰπὺ φθόγγον.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, (à Κλάζω, niſi quis admittat thema Κλάγγω, de quo ſuprà) Clangor. propriè gruū & cæterarū huiuſmodi auium. Vnde ab Apollon. Argon. lib.2 tribuitur harpyis, quæ & ipſæ vplucres ſinguntur, ἠύτ' ἄνεμοι ἀδινῆσι, ἢ στρεπταὶ ὡς Ἀκροφάτοι πτερύγων ἐκάλυψαν ἰαπυγίην Κλαγγῇ μαιμώωσαι ἰδυῖαι. Vt Virg. Æneid.3, At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas. De anſeribus quoque dicitur apud Plutarch. De fort. Romanorum, vbi loquitur de anſeribus Capitolinis, qui (vt Colum. verbis vtar) clangore ſuo prodebant inſidiantes, κλαγγῇ δηλοῦντα καὶ βοῇ τοὺς ἐπιβουλεύοντας ἐνεφάνιζον: quod paulo antè di-

cit κατὰ βόησιν. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum. Teleſtes apud Athenæum lib. 14, ἅλμες δ' ἅλμαι κλαγγαὶ ἰὼς μεγαπάφωνοι, ἐρείθει μάγαδιν. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quũ in hoſtes impetum faciunt & clangori ſtridorive ſimilẽ clamorem tollunt. Il. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ὀπὸς ἦεν ὄρνιθες ὡς. Iliad. β, — ἰάχησεν δὲ καθ' ὅμιλον Παιονίδαι κλαγγῆς. Apoll. Arg. 2, Οἳ δὲ κλαγγὴ δῆθεν πίλαι ἐξ ἀμαθοῖο Ἀνδρῶν κιτυμβίων ὀπὴ ξωϊόωσα φάλαγγος. Sic vtuntur etiam quidam proſæ ſcriptores. Herodian. lib. 4, οἱ βαρβαροι μαχόμενοι κλαγγῇ βοήσαντες. Habẽt ſuã κλαγγὴν manes quoque apud Homerum Od. λ, circa finem, Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκύων ἴσαν, οἰωνῶν ὡς. vbi ſtridorem non incommodè interpretari poſſis. Tribuitur ſuibus etiam ab eodem Homero, & canibus à Xen. vt Odyſſ. ξ, Κλαγγὴ δ' ἔσπετο πᾶσιν ὑπὸ σφετέροισιν ἰαύλοις. De ſociis autem Vlyſſis à Circe in porcos mutatis in Odyſſ. κ dicit κλαίοντας ἱέρκαμεν, intelligens hanc ipſam κλαγγὴν, ſiue γρυλισμὸν, videlicet ὀξεῖαν φωνὴν quam ſues grunnientes edunt. Xenophon Cyneg. de canibus venaticis, διωκόντων δὲ ἱππομένους καὶ μὴ ἐπιτείνοντας, σιωπῇ πολλῇ κλαγγῇ καὶ ὑλαγμῷ, σιωπηρῶσι μετὰ τῆς λαγὼ πάντα. ſicut Homerus quoque ſuprà de canibus itidem dicit Κεκλήγοντες ἐπέδραμον. Rurſus apud Xenoph. ὑλαγμὸν ποιοῦσι τῶν κυνῶν καὶ κλαγγήν. Bud. dicit eſſe clangorem canũ veſtigiis leporis inſiſtentiũ, eúmque inſectãtium. Verùm videtur hæc canum κλαγγὴ non eſſe latratus ſimpliciter ſed latratus acutus ſeu vox canum latrantium in acutum deſinens. quemadmodum Homerus alicubi addit ὀξέα, non dicens ſimpliciter κεκληγότες, ſed ὀξέα κεκληγότες, & idem docet Erotianus in ſequenti κλαγγώδης. Dicitur etiam de ſagittæ emiſſæ ſtridore, Iliad. α, μετὰ δ' ἰὸν ἧκε· Δαναὸν δὲ κλαγγὴ βιὸς ἀργυρέοιο βεβοιὼ. Vide & Κλαγγώδης.

Κλαγγηδὸν, Cum clangore, Il. β, de grege anſerum, gruum, & cycnorum, Κλαγγηδὸν ἀπορνυμένων, σμαραγεῖ δὲ πεδίον.

Κλαγγώδης, ους, ὁ καὶ ἡ. Κλαγγώδη vocabulũ eſt vſurpatum ab Hippocrate: in cuius explicatione ſcribit Erotianus Demetrium exiſtimaſſe κλαγγώδη ὄμματα dici oculos valde mobiles: ſed eum grauiter aberraſſe, quòd κλαγγὴ ad oculos non pertineat, quum eo nomine certa quædam vocis ſpecies & ὀφώνησις deſignetur, qualem maximè vomitus αὐτοῦ concitat. eſſe enim vocem quæ à grani tono inchoata in acutum deſinit, vt in cantu plerunque fit. Bacchium autem expoſuiſſe κλαγγώδη φωνὴν τὴν σωτηχῆ καὶ ἀδιάλυτον: Apollonium autem, Interciſam, inæqualem & obſcuram, eique maximè ſimilẽm quam temulenti edunt. Gorr.

Κλαγγάζω, Clãgo. idem quod κλάζω ſiue κλάγγω. Pollux tamen diſtinguit. ὄπτις δ' ἂν (inquit) κλάζειν μὲν αἴτοις, κλαγγάζειν δὲ γεράνους· ἐπ' ἀμφοῖν δὲ καὶ κλαγγεῖν.

Κλαγγάω ΕΤ Ἐπαναχλαγγάω dicuntur de canibus in venatione, vt ſuprà κεκληγότες ἐπέδραμον apud Homerũ, & σὺν πολλῇ κλαγγῇ apud Xenophontem itidem in venatione. Idem de canibus in veſtigatione, ἢν λαμπροὶ πανὰ μεταφρόμβωσι καὶ ἐπαναχλαγγάουσι. Alibi de canibus leporem circunſtantibus, δηλοῦσι ταῖς οὐραῖς, καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσι, καὶ πολλὰ ἐφθεγγόμενοι, καὶ ἐπαναχλαγγάουσι. Pollux lib. 5, cap. 13, vbi inter alia de canum vocibus tradit, citat ex eodem Xenophonte etiam aliud partic. videlicet ἐπαναχλαγγᾶσαι, quũ docuiſſet canum eſſe nõ ſolùm ὑλακτεῖν, ἀράζειν, ῥύζειν, ſed tribui eis etiam κλαγγὴν à Xen.

¶ Κλώω, Fξω, vox graculorum propria, ſicut κλάζειν auium clangentium, ſpecialitérq; aquilæ, & κλαγγάζειν gruis. Pollux enim lib. 5, cap. 13, vbi de auium vocibus differit, tradit κορώνας κρώζειν, κολοιοὺς κλώζειν ἢ κολοιᾶν. In Philomela quæ Ouidio falſò adſcribitur, — crocitat coruus, graculus at frigulat. Videtur tribui gallinaceo quoque generi, cui Plutarch. κλωσμὸν tribuit. Κλώζειν dicitur etiam Explodere è theatro ſono quodam qui fit lingua ad palatum alliſa, ſicut συρίττειν eſt exibilare, & ποδοκοπεῖν calcibus ad ſubſellia alliſis eiicere. nã Heſych. κλώζειν eſſe dicit τὸ ὀκνηλεῖν ὑπὸ τῆς θεατρικῆς. κλωσμοὺς enim dictos fuiſſe ψόφους τοὺς μιμουμένους τὴν γαργαλιστὴν ἐν τοῖς σώμασι λόγων εἰς ἔκδηλον καὶ ὀκνηλὰ ἐχόντων τὴν ἀκοήν. Vnde paſſiuũ apud Suidam eſt, κλώζεται, συρίττεται· ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ τῆς βάλλεται. ſicut Euſtathius quoque de κλώζω loquẽs καὶ ὁ (inquit) κλώζεσθαι λέγεται καὶ ἀποσυρίττεσθαι οἱ ὑποκρίσεις ποιούμενοι, καὶ κλωσμὸν τὸν ψόγον. VNDE Κλωσμὸς, SIVE Κλοσμὸς, οὗ, ὁ, Sonus eiuſmodi. Plutarch. eum tribuit τοῖς ἀλιτηρίοις, in lib. De præcept. ſanit. κωφὸν δὲ λαρυγγισμοὺς καὶ κλοσμοὺς ἀλιτηρίους καὶ σοὶ δοκεῖ φορητοὺς μαγαιρουλκοῦσιν ὀπισθοκώλοις, σημεῖα ποιουμένοις πολυμαθῶν καὶ ὄμβρων. In Philomela quæ Ouidio adſcribitur, Cucurrire ſolet gallus, gallina gracillat. Κλωσμὸν Xen. tribuit equitibus etiã, ac inter ὁρμητήρια ſigna ponit. De re eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δεδεγμένοι ὅτι καὶ τὸν ποταμὸν μὴ ῥᾳδίως διαβήσονται, κλωσμῷ δὲ ἐχρήσαντο. καὶ ἵππος ὃς ἂν ἄρχῃ ὅτι μὴ κλωσμῷ τὸ πρῶτον, ὅτι ἢν ποταμὸν τὸν χαλεπὸν διαφορήσωμαι αὐτὸς ἵππος ποταμὸν μὴ ἐχρήσατο, κλωσμῷ ἢ πρὸ ὑπεδέξατο. Quæ verba Camerarius ſic interpretatur, Neque hoc ignorandum, præcipiti ποταμῷ (id eſt quum labris compreſſis acutior quidam ſonus dris editur) doceri equos mitigari: κλωσμῷ verò (qui ſonitus fuerit palati & gutturis) incitari. At ſiquis initio equo offerat gratiora cum clogmo, contraria autem cum poppyſmo, citò ille didicerit poppyſmo iam incitari, mitigari autẽ clogmo. Κλωσμῷ ſiue κλωσμῷ explodebãtur etiam in theatris. Euſt. enim ex veteribus tradit, κλωσμὸν fuiſſe τὸν ὑπὸ παίστρου δηλοῦμενον τὸν αὐχενίσκον ἀπτυλεύδοντος ψόφον, ᾧ ἔθος τοὺς ὀκνολὰς ἐκβοᾶν τῆς σκηνῆς. Item Heſych. κλωσμὸν eſſe dicit τὸν δηλοῦντα τῆς γλώττης τὸν αὐχενίσκον ψόφον, à quibuſdam verò appellari λάκκον, qualem peculiariter edere ſoleant οἱ ὀνολάται, id eſt aſinarii. In noſtro autem veteri lexico κλωσμὸς per ε, dicitur fuiſſe ὁ γινόμενος ὑπὸ τοῦ στόματος ψόφος ᾧ ἔθος τοὺς ὀκνολὰς ἐκβοᾶν τῆς ἀκροαμάτων. Sunt qui velint eſſe ſclopum ſiue ſtlopum quo Perſius vtitur ſatyra 5, Nec ſclopo tumidas intendis rumpere buccas. ſed diuerſus iſ eſſe ſonus videtur: nam ex inflatione buccarum erũpere dicitur, at κλωσμὸς alliſa ad palatum lingua.

C. Ἐκκλώζω, κλωσμὸν edens explodo.

C. ΠΕΡΙκλώζω, Circumcirca κλωσμὸν edens explodo. Vnde apud Euſt. eſt περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι, vndique clogmo & ſibilis in theatro editis explodi.

ΚΡΆΖΩ, Fξω, Clamo. Euſt. κράζειν & κρώζειν ſcribit dici de cornicibus & coruis, δηλοῦν τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς: gruem autem κλάζειν. ita κράζειν propriè fuerit Crocitare. nam in Philomela quæ Ouidio adſcribitur, — crocitat coruus, graculus at frigulat. Non tantùm autẽ de his auibus dicitur, ſed etiam de cæteris animantibus, & homine etiam: quanquam Demetrius Phaler. τὸ κεκραγὼς pro βοῶν, dicit eſſe vocabulũ τραχύ. vnde etiã intelligimus κράζειν eſſe Clamare aſperius. Vſitatius eſt in voce paſſiua futurum paulo pòſt, in actiua tamen ſignificatione. Ariſtoph. Ranis, de ipſis ranis loquens, ἀλλὰ μιὼ κεκραξόμεθά γ' ἐπίσον ἢ φαρυγξ αὐτῶν χανδάν δι' ἡμέρας, βρεκεκὲξ, κοὰξ, κοὰξ. Ibidem Bacchus cum ranis coaxantibus contendens dicit, κεκράξομαι γὼ, κἂν με δυῖ δι' ἡμέρας, ἕως ἀὐτῶν ὑπερακούσω τὸ κοὰξ. Item Eſaiæ 19, κεκράξονται πρὸς Κύριον, Clamabunt ad Dominum, Magno clamore diuinum auxiliũ implorabunt. At præterit. medium, Κέκραγα & quæ inde ſunt, pro præſenti plerunque vſurpatur, id eſt Clamo, Vociferor. Lucianus, τί κέκραγας; Quid clamas? ſeu Quid vociferaris? Xenophon Pæd. 1, pag. 6, αὐτὸς ἐᾶτε ἡμᾶς τοὺς παῖδας τοῦτο, παῦτα αὐτοὺς ἐποιεῖτε. πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκράγητε, ἐμαθάνετε δὲ οὐδὲ ἓν ἀλλήλων, clamabatis, ſeu vociferabamini. Demoſthenes Pro cor. βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγὼς οὐκ ἐν δημοκρατίᾳ δ' ἐπαιδεύθη. Sicut verò hìc Demoſthenes copulat βοῶν & κεκραγὼς, ita Ariſtoph. κεκραγὼς & βοῶν in Pluto, ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν ἔφυγε. Lucianus in Vita Demonact. de quodam cynico, πείσωνα μὲ καὶ πάνυ ἐγνωκα, αὐτὸν δὲ τῆς βακτηρίας ἐκβεβλημένον κεκραγότα. Apud Ariſtophanẽ verò alicubi additur præpoſitio πρὸς, vt κέκραγε πρὸς θεὸς οἰκέτας, Inclamat ſeruos domeſticos, aut Cum clamore vocat. Cum genitiuo verò iunctum ſignificat Clamo de, & ſubintelligi videtur præpoſitio περὶ, vt apud Sophocl. Aiace, Ποίου κέκραγας αἰθέρος οὐπὶ ἐμφορᾶ; De quo viro tam ſuperba clamas? Interdum verò accuſatiuus rei additur, ac ſignificat Cum clamore

poſco. Ariſtophan. Veſpis, ἅμα δ' ἀπὸ δόρπου κἀκραγμὸν ἐμβάδας, ilico à cœna cum clamore poſcit ſoccos. Sic ferè Propertius, Territa vicinas. Theia clamat aquas. Poſui autem hic Κεκράζω tũ propter ſignificationis tum propter ſcripturæ ſimilitudinem, præſertim quum ab eo ſit itidem Κρώζω vt Κλωΐζω à Κλάζω.

Κεκράκτης, ου, ὁ, Clamator, Clamoſus. Plut. Polit. præc. docẽs qua voce homo politicus verba facere debeat, ὡς μὴ πολλάκις ἀπαγορεύοντα καὶ σβεννύμενον ὑπὸ κάλοι τῆς αὐτοῦ ἄρπαξ καὶ κράκτης, κυκλοῦσθαι φωνὴν ἔχων. VNDE Κεκρακτικός, ἡ, ὁ, Clamoſus.

Κικραγμός, οῦ, ὁ, Clamor, Vociferatio. Apud Plut. Sympoſ. 3, probl. 7, de tempore matutino ſeu diluculo, τὸν δὲ [ſ. τὸν ὄρθρον κατέχουσι] κτύποι ῥαιστήρων, καὶ τεκτόνων θρῖοι, καὶ πηλουργικῶν ἐπορθρισμοὶ κικραγμοὶ, καὶ κηρύγματα καλουμένων δίκας. Pro quo dicitur ET Κίκραγμα, ατος, τὸ, vt tradunt v.l.

Κικρεκτης, ου, ὁ, idem quod κρέκτης.

C. Κικραξιδάμας, Qui clamore & vociferatione aliquem domat, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, Clamoſus. Ariſtoph. Veſp. Αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κακραξιδάμας μόνος ἡμᾶς οὐ βδελύξεται.

C. ΑΝΑκρέκω, Succlamo, ſeu Acclamo. Item Clamorem tollo, Exclamo. Ioſue cap. 6, ἀνακράξαντας πᾶς ὁ λαὸς, καὶ ἀνακρᾶγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic apud Demoſthenem contra Mid. ἐάν τις ὑμᾶς ἀδικούμενος ἀνακέκραγε, θεοὺς ἐφάμενος καὶ παρίστατο βοηθοῦντες. Itẽ Reclamo, Refragor, vt interpr. Bud. apud Plut. in Ariſt. pag. 103, Ἀριστείδης ἀνακράγοι τὸν ἐκείνου τὸν λόγον καταβαλεῖν. Apud eundem in Phoc. pag. 247, οὐκ ἀνακρᾶγον δὲ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀνακράγοντων βάλλειν τοὺς ὁλοφυρομένους. Bud. Ἀνακράζειν apud Homerum, Eloqui, Proloqui. Od. ξ, Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοσσοῦτον ἀνέκραγον, οὐκ ὀπιθύσω. id eſt ὡμολόγησα, Proloquutus & confeſſus ſum. Euſt.

C. ΕΓκράζω, Inclamo, Cum clamore inuehor, Cum clamore obiurgo, Cũ clamore cõuitia ingero. Ariſtoph. Pluto, οὐδὲ σὺ τοσούτοις ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένοις. Item apud Bud. ex autore incerto, ἐκέκραγον γὰρ αὐτοῖς δίς που καὶ τρὶς καὶ ἑξάκις ἐξ ἀπάτης λοιδορησάμενος. Thuc. lib. 8, ὥρμησαν ἐκβοᾶν τε καὶ ἐκκραγόντες ὅτι τὸν Ἀστύοχον ὧστε βάλλειν, id eſt Magno clamore minas ei incutientes, vt ſchol. exponit. Eiuſdẽ ſignif. ET Εἰκραγγαίω apud Suidam, id eſt Inclamo, ἐμβοῶ. quod ita à κράζω denuatur vt κλαγγάω à κλάζω.

C. ΕΠΙκράζω, Inclamo. Ex Luciano.

C. ΚΑΤΑκράζω, Reclamo, Obſtrepo.

Κραυγή, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio. idẽ quod κικραγμὸς paulo anté: factũ à præterito medio ἐκέκραγα per pleonaſmum τῆ υ. Æſchines cõtra Cteſiphontem, τίς ἡ κραυγή; τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς; Idem, κραυγὴ πολλὴ καὶ θόρυβος ἐν τῷ Ἀμφικτυόνων. Plut. De Herod. κραυγαῖς καὶ παμμιγεῖ θορύβοις. Idẽ in Præc. ſanit. de voce in cõgreſſibus & diſputationibus, κραυγαὶ μὲν οὖν καὶ ἐκπλαγεῖς καὶ ἀποκεκραγματώδεις ἀλαζονεῖαι. Idem De aud. poem. οἱ μὲν Τρῶες ὀλίγαι μετὰ κραυγῆς καὶ θράσους· οἱ δ' Ἀχαιοὶ σιγῇ διαδιδόντες σημαίνοντες: reſpiciens (vt opinor) ad Homericum illud in Iliad. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ὀπιθῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡΐ· Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Luc. Hermot. ὑπὸ τῆς κραυγῆς πανήρως πως καφαλιῶ δέχεσθαι. Item κραυγὴν ποιεῖν, Dare clamorem, Edere clamorem, Tollere clamorem. nam Efficere clamorem apud Cicer. aliud eſt. Xenophon Pæd. 3, κραυγὴν τὰδὲ ἐποίουν. Et Hell. 6, ὥσπερ ὑπὸ τῶν γυναικῶν μὴ ποιεῖν κραυγὴν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν, ne vociferarentur. At κραυγὴν Καλλιόπης appellauit Dionyſius cognomento ὁ Καλλιόπης poeſin, non ſine vitio. nam vtroque horum vocabulorum ſignificatur ἡ φωνὴ, videlicet & τῆ κραυγῇ & τῆ Καλλιόπῃ, ab ἕν ſignificante φωνὴν. nec item probatur metaphora quæ vtitur vocabulis ἀσήμοις. Ariſtoteles 3 Rhetor. Eſt etiam morbus quidam puerorum apud Heſychium.

Κραυγίας, ου, ὁ. vt κραυγίας ἵππος, Equus qui clamore & ſtrepitu terretur. Heſych.

Κραυγάζω, Clamo, Vociferor. Ioan. 11, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασεν. Sæpius eo vtuntur Euangeliſtæ. VNDE Κραυγαστικός, οῦ, ὁ, Clamoſus. Bud. Eiuſdem ſignif. eſt κεκρακτὴς paulo anté.

Κραυγάω, idem. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι. Herodot. libro 1, p. 12, παῖδιον ἐκραύγασε, ἀσαπῆρόν τι καὶ κραυγανόμενον. Deriuatur autem hoc κραυγάω à κραυγὴ vt ἐπικεκλαγγαίω à κλαγγή. Apud Suidam verò eſt etiã ἐκκραγγαίω, de quo in Εἰκεκράζω dictum eſt.

¶ Κρώζω, Crocito: ã κεκράζω, vt κλωΐζω à κλάζω. Pollux ſcribit proprium eſſe coruorum, quos Crocitare dicunt Latini: ſed tribuitur cornicibus etiã, quæ ab iiſdẽ Cornicari diçuntur. Heſ. Erg. Μὴ δὲ ἐφιζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiã impropriè de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus. vt apud Lucianum κρώζουσιν οἱ κύκνοι πρὸ τοῦ ἄδουσιν καὶ ἀσθενίς. Metaphoricè etiam capitur, vt Cornicor, & Garrio. In Ariſtoph. Pluto, Chremylus ad Blepſidemum, Σὺ μὲν οἷ' ἀεὶ ὁ κρώζεις, ὡς ἐμοί τι κακλοφόπες. Et apud Suidam, ζῦπρὸς ὦ χαῦ σαυτῇ κρώξαις, Iſta tibi garrias: metaphora ducta ab inauſpicatis auibus, ἀπὸ ὀρνέων τῶν δυσοιωνίστων. Item apud eundem, οὐκ οἶδ' ὁ κρώζεις, Neſcio quid corniceris, Neſcio quid garrias. quod prouerbium eſſe dicit ὅτι πρὸς μάτην θρυλλούμενον ὡς αἱ κορῶναι. (quale ferè eſt hoc Perſianum, Neſcio quid tecum graue corniceris ineptè) In hoc autem apud eundem loco, δοκεῖ δ' αὖ κρώζειν πάλιν, εἰς παίπαλον ἄπλητον, videtur potius accipi pro Obſtrepit, Exclamat inſtar corui, Odioſo clamore obſtrepit vt cornix. De loco autem Heſiodeo quomodo intelligendus ſit, vide Eraſmum in Chil. & ſequens Κρωγμός.

Κρωγμός, οῦ, ὁ, Crocitatio, Vox corui crocitantis vel cornicis cornicantis. Apud ſchol. Theocr. ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. cui ſimile prognoſticon habes in κλωγμός ex Plutarcho. Ac fortaſſis huc reſpexit Heſiodus quũ in Erg. dicit, Μηδὲ δόμον πιοῦν, αἰεπίξηνον καταλείπειν, Μή τοι ἐφιζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Item κρωγμὸς κολοιῶν in Epigr. quem Pollux propriè dici vult κλωγμόν.

ΚΛΕΙΩ, F. σω, Claudo, Obſero. Herodian. lib. 8, πᾶς τὰς πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. Suidas κλεῖσαι exponit καπάκλεισαι. Paſſ. Κλείομαι, cuius præteritum non ſolùm κέκλεισμαι, ſed & κέκλειμαι, vt oſtendit participium κεκλειμένος, & quidem apud Demoſthenem quoque, vt quidã annotant. Reperio tamen habens ο apud eum cum alibi, tum Olynth. 2, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορείων. Sic κεκλεισμένας πύλας apud Herodianum, & κεκλεισμένας θύρας Ioann. 20. nec dubium eſt quin ſine ο irregulare ſit.

Κλεῖσις, ιος, ἡ, q. d. Clauſio. ſed exponitur nomine Clauſtrũ in v.l. vbi & affertur ex Thucyd. κλείσεις λιμένων. AT Κλεισμὸς apud Heſychium expoſitionem habet τῆ Κλεισμὸς ſcripti ſolo ι, exponitur enim ab eo θρόνος.

Κλεισιαλάδος, ἡ, Valua, vel Fores, videtur eſſe Plutarcho in Publicola (inquit Budæus) ſcribenti, ὅπου κόπτουσι καὶ λοξοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἵνωθεν οἱ φεύγειν μέλλοντες, ὅπως ἄφοβος ἔξω γένοιτο τοῖς φεύγουσιν ἢ φεύγουσιν, καὶ μὴ καταλαμβάνοιντο φεύγοντες ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸν σίνωπον. (Dicam porro & paulo pòſt aliquid de hoc loco) Legimus porro apud eundem Plutarchum in Alcibiade, metaphoricè dictum, μεγάλας δ' αὐτῷ κλεισιάδας ὅτι ἀνοίγοντες τὴν πολιτείαν αἰσίγοντες τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὸ πλοῦτον. vt & Lat. metaphoricè Aperire ianuam, & Aperta eſt ianua. AT Κλεισίαι Euſtathio ex Rhetoricis lexicis ſunt fores, ſed peculiariter latæ fores per quæ & iumenta ingrediuntur. Exponit & αὔλειοι πυλῶνες. Addit ET Κλείσιον, ſiue Κλεισίον (nam vtroque accentu ſcribi docet) exponẽs ex Ælio Dionyſio, θυρῶν μέγας: & ſubiungens, κλεισίας vocari huius fores, latas & quæ extrorſum aperirentur. Suidæ Κλείσιον eſt locus in quo ſtant boues. Vnde etiã exponitur Stabulum à quibuſdam. (ſic autem Dion Chryſoſtomus κλίσιον cum ι ſolo dixit eſſe τὸν σταθμὸν τῶν φεβάτων) Budæus vbi ſcribit videri ſibi Plutarchum in Publicola nomine κλεισιάς intelligere valuam, aut fores, addit & hunc eiuſdem locum, & quidem alteri vicinum, τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν ἔστιν ἃς εἰς τὸ κλεισίον αἰσιγουμένων, ἑκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἀνοίγεσθαι ἐᾶσαι τοὺς ἀπαγγέλλοντι τὸν αὔλειον. Videat autem is cui hæc attentius expendendi otium fuerit, num potius κλεισίαις apud Plutarchum in loco quem modò protuli reponendum ſit (nam κλεισίαιον quod ex veteri codice annotatur, admitti nullo modo poteſt) vt ſint αἱ κλεισίαι illæ quas Ælius Dionyſius κλεισίου θύρας eſſe tradit, εἰς τὸ ὀπὴς

αἰσχρόμορφος: sic tamen vt κλειστὸν significatio latius extendatur. ITEM Κλεισοῦραι apud Suidam.q.d.Clausuræ. (sed κλεισοῦραι videtur ex κλείω quidem factum, ita tamen vt terminationem Latinam habeat)sic autē vocari tradit Suidas à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῆς ἀβασάτου. Affertur in v.l. ex Procopio,De Iustin.ædif.lib.3, ποταμοὺς ἀφορίζοντας δύο ἄλλους τε ἀλλήλων ὄντας, καὶ ἐφ' ἑνὶ μέτρῳ κλεισούρας καλεῖν. Et Annal. imperii Alexii l.10, τὸ γὰρ πάντα ἄσφ κλεισούρας εἶναι ἔφημεν. Et paulo pòst,εἰς φυλακὴν τῶν περὶ τὸ ζυγὸν ἀβασιμώτων κλεισουρῶν ὁπωσοῦν. Affertur autem & Clusuræ ex Theodorico apud Cassiod. lib.2. Var.ad Faustum præfectum prætorio, Præcipimus LX militibus in Augustanis clusuris iugiter commorantibus annonas præstare.

Κλειστός,ὸν,ὁ,Qui claudi potest.Vel Clausus.Diodorus Sic. lib.10,καὶ δυεῖν θύραις κλειστοῖς κατασκευάσας, id est(Bayfio interprete) Additis quoque fenestris quæ clauderentur. Ex Thucydide autem & Aristide affertur κλειστὸς λιμὴν pro Portus clausus,ἀποκεκλεισμένος. CONTR. Ἄκλειστος, Non clausus.Thuc.lib.2, ὧν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκλειστος.

Κλεῖσρον vide in Κλεῖθρον quod proximè sequitur.

Κλεῖθρον,ου,τὸ, Claustrum.Plato Axiocho(aut potius quicunque alius huius dialogi est autor) τὰ δὲ ἐφέστρια τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ ἀδηρὰ κλεῖθρα καὶ κλεισὶν οὐχίρωτα.Exponitur & Repagulum, item Vectis ianuæ:vt ab Eustathio μοχλὸς τῆς θύρας.Annotatur autem ex eodem Eustathio,itémque ex Didymo (in hunc versum qui extat Odyss.α,ternus à fine, — ὅππῃ δὲ κλῆϊς ἐπάνωγεν ἰμάσθαι) κλεῖθρον gemina lora habuisse pendentia vnum ad dextram , alterum ad siniſtram , ex quibusdam foraminibus,ad ianuam aperiendam & claudendam.Volunt autem κλεῖδα Homero esse istud κλεῖθρον. Budæus Serā interpretatur apud Lucianum.Vide Κλεῖθρον. (SED ET Κλεῖσρον Luciano est itidem Sera: vbi scribit,κλῶπες δὲ τοῖς αἰσσοπόσοις τὸ κλεῖσρον.nisi fortè quis ibi κλεῖθρον scripsisse eum existimet,sicut alibi apud eum legitur.)

Κλειθρία,ας,ἡ,Rima ianuæ,vt quidam interpretantur. Alii simpliciterRima.Sunt & qui tale quid esse putēt quale est quod Latini clathros appellarunt. Luc.in Necyomanteia circa finem , διῆκας τῇ χειρὶ τὸ ῥωγμῶδες αἰμαρρέον καὶ λεπτὸν ὡς ἂν εἰ διὰ κλειθρίας ἰσρίον φῶς.

Κλεὶς,δός,ἡ,Clauis.In accus. sing.& κλεῖν,& plur.κλεῖς, vt in v.Lannotatur.sed reperitur etiā κλεῖδα, itidēq; κλεῖδας. Plut. De aud. ὡς γὰρ ὁ τῇ κλειδὶ τὸ ξύλα χίζων, τῇ δὲ ἀξίνῃ ἢ θύραν αἰσίῳ πειρώμενος, οὐκ εὐθὺς δίξειν αὐτὴν ἐπηρτάζειν, ἀλλ' αὐτὸν ἀποτρέπειν τῆς ἀκατίρου χρείας καὶ δυσκόλου, οὕτως, &c. Idem in lib.qui περὶ φιλοκλ.inscribitur, ὅταν δὲ ἀποθηκῶνται τὰς κλεῖς τοῖς ἀγαλάσιν καὶ τὰς σφραγῖδας. Athen.lib.13, αἰθομβύλιον τὰς κλεῖς.

Κλεὶς per Metaphoram vocatur etiam os tortuosum & inæquale,omoplatam cum sterno alligans. Id geminum est,dextrum & siniſtrum . Vtrunque à sterno vsque ad apophysin κατακλειδὴ in exteriora curuatur: ab ea,contrà.Est enim recursū & figuram S Romanæ literæ imitatur. fistulosum quoq; est, & crassitie inæquali præditū , parte quidē superiore, qua sterno inarticulatur,crassius & rotundius, postea verò longè gracilius, adhuc tamen rotundum:procedens verò,quo propius lato scapularum ossi fit,eo plenius latiúsque. Sic à Græcis dictum est περὶ τὸ κλείθρον ἐπ' αὐτῆς τὸν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον,hoc est, quòd cervicem & humerum concludat.ex quo etiam Latinè quidam clauem & clauiculā dixerunt.Siquidem clauis modo omoplatam cum sterno , & per illam brachium firmat atque connectit. Sunt qui iugulum à Latinis dici putent, etymologia nixi,quòd ea vox à iungendo profecta videatur. Certè Cornelius Celsus iugulum liquidò appellauit l.8,cap. de iuguli fracti curatione . Iūgitur autem summo quidem sterno per ἁρθρωσιν, omoplatæ verò per synarthrosin.Dicitur ab Hippocrate Ionica dialecto κλεὶς,ab Aristotele autem σφυρὶς , De hist. anim.l.1,cap.14. Hæc Gorr. Item Aristot.Ethic.5, cap.1, ἢ ὅτι κλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἢ τι ἐπὶ τὸν αὐχένα τῷ ζῴῳ, & ἡ τὰς θύρας κλείουσα.

Cæterùm commemorat Plutarchus in Apophth.facetum Philippi dictum ludentis in ambigua vocis huius significatione.quum enim pars hæc quæ κλεὶς appellatur,fracta illi fuisset in prælio,(τὴν κλεῖδα αὐτοῦ κατηγωνίσατο ὁ πολέμιος,inquit) & qui eum curabat medicus aliquid ab eo mercedis nomine in dies postularet,respondit tandem,λάμβανε ὅσα βούλει (id est,accipe quantum libuerit) πλὴν τῆς κλειδός. Idem Plutarchus in Artoxerxe , καὶ δῆλον ἦν ἐπὶ τὴν κλεῖδα βλέπων τὸ πραχθὲν τὴν αἰχμήν. In vulg.lex. πλὴν κλεῖν κατηγορεῖς ex Gellio exponitur Humero fractus:item κλεῖδες,Humeri,& Clauiculæ,& Iugale, ex Gazæ interpr.apud Aristot.

Κλεὶς,(& Κλειδίον etiam,diminutiuè)Iugulum thynni piscis:quæ pars habita fuit palato grauissima. Sed sūt qui non satis proprie nomine luguli reddi existiment. Plinius Clidium appellauit lib.9,c.15,Hi[thynni] mēbratim cæsi,ceruice & abdomine commendantur atq; clidio , recenti duntaxat , & tum quoque graui ructu. cætera parte plenis pulpamentis sale asseruantur. Athen.7, ἱστόρηται δὲ περὶ τῶν θύννων καὶ τὰς κλεῖδας καλουμένας.& subiungit hos Aristophontis comici versus,Κλεῖδες μὲν εἰσὶν αἱ δύο παρισθμιαμύαι, Αἷς τὰς θύρας κλείουσι θύννι μ' οὖσ'. (vbi fortasse pro σὺν reponendum est οὖ) Apud eūdem in mentione piscis qui ὄρκυνος dicitur, legimus κλεῖδα τὴν ἐσχάτην &c. Apud Athen.(inquit Bud.)κλειδίον est pars piscis cetarii.

Κλεῖδα συῶν βασταμίτῃ vulg.lex.interpr.in Epigr. Vncum seu instrumentum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

C. Κλειδοῦχος,ου,ὁ,Clauem habens,seu tenens,Clauiger. Metaphoricè apud Plutarchum De Socr.dæmon. Apud Hesych.autem legitur κλειδοῦχος,γυνή. Sed in κλειδοῦχος per ν,postquam dixit κλειδοῦχος, γυνὴ, ostendit nomine γυνὴ intelligi vxorem : subiungit enim , διὸ τῇ τοὺς κλῶς τῆς οἰκίας ἔχειν,eo quòd claues domus habeat.

Κλειδόω,ῶ, Claudo clauo,Obsero. Quidam gramm. κλειδοῦν exp.βαλανοῦν,& κεκλειδῶσθαι itidem βεβαλανῶσθαι.

HINC Κλείδωμα ET Κλείδωσις.q.d.Obseramentum,& Obseratio.Suidas κλεῖθρα exponit verbali κλειδώματα.

AT Κλειδίον diminutiui forma, q. d. Clauicula , id est Parua clauis.Dicitur autem de thynno,sicut & κλεὶς,vt paulo antè docui in Κλεὶς.

Κλειδίον ἀφροδισιακόν, vel (vt habetur apud Paulum) ἀφροδισιαστικόν,est pastillus conueniēs hæmoptoicis, coliacis,dysentericis, & quibus stomachus fluxione tentatur.magnopere enim adstringit.

Κλειδίον epithematis etiam nomen est,eiusdem omnino cum superiori pastillo facultatis. id geminum describitur ab Aetio lib.9,vnum Cyrilli,alterum Mnaseæ.Vtrunque autem dysenteriæ adhibet.

C. Ἀποκλείω,Fut.σω,Excludo,Intercludo,Arceo,Prohibeo. Plutarchus De non irascendo,ὁ ὦ Σωκράτης οὐχ, ἧ φησὶν ὁ Μένανδρος, τὰ δεινὰ κεφάλαια, τὰς φρένας μετακίνησις, ἀλλ' ἐκκαίουσας πλείως καὶ ἀποκλείουσα.Xenophon, καλῶσον κωλύσιον , ἀποκλείοντες ὁδὸν ἀπὸ λαβεῖν ἧ,Excludētes eo loco vnde quidpiam capi possit.Nisi potius ἀποκλείοντες sit pro simplici κλείοντες ,hoc sensu, Claudentes eum locum vnde, &c. Iūgitur sæpe accusatiuo cū genitiuo. vt ἀποκλείειν τινὰ ὁδοῦ,apud Aristotelem De mundo , Prohibere aliquem exitu.Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ apud Xenophōtem Hellen.7,Prohibere aliquem via,Intercludere aliquem itinere:vel potius,Intercludere alicui iter. Dicitur etiam Intercludere alicui aditum. Et vt dicitur Intercludere alicui commeatum , sic apud Aristotelem Œconom.2,ἀποκλείειν τινὰ ἐκ γῆς τινὸς τῶν σίτου: & apud Xenophontem,ἀποκλείειν τὰς ὁδοὺς ἐξ' ὁπλιτικόν, vbi scribit,βουλόμενοι τὸ πεδίον ἀποστερῆσαι, ὅπως ἀποκλεισθῶσιν αὐτοῖς,ἀποκλείσαντες αὐτοῖς τὰς ὁδοὺς τὸ ἄστυ. Passivum est Ἀποκλείομαι, Excludor, Arceor, Intercludor.vnde participia ἀποκλειόμενος , & ἀποκλεισθείς . vt ἀποκλεισθεὶς ἐκ δόξης.

Ἀποκλείω,Includo.vt Alex. Aphrod. Probl.lib.1, ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος,Calorem includit in profunditatem vsque corporis.Sic apud Aristophanem , ἀποκλείειν τινά , Includere aliquem . Et pro simplici κλείω,Claudo, vel Occludo, apud eundem : vt ἀποκλείειν τὰς θύρας . Sic apud Xenophontem ἀποκλείσαντες posse accipi dictum est initio tractationis de hoc verbo.Iungitur etiam ἀποκλείω cum φρούς . vt ἀποκλείειν φυλακὴν

αἰχμὰς ἀπὸς ἅπα φωτιὸν. Euseb.De præp.Euāgelica, αὖθις αὐδὶς αἰσχύνῃ φωτὶ, ἀπὸς ἰὼ τὰς αἰχμὰς ἀπικλείσιον.

Ἀπίκλεισμα, ατος, τὸ, Locus quo quid includitur, aut Res quælibet qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Nā Hesych. φυλακὴν exp. sicut ἀπικλείστης explicat φυλακίστης. A prima persona pr. pass. ἀπικλείσμαι.

Ἀπίκλεισις, ιος, ἡ, Exclusio, Intercluſio. A secunda persona præt. passiui ἀπέκλεισαι.

Ἀπίκλειστος, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ ἀπί, Inclusus, Ingercluſus. A tertia persona præteriti pass ἀπέκλεισται: vt à κατακέκλεισται formatur κατάκλειστος.

ε.ι. Ἐταμκλείω, Intus includo. Ex Alex. Aphrod.

C. Δι Ακλείω, Discludo, Intercludo, Intercipio. Et pass Διακλείομαι, Discludor, Intercludor. vt exp. B. subiūgēs hūc Polybii locū l. 5, τὸ δὲ μέγιστον, ἀπέφαινε διακλειόμενον τὴν Μόλωνα τοῖς ἀπὸ Μήδων ἐπιόδου. Item, φοβουμένους ἢ ἤδη τοὺς Μήδων ἐπιόδου μὴ διακλειῶσι τὴν, διέγνω ζευγνύειν τὸν Τίγριν.

Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ, ἡ, Non intercluſus.

C. Ἐγκλείω, Includo. Et pass. Ἐγκλείομαι, Includor. vnde ἐγκλεῖδες ἐς ἀγῶνα. Dioscor. Vase incluſum esse. At verò apud Soph. Aiace, ἐρικίων ἐγκεκλεισμένους pro ὀπὸς τὸ ἐρικίων. i. τῶν πύλων. Affertur autē & aorist. medius ἐγκλεισάμενος, pro Incluſum seu reconditum habens, in hoc loco, ἐγκλεισάμενος ἀρῶμαι.

C. Ἐκκλείω, Excludo, Secludo. In v.l. ἐκκλείω σε τῆ οἰκίᾳ πάς, excludo te domicilio.

C. ΚΑΤΑκλείω, Includo, Cōcludo. X. Pæd. 4, κατακλείω ἑαυτὸν τὶς ἔρυμα. Sic autē τὶς πολιτείαν apud eūdē. Plut. Publ. αὐτὸν κατακλείσας τὶς τὸ οἴκημα. Idē dixit in Pericle, εἰς ὀπτείαν δι' ὀναπολογίας κατακλείσαι ἔξιν. (Apud Thuc. autē l. 1, καὶ πύλος τὶς Προσωπίτιδα ἔτησεν κατάκλεισιν, exponitur, Denique in Prosopitidē insulā cōpulsos incluſit.) Et in pass. apud Aristoph. in Nub. ὅταν τὶς αὐτὰς αὖτμος μετὼν ἐνδὸς κατακλειῶδῆ, quum ventus in illis incluſus fuerit & detentus. Inuenitur autē & cum ὡ, vt apud Herodianum lib. 5, κατακλείσαντες αὐτοὺς ὡ τῷ γραπτοῖ ὤ. Sed & cum solo dativo: vt apud Alexandr. Aphrodiſæum, κατακλείειν σώματι χλίνῃ. Sed affertur & alia cōstructio ex Galeno ad Glauc. 2, videlicet κατακλείεται χρῆσθαι pro Includitur in corpore.

Κατακλείω, Obsidione claudo: & Κατακλείομαι, pro Obsidione claudor. Thuc. lib. 1, p. 37 mihi edit.

Κατακλείω, Orationem claudo, Peroro, in v.l.

Κατακλείω, Astringo, vt exponitur in hoc Luc. loco, in Caucaso, [τὸν δεξιὸν] κατακλῆσι καὶ σφυρόω. At quidam ineptè vertit Reclude.

Κατάκλειστος, Incluſus, Concluſus.

Κατακλείς, ῖδος, ἡ, Quod claudendis foribus adhibetur. Apud Aristoph. in Vespis (inquit Poll.) κατακλεῖδές sunt τὰ κλείοντα τὰς θύρας: apud Herodotum autem, ὀπαταστῆρις etiam. (Ibidem autem EST Ἀνάκλειδες cum accentu in antepenult. pro eadem signif. apud recentiores: vel potius pro προφῆγες seu κορῶναι, vt alii locum Pollucis intelligunt) Sed legimus. singulari numero in hoc Vesparū loco, Καὶ τῆς κατακλεῖδος ὅπη μελοῦ ἔχ' τῆ μοχλοῦ, Φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὸν βάλανον ἐκπροέσται.

Κατακλεῖδες in veste muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur φῶτα. i. fibulæ. Quæ κατακλεῖδες ab Homero κληῖδες appellatæ fuerunt Od. σ, vbi scribit, — ἐν δ' ἄρ' ἓξ φῶτα δυοκαίδεκα πᾶσι Χρύσεα, κληῖσιν ὠγκάμπτοις ἀρᾶρῃ.

Κατακλείς, Pars τῆς ὠμοπλάτης, id est scoptulorum, sub pectore, in collum desinens. Collum (inquit Poll.) fulcitur ὠμοπλάταις, (id est scapulis, vel illis potius ossibus quæ scoptula operta vocarunt) Hæ desinunt supra humerorum eminentiā in κλεῖδας (i. iugulos) quæ his sustinentur. Earumque partem vnam nerui spondylis annectunt, altera verò pars sub pectore in collum insidit, & appellatur κατακλείς, quasi clauſura. Κατακλεῖδες (inquit Gorr.) dicuntur ossa cartilaginosa in commissura omoplatæ cum claui sita, vtrinque scilicet singula. Siquidē in ea cōmissura sæpe accumbit, sæpius media intercedit cartilago, vti in ea quæ claui est cū sterno iunctura, & ea quæ genæ inferiori cum osse temporali, & cruris cum tibia. Hāc porro cartilaginem ossea Galenos propter duritiem appellat. Quanquam ob tenuitatem sit multū flexilis) & scribit in ea cōmissura præter omoplatam & clauem, tertium ōs à quibusdā numerari, & in ipsis tantùm hominibus, Hippocratis testimonio, deprehendi, qui eam homini propriam facit: hanc verò etiam ab aliquibus ἀκρώμιον vocari, Galenus lib. De ossibus prodidit. Hæc ille. Herodian. libro 4, κεῖται ὁ τῆς πλευρᾶς ὀστοῦν τὸ καλούμενον κλειδίον.

ε.ι. Συγκατακλείω, Vnà includo, In eundē locum concludo; Vel, Simul cum alio includo. In v.l. perperā annotatur idem esse quod κατακλείω.

C. ΠΕΡΙκλείω, Circuncludo, Vndique claudo. Et passiuū Περικλείομαι. vnde περικλειόμενοι apud Thuc. l. 2, ὑπὸ δὲ πλήθους περικλειόμενοι. HINC Περίκλειστος, Circūcluſus.

C. ΣΥΓκλείω, Concludo, Vnà claudo. Interdum etiam Occludo. Herodian. lib. 7, συγκλείσαντες αὐτῶν αἱ πύλαι ὑπὸ τῶν ἐπιφερομένων. Plut. De defectu orac. εὐδὲ φοβεῖν συγκλείσαντας τὴν ὕλην μᾶλλον δὲ συμφράξαντας. Dixit etiam Paulus eleganter, ad Romanos cap. 11, v. 32, συνέκλεισεν γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν. Synes. ὅτι μὴ τέμα συγκλείσας ἔχω, καὶ τὸν βοῶν ἐκεῖνον ὅτι τῆς γλώττης πλήμμα. vbi occludēdi potius significationem habet. dicitur enim Latinè Os occludere. Budæus ex Hieronymo affert συγκλείστης pro Incluſores, libro 4 Regum. Item συγκεκλεισμένον pro Fabrefactum, Cælatum, ex Regum libro 3, cap. 10, καὶ πάντα τὰ σκεύη οἴκου δρυμοῦ Λιβάνου χρυσία ὡς συγκεκλεισμένα. Metaphoricè autem vsus est Xenoph. Hell. 5, pag. 325, εἰ μὴ τὸ συγκλεισθήσονται ταῖς τῆ ὁπλιτικαῖς καὶ ἱππικαῖς παρασκευαῖς. HINC Συγκλεισμός, ET Σύγκλεισις, Concluſio, Ipsa actio concludendi. In v.l. συγκλεισμὸς exponitur Concluſio, item Obsidio: & affertur ex Gregor. Naz. τῶν ὑπὸ τῶν ὁπλιτῶν ὁπλισμῶν, καὶ τὸν περὶ συγκλεισμὸν τῆς ἱκανῶς βιβλιαμένων. AT Συγκλεισμα ET Σύγκλεισον inter opificia cælata enumerantur, lib. 3 Reg. vt inquit Bud. Quidam σύγκλεισον ἔργον interpretati sunt Opus rasile. Scribitur autem & Συγκλεῖσις cum accentu in fine: sed cætera huius terminationis verbalia, à cæteris videlicet compositis formata, accentum in principio potius habent.

AT COMPOS. nomē Δίκλις in hunc locum seruaui, ex κλεὶς potius quàm ex κλῄω formetur, & quidem abiecto ι. Sunt autem πύλαι δίκλιδες (nam singularis exemplum non affertur) Portæ biſores, Valuæ biſores, αἱ δίκλειδες (vtpote altæ) videlicet ἀπὸ δύο ὀχέων, vel αἱ δίθυροι, vt inquit Euſt. in hunc locum qui extat Il. μ, circa finem, Αἵ ῥα πύλας εἶρυντο πύκα φρεσὶ καρτερὸν ἀρὴν, Δικλίδας, ὑψηλάς. Sed idem Euſt. in hoc altero loco Od. β, Κλῃῖσι δ' ἐπὶ σταθμοῖσι πυκινῶς ἀραρυῖαι, Δικλίδες, vult δικλίδες esse δίχοθεν κλειόμεναι, δίθυροι. Apud Erotianū autē p. 22 & 23 meæ editionis EST Δικλῖδες θύραι cū ι, quod dicitur propriè significare fores biparitas, seu quæ in duas partes diuiſæ sunt, ita vt vna clauſa, altera manere possit aperta. Reperitur tamē potius cum ι solo, vt & in Anthol. epigrām. Δικλίδας ἀμφιπάξαι ἐμοῖς Γαλάτεια θυρεώποις. vbi etiā obserua δικλίδας dici sine adiectione. quo & Hesych. modo δικλίδες exponit θύρας. Cæterùm quum à κλεὶς clauem significāte deriuetur hoc nomen, Euſt. addit δικλίδας dici quasi δύο ἀγομένας ὑπὸ μίαν κλεῖδα. vnde subiungi ab Homero, μία δὲ κλεὶς ἐπαρήρει. Sed non video quid obstet quominus simplicius δικλίδας exponamus, (si quidem cum eo deriuare placeat à κλεὶς) quæ binis clauibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clauē. EXTAT & Δίκλειδες apud Galenum in lexico vocum Hippocratis, & exponitur Bipartitus, vt possit quis inferiore parte clauſa, superpositā aperire. At verò apud Hesych. EST Δίκλιδος cum solo ι, expositū δίθυρος, id est Biforis.

¶ Καπίζω, VEL Καπίζω, Claudo, Ionicè. Vtitur autē hoc posteriore Thuc. apud quē exponitur Intercludere, libro 4, papina 123, ἐκείμεθ' ἐν ἐκπλοῇ τῇ ταυτὴν αἰεὶ παροίχους ὄντας καπίζειν κλῄστρῳ ἑμᾶς. (Καπίζω autem pro Celebro. vide post Καπίος in Καπόω)

Καπῖτὸς pro κλειστὸς, Clauſus, Obseratus. vel Quī claudi potest. q.d. Clauſilis. Hom. Od. β, Καπῖσαι δ' ἐπὶ σταθμοῖσι πυκινὰς ἀραρυῖας, Δικλίδας. vbi Euſt. scribit significari θύρας, & addi καπῖσαι vt distinguātur ἀπὸ τῆς ἁπλῶς σανίδων. At Hes. vult esse pro κλῃσαι, vel pro κλειθροις ἀσφαλισμέναις.

CONTR. Ἀκλαῖτος, Non clauſus. pro ἄκλειστος.

Κλᾶθρον, Clauſtrū, Sera. B. κλᾶθρα exp. Clauſtra apud Soph. ſcribēte, κλᾶθρα γὰρ πυλαὶ πάλιν τε Βοᾶ διυγὴς κλᾶθρα. ET Κλεῖθρον pro eodē. Sed Galen. Κλεῖθρον Hippocrati eſſe ait locum in gula ſub tōſillis. Huius tamē (Hippocratis in quā) exēpl. habēt etiā Κλεῖθρον pro eodē. Sed Galen. l. 2 De morbis, vbi περὶ κατα ἀγχας agēs, ſcribit, φλεγμαίνει πολλάκις τὴν τε φλέβα καὶ τὸ κλεῖθρον τὸ ὑπὸ τῇ ῥάχῃ, καὶ οἱ ἄνθρωποι κατακλίνειν τὴν κεφαλὴν. ITEM Κλᾶθρα pro κλεῖθρον, in v. l. vbi exponitur Vectis. ſed Heſ. dicit duntaxat, Κλᾶθρα eſſe quoddā arboris genus (exponitur autē Alnus à Gaza apud Theophr.) idémque tradit Suid. ſed addens ET Κλεῖθρον, τὸ φυτόν.

Κλαὶς, ίδος, ἡ, Clauis, κλεὶς. Sed apud Hom. ſignificat vectē, ſeu aliud quod ad claudēdā ianuā adhibetur. (ſeu, quicquid clauſa ianuā cōtinet, vt ſcribit B. ex Euſt.) vt Il. ω, Τρεῖς δ' αἰασίησιν μεγάλῳ κλαῒδι θυράων: & Od. α, in fine, -δόρπου δ' ἐκφέρεν πορόων Ἀργυρέην ὅτι ῥ' κλαὶς ἐπάνωθεν ἴμαντα. Qualis autē huius κλαῒδος vſus eſſet, docebit Euſt. necno ὀπιθόκλιτα pro eodē ab Homero dici.

Κλαὶς, Foramen in quod fibula immittebatur. Vide c Κατακλαῖδες.

Κλαὶς, Pars corporis quæ & κλεὶς, (de qua ſuprà) vt Il. ι, Τὸν δ' ἐπέρον ξίφει μεγάλῳ κλαῒδα παρ' ὦμον Γλῆξ'. vbi Euſt. tradit dictam videri hanc partem ἀπὸ τῆ κλείειν καὶ συμβλῆσθαι ὤμους καὶ αὐχένα καὶ νῶτον.

Κλαὶς pro ἰδιώλιον, ſeu ναυτικὴ καθίδρα (ſed à κλαὶς, ſecūdum quoſdam) vide paulo pòſt in Πολυκλαῖς.

C. Εὐκλαῖς, ίδος, ἡ, vt Εὐθὴ ἡ κλαῖς, Il. ω, Ianua bene clauſa, ſeu bene obſerata. q. d. Ianua bonū vectē habens. Ab Heſychio exponitur εὔκλειστος ἢ ἀσφαλής. apud quē mendoſè legitur ἀκλαίης. quod tamen mendū ſequuta ſunt v. l.

C. Πολυκλαῖς ναῦς, Nauis multis trāſtris ſeu iugis aptata & inſtructa, vel Nauis multa cōpage iūcta. à κλαὶς ſignificāte ἰδιώλιον, ſeu ναυτικὴν καθίδραν, vt tradit Euſt. addēs deriuari à κλάω, quia videlicet ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν. Sed addit, ſciendum eſſe, πολυκλαῖδες ταῖς dici nō ſolùm quæ ſunt πολυκάθιδροι, ſecūdū illā etymologiā, ſed etiā tāquā quæ ſint πολυκλείδωτοι, à κλαὶς, pro quo cōmunis lingua dicit κλεὶς. reuera. n. πολυκλεῖδας eſſe naues ἐξ ἀφ' ἑνὸς ἁρμόσεσθαι. Admonet autē ſcribi πολυκλῆδες, vt πολυζήλους. Sed & genit. eſſe κλῆδος pro κλαῒδος, (intelligit autem tā quā à RECTO Κλῆς) vt Νηρῆδος: vnde eſſe κλῆδων θρόνοι apud Lycophronem.

Κλᾶδος, ους, τὸ, Sepes. κλάδια, inquit Heſych. φραγμοί. (ſepis enim vſus eſt ad claudēdū) Sed ſubſcribēdū puto ι, vtpote à Κλάζω, hoc quoque nomen deriuans: quā etiam ob cauſam nomini κλᾶθρον idem ſubſcripſi.

C. Ἀποκλάζω, Ionicè pro ἀποκλείω, Excludo &c. (ſicut Κλάζω pro κλείω, Claudo) Herodot. ἀποκλάσας ἔχει μιν τοῦτον. Et paſſ. Ἀποκλάζομαι: vnde ἀποκλασμός & ἀποκλασις.

Ἐκκλάζω pro ἐκκλείω, Excludo, ex eodē Herodoto affertur: (γυναῖκα κλαῖς μαστῶς, à participatione excluſerūt: & paſſ. ἐκκλαζόμενοι τῶν ὡρέων) ET Κατακλάζω pro κατακλείω, Includo. &c. ET Περικλάζω pro περικλείω, Circumcludo, Cingo: ITEM Συγκλάζω pro συγκλείω, Cōcludo, Vnà claudo, ex eodē Herodoto affertur. SED Ἀποκλάζω quoq; pro ἀποκλείω dici poteſt (itidémq; in cæteris cōp.) vt κλάζω pro κλείζω dicitur.

ΚΛΕΊΠΤΩ, F. ψω. Furor. X. Pol. Laced. τί δῆτα, εἰσὶ τὸ κλεῖπτειν ἀγαθὸν ἡγούμενοι, πολλὰς πληγὰς ἐπιβάντες τοῦ ἁλισκομένου; cur lege ſanxit vt in furto deprehēſum cædere ad multas plagas liceret? De eadē re Pl. in Lyc. αὐτὸς δ' ἔφη, πολλοὺς λαμβάνειν πληγὰς ὧν μάστιγα θύμενος ἔκλεπτε καὶ ἁρπάζων. Ibidē, σώφρων ἀλώπηξ κλέπτει φώρ. Ibidē, φέρουσι κλεπτόντες, Furto auferūt, ſeu Furto ablatū aſportāt. Itē apud Demoſth. κλέπτειν δημόσια. Dicitur etiā κλέπτειν ἀπό. Plut. Pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idē, ἀπὸ τῶν σωρῶν κλέπτουσα. Sic Quintil. dicit Furari pecuniam ex tēplo. Diſtinguitur ab ἁρπάζω. i. Rapio, Eripio. Ariſtoph. in Pluto. μὴ 'γὼ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Itē à λαθεῖν. Ariſtot. Rhet. τὸ λαθεῖν μὲν, ἀλλ' οὐ κλέψαι. Item ab ὑφαιρεῖσθαι. Idem ibidem, κλέψαι, ἀλλ' οὐχ ὑφελέσθαι. At ὑφαιρεῖσθαί τι dicitur ἢ κλέπτειν. Plato De legibus libro 9, τὸ κλέπτειν τι, μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελόμενον ἢ ἐξ ἱεροῦ ἢ ἐξ ὁσίων. Κλέπτομαι, paſſ. Furto ſubtrahor, Furto auferor. Plato De leg. l. 9, τὸ κλαπὲν δικαίως ἀκίνητον. Accipitur & trāſitiuè pro Furto ſpolior, Furto mihi furripitur. Syneſ.

πολίταις ἄνδρα χρυσᾶ μόνον τιμωρεῖς καὶ κλαπέντα χρυσίον δημόσιον, cui furto ademptū erat aurum publicū. Κλέπτω accipitur etiā metaph. vt Furor apud Lat. i. Suffuror & quaſi furtim ſurripio. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ σέβας, Deo ſuffurari ac ſibi vendicare. Et in Epigr. lib. 2, Ζωγράφε ταῖς μορφαῖς κλέπτεις μόνον, exprimis quaſi ſuffurādo. Philo De vita M. l. 1, κλέπτουσι τὴν εἴσοδον, Clanculū aditū ſuffurantem, Furtim & latenter intrantem. Sic apud Plut. in Alex. ἀ' κλέπτειν ἢ νικᾶν, Non furor ſiue ſuffusor victoriam, Nō furtim præripio victoriā, Non dolo & furto victoriā reporto. Simili metaph. Cic. pro Corn. Balbo dicit Furari ciuitatem. i. Clā & furtim in ciuium numerū irrepere. Et in paſſ. apud Naz. in baptiſmo, ἐὰν ἀεί τι σὺ μέρος ἀφῇρέθην, ὁπότερος τὸ εἰς ἄνθρωπον, πῶς κἀγὼ μικρὸν αἰσθοίμην ὑπὸ τῆ πατρικῆ κλεπτόμενος, Furtim & clam baptiſmo priuatus, vel Dolo priuatus & ſpoliatus, ſiue defraudatus. Nec multum abſimili modo de furtiua venere dicitur apud Philoſtr. epiſt. 57, πᾶν ἢ πρωΐτερον τὸ κυκλεμένον, quicquid furtim & clam capitur. Ibidē dicit τὸ ἀνόρθωτον τῆς ἡδονῆς, vtriq; opponēs τὸ φανερόν: adeo vt & in paulo pòſt ſequēti ſignific. accipi poſſit. Alio etiā modo exponi poteſt, Furtim ac latēter ſubtraho, Furtim latēterq; ſubduco: vel etiā Suffuror. Syneſ. ep. 25, κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te ſubducens à publicis negotiis. Sic ferè Dionyſ. Halicarn. in arte dicendi, Αἱ τῆς φωνῆς, αἱ καλούμεναι συμφωνίαι, διάφοροι, κλέπτουσαι τὴν πειθὼ τὸν ἀκροατήν, ſui varietate faſtidiū furtim ac latēter aurib' auditorū ſubtrahēte. Dux quoq; alicuius exercit' dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quū per furtiuos nūtios & exploratores hoſtiū conſilia & conatus reſciſcit, eáque illis quaſi furtim & latēter ſubtrahit, vt ipſe vti iis poſſit ad eos fruſtrādos & eludendos, aut etiā circūueniendos. Sic Xen. de hipparchi officio loquens, ſcribit oportere eū τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν ὅπῃ ἂν δύνηται. Similiter & Plato Polit. 1, ſcribit ἀγαθὸν εἶναι φρουρὸν φύλακα ὃς ἂν ᾖ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέπτειν καὶ βουλεύματα καὶ πρᾶξεις. Κλέπτειν cū præp. ὅπῃ, Furtim & latenter attrahere. Greg. de permiſſa circūciſione poſt baptiſmum, γεγόνασιν αἱ μὲν ἐθνῶν Ἰουδαῖοι, αἱ δὲ τῶν Χριστιανοὶ τὸ κατ' μέρος μεταθέσει κλαπέντες ὅπῃ τὸ ἀληθέστερον, ſenſim ad legem euangelicam ita aſciti & allecti, vt furtim attracti videri poſſent. Idem, εἰς δουλείαν κλαπείς, obreptione ſeductus & in ſeruitutem adductus. B. Κλέπτω, Occulo, Supprimo. vel potius Furtim occulto, Furtim & clam ſupprimo, vt B. interpr. κλέπτειν τὴν κατηγορίαν apud Lyſiam, Crimina ſupprimere. Æſchin. τῆς ὑπάρχεως κλέπτειν καὶ μεταφέρειν τὰ ἀδικήματα, exquiſitis vocabulis occulens ſiue ſupprimens crimina, & aliorſum transferens. Itē Xen. ſcribit oportere bonū præfectū equitū τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα, ἐκ ἀφανοῦς ἀδικεῖν τοὺς πολεμίους ὁπλίζειν, furtim celantem ſuos equites. Aliud exemplū ex eodē Xen. pro Furtim habere & occultare, extat apud Bud. p. 719. Itē τὰ τοῦ τῶν γραμμέων κλέπτειν, apud Naz. Occulere ac ſupprimere, vel etiam Furtim intelligentiæ cæterorū ſubtrahere. vel (vt vertit B. p. 219) Fallaciter interpretari & veritatē diſcēti ſubducere, ac differendo obſcurare & inuoluere. Syn. ep. 147, δι' ἣν γὰρ ἡ βύτισα κλέψαι Ψαλήγδαν apta. n. beneuolentia ad ſupprimēdā veritatem. Demetr. Phaler. de frigida oratione loquens, ψυχρὸν ἢ δὲ τὰ μέτρα πλέκει συνεχῶ καὶ μὴ κλεπτόμενα ὑπὸ τῆς συνεχείας, quæ non regantur & obſcurentur à continuatione verborū. Sic apud Ariſtot. Rhet. 3, κλέπτουσι δ' οἱ διαβολαί πως ὅταν ἐκ εἰωθυίας δέξεως ὀκλίγον συμπέσῃ, exp. Latet hoc, Dolus procedit, & artificiū nō intelligitur. Apud Demetr. verò Phaler. de arida eloquutione loquētē, ἡ συνέχουσι ἢ λέξεις καμμίαν καὶ κλέπτουσι τὸ διανοήματος ἢ ἄδειαν, v. l. interpr. Quæ facit vt ſententia quæ ſine metu infamiæ efferri nō poterat, propter obſcuritatē tutò exponatur. Κλέπτειν eſt etiā Clā facere aut dicere. Soph. Aiace, Πρὸμ' οὐ κακῶς λαθρᾳ σὺ κλέψειας κακά, i. Clā moliri & machinari poſſis, κρυψίως σκεδάσεις. Idē, ὑποβαλλόμενοι κλέπτειν μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, clā ſerūt & ſupponūt. Sic B. quoq; κλέπτειν interpr. Occultū facinus ſtruere & furtim moliri, apud Greg. de Iul. quē mortis Cōſtātii cauſa & autorē fuiſſe ſignif. ὁ δημιουργὸς αὐτὸς ὤν, κλέψας τινὶ τῶν ἔνδον τῶν ὑπηρετῶν, corrupto quodam familiari Conſtātii, occultè hoc

molitus. ‖Κλέπτω, Decipio, Fallo. Sic B.p.718 interpr. apud Hom. μηδ' οὕτως Κλέπτε νόῳ. Item Il.ξ, de cesto Veneris, ἣτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονέοντων. Alia exēpla ex Hesiodo & Soph. ibidē affert. Sic interpr. apud Æschin. κλέπτειν τινὰ ἀκροάσεσιν, Fallere aures iudicum, & artificio dicendi subrepere iudicibus. Fortassis etiā reddi posset ad verbum Furari audientiam, vt Cic. dicit Furari ciuitatē, pro clàm & quasi furtim in ciuitatē irrepere: vel etiā Aures iudicū fūrto subtrahere cæteris oratorib⁹. i. Verborū lenociniis ita sibi deuincire vt cæteris animū nō attendāt. Æschin. cōtra Ctesiph. κλέπτων τὰ ἀκροάσεσιν, ὑμᾶς μεμυθωμένος ταῖς παλαιᾶς λέγοντας. Idem, κλέπτοντες τὰ ἀκροάσεσιν ὑμῶν, Obrepentes auribus vestris. Sic Aristot. Rh. 3, οὕτω γὰρ κλέπτεται ὁ ἀκροατής, Ita. n. fallitur auditor, Ita. n. in aures auditorū clā & furtim irrepitur. Sicut verò dicitur κλέπτειν τὰ ἀκροάσεσιν, ita & τὰ ὄψεσιν. B. ex quodā quē nō nominat, de præstigiatoribus loquēte, ψήφοις παίζειν τὰ ὄψεσιν κλεπτούσας τὴν τάχος τὰ μανθάνοντας, Visum fallentibus. Sic Greg. ἵνα κλέψῃ τὰ ἔφεσιν. Vt eorū fallat desideriū. aut Cupiditati eorū imponat. B. Et in pass. κλέπτεσθαι, ita falli vt dolū & astutiā nō animaduertas. Chrys. De sacerd. τὴν πίστιν κλαπεῖς, tenebris deceptus. Apud Suid. οἱ δὲ τὸ ἀκριβὲς μὴ ἰδόντες ἀλλὰ τῇ πρώτῃ κλαπέντες ὄψει, primo aspectu decepti. Itidē apud Soph. Antig. εἰ τὸν Αἵμονος Φόβῳ σιωπῇ, ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, à diis decipior. Quā verò affinitatē habeāt inter se & quā etiā differentiā κλέπτεσθαι & γοητεύεσθαι. i. Furto circūscribi, & Circunscribi præstigiis, Plato docet lib. 3 De rep. vbi loquens de iis qui ἄκοντες τὰ ἀλλοῖς δόξης στερίσκουσι, dicit eos τοὺς κλαπέντας, τοὺς γοητευθέντας, τοὺς διαπεπαγμένους τῶν παρόντων. per κλαπέντας autē intelligit τοὺς μεταπεισθέντας ἢ τοὺς ὑπὸ λανθανομένους ὑπὸ τοῦ χρόνου, τῷ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνειν. i. furto circunscriptos eos dicit qui ab opinione deducti sunt, quiq; obliuione capti. quippe his tēpus, illis oratio ita sustulit vt latuerit furtū. B. ‖Κλέπτειν dicitur etiā iudex qui per sordes iudicat, & κατὰ δωροδοκίαν. Syn. ep. 2, δεῖ δὲ τοὺς ἐχθροὺς ἢ μὴ τοῦτον τοὺς δικαστὰς, ἂν μὴ κλέπτωσι κἂν κλέπτωσι ᾖ, μὴ οὐ τῆς ὑπὲρ τὰ πλείω δίδοις, οὐδὲν ἧττον δικάζειν. B. Sed hoc ad primā signif. referri potest.

Κλέπτον partic. n. g. pro κλεπτικόν, Furtiuū, Furax, vt κλέπτον τὸ χρῆμα apud Aristoph. Itē apud eūdē in Vesp. ὦ μακαρίας εἶναί, ὡς ἥδ' ἡ κλέπτον ὄλισθος, vt furaci est aspectu, ὡς κλεπτικὸν ἔχόμμα; Quod verò ad etymō attinet, quidā dictū volūt κλέπτω quasi σκλέπτω, quidā quasi καλύπτω.

Κλέπτης, ου, ὁ, Fur. Il. ζ, ὁμίχλῃ, Ποιμένα οὔτε φίλον, κλέπτην δ' ἐτὸν νυκτὸς ἀμοιβῇ, furi autē vel ipsa nocte cōmodiorē. nam tūc nōdū omnia clausa sunt vt noctu. Plut. τὸ ὅτι ὡς τῷ κλέπτῃ furis alinorū. At Soph. Aiace, Κλέπτης γὰρ αὐτὸ ψῆφος πανοῦργος δύρίθης. i. δόλιος κριτής, Iudex subdolus. vt sit In furtiuo & subdolo suffragio deprehensus es. VNDE Κλεπτόλαιχος, ου, ὁ, Fures arguens, Fures deprehendens. vt κλεπτόλαιχος λίθος apud Dioscl. 5, de aetite lapide, Lapis cuius indicto fures deprehenduntur. ET Συγκλέπτης, ου, ὁ, Furti socius & particeps, Qui vnà furatur. ITEM Κλεπτικός, οῦ, ὁ, Fùrax, vel Furinus ex Plauto. κλεπτικὴ, ς. τέχνη, Furandi artificiū. Plat. Est hinc & SVP. Κλεπτίστατος, Furacissimus. Aristoph. Pluto, τὸ ἐμὲ γὰρ οἰκεῖν πανοῦργον πανταπασιν ἡγοῦμαί σε ἢ κλεπτίστατον. Et Poll. τὸν ἢ κλέπτην ἔστιν ὅτε καὶ κλεπτίστατον, ὡς Εὔπολις: subaudiens, Φερεκράτης ἢ ἔφηνε ἢ κλεπτίδης. VBI Κλεπτίδης ambiguum est an pro fure an pro homine furaci accipiat. Ab eodē f. gen. EST Κλέπτεια, ας, ἡ, Fur. Naz. μὴ γένηται κλέπτειαι δούλης ἡδονῆς.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, Furtum, vel potius Furacitas. Odyss. θ, ὅς ἀνθρώπους ὀνείκασα Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, de auo materno Vlyssis: cuius loci & Pl. l. 1 Pol. meminit, ἀγαπᾶ τε ἢ ἐπαινεῖ αὐτὴν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κακοῦργον κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε.

Κλέπος, ους, τὸ, Furtum, Id quod furto ablatum est. Solon in suis legibus τὸ κλέμμα ὠνόμασε κλέπος. Poll.

Κλέμμα, ατος, τὸ, Idem. Plato De legibus 9, τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν. Thuc. lib. 5, pag. 167, καὶ τὸ κλέμμα τοῦτο καλλίστην δόξαν ἔχει. ‖ Κλέμμα apud Æschinem nō modò peculatum & pecuniam interuersam, sed etiam obreptionem significat & circunscriptionem. Bud. VNDE Κλεμματικός, οῦ, ὁ, Furtiuus, Furax. Item Astutus. Ammian. lib. 2 Epigr. τῆς σῆς κλεμματικῆς παίγνια φαυλοτέρας, callidæ & astutæ cogitationis ludicra. Item DIMINVT. Κλεμμάδιον, ου, τὸ, Paruum furtum. Plato De leg. lib. 12, εἰ δέ τις ἢ κλεμμάδιον ὁπωσοῦν ὑποδέχοιτο γεγονός, πλὴν αὐτῷ ὑποτρέπου δίκῃ τὴν κλέψαντα. Meminit huius vocabuli etiam Poll. Item ADVERB. Κλεμμαδὸν, Furtim. Citatur ex Plat. lib. 12 De leg.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, Furtiuus, Furto ablatus.

Κλοπή, ῆς, ἡ, Furtum: frequentius pro ipsa actione capitur, sicut κλέμμα & κλέπος pro re quæ furto ablata fuit. Plato libro 12, κλοπὴ μὲν χρημάτων αὐτῶν ὅσων, ἀφαιρεῖ δὲ αὐτὸν ἑκών. Et lib. 9 De leg. εἰ τις ὤφλεν κλοπῇ δημοσίᾳ ὁ ἰκνεῖ, si quis furti publici seu peculatus accusetur. Apud Athen. 15, ὁ πᾶσι κλοπὴν ὀνειδίζων, Qui omnibus furtū exprobrat, Qui omnes fures esse dicit, de Hephæstione. Item ἀποστροφὴ κλέμμα, Obreptio. Æschin. De malè gesta legatione, σκέψασθε δὲ μικροῦ σφάλματος κλοπὴν, καὶ δικαίως ἀναμνήσεσθε ἀνθρώπου. Bud. At πόδῶν κλοπαὶ ἀφίεσαι, furtim & clàm se subducere. ἀφ' ὧν τοὺς πόδας φυγεῖν κρυφίως.

C. Κλοπηφορέω, Furto aufero, Furtim expilo. Genes. c. 3, ὁπόσα νυκτὸς κλοπηφορεῖται μοι.

C. Ἐπίκλοπος, Furax: vel etiam Auidus furandi. Od. φ, Ἦ τις ἦσθα καὶ ὀπίκλοπος ἔκπαγλος τέχνῃ. Ad quod alludit Plutar. De def. or. Ἦ τις ἦσθα καὶ ὀπίκλοπος ἔκπαγλος δογμάτων, Ille quidē venator erat furáxque decretorū. (Vbi obiter nota ἦσθα pro ἦσπερ apud Plut. scribi pro ἦσθα, quod tamē apud Hom. Eust. quoq; agnoscit.) Itē Furtiuus, Occultus: vt exponitur apud Apoll. Arg. 3, τίς μῆτις ὀπίκλοπος ἔασσι δρωγῆς; ‖Item, Subdolus, Vafer, Versutiloquus: cuius signific. exempla ex Homero, Hesiodo & Greg. habes apud B. p. 719. Quibus adde ex Homero, Od. ν, Κίρκαλίος κ' ἔτι μᾶλλον ὀπίκλοπος ὅς τις παρίλθοι Ἐν πάσῃσι δόλοισι, καὶ εἴ τις ἀνὴρ πάσαιτο. Hesiod. Erg. κύντέρ τοι νόον καὶ ὀπίκλοπον ἦτορ.

Ἐπίκλοπος subst. etiam capitur pro Fur. Eust.

Κλοπαῖος, α, ὁ, Furtiuus, Furto captus seu ablatus. Eurip. Ἐκ τῶν κλοπαίων, Quæ furto auferuntur, seu, Quæ furtim & clàm aguntur, apud Plat. De leg. Poll. τὰ κλοπαῖα, ἃ μὴ κλέμματα καὶ κλοπιμαῖα, καὶ φωρία.

Κλόπιμος, α, ὁ, Idem. Phocyl. Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμου ἀνδρὸς ἀφάμμα, Furtiuum depositum, id est Quod furto ablatum apud te deponitur. Item Furax. Idem Phocyl. ζώει κλοπίμοισι δὲ χερσὶν, furacibus manibus viuit. Cicero quoque furaces manus dicit. VNDE Κλοπιμαῖος, α, ὁ, idem quod κλόπιμος. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, Quæ furto ablata sunt, Furta. Vide Κλοπαῖος.

Κλόπος, ου, ὁ, Furax. Vel, Furtiu⁹. Itē Subdolus, vt ὀπίκλοπος Od. ν, λύξειν ἀπατήων Μύθων τε κλοπίων.

Κλοπέω, ῶ, ET Κλοπεύω, F. εύσω, Furor. v. l. VNDE Κλοπεύς, έως, ὁ, Fur. κλέπτης. Soph. Antig. Φιλεῖ γὰρ ὁ θυμὸς ἀνθρώπου κρύπτειν κλοπεῖς Τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ πεχωμένων, Mens eorum qui aliquid sceleris clàm moliuntur, quū alioqui sit illius occultatrix, solet tamen prius deprehendi. Vbi scribitur etiam κλοπᾶς, sed priorem lectionem agnoscit Eustathius quoque. ET Κλοπία, ας, ἡ, Furtum. i. Actio ipsa furandi. idem quod κλοπή. Isocr. Panath. λόγῳ μὲν ὅτι θήσει, ἔργῳ δ' ὅτι κλοπίαν τῶν ἐν τοῖς αἰχμοῖς καταπαιόντων, vt furtis & rapinis expiletur rusticos. Sed ibi mendosè κλοπίαν, cum solo ι.

C. Ὑποκλοπέω, ῶ, Suffuror. Itē Occulo. Vnde Od. χ, Πάσσηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ὑὸν δόμον ὄφρα ἔτ' αὖθι ζώοι ὑποκλοπέοιτο, δύσετο κῶπας μάλαντας, Occultus lateret, Furtim abscōditus latitaret, κρύπτοιτο, vel ὑποκλέπτοι τὸ ζῆν. Eust.

G Κλωψ, ωπος, ὁ, Fur.

Κλωπικός, οῦ, ὁ, Furax. κλεπτίμος.

Κλωπεύω, ET Κλωπτεύω, Furor. idem quod Κλέπτω. Xen. in Pol. Lacæd. ἔστιν δ' ὅτε τὸν μέλοντα κλωπεύειν, καὶ γυμνὸς ἀγρυπνοῦντα δεῖ καὶ μεθ' ἡμέραν ἐν ἀπάταις καὶ ὑπερόπταις. Citat B. etiā ex Arriano. Sed τῷ κλωπτεύειν, quod in v. l. ponitur, nulla afferuntur exempla. VNDE Κλωπεία, ας, ἡ, Furtū. idē quod κλοπὴ & κλοπία. Plat. De l. Sic Laert. in Mened. ἀλλαδουμβίῳ κλωπείας τι καὶ τοὺς καθ' ὁδὸν λῃστείας. ‖Fuit etiam saltationis species, cuius meminit Iubas Theatr. 4. v. l.

Κλωπεύομαι, εύμαι, Furor. Item Furtim & clanculū aeq; sine strepitu incedo aut ago aliquid. nam Hesych. κλωπεύει exp. non solùm κλέπτει, sed etiam τὰ λάθρα καὶ ἀφανῆ ἵησι καὶ σκέπτεται: item ὀπτεύομαι, θέλει.

C. Ἀναποκλέπτομαι, Retrocedo. Hes. ἀναποκλέπτει, ἀναχωρεῖ.

C.ΑΠΟκλέπτω, Furor, Surripio. Gregorius dixit ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, ad verbum Furari seipsum, pro Se occultare: αἰσὴ αὐ κίδας κανέλιων (ὁ δὲ λέγεται) ἀποκλέψας ἀπεκλέψη ἑαυτόν. Alibi ἀποκρύπτειν ἑαυτὸν, eodē sensu dicit. Nostrates de illo qui se alicunde clam subtraxit, dicūt *Il s'est desrobé*: id est, ad verbum, Furatus est seipsum.

C.ΔΙΑκλέπτω, Furto diripio & distraho. Itē Subduco, Supprimo. Demosth. διακλέπτειν τινὰ ἀλήθειαν τοῖς λόγοις, id est παρεισάγειν & comminisci mendacia ad veritatē obruendam. Bud. Sic suprà κλέπτειν τινὰ ἀλήθειαν apud Syn. Supprimere veritatem. At διακλέπτομαι in v.l. exponitur Declino, Lateo.

C.ΕΚκλέπτω, Furto eripio, Furtim eripio. Plut. in Pericle, ἐκκλαπὲν αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, quū obsides eis furtim surripuisset, seu furto subduxisset, vt Lucanus loquitur. Item Furtim & clàm subduco. Il. ε, de Mercurio, ὃ δὴ ἔκλεψε Ἄρηα Ἥβης τερόμενον, furtim prælio subduxit: alioquin perisset.

c.τ.Γ ΣΥΝκλέπτω, Clàm & furtim eripio, Furto subduco, Furtim & clà subripio. Plut. Themist. ΣΥΝεκλαπέντα δημόσια καὶ ἰδίων χρήματα, Pecuniæ furtim surreptæ, seu Clā & furtim exportatæ.

C.ΠΑΡΑκλέπτω, Suffuror, Furtim carpo. In transcursu furor. Naz. ἔστι δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ Νείλῳ πίνοντα κύνα παρακλέπτειν ἢ τὸ ὕδωρ ἔχθιν, καὶ παρακλέπτοντες ὅσον ἀρκέσαι, καὶ πάλιν οὕτως ὀκ ὀρθῶς. Itē, Interuerto. Isæus 80, ἀλλ' ὕστερον ἐκεῖ τὴν παρακλεπτομένην ὑπὸ τούτων πατρῴαν τοῖς λόγοις, de expilata hæreditate loquens. B.

C.ΥΠΟκλέπτω, Suffuror. vnde in Pādect. τὰ ὑποκλαπέντα. B. Itē Occulo, Praetexo. Greg. ὑποκλέπτων τὰ σοφίας μυστήρια σοφίσματα. B. In v.l. exponitur etiā Fallo, Dissimulo. Apud Nōn. autē μῦθον ὑποκλέπτειν, interpr. Submissa voce loqui. Ὑποκλέπτεσθαι voce passiua quoq; signif. capitur pro ὑποκλέπτω, & sic accipit Lasc. apud Soph. ὑποκλεπτομένους, videlicet pro ὑποκλέπτοντας.

ΚΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, Sors, (ea in signif. qua dixit Virgil. deiectāmq; ærea sortē accepit galea. Hom. Il. ϛ, ὃν ἢ κλῆρος ἐβάλετο πρῶτα λαχόντι. Ἀλλ' Αἴαντε δύ' ἔσαν κλῆρον φέρε Νέστορ Διὸς Ἀγχιάδαο Λυκόοιο. Apud cūdē legitur aliquoties, Κλῆρος ἡ ὃν κυνέην χαλκείην πάλλον ἑλόντες. vnde sumpsit Virg. quæ modò ex eo protuli. Hesych. κλῆρον esse dicit τὸ ὁδηγούμενον εἰς τὸ λαχεῖν: at Eust. apertius, σημαίνει δ' ὅτι ἐμβάλλει ἢ αἰχείῳ τὸ λαχμοῦ, siue sit ψῆφος, siue δακτύλιος, siue βῶλος ἀγρίνη; iuxta Soph. seu tale quid. Idē autem appellatur & πάλος. Apud eundem Hom. legimus Il. η, v. 171, Κλήρῳ νῦν πάλαχθε ὁμηγερέες, ὅς κε λάχῃσι. Et paulo pòst, videlicet v. 175, οἱ δ' ἔβαλον κυνέῃ σημήια πάντες ἑκάστος, Ἐν δ' ἔβαλεν κυνέην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο. Et v. 182, Ἐκ δ' ἔπεσε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελεν αὐτὸς, Αἴαντος. Et v. 189, Γνῶ δ' ὅ γε κλῆρον σῆμα ἰδών, χάρη δὲ θυμῷ. Et v. 191, Ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμός. quibus omnibus in locis Eust. huic nomini vnā eādémq; signif. tribuit, illā videlicet de qua modò dixi. qui alioqui κλῆρῳ πεπάλαχθε exp. κληρώσασθε, sed addens, κλῆρος βάλητε, τίς αὐ λάχῃ ἀρχόντων, δηλαδὴ αἱρεθῆναι ὡς ἔκλῃρι. Apud Lucā autē legimus ἔδωκαν κλήρους pro ἔβαλον κλήρους, in fine cap. 1 Act. Coniiciebātur porro sortes nō solùm in galeā (vt in locis antè ex Græco poeta, itidémq; ex Latino citatis) aut in vrnā, vt rursus apud Lat. poetā, aut in hydriā, vt apud Cic. aut in situlā, vt apud Plaut. aut deniq; in quodpiā aliud vas: sed in sinū quoq;, vt apud Solom. in Prou. c. 16. Κλῆρος significat etiā ipsā sortitionē: αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι, (vt tradit schol. Soph. in p. 70) vt apud Eurip. κλῆρον πάλλειν. (Latini autē Sortē ducere dicunt) Sic quū dicit Arrian. εἰς κλῆρον αὐτοὺς καθίσαι ἐδόκει, οὐ θέλειν ὡς χείρους αὐτὸ τοῦ ἑτέρου ὑποτίμασθαι, οὐδ' αὖ πάλιν τὸν εὖ φρονοῦντα εἰς μάχην. Sic apud Plut. κλήρῳ ἡμερῶν, sortitione facta. Pro quo alii dixerunt. Ductis sortib⁹. Et apud eūdē in Cōsol. ad Apoll. καθάπερ οἱ δημόται τὰς κλήρους ὅτι τὰ μὲν χεῖρον, τὰ δὲ λαχόντα μέν, ἀρχήν, δὲ λαχόντα ἧς, φέρον αὐτὸν χθὲς ἡ τυχεῖν. (Crediderim autem & in illo Homeri loco, κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε accipi pro sortitione) At quod Euangelistæ dixerunt βάλλειν κλῆρον, reddi-tur etiam ad verbum Iacere sortem. Cæterùm κλῆρος vocari etiam μαντικὰς πᾶσας ψήφους, item ipsos μαντείας, aut σημεῖά τινα τὰ διὰ ὁράβδων τοῦ μάντεως, ἐξ ὧν ὁ μαντόμενος προφήτευε: quinetiam significare, secundum quosdam, τοὺς ὑπὸ μαντείας μοίρας, tradit Eustath. pag. 419.

Κλῆρος item τὸ ὀπὸ τῆς κατὰ προσδοκίαν λαχόν, Sors, Quod sorte obuenit, Quod quis sortitus est. Poll. Epigr. lib. 2, Χαίρω τὴν τῶν κλῆρον ὀφλημάτων ὁ ἄθλιος. Sed accipitur sæpe generalius pro eo quod alicui obtigerit. vnde Synes. θεῖον κλῆρον vocat diuinum beneficium. Apud Lucā Act. Apost. c. 1, λαχεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, vet. interpr. κλῆρον impropriè vertit Locum: alii rectiùs Sortem. nihil autem aliud est λαχεῖν κλῆρον τῆς διακονίας quàm κληροῦσθαι τὴν διακονίαν, sortiri hoc ministerium, seu sortitò accipere: quo etiam modo interpretari nō dubitarim. In eodem capite, καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, eodem sensu dicitur, adeo vt ita exponi possit ac si esset ἔλαχε. Sunt tamen qui exponant Sortitus erat partem. quum alioqui μοῖρις (id est pars) & κλῆρος ab eodē Luca in eodē opere distinguantur, c. 8, v. 21, οὐκ ἔστι σοι μοῖρις οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ. quod perinde est ac siquis Latinè dicat, Non potes esse particeps neque consors. At verò apud Paulū ad Colost. c. 1, legimus non μοῖρα καὶ κλῆρον, sed μοῖρα τοῦ κλήρου, v. 12, ἱκανώσαντι τῷ Πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὸν μοῖρα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί. vbi rectè mihi videtur resolui nomē in verbum in interpretatione Latina, hoc modo, Qui idoneos nos fecit ad participandā sortē. At Chrysost. subtilius illud μοῖρα exp. perinde acsi intellexisset Apostolus non solùm τὸν αὐτὸν κλῆρον, sed & τὸν αὐτὸν μοῖρα ἴσχειν. quum alioqui (inquit) possit aliquis ἐν τῷ αὐτῷ κλήρῳ εἶναι καὶ μὴ τὸν αὐτὸν ἴσχειν μοῖρα. Idē verò doctissimè rationē reddit cur κλῆρος fidelium vocetur regnū Dei: nimirū vt ostendatur neminē suis bonis operibus regnū illud adipisci, sed quòd illud adipiscitur, id ei felicitate quadā cōtingere. Sicut & ἐν τῷ κλήρῳ vsuuenit. Sed ipsissima eius verba adscribā, διὰ τί κλῆρον καλεῖ; διὰ τοῦτο ὅπου οὐδεὶς ἀπὸ κατορθωμάτων οἰκείων βασιλείας τυγχάνει, ἀλλ' ὡς ἐπὶ κλήρου, ὀπτυχίας μᾶλλόν ἐστι, οὕτω δὴ καὶ ταῦτα. Quod tamen hic κλῆρος dicitur, alibi κληρονομία ab eodē etiā Apost. appellatur, i. hæreditas: vt ad Ephes. c. 5, v. 5, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. quam etiam interpr. admittit locus ille Pauli. Sæpe autem κλῆρον significare κληρονομίαν, id est hæreditatem, & quasi sortem quandam hæreditariam, ex sequentibus patebit exemplis. Peculiariter igitur ita vocatur Hæreditas (& quasi sors quædam hæreditaria) quæ & κληρονομία dicta fuit, ὡς κλήρῳ διανεμομένη, (inquit Eust.) i. quòd sortitione distribueretur, seu quòd sortes de ea ducerentur. (debuit tamen Eustath. cogitare prius esse κληρούμενος) Hesiod. Erg. κλῆρον ἐδάσσατο. Idem, Ὅφρ' ἄλλων οἴκῳ κλῆρον, μὴ τὸν τῶν ἄλλος. Et Hom. Il. ο, — ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ἑπίσσω, Καί σ' ἔτισε γ' κλῆρος αἰνέσσατος. vbi scribit Eustath. vel κλῆρον dictū esse ὡς οἷον ἀφορισθέν, ὡς ὁ βίος διὰ μοιρίδων, ἐφ' οἷς κλῆροι πάλλονται), ὅτι χαμόθι δάσσατο: vel intelligendum esse ὡς κλήρῳ ἐλαχεῖν & τὰ ὁπωσοῦν καὶ δεδαγμένα ἡμῖν. Legimus autem apud eundem poetam, Ὅς τις ὑμῶν ἐθέλῃσι, καὶ κτῆσιν ὀπάσσει, Οἷά τε ᾧ εἰκὸς αἶσα ξύμμορος ἔδμεναι, Οἷόν τε κλῆρόν τε, πολυμήκετε τε γωνᾶτα. vbi exponit τὰ ὁπὸ τῆς κληροῦσθαι λαχόντα. sed ego generalius accipi existimo, de bonis quæ etiā abiq; sortitione alicui obuenerūt. Vtuntur autem & prosæ scriptores nomine κλῆρος pro Hæreditas. vnde κλῆρος ἐπίδικος Isæo, Hæreditas controuersa: cui opponitur αὐτεπίδικος. Eiusdem verò Isæi quæ extant orationes, inscriptæ sunt ὑπὲρ κλήρου, sed additis diuersis nominibus, vt ὑπὲρ τῆς Κλεωνύμου κλήρου, & ὑπὲρ τῆς Πύρρου κλήρου, &c. Sic & Demosth. oratio quædam περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Sed & ὅπως τὸν κλῆρον προσλήσεται ex Plat. affertur pro Adire hæreditatē: item κλῆρον λαμβάνειν pro eodem. Et ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον pro Qui hæreditaria bona obtinuit sorte. Qui autē sint οἱ κατὰ κλῆρον διαιτῶντες, vide in B. c. p. 151, & infrà in Κληρωτής. Specialius etiā dicitur κλῆρος (inquit idē B.) Hæreditolū, Prædiū, seu Fūdus. vt à Pausania de Sauromatis, ἵππους πολλὰς ἕκαστος ἐρρίφει, εἰς οὓς αὖθις ἐς ἰδιωτῶν κλήρους

φῆς μεμισεμβρίης, οὔτέ τι φερούσης πλεῖον ὧν ἀχείας.] In v.l. annotatur κλῆροι ab Aristotele dici de agris qui sorte diuiduntur. A

Κλῆρος Petrus apost. vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israeliticum populum cui sortitione tributim facta terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat. vel quòd Deus sibi illũ populũ veluti portionẽ quandam à reliquis separatam selegisse, sicut & nunc Ecclesiam. Postea verò κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur: quemadmodum tribum Leui Deus vocat peculiariter partem & hæreditatem suam, Num. c.18, v.20: & Deut. c.18, v.2. Sed interdum generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus sit in orbe terrarum clerus, sicut vna est Ecclesia: interdum verò specialiter, prout erant variæ diœceses: vt si dicas Clerus Constantinopolitanus, Clerus Romanus. Cæterùm pro hoc nomine κλῆρος legitur & κατάλογος ἱερατικὸς, & κατάλογος τῶν κληρικῶν, in canonibus qui Apostolici vocantur. B

VNDE Κληρικὸς adiectiuum, pro eo qui censetur in clero, seu Qui est in clero, vt loquitur Tertullianus in lib. De monogamia. Vsus tamẽ obtinuit vt clerici nomen inferioribus gradibus vel potius muniis propriè tribueretur. Cui opponi solet λαϊκὸς, quasi plebeium dicas. (Pro quo Paulus ἰδιώτην dicit, ad Corinth. cap.14, v.16) vt in Canon. qui Apostolici nominãtur, & veteribus synodis. ET COMPOS. Συγκληρικὸς, (q.d. Conclericus) Eiusdẽ cleri collega. vt Cõc. Chalced. Canone 18. C

Κλῆρος est etiam vermiculus infestans fauos apum, qui ab aliis Pyrausta dicitur. Aristot. De hist. animaliũ lib.8, cap.27, τῶν δὲ μελίττων ἐγγίνεται ὑπὸ τῶν σμίκρων θηρίων ἃ λυμαίνεται τὰ κηρία· τὸ μὲν γὰρ σκωλήκιον τὸ ἀρχαῖον καὶ λυμαντικώτατον τῶν κηρίων καλεῖται· τὸ δὲ κλῆρος, οἱ δὲ πυραύστην καλοῦσιν. Hesychius quoque hoc vocabulũ agnoscit. Et Plin. l.11, c.16, Fit in fauis quibusdã qui vocatur clerus, amaræ duritiæ ceræ, quũ fœtũ inde nõ eduxere morbo aut ignauia aut infœcunditate naturali. Et c.19, Quũ fauos non explent, cleron vocant. D

C. Κληροδοσία, ας, ἡ, Distributio quæ sorte fit, vel Idipsum quod sorte datur. Item, Partium diuisio, Hæreditas. Ex Naz. ET Κληροδοτέω, ῶ, Sorte distribuo. Naz. τῆς ἐπαγγελίας κληροδοτοῦνται, Sorte datur, vel Hæreditatis loco datur. AT Κληροδότης, ου, ὁ, Testator. B. ex Pand. E

C. Κληροθεσμοθετέω, ῶ, Sortito thesmotheta fio, Sorte thesmotheta creor. Plut. De fort. Alex. lib.2, ἐκαίφνης καὶ ἀπροσδοκήτως κλήρωι λαχὼν τὸ οἰκουμένης ἐπασθῆναι, ὡς Ἀθήνῃσι κληροθεσμοθετῶν καὶ ἄρχων, repentè nec opinatum orbis imperiũ sorte ei obtigit, haud secus atque Athenis thesmothetæ & archontes sortitò creari solent.

C. Κληρολαχέω, Sortior, Sorte accipio, Sorte mihi obtingit.

C. Κληρονόμος, ου, ὁ, Hæres. Κληρονόμοι à Seruio esse dicuntur qui bona defuncti sorte dispertiuntur. Vide & Κλῆρος. Plut. παισὶν οὖσι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Quod verò Latini dicunt Facere hæredem, Instituere hæredem, Relinquere hæredem, Scribere hæredem id totidem phrasibus Græci quoque efferunt. Isæus Pro Pyrrho, τὸν αὑτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, eũ qui hæredem ipsum fecisset. Isocr. Οὐκ ἄνους γνησίους παῖδας ποιησάμενος, καὶ κληρονόμους τῆς ἑαυτοῦ κατασήσας, & hæredes bonorum suorum instituens. Plut. De sera numinis vindicta, ὅταν δὲ θεραπείας χάριτος, ἵνα μὴ ἀπολείπωσι κληρονόμους. Idem in Rom. κληρονόμον ἀπέλιπεν ὅτι πολλοῖς κτήμασι, amplarum fortunarum hæredẽ reliquit. Agathias lib.2 Epigr. Ἐν πεντάτῃ μοίρῃ κάλλιπε κληρονόμον, hæredem reliquit ex triente. vt Cicero dicit, Facit hæredem ex deunce & semuncia Cæcinnam. Et in pass. apud Isocr. Ad Phil. τῆς μὲν οὐσίας τῆς σῆς τοῖς πολίταις μεθέντας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους. Lucill. lib.2 Epigr. de Hermocrate quodam auaro, ὃν θεραπεύοντες Αὐτὸν τῶν ἰδίων ἔσχατον κληρονόμον in testamento seipsum bonorum suorum hæredem scribebat. Κληρονόμος generalius etiã dicitur Ad quem sorte aliquid peruenit, Cui sorte aliquid obtingit. Plato Pol.1, λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τῶν λόγων κληρονόμος, tu cui verba facere sorte obtigit. Nisi aliquis malit, Ad quem dicendi partes quasi hæreditaria successione pertinent. VNDE Μονοκληρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnicus hæres est, Qui nullos habet cohæredes, sed ipse solus hæreditatem cernit. AT Συγκληρονόμος, ου, ὁ, Cohæres. Rom.8, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ. ITEM Κληρονομία, ας, ἡ, Hæreditas. ὁ ἀφιστικὸς τῆς κληρονομίας, qui abstinuit hæreditate. B. Et Isocr. ἡμᾶς δεῖ δίδοσθαι τὴν κληρονομίας, μὴ ταύτην, ἀλλ' οἷς ἐκεῖνος διέθετο. Item κληρονομία κατ' ἀξίωσιν, hæreditas quæ ab intestato defertur legitimis hæredibus. Bud. Accipitur etiam metaphoricè. Plutar. De sera numinis vindicta, ὥσπερεὶ δικτυδίου τὰς χρείας κληρονομίας δεῖ δίδοσθαι τῆς πονηρίας τῶν κολαστῶν. Aristot. Eth. 7, cap.13, ἀλλ' οἰκείαν τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἱ σωματικαὶ ἡδοναί, huius vocabuli hæreditatem nactæ sunt voluptates corporeæ. Bud. VNDE Κληρονομιαῖος, α, ον, Hæreditarius. quod adiectiuum Bud. affert ex Pand. A Κληρονόμος est ET Κληρονομέω, ῶ, Hæreditatem adeo, seu cerno, Hæres fio, vel sum. Iungitur non solùm genitiuo, sed etiam accus. Demosth. Pro cor. κληρονομήσας μὲν τὴν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλείονων ἢ πέντε καὶ εἴκοσι ταλάντων. Luc. De hist. scrib. οἰκίαν τινὰ πλουτοῦσαν ἐφ' ᾗ τῷ διατάξαντι κληρονομήσαντα. Itẽ cũ acc. in Epigr. l.2, ὃς μόνος, εἶδε Καὶ πᾶσι δεῖν κτᾶσθαι, κ' οὐδὲν κληρονομεῖν. Sic apud Lucian. ἐπιθυμεῖς κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ ἐμὰ πάντα, & τὸν πλοῦτον κ' ἐμέ. Et apud Athen. κληρονομῆσαι τὸν διατάξαντα: Lucian. paulo antè, κληρονομήσαι ἐκ τοῦ διατάξαντος. Sic Plut. in Sylla, οἱ κληρονομοῦντες δὲ καὶ τὸν μητρῷον. Similis constructio apud Antiphontem est, & frequentissimè in nouo Testamẽto. Et in pass. apud Philonem De vita Mosis lib.3, ὁ νόμος φύσεώς ἐστι κληρονομεῖσθαι τοῖς γονεῦσι ὑπὸ τῶν παίδων, naturæ lex est liberos parentum hæredes esse. Item apud Naz. κληρονομοῦν πνεῦμα, Spiritus qui hæreditario iure obtingit filiis Dei. Et κληρονομητὴς in vulg. lex. Hæres inscriptus. ‖ Κληρονομέω accipitur etiam metaphoricè tam in malam quàm in bonam partem. Isocr. ad Demonicum, πρέπει γὰρ τοῖς παῖσι, ὡς περ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. Demosthenes, ταύτης γὰρ οὐκέτ' ἐγὼ τῆς αἰχμῆς κληρονομῶ. Sic Cicero in bonam partem dicit, Ad quem hæreditas huius gloriæ & factorum imitatio pertinet. Item apud Aristidem, κληρονομεῖν τῶν κινδύνων, Pericula suscipere veluti iure quodam hæreditario. vel Sortiri periculorum susceptionem. ‖ Κληρονομεῖν est etiam Hæredẽ relinquere. In Parab. Solom. cap.13, ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. Bud. ‖ Κληρονομάω, ῶ, Sortior. In Epist. ad Hebr. c.1, τῷ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονομηκέναι ὄνομα, sortitus est nomen, videlicet filii. ‖ Κληρονομάω, Sorte tribuo, Sorte do. VNDE Κατακληρονομάω, idem quod κληρονομέω, Hæreditatẽ adeo seu cerno, Hæres fio seu sum. Ecclesiastici cap.4, κατακληρονομήσεις σοφίαν, sapientiam consequeris veluti iure quodam hæreditario. vel Sortieris. ‖ Item Hæredem instituo, Hæredem facio. Regum lib.2, cap.7, κατεκληρονόμησεν αὐτὸν Κύριος, eum hæredem fecit. ‖ Item, Hæreditatem do, seu Hæreditatis loco tribuo. Hieremiæ capite 3, ὅτι τῷ γένει μου κατακληρονόμησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, quã dedi patribus ipsorum hæreditatem. ‖ Item Sorte distribuo. Iosue c.21, ὡς τῷ κατακληρονομῆσαι αὐτοὺς διὰ προστάγματος Κυρίου τὰς πόλεις ταύτας. B. Sic Deut.3, κατακληρονομήσεις αὐτοῖς τὴν γῆν. Sic Act.13. F

C. Κληροῦχος, ου, ὁ ἡ, Qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. Aiace, αἰδέσεται δ' ὅντιν' ἔχει πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, Quæ sorte multos annos possidet. id est annosam. Peculiariter verò κληροῦχος dicitur Qui certam aliquam agri partem sorte assignatã possidet, Cui certa aliqua agri pars sorte assignata est, Colonus. Thucyd. κλῆρος δὲ πεντήκοντα τῆς γῆς τετράγυος, τετρακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξεῖλον, ὅτι δὲ τῶν ἄλλων σφῶν αὐτῶν κληρούχους τοὺς λαχόντας ἔπεμψαν, colonos suos quibus id sorte assignatum esset. Pausanias Att. p.19, ὕστερον δὲ ὡς ἐπανῆλθον ἐς Ἀθήνας, ἐκ πολλῶν μὲν ἐς Εὔβοιαν καὶ Νάξον Ἀθηναίων κληρούχους. Et pag. 30, ἀφικομένους δὲ καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, ἐκβάλλουσι Σαλαμῖνα Ἀθηναίους. Et Herod. in Terps. 78, πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα τούτους πλεθριαίους κληρούχους ὅτι τῶν ἱππικῶν τῇ χώρῃ λείπουσι, quater mille colonos quib⁹ sorte agros illos diui- G

dēdos & possidēdos assignauerat. Plut. Per. χιλίους ἔπεμψε εἰς Χερρόνησον κληρούχους, mille viros misit in Cherronesum eius loci agrum sibi diuisuros, Mille colonos in Cherronesum misit, quibus agrū eius loci sortitò partiendum & occupandum assignarat. Sunt qui κληρονόμους esse velint quos Cicero vocat agrarios & agripetas. dici enim agrarios non solùm eos qui agrariæ legi de agris publicè diuidundis fauent, sed eos quoque qui agros publicè diuisos possident: agripetas autem, qui petunt ex agrorum diuisione portionem quæ vtritim dabatur. Cic. ad Att. Seruulos autem dicere eum & agripetas electos à Buthrotiis. Accipitur etiam actiuè pro eo ipso qui sorte agros possidēdos assignat. vt apud Philonem De vita M. lib. 2, ἦδον εἰς τὸν κληροῦχον θεὸν καὶ τὸν δημιουργὸν ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, Deo assignatori. VNDE Κληρουχικός, ός, όν, Ad κληρούχους pertinēs. Vel, Qui κληρούχοις sorte distribuendus & possidendus assignatur. Aristophanes Nubibus, de vsu geometriæ, γῆν αἱ μετρεῖσθαι: quæ verba excipiens Strepsiades interrogat, πότερα κληρουχικὴν, eamne [terrā] quæ colonis sorte distribui & possidēda assignari solet? Οὐκ ἀλλὰ κοινήν. ET Κληρουχία, ας, ἡ, Assignatio illa qua agri colonis sorte distribuuntur & possidendi dantur. Item Portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Aristot. 2. Rhet. de quōdam Cydia, περὶ τὴν Σάμον κληρουχίας ἐδημηγόρησεν, de agro in Samo colonis sorte diuidundo & assignando. Philo De vita Mosis libro 1, τὴν αἰχμάλωτον καὶ κτηνῶν οἷς ὑπέσημεν καὶ μέχρι νῦν ὑποφθόμεθα, ἆθλον εἶσιν αἱ κληρουχίαι, merces est agrorum metatio & assignatio, vt Turn. vertit. Eodem libro, καὶ κληρουχῶν αἷς ἂν μέρεσι ἀπίτειμα τῆς στρατιώτας πᾶσαν ὁλκὴν δεῖν ἐπάλξεσι καταικληρούχησε. de assignationib⁹ quas parti militū attribuit, vt idem Turn. interpr. Item apud Arist. Ad. Ἀτλαντικοὺ πλάγιος κληρουχίας ἀπῴκησε πόλεις. Et apud Plut. οἱ ἀπὸ κληρουχῶν, ipsi κληροῦχοι, in T. Qu. Flamin. ἐκ τῶν κληρουχῶν ἐσπουδάκεσαν. Colonis studiosè adiuuantibus. Poll. verò videtur accipere κληρουχίαν pro additione (vt ita dicā) hæreditatis. ET Κληρουχῶ, ῶ, Sorte assignatum possideo, In sortem accipio vt coloni & veterani. Herodot. Erat. p. 91, τοῖς πρώτοις κληρουχήσασι τὴν Ἱππόβοτον Χαλκιδίων τὴν χώρην, qui coloni in Hippobotarū Chalcidentiū agros missi, eos sibi sorte assignatos distribuerāt & occupauerāt. App. l. 5 Bell. c. μόνοι δὲ ἔσχον ὅσοι τὴν ἐλευθερίαν σὺν Πομπηίῳ χωρία ὁπόσα κληρουχήσαν. Ité apud B. ex incerto autore, ἐκληρούχησαν ὑπὸ Ἀθηναίων κρατήσαντες αὐτῆς, de Eubœa. VNDE Κατακληρουχῶ, Sorte assignatum obtineo, In sortem accipio. idem quod κληρουχῶ, sicut κατακληρονομέω idem quod κληρονομέω. Polyb. κατὰ κλῆρον διελόμενοι τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Et in pass. apud eundem lib. 3, κατέσχεν τὴν καταικληρουχηθεῖσαν χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων. Transitiuè etiam capitur pro Veteranis militibus colonias distribuo & agros, In colonias describo & partior, vt Budæus interpretatur: seu Sorte assigno possidendum, vt colonis & veteranis ager aliquis diuidendus & possidendus sorte assignatur. Plutarchus, ἐκκαλεῖ ὅτι δεῖ τοὺς ἐμπειροπολέμους πᾶσαν ὁλκὴν δεῖν ἐπάλξεσι καταικληρούχησε.

C. Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exors. Seruius enarrans illud Virgil. Æneid. 6, — dulcis vitæ exortes, Exortes (inquit) id est expertes, sine parte: ἀκλήρους dicunt Græci. ‖ Κλῆρος plerūque capitur pro paupere, inope, egeno, tenui, vt sit Cui nullæ facultates & copiæ sorte obtigerunt, Qui nulla bona fortitus est: vel Cui nulla hæreditas & patrimonium relictum est. Homer. Od. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Vnde illud Luciani, ἠτυχήσειν ἂν ἴσως τινὸς τῶν ἀκλήρων ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Apud eundem in dialogo Achillis & Antilochi, ἠτυχοῦντας ἀκλήρους & ἀβίους ἀνδρώσας. Eust. ἄκληρος accipit pro ὀλιγόκληρος, eo quòd Homerus quasi seipsum explicans subiungat, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. vt ἄκληρος fit, Qui paucas & exiguas fortunas sortitus est, Cui exigua & tenuis hæreditas siue patrimonium obtigit. VNDE Ἀκληρία, ας, ἡ, Inopia, Egestas, illa videlicet qua alicui aut nullæ aut exiguæ fortunæ obtigerūt. ‖ Itē, Infelicitas, δυστυχία, vt Suid. exp. Synes. epist. 102, αἱ πᾶσαι δὴ τοῦ τῆς πατρίδος ἀκληρίας, Patriæ infelicitatem, Patriæ infortunia: de quodam cui τὰ πρὸς τῆς τύχης οὐκ ἀπήντων κατ' λόγον, & cui persuasum erat ὡς ἔστι συμμαθεῖν τῷ χωρίῳ τὸν τύχην. Item apud Suidam, ὁ δὲ ὥστε πόρον ἐξευρεῖν τῇ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας, ad propulsanda infortunia: ἀτυχίας, vt ipse Suidas exponit. ET Ἀκληρία, ῶ, Exors sum, Particeps nō sum, Non sortitus sum, Sorte mihi non obtigit: vel Nihil mihi sorte obtigit. ἀκληρεῖ Suidæ est, οὐ μετέχει, οὐ κεκλήρωται. Item Infortunatus sum, Infortuniis & calamitatibus premor. Δυστυχῶ, vt Suidas in hoc à se citato loco exp. ὡς ἐν τῷ σωτῆρίῳ ἀχανεῖς ἡμῖν εἶναι καὶ παρεκτεῖναι ταῖς δίψαις, συμπάσχειν τὴν τῶν ἀκληρουμένων ὑπερφυᾶ νίκην, extremo dolori eorum qui aduersa fortuna vtebantur. Citat B. ex Diodoro etiā & Polyb. p. 2, particip. ἀκληροῦντες, quod interpr. Calamitosi, Infelices. VNDE Ἀκλήρημα, ατος, τὸ, Infortuniū, Calamitas, δυστυχία, συμφορά, vt Suid. in hoc à se citato loco exp. δίχα τοῦ πάνυ δοκεῖ μοι μᾶλλον ἀπειπεῖν ἀκληρήμασι. Sic enim legendum puto, non ἀκληρήμασι, vt apud eum scribitur. nec enim ab ἀκληρόω sed ab ἀκληρέω deriuatur: à κληρόω autem deriuari nequit. præterea non est suo loco in Suidæ lexico, sed antè ἀκληρία. Sic verò & apud Diodorum, καὶ τῶν ἰδίαν ἔχθραν εἰς τὴν τῶν ἀτυχημάτων ἐπαπειλήσεων. Sic & alibi. Item Ἀκλήρωμα apud Œcumen. in Acta Apost. 38, de Iudæis incredulis & promissionum exortibus. Bud.

C. Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exhæres, in Pādectis, ὁ ὑπὸ δίκης μὴ τυχὼν κλήρου. Apud Theophilum ἀποκλήρον ποιῶ, pro Exhæredem facio. quod & vno verbo dicitur ἀποκληρῶ. Notandum est autem ἀπὸ priuationem hic significare, sicut & in VERBO Ἀποκληρόω, ῶ, fut. ώσω, Exhæredo, Exhæredem seu exortem facio, Sorte priuo, ἀποκλήρον ποιῶ. Dionysius Areopagita, πρὸς θεοφιλεῖς θεσμοθέτου. καὶ πρὸς ἀθέους ἀποκληροῦντος. Apud Aristotelem autem ἀποκληροῦσθαι sumitur pro Ad sortes non admittere, Sortibus excludere: Polit. lib. 4, συμφέρει δὲ καὶ ὑπὸ βάλλεσθαι πολὺ τῷ πλήθει τοὺς δημοτικοὺς τῶν πολιτικῶν, ἢ μὴ πᾶσι δίδοσθαι μισθόν, ἀλλ' ὅσοι σύμμετροι ὡς πρὸς τὸν γεωμέτρην πλῆθος, ἢ ἀποκληροῦν τοὺς πλείους.

C. Δύσκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem difficilis sors premit. vt Horatius loquitur, Cui dura & aspera sors obtigit, Infortunatus. VNDE Δυσκληρεία, ας, ἡ, Sors difficilis, Mala sors, Infortunium. Idē quod ἀκληρεία & ἀκλήρημα, quæ paulo antè præcedunt. Basil. ET Δυσκληρῶ, ῶ, Difficili sorte premor, Mala sors mihi obtingit. Item, Sorte à magistratu repellor, vt Budæus interpretatur, Platonem citans.

C. Ἔγκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Consors, Particeps. idem quod σύγκληρος, μέτοχος. Sophocles Antigone, ἀλλά μ' ὁ παῖς καὶ νυμφίους ἀλύοντας ἀζῶσαν ἄγει τοὺς Ἀχέροντος ἀκτάς, οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, Exortem adhuc hymenæi & nuptiarum. ‖ At ἔγκληρος δόμων apud Euripidem esse dicitur Thalamus cum ampla dote seu hæreditate, Thalam⁹ dotis & hæreditatis non expers.

C. Ἐπίκληρος, ου, ὁ, ἡ, Ad quam vniuersa hæreditas pertinet, Quæ nullos habet cohæredes: de fœmina quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, sed ita vt sit spes vniuersam hæreditatē ei cessurā, ἐὰν μόνον ἢ ἐκδοθεῖσα πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μὴ ἔτι οὖσα, ἐλπὶς οὖσιν ἢ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν, quæ *matrix* quoque à nonnullis, ab aliis πατροῦχος vocabatur, vt Eustathius tradit. Alibi verò ὀπίκληρον esse dicit συναπτέα γαμηθεῖσα τινὶ ὀπίσω ὅλην τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν, quæ elocatur alicui cum vniuerso patrimonio: & dici ad differentiam τῆς ὀπιθοδίκου, Quæ cum certa aliqua dote in matrimonium alicui collocatur. Sic Aristoph. quoque schol. docet ὀπίκληρον esse quæ nullos fratres sororésue habeat συγκληρονόμους, sed sit μοιρακληρονόμος. Idem alibi scribit, ὀπίκληρον (quæ suo tempore diceretur κληρονόμος) vocatam fuisse filiam quæ orba patre & matre, fratribúsque carens, paternis bonis succedebat: ita verò dici etiam eam quæ quidē nupserit, sed ὀπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλειμμένῃ: alio autē nomine πάλαι ὀπίκληρον vocari ὀπιπλαμακίδα & πατροῦχον, quæ iisdē verbis à Suida referūtur. Similiter & B. ὀπίκληρον annotat dici vel virginem, vel mulierem quæ vtroque parente orbata sit, nullo fratre superstite, cui successio opima v-

na aut altera pluréſve obuenerunt. Pollux dicit eſſe ἥ A
ὅτι τῷ κλήρῳ μόνον προσῆν θυγάτηρ, ἔστι δὲ εἰπεῖν ὁ πατήρ, εἰ πάππος; quam πατρόδουχον quoque vocari, ab Iſæo autem & Solone πρόικλειπτον. Sunt verò & qui ὁπτίκληρον interpretentur dotalem, ex his Virgilii verbis lib.11 Æneid.—& ſi adeo dotalis regia cordi eſt, nempe Lauinia filia regis, cui quum filius fato diuûm proleſque virilis Nulla eſſet, primáque oriens erepta iuuenta eſſet, Sola domum & tantas ſeruabat filia ſedes. Sed ibi Virgilius dotalem regiam dicit pro regno dotali, id eſt quod dotis loco filiæ & genero cedebat. Ariſtoph. B
Veſpis, Καὶ ὑποθήσομαι ὁ πατὴρ τῷ δῶ καταλιπὼν παῖδ' ὁπτίκληρον. Demoſthenes, τῶν ἀρχόντων τοὺς ὁπτικλήρων καὶ τοὺς ὀρφανῶν ἀναγκαῖόν ἐστι τὸν ὁπτιμᾶσθαι. Menander apud Gellũ lib.2, cap.24, Ἔχω δ' ὁπτίκληρον Λαμίαν. quod ipſe locupletem vxorem dicit. Sed ὁπτίκληρος ſtrictius accipitur, vt ex ſuprà dictis patet. De quarum ὁπτικλήρων ſuperbia apud eundem Comicum mentio fit, quum de illa Lamia dicit eam eſſe πλείαν τῆς οἰκίας καὶ τοὺς ἀγῶνας: ſicut Ariſtot. Ethic. 8, ſcribit, ἐνίοις γὰρ ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ὁπτίκληροι οὖσαι, dominantur, videlicet ob locuples patrimonium. Plutarch. Solone, οἱ χρημάτων ἕνεκα λαμβάνοντες ὁπτίκληροι. Ariſtot. Polit. 2, cap. 7, ὁπτικλήρων πολλῶν γινομένων, καὶ διὰ τὸ προῖκας διδόναι μεγάλας. Iſæus, ἡ μήτηρ ἐμὴ ἐν παιδὶ τῷ οἴκῳ ὁπτίκληρος ἐγένετο, Ad matrem meam omnis eius familiæ pecunia patrimoniumque delata ſunt, vel Hareditas vniuerſa lege & genere obuenit, Et bona vniuerſa obtigerunt, vt Bud. interpr. Ἐπίκληρον puellã vel mulierem ius erat (vt idem Bud. tradit, & ex Iſæo ac Demoſthene confirmat exemplis, pag. 92 & 93) agnato proximo cognatóve veluti vendicare, tanquam ſibi ci uili iure donatam. Vnde Pollux quoque ſcribit ὁπτίδικον dici ὁπτίκληρον, ὑφ' ἧς ἀμφισβητοῦσιν ἀνηλικες, οἷς μᾶλλον εἰς αὐτοὺς τῆς ἐπιγαμίας καθηκούσης. vt ὁπτίδικος ſit ὁπτίκληρος cuius quis nuptias petit vt proximo cognationis gradu ad ſe pertinentes. Sic Harpocr. quoque, ὁπτίδικος δὲ, (inquit) ἡ ἀμφισβητουμένη ὁπτίκληρος ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι: quas ἀντρουλφίας κόρας (vt aliquanto pòſt addit) ξιδίδοξοι ἄλματα ἡλίους, πίτνα μυᾶς ὁπτιδιδόντες. Et λαχεῖν τὴν ὁπτικλήρου, petere in iudicio τὴν ὁπτίκληρον, tanquã ad ſe eius coniugium delatum ſit vel teſtamento vel cognatione, Demoſth. κατ' Σπόρ. 145. ὁπτίκληροι enim cedebant proximo cognato, vt ex Iſæo intelligimus, pag. 71, quam vide. Bud. Quæ res ſeditiones aliquando dedit, quemadmodum Ariſtoteles Polit. 5, cap. 4, dicit, περὶ Μιτυλήνην ἐξ ὁπτικλήρων στάσεως γενομένης. Et paulo pòſt, καὶ ὁ Φωκεὺς ἐξ ὁπτικλήρου στάσεως γενομένης περὶ Μνᾶσέαν τὸν Μνάσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτη τὸν Ὀνομάκλου. Fuit verò & ὁπτίκληρος νόμος Athenis, vt Súidas docet, qua lege, ſi legitima & germana filia eſſet, at filius ſpurius, ſpurius ille paternis bonis ſuccedere vetabatur. Vnde aliquando B
controuerſiæ oriebantur quum ſoror fratrem ſpurium eſſe contenderet, ideóque ad ſe vnam vniuerſum patrimonium lege pertinere. Hinc eſt quod Ariſtoph. Auibus dicit, ἢ πῶς ἄν ποτ' Ἐπίκληρον τὴν τοῦ Ἀλκμαίωνος δοκεῖς, Οὖσαν ἀνεψιόν, οἴτων ἀδελφῶν γνησίων; quòmodo ei vniuerſa hæreditas cedat, quæ germanos & legitimè natos fratres habeat? Ἐπίκληροι vocantur etiam κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους, etiamſi duæ ſint aut plures quoque, vt Ariſtophanis ſcholiaſtes docet. Quòd ſi verò (inquit Bud.) plures eſſent huiuſmod puellæ, eodem iure erant, eo- C
démque nomine cenſebantur. ‖ Ἐπίκληροι dicebantur etiam puellæ orbæ, egentes, dotémque nullam habentes: de quibus lex erat hæc Athenis, τὴν ὁπτικλήρων ὅσαι τὸ γνήσιον πλοῦτον, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδόσθω, ὁπόσους, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος, πεντακοσίας δραχμάς· ὁ δ' ἱππεύς, πεντακοσίας· ὁ δὲ ζεύγιτης, ἑκατὸν πεντήκοντα, Orbarum autem quæ inter opifices cenſentur, aut quæ capite cenſæ ſunt, qui genere proximus erit, is, niſi vxorem habere malit, puellam cum dote collocato: & ſi quidem ipſe quingẽtis medimnis cenſus eſt, quingentas drachmas dotis dato: ſin equeſtris cẽſus eſt, trecentas: quòd ſi tertii cenſus eſt & iugarius, cẽtum & quinquaginta. Hæc Budæus, citãs Demoſth. 117. Sunt tamẽ qui Budæum hic reprehendant quòd ὁπτίκληρον eſſe velit etiam virginem ſine dote, quam indotatam Terentius, & dote caſſam ac illocabilem vocat Plautus: atque hanc non ὁπτίκληρον ſed ἄπροικον dici contendunt, afferentes hunc Pollucis locum quem ſubiũgit iis verbis quæ paulo antè ex eo de ὁπτίδικος ὁπτίκληρος citaui, ἢ μὴν καὶ κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, ἄπροικος καλεῖται, ἵνα ὁ αἰσχύνης ἐκδίδωσιν αὐτὴν ἐπίκληρα σωτικὴν, ἢ πάππως γαμεῖ. Sed ſi hunc locum, Pollucis cõferas cum verbis legis à Budæo citatis, ἄπροικα quam hic Pollux vocat, & τὴν ὁπτικλήρων ἢ τὴν ἄπροικον πλοῦτα, eædem ſunt. ἐπικλείπω, Ἐπικλείπης, ιδος, ἡ, idem quod ὁπτίκληρος, ſeu (vt Harpocrat. exponit) ἡ ὅτι πατὴρ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ: ſubiũgens aliquanto pòſt, ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Λυσίου τῷ ὁπτίκληρον, ὁπτικλείπην κέκληκεν. Poll. verò ex eodem Iſæo & præterea ex Solone CITAT Πτερικλείπης, quod ipſe quoque idem eſſe dicit cum ὁπτίκληρος. Hoc autem vocabulum quum nec apud Heſych. nec Suidam reperiatur, mendoſum videri poteſt, atque ex Harpocr. pro eo reponendum eſſe ὁπτικλείπης.

C. Εὔκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui bona ſors obtigit, Fortunatus. VNDE Εὐκληρία, ας, ἡ, Bona ſors. Item Proſpera fortuna. ἀμπελία ἀτυχία, ἡσυχία, Heſych. ET Εὐκληρέω, ῶ, Bona mihi ſors obtingit, Fortunatus ſum, Proſpera fortuna vtor. VNDE Εὐκλήρημα, ατος, τὸ, idem quod εὐκλερία, Proſpera fortuna. Tzetzes in Heſiod. τῆς εἱμαρμένης τῆς ἐξ ἀστέρων ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἐστὶν, ἐξ οὗ καταπέμπεται τὰ τε εὐκληρήματα καὶ δυσημερήματα. His omnibus ſuprà adnotata Δύσκληρος, Δυσκλήρεια, Ἀκληρία, Ἀκληρέω, Ἀκλήρημα.

C. Ἰσόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pari ſorte cum aliquo eſt, Qui ſorte aliquem æquat, Cui ſorte par portio obtigit. Plutarch. Lyc. ἰσόκληροι τὰς βιοτὰς ἠλλάξαντο, Æquali ſorte viuẽtes, vel Vitæ ſorte & conditione æquati. D

C. Ὁλόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tota ſorte conſtans, Cui tota ſors ineſt, ſeu totum id quod ſorte obuenit. Generalius autem accipitur pro Integer, Totus, Vniuerſus. Herodianus lib. 6, Πέρσαις αἰσχύνη πᾶσαν ὁλόκληρον ἂν σωτηρίαν ἔχειν ἄρχῳ, integrum imperium Perſis reſtituere. Philo De mundo, μηδενὸς ἀπεστραμμένης μέρους, ἀλλ' ὁλοκλήρων ἐγκαρπιλημμένων, quum nulla pars mundi ab eius compage deſciſcat, integráque intus omnia cohibeantur. Ariſtoteles Ethic. 4, cap. 1, quum dixiſſet multos eſſe modos illiberalitatis ſeu auaritiæ, ἐν δυσὶ γὰρ εἴδεσι, τῇ τε ἐλλείψει τῆς δόσεως, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς λήψεως, οὐ πᾶσιν ὁλόκληρος ἐνδαγίνεται, ἀλλ' ἐνίοτε χωρίζεται, καὶ οἱ μὲν τὴν λήψιν ὑπερβάλλουσιν, οἱ δὲ τὴν δόσιν ἐλλείπουσι, non integra ineſt in omnibus, Non omnibus ſuis partibus conſummata cernitur in omnibus, ſed interdum diuellitur: ac ſunt qui in accipiẽdo modũ excedunt, alii qui in dando illũ deſerunt. Rurſum Herodianus lib. 7, de incendio vrbis Romæ, ὅσοιπερ δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο, ὡς μηδεμίαν τῆς μεγίστων πόλεων ὁλόκληρον διῳκῆσθαι τῷ μέρει ξυμφοράν. Item εἰς ὁλόκληρον In Pandect. Græcis, ἐπὰν ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παρεῖναι, ἕνα τούτων μὴ ἀπαγαγόντα, βλαφῆναι εἰς ὁλόκληρον ἡ ποινή. Quod Vlpianus ſic, Si plurium ſeruorum nomine iudicio ſiſtendi cauſa vna ſtipulatione promittatur, pœnam quidem integram committi, licet vnus ſtatus non ſit, quia verum eſt omnes ſtatos non eſſe. Bud. pag. 215, in ἀπᾶσθαι. Herodian. lib. 6, ἡ Ἀλεξάνδρου βασιλεία δοκίμησιν εἰς τὸ ὁλόκληρον, In totũ, vt Plin. loquitur: Omni ex parte. Item κληρονομία ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐκ μέρους, Hæreditas ex aſſe, ſeu in ſolidum, & ex parte. Bud. Ὁλόκληρος accipitur etiam ea ſignif. qua Cic. dicit Integra mens, Integrum corpus, Integer ſenſus, & Celſus Integer ſanguis, i. nó vitioſus. Luc. Macrob. εἰς μακρὸν χῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι, ſana mente & integro corpore. Cicero dicit etiam eodem ſignificatu, Cumulatur ex integritate corporis & mentis ratione perfecta. VNDE Ὁλοκληρία, ας, ἡ, Integritas, qua res aliqua integra & omnibus ſuis partibus abſoluta eſt: vel qua integra eſt & nullo vitio labefactata. Demetr. Phaler. quum de membris periodorum loquens, citaſſet hunc Xenophontis locum, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες, ſubiicit, ἔχει γὰρ ἕκαστα ὁλοκληρίαν ἡ δήλωσις αὐτὴ καθ' αὑτήν (pro quo paulo antè dicit, δήλωσις οὐ ἱκανὴ πλανᾶσθαι ποιεῖ) continet ipſa ſuapte vi integritatem ac perfectionem quãdam. Quod porro Cicero dicit Stoicos imprimis ſecundum

naturam numerare incolumitatem conſeruationémque partium, valetudinẽ, ſenſus integros, doloris vacuitatẽ, vires, pulchritudinem, Diogenes Laert. in Zenone dicit, ὁ τὰ κατὰ φύσιν ἀγαθὰ εἶναι φησὶν ὑγίειαν, ἀλυπίαν, ἰσχύν, εὐμορφίαν, ῥώμην, κάλλος: τῇ δὲ ἀρετῇ τὸν εὐλογιστεῖν ἀντικεῖσθαι, sicut τῇ εὐλογιστίᾳ opponitur ἀλογιστία, teſte B. In v.l. ponitur ETIAM ὁλοκληρία, quod idem cum ὁλόκληρος eſſe dicunt.

C. Παράκληρος, ου, ὁ, Simul ſeruiens, Seruus aſcriptitius. v.l.

C. Σύγκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conſors. Plut. ὅτι ζῆτῷ συγκληρός ἐστι βίῳ, καὶ τὰ θεῖα μοίρᾳ ῥᾳδίως μεταλαμβάνει τὸν πονηρὸν ἀεὶ τοῦ χρηστοῦ.

C. Παγκληρία, ας, ἡ, Tota ſeu vniuerſa hæreditas. Euripid. in Supplicũ initio, de ſeptem principibus qui Thebarũ oppugnationis ſocii erant, οἷς ποτ' Ἄργειον αὖ ἄξ' Ἄδραστος ἦγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος καπαρχὴν φυγάδι Πολυνείκει ἥλικα μοῖραν, obtinere volens genero ſuo partem ex vniuerſa hæreditate ab Œdipode relicta. id eſt, partem regni quod Œdipus filiis & hæredibus ſuis reliquerat.

Κληδικὸς, ET Συγκληδικὸς, οὐ, ὁ, vide ſuprà in Κλῆρος.

Κληρόω, ῶ, Sorte lego. vt τὴν πρυτανείαν ὁ ὄπισθεν dicebatur κληροῦν τοῖς ὠνίοις τὰς ἀποφορὰς, id eſt Sorte legere, ſeu Sortibus ductis renuntiare. Bud. Suſpicor autem eum illud exemplum ex Polluce ſumptiſſe, apud quem legitur itidem, ἔδει [ὁ ὄπισθεν] ἐξ ἑκάστης βουλῆς ἀποφορὰν εἶναι κληροῦν. Sic Plutarch. in Polit. præcept. οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες εἶναι τὴν χώραν. Iſocr. Panath. οὐκ ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους καὶ τοὺς ἱκανωτάτους ἐφ' ἕκαστον τῶν ἔργων ἀποκρίνοντες. Et Luc. in Herm. οἶδα γὰρ καὶ ὅτῳ, πῶς κληροῦσιν ὁπόταν ὦ πρὸς χρὴ παλαίειν, καὶ παγκρατάζειν; (Quilocus conuenit cum eo quod in Συγκληρόω ex Polluce afferam de athletis loquente, videlicet συγκληρωθῆναι ἐξ ἁπάντων ἀλλήλοις συλλαχόντας). Et Ariſtot. Rhet. 2, εἰσὶ τοῖς αὐλητὰς κληροῦσθαι οἱ δυνάμενοι ἀφορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ τοὺς εὖ αὐλοῦντας. Paſſ. Κληροῦμαι, itidem pro Sorte legor. Demoſthenes in Timocr. καὶ τοῖς μὲν ἀποφορὰς οἱ κληρωθέντες καθίζουσιν ἐξ ἁπάντων. Apud Lucianũ, cuiũ infinitiuo, κεκληρῶσθαι φέρεται τὸν Πλεύτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, Sortitum eſſe imperium, vel Sorte illi obuenille imperiũ in manes. Hæc enim interpretatio magis placet quàm altera ſuprà poſita, Sorte lectum eſſe ad imperandum: vtraque tamen alioqui eodem redit. At ex Eurip. affertur ἐκληρώθην δούλη pro Sorte facta ſum ſeruа: ſed & cum accuſ. κληρουμένων διακόσμους pro Sortiẽtium heros, Qui ſorte nanciſcuntur heros.

Κλήρωσις, ως, ἡ, Sortitio. Iſocr. Areop. ἐν μὲν τῇ κληρώσει τοὺς τύχῃ βελτίοσιν, de electione magiſtratuum quæ ſorte fit. quam ibi vocat τοὺς δι' ἀμφοῖν τοῖν ἀρχῶν καταίσασιν.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, Qui ſorte legit. Κληρωτὴς παντὸς ἀνὴρ μεμίσηται, ſortium diſtributor. Ex Bud. Fœm. gen. EST Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, Vrna ſiue ſitula in quam conijciuntur ſortes. Ariſtophanis ſchol. loquens de iudicibus qui in cauſis publicis conſident, τὸ κήρυκος τοὺς κληρουμένους, ἵνα τὴν κάδον, ἐξεριέρουσι ἔβαλον τὰς ψήφους. Pro quo ibidem alius, ἔφερον κάδον καὶ ἐνέβαλλον κατὰ μόρους οἱ δικασταὶ τὰς ψήφους. Ciceroni eſt hydria in quam coniciuntur ſortes, Plauto autem Sitella, vt dictum ſupra fuit. & fortaſſis in hoc κληρωτὶς ſubaudiri itidem poteſt ὑδρία aut tale quid. ὑδρία certè de eiuſmodi etiam ſitella dicitur, vt apud Iſocr. in Trapezit. πῶς οὐκ οἴεσθ' ὑμῶν πέριξ αἰσθέσθαι τὰς ὑδρίας, καὶ ὅταν κρύβδην ἐξιλάσῃ ἐκ τοῦ τῆς βουλῆς ἐμβαλόντας;

Κληρωτήριον, ου, τὸ, Locus vbi magiſtratus ſorte legũtur, Locus vbi magiſtratus ſortitò creantur, vt campus Martius Athenis. Plut. An ſeni capeſſenda reſp. ἐν οἷς πᾶν μὲν ἀεὶ κληρωτήριον ἀπαιτοῦσα φιλαρχία, πανταχοῦ δὲ ἐφεδρεύουσα δικαστηρίου καιρῷ καὶ συκοφάντου πολυπραγμοσύνη. Polluci verò κληρωτήριον Locus eſt in theatro vbi magiſtratus ſortitò creati ſedebant, ἵνα σωτικὰ δόξοι οἱ κληρωταὶ, vt ibi ſcribitur, fortaſſis pro οἱ κληρωταὶ, vel αἱ κληρωταὶ, ſubaudiendo ἀρχαί. Apud Ariſtoph. verò in Concion. τὰ δὲ κληρωτήρια τοῖν τριῶν φυλῶν, ſcholiaſtes exponit τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς, magiſtratus qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὸς, οὐ, ὁ, Sorte lectus, Sorte deſignatus, ſeu renuntiatus. vt κληρωταὶ ἀρχαὶ, frequenter apud omnes ſcriptores. quales antiquitus Athenis erant, ἄρχων, θεσμοθέτης, βασιλεύς, πολέμαρχος, vt docet Plutarchus Pericle, pag. 49. Iſocr. Areopag. τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντας, non ſortitò creantes, ſed eligentes. Ariſtot. Polit. 6, ἐξ αἱρετῶν καὶ κρατεῖν ποιεῖν. Idem Ethic. 8, cap. 10, loquens de eo qui non reip. ſed ſua commoda ſpectat, ὁ μὲν ζημίας, κληρωτὸς ἂν τις εἴη, ἢ βασιλεύς. Idem Rhet. 2, ὥσπερ λέγει ὅτι οὐ δεῖ τοὺς κληρωτὰς ἄρχειν. Item κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter ſorte electus vel datus. Demoſth. ὅτε τὸν κληρωτὸν ἔδει διαιτητὴν ἑλέσθαι, καὶ οὐδὲν ἔχων λόγον ἀπολύσασθαι τὴν ἔγκλησιν, ad arbitrum ſorte datum quum veniſſet, nec diluere obiecta poſſet. Idem vocabantur etiam οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ, qui ſortitò arbitrandi poteſtatem habebant. Ad quorum differentiam dicuntur οἱ αἱρετοὶ, ad quos litigaturi cognitionem controuerſiarum conferebant, Qui electione litigantium arbitrandi poteſtatem habebãt. Bud. pag. 51.

Κληρωτικὸς, ὴ, ὸν, Ad ſortiendum pertinens, Ad ſortitiones faciendas aptus, vt κληρωτικὸν ſub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem quod κληρωτὶς, vas in quod ſortes coniiciuntur. de quo griphum citat Athen. lib. 1, Ἔστι θάλαμα βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κιχηκώς, Ἐς πέδας ὃν κεφαλῆς πεπτηυῖαν, ὀξύν. At κληρωτικαὶ ἀρχαὶ apud ſcholiaſtem Ariſtophanis eædem quæ κληρωταὶ, magiſtratus qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὶ, Sortitò, Sorti (aduerbialiter pro Ex ſorte, vt apud Virg. Seruius accipit, Sunt quibus ad portas cecidit cuſtodia ſorti.) Ioſue cap. 21, καὶ ἐλήμφθη τοῖς υἱοῖς Ἀαρὼν, τοῖς ἱερεῦσι, τῆς Λευίτης, κληρωτὶ πόλεις δεκαεπτὰ δέκα, Sortitò obtigerunt, Sorti ceciderunt filiis Aaronis ciuitates tredecim. In eodem capite ſæpius repetitur. Legitur etiã apud Nazianzenum.

C. Ἀκληρωτὸς, ου, ὁ ἡ, Qui ſorte lectus nõ eſt: vel Qui ſorte non obtigit, Inſortitus. quo vocabulo Plautus vtitur, quum ait, Spicula inſortita ſunt mihi.

Ἀκληρωτὶ, Citra ſortem, Lyſias 140, τὸ δεξιαρχεῖν ἀκλήρωτον ἡμῖν πάρεστι παρὰ τοῦ δήμου λαβεῖν, Bud.

C. ΔΙΠΟκληρόω, Sortior, Sorte lego, pro ſimplici κληρῶ præpoſitione ἀπὸ non ſignificante priuationem (vt in ἀποκληρῶ ſuprà expoſito) ſed vacante. Æſchines, ἀρχὰς ἃς ἔφασκον δεῖν αὐτοὺς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσθαι ἐν τῷ Θησείῳ. Sic Lyſias, ὁ χρόνος οὐκ εἴχωρει ἄλλον ἀποκληρῶσαι. Thucydides libro 8, οἱ δὲ τετρακόσιοι εἰσελθόντες εἰς τὸ βουλευτήριον, πρῶτα μὲν ἐψηφίσαντο αὐτῶν αὐτῶν ἀποκληρῶσαι. vbi ſcholiaſtes ἀποκληρῶσαι exponit δίχα κλήρου ἀποκαταστῆσαι. ‖ Eſt item ἀποκληρῶ, Sorte diſtribuo. Plutarchus in Cæſare, πῶς δὲ τριακοσίους χρὴ τοὺς Ἰταλίας ἀποκληρῶσαι πολλούς. Apud Dionyſium in Eccleſ. hierarchia pro In decurias cõtribuo. ὅσους αὖ ἀποδιαιρεθείη τοὺς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἡ διακόσμησις, τὰ μὲν ἄκρατα καὶ ἀκέραστον καὶ συμπαθεστέρως ἀποδιδοῦσα τοῖς

σις καὶ ἀποκληροῦσθαι, id est, vt demonstretur descriptionis hierarchicæ digestionem ita esse comparatam, vt quod inordinatum, inconditum ac temere cõgestum est, distinguat ac decuriet. Hæc Budæus in suis commentariis, citans ex eodem Dionysio ἀποκληροῦν pro Attribuere.

Ἀποκληροῦσθαι dicitur aliquid passiua voce pro Sorte legi, vel deligi. Citatur verò ἀποκλήρωσις etiã pro Sorte obtigit.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, Electio seu creatio quæ fit per sortes. ‖Item Attributio numerorũ sigillatim vnicuiq; facta, vicésque fungendi officii attributæ. Dionys. Areopag. χειρὸς αὖ ὄνομα τὰς ἱερουργίας, αὐτὰς ὀνομάζει τὰς ἱερατικὰς τάξεις τε καὶ ἀποκληρώσεις, διακόσμους τε αὐτῶν καὶ ἐνεργείας & πλεκτάνας. Hesychius ἀποκλήρωσιν exponit τὸ μέρος. Apud Eustathium autem memoratur & quædam ἀποκλήρωσις rhetorica, ἀπὸ τῆ κλήρου dicta. Item quædam ἀποκλήρωσις prouerbialis, τύπωμά τι οὖσα ψυχῆς ποιᾶς. quo modo dicitur, πῆς ἡ ἀποκλήρωσις τῆ πόδι τῆ αὐτῆ;

C. ΔΙΑκληρόω, Sorte distribuo, Sorte diuido. Et in pass. apud Platonem lib. 6, De leg. pag. 259, ὅπως ἂν διακληρωθῆ τὰ μόρια τῆς χώρας καὶ μείωσι, ἴσα καὶ ἑκάστοις, sorte diuidantur seu distribuantur. Διακληροῦμαι, actiuè quoque accipitur pro διακληρόω. Theophrastus Hist. plant. lib. 9, cap. 5, de cinamomo, διελόντες τεῖα μέρη, διακληροῦσι πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἐν ἀλαχόῃ ἡλίου, καταλείπουσιν. ἐπιόντες δ' ἄνδρες ὁρᾶν φασι καρομβίδια παίοντα. Vnde Plinius lib. 12, cap. 19, Est & alia fama, cum sole diuidi ternásque partes fieri, dein sorte cremia discerni: quódque soli cesserit, relinqui ac sponte conflagrare. Sic apud Thucydidem lib. 8, pag. 172, ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι, ὅπῃ μὲ τῆ Μιλήτου ναυτικῆ ἐφορμοῖν, πρὸς δὲ τὸν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πέμψαι, schol. exponit, διαμερίσαντες κλήρῳ, dispertientes sorte. Sæpe verò dicitur aliquis διακληροῦσθαι seu voce media διακληρώσασθαι, pro Sortiri, & quidem in vtraque huius verbi significatione. Xenoph. Pæd. 6, ὑμᾶς δ' οἱ τῶν δρόμων ἡγεμόνες διακληρωσάμενοι, ὁ μὲ λαχὼν ὑμῶν, πρὸ τῆς φάλαγγος, τὰ μὴ ἑαυτοῦ ἕκαστος ἔχων ὅπλα καταστάθω. Appian. Ciuil. bell. lib. 2, τὰ δὲ ἤδη διακληρούμενοι καὶ σκαλαῖς ἐπ' αὐτῆς, Πομπήϊος μὲν ἐλαχε τὴν Ἰβηρίαν & Λιβύην. Demosth. διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτούς. Philo De mundo, ὡς τῆ νόμῳ καὶ φύσει ἑκάστῃ τῆ μερῶν διακόσμους τοὺς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας. Philo De vita Mosis lib. 1, δίφα καὶ πῖνα διακληρωσάμενοι τὰς κατοικίας, ὡ μέρει πρόσοικοι κείσοντο, sortitæ, vt ibi exponitur: sed malim, Sorte partitæ inter se.

Διακληρόω, ῶ, Sorte lego, Sorte deligo. vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Pæd. 6, p. 100, ἐπεὶ δ' ἐκεῖνοι ἀπαιρίσαντο ὅτε οὐ καλὸν ἦν ταῦτα ὑφίεσθαι, διακληρῶσαι αὐτούς, καὶ ἔλαχον Λακεδαιμόνιοι ἡσσᾶσθαι.

Διακλήρωσις, Distributio quæ fit sorte. Aut, Actio ipsa legendi sorte, seu deligendi, sequendo significationem quam habet διακληρόω in loco Xenophontis modò citato.

C. ΕΠΙκληρόω, ῶ, Sorte tribuo, seu attribuo. Et pass. Ἐπικληροῦμαι, Sorte tribuor, seu attribuor. Plato De leg. lib. 6, pag. 259, φυλὴ δὲ μία τῆ μερῶν ἑκάστῳ ὑπικληρωθῆναι. Affertur & pro Sorte allego, ex hoc Demosthenis loco, παρούσης τῆς οἰκειότητος οὐ νῦν τὸν ἄρχοντα ὑπικληροῦσιν οἱ νόμοι τοῖς χρῃζοῦσι δίκας αὐλητὰς καλεῖν. Hic ὑπικληροῦν quasi Allegere dixit, inquit B.

Ἐπικλήρωσις, Attributio quæ fit sorte. Aut, Actio ipsa allegendi sorte.

C. ΚΑΤΑκληρόω, ῶ, Sorte lego, seu deligo. Qua in signif. ponitur & media vox κατακληροῦσθαι. vt, ὃν κατακληροῖ ὁ Κύριος, quod ex lib. 1 Regum cap. 14 affertur, Quem Dominus sorte legerit. Pro quo tamen alii, In quem Dominus sortem miserit. Veruntamen pass. Κατακληροῦμαι à Budæo affertur non pro Sorte legor, sed pro Sortitò accipio, Sortior, Adipiscor, ex hoc Plutarchi loco in Pompeio, vbi de morte Mithridatis loquitur, τὰ δὲ ἐκεῖ πάντα περιμάχητα Φαρνάκης κατεκληροῦτο.

C. ΠΡΟΣκληρόω, Sorte allego, seu Sorte lectum adiungo. Hanc enim primam esse huius compositi significationem, & maximè propriam existimo: vnde est pass. apud Lucam Act. 17, προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, Adiuncti sunt Paulo & Silæ & consociati, quasi sorte lecti. Vel q.d. Sors hæc illis obuenit vt & ipsi consociarentur Paulo. Fortasse autem quæ includitur hoc verbo signific. κλῆρου, i. fortis, ad gratiã diuinã referẽda fuerit, sicut κλῆρος regni cælestis, suprà ex Chrysost.

Προσκληρόω, ῶ, Sorte addico. Luc. ἔτυχε γὰρ ὅτι οὐ τούτῳ τῷ βίῳ ἐπύχει προσκεκληρωμένη. quem locum affert Bud. pag. 136 postquam dixit, προσκληρωῦν esse Addicere, qualique sortitò affigere & circunscribere. Sed ego non video quomodo verbum Circunscribere locum habere hic possit.

Προσκλήρωσις, Adiunctio alicuius seu consociatio tãquam qui sorte allectus est.

C. ΣΥΓκληρόω, ῶ, Sorte eadem consocio. vt Bas. εἰς τὸν Ἰουλίτταν dixit τῷ συγκληρώσαντι de consociatione quæ fit per coniugium, ἀλλ' ὅτι τῇ ἐξ ἀρχῆς σωτηρία χαίρειν ἔχουσι τῷ συγκληρώσαντι, id est Deo qui coiugii autor fuit & agglutinator. id est τῷ συναίψαντι. Et pass. Συγκληροῦμαι, eadem de re apud eundem, γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατ' ἐκεῖνον καὶ νομίαν τὸν βίου. Bud. Comm. pag. 136. ‖ At verò idem in Lexico suo Συγκληρῶ exponit Consortem do, Necessitudine sortis coniungo, Cõsortio illigo: & subiungit ex Æschine in oratione De malè gesta legatione, ἢ δι' τύχη συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ τοιούτῳ, βαρβάρῳ, quum prius dixisset συμπεπλέχθαι. Affertur autem & ex Aristide δοκεῖ δέ μοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη. item ὥσπερ αἰάγκη ζωὴ καὶ φύσει συγκεκληρωμένων. Apud Pollucẽ verò de athletis loquentem legimus συγκεκληρωμένος καὶ συμπαλαίειν. Quò pertinet quidam Luciani locus à me in Κληρίῳ citatus, videlicet, πῶς κληροῦσιν ὕλατα ὥστινι χρὴ παλαίειν καὶ παγκρατιάζειν.

Συγκλήρωσις, Consociatio eorum qui eadem sorte consociati sunt. Συγκλήρωσις (inquit Budæus) est Sortium coniunctio & vitæ societas. Idem affert ex Pandectis de nuptiis, συγκλήρωσις τοῦ βίου ποιεῖ, vbi vertit Consortium.

ΚΛΙ'ΝΩ, Reclino, Acclino. Iliad. ψ, Ἐν δὲ τῇ μάλιστα κῆλα θεὰ λίφασε ἀμφιφορῆας, Πρὸς λέχα κλίνων. In eodem libro v. 510, λύτο δ' ὀμφαλὸς ἀμφὶ δόρει χαλκῇ φόρει παμφανόωντος. Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα πρὸ ζυγὸν, reclinabat seu reponebat. Iliad. λ, οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Παλαιοὶ ἵσταντο σάκεα ὤμοισι κλίναντες, Δούρατ' αἰακὰ χάλκοι, scuta humeris acclinantes, vel etiam Inclinantes humeris. Et κλίνεσθαι, Reclinari: interdum & Recumbere, Iacere. Odyss. ρ, Ἶζε δ' ὅπι μαλίου οὐδοῦ ἐτετεύχατο δυσέων, Κλινέμεναι καθαμαὶ κυνέης ἐπιόντος. Sic apud Cæsarẽ libro 6 Belli Gallici, Ad arbores se applicant, atque ita paulùm modò reclinatæ quietem captant. Il. ψ, — κλινθείσῃ ἰύξ ἔστω ὁἰ ὄφρα. Eodem lib. v. 131, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐπίρροθοι λιασθεὶς Κλίνθη μεμηκώς, ὅτε δὲ γλαυκὸς ἵκανε ὄρεσφιν. Et libro 2, Epigr. ἔν ποτε νούσῳ Κεκλιμένη, iacens aliquando in morbo. ‖ Κλίνω, Inclino. Et κλίνομαι, Inclinor. Dicscor. ἀρνόγλωσσον δύο εἴδη ὅτι τὸ μὲν, μικρόν, φύλλα ἔχον στενότερα, καυλίον δὲ γονιωδῆ κεκλιμένα ὡς δακτύλου γλίσχ. Id est, vt Plinius interpretatur, Duo plantaginis genera: minor, angustioribus foliis, caule anguloso, in terram inclinato. Κλίνομαι est etiam Inclino me, Incumbo, Innitor. Iliad. γ, Ἀμφὶ σὲ κεκλιμένω. Κλίνειν in prælio hostes dicimur quum in fugam eos vertimus, (idem quod τρέπειν, vt Eustathius exponit) seu quum hostes in fugam inclinare cogimus. Iliad. ε, Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, κλὰς δ' ἄνδρα ἕκαστος Ἡγεμόνων. Od. ι, Καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιούς, In fugam verterunt, ἔτρεψαν, vt scholiastes exponit. Quo sensu κλίνεσθαι is dicitur qui in fugam inclinat, vt Liuius loquitur. Iliad. π, — ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλβίατο κῦρε μάλιστα. Sic apud Gregorium, ἤδη κλινομένων αὐτῶν καὶ τὰ νῶτα μαστιζόντων, quum inclinarent & terga verterent. Et κλίνειν μάχην, facere vt acies inclinet, seu, perculsa inclinet, ex Liuio. Il. ξ, — ἐπεί ῥ' ἔκλιναν μάχην κλυτὸς ἐνοσίχθων. (Sic in pass. apud Hesiod. Theogon. Ἐκλίνθη δὲ μάχη, Inclinabat acies.) At in Epist. ad Hebr. c. 11, ἐχθρίσθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, exercitus exterorum in fugam verterunt. ‖ Κλίνω, Inclino, Deprimo. Sophocl. Aiace, κἀμὲ χρὴ κλίνειν τε καὶ πάλιν ἄνωθεν πάλιν, inclinat seu deprimit & rursùs euehit. Sic apud Homerum Il. τ, Δίμοιρος δ' ἐλίγκιος ἐστὶν κλίνειν πόλεμόνδε Ζεύς.

Κλίνεσθαι dicuntur quæcunque aliquo modo inclinãt, A id eſt aliquo motu perculſa, in alteram partem vergũt & ruinam minantur. Xenophon Hellen.5, ἔρρηγμεν ἰσχυρῶς τὸ τεῖχος, ἅπαντα δὲ ἐκλίνετο. Quo ſignif. ipſum quoque κλίνω neutraliter capitur, vt apud Ariſtid. ἔκλιναν τὰ πράγματα, Inclinarunt res, ſeu Inclinatæ ſunt: vt Cicero dicit, Res inclinata eſt, laboratur vehementer. Xen. ἡ πόλις οὕτως ἤδη ὅτι χεῖσον ἔκλινεν. Sic Plin. dicit, In vitiũ inclinans. Ipſa quoque dies & ſol dicuntur κλίνειν, Inclinare, quum in veſperam vergunt. vt κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. Inclinãte ſe ſole: vt Liuius dicit, Sol meridie ſe inclinauit. Sic Lucæ 9, ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. Et 24, κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Cicero dicit, Inclinato iam in pomeridianum tempus die. At Columella, Die iam in veſperum declinante. Κλίνομαι, Inclino & vergo, de loco aliquo in vicinum vergente. Od. ε, Ἤτοι γε πρῶτον ἐνὶ ἰθμῷ ἔκλιθ' Ὅλυμπος, in mare vergens. Κλίνω, Declino, Deflecto. vt κλῖναι δ' ἅρματα θοὰ ἐπὶ ἰπῶπα; deflexerunt, ex Homero. Item κλίνειν πάλιν, Declinare & reflectere, ſeu In poſteriora conuertere, Auertere. Iliad. γ, Ἔνθα καὶ Ἕλλην κούρη Διὸς αἰγιόχοιο Οὔατα πάλιν κλίνασα. Κλίνω ſignif. etiam Claudo, κλείω: vnde ἀνακλίνω, Recludo, Aperio. ἀνοίγω. Euſt. B

C. Ἀκλινής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Qui non inclinatur, Qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit. In Epigr. lib. 4, Ἀκλινὴς, ἀσυφέλικτον, de fabrica Semiramidis. Gregorius De theologia, χῶμὲν ἵστησι πηγαῖα καὶ ἀκλινῆ. Idem, οἱ τῷ κανόνι μόνον τὰς ἀκλινεῖς, τὸ καλὸν ῥᾴστα κλίνοντα. Paulo antè dicit ἄτρεπτος, & paulo pòſt ἀκίνητος. Et τὸ ἀκλινὲς, neutraliter & ſubſtantiuè pro firmitate & ſtabilitate qua res aliqua inclinari nequit. Philo De vita Moſis lib. 1, ὡς ἐφ' ἑνὸς τοῦ ἀκλινοῦς καὶ ἀμεταβόλου τὰς ἐλπίδας ἐν βεβαίῳ παρ' αὐτῷ δῶ μᾶλλα σφραγισάμενοι, quaſi ſtabilem proſperitatem apud ſe tanquam annulo obſignatam affirmarint, vt Turnebus interpr. Metaphoricè verò homo aliquis ἀκλινὴς dicitur pro Rigido, & qui flecti nequit. vt δίκαιος ἀκλινὴς apud Pollucẽ qui & ἄτρεπτος & ἀπαρέγκλιτος. Item apud Syneſ. ep. 56, ἢ τῷ λοιπὸ σφριγᾶν μοι ἢ ἀκλινέστερον σωίζεσθαι, rigidiorem me experiemini.

C. Ἐπικλινὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, In alteram partem inclinatus, In alteram partem vergens. vt ἐπικλινὴς νίκη, Victoria in alteram partem inclinata, apud Homeri poſteros, pro ea quam ipſe Homerus ἐπικλασὴ dicit. κλίνειν enim & κλίνεσθαι ita vſurpari ſuprà dictum fuit.

C. Παρακλινὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Decliuis, Deuexus. nam in hoc loco Plutarchi in Pericle, τὸ μὲν ὠιδεῖον τῇ ὀπῇ διῆκεν πολύστομον καὶ πολύσυλον, τῇ δ' ἑτέρᾳ παρακλινὲς καὶ κατωφερές, interpres vertit, Tecto autem decliui.

Κλίμα, ατος, τὸ, Cæli inclinatio, Clima. Spatium eſſe dicitur duobus reſpõdens parallelis, quo dies lõgitudo ad dimidiatam horam variatur. Vitr. l. 1, c. 1, De architectis inſtituendis, Diſciplinam verò medicinæ nouiſſe oportet propter inclinationes cæli, quæ Græci κλίματα dicunt. Pontanus lib. 1 De rebus cæleſtibus, vocat cliuos. Herodianus lib. 2, οὐδὲ τῶν ὑπὸ γῆς μέρος, τὸ κλίμα οὐρανοῦ, τοῦ μὲν Ὠκεανοῦ πλεῖν δρόμῳ ἀφικέσθαι. Philo De vita Moſis lib. 1, πρὸς τοῖς ὑπ' αὐτοῦ τοπίοις κλίματα χώρας, præter eas regiones quæ auſtrali inclinationi ſubnixæ ſunt, vt Turneb. interpr. Et Philo autor libri De mũdo, μεγάλα κλίματα οἰκουμένης tractus ingentes orbis terrarum, vt B. vertit. Vide & ἴσκλιμα paulo póſt. Apud Columellam lib. 5, c. 1, de formis agrorum dimetiendis, κλίμα in geometricis menſuris ponitur: ſic autem ibi legitur, Κλίμα quoquouerſus pedum eſt 120. Ibidem, Pes multiplicatus, in paſſus & actus & climata & iugera & ſtadia centuriaſque, mox etiam in maiora ſpatia procedit. Κλίμα, Decliuitas, Deuexitas: vt κλίματα ὀρῶν apud Euſtathiũ, cliui à vertice montis in valles concauas declinantes. Sic apud Philonem De vita Moſis lib. 2, ὅπου πᾶσαν ἄχρι πᾶν κορυφῶν ὅλα πᾶσι ἁρμὸν ἓν κλίματα διήρτια κατακοίτης παράφορος, tota mõtium decliuitas. Sic accipi poſſe videtur apud Eſdram lib. 2, ἵνα κλιμάτων πᾶν κατακαυτόμενον πῦρ πάλιν ἄβυσσον. Exponitur tamen ibi Gradus. Poſſit ſic quoque accipi apud Alexandrum Aphrod. Probl. lib. 2, διὰ τί ῥᾷον κλίμα κατάφορον, ἢ ἀνάντες; cur per loca decliuia & deuexa facilius deſcendimus quàm aſcendimus? Sed vocabulo magis ſpeciali redditur Scala. C

Κλίσις, εως, ἡ, Inclinatio. ἰδία κλίσις, Recta inclinatio, ex Dionyſ. De ſitu orbis. Apud eundem, κλίσις ἡλίου, Inclinatio ſolis, qua videlicet in occaſum vergit. Item κλίσις παλαίστου apud Euſtath. (ex Homerico illo, ἐπὶ κλίσιν ἕλετο Ζεύς) eadem quæ ῥοπὴ, inclinatio illa qua lanx altera pondere grauiore deorſum vergit. Eſt & vocabulum caſtrenſe & militaris diſciplinæ. vt κλίσις ὅτι δόρυ, Flexus quo declinat miles in haſtam, id eſt ad dextrã. Polyb. de exercitatione militum ſub Africano loquẽs, ἔνιοι δὲ καιρὸς ἂν εἴη καὶ ἐπιτελεῖσθαι ἐφ' ἅπασι χειρὸν δημόζειν, ἂν εἰδέναι σωθῆναι τοὺς ἵππους, αὐτοὺς· καθ' ἕκαστον μὲν κλίσις ἐφ' ἑκάτερα, ἢ πάλιν ὅτι δόρυ, hoc eſt, Flexus in dextram & in ſiniſtrã. Haſta enim dextra tenetur, & habena ſiniſtra. Dicitur & ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, pro ἐφ' ἑκάτερα, ab Æliano: & ὅτι δόρυ ὅτι ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, & ὅτι δόρυ ἀφεῖναι τῷ & ἐπ' ἀσπίδα. B. Eſt & vocabulum grammaticum: Declinationem Latini vocant, Gellius verò & Inclinatum & Inclinamentum. Item figura grammatica quæ μετάκλισις quoque & μετάκλημα dicitur, ὅταν τὸ ἀφεστηκὸς πρῶτος τῷ φυλάξῃ πλὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν, ἀλλ' εἰς ἑτέραν πτῶσιν μεταπλασθῇ ἢ μεταληφθῇ: vt in hoc loco, πρὶν ἔσσυτο τὸ Πηλαγικὸν Ἄργος ἔναιον. Euſtath. Sic apud Virgilium, Vrbem quam ſtatuo veſtra eſt.

Κλισία vide infrà.

Κλίτος & Κλιτὺς vide infrà.

Κλιτὸς, οῦ, ὁ, Qui declinatur ſeu inclinatur. Et κλιτὺς τόπος, Locus decliuis, Locus deuexus. κατωφερὴς, Heſych. Sed fortaſſis legendum κλίτος, τόπος κατωφερής.

C. Ἄκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non declinatur. vt ἄκλιτα ὀνόματα apud grammaticos, Nomina indeclinabilia: qualia ſunt μῆχος, ὄφιλος & ſimilia. Euſt.

C. Ἐπικλιτὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Alius & diuerſus à communi ratione declinandi: vocabulum grammaticũ eſt, vt præcedens. ἐπίκλιτα enim nomina vocant quorum obliqui à nominatiuo & recto caſu nõ formantur regulariter, ſed alia & diuerſa ratione declinantur, vt à Ζεὺς fit Διός, ab ὕδωρ fit ὕδατος, à γυνὴ fit γυναικὸς, à μήτηρ fit μητέρος, & quæ huiuſmodi ſunt. VNDE Ἐπικλίτως Declinatione diuerſa à communi & vſitata, ſeu More eorum quæ diuerſa & alia declinatione inflectuntur quàm nomina regulariter declinari ſolita.

Κλιτικὸς, Declinatiuus. v. l.

Κλιτὸς, τόρος, ὁ, Sella apta ad declinandum corpus, Sella in qua reclinari poſſumus, Sella in qua recliui ceruice recumbere poſſumus. δίφρος ἀνακλιτὸς, Heſych. Eidẽ κλιτῆρες ſunt δίφροι, κλῖναι. VNDE Κλιτήριον, ου, ὁ, Lectulus, vel Sellula in qua recliui ceruice recumbi poteſt.

C. ANAκλίνω, ET Ἀνακλίνω poeticè per ſyncopen, Reclino. Iliad. σ, — πρὸ γαίῃ Ἀνακλίνας, Quum in terram reclinaſſet, poſito ἀνακλίνας pro ἀνακλίνας, per ſyncopẽ. vbi Euſt. εἰς γλῶ ἀνακλῖναι vult idem eſſe quod εἰς γλῶ κατακλῖναι. Luc. De luctu, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀξιώσεως. Item Facio diſcumbere. Athen. lib. 10, καὶ γὰρ οἱ σοὶ δοῦλοι ὑφαπάμβους, οὓς μὲ εἰσῆγες, εἰς δὲ ἀνέκλινεν. Sic Lucæ 12, ὅτι περιζώσεται καὶ ἀνακλινεῖ αὐτούς. At in ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, verbum ἀνέκλινεν non ſignificat Recumbere fecit, ſed potius Cubare fecit, Compoſuit illum in præſepe, tanquam in cubile. Alii, Reclinauit eum in cubile.

Ἀνακλίνω, Aperio, Expando, Explico. Herodotus, οἱ δὲ ἀνακλίναντες μέσῃ τῇ θύρῃ οὐ κατεκάλυπτον, quemadmodum & Odyſſ. χ, v. 125, θαλάμοιο θύρας πυκινὰς ἀραρυίας Κέκλιτον ἀνέκλινας, Euſtath. exponit ἀνοίξας. habent tamen quædã exemplaria ἴσκλινας, mendoſè, vt infrà quoque dicetur, Il. ε, Μηδὲ ἀνακλῖναι πυκινὸν πέπλον πύλῃσιν.

Ἀνακλίνομαι, paſſ. Reclinor, Me reclino, Recumbo. vnde ἀνακλιθήσεται apud Homerum. ἀνακλίνῃ ὅτι πὰ δεξιὰ, In dextrum latus recumbit, vel In dextram partem. Capitur & pro Diſcumbo. vt ἀνακλίνω pro Diſcumbere facio.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, Reclinatio. Item Recubitus, vel Accubitus vt in cathedra, ſecundum Budæum. A Suida & Heſychio exponitur ἀνάπαυσις. Capitur & pro Diſcubitus. Plutarchus autem pro Surrectione è ſomno accipit, vt ait idem Budæus, citans hunc eius in Antonio locum, vbi de morſu aſpidis loquitur, καίπερ ἐπιπόλῃ

καὶ καταφορᾶι ἐφελκόμενον σὺν τῇ αἰσθητηρίου ἀμαυρώσει, πα- A
ρελυομένων ῥᾳδίως καὶ διεχρανισμένων πρὸς τὰς ἐξηγήσεις ἢ αἰσχύνης, ὥσπερ οἱ βαθέως καθεύδοντες.

Ἀνάκλισις, εως, ὁ, Recubitus, Accubitus, ἀνάκλισις. Itē Recubitorium. Nam Erotianus ἀνάκλιτρον apud Hippocr. exponit ἀνακλιντηρίου.

Ἀνάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Reclinatus, Recumbēs. ἀνάκλιτον, ἀνάκλιμα, Hesych. Sed in vulgatis lexicis ἀνάκλιτος exponitur Reclinatorius, & citatur ex Plutarcho in Romulo βρόνος ἀνάκλιτος.

Ἀνακλιντήριον, ου, τό, Recubitorium. pro quo dicitur B
Ἀνάκλιντον per syncopen. Pollux, enumeratis nominib' eorum super quæ recubamus, subiungit, τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντον, ὀθόνιον ἔνιοι φάσκουσιν ὄνομα. Hinc & Phrynichus ait Atticos ἀνάκλιντον non dicere, sed ὀθόνιον. Sunt qui velint ἀνακλιντήρια esse, siue ἀνάκλιντρα, quæ apud Lampridium in Heliogabalo Accubita seu Accubitæ appellantur. Eustath. κλισμὸν esse ait apud Homerum genus quoddam βρόνου, quod eius posteri ἀνάκλιντον vocitauerint.

C. ΑΝΤΙκλίνω, Contra declino & deiicio. Item pro Ex aduerso annuo, citatur ex Musæo. c

C. ΑΠΟκλίνω, Inclino, Vergo. Item pro Deflecto. Hom. Od. τ, Ἔμπαιε, οὔπως ὅδ' ἐπιπρέπεται ὄνειρον Ἄλλη ἀποκλίνας τ' ἐπὶ, &c. Pro vergo & respicio in aliquem, apud Æschinem, teste Budæo. Item pro Incumbo, id est ἀφορμᾶσθαι, ἀποτείνομαι, vt scribit idem, citans ex Aristotele in Probl. sect. 6, διότι τῆς ἡμισείας τὸ ὑγρὸν εἰς ἥμισυ ἀφόρμητον ἀποκλίνει. Passiua vox est Ἀποκλίνομαι, Inclinor, Impellor. vt ἀποκλιντὴς εἰς ὄχθον apud Plutarchum, exponitur In ripam impulsus vel depulsus. Citatur præterea D
ἀποκλιντὴς εἰς ὕπνον pro Delapsus in somnum.

Ἀποκλίνω, metaphorica significatione pro animum inclinatum habeo, vel Inclinatus sum animo, aut animum conuerto ad aliquid. Demosthenes Olynth. 1, πάλιν ῥᾳθυμίας, οὐκ ὀθνεῖόν τι ῥᾳθυμεῖν ἀποκλίνων, Non conuertit animum ad inertiam, Non se dedidit inertiæ. Sic in vita Æschinis, μετὰ δὲ ταῦτα προσπαίζων τῇ ἡλικίᾳ, ὅθεν τὸ παλιντύπτειν ἀποκλίνει. Iungitur & cū præpositione εἰς, vt apud eundem Demosthenem, ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην, Inclinat eius animus ad pacem. Et apud Liuium, Inclinatur ad pacem animus. At Inclinat sine adiectione aliud potius significare solet. Sed & in illo Homeri loco modò citato sumitur pro Deflecto, metaphoricè. nam intelligit deflectere à veritate, tanquam à recta via. Et Eustathius ibi annotat, ab illo ἀποκλίνασα originem habuisse aduerbium ἀποκλιδόν: quo alibi vtitur pro ἀποκλίνας τῆς ἀληθείας. Odyss. ρ, — οὐκ αὖ ἔγωγε Ἀλλὰ παρὶξ ἔπομαι ἀποκλιδὸν, οἷά τε πάντα.

Ἀπόκλιμα, ατος, τό, Accliuitas, Arduitas. Bud. vide infrà Κλιτύς.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Dicitur ἀπόκλισις, (inquit Budæus) quasi ἀποπή, quum onus in vnam partem vergens deprimit. Plutarch. in Pompeio, de conciliatione Crassi & Pompeii loquens, ἡ γὰρ ὡς ἔφη τις παφλαγὼν τὰς ἀποκλίσεις ἐποιεῦντο τῆς πόλεως ἰσχύος, εἰς ἓν συμπλεῦσα καὶ ῥᾳδιουργήσασα μίαν αἰσπερ ἀγέννητον ῥοπὴν ἐποίησεν.

C. Ἐγκλίνω, Inclino. Et in pass. ἐγκλίνομαι, Inclinatus sum, Inclinatus recumbo, Innitor. Iliad. ζ, de Æneæ & Hectore, πάντες ὑμῖν μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, in vos res Troiana inclinata recumbit. vt apud Virgilium in te omnis domus inclinata recumbit, ἀνάκειται. Et apud Polybium ἡ ἅπασα ὀπτικὴ ἀπορὴ, in eum inclinatus recubuit. Sic ferè Seneca dicit, Vt nihil esset vbi se dolor tuus inclinaret. Plutarchus ἐγκεκλιμένοις πᾶσι συμπτώμασι, innixi. Eo verò significatu quo Cic. dicit Ad Stoicos inclinat, & Plinius, In vitium inclinans, Aristoteles dicit itidem ἐγκλίνειν, neutraliter, Polit. libro 2, cap. 4, de mixta rep. φαίνεται μοναρχικὴν οὖσαν, ἀλλ' ἀπὸ τροπῆς καὶ δημοκρατικὰ μᾶλλον ἢ ἐγκλίνουσα βούλεται πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Præterea ficut animus dicitur Inclinare siue Inclinatus esse (id est Propensus esse) aut Aliquis animo inclinare, vel inclinato esse, ita etiam ἐγκλίνειν absolutè ponitur. Plutarchus Symp. 7, Probl. 5, οἷς ἥδεσθαι δεῖ πολλὰ ἐγκλινόντων καὶ παρέχοντα ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, vbi sensit eos inclinare animis. Similiter Budæus a-

pud Plutarchum in Cæs. πρὸς τὸν τόκον ἐγκλινόντων τῶν αἰδρῶς, interpr. Inclinantes, Fauentes. quo signif. Cicero dicit, Inclinant ad hoc meum consilium adiuuandum. Sicut etiam Inclinare acies dicitur, & Inclinare miles in fugam, quum victus cedit & tergum vertit: ita etiā ἐγκλίνειν neutraliter vsurpatur, sicut κλίνειν quoque, vt suprà annotatum fuit. Xen. Hellen. 7, p. 366, ἐγκλινάντων οἱ πολέμιοι. Et libro 2, pag. 280, οἱ μὲν εἰς χεῖρας μᾶλλον ἐδέξαντο, ἔπειτα δὲ οἱ μὲν ἐξεώσθησαν εἰς τὸν ὄχθον τοῖς ἁλοῦσι πλεῖν, οἱ δ' ἐνέκλιναν, Alii verò inclinabant. vel Inclinabant in fugam, vt Liuius loquitur. Et libro 4, ὡς δ' ἐνέκλιναν οἱ πλάσται. Sic apud Plutarchum in Fabio, ἐγκλίναντας ἔφυγον. Et apud Polybium libro 16, τῶν δὲ πολεμίου σκάφους ἐγκλίναντος, καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν πολεμίων ὑπὸ τῆς αἰσπολῆς, ὑγιαίνοντος, quæ in oriente deuergunt, seu inclinant. Dicitur etiam de cæli inclinatione & deuergētia, sicut ἔγκλιμα. vt πόλου ἔγκλισις, Inclinatio seu deuergentia poli: cui opponitur ἔκπτωσις, siue ἔκπτωμα, siue ἔξαρμα, vt Strabo vocat. A Suida exponitur ἀποστροφή.

Ἐγκλιτικὸς, ὴ, ὸ, Qui ἐγκλίνεσθαι solet. Dicitur apud grammaticos de iis vocibus quæ accentum in præcedētem vocem aut syllabam reiicere solent. de qua re dixi in ἐγκλίνω paulo antè.

c. 2. Παρεγκλίνω, Aliqua ex parte inclino, Aliquantum inclino & deuergo. Plutarchus De orac. Pyth. πρῶτον μὲν τὰς ἀπόμους ἐξολισθήσεις καὶ διαγλυφὰς καὶ παρεγκλίσεις. Exponitur etiam In latus inclino seu declino. VNDE Παρέγκλισις, εως, ἡ, Deflexus & inclinatio in latus. Galen. libro 1 ad Glauconem παρέγκλισις τῆς ὑσίγος, Vuluæ ad latus inclinatio.

C. Ἐκκλίνω, Declino, Deflecto. Herod. ἐξέκλινεν ὑπ' ἐκείνων, ab ipsis declinabat. Xenophon Pæd. 1, ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι, declinant & fugiunt: seu Inclinata acie in fugam vertuntur. Ex eodem citatur cum accusatiuo, ἐξέκλιναν καὶ πόνους, pro Nec hos sustinuerunt. Impetum alicuius declinare dicit Cicero. ‖ Ἐκκλίνω, Inclino, Vergo. Aristoteles Polit. 2, c. 9, τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δ' εἰς ὀλιγαρχίαν. (Sic ferè Plinius, Paulùm declinās à topazio in aurum) Suprà ἐγκλίνειν Aristot. in eadem re dixerat.

Ἐκκλιτὴς, Decliuis, vel Procliuis. Ἔκκλιτος, Propensus, Pronus, vt Budæus interpr. citans ex Aristotele, sicut ὀπτὸς μὲν, & ὀπτικὸς. Quæ significatio ex posteriore verbi ὀκκλίνω significatione manat.

Ἔκκλισις, εως, ἡ, Declinatio. ἔκκλισις τῶν κακῶν apud Basil. in Epist. Declinatio mali, vt Declinatio periculi, apud Ciceronem, vel Declinatio à malo, vt idem dicit Declinationem facere à malo. Quod porro idem Cicero dicit Tuscul. 4, A malis natura declinamus: quæ declinatio

si cum ratione fiet, cautio appelletur: ex hac Stoica definitione desumptum est, διλόγισται βίλτιος ἴππλιος. A

c.2.Παρακλίνω, Aliquantum declino, Paulùm declino, vt Cicero & Plin. loquuntur. Aristot. παρεκλίνειν ἀπὸ τῆς. Idem Eth. 2, cap. 1, de etymo vocabuli, ἦθος, ab ἔθος videlicet, ἔθει δ' ὄνομα ἔλαχε μικρὸν παρεκκλίνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. pro quo mendose in Flor. edit. παρεγκλίνον. Accipitur etiam transitiuè pro Declinare facio, Defecto, ἀποκλίνω & παρεκκλίνω, A recta via declino aliquē: vt Liuius dicit, Si quò ego inde agmen declinare voluissem.

C.Ἐγκλίνω, Acclino. ‖Item Inclino. Et Ἐγκλίνομαι passiuum, Inclinor, vt apud Thucydidem lib. 2, pag. 73, δύσεις μεγάλας ἀφίσασιν ἀλίσεσι μακραῖς ἀφ' ἁλὸς ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν, ἀπὸ περαίων δύο σταδίων καὶ ἐγκεκλιμένον τοῖς τείχεσιν, ὑφ' ἃ τὰ τείχη αἰτιλίσσοντες ἵστασαν, suprà murum inclinatis porrectisque, Valla interpr. Ἐγκλίνω neutraliter etiam capitur pro Inclino, seu Declino ad, Vergo ad. vt ἐγκλίνουσι πρὸς ἑλλάσσω, apud Aristidem. ‖Ἐγκλίνεσθαι, idem quod ἐγκεῖσθαι, Iacere super: vt exponitur apud Apollon. Arg. lib. 2, αἱ δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐγκέκλιται ἐχεπόρου. nisi malimus ἐγκεῖται vertere Adiacet, vt suo loco ostensum est. & sic à præcedenti loco Aristidis non erit diuersum. c

Ἐγκλινὴς, Declinans, Deorsum vergens. vt ἐγκλινὴς δὲ ἅλματα, apud Callim. Et neutr. gen. τὸ ἐγκλινές, Inclinatio, Deuergentia, Procliuitas. ‖Item Decliuis, Deuexus, Deuergens. Plutarch. καταβαίνοντες ἀπὸ λόφων ἐγκλινῶν. Thucyd. lib. 6, pag. 219, ἔξωπεν γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐγκλινές τι ὂν καὶ ὑπόφορον ἦν: loquens de epipolis Syracusanis, quem locum paulo antè dicit ἄπορον εἶναι καὶ ἀφ' ἧς πόλεως κλίμακι. D

Ἐγκλίτης, ου, ὁ, Inclinans: (transitiuè accipiendo pro Faciens vt inclinet) dicitur terræmotus quidam. Aristot. De mundo, ἐγκλίνουσι σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, id est (vt Bud. interpr.) Qui ad angulos acutos terram in obliquū quatiunt, ἐγκλίνται vocantur, quasi in transuersum agentes. Hic terræmotus esse videtur is qui ab Ammiano Marcellino, l. 17 DICITVR Κλιμακίας, quo scribit vrbes, ædificia, montésque complanari. Seneca quoque Quæst. natural. lib. 6, cap. 21, inter terræmotus genera Inclinationem ponit. Altera, inquit, [terræmotus species est] Inclinatio, qua in latera nutat nauigii more. Meminit & tertiæ, qua nec succutiuntur omnia nec inclinantur, sed vibrantur. E

Ἐγκλιντὴρ, ου, τὸ, Sella in qua acclinare nos possumus, vel Lectulus in quo recumbere possumus. Pollux numerat inter ea ἐφ' ὧν δεῖ κατακλιθῆναι, & idem esse quod ἀνάκλιντρον docet, his verbis, τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἔστι καὶ ἐγκλιντὴρ Ἀριστοφάνης φησί. Videtur autem intellexisse hunc locum qui est in Concionantibus, vbi vetula libidinosa iuuenculæ cum ipsa certanti imprecatur, Ἐκπίοις σου τὸ πρᾶγμα, τό, τ' ἐγκλιντὴρ ἀπόλοιο βλαβὶς ὑφ' ἁπανταχοῦ, κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφις θύρις. Schol. dicit esse εἶδος κοσμίου, Suid. verò εἶδος κοσμίου γυναικείου. F

C.ΚΑΤΑκλίνω, Reclino, Depono. Xenoph. Pædiæ sexto, αἱ ἔλαφοι καταδοῦσι αὐτῷ, ἀσπάζεται εἰς τὸν ἀμφίμαξον, καὶ κατέκλιναν καὶ κατεπάλυσαν τῇ στέγῃ. Idem in Cynegetico, loquens de ceruis hinnulos suos in cubilia deportantibus, κατακλίνασι δὲ καὶ χάλα δοῦναι. Aristophanes Pluto, κατακλῖναι αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κρεβατίον. Plutarch. Lycurgo, de Charilao, κατακλίνει ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον, in sede regia deponit. Et κατακλίνεσθαι, Reclinor, Reclinato corpore iaceo, Decumbo. Aristophan. Vespis, κατακλινόμενοί τ' ὑπὸ ταῖς κοίταις. Polybius de illustrium virorum apud Romanos funeratione, παρίζουσι μετὰ τὸ λοιπὸν πόσον ἐπὶ τοὺς καλλιμόρφους ἐμβόλους εἰς τὸν ἀγοράν, ποτὲ μὲν ἑστὼς ὁ πρῶτος ἁπάντων ἢ κατακλιθείς, interdùm stans ante omnium oculos, rarò recubās, vt Turnebus vertit. Exponi etiā potest Reclinat⁹, vt Horatius dicit, In remoto gramine per dies festos reclinatus. At Martial. In gramine floreo reclinis. Budæus ex Andocide, de fœmina ægrotante & decumbente, κατακλιθείσης γυναικὸς κατακλίνη. Aristot. Hist. anim. lib. 9, de ceruis, ἀλίσκονται δὲ ῥᾳδίως αἱ ἔλαφοι ἀκούσασαι καὶ ᾠδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ᾠδῆς, voluptate cantus per- G

mulsæ decumbunt. Κατακλίνω, Discumbere facio. Lucæ 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα. Plur. Sympos. septem sap. ἐκεῖ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς, ibi discubuit ipse & nos sibi accūbere iussit, vbi videlicet alter discūbere indignabatur. In hac significatione frequentissimum est pass. κατακλίνομαι. Athen. lib. 8, οὐκ κατακλίνεσθαι ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις ἦθος, ἀλλὰ διήκουδ' ἑζόμενοι. Plato Sympos. ἔδοξέ σε ἐλθὼν κατακλιθέντα. Et aliquanto antè, κατακλιθέντος τοῦ Σωκράτους καὶ δειπνήσαντος. Athen. κατακλίνεσθαι ὅτι δεῖπνον. Demosth. κατακλίνεσθαι τὴν ἄνθρωπον καὶ δὴ καὶ ἅδουσαν ἐκέλευον, accumbere mulierem iubēt, atque adeo canere. Aristoph. Vespis, ἀλλά δοκεῖ κατακλινεῖς ἐφεξομένη ξυμποτικὸς εἶ) & ξυμποτικὸς, hic discumbens, seu accumbens. Citatur & ex Platone lib. 2, De legibus, κατακλινόμενος ὅτι τραπέζαις ἐστρωμένοις μάλακά τι καὶ μυρίους, discūbentes in stibadiis. Similiter apud Xenophontem Pæd. 5, ὅτι τραπέζαις κατακλινεῖς. Et voce media apud Plutarchum Sympos. sæpe. sap. πρὸ δι' (ὅπνου) ὁ ἀνὴρ κατακλινόμενος ἐδειπνοποιεῖτο; vbi tādē vir ille indignabatur discūberet. Ipsum quoq; κατακλίνω neutraliter in hac signif. capitur: vt apud Aristoph. Vespis, πῶς οὖν κατακλιθῆναι χρὴ ζητεῖν αὐτούς, Quomodo discumbāt Respondet alter, ἀκριβῶς. Et apud Philonem De vita Mosis lib. 2, ὅτε τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλίνασις ἐν ὑπαίθρῳ μετ' ἐκείνου καὶ φίλων ἑστῶτα, sub dio in littoris arena discumbentes corporibus prostratis. ‖Κατακλίνομαι, Procumbo. vt κατακλιθεῖς εἰς γόνατα, in genua procumbere. ‖Κατακλίνεται τὸλις εἰς πύδιλον, Labitur vel Coniicitur. Pro Deiicior citat Budæus ex Areopag. ‖Κατακλίνομαι, Deuergo. Apollon. Argon. lib. 2, Ἐκ δ' αὐτῆς ἔσω κατέκλιτο πυκνοῖσι δέλτοις Κοίλη ὑπὸ γαστήρ. ‖Κατακλινόμενος, καθυφιέμενος, ἐπλημμελῶν, Præuaricans. Bud.

Κατακλινὴς, ἰος, ὁ καὶ ἡ, Qui reclinatus decumbit. Apud Suidam, ἔτυχε τοῦ κατακλινὴς ὢν καὶ μαλακοχόμενος, In lectulo reclinatus, In lectulo recumbens, ἐγκλίνης ἀσθενήσας, vt ipse exponit. Plerunque verò κατακλινὴς dicitur qui decumbit ob aduersam valetudinem: κλινοπετὴς & κλινήρης, Poll.

Κατάκλισις, ιως, ἡ, Decubitus. Galen. lib. 1 ad Glauc. περὶ τῆς κατακλίσεώς τε καὶ τῶν τοῦ κάμνοντος γνωρισμάτων, notæ quæ ex ægro decumbente & respirante sumuntur. Ioseph. ὁ τῆς νοσηλείας κατάκλισις. ‖Item Accubatio, Accubitus, Plutarch. Sympos. 5, Probl. 6, τὸ χῶμα τῆς κατακλίσεως ἡμῶν. πλατεῖς γὰρ οἱ ὑπὸ τοῖς κατακειμένοις δεσμοί, de ratione discumbendi apud veteres, seu de accubitu epulari, vt Cicero loquitur. Et paulo pòst, ὕστερον δὲ μετεχρημάτιζον ὅτι βαθεῖς οἱ πλάτεις τῆς κατακλίσεως. Et lib. 1, Probl. 2, οὐ γὰρ ἴσον μόνον δεῖ καὶ πᾶσι τοῖς κρείττοσι, κατάκλισις δὲ οὐκ ἴσον. Item apud Aristot. Polit. 7, cap. 17, de iunioribus, πρὶν ἢ τῶν ἡλικίαν λαβεῖν ἐν ᾗ καὶ κατακλίσεως ἐστὶν ἀρχὴ καὶ ποτῶν ἢ ὕδατος μέθης, Accubationis epularis potestas eis fiet, Vnà cum cæteris accumbere licebit.

Κατάκλιτρον, ου, τὸ, Lectulus discubitorius, Plin. vel Sedes in qua reclinari possumus. nam Suidas κατάκλιτρα exponit non solùm κλίνας, sed etiā θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ὑπτιαζόντων. ‖At Ἀνάκλιτρα apud Hesych. est ἡ πλάστιγξ, fortassis ab ea signif. τῷ ἀνακλίνεσθαι qua pro Deuergere accipitur.

c.1.Ἐγκατακλίνω, Reclino, seu Depono in. Aristoph. Pluto, Ἐγὼ δ' καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ, reclinatum seu depositū in fano Æsculapii. pro quo suprà dicit κατακλῖναι αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. Ἐγκατακλίνομαι, Discumbo, seu Accumbo. Aristoph. Auibus, Εἶτα πάλιν φρύγειος ἡμῖν δεῦρο, Σίκιννος αὖ σὺ γὰρ ἐγκατακλιθῆναι μαλθακῶς, vt in molli ex caprinis pilis stragulo accumbamus, vel decumbamus. Ex eiusdem Nebul. schol. citat, ἀλλ' ἐγκατακλιθῆναι δεῦρο, hic recumbe nobiscū. Sed in impressis libris legitur ibi, ἀλλὰ κατακλινεῖς δεῦρο, (interiecto, ἀλλὰ) Ἐκφρόνησόν τι νῦν σὺ καὶ σκόπησον ἀφ' ὑμῶν. H

c.2.Παρακατακλίνω, A latere reclino, Iuxta reclino. Bud. interpr. Iuxta statuo in lecto, subiungens hanc ex incerto autore locum, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁπόταν παρέλθῃς παρακείμενος αὐτῷ σου ὄμοιος, παρακατακλινόμενον αὐτῷ. Item Iuxtà accumbere facio: sequendo signif. τῷ κατακλίνω.

c.2.Προκατακλίνω, Antè reclino seu depono, Antè alios accumbere facio, Primos accubitus tribuo. Et Προκατακλίνομαι, Prior accumbo, vel In superiore loco accumbo, vt Bud.

vt Bud. interpr. apud Luc. ἀλλ᾽ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ πατρὶ τὸν φαρμακέα συγκαπακλίνεσθαί μου. A

c.2. Συγκαπακλίνω, Vnà recumbere seu accumbere facio. Et Συγκαπακλίνομαι, Vnà recumbo. Aristoph. Nebulis, Ταύτῃ ὅτ᾽ ἐγὼ μοιχῶ, συγκαπακλινόμενος ἐγὼ Ὄζων πρυτάνεως. Ité Vnà accumbo, Vnà discumbo. Athen. συγκαπακλιθεὶς ἐνὶ τῶν βορῶς ἐκδόντων.

c.2. Ὑποκαπακλίνω, Sub alio accumbere facio, Inter infimos conuiuas accubitum tribuo, Inferiori loco accumbere iubeo. Apud Suidam, κληθεὶς εἰς ἑστίασιν ὑποκαπακλίνεται πάντων καταφρονητὴς ὡς παῖς ἐν πλῷ ἡλικίας. (vbi fortasse B legendum est, ὑπὸ πάντων καταφρονητής.) Ὑποκαπακλίνομαι, Cedo, Non obsisto. Plutarchus Pompeio, ὑποκαπακλινομένου τῷ Κράσσου καὶ παραχωροῦντος αὐτῷ δόξης καὶ αἰμυλίους ἐλπίδας, argumentis non refragante. Plato De republica lib.1, ὑποκαπακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει. quod paulo pòst dicit ὑπείκειν ἀλλήλοις. Et aliquanto antè, ὑποκαπακλινόμεθα ἡμῶν αὐτοῖς, concedentes inuicem in disputando. Sic Demosthenes κατὰ Φιλίππου. Bud. Eiusdem signif. est ὑποκλίνεσθαι.

C. ΜΕΤΑκλίνω, Declino. v.l. VNDE Μετάκλισις, εως, ἡ, C Inclinatio, Reflexio. v.l. Est & figura grammatica, de qua in Κλίσις.

C. ΠΑΡΑκλίνω, Iuxta seu à latere recumbere facio, Iuxta reclino. idem quod παρακαπακλίνω, seu Iuxta cubantem statuo, vt Budæus interpretatur apud Athen. Ὀλυμπιάδες παρακλινάσης αὐτῷ Καλλιξείναν τὴν Θετταλὴν ἑταίραν ἐφ᾽ ἑκάστῳ. quo significatu paulo antè habuimus παρακαπακλινομένῳ αὐτῷ. Idem Bud. in eodem loco interpretatur etiam Iuxta collocans in accubitu; sed prior expositio videtur commodior, vt videlicet intelligamus de decubitu in lecto. Et Παρακλίνομαι, Ad latus accumbere iubeor: vel, Iuxta accumbo seu discumbo. Plut. Symp. 1, δυοῖν κλινῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρακειμένοις, accubãtib⁹, seu à latere accubãtib⁹. Et Alatere iaceo, Adiaceo. vt apud Dionys. De situ orbis, παρακεῖται, Adiacet. Παρακλίνομαι, Incũbo vt interpretatur apud Aristot. Eth. 10, c. 4, τὸ μὲν γὰρ ποιεῖν παρακλίνει ἡδονὴν καὶ διανοίᾳ καὶ ἀπτομένῳ σώματος ἐκάστου, incumbit in ea cogitatio. Quidam tamen libri habent etiam παρεκλίνει, excitata & prouocata quodammodo est. quam lectionem Argyropylus agnoscit. Ex eiusdem Aristot. Rhet. ad Alex. παρακεκλιμένος affertur pro Incitatus sua sponte. Παρακλίνω, Declino, hoc est Deflecto, Auerto, Od. υ, — ὁ δ᾽ αἰεὶ ἀτ᾽ Ὀδυσῆος Ἤια παρακλίνας ψαλάων. Sic apud Apollonium lib. 2 Argon. κραῖπα παρακλίνας, ad latus declinans, Auertens. Accipitur etiam neutraliter pro Declino, Deflecto. Æschines contra Timarch. pag. 28, ἡμάρτηκέ τις ὁρᾶν, πάντας χρὴ παρακολουθεῖν, μηδὲ μὴ παρακλίνειν αὐτὸν ἐᾶν, μηδὲ ζητεῖν ἔξω λόγους διϊχνεύειν. Vbi Bud. interpr. Aberrare, Deuitãre, vt qui de via digreditur vt vitet occursum alicuius. Παρακλίνω, vt ἀπακλίνω suprà, exponitur etiam Aperio seu Adaperio, παρακοίγω, apud Aristoph. Pace, Καὶ μὴ ποιεῖ γ᾽ ἄνθρ᾽ αἱ μοιχευόμεναι θρῶσι χιτῶνας. καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι τὰς αὐλείας παρακύπτουσι. Pro παρακλίνω autem poetice dicitur ETIAM Παρκλίνω, per syncopen (vt ἀπκλίνω pro ἀπακλίνω.) Hesiod. Erg. — οἱ λυγρὰ νοέοντες Ἄλλη παρκλίνουσι δίκας σκολιὰς ἰθύντας, Aliò deflectunt seu detorquent, A recto tramite declinant.

Παρακλίτωρ, ορος, ὁ, Qui à latere accubat, Qui à latere accli O natus est. Epigr.

Παράκλιτος, ου, ὁ, idem. Xenophon Pæd. 2, ἐκέλευε τὸν παράκλιτον ἑαυτοῦ ἕκαστον ἀγόμενον καὶ παρακλίνειν πεπιεσμένον. Vide & Συγκλίτης infrà.

Παρακλιδὸν, Declinando & deflectendo in latus. Apoll. Argon. 1, Ἄξονες ἐν κοίλῃσι παρακλιδὸν ἀχνυμένοιο Πήλου, id est παρακλιμένως ἔπιπλον, vt scholiastes exponit, Cecidit in latus declinando. Et lib. 2, Ἰὼν ἄφαρ χαλάσασθε παρακλιδόν. Apud Homerum autem significat Declinãdo à vero. Od. η & Od. ρ, Ταῦτα δ᾽ ἄμ᾽ εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἀΐοντα Ἄλλα παρὲξ ἄστιμι παρακλιδόν, οὐδ᾽ ἀκάτιστα, id est παραβαλλόντως καὶ κατ᾽ ἔκλισιν τῆς ἀληθείας, vt Eustath. exp. Sic autẽ deriuatur hoc aduerbiũ παρακλιδὸν à παρακλίνω, vt διακριδὸν à διακρίνω.

C. ΠΡΟΣκλίνω, Acclino. Item Facio inclinare ad, Propero sum reddo. Synesius epist. 150, τὸν μὲν ἐπὶ ἑωθινὸν προσέπεμψα τὸν ἐνόπτην θᾶττον καὶ προσκλινῆ βίου τι δίκτυα καὶ γνώμης δισσοβόλα.

Πρόσκλισις, Inclinatio, propriè animi, Propensio. Epist. 1 ad Tim. cap. 5, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν. Voluntatis inclinatione propendere in aliquem dicit Cicero hoc significatu. est autem metaphora à lancibus. Quædam exemplaria minus rectè habent προσκλησιν. Apud Suidam est aliud quoque exemplum, μὴ δίκαιος ἀκοῦσαί τινος κατ᾽ ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν, id est ἐπροκρίνειν, voluntatis inclinatione propendendo in alteram partem.

Πρόσκλιτός ἐστιν, Id cui acclinare nos possumus. Etymologistes dicit esse τὸ κεκλιμένον προσκλιτόν: ἐκκλιτὸν εἶναι τὸν θρόνον τὸν ἔχοντα προσκλιτῆρα. In nostro autem veteri lexicone scribitur, Προσκλιτὸν, τὸ κεκλιμένον προσκλιτόν· καὶ Κλιντῆρα, ὁ θρόνος ὁ ἔχων προσκλιτῆρα. ΑΤ Προσκλιτὸν Suidæ est ἐφ᾽ ᾧ ἀνακυμβίζομεν, in quo accumbimus.

C. ΣΥΓκλίνω, Idem quod συγκαπακλίνω, Simul accumbere facio. Exponitur & neutraliter Simul accumbo, quod tamen potius Συγκλίνομαι passi. dicitur.

Συγκλίτης, ου, ὁ, Qui simul accubat. Plutarchus Symposi. sept. sap. ἐπαινεῖν ὅτι Θαλοῦτις συγκαπακλίνηται ὡς ἀνδρὶ παιδικοῖς ἀδιχοραίτων ἀδιχοραίτῃ μᾶλλον ἢ τῷ κιναιδίῳ, ei quocum accubat. Et Poll. lib. 6, De conuiuio, ὁ δὲ παρακείμενός τινι, συμπότης, συγκλίτης, παρακλίτης. ὃν σύγκλινον Μένανδρος καλεῖ.

C. ΥΠΟκλίνω, Reclino sub. Et Ὑποκλίνομαι, Reclinor sub, seu Iaceo sub. Od. ε, ὁ δ᾽ ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς σχοίνῳ ὑποκλίνθη, vbi schol. exponit ὑπέπεσε. Et lib. 1 Epigr. Ὑποκλιθέντα κόμῃσι Ῥύσασθε, reclinatum sub, seu suppositum comis & frondibus. Ὑποκλίνω, Submitto, Subdo, Subigo, Bud. ex Greg. ἐπιρώτων δὲ αὐτὸ φιλονείκως μᾶλλον ἢ λογικῶς, καὶ ὑποκλίνειν ἑαυτὸν ἐπιρῶντι, δίχα τῆς θέσεως ὅπη χρήσιως. Eiusdem significationis est ὑποκαπακλίνω.

¶ Κλίνη, ης, ἡ, Lectus, in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. apud Demetrium de Catero Macedone, ὅτι χρυσᾶς κλίνης καθιζόμενον μετέωρον, καὶ ἐν πορφυρᾷ χλαμύδι καὶ ὑποκρηπίσιν ἀποδεχόμενον τὰς πρεσβείας τῶν Ἑλλήνων. Athenæus lib. 11, ὅτι χρυσᾶς κλίνης κοιμᾶσθαι φησὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Isocrates, ἐξ μιᾶς στιβάδος ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plutarchus in Præcept. sanit. μιᾶς ἡμέρας ἐν κλίνῃ δίαιταν, vnam diem in lecto decumbere. In κλίναις efferebantur etiam mortui, vt patet ex hoc epigramm. Lucilii, lib. 2, Τῷδε τῷ κωφῷ κλίνῃ οἱ φερέοικοι ἧρας ἐπ᾽ ὤμων, Ἐξαίφνης αὖω, Γαῖος ἐκφέρεται. Plerunque capitur etiam pro lecto discubitorio, vt Plinius vocat, seu pro toro in quo discumbitur, Xenophon Pæd. 8, κλίνῃσι γρώνῃσι, τραπέζαις κοσμεῖ. Plato Sympos. αἰτιᾶται ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡμᾶς κλίνῃ ἐν ἡσυχίᾳ ἐστίασιν. Athenæus lib. 4, de eo qui φίλος regis Parthorum dicitur, τραπέζης μὲν οὐ κοινωνεῖ, χαμαὶ δὲ ὑποκαθήμενος ἐφ᾽ ὑφαλῆς κλίνης κατακειμένῳ τῷ βασιλεῖ. Aliquanto antè de conuiuis regis Persarum, οἱ μὲν χαμαὶ καθήμενοι, ὁ δὲ ὅτι κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος. Et lib. 10, κατερρίπτουν ἀπὸ τῆς δίφρου ὅτι τὰς κλίνας. Item apud Pollucẽ, κλίνη ἀφωρόπους, ἀνάκλιτος, ἐλεφαντίνη, σφενδαμίνη, ἀμφικύφαλος. item ἀμφίκωλος ex Platone comico, quam ipse dicit esse τὴν κατακολλημένην: vnde suspicari aliquis possit legendum ἀμφίκολλος. verba autem illius comici sunt, Ἔπιτα κλίνην ἀμφίκωλον, πόθεν; Κλῖναι Hesychio sunt αἱ θῶπαι τῆς μαχαίρας, Declinationes ictuum, quibus videlicet aliquis aduersarii ictũ declinat. Κλίνη est & nomen proprium mulieris apud Athenæum lib. 10, quam dicit fuisse οἰνοχόον Ptolemæi Philadelphi.

C. Κλινήρης, In lecto decumbens. Dicitur plerunque de eo qui aduersæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plutarchus, πάντα πάσιν ἦν τῷ τῷ σώματι ξηναφωμένῳ δυσάμιν, καὶ τὰ πολλὰ κλινήρης διημερεύων. Vtitur etiam Athen.

C. Κλινοειδὴς, ής, ὁ καὶ ἡ, Lecti formam habens. Κλινοειδῆς dicuntur tres apophyses quas os σφηνοειδὲς intra cranium emittit. Sic vocatæ sunt ὡ lectũ repræsentẽt. Earum vna postica est, quæ superiorẽ: duæ autẽ anticæ ad

nervorum opticorum exortum, qui inferiorem lecti A partem referunt. Gorr.

C. Κλινοπετὴς, q.d. Qui in lectum procūbit. idē quod præcedens. Plut. An seni capess. resp. τὰ πολλὰ κλινοπετῆς δι' ἀῤῥωστίαν. Synes. epist. κλινοπετὴς ὑπεχώρησα τῷ ὕπνῳ, In lecto iacens, Decumbens, ex mala valetudine, ὑπὸ νόσου καλιμβώς. Xen. Hell. 5, Ἀγησίλαος κλινοπετὴς ἦν.

C. Κλινοπηγία, ας, ἡ, Lectorum compactio.

C. Κλινοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lectos fabricatur.

C. Κλινόποις, ποδος, ὁ, Lecti pes. Themistius, ὁ κλινόποις ἐξείργασται δῆθεν τῷ κλίνειν. VNDE Κλινοπόδιον, forma diminutiua, Lecti pediculus. est nomen herbæ apud Dioscoridem lib. 3, cap. 109, cuius τὸ αὐτὸ ὅμοια κλίνης ποιεῖ. Clinopodion (inquit Plinius libro 24, cap. 15) alii cleonicion, alii zopyron, alii ocymoides appellant, serpyllo similem, surculosam, palmi altitudine. Nascitur in petrosis, orbiculato florum ambitu, speciem lecti pedum præbens. Vulgò vocant Pulegium mōtanum, vt docet Gorr.

C. Κλινόῤῥοχος, ου, ἡ, Lectirotaria, vt Gaza interpr. apud Theophr. Hist. pl. lib. 3, cap. 11, πεῖται δὲ [ἡμῖος τῆς σφενδάμνου C σφενδαμνοειδὴς οὖσα] κλινόῤῥοχος, ὡς οἱ περὶ Σπάγλεα.

C. Ἑκατοντάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Centum lectis instructus. Athenæus lib. 12, ὧν δὲ ὁ εἷς ἦν ἑκατοντάκλινος, ἐν ᾧ ἑκάστῳ ὧν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μισθῷ ἀργυρῶν· ἡ δὲ αὐτὴ, χρυσοῦν τὸν ὧν: de nuptiis Alexandri.

C. Ἑξάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sex lectis instructus. Dicitur etiam substantiuè ἑξάκλινον, quo Latini quoque vtuntur. Volunt autē ἑξάκλινον esse stibadiū sex conuiuas capiens apud Martialem, Et testudineum mensis quater hexaclinon Ingemuit atrio non satis esse suo. Pro ἑξάκλινος autem dicitur ET Ἑξκλινος, Atticè, vt ἕξπεις pro ὀξύπους, teste Etymol. D

C. Ἑνδεκάκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vndecim lectis instructus. Vndeclinis, vt vulg. lex. interpr. Eadem v. l. tradunt ἑνδεκάκλινος κεφαλῶ, Teleclidem comicum apud Plut. dixisse Caput vndecies inclinatum.

C. Τρίκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tribus lectis instructus. Athenæus lib. 5, ἡ δὲ παλαιὰ δίαιτα κλινῶν μὲν ὧν πεντεκαίδεκα, θαλάμους δὲ τρεῖς εἶχε τρικλίνους. AT Τρίκλινον, ου, τὸ, Triclinium, Conclaue discubitorium tribus lectis instructum. Latini Triclinium dicunt. Vitruuius libro 4, In tricliniis cæterisque conclauibus maximus est vsus luminum. Et Cicero in Verrem dicit Quinquaginta triclinium lectos. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Socrates Rhod. apud Athenæum lib. 4, καὶ δώδεκα τρίκλινα δίχα στρώσασα ἑκάστοισι τὸν Ἀντώνιον, duodecim triclinijs constratis & instructis. Apud eundem alibi, ἔστρωτο δὲ αὐτοῖς δωδεκάκλινα χίλια τρίκλινα. Latini itidem triclinia dicunt. Cicero 4 in Verrem, In foro sibi triclinium strauerat. Quod explicans paulo pòst, subiungit, Imperauit vt in foro sibi medio lecti sternerentur. Poetæ Latini periphrasticè vocant ternos lectos, vt Horat. 1 Serm. sat. 4, Sæpe tribus lectis videas cœnare quaternos. Et Iuuen. sat. 5, Tertia ne vacuo cessaret culcitra lecto, Vnà simus, ait. E

Κλινικὸς, οῦ, ὁ, Clinicus. nam Latini id vocabulum retinēt, apud quos Clinicus medicus exponitur qui in lectulo decūbentes inuisit & curat. & Clinice dicitur medicina illa. Plinius lib. 29, cap. 1, de Hippocrate, Is, quum fuisset mos liberatos morbis scribere in templo eius dei quid auxiliatum esset, vt postea similitudo proficeret, exscripsisse ea traditur, atque (vt Varro apud nos credit) iam templo cremato instituisse medicinam hanc quæ clinice vocatur. F

Κλινίς, ίδος, ἡ, Lectulus. Cratinus apud Pollucem, Οἱ δ' ἀλιτροποιοῦσιν ὅσοι τὰς κλινίδας. Specialiter autem κλινὶς vocatur τὸ ὅσοι τὰς ἁμάξας καταστρωννύουσι, ἵνα μὴ πίπτωσι τοῖς τύμφοις, ἐφ' οὗ καθῆται ἡ νύμφη· μαστὸν τὸ παρόχιον καὶ τὸ τυμφεῖον, vt Poll. tradit, qui κλινίδιον & κλιντήριον quoque appellari annotat. Similiter Hesych. quoque κλινίδα dicit esse ὅσοι τὰς ἁμάξας γαμικὰς καθίσματα, sellam sponsalem in curru. VNDE Κλινίδιον, ου, τὸ, Lectulus. idem quod κλινίς. Plut. Ad præfect. indoctū, εἰς ὑπαρχῶν οἶκημα δόξαν ἔχον ὑπερόπτου, ὡς ἐπαίνου ἄξιος τὸ κλινίδιον ἐκβαλὼν μετὰ G τῆς ἐπαύλεως. Idem, πρὸς καταστυφοῦντας τὰ κλινίδια καὶ καταρχυροῦντας. Idem, πρὸς εἰσιόντα φορεῖς αὐθωπτον ἐρριμμένον ἐν τῷ κλινιδίῳ. Accipitur etiā pro lectica in qua portari ditiores solebant, vt apud eundem in Coriolano, ἐν κλινιδίῳ φορεῖσθαι καμπύλης εἰς τὸν σύλλογον. Vide & Κλινὶς præcedens.

Κλινάριον, ου, τὸ, Lectulus. idem quod κλινὶς & κλινίδιον. Citat Poll. ex Aristoph.

¶ Κλισμὸς, οῦ, ὁ, Lectus discubitorius, Torus discubitorius. vel Lectus in quo recumbi aut decumbi potest. idem enim esse quod κλίνω testatur Gal. sic accipi tradens apud Hipp. lib. 2 De muliebr. aff. Apud Hom. verò accipitur pro sella recubitoria, quæ αἰὰ κλιντῆρα alio nomine appellatur, vt Eustath. docet. Il. θ, Αὐτὰρ δὲ χρυσοῖσιν ὅτι κλισμοῖσι καθίζεν. Μίγνυ' ἄλλοισι ποιοῖσι. Od. α, Ἕξείης ἕζοντο αἰὲν κλισμοί τε θρόνοι τε. Paulo antè quoque discrimen faciens inter κλισμὸς & θρόνος, dixerat, Αὐτὰρ ὃ εἰς θρόνον εἶσεν ἄγων, τοῦ λῖπε πατρὸς Καλὸν, δαιδάλεον· τοῦ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν ἕλετο ποικίλον. Athen. lib. 5, docet θρόνον esse ἐλευθέριον καθέδρας σὺν ὑποποδίῳ, quod θρῆνυς vocetur: κλισμὸν autem σεμνοπρεπῶς κεκοσμῆσθαι ὅτι αἰακλίσι: at his viliorem esse δίφρον. H

Κλισία, ας, ἡ, Locus in quo recumbitur, Tabernaculum. Eustath. dicit esse οἴκημα αὐτοχέδιον καὶ καλιακὴν, quæ propriè nec θάλαμος sit, nec οἶκος, nec δόμος, nec μέγα ον, propius tamen ad σκηνὴν accedat: hoc tamen ab ea differens quòd domum imitans portas habeat quæ vecte obfirmari possint: σκηνὴ autem ex linteo pleruṁque confīciatur, quod tentorium Latini appellant. Il. τ, ἐπεὶ σὲ δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρίστεύοντα ἴδοιμι. Il. κ, δῶρον δὲ δέ τι κλισίη καὶ νηὶ μελαίνῃ Εὐῇ ἐν μελάθρῳ. Il. λ, Ἐς κλισίην ἐλθόντες ὅτι κλισμοῖσι καθίζον. Il. ι, ὅτε δὴ κλισίηνδε τύχοιμι ἰκάνων. Achillis κλισίαι I. ω, v. 150, fecere ipsius milites Δοῦρ' ἀλαπτῆς πέρσαντες. ἀπὸ καθύπερθεν ἔρυσαν. Λαχένητ' ὄροφον λεπτοῦ θήσαντες ἀμάξης, & circum eam αὐλὴν ex palis, θύρην δ' ἔχε μοῦνος ὀπηδός. Qualis ferè apud Ouidium 3 Fast. est e ramis frondea casa, quū ait, Sub Ioue pars durat: pauci tētoria ponūt: Sūt quibus è ramis frōdea facta casa est. Aduerbialiter autem DICITVR Κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν, vt οἰκόνδε. Il. α, Αὐτὰρ ἐπὴν κλισίηνδε. Sic & alibi. Cui OPPON. Κλισιήθεν. i. ἐκ vel ἀπὸ τῆς κλισίας. ¶ Accipitur & pro casa tugurióque rustico, siue stabulo. nam Eust. Od. π, exp. σταθμὸν siue καπηλεῖον ἀγροικὸν, eo quòd, quum paulo antè dixisset, αὐτὰρ ἀπ' Αἰθαλίδαο Λάθεν ἐπὶ σταθμοῖο κιὼν Εὐμαῖος ὑφορβός, subiūgat paulo pòst, Σπῆός κατ' αἰπὺ θέρεος κλισίας. ¶ Κλισία accipitur etiam pro sella discubitoria, aut prosella in qua recliui ceruice recumbere possumus: eadem quæ κλισμὸς: Odyss. ξ, Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' Ἀθήνη κλισίην δύτυκτον ἔθηκεν: paulo pòst verò de eadem dicit, Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ἔνθ' ὅ γε βριθὺς πρὶν ἦεν. vbi annotat Eustath. κλισίαν & κλισμὸν pro eodem poni, essēque θρόνον ἔχοντα πλάτος καλιακὸν, eique ὑποπόδια ἔστι πρὸς ἱερεῖα loco προσκεφαλαίου. Od. τ, Τῇ δὲ μὲν κλισίην πυκινὴ κάτθηκαν, ἔνδ' ἄρ' ἔφιζε, Δαίτηθεν ἐλθοῦσ' ἠδὲ μάλα. Apud Athenæum libro 11 Polemon tradit Hippeum in nuptiis Pirithoi Athenis fecisse κλισίας ἑλαπίνας χαμαιζήλους ποικίλοις στρώμασι κεκοσμημένας. Apud eundem lib. 12, de Aristippo, ἀδίξου ποτὲ κλισίας παρ' αὐτῷ τυχών: quam postea καταλυσιν dicit. Sic apud Plutarchum, ἐλαφρὸν δὲ τέμενος κλισίᾳ ἄπεστι. ¶ Apud Lucam verò Euangelistam κλισίαι dicuntur discumbentium classes, cap. 9. κατακλίναι αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, Facite vt discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. Marcus συμπόσια vocat & πρασιάς. ¶ Hippocrati verò κλισιὴ est ἡ κλίνη, ἀφ' ᾗ ἐν αὐτῇ κατακλίνεσθαι, teste Erotiano. Scribi verò ET Κλεισία tradit Eustathius ex Lexico rhetorico, καὶ ἡ κλεισία δὲ (inquit) καὶ τὸ κλεῖσον καὶ τὸ πίδακος διφορεῖται παῖς παλαιοῖς. Ea tamen scriptura in locis Homericis admitti nequit.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία, id est ἁπλοῦς οἴκημα, seu (vt Dioni apud Eustathium placet) τὸ πρὸ θυρῶν στιππινὸν καὶ φυλακτικὸν οἰκίδιον, Outile, Caula. Odyss. ω, Εἰσὶ δέ οἱ οἶκος ἔλιξ· ἀφὶ δὲ κλίσιον ἦεν ἅπαντι, Ἐν τῷ σπείονται καὶ ἔζονται δῖ' ἅμα ποιμένες. vbi annotat Eustathius κλίσιον esse οἶκον οἰκητικὸν καὶ ἁπλοῦν καὶ οἷόν τινα κλισίαν. Atticis autem κλίσιον esse αἰμαξῶν καὶ ζυγῶν δίκτυον, idem quod

Romanis Stabulum. Apud eundem Ameriam κλίσιον esse putat φοίτιον, alii ἐξέδραν σχηματοειδῆ ἢ ἕνεκα τοῦ κλίσμοι. Dioni autem (vt ibidem Eustathius annotat) κλίσιον esse videtur καθμὸς φοιτάτων. Pollux quoque κλίσιον esse scribit καθμὸν ὑποζυγίων seu τὸν ἐξ ἀχῶν βοῶν καθμὸν καὶ ὄνων: apud Antiphanem verò esse ἐργαστήριον: κλίσιον verò in comœdia (vt ibidem tradit) βλακεύδην φοιτᾷ τὴν οἰκίαν, βλακεπάσμασι δηλούμενον. Hesychius verò dicit esse etiam βλακάδα. Vtitur hoc vocabulo & Demosthenes Pro corona, pag. 112, ὡς ἡ μήτηρ σου, ζῶις μεθημερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ φοὺς τῷ καλαμίτῃ πρὸ αὐλῆς χορωμένη, τὸν καλὸν αὐδριαίτα καὶ τεττιγοφιλίστι ἄκρον ἐξήρτησαι. Scribitur verò ET Κλείσιον, vt Κλεισία. Dicitur autem in rhetorico lexico κλείσιον esse Συρτῶν ἐν ᾧ καὶ ζεύγη ἵστανται: & κλεισίαι, αὐλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται. Vide & Κλεισίαι & Κλείσιον suprà post Κλείω. VNDE Κλισιαὶ, άδος, ἡ, vt κλισιάδες θύραι apud Pollucem, Fores τῆ κλισίου, maiores, vt etiam per eas currus agantur & τὰ σκευοφόρα. quo in significatu habuisti κλεισίαι paulo anté. Suidæ autē κλισιάδες sunt θύραι δίπτυχοι ἢ σκιωραί.

¶ Κλίτος, ους, τὸ, Decliuitas, Deuexitas: vt κλίμα. Apollonius Argonauticῶν lib. 1, Κλίτα Παλλήνηα κατασχεῖν ὑπὲρ ἄκραν Ἥνοσιν. vbi scholiastes esse dicit τὰ αἰακλίσεις πλοΐων καὶ βάσεις. Ezech. cap. 47, καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τῆ κλίτους τῆ δεξιοῦ, à dextra deuexitate. Et 3 Regum cap. 6, ἀπὸ τῆ κλίτους τῆ τοίχου, ab inclinatione seu deuergentia cœli australi. Sic suprà κλίμα & ἔγκλιμα. At Ezech. cap. 46, & Exodi cap. 26, κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς exponitur Per angulos atrii. Vide & Κλιτός.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, itidem Decliuitas seu Deuexitas montis, ἀπὸ κλίμα τῆ ὄρους. Homerus Odyss. β, ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καθεδράασθαι, per montis decliuitatem ascendens. Iliad. ϖ, Πολλαὶ δὲ κλιτὺς πὸτ' ἀποτμήγοισι χαράδραι. vbi Eustathius annotat κλιτὺς veteribus esse τὰ ἀπὸ κλίματα καὶ ἐξέχοντα πλοΐων: aliis autem τὰς φοπικλιμώσεις καὶ φοπικλιτάτας ἐν ἄκρῳ ἢ πόποις. Vulgata lexica interpretantur ex Plinio Deuexæ rupes, at scholiastes Euripidis in Hippol. κλιτὺν dicit esse ἀπὸ κλιμώδεις καὶ ὑψηλὰς πέτρας. Hesych. κλιτὺς exponit etiam ὀρῶν λοφοις, φάραγγας, αὐλῶνας. Annotat autem Eustath. esse qui SCRIBANT Κλεπτὺς, deriuãtes A Κλέπτας quod significat ὀρεινὴν τραχεῖαν ἐξοχὴν, eminentiam in monte asperam.

Κλίμαξ, ακος, ἡ, Scala, Gradus. κλίμαξ ἑλικτὴ, scalæ cochlides quibus in gyrum ascenditur. Homerus Odyss. φ, Κλίμακα δ' ὑψηλὴν φοσιβήσατο οἷο δόμοιο. Xenophon Hellenicῶν lib. 7, κατὰ τας δύο τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Lucianus De saltatione, ὑποβῆναι τὸ τεῖχος, οὐ δέον σοι δεῖ κλίμακος. Plutarchus, δεῖ κλιμάκων ἀναβάσεως. Apud Athenæum libro 13, Μὴ κλίμακι αἰτησάμενον εἰσβαίνειν λάβρα. Apud eundem libro quinto, ἐφ' ὧν δεῖ κλιμάκων πυκνῶν ἢ καταβάσεως ἐχόντων, ad quam descensus erat scalis multiplicibus. Erat etiam symbolum τύχης ἀσταθείσης, hoc est, modò euehentis, modò deicientis per suos gradus: vnde Pittacus hoc innuens αἰτεῖσθαι κλίμακας ἐν τοῖς ἱεροῖς. At ὁκ κλίμακος prouerbium est ὅτι πρὸς τοὺς αὐτοὺς αἰεὶν λαμβανόντων. Eustath. Idem grãmatic⁹ tradit fuisse & κοινασπέλιον κλίμακα, sicut Ἐχέν. sicut Suid. quoq; docet fuisse βαστακτὸν ὄργανον, δι' οὗ φέρεται τὰ σώματα πρὸς βαστακτιζομένων, citans ex Aristophane, βαστάζει πάντα ὅπου, ὁκ κλίμακι δοῦσα, κρεμάσασ', ὑπερηφάνως μαστιγοῦσ', ἀέρων, σφιγλεῖ. qui locus est in Ranis. ¶Est etiam figura oratoria. Quintilianus libro 9, cap. 3, Gradatio, quæ dicitur κλίμαξ, apertiorem habet artem & magis affectatam, ideóque esse rarior debet. est autem ipsa quoque adiectionis. repetit enim quæ dicta sunt, &, priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit. Eius exemplum ex Græco notissimo transferatur, Nec hæc dixi quidem, sed nec scripsi: nec scripsi quidem, sed nec obii legationem: nec obii quidem, sed nec persuasi Thebanis. Quæ verba & Demetrius affert ex Demosthene, οὐκ εἶπον ἀλλὰ ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους. quibus ipse subiungit, ἔδει γὰρ ἐπὶ καταβαίνοντα ὁ λόγος ἕκαστα ὅτι μείζόνων. Aquila ascensum quoque vocari annotat. dicitur & κλιμακοστὸν χῆμα. ¶Est etiam εἶδος παλαίσματος, in quo αἴρω καὶ κάτω τρέφουσι μαχόμενοι, vt scholiastes Sophoclis exponit in Trachiniis de luctu Herculis & tauri, ὧν δὲ ἀμφίπλεκται κλίμακες.

¶A Polluce ponitur etiam inter partes currus. κλίμαξ (inquit) τὸ φερόμενος ξύλον τὸ ὑπὸ τῆ ἄξονος, ὃν παστάρων συνεκτὸς, καὶ μέσας ῥάβδους φέρον μὴ πλείους, ὅπερ δὲ διὰκάθους ἔχον. A κλίνω autem deriuatur quòd eius ascensus accliuis sit, & descensus decliuis, vt & in κλίματι.

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, Gradatus, Scalæ instar factus. Suidas verò κλιμακόεσσαν exponit κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν.

Κλιμακοστὸς, οῦ, ὁ, idem. κλιμακοστὸ φέρβρας, accessus vel ascensus scalaris. Bud. ex Strab. Et κλιμακωτὸν χῆμα apud rhetores idem quod κλίμαξ.

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, ET Κλιμάκιον, ου, τὸ, ET Κλιμακίσκος, ου, ὁ, Scalula, Parua scala. κλιμακὶς & κλιμάκιον citat Pollux ex Aristophane, & Athenæus lib. 6 ex Aristophonte, αἰαζεῖναί τ' ἐφ' ἑκὰς κλιμακίου. Plutarchus Ad præfect. ind. ὑφέλκει καὶ πολίτην τὸ κλιμάκιον, εἶτα ἡμέρας πάλιν φοιτῶσι φέρουσα. ¶Κλιμακίδες dicebantur etiam mulierculæ quædã assentatrices quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plutarchus De discernendo adulatore ab amico, τὰς ἐν Κύπρῳ κολακίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακίδας φοσαγορεύσας, ὅτι ταῖς γυναιξὶ τῶν βασιλέων αἰσθάνεται ὅτι τὰς αἰμάξας δι' αὐτῶν ὑποκαταχλινόμεναι παρῆγον. Athenæus quoque libro sexto scribit fuisse quasdam, reginarum κολακίδας appellatas, tempore Gluti Caris: quarum reliquæ in vlteriorem regionem se contulerint ab vxoribus Artabazi & Mentoris accersitæ, κλιμακίδες mutato nomine dictæ, ἀπὸ διαίτης φοσέξεως· ταῖς μετοπιμφαμέναις ἁρισταμένου ὠφαι, κλίμακα καταστήσαι ἐξ ἑαυτῶν τούτους, ὥστε ὅτι τὰς νώτους αὐτῶν τῷ αἰσθάνεσθαι γίνεσθαι καὶ τῷ καταβαίνειν ταῖς ὅτι τῶν αἰμαξῶν ὀχουμένας. Quæ Eustathius quoque ex eodem Athenæo commemorat. ¶Κλιμάκιον autem Galenus apud Hippocratem exponit etiam τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ξύλον, lignum in scalis etransuersum: citans hæc verba, καὶ ἡ δίοδος τοῦ κλιμακίου ἐπὶ ἓν διαίτη. Annotat tamen scribi etiam κλιμακείου per ει, à NOMINATIVO Κλιμάκειον. ¶Κλιμακίσκος autem Hesychio est πάλαισμα τι: fortasse illud quod κλίμαξ suprà.

Κλιμακηδὸν sive Κλιμακιδὸν, Gradatim, In modum scalæ. Basilius epistola 34, ad καλλιτέχνην, τὴν δ' ἔχων κιμώνων κλιμακηδὸν, ἰώνικα ἴδοι μεταβαίνειν ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον, ἀνάλημμα ἐξορθοῦσι πρὸς τὸ πλάγιον τῆ φοσπόντος. In v. l. scribitur κλιμακιδὸν per ι in penultima.

Κλιμακίζω, Certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Pollux, καὶ πλαγιάζειν δὲ καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματα. ¶Item Peruerto, Detorqueo. διαστρέφω, vt Suidas exponit: deriuari putans à κλίμαξ quod ὄργανον βασανιστικὸν esse dicit, vt suprà indicaui. Citat autem ex Dinarcho, ἐν τῇ κατὰ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ, Οὗτος κλιμακίζει ζῶις νόμοις. Apud Harpocrationem autem, & item apud Suidam, paulo antè hæc verba, SCRIBITVR Κλιμαίζω, quod Harpocration exponit βασανίζω, βασανίζω: citans hunc locum Dinarchi, ὅταν ἐγὼ ἀπολογούμενος κλιμαίζω καὶ βασάνω τοὺς νόμους: sed videtur ei scribendum ESSE Βλιμαίζω, vt sit θλίβω, βιάζομαι. V. l. interpr. Supplanto, à genere certaminis gymnici quod κλιμακίσεως dicitur.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, Scalæ gradus. κλιμακτῆρες (inquit Hesychius) οἱ τῆς κλίμακος βαθμοί. quæ expositio à Polluce quoque huic vocabulo tribuitur: sed apud eum SCRIBITVR Κλιματῆρες, idque tribus in locis. Citatur autem κλιμακτῆρες pro scalarum gradibus ex Ezechiele, cap. 21. ¶Κλιμακτῆρες, Anni scansiles. Plinius libro 7, cap. 49, De varietate nascendi, Rara autem esse dicunt longiora tempora, quandoquidem momentis horarum insignibus lunæ dierumque septē atque nouem (quæ nocte ac die obseruantur) ingens turba nascatur, scansili annorũ lege occidua, quam climacteras appellant: non ferè ita genitis LIIII annum excedentibus.

Censorinus De die natali cap.5, Alii autem non pauci vnum omnium difficillimum climactera prodidere, anno scilicet vndequinquagesimo, quem complēt anni septies septem. Iulius Maternus (vt tradunt v.l.) ait sexagesimumtertiū ætatis annū maximè periculosum esse, quoniam numerus vterque, septem & nouem, qui decretorii maleficique sunt, & ad vitam succidendam pollentes, in vnum quasi confluunt. nouies enim septem, vel septies nouem, sexaginta tres efficiunt: & ob id climactericus, hoc est gradarius & scansilis, præcipuè annus is vocatur: quoniam à septimo incipiens, vitam hominis quasi per gradus quodam agat. Ita & quinquagesimus quartus & alii minores climacterici dicuntur, quoties aut per septem aut per nouem consurgunt. Hactenꝰ v.l. subiūgētia ex Gell.l.3,c.10,& l.15,c.7, M. Varro pericula quoque vitæ fortunarúmque hominum, quæ κλιμακτῆρας Chaldæi appellant, grauissima quæque fieri affirmat septenariis. Siquidem obseruatum in multa hominum memoria expertúmque est, in senioribus plerisque omnibus sexagesimumtertium vitæ annum cum periculo & clade aliqua venire, aut corporis morbique grauioris, aut vitæ interitus, aut animi ægritudinis. Propterea qui rerum verborúmque iftiusmodi studio tenentur, eum ætatis annum appellant κλιμακτῆρα τέτ. Idem Gell. ibidem hæc verba epistolæ Augusti ad Caium subiūgit, Aue mi Cai, meus ocellus iucundissimus: quem semper mediusfidius desidero quàm à me abes. sed præcipuè diebus talibus qualis hodiernus, oculi mei requirunt meū Caium: quem (vbicunque & hoc die fuisti) spero lætum & bene valentem celebrasse quartum & sexagesimum natalem meum. nam (vt vides) κλιμακτῆρα communem seniorum omnium, tertium & sexagesimum annum euasimus. Qui locus declarat hunc Plinii secundi in epist.44, Habes climactericum tempus, sed euades. Vbi pro arduo atque difficili tempore poni existimatur, sicut Suidas quoque κλιμακτῆρας exponit παὶ δυσχερείας, hoc afferens exemplum, χωρὶς γὰρ ἑπτὰ καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε λῦσαι ὀπίσω. Vettius Antioch. in lib. Περὶ ἀπλογιῶν, climactericæ legis rationem affert traditam prius à Petosiri & Neceplo regibus, hoc titulo, Περὶ Κλιμακτήρων ἑβδομαδικῆς καὶ ἐννεαδικῆς ἀγωγῆς. vulg.lex. Vide & Suetonium in Augusto, & Hermol. in Plin. & Brodæum in Miscell.

ΥΝΔΕ Κλιμακτηρικός, ός, όν, Climactericus. vt Climactericus annus, Climactericum tempus: de quibus vide in præcedente voce Κλιμακτῆρες. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus & veluti scalas quasdam paulatim ascendimus: qualis est numerus qui ex nouē nouenariis resultat. nam vnitas ter sumpta conficit ternarium: ternarius ter sumptus, nouenarium: nouenarius autem nouies sumptus, octuagesimumprimum, qui est numerus climactericus, qui ratò sine vitæ periculo solet trāsmitti. hoc enim anno ætatis Plato philosophus, Diogenes Cynicus, Dionysius Heracleotes, Eratosthenes geometra diē suum obiisse dicuntur.

ΚΛΟΊΝΟΣ, ου, ὁ, Motus, qualis est tumultuātiū, Tumultus. Exponitur & Perturbatio, item Strepitus. Synes. De insomn. φθάνοι γὰρ αὐτὸ κλόνος μέχρι τῆ σφυρῶν τὸ δὲ, ἀτρεμάς τι καὶ ἀκλόνητον. Cum ϑορύβῳ copulatur in hoc incerti autoris loco qui apud Suidam extat, ϑορύβῳ δὲ καὶ κλόνοι ὠτειλὰς ἔδωκαν οὐκ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν αἴτιαμφὰ τὰ Γερμανικὰ πτύσματα. De bellico tumultu à poetis vsurpari solet. Vnde etiam exponitur ab Hesychio ϑόρυβος πολέμου. (qui tamen alioqui in Ἀκλαδάντους, dicit κλόνον esse ϑόρυβον, non addens illum genitiuum) Heliodus, περὶ ἀσπίδων κλόνον αἰθρῶν. Et Homerus Il.π, Δίζυε γὰρ μάχης καὶ κλόνου οὐκ ἐπιόντος. Ibidem, — ἐμὲ γὰρ νῦν ἔοντα καὶ κλόνου οὐκ ἐπόντος. Ab eodem Hesychio exponitur & στρατός: itidémque v.l. κλόνος ἐπεσσυμένου ex Epigr. afferunt pro στρατός.

ΠΟΛΕΜΟΚΛΟΝΟΣ, Cui tumultus bellicus ineft, Bellici tumultus plenus. vt πολεμόκλονον ἔργον Ἄρης, apud autorem Batrachom.

ΚΛΟΝΩΔΗΣ, ους, ὁ, Tumultuosus, Tumultu plenus, Turbulentus.

Κλονέω, ῶ, Fut. ήσω, Commoueo tumultuosè, seu agito, Turbo, Turbulentū reddo. Itē Quatio, vel Concutio, Hesiodus Erg. Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος. Sic Homerus Iliad. ψ, de ventis, — τοὶ δ' ὁρέοντο Ἠχῇ σὺν μεγάλῃ νέφεα κλονέοντα πάρος περ. Vt autem hic κλονέοντα πάρος περ, sic Iliad. ε, ἔφευγε κλονέοντα, seu ἔφευγε κλονέοντα, vt quædam exemplaria habent: versu 96, Θωὸν ἀμπεπαλών, ἔφευγε κλονέοντα φάλαγγας. (Dixerat autem paulo antè, Ὡς ἴδεν Τυδεΐδη πολεμαὶ κλονέοντα φάλαγγες Τρώων) Sed & contrà κλονέοντας ὄπιθεν dicit idem Iliad. ξ, circa principium, — πάλαι δ' ἔσαν ἔργον ἀέκητι, Τοὶ μὲν, ὀρεσκῴοις, ἐοικότες, ἠὲ δὲ, κλονέοντας ὄπιθεν. vbi Eustathius exponit κλόνον ποιοῦντας. Vsus verò est hoc verbo & de feris ouile agitantibus magno cum impetu, Iliad.ε, Οἱ δ' ὅτε τ' ἐν βουσὶν ἐλάσῃ ἢ πῶυ μέγ' οἰῶν Θῆρε δύο κλονέουσι. Hesychius κλονεῖ exponit nō solùm ϑορυβεῖται, sed & φθείρει, item φοβεῖ: & κλονεῖται non solùm ϑορυβεῖται & ϑορυβεῖται, verumetiam φθείρεται: item ἔρχεται, quod mendosum esse puto. Eustathius in locū illum Iliad.ξ annotat ex illo ὀρεσκῴοις, cui subiungitur κλονέοντας, colligi, idē esse κλονεῖσθαι quod σείεσθαι. Sed obiecerit aliquis Eustathio, si idem valent σείεσθαι & κλονεῖσθαι, cur idem poeta Il.ξ verbo κλονέοντας participium ὀρεσκῴοις præfixit?

C. Ἀκλόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imperturbatus, Inconcussus. vt ἀτρεμὰς καὶ ἀκλόνητον, in Synesii loco quem protuli in Κλόνος. A Suida ἀκλόνητον exponitur ἄσειστον & ἀδόητον. Hesychius autem postquam ἀκλυδώνιστος exposuit ἀπέσεχος, subiungit ἀκλόνητος, addens, κλόνον esse πεσεχῶ.

D C. ΔΙΑκλονέω, ῶ, Concutio, Perturbo, Conturbo. Aut valde concutio, &c. vt præpositioni διὰ tribuatur vis epitatica. Hesychius διακλονῶν exponit διασείων, item δονῶν: sicut ἀκλόνητος à Suida exponi dixi ἄσειστος, item ἀδόητος.

C. ΕΠΙκλονέω, ῶ, idem quod præcedens διακλονῶ. Exponitur tamen simpliciter Moueo in vulg.lex. quæ ex Apollonio afferunt.

C. ΣΥΓκλονέω, ῶ, Concutio, Conturbo. Vt enim κλονῶ est Quatio, Turbo: sic συγκλονῶ, Concutio, Conturbo. At passiuum Συγκλονεῖσθαι in v. l. exponitur non solùm Cōturbari, sed & Titubare. ΒΤ Συγκλόνητος, in iisdem, Concussio, item Impulsus.

C. Συγκλονεῖσθαι, Siti conflictari, Siti cruciari. ὑπὸ δίψους ἀσχαλᾶσθαι, inquit Hesychius. Ex qua tamē expositione colligerem ipsum scripsisse δίψει συγκλονεῖσθαι, nisi subiungeret, οἱ δὲ, ὑπὸ δίψους κατέχεσθαι καὶ πεφαγεῖν. Ex qua altera expositione licet mendosa, cognoscere possumus, συγκλονεῖσθαι ab eo scriptum fuisse. sed pro illo infinitiuo κλύεσθαι (qui nullum hic locum habere potest) ἀναδύεσθαι reponendum crediderim. Et quæcunque sit vera lectio, non dubito quin dicere voluerit Hesychius, alios συγκλονεῖσθαι exponere Præ siti recusare etiam cibum, seu auersari. At illam alteram expositionem ὑπὸ δίψους ἀσχαλᾶσθαι imperfectam esse dico, nec exponendum esse συγκλονεῖσθαι simpliciter Siti conflictari, seu cruciari: sed Siti tanta conflictari, seu premi, vt cibi etiam appetentiam tibi excutiat. Fateor tamen duram hanc mihi videri compositionem pro ista significatione. Vulg.lex. interpretantur Siti & fame cruciari. & legunt apud Hesychium κλύεσθαι cum σ, interpungentia etiam ante καὶ πεφαγεῖν, atque ita pro duplici emendatione duplicem errorem addentia.

ΚΛΥΖΩ, Fut. σω, Abluo, Eluo. vt in hoc prouerbiali senario Euripidis, Θάλασσα κλύζει παίδων τῶν ἀνθρώπων πόνους. quem Erasmus ita vertit, Hominum vniuersa proluit pelagus mala. Sed & extra versum hoc ipso verbo Proluit interpretatur. Græcum κλύζει: ego autem malim Abluit, imitando Catullum, qui dixit, de quodam scelere, — quantū non vltima Tethys, Non genitor nympharū abluat Oceanus. At in v.l. κλύζω aliis potius verbi Lauo compositis redditur, videlicet Alluo, Diluo, Colluo, Eluo. Item Purgo. Et affertur ex Gal. lib. 12 Methodi, ἔκλυζε ἄλμῃ δριμυπότῃ, &

μετ' αὐτὸν ὧδε φάρμακον ἰχῶρόν. Item ex eodem, οἷς ὦπα κλύζω pro Purgo aures. Accipi autē & pro ſimplici Lauo, teſtatur Bud. qui etiam citat ex Ariſtotele, καὶ κλύζοντες ταῖς μυκτῆρας οἴνῳ. vbi ait reddi Dilutentes, quum tamen aptius ſit Abluentes.

Κλύζω, Clyſtere abluo, ſeu perluo. Nicarchus lib. 2 Epigramm. de quodam imperito medico, Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὔτ' ἔψαυε, ἀλλὰ πρέζας Ἐμοῦ μόνου αὐτὸς τοὔνομα, κατέπιθανον. quod diſtichū olim ita reddidi, Non clyſtere vſus Phidon, tetigitve: ſed eius Nomen febricitans vt memini, perii. At Cornarius ἔκλυσεν vertit Lauit, ita interpretans hoc diſtichum, Non lauit Phidon medicus, nec me attigit, ipſum Sed ſolum nomen incidit, emorior. Sed vt κλύζω ad hanc ſignificationē reſtrinxerunt Græci, ſic & verbum Lauo Latinos reſtrinxiſſe nō puto.

Κλύζω, de quodam ſonitu quem edunt fluctus, in hoc loco Homeri Iliad. φ, v. 61, Ἐγκαθαρῷ, ὅπα κύματ' ἐπὶ πόντος κλύζησιν. Vult enim Euſtathius κλύζησιν, quod eſt pro ἔκλυζον, ſignificare ποιὸν ἦχον ἀπηλεῶν. Et tamen ſcripſerat paulo antè, pro eo quod hic dicit Homerus, ὅτε κύματ' ἐπὶ πόντος κλύζησιν, dixiſſe alibi, ἔνθα λαίγγας τε καὶ χάρυβδιν ἀποπλύουσα θάλασσα. At paſſiuè κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Homero pro κλυδωνίζεσθαι, ſeu κλύδωνά τινα παρέχειν, vt ſcribit idem Euſtath. pag. 993. Budæus ἐκλύσθη δὲ θάλασσα vertit Turbatum eſt mare, Vndabundum factum eſt mare.

Κλύσμα, ατος, τὸ, Id quo abluimus, ſeu eluimus, aut colluimus. Sed accipitur potius PRO Κλυσμός, id eſt Ablutio, Lotio, ſeu Ipſa actio abluendi. Plinio eſt Lotio quod Dioſcoridi κλύσμα, & quod alio nomine κλυστὴρ, necnon verbali compoſito dicitur ἔγκλυσμα, inquit Bud. In vulg. lexicis exponitur Dilutio, & Dilutio alui, item Clyſter: & affertur ex Dioſcoride, κλύσματα ὅσα ἰχαδικῶν μύγματα. Sed & κλυσμοὶ ἰχαδικοὶ ex eodem pro eadem ſignificatione. Κλύσμα & pro ὑγρὸς ἢ ὑπηλωσμένος, ac καταπότης, Budæus ex Polluce pag. 140. ITEM Κλυσμάτιον, ex Hippocr. affertur in κλύσματος ſignificatione, ὁμοῖ δὲ ἀπὸ κλυσματίου καλῶς δύναται.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare) Id quo aluus abluitur, ſeu eluitur, Medicamenti genus quod liquidum intra corpus iniicitur. Galen. πολὺ δὲ τοῦ πιοῦτος κλυστῆρι καῖται. Sed κλυστὴρ appellatur & ipſum inſtrumentum quo medicamentum iniicitur. quod teſtatur ipſe Galenus Meth. 5, ſcribens, κλυστὴρ, ὄργανον τῶν ὑγιαίνων τῆς κοιλίας. Sunt autem qui vtrolibet modo poſſe accipi cenſeant apud eundem, quum dicit πλὴν δι' κλυστῆρος χίωσιν, ſeu τὸ δι' κλυστῆρος ὕγιμα. (quod poſterius cōuenit cū eo quod citant v. l. ex Scribonio Largo Per clyſteria iniicere) Inſtrumentū autem illud Galeno (vt multis apud eum locis videre eſt) fuit veſica, cui cornea vel alterius materiæ fiſtula recta, & fracta ad finem, annexa erat. Clyſteris vſus præcipuè inſeruit inteſtinis, iiſq; craſſioribus. neque enim ad tenuia ferè pertingit. Conuenit tamen & vtero, & auribus, & fiſtuloſis ſinuoſiſque vlceribus. Sed qui vtero adhibetur, peculiari nomine EST Μητροσύρτης dictus. Gorr. ET Κλυστήριον, diminut. forma. q. d. Paruus clyſter, in v. l.

C. Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ablutus, Non elutus, &c. Interdum verò ſequitur illam verbi κλύζω ſignificationē cui poſtremum locum dedi, & accipitur pro Vndis nō agitatus, ſeu Qui vndis non agitatur. atque ita exponitur à Budæo apud Plut. ἄκλυστος γαλήνη.

C. Ἀμφίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinq; ablutus, vel Qui vtrinque abluitur, Qui alluitur. Sophocles in Trachiniis, Ἠπεῖρος ἀμφίκλυστον ὀκ πόντου πέτρας. vbi ſchol. exponit πλὴν ὀκ τῆς πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένης.

C. Πολύκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Multum ablutus. Sed exponitur Qui multis fluctibus abluitur, item Vndoſus, apud Heſiodum vbi πόντον appellat πολύκλυστον.

C. ΑΠΟκλύζω, Abluo, Eluo. Item Abſtergo. Idem quod ἐκκλύζω. Paſſiua vox eſt Ἀποκλύζομαι, Abluor, quo vtitur Ariſtoteles De mundo, ἀποκλύζεται πάντα τὰ ῥεύματα.

C. 2. Ἐναποκλύζω, Intra [aliquid] abluo, Ad abluendum ſeu eluendum immergo.

C. ΑΝΑκλύζω, Abluo. κλύζω, Apoll. Arg. 2, — αἱ ἀκλύζεται ἰῶσαι Νηὸς ῥόος.

C. ΔΙΑκλύζω, Colluo. Et paſſiuum Διακλύζομαι, Colluor. A Dioſcoride lib. 5 & 6 διακλυζόμενα dicuntur (inquit Bud.) quæ ori colluendo fiunt: vt ἰσκλυζόμενα, quæ infunduntur clyſtere. Marcellus tamen in Dioſcoridē, verbo quoque διακλύζεσθαι medicos vti ait in iis quæ clyſtere ad purgationem infunduntur.

Διάκλυσμα, Id quo colluimus, ſeu Id quo vtimur ad colluendum, aut collutionem. Sed exponitur & Collutio. Dioſcor. lib. 3, ὀδοντολγίας ὅτι διάκλυσμα. vbi interpretatur, In dentium dolore colluitur. ET Διακλυσμὸς pro eodem. Plinius Infuſionem vertit, quum pro eo quod ſcripſerat Dioſcorides, καὶ πῶς δὲ μύγνυται τοῖς ὦσι ἰχαδικὰ διάκλυσμα, ſcripſit, Et ipſum vtile iſchiadicorum infuſioni.

C. Ἐγκλύζω, Dioſcor. Per clyſterem indo, quod Plin. dicit Infundo, inquit Bud. In vulg. lex. affertur cum accuſ. perſonæ, ἰσκλύζουσι τοὺς ἰχαδικούς, pro Iſchiadicis per clyſterem infundunt. Vide Διακλύζω.

Ἔγκλυσμα, Quod per clyſterem inditur, ſeu infunditur, Infuſus, vel Infuſio, Plinio: (ſicut & διακλυσμὸν ita verti ab illo, docui modò) Dioſcor. ἔγκλυσμα δυσεντερίας ὅτι τὸ ἕψημα, infunditur clyſtere dyſentericis. Idem, ὀδοντολγίας ὅτι διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τι δυσεντερικοῖς βοηθεῖ. vbi interpr. In dentium dolore vtiliter colluitur, dyſentericis infunditur.

C. ΕΚκλύζω, Eluo. vt ἐκκλύζω τὴν κοιλίαν, apud Galen. At verò ex Ariſtotele affertur, ἐκκλύζεται εἰς τὸ ζωρὸν ὕδωρ τὸ γλυκύ. Vulg. lex. in Κλύσμα tradunt ESSE Ἔκκλισις κοιλίας quod dicitur κλύσμα, Elotio alui quæ fit infuſione clyſteris.

C. ΕΠικλύζω, Proluo. Sæpe autem pro Inundo (ſicut καταπλύζω) & Submergo, Obruo, vt à Budæo exponitur in hoc Luciani loco, φάσκει βουλόμενος τὴν ὀπτῶρόλυν, μὴ ἐφ' ἅπαντας ῥηϊδίως ὀπικλύσαι αὐτήν. Addit & ex Philone De mundo, φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἔξω χωροῦσα, τὰ δὲ ὀπικλύζουσα. (Inuenitur autem & apud Thucydidem, vt videbis in Ἔπίκλισις.) Sed & paſſiuum ὀπικλύζεσθαι apud eundem pro καταπλύζεσθαι, Proluuie maris obrui, ſeu fluctu. Ex Ariſtotele quoque affertur, in libro De mundo, γῆ κατακλυζομένη ὀπικλυζομένη. Ex Apollonio autem, ὀπὶ δὲ ῥόδια κλύζοιτο, pro Fluctuabant: & in actiua voce, κλύζει δ' ὀπὶ κύματα χέρσῳ. hæc autem ad eam verbi κλύζω ſignificationem pertinent quæ ſuprà fuit data verbo Κλύζω ex Homero.

Ἐπίκλισις ῥεως, ἡ, Proluuies, Diluuium maris terram obruentis, quum littora ſupergreditur, vt inquit Budæus, afferens ex Thucydide, καὶ ὧδε Ἀπαλαίτιμον τὸν ὅτι Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις ἦσαν αἱ ἐπακλύσεις γίγνεται ὀπίκλισις: (vbi exponitur etiam Illuuio, Inundatio) ſubiūgit autem, paucis verbis interiectis, ἐμμένει δὲ καὶ ὁ Γεπαρήθων κύματος ἐπὶ πολὺ χώρησις τις, οὐμὸν τοι ἐπίκλυσίν γε.

C. ΚΑΤΑκλύζω, Proluo, (ſicut ὀπικλύζω) Proluo, vt mare terram ſupergreſſum, inquit Budæus, afferens ex Thucydide, lib. 3, ἡ θάλασσα ἐπλησθεῖσα ὑπὸ τῆς τότε οὔσης γῆς & κύματα πολλὰ ἐπλήρωσε τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπερέσχεν. καὶ θάλασσα νῦν ὅτι, περέχουσα γῆν. Exponit etiam Inundo, ſeu Obruo, vel Submergo, in aliis huiuſmodi locis. ¶Sed metaphoricè etiam capitur. vt apud Xenoph. ὥσπερ μικρὰ πεῖσματα καταπλύσαι ἂν ἀφθονία τὴν ἐμὴν ἀκαπνίαν. pro Inundent, id eſt Abundare faciant. Sed & καταπλύσαι τὸν νοῦν dixit Syneſius eadem metaphora qua Latinè dicitur Obruere mentem, ὀνίγκαι τοσοῦτον ὄγκον φρονήσεων, καὶ μὴ καταπλύσαι τὸν νοῦν. Quidam præterea in Anthologia epigr. feſtiua metaphora dixit καταπλύζειν ὀπτὰ μέλιτος pro Obruere aures & obtundere epigrammatis.

Καταπλύζω, Impleo aqua, vt exponitur in hoc Ariſtophanis loco, καὶ τὸν πίθον καταπλύζει, καὶ λέγει ὕδωρ.

Κατάκλυσις, ET Καταπλυσμός (quod poſterius multo frequentius eſt) Proluuies, Illuuies, ſeu Illuuio. Et peculiariter etiam Diluuium, Inundatio terrarum ea quæ in Bibliis nobis commemoratur, ab Ouidio Deucalionearum vndarum nomine ſignificata, à Lucano

Deucalioneorũ imbrium. Matth.24, ὡς γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τρώγοντες καὶ πίνοντες, &c. Et paulo pòst, καὶ οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἦρεν ἅπαντας. ¶ Et Κατακλυσμὸς metaph. apud Synes. de molestiis quæ mentem velut obruunt. A Demosth. autem κατακλυσμὸς τῆς ἀφανείας dicitur de obliuione memoriam rerum obruente.

Π.Α. Προκατακλύζω, Antè proluo, Antè inundo.

C. ΠΕΡΙκλύζω, Circumluo, Vndique alluo. Vnde pass. Περικλύζεται dicitur terra quæ vndique alluitur, seu circunluitur: quæ & circuntlua à poetis vocatur.

Περικλυσμός, οῦ, ὁ, Circũluuio, in v.l. quo verbali ipse quoque Cicero vtitur.

C. ΠΡΟκλύζω, Antè abluo, vel Antè alluo. In v.l. exponitur etiam Antè diluo, Perfundo prius. item Prius imbuo. sed nullo exemplo hæc significata confirmantur.

C. ΠΡΟΣκλύζω, Alluo, Inundo. In v.l. exponitur etiam Proluo, & Colluo, necnon Foueo. quas posteriores significationes sequitur verbale Πρόσκλυσμα in loco qui ex Dioscor. affertur: at προσκλυσμὸς priorem illam, vt videbis in iis quæ proximè subiungam.

Πρόσκλυσμα, Id quo vtimur ad colluendum, seu fouẽdum. vnde apud Dioscor. lib. 5, εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, redditur, Ad fotus assumitur. ΑΤ Πρόσκλισις in Pandectis est Alluuio, inquit Bud.

C. ΣΥΓκλύζω, Inũndo, Obruo, Submergo. κατακλύζω. Vnde Καταγκλύζομαι, Inundor, Obruor. Plut. De Cæsare Ionium mare transeunte, συγκλυζομένου τοῦ πλοίου, πτίσσαι τὴν ἰωνικὴν θάλατταν φασὶν αὐτὸν ἑαυτῷ. Idem in lib. qui περὶ δεισιδαιμονίας inscribitur, πυθόμενος δὲ ταῦτα αὐτὸν ὑπολαμβάνειν συγκλυσθῆναι, id est (Bayfio interp.) Quum autem audisset eam cum ipso onere & mercibus demersam esse. ΑΤ Σύγκλυσμα verbale in v.l. exponitur Clyster, sed non addito huius signif. exemplo.

ΚΛΥΔΩΝ, ωνος, ὁ, Fluctus, Vnda, Æstus. Plutarchus de mari, πολλὰ ἔχουσι καὶ πράττουσι κλύδωνα. Idem, οὔτε πάθημα τῆς ὕλης, οὔτε κλύδωνες. Apollon. Argon. 2, Ἐμβάλου φορέεσθαι ἴσα πέλαγος κλύδωνος. Idem Plut. metaphoricè etiam vsus est, sicut & nomine χειμῶν, in Coriol. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. Affertur itidem metaphoricè dictum ab Euripide, κλύδων ἔριδος, pro Tumultus rixæ. A Demosthene autem κλύδων καὶ μανία.

Κλῦδων, ωνος, scriptum etiam inuenitur: sed magis recepta est altera scriptura, Κλύδων, κλύδωνος: de qua etiam omnia Testamenti noui vetera exemplaria consentire cõperi, (quum ea inter se conferrem) Lucæ cap. 8, ἐπιτίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι. & alibi.

Κλυδωνίζομαι, Fluctibus agitor, Fluctuo. Eustathius κλυδωνίζεσθαι & κλύδωνα πάσχειν pro eodem dicit. Metaphoricè vsus est Paulus ad Ephesios 4, v. 14, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ. Talis autem metaphora verbo Fluctuo à Latinis tribuitur. HINC Ἀκλυδώνιστος, Fluctibus non agitatus, vel Non fluctuans, Imperturbatus, Tranquillus. Exponitur ἀπαθὴς & ἀκλόνητος ab Hesychio.

Κλυδώνιον, ου, τὸ, diminutiuum, Paruus fluctus, Parua vnda. A Thucydide tamen pro primitiuo κλύδων ponitur lib. 2, pag. 76 meæ editionis, καὶ τὰς πόλεις ἀδύνατα ἔτι ὄντας ἐν κλυδωνίῳ ἀσφαλῶς ἀνθρώποις ἔμπειροι, τῆς κυβερνήσεως ἀπειρότερας τὰς ἰδίας παρεῖχεν. Nisi fortè legendum est κλύδωνι.

¶ Κλυδάζουσι, pro κλυδωνίζονται. Affertur autem ex Hippocrate κλυδάζεσθαι καὶ ψόφον παρέχειν. HINC Κλυδασμὸς pro Fluctuatio (vt si à κλυδωνίζομαι dicas κλυδωνισμὸς) & κλύδων. Straboni lib. 6, pag. 119, ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί. Sic autem χειμῶνα & κλύδωνα copulata habes in loco Plutarchi paulo antè citato in Κλύδων.

ΚΛΥΩ, Audio. Cum genitiuo personæ vel rei. Interdum verò datiuum personæ habet, vel accusatiuũ rei. Hom. Il. ο, — οἱ δ' ἄρα πᾶσι μάλα μὲν κλύεν, ἠδ' ὑπάκουεν. Il. α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ' ἄνα, &c. Est autẽ Κλῦθι, audi, sicut alibi Κλῦτε, audite, ab INDIC. Κλῦμι, vt δείκνυμι & δίδωμι à Δῦμι. (Et per reduplicationem κέκλυτε. vt Iliad. ϗ, Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θεαιναι) Cum rei autem genitiuo, vt Odyss. ν, — λὰς δέ οἱ ἔκλυεν ἠοῦς. At cum accusatiuo, vt Odyss. ξ, — ἠὸς δίαν ἔκλυον αὐδήν. Sic Euripides βοὰς ἔκλυεν. Item Aristoph. ὦ πόλις Ἄρεως κλύειν οἷα λέγω. At verò cum datiuo personæ putat Eustathius non posse iungi nisi pro ὑπακούω, id est Exaudio. quo exponit modo Iliad. ω, — καί τ' ἔκλυες ὧν κ' ἐθέλῃσθα. Quam constructionem habet & apud Heliodum in Theogonia, Οἱ δέκα γὰρ σφιν φίλη μάλα μὴ κλύῃ, ἠὲ θάπτῃ. Sed quod dicit Eustathius non aliter accipi cum datiuo quàm prò ὑπακούω, id est Exaudio, non video quomodo verum inueniri possit in hoc versu Odyss. ζ, Κλῦτί μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὄφρα τί μοι. neque enim vel ipsum Eustathium inficiaturum puto hìc κλῦτι accipi simpliciter pro ἀκούετε. Vicissim autem pro Exaudio accipitur ab eodẽ poeta iunctũ etiam genitiuo, vt in hoc versu, Ὅς κε θεὸς ὀπιδέχηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Atque adeo in illo quoq; versu paulo antè citato, τῷ μάλα μὲν κλύον, aliqua etiam exaudiendi signif. includi videtur verbo κλύειν, vt paulo pòst dicetur. Estque animaduertendum dici κλύον καὶ ὀπιδέχηται, præcedente genitiuo, vt ab Hesiodo eadem verba ponuntur præcedente datiuo, in versu quem modò citaui. Audire autem pro Exaudire Horatius quoque dixit. Cæterùm inuenitur κλύω & cum genitiuo personæ, adiunctum habente accusatiuum rei. vt Il. γ, v. 86. Κέκλυτί μευ Τρῶες καὶ Ἀλκήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Affertur præterea κλύω ἐκ σέθεν ex Euripide.

Καπνὸς κλύω σοῦ σέθεν ex Soph. pro ea signif. qua dicitur Latinè Malè audio à te.

Κλύω, Audio, id est Auscultо, Morem gero. Soph. κλύειν τὴν ἰσθλὴν αἴδεμα χρὴ πᾶσι σὺ πλὴν. Quòd si Eustathio credimus, huc referendum erit & illud Homericum paulo antè citatum, Ex Il. ο, — οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ὑπάκουον. ait enim ὀπιδέχεσθαι esse διαφορητικὸν verbi κλύω: addens tamen, ἧττον δὲ διορθωτικόν. Videmus certè, in versu qui modò allatus fuit ex Hesiodo, itidem hæc verba copulari, vbi dicitur de iis qui preces audierant: ita vt verbum Exaudire locum ibi habere videatur.

Κλύω pro Percipio, apud Homerum, vt inquit Bud. locum non addens. Hesychius αἰσθάνομαι exponit, subiungens hoc hemistichium, — μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Κλυμένος (quod participii passiui formam habet) Plutonis epithetum, qui ita dictus est tanquam αἰσθόμενος ὑπὸ πάντων, id est quòd audiatur ab omnibus. Vel, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, id est, quòd ad se omnes aduocet. S. ET Κλυμένη vna ex Nereidibus, διὰ τὴν θαλασσίους ἤχους, (id est propter fluctuum maris sonum) quasi κλυτὴ & ἐξάκουστος. ΑΤ Κλύμενον herbæ nomen Dioscoridi, quæ est caule fabaceo, quadrato, foliis plantaginis, folliculis supra caulem in sese inflexis, vt in polyporum cirris. Sunt qui saponalem vocant. ΑΤ Περικλύμενον, est nomen fruticis cuiusdam. C.

Κλυτὸς, Cuius vox audiri seu exaudiri potest. Item Vocalis, Vocem edens. Interdum etiam Strepitum edens, Obstrepens. vt apud Homerum κλυτὸν λιμφία quidam exponunt Obstreperum. (Eustathius autem κλυτὸν λιμφία esse dicit τὸν ἄξιον ἀκούεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, sic exponens & κλυτὰ μῆλα apud eundem.) Vocatur porro ab eodem κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Et à Sophocle κλυτὰ αἰπόλια appellari existimantur tanquam clamorem varium & strepitum edentia. vnde & Clamosa quidam interpretantur. Annotatur verò Ibycum diluculum etiam vocasse κλυτὸν quòd eo tempore κλύειν liceat. ITEM Προκλυτὸς, in vulgatis lexicis, Præauditus, Præcognit⁹. Ab Hesychio προκλυτὰ (in quo vocabulo videtur π occupasse locum τοῦ υ) exponitur προσηγορία & προσηκουσία.

Κλυτὸς, Inclytus, Cuius fama passim auditur, Celeber, Clar⁹, vt κλυτὸς Ἀχιλλεύς. Sic κλυτὸς ἀμφιγυήεις Hesiodo, qui & περίκλυτος Homero, vocanti eũdem alibi Ἥφαιστον κλυτοτέχνην. Inuenitur autem & genere fœmin. apud eundem κλυτὸς Ἱππομέδουσα. (sicut κλυτὸς ἀμφιγυήεις paulo antè ex eodem protuli) Apud eundem legimus & κλυτὸν ὄνομα. ait autem Eust. κλυτὸν ὄνομα Vlyssis vocari τὸ ἐξάκουστον.

C. Ἀγακλυτὸς, pro ἄγαν κλυτὸς, Valde celebris, seu Valde inclytus, Percelebris, Celeberrimus. vt Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, Hesiod. Et Τυφωεῖον ἀγακλυτὸν apud eundem: vbi animaduertendum u longum, quum in κλυτὸς sit breue: ac certè ἀγακλειτὸν scribere malim.

C. Ἐπικλυτὸς, Celebris, κλυτὸς. Apoll. Arg. 1, — ὀπικλυτὸς αἰδράσι Φιτάλῳ Ὀλβῳ μαπροσώπῳ τε. Ab Hesychio autem ὀπικλυτὸς exponitur non solùm ὀπίδοξος, sed & ἐπωνείδιστος.

C. Ὀνομακλυτὸς, Cuius inclytum est nomen, Inclytus, Celebris. Vel, Cuius κλέος ὄνομα hominibus est περικλυτὸν, vt exponit Eust. apud Homerum.

C. Περικλυτὸς, Valde inclytus, Percelebris. Sed apud Homerum Phemius ἀοιδὸς περικλυτὸς ab Eustathio exponitur ἐξάκουστος.

C. Τηλεκλυτὸς, Procul inclytus, Cuius nominis inclyta fama procul peruenit. Hom. — τηλεκλυτὰ πίονα Ποσειδάωνος.

Κ Α Ε Ο Σ, ους, τὸ, Fama, Rumor. vt Odyss. ψ, Μὴ φεύσεαι κλέος ἄρυ φόνου καὶ ἄτης ἠμὲν ἀνθρώπων μυθήσεαι. vbi Eustathius annotat κλέος manifestè significare φήμην, non autē ἀκοήν: qui & alibi scribit huic poetæ κλέος non esse κοινότερον τῇ ἀκοῇ, sed φήμην, à κλύω: tanquā videlicet facto κλύος ex κλύω, deinde κλέος ex κλύος. Idem in hunc locum, Odyss. α, Ἥν τίς που ἔτ' ἔτι κέκλυτον βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐξ Διός, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν, annotat κλέος vocari φήμην & ἀκοὴν τῶ μέλλοντος. Quibus locis addi potest hic ex Il. β, paulo ante Boeotiam, Ὑμεῖς γὰρ ἦτε ἴστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν. quem locum ita imitatus est vel potius interpretatus Maro Æneid. 7, Et meminisse enim diuæ, & memorare potestis, Ad nos vix tenuis famæ perlabitur aura. Possit autem alioqui κλέος οἶον ἀκούομεν, reddi etiam, Fido tantùm accepimus. Luc. in Halcyone vsus est (sed tanquam poetico, aut etiam in quo ad versum ex Homero modò citatum alluderet) κλέος μύθων παρέσσαν πατρός. ¶ Apud Homerū κλέος ἐσθλὸν, Fama bona, Gloria, τιμή. vt Iliados ι, — κλέος ἐσθλὸν ὄρουσε. Sed & quū additur μέγα, vel ἄρυ, itidem φήμην significare tradit Eustathius.

Κλέος, sine adiectione etiam, pro Gloria, Celebritas, Nominis celebritas, seu splendor. (sicut & Fama sine adiectione ita sumitur sæpe) sed duntaxat apud Homeri posteros, si Eustathio credimus. Vsi sunt autem non solùm poetæ, sed & prosæ scriptores interdum: vt Thucydides lib. 1, κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς πόλεις. (Sed idē tanquam μέσον hoc nomen faciens quod ad significationem, dixit etiam, καὶ ὃς αὖ ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ φήμου ἐν τοῖς ἄλλοις κλέος ἦ.) Herodianus δόξης & κλέους copulauit: alicubi verò dixit etiam δόξης κλέος. Reperitur apud poetas pluralis quoq; κλέα, quod exponitur Celebria gesta, seu Clara gesta, aut inclyta. vt apud Apoll. in primo Argon. versu, Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Inuenitur autem & apud Homerum Il. ι, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν: qui locus videtur opponi posse iis quæ ex Eust. paulo antè retuli, si quidem κλέα ibi quoque ita exponatur.

C. Ἀγακλεὴς, έος, ὁ & ἡ, (item ἀγακλέος, itidémque quadrisyllabè in cæteris obliquis tanquam ab Ἀγακλῆς) Valde glorioſus, Percelebr, Valde celeber, Perquam glorioſus. vt Τελέσιλλαν ἀγακλέα, in Anthol. epigr.

C. Ἀκλὴς, Inglorius, Inceleber. Hom. Il. π, Ἥμφοτεροι αὖθι ἕκαστοι ἀκλέες ἠὲ κλυτοί. quod ἀκλέες fuerit simile τῷ ἀγακλεῖς, habenti ἴωτην vnius ι, vt inquit Eustathius: qui tamen & aliam scripturam affert, videlicet ἀκλεὶς cum accentu in fine, vt sit pro ἀκλεᾶς, amisso ι, sicut in ὀπιπτεύω: vel vt sit aduerbium. (Idem alibi ἀκλεὴς exponit οὐ μεθ' ὁμοῦ κλέος, id est φήμην. de qua expositione dicam & in Ακλειῶς) Inuenitur & in soluta oratione: vnde affertur in vulg. lex. ἀκλὴς ῥηθήμενος pro Notatus infamia. Et ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, ex Herodoto, ἀκλεᾶ γίνονται, gloria fraudantur. HINC Ἀκλεία, ET Ἀκλειὰ terminatione Ionica, Ignobilitas, Infamia. In Anthol. epigr. — οὐκ' ἰδίῳ εἰδότα ἀκλείᾳ. ET Ἀκλεῶς aduerb. Inglorie, Ignobiliter. Isocrates in Paneg. ἀκλεῶς τὸν βίον πλουτᾶν. Poetæ autem heroici, metri causa τῷ Ἀκλεῶς vtuntur, vt mox dicetur.

C. Ἐπικλὴς, Glorioſus, Celeber, vnde superlat. ὀπικλέστατος, Celeberrimus, in v. l.

C. Εὐκλὴς, Glorioſus, Celeber. Ἀκλεᾶ θρόνον, Soph. (vt ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ, paulo antè) Ἀκλεὴς τέλος, Plutar. Cam. Et cōparatiuus Ἀκλεέστερος, superlatiuus Ἀκλεέστατος, vnde Ἀκλεέστατα apud Xenophontem, ἑαυτῷ δὲ καὶ φίλοις ἀκλεέστατα.

Εὐκλεία ET Εἰκλεία, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. Sed Εὔκλεια potius dicitur, quo & Homerus vtitur: alicubi diſſoluens priorem diphthongum. Odyss. ξ, — Ἀκλεὴς τ' ἀρετή τε. Et Iliados θ, Τὸν καὶ πλοῦτ' εὔπαιδα εὐκλείης ὀπίσσω. Vsus eius est & in prosa, vt apud Iosephum, Ὕδωρ ἀκλείας ἐν διυτέσιν τὴν ζῆν. ET Εὐκλείζω, Celebro.

C. Περικλὴς, τέος, & per syncopen έος, (vt dicitur ἀγακλέος) Valde glorioſus, Valde celeber. Hinc vocatiuus περικλεὶς in Anthol. epigr.

Κλείζω, Celebro. Legitur tamen Κλείω in v. l. sed Eustathius agnoscit Κλείζω (itidémque pass. Κλείζομαι, vt docebo in Κλείω) à quo etiam vult factum Κληΐζω per ἔκτασιν, ex quo deinde per synæresin sit Κλήζω.

C ¶ Κλεῖος pro κλέος: à quo κλεῖος est pluralis κλεῖα apud Hesiodum κλεῖα φωτῶν αἰνυμένων, Clara gesta, seu celebria: vt κλέα suprà. Sic autem ET Ἀκλειὴς pro Ἀκλεὴς. HINC Ἀκλειῶς, aduerb. sæpe in versu heroico: vt apud Homerum Odyss. ξ, Νῶϊ δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, vbi tamen Eustathius ἀκλειῶς accipit pro ita vt nulla de eo fama supersit. Et addit, horum verborum ἀκλειῶς ἀνηρείψαντο, esse ἑρμηνείαν καὶ ἱστα, Οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος. SIC Εὐκλειὴς pro Εὐκλεὴς.

Κλείω, Celebro, Celebrem reddo, seu glorioſum, Decāto Homerus Odyss. ρ, — ἐγὼ δ' αὖ σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Idem Odyss. α, — πᾶσι κλείουσιν ἀοιδοί. quod conuenit cū eo quod habetur apud Hesiodum initio Ergῶν, ἀοιδὴν κλείουσαν. ET Pass. Κλείομαι, Celebror, &c. ex quo puto ESSE Κλίομαι. Od. τ, — (ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι κλείομαι καὶ ἀοιδῇσιν) Vbi tamen Eustathius exponit Ἀκλεὴς εἰμι, item κλείζομαι: sed ita quidem vt hoc κλείζομαι velit esse πρόχρονον illius κλίομαι. Quemadmodum verò κλείομαι tanquam ex κλεῖος pro κλέος, assumpto ι, sic κλίομαι vicissim pro κλείομαι, abiecto ι dictum esse, rationi consentaneum videtur: præsertim quum & actiuum κλείω reperiatur, ac frequētissimè etiā, ut τῷ κλείω nullum exemplum afferatur. Siquis tamen à κλέος natum sit κλίομαι, vt non sit pro κλείομαι, non magnopere repugnabo.

Κλείω, simpliciter etiā pro Memoro, Perhibeo, Dico. Nā & Hesych. κλεῖν dissyll. exponit etiā λέγειν & ὀπιφημίζειν. item κλείσαι, εἰπεῖν. qui alioqui κλείουσαι explicat, ὑμνοῦσαι. Idem habet & pass. Κλείομαι quod exponit ὀπικαλοῦμαι, & alibi καλοῦμαι.

D Κλειτὸς, οῦ, ὁ, Inclytus, Celeber, κλυτός. Interdum etiam Præclarus, Splendidus. vt Iliad. α, κλειτὴν ἑκατόμβην. vbi tamē alii exponunt Solennem. AT Κλεῖτος nomen proprium.

C. Ἀγακλειτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀγακλυτὸς suprà: vt Iliad. ζ, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ.

C. Πολυκλειτὸς, Valde inclytus, Valde celeber. AT Πολύκλειτος nomen proprium.

C. Τηλεκλειτὸς, Procul celebris, Cuius nominis celebritas procul peruenit. vt Λυγκῆος ἠμὲν τηλεκλειτοῦ, apud Hesiodum. Sic τηλεκλειτῶν ὀπιπτῆρων apud Homerum exponitur: sed alii τηλεκλητῶν scribunt pro Procul aduocatorum (vt dixi in verbo Καλέω) pro qua scriptura videri possit facere hic versus Iliad. ι, Καί δ' ἐγὼν ὀπίπτορος εἰμὶ μάλα τηλόθεν ἐκτός.

Κλειτὸς idem quod κλεῖτος. vt in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ὃν κλειτοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. Et peculiari significatione κλείνει Hesych. οἱ εἰς τὰ παιδικὰ ὅτι καλλίσφυρος ἁρπαζόμενοι παῖδες. Huc autem pertinentia quædam tradit Eustathius pag. 1300. ET Κλείτιος, idem apud Hesychiū.

C. Ἐπικλείω, Celebro, &c. vt κλείω. Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Aratus, τὸν ῥ' αὖθις ὀπικλείουσι βοώτην. Et pro Inuoco, Apollon. Arg. 2, ὀπικλείομεν ἰοῖσιν Ἀπόλλωνα.

C. ΜΕΤ Ακλείω, Mutato nomine appello. q. d. Transnomino. Apoll. Arg. 2, — τροφάδας δὲ μετακλείουσι βοώτην.

N. illi.

¶ Κλεμπός, Inclytus, Celeber. Hesychius κλεμπόν exponit A ὀνομαστόν, & rursum genitiuum κλεμπῶν, itidem ὀνομαστῶν, necnon ἐνδόξων. ITEM Κλεντός pro eodem. In φαεντὴ & κλεντῇ, pro φαεινὴ & κλεινῇ (inquit Eust.) geminatur littera ν, sicut in ἐρεβεννός.

¶ Καλίζω, ET Καλίζω, idē quod κλείω, Celebro, &c. Ex κλείς fit κλαίζω, (inquit Eustath.) ex hoc autem per ἔκτασιν fit κλαΐζω: deinde per syncretin κλᾶζω, sicut à Χρίος dicitur Χρᾶζω & Χράζω. Affert autem κλᾶσαν ex Aristophane, κλᾶσαν πάλιν παίοντα, dicens esse pro κλεῖσαν. Suidas κλᾶσαν exponit ὑμνῆσαι. ¶ Sed Καλίζω accipitur B etiam pro Commemoro, item Voco, Appello. Vnde apud Xenoph. Pæd. lib. 1, pag. 2, οἱ δὲ Πέρσαι δὲ καὶ Περσίδα καλίζουσι, redditur καλίζουσι Nomen habent. Sic apud eundem Axiochi, ὁ καλίζεται πλεῖον ἀλήθειας. Suidas καλίζω exponit itidem καλῶ. (sic autem & κλαίομαι exponi κεκλαυσμαι, suprà docui) Hesychius κλαιζόμενος, φημιζόμενος. AT Καλίζω pro Claudo, suprà post Κλαίς.

C. Πολυκλεῖτος, Multum celebratus, Multum decantatus, Percelebris. C

C. ΥΠΟκαλίζω, Clàm diuulgo, Clàm spargo famam. (nam κλέος famam significare Homero, dictum fuit antea) Affertur autem in vulg. lex. hic Aiacis Soph. locus (qui habetur pag. 15 meæ editionis) ἀγχίλιαι (&c.) τ' μεγάλων Δαναῶν ὑποκαλιζόμεναι: sed suspicor ibi legēdum esse ὕπα καλιζομέναι, vt sit pro καλιζομέναι ὑπό. qua de re iāpridem admonuerunt meæ in Sophoclem annotationes.

Καλδάν, ET Καλνδάν, ITEM Κλειδών, όνος, ἡ, Fama, Rumor. vt Od. ο, Ἤλυθον ἔπειτα μετὰ καλὴν δόξαν παθοῦσα. Andoc. 27, ὅτι ἔπεμψε τοὺς παῖδας εἰς τοὺς γυμνασίους καλὸν ἐποίησεν τῇ πόλει καταλιπὼν ὡς ὑπάτικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον ζῶον. pro quo vocabulo paulo pòst φήμην dicit, πῶς οὖν ἡ φήμη ἡ τότε οὖσα δικαίως ὑμῶν ἐστόχησεν; Plutar. verò Camillo, φήμην καὶ κλεδόνα vocat quem Liuius Aium Locutum, p. 45, à tergo, ἐξηύσατο τὸν Φήμην καὶ Κλεδόνα, αἰδοῖον ὄνειδος τὴν τύχην ἐν ᾗ νύκτωρ ἡ κατεγγίλουσα τὴν τῶν βαρβάρων φρουρὰ παὶ ὁμοῦ τῆς Κελτικῆς Μάρκιος φωνὴ ἀκουσάσης. Camillus apud Liuium lib. 5, Aio Locuto templum propter cælestem vocem exauditam in Noua via iussimus fieri. Fortasse autem in illo Plutar. loco accipi potest pro ὀμφὴ & μαντεύματος. ¶ Item Κλέος, Gloria, vt nonnulli accipiunt in Odyss. ε, Ω. ἀρ' ὄφρα χάρην ἢ κλεδόνι δῖος Ὀδυσσεύς, gloria quam ex occiso Iro sibi pepererat. Virgil. dicit, inclytam fama gloriam, item Fama super æthera notus. Et Quintil. Eloquentiæ famam affectare. In quibus locis Latinum quoque nomen propriam significationem mutat, & pro bona fama ac celebri nomine & glorioso capitur. ¶ Κλεδών, siue Κλειδών, Omen. in qua significatione Bud. κλειδὼν citat ex Herodoto. Ex eodem v. lex. afferunt κλεδόνος ἕνεκα, pro Ominis gratia. Sic accipi posse videtur quod ex Epigr. adducitur, ἐπ' ἀγαθῇς κλεδόσι, vt sit, Bono omine, Bonis auibus. sed accipi dicunt pro φήμαις. Philo De vita M. libro 4, οὐκ ἔπ' ὀρνίθων καὶ οἰωνοῖς ἦτο, ad omina & auspicia se accingebat. Plut. De Socr. dæmon. οὐκ ἔστιν ἀνδρὸς ἐν κλεδόνων ἢ πλαγμῶν μαζᾶσθαι λόγου. Quo vocabulo & aliquanto pòst vtitur. Sc apud Lucianum, δίχομαι (ἔστιν ὁ Ἀλέξανδρος) τὴν κλεδόνα, omen accipio, videlicet τὸ Χαῖρε. ¶ Citant vulg. lexica ex 2 Regum cap. 1, κλεδόνα τὸν ὀρνίθων τὰ βραχιόνια, pro Armillam brachii. sed in Complutensi editione scribitur χλιδόνα. Cæterùm κλεδὼν Eustathius derivat à κλείζω, quod est φημίζω, factum ex κλείζω: at κλειδὼν ita à κλεδὼν deduci tradit, vt κρηδῶναι à κρίδδαι: alibi verò ex κλειδών, mutato ι in ε. C

Κλεδονίζομαι, Ominor. At Κλειδονίζω ex 4 libro Regum affertur in vulg. lex. pro Diuinaculos consulo. VNDE Κλεδονισμὸς, οὗ, ὁ, Ominatio, vt οἰωνισμός. B. ex Chrysostomo. AT Κλεδόνισμα, ατος, τὸ, Ipsum omē, seu quod ex ominatione signum capitur. Luc. ἐπὶ τῷ πτῆσει καὶ διαφθορᾷ κλεδονίσματι.

C. ΔΙΑκλεδονίζομαι, Ominor, Vaticinor. B.

ΚΛΩΘΩ, Fut. σω, Neo. Poll. l. 7, inter ἱστουργίας ὀνόματα, ponit, νεῦν, κλώθειν, συρίσσειν, & paulo antè καταγγεῖν: vt Latini quoque Torquere & Ducere ac Deducere in simili argumento dicunt. Et κλώθειν λῖνον, Neo linum. Item μίτον κλώθειν apud Lucianum, Filū neo, seu glomero, vt alii interpretantur. Synes. Epist. 57, πολιτικὸν ἀρετὴν ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν φησὶ τὰ ἀσύμπλεκτα. ciuilem virtutem cum sacerdotio iungere, nere est quæ glomerari nequeunt. ¶ Κλωθόμενα dicuntur etiam quæ fato destinantur. Philostr. κυκλοτερῆ αἶσαν, destinata fato. Et in Epigr. κυκλοτερῆ εἰς Βοῦρα, idem fatum passæ quod Bura. Est autem metaphora ab atrium sororum filis, vt Horatius loquitur, Latinis quoque poetis non ignorata. Tibullus, — fatalia stamina nentes Parcæ. Martial. libro 6, Si mihi lanificæ ducunt non pulla sorores Stamina. Idem lib. 4, Vltima voluentes orauit pensa sorores Vt traherent parua stamina pulla mora. Sumpta inquam metaphora hæc est à lanificis sororibus, quarum tertia hinc DICITVR Κλωθώ, οῦς, Clotho Latinis. Apuleius De mundo, in fine, Tria fata sunt: numerus cum ratione temporis faciēs, si potestatem earum ad eiusdem similitudinem temporis referas. Nam quod in fuso perfectum est, præterīti tēmporis habet speciem: & quod torquetur in digitis, momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum colo tractum est, subactúmque cura digitorum, id futuri & cōsequentis sæculi posteriora videtur ostendere. Hæc illis conditio ex nominum eorundem proprietate contingit, vt sit Ἄτροπος præterīti temporis fatum, Λάχεσις à fine cognominata, quòd etiam illis quæ futura sunt, finem suum Deus dederit: Κλωθὼ præsentis temporis habet curam. Qui locus desumptus est ex Aristotele De mundo, vbi dicit τρεῖς εἶναι μοίρας τῷ χρόνῳ μεμερισμένας· τὴν μὲν ἀπραάκτου, τὸν μὲν ἐξηρτασμένον, τὸν δὲ, μέλλοντ, τὸν δὲ, παρεστηκότα: ac Ἄτροπος statui in eo quod præteriit iam & factum est: Λάχεσιν verò futuris destinatam esse: τῷ δὲ τὸ ἐνεστὼς, Κλωθὼ, συμπραττούσαις ἐκ κλώθουσιν ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα. At Plato Polit. 1, pag. 139. Λάχεσιν μὲν, τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ, τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ, τὰ μέλλοντα. Vide ibidem sequentia. Luc. De hist. scrib. αἰνῶ (οἶμαι) τὰ παρεληλυθότα οὐδὲ Κλωθοῦ αἰῶνα ἔτι αἶσα κλώσῃσι, οὐδὲ Ἄτροπος μεταστρέψει. Hesiod. Theogon. v. 252, de filiabus noctis, Καὶ μοίρας καὶ κῆρας ἐνίσπασπλακτοπίνους, Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον. De nominatiuo verò PLVRALI Καλδῖς pro κλωθοί, vide infrà in Καπακλωδῖς.

Κλεδμα, ατος, τὸ, Filum, quod nēdo deductum est. Pausan. Eliacōn 1, in fine, loquens de vermibus qui sericum faciūt, τὸ δὲ ἔριον τῶν ζώων, κλεδματα θυείσκεται λεπτά. At Num. 15, ὑπογράφεται ὅτι τὰ πράσπεδα τοῦ ἱματίου κλεδμα ὑακίνθινον, interpretātur Vittas hyacinthinas.

Κλωστήρ, ῆρος, ὁ, Idem, vel potius Ipsa fili deductio, aut contortio. Pollux quum inter lanificii vocabula posuisset ἄτρακτον, κόνδυλον, κλωστῆρα, annotat Euripidem κλωστῆρα dixisse etiam τὴν ἀδειοφόρον τοῦ λίνου, hunc ex eo locum subiungens, Λίνου κλωστῆρα ἀδειφόρον λαβών. Plutar. De sera numinis vindicta, αἰκαλαβόντες ὥσπερ ἀράχνιον κλωστῆρες, ἀποσπῶντες, καὶ πολλοὺς ἑλκυσμοὺς καὶ πλάνας ἔχοντα τοῦ θείου λόγου, καθοδηγοῦμεν αὐτούς, principium fili ducendi, vel etiam glomeris. Apud Aristophanem autem in Ranis, λίνου μιτὸν ἄτρακτον εἰσενεῖν σοῦσα χερσίν, κλωστῆρα ποιοῦσ', scholiastes dicit esse τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. ¶ Κλωστὴρ, Fusus. ἄτρακτος, vt schol. Apollonii exponit libro 4 Argon. Οἷόν τε κλωστῆρα χερὶ παλαιτὸς ἑλίσσει Ἐπειός, torquet fusum (vt Plinius de mulieribꝰ rusticis in Italia, Ne per itinera ambulātes torqueāt fusos) vel Versato deducit stamina fuso, vt Ouidius dicit, Versato ducentem stamina fuso. Sed nihil vetat quominus hic quoque pro filo accipiamus, vt sit Torquet pollice filum, seu Stamina pollice torquet, vt Ouidius loquitur. nam ibi stamina dicuntur ipsa fila quæ è colo deducuntur, non illa quæ telæ ordiendæ tensa sunt, & quibus trama seu subtegmina intexuntur.

Κλωστὸς, ῆ, όν, Qui stamina digitis torquet, Qui stamina net: seu Qui fila deducit; aut digitis torquet. Apud Etym. in Καπακλωδῖς.

Κλωτὸς, οῦ, ὁ, Nendo ductus, vel Nendo contortus, Digitis inter nēdum tortus, vel connexus. Ex Leuit. 15, citatur

in v.l. κλω τὴν κόκκινον, pro quo in Complut.edit.legitur κεκλωσμένην.

C. Ἄκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nendo ductus non est, Qui nendo tortus seu connexus non est. vt ἄκλωστοι γήμωντες apud Pollucem ex Platone comico, Stamina quæ versato fuso ducta non sunt, vt Ouidius dicit Stamina versato ducere fuso: Stamina quæ digitis torta non sunt: vt idem dicit, torquere stamina digitis: pro quo Seneca Nectere stamina, & idem Ouid. Nere stamina.

C. Νεόκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recens nendo ductus, Recens digitis tortus inter nendum, Modò fuso versato ductus.

C. Τρίκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter fuso versato ductus, seu nexus. vel A tribus sororibus tortus, siue nexus.

C. ΑΝΑκλώθω, Filum retorqueo, Inuolutos fusos reuoluo atque explico. de Parca dictum, pro Fatum muto, vt ait Budæus, citans ex Luciano, ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὲν ἄλλα χθὲς τὰ κατὰ Κλωθὼ ἔτη ἀνακλώσειεν, οὐδὲ Ἄτροπος μεταπρίψαι. Ex eodem, ὑμῖν δὲ ἴσως οὐ δυνατὸν ταῦτα ἀμάθειν καὶ ἀνακλώθειν. His tamen in locis ἀνακλώθειν vertere non possumus Fatum mutare, quum verbum hoc habeat vtrobique suum accusatiuum. Videndum igitur annon ἀνακλώθειν hic verti possit Mutare retorquendo filum, vel Retractare mutando fatum, seu fusos fatales reuoluendo.

C. ΕΓκλώθω, Neo. Plerunque capitur pro Fatalia fila torqueo, Fatalia stamina duco: id est Fato tribuo, seu Fatalia stamina nectens, tribuo aut destino. Propriè de parcis, interdum & de cæteris diis, idque tam in bonam partem quàm in malam. Odyss. π, — ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσαν τὰ γε δαίμονες. Odyss. ε, Ἀλλ' οὔ μοι τοιόνδε ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. Euripides Oreste, loquens de Atreo, Ξυ. σήμαθ' ἑξείρας' (seu ξέρας, vt apud Eustathium scribitur) ἐπέκλωσε θεὰ Ἔριν Θυέστῃ πάλαισμ' ὅπως συγγόνῳ Θέσθαι. Lucian. Ἰὼ δ' ἀπίστους, κατόψει καὶ μοίρας ἄρα ὑπεκλωβούσας ἑκάστῳ τὰ πραττόμενα, vnicuique versato ducentes fatalia stamina fuso. Idem, ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐφ' ἑαυτῷ αἰσχυνομένης τὰ ἑκάστῳ ὑπεκλωσμένα. Plutarchus in Consol. ad Apoll. ἕως ἂν ἐκπλήσασι τὸν ὑπεκλωσθέντα τοῖς ζωῆς βίον, Sorte attributum, Parcali fato destinatum, vt Bud. interpretatur. Media autem vox pro actiua capitur: vt Iliados ω, Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ ὀλοὴν βροτοῖσιν Ζώειν ἀχνυμένοισι. Odyss. η, de clade Troiana, Τὸν δ' ἤδη μὲν πρόσθεν, ἐπεκλώσαντο δὲ καὶ ὕστερον ἀνθρώποισι. Ex eodem Homero apud scholiastē Euripidis, Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ εὐνὴν νέεσθαι. Idem Homer. Il. ν, eadem metaphora dicit, ἄσπετοι αἶσαν Γεινομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ.

C. ΚΑΤΑκλώθω, Fila deduco, Stamina deduco. Peculiariter verò Fatalia stamina duco. Odyss. κ, Πείσεται ἄσπετ' ἐμοὶ καταπεκλώθησι βαρεῖα Γεινομένῳ. Sic enim quosdam legere testatur Eustathius. Sed rectius SCRIBI Καπεκλώθης annotat, ἄσπετ' ἐμοὶ αἶσαν καπεκλώθης τε βαρείαν Γεινομένῳ γήσασθαι λίνῳ: pro quo paulo antè dixit, ἄσπετ' ἐμοὶ αἶσαν γεινομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ. Annotat autem Eustathius ibi κλωθὸς siue καπεκλωθὸς factum esse per metaplasmum ex nominatiuo plurali κλωθοί, cuius singul. est κλωθώ: & secūdum quosdam intelligi ibi tres parcas ab vna Clothone, καπεκλωθούσας nimirum καὶ καπαμοιρούσας ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, vt Suidas exponit. apud quem est ET Καπεκλώθη, ἡ εἱμαρμένη, Fatum. Apud Etymolog. scribitur Καπεκλωθὸς cum accentu in antepenultima, quod ipse exponit ὑπεκλώσεις τῆς μοίρας. In nostro autem veteri lexico in quo eadem verba sunt, rectius Καπεκλώθις, sicut & apud Eustath. & Suidam. In eodem lexico ponitur NOMIN. Καπεκλώς, ῶθος, à futuro κλώσω, abiecto ω.

C. ΠΕΡΙκλώθω, Neo, seu Nendo torqueo & circumago.

C. ΣΥΓκλώθω, Stamina necto, seu Nendo connecto. VNDE Ἀσύγκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synesius epist. 57, πολιτικὴν δικαιοσύνην ἱερωσύνῃ συνάπτειν, τὸ κλώθειν δεῖ τὸ ἀσύγκλωστα, ciuilem virtutem cum sacerdotio iungere, est nere & connectere ea quæ neri ac glomerari nequeunt.

ΚΝΑ'Ω, ET Κνάω, ITEM Κνῶμι, (inde deriuatum more verborum in μι) Scindo, κόπτω.

Item Rado, ξύω, sicut radula aut cultro radi aliquid solet. Il. λ, — ἄγχιστον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ: vbi Aristarchi editio habet κνίσῃ, vt docet Eust. Apud Suid. λαβὼν δλιπόν δὲ πῦχον, ὀκτάλβυσε τ' κηρὸν κνᾶν, radere, ξέειν. Dores autem in infinitiuo dicunt κνῆν pro ξέειν, vt idem Eustath. tradit. vnde κνῆτις quæ Doribus ξυήλη, radula. Κνάω, Scalpo, Scabo. vnde κνῆσαι Galenus apud Hippocratem exponit ξύσαι. Et in pass. Plutarchus Pomp. πὶς ἐνὶ δακτύλῳ κνᾶται πλὴν κεφαλῆς; verba Clodii, Quis vno digito caput scabit? seu scalpit, vt Iuuenalis, Qui digito scalpunt vno caput. Idem ἑνὶ δακτύλῳ τὸ πάσχον ἅψασθαι, δυσὶ τὸ ἰχθυῶδες, σπᾶν, κρίας· οὕτω κᾶσθαι, τὸ ἡμάρτον οὕτως αἰσχυνθῆναι. Item Pruritum moueo, Pruritum excito, Titillo. Idē, De discern. adulat. ab amico, ὁ δὲ κόλαξ τῷ παθητικῷ καὶ ἁλόγῳ τῶν ἡδέων κάθηται, καὶ τὸν τυφλὸν καὶ καρηβαρίζει καὶ αἰσχυνόμενον καὶ ἀφίστασι τὸ λογιστικόν, μυσαττομένους αὐτοῦ ποικίλας πάσας ἡδυπαθείας, titillat. Nisi aliquis malit Scabit & leniter fricat. nam prurientes & scabidos id quoque iucundo voluptatis sensu afficit. Sed Cicero adulatoribus Titillare etiam tribuit, Assentatorum populi, multitudinis leuitatem voluptate quasi titillantium. Lucianus De saltat. ὁμοίως πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πρὸς κωμῳδούς. Idem De calum. οἶδα γοῦν πολλοὺς οὕτως ἡδέως τὰ ὦτα ὑπὸ τῆς δόξης κνωμένους, ὥσπερ τοὺς πρὸς κνωμῳδούς. Apud Hesychium est etiam κνεῖν, quod exponitur κνήθειν: Et κνεομένων, πονουμένων: item κνάσας, ὀλίσας, λυπήσας. Sunt qui hoc verbum à καίω deriuent, vtpote syncopen passum.

Κνῆμα, ατος, τὸ, Ramentum, Id quod radendo aufertur, ξύσμα, vt Galenus apud Hippocratem exponit. Item Pruritus. Polybius, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆμά τι ἐδόκουν ἔχειν. verba sunt amantis. Bud.

Κνῆσμα, ατος, τὸ, Idem. videlicet Ramentum, ξύσμα. Hippocrates in libro qui Περὶ φύσιος παιδίου inscribitur, μολίβδου κνήσματα, Plumbi ramenta. v.l.

Κνῆτις, ιδος, ἡ, Culter quo scindimus: vel Radula, instrumentum ferreū quo radimus aliquid, peculiariter verò quo caseum, ἡ τυροτόμος μάχαιρα, seu ξυήλη, vt Dores vocāt: cōposita voce τυροκνῆτις quoque dicitur: alio autem nomine κόζυλις, vt Pollux docet, pro quo apud Eustathium scribitur κύζηλις. Hesychio est κνῆτις σιδηρᾶ, ξυστὴρ ἐν ᾧ ξύουσι τὸν τυρόν. Iliad. λ, ὅστε δ' ἀΐξαν κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ. pro quo in Suidæ lexico & Etymol. scribitur Κνήστει, sed Eustathius κνῆτις Ionicè κνήτιος declinari scribit, & in datiuo dici κνήτι per crasin pro κνήτει: quam scripturam confirmat noster Homerus manuscriptus. vnde constat malè in vulgatis lexicis ponī nominatiuum κνήτη, & in hoc loco scribi κνήτῃ. quod vocabulum nec Hesychius, nec Suidas, nec Etymologicus agnoscit. Et Aristoph. scholiastæ codex, in quo locus hic Homericus mendosè citatur, hinc emendādus est. Suidas ex epigr. Καὶ τὰν δυσάλκητον ἐύγναθόν τε κρειάσχαν, Καὶ κνῆσιν. Sunt qui κνῆσιν velint esse ῥάχιν, teste Hesychio. Ea tamen potius ἄκνησις dicitur, vt infrà videbis. Κνῆσις accipi etiā pro κνησμονὴ apud Opp. testatur Eustathius. ΑΤ Κνῆσις, ίδος, ἡ, quidā verterunt laminulam, alii fistulam, apud Plutarchum in Anton. pag. 304 de morte Cleopatræ, φάρμακον αὐτῷ ἐλέχθη φορεῖν ἐν κνησίδι καίλῃ, τῷ δὲ κνησίδε κρύπτειν τῇ κόμῃ, venenum in fistula contentum capillis suis tecta gestasse. Vulgata lexica dicunt esse καλαμίδα καὶ τὸ καλαμάθριον ἢ βιβλίδιον, calamistrū: quod colligi tradunt ex Dione Cocceo qui libro 51, pag. 306, ita scribit de morte Cleopatræ, οἱ δὲ [λέγουσιν] ὅτι βιβλίδιόν τι ταῖς πλεξαις αὐτῆς ἐνῆν, ἐφ' ᾧ τις διώκων πιεῖν αὐτῷ ἔφασκεν ὡς ἄλλως μὲν μηδὲν τὸ σῶμα βλάπτον, αὐτὸ δ' αἷμα καὶ βεβρωκὸς ἄψασθαι, καὶ πλῆξαι καὶ ἀνιάσαι τὰ αὐτὰ φθείρειν, χρίσασα αὐτῷ, ὃ τῇ κεφαλῇ ἐφόρει: quod Xiphilinus pag. 56 meæ editionis breuius dicit, ὅτι βιβλίδιόν τι ταῖς πλεξαις αὐτῆς, ἰὸν ἐχούσης ἀκίμορον, τὸ βεβρωκὸς κατέσασα.

Κνητήρ, ῆρος, ὁ, Radula. idem quod κνῆτις. Erotianus ex Nicandro, Σιληφίου ἰῷ κνητῆρι κατατρίψαι ὀδόντας. Κνητὴρ Hesychio est etiam φονεύς, ὁλετήρ, Occisor. fortasse à κνάω significante κόπτω. Sic verò κνημία ab eodem exponitur φθορά.

Κνητήριον, ου, τὸ, Radula. idem quod κνῆτις, & κνητήρ: pro quo per syncopen DICITVR Κνῆτρον, vt Ἀλκέστρον pro Ἀλκετήριον. vnde κνήτρῳ apud Galenum ex Hippocrate, τῇ τορευτικῇ, quod dicit esse μαχαιρίδιόν τι ὃ ξύονται οἱ τορ-

ρὰς, cultellum quo raditur caseus. Erotianus autem apud eundem κνήσρον exponit κνησῆρος, quod eiusdem signif. est. ‖Item Carduus quo confricantur panni. vulg. lex. ‖Κνῆσρον dicitur ETIAM τὸ Κρέωρον, vt Gal. tradit, & Plinius l. 13, c. 21, Fruticem verò [vocāt] thymelæam, alii chamelæam, alii pyros achnen, alii cneſtron, alii cneoron. Est similis oleastro, foliis angustioribus, gummosis, si mordeātur, myrti magnitudine, semine colore & specie farris. Idem libro 21, cap. 9, In coronamenta folio venere melothron, spireon, trigonon, cneoron, quod casiam Hyginus vocat. De eodem & Theophrastus lib. 6, cap. 2, vbi duo eius genera tradit. (Pro κνῆσρον autem apud Dioscoridem lib. 4, cap. 173 SCRIBITVR Κίσρον. ibi enim de thymelæa loquens, ait, οἱ δὲ χαμελαίαν, οἱ δὲ πυρὸς ἄγριον, ἢ κίσρον ἢ κνίωρον καλοῦσι. quæ verba Plinius quoque recitat, nisi quòd cneſtron apud eum legitur, & quidem rectius. nam cestrō alia herba est, vt ex eodem Dioscoride eodem l. cap. 1, apparet, κίσρον, τὸ καλούμενον ψυχότροφον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις διείρηται τόποις. ὁ Ῥωμαῖοι βετονίκην καλοῦσιν, ἢ ῥοσμαρίνην. Cuius descriptionem ibidem reperies, & apud Plinium lib. 25, cap. 8, vbi inter cætera ait, Vettones in Hispania eam [herbam inuenerunt] quæ Vettonica dicitur in Gallia, in Italia autem, serratula, à Græcis cestron, aut psychotrophon. VNDE Κισείτης οἶνος, apud Dioscoridem lib. 5, Vinum ex cestro: cuius Plin. etiam in loco proximè citato meminit. ‖Quoniam verò in hoc Κίσρον incidi, addendæ sunt & cæteræ eius significationes. Κίσρον igitur dicitur esse præterea instrumentum quo cauatur ebur. Plinius lib. 35, cap. 11, Lala Cyzicena perpetua virgo, M. Varronis iuuenta, Romæ & penicillo pinxit, & cestro in ebore. Et paulo pòst, Encausto pingendi duo fuisse antiquit⁹ genera constat, cera, & in ebore cestro, id est viriculo. Vbi quidam legendum putant Veruculo, vt apud eundem Plinium habetur lib. 33, cap. 6. ‖Κίσρον in v.l. dicitur etiam esse teli genus: quod κίσρος à Suida appellatur, & κίσρα ab Hesychio, qui dicit esse ἀμυντήριον ὅπλον. VNDE Κισροφορεῖον apud Liuium, idem quod κίσρος, vt patet ex vtriusque descriptione, apud Liuium lib. 42, circa finem, & apud Suid. in Κίσρος: quā confer.)

Κνησός, οῦ, ὁ, Sectus, Concisus: vel Rasus. vt λάχανα κνησὰ apud Eustathium, τὰ συῤῥαπίδα, ὃς κνησὸς ἄρτος, panis quidam apud Ionas, vt idem docet: id est Panis minutim concisus, vel radula derasus. Athen. l. 12, de candaulo, edulio Lydio, ἐξ ἰφθῦς κρέως καὶ κνησοῦ ἄρτου, καὶ Φρυγίου πρόσ, ἀπήρτου τε καὶ ζωμοῦ πίονος. Pro eodem infrà Κνισός.

C. Ἄκνησις, ιως, ἡ, Spina dorsi: ita dicta quòd bruta eam κνῆσαι (hoc est scabere seu scalpere) nó possint, sed opus sit vt ab alio fricetur, seu distringatur. propriè in solis quadrupedibus. Eustath. ex veteribus, οἱ δὲ μέσοι δώδεκα [σφόνδυλοι συμπληροῦσι] τὴν ῥάχιν, ὃν ἴξιον ὁ ποιητὴς λέγει ἀντὶ τοῦ αὐχένος ἄκνησις λέγεται. quibus verbis subiungit ex Odysseæ χ, versu 161, de ceruo, Τόνδε ἐγὼ ἐκβάλοντα κατ' ἄκνησιν μέσα ῥάπτα ‖Πλῆξα. Pollux verò ἄκνησιν hoc in loco homini tribui putauit, quæ (vt nonnulli existimant) esset in eo pars illa media quæ inter metaphrenū & lūbos est. ‖Est & herbæ nomen apud Nicandrum in Ther. quæ valet suffitu ad abigendos serpentes. Schol. ambiguum id nomen esse dicit, quòd alii exponant κνίδιον, alii σκύλακα, aut ἀκαλύφην: Tyrannio quidē σκύλακα, Apollonius verò Memphites κίνωρον: quod alii κυνόσβατα appellant, vt Gorræus annotat: addens, se interpretatum esse vrticam, vt dicta sit ἄκνησις per contrarium sensum, quasi πολύκνησις, quemadmodum & ἄξυλος appellatur ἡ πολύξυλος. Locus autē est in Theriacis, v. 52, Χάζεσθαι, ἄκνησίς τε, καὶ ἡ πρώτιστα ζωαῖσι Κίσρος πυκνώσασα.

C. ΑΠΟκνάω, ῶ, Scabo, Scalpo, Abrado, Erado. Hesych. ἀποκνασάμενοι explicat ἀποξύσαντες.

C. ΕΠΙκνάω, Insuper scindo, vel Insuper rado, Præterea rado, Ill. — ὅτι δ' ἄρχεν κνῆ τυρὸν Κνίσι χαλκείη, ὅτι δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλαιε. id est ἐπέκοψε, vt sit tmesis pro ἐπέκνα. Aristophanes Auibus, ἀλλ' ὅπως δὴ τυρὸν, ἔλαιον, ἀλφιτον, ἐξ. vbi schol. exponit ὅπως ἁλίσκουσι συοπέψαντες. Suidas ex eiusdem Aristoph. Auibus citat, ἀλλ' ὅπως τὸ σάλφιον, quod exponit ὅπως ἁλῶσι.

C. ΚΑΤΑκνάω, Concido, Disseco. πίνω, μιλέω, vt Aristoph. schol. exponit in Vespis, Εἰ μὴ κατέκνησας τῆς τεμαχώπας ἀλάβες, annon inciderīs & diuiseris militibus quæ accepisti, videlicet caseolos. vel Deraseris τυροκνήσῃ. vt sit idē quod καταξύω: sicut κνάω idem esse quod ξύω, suprà dictum est. Nam Budæus quoque κατακνῆσαι ex Dioscoride affert pro Deradere, Abradere, Distringere, Defricare.

Κατάκνησις, Culter quo caseum deradimus, seu abradim⁹. idem quod τυροκνῆσις, vt Hesych. docet. Suprà pro eodē dicitur & κνῆσις, radula.

C. ΠΡΟΣκνάω, Ad aliquid scalpo, Affrico, vel Pruriens affrico. Xenoph. ὀπηδυμῶν Εὐθυδήμῳ προσκνᾶσθαι, Euthydemo affricari cupiens. vt Columella lib. 8, dicit, Pecudes aut morsu scalpunt, aut cornu aut vngula tundunt, aut arbori affricant, parietibusque detergunt. At ex Greg. Naz. affertur ἡ ἀκοὴ προσκνώμενοι, pro Quib⁹ aures pruriunt & titillantur, κνώμενοι.

ΚΝΑΙΩ. Scindo, κνάπω, idem quod κνάω, ex quo & deriuatum est. ‖Item, Radula caseum rado, τὸν τυρὸν ξύω τῇ κνήσῃ. Aristophanis scholiastes. ‖Item κναμπῶ, v.l. ‖Exponitur etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω. Apud Hesych. autem scribitur κνεμῶων, quod exponit πονουμένων. Cæterùm Etymologistes (sed qui mihi hoc loco parum verisimilia dicere videtur) vult esse verbum κτῶ pro Occido: vnde fit ἀπέκταπε. ex quo deriuatum κταίρω, & ablato τ, καίρω, deinde κναίω per ὑποβιβασμόν.

C. ΑΠΟκναίω, Tædio afficio & molestia, Molestus sum, Male habeo, Affligo, Vexo. Lucianus, ὁ ἐμῶ ἵρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με. Plato De republica libro 3, ἀπέκναιε προσέτι μὲ ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Plut. in Alcibiade, ἀλλὰ γλίχρως χορηγοῦντα θλίβειν, καὶ ἀποκναίειν ἀτρίμα. Suidas ἀποκναίειν exponens ἐνοχλεῖν & παρεκτείνειν, citat hoc exemplum, τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις προσκατῶν.

Ἀποκναίω, Obtundo, Eneco. eo sensu quo verbosi & loquaces dicuntur nos enecare, aut qui aliquid dicunt auribus nostris ingratum. Demosth. contra Midiam, ἀποκναίει γὰρ αἰσθόμενος ἀεί τινα ἢ αἰσχρὰ ἢ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. Videtur autem Pollux nomen αἰσθάνομαι hinc sumpsisse, quum inter synonyma sua ponit ἀποκναίω, αἰσθάνομαι τὰ ὦτα. Quod si verum est, nemini dubium esse debet quin αἰσθάνομαι iunxerit cum ἀποκναίω, vt iunctū fuit à Demosthene: & quin interpunctio in Aldino exemplari atque aliis malè posita sit post ἀποκναίω, ac poni debuerit post αἰσθάνομαι.

Ἀποκναίω, Exhaurio, Accido. Xenophon Hellen. 6, Ἀγησίλαος δὲ ἀποκναιόμενος καὶ χρημάτων ἀφορίαις καὶ κηπείαις ὑπὸ Λιχαίου, καὶ φυλακαῖς τῆς χώρας, ἐπεθύμησε παῦσαι τὸν πόλεμον. Bud.

Ἀποκναίομαι, pass. vox, Tædio afficior, Affligor, Obtundor. Vnde participium ἀποκναισθείς apud Gregorium, ἡμᾶς τῷ πλήθει τῶν ζητημάτων ἀποκναισθέντες, Enecti, Vexati, vt Budæus interpretatur. Apud Dionem verò de Cleopatra, ἀποκναισθεῖσα, ἀπό τε τῆς γυναικείου καὶ ἀπὸ τῆ Αἰγυπτίου, τῇ τε ὀλιγοψυχίᾳ ἀγχονίᾳ, Bayf. vertit, Cum muliebri natura vsa, tum etiam Ægyptio ingenio prædita, permotāque diuturna suspensi animi anxietate.

Ἀποκναισμός, οῦ, ὁ, verbale, Molestatio, Vexatio. Ab Hesychio exponitur ἡ ὡς βραχὺ αἱμορροοῦσα λύπη.

C. ΔΙΑκναίω, Corrumpo, Vitio, Fœdo. Aristot. in 2 De cælo, οἱ γὰρ ἐκβαλλοντες φάρμακοι διακναίουσι τὴν τῶν ἐγχύλων σύστασιν, ὡς ὁ τῆς βρυωνίας ὀπὸς καὶ λίθος καὶ τὰ καρποὺς τὴν σύστασιν. Hæc Budæus, qui exponit etiam αἱμορροΐδας διαφθείρω, apud Aristophanem, οὐ γὰρ ταλαίπωρ' ἐξῆν τοῖς ἱππεῦσι τὸ χρῆμα διακναισμούς, Emaciatus, ὠχριῶν, Pallidus. Item Molesto, Molestia afficio. Vel etiam Tabefacio, Macero. Aristoph. ἄπαντες ἡμῖν ἴσασιν, ἐμοὶ τὸν πόλεμον ὃς μὰ διακναίσας ἔχει. Et διακναισμῶν ἀναπλῆσαι, in vulg. l. Dum calamitate premuntur. Apud Aristoph. autē Pace, Οἷα πολυσπάλαγχα διακναισθήσεται, schol. exponit διαφθαρήσεται.

ΚΝΗΘΩ, Fut.ήσω, Scalpo, Frico, vt in vulg.lex.exponitur. Sic verò & κνάω (vnde hoc κνήθω, ſicut ἀλήθω ex ἀλάω, μήθω ex μάω, νήθω ex νάω, deriuatum eſt) ſignificat Scalpo. ‖Item Prurire facio, Pruritum moueo, Titillo, vt itidem κνάω. Et κνήθισμα, Prurio. 2 Timoth. cap. 4, κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν, auribus prurientes. ſeu ζητοῦντες ἀκοὴν κατ' ἡδονὴν, vt Heſychius exponit. ‖Item Irrito, Ad iram prouoco, Vro. apud Ariſtotelem in Problem. A

Κνησμός, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo: excrementi acris ſub cute ſenſus, ſine aſperitate & exulceratione, vt Gorræus definit: apud quem plura vide. Alex. Aphrod. l. 1 Probl. τὸ ποιοῦν τὸ κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, pituita pruritum efficiens. Philo De vita Moſis libr 01, loquens de culice, οὐ γὰρ μόνον τὴν ὀπτικὴν λυμαίνεται, κνησμοὺς ἐμποιῶν ἀπόδους καὶ βλαβερωτάτους, pruriginem afferens molestam & noxiam. Et metaphoricè apud Plutar. De diſcern. adul. Lib amico, ἐὰν μὲν ὑπαίσχνῃ μοιχεύειν ἑρωμένῳ κνησμός τις ἐξ ὀργῆς ἢ ζηλοτυπίας ὑπογλύπτει. Idem, ὑπὸ κνησμοῦ καὶ γαργαλισμοῦ παρόντα χρῆσθαι ῥᾳδίως τῷ δίκῃ μάχῳ. Prurire Latini quoque in ſimili re dicere ſolent: poſſit tamen κνησμὸς exponi hoc loco etiam Titillatio. B C

VNDE Κνησμώδης, εος, ὁ & ἡ, Pruritum excitãs: vel Pruritum excitanti ſimilis. κνησμώδη Gaza interpr. Genus omne prurientium.

Κνησμονή, ῆς, ἡ, idẽ quod κνησμός, Pruritus, Prurigo. In Hippiatr. de iſchuria, ὅταν πίνεται τὸ πάθος, κνησμονὴν ἔχοντος τοῦ πόρου.

Κνησίω, ET Κνηστάω, ῶ, Prurio. ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι, κνησίαν αὐτὸ ποιεῖ, prurire facit. Plinius dicit eam mordere, pungere, vrere. Dicitur ET Κνησάω, quod Budæus citat ex Platone in Gorgia, ψωριῶντα καὶ κνησῶντα, ἀφθόνως ἔχοντα τῆς κνῆδος, κνώμενον δεδαπλουμένον τὸν βίον, ἀδιαμέτρως δὴ ζῆν; ſcabie & prurigine vexatum. D

Κνηθμός, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός.

Κνηθάω, ῶ, Prurio. idem quod κνηστάω & κνησίω, ſeu κνησάω. quod ita ex κνήθω fieri vt μαιδίσκη ex μαιδὸς docet Budæus.

Κνήφη, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός. Apud Suidam, κνήφω λοιμώδη σωμάτων ῥύσιν ποιῶ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξί. ‖Item Vrtica. pro quo infrà Κνίφος. E

C. ΚΑΤΑ Κνήθω, Derado. Vnde καταγνηθίλω ex Ariſtoph. ſchol. pro καταξηθίλω, εἰς ἰχνὰ μέρη ἢ ἀναλωθίλω. Item κατακνηθὴς, Scalptus. in v. l. ‖Κατακνήθω, Pruritũ cõ moueo, Prurire facio, Titillo. Et κατακνήθομαι, Prurigine seu titillationem patior.

ΚΝΙΖΩ, Fut.ίσω, Seco, Rado, (idem quod κνήθω, & eiuſdem cum eo originis: videlicet à κνάω, vt πολεμίζω à πολεμῶ) τίμωμαι, κόπτω. Euſt. exponit p. 1746, ἐξ ὅτου πολὺς ἢ ἰχνῶς καταξύω, per ſumma & leuiter derado. quo modo accipitur locus iſte quem alibi affert, de moris Alexandrinis, ὅτι βραχὺ κτίσαντες σῶμα, ἴσασιν ὅτι τῷ φυτῷ, καὶ αὐτὰ ὑπὸ τῷ αὐτόμου κινούμενα, ὑπὸ τῶν ἡμετέρων πρώτων ἔκπαλαι πάσχα καὶ ἀνώδη γίνονται. Sic ex Nazianzeno in vulg. lex. κνίζειν συκάμινα, pro Scalpere morã. A Suida quoque ita exponitur, qui tamen exemplum compoſiti ὑπο κνίζω affert. Budæus etiam κνίζειν interpr. Deradere, ξύειν, citans ex Theophr. lib. 9, εἰς ὕπνον δὲ δίδοται ἐν οἷς μέλαιναι αἱ στροφὴ κτισθῆσα. Idem B. κνίζειν interpr. Scalpere, Scarificare, Vellicare. Quibus addi poteſt quod apud Suidam legitur, Κνίζων, Ἀκύλας ἑρμηνεύων Θεόδοτος, χαράσσων Σύμμαχος, ἴχνη, ἢ συλλήγδην. ‖Κνίζω, Pruritum moueo, Pruritum excito: vel, Vrticæ inſtar mordeo, Vrticæ in modum pungo ſeu vro. Priori modo accipitur apud Appianum, Σύφακα δ' ἄρα ἡ Μασσαισλίου ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδὸς, Pruriebat amore puellæ captus. vel, Amor puellæ eũ vrebat. vt & Virgil. dicit, Me tamen vrit amor. Et Κνίζομαι, Prurio libidine, Amore titillor & tangor. Bud. Vel, Vror amore. Athen. libro 13, de Lamia tibicina, ex Machone, ἣ σφόδρα ἡδέως ἔχειν φησὶ κνιζομένη τὸν Δημήτριον, λουσαμένου τὸ πάππου, καὶ πάνυ καλὴν ἀγχιδοῦς τῆς Θαισαλεῖ. Κνίζειν τὸν ἐρώμενον dicitur etiam amica quum fingit ſe auerſari eum, vt Budæus tradit. Qua ſignificatione Ouidius dicit, —dolor vrit amantes: &, —tacitis doloribus vri. eſt itaque ἐρωτικῶς λυπεῖν. Alciphron 180, ἀλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Γαβείδιλον ὡς ἐλαφρόν σοι F G H

νῦν φρονήσαντι. Plut. Quomodo aliquis ſentiat ſe in virtute proficere, δάξης τινὲς ἢ δηκόμενος ζηλοτυπίᾳ καὶ ὀδύνῃ ἐπίσχουσι τὸν ἐπὶ τοῖς κρείττοσιν. Qua ferè metaphora Horatius 2 l. Epiſt. 1 dicit, Vrit enim fulgore ſuo qui prægrauat artes Infra ſe poſitas. Sed latius etiam capitur, vt dixi, pro Vrticæ inſtar mordeo, Vrticæ in modum pungo, ſeu Vro. Sophocles Œdipo Tyr. ἐπιτρίμλω, ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' αἰεὶ πᾶν. Ariſtophanes Veſpis, Ἡνίκα Κλέων μ' ἔκνιζε παίσασθαι ὀπτιλίμοις. Καί μ' ἀκάτοις ἔκνισεν, & peſſimis probris contumeliiſq; me vſſit, aut vellicauit. Herodian. lib. 4. de ſcommatis, τοὺς δὲ θεάτρων κνίζειν μάλιστα ὅσα ἐλέγχει τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀληθῶν. Sic Tranquillus in Tiberio, Vrebant inſuper & anxiam mentem varia vndique conuitia. Et Terentius, Vro hominem. Sed & Mordeo & Pungo ſimili metaphora vſurpantur: quæ aptè in hoc vocabulo retineri poſſunt quod vrticæ, cuius propriè κνίζειν eſt, à Latinis ſcriptoribus tribuuntur. alioquin exponitur etiã, eadem tamen ſignificatione, Peruello, Stomachum facio & indignationem cieo, Moleſtus & grauis ſum, Scrupulum iniicio, Solicitudine afficio: quæ interpretationes Budæi ſunt. Herodorus, ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γαμέτις, id eſt ἔδακνε, metaphora ſumpta ἀπὸ τῆς πόας, vt in Herodoteo lexico annotatur. Κνίζειν Heſychio eſt non ſolùm συκάμινα πίμπω, λυπῶ: ſed κνίσαι eidem eſt etiam φθεῖραι, ὀλέσαι, ſicut itidem κνάω & κναίω.

Κνίσμα, Vellicatio, ἀπόσχισμα, vt Suidas in hoc loco exponit, καὶ τὰ ποθούντων Κνίσματα ἢ μύστ λύγρον ἀπειπαμένου. ‖Item Pruritus, Ignes quibus amantium pectora vruntur, ſeu Dolor amatorius. Baſil. Libanio, ὅτι καθάπερ ἐρωμένῃ τινὰ κνίσματα τῆς ἐραστοῦς, τὰς λευκὰς ἐκείνας ἀκαθέτας ἡ φύσις τοῦ ῥόδου προσέφυσεν. Apud Ariſtophanem verò in Concionantibus, ἥκουσά που Γραδυιδοῦς τὸ κνίσμα σου τῆς δεκτύλου, ſchol. exponit τὸν ἠρεμαῖον χασμὸν, de quadam quæ vicinam euocabat, θρυλοῦσα τὴν θύραν, id eſt ἠσύχως κνῶσα, paululum & leuiter pulſans ianuam.

Κνισμός, οῦ, ὁ, Pruritus, Prurigo. idem quod κνησμός. Athenæus lib. 3 de vrtica piſce loquens, qui & ἀκαλήφη dicitur, κνισμὸν δὲ ποιεῖ τῆς σιαλάγεσιν ἐπιδακὲ μὴ προσαλεῖφων): cui Plinius dicit eſſe vim pruritu mordacem, eandémque quæ terreſtri vrticæ: item, contactos piſces attritúque petræ ſcalpentes pruritum, ab ea inuadi. Κνισμὸς peculiariter Pruritus Venereus, ἢ πρὸς τὴν μῖξιν βακχεία καὶ πόθος. Chremylus apud Ariſtophanem in Pluto, ad vetulam quæ amore cuiuſdam iuuenis ardens dicebat ſe καταγνίζεσθαι, Οὐκοῦν ἐρᾷς αὐτοῦ καὶ τὸν κνισμὸν ἔχεις; Sophocles apud Athen. lib. 11, de cottabo, Τάλ' ὄδε κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος Τὰ καλλικοπάδεια νικητήρια Τίθημι. Item ζηλοτυπία, ἢ δέος ἐφ' οἷς ἔρασταί τινες ἔχουσιν, Diffidium & iurgium inter amantes. Alciphron 179, καὶ μοι κνησμὸς ἦν πρὸς αὐτὸν ἢ δέος ἐφ' οἷς ἔρασται ἦμεν: paulo antè ζηλοτυπίας vocabulo vtitur. B. Alii dicunt eſſe ἐρωτικὴν λύπην, dolorem quo vruntur amantes, Dolorem quo vruntur amantium pectora. Vtitur & Plutarch. ‖Eſt etiam μέλος ἢ κνισμῷ αὐλεῖν μόνον, vt Heſych. tradit, ſicut apud Athenæum quoque lib. 14 à Tryphone lib. 2 Ὀνόματα ὠῶν, inter αὐλήσεων ὀνόματα recenſentur, κῶμος, βουκολιασμὸς, γάλγας, πετραίκαμος, ὀπίφαλλος, χορδὸς, καλλίνικος, πολεμικὸν, ἡδύκωμος, σκυτοτύρζη, θυρωπικόν: quod & κρουσίθυρον, κνισμὸς, μάθων. A Polluce lib. 4, cap. 14, ponitur inter ὠδὰς ὀρχήσεως, inter ſpecies ſaltationis. VNDE Κνισμώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Pruriens: quod ſuprà κνησμώδης. Bud. ex Gal.

Κνισὸς, οῦ, ὁ, Conciſus: vel Deraſus, Abraſus. vt κνισὰ λάχανα apud Heſychium τὰ συλλελημμένα. Sic apud Pollucem quoque lib. 6, cap. 9, τὰ συλλελημμένα λάχανα, κνισὰ λάλεται. Athen. lib. 9, ὄρνεις ἐπῶναι ταῖς καλουμέναις, καὶ ἄμοις κνισαῖς λαχανίοις. Ibidem ex Ariſtophanis Delia, Τὰ συλλελημένα λάχανα ἢ κνισὰ ἢ σίμφυτα. Suprà verò ſcribitur etiam κνησὰ a κνάω: ſed hæc ſcriptura vitio caret, quum ſit à κνίζω quod ſignificat τίμνω, ſeu ἐξ ὅτου πολὺς καὶ ἰχνῶς καταξύω, vt paulo antè dictum eſt. Præterea hoc Κνησὰ apud Heſych. ſuo loco ponitur, videlicet poſt Κνησαλοιχός, ante Κνίφα.

Κνίζα, ης, ἡ, Anacreon apud Euſtathium, Κνίζη μοι ἤδη καὶ πίσυρα γένοιμαι Σὴν δίζαν μαχέσωμαι, q. d. Scalptura mihi opus

est,& matureſco. Quibus verbis alludit ad mora Alexã drina,ſeu Ægyptia,quæ (vt Athenæus refert libro 2,& Euſtath.ſuprà in Κνίζω)οἱ ὅτι χοίεσι ὅτι ἐκχυλίσαντες σῦκα ἥλιον, ἐῶσιν ὅτι μάλιστα τοῖς φυτοῖς, ἢ ὑπὸ τῶ αἱμάτου κνίσμασι ἐπὶς ἡμέρας πολλὰς πίπτοντα καὶ ἐλκώδη γίνεται, ferreis vnguib⁹ ſcalpentes,vt Plinius de eis loquens,dicit: alibi verò,Largo ſucco abundant ſummo cortice deſquamato:altiore plaga,ſiccantur,mirabili natura. De qua re vide & in Ἐπικνίζω paulo póſt. Deriuatur autem hoc Κνίζα à Κνίζω,vt Σχίζα à Σχίζω.Euſt.

Κνιζεία,idem quod κνίζω.Heſych.

C.ΑΠΟκνίζω,Vellico, Vngue aliquid abſcído,vel eximo, vel abrũpo.B.interpr.Vngue aufero &abſcindo.Coquỹ quidam apud Athenæum lib.7, faciens πριμμάτιον ex piſciculis,Τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία,Ἐμβάλω ἀλθίρω,horum vngue auferens & abſcindens capitula. ‖Item, Vngue vulnero. Ariſtot.De hiſt.animalium libro 5, κἂν κυφὸς τὸ πέρας ἀποκνίσας ἀφῇς, ἧττον λοιπὸν αὐτὰς τὰ πτερὰ ἀπαλύνει.Budæus. Heſychius ἀποκνίζει exponit ἀποτίλλει.

Ἀποκνίζω,Dedolo,Extenuo.vt Reg.lib.4,de manubrio ſecuris,ἀποκνίζει τὸ ξύλον,Bud.

Ἀπόκνισις,εως,ἡ, Vellicatio, Abſciſſio quæ fit vngue. Theophraſt.De cauſis pl.lib.5,καὶ αἱ ἀποψιλώσεις τῇ ἀμπέλων, καὶ ἀποκνίσεις τῇ σιταρῶν τῇ μεγίστων παρ' ὅλον τὸ ἔαρ. vbi ἀποκνίσεις σιταρῶν Gaza vertit,Foliorum contortiones,ſed Budæus maluit Pampinorum vellicationes reddere.

Ἀπόκνισμα,ατος,τὸ, Fruſtum rei alicuius,propriè quod ea fuerit vngue abſcitum,ſeu abruptum. Apud Ariſtoph.ἀποκνίσματα σφυρίδων exponitur ἀποτμήματα.

C.ΔΙΑκνίζω,Vellicatim rumpo,Vngue dirumpo. Ariſoteles in 7 Hiſt.animalium,de abortu loquens, ἐὰν δὲ πρόσκομμα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἀφῇς πεσὸν ταχύ, οὐ συμβαίνει. ζῶντα δὲ διακνιζόμενος,φαίνεται τὸ ὠμόβρυον τὸ μέγεθος ἡλίκον μύρμηξ. Hæc Budæus,citans alibi ex Dioſcoride,ἐλάττω θλάσας ἢ διακνίσας. Item διακνιζόμενος in v.l. Scalptus.

C.ΕΚκνίζω,Excido,Expũgo.ἐκπάτω. Herodot.apud Suidam,διὰπαντὸς διαπλυνὲς λεῶσι,τὴν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισαν.Locus is eſt in Polymnia,ſub finem.Sed ſcribitur in vulg.Herodoti edit.ἐξέκνισαν per ν. ΑΒ Ἐκκνάω. Valla interpret. Eraſit,ſicut κνάω ſuprà expoſuimus Rado.

C.ΕΠΙκνίζω,In ſuperficie ſcalpo, vel Per ſumma incido, ſeu rado,ἐξ ἐπιπολῆς ξύω,vt Suidas in hoc à ſe citato loco expónit,ἀρότερον βεκχῶλον ὀπικνίζειν χρὴ σῦκον.Theophraſtus Hiſt.plant.lib.4,cap.2,de ficu Ægyptia,ἣ πίττειν μὲν δύναται αὐτὴν ὀπικνιζομένην ἢ ἀπὸ ἔχοντος ὀπὸς σκληρᾶς ὀπικνίζουσι· ἃ δ' αὖ ὀπικνιζομένη,παρτρέφει πίπτεται. Vide Plinius lib.13,cap.7,Perquam fœcundo prouentu,ſcalpẽdo tantùm ferreis vnguibus:aliter non matureſcit. ſed quũ factũ eſt, quarto die demetitur. Aliquãto pòſt, de ſimili arbore loquens,videlicet ficu Cypria,pro ὀπικνίζειν dicit ὀπτέμνειν,Incidere.ſcribit.n.eã non πτανίειν μὴ ὀπτεμνόντας τῇ ἐσχάρᾳ,ἢ ἐκρυέντος τοῦ ὀπός.Pro quib⁹ Plinius ibidem dicit,Groſſus eius non matureſcit,niſi inciſura emiſſo lacte. Cum quo loco confer quæ libro 2 De cauſ.plãt.cap.19, tradit περὶ συκῶν τῇ καταχιζομένων:item locum quem ſuprà in Κνίζω ex Euſt.citaui, & item Athenæo. Affert B.quoque ex Dioſc.pro Scarifico,Scalpo.

Ἐπίκνισις,ιως,ἡ,Scarificatio,Scalptura,Inciſio quæ per ſummas partes fit:vt in ipſo Ἐπικνίζω videre eſt.

C.ΚΑΤΑκνίζω,Concido. Athen.146 .τὰ δὲ ἀφρικῶν εἰς λεπτὰ καταικνιζόμενα,καὶ ὡς περιέδων συμπλατυνόμενα:deſcriptio periphraſtica eſt ἰσπάνων quæ nominare veretur. ‖Item Concido,Carpo, Vellico,ſeu Punctito: vel Sugillo, Lædito, Obtrecto.Iſocr.Panath.ἴσως μὲ οὖν τις λόγους ἡμῖν ἐλυμαίνετο, ἀποκνιζόμενος ὡς δυνατὸν κάκιστα τῆς ἑαυτοῦ, καὶ διαφθείρας οὐκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζοντας,καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντας. vt Cicero dicit libro 1 De natura deorum, Quum Epicurus contumelioſiſſimè Ariſtotelem vexarit,Phædoni Socratico turpiſſimè maledixerit,Metrodori ſodalis ſui fratrem Timocratem,quia neſcio quid in philoſophia diſſentiret, totis voluminibus concideret. Idem Pro Balbo,In conuiuiis rodunt,in circulis vellicant,maledico dente carpunt.Lucianus,πρὸς τὸν Ὅμηρον κατακνίζων.vt Gellius dicit,In Saluſtii ſcriptis plura

A malignè vellicant.Mordere & Pungere ſimili quoque metaph.vſurpatur. ‖Καταχνίζω,Titillo,Pruritum excito. Et Καταχνίζομαι,Prurio,Titillor. Ariſtoph.Pluto,—ἐγὼ δὲ καταχνίσομαί σου πάλαι, Prurio libidine, Titillor.καταφῶ,ὑπ' ἔρωτος πάλαι.B.de vetula quæ deperibat bellum adoleſcentulum.

C.ΠΑΡΑκνίζω,Vellico,Irrito.ex Chryſoſtomo,παρὰ ἐρωσύντος. Item,Vro pectus alicuius:ſpecialiter ἐρωτικῶς τινὸ πῶ,vt quum amica fingit ſe amantem auerſari.quomodo & κνίζειν vſurpari ſuprà dictũ eſt. Chryſoſt. enarrans hunc locum Pauli 1 Corinth.10 μὴ παροξύνωμεν τὸν Κύριον; pag.176,ζητῶ πῶς παροξύνωμεν αὐτὸν εἰ δυνατὸν καλέσαι ἡμᾶς,καὶ παροξύνωμεν αὐτὸν φησὶ δεῖξαι ἑαυτοὺς ἐπιτηδείους ἄνευ χωρισμοῦ. ita παροξύνειν & παροξύνεσθαι eodem referũtur, ponunturq; pro Ad zelotypiam prouocare,Zelotypiam ciere.

C.ΠΕΡΙκνίζω,Circumſcalpo,Circum vellico,Circum carpo.vnde περικνίζειν,in Epigr.

C.ΥΠΟκνίζω,Pruritus ſtimulos ſubdo, Titillo. & ὑποκνίζομαι,Prurio libidine,Amore vror.Xenoph.in 3 Apomnem.ἡμεῖς δὲ ἥδιον ὧν ὁρᾶτε μανθάνομεν, ὅτι θυμοῦ μὲν ἄφθονον. καὶ ἄπρακτον ὑποκνιζόμενοι,καὶ ἀπλήστως πεινῶμεν. Similiter Plut.ὑποκνιζόμενον dixit pro Amore titillatum & tactum,in Sylla,156,ἀλλὰ καὶ δῆλος ἦν ἔτι ὑπὸ ἔρωτος ὑποκεκνισμένος. ‖Accipitur etiam generalius pro Calcar ſubitio, Aculeos ſeu ſtimulos ſubdo, Extimulo, Incito. Philo De vita Moſis lib.1,ὁ γὰρ ἀκούσιος ὑποκνίζων πάσας ὁρμὰς ἐπιγερεῖ μᾶλλον,moleſtus illæ ſtimulus ſimulatæ recuſationis,vt Turneb. interpr. Lucian. De cal. participiũ ὑποκνισμένος eodem ſignif.vſurpat, tribuẽs illud ſtimulis τῆς φιλοτιμίας.ſicut Plutar.ſuprà dicit, δόξης ἔρωτος ἢ φιλοτιμίας ζηλοτυπίᾳ κνιζόμενος.

Κνίδη,ης,ἡ,Vrtica. ita à κνίζω dicta,vt Vrtica ab vro,quòd δηγμὸν καὶ κνησμὸν ἐμποιεῖ ταῖς τοῦ ἁπτομένων χερσί:alio autẽ nomine ἀκαλήφη dicitur, vt teſtatur Dioſcorides libro 4,cap.94.& poſt eum ſcholiaſtes Nicandri, & Theocriti.cuius duo genera apud Dioſcoridem reperies.ἀκαλὴ ἣν autem Atticum eſſe tradunt. Theocr.Idyll.7, Εἰ δ' ἄλλος γοὖσας, κἠμὲ χρέα πάντ' ὀφείλοι Δαμοτέλους κνάμψῃ, καὶ ὁ κνίδιον καθιεύσει. ‖Eſt & piſcis nomen apud Ariſtot.Hiſt.animalium lib.5,cap.16, & Athen.libro 3, qui & ipſe ἀκαλήφη dicitur.Plinius lib.9,cap.45,vrticas appellat.Idem lib.31,cap.11, Cnide, quam nos vrticam vocamus.Vide & Κνησμός. Eadem κνίδη per metaplaſmum dicitur ΕΤΙΑΜ Κνις,ιδός.Euſt.ὁ δὴ Κνίζω καὶ ἡ κνίδη παρὰ τὸ μεταπλάσαι κνίδα λέγει ὁ Ὠριγενιανός. In v.l. ſcribitur ΕΤΙΑΜ Κνήδη per η,quo modo ſcribi apud Gazam lib.3 Grammat.annotant. ea tamen ſcriptura nec apud Heſychium nec Suidam,nec Etymologi:extat.nã κνηδῶντας apud Heſychium non ſuo loco eſt, ſed inter κνίδαι & κνίδος:adeo vt κνιδῶντας pro eo reponendum videatur.

Κνιδόντες,Vrtica cædentes,Vrtica vrentes.κνίδη μαστιγοῦντες,apud Heſych.quaſi à Κνίδω. Niſi potius ſit ſcribendũ κνιδῶντες. ΝΑΜ Κνηδᾶται(pro quo ſcribendũ videtur Κνιδᾶται,vt modò dixi)idem Heſ.exp.δάκνεται,addens fortaſſis à κνίδη dici.

Κνίδωσις,ιως,ἡ, apud Hippocratem punctura quædam,& pruritus qualis ab vrtica excitatur, Pruritus ſiue Prurigo,aut Vredo,qualis vrticæ herbæ piſciſve contactũ ſequitur. (nam Plinius ei ſcribit ineſſe vim pruritu mordacem,eandémque quæ terreſtri vrticæ,contactóſque piſces attritúque petræ ſcalpentes pruritum,ab ea inuadi: item,tactam,vredinem mittere) κνησμὸς ſiue κνήφη, ſiue κνισμὸς (vt Hippocrates loquitur) τῇ τῆς κνίδης ſiue ἀκαλήφης δήγματι ſimilis.Galenus in lexico Hippocratis,κνιδώσεις, τύξεις τινὲς κνησμώδεις οἷαι καὶ ὑπὸ κνίδης γίνονται.

C.ΚΑΤΑκνιδόω,Pungo,Scarifico.κατατύω.vulg.lex.Fortaſſis eſt Vrtica vro, vel Vrticæ in modum vro ſeu pungo.

Κνισαλέος,α,ον,Pruriens.κνησμώδης apud Heſych.περικνίθω.

Κνίσαρ,Culter raſorius ſeu tonſorius,Nouacula.à κνίζω ſignificate πείρω ſiue ξύω. A Suida exponitur ὁ ξυρός. Sic enim legendum, non ξυρόν.

Κνίσαρ,ος,τὸ, Vrtica. Nam Heſychius κνίσαρα exponit κνίδας.

Κνίσκη,

¶ Κνίσα, sive Κνίσα, ας, ἡ, Nidor, ἡ ἀπὸ πιμελῆς αὐάδους, Aruinæ seu pinguedinis incẽsæ fumꝰ, Vapor ex cremata pinguedine, plerunque in sacrificiis. Interdum etiam vapor ex carnibus quæ torrentur, siue assantur: nec solùm vapor ille, sed etiam odor, seu (vt Aristot. expon. in Meteorol. lib. 4) ἡ ὑπὸ πίονος θυμίασις, λιγυὶς δὲ ἡ λιπαρά, κνίσα. id est (Gaza interpret.) Pinguis autem rei exhalatio, λιγυὶς, id est fuligo, nominatur: eius verò quæ olei tenacitatem imitatur, κνίσα, id est nidor. Iliados θ, Κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω. id est Ἐκ πεδίου πίειρα καπνώδη αἰθαλόεσσαν, vt Eustath. exponit. Il. α, Κνίσην δ' οὐρανὸν ἶσαν ἑλίσσετο ἀμφὶ περὶ καπνὸν. id est ἡ ἀναφερομένη ἀπὸ τῶν θυμάτων αἰθαλώδης θυμίασις, hostiæ accensæ nidor. Alexis apud Athenæum libro 2, de mensa quæ in propomate apponebatur, Ἐφ' ἧς ἐπίκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαία δηλαδή, Οὐδὲ παρέχουσι κνίσαν ἡμῖν πλούσιαν Παροψίδες. Et metaphoricè apud Plutarchum in præcept. sanit. ὡς ἀφ' ὑπὸ κνίσης τῆς κενῆς δόξης ἀχρείους, veluti nidore inanis gloriæ inductos. ¶ Nonnunquam pro ipsa pinguedine siue aruina capitur, aut adipe. Il. α, Μηροὺς τ' ἐξέπαμον κατὰ κνίσην δὲ ἄλυψαν, operuerunt adipe. Item eodem lib. Αἰόλλοντες δρῆνες κνίσης αἰγῶν τε παλείων Βούλεται αἰπάσας ἡμῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, potitus adipe agnorum & caprarum: vel etiam nidore agnorum & caprarum in sacrificio crematarum. Odyss. μ, Καὶ πάπτηνα μοι κνίσσης ἀμφὶ ἥλυθεν ἡδὺς αὖτμὴ, dulcis vapor adipis seu pinguedinis accensæ. Il. ω, Οὐ γάρ μοι πεπὶ βωμὸς ἐδύσετο δαιτὸς ἐίσης, Λοιβῆς τε κνίσης τε. Item Odyss. υ, — ὅτε χαλκήϊος ἀνὴρ πολλὸς πυρὸς αἰθομένοιο Ἐμπλείῃ κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα Αἰόλλει, aruina & sanguine. Odyss. σ, de ventribus caprarum, τὰς δ' ὅτι δόρπῳ Κατθέμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. Sic in eodem libro, μαχαίρῃ ἐσθὲς χαρείσῃ γέμειν Ἐμπλείῃ κνίσης τε καὶ αἵματος. At Iliados φ, — λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσῃ μαλδόμενος ἀπαλοτρεφέος σταλικοῦ, animadvertit Eustathius eum debuisse dicere κνίσσην in accusativo, vt esset πάχος τὸ λίπος τῆς κρέατος: sed cõtrà passiuo vsum dixisse μαλδόμενος κνίσσῃ, no quòd ipse lebes hanc liquefactionem pateretur, sed ipsa κνίσσα in lebete. & simile σχῆμα esse in illo, ἔφερε μάχην ἴχθυσι, non admittit verò eos qui κνίσσῃ volebant esse accusatiuum pluralem à nomine Κνίσσος, & exponebãt τὰ κνίσσα, siue τὰ λίπη πάχεα. eius enim vocabuli vsum non esse apud Homerum nec cæteros poetas, ex antiquis tradit: quanuis dicatur δίφλα & δίφος, πάθη & πάθος, aliàque similia. Homeri schol. annotat κνίσσας Porphyrio significare quatuor, αὐτὸ τὸ λίπος, καὶ τὸν ὀπὸν πλοῦν, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν αἰθαλομίαν. Eustathius duas tantummodo significationes ponit, videlicet λίπος, & ἡ ἀπὸ τῆς ὀπτῶ μόνων κρεῶν (ἔστιν τῆς καμόντης πιμελῆς) αὐάδεσις, quæ locis citatis commodè tribui possunt. Hic verò apud Suidam locus vtroque modo accipi potest, τῆς δὲ κνίσσης δηλοῦσί μου τὴν ὀμφήν, καὶ ὥσπερ πυρούσης, ἤτοι τῆ κρέως. nam ipse exponit λίπους, αἰθαλομάσσως. Sed accipi commodius potest pro ipso nidore carnium quæ coquebantur. De scriptura verò & etymo huius vocabuli ita Herodianus apud Eustathium, ὡς παρὰ τὸ σῴζω, σῳ̃σσα, σῴζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω, τὸ ἰέναι πολλῆς καὶ ἰσχυρᾶς καταξύω· οὗ μᾶλλον κνίσσα ἀφ' οὗ ἡ Κνίσα, ἔκπαγλον δὴ λαβοῦσα τὸ ι, δηλοῦσα δέ τινα κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου αἰσθάνεσθαι τῆ ὀσφρήσει προσίζουσαν. Hanc verò scripturam, videlicet vnico σ, in probatis quoque exemplaribus reperiri idẽ Eustathius docet: in nostro tamen alioqui vetustissimo & optimo est duplex. In exemplis autem quæ proferentur, partim hæc, partim illa scriptura ponetur, prout ibi inuenta fuerit. licet alioqui multo frequentior sit per σσ.

C. Κνισοκόλαξ, ακος, ὁ, Qui vt nidore seu pinguedine fruatur, adulatur: de eo qui in conuiuia adulationibus quibusdam irrepit, vt & ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit. Myrtilus apud Athen. l. 2, Χωλὸς, στιμαπίας, πολυγήρασος, ἶσος ἀλήτῃ, Ἡλθεν ὁ κνισοκόλαξ, — Ἄκλητος, ζωμοῦ καχεπιδήμιος.

C. Κνισολοιχὸς, sive Κνισολοιχὲς, οῦ, ὁ, Qui pinguedinem lambit, seu Qui pinguibus lambendis delectatur: vt Catillo apud Latinos qui catinos lingit: id est Gulosus, Liguritor. Sophilus apud Athenæum libro 3, Ὀψοφάγος εἶ καὶ κνισολοιχός. Sic enim ibi scribitur, idque non semel. Apud Hesychium autem accentus in vltima collocatur, sicut & apud Eust. qui eundem locum citat, & factum hoc compositum dicit ad similitudinem τῶ μαπολοιχὸς apud Aristoph. vnde Κνισολοιχία, ας, ἡ, Catillatio, Liguritio, Gulositas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Idem Sophilus ibidem, Ὁ πορνοβοσκὸς ἐγώ μ' ἐποίησ' ἐκ τῆς κνισολοιχίας Χορδίλῃ ἵν' αἱμαπάπῃ αὐτῷ σκυφάσιν ἐπέλθῃ.

C. Ἄκνιστος, ν, ὁ & ἡ, Nidoris siue pinguedinis expers. Plut. Sympos. 4, Ὄψῳ ἁπλῷ & ἄκνιστον, nullo sapore siue nidore conditam. Idem in Præc. sanit. μηδ' ἁρμόττωμεν ἁπλοῦν & καὶ ἄοσφρον & ἄκνιστον καμεῖσθαι. Epigr. lib. 2, Ἀκνίστου βωμοῖο πτωχὸς, ædituus aræ nidore carentis, seu aræ in qua nullus adeps adoletur qui nidorẽ emittat. Archias in iisdem Epigr. Τοιοῦτον οὐκ ἄκνιστον (ἴσθι δ' ἡμᾶς) ὕστ' ὀπτὸν εἶδες αἰθρήσας δωμὸν ἡμῶν ἐναίων. Apud Theophr. verò De c. pl. l. 2, cap. 6, ἄκνιστος κρέως à Gaza vertitur Habitus incolumis, τὸ δὲ σῶμα ὅταν αἰσθάνωμεθ' ἡμᾶς ἔξω γίνεσθαι οἷς ἡ πιεσμονὴ καὶ ἄκνιστον. vbi alii interpretatur Ad plenum habitum ac purum & perpurgatum ab infestis acrimoniis: vel A quo pedor ac nidor abest.

C. Πολύκνιστος, ν, ὁ & ἡ, Multo nidore fumans aut redolens. πολύκνιστος πέτρη, saxum abundans multo nidore & fumo ex sacrificiis educto. Ex Nonno.

Κνιστὸς, οῦ, ὁ, Eust. ἐν τῇ κοινῇ φορᾷ vsurpari tradit: at in indice illi adiecto κνιστὸς dicitur esse ὁ λίχνος, catillo: qui & κνισολοιχὸς suprà. Annotat verò ab hoc κνιστὸς deriuari posse COMPAR. Κνιστότερος. nisi aliquis malit à Κνίσσος. Huius autẽ cõparatiui exẽplũ citat ex Athenæo de Melanthio quodam, qui propter ὀψοφαγίαν παιδεραστὴς fuit, τὸ αὐτῷ τρέφεσθαι καταπίνων, ἀπήγχετο ὁπότε τῆ ἀπαλώσεων, κνιστότερος ὢν τῶ Ὀδυσσέως Μιλανθίου, Nidoris appetentior, Gulosior. Locus autem est apud Athenæum libro 12, AT Κνιστὸν quod apud eundem Athen. libro 3 legimus, idem significare videtur quod κνιστερὸν siue κνιστέν, aut κνιστοῦδες. de diuersis panum generibus, ὁ δὲ ἰσχνείτης ἐγκλητὸν τῷ τηγανίου ὄζει & τῷ ἐλαίου ὀπτημένῳ, διὸ κριτώτερος, ὄζει δὲ τὸ κνιστὸν, καπνοσμαχώτερος, propter nidorẽ, vel eo quòd nidorosus sit.

Κνιστώδης, ες, ὁ, ΕΤ Κνισερὸς, ὸν, ὁ, Nidore plenus, vel Nidorem referens. Nidorosus, Nidorulentus, vt quidam ex recentioribus loquuntur. Odyss. κ, Κνιστὸν δέ τι δῶμα θεοῖσιν ἀχέεται αὐλὴ Ἥμασι, Nidore fragrans, Nidore redolens. πνοιὴ καὶ ἔδεσμον, ἡ κνίσσης μετέχον, vt Eustath. exp. Achæus apud Athen. lib. 9, παροψίδων Κάπηλε δὲ κνισερὰ ἀφθαλογίσματα.

Κνιστώδης, ες, ὁ, idem. Aristot. hist. animalium libro 4, cap. 8, de captura piscium, καὶ ὅλως ὁ ὠὸς: τὰ κνιστώδη παύεται φέροντα μᾶλλον. Idem in 3 De part. animalium, loquẽs de intestinis, ἐν οἷς μὲν οὖν τὸ μέσον ὁ καλούμενος ὠοκτὸς κνιστώδης ὄζει, οἷς δ' ἀπίμελος. Galenus, ἐν ᾗ κράσει διαφθείρεται τὰ στέα ὠοκτὸς τὸ κνιστῶδές τι καὶ καπνῶδες.

Κνιστάριον, ν, τὸ, sive Κνισάριον, Exigua pinguedo, τὸ μικρὸν λίπος, Suid. At verò Eust. suo tempore κνιστάριον vocatam scribit τῶ κνίσσης.

Κνιστάω, Nidore inficio, seu repleo. κνίσσης καὶ θυμάτων πλήρω, vt Bud. exponit citans ex Demosthene contra Mid. pag. 221, χοροὺς ἱστάναι & τὰ πάτρια, καὶ κνισᾶν ἑστίας καὶ στεφανοφορεῖν. Quæ verba desumpta sunt ex oraculo quod ibidem ab oratore citatur, ἀρυτῆρες κατ' ἀγυιὰς Ἱστάναι ὡραῖον Βρομίῳ χορὸν ἄμμιγα πάντας, Καὶ κνισᾶν βωμοῖσιν κάπνῳ στεφάνοις πυκάσαντας, nidore accensarum victimarum aras replere, vel Super aris nidorem crematis hostiis excitare. Citat idem Bud. ex Luciano pro Vaporare, Suffire. κνισᾶν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς. Quemadmodum verò Demosthenes dicit κνισᾶν ἑστίας, ita & Aristoph. Equitibus, Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἑστίας, vt sacrificemus diis τοῖς ἑστίοις, seu τοῖς ἑρμαῖς. Et Euripides, κνισσᾶν βωμούς, pro quo oraculum suprà κνισσᾶν βωμοῖσι, & Lucianus, κνισᾶν ἐπὶ τοῖς βωμοῖς.

Κνιστόω, ὦ, idem. Matron apud Athenæum lib. 4, ὁ μάγειρος Σίζοντας περίφημι φέρων, κνίσσαν δ' ὅλην, bullientes & stri-

dentes apposuit, ac nidore grato replenit totas ædes. Item, Nidore inficio. Aristot. hist. animalium lib. 4. cap. 8, ἐὰν δ' ἑταρὸν διλίσπ καὶ κνιστοπωλίῳ [διλιτάσῃ, εἰς τὴν κυρτὴν] ἰδὼς φερόμενον πέρνωθεν εἰς δυσκίαν. paulo antè verò dicit eos φέρεσθαι ἐπὶ τὰ κνιστόδη, de captura piscium loquens. Exponitur etiam Fumigo, In fumum redigo. Alex. Aphrod. ἰχθροπλώφως ὁ ἰχθὺς κνισοῦται ἢ ἀφανίζεται, piscis deustus fumigatur & euanescit, vt Gaza vertit. vel In nidorem abit.

A

KNΥΩ, Rado, Scalpo. ξύω. idem quod κνίζω, κνήθω & κνάω, ac eiusdem originis, videlicet à κνάω. Aristoph. Thesmophor. apud Eustathium, Οὖπος πάθῳ μου ὄνον ἔλκων πλὴν δύσει. At vulgatæ editiones Aristoph. corruptè habent μ' οὔκνον, item ἑλθόν pro ἕλκων. Philoxenus apud Eustathium hoc vocabulum Doricum esse tradit: ab Ionibus tamen & Atticis etiam vsurpari.

B

Κνύος, ους, τὸ, Scabies, Prurigo. vel φθορά. Eustathius ex Hesiodo de filiab. Prœti. Καὶ ἀφ' οὗ κεφαλῆσι κὴ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. Ἀλφοὶ γὰρ χρόα πάντα κατίσχεν· οἱ δὲ τυχόντες Ἕρπετον οὐκ κεφαλέων ψίλωσε καλὰ κάρηνα.

C

Κνῦμα, ατος, τὸ, Scalptura. seu πρόσμαγμα ἢ κνησμός, vt Suidas exponit, hunc locum afferens, ὑπὸ δευμῆν Ἡκουσά τι τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων. qui locus est apud Aristophanem in Concion. non procul ab initio. Sed ibi SCRIBITVR Κνίσμα, in vulgatis editionib., & apud scholiastæ apud quem pro χασμὼ ex Suida reponi poterit κνησμός. Eust. κνῦμα quoque ibi agnoscit, quod vnà cum Philoxeno à κνύω deducit. Apud Hippocratem verò Galen. annotat κνῦμα· ὁμοίως πεποιῆσθαι μιμήσει τοῦ ψόφου, eiusdémque originis esse participium κνυζούμενος. id est, κράμα τι αἴζων. & τὸ ὅτι τῶν ὠῶν κνυζωμένων.

Κνύζω, Scalpo, Rado. ξύω. Etymolog. Apud Hippocratem verò κνυζᾶν Galenus exponit ἐψοφεῖν, dicens ὁμοίως πεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ ψόφου. Apud Suidam, κνυζοῦν τὰ ὠὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἠμύωσι. quod infrà κνυζᾶσθαι dicitur. In qua signif. κνύζομαι quoque apud eundem Suidam accipitur, nisi verior scriptura sit κνυζώμαι: sicut infrà, ὁ δὲ κωνωπας ἐκ τῆς ἐπαλξεως ἀπεκήρυττε, ὥσπερ τοὺς φύλακας κνυζομένων αὐτῶν μὴ καθεύδειν, eis lamentabiliter & querimundè gannientibus seu vlulantibus. Dionysius Halicarnass. de Romulo & Remo loquens, vtitur etiam hoc vocabulo κνυζήματα. Hesych. verò Κνύζεσθαι exp. μοχθεῖν, κλαίειν, ἀφανίζεσθαι. vide & Κνῦμα.

D

E

Προσκνύζομαι, Gannitu appello, seu inclamo. προσκνύζομαί σοι, tibi adgannio. v. l. ex Philostr. Heroic.

Κνύζα, ης, ἡ, Scabies, Prurigo. ἡ φθορά, vt quidam apud Eust. traduns, deriuantes inde κνυζόω. Κνύζα dicitur ἡ κόνυζα, Conyza, seu Cunilago. Theocr. Idyll. 4, Αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ ἁδύοσμος μαντία. Idem Idyll. 7, Χἀ σπέος ἐκπεσοῦσα ἑταίρα πάντα καθαρσία ἔστ' ὀπὶ πᾶχυ Κνύζαι ἀσφοδίλῳ τε πολυγναμπέϊ τε σελίνῳ. vbi annotat eius schol. esse herbā frigidam, cāque σκληροφθαλμοῦσαι διὰ τὴν ἀγρίαν solitas fuisse σκληροπρωκτίαν. sed vno in loco apud eum perperam scribitur κνίζα. Annotat autem Herodianus in nostro veteri lexico, ὅτι τὸ κνίζα εἰ μὲν ὅτι τὸ φυτόν, κατ' ουσίαν ὀξύτονόν ἐστιν, οἷον χαμαιζήλου κνύζης· εἰ δὲ ὅτι τοῦ σαρκοφθαρτοῦντος καὶ ἐρρυσωμένου, οὐκ ἔστι συγκοπὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κνυω, ἐξ οὗ κνύος, ἡ φθορά.

Κνυζᾶσθαι, Eur. ᾠσὶν, Scabie infesto, Scabie fœdo seu deturpo. δηλ. ψώρας αἰχμῶν, vt nonnullos apud Homerum exposuisse testatur Eustathius, deducentes à κνύζα. Herodianus autem δηλοῦσθαι, alii ῥυσὸν, seu ῥυσιᾶν, seu ἀκρατῆ πιεῖν: Philoxenus apud Etymologistem ξύω καὶ ἀχρεῶ· quo ξύω fortassis intellexit Vngue lanio seu lacero, Vngue fœdo: vt κνίζω quoque accipitur. Odyss. ρ, Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος θέλγεσκε μένοντι· ἴσκε, de Minerua Vlyssem deformante: quæ paulo antè Καρφαλέω δέ οἱ χρόα καλὸν ὑπὸ γηραλέῃσιν μέλεσκε.

F

G

Ἀτ VERO Κνυζάω, SIVE Κνυζίω, Gannio: propriè de canibus querimundum vlulatum edentibus. Budæus interpretatur Gannio adulatoriè & querimundè, χαιρόν φθέγγομαι, ὅτι κυνῶν. Idem affert ista, κνυζᾶσθαι αἰμασσάντων ὅτι κυνῶν, ὅταν θεσπιχόωσι καὶ σημαίνωσι λαλιαὶ πρὸ τοῦ χρᾶν ἀφιᾶσι. Aristophanes Vespis, ποῦ τὰ παιδία; Ἀναβαίνετ' ὦ πίπεσθε καὶ κνυζώμενα Λίτεσθε καὶ παρακολουθεῖτε καὶ

H

δακρύετε. verba sunt patroni τὸν κύνα accusatum defendentis, & tandem vtentis deprecatione, liberósque producentis, hoc est catulos. Bud. Metaphoricè autē Theocritus in Pharmac. infantibus tribuit, Οὐδέ τι φωνᾶσαι δύνανται, οὐδ' ὅσον ὑπὸ ὕπνῳ Κνυζῶντες φωνεῦντι φίλαν πρὸ μητέρα πάντα. Philostratus autem de leone mansueto κνυζᾶσθαι etiam dixit, teste Budæo. Non solùm autem dicitur Κνυζῶ κνυζᾶς, sed etiam Κνυζῶ κνυζᾶς, apud Athenæū, teste Eust.

Κνυζηθμὸς, οῦ, ὁ, Gannitus canis adulatorius & queribundus. Odyss. π, de Minerua quæ non ab omnibus conspiciebatur, Ἀλλ' Ὀδυσῆϊ τε κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο, Κνυζηθμῷ δ' ἀτέρωσε δύσ' ἔσσυντο φόβηνδε. vbi Eustathius annotat rectius intelligi πρὸς κλαυθμὸν τῶν κυνῶν, quàm πρὸς πυσμόν τινα (secundum veteres) καὶ πρὸς ἦχον ὃν Ὀδυσεὺς ἐπένοησεν ὅτι συγκλῄει τοὺς κυνῶν. Dicitur quoque de infantium vagitu, vt κνυζᾶσθαι paulo antè. Apud Eustathium in fabula de Ioue, Διὸς ἐν Κρήτῃ τινὰ μῦθον, ἤτοι αἰπὺν ὑπέφερον ὄγκον, καὶ τὸν στρατὸν χυσμῷ τερείχοντα, τὸν κνυζηθμὸν τῶν βρεφῶν αἰσχαλόωσι (ἤγουν ἄγνωστον) πῶς παρεῖσιν ἐπὶ γῆν. Eadem historia citatur apud Athenæum lib. 9, ex Agathocle Babylonio. vbi pro τερείχοντα τὸν κνυζηθμὸν repone ex his Eustathii verbis τερείχοντα τὸν κνυζηθμὸν, & pro παρεῖσι, παρεῖσιν. Accipitur etiā pro rugitu. Oppianus lib. 3 De venat. Εἰσὶν κνυζηθμοῖσιν αἰαγμὸν πυθρίζοντα, quoad fœdè & turpiter rugiant.

Κνύζημα, ατος, τὸ, idem. Apud Herodotum verò κνυζημάτων Suidas exponit χοιρῶν ὑποφθεγμάτων. Herodot. Euterpe (inquit Camerarius) τῶν ἀσήμων κνυζημάτων dixit de infantium garritu.

KNHΜΗ ης, ἡ, Tibia, Crus. Ambiguæ est signif., Interdum enim totam eam partem significat quæ inter astragalum genúque posita est, ossibus geminis constantem, quam Crus Latini dicūt: interdum verò id os peculiariter designat quod est eorum maximum: Latini tibiam vocant. nam quod minus est, πρόσω, id est sura, appellatur. Sic πῆχυς modò vtrunque os cubiti, modò eorum longissimum significat, vt annotat Galenus Comment. 4 εἰς τὸ Περὶ ἄρθρων. Certum tamen est πλὴν κνήμης partem esse τῶν σκελοῖς. nā id Galenus diuidit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Est autē os tibiæ crassissimum & interiori in parte situm eique soli femur per ἔμβασιν articulatur. Hæc Gorræus, addēs, aliquànto pòst quàm epiphyses τῆς κνήμης explicasset, Est autem tum tibiæ tum perones figura propè triangularis. ac tibiæ quidē anterior angul., quia multum acut. est, à quibusdā ἄκανθα: quia verò veluti frons est τῆς κνήμης, αὐτοκνήμιον nominatur. Hæc ille. Il. ρ, Γεινάτο τὴν κνῆμαί τε πόδες θ' ἑκατηβόλοι ἠδὲ βραχίονες, — καμάλῃ παλάσσῃ μορφαμφοῖν. Il. σ, & Il. υ, de Vulcano, Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Xenophon Hellen. 4, de quodam cui rupta vena sanguis corporis in sanum crus defluxerat, ἠμοιβάς δὲ τῆς κνήμης ὑποῤῥεούσας ὀδυνῶν ἀφορήτων. Plutar. Alex. πάθημα εἰς τὸ κνήμιον λαβὼν, ὑφ' ᾧ τῆς κιρκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν, quū sagitta in crure percussus esset. Hippocr. Prorrhet. lib. 2, οὖλα δὲ ποιεῖ καὶ σήματα διεφθαρμένα εἴσω σπλῆνας μεγάλους. εἰκάσει δὲ ἔχειν σπλῆνας μεγάλους, μήτε αἱμορραγίαι γίνονται, μήτε σήματα διεφθαρμένα, τούτων αἱ κνῆμαι ἕλκεα ποιοῦσαι ἔχουσι. Quæ verba Celsus libro 2, cap. 7, ita interpretatus est, At quibus magni lienes sunt, his gingivæ malæ sunt & os olet, aut sanguis aliqua parte prorumpit: quorum si nihil euenit, necesse est in cruribus mala vlcera, & ex his nigræ cicatrices fiant. Dioscorides lib. 2, de ficis, μετὰ χαλκάνθου ἢ τὰ ἐπὶ κνήμης ῥήγματα καὶ διαβρῶσεις καὶ κακοήθη ἰᾶται. Pro quibus Plinius libro 23, cap. 7, Tibiarum vlceribus cum flore æris. Κνῆμαι dicuntur etiam αἱ ἐπιμασθίαι ῥάβδοι τῶν ἀψίδων siue σπόρα, vt Pollux docet, id est Tibiæ in rota: seu (vt Eustathius explicat) αἱ ἀπὸ τῆς ἴσης χειτικίδων ἕως τοῦ ἔξω περιφερείας ῥάβδοι, à similitudine tibiæ in animantibus, ὑπὲρ ἀντιχούσης τὰ ὀπτικώτερα, vt ipse docet. Lysias has appellat κνημίας, teste Polluce. Dicuntur etiam καρκίδες Hesychio. Κνῆμαι, τὰ τῆς αἱμάξης περιθέματα, itē τὰ ὅπλα τῶν θρόνων ἐκατέρωθεν ξύλα, δι' ἃ ἡ καθέδρα ἐπιπήγνυται, vt Hesych. tradit: quæ eidē sūt κνημίαι. Itē οἱ δὲ αἰκμαλωτεῖς ἐν αἰσ-

τόλης: quemadmodum κνήμαι exponit ἀκραχόνι πόδος ἢ δακτύλου. qui κνημαὶ potius dicuntur.

C. Κνημοπαχής, ής, ὁ καὶ ἡ, Cruris seu tibiæ crassitudinem æquans, Crassus instar cruris seu tibiæ. Gaza vertit, Æquè crassus ac sura hominis. Theophr. lib. 4, De hist. pl. παχύτερον δὲ ἢ κνημοπαχές.

C. Κνημώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Qui crassas tibias habet. κνημοδόλης, παχυκνήμων, Hesych.

C. Ἄκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiis seu cruribus carēs. vel Qui caret suris, accipiendo totum pro parte.

C. Εὔκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bonis tibiis seu cruribus est. Qui elegantibus & pulchris tibiis est. Camerarius ex Polluce.

C. Καλόκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malas tibias habens.

C. Ὀκτάκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octo radios habens. rotæ epitheton. Il. ε, Ἡ δ' ἀμφ' ὀκτάκνημοι ἐβάλοντο κνημῖδα κύκλα χαλκῆια, ὀκτάκνημα, σθῆρίῳ ἄξονι ἁρμόν. id est ὀκτάφατνα, vt Eustath. exponit.

C. Ὁλόκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Integras tibias habens, In cuius tibiis nihil mancum seu mutilum est, sed integra omnia. ὁλόκνημοι Hesychio sunt ὁλομελεῖς, partem accipiendo pro toto. Item σκελίδες ὁλόκνημοι apud Pollucem ex comœdia, fortallis σκελίδες vnà cum toto crure seu tibia. Pherecr. comicus apud Athenæum libro 3 & 6, Καὶ μὴν παρὰ πυρὰ χρυμὸν ἐξωπτημένα Σκελίδες θ' ὁλόκνημοι καὶ σίον ἁλιρρώβα τε Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίχθ' ἀκροκώλια.

C. Σαπρόκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Putridas tibias habens, Cui crura putrida sunt. At σαπρόκνημα ἕλκη, Vlcera putridarum tibiarum, vel Vlcera quibus tibiæ putrescunt: aut Vlcera putrida tibiarum. Dioscor. lib. 4, cap. 184, de vite alba, ὅτι τοῦ χειρωνίου καὶ γαγγραινῶν καὶ φαγεδαινῶν καὶ σαπροκνήμων ἑλκῶν μετ' ἄλὸς καταπλασσόμενα πιεῖ. Quæ Plinius libro 23, capite 1, ita transtulit, Vlcerum phagedænis & gangrænis tibiarumque tædio cum sale illinuntur.

C. Ἀνακνήμιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ portio, & sola ferè cute contecta, in quam musculorum tibiam mouentium tendines inseruntur. Galen. Comment. 2, εἰς τὸ περὶ ἁρμῶν, scribit ἀνακνήμιον esse tibiæ mediam & anteriorem partem, quæ minimè carnosa est, & per vniuersam tibiam à summo ad imum in longitudinem fertur, atque in iis qui graciles sunt, conspicitur. Sic autē dicta est (vt plerique volunt) ꝙ contraria sit parti tibiæ insigniori, QVAM γαστροκνημίαν Galenus, Latini suram appellant: vel (vt ego iudico) quòd sit veluti frons τῆς κνήμης. Eadem verò pars, quia multum acuta est, à quibusdam ἄκανθα etiam vocatur. Gaza apud Aristot. ἀνακνήμιον Ocream vertit, Celsus tibiam appellat. Gorr. Ambiguum autem hoc vocabulum esse testatur Pollux. τῆς δὲ κνήμης ἀκάνθης (inquit) τὸ μὲν πρόσθιον ἀνακνήμιον, τὸ δ' ὀπίσθιον εἰς μυῶν ἐκπεμπόντων, γαστροκνήμιον. ἔνιοι δὲ τὸ μὲν πρόσθιον, κνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, ἀνακνήμιον: secundum quos ἀνακνήμιον esset sura. ea enim tibiæ opposita est. At prior sententia probatior est, eámq; sequitur & Aristot. De hist. anim. l. 1, c. 15, τῆς κνήμης τὸ μὲν πρόσθιον, ἀνακνήμιον, τὸ δ' ὀπίσθιον, γαστροκνημία ἐστὶ νευρώδης ἢ φλεβώδης. Aristoph. Pluto, Νύσσουσι γὰρ καὶ φλάσσουσι ταῖς κνήμαις.

C. Παρακνήμιον, ΕΤ Προκνήμιον, ου, τό. Κνήμη, inferior pars est τῶν σκελῶν, eáque δίδυμος, vt tradit Aristot. & Pollux, id est duobus ossibus constans, æquè quidem longis, sed non æquè crassis. quorum quod exterius situm est, & minus, vocatur παρακνήμιον: quod verò interius & maius, προσκνήμιον, vt docet Pollux, qui maius os, quod Galenus κνήμιον vocat, & tibiam Latini, appellat κερκίδα, id est radiū: & processus illius, περόνας (id est fibulas) & παρακερκίδας, dictas à quibusdam σφυγγας, id est fulcra. Cam. παρακνήμιον tradunt vulg. lex. breuius esse, suprá que tenuius, ad ipsos autem talos intumescere: ab anatomicis appellari facile minus, distinctionisque gratia fibulam: à Celso verò suram quoque nominari, licet & γαστροκνημία pro sura accipiatur: At προσκνήμιον lōgius esse, & in superiori parte plenius, solumque cum femoris inferioris capite committi, sicut cum humero cubitum: ab anatomicis vocari focile maius.

A C. Περικνημίς, ῖδος, ἡ, Tegumentum, vel etiam Munimentum tibiam ambiens, Tibiale, Ocrea. σκεπασμέναι τὰς κνήμας, Hesych.

Κνημαῖος, ου, ὁ, Tibialis, Ad tibiam spectans. ὁ τῆς κνήμης. Ex Hippocr. in vulg. l. Apud Gal. verò scribitur Κνημίου, τῆ τῆς κνήμης.

Κνημίς, ίδος, ἡ, Radius rotæ. idem quod κνήμη suprà. Pollux libro 10, loquens de ligno quod temonem currus sustinet, ὁ στέργμα καλεῖ Λυσίας, ὥσπερ καὶ τοὺ κνημίου τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς οὑτέμαχον κνημίαν. In eadem significatione ex eodem Lysia citat κνημῖδα infrà. ‖ Κνημίαι Hesychio sunt etiam τὰ ὀρθὰ ξύλα τῆς θριόνων, quas κνήμας quoque appellat. ‖ Κνημίαι, φθοραί, eidem Hesychio.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, Tibiale, Ocrea: Tegumentum vel etiam munimentum tibiæ. Od. ω, — περὶ δὲ κνημῖσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δίδυμα χαλκείοισιν ἐλάτοισιν, Χειρίδας τ' ὀπὶ χερσὶ βαθεῖαν ἴτυν ἔχον, tibialia è bouino corio consuta, ne vicelicet tibiæ ipsius spinis inscriberentur, vt Plautus loquitur. Iliad. γ, & τ, Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργύρεοι δ' ἐπέσαν ἀστραγάλοισι, ibi de Paride, hìc de Achille ad pugnam se armantibus. Alcæus apud Athenæum libro 14, de domo quadam quam ἁβρὰν κνημῖδα dicit, χάλκειαι δὲ παστάδες κανάβοισι πεπυκάδμεναι λαμπραὶ καμίνοις, ἁβρὸς ἰχμοδόκης, δαίδαλος πτόλιος. Et in prouerbio παὶ κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι, ocreas capiti applicare: in eos qui præposterè aliquid agunt. ‖ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radii. Lysias apud Pollucē, ἁρπάσαι δὲ κνημῖδα τῆς ἁμάξης. Alibi tamen scribit κνημίαι ab eo vocari.

C. Κνημιδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ocreas seu tibialia gestat, D Tibialibus indutus, Ocreis indutus seu armatus, Ocreatus.

C. Εὔκνημος, ίδος, ὁ καὶ ἡ, Bonas ocreas gerens, Bene ocreatus, vel Pulchra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus. Il. γ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. Et Il. α, Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί. accipit autē partem pro toto, ac per εὐκνήμιδας intelligit Pulchris armis præditos, vt Plaut. loquitur. Eosdē Achæos vocat etiā χαλκοκνήμιδας.

C. Φιλόκνημος, ίδος, ὁ καὶ ἡ, Tibialium seu ocrearum amans, Tibialia induere, vel tibialibus ocreisve armari amās. Hesychio est φίλοπλος synecdochicè. i. Armorum studiosus.

¶ Κνημὸς, οῦ, ὁ, Pars montis quæ à pede ipsius (quem ὑπώρειαν & πρόποδας τοῦ ὄρους vocant) ascēdit: κνημοὶ ὄρους τὰ ὑπὸ τὴν μέσην τῆς ὑπωρείας, seu ὀρεινοὶ τόποι μετὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ, vt Eust. exponit. nam sicut monti vertex & pes, sic etiam κνημὸς tribuitur. Alii verò exponunt πόποι ὑπὸ σκῶλ, vt Eust. annotat. solent enim humiliora in montibus loca ipsis iugis & cacuminibus esse densiora, & crebrioribus arbustis arboribusque condēsa. Saltus aut Colles interpretari possimus. Il. β, in Bœotia, de Æneā, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη Δόλῳ ἐν κνημοῖσιν. Il. φ, de ligna toribus, — ὅτε δὴ κνημοὶ πρόσαν πλατύφυλλοι Ἴδης. At Od. ε, de cerua, Κνημοὶ ἰξυΐσιν καὶ ἄλση πυκάσσει Βοσκομένη, pro κνημοὶ in textu Eustathii commentariis inserto, scribitur κρημνοί: ipse tamen κνημοὺς ibi legit. Apollon. Arg. 3, κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν. ‖ Κνημὸν Argiui vocant τὸν ὀρειχαλκον, Eust.

C. Πολύκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Saltuosus, Multos saltus seu colles habens, Ex cuius montium pede multi saltus & densa loca consurgunt. Il. β, initio Bœotiæ, Σκῶλόν τε πολύκνημόν τ' Ἔτεωνόν. vbi quidam exponūt δάσεσι καὶ ὀρεσιν, in iugis sitam & salebrosam. Quidam etiam πολυορείχαλκον, eo quòd κνημὸν Argiui vocent τὸ ὀρείχαλκον, teste Eust.

Κνημὶς, ίδος, ἡ, idem quod κνημὸς præcedens, sicut πρυμὶς idem quod πρυμνός. Dionysius Alex. De situ orbis οὐδ' ἰρεινὴν Καυκασίας κνημῖδας ἐριβραίων Ἀελίωφι. vt suprà habuimus ex Apoll. κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν. ‖ Est etiam mōtis nomen, qui est circū Oetam. Vnde dicti quidam LOCRI Ἐπικνημίδιοι, ET Ὑπερκνημίδιοι alii: illi quòd superiorē partē Cnemidis incolerēt, hi ꝙ inferiorem. Plin. l. 4, c. 7, Epicnemidiorū Locrorū meminit, ac olim Leleges appellatos scribit, per eósque amnem Cephissum deferri in mare. Ibidem meminit etiam Cnemidis vrbis Locrorum quam Delphos versus sitam an-

notat. Vide plura apud Euſt.Comment.in Dionyſ& apud Serab.

ΚΟΙΛΟΣ, η,ὁ,Cauus,Cōcauus. Heſ.Erg. Ἐν κοίλῳ ταρφῆτι,in ferula caua. Dicitur & de reb' quæ alio modo cauæ ſūt.Od.ι,de nauib', ἔντοσθε λιμένος κοίλοιο δέδυκε.Πλοῖα,in cauo portu. Il.φ,κεκμηῶτ' κοίλας ἐπὶ νῆας,ad cauas naues, vt Ouid.dicit Rates cauæ:& Pinus caua, Valer. Argon.pro naui.volat immiſſis caua pinus habenis. Syneſ.autem κοίλῳ ναῦν dicit Cauum nauis, ſeu cauum receſſum & ventrem nauis, Epiſt.32, διὰ μέρος ὅτι τῶ κατασφάγματος μὲν εἰς κοίλιν ναῦν καταβάσης(ſic ex Xen.κοιλίαν ναῦς pro ventre nauis ſeu cōcaua parte:ἐκ δὲ τῶν ἐπιβάτων εἰς κοίλιν ναῦν μεταβιβάσας.) Idē in epiſt.4,de vento impetuoſo, ὃς τοῦ ἄφρω ἐφεστηκότος,τὸ ἴσιον ὑπεκλίνθη,ἢ τὸ κυρτὸν κοῖλα ἐποίησεν, quod curuū ſeu gibboſū ih linteo erat, cauū reddidit. vt Valer. Argon.dicit Cana linteа pro ita inflata vēto vt cauus quidam in eis receſſus appareat. Dioſc.de auricula muris, herba, ἐπίπαν κοίλους ἀπὸ μιᾶς ῥίζης πλείονας ὑποβύσσους τὰ κάτω ἔχει κοίλους. Id eſt, Plin.interpr. Caulibus pluribus ab vna radice,aliquatenus rubentibus,cōcauis ab imo. Et κοίλη φλέψ apud medicos,quā venā cauam Cic.dicit. Rufus Epheſ.ſcribit omnes magnas venas ſolitas fuiſſe vocari κοίλας:Praxagoram verò κοίλην ſolum appellaſſe τὴν ἀπὸ κάπατος ὅλη φερομένην πάντα τὰ ἀποφύσεις: alios verò καὶ τὴν ἄνω ἕδραν ὅλην τὴν φλέβα ὅτι καρδίαν πίνουσαν. Itē κοῖλος ἀργυρος,apud Ariſtot.l.2 OEc. Argentum in vaſa redactum. ea enim caua plerunque ſunt. Bud.apud Plut.κοῖλον ἀργύριον exponit Argentū cælatū.Et πεπι κοῖλα,loca cana,id eſt cauos receſſus habentia:vt cauæ valles.Theophr.de flatibus arbores exurentibus, μάλιστα δὲ πάντων οἱ κοῖλοι καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ὅσοι ταφροποιοὶ πολλαχοῦ. Pro quibus Plin. Hoc genere morbi conualles & appoſita flaminibus laborant. At κοῖλος λόχος apud Heſychium,Equus durius. Τὸ κοῖλον ſubſtantiuè etiā capitur,vt Cauum & Cauus apud Latinos,pro Cauitas ſiue Cauū receſſus,Locus cauus. Ariſtot.de chamæleonte,ὀφθαλμοὺς δ' ἔχει ἐν κοίλῳ τινὶ κειμένους καὶ μεγάλους στρόγγυλα καὶ ἐκτός: Quæ verba Plinius ſic interpretatur, Oculi in receſſu cauo, tenui diſcrimine prægrandes. Sic verò & Seneca dicit Cauos receſſus luminum. Et apud Thuc.ἐν κοίλῳ λιθῳ,in cauo receſſu. Eſt & in orbe κοῖλον,cauum, Virgilio etiam conuexum,vt libro 4,— tardet cæli conuexa tueri. Et τὰ κοῖλα τῆς γῆς,caua terræ, ſeu cauæ cauernæ, vt Virgilius loquitur. Sic etiam Cauum antrum,Caua ſpecus. Item κοῖλον χέρος & κοῖλον πέδος, cauitas manus & pedis.i.vola. ſeu Caua manus;Cauus pes: vt Virg.dicit — cauis vndam de fluminе palmis Suſtulit. Et Cauis manib' plaudere.Poll. τὸ δὲ μετὰ ξυλίνης, ἢ ὀστρακίνης καὶ πήλης, κοῖλον χειρὸς ὀνομάζεται, quod & κοτύλη dicitur.Apollodor.apud Ath. lib.11,πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ,ὡς ἢ τὴν χεροῖν κοῖλον. Et τὸ κοῖλον τῶ ποδός, Cauū pedis, ſeu Vola quod Priſcian.l.5,Subtel interpr.teſte Cam. Vnde κοῖλον πέδος δέξαι apud Heſych.de iis qui in fugā vertūtur. Oculus quoq; ſuū κοῖλον habet, quod quidā eſſe putant τὸ κατωθεν βλέφαρον,vt Poll.tradit. Gorr.id eſſe dicit τὸ ἄνω βλεφάρου τὸ ὅλον πολῆς,ſuperioris palpebræ ſuperficiē. SIC VT Τὸ ὑπόκοιλον,pars inferior quæ ei reſpondet. Alii τὰ κοῖλα τῶ ὀφθαλμῶν interpretati ſunt cauitates quæ ſub oculis vtraq; naſi parte cernuntur,quæ tamē καθ' οἱ melius dicerentur,vt idē Gorr.docet. Ab hoc autē Κοῖλον EST Κοιλοδίαν, quum in diuturnis hæmorrhoidibus & longis mulierū profluuiis & ſæpe inchoantibus ophthalmiis intumeſcit ipſum κοῖλον. Apud Poll.autē SCRIBITVR Κυλοδίαν,at in v.l.κυλιδίαν perperā. Κυλοδίαν apud Theocr.quoq; reperitur Idyll.1, ὑπ' ἔρωτος Δαμὰ κυλοδιόωντας.i.οἰδηνοῦντας τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, vt ſchol.exp.Itē apud Nicād.ἀμφὶ δ' μύλοις Κνθικά τε ῥυόεντα κυλοδιόωντας ἰφθίζει.vbi ſchol.dicit eſſe τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδοῦντας, ἢ κοίλους ἔχοντας. Apud Pollucem verò κυλοδιᾶν & ὑποφθαλμιᾶν accipitur etiam pro φθονεῖν.

¶Κοῖλα dicuntur etiam Caua lateris, Ilia, κατωδύνες. Ariſtoteles libro 9 De partibus animalium, ὡσὰν τὰ κοῖλα λέων ἀσθενής,parte iliū leo infirmus eſt. ΑΥ Κοίλη,ης,ἡ, dicitur pro κοίλη ναῦς,vt ſuprà dictum eſt,id eſt Cauum nauis,ſeu Cauus receſſus,aut Vēter nauis.Athen. πολλὰ δὲ ἢ ἔπεσχε μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ εἰκέμεναι λιῒ. Κοῖλαι vocantur etiam Ciſtæ ſeu Arcæ: ſicut Catullus quoq;Cauas ciſtas dicit.Poll.εἰς ἃ δὲ κατατίθεται τὰς ἐδέας παίπαλα,χαλκοῦ μὲν καθ' Ὅμηρον,καῦλαί τε ἢ κίστοι ἢ κίστη.

C.Ἄκοιλος,Qui cauus non eſt,In quo nihil cauum eſt, Cauitatis expers.

C.Ἀνάκοιλος,ου,ὁ ἢ ἡ,Cauus,Concauus.idem quod κοῖλος. Et ἀνάκοιλον in oculo idem quod κοῖλον.Poll.

B C.Ἀμφίκοιλος, η,ὁ ἢ ἡ,Vtrinque Cauus. Suidas ait ἀμφίκοιλον vocari lignum quoddam è quo ſuſpenſa onera portari ſolent,dictum & ἀνάφορον.Additque ſcribēdum eſſe ἀμφίκυρτον. Ac certè baculus ille è quo ſuſpenſas vrnas aquarias portant noſtrates ancillulæ,(Pariſini mei vocant une courge)quibuſdam in locis ſit rectus, in aliis ἀμφίκυρτος,non ἀμφίκοιλος.

C.Ἔγκοιλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Introrſum cauus. Apollodorus apud Athen.l.11,de cotyla,ποτηρίου τὸ χεῖλος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. At ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς βεβυθισμένοι, Hippocr. Oculi qui vehementer ſubſederunt,vt Celſus interpr.Oculos cauatos dicit Lucret.

C C.Ὑπόκοιλος, Aliquatenus cauus, Aliqua ex parte cauus. vel etiam In imo cauus. At Ὑπόκοιλον vide in Κοῖλον.

Κοιλότης,ητος,ἡ,Cauitas,Concauitas. Vt αἱ τῶν γνάθων κοιλότητες ſiue ὀλμίσκοι, cauitates maxillarum in quibus dētes infixi ſunt. Et ἡ τῶ ἰχίου κοιλότης apud Athen.

Κοίλωμα,ατος,τὸ,Cauum,Cauitas. In oculo autem κοίλωμα dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum, & amplius latiúſque botryo,ſed minus profundum.na ſcitur autem circa irin.Gorr. D

Κοιλαίνω,Cauo,Cauum ſeu concauum reddo. Athen. l.11, de ludo qui ἔγκοπλα dicitur,ὅτε ἢ κοιλαίναντες τὰς χεῖρας δέχοιτο τὰ γόνατα τῶν γυμνικῶν,cauatis manib' accipiunt.Et metaph.apud Luc. de narratione hiſt.quā ſcribit λείως τε καὶ ὁμαλῶς procedere,ὥστε μὴ ἔχειν μή τι κοιλαίνεσθαι. At κοιλαίνειν τόον Παφίην apud Phocyl. exponitur In cauo aliquo mētis receſſu recipere,Cauū aliquē in mente ei facere,id eſt admittere & recipere:Μή ποτε κοιλήνῃς Παφίην τόον. Κοιλαίνειν ὀφθαλμόν, Eruere oculum, βαθύνειν, E ἐξορύσσειν,σβεννύναι.Poll.

C.Ἐγκοιλαίνω, Incauo, vt Columella loquitur: Cauo ſeu Excauo. ΑΤ Ἐγκοίλωσις,ωσ,ἡ,in v.l.Excauatio,vt Seneca loquitur, eſt à verbo Ἐγκοιλόω,ſignificante idē quod ἐγκοιλαίνω.

Κοιλάς,άδος,ἡ,Caua vallis,Conuallis.κοῖλος τόπος,vt Theophraſt. loquitur. Herod.l.8, ἐνθυμέῳ σκοπὸς πρὸς ἑσπέρην ἦν ἐστὰς μή τινες ἔντοσθε εἶεν τοῦ κοιλάδος ὁρέων ἢ λόχμαις ὕλαις τὸ χρύφιον εἴη,in conuallibus.

Κοιλίς, ΕΤ Ἐπικοιλίς, ίδος, ἡ, Superior palpebra. τὸ ἄνωθεν βλέφαρον,Poll. Ἐπικοιλὶς (inquit Gorr.)Cilium,vt Gaza interpr.Veteribus ſignificat extremum ambitum genæ ſuperioris. ¶Κοιλὶς,δῆμος Ἀττικῆς,Heſych. F

Κοίλισκον Heſychio κοῖλον.

¶Κοιλία,ας,ἡ,Venter,Aluus.Hippocr.de morbis qui imbres ſequuntur, τυρισμὸς μακροὶ ἢ κοιλίης ῥύσιες ἢ κυνάγχαι,i.(Celſo interpr.) Longæ febres, alui deiectiones, angina. Idem Hippocr.ἐκ τούτων νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι,πρεσβύτῃσιν δὲ ξηραίνονται·ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι,πρεσβυτέροισι γενομένοισιν ὑγραίνονται,id eſt(eodem Celſo interpr.)Quibus iuuenibus fluxit aluus,plerunque in ſenectute contrahitur: quibus in adoleſcentia fuit adſtricta, ſæpe in ſenectute ſoluitur.λύειν κοιλίαν apud Athen.Soluere ſeu reſoluere aluum:apud eundē ὑπάγειν τὰς κοιλίας, ſubducere. Et contrà apud eūndē ἵστασθαι κοιλίαν ſiſtit aluū. Item κοιλίας ἐφεκτικὰ,quæ inhibendi alui vim habent. Apud eundē κοιλίας φορητικὸς,item αἱρετὰ,σκληρά. Item τὸ σῶμα τῆς κοιλίας,os vētriculi,apud Alex. Aphr. At μέγα σῶμα κοιλίας apud Poll.ἔνθα τῇ κοιλίᾳ σωφάγῳ ὁ στόμαχος. Tres autem κοιλίαι ſeu ventres numerantur: ſuperior, ὑπερφάλος, ſecunda ἰχίος,tertia ὑπερῴδιος,vt Nicandri ſcholiaſtes tradit. Ariſtoteles De part.animalium libro 2, capite 3, κοιλία ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, ſuperior venter & inferior, ſeu imus, (quam νήαιραν) Homerus vocat,id eſt aluus.

apud eundem κοιλία μεγάλη, venter maior. Vide & De part.anim.lib.3,cap.14. Κοιλία Venter, Aristoteli dicitur (inquit Gorræus) illa corporis cauitas in quam cibus deuoratur,& prima concoctio peragitur. Latius tamen patet hoc nomen, nec receptaculum modò significat,sed omnem etiam cauitatem in profundo positam, vt cerebri, cordis, iecinoris & reliquarum partium. id quod testatur Philotheus Comment.in Aphor.15,sect.1,scribens, κοιλίαι λίχνῳ πλὼ σπεδόχοι καὶ πᾶσαι κοιλότητα ἐν βάθει κειμένῳ, οἷ ἐγκεφάλου, καρδίας, ἥπατος, καὶ τῶν ἄλλων. Sed quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo iungitur præpositiuo, vt annotant Galenus & Philotheus Aphor.20, sect.6. id quod obseruare debent qui vocis ὁμωνυμίαν reformidant: vt quũ de omni cauitate loquimur, κοιλίαν: quum de ventre inferiore, πλὼ κοιλίαν vel κάτω κοιλίαν cũ adiectione dicamus. Erotianus annotauit πλὼ κοιλίαν ab Hippocrate dici πᾶσαν πλὼ ὑπὸ τὸ διάφραγμα ἀρυχείαν, & interdum thoracis internum spatium & ventrem ipsum,& vlcerum cauitatem. Hæc ille. Aristot.lib.1 Animalium, κοιλίαν δεῖς ἔχει καρδίαν. ‖ Κοιλίας accipi etiam pro omasis tradunt v.lex.apud Aristoph.in Pluto, πλωτὸν γ' αὖ πᾶς ἐσελθὼν ἐς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. In hoc autem Polybii loco, φάραγγος ὑπονεωρύχης εἰς ἣν ῥιπτοῦσαι σωθῆναι δοκοῦσι τῶν ἐκ τῆς πόλεως νεκρούς, καὶ τὰς τῶν ἵππων καὶ τὰς τῶν ὑποζυγίων τῶν ὑποθνησκόντων κοιλίας, accipi volunt pro cadaueribus. ‖ Κοιλία, ὁ χανὼν ἐν Κυρήνῃ, Canalis per quem aqua ducitur: καὶ τὸ ἐκ ξύλων οἴκημα, Hesych.

C. Κοιλιοδαίμων, Cui venter deus est. Athen.12, χάσκων ἐς κοιλιοδαίμων ἄνθρωπος, qui in gula & ventre summum bonũ ponit. Bud.

C. Κοιλιόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventris seruus, Ventri deditus.

C. Κοιλιολυσία, ας, ἡ, Ventris solutio seu resolutio, vt Celsus loquitur. Vtitur hoc vocabulo Cic.in epist.ad Att.

C. Κοιλιοπώλης, ου, ὁ & ἡ, Qui ventres seu omasa vendit. Aristoph.

C. Δυσκοίλιος, ου, ὁ ἡ, Cui aluus est adstrictior. Cæl. l.6,c.21, Vel Aluo incomodus. Contr. πὰ εὐκοίλιος.

C. Ἐγκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, Intestina, Interanea. Pollux lib.2, ἐνδρυφῶσι δὲ πλευραῖς ἀσκὸς ἔγκοιλα καλεῖται. ‖ Ἐγκοίλια dicuntur etiam in nauium costæ: ligna transuersaria in ipsa naui κοίλη. Theophrastus hist. pl. libro 4, cap. 3, de spina nigra, ἡ δὲ μέλαινα ἰχυροτέρα τε καὶ ἄσηπτος· διὸ καὶ ἐν τῇ ναυπηγίᾳ χρῶνται εἰς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ. Vnde Plin.l.13,c.10, Nec minus spina celebratur in eadem gente duntaxat, nigra: quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id vtilissima nauium costis. Athen.l.5, de naue Hieronis, γόμφοις τε ἐγκοίλια & σαμίνας καὶ εἰς ἄλλα χρείαν ὕλαν. Hoc ἐγκοίλιον Aristoph. ἐντερωνίδα appellat. Poll. ἐντερωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια πλοίου, Λεπτοτάτης αἰθόμενον.

C. Εὐκοίλιος, ου, ὁ & ἡ, Bonã aluũ faciens, vt Cato loquitur. Εὐκοίλια medici vocant quæ modicè aluũ soluunt, plus tamen quàm natura sua sponte faceret. Dioscor.de beta, τὸ μὲν λευκὸν, εὐκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σαλπικώτερον κοιλίας. Quæ Plin.sic interpr. Cãdida beta soluitur aluus modicè, nigra inhibetur. De qua Athen.l.9, εὐκοιλιώτερον δὲ τὸ λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, οὐρητικώτερον. Dioscor.lib.1,c.134, de cerasis, αἱ μὲν χλωραὶ καμβασόμφακα, εὐκοίλια τυγχάνει, ξηραὶ δὲ ἧσσον κοιλίαν. Et c.3, de oleo, εὐκοίλιον δὲ μαλακτικόν. Athen.8, εὐκοιλόδους, εὐκοίλιος.

C. Μονοκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnicũ ventrẽ habens. CONTRA Πολυκοίλιος, Qui multos habet ventres. In v.l. scribitur μονόκοιλος, quod ex Aristot.citatur.

C. Προκοίλιος versus dicitur in cuius medio syllaba redundat, sicut contrà λακτρός, in quo breuis pro longa ponitur. At μακροκέφαλος in quo prima syllaba abundat, μακροσκελὴς, in quo vltima. Προκοιλίην autẽ exẽplũ est initio Iliad. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

C. Σκληροκοίλιος, ου, ὁ ἡ, Qui duro ventre seu dura aluo est. κοιλίαν σκληρὸν ἔχων, vt Theopomp.apud Athen.loquitur. Dioscor.lib.5,c.27, ἐπὶ κοιλίας ἰσχνῶν, καὶ ἐμπύους, σκληροκοιλίους.

C. Ὑγροκοίλιος, ου, ὁ ἡ, Qui humida seu fluida aluo est.

Κοιλιακὸς, ὴ, όν, Cui excremẽta læuia, humentia & semicocta, aluo cõtinenter fluida redduntur, aliquanto post-

quã assumpta fuerint tẽpore. Gorr. Cœliacos & aluinos vocat Plin. qui eo morbo (qui & ipse κοιλιακὸν πάθος dicitur, & κοιλιακὴ νόσος, vel δύσπνοια, aut διάχρασία) laborant. Scribonius Largus cœliacos esse dicit qui subitò & multa deiiciunt.

Κοιλιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ventrosus. vel Ventris speciẽ gerens.

KOIMA'OMAI, ῶμαι, Fut. ἤσομαι, Dormiõ, vel (vt alii volunt) propriè, Cubo dormiendi gratia, Reclino me ad capiendum somnum. κατακλίνω, καὶ ὡς εἰς ὕπνον κατακλίνομαι, vt exponit Eustath. cum alibi tum in hoc versu qui II. librum claudit, Κοιμήσατ' ἔπειτα ἠδ' ὕπνου δῶρον ἔλοντο. (Sic autẽ & verbum καθεύδειν ab eodem poeta sumi tradit) Talis est hic versus Odyss. ψ, Δὴ τότε κοιμήσατο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Ideo autem pro ἐγκοιμῶ (id est Dormire) accipi non vult Eustathius, quòd subiungatur καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο. Hesych. quoque κοιμηθῆναι exponit καθευδῆσαι, addens οὐ πάντως ἐγκατακλιθῆναι. In quo certè lubenter illis assentior, existimãs κοιμᾶσθαι in huiusmodi locis reddi posse, Dare se somno, vt Cic. loquitur: vel Dare corpus somno, vt Naso. Nisi quis malit, Componere se ad somnum, aut etiam Cubare, vno verbo. At vbi κοιμᾶσθαι nec cum illa, nec cum alia huiusmodi adiectione ponitur. tum verò sunt qui illud non aliter quàm verbo Dormire reddant, seu Obdormire, apud eundẽ poetam: vt Il.α, Δὴ τότε κοιμήσατο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Ibidẽ, Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι. Sed nõ video quid obstet quominus & in his locis aliisque similibus πᾶν κοιμᾶσθαι alteram illam significationem demus. verbi gratia,, in posteriore illo versu, Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' &c. Vbi antea cubabat quum eum dulcis somnus inuaderet. (Vt autem κοιμάομαι pro Cubo, sic Κοιμάω, pro Cubare facio, seu In cubili collOco, alicubi accipitur) Ab eodẽ Hom. iũgitur κοιμήσατο cum accusatiuo ὕπνον. Il.λ, v.241, Ὡς ὁ μὲν αὖθι πᾶσιν κοιμήσατο χάλκιον ὕπνον, Dormiuit ferreũ somnũ, seu Obdormiit aut Dormire cœpit. vel Dedit se somno. Huc autem pertinet illud Catulli, Nox est perpetua vna dormienda. Sed & pro Mori positum fuisse Κοιμᾶσθαι, dicetur paulo pòst. In prosa quoque modò hanc modò illam significationem habere videtur. nam in hoc Athenæi loco, lib.10, κοιμᾶσθαι δ' ἔδοξεν εἶχε δ' ὅτι λοιπὸν μέσης, est potius Cubare: at in hoc eiusdem loco, ibidem, ὕπνος δ' Ἀλέξανδρος πλέον, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς μέσης κοιμᾶσθαι σωτηρίας δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, est potius Dormire. (licet alioqui hoc incredibile videri possit, alicui duobus diebus & totidem noctibus ad edormiscendam crapulam opus esse) Cic. apud Plat. κοιμᾶσθαι νύκτωρ Pernoctare vertit, vt te meũ Cic. lexicum docebit, p.41.

Κοιμᾶσθαι, Mori. vnde κοιμητήρια apud Areopagitã Mortui. Sic autem ante eum vsi sunt hoc verbo Euangelistæ, itémque Paulus. Huc pertinet illud Homericum modò citatum, κοιμήσατο χάλκιον ὕπνον. Vide Κοίμησις & Κοιμητήριον.

Κοιμάομαι, (omissis longis derivationis ambagibus quas Etymolog. affert) vel à poetico verbo Κοίω, id est Dormio, vel à Κεῖμαι, id est Iaceo, deduci posse existimo. Nec verò nouam nomini κοίτη derivationem quærendam esse censeo. quippe quod à verbo Κοιμῶμαι derivari existimem, vt nimirũ κοίτη dicatur quasi κοίμη.

Κοιμάω, ῶ, Dormire facio, vel potius Cubare facio, aut In lecto colloco. quibus modis Bud. verbum hoc interpretatur. Odyss.γ, Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησεν ἀγαθὸς ἱππότα Νέστωρ. Et Od.λ, περὶ ἑλάφου dicitur, Νεκροὺς κοιμήσασα γοηδίας ἀλαλήμενος. Metaphoricè etiam capitur, vt Sopio apud Latinos. vnde dicitur κοιμῆσαι αὐλίους, & κοιμῆσαι ὁδίτας. Cæterùm κοιμῆσαι sunt qui velint pro κοιμίσαι seu κοιμίσαι scribi, mutato Æolicè ι in η: (vnde & Iliados μ, in Κοιμήσας δ' αἰόλους &c. προκοιμήσας scribi etiã κοιμίσας admonet Eustathius) sed inuenitur apud Æschylum & Sophoclem verbum κοιμᾶν, ex quo est illud κοιμῆσαι. dicit enim ille, βλέφαρα μὴ κοιμῶντ' ὕπνῳ, (in Prometheo vincto, ni fallor) hic autem, κοιμῶν πολὺ ἕλκος. Est autem hic locus in Philoctete pag. 407. vbi scholiastes exponit κατακοιμίζω & πραΰνω. Sed hoc posteriori verbo πραΰνω exponere nõ satis cõuenit,

quum ſubiungatur à Sophocle, ὥςτε κραῦναι πάνυ. totus enim locus ita habet, Φύλαξ τ' ἐμοὶ πάρεστιν ὥ μάλιστ' ἀεὶ Κοιμῶ πολλ' ἤλυθες ὥςτε κραῦναι πάνυ. vbi fortaſſe non male metaphoricè itidem redditur Sopio. Niſi quis malit Mulceo: quod de vulnere etiam dixit Naſo. Cæterùm quia κοιμῶ eſt κοιμᾶσθαι ποιῶ, ideóque dictum fuiſſe videtur prius κοιμῶμαι, priorem etiam locum huic dedi.

Κοίμημα, ατος, τὸ, Dormitio. A Sophocle κοιμήματα poſitũ fuit pro δυσκοιμήματα, in Antigone pag. 239, κοιμήματ' αἰπεῖα πάτα. vbi ſchol. exponit σημαίνει τὰ πάθη αἰπεινεῖς.

Κοίμησις, εως, ἡ, Dormitio. Iohann. cap. 11, verſu 13, ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ τῆς κοιμήσεως τοῦ ὕπνου λέγει. intellexerant de dormitione ſomni quod dixerat Chriſtus, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. poſtea verò pro Λάζαρος κεκοίμηται dicit Λάζαρος ἀπέθανε.

Κοίμησις, Mors, Obitus. Ex canone 13 Cõc. Antioch. ἐν τῇ κοιμήσει τῆς ἁγίας παυσακμήου.

Κοιμητήριον, (q.d. Dormitorium) Locus in quo dormitur. Doſiadas apud Athen. l. 4 ſcribit τὰς συσσιτίας apud Cretã habere duos οἴκους, quorum vnum vocari αἰδρεῖον: alterũ in quem dormitum dimittunt hoſpites, κοιμητήριον. ¶Item κοιμητήριον (ab ea verbi κοιμῶμαι ſignific. qua pro Morior accipitur) quidam & pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora, acceperunt: retinuitque vocem hanc in iſta ſignificatione lingua Gallica, vocans Cemetiere, ſed perperam pronuntiante vulgo Cimetiere.

C. Ἀκοίμητος, Non ſopitus, Non dormiens, Peruigil, Irrequietus. Greg. Naz. καὶ οὕτως ἦν φοβερώτερον ὁ τοῦ ἀκοιμήτου σκώληκος σωτήριον δάκνειν. vbi reſpicit ad dictum illud, Vermis eorum non moritur.

C. ΑΝΑκοιμάομαι, ῶμαι, Dormio, Cubo. pro ſimplici κοιμῶμαι, vt inquit Bud. afferens ex Xenophonte, ἐπὶ δὲ ἀνακοιμήθησαν ὅσον ἔδει μάτριον (ἦν). Sic autem & cõpoſito ἀποκοιμᾶσθαι vtitur.

C. ΑΠΟκοιμάομαι, ῶμαι, Seorſum dormio, Secubo, Seorſum cubo. Plato De leg. lib. 6, ὁ δὲ ἀποσυλήσας, καὶ λωποτικὸς ὢν ἡμέρας καὶ νύκτα ἀποκοιμηθείς, μὴ ὑφ' ἑτέρων παρὰ τῶν, ἢ &c. Sic capitur ἀπὸ & in ἀποκοιτῶ.

Ἀποκοιμῶμαι, pro ſimplici κοιμῶμαι, Dormio, aliquoties apud Xenophontem. vt Prædic. 2, ἀλλὰ νῦν ἐᾶτε με καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸ μάτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibidem, ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μάτριον.

C. ΕΠΙκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio, Dormio ſuper, Incubo. Strabo, καὶ ἐπικοιμῶνται δίφραι. Pro eodem dicitur & ὀπικοιμῶμαι.

C. ΕΚκοιμάομαι, ῶμαι, Somno excitor. vt ἐκκοιμηθὶς apud Plat. exponitur Somno excitatus, ſeu Qui edormiuit. Sed Edormio pro Somno excitor, ſuſpectum eſt.

C. ΕΠΙκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio, Incubo. vt ἐπικοιμῶμαι, de quo dictum modò fuit. Sed in v. l. ὀπικοιμώσσω ex Eſdræ l. 1, aſſertur pro Inſidiantia. verùm ſcriptura illa meritò ſuſpecta ibi fuerit.

C. ΚΑΤΑκοιμάομαι, ῶμαι, Obdormiſco, Obdormio. velſimpliciter Dormio. Herodot. de Cleobi & Bitone, μετὰ ταῦτα δὲ τῷ ἁμάξιῳ ὡς ἔζευξάν τε καὶ διώχησαν, καταπεκοιμήθησαν ἐν αὐτοῦ τοῦ ἱροῦ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀναστάντες. quam hiſtoriam Cicero his verbis narrat, hinc (vt credibile eſt) ſumẽs, Poſt epulatos cum matre adoleſcentes ſomno ſe dediſſe, mane inuentos fuiſſe mortuos.

Κατακοιμῶ, Sopio, Conſopio. vnde paſſ. Κατακοιμῶμαι, Sopior, Conſopior. vt πυρὸς ἤδη κατακεκοιμημένου, Conſopito igne. id eſt extincto. Bud. ex Plut.

Κατακοιμητικός, (q.d. Sopitiuus, ſeu Soporatiuus) Aptus ad inducendum ſommum. Peculiariter autem κατακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod veſperi canebatur ad mediam vſque noctem: ſicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ἔγερσιον vocabatur, vt tradit ſchol. Theocriti. Ad κατακοιμητικὸν pertinet hoc Virgilii, Sparge marite nuces, tibi deſerit Heſperus Œtam. itidémque hoc Catulli, Nimirum Œtæos oſtendit noctifer ignes.

C. ΕΠΙΚΑΤΑκοιμάομαι, ῶμαι, Indormio. in v. l.

C. ΠΑΡΑκοιμάομαι, ῶμαι, Iuxta dormio, Iuxta cubo, Accubo. At in vulg. l. redditur Excubo. ΗΙΝΕ Παρακοίμησις, Accubatio: ΕΤ Παρακοιμήτης, Qui accubat. At in v. lexicis redduntur & Excubiæ & Excubitor.

C. ΣΥΝκοιμάομαι, ῶμαι, Condormio, Simul dormio, Simul cubo. Item Concumbo, Coeo. συγκοιμᾶσθαι, συνεύδειν, Heſych. ΗΙΝΕ Συγκοίμημα, ατος, τὸ, Concubitus, Eurip. ΕΤ Συγκοίμησις Plato pro eodem.

¶Κοιμίζω, Dormire facio, Somnum induco, Sopio, Conſopio. Doſiadas apud Athenæũ accipere videtur pro Dormitum dimitto (vt Horatius dixit Dormitum dimittitur) lib. 4, vbi ſcribit, εἰσὶ δὲ παρὰ μὲν Κρήτην οἶκοι δύο παῖς συσσιτίας, ὧν τὸν μὲν καλοῦσιν αἰδρεῖον, τὸν δ' ἄλλον ἐν ᾧ τοὺς ξένους κοιμίζουσι, κοιμητήριον προσαγορεύουσι. Apud Sophoclem eſt Soporem mortis inducere, in Aiace, pag. 50 meæ editionis, — καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον θῦμα κοιμίσαι. Huc autem pertinet illud Homericum antea citatum, κοιμήσατε χάλκεον ὕπνον.

C. ΚΑΤΑκοιμίζω, idem quod ſimplex κοιμίζω. In vulgatis lexicis exponitur etiam Compono aliquem ad ſomnũ capiendum, Miniſtro in thalamo. Sed in iis lexicis quæ omniũ prima edita fuerunt, additur etiam Sum cubicularius. Cuius expoſitionis occaſionem præbuiſſe puto verbale ΝΟΜ. Κατακοιμιστὴς, quod à Plutarcho in apophth. pro cubiculario poni teſtatur Bud. At Κατακοιμάζω & Κατακοιμαστὴς quæ in v. l. habentur, mendoſa eſſe puto.

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ, Cubile, Lectus. Homerus Odyſſ. ξ, — εἰ μή τ' ὀπὴ κοίτῳ ἔπι καὶ κρειῶν κεκορημένοι ἔατον. Nicænetus apud Athenæum libro 15, Ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλατυφύλλοις πλατάνοις. Xenophon Pæd. 2, καὶ ἐξαμῶσι τοῖς θηρίοις τὰ ἀγαθὰ ἢ σκηνὴ εἰς κοίτῃ στέλλουσι. Idem Pæd. 7, εὐθὺς μὲν ἀνθρώποις ἀγχιβασίαις εἰσὶν ἃ ἐν σίτοις καὶ ποτοῖς, καὶ λουτροῖς καὶ κοίτῃ καὶ ὑπαί. Apud eundem κοίτη μαλακὴ πεπόηται. Euſtathius vult κοίτῃ eſſe etiã πλὴν αἰθαλίου δι' ἧς ὑπνος ἐπεισέρχεται. quo fortaſſe modo in illo priore loco Xenophontis accipere aliquis malit. ¶Cubile ferarum, Luſtrum ferarum in vulg. lex. Inuenitur autem κοιτᾶον, hac in ſignificatione nõ ſemel apud Plut. ¶Κοίτῃ ſunt qui concubitum exponant in hoc loco Pauli ad Romanos cap. 9, verſu 10, Ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτῃν ἔχουσα Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Eraſmus interpretatur Cubile, dicens eum verecundè dixiſſe Cubile habens pro Quæ conceperat. Alii autem malunt κοίτην ibi accipi pro ſemine, ex Hebræorũ idiotiſmo: qui à conſequenti שכבה ſemẽ vocant, à verbo שכב quod cubare ſignificat. Sic enim à Græcis Bibl. interpr. Leuit. 18 & 20, itẽ Num. 5, virũ dici κοίτην vel κοιτασίαν διδόναι, pro eo quod תת שכבתו Hebr. ac proinde à Paulo ratione ſimili dici mulierẽ κοίτην ἔχειν quando ſemen retinuit. quod vno concipiẽdi verbo optimè ac penè ad verbum exprimitur. A Gregorio accipitur pro cõcubitu, vbi ſcribit, μὴ χρήσεις καὶ μίξεσι μαλακιζομένῳ, εἰς κοίτας καὶ αἰσχρίας εἴδεα συνεζευγμένας. Ab Heſychio autẽ κοῖται plurali numero exponitur ζωικῶν ὀπτασίαι. ¶Κοίτη, (inquit Bud.) Alueus fluminis in Pand. Græcis ſæpe. ¶Κοίτη itẽ κίστη, vide in Κοιτίς. De formatione autẽ dixi in Κοιμῶμαι.

Κοῖτις, ου, ὁ, idẽ quod κοίτη. Itẽ pro Dormitio ſeu αἰάκλισις δι' ἧς ὕπνος ἐπεισέρχεται. vt exponit Euſtathius in iſto Homeri loco, Odyſſ. γ, Ὅτε κε Ποσειδάων καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι Σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα. Sic Odyſſ. β, — εἰς ὅ κεν αὖθι ἀνὰ ἕδρην κοίτου τ' μέδηται. Affertur autem & κοίτην ποιεῖσθαι ex Herodoto pro Dormire. Κοῖτις (inquit Heſychius) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ ὕπνος. & addit, καὶ ψιλικῶς ἡ κοίτη. Idem κοῖτον ἰαύει exponit εἰς πλὴν κοίτην εἰσκαμᾶται.

Κοῖτοι, Piſciculi quidam fluuiatiles, ſub ſaxis quieſcẽtes. Ariſtoteles De hiſt. anim. libro 4.

C. Ἀγλαόκοιτις, ου, ὁ & ἡ, Splendido lecto ſeu ſplendidis lectis inſtructus, aut inſtructa. A Suida autem ἀγλαόκοιτις exponitur πάνυ πίμος.

C. Ἄκοιτις, ου, ὁ & ἡ, Cubili carẽs, Cubile non habens. ἄκοιτον mel Plinio libro 11, cap. 15, quod eſt ſine retrimento ſedimentóve, quod hodie quoque ruſtici lectũ ſtratúmue ac cubile in vino appellant. vt ſcribit Hermol. Barbarus.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, Vnum & idem cubile habens, Maritus. Od. ε, — ὡς πι φίλῳ πεπόσθ' ἀκοίτῃ. In epigr. Τίς κέν μ' ἀνδυσιμος ἐλοι θέτιδων ἀκοίτης; ET Ἄκοιτις, ιος, ἡ, Vxor, passim apud Hom. & cæteros poetas. Affertur & ἀκοίτης in plur. A

C. Ἀμφικοίτης, ου, ὁ ἡ, Lectū circundans, Lectum ambiens. Apud Suid. legitur ἀμφίκοιτις ὁ τάπης. i. tapes. Fortasse & lecto circumponi soleret tapes.

C. Ἀπόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Secubans, Seorsum cubās. Apud Lucianum meretrix quædam τῷ εἱρωμένῳ loquens, dicit, μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γένοιτο ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. Idem Lucianus alibi de Saturno loquens, οὐκ ἀπόκοιτος ἐκεῖνος τῷ δεσπότῃ τῆς Ῥέας, οὐδὲ ἀπολιπὼν τὸ οὐρανιόν. B

Ἀποκοιτέω, τῶ, Secubo, Abnocto. Demosth. Pro corona, ἐκαίρεις ὦ παρέλαβον πάλιν δέξασθαι, μήτ' ἀσημερεύοντας, μήτ' ἀποκοιτοῦντας. Eadem forma dicitur qua προκοιτῶ & προσκοιτῶ.

C. Ἀρρενοκοίτης, ου, ὁ, SEV Ἀρρενοκοίτης, Qui cum masculis concumbit, vel Masculorum concubitor. vt loquutus est vetus interpr. apud Paulum 1 ad Cor. cap. 6, versu 9, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται. Vtitur & in epistola ad Timotheū cap. 1. AT ἀρρενοκοίτης extat in Anthol. epigr. C

C. Δύσκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Malè cubās, & incommodè. VNDE Δυσκοιτία, Mala cubatio, seu incommoda. qualis est χαμαικοιτία. In v. l. δυσκοιτία exponitur Difficultas cubadi.

C. Δυσκολόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, Difficilem somnū efficiens, apud Aristoph. in Nub. δυσκολοκοίτῃ τῇ μελίμνῃ.

C. Παρακοίτης, Maritus: idem qui ἀκοίτης suprà. ET Παρακοίτις, ἡ, Vxor. eadem quæ ἄκοιτις suprà. Hesiod. ἔλεκτροσιν αἰδοίῃσι παρακοίτις. Sed Hesychio est etiā παλλακίς. SIC & Παράκοιτος, ἡ, Concubina, in v. l. ET Παρακοίτια, Accubitus, ibidē. (Accipitur & pro excubis, teste Bud. eo) Item VERBVM Παρακοιτῶ, ῶ, Iuxta cubo, Accubo. vt dicitur vxor τῷ ἀνδρὶ παρακοιτῶν τὰ ἀνδρί. Itē προκοιτῶ, sicut προκοιτῶ, pro Excubo, Vigilias ago. vt exponit Bud. afferēns ex Polybio, μιᾷ δὲ ἐξ ἁπασῶν καθ' ἡμέραν σημαία κατὰ μέρος τὰ στρατῷ προκοιτῶσιν, ἵνα ἀσφάλειαν τοῖς στρατεύεσθαι τὰ στρατῷ. Et alibi, τὰ μὲ στρατῷ ἡ προκοιτοῦσα σημαία φυλάττει. D

C. Πρόκοιτος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Antecubitor. Sed vertitur Excubitor. exponitur. n. à Gr. προφύλαξ. VNDE Προκοιτία, Excubiæ, Vigiliæ, sicut προκοιτία, inquit Bud. afferens ex Polybio, de iis custodibus loquente qui circunsedent tentorium prætoris, ὅτι τῶν εἰσόδων ἀνὰ δέκα ποιοῦσι τοὺς φύλακας αὐτῶν τοὺς προκοιτίας. Et VERBVM Προκοιτέω, ῶ, itidem pro Excubo. AT Προκοιτῶν, ῶνος, τὸ, quod vulgò Antecubiculum, Gall. Antichambre. In vulg. lex. Antithalamus etiam exponitur ex Vitruuio. Vide & Προκοιτῶν in Κοιτών. E

C. Συγκοίτης, ου, ὁ & ἡ, Consors tori. De marito, vel de vxore. Sed & generalius pro Concubitor, seu Concubitrix. F

Συγκοίτιον, ου, τὸ, Concubitus, Merces quæ datur meretrici. ἑταίρας συγκοιμητήριον μίσθωμα, Hesych.

C. Ὑλοκοίτης, ου, ὁ, Cubile in syluis habens. de feris dicitur ab Heliodo. θῆρες ὑλοκοῖται παρ' Ἡσιόδῳ, inquit Eustath. intelligens de eo loco qui legitur apud eum in Dieb', Καὶ πάντ' δὴ κεῖνται ἐν ὑπαίθροις ὑλοκοῖται Λυκοὶ μυλιόωντες ἀνὰ δρία βαθεῖαι τε Φερέσται, Feræ cubilia habentes in syluis, Feræ quæ stabulantur in syluis. G

C. Χαμαικοίτης, ου, ὁ, Humi cubans. ET Χαμαικοίτια, Humi cubatio. Philostr. epist. 52, εἰς δὲ τὴν ὑπαίθριον καὶ χαμαικοίτιον καὶ ἀσκητικὴν ἐργάζεται τὸν σῶμα, καὶ ἡ τροφὴ σπάνιος καὶ χλιαρὸν αἰεὶ τὸ ποτόν. ET Χαμαικοιτῶ, ῶ, Humi cubo, Humi iaceo. Idem Philostr. χαμαικοιτεῖν δὲ ἐπαναλαμβάνει τοῖς πολεμίοις. H

Κοιταῖος, adiect. vt κοιταῖον γίνεσθαι, Cubare, Noctu iacere, Bud. interprete in hoc Demosthenis loco, in psephismate, μηδένα Ἀθηναίων μηδεμιᾷ παρθορίσῃ ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, μὴν ἐν ἀγορᾷ καὶ Πειραιεῖ. Sic Polyb. παῖδας ἡμέρας ἐν ᾗ δεήσει ἐν Λεμνίῳ γίνεσθαι κοιταίους. A Suida κοιταῖος exponitur ὁ κατὰ τὸν ὥραν τῆς κοίτης ἐρχόμενος, afferente hoc exemplum, παρήγγειλε ἔρχεσθαι κοιταίους. ET Κοιτᾶον, ου, τὸ, substant. Lustrum ferarum. Plut. τὰ μὲ θη-

εἶα καὶ φυλεὴν ἔχῃ, καὶ καπάδυσις ὀξὺς ἱκάνω καὶ κοιταῖον. Idē in libro De prud. animalium, τὸ δὲ κοιταῖον αὐτῷ ἐπαίχμιον δύο. Quum autem vtatur hic scriptor isto verbo, mirū est Eust. scribere, κοιταῖα, significans ὑρείας ὕλας τὰ θηρία, vocabulum esse τὸ ἰδιωτικόν.

Κοπάζω, Cubare facio, In cubili colloco. Pass. Κοπάζομαι, apud Greg. Sum in cubili, Decumbo.

Κοιτών, ῶνος, ὁ, Locus domus in quo sunt cubilia, Cubiculum. Eustathius in hunc Odysseæ θ versum, Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, annotat, Homerum his verbis quæ addit, ἔνθα οἱ φίλα δέμνια κεῖτο, vocabulum θάλαμοι ἑρμηνεύειν, vt (inquit) θάλαμος idem sit quod κοιτών. & addit, οὐ σὺν δὲ εἰκτικὸν τὸ κεῖτο. ἐξ· αὐτοῦ γὰρ ὁ κοιτών. ET Προκοιτών, q. d. Antecubiculum. vt suprà expositum fuit nomen Προκοίτιον, quod in vulg. lex. ex Plinio iuniore affertur pro hac significatione, sed apud eum tamen habetur προκοιτῶνι (non προκοίτῳ) seu Latinis literis Procœton, epist. 41, Post hanc cubiculum cum procœtone. Phrynichus scribit κοιτών vocem esse ἀδόκιμον, at προκοιτών esse ἀδόκιμον. Pollux quoque tradit Menandrum pro barbara voce habuisse hoc κοιτών, sed Aristophanem tamen ea vsum esse ostendit. Est ITEM Κοῖτη, in v. l. ET Κοίτιον, ibidē ex Plinio: quæ exponuntur cubiculum, item Dormitorium, necnon Cubiculum dormitorium: sed suspecta hæc sunt.

Κοιτωνίσκος, Paruum cubiculum. Exponitur tamen & Paruus lectus, Lectulus, in v. l. ET Κοιτωνίς pro eadē signif. ibidem.

Κοίτης, ίδος, ἡ, Lectulus. vnde Gaza, quod Cicero dixit cunas, interpretatus est κοιτίδας, In cunis vagire, reddens ἐν κοιτίδι βαυκάζειν. ‖Sed ab Atticis ita vocatur (vt quidā grammatici annotant) ἡ μικρὰ κίστη, id est parua cista: & Luciano arculam seu capsulam significare tradit Bud. qui etiam docet capsam vestiariam esse Polluci, sicut & κοίτιλλον. Hesychius vult κοίτιλλον esse cistam in qua ferebantur cibaria: paruā autem cistā, κοιτίδα. Ab eodem κοίτις esse dicitur minor cista in qua mūdus muliebris recondebatur.

KOINOΣ, ή, όν, Communis. vt in veteri illo & multum celebrato prouerbio, τὰ τῶν φίλων κοινά. Eurip. Oreste, — κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. id est, Res amicorum sunt communes, vel Amici res inter se communes habent. Terent. in Adelphis, Nam vetus quidem hoc verbum, amicorum inter se communia esse omnia. Cicero autem De offic. lib. 1, dixit, Vt in Græcorum prouerbio est, Amicorum esse omnia communia. (vbi obiter animaduerte etiam addere eos Omnia, πάντα) Rursum Euripid. in Phœniss. dixit, — κοινὰ γὰρ φίλων ἄγαν. Idem verò ad prius illud prouerbium respiciēs, sed quod generaliter ibi dicitur κοινά, restringens ad κοινὰ χρήματα, εἰς τὰ ἴδια opponēs, scripsit in Androm. φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἷσπερ φίλοι ὀρθῶς πέφυκασ' ἀλλὰ κοινὰ χρήματα. Dicitur autem κοινὸς cum genitiuo, vel cum datiuo. Cum genitiuo, vt apud Plutarch. De frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ὅτι, μάλιστα δεῖ κοινὰς τὰς φίλων εἶναι ταῖς φίλοις, id est Si res amicorum sunt communes, amicos potissimùm oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Athenæus lib. 6, πάλαι μὲν ἔφασκον πάντα εἶναι κοινὰ τῶν Ἑλλήνων, νῦν δὲ ὅτι τὸν οὐρανὸν ἀφῳκίσατο φέρουσαν ὁδόν, Δ' Ὁμήρου εἰδέναι μόνους. Plato De legibus, λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. Aphthon. κοινὸς τῶν ῥητόρων, quo cōmuniter oratores vtūtur. (Ab Aristotele autem libro 6 De animal. dicitur etiam κοινὸν πάντων ζώων ὅδι. Quale est hoc, κοινὸν πάσης οὐσίας ὅδι) Cum datiuo autem, vt Demosth. Pro cor. κοινὸν τοῦτον τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Et Plato Pol. 2, ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτὸ ἔργον ἅπασι κοινὸν καταβαίνειν, pro quo Latini In cōmune conferre dicunt. (Isocrates dixit etiam κοινὰ θεῖναι, non addito casu) Sic κοινὸς πᾶσι, Eurip. & Xenoph. OEcon. Κοινὸς Ἑρμῆς, vide in Κοινωνικὸς, & Κοινὸς Ἄρης, in Ξενώς. ‖Hermog. & aliis Gr. rhet. κοινὸς τόπος, vt Fabio & aliis rhet. Lat. Communis locus. ‖Apud Thucyd. lib. 3, pag. 101, μὴ οὐ κοινοὶ χθόνα, schol. κοινοὶ exponit ἴσοι & δίκαιοι. Sed puto simplicius exponi posse, Ne vos non communes

amicos in ferenda ſententia eſſe contingat. Idem ve A rò ſchol. in alio eiuſdem Thucydidis loco κοινῶλόγῳ χρωμένους exponit ὁμοφρονοῦντας. ‖ Κοινῇ ab eodem non ſemel pro κοινῇ γνώμῃ dici tradit. ‖ Κοινὸς pro κοι νωνὸς, vt exponit ſchol. Ariſtoph. in hoc Veſparum loco, Οὐδὲν μαπίδιον οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί. (vbi tamen & aliam expoſitionem affert, ſed quæ mendoſe ſcripta eſſe videtur) Sic exponitur & apud Sophoclem in Aiace, κοινὸς ὢν κοινῶν λυπεῖσθαι ξυνών. ‖ Οὐδὲν κοινὸν pro Nihil coniunctum, v. l. ex Demoſth. At in Antho. Epigr. Οὔτι δέ μοι κοινὸν τὸ θεὸς Ὀθρυάδαν γεγάπται, Nihil mihi cõ- B mune fuit, Nihil mihi rei fuit cum Othryada.

Κοινόν, Commune, Communitas. εἰς τὸ κοινὸν, In commune. vt εἰς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι, Thucyd. Sic Herodian. 2, οὐκ εἰπὼς εἰς τὸ κοινὸν χρῆσιν ἤρέσατο μετασολήν. (In v. l. εἰς τὸ κοινὸν exponitur etiam In commune bonum) Dicitur & ἐν κοινῷ & ἐκ τοῦ κοινοῦ, quod poſterius exponitur etiam In publicum, ſeu Publicè. atque ita redditur & εἰς κοινὸν, in hoc Syneſii loco, epiſt. 67, γένοιτο αἰσθέσθαι καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθησόμενον. (vbi animaduerte addi datiuum ἅπασι, qui vel cum κοινὸν, C vel cum ἀναγνωσθησόμενον iungi poteſt) ‖ At verò apud Demoſthenem, εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνομαι, redditur etiam In medium. Et apud Iſocratem, ἐν κοινῷ τίθη, Bud. exponit itidem In medio eſſe, ſed addens intelligi debere de eo quod ſit in vtranque partem opinabile: in Buſir. καὶ γὰρ ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ δόξαι δέον περὶ αὐτῶν. Thuc. autem non ſemel τὸ κοινὸν τῆς σωτηρίας, id eſt communitatem ſalutis (ad verbum) appellauit πρὸς κοινὴν σωτηρίαν, communem ſalutem. ‖ Sæpe etiam τὸ κοινὸν exponitur Reſpublica (quemadmodum apud Ciceronem, Commune Aſconius exponit communem remp.) Herodot. in Erat. καὶ σφι τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων ἔδωκαν, &c. (Apud eundem verò plur. τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων redditur Magiſtratus Babyloniorum) Thucydides 3, ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν τι κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν ἀεὶ παρόντων. Sunt & qui τὸ κοινὸν exponant Senatum, in hoc eiuſdem Thucyd. loco, lib. 2, οὐ προσδέξασθαι αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ' ὅτι τὸ κοινόν. Interdum verò τὸ κοινὸν ponitur pro ærario, vt à Thucydide, quum dicit χρήματα nõ eſſe ἐν κοινῷ, Ita, inquã, exponi poteſt ſi ſequamur ſcholiaſtem qui πρώτῳ ſubaudiri ait. (Dixit certè idẽ Thucydides lib. 1, καὶ οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ χρήματα ὑπῆν αὐτοῖς) Sic ex Ariſtot. affertur ἐκ τοῦ κοινοῦ τῆς πόλεως pro In ærario ciuitatis. At verò pluraliter τὰ κοινὰ interdum quidẽ Reſpublica (ſicut τὸ κοινὸν in locis modò citatis) interdũ verò Pecunia publica. Vtriuſque ſignificationis exempla hæc in vulg. lex. afferuntur: ex Platonis epiſt. 7, ὅτι τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰέναι, pro Ad rempublicam adminiſtrãdam accedere. (quod & πρᾶξις τῶν κοινῶν dicitur) Ex Demoſthene, μεταχειρίζειν τὰ κοινὰ pro Reipublicæ negotia tractare, ſeu publica negotia. Pro quo dicitur & τὰ κοινὰ πράττειν à Plut. Τοὺς μὴ σωφρόνως ἀποδέποντας τὰ τὰ κοινὰ πράττειν. At verò κοινῇ in altera ſignificatione, videlicet pro pecunia publica: ex Demoſthene, τὰ κοινὰ κλέπτειν, publicam pecuniam furari: ex eodem, τῷ κοινῷ ἀπιχθάνεσθαι, quod alteri illi opponitur. Item, τὰ κοινὰ νέμειν καὶ διδόναι. Et ex Ariſtophane, πλουτῶν ἀπὸ τῶν κοινῶν, diteſcere ex pecunia publica.

Κοινὸς λόγος, vel λογισμὸς, Communis ſenſus, vt Bud. interpretatur, addens & κοινῶν ἀξιῶσαι eodem dici modo. Epigr. lib. 2, pag. 171, Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων. At κοινὸν cum ſubſtãtiuo λόγον in alia ſignif. accipere oportet hîc quidem, de qua mox dicam.

Κοινὴ συλλαβὴ apud grammaticos Cõmunis ſyllaba, vel potius Anceps ſyllaba, quæ videlicet vtrãque quantitatem admittit.

Κοινὸς, Peruagatus, Vulgaris, Tralatitius. Plutarchus De defectu oraculorum, τῶν δὲ τὸ κοινὸν ὀνομαζομένων παθῶν ἀφεγμάτων, Ζοὴ λοιμὸς. Ζοὴ μέλι. Apud Ariſtotelẽ itidem κοινότερον redditur Vulgarius, Magis tralatitium: Rhet. 1, καὶ ἔτι ὅτι κακοῖργον ἡ δημηγορία διαλογίας, ἀλλὰ κοινότερον. Autor Axiochi τὸ κοινὸν opponit τοῖς περιττοῖς. Δέξαιμι δ' ἂν τὰ κοινὰ τούτων εἰδέναι· ποσοῦτον ἀπολείπω τῶν περιττῶν. In Anth. epigr. dicitur & κοινὸς λόγος vulgaris ſermo in verſu paulo antè citato. Sed & κοινοτέρα φράσις ibidem,

Eloquutio vulgaris, & ſumpta è medio. Item κοινὴ γλῶσσα, lingua vulgaris, — οὐ γὰρ ἄπειρος καὶ κοινῆς γλώττης, οὐχ ὅπως γραμματικῆς. Exponitur & Communis linguæ. ſed vulgò communis lingua dicitur potius ad differẽtiam earũ quæ dialecti vocantur. Euſtathius tamen appellat etiam κοινὴν διάλεκτον quæ vulgò lingua communis appellatur.

Κοινὸς τοῖς φίλοις, apud Iſocratem redditur Expoſitus amicis. Itidẽ Bud. κοινὸν à Demoſthene vocari ait eum qui expoſitus ſit omnibus petentibus. Vide Κοινωνικός.

Κοινὸς, Conuerſatione & ſocietate gaudens ac conuictu: Budæus ex Syneſio, συνδαίζων ἴδιος εἶμι, μᾶλλόν γε τὰ ἴδια, & παίζων, κοινότατος. Et paulo pòſt, vbi de ſacerdote loquitur, πάντα ἐκείνου ἴδια, οὐκ αὐτὸς ἴδιος, ἀλλὰ κοινότατος ἐν τοιαῦτα δαίσασθαι.

Κοινὸς, Frater. vt vult Heſych. afferens ex Soph. Antigone, Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον ἐμῆς κάρα. item ex eodẽ in Hydrophoris, πολύκοινον Ἀμφιτρίτην. vbi cenſet (opinor) πολύκοινον accipi pro Fratres multos habentem. In illo autem Antigones loco non video cur κοινὸν exponendum putarit ἀδελφόν, quum addatur αὐτάδελφον.

Κοινὸς, Profanus, Impurus, Immundus, in Græcis Bibliorum libris. nam ibi, ex Hebræorum conſuetudine, opponitur τοῖς ἡγιασμένοις, vt ſacro profanum (id eſt quo quilibet promiſcuè & in communi vtitur) veluti panes propoſitionis vocati & templi vaſa, communibus panibus & vaſis. Cenſebantur autem res promiſcuo & communi vſu quodammodo reddi impuræ, præ aliis quarũ non itidem promiſcuus erat vſus. vnde factum vt κοινὸν pro impuro accipiatur. Erãt verò quædam per ſe κοιναί, id eſt impura ſeu immunda, aut profana: vt cibi omnes in Lege interdicti, & res aliæ multæ, quarum vſus nonniſi certis conditionibus concedebatur. quædam autem ἐκ συμβεβηκότος erant κοιναί, quòd videlicet caſu aliquo fuiſſẽt polluta. Quod ipſis etiam hominibus non vno eueniebat modo. adeo vt iſta omnia certo ritu eſſent luſtranda & purificanda. Hinc manus κοιναί, Mar. 7, apud Phariſæos, non quidem ex lege Domini, ſed ex traditione ſuperſtitioſa. Paulus ad Romanos cap. 14, v. 14, οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν. At verò Act. cap. 10, v. 14 poſt κοινὸν additur ἢ ἀκάθαρτον, vbi diſiunctiua particula vim epexegeticam habere cenſetur. Hinc verbum Κοινόω, ῶ, pro Impurum reddo, Polluo. de quo infrà.

C. Κοινολογέομαι, οῦμαι, Cõmunico cum aliquo de re quapiam, Confero ſermones, Agito conſilium, aut etiam Sero colloquia, vt ex Liuio Bud. exponit. (cuius ſunt & cæteræ expoſitiones) Ariſtoteles in Polit. κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις. Idem de arbitris loquẽs, κοινολογοῦνται γὰρ ἀλλήλοις περὶ τῆς κρίσεως. Polyb. 2 addidit & datiuũ perſonæ, κοινολογηθεὶς οὖν τοῖς ἀπορρήτοις περὶ τῆς ἅλης ὑπὸ τοῦ λῆς Νικοφάνει. Lucian. autẽ dixit κοινολογεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους. In hoc autem eiuſdem Luciani loco, καὶ ὡς διάσαιτό τις αὐτὸν παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸν ἑαυτοῦ κοινολογούμενον, participium hoc κοινολογούμενον Budæus vertit Conſilia cum eo agitantem. Vide Comm. pag. 801. ●

C. Κοινοπιέομαι, οῦμαι, Commune facio, Communico. Budæus ex Gregorio.

C. Κοινοπραγέω, ῶ, Communiter aliquid ago, Auxiliatorẽ & conſortem me præbeo. vt accipitur apud Plutarch. teſte Bud. Ab eodem in Comm. pag. 852 exponitur In eo ſocietatem rerum gerendarum: & ſubiungitur hic Polybii locus, in 5, εἰκαλῶν πρῶτον μὲν ὅτι τὴν παραμυθίαν ἔδει δοῦναι καὶ βασιλέα χρηματίζειν, δεύτερον δέ, ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ. HINC Κοινοπραγία, Conſpiratio. Idem Polyb. ἀπὸ συνωμοσίας τοῦ Λίτωλῶν καὶ Κλεομένους κοινοπραγίας τὴν διάνοιαν καὶ τὴν πίστιν.

C. Ἐπίκοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Communis, Promiſcuus. Herodot. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τοῦ μίσγειν ποιοῦσι, Promiſcuè cum mulieribus coeunt. Habent tamen vulg. lex. In commune coeunt. ‖ Ἐπίκοινα genera in nominibus dicũtur à grammaticis, genera promiſcua, id eſt, in quibus ſexus vterque per alterum apparet: aut quæ fœminina poſitione mares, aut neutrali fœminas ſignificãt: qualia ſunt Muræna & Glycerium. Vide Quinctilianum

lib.1,cap.4.

C. Γάγκοινος,ου,ὁ καὶ ἡ,Omnibus communis.vt αἰδὼν παγκοίνου λίμνας apud Sophoclem Electra, pag.87 (iungendo παγκοίνου cũ λίμνας) εἰς ἰὼ ἅπαντας ἐφπίδας δεῖ, inquit schol. Vtitur & alibi hac voce.

C. Πολύκοινος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multis commũnis.Soph. πολύκοινον ἄδκρυ appellat,sicut in loco modò citato πάγκοινον λίμνας αἰδὼν vocat.

Κοινῇ aduerbium, Communiter, In commune. Aristot. Pol.3,οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter vtilia sunt,seu in commune. id est communis vtilitas.Herodian.lib.2. ἐπὶ τῶ μὲν δημοφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος.ὀλίγῳ ἧσσ καθ' ἕνα φρονοῦς. Idem lib.1,ὅλην ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες ὡς δημόσια,ἕκαστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Et lib. 8, κοινῇ & πρὸς ἑκάστους inter se opponit, διαῤῥήδην λέγων ὁ Κελσῖνος καὶ πρὸς ἑκάστους καὶ κοινῇ. Et cum præpositione σὺν, ex Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς εἴλοις pro Vnà cum amicis. Ex Plat. autem in epist. εἴθε ἐμοί σοι κοινῇ προαγματευσάμενον ὀλίγα, pro Vnà tecum.Item ex Aristotele, κοινῇ ξυνίεμεν pro Inter nos conuenit. Ex eodem τὰ κοινῇ λεγόμενα, quæ communi examine disseruntur.

Κοινῇ interdum subauditum habens substant. γνώμῃ, vide suprà in Κοινός.

Κοινῶς, aliud aduerb. Communiter. Item In commune, sicut κοινῇ. Thucyd. κοινῶς & ἐκ τῶ ἰδίων inter se opponit lib.2,κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶ ἰδίων ἔβλαψαν, magis profuerunt in commune, quàm priuatim nocuerunt. In vulg.lex.exponitur etiam Vno animo: Item Publicè.Et affertur ex Porphyrio τὰ κοινῶς συμβεβηκότα, pro Communiter accidentia. Grammatici κοινῶς interdum dicunt pro Lingua communi, de qua suprà dictum fuit.

Κοινότης,ητος,ἡ,Communitas. Exponitur & Societas in v.l. vbi affertur ex Greg. κοινότης κοινὴ πᾶσι. ¶Est etiam nomen vnius ex figuris sententiarum,quum ab vno verbo omnes sententiæ inciplunt,& in vnã desinunt.Vide Rutil.Lupum.

Κοινόω,ῶ,Communico,Impertio,Participem facio.Thucyd.lib.1,πάλαι δὲ [χρῶ] κοινώσαντας τῶ δυνάμει,κοινὰ χὰ τὰ ἀποβαίνοντα ἴσχειν. Synes. αἱ γὰ δῶρεαι δι' ἀλλήλων κοινοῦνται τοῖς βουλομένοις.Et κοινώσασθαι τὸ ἕρμαιον, apud eundem in epist.ad Pyl.κἂν μὲν ἐντύχῃς αὐθρὶ σωφρόνως ἐρᾶζοντι σῷ φιλοσοφίας,καὶ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. Huc autem pertinet quod prouerbialiter dicitur κοινὸς Ἑρμῆς, de quo infrà in Κοινωνικός. ¶Item pro Communico,in ea signif. qua dicimur communicare cum aliquo nostrum consilium. Thucyd. καὶ βουλευσάμενοι ἔλεξαν ὅτι βούλονται ἃ πρεσβεύσονται,Ἀθηναίοις κοινῶσαι.Idem,κοινώσας δὲ τῶ ὑπαρχόντων τοῖς Ἀχαρνᾶσι. Aristophanes Nubibus,ἵνα αὐτῶν κοινώσωμαι πρᾶγμά περ ἐμόν. Chrysost. ἵνα κοινωσώμεθα παρ' ἡμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν; Herodian. lib.1, οὐκέτι μὲ τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Vbi vertit Politianus, Nihil iam ad amicos retulit. Rursum lib. 7, καὶ τοῖς φίλοις περὶ τῶ πρακτέου κοινούμενος. Vbi Bud.exponit Communiter cõsulens. Item Consilium agitans cum amicis. Addit alioqui κοινῶ seu κοινοῦμαι in hac altera signif.esse Communico cum aliquo rem agendam. Alia rursum constructione Thucydides dixit lib.8,ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Et Eurip.alia præterea cõstr.κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς. ¶At verò ex Plat. in Timæo κοινωθὶς ξανθῷ χρώματι, pro Cum flauo colore coniũctus,seu permixtus.Et ex Theophr. σύμφυσις κοινωθεῖσα pro Communis complexus.

Κοινῶ,ῶ,Inquino, Polluo. vt Matth.15, Marci 7, & in aliis Testamenti noui locis. Vide suprà κοινὸν pro impuro.

C. ΑΝΑκοινόω,ῶ,& Ἀνακοινόομαι,οῦμαι, Cõmunico aliquid cum alio,id est Commune ei mecum facio,impertior ei. Pausan.Eliacõn.1, de Alpheo & Arethusa loquens, τὸ δὲ, ὅσῳ τῆς παλαίστρας ἰόντα, ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν ἀκτήν.

Ἀνακοινόομαι,Communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel Rem aliquam, Consulto vnà cum alio de re quapiã.Plato in Cratylo, βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῶδε ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον; Xenophon Hellen.1, ἀνεκοινοῦτο ὅ,τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν.Interdum cum præpositione ne πρός.Isocrates, πρὸς τοὺς ῥήτορας οὐκ ἀπῤῥήτων ἀνακοινοῦ.Budæus autem ita scribit, Ἀνακοινῶ, Ἀνακοινοῦμαι, Consulo aliquem & communico. Xenoph. ἀνάβ.3, ἀφῖκτο εἰς Δῆλον, ἀνακοινούμενος τῷ θεῷ πρὸς τὴν πρεῖαν. Ibidem, ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀλωπεκῆθεν πρὸς τὴν πρεῖαν. id est, consulit Socratem,vt ipse interpretatur:sequens(vt opinor)Ciceronem: qui ita videtur exposuisse, vt apparet ex iis quæ dixi in meo Ciceroniano Lex. Græcolatino pag. 134 meæ editionis.Dicitur & ἀνακοινοῦσθαί τινι sine accusativo & præpositione, apud Isocratem, pro eo quod vernaculo sermone dicitur *Communiquer* vel *Conferer*: vt quum dicitur, *Il communique souuent auec luy*, vel *Il confere souuent auec luy*.

Ἀνακοίνωσις,εως,ἡ,Communicatio. Est & nomen cuiusdã schematis.

Κοινῶν,ου,τὸ, Locus in quo sunt communes omnibus mulieres, Lupanar. Hesych. ΤΑΜΕΝ Κοινὸν cum solo, habet. ΕΤ Κοινῆν,Scortari,in v.l.

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ, Cui rei alicuius communio est cum alio, Particeps,Consors, Socius. Xenoph. Pæd.7, ὁπόσοι δίκαιοί τῆς καὶ ἀξιοχρεώτεροι αὐτῶ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶ) & πόνων καὶ ἀγαθῶν. Idem alibi, τῶ πολιτῶν ἁμῶν κοινωνοὺς εἶ) ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πρὸς ξίας, Plat. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic & κοινωνὸς κινδύνου, item κινδύνων, Herodian. Apud quem Politianus κοινωνὸν ποιῆσαι βασιλείας vertit Accipere in communionem imperii. Plato autem dixit etiam περὶ αἰσθήσεων αὐτῆς ἔργον ἡγεῖσθαι κοινωνός. Dicitur item aliquis esse κοινωνὸς τῶ ἀπορρήτων ab Herodiano, is quocum secreta nostra cõsilia communicamus. Idem verò συμβούλους & κοινωνοὺς copulauit, lib.2, συμβούλους τε ὑμῶν καὶ κοινωνοὺς χρηστόμβους περὶ τῶ καθηκόντων.

Κοινωνία,ας,ἡ,Communio,Communitas,Consortium,Societas. Aristot.Eth.8, καὶ ἡ παροιμία,κοινὰ τὰ φίλων,ὅρθως. ἐν κοινωνίᾳ γὰ ἡ φιλία. Apud eundem in lib. De mundo,ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία,Communio quæ cum hisce intercedit. Sic Plato κοινωνία μοι πρός σε. Herodianus lib.2,μεγάλαις τῶ δωρεῶν ἐπιῤῥήσεσι,καὶ τῶ ἁλισκομβένων κοινωνίαις. Cicero κοινωνίαν vertit Communem societatem, & alibi Vitæ societatem,vt videbis in Cic. lex. ibidem verò & aliam eiusdem vocis interpretationem reperies.

Κοινωνικὸς,οῦ,ὁ,Communionis amans,seu societatis. A Cicerone κοινωνικὸς φύσει exponitur Ad coniunctionẽ congregationémque hominum & ad naturalem cõmunitatem natus. (Nisi fortè hæc tantùm posteriora verba Ad naturalem cõmunitatem natus, illorum Græcorũ interpretationem esse voluit)pag.58 Lex.Ciceroniani. Apud Areopag. κοινωνικὸς est(vt inquit Budæus) Sociabilis,id est Societatis & æquitatis cultor. Aristot.Rhet.1, de iis dictis loquens quæ fallaciam πρὸς τὸ ὁμωνυμίαν habent, ἐκ τὸ κοινωνικὸν φαίνεσθαι τὸν Ἑρμῆν εἶ) μάλιστα τοῦτο μόνος γὰ καλεῖται κοινὸς Ἑρμῆς. vbi κοινωνικὸν accipit non pro eo quẽ eadẽ alioqui forma,vocamus *vn homme communicatif*,(i. qui libenter cõsilia sua cũ aliis cõmunicat) sed pro eo qui lubenter alios bonorum suorum κοινωνοὺς facit,id est participes (qui à Luciano in Timone dicitur κοινωνικὸς τῶν ὄντων.)eodémque torquetur in dicto illo epithetum Mercurii κοινὸς, quanũis non idem significet.dicitur enim κοινὸς Ἑρμῆς prouerbialiter ab iis qui quæstus alicuius participes fieri volunt, perinde acsi diceretur κοινὸν τὸ ἕρμαιον. tãquam videlicet Mercurius lucrum quod aliquis auspiciis eius nactus sit, velit eum aliis impertire.Theophr.in Charact.aut quicunque est eorum autor, ingenium eius qui βδελυρὸς appellatur,describens, καὶ τῶ δυσεισπλεύστων χαλκῆν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῶ οἰκετῶν δ' ἑπὸς ἁπάντων τὸ μέρος,κοινὸν εἶναι φάσας τὸν Ἑρμῆν. Hesychius vult κοινὸς ἑρμῆς esse prouerbiũ de iis qui aliquid inueniunt κοινῇ. Afferuntur autem & aliæ huius appellationis rationes, quas lege apud Eustathium in prouerbio Communis Mercurius.Fieri etiam potest(meo quidem iudicio) vt qui primi illud κοινὸς Ἑρμῆς vsurparunt,ad istum Homeri locum respexerint Iliad.ω, Ἑρμείαν (σοὶ γὰ πολὺ μάλιστα γε φίλτατός ἐστιν Ἀνδρὶ ἑπομένῳ καί τ' ἄλλυτις ᾧ κ' ἐθέλῃσθα) Βαστ' ἴθι, &c.

Κοινωνικὸς,Ad communionem pertinens, In quo cõmunionis seu cõmunitatis ritus obseruãtur. vt κοινωνικὸν σύστημα apud Eustathium. A Plutarcho κοινωνικὴ δίαιτα

τα) appellantur virtutes in communitate & societate A positæ.

Κοινωνὸς, Non excommunicatus, ὁ μὴ ἀποδιωπομπούμενος. Bud. ex Basilio.

Κοινωνία, ἡ, In communionem venio, Commune aliquid habeo, Particeps sum. Demosth. κοινωνῶν καὶ τῶν ἡγουμένων τῆς πολιτικῆς, id est (Budæo interprete) Commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τούτου, Hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. vbi μηδὲν adnerbialiter capitur, aut certè pro τοῦ μηδενός. (Sic Luc. De saltatione, ἀλλ' ἐν μηδενὶ σχήματι τῆς τοῦ ὀρχεῖσθαι κοινωνεῖ) Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, Cibo & potu vti communiter, Participem esse cibi & potus, vel Venire in partem, aut Participare cibũ & potum. Herodian. lib. 3, οἷς μήτε ὕδατος, μήτε ἰσίας κοινωνεῖν. quæ Politianus vertit, Sic vt ne torum quidem larémque cum ea communem pateretur. κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Luc. Et κοινωνεῖν πόνων τινὰ τῶν ἄλλων apud eundem. Dicitur etiam de communione rei malæ. vt κοινωνοὶ τῶν πόνων, Qui laborum participes fuerunt, Qui labores vnà subierunt. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum esse participem. Apud Euripidem κοινωνεῖν τύχης, redditur Affinem esse fortunæ. at πατρῶν καὶ δόμων ἴσχειν κοινωνεῖν apud Demosthenem vertit Bud. Conscium esse. Latini Sceleris etiam participem dicunt.

Κοινωνῶ cum accusatiuo κοινωνίαν & datiuo σοι, ex Platone pro Tecum habeo commercium. Ex eodem κοινωνεῖν ξένοις pro Cum aliquo consuescere. Et ὁ τοιοῦτος ᾧ τοιούτου κοινωνῶ, De rep. lib. 1, pro Talis cum tali consociatur. Et κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι pro Conuenire nolunt. Sed & cum genitiuo rei, verbo eodem redditur, κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας, inter nos conuenit. Cum alia etiam constructione, οἷόντε σοι ἔσεσθαι κοινωνεῖν ἐκεῖ τῶν πόλεως πραγμάτων, pro Tecum communicare. ea in significatione qua dicitur Communicare suum cõsilium. Redditur etiam, Tecum agere de reipublicæ gubernatione. Fortasse exponi etiam potest, Societatem tecum inire, vel Socium te habere circa, &c.

Κοινωνῶ cum datiuo rei, vt τῷ τῶν σώματος θερμότητι καὶ ψυχρότητι quæ Fic. in Plat. Tim. vertit Applicata oris caliditati. v. l.

Κοινωνῶ γυναικὶ peculiari signif. sicut & Consuesco apud Latinos. quum dicitur Consuesco cum muliere, Luc. οὐκ ἀδίκως ἂν τοῦτ' ἔπαθε τῇ γυναικί. Et alibi, μὴ κοπῶ τούτῳ ὃν ζῶ σὺν Νηρεΐδι.

Κοινωνῶ, non solùm pro Participo significante Particeps sum, sed & pro Participo quod significat Participem facio. Ita quidem Bud. sed nullum posterioris huius significati afferens exemplum.

Κοινώνημα, ατος, τὸ, Commercium. Plato in 1 De rep. ξυμβόλαια ἢ λέγεις κοινώνημα, ἢ τί ἄλλο; κοινωνήματα dicta. Hæc Budæus citãs & ex Arist. Pol. 3. Plut. Symp. lept. sap. φιλίαι βραχύβιοι καὶ σπουδαῖα κοινώνημα φεύγει ἀνθρώπους, societates humanissimæ & primæ. Hunc autem Plutarchi locum in lib. De primo frig. οὔτε θερμὸν ὡς αὐτὸς οὔτε ψυχρόν, ἀλλὰ ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μεταξύ τι κρᾶμα καὶ κοινώνημα, Turnebus ita interpr. Vt qui neque calidus sit neque frigidus, sed caloris & frigoris medium quoddam temperamẽtum & communio.

C. Ἀκοινωνησία, ας, ἡ, Cõmunio & participatio nulla, Commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non est. Aristot. Polit. 2, cap. 3, διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, quia possessiones non sunt communes.

C. Ἀκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cum altero non communicatur, Cuius alter particeps non fit. Plutarch. Lycurgo, καταγελῶν τῆς εἰς ἅμιλλαν καὶ ἀκοινώνητα ταῦτα μανίαν σφαγῆς καὶ πολέμους, vt quæ communia alius nobiscum habere nequeat: liberos videlicet eorúmque procreationem, quorum ipse κοινωνίαν τοῖς ἄλλοις κατέστησε. Et τὸ ἀκοινώνητον, idem quod ἀκοινωνησία. Herodianus lib. 8, τὸ ἀκοινώνητον ἐν τοῖς ἐξουσίαις ἴσασιν οὐκ αὐτὸν τιμᾶν δύναμιν ἀνεῖλκυσε, de Maximo & Balbino: quorum alter cum altero imperium commune habere grauabatur, sed μοναρχίας eos cupiditas incesserat. In quem sensum Lucanus dicit, Nulla fides regni sociis, omnisque potestas Impatiens consortis erit. Ἀκοινώνητος dicitur etiam Qui nihil commune habet cum altero, Cui nihil communicatur, Qui particeps non est. Greg. in orat. De Filio, οὐκ ἦν ἀκοινώνητον εἶναι καὶ μάχεσθαι τοῦτο τὸν θεὸν τοῖς ἡμετέροις, quasi oporteat Deum nihil nobiscum commune habere. Vel, communionem nobiscum & consortium respuere. Sed tunc ad sequentẽ signif. pertineret. ‖ Ἀκοινώνητος, Qui nihil sibi cum altero commune esse vult, Qui alterum participem & consortem ferre nequit. Lucianus in Vit. auct. καὶ ὁ αὐτὸς τοῖς τόποις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλει, μὴ φίλων, μὴ ξένων ἀνεχόμενος. ‖ Ἀκοινώνητος à Budæo exponitur etiam αὐθέκαστος, Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectum verúmque persequens. Quo sensu vsurpasse Cicero videtur lib. 6 Epist. ad Att. Nullas vnquam ad me literas misit Brutus, ne proximè quidẽ de Appio, in quibus non inesset arrogans & ἀκοινώνητον aliquid. Sic videtur etiam accipi apud Gellium lib. 11, cap. 12 in eiusdem Ciceronis verbis, manifesti mendacii crimen ioculari responsione eludentis, Ἀκοινώνητοι homines estis, quum ignoratis prudentis & cauti patrisfamiliãs esse quod emere velit, emturum se negare, propter competitores emptionis. ‖ A Suida exponitur ἀκριβής. quo sensu forsan accipitur apud Plin. lib. 3, epist. 9, Habet quidem gloriam studiis præsertim quiddam ἀκοινώνητον: nobis tamen nullum certamen, nulla contentio. VNDE Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè, Austerè, vt exponitur apud Ciceronem in Epist. ad Atticum lib. 6, epist. 1, Totum hoc Bruto dedi, qui de me ad te humanissimas literas scripsit: ad me autem, etiam quum rogat aliquid, contumaciter, arroganter, ἀκοινωνήτως solet scriberet.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus quocum communicemus, Dignus cuius consortium & societatem expetamus. Plato Polit. lib. 2, τὸ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητον ὦσι, τὸ δὲ τῷ σώματι ἱκανῶς ἴσασιν ὅτι τοῖς νόμοις ἕξουσι.

C. Ἀκοινωνέω, Communico. v. l.

C. Ἐπικοινωνέω, Commune habeo. Æschines contra Cresiphontem, ἵνα νόμοι οὐδὲν ὀπικοινωνῶσι τῷ ἀεὶ ἐπὶ τὸ δίκαιον τεταγμένῳ νόμῳ. Aristot. 2 Œconom. ὀπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀνάγκη ἐστίν. Et in pass. ex Platone De legibus, ὀπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

C. ΚΑΤΑκοινωνέω, Communico, Impertior. Ex Æschine.

-ΚΟΊΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, Princeps, Imperator, Dominus. Il. α, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Il. β, οὐδέ τι ἴδμεν Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοί εἰσιν, ductores & imperatores. ‖ Est etiam nomen proprium apud Paulianiam in Art. & apud Athen. lib. 13. Veteres (vt scribit Eustathius) deriuant hoc vocabulum à κειρὸς, verso α in ο, vt sit οἱονεὶ ὁ τῇ κειρομένῃ κόμῃ: (vnũ autem è nostris veteribus lex. itidem à κειρὸς, sicut ἔρχαμος ab ἀρχὸς deduci scribit vt sit quasi ὁ ἐν κειρῷ ἄρχων.) alibi autem (videlicet in illud Od. σ, ξείνων καὶ πωλέων κοίρανος, de Iro) idem Eustathius ex veteribus tradit κοίρανον esse τὸν ἐφεξῆς κειρὸν βασιλέως ἔργον ὀπτηλοποιοῦντα, vt Achilles ἐφεξῆς μὲν Ἰλιάδος: at βασιλέα esse τὸν πᾶσιν καὶ ἀπὸ ἡμῶν ἄρχοντα. Scribit tamen posse etiam deriuari à κάρη significante γένος, pleonasmo literæ κ.

C. Κοιρανία, Dominium, Imperium. v. l.

C. Πολυκοιρανία, Imperium multorum, Dominium multorum. Iliad. β, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς: quo in loco Aristot. Polit. 4, cap. 4, dicit incertum esse an intelligat imperium populi qui μοναρχεῖν χείρονας οἴεται τοὺς ὀλίγους, an verò ὅταν πλείους ὦσιν οἱ ἄρχοντες ἐξ ἴσου. Eũdẽ versum in se transtulit Caligula apud Suetonium, Quũ audiret fortè reges qui officii causa in vrbem aduenerant, concertantes apud se super cœnam de nobilitate generis, exclamauit, Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. nec multum abfuit quin statim diadema sumeret, speciémque principatus in regni formam conuerteret. In v. l. est ΕΤΙΑΜ Πολυκοίρανος, Multorum dominus & rex.

Κοιρανικὸς, ἡ, ὁ, Imperatorius, Principalis. Opp. lib. 3 De ve

nat. Κοιρανικῆς τ' ἐς μάλιτ' ἀμπέπμπος ὀφθαλμῶν, missus ad oculos imperatorios, Ad imperatorem missus. Apud eundem κοιρανικοὶ λέοντες, imperatorii leones, id est Imperatorio & generoso animo: vel qui sunt velut principes & imperatores cæterorum animalium. Vide Κοιρανέω. A

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, vt Sophoclis schol. exponit in Antigone pag. 151, Λέγεται Θηβῶν οἱ κοιρανίδαι τὴν βασιλίδα μακίλλειν λοιπὴν Οἶα φωτὸς οἴων αἰάζειν πάρα. ibi enim Antigonen vult alloqui chorum, vt κοιρανίδαι ibi sint οἱ ἔνδοξοι τῆς πολιτῶν, qui & ipsi dicantur κοίρανοι: vel autores generis eam respicere, id est reges antiquos. Fortassis tamē fratres compellat, Œdipi filios: vt κοιρανίδαι sint regis filii, sicut βασιλίδαι. B

Κοιρανιῶ, ῶ, Dominor, Impero. Apollon. Arg. 2, τῶν πὸτ κοιρανίοντα. Item Principatum obtineo, Instar principis excello. Oppian. De venat. lib. 3, λεόντων Κοιρανιῶν Λίβυες μάλα κοιρανίουσι λέοντες, principatum obtinent Africani leones inter cæteros leones, leones inquam qui reliquorū animalium velut principes & imperatores sunt. Item, κοιρανέω officio fungor, Imperator & princeps C sum, Imperatorem & principem ago. Il. β, Ὡς ἐγὼ κοιρανίων δίπτυχα φωτὸν.

C. ANA κοιρανιῶ, ῶ, Dominor, Rego. accusatiuum habet, vi præpositionis, apud Homerum, μάχῃ ἀνακοιρανίοντα, Ordinantem prælium, vel regentem, administrantem. Sed alii scribunt diuisim, ἀνὰ κοιρανίοντα.

C. ΚΑΤΑ κοιρανιῶ, Dominor, Impero, Rego. Odyss. α, Ἰθάκην κατακοιρανίουσι. Od. ν, de procis, Οἱ δὴ τοι τεῖπις μάλα κατακοιρανίουσι, in ædibus tuis dominantur, seu imperant. Item κατακοιρανεῖν πόλεμον, Administrare bellum. D Od. α, de Pallade & Bellona, πόλεμον κατακοιρανίουσι.

ΚΟΛΆΖΩ, Fut. σω, Punio, Castigo. Plato in Protag. ὃς δ' ἂν ἐκτὸς βαίνῃ τούτων, κολάζει, Qui autem extra eas, videlicet leges, declinat, hunc ciuitas supplicio afficit. Aristot. Ethic. 3, cap. 5, κολάζουσι γὰρ καὶ πωροῦντα τὴς δρῶντας μοχθηρά. (Castigare improbos dicit Cic.) Sic Dem. cōtra Philipp. ἐκόλαζον ἐπιμωροῦντο οὓς αὐ αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idē Olynth. 2, τὴς μὲ ἀξίους ἐπαίνου ἡμᾶς, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν. Isocr. κολάζειν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. Idem dicit κολάζειν τὴς ἀκοσμοῦντας. E Xenoph. Hellen. 5, οὐκ' οἰκέτας χὴ κολάζειν ὀργῇ, castigare irato animo. Idem Pæd. 4, κολάζοντων ἀφαιρεῖσθαι ἅπερ ἂν δικαίως. Interdum additur datiuus instrumenti. Xenoph. κολάζω αὐτὸν τοῖς κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. Isocr. τὸν δὲ δίκῃ τὴν καίριον τοῖς μεγίστοις ἡμαρτήκασι, pœnis affecit maximis. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, vt apud Ciceronem & Liuium, Castigare verberibus, & apud Plaut. Castigare exuuiis bubulis. Sophocles verò in Aiace cum duobus accusatiuis iunxit, τὰ σφῶ ἔπη κόλαζε κἀμέ, id est δίκῃ σφῶν ἐπῶν παίδευε. F Sic apud Virgilium, — dictis castigat Acestes. Et apud Plautū, Vt eum dictis plurimis castigem. Et castigare verbis apud Ciceronem. Κολάζομαι, Punior, Castigo, Pœnæ de me sumuntur, Pœnæ mihi infligūtur. Demosth. contra Mid. μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. Xenophon Hellen. 6, κολάζεσθαι ὑπὸ τῆς ἁμαρτημάτων. Plutarchus, ὑπὸ τῶν θεῶν κολασθῆναι. Idem de elephantibus, εἷς ὁ δυσμαθέστατος ἁπάντων κακῶς ἐκάστοτε, καὶ κολαζόμενος πολλάκις, ὥφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ φερόμενος πρὸς σκιλλοῦν ἀπαντικρὺ μάθημα τῶν μελετῶν. Quod ira Plinius, Certum est vnum elephantem tardioris ingenii in accipiē dis quæ tradebantur, sæpius castigatum verberibus, eadem illa meditantem noctu repertum. Syn. epist. 57, τῆς μάστιγος κολαζομένου ὁ θὴς κάθηται. Et cum genitiuo apud Thucydidem, κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ pœnas do. Et in gerundio, apud Plutar. πόσῃ καὶ πῶς καὶ μέχρι τόσου κολαστέον ἕκαστον τῶν πονηρῶν. Κολάζομαι actiuè quoque capitur pro κολάζω. Aristoph. Vesp. Νεῦε ἐκεῖνο τῶν ἐκείνο τοξεύσυμον Ὦ, κολάζομεθα κἀν ὅτῳ ὀπίσατ' αἰεί, quo castigamus eos qui nos infestant, Quo iniurias vlciscimur. Apud H Aristot. quoq; in 6 De hist. anim. κολάζεσθαι actiuè capi pro κολάζειν testatur Bud. Comm. p. 763. vbi vide locū. Κολάζω, Castigo, seu Reprimo, Coerceo, Moderor: seu (vt Budæus interpretatur) Quod nimium est reprimo, Freno, & quasi castro. Theophr. in 1 De caus. κολάζειν τὰ δένδρα, castigare arbores luxuriantes, vt Stat. lib. 9 Theb. dicit Libertas iubarum castigata. Item κολάζειν τὸ αἰσθητὸν apud Poll. id est σωφίζειν, reprimere. Galenus in 1 ad Glauconem, τὰ γὰρ ἐναντία τῇ ἐναντίῳ ἰάματι δεῖ, κολάζοντα μὲν τὸ ὑπερβάλλον, αὐτισπάζοντα δὲ τὸ λεῖπον. Et κολάζειν τὸ πάθος apud Plutarchum Artoxerxe, eo sensu quo Lucanus dicit Immodicum dolorem castigare, id est reprimere: & Cicero, Videsne vt obmutuerit non sedatus corporis sed castigatus animi dolor? Item κολάσαι τὸ πλεονάζον apud Plutarch. Sympos. Reprimere & coercere quod exuperat. (Dicitur etiam κολάζειν δημόσιος, vt Horatius dicit multa litura coercere carmen & ad vnguē castigare. Philostr. ep. 13, Αἰχίνης ὁ λόγῳ τῷ Σωκράτης, ὑφ' οὗ πρόσθεν ἐπαιδεύετο ὡς οὐκ ἄσημός τις διαλέξεις κολάζοιτο, castigantis. Eadem signif. apud Pollucem, κεκολασμένος ῥήτωρ, ὁ βεβασανισμένος, διειλημμένος, ἠκριβωμένος, Pressus, Limatus, Castigatus: cuius oratio advnguem castigata est, nec in ea quidquam luxuriat.) Et in pass. κεκολασμένη δίαιτα, moderata & cuius luxuries quasi castigata est. Luc. Hermot. τῇ δίαιτα κεκολασμένῳ, ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἐξ ἀκριβείας. Plutarchus Lycurgo, pag. 17, καὶ τὴν ἄλλην δίαιτα τοῦ μὴ τὸν κεκολασμένῳ καὶ ὑπὸ δεινοτέρας τινὸς παρέχειν. Aristot. Eth. 3, sub finem, τὸ δὲ πεύσεται, videlicet μετρίας εἶναι καὶ ὀπτωρίας καὶ ὀλίγας καὶ τῷ λόγῳ μηδὲν ἐναντιοῦσθαι, ἀπειθὴς λίχνους καὶ κεκολασμένους. Ab hac signif. EST Ἀκολασία ET Ἀκόλαστος. A participio autem κεκολασμένος est ADVERB. Κεκολασμένως, Moderatè, Frenando & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. lib. 6, τὸ ἐμῶς οὐκ εἶχε ἐξ Σμυρνίων καὶ ὁ Καῖδας οἰκέτας· εἶχεν, ἀλλ' ἐφύλαττεν τὰς πατρίους νόμους καὶ κεκολασμένως ἔζων, πρεσβύτης τὰ τῆς πολιτείας ἤδη. nisi forte hìc in prima signific. aliquis mallet accipere pro Subeundo pœnas si contra leges fieret.

Κόλασμα, ατος, τὸ, Pœna, vel Quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xenoph. Pæd. 3, οἱ μὲν, ἢν ἰχνροπάτῳ κολάσματα νομιζόμενα, σιδηρᾶ παιόμενοι, ὅμως ἐθέλουσι καὶ πάλιν μάχεσθαι τῆς αὐτῆς. Plutarch. κολάσματα σωφρονικά.

Κολασμός, οῦ, ὁ, Pœnæ inflictio, Punitio, Pœna. Plut. De virtute morali, οἱ δὲ καὶ ζημιείας αἰωνίους ὑπὸ χθονὸς καὶ κολασμοῖς φεκτικοῖσι κακὸν ἔξ νομίζουσι τὸν θάνατον. Idem Alcib. φαῦλος γὰρ οὐδεὶς ἐπὶ πλεῖον εἰς πονηρίαν τὸν κολασμόν. ‖Item Moderatio, Refrenatio, Castigatio. Plut. De loquacitate, οὐκ ἔστι λόγων ῥεύσης ὀπῆς ἐπίσχεσις οὐδὲ κολασμός.

Κόλασις, εως, ἡ, idem. Differt à τιμωρία, vt docet Aristoteles Rhet. 1, quòd κόλασις sit τῶν παθητῶν ἕνεκα, ζημωρία autem, τῶν ποιούντων, ἵνα ἀπαλλαγῶσι. Et Gellius, lib. 6, cap. 14, Puniendis peccatis tres esse debere causas existimatum est. Vna est quæ νουθέτησις vel κόλασις vel παραίτησις dicitur: quū pœna adhibetur castigādi atq; emēdandi gratia, vt is qui fortuitò deliquit, attentior fiat correctiórque. Altera est quā ii qui vocabula ista curiosius diuiserunt, ζημωρίαν appellant. ea causa animaduertendi est quum dignitas autoritásque eius in quem est peccatū, tuenda est, ne prætermissa animaduersio cōtemptum eius pariat & honorem eleuet. Plutarchus de sera numinis vindicta, ἐφοβήθη δήπουθεν ὡς χρέα κληρονομίας δίκῃ δίκαιον τῆς ποινείας τὸν κόλασιν. In eodem libro, τῆς περὶ τὴν καιρίαν ἰατρείας ὡς φάσκοντος, ἐκάστῳ ἐφαρμόττει τὸν κόλασιν. Et apud Aristot. Polit. 5, τὰς κολάσεις παιδικὰς ποιεῖσθαι. Apud eundem Ethic. 10, cap. 9, τῆς ἀκρασίας καὶ ἀφυσιάτους οὖσι κολάσεις τι καὶ ζημωρίας ὀφείλειν. Et Eth. 2, cap. 3, αἱ κολάσεις γενέσθαι δίκῃ δικαίων. vbi (vt Plutarch. paulo antè) & ipse dicit κολάσεις esse ἰατρείας. ‖Item Castigatio, vt κόλασις τῶν δένδρων apud Theophr. (sicut κολάζειν suprà) Castigatio quæ luxuriantibus arboribus, adhibetur, & qua velut supplicio coercentur & reprimuntur.

Κολαστής, οῦ, ὁ, Punitor, Castigator. Plutarch. De sera numinis vind. ὅτι τινὰς ἡμῶν ὧν ἀνθρώπων δεῖ θεὸν κολαστὴν νομίζειν τοὺς ἀδοσπουργοῦντας. Idem in eodē lib. ἐνίους γὰρ ἡ κολαστὴς ἐπέρων ποτοῦ δημοσίοις ἐπιχείρησαν τὸ δαιμόνιον. Synes. epist. 121, τῆς ποινείας κολαστάς. Idem epist. 57, ὅταν δίκην κολαστὴν. Pro vindice & tortore etiam citatur ex Eurip. VNDE Κολαστικὸς, ἡ, ὁ, q.d. Punitorius, Pœnas infligere solens. Plut. in libro qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, τὸν θεὸν τὸν βασιλέα, μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην προσαγορεύομεν, καλοῦσι τὸ δὲ κολαστικὸν, ἐκστατικὸν καὶ δαιμονικὸν, οὐ θεῖον δὲ φαίνεται μόνον.

Κολαστήριος, ου, ὁ ἢ ἡ, Aptus ad pœnas infligendas compara-
tus, vt κολαστήριον πῦρ apud Naz.

Α Τ Κολαστήριον, ου, τὸ, Locus ſupplicii, vel Inſtrumentum aptum ad ſcelerum pœnas inferendas, Tormentum ad punienda & vindicanda delicta. Plutarch. De fort. Alexandri lib. 2, οἱ δὲ μάστιγας, οἱ δὲ πέδας, μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάττης. Syn. ep. 58, τοὺς μὲν αὐτὸν τοῖς ἀπὸ ξύλου κολαστηρίοις κρίζοντα, his eum abominandis ſupplicii inferendi inſtrumentis cruciabat. Et paulo antè, ἄτοπα κολαστηρίων γένη καὶ σχήματα, inuſitata tormenta. Et epiſt. 79, δακτυλίθρας καὶ πεδοτράβας ἐξευρών, καὶ ξένα ἄττα κολαστήρια, peregrina pœnalium inſtrumentorum genera. Gregorius in Maccab. encom. καρτέρια ὀπτάνιον κολαστήρια. In quibus locis ſubaudiri poteſt ſubſtant. ὄργανον. Pro loco autem vbi fontes torquentur, id eſt carcere, accipitur apud Syneſ. De inſomn. ἐφ' οἷς ἀεὶ θρήνοις ἐστὶ χορεύειν τὰ κολαστήρια, repleti ſunt carceres. Accipitur etiam pro ipſa pœna. Sic enim interpr. vulg. lex. hunc quem ex Xenoph. citant locum, ἃ ἐκεῖνος κολαστηρίου ἕνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι, ἐφωτῶν ἤλεγχε, quæ caſtigationis cauſa conferebat.

C. Ἀκολασία, ας, ἡ, Intemperantia, Petulantia, Proteruitas, Laſciuia. Vertitur etiam Luxuria. Ἀκολασία opponitur Σωφροσύνῃ. Apud Athen. lib. 14, αἱρεῖ δὲ Σωφροσύνης ἀκολασίαν καὶ ἄτιμον. Ariſtoteles Rhet. 2, σωφροσύνη δέ, φησὶ δι' ὧν ἕξεις τὰς ἡδονὰς τῷ σώματι ποιοῦσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει ἀκολασία δὲ τοὐναντίον. Id eſt, Σωφροσύνη eſt virtus per quã ad corporis voluptates ita ſe habent vt lex iubet: ἀκολασία autem contrà. vel, per quam circa voluptates corporis ita ſe gerunt vt, &c. Idem Ethic. ad Nicomachum libro 2, cap. 7, ait σωφροσύνην eſſe μεσότητα, id eſt mediocritatem circa voluptates corporis, & quidem eas potiſſimùm quæ tactu percipiuntur: ἀκολασίαν autem eſſe ὑπερβολήν, id eſt exceſſum. Notandum eſt autem ἀκολασίαν ſæpe de intemperantia circa res venereas dici. Plut. περὶ τοῦ ἔρωτος, &c. Καὶ ἡ αἰσχρὰ δίαιτα ἐπὶ φωνῇ καὶ πρὸς ἀκολασίαν ἐπ' αἰδοίοις κολάζων. Chryſoſtomus De ſacerdotio, ἀκολασίας Σωφροσύνῃ αἱ σωματικῆς πρὸς γαμετὰς ὁμιλίας, Intemperantiæ alimentum aſſidua cum mulieribus colloquia. Ἀκολασία finitima eſt τῇ ἀκρασίᾳ. quod tamen ſit diſcrimen docet pluribus Plutarch. ὁ περὶ ἀοργησίας λόγος. Sciendum eſt autem ἀκολασίαν ſonare ad verbum incaſtigationem. Fit enim à κικόλασμαι ſecunda perſona præteriti à verbo κολάζομαι, præfixo α priuatiuo. Ad quam etymologiam fortaſſe obiter alludens Plutarchus dixit in loco modò citato, Σ πρὸς ἀκολασίαν κολάζων.

C. Ἀκόλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intemperans, Petulans, Proteruus, Laſciuus, Libidinoſus. Ad verbum ſonat Incaſtigatus, vel Incaſtigabilis, vt modò dictum eſt ἀκολασίαν ſonare Incaſtigationem. nam vt ἀκολασία à ſecunda perſona κικόλασαι, ſic ἀκόλαστος à tertia κικόλασται, vtrobique videlicet præfixo α priuatiuo. Suidas tamen (non exactè ad etymum reſpiciens) ἀκόλαστος exponit κολάσεως ἄξιος, id eſt caſtigatione dignus. ſubiungitque hunc Ariſtophanis locum, ἀλλ' ἀκόλαστος ἔστ' αἰεὶ τοῖς ξένοις. Gellius libro 1, cap. 2, Sedenim quæ nimia ex guſtu atque tactu eſt, ea voluptas, ſicuti ſapientes viri cenſuerunt, omnium rerum fœdiſſima eſt. Eóſque maximè qui duabus iſtis belluinis voluptatibus ſeſe dediderunt, grauiſſimi vitii vocabulis Græci appellãt ἀκολάστους vel ἀκρατεῖς. nos eos vel incontinentes dicimus vel intemperantes. ἀκολάστους enim ſi interpretari coactius velis, nimis id verbum inſolens erit. Iſtæ autem voluptates duæ guſtus atque tactus, id eſt libidines in cibos atq; in venerem prodigæ, ſolæ ſunt hominibus communes cum beſtiis: & idcireo, &c. Hactenus ex illo Gellii loco. in quo notandum eum non videri ad illam differentiam reſpexiſſe quæ eſt inter ἀκρατῆς & ἀκόλαστος, ſicut & inter ἀκρασίαν & ἀκολασίαν. nam hæc à Plutarcho diſtingui docuimus antea. Idem lib. 7, cap. 11, vult ἀκόλαστον eſſe vnum ex vocabulis quo Græci eum appellãt quem Latini Nequã. Ita enim ſcribit, Et nequam hominem nihili, neque rei neque frugis bonæ. Quod genus Græci ferè ἄσωτον, ἢ ἀκόλαστον, ἢ ἀχρεῖον, ἢ ἄχρηστον, ἢ κακόβιον, ἢ μιαρὸν dicũt. Hactenus Gell. Sciẽdũ eſt autem aliquãdo abſolutè poni, aliquando addi περὶ τὰ ἀφροδίσια, aut tale quid: actum eius ſignificationem reſtringi. Pro eodem ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια ζῆν, apud Ariſtotelem. Item, ἀκόλαστος πρὸς τὴν ὁμιλίαν τὴν ἀφροδισίων. Item, ἀκόλαστος πρὸς τὰς συνουσίας apud Plutarchum in Lycurgo. Tradit autem in Probl. Ariſtoteles (quod & ex Gellii modò citatis verbis diſcimus) ἀκολάστους eſſe & περὶ τὰ ἀφροδίσια & περὶ τὰς τῆς ἕδρας ἀπολαύσεις. quæ etiam verba ibidem affert Gellius. Quum igitur ἀκόλαστος ſimpliciter & per ſe ponitur, vtrunque vitium debemus intelligere: aut etiam generalius ἀκόλαστον dici qui voluptatib⁹ corporis præter fas & æquum ſit deditus. ſic enim idem Ariſtoteles lib. 1 Rhet. ad Theodecten, ἀκόλαστος μοχθηρός ἐστι καὶ ἄδικος περὶ τὰς τῶν σώματος ἡδονάς. | Interdum ἀκόλαστος dicitur abſolutè pro ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια. vt apud Athen. lib. 13, ἀκόλαστος γυνή. Gregor. Nazianz. De theologia, animalia σώφρονα & ἀκόλαστα inter ſe oppoſuit. | Lucianus τὸ ἀκόλαστον τῆς δίαιτης dixit in Nigrino, vbi etiam τὸ ἀκόλαστον ſubſtantiui forma pro τὴν ἀκολασίαν vſurpat. ſonat autem hic luxuriem.

Ἀκόλαστος ad alia tranſlatum. vt ἀκόλαστος γλῶσσα apud Euripidem initio Oreſtis, Lingua petulans. Nam Latini ſimiliter adiectiuum Petulans, vt & ſubſtantiuum petulantiam, de effreni etiam lingua vſurpant, ſicut & de libidinibus. Euripides initio Oreſtis de Tantalo, Ἀκόλαστον ἔχω γλῶσσαν, ἀμήχανον νόσον. Ælianus apud Suidam ἀκόλαστον & ἀκρατοπόταν γλῶσσαν dicit.

Ἀκολαστόπατρ Erotianus apud Hippocratem exponit ἀναιδέστατον, id eſt impudentiſſimum. Paulo antè annotaui ex Plutarcho, καὶ τὴν αἰσχύνην ἐν φωνῇ καὶ τὴν ἀκολασίαν ἐν αἰδοίοις κολάζων.

Ἀκολάστως, aduerb. Intemperanter, Petulanter, Proteruè.

Ακολαστάνω, Intemperanter ſeu petulanter ago, vel Petulanter me gero, Petulantia vtor, Proteruè ago. Item Libidinor, Proteruè & libidinoſè viuo. Ariſtoph. ὑμᾶς δ' οἱ θεοὶ ἀκολαστανοῦντ. Plutarchus Alcibiade, ἐν ἀκολαστάνων μεθυσκόμενος καὶ συνὼν ἑταίραις Ἀβυδηνῇσι καὶ Ἰωνίαις, id eſt, Et intemperanter viuat, ebrietati deditus & cum meretricibus Abydenis & Ionicis conſuetudinem habens. Ariſtoteles Rhet. 2, Σωφρονεῖν & ἀκολαστάνειν inter ſe opponit: ſicut ἀκόλαστον & σώφρονα opponi, item ἀκολασίαν & σωφροσύνην paulo antè admonuimus.

Cõpoſita ſVNT Συνακολαστάνω ET Ἐνακολαστάνω. Eſt autem συνακολαστάνειν τινί, vnà cum aliquo intemperanter viuere. Plutarchus in Demetrio, ὅτι Χρυσῇ καὶ Λαμίᾳ καὶ Δημοῖ ταῖς πόρναις ἐκείναις συνακολαστάνοι, id eſt, Proteruè & libidinoſè viueret, & in omni laſciuia verſaretur. Ita Bud. omittens præpoſitionis συν interpretationem. Ἐνακολαστάνειν autem apud Athenæum legitur, lib. 11, γυναῖκα καὶ πίνα ἐκείνου λαβόντες ἐπιχείρια, ὅτι τῆς ὁδοῦ πίνασιν, ἐνηκολάστησαν αὐτοῖς, id eſt, ſtupro & libidine contaminabant, Budæo interprete. Siquis autẽ faciliorem interpretationem poſtulat, ἐνακολαστάνειν τινὶ eſt quaſi ἀκολαστάνειν ἔν τινι, petulantia vti in aliquo aut in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut libidinem ſuam exercere in aliqua. Cicero dicit petulantem eſſe in aliqua virgine, quod ego verti Græcè exiſtimo elegantiſſimè, ὡς ἀκολαστάνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapſa eſt alicuius libido in muliere ignota.

Ἀκολασίω, ας, Fut. άσω, idem quod ἀκολαστάνω. Sed ab ἀκολαστάνω nullum formatur verbale nomen. At verò ab ἀκολασίω FIT Ἀκολάσημα, id eſt, Factũ petulans ſeu intemperans, Factum petulantiæ plenum.

ΚΟΛΑΠΤΩ, Fut. ψω, Tundo, Excauo: vt auis roſtro, faber malleo. Ariſtot. Hiſtoriæ anim. lib. 9, cap. 1, de ægitho aue aſino infenſa, ὃ δεῖ τὸν βλάπτοντα κολάπτειν ὀξυτερόμενος τὸ ἔλυτρον αὐτοῦ. Quæ verba Plin. lib. 10, cap. 74, ita interpr. Aduolans vlcera eius roſtro excauat. Et paulo pòſt, καὶ κόπτει πυρὸν καὶ ὅταν πλήσμος, δεῖ τὸν τύπανον ὀξυτερόμενος αὐτός, καὶ τὸ ὄμμα τὸν κολάπτειν αὐτῶν. Exculpere oculum alicui dicit Terentius. & Exculpere nidum in pariete, Varro: ſicut lapicida malleo roſtrato in lapide cauũ facit. Et τὸν ἵππον κολάπτειν apud Lucian. Roſtro tundere. pro quo idem dicit τὸν ἵππον ὀκυπτέειν. Iulian. lib. 2 Epigr. μήτε κολάπτω Αἵματα τυμβείων ἀδμῆτι γλάγεος, Ne roſtro te petat, Ne roſtro

ſtro te tundat. Athen. lib. 11, βολβοὺς πρώϊον, τοὺς κεκολαμμένους, καὶ κολαπτῶν. Et κεκολαμμένος ἄνθρωπος, inſculptus eſt, v.l. ex Luciano.

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, Inſtrumentum lapicidarum malleo ſimile, ſed roſtratum, quo marmora incidunt. Luc. in ſuo ſomnio, μαχαίρια καὶ λαυφῆα καὶ κοπίδας καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοις. Plut. de Iſocrate, μανθάνουσι κολαπτῆρα καὶ ξυστῆρα τοὺς περὶ δίκας ἀπολαύοντας καὶ ῥυθμίζοντας.

C. Ἀπὸκολάπτω, Tundēdo aufero. vel Pertūdo, Inſculpo. In v.l. exponitur Pruno, Expello nocendo.

C. Ἐγκολάπτω, Inſculpo, Incido: vel Tundendo inſculpo, Tundendo incido. Plut. Pericle, pag. 52, τὴν Λακεδαιμονίων, διὰ ἔδοξαν αὐτοῖς Δελφοὶ συμπράττειν, εἰς τὸ μέτωπον ἔξω λαφύσσων τῷ χαλκῷ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquanto pòſt dicit ἐγχαράττειν: hæc enim ſequūtur, λαβὼν καὶ αὐτὸς συμπράττειν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον ἀντὶ δεξιᾶς παλάμην ἐνεχάραξεν. Et in paſſ. apud Herodot. ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, in petris inciſus.

Ἐγκόλαμμα, ατος, τὸ, Sculptura ſiue ſcalptura tundendo inciſa.

Ἐγκολαπτός, οῦ, ὁ, Inſculptus, Inciſus. vel Tūdēdo inſculptus.

C. Ἐκκολάπτω, Exculpo, Tundendo eximo: vt auis roſtro. Excido. hoc eſt, Quod inſculptum ſeu inciſum eſt, eximo. Demoſth. καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες ὁ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται. Plutarchus ἐκ τῆς Ἡροδότου καὶ. in fine, loquens de quodam epigrammate Pauſaniæ, τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δὲ ἑτόματα τῶν πόλεων ἀνεχάραξαν. de quo Thucyd. lib. 1, pag. 42, τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν ἀνδρὸς τότε ἀπὸ τῆς τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ἑτόμασι τὰς πόλεις. At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina quum maturo fœtu roſtro ea pertundit & frangit: aut ὄρνιθες, quum eos pertuſis roſtro ouis eximit. Latini Excudere & Excludere dicunt: Græci ὀκολάπτειν etiam, id eſt corticem ſeu putamen detrahere. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 9, cap. 19, de coccyge, ſeu cuculo, ὃν οὔ φασι πίκην τρέφειν, ἀλλὰ τὸν ὄρνιν ὀκολάπτειν καὶ βίβρωσκειν. de quo lib 6, cap. 7, dicit, πίκτης δὲ καὶ ὑπὸ τῆς τῶν ὑποκλαΐδων τροφῆς ἀεὶ ὀκλάπτει καὶ ὀκρίβρωσκει. Pro eo verò quod in Geopon. legimus, τὰ δὲ ὀκκολαπτόμενα πτόρθια ὑποκαστέον ἑνὸς ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλιγοτεκούσῃ, ita Varro ſcripſerat, Excuſos pullos ſubducendum ex ſingulis nidis & ſubiiciēdum ei quæ habeat paucos.

Ἔκκολαψις, ιος, ἡ, Exciſio quæ tundendo fit. Dicitur etiam de excluſione ouorū & pullorum. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 6, ὅταν ὑφῇ τὰς ἔκκοπους γίγνηται ἡ ὀκκόλαψις τῶν ὠῶν. Alibi dicit ὀκκόλαψις πτέρνοπος, excluſio pulli.

¶ Κόλαφος, ου, ὁ, Colaphus, Alapa: plaga quæ palma in maxillam alicuius incutitur, ſeu ἡ δι' ὁλοῦ μέσου δακτύλων πληγή, vt Etymol. exponit, ex Epicharmo citans, ὡς παχὺ κόλαφος ἔπεπτωκεν ὀπός. Apion apud eundem deducit à κολάπτω, Euſtath. à κόλον ἀφᾶσθαι, id eſt μάχαι, vt κόλαφος ſit ὁ μαχαίλιον ἀφιὼ ἔχων. Pro hoc autem κόλαφος Atticis vſitatum eſt κόνδυλος, teſte eodem Euſt.

Κολαφίζω, Colaphum duco alicui, Colaphum incutio, Colaphum infligo, Colaphum infringo. Sic enim Latini loquuntur. Seu Depalmo aliquem, id eſt palma percutio: apud Gellium, ex tabulis legum. Vnde κολάφισμα apud Euſtath. ex Pauſania. Frequens huius vocabuli vſus eſt in Nouo teſtamento. vt Matth. 26, ἐκολάφισαν αὐτόν. 1 Cor. 4, κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν.

Κολάφισμα, ατος, τὸ, Plaga colapho inculſa, ſeu Colaphus. ὃ τὸ δι' ὅλης χείλης ἀφῆς ῥάπισμα, vt in noſtro veteri lexico exponitur.

ΚΟΛΛΑ, ης, ἡ, Gluten ſiue Glutinum. Dioſcor. libro 3, cap. 101, κόλλα (λέγεται ξυλοκόλλα καὶ λευκὴ καὶ ταυροκόλλα) καλεῖται δὲ καὶ ἡ Ῥοδιακὴ ἀπὸ τῶν βοείων βυρσέων σκυτοζόμων. Plin. lib. 28, cap. 17, Glutinum præſtantiſſimum fit ex auribus taurorum & genitalibus: Rhodiacum fideliſſimum. Plutarchus De ſolert. anim. μήτε κόλλης δεόμενος, μήτε πρὸς ἄλλου δεσμοῦ, de altari quodam corneo. ‖ Κόλλα Heſychio eſt τὰ βοὸς τὰ τοῦ παχέος δέρματα. paulo antè verò dixerat κόλλα eſſe ἀφεστιώματα δερμάτων ἀφ' ὧν ἕψεται ἡ κόλλα τῶν βοός. quæ tamen expoſitio ab eodē tribuitur vocabulo κόμφος.

C. Κολλομελάω, Carmina cōglutino & concinno, (vt Cicero dicit Conglutinatio verborum) Concinnè & compoſitè coagmento.

C. Κολλοπώλης, ου, ὁ, Qui glutinum vendit. Bud. ex Poll.

C. Κολλοψός, ὸ, ἡ, Qui glutinum coquit. Bud. ex Poll.

C. Ἄκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutinis expers. Item Qui conglutinari nequit, Glutino inſociabilis. Theophraſtus, ἀσύμκολλος δὲ καὶ ἄκολλα, διὰ τὸ μανὸν ἔχειν σπαλιωτὸν, οἷον ἀμπέλου γραπτοῦ ἴδιον.

C. Ἐχέκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenax inſtar glutinis, vel Cohibens & continens in modum glutinis. Plutarchus De ſolertia anim. loquens de hirundinum in nidificando ſolertia, ἀπὸ πηλοῦ πτερὸν ἐχεκόλλου δεομένου ἀσύντακτα ἁπτούσας. Et τὸ ἐχέκολλον neutro genere Glutinoſa tenacitas. vel Id quod continet & cohibet in modum glutinis, Id quo res aliquæ veluti glutino ſociantur. Idem in libro qui Περὶ πολυφιλ. inſcribitur, τὰ συμπεφυκότα καὶ γαλαθεῖ τὸ ἐχέκολλον, ὀστᾶ ἔχειν πάλιν δεῖται καὶ σωματοῦν· συμφυοῦς δὲ σώματος ῥαγέντος, ἔργον δεῖ κόλλαν θεῖναι καὶ σύμφυτον.

VNDE Ἐχεκόλλως, More eorum quæ glutinoſa tenacitate prædita ſunt. Dioſcorides libro 5, de terra Samia, ἀποκρίνεται δὲ ἐλαφρὰ, καὶ ὅταν πρὸς ὀδόντα τιθῇ γλώσσῃ, ἐχεκόλλως κρατυνόμενον, tāgenti linguæ glutinis modo adhærescentem, ſeu linguæ glutinoſam, vt Plin. interpr. lib. 35, c. 16.

C. Σύγκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutino ſociatus, Glutino iunctus.

VNDE Συγκόλλως, More eorum quæ glutino ſociata ſunt. Exemplum habes in Κολλάω. Item Conuenienter, Congruenter: συμφώνως: metaphora ſumpta ab iis quæ glutino ſociata ſunt. Æſchyl. Suppl. Καὶ ταῦτ' ἔπειξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.

Κολλήσις, εως, ὁ, Glutinatus, Conglutinatus, Glutine compactus. Iliad. 5, de contis nauticis, Ναύμαχα, κολλήσαντα, καὶ σώματα σιδήρεα χαλκῷ: quem locū declarat hic eiuſdem in eodem libro, ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι κολλήσιν βλήτροισι, compactum annulis ſiue clauis ferreis, vt ligna glutine cōpinguntur. Heſiod. Aſpide, τὰ δ' ἄρα κροτάφοις πίσσῃ Ἁρμοὶ κολλήθη. Hom. verò dicit ἁρμοὶ κολλητοί, vt & κολλητὸν δόρυ.

Κολλοειδής, ὴς, ὁ καὶ ἡ, Glutinoſus. Plato Cratylo, docens linguam impingere facilè in pronuntiando λ, exempli loco ſubiungit, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες. Athenæus lib. 3. Et Ariſtoteles, ἀπὸ μὲν δένδρων τὰ δάκρυα φέρουσιν ἰτέαι καὶ πτελέαι καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων, i. (Plinio interprete) Faciunt melligīnem è lacrymis arborum quæ glutinū pariunt, ſalicis, vlmi.

Κολλάω, ῶ, Glutino. vt κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferrum, id eſt ferruminare. Plut. Sympoſ. 1, μᾶλλον ἀλλήλων αἰσθάνεσθαι καὶ ἁπτομένους ὁ κολλώδης σίδηρος. Et κολλᾶν τραύματα apud medicos, quod Plinius dicit Glutinare vulnera & Conglutinare. Metaphoricè etiam capitur vt Agglutino & Conglutino à Latinis. Apud Athenæum libro 10, in gripho de cucurbitula, Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' αἰθέρι κολλήσαντα. Οὕτω συγκόλλως ὥστε σιώπημα πιεῖν. Quod ænigma citatur ab Ariſtotele quoque Rhet. 3, & à Demetrio Phalereo: ſed apud Athenæum ſcribitur πυρὶ χαλκὸν vnà voce. Plato De legibus, κολλᾷ καὶ σωδεῖ. Plutarchus De Iſocrate, αἰτίαν καὶ πίστεως καὶ ἀμειόπλοκα κολλᾶν καὶ συνδεῖν. vt Cicero De orat. dicit cōglutinationem verborum. Idem ad Colot. τὰ στίχια κολλᾶν καὶ συναρμόττειν. Et apud Athenæum lib. 11, in paſſ. ἀγγεῖον κεκαμμένον ἔχον ἐν αὑτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους. quæ verba aliquanto pòſt repetuntur. Κολλῶμαι, Agglutino ſeu adiūgo me, Adhæreſco. Lucæ 10, κολληθέντα ὑμῖν, qui ſe vobis agglutinauit. vt Plautus dicit, Ita mihi ad malum malæ res plurimæ ſe agglutinant. Lucæ 15, ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, ſe agglutinauit ſeu adiunxit. Act. 10, κολλᾶσθαι ἑαυτοῖς ἀλλοφύλῳ, ſe agglutinare, vel coaleſcere. Act. 9, ἐπειρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς. 1. ad Cor. 16, ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστι. ad Rom. 12, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ. Ad Cor. 6, ὁ δὲ κολλώμενος θεῷ ἓν πνεῦμά ἐστι.

Κόλλησις, εως, ἡ, Glutinatio, Conglutinatio. Theophr. οἷς ἁπτέται δι' οὐδὲν ἧττον τῷ κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τοῦ πυκίνου καὶ ἐλαΐνου. Vnde Plinius, Glutinum abdicant quædā ligna, & inter ſe & cū aliis inſociabilia glutino ſicut robur. Plutarch. Sympoſ. ſept. ſapient. κόλλησιν σιδήρου καὶ σύμφυσιν πλείονος, glutinationem ferri, id eſt ferruminationem. Herodian. lib. 3 de muris Byzantii, εἰς πηγά-

χρηστον αἰγιαλίτιν πασσητὴ τὴ συναφείᾳ καὶ καλλήσει εἰς μικρὸν A
εἰσδεκτὴ ἡρμοσμένον, tam exactis iuncturis & glutinamentis copactum. Κόλλησις dicitur etiam de applicatione cucurbitulæ. Aristot. Rhet. 3, quũ ænigma illud de cucurbitula in Κολλᾶν citarum adduxisset, κόλλησιν εἶναι τὴν τῆς συκῆς ἐπιβολήν. Κόλλησις, Agglutinatio siue Conglutinatio, est etiam figura orationis. Hermog. περὶ μεθόδου δεινότ. quærens quot modis vsus carminum esse possit in soluta oratione, κόλλησις μέν ἐστιν ὅταν ὁλόκληρα τὰ τῶν ἄλλων καλῶμεν τῷ λόγῳ ὥστε συμφωνεῖν B δοκεῖν: cuius exemplum adfert ex Æschine contra Timarch.

Κολλητής, οῦ, ὁ, Glutinator, Concinnator.

Κολλητικός, ή, όν, Vim habens glutinandi. Plutar. De primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ ἁρμοστικὸν τῇ ὑγρότητι σωμάτων καὶ πάντων, aqua conglutinat & copulat, vt quæ humore suo contineat ac coagmentet. Item κολλητικὸν φάρμακον, glutinatorium medicamentum: quod coniungit & vnit diuisas partes, vt in pristinam vnitatem reducantur. Quidam ἑνωτικὸν & ἕλκωμα etiam appellant: sed hoc c latius patet. nam in sinibus etiam veteribus eius vsus est, quum illa tantùm in vulneribus cruentis post abstersum sanguinem, vulnusque purgatum & futuris fibulisque coarctatum, adhibeantur. Galen. ad Glauc. libro 2, συμμίγνυται δὲ ὑπὸ κηρίνης τῆς κόλλης τὸ κολλητικὸν φάρμακον ἐπιτήδειος, εἰς οἷς καὶ σφόδρα ἴναμμα ἐκ τῶν ἕλκων ῥεῖ μάλα. Dioscor. de sarcocolla, διύλισμα ἔχει κολλητικὸν τραύματων, glutinat seu conglutinat vulnera. Idem, πτελέας τὸ φύλλα καὶ οἱ ἁρμοὶ καὶ ὁ φλοιὸς συστατικὰ καὶ τραυμάτων κολλητικά. Vlmi & folia & cortex & rami vim habent spissandi & vulnera cõtrahendi, vt Plin. interpr. Idem lib. 2, cap. 153, ἁίματα κολλητικά, sanguinolenta glutinant, vt Ruell. interp. Athen. lib. 9, ἀποκαθάσαντες ἄλλα φάρμακα κολλητικὰ ἐπιτήδεια τραυμάτων καὶ βλαφάρων. Chirurg.

Κολλητός, ή, όν, Glutinatus, Glutino compactus, Glutino sociatus. Odyss. φ, κολλητοὶ εὐξέστῳ σανίδιον. id est Fornb⁹. ex enim ex tabulis glutine coagmentatis fieri solent. Od. λ, Κολλητοὶ δ' ἔσαν ὄρνιθες τυπέως ἁραρυῖαι. Apud eũdem κολλητὰ ἁρμὰ quæ Hesiod. κολλήτια dicit: sic κολλητὸς δίφρος. item ξυσὶ κολλητὰ βλαφθοῖσι, quod idem suprà κολλάψ. Item κολλητὸν δόρυ. In quibus κολλητὸν pro συμπεπηγμένον, (id est compactum) accipitur.

C. Ἀκόλλητος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui glutinatus non est, aut glutinari nequit, Insociabilis glutino, vt Plin. paulo ante in Κόλλητος loquitur, Glutinum seu glutinamenta respuens. Gal. ad Glauc. ὅταν δ' ἡ ὀδὸς ᾖ πλέον ἀκόλλητον ἢ τὸ δίπλασιον τοῖς ὑπερεμβόλοις σώμασι, κόλπον οἱονεί ζωσι τὸ ἐνοῦσον πάθος. Metaph. Qui coire nequit, Incoibilis. Gellio.

C. Δυσκόλλητος, ον, ὁ, καὶ ἡ, Qui glutinari difficulter potest, Glutino vix sociabilis, Qui glutinamentis difficulter coalescit seu coit. Galen. ad Glauc. Metaphoricè accipitur pro Male cohærens. Luc. De hist. scrib. p. 137, ὁρῶντες τὸ ἀσύφηλον καὶ ἀναρμοστον καὶ δυσκόλλητον τῶν ἁρμάτων. CONTRAR. Εὐκόλλητος, ν, ὁ καὶ ἡ.

C. ΑΝΑκολλάω, Glutino, Aliquid fluens, lentore quopiã, veluti glutine, restringo & retineo. ἀνακολλᾷ πείσας, pilos fluentes glutinat & cohibet. Alii tamẽ interpr. Replicat, Reclinat. VNDE Ἀνακόλλησις, εως, ἡ, Restrictio quæ glutine fit. ET Ἀνακόλλημα, ατος, τὸ, Glutinamentum quo aliquid diffluẽs compescitur & restringitur. seu, Quo aliquid fluens, veluti glutinamento, retinetur atque restringitur. Apud Dioscoridem libro 1, capite 153, ἀνακόλλημά ἐστι πῖς ἐκπροπτωτικοῖς ἐπικαταπλάσμασι, Ruellius interpret. Herniam prolapsu intestini prorumpentem cataplasmate repellit: Hermolaus, Hernias interanei procidentis reclinat: Marcell. Ad continendos intestinorũ ramices additur. Item ἀνακολλήματα ῥάμματα ζωμῶν apud Paul. Æg. lib. 7, c. 16, medicamenta quæ in affectibus oculorum fronti agglutinantur, ex iis composita quæ obstruendi, opplendi, glutinandi, adstringendi, refrigerãdi aut siccandi facultatẽ possidẽt, vt farinæ pollen, mãna, terra Samia, myrrha, cochleæ, acacia, opium cum candido oui. Gorr. E

C. ΔΙΑκολλάω, Conglutino, Coagmento, Ferrumino. vulg. lex. VNDE Διακολλητικός, ή, όν. vt διακολλητικὰ ἔργα apud Poll. In quibus vtimur glutinamẽtis & coagmẽtis: itẽ ferruminationibus & plumbaturis. Poll. διακολλητικὰ ἐργαζόμενοι, οἱ πλινθοποιοί.

C. ΕΓΚολλάω, Agglutino seu Glutino super, Glutine iũgo. Bud. affert etiam ἐγκολλάω ex Theophrasto, διὸ καὶ πῖς ἐμφυτευομένοις πολὺ ἐγκολλῶσιν, obducunt luto, vt Gaza interpr. Ab ἐγκόλλησις autem, ἡ, ΣΧ. Ἐγκόλλημα, ατος, τὸ, Id quod glutinamentis adiũgitur alicui rei, Id quod glutine adiicitur alii. Theophrast. Hist. plant. lib. 4, c. 4, de radice loti, εἰς ὃ τὸ ἐγκείμενον ἢ τὸ ἐγκολλώμενον χρῶνται.

C. ΚΑΤΑκολλάω, Glutino, Agglutino.

C. ΠΑΡΑκολλάω, Agglutino, A latere glutino. Paul. Ægin. lib. 3, de strabismo, ἅπτει πρὸς τὸν ῥῖνα σπογγίσματα πρὸς ὀφθαλμούς, προσίδας φοινίκινας ἐπικολλᾷ, καὶ πρὸς τοὺς κροτάφους καὶ ὀφρῦς. VNDE Παρακόλλημα, ατος, τὸ, Id quod agglutinatur: seu Conglutinamentũ, vt Gaza vertit apud Theophr. Hist. pl. l. 5, c. 8, μίλος δὲ χρήσιμον εἰς τὰ ἐπιπολάζοντα κηρωτῆς ἢ ἐπιπλάσεις, καὶ τοῖς πίσσαις. Vbi (inquit Bud.) videtur significare Clauos & cardines quibus cõpingimus, vel ea quæ glutinum admittunt. ET Παρακολλητικός, ὴ, όν, Glutinandi vim habens, vt idem Bud. ex Cels. interp. Cels. l. 4, c. 19, Præterea [emplastrum] est quod ἐπικολλητικὸν à glutinando vocant.

C. ΠΡΟΣκολλάω, Agglutino, glutinamentis adiungo. Et προσκολλάομαι, Glutinamentis adiungor. Vel metaphoricè, Quibusdam quasi glutinamentis adiungor & adhæresco: Agglutino me, Velut agglutinatus hæreo seu adhæresco. Alex. Aphr. Probl. I. 2, ἀφ' ὧν πεπὸς προσκολλᾶται τῷ τροφοδοτοῦντι μορίῳ. Matth. 19, προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα. Pro quo Ephes. 5, προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Act. 5, ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων, se agglutinauerat, seu se adiunxerat.

C. ΣΥΓκολλάω, Conglutino, Glutine cõpingo & coagmẽto: si de ferro dicitur, Ferrumino. Sed metaph. plerunque capitur pro Compono, Compingo, & similibus. Plutarchus Quomodo aliquis sent. se prof. συναρμόττειν ἑ συγκολλᾶν προσῆκεν ἑαυτὸν, cõponere nos ad exẽplum hominũ virtute præditorũ. Item συγκολλᾶν μυθευμάτια apud Aristoph. Vesp. Cõponere, Consarcinare, Concinnare, Αἰτιάσεις καὶ προφάσεις καὶ μυθαρίσκους συγκολλῶν. Simili fere metaph. dicitur διαῤῥαφῆναι. Item συγκολλᾶν λόγον διχόστομον πιθῶν apud Plut. ex Soph. ea metaphora qua a Cic. dicitur conglutinata cõcordia. VNDE Συγκόλλησις, εως, ἡ, Conglutinatio, Compactio & coagmentatio quæ fit glutinamentis. ET Συγκολλητής, οῦ, ὁ, Conglutinator, Qui glutinamentis aliquid compingit & coagmentat. Metaph. verò Qui aliquid veluti glutine compingit & concinnat. Aristoph. Vesp. ψευδῶν συγκολλητής, Εἰρηνοποιός, ἀσκὸς πεπλασμένων δικῶν. Mendacia componere dicit Plautus.

ΚΟΛΑΟΨ, οπος, ὁ, Corium durius in cervicibus & dorsis boum, aut etiam ouium: quoniam ἐξ αὐτοῦ αἰσθητηρίου fit ἡ κόλοψ, vt testatur Eustath. Apud eundẽ Pausanias, ἀπὸ τῶν ἰωλκίων κόλοπες τῶν βοῶν ἐφορμᾶν ἐγίνετο κόλακα. Idem Eust. ex alio lexico citat, κόλοψ, παχὺ καὶ παχύτερον δέρμα. Item ex alio, κόλοψ, τὸ πρακλιτήριον τῶν βοῶν σὺν τῇ ὑπὸ τὸν φορίτλιν, ἤγουν ὑπὸ τὸ δέρμα, πιμελῆ. Apud eũdem sunt qui κόλοπας esse dicant τῶν βοῶν τοὺς ὤμους, ὅθεν κόλακα γίνεται. Hesych. tradit κόλοπα esse τὸ κάτω ἢ φορέμνην ἐκ τῆς λοφιᾶς τοῦ ἄρρενος. Maior verò horum grammat. pars in eo consentit vt κόλοψ sit durius in cervicibus aut tergoribus boum corium. Vnde metaphoricè κόλοπας dictos tradunt exoletos & callosos pueros, τοὺς σκληροὺς καὶ παχυδερμάτους παῖδας. seu (vt Hesych. tradit) τοὺς σκληροὺς ὑπὸ τοῦ ὀχεύειν παχυνθέντας, aut τοὺς ἀκολάστους ὑπὸ ἐρεθισμοῦ, supra ætatis vigorem libidinãtes. In qua signif. citat Eust. ex Eupolide, μεγάλῳ τυχεῖν ἔφασκεν ὁ Χαριάδης, ἐν καλῷ. πῶν καταλιπὼν ἐς τοὺς κόλοπας τοὺς ἐκφρομαδίας. vbi ἐκφρομαδίας idem Eust. dictos existimat ὡς ἀβρογλυφάμαχους ἢ ὥρας, quib⁹ opponi ait τοὺς ὑπλωνίτας. Hinc etiam, videlicet à κόλοπων in propria signif. acceptorũ duritie, (vt nostrũ vet. lex. docet) Aristoph. ἢ σκληρόπυγα Αἰγιλὼ ἐκδιπύμβρος, ait, Οἶμαι γὰρ αὐτὴ κόλοπας ἐκπίνειν. Κόλοπες dicuntur etiã verticilla citharæ quibus chordæ intẽdũtur, vt B. interpr. οἱ δὲ Ταύγετον δίπλακα τῶν γενόμενοι πεπαλίσσειν, ἐξ ὧν μιβίουσι τοὺς κόλοπας, vt in nostro veteri

lexico exponitur. quemadmodum Pauſanias quoque apud Euſtathium κόλοπα ὦ ὅπλ πίνουσι τὰς χορδὰς, dicit fuiſſe δηρμάτινον. Itaque κόλοπες dicuntur ab ipſa materia ex qua fiunt. Odyſſ.φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀὴρ φόρμιγγος ὑπὸ ταλάροισι καὶ αὐδῇ Γιδίοιο ὑπέντανε νέῳ ὑπὸ κόλοπι χορδὴν, Ἆψας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἰός. Luc.ἀράψας ἂν νεῦρα, καὶ κόλοπα περιτείνας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπαίδευτον. Eodem verbo Ariſtoph.Veſp.per metaphoram perlepidè vſus eſt, Χ' ἡμᾶς αὖ πρὸ τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλοπ' αὐτοῦ. vbi ſchol. dicit κόλοπας eſſe τένοντας τοῦ χορδῶν, & παρὰ λίσπας τὰς κιθάρας οἷς αἱ νευραὶ καὶ τένοντες ἐφαρμόζουσιν. VNDE Κολοποδιώκτης, ου, ὁ, Qui pueris exoletis & durionibus inhiat. ὁ ἄγχιος περὶ τοὺς κόλοπας. Euſtath. ET Κολοπέω, ὡς Glutino, Glutinamentis cõpingo & coagmento. ὁ κολοπῶν, τῇ κόλλῃ συναρμόττει, Euſtathius ex Pauſania. nam ἐκ τοῦ κολόπων ſit ἡ κόλλα. ET Κολοπίζω Clauiculis ſeu verticillis intendo, vel κόλοπας ὑφίστημι. Heſychius κολοπίζειν exponit καλλύνειν.

Κόλλαβος, ου, ὁ, idem quod κόλοψ, Clauicula ſeu verticillus citharæ, quo fides vertuntur & intenduntur. Euſtath. κόλοψ, ὁ παρ' ὑσμῖνι κόλλαβος, δι' οὗ πίπτουσι αἱ χορδαί. Apud eundem grammatici quidam, κόλοψ. παρ' ἴσον χάλκιον δίρμα, ἐξ οὗ καὶ οἱ παλαιοὶ πάλαι ποτὲ κόλλαβον: quemadmodum apud eundem alius grammaticus de κόλοψ loquens, dicit, ἐξ οὗ ὁ κόλλαβος τοῖς παλαιοῖς. Ipſe tamen Euſtathius dicit ὁ παρ' ὑσμῖνι κόλλαβος, quemadmodum & in quodam noſtro lexico veteri, ἐξ ὧν [videlicet κολλόπων] καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις κολλάβους ὑποίουν. Phrynichus quoq; melius dici κόλοψ quam κόλλαβος teſtatur. Schol.Homeri hos κολλάβους dictos vult ἀπὸ τῆς κιθαρῳδῆς: dicit autem eos eſſe παχυτέρους ὧν ἐξαίρονται αἱ χορδαί, καὶ κιθάρας ὑπὸ τοῦ πάχους ἢ κιθάρεις. Suidas eſſe dicit τὰ πρὸς χορδῶν ὑφάσματα: & ab horum ſimilitudine κολλάβους dici etiam panes quoſdam, quos alii ſpeciem placentæ quadrangulæ eſſe velint: alii panes paruos, ἀπὸ τῶν ὀπτῶν μικρῶν κολλυρίζεσθαι, ſeu κολλοβοῦσθαι, vt in quodam noſtro veteri lexico habetur, in quo κόλλαβος vnico λ ſcribitur. Euſtathius κόλλαβον maius quiddam eſſe dicit quàm ἄκολον, ſi videlicet illud ἄκολος τραπεζικῶς dictum ſit quaſi ὁ μὴ κολοβόδους: ſin per pleonaſmum α prælitum ſit in hoc vocabulo, idem videri eſſe ἄκολον & κόλλαβον, videlicet βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον. Aliquanto autem pòſt tradit κολλάβους & Κιλικίους ἄρτους (dictos à Cilicib⁹, qui viliori pane vti ſolerent) eoſdem eſſe, id eſt ἄρτους μικροὺς καὶ ῥυπαροὺς, & φαύλους, ſecundum Alexidem: citans ex Platone comico, ἄρτος ἦν περίμορφος, μὴ πάνυ καθαρόν, ἀλλὰ μικροὺς Κιλικίους: addénſque, quum poeta ille dicat μικροὺς, nomine κολλάβων non eſſe accipiendos ὑφαίνους. Athen, libro 3, quum varia panum genera recenſens, ex Ariſtophane citaſſet, ἢ πεῖραιραν φέρειν δίδυμον κολλάβων χάριν, docet hoſce panes fieri ex nouo frumento. quod his Philylli verbis confirmat, Αὐτὸς φέρων πάρεστι πυρῶν ὀκτὼ χοίνικες βιμιλίων χαλακτικῶς κολλάβους θερμούς. Ariſtoph.ſchol.ſcribit à Sicyoniis vocari λαστύρους. Vide & Κόμιξ. VNDE Κολλαβίζω, Impingo, ἐφεστρέφω. v.lex.ex Ariſtophane. In quodam autem noſtro vet.lexico ſcribitur ὀκολλάβισας per η, exponiturque itidem ἐφεστέφρωσας: ἀφὰ τὸ ὅτι κόλλης βαίνειν. κόλλα γὰρ ἡ γαστήρ. vel ἔβρωσας, à κόλλαβος ſignificante ψωμόν. Suidas etiã καταπάλαισας, ἴτε ἴκλασας, κατέπιες, annotãs præterea eũ velle dicere ὅτι ὁ αἰ ἅδην ἀδίκει ἄδην, ἀπόλλυσι. ‖ Apud Pollucem autem κολλαβίζειν ludi genus eſt, ὅταν ὁ μὲν πλατείαις ταῖς χερσὶ τὰς ὄψεις ὑπλάβῃ τὰς ἑαυτοῦ, ὁ δὲ παίσας ὑπρωτᾷ τόπον, πεύσεται. A QVO Κολλαβισμὸς, eiuſmodi ludus. ET Ἐγκολλαβίζω, Inſtar κολλάβου deglutio, Inſtar κολλάβου in os ingero. Euſt. quum dixiſſet κόλλαβον eſſe βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, id manifeſtum eſſe dicit ὅτι τῷ ὀκολλάβισον. i. δίκην κολλάβου κατέπιες.

Κόλιξ, ικος, ὁ, idem quod κόλλαβος, panem quendã rotũdũ ſignificans, vt docet Athen. lib. 3, vbi ſic Archeſtr. Κόλιξ Θεσπαλικὸς σοι ἐπαρχόντων ὀνομάζουσι Κῶοι κριμνοπάται, οἱ δ' ἄλλοι χόνδρον ἄρτον. Hippon. apud eundem Athen. libro 7, σύκα μάττρια λόγχην Καὶ κεῖνον κόλικα, δοῦλον χάρτην. Galen. κόλικας apud Hippocr. exponit ὄγκους, paſtil

los (ſicut & Paul. Ægin. lib. 1, cap. 27) & apud Ariſtoph: ὅτι τῷ σμικρῷ ἀρτίσκῳ dici ait. Erotianus κόλικας dicit eſſe ἀρτίσκων εἴδεις, ὡς πλακουντῶν: nonnullos verò accipere αὐτὸ τὸ πτισάνιον. Is qui de dialectis ſcripſit, eſſe dicit εἶδος ἄρτου εὐμεγεθοῦς, addens, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια. Scribitur verò ET Κόλιξ vno λ, fortaſſe metri gratia. nam in omnibus ferè locis Κόλιξ ſcriptum reperitur, etiam in libris manuſcriptis. Ariſtoph. Ran. Ἐγὼ δ' ἐπὶ τὰ καρύᾳ' αὖ ἐκπέμπομαί σου, Δρέπανον λαβόντ', ὦ ζωὴ κόλικας κατατάμνειν. VNDE Κολικοφάγος, Qui κόλικας vorat. Vorator κολίκων. Ariſtoph. Acharn. Ὦ χαῖρε κολικοφάγε Βοιώτιον. quem locum Galen. citans, atque ὅτι σμικρῶν ἀρτίσκων dici annotans, legit Βοιώτ. Sed Ariſtophanes fortaſſis alluſit ad Βοίδιον, ac propterea terminationem retinuit.

KOΛON, υ, τό, Cibus, Τροφή, vt Athen. lib. 6 exponit, nulla quidem huius ſign. exẽpla afferens, ſed inde deriuans κόλαξ, item δίκολος & βικόλος: Euſt. verò etiam ἄκολος.

C. Ἄκολος, υ, ὁ, Buccella. ὁ σμικρόπους καὶ ψιχώδης ψωμός, vt Euſt. exp. dicens talia fere eſſe apud Paul. ψωμία. ὑφ' ἡμῶν ἄρτων θραύσματα, vel τὰ ὑπολειπόμενα τῇ ἄρτῃ: ea autem ψωμία vocari à quibuſdã etiam ἀπλαφάγες: eiſque ἀδρόπρον eſſe τὸν βλωμόν: fortaſſis autem ἀκόλῳ ſimilem eſſe ἴσως, id eſt ψωμόν, ἤγουν ἄρτου κόμμα, vt veteres exponunt, ab ἰσκάπτω, quo Eupolis vtitur. vt ἄκολος ſit Offella panis, ſeu buccella: aut Fruſtum minutum, Mica. Odyſſ. ρ, de mendico, Ὅς πολλῶν φλίψειν ἀνθρώπους φλίψασκε ὧμος, Αἰτίζων ἀκόλους. Apud Suidam, Τὸν κατὰ μ' ὡς ζωὸν πάλιν πολὺ τ' ἀμεινον ἄξω ἔνεγκε εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἔπαρον. Philipp. lib. 1 Epigr. Κείνῳ συνοφορὰ πὰρ ἀπύρους ἀκόλους. Ité in prouerb. ἀκόλῳ τὰ χάλαι, οὐ σύκῳ βόσαι, offula panis, nõ fico labra obſtruere: quo ad victum tenuem nos moneri tradit Eraſm. at Suidas ſignificare ſcribit, ὑφαιμάτους χοίνικας τοῖς ἀφεψήμασι. ‖ Ἄκολος Euſt. vult accipi pro ἄρτῳ, in hoc loco Strattidis apud Athen. lib. 14, vbi Thebanos κατουργεῖν τὰς φωνὰς poeta ille docet, πρῶτα σπάσαι Θηβαῖον ἄν, ὡς λέγουσ', ὀκμάζοντ', Τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὀρθρίζειν, τ' ἰαθῆναι δ' ἀκόπως, βλίψαι δ' ἡδέως, πῦκα δ' ἁπαλὰ σῦκα, κρατερὰ δὲ τὰς χολάδας, Τἀκόλου δ' ἥδιον δ' ἀκόλου δίμνου. Sed ἥδιον ibi quoque pro buccella ſeu offa accipi poteſt. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, Euſt. annotat quoſdam deriuare à κολεύειν, (ſicut in Κόμαζος quoque dixi) vt qui ob ſuã σμικρότητα μικρὰ κολούεσθαι δύνασθαι καὶ τίμιον ᾖ: poſſe tamẽ etiam deriuari à κόλον ſignificante ὕφαλον, vt ἄκολος ſit ψωμὸς ὁ ὀλιγόσαρκος.

C. Δύσκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis in ſumendo cibo, Qui faſtidioſo ſtomacho eſt. σκληρός, vt Athen. exp. à κόλον deriuans. Frequentius verò dicitur de homine moroſo & difficili ſiue acerbo, Qui moribus eſt implacidis, Cui omnia tum dicta tum facta ſtomachum mouent, Faſtidioſus: (quod tamen actiuè potius capitur) δυσαρέστως, vt idẽ Athen. exp. Ariſtot. Eth. 2, c. 7, ὁ δ' ἐλλείπων ἧττον τοῦ μέσου ἀνδρὸς, δύσερις τις καὶ δύσκολος: opponens ei κόλακα καὶ ἀρεσκον. Idem Eth. 4, cap. 6, ὁ δὲ μέσος δυσχεραίνειν εἴωθεν ὅτι δύσερις καὶ δύσκολος. Demoſth. contra Philippum, δύσεργος ἢ δύσοργός τις αὐθρωπος. Æſchin. contra Cteſiph. δύσκολος ἡ φύσιν. Xenoph. ἐν τῇ συνουσίᾳ δύσκολοι. Plut. πρὸς πικρὸν καὶ δύσκολον; Ariſtoph. Veſp. Οὐκ αὖ σου παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος. Apud eundem in Veſp. ipſæ veſpæ de ſe dicunt, εὐδίν' ἡμῖν ζῶον ἥδιον θεώμεθ' ἂν μᾶλλον ἐξυμπότην ὄντα οὐδὲ δύσκολον πρόσωπον. Theophyl. ep. 59, de paupertate, δυσὶ δυσκολώτερον ἢ δύσκολον. Ioſephus pro inhoſpitali etiã poſuit, teſte Budæo. Res etiam aliqua δύσκολος dicitur, id eſt Moroſa, Difficilis, Moleſta. vt δύσκολος ψυχή. item δύσκολος φυλακή apud Chryſoſt. Et apud Syneſ. epiſt. 131, σκήμασιν ὁμιλεῖ δυσκόλοις. Et δύσκολον, difficile ac arduum. Demoſth. Pro corona, ἃ δεῖ τοῖς τύχαις συμβαίνειν ἀνεπίφορα, ἃ ἀπὸ τῆς δύσκολον γίγνεσθαι. Ité δύσκολος Apollonius dictus eſt à difficili phraſi qua vſus fuit. vulg. lexica. VNDE Δυσκόλως, Moroſè. Iſocrates ad Nicocles, δυσκόλως ἔχουσι πρὸς ἡμᾶς ἐξαπιφνίδιον. Idem, δυσκόλως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους. Sic apud Syneſium epiſt. 37, δυσκόλως ἔχει πρὸς τὴν καταλλαγὴν ἀφίλαν, Iniquo animo ferè, Ægrè & moleſtè feri. Rurſũ apud Iſ. δυσκόλως ἔχειν πρὸς

πα, & δύσκωφος, opponuntur in cr. De pace: in qua dicit A
etiã δυσκόλως διακοῦσαι πρὸς πα. Apud eundem in Enc.
Euag. δυσκόλως πφύκασι (ita.n. legitur) est δύσκολοι εἰσὶ,
Natura morosi & difficiles sunt. Rursum apud eundē
est δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, vt autor libri ad Herenn. dicit Au
rium sensum esse fastidiosissimū. ΕΤ Δυσκολία, ας, ἡ,
Morositas. Aristoph. Vesp. Υπὸ δυσκολίας ἅπασι πᾶσι τὸν
μακρὸν, Præ morositate, seu Morum importunitate &
diritate. Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, ἡ σωτή-
ρια δ' ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἐξιτηρίῳ τινὶ χρῆ-
σθαι τὴν ψυχὴν, ὧν ὀργιλότητα καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν ἢ B
δυσκολίαν πολὺ τρέπων. Item, Difficultas. Aristot. Polit.
3, cap. 7, πᾶσι πάντα ἔχει φαίνεται δυσκολίαν. Sic etiam su-
prà ἔχει δυσκολίαν, & saepius δυσχέρειαν. Vide & sequēs
verbum. ITEM Δυσκολαίνω, Morosus sum, Indignor,
Molestè fero. Aristoph. Neb. Τί δυσκολαίνεις ἢ σκῶπτε τὸν
νύχθ' ὅλην; Plut. Symp. sept. sap. μὴ δυσκολαίνειν, ἀλλ' ἐπαι-
νεῖν ἐπὶ τοιούτοις συγκατακλίσεσιν. Ibidē dicit παροινίας δ' ἐγ-
καλεῖσθαι. Idem De audiendo, πολλὰ μέμφονται ἢ δυσκολαίνο-
σιν τῶν γινομένων: paulo pòst dicit χαλεπῶς προσδέχεται τὰ
ὑπερβάλοντα. Interdum dativo iungitur: vt apud eun C
dem ad Colotē, ᾧ τινας πω δυσκολαίνων καὶ πρὸς τὸν σωμά
τιον ἐκίνησε μῦθος, Offensus: seu Quum ei stomachum &
indignationem motissent voces quædam. Sic apud Xe-
noph. τῇ φωνῇ καὶ τῇ ὄψει δυσκολαίνων. Opponitur e-
nam τῷ ἀποδέχεσθαι à Plutarcho in Sympos. sept. sap.
τὰς μὲν ἀποδέχεσθαι, ταῖς δὲ εὐδυσκόλως, quasdam probauit,
quasdam improbauit, vel cum indignatione reiecit.
Suidas annotat apud Aristotelem δυσκολαίνειν dici τὸ μὴ
δέχεσθαι προσιόντων ἀπορίαν φιλίαν καὶ κοινωνίαν γίνεσθαι
συμφορᾶς: sicut δυσκολίαν esse dicit ἀπορίαν τοῦ πᾶς D
δέχεσθαι πᾶσαν ἀπορίαν συμφορᾶς φθαρτικήν. VNDE
Προσδυσκολαίνω, Insuper ægrè fero seu indignor. Δυ-
σκολαίνω καὶ προσδυσκολαίνω σοι, (inquit B.) Asperè & offē
so animo tecum ago. Plut.

C. Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis: contrarium præcedenti δύσκο-
λος, eiusdémque cum eo originis, videlicet à κόλον. Ita
εὔκολος proprie erit Qui facilè quemlibet cibum allu-
mit, Qui non est stomacho fastidioso. Plutarch. Lycur-
go, de educatione infantium Laconicorum, εὔκολα τὰ
διαίτας καὶ ἄσκεπα καὶ ἀθαμβῆ σκόπει: vbi ἄσκεπα cum εὔ-
κολα copulat. sicut Athenæus suprà ἀσχὼς cum δύσκο-
λος. Et τὸ εὔκολον, idem quod ἀκολία. Idem Plutarch.
in Galba, τὸ εὔκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Quum
nullos cibos ob stomachi fastidium reiecimus. Ple-
runque accipitur pro eo qui Facilis dicitur Latinis, id
est Qui in sermonibus & consuetudine quotidiana dif
ficilis & morosus non est. Plato Politicῶν 1, αὖ μὴν τό γε κό-
σμιον καὶ εὔκολον ὡσαύτως, καὶ τὸ χαλεπὸν μετείλεν ὅσον ὀπτέον.
Quem locum Cicero ita vertit, Moderati enim & nec
difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt sene-
ctutem. quibus opponit χαλεπὸς importunos & inhu-
manos. Aristot. Rh. 2, εὔκολοι δὲ μὴ εἶναι τοῖς ἁμαρτανο-
μένοις, ἢ μὴ φιλόνεικοι ἢ μὴ δυσμενεῖς. Plut. Fab. εὔκολος πρὸς
τοὺς συνόντας ἢ κατήκοος, facilis seu humanus erga familia
res. Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῆ, facilis in ira deponē-
da. in lib. qui περὶ ἀοργ. inscribitur, τὸ δύσκολον τοῦτο τῆς κεί
σεως καὶ φιλαίτιον εὐκολωτέρους ποιεῖ τοὺς ὀργῇ. Ab eodem
copulantur εὔκολος & φιλαίτιος. Item εὔκολα μῆλα
in Epigramm. quoniam id animal est ἀπλοϊκὸν, & quod
nihil molestiæ exhibeat. Item alio significatu a-
pud Naz. οἱ εὔκολοι καὶ ἕτοιμοι, qui ad omnia faciles sunt
& expediti. Itē εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facilè aliquid dice
re potest. Synesius, εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἑκάστου
φύσιν, qui facilè inuenire & facilè oratione exprimere
potest. VNDE Εὐκόλως, Facilè. Plutarch. De audi-
dien. οἱ τὸ ἀκόλαστον καὶ ὀλιγωρίαν τοῦ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ
τῆς φιλοσόφων φέρουσι, Æquo animo ferentes: vel Non
ægrè & molestè ferentes. Dicimur etiam faciles au-
res alicui præbere, cui opponitur δυσκόλως ἀκροᾶσθαι, a-
pud Isocr. ET Εὐκολία, ας, ἡ, Facilitas. propriè in capiē H
do cibo, quū videlicet stomachus ea quæ apponuntur
non respuit fastidiosè. Εὐκολία (inquit Bud.) ἀφέλεια:
cui vitio morositas opponitur, id est δυσκολία, Anxie-
tas in victu. Plut. Cæs. τῆς ὑπὲρ τοῦ διαίτην ἀκολίας καὶ τοῦ

τοῦ πότου σημεῖον. Idē in lib. qui περὶ ἀοργ. inscribitur,
ἐδόκουν οὖν τὸ σῶμα δι' ἀπλείας πρὸς ἀκολίαν αἰτίας ἑαυ-
τὸν γεγονέναι. Dicitur etiam de morum facilitate, vt
Cic. & Plin. in Paneg. loquuntur. Plut. in Anton. ἀνὴρ
οὐ πάντα βουλόμενος ὑπόπτοις ἀπὸ ἀκολίας καὶ φιλοφροσύνης,
ὑπ' ἄγνοιαν καὶ πλῆθος. Item in alia significatione facilitatis
apud eundem in lib. qui περὶ ἀοργ. inscribitur, ἡ δι' ὀργὴν
τὰ πραγμάτα ἀκολία, καὶ πρὸς οἰκέτας δύσκολον ποιεῖ, facili-
tas animi qua ad res gerendas accedimus, nō indigna
bundi & quasi nauseati stomacho. Item pro facilitate
seu cōmoditate. Greg. ἀκολίας τινὰ τῇ ἐξόδῳ ὧν τὸ πάθημα
μηχανωμένη ἡ φύσις, αὐθρωπίνην τὴν περὶ τὸ τέμα πέρον, como-
ditatem egrediendi.

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, Adulator, Assentator. Aristot. Ethic. 2,
cap. 7, ὁ δὲ ὑπερβάλλων (videlicet ἐν τῇ ἡδεῖᾳ τῇ ἐν τῷ βίῳ) εἰ
μὲν οὐδενὸς ἕνεκα, ἄρεσκος· εἰ δὲ ὠφελείας τοῦ αὐτοῦ, κόλαξ. Et
Ethic. 4, cap. 6, τὸ δὲ σωνδιωθοῦντος ὁμῶς τοῖς ἡδέσι τοῖς ἐν βίῳ ἐχαζόμε-
νος, μὴ δι' ἄλλο, ἄρεσκος· ὁ δ' ὅπως ὠφέλειά τις αὐτοῦ γένη-
ται εἰς χρήματα καὶ ἐστὶ δι' ἃ χρημάτων, κόλαξ. Et cap. 3, πάν-
τες οἱ κόλακες ἡδικοί, καθ' οἱ ταπεινοί, κόλακες. Lucian. Tim.
οὐ οὖν κόλαξ ἦν τοιοῦτον οὐδὲ συκοφάντης φοβῶν ἀφελεῖσθαι δύ-
ναται αὖ. Plutarchus δι' ἄλλου καὶ συκοφάντην καὶ κόλακα. A-
pud eundem Plutar. sunt αὐλικοὶ κόλακες, assentatores
aulici. Dicitur etiam κόλαξ πόνου, assentator huius. Et
apud Plut. De discer. adulatore ab amico, αὐτὸς αὑτῷ κό
λαξ ἑκάστοτε ὡς πρόσπολος καὶ μίμος. Veteres autem poetæ
πολλάκις πόνους vocabant κόλακας, vt docet Athen. libro
6. In eodē libro dicit κόλακα nō abesse μαγείρου τὸ ἦθος
ἐσθίοντα ὀψήματος. quod in eodem libro ex his Alexidis
verbis patet, κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον αὐτῷ· Οὐδεὶς γὰρ
χαίρει πολυκρατεῖ φθονοῦντι. De etymo dixi in κόλον: a-
lii à κολᾶσθαι dictum existimant, sicut & Androcydes
medicus apud Athen. lib. 6. τὴν κολακείαν denominatā
putat ἀπὸ τοῦ προσκολᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις.

Κολακικός, ὴ, ὁ, Adulatorius, Assentatorius. si de homine
aliquo dicitur, Adulandi peritus, l eritus assentator. Et
κολακικὴ subaudi τέχνη, ars adulatoria, seu assentatoria.
Plato Sophista, κολακικὸν τινὰ τῶν φαύλων αὖ ἰδιοπρεπῆ θηρία
τέχνην εἶναι.

Κολακὶς, ίδος, ἡ, Assentatrix. κολακίδες dicebātur muliercu- I
læ quædam in aulis regum & principum quæ reginis
currum ascendentibus aut de curru descendentibus
dorsum scalæ loco subiiciebant. Vide Κλιμακὶς.

Κολακεύω, Fut. εύσω, Adulor, Assentor, Adulationibus ca-
pio. Antiphanes apud Athen. lib. 6, Εἶτ' ἔστιν ἢ γένοιτ' αὖ
ἰδίων τέχνη Ἢ θεόσδοτος ἄλλη τῷ κολακεύειν ἀφυής; Diphilus
eodem libro, [θεράπων] οὐχὶ τοὺς χρείττους Ἐλεγόμενος,
τοὺς δὲ κολακεύειν δεινοὺς Καὶ πάντ' ἐπαινεῖν. Plutar. ὅ-
πως ὑπερεκπλησθέντες τῶν πλουσίων κολακεύωσι. Et in parti-
cipio, οἱ κολακεύοντες iidem qui κόλακες, Assentatores,
Adulatores. Plutar. οἱ πάντα τοῖς κολακεύουσι θεραπεύοντες. I
Item ὁ τῶν κολακευόντων ἔπαινος. Lucianus, τῶν τοὺς κολα
κεύοντων μακρὰς εἰκόνας αὐτομολούντων. At in hoc Plutarchi
loco, ἔργῳ κολακεύοντες, εὐλόγῳ, actiuè & participialiter
capitur. Interdum cum accusatiuo iungitur. Xeno-
phon Hellen. 5, μηδένα τῶν αὐθρώπων κολακεύειν ἕνεκα μι-
σθοῦ. Plutarchus κολακεύεσθαι εἰκότως ἡδομένους αὐθρώπους. Idem
κἂν σπανίως πίνῃ τις εὐκολάκευτος. Et Κολακεύομαι, Adu-
lationib⁹ demulceor, seu permulceor, Assentationibus
titillor & capior: aut etiam Adulationibus vincor, As-
sentationibus pateo, Adulari me sino, vt Cicer. loqui
suprà in αἰσχρὸς dictum est. Æschines contra Ctesiphon-
tem, ἥκιστα γὰρ ὁ κολακευόμενος. Demosthenes contra Phil.
οὐ μὴν τοῖς ὀκνηρίαις ὑφεῖναι καὶ κολακεύεσθαι πάντα πρὸς ἡ-
δονὴν ἀκούοντι. Plut. De fort. Alex. lib. 2, κολακευόμενος ἀνὴρ
ὑπὸ γυναικός. Lucianus Nigr. πολὺ ἥδιον κολακευόμενον ἐξω-
λισθέντες τοὺς κόλακας ὑπερείληφα.

Κολακευτικός, ὴ, ὁ, Adulatorius, Assentatorius. idem quod
κολακικός. Luc. De hist. scrib. οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν ἢ δε
δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἁπλῆ καὶ ὀρθὴ πᾶσα. Quū verò aliquis dici
tur κολακευτικός, est Adulādi peritus. Luc. De calumn.
ὁ δὲ κολακευτικώτερος, ἢ πρὸς ταῖς πιθαναῖς κακοηθείαις πι-
θανώτερος, ἐδεσμεῖ, Qui verò adulari melius nouit, Qui a-
dulationibus permulcendi aures peritior est. Itē κολα-
κευτικὴ, sub. τέχνη, apud Plat. vt suprà κολακικὴ. VNDE

Καλακεύτικῶς Assentatorum more, More eorum qui adulandi periti sunt.

C. Ἀκολάκευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui assentationibus & adulationibus permulceri nō potest, Qui adulari se non sinit. Qui blāditiis capi nequit, Plut. Coriol. Τὴν πόλιν ἀκόλακευτον ὑβρίσματος.

Κολακεία, ας, ἡ, Assentatio, Adulatio. Lucian. πάμπολλαι δὲ κολακείαι καὶ δόξαι κολοὶ ἐπηλύδες. Herodian. lib. 4, ἡ παλαιὰ αὐτοῦ, ἀλλὰ φεύγει κολακείαν, διαπίζοντας. Item, κολακεία τι ποιῆσαί τινι, officiū aliquod præstare adulādo Demosth. Phil. 3, πυθέσθαι γὰρ μυρίους κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππῳ. Pro quo Athen. dicit ὡς κολακείᾳ ποιεῖν, lib. 6, οὐχ οἷς ὡς κολακείᾳ τοῦτ' ἐπίσω, ἀλλὰ κατὰ τὸ νόμιμον. Item κολακείαν ποιεῖν pro Adulari, κολακεύειν. Athen. eodem libro, διηγούμενος περὶ ἧς ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὸν Δημήτριον. Æschines contra Ctesiphontem, πολλὴ κολακείαν ποιούμενος. Item apud Athenæum lib. 6, δεῖ δόντος ἐψηφίσατο ὅτι κολακεία. Et, ἅπαντας ὑποβάλλεται τῇ κολακείᾳ καὶ ταῖς θεραπείαις. ¶ Κολακεία dicta fuit quædam etiam civitas Meliensium, quam ob odiosum nomen everterunt Thessali, vt docet Athen. lib. 6.

ΚΟΛΟΥ'Ω, Amputo, Decurto, Trunco. Theophr. De caulis plant. libro 2, cap. 20, κολούειν ἄκρον τὸ βότρυος. Ibidem, ἔνια δὲ καὶ βέλτιον κολουόμενα φασὶ ἡμιέδειν. Ibidem de amygdalo, κολουσθεῖσα μὲν χλωρὰ, ἰσχνὸν φυομένην δ', ἀσθενῆ. Ibidem, ἔνια δὲ ἐὰν μὴ κολουθῇ, τὸν καρπὸν οὐ τίθησι. Item, συμβαίνει δὲ τὰς κολουσθείσας, αὖ πρισβύτερας γενομένας πάλιν ὀπωπόρους καὶ δεῖ καθαίρεσθαι, λεπύνεσθαι ἡμιέδειν. paulo pòst dicit etiam καπακόπτεσθαι. nam ὀπωπόρους & καπακόπτειν vicinam τῷ κολούειν significationem habent. Frequentius accipitur metaph. ll. u, Οὐ πάντα πλὸς μύθοις ἐπιθύει· Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥήγνυσι, τὰ δὲ καὶ μασσητὰ κολούει, in medio abrumpit. ¶ Item Imminuo. Odyss. η, Ὅς τις ξεινοδόκῳ ἐέλδεται ἀσφαλέως τε ἀλόχου Δήμῳ τε κλοδαπῷ, ἵν' τ' αὐτῷ πάντα κολούῃ. Odyss. χ. μηδὲ τὰ δῶρα Οὕτω χηΐζοντ' κολούειν, imminuite & quasi truncate. Sicut verò Latini dicunt Imminuere aliquem, aut potentiam & existimationem alicuius, vel superbiam: ita κολούειν. Plut. Alcibiade, κομιδῇ κολούσαντα καὶ ταπεινώσαντα τὸν Ἄγιν. Idem, ἀνίστασθαι τῇ αὐξήσει καὶ κολούειν τὸν Ῥωμύλον, Opes eius imminuere, vel Frangere, Retundere. Apud Suidam, ὑβρεῖσιν δῆμον κολούειν. Aristot. Polit. 5, τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας αἱρεῖν. Et Polit. 3, τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ φυγαδεύειν. Idem Polit. 2, καὶ πλὴν μὲ ὁ Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ Ἐφιάλτης ὀκόλουσι καὶ Περικλῆς, Imminuit, seu Autoritatem & potentiam fregit. Plutar. in Præc. Polit. κολούων ἀξίωμα τῷ σωφρονοῦντι. Idem, καταλύσας ὁ καιρὸς καὶ κολούσας τὸ φιλότιμον, imminuens & infringens. Et κολούομαι, Imminuor. Thuc. lib. 7, p. 255, ἐπιδὰν ὦ ἀξιοῦσι πρεσβύτερον κολουωθῆναι. Plut. Fabio, ὥστε τὸ κικολοῦσθαι καὶ γηρᾶναι ταπεινόν: sicut idem paulo antè κολούειν & ταπεινοῦν copulauit. Plato lib. 7 Polit. de rebus mathematicis, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀπειρίᾳ καὶ κολούμενα. Rursum Plut. de Carthaginensibus, ἀφαιρούσι τι τῆς ἀρχῆς καὶ βαρεῖ δασμῷ χρημάτων κολουόμενοι, fractis & imminutis eorum opibus. Reperitur tamen & κολουωθεῖς apud Theophr. Item in Epigr. κικολωμένος νοσῶ, morbo fractus. Κολούομαι accipitur etiam actiuè pro κολούω. Apud Suid. ἵνα τοὺς μὲ ὀπωρώσῃ, τοὺς δὲ κολούσῃ. In hoc autem Aristoph. loco in Vesp. πλεῖν ἐπ' αὐτῷ ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκουν, schol. exp. (apud quē ita quoque scribitur) κατ' αὐτῷ κολάσοντας: adeo vt hæc scriptura suspecta sit. Apud Hesych. est etiā κολῶξ, κολοβῶξ: quod verbū si mēdosum non est, simile erit τῷ λῶξ pro λύει. Ab eodē κολούειν exponitur non solùm κολοβοῖ, sed etiam καπασίει, σάπτει, κωλύει, ἐμποδίζει.

Κόλωμα, Quod detrūcatū & amputatū est, Fragmentum recisum & detruncatum. θραῦσμα, Hesych.

Κόλωσις, ωος, ἡ, Truncatio, Amputatio, Decurtatio. Theophr. hist. pl. l. 2, c. 10, ἡ κόλωσις κωλύσασα εἰς τὸ ὅλον βλάστη. Idē in 5, αἱ ὑπὸ κολώσεις φθείρουσιν ὅλως ὁλόκληρα. Aristot. Pol. 5, τὸ ὑπερέχοντας σχεῖν κόλωσις. De eadē re Plut. Symp. sept. sap. ἃς ὑπὸ Θεσσαλῶν αὐτῷ κολώσεις τῶν ἄκρων ὑφηλῖται, μὴ φορτικόμορφος, amputationes cacuminum.

C. ΑΠΟκολόω, Detrunco, Mutilo, Imminuo, Infringo.

κολεβῶ.

¶ Κόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutilus, Trūcatus, Curtus, Mancus. vt κόλος βοῦς apud Eust. ὁ κικολουσιδίφος τὰ κέρατα: (qua signif. B. ex Herodoto affert κόλον ἡμῖν τὸν βοῦν. i. κολοβόν, mutilū, hoc est ἄκερον. Similiter apud Theocr. Idyll. η, κόλος βάζει, qui curtis seu mutilis cornibus est, Ὦ πρᾶγε τᾶς λᾶς καὶ αἰγᾶν αἰπύ: & versu tertio, Ἦν ὦ κόλε. καλέω Μίλω. Et Nicād. Th. Ἤτοι ὁ μὲν κόλος ἐστὶν, ὁ δ' αὖ κέρατα πεπτηώς, de ceraste. Latini quoq; aliquando dicunt Mutilus, aliquando Mutilus cornibus. Horat. — quū Sis mutilus, minitaris. Et mutilus aries apud Colum. Item Mutilæ cornibus capræ apud Cæs.) Item κόλοι κέρας apud eundē. Et κόλον δόρυ apud Hom. Il. π, Πὰλ' αὖτως ὡς τε χέρε κόλον δόρυ, πὰλ δ' αὖτ' αὖτις Αἴχμὴ χαλκείη χαμαδὶς βόμβησε πεσοῦσα, hastā mutilā & tractā. At liber 8 Il. inscribitur κόλος μάχη. i. κολοβή, propterea q̄ quum prima διέξοδος describatur lib. 4, 5, 6, 7, tertia verò ab vndecimo vsque ad decimū-octauū producatur, secūda, quæ octauo lib. cōprehēditur, σωστὴ μή), ὅλως ἡμέρας ἔχει διεκλείσασα ἐν αὐτῇ στενῶς ac veluti κολοβῶς. nam τὸ ἐπὶ διέξοδος μάχεσθαι μέσης ἡμέρας παντελῶς παρῆλθε, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον τὴν μάχης, δύσιν αὐτὸ ὅτε τιμῶν ἔπεσι, videlicet Ἕως μὲν ἠέλιος ἐπὶ γαῖαν ἰὼν ἐς αὐξέτο ἱερὸν ἦμαρ. Κόλοι ab Ionib⁹ dicuntur etiam arietes qui mutilis sunt cornib⁹, οἱ κολοβοκέρατοι κριοί, vt Eust. exp. ¶ Κόλον dicitur quoq; τὸ μέγα. Vnde quidā κολοσυρτὸν exponūt μέγαν θόρυβον, & κολόκυμα, μέγα κῦμα, vt idē Eust. annotat. Cæterùm κόλος in prima significatione acceptum deriuat à κολεύω idem grammat. sed videri alioqui posset illud ab hoc deduci.

Κολοβός, ή, όν, ἡ, idē quod κόλος præcedēs. Aristot. Metaph. 4, c. 27, κολοβὸν vocari ait τὸ ποσὸν ὑπὸ τὸ τυχόν, ἀλλὰ μεμισὸν τι αὐτὸ δεῖν εἶναι ἢ ὅλον, in quo quidē ipsum totū manear, sed pars aliqua extrema fracta sit aut trūcata. & διὰ τοῦτο δεῖ μένειν εἰ κύλιξ κολοβός, ἔτι ἂν εἶναι κύλικα. Et paulo pòst, οὐχὶ δεῖ ὑπὸ τὰ κέρατα τὸ οὐσίας ὑπὸ τὰ ὀπίσω ὦτα. ᾧ καὶ βουπαθὴς ἡνιοχὶς, οὐ κολοβός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸ τοῖς ἠκρωτηριάσθαι. Martial. curtum calicē dicit quē hic Aristot. κολοβόν. Ité κολοβὰ σκεύη apud Athen. In quibus aliquid defractū est. Apud eūdē lib. 6, Theopōp. de quodā Theocrito, ὁ ποιητὴς οὐχ ὅπως ἐξ ἀγορομάτων οὐκ ἔχων πίνειν, ἀλλ' οὐδὲ χαλκῶν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τῶν ἐτύσι κολοβῶν. Aristot. hist. animalium lib. 8, cap. 12, de oto, ἔστι δὲ κολοβὸν ἡμμένης, mancis auribus & quasi trūcatis. quē paulo antè dicit habere πτερύγια ὥσπερ παῶνα. Et Plin. esse auribus plumeis eminētibus. Ité cū genit. κολοβὸς χειρῶν in Epigr. Trūcat⁹ manib⁹. Vel Trūcus manuū, vt Virg. dicit animalia trunca pedū. Claud. verò manibus truncatus & armis. Et κολοβὸς τὸ βάλαυστον, curtus. i. recutitus. Strab. Dicitur etiam in oratione aliquid esse κολοβόν. Aristot. Rh. 2, ἡ δὲ βραχυλογία, διότι τὸ ἀπαλλὰς τέλος, ποιεῖ κολοβόν. vt Cic. De or. dicit suas aures perfecto cōpletóq; verborū ambitu gaudere, & curta sentire, nec amare redundantia. Idē dicit, Mutila sentit quædam & quasi decurtata. ¶ Κολοβὸς in quodā nostro veteri lex. exponitur etiam παλαιὸς, μικρὸς, ὀλίγος.

C. Ὑποκολοβός, ή, όν, ἡ, Aliquatenus mutilus, Aliqua ex parte truncatus & mancus.

Κολοβότης, ητος, ἡ, Qua aliquid mutilū, truncatū, curtum, seu mancū est. Et πνεύματος κολοβότης, Animæ angustia, vt Cic. vocat, Spiritus defectio, quæ efficit vt ambitus orationis nonnisi curtus & mutilus pronuntietur: aut syllabæ curtæ & aliqua partæ truncatæ proferantur. Plut. Demosth. loquens de vitiis eius in pronūtiando, λαύτητος ἀσάφεια, καὶ πνεύματος κολοβότης, ὅτε παράπουσα τὴν νοῦν τῶν λεγομένων τὰς διεξόδους.

Κολοβόω, ῶ, Mutilo, Curto, Trunco. idē quod κολούω. Vnde κικολοβωμένοι πόδες, pedes curti. i. Truncati, Amputati. Aristot. libro 4 De gener. animalium, γίνονται δὲ μεταβολαὶ καὶ πτώσεις καὶ περὶ τὰ ὑπὸ μέρεα, τῷ μὴ ἔχειν ἔνια, ἢ κικολοβωμένα ἔχειν, καὶ πλείω καὶ μείζω τὰς πάσας. ¶ Item, Decurto, Abbreuio. Marci capite 13, εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας. Pro quo Matth. 24, εἰμὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.

Κολόβωμα, ατος, τὸ, Idipsum quod mutilatum & truncatū est, Curtū. Aristoteli Metaphys. 4 ferè circa finē, κολόβωμα idē est quod τὸ κολοβόν. Κολόβωμα (inquit Gorr.)

Mutilum siue curtum, id dicitur à Græcis quod in labris, aut nariū alis, aut aure deficit. Cuius generis sunt & quas in maiore oculi angulo φειάδας vocant, eo vtique vel impensius extenuato, minoréque facto, vel prorsus abolito. Hæc ille. Galenus, κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖλος ἢ πτερύγιον ῥινὸς ἢ ὠτὸς ἐλλείποντα. Sic Celsus libro 7, cap. 9, dicit curta in auribus labrisque ac naribus: vbi eorum sarciendorum & curandorum rationem tradit.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, Decurtator, Truncator, Mutilator. Dicitur de eo qui in pronuntiando syllabas extremas curtat & mutilat.

Κολόβιον, ου, τὸ, Tunica, χιτωνίσκος, cui ἱματίου superamicitur. Vestis erat breuis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali vtebantur monachi & eremitæ. v. l. ex Beroaldo.

ΚΟΛΠΟΣ, ου, ὁ, Sinus, Gremium. Homer. Iliados ζ. Παῖδ' ὅτι κόλπον ἔχουσ' ἁπαλόφρονα νήπιον αὖτως Ἐκπείσιλιν. Ibidem, Ἀψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἰὼν τιτθοῖο τιθήνης Ἐκλίνθη. Et Il. χ, Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυ χέουσα, Κόλπους ἀμφιφαῆ. Vsus est huius nominis & in prouerbio quo iubetur aliquis εἰς τὸ ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, de quo lege Erasmum in his verbis, In tuum ipsius sinum inspue. Et exemplis quæ ab eo afferuntur, hoc adde ex Libanio, πτύω σὲ εἰς κόλπον, τῆς παροιμίας πιθόμενος. Sed & alia de causa dicebatur aliquis εἰς τὸ ἑαυτοῦ κόλπον πτύειν, videlicet ad auertendam fascinationem: vt Polyphemus apud Theocr. dicit, Ὡς μὴ βασκανθῶ γ', πτὺς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. (qua de re lege Plin.) Sunt qui eodem referant & quod dicit Tibullus, Despuit in molles & sibi quisque sinus: at ego contrà id esse contemptus atque adeo irrisionis indicium existimo. sicut apud eūdem Theocritum in Buc. puella amatorē deridens, & eū à se prorsus sperni ostendere volēs, post multa verba, πτὺς εἰς ἐὸν ἔπτυσον κόλπον. Sic certè hodiéque nostrates (ac præsertim vulg⁹) aliquid sibi sordere ostēdētes, in sinū leuiter spuūt, aut spuere se velle fingūt. ¶ Dicimūr etiā ἐν τῷ κόλπῳ ἔχειν quod occulere volumus. Luc. in Herm. ὁπόσους ἐν τῷ κόλπῳ ἔχω φίλους. Ibidē, ἐν τῷ κόλπῳ ἐκπομίζοντες τὸ κέρδος. Quibus ex locis, aliisque similibus, repono ἐν τῷ κόλπῳ pro ἐπὶ τῷ κόλπῳ, in isto Herodiani loco, libro 3, εἰ μὲν πρόπορος ἀπὸ ἠλίθιος ὅσῳ πρεπέστερον ξίφος γραπτὸν ἢ ἐμβῦνι θῆναι μὴ πφέρει ἐν τῷ κόλπῳ. ¶ Dicitur etiam κόλποι plurali numero, pro sinu, vt Iliados ι, — δύο τε δέ δάκρυσι κόλποι. Sic autem & in soluta oratione non raro. Tibullus itidem sinus pro sinu dixit in illo versu quem suprà citaui, Despuit in molles & sibi quisque sinus.

Κόλπος in mām Poll. idē est quod ἄσκωμα, i. τὸ ἐπὶ πλεῖστον μαλακτόν. Latinum verò vocabulum Sinus latius capitur, videlicet pro parte illa tota quæ inter præcordia & brachia est.

Κόλπος, Sinus, significat etiam dextram aut sinistrā vteri partem, vt passim legitur apud Galenum libro 14 De vsu partium, vt quum dicit, Homo geminus est dextris & sinistris in toto corpore & mammis & vteri sinibus, vno dextro & altero sinistro. Hic enim pro vteri dimidio sumitur. in qua etiam significatione Praxagoras & Philotimus vterum muliebrem δίκολπον & ἅπαν πολυτόκων animalium πολυκόλπους vocarunt. Priuatim verò κόλποι dicuntur cornua vteri, præsertim in animalibus multiparis, quæ in cornibus fœtus suos continent, mulieribus non item: quoniam non in cornibus sed in vteri capacitate fœtum gerunt. Hæc Gorræus. In qua significatione ex Callim. Hymno in Iouem citatur, Εἴθε σ' ἐπὶ κόλπων μεγάλων ἀπεθήκατο μήτηρ.

¶ Vulnera quoque & fistulæ suos sinus habent, id est κόλπους. Paulus Ægineta lib. 4, cap. 48, κόλπον vocari docet quum adiacens vlceribus cutis diutius subiecta corporibus non coalescit, glutinatúrque. quod iisdem ferè verbis Galenus libro 2 ad Glauconem cap. 8, dixerat. Idē Gal. De tum. præt. nat. c. 4, κόλπον nominari scribit ὅταν ἀποδέρῃ τὰ σώματα τὸ πύον, ἀποσκέψῃ τε καὶ διαγνῷ τὴν ὑπερειδόντα τὰ ἀφεστηκότα, κἄπειτα καινοῦντος αὐτὸ καθ' ὁτιοῦν ἔθνει, ἀδυνατοῦντα τὰ διαστάντα τῇ ἀρχαίᾳ ἀπολαβεῖν κατάστασιν. Idem Galen. in lib. Hippocr. De iis quæ in medicatr.

fiunt, comment. lib. 2, sect. 27, κόλπον appellari tradit ἕκαστον τμωθέντος κατὰ τι μέρος τὸ ἀποστάμασπες, οἷον κεφαλῆς τὸ ἀφεστηκὸς ὀστοῦν ὑγιές. Latini quoque medici hos κόλπους sinus nominant. vt Scrib. Larg. cap. 78, de emplastro Thrasææ, Sinus veteres & fistulas iungit. ¶ Sunt & maris κόλποι id est sinus: est autem is κόλπος (vt ex veteribus Eustathius tradit) θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων ἀφεστηκυῖα: vel, vt alibi, θάλασσα μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων. seu Vbi mare cauo quodam recessu inter duo promontoria constringitur, ab vna parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos litorum anfractus se diffundens. Strabo. 5, ἡ δὲ Σινούεσσα ἐν Σιτάλῳ κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ καὶ πῶμα. Σίνος γὰρ ὁ κόλπος. Et paulo ante de Formiis loquens, ὁρμίαι λιχνώτεραι τοῦ πρότου, λέγω τὸ εὔορμον. καὶ τὸν μεταξὺ τῶν κόλπων ἐκείνων. Καὶ ἅτε ὠνόμασαν. τὰ γὰρ καῖλα παῖπα καὶ ἅτας οἱ Λάκωνες τοὺς σταγόνας φασίν. Iliad. φ, ἀλλὰ Σκάμανδρος Οἷον δίνησις εἴσω αἰόλος ὑρτέα κόλπον. Latini quoque sinus dicunt. Virgil. Æn. 2, de Tenedo, Nunc tantùm sinus & statio malefida carinis. Idem, -extremámque sinu perfudit arenam. Item Curui sinus, & falcati sinus, apud alios poetas. Virgilius verò dicit etiam orbis extremi sinus. Nonnus item κόλπους αἰθερίους. At Oppianus κόλπον vsurpauit & pro cauo recessu seu cauo sinu terræ. De venatione lib. 3, Καὶ ψάμμος Ρείη κόλπος ἐνικάθηται Κρήτης. Et κόλπος ἠπείρου, pro sinu seu gremio terræ, ex Nōno. ¶ A maris κόλπων similitudine Eustathius dici putat vestium κόλπους, hoc est (vt ipse exponit) τὰ αὖω τῆς πτύχης, laxam curuitatē seu cauitatē in veste. Herodotus, ἐοδὶς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολλὸν καταλιπόμενος τῶν χιτώνων. Synes. epist. 4, αἰαλαμβάνομεν δὲ αὐτὸ καθάπερ τῆς χιτῶνος τοὺς κόλπους. Polyb. ὁ δὲ προσβύτατος αὐτῶν δείξας τοὺς ἐν ὤμοις θώρακας τῶν κόλπων, ὡς πυθόμενος καὶ τὸν πόλεμον αὐτοῖς ἔφη καὶ τὴν εἰρήνην φέρειν. Quod sic Liuius, Tum Romanus, sinu ex toga facto, Hic, inquit, vobis pacem & bellum portamus. ¶ Retibus quoque κόλποι tribuuntur, id est caui recessus & curuitates. in qua sign. ex Epigr. citatur. Sic apud Virg. -impleuitque sinus, de bestia in cauos retis anfractus compulsa. Et apud Martialē, -iam remouete sinus. sicut velorum quoque sinus dicuntur. Ouid. Plenáque curuato pandere vela sinu. ¶ Laquei quoque suos κόλπους (id est sinū) habēt, laxas videlicet cauitates. Cæterùm quod ad etymon attinet, Eustathius κόλπον dictum scribit ἀπὸ τοῦ κοιλότητα αὐτῷ ἐπιπλέκειν: alibi verò de sinu maris specialiter loquens, dictum annotat ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κόλπτεσθαι τὰς ναῦς.

Βαθύκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profundos sinus habens. Iliad. ε, Ἀμφὶ δέ σε Τρῶες καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι Κλαύσονται, profundos in peplis sinus & flexus habentes. Et πηγὴ βαθύκολπος apud Nonn. Fons profundis sinibus. nam & fonti tribui possunt κόλποι, vt ipsi mari.

Δίκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duos sinus habens. de vtero muliebri, vt suprà dictum est. ΑΤ Πολύκολπος, Plures sinus habens: de vtero animantium multiparorum.

Ἐσκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris profilit. Aristoteles De mundo, οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάπτοντες [αὖραι, λέγονται] ἐσκολπίαι, Qui è sinib⁹ prosiliunt, ἐσκολπίαι, quasi sinuales vocantur.

Προκόλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ante sinum est. ΑΤ Προκόλπιον, ου, τὸ, Anterior sinus pars, Anterior sinus, vel Prominentior pars in sinu. τὸ πρὸ τοῦ κόλπου, ἢ περὶ τὸ στόμα, vt Hesych. exponit. Ex Theophr. ἰχθὺν ἔχων ἐν τῷ προκολπίῳ, & ὁρμαθοὺς γραμμαπδίων ἐν ταῖς χερσί. Annotat verò Suidas λαμβάνεσθαι καὶ ὅτι δωροδόκου, postquam videlicet περίκολπον exposuit περὶ τὸ κόλπου. Sed ambiguum est an faciat nominatiuum περίκολπος, vt illud nimirū dicatur ὅτι δωροδόκου. ac tunc περίκολπος esset qui prominentes in veste sinus gerit, in quos accepta munera recipere possit, aut etiam contrà abscondere quæ aliis donet. vnde & Romæ τοὺς ἰῶπῆς μηποῦσι πλὴν ἀρχικῶν περιπλεῖν καὶ δεξιοῦσθαι τοὺς πολίτας ἐν ἱματίῳ καὶ πόντας εἰς τὴν ἀγορὰν αὖθις χιτῶνος: volebántque Romani ob suspicionem δήγματος ἀρχυρείου καὶ δικασμῶν, αἴσχιον περιίναι καὶ ἀχίτωνα τοῖς πολίταις τὸν δεόμενον αὐτῶν, vt Plutarchus docet in Coriolano: ne videlicet si κολπώσας χιτῶνας gestarēt, (vt idem Plutarchus in Apophthegmatibus loquitur) munera ἐν τῷ περικολπίῳ abscōderent, quibus

in prehenſando populum corrumperent.

C. Ὑποκόλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſub ſinu eſt, In ſinu latens. vt ὑποκόλπιον ὕδωρ apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ξίφος, Gladius in ſinu latitans, Gladius quem quis geſtat in ſinu abſconditũ. Herodian. L. 7, οὐδὲν ἧσσον δοκοῦντας τοῖς στρατιώτας, ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθημένας τοῖς ἱματίοις, παρέσι πλησίον κατακαρδίους ξίφεσιν οἷς ἀμφίεστο ὑποκολπίοις. Pro eodẽ dicitur ET Ὑποκολπίδιος. Idem Herodianus eodem lib. διαχολουμένῳ δὲ ἑκάστῳ περὶ τὸν πλοῦν ἔδοξε γελᾶν ὅτι γεωργοὶ, ἐσκοπουμένους ὡς δὴ ἐφεστῶτας, οἷς εἶχον ὑποκολπίοις ξίφεσι φονεύσαι, gladiolis quos in ſinu occultos haberent.

Κολπώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Sinuoſus. Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 16, καὶ τὰ τῆς συκῆς (ὡς τῶν αὖ ἔστι τις) κολπώδη. Sic enim quidam reponunt pro σκολοπώδη: quod Gaza quoque agnoſcit, & interpr. Cruciformia. Plin. robori ſcribit folia eſſe ſinuoſa toto ambitu.

Κολπόω, ῶ, Sinuo, In ſinus contraho. Vnde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν ὄγκῳ, Sinuatum eſſe. Sic apud Ouidium, — tremulæ ſinuantur flamine veſtes. Et chlamys ſinuata apud Stat. Item de ſinu velorum apud Lucianum, κολπώσας ὁ αἴολος τὸν ἱστίων. Sic Ouid. Plenáque curuato pandere vela ſinu. Et Virg. Obliquat ſinus in ventum. Item de ſinu maris apud Strab. lib. 5, καὶ κολποῦσι τὰς αἰγιαλώδεις ἠόνας, ὥστ' αἰσθάνεσθαι δοκοῦσι μᾶλλον τὰς μεγάλας ἁλκάδας, In ſinum cauant, vt Bud. interpr. Claud. dicit Oceanum ſinuare vadis. Eodem ſenſu Plin. lib. 3, cap. 1, de oceano, Flexuoſo litorum anfractu lambit, Europam vel maximè recellibus crebris excauans, ſed in quatuor præcipuè ſinus.

Κόλπωμα, ατος, τὸ, Quod ſinuatum eſt, Quod ſinuato volumine collectum eſt. Pollux eſt Veſtis ſinuoſa qua in tragœdia reges vtebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, Sinuatio, In ſinum collectio. ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curuos ſinus obliquantur, vt venti flatibus pateant. Vnde metaph. κόλπωσις πλοῶν apud Herodian. de remigio & velificatione alarum qua in ſinus quaſi curuantur & obliquantur. lib. 1, ταῖς Μαυρουσίαις σκευαῖς ὀξύκολπα φιμοῦσθαι καὶ πόδων τάχει καὶ κολπώσει πλοῶν, alis quaſi in curuos ſinus paſſis.

Κολπωτός, οῦ, ὁ, Sinuatus. Plutarch. Apophth. καὶ φορῶν κολπωτοὺς χιτῶνας, de Babylonius. Sic Stat. dicit curuata chlamys.

C. ΑΠΟ κολπόω, Sinuo, In ſinus excauo, Sinuoſis receſſibus cauo. ἀποκολποῦσθαι (inquit Bud.) Sinuari, apud Ariſtot. de mari ſinus faciente. Ariſtot. De mundo, ὅτι θάτερον δι' οὐκ ἴσου ἀποκολπούμενος, πρὸς τοῖς πλάγιοις, τό, τε Σαρδόνιον καὶ τὸ Γαλατικὸν καλούμενον, καὶ Ἀδριακόν. Quæ verba ſic reddidit Apuleius, Alter imparibus quidem ſinuatur figuris, ſed in maxima diuiſus eſt maria.

C. Ἐγκολπόω, In ſinus colligo, In ſinus cõtringo, Sinuoſis receſſibus coarcto. Ariſtot. De mundo, paulo ante locũ creatum, ὥσπερ μὲν οὖν λέγω ἐγκολπῶσθαι εἰς διξὰς εἰσπλέοντα τὰς Ἡρακλείους στήλας διχῶς εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις. Quæ idem Apuleius ſic interpretatus eſt, Per anguſtias oris irctatum in arctiſſimos ſinus funditur.

Κολπίζω, Sinuo. Apud Suidam, habetur, ſed abſque expoſitione.

C. Ἐγκολπίζω, In ſinum recipio, vel In ſinu teneo. Philo De mundo, καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς οἰκεῖα ἐγκολπίσας μέσῃ, Veluti ſuo ſinu eſt complexus, In ſinu ſuo gerit. Plutarch. De loquac. Ἐκ ἀπορρήτοις λόγοις ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαζόντες, οὐ συνεκρατοῦντο. Item In ſinu condo. Alciphr. epiſt. 19, ὁ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἐμοὶ δοὺς ἐκ τῆς λεπτοτέρων ἰχθύων οἷς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ, quos in retis ſinus condit ſeu ingerit. nam retia quoque ſuos habere κόλπους, ſuprà dictum fuit.

C. ΚΑΤΑ κολπίζω, In ſinum deflecto. Thucyd. lib. 8, pag. 192 οὐκ εἰκὸς ἦν ἐπ' Εὔβοιαν πλεούσας αὐτὰς, εἰς Αἴγιναν καταντίας, καταγκολπίσαι, in Ægineticum ſinum feciſſe deflexuras. VNDE Κατακόλπισις, εως, ἡ. apud Suidam, πρόφασιν δὲ ἔδωκε κατίδειν οἷον τε ὑπερβάλλειν αὐτοὺς κατασκευάζοντα ἢ κατακόλπισιν, & quo ſe veluti in ſinum reciperet.

ΚΟΛΥΜΒΆΩ, ῶ, Nato, Vrinor. Exponitur & generalius Aquas ſubeo. Pollux de vrinatore, ἱερᾶς δ' αὖ πήχεσι, νεῖν, κολυμβᾶν,

A δύεσθαι. Act. Apoſt. 27, ἐκόλυσέ τινας δύνασθαι κολυμβᾶν ὑπὲρ ὕδατος ὡσόπως δεῖ τινὰ χρῆναι; qui poſſent natare.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, Natator, Vrinator, Qui aquas ſubit. Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 7, φασὶ δέ τινες καὶ ἄλλῳ δρυὶ τὴν πεύκην, ἣ καὶ καρπὸν φέρει· καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς χρησίμη. τινὲς δὲ σκιμποὺς καὶ κολυμβητὰς λέγουσιν ὅτι καὶ ἔπραγε μεγάλαι πίτυς ὧν μαθόντα εἰπεῖν. Vnde deſumptum videtur quod Plin. ſcribit lib. 13, cap. vlt. Glandem etiam quaſdam ferre in alto: naufragis hæc deprehenſa vrinantibúſque. Thucyd. lib. 4, εἰσὶ τῶν δὲ κατὰ τὴν λιμνάζουσαν κολυμβηταὶ ὑφυδροι. Et Δήλιος κολυμβητὴς apud Laertium 72, Delius natator, Mnaſeas apud Athenæum lib. 7 de Glauco, ναυτικὸν δὲ αὐτὸν καὶ κολυμβητικὸν ἀγαθὸν ἡμῖν μάρτυρα, πάντες καλοῦσιν.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, Locus vbi natare poſſumus aut nos mergere. Piſcina, Lauacrum. Athen. L. 12 ex Diod. Sic. Ἀκραγαντῖνοι φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ, τὴν περίμετρον ἔχουσαν σταδίων ἑπτὰ, βάθος δὲ πηχῶν εἴκοσιν. εἰς ἣν ἐπαγομένων ποταμῶν καὶ κρηναίων ὑδάτων, ἰχθυοτροφεῖον εἶναι, καὶ πολλοὺς παρέχεσθαι ἰχθῦς.

C. ΑΝΑ κολυμβάω, Emergo, vel Supernato. Accipitur etiã tranſitiue pro Emergẽs affero, vt vrinatores in aquam ſe immergentes aliquid è fundo abripiunt & poſtea emergunt. Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, cap. 7, τὸ δὲ πόντιον φύκος ὃ οἱ ἀσπόγγοις ἀνακολυμβῶσι πελάγιον, καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ φύεται, quam ſpongiarii pelagicam deferunt, vt Gaza interpr. Bud. autem vertit Super quo innatant.

c. 2. Ἐξανακολυμβάω, Emergo. ἐξαναδύομαι, ἀναχύπτω.

C. ΕΚ κολυμβάω, Emergo, vel Enato. Act. Apoſt. cap. 27, ἵνα τοὺς δεσμώτας ὑπεκπιόντας, μήπως ἐκκολυμβήσαντες διαφύγωσι, nequis quum enataſſet, effugeret.

C. ΚΑΤΑ κολυμβάω, Nato, Vrinor. VNDE Καταδυμβητὴς, οῦ, ὁ, Qui aquas ſubit, Vrinator. Vide exemplum in Κόλυμβος.

C. ΣΥΓ κολυμβάω, Simul nato, Simul vrinor. Simul aquas ſubeo. Ἀρίστιππος παρεκελεύετο τοῖς υἱοῖς παιδεύματα ἐφόδια κτᾶσθαι ἃ πανταχοῦ καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει. Quæ ſic Vitruuius, Tum Ariſtippus ita mandauit dicere, eiuſmodi poſſeſſiones & viatica liberis oportere parari quæ etiam è naufragio vnà poſſent enatare.

B Κολυμβὰς, άδος, ἡ, Vrinatrix, Natatrix. Dicitur de aue vrinatrice apud Athenæum libro 5, τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νηχεῖσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι. quem locum vide in Κόλυμβος quod proximè ſequitur. Sic verò & apud Heſychiũ κολυμβοὶ, αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνια. Euſtathius tamen cum Athenæi locum citãs legit κολιμβίδες. Itẽ κολυμβὰς ἐλαία, olea conditanea, in muria innatans. Has oleas Plinius Græco vocabulo retento Colymbadas appellat: Pollux νηκτίδας quoque nominatas docet. Ath. libro 4, ἐχῶντο δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ τῆς εἰς ἁλσὶ μωσιν βρώμασιν, ὥσπερ τοῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, αἷς κολυμβάδας καλοῦσιν. Idem lib. 1, ex Diphilo, τὰς δὲ κολυμβάδας καλουμένας ἰδοὺ μα χωτέρας ἔφη.

Κολυμβος, ου, ὁ, Vrinator. Item Natatio. Ex Epigr. ἐς κόλυμβον, ad natationem. Plut. Sympoſ. ſept. ſapient. de delphinibus, χαίρει δὲ καὶ νήξεσι παιδίοις, καὶ κολύμβοις ἀμίλλαις, & natationibus ſiue vrinationibus certãt. Vel potius Cum natatoribus & vrinatoribus certant: vt de eis dicit Plinius lib. 9, cap. 8, Certat etiam & quanuis plena præterit vela. & Ariſtot. quum eos dixiſſet αἰσθάνεσθαι συρόψαντας, ſubiungit, ταῦτα δὲ ποιοῦσι καὶ οἱ κατακολυμβηταὶ, ὅταν εἰς βυθὸν ἑαυτοὺς ἀφῶσι. Dicitur & de vrinatrice aue, vt ſequens κολυμβὶς. Ariſtoph. Acharn. apud Athen. lib. 9, Νήττας, κολοιοὺς, ἀπάλας, φαλαρίδας, Τροχίλους, κολύμβους. Vide Κολυμβάς.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, Vrinatrix. auis quædam. Athen. lib. 9, ἡ δὲ μικρὰ κολυμβὶς πάντων ἐλαχίστη τὴν εὐθρυπτον, ῥυπαρομάλαια τὴν χροιὰν, καὶ τὴν ῥύγχος ὀξύτατον ἔχει. Meminit huius auis Ariſtoteles Hiſtoriæ anim. lib. 8, cap. 3, ſed perperam ibi ſcribitur κολυμβεὶς. meminit & Ariſtoph. in Auibus.

H KOMEΩ, Curo, Curam gero. Odyſſ. ζ, Ἀλλ' ὅδε τις δίκτυα καὶ λίνα ἐπιστάμενος ἰκάνει, Τὸν νῦν χρὴ κομέειν, cuius curam gerere oportet, ὅπως μελήσεται, vt Euſtathius exponit. Sic accipit & Odyſſ. ρ, τὰν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, negligẽtes mulieres curam non ge-

runt.li.3, de duobus equis, Τούτω μὲν ἕκαστον κομᾶτον, illos curent famuli. Et alibi, Νεσφίας ἵππους ἕκαστον κομίτω. Od.α, σὺ δὲ πὰς κομέειν ἀπαμέμφαι τε. Sic. Od.ω, καί μα γέροντα Εὐδυσέως κομέεσκεν, ἐπὶ κῆπος ἔμμεναι. Notandum verò, hoc κομέειν crebrius accipi po Curare seu Curam gerere alicuius, in rebus ad victum necessariis. Vnde ἱππεκόμος, γηροκόμος, νοσοκόμος, & quæ sunt huiusmodi. Gregorius de parentibus suis loquens, Τοὺς μὲν ἐγὼ κομέων τῇ ἀμφιέπων μογέοντας, id est ὑπηρέτας ἀξιῶν. Artemidor.15, κομῶν γὸ τὸ ὑπηρετῶν, vnde etiam est κόμη. ¶ Aliquãdo Nutrio, Alo. Hesiodus Erg. Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Apollonius Argon.1, ὣς καί μιν μενοεικὴς κομέουσι τιθῆναι, alunt, vt vulg. lex. interpr. Et lib.2, de Amazonibus sacrificantibus, — ἵππους δαΐφρονα πρόθυον ἱππασιάων κομεούσας, alentes: vel potius Studiose & magna cum cura alentes, schol. exponit ὑπερμελῶς καὶ ὡς πολυτρόφους, ¶ Item Orno, Como, καμωπίζω. v. l.

Κομίζω, Curo, Curam gero. idem quod κομέω, ex eóque deriuatum, vt πολεμίζω ex πολεμέω. Odyss.o, circa finem, Τὸν δέ τ' ἐγὼ κομέω, ζωὸν δέ οἱ οὐ πολὺ τῆτος, id est ὑπηρεσίας ἀξιώσω, Curæ dignabor, Curabo, Curæ mihi erit. Item κόμισον δέ μοι ἵππους alibi apud Homerum, vt suprà Νεσφίας ἵππους ἠεροφοίτους κομίσειε. Odyss.ρ, — ὡς εἴ πατὴρ εὖ φρονέων χρόνον ἄλλον, ὃς ἐμὲ κῆρες Εὐδυσέως ἱκόμεσθα. Eustathius tamen eo in loco Εὐδυσέως ἱκόμεσθα, idem esse vult quod paulo antè Εὐδυσέως ἐφίλει, id est ἐφιλοφρονεῖτο. Sed altera quoque interpretatio ferri potest. Od.ε, Τλῶ Δόλιος μὲν ἔπεφν', κόμισαν δὲ Πηνελόπεια, Παῖδα δὲ ὡς ἀπάμεμε. Sic suprà quoque copulauit κομέειν ἀπαμέμφαι τε. Posset tamen hoc loco κόμισαν accipi etiam pro Nutriebat, Alebat: sicut κομεῖν quòq; interpretati sumus: vel ὑπηρετικῶς ἔτρεφε. Apollon. Argon.1, ἔφερε κομίζων γηραλέον πατέρα. sicut Homerus dicit γέροντα Εὐδυσέως κομέεσκεν. Item de rebus inanimatis, Iliad.ζ, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἰσὸν τ' ἠλακάτῃσι τ', Tuarum rerum curam geras, Tuas res administra, Tuas res tracta. Item Summa cura nutrio. ὑπερμελῶς τρέφω, vt paulo antè dictum fuit. Od.υ, κόμισαν δέ σ' Ἀφροδίτη Τυρῷ καὶ μαλακῇ γλυκερῷ καὶ ἠδεῖ αἰῶνι. Κομίζομαι, Curor, Cura mei geritur: vel Magna cura alor. Eustathius, ᾧ πάντων Σαλμωνίως κομιζομένη Τυρὼ (τουτέστιν ὑπερμελῶς ἐκτρεφομένη) τῷ Δηϊονεῖ ὡμίλησε, κορυθάϊτα Ποσειδῶνος. Od.δ, ὁ δ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ Θερμὰ λοίπ' ἐπὶ οἱ πολὺ κομιζόμενος γ' ἐτάμιζεν, i. κομιδῆ ἔχων ὑπερμέλειαν, vt Eustath. exponit: Quoniam nõ crebrò ita curabatur seu tractabatur. Κομίζομαι actiuè quoque accipitur pro κομίζω. Iliad.ι, ὃς ἔτρεφε πολλὸν ἐόντα, Καί οἱ πολὺν ὄβριμον ἔσπεν, κομίσασθαι ὣ ἐνὶ οἴκῳ. id est κομιδῆς καὶ ὑπερμελείας ἀξίωσεν. Apud Hesiodum autem, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ καχεμπόλον ἄνδρα κομίζει, fouet.

Κομίζω, Porto, Fero, Veho. Thucyd. κομίζω σφᾶς τῇ βασιλέως ὑπιστολῇ, fero tibi ad regem epistolam. Aristid. ἐδόκουν φέρειν πέμπειν τῷ θεῷ τὴν μακρὰν, οἵαι εἰσὶν αἱ ἰδίᾳ τῷ Ἀσκληπιῷ κομίζουσι, ferũt, vel etiam offerunt. Et passiuũ κομίζομαι, Portor, Feror, Vehor. Synes. πρὶν ὧν δὲ ἥκετε πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν, ἢ κομισθῆναι, τὰ δῶρα τὰ πάντα πάντας ἢ πεμφθέντα ἢ κομισθέντα, ferentur, seu portabuntur. Herodot. libro 2, de Cleobi & Bitone, οὕτως ὀρτὴς τῇ Ἥρῃ τῶν Ἀργείων, ἔδεε πάντας τοὺς μητέρα αὐτῶν ζεύξαι κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν. id est (Cicerone interprete) Quum illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi ius esset. Thuc. lib. 3, ᾗ τὴν ἄλλην πλεῦν χαλεπὸς κομιστής, quum vecti fuissent. ¶ Itẽ Apporto, Affero, Aduecho. Plato lib.2 De rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσι, in eam aduehent, seu conuehent, Importabunt. Dioscor. ἔστι δὲ τοῖς ἐπὶ Βόσπορον πόνοις, ὅθεν καὶ κομίζεται. Pro quibus Plinius, Affertur ex iis quæ suprà Pontum sunt regionibus. Demosth. χρῆν δὲ σπουδὴν ἔχοντας κομισθῆναι προϊδέσθαι, oportebat prouidere quomodo frumentum cõueheretur. Et voce media apud Plutarchum in Demetrio, ὅπως καὶ καρπὸς ζώσιν τῷ βοτανῶντι ἔγγιον πεπομφόν εἴδεται καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν, importare, vel collectas ac domum importatas condere. ¶ Item Adduco, Deduco. Soph. Aiace, Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν οἴκους ἴδω, adduc. Plato epist.7, ἐὰν ἐγὼ ἥκω μαι δεῦρο Ἑρμοκλείδου κομίσας δυνατὸς εἰς λόγους ἡμῖν περὶ τῆς ἐκλημάτων αὐτοῦ τῷ νῦν γεγονότι, si potis sim eũ huc adducere ad respondẽdum nobis de crimine sibi obiecto. Thuc. l.2, ἀπεπέμπομεν αὖθις ταῖς αὑτῶν. τοὺς δὲ κομίζοντας αὐτοὺς, ἐστρατήγησαν εἰς Κρήτην ἐστεῖλαν ἀφικέσθαι, ei autẽ qui eas deducebat, præterea mandarunt vt in Cretam primùm nauigaret. Eodem libro, οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας, illi autem acceptos legatos deduxerunt Athenas: vel etiam Peruexerunt. Et libro 4, καὶ πὰς ὁ τῇ Λακωνικῇ πέμψας ταῦς ναυσὶ Βρασίδαν κομίσαντας Ἀθηναίοις, in Pylum deductas Athenẽsibus tradere. Et paulo pòst πάλιν κομίσαι, reducere. ἀπεστεῖλαι δὲ αὐτοὺς πρέσβεις Ἀθηναίους, καὶ πάλιν κομίσαι, de legatis. Sic apud Platonem in Phædro, 57, ὧ δὲ ἐστὶ πάντα πῆ ὁδὸς ἐκεῖσε πορεύεσθαι· τυγχάνει δὲ ἐκεῖ ὢν δεῖ τυχεῖν, καὶ μείναντας ἐκεῖ ὃν χρὴ χρόνον, ἅμαξα δεῦρο πάλιν ἡμῶν κομίζει, huc reducit. ¶ Item Effero, ea significatione qua efferri ad sepulturam mortuus dicitur. Sophocles Aiace, κεἴ τινα σφαλεὶς Θάλασσα κομίζει, οὐδεὶς ἄλγος ἔχομεν. Isæus 64, ἦκεν γὰρ ἐμὸν κομούμενος, ὡς θάψων, ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Ibidem, εἰσελθὼν δὲ ἔσω, κομίζειν οἵους ἐώ, ἔχων τοὺς εἴσω τας. ¶ Item Aufero, Acceptum aliquid alporto: Hom. Il.λ, Πρῶτος ἐγὼν ἕλον αὖθις, κόμισσε δὲ μοῦνος ἅπαντας ἵππους, abstuli. Et voce media, signif. actiua apud Demosthenem contra Midiam, ἂν ὁ πατήρ μου καταλίπῃ, καὶ ὧν δίκαιον ἐμὲ δοκιμασθέντα κομίσασθαι, quantumque par erat à tutoribus me auferre quum iam in tutelam meam venissem, vt Bud. interpr. Idem Demosthenes, ἢ κομίσασθαι πάντα τὰ χρήματα παρ' αὐτῶν καὶ ἀπελθεῖν, ἢ δόντας αὐτοῖς ὧν ἀπαλλαγῆναι, vt aut ab eis integram pecuniam auferentes à lite discederemus, aut iisdem ipsis solueremus eam pecuniam quàm à nobis petebant. ¶ Item Accipio, vel Datum aut redditum accipio. Vel etiam, Datur mihi, Redditur mihi. In qua significatione vox media vsitatior est. Aeschin. δεῖν δὲ κομίσασθαι χάριτας, sibi eundum esse vt ab eo pensionem acciperet. Demosth. ὃς ἂν μάλιστα συνῇδεν, καὶ δείξειν ὅτι ἂν δέῃ κομίσασθαι τὸ δίκαιον, quem oporteat ostendere & testificari eum esse cui dari oporteret. Idem contra Dionysod. οὐδὲν δεῖ φέρειν αὐτοῖς, ἀφεμένοις τῆς τέκνων καὶ κομισαμένοις τὸ δίκαιον ἐν τῇ Ῥόδῳ, nihil iam sua interesse ducebant, simulvt pecuniam suam Rhodi acceperant. Pro quo Phalar. in Ep. dicit τὰ χρήματα κεκομισμένα ἀφεστάναι, pecunias allatas accipere. Eodem modo dicitur κομίζομαι τὰ ὑπερμελῶ, Accipio literas: vel Redduntur mihi literæ, Feruntur ad me. Demosthenes Pro cor. ἐκομισάμην τὰ παρ' ὑμῶν ὑπερμελῶ, literas à vobis missas accepi. Synes. epist. 26, κλίνοιτο τὰς ὑπογράψασι τὰ ὑπερμελῶ, ὧν ὑμᾶς ἔγνωσα κομισαμένους, quam vtinam recte valens accipias. Quum verò dicor κομίζεσθαι χάριν vel καρπὸν, est Redduntur mihi gratiæ vel referuntur: vel etiam Consequor gratiam Consequor fructum. Thucyd. lib.3. σώφρονά τε αὖ τὰ αἰχμᾶς κομίσασθαι χάριν, consequi gratiam beneficii, seu ἀντιλαβεῖν. Demosthenes contra Midiam, ὅτι ζῶντα καὶ κακόμενος χάριν παρ' ὑμῶν. Idem Pro corona, ἃ δεῖ δόντας αὖ τὰ κομίσασθαι χάριν, δεδόντας ὀφείλειν. Idem in eadem oratione, τὰς δὲ φιλανθρωπίας ὧν ὑμᾶς ἐφιλοτιμήσατο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες, τοὺς καρποὺς κακόμενοι, consequuti estis, vel percepistis, aut tulistis. Xenophõ Pæd. 1, ὀφείλοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῶν κομίσασθαι. Pro Consequi seu Obtinere, Impetrare, in his quoque locis capitur. Thucyd. lib.1, τοῦ παρ' ὑμῶν αὐτὰ τοῦ ἀξιοῦμεν κομίζεσθαι, Obtinere cõtendimus: vel etiam Auferre. nam Plaut. dicit Impetratum auferre, item Auferre ab aliquo id quod petitur. Sicut verò cõsequi amicitiam dicimur eius quem amicum facimus, ita & κομίζεσθαι φίλια φίλον siue οἰκεῖον. Isocr. Archid. κομούμεθα δὲ τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν οἰκείους. ¶ Κομίζομαι, Recipio, Recupero, Restituitur mihi. Thucyd. lib.6, καὶ τοὺς νεκροὺς ὑπαπόδοσις ἀπέδοσαν τοῖς Συρακουσίοις, καὶ τοὺς μετὰ Λαμάχου καὶ αὐτὸν ἐκομίσαντο. Et lib.2, ὅσοι τε νεκροὺς κομίζονται τῇ ἐσῳαίᾳ ὑπαπόδοσις, mortuos recipit sequenti die facto fœdere. Et lib.1, σπονδὰς ποιησάμενοι ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται, vt restituerentur captiui. Isocrates De pace, ἃ νῦν ἀπολαβεῖν οἱ δυνάμενοι δίχα πολέμου καὶ πάσης δαπάνης, ταῦτα δίχα τριακοσίας χαλεπῶς κομούμεθα; Recuperabimus seu Recipiemus. Nisi aliquis malit Consequemur, Obtinebimus. Item πάλιν κομίζεσθαι apud Demosthenẽ, Recuperaret. Apud eundem, ἢ καταμάθοιν ὑπὲρ ὧν πολε

κομεῖαζ ἔμελλεν ἀπρήσαντες, expectare quum ab isto iam locupletato creditū recuperaturus siue recepturus foret. Similiter Budæus αἰακομίζεσθαι interpr. Recipere, Recuperare, Seruare, in hoc loco quem ex Aristot. Eth. 9 affert, ὁ μὲν γὰρ οἰόμενος κομιεῖσθαι, ἐὰν εἰσενεγκεῖν ὀφείλῃ ἔπη. Thuc. lib. 1, καὶ μὴ ἀφεῖναι πρὶν αὖ αὐτοὶ πάλιν κομισῶσιν, nec remitterent priusquam ipsi recuperati forent. ‖ Κομίζω, Recipio (in alia significatione, ea nimirum qua domum nostram recipere aliquem dicimur) vel Suscipio. Thuc. lib. 3, τὰ ἑαυτῶν πλοῖα ἀποξήνασης, καὶ εἰς πλὼ αὐτὰ πόλιν φιλίαν, οὐ πολεμίαν, κομίσασης, In vrbem recipientes. nisi aliquis malit Deducentes vel Addutentes. Et voce media apud Andoc. ὑστέρῳ πάλιν χρόνῳ τῆς γραφῆς ἐνεχθέντι, καὶ κομίζεται αὐτὸν εἰς πλὼ οἰκίαν, domum suam recipit, vel etiam Deducit, vt Terentius dicit Vxorem ille, deducit domum. Isæus de orphanis, εἰς πλὼ οἰκίαν ἢ αὐτὸ κομισάμενος, παῖδες. In quibus locis κομίζεσθαι idem est quod αἱρεῖσθαι. ‖ Κομίζω, Tollo, vel Acceptum affero, aut sublatum. Iliados γ, de galea, Ἣν ὀπάσσαν κόμισσαν ἀγαθοὶ ἑταῖροι, id est ἦραν, sustulerunt. vel etiam ἐξέσσαντο, sublatum attulerunt. Il. β, — Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλετ' ἐν πλὼ δ' ἐκόμισσαν Κήρυξ Εὐρυβάτης, eam sustulit.

Κομίζω, Meo, Eo, Confero seu recipio me. In qua signif. ex Eurip. citatur ἔξω κομίσαι, exire. Et ex Herodoto, κομίσας εἰς Σπάρτην, reuersus Spartam. Passiua vox ea in signif. frequentissima est. Herodot. ἐπίσω κομιζόμενος, remeans, reuertens. Apud eundem πεζῇ κομιζόμενος, pedibus iter faciens. Thucyd. οἱ μὲν οὖν Πελοποννήσιοι τὰς γυναῖκας δι' ὀλίγων ἡμερῶν ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου διὰ τῆς γῆς, secundum littus domum cōtendebant. Nisi aliquis malet exponere, Naui vehebantur. sicut Baylius in hoc Polybii loco, ἀσταλεῖς ἤδη κομίσασθαι διὰ τῆς γῆς εἰς τὴν Σάμον, interpr. Iam se tutò peruehi secundum littus ad Samum vsque posse. Idem verò apud Plutarchum in Pompeio, διὰ γῆς κομιζόμενος interpr. Præter littus delatus. Thucyd. lib. 2, ἢ ὡρᾶς ἐπίσασθε οἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, in quibus verisimile erat reuersuros.

Κομιδή, ῆς, ἡ, Cibus, Commeatus. Ἐφόδιον, Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, Portator, Baiulus: vel Deductor.

Κόμισμα, ατος, τὸ, Præmium quod portatori datur, Præmium quod ei qui aliquid portat, datur. Pollux, καὶ τὸ φέρον δὲ, κόμισμα, sicut τὸ μνύσαντι, μίτυσμα. Et alibi, τὸ δὲ ἔσχατον αὐτῶν, φορεὰ, καὶ ὁ μισθὸς, κόμισμα. εἴρηκε δέ πως αὐτὸν καὶ φόρτον καὶ φορεῖον. pro quo Aristophanes posuisse videtur etiā φορεὰ, vt idem ibidem docet.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, Curator. ὀπτήρ. ET Κομίστρια, ας, ἡ, Curatrix. ὀπτήτρια, ἐπῳδός. Item ἐμπλάστρια. Hesych.

Κομιστικὸς, οῦ, ὁ, Portatorius, Vectorius, id est, Accommodus ad portandum seu vehendum. κομιστικὰ πλοῖα Hyperidi Nauigia in quibus tyranni capta spolia asportabant, ἐν οἷς ἐκομίζοντο οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, vt docet Harpocr.

C. Ἀκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neglectus, Squalidus, Bud. Cuius in rebus necessariis nulla cura geritur. vt ἐν σφόδρα γαλεπὰ τῷ περιρρώμῳ φθονεῖν καὶ ἀκόμιστος. ANDR. Ἀκομιστία, ας, ἡ, Neglectus, Incuria, id est Curationis defectus. Odyss. φ, Vlysses arcum tendens, πειρήσομαι δ' ἤ μοι ἔτ' ὀδὴ Ἴς εἰν παρὸς ἔσκεν ἐϋγναμπτοῖσι μεδέουσιν, Ἤ ἤδη μοι ὅλεσσεν ἀλη τ' ἀκμοσύνη, id est, τὸ μὴ ἔχειν κομιδῇ δι' ἣν τιμᾶται τὸ σῶμα, vt Eustathius exponit. Eodē vocabulo & Themist. ἐν τῷ Περὶ φιλίας, vtitur, ἀκομιστία δὲ οὐ μόνον ἵππων καὶ κύνα, ἀλλὰ καὶ λύχνου καὶ οἰκέτου διαλύει. AT Ἀκομιστῶ apud Hesychium vnà cum sua expositione ἀμελῶ, mendosum est. pro ἀμῶ quidem videtur scribendum ἀμελῶ, pro altero autem an ἀκομιστῶ, an verò ἀκομιστᾶ, an aliud quidpiam reponendum sit, incertum est.

C. Εὐκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene curatus est aut curatur. ὁ ὀπτὸς μαλείας δῦ πυχηκὼς, vt Eust. ex veteribus grammaticis exponit.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, Cura, Curatio, qua rei alicuius cura geritur, ὀπτήσεια. Il. ω, — οὐκ ἀδαημοσύνῃσ' ἔχε ἀμφιπολεύειν Ὄρχατον, ἀλλ' ὀΐω τι κομιδὴ ἔχει. Paulo pòst verò dicit nullam arborem esse ἄνευ κομιδῆς καὶ κήπου. Ad ipsum autem senem Αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἄμα γῆρας Δυσκὸν ἔχεις, οὐχ μοῖς τι καλῇσι, At tu ipse malè curatus es, Non bene curato corpore es. Odyss. ν, de Vlysse veniente ad Antinoum, Τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε, θεῷ ὡς, ἔμπεδος εἴη, bene semper curabatur, — ἀλλ' εὖτ' κομιδόωμός γ' ἐπάμιζε Ἐπιδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς πυκόμοιο. Il. ψ, Antilochus minitans equis suis ad cursum segnioribus, Οὐ σφῶϊν κομιδὴ γε δαὴ Νέστορ πεπνυμένε λαῶν Ἔσσεται, non bene tractabimini. Od. ξ, Ἀλλ' ἄλλος κομιδῆι καχρωμένοις αὖθορ ἐγὼν Ἀλῆται ὑώδεστ', Il. ν, Νῶϊ μοι πλὼ κομιδῶι ἀποτίνετον, præmia rependite curationis, ὀπτηλείας, qua videlicet bene curati fuistis. nam plerunque de curatione ea dicitur qua aliquis, quo ad victum & res ad vitam necessarias, bene curatur & tractatur. Vnde aliquando pro ipsa nutritione accipi potest, sicut κομεῖν & κομίζειν interpretati sumus Nutrire, Alere, vel ὀπτηλῶς ζῆφειν. Vtitur hoc vocabulo in hac signif. Philostr. quoque in Heroicis, ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν παχεῖ οἰκίᾳ, Splendidè tractari, seu Corpus alicuius splendidè curari. Dicitur autē non solùm de nutritione, vt in præc. exēpl. sed etiā de educatione, vt apud Opp. l. 3 De ven. Οἷον μὲν πτόλιες κομιδῶι ἐνὶ κύμασι δίκτυ' Αἶσιν ἔχει, qualem catulorum educationē. ‖ Item, Portatus, Vectio, Vectura. Iliad. ϑ, — λίην γὰρ ἀχνυμένῳ ἐδαμάσσην Κύμασιν ἐν πλοίοις· ἐπεὶ οὐ κομιδὴ χ' ἅμα Ἦεν ἐπιτροχόωσα, Quoniam toto anno vectura destituebar, seu Quoniam annum integrum destituebar naui quaveherer. non enim hìc accipitur ὅτι κομιδῆς τῆς ἐν βυσσοῖς, vt Eustath. annotat. Plutarch. Sympos. sept. sapient. αἰσθέσθαι δεῖ καὶ τὸν Περίανδρον ἡγεμονίαν τινὰ τοῦ κομιδῆι, ὡς Deo veluti gubernante vectionem illam profectam fuisse. Synes. ep. 55, ἐπέχοντά μοι πλὼ σὴν κομιδῆι καὶ ἀπακομιδῆι, se te vecturos huc & reuecturos. Alexand. Aphrod. lib. 1 Probl. κομιδὴ βαρίων σωμάτων, portatus siue portatio corporum grauiorum, qua videlicet in humeros sublata baiulantur. Item Aduectio, Importatio. Demet. De eloquut. αὐ πλὼ τὸ σίτου κομιδῆι σπουδαίαν λέγῃς, aduectionem frumenti. Isocrates in Busir. encom. τὴν τῶν ἀλλοτρίων κομιδὴν ἢ δι' ἀγορᾶς πλὼ τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, νῆσον οἰκοῦσιν, importationem eorum quibus destituitur regio. Thuc. lib. 6, pag. 105, ὅταν ῥᾴδιαι αἱ κομιδαὶ ὦσι τῶν φίλων ὧν προσδέονται, importatio rerum necessariarum, αἱ πρόσοδοι siue αἱ τῶν ἀναγκαίων προσκομιδαὶ ἐκ τῆς οἰκείας, commeatus. Item καρπῶν κομιδὴ apud Xenophontem, Frugum importatio, videlicet in horreum. vel συλλογὴ, λῆψις. nam sic quoque ab Hesychio exponitur. ‖ Item ἄφιξις, vt non solùm apud Hesiodum sed & apud Polybium accipi testatur Suidas, huc adducens ex eo locum, τῆς εἰς ἑώαν πρόοδον κομιδῆς καὶ τῆς ὅλης ὀπτηδολῆς ἀπόσης, vlterius pergere destitit. ‖ Item Recuperatio, ἀνάσωσις. vt apud Herodot. Suidas exponit. Idem Suidas κομιδὴν apud rhetores accipi tradit ὅτι τὸ ἀπολαβεῖν ὑπὸ τῶν πεπρακότων, sicut & Etymolog. κομιδὴν dici tradit πλὼ ἀπολήψεως. Dicitur & de receptione siue recuperatione qua creditor suum recipit. & κομίζεται τὸ δάνεισμα. Aristot. in 2 Œconom. δανεῖς χρημάτων, ἀξιοῦσιν αὐτοῖς εἰσιέναι, κομίσασθαι δὲ οὐ πρόσεισιν. οἱ δὲ εἰσιόντες καιρὸν διδόασι παχέων αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς. paulo antè, ὅσοις δὲ πλὼ κομιδῶι ἔσεσθαι πρὸς πλὼ ἄλλων πολιτῶν, Restitutū iri, vel Eos recuperaturos. Item aliquāto antè, ὡς πρόσεισιν αὐτοῖς ἐσομένης τῆς κομιδῆς ἐκ τοῦ καρποῦ. Idem Ethic. 9, οὐ γὰρ ὅτι φίλοις πρὸς τινὰ διατίθεται, ἀλλὰ τοῦ σώζεσθαι βούλεσθαι ἕνεκα τοῖς διατιθεμένοις τὴν κομιδήν ἐστιν, id est Recuperationis debiti, ἀνακομιδῆς. B. AT VERO Κομιδῇ καὶ κομιδὴ aduerbialiter capitur pro λίαν γε, σὺν ὀπτηδείᾳ, vt Eustathius tradit. Sed pro Valde seu σφόδρα aut λίαν frequentius vsurpatur. Item Prorsus, Omnino, πάνυ, παντελῶς. Demosthenes contra Midiam, μαχόμενον ὑπὲρ κομιδῆ. Sic apud Herodianum κομιδῆ νέους, admodum adolescentuli. Philo De mundo, οὐδὲν κομιδῇ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν διαφέρων. Plutarch. De Socr. dæm. κομιδῇ δι' ὀλίγης καὶ ἀφύκτου ἐλείπων. Idem in Pericle, ὥστε μὴ κομιδῇ μοναρχίαν εἶναι, Non planè, Non omnino seu omni ex parte. Plato Char. οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες περιέρρεον ἡμᾶς κύκλῳ κομιδῇ, confluentium corona nos omni ex parte circumuenibat. Κομιδῇ μὲν οὖν, Prorsus quidē, Omnino certé. Plato, κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει. pro quo idem dicit πάνυ πάνυ, σφόδρα γε, πάνυ γε, καὶ μάλα. Aristophanes Plut. οὐκοῦν μέλει ταῦτ' ἆρα τοῖς θεοῖς; Respondet alter, Κομιδῇ μὲν οὖν. Cæterùm κομιδῇ potius scriptum inuenitur non subscripto ι ipsi η, sed quum Eustath. à datiuo κομιδῇ fieri

tradat, & eiusdem formæ esse cum ἀποδῶ, rectius ἀ subscribi videtur. A

C. Εὐκομιδὴς, Bene curatus, Bene tractatus. δῖ ἡμίνος, ἀνάμιτος ἐν ὀπιμελείᾳ, vt Hesych. exponit. idem quod ἀνάμικτος suprà, id est ὀπιμελείας δῖ πτυχικοῦς.

C. ΑΝΤΙκομίζομαι, Vicissim reporto, Vicissim recipio.

C. ΑΝΑκομίζω, Refero, Reueho. Xen. καὶ ἀναχωρήσαντες, τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, στησάμενοι ἐν τῷ ναῷ Herodian. ἀνακομίζειν & καταπομίζειν pro Deportare dicit, vt ait Budæus. ‖ Ἀνακομίζω, Medelam adhibeo, Conualescere facio, Recreo. ἀνακομίσαι, θεραπεῦσαι, ἀνατεῖναι, Hesych. B

Ἀνακομίζομαι, voce passiua, sed actiua significatione, Refero, Reporto. Item Subueho, Sursum importo, vt scribit Budæus, citans hunc Xenophontis locum, ex ἀνάβ. 4, χωρία δ' ὧν εἶχον οἱ Τάοχοι, ἐν οἷς καὶ τὰ ὅπλα ἀνεκομίζοντο. In hac autem significatione ἀνὰ pro ἄνω sumetur. Ἀνακομίζομαι, Recipio, Recupero, quasi Rursus accipio, πάλιν κομίζομαι. nam κομίζομαι pro Accipio interdum sumitur. Sic ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν apud Plutarchum in Theseo, Recuperare vel Recipere regnum. Apud eundem in Fabio, ἀνακομίζεσθαι ἄνδρας quidam exponunt Redimere viros: vbi scribit, οὐκ ἀσπαλῶς ἀνδρας ἐκ δουλείας πολεμίων ἄγειν νομίσαντες ἀνακομιζόμενον. Ἀνακομίζομαι, neutraliter positum, pro Redeo, Reuertor, Retro traiicio, vide in ἀνακομιδή. Ἀνακομίζομαι, in passiua non solùm voce sed & significatione, Referor, Reportor, Reuehor. Plutarchus in Publicola, ἀνακομίζεσθαι φοβούμενον τὰς μάχας, E prælio relatus fuit. ‖ Item pro Recreor ex morbo Restituor sanitati. vt apud Galenum ἀνακομιζόντα ἑώμενα pro ἀνακομιζόντα ἐκ νόσων, quasi recuperata seu recepta ex morbis: sicut alibi apud eũ, ἐκ νόσων ἀνακομίζεσθαι, Ex morbis conualescere, A morbis recreari. Item ἀνακομίζεσθαι apud eundem, Animum recipere à deliquio, vt ait Bud. citans hunc eius locum, λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκ ἔτι. C

Ἀνακομιδὴ, ῆς, ἡ, Relatio, Reportatio. ‖ Item Recuperatio, Receptio. Demosthenes Pro corona, περὶ τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, de recuperandis nauibus. Bud. ‖ Ἀνακομιδὴ, Reditus. Plutarchus ἐπάνοδον, νόστον, ἀνακομιδὴν pro reditu promiscuè dicere solet, vt ait Budæus. secũdum quem ἀνακομίζεσθαι inter alia significat Retro traiicere. vnde ἀνακομιδὴ vocatur Retrorsus commeatus. Vide & Συνακομίζω. D

C. ΑΠΟκομίζω, Asporto, Deporto, Porto. Herodianus, τὸν νέκυν τὸ σῶμα πόσου σοὶ πρίαμαι εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντας, ἀποκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην. Isocrates, λοιπὸν χρὴ ταῦτα ἀποκόμισαι ὅπη τὸ πλοῖον μετὰ τῆς θεραπαίνης τῆς ἐμοῦ, φέρον ὅπη τὴν ὤμων. Vbi notandum, non dixisse ἀποκόμισαι ὅπη τὴν ὤμων, sed ἀποκόμισαι φέρον ὅπη τὴν ὤμων. Aristot. Œcon. lib. 2, νόμων εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Ἀποκομίζω, Deporto, eo sensu quo dicunt Latini Deportare captiuos, Deportare exercitum. Xenophon Pæd. 7, καὶ συνίσαν ὅτι ἂν ἀποκομίσῃ ἔτι αὖ αὐτὴ ἐθέλης, μόνον, ἔφη, δήλωσον ὡς εὖ ἴσθι χρήζοις κομισθῆναι. Idem Hellen. 5, voce media ἀποκομίσασθαι pro ἀποκόμισαι, eodem vsus est modo, ita scribens, ὥστε ὑπὸ ψηφίσματος Ἀθηναῖοι πληρώσαντες πολλὰς ναῦς, ἀποπεμψάμενοι τιμᾶν μὲν τοὺς ἐν Φρυγίᾳ. Budæus ἀποκομίσασθαι exposuit Reportauerũt: id est (inquit) Reuocauerũt, vel Receperunt. E

Ἀποκομίζομαι, pass. Asportor, Portor. ‖ Item Refertor, vel Latinius Me refero: vt ἀποκομίσασθαι ἐπ' οἴκου, Domum se retulerunt, Domum se receperunt. Vsurpatur etiam simplex κομίζεσθαι interdum in eo loquendi genere. Inuenitur & ἀποκομιζόμενος οἴκοθεν, pro Reuertens q.d. Se referens retrorsum. Aliquando ἀποκομίζεσθαι per se ponitur pro ἀπερκομίζεσθαι, vel κομίζεσθαι ἐπ' οἴκου. Apud Thucydidem quodam loco scholiastes ἀποκομίζονται exponit ἀποπλέουσι. F

Ἀποκομιδὴ, ῆς, ἡ, Asportatio, Deportatio. ‖ Aliquando Reditus. ἐπιστροφὴ, vt exponit Thucyd. schol.

C. ΔΙΑκομίζω, Transporto, Transueho, Portando seu vehendo traiicio. Isocr. Paneg. τὴν ὑπ' Ἀθηναίοις τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομισαμένην. Thuc. lib. 3, διακομίζειν εἰς τὴν περὶ τὸ Ἡραῖον νῆσον. Polyb. Θρασύλαος διεκόμισε τοὺς μὲν ἄνδρας, summa cũ audacia milites trãsuexerunt. Bayf. G

Et διακομίζομαι, Trai sportor, Transũ hor: itẽ Transeo, Commeo nauibus. Thuc. lib. 1, διακομίζεται ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἤπειρον τὴν κατὰ τοῦτο, traiicitur. Item, καὶ τῶν ὁπλιτῶν οἱ πολλοὶ εἰς τὴν ἤπειρον καθέντες διεκομίσθησαν. Rursum lib. 1, ὁ δὲ διακομιζόμενος ἵστατο ὅπῃ τὰ χείλεα τῆς πέφρου, qui transibat. Διακομίζομαι actiuè quoque capitur pro Transueho, Transporto, Traduco. Thucydides libro quarto, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι νήρεα πέμψαντες, τοὺς νεκροὺς διεκόμιζον, Traducebant seu transportabant ad se mortuorum cadauera. Et libro primo, διεκόμιζον ἀνδρὸς ὅλην ὑπεξίστη, παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν ἄλλην παρασκευὴν, transportarunt, vel deportarũt inde vbi collocauerant liberos. Διακομίζω, Perfero: ea significatione qua tabellarius perferre literas dicitur. Herodianus libro 4. παῦτα τὰ γράμματα ἀπέστειλε μετὰ καὶ ἑτέρων ὑπηρετῶν, καὶ τὸ ἔτος δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν, οὐκ εἰδὼς ἀφίροισι, perferendas dat tabellariis. Et lib. 3, καταπέμψαντος οὖν τοὺς πιστοτάτους τῶν ἑαυτοῦ τὰ βασιλικὰ γράμματα διακομίζειν, tabellarios qui regias literas perferre solebant. Synes. epist. 133, ταύτην γέ τοι τὴν ὑπηρεσίαν πλέον οἶμαι διακομεῖν, Petrum arbitror perlaturum.

Διακομιστὴς, οῦ, ὁ, Qui aliquid transportat seu transuehit, Qui aliquid transuehendo seu transportando traiicit. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente. Synes. epist. 141, μὴ θαυμάσῃς εἰ διακομιστῇ δυσὶ ὑπηρεταῖς ἐνὶ χρῶμαι, si tabellario vno vtar qui binas ad te perferat literas. Idem, ἔλαθεν ἡμᾶς ὁ διακομιστὴς τῶν γραμμάτων.

Διακομιδὴ, ῆς, ἡ, Transportatio, Traductio seu traiectio quæ vehendo portandóue fit. Thucyd. lib. 3, paulo post locum suprà citatum, τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης πολὺ τὴν πρώτην ἡμέραν μετὰ τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐς τὴν νῆσον διακομιδήν, postquam in insulam traducti seu deportati fuissent. Synes. ὡς ὅπῃ χρεὼν διακομιδὴ παρ' ὑμᾶς ἐστάλη, ad aurum inde huc deportandum seu perferendum.

C. ΕΙΣκομίζω, sive Εἰσκομίζω, Importo, Inucho, Introduco. Xenophon Pæd. 1, ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. Et Εἰσκομίζομαι, Importor, Inuehor, Introferor seu ducor. Accipitur etiam actiuè pro εἰσκομίζω. Thucyd. lib. 1, ᾗ εἰσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, importabant & exportabant. Et lib. 2, παρῆν δὲ ᾗ παρασκευάζεσθαί τε τὸν πόλεμον ᾗ τὰ ὁπόσα τῆς αἰχῶν εἰσκομίζεσθαι.

Εἰσκομιδὴ sive Εἰσκομιδὴ, ῆς, ἡ, Importatio, Inuectio siue Inuectus. Thuc. lib. 7, pag. 240, καὶ διὰ μάχης ἤδη εἰσάγοντα αἱ εἰσκομιδαὶ, id est, αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ὁπλιτῶν, Inuectio rerum necessariarum: (vt Cicero dicit, Earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus inuectio) Paulo antè dixerat, οὐ γὰρ ἦν οὐδὲ οἱ εἰσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ὁπλιτῶν.

C. ΕΚκομίζω, Exporto, Eucho, Effero. oppositum præcedẽti, sicut Inueho & Eucho, Importo & Exporto apud Latinos. Varro, Quibus euehi atque inuehi multa ad prædia scim⁹. Et in pass. Ἐκκομίζομαι, Exportor, Euehor Efferor. Plutarchus Romulo, ἐκκομίζεται νεκρὸς, effertur funus, ἐκφέρεται. Ἐκκομίζομαι actiuè quoque accipitur pro ἐκφέρω, Iliad. 1, v. 359, Φῖλε καπνῷπερ ὀκρέμασί τιμα, δὸς δέμας ἵπποις. Sic enim quædam exemplaria habent. Eustathius tamen & Etymologistes legunt καπνῷπερ κόμασι, exponúntque ὀπωρελείαις μακαρίζουσι καὶ σεβίσμασι, ὀπωρολήπτοις: quã expositionẽ margo nostri quoq; Hom. vet. adscriptam habet, in quo vtraq; scriptura est, sed quæ est vetustior (id quod ex atramẽti diuersitate cognoscitur) illa est quã sequũtur Eust. & Etym. Præterea si ὀκρέμασι scriberetur, esset ὕστερον φέρειν. Thuc. Πλαταιεῖς τὰ παῖδας & γυναῖκας ἐς τὰς ἐρυθρυτάτας φέρειν ὀκρεμασθέντας ἐκκομισθῆναι ἐς τὰς Ἀθήνας, iã antè exportauerãt. Aliud exẽplũ habes in Εἰσκομίζομαι præcedente. ‖ Item Subduco, Subtraho: interdum & Eripio. Herodot. ὀκκομίσας ἑωυτὸν καὶ χρήματα, me vnà cum pecuniis inde subducẽs. Item ὀκκομίσαι τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου, eripere & subtrahere aliquem è periculis impendentibus. Idem Herodotus, ὀκκομίσαι ἀδύνατον ἐστὶ ἄνθρωπον ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρὸ χρεὼν, impossibile homini hominem impendenti fato eripere.

Ἐκκομιδὴ, Exportatio, Euectio, Elatio: specialiter Funeris elatio, Exequiæ. Gregor. καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάθους καὶ ἐκκομιδὴ τῶν σωμάτων. Lucill. lib. 2 Epigr. in quendam

admodum exili corpore, Εἰς πάνυ ἐκκομιδῶν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Nihil prorsus reliquit quod efferri posset: nã corpus vnà cum anima efflauit.

Ἐκκομισμός, οῦ, ὁ, Exportatio, Euectio. Strabo, διπλασιάζεται καὶ δυσχήματα παῦτα τῇ ἐκκομισμῷ, geminantur hæ commoditates exportatione.

ς. 1. Προεκκομίζω, Antè exporto, Prius eucho seu effero. Plutarchus in Timol. καὶ τὴν μὲ αὐτὰ κακῶν ἃ πάνυ ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατέχει, προεκκομιδὴς αἱ αἵματος καὶ καθαρὸς, funus eius incruentum & purum elatum est ante infortunia quæ veterem Græciam circunstabant.

ς. 2. Ὑπεκκομίζω, Clam exporto, Clanculum effero.

C. ἘΠΙκομίζω, Curo, Procuro. Laert. ex testamento Aristotelis, ὅπως ἐπιμελήσῃ δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τῶ παιδίου ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τῆς ἰδίοις ὑπεκομισθῇ. B. | Item Apporto, Adueho.

C. ΚΑΤΑκομίζω, Deporto, Deucho. Thucyd. lib. 6, pag. 116, καὶ οὐκ ἔτι κατεκόμιζον τὰ στρατόμαται, de iis qui in μασσαλίᾳ habitabant. Demosth. καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῆς ἀγορᾶς κατακομίζειν ἐψηφίζεσθε, deportare. Sic apud Antiphontẽ ἐψηφίσατο ὁ δῆμος παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῆ ἀγορᾶ εἰς τὰ πίρα κατακομίζειν. Item Defero. Herodianus libro 4, In descriptione ἀποθεώσεως apud Romanos, καὶ τῆς συγκλήτου ὑπάλεκτοι νεανίαι κατακομίζουσι διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ. Synes. κατακομίζουσιν ὅτι ναῦν τὰ δῶρα. Dicimur etiam κατακομίζειν ναῦν aliquò, quum eò appellimus & peruenimus: idem ferè quod καπάγειν. Demosth. contra Dionysod. καὶ τὸν ναῦν ἐκεῖσε οὗτοι κατέκρουσαν, eò nauem appulerunt, seu, eò naui peruenerunt, κατήγαγον, vt idem dicit, εἰς Ῥόδον κατάγειν τὸν ναῦν. Idem, μήτε ναῦν κατακομίσαι εἰς τὴν Πειραιᾶ. vbi exponi etiam potest Reduxit: sicut Bud. & in hoc loco Æschinis De malè gesta legatione, σωίζεσθε ὃ τὴν στρατηγὸν ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα πειρῆς λαβόντα ἐκ τῆς νεωρίου, μὴ κατακομισάτην, vertit non solùm Deportasse, sed etiam Reportasse. Aliquando exponitur etiam Comporto, Conueho. quomodo accipi potest apud Herodianum l. 8, τά τε ἀπὸ τῆς ἠπείρου διὰ γῆς ἢ ποταμῶν κατακομιζόμενα παρεῖχεν ἐμπορίαν τοῖς πλέουσι, de Aquileia.

Κατακομιδὴ, ῆς, ἡ, Deportatio, Comportatio. Thucydides, χαλεπωτέραν εἶχεν τὴν κατακομιδὴν τῆ ὡραίου, comportationem fructuum, vt Bud. interpr. vel εἰσκομιδὴν, vt idem Thuc. vocat.

C. ΜΕΤΑκομίζω, Transueho, Transporto. idem quod διακομίζω supr. i. Polyb. πολλὰς ἥρμοσαν ἁμάξας ἀρκούσας τῇ χρείᾳ πρὸς τὸ παρὸν, ἐφ' αἷς διεκομίσθησαν ἀσφαλῶς. Quod ita Liuius, Alueos informes raptim faciebant quibus se suáque transueherent. Pro Transporto autem, siue Transfero, accipitur in hoc loco apud Herodian. lib. 1, ἁρπάσαντες γὰρ τὰ ἄγαλμα αἱ τῆς Ἑστίας ἱέρειαι παρθένοι διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὸν τῶ βασιλέως αὐλὸν μετεκόμισαν, in aulam regiam transtulerunt.

C. ΠΑΡΑκομίζω, Præterueho. Et παρακομίζομαι, Præteruehor. Thucyd. lib. 6, pag. 111, καὶ ὡς ἕκαστοι ἀπόροισαν, παρεκομίζοντο τὸν Ἴπαλίαν, præterueuehebantur, παρεπλέοντες ἐκομίζοντο, vt schol. exponit. | Bud. interpr. etiam Transueho, Transporto, vt ea quæ in triumpho transuehuntur. | Item Deduco, Comitor. ex Aristot. | Item Seduco, λαθεῖν καὶ ἔξω τῆς φρουρᾶς ὁδοῦ ἄγω. | Item Deporto, Importo, Conueho. Xenophon Hellen. 5, ἀπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο. Pro Deportare accipi potest in hoc loco Plutarchi, λαβὼν ἀποζύγια ψυκτῆρας ἁλίσκους παρακομίζοντα. | Παρακομίζομαι, Appellor, Applico, παραγίνομαι. Bud. | Παρακομίζω, Affero. Plutarchus in lib. qui περὶ πολυπραγμ. inscribitur, τὰ τῆς πολυπραγμόνων οὔτε χρησὸν οὐδὲν οὐδὲ ἀσφαλὲς, ἀλλ' οἱ φορτικοὶ λόγοι διέρχονται καὶ πείθουσιν, ἐνθύμια καὶ μιαρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. | Item pro simplici Porto, Fero. Plutarch. Othone, τὰ ὅπλα κατ' Καίσαρος ἀ Καίσαρι παρακομίζεσθαι. arma contra Cæsarem ferre, non pro Cæsare.

C. Εὐπαράκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduectu seu comportatu facilis.

Παρακομιδὴ, ῆς, ἡ, Præteruectio, si ita loqui liceret. Item Aduectio & Aduentus, in vulg. lex. Et Comportatio: idem quod εἰσκομιδὴ & κατακομιδή. Polyb. αἱ μὲν τῆς ὁπωρινῆς παρακομιδαὶ κωλυόμεναι, commeatuum comportatio in castra. Bud. Eodẽ sensu accipit vocabulũ hoc schol. Thucyd. supra in Κομιδή.

C. ΠΕΡΙκομίζω, Circumueho. Et περικομίζομαι, Circumuehor: interdum circumuehor naui, id est περιπλέω. Thuc. lib. 3, pag. 109, καὶ τὰς ταῖς περιπλεῦσαι κελεύσαντες ἃς ἐπλήρωσαν, εἰς τὴν Ἑλλαικὴν λιμνάσι, ἐν ὅσῳ περικομίζοντο, τῆ ἐχθρῶ εἴ τινα λάβοιεν, ἀπάξοντες. C. ΠΡΟκομίζω, Præfero, id est Fero ante. Item Effero, vt Effero funus. Greg. προεκομίζετο μὲν ὁ νεκρὸς χρυσῆν τὴν ὁσίων ὑλοῦμος, de Basilii funere. B. | Προκομίζω τινὶ λόγους, exhibeo, ἐκδίδωμι, Bud. ex Pand. Idem Bud. προκομίζομαι pro Prætendo affert ex Œcumenio.

Προκομιδὴ, ῆς, ἡ, Exhibitio, παράστασις, in Pand. teste Bud.

C. ΠΡΟΣκομίζω, Apporto, Affero. Herodianus, προσκομίζεσθαι πάντα τὸν συμβεβηκότων τῆ ὑπολαβεῖν. Et lib. 8, οἱ λαμβάνοντες καὶ διαφοροὶ ἦσαν παρεῖναι ἕκαστοι προσκομίζον ἀγάλματα, afferebant vel comportabant. | Item Adueho, Adduco, seu Veho ad. Thucyd. lib. 4, pag. 158, προσπόντες ἤδη τῶ στρατήματος ἢ ὡστο μᾶλλον αὐτὰς προσκομιεῖν τὸν μισγαλῶ. Idem lib. 1, καὶ τῶ πλείστων (videlicet νεκρῶν) ἐκράτησε, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα, plurimos nacti sunt quos ad Sybota conuecherent. Eodem libro, αἱ εἴκοσι νῆες ἃς τῶ νεκρῶν καὶ ναυαγίων προσκομισθῆσαι καπέπλεον, aduectæ. Plutarchus Pericle, προσκομίζεται φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα, lectica vehitur ad inspicienda opera. Et voce med. signif. actiua apud Thucyd. lib. 1, ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὶ προσκομίσασθαι, ita vt multa nauium fragmẽta & cadauera recepta aduexerint.

Προσκομιδὴ, ῆς, ἡ, Aduectio. Hesychio est ἀναφορά.

C. ΣΥΓκομίζω, Comporto, Conueho. Xenoph. ἔργων τε ὅπου καπαίῃ καὶ συγκομίζοντα καρπὸς, conuehentem fruges collectas. Gregorius, καπῆρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συσκόμιζε. Philo De vita Mosis lib. 3, ὃν ἰδὼν Μωῦσῆς, συσκομίζειν κελεύει, colligi iubet. Et in pass. apud Xenoph. Cyneg. ὅσα γε ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συσκέμισται, τὰ δὲ ἄγρια γήρα λέλυται, comportata & collecta sunt. Συσκομίζομαι actiuè quoque capitur pro Cõporto, Conueho: & metaphora à frugũ comportatione sumpta pro Colligo. Xenophon Pæd. 1, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολυπλούτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συσκέμισαι. Lucianus, σὺ δὲ ὀλίγα καὶ ὅσα οἷόν τε ὦν, τυχὸν τῆ μνήμη συσκομισάμενος. | Συσκομίζω, Vnà porto, Simul fero seu duco: vel Vnà mecum fero, Vnà mecum porto aut duco. Xenophon Pæd. 4, οὐκοῦν πάντα ἐγὼ ταῦτα συσκομίζομαι πρὸς ἐμαυτὸν ἵππους ἡμόμενος, hæc omnia mecum ipse porto. Idem Pæd. 8, ὅτι τε ἐκεῖθεν ὅτι ἀφίκοιτο συνεκομίσατο πρὸς αὑτὸν, vndique collectos ducebat secum. | Συσκομίζειν νεκρὸν, Componere mortuum ad sepulturam. Sophocles Aiace, Οὔτοι, σὺ φωνῶ, πάντα τὸν τε νεκρὸν χρεῶν Μὴ συσκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει, istum mortuũ manibus ne componito. Sic verò & Æschyli schol. in trag. quæ Ἑπτὰ ὅτι Θήβαις inscribitur, tradit de mortuis dici συσκομίζειν, ἀνακομίζειν & ἀπακομίζειν. eam autem differentiam inter hæc tria constituit, vt συσκομιδὴ sit ἡ πρὸ τοῦ πάφου πᾶσα ὅτι μέλεια, ἀνακομιδὴ autẽ, ἡ πρὸς τὴν πάφον ἀναγωγὴ, at ἀπακομιδὴ ἡ ἐκ πάφου εἰς πάφον μετάθεσις. Sophoclis scholiastes in loco citato vult esse metaph. à frugũ collectione.

Συσκομιστήρια, τὰ, Festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant. Θυσία ὅτι συσκομιδῆ καρπῶν, Hesych. At Eustath. quum dixisset θαλύσια esse τὰς μετὰ συλλογὴν τῶν καρπῶν διδομένας θεῷ ἀπαρχὰς καὶ εἰσάπαξ θάλλειν τὰς ἀρούρας, ἀπαρχὰς, subiungit, quosdam rhetorum συσκομιστήρια hæc appellasse. Ibidem dicit ὅτι συσκομιδὴ τῶν καρπῶν τὰ θαλύσια solita fuisse θύεσθαι.

Συσκομιστὸς, οῦ, ὁ, Comportatus. συσκομιστὰ δεῖπνα apud Athenæum Cœnæ collatitiæ, δεῖπνα ἐκ συμβολῆς ὅτι πολυτελῆ, quum vnusquisque aliquid in commune confert. Item συσκομιστὴ ῥητίνη, resina locularis, Palladio, quòd in loculis comportaretur non colata & impura, vt docet vulg. lex. Ῥητίνη ἡ ὅτι τῶν κεκμαίων ὑγρὰ (inquit Gorr.) vt vocatur à Galeno lib. 6. Meth. med. hoc est lagunclaris, seu liquida ex doliis aut amphoris resina, nimirũ quòd ex doliis atque amphoris afferretur: vel etiam συσκομιστὴ, quòd in alueis & doliis olim comportaretur: quæ cocta in aqua, vel cremata sine aqua in prunis, sicca redditur & friabilis: eáque est quàm φρυκτὴν, id est

fricta̅m ſiue toſtam,non addito etiam reſinæ nomine, vel περιχνίλιον(hoc eſt retorridam)vocant.Hæc ille. |Eſt & συλλημνὸς ἄρτος, panis quem alio nomine Galen. αὐτόπυρον appellari ſcribit,quòd ex omnibus farinæ ſuæ partibus citra vllam detractionem conſtet,mediúmq; eſſe inter furfuraceum & ſimilagineum. Quod ſi verũ eſt,malè illi ſentiunt qui συλλημνὸν furfuraceum panem interpretantur,& alio nomine πιτυρίαν dici volũt. Vocatus eſt autem συλλημνὸς quaſi confuſaneus,quoniam caſtratus non ſit,ſed omnia ſimul tuleris,furfures,vinculos,& ſimilam.Hæc idemGorræus.Galen.in Lex.Hippocr. συλλημνὸς ἄρτος exponit τοὺς ῥυπαροὺς, id eſt panes ſordidos, διὰ τὸ πάντα ἅμα τὰ ἄλυδρα συλλημίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι.Idem in 2 ad Glauc.συλλημνὸν ἄρτον eſſe dicit τὸν μέσον τῆ πτυρίδος καθαροῦ καὶ τῆ πιτυρίτου καλουμένου, ὃν ἔνιοι αὐτόπυρον ὀνομάζουσι. Diphil° Siphnius apud Athen. lib.3,ἄρτοι οἱ ὅλα πυροῦ, κριθίνου εἶναι παντελῶς ἀφεστῶτες καὶ ἀκατακρήστου, καὶ τὸ ὅλον κριθίνους· εἶτ' οἱ συμμελίται, μεθ' οὓς οἱ ἀλύδριτοι, εἶτ' οἱ συλλημνοὶ ἐξ ἀσήστων ἀλύδρων ἡθυόμενοι, ex farina non cribrata,quemadmodum Galenus eos confici docet ἐξ ἀλύδρων μὴ διακρινομένων. C

C. Ἀσυλλόμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comportatus ſeu collectus non eſt.Xen.ἐὰν καρπὸν ἀσυλλόμικτον.

Συγκομιδή, SIVE Ξυγκομιδή, ῆς, ἡ, Comportatio.Dicitur plerunque de frugum comportatione ſeu collectione & congeſtione.Thucyd.lib.3, οἱ δὲ ἄλλοι ξύμμαχοι βεβαίως ξυνελέγοντο, καὶ ὡς καρποῦ ξυγκομιδὴ ἦν ἦσαν,occupati in comportandis & colligendis frugibus.Iſocrates Areopag.ἀκαίρως καὶ οὐχ ὡς τῶν ἔργων ἀκμαίων τῆς χώρας καὶ οὐκ ἐν συγκομιδῇ τῶν καρπῶν. Item συγκομιδὴν τ καρπῶν ποιεῖσθαι, can. 12 Concil. Sardic. id eſt Colligere ſeu comportare fruges,vel ὡς καρποῦ συγκομιδὴ ἦν ἤδη, vt Thuc.loqui dictum eſt. Solebant etiã fieri ſacrificia ὅτε συγκομιδὴ ἦν τῶν καρπῶν,vt in Συλλογιστικῶν annotaui. Ab hac frugum collectione metaphora ſumpta dicitur συγκομιδὴ ἱστορίων, rerum geſtarum in vnum volumen collectio.Herodianus in præfatione, οἱ πλεῖστοι τῶν ἀφ' ἡμῶν συγκομιδὴν ἱστορίας ἀνελόμενοι. |Eſt & in funere quædam συγκομιδή,qua videlicet defuncti cadauer ad ſepulturã componitur. Vide Συλλαμίζω. D

ΚΌΜΗ, ης, ἡ, Coma, Compta cæſaries & curioſius cultus:at πόκωμα capillitium neglectum, nec vlla cura cõptum:à κομάω,vt Artemidorus docet,αἱ μεγάλαι καὶ αἱ πολλαὶ τρίχες,ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι) ἀλλὰ τρίχωμα.κομᾶν δὲ τὸ ὕπο μελεῖσθαι.Euſtathius verò à κοσμέω deriuat.Vtriuſque etymi meminit Etymologiſtes, afferens & tertium,videlicet à κείρω.prius autem ſicut facilius eſt,ita & veriſimilius. Quod verò ad deriuationem à κοσμέω attinet, cum ea facere videtur qui apud Plutarchum in Apophth.dicit, τοὺς μὲν καλοὺς τῶν κόμων ἐλαφροτέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς, φορτικωτέρους. Il.α, & apud Lucianum, ξανθὴ κόμη.Il.ρ,κόμαι χαίτῃσιν ὁμοῖαι,Πλοκαμίδες θ' αἱ χρυσέῃ τε καὶ ἀργύρῳ ἐστήκασιν. Item κόμαι σφόδρα apud Xenoph. Pæd.1,Comæ appoſititiæ.Il.α,κόμης ἴλε Πηλείωνα,coma ſeu crinibus arripuit.Et apud Plutarchum Artoxerxe, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ δραξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ παρασχὼν. Virgilius dicit Implicare comam manu. Idem dicit Comæ trahũtur per terrã. Il.ε, χερσὶ κόμας ἔρυσεν ἐλαίνων, Lantare comam dicit Lucan.Iliad.χ, Τίνι κόμας, ἀπὸ ὧν λιπαρὸν ἔρριψα καλύπτρην.Et apud Athen.lib.12,κόμην πρὸ χρυσᾶ τ' ὀπτιλλόμενος. Od.ν, Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.Et apud Plut.ἀποκαρῆναι δάκρυον, ἀποκείρασθαι κόμην·ἀφῆκε πλείονα.Et apud Ath.12,κόμας ἐκτενεῖς μαζοῦται ῥυφῆς.Et τρέφειν κόμην, nutrire comã,apud eundẽ lib.9.Et l.6 κόμας πέρσειον ἐν πλοκαμίδας ἔχε πόκοιο,ſicut Hom.ſuprà κόμας & πλοκάμους coniunxit.Item τὴν κόμην διακρίνειν. Plutarchus Probl.Rom.διὰ τί τὰ γαμουμένων αἰχμῇ δοκοῦσι τὴν κόμην διακρίνειν; Pauſan. Att.αἱ παλαιότατοι τιμῶσι τὴν κόμην.Cogere nodo comas dicit Seneca, Nodare comas,Claud. Renodare comas,Horat.Stringere vittis, Virg. Vincire, Horat. Auro ligatas comas ſubſtringere,Lucan.Item Herodian. lib.4, κόμας τῇ κεφαλῇ ὑπέδησε ξανθὰς, Flauã caput cæſariem imponebat. Plutarchus Erot.φαίνεται ὁ τὴν κόμην αἰγιαλίτης αὐαλεπτόμενος πολὺν χρυσοειδῆ καὶ πορφυρᾶν. Idem,φιλόκομον (ἦν) τὸν κόμην. Et κομᾶν ἐθέλοντες apud Philoſtratum,vt ſuprà κόμας ἔθρεπτε. Item,αἰσχυνομένῳ ἔχειν τὴν κόμην, ita longum habere capillum vt poſt ſe aliquis trahere videatur: ἀναφέρουσα ὑπὲρ τὸ μέτωπον, qui ſupra frontem erigatur ſeu attollatur: περὶ μετωπίῳ περιῤῥέουσα, circunfluentem ſcapulis: ἐπὶ τραχήλῳ πεπτωκυῖα, diffuſum ceruice: οὐκ ἀνεσταλμένη, non collectum: οὐκ ἐνδεδεμένον, non religatum: ἐπὶ κεφαλῇ μετώπῳ ἢ μετωπίῳ, diuiſum fronte aut ſcapulis: τοὺς ὤμους ἐπιῤῥέουσα, qui humeris aſſultet: ἐξίσωμα μετώπῳ καὶ τῇ πώγωνι ἢ ὀφρύσι τῇ πώγωνι, vt apud Virg.—dederátque comam diffundere ventis. Cam. E

|Tribuitur etiam arboribus, vt Coma apud Latinos. quo nomine Euſtathius ſcribit intelligi τὰ φύλλα καὶ τοὺς λεπτοὺς κλάδους, frondes.Odyſſ.ζ, ἐπίκομα κόμην παυφύλου ἐλαίης. Theophr.De cauſ.plant. lib.3,cap.8, αἱ πίτυς καὶ ἐλάται ἐπιξηρανθεῖσαι καὶ ἡ κόμη. Idem Theophr. loquens de cupreſſo,picea & cedro,πάντα γὰρ ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὴν κόμην, φθείρεται πάντα καὶ οὐ βλαστάνει, καθάπερ οὐδὲ ὀπίζεται. Quæ ita Plinius interpretatus eſt,Ex enim,detracto cacumine aut ignibus adusto,intereunt. Eadem à poetis dicitur etiam φόβη,vt apud Euſtath.πᾶσαν αἰτίζων φόβην ἔλης πεφρίδος. |Itémq; & herbis coma tribuitur:vt κόμη τοῦ ἀψινθίου, abſinthii coma, ſeu cacumẽ, ſeu caput.Dioſcor.lib.4,c.165, de tithymallo helioſcopio, συμφέρεται ὁ τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει. Pro quibus Plinius,Nomen accipit quoniam capita cum ſole circumagit.Et paulo antè de tithymallo characia, ἐν ἄκροις δὲ τῆς καυλοῦ κόμη χαιτοειδὴς ῥαβδίων:cui Plinius dicit eſſe in cacuminibus comam iunci.Eſt etiam herbæ nomen quæ alio nomine πρασοπόγων appellatur.Vide Theophr. Hiſt.pl.lib.7,cap.7, & Plin.lib.27,cap.13, vbi comen nominat, ſeruato vocabulo Græco. F

C. Κομοτροφίω, ῶ, Comam nutrio,(κόμην τρέφω,vt Athen.loquitur) apud Strab.de Gallia comata loquentem.

C. Κόμαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rutilam cæſariem gerens,Cuius coma ignei coloris eſt.V.l. interpr.Flauã habẽs cæſariem ξανθοθρίξ, Auricomus,citantia ex Lycophr.

C. Ἁβροκόμης, ου, ὁ, Qui molli, delicata ſeu culta coma eſt. Bacchi epitheton. |Ἁβροκόμας eſt & nomen ſatrapæ. ET Ἁβροκομάω, Molli coma ſum, Delicata cæſarie ſum. ἁβροκομᾶ (inquit Heſychius) ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. forſitan tamen ibi legendum ἁβροκόμας pro ἁβροκομᾶ.

C. Πυῤῥοκόμης, ου, ὁ, Qui rutila coma eſt ſeu fulua. πυῤῥόθριξ.

C. Σπαλοκόμης, ου, ὁ, Qui criſpa coma eſt. σπαλοκόμαι enim Heſych.exponit εὐλοκόμαι. Infrà σπαλιοκομᾶν.

C. Ἄκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comatus non eſt,Cui cæſaries nulla eſt.Poll.Κῆρις, ἄκομος τὴν κεφαλήν. VNDE Ἀκομία, ας, ἡ, Comæ ſeu cæſariei defectus.In v.l. exponitur Caluitium,& ἄκομος,Caluus.

C. Ἀκρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ἀκροκόμης, ου, ὁ, Qui copioſiore capillo eſt, vt Camerarius interpr. Iliad.ν, Θρῄκες ἀκρόκομοι.Euſtath.ἀκροκόμους exponit ἄκρους κομῶντας ſiue καρηκομόωντας.addit verò eſſe qui ἀκροκόμους expon. τοὺς ἐν ἄκρῳ τῇ κεφαλῇ κεκομῶντας, οὐ μέσῃ καθάπερ εἰς βάθος τὰς τρίχας ἐχόντας.Idẽ verò Euſt. alibi ἀκρόκομον exponit τὸν μετρίους ἢ λίαν κομῶντα. Exemplum autẽ τῆ ἀκροκόμης habes infrà in ὑπερκόμης.

C. Αὐτόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ipſe per ſe comatus,vel Sua ſponte comatus. Ariſtoph.αὐτοκόμου λοφιᾶς.

C. Εὔκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, SIVE Εὐκόμης, ου, ὁ, Bene comatus, vel pulchrè, Qui eleganti cæſarie eſt. Idem quod καλλίκομος ſiue καλλίθριξ.Pro quo poeticè DICITVR Εὔκομος. Il.α, τὸν εὔκομος τέκε Λητὼ, pulchricoma Latona.

C. Καλλίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pulchra coma eſt,Eleganti cæſarie præditus, Pulchrè comatus,idẽ quod præcedens. Od.ε.Item apud Heſiodum, Χάραι καλλίκομοι τίκον αὐτὸν εἰαρινῶν.

C. Κατάκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui diſiecta coma eſt:vel Qui denſa coma eſt.A Polluce numeratur inter perſonas ſcenicas,ἡ δὲ κατάκομος,(inquit) ὀλιγοῦ μέλεται τῆ κόμης, βλέμμα λυπηρόν. τὸ δὲ χαῖται ἐπὶ τοῦ ἵππου.

C. Μελανόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Μελανοκόμης, ου, ὁ, Qui nigra coma eſt. G

C. Ξανθόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ξανθοκόμης, ου, ὁ, Qui flaua cæſarie eſt. idem quod ξανθόθριξ & ξανθοκάρηνος.

C. Ὀπισθόκομος, ος, ὁ ἡ, SIVE Ὀπισθοκόμης, ου, ὁ, Qui à tergo comatus

comatus eſt, ſeu Qui raſa aut calua fronte eſt, Qui eſt occipite comato: aut Comas ad tergum reflexos habēs. Herodot. ὡς ὀπισθεκόμας Εἰκοσέας καὶ ἀκρεκόμας Θρᾷκας. A

C. Περίκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circumcirca ſeu in orbem comatus. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 3, cap. 9, de hemeride, περίκομος γὰρ ἡ φυτία καὶ ἀπεραμμένη καὶ πολυμάχλος. Vnde Plinius lib. 16, cap. 6, Hemeris vocatur, breuior & in orbem comoſa. Et paulo pòſt, καὶ γὰρ ἡ φυτία περίκομος καὶ πάντη καὶ οὐκ εἰς ὀρθόν. id eſt, coma ſeu frondes circumcirca diffundit, non in cacumen.

C. Πολύκομος, ος, ὁ καὶ ἡ, Cui multa coma eſt, C[illegible]piſſa eſt cæſaries, Comoſus. Dioſcorides libro 4, capite 165, de tithymallo dendroide, ἀμφιλαφὴς ἄνωθεν καὶ πολύκομος. quem Plinius dicit comoſiſſimum eſſe. B

C. Ὑψίκομος, ου, ὁ ἡ, Altè comatus. Dicitur de arboribus in ſummitate ſeu cacumine frondoſis, pro In cacumine comoſus. Iliad. ψ, δρυῒ ὑψικόμοις παναπεύῃ χαλκῷ Τάμνον. Heſiod. Erg. δρυῒ ὑψικόμοις ἰλάπας τε παχείας. Eodem ſignificato dicitur ὑψιπύλος.

Κομάω, ῶ, Fut. ήσω, Comatus ſum, Comā nutrio. Xen. Polit. Lacedæm. ἐφῆκε δὲ καὶ κομᾶν τοῖς ὑπὲρ τὸν ἥβαπερ ἡλικίαν. Ariſtoteles Rhetoricōn 1, ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. ἀληθείας γὰρ σημεῖον. οὐ γὰρ ῥᾴδιον οὐδὲν ποιεῖν ἔργον ψυχρόν. Plutarchus Apophthegm. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Idem in Problematis Rom. παρ' Ἕλλησιν ὅταν δυστυχία τις γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες. Interdum additur accuſatiuus eius rei quæ comata ſeu pilis obſita eſt. Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλάς, capite comoſo. Xenophon Symp. μὴ ἄπιθι πρὶν ἂν τὸ χρῖσον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Ipſæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν. Oppianus De venatione libro tertio. ὅτε δ' ἀρὰ δεῖπνος Καὶ ἡμέων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἴθειραι, vtrinque luxuriant iubæ. Philoſtratus epiſt. 25, ὡς γὰρ χρυσὸς αἰάδημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες κομῶσαι. Apud Latinos eodem modo Silius dixit Crines comantes. Et Virgilius, ſetæ hircorum comantes. Tranſfertur & ad alia. Ariſtoteles De mundo, ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, ſtirpibus omnis generis comans: vt Valerius Flaccus dicit pellem villis comātem. Stat. dicit etiam comantem humum pro Gramine luxuriantem: & ſyluas comantes idem Valerius. Chryſoſtomus, ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, Foliis comans, ſeu Vernans, Luxurians, Frondens. Dionyſius De ſitu orbis, dicit etiam κομᾶν λιβάδα. ‖Κομάω, Effero me, & quaſi Cæſariei nomine glorior & iactito me: σεμνύομαι, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν μάλα φρονούντων τὴν κόμην. Ariſtophanes Veſpis, ὅτι τῇ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶ σφόδρα; quo fretus inſoleſcis & te effers? Sic Lucianus in Nigr. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτο ὅταν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς; Ariſtoph. Pluto, Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ δῆτα πόθεν κομᾷ; Oppianus libro 3 De venatione, Πολλαῖσιν τ' ἀλόχοισιν ἀγαλλόμενοι κομόωσι, Seſe vēditāt, efferunt, Hoc inſoleſcūt, Sibi hoc ipſo placent. Antiphanes libro 2 Epigr. ἐπ' Ἠείννῃ κομῶντες, ſibi placentes ob Erinnam poetriam. Plutarchus, ὑψαυχεῖν καὶ κομᾶν καὶ μεγαλαυχεῖν, ceruices tollere & ſe efferre & magnificè loqui. In hoc autē loco Ariſtophanis Equit. μὴ φρονεῖτ' ἡμῶν κομῶσιν μηδ' ἀπεσταγισμένοις, ſchol. exponit πτερωθῆτε, πλουτεῖτε: annotans, κομᾶν accipi etiam ὅτι τὸ πτερᾶν καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. C D E F G

Κομήτης, ου, ὁ, Comans, Comatus, Crinitus. Phœnix Colophonius apud Ath. lib. 12, — Μῶδος Εἷς ἦ Κίρραιος ἦ ἀπὸ τῶν ἄνω λιμνῶν Ἰνδὸς κομήτης. Ariſtoph. Neb. αὖ μὲ ἴδωσι κομήτην Ἀχεῖν πιὰ τῶν λασίων τούτων, οἷον φῆς τὸν Ξενοφάντου. Et in prouerb. apud Syn. & Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψαλίζεται. Hos κομήτας, id eſt comatulos, pro impudicis apud veteres habitos fuiſſe tradit Camer. Item κομήτης λειμών apud Eurip. in Hippol. Pratum comāt, hoc eſt Læto & quaſi comāte gramine veſtitum. vel Pratum herbidum. Sic apud Stat. dicitur humus comans, & Valer. Flacc. lugum ſyluæ comans: itē Sylua comans. Sunt & ἀστέρες κομῆται, ſtellæ comantes ſeu crinitæ, vel cincinnatæ, vt aliqui malunt. Philoſtr. ep. 25, ἡμῶν δὲ οἱ σοφοὶ καὶ τοὺς ἀστέρων τοὺς κομήτας. Sic ab Ouidio dicitur ſtella comans, in fine Metamorph. de Cæſare, Réſque domi geſtæ properatáq; gloria rerū In ſidus vertere nouum, ſtellámq; comātē. Plerunque verò abſolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης. Ariſtot. De mūdo, ὑπὸ τῆς περιφορᾶς ἐκπίπτειν ἀεὶ κομήτας μεγάλους πλείους, καὶ σβέννυσθαι πολλάκις. Cic. l. 1 De nat. deorū, Tum facibus vitis cæleſtibus, tū ſtellis iis quas Græci κομήτας, noſtri crinitas vocant. Plin. l. 2, c. 25, κομήτας Græci vocant, noſtri crinitas, horrentes crine ſanguineo, & comarū modo in vertice hiſpidas. Ibidē cometen dicit, ſeruato vocabulo Græco. Plura autē cometarū genera tradit, pogonias, acōtias, xíphias, diſceos, pithites, ceratias, lāpadias, hippeos, item candidos, & hirtos villorū ſpecie: tradit & alia notatu digna. De cometa dixit Hom. Il. σ, Οἷον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ταῦ ἢ νέρας ἢ ἐπὶ στρατὸν ἠὲ λεῶν, Λαμπρὸν δ' ἔκλετο πολλοὶ ἔσαν οἱ κομόωντες ἵπποι. An verò hic ſit εὔλιος ἀστὴρ apud eundē Hom. Il. λ, nécne, ignorare ſe ſcribit Cam. At Euſt. ἥλιον ἀστέρα eſſe vult ſidus caniculæ, ὃς τὰ ὀλέθρια κατάγει πᾶσι. ‖Κομήτης dicitur etiā tithymallus χαμαικύκλας, vt Dioſc. l. 4, c. 165, annotat, cuius ἐπ' ἄκρων τῶν καυλῶν ſcribit naſci κόμαν χρυσοειδῆ καθάπερ. Plin. ea verba interpretans In eius cacuminibus comam iunceam naſci tradit.

C. Σβαλοκομάω, Criſpa coma ſum. σβαλοκομᾶν Heſ. exp. ὑλοκομᾶν. Apud eundem eſt σβαλοκόμαν, ὑλοκόμων. C

Κομόω, Comam orno, Comam exorno. VNDE Κομητής, οῦ, ὁ, Comæ exornandæ artifex. A quo fœm. gen. EST Κομήτεια. Poll. οἱ δὲ ἐπὶ τῷ κόμῃ χρηστίχαι, κομῶνται, καὶ κομώτειαι αἱ χωνεῖαι. vnde apparet eum à κόμη deriuare. Sed ſæpius inuenitur Κομμοῦσθαι & Κομμωτής & Κομμώτεια, & ſiqua huiuſmodi ſunt, idque in libris manuſcriptis. tunc autem deriuatur à κομμός.

-ΚΟΜΨΟΣ, οῦ, ὁ, Scitus, Elegans, Bellus. Eupolis apud Athen. 14, Οἱ σοφοὶ τῶν ῥητόρων κομψοὶ λῶν βαχήματα. Ariſtoph. Veſp. ὅτι τῷ κομᾷς, ἢ κομψὸς εἶ σφόδρα ποιεῖ; & fingis te eſſe elegātē ac venuſtum Dionyſ. comicus apud Athen. l. 9, Κἄγὼ δὴ Δρόμων τῶν ἐπὶ κομψὸν ἢ σοφὸν Ἢ γλαφυρὸν οἶδα τ' σαυτοῦ προσχωμάτιον, φαιδρὸν ποιοῦν τὸ σῶμα καλῶ, ſcitū & argutum. ‖Itē Lepidus, Facetus, Vrbanus, Feſtiuus. Ariſtoph. Neb. — κομψὸν ἐν συνουσίᾳ, id eſt ἀστεῖον, εὐχάριτον, πεπαιδευμένον, vt Suid. exponit. Idē in hoc eiuſdem loco, Οὕτως δὲ Κλεοφῶντι τῷ ὑπὸ Θηραμένους ὁ κομψός, exp. ἀστεῖος. addens tamen ſignificare ibi & πανοῦργον καὶ παλίμβολον. Plut. Pericle, κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Ariſtot. Pol. 2, τὸ μὲν οὖν εὐσχῆμον ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, καὶ τὸ κομψὸν, καὶ τὸ χαριτώμενον καὶ τὸ ζητητικόν. Euripides apud eundem Pol. libro 3, μή μοι τὰ κόμψ', ἀλλ' ὧν τὴν πόλει δεῖ. vbi Lepida vel Elegantia videtur ſignificare. ‖Κομψὸς, Loquaculus, Garrulus. ſchol. Soph. κομψοὺς ἔλεγον οὓς νῦν ἡμεῖς ἀφυπαίους καὶ πολυλαλοῦς φαμέν. ‖Κομψὸς, Vafer, Verſutus. Eurip. Τείχων γὰρ εἶ πὰ κομψὰ, in verſutiis exercitatus es. Ariſtoph. Auib. Μὰ γῆν τόνμα κομψότερον ἤκουσά που: quo in loco ſchol. κομψὸν exp. πανοῦργον, ἀπατητικόν, πιχνικόν: item ἀστεῖον, ἀξιόλογον, πιθανόν. Ab Heſych. κομψὸς exponitur non ſolùm καλὸς, εὔτεχνος, εὐμηχάνος, ſed etiam γελοιαστὴς, πιθανὸς, σκωπτικὸς, ὀξύχαρις, λάλος, γραμμάτικος, πανοῦργος. ‖Itē, κόμπου γέμων καὶ μεγαλαυχίας. Sic Greg. vtitur, de hæreticis loquēs. B. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, in quodam noſtro lex. veteri deriuatur à κάμπτω, annotatúrq; ſi dicatur ὅτι πανούργου, κομψὸν ſignificare τὸ καμπτόλον καὶ διεγραμμένον τῇ ἀγωγῇ: (quemadmodum Erotianus quoq; κομψὸν apud Eurip. pro γραῖλον accipi tradit) ſin verò ὅτι τὸ ὀξυτενοῦς, dici κομψὸν ἀπὸ τοῦ ἀκαμπῆ (veluti ἀκμηνὸν καὶ ἀκμαῖον).

C. Ἄκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelegans, Illepidus, Non feſtiuus. Euripides apud Plutarch. De educatione puerorum, Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, Εἰς πλῆθος δὲ καρπίζειν φρόνημα, ſcitè & feſtiuè apud populū verba facere nequeo, vel Ineptus ſum ad. Sic verò à Dionyſio paulo antè copulantur κομψὸν & σοφόν. ‖Item Vilis, ἀπλῆς. Apud Suidā, αὕτη τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης ὀψαρίων βιμάτων. ἀρχὴ δὲ αὕτη ἀπὸ τῆς Γωμαίους οὐκ ἄκομψος. ‖Item ἀπαύουργος, ἀπλοῦς, quomodo ἄκομψον ab Archilocho accipi annotat Heſych. exponens etiam οὐκ ἀξιολόγου. VNDE Ἀκόμψως, Ineleganter, Illepidè. Plutarchus in eodem libro, aliquanto ante locum citatum, ἔτι καὶ Δεύτιππος οὐκ ἀκόμψως ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀστείως ἐπέσκωψε τὸν λόγῳ πατέρα τοῦ καὶ φρενῶν κενόν. H I K L M N O P Q

C. Περίκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Perelegãs, Perbellus, Admodum scitus, vel festiuus.

C. Τραχυκομψίας, ου, ὁ, Elegans, Facetus. v.l. Ἀστυκομψίας, τὸ κομψὸν ἀστοφαίνων. Hesych.

Κομψῶς, Scitè, Elegãter, Lepidè, Festiuè. Arist. Pol. 4, ὁ τῇ πολιτείᾳ κομψῶς πεπ, οὐχ ἱκανῶς δὲ εἴρηκε). Citatur & ex X.

Κομψότης, ητος, ἡ, Elegantia, Lepor, Festiuitas. In v.l. exponitur etiam Argutia, Subtilitas, citantibus Plat. ep. 10, πρὸς δ' ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα πίπτουσα σοφίας τε καὶ δεινότητας, καὶ ψόφους οἵμαι καὶ συναρθρίων, ὀρθῶς ὀνομαζόντων.

Κομψόω, vel potius Κομψόομαι, Scitè seu festiuè aliquid dico aut facio. Pro Scitè & vrbanè cauillor, citatur a Eudoxo ex Platone lib. 4, De rep. καὶ εἴ τι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κεκομψώμενος ὡς οἷμαι σοφόν τινα καὶ ἅμα ἡδὺ καὶ κρουστικόν. Synes. διαφορῶ ὡς οὐδὲν δεινὸν ἰὼ ἐμοῦ, ἱκανῶς ψόφοιντο, καὶ ἱκανῶς ἀλλήλους εἰκ ἀπὸ τῆς ὀνομάτων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀτυχημάτων, ὁ χωλὸς, ὁ κολοβὸς, cauillabantur, iocabantur. Bud. Item Scitus & facetus esse volo. Plato, ὁ τὸν κομψευσάμενος ἐψεύσατο, qui in hoc facetus esse voluit, mentitus est. Bud. In hoc autē Themistii loco, οἱ πλάσαι δὲ ἐπὶ μᾶλλον κομψώσονται ἐπὶ τῷ ἔργῳ, idem Budæus interpretatur, Elegantius affingunt & solertius. Itē Scitè confingo, Magnificè & ostentabundè fingo. Galen. πρὸς τὴν μικρολογίαν τῆς ὀνομάτων ἰὼ ἐκομψεύσατο τὸ πνεῦμα, παραπνεῦμα λέγων. Idem, κομψευσάμενοί τι βωμολοχικόν. Κομψεύομαι pass. pro Scitè & eleganter fio, seu componor, Lepidè componor. Dionysius Halicarnasseus de Panegyrico Isocratis, ὅλην γὰρ ἅπασ' ὁ λόγος ἐστὶ τῆς πιθανότητος αὐτοῦ κεκόμψευται σχημάτων, videlicet αἰσθήσεων καὶ παλίσσων. Bud. Item Lepidè dicor, Scitè dicor. Plato Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, Scitè dictū est. Sic apud Basil. in epist. ad Diodorum, λέξεσι πολυπλοκίαις καὶ σχήμασι ποικίλοις καὶ διαλογικαῖς χάρισι κεκομψευμένον ὄτι. ‖ Κομψεύεται, σκωπτεύεται, παίζεται, καλαβύει. Hesych. Erotianus apud Hippocratem, κομψευόμενος accipi annotat pro παιζομενόμενος, quoniam Attici κομψείαν appellant παιδιάν, & κομψὸν τὸ γελοῖον.

Κομψεία, ας, ἡ, Elegantia, Festiuitas, Lepos, ἱλαρότης, εὐφράνεια, παιγνιολογία, item ἀλαζονεία, vt scholiastes Aristophanis exponit. Hesychio autem κομψεία est ποικίλη λαλιὰ καὶ παιγνία: item οἱ σκόλυμοι, vel (vt alios exponere scribit) τὰ τῆς κραταίφων κρέα: vel γλίσχρος λαχάνων quod nonnulli ἀπαπείλιτον & σμυρνιον appellant.

Κόμψυμα, ατος, τὸ, Scitamentum, Speciosus sermo. Bud. ex Luciano. Item ex Gregorio, καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα.

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, Digiti articulus & iunctura, seu Nodus & curuatura qua digitus flectitur, seu Tuber in digitorum iuncturis, τὸ συνέχον τὰς συμβολὰς τῶν δακτύλων, vt Pollux exponit. Aristoteles lib. 1 De animal. lib. κόνδυλον vocari scribit τὸ τῶν δακτύλου καμπτικόν: at φάλαγγα, τὸ ἄκαμπτον. Rufus autem κονδύλους appellari dicit medios digitorum articulos, à quibus συγκόνδυλοι nominētur qui ante eos sunt, proximi videlicet vngui: qui autem post eos habentur, μετακόνδυλοι, id est postremi. Sunt digitorum (inquit Camerarius) singulorum ossa tria, excepto maximo qui duo tantùm habet. Horum nodi ἄρθρα dicuntur, id est articuli: & quæ horum partes eminent, κόνδυλοι. Dioscorides, ῥίζαι μέλαιναι ὡς σφόγγυλαι, κόνδυλοι ἔχουσαι καθάπερ κονδύλους πυκνούς, quasi articulorum nodos. Idem alibi, ῥίζα σφογγύλη, μεγάλη, ἔχουσα κόνδυλον. ‖ Κόνδυλος frequenter accipitur pro digitis in condylos contractis, seu pugno: vel potius ictu quo petimus aliquem digitis ita cōpressis. cui itidem Latini eandem illi pugni appellationē tribuūt. Demosth. contra Midiam, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ὅπως κόψῃς, quum pugnis & in malam cædit. Plutarchus Alcibiade, ὑπέτεμνε κόνδυλον. In eodem, κονδύλῳ καὶ πατάξας αὐτὸν. Idem, παιδὸς ὑφηγουμένου, ὁ Διονύσιος τοῦ παιδαγωγοῦ κόνδυλον ἔδωκεν. Sic apud Aristophanem, ἰὼ ὁ παῖς οἴνου αἰτεῖ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου, si vinum petat, pugnos ei ingere. Sic etiā in quodā prouerbio apud Eustathiū, δὸς ἄρτον τυχὸν καὶ τὸν δυλον ὕφαιρ' αὐτοῦ: quo monemur vt pueris quod satis est demetiamur: sin non contenti in pluribus petendis molesti sint, pugnos loco ὄλωνθος ἀλωμένῳ. Athenæus libro decimo, παῖδες τυπτόμενοι κονδύλοις. Lucianus in Timone, φέρε σε πρὸς κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ὀπτιμεγήσας τῇ δεξιᾷ. Latini dicunt Cædere pugnis, Conscindere pugnis, Contundere pugnis, Impingere pugnos, Incursare pugnis, Ingerere pugnos in ventrem alicuius, Obtundere pugnis, Onerare pugnis, Gutture pugno rumpere alicui. Aristophanes Vespis, Εἰ μὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσετ' ἡμᾶς, ni pugnis nos commonefacietis. In eadem fabula, Ἀπολῶ γε αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου, enecabo eum rhythmo pugni. id est, ictibus pugno veluti ad numerum & rhythmum ingestis. Plutarchus De fraterno amore, ὁ Πελοπίδης τὸν κατὰ ψυχὴν ζῶντα τῷ ἀδελφῷ, ὥσπερ αὐτὸν, κονδύλῳ πατάσσει καὶ πλήττει. Apud Athenæum libro nono, τὸν δὲ τῶν χρυσῶν ἁλίσκεται παῖδα, δίδοται κατὰ χλοὸς Ἡρακλεῖ ὕδωρ, ὃν ἀπέπτυσε ὁ Ἡρακλῆς κονδύλῳ. pro quo apud Suidam est κονδυλίσας ἀπέπτυσεν, vt infrà videbis. Pugnis occidere Latini quoque dicunt. Terentius Adelphis, Ctesipho me pugnis miserum & istam psaltriam Vsque occidit. Item κονδύλους λαβεῖν apud Demosthenem, Accipere seu pati pugnos. Cicero dicit Ferre pugnos: Pugiles inexercitati etiamsi pugnos & plagas Olympiorum ferre possint. Plutarchus in Catone, de pædagogo ipsius Catonis, ἰὼ χαρίεις καὶ λόγον ἔχων τὸν κονδύλου θρασύτερον, verbis quam pugno promptior. Item κονδύλων ἰχὴν apud Æschinem infrà in Κατακονδυλίζω. Vtūtur hoc vocabulo quidam etiā Latinorum. Martianus libro primo, Caput illi virga comminuens, eisdem quibus fuerat eblandita ictibus crebris, complicatisque in condylos digitis vulnerabat. Hunc autem κόνδυλον vocari etiam γόνδον, docet Eustathius, ὡς τὸν χεῖρα δακτύλους εἰς χεῖρα συνειφοντος, ὅπερ κόνδυλον φασὶν οἱ σοφοί. ‖ Κόνδυλος dicitur etiam iunctura in brachio & humero, vel Tuber & nodus in eorum iuncturis extans. Pollux libro secundo, ἐνιοι δὲ καὶ τὸ πρὸς τῇ ἀκρωμίᾳ ἄθροον, καὶ πρὸς τῷ αἰχένι, κεφαλὰς καλοῦσιν· οἱ δὲ ἁρμοὺς ἢ κονδύλους. Galenus quoque commentario 1 in librum Hippocratis περὶ ἀρμῶν, à quibusdā κόνδυλον vocari scribit ἢ καφαλὴν τὸ ἐκ χόνδρου. Hunc autē κόνδυλον vocari etiam γόμφον docet Apsyrtus in Hippiatria, de equi scapulis loquens. Camerarius ex Polluce, Quidam tam summi humeri quàm cubiti articulum vocant κορυφὰς, clauas: quidam ἁρμοὺς, compages: quidam κονδύλους, tubercula. Idem, Brachiū qua parte vergit ad cubitum, dilatatur. nam κονδύλοις τισὶν (id est processibus tribus seu tuberculis) inseritur in cubiti σχηματειδῆ ἀσφάλειαν, id est sedem similem literæ σ. Idem, ὤμου κεφαλὴ, os siue caput humeri: id quod extans, κόνδυλος est.

C. Δικόνδυλος, ου, ὁ ἡ, Duos nodos seu duo tubera habens: de digito in cuius duabus iuncturis & articulis duo tubera extant. Aristot. Hist. anim. lib. 1, cap. 15, δάκτυλος δὲ ὁ μὲν μέσος, μονοκόνδυλος, οἱ δ' ἄλλοι, δικόνδυλοι.

C. Μονοκόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vnum nodum seu tuber habēs. Dicitur de pollice in quo quum vna iunctura & curuatura sit, vnum itidem tuber in ea iunctura & curuatura extat. Exemplū ex Aristot. habes in præced. δικόνδυλος.

C. Προκόνδυλοι ET Μετακόνδυλοι. Προκόνδυλοι dicuntur nodi & tubera in ea digiti curuatura & iunctura quæ vngui vicina est: at μετακόνδυλοι in ea quæ metacarpio. Rufus Ephes. τὰ δ' ὀστᾶ τῶν δακτύλων, ὅσα παλίδες καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ ὑπὸ τοῖς ὄνυξιν ἄρθρα, προκόνδυλοι· τὰ δὲ ἐχόμενα τούτων, κόνδυλοι· τὰ δὲ πλησιαίτατα, μετακόνδυλοι. Poll. τὰ δὲ ὀπίσω τῶν μετακαρπίων πρὸς τοῖς κονδύλοις, μετακόνδυλα· ὧν τὰ μὲν κάτω, ἄρθρα· τὰ δὲ ὑπὸ ταῖς φαλαγξὶ, ῥίζουχοι.

C. Τρικόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ternas in digitis iuncturas curuaturásque habēs, ac ternos in eis nodos seu tubera extantia. Sunt enim qui tres κονδύλους digitis cæteris tribuant, pollici autem duos: cōtra tamen Aristot. pollici vnum, binos cæteris: vt in δικόνδυλος videre est.

Κονδυλώδης, ους ὁ καὶ ἡ, Nodos & tubera in digitorum iuncturis & curuaturis extantia repræsentans. vt κονδυλώδεις ἀπορύσεις in vertebris ceruicis apud Gal. in lib. De ossibus. Ibidem dicit decimam vertebram non tātùm sursum, sed etiam deorsum spectantes ἀπορύσεις habere, desinentes in extremitates κονδυλώδεις, id est tuberosas, vt nonnulli interpr. Dioscor. lib. 1, de galla, ἡμῶν τις, ἀμφακίτης καλεῖται, μικρὰ καὶ κονδυλώδης, σποδὰ, ἀγρύπνης, tuberosa, vt Ruell. interpr. Nodosa, vt Cornarius.

Κονδυλίζω, Fut. ίσω, Digitis in condylos contractis verbero, Pugnum impingo, Pugno cædo: cuius generis loquēdi formulas posui in Κόνδυλος. Poll. πύξ ἐπάταξεν. Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ κονδυλίζειν ἔφη καὶ τὸ παλεῖν, κονδυλίζεσθαι. Apud Suidam, ὁ δὲ Ἡσυχλῆς παῖδα νήπιον φησὶ τὸν εὐκαταθύματον, κονδυλίσας ἀπέκτεινε: pro quo ex Athen. paulo ante, κονδύλῳ ἀπέκτεινεν. Laert. pag. 72, in Socrate, ex Aristoxeno, πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κονδυλίζεσθαι καὶ ὠθεῖσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καὶ καταφρονούμενον, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν αἰσχυντήλως, pugnis cædi & vellicari. VNDE Κονδυλισμός, οῦ ὁ, Plaga pugno incussa: vel Ictus pugno factus. ET Κατακονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω, Pugnos ingero, Pugnis cædo. Æschin. contra Ctes. καὶ κατακεκονδύλισται, ὥστε αὐτὸν οἴμαι τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τῆς Μενδίου ἔχειν ἐπὶ φανεροῦ.

Κονδυλόομαι, ωθήσομαι, Intumesco, Extubero instar nodorū & tuberum in iunctūris digitorum. vnde κονδυλούμβαι apud Hesych. αἰσθάνεσθαι, καθάπερ ὅτι τῇ βεγκαμβίῳ ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὑδάτων.

Κονδύλωμα, ατος, τό, Tuber quale est nodorum in iunctūris digitorum. Κονδύλωμα (inquit Gorr.) est carnis excrescentia callosa in digitis manuum ac pedum, in sede item ac veteri ore coalescens: ita dictum quòd prominet in modum articuli quem κόνδυλον appellāt. Sed hic affectus in sede præcipuè oritur, ruga aliqua corporū in ano reduplicatorum insurgente, ac præter naturam intumescente. Quum enim sinuosus sit anus, rugas coagmētatas habet: vbi verò amplius intumuerit, tunc fit condyloma. Et aliquando quidē citra inflammationē fit, & molle est: quandoque verò cum inflammatione, tumque durum est & dolorificum. Hæc ille. Celsus libro 6, capite 18, Κονδύλωμα est tuberculum quod ex quadam inflāmatione nasci solet. Loquitur autem ibi de ani condylomate. Marcell. empiricus cap. 34, Cōdylomatis articulorū & neruorum fertula campana ex passo & cretico decocta medetur. Plinius passim hoc vocabulo vtitur. Hierocles in Hippiatr. σμηλαίνει δὲ τῆς ποδὸς μάλιστα τῆς ὑπερῳδίοις καὶ πλὴν ἔκφυσιν τῆς ὁπλῆς, ἣν καλοῦσι στεφάνην, μόρμα ἐκ οἰδήσεων ἔχοντα καὶ κονδυλώματα σκληρά ἐν πωρούμβα.

Κονδύλη, ης, ἡ, Tuber, Vibex, τῆς πληγῆς οἴδημα: idem quod Homero σμώδιξ & μώλωψ. v. l. ex Aristoph. schol. At PRO Κονδύλιον, quod apud Paul. Æg. scriptum reperitur, reponendum Κοχλίδιον, Operculum siue testa conchylii, quod & ὄνυξ appellatur, vt eadem v. l. annotant.

ΚΟΝΙΣ, εως, ἡ, Pulvis. Iliad. ι, Οὐδ' ἐπὶ μοι πόσις ἔσσι λαθικηδὴς πολέμοιο κονίη π. Il. ν, — ποσὶν δ' ἵππων ἐρίδουπος ἐπήλατο κονίη, Βιβρώσκων, κόνις δ' ἀμφοτέρωθεν ὀρώρει αἵματι μιγνυμένη. Hesiod. Aspide, — κόνις δὲ σφ' ἀμφὶς δέδηε Κοπρομύκη πεκτεῖσιν ὑφ' ἅρμασι καὶ ποσὶν ἵππων. Xenoph. De re eq. πᾶσι τοῖς πρὸς καθάρσιον ὀργανικὰ αἰσχύνεται δεῖ πρὸ τοῦ πέζα σοβεῖν πρὸ κόνιν καὶ φύσιν τῆς πεζῆς, cunctis iis quæ ad repurgandos equos cōparata sunt, vtemur ad pilos ērigendos & expellēdū puluerē secundū pilorū ritū. Herodian. L. 6 κόνις τε τόρρωθεν ἀχλυομένη φαίνεται, pulvis è longinquo excitatus videtur. Gal. ἐφ' ἅλμῃ δὲ τὸν εἰληθριαζόμενον καὶ ἐν ἠλίῳ καὶ τῇ κόνει χρώμενον, eum qui quotidie apricari constituerat & athletico more puluere aspergi. Athen. 12, ὑπερζήλια πολλὰ τὰ πρὸ κόνιν κομίζοντα ἐκεῖνος πρὸ ὧν τῇ παλαίστρᾳ χρείαν. Eust. ex eodem, σκάπτοντά τινι ἢ τὸν ἀθλητῶν κόνιν. Luc. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, vno puluere omnia conficimus. Theophyl. ep. vlt. σφαστέρῳ κόνεως καὶ πηλοῦ τὸ φύσημα. Et in alio prouerb. πρὸ κόνιν ἀποφυσάμενος ἠγωνίζετο, de eo qui ἀέρα παλαίει ἐφ' οἷς ἔπαισεν, vt Eust. annotat in Homericum illud, Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίῃ δύσετο χιτῶνας. Quod verò ad etymō huius vocabuli attinet, in quodā nostro vet. lex. deriuatur à κείρω significāte κόπτω, vt κόνις sit τὸ εἰς σμικρὰ κεκομμένον χῶμα, siue τὸ εἰς λεπτομερῆ διαιρούμενον χοῦν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυομάτων. Idē etymon ab Eustath. affertur ex Herodiano. Quomodo autē à κονιορτὸς differat, videbis infrà. ‖ Κόνις, Cinis. Od. λ, Ἀλλ' ὅγε χῶμα μὲν οὔδει ὑπὲρ δ' ὕδατος ἐστὶ ἐοικώς, Ἐν πόντῳ εἶχε πυρός. Il. σ, Ἀμφοτέρωθεν δὲ χορὸν ἐλάσσατο κόνιν ἀειρόμενον, Χθίζά τε καὶ τριτάλαια, χαίετον ἠδὲ γενοῖτο, id est πέφραν καὶ δόν, vt Hesych. exp. Item in v. lex. ex Luc. τὸ δὲ καταλειπόμενον, κόνις, quod remanet, cinis est, σποδός. ‖ Κόνις, Lixiuium, λιτία. Plut. Sympos. 6, probl. vlt. loquens de ligno ficulno, διὸ καὶ ῥόμβόν τινα ταῦ καπνοῦ δέκνυσι μάλιστα, καὶ καταυλήτης ἐπιφέρουσι πλησπάτλῳ παρέχει κόνιν, pro quo Symp. 5, probl. 9, dicit, ὥστε καὶ ῥόμβον μὴ ὀνιδόναι θριμώπαν καπνὸν, καταυλῆσαι δὲ, τὸν ἐκ τῆς πίσσης κονίαν ῥυπλησπάτλῳ παρέχει τὸν θριμώπα. AT Κόνις, ιδος, Lens, hoc est, pediculorum veluti ouum, pilis adhærens: Eustathio verò κόνις est. ζωΰφιόν τι μικροφυὲς ᾧ ἄπνουν κόνιν, ἀφ' ἧς οἱ φθεῖρες γίνονται. Aristot. Hist. anim. lib. 5, cap. 31, εἴ τι φθεῖρις καὶ ψύλλα καὶ κόρεις ἐκ μὲν τῶν ὑγρῶν πάντα γίνεται τὰ καλούμενα κονίδες. cuius loci Eustathius quoque meminit, & Athen. lib. 8, ἐοικὲν δὲ ὅτι καὶ ἐκ τῆς πίσσης ὑγρὰ αἱ κόνιδες γίνονται. Dioscorides lib. 2, cap. 101, de melle, φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρει καταχριόμενον. Pro quibus Plinius lib. 22, cap. 25, Lendes & tœda capitis animalia necat. Et libro 1, de cedro, φθεῖρές τε καὶ κόνιδας φθείρει ἐπιχριόμενα. quo Plinius scribit phthiriases perungi, itémque porrigines. Ammonius verò in hoc significatu scribit κονίς, ίδος, accentu in posteriore: cuius scripturæ Eust. nō meminit nec eam impressi libri sequuntur.

C. Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, Pulvis qui excitatus est, & in aerem quasi eleuatus, κονὶς αἰρομένη, vt Homerus loquitur. ab ὄρω id est διεγείρω, vt in nostro veteri lexico traditur: vnde differt à κόνις significante κονίαν καταφθίνουσαν, quanuis ea differentia non semper obseruata reperiatur. Plutarchus Fabio, pag. 58, καὶ πραχυθέντα πεδίων ὑγραμμίων καὶ αἰκαρπάμπων ἀέρων κονιορτόν. Theophrastus De caulis plant. lib. 4, capite vltimo, ὁ δὲ κονιορτώδης οὗτος θᾶττον σήπεται, καὶ ὁ ἐν ταῖς κονιαπόις ἢ κονιαπόις οἰκήμασι; διὰ τὸ πλέω θερμότητα ἔχειν. καὶ γὰρ ὁ κονιορτὸς θερμὸς, ἀπὸ ξηροῦ ὤν. sic enim emendatur ille locus, reponendo αἰκονιαπόις pro κονιαπόις, & κονιαπὸς pro κονιαπρός. cuius emēdationis ratio peti potest ex l. 8 Hist. pl. c. 10. Plutarchus Sympos. 4, αἱ μὲν γὰρ παλαιότατον ὀπίσθιαι καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται: ‖ Κονιορτὸς, scommate quodam dicebatur etiam ὁ ῥυπῶν & αὐχμῶν, sordidus & squalidus. Anaxandrides apud Athenæum libro 6, ponens quædam ὀψώνια quæ Athenienses ὅτῳ χλιδῶν παίζοντες alicui tribuebant, — χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; Κονιορτὸς αἰκαπήνιον. VNDE Κονιορτικὸς, ὁδός, ὁ καὶ ἡ, Cuius pedes in puluere versantur. κονιορτικὸς δὲς apud Hesychium ἀχρεῖος ἐργάτης. ET Κονιορτώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Puluerulentus. Exemplum ex Theophrasto habes in Κονιορτὸς præcedente. ET Κονιορτάω, Puluero, Puluere excitato obduco vel obsero. Theophrastus Historiæ plantarum lib. 2, Μᾶλον οἱ δὲ τοὺς κολοκυνθίδας, ὅταν αἱ ἐντοσίαι πνεύσωσι, σκάλλοντες κονιορτῶσι. Ibidem ὑποκονίειν vocat Gregorius, μὴ ψιλοῦμεθα, μηδ' αὐτὴ τιμῆς ἰδίας κονιοτώμεθα. Suidas κονιορτωσάμενον exponit κόνιν ἐρεθισαμένον in quodam loco quem citat.

C. Κονίπους, ET Κονιόπους (apud Etymologistem ac Suidam) ὁδὸς, ὁ καὶ ἡ, Pedibus in puluere versans: vel Cuius pedes puluere respersi sunt. Plutarchus initio Problematum Græc. κονίποδας & ἀχνώους in Epidaurica rep. tradit fuisse vocatos quosdam senatores: nominatos autē κονίποδας coniectatur ἀπὸ τῶν ποδῶν κεκονιμένων ἐκείνῃ καταλθόντων εἰς τὴν πόλιν. nam in agris vrplurimum degebant. ‖ Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exiliores. Pollux, οἱ δὲ κονίποδες, λεπτὸν ὑπόδημα σκυτοβυπικὸν· τὸ δὲ κάθυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα. Etymologistes autem ac Suidas κονίπους dicunt esse πολυχρόνιος ὑπόδημα τὸ μὴ σκυτάζον ὅλον τὸν πόδα, ἀλλὰ κατὰ τὰ πάσσαλα ὑπὸ τῆς κόνεως. addit verò Suidas κονίποδα esse εἶδος σανδαλίου, οὗ δέχεται τὸν σύνδεσμον ἡ πρὸς ἰκονιορτοῦντα. Hesychio verò κονίποδες sunt ὑποδήματα μοιχικά. κυνίποδες autem nominantur in equis, vt annotat Camerarius. Vtranque autem scripturam, videlicet & κονιόπους & κονίπους, agnoscit Suidas. nam quū κονιόπους exposuisset, subiungit, γράφεται δὲ καὶ κονίπους. Aristoph. Concion. Γέρων δὲ χρυσῆ χλανίδα & κονίποδα ἔχων: vbi schol. exponit σῦρὸν σανδάλιον.

C. Ἐγκόνιος, ου, ὁ, Qui in puluere est seu versatur. ἐγκόνιοι γραμμαί, lineæ in puluere descriptæ.

Κονίω, VEL Κονίζω, Puluere impleo. Iliad. ξ, Ἀλλ' ἔπι πω Τρώων ἠγήτορες ἦδὲ μάδοντες Εὐρὺ κονίουσι πεδίον, puluere

implebunt campum fugientes videlicet. κονιορτὸν πλατὺ ἀ
ειπι, vt Hesychius exponit: apud quem vnico ε scribi-
tur. Virgilius de re simili loquens dicit, Puluerulenta
fuga Ruruli dant terga per agros. Aliquando cōmo-
dius redditur Puluere respergo, Puluere fœdo. Iliad.φ,
Σπᾷς δ' ἐπὶ τοῖσι πλατέα ποδὶ, κόνιται δὲ χαῖται. Et in pass. Il.
χ, Ὡς τῶ μὲν κόνιτο καρφαλέοι κυκο-
νιόωντε κὰτ πεδίοιο φόβοιο. Lucianus in Timone, πάντα χθὲς
συμβάσιον κυκονιῶντες καὶ πυκτεύοντες. Pro quo alibi dicit κυ-
κονιαμβοὶ καὶ πυκτεύοντες, vt Budæus annotat, Idem, καὶ
διαφέρειν δὲ ταῖς ἀγωνίαις τὰς ἀφὰς τὰ Διὸς αὖτω καὶ κάτω ἡμᾶς B
ῥοδρομοῦντας, καὶ ἐπαναλήγοντα ἐκ κυκονιάματος ἀφᾶς πάντων τῶν
ἀμυδροτέρας, adhuc ex cursu puluerulentum. Laertius in
Zenone, ὅτι τὰ κυκονιάματα τῆς βάθρων ἱκανὰ ἦν ἐκδέξειν αὐτὸν ἵνα μο-
λαίνηται χλανίδα. Et κυκονιάτις ἀσπὶς, clypeus puluere re-
spersus, seu puluerulentus. Item κυκονιάτος Ἀλφειὸς in
vulgatis lexicis ex Epigramm. Puluerulentus propter
calculos & arenam. Ex iisdem Epigrammatis κεκονισ-
μένος, fluuius desiccatus est vt puluerem admitteret.
vulg.lex. ¶Κονίω, Puluerem moueo, Puluerem ci-
eo seu excito. Iliad.ψ, τοὶ δὲ πάντες κονίοντες πεδίοιο, puluе- C
rem cientes in campo. Odyss.ϑ, — οἱ δ' ἅμα πάντες Καρ-
παλίμως ἐπέπαλτο κονίοντες πεδίοιο. id est, κόνιν ἐγείροντες. Deest
autem præpositio ἀφὶ in hoc loco, vt κονίειν πεδίου di-
ctū sit pro ἀφὶ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείειν, sicut docet Eust.
¶Κονίομαι, siue Κονίζομαι, In puluere volutor, In puluere
versor, more auium se puluerantium, aut athletarum
corpora manusque oleo perlita puluere obducen-
tium. Athen. lib. 9 de porphyrione aue, ex Polemone,
οὐ φεύγειν ὕφῆς μεταλαμβάνει εἰ μὴ ἀξιπαπήσῃ πόνον πρὸ
ἐξέλρων ἑαυτῷ ὀπτηδείων· μᾶλλον γὰρ κονισάμενος λούεται, εἶτα βρέ- D
φεται. Pro quo καπίσθαι dicitur & ἀλίζειν, id est ἐν κόνει κυ-
λίεσθαι, siue κόνει φύρεσθαι. vnde ἀλιπλήκτα idem quod κονί-
στρα. Eust. ¶Metaphoricè accipitur pro ἀγωνίζομαι (vt
docet Eust.) vel potius pro Ad pugnā me paro athleta
rum more. Nam athletæ ad certamen sę parantes sole-
bant corpus oleo obductum in puluere volutare, in
primis verò manus, vt aduersarium apprehendere po-
ssent. id enim si non faciebant, lubricæ manus erant,
nec tactum admittebant. vel, vt annotatur in nostro
quodam veteri lexico, κονίζω, τὸ ἀγωνίζομαι ἢ προπαρασκευά- E
ζομαι πρὸς τὸ πόλεμον. ἀπὸ τῆ κόνις· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ὅπ ἔμελλον ἀ-
γωνίζεσθαι, εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἠύοντες, κόνιν προσπαλάμευον,
ἵνα τὸ ἰσχυρὸν κρατῶσιν. Philo in vita Mosis lib. 3, loquens de
auxilio diuino, πεπίεσται ὑπ αὐτῆς ἤδη πολλάκις ἀμυνομένης
ἀφανῶς, μέλλουσαν κονίεσθαι βλέπω, βρόχοις τοῖς αὐχένος περι-
βάλλουσαν κ τὴν αἰτίαν, se nunc ad pugnam accinge
re prospicio. Quò pertinet quod apud Suid. est, κόνια-
σαι, γυμνάσθητι. & κονίζεσθαι, γυμνάζεσθαι. ¶Κονίω, siue Κονίζω, F
Oblino: propriè Oblino puluere: χρίω, vt Suidas expo-
nit. At Hesychio κονίστρις sunt λευκαίνοντες, albario ope-
re seu calce inducentes. Item Pico, Pice oblino. Vnde
ἀκόνιτος Dioscoridi ἀπίτυπος. Pro χρίω autem accipi vi-
detur scholiastæ Theocriti, Idyll. 1, de quodam poculo,
Τῶ πρὶν μὲν χρίλη μεμύκει ὑφ' ἡμετέρας, Χίιος ἐλιχρέως κεκονι-
σμένος. ¶Κονίω, Festino, Propero: metaphora sum-
pta ab iis qui inter currendum & festinandum puluе-
rem mouent. Vnde κονίστις apud Hesychium σπουδή:
& κονίσαι, σπεῦσαι: quod pro Festinare accipi, suo loco in-
dicatum est. ¶Κονίζεσθαι ab Hesychio exponitur G
non solùm κονιορτοῦσθαι, πυκνᾶσθαι, sed etiam φιλοτιμεῖσθαι.
Notandum, verò quod ad grammaticam attinet, præ-
teritum perf. pass. & verbalia ab eo deriuata, si à κονίω
formentur, non habere σ, vt κεκονιωμένος, κόνισις, ἀκόνιτος:
sin à κονίζω, σ addi, vt in κεκόνισται, κεκονισμένος, κονίσεα, κο-
νιστὸς, & similibus.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q.d. Pulueratorium. id est Locus in quo
athletæ oleo perunctі se puluere obducebant: (erat e-
nim κόνις περιχρίσεως τοῖς παλαίουσι, vt docet Eustathius
& Suetonius in Nerone, & Plinius libro 35, cap. 13, nar-
rantes puluerem luctatoribus ex Ægypto allatam:
(vnde & Pollux in gymnico instrumento κονίας H
σανδαλιδα numerat) seu Locus vbi luctaturi post ce-
roma puluere aspergebantur, vt prehensiones essent
firmiores & minus lubricæ. Vtuntur hoc vocabulo
Latini quoque. Vitruuius libro quinto, cap. vndecimo,
de palæstrarum exædificatione, Deinde proximè coni-
sterium. A conisterio in versura porticus frigida laua-
tio, quam Græci λουτρὸν vocitant: ad sinistram ephe-
bei elæotheśium: proxime autem elæotheśium fri-
gidarium.

Κονίστρα, ας, ἡ, Volutabrum puluereum. Dicitur de cauo
puluereo in quo aues puluератrices aut se volutare aut
parere solent. Aristoteles Hist. animalium libro nono,
cap. 8 auo, de astu perdicum & coturnicum in nidi-
ficando, ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, (ἐν ἄλλῳ γὲ τό-
πῳ οὐδενὶ ἔτει) ἐπαλυσταίμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλιν, τῆς
ἐδέσμης ἕνεκα καὶ πρὸς ἀέτους ἀλιτώσας, ἐν ταύτῃ πή-
ττουσι καὶ ἐπωάζουσι. Idem alibi, ποιησάμενοι ἐν τῷ λείῳ κο-
νίστραν, ἐν ταύτῃ πήττουσι· καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀέτῳ δὲ πήττουσι καὶ ἐπ-
ωάζουσιν. Vnde Plinius libro decimo, capite trice-
simotertio, Perdices spina & frutice sic muniunt re-
ceptaculum, vt contra feras abūdè vallentur. Quis stra
gulum molli puluere contumulant, nec in quo loco
peperere, incubant. Est verò & athletica ac pal-
æstrica κονίστρα. Eustathius, ἀλινδήθρα, ἡ κατὰ παλαίστραν κονίστρα.
Plutarchus Sympos. 2, problem. 4, de πάλῃ & παλαί-
στρα loquens, τῆς τῆς ἀγωνίας εἰδῶν, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ
κηρώματος τυγχάνει δεόμενον, puluere seu arena pal-
æstrica & ceromate. nam videtur hic accipi pro ipso puluе-
re seu arena in qua athletæ versantur & exercētur. Sui-
das κονίστρα est παλαίστρα vel κωλίστρα.

Κονιστικὸς, ὴ, ὸ, Qui in puluere volutari solet. vt κονιστικοὶ ὄρνι-
θες apud Aristotelem, Aues quæ se puluerare solent,
vt Plinius loquitur: Gaza vertit Puluератrices. Athen.
lib. 9 ex Aristotele Hist. anim. lib. 7, εἰσὶ δὲ τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν
κονιστικοὶ, οἱ δὲ λουτικοὶ· οἱ δὲ οὔτε κονιστικοὶ, οὔτε λουτικοί. ὅσοι δὲ
μὴ πτηνοὶ, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοὶ, οἷς ἀλεκτορὶς, πέρδιξ, ἀττάγην,
φασιανὸς, κορυδαλός.

Κόνιδρον, ου, τὸ, Puluis, vel Puluereum volutabrum. κόνιδρον
Suidæ est ῥύπος.

C. Ἀκόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sine puluere fit, Pulueris expers.
¶Item Non illitus calce, Qui calce loricatus non est,
Qui est sine opere tectorio & albario. vulg. lex. ¶Item
pice non oblitus, Non picatus. Dioscorides lib. primo,
cap. 94, λεπτὸν δὴ ψύξαντα εἰς κεκμαυμένῳ ἀγγείῳ ἀκόνητον, πο
πίσαι ἀπασαντι, ἀποπηδᾶν. VNDE Ἀκονιτί, Sine puluе
re, Citra pulueris iactum seu tactum, αὐδὲ κονίας, vt Ari-
stophanes loquitur: accipitur pro Citra laborē, Nullo
cum periculo & difficultate, Citra certamē, Ita vt cer-
tandum non sit: metaphora sumpta ab athletis qui in
cōgressibus manus puluere quodā cōspergebant, ne ta
ctus in aduersarii apprehensione lubricus esset. Qua
metaphora dicitur etiam αἱδρωτὶ, citra sudorem: & in
bello ἀμαχητὶ ac ἀναιμακτί. Plinius libro 35, cap. 11, Al-
cimachus Dioxippum, qui pancratio Olympia citra
pulueris iactum (quod vocant ἀκονητὶ) vicit. Sic & Gel-
lius libro quinto, capite sexto, Sine puluere (quod dici
solet) incruentaque victoria obuenit. Quibus verbis
expressit ἀκονητὶ & ἀναιμακτί. Horatius epist. 1, lib. 1,
— cui spes, Cui sit conditio dulcis sine puluere palmæ.
Thucydides libro quarto, pag. 145, ἐπειδὴ γε ἐν φανερῷ ἔ-
φηξαν ἐπιμεῖ ὅπως ἀμυνοῦνται, καὶ αὐτὸς ὥσπερ ἀκονητὶ δι-
καίως ἂν τῷ νικᾶν πιθανὸς εἶναι. pro quo paulo pòst dicit ἀμαχη-
τί. Herodianus libro secūdo, ἀναιμωτί τε καὶ ἀκονητὶ ὅσον-
τε καταρθωκέναι, citra sanguinem atque adeo citra pul-
uerem tanti effectorem operis. Et paulò antè, ἔλαφρά τε
γοῦν ῥᾳδίως καὶ ἀκονητὶ γε ἁλῶναι. Nullo fermè negotio
tenemini. Et libro octauo, νίκην ὧν ἀκονητὶ ἐθέμενοι, quam
citra pulueris iactum sibi pepererant. Apud Hesy-
chium scribitur ἀκονητὶ, per η in penultima, exponitur-
que non solùm ἀμαχητὶ, sed etiam αἱδρωτὶ ἀκονήτως. quæ
postrema verba suspecta videri possint. In quodam no
stro lexico veteri vtriusque scripturæ mentio fit, vide-
licet ἀκονητὶ ab α priuatiua particula & κόνις: & ἀκονητὶ, id
est αἱδρωτὶ πόνου, Ionicè pro ἀπόνητι. Apud Hesychium au-
tem est aliud ADVERB. Ἀκονίτως, idem significans
quod ἀκονητὶ, seu ἀκονησάτως, ἀπόνως. Cæterùm præceden
ti ἀκονητὶ in eodem nostro lexico OPPONITVR Ἐκο-
νήτι, id est μετὰ πόνου, Non sine labore, Non sine negō-
tio. quod ab ἴσκονίω etiam deriuari posset.

C. ΔΙΑκονίω, Puluere perlino. ¶Διακονίομαι, Puluere

me lorico more athletæ in palæstra, Ad certamen me paro, In puluerem seu arenam descendo. Plutarch. De solertia anim. loquens de cane quodam Indico, ἐλάφου ἀφιεμένου καὶ κάπρου καὶ ἄρκτου, ῥοπὴν ἔχοντα κούφην καὶ πτερωτὰν ὀρθίτητα· δὶς δὲ λίσσης, δὶς μὲν ἐξαναστῆναι καὶ διῃωρίσθαι, καὶ φανερὸν ἦν αὐτὸ ποιούμενον αἴσθησιν, ὅτι μὴ ἄλλων ὑποφρονοῦντα πάντων. Simile quid refert Plinius libro 8, cap. 40, de cane Indico quem rex Albaniæ Alexandro dono miserat. ‖ Διακονίω, Pice perlino. Apud Hesychiũ ita scribitur, διῃκονίσαι, διῃκλαῦσαι· ἀπὸ τῆ κονῆσαι, ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι. vbi pro κονῆσαι scribendum κονίσαι: pro διῃκλαῦσαι autem in v. l. ponitur διῃκαῦσαι, Perurere. ζ

C. Ἐγκονίομαι, Puluere perfundor, vt luctatores & athletæ. Xen. Symp. ἀλλὰ γὰρ πολλὼ κάκτησαι; ἴσως αὖ (ἔφη) Αὐτολύκῳ πύκτῃ ἱκανὴ ἡδονὴ γέγονε κονίσασθαι. Bud.

C. ΣΥΓκονίομαι, In eodem puluere versor. Vide Συγκονιῶμαι infrà.

C. ΥΠΟκονίω, Puluerem suscito, vel Puluere aspergo. Puluero. ‖ Item Puluere sublino, vt athletæ manus, ne in corpore ceromate inũcto lubricus contactus fallat. Plut. οὐδὲ ὑπεκονίπτατο, ἢ λαβεῖν δύνασθαι πιόν τι ἢ ἅψασθαι. Idem de morte Crassi, ἐπεὶ δὲ ἡ τύχη τὸν ἔρωτα τοῦ χρυσοῦ τῷ ἀργύρῳ ἀπέλυσεν, ὀλίγοις ἔοικεν εἰπεῖν τὸ κωμικόν, ὡς ἄπορος ὢν τὸν ἄπορον ὑπαλείφεται, τῷ χείρι τὴν ὑποκονίπτας. VNDE Ὑποκόνισις, Pulueris excitatio, Puluueratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 22, τὸν δὲ ὑποκόνισιν τὸ μὲν ἐν ταῖς ὥραις καιροῖς. ὅταν ἄρχωνται ὀρθοκαίζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἄχρις οὗ πάρυλῶσιν, ὀρθῶς ἔχει. De qua Colum. lib. 11, cap. 2, Sed frigidioribus regionibus puluerationem faciunt, quam vocant rustici occationem, quum omnis gleba in vineis refringitur & resoluitur in puluerem. D De eadem & Virg. in Georg. Sollicitanda tamen tellus, puluisque mouendus, Et iam maturis metuendus Iupiter vuis. Vbi Seruius, Genus ipsum culturæ puluerationis vocatur, quo imminutæ glebæ vitibus applicãtur. Vide & Ὑποκονίω infrà.

Κονίσαλος, SIVE Κονιάσαλος, ου, ὁ, Puluis excitatus seu motus. idem quod κονιορτός: à κόνις & σαλεύω, sicut grãmatici quidam tradunt, vt κονίσαλος sit εἴσω ἢ σεσαλευμένη κόνις: quæ etymologia in quodam etiam nostro lex. vet. affertur, in quo vno σ scribitur, sicut & in nostro manuscripto Homero: apud Eustathium vtroque modo, & vno σ & duobus. Quidam tamẽ malunt deriuare à fut. κονίσω, vt ἴξαλος ab ἴξω. Eustath. etiam à κόνις & ἀείρω. Il. γ, Ὡς ἄρα φὴ· ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὦρτο· ἀϊσσὼς Ἐρχομενῶν, sub pedibus puluis excitabatur procellosus, κονιορτὸς αἰόλος ὠδής. Il. ε, — ὡς τότ' Ἀχαιοὶ Λευκοὶ ὑπὸ ζυγὸν ἦγον ἐϋχρήτω κονίσάλω. Iliad. χ, de Hectore quem Achilles raptabat bigis, — τῷ δ' ἰὼν ἑλκεσίπεπλος κονίσαλος: & paulo pòst, — κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο. ‖ Κονίσαλος accipitur etiam pro πάτῃ, id est puluere illo quo athletæ ceromate inuncti in coniisterio se oblinunt, vt ex Galeno lib. 2 & 3 Ὑγιεινῶν tradunt. ex quo desumpta videntur hæc apud Eustath. ὁ ἱδρὼς τῶν γυμναζομένων μιχθεὶς τῇ πάτῃ, σωματοῖ πως εἰς διαφόρησιν ὄγκων καὶ φύσιν. κονίσαλον δὲ ἀναμάξωσιν αὐτὸν ἔνιοι καὶ σφενδόνας ἀπολιχόντων. At Cæl. Rhod. l. 7, cap. 16, Sunt (inquit) qui πάτην dici putent cœnum ceromati, id est oleo (vt ipsi interpretantur) permixtum: cui si sudor accesserit, κονίσαλος Atticè dicatur, sicuti autor probat Galenus.

‖ Κονίσαλος significat etiam τὸ αἰδοῖον, vt Etymol. annotat: vt verò Suidas, δαίμων φοβερὰ πώδης, ἐκ τῆ μὴ ἐκνεῖν καὶ ὅτι κατὰ μίγνυσθαι, vt ibi scribitur. quo modo accipitur in quodam loco Platonis comici apud Athen. lib. 10, vbi σκεῖμμαι κῶν φιλοπαιγιῶν sermo est, Βολβῶν μὲν Ὀρθάνην τετριμένα [σεσθίεται,] Κονισάλῳ δὲ καὶ σφόδρα τὴν δυοῖν Μύρτων πανάκεσιν χρὴ σφόδρα λαμβάνειν. Λύχνων δὲ ὀσμαὶ οὐ φιλοῦσι δαίμονες. Strabo apud Cæl. Rhodig. dicit esse deum Athenienſium, ac Priapum Orthanæ & Conisalo persimilem esse. Meminit & Syn. ep. 32, loquens de perdito & nequam mancipio, Ἑρμῇ μὲν γὰρ καὶ Ἡρακλεῖ ταῖς παλαίστραις ἐφόροις οὐδὲ κῦμ' ἐμοὶ μέλει· Κορυθοῖ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Κονισάλοις νεωκορῶ, καὶ οἱ δὲ πάντες εἶεν τούτου τοῦ πράγματος ἕτεροι δαίμονες, ἔπεσιν αὐτῷ μέλει. Hesychius verò κονίσαλον esse dicit σκίρτησιν σατυρικὴν τῶν ἐν τοῖς μίμοις τὰ αἰδοῖα. VNDE Κονισάλιος, ου, ὁ, Puluerulentus. κονιορτώδης, vt ab Hesychio exponitur. Scribitur autem κονισάλιος accẽtu in antepenultima tum apud Hesychium, tum apud Suidam, apud quem duplici etiam σ scribitur sicut κονίσσαλος.

Κόνιος, ου, ὁ, Puluereus, vel Puluueralis, si dici posset. vt Ζεὺς κόνιος. Pausanias Attic. pag. 30, Διὸς κονίου ναὸς οὐκ ἔχων ὄροφον. ΑΤ Κόνιον, ου, τὸ, Puluis. idem quod κόνις seu κονία. Suidas quum κονία exposuisset κονιορτὸς, & κόνις ἐν ῥύπῳ, subiungit, καὶ οὐδὲ πέρας κόνιον, & κονίσα.

Κονία, ας, ἡ, Puluis. idem quod κόνις. frequentissimum apud Homerum tam in plurali quàm in singulari numero. Iliad. β, ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἴστατ' ἀειρομένη, sub pedibus excitabatur puluis. Pro quo suprà dixit ὑπὸ ποσὶ κονίσαλος ὦρτο. Iliad. λ, ὑπὸ δὲ σφισιν ὦρτο κονίη. Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐείκοσι πόδες ἵπποι. Iliad. π, ὁ δ' ἐν προφάλῃσι κονίης Κεῖτο. Iliad. ψ, μιαίνοντο κονίῃ, puluere fœdabantur, vt Virgilius loquitur. Item, Ἀπὸ μερόπεσσιν ἀρούρῃ κονίην, δι' ἄστρα χιτῶνας. Odyss. ε, Καδ δ' ἐπὶ οἱ κονίησι μακὼν. Iliad. ρ, ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἵλεο γαῖαν ἀγαίων. Odyss. ε, πίσυρι ὑπλίοις ἐν κονίῃσι. Iliad. β, Πρῆνες ἐν κονίῃσιν ὁδὸν κατὰ ἰάπτει γαῖαν. Sic apud Hesiodum, Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσε. Ex quibus exemplis cognoscere est, in hoc vocabulo modo corripi modò produci. Vtitur hac voce in eodem significatu & Aristophanes apud Suidam, ἑλοῦσα ἡμᾶς ἀέλιον κονίας, id est ἀκονὶ, sine puluere, vt Horatius loquitur, citra pulueris ictum, vt Plinius. Ab Etymologiste exponitur etiam μάχη: at tunc metaphora fuerit a puluere palæstrico. ‖ Dicitur etiam de arena seu sabulo littoreo aut fluuiali, ὅτι τῆς ποταμίας λεπτότητος ἄμμου, minus propriè, vt Eustathius annotat. Iliad. φ, de Achille insiliente in Scamandrum, ποταμὸς δ' ὑπὸ ῥεύματ' ἐδέμνια λάζρος ὑπαφῆρεν, κονίῃ δ' ὑπὲρ ἔπλετο πόδας. ‖ Κονία, Cinis, Lix, seu Cinis foci, vt Varro apud Plinium explicat. κάπδος, vt Hesychius exponit, item σβέσμα. Apud eundem verò est ET κόνια, ἡ κάπδος. Idem significare etiam κόνις, suprà indicatum est. ‖ Κονία, Calx, Opus tectorium seu albarium, quo muri inducuntur & dealbantur. idem quod ἄσβεστος, vt testatur Eustathius, dicens inde deriuatum ἀσβεστωνία apud recentiores. ἄσβεστος κονία apud Paulum Æginetam libro 3, cap. 51, Calx non extincta, πέτρος ἀκατάσβεστος, & ἄσβεστος simpliciter. ‖ Item Lixiuium seu Lixiua: id est liquor qui ex cinere seu calce aqua perfusis distillat: seu τὸ ἐκ πίσσης καθαιρόμενον ὑγρὸν, vt Pollux exponit. Columella libro 12, cap. 22, cinerem lixiuiam appellat: Cato apud Plinium lib. 14, cap. 20, cinerem lixiuium: ipse autem Plinius lib. 15, cap. 17, & libro 18, cap. 18, cinerem lixiuum. Et libro 37, cap. vltimo, ex Varrone, Lix, cinis est foci. inde enim cinis lixiuus potus medetur. Aristoteles De coloribus, ἡ γὰρ κονία, ξανθὸν, ὅτι χεώζοντος τοῦ φλογὸς δοκεῖ τὸ ὕδωρ. Dioscorides libro 1, cap. 187, γίνεται δὲ καὶ κονία ἀχλὸς συκῆς καὶ ἡμέρου καὶ ἀγρίας καὶ κλάδων ἐκ τῆς πίσσης. vbi quòd Dioscorides tribuit τῇ κονίᾳ τῇ συκίνῃ, (vt lib. 6, cap. 25. appellat) Plinius lib. 23, cap. 7, cineri ficulno, accipiens nimirum cinerem pro cinere lixiuo. Cinis (inquit) non ex alia arbore aciem purgat acrior: congluti nat, repler, adstringit: bibitur & ad sanguinem discutiendum concretum. quod ita Dioscorides, καθαίρει καὶ κολλᾷ, καὶ σφηκοῖ, καὶ συνέφυσε ἑκάστως ταῖς σωματικαῖς· καὶ πυρίζεται δὲ ὑπὸ ἄμμου ἐνθερμαινομένη, & quæ sequũtur. A Platone inter ῥυπτικὰ numerari tradit Pollux, sicut Plutarchus suprà in Κόνις tradit συκῆν καταχαλῶσαι τὴν ἐκ τῆς πίσσης κονίαν ῥυπτικωτάτην παρέχειν ὑπὸ ἀριμύπνης, & Theophrastus ἀριμύπνην τὴν πίσσαν καὶ τὴν κονίαν αὐτῆς, & Plinius ex nulla alia arbore cinerem fieri acriorem, id est cinerem lixiuum. Item κονία ἀσβέστου, lixiuium ex calce. Et κονία στακτὴ καὶ διηθημένη, lixiuium stillatitium & excolatum, ex loto & percolato cinere factum, cuiuscunque generis ille sit, vitis, ficì, mali, tithymallorum, lapidum, partiumve animaliũ. Idem verò & simpliciter στακτὴ appellatur. Quòd si cineri cuicunque calx addatur, id lixiuii genus πεποίησται appellari Paulus Æginet. 7, autor est. Sunt & alia lixiuiorũ genera, variis sortita appellationes ab artificibus quibus illa inseruiunt, vt βαπτικὴ & πλυντικὴ, quorum illud saponariis in vsu est, (nisi quis malit paratum ex sapone lixiuium intelligere) hoc fullis, vt Gorræus tradit.

Pro πηλοπιπτικὰ autem κονία ſcribitur & πηλεπιπτικὰ, (de cuius ſcripturæ varietate dicetur in Πηλοπώλης) Lixiuium quo vtuntur ii qui pileos conficiunt: ſeu Lixiuium vnde operantur coactiliarii, vt Marcell. empir. cap. 14 appellat. Dioſcor. lib. 6, cap. 26, δύναται ἡ σποδὸς ἐν τῷ πηλοπιπτικῷ κονίαι. vbi Ruell. vertit Lixiuium cum luto ſuo. (Paulo antè verò dixerat κονία σποδίνη, quod idē Marcell. ibidem vocat Lixiuium ficulneum) Gal. lib. 6 Meth. μηδὲν ἐν τῷ σφυγμῷ φάρμακον ἔχων, ἢ τοῦτο κονίᾳ τριπτῷ, ἐωμένοις ἐκ χλιαροῦ τῷ καίμοντος πηλοπώλου. Idem Galenus lib. 10 κατὰ τόπους vocat ὕδωρ πηλοπιπτικόν: & Aet. lib. 12, c. 42, τριπτῷ τῷ πηλοπωλείῳ. Eſt & κονία βαλανευτική, lixiuium balneatorum, Geopon. lib. 10, cap. 29.

Κονιάω, ῶ, Puluere impleo. idem quod κονίω. Vnde apud Suidam κονιωμένους, κόντως πεπηρωμένους. ‖Item Puluere reſpergo, ſeu aſpergo. Luc. ἐρῶν ῥιπούμενον καὶ τὸν πόδα κονιῶντα καὶ πυκνοῦντα de athletis: quo tamē ſignif. idē ſuprà dixerat de properātibus, κακοπαθοῦντας καὶ πυκνοῦντας σωμάτιον. ‖Κονιῶμαι, In puluere me voluto, Puluero me, vt aues κονίζονται in cauo quodam puluereo ſe volutare & puluerare conſueuerunt. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 5, cap. 31, καὶ οἱ γε καλούμενοι φασιανοὶ ἐὰν μὴ κονιῶνται, διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν. Vnde Plin. lib. 11, cap. 33, Hoc quidem & aues infeſtat: phalanas verò interimit, niſi puluerantes ſe. ‖Κονιάω, Calce induco, ſeu obduco, aut oblino, Calce dealbo, Opere albario poſt tectorium induco. τῇ κονίᾳ, ἤγουν ὑπαίθρῳ καὶ ἀσβέστῳ, διαχρίω. Demoſthenes Olynth. 3, καὶ τί αὐτῶν ἐστὶν ἰσχυρὸν τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. Et in orat. contra Ariſtocr. loquens de quibuſdam ædificiis, ἃ κονιῶσι καὶ κατασκευάζουσι. Et κονιῶμαι, Albario operis inducor, Calce dealbor. Plut. Sympoſ. τί δὲ οὕτως κακοήθεσιν ὁ οἶκος; Et Matth. 23, τάφοις κεκονιαμένοις, ſepulcris albario opere illita, τῷ γύψῳ καὶ τῷ ἀσβέστῳ λελευκασμένοις, vt Theophyl. exponit. Et Act. 23, τοῖχε κεκονιαμένε, paries dealbate, ſeu calce & albario opere illite. Κονιῶμαι accipitur etiam actiuè pro κονιῶ. Ariſtoteles Hiſtoriæ anim. lib. 8, cap. 2, καὶ πρὸ τοῦ προΐεσθαι οἱ ἰσχαλεόβοτοι, ὅταν ὀμμάτων κατάγνυται ἡ ἀπορρὼξ αἰεὶ καὶ διαῤῥήγνυται ὅτι πλατεῖαν μοῖραν, ἢ κονιῶσι τοὺς ἰσχαλεώνας, calce illinunt & inducunt opere albario anguillarum viuaria, ſeu Tectorio inducūt. ‖Κονιάω, Ceruſſo, Fuco. vt κονιᾷ τὸ πρόσωπον, fucare faciem. Bud. ex Epiſt. Philoſtr. p. 188, à tergo. Eſt autem ea metaphora ab opere tectorio, ſicut & apud Iuuenalem, — quæ mutatis inducitur atque fouetur Tot medicaminibus, — Tandem aperit vultum, ac tectoria prima reponit.

Κονίαμα, ατος, τὸ, Albarium opus ſeu tectorium, Id quod calce inductum eſt, Id quod calce loricatum & incruſtatum eſt: quæ aut calce pura fiunt, & albarium opus vocātur à Vitruuio: aut gypſo, & gypſatū dicūtur: aut calce & arena, & arenatū opus nominātur: aut calce & marmore tuſo & triplici varietate comminuto, quæ marmoratum Varro nuncupauit. Vnde Plinius lib. 36, Tectorium niſi ter arenato & bis marmorato inductum eſt, non ſatis ſplendoris habet. Theophr. De cauſis plant. lib. 4, cap. vlt. καὶ τὸ κονίαμα, ὅταν αἰσθάνηται, πηρεῖ τὴν θερμότητα. Ibidem κονίαμα & κονίαμα τοῖχος dicit. Athen. lib. 13, ex Hegelandro, de Metanira meretrice, Δημοκλείους τὸ σῶμα ἦν, λαγωνίων ὀπτικῶν, καταπόσεις εἶναι καθάρματα, Καὶ γὰρ αὐ (φησὶ) σαυτὴν ἰδοῦσα οὐ φήσεις εἶναι.

Κονίασις, εως, ἡ, Albarii ſeu tectorii operis inductio, Loricatio & incruſtatio quæ fit opere albario, Albatus, vt Varro loquitur. ἀσβέστωσις Heſychio.

Κονιατής, οῦ, ὁ, Tector, Qui opere albario & tectorio parietes inducit, Qui calce & arena confuſa parietem aut murum loricat & incruſtat, Qui vel pura calce, vel arenato aut marmorato corio parietem murumve obducit. Tectorem Varro & Vitruuius appellant. Lib. 10 Codic. tit. De excuſat. artificum, Albini, quos Græci κονιατὰς appellant. vbi quidam legēndum cenſent Albarii: ſed Albinii ſcribitur in Annot. Bud. in Pand. Κονιατὰς (inquit Heſych.) ἀσβεστοπαῖοι καὶ οἱ χῖται. Apud Suidam verò ſcribitur κονιάτας accentu in penultima, quam ſcripturam Bud. quoque ſequitur. ſunt autem κονιάται, Suidæ οἱ τοὺς τοίχους διαχρίοντες.

Κονιατός, ὸς, ὸν, Albario & tectorio opere inductus, Calce illitus. VNDE Ἀκονίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui calce illitus non eſt, Qui opere tectorio & albario inductus nō eſt. Vtriuſque exemplum habes ſuprà in Κονιορτός.

Κονίω, ΒΤ Κονιόω, ῶ, (ſi vulgatis lexicis credimus) Puluerem moueo, Puluerem excito. idē quod κονίω, de quo ſuprà. ‖Κονῶμαι, In puluere verſor: id eſt In puluere athletico & palæſtrico exerceor. quo ſignificatu ſuprà κονίομαι dicitur itidem de athletis: & κονῶμαι de auibus quæ in cauo puluereo ſe volutant & puluerant.

ΣΥΓΚΟΝΩΜΑΙ, In eodem puluere verſor: vt athletæ qui in eodem puluere & arena exercentur. Plutarchus De diſcernendo adul. ab amico, loquēs de adulatore quem ſimiæ comparat, τὸν μὲν σιμὸν χεύμενος καὶ σιμᾴδων, τὸν δὲ συμπαλαίων καὶ συγκονιούμενος. Sic enim legitur in antiquis libris pro συγκινούμενος quod in vulg. editionib⁹ habetur. quidam tamen habēt & συγκονιόμενος à συγκονίομαι. Idem Plutarchus in libro qui περὶ πολυφιλίας inſcribitur, loquens de amico qui Proteum agere nouit, φιλολόγοις σωφιλογελωτικῶς, καὶ παλαιστὰς συγκονιουμένου, καὶ φιλοθήροις συγκυνηγετοῦντος, καὶ φιλοπότοις συμμεθυσκομένου, καὶ πολιτικοῖς σωφρονίζοντος, ἰδίας ἢ δήμους ἐξίας οὐκ ἔχοντος.

ΥΠΟΚΟΝΩ, Puluerem ſuſcito, Puluerem ſubtus moueo, Puluero. Theophr. Hiſt. plant. lib. 2, cap. 8, τρέφει δὲ δένδρα καὶ ὁ κονιορτὸς ἴτεα, καὶ ἄμπελον ποιεῖν ὀξὺ τὸν βότρυν. διὸ & ὑποκονισῶσι πολλάκις, οἱ δὲ καὶ τὰς συκᾶς ὑποσκάπτουσι. Pro quo paulo poſt de ficis & cucurbitis loquens, dicit, σκάλλουσι κονιορτοῦσι. Et paulo poſt, πλὴν ἥ γε ἄμπελον οὔσα δεῖται ἢ ὑποκονιᾶν ἢ ὅλως ἀπέδραν ἀφαιρεῖσθαι τὸ ζέον τοῦ ὕδατος. Vide ὑποκόνισις.

ΚΟΝΕΩ, Feſtino, Propero, Curro. Vnde κόνει apud Heſychium σπεῦδε, πρίζα. Sic ſuprà quoque κονίω pro Feſtino accipi dictum eſt: metaphora autem eſt à curſoribus qui inter properandum puluerem excitant: vt de fugā capellentibus apud Virgilium, — verſiq; viciſſim Puluerulenta fuga Rutuli dant terga per agros. Item, — agmina cerui Puluerulenta fuga glomerantur, quod Homerus dicit κονίην πεδίου, & ἀρυκτὴν πεδίοιο, id eſt Fugiendo per campum puluerem excitare. Qui verò properant, fugientibus in hac re ſimiles ſunt. vtrique enim puluerem inter properandum cient. ‖Apud eundem Heſychium κονεῖν eſt non ſolùm ἐπείγεσθαι, ſed etiā ἐπεργεῖν & αἰδεῖσθαι. ‖Item Miniſtro, Famulor. VNDE Κονητής, οῦ, ὁ, Miniſter, Famulus. κονῆται enim Heſychio ſunt θεράποντες.

ΔΙΑΚΟΝΕΩ, ῶ, Miniſtro, Famulor, Ancillor, Miniſtri ſeu famuli operam præſto, Miniſtrum ſeu famulū ago. Demoſth. διακονοῦντα τῷ βασιλεῖ. Plutarchus, νέκυας ὠνίων καὶ μαμμακυθίων παίδων διατρέφουσαι καὶ ὀπτῶσαι & οἰνοχοοῦσαι ἐν μιᾷ δίφρου μιᾷδὲ δίφρακι εἰσὶν ὡς τοὺς τὰς διακονούσας. Athenæus lib. 6, εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις κύνες διακονεῖν τοῖς νεωτέροις τῶν ἀστυπόρων. Et lib. 5, δοῦλος οὐδεὶς ἔμοιγε διακονήσεται, ἀλλ' οἱ νέοι τῶν ἐλευθέρων ὑποχόοι. Apud eūdem libro 9 Euphron inducit coquum ita miniſtrum hortantem, Ὅταν ἐφιστᾷς Καρίων διακόνους, Οὐκ ἔστι παίζειν. Matth. 4, ἄγγελοι προσῆλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ. pro quo Greg. ἐπ' ἀγγέλων ὑπηρετεῖται. Plato lib. 2 De rep. διακονεῖν πρὸς ταῦτά τε καὶ πρὸς ταῦτα, inſeruire ſeu operā ſua locare ad emendum & vendēdum. Item apud Plut. in libro de diſcernendo adulatore ab amico, loquentem de vetula quadam quæ Appelli agoro famulabatur, ὡς ἐκεῖ τὴν διακονοῦσαν ἀφεδρῶσαν εὗρε, videlicet τὴν κυμαίαν τὸ ὑποδιβλιδίου τῷ προσώπῳ. Sicut verò Ouidius dicit, — medicorum tutia miniſtro, & Horat. — res omnes timidè gelidéque miniſtrat, ita Ariſtot. Pol. 7 dicit, διακονεῖν τὰ ἔργα. Quo ferè ſignif. ex Dem. διακονεῖσθαι infrà habes. Ita διακονοῦσοί σοι ταῦτα, apud Plat. Hæc tibi ſeruitia præſto, Hæc tibi præſto veluti miniſter & famulus. Διακονέομαι, Miniſtratur mihi, Miniſtri operas ſuas mihi præſtāt, vel Obſequiis & operis color atque obſeruor. B. Mat. 2, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Διακονοῦμαι accipitur etiam actiuè pro διακονῶ. Laertius in Diogene, ὃν εἶχε παιδίσκην διακονεῖσθαι, λέγει Θεοφράστῳ χρωμένους. Athenæus lib. 14, τὰς παῖδας τὰς διακονουμένας μάγειρον ὁ τῆς παρθένου Ἀφροδίτης ἑορτή. Et tralatiuè apud Luc. τοῖς περὶ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorum

ministris,vt Cicero dicit Ministri libidinis & Ministræ voluptatum artes. Apud eundem, ἡμῖν παρεσκεύασεν οἰνοχόον τὸν εἶναν τῆς ἡμέρας διακονούμενον. Sic Cicero dicit Pocula ministrare. | Διακονέω, Administro & gero,vt Bud. interpretatur apud Demosthenem, ὡς ἂν καιρὸς ᾖ καὶ χρήσιμος τῇ πόλει διακονήσεται. Fortasse tamen & hic διακονεῖν accipi posset pro Ministrari, Præstari: metaph. sumpta ab iis qui pocula aut victum ministrant egentibus & petentibus,vt Cicero & Varro loquuntur. qua metaphora dicit Ouidius diuitias ministrare,& Tibullus,vias fallendi ministrare,& Virgil. — furor arma ministrat. | Διακονεῖν γάμον, Ministrum agere in parandis & adornandis nuptiis, vel Apparare nuptias, Instruere nuptias: eo sensu quo apparare & instruere conuiuium dicimur. Athenæus libro 9 ex Posidippo comico de quodam coquo, Διακονοῦμαι τοὺς γάμους τὸ δεῖμα, βοῦς. Ὁ δ' ἀνής, Ἐπφαίνεις: Vbi obiter etiam nota α in hoc verbo produci,sicut suprà in loco ex Euphrone comico citato. Pro διακονέω autem & διακονοῦμαι dicitur ETIAM Διακονίζω siue Διακονίζομαι, eodem signif. Vulg.lex.ex Luciano, αἰδοῖ τὰς διακονιζούσας οἴσας. Dicuntur verò & legati διακονίσασθαι. nam ministros agunt in mandatis principum aut ciuitatum exequendis. Poll.libro 8, καὶ τὰ ῥήματα, πρεσβεῦσαι, διακονίσασθαι, δόξαι πρεσβεύσασθαι, αἰσπρεσβεῦσαι. Vide διάκονος & διακονία.

Διακόνημα, ατος, τὸ, Opera à ministro præstita: id est Ministerium. vt Ouidius dicit, — membra diuinis fella ministeriis. Aristoteles Politicῶν 1, dicit fuisse qui seruos διακονήματα docerent. ἐκεῖ γὰρ (videlicet Syracusis) λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐπιτήδεια διακονήματα τοῖς παῖδας triuialia ministeria seu officia,vt ὀψοποιικήν, & quæ huiusmodi sunt: sicut & Plutarchus suprà in διακονήσαι ponit δειπνῆσαι, ἐπῖσαι, οἰνοχοῆσαι. Secundo autem libro pro ἐπιτήδεια διακονήματα dicit ἐγκύκλια διακονήματα, vt infrà videbis. | Διακονήματα dicuntur etiam vtensilia ad supellectilem pertinentia. Apud Athen. l.6, dicūt Romani, πλοῖα τὰ τῶν κεφαλαίων σκευάσματα σκεβρωτῶν δερμάτων δασπίς, κυρίμβια δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ διακονήματα κομίζουσι, κἀν ὕδατι, βατὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀσκευώτατα, de vasis sacrificalibus. Sic verò & διακονία infrà.

Διάκονος, ου, ὁ ἡ, Minister, Ministrator, Famulus: & Ministra, Ministratrix. Famula. Athenæus libro 6. ex libris Chærephi qui γλῶτται inscribitur, καλοῦσι δὲ οἱ δοῦλοι ἀκολούθους καὶ θεραπαίνας καὶ διακόνους καὶ διακονίδας. Aristoteles Ethic.7, cap.6, καθάπερ οἱ παῖδες τῶν διακόνων, οἱ δοκεῖν ἀκούειν τῶν τὸ κυριώτερον ἐπίστασιν. Sic Claudian. dicit celeres ministros, — hortatur celeres clamore ministros. Athenæus libro 10 de quibusdam qui conuiuas secum adducunt, βοῶσι, κικαλέασι, βλασφημοῦσι τὸν οἰνοχόον, τὸν διάκονον, τὸν μάγειρον. Apud eundem libro 7, ex Nicomacho, — ἵππος ὅστις διαφέρει διακόνου Μάγειρος, οὐκ οἶδ'. Et paulo pòst, Πῶς δοκεῖ δεῖν ἀποδεῖναι σκευάσαντα μουσικὸν διακόνου ἢ τὸ τυχόντες; Ἡρακλείδης, Ὁ μάγειρος ἐοῖ ὁ πάλαι ἐπίσης διάκονος. Vbi itidem obserua α in hoc vocabulo bis produci, sicut in διάκονος, & διάκονος, & διακονέω quoque, vt suprà admonui. Legati quoque διάκονοι appellantur sicut & διακονία infra de legatione dictum videbis, item διακονίσασθαι suprà. Poll.libro 8, ὁ δὲ πρεσβευτὴς εἶναι καὶ ἄγγελος καὶ διάκονος ἑτέρας δὲ χρείας, κήρυξ καὶ ἀποδεκτὴς. nam sicut paterfamilias ministros suos aliquò cum mandatis mittit, ita & princeps aut ciuitas legatum. Quam metaphora ministri verbi diuini in scriptura διάκονοι nominati esse videntur, sicut & κηρύσσειν iidem dicuntur & πρεσβεύειν. Paulus verò in Epist.ad Romanos cap. 3, magistratus etiam appellat modò θεοῦ διακόνους, modò λειτουργούς, ministros siue administros Dei, videlicet in exequendis eius iussis. Item 2 Cor.6, Paulus de se, ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, vt Dei ministri. Item Ephes. 3, & Colost. 1, τοῦ εὐαγγελίου διάκονος. & 2 Cor.3, διακόνους καινῆς διαθήκης. Et in malam partem in epist.ad Gal.cap.2, ἁμαρτίας διάκονος, minister seu ministrator peccati. Peculiariter verò διάκονοι dicebantur in Ecclesia qui eleemosynas distribuebāt pauperibus, ac eorum curam gerebāt: seu ærarii ecclesiastici œconomi: quo nomine cōprehēdebatur & viduarū collegium. Hi autem διάκονοι presbyteris suberanr. Cæterùm pro Διάκονος Ionicè in Epigr. DICITVR Διήκονος, metri fortassis gratia: quanuis à comicis ᾰ in hoc vocabulo producatur, vt paulo antè admonui. Ab eodem formatur COMPAR. Διακονέστερος, In ministrando promptior, Expeditior & celerior in ministrando & ministratoriis obsequiis præstandis, Celerior in subeundis ministeriis quæ imponūtur. Irregularis autem comparatiuus hic est, sicut apud Pind. κρείσσων, item ἀφροντίστερος, & φιλοχαριστέστερος aliud Homerum, & alia similia. Apud Suidā in prouerbio, Φρὺξ εἶπε πλαγίοις ἀμείνων ἢ διακονέστερος. Vnde Cicero in testes Asiaticos dixit, Verum igitur nostrum aut vestrum est hoc prouerbium, Phrygem plagis fieri meliorem? Non interpretatus est autem hoc διακονέστερος, quòd rei præsenti non conueniret, aut non semper addi soleret.

Διακονία, ας, ἡ, Ministerium, Opera seu officiū quod à ministro præstatur: idem quod διακόνημα suprà. vt διακονίαι ἐγκύκλιοι, eadem quæ διακονήματα ἐγκύκλια supra, vt culinarii & mediastini officia quæ quotidie nobis à ministris præstantur: peculiariter quod ad domestica negotia attinet. Aristoteles Pol.2, τὴν θεραπαίνων πώλησιν μᾶλλον θεραπευόντων οἷς πλεῖστον θεσπέσιον ἐστὶ χρῆμα τῶν διακονιῶν τῶν ἐγκυκλίων. Item Pol.1 post locum in διακόνημα citatum, οἰκοπονικὴ καὶ πᾶσα τὰ παιδία χρῄζει τῆς διακονίας. Rursum Polit.2, ἐν ταῖς οἰκιακαῖς διακονίαις οἱ πολλοὶ θεράποντες εἰσὶ χεῖρον ὑπηρετοῦντες τῆς ἐλαττόνων. Plutarchus Sympos.5, ἐγκυλινδόμενα πολλάκις ταῖς διακονοῦσι δεῖ μᾶλλον ἀπτέσθαι τῆς διακονίας, calidius subire quæ imponuntur ministeria. At κρεῖσσον διακονία, prouerbiū est in ingratos. nam cornu aries eos quoq; petit à quib' alitur. Διακονία dicitur etiam de publico ministerio, i.de negotio publico, de muniis publicis, de officiis quæ reipublicæ præstamus. Æschines contra Ctesiphontem, ἴσα τῆς αἱρέσεως ὢν θεσπέσιον ψήφισμα, οὐκ ἐπαῖνον ἀρχῆς, ἀλλ' ὀπτιμάτου τινὸς ἐν διακονίᾳ. quod postea explicans dicit θεσπεσίαις θεσπεσιωτάταις ἐν ψηφίσμασι: Demosthenes Pro corona, τῆς μὲν τοιαύτης διακονίας τῆς ἐφ' ἑκάστοις τοῖς πεπραγμένοις, καὶ μισθοῦ φησί. Plato, ἴσασιν ὅτι τῶν διακονιῶν ταύτην, Hæc sibi imponunt ministeria, Hanc prouinciam sibi deposcunt. Et διακονίαι δημόσιαι apud Pollucem, Munera publica. Dicitur etiam de legatione, quæ & ipsa munus publicum est. Sic verò & διάκονος & διακονία ἐξ vsurpari, paulo antè ostendi. Thucyd.lib.1, ὡς οὐδεὶς πώποτ' αὐτὸν ἐν ταῖς τοῦ βασιλέως διακονίαις ἔφθη ὤφθαι, θεσπιωθεὶς δὲ ἐν αὐτῷ ὡς πόλεις τοὺς διακόνους ἀποδεῖξαι, in exequendis iis muneribus quorum nomine ad regem mittebatur. Item διακονία ἐκκλησιαστική, Ministerium ecclesiasticum, Ministerium seu munus quod in Ecclesia nobis exequendum imponitur: præsertim verò ministerium verbi. 2.Cor.6. ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία. 1.Tim. 1, πιστόν μοι ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν. Item de ministerio eorum qui διάκονοι appellantur. Synes. epist. 66, de quodam Alexandro, qui adolescens in monasticum ordinem se contulerat, τῇ δὲ νέᾳ ἡλικίᾳ συμφοιτώσης τῆς μοναδικῆς καὶ τὸν βίον εὐτάκτου, ἠξιώθη μὲν ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, ἠξιώθη δὲ τοῦ πρεσβυτέρου. | Instrumenta quoq; ad supellectilē pertinēta, διακονίαι appellātur vt & διακονήματα suprà. nam ὄργανον (vt Aristot. docet) est ἄψυχος δοῦλος. Athen.lib.5, ἐν ᾧ κατασκευάσθαι πᾶσαν ξυλοδόκην καὶ κρίβανοι, καὶ ὀπλοθήκια καὶ μύλοι καὶ πλείους ἕτεραι διακονίαι, aliáque ministeria, vt Budæus interpretatur: vel potius Aliáque instrumenta quorum ministerio quotidie vtimur.

Διακονικός, οῦ, ὁ, Ministratorius, Ad ministrum pertinens. vt διακονικαὶ ὁράξεις, Munia ministratoria, Munera quæ ministri exequuntur. Aristoteles Politicῶν 3, διωρισμένης ἐν ὑπηρεσίαν τὰς διακονικὰς ὁράξεις. Idem Polit. 7, cap.14, διὸ πολλὰ τῶν ἔξω δοκούντων διακονικῶν ἔργων, καὶ τῶν νέων τοὺς ἐλευθερίους καλὸν διακονεῖν. vbi διακονικὰ ἔργα dixit quæ alibi διακονήματα & διακονίας. Idem libro 1 Polit. πρὸς δὲ ἀρετὴν οὐδὲν δούλῃ τῷ δὲ τοιούτῳ καὶ διακονικὰς ἄλλη ὁμοιοπαθῆ τούτων. Plut. De defectu orac. τῶν ἐμψύχων τὴν (ὡς Πλάτων ἔλεγεν) καὶ διακονικὴν ἀναιρεῖσθαι φύσιν, quum interpretem (vt ait Plato) naturam & administram remouerant, vt Turn.interpr. | Διακονικός, Promptus ad exequenda ministeria, Officiosus, vel Peritus exequen-

dorum ministeriorum. Xenophon, αἰτιατικὰ τῆς διακονίας ἀθροίζουσα, καὶ πάντη καὶ διακονικῶν πεποιημένη. Sic apud Aristophanē in Pluto, καὶ παιδί γε Δίκης ἀποστολὴν ἀφεῖς πορφύρας τὰς κοιλίας, ἵν' ὦσιν διακονικὰς εἶναί μοι δοκῶ. Et apud Platonē in Gorg. ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι τούτους ὡς μὲν διακόνους εἶναι πόλεως, ἀλλά μοι δοκοῦσι τῷ γε τῶν διακονικωτάτοις μηχανᾶσθαι, Apti magis & idonei administratores, Ministri magis strenui. B. τὸ διακονικὸν, pro Sacrariū seu Secretarium accipi in Canon. 21 concil. Laodic. & apud Grat. dist. 23, tradūt vulg. l. (Bud. verò Διακονεῖον in hoc signif. adfert infrà) Alioqui τὸ διακονικὸν dicerentur ipsi ministri, sicut τὸ στρατιωτικὸν ipsi milites. VNDE Διακονικῶς, Ministratorio modo, More eorum qui ministrāt. Menander apud Athen. lib. 4, Τί δοῦπα παῖ; διακονικὰς γὰρ τὴ Διὰ Προσαπαυλῆς.

Διακονεῖον, ν, τὸ, Diaconium. Distinct. 23, Diaconium quod Latini sacrarium dicunt, quò subdiaconi non intrant. Hæc Bud. Erit igitur διακονεῖον locus vbi diaconi congregantur. AT Διακόνιον, ν, τὸ, Diaconatus. in vulg. lexicis. ¶ Est & placētæ quædam species, vt Eustath. docet: vel (vt apud Suidam nonnulli exponunt) ἡ τῶ πλακοῦντος χρατὶς, aut ζωμὸς τοιὸς, aut μᾶζα. Menecles autem in Ἰλωσὶ κόμῳ (vt idem Suidas refert) ita de eo scribit, Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τῷ καλουμένῳ Εἰρεσιώνῃ ὅταν ποιῶσι, πλακοῦντας λύραν τε καὶ κοτύλην καὶ κλῆμα ἢ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. Similiter & Amerias διακονιατὸν esse dicit τὰ κῆ τῷ εἰρεσιώνῃ τῷ Ἀπόλλωνι πλακουντώδη πέμματα. Fuisse autem placentam aut panis quandam speciem ex ipso carmine in Eiresionem cantari solito apparet, Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον. Sed mendi suspicione laborant verba illa quæ ex Menecle adfert Suidas: ac inter alia pro πλακοῦντος fortassis legendum πλάκοντος: nisi forte post κοτύλῃ inserendum φοινικῶντος, retinendo πλακοῦντος, at κλήματος nomine intelligendūs θαλλός. quod cognosci potest ex iis quæ de eiresione tradūtur à Plut. in Theseo, & Suida ac Aristoph. scholiaste, item & Eust. ac Etymolog. Pherecrates apud Athen. l. 14, ἐπὶ τῆς ἀπάνσιας διακόπτεσθαι, ἀμφιθεῖτ' ἴχνη. Διακονὴς, Adornatio. Textura quædam. Item Homo gracilis. vulg. lex.

C. Ἀντιδιάκονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Vicissim ministri officio fungēs, Vicissim seruiens. Bud. ex Strab.

C. Αὐτοδιάκονος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sibi ministrat & famulatur, Qui ipse sibi minister & famulus est, Qui alterius ministerio non vtitur. ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων, vt Eustathius exponit. VNDE Αὐτοδιακονία, ας, ἡ, Suum ipsius ministerium, Quum aliquis seipsū, non alio, ministro vtitur. Athenæus libro 1, quum heroas apud Homerū docuisset solitos fuisse αὐτοὺς ἑαυτοῖς σκευάζειν τὰ χρεία καὶ ὀλαρτῦν καὶ ἕλκειν, subiungit, ἐπιτιθοὶ δυοῖν γὰρ τῶν αὐτοδιακονίαν καὶ ἰκαμωπίζοντο (φησὶ Χρύσιππος) τὴν ἐν τούτοις ἀσέλειαν.

C. Παραδιακονέω, Administro. ex Aristophane.

C. Ὑποδιάκονος, ν, ὁ, Subdiaconus. In Canon. Apost.

C. Βιαστέω, ῶ, Festino in, Festinus & celer sum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero. vel σπεύδω & ποιῶ, vt veteres expositisse Eustathius annotat, deduci à ποιέω volentes, Ionico more π in κ mutato. Ilῶ, de ancillis, Αἶψα δ' ἀρ' ἐσσάμενοι δοιὼ λέχε' ἰσκανόωσαι. Od. η, & Odyss. ψ, itidem de ancillis, Αἶψα δὲ ἐπὶ σφισιν πυκνὸν λέχος ἰσκανόωσαι. Apollon. Arg. lib. 2, Ἦε γάμῳ ὅτι νῶϊ κατηΐσσω ἰσκανόοντες. Apud Soph. Aiace, ii qui in Aiace quærendo properabant, Χωρεῖτε, ἰσκανᾶτε· οὐχ ὁρᾶτε κύκλῳ; id est σπεύδετε, vt scho. exponit, etymon addens, ἐπὶ οἱμῷ σπουδῆς παραδιδόμενοι κοινὴ ἐκ γείτονος. Idem in Trach. introducens Herculem hortantem Hyllum & Philoctetem ad se rogo imponendum, Ἄγ' ἰσκανᾶτ', ἄνδρες. Eurip. Hec. Σπεύδωμεν, ἰσκανῶμεν· ἡμῖν γὰρ μόρου, Festinemus, acceleremus. Similiter apud Suid. ex Aristoph. Pluto, ἴστ', ἰσκανᾶτε, σπεύδετ'· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλει, ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. Aristophanes Acharn. Ἀλλ' ἰσκάνει· διατρῖβ' ἐν παραπετάσμασι πάλαι. Idem in Auibus, Οὐ θᾶττον ἰσκανεῖς. Apud Hesychium verò scribitur non solùm ἰσκανέω, à quo ἰσκανόεντες, σπεύδοντες, ὑπηρετοῦντες, ἐπειγόμενοι: sed ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΘΕΣΙΝ, vnde ἰσγανεῖν, ἐσγάνειν, σπεύδειν, idque suo loco. At prior scriptura melior est, atque in manuscriptis etiam libris reperitur. Legitur item in quodam nostro lex. vet. ἰσγανεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, ἀπὸ ἰσγίος. οἱ δὲ ἐπειγόμενοί τι φασὶ θεῖν, καὶ τὸν δρόμον ἐπείγοντα.

Ἐσχαρὶς, ίδος, ἡ, Famula, Ministra. nam Ἐσχαρίδαι Suidæ sunt αἱ ὑπηρέτιδες. vel potius Famulæ studiosè in opere suo versantes. quæ & Ἀΐσχαρίδες.

Ἐσχάρως, Properanter, Festinanter. ταχέως, ἐσπουδμένως. Hesych.

C. Ἀΐσχαρίω, idem quòd ἰσκανίω, Studiosè in aliquo opere versor, Opus aliquod accelero. μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, vt in v. l. exponitur, non citato eius expositionis autore.

Ἀΐσχάνος, ου, ὁ, Minister, Famulus. vnde ἀΐσχανας, quod Hesychius exponit διακόνους, δούλους: Etymologistes ὑπηκόους etiam.

Ἀΐσχανὶς, ίδος, ἡ, Ministra, Famula. In nostro veteri lexico αἰσχανίδες, αἱ ὑπηρέτιδες ἀφ' οὗ τὸ ἐσχανεῖν, ὅ ἐστι μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν. Ita vides ἀΐσχαρίω & ἰσκανίω, ἀΐσχάνος & ἰσκάνος, ἀΐσχανὶς & ἰσκανὶς idem significare, scriptura tantùm differre. At in v. l. perperam scribitur αἰσκαπίδες.

ΚΟΠΡΟΣ, ου, ἡ, Stercus, Excrementum animalium, Fimus. Item Lætamen, quo agri stercorantur. Odyss. ρ, Ἐν πολλῷ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων Ἠμόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ'. Od. ι, Καὶ τὸ μὲν ὀξὺ κατὰ ῥῆκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ἧρα κεχυμένῃ ἔνι πουλὺ μάλ' ἔπλετο πολλή, sub fimo ante specū Polyphemi. Xenoph. De re equestri, τῷ κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, fimum & stramētū equi. Theophylactus ep. 74, χρήσιμος μὲν ἐκ καρτίας ὁ τῶν βοημάτων ὄγδοος καθίστησιν. οὐκοῦν δίδου μοι τὴν σὴν βοημάτων τῷ κόπρον. Aristoteles de hirundinibus, μετὰ ῥοφοῦσαι ἔξω διδάσκουσιν αὐτὰς ἐκβάλλειν τῷ κόπρον. Quæ ita Plinius, Adultiores circumagi docent & foris saturitatem emittere. Item de stercore humano apud eundem Aristotelem, de venatu pantheræ, διὸ καὶ οἱ κυνηγοὶ κρεμαννύουσι τὸν ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἵνα δίνδρου τῷ κόπρον ἔχουσαν μὴ ἀποχωρῇ μακρὰν τὸ θηρίον. αὐτὴ γὰρ ἐκπαλαμᾶται ἡ παρδάλεις ἐλπίζουσα λήψεσθαι πλάτταν. Vnde idem Plinius, Tam auida fera est excrementorum hominis vt à pastoribus ex industria, &c. Item de stercore seu fimo quo saturantur agri, quod lætamen quoque dicitur. Theophrastus Hist. plantarum lib. 2, cap. 8, ἡ δὲ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὔθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibidem κόπρος δημωτική: item ἰχνεία & κούφη, De caulis plant. lib. 2, cap. 7. ¶ Dicitur etiam de luto seu cœno. Il. χ, de Priamb qui ad Achillem profecturus à suis retinebatur, Παῖτας δ' ἐλιτάβους, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, id est κόπτων, vt Hesych. exponit, hoc est puluerem. ¶ Κόπρος siue κοπρὸς, accentu in vltima (vt distinctionis gratia quosdam scribere testatur Eustathius) dicitur etiam de bubili seu boum stabulo. Iliad. σ, de bobus, Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπιπαύοντο ταμόντες. Od. κ, σὺν βοῒ καὶ ἀγελαίῃ Ἐλθοῦσαι ἐς κόπρον, ἵνα βουσὶν κατέστατο. Sic apud Callim. Hymno in Dianam, — μιχθέντα κυνηγέτῃσι Κόπρον ἐπὶ κοπρῷοισι, de bobus ad arandum locatis.

C. Κοπρολόγος, ν, ὁ, Qui stercora colligit. Aristoph. Pace, Ἄν δῆτ' ἐγὼ κοπρολόγον κοπρεκβάλειν κοπρῶν, ad seruum qui asini μάζας colligebat.

C. Κοπρόσυρα, Stercora seu fimus qui trahitur. τὸ συρόμενα κόπρια. Hesych.

C. Κοπροφορέω, Stercora fero. Item Stercus ingero, Stercus inuicio. Aristoph. apud Suid. κοπροφορήσω ἐπ' ἔπη χύσεις, id est κόπρον σου καταφορήσω, seu κόπρῳ πλήσω, vt ipse Suidas exponit.

C. Κοπροφορητὸς, ν, ὁ, ἡ, Stercora gestans. κοπροφόρος.

C. Ἄκοπρος, ν, ὁ, ἡ, Qui stercoratus non est, Qui sine stercore seu fimo seu lætamine est. Infrà ἀκόπριστος.

C. Διάκοπρος, ν, ὁ, ἡ, Stercoratus, Stercorosus. Theophr. De caus. pl. l. 4, cap. ιη, ὁ τῆς ἀλυσσοειδοῦς καὶ διακόπρους καὶ λεπτολίθους καὶ ἡλιοειδεῖς.

C. Φιλόκοπρος, ν, ὁ, ἡ, Stercoris seu fimi amans, Qui stercorari amat.

Κοπρεὺς, ῦ, ὁ, Stercoreus, Stercorosus.

Κόπριος, ου, ὁ, idem. At κόπριος ἀνὴρ, homo vilis & qui stercora colligit. κοπρολόγος, aut aliquis plebeius: vel hortulanus, κηπουρός. Suid.

Κοπρία, ας, ἡ, Stercus. ὁ πλὸς, Suid. Item Sterquilinium, Fimetum. Chrysost. ἀλλὰ τῶν κοπρίας καὶ οἰκίας αὐτῆς ἢ

πόλιν καταπήσας, faciens vt ſterquilinium ei & domus & vrbis loco eſſent.

Κόπριον, ου, τὸ, Stercus, Fimus. Plut. Sympoſ. 4, νήπιος γὰρ κοπρίων ἐκλεκτήρες, καθ' Ἡράκλειτον, ſtercore abiectiores. Naz. κόπρια περιβαλεῖν, Fimum circumiicere, Fimum ingerere. Apud Hippocratem autem κοπρίων Galenus exponit μελικηρῶν & ἀποπιφρίσκοντων τῶ κηροῦ: annotans tamen, maiorem partem legere κηρίων. Ita κόπρια diceren tur fæces ceræ ſeu fauſ expreſſi, ſicut σκωρία fæx metallorum igni purgatorum & excoctorum. σκῶρ autem & κόπρος vicinæ ſignificationis ſunt.

Κοπριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Stercoroſus.

Κοπριών, ῶνος, ὁ, Scarabeus quidam, ita dictus quòd ſtercoreas pilas prouoluat. vulg. lex. ex Hippocr. Vide & ἡλιοκάβαρος.

Κοπρών, ῶνος, ὁ, Sterquilinium, Fimetum, Locus in quem ſtercora & fimus egeritur. Vel etiam Locus vbi ventris onus deponitur. Vnde Pollux libro 5, cap. 14, τὸ δ' εἰς ἄφοδον ἀπιέναι, ἰρῆς εἰς ἀπάπαπαν, εἰς ἀποσκυβάλιον, εἰς λαγόνα, εἰς κοπρῶνα. Eubulus apud Athenæum lib. 10, Σὺ μὲν πόθεν (ὡς λέγεις) πίδαν λιπών, Ἀνδρῶν ἀρίστων ἐστίαν δι' ἡμέρας Ὅλοις πραχήλοις, καὶ βοῶν κοπρῶνας πλησίον. Idem paulo antè itidē de Thebis dixerat, οὗ πᾶν τὸ χθὲς ὅλον πᾶν δ' ἡμέραν διπτᾶσι, καὶ κόπρον γ' ἴχλ' Ἐπὶ ταῖς θύραις ἑκάστοις. Vbi ſuſpicor reponendum κοπρῶν ἴχλ'. VNDE Κοπρῶνης Budæo deriuatum videtur, quod apud Chryſoſt. pro homine vltimæ ſortis poni annotat, quaſi Sterquilinarius.

Κοπρόω, Stercoro. κόπρον ὀπιβάλλω, Euſtath. VNDE Κόπρωσις, ως, ἡ, Stercoratio. ex Theophraſto De cauſ. plant. lib. 3, cap. 24. ὕσθρωσις, κόπρωσις. Sed ibi ſcribitur κόπρωσης per ω in penultima: adeo vt dubium ſit an κόπρωσις reponēdū, an potius κόπρισις quod frequētius apud eum reperitur. At κόπρωσις legitur etiā Hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρίω, Stercoro. idem quod præcedens. Odyſſ. ρ, Ἐν πολλῇ κόπρῳ ἧσται παροίθε θυράων Ἡμιόνων βοῶν τε ἅλις κίχυτ', ἔφερε δὲ ἄγοιτο Δμῶες Ὀδυσσῆος πίλνος μάλα κοπρήσοντες, ſtercoraturi. Pro eodem dicitur ET Κοπρόω, vt Euſtathius ibidem annotat, per hoc illud Homericum exponens.

Κοπρίζω, Stercoro. vel (vt Columella loquitur) Stercore ſaturo, Stercore ſat. o, Stercus ingero: vt Virg. Pingui fimo ſaturo: vt Plinius, Fimum miſceo terræ. Theophraſtus De cauſ. plant. lib. 3, cap. 12, τὸ δὲ τὴν ψιλὴν κοπρίζειν, οὐχ ὅμοιον, terræ nudæ ſtercus ingerere, Solum nudum ſatiare fimo ſeu ſtercorare. Et in paſſ. lib. 2, cap. 25, quum dixiſſet, ὅτι πᾶς φυτεῖς ἴδια σωτηρίαν πρὸς τὴν ἀλλήλων φθορὰν καὶ βλάβην, ſubiungit, ὅπερ συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν κοπρίζοντες τὴν γῆν. Sic Plinius lib. 18, cap. 16, de fœnugræco, Ipſumque pro lætamine eſt. Id eſt, atq; ipſum lætaminis loco telluri ingeritur, Eo veluti lætamine terra ſtercoratur.

Κοπρισμός, οῦ, ὁ, Stercoratio, Stercoris ſeu lætaminis ingeſtio. Theophr. διὸ καὶ ταῖς ἐπιμελείαις χρήσιμώτερος ὄντα συντελὴς καὶ πλείων κοπρισμός.

Κόπρισις, ως, ἡ, idem Theophr. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 12, ὥσπερ δὲ κοπρίσεως ἀκολούθως. paulo pòſt dicit κοπρισμός.

C. Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſtercoratus non eſt, Cui fimus ſeu lætamen ingeſtum non eſt. Theophr. De cauſis pl. lib. 4, cap. 13, διὸ καὶ τὰ κοπριζόμενα φασὶ δεῖν πρὸ ἀκοπρίστων ἡμερῶν εἴκοσιν ἡμέρας.

ΚΟΠΤΩ, Fut. ψω, Scindo, Seco, Findo. Nam διαίρεσιν quandam & πλῆξιν hoc verbo ſolere ſignificari Euſtathius annotat. Ariſtoteles de nido alcyonis, καὶ κόπτεται μὲν ὁδηλέφ ὀξεῖ, οὐ ταχὺ δὲ διακόπτεται· ἅμα δὲ κόπτουσι καὶ ταῖς χερσὶ θραύουσι, ταχὺ δὲ διαθραύεται ὡς ἂν ἡ ἁλοσάχνη. Pro quibus Plinius, Ferro intercidi non queunt, frangūtur ictu valido, vt ſpuma arida maris. Vbi duplicem habes τοῦ κόπτειν ſignificationem: videlicet & Secare, & Ictum incutere. Et in paſſ. Κόπτομαι, Scindor, Secor, Findor. quo ſenſu puluis à currūm rotis κόπτεσθαι apud Heliod. dici videtur, κόνις δ' ὑπ' ἀμφιδρόμου τε Κοπτομένη τροχηλάτων ὑφ' ἁρμάτων, fiſſus ſeu ſciſſus à curribus. Alii interpretantur Excitatus. ſed longius hæc expoſitio petita eſt. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, vt proſcindi & concidi apud Latinos. Libro 2 Epigr. Ἀεὶ κόπτεσθε ῥήμασι καὶ κοπίδι, vt ſemper cōcideris verbis & machæris. Aliquando potius reddi tur compoſitis Amputo, Succido: vel etiam ſimplici Cædo. Xenoph. Hellen. 5, ἀπιὼν ἐκόπτε τὰ δένδρα. Et paulo antè, κόπτοντα τὰ δένδρα ἐμπεσὼν κατέβαλλεν εἴ τις ὀπίσω ἐπίοι. Et Hellen. 3, ἐπρόϊτο κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν. Rurſum Hellen. 5, οὐκ ἐᾶν μὲ τὴν πόλιν ἰέναι, οὔτε κατίκαυ, οὔτε ἔκοπτε. ‖Κόπτω, Vulnero, Saucio. nam ſignificat & τιτρώσκω in corpus penetrantem, & πληγὴν μετὰ τραύματος. Sic accipit Euſtathius hunc locum apud Homerum de dracone ab aquila raptato, Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν, ἰδὲ πτερύγεσσιν ὀπίσω. Hinc metaphoricè naues κόπτεσθαι dici videntur quum aliquo telo miſſili ictæ vulnerantur. Niſi aliquis κόπτεσθαι hic accipere mallet pro Perundi. Thucydides lib. 8, pag. 168, καὶ περὶ τὴν Δῆλον καδίαν ἀπολαβόντες καὶ κοπτόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἑπτὰ καὶ εἴκοσι νεῶν. vbi ſcholiaſtes exponit κακοπαθοῦσαι, quod nimis generale eſt. Et voce actiua apud Plutarchum in Alcibiade pag. 66, καὶ περιπλέοντες ἔκοπτε τὰς νεῶς, καὶ συνετάραττε τὴν αἴσθησιν ἐκπλήττων. ‖Item Cædo, Icio, Percutio, Ferio, Verbero. Od. ε, Ὅππῃ σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ πέδαι βαρέσι δαίμονος ἐκπέμψῃσι, φορύσας αἵματι πολλῷ. Il. ψ, Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, circunſpectantis malam percuſſit. Od. ϑ, Κόπτεσκε δούρατα μακάρεσσιν ἰδὲ καὶ ὕμασι. Iliad. κ, Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς Τέξῳ, Verberabat ſeu percutiebat. pro quo paulo antè dixerat Τέξῳ ὄφρα πλήσαιτο: quoniā ſcutica oblitus fuerat. At κόπτειν ποτὶ γαίῃ eſt Allidere ſolo, Odyſſ. ι, Σοὶ δὲ δύω μάψας, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ Κόπτ'. ἐκ δ' εἰλίφαλος Χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. id eſt ἔκρουε, προσέρασσε, vt Euſtathius exponit. ‖Item Impello, Pulſo. Iliad. ν, Ἡ, καὶ σκαπανίσσι γεγηθότες ἀντεφόρηαι Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένος ἠδὲ καὶ ἔρρον. Eadem ſignit. frequens eſt κόπτειν τὴν θύραν, id eſt Θυροκοπεῖν. Pullare fores, vel Percutere, vt Plinius loquitur. Ariſtophanes Pluto, Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulſat fores? Plautus dicit, Quisillic eſt qui tam proteruè noſtras ædes arietat? At aliud eſt apud Virgilium, Arietat in portas & duros obiice poſtes. Et paulo pòſt, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπες οὐτωσὶ σφόδρα; Xenoph. Hellen. 5, κόψας δὲ τὴν θύραν εἶπεν ὅτι ἐκέλευε τὸν πολέμαρχον ἀπαγγεῖλαι τι βούλοιτο. Plutarchus Alcibiade, τὴν θύραν κόψας εἰσῆλθεν πρὸς αὐτόν. Ariſtoteles De mundo, ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοίζου βίας, ventus in terra cohibitus ac conuolutus arietat impetu vehementi. Bud. ‖Κόπτω, Cudo, vel etiā Percutio. ea ſignif. qua numi, dum ſignātur, percuti dicūtur. Ariſtot. Œcon. 2, ὑπὸ δὲ τῶν ἀργυρείων τόμεμαι ὕστερον τῶ καινοτέρου, ex ſtanno nummos percuſſit, Bud. Et in paſſ. apud Herodianum lib. 2, νομίσματι τῷ αὐτῷ κοπῆναι ἐπίτριψα, nummóſque imagine eius percuti iuſſit, vt Politianus interpretatur. Ariſtophan. Ranis, οὐ κακῶς ἀλλὰ μέλη ἐμοὶ καλλίστας ἀπάντων ὡς δοκῶ, τομεμάτων, Καὶ μόνος ὀρθῶς κοπῆναι τὸ κιθαριστικὸν μέλος. Et paulo pòſt, πῶς πονηροῖς χαλκέως, Χθὲς τι καὶ σοφὸν κοπῆναι τῷ κακίστῳ κόμματι, ex peſſima materia cuſus. De fabro autem ferrario cudente ferrum dicitur Iliad. σ, videlicet de Vulcano fabricante tripodas, οὗπερ δ' ἔθεσαν δαιδάλια σοφὰ κάματα, τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς, cudebat vincula, ſeu ἅλυσιν, ἥτις ἀσφυροκόπος, τὸ εἰς δεσμὸν ἀγχίσυγχον, vt Euſtathius exponit. ‖Κόπτω, Tundo. Aratus, πτερύγων δ' ὀπίσω ἐλάσασα Εἴδωλον κόραξ ἀπείρων κόπτον πτοιχός. Quæ verba ſic interpretatus eſt Cicero, Extrema nitens plumato corpore coruus Roſtro tundit. Quo ſenſu κολάπτειν dici, ſuo loco dictum eſt. Ariſtoteles Hiſtoriæ anim. lib. 9, cap. 1, de circo aue, γαμφώνυχες δ' εἰσὶ καὶ ὠμοφάγες, ὅπερ ἁλιαίετος καὶ λυπὴ κόπτουσι, videlicet vulpem. paulo pòſt eodem ſenſu de coruo dicit, ἅμα τε πτίλων ἀποπτόμενος αὐτὸς, καὶ τὰ ὄμματα κολάπτων αὐτῶν. Dioſcorides de ſparto, καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ῥάβδων τὸ ὄξος βεβρεχότων, εἶτα χρίοντες καὶ χυλιζόντων, ἰσχιαδικοῖς ὠφέλιμον ἐστι κύαθος εἷς πότιμος. Pro quibus Plinius, Rami ſimiliter cum fronde in aceto macerati pluribus diebus & tuſi, ſuccū dant iſchiadicis vtilem, cyathi vnius potu. ‖Piſces quoque & vermes dicuntur κόπτειν: piſces, quum aſſilientes quaſi tundunt ſuo roſtro rem aliquam: at vermes, quum rodentes aliquid & ipſi velut fundunt. Ariſtoteles de rana piſcatrice, ὅταν οὖν τῆς ἀμμοδύτου ἢ βαλανίδα ἢ ὄστρακον αἴσθηται ἐξαῖς κρύψασα ἑαυτὴν ὑβαπτραχος, ἐπαίρει τὰ πρὸς τῷ

ὀφθαλμῶν ἀποκρεμάμενα περιχόλπωμα κόπτονται δὲ τὴν ἰχθυδίων, συσπαραγμάχει αὐτὰ ὡς καὶ τὰ τέκνα σφετερίζεται. Pro quibus Plinius, Rana quæ in mari piscatrix vocatur, eminentia sub oculis cornicula turbato limo exerit, assultantes pisciculos attrahens donec tam propè accedant vt assiliat. ‖ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta & semina quum vitiantur, inprimis quum inimica & malefica animalia eis innascuntur. Theophr. Hist. plant. lib. 8, cap. 10, γίνεται δὲ φθορὰ τοῖς σπέρμασι ἰδίως ζῶα· καὶ σκωλήκων μὲ πᾶσι σκώληξ, κοπίδων δὲ καθ' ἕκαστον ἴδιον. Paulo pòst, διαφέρει δὲ μὴς ἔτους, χώρας χώρας, καὶ ἄρρενος, οἷς τὰ κόπτεσθαι καὶ μὴ, τὰ σπέρματα. Paulo pòst dicit, in quodam loco Cappadociæ frumentum ad multos annos asseruari posse, tam ad sementem faciendam quàm ad vsum vitæ humanæ, τὸ δὲ ὅλον οὐ κόπτεσθαι, τὰ δὲ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην χάλασιν κόπτεσθαι. Et De caus. plant. lib. 4, cap. vlt. πάτος δὲ πολὺ κόπτεται κριθῆς πυρός, διὰ τὸ μανότερον εἶναι καὶ χυμώτερον. Et paulo pòst, τὰ σίτου κοπτὰ βοήθεια παχεῖα τὰ εἰς τὴν ἄλω φέροντας ἀπεκμᾶσαι. Et paulo pòst, διὰ τί ποτε οἱ κυκεμένης ἔτης καὶ παλαιᾶς, ὕδατος μὲ ὄντος χοιρίνου θερμοῦ διαχλαίνει, σπέρμος δ' οὐ διαχλαίνει. Et in fine, συμβαίνει ἢ ἐν κόπτεσθαι καὶ σήπεσθαι διὰ ἀλλοτρείας θερμότητος. Sicut verò ibi κόπτεσθαι & σήπεσθαι copulat, licet diuersa, ita φθαρτικὴν & σήπουσαν ὑγρότητα ac θερμότητα: adeo vt κόπτεσθαι & φθείρεσθαι pro eodem poni videantur, ἔστι δὲ ἡ μὲν σήπουσα ἀλλοτρεία ἢ φθαρτική. His autē quæ κυκεμένα vocat, opponit τὰ ἄκοπα siue τὰ ἀκότως ἔχοντα καὶ ἀπαθῆ. Sub finē verò capitis 14, dicit & τὰ πολύμαλα κόπτεται φθείρειν μᾶλλον, διὰ τὴν ἀδυνεσίαν. ‖ Κόπτω, Obtundo, ἐνοχλῶ. Plutarchus in Phocione, 243, καὶ κόπτοντες αὐτὸν ναυσιπόνου ἐρωτήμασι πολ. Bud. Synes. epist. 29, εἰ δεῖ ποτε παῦσαι κἀμὲ κεκόμβον ὑπὸ πολλῶν καὶ σοφῶν πολλῶν ὑπ' ἐμοῦ, obtundi, vel etiā vexari. ‖ Κόπτω, Succutio, vt equus sessorem succutere dicitur. Sic accipit Budæus in hoc Xenophōtis loco De re equestri, δεῖ πίνειν καὶ τὸ αἰσιτέρωι μᾶλλον ἵππον, καταπίνειν δὲ τὴν κυνηπέδην ὅσα μὴ ἄγαν ὀφθαλμῶν ὡς τὸν αἰγᾶς. αἰσπυστόμενα γὰρ ὄντα κόπτει τὸν αἰσαλάτιν. Et κόπτομαι, Succutior. Idem Xenophon in eodem libro pag. 551, χρὴ γὰρ ἐρμῶντας μὲν ἐξαίφνης ἵππου θορεῖν. ἵππον γὰρ αὖ καὶ ὑποδύσει ὁ ἵππος καὶ αἰσαλάλλοι τὸν αἰσαλάτιν. ὁ μικρῷ δὲ αἰσαλαμβανόμενος, αἰσαπίπτειν ἀνάγκη γὰρ αὖ αὐτὸς κόπτεται. succutietur, vt idem Bud. vertit, seu iactabitur, vt Camer. Vnde ἄκοπος ἵππος ἢ ἄπληστος, nec succussor nec offensator, B. ‖ Κόπτομαι, Vexor: interdum & Fatigor, Fatisco, Lassesco. Demosth. Olynth. 2, de subditis Philippi, κοπτόμενοι δ' αἰεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς αὖθ' ἃ καὶ κάτω, λυπούμενοι ἢ σπανίζοντες παλαιπωροῦσι. In eadem signific. accipitur à Chrysostomo ad Thess. p. 44. Hinc Κόπος, Labor, Molestia. Pro afflictari autem accipi ab eodem Chrysostomo in 2 ad Corinth. 15, annotat Bud. καὶ ὑπὲρ μὲν τῶν κοπτόμενα θερμάτων· ἐν δὲ ταῖς τῶν εὐσεβῶν μαλακιζόμενα. ‖ Κόπτομαι, Præcidor: signif. obscœna. Aristoteles Ran. κἀκόπτετ' ἰλιγγιῶν, præcidebatur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præcisus Næuole ploras. Hæc vulg. lex. ‖ Κόπτομαι, Plango, seu Pectus manu plango, vt Ouidius loquitur: Pectus percutio manu, vt Virgil. Pectora tundo manu, & Pectora tundo palmis, vt Ouidius, Pectus ferio manu, Plangore ferio pectus, vt idem. Luc. De sacrif. πύπτουσι τὸ ἰσχίον καὶ κόπτονται θεσπεσίως ἅδη τεφρούμενοι. Item & Solon apud Plutarchum, αἱμαχαὶ κοπτομένων αἴφηλεν, Lacerationes plangentium sustulit. Interdum casum adiunctum habet, vt Plango apud Latinos. Stat. enim dicit Carmine plangere aliquem, Funera alicuius plangere. Idem, -plangunt sua damna coloni. Vbi accipitur pro Cum planctu deploro, Plangore & lamentationibus prosequor. Lib. 2, Epigr. Μηκέτι μηκέτι Μαῖρα τὸ παιδίον ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, sed me plangè & lugeto. Item, — ὅτ' αὐτὸν ἔσω τετραίνοντα κόπτομαι, quum eum domi mortuum plangeremus. Hinc κοπτός, Planctus. ‖ Κόπτει τὸ λιμνῖον, Lacus petit. v. l.

Κόμμα, ατος, τὸ, Segmen. Item Cæsum, Incisum, Incisio: pars seu membrū periodi imperfectū. Cic. De oratore, Nam quum sis his locis vsus quibus ostendi licere, trāsferenda tota dictio est ad illa quæ nescio cur, quū Græcia κόμματα & κῶλα nominēt, nos nō rectè incisa & membra dicamus. Quintil. lib. 9, cap. 4, At illa connexa series tres habet formas: incisa, quæ κόμματα dicuntur: membra, quæ κῶλα: περίοδον, quæ est vel ambitus, vel circunductū, vel continuatio, vel conclusio. Aliquanto pòst, Intisum (quantum mea fert opinio) erit sensus non expleto numero conclusus: pleriſque pars membri. Tale est enim quo Cicero vtitur, Domus tibi deerat? at habebas. Pecunia superabatur egebas. Fiunt autē etiā singulis verbis incisa: vt, Diximus, testes dare volum⁹. Incisum est, Diximus. Romanus Aquila, Cæsum (inquit) quod Græci appellant κόμμα, est pars orationis nōdū ex duobus aut ex pluribus verbis quidquām absoluti significans: vt, Etsi vereor, iudices, ne turpe sit. Demetr. κόμμα ἐστὶ τὸ κῶλον ἔλαττον, vt Γνῶθι σαυτόν, Ἔπου θεῷ. Paulo antè dixerat esse βραχύτατα τινα χαρακτηρίσματα. Paulo pòst, ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων ἀναπαύσεως ἕως τοῦ διανοίας τοῦ ἀκροατοῦ. ‖ Κόμμα dicitur etiam nota seu signum in nummo percusso, Moneta. Aristophanes Ranis, Τύπτεις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις χἠτὶ δὲ τοῖσιν κακίστοις κόμμασι, nummis pessimæ notæ. id est adulterinis, seu subæratis nummis, & qui boni non sunt: vt Cicero dicit, Si sapiens adulterinos nummos acceperit imprudens pro bonis. Quibus opponit οὐ κιβδηλεύμασι ἢ ἐρρωμένοις κοπίσμασι νομισμάτων, vt suprà in κόπτω videre potes. Et metaphoricè apud eundem in Pluto, Προσέρχεται τοῖς κακῶς πεπραγόσιν αἰών. Ἔοικε δ' ἴδιόν τι τοῦ κακίστου κόμμασι. à metaph. τῶν κιβδήλων νομισμάτων, vt scholiastes annotat. In eadem fabula, ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γνώσεται ὅτι τῶν ἐκείνου τὸ πονηροῦ κόμμασι. à metaph. τῶν νομισμάτων τῶν φαύλως διακειμένων, vt idem annotat. Synesius epist. 32, καὶ εἰ δή τινες εἰσὶ τύπου τοῦ κόμματος ἔτεροι δαίμονες. Qua metaphora Columella videri potest dixisse Non bonæ notæ vinum: & Aliquis de meliore nota, Catullus. Item apud Dionem, οἱ τὰ νομίσματα κόμμα μεταχειρίζόμενοι. Pecuniæ signatores, seu Triumuiri monetales, vt Pomponius iurisconsultus libro 2 De origine iuris, appellat. ‖ Κόμματα, aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inuenta & structa vt aquæ aut in campos aruales admitti possent, aut intra alueum contineri. Ita v. l: At Harpocration scribit κόμματα videri esse μέρη πηλὰ τῆς καλάμης ἢ τῆς σχοίνου τὰ ὅπου αὐτὰ ὁ τῆς σχοίνου γινόμενον, ἢ τῆς αὐλείας.

Κομματικός, οῦ, ὁ, Incisis & commatis constans, vel In quo incisa & commata crebra sunt. Hermogen. λαμπρότητος ἐστὶν εἶδος τὸ κόμματικὸν ἢ διαλεκτικὸν ἢ ὅλως τὸ ἀγωνιστικὸν εἶδος τοῦ λόγου, qui constant commatibus. Bud. κομματικὸν καὶ σεσιδηρωμένον λόγον Eustath. dicit esse χαρακτηριστικὸν συμπεμμένου καὶ ἀγωνίου ἤθους. ‖ In choris παρῳδικὰ dicuntur quando chorus exponit quam ob causam venerit: στάσιμα autem, quando stat, incipitque commemorare aliquod incommodum quod in illis rebus euenerit: nonnulla verò, κομματικά, quādo, quod restabat, lamentantur acerbos eos casus. Hæc Victorius. De eadē re dicitur & κομμός. VNDE Κομματικῶς, Ita vt crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ, Paruum segmētum. In choricis carminibus κομμάτιον Polluci dicitur κατὰ βολὴν τοῦ βραχίονος μέρος: at Aristoph. scholiastæ θεσπέρυγμα ἢ θεσπεσίως. Alibi verò idem scholiastes scribit κομμάτιον esse δίον σχοινίου ἢ πρίνου, οὐδέποτε δὲ ὑπὲρ κάλαμον εἰς τὸ τετράγωνον. Plutar. Apophth. de Timotheo Pharœdo, περὶ ᾄδων τινὰ τὸ κομματίζειν, Σὺ δὲ τὸν γηρυόπαν ἀργυρον αἰνεῖς.

Κοπή, ῆς, ἡ, Sectio, Incisio. Item Contusio, Budæus ex Aristotele. ‖ Dicitur & de loco præruptō, seu præcipitio. Strabo lib. 10, ἀπὸ τῆς κοπῆς ῥιπτεῖν, præcipitem dari. vulg. lex.

Κοπίς, ίδος, ἡ, Cælum, quo marmorarii incidunt marmora: Luc. in suo somnio, καὶ γλυφεῖα καὶ κοπίδας καὶ καλαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔχεις.

Κοπίς, ίδος, ἡ, Gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenophontem tribuitur Persis & barbaris. Pæd. 2, μάχεσθαι μὲν οἶδε τὸ σίγυνα, χάριν δὲ εἰς τὰ ἀφιστεράσματα δὲ ἢ σπιθαμῆς εἰς τὰ ἄνω δίδωσι. Et Pæd. 6, σὺν ἀσπίσι καὶ ταῖς παλίρροις καὶ δόρασι μεγάλοις καὶ κοπίσι. Et lib. 7, de manu cuidā abscissa, ἀπεκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Λιγυστίνων.

Plutarch. Alexandro, pag. 110, κοπίδι ξαφαρικῇ κατωϊγή. Et paulo pòst ὥσπερ τὴν ἀφορτον φλοῦσαν περιῶν τῳ κόπῃ τὸ ῥεῦμα τῆς κοπίδος: quod à Clito in conuiuio ξιφος dicitur. Idem in Aristide, de Persis in prælio Plataico, καὶ ἐκ τῶν ξιφουλκίας ἐχόρευον οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ τὰς κοπίδα καὶ τὰς ἀκινάκας ἐκώμαζον. Videtur autem hæc κοπίδες fuisse gladii curti & latiores ac leuiter falcati, aptiores ad ictus & vulnera aduersario ingerenda, qualibus hodiéque Turcæ vtuntur. Nonnulli verò κοπίδα securim quoque interpr. qui niti videntur hoc loco Curtii lib. 8, Anceps ergo pugna nunc sequentium, nunc fugientium elephantos, in multum diei varium certamen extraxit, donec securibus (id nanque genus auxilii præparatum erat) pedes amputare coeperunt. Copidas vocant gladios leuiter curuatos, falcibus similes, queis appetebãt belluarum manus. Hæc Curtius. Sunt verò & μαχαίρια καὶ κοπίδες, Cultri culinarii, quibus videlicet vtuntur coqui ad incidendas carnes. Vnde & à Polluce inter μαγειρικὰ καὶ κρεωπωλικὰ ἐργαλεῖα recensentur. Maiores autem ii cultri sunt & recurui instar κοπίδων barbaricarum. Anaxippus apud Athen. libro 4, μαγειρικὰ σκεύη enumerans, Ζωμήριστρ φέρουσ, ἰξελίσσους δοίδυκα, Κρεάχαν δυείαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν, Σπλεῖδ, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας πίθακας. Sic enim ibi ex Eustathio locum eum corrigo. Plutarch⁹ Lycurgo, διεφύκων γὰρ ἀψιμαχίαι πικαὶ, μαγειρικῇ κοπίδι πλησίον ἀπῆρτο. ¶ Κοπὶς dicebatur etiam cœna seu conuiuium quoddam Laconicum. Athen. lib. 4, ex Cratino, Ἆρ' ἀληθῶς τῆς ξένοισιν ὀψινῶς λέγουσ' ἐκεῖ, Πᾶσι τοῖς ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν κοπίδ' ἥντιν' ὄψον καλῶς. Et ex Eupolide, — καὶ ζήτησι τῆσδε σάμαρον κοπίς. Post quæ verba, paucis interiectis, subiicit, Σύσιον δ' ἐν ταῖς κοπίσιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον, καὶ τῶν κρεῶν, διδόασι μοίρας, καὶ τὸ καλούμενον φισίκλιον. διδόασι τῶν συνιόντων ἑκάστῳ τυρὸν χλωρὸν, ἢ γαγρὸς ἢ φύσκης τόμον, καὶ τραγήματα, σῦκά τι ξηρὸν ἢ κυάμους καὶ φασήλους χλωρούς. quod ipsum libro secundo commemorat ex Polemone. VNDE Κοπίζω, Epulum istud agito, Conuiuium istud celebro. Athen. ibidem, ἐπὶν δὲ κοπίζωσι, τοῦτον μὲν δὴ σκίλλας ποιοῦσιν παρὰ τὸν ἰκὸν, ἐν δὲ ταύταις σταφίδας ἐξύλης. ὀπτὰ δὲ πυτῶν δάπιδας ὑποσφογγύσιον, ἐφ' αἷς πις καπαλιθῆναι δωρεῖται. Et paulo pòst, κοπίζει δὲ καὶ παρ' ἄλλοις Σπαρτιατῶν ὁ βουλόμενος. Pro hoc autem κοπίζειν ibidem dicit κοπίδας ἄγειν, & κοπίδας ὀπτᾶν. AT VERO Κόπις, ιος, ὁ, Nugator, Scurra. idem quod κώμαξ, φλύαρος & γωμολόχος, vt ex veteribus tradit Eustath. In hoc autẽ Euripidis loco in Hecuba de Vlysse, — ὁ ποικιλόφρων, Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαρὴς, λαβὼν πάλης πίθηκος ἁρπαί, vetus liber exponit λάλος, Loquax. Vtitur eodem vocabulo Lycophrõ quoque in Cassandra: apud quem κόπις à Tzetze exponitur ὁ ῥήτωρ, ὁ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκαμμένος. Sed in malam partem ab Euripide capitur, ac significat potius versutum & callidum rhetorem quàm simpliciter rhetorem. In nostro quodam lexico vet. exponitur σώφρων καὶ ἐξεῖς τὰ λέγω. ¶ Κόπις Hesychio est etiam μωρὸς, δεῖπνον, μάζα, ἄρτος, κρέα, κάχρυς, ζωμὸς, σῦκον, τράγημα, ἅρμος: sed scribendum potius foret κοπὶς, accentu in vltima, ac cum superiore κοπὶς coniungendũ. Κόπις eidem sunt κίναιδος ὀρχήστης. Sicut autem à superiori κοπὶς deriuatur κοπίζω, ita & ab hoc κόπις, quod loquacem ac nugatorẽ significat, itidẽ EST Κοπίζω, Nugor, vel (vt Hesych. exponit) ψεύδομαι, Mentior. solent enim loquaces ac nugatores sæpe mentiri.

Κοπαὶ, ἀδος, ἡ, Quæ cædi solet. Gaza vertit Multifida apud Theophrastum, Hist. plant. lib. 1, cap. 5, ἴδιον δὲ καὶ τὰς ἐλαίας κοπάδας καὶ τὰς σπάς. Hesychio κοπάδες sunt τὰ ἐπικεκομμένα δένδρα, arbores accisæ seu decacuminatæ.

Κόπανον, ου, τὸ, Pistillum, id est Quo in mortario aliquid pinsimus & tundimus. VNDE Κοπανίζω, Pistillo tundo, Pinso. vt Vitruu. dicit, Mortario collocato, calce & arena ibi confusa, decuria hominum inducta, ligneis vectibus pinsant materiam. A QVO Κοπανισμὸς, ου, ὁ, Pistillum, Id quo aliquid in mortario pinsimus (siue pinsamus) & tũdimus. idẽ quod κόπανον. ET Τετρακοπάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter pistus, Ter pistillo subactus. vt ἄρτος τετρακοπάνιστος, panis ter pinsatus, seu pistillo subactus. Homerus in Batrachom. - ὡς δέ με λήθει Ἄρτος τετρακοπάνιστος ἐπὶ τραπέζῃ κείμενος. Et paulo pòst, ἐκ δ' ἄρα τοῦ ἄρτου τοῦ τετρακοπανίστου ἐπὶ τῇ τραπέζῃ κειμένου, Οὐδὲ κλαυσὶ πονήσεις. In v. l. ponitur ETIAM Τετρακοπάνιστος, sed in heroicum metrum non ingreditur.

Κοπὶς, ίδος, ὁ, Tusus. Κοπὶς ET Κοπὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum. cuius componendi exempla aliqua habentur apud Galen. libro 7 De locis affect. Non valde autem horum compositio abhorret ab ea quam mazapanem aut pastam regiam appellant. Sic verò dictum est hoc medicamentum quòd non coqueretur sed tunderetur. Hæc inter alia Gorræus. Dioscor. lib. 2, cap. 115, de lino, παροφμᾶ δὲ ἡ κοὴ ἀφροδίσια μηδὲ μάλιτα ἡ πεπέρει αἱ κοπῖδες πολυλαμβανόμεναι, si pro placenta largius assumatur, vt vertit Ruellius. Aetius lib. 13, cap. 11, κοπίδι δίδου ἐξ ἀμυγδάλων μικρὸν πρωϊαίτερον. Et κοπαὶ σησαμίδες apud Artemid. Placentæ ex sesamo. Galen. lib. 7 De loc. affect, κοπὶς ἐστὶ τὸ φάρμακον, ex genere eorum quæ ad placẽtæ formam contundendo rediguntur. Rursum fœm. gen. & substant. non pro placenta medicamentaria, sed quæ mensis apponeretur, apud Athenæum lib. 14 ex Sopatro, ὡς δ' αἰσελθμοῦ μήκιστος ὦρε κοπὰς, ἢ κισσοπύρους ἰδίσας τραγημάτων ἴμυξε; Et paulo pòst, ἀπίχθε τῇ κοπίδι, ἥς συμβουλεύω σοι ἀπτεσθαι. Martialis quoque coptæ meminit, lib. 14, Peccantis famuli pugno ne percute dentes: Clara Rhodus coptam quam tibi misit, edat. VNDE Κοπιδοκαπηλεῖον, ου τὸ, idem quod κοπὴ, Placenta ex contusa materia compolita. Athen. lib. 14. ET Κοπιδάριον, ου, τὸ, Placentula ex materia contusa. est enim diminutiuum. Pro κοπὴ tamen sæpe vsurpatur. vnde κοπιδαρία βήχια apud medicos. de quibus vide Galen. lib. 7 κ. τ. π. Dioscor. lib. 4, cap. 190, de cnico, γίνεται δὲ καὶ κοπιδάρια κοιλίας μαλακτικὰ, τὸ σπὸ αὐτοῦ μηδὲν ἀμυγδάλῳ καὶ νίτρῳ καὶ αἰθίῳ καὶ μέλιτι ἐφθά. Vbi Ruellius vertit, Offulæ quas placentulas vocant.

C. ANA κόπτω, Retundo, Inhibeo, Retro inhibeo. vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, apud Lucianum. Dicitur etiam ἀνακόπτω σὲ τῆς ὁρμῆς, Inhibeo impetum tuum. pro κωλύω καὶ ἀποκλείω, Arceo & propulso. Bud.

Ἀνακόπτω, Elido. vt ἀνακόπτειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, Elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι pass. Retundor, Inhibeor, Retrò inhibeor. Lucianus in Alexandro, οὕτω μὴ ἀνακόπτου τῆς ὀργῆς, ἢ ἀποκλείω. Apud eundẽ exponitur Interrumpor, in hoc Nigrini loco, τότε ὁ φλέγξαντος βουλόμενος, ἀνέκοπτόν τι καὶ ἀνεκοπτόμην. Itẽ Elidor. vt ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, Elisus fuit oculus. pro, Elisi fuerunt ei oculi.

Ἀνακοπὴ, ῆς, ἡ, Inhibitio, Retrò inhibitio, Retusio. Plutarchus in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. pag. 131 mex edit. πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀνακοπαὶ τῆς αἰσθήσεως εἰς ἀπιστοφανεύσεις. ¶ Apud Aristotelem Reciprocatio, in hoc loco, καὶ κυμαίνεται δὴ τρόμαι τοῦ μὲ ἀνακοπὴν ἔχουσαι, τοῦ δὲ φέρεσθαι μόνον. ita enim interpres, Vndarum excursiones interdum reciprocantes, interdum eluuie retrò non recurrente.

C. ANTIκόπτω, Retundo, Referio, Repercutio. A Budæo ἀντικόπτειν exponitur Relidere, Repercutere, vt ἀντικρούειν: item Obsistere, Propulsare. citat autem hunc Theophrasti locum De caus. pl. lib. 2, ὅταν γὰρ αἱ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐὰν δ' ἡ ἀλλαγὴ γίνεται τοῦ ἀέρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν λιγυρῷ, διά τι τὴν ἀντοφίαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τοῦ ἴξωλος. Alibi dicit τὸ χειμῶνος ἀντικόπτοντος. Ἀντικοπὴ, Repulsus, Ipse repellendi actus. Plutarchus in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. pag. 131 mex editionis, ἢ τῷ καλάμου βλάπτειν ὁρμὴν ἔχοντα πλείστην καὶ καλλίστην ἀρχῆς εἰς μάχος ὅπλα δύσνικόμαλον καὶ συνεχὲς, τὸ ἐπέσπαν ἐν διαστήμασι μεγάλοις ὀλίγας λαμβάνουσα ἐπεσπρούσης καὶ ἀντικοπάς. Pro Conflictatio, Collisio, citatur ex Philone.

C. ΑΠΟκόπτω, Fut. ψω, Prat. φα, Abscindo, Excindo, Recîdo, Amputo. Homerus Odyss. γ, — πίλνασε δ' ἀπήνεα πίονα Νέστωρ, λῦσεν δὲ βοὸς λάβρος. id est ἀπέτεμε, inquit Eustathius. Idem Iliad. ι, Σπεῦσον γὰρ καὶ ἐπὶ νῆας ἀποκόψεαι ἄκρα κέρατα. Xenoph. Hellen. 1, ἀπεκόπησαν αἰχμάς. Passiuum Ἀποκόπτομαι, Abscindor, Excindor. vnde ἀποκόψασα apud Aristophanem in Nebulis, Ἡνίκ' αὖ γὰρ αὖτ' ἐκαίομβλεπτόμην αἱ τ' ἄμπελοι, Ἀπεκόπησαν. Dicitur ἀποκοπὴς χεῖρα, Abscissus manum, id est Cui manus abscissa est. Sic apud Philonem, ἀποκοπὴς δάκτυλον ἄκρον, Cui

summus digitus est abscissus.

Ἀποκόπτω metaphoricè, vt ἀποκόπτειν ἐλπίδα apud Theodoritum, in fine lib. 3 Hist. ecclesiasticæ. quod ad verbum reddere possumus, Ciceronianè loquendo, Præcidere spem.

Ἀποκόπτω, itidem metaphoricè, Præcido enunciationem, & hæsitationem tollo, inquit Budæus, citans ex Alciphr. ἅπαν γὰρ ἀπρίξεως ὑποψίαν, ἅπαξ ἐκεῖνον ἀπολωλεκότα. ἀποκόπτειν γὰρ ἔοικε γνώμην ὑπὲρ φίλου συμβουλὴν ἀμφίβολον. Suprà autem dixerat, πάντα καὶ ἀφῆκεν ἁπλῶς. Hactenus Budæus. Sed & hoc sciendū est, explicationem huius sententiæ haberi apud eundem autorem hanc, εἰ τὸν γνώμην ἀμφίβολον τοῦ φίλου ἀποκόπτειν χρὴ ὀλίγον. Est porro non absimilis vsus verbi Præcido apud Cic. Nostrates quoq; dicūt eadē metaphora, Trancher le mot.

Ἀπολίγω, Minuo, metaphoricè, quia minuim⁹ id vnde aliquid recidimus. vt οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἀπέκοπτον, Nihil de sorte minuebant. Potest & Latinè verti Recidebant, vel Resecabant.

Ἀπόκοπτω, Repello, Abiūgo, Separo. Apud Synesium metaphoricè pro Auoco, Abstraho. iunctum accusatiuo cum genitiuo. vbi scribit, οὐ τὸ ὁμιλεῖν τοῦ συγγίγνεσθαι ἀνθρώπους ὑπὸ ἀποκόπτοντος θεοῦ. B

P. Ἀποκόπτομαι, Abstrahor, Auellor. vt cānē dicunt ἀποκόπτεσθαι τῶν ἰχνῶν, quum non amplius inuenire potest ipsa ἴχνη, id est vestigia. Hesychius autem habet ἀποκόπτεσθαι sine genitiuo ἰχνῶν. nam sic apud eum legitur, ἀποκόπτεσθαι· ὅτε τὰ ἴχνη οὐκέτι λέγεται ὅπως μὴ βλέπωσιν. Est præterea Ἀποκόπτομαι, Obtundor, metaph. vt ἀποκεκομμένη φωνή, Obtusa vox, apud Plutarch.

Ἀποκόπτομαι, Deplango, Cum planctu deploro. Vide in Κόπτω. C

Ἀπόκομμα, ατος, τό. Abscissum seu amputatum alicunde frustum, Fragmentum, Frustum.

Ἀποκοπή, ῆς, ἡ, Abscissio, Amputatio. Est ἀποκοπὴ figura apud gramm. quū abscissa est vltima vocabuli alicuius syllaba. vt δῶ pro δῶμα, & κρῆ pro κρῆμνον per ἀποκοπήν dici tradūt. Aristot. De poet. αἱ ἀποκοπαὶ ἢ ἀποκοπαί εἰσιν ἐξαφαιρεῖται τὸ ὁτιοῦν μέρος. Ἀποκοπὴ χρεών, ad verbum Resciſſio æris alieni: Latinè Tabulæ nouæ. Vt autem χρεῶν ἀποκοπή, sic χρεωκοπεῖν & χρεωκοπία compositis vocabulis dicitur. Solon hanc χρεῶν ἀποκοπὴν mitiore vocabulo appellauit σεισάχθειαν, quasi oneris excussionem. vt hic scribitur, Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν Ἀθήναις ἐποίησε, σεισάχθειαν προσαγορεύσας. Frequentius tamen dicitur plurali numero χρεῶν ἀποκοπαί. Plutarchus de Lycurgo loquēs, καὶ τὴν χρεῶν ἀποκοπὴν εἰσηγούμενος. Demosthenes in Timocratem, εἰ δὲ τὴν χρεῶν τὴν ἐσόν ἀποκοπάς. Cicero libro 7 ad Atticum epistola 10, χρεῶν ἀποκοπάς, φονικὰς πολλὰς, sexcenta alia scelera moliri. Libro autem 10 Latinè loquens vocat exulum reditus & tabulas nouas, idem dicens, inuerso tantùm ordine. D

Ἀποκοπὴ φωνῆς, Obtusio vocis, vel abscissio, ad verbū. Abscissa vox, vel suppressa, vt Celsus loquitur, teste Budæo. Dioscor. de crambe loquens, ἀφαιρεθήσεται ἢ τὸ φύλλα φωνῆς ἀποκοπὴν καθίσταν τῷ χυλῷ κατευστόμου. Sic & ἀποκεκομμένη φωνὴ Plus. vocem obtusam appellauit. Celsus de grauedine, Vocem obtundit, nares claudit.

Ἀπόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Abscissus. Id est Cui abscissa est virilitas, Spado. Firmicus, Ineffœces & apocopos reddet & qui nihil agere possint. Suidas itidem ἀποκόπους exponit εὐνούχους: sed addit sic appellari etiam ἀδυνάτους, id est debiles & imbecilles. E

C. Διαχόπτω, Discindo, Disseco, Diffindo. Et Διαχόπτομαι, Discindor, Diffindor. διαχοπὴ τοῦ κράνους, cui dissecta seu diffissa est galea. nisi aliquis malit Pertusa. Quoniam verò cutis vulnerādo dissecatur, aliquando Vulnero verti potest. Vnde quod Aristot. dicit, ὅπου δ' ἂν ᾖ τὸ αὐτὸ ἅμμα, ἀεὶ διαχοπὴ, οὐ συμφύσις, ἢν γοῦν τὸ λεπτὸν καὶ βλαφερὸν, Plinius ita interpretatur, Vbicunque per se ac sine carne est, vulnerata non coit, vt in bucca cilióque. ¶Item Interseco, Intercido. cuius significationis exemplum vnà cum Plinii interpretatione habes suprà in κόπτω. Et διαχόπτων σφυγμὸς, Pulsus intercisus: qui proprio nomine Δρομαῖος dicitur. Gorr. ¶Item Dirimo. Plutarchus, διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διέλυε πολέμους ὄντας ὁ πό- F

λεμος, Dirimebat, Disiungebat, Vnà castrametari vetabat & vires sociare. Alia exempla habes apud Bud. pag. 888. ¶Item Interrūpo, Interpello. Cuius significationis exempla ab eodem Budæo ibidem afferuntur. At pag. sequente locum ex Basilio affert vbi διακόπτειν significat Interpellare loquentē & interfari. Annotat verò & interruptionem interpellationémque præscriptionum hoc verbo in Pandectis Græcis significari. ¶Item Perrumpo. Plutarchus in libro, πῶς ἄν τις αἴσθοιτο. pag. 133 meæ editionis, τὸ δ' αὖτε πρὸς χάριτα διαφορᾶς καὶ διακόπτειν τὴν εὐφροσύνης, ὡς τὸν ὀχλον ἐμπεσόντα ὄντα, ῥᾴμην καὶ εὐθυμίαν ἀπαίνους. Pro Aciē perrumpere & impressionem facere citat Bud. pag. 888 & 889 ex Xenophontis Hellen. ¶Item Pertundo, Tetisicho. Bud. pag. 889 ex Luciano. ¶Quod verò Chrysost. in epist. ad Thess. pag. 44 dicit, διακόπτομαι τοῖς φροντίσι, Latinius verteris, Distrahor, Distineor, Distringor.

Διαχοπή, ῆς, ἡ, Intercisio, Diremptio. διαίρεσις, διαχώρισις, vt Hesych. exponit. Διαχοπὴ (inquit Gorr.) dicitur ab Hippocrate vulnus omne quod altè descendit impactumque est. Scribit tamen Galenus, propriè eo nomine significari apud medicos solutam in osse capitis cōtinuitatem ab aliquo acuto occurrante atque abscindente, vocarique aliis nominibus ῥῆγμα & ῥῆξις. Hæc ille. Dioscor. lib. 2, cap. 108, de argemone, διαχωρεῖ δὲ ἐχ αὐτῆς χλωρᾶς τεθλασμένα λεῖα καὶ ὀπτηθεῖσα διαχοπὰς ἰσχνοῖ, Vbi Marcellus putat specialiter de neruis dici, ac διαχοπὰς esse quas Plinius appellat neruorum præcisiones seu præsectiones, afferens hunc ex libro 11, cap. 37, locum, Vulneratis neruis summus dolor, præsectis nullus.

Διάχοπος, Scissura. Sic item vocabātur in aggeribus meatus intercisi, siue incilia hiantia per quæ Nilum transmittebant in arua remotiora segetibus destinata. v. l. Qua ferè significatione κόμματα suprà.

C. 2. Ἀδιάκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui intercisus aut diremptus non est, Non interruptus. ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, vt Hesych. exponit. VNDE Ἀδιακόπως, More eorum quæ diremta aut interrupta ac impedita non sunt.

C. Ἐγκόπτω, Incido. ¶Item Intercido, aut Iter aut cursum intercido, (vt Cæsar dicit, Pontem intercidere) Impedio, Præpedio. Gregor. ἡ καιρίας ἰσχνοτομίας ἢ ἀφειτῆς ὁδοποιούμενος. Ad Rom. 15, ἐνεκοπτόμην πολλάκις τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, præpeditus sæpe fui. ¶Item Interpello, vt διακόπτω. Act. Apost. cap. 24, ἵνα δὲ μὴ ὀλίγον σε ἐγκόπτω, ne autem te diutius interpellem. hoc est, ab aliis actionibus auocem. Verba sunt Tertulli contra Apostolum, ad Felicem præsidem. hoc est, ἵνα μὴ ὀλίγον πολλῶν χρόνον παρενοχλῶ σου χρηματίζοντα, ne te auocem à gerenda republ. ἵνα μὴ ἀπὸ σχολῆς σε πολιτεύωμαι. Cic. ad Atticū, Ego autem ad Pompeianum properabam, vbi interpellatores minus molesti. Bud. ¶Ἐγκόπτω πάσσαλον, Impingo seu infigo clauum, hoc est Cum ictu adigo. Theophr. Hist. plant. lib. 2, cap. 8, ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάσσαλον ἐγκόψαντες σιδηρεῷ, ὅταν πλάσωσιν, ἄλλον ἀντιβάλλουσι δρυΐνον.

Ἔγκομμα, ατος, τό, Impedimentum, Offendiculum, Obstaculum: idipsum quod nobis iter intercidit & nos præpedit. ἐμπόδισμα, Hesych.

Ἔγκοπη, ῆς, ἡ, Incisio, Incisura, Incisus. Apud Suidam, φωνὴς ἐγκοπὴν καὶ κεκμακτῆρα οὐκ ἐῶν ὀπτᾶσθαι τὰς πέτρας, absque incisuris in petra factis, vt fieri solet in rupibus impertuis, quò pedes in eis figi queant. Ἔγκοπη (inquit Gorræus) Incisio: dicitur propriè in capitis ossibus (vt docet Galenus) soluta continuitas ab aliquo acuto occursante & abscindente. Vocatur aliis nominibus ῥῆγμα & ῥῆξις. ¶Item Præpeditio, Intercisio itineris seu cursus. ἐγκοπὴ Hesych. exp. ἐμπόδιον, ἐμπόδισιν. AT Ἐγκόπας, ου, ἡ, Offensio. v. l. quod suspectum est. Pro ἐγκόπας autem quod ex Hieron. comm. in Oseam citant, vetus editio habet ἐγκόπους, & quidem rectius.

Ἔγκοπις, ίδος, ὁ, Calum: instrumentū quo marmorarii marmor incidunt. quo significatu κοπὶς suprà dicitur. Luc. in suo insomn. ἔγκοπις γάρ τις μοι δοκεῖ ὁ Σώσος, ἐκόλαψε γάρ μου τὴν ῥῖνα καὶ ἐπέθηκε τὴν μέσην κυρτήν. Idem dicit & κοπὶς & κολαπτῆρες.

C. Ἐκκόπτω,

C. Ἐκκόπτω, Excido, Excindo. Qua porro significatione dicit Plautus Excidere manibus suis patriam & Cicero Vrbem excisam & euersam, & Virgilius, Excindine domos— Perpetiar, item, Nec posse Argolicis excindi Pergama telis: item, Ferro sceleratam excindere gentem: & Valerius Flaccus, — inuisi genus omne excindere Phœbi: eadem dicitur etiam ἐκκόπτειν. Herodian. lib. 7, ἐκκόψειν τε καὶ ὑποπρήσειν τὰ μάχης ἄκρα τοὺς Γερμανοὺς ἅπαντας βαρβάρους, excisurum subactumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Idem, καὶ ἐπὶ τῷ ἥβους ἰδίου βασιλικὸν γένος ἐκ συλλήβδην ἐξ ἅπαντος ἐκκόψαι, καὶ παντάπασιν ἐξαίρειν, excidit, seu stirpitus deleuit & sustulit è medio. Plutarchus, πόλεις καὶ πόλεις παντελῶς ἐκκόπτοντες. Idem in Ciceronem de Catilina & coniuratis, αὐθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντα τῆς πατρίδος, penitus & stirpitus tollenti. Bud. (At Excidere aliquem numero ciuium in Plinii epist. est in exilium mittere.) Dicitur etiam vicina significatione ἐκκόπτειν νόσον ἐκ τοῦ σώματος apud Galenum, vt apud Ciceronem, Neu semper primi cuiusque mali excidendi causa sit, vt aliud renascatur illo peius. Galenus libro decimo Methodi, ἆρα γὰρ τοῦτό ἐστιν ὅτι μόνον ἰατρὸν, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας; ἢ τὸ αἴτιον ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum absimili sensu ἐκκόπτειν ἐαυτῶν τὸ οἴνου: vt apud Ciceronem, Si ex rerum natura non possem euellere, ex animo quidem excidere. Item apud Platonem in Charmide, καί μου ἡ τοιαύτη θρασύτης ἐξεκέκοπτο· οὕτω εἶχον ἐγὼ ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῆς ἀφελέσθαι ὅ,τι ἐβούλετο, & mea illa omnis audacia excisa est prorsus. Item τῆς πατρώου ἐκκοπῆς apud Synesium, Bonis paternis excisus, (vt Plinius dicit Ciuium numero excidere) vel Euersus bonis omnibus. Epistola 43, περὶ τῶν αὐτοῦ πατρώων παρ' ἡμῶν, καὶ τῆς πατρώας ἀκριβῶς ἐκκοπῆς. In vulgatis lexicis annotatur ἐκκεκομμένον dici eũ qui inter aleas bona sua profudit, ac vulgari lingua ἐκκεκοπισμένον vocari ἢ ἀποκεχεσμένον. ‖Item Extundo, Excutio, Euerbero. Aristophanes Acharn. — ἐκκόψω γὰ Κόρακ παίξας τὸν γὰ σὸν τῆ φρυσβίως, videlicet ὀφθαλμόν, Veinam elidat tuum legati oculum, vt Budæus interpretatur. Idem, εἶτ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plutarchus Publicola, ἐκκοπὴς ὀμμάτων δεύτερον. Apud Latinos ea significatione dicit Terentius, Vel oculum exculpe: est vbi vos vlciscar locus: & Plautus metaphoricè, At ego tibi hoc continuò cyatho oculum excutiam tuum: Horatius, Eripere oculos alicui: Ouidius, Eruitur oculos Gryneus: Quintilianus, Oculósque hostis Galli rostro atque alis euerberaret: Elidere oculos alicui, dicit Plautus. ‖Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγούς, intercidere siue interuertere aquæ ductus, quum meatus eorum solitos obstruimus, & aliò auertimus. Herodianus lib. 7, ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, interuertere omnes riuos qui in castra peruenirent, vt Politianus vertit. ‖Item τῶν φωνῶν ἐκκόπτειν apud Lucianum, Vocis iter (vt Ouidius loquitur) intercidèrunt. Eodem significatu Cicero dicit Interruptas voces atque morientes: & Celsus vocem suppressam & obtusam: item suprà φωνῆς ἀποκοπή Dioscor.

Ἔκκοπή, ῆς, ἡ, Excisio, Exectio. Ἔκκοπή (inquit Gorr.) Excisio, est caluariæ fissura cum ossis offensi ruptura, vt ait Paul. Æg. lib. 6, cap. 90.

C. Ἐπικόπτω, Incido, Præcido: hoc est In superficie & cacumine cædo aut decido, vt in arboribus quæ decacuminantur, & in quibus prominentes rami deputantur & truncantur. Idem ferè quod κολούω & ἀφεικάω apud rei rusticæ scriptores. Actiui verbi exemplum afferam paulo pòst in ὄπωρα: passiui autem hoc extat apud Theophrastum De causis plant. lib. 2, cap. 20, αἱ τρισβύτραι γινόμεναι, πάλιν ἐπικόπτονται καὶ ἀφικαθαίρονται, videlicet αἱ κολουθῶσαι arbores. ‖Item Accido: eo sensu quo Liuius dicit, Ita prælio vno accidit Vestinorum res: item, Post accisas à Camillo Volscorum res: item Accisæ opes. Aristoteles Politicῶν lib. 3, ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βακτριανοὺς καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πορθοῦντας ἀμελῶν διὰ τὸ ἡμᾶς ἐπὶ τοσοῦτον ἐπὶ τὴν χώραν, ἐπικόπτειν πολλάκις, accidebat & extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes & potentiam. pro quo alibi dicit μειοῦν, & Plutarch. κολούειν καὶ παπαίνειν, vt suo loco indicaui. Bud. interpretatur etiam Retundo, Reprimo, Cohibeo. Gregorius, ἐπικόπτων τὴν αὐξῆ τῶν λόγων αὐτῶν ἐπαμύνων καὶ παρεγκόπτων. Idem, ἐπικόπτων μὲν ἐμέμφετο μὴ ἀδίκως, λύπην δὲ ἐκ χρηστῶν ἐλπίς. Et sic sæpe apud eundem accipi tradit. ‖His subiungi potest ἐπικόπτω pro Reprehendo. (quia reprehensionibus solemus accidere & retundere alicuius insolentiã aut imprudẽtiam) apud Laert. in Zenone, 319. Idem in Xenophane, μάχεται καὶ Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν ἀπορήματα. ‖Item Cædo, Ferio, Desuper ictum incutio. vel ἐπίτασιν τῆ πρακτικῆ κτύπου, vt Eustathius exponit. Odyss. γ, πέλεκυν, Ὃν ῥ' ἔχον ἐν χερὶ παιέμεν βοὸς ἐπικόψαι. Paulo pòst iterum dicit, πελέκεις δ' ἀπίκοψε πίονας Αἰχαιίης. ‖Item Cædo, vt κόπτω suprà. Aristoteles a Œconom. αἰνιττόμενος τὸν διὰ τῶν ἀργυρείου, ἐπικόψας χαλκοῦν, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δίκαια μιᾶς δραχμῆς, quum argentum contulissent, nummo percusso drachmam locauit pro didrachmo. Bud. Posset etiam reddi Quum notas impressisset, vel Quum signasset: nisi forte ea significandum sit quo ἐπίκοπος infrà.

Ἐπίκοπη, ης, ἡ, Incisio, Accisio, Præcisio: ea videlicet qua arborum extremæ partes deputantur: quam Decacuminationem Plinius appellat. Theophrastus De caus. plantarum, lib. 5, cap. 14, περὶ δὲ τῆς ἐπικοπῆς καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἐπίψις. Et paulo pòst, κωλοῦσι δ' ἐπικόπτειν ὅταν ἀφαιρῶσιν τῆς κόμης ἐπικόψαντες τὸ ἄκρον. Et paulo ante, τῷ μὲν τὴν ἐπικοπὴν [ὁ δὲ ῥίπτας] ἐλάτη, πεύκη, πίτυς, φοίνιξ. ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάρισσον φασί. Vnde Plinius lib. 17, cap. 24, Similem & decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri. hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Idem palmam sterilescere dicit cacumine ablato, vt in ἴσελφος annotaui. Porro quam Plinius ibidem vocat decorticationem, Theophrastus, φλοιοῦ ἀφαίρεσιν: & quam detruncationem, idem κόλουσιν. vt ostendet collatio locorum. ‖Item Incisio, Vulnus. Dion, νομίσαντες σφᾶς καταπεπτωκέναι τῇ ὑπὸ τραυμάτων καὶ μιᾶς ἐπικοπῆς [ἁπάσης]. v. l.

Ἐπίκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Accisus, Præcisus, Decacuminatus: seu Breuis, vt Gaza vertit apud Theophrastum Hist. plant. lib. 5, cap. 2, ἴστι δὲ ὅλα μὲν τὰ πιεῖα ἰσχνά, τμηθέντα δὲ, ἀειθῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν ἀφορμάς. καλοῦσι δέ τινες ἐπίκοπα ταῦτα διὰ τὸ ἐκ τῶν ἄκρων εὖτα φύειν. Sic enim legendum esse, patet ex ipsius interpretatione: sed in vulgatis edit. scribitur ἐπίπικα. ‖Ἐπίκοπος substantiuè, Lignum quod supponitur quum quid securi secatur, vt Budæus interpretatur apud Lucianum in dialogo Charontis & Mercurii, pag. 50 λαβὼν πέλεκυν τοῦ ταμιείου, ἀποκόψω αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῷ αἰακείῳ χρησάμενος. loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi suprà quam lanii & coqui carnes concidunt, vt ἐπικόπιον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit, eique synonymum ἐπίξυλον, at ἰδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristophanis autem scholiastes ἐπίξυλον esse dicit μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius exponens Homericum illud Odyss. β, παρὰ δὲ σφισι κεφαλαὶ, subiungit, ὡσπέρανσις, ἢ ὡς οἱ ἐπίξυλα, ἤτοι ἐπικόπῳ (ἤτοι ἐπικορμίῳ) λίθοις οἷον κοπίδωσι, in trunco in quo carnes concidi solẽt. Sed fortassis nõ minus ἐπικόπιον substantiuè dicitur quàm ἐπίκοπος: quemadmodum apud Poll. ἐπίξυλον, & apud scholiastem Aristophanis ἐπίξυλος. Præterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ξύλον aut aliquid aliud. Sicut verò tã ἐπίξυλος dicitur quàm ἐπίξυλον, ita tam ἐλεὸς quàm ἐλεὸν, vt Eustathius annotat. ‖Ἐπίκοποι dicuntur etiam characteres qui quum initio male impressi fuissent, denuo imprimendi sunt. In quodam nostro lexico veteri, ἐπίκοποι, οἱ κακῶς πεποιημένοι χαρακτῆρες, καὶ διὰ τῶν ἐπικεκομμένοι. Similiter & apud Hes. ἐπίκοπος· χάραγμα ὃν δεύτερον πατοῦσι.

Ἐπικόπιον, ου, τὸ, Mensa coquinaria supra quam carnes concidi solent. idem quod ἐπίκοπος & ἐπίξυλον paulo antè. Pollux libro sexto, de vasis & instrumentis culinariis, ξύλον δ' ἐπίξυλον, ὃ δή τινα κορμοειδῆ ἐπικόπιον καλεῖ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς πελεκητοῦ ἐλεοῦ ἐκάλουν. Idem libro

decimo, τὸ δὲ μαγγανεῖον καὶ ἑλεῖν, ξαίνειν, ὀπτᾶν, πρᾶσιν ἁλιέως μαγγανικὴν, ὡς οἱ ποιηταὶ ὀπτᾶσθαι: citat autem ex Menandri Messenia, ἰχθῦσι μὲ ὅλως ὀπτᾶσθαι δεῖ π. Sed perperam ibi scribitur ἕλκειν & ὀπτὰ πάντων.

Ὀπτάτης, ου, ὁ, Reprehensor, Castigator: ab ὀπτάω, quod pro Reprehendo accipi, suprà dictum est. Laertius in Arcesilao, pag. 197, ὡς δὲ ὀπτάτης ἱκανὸς καὶ παρρησιαστής. Hæc Budæus. Sed veteres quidam libri ibi scriptum habent ὀπτατώτης. Rursus in Menedemo apud eundem, pag. 111, ὡς γὰ καὶ ὀπτάτης καὶ παρρησιαστὴς, quæ verba idem B. citat. sed veteres libri hic itidē scriptum habent ὀπτατώτης.

C. ΚΑΤΑκόπτω, Decido, (ea significatione qua Plautus dicit Decide mihi collum) Præcido, Amputo, Deputo: vel etiam Detrunco. Theophrastus De causis plantarum, lib. 2, cap. 10, καὶ καταπεπομφὼν δὲ λαμβάνει πρὸς ἀποκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν, ὡς τῶν καὶ ὅταν οἱ σφόνδυλοι δέρρεως δέωσιν. Item Concido, seu In minutas partes concido & comminuo. Plutarchus in Lycurgo, ἀλλὰ μηδὲ κατακόψαι λιπαλέξ. Thucydides libro 4, pagina 162, τὰ μὲν ὑπολύοντες κατέπεσον. & lib. 7, capite 142, ὀπτατώτης διδασκαλίου παιδὸν, κατακόψαι πάντα, de Thracibus qui τοὺς αἰθρώπους ἐφόνευον, φειδόμενοι οὔτε γυναικὸς οὔτε νεωτέρας ἡλικίας, ἀλλὰ πάντας ἐξῆς, ὅτῳ ἐντύχοιεν, καὶ παῖδας καὶ μειρακίσκους ἔκτεινον καὶ θηρία καὶ ἱππάριον. ac plus est ibi κατακόπτειν quàm occidere aut obtruncare: (licet Eustathius simpliciter dicat accipi ὀπτᾶσθαι, ex comico citans, κατακόπτεσθε εὐπαί.) Sic apud Xenophontem Hellenicῶν lib. 4, τῆς γυναικὸς ὀπτατώτης, κατακόπτουσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτόν. ‖ Κατακόπτω pro Nummum percutio, citant vulgata lexica ex Herodoto. Xen. Hell. 1, καὶ τὸν θρίσιον κατακόψαι ἐφ' ᾧ ἐκάθητο, ὅπως ἀργυρεῖα καὶ χρυσᾶ. vbi intelligitur κατακόψαι ad percutiendam seu cudendam monetam.

‖ Κατακόπτομαι, Plango. idem quod κόπτομαι suprà. Chrysost. in Epistolam ad Thessalonicenses 1, pag. 17, ἅμα τὸ κατακόπτεσθαι ὀπτᾶσθαι τοὺς ἀπολλυμένους, τοῦ μὴ ἔχοντος ὀπτᾶσθαι ἐλπίδα. Et paulo post, εἰ δὲ τὸ ἀλγεῖν ὀπτᾶσθαι τοὺς ἀπολλυμένους, ἐνταῦθα, τὸ κατακόπτεσθαι καὶ κατᾴδεσθαι παρεῖται, τίνων ἕνεκα ἔδει; Paulo antè vero simplici vsus fuerat, κόπτεσθαι καὶ θρηνεῖν καὶ ἀφορήτως πενθεῖν.

Κατακοπή, ῆς, ἡ, Decisio, Deputatio: vel Detruncatio. Theophrastus De causis plantarum, libro 2, capite 18, αἱ διακεκριμέναι τῷ δένδρων καὶ αἱ κατακοπαὶ πλείους πολυκαρπίαν,

C. ΠΑΡΑκόπτω, Perperam cudo, Falsum nummum percutio, Monetam non bonam cudo. idem quod παραχαράττω. vnde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus non bonus sed adulterinus, (vt Cicero loquitur) Nummus subæratus, οὐκ ὀρθῶς κεκμένον, seu κεκμένον τῷ κακίστῳ κόμματι, καὶ κιβδηλοῦμενον, vt Aristophanem loqui, suprà dictum fuit: seu, νόμισμα πεπρασμένον κόμματος. quod & παράτυπον & παράσημον: necnon παρακεχαραγμένον καὶ κίβδηλον. In qua significatione vulgata lexica ex Luciano afferunt κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, monetæ adulterinæ & falsò percussæ. Sed metaphoricè plerunque capitur. Lucianus in Lexiph. διαγράφων τὸν γλωττᾶν καὶ ξαυτὸν τὰ αἰολίσκα σωπιδίῳ, καὶ σουδλῶν πιούμενος ἐπ' αὐτῷς, ὡς δὴ μέγα ὀνείδος ξυνίζοι καὶ τὸ καθαπερεῖ νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτει, adulteraret, κιβδηλεύοι. Idē Lucianus Hermotimo, τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἄν, τὸ δόκιμον καὶ εἰκίβδηλα καὶ τὰ παρακεκομμένα. Idem De historia scrib. ἀργυρεμπορικῶς ἅπαντα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα ἀδῆλα ἀπορρίπτειν, παρατρίβοντας δὲ τὸ δόκιμον καὶ ἔτυμον καὶ ἀκριβῆ πάντων. Eadem metaphora dicitur etiam παρακεκομμένος αἰὴρ, vt suprà ὁ πεπρασμένος κόμματος. id est Improbus & prauus, qui & παράτυπος & παράσημος, vt docet Budæus, citans ex Aristophane Acharnes. αἰσθάνεται μοχθηρὸς, παρακεκομμένα, ἄπιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα, quasi monetæ malè & falsò percussæ. ‖ Παρακόπτω, Fraudo, Damno afficio. Budæus ex Aristophane Nebulis, ἵνα μὴ γένηται τὸν ἐμὸν ἀλφιτοπώλην παρακόπτειν δημοσίᾳ, id est δημοσίᾳ, vt scholiastes exponit. Idem pro Damnum do, vt Terentius loquitur, citant vulgata lexica ex eiusdem Aristophanis Equitibus, ὦ πατρὶ, ὅσον μὰ πρώην χρόνον πολλὰ χρυσοῦν παρακόπτειν. Videtur autem παρακόπτω pro Defraudo, manasse ab illis qui monetam subæratam & adulterinam bonæ permutant, & ita homines fraudant ac decipiunt.

‖ Παρακόπτω τὸν δρόμον, Deliro, & veluti in scopulos impingo. pro quo dicitur etiam παρακόπτω τῇ διανοίᾳ. Aristoteles De auditu mirabilibus, λέγεται δέ τινα καὶ Αἰσχύλον παρακόψαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἐρχόμενον ὅτι πολλαὶ ἡμέραι εἰσὶ, διατρίβειν ἐν τοῖς ἐπικρημνίοις πολλὰ, καὶ ὑπομιμνήσκειν καὶ ὡς κατὰ τὴν παρακοπὴν, ἐρωτᾶν εἰ πάλιν τὸν χρόνον ἐπέσται βιοῦν. Similiter apud Horatium Epist. 2, libro 2, — fuit haud ignobilis Argis Qui se credebat miros audire tragœdos, In vacuo lætus sessor plausorque theatro: Cætera qui vitæ seruaret munia recto More, & qui posset — signo læso non insanire lagenæ. Qui postquam redit ad se, - Pol me occidistis, amici, Non seruastis ait, cui sic extorta voluptas. Et demptus per vim mentis gratissimus error. Est itaque παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, Mente errare, seu Mente captum esse, & Mentis suæ non esse. Pro eodē dicitur & παρακόπτω simpliciter. Plutarchus ad Colot. οὐκ ἀπαλλοῦσι οὐδὲ φαρμακῶσι αὐθωπεῖ καὶ παρακόπτουσι, ἀλλὰ νήφουσι καὶ ὑγιαίνουσι καὶ χαίρουσι φιλαλήθειαν καὶ καινὰ καὶ κρείττονα τῶν ὑπαρχόντων πάντων καὶ κτήμασι τοῖς αἰδίοις. Similiter apud Diogenem Laertium in Arcesilao, τὸν καὶ παρακόψαντα αὐλακῶν εἶναι, ἐς ποσοῦτον ἐπεκράτησεν ἐν ὅσοι ἀπεκαπήσαν, de Hipponico geometra quem Agesilaus solebat κακόπλουν καθορᾶν ὄντα καὶ χαλεπὸν. Et apud Suidam, ἐπαλλάττει δὲ ἄκρατον πολλῷ ἐμφερὲς, καὶ παρακόψαι, id est πλεονάσαι παρὰ τὰ μέτρα, vt ipse exponit. Similiter & Budæus παρακόπτειν pro μαίνεσθαι affert ex Alexandro in 2 Περὶ ψυχ. Παραφρονεῖν, (inquit Gorræus) Delirare, Dementem esse. verbum apud medicos ambiguum. Nam Galenus initio Comment. 3 in librū tertiū τῶν ὑπομνημάτων, scribit Hippocratem eo verbo vti solitum quum vult indicare τὴν παραφορὰν magnitudinem, quemadmodum & verbis ἐκπλήσσειν, μανιῶσθαι & ἐκμανιῶσθαι. Idem autem libro 3 De locis affectis, scribit, eos qui in febribus delirant, ab omnibus non solùm medicis, sed etiam idiotis vocari παραφρενιῶντας, παραπαίοντας & παρακόπτοντας. non autem φρενιτικοὺς, quasi leuius quid τῆς παραπληξίας nomine quàm τῆς φρενίτιδος designetur.

Παραπληξία, ας, ἡ, Delirium, Mentis error, vt Horatius paulo antè loquitur. Dioscorides libro quarto, cap. 69, de foliis quarti generis hyoscyami, ἐμβάλλεται δὲ ὡς λάχανα, καὶ βρωθέντα τριῶν πλῆθος, μανίαν καὶ παραπληξίαν ἐργάζεται. Vnde Plinius libro vicesimo quinto, capite quarto, Quippe etiam folio constat mentem corrumpi, si plura quam quatuor bibantur. Ibidem scribit oleo quoque auribus infuso tentari mentem. Fundere hyoscyamum paulo antè dicit vim natura esse, ideóque mentem caputque infestare. Dioscorides quoq; paulo antè de aliis duobus hyoscyami generibus tradit, vtrumque μανιῶδες ὑπάρχειν καὶ παραπληκτικὸν, sicut Plinius omnia insaniam gignere capitisque vertiginē. Item apud Suidam παραπληξία φρενῶν, ἢ φρενιτικὴ ἕξις: at Galenus paulo antè in παραπλήττω dicit παραπληξίαν esse leuius quiddam quàm φρενῖτιν. Vnde & Plutarchus diuersa hæc facit in libro πῶς ἄν τις ἀΐδ. pag. 141 meæ editionis, οἱ δ' εἰς μελαγχολίαν ἢ φρενῖτιν ἢ παραπληξίαν ἔκστασις οὐδὲ φοιτῶντας ἐπιλαμβάνουσιν ἐκτὸς αὐτῶν ἔχοντας [τοὺς διεφθαρμένους,] ἀλλ' ἐξιλαύνουσιν ἢ φθόγγοις, ἢ τοῦ σφόδρα νοσεῖν μηδ' ὅτι νοσοῦσιν αἰσθανομένους.

Παραπληκτικὸς, ὴ, ὸν, Mentis errori obnoxius, Cuius mens tentari solet, Delirans, Demens. Item, Mentis errorem inducens, Mentem tentans, Insaniam gignens. Galenus, λήθαργος καὶ παραπληκτικὸς, ἢ παραπληξία μανικὴ, ἢ φρενιτικὴ.

C. ΠΕΡΙκόπτω, Circuncido, Circuncirca reseco & dimutilo. Thuc. l. 6, p. 106, οἱ δὲ πάντα ὅσα Ἑρμαῖ λίθοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πολῖται περικόψαντες τὰ αἰδοῖα. Pausanias verò (vt scholiastes annotat) in Atticorum vocabulorum congerie scribit, τοὺς μαχλοὺς καὶ τὰ αἰδοῖα τοὺς Ἑρμᾶς περικόπτοντας, & eos qui facinus illud perpetrarant, Ἑρμοκοπίδας fuisse nominatos. Latini dicunt

Truncare capite, Truncare manibus. ¶Metaphoricè plerũque capitur vt ὀπιπτῶ, & Accido apud Latinos, & ea ſignificatione qua Bud. ſcribit vulgus Gallicum dicere Reſecare vngues & Circũcidere alas, hoc eſt Imminuere opes & autoritatem. Eiuſdem ſignificationis eſſe καλύειν, ſuprà dictum fuit. Sumpta autem metaphora eſt vel ab agricolis qui arbores luxuriantes decacuminant, & ramis eminentioribus in orbem truncant, vel ab iis qui auibus alas præcidunt ſeu circuncidunt, ne euolare poſſint: vt ἀφαιρεῖσθαι eos dicamus quorum opes & potentiam infringimus ac imminuimus, & quos aliqua ex parte viribus veluti truncamus. Demoſth. Philippica 3, καθ' ἕνα ἕκαστον οὕτω ἀφαιρεῖσθαι καὶ λωποδυτῶν τὴν Ἑλλάδα, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, ſingulorum opes accidere, ciuitatéſque ſpoliare: vt Liuius, Acciſæ à Camillo Volſcorum res. Et Virgilius, — acciſis coget dapibus conſumere menſas. Interdũ additur genitiuus rei qua aliquis veluti truncatur & ſpoliatur, ſeu quæ alicui præciditur. Plutarchus in Lucullo, loquens de Tigrane, διώκουν ἱππεῖς Πάρθοι ἀφαιροῦντες τὴν Ἀσίαν. Idem in Antonio, πόλεσι ἀφῃρημένας χρημάτων, ἀνδραπόδων, ζυγίων. Idem in Cæſare, δεύτερον ἀφαιρούμενος τὸν ὄχλον. Gregorius ἀφὶ φιλοπ. appellat ἀφῃρημένους mendicos membris oblæſos & mutilatos, & fortunis omnibus nudatos, ἀνθρώπους ἀφῃρημένους καὶ ἀφῃρημένοις χρήμασι, συγγένειαν, φίλους, αὐτὰ τὰ σώματα. Hæc & alia Bud. pag. 894. Idem in lexico ſuo ex Plutarcho affert de Sertorio, ἀφαιρῶν ἀγορὰς, λιμοκτόνος τῷ χώρᾳ, commercia tollens. Ex eodem, εἰς τὴν Γοτθαρίαν ἐμβιβλήκοις, καὶ ἀφαιροῦν τοὺς ὑπὸ Τιγράνου, diripiens. Ex eodem in Lucullo, ἀφαιρούμενος δὲ τὸν ἀγῶνα ὁπὸ τῆς γῆς τὰ λάφυρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐξεπεμψεν εἰς Λιγύπτου, annonæ anguſtia deprehenſus, Annona acciſa deprehenſus. Rurſus in Sertorio, ἀφαιροῦντες αὐτὸν τῷ ἀπὸ τῆς γῆς ὑποφέρειν ἐπιδρομαῖς καὶ κυκλώσεσι, commeatibus intercluſit.

Περίκομμα, ατος, τὸ, Reciſamentum, vt Plinius loquitur, Fragmen quod circuncidendo deputatum & reſectum eſt, Fruſtum circuncidendo amputatum, ſeu quod circunciſum eſt, vt Budæus interpretatur: dicens inde peculiariter appellari ea quæ ſoci auferunt ex carnibus & circuncidunt. Vulgaris lexicis περίκομμα eſt edulium ex herbis carnibuſque conciſis, idem quod Apicio, Iuuenali & Martiali minutal. Quod Pollux quoque innuere videtur, qui libro 6, cap. 9, quum ſcripſiſſet τὰ συγκεκομμένα λάχανα vocari etiam κοπὰ, ſubiungit, οἱ κωμικοὶ ὀνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χρίσματα· τὰ δ' αὐτὰ καὶ τομαλίσματα. Athenæus lib. 4, εἶτα δ' εἰς τὸ κοινὸν ζωμὸς, καὶ περίκομμα. ἐφόχετο δὲ εἰκαίως δύο κρία. Et libro nono, ex Dionyſio comico de piſcis fruſto & iis quæ exenterando eximuntur, Περικόμματος δὲ τάξιν ἥδιστ' φέρει. Εἰς αὔριόν σε κἀμὲ δεῖ τὸ δεῖπνον ἔχειν. Ariſtophanes in Equitibus, περικόμματά σοι κατασκευάσω, te vt minutal fruſtulatim concidam. ſeu κρέα σού τι σῶμα, vt Suidas exponit, dicens περικόμματα vocari τὰ ὑπὸ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν, ea quæ coqui in carnibus circumcirca reſecant. Ita περικόμματα ἂν σοῦ κατασκευάσαι eſſet, Te circuncidam & circuncirca truncabo. (Heſychius infrà Συκομμάτιον quoque edulii genus quoddã eſſe dicit) At in hoc loco Plutarchi Erot. αἱ περικόμματα τοῦ καλοῦ καὶ ἄδολον ἐν ταῖς διαγωγαῖς ἔχουσι, videtur accipi pro quibuſdam veluti lineamentis, ſicut περικοπὴ Budæo paulo antè apud Polybium vſurpari videtur.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, Circunciſio, Circunciſura, vt Plinius loquitur: qua videlicet res aliqua in orbem truncatur & dimutilatur. vt τῶν Ἑρμῶν ἀφαίρεσις apud Andocidem ἐκ μυστηρίων. Et Alcibiades delatus eam ob cauſam fuit quaſi τοὺς Ἑρμοῦ ἀφαιρέσας, vt cognoſcere eſt ex Thucydide, pag. 206. Dicitur etiam de quauis trũcatione & mutilatione. ¶Περικοπὴ Budæo pag. 895, videtur eſſe quaſi μῦθός quædam vel ἐπεισόδιος, hoc eſt ſententia certo ambitu orationis comprehenſa. quibus verbis ſubiungit locum quendam ex Philoponi diſputatione ſeptima aduerſus Proclum, λαμβάνει δὲ καὶ μίαν ἐκ τῆς εἰς τὸν Φαίδρον ὑπομνήσεως περικοπὴν ὁ Φιλόπονος. At nonnulli hic per περικοπὴν volunt intelligi διορισμὸν, determinationem: idipſum verò tranſlatè cum Columella limitationem dici poſſe addũt: à Cic. autem deciſionem vocari in oratione pro Cæcina, Quid noſtra deciſio de æquitate? quid ratio interdicti de iure admoneant vt iudicetis? Et pro Roſcio, Dicat deciſionem factam eſſe quæ facta non eſt. Baſil. magnus De baptiſmate, quæſt. 4, ὅτου δὲ τὸ σφράγισμα περικοπὴν οὐκ ἔχει δεκτὴν, ἵνα τοῦ ὑποδήσεως καταμαρτύρηται, καὶ ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον αἰσχύνωσιν, ἕτερον τὸ ἄμωμον ὑπογράφωμεν. Hieron. libro 2 aduerſus Iouinianum, Expoſita eſt περικοπὴ Apoſtoli de huiuſcemodi quæſtionibus diſputandis: ſingulis oppoſitionibus reſponſum. Idem in Epiſt. ad Pammach. Apologeticum ſi legeris, ipſe pro nobis cæteris ſatisfacies: aut ſi tu quoque narem contraxeris, illam Apoſtoli περικοπὴν in qua de virginitate & nuptiis diſputat, aliter diſſerere compelleris. Loquitur autem ibi Hieronymus de loco in 1 ad Corinth. cap. 7. Suidas περικοπὴν eſſe dicit μέρος τῆς ὑποθέσεως, hunc locum afferens, ὁ δὲ φησὶν, πρὸς ἃ δύσκολον τὴν ἀκολουθίαν καὶ τὴν περικοπὴν τῆς ἐκθέσεως. vbi indem vulg. lex. interpretantur Determinationem & concluſionem. Niſi potius ad ſequentem ſignificationem pertinet. ¶Περικοπὴ aliud etiam ſignificat quàm περίκομμα, vt apud Polybium de elatione funerum apud Romanos, ἔστιν ὅτε τοὺς εἰκόνας, ἐπὶ τῶν εἰκείων μεταλλάξαι τῆς ὄψεως, ἄγουσιν εἰς τὴν ἁρμαμαξήν περικοπὴν ἔχοντες, ὡς ὁμοίαν τοῖς ζῶσιν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην ἀφαίρεσιν. Hic περικοπὴ signif. (ni fallor) τὰ περίγραμματα τῶν σωμάτων. hoc eſt, lineamenta, καὶ τὴν τῶν σώματος ἀφηχαφὴν, vel ornatum. Hæc Budæus ibidem. Vulg. lex. interpretantur notam deſcriptionem & quaſi delineationem. annotant enim, περικόπτειν ſignificare & περιγράφειν & περιχαράττειν, id eſt circumſignare, vt Columella loquitur. ¶Περικοπὴ ponitur & αὐτὴ τῆς ὑπαρχόντων, pro facultatibus & bonis hominis, pro ſarcinis & impedimentis & apparatu ſuperuacaneo, vt idem Budæus docet in lexico ſuo, hunc è Suida locum proferens, ταύτῃ τὴν περικοπὴν ἐδωρήσατο τῇ τῆς Αἰμιλίας μητρὶ, id eſt ὕπαρξιν, vt ipſe Suidas exponit, non tantùm ſuo ordine, ſed etiam in Αἰμιλία. Locus autem is è Polybio deſumptus eſt. ¶In hoc autẽ eiuſdem autoris loco, ἀπὸ μυδρίας ἐχούσης περιγραπτὴν ὄμφαιν τῆς περικοπῆς αὐτῶν, idem Suidas exponit ἀφηχίας. ¶Περικοπαὶ Heſychio ſunt κλοπαὶ μικταὶ, à περικόπτω quod nudare & ſpoliare aliquando ſignificat. Sed malè ibi ſcribitur περικοπαί.

C. ΠΡΟκόπτω, Procedo, Progredior, Pergo ſeu prouehor vlterius. Chion in Epiſt. ὡς δὲ περικόψαντες ποτὲ τὴν ὁδὸν ἀπ' αὐτῆς περιφλαίδω, ἐπὶ τοὺς ἡμᾶς χιλίους καταλάβοι, ſimulatque triginta ſtadia ab ea proceſſeramus. Et apud Suidam, ἐχρήσατο παχεῖ δρόμῳ καὶ δι' ὅλης τῆς λεωφόρου περικόψαντα καταλαβεῖν. ipſe tamen Suidas ibi exponit διαχρήσασθαι. Sicut etiam dicitur Procedere ætate, Progredi ætate, item & Prouehi ætate, ita & περικόπτειν. In vita Æſchinis, περικόπτων δὲ τῇ ἡλικίᾳ, ὅτε τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὰ κατὰ φιλοτιμίαν ἀπῄει. Lucas verò ſine præpoſitione dicit περικόπτειν ἡλικίᾳ. cap. 2, καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. vbi exponi etiam poteſt Augeſcebat. Capitur eo quoq; modo quo Cicero dicit Ad virtutem procedere, In virtute procedere & progredi, In philoſophia procedere: ſeu Facere progreſſus in aliqua re, Proficere in aliqua re, vt idem Cicero loquitur. Qui quod Stoici Græcè dixerunt, οἱ προκόπτοντες ἄχρις οὗ τὸν σοφὸν αἰσθάνωνται, αἰσθάνονται καὶ μοχθηροὶ διαμένειν, ita Latinè reddidit, Qui proceſſit aliquantum ad virtutis aditum, nihilo minus in miſeria eſt quàm qui nihil proceſſit. Et cum præpoſitione ἐν apud Luc. ἐγὼ μὲ προέκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, οὓς δὲ ἀνηγόμην ἐν τῷ. Sic Paulus in Epiſt. ad Gal. cap. 1, καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, in Iudaiſmo progreſſus faciebam ſupra multos generis mei æquales. Quintilianus dicit, Vltra quàm homini datum eſt prouehi. Et Ouidius, Vix vltra quò iam progrediatur habet. Eiuſdẽ ſign. eſt ὑπεκδύναι. vnde Socrates ὁ ἐκ Μόλου apud Luc. in Soloeciſta, Προκόπτει πολὺς εἰμὶ ἐν τοῖς μαθήμασι, ὁ δὲ Πλάτων (ἔφη) τῶν ὑπεκδύντων

καλεῖ. Dicitur verò non solùm προκόπτειν ὁ, sed etiam προκόπτειν ὅτι. vt apud Plutarchũ in libro πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐν ἀρ. τῇ. Cicero dicit Procedere ad virtutem, vt suprà dixi. Idem in eodem libro dicit προκόπτειν προκοπήν, pag.136 meæ editionis, ἀρχὴ τοῦ τὴν ἀλήθειαν προκοπὴν καὶ ἄτυφον προκόπτειν. Item προκόπτειν ὅτι πλεῖον, apud Paulum in 2 epist. ad Timoth. cap.2, ὅτι πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longius enim ad iniquitatem procedent. vt Cicero dicit, Lõgè ad virtutem procedere. Plinius dicit, Siquis eò insolentiæ furorisque processerit. Sic & Prouehi vsurpatur. Dicitur etiam aliquis οὐδὲν προκόπτειν, vt οὐδὲν αὐύειν, nihil proficere. Quo sensu Liuius dicit, Quum parum procederet incœptum: & Cicero, Quibus quum parum procederet. Rursùm Liuius, Deinde vt nihil procedebat, ad populandum agrum Neapolitanum magis ira quàm potiundæ vrbis spe processit. Euripides in Hippol. Καί τι προκόψω γ' οὐδέν, λυπόσω δέσι, Etiamsi nihil proficiam, Etiamsi nihil procedat. vel, Etiamsi ne digitum quidẽ progrediar in incœpto meo. qua loquutionis formula Cicero vtitur. Dicimur etiam eodem significatu, Prouehi vlteriùs: item & Promouere. vt Terentius, Abibo hinc, præsens quando promoueo parum. Pro Promouco verò transitiuè sumpto accipi putatur apud Thucydidem lib.4, pag.140, κακῶς ἡμᾶς αὐτοὶ ποιοῦντες πλέον τῆς οἰκείας, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκόπτουσι τοῖς οἰκείοις. nam ibi scholiastes exponit, προσδοποιοῦντες καὶ ἀντιποιοῦντες, seu προκοπὴν καὶ ὁδὸν δόντες ποιεῖσθαι ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, nobis promouentibus illis imperium, vt Ouidius dicit promouere imperium. Sed paulo inferius scholiastes aliter legit, videlicet προκοπόντων: ita exponens eum locum, ἡμῶν κακῶς αὐτοὶ δι' ἀλλήλων τῆς οἰκείους δαπανήματα, καὶ προαιρουμένων καὶ προκοπόντων τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς πρὸς τὰ ἐκείνοις συμφέρον. quæ lectio videri potest commodior. In hoc autem eiusdem Thucydidis loco libro 7, pag.252, πλὴν σχεδὸν γε πάλιν ἡμῶν ἀφ' ἑκάστης προκινδυνούσης τι, καὶ τὸ ναυτικὸν μέγα μέρος προκόψαντες, itidẽ reddi potest Rem nauale magna ex parte promouentes. Scholiastes exponit προκοπὴν μεγάλην τοῦ ναυτικοῦ τέλους ἀφικόμενοι, hoc est πολλαὶ ταῖς αὐταῖς ἀφίξεσι παῖ ἰσομαχίαι: addens tamen, alios sic exponere, ὅτι μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες. ‖ Προκόπτω, Procedo: alia significatione: ea nimirum qua Virgilius dicit, Iámque dies alterque dies processit, & auræ Vela vocant. Et Salustius, Vbi plerunque noctis processit, obscùro etiam tum lumine milites Iugurthini castra hostium inuadunt. Et Cæsar, Quantóque eius amplius processerat temporis, tanto erant alacriores ad custodias. Ibi enim Procedere accipitur pro Elabi. Paulus Epistola ad Rom. c.3, νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, nox processit, dies verò propinquat: vt Salustius dicit Vbi plerunque noctis processit. Pro quo Ioann. Epist.1, cap.2, dicit, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

Πρόοδος, ου, ἡ, Progressus, Processus: ea significatione qua Suetonius dicit, In Græcis literis magnum processum habere: & Cicero, Gradus tuos & quasi processus dicendi studio cognoscere. Cicero dicit etiam Progressio. Quũ enim scribit, In qua [philosophia] quod inchoatum est neque perfectum, progressio quædam ad virtutem appellatur: id progressionem appellat quod Græci πρόοδον. Plutarchus in libro πῶς ἄν τις ἀπὸ. pag. 132 meæ editionis, οὐ μόνας πεισθῆναι ἐπιχαίρειν ὡς σοφὸν ἐν ἑαυτῷ τὸν προόδων. & pag.140, τὸν αἰσθόμενον χαυνοῦντα προόδους ἀληθοῦς ἐν φιλοσοφίᾳ. Pro eodem dicit ἀποδοχὴ p. 132, εἰς ἀπειρίαν πεσεῖν, μᾶλλον ἢ εἰς ἀρετῆς ἀποδοχήν. Eleganter verò dicit Bion apud Laertium, τὴν ἄκραν εὐπορίαν εἶναι τῆς προόδου, opinationem esse profectus progressionisq; impedimentum, Opinationem progressui iter intercidere. quod Plutarchus paulo antè dicit πᾶσιν ἐπιχαίρειν ὡς σοφὸν ἐν ἑαυτῷ τὸν προόδων. Iosephus De antiquitatibus, εἶναι ἐλαμβάνετο τὸ ἀπὸ τῶν χείρων προόδου, in peius prouehebatur. Legitur etiam προόδου ποιεῖν, vt Plinius dicit Facere profectum sub præceptore: & Cicero, Facere progressus in studiis. Idem, Tantos processus efficiebat, vt euolare non excurrere videretur. Plutarch. verò dicit etiam προόδου προκόπτειν, vt suprà indicaui.

Πρόοδος, ου, ὁ, (si mendo caret) Processus, id est Successus. vt Seneca dicit, Querũtur & de consiliis & de processibus suis, malúntque semper quæ reliquerũt. Item, Ex animaduersione alienorum processuum & suorum desperatione, fortunæ irascens animus. vbi pro felici successu, qui dicitur ἡ τύχημα, vsurpatur. Polybius, ταχέως ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα προόδου, res statim procedebat, vt Liuius loquitur. Sed ibi reponendum puto προπολύ. ΑΥ Πρόοδος, ίδος, ἡ, Cæsaries v.l. χαίτη, Hesych.

C. ΠΡΟΣκόπτω, Allido. Nazianz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νηπία, infantes petræ allisi. ‖ Προσκόπτω, Impingo, Offendo. Matth. 4, & Luc. 4, μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου, ne impingas seu offendas pedem. Aristophan. Vespis, προσέκοψε τὸν σκότῳ τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitum. vbi τῷ σκότῳ dixit vt τῷ λίθῳ. Idem dicitur προσκρούειν & προσπαίειν. Sed frequentius omittitur accusatiuus πόδα. Ioann. 11, ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει. Rom. 9, προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος, offenderunt seu impegerunt pedem ad lapidem offendiculi. Eustathius dicit propriè accipi ὅτι ποδῶν, sicut & σφάλλεσθαι: indéque esse hanc apud recentiores γραμμὴν, Φορητὸν τοῦ ἵππου ἡ τοῦ λαιμοῦ προσκοπὴν, id est σφάλμα. Sed dicimur etiam προσκόπτειν alicui rei qua offendimur, quæque nobis velut offendiculum occurrit in quo pedem impingamus. 1 Petri c.2, οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ, qui offenduntur. At Rom.14, ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται. In eodẽ significatu dicitur & προσκόπτομαι, videlicet pro Offendor, vel Offensus aut infensus sum. Appian. in 2 Bell. ciuil. de Curione, ἔλεγε δὲ ὧδε, εἰδὼς οὐ μαχησόμενα τῷ δεξιῷ τὸν Πομπήϊον, καὶ τὸν δῆμον ὁρῶν ἤδη προσκόπτοντα αὐτῷ δι' ἃ τὰ τοῦ δικασμοῦ δίκας. Interdum commodius redditur Incurro. Synes. De insomn. ψυχὴ μανθάνει κακῶν περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα, in nullum malum in rebus humanis incurrens. Idem epist.46, οὐ δι' ἡμῶν, ἵνα μὴ οὐ προσκόπτομεν τῇ τύχῃ, σωίμεθα, quandiu in res aduersas no incurrebam⁹. At in hoc loco Aristotelis Problem. sect.5, προσκόπτομεν τῷ αἰεὶ ἐγχέοντι, vulg. lex. interpr. Incurrendo aerem nostro impetu violamus. Aliquando est Cum impetu incurro & irruo, Inuehor. Matth. cap.7, de ventis, καὶ προσέπεσαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσεν. In argumento τὴν βατράχων Aristophanis, Πλείστων δ' ἰδὼν Ὡς Ἡρακλεῖ προσέπεσε δεῦρο τὸν Κέρβερον, in Bacchum irruit, seu cum impetu incurrit, indutum habitu Herculeo, putans esse Herculem qui Cerberum abduxerat.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, Offendiculum, Obstaculum in via in quod pedem impingimus, Impedimentum in quod pedes incurrunt. Propriè enim ὅτι ποδῶν dicitur πρόσκομμα, vt ὑπόπτιον ἐπ' ὀφθαλμῶν, teste Eustath. 1 Petri cap.2, λίθος προσκόμματος, Generaliter de quouis quo animus aut oculi aut aures alicuius offenduntur, & quo eius cursus veluti obstaculo impeditur. 1 Corinth. cap.8, βλέπετε μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσι, ne ea offendãtur, seu, ne ea illis offendiculo sit. Et Rom. cap.14, κεῖται πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ. ‖ Πρόσκομμα Suidæ est non solùm σκάνδαλον, sed etiam βλάβη, ζημία.

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, Offensio, vel potius Offendiculum. idem quod πρόσκομμα præcedens, seu σκάνδαλον, vt Hesych. docet. hoc est Id in quod pedes nostri incurrũt, & quo cursus noster impeditur, Id in quo pedes nostri offenduntur impingentes. vt προσκοπὴν ἔχω apud Thuc. Impedimentũ & obstaculũ quo nauiũ cursus inhibetur, ἔτυχον ἢ αἰ μὴ ὀκ Καείας ἐς προσκοπὴν τῶν Φοινισσῶν νεῶν εἰχόμεναι, vt eas prohiberent. Item Scandalũ & offendiculũ apud theologos. 2 Cor.6. μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπὴν, Nullam eis offensionis materiam præbentes, Nihil facientes quo offendantur. Sunt qui Offensioni esse & offensionẽ afferre ex Cic. interpr. ΥΝΔΕ Ἀπρόσκοπος, ου, ὁ ἡ, Qui in nullũ offẽdiculũ impingit, Cuius pedes in nullum offendiculum incurrunt, Qui inoffenso gradu procedit: seu generaliter, Inoffensus. idem quod ἀσφαλὴς: propriè enim hæc duo ὅτι ποδῶν dici Eustathius tradit. Actorũ Apost. cap.24, ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν, Interim autem meditor con-

ſcientiam habere inoffenſam, vt Budæus interpr. HINC Ἀπροσπτώτως, Sine offendiculo, Ita vt pedem non impingas, nec offendas, Ita vt in nullum incurras pedum offendiculum. idem quod ἀσφαλῶς. propriè ὁδοῖ τινὶ, metaph. de aliis: vt ἀπροσπτώτως ἀγορεύειν, idē quod ἀσφαλῶς, vt Euſt. dicit. ſicut ſuprà γλώττῃ προσπτίπτειν, lingua impingere.

C. ΣΥΓκόπτω, Concido, Conſcindo. Qua verò ſignificatione Cicero dicit, Virgis plebem Romanam concidere, & Plautus Pugnis concuſus, ea & Ariſtophanes Nebulis, Ὅσους δὲ πάτταις ἤχομεν περὶ τὸν νόμον πεζῶν, Ἀφίημι, καὶ δίδομεν αὐτοῖς ἀσπόνδους συγκόπτειν. id eſt τυφλοῦν ſeu καταπαττεῖν ταῖς μάστιξι, verberibus concuſos ſeu cæſos nos eſſe. Pro Pugnis aut verberibus concidere videtur accipi poſſe & in hoc loco Xenophontis Sympoſ. pag. 522, ὡς πλῆξαι, ὦ Ἀντίσθενες, μέντοι μὴ συγκόψῃς μου τὴν ἄλλην χαλεπότητα ἐγὼ σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, modò pugnis & verberibus me non concidas. Aptè tamen hic etiam reddere poſſumus Contundere. nam Cicero dicit Pugiles cæſtibus contuſi: & Ouidius, Nares contundere alicui: & Plautus, Nónne hic homo modò me pugnis contudit? Sic accipitur etiam apud Demoſthenem contra Midiam, pag. 222, τὸν δὲ χορηγὸν αὐτὸν οὐχὶ ὁ συγκόψας ἅπαντας τοὺς νόμους οὗτος φανερός, οὐ δῆτα δῆτα; nam Demoſthenes choragum ſuæ tribus agens, ὅτι τῆς ὀρχήστρας κονδύλοις ἔλαζεν ἑαυτὸν πάντων πλεῖστον, vt Libanius docet in argumento. quemadmodum & Æſchines contra Cteſiphontem dicit Demoſthenem καταπαπαλύξαι οὐκ αὐτὸν τὸ πλῆθος κονδύλων ἴσχυσε Μαιδίου ἔχειν καὶ τὸν φανερόν. Eſt igitur συγκόπτειν idem quod κονδυλίζειν, ſeu καταπαλύξειν, hoc eſt Pugnis concidere, Pugnis contundere. ‖ Συγκόπτειν eſt etiam Diſcindere. Vnde & Lucianus dicit πολλὰς φιλίας συγκόπτειν: ita Cicero, Multæ amicitiæ diſciſſæ potius quàm diſſolutæ. ‖ Συγκόπτεσθαι etiã dicuntur qui ſyncope corripiũtur, hoc eſt quibus cor veluti conciditur & contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur, quaſi diſciſſa reſoluuntur. nam ſcribit Aretæus libro ſecundo De morbis acutis, capite 3, nihil eſſe μᾶλλον ἢ οὕτως ἀσυγκοπτῆς δυνάμιος: eſſe autem τῆς καρδίης τοῦτον ἢ αὖτος τῆς ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ δυνάμιος, καὶ λύσιν τῆς δυνάμιος τῆς εἰς ζωὴν δυνάμιος, πάθος αἰπόξοον τῇ ψυχῇ τῷ αὐθρώπου ἐόν. De ſymptomatis autem & notis τῆς συγκοπτομένου idem ibidem tradit. Galenus, οἵ γε καὶ ἐξαίφνης συγκόπτονται, repentè linquuntur animo, vt Budæus interpretatur. ſed ſi medicis credimus, συγκόπτεσθαι plus eſt quàm λειποθυμεῖν, vt patet ex verbis Aretæi paulò antè citatis. Idem, ἔνιοι δὲ καὶ ἀπὸ λύπης καὶ μετὰ νούσου ἐπὶ τῆς ὀδύνης συγκόπτονται, ἀπέθανον, ſyncope correpti mortui ſunt. quod non ita facilè fit in animi deliquiis.

Συγκομμάτιον, Genus quoddam edulii. σκληρόν τι πρὸς τῆς ἐλαφρυντέας, vt Heſych. ſcribit. Fortaſſis idem quod κρέκομμα ſuprà.

Συγκοπὴ, ῆς, ἡ, Syncope: eſt præceps virium omnium lapſus, vt Galenus ante ſe à veteribus medicis definitam eſſe prodidit. Ergo quum eſſentia virium quibus regitur corpus, tum in ſpiritu tũ in ſolidorũ corporum tẽperamento cõſiſtat, palã eſt nihil horũ per ſyncopen manere integrum, ſed cuncta collabi & diſſipari: cum ſpiritu quidem, calorem natiuum, ita cum eo mixtum atque confuſum vt nunquam ab inuicem ſeparari poſſint: cum ſolidorum autẽ corporum temperamento, tum eum ipſum calorem ſingulis à natura partibus inſitum, tum humidum illud primigenium & radicale, quo vno, veluti glutino quodam, robur earum continetur. Hæc Gorræus. Paulo pòſt ſubiungit, hunc virium lapſum duo præcipua ſymptomata conſequi: exoluto quidem calore, frigiditatem totius corporis: digeſta verò ſolidorum corporum ſubſtantia, ſudorem quem medici συγκοπτικὸν & διαφορητικὸν appellãt. hæcque duo eſſe παθογνωμονικὰ τῆς συγκοπῆς συμπτώματα, quæ alia etiam, cuiuſque facultatis propria, pulſus defectio, & ſenſus motúſque priuatio, conſequantur. Poſtquam verò duo cauſarum genera explicauit à quibus malum hoc oritur, dicit tantum eſſe trium principiorum inter ſe conſenſum, vt protinus noxas ſuas inuicem communicent, ipſumque ventriculi os præter reliquas, propter exquiſitum ſenſum, ſi grauiter offendatur, ſyncopas accerſere quas ab eo στόμαχος appellãt. Cauſas autem magnas prorſus eſſe & vehementes, adeo vt ab iis ægri non modò λειποθυμῆσαι (hoc eſt animo linqui) ſed totis viribus reſolui poſſint, & proximi periculo eſſe: videlicet aliàs ſpiritu ipſo deperdito, aliàs alterato, aliquando maxima ex parte digeſto, non rarò hæc vtraque perpeſſo. Quibus ſubiungit, Cauſæ namque eædem minores, non iam ſyncopen, ſed animi defectum, λειποψυχίας à medicis dictum, inducent, magnitudine ſola à ſyncope differentem. neque enim tanta eſt per λειποψυχίας animi exolutio quanta per συγκοπὰς, in quibus nulla omnino vis quæ vel in ſpiritibus vel in ſolidis partibus poſita ſit, integra manet: quum per λειποψυχίας, etiamſi aliqua ex parte exoluãtur ſpiritus, ſolidorum tamen corporum, quæ multo minus quàm ſpiritus, iniuriis ſunt opportuna, ſubſtantia non digeritur ſed incolumis perſiſtit. Argumento ſudor eſt, in lipopſychia quidem nullus, ſed in ſyncope perpetuus, & pro cauſarum magnitudine paucus vel multus. Hic enim veluti terminus quidam lipopſychias à ſyncopis diuidit, ſic vt quæ virium diſſolutiones intra ſudorem conſtiterint, λειποψυχίαι ſiue λειποθυμίαι, ſiue exolutiones (vnum enim hæc tria ſignificant) dicantur: quæ verò eum prætergreſſæ fuerint, & ad ſudorem vſque peruenerint, ſyncopæ: quarum etiam pro ſudoris modo magnum ſit diſcrimen. Siquidem nemini dubium eſſe poteſt plus in iis multo eſſe periculi quibus plurimus ſudor acceſſit quàm quibus exiguus, quòd maior virium lapſus ita contingat. Sed quantuſcunque ſit, omnem ἐξίως καὶ αἰφνίως, hoc eſt repentè & vniuerſim, fieri debere, ratiò τῆς συγκοπῆς exigit. Quum enim ea nulli morbo acumine & periculo concedat, lapſum illum virium confertim & ſemel & magnum etiam fieri neceſſe eſt. Hæc ille. Paulus Ægin. lib. 3, cap. 34, περὶ συγκοπῆς δὲ παράνοια [ἡ καρδία] ὅτι τε ἐξαίφνης καὶ ἅπαν καὶ στόμα καὶ χεῖρες, λύπη τε καὶ ῥίγος καὶ ἱδρὼς ἐπὶ πᾶσι, τὸν καλούμενον ἐπὶ τοῖς συγκοπτομένοις, αἰθρόαν οὕτω τῆς δυνάμεως ἐκπίπτουσαν, ὃν λύσιν τε καὶ λειποθυμίας καὶ μικροψυχίας, ἄκρον τε ἀθυμίαν καὶ ἀθρόαν ἀποφορὰν διαλυομένου. Galenus, οἱ συγκοπτόμενοι ὅτι μὲ χυμοὶ φέρονται, ἀλλὰ τὰ καλούμενα λειποψυχίας. Sunt qui λειποψυχίαν interpretentur Animi deliquium, ſeu Animi defectum, ſiue defectionem: at συγκοπὴν, Animæ defectionem, remittentes ad Celſum lib. 7, cap. vlt. ‖ Συγκοπὴ eſt etiam figura grammatica qua ſyllaba è medio dictionis alicuius aufertur, ſicut ἀπὸ τοῦ, quum in fine: ἀφαίρεσις, quum ab initio.

Συγκοπικὸς, ὴ, ὸν, Syncopen inducens, Animæ defectionem & præcipitem virium omnium lapſum vnà cum ſenſuum languore, arteriarum pulſus defectione, ſudoréque perpetuo, afferens, corde iam affecto, & laborante vitæ principio. Galen. ἡμῖν οὖν τοιαύτη δόξαν, ὀλίγοις πάνυ καὶ συγκοπικά.

C. ΥΠΕΡκόπτω, Supero, Superſcando: ſeu Superuehor, Supergredior: vt προκόπτω, Prouehor, Progredior. Themiſt. in Sophiſta, οὐκ αὐτὰ δὴ τὰ ἐπιόντα ἐπιόντα ὑπερκόπτει καὶ ὑπερβαίνει τὸν εἰρημένον, ſupergreditur. vt Tacitus dicit, Villarũ magnificentia quaſi principẽ ſupergrederetur: & Quintilianus, Omnem laudem ſupergreſſa. ibi enim Supergredior pro Supero accipitur.

C. ΥΠΟκόπτω, Succido. v. t.

¶ Κόπος, ου, ὁ, Labor, Moleſtia. à κόπτομαι ſignificante Vexor, Laboribus & moleſtiis premor. Ariſtoph. Pluto, ὃ κόπτου ξυνεῖναι, in labore verſari, vt vulgata lexica interpretantur. ‖ Item Laſſitudo, Fatigatio ex labore. à κόπτομαι ſignificante Fatigor, Faniſcor, Laſſeſco. Xenophõ De re equeſtri, κόπου ὄντος διὰ τὰς ἀσκήσεις. Plutarchus in Præcept. ſanit. οὐκ ἀγαθὸν δὲ ὅτι καὶ διὰ κόπους πορεύεσθαι ἀνάγκη, καὶ δι' ἱδρῶτος καὶ δίψης ἀνέχεσθαι. Aliquanto pòſt, διαρρήσσει καὶ κόπος (φησὶν Ἱπποκράτης) ἀνάγκη τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. quæ verba ſequuntur lib. 2, Aphor. 4. Vnde ſunt hæc Celſi lib. 2, cap. 2, de ſignis aduerſæ valetudi-

nis futuræ, Præterea hæc protinus timeri debet si grauiora membra sunt. Aliquanto pòst, Si genua quasi fatigata sunt, totúmve corpus lassitudinem sentit. Dioscorides libro 3, cap. 98, de ammoniaco, πιεῖ καὶ πρὸς κόπους συνεχομένους, μιγνὺς ὄξει καὶ νίτρῳ καὶ καταπίτῳ ἐλαίῳ αἰτὶ ἐλαίου. De quo Plinius lib. 24, cap. 6, Lassitudines perungi cum aceto & oleo, exiguóque nitro, perutile est. ὁ πόνος ὅτι τῶ κόπου αἴτιος, lassitudinis causa labor est. Et apud Galen. κόπῳ περιπίπτειν, lassitudinibus corripi, hoc est lassari. Item κόπου λύειν, soluere seu dissoluere seu leuare lassitudinem, vt Plinium loqui in ἄκοπος dicam. Athen. lib. 1, ἴσασιν δὲ καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντῶν, κόπου μὲν θαλάττη λύοντες, ἡμέλιτα πῖς νύμφας ὅτι φωσφόρος. Paulo pòst dicit καμάτων λύσις: accipiens pro eodem κόπον, πόνον, κάματον, id est pro lassitudine ex multo labore.

C. Ἄκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lassatus, Lassitudinis expers, Lassitudinem non sentiens. Vel, Indefessus, Infatigabilis. Xenophon De re equestri, pag. 545, loquens de equorũ genibus quæ ὑγιεστέρως κάμπτονται, hoc est, flexu magis lubrico mouentur, τὰ δὲ ὑγιὰ δικαίως δύναται ἀπλανέστερον γὰρ καὶ ἀκοπότερον τὸν ἵππον πρὸς σκληρῶν σκιλὴν παρέχει, minus & offendit equus & laborat, vt Cameran⁹ interpr. At Bud. ἄκοπον ἵππον accipit αἰτὶ τοῦ μὴ κόπτοντος τὸν αἰσθάνεσθαι, qui non succussat. nã κόπτειν & pro Succutere accipi, suprà dictum fuit. ¶ A medicis autem ἄκοπα dicuntur medicamenta quibus aduersus lassitudines vtũtur, Quibus lassi perunguntur, Lassitudines recreantia, Lassitudines reficientia, In lassitudine recreantia defessos, Lassitudines & fatigationes leuantia, Lassitudmes soluentia, seu dissoluentia. Tot enim modis interpretari possumus, Plinianis verbis vtentes. Sed & acopa Latini quoque vocant, tetẽto vocabulo Græco, vt Celsus lib. 5, cap. 24. & Scrib. Larg⁹ cap. 154, Acopon ad perfrictionẽ lassitudinum, tẽsionem neruorum. Eadem à Dioscoride libro 2 vocantur etiam ἄκοπα δυνάμεις. Et ἄκοπα μαλάγματα in Hippiatria, Quæ fiunt ad lassitudinem equorum discutiendam. Ἄκοπα (inquit Gorr.) dicitur propriè medicamentum quod omnem lassitudinem ex multo & vehementi corporis motu exortam illitu leuat. Hæc prima fuit τῶ ἀκόπου significatio: sed vsus paulatim nomen id extendit etiam ad medicamenta similem sortita compositionem, licet aliis quàm tollendæ lassitudini commodis inseruiant. Neque enim ad eam tantùm sed ad dolorem etiam veterem in alto corpore delitescentem, vel ad motum sensúmque difficilem, vel ad tensionem scirrhósque componuntur. Adhibentur & iis (inquit Oribas.) qui quum pinguedinem corpori inducere moliantur, nihil tamen cibis, potibus, perfusionibus, balneis, aliisque id genus remediis proficiunt. Quæ omnia vt ἄκοπα rectè dici possint, satis est si humida sint consistentia & τῆς ἀκόπου simili. ea autem media est inter σύγχυσμα & liquida cerata, tanto illis crassior quãto his liquidior est. Sunt autem τὰ ἄκοπα ferè omnia facultate duplicia, alia calefacientia, alia emollientia. Aliquanto pòst, Additur verò ab Oribasio tertia τῶν ἀκόπων differentia, eorum videlicet quæ cutim scarificant. Cæterùm miscentur aliquando calefacientia emollientibus, illinuntúrque commodissimè diuturnis affectibus, quique ægrè elidi possunt, & quibus sinapismus congruit. Miscentur & vnguenta quædam ad solam odoris suauitatem ET Μυρεψικὰ appellantur: eiusdẽ tamen cum acopis generis & facultatis, & nihilo illis præstantiora, præter odoris gratiam. De iis & Paul. Ægin. lib. 7. ¶ Ἄκοπος est etiam fruticis nomen qui & anagyros appellatur, vt docet Plinius lib. 27, cap. 4, & Dioscorides lib. 3, cap. 167: inde fortassis dicti quòd parturientibus laborem mitiget. est enim ἀφέτικον διγυμασίας, vt Dioscorides tradit: difficulter parientibus adalligatur, vt Plinius. AT Ἄκοπος, gemma est apud Plinium lib. 37, cap. 10, nitro simi lis, pumicosa, aureis guttis stellata: cum qua oleũ subferuefactum perunctis lassitudinem solute. vulg. lex. ἄκοπον etiam appellant. ¶ Ἄκοπος dicitur etiã, Qui molestia affectus nõ est, Cui nullis molestiis cor cõtunditur. Vnde ἄκοπος εἶναι apud Suidã ex Amipsia comico,

ὁ οὐδέπω πεπονηκὼς ὑπό τινος. ¶ Item Ἄκοπος, Qui corruptioni obnoxius non est, imprimis verò A vermium noxa tutus. nam suprà habuisti κόπτεσθαι dici ea quæ vitiantur & quibus malefica animalia innascuntur. Aristot. Probl. sect. 13, διὰ τί οἱ τῶν πόντων ὀπὸς ἰατρικοὶ οἱ τῶν ψύλλων, πολλαχοῦ τῆς χώρας ἄκοπος. vbi ἄκοπος ὀπὸς opponitur τῶ κοπίνῃ, vt Theophrast⁹ appellat. qui & scribit De caus. plant. l. 4, sub finem, τὸ δ' ὅλον, ἄκοπα τὰ μὲν ξηρότητι (διόπερ καὶ ἡ κάχρις χρονιώτερον) τὰ δὲ ἀμιξία καὶ καθαρότητι, καθάπερ ὁ χόνδρος. id est, οὐ κόπτεται, vt paulo antè præcedit. Et cap. 15, ὡσὲ πύπις ἡ ἰμβαμομφὴ γῆ, καὶ ἄκοπον παρέχουσα καὶ αἰσθησιοκοπτικά, de frumento. Idem Hist. plant. lib. 4, cap. 4, de malo medico, κἂν εἰς ἰμάτια πεσῇ τὸ μῆλον, ἄκοπα διαφθείρει. Vnde Plinius lib. 12, cap. 3, Pomũ ipsum odore præcellit, qui transit in vestes vnà cõditus, arcétque ani maliũ noxia. Pertinet huc quod ex Oppio adducit Macrobius Saturn. lib. 4, cap. vlt. Est autem odoratissimum: ex quo iniecticũ vesti tineas necat. Quæ verò hic ἄκοπα dicit, eadem & ἀκοπώδη appellat, quemadmodum in Κόπῳ dictum est: necnon ἄζωα. VNDE Ἀκόπως, Sine lassitudine. Item sine noxa animalium maleficorum, vt Plinius vocat vermes in seminibus, & vestibus, aliisque similibus innascentes, ac ea vitiantes & corrumpentes. Theophr. De causis plant. libro 4, cap. vltimo, ἀκόπως δὲ ἔχει πάδε, Σήρμος, κάλχος, αἴγιλωψ, αἶεχ, σήσαμον, ἰρίδιγγος, καὶ ὅλως τὰ δριμέα. vbi ἀκόπως ἔχει dicit pro οὐ κόπτεται.

C. Ἔγκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Labore ac lassitudine plenus, In quo multum laboris ac lassitudinis inest, id est Laboriosus, Difficilis, δύσχρης. nam ἔγκοπα Hesychio sunt δύσχρηστα. ¶ Item Lassus, Lassatus. vnde ἔγκοπον ἴχνος, vestigium fessum, in v. l. ex Epigr.

C. Ἔκκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fessus, Lassus, Lassatus. vel Lassitudine eneruatus: idem quod sequens καπέτης. Apud Suidam ὁ ἐξ ἱππικῆς πεντακοσίους σταδίους, καὶ ἡμιόλιος ἔκκοπος, ἐπίμετρον, Ex itinere lassatus, seu Lassus de via, vt Plautus loquitur, Lassitudine exanimatus, vt Cæsar.

C. Εὔκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilis, Qui facili labore fit. Item Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit, & qui ve luti non lassat. Epigr. lib. 2, οὕτως Εὔκοπός ἐστι Δίων, adeo Dion est expeditus, qui absque dolore medetur. In v. l. dicitur idem esse quod εὔκολος, & Facilè parabilis.

VNDE Εὐκοπία, ας, ἡ, Facilitas. εὐκολία. v. l.

C. Καπέτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Defessus, Labore confectus, qui & καπέτος & πονημένος dicitur. Budæus pag. 890 ex Plutarcho, afferens ibidem exemplum ex Diodoro vbi καπέτας vocat defessos pugnando, quibus ἀκέραιοι, id est integri, subsituuntur. Plutarchus Alcibiade, pag. 65, θλίβειν καὶ ἀποκαίειν αἱμορροίας, καὶ ποιῶν αἱμορροίας βαπτὸν χλανίδας καὶ καπέτας ὑπ' ἀλλήλων. quo in loco καπέτας eadem significatione dicit qua Diodorus, i. καπετούς.

C. Ὑπέρκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum lassatus, Valde lassus, seu defessus, Valde fatigatus. Citat Budæus ex Aristotele περὶ ζώων αἰτίων. Idem de venatu pantheræ, ἵνα ἐκφοβηθῇ καὶ ὑπέρκοπος γένηται ὑπ' αὐτῆς διωκομένη καὶ ὑπὸ χιόνος γένηται. ¶ As in hoc loco Sophoclis Aiace, — ὑπέρκοπον Μηδείου ποτ' ἔπτης αὐτὸς εἰς ἴχνος ἔπος, Μηδ' ὄγκου ἄρης μηδέν, schol. vult ὑπέρκοπον metri causa vsurpatum esse pro ὑπέρκομπον.

C. Ὑπόκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquatenus lassatus, Aliqua ex parte lassus. Xen. Cyneg. pag. 576, ἐπιδιδόασι πρὸς θήραν αἱ κύνες ἤδη ὑπόκοποι ὄσαι, ἢ οὐ λίαν τῆς ἡμέρας, lassi propemodum sint. Nisi aliquis malit, Lassitudini succumbãt, Lassitudine opprimantur.

Κοπώδης, ης, ὁ καὶ ἡ, Laboriosus, Molestus, Quo facilè lassamur seu lassescimus. Bud. vertit Molestus in hoc loco Plutarchi, in Quæst. Platon. pag. 616, πρὸς δὲ ἄγχας τοὺς μεθύοντας ἐκείνους, καὶ μηδὲν ἀπὸ τῆς συνηθείας ἀφιστάντας, ὡς δρίγλιν καὶ ἀνθρῶπον καὶ κοπώδη τῷ ἀμετακλίτῳ πλὴν φύσιν ποιῶντας αἰσθάνεσθαι. ¶ Itẽ Lassatus, Lassus, Defessus, seu Lassitudine defessus, vt Plin. loquitur. Paul. Æg. l. 7, ἄκοπα λέγεται ὑπὸ τῶν ἰατρῶν οἷς ἐκ κοπώδους σωθυρῆς, quoniã primùm inuenta sint ad recreandos eos qui lassitudine defessi sunt, Quoniam contra lassitudinum dolores primùm inuenta sunt. Sic enim loquitur Plinius, ex

quo suprà in ἄκεπος complures eiusmodi loquendi formulas annotaui.

Κοπάω, ῶ, Lasso, Fatigo. Et κοπάομαι, Lassor, Fatigor, Lassitudine opprimor seu exanimor, Assiduo labore defatigor seu defatigatus sum, Labore defetiscor seu defessus sum, Frangor laboribus. Liuius dicit etiam Affecta laboribus ac vigiliis corpora, id est fracta & exanimata. Vnde ἐκοπώθη apud Galenum, Lassus est de via, Lassatus est ab itinere, seu iactatus est, vt Budæus interpretatur. Et κεκοπωμένος apud Dioscoridem, Lassitudine confractus vel contusus, Fatiscens, vt idem Budæus exponit.

Κοπιάω, ῶ, Futurum άσω, Laboro. Lucæ 5, de piscantibus, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν, tota nocte laborantes. Matth. 6, & Luc. 10, οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει. 2 Tim. 2, τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν, agricolam laborantem. Item 1 Tim. 5, μάλιστα κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ, plurimùm operæ laborisque conferentes. Item Philip. 2, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, Non frustra laboraui, Non frustra operam ac laborem insumpsi. Et cum accusatiuo, Ioan. 4, ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε, in quo nihil laboris ac operæ posuistis. Sic & Rom. 16, πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς. Vbi sicut dicit ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς, ita Colost. 1. εἰς ὃ καὶ κοπιῶ: & 1 Tim. c. 4, εἰς τοῦτο γὰρ κοπιῶμεν. Potest interdum etiam exponi Fatigo me. Item Molestè fero, Fastidio. Plutarchus Apophth. πῶς δὲ Ἀθηναίων αὐτὸν θεραπευόντων, Τί κοπιᾶτε (ἔφη) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις ἐνοχλούμενοι, Cur fastiditis eos qui sæpe commodis vestris seruierunt? Qua de causa lacessitis eos, ab iisdem sæpe commodè tractati? Bud. Fortassis tamen ea signif. accipi locus iste potest qua is quē paulo pòst ex Aristoph. afferam. Item, Fatigor, Lassor, Defetiscor, Lassesco, Fatisco. Ioan. 4, ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, Lassus de via, vt Plautus loquitur. In Hippiatria, οὐ γὰρ ἐξ ὁδοιπορίας τὰς φλέβας κοπιᾷ, ἀλλὰ τὸ ῥεῦμα, lassitudinem sentit, seu Ex lassitudine dolorem sentit, Lassescit. Bud. Et metaphoricè apud Aristoph. Auibus, ὥσπερ παρίστασι κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πως πάσχετε πάντες, lassabimini bonis: vt in malam partem apud Ouidium, pietas lassa malis. Schol. exponit, ὑπὸ πλησμονῆς ἡμῖν ἐμφύεσθαι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρημένα φησὶν, præ lassitudine ex nimia bonorum affluentia. id est, præ fastidio & nausea. Sic accipi etiam poterit locus ex Plutarcho paulo antè citatus. Dicitur etiam κοπάομαι voce passiua pro κοπάω. Aristoteles in Problem. sect. 5, ὅτι κάμνοντες γίνεται οἱ τῶν θλιβομένων καὶ πιεζομένων ἢ κοπιωμένων, Lassatis seu lassescentibus, Lassitudine detessis.

C. Ἀκοπίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lassatus non est, Indefessus, Infatigabilis. idem quod ἄκοπος. Item, Facilis, Lassitudinis & laboris vacuus, Lassitudinem & laborem nullum afrens. Aristoteles De mundo, ἀκοπίαστόν τινα ὁδὸν θέουσα, viam nacta facilem & expeditam, & quæ minimè lassat. VNDE Ἀκοπιάστως, Sine labore & lassitudine, Ita vt laborandum non sit, Ita vt non fatigeris & lassescas. id est, Nullo labore, Nullo negotio. ἀκοπεί.

Κοπιαρὸς, ός, όν, Laboriosus, Molestus, Lassitudinem neruis inferens. Aristot. in Problem. sect. 5, διὰ τί μακροὶ μὲν ὄντες οἱ περίπατοι ἐν ταῖς ὁμαλίαις, κοπιαρώτεροί εἰσι τῶν αἰωμάλων, Laboriosiores sunt, seu Magis lassant.

Κοπάζω, Cesso, vel potius Cesso nimio labore fractus, Cesso graui labore fatiscens. sed vt plurimum simpliciter pro Cesso ponitur, id est παύομαι, vt Suidas exponit. Aristoteles in Probl. sect. 23, διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρανθῇ πᾶσα, λιποκάτω ὁ ἅλως ἐν τῷ πεδίῳ μᾶλλον, quum lacus diminutus est, vt Gaza vertit: vel subsidit, Stagnare & inūdare desinit. Pro Cesso autem accipitur in lib. Iudith, cap. 6, in fine, ἕως ὅτου ὁ βασιλεὺς ἐκόπασεν ἀπὸ τῆς ὀργῆς, cessauit ab ira, Iram deposuit. Matth. 14, καὶ ἐκόπασεν αὐτῶν εἰς τὸ κλύδων, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, Cessauit ventus, Flare desiit. Quod iisdem verbis dicit Marc. cap. 4 & 6. Num. 11, καὶ ἔπαυσε Μωϋσῆς ἐκεῖ Κύριον, καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ, & cessauit ignis.

¶ Κοπετὸς, οῦ, ὁ, Planctus, Plangor, Lamentatio in qua pectus plangimus, in qua pectu mann tundimus. à κόπτομαι quod significat Pectus manu ferio, vt in lamentis fieri solet. Plutarchus Fabio, κοπετοὺς τῶν γυναικείων ἀφαιρῶν, καὶ συσκότους ἐπιχέων τοῖς τὸ δημόσιον ὅτι κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἀπορροιβδῶν, fœminæos planctus, vt Seneca dicit Fœmineo cum planctu mistus clamor. Et Virgil. fœmineis plangoribus ædes vlulant. Act. 8, ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ. Qua significatione Seneca dicit, Ferite palmis pectora & planctus date. Stat. — ingentes iterasti pectore planctus. Et Ouid. dare plangorem. Cicero, Plangoribus & lamentationibus compleremus forum. Vide & sequens κομμός.

¶ Κομμὸς, οῦ, ὁ, Planctus, Plangor, vt præcedens. Apud Suidam, ἡ μετὰ χωμάτων μετὰ πληγῆς μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plāgore & ululatu. vt apud Virgilium, — penitusque cauæ plangoribus ædes Fœmineis vlulant. ipse Suidas exponit γόου καὶ ὀδυρμοῦ. Κομμοὶ sunt etiam peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Aristoteles De arte poetica, postquam tragœdiæ partes enumerasset, κοινὰ μὲν οὖν ἁπάντων ταῦτα ἴδιον δὲ τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ κομμοί. Et paulo pòst, κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentúmque commune chori & ab scena, seu Ploratus lamentatióque communis & chori & ab scena: quum histriones ipsi & qui chorum, id est cantorum gregem conficiunt, in aliquo aduersu casu lugendo congregantur. qualem Victorius esse dicit in Euripidis Andromache post nuntium de cæde Neoptolemi, póstque multiplicem luctum, allato corpore trucidato, vsque ad Thetidis aduentum. Similiter & in Sophoclis Aiace post inuentum corpus Aiacis, vsque ad interuentum Menelai. Κομμοὶ autem (inquit Victorius) ululatus hi generáque atrocium lamētationum vocabantur, quia qui graui aliquo dolore premuntur, frontem femúrque ferire consueuerunt: à κόπτομαι, quo in hoc genere fletus significando vsus est Herodot. non semel, vt quum ait, κόπτονται τὰ μάλιστα περὶ θυμῶν, καὶ οἰμωγὴν δεξχέονται πλείστην. Aptè autem in primis Euripides in Troad. Quum enim illic Andromache narraret Hecubæ, se vidisse corpus Polyxenæ quæ in busto Achillis necata fuerat, operuisséq; illud vestimētis, & hoc denique genere luctus casum illum prosequutam fuisse, inquit, Ἐξῆρον αὐτὴν, κατέβαλον τῶν ἐμῶν ἔχων, Ἐκρυψα πέπλοις καὶ πικρὰ μέλη νεκροῦ. Cicero quoque in Epist. ad Atticum, hoc videtur significare voluisse, quū inquit, Aut, ingemuisse, vt frontem ferias: necnon in 3 Tuscul. Ex hac opinione sunt illa varia & detestabilia genera lugēdi, pædores, muliebres, lacerationes genarum, pectoris, feminū, capitis percussiones: nā Xenophon quoque eundem morem intellexit, & libro 6 Pæd. affirmauit ipso Cyrum vsum fuisse: quanuis eodem verbo non vratur, quum inquit, πᾶσα ἀκούσασα ὁ Κῦρος ἐπαίσατο τὸν μηρόν. sicut & idem tragicus in eadem fabula multo pòst & ipse verbum variauit. quum tamen idem prorsus ostendere vellet. Est autem vbi Hecuba miserabiliter lamentatur quòd infans Astyanax ad mortem raperetur, è sinu matris abductus, ac docet, quum aliis eum prosequi officiis nequeat, vnum hoc dare, παῖδι σοι δίδομεν πλήγματα κραπὶς, στέρνων τε κτύπους. Sicut Cicero paulo antè dicit Pectoris: capitis percussiones. Quod verò ad scripturam attinet, apud Aristotelem scribitur κόμμος, accentu in priore: at contrà apud Suidam in loco suprà citato. ac certè verbalia eiusmodi acui solent, sicut & in nostro quodam lexico veteri accuitur, perinde vt χαμμὸς, quòd à χάφω fit, vt hoc κομμὸς à κόπτω. Κέμμει Hesychio sunt non solùm κοπτεῖ, sed etiam ὀδύρεται γόμφοι, κόπτει. scribitur autem apud ipsum cum accentu in priore, vt apud Aristotelem scribi paulo antè annotaui. Κομμὸς, Ornatus nimis accuratus & exquisitus, aut supernacaneus: seu Nitor fucatus & non naturalis, vt Cicero loquitur: Nitor fucat⁹ & ascititius, Accuratus & supernacuus comptus: vt Lucretius dicit Virginei comptus κεκομμένος κόσμους, vt à Suida exponitur. seu Fucus, Mungonium. A qua huius vocabuli signif. sequentia deriuantur. Apud eundem Suidam κομμὸς esse dicitur ὁ κατακεκομμένος τρίχων κόσμος. quo videtur velle signif. Comam aliunde resectam, ac appositam capiti, variis lenociniis fucatam.

Κομμόω, Ornatum accuratū ac supernacaneum adhibeo.

Fuco. Vnde κομμοῦν apud Hesychiũ σφυζειν τὸ σῶμα, & κομμῶσαι, τὸ μυρίσαι. Ité in pass. κομμοῦσθαι apud Suidã, κατοπτίζεσθαι ἐλεύθερος καὶ γυναικώδης. quo modo ab Eupolide accipi tradit. Item participiũ κομμωθῆναι apud Hesychiũ μυρισθῆναι. In nostro autem vet. lex. est ETIAM Κομμεῖν, à κομμόω, quod itidẽ exponitur τὸ σῶμα σφυζειν. Mangonizare hoc etiã dicitur. Plin. lib. 23, cap. 1, Succus radicis vitis nigræ cũ eruo, lætiore quodã colore & cutis teneritate mangonizat corpora. Possumus etiã reddere Como: vt Stat. dicit Comere vultũ, & — colla genasque Comere, & pingui crinẽ deducere amomo. A B

Κόμμωμα, ατος, τὸ, idem quod κομμός, vel Id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, Quod vultus comẽdi & fucandi causa applicatur. Κομμώματα (inquit v. l.) dixit Lucianus τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem, vt Plin. vel Crinalem cultum, vt Claudianus. Lucr. dicit Virginei comptus.

Κόμμωσις, εως, ἡ, Ornatio corporis superuacanea, vel Ornatus corporis & cultus superuacaneus, Lenocinijũ & corporis mangoniũ. ἡ τῶ σώματος ὡραϊσμός, vt ab Hes. exp. Athen. l. 13, ἡ ἐπιμελὴς τῶν θρεπτῶν ἢ γυναικὸς δι' ὑπερβολὴν κομμώσεις τὸν ἔρωτα, mãgonia & lenocinia in corpore fucãdo ornatu accurato ac superuacaneo, καλλωπισμοὶς καὶ περιέργους ὡραϊσμοὺς τῶ σώματος: quales meretricũ fallacias Alexis ibi describit: ac inter alia, Εὐθὺς αἱ παλαιστρίδες ταύτας (videlicet τὰς τριχὰς ἐπιμελεῖς σφοδρὰς ἐπίπλοκας) οὐκ ἐᾶσι μὴ τὰς ὄφρυς, Μὴ τὰς ὄψεις ὁμοίως διαπλεῖν οὕσας ἐπ. Τυγχάνει μικρά τις οὖσα; φαλλὸς ὁ τῆς καινίσκ' ἐγκαπύπτω. ibidem tradit etiam πηγάνια quibus proceriores vti solerẽt, & ex quæ non haberẽt ἰξία & quæ κιττίαν ἀφρόν. Et paulo pòst de faciei fucatione, Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν εὐθύλλῳ. Συμβάλλεται δὲ μέλαινα; καπίτω καπνὸν ψιμυθίῳ. Λευκὸς χρὼς λίαν τις ὤν; παιδίσκον ἐπιτίθησι & quæ sequuntur. ‖ Hesychio κομμώσεις sunt etiam αἱ κηρίδες. ‖ Apiariis autem siue mellariis, aut melliturgis, vt Varro loquitur, siue μελισσουργοῖς, Κόμμωσις dicitur ἡ τῶν μελισσῶν ἐργασία, vt idem Hesychius docet. quæ signif. alius originis est, videlicet à Κόμμι, Gummi: vnde Columella libro 12, cap. 50, gummitionẽ appellat. Plinius libro 11, cap. 7, Prima fundamenta κόμμωσιν vocant periti: secunda, pissoceron: tertia, propolin, inter coria ceræsque. Commosis, crusta est prima, saporis amari. Pissoceros super eam venit, picantium modo, ceu dilutior: ceræ initium plerunq; è mitiore gummi. Qui locus Plinii desumptus est ex Aristot. Hist. anim. l. 9, c. 40. sed ibi scribitur nõ κόμμωσιν, sed κόνωσις. Virg. gluten vocasse videtur. C

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, Qui fuco & mangoniis ac superuacaneo cultu in corpore ornando vtitur, Mangonizandi corporis artifex, Mango. Peculiariter verò κομμωτὰς dicebantur qui pueros puellasque quos vendebant, artificio quodam in fucatum inducere colorem solebant, ac veru robur inani sagina mentiri, vt carius venderent: sicut lenones suis lenociniis meretriculas fucabant, vt ex Alexide in κόμμωσις præcedente videre est. Plinius, Thynni sanguine oblitos pueros pubescere negant mangones. Suetonius in Domit. Spadonum qui residet apud mangones erant, pretia moderatus est. Idem Plinius dicit mangones gemmarum. A Suida exponitur καλλωπιστὴς, Ornãdi artifex. Plut. de tragicis Atheniensibus loquens, καὶ πολὺ σωφρονέστερον ὡς ἔφη γυναικὸς πολίτιδος, ἢν τραγῳδίαι κομμοῦνται καὶ διαφορῶσι, μᾶλλον δὲ αἱ ἀληθῶς ἐλευθεραὶ σωφρονοῦσι καὶ χρῶνται καὶ βαφῆς, mangones tragediæ, qui eam comunt ac fuco ornant. Pollux hos κομμωτὰς vocat κομμοὺς à κόμη, & κομμώτριας, Qui in ornanda ac fucanda coma operas suas locant, Comtrices ornandæque artifices. Fem. gen. EST Κομμώστρια, ας, ἡ, Mango, Ornatrix. nam eo sensu accipitur à Suetonio in Claud. Ilæ thearis meæ liberta & ornatrix fuit. qualis fuit & illa Cypassis Ouidiana edo ea coma domina atque lege fingere, & ponẽdis in mille modis perfecta capillis. Plato Polit. ἆρ' οὐ δημιουργικὴ πᾶσα ἐπιστήμη, οἷον ὑφαντικὴ, κομμωτικὴ, κυβερνητικὴ, καὶ ἄλλαι μυρίαι εἰσὶν ἐπιστῆμαι κατὰ μυρίων. Apud Pollucẽ verò scribitur κομμώστρια, vno χ, vt supra post κόμμι in κομμώσεως admonui. Hesychio κομμώστρια est ἡ κοσμοῦσα τὰς τρίχας καὶ ψιλοῦσα. καυλίσκους. At pro πλόκια, quo vocabulo paulo antè exponit κομμώστρια, fortassis legendum est πλόκτρια. nam & πλόκτρια in crinibus dicuntur, ac πλόκτρα. Præterea ab Etymologico exponitur ἡμιπλόκρια. D

AT Κομμωτικὸν, ὐ, ὸν, apud Pollucem ex Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro calamistro, id est acu maiore, quæ calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, seu pro alio aliquo instrumẽto aut medicamẽto etiam quo crines ornantur. Citat Pollux ex Aristophanis Thesmophor. vt dixi, sicut & ξυρὸν, ψαλίδα, κηρωτὸν, νίτρον, σφενδόνην, ὄγκους, ψιμύθιον, μύρον, φύκος: quibus præcipuè mulierculæ in comendo capillitio & fucanda facie vtuntur. Recensẽt verò & alia ibi γυναικῖα φορήματα.

Κομμωτικὸς, ὴ, ὸν, Aptus ad formæ lenocinia, Quo formæ lenocinari possumus, (vt Quintilianus dicit Quo mancipiorum negotiatores formæ puerorum, virilitate excisa, lenocinantur) Quo fucare cutem possumus. Vel specialius, Ad comptum seu cultum crinalem cõparatus. vt κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmẽta & fucus quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, vt vitia naturæ artificio celent: quæ verè, Sunt lenocinia atque mangonia: κοσμητικὰ verò, honestamenta sunt quibus non fucatus & ascititius nitor conciliatur, sed insitus ac naturalis conseruatur vel instauratur. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. libro 1 De loc. affect. διαφέρει τὸ κομμωτικὸν τὸ κοσμητικὸν τῆς ἰατρικῆς μέρος. τῆς μὲ κομμωτικῆς σκοπὸς ὅτι κάλλος ὀπτικὸν ἐργάσασθαι· τῆς δ' ἐν τῆς ἰατρικῆς μέρει τῆς κοσμητικῆς, τὸ κατὰ φύσιν ἅπαν τῆς σώματος φυλάττειν. ὡ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἅπαν καλὸς. de quo posterior medicinæ genere scripsit Cleopatra & Crito. Idem Galenus, τὸ μὲν λευκόπουν τὸ χρῶμα τῶ τοιούτω πιεῖν οὐ φαρμάκων, ἢ ἐρυθρόπουν, ἢ πᾶς τις ἕλκος ὑφαλῶς ὕλας ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας, ἢ, καθάπερ αἱ γυναῖκες, ὅτι μόνον αὐξανομένας, πῶς καὶ τοιοῦτα φ κομμωτικῆς καλεῖν ὅτι, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Ex quibus patet quódnam medicinæ genus κομμωτικὸν appelletur. Item κομμωτικὴ τέχνη, Comptoria ars, vt quidam interpretantur, seu Ars fucatrix & lenocinii aptandi: Quæ fuco ascitiũ pulchritudinẽ inducit: quam medicinæ partem reuera esse negat Galenus, sed lenonũ, mangonum, & maleficorum hominum, neque à viro bono & integro medico exercendam, nisi à regibus aut principibus coacto. probrosa enim ea fuit. vnde & Philippus Macedo quendam capillorum tinctura superbientem, ex ordine judicum mouit, vt in Apophthegm. docet Plut. Et Ouidius hoc comendi artificiũ damnãs, ait, Sint procul à nobis iuuenes vt fœmina cõpti. De ea tamen multi scripserunt veteres medici, Archigenes, Heraclides Tarentinus, & Crito: quẽ maiori venia dignũ censet Galen, quòd in imperatoriis ædib' medicina exerceret. Plato in Gorgia, τῆ μὲ ὠῶ ἰατρικὴ ἡ ὀψοποιικὴ κολακεία ὑπὸ κεῖται· τῆ δ' γυμναστικῆ, ἡ κομμωτικὴ· τῆ δ' γεωργίαι, σοφιστικὴ· τῆ δ' δικαιοσύνη, ῥητορική. Vnde Quintilianus, Adulationem medicinæ vocat Plato coquorum artificium: & exercitatricis, mangonum: legalis, cauillatricem: iustitiæ, rhetoricam. κομμωτικὴ, inquam, κατεψυχρός τις οὖσα καὶ ἄπτωτος καὶ ἀψυχὸς δ' αἰσθήσεως, χρώματά τε καὶ χρώματα καὶ λειότητα καὶ αἰσθήσεις ἀπατῶσα, ὥστε πολὺν ἀλλόφυλον κάλλος ἐφελκομένη, τὸ οἰκεῖον τὸ ἀφ' τῆς γυμναστικῆς ἀμαυροῦ. Quam Quintilianus dicit colorem fuco & verum robur inani sagina mentiri. Locus est lib. 2, c. 15. at Platonis pag. 410 edit. Ald. Philostrat. epist. 29, ἀφῆλθον ὑπὸ χρεῶν, καὶ πολλῶν φροντίδων, καὶ ζωγραφίαι πολλαὶ, καὶ χλαῖναι βαφαὶ, καὶ ὅτι κομμωτικῆς φαίνεται, καὶ ὧν ἐν φυσίου δίκην ἀπῆλθον τῶ ἐνδεεῖς δίκην, videlicet à mulierculis quæ πολυτελῆ ἐπιπλοκὴν ἐπιτηδεύουσι ἐπιπλοκὴ, qualia sunt & Thaidis ac Laidis pharmaca quæ paulo pòst commemorat, videlicet, τὰ φυσίου, καὶ ἰσχάδες, καὶ τὰ πεφρυγμένα καὶ αἱ ἐλαφρότεραι ὄψον καὶ αἱ χρυσαῖ πίδακες. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὴν πλοκὴν ῥήτορος, lenocinii plenum. Vtitur Hermogenes de oratione aptè cõposita & numerosa. Quæ metaphora apud Latinos quoque dicun-

tur, Pigmenta & fucus verborũ,& itẽ Lenocinia. Item Comptum dicendi genus. Sic apud Ciceronem Oratio colorata, Compta. Hermog. τὸ δὲ καθαρὸν κομμωτικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. Quod verò ad ſcripturam attinet, (de qua etiam ſuprà mentionem feci) Pollux vnoμ ſcribit, deriuans à κόμη: ac κομῶντας eſſe vult eoſdem quos κιρσοκάρας, ſeu διὰ τῆς εἰ τὸν κόμην χλιδῶντας, comæ ornandæ & fucandæ artifices: ſed vbique ferè duplici μ ſcriptum reperitur, etiã in libris manuſcriptis: vt videlicet ſit à κομμὸς, quo ἀφέλιγμος κόσμησις, ſiue ἀφέλιγμος καὶ γυναικώδης καλλωπισμὸς ſignificatur. Nec medici & qui de mangonio iſto verba faciunt, ad comam tantùm reſtringunt hoc lenocinium, ſed eo quemlibet aſcititium & fucatum cutis ornatum comprehendunt, vt ex exemplis è Galeno ac Platone citatis manifeſtum eſt.

Κομμωτίζω, Curioſius orno, καλλωπίζω. vulg. l. Suidæ autem κομμωτίζω eſt ἁπαλοδυμαι. Quæ expoſitio vocabulũ hoc ſuſpectum mihi reddit, ac ſi vera eſt, legendum putarim κομίζω. nã id apud Hom. pro ὁπαλύμαι accipi, ſuo loco dictum eſt.

Κόμπος, ου, ὁ, Crepitus, propriè apri dẽtes acuentis. eiuſdem originis cũ ſuperioribus. Alii verò dictum volunt quaſi κενὸν ὄπα ἔχοντα. Euſtath. dicit κόμπον eſſe κτύπον ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντας. Il. λ, de apro & venatoribus, θηρὸν λευκὸν ὀδόντε μετὰ γναμπτῆσι γένυσιν. Ἀμφὶ δέ τ' αἰχμαὶ ἔπαϊσσαι δέπε κόμπος ὀδόντων Γίνεται. Sed non tantùm de hoc ſtrepitu dicitur, verũ etiam de eo ſonitu qui à ſaltantibus pedo terram pulſando editur. Odyſſ. θ, πολὺς δὲ τε κόμπος ὀρώρει, de iis qui ὠρχίζοντο δῖοι χθονὶ πυκνὸν ἐπείρῃ Ταρφὺ' ἀμαιεύοντες. Sunt verò & κωδωνοφόροι κόμποι apud Euripidẽ in Rheſo, ſonitus ex tintinnabulis. (vnde apparet κτύπον & κρότον & κόμπον pro eodem ſumi, ac κόμπον ferè eſſe ex pulſu aut impulſu & colliſione corporum quorundam: vt eſt dentium inter ſe, pedum cum terra, τῶ ῥόπτρου cum tintinnabulo) κλύε καὶ κόμπους κωδωνοφόρους. ¶Κόμπος dicitur etiam de verborum ampullis, de inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia. quam iactationem ſeu iactantiam dicere poſſumus. nam hæc quoque in verbis eſſe dicitur, vt ex Cicerone diſcimus & Quintiliano. Æſchin. contra Cteſiphontem, ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῶν ῥημάτων. Sic Cicero quoq; copulat iactationẽ & inſolentiam, dicẽs, Inſolentiam & iactationem hominum ferre. Thuc. lib. 2, πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καιρὸν ἢ λόγου κόμπῳ χρώμενα, diuitiis magis vtimur ad opportunitatem rerum gerendarum quàm cũ verborũ oſtentatione & iactatione. Et paulo pòſt, καὶ ὡς οὐλόγῳ ἐν τῷ παρόντι κόμπος πάρεστι μᾶλλον ἢ ἔργων ὄντα ἀληθῆ. Plut. Alex. pag. 229, & κόμπος οὐκ ἦν ἐν τοῖς πᾶσι τοῦτο, videlicet de octo equitum myriadibus & viginti peditũ, octo curruum millibus, & ſex millibus elephãtorum pugnæ aſſuetorum. nam rex poſtea Seleuco quingentos elephantos donauit, & ſexaginta myriadibus collectis, Indos inuaſit. Plut. De deo Socr. τύφου γὰρ αὖπνος καὶ κόμπου τὸ ζῆν οὐκ ἀληθείας καὶ ἀπλότητος. Et apud Suidam, πίφυρται γὰρ τὰ δένδρα κόμπος βαρβαρικός. Item, ἵνα πυμπελῶσαι ὡς ἔστι αἰτιᾶσθαι γλῶ ἔχει σιδηροφόρον, τῷ διαδὲ κόμπῳ ἐχρήσατο. in quibus locis ipſe κόμπον exponit ἀλαζονείαν, ὕπαρμα, κενοδοξίαν. Latini quoque verbi ſimilis vſus eſt. Cicero, Se non iactatione populari, ſed dignitate atque innocentia tuebantur. Quintil. Veritus opinionem iactãtiæ. Idem, Hoc enim inanis eſt iactãtiæ. Idem eruditionis iactationem dicit. In hoc autem loco quem vulg. lex. ex Epigr. libro 7 citant, μαπάλῃσις Κύπρις πόντια δίκτυα κόμπον ἀγλωσσίης, eadem interpretantur Faſtum ſuperbiæ. Item apud Sophoclem Aiace, κόμπος πάρεστι, Gloriari licet, vt Camerarius interpretatur. ¶Κόμποι Heſychio ſunt etiam ὀδόντες γόμφιοι, vt & κόμμοι & κόμβοι. ΑΤ Κομπὸς, οῦ, ὁ, Iactator, iactabundus. Eurip. Phœniſſ. Κομπὸς εἶ ἀπειλῆς πιπτούσης αἴσι σοὶ ζυνοῦσι θανεῖν. id eſt κομπαστὴς πάνυ ἀλαζονικός εἶ, καὶ μεγαλοφρονεῖς ὅτι ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς εὐπραγεῖς, vt ſchol. exponit. Item κομπὸς λόγος apud Etym. Oratio ſeu verba iactabunda, iactantiæ & inſolentiæ plena. Vnde & apud Heſych. pro κόμπος, quod exponit ὑπέρογκος, ſcribendum videtur κομπός.

C. Κομπολακίω, ſ. Iactabũda loquor, Inanes ampullas proiicio. Ariſtophanes Ran. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκτουν, Ἀπὸ τῆς φρενῶν ἀποπτύσας, οὐδ' ἐξέπλαγον αὐτούς. id eſt κενοὺς οὐκ ἐπτόουν φόβους, οὐκ ἔλεγον κομπώδη, vt ſchol. exponit.

C. Κομπολακύθης, ου, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Qui inanes bullas proiicit, Tumidus ac ſui iactãs, vt Quintilianus loquitur. Ariſtophanes Acharn. Ὄρνιθός ἐστιν, videlicet τὸ πτίλον. cui ſubiiciens alter rogat ἆρα κομπολακύθου, vbi ſchol. exponit ματαιολόμπου. καὶ κομπώδεις ὡς τῇ καυχᾶσθαι, dicẽs perſtringi ibi Lamachũ ſub ſpecie auis veluti κομπαστήν. cõpoſitum autem hoc vocabulum eſſe ex κομπὸς & λήκυθος, quod ipſum λήκυθος à λακέω deriuari; acinde λακυθίζειν, τὸ μαίζον βοᾶν καὶ ψοφεῖν. Etymol. dicit eſſe propriũ nomen auis.

C. Κομπορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui grandib⁹ ſe verbis iactitat, Tumidus iactator: vel Qui verborũ ampullas proiicit.

C. Κομποφακελορρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Ampulloſa & graui verborum compoſitione vtens. Ariſtophanes, Ran. de Æſchylo, Αἰθέρια αἰχμοπτόλον, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχαλίνοις, ἀκρατὴς, ἀτύλωτον τόμα, Ἀνθελκάλυπτον, κομποφακελορρήμονα, id eſt βαρυρρήμονα, σκληρὰ & σωρηδὸν ἐμβύσια ἔπη λέγοντα, vt ſchol. exponit. nam φακέλους eſſe dicit βαρέα καὶ σωρηδὸν ἐμβύσια φορτία τῆς ξύλων, graues lignorum faſces.

C. Ὑπέρκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iactabundus, Iactator ſupra modum glorioſus. Item ὑπέρκομποι πάχνης, celeritate præſtantes naues, & celeritatis ſuæ veluti iactatrices, quales ſunt actuariæ. Plutarchus Themiſtocle. ΥΝΔΕ Ὑπερκόμπως, Supra modum iactanter, ſeu iactabundè, Superbè, ὑπερηφάνως, Heſych.

C. Ὑψίκομπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Elatus, Iactator, Qui iactando ſe effert, Superbus. Vel idem quod præcedẽs. ΥΝΔΕ Ὑψικόμπως, Superbè, Arroganter. Sopholes Aiace, ὁ δ' ὑψικόμπως καφρόνως νιμίσσετο, Nimium ſe efferendo & iactãdo, Nimis ſuperbè: ſe videlicet etiam abſque deorũ ope vincere poſſe.

C. Φιλόκομπος, Iactationis amans, Qui ſeſe iactitare amat & efferre. ΥΝΔΕ Φιλοκομπία, Iactationum amans ſum, Iactitare & efferre me amo. Vnde φιλοκομπῶν apud Suidam, μεγαλορρημονῶν, ὁ ἑαυτὸν ὑψῶν.

Κομπώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Iactans ſui, Iactabundus. Thucydides libro 2, οὔτε ἐγὼ ἐν τοῖς πρὶν λόγοις οὐδ' αὖ τοῦ ἐγκωμίου κομπώδεσι ἔργοις ἔχοντα τὴν ἀξιόπιστον. Et τὸ κομπῶδες, Iactãtia ſeu iactatio ſui. ΥΝΔΕ Κομπωδῶς, Iactanter, Iactabundè.

Κομπέω, Crepito, Strepitum edo qualem aper acuens ſeu collidens dentes. vt Crepitare dentibus Plautus dicit. Item generalius pro Sonitum edo. vt thorax æreus in quem emiſſum telum eſt, reſonat. Iliad. μ, Ὡς δ' ὅτε κόμπει χαλκὸς ὅτε τύπτει φαεινὸς Κυτέϊ βαλλομένων, videlicet vt in venatione apri, ἔνθα καὶ κόμπος ὀδόντων γίνεται. Æra crepitantia, Virg. Arma crepitantia, Ouid. Dicitur etiam de vaſorum ſonitu, ὅτι τὰ ἐκ ξύλων ἦχον, vt Euſtathius docet, addens, κομπεῖν γοῦν χύδαν ἠλοπάδα φησὶν ὁ Δαμάτης ἐν τοῖς περὶ σοφιστῶν βίοις. ¶Item Crepo, eo ſignif. quò Horat. dicit, Quis poſt vina grauẽ militiam aut pauperiem crepet? Item, Sulcos & vineta crepat mera. Sophocles Aiace, Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον, Iſta crepabat verba, ſeu Iactanter efferebat. de Aiace qui dicebat, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα Κείνων (videlicet θεῶν) πόντῳ τόδ' ἔρκος ἔστ' ἄπρακτον κλέος. Euripides Oreſte, δρᾶσαί σ' ἐγὼ Δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, πρὶν ἔπαυσα τὸν τόμον, vt tu iactitas, μεγαλορρημονεῖς. Item κομπεῦμαι, Iactanter aliquid dico: vt κομπεῦ. Thucydides libro 6, ἅσπερ γὰρ κομπεῦνται, id eſt κομπαστικῶς λέγουσι. v. l.

Κομπηρὸς, ὸν, ὁ, Iactans ſui, Iactabundus. idem quod κομπὸς.

C. Ἐπικομπέω, Iactito, Oſtento. Thucydides libro 4, pag. 262, ἄπωθεν ἀπειλαῖς τὸ αὐθρεῖον μᾶλλον ἐπικομποῦσιν, ſe ituros ac fortitudinem ſuam declaraturos verbis minacibus iactitant. Et libro 8, pag. 288, ἐπῆρτο δ' οὐ πάνυ μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, magnificis & iactabundis verbis res maximas promittebat, ſeu κομπωδῶς λέγων, vt ſchol. exponit.

C. Περικομπέω, Circumquaque iacto. Thucydides libro 6, pag. 203, καὶ μὴν οὐδ' ἐνθάδε οὔτ' ἀκείνους ἔστιν ἀξιόπιστα περικομπεῖσθαι, quos eſſe magnificis verbis vulgò iactatur. Nã Vulgò iactatur, Cic. in hac ſignif. dicit: & Sil. Fama iactat.

tur: & Liu. Iactata sermonibus res apud Romanos. Sed Græcum verbum amplius significat.

C. ΥΠΟκομπέω, Crepitum seu sonitum subtus edo. Plut. in fine libri 4 Sympos. loquens de sacerdote Iudaico, κρόδυνος δὲ πολλοὶ καταπρόμαντες τῆς ἐδῶτος, ὑποκομποῦντος ἐν τῷ βαδίζειν, subtus tinnientes dum incedit.

Κομπίζω, F. ίσω, idem quod κομπέω, ac inde deriuatum, vt tradit Eustathius his verbis, ὅθεν τῷ ὑπερβάλλοντι κυριολεκτουμένῳ κομπεῖν, τὸ κομπίζειν παρέκτασιν ὁ τοῦ ζῆν ὅρον τωμυλίαν δηλοῖ καὶ ταμφασμὸν ἀδεμονολογικὸν, οἷς καὶ τὸ κομπεῖν τοῦ Σοφοκλέους. Sophocl. Aiace, Μέγ' αὖ πομπίσιας, αἰσπὴλ' εἰ λάβοις, Magnopere te iactitaris, Admodum superbus futurus sis. Bud. vertit Insolenter & fastuosè dico, in hoc loco Plutarchi, ὡς πρὸς Κρίσπου κομπάσαντος οἷς ἐν Σιληνίᾳ δώσει πρὸς ἀσκὸν κρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβύτης, & quæ sequuntur. Idem Bud. interpr. Tumidè & cum fastu effero, apud Polybium, οἷς γὰρ καὶ ἐμοῦ κελεύοντος πολλὰ κομπίζεις. vbi cum accusatiuo construitur, vt κομπεῖν suprà apud Soph. quod Crepare interpretatus sum. Item in pass. κεκομπισμένος v. l. ex Epigr. Temere iactatus. Et apud Suidã, ἐκομπίσθη, τις ὄγκον δεπίθη, ἠπάτησεν.

Κόμπασμα, ατος, τό, Idipsum in quo nos iactamus, Idipsũ quo nos efferimus & gloriamur. Greg. contra Iulianũ, ὅταν ἐφαίνου τοῖς ἀκούουσι τὰ κομπάσματα, ampullæ & verba iactabunda.

Κομπασμός, οῦ, Iactatio, Iactantia: vel (vt Budæus interpretatur) Elatio, Insolentia verborum, id est τὸ κομπῶδες. Vtitur Plut.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, Iactator, Qui sese iactat. idem quod κομπὸς vt docet schol. Eurip. Pro eodem dicitur ΚΑΤΑ Κομπασδὸς, si v. l. credimus.

Κομπαστικῶς, Iactabundè, More eorum qui sese iactant.

C. ΑΠΟκομπάζω, Insolentius me effero, vel me iacto. Significantius est quàm simplex κομπάζω. In vulg. lexicis citatur ex Anthol. epigr. ἀπεκόμπασεν βρεγχὸν, pro Raucum sonum edidit. Sed fortasse addendum fuit Cum fastu, aut aliquid huiusmodi. Et notandum est ex verbo neutro factum fuisse actiuum.

C. ΕΠΙκομπάζω, idem quod ὑπερκομπάζω. Basilius ὑπερκομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans & efferẽs: quod odiosiore verbo Crepare dicitur, vt in κομπέω annotauimus. ὑβρίσω δ' ὅστιν τιὼ γνῶσιν ὑπερκομπάζων, τίσις ἢ τῶ μάμμασς φύσιν εἰπάτω. ‖ Item iactabundis verbis addo. Plutarch. in Camillo, ἀληθῆ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἀλώσεως ὑπερκομπάσαι τοὺς Γαλάτας, veræ narrationi de captiuitate iactanter addidisse Hyperboreos.

ΚΟΡΕ'Ω, ήσω, F. ώσω, Verro, Purgo. Odyss. υ, — αἱ μὲ δόμα κορήσασι πεπιθέσθαι, domum verrite: verba Eurycleæ ad ancillas. Demosth. Pro corona, de Æschine, τὸ μέλαν περίσσον, καὶ τὸ βάθρα σαγηνίζων, καὶ τὸ παμβδελυγμίαν κορῶν, verrens: seu σαρῶν, ὅπερ καθαίρων καὶ καλλύνων τὸ ἔδαφος. Et τὸ κορούμενον, Purgamentum, Quod conuerrntur. Item περὶς κεκορημένον apud Anacreontẽ, Quod ter verrendo mundatum est. ‖ Κορέω Euerro, Euerriculo expurgo. Metaphoricè apud Aristophanẽ Pace, Καπέλου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Vbi scholiastes exponit, ἔρημον οἰκητόρων μὴ πόνει δι' ὧν πόλεμον. At Suidas hic legit ὀκκόρει, vt infrà annotaui. Vt autem versus constet, si ὀκκόρει legere velimus, scribendum erit μὴ 'κκόρει. ‖ Item Mundo, Orno, καθαίρω, καλλωπίζω. vnde volunt esse Κόρος & Κόρη. ‖ Item Curo, ὑπηρετέω. A qua huius verbi signif. Suid. deriuat κόρος & κόρη: q. nimirum iuuentus studiosè curanda sit. Vnde κορήσασι apud eundem, ὑπηρετήσαι. Cæterùm κορέω pro Verro videtur idem Suid. deducere à κόρος significante κλαίδα. nam κορεῖν esse τὸ τὰς κλαίδας σαρῶν.

Κόρημα, ατος, τό, Purgamentum, Idipsum quod verrendo collectum est, Sordes verrendo collectæ. Pollux libro 6, cap. 15, πάσσων δὲ καὶ σαγήνας καθηγήσαιτο αἱ ἐπιπρέπαι πάσσα τὰ λύματα τῆς θαλάσσης, τὰ δὴ ἔνιοι βόλιτους ἀπορριμμάτα. quibus enumeratis subiungit, ἃ καὶ κορήματα καλεῖν. ‖ Κόρημα vocatur etiam ipsum σκῦλος, vt idem Pollux tradit: ambigunum an illud in quo purgamenta illa collecta deponũtur, an scopas quib' cõuerruntur. Verba eius sunt, ἐπὶ τῆς τυλωρᾶς τὸ καθαίρειν καὶ καταρράπτειν τὰ οἰκεῖα αἰσχρῶν δέ, τὰ ἀφόρητα. δὶ ὕστατον δὲ τῶν σκύλων εἴποιμι· ἐξ κόρημα καλεῖται δὲ οὕτω καὶ τὸ σκῦλος καὶ τὸ κάθαρμα, τὸ κεκορημένον. Sed videtur potius accipere pro scopis, seu scopulis, vt Colum. vocat. Idem & Eust. testatur. κορήσαι (inquit, exponẽs locũ ex Hom. citatũ) αὐτὶ τοῦ ἀφοῦσαι, καλλυναῖσι. ὅθεν καὶ κόρημα τὸ ἀφόρημα δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ. quod & ἀφόρητον & κόρηθρον. Sic accipitur apud Aristophanem Pace, Καπέλου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, .i. κόσμησον, τὸ ἀφόρητον ἢ ἀφῆσαι δὲ πρὸ καθαίρειν τὰς ῥίπους τῆς ὕλης, vt docet schol.

Κόρηθρον, ου, τό, Scopæ, seu Scopulæ: idem quod κόρημα in posteriori signific. Hoc est, Id quo pauimentum purgamus & mundamus. quod & κάλλυνθρον & ἀφόρητον. Lucian. in Philopseude, λαβὼν αὖ ὁ ἀὴρ τὸ μοχλὸν τῆς θύρας ἤρῶ κόρηθρον. Apud Pollucem scribitur ΚΕΤΙΑ Κόρηθρον, vt videbis infrà in Θυκρίω. sed ea scriptura mẽdi suspecta est.

C. Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui euersus seu scopis mundatus non est. Item Incultus, Minimè ornatus, ἀκόσμητος, seu ἀκαλλώπιστος, vt schol. Aristoph. exp. in hoc Neb. loco, Εὐρυπτώου, ἀκόρητος, οἷον ῥεμβώδης.

C. ΕΚκορέω, Euerro, Verrendo expurgo. Synes. κελεύω σοὶ πάντα διῃτῆσθαι ἀκορήτως ἐξοικονομήσασθαι τὸ δωμάτιον. Honestũ igitur erit si omnia digerẽs & cõponẽs, etiã euerras cubiculũ, suffitúque vapores. Sic Columella dicit, Stabula frequẽter euerrenda & purganda. ‖ Quẽadmodum verò in hoc Senecæ dicto, Qui malignos sermones euerrit, se ipse inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curiosè excutio: ita & ἐκκορέω Bud. interpretatur Excutio apud Alciphr. epist. 38, ζητοῦντες τινες βοηθήματος ἐκόμησα ὃ τὸ πολεμοῦντι αὐτῷ τύφον, ἀλλ' ὅμως καὶ ἡμιπαίλιον ἐκκορήσειν. Sed diuersa tamen significatione Excutio in his duobus locis capitur: nec incommodè ἐκκορήσειν reddideris etiam Abstergere queat. ‖ Quo porro sensu Cicero in Verrem dicit, Quam tu domum, quam vrbem adiisti, quod fanum denique, quod non euersum atque exterssum reliqueris? (id est, expilatum seu compilatum) eadem propè apud Suid. μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed diuersitas est in iis quæ euerruntur. ibi enim de bonis intelligitur, at hic de ipsis incolis accipi Suid. vult, exponens, ἔρημον τοιοῦτον οἰκητόρων διὰ τὴν πολέμων. Posset etiam aliquis exponere Euerriculo purga. nam euerriculum idem est quod sagena. Locus is est Aristoph. in Pace: ac in vulg. editionibus non ὀκκόρει legitur sed κόρει, idque apud scholiasten quoque. ‖ At ἐκκορησίης erat ἀγορὰ quædam apud veteres, pro ἄρδην ἀπολωλυίας, vt idẽ Suid. docet, ex Menãdro citans ἐκκορησίης οὐ γα. Eust. exp. ὅλως ἀτιμωρήτως.

C. ΠΑΡΑκορέω, Conuerro, Verro. Poll. l. 6, πῶς ὀκκορήτω, ἐξεκορήτω, καθαιρήτω, κεκλιμώτω, σαιρήτω, κορύσσω ἢ καλλύνω. A Phrynicho exponitur παρακαλλύνω.

C. ΠΕΡΙκορέω, Circumcirca verro, Conuerro. ΥΝΔΕ Περικόρημα, ατος, τό, Purgamentum, Sordes circumquaque verrendo collectæ. περικάθαρμα, περιεδρόμια.

Κόρος, ου, ὁ, Puer, Iuuẽculus (vt Catullus dicit, Qui flosculus es iuuenculorum) seu Filius. παῖς, Hesychio. Eubulus apud Athenæum libro 2, Οὗρᾶς δὲ πιεῖν Κεκροπιδῶν κόροι Καλλιστιὰς αὔρᾳς, ἐλπίδας ἀναύδους, iuuenculi seu iuuenes Cecropidæ, hoc est Athenienses. Aliud exemplum ex Plutarcho habes infrà in Κόρη. Κόρος, Nouellum germen. Sic enim nonnulli scribendum existimant, non κορὸς, vt apud Galenum scribitur in Lex. Hippocr. κορὸς, παῖς ἀπὸ τῆς καλάδου ἀφαιρούμενος, τὰ νέα βλαστήματα. Apud Hesych. certè κόρος accẽtu in priore exp. νέα βλαστήματα. Et apud Suidã κλάδος. ‖ Eidem Hesychio κόρος est καλλωπιστήριον. quo vocabulo scopas significat, id est κόρηθρον. ‖ Item Γλίχμα μυρσίνης τὰ ἁπαλώτερα. quibus verbis scopas itidem eum intelligere existimo. præsertim quum oxymyrsine, quæ myrtus syluestris est, scopa regia Latinis dicatur, si Scribonio Largo credimus. Quæ expositiones si veræ sunt, primo loco ponendæ fuissent: nisi aliquis mallet eas præcedere, ipsum κορὸν, vt ἀφὸν verbo ἀφὸς præponendum est. ‖ Κόρος eidem Hesychio est παῖς αἰσχρὸς: quale quid signif. etiam χορὸς. ‖ Item Κό-

ρος mensuræ genus quadraginta medimnùm & vni⁹, teste Iosepho lib 3 De antiq.in fine, vt docet Bud.De asse.Hesych.quoque dicit esse μέτρον τι σιτικόν. At verò de etymo nominis κόρος cui primum locum tribui, dicam infrà in Κόρη.

C.Ἀμφίκορος,ν,ὁ, Medius inter tres fratres: ὁ μέσος τριῶν ἀδελφῶν,Hesych.Suid.

Κόερ,ψ,Iuuenculus, Adolescentulus.παιδίσκος,Hesych.

Κόρη,ης,ἡ,Pupa,Puella,Iuuencula.à κόρος: vtrunq;autẽ à κορίω,quod est καλλύνω,Venusto: quòd ea ætas cultior sit & ornatior. Alii autem à κορίω significante καθαίρω, B vt κόρη sit quæ pura adhuc est & à viro intacta,seu ἀκέφθορον ἔχουσα ἡλικίαν.Alii à κορέω pro ἐπιμελοῦμαι,quoniam πολλῆς ἐπιμελείας δέονται οἱ νεώτεροι.Nonulli verò à κείρω deriuãt,vt κόρη sit ἡ κειρομένη ἐν ἔτι παίζουσα:quæ etymologia affertur præter superiores à schol.Theocriti, necnò in quodã nostro lex.vet. X.in Pol.Lac.παῖς κόρας οἱ μὲν Ἕλληνες ἁρμοζούσας ἱερᾶσθαι αἰτοῦσι. Et paulo antè, κόρας καλὰς δυσωνίας παρεύχ. Apud Ath.l.13,ὁ Λακεδαιμόνιος εἰς οἴκημα ἁπλοῦν πᾶσαν συναλείφεται αἱ κόραι,συλλειτουργοῦσαι ἐν τῷ ἀγάλματι νεανίσκαι. Eodẽ l. de iuuenibus & puellis in Chio,καὶ ὁρᾶν πρὸς παλαίοντας τοὺς νέους τὰς κόρας.Et l.12,τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφροσύνην,quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostituta;q; cõsecrare.Plut.Lyc.p.15,ὅθεν ἦν ἔθος ἔτι τὰς κόρας τῶν κόρων γυμνὰς τὸ πολιτεύειν ἐν ταῖς ἱεροῖς πανδοχεῖσθαι,καὶ ἄδειν, τῶν νέων παρόντων ἐν θεωρείοις. vbi quos κόρους vocat, paulo pòst νέους appellat. Itẽ Eurip.apud Athen.l.2 in quodã epigrãmate de matre,μητὶ δύο ἀρρένων τελείων, μιᾶς δ' παρθένου, fungos lethiferos comedente,Μητέρα, παρθενικὴν τε κόρην,διαπρὸ τε σωφροσύνης Ἐν παιδὶ φέγγει μοιρίδιον φθιμένους. D Plato l.7 De rep.Οὗτοι μαθηταὶ ἐν τῇ πόλει παῖδάς τε καὶ ἄνδρας,καὶ κόρας καὶ γυναῖκας ταύτων τούτων ἀποδεκτέους. In quibus exẽplis omnibus κόρη de iuuencula innupta dicitur. Aliquando cõmodius redditur Virgo. Demosth.παῖς κόρη,puella virgo: & ex Plat.De leg.κόρη καὶ δέσποινα,virgo & domina,de Minerua.Sicut verò Demosth.dicit παῖς κόρη,adiectiuè, ita infrà Athen.κόραι συγκάπρις. Nõnunquã accipitur pro Filia, συγκάπρ. Apud Athen. lib.13,ἐπεὶ μήν τι χιλιάρας πεντήκοντα δέκα παρθένους Θεσπίου κόρας. nisi quis hic malit subintelligere συγκάπρις,vt κόραι adiectiuè accipiatur,sicut apud eũdẽ Ath.lib.8,ἧς κόραι συγκάπρις αὐτοῦ,filiæ adolescentulæ seu virgines.Pro filia apud Isocr.quoque accipitur,teste B.citante hunc ex eo locũ de Pirithoo, βουλόμενος αὐτοῦ μνησθῆναι κόρην Διὸς καὶ Δήμητρος. Nõ tãtùm verò de innupta puella dicitur,vt in locis præc.sed etiã de nupta,verùm ea iuuencula adhuc,quã Hom.νεογαμίδιον ἄλοχον dicit.Herodian.l.3 de filia Plautiani in matrimonium collocata Antonino Caracallæ, ἀπηχθῶς πάνυ τοῖς περὶ κόρην διέκειτο, puellam ipsam pessimè oderat,vt Polit.interpr.Laert.in Pyth.p.409,Τίμαιός τε φησὶν ἐν δεκάτῃ ἱστοριῶν λέγειν αὐτὴν τοὺς συνοικεύσας αὐθρώπους,θεῶν ἔχειν ὀνόματα,κόρας,νύμφας,εἶτα μητέρας καλουμένας. ‖Κόρη siue κόρη Περσεφόνη, dicta fuit etiam Proserpina filia regis Molossorum,cui nomen Ἅιδης : eò quòd decentes forma mulieres Molossi vocent κόρας.Hanc amabat Pirithous,ac noctu rapere volebat.quo cognito,pater ipsius Ἅιδης canem quem habebat,ante fores ligauit, à magnitudine πεμφύρεον dictum.is venientem ex compacto Pirithoum interemit, ac ipsam quoque κόρην auxilio ei venientem. quam à Plutone raptam fuisse postea dixerunt.Ita Suid.Isocr.autẽ hãc κόρην,siue Proserpinã,paulo antè vocauit κόρην Διὸς & Δήμητρος,filiã Iouis & Cereris: quã à Plutone raptam poetæ dicunt. Aristophanes Vesp.εἰ γὰρ τοῦ Κόρας τὴν μητρυιὰν ταύτην ἐώσας ἔλαβε, Ἐπίδαυρον ἐφίει,ait per Proserpinam.vbi annotat schol. Siculis familiare fuisse hoc iuramentũ, quòd ibi Proserpina à Plutone rapta fuisse credatur. Xenophon Hellen.6,pag.345,τοῦ Διμήτρους καὶ Κόρης ἄρρητα ἱερά.Nausicrates apud Athenæum libro 7,in fine, Ἃς καὶ ναῦς μόνας φασφόρον Κόρην, Δείπνων ὅταν πέμπτων δὲ ἐκπαυσάμενοι. ‖Lycophron κόρας vocat naues ἀφετμοτόκους, id est primùm in aquam coniectas.vulg.l.Eustathius verò ab eo naues μιλτοπαρύους vocatas fuisse κόρας annotat,quòd τὰς κόρας οἰκεῖον sit τὸ μιλτοπάρυον. ‖Κόρη, Pupa,Imaguncula pueri aut puellæ aut etiam alterius animalis.Etymologicus,κόρη τὸ σμικρὸν μόγαλμάτιον τὸ γλύφον ἢ πλάττον.Vnde Κοροπλάθος infrà. ‖Κόρη,Pupilla: maior oculi circulus intra iridem comprehensus per quem cernimus:qui non aliud reuera est quàm tunicæ ῥαγοειδοῦς foramen, in eum vsum à natura factum vt per ipsum res visibiles humori crystallino facilius paterent. per pupillam enim cernimus, non quòd ea sit præcipuum videndi instrumentum, sed quòd spiritui visorio per eam via pateat,nec possit aliter visio fieri.Rufus ἢ κόρλιον esse dicit τὸ ἐν μέσῳ τῷ ὀφθαλμῷ βλητόμενον.scribitque eandem alio nomine ὄψιν vocari:σλήνιον autem,simulacrum quod in pupilla cernitur:quã tamen multi pupillam etiam interpretantur.Alio verò loco idem scribit κόρας dici τὰς ὄψεως γλήνας, τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν δι' ὧν ὁρᾶσθαι : vel, vt aliis placet,τὴν ὄψιν μόνην, ὡς βλήτομεν· κόρλιον ἢ καὶ γλαύκιον,τὸ ἐνδυλλόμενον τὸ ἐν τῇ ὄψει.Elegãter in ambiguo ludens orator quidam apud Plutarchum initio libri περὶ δυσωπίας, ait τὴν αἰσχύνην ἐν τοῖς ὄμμασιν οὐκ ἐγγὺ κόρης,ἀλλὰ πόρρω,nam τὴν κόρην ἐστὶ αἰσχύνεσθαι. Et Dionys.Long.ἐν τῷ περὶ ὕψους,ex Timæo,ὁ τὰς αὐτοπτικὰς ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας μὴ πόρρω ἔχων; ‖Κόρη apud Hippocratem τὸ ὑγρικόν,vt Galenus scribit.habet enim fructũ κυαμίῳ similem.Gorr.

C.Κοροκόσμιον,ν,τὸ,Puellarum seu virginum ornamentũ. κοροκόσμια apud Suidam τὰ περὶ παρθένων κοσμήματα.Vnde Hesychii codicem emenda.

C.Κοροπλάθος,ν,ὁ,Puparum fictor.Sunt autem pupæ imaguncula quædam puellares quibus virgines in prima pueritia lusitare solébant,donec iam pubertati vicini eas Veneri offerrent.Suidæ κοροπλάθοι sunt οἱ πρὸς κόρους ἢ κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ.item & quorumuis animalium simulacra ex luto fingentes. Poll. τὸ μὲν δὴ ξύλον εἰς ὃ πλάττουσι τὸ πλοῖον οἱ κοροπλάθοι,πλάναξος καλεῖται. Idem,τῷ δὲ κοροπλάθῳ ἴδιον τὸ τὰ χολοβαφῆ βάπτειν, τὰ χυτρικά. Lucian Lexiph.ὅσοις ἔστι τῷ κοροπλάθῳ εἰς τὴν ἀγορὰν πλατταμένοις κέρδος. Vtitur etiam Isocrates ἐν τῷ περὶ αὐλοῦ. Christodulus tamen existimat dicendum potius κουροπλάθος. Pro eodem dicitur ETYM Κορπλάστης,vt annotat Etymologistes.Est autem ὁ κοροπλάστης ὁ τὰ ζῶα διαπλάττων. ἡ δὲ μίστυλλος κούρου ἢ ἀμικτὰς κόρας πλάττει, ἀνδρὸς παῖδα ζῶον.(quæ ad verbũ habẽtur & in quodã nostro vet.lexico.) Idem tamen agnoscit & alterum vocabulum.Subiungit enim,καὶ κηροπλάστης,ὁ τὰ κηροῦ ἢ πηλοῦ ἢ ὁτουοῦν ὕλης πλάττων τὰς κόρας ἢ κούρους.

C.Κοραγάω,ῶ,Puellam seu virginem abduco.πᾶ κοραγεῖν Hesychio est τὸ ἁρπάζειν τινὰ κόρην.

C.Κόρσιφος,ν,ὁ,Virginũ corruptor.v.l. Vide Κόρσιφος apud Etymol.

Κορικός,ὴ,όν,Puellaris, Virginalis.At non receptũ esse hoc E vocabulum docet Poll.κορικὸν(inquit)ἐρεῖς τὸ παρθενικόν· εἰ καὶ μᾶλλον δόκιμον. VNDE Κορικῶς,Puellariter, (vt Plinius iunior loquitur)Puellarũ more,γυναικωδῶς, ὡς κόραι,vt Suid.& Hesch.exp.Philo De vita Mos. libro 1,οἱ δὲ τὰ κορικῶς ἤδη τετυφᾶσι,puellarum in morem diffluitis.

Κορίκιος,ν,ὁ,Ad virginem seu puellam spectans. vt κορίκιον σχῆμα,apud Poll.

Κόριον,ν,τὸ,Pupa,Puellula.Apud Athenæum sub finem libri 13,οὕτως ἐφυλάττετο τὸ κόριον μὴ προλεχθῇ, πρὶν ἡλικίας αὐτῆς ἐπιτηδείους εἶναι,ἢ ῥᾴων τοῖς ἐδόντοις ἀφθόνιος ἔσται καὶ ἥδιος τοῖς δακτύλοις. Quales ferè ioculi esse apud Martialẽ libro 4,Pupam se dicit Gellia,quum fit annos. ‖Κόριον Sacrificium pro pueris iuuenculis. Poll.ἀφ' ὧν θύουσι,τοῖς τὰ κούρεια ἢ τὰς κόρας εἰσπράττοντες,ἢ εἰς ἡλικίαν προσιόντων τῶν καλουμένων τουρεώσεων ἡμέρᾳ,ἐφ' ᾗ μὲν τὴν ἀρρένων κόμην κείρει ἕκαστον, ἐφ' ᾗ δὲ τῶν θηλειῶν, τὰ γαμήλια. ‖Κόριον ET Koρίαννον,siue κορίανον,Coriandrum:frutex caule exili, sesquicubitali,ramoso,folio ἀδιanti,rotundo capite,cicutæ odore graui,semine rotundo nudóque, radice lignosa,breui,neque adeo fibrosa.Vetustiores Græci(inquit Galen.)κορίαννον nominabant, at recentiores medici omnes κόριον appellant.Crediderunt aliqui sic vocatum à cimicibus,quòd folia & caules eos oleant:sunt qui ἀπὸ τῆς κόρης,hoc est à pupilla,dictum velint, quasi κορίαμβλον, hoc est hebetantem oculorum pupillas.

Hæc inter alia Gorræus. Dioscorides cap. 71, κόριον ἤ τινες ἀστέριον, γράφουσι, διάφορον ἔχον χυμὸν τοῦ ἀστερίσκου. Nicand. Alex. σὺν μέντοι γε τοῖν κορίοιν ἀγρωστίς. Idem dicitur & πολύφυλλον, vt eius schol. annotat. Plinius libro 16, cap. 8, Eadē præstat hypericon, quam alii chamæpityn, alii corion appellant. sicut & Dioscorides libro 3, cap. 171, ὑπέρικόν, οἱ δὲ χαμαίπιτυν, οἱ δὲ κόριον, οἱ δὲ χαμαιπίτυν. ‖ Κορίανον dicitur etiam annulus qui in indice digito gestatur. Pollux libro 5, de nominibus mundi muliebris, τὸ ἔτι κορίανον, παρὰ λυσιτέλειαν ἀπεκρυπτόμενον. Frequentius autem scriptum reperitur κορύανον, duplici υ. ‖ Κόριον ἔνιοι dictum à quibusdam τὸ ἀστέριον, vt habetur apud Dioscoridem, teste Gorr. quoniam φυλλάρια ἔχει κορυδάλῳ ὅμοια, vt idem Dioscorides docet. VNDE Κορυδαλίς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, Pupæ seu puellulæ similis. nam κορυδαλίς Hesychio est κόρη ἁπαλή. ET Κορώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, Puellula, Pupa. Poll. Sed ἄνυμφις est vocabulum, sicut & κορύανον, vt idem annotat. vide sequens.

AT Κορίδης, ου, ὁ, Qui virgo duxit vxorem. v. l. Quo signif. dicitur κουρίδιος infrà.

Κορίσκη, ης, ἡ, ET Κορίσκιον, ου, τὸ, Puellula, Pupa. Pollux, παῖς δὲ ἀφῆκες, videlicet post puerilem ætatem, παῖς ἔσχατον, κόρη, κορίσκιον. τὸ δὲ κορύανον, ἄνυμφις, ὥσπερ καὶ τὸ κορίδιον. Athen. l. 15, ex Plat. Iambicis, Αὐλεῖ δ' ἑκούσα τις κορίσκη Καρικὸν μέλος μελίζεται.

Κορύανον, ου, τὸ, Pupa, Puellula. Matth. cap. 9, οὐκ ἀπέθανε τὸ κορύανον, ἀλλὰ καθεύδει. Verùm ἄνυμφις est hoc vocabulū, sicut & κορίδιον, si Polluci credim⁹, cuius verba in præcedente Κορίσκη citaui. VNDE Κορυανώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Puellaris. Plut. in lib. qui περὶ φιλοπ. inscribitur, ἐν τῷ πλούτου φύλακα ἔφηβοι καὶ ἀφεδρίαμα καὶ θαύματα κορυανώδη.

Κορεύω, Deuirgino, Virginitatem libo, Stupro. Eustath. Τυρὸν ὑπερφυᾶ τῷ Διὶ τῷ Διονύσῳ καρεύεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. ‖ Apud Euripidem verò in Alceste, vbi Alceftis moritura filiam alloquitur, Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι πρὸς κορεύσαι καλῶς, vulgata versio habet, In virginitate educaberis. Sed videtur potius accipi pro Deuirginaberis. q. d. Cui viro daberis deuirginãda, sine stupro: nam postea subiicit, Οὐ γὰρ σὲ μήτηρ οὖσ' ἐπιφθόνου πατρὸς, ac metuit ne fortè Admetus superinducat ei nouercam, quæ σ' αἰχμὴ κακοσθαλοῦσα κλαδεύσει. Hesych. ὦ αἰμοῦν τὸ αὐτὸ δηφθεῖρα γαμετή.

Κόρευμα, ατος, τὸ, Virginitas, vt exponitur apud Euripidē in Alceste, Ὦ λέκτρων ὕπνε παρθένου ἔλυσ' ἐμὸν Κόρευμα' ὧν τῶν' αἰθέρος ὦ δύστηνον πόδα, virgineam virginitatem: vt idem sit quod κορεία. Alii Puellaris ætatis statum.

Κορεία, ας, ἡ, Virginitas. παρθενία. Suidas ex Epigramm. Χρύσεος αἰθομένου δίκτυμα γυῖα πόθου. ‖ Κορεία, Sacrificium in honorem Proserpinæ. θυσία τῇ κόρῃ παλαιὰ. Hesych. ‖ Item κάλλος, Pulchritudo: & ἡσυχία, eidem Hesychio.

C. ΔΙΑκορέω, ET Διακορέω, Deuirgino, Stupro seu constupro, Vitio: seu Virginitatem imminuo, Virginitate spolio, Virginitatem violo, Virginitatem rapio seu eripio. Sic enim Latini loquuntur. vnde διακορεῦσαι apud Suidam, διαπαρθενεῦσαι: & διακορῶ, κόρον διαφθείρω. Pollux libro 3, τὸ δὲ τῆς παρθενίας ἀφαιρεῖσθαι, διακορῆσαι λέγουσιν, οἱ Δεκαπρῶται, Οὓς μὰ Δι' ἐκόρησεν οὔσας ἐπιδίκους. pro quo διαπαρθενίσαι apud Herodotū accipi tradit, Item ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἄλλας ἑρμῆν, B. vertit Præflorauit. VNDE Διακόρεσις, ET Διακόρησις, εως, ἡ, Ipsa actio deuirginandi, Stuprum.

¶ Κοῦρος, ου, ὁ, Puer, Iuuenculus, Adolescentulus. idē quod κόρος, ex eóque factum poetica epenthesi literæ υ. Iliados α, — τὸν κούρην ἐλέτην, τοῦ αὖτέ μιν γῆρας ἐπέρχεται. Iliados ω, — κούρου αἰσυμνητῆος ἐοικὼς Πριάμου ἐπιπρέπεις, τῷ περ χάριτες πάρα πᾶσι. Et Iliad. ρ, — κοῦροι δμῳτῆρες. Odyssex π, — Χρύσεια δ' ἄρα οἱ κοῦραι θέσαν ἀμφιπολῆες ἐοῦσαι χρυσείῃσι δέπαϊ πίνειν ἐπιτάρροθον ἄλλων, θεράπαιναι τ' ἄνακτος καὶ δόμοισι πάρεσαν, de puerorū simulacris facem conuiuis epulantibus præbentium. Κοῦρος (inquit Budæus) medius inter παῖδα & ἄνδρα, circa quales Socraticus amor erat. Vtitur hoc vocabulo Pollux quoque. ‖ Κοῦρος, sicut κόρος, Nouellum germen, seu ramus. vnde κουροτελής. Pro κοῦρος autem Doricè DICITVR Κῶρος, vt Μῶσα pro Μοῦσα. Theocr. Idyll. 1, Ταὶ ἁλίῃς ὡς κῶρος ἰᾷ αἱμάσσεται ὠδῖνος φυλάσσων Ἥμερος. Fœm. gen. EST Κώρη, ης, ἡ, Puella, Pupa, Virguncula. Idem quod κόρη, factúmque ex κοῦρος, vt κόρη ex κόρος. Iliad. ω, — ὥστε κούρη Νιόβη εἶδ' ἄμμι μετὰ δώμασι πότνια μήτηρ. Odyss. ζ, Εἰ δή μοι κατὰ ἄστυ ἰδὲ κλυτὰ τείχεα ἐλθεῖν ἀμφίπολος Σῶν ἕνεκ' οἴη ἔασι. ‖ Dicitur etiam de ea quæ non amplius virgo est, iuuenili tamen & puellari ætate: ac tum idem significat quod παῖς, iuuencula, seu vxor aut mulier iuuencula. Iliad. α, de Briseide, Πρίν γ' ἐμὲ καὶ φίλον ἄνδρα ἐπιφρονέουσα κούρῃ. Eodem libro, Ἀλλ' ἄγε δὴ σφῶϊν Παλλὰς κούρη, Καὶ σφῶϊν δὴ ἔπειτα. quam paulo pòst γυναῖκα vocat, Ἦ μὴ σεῖό γε μᾶλλον ἐμὴ γυνὴ κέκλυεν. Et Iliad. β, Κούρης χρυσάμπυκος Βελλεροφόντης. Sic Iliad. ζ, de thalamis in ædibus Priami, Κουρίδιον δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ἄλλο θάλαμον, ἔνθα καὶ ἔνθα αὐλῆς Διὸς ἔστιν θάλαμοι. — ἔνθα ἔσαν βροὶ Κοιμήσαντο Γεραίμεσι παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν. ibi enim quas κούρας nominarat, paulo pòst ἀλόχους appellat: vt per κούρας hic accipiendæ sint νέαι ἄλοχοι, quas idem poeta κουριδίους ἀλόχους vocat. Eodem modo κόρη quoque accipitur, vt suprà annotaui. ‖ Quum verò genitiuus additur, κόρη accipitur pro filia. Iliad. ζ, Νύμφαι ὀρεστιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. Iliados ι, Ἀλλ' Ἀχιλεῦ πάρα καὶ σὺ Διὸς κούρην ἐπιεῖδες Τιμωρὸν. Iliad. υ, — καὶ δέ σφι φάσαν Διὸς κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν, Venere natum esse Iouis filia. Sic verò & κόρη vsurpari, suprà docui.

C. Κουροτάλεια δάφνη, Laurus virentibus ramis decora. in Epigr. à κόρος siue κοῦρος significante νέον βλάστημα: vel quoniam (vt in vulg. lex. annotatur) Apollini sacra est qui κουροτόκος dicitur, ob vim solis cuncta vegetantem. ITEM Κουρίτιλλις δάφνη apud Suid. eodem signific. videlicet à κόρος significãte κλάδον. Id autē vocabulum nō intrat metrum heroicum, ac præterea pro ι reponendum ε, & scribendum κορετίλλις.

C. Κουροτάλφης, ου, ὁ, Puparum fictor. vide Κοροπλάθος.

C. Κουροτόκος, ου, ὁ, Puerpera, Mater. v. l. ex Eurip.

C. Κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iuuenum seu iuuenculorum nutritor: vox Attica, si Polluci credimus. Odyss. ο, de Ithaca insula, Τρηχεῖ', ἀλλ' αἰγανὴ κουροτρόφος. Hesiod. Theog. de Hecate, Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κουροτρόφον. Idem in Erg. Ἑρμῆν δ' αἰὲ γλυκὺ κουροτρόφος, iuuenum altrix seu educatrix. Et Synes. De insomn. ὅτι δρᾶ αἰσχρὰ γλυκεῖα καρδίας ἀπάλευστα κουροτρόφος συνωρὶς ἐλπίς. Item Plut. Probl. Rom. Quare Ruminæ in sacris offeratur lac, non autē vinum, ὥσπερ οὐδὲ νήφουσι ταῖς θυσίαις τὰ παιδία γάλακτι, θηλαζόντων δὲ τῶν θηλῆς καλῶμεν, ὕτας ἢ Γουμίνα θηλαίους ὄντας καὶ κουροτρόφους, ἀποθύεται τὰ ἄκρατον οἷς ὀλιγίστον ὄντα τοῖς νηπίοις. vbi κοῦρον siue κούριον accipit pro puero siue puella teneræ adhuc ætatis, nec pueritiam egressis, vt Homerus κούριον νηπίην paulo antè dixit: in præcedentibus autem locis dicitur potius de iuuenibus & adolescentibus.

Κουρότερος, ου, ὁ, Iunior. Iliad. λ, Ἀλλά σε γῆρας τόσον ἐμπέδιον. οἷς ἑτάρῳ ὑὸς Ἀνδραίμονος ἄλλος ἔχει, σὺ δὲ κουροτέροισι μετῆσθα. Et Hesiodus in Erg. Κουρότερος γὰρ ἐὼν μετὰ ἰσόμοιρον ἐπείγει. Et apud Athenæum l. 13, ψυχὴ κουροτέρα, animus iuuenilis.

C. Κουροσύνη, ης, ἡ, Pueritia, Infantia. v. l. ex Epigr. ET Κουρόσυνος θρίξ, puerilis capillus. Eadē v. l. ex iisdem Epigr. Possunt tamen hæc etiam ad Κουρὰ referri, de quo suprà post Κόρα.

Κουρίδιος, ου, ὁ, Iuuenilis. Dicitur de eo plerunque qui in iuuenili ætate vxorem duxit: ad differentiam eorum qui prouectiore ætate ducunt, aut qui ducunt secundam. vt κουρίδιος πόσις, ὁ ὁπὸ παρθενίας αὐτὸς γαμέσσατο γυναῖκα. Il. ι, Κουριδίου τε λέκτρου πόσιν ἐξαπαφοῦσα Ἀχαιῶν. Odyss. λ, Κουριδίῃ τεύξασθαι πόσιν ἐσθλόν. Odyss. ψ, οὐδέ ἑ παῖς πόσις οὐ κουριδίου Ἐῢσσέος μέγα δῶμα, maritus sui cui iuueni nupserat. Odyss. ο, κουριδίου φίλου Οὐκ ἔτι μέμνηται. Vtitur hoc vocabulo & Lucianus, φασὶ γοῦν ποτε τὸν Δία τὴν Δηοῦς, κουρίδιον ἄνδρα τεθνάναι βουλομένην, cui iuueni vir go nupserat. Item κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua iuueni marito virgo nubēs peruenit. Od. τ, Τῷ σφι ἐπὶ ἱστορίην ποφυσομένῃ πόλιν δῶμα Κουρίδιον, μάλα πολλὰ, ἀνίσχειαν

ἀίσθησιν βιάσθαι. Eodem signif. Aristoph. dixit κουρίδιον λέχος. Fœm. Κουρίδιος, vt κουρίδια ἄλοχος, aut γυνή, vxor quam quis virginem & iuuenculam duxit. λαῶ τε πάρφασιν εὔσσυτον ἠμάσσετο, vt docet Eust. Il. ν, Οἵ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ Μάψ αἰχμὰ ἀπάγοντες. Il. τ, ἀλλ' ἔμε φάσθαι Ἀχιλῆος θείοιο Κουριδίην ἄλοχον θέσθαι. Item apud Herodot. lib. 1, κουριδίας γυναῖκας. Athen. lib. 14, ex Stesichoro, de quadam Calyce, σωφρονικὸν δὲ πάνυ καταφαίνεται ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ὀκνοῦσης ἔφη ἀλούσης συνηθροίσθαι τοῖς ναυσὶν, ἀλλ' ἀχομένης εἰ δυνήσεται γυνὴ τῷ Εὐάθλου ἡθροίσθαι κουρίδια. B

Κουρίζω, Iuuenis sum, Iuuenilem ætatem ago. Od. υ, στέγος Λαέρτιω ὕροσε δουρικλυτὸς κουρίζων φορέεσκε. id est κοῦρος ἦπι νέος ὤν. Item iuuenilia sapio. τὰ τῆς νέων φρονῶ. Suid. Item Educo, Vel A puerili ætate educo. Hesiod. Theogon. v. 345, de Naidibus, Τίκτε δὲ συνάτειρα ἑκὰς ἀνὰ χεύματα γαίης Ἄνδρας κουρίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι καὶ ποταμοῖς. id est ἀνατρέφουσιν, vt schol. exponit. Κουρίζομαι, Nubo, Hymenæus mihi cantatur. vnde κουριζομβίαις apud Hesych. νύμφαις ἀπὸ τοῦ γαμουμβίαις. διὰ τὸ λέγειν σὺ κούρους τε καὶ κόρας. C

Κυρῆα, Proserpinalia. v. l. Eodem signif. suprà ex Hesych. habuimus κορεία.

ΚΟΡΙΖΟΜΑΙ, Blandior, Blandè appello, seu cõpello. Aristoph. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνω· ὀκοριεῖται. vbi schol. exponit ὀκολακεύει, καὶ ὑποκοριστικῶς ὀνομάζει, εἶα φιλεῖ τοὺς παῖδας, vt patres & matres pueros aut puellas diminutiuis sæpe nominibus appellant, quo blandius loquãtur veluti quum Γλυκέριον pro Γλυκέρα, & quum κορίσκιον aut κόριον pro κόρη. Κοριζόμεναι, Puellæ nubiles, Camer. Eiusdem ferè signif. fuit paulo antè κουριζόμεναι.

C. ΔΙΑκοριζω, idem quod διαφθορίζω, seu διαφορίω, Deuirgino, Virginitatem eripio. Vnde διακοριεῖται apud Hesychium διαπαρθενεύεται. Item Intentis pupillis seu pupulis inspicio. à κόρη significante pupillam. nam διακοριζεσθαι eidem Hesychio est βλέπειν, ἀτενίζειν, Quo significatu apud Suidam dicitur ΕΤΙΑΜ Διακορεύζομαι. sic enim scribit, διακορεύζεσθαι, ἀτενίζειν βλέπειν, διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι. Id autem διακορεύζομαι apud ipsum non suo loco positum est, sed post διακόνω. vnde suspicetur quis eum scripsisse διακορεύζεσθαι. ΝΑΜ Διακορεύζεσθαι Etymologico est τὸ ἀτενίζειν βλέπειν, quoniam videlicet οἱ ὀφθαλμοὶ dicuntur κόραι, vt per hoc διὰ significetur τὸ ἀτενίζειν, quod & in nostro vet. lex. annotatur. Affertur tamen apud eundem & alia expositio quæ & in nostro v. lex. habetur, διακορεύζεσθαι, τὸ ἀφύτως βλέπειν. διὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' ἄλλας βλέπειν. Melius tamen διακορεύζεσθαι cũ κόραι cõuenit. D

C. ΕΠικορίζω, Sperno & reiicio: oppositum τῷ κορίζομαι. Aristot. hist. animalium libro 9, cap. 8, ἡ τῶν ὀρνίθων δὲ οἱ πτηνοὶ τοὺς ἀγκίους ὀφθαλμοὺς ἐχούσιν ἡ ὑποκορίζοισι ἢ ὑβρίζοισι. spernũt, vt Gaza vertit. Huc pertinet (quanuis totum locum nõ prorsus exprimens) quod ex Trogo affert Plin. L. 10, c. 33, Perdices verò à domitis feros & nouos aut victos iniri promiscué.

C. ΥΠΟκορίζομαι, Blandis verbis appello, Subblandiens voco, Blandior, Subblandior. Aristoph. Pluto, οἱ λυπουμένῳ γ' ἄδοντό μοι, γιτάριον αὖ καὶ βάδιον ὑποκορίζεται. Plut. ad Coloten, Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάριον ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον. Apud Athenæum libro 13, de Phryne meretrice, φιλάργυρος δ' ὢν ἐρᾶται ὑποκορίζομένος αὐτῶν, εἰπών, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους, ei blandiens seu subblandiens. Interdum Speciosiore & honestiore nomine voco, Minuendo seu extenuando verum nomen, speciosius ac honestius nomen prætexo. nam (vt Comment. Demosth. annotat) ὑποκορίζεσθαι est τὸ ἀφαιροῦντα τῶν αἰσχρῶν ὀνόματα τὸν αἰσχρὸν καθαίρειν, (proprie autem τὸ τῶν παιδῶν ἐπὶ ψυχαγωγίαν λέγειν ἁπαλὰ ὀνόματα, ἅμα καὶ Διόνυσός ἐστι, εἰς Σαμοθράκην καὶ τὰ μαῖνται) seu τὸ αἰσχρὸν ἀφαιροῦντα ὀνομάζειν, vt Suidas exponit. (Solent enim ii qui alicui adulantur & blandiuntur, eius vitia extenuare, vt prolixè docet Plut. in lib. De discern. adul. ab amico. Vnde & pro Adulatorum more extenuare in hoc apud Suidam loco capi potest, ἀσωτίαν γὰρ εἰς ἀκρασίαν. διὸ καὶ ἅπαντας ἀσωτεύεσθαι, οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲ τῶν κακιῶν ὑποκορίζεσθαι) Vide & ὑποκεκορισμένος paulo pòst. Plutar. Solone, αἰτίως ὑποκορίζεται τὰς μὲν πόρνας, ἑταίρας, vrbanè minuẽdo nominis turpitudinem, meretrices seu scorta, vocare amicas siue sodales. Apud Ath. lib. 12, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸν μικρὸν τῆς αἰσχρᾶς ὑποκορίζονται, τὸν πάππον καλοῦσι γυναῖκα καὶ ἀίττα, γλυκεῖαν αἰττᾶν, speciosiore ac honestiore nomine vocant locum illum in quo hexæ cum seruis ab Omphale conclusæ fuerant. Vbi vnum tantùm casum habet, contrà quàm in superiori loco & sequenti. Plut. De virt. mor. καὶ τὰς δυσμενείας τὰς ὀπιθυμίας ὑποκορίζεται. Plato l. 3 De l. ἀλογία δὲ καὶ ἀναρμοστία καὶ ἀχαριστία, καὶ ἀρυθμία ἀνθρώπου ἀκολουθεῖ, οὐχ ὧν ἄοικον ὄντα ὑποκορίζομαι καλοῦμεν ὡς ἀνθρωπον, ἀλλὰ πολὺ ὡς ἀληθῶς δύ' ὄντα καὶ καλῶς τὸ ἦθος καταφυσαμένω δήποτε, consequentia sunt bonitatis morum: non eius quam amentiam reuerà existentem nos speciosò nomine ἀνθρωπον vocamus, tãquam à bonis moribus manet: sed eius quæ ob id ita dicta est quasi mentem rectè benéque constitutam habeat: vt B. interpr. qui ὑποκορίζεσθαι dicit esse rem odiosam speciosò nomine appellare, aut minus inuidioso, hoc est ἀφήμως ὀνομάζειν, citans locum ex Demosth. De malè gesta legat. vbi ταῦθ' ὑποκορίζόμενοι interpr. Honestis appellationibus rem sceleratam & pudendã velantes & prætexentes, vt Virg. Coniugiũ vocat, hoc prætexit nomine culpam, πρὸς τὸ ὑποκόρισμα τῇ ἀμαθίᾳ προσδημόμενος. cuius loci expolitionem Græcam ex Suida & ipsius Demosth. scholiaste adscripsi. Citat ibidem & alium locum ex Plat. lib. 5 De leg. vbi de amatorib' loquitur τὰ παιδικῶν vitia tegentibus. ex quo Plut. in lib. De discern. adul. ab amico, pag. Ald. edit. 48, & ipse affert, τὸ δὲ μαλίχνην, ὅλως ἑκάστῳ προσπίπτειν τῇ ὑποκορίζομένου καὶ ἀκόλουθος φέρεσθαι πανταχοῦ. Sed apud Platonẽ p. 73 edit. Ald. legitur μαλαχλωρους & πόιμα pro μαλιχρόους & προσπίπτειν. At μαλιχρόους cum Plut. rectius legi, vocabulum ὠχρόπους ostendit, ad quod propius accedit μαλίχρους quàm μαλάχλωρος. mihi fortè μαλίχλωρος legendum sit, vt apud Theocr. Id. 1, Σύραι καλοῦσι τὸ πώπυς, Γραῦς, μαλόκαυσον· ἴσως ἦ μόνος μαλίχλωρος. Sed & ibi schol. videtur legisse μαλίχρωον, exponens ἰσχνὸν καὶ τὸ χλωρὸν μάλιστα. vt & Lucr. l. 4, Nec sua respicitũt miseri mala maxima sæpe. Nigra, μαλίχρους est: immunda & fœtida, ἄχαρις, & quæ sequuntur alia vitiorum in iis quas amamus ὑποκορίσματα. Ὑποκορίζομαι accipitur etiam cõtrario modo, vt B. annotat, citans hunc locũ ex Xen. l. 2 Apomn. de dũabus mulieribus Herculi adstantibus, & eum ad se pertrahere conantibus, οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι καλοδεῖ με ἐπὶ ἡδυπαθείαν· οἱ δ' ἐμοὶ πονεῖν ὑποκορίζόμενοι ἐπαίρουσι καλόν. Suidas ibi exp. διαφορήσας. Pro Innuo & Indico videtur accipi apud Plut. Symp. 6 pr. 7, οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ῥῖνα τὸν οἶνον αἴσθησιν ὀνόμαζον, ὡς καὶ ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον ἐκάστῳ μᾶλλον ἐκ τῆς κινεμένης ὑποκορίζεσθαι, quèadmodũ nomine κεφαλῆς & ψυχῆς, præcipuarũ in homine partiũ, ipsum hominẽ innuere & indicare solem⁹. Ex eiusdẽ Plut. Numa v. l. afferunt ὑποκορίζομαι δ' ὁ λόγος Πυθαγόρου αἰνιγμάτων, pro Alludo ad Pythagoræ in dicẽdo gratiã, Arrideo atq; amplector. Suid. verò in hoc loco, ὁ δὲ ὑποκορισμὸς καὶ αἴσθησιν ἐχούσης προσθήκη, exp. ὑποκρυμμένη. nisi fortè sit simulata. nã ὑποκορίζεσθαι ὑποκρίζομαι idẽ S. exp. nõ solũ κολακεύω, sed etiã ὑποκρίνομαι.

Ὑποκόρισμα, ατος, τὸ, Malæ rei integumẽtũ, & speciosum ac honestũ nomen aunbúsq; blãdiens. vt B. interpr. apud Plut. in Pol. pr. loquẽtẽ de στασιάζοντα, quã Solõ, volens ἐξ ἀφανοῦς ἅπαν κουφίσαι, introducere conabatur, πρὸ τοῦ ὑποκόρισμα χρῶν ἀσπαστὴν, Erat autem id honesta appellatio nouarũ tabularũ, vt idẽ Bud. interpr. Idẽ Plut. in Galba, εἰδὼς φυγὰς ὑποκόρισμα καὶ προκάλυμμα τῶν ἀφ' αὑτοῦ διδόμενον. Alexis apud Athenæum lib. 11, Τὸ καλούμενον ζῆν τὸν ἀργυρᾶν χάριν ἔνιοι θεὸν ὑποκόρισμα τῆς αἰθροπίνης μοίρας.

Ὑποκορισμὸς, οῦ, ὁ, Extenuatio, qua rei per se turpi aut malæ honestum ac speciosum nomen prætexitur. Aristot. Rhet. 3, ἔστι τὸ αὐτὸ ὑποκορίζεσθαι. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς ὡς ἔλαττον ποιῶν καὶ τὸ κακὸν ἢ τὸ ἀγαθὸν, vt ille qui pro χλιαρὸν dicebat χλιαδίζον, & ἰμαντιδίζον pro ἰμάντιον, & λειδριμάτιον pro λειδρία.

κορακιστικός, ή, όν, Extenuatorius, vt in assentationibus fieri solet: Diminutiuus. vt ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον apud Aristoph. forma diminutiua à Σωκράτης: & Φειδιππίδιον à Φειδιππίδης, & παιδίον à παῖς. Athen. l. 14, ῥοιδίσιον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ὑποκορίστικόν, videlicet à ῥόα. VNDE κορακιστικῶς, Blandè, seu subblandiendo. Item Forma diminutiuorum, More eorum quæ diminutiua à grammaticis appellantur. Ath. l. 7, κορακιστικῶς ὀνόμασιν αὐτοῖς (videlicet τοῖς κορακίνοις & μαγιδάροις) Φιλητᾶς ὁ Ἐπιλήπτωι. Τοῖς σὺν αὐτοῖς κορακιστικοῖς καὶ μαγιδίοις. B

KOΡΟΣ, υ, ὁ, Niger, μέλας, vt Etymolog. & Euripi. schol. volunt. Poni etiam pro καθαρός tradunt v. hex schol. Hesiodi. Neutrius tamen significationis exempla afferuntur: sed à priori Etymologistes derivat κόραξ & κορώνη, at schol. Eurip. etiã κόρη significãs pupillam. Fortasse autem rectius scriberetur κωρὸς cum accẽtu inposteriore, vt distingueretur à κόρος significante satietatem. Hanc autem meam scripturam confirmat exemplar quoddam scholiastæ Oppiani dicentis κορσῖνον dictum ἀπὸ τοῦ κορὸν τὸ μέλαν. C

KΟΡΑΞ, ακος, ὁ, Coruus: à κόρος (i. niger) si Etym. credimus. Plut. in Præcept. sanit. κορώνη μὲν λαρυγγισμοῖς, καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορείδων, καὶ συὸς ὅτι φορυτοὺς μὲν ἀναγαυούσας ὄπισθεν ὠθοῦσι, σημεῖα ποιμένος πνοῆς καὶ ὄμβρων. Quale est quod Plin. scribit sub finem lib. 18, Coruique singulis quodam latrantes, seque concutientes, si continuatu quodam lætrent vocem resorbebunt, ventos: si verò carptim vocem resorbebunt, ventosum imbrem. Similia & Theophr: κορώνη σημεῖον ὑδάτων ἢ πνεύματος. Athen. l. 8, κόρακας ἠρεύσας ἢ αἰλουρίας γύψω, δεῆσει. Eodem lib. ἵνας κόρακας λόγχαι ἠρύσαντο, ἢ ὅτι τοῖς κόραξιν ἰχθῦς φασῶσι. Sic in Epigr. Θᾶττον ἐλίσσω λόγχαις κόρακας πλωτοὺς ἢ χαλκόπους Εὐρῶν. Plut. De solert. anim. ψᾶρες ἢ κόρακες καὶ ψίτταχοι μανθάνοντες ὀλίγα λέγειν. Luc. in Timone, κόραξι ἢ λύκοις χαλκόμβρος. Itẽ in imprecationib⁹ εἰς κόρακας vel absolute vel cũ verbo, Ad coruos, seu In malã rem, vt Lat. dicunt. Aristoph. Vesp. Ἐς κόρακας ὡς οὐκ ἄγαρεν, apage ad coruos. Idem, ἴθι νυν εἰς κόρακας ἀπὸ τοῦ γε νῦν ἐμοῦ, non à me protinus in malam rẽ abibis? Idem, Ἀρ' εἰς ἐμὲ ὑμῶν εἰς κόρακας οἰχήσεται. Apud eundẽ, εἰς κόρακας ἱππίσεται. Plut. De Herod. malig. εἰς Καβασσὸν εἰς κόρακας ἀπὸ τοῦ ἱστορουμένου ὑπ' Ἡσιόδου. Theophyl. ep. 50, τὸ δίκαιον αἰρεῖ, πελαργοῖς καὶ χήναις ἀρέσκοντες, εἰς κόρακας χωρεῖ χαίρουσιν. Rursus apud Aristoph. Nub. Βάλλ' εἰς κόρακας. πῶς ἂν ὁ κάπων ἢ δῆρας; Ibidẽ, Ἀλλ' ἔξιθι σ' εἰς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Alexis apud Athen. l. 13, in edicto de exigendis philosophis, Εἰς κόρακας ἄφετ' ἀπιόντ' ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Apud eundem, ἄφετον δὲ τὸν ψαλτῳδὸν χλευῶντα παῖδας, ψάλλοντ' εἰς κόρακας, ἴφη. Cæterùm hoc εἰς κόρακας iubetur aliquis abire in malam crucem (vt Plaut. dicit, Abduce istũ in malã crucẽ) & ibi pascere coruos, vt Horatius loquitur. Quidã tamẽ κόρακας specialiter esse volũt locũ suppliciis in Thessalia. Ab illo autem loquendi genere εἰς κόρακας fiunt συγκορακίζω & ἀποκορακίζω de quibus infrà. ‖ Κόραξ, Coruus: est etiam signum cœleste apud astronomos. Aratus, πυμάτη δ' (videlicet ἀπὸ τῆς τῶ λέοντος οὐρῆς) ὀπίσσω Εἴδωλον κόρακος, ἀπίφην κόπιδος ὁμοῖος, Cic. Extrema nitens plumato corpore coruus Rostro tũdit. ‖ Itẽ nomẽ piscis apud Ath. quẽ Plin. coruũ quoq; appellat. ‖ Itẽ, εἶδος μηχανήματος teste Suida, quod Latini itidẽ coruũ vocant. Curt. l. 4, Ad implicãda nauigia quæ muros subibãt, validis asseribus coruos & ferreas manus cũ vncis ac falcibus illigauerãt, vt quũ tormẽto asseres promouissẽt, subitò laxatis funibus imicerẽt. Polyb. lib. 1, pag. 6, ὅτι δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγήσης οἱ κόρακες ὁμοῦ σανδίσιν ταῖς τυχούσαις, οἱ μὲν μηχάνιον ἀβλαβέλειον ἀλλήλοις, πανταχόθεν ἐπιπίπτον· εἰ δέ τινα συμβαίνει, δι' αὐτοῦ τοῦ κόρακος ὅτι δύο συνεχῶς ἐπιπέσοιεν τινὶ ἔφοδον. Ibidem docet quomodo inficiantur hi corui. Meminit eorundem & Appianus. Vitruu. lib. 10, cap. 19, vocat coruum demolitorem & gruem. Itaque Diades (inquit) scriptis suis ostendit se inuenisse turres ambulatorias, quas etiam dissolutas in exercitu circunferre solebãt: præterea terebram & ascendentem machinam, qua ad murum plano pede transitus esset, & etiam coruũ demolitorem, quem nonnulli gruem appellant. Quæ verba transtulit ex Athenæi lib. De mach. Sic enim ille, Διάδης μὲν οὖν αὐτὸς φησιν ἐν τοῖς μηχανικοῖς αὐτῷ συγγράμμασι διρπάνας τοῖς τροχοῖς πόρρωθεν καὶ τὸ λεγόμενον πρόπυργον καὶ τὸν κόρακα, καὶ τὸν ὀπισθοφερῆ. Athen. Dipn. lib. 5, κόρακός τι ἀδηροῖ κύκλῳ τὰς νεώς, οἱ δ' ὀργάνων ἀφεμένοι τὰ τῆς ἀσπίδος ἐκράτησαν σκάφη, καὶ παρέβαλλον εἰς πλησμόν. ‖ Κόραξ, dicitur etiam marculus ferreus quo fores pulsantur aut attrahũtur. Manus extera Lucretio. ἡ κορώνη, κρίκος, σύγκλος. Epigr. l. 2, tit. εἰς δίκτυα in nasum cuiusdam Castoris, ὃς Τίκτιον αἶξιν, πῆς τυλιῶσι κόρακες, portis autem mallei seu tuditis quo pulsentur, instar est. Poll. lib. 7, cap. 26, ἰῶ Ὄμηρος κορώνῃ λέγει, τινὲς κόρακα καλοῦσι: citãs ex Posidippo, κόρακι κλεῖς) Διὸς κόρακ. Eust. forma diminut. κορακίσκον etiã appellat. ‖ Item Rostrum gallinaceum, τὸ ἀλεκτρυόνων ἄκρα ῥύγχη, Hesych. ‖ Κόραξ est etiam genus supplicii apud Lucianum in Menippo, teste Budæo, qui adfert hunc ex eo locum, οἱ τὰ πλούσια καὶ οἱ πολυλύφοι κρεοπῶλαι, ὠνηταὶ καὶ πρεσβύτεροι ἢ παιδάριοι, κλοιὸν ἕκαστος ὠνεῖται καὶ κόρακα διπάλαιστον ὀπτικίμβρου. ‖ Item nomen montis altissimi inter Callipolin & Naupactum, vt docet Liu. libro 36. ‖ Κόραξ est etiam nomen cuiusdam Ithacesii filii Arethusæ, qui leporẽ persequẽs, per præcipitium decidit, & mortuus est. eo autem cognito mater ad fontem se strangulauit: indéque ipse nomen dedit τῇ Κόρακος πίτρᾳ, mater autem fonti. Odyss., αἱ δὲ νίμονται Γαὶ Κόρακος πίτρᾳ, ὅθι περ κρήνη Ἀρεθοῦσα. Plut. τῶν ὅσα μάλιστα δεῖ νῦ. φιλ. initio, φρεωρυχῶν ἐν ἐλαφρᾷ φησὶ Κόρακος πίτρᾳ ἢ συβόκλιῳ ἐκείνῳ Ἀρεθούσαις. Annotat Eust. Κόρακος πίτρα scribi ι ὑφ', sicut & Μεγάλη πόλις. Gẽtile autem esse Κορακοπολίτης vt Μεγαλοπολίτης. ‖ Itẽ nomẽ rhetoris, rhetorices inuentoris. Vnde κακοῦ Κόρακος κακὸν ὠόν. Suid. ‖ Item nomen pastilli apud Act. lib. 14, fortassis eius qui Galeno κορακίνη στρογγύλη. D

C. Κορακοειδής, ής, ὁ καὶ ἡ, Corui speciem gerens. κορακοειδὴς ἀπόφυσις est pro cessus omoplatæ exiguus & acutus, ab interna eius parte exortẽs: sic dictus quòd eius finis vt cornicis rostrũ foras inclinet. Dicitur & alio nomine ἀλκυονοειδὴς, quòd sua extremitate, anchoræ similis videatur. Gorr.

E Κορακώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Coruinus, Qui est coruini generis. Aliquando idem signif. quod præcedens.

Κορακῖνος, η, ὁ, Coruinus. vt κορακῖνον χρῶμα coruinus color, seu qualis corui est: cum quodam splendore nigerrimus, qualis est Gagatis lapidis color, vel nostri serici nigri villosi. Vitruu. l. 8, c. 3, coracinum colorem appellat. AT Κορακῖνος, υ, ὁ, Coracinus, piscis nomẽ. Gaza interpr. Coruulũ: sed cũ Plinio vocabulũ Græcũ retinere possumus. dictus ἀπὸ τοῦ διαφέρειν τοὺς κόρακας χρῶτι, vt Athen. tradit: vt verò schol. Oppiani, ἀπὸ τοῦ κορὸν, i. nigrũ. Archestr. apud Athen. l. 7, τὸν φαυλοτάτων κορακίνων. Aliquanto pòst, οἱ Νειλῶται κορακῖνοι: vt apud Plin. lib. 32, c. 1, Coracini pisces Nilo peculiares sunt. Ibidem κορακῖνος θαλάσσιος, vt coracinus marinus apud Plinium. Vocari autem alio nomine σκιαινίδα, ab Alexandrinis autẽ πλάτακα, ibidẽ docet, & l. 3, vbi & κορακίνου ποταμίου meminit, quẽ πίλτῳ vocari à Nilotis annot. VNDE Κορακινίδιον forma diminut. Paruus coracin⁹. Pherecr. apud Athen. l. 7, Τοῖς σὺν αὐτοῖς κορακινιδίοις ἢ μαγιδίοις.

Κορακίας, ου, ὁ, Coruin⁹, Coruo similis, Qui de coruorũ specie est. ‖ Itẽ Græculus, species quædã monedularũ, vt tradunt v. l. ex Arist. l. 9, De hist. anim. Hesychio est κολοιός: & κορακῖνος ac μέλας. ITEM Κορακῖνος apud eundem itidem piscis species: idem forsan qui κορακῖνος. F

Κορακίον, υ, τὸ, Coruulus. ‖ Item Tudes seu malleus quo pulsatur fores. qui & κόραξ & κορώνη teste Eust. vt suprà annotaui. ‖ Est etiã species ficus, cuius fructus coracino colore est, vt Aristoph. schol. & Suid. tradũt: alio nomine κορύνιος appellatur. Athen. autẽ l. 3 MEMINIT Κορακίων, quã & ipse ficorũ speciẽ quandam esse docet. κορακίων ἢ σύκων εἶδός (inquit) Ἑρμιππος ὁ γραμματικὸς παρεκβάλλων ἐν τούτοις, Φιλαλέων μάλιστ' αὐ ἢ κορακίων. Sed apud schol. Aristoph. habemus πρώϊνων (vt in textu ipsius poetæ) & φιλαλέων. Ibidem autem κορακίνων legitur. G

Κορακιόφωνος, κορακίζω, κοράκινος, Denigro, μελαίνω. v. l.

Κορακίζω, Præcib⁹ insto & vrgeo. Vnde κορακίζων apud Suidã, τὸ ἄγαν σπουδαστικῶς & ἀπαρεῖν. dicit autẽ esse sumptã hãc. signif. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοὺς δείρας κορακίνων ἐφιπτομένων ἢ μὴ ἀπογωρούντων. Hesychio verò κορακίζων est κορακιῶδες.

Σκορακίζω, Ad coruos abire iubeo, Amando aliquem & iubeo abire in malam rem, aut in malam crucem. εἰς κόρακας πέμπω, vt Hesychius exponit, seu εἰς κόρακας ἀποδιοπομποῦμαι, vt Plut. suprà loquitur εἰς κόρακας ἄφειμι, vt Alexis. Idē Hesych. εἰς ἔρημον πέμπω καὶ ἀφοσιοῦμαι. ἢ ἐκφαυλίζω, Diras imprecor, & in malam crucem facessere iubeo, Maledictis prosequor & in malam rem abire iubeo, Contumeliosè reiicio aut repello, Contemptim abiicio. Demosth. ad Phil. ep. ὅταν μάλιστα καταρᾶσθαι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ ποδοπλακίζονται καθ' ὁτιοῦν τὸ ποδοπλάκιον. Plut. Artox. pag. 309, νῦν μὲν ἀημαφῶ ὅμοια τοῖς ποδοπλακίοις, νῦν δὲ ποδοκρούων ἢ σκορακίζόμενος.

Σκορακισμός, οῦ, ὁ, Contumeliosa repulsio, qua videlicet aliquem ad coruos amandamus & in malam crucem facessere iubemus. Hesychio χλεύασμός, ὕβρις, φαυλισμός, ἀποδοκιμασία. Plut. in lib. qui περὶ ἀδυμ. inscribitur, δυοῖν ἀπίστοιν ἐν ὀφθαλμῷ ἢ χόνδρῳ διημαρία καὶ σκορακισμός. Vbi ab eo copulatur διημαρία & σκορακισμός. licut paulo antè ab eodem τῷ σκορακίζειν opponitur τὸ ἀημαρτεῖν.

Ἀποσκορακίζω, In malam rem abire iubeo, Contumeliosè repello. propriè, Ad coruos abire iubeo. pro quo Lat. dicunt Abire in malam rem. Alciphr. τὸ δὴ Λιγύπτιον ἐκεῖνον ὡς ἀποσκορακίσειν, ὅπερ ἀφίγμεθα ποθοῦντα. Solebāt Græci amandare ad coruos eum quē à se cōtumeliosè dimittere vellent, dicentes, εἰς κόρακας. i. Ad coruos. subaudito verbo imp. modi significante Abi. Hinc cōpositum verbum ἀποσκορακίζω. quasi εἰς κόρακας πέμπω. quod quidā exp. εἰς ἔρημον τόπον ἀποπέμπω, In locum desertum amando. Suid. vult ἀποσκορακίζειν significare nō solùm ἀπορίπτειν (i. Expellere seu Repellere, & ἐξορίζειν. i. Exterminare) sed etiam ἀπολίζειν. i. Contemptui habere, Vilipendere, Assis non æstimare.

Ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ, Amandatio alicuius in malam rem, Contumeliosa repulsio. Ab Hesych. exponitur ἐξουδίωσις. Apud Esaiā ἀποσκορακισμὸν interpr. vulgò increpationem, c. vltimo. ἰδοὺ γὰρ Κύριος ὡς πῦρ ἥξει, καὶ ὡς καταιγὶς τὰ ἅρματα αὐτοῦ, ἀποδοῦναι ἐν θυμῷ ἐκδίκησιν, καὶ ἀποσκορακισμὸν αὐτοῦ ἐν φλογὶ πυρός.

¶ΚΟΡΩΝΗ. ης, ἡ, Cornix: eiusdē originis cū κόραξ. Hes. Erg. Μητίετα ζομένη κράζῃ λακέρυζα κορώνη, garrula cornix, Ouidio. Archil. apud Ath. l. 13, Σκληπτρα πολλὰς ὅσκυα κορώνας. Opp. l. 3 De ven. Αἰπεινὰ πτόλια πολύζωοί τε κορῶναι, viuaces cornices, seu annosæ, vt Horat. vocat. Idē dicit, Seruatura diu parem Cornicis vetulæ tēporibus Lycen. Et apud Martial. Et cornicibus omnibus superstes. Similiter & Hesiodus apud Plin. l. 7, c. 48, cornici nouem nostras tribuit ætates, quadruplū ei⁹, ceruis, id triplicatum coruis. Apud Hom. autē sunt etiā marinæ κορῶναι quas quidā esse putāt mergos aut fulicas, αἰθυίας & λάρους, vt Eust. annotat. Sed possumus fortassis dicere cornices aquaticas, vt Plin. dicit coruos aquaticos, l. 11, c. 37, Quædā animaliū naturaliter caluēt, sicut struthiocameli & corui aquatici, quibus apud Græcos nomen est inde. Od. ε, Σκῶπες τ' ἴρηκές τε, ἰδὲ λάρος εὐπετάλοισι κορῶναι Εἰνάλιαι, τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε. Od. ξ, Οἱ δ' ἄρα κορώνην ἴαλλον πρὸς μέλαιναν Κύμασιν ἐμφορέονται. ¶Κορώνη dicitur etiā, vt κόραξ suprà, marculus terreus quo fores pulsantur: vel Anulus quo ipsæ fores attrahuntur, ὁ κρίκος ᾧ ἔδει τὴν θύραν ἑλκύσαι. τὸ δὲ θύρας ὀθόνιον, siue ῥόπτρον. ὅτου δὲ κορώνης ἁλύσεσιν ἰσχνῇσι βαχλεν. vt Eust. annotat. Od. α, sub finē, Βῆ ῥ' ἴμεν οἰκόνδε θαλάμοιο, θύρας δ' ἐπάραρον κορώνῃ Ἀργυρέῃ. Itē Od. π. & φ. ¶Κορώνη est & summitas in curuamine arcus: vel Curuatura in arcu, vbi figitur ex vtraq; parte neruus. Il. δ. Γαῦλος δ' ὃς λειπόμενος χρυσείῳ ἐπέθηκε κορώνῃ, de fabricatore arcus. Od. φ, Αὐτὰρ ὁ τοῖσι φίλος καλὴν ἐπέθηκε κορώνην. Sed ibi annotat Eust. esse q de ea quæ in ianua κορώνη dicitur, intelligāt. Quod verò attinet ad illud hemistichiū, χρυσείῳ ἐπέθηκε κορώνῃ, scribit illud in prouerbiū abisse. nā χρυσῆν ἐπιθεῖναι κορώνην esse felicē finē rei alicui imponere. quo sensu & κορωνὶς infrà dicitur. ¶Generaliter etiā pro quauis summitatē poni videtur. vt in hoc loco Artemidori, ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης πρίασθαι, ad summam vsque glandē. nā & Suidas hunc locū citans exponit τὸ ἄκρον. ¶Κορώνη dicitur etiā omne id quod incuruatum est, καὶ τὸ ἐπικαμπὲς ἅπαν. Itē χοῦς quoddā ὀθνεῖος, Eust. ex vet. l. ¶Item Inflexū illud quod in nauis puppi visitur. Arat. ὅταν δὲ ναῦται ἀποκρίψωσι κορώνῃσι, Ὄρμοι ἐπερχόμενοι. quæ ita Cic. Obuertunt nauē magno cū pondere nautæ, Aduersāmq; trahunt optata ad littora puppim. schol. exp. τὸ δὲ πρύμνης ὀθόνιον, dicens inde naues κορωνίδας appellari. ¶Itē Apex ligni inter vtrunq; bouē in aratro protensi. ad quod alludit illud oraculū lasciuū, Ἰσχεο νῦν γύρτα νέαν ποτίδεσμα κορώνῃ. v. l. Κερώνη Poll. est τὸ πῖλος τῆς ἰσοζώνης τὸ μὴ τὴν ζυγόν. ¶Κορώνη siue κερωνὶς dicitur etiam ossis apophysis in finē acutū desinēs, cuiusmodi habetur vna vtrinque in osse genæ inferioris, tendinē à tēporali musculo descendentē excipiens: ita dicta quia τὴν κερώνης (hoc est cornicis) rostro similis sit. Quæ autē apophysis in caput crassum & rotundum definit, nō κορώνη sed αὐχὴν nominatur. Gorr. ¶Capitis autē κορῶναι vocantur, teste Poll. δύο περιοδοὶ εἰσὶ τοῦ τ παρίσχιαλίδα εἰσιούσας εἰς τὰς δύο κοιλοπλατεῖς τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τῆς ὀπισθοφίους σφονδύλου. ¶Κορώνη, Corona. Eust. Hesychio verò est εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι sunt τὰ περιφερῆ ἀγκύλματα. ¶Est etiam vrbs Messeniæ, teste Eust. vnde Κορωναῖος & Κορωνῆθεν. Plut. Symp. 2. Plin. lib. 4, c. 5, Coroneus sinus à Corone. ¶Κορώνη cognomen Theoclīæ meretricis apud Athen. lib. 13.

Κορωνόπους, οδος, ὁ, Pes cornicis, herba quam & κερκίδα dici Hesych. scribit. Plinius coronopum appellat. Herba est (inquit Gorr.) oblonga, per terram strata, fissis foliis & aculeatis, radice gracili. Leonicenus caprio lam vulgò dici censet, nonnunquam & sanguinariam, ꝙ naribus indita sanguinem eliciat. Nostri nunc oliteres dentem canis vocant, quanquam eodem nomine gramen appellent. Sed coronopum quoque generibus graminis Plinius adsignauit. Falluntur autem qui coronopum, coruinum pedem esse existimāt. Pes enim coruinus exulcerandi vim habet maximā, coronopus autem estur & adstringit. Sic dictus est ꝙ eius stylus è mediis foliis exurgens, in cornicis pedem conformatus articuletur, reliquam exhibens cruris effigiē Hæc ille. Tradūt autē v. l. quosdam pro coronopode pingere eam quæ vulgò cornu ceruinum appellatur: sed verum coronopum esse quam verrucariam herbarii nominant. Plin. l. 20, c. 16 ex Theophr. hist. pl. lib. 7, c. 9: itē l. 22. c. 19, ex Dioscor. l. 2, c. 158. Apud Paulū verò Ægin. in κορωνόπους, pro κολικοῖς repone κοιλιακοῖς ex Dioscor. Plin. & Aet. ΥΝΔΕ Κορωνοποδικός, ἡ, ὁν, Pedi cornicis similis, Pedis cornicis speciem repræsentās. quale esse ficus folium tradit Hippocr. ΕΤ Κορωνοπόδιον, ου, τὸ, forma diminut. à κορωνόπους, Pediculus cornicis. Accipitur pro coronopo herba apud Aet. lib. 1.

Κορωνιδικός, ἡ, όν, Cornicis pullus. Hesych. & Eust.

Κορώνιος, ου, ὁ, Ficus cuius fructus coracino colore sunt. Arist. Pace, πλὴν κορωνίων γ' ἅμου ἐξέκοψαν. Vide Κοράκιον.

Κορωνίζω, Cornici colligo stipem. τῇ κορώνῃ ἀγείρω. de circulatoribus quibusdam qui cornicē circumferentes stipē ei corrogabant, cantilenā quādā canentes quæ citatur ab Athen. l. 13 ex Phœnice Colophonio, poeta iābico, cuius initium est, Ἔθελοι κορώνῃ χεῖρα προσδοπρίσων. ΥΝΔΕ Κορώνισμα, ατος, τὸ, Carmen quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant. ΕΤ Κορωνιστής, οῦ, ὁ, Circulator qui cornici stipem mendicat. Athen. l. 13 ex Pamphilo Alexandrino, κορωνιστὴν δ' ὀνομάζουσι τὸν ἀγείροντα τῇ κορώνῃ (τοῦ ζώου, vt addit Eust.) ἀγείροντα, καὶ τὰ ἀδόμενα πρὸς αὐτῆς, περιόμματα καλοῦντας.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, epitheton nauis apud Homerum. significatur autem ea voce aut ἡ μέλαινα, nigra, aut ἡ ὀπισθεμβόλιον τὸ ἄκρον, in qua summitates inflexæ sunt, vt Eustathius vult: vel, vt schol. Arati, ἡ ὀπισθεμβόλιος τοῦ πρύμνου, in qua puppis incurua est. Sicut & Hesych. κορωνίδας esse dicit τὰς καμπυλοπρύμνους. Il. α, Οἵκαδε δ' ἴμεν σοὺν νηυσὶ κορωνίσι. vbi annotat Eustathius, κορωνίδας νῆας dici ἡ μόνον ὡς κατὰ τοὺς κορωνίδας μελαίνας, ἀλλὰ καὶ ὡς τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμναν οἷα ἐν λιγυσμοῦ ὀπισθεμβόλια ἔχουσαι. Sunt quidam qui rostratas etiam reddi posse existiment, & coronatas, citātes ex Ouidio, Torta corona ex soluunt retinacula naues. sed id nullis autoritatibus confirmant. Odyss. τ. — ἐς πίσυρας κορωνίδας ἔλκον ἕκαστοι Ὠκεῖαι, Il. β, Ἀμφὶ δὲ νηυσὶ κορωνίσι, ad naues amplustria

curua inflexáque habentes. ‖ Item ſubſtantiuè, Coronis, id eſt linea breuis quæ in extrema parte aliquantum incuruatur, γραμμή τις βραχεῖα, καμπήν τινα ὑποπάτιον ἔχουσα: quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur, ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο τίχαις ἐν ταῖς αἱ ὑποκριταὶ πανσώνται, ἐξῆς ἀεὶ τῶν παλαιοτέρων ἐπέχει τῆς χορᾶς, διαφερόντως ζητοῦσα ἀφ' ἧς ῥηθήσεται, vt ſchol. Ariſtoph. annotat. Ex Hephæſtione autem vulg.lex.tradunt κορωνίδας in dramate triplicem vſum eſſe, quum hiſtrionibus abeuntibus ſubſiſtit chorus, autviceuerſa choro emigrante remanent hiſtriones: vel quando locorum commutatio in ſcena fit. Duplex autem eſſe traditur, ἁπλῆ, μὴ διπλῶν, & σύνθετος, ſi alteram ipſa præcedat diplâ. ‖ Κορωνὶς dicebatur etiam nota quædã quæ in calce libri appingi ſolebat vnci figura ad ſignificandũ finem. quam Martialis coronidem & ipſe appellat, lib. 10, Si nimius videor, ſeráque coronide longus Eſſe liber, legito pauca, libellus ero. Item, Et mage principio grata coronis erit. Vnde μάχρι τῆς κορωνίδος, Vſque ad coronidem, Vſque ad extremum librũ ſeu calcem librì. Plut. De fortuna Alexandri Philoxenum à Dionyſio in latomias coniectũ refert, quia ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μάχρι τῆς κορωνίδος ἀπεκέχριτο τὴν αὐτὴν τραγῳδίαν, quòd tragœdiã quam emendandam ille dederat, circumſcripſiſſet ſeu litura induxiſſet à principio vſque ad coronidem, totã vna litura delendam ſignificans. Idem aduerſus Stoicos, οὐκ ἀπαρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κορωνίδος. ‖ Κορωνὶς, Faſtigium, Summitas & apex in re aliqua idem quod κολοφὼν & κορυφή. vnde κορωνίδα ἐπιτιθέναι, faſtigium & finem imponere rei alicui. quam loquendi formulam fortaſſe aliquis manaſſe putet à coronide quam in calce libri apponi ſolere dixi. Eodem dicitur ſenſu κεφάλαιον ἐπιτιθέναι, & κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, item τέλος ἐπιτιθέναι. Poteſt etiam fieri vt deſumpta ſit hæc phraſis ex Homerico illo, χρυσὸν δ' ἐπὶ νῆα κορώνῃ, de fabro arcum fabricante. nã ibi χρυσὸν κορώνῃ Euſt. accipi tradit pro ἀκρότατον τέλος τῆς σκευῆς: & ipſe etiam inde ſumens dicit χρυσῶι ἐπιτιθῶμεν κορωνίδα τ' σκευῆς ἤτοι τὸν λόγον, hoc eſt συμπέρασμα, τέλος. Luc. De hiſt. ſcrib. ἔστι ἐπιθεῖναι Αἰσχίνου τινὰ τῷ κορωνίδι: de quodam Aphranio qui ὅτι τέλει τῷ λόγου δακρύων καὶ ἅμα σὺν οἰμωγῇ ἐφέστηκεν, αἰτιᾶται ἑαυτὸν ὅτι μὴ πάρει. Greg. Euſebio, πῶς ἂν τῆς ἀληθείας ἰσχύσαι ταύτην ἐπιθεῖναι τῇ κορωνίδι. Idem de Cypriano, τὰς πολλὰς βασάνους ταύτην ἐπιθῆναι τῇ κορωνίδι. Item κορωνὶς τοῦ βίου, finis & clauſula vitæ, vt B. interpr. apud Plut. in lib. An ſeni capeſſ. reſp. τὴν ἐμβιωτικὴν πολιτικῆς σχολῆς καὶ διηγορευμένου οὐκ ἐστὶν ὅτι τῷ δ' ἅδῃ καὶ τῷ κορωνίδι τοῦ βίου σχολήν, ἀλλ' ἀνάπαυλαν. Idem in libro De diſc. amico ab adul. λόγος ὁ τὴν ἰσοζυγίαν ἀπαιτῶν ὑποπλίναι τῇ κορωνίδι τῶν συγγεγραμμένων, imponere faſtigium, ſeu ad vmbilicũ perducere. Heſych. κορωνίδα eſſe dicit τὸ πλουτεῖον τῆς οἰκοδομῆς ὕστερμα. ‖ Κορωνὶς, Corona Vitruuio, ſiue coronis, vulgò *Corniche*. ornamentum columnarum, vt cymatium, trochilus, aſtragalus. v. l.

‖ Κορωνίδες, Coronæ violaceæ. ὅτι τῶν πεπλεγμένων στεφάνων, propriè verò τὰ βλαστήματα. Heſych.

Κορυνὸς, οῦ, ὁ, Elatus, Cerui cem in altum efferens. ὑψαύχην, γαυριῶν, vt Etymolog & vetus noſtrum lex. exponunt in hoc Archilochi loco, Βοῆς ὅδ' ἡμῖν ἡγεμὼν ἐν οἰκίῃ Κορυνὸς ἔνδον ἵδρις. Sed derivãt à κάρη. nihil tamen vetat à κορύνη deducere: quòd hac voce interdũ τὸ ἄκρον ſignificetur, & inde naues κορωνίδες dicãtur ἀπὸ τοῦ Κορωνίδος ἄκρου τινός, ſeu ἀπὸ τοῦ ὕψους αἴτιαι, vt in eodẽ noſtro lexico annotatur. Apud Heſychium bis ſcribitur κόρυνος, accẽtu in antepenultima, exponiturq; non ſolùm ὀρθόκερως τράγος, ſed etiam κεντρώδης. Ille autem qui collegit voces pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem accipientes, ſcribit κορυνὸν eſſe angulum: at κόρυνον nomen mõtis. ITEM Κορύνιος, Incurua & lunata cornua habens. κερατίνης, inquit Heſychius, μηνοειδῆ κέρατα ἔχων κλιμακτὸν βοῦν. ET Κορυνόω, Cerui cem vel cornua effero. vnde κορυνοῦν apud Heſychium, γαυριᾶν, à κορυνός. ‖ Κορυνώτης, Incurvus & lunatus ſom. Heſiodus Aſpide, — κορυνώτην πόδα. id eſt ὀκλασμῷ γόνατος, ſeu ὀκλασμὸν ἔχοντα, vt ſchol. exp. Sed ſcribitur ibi etiam κορυνώτην, de quo vide poſt Κορυνή.

-KOPΎNH, ης, ἡ, Claua. Propriè ῥάβδος κεφαλωτὴ, dicta ἀπὸ τοῦ κάρα, vt inquit Euſtath. id eſt (ad verbum) Virga capitata. Hom. Il. ν, v. 141, Δῦνε δ' ἀδηκείην κορυνὴν ῥήγνυσκε φάλαγγας. vbi ἀδηκείην vocari tradit idem grammaticus, ἧς τὸ τῆ ξύλου ἐξ ἄκρου πάχος ἀδηκοῦ ὄζει. Ariſtot. Polit. lib. 5, καὶ ὁ Μιτυλίνης τοὺς πυγμαλίδας Μεγακλῆς ἐξελαύνοντας καὶ τύπτοντας ταῖς κορυναις, ὅτι Κλέων μὲν τοὺς φίλων ἐκέλευε.

Κορυνὴ, metaph. pro aſini veretro. Nic. Alex. Δεινὴν ζεύγνυμι κορυνὴν ἀκαλήφης κορυνίλλῳ.

Κορυνὴ βλαστοῦ in germinatione arborum dicit Theophraſtus à clauæ ſimilitudine quam illæ habẽt, vt annot. in vulg.lex. vbi & additur Plinium videri vocaſſe geniculatum incrementum & cacuminum articulationem: at Gazam ſurculum malè reddidiſſe. Verba Theophraſti ſunt Hiſt. plant. lib. 3, cap. 6, καὶ τὰ μὲν ἄνω, τὰ δ' εἰς πλάγια κύκλῳ ποιοῦσι τὴν βλάστην, οἷς χρῆν ποιεῖσθαι τὴν τοῦ ὀρχάτου βλάστου κορυνήν. HINC Κορυνᾶν verbum apud eundem lib. 4, cap. 11, vbi de tunco agens ſcribit, κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ χαμαιώδους ἐξοιδήσας (malè enim ibi κόρυνα vulgatæ editiones habẽt) id eſt Clauæ inſtar faſtigium edit, vel Faſtigiat ſe & velut thyrſum profert. Gaza autem reddidit, Omnino frugifer in callum de regulari ſurculo ipſo tumeſcens. ET Κορύνωσις Heſychio βλάστησις, id eſt Germinatio.

Κορυναὶ quibuſdam tam ſummi humeri quàm cubiti articulus dictus fuit, tanquam Claux: quibuſdam ἁρμοὶ, tanquam Compages: quibuſdam κόνδυλοι, tanquam Tubercula. Camer. ex Polluce. Apud quem κορυναὶ nõnulli eſſe dixerunt Capitulata ſiue capitata oſſa in humeri cubitique articulatione.

C. Κορυνηφορέω, ου, ὁ καὶ ἡ, Clauiger, Clauam geſtans. Κορυνηφόροι & Κορυνῆται, Clauatores, vt quidã ex Plauto & Feſto interpr. ſicut ῥαβδοφόροι, Virgatores.

Κορυνώδης, ης, ὁ, ET Κορυνοειδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Clauæ formã habens. vel In clauæ modum faſtigiatus. Apud Heſiodum κορυνώδεα πίτυλα exponitur ῥαβδοειδῆ καὶ εἰς ἅρπαν εὔθετα. Quidam verò putant Culmos faſtigiatos reddi poſſe, quòd Plinius de aſparago loquens dixerit, Viret thyrſo primùm emicante, qui caulem educens, tempore ipſo quo faſtigiatus eſt, in toros ſtringitur. Hic enim thyrſum & faſtigium aſparago tribui eodẽ modo quo Theophraſtus dicit eum ὀκφύειν ἀφ' ἑαυτοῦ κορυνώδεις τοὺς μικρούς. at Gazam omnino malè Piciliosum vertiſſe.

Κορυνήτης, ου, ὁ, Clauator, Clauari⁹, (inquit Bud.) id eſt Qui claua vtitur in pugna. Homerus Iliad. ν, circa initium, — ὧν κορυνήτης Γείνατ' Ἀρήϊος. Ab eodem Budæo κορυνῆται & ξυλοφόροι exponitur Fuſtuarii & Clauatores. Et latro quidam inſignis à Diodoro lib. 5 dicitur κορυνήτης, ea ſignificatione qua vtitur Ouidi⁹ nomine Clauiger, vt inquit idem Bud.

-KOΡΥΣ, υθος, ἡ, Galea, Caſſis. ſic dicta à κάρη quod Caput ſignificat: vnde & κορυφὴ, aliáque nonnulla deducuntur. Alii autem non à κάρη ſimpliciter deducunt, ſed vocatam putant ἀπὸ τῆ κάρη ῥύσις. Eſt autem poetica hæc galeæ appellatio, & quidem apud Homerum frequẽs, Iliad. φ, χρυσὸν ἄπυρ κόρυθός τι & αἰσσόδεσ' οὐρὴ ἴππιος ἵππουρις. Et Iliad. π, — ἡ γὰρ ἐμὴς κόρυθος λόφον ἀμφὶς ἔχουσιν Ἐγχύσω λαμπρῶ χρυσείῃσιν λαμπρῶς κορύθεσσι apud eundem, item κυνοσθῆ. Inuenitur autem accuſatiuus non ſolùm κόρυθα, ſed κόρυν quoq;, & quidem apud Lucianum etiam.

Κόρυς, Galerita, auis. QVAE Κορυδαλὸς etiam, ET Κορυδαλλὸς alicubi (SICVT Κορυδαλλὶς apud Theocr. cum m) ET Κόρυδος. Exponitur & Alauda. creditúrq; quibuſdã eſſe tam auis ea quæ *Alouette*, quàm ea quæ *Corbeau* à nobis vocatur. Κορυδαλοῦ duo ſunt genera, vnum λόφον ἔχον (vt loquuntur Ariſtoteles & Plutarchus) id eſt apicem habens in capite caſſidis forma, ſeu galeri, vnde Caſſitam Latini Galeritam & Galericum nominarunt. Alterum ſine apice, cuius rurſus duo genera, terreſtre & marinum. Κορυδαλὸς apud Ariſtotelem legitur, apud Dioſcoridem & Paulum Æginetam Κορυδαλλὸς

etiam cum μ, item Κόρυδος.

C. Κορυθαίξ, ικος, ὁ & ἡ, Galeam quatiens cum impetu. vide in Αἴσσω post Αἴσσω, primi tomi columna seu semipagina 233.

C. Κορυθαιόλος, Variegatam habens galeam. Frequens est apud Homerum. Vide autem & alias huius nominis expositiones suprà in Αἰόλος, primi tomi columna seu semipagina 179.

Κορύσσω, propriè Galea armo, sed generaliter pro Armo accipitur. Vnde & Κορύσσομαι, Armor. vt Iliad. σ, Τὼ δὲ κορυσσάσθην. Item Incito, tanquã armans ad prælium. B vt exponitur apud Hesiodum, κορύσσουσα κλόνον αἰδηλῶν. Apud Homerũ verò Iliad. β, πόλεμόν τε κορύσσων, redditur Bellum adornans. Alii autem volunt κορύσσων πόλεμον esse pro εἰς πόλεμον. vt reddatur Armans ad prælium.

Κορύσσομαι, Impetu feror, tanquam armatus ad prælium. Furo. Apoll. Arg 2, — κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θοῷ ὅτε νῆα κορύσσεται, aduersus nauem furit, seu furibundo quodam impetu fertur. Et COMP. Ἀντικορύσσομαι, Oppugno, αὐταίρομαι, Ad prælium me comparo. Ita Bud. citans ex Athenæo, καὶ ὁ Κύνουλκος ἀεί ποτε τῷ Οὐλπιανῷ C αὐτικορυσσόμενος. id est Cynulcus semper ad prælium se comparans aduersus Vlpianum.

Κορυστής, οῦ, ὁ, Armiger, Armatus, Miles. vel Strenuꝰ miles, Bellator. vt Iliad. σ, ἀνδρα κορυστήν. ET Χαλκοκορυστής, Ære armatus, id est æreis armis. Sed accipitur & pro simplici κορυστής.

Κορυθέω, ῶ, idem quod κορύσσω, Armo. quod thema alioqui inusitatum quidam afferunt tãquam ex eo sit præteritum κεκορυθώς, quod aliquoties apud Homerum extat pro Armatus. vt videlicet sit κορυθόσσω à Κορυθέω, D in præt. κεκορύθηκα, & pass. κεκορύθημαι, ac per syncopen κεκόρυθμαι, vnde κεκορυθμένος. Sed Eustathio potius assentior à Κορύσσω deducenti, vt sit κεκορυθμένος pro κεκορυσμένος, posito θ pro σ, vt in μινυθμὸς, & aliis plerisque.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, υ, ὁ, ET Κόρυμβον, υ τὸ. Vertex, Cacumen. Eustathius postquam scripsit hac voce significari τὰ ἄκρα τῶν ὄρεων, idque in montibus præcipuè, subiungit, Herodotum τὸν τῶν ὀρέων κόρυμβον alicubi dixisse, perinde ac si quis κορυφὴν dicat. Locus autem Herodoti est hic, οἱ γὰρ τῶν ὀρέων τῶν ὑψηλοτάτων τὸν κόρυμβον. E

Κόρυμβα πλοίων apud Homerum Iliad. ι, Σπεῦσαι γὰρ πλοίων ὑπὲρ ἄκρα κόρυμβα. vbi κόρυμβα accipi putatur pro extremis nauium partibus: exponiturque ἀκροτόμια & ἄφλαστα. Sunt & qui κόρυμβα interpretentur Anipluftria. Eustathius autem in suis in hunc locum commẽtariis ait κόρυμβα Homero significare ἄκρα: sed non videtur considerasse addi & ἄκρα in isto Homeri loco. Quod autem attinet ad eos qui κόρυμβα exponunt etiam ἄφλαστα, sciendum est inueniri tamen ἀφλάστους κορύμβα apud Apoll. Arg. 2. Vide tamen plura apud F eundem Hesychium.

Κόρυμβος dicitur & de coma certo quodam modo nodata. Alii comæ ornamentum fuisse dicunt. At schol. Thucyd. tradit κόρυμβον fuisse in mulieribus qui κεκώλυσε in viris. HINC Κεκορυμβωμένην κόμην χρυσῷ στρόφῳ apud Suidam (à verbo Κορυμβοῦμαι) quod exponitur à Camer. Coma aureo vinculo fastigiata: ab aliis autem, Aureis corymbis fastigiata. ET Κορύμβαι apud Athen. lib. 12, in hac significatione, χρύσαι δὲ κορύμβαι ἐπ' αὐτῶν πέπηγας ὤες. G

Κορυμβος, Caules asparagi, ὁ καυλὸς τῆς ἀσπαραγίου. Sed dicitur & de aliis: legitur enim κόρυμβοι πιστοῦ, quod exponitur Racemi hederæ, siue acini. Sed satius fuerit ipsam Græcam vocem retinere, quam & Latini retinent appellantes hederæ corymbos. HINC autem Κορυμβίας πίτυς apud Theophrastum De hist. plãt. lib. 3. λεύκης γὰρ ὁ μὲν τῇ καρπῷ μόνῃ, ὁ δὲ καὶ τοῖς φύλλοις ὅλοις. πάλιν δὲ τῆς λευκοπέρπων μόνον, ὁ μὲν ἀέρινον καὶ πονηρὸν ἔχει σωτηρίαν τὸν καρπὸν ἔχει καθάπερ εἰς σφαῖραν. ὃν δὲ καλοῦσί τινες κορυμβίαν. Quem locum ita interpretatus est Plinius lib. 16 cap. 34, Alia [hederæ] fructu tantùm candida, alia & folio. Fructũ quoque candidũ ferentiũ aliis densus acinus & grandior, racemis in orbem circumactis, qui vocantur corymbi. Idem tamen Plinius lib. 19, cap. 9, κορυμβίαν aliter accepit, scribens, Ferulæ duo genera in H peregrinis fruticibus diximus. Semen eius in Italia ejbus est. conditur quippe durátque in vrceis vel anni spatio. Duo ea genera, caules & racemi. Corymbiã hãc vocant, corymbósque quos condiũt. Sciendum est autem generalius etiam accipi nomen hoc κόρυμβος, dicl enim & κόρυμβοι δάφνης in Epigr. Ramũ lauri: & κορύμβους συκῆς à Nonno.

C. Ἀκροκόρυμβα, idem quod apud Homerum ἄκρα κόρυμβα in loco paulo antè citato ex Iliad. ι, in Κόρυμβον. In v.l. exponitur Rostra nauium.

B C. Δικόρυμβος, Binos corymbos habens. de hedera, de quà & τετρακόρυμβος paulo pòst.

Δικόρυμβον ὄρος apud Philostratum, idem quod Δικόρυφον, Duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen. Bud.

C. Τετρακόρυμβος, Quaternos corymbos habens, de hedera, in Epigr. τετρακορυμβος κισσος. Exponitur & Quatuor oras habens. in v.l.

—ΚΟΡΥΦΗ, ῆς, ἡ, Vertex. Hoc nomine κορυφὴ nonnulli intelligunt capitis partem inter sinciput & occiput mediam & summam: (quæ propriè στέφανη dicitur) alii partem eam capitis in qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram inuertuntur: vt non sit aliud κορυφὴ quàm linea illa quæ capillos in duas partes distinguit. Rufus κορυφοῦν definit τὸ εἰς μέσον, καθ' ὃ δὲ μάλιστα εἱλοῦνται αἱ τρίχες. Id quod etiam sequuti Latini verticem dixerunt, a vertendo, nimirum propter flexum capillorum, quòd illic velut in gyrum ii vertantur. Quam etiam ob causam quidam ἕλιγμὸν & πόλον, ἀπὸ τῆς πολῆσι (id est à vertendo) eandem partem appellarunt: vt autor est Pollux. Hæc Gorr. Vt autem κορυφοῦν Ruff. esse dicit τὸ εἰς μέσον, sic & idẽ Poll. ait κορυφοῦν alio nomine dictam μεσοκράνιον. esse autem τὸ ἴλιον τῆς κρανίου. Xenophon De re equestri, tribuit & equo κορυφοῦν, scribens, κορυφοῦν μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα ἱππώδεα σείρας τε πολὺ κεφαλῆς ὑποφαίνει. quæ Camer. reddit, Ipse vertex si fuerit grandior, aures verò minutæ, magis ita caput equinũ videbitur. Vtitur Xen. & in alio eiusdem libri loco.

Κορυφὴ, Vertex, Cacumen, Fastigium, Apex. Homerus Il. α, Ἀκροτάτη κορυφὴ πολυπιδάκος Οὐλύμποιο. Idem Iliad. β, Οὔρεσι ἐν κορυφῇς. Et in plur. Iliad. γ, ὄρεσι κορυφῆσι. Vsus est & Thucydides libro 2, ὄρους ἢ κορυφὴν ἰσβαλοῦσιν. Et pluralis κορυφαὶ apud Herodotum in Vrania, ἀπὸ δὲ τῆς Παρνασσοῦ ἀπορράγησαι δύο κορυφαί.

Κορυφὴ, ῆς, ἡ, Summa, Caput, in metaph. significatione. vt κορυφὴ τοῦ λόγου, sicut Lat. Caput sermonis, seu disputationis, aut Summa, Clausula. Plato Cratylo, ἴσχομαι γὰρ ὅτι τῶν κορυφαίων εἴρηκα. Plutarchus De prud. anim. ἴσα δὲ κορυφοῦν ὁ λόγος ὅτι θεὸς ἑαυτὸν πάσσοφον. Pro eodem dicitur & κολοφὼν ὅτι σοφός. Pro κορυφὴ autem hac in significatione dicitur non soiùm κολοφὼν, sed & κορωνὶς & κεφάλαιον, & πέλος & πεῖρας, vt scribit Budæus comm. pag. 610. Apud Pindarum autem κορυφαὶ quidam exponunt Perfectiones, Pyth. ode 9, ὁ δ' ἀνὴρ ὁμοίως πανταῖς ἔχει κορυφαῖς. vt videlicet dicat opportunitatis esse perfectionem tam in magnis quàm in paruis rebus.

Κορυφὴ pars ossis quod κόκκυξ πρώτος dicitur, ea videlicet quæ anum versus inclinat. Poll.

Κορυφαὶ, Digitorũ extremitates internæ. quæ & ῥᾶγες: Poll. τὰ δ' ἔνδοθεν τῶν δακτύλων πέρατα, ῥᾶγές τε καὶ κορυφαί. Sunt autem qui & hic Vertices interpretentur.

C. Δικόρυφος, ω, ὁ & ἡ, (q.d. Biuertex) Duplicem habens verticem. Δικόρυφοι (vt scribit Budæus ex Aristotele & Polluce) Biuertices, Qui duplici sunt capillorum discrimine & æquamento. hoc est vertice. Δικόρυφοι dicuntur (inquit Gorr.) non ii quibus os summum capitis geminum est, sed quibus geminum est discrimen capillorũ, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

C. Ἰσακόρυφος, q.d. Æqualem verticem habens, Æquè eminens. vt ἰσακόρυφοι πόλεις Dionysio Halic. Vrbes æqualis excellentiæ. Cam.

C. Μελανόκορυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Atriuertex. id est Atrum verticem habens. Nomẽ est auis Aristotelis, apud quem à Gaza vocatur Atricapilla. Eadẽ dicitur ἀτρακλίς, id est Ficedula: sed diuerso anni tẽpore, propter coloris mu-

tationem. Μελαμκάρφοι (inquit Camer.) sunt Plinio Fi- A
cedulæ post autumnum.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, q.d. Verticalis, aut In vertice positus. id est Supremum locum obtinens, Supremus, Præcipuus. Lucianus De cal. καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἑστάναι, τὸν κορυφαῖον ἑαυτοῦ ὑπολαμβάνων καὶ τῆς φιλίας ἀποκλίνασθαι μόνος. vbi πρῶτον & κορυφαῖον pro eodem accipit. Sic autem & ab aliis sæpe dicitur πρὸ φίλων κορυφαῖος, Qui supremum locum seu principem inter amicos obtinet, Princeps amicorum. Quum autē ita loquimur, animaduertēdum
est dari genitiuum huic nomini vtpote superlatiui B
significationem habenti. Inuenitur tamen & κορυφαιότατος significationem habenti: & apud Plutarchum Ad Col. ἀξιοπιστότατον ὁ κορυφαιότατος. Budæus quoq; ex eodem scriptore affert (locum non indicans) κορυφαιότατος pro Excellentissimus inter alios, Eminentissimus. Sed non satis exacto sermone posse hoc dici existimo: atque hinc esse illud dictum cuiusdam apud Lucianum, irridentis eum qui ita loquutus erat, πρὸ φίλων ὁ κορυφαιότατος: & quidem irridētis his verbis, χαίειν γε τὸ τῆς κορυφῆς πιεῖν πάτῳ.

In vulg. lex. κορυφαῖοι, Proceres, Primores. Et κορυφαῖος C
πᾶλος apud Plutarchum in Marc. qui Apex Valerio Maximo. Apud Herodianum lib. 8, τὰ δὲ μάγιστα καὶ κορυφαῖα τῆς νίκης, (ita enim ibi legendum puto, non μάγιστα κορυφαῖα sine copula) Politianus vertit Extremos victoriæ fructus. Apud eundem l. 7, κορυφαῖον πῖλος idem vertit Fastigium, ὥσπερ κορυφαῖον πῖλος πρὸ τοῦ γλυφιδίων τοῦ ἀξίων.

Κορυφαῖος in choreis dicitur Præsultor. Aristoteles Polit. 3, nominat in choro κορυφαῖον, id est Principem, siue præcentorem, & παραστάτην, id est adiunctum. Careis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est. qui præsultor, κορυφαῖος etiam dicitur, & ἔξαρχον, & καθηγεμόνα, & χοροστάτης. Est enim hic ordo vt præcentori proximus sit ὁ παραστάτης, & huic deinde proximus sit ὁ τετραστάτης. Aristoteles De mundo, καθάπερ ὁ χορεύς, κορυφαίου καταρξαντος συνιστᾶσι πᾶς ὁ χορός. id est (Budæo interprete) Quemadmodum fit in choro vt auspicanti præsuli aut præcentori accinat totus chorus. Idem Aristoteles ibidem, & quidem statim pòst, B
καὶ γὰρ τὸν αὐτὸν ἐοικότως ὑπό τε φερομένους αὖ κορυφαίου τοῦ ἀγομένου ὑπὸ τῶν ἀεὶ φαινομένων μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ δ' ὁ συμπας οὐρανός. quæ Deus sursum quasi auspicando præcinendóque emodulatur. quem à similitudine sanè congrua κορυφαῖον mundi rectè appellaueris, quasi præsultorem ipsum huiusque chori magistrum.

Κορυφαῖος Ζεύς, Capitolinus Iupiter, & κορυφαία Ἄρτεμις. Bud. ex Pausania. D

Κορυφαῖον, Retis pars. Bud. ex Polluce, pag. 184. vbi dicit esse τὸ σινὸν τῆς ἄρκυος. atque idem à nonnullis dictū esse ΚΤ Κορυφισκήρ. sed Κορυφασκὴρ cum π in vtroque loco vulgatæ editiones habent.

Κορυφαία, Habenæ pars summum equi caput cingens. Ita Budæus, afferens ex Xenophonte περὶ ἱππικῆς hæc verba, πῶς δ' ἔχεται τὸν χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα τοῦ κορυφαίαν.

Κορυφόω, ῶ, Fut. ώσω, In verticem attollo, Fastigio, Consummo. Et Κορυφοῦμαι, itidem In verticem attollor, Fastigior, Consummor. vt Budæus vertit apud Basilium p. 91. Affert autem & ex Strabone pro In verticem attolli. G
quod loquendi genus Plinianum esse tradit. Ex Philone quoque citat, ἃ καὶ φησὶν ἀρθῆναι ὕψος, συγκλεισθῆναι κορυφούμενα. pro In cacumen extenuata vel conformata. Sic autem ΚΤ Ἀποκορυφῶσαι pro In verticem conformare, à Polybio poni tradit.

Κορυφοῦν in vulg. lex. exponitur etiam Impleo ad summum ab ore. Et affertur ex Epigr. κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, pro Numerus in vnum collectus, id est Sūma.

C. Ἀποκορυφόω, In verticem conformo, apud Polybium, H
vt dictum modò fuit in Κορυφόω.

Ἀποκορυφοῦν apud Herodotum pro Planè eloqui vel potius Verbis extollere, vt scribit Camer. afferens hūc allius locum in Terpsichore, Ἀριστόφυτος ὁ Τελεάντος Σπαρ-

δίων ὕπαρχος ἀποκορύφου σφι πάσι. id est (inquit ille) Amicitiam regiam verbis extollebat. Vel Glorioſe respondebat. At ego assērior potius Budæo exponenti, Summatim hæc respondit, vel Ad summam hæc respondit.

C. Ἐκκορυφόω, ῶ, Summatim dico, A principio & velut à capite incipiens expono. Hesiodus in Erg. — ἐπεὶ κόρον πρῶτα κορύσσω. Camer. tamen vertit simpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, arithmeticos ἐκκορυφοῦν τὰς προσῳδίας quum faciunt κολούρους, primùm vno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademptis.

— ΚΌΣΜΟΣ, ου, ὁ, Ordo, τάξις, vt exponit Eust. (deriuans à κομῶ significāte ὁπλίζω) item Hesychius & Suidas: qui pro hac significatione affert ex Herodoto, οἱ δὲ Πέρσαι πανδήμιοι ἐφόρεον οὐδενὶ κόσμῳ. Eustathius autem in eodem loquendi genere οὐδενὶ κόσμῳ exponit ἀτάκτως. Sed hoc aduerbium ἀτάκτως cum οὐδενὶ κόσμῳ à Thucydide copulatur lib. 3, καὶ πολὺ ἀπιστότερον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ πρὸς πίστιν. vbi Budæus οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incōpositè. Luc. addidit præpositionem σὺν, in Zeuxide, ὀκκλίνατος, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἐφόρησεν. At schol. Thucyd. alicubi κόσμον nō τάξιν sed ἀταξίαν exponit. Cæterùm Budæus vt οὐδενὶ κόσμῳ vertit Incompositè in loco paulo antè citato, sic κόσμον compositionem apud Aristotelem, τάξιν ei adiungentem. Quæ duo copulantur & à Plutarcho scribente, οὐκέτι κόσμον εἶχεν, οὐδὲ τάξιν τὸ πλῆθος. Aristoteles De mundo, vbi de magnificentia imperii regis Persārum agit, πανταχοῦ δὲ ἴσως ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῆς φρουρητικῆς καὶ δεξιοχὰς ποιουμένων ἀλλήλας. quæ Budæus vertit, Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, & præsertim eorum qui, &c. Exponitur etiam Tam bene descriptæ vices.

Κόσμος, Modus, Ratio. (ea significatione qua dicitur à Cicerone, Modo & ratione omnia facere) vnde οὐ κατὰ κόσμον apud Homerum sæpe, Sine modo, Non cum modo, Non cum ratione, Incompositè. Contrà verò κατὰ κόσμον, apud eundem Modo & ratione. Exponitur & Decenter, Ritè, Aptè, Conuenienter. Habet autem talem quandam significationem & ablatiuus Ordine apud Latinos interdum. |Κόσμος, Disciplina, apud Thucydidem non semel. Item πολιτία, vt vult schol. Ab Hesychio exponitur & κατάστασις. In vulg. lex. Status: vbi affertur etiam κόσμος πολιτίας ex Aristotele (inuenitur autem & apud Isocratem in Panath.) pro ratione reipublicæ rectè atque ordine constitutæ. Et ex Herodoto, κόσμον τόνδε καταστάμενος pro Hanc rationē instituit.

Κόσμος, Ornamentum, Ornatus. Lucianus De historia scrib. αἰσχύνας τὸν κόσμον ἐκεῖνον. Isocrates ad Nic. πρέπει μὲν ταῖς ἑαυτῶν καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. Herodianus l. 3, καὶ πάντα τὸν κόσμον καὶ χλιμίλια ἀρτάσαντες. Apud Xenoph. Pæd. 8, ac Plat. lib. 2 De rep. est & γυναικεῖος κόσμος, Ornamenta muliebria: quæ mundum muliebrem Latini vocant. Idem canum κόσμον esse dicit δέρατα, & ἱμάντας, & σιλφίσεις. Interdū etiam Decus, Laus. quam significationem & vox Ornamentum Latinis habet. Thucyd. lib. 1, οἷς κόσμος καλῶς τὸν θρᾶξαι, quibus laudi est id facere egregiè. Soph. Aiace, — γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum autem Odyss. lib. ϑ, ἵππου κόσμον ἄειστον, vult Eustathius κόσμον esse τὸν ὅλον σμον ὁπλίσεως καὶ μάθους, ἢ τὸν ἐνδεᾶ ἀπὸ ἡρωϊκῆν δίαταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν.

Κόσμοι magistratus Cretensibus qui ἔφοροι Lacedæmonitis. Aristoteles Polit. l. 2, cap. 8. vnde κοσμεῖν, eo magistratu fungi.

Κόσμος, Mundus. non ea significatione qua paulo antè γυναικεῖος κόσμος expositum fuit Mundus muliebris: sed qua & Orbis mundi à Virgilio dicitur. Hac autem significatione Diogenes, cum apud alios tum apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην, quum interrogatur cuias sit. Idem Luc. in l. De salt. ἀπὸ γὰρ χαίνης ἀνδρὸς ἐς τὸν κόσμου ἥμισυν ἀρξάμενον, χρὴ, &c. Bud. apud Aristotelem vbi κόσμῳ opponit ἀκοσμίαν, vertit κόσμον, Compagem rerum compositam concinnóque ordine dige-

ſtam. Vide Ἀκοσμία.

Κόσμος (inquit idem Ariſtoteles, ordiens eum quem de illo ſcripſit libellum) ὅτι σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν τούτοις φύσεων. Vel, κόσμος, eſt ἡ τῶν ὅλων τάξις τε καὶ διακόσμησις, ὑπό τε τοῦ θεοῦ καὶ διὰ τὸν φυλακτόμενον. Idē in eodē lib. πῶς γὰρ ἂν εἴη φύσις ἥδε κρείττων; ἢν δ' ἄν τις εἴποι τις, μάρος αὐτῷ ὅτι. πῶς τε καλὸν πᾶν, ἐπῳνυμόν ὅτι τοῦτο, & τὸ τοιοῦτον, ἀπὸ τοῦ κόσμου λεγόμενον κοσμεῖσθαι. Sed hīc Ariſtoteli minimè aſſentior, quū multo ſit veriſimilius κόσμον dictū eſſe Mundum ab ea κόσμου ſignific. qua pro τάξις, ſeu διαταξία ponitur, aut ab ea qua pro ornamēto accipitur, quàm contrà ſignificationes iſtas ab eo ſumptas eſſe. B

Κόσμος interdum peculiariter pro cælo. quo exponitur modo & in Epigramm. lib. 2. | In ſacris autem Teſtamenti noui ſcriptis tā variè capitur κόσμος quàm Mundus apud Latinos theologos.

Κόσμος ſunt qui à κόμη ſignificante comam deriuari putēt, quòd ea ornamento eſſet: ſed viciſſim κόμη quidam dici putarunt quaſi κόσμη, à κόσμος deducentes.

C. Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, Mundi imperium obtinens, Mundi princeps. Paulus ad Epheſios cap. 6. v. 12, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου. vbi vet. interpr. reddidit Aduerſus mundi rectores tenebrarum harum. Alii, Aduerſus mundi dominos, rectores tenebrarum ſeculi huius. Tertul. autem κοσμοκράτορας vertit Munditenentes, Hilarius Mundipotentes. Cæterùm Greg. κοσμοκράτορα ſine adiectione etiam, vocauit dæmonem. C

C. Κοσμολογία, ας, ἡ, Diſſertatio de mundo, Sermo qui habetur de mundo. ET Κοσμολογικός, Ad κοσμολογίαν pertinens. Vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ φυσικὴ. hæc differt à philoſophia quæ θεολογικὴ & ἐποπτικὴ vocatur, quæ nimirum eſt ὀνοητῶν καὶ ἀϊδίων. Budæus ex Areop. D

C. Κοσμοπλάστης, ου, ὁ, Mundi fictor, apud Philonē De mundo, ſicut & κοσμοποιός, de Deo.

C. Κοσμοποιός, οῦ, ὁ, Mundi conditor, Mundi fabricator, Mundi opifex, Deus, apud Philonem De mundo.

ET Κοσμοποιΐα, ας, ἡ, Mundi fabricatio, ſeu creatio. Sic autem appellatur & liber quidam Empedoclis ab Ariſtot. in Metaph. ET Κοσμοποιεῖν, Mundum condere, de Deo, apud Philonem. Ariſtot. autem De cælo lib. 3, dixit, ἐξ ἀκινήτων γὰρ ἀρχῶν κοσμοποιεῖν ὁ Ἀναξαγόρας. E

C. Κοσμοπολίτης, ου, ὁ, Mundi ciuis. Apud Laertium interrogatus Diogenes cuias ſit, reſpondet ſe eſſe κοσμοπολίτην, apud Lucianum autem κόσμου πολίτην diuiſim. Sed inuenitur κοσμοπολίτης & apud alios.

C. Κοσμουργός, οῦ, ὁ, Mundi opifex. VNDE Κοσμουργία, Mundi opificium, Dionyſ. Areop. in epiſt.

C. Ἄκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inordinatus, Indigeſtus, Incompoſitus. ἄπακτος, vt κόσμον ſignificare interdum τάξιν, dictū fuit. Sic apud Homerū de Therſite, Il. β, — ἔς ῥ' ἔπα φρεσὶν ἦεν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη, vox ἄκοσμα exponitur ἄπακτα. ſed poteſt & aliis exponi modis. Quidam Latinè reddiderunt Intempeſtiua. | Ἄκοσμος ſæpe etiam eſt Inornatus, Incultus, Incōptus. In hoc autem verſu Sibyllino, Ἔσται κόσμος ἄκοσμος, ἀπολωλώτων ἀνθρώπων, Lactantius lib. 7, cap. 16, κόσμος ἄκοσμος vertit Deformatus orbis atque deſertus. Similis autem fuerit alluſio, ſi dixeris Mundus immundus, ſed Immundus non ſatis reſpondentem ſignificationem habet.

Ἀκόσμως, Inordinatè, Indigeſtè, Incompoſitè.

Ἀκοσμία, ας, ἡ, Status rerū perturbatus, Res incōpoſitæ. Idē quod ἀταξία Iſocrati in Areop. Syneſ. epiſt. 104, καὶ πάντα ἀνῆκε ἀκοσμίας ἐμπίπλησι. Plutarchus ἀκοσμίαν vocauit ſtatum reip. Rom. qui erat tempore belli ciuilis, cui εὐκοσμίαν opponit. (Quam ſignificationem habere videtur ἀκοσμία & apud Ariſtotelem Polit. 2, cap. 8, non autem ſignificare depoſitionem magiſtratuum qui κόσμοι dicebantur, vt vulg. lex. ex Aretino interpretantur.) Vide Bud. Comm. pag. 791. Apud Ariſtotelem autem ἀκοσμίαν Bud. vertit Congeriem confuſam & inconditam, in lib. De mundo, vbi ſcribit, κόσμον δ' ἐτύμως τὸν σύμπαντα, ἀλλ' οὐκ ἀκοσμίαν ὀνομάσαις ἄν. hæc enim verba ſic reddit, Vniuerſumque ipſum commodius κόσμον nominaueris, id eſt compagem rerum compoſitā concinnóque ordine digeſtam, quàm ἀκοσμίαν; id eſt A congeriem confuſam & inconditam. Gregor, ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν ἐφ' ἡμῖν ἀκοσμίαν λαμβάνει. Idem alibi ἀκοσμίαν & ἀταξίαν de chao dixit, pag. 234. Tale eſt quod apud Plut. legimus in lib. De animi procr. ἀκοσμία γὰρ ἐκεῖ τὰ φεῦ τῆς τοῦ κόσμου ἠμῖσεως, id eſt Indigeſta quædam & inornata congeries, vt Turn. vertit.

Ἀκοσμία, Dedecus, & rerum indignitas, Bud. ex Plut. Idem ἀκοσμίαν eſſe tradit quod Cicero vocat vitam flagitioſam. In v. l. exponitur & Petulantia.

Ἀκοσμέω, ῶ, Incōpoſitè me gero, aut indecenter, ſeu inhoneſtè, Facio aliquid cōtra decorum, aut officiū. Soph. in Antigone, p. 143 mex editionis, Ἔργον τὸ δρᾶν τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; vbi ſchol. exponit ἀπιθοῦντας & ἄκοσμα διαπραττομένους. Et Munere meo perperam fungor, Munus meum detrecto, Vices meas non obeo. vt Bud. pag. 91 exponit apud Demoſth. & Lyſiam. Apud Iſocr. autem accipi docet pro Flagitioſè viuo.

Ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Indecenter & perperam compte mulieres. Bud. ex Poll.

HINC Ἀκόσμητος, Incompoſitus, Indigeſtus. Item Inornatus, Incomptus. Dionyſ. Areop. τὸ μὲν ἄπακτον καὶ ἀκόσμητον καὶ συμπεφορημένον. ET Ἀκοσμήτως, Incōpoſitè. Item, Inornatè, Incomptè. Plato De leg.

C. Διάκοσμος, Ordo & rerum digeſtio numeros omnes cōcinnitatis habens. vt accipi à Luciano tradit Budæus: afferens etiam ex Ariſtotele De mundo, πᾶς ὁ τοῦ βίου διάκοσμος. Vide & Comm. pag. 792. Accipitur ſæpe pro verbali διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, Ordino, Diſtribuo, Digero. Item Compono, Adorno, Inſtruo. Homerus Il. β, Ὡς πὰρ νῆυσὶν ἀνὰ κόσμον ἵππους καὶ ἵππους Τρῶες ἐμὸν ἵσταν. Et paſſ. ibidem, Ἡμῖν δ' οἷς δικάσας διακοσμήσῃμεν Ἀχαιούς. Thuc. lib. 1, Ἱππάρχων τε τύχοιμι τῶν παναθηναϊκῶν πομπὴν διακοσμεῖν. Idem lib. 2, καὶ πάλαι διακόσμησιν τοῦ πολέμου ἴσως καὶ ὅπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. Ariſtot. De mundo, τὸν μὲν ὅλων σύστασιν διὰ τῆς τῶν ἐναντιωτάτων δυνάμεων κράσεως μίαν διακόσμησιν ἁρμονίαν. de quo loco vide Bud. pag. 792. Bene autem cum hoc conuenit iſte Plutarchi De primo frigido, καὶ ὅσα διακοσμῶν καὶ βασκεύων ὁ θεὸς, ἁρμονικὸς καλεῖται καὶ μουσικός. quæ Turn. vertit, Aliiſque in rebus quarum deſcriptione & deſignatione deus harmonicus & muſicus vocatur. Exponitur etiam Rectè & ordine conſtituo, item Guberno. Et in paſſ. Plat. De legibus, οὕτω τούτων διακοσμηθέντων. E

VNDE Διακόσμησις, Ordinatio, Diſtributio. Item Conſtitutio, Gubernatio. In v. l. ex Plat. De leg. affertur διακόσμησις τῶν νόμων pro Conſtitutio legum: & διακόσμησις τῆς πόλεως, pro Adminiſtratio ciuitatis. Vide & Budæū pag 792.

C. 2. Συνδιακοσμέω, ῶ, Simul ordino, Simul compono.

C. Εὔκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ordinatus: cōtrarium incompoſito, quod eſt ἄκοσμος. Thucyd. lib. 1, πολεμικοί τε ἐξ εὐβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον μᾶλλον ἢ ἐμπληκτα, Ob ſtatum bene compoſitum. Exponitur etiā Ob moderationem. Ex Xen. autem affertur in vulg. lex. τὸ εὔκοσμον pro Ornatus, & Laudabilis habitus. Item εὔκοσμος pro Comptus, Elegans. F

Εὐκόσμως, Ordinatè, Compoſitè. Item Rite atque ordine, Decorè. Exponitur & Ornatè, Concinnè. Bud. ex Diogene, καὶ τὰς χλανίδας εὐκόσμως περιβάλλεται. vbi exponit Honeſtè & decenter.

G Εὐκοσμία, ας, ἡ, Decētia, Modeſtia, Mores compoſiti. Quæ interpretationes ſunt Budæi, qui ab Iſocrate in illa tertia ſignificatione accipi tradit. Polit. apud Herodianū Modeſtiam itidem interpr. Ego quod Heſychius dicit ὅτι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, aptè reddi poſſe exiſtimo, Ad continendas mulieres in officio. vbi videlicet ſcribit ἁρμοστοὺς fuiſſe magiſtratum quendam apud Laced. ὅτι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Εὐκοσμέω, ῶ, Modeſtè me gero, Officio meo fungor. In vulgatis lexicis affertur ex Macc. εὐκοσμεῖν αὐτούς pro Ornare ipſos.

H C. Φιλόκοσμος, ε, ὁ & ἡ, Ornatus amans ſeu cultus, Cultus ſtudioſus. vt Strabo vocat Gallos φιλοκόσμους. Chryſoſtomus quoque appellauit mulieres φιλόκοσμον γύναιον. Item φιλόκοσμος, Qui amat mundum, id eſt res mundanas, vt theologi loquuntur.

Φιλοκοσμία, ας, ἡ, Ornatus studium, Cultus studium.
Alia composita in ος desinentia.

C. Ἀπόκοσμος, ος, ὁ & ἡ, Qui procul à mundo degit, Qui in secessu & monasterio viuit. Budæus ex Gregorio. Vide Κοσμικός.

C. Ἔγκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est intra mundum, Qui versatur in mundo. Cui opponitur præcedens ἀποκόσμιος.

C. Προκόσμιος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Antemundanus) Qui fuit ante conditum mundum.

C. Ὑπερκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Supramundanus) Bud. ὑπερκοσμίους ἐφαπτοφείας apud Areop. vertit, Rerum cœlestium explanationes.

Κοσμικός, ὴ, όν, Mundanus, Ad mundum pertinens. A Chrysostomo autem κοσμικοὶ & μοναζοντες opponuntur, vt videlicet sint μοναζοντες qui & ἀποκόσμοι, sequendo significationem datam modò nomini ἀποκόσμος ex Gregorio.

Κόσμιος, ου, ὁ, Qui est moribus compositis, Moderatus, Modestus, Qui rectè atque ordine omnia agit. Pla. Polit. 1, αὐτὰ μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ ἄπονοι ἂν εἶεν, καὶ τὰ γήρως μετρίως ἂν ἔχοι τοῦτο. Pro quibus Cicero, Moderati enim & nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem. A Lysia pag. 88 κόσμιος appellatur qui legibus paret, vt inquit Bud. Et κοσμιωτέρους, ἐπαλωίτας, Hesych. ΗΙΝC Κοσμίως, Moderatè, Modestè, Vt decet eum qui est compositis moribus. Lucian Hermot. κοσμίως βαδίζοντας. ΕΤ Κοσμιότης, Moderatio, Modestia. Isocrat. in Panath. μυδήμιας κοσμιότητος μετέχοντας. Vtitur & Aristophanes in Pluto.

Κοσμέω, ῶ, Ordino, Distribuo Compono. Homer. Iliad. μ, Πέντε χε κοσμήσῃσι, σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕπεσθαι. pro quo alibi vtitur composito διακοσμεῖσθαι. Item Adorno, Instruo, Apparo. Idem Homerus Odyss. ν. 13, Ἡ οἱ πῦρ αἴθοπα μήλοισι δόρπον ἐκόσμει. Sed Eustath. ἐκόσμει hic exponit ἐδόκει δόρπον ἐκόσμει. Sed Eustath. ἐκόσμει hic exponit ἐδόκει δόρπον ἐκόσμει. Vt autem dicit Homerus κοσμεῖν δόρπον, sic Xenoph. κοσμεῖν πράξεις. | Κοσμεῖν, Inconditam rerum congeriem in ordinem redigere: vnde & pro Mundum architectari. Vide Bud. pag. 792.

Κοσμῶ, Orno, Honesto. Thucyd. lib. 2, ἃ χρὴ τὴν πόλιν ὑμνοῦσι, αἰ τῶνδε καὶ τῆδε πατρίδι ἐκόσμησαν. Ex eodem affertur κοσμῶ εἰς μεῖζον pro In maius effero seu extollo ornando. Herodian. 7, πάσας τὰς βασιλικὰς τιμὰς ἐκόσμει. Vt autem hic dicitur τιμὰς κοσμεῖν, sic à Xenoph. τιμᾶν & κοσμεῖν copulantur. Sed & idem Herodianus dicit alicubi τιμῇ καὶ δόξῃ ἐτιμήσαμεν καὶ ἐκοσμήσαμεν. Apud eundem, χρυσῷ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένος. Aliquandò verò κοσμεῖν eidem est Commodis afficere, Locupletare. vt libro 3, πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμουν.

Κοσμεῖν etiam dicuntur κόσμοι quum magistratu suo funguntur. Vide Κόσμοι in Κόσμος.

Κόσμημα, ατος, τὸ, Ornamentum, Insigne. Plato De legib. βάμμασι τοῖς μὲν εὐσχήμοσιν ἀλλ' οὐ τοῖς τε πολέμου κοσμήμασι. pro quibus Cicero, Tincta verò absint nisi à bellicis insignibus.

Κόσμησις, εως, ἡ, Ornatio, Exornatio. Aristot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, Ornator, Exornator. Exponitur & Moderator, item Ordinator, ex Seneca.

Κοσμητικὸς, οῦ, ὁ, Ornandi peritus. Vel potius, Ordinandi peritus, ab altera verbi κοσμεῖν significatione.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, Ordinator, Moderator, Dux, cuius est ordinare & singula ritè componere. Hom. Il. α, circa principium, Ἀτρεΐδε δὴ μάλιστα, σὺ ὦ κοσμήτορι λαῶν.

C. Ἀκόσμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inordinatus, Indigestus, Incompositus. Item Inornatus. ΕΤ Ἀκοσμήτως, Inordinatè, Incompositè. Item Inornatè.

C. Ἀπόκοσμέω, ῶ, Quæ ordine collocata erant, aufero, seu depono, aut amoueo: & quasi dicas Decolloco. Hom. Od. π, -ἀμφὶ πάλαι σὺ ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. quod Hesych. tamen exponit simpliciter ἀπέθεσαν, id est Amouebãt. sed intelligendum est Amouebant, eorum collocationem & ordinationem velut dissoluentes.

Ἀπεκόσμησε, Ornatum adimo, Ornatu priuo. Greg. ἀπεκόσμησε τὴν παρειλημμένην ἀπὸ δήματος καὶ ὑποκρίσεως. Quum ornatum diadematis capiti suo ademisset, Quum capiti suo exemisset diadema quo ornatum erat.

C. Ἐγκοσμέω, ῶ, Colloco ordine, seu Dispono in. vt ἐγκοσμῶ τῇ νηΐ, Collocare ordine in naui, seu Disponere in naui. vel Imponere naui, collocando ordine. Odyss. ε, v. 217, Ἐγκοσμῶν τὰ πάντα κατὰ σχεδίην ἐτάροισι νηὶ μελαίνῃ.

C. Ἐπικοσμέω, ῶ, Ornatum addo, Cohonesto. Demet. Phalereus, τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur & ex Aristot. Polit.

c. 2. Συνεπικοσμῶ, Vnà orno, Ad ornatum addendum iuuo. In vulg. lex. redditur Cohonesto & visendum reddo, in hoc Xenoph. loco μᾶλλον γὰρ τὴν πατρίδα δεῖ, μᾶλλον συνεπικοσμεῖ, ὅστις τὰ μὲν δι' ἐχθρῶν ἀφαιρεῖται, τὰ δὲ καλὰ, λαμπρότερα ἀπεργάζεται.

C. ΚΑΤΑκοσμέω, ῶ, Compono, Digero in ordinem, Apto. Bud. ex Platone, apud quem εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον μετρίως κατακεκοσμημένος ἦν exponit Ratione & ordine constitutus. In vulg. lex. affertur ex Plutarcho in Fabio, κατεκοσμοῦντο πρὸς ἐκείνου γνώμην, pro Se ad illius sententiam accommodabant. | Ex eodem autem in Romulo, κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς pro Colentes obseruantésque se inuicem.

Κατακόσμησις, ως, ἡ, Digestio rerum & apta compositio. B. ex Plat.

C. ΜΕΤΑκοσμέω, ῶ, q.d. Aliter compono, In alium statum compono, seu in aliam formam. In vulg. lex. scribitur accipi pro Transmuto ornatum. item simpliciter pro Muto & Nouo, Transformo: affertúrque ex Luciano, οὐδὲ ἡδέως ἂν ἐγὼ, μετακοσμήσας καὶ νεωτερήσας τὰ νῦν περὶ τὰς αἰθρίας. At Budæus vult accipi pro In melius constituo & ordino apud eundem Luc. scribentem, ἐπὶ τοῦτο ἐπανορθώσεις καὶ μετακοσμήσεις.

C. Προκόσμημα, q.d. Anteornamentum. Exponitur tamen simpliciter Ornamentum in vulg. lex. item Externus cultus, ex Laertio. Est autem tanquam verbale à verbo προκοσμέομαι, οῦμαι.

¶ Κοσμάριον, ου, τὸ, diminutiuum aut certè diminutiui formam habens, q.d. Paruum ornamentum. Frequens est apud Hesychium. vt quum dicit καλαμὶς, κοσμάριόν τι περὶ τὰς πλοκάμους. item Κομαεὶς, κοσμάριον γυναικεῖον.

ΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, Ira vetus, vt Ouidius loquitur.

Ira quæ diu manfit alta mente reposita, Ira diu condita. nam condere iras eo significatu dicit Cornelius Tacitus, quo Homerus χόλον φυλάσσειν. Dicunt etiam memorem iram Virgilius & Ouidius, significatione huc pertinente. Plus est κότος quàm ὀργὴ, χόλος, μῆνις. nam Eustathius annotat, μῆνιν ἱστικαθίστασθαι τῇ ψυχῇ ὁπωσοῦν, εἰς κότον δὲ παροξύνεσθαι. est igitur μῆνις diuturna, seu (vt alibi idem exponit) χόλος ἀπεριόριστος, χόλος ἀπέρατος, ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τῷ μῆνιν ὑπεραπλᾶσαι. Idem alibi sic scribit, ὅτι μήνει χόλος θυμῷ κατάκειται πυθοῖς, κότος δέ τε δηρὸν λέληται. Il. α, Εἰ δέ τοι ἦτορ τι χόλον καὶ ἀνήνατον ἔχει κότον, ὅσσα πάλαι. vnde etiam patet, κότον esse iram quæ citò concoqui non potest, sed diu alta mente reposita vindictæ occasionem quærit. Il. ρ, Τοῦ δὲ βαρὺ δὴ μάλα κότος ἀχνύμενον φάεσφι δυσηχὲς φαεινὸν Διὶ φόος ἔσχεν ἀπ' ὄσσων. vbi οἱ significat Aduersus ipsum, sicut & in sequentibus locis. Od. λ, — αὐτὰρ ὅ γ' οἷος Αἴαντ' ὠτρύνατο, ὅ οἱ κότον ἔμμενες αἰεί.

que meminit huius nominis substantiuè positi: loco enim citato subiicit, ἴλαος οὗτος ὁ Σάμιος ὀργή. Paulo antè verò ἴλαον exposuerat ἐχθρὸν ἀνδρα. VNDE Εἰλάτης, Irato animo, Iracundè, ὀργίλως.

C. Ζάκοτος, ου, ὁ & ἡ, Valde iratus, Qui vehementer exæstuat ira, quamdiu profundo pectore pressit. aut valde iracundus. Il. γ, Φαίης κε ζάκοτόν τινα ἔμμεναι. vbi exponunt πάνυ ὀργίλον.

Κοτέων, οντος, ὁ, Iratus, vel Qui memori aliquem vindicat ira, vt Ouidius loquitur, Graues animo iras premens. Il. ε, Καί μιν ἔγωγ' ὀφέλλω ἀϊδρείῃ ἀποειπεῖν, Ἔμπης δ' ὑπ' ἀνὴρ ἰδλήμασιν. ἦος τύ γε θῦ κοτέοντες.

Κοτωέις, Iracundus. v. l.

Κοτίω, F. ήσω & έσω, Irascor: vel potius Æstuo ira quam diu pressi sub pectore. Il. α, ad Achillem, — σύνθεο δ' ἐγὼ αἶψα μάλ' ἐξείω Οὐδ' ὀδύσσομαι κοτέοντος, non moueor tuis iris quas alta mente repostas coquis seu premis. Eustathius tamen ibi κοτέοντα vult ἀποχωροῦντας accipi ὅτι τὸ πάλαι ὄντας ὡς μοῦσαν ἀρχόμενον, de eo qui nunc primùm irasci cœpit. Il. ψ, de Minerua, Ἣ δὲ μετ' Ἀθήνην ἰὼν κοτέω ἐνεκείσας, Item cum genitiuo rei illius quæ iram nobis mouit. Il. η, Ζεὺς σφιν Κρονίδης ὑπατόφρων ἠρίμολιν Αἰγίδα, Τῆς δ' ἀπάτης κοτέων, fraudis huius nomine graues alta mente reponēs iras, seu memori ira prosequens hanc fraudē. Pro Irascor sæpe etiam capitur, vt dixi. Heliod. Aspid. — λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένῃ ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æstuantes nomine ceruæ. Et aliquanto antè, Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐχολώσατο κοτέοντε μάχεσθαι, excitabantur ad pugnam iratis animis ineundam. Sed quædam ibi exemplaria diuisim legunt κότον τε. Idem in Erg. Καὶ κεφαλῇ κεφαλῆ κοτέει καὶ πίπτει πίπτων, Καὶ πλωχὸς πλωχῷ φθονέει, irascitur. ad se enim omnia commoda & quæstum reuocare vellet. Itē in participio κεκοτηώς, Iratus, Ira accensus seu æstuans. Od. ι, Ἀλλά μιν ἄλλοτε μὲν κεκοτηότα θυμὸν ἔρυκον. Apoll. Argon. 2, κεκοτηότι θυμὸν ἀνῆκεν. pro quo Hesiod. dicit κοτέοντι. Legitur etiam κοτίομαι pass. voce pro κοτίω. Il. ψ, Τυδείδης δ' ἐπὶ κοτέσσατο φοίβος Ἀπόλλων. Il. σ, Οὐκ ἄρα νῶϊν Τρῶες κοτεσσαμένῃ κακὰ ῥάψει, graues & veteres contra Troianos iras animo premens. Od. ν, Διὸς δ' ἐποτρύνετο μῦθον, Μήπως τι μετέπειτα κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. Il. ι, Εἰ μή τις θεὸς ὅτι κοτεσσάμενος Τρώεσσιν, Ἡρὴ μνώοιτο. In quibus locis propriè accipi potest pro Veteres iras animo premo. Interdum verò simpliciter pro Irascor accipi potest, sicut & κοτίω. Il. β, — τῷ δ' ἐκ' Ἀχαιοὶ Ἐκπαγλως κοτέοντο νεμέσσητόν τ' ὀνοσσαι.

C. Ἐγκοτίω, ῶ, idem quod κοτίω. Eustathius, τὸ ἐνδοθεν τῶν ὑπέρων ἐγκοτῆσαι, κοτίσασθαι λέγει, loquens de hoc loco Il. ι, κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. ἀντὶ τοῦ Ἡσαῦ τὰ κατὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. VNDE Εἴλότημα, ατος, τὸ, ET Εἴλοτις, ιος, ἡ, Ira, vel Ira quæ alta mente reposita tacet, Vetus & grauis ira. Idē quod κότος. Hesychio εἴλότημα est ὀργή, μανία, Ira furibunda. Hieronym. in Oseæ cap. 9, Pro Amētia, id est μανίᾳ, Aquila vertit εἴλοτιν: quam nos vel iracundiam, vel memoriam doloris in Latino possumus dicere. Sic enim ibi scribitur, nō εἴλότητος, vt in v. l.

KOTΥΛΗ, ης, ἡ, Cauus, Cauum, Cauitas. idem quod κοίλωμα. Athen. lib. 11, ex Apollodoro, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην καλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὡς καὶ τὴν τῆς χειρὸς κοῖλον, quemadmodum & manus cauitatem, quæ Vola Latinè dicitur. Vnde ludus quidam ἐν κοτύλῃ, quum aliquis reductas in tergum manus coniungebat stringebátque, rursus alter impositis in eas genibus tollebatur, suis manibus oculos gestantis obtegens. De qua & Pollux & Athen. loco citato: alio autem nomine ἐπικάδαι & κυβίστησις nominari idem Pollux tradit. Similis autem ludus est is quem ἐφεδρισμὸν idem Pollux & Hesych. appellant. Eustath. ita, ἀφεὶς ἀγχόνην τινὰ ὀπίσω τῶν χεῖρα συμπλέκει τοῖς δακτύλοις ἕτερος δέ τις εἰς τὰ κοιλώματα τῶν χειρῶν (ἄνωθεν εἶναι κοτύλαι) τὰ γόνατα ἐνθεὶς, ἐξ οὗτος αἰωρεῖσθαι ἑαυτὸν φέρεται ἔπηχος, ὀπλαῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν φερόντων ἔπειτα ὁ μέρει ὁ τίσις φυόμενος, καταλαβὼν φέρει τὸν ἕτερον. Apud Athen. verò scribitur εἰλοτύλη vna voce, sicut & apud Eustath. pag. 1188, ex Pausania. Apud eundē tamē Eust. alibi & Pollucē diuisim quoq; ὁ κοτύλη. Κοτύλη vocatur etiam ἡ τῆς ἰγνύου κοιλότης, vt Athen. ibidē docet, hoc est cauitas coxæ. Scholiastes Theocriti, ἴχνιον τὸ πλατὺ τῆς ὀπίσθης καὶ τὰ κοῖλα τῶν ἰγνύων, ἃ καλοῦσι κοτύλας. Hesychius, ἰγνύη, τὸ κοῖλον τοῦ γόνατος, ἢ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ ἰσχίου. Ἀριστοφάνης δὲ τὰς κοτύλας τὰς ἰγνύας. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ, ἢ Πλούτῳ

ἔχῃ κοτύλας ϛ, ἢ κοτύλη ἔχῃ ἡμίξεστον α. τὸ πρόβλητον ἢ κοτύλη A
ἔχει Ἀττικὰ. τὸ ἐξύβαφον δὲ πίπτει ὅτι κοτύλης. ὁ κύαθος ἔκτον ἔχει κοτύλης. Ibidem, ἡ Ἑλληνικὴ κοτύλη τῷ ἐλαίου ἔχῃ λιτ. ϛ, ἡ δὲ Ἰταλικὴ κοτύλη ἔχῃ ϛο ϡ. ἢ ἡ Ἀλεξανδρίνη κοτύλη ἐλαίου μὲ ἔχῃ ϛο η, οἴνου δὲ ϛο ϡ. Vnde apparet diuersam fuisse corylam olei & vinitem Italicam & Græcam. Aliquanto pòst, ἡ κοτύλη ἔχῃ ϛο ϡ, ϛο ι, λί. α, ϛο γ. Et Paulus Ægin. ἡ κοτύλη, ἥτοι μὲ σπιῶν τὸ πρόβλητον, ἔχει μύρα μεγάλα γ, ὀξύβαφα δὲ ϛ. Item aliquanto pòst de Italicis mensuris olei, vini, mellis, ἡ κοτύλη ϛο ϡ. ϛο ι, ϛο ιϛ, S. Sed & ardorum κοτύλη mensura fuit apud Atticos: continebat autem ὀξύβαφα B quatuor, siue vncias nouem mensurales, vt idem Gorr. annotat. Thucyd. apud Athen. lib. 11, ἐδίδοσαν μὲ αὐτῶν ἑκάστῳ ὅτι ἀκτὼ μιλιῶας κοτύλιον ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας οἴνου: vel καὶ ἐλαίῳ, vt Eustath. legit. Aristoph. apud eundē, Ὁ δ' ἀλφίτων τριμάδος ἡμῖν χοίνικας, Κοτύλης δ' οὐσας, σίκλους δ' ἀποζημίωσας. Eius nota fuit apud Græcos Κ.

C. Κοτυλήρυτος, SIVE Κοτυληρύτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Vola haustus, vel Quantum vtraque manu haurire potes. ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἀρυσσόμενος δυνάμενος, vt exponit Ath. l. 11, seu ὁ τῇ κοτύλῃ ἀρυόμενος, vt Eustath. qui alibi sic scribit, c κοτύλη, τὸ τῆς παλάμης κοίλωμα, ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὁ παλάμαις αὖ τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Paulo autem pòst, κοτυλήρυτον, ὃ ἂν αὖ τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. ll. ϛ, Πασῶν δ' ἀμφὶ γίγνου κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα. Quod verò ad scripturam attinet, rectius vno ρ cum Eustathio scribi videtur: reperitur tamen & gemino tum apud Ath. tum in nostro manuscripto Homero. vbi illud κοτυλήρυτον exponitur ποσοῦ τις πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι, id est vola manus, vel etiam quouis κοίλῳ. id est concauo vase, veluti scutella, aut simili. D

C. Ἑλκοτύλη, ης, ἡ, Ludus quidam qui & ἐν κοτύλῃ dicitur, de quo paulo antè ex Athen. Poll. & Eustath. De eodem hæc scribit Pausanias apud Eust. ἑλκοτύλη, παιδιά τις ἐστὶν, κοιλαίνοντες χῦσαι. δι' ἧς ἔστιν τὰ γόνατα τῶν γυμνικευόντων οἱ γυμνικευόμενοι, καὶ βασταζόμενοι αὐτοί. quæ ad verbum citantur ab Athen. lib. 11. Idem Pausan. apud eundem Eust. παιδιά τις ἐν καλουμένη ἑλκοτύλη, ἐν ᾗ διορύξας τις ὀπίσω τοὺς διακτύλους τῶν χειρῶν ἐπωνωτίζεται τὸν αἰωρούμενον. ὁ δὲ ἐκθλίβει τὰ γόνατα τῷ χεροὶ καὶ ἀφελόμενος τὸ αἴρεσθαι τῷ καμπτῷ ἢ τὸν πρόχειλον, ἑλκοτύλην appellatā autē ἑλκοτύλῃ scribit quoniā τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐκπίπτει τὰ γόνατα ὁ βασταζόμενος. E

C. Διπότυλος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui duarum cotylarū est, seu Duas cotylas habens, id est duas caruncul as concauas circa cirros. dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Aristot. Hist. anim. lib. 4, c. 1, de eledone polypi specie, μικρὸν τι διαφέρουσα τῆς περὶ τοὺς πόδας καὶ τῆς μεσοπότυλου ἡμιόνιον μαλακίων. τὰ γὰρ ἄλλα πάντα διπότυλά ἐστι. Vbi Gaza vertit, Quod vnum ex mollium numero simplicem acetabulorum ordinem agat: cætera nanq; omnia duplici caliculātur. Item lib. quarto, c. 1. F

C. Μεσοπότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnam concauitatem habet in cirris suis seu flagellis. In quo vnum tantùm acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere vt videre est in præcedenti διπότυλος.

C. Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, Dimidiata cotyla, seu hemina, Dimidia cotylæ seu heminæ pars. Dioscor. lib. 5. VNDE Ἡμικοτυλιαῖος, ου, ὁ, Qui est dimidiatæ cotylæ seu heminæ. vt ἡμικοτυλιαῖος οἶνος apud Dioscoridem lib. 8, Vini cotyla seu hemina dimidiata, Vini tantum quantum dimidiata cotyla capiatur.

Κοτυλιαῖος, ου, ὁ, Cotylæ mensuram æquans. Laertius, κοτυλιαῖον ποτήριον, poculum capiens heminam. Bud. AT Κοτύλαιος, Exiguus instar cotylæ. nam κοτύλαια Hesychio sunt μικρὰ, ὡσεὶ πρὸς κοτύλιον. Item κοτύλαιον montis nomen. Æschines contra Ctesiph. τὸ κοτύλαιον ὀνομαζόμενον ὄρος.

Κοτυλιδιαῖος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui cotylæ formam repræsentat, Cotylæ formam habens referens. Athen. libro 11, κυάθους, κοτυλιδιαίους ἀγγείου.

Κοτυλιδιῶν, ῶνος, ὁ καὶ ἡ, idem quod κοτύλη, Cauitas. vt κυάθου κοτυλιδιὼν apud Nicandrum, Cyathi cauitas, id est Cauum illud in cyatho. In Alexipharmacis, Ἐκλείβειν πορεῖν κυάθου κοτυλιδίνας πλέον. ‖ Κοτυλιδὼν dicitur etiam cauum illud in quo femoris caput vertitur, sicut & κοτύλη Homero. Latinis Acetabulum. Plinius libro 28, capite 11, Item ossa ex acetabulis pernarum cir- H

ca quæ coxendices vertuntur. Aristoteles Historiæ animalium libro 1, capite 13, τὸ μὲ οὖ ἰφίσφαιρον, γλουτός. τὸ δὲ ἐν ᾧ γοφίτης μέρος, κοτυληδών. Et libro 3, capite 7, κάτω δὲ ἡ σφραίνει μὲν πολύποδι, ἡ κοτυληδὼν ἔοικε, καὶ τὸ πλῆθος τῶν κοτυλῶν ὅμοιον ἐστὶ. ‖ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, seu concauæ partes in polyporum flagellis siue cirris. quo significatu κοτύλη quoque suprà attuli ex Eustathio. Athenæus libro 11, καὶ αἱ τῶ πολύποδος ἐν ταῖς πλεκτάναις ὀπηφύσεις, τὰ ἐγκοίλως κοτυληδόνες, videlicet dicuntur à κοτύλη. Aristoteles Historiæ animalium libro 4, cap. 1, ὁ μὲν οὖν πολύπους καὶ ὡς ποὶ καὶ ὡς χερσὶ χρῆται ταῖς πλεκτάναις. Et paulo pòst, καλεῖται δὲ ῥάχις τὸ λεῖον, οὗ φορέσαι αἱ κοτυληδόνες εἰσὶ. Et paulo antè, ὅτι δὲ τῶν ποδῶν αἱ κοτυληδόνες ἄπασιν εἰσὶ. De quibus Plinius, Omnes brachiis, vt pedibus ac manibus, vtuntur. Item Per brachia velut acetabulis dispersis, hausturo quodam adhærescunt. Item, Luctatur enim complexu, & sorbet acetabulis ac numeroso suctu detrahit. Vbi brachia vocat quas Aristoteles πλεκτάνας, & acetabula quas ille κοτυληδόνας. Apud Homerum autem κοτυληδόνας Eustathius accipi vult synecdochicè pro ipsis brachiis siue cirris quæ πλεκτάναι appellantur, ἀπὸ τοῦ βραχιόνων κοτυληδόνων αἱ φραιαὶ τοῖς πλεκτάναις ὑπάκουσι, ὁμοίως οὔσαι κοτυλιδίοις κοίλοις. vnde & denominantur. Od. ε, — πολύποδος θαλάμηνδε ἐξικομέσθην Πρὶν κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λαβῆτες ἔχοντο. ‖ Κοτυληδών, Vmbilicus Veneris. herba folium habens acetabuli figura (vnde & nomen) orbiculatim & ineuidenter concauum: cauiculo breui qui è medio prosilit, in quo & semen ineſt, radice oliuæ modo rotunda. Est & alterum cotyledonis genus, quod ab aliis κυμβαλίον nominatur, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo densis, circa radicem medium oculi ambitum describentibus, vt in maiori semperuiuo. Gorræus. Dioscorides libro 4, cap. 91, κοτυληδών, οἱ δὲ σκυτάλιον, οἱ δὲ κυμβαλίον. φύλλον ἔχει ὡς σφὺρ ὀξύβαφον, ἀβδελφαῖς, λεπτότητος κοῖλον. Plinius libro 25, capite 13, Cotyledon, paruula herba, cauiculo tenero, pusillo, pingui folio & concauo vt coxendices. Scribonius Largus tradit eam habere similia folia cymbalis. quemadmodum ab Æschylo cymbala vocari κοτύλας suprà dictum fuit. ‖ Κοτυληδόνες ora venarum & arteriarum intra vterum eminentia & quodammodo nodosa, non multum hæmorrhoidibus ani dissimilia, aut cotyledonis herbæ foliis orbiculatis & parum concauis. seruatur nanque in medio ipsorum orificiorū parua cauitas in cotyles modum. Hæc Gorr. Et paulo pòst, vbi vsum & officia earum explicauit, Alii verò (vt refert Galenus) nullas prorsus vtero mulieris κοτυληδόνας inesse crediderunt: quos tamen ipse & doctissimorum virorum testimoniis & ipsa anatomia reuincit. insunt enim & mulieribus, quanuis minores quàm quæ in vaccis, capris, ceruis, arque aliis eiusmodi animalibus apparent.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, ἡ κοτύλη τῷ ὑγρῷ, hoc est, concauitas coxendicis, apud Hippocr. ἐν τῇ μοχλικῷ, & lib. 1 De morbis, teste Gorr.

Κότυλος, ου, ὁ, Cotyla: poculi genus, idem cum eo quod Homero κοτύλη, si Diodoro apud Athenæum credimus, qui tamen addit, διαφέρειν τὸν παρὰ τοῖς Λίπυλοῖς καὶ παρὰ Ἴωσιν λεγόμενον κότυλον vocari ab Homero κοτύλιον, ὃν ὅμοιον ὄντα παρ' ἑκατέροις ἐν οἷς ἔχει. Idem Athenæus aliquanto antè, τὰ μάλιστα ποτήρια, κότυλοι. Ibidem ex Diodoro tradit, παρὰ Σαυνίοις ὀνομάζειν τὸ ἐκπωμα, τὴν δὲ αὐτὸ λαυτηρίῳ ἐοικὸς βαθὺ, ἔχειν δὲ καὶ οὖς ἑνὸς χοός. Apud eundem Pamphilus scribit esse ποτηρίου εἶδος ἴδιον Διονύσου. Eubulus de sacerdote, πλὴν καλλίῳ σκύλικι ἔχων οἶνον ἐξεπατήσε κοτύλου. Ion, κότυλον οἴνου πλέων. Aliquanto pòst de Phiditiis apud Lacedæmonios, εἰ δέ ποτε πλέον τριῶν βουλοιτό τις, ἐφεστήκασιν τοῖς καλουμένοις κοτύλαις, κάλλιστα ἐξ ὁμοτεχνίτου ἐκπωμάτων. ‖ Est & mensuræ nomen apud Marcellum empir. Corylos (inquit) habet vncias quatuor: quod facit cyathos duos & cochlearia sex. Item cotylus triuncialis habet heminæ tertiam partem. Est igitur diuersa significatio huius cotyli & cotylæ. I

Κοτυλίσκη ET Κοτυλίσκιον, ου, τὸ, Parua cotyla. κοτυλίσκιον citat Athen. lib. 11 ex Phœtecrate. At κοτυλίσκιον ex Aristophanis Acharn. κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀπεκκεκμμένον, seu

χατηκρεως μᾶλλον, vt Eustath. legit. SED Κοτυλίσκος, ου, ὁ, diminut. est à κότυλος. Vocatur autem κοτυλίσκος ὁ ἱερὸς τῆ Διονύσου κρατηρίσκος, καὶ ᾧ χρῶνται οἱ μύσται, vt tradit Athenæus lib. 11 ex Nicandro Thiaryreno, adducente hunc ex Aristoph. Nub. locum, μικρὸν σίφωνα κοτυλίσκων. Sed perperam apud Athen. scribitur οἷς χρῶνται, pro ᾧ χρῶνται, quod apud Hesych. habetur: qui κοτυλίσκους quibusdam esse dicit τὰ μίσγοντα ποτήρια, vt supra κοτύλη. item speciē quandam placentæ: præterea κοίλωμα, sicut & κοτύλη accipi dictum fuit: item βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ὑπὲ τῆ γῆ δυομένων ὠθίζαλλον.

Κοτυλίζω, Fut. ίσω, Heminatim vendo. Propriè de vino dicitur, sed metaph. & de aliis quæ non aceruatim sed particulatim venduntur, ὅτι τῆ κῷ μέρος πωλοῦσι μόνον, ἀλλ' οὐκ ἀθρόως. Aristoph. Κιννάμου γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζειν τοῖς πίνουσιν. Pherecr. apud Poll. μισθὸν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπλάττειν. In propria significatione accipitur apud Aristot. in 2 Œcon. πῶς δὲ ἐμπόροις καλῶς ἔχει μὴ κοτυλίζειν, ἀλλ' ἀθρόα τὰ φορτία πωλεῖσθαι, heminatim venditare. B.

ΚΟΥΦΟΣ, ου, ὁ, Leuis, Non pōderosus. Aristoph. Ranis, αἰὲ πλατ' ἐς αἰθέρα κουφοπτάταις πτε ρύγων ἀχμαῖς. Et κοῦφαι ἐλπῖδες apud Herodianū. Et κοῦφα κρία apud Aristot. Ethic. 6. Huic opponitur βαρύς, vt Lat. Grauis opponitur Leui. Plato Minoe, πότερον τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται, τὰ δὲ ἧττον, κουφότερα. Sic in isto eiusdem Platonis dicto opponuntur, λόγου κουφοτάτου πρὸς μιᾶς, βαρυτάτη ζημία καὶ θεῶν ἔστιν ἢ πρὸς ἀνθρώπων. quod dictum sæpe à Plutarcho commemoratur. Synes. quoque ad hoc respiciens (sed tāquam prouerbiale afferens, nonadscripto autoris nomine) scripsit, ᾗ ποτὲ δὴ τὸ λεγόμενον, κουφοτάτου πρὸς μιᾶς, λόγου, βαρυτάτῳ πλὴ πμοσίαν ἔδοσαν. Vt autem hîc βαρυτάτη πμοσία (& in loco illo Plat. βαρυτάτη ζημία) dicitur, ita vicissim κουφοτάτη πμοσία alibi, & κουφοτέρα πμοσία apud Philonem, ἐδόκουν μὴ κουφοτέραν αἰσθησιν πμοσίαν. Simili autem metaph. Latini leues pœnas & graues pœnas dicunt.

At in hoc prouerbio Κούφη γῆ τῶν καλύπτοι, accipitur κούφη in propria significatione. sonat enim ad verbum, Leuis terra hunc tegat. éstque precantis quietem mortuo. vt passim apud Latinos, quum dicunt, Sit illi terra leuis. Huc pertinet iste Iuuenalis versus, Dii maiorum vmbris tenuem & sine pondere terram. Suidas autem verbis illis κούφη γῆ τῶν καλύπτοι, subiungit αἰνιττόμενος. deinde λέγεται δὲ γῆς κουφοτέρα, &c. quæ aliò pertinent. Sciendum est porro dici etiam breuius κούφη γῆ, vt in hoc loco Iuliani imp. in epistola ad Hermogenem ὑπάρχει Αἰγυπτίων, quæ est 23, ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος.

Κοῦφα σπέρματα apud Theophrastum, Leuia semina, id est, quæ terram nimia defrugatione non exinaniūt. in vulg. lex.

Κούφη ὅπλισις, Leuis armatura. Philo De vita Mosis l. 1, ᾗ πᾶς ἄλλος καταγελᾶται ὅσοι τῆς κούφης ἐπιδέονται. Sic autem Plut. in Fabio κούφῳ γραπτὰ dixit, ἐπεὶ τοῖς μὲν ἀπίστοις τὰ κούφα γραπτὰ, ἔπιστα τοῖς ἐπιστοῖς.

Κοῦφος, Leuis, id est Remissus, Languidus. vt apud Dioscoridem, ἔψα κούφως ποιεῖ, κατὰ πεπτέον. Idem, κάλλον κούφως ἐν ὄλμῳ. Apud eundem κούφη καθαρτικὰ, alibi μαλακτικὰ dicta. ‖ Et κοῦφαι σπύραι medicis Cucurbitulæ quæ sine scarificatu cutim laxant. in v. l.

Κούφη ἐλπὶς, seu Κοῦφαι ἐλπίδες, Leuis spes, Exigua spes. Aut, Quæ ex leui occasione cōcipitur, seu Cui concipiendæ leuis est occasio. Herodian. l. 2, οὐ φαύλας δὲ οὐδὲ κούφας καλοῦσιν ἐλπίδας. Ibidem, ταῦτα δὲ αὐτὸ δηλοῦντα τῶν κούφας καὶ ἀδήλους ἐπαγρυπνούντων ἐλπίσιν. Quanuis autē ita his in locis exponam, nō ignoro Budæū κούφη ἐλπὶς vertere Bona spes & hilaris, in isto Thucyd. loco, lib. 2, καὶ αὐτὴ τῆ θεραπείᾳ πεποιθὼς, καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος πεῖραν κούφης μᾶλλον αὖ ὑπ' ἄλλου τοιούτου τοῦ διαφθαρῆναι. Nō ignoro item scholiastem κούφης exponere τῆς κουφιζούσης αὐτοὺς ἀπὸ τῆς λύπης. sed ab vtroque dissentio, & leuem spem dici potius existimo quam leuiter & inconsideratè aliquis concipit, aut quæ leui quodam gaudio animum afficit. Horatius certè videtur ad κούφῳ ἐλπίδι seu potius κούφας ἐλπίδας respexisse quum dixit, Mitte leues spes & certamina diuitiarum.

Κοῦφος ἄνθρωπος, Homo leuis, Ventosus. Herodianus lib. 5, περὶ αὐτὸν, κοῦφον ἄλλως καὶ ἄφρονα ποιεῖσθαι. Idem lib. 2, φύσει τι κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, εἰς μεταβολὰς τῶν παρόντων ὀξύτατόν ἐστιν. Idem lib. 7, τὸ δὲ Γερμανῶν δῆμον τὸ κοῦφον καὶ ἀμεταβόλητον οὐκ ἀγνοεῖτε, id est Leue instabiléque ingenium, Polit. interpr.

Κοῦφαι ναῦς, Vacuæ naues. vnde κουφίζω, Exonero. B.

Κούφως, Leuiter. Accipitur autem variis modis, sicut & nomen κοῦφος, quemadmodum & apud Latinos Leuiter varias nominis Leuis significationes sequitur. Thucydides lib. 4, ἄνθρωποι κούφως ἐσκευασμένοι, id est ψιλῇ ὁπλίσει ὡπλισμένοι, inquit scholiastes. Lat. Leuiter armati. vt κούφως ὅπλισαν paulo antè interpretatur Leuem armaturam. ‖ Κούφως κεῖσθαι, vide paulo antè in Κοῦφος pro Leuis, id est Remissus, Languidus. ‖ Κούφως φέρειν, vt Latinè Leuiter ferre (quod & Modicè ferre, Moderatè ferre) cui opponitur Grauiter ferre. Eurip. Medea, Κούφως φέρειν χρὴ δυστυχοῦντα ὅστις συμφορᾶς. ‖ Κούφως, Leuiter, Temerariè. At verò apud Homerum Od. θ, v. 101, Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσσι. exponit Eust. ἐπηρμένον, & θρασύτερον. itidémque scribit Porphyrius Quæst. 16 in Homerum, quum dicitur κουφότερον μετεφώνει, oportere nos intelligere, verba quæ subiungentur, esse κοῦφα καὶ ἐπηρμένα, vtpote Vlysse propter victoriam magnificè loquente.

Κουφότης, Leuitas: cui opponitur βαρύτης, id est grauitas. In hoc autem Theophrasti loco De historia plantarum lib. 4, cap. 9, πάντα γὰρ ζῶντα σωτηρίᾳ καὶ ἐκ πολλοῦ καρποῦ καὶ ἐκ κουφότητος τῆς γῆς, καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι. vbi κουφότητα γῆς oppositam τῷ καρπισμῷ (id est defrugationi apud Columellam) dici quidam putant respiciendo ad ea semina quæ κοῦφα vocari, dictum modò fuit. ‖ Κουφότης, Leuitas mentis: sicut κοῦφος, homo leuis & ventosus.

C. Ὑπόκουφος, ου, ὁ, Aliquantum leuis, Aliquantum leuitatis habens. tam in propria significatione quàm in metaphorica.

Κουφίζω, Leuo, Eleuo, Subleuo. A Budæo exponitur Erigo & Subleuo in isto Herodiani loco, κουφίσας ἑαυτὸν τῷ σκήπτρῳ. Simplici autem Leuo redditur in hoc Aristotelis loco De mundo, αἱ φοραὶ κουφίζουσι τὰς ῥοπάς. Et apud Euripidem in Rheso, λόγου δὲ δὶς πόσιν μ' ἐκούφισας. Rursum βάρος κουφίζειν Budæus apud Basilium vertit Tollere onus. Tale est autem apud Sophoclem in Antigone, Εἰ δ' ὑπὸ νικηθὲν ξυὼ τῷδὲ κουφιεῖς χερί; (Apud eundem verò κουφίζειν ἅλμα κυνῆς exponitur Exire è galea saliendo leuiter, id est agiliter) Accipitur autem κουφίζω & generalius pro In altum tollo, quod est Eleuo ad verbum.

Κουφίζω, Leuo, metaphoricé. Xenophon, ὅπως αὖ καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte leuare possimus.

Κουφίζω (inquit Budæus) Leuo, id est Erigo afflictū & consolor. Aristoteles, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τοῖς φίλοις. Demosthenes in Epitaph. χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς λέγω κουφίσαι. Et cum genitiuo, κουφισθεὶς τῶν παθῶν, Leuatus malo. ex Aristotele in Problem. Affertur præterea κουφίζεσθαι ex Thucydide pro Alacrē & hilarem esse.

Κουφίζω, Exonero, vide in Ἀποκουφίζω.

Κουφίζουσα γῆ neutra significatione pro κούφη γῆ, vt quidem exponit Tzetzes in hoc versu Hesiodi in Ergois, Νειὸν δὲ σπείρειν ἐπὶ κουφίζουσαν ἀρόσασθαι. id est, ἐπὶ κούφῃ οὔσαν, καὶ μὴ συμπεπηδῆσαι καὶ στρωθῆσαι, ἀλλὰ εὐγεώδη. In vulgatis lexicis exponitur Terram leuem & non lutosam.

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, Leuatio, Subleuatio. ‖ Item κουφισμὸς pro ea quam grāmatici ἔκθλιψιν appellant. apud Eust.

Κούφισμα, ατος, τὸ, Leuamen, Subleuamētum, Alleuamentum. Ex Eurip. in Phœnissis.

C. ΑΝΑ κουφίζω, Alleuo, Subleuo, Erigo, Attollo. vt αἴαν κουφίζω βυθῶν apud Sophocl. Sic autem accipi & simplex κουφίζω, dictum antea fuit.

C. ΑΠΟ κουφίζω, Leuo, Subleuo, Exonero. Plutarchus in Pericle, ἀπεκουφίζων πολλοὺς ὄχλου τῷ πόλει. Itidem verò simplex κουφίζω pro Exonero accipi tradit B.

T. it.

addens, hanc significationem sumptam esse à κοῦφος significante vacuum: vt quum κοῦφαι νῆες appellantur vacuæ naues.

C. Ἐκκουφίζω, Leuo, Subleuo. pro κουφίζω, seu ἀποκουφίζω.

C. Ἐπικουφίζω, Eleuo, In altum tollo. Sophocles, πολὺ χὰς κυδοιμοῖσι παῖδ' ὀπικούφιζε. vbi exponitur αἰαζάσταζε. Philo De mundo, ὡσὰς πρὸ φυσικὸν τὸ πυρὸς κίνημα ὀπικουφίζουσα αὐτὸ αἰαδρασμῶσα, vbi redditur Erigens, item Arrigens: hoc modo, Ad naturalem ignis motum se arrigens, sursum resiliet. Idem ὀπικουφίζειν & ὀπερείδειν inter se opposuit, scribens, ὁ μὲν χεὶρ [αἱ χεῖρες] ἐπικουφίζοντο, ὁ δὲ μᾶλλον αἱ ἐπέρειδον. vbi ἐπικουφίζοντο redditur Leuabantur, at ἐπέρειδον, Ingraueſcebant.

Ἐπικουφίζω, metaphoricè, vt Latinè Leuo (quum dicitur Laborem leuare, vel dolorē.) quam metaphoram & ſimplici κουφίζω dari dictum fuit antea. Sed à Xen. ὀπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere, ſeu alacriorem, in hoc loco qui extat Pæd. 7, pag. 103 meæ editionis, in fine, ἔδοξε καλὸν εἶναι πρὸς σὲ εἰς τὸ ἐμβολὸν, τὴν μὲν σωσώτην ἔδοξε παρῆναι, τὰς δ' ἐλπίσιν ὀπικουφίζων. Videtur autem ideo ὀπικουφίζειν accipi pro Alacrē reddere, quòd qui alacri est ad rem quampiam agendam animo, eius corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cicero apud eundem ſcriptorem ὀπικουφίζειν vertit Leuiorem facere. Vtriuſque autem locum proferam. Xenophon igitur Pæd. lib. 2, Cambyſes filium ſuum inſtituens, inter alia hæc dicit, ἆρ' οἶσθα ὦ παῖ, διὰ τί σοὶ ταῦτα λέγω, ὅτι τὴν ὁμοίων σωμάτων φύσιν αὐτὴ πάντα σύγκομιζε ὁμοίως ἄχθονται, ἄρχοντός τε αἰσχρὸν καὶ ἰδιώτου, ἀλλ' ὀπικουφίζει ἡ ἡμᾶς τις πόνους τὸ ἄρχειν. Cicero autem Tuſcul. lib. 2, ſcribit, Itaque ſemper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cuius in primis laudabat illud, quòd diceret eoſdem labores non eſſe æque graues imperatori & militi: quòd ipſe honos laborem leuiorem faceret imperatori.

c. 2. Συνεπικουφίζω, Vnà cum aliquo ſubleuo, Ad ſubleuandum adiuuo. Qua in ſignific. dicitur & Συγκουφίζω.

c. 2. Ὑπεπικουφίζω, Aliquantum ſubleuo. At in v. l. exponitur ſimpliciter Subleuo.

C. Συγκουφίζω, Simul leuo, Simul attollo, ſeu Simul erigo, aut Adiuuo in leuando, ſeu attollendo, aut etiam portando. vt in hoc Sexti philoſophi loco, in eo Pyrrhoniarum hypotypoſeon opere quod à me Latinitate donatum eſt: libro 3, cap. 2, σωτῆρον δὲ [αἴτιον τοῦ] ἡγοῦνται ὁ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ ὡσὰν τὸ μὴ βαστάζειν ὑπὲρ χὰν τὸ ἀποπίπτειν. οἷον, ὅταν δύο βάρος ἢ βαστάζοντων μόλις, πείσῃ τις ὡσεσπλησὰν συγκουφίσαι τοῦτο, id est (vt ibi ſum interpretatus) Σωτῆρον autē [αἴτιον putant eſſe] Cauſam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus. vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis aduenies, vnà cum illis illud portando ſubleuat. Quòd ſi liceat βαστάζειν ibi accipere pro Attollere (in qua ſignificatione accipitur αἰαζάσταζειν à ſcholiaſte Sophoclis) tunc & συγκουφίζειν fuerit Adiuuare in attollendo.

ΚΡΑΔΗ, ης, ἡ, Ramus ficulnus, Surculus ficulneus. Theophr. De cauſ. pl. lib. 5, cap. 1, ἔχουσί τινας δρυὰς ἐν αὐτῇσι βλαστικὰς ἢ κλῶνες ἢ πόρθοι ἢ ἀκρέμονες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐξαπίνης τῶν δένδρων. οὐδὲν γὰρ ὅτι πᾶσι τοῖς, ἀλλ' ἔνια σωσπυρείας πυρὰς ἔχει, καθάπερ ἐλαία, κράδη, κλῆμα. καλοῦσι δέ τινες καὶ κλῶνας. Vbi nota κράδιον eſſe ex genere eorum quæ dicuntur τὰ ἐξαπίνης τῶν δένδρων ἃ ἂν ἔχοιεν δρυὰς πυρὰς ἐν αὐτῇσι βλαστικὰς, id eſt ex genere ſiue κλώνων ſiue κλάδων ſiue πόρθων: ſed ficus propriè eſſe, vt ἐλαία oleæ, & κλῆμα vitis. Galeno in Lex. Hippocratico, κράδαι ſunt συκῆς οἱ ἀκρέμονες. Rurſum Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 2, cap. 7, φυτεύεται δ' καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδιον παχεῖαν ἀποξύσας σφυρᾷ παίσῃ, σχεῖν δ' αὐ ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς· ἔστι αὐτῆς ἄμμου βαλὼν αὖθις ὀπιχώσῃ. Vnde Plinius lib. 17, cap. 17, Defractos ſerere ramos docuit [caſus,] quum pali defixi radices cepiſſent. Multa ſic ſerunturin primiſque ficus, omnibus aliis modis naſcens præterquam talea: optimè quidem ſi vaſtiore ramo pali modo exacuto adigatur altè, exiguo ſuper terram relicto capite, eóque ipſo arena cooperto. Et lib. 1, cap. 14, ἔνιοι δὲ καὶ αἵ κράδαι γίνονται, καθάπερ μηλέαι ἢ δρυὶ ἢ μάλιστα ὁ πλατανίου. Vbi Gaza vertit Quædam veluti cradæ. Vulg. lex. hic morbum eſſe volūt illum qui κράδος vocatur. de quo in ſequent. Item apud Suid. ἄδηλον δὲ τοῦ κράδας οἱ Λακεδαιμόνιοι. id eſt κατάκοπον, vt ipſe exponit. Item, οἱ μὲν οὖν πλείονες ὅτι τῇ κράδῃ ἔνια μιλῶσα ἢ δύο ἄδειαι. ¶ Etymologiſtes autē ſcribit κράδας eſſe non ſolùm κλάδους τῆς συκῆς ſed etiam πᾶσαν τὴν ἄκρου δρύου. quomodo ab Heſiodo vſurpatum videtur quum ait Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Euſtathio item eſt aut folium ficulnum, aut etiam generaliter quoduis folium.

¶ Nicādrum verò κράδιον accepiſſe pro ficu ſylueſtri tradit ipſius ſchol. in Ther. v. 853, Σαῦ δὲ κράδης κινύσσαι ἀποτμήξαιο κορυφὰς. Et ſub finem Alexiph. Πολλάκι δ' ἀγρειοῦται κράδιαι σπείρασθαί τε σιλίνου ἔθμιον. At Suidæ κράδη eſt συκῆ, vt & Heſychio, id eſt ficus. ¶ Quod verò in tragœdia dicebatur μηχανὴ, illud in comœdia κράδη, vt Poll. ſcribit, dicens eſſe συκῆς μίμημα. nam κράδη ab Atticis vocari τὴν συκῆν. Heſychio autem κράδη eſt αἰσχρὰ ἐξ ἧς ἀνήρτηντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ὀπτώμενοι. Sic verò in v. l. annotatur de hoc κραδὴ, Κεράδη, Hamus vel pegma ex quo aliquid ſuſpenditur. Aliquando ea pegmatum ſpecies quæ in ſcenis ad ficulneæ arboris imaginem produci ſolebant. Addunt verò hæc verba ex Zenodoto, αἰσχρὰ, ἀφ' ἧς ἐκρέμαντο ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶντες, ὡσεὶ μιμούμενοι ὀπτᾶσθαι, ζωσπερεὶ ταινίαις καπνιζομένοις.

Κεράδες, ου, ἡ, idem quod κράδη, Ramus ficulnus. Dioſcor. l. 2 de ficu ſylueſtri loquens, αἱ δὲ κράδοι βοείοις κρέασι καθηλώμεναι θύϊφθα ταῦτα ποιοῦσι. Sic enim ibi ſcribitur, vi delicet κράδοι, & ſic legit etiaB. ſed quædā editiones habent κραδαι. ¶ Eſt & vitium ſeu morbus in ficu. Theophraſtus Hiſt. plant. lib. 4, cap. 16, ἁλίσκεται συκῆ μάλιστα καὶ σταφυλὴ ἰσμῷ καὶ κεράδῳ. καλεῖται δὲ σταφυλισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι. καὶ γὰρ καλοῦσί τινες κράδους, ὃν πάσχουσι τὴν νόσον. Vnde Plinius l. 17, cap. 24, Verùm vt homini neruorum cruciatus, ſic & arbori: ac duobus æquè modis. Aut enim in pedes, hoc eſt radices, erumpit vis morbi, aut in articulos, hoc eſt cacuminum digitos, qui longiſſimè à toto corpore exeunt. Inareſcunt ergo, & ſunt apud Græcos ſua nomina vtrique vitio. vndique primò dolor, mox & macies earum partium fragilis, poſtremò tabes morbúſque, non intrante ſucco aut non peruenientę: maximéque id fici ſentiunt. Hoc & κραδὴ dicitur, vt tradunt v. l.

C. Κερδοπώλης, ου, ὁ, Surculorum ficulnorum ſeu ficuum venditor. Vide comp. ſequens.

C. Κερδοφάγος, ου, ὁ, Qui ficos comedit aut ficulnis ramis foliiſue victitat. συκοφάγος, ἰκαδοφάγος, vt Heſych. exp. Significat etiā τὸν ἀγροῖκον, vt idē annotat. Itē apud Euſt. quidam grammaticus, οἱ ἄγροικοι καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων πεποιῆσθαι. Quibus verbis videtur ſignif. homines ruſticos & qui ex rebus vilibus quæſtum faciant. Ruſticum & ſordidum (inquit Eraſmus in Chil.) veteres κραδοφάγον per iocum appellabant quaſi κρεοδαιφάγον. nam κράδαια vocant arboris fici folia. Iidem dicebantur βαλανοφάγοι, quaſi priſco more glandibus viuentes. Vide & κράδαιον. Apud Heſych. verò ſcribitur κραδαφάγος.

Κεράδαλοι, Rami ficulni. κλάδοι συκῆς, Heſych. ΑΤ Κερδαλοὶ, ου, ὁ, Vibratilis, Qui facilè concutitur ſeu quaſſatur. ἀκράδαντος καὶ ἀκίνητος, vt Euſtath. exp.

Κερδάριον, ου, τὸ, Folium ficulnum. Poll. ἐκ δὲ πύτων αἱ εἶπ καὶ ὁ κραδοφάγος. τὸν δὲ ἀγροῖκον οὕτως ἐκάλουν· ἐπὶ κραδάρια τὰ φύλλα τῶν συκῶν.

Κραδάω, Cradatione infeſtor. In vulgatis lexicis ex Theophr. Eſt autem morbus quidam ficui peculiaris de quo in κεράδος. ¶ Item Vibro, Concutio, Quatio, à κεράδη, vt Euſtathius tradit: contrà Etymol. κεράδη à κραδάω. Videtur autem κραδάω eſſe Quaſſo ſeu concutio aut agito. vt folia ſolent concuti aut agitari à vento. nam κεράδη generaliter pro quouis folio accipi Euſtathius annnotat. Homer. Iliad. ν, νίφθη δὲ πολὺ Ἕκτορος ἔγχος, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, prælongam vibrās ſeu quatiēs haſta: de Aiace. Quo verſu Suetonius ſcribit Veſpaſianum imperatorem vſum fuiſſe de quodā proceræ ſtaturæ improbiuſque nato. Idē verſus extat

& in Odyſſ.τ.Sic Il.ν,Βῆ δ' ἐπαπειλήσας ἐλείνῳ ἥρωϊ αἴσχεα, Ὀξὺ δόρυ κραδάων,acutam vibrãs haſtam:Cic.de Samnitibus, Vibrant haſtas ante pugnam.

Κραδαίνω idem quod κραδάω,ex eóque deriuatum, teſte Euſtath. Vibro, Criſpo, vt Budæus interpr.apud Plut.in Apophth. Ἀγησίλαος ἐρωτηθεὶς ἄχει τίνος εἰσὶν οἱ ἀπὸ Λακωνικῆς ὄρει τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν, Ἄχεις οὔπω φθάνοι. Haſtã quatere dicit Virgilius,—certam quatit improbus haſtam.Silius dicit Concutere haſtam, & Tela concutere Ouidius. Et in paſſ.Iliad.ν & ϖ, Αἰχμὴν δ' Αἰνείαο κραδαιομένην κατὰ χαίτης ἔσχε. Item, Vibro, Concutio, Tremefacio, Cum tremore commoueo, vt fit in terræmotibus.vt κραδαίνεται γῆ, μὴ κινεῖται, apud Budæũ, Terra vibrátur, ſeu concutitur, non mouetur. Plinius, Nec ſimplici modo quatitur vnquã, ſed tremit vibrátque. Idem eam dicit intremiſcere.Seneca de tremore terræ loquens, Nam nec ſuccutiuntur tunc omnia, nec inclinantur, ſed vibrantur.Syneſ.epiſt.161, ἔστιν ὁ Θεὸς τῆς νῆμέρας πολλάκις καὶ ϖρὸς ἰκετηρίας ἥκουσι οἱ ἄνθρωποι ϖρόφασεις οἱ πλείους. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. Item, Quaſſo, Quatio, Concutio: eo ſenſu quo Seneca dicit Terrore quatere populos, & Lucan. Tumultu ingenti bellorũ concutitur Roma.& Ouidius, Metus oſſa concutit.Plutar. Alcibiade, 63, διέσεισαν καὶ κραδαίαι τὴν Πελοπόννησον. Idem, Ὁσαυτινοῦν δυνάμιν ἢ καὶ τὰς πόλεις Βάκτρων ἵνδοις ἐφόζησι, καὶ πᾶσαν ἐκεκράδανε τὴν Ἀσίαν, concuſſerat & tremefecerat. Et κραδαίνομαι, Metu concutior, Tremiſco, Horrore quatior. Plut. De Cicerone in iudicio Miloniano, κραδαινόμενος τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν ἐκταράττων, corpore præ metu vibrante & voce interrupta, vt Bud.interpretatur. Paulo antè dixerat, μόλις ἐπαύσατο παλλόμενος τῷ βήματι. Idem Plutarch.in Alexandro, pag.230, ἐπάνω Ἀλεξάνδρου φαντάσιος ἄφνω, πληγὰς φέρειν καὶ κραδαίνεσθαι τὸ σῶμα, καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἐλαγγιάσαντα ϖρὸς τὴν ὄψιν.

C. ΕΠΙκραδαίνω, Euibro, Quatio. Bud.ex Xen.

c.2. Σωστικραδαίνω, Vnà concutio. Xenoph. Cyneg. de canibus, ἐπειδὰν δὲ ϖερὶ τὸ λαγὼ ὦσι, δῆλον ϖοιήσουσι τῇ κινήσει τὴν σωματικὴν ϖᾶσαν ἐν τοῖς ὑπαίθροις τὰ σώματα σωστικραδαίνουσι. Motu crebro concutere corpus dicunt Latini.

Κραδάω, idem quod κραδαίω & κραδαίνω, Vibro, Quatio, Concutio. Vnde κραδάειν apud Heſychium κραδαίνειν, σείειν, διατάττειν.

ΚΡΑ΄ΤΟΣ, ους, τὸ, Robur, Vires, Vis, Potentia. Homerus Iliad.η, Τὸν Ἀνιόρεϊος ἔπεφνε δόλῳ, οὐ ϖὶ κρατερῇ γε, Σπερχωϊὸν ὁδὸν ὀδόντα. Et Iliad.α, Τόφρα δ' ὅτε Τρώεσσι ϖόθει κράτος, Adiice robur & vires Troianis, vel potentiam, Auge Troianorum potentiam. Et Il.β, de Ioue,—τῷ γὰρ κράτος ὄβριμον, eius enim potẽtia eſt maxima. Ariſtot. De mundo, ὁ ϖᾶ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ὁ κράτει τῷ pro Potentem eſſe apud Thucydidem. ‖Sæpe etiam exponitur Imperium.vt apud Herodotũ, ἡμεῖς ἢ αὐθρῶϊ τῷ ἀρίστῳ ὀπλίξαντες ὁμιλέωμεν, ζώουσι ϖερὶ θαλάσσιον κράτος. Et τῆς θαλάσσης κράτος Thucyd.lib.1, Maris imperium. Et κράτος τῆς οἰκουμένης, Imperium orbis, Athen. Itidem imperium Romanorum à Plutarcho dicitur κράτος. ‖Heſychius κράτος vult eſſe etiam βασιλείαν, id eſt regnum, ſeu regiam dignitatem. Quò pertinet quod Euſtathius annotat in iſtud hemiſtichium Iliados μ,—σὺν δὲ κράτος αἰὲν ἄειξεν. hunc videlicet locum facere pro iis qui poſtea κράτος vocarunt Βασιλείας.

Κράτος in manu vocarũt Græci quod ad digitos vergit, tanquam manus robur. Cam.ex Poll.

Κράτος, Victoria. Odyſſ.φ, Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλησιν. Sic Heſiodus, Νικῶ δὲ Ζηὶ κράτος ὕμμι δίδοῦ. Itidem Sophocl. κράτος καταστήσασθαι, victoriam comparare. Et Euripides, κράτος τ' ἀρσένων ἴσαν γυναιξὶ, Victoria maſculorum erit fœminis, pro Fœminæ vincent maſculos. Et metaphoricè nonnunquam, ſicut apud Latinos Victoria, vel Principatus. vt apud Greg. de Maximino tyranno, φιλονεικῶν τὸ τῆς εὐσεβείας κράτος αἱρεθῆναι. vbi Bud. vertit Victoriam, item Principatus, Præcipuum nomen.

AT Καθακράτος, vel potius κῦ κράτος, Vi, vel Totis viribus. vt κῦ κράτος ἐλθεῖν ϖρὸς τὴν ϖόλιν, apud Iſocr. & Platonem, necnõ paſſim apud hiſtoricos, Vrbem vi capere, Vrbem expugnare. Thucyd.lib.8, pag.195, ἀφ' ὧν τὰ στρατεύματα ϖαρεσκευάζοντο ὡς κῦ κράτος μαχούμενοι τε καὶ ϖερὶ τοῦτο, λῶ δυνάμενοι, αἱρήσοντες ϖρὸς Ἐρετρίαν. Luc. De calumn. ἐπειδὴ τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι ἀφεστήκασι, κῦ κράτος αἱρήσειν, οἶμαι. ‖Κατὰ κράτος, (inquit Budæus) Vi & armis. Plutarchus ſæpe vtitur pro Vehementer, vel Pro viribus, Omni ope. Hæc ille. Ego autem nõ à Plutar. tantùm, ſed & ab aliis antiquioribus accipi ita dico: exponens tamen etiam Acerrimè, Magno conatu, vel Omni conatu. Thucydides libro 1, καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφεπόλωτο ἐπολιορκεῖτο. Plutarchus autem dixit etiã ϖολεμεῖν κῦ κράτος, Accerrimum bellum gerere. Apud Xenophontem verò κῦ κράτος φεύγειν exponitur Totis viribus fugere, id eſt Quantum quis pedum velocitate contendere poteſt. Tranſfertur autem κῦ κράτος & ad alia. vt quum dicit Plutarchus ὥςτε κῦ κράτος ἐλέγχεσθαι τὸν Ποσταγόραν, εἴτ' οὖν &c. quod ego interpretor, Adeo vt validiſſimis rationibus conuictus teneatur. Hanc in quam aut huic ſimilem interpretationem dandam eſſe huic loco exiſtimo: quum alioqui ſciam doctiſſimum virum Adr. Turnebum liberius expoſuiſſe κῦ κράτος, videlicet Manifeſtò, item Modis omnibus. Cæterùm admonẽdus eſt lector magni erroris qui in vulgaris lexicis cõmiſſus eſt in ſcribendo hoc vocabulo. quũ enim ex κῦ κράτος factũ fuiſſet καθακράτος, aliquis poſtea, vt aduerbii formam ſeu terminationem ei daret, ſcripſit in illis καθακράτως, atque adeo locos Platonis & Xenophõtis ſimili errore implicuit. Atqui nec in vllo fideliter ſcripto exemplari ſe καθακράτως reperiſſe teſtatus eſt vnquam quiſquam, nec vllius exempli analogia confirmari poteſt. At καθακράτος coniunctum quidem, ſed cũ o, in multis vet.cod. non infideliter alioqui ſcriptis, legiſſe me fateor: ſic tamen vt alteram ſcripturam malim κῦ κράτος. Vt autem Καθακράτος, sic Ἀκρακράτος coniunctim ſcriptũ inuenitur, itidem ſignif. Totis viribus. Sed & hic ſcripſerim potius ἀνὰ κράτος. Eſt autem alioqui rarus huius præpoſitionis vſus cum iſto nomine, pro κῦ videlicet.

Κράτος exiſtimauit Euſtathius prius eſſe quàm κάρτος. ſcribit enim κάρητι apud Homerum eſſe vel à κάρτα ſignificante λίαν, vel à κράτος per metatheſin, vt βαρδίστοι ἵπποι dicitur pro βραδίστοι. At ego crediderim potius κάρτος prius eſſe quàm κράτος, ſicut καρδία prius eſt quàm κραδία. neque tamen quum adtribuendam vtri que ſuam ſedem ventum eſt, id eſt tam huic κράτος quàm illi κάρτος, ab illo diſſentire auſus ſum.

Κραταιὸς, ὰ, ὸ, Fortis, Viribus potens, Validus. Odyſſ.ε, Καί που τις δοκίεις μάλας ὔμμιν γε κραταιός. Od.ο, Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, οἳ κραταιώ. Philo De mundo, οὐδὲν οὕτως ἐν ὕλαις κραταιὸν ὥστε κόσμον ἀϊδιουργεῖν ἰσχύσαι, nihil ità validum. Interdum Validus ſeu potens in continendo aut retinendo, Tenax, vt δεσμὸς κραταιότατος apud eundem, Vinculum validiſſimum & tenaciſſimũ. In Epigr.lib.2, ἔχει γὰρ Ἅρπαγος ἰκτίνου χεῖρα κραταιοτέρην, miluo rapace manum tenaciorem. tit. εἰς ἁρπακτάς. In malam autem partem accipitur μοῖρα κραταιὰ, teſte Euſtathio, id eſt Violentum fatum, Nimiis viribus potens. Iliad.π,—πορφύριος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Item Κραταιὸν οὖδας apud Heſychium λιθόστρωτον ἔδαφος, ſolum ſeu pauimentum lapidibus ſtratum. VNDE Κραταιῶς, Validè, Fortiter. Philo De mundo, τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διατέτακται, μάλα ταχέως καὶ κραταιῶς ἀνειλυφῆς, quam firmiſſimè in eis atque validiſſimè implicitæ. ET Κραταιόω, Viribus potentem & validum reddo, Roboro, Corroboro. Lucæ 1, ἐκραταιοῦτο ϖνεύματι. Epheſ.3, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ ϖνεύματος αὐτοῦ. 1 Cor.16, στήκετε ϖίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε. VNDE Κραταίωμα, Firmamentum. AT Κραταίωσις, εως, ἡ, Conſuetum ſcripturæ aut picturæ firmamẽtum. v.l. COMP. Ἐπικραταιόω, Inſuper confirmo. Item ἐπικραταιώθη, Prævalui, Inualui. v.l.

Κραπνὸς, ἡ, ὸ, idem quod κραταιὸς, Validus, Viribus & ro-

bore potens. Iliad.π, κρατερὸς αὖ ἐὼν καὶ χερσὶ πιθήσας. A Iliad.φ, Λίλιτο γὰρ κρατερὸς πόλεμον ἐς ἀνδρώεντα. Iliad.ζ, Ἄ-χνυτ' ἀχμήτεω κρατερὸν μένος ἐγχεος ἀκρου. Hesiodus Theog. ἀλλὰ βίηφι, ὅσσῳ κρατερώτερος ἔπλετο. Iliad.ζ, βαλκὸς τ' ἀχμητὴς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, bellator viribus potens, seu fortis & strenuus. Iliad.ρ, Οὐ δὲ ἑκὼν ἔσπητε ἐπὶ κρατερὴν ὑσμίνην. Item κρατερὸς δεσμὸς, vt κραταιὸς, Tenax vinculum & validum. At Eustathius exponit χαλεπὸς. sicut Dura vincula Latini dicunt. Iliad.ι, Γαῖάδης Ἀλωῆος ἐΰπωλος κρατερῷσιν ἀεσμοῖς. Et paulo pòst, χαλεποῖς δέ οἱ ἀεσμοὺς ἐδήσατο. Vn B de Eustathius expositionem illam sumpsit. ‖Item Vehemens, Acer, Violentus, σφοδρὸς, βίαιος. Il. ζ, Ἄρηϊ κρατερῷ. Sic alibi, αἰπεῖά τε κρατερόν τε. Il. ω, Ἀχιλλῆος, κακὸν ἄχος ἅσπερ ἐφῆκε πᾶσι μετ' ἀμφιπόλοις Ἀΐδῃ δῶκε κρατερῷ. nam hic Eustathius in malam partem accipit ὅτι βιαίου. Posset tamen & pro crudeli capi, vt paulo antè dicit Ὠμοῖς καὶ ἄπιστος αὐτῷ. Il. β, Ἄρχυν Ἀργείων τε κρατερὰς ὑσμίνας, in præliis vehemẽtibus, vel acribus seu acerrimis. Sic κρατερὴ αἰμασιὰ. Iliados ι, Δεῖον δ' οὔ τι ἔοικε μεμιγμένον ἔμμεναι ἔργῳ Τρώων ἀγερώχων. id est ἡμερίαν, βιαίαν, πρᾶον. Item κρατερὰ ἄλγεα, vehementes dolores. Odyss. ε, Δεινῇσι δὲ δήγμασι λίθου κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. Idem, κρατερὴ ἀνάγκη, Dura necessitas, vel violenta, βιαία. Iliad. ζ, Πίλνᾶ ἀίσσοντες ὁμοκλήσαντε κατ' ἀλλήλους, κρατερὴ δ' ὑπέδυσετ' ἀνάγκη, violenta vrgebit necessitas, quæ quantumuis inuitam coget. ‖ At κρατερὸς μῦθος non tantùm in bonam partem accipitur pro Generosa oratio, & cui se opponere difficile, ἡμερίαις ἢ ἠπεροπεύτοις: sed etiã Acerba, Minax, χαλεπὴ, ἀπειλητικὴ. Iliad. α, Ἀλλὰ κακῶς εἴρῃσι, κρατερὸν δ' ὄτρυνε μῦθον ἔπεσσι, acria & minacia verba addidit. Il. π, Σπῆσαι ἐϋκνήμας, κρατερὸν δ' ὄτρυνε μῦθον ἔπεσσι, id est ἡμερίαν καὶ διαπαντήσιον, vt Eustathius exp. ‖ Κρατὸς, Victor, Superior, νικητής. Eust. ex Æliano, ὁ δεινὰ κρατὸς τῶν δεινῶν γένηται. ‖ Κρατὸς est etiam nomen prõprium cuiusdam Macedonis quo Philippus & Alexander in multis bellis duce vsi sunt. VNDE Κρατερῶς, Validè, Fortiter, Strenuè, seu Firmiter. ἡμεροίως, ἠπίως, vt exponitur ab Eustathio Iliad. ο, Ἐστήμεναι κρατερῶς, μηδὲ ἐπικλασθῆναι φόβῳ, firmiter persistere, nec in fugam inclinare. Item κατὰ κράτος, Totis viribus, Toto virium nixu. Od. λ, Καὶ δ' ἴσαλι κρατερῶς. At κρατερῶς ἀγορεύειν exponitur ἀπειλεῖν. Iliados π, αἰεὶ δ' ἐμβριθέα σκοπὸν Μῦθον ἀγασσάμενοι. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε. Sic verò suprà quoque κρατερὸν μῦθον ὀπιπλῆναι dicit. ITEM Κρατερόω, Validum & firmum reddo, Solido. VNDE Κρατέρωμα, Mixtura æris & stanni, qua videlicet aliquid solidatur. κρατερώματα (inquit Hesych.) μίξις χαλκοῦ καὶ κασσίτερου.

Κρατὺς, ύος, ὁ, idem quod præcedentia κρατερὸς & κρατερός. Il. ω, Τὸν μὲν χρυσὸν ἔχων πίτνει κρατὺς Ἀργειφόντης. Ab Hesychio exponitur ἀρχὸν ἐξουσιάζων.

Κρατύνω, Validum ac firmum reddo, Munio. ἐχυρόω. Thucyd. lib. 3, κατατειχιζόμενοι τὰ ὑπὸ τοῖς πάλαι τειχίοις βεβαιότερα, καὶ τὸ ἄλλο κρατύνοντες, ac mœnia fortiora firmioráq; reddentes, seu munientes. ἐχυροὶ ποιήσαντες. Et lib. 1, ἐπὶ σφετέραν αὐτοὶ πλοῦν πάλιν μὲν τὰ Μηδικὰ κρατύναι, vrbem munire. Eadem significatione dicitur & κρατυνόμαι. Idem Thucydides lib. 4, pag. 138, κρατυνάμενοι αὐτὴν, videlicet πλοῦν Κνιδίων. Et pag. 157, πρὸς ἰσχὺς εἰκὸς ἐκρατύνατο. Appian. ἐκκρα τύνουσι τὰ Ἑλλάδια ἢ Ἰταλίας φρουρίοις πλοῖς. Sic Plutarch. in Demetrio, τὰς μὲν πόλεις ἐκρατύνετο φρουραῖς, muniebat præsidiis. In hoc autem eiusdem loco, πλοῖα κατεσκεύαζε κρατυνόμενα, Bud. interpr. Impressione validiore facta. Item κρατύνασθαι ναῦν, contra ventorum furores munire, Firmiorem reddere ad eorum impetus sustinendos. Lucianus, πλοῖα ναῦν οἷς ἐπὶ μέγας καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνόμεθα, nauem, vt ad longam sæuámque nauigationem esset idonea, armandam instruendámque curaut. At πίστις seu ὅρκια κρατύνασθαι, est Stabilire, Confirmare seu firmare. Thucyd. lib. 3, πρὸς οὓς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ πρὸ τοῦ μὲν μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ πρὸ τοῦ ἐβεβαιοῦντο, firmabant seu confirmabant. ‖ Itẽ Confirmo, Stabilio, Vim magnam tribuo. Plut. Alexandro, pag. 682, οἱ πλοῦ ἐμμελοῦς κρατύνειν πειράσθαι, vim magnam fato tribuere conantes. ‖ Item Roboro, Induro. Xenoph. Polit. Lacæd. αὐτὰ γομοῖ τῷ ἀπαλοῦσθαι πρὸς πόλεις ὑπομένουσι, ἵνα ξύλα αὐτὰ δυνατὰ κρατύνῃ, firmare &

indurare. vt Plinius dicit Indurantes attritu arborum costas. Budæus. ‖ Item Solido. vnde fracta ossa quũ per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocrate, Conferuere à Cornelio Celso. vulg. lex. ‖ Accipitur etiam pro κρατῶ. nam Hesychius κρατύνει exponit κρατῶ: item κρατυνθὲν, κρατηθὲν, βεβαιωθέν. Pro hac autem significatione verbi κρατύνω quam profert Hesychius, videlicet pro κρατῶ, faciunt duo tragicorũ duorum loci, Sophoclis & Euripidis. Ita enim Sophocles in Œdipo tyranno, pag. 148 meæ editionis, Ἀλλ' ὦ κραταιὸν Οἰδίπου χαίρας ἐμοῦ. Euripides autẽ in Bacchis, pag. 17 editionis Aldinæ, Γᾶθεν, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός. quod κραταιὸν Horatiũ esse interpretatum Rector, docet meam in illũ locũ annotatio quã habes in opusculo quod inscripsi annotationes in Soph. & Eurip. VNDE Κρατητὴρ, Victor, Qui præualet alteri & victoriã obtinet. nam κρατητὴς Hesych. exp. τὸν καταχύοντα. AT Κρατητικὸς, ὴ, ὸν, Firmandi seu confirmandi vim habens, Firmare seu confirmare potens. COMPOS. Ἐπικρατύνω, Confirmo, Roboro.

Κρείσσων, Fortior, Validior. in v. l.

Κρείσσιστος, η, ον, Fortissimus, Validissimus, Viribus præpotens, Viribus præstans: item & Strenuus. Thucyd. lib. 7, pag. 155, τὸ κρείσσους εἶ εἰ τοὺς κρείσσους ὑπακούειν. Et libro 2, κρείσσων δὲ αὖ τὴν ψυχὴν δικαίως κεκλῆσθαι, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. Et lib. 3, ὁ τοῦ αἵματος ὃ καὶ τὰ κρείσσω ὅτι τοὺς ὑποδεεστέρους ἐφ' αὑτοῖς ξυνεπῆγεν, id est τοὺς κρείσσους, Præstantissimos quosque, Qui viribus cæteris præstarent. nam opponit ibi τὰ κρείσσω, siue τοὺς κρείσσους, τοῖς ὑποδεεστέροις, & ἀδυνατωτέροις, vt paulo pòst vocat. Item κρείσσων ποιῆσαί τι, Qui potissimùm aliquid facere posse videtur, Cui veluti vires maximæ suppetunt ad aliquid efficiendum. vel etiam Qui optimè aliquid facere potest, Aptissimus ad aliquid faciendum. Thucydides lib. 2, δικαίως δὲ οἱ Ἀκαρνᾶνες κρείσσονες εἶναι τῶν ποιῶν. Xenoph. νομίζειν Σωκράτη ἱκανὸν ἐπιδεῖξαι τοὺς αὐτοῦ ἑταίρους ἐπ' ἀρετὴν κρείσσους γενέσθαι, ἐπειδὴ μεγάλων δὲ ἐπ' αὐτῷ οὐκ ἐπαίδευε. Quæ Turnebus vertit, Socratem existimant præstantissimum fuisse ad homines ad virtutem impellendos. Κρείσσων μοῖρα τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν apud Demosthenem, Potissimum est temporum articulum attingere. Item κρείσσων ἔσται, potissimum erit. Et τὰ κρείσσω, quæ potissima sunt. ‖ Interdum commodius redditur Optimus, sicut & in quibusdam præcedentium locorum accipi potest. Thucyd. libro 1, καὶ (ὅπερ κρείσσων) ἐμβριθὴς ἔχομεν πολίτας, Quod longè optimum est. vel etiam Potissimum. ‖ Interdum pro comparatiuo accipitur. Plutarch. in lib. qui περὶ ἀδολεσχ. inscribitur, ἵνα αὐτὸς αὑτῷ τυγχάνῃ κρείσσων ὤν, Vt ipse seipso præstantior & melior existat, Ipse se præstantia vincat. vt de luna, αὐτὴ αὑτῆς λαμπροτέρα. VNDE Κρείσσιστα, Præstantissimè, Optimè. ET Κρείσσιστός εἰμι, Præstantissimus sum, Optimus sum, Præsto, Antecello. Isocrates in Euagora, καὶ πάντων αὖ τῶν μαρτύρας παρέσχητο, τῆς μὲν σωφροσύνης, τῆς συμπαρδυνάστου τῆς πολιτείας, τῆς δὲ ῥώμης, τῆς αἰδοῦς ὧν εἷς ἕκαστος αὐτῶν ἐν ἑαυτῷ κρείσσιστος ἐκρίθη, præstãtia & fortitudine æquales suos superauit. Arrian. lib. 6, ἀπέπεμπεν παρ' αὐτὸ οἱ Νικαίαν τὸν κρείσσιστα σφῶν, qui præstantia inter ipsos potior erat. Xenoph. Pæd. 1, καὶ πάντα κρείσσιστα αὐτῷ εὑρὼν περὶ ἅπαντα ἐκυνήγει. Pro Præstantissimus sum, citat Bud. ex Aristot. Problem. 63. Plut. in Eum. 190. Item cum dativo rei qua cæteris præstamus. Apud Xenophõtem, τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρείσσιστοι, corpore & animo præstãtes. Et τὸ κρείσσιστον, quod potissimum & præstantissimum est. Philo De mundo, τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρείσσιστον, ὁ νοῦς, Eorum quæ in nobis sunt, animus in primis bonitate censetur & præstantia.

C. Ἀκρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Impotens. q. d. κρατεῖν οὐκ ἔχων. vt ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. vt dicit Liuius, Pleminius impotens iræ. (pro eodem autem dicitur à Curtio Impotens animi) q. d. κρατεῖν οὐκ ἔχων θυμοῦ. itidémque ἀκρατὴς ἔρωτος, Impotens amoris, vt loquitur Tacitus. Potest verò & alia sermonis forma dici, Impotente ira percitus, & Impotente amore captus.

Ἀκρατὴς, (q. d. Impotens continendi seu retinendi)

Qui continere ſeu retinere non poteſt. vt exponitur à Budæo in exemplis ſequentibus. Ariſtot. ἀκρατῆ δὲ τὰ παιδία μέχρι πόρρω τῆς κεφαλῆς ὄντι, Pueruli diu caput cõtinere non poſſunt. videlicet præ pondere cerebri. Luc. in dial. Nept. & Nereidũ, ἀκρατὴς ἐγένετο τοῦ κρατεῖν τοῦ κέρατος, Non valuit arietis cornua continere & cohibere ſeu coercere. Vel etiã verbo Retinere, Qui cornua quæ apprehenderat, retinere non potuit. Apud eundem, ἀκρατὴς γέλωτος, Non continens riſum. Iſocrates in Pan. dicit ſe eſſe ἀκρατῆ ἑαυτόν, id eſt, ſe continere quædã non poſſe, ſibi inter dicendum quædam inuito excidere.

Sed ἀκρατὴς ſæpe etiã peculiarẽ habet verbi Cõtinere ſignificationẽ, eam videlicet à qua dicitur aliquis eſſe incontinens. vt ἀκρατὴς τῶν ὀπτυμιῶν, incontinens cupiditatum (rarius tamen genitiuum adiiciunt Latini.) Xenoph. Pæd. 5, τὰ μαχθησόμενα ἀνθρώπια παιδῶν, οἶμαι, ὀπτυμιῶν ἀκρατῆ ὄντι. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis. id eſt libidinoſus. Sed iungitur aliis pleriſque genitiuis, quibus iunctum non itidem reddi commodè eadem forma poſſit. vt quum dicitur ἀκρατὴς πημῶν, & ἀκρατὴς κέρδεος, &c. Sunt igitur apud Ariſtotelem ἀκρατεῖς πημῶν (ad verbũ Incontinentes gloriæ). qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare nõ poſſunt: itidem ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri, id eſt auaritiam, compeſcere nequeunt. Ac planè iidem ſunt ἀκρατεῖς κέρδους, & generaliter ἀκρατεῖς τῶν ὀπτυμιῶν, qui & ἥττονες τῶν ὀπτυμιῶν appellantur, quaſi Cupiditatibus inferiores, Qui ſuperantur à cupiditatibus. Ἀκρατὴς abſolutè etiam, ſicut Latinis Incõtinens. vt Incontinens Tityus apud Horatium. Ariſtoteles Ethic. lib. 7, cap. 1 & 4, pro iiſdem poni ſcribit ἀκρατῆ & ἀχόλαστον, ſicut & εἰκρατῆ ac σώφρονα. Idẽ eiuſdẽ capitis 4 initio dixerat, ὧν μὲ οὖν αἱ ἡδοναὶ καὶ λῦπαι εἰσὶν οἵτ' εἰκρατεῖς καὶ καρτερικοὶ, καὶ ἀκρατεῖς καὶ μαλακοὶ, φανερόν. Paulo pòſt verò docet, quum eorum quæ voluptatẽ corpori afferunt, alia ſint neceſſaria, alia nequaquam, ſed per ſe tamen optabilia, eos qui in his modũ excedant, non dici abſolutè ἀκρατεῖς, ſed cum adiectione. ἁπλῶς μὲν (inquit) οὐ λέγομεν ἀκρατεῖς, ὡσαύτως δὲ, τὸν χρημάτων ἀκρατεῖς, καὶ κέρδους καὶ ζημιῶν. Poſtea autem docet vbi ἀκρατὴς ſine adiectione ponatur. Notandũ eſt porro, exactius loquendo, diſcrimẽ inter ἀκρατῆ & ἀχόλαστον, ſiue inter ἀκράτειαν & ἀκολαυσίαν ſtatui.

Ἀκρατὴς, paſſiuè, Qui contineri ſeu coerceri aut cõpeſci non poteſt, vel etiam refrænari. vt ἀκρατὴς κῶμα, Ariſtoph. Effrænę os.

Ἀκρατὴς, abſolutè, Robur ſeu vires non habens, Inualidus, Debilis, Imbecillus. κρατὸς γὰρ οὐκ ἔχων (ſicut à δυνάμις dicitur ἀδυνάμως.) vt χεὶρ ἀκρατὴς, manus debilis, imbecillis. Sic ἀκρατὴς apud Euripidem pro ἀσθενὴς, imbecille teſte Heſychio.

Ἀκρατέστερος pro ἀκρατοπόρος, id eſt meracius. apud Ariſtotelem in Probl. οἶνος εἰκρατέστερος μὲν, ἀκρατέστερος δὲ. Ibidem, οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες ἧττον ἄκρατον, μᾶλλον καὶ παλαῖσι. vnde vulg. lexicorum conſarcinatores collegerunt ἀκρατὴς poni pro ἄκρατος, ignorantes ἀκρατέστερος dici vt ἀφθονέστερος, ῥᾳδιέστερος, & ſimilia. neque enim reperiuntur ἀφθονὴς & ῥᾳδὴς, ſed tantùm ἄφθονος & ῥᾴδιος. Quod autem ad hunc Luciani locum attinet, in lib. De modo ſcribendæ hiſtoriæ, ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ, hic ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία Micyllus vertit, Libertas nullius alterius arbitrio ſubiecta: ego autem potius intelligo Pura puta libertas, (ſi ita loqui licet) ſed reponens ἄκρατος.

Ἀκρατῶς, Impotenter, Impotenti animo. Item Incontinẽter, Intemperanter: oppoſitum habens εἰκρατῶς. Secundum Suidam ἀκρατῶς ſignificat etiam, Cum ſumma contentione, Concitatè: vt in hoc loco quem citat, ἵππους ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα εἴων. q. d. ita vt retineri nullo modo poſſent & reprimi. neque enim facilè intentus & incitatus curſus retinetur.

Ἀκράτεια, ας, ἡ, Incontinentia, Intemperantia. Xenophon Pædiæ 8, ζώντας ἡγεῖτο ἢ ἀκρατείᾳ πιεῖν ἢ ἀθλίᾳ ἢ ἀμελείᾳ ἀπιέναι. Ariſtot. ἀκράτειαν & ἀκολασίαν pro eodem ponit: nonnulli diſtingunt. Vide Ἀκολασία. Et Ἀκρασία quoq; hac in ſignif. interdũ (vel potius frequenter) accipitur. vt ſuo loco docui, videlicet ſecundi tomi columna ſeu ſemipagina 134. Tunc autem ſuſpicari me ἀκρεσίαν dici quaſi ἀκρεπεσίαν, ibidem admonui. Ἀκράτεια τῆς εὐσταφυλίου, ſtomachi vitium. q. d. Impotentia continendi cibos ſumptos. accipiendo impotentiam pro carentia facultatis. ſi ita loqui licet.

Ἀκρατέομαι, Incontinenter ſeu Intemperãter viuo, Intẽperans ſum. cui opponitur ἐγκρατέομαι. Vtitur autem verbo ἀκρατέομαι Ariſtoteles Ethic. 7, cap. 2 & 3. licet Phrynichus Atticos hoc verbo neget vti. Sed & ἀκρατεύεσθαι ab eodem Ariſtotele vſurpatur.

Ἀκράτευμα, ατος, τὸ, Incontinentia, Intẽperatia, ἀκράτεια. Sonat autem potius, Intemperans factum.

C. Αὐτοκρατὴς vide cum Αὐτοκράτωρ.

C. Δικρατὴς, ἐος, ἡ καὶ ἤ, q. d. Bipotens. Apud Sophoclem Aiace, Δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι, id eſt diuiſum inter ſe imperiũ habentes, Agamemnon & Menelaus.

C. Ἐγκρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, (contrariam ſignif. habens proximè præcedenti ἀκρατὴς. Dicitur enim ἐγκρατὴς quaſi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in poteſtate habet [rem aliquã,] Qui potitur re aliqua. At Budæus exponit Imperium habens, item Potens alicuius rei. ſed accommodata mihi videtur eſſe illa mea prima interpretatio pleriſque locis, ex quibus eſt hic Demoſth. ἐπειδὴ δὲ πάντα ἐγκρατὴς ἐγένετο τῶν χρημάτων. Aptè enim hic reddideris (meo iudicio) Poſtquam in poteſtate habuit illam pecuniã. Vt omittam, In poteſtate bene conuenire cum ἐν κράτει. Alibi autẽ verbo Potiri aut eius participio vti poſſumus: alicubi etiam nomine Compos. ἐγκρατὴς τῶν ἐγκλημάτων Φίλιππος apud Demoſthenem (quo loquutus eſt modo & Plutarchus in Solone) Potiens rerum, vel Potitus rerum. Lucianus in Anach. ὡς μάλιστα καὶ κατ' οὖν ἐγκρατῆς γένοιτο νικήσαντος, Vt potiantur oleaſtro, vel Ve conſequantur. At nomine Compos reddi poteſt, vt ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γενόμενος, Compos regni factus, vel Regno potitus. Sed & peculiaris nominis Compos ſignificatio, qua dicitur aliquis Compos eſſe ſui, huic nomini conuenire putatur. Affertur enim ex Platone ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ pro Compos ſui.

Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior. vt apud Plutarchum in Numa, ἐγκρατὴς καὶ κρείττων τῆς παθήσεως ἀρετὴ, Superior vitio virtus. Sic apud Xenophontem ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui eſt ſuperior ſomno, vel Qui ſomno non ſuccumbit. Vel Qui ſomno non eſt deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non eſt deditus. (at in vulgatis lexicis exponitur Qui ventrem coercet & reprimit) Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus. Et ἐγκρατὴς ἀφροδισίων ἢ οἴνου ἢ σιωσίας, Rebus venereis non deditus, vel Abſtinens rerum venerearum. At tria hæc, ἐγκρατὴς δὲ γαστρὸς καὶ οἴνου ἢ σιωσίας, Budæus vertit vno vocabulo, Continens. (Quam ſignificationem habet alioqui hoc nomen ἐγκρατὴς & ſine adiectione, vt videre potes in Ἀκρατὴς) At οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ quum idem valeat quod ἀκρατὴς θυμοῦ, aptè redderetur itidem Impotens iræ. Sed & apud Theodoritum Eccleſiaſt. hiſt. lib. 3, ἰδὼν ὅμως τὴν βασιλέα ἐγκρατῆ γενόμενον τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενον, reddere poſſumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, & his modis, Non poſſe iram ſuam compeſcere, aut cohibere, ſeu refrænare, vel Non poſſe moderare iræ ſuæ, vt loquutus eſt Horatius.

Ἐγκρατὴς Qui retinere poteſt: vt viciſſim ἀκρατὴς aliquando Qui retinere non poteſt: cuius ſignificationis exemplum in Ἀκρατὴς attuli ex Luciano. Sed ex eodẽ affertur ἐγκρατὴς πιεῖν ſimpliciter pro Tenens habenas. Ex Plat. autem ἀκρατὴς νόμου, pro Retinens legẽ.

Ἐγκρατὴς, ſine adiectione, Potens, Validus. vnde apud Iſocratem in Archid. 148, ἐγκρατέστερον τῶν ἀρχῶν τῶν πολιτῶν κατέστησε.

Ἐγκρατῶς, Potenter, Cum potentia. Et ἐγκρατῶς ἄρχειν, vel ἐγκρατῶς ἔχειν τῶν ἀρχῶν, Firmum habere imperium. Ariſtoteles Pol. libro 3, ἐπὶ τῶν ἐγκρατῶς ἐχόντων τῶν ἀρχῶν οἱ Θηβαῖοι, ἐπαπέστησαν τοῖς Σαμίοις καὶ Λεσβίοις οὐθὲν πρὸ σιωπῆς. id eſt Poſtquam firmum habuerunt imperium, vt Bud. vertit. At vulgatus Thuc. afferunt ἐγκρατῶς ἄρχειν pro Imperioſe dominari: & in ἐγκρατῶς ἐπάρχειν apud eundẽ ἐγκρατῶν, vertunt Acerrimè. Et Ἐγκρατῶς, αὐτὸς

λαμβάνεσθαι, Firmè prehendere, vel Tenaciter prehendere. Ἐγκρατῶς, Continenter, Cum continentia, aut Vtendo continentia.

Ἐγκράτια, Continentia, Temperantia. Xenoph. Apomn. libro 1, ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπίδα. Aristoteles Ethic. 7, cap. 4, καὶ ἡ ἐγκράτεια ἡ τῶ σώφρονος. Sed cum genitiuo frequenter, sicut & ἐγκρατὴς, & tum exponitur etiam Abstinentia. Isocrates, ζώπυρον ἐγκράτειαν ἄσκει παντὸς ὑφ' ὧν κοσμεῖσθαι πρὸ ψυχροῦ αἴρεσθαι, Exerce abstinentiam ab iis rebus, id est Assuefacias te abstinentiæ. Sunt tamē & qui ἐγκράτειαν ἀσκεῖν, exponant simplicius Abstinere. Apud eundem ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exponitur Temperantiam à lucro exerce. sed ab aliis melius, Continē tiam exerce à cupiditate lucri. Possis etiam reddere, Impera cupiditati lucri. Vel, Ne lucro dedita sit mens tua. Ἐγκράτεια, Imperium, Ditio. v. l.

Ἐγκρατόομαι, (vt ab ἐγκρατὴς fit ἐγκρατόομαι) Continens sum, Continentia vtor, Me cōtineo, vel Sum abstinēs. Paul. ad Corinth. 1, cap. 7, v. 9, εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem se non continent, vel Sin continentiæ dono instructæ non sint. Eiusdem epist. cap. 9, v. 25, πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται. vbi πάντα ἐγκρατεύεται exponitur In omnibus est continens. quod tamen aliò pertinet quàm illud alterum ἐγκρατεύονται. refertur enim hic ἐγκρατεύεσθαι ad exquisitam gymnastarum diætam, propter quā certis cibis vtebantur, à multis abstinentes. Huc pertinet & αἰσχροφαγία eorum.

Ἐγκρατέω, ῶ, Contineo me, id est Continens sum, vt exponitur in v. l. non allato huius significati exemplo. Sed additur ex Plut. in lib. De fortuna, ἐγκρατῶ τῆ πενίᾳ pro Perseuero in paupertate.

C. Ἐγκρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, In potestate sua habens, Potens alicuius rei, Compos. Et compar. ὀγκρατέστερος, Potentior, Superior.

Ἐγκρατῶς, ET Ἐγκρατέως poeticè, Potenter, vel Præpotēter, Validè, vel Prævalidè. Hesiodus, πάλιν ὀγκρατέως, vibrabat validè. Et ὀγκρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε, apud eundem, Vehementibus seu acribus verbis est prosequutus.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ, Potestas, Imperium, Ditio. Plato in epist. εἰς τὴν Καρχηδονίων ὀγκράτειαν ἀφυγὼν φθάσει. Xenoph. ὅ, τι δὲ αὖ τις λάθρᾳ πρᾶξαι τῶ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτῶ νομίζει, πρὶν ἔξω τῆς ἐκείνου ὀγκρατείας γένηται, priusquam extra eius ditionem fuerit.

Ἐγκρατέω, ῶ, Prævaleo. in qua significatione citat Budæus ex Polybio. Ex Isocrate autem pro Potior. quo accipitur modo & à Thucydide lib. 1, ἐγκρατέστερον τῆς θαλάσσης. (Ex eodem affertur in vulg. lex. ὀγκρατεῖν βοσκῆς, pro Adipisci victum.) Exponit etiam Dominium & imperium obtineo in hoc Plutarchi loco, παρέδοσαν ἑαυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις ὧν ἐγκρατέστερον. Item, In ditionem accipio, vel Vinco, Subigo, in isto Thucydideo, ὥστε ῥᾴδιον ἦδη αὐτῶν τοῖς μέσοισι ἐγκρατέστερον. necnon in isto Pausaniæ, αὐτὸς τε Μακεδονίας τῆς ἄνω καὶ τῶν Θετταλῶν ἐγκρατέστερον. Rursum pro Vinco, Supero, in hoc Isocratico, vbi non item genitiuo sed accusatiuo iungitur, μόλις γὰρ αὖ τις ἐκ πολλῆς τῆς ὀγμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ὀγκρατήσειεν. (Et ὀγκρατεῖσθαι, Vinci. Item, Imperio & ditioni subditum esse) At ὀγκρατεῖν pro Vincere, id est Exuperare, seu Prævalere, in hoc Galeni loco De simpl. pharm. lib. 8, ὄξος μικτὸν ὕσσῳ ἐπαρύσαι ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπτομερὲς· ὀγκρατεῖ γὰρ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ὀγκρατεῖσθαι apud eundem, κατὰ τόπους lib. 2, τὸ γὰρ ὄξος ἀποκρουστικόν τι ἅμα καὶ λεπτυντικὸν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὸν ἔχει δύναμιν, ὡς αὐ ὀγκρατούμενον ὑπὸ τῆς κράσεως λεπτομερῆ ψυχόντα.

Ἐγκρατῶ, Invalesco. ea significatione qua dicitur mos invaluisse, seu consuetudo. Bud.

Ἐγκρατῶ, Cohibeo, Coerceo, vide in Ἐγκρατητικός.

Ἐγκράτος, ους, ἡ, Prævalentia, Præpollentia: vt exp. Bud. afferens ex Laertio, p. 461, ψυχῆς ἦν κρᾶμα ἐγκράτος ἐκ τοῦ πάντων κατὰ μοῖρας ὀγκρατοῦς.

Ἐγκρατητικὸς, (ab illa significatione quæ vltima data fuit verbo ὀγκρατῶ) Cohibendi seu coercendi vim habens, aut sistendi. vt ὀγκρατητικὴ δύναμις, facultas sistēdi aluum. (cui opponitur ἐγκρατικὴ δύναμις, facultas

subducendi, in isto loco qui affertur ex Galeno Pharm. simpl. lib. 11, ὁ γλυκὺς τῆς ἀλικτορίδων ἀκόλους ζωμὸς ὀγκρατητικὸς ὅτι δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῆς παλαιᾶς ἀλεκτρυόνων, ἐγκρατικῆς. Quod eodem extulit modo Paulus Æginetа: nisi quòd ὀγκρατητικὸς & ἐγκρατικὸς ζωμὸς dixit pro ὀγκρατητικῆς & ἐγκρατικῆς δυνάμεως, libro 7, καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἁλσὶ ὅτι πλεῖστον ἐψηθέντος, ἐγκρατικὸς γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτορίδος, πολὺ μᾶλλον ὀγκρατητικός. Vide & Ἐπικρατικός.

Ἐπικρατητικὸς, grammaticorūm vocabulū: vt ὀγκρατητικὰ ῥήματα, q. d. Obtentiua verba, id est quæ obtinendi significationem habent.

C. Ἰσοκρατὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Æquali robore præditus, seu potentia, Æquè pollens. Apud Herodotum in Melpomene, de Issedonibus, ἰσοκρατὴς, ὁμοίως αἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν. Philo De mundo, ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μετάβολή. Apud eūdē, τὸ δὲ ἰσοκρατὲς, ἀκλινοῖς βεβαιότητος ἐχόμενον ἀσαλεύτου κέρους. AT Ἰσοκράτης, Isocrates, nomen proprium.

Ἰσοκράτεια, SEV Ἰσοκρατία, Æquale imperium, apud Herodotum de republica in qua est æqualis omnium potentia.

C. Παγκράτης, Omnipotens. Dicitur de Deo, sicut & παντοκράτωρ. Sophocli autem epitheton est etiam ὕπνου, id est somni: (quum scribit παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας) & χρόνου, id est temporis.

AT VERO Παγκράτιον ου, τὸ, (peculiarem terminationē habēs) Athletici certaminis genus. sed quò respiciētes Græci id nominis illi imposuerint, controuersum est, vt declarabunt sequentia. nā quid sit παγκράτιον, ita docet Budæus prior. ann. in Pand. pag. 217, Est igitur παγκράτιον certaminis genus, ex eo dictum (vt videtur) quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniumq; neruorum contentione transigitur. Calcibus enim etiam & cubitis non modò pugnis pancratiastæ vtebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Lucianus περὶ γυμνασίων, id est De gymnasiis, Anacharsin Scythen his propemodum verbis Solonem de institutis Athenienſium rogitantem vt admirabundum inducit, Quam tandem ob rem, ὦ Solon, iuuenes vestri hæc faciunt? quidam enim eorum mutuò se supplantant, quidam obstricta gula strangulant, nonnulli inter se vi flectuntur, & in cœno more suum volutati, mutuò se conspergunt. Iam primùm positis vestimentis pingui alter alterum affricantes placidissimè, mox nescio qua vi impulsi obtrudunt inuicem sese, nutatu obuersario, frontésque oblidunt, pecudum more inter se obarietantes: & ecce tibi cruribus hic illum tollens, humi allidens, mox in eum sese librans erigi vltra non sinit in cœno proculcatū, cruribúsque comprehensum, cubitis in ventrem connixus fœdissimè miserum angit, & reliqua quæ ille de exercitamentis Græcorū luculentissimè prosequitur. Ex quibus apparet, huiusmodi colluctationes in cœno & arena exerceri nudis corporibus solitas esse. Et paulo inferius in persona Solonis, Huiusmodi autem, inquit, exercitamentorum id quod in cœno exercetur, πάλη (id est luctа) vocatur: qui verò in puluere exercentur, ipsi quoque luctantur: quum verò feriunt vicissim concertatione arrectaria, παγκράτιον dicitur. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, παγκρατιάζειν λέγεσθαι. Et rursus, οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὖπαι παίοντες ἀλλήλους φορυσσόμενοι, & λακτίζοντες. Qui autem (inquit) arrecti puluere obsiti sunt, feriunt & ipsi alter alterum petētes procursu calcitratúq;. Quintil. lib. 2. de Instit. orat. Si verò liberalior natura contigerit, & in qua meritò ad spem oratoris simus aggressi, nulla dicendi virtus omittenda est: sicut ille exercendi corpora peritus, non, si docendum pancratiasten susceperit, pugno ferire vel calce tantùm, aut nexus modò, atq; in iis certos aliquos docebit, sed omnia quæ sunt eius certaminis. Sunt qui pancratiastas pro pēathlis intelligi velint, id est iis qui quinque illa antiqua certamina Græciæ obierūt & vicerunt, παγκρατιάζεσθαι τῶν ἀγωνιστῶν intelligi volentes, id est omnium victores. idq; Hermolaus libro 34 emendationum suarum scripsit. Quod vnde acceptum sit nescio. Suidas certè pancratiastē manibus pedibúsque pugnantem interpretatur,

pretatur. Plinius libro 34, Fecit & Satyrum admirantem tibias, & Mineruam, Delphicos pentathlos, pancratiastas. Gellius libro 11, Panætii sententiam quandam referens, Vita autem, inquit, hominum qui ætatem in medio rerum agunt, ac sibi suisque esse vsui volunt, pericula negotiáque ex improuiso assidua & propè quotidiana fert. Ad ea cauenda atque declinãda perinde esse oportet animo semper prompto atque intento, vt sunt athletarum qui pancratiastæ vocantur. nam sicut illi ad certandum vocati, proiectis antè brachiis consistunt, caputque & os suum manibus oppositus, quasi vallo, præmuniunt, membráque eorũ omnia, priusquam pugna mota est, aut ad virandos ictus cauta sunt, aut ad faciendos parata: ita animus atque mens viri prudentis, consilia cogitationésque cõtra fortunæ verba, contráque insidias iniquorum, quasi manus & brachia prætẽdens. Aliqui tamen apud Græcos παγκράτιον, πένταθλον interpretantur, id est pancratium, pentathlum, nempe πυγμὴν, id est pugillatum, δρόμον, cursum, ἅλμα, saltum, δίσκον, discum, πάλην, luctam: quos Hermolaus sequutus est.

Hæc Budæus: quorum ego nihil omittere hîc volui, vt quid illis à me adderetur, lector cognosceret. Dico igitur παγκράτιον esse certamen mixtum ex pugillatu & luctatione: idque testari cum alios, tum Plutarchum Sympos. libro 2, cap. 4, quo quærit τί ποτε πρῶτον ἢ πάλη τὰ ἀγωνισμάτων. ita enim ibi legitur, οὔτε γὰρ δρόμον οὔτε πυγμὴν οἱ παλαίστραις διατρίβοντες, ἀλλὰ πάλην καὶ παγκράτιον τὸ πρὸς ταῖς κονίσεις. quibus subiungit, ἔτι γὰρ μάλιστα τὸ παγκράτιον ἔκ τε πυγμῆς καὶ πάλης, σῆλον. Sed & Nicephor. Greg. quendam locum enarrans libelli Synesii De insomniis, postquam quinque certamina enumerauit, πυγμὴν, πάλην, δρόμον, ἀκόντιον & δίσκον, subiungit, παγκράτιον, aliud quiddam fuisse, compositum videlicet ex pugillatu & luctatione, σύνθετον ἐκ πυγμῆς καὶ πάλης. siquidem ei qui παγκρατιάζειν vellet, & iis artibus quæ in luctatione & iis quæ in pugillatu receptæ essent, licuisse vti. (Artemidorus autem scribit lib. 2, capite 64, παγκράτιον τὸ αὐτὸ τῇ πυγμῇ σημαίνειν πλὴν τῆς βλάβης) Pulchrè autem totum huiusmodi certaminis artificium describitur & à Philostrato, Iconum libro 2, in Arrichione, (inuenit autem hæc cum iis quæ ex Luciano antea fuerunt allata, conferre) οἱ παγκρατιάζοντες (inquit) κινδυνεύουσιν ἐν ἀμφιλόγῳ τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπίασμῆς τι, εἰ μὴ εἶεν ἀσφαλεῖς τῇ παλαίστρᾳ, καὶ συμπλοκῶν, ὧν ἄνευ ἐξεργάσασθαι χρὴ οὐ πίστα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ πέχους εἰς τὸ ἄλλο τι ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὖτε καὶ σφυρῷ ἐνίστανται παλαίοντι, καὶ τῷ χεῖρα τρίβλοσι, ἐνίστης τὸ πάσσειν καὶ αἰάλλεσθαι. ταῦτα γὰρ τῷ παγκρατιάζειν ἔργα πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. Quibus subiungit hæc, Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν καὶ ταῦτα νομίζουσιν, ἀπομιμαζόντες, οἶμαι, ἑαυτοὺς εἰς ταὶς μάχαις. Ἥλωσι δὲ ἀγῶνες ἔνιοι μὲν ἀφαιροῦσι, τὸ δὲ ἄγχειν ἐπαγορεύουσι. Sed quod hic dicitur de Lacedæmoniis, non conuenit cum iis quæ à Plutarcho scribuntur in Apophthegmatis, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ὁπλίσεσι [ὁ Λυκοῦργος] ἵνα μηδὲ παίζοντες ἀπαυδᾶν ἐθίζωνται. Pro eo autem quod scribit οὐδὲ τὸ δάκνειν, id est de mordendo, facit hic Luciani locus in Demonacte. hunc enim refert, quum videret multos athletas κακομαχεῖν, & præter legem certaminis, non παγκρατιάζειν, sed δάκνειν, dixisse, Non immeritò huius temporis athletæ vocantur leones ab iis qui eos comitantur. Cæterùm vt in illo Plutarchi loco quem modò protuli, πυγμὴ & παγκράτιον separantur, sic & in isto Plat. παγκράτιον distinguitur & à πυγμὴ & à πάλῃ, in l. De legibus, παγκράτιον ἥττηκώς, ἢ πυγμὴν, ἢ πάλην. vbi vertit Ficinus, Qui in pugili certamine, aut lucta, aut vtroque se exercuit. Sed melius vertisset, si dixisset, Aut vtroque simul. HINC Παγκρατιάζω, Certo pancratio. quod certaminis genus quale fuerit, satis multis declaratum modò fuit: simul verò & quidam loci allati in quibus extat hoc verbum. ET Παγκρατιαστὴς ab hoc ipso verbo factum, Athleta qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio. At Budæus sicut vocem παγκράτιον, sic & παγκρατιαστὴς generalius exposuit. Inter athletas etiam eram (inquit) qui ἀκροχειρισταὶ dicebantur, summis inter se manibus depugnantes, nullo complexu hærentes, vt palæstritæ. Erant & παγκρατιασταὶ, Qui manibus pedibúsque, quasi omni ope, omnibusque (vt dicitur) vngulis connixi certabant. Hæc ille, (distinguens ἀκροχειρισταὶ à pancratiastis, quos tamen Pollux distinxisse non videtur, vt paulo pòst docebo) At Hermolaus Barbarus & Volaterranus dici παγκρατιαστὴν putarunt qui vicisset quinque illis certaminibus quæ paulo antè enumerata fuerunt. Plato De republica libro 1, Πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ παγκρατιαστής. Plutarchus De fraterna charitate, πάντα δὲ παγκρατιαστῶς, καὶ δολιχοδρόμως παλαιστῶς ὑμᾶς εἶναι, καὶ σωματοποιῶσι, καὶ σπουδάζοντα ὑπὲρ ἀλλήλων. Pollux autem videtur intellexisse DICI Πάμμαχοι quoque de pancratiastis. nam postquam de iis loquens, & eorum describens ἔργα, dixit σκιαμαχεῖν, & ἀκροχειρίζεσθαι, ἀκροχειρισμὸς, item ἄγχειν, & ἀπὸ πνίγειν, & λαὲ ἐπάλλεσθαι, & λακτίζειν, subiungit, δεῖ δὲ πάντων εἶπεῖς αὖ ὡς εἶεν πάμμαχοι, & affert ex Platone, τὸν ἀρίστον ἁπλῶς παμμάχου: καὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας παγκρατιαστάς. Obseruandum est autem in illo Pollucis loco non solùm tribui pancratiastis τὸ ἄγχειν, &c. (sicut à Luciano & Philostrato) sed & ἀκροχειρίζεσθαι. quum tamen Budæus in loco quem modò protuli, ἀκροχειρισταὶς distinguat à pancratiastis. ET Παγκρατιαστικὸς, Ad pancratiasten pertinens. ITEM Παγκρατιαστικῶς, Pancratiasticè, More pancratiastarum. quod aduerbium à Polluce nomini illi παγκρατιαστὴς subiungitur. Suspicor autem ex hoc παγκρατιαστικῶς reponendum esse Pancratiasticè apud Plautum in Bacchidibus, vbi legimus Valere pancraticè, pro Firmissima esse valetudine.

Παγκρατιάζειν quid propriè significet, declaratum modò fuit: sed sciendum est Synesium à proprio vsu deflectentem, vsum esse hoc verbo pro In omnibus certaminibus victorem esse, seu Victoriam ex omnibus certaminibus reportare, καὶ πάσας ἀγῶνας κρατεῖν καὶ νικᾶν, si Nicephoro Gregoræ credimus.

Παγκράλιον est & nomen herbæ. v. l. ex Dioscor.

C. Πειρατὴς, οὔς, ὁ & ἡ, Compos. vt μόλις ἰσχύσαμεν αὐτοὶ κρατεῖς τῆς σκάφης γενέσθαι, Act. Apost. capite 27, Scaphæ compotes fieri. Sonant autem Græca illa verba perinde acsi quis dicat, Vix nobis satis virium ad retinendam nauim fuit. At vetus interpres vertit, Potuimus vix obtinere scapham. ET Πειράτω, ᾷς, Obtineo, Dominor, Euinco. in vulgatis lexicis. Budæus autem κρατεῖν à Basilio pag. 331 poni ait pro κρατεῖσθαι.

Comp. in ωρ definentia.

C. Ἀκρατὴς, ορος, ὁ & ἡ, Impotens: vel Incontinens: pro ἀκρατὴς. vt ἀκρατὴς θυμοῦ, vel ὀργῆς, impotens iræ, sicut ἀκρατὴς θυμοῦ. At Philo dixit ἀκρατὴς ἐστὶν ὀργῆς αὐτὸς αὑτῶ ἡνιόμενος, pro Quum præ ira exisset è potestate, vel è mentis potestate. (vt contrà ἔμπρακτος αὑτῶ dicitur Cõpos mentis) Sic autẽ & apud Dionem Coccæum legitur, ἀκρατεῖς ἑαυτῶν καὶ ὥσπερ τὸ παράπαν γίνονται. Quidã innominatus apud Suidam, ἀκράτωρ ἑαυτῶν ὢν ἐπήλατο εἰς τὴν γυναῖκα. Idem, ὧν δέ τινου τι ἀκράτωρ καὶ ἡδονῶν ἄλλων ἡδέων. Idem, φιλοχρήματόν τι ἦσαν καὶ ἡδονῶν ἀκράτορες. vbi planè eodem modo ἡδονῶν ἀκράτωρ dicitur, quo ἡδονῶν siue ὑπὸ θυμοῦ ἀκρατὴς, Incontinens voluptatum & cupiditatum. Sed perperam à Suida miscetur ἀκράτωρ habens genitiuum ἑαυτοῦ, cùm ἀκράτωρ habente genitiuos alterius generis: quum ἀκράτωρ ἑαυτοῦ sit (vti dixi) Qui è potestate exiit, Impotente animi motu percitus, aut etiam breuius Impotẽs mentis. Inuenitur autẽ ἀκράτωρ & sine adiectione pro Incontinens apud Philonem De vita Mosis libro 1, καὶ οἱ λίαν αὐτῶν ἀκρασίαις μεταβάλλουσι πρὸς ἐγκράτειαν. ‖ Ἀκράτωρ in hoc Sophoclis Philoct. loco, — ἐσκηπτόν σε χρὴ, καὶ ταῦτ' ὢν Ἀκράτωρ ὁ πλήμων, χωλὸς, exponitur à scholiaste ἀσθενὴς, id est imbecillus. vt & ἀκρατὴς ab Hesychio exponi dictum est antea. Sciendum est autem rarissimum esse ἀκράτωρ in altera etiam significatione, at contrà ἀκρατὴς frequentissimum: aut (si mauis) rarissimum esse præ altero ἀκράτωρ.

C. Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Qui suo ipse arbitrio seu pro

suo arbitratu, & quasi pro eo quod obtinet imperio de re aliqua statuit. A Budæo exponitur, Qui liberam habet plenámque rei constituendæ potestatem: afferens ex Demosth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ πᾶσι εἰς τὸν πόλεμον. Et ex Thuc. cum genit. itidem pro Qui sui est arbitrii, καὶ ἡ ξύμπασα πόλις οὐκ αὐτοκράτωρ ἑαυτῆς οὔσα ὧνπερ ἕνεκα ἔξει. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, item ἐξουσία, ex Polybio, Merum imperium, Plena & summa potestas. Item αὐτοκράτορες πρέσβεις seu πρεσβευταί, Legati qui cum potestate mittuntur, Legati quibus libera mandata de summa rerum dantur. Item αὐτοκράτορες Xenoph. οἱ ἔγγονοι & οἱ νέοι, qui suæ tutelæ facti sunt. nam quod dicit Xenoph. Apomnem. lib. 2, de Hercule Prodici loquens, ἐπεὶ δὲ ἐλύθησαν οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν ἔτι πῇ δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται &c. Bud. vertit, Qua in ætate adolescentes iam suæ tutelæ facti, statim præ se ferunt veram viam inituri sint. Subiungit autem, se putare hanc istorum verborum αὐτοκράτορες γιγνόμενοι esse significationē, etiamsi Cicero in primo Offic. aliter ea vertat. At ego contrà non existimo Ciceronē verba illa interpretari voluisse: nulla certè interpretationis agnosco vestigia. Sicui autem totū Xen. locum cum Cicer. interpretatione cōferre libeat, videat p. 43 mei Cic. lexici. Locos autem Budæi in quibus agit de nomine isto αὐτοκράτωρ, habes Comm. pag. 43 & 180. ITEM Αὐτοκρατὴς eadē signif. videlicet Qui sui iuris est, Qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Plut. De defect. oraculorum ἐλεύθερος καὶ αὐτοκρατὴς πρὸς ἅπαντα, liberos suique iuris. Sed vt αὐτοκράτωρ dixi multo minus vsitatum esse quàm αὐθέκτης, ita dico viceversa, αὐτοκράτωρ multo esse vsitatius quàm αὐτοκρατής. Vtuntur tamē illo & Christiani theologi. nam apud Greg. De homine p. 36, αὐτοκρατὴς est idē quod αὐτεξούσιος. Vtitur & Damascenus τὸ εἰ πῶς ἰδιωτικῶς τῆς θείας φύσεως loquens. Philo autem τὸ αὐτοκρατὲς appellauit substātiuè Liberam potestatem, παρθένων δὲ καὶ γυναικῶν τὸ ἀδεὲς καὶ ἀκρᾶς αὐτοκρατὲς ἀφείλετο.

Αὐτοκράτωρ, Imperator, id est Cæsar. quæ nominis αὐτοκράτωρ significatio posterioribus tantùm seculis in vsu fuit. Lucian Salt. μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι καλῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. vbi appellat αὐτοκράτορα quē nominarat σάταν. Frequens est iste nominis αὐτοκράτωρ vsus apud Herodianū & Plut. qui tamen alicubi addit & κῆσαρ, id est cæsar. vt in iis quæ præfatur suo apophthegmatum opusculo, ad Traianū, ὦ μέγιστε αὐτοκράτορ καῖσαρ Τραϊανέ.

Αὐτοκρατεία, ας, ἡ, Imperium eius qui αὐτοκράτωρ appellatur, id est cæsar. vt apud Ios. De antiq. ὅτι Κλαυδίου καίσαρος αὐτοκρατείας, Sub Claudii cæsaris imperio, Imperante Claudio cæsare.

Αὐτοκρατικός, ὁ, ἡ, Ex libero arbitrio manans, seu proficiscens. αὐτοκρατικὴ ὁρμή, Basil. in Hexaem. Liberi arbitrii impetus, Bud. interpr. ‖ Αὐτοκρατικός, Imperatorius, Cæsareus, Pertinens ad imperatorem, id est cæsarem. vt αὐτοκρατικὴ ἀρχή, Herodian. libro 7, imperatoria dignitas. ET Αὐτοκρατικῶς, aduerb. vt Agere aliquid αὐτοκρατικῶς, Pro suo arbitratu, vel suo arbitrio. Vel, More eorum qui sunt αὐτοκράτορες, id est plenam potestatem merúmque imperium obtinent. In vulgatis lexicis citatur ex Plutarcho pro Imperiosè.

C. Παντοκράτωρ, ορος, ὁ & ἡ, Omnipotens, solius Dei epithetum. Extat apud Græcos Bibliorum interpretes, item in Testamenti noui scriptis. HINC Παντοκρατορία, q.d. Omnipotentia. ET Παντοκρατορικός, Ad omnipotentem Deum pertinens, seu Ad diuinam omnipotentiam, vel Ab omnipotente Deo proficiscens. Et παντοκρατορικὴ ἰσχὺς ac ῥίζα apud Dionysium Areopagitam.

Κρατέω, ῶ, Imperium obtineo, Impero, Dominor. Item Potior. Homerus Iliad. α, versu 288, Παντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντων δ' ἀνάσσειν. Et Iliad. τ, v. 172, — αὐτὰρ ὁ μέγα κρατέων ἔπιασεν. Rursum Il. α, versu 84, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. Et cum datiuo apud eundem, Odyss. λ, v. 484, — τοῦ ἔσθ' ὑπὸ μέγα κρατέουσι τέτυκται. Dicitur autem paulo pòst eadem significatione, ἀνάσσουσι τετύκται. Sed minus vsitata est hæc constructio cum datiuo, atque adeo prorsus inusitata in oratione soluta. Sophocles, κρατεῖν θηρίοις, in feras imperium obtinere. κρατῶ τῆς θαλάσσης, Thuc. Mari dominor, Maris imperium obtineo. (quod & vno verbo dicitur θαλασσοκρατῶ) Redditur etiam Marte teneo. Thucydides 3, τῆς δὲ γῆς τῆς ἀφ' ἑαυτῶν ἐκράτησαν οἱ Μυτιληναῖοι, potiebantur. Idem libro 1, τῶν πολεμίων κρατοῦντες. Et κρατῶν τῶν πραγμάτων apud Demosthenem, vt suprà ἰσχυρὸς εἶναι τῶν πραγμάτων, Potior rerum. Apud eundē κρατεῖν τῶν χρημάτων, Potiri pecuniis, In potestate habere pecunias, Possidere pecunias. ‖ Et δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι Luc. Act. cap. 27, Visi sibi propositi compotes esse. Item; κρατῶν ἑαυτοῦ ex Plat. pro Cōpos sui, Liber.

Κρατέω, ῶ, Superior sum, Vinco, Supero. Plut. Alex τὸ γὰρ ἧττον ἡδέων εἶναί τι δεῖ καὶ προσαναγκάζεσθαι τῷ κρατοῦντος. (Et κρατοῦμαι, vincor. vnde κρατεῖσθαι & ἡττᾶσθαι εἶναι opponūtur apud Isocratem) Interdum autem additur accus. personæ, vel etiam rei. vt κρατήσαντες πιὸ Ῥωμαίους. & πῶς ἂν οἰησόμεθα τὸν ἑαυτῶν πρὸς πολεμίους κρατῆσαι; At cum accus. rei, vt μάχας κρατήσας οὐκ ὀλίγας, Xen. Et κρατῶ τῇ μάχῃ, Demosth. Interdum vero dicitur κρατῶ τῇ μάχῃ, vel κρατῶ τοῦ πολέμου, Sum pugna vel prælio superior, aut victor. Nonnunquam etiā κρατῶ ἐν τῇ μάχῃ. vt κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς, Thuc. Et Æschines ἐκεῖ τοῦτο φησίν. Οὐ κρατοῦντες τοῦ πολέμου Πηδιέων, αἰσχρῶς ἡμῖν ἐπολέμησαν. At Philostratus dixit κρατῶ σου τὴν ἀγωνίαν pro Vinco te certamine. ‖ Dicitur etiam κρατεῖν τῶν ἡδονῶν (sicut & ἰσχυρὸς εἶναι) Superiores esse voluptatibus, Vincere voluptates, Imperare voluptatibus: vt vicissim κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, Seruire voluptatibus, seu succumbere, Deditum esse voluptatib⁹, ἀκρατὴς εἶναι τῶν ἡδονῶν. At κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, Somno superatus vel victus (vt oculi somno victi dicuntur) aut Somno oppressus. Tale est δίψῃ κρατηθείς apud Plutarchum. Afferuntur & κρατεῖσθαι ὑπὸ τῶν δακρύων pro Vinci lacrymis. ‖ Est etiam Superare, id est Præstare, Excellere. Bud. ex Chrysost. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ, πλὴν τῷ παῖδας κρουσάσῃ μόνου τοῦ προφητείου ἥλω.

Κρατέω, ῶ, Contineo. vt κρατεῖν ἑαυτοῦ, continere se. Luc. Φίλιππον γοῦν θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἐδυνήθην, Me continere non potui, id est Risu abstinere. Interdum verò κρατεῖν, pro Obtinere, eo sensu quo dicitur fama obtinere. Thucyd. libro 6, pag. 199, νόμιμα ἃ τοῖς Χαλκιδικοῖς ἐκράτησαν, obtinuerunt, inualuerunt. Idem l. 1, αἰσχύνη δὲ ὡς τὸ πρῶτον ἀεὶ τὰ ὀπτιμισθέντα κρατεῖν. Item pro Obtinere seu Consequi. in epist. ad Hebr. cap. 6, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, Obtinere spem propositā, vel Compotes fieri spei. ‖ Κρατεῖν aliquando est etiā Tenere, aut Retinere (& κρατεῖσθαι πόθῳ, vt Lat. Teneri desiderio) Verùm alicubi nō simpliciter Tenere, aut Retinere, sed Retinere firmiter, & quasi totis viribus (vt videlicet & hîc κράτος significatio includatur) ac quod dicitur Mordicus retinere. vt Marci cap. 7, v. 3, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. At in epist. ad Hebr. cap. 4, v. 14, in eadem signif. habet genitiuum, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Valde autem obseruatione dignum est & κρατεῖν pro Memoria tenere in hoc Athenæi loco, κρατεῖν γὰρ εἴωμεν τῆς λέξεως ὅπως ἔχουσης. ‖ Sæpe verò & pro Prehendere, in Testamenti noui scriptis. ‖ Κρατεῖν, Obtinere, vel potius Durare. vt apud Philonem, ὅτι γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, Per dies septem durauit. vel Per dies septem grassatum est illud malum.

C. Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui contineri & cohiberi nullo modo potest. q.d. Incoercibilis. quod etiam significat ἀκρατὴς, quum videlicet passiuè accipitur: vt in ἀκρατὴς σῶμα, apud Euripidem. ‖ Dicitur autem aliquis esse ἀκρατὴς ὀπτασίας τινὸς vel ὀπτασιῶν. at verò ipsa ὀπτασία dicitur ἀκράτητος apud Herodian. πλήτου ἀκρατήτου ὀπτασία, diuitiarum effrænī cupiditate, siue effrænata,

Ita enim interpretãdo mihi videor melius vim vocabuli exprimere, quàm vtalii. Immodica cupiditate. AT VERO Ἀχεστία quidem nusquam legere me memini, nec certè vsquam extare existimo, sed pro eo mihi videri dici per syncopen ἀχεστία (quum videlicet vsurpatur εἰπεῖν ἀχεστ) admonui suprà. SED Παλχεστία (quod alioqui eiusdẽ omnino est formæ) apud Philonem inuenitur, si mendo carent eius exemplaria. ita enim legitur apud eum De vita Mos lib. 1, pag. 33, ὡς ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ παλχεστίαις ἡδοναῖς αὐτὴν [ἰδιωτεύειν.] quẽ locum Turneb. ita reddidit, Pacémque cumulat perpetua propriáque sacerdoti possessione.

C. ΑΠΟχεστίω, ῶ, Cohibeo, Compesco. Dios. lib. 4, ὑπροκάλας ἀποχεστῆ καταπλασσόμενον. Et τὸ ποτὸ ἀποχεστεῖν, pro Cohibere potu, Bud. ex Hippiatria. Itẽ Retineo. vnde apud Aetium lib. 9, τὸ χολῶδες μὴ ἐξερεύγεσθαι ἀποχεστούμενον μαλλον βλάπτει, exponitur, Bilios us humor retentus, vel suppressus, in v. l.

C. ΕΓχεστίω, ῶ, vide post Ἐγχεστής.

C. ΕΠΙχεστίω, ῶ, vide post Ἐπιχεστής.

C. ΚΑΤΑχεστίω, ῶ, Robore vinco, Domo, Subigo. vt Bud. exp. apud Philonem De mundo, πάντων κατακεστῶν. vbi tamen redditur potius Omnibus prævalere. Affert & ex Gregorio, ἕως ἐν νέος, καὶ οὔπω φιλοσοφίᾳ τὴν ὀργὴν κατακέστηται. vbi exponitur Nondum carnem domuerat. In vulgatis lexicis ex Theophr. citatur, lib. 2 De caus. plant. cap. 19, κατακεστῶν τὰς ἀρχὰς οὐ δυνάμενος pro Deuincere principium.

Κατακεστῶ, Cohibeo, Coerceo, Sisto. vide Κατακεστικός.

Κατακέστησις, ως, ἡ, Subactio, Domitio. sicut κατακεστῶν expositum fuit Domare & subigere.

Κατακεστικὸς, οὐ, ὁ, Cohibendi vim habens, seu sistendi. Aetius 9, capite 37, de potu γάλακτος, id est lactis, οὔτω γὰρ δισύμβολον, ἅμα σταλτικὸν καὶ κατακεστικὸν γίνεται τῆς ῥύσεως.

C. ΣΥΓχεστίω, ῶ, Contineo, (ea significatione qua dicit Cicero nullam rem vehementius rempublicam continere quàm fidem) Tueor. Chrysost. τὴν ἡμέτερον βίον αἱ ὡραι συγχεστῶσι. Ita vsus est hoc verbo Gaza in sua interpretatione libri Cic. De senectute, quum his Græcis, εἰ τὴν τῶν ὅλων τάξιν καὶ καλλονὴν συγχεστῶσαν ἀπεδῶπη καὶ ἀναμφίπτωτον, vertit Latina illa, Qui hanc rerũ pulchritudinem tuentur & regunt.

ΚΡΑΊΝΩ, ET Κραιάω, Efficio, Effectum reddo, Perficio. Hom. Il. α, versu 504, — πόλιν μὴ κρήνιον ἐέλδωρ. quum antea dixisset, videlicet versu 455, Ἦ μὲν ἔπος καὶ ἐμοὶ μετὰ τοῦτο κρήνιον ἐέλδωρ. Est autẽ κρήνιον ἐέλδωρ, seu ὀπιτελεστήριον, Desiderii seu votũ perfice, aut Perfectũ redde. seu Effectũ redde. Vel, Effectũ redde quod opto. Apud eundẽ poetã Il. ι, Κραιῶσαι δὲ ἕ φάσθω exponitur ὀπιπλῆσαι, & εἰς πλεῶ ἀγαγεῖν. Sũt autem hæc à Κραιαίω (quod thema alteri subiunxi, de eo dicturus plura infrà) At κρασήεσσα ῥῆσις apud Euripidem à κραίω, id est πλειωθῆσα, Victrix sententia, in v. l.

Κραίω dicitur quasi καραίω à κάρα, si Etymol. credimus, vt videlicet à χεῖμα fit χειμαίνω. Et sicut à κάρα deducit, ita vult eius significationem retinere. dici enim propriè ὀπὶ τῇ πλησθῆναι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸ ὑπερκείμενον (de qua expositione dicam & in Ἐπικραιαίω) Eustath. autem à Κρῶ deducit hoc verbum κραίνω. At ego non dubitaui verbo κρατῶ ipsum subiungere, vt quemadmodum κρείων putatur dictum quasi κρατίων, ita κραίω dictum sit quasi κρατναίω. liceat enim & mihi diuinationem meam in medium afferre.

Κραίνω, Impero, Regno. Hom. Od. θ, v. 389, Δώδεκα γὰρ κατ' δῆμον ἀριστῆας βασιλῆας Ἀρχοὶ κραίνουσι. id est Imperãt. Neque enim sequi debemus breuium scholiorum autorem, exponentem διοικοῦσιν & ὑπαρχουσι. Sophocl. Aiace, ὃς κραίνει στρατῶ, Qui imperat exercitui. Hesychius quoque κραίνω exponit non solùm πλήρω, id est Impleo (quod accipiendum puto eo sensu quo dicitur aliquis Implere promissa) & παρέχω, item πιμπλῶ, sed etiam βασιλεύω.

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, Effector, Qui efficit, Qui perficit. Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt dentes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, (& maxillares, vt quidam volunt) Cicero (inquit Camerarius) γομφίους omnes intimos & genuinos: Plinius genuinos vocat eos qui Aristoteli libro 2 historiæ animalium sunt κραντῆρες. Pollux ὀλοόνας nominat, & ponit post γομφίους. Ac κραντῆρας scribit Aristoteles postremos nasci, anno ætatis xx. sed & in senecta nonnullis, ac mulieribus quibusdam octogenariis illos demum erupisse. Hæc ille. At schol. Nicandri in istum illius versum, qui in Theriacis legitur, — αἱματοβόεντας ὑπὸ κραντῆρος ὀδόντας, annotat κραντῆρας dici dentes παρὰ ὕστερον ἀναβαίνοντας, quòd illi soleant κραίνειν & ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. At Cleanthũ, σωφρονιστῆρας eos appellasse, quoniam τὸ σῶφρον τῷ νοῦ vnà cum illis aduenit. Sed Nicandrum simpliciter pro dentibus hoc nomine vsum esse. ET Κραντῆρες, Qui efficiunt: Hesychio οἱ κραίοντες ἢ ὁπιτελοῦντες.

Κραίτωρ, ορος, ὁ, Rex, Princeps. Et κραίτορες, Reges, vel Optimates, Proceres. Item Duces. Nam & ita quidã exponunt. Hesychius tamen κραίτωρ exponit duntaxat βασιλεύς. ET Κραίτειρα, fœm. Regina, Et Perfectrix. Ex Anth. epigr.

C. Ἄκραντος, ου, ὁ & ἡ, Imperfectus, Irritus. vt ἄκραντα προύτιπον apud Pindarum. Et in Epigr. Τὸν δ' ἐπ μῦθον ἄκραντον ἐοι σωμάπασιν ἔχεπες.

C. ΕΠΙκραίω, Efficio, Perficio, pro simplici κραίνω, vide in Ἐπικραιαίνω post Κραιαίνω. Apud Hesych. legimus ὀπικρατεῖς expositum ὀπιπλείους (ita enim reponendũ est apud eũ pro ὀπιπλῆς) itẽ ὀπιμελητής. Sed ET Ἐπικρατὴς, AC Ἐπικρατες leguntur apud eum exposita ὀπιμελητής.

¶ Κραιαίνω, idem quod Κραίνω, Efficio, Effectum reddo. Ab hoc est κρήηναν, Il. α, — πόλιν μοι κρήηναν ἐέλδωρ. πᾶ & Eust. hic annotat κρήηναν à Κραιαίνω, sicut κρῆναι id est πλεῶσαι, à disyllabo κραίνω, & μιῆναι à μιαίνω. Hinc autem est & κακεσκάστο, Od. ο, — χρυσῷ δ' ὅτι χίλια κακεσκάστο. id est ὅτι χρυσῷ τὰ χίλια ἀπήρατο καὶ πεπλείωτο, à κραιαίνω, vel pro τὰ χίλια χρυσῷ ἐκάκεστο. Eust. ET Ἀκραίαντος itidem vt ἄκραντος, Imperfectus, Infectus, Irritus. Il. ϛ, — ἄμμι δ' ἔργον Αὔτως ἀκρεκάαντον, Nobis negotium infectum est, & tantùm inchoatum. q.d. Nihil adhuc promouimus, sed tantùm in obsidione tẽpus triuimus. Itidẽ verò ὀπικρήηναν (quod in Κραίνω protuli ex Homero) est AB Ἐπικραιαίνω. (Sunt autem qui κρήηναν itidémq; ὀπικρήηναν scribãt, subscripto ι priori η, quod perinde est ac si μιῆναι cum ῑ scribas) Sed & ipsum præsens extat apud Hom. Il. β, — οὐδ' ἄρα πω οἱ ὑπέκραιαινε Κρονίων, sed nõdum ei vota perfecta reddebat Saturnius. Existimo autem posse huic loco accommodari alteram expositionem quã dat Hesych. isti verbo, quũ ὀπικρεκαῦαι dicit esse τῇ καρᾷ ὀπιδῦσαι. pro qua expositione facit etiam illa etymologia quam ex Etymologiste attuli in Κραίνω.

ΚΡΕΊΩΝ, ντος, ὁ, (nomen participiale) Regnator, Rex. vt κρείων Ἀγαμέμνων apud Homerum. Et ὕπατι κρειόντων apud eũdẽ. Sed vbi dicit κρείων Ἀγαπήνωρ, exponitur κρείων & aliter, videlicet ἰσχυρὸς, κραπερός. ET Κρείουσα, Regina. Etym. Et COMP. Ἐρυκρείων, Latè rex, Virg. vt Il. α, Ἐυρυκρείων Ἀγαμέμνων, Latè rex, Latè regnans. Quod autem ad huius vocabuli formationẽ attinet, ea duplex ab Eustathio duobus in locis affertur: ego posteriorẽ sequor. τὸ δὲ κραίοντι, (inquit, pag. 1603) ἐκ τοῦ κρατῶ, ἐξ οὗ & ὁ κρείων καὶ ὁ ἐυρυκρείων. nam vt à χῶ fit χαίνω, & βαίνω à βῶ, & ῥαίνω à ῥῶ, & καίνω à πῶ, sic κραίνω à κρῶ. Sed infrà, videlicet in quendam locum Od. λ, tãquam horum immemor, dicit κρείων esse à Κρατέω deriuato à Κρατῶ, vt γαμείων à γαμείω. Eius verba sunt pag. 1480, ὄρχαμος· κυβερνήτης λεχθήσεται, ἤτοι κρείων. οὗ ἐκφέρεται ὀνομα τὸ κρατῶ κρατέω κατὰ φάσιν καὶ γαμείων ὡς τὸ γαμείω.

ΚΡΕΊΣΣΩΝ, vel Κρείττων, ονος, ὁ & ἡ, Præstantior. Et quidem propriè, Viribus præstantior. Exponere potes & Potentior, Superior. Interdũ verò est Melior. Hom. Il. ϛ, Οὐκ ἀπόνηος δέ κε νικήσῃ κρείσσονα πῆμα. Et κρείσσων oppositum χέρης apud eundem. Item cum dativo, κρείσσων ἀρετῇ πολέμου. In prosa sæpe opponuntur κρείσσων seu

κρείτων, & κρέων (sic κρείτων λοῖος, & πρέων apud Aristoph.) Et cum genit. pro κρείττων, vel ὕπερτος (quæ suprà exposita fuere) vt κρείων γαστρὸς apud Xen. κρείων χρημάτων. Isocr. Atquū dicunt aliquid esse κρεῖττον λόγου, significant Matuecquidem vt oratione vlla explicari seu exprimi possit. Vide & B. de hoc loquendi genere, aliisque. p. 1070 & 1071. ¶ Κρείττων de Deo dictū putatur à Plat. in Soph. ἔχ' ὅτῳ ἢ θεὸν εἶναι τὸ κρεῖττον σωφίσματα, & à Plut. in Pyrrho, ὡς ἅπαν τὸ κρεῖττον δαιμόνιον. Et ab Heliodoro, πρὸς θεὸν ἢ Νῆλεν Αἰγαίου, ἢ κρεῖττον τὸ μέγεθος ἄγων. Creditur autem hoc loquendi genus explicari hoc Xen. loco, Paed. 8, κρείττων ἢ κατ' ἄνθρωπον.

ΚΡΕΑΣ, ατος, τό, Caro. Od. μ, — κρέα τ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμάσσατο θυλήεντα. Odyss. ω, Ταμνομένης κρέα πολλὰ, περώντας τ' ἀίσσοντα εἶεν. Iliad. χ, ξμὲ λὰπ πασάμενοι κρέα εἴδωμαι. Odyss. β, — ἠὲ κρέας ὄφρα φάγωμαι. Odyss. ξ, — κρέα πολλὰ δατεῦνται. Iliad. ι, — κρέα νήμβ. Ἀχιλλεύς. in quibus locis κρέα per apocopen dicit pro κρέατα. siquidē nō esse contractionem ostendit metrum. Iliad. β, — πυκνοὶ μάλιστα μάλιστα ἔδρηνε κρέασιν τε ἰδὲ πλοίοις τε πάσαι. Athen. lib. 5 & 12, ὁλομελῆ κρέα χοιρεῖα τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων, ἀδιαίρετα ἰσχυαίνοντα. Plato Pol. 1, κρέα βόεια. Athen. lib. 4, κρέας παρέχοντες εἰς πέψεις ἄριστοι. Et libro 12, ἐξ ἑφθοῦ κρέως καὶ πεπτοῦ ἄρτου. Apud eundem lib. 6, κρέας καπνίσαι, carnes fumo siccatæ, seu infumatæ, vt Plautus loquitur. Et libro 4, κρέα ὠμὰ ἕψειν, carnes nō decoctō & suo iure. At πωχικὰ κρέα quódnam dictum fuerit, docet Plut. in Problem. Græcanicum. Et τὰ μεσίδια κρέων, frusta seu portiones carnium. Athen. libro 4, μικρὰ μικρὰ πέμποντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας, paribus portionibus carnes & panes distribuentes. Aliquādo dicitur τρία κρέα, pro Tres carnis portiones, seu Tria frusta. Xenoph. Paed. 2, ἐγχύτρου ἱκανὸν τρία κρέα, ἢ καὶ πλείω. Athen. lib. 4, πλάστρα λεπτὰ κρέα. Aristot. κρέα ὠμά. ¶ Κρέας, Corpus. Sophocles, ἄρξειν τῶνδε τῆσδε τῶν κρέως, in hoc corpus habebis imperium. Sic & apud Aristophanem in Ranis, δοῦλον εἶκ' ἄγειν, Εἰ μὴ νεανιεύσεται τῷ πρὸς τὸν κρέα, scholiastes exponit σωμάτιον. Eustathius κρέας dictum scribit παρὰ τὸ κεκρεμάσθαι ἀφ' ἑτέρου τοῦ φῶς. Etymolog. autem à κίρνημι: quoniam omne κρέας est ξηρὸν καὶ ὑγρόν, sed tamē potiùs de carne animalis mortui legitur. Poeticè verò pro κρέας DICITVR Κρέᾱς, facta epēthesi, vt metrō subueniatur. Vnde est genitiuus plural. Κρεῶν: reliquorum verò casuum non reperiuntur exempla. Odyss. ι, — πρὸς ἢ κάπρων βαπτὸν Σῖτα καὶ κρεῶν. Iliad. μ, — ὀπτῆρες δαιτὸς ἔπι κρεῶν. Odyss. α, Δαιτὸς ἢ κρεῶν πίνακας παρέθηκαν ἀείρας Πανταίως. Iliad. ρ, — κρεῶν ἐρεπτῶν ἵππους παρίστην ἀείρας Πανταίως, ἀλλ' οὐ πρήσσω, id est πρὸς κρεάτων ὀπτυμβῆς, vt Chœroboscus apud Etymologistē exponit. Factus est autem hic genitiuus ex κρεῶν per epēthesin τῶν ι, at κρεῶν ex κρεάων, exempto τ & facta synæresi.

C. Κρεαδόμης, ου, ὁ, Qui carnes distribuit. ὁ κρέα νέμων seu διανέμων. Factum ex Homerico illo κρέα νεῖμεν. vt & Odyss. α dicit, κρέα δαίτη καὶ νέμε μοίρας. Eustath. VNDE Κρεαδομία, ας, ἡ, Carnium distributio, Visceratio, vt Cic. loquitur. idē quod κρεωδαισία, Ioseph. & Luc. in Prom. Item apud Demetr. De eloquut. ἐν κρεαδομίαις πρὸ δὲ παντὸς δαισίας διάγουσαι ἀπλοῦν τὸ γραφικὸν χέμμα. Apud Athenæum libro 12, τὸ δῆμον πλείω καταλείπειν εἰς ταὶ καὶ ταὶ ἑστιάσεις καὶ κρεαδομίας, ἤπερ εἰς τὴν τῆς πόλεως διοίκησιν. Aliquanto pòst, ἐπεῖτα δὲ παρέστασαν εἰς ταὶ θυσίας ἢ κρεαδομίας Κυζικηνοί. ET Κρεαδομέω, Carnes distribuo. Luc. in Prom. Liuius dicit, Populo visceratio data à M. Flauio in funere matris.

C. Κρεάγρα, ας, ἡ, Instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, Instrumentum vnci modo incuruum ad extrahendas ex olla carnes. seu (vt scholiastes Aristophanis describit) ἔστι δὲ ἀγκὼν εἶδος μαγειρικοῦ σκεύους πρὸς μίσον ἐπικαμπὲς πρὸς δακτύλου ἀπόστασιν τὸ ζωμὸν, διά τινος σχίσεως μικρᾶς κατιόντα. Fuscinam & harpaginem Latini appellant: Græci λύκον etiam & ἁρπαγὴν & ἅλκιον, vt Pollux tradit, seu ἅρπαγα, vt Pausanias apud Eustathium. dicta ἀπὸ τοῦ τὰ κρέα ἁρπάζειν, id est αἴρειν. Aristophanes Equitibus, καὶ τὴν κρεάγρα τὴν ὀρχηστύος ἐλκούμενον εἰς τὸ στόμα. Anaxippus comicus apud Athenæum lib. 4, μαγείρου

A ἐστὶ τάδε enumerans, Ζωμίσκιον φέρος, ὄψαλίσκιον δύο, Κρεάγρα, ξύλον, τορεύτριαν τὴν δίκην, Σπλάγχνα, σκορόδια, ῥᾴδιον ἐλαίου, πιπέρεως τυρόπρασα. Epigr. lib. 11, Κλῆσον κεῖνα κρεάγρᾳ, ἀφροφόρους κρεάγρᾳ. 1, Reg. 2 & Exodi 27, κρεάγρα τριόδους: fuscina tridens. Vnde apparet κρεάγρα fuisse nō tantùm ξύλον τριόδους, sed etiam τριόδοντας, interdum & δίοδους, bifurcas. ET Κρεάγρις, ίδος, ἡ, pro eodem in Epigr.

C. Κρεανάκχαζος, ου, ὁ, Edulium ex carnibus minutim concisis & cum sanguine, aruina, & dulci iure conditaneo concinnatis. Athen. libro 9, κρεανάκχαλον esse dicit

B κρέα μετ' αἵματος καὶ λίπους ὡς ζωμοῦ γινόμενον μόνης.

C. Κρεανομία, idem quod κρεαδομία, apud Athen.

C. Κρεανόμος, Carnium modo putrescō. Plutarchus in libro qui περὶ ἀδηφαγίας inscribitur, ἰχθῦς ὀπτοὺς καὶ μαλακίονας καὶ ὠμὰ κρεανόμους.

C. Κρεανομοσκευασία, ας, ἡ, Carnium apparatio, Ratio apparandarum carnium. Athen. libro 12, ὁ ξενισμὸς ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις κρεανομοσκευασίας, ἄλλου δ' οὐδενός.

C. Κρεουργὸς, οῦ, ὁ, Lanius, Qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur. VNDE Κρεουργία, ας, ἡ, Carnium eiusmodi concisio. Exponitur etiam Laniatus in vulgatis lexicis, citantibus ex Naz. τὸν Πέλοπος κρεουργίαν. Loquitur autē ibi de Pelope quem epulandum dis apposuerat Tātalus. verba eius sunt, οὗ δὲ φησὶ τὸν Πέλοπος κρεουργίαν, πιπῶντας θεοὺς ἐπὶ ξένια, καὶ φιλοξενίαν πικρὰν ἡ ἀνθρώπειον; Item Visceratio. Bud. ET Κρεουργέω, ῶ, Lanius sum, Carnes laniorum modo concido. Item Concido in frusta, vt lanii carnes frustulatim solent concidere. Et apud Laertiū, κρεουργεῖν τὸν πατέρα, excarnificare, dilaniare. Bud.

D VNDE Κατακρεουργέω, ῶ, Carnes lanii more concido. Item Concido vt lanius carnes. Herodotus, αἰπεῖα μαχόμενος ἐς ὃ κατακρεουργηθῇ πᾶξαι, donec, velut in laniena carnes, frustatim concisus est. AT Κρεουργηδὸν, More eorūque à laniis cōcidūtur. Herodot κρεουργηδὸν διαπάσας, frustatim dilanians, vt Valla interp.

C. Κρεωδαισία, ας, ἡ, Carnium in frusta concisarum distributio, Visceratio. idem quod κρεαδομία, seu ὁ μερισμὸς τῶν κρεῶν, vt Suid. exp. Facta compositio ex Homerico illo, Παρὰ δὲ Βοηθοΐδῃ κρέα δαίτη. pro quo alibi dicit, κρέα πολλὰ δατεῦνται. Athen. l. 10 ex Demetr. Scepsio, Ἐμπεσόντος δὲ Ἐπιχύτου εἰς μείζονα τὸν οἰνοχόον, ἢ τὴν κρεανομίαν κρεωδαισίαν.

E Item apud Plut. Symp. 2, probl. 10, ὑφ' ἧς μερίδας κρεωδαισίᾳ, ὅταν ὡς ἀπὸ κρεωπωλικῆς βαπτίζῃς σταθμοῦ λαβεῖν ἕκαστος μοῖραν ἑαυτῷ προσήκουσαν. Et κρεωδαισίας ἄποχά apud Synes. ep. 137, abstinentia carnium. AT Κρεωδαίτης, ου, ὁ, Carnium in frusta concisarum distributor. Plutarchus loco paulo antè citato, Λακεδαιμόνιοι δὲ κρεωδαίτας εἶχον ὑπὲρ τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας ὥστε καὶ Λύσανδρον ὑπ' Ἀγησιλάου τοῦ βασιλέως ἐν Ἀσίᾳ κρεωδαίτην ἀποδειχθῆναι. videtur autem ibi κρεωδαίτας & δαίτορας in eadem significat. accipere. δαίτορας autē vocatos scribit τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν ἢ διανέμειν. Sic enī ab eo exponitur vocabulum δαίω, à quo δαιτὸς & κρεωδαίτης ac κρεωδαισία deriuantur. Poll. κρεωδαίτης δὲ ὁ διανέμων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ δᾷστορα τινες καλοῦσιν. ἴστι δέ τις καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀρχὴ κρεωδαίτης. Idem alibi, loques de κρεωπώλης, Τοὺς δ' αἰπεῖς καὶ μαγείρους λέγουσι καὶ κρεωδαίτας. καὶ κρεουργοὺς δὲ τοὺς αἰπεῖς αὐτοὺς. Vnde constat eum κρεουργὸν & κρεωπώλην & κρεωδαίτην accipere pro lanio & coquo.

C. Κρεωδοσία, ας, ἡ, Culter ad carnes excoriandas. Poll. τὰ δὲ ἐργαλεῖα, κοπὶς καὶ ῥάκος, κρεωτάθμη. τάχα καὶ κρεάγρα καὶ κρεωδοσία. quā verò hic κρεωδοσία appellat, idē alibi δο εἰδὰ vocare videtur. nā & ea inter coquinaria instrumēta reponitur, vt videre potes paulo antè in κρεάγρα.

C. Κρεωδοσία, ας, ἡ, Carnium datio seu distributio, Visceratio. idem quod κρεαδομία & κρεωδαισία. Plut. in Demetr. pag. 285 καὶ προσαγγέλας ὅλῃ πυκνὰ καὶ, διαγγελία διὰ πόλεως, καὶ κρεωδοσίαν ποιᾷ ἐξ ὀνόματος. Liuius dicit Visceratio facta est, vt docui in κρεαδομία. ET Κρεωδότης, ου, ὁ, Carniū dator seu distributor. κρεωδοσίης, Suid.

H C. Κρεωδόχος, ου, ὁ ἢ ἡ, Ad recipiendas & asseruādas carnes factus. vt κρεωδόχον ἀγγεῖον, quod & κρεῶν. ET Κρητίνος in Epigr. pro eodem.

C. Κρεωθοινία, Cœna seu epulum ex carnibus. Suid.

C. Κρεωπώλης, ου, ὁ, Qui carnes vendit, Carnium venditor. Lanius, seu Macellarius. Vide κρεωδάπτης paulo antè. Apud Athen. 13, ἰδόντες τὴν τύχην Ἑρμῆν κρεωπώλιον τὸν ἀπὸν πάνυ. VNDE Κρεωπώλιον, ου, τὸ, Macellum, Laniena, seu Lanarium, vt Varro appellat lib. 2 Rei rust. cap. 4, Idem Carnariam tabernam dicit, Plautus Carnarium. Poll. & Plut. Probl. Rom. Διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάλιστα καὶ μαγείρους καλοῦσι; ET Κρεωπωλικὸς, ὴ, ὸν, Ad lanium seu carnium venditorem pertinens. vt κρεωπωλικὴ τραπεζία apud Plut. ex quo locum in κρεοδαίτης citaui. ET Κρεωπωλέω, ῶ, Carnes vendo. Poll. κρεωπώλαι, καὶ κρεωπῶλαι καὶ κρεωπωλοῦσι.

C. Κρεωπάβμη, ης, ἡ, Statera in qua carnes appenduntur. Poll.

C. Κρεωφάγος, ου, ὁ, Carnivorus, Qui carnibus vescitur, vel Carnium vorator. VNDE Κρεωφαγία, ας, ἡ, Carniū voratus. Plut. in Præcept. sanit. οὐδὲ τῇ κρεωφαγίαις χρῆσθαι πρὸς ὑπερπόνους ὀρέξεις. Idem in lib. qui περὶ ἀκρατοφαγίας inscribitur, αἱ κρεωφαγίαι τοῖς σώμασι γίνονται θηριώδεις. paulo pòst pro κρεωφαγίαι dicit ἀκρατῶν ἐμφορήσεις. Idē in Symp. ἔτι δὲ κατὰ βίους ἔζοντα καὶ τὴν κρεωφαγίαν. ET Κρεωφαγέω, ῶ, Carnes voro.

C. Ἀπόκρεως, ω, ὁ, Carnispriuium, Tempus quo à carnibus abstinetur. nam hic ἀπὸ denotat priuationem. In v. l. exponitur Carnispriuium. quæ vox antiqua non est, vt nec illa Græca.

C. Ἡδύκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius carnes suaues sunt, Cuius caro grati & iucundi saporis est. Aristoteles libro 5 De gener. anim. καὶ γὰρ ἡδυκρεώτερα καὶ ἁπαλώτερα πάντα τὰ λευκὰ, ὡς εἰπεῖν, ἐστί.

C. Λεπτόκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Carnib⁹ defectus, Minimè carnosus, Macilentus. ἰσχνόσαρκος, vt Suid. exponit.

C. Παίκρεας, ατος, τὸ, Corpus glanduloſum in medio mesenterio situm, vasorum diuisiones confirmans, vt Gorr. definit. Rufi. δὲ περὶ πλεῖστον ποιεῖται τὸ ὀπίσθιον ἔκφυσιν κειμένην ὀρεξ διάτμησις ἢ ἀδενώδης, παίκρεας. Meminit & Aristot. hist. anim. l. 3, c. 4. De vsu autem eius tradit Gorr. post. Oribas. Collect. l. 24, c. 23.

Κρεώδης, τος, ὁ καὶ ἡ, Carnosus. Aristot. αἱ δὲ ὄψεις κρεώδεις ἔχουσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι, πτοιείας σημεῖον. Vnde Trogus apud Plinium, Qui carnosos à naribus [oculorum] angulos habent, malitiæ notam præbent. Athenæus lib. 8, κατὰ δὲ πάντα τὰ σπλάγχνα φυσώδη ὄντι καὶ κρεώδη καὶ διεκπίπτοντα. Item κρεώδης ἱστουργία apud Suidam, ἡ ἐξ κρεῶν ὑφαία. Κρεάδιον, ου, τὸ, Caruncula, Carnis frustum seu frustulum. Aristoph. Pluto, Καὶ δὴ βαδίζω· τῶν δὲ τὸ κρεάδιον Τῶν ἐνδὸν ἦν τις εἰστεθεὰ πω φίρων. Alexis apud Athen. lib. 3, Κρεάδιον, πολλάκις, ῥύγχη τιν', ὠτάρια, γένειον ἱππάτου ἰσκαλυμμένον. Antigonus Caryſtius apud eundem Athen. l. 10, ὅτι μὲν οὖν αὐτοῦσθαι λάχανον ἢ τάριχος, αὐτίχ' ὑπάρχει· ὅτι δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰς ἡδονὴν εἰς τὸν ὅλον τῶν παρασκευασμάτων οἶκον. Vbi pro κρέας accipitur.

Κρεύλλιον, ου, τὸ, idē. Syn. ep. 132, αἱ ἀχορήγητοι τῷ θυλακίῳ τῶν κρευλλίων, è sacculo caruncularum. sed scribitur ibi κρεϋλλίων, vno λ.

¶ Κρεῖον, ου, τὸ, Vas carnarium, Carnium receptaculū. κρεωδόχον ἀγγεῖον, vt maior veterum grammaticorum pars exp. teste Eust. quæ expositio in nostro quoque vet. l. habetur. Il. 1, Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, Εἰν ἡ ἅρα ἰῶπον ἔδηκε ὗὸς καὶ πίονες αἰγός. Euphorion autem (vt Eust. ex Apione & Herodoro tradit) ibi κρῖον accipit pro κρέας, eo quòd poeta in sequentibus non meminerit carniū in vase elixarum, sed tantùm assarū: tāquā ad id faciat quod dicit ἐν πυρὸς αὐγῇ. nō enim necesse esse vt πυρὸς αὐγὴ accipiamus pro πῦρ circum quod ollæ carnium quæ elixantur poni solent, sed ἐν πυρὸς αὐγῇ capi posse pro ἐγγὺς τοῦ πυρός, prope ignem, vbi assari aliquid potest. Annōtat præterea Eust. κρῖον à Pausania exponi καινῶν ἢ ἀμόν τι ἐφ' ᾧ τὰ κρέα κάπτεται, id est aliquid aliud supra quod carnes conciduntur, hoc est ὄπτανον seu ὀπτάνιον. Herodian. autem apud Etymol. κρεῖον esse dicit τὸν ὑπὸ τῶν ἱερείων κρεάτων πιπτομένων τρέφειν, mensam crudis carnibus plenam: quale quid est & ὀπτάνιον, vti dixi. nā illud κρεωδόχον ἀγγεῖον generalius est. At Ptolemæus apud eundē κρεῖον esse dicit ἢ τὸν ἐκ τῶν ἱερείων κρεανομούμενον, placentam ex adipe, Hesych. ἀγγεῖον εἰς ὃ κρέα βάλλεται. Pro carne autē accipit qui in Epigr. DIXIT Κρεοδόχος pro κρεοδόκος. nam κρεοδόκος & κρεοδόκη in Epigr. accipi pro Carnium capax tradūt v. lex. Pro κρεῖον autem resolutione Ionica DICITVR Κρήϊον nam κρῆϊον Hesych. exp. κρεωδόκον, ὀπτάνιον, κρεοδόχον λέβητα. Fit autē κρῆϊον à κρέας per epenthesin, vt docet Etymol. & nostrū v. l. Itē placentæ genus apud Athen. lib. 14. Apud Hesych. ET Κρῖον, quod exp. ἀγγεῖον, fortassis idem cum præcedenti κρεῖον, siue κρῆϊον.

ΚΡΕΜΑ'Ω, ET Κρημάνω, SIVE Κρεμάτνυμι (vt κρεμάω & κρεμάνω, siue κρεμάτνυμι) Suspendo. Aristot. de venatu pantheræ, αἱ κυνηγοὶ ἐμφαίνουσιν ὑπάγειον ἐκ ξύλου δένδρου ἐκπήδησιν. Et alibi, οἱ κυνηγοὶ εἰς ἀγγεῖον αἰωρηθέντες ἐκπήδησιν, ἐκ τινος ξύλου δένδρου κρεμάσαντες. Vnde Plinius, Tā auida fera est excremētorū hominis vt à pastoribus ex industria ex aliquo vase suspensa altius q̄ vt queat saltu attingere, iaculando sese appetendóque deficiat. Aristoph. Ran. Νῦν καλῶ γ' ἐφ' ἑαυτὸν κρεμάσασθαι σεαυτὸν, te suspendenti ex fune. Idē, Τὸν ἔχθιστον κρεμῶ μὴν τὸν Λαφύστιον. Aristot. 2 OEc. ἐκρέμα ἅπαντες, omnes suspēdit. Plur. Alex. Οὗτον πολλοὺς ἐκρέμασεν. Itē κρεμάσαι ἀσπίδα apud Suid. pro εἰρηνεῦσαι, & pacis tempore scuta suspēdantur. Plut. Cæs. σοὶ γὰρ ὦπον πολλάκις ἐπιλήψει κρεμασθεὶς σύνοιδε, de prædonib⁹ in quos inciderat, quos Sueton. quoque supplicio quod illis sæpe minatus inter iocum fuerat, ab eo affectos esse tradit. Et in pass. X. De re eq. Οὗτος ἵππους καὶ οἱ χθὲς μάτην ὑπ' αὐτοῦ ἀκόντιον δεκτὰ κρεμάσαντας. Plut. Alex. Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα. Lucill. l. 2 Epigr. Αὐτῷ δὲ νύκτας τε καὶ ἡμέρας πέντε κρεμασθείς, illic dies & noctes quinque suspēsus. Al: quando neutraliter redditur Pendeo. Κρεμάσασθαι actiua quoque significat. pro Suspēdo capitur. Hes. Erg. Πολλὸν δ' ἀνέρι κακὸν κρεμάσασθαι. Qua verò signif. Latini dicunt suspendere animum & Suspensum tenere, ea Aristoph. Nubib⁹, ἵνα δὲ αὖ τοῦτ' ἐξῶσιν ὑμᾶς τὸ μετέωρον κρεμάσαι. Εἰ μὲν κρεμάσαι τὸ νόημα καὶ μὴ φροντίδα καταμίξαι. Dicitur ETIAM Κρεμάω ET Κρεμάω. Il. π, οὔτω τοῦ Ἴλιον ἰφθὸν Καὶ κρεμάω τὸν υἱὸν Ἀπόλλωνος. vbi pro κρεμάσω accipitur, teste Hesych. & Suida & Eust. qui dicit ex κρεμῶ fieri pleonasmo literæ σ. at κρεμῶ quoque pro fut. κρεμάσω accipi testatur Hesych. Syn. ep. 44, δεῖσαι] ἢ κρεμάσασθαι καὶ τὴν πλευρὰν διορυγῆσαι, vincietur & suspendetur. AT Κρεμαμαι, ET Κρέμομαι etiam, Suspendor, Suspensus sum: interdum etiam neutraliter Pendeo. Il. ε, Ἠοῦ μάμυ ὄφελες ἐκρίμνω. Aristophanes Vespis, Οὐκ αὖθις ἢ Δί' οἱ κρεμασθήσῃ γ' ὑμῖς, pendearis. Qua verò signif. Suet. dicit, Ambiguis responsis & callida cunctatione suspendens: & Curt. Omnium animos expectatione suspenderat, ea Aristot. Rhet. 3 ἵνα μετεωρίζῃ περὶ ἃ ὁ λόγος, καὶ μὴ κρίμνηται ἡ διάνοια.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui suspendit, seu suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus testes sursum trahuntur. cōtrariis carent musculis qui contrarium motū efficiant. nullus.n. est qui testes ad interiora reuellat, & satis sua grauitate ima petant, ægris præsertim & senibus. Hæc Gorr. qui addit errare Paul. Æg. l. 6, cap. 61, quòd κρεμαστῆρας & κρεμαστῆρες idem esse putet. Colum. l. 6, c. 26, de castrādis vitulis, Apprehendere testium neruos, quos Græci κρεμαστῆρας ab eo appellant, & ex illis genitales partes dependent. Celsus libro 7 de testiculorum natura, Depēdent verò ab inguinibus per singulos neruos, quos ideo κρεμαστῆρας Græci nominant. Item κρεμαστὴρ πυρὸς apud Eust. ἐφ' οὗ πυροὶς ἕπηται. idem κρεμάστρα. Rudæo κρεμαστὴρ est lorum seu habena pellis ex qua aliquid dependet, ἱμάντιον. AT Κρεμαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pendulus, Pensilis. B. Sed Κρεμαστήριον in v. l. exponitur Sera.

Κρεμαστὸς, ὸν, ὁ, Pendulus, Pensilis, Suspensus. Plutarchus Pericle, ὁ κληδὼν ἐφ' ἑκάστῳ τῶν χλιῶν φαύλῳ ἀξιοπρόσωπον κρεμάζεσθαι, de Artemone quodam qui περιφόρητος cognominabatur. Item Κρεμαστὰ ἱστία apud Athenæum l. 5. Plut. lib. 2 De fort. Alex. περὶ τῆς χρυσῆς ἀλυσιδωτῆς ἢ τῶν κρεμαστῶν κίονων. Xenoph. Ἐξῆν μὲν καὶ

τὸ λίνον ξολίνων σπυρὶς καὶ κανοῦν ἐρμίζουσι πᾶς καὶ κάνναι, ὅθεν καὶ κανοῦν τὰ κρεμαστὰ καλεῖσθαι κάδι. vbi videtur ea intelligere σπυρὶς quæ Athen. paulo antè κρεμαστὰ κάδι. Aut κρεμαστὰ vide paulo pòst in κρεμάθρα.

Κρεμάστρα, ας, ἡ, Id vnde aliquid pendet. Aristot. videtur accipere eo significatu quo B. κρεμαστὰ paulo antè exposuit, videlicet pro loro aut fune vnde aliquid pendet: lib. 3 Rhet. ὥσπερ φαίη ἄλυσιν καὶ κρεμάστραν τὸ αὐτὸ εἶναι. ἄμφω γὰρ ἔστιν ἡμῖν ὁμοίως διαφέροντα ἀλλήλων καὶ κατηλῆ, funē ex quo anchora pendet, & ipsam anchoram, idem esse. Item Pensile σκεύασμα in quo reponuntur caseꝰ, panes aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta esse volumus. vt κρεμάστρα καλαμίνη, storea pensilis ex calamis confecta. Apud Eust. ex quodam grammatico, ἔστιν ὁ κρεμάστρα καλαμίνη καὶ ὁ τῆς τριβῆς ἀγγεῖον. Eadem signif. accipitur κρεμάθρα. Κρεμάστρα, Appendix, vt Gaza interpr. apud Theophrast. hist. plant. lib. 3, cap. 17, τὰ δὲ ἄλλα φύεται ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας ἕξ ἄκρων.

Κρεμάθρα, ας, ἡ, Vas pensile aut storea pensilis in qua reponuntur caseꝰ aut aliæ opsoniorum reliquiæ, vt & κρεμάστρα, Repositorium pensile. Suidæ est μαγειρεῖον ἢ σκεύασμα ὃ ἐν ταύτῃ τὰ περισσεύοντα ὄψα: dictu ἔθος τὸ αἰεὶ κρεμάθρῳ μαγειρεῖον εἶναι. Aristoph. autem Socratem per iocum & ad risum concitandum introducit ὃν κρεμάθρας ferentem, veluti μαγειροληίχην, vt idem annotat. Aristophanes Nub. Φέρε, πῇ γὰρ ἔστιν οὗτοσὶ ὁ κρεμάθρας αὖθις; suprà quam Socrates residens ἀεροβατεῖν καὶ περιφρονεῖν τὸν ἥλιον se dicit. eam κάρρον vocat paulo pòst, Ἔπειτ ἀπὸ κάρρου τοὺς λόγους καθῄρεις. quemadmodum apud Eust. grammaticus quidam κάρρον esse dicit κρεμάστραν καλαμίνην. Idem & κρεμάθρα vocatur, quemadmodū Aristoph. schol. docet. Apud Aristophanē in eadem fabula Socrates in pensili storea sedēs, & μετεωροσοφιστὴς ait, — πτηνὸς γὰρ ὡς ἔοικε καὶ οὗτος κρεμάθρου τοῦ τρόπου, de discipulo quodā ad eum adducebatur. at schol. ibi per κρεμάστρας (ita. n. ibi legitur) siue κρεμάθρας intelligit instrumenta quædā geometrica & astronomica, pētilia, vt v. lex. addūt.

C. Ἀμφικρεμής, ής, ὁ καὶ ἡ, Circumpendens, vel Vtrinq; pēdens. vt ἀμφικρεμῆ ὄμων φαρίτραν, quidam in Anth. epigr. dixit, Vtrinq; ex humeris pendentē, Cuius vtraque pars ex humeris suspensa esset. vel, Pendentem ex humeris circumquaque.

ΑΝΑ Κρεμάω, ΕΤ Ἀναπρεμαίνω, siue Ἀναπρεμαίνυμι, Suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνεκρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν, in arcē suspenderunt. Et in partic. ἀναπρεμαννύμενος, suspendentes. Sicut verò dicitur Suspendere expectatione & spe; ita Æschin. ἀναπρεμάσαι ἀπὸ τῆς ἐλπίδων spe suspendens. Et ἀναπρεμασθείς, Suspēsus, aut etiā neutraliter Pēdens. ΙΤΕΜ Ἀναπρέμαμαι, Suspensus sum, vel Pendeo, aut Pēdeo ex alto. Poetica verò syncope DICITVR Ἀσπρεμάω, siue Ἀσπρεμαίνυμι. Antipater in Epigr. Ἀσπρεμάσας Κρηῒ μάστιγι κόμην ἀπόμην, in Martis tholum suspendens, seu Tholo suspendens.

ε. 2. Ἐπαναπρέμαμαι, Pendeo, Suspensus sum. Aristot. Pol. 6, τὸ δὲ ἐπαναπρεμασθῆναι καὶ μὴ πᾶσι δόξαι ποιεῖν ὃ, τι ἂν δόξῃ, συμφέρον δοκεῖ.

C. ΑΠΟ κρεμάω, Suspendo ex. vt ἀποκρεμάσαι τὴν ὠτῖδα. Quum suspendisset ex aure. Passiua vox Ἀποκρεμάομαι, Suspendor. vnde Ἀποκρεμασθείς, Suspensus, Dependens. Lucianus, ὑμεῖς δ' ἐν ὑμῖν ἀποκρεμασθέντες καταπαῦσαι διαζηδήμενα, μᾶλλον πεπόνθατε. Dicitur ΕΤ Ἀποκρέμαμαι, pro Dependeo, Suspēsus sum. sicut & κρέμαμαι capitur pro Pēdeo.

C. ΕΓ κρεμάω, ΕΤ Ἐγκρεμαννύω, SIVE Ἐγκρεμαίνυμι, Suspendo in.

C. ΕΚ κρεμάω, ΕΤ Ἐκκρεμαννύω, SIVE Ἐκκρεμαίνυμι, Suspendo ex. Lucillius libro 2 Epigramm. Οὔτω καὶ φιλόπαις πάλαι Γαῖος ὢν ἀπολύμενα τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, ex pede suspendens lapidem. Et ἐκκρεμαίνομαι, Suspensus sum. Dependeo. Thucydides libro 7, τῶν ξυμπάντων ἤδη ἀπόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπαναλεγόμενοι ὅσοι διαφεύγουσι, ex iis pendentes seu dependentes, aut hærentes. de iis qui vulnerati discedentibus hærebant, ac vt se asportarent, obsecrabant. Luc. ἐκκρεμάμενοι τῆς πλευρᾶς. ΕΤ Ἐκκρέμαμαι, Dependeo, Suspensus sum de. ἐκκρεμάμενοι τῆς σπαπτος, de corpore dependentes. ἐκκρεμάμενοι τῶν ἐλπίδων, ex iis quæ futura erant, dependentes, vel etiam Suspensi expectatione futurorū. Item in Epigr. ἐκκρέμασται ἐλπίδες.

Ἐκκρεμής, ής, ὁ καὶ ἡ, Dependens, Suspensus de. Herodian. libro 1, γύμνωσε τὰ ἀπὸ τῶν ὤμων ἐκκρεμῆ πέπλα, peramq; seminudus ab humero suspensus: de quodam philosopho. Exponitur etiam Pendulus, Pensilis.

C. ΕΠ κρεμάω ΕΤ Ἐπικρεμαννύω, siue Ἐπικρεμάννυμι, Suspēdo super, Imminere facio. vt ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, periculū quasi supra ceruicem alicuius suspendere, hoc est Iniicere alicui periculum, vt Cic. loquitur. Polyb. l. 2, pag. 29, πᾶσι μὲν Γαλάταις μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μάχας καὶ φόβους ἐπικρεμάσασθαι κίνδυνον. Philo De vita Mosis, ἀλλὰ σὺς ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτατον ἀεὶ τοῖς ὑπάρχουσι κίνδυνον, vt grauissimū de vita periculum impenderet effecisti. Et in pass. apud Thucydidem libro 3, μηδὲ τῶν ὀπισθοφυλάκων ποτὲ φόνου ἀμνημονοῦντες, quod ceruicibus ipsorum iniectum aliquando fuerat. Et libro 2, πολὺ δὲ μείζω τὴν ὀργὴν κατεψηφισμένοι σφῶν ὑπερκρεμάσθαι, multo maiorem pœnā tibi impendere. ΕΤ Ἐπικρέμαμαι, Suspensus sum super, Impēdeo seu Immineo. Plur. Publ. οἵτινες ὑπερκρεμάμενοι τῆς ἀγορᾶς, impendens foro, (vt montes quoque impendere dicuntur) seu Inclinata & vergens in forum. Et ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impēdens periculum, vt ὑπερκείμενος. Thucydides lib. 7, p. 260, ὑπὸ μεγάθους τῆς ὑπερκρεμαμένου ἐπὶ κινδύνου πάντα ἅμα αὐτοῖς οἴεσθαι ἐφαίνετο.

Ἐπικρεμής, ής, ὁ καὶ ἡ, Suspensus super, Impendens. In vulgaris lexicis exponitur Pensilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ὑπερκρεμὴς φάρος, velum pendens.

C. ΚΑΤΑ κρεμάω, ΕΤ Κατακρεμαννύω, siue Κατακρεμαίνυμι, Suspendo de. Et Κατακρεμαννυμαι, Suspensus sum de, Depēdeo de. Theophr. Hist. plant. libro 3, cap. 9, ὃ δὲ καλοῦσί τινες φάσκον, ἡ αἰγίλωψ μόνη φέρει, πλεῖον καὶ βέλτιον· ἔχει γὰρ πυκνὰς καὶ κατακρεμαννυμένας, καθάπερ βότρυς ὁ φοινίκιος μακράς. φύεται δὲ τοῦτο ἐν τῷ φλοιῷ, καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς καρύας. Vnde Plinius, E glanditeris sola quæ vocatur ægilops fert panos arentes, muscoso villo canos, non in cortice modò, verùm & è ramis dependentes, cubitali magnitudine.

Κατακρέμασις, Dependens seu Suspensus de. A Gaza exponitur Pensilis.

C. ΠΑΡΑ κρεμάω ΕΤ Παρακρεμαννύω siue Παρακρεμαίνυμι, Suspendo iuxta seu à latere. Ilad. τ, Ἀψ δ' ἐπαΐων ἐς ἕνος ἐπιχαίζετο κὴρ ἀλεείνων, Χεῖρα παρακρεμάσας, de quodam cui sagitta manus traiecta fuerat.

C. ΥΠΕΡ κρεμάω, ΕΤ Ὑπερκρεμαννύω, Suspendo super. Pro Super appendo citatur ex Epigr.

¶ Κρεμάω, Suspendo. idem quod κρεμάω. Galen. in 8, ἐργάζεσθαι ψυχρὸν τὸ αἰγίλωπι ὃ ᾧ μᾶλλον προσέοικεν, κρεμῶνται ἐν φρέατι ψυχροῦ τοῦ ὕδατος. Bud. Citat autem ex Greg. quoque pag. 217. ΕΤ Κρέμνυμι, pro eodem.

C. ΑΝΑ κρέμνυμι, Suspendo. idem quod ἀναπρεμάω.

ΚΡΗΜΝΟΣ, οῦ, ὁ, Præcipitium, Locus pendens seu pensilis, aut pendulus. seu Scopulus pendens, (vt Virg. dicit, Fronte sub aduersa scopulis pendentibus antrum) Locus præruptꝰ. Apud Hom. dicitur de locis præruptis qualia in ripis visuntur. 1. Crepido. Il. φ, de Achille Troianos in Scamandrum compellente, ἔνθορε μέσσῳ Κρημνοῦ ἀπαλοῦσιν. Et de ipsis Troianis fugientibus, πὰρ μὲν ἴσαν ἀνὰ κῦμα δι' ὀξέος ἴτυος ἄντην Πὰρ κρημνούς. Itē Iliad. μ, de fossa, ἔνθ' ἄρ' ὑπερθορέειν γε θοὸν, οὔτε πεζὸς ἐὼν Ῥηΐδιος κρημνοί γε παρεφθίσεν ἀμφεπίρωθεν. Apud cæteros autē scriptores de altioribus præcipitiis dicitur, qualia in rupibus aut præruptis montibus cernuntur. Herodian. l. 3, τὸ μὲν ἕτερον μέρος ὕψιστον ἔρεισε πέτρα, ὅθεν ἅπτεται δὲ κρημνὸς βαθὺς τοῖς ἐκ τῶν ὀρῶν συρρέουσιν ὕδασιν πόρος γίνεται. Aliquanto pòst, ἐχυρὸν πόντος καὶ δύσβατον καὶ πεφραγμένον ὄρεσι καὶ κρημνῷ, monte & præcipitio. Idem libro 8, de Alpibus, καὶ ἡ διέξοδος ἐστίν αὐτοῖς, ἢ διὰ κρημνοειδεῖς βάθους μέγιστον ἀπορρῶγας, ἢ διὰ πετρῶν τραχυτάτων, rupium præruptā altitudinē, vt Polit. vertit. Plutarchus De fort. Rom. ἐμοὶ δὲ τὰ κρημνὰ καὶ τοῖς δυσχωρίαις πολὺ ὀπίσω ἔστησαν καὶ παρεχούσας αἰσθήσεως ἐλλείπει, καὶ ἀδιαφορίας καὶ μαχόμενα τὰ πρὸς ἄλληλα δόξαις ἑαυτὰ καὶ ἐπιπεσόντας, ὀξύτατα τὰ αἰσθήσεις, de Pontio Cominio, quem

Liuius dicit, qua proximū fuit à ripa, per præruptum eóque neglectum hoſtium cuſtodiæ laxū, in Capitolium euaſiſſe. Apud Thucydidem quoque lib. 7, p. 247, κρημνοὶ dicuntur de locis præruptis ſeu arduis, καὶ τὴν κρημνῶν βιαζόντες ἄλλοι ἄλλῃ ψιλοὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπροσδόκητοι. & paulo antè, κατά τι τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, ἀπώλλυντο, συχνὸς ὄχλος τῆς ὑπὸ τῶν Ἐπιπολῶν πάλιν καταβάσεως. erat autem locus is ὑπόκρημνος & ἐπικαιπὴς, vt idem Thucydides docet. ‖ Κρημνοὶ ab Hippocrate dicuntur τὰ χείλη τῶν ἑλκῶν, hoc eſt labra vlcerum, vt lib. De locis in homine. Sic etiam vocantur πλησιόχειλα, hoc eſt ale muliebris pudendi, vt annotat Gorræus ex Erotiano. Pollux, τὰ δὲ ἐκπίπτοντα ἀφροῦδη τῆς κλειτορίδος, μυρτοχλοῦς, ἢ κρημνοὺς, ἢ πλησιόχειλα. In quibus locis habet aliquam affinitatem cum riparum & foſſarum κρημνοῖς apud Homerum. A κρεμάω autē deriuari teſtatur Euſtathius, & ipſa etiam ſignificationis ſimilitudo confirmat. eſt autem ξυνὴ τῶν εἰς η.

C. Κρημνοβάτης, ου, ὁ, Qui per præcipitia & loca prærupta ambulat, vt illi qui murū aſcendunt. Sed dicitur de funambulis & petauriſtis. Ab Heſychio exponitur νευροβάτης. Nazianz. τριτέλπιδός τε καὶ ὀκταζύγου χορδῆς, Κρημνοβάτης ἱππίων αἰπαρυσταμόβων. IDEM Κρημνοβάτης.

C. Κρημνοκαμπίω, q. d. Verbis præruptis & arduis me iacito. κρημνοκαμπεῖν Suidæ eſt κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν.

C. Κρημνοποιὸς, οὗ, ὁ, Verba ardua funditans, Arduorum verborum artifex. μεγάλας λέξεις ποιῶν. Ariſtophanes Nubibus, de Æſchylo, φόρου πλέων, αἰσύπιον, σόμφακα, κρημνοποιόν.

C. Κρημνηγορίω, Verba ardua & grandia fundito. vt κρημνοκαμπίω.

C. Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque præcipitium habens, Vtrinque præceps, vel præruptus.

Ἀμφίκρημνος, per metaphoram, Vtrinque periculoſus. vt ἀπάτη (id eſt fraus) dicitur ἀμφίκρημνος à Luciano. à Nazianzeno ἀμφίκρημνον ἐρώτημα, Interrogatio quæ vtrinque in præceps tendit. nam & Latini ita præceps interdum vſurpant metaphoricè. Budæus autem ἀμφίκρημνον hic interpretatur vtrinque præceps & perniciоſum.

C. Ἀπόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ὑπότομος, Præruptus, Abruptus, Præceps, apud Cebetem Thebanum. Xenophon De venatione, ἄξει δέ ἢ ἐκεῖσε εὐσκιον τόπον, ἢ ἐκεῖσε ὑποκρημνον. Thucyd. lib. 6, de Epipolis Syracuſanis, χωρία ὑποκρήμνου τε καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως ὑδρευόμενα. quod paulo pòſt dicit ἐκκρημνᾶσθαι, eſſéque μέχρι τῆς πόλεως ὀπισθίας.

C. Ἐπίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præceps, In præcipitium vergens, vt in vulgatis lexicis exponitur, citantibus ex Nazianzeno ὀπίκρημνος ὁδὸς, via præruptа. Sed videtur ὀπίκρημνος propriè eſſe Arduo præcipitio aſſurgēs, vel Præruptо præcipitio accliuis.

C. Παρακρημνος, Præceps, vel Præcipitia & loca prærupta imitans.

C. Περικρημνος, Circuncirca præcipitiis & locis præruptis decliuis, vel Admodum præceps & præruptus.

Κρημνώδης, ες ὁ καὶ ἡ, Præruptus, Præcipitiis arduus. Thucyd. l. 7, p. 163, ἐς τὰ ὄπισθεν τοῦ ποταμοῦ ᾠκημένα, αἱ πᾶσαι οἱ Συρακούσιοι (ἦσαν δὲ κρημνώδεις) ἐβάλλοντο αὖθις πὶς Ἀθηναίους. Herodian. libro 6, ὄρη τραχέα καὶ τόπα ἐστὶ κρημνώδεσι πετραις.

Κρημνίζω, Præcipito, Præcipitem ago.

C. ΚΑΤΑ κρημνίζω, Per præcipitia & prærupta loca deicio, Præcipitem deorſum ago, Præcipito. Xen. τοὺς αὖθις ἐξ αὐτῶν (videlicet τῶν πειρῶν) πάντας καταπρημνίσαι. Athen. lib. 14, de quadam Calyce, ἐπὶ δὲ ὑπερθεν ὀπιθεν ὀπιθεν καταπρημνίζεσθαι ἑαυτήν. Theophyl. epiſt. 16, ἑαυτὸν τοῖς ὄρεσι τοῖς ὑψηλοῖς καὶ καταπρημνίζειν ἑαυτούς. Idem epiſt. 77, τῷ δαιμόνιῳ τῷ πονηρῷ καταπρήμνισον. Et Καταπρημνίζομαι, Præcipitor, Præceps deorſum agor, aut Per præcipitia ſeu loca prærupta deferor, vel cado: vt Quintilianus dicit, Acto in inſaniam & per præcipitia delato. Xen. Hellen. 8, τὸν ἱππέα βάντα λευκοθώρακα φέρον ἐκ τοῦ βοῶντος καταπεπρημνισμένον. Athen. lib. 13, de quadam Danae, ἡ δὲ καταπρημνίσθη, ὡς φησὶ Φύλαρχος, præcipitata fuit, ſeu Per præcipitium vel locum præruptum deiecta. de qua paulo pòſt voce actiua καταπρήμνισεν τὸν αὐτὸν τόπον, & ἀπαγορεύει ὅτι τὸν κρημνόν.

Κρημνάω, ET Κρήμνημι, Præcipitem do, Præcipitem ago, Præcipito. idem quod κρημνίζω vt Euſtath. tradit, citās κρήμνη σεαυτήν. ‖ Κρήμναμαι, Pendeo, Suſpenſus ſum. idem quod κρέμαμαι, vt tradit ſcholiaſtes Ariſtophanis. ſic exponēs κρημνάμβαι ſiue καταπρημνάμβαι τριφίλαι, vt in ſequent. videbis. Euſtathius autem κρημνάμβαι τριφίλαι in prima ſignif. τῷ κρέμασθαι accipit, qua nimirū pro κρημνίζεσθαι ponitur.

C. ΚΑΤΑ κρήμνημι, Præcipitem deiicio. idē quod καταπρημνίζω. ‖ Καταπρήμναμαι, Depēdeo, vel Præceps depēdeo. Ariſtoph. Nub. de tonitru quod in nubibus generari dicit, Ὅταν ἐμπλησθῇ ὕδατος πολλοῦ, καὶ οὕτω κατασθῇ φέρεσθαι, Καταπρημνάμβαι πάντες ὅμοῦ δὴ αἰάζουσι, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσι. id eſt Dependentes, vel præcipites dependentes. ſchol. exponit κρεμάμβαι ὀπὸ τοῦ ἀέρος, ſeu, ὀπὸ κρεμάμβαι ἀλλήλαις, ſibi mutuò impendētes. Euſtathius verò accipit pro Præcipites actæ, vt in κρήμνημι præcedente dixi. Itē καταπρημνᾶσθαι in v. l. Dependere.

ΚΡΗΠΙΣ, ῖδος, ἡ, Baſis, Fundamentum. Symmachus, vt Suidas exponit. Heſych. κρηπῖδα ih architectonice dici ſcribit τὰ ἐφ' οὗ οἱ συλοβάται, id ſupra quod columnarum pedes firmati ſeu fundati ſunt: ac inde κρηπῖδας à poetis vocari τὰς καταρχὰς καὶ θεμελίους. Xenoph. κρηπὶς λιθίνη, de muro lateritio cuius pes è lapide. Plato libro 5 De legibus, ὅπῃ ταύτης ἂν κρηπῖδος μονίμου ἐπιποδομῶν. Pauſan. 39, de monumento, λίθου δὲ ἐπικοδομήσαντες κρηπῖδα, λίονας ἐφιστᾶσι. Ariſtid. ταύτης δὲ τοιαύτης ὡς περ κρηπῖδος ἡ ῥίζης ὑπεστιμένης. Rurſus Xenoph. χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγήσασθαι πρῶτα ἰσχυρὰ εἶναι δεῖν τῆς ψυχῆς κρηπῖδα, virtutis eſſe fundamentum. Plutarchus in Themiſt. pag. 36, ὅπῃ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἴπῃ (videlicet Pindarum) ὅτι παῖδες Αἰακίδαν ἐζάλοντο φασιναὶ κρηπῖδα ἀλκᾶς εἶναι, quæ verba citantur ab eodem in lib. Athenienſes literarúmne an belli ſtudio magis excelluerint. Idem in Numa, ἵδρυσε θεὸν κρηπῖδα τῆς πολιτείας, ſedem & fundamentum reip. Naz. de Conſtantino magno, τὸν βαλόμενον πρῶτον κρηπῖδα τῆς βασιλικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ δυναστείας. At verò τὸ ὕδωρ τῆς Ἰορδάνου ἐπορεύετο δι' ὅλης τῆς κρηπῖδος, in vulg. lex. affertur ex Ioſue cap. 4, exponiturque Aqua Iordanis reuerſa eſt in alueum ſuum. Heſychio eſt etiam ὑπόβαθρα. ‖ Κρηπὶς, Crepida, Calceamentum ſuberatum. Gellius lib. 13, cap. 20, Crepidas & crepidulas prima ſyllaba correpta, id genus calceamentum appellauerunt quod Græci κρηπῖδας vocant: eiúſque calceamenti ſutores Crepidarios dixerunt. Hegemon apud Athenæum lib. 15, Ἐς καλλιὼ κρηπῖδα πολὺν τὸν σανὸν αἰάζων. Xenophon De re equeſtri, οἱ ἐμβάται ἥδιστα σκιᾶς ἐξ οἵου τοῦ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Athenæus lib. 12, χρυσᾶς πλοῖς ὑπὸ ταῖς κρηπῖσι καὶ ταῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει, de quodam Agnone, de quo idem iiſdem verbis narrat Plutarchus Alex. pag. 715. Idem Athenæus lib. 12, de archonte Crotoniatarum, ἀλουργίδα ἡμφιεσμένον καὶ ἐστεφανωμένον χρυσῷ στεφάνῳ, ὑποδεδεμένον λευκαῖς κρηπῖσι. Idem lib. 14 ex Agathocle de hilarorum carminum poeta, χρῆται δ' ἐσθῆτι λευκῇ αἰθρείᾳ, καὶ στεφανοῦται χρυσοῦν στέφανον· καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ὑποδήμασιν ἐχρῆτο, νυνὶ δὲ κρηπῖσι. Herodianus libro 4 de Antonino Caracalla, ſimia Alexandri magni, Macedonico habitu prodeunte, καυσίαν τε ὀπίσθιον τῷ κεφαλῷ φέρων καὶ κρηπῖδας ὑποδούμενος. quibus verbis vtitur & Plutarchus Erot. deſcribens mulieris cuiuſdam habitum Macedonicum. Philoſtratus ep. 21, βλαυτία τε σανδάλια τε κρηπῖδες τε πέδιλα, τοσαῦτα εἶδη φορήματα ὑποδήσεως. In eadem epiſtola dicit κρηπῖδα Iaſonis flumen trāſeūntis ὑποδῆσαι τοῦ ῥεύματος, εἰς αἰτίαν τῶν ἰλύος θολερᾶς. ‖ Κρηπὶς dicitur etiam τὸ περίθημα τοῦ ἴσχίου πλακοειδῶς, vt docet Heſychius. quibus verbis videtur ſignificare marginem illarum placentarum. Poll. autem inter ipſas placentulas numerare κρηπῖδα exiſtimatur. nam poſtquā aliquot placentarum genera recēſuit, ſubiūgit, τὴν δὲ καὶ κρηπῖδα ἐξ ἀλεύρου τε μίλτου, ἢ σησάμου ἀμυγδάλας τινὰς ἢ καρυΐδας ὀπτάς, ὧν βρωθέντων, πλὴν κρηπῖδα ζωμὸν ὀρνιθείῳ ὑπερύφαντον πίνειν. Sed hic quoque pro placentæ margine & circumferentia qua auiculæ illæ includerētur, capi poſſe videtur. In vulgatis lexicis exponitur

etiam Crepido. Quod verò ad etymon attinet, sunt qui ab ἴστημι deriuent facto ἐπεκτάσει κρεπίς, Eust. à ῥάπτω, quod à ῥάπις deducitur.

C. Κρηπιδοποιός, οῦ, ὁ, Sutor crepidarius, seu Crepidarius, vt Gellium loqui dictum est paulo antè. Athenæus lib. 13, τῶν κρηπιδοποιῶν φησὶ τὸν πολλὰ τὰ σκορόδια καὶ δάκρυα σπείροντα καὶ θάπτοντα βλάπτειν.

C. Κρηπιδοπώλης, ου, ὁ, Crepidarum seu crepidularum venditor. Synes. ep. 52, ἔστιν τις Ἀβδηρίτης λέγεται κρηπιδοπώλης ἀνήρ τις.

C. Κρηπιδουργός, οῦ, ὁ, idem quod κρηπιδοποιός proximè præcedens. Poll. ex Dinarcho.

C. Βαθυκρηπὶς ἄδος, ὁ καὶ ἡ, Habens basin & fundamentum profundum. Βαθυκρηπῖδος Ἀβύδου, profundè fundatæ Abydi. Musæus.

C. Μονοκρηπίς, Vna crepida indutus. Mercurii epitheton, qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Κρηπίδω, Fundo, Fundamentum iacio. Dion, τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐκαλιώπουν, λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσεν, fundamenta eius struxit. ‖ Item Crepidas induo, seu Crepidis induo. Vnde κρηπιδούμενος, Crepidis indutus, Crepidatus. Plut. Apophth. κατ' ὄνησιδήμου τινὸς ἐν Σπάρτῃ κρηπιδουμένου ἰδόντος ὅτι ἐκ πείρου σκέλους, εἶπεν ὁ μὲν Λάκωνα, &c.

KPΙ'NΩ, Secerno, Discerno, Dirimo. Primam enim hanc esse puto verbi κρίνω significationē, non autem eā qua pro Iudico ponitur: quin potius hanc ex illa profectā. vt videlicet κρίνειν dictum sit pro κρίνειν νείκεα (quod ipsum & apud Homerum legitur) id est Dirimere lites. nam qui iudicat, lites dirimit. Homerus Iliad. ε, Ὡς δ' ὅτε ἅπαξ ἄχνας φορέει ἱερὴ βίη κατ' ἄλωας, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃσι μετὰ πνοιῇσιν καρπόν τε καὶ ἄχνας, id est, Quum flaua Ceres secernit fructū & paleas, vel separat, διαχωρίζει, inquit Eust. afferens hunc eiusdem poetæ versum, tanquam habentem eandem verbi κρίνω significationem, quam habent eandem verbi κρίνω significationem, Κεῖν' ἀέθλους καὶ φῦλα, καὶ φρήτρας Ἀχαιῶν. qui versus est 364 lib. β. vbi idem enarrator exponit itidem διαχωρίζει & διακρίνει. Ab Hesychio quoque κριτὴς exponitur διαχωρίστης, & κρίνειν simplici χωρίζειν. Fuerunt tamen qui in illo versu Il. β, κρῖν' ἀέθλους καὶ φῦλα reddiderint κρῖνε, Ordina. quæ interpretatio eundem quidem sensum efficit, sed liberior est. At verò κρίνειν νείκεα pro Dirimere lites, vide in κρίνω significante Iudico.

Κείνω, vel Κείνομαι, Decerno. vt κρίνεσθαι ἀρῆι aliquoties apud Hom. Decernere bello. (dicit autem & κρίνεσθαι μάχης Ἄρεος quia in conflictus exitu διακρίνεται τὸ πᾶν μαρνάμενος μάχης.) Et apud Polybium κρίνεσθαι περὶ παντὸς ὅλων, De summa rerum prælio decernere: item κρίνειν τὰ ὅλα apud eundem, eadem signif. Vide Bud. pag. 36, vbi exponit etiam Dimicare de summa imperii, & extremam aleam experiri. Sed & πόλεμος (id est bellum) κρίνεσθαι dicitur à Pausania in Achaicis, καὶ ὁ μὲν ἐν Μακεδονίᾳ πόλεμος ἔμελλεν ὡς ῥᾷστα καὶ τὸ ὁπωσοῦν διάφορα τῶν Ῥωμαίοις κριθήσεσθαι. Quinetiam διὰ μιᾶς μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον apud Diodorum legitur in historia Alexandri, σπουδάζοντα σὺν μιᾷ συντάξαι εἰς τὸ διὰ μιᾶς μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον. itidémque μάχη dicitur κρίνεσθαι cum ab aliis tum à Xenophonte, αἱ μάχαι κρίνουσι μᾶλλον τὰς ψυχὰς ἢ τὰς τῶν σωμάτων ῥώμας. Exponit Budæus κρίνεσθαι Decerni (id est Decretorium iudicium habere, vel Crisin habere) in hoc quoque Galeni loco, ad Glauconem lib. 1, σκεπτέον σοὶ πρῶτον μὲν τὰς τῶν πυρετῶν εἴδους, εἰ θερμοὶ καὶ διαταίης. ὀκρίνεται γὰρ οἱ πονηροὶ φιλοῦσι κρίνεσθαι. Hinc & κρίσιμοι ἡμέραι, decretorii dies. At Politianus κρίνειν vertit Discernere in isto Herodiani loco, κρίνει γὰρ ἀπόβασις καὶ τύχη τὸν πολέμου τοὺς γενόμενος ἑκατέρων ἥρωας. Κείνω, Excerno. vt κρίνει ἡ σκεῖδος. Aristot. in Probl. vbi scribitur etiam, ἐὰν δὲ συμβαίνει τὴν ὑγρὸν καταπεπτῶν καὶ κριτικῶν καὶ κριτικῶν καὶ πτῶμα ἐκκρίνειν αὐτῶν.

Κείνω, Seligo, Deligo. Quæ significatio primæ finitima est. nam secernimus ad deligendum. Homerus Il. ζ, Κείνος ὅν Ἀχαιὸς ἀριστεῖς φῶτας κρίνας, Εἶπε λόγον. vbi Eustathius ait etymologiam nominis λόγος quodammodo indicari. esse enim κρίνειν idē quod διαλέγεσθαι, à quo (id est à cuius simplici λέγεσθαι) deriuatum sit λόγος.

quippe quum oporteat τοὺς ἐλαχίστους esse ὀκριτοὺς & ὀπλίτας. Sic autem exponit & Iliad. β, Ἐς δὲ ἱερῆας ἔκριτοι τίθεσαν, addens hinc istos dici posse ὀκρείτας. Illi autē priori loco similis est hic Od. ξ, — ἐπεὶ κείνομι λόχονδε Ἄνδρας ἀρίστους.

Κείνω, Discepto, Iudico. Homerus Iliad. τ, Οἳ βίην ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κείνουσι θέμιστας, Ἐκ δὲ δίκην ἰλάσσουσι. At verò Hesiodus pro σκολιὰς θέμιστας κείνειν & δίκην ἰθύνειν dicit breuius σκολιῇς δίκῃς κείνειν θέμιστας in Erg. — σκολιῇς δ' ὅπῃσι κείνουσι θέμιστας. vbi κείνειν θέμιστας est Disceptare iura. Rursum apud Homerum Odyss. μ, Κείνων τοίνυν πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, Disceptās controuersias, vel Dirimens controuersias. nam qui disceptat seu iudicat, dirimit controuersias & lites, vti dixi suprà, vbi docui primam mihi videri verbi κείνω significationem esse eam qua sumitur pro Secerno, Discerno, Dirimo. Quā meam sententiam confirmare videtur Eustathii expositio, quam dat participio κείνων, videlicet διαχωρίζων. addens, ἐπεὶ καὶ δικαστὴς οἷόν τις ὅσιος ὁ δικαστὴς, καὶ τοὺς σοφούς. (quam etymologiam ex Aristotele sumpsisse eum puto. nam apud eum legitur, mihi tamen minimè placens) Quibus subiūgit, integrū id esse loquēdi genus: at quum dicitur simpliciter κείνειν, tunc esse imperfectum, ac deesse accusatiuum νείκεα, vel σκέψις, vel φιλονεικίας, aut similem quempiam. Idem verò annotat & in loco illo vbi accusatiuum θέμιστας adiungit poeta huic verbo. Sic autem & in soluta oratione adiicitur interdum accusat. δίκην, ita tamen vt multo frequētius subaudiendus relinquatur. Plutarchus in Apophth. Μαχαίρα δέ τινι κείνων δίκην, καὶ ὑπομυσάζων, οὐ πάνυ προσῆκε τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκειτο. Aristoteles Polit. 2, οὐ καλῶς οὐδὲ ὁ περὶ κείσεως ἔχει νόμος, τὸ κείνειν ἀξιοῦν διαιροῦντα, τῆς κρίσεως ἁπλῶς γεγραμμένης, καὶ γίγνεσθαι τὸν δικαστὴν διαιτητήν. Thucyd. lib. 6, βουλεύσαι δὲ αὖθις περὶ τῶν ξυμπάντων, κεῖναι δὲ αὖ ἀκούσαντας ἄρτια τοὺς πολλούς. Et δικαίως κείνειν apud Plutarchum. Sed ei quod ex Eustathio retuli de subaudiendo accusatiuo, obiecerit aliquis, nō posse eum addi, quum iā alius ei additus est: veluti quū dicitur κείνω ἀγῶνα, vel κείνω πῦρον. Sed ego pro Eustathio respondeo, κείνω ἀγῶνα posse resolui in κείνω τινὰ περὶ τὸν ἀγῶνος δίκην, at verò κείνειν πῦρον in κείνειν τινὰ πύρου δίκην. Extat autem illud κεῖναι ἀγῶνα apud Aristophanem: (inuenitur & cum accusatiuo κείνει apud Platonem De republ. 2, τινὰ κείνει αὐτῶν τὸν βίον κεῖναι ὀρθῶς, iudicium rectum de ipsorum vita ferre) Et κείνω αὐτοὺς apud eundem pro Iudicium de ipsis fero. itidémque ὁ κείνας τοὺς θεοὺς apud Euripidem. Non semper tamē (vt verum fatear) subaudiri accusatiuus ille potest. verbi gratia, quum dicitur à Demosth. κείνω τὰ πρεσβύματα: & à Platone in Epigr. τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κείνειν. Itidémque quum iungitur hoc verbum præpositioni περὶ, vt apud Platonē in Apologia, ὑμῶν ὅπως τρέπεται καὶ τοῦ θεοῦ κεῖναι περὶ ἐμοῦ. ‖ Κείνω, Iudico, Censeo, Existimo. vnde apud Thucydidem κείνεσθαι, censeri: lib. 2, κεκρίσθαι αὖ τοῦ ψυχοῦ δικαίως κεῖσθαι. Et κείνειν πολεμίους, Censere hostes, Habere pro hostibus. Apud Aristotelem autem κείνουσι τοῦτο ὡς πρέπει, eodem modo quo dicunt Latini interdum Censere aliquid in bonis, vel in malis. ‖ Κείνω alicubi reddendum potius Diiudico quàm Iudico: vt in isto Aristotelis loco, τοὺς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κεῖναι τοῦ χωρίστου. ‖ Alicubi verò Adiudico. vt Sophocles Aiace, Κείνειν ἔμοιγε κρεῖσσον ἢ κτανεῖν μίαν. ‖ At quū dicit Hom. κείνασθαι ὀνείρους, (vnde cōpos. ὀνειροκείτης) non tam est Iudicare somnia, quàm Cōiicere somnia, seu Non tam iudicare de somniis quàm Coniecturam de somniis afferre. exponitúrque Interpretari somnia, & Explicare somnia. Vnde referendum videtur potius hoc loquendi genus ad eam verbi κείνω significationem qua pro ἐκκρίνειν & διακρίνειν ac βασανίζειν ponitur, vt tradit Bud. exempla tamen nulla afferens. ‖ At Κείνω pro Statuo, Constituo, ad iudicandi significationem aliquatenus pertinet. quia is qui statuit aliquid facere, faciendum id esse iudicauit. Polyb. κείνας δ' ἐκεῖ πανδημεὶ τινὰ ἀποχειροτονίαν. Idem, ἀποξέσας ὁ κελεύει.

Κείνω, Accuso, Diem dico, Reum ago, Defero. Anti-

phon, καὶ κείνω σφόδρα αἰνῶ καὶ πείθομαι, &c. Plutarch. in Cæsare, Δολαβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπάρχιας. Itidémq; κείνομαι, Accusor. Causam dico. Reus agor. Demosth. εἰ ἐκρινόμην μὴ ἐγὼ, κατηγόρει δ' Αἰσχίνης, Φίλιππος δ' ἂν ὁ κρίνων. Et κρίνεσθαι τὸν ὅτι θανάτου, Athen. Rei capitalis accusari. Vide Budæum pag. 34. Legitur & κρίνεσθαι θανάτου (Polyb. autem dicit indem κρίνειν θανάτου, scribens καὶ θανάτου κρίνει μόνος ὁ δῆμος) & apud Demosthenē κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου. Et κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, Plutarch. in Apophth. Maleficii accusari. Et κακρεμβίος, Reus, vide in Κρεμβος. Rursum Budæus (sed in suo Lexico) κρίνεσθαι pro Iudicio disceptare, affert ex Græcis Bibl. interpretibus, Hieremiæ cap. 2, necnon ex Platone cum accusatiuo, lib. 11 De leg. Sed extant & alia passim significati huius exempla. Aristoph. πόσου μοὶ σοῦ ἐκρινόμην, εἶπε τὸ χόνδρο κοπῆ ξυμβάλλων. Vsus est & Hesiodus, scribēs, — ἐκρίνοντο δαῖτ' ἀνδρῶν τ' ἄνδρωπι. Dicitur verò & κρίνομαι ὡς σι, quo vsus est modo Aristides. Affertur & κρίνεσθαι περὶ τῆς ἀρετῆς pro Disceptare de virtute. Et ex Thucyd. cum datiuo δίκη citatur, κρίνεσθαι δίκη. Et τὸ κρινόμενον, Id de quo disceptatur. A Bud. redditur Disceptatio ex Cicerone, & Iudicatio, ex Fabio. In vulg. lex. exponitur etiam Controuersia, & Summa iudicii quæstio.

Κρίνω pro κατακρίνω, Damno. & κρίνομαι pro κατακρίνομαι, in Test. noui libris præsertim. Sic & κρίμα, Damnatio.

Κρίνω, pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω, & βασανίζω, atq; adeo pro αἱρῶ κρίνω, vt scribit Bud. pag. 35, sed exemplum nullum afferens. In lexico autem exponit Latinè Quæro, item Quæstionem habeo. Sequendo autem hanc expositionem verbi κρίνω, crediderim κρίνεσθαι de eo dici de quo habetur quæstio, in hoc Thucydidis loco libro 6, pag. 106, καὶ ἐπιμὲς λῶ, φὴν ὀκτεῖν, κρίνεσθαι εἶπε τόνταν εἰσαγαγόμενος λῶ. Affertur autē & κακρεμβίος pro Probatus. Exploratus, ex Anthol. epigr. — αἰσπίδα δ' ἴχον Σωρὶς κακρεμβίω ὕδατι καὶ πολέμω. ‖ Μέση καὶ κακρεμβίη ἡλικία, in vulg. lex. ex Cebete Thebano, Ætas iudicio firmata & integra. ‖ Κακρεμβίον à Budæo exponitur etiam, Exactum, Seuerum, Germanum, apud Plutarch. De musica, οὐ μὲν ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν τῶν παιπάλοις νενόμισται ὡς σαφῶς εἰδέναι οὐ τὸν μὴ κακρεμβίον οὐδ' ἀρχαῖον, οὐδ' ἂν οἰόμενόν τινα τῶνδε τῶν αἰσθήσεων ὑγιῆ, ὅμως δὲ καὶ οἱ ἀδόντες πολλοὶ καὶ οἱ κακρεμβίως, ἀλλ' οὐ ὡς σαφῶς εἰδότες. Quinetiam aduerbium hanc ipsam significationem sequens, ΕΣΤ Κακρεμβίως, apud eundem Plutarchum, οἱ σοφοὶ τῶν βούλεται τῇ μετρίᾳ καλῶς καὶ κακρεμβίως χρῆσθαι, τὸν ἀρχαῖον ἀποφαίνεσθαι τρόπον, Exactè. q.d. Adhibito iudicio, Adhibita censura.

Κρίνομαι, pro συγκρίνομαι, Comparor, Conferor. Bud. ex Plat. ἐκεῖνα δὲ ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐκ ἀποπρωτῶ ἄξια.

Κρῖμα, ατος, τὸ, Iudicium. Cuius verbalis frequens est in Testamenti noui libris vsus. Matth. 7, ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε, quo iudicio iudicatis, iudicabimini. Id est, Quale de aliis fertis iudicium, tale de vobis feretur. Et de iudicio Dei, ad Rom. 11, ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ. Et κρίμα ἔχειν μετά τινος pro Contendere iudicio, seu disceptare cum aliquo. 1 ad Corinth cap. 6. ‖ Κρίμα, Damnatio. Luc. 24, παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου, tradiderunt ad damnationem mortis. id est, Vt morte damnaretur. Multo tamen sæpius sine illo genitiuo pro Damnatio: vt capite proximè præcedente, videlicet 23, οὐδὲ φόβῳ συ τὸν θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Meminit huius significationis & Etymologistes, exponens κατάκριμα & κατάδικη. Addit verò significare πᾶς ἐξουσιαστὴς τῶν νόμων λόγος. quod intelligendum videtur de iis locis in quibus Græci interpretes tria hæc coniunxerunt, ἐντολὰς, δικαιώματα, & κρίματα. quæ ita quidam distinguenda putant, vt per πᾶς ἐντολὰς indicetur ea Legis pars quam moralem vocant, in qua præcipitur quid Deo, quid proximo debeamus: per δικαιώματα, sacri ritus totáque adeo ceremonialis Lex: per κρίματα denique ea pars quæ ad ciuilem politiam & forenses controuersias pertinet, quam iudicialem appellant.

Κρῖμα etiam inuenitur scriptum cum ῑ, sed in emendatis Testamenti noui exemplaribus accentu acuto notatū reperitur. ac certè, licet κρίνειν apud Homerum ῐ productum habeat, Nonnus corripuit κρίμα, quum dixit Εἰς κρίμα δικαιοσύνης ἴθλων.

Κρίσις, εως, ἡ, Iudicatio, id est Ipsa iudicandi actio. Sed frequentius Iudicium, Sententia quæ fertur de re aliqua. Aristoteles, κοινολογοῦνται γὰρ ἁπλῶς περὶ τῆς κρίσεως, id est Inter se de sententia ferenda consultant, vt Bud. vertit. Et κρίσιν ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, Iudicare, Iudicium facere, vel Pronuntiare, Sententiam ferre. vt κρίσιν ποιῶν ῥητόρων, vulg. lex. ex Demosth. Iudicium de oratoribus facere. Aristides de iudicio Mineruæ & Neptuni pro vrbe Athenarum, ἀλλὰ καὶ ὧν ἔκρινον οὐκ ἀγνοίας, ἀλλὰ τῇ πόλει καὶ κρίσεις ἐποίουν. Aristoteles Polit. 4, κρίσις ὅπως χάριν ἀμφισβητοῦσιν οὐκ εἰσίασιν, Nondum lata est sententia. Vel, Nondum finita est seu dirempta controuersia. Apud eundem videtur esse potius Diiudicatio, quum dicit κρίσιν εἶναι ἀξίων ποιεῖσθαι, vt exponatur Diiudicare qui sint digni. (At in vulg. lex. redditur Discernere, item Probare) Sic certè κρίσις pro diiudicatione capitur à Plutarcho in Sympos. sept. sap. quum scribit, χαλεπὴν καὶ δύσκολον εἶναι τὴν κρίσιν ἔδοξε τὸ ἡμίμνιον, reddebant diiudicationem difficilem. ‖ Κρίσις, Iudicium. ea significatione qua dicitur aliquis esse acri iudicio, aut valere iudicio. Herodianus lib. 4, τοὺς ὅπως ὀρθῶς κρίσεως καὶ μὴ δόξης τῇ πρὸς τὸν πόνον τὸ παρεγγύον λογίζονται.

Κρίσις, Causæ dictio. Item Accusatio. Thucyd. lib. 1, καὶ καθίστων ἑαυτὸν εἰς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, & offert se ad causam dicendam. Ibidem, προκαλοῦντες γὰρ ἐς κρίσιν περὶ Ἐπιδάμνου. Et κρίσιν προσαγγέλλειν. Plutarch. pro Diem dicere, vt inquit Bud. qui affert & ex Demosth. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, pro Accusandi tempus exiit. Et κρίσιν τινοῖμαι πρός τινος, Quendam accuso, vel reum ago, in vulgatis lex. ‖ Ἐρῆ Lis, Controuersia. Lucill. Anth. epig. lib. 2, Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. ‖ Κρίσις interdum & pro ὕλημα, cuius significationis exemplum Bud. ex Aristot. affert.

Κρίσις, Decretorium belli prælium, inquit Budæus. (sicut videlicet κρίνεσθαι pro Decernere accipitur) Polybius in 1, διόπερ δεῖ τὸν περὶ Θερμοπύλας καὶ Θετταλίαν κινδυνεύοντα κρίσεως τὰ ὅλα τυχεῖν. vt alibi dicit idem scriptor κρίσιν περὶ τῶν ὅλων. Plutarch. καρτερὰν μάχην κρίσιν οὐ λαβοῦσαν. id est Pugna quæ decerni non potuit, vt idem Budæus interpretatur. Apud Thucydidem pariter τὸ Μηδικὸν ἔργον (id est Medicum bellum) dicitur κρίσις αὖθις. lib. 1, καὶ τὰ ἄμφω δυοῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν ἔσχε κρίσιν. vbi ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε nihil aliud est quàm Celeriter terminatū fuit, seu Finitum, aut Confectum. Sic autem Plutarch. in Phoc. τῷ γὰρ ἀνυτίμου κύρους ἀπιδόντι αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν, καὶ κρίσιν ἐποίησε ταχεῖαν. Polyb. autem ῥᾳδίαν αὐτὴν καὶ σύντομον ἔλαβε κρίσιν ἡ ναυμαχία, quod Bayfius vertit, Nauale prælii certamen celerem facilémque exitum habuisset. At verò ἀμφίδοξος τῆς μάχης κρίσις dicitur quū ancipiti marte pugnatur. Diodorus autem addidit & genitiuum τῶν ὅλων, in historia de Alexandro, ἦν μὲν μάχη δεξιὰ καὶ τῶν ἀγχιτερμόνων ἀρίστης ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὅλων κρίσιν. quibus subiungit, ἐπλανᾶτο γὰρ διττὰ κρίσεσι, τῆς ὕπνου ἀναλήψεως γινομένης.

Κρίσις affinem proximè præcedenti significationem apud medicos habet. accipitur enim vel pro solutione morbi, vel pro repentina in melius aut deterius mutatione. Sed magis particularem huius nominis expositionem subiungam ex Gorræo (de hoc tantùm obiter admonens, ab eo inter alia proferri locum Galeni scribentis hanc vocabuli κρίσις significationem à foro ad medicos translatam esse: qua in re nequaquā Galeno assentior. quū multo magis sit rationi consentaneum à re militari eā transferre, quū magna sit inter κρίσιν τόπου & κρίσιν μάχης affinitas. vnde etiam sicut κρίνεσθαι exponitur ibi Decernere prælio, sic κρίσιμοι ἡμέραι, dies decretorii) Ita igitur ille, Κρίσις apud Hippocratem tribus modis sumitur. vno significatu simpliciter ἡ λύσις vt quo Prognostici loco scribit optimam vrinam esse in qua per totum morbi curriculum, donec ipse iudicatus sit, subsidet album, læue & æquale. Neque enim aliter κρίνεσθαι illic interpretatur Galenus quàm λύεσθαι, vt

nec aliis pleriſque locis, quũ κρίνω in luxationibus vſurpat. Vnde Cornelius Celſus pleraque ex Hippocrate in Latinum conuertens, κρίνω nunquam aliter vertit quàm Solui & finiri morbum. Eodem etiam modo ephemeræ & hecticæ febres dicuntur iudicari, per abuſionem, vt ſcribit Galenus lib. 2 De criſibus, quòd & ſine magnâ perturbatione & minimè ſubita permutatione finiantur. Altera verò ſignificatione ἡ κρίσις eſt motus vehemens naturæ ad rei cuiuſlibet moleſtæ depulſionem. Hæc quidem generalis eſt τῆς κρίσεως ſignificatio, ſecundum quam non modò morbi, ſed & conceptiones & abortiones & partus, & omnino quæcunque magno naturæ conatu indigent, dicuntur iudicari. Et paulo pòſt, Veruntamen non omnis naturæ conatus ad vacuandum propulſandúmque quicquid ei nocuum eſt, κρίσις dici debet, ne quotidianam excrementorum vacuationem κρίσιν eſſe cogamur fateri, ſed is modò qui vehemens ſit, neciſi certis dierum, hebdomadarũ, menſium, aut annorum periodis contingit. Nam quum (autore Galeno) τῆς κρίσεως nomen à foro ad medicinam tranſlatum ſit, (qua in re ego potius illi aſſentior, quàm aliis qui κρίσιν excretionem vel naturæ conflictum interpretantur, quòd κρίνειν & κρίνεσθαι vtrunque aliquando ſignificet. Neque enim κρίσιν, non dico malam, ſed omnem quæ bona ſit, excretio ſequitur) quòd perinde natura cum morbo decertet atque reus cum petitore: atque vt in foro alteram partẽ cauſa cadere neceſſe eſt, ita hic naturã aut vinci aut vincere oporteat: & quẽadmodũ nõ de leuibus rebus, ſed grauioribus actiones inſtitui ſolent & iudicia exerceri, ſic nõ omnis naturæ motus, quo onus omne ſuperfluum à ſe deponat, κρίσις appellari debet, ſed magnus modò, & in quo natura videtur plurimùm laborare. Talis quia maximè circa morbos apparet, atq; in eius cõtemplatione medici præcipuè verſantur, ideo τῆς κρίσεως nomen morborum tantùm proprium videntur feciſſe, & ad eos retuliſſe omnia quæcunque de criſibus conſcripſerunt. Ex quorum ſententia hæc breuiter de morborum criſi dicemus. Igitur κρίσις tertio ſuo ſignificatu variè à veteribus medicis definita fuit. Alii enim (vt ſcribit Galenus) ſubitam in morbo mutationem, alii ad meliorem ſtatum inclinationem ſolã: alii eam quæ antecedit agitationem, alii integram omnem morbi ſolutionem, alii eam tantùm quæ bona ſit, κρίσιν dixerunt. Hippocrates verò (ſicut recitat Galenus) appellat κρίσιν permutationem magnam in morbo repentè factam: cuius ipſe quatuor differentias aſſignat lib. 2, περὶ ὀπισθοτόνων, ſcribens, ὅτι σωτηρίων ἡ ὀλεθρίων, ἢ ῥᾳστὴν ὅτι τὸ ἄμεινον ἢ τὸ χεῖρον. Siquidem per huiuſmodi mutationes nõnunquã ſubitò integra ſanitas reſtituitur, aut moritur æger, aut leuior aut deterior morbus euadit. Addit verò Galenus initio lib. 3 de criſibus alias duas quas miſtas vocat, quibus ſubita aliqua ad melius aut peius commutatione facta, deinceps morbus eodem tenore progreditur, donec æger vel conualuerit, vel extinctus ſit. Earum duæ bonæ, duæ malæ dicuntur. Verùm ea ſola quæ ſubitam affert ſanitatem, ſimpliciter κρίσις appellatur: nam quæ mortem affert, mala κρίσις eſt: aliæ non κρίσεις ſed ſimpliciter λύσεις (vt ait Galenus) vel ἀκριτικὰς κρίσεις vocantur. Omnibus diebus earum aliqua fieri poteſt, non tamen omnis omni die. nam bona, quam abſolutè κρίσιν dicimus, ſeptimum, decimumquartũ, vigeſimum, &c. Et poſtremo, Κρίσις, etiam præter ſuperius explicatas ſignificationes, ſumitur aliquando apud Hippocratem pro ipſa acceſſione, vt Aphor. 19, lib. 1, ſicut Galenus & Philotheus in explicatione eius loci ſcripſerunt.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Iudicatorius, Ad iudicationẽ pertinens, Ex quo velut argumentum petimus iudicandi vel illo modo. Vnde κρίσιμος ἡμέρα apud medicos, Iudicatorius dies, vel Decretorius dies. Κρίσιμος ἡμέρα (inquit Gorræus) Iudicatorius ſiue decretorius dies, dicitur dies in quo κρίσις morbi contingit. Itaque vt κρίσις omni die fieri poteſt, ſic & omnis dies κρίσιμος eſſe poteſt. Nunc autem appello κρίσιν omnem morbi ſolutionem: in qua quidem ſignificatione etiam febris

ephemeræ κρίσις eſt. Atque vt ſunt multæ τῆς κρίσεως differentiæ, ſic & dierum criticorum. alii enim κατ' ἐξοχὴν κρίσιμοι ἡμέραι appellantur, in quos ſæpiſſime & ſecuriſſimè criſes incidunt: alii mali ſunt, in quibus magna ex parte fiunt criſes malæ: alii verò medii & incidentes, quibus criſes cõtingunt imperfectæ. Eſt autem omnium fortiſſimus perfectiſſimúſque ſeptenarius, & qui ſeptenario concluditur, vt ſeptimus, &c. Et paulo pòſt, Et hi quidem dies quibus certa firmáque vis ineſt decernendi, κυρίαι ἡμέραι ab Hippocrate appellantur. Hi autem quanquam præcipui ſunt inter criticos, ſunt tamen & alii quidam quos παρεμπιπτούσας (hoc eſt incidentes) vocant, quibus & ſua vis ineſt ad iudicandum, vt tertius, quintus, nonus. Hi omnes verè & propriè critici appellantur. Dicũtur autẽ & eo nomine aliquando illi dies qui ſingularũ hebdomadarũ medii ſũt, eáſq; in duas partes diuidunt, vt quartus, vndecimus, decimuſ-ſeptimus, & reliqui eodem modo: quòd ſæpe in eos criſes bonæ incidant. Hi tamen proprio nomine non κρίσιμοι, ſed δεικτικοὶ & θεωρητικοὶ (hoc eſt indices & contemptabiles) nuncupantur, quòd maiorem vim & proprietatem habeant ad præſagiendam contemplandámque futuram κρίσιν quàm ad iudicandum. Quarta autem criticorum dierum differentia eſt, in quibus vtplurimum mala κρίσις euenit. Hæc ille. In Anthol. epigr. lib. 2, κρίσιμα φάτα vocantur iſtæ κρίσιμοι ἡμέραι, in hoc verſu, Καὶ τὸ περὶ πεμπάδων φάτιν ἐλογίζετο κρίσιμα. Apud Gal. ad Glauc. legimus & κρίσιμος αἱμορραγία. quo autem ſenſu, patebit ex iis quæ ex Gorræo ſubiungam.

Κρίσιμον (inquit idem Gorræus) ab Hippocrate lib. περὶ διαίτης ὀξέων πολλῶν, vocatur τὸ κρίσιν ποιοῦν τῇ νούσῳ. quod idem eſt ac ſi dicas ὠφέλιμον, i. Vtile. vt Galenus annotauit. Vt autẽ ſcribit idẽ Comm. in Prorrh. κρίσιμον duobus modis accipitur apud Hippocratem, vt ſignum & vt cauſa per ſe τῆς κρίσεως. Signum quidem id dicitur quod futuram criſin prænuntiat. Et paulo pòſt, Nam pro horum ſignorum viribus illa ſuperiora bonam malámve κρίσιν, & imperfectam vel perfectam fore oſtendunt. Κρίσιμον autem, vt cauſa, dicitur omnis vacuatio & abſceſſus per quem κρίσις ipſa perficitur, vt vacuatio per aluum, per hæmorrhoidas, per vomitiones, per ſputa, per αἱμορραγίας, per ſudores. Omnes præterea abſceſſuum differentiæ, poſt aures, in alas, in inguina, in articulos, in cutem (eſt enim quidam icterus criticus) & in alias omnes corporis partes. Hæc quanuis κρίσιμα vt cauſæ propriè dicantur, ſignorum tamen etiam rationem quandam habent, ſicut paulo antè diximus. Κριτικοὶ dicuntur ab Hippocrate περὶ διαίτης ὀξέων omnia quæ magis ad criſin faciunt, eámque magis promouent. Gorræus ex Galeno.

Κριτής, οῦ, ὁ, Iudex. Item, Arbiter, & Arbitrator. Æſtimator. vt inquit Eudæus, afferẽs ex Demoſthene, κριτὴς τῆς συμφορᾶς αὐτὸς ἦν. Sic autem exponi poſſe opinor in hoc Thucydidis loco, libro 3, κριταὶ δὲ ὄντες ἀπὸ τοῦ ἴσου μᾶλλον ἢ ἀκριβοῦς, ὁρῶσι τὰ πλείω. Pollux tradit muſica certamina habuiſſe ſuos κριτάς, ſicut gymnica ſuos βραβεύτας. ET Κριτής, fœm. gen. Iudex. Aphrod. in 2, περὶ ψυχῆς, 156, in fine, ἡ γὰρ φαντασία κρίσις τίς ἐστι κατ' ἀκρίτου αἰσθήσεως. HINC Κριτικός, Aptus ſeu ſolers ad fungendum officio κριτοῦ, id eſt iudicis, Solers ad iudicandum, Iudicandi peritus. Syneſ. epiſt. 74, ἡ κριτικωτάτη τῆς ἀκοῆς. Item κριτικός, Qui velut artem facilitat iudicandi ſeu iudicium ferẽdi de aliorum ſcriptis, præſertim verò de poematis, Cenſor poematum. quorum in numero fuerunt olim Ariſtarchus & Ariſtophanes grammatici. A Strabone autem vocantur κριτικοὶ (ſi Euſtathio credimus) Qui ad grammatica præcepta examinantes poemata, cenſores eorum ſunt. Idem Euſtathius apud Heraclidem grammt. κριτικοὺς exponit grammaticos exactiores, id eſt exactioris doctrinæ, τοὺς ἀκριβεστέρους γραμματικούς. Plato in Axiocho, κριτικοὶ γεγένησθαι, παιπαλοί. Sciendũ eſt autem, quanuis κριτικὸς ſine adiectione dicatur de cẽſore poematum, addi tamen interdum ipſum genitiuum ποιημάτων. vt à Luciano De ſalt. ἢ δὲ κριτικὸν ἢ ποιημάτων καὶ ἀσμάτων, καὶ μᾶλλον τῆς ὀρχήσεως ἐξε-

γνωστικήν. Dicitur autē & δύναμις κριτική, q.d. Facultas critica, id est Peritia iudicandi seu solertia, qualis inest iis qui critici appellātur. Luc. in Hermot. γυμνασάμενόν γε σφόδρα καὶ κριτικὴν τῶν πιθάνων δύναμιν παρεσκευάσθαι. Apud eundem legimus in eodem dialogo, κριτικῆς πρὸς ἐξετάσεις ἀφορμάς. ‖ Item κριτικὸς, Decretorius. sicut & κρίσιμος. vt κριτικὸς ἰδρώς, sudor decretorius, Bud. ex Greg. Sed & κριτικὴ ἡμέρα, sicut κρίσιμοι, pro diebus decretoriis dici annotarunt quidam.

Κριτήριον, ου, τὸ, Organum iudicandi, seu instrumentum. Plutarch. De mor. virtute, ᾧ τούτων κριτήριον ἡ αἰσθήσεις ὄντες ἀμφοτέρων ἐφαπτόμεθα. Laertius in Zenone, de dialectica loquens, pag. 334, ὃ καὶ τὸ κριτήριον, ὡς ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, καὶ ὅρος φασὶ τυγχάνειν τῶν καταληπτικὴν φαντασίαν. Multa περὶ τοῦ κριτηρίου habes in opusculo Pyrrhoniarum hypotyposeōn quod à me Latinum factum fuit: vbi etiā triplex constituitur, τὸ ὑφ' οὗ, & τὸ δι' ὅ, & τὸ καθ' ὅ. A Budæo autē κριτήριον exponitur Sensus & pars animi rerū æstimatrix & arbitra. & subiungūtur ab eodem Platonis & Plutarchi loci, quos vide Comm. pag. 37. Ego malui Organum iudicandi interpretari, quòd eadem forma dicatur qua αἰσθητήριον.

Κριτήριον, Id ex quo iudicandi materiam (vt ita dicā) petimus. Id ad quod respicientes iudicamus, Argumentum, apud Philonem & Synes. ‖ Item Locus vbi iudicatur, Iudicis tribunal, apud eundem Synes.

Κριτὸς, ὸν, ὁ, Selectus. vt κρίνειν pro Seligere accipi dictum supra fuit. Homerus Il. ν, v. 434, Τῶν δ' ἀμφὶ πυρὶ κριτὸς ἔχεν λαὸς Ἀχαιῶν. id est ὁπλίτης, inquit Enst. apud quem vide pluta, pag. 689.

C. Ἀκρισία, ας, ἡ, vt ait Budæus, contraria est κρίσει, id est discretioni rerum & iudicio delectuique. Lucian. ἀκρισία φίλους καὶ ἀδόκιμα ἐπιτηδεύειν αὐτόν. Hæc illæ quæ sequentes ἀκρισία interpretari possumus Indiscretio, vno verbo, etsi non satis apud Latinos recepto. Item, Non adhibitus delectus, Non adhibitum iudicium. Atque ex his duabus interpretationibus vtralibet conuenire potest loco Luciani, vt sit ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, Non adhibitus delectus, vel non adhibitum iudicium circa amicos, id est in eligendis amicis, vel in recipiendis hominibus in amicitiam. In hoc igitur loco fit ἀκρισία ex α priuatiuo & κίκρισμαι secunda præteriti verbi passiui κέκριμαι: vt ἄκριτος à tertia κίκριται. Significat autē κρίνω, Iudico, Diiudico. Item Eligo. secundum quas significationes potest exponi ἀκρισία in hoc Luciani loco. ‖ Et secundum primam ac propriam significationem verbi κρίνω, videlicet pro Iudico, vsurpatur à Polybio ἀκρισία pro re controuersa, & de qua nondum iudicatum est. Item in Anthol. epigr. ἀκρισίη (Ionicè positō η pro α) pro Iudicii inopia, vel Temeritas in iudicando, & malum iudicium, vt α significet κακόν. ‖ Secundum autem eam qua κρίνω pro Discerno & distinguo sumitur, vsurpatur ἀκρισία pro eo quod est Confusio, & quasi quis dicat Indiscretio. Apud Xenophōtem autem ἀκρισία est Rerum veluti confusio, Turbulentus rerum status, vel Rerum turbulentarum status. Ita enim in fine libri vltimi Hellenicōn, ἀκρισία δὲ ἦν τὰ πρῶτα ἔτη πλείων ἢ μάχῃ ἡσσήθη, ἢ φεύγων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Eadē autem forma qua Ἀκρισία, dicitur ET Κακακρισία, Prauum & iniquum iudicium, in Epigr. ITEM Δικαιοκρισία, Æquum iudicium, à Paulo apostolo, ad Romanos cap. 2, v. 5, ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ.

C. Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniudicatus, Indemnatus. Κεκριμένοι (inquit Budæus, dicūtur Qui causam dixerūt, Qui accusati sunt: Ἄκριτοι, qui non dixerunt. Demosthenes, οὐ γὰρ ὅπου τοῖς κεκριμένοις καὶ ἡγωνισμένοις ὁ νόμος, ἀλλ' ὅπου τοῖς ἀκρίτοις. Thucydides, τινὲς ἀκρίτως ἀπέκτειναν αὐτῶν μερούς, Indicta causa damnarunt eodem die. Ἄκριτον πρᾶγμα ab Isocrate vocatur in Ægin. Res quæ in controuersiam non cadit, Quæ nunquam in iudicium deducta fuit. vbi scribit, ἀκρίτου ὄντος τοῦ πράγματος, οὐκ ἄν, &c. id est, Si nunquam res controuersa fuisset. Ἄκριτον etiam dicitur quod componi vel decerni non potest: quia κρίνεσθαι prælio decernere significat. Demosthenes, ἀλλ' ὡς ἰδίᾳ ἄκριτος καὶ δημοσίᾳ ἀδίκως ἀπόλωλεν. Hactenus Budæus. Notandum est autem ἄκριτος in hac postrema significatione quam ponit, à poetis vsurpari. nam quod ἔρις ἄκριτος dicitur à Demosthene, νεῖκος ἄκριτον ex Homero dicere possumus. Sic enim Iliad. ξ, — καί νύ κε νεῖκος ἀκρίτου λύσαν. id est, lites vel iurgia quæ componi non possunt. Sic Hesiodus, — ἄκριτον εἶχον ἄεθλον. vbi quidam Certamen anceps interpretātur: vt & ἀκριτομάχαι, ancipites pugnæ. Quæ expositio cōueniat fortasse & huic Plutarchi loco in Alcibiade, οὕτως ἄκριτος ἦν ἡ δόξα περὶ αὐτοῦ δι' τὴν τῆς φύσεως ἀσωματίαν. Polyb. lib. 16, καὶ τὰ μὲν πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας τῆς Φιλίππου παρατάξεως εἶχε τὴν διάθεσιν ὡς ἀκμαῖα ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. quæ Bayfius vertit, Et sic gerebantur ea quæ ad dextrum cornu Philippi erant vt neutram in partem inclinata esset victoria.

Ἄκριτον, Indiscretum, Confusum, Indistinctum. ἀδιάκριτον. vt ἄκριτον πλῆθος, confusa multitudo. Sic ἄκριτοι μῦθοι, Il. β. vnde compositum ἀκριτόμυθος. de quo paulò pòst dicetur. Idem Od. ϑ, — πολλὰ δ' ἄκριτα πάμπαν ἀγόρευον. At Il. π, ἄκριτος τύμβος, Sepulchrum non segregatum alicui, vt illi proprium. ‖ Item Ἄκριτα, Confusa præ multitudine, Tam multa vt discerni non possint (eodem modo, vt opinor, quo Latini turbam pro multitudine dicunt) vt ἄχεα ἄκριτα, Iliad. γ & ω. Gaudent autem hoc nomine in hac significatione & recentiores poetæ. Oppianus Hal. 1, Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βάθεα πόντου Ἐμφέρεται πλώοντα. Dionys. initio libelli De situ orbis, Καὶ ποταμοὺς, πολιάς τε, καὶ αἰθέρα ἄκριτα φῦλα. ‖ Budæus vltra eas significationes quas paulo antè ex eo retuli, ait ἄκριτον significare etiam Immodicū, & sine iudicio ac ratione factum. Citat autem pro exemplo hūc Herodiani locum, ἁμὰ πάντα ἐφέπεσθαι τῇ Κερμώδει ἀσωτίᾳ καὶ ἀφειδίᾳ καὶ ἀκρίτοις ἁλιτήμασι. Vnde (inquit) illud Homericum, Θέρσιτ' ἀκριτόμυθε. NAM Ἀκριτόμυθος exponitur Verba sine iudicio funditans & sine delectu? Vel, Confusa verba funditans, Nullo ordine & nullo delectu verba faciens. Siquidē ἄκριτοι μῦθοι apud Homerum possunt esse verba confusa & nullo ordine prolata: item Verba sine iudicio & vllo delectu prolata. Il. β, Θέρσιτ' ἀκριτόμυθε. A Suida ἀκριτόμυθος exponitur simpliciter πολυλόγος, id est multiloquus. iuxta eam videlicet significationem nominis ἄκριτος, quam postremo loco retulimus. Atque ita tale fuerit QVALE Ἀκριτόφυλλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Plurima folia habens, Foliis abundās. Il. β, ὄρος ἀκριτόφυλλον. q. d. mons cuius folia discerni alia ab aliis non possunt, præ multitudine videlicet. Intelligē autem per cōsequens Mons vmbrosus. AT Ἀκρίτοφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indistinctam & confusam vocem habens. Ἀκριτόφωνοι, inquit Hesychius, βαρβαρόφωνοι, id est barbara voce vtentes. confusa est enim vox barbarorum.

Ἀκρίτως aduerbium, Iniudicatè, vel Iniudicatò. quāquam neutrum satis receptum est. Dicunt autem Græci ἄκριτον, vel ἀκρίτως seu aduerbialiter ἀκρίτως ἀποκτείνειν, quod Latini Indicta causa damnare. Isocr. in Panathenaico, ἔξεστι τοῖς ἐφόροις ἀκρίτως ἀποκτεῖναι πονηρούς. ‖ Item Ἀκρίτως, Nullo cum iudicio, Sine delectu. μετ' ἀκρισίας. ‖ Item, Indiscretè, Confusè, Nullo discrimine.

Ἄκριτι, aduerbium alia forma, idem valens quod ἀκρίτως. Suidas exponit ἀσθενῶς κρίσεως.

C. Δυσκρίτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iudicatu difficilis, aut diiudicatu, Disceptatu difficilis, Cuius difficilis est disceptatio. Plutarchus De oraculorum defectu, αἰσθόμενον, ἰοὺ ἰού, δυσκρίτου πρᾶγμα καὶ ζητήσεως δεόμενον πολλῆς ἦκεν κομίζοντες ἡμῖν.

Δυσκρίτως aduerb. Ita vt non facilè sit iudicare seu diiudicare, Ita vt non facilis sit disceptatio. Et ex Aristoph. δυσκρίτως ἔχω, Ancipitis sum iudicii.

C. ΑΝΑκρίνω, Interrogo, Percontor, Scisciter. Demosthenes πρὸς Μακάρτ. Εἰ δέ τις αἰανακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταί, τίς ὁδί. Si quis roget quis iste sit. Plutarchus in Romulo, αἰανέκρινον ὅστις ἐστί. Xenophon, αἰάνκρινας αὖ σὺ καὶ τόδε. Sic & alibi apud eum ἀνάκρομαι & αἰανακρίνω in eadem significatione. αἰανακρίνω σε (quod & ἀναανακρίνω) Percontor te & causam sententiæ tuæ rogo. Bud. Sed propriè existimo significare Diligenter interrogo, Examino, Diligen-

ter inquiro, ἐξετάζω. vnde sæpe iudicibus tribuitur, aut inquirentibus alicuius rei veritatem iudiciali quodam more. Quod Latini (inquit Budæus) Quærere dicũt, & Quæstionem habere, (quod etiam Inquirere dicitur) id Græci vocãt αἰτιᾶσθαι: & αἴτιαν, ipsam quæstionem, reorumque interrogationem: siue id per tormenta fiat, siue sine tormentis. Demosthenes contra Olympiodorum, περὶ ὧν τοῦτον ἀφ' ἑσπέρας ἐπὶ πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἐμφανεστάτοις, καὶ αἰτιατέος ἐστὶν ἐνθάδε εἰς τὸ δικαστήριον. Apud D. Lucam cap. 23, ἀνάκρισιν ὑμῶν αἰτιατέος exponitur Quæstione habita coram vobis.

Ἀνακρίνω, Exploro, Perpendo, Æstimo, Examino. Paulus 1 ad Cor. cap. 11, ὁ δὲ ἀνακρίνων με Κύριός ἐστιν. Chrysost. alicubi apud eum éxponit εἰλίσσειν, alicubi ἐξετάζειν & ἀναπολάνδειν. Vide Bud. Comment. pag. 35. Thucydides, μεμνήμεθα Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐποιοῦντο, id est examinaturi. In hoc Isocratis loco, τὰ ἐπιτηδεύματα τῆς ἀνθρωπείας ἀνακρίνειν, sunt qui ἀνακρίνειν exponant Æstimare, seu metiri. vt dicat Isocrates, Res serias voluptatibus metiri, Æstimare voluptatibus siue ex voluptatib⁹. Annotarunt quidam grammatici ἀνακρίνειν esse Atticum verbum, & significare ἀνακρίνεσθαι & ἀνερωτᾶν: item ἐξετάζειν & βασανίζειν, quod & κρίνειν dicitur.

Ἀνακρίνομαι, Interrogor. Item, Quæstio habetur de me. Plutarchus de Augusto loquens, γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι πρὸς ἃ αἰτιῶνται ἡμιμόριους. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι περί τινος. Plutarch. in Probl. Hell. βασανίζουσι δ' ἀνιστάμενοι, περὶ ἑκάστου τῆς κλεπτωνικοῦ τῶν ἀνακρινόμενον. Demosth. contra Midiam, καὶ γὰρ οὐδ' ἀνακρίνεται ταύτην τὴν γραφὴν ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος. id est (Budæo interprete) Neque enim ille calumniator ad diem affuit percontationis solennis, vt rogaretur à magistratu. Dicitur verò non solùm persona ἀνακρίνεσθαι, sed & res ipsa. Idem Demosthenes περὶ Νικόστρατον, Ἀνακρινομένου γὰρ ἐκεῖνο μου κατ' αὐτὴν τὴν τῆς ψευδομαρτυρίας γραφὴν, Id est (eodem Budæo interprete) Quum iam iudicium mihi falsæ renuntiationis ipsum constitutum esset, & percõtationes factæ essent quæ ante iudicii ingressum solennes sunt.

Ἀνακρίνεσθαι dicitur τὸ πρᾶγμα ab eodem Demosth. Pro cor. id est ἐξετάζεσθαι, Perpendi, Examinari.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, Interrogatio. Est etiam iudicum pro potestate reos vel testes interrogantium, inquit in Comm. Budæus. Idem in Annot. post. in Pandectas, Est autem ἀνάκρισις, Veritatis indagatio, Exploratio, Percontatio. Vnde factum vt etiam quæstionem iudicialẽ reorumque interrogationem significet, quæ in causis iudicii constitutionem præcedit, vel litis contestationem. At in causis capitalibus ἀνάκρισις erat, quum delato nomine rei receptóq; accusator interrogabatur à magistratu an omnem constituisset accusationem prosequi, reúmque peragere: an testes aut testimonia exhiberi postularet, & alia eodem pertinentia. idque ἀνακρίνειν à percontando dicebatur. Vide exempla apud eum.

Ἀνακριτικός, ὴ, ὸν, Interrogatorius, Interrogatiuus. v. l.

Ἀνακρίτης, ου, ὁ, Interrogator. Aut, Primo loco interrogo, Examino, &c. sequendo significationes verbi ἀνακρίνω.

Ἀπόκρινω, Secerno, Eximo, Separo. Plato in Politico, de iis loquens qui aurum purgant, χλιῦ που καὶ λίθον καὶ πολλὰ ἄλλα ὑπερεκκρίνουσιν ἐκεῖνοι οἱ δημιουργοί. vbi ait Budæus ἀποκρίνειν esse Secernere quod cõfusum est & abstrahere. Citatur itidem ex Plutarcho, ἀποκρίνων ἡμιμιμήτους πᾶσι τοῖς ἄλλοις τοὺς ὁμοιομερείας. Rursum Plato De leg. 12, καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν, πλήθει τῶν φόρων ἀποκρίναντας, Dimidium autem eorum relinquere, eos secernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. Lucianus De vera historia, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν τοὺς μὲν φύλακας τῆς γυναικὸς ἅπαντας ἐκείνου, ἑαυτὸν δὲ σὺν ἐμοὶ ἑπτακαίδεκα μόνους ἀποκρίναντες τῶν ἄλλων ὅτι τὰ πιστότατα τῶν ἐν τῷ οἴκῳ. Themistius, ἕνεκα τοίνυν τοῦ ἀποκρῖναι ἐοικε, καὶ ὁπόταν δέῃ τῆς λίξεως ὑπεκτέμνει. ¶ Capitur & Pro Deligo, Eligo. quæ significatio à præcedente pendet. nam secernimus ad eligendum. Pausanias in Laconicis, ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἁπάντων ἤδιστον ἐστὶν ἀκροᾶσθαι λόγους, ἀπὸ πολλῶν ὧν ἕκαστοι ἔχουσι σφίσιν αἱρήσασθαι δέ, ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα. Citatur ex Sophocle item in hac significatione, ἰν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Potest verò & in loco Luciani modò citato ἀποκρίναμεν verti Deligimus, videlicet eos secernentes ab aliis. ¶ Iungitur autem & cum ἀπὸ interdum pro Separo, Segrego. vt in Hippiatria, χρὴ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἀποκρίνειν.

Ἀποκρίνω, Incerno, Excerno. Galenus, εἰ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ λαμβάνοις τὸ ἄλφιτον, ἀποκρίνειν αὐτὸ χρὴ μέρος τι τοῦ πίτυρου. quod etiam dicitur ἀποκριθύω, item διαττάω. In vulg. lex. citatur ex Galeno ad Glauconem, lib. 2, διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον, pro Excutio cribro furfurem. At Bud. in antiquiore Galeni editione legi testatur, ὡς διαττῶντες ἀποκριθύουσι τὸ πίτυρον, & ἀποκριθύουσι exponit Incernunt, Excernunt.

Ἀποκρίνω, præpositione ἀπὸ priuationem significante, Reiicio, Improbo. oppositum τῷ ἐγκρίνω. Plato De Rep. 3, καὶ τὸν μὲν μιμητὴν καὶ διεξοδοποιὸν ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ, ἀποκριτέον. ¶ Affinis est illi significationi hæc qua pro Abiudico ponitur ad verbum. Aristot. Polit. 5, λέγω δὲ οἷον Κλεισθένης τὸν ἀποκρίνασθαι τῆς νίκης αὐτὸν ὡς ἐφαίνετο, ad verbum, Eum qui à victoria illum abiudicauerat. Sed Latinius, Victoriam ab illo abiudicauerat. Sic enim Cicero De lege agraria, Iudicabit Alexãdriam regis esse, à populo Romano abiudicabit. Et Plautus, Nũquam hercule abiudicabit ab suo seruo triobolum. Quinetiam reperiũtur apud Ciceronem copulata Abiudico & Reiicio, quæ duo verbo ἀποκρίνω (quum τῷ ἐγκρίνω opponitur, & ἀπὸ habet vim significandi) significari ostendi.

Ἀποκρίνομαι, quod apud Homerũ ponitur pro Separor, Segregor. Il. 1, Τὼ οἱ ἀποκρινθήτην, ἐναντίον ὡρμαθήτην. Vbi tradit Eustathius ἀποκρινθῆναι esse χωρισθῆναι τῷ ὁμίλου, & poeticè ν inseri in antepenultima. Significat etiam Secernor, Eximor. Theophrastus De caus. plant. lib. 6, ἐπεὶ καὶ ὁ οἶνος τότε μάλιστα παύεται καὶ ὁ ὄμφαξ καθαίρεται ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες αὐτοῦ. Aristoteles aurem dixit pro Discretum, item pro Explicitum & separatim cõcretum, teste Budæo in suis Commentarijs, vbi & exempla ponit. ¶ Dicuntur verò ἀποκρίνεσθαι (vt ibidem docet) quæ à concretione resoluuntur. Vel, quæ concreta resoluuntur.

Ἀποκρίνομαι, Excernor. vnde ἀποκρίσματα dicuntur à Galeno Quæ excernũtur, Excrementa alui, αἱ ἀποκρίσεις.

Ἀποκρίνομαι, Decumbo, ἀναπαύομαι, καταπίπτω. Thucyd. lib. 2, de pestilentia ingenti quæ Athenis grassabatur loquens, τὸ μὲν γὰρ εἶπος, ὡς ὁμολογεῖται, ὅτι πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο αἴτιον ἐς τὰς ἄλλας ἀδηνίας ἐγένετο· εἰ δέ τις καὶ περίκαμοι ἄλλοτε ἐς τὰ μάλιστα ἀπεκρίθη.

Neutra etiam significatione vsurpatur ἀποκρίνομαι, videlicet pro Respondeo. Plato in Apologia, ἀποκρίναι ὦ γαθέ· καὶ γὰρ ὁ νόμος κελεύει ἀποκρίνεσθαι. ἐὰν δέ τις βούληται βλάπτεσθαι. Xenophon Pæd. 7, ἐπεὶ δὲ χρὴ τὸν βουλόμενον λέγειν τι, καὶ ἀποκριτόμενος αἰτεῖσθαι. Athen. 13, ὅτι δ' ἐκεῖνος καὶ αἰτίαν τινὰ ἀποκρίνασθαι. Atque in his locis sine casu ponitur, vbi tamen dativus subaudiri potest. qui alioqui sæpe exprimitur, vt apud eundem Athenæum, eodem libro, ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ πόππαι μοι. Aliquãdo habet dativũ cum accusatiuo, vt apud Lucianum, τοῦτό μοι ἀπόκριναι, Hoc mihi respondeo. Aliquando cum solo accusatiuo. Plato, ἴσως οὐκ ἀπαγρόθυος ἔπος μὴ τοῦτο ἀποκρινούμενον. vt autem dicitur Latinè, Respõdeo ad hoc, sic & Græcè, ἀποκρίνομαι πρὸς τοῦτο. Idem Lucianus, πρὸς φωνὰς ἀλλοκότους οὐδὲν ἀποκρίναιτ' ἄν. Nonnunquam autem dicitur ἀποκρίνομαι ταῦτα πρὸς τὸν σὸν λόγον, Hæc ad tua verba respondeo. Sic Demosthenes Pro corona, αἰσχύνη καὶ μοι πρὸς ταῦτα τὴν καταγρηγορῶσαν μικρὰ ἀποκρίνασθαι. Inuenitur etiam ἀποκρίνομαι ἀπόκριναι apud Platonem De legibus, ad verbum, Respondeo responsum. Obseruandum est autem, hac in signific. ἀποκρινάμενος & ἀποκρίνασθαι potius vsurpari quàm ἀποκρίνω & ἀποκρινῶ, sed & ἀποκριτέος dicunt potius quàm ἀποκριθήσομαι, vt Suidas docet. ¶ Eust. ἀποκρίνασθαι exponit ἀπολογήσασθαι. quo tamẽ in sensu ab Homero non ἀποκρίνασθαι sed ἀποκρίνεσθαι tradit. Suidas itidem ἀπόκριναι vult esse ἀπολόγησαι apud Lysiam & Antiphontem. Vide & Harpocr.

Ἀπόκριμα, ατος, τὸ, sequendo proximè præcedentem verbi ἀποκρίνομαι significationem, Responsum, Responsio. licet

licet frequentius vſurpetur & elegantius ſit ἀπόκρισις. A Apud Suidam in nomine Δαμώνικος legitur ἐγένετο ὅτι τῶν ἀποκρίτων, pro Fuit à reſponſis. Eo videlicet modo quo dicitur aliquis eſſe principi à ſecretis. Locus eſt hic, καὶ ὅτι τῶν ὁπλιτῶν ἐγένετο καὶ στρατηγὸς ἐπ' ἀποκρίτοις. ‖Heſych. ἀπόκριμα exp. καθάρμα, itē φάρμακον. ‖Eſt etiā Quod reſolutū eſt à concretione, ſecundū illā verbi ἀποκρίνω ſignif. qua ponitur pro A cōcretione reſolui.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, maximè vſitata ſignif. idē quod proximè præcedens ἀπόκριμα, Reſponſio. Athen. 13, διὸ δὴ ὁ Δαμία σοφὸς ἀνὴρ & Ἀττικὸς πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Idem l. 8, λέξας τὸ ῥῆμα τὸ ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισιν. Apud Iſocr. & Plat. ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι eſt Reſpōſum dare. (ad verbū Reſpōſū facere) vt Gall. *Faire reſponſe*. Apud Athen. autē dicitur λαβεῖν ἀπόκρισιν (.i. accipere reſponſum) is cui reſpondetur, ſeu reſponſum datur. Sunt autē correlatiua ἐρώτημα (ſeu ἐρώτησις) & ἀπόκρισις, ſicut ἐρωτᾶν & ἀποκρίνεσθαι. Plut. in Alex. λαβὼν δίκην ὧν ἐποίουν δικαιοῦντες ἢ ἀδικοῦντες ἀποκρίσεως ἢ βουλόμενος, ἐρωτήματα τοσαῦτα προσέταξε καὶ τοιαῦτα ἀπορεῖν. Ibidē, τῶν ἀπόρων ἐρωτήσεων αἰτίαν καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπορεῖν. Apud Athen. lib. 6, λαβεῖν τ' ἀπόκρισιν, αἰ ἐρωτᾶς. C

Ἀπόκρισις, Excretio, Ipſa actio excernendi. vnde τὴν τῶν ἀποκρίσεων γένεσθαι dicitur quum excernitur. Item ἀποκρίσεως χῶρος in Anth. epigr. Locus in quo fit excretio. id eſt, in quem nos recipimus ad excernendum, & exonerandā alnum. Dicuntur itē ἀπόκρισις ſeu ἀκρίσεις ipſa excrementa à Galeno, & ſecundum quoſdam non ſolùm alui excrementa, ſed & vomitus. Schol. Thuc. ἀποκαθάρσεις apud eum exponit ἀποκρίσεις, κενώσεις. Hinc & ἀποκριτικὰ δυνάμεις.

Ἀποκριτικός, οῦ, ὁ, ad verbum Excretiuus. vt ἀποκριτικὰ δυνάμεις, ad verbum Facultas excretiua. i. Facultas excernendi, excrementáq; expellendi. Deductum ab ἀπόκρισις, ſequendo proximè præcedētem eius ſignif. A Galeno additur genitiuus, quū dicit ἀποκριτικὸν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν. Locus eius eſt hic, βουλοῦνται δὲ ἡ παχύνεται τὸ κῦ φλέβας αἷμα, πρὶν μὲν ἐκεῖνο τὸ φλεβῶν ἐχόντων ἢ αὐτῶν ἀποκριτικὸν τῶν ἀλλοτρίων δύναμιν, ὡς οὐδ' ἡ πᾶσα πίτυς δι' αἱμορροΐδος ἀποκρίνεται. D

Ἀπόκριτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Selectus. vt ἔκκριτος. pro ἀπόλεκτος, ὀλιγαρκής. In v.l. Græcol. annotatur ἀπόκριτα dici etiam Quæ deo dicata ſunt, vt eximia, ἀφαίρετα. E

Ἀποκρίδην, Aduerb. Selectim (ad verbū) vel Separatim. Citatur ex Apoll. Arg. 2, pro ſeorſum, vel Separatim. Dicitur autem eadē forma qua διακριδὸν à verbo διακρίνω.

c.2. Ἀνεπίκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui non reſpondetur, vel potius Cui reſpōſum non eſt, Non habens reſpōſum, Cui non datur vel non datum eſt reſponſum. vt ἀνεπίκλητος ἀποστέλλομαι, Remittor ſine reſpōſo. Vel, Non accepto reſpōſo. Fit à tertia ſingulari præterīti paſſiui ἀπεκλήθη, præfixo α priuatiuo, & inſerto ν euphoniæ cauſa.

C. ΔΙΑκρίνω, Diſcerno, Secerno, Dirimo, Separo, Diſcrimino. quam ſignif. vt ſimplex κρίνω apud Hom. habere docui, ita & hoccōp. apud eūdēmſtud habere docebo. Sic igitur ille, Il. 6, Τοὺς δ' ὡς τ' αἰπόλια πλατὺ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Γῆια διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μεγάλῳ ἐν, Ὣς τοὺς Ἀργείους καὶ Τρῶας διέκριν' ἔναρα. i. Quēadmodū autē caprarii greges latos caprarū facilè ſecernūt, poſtquā mixti fuerint, ſic illos ſui duces facilè ordinabant, ſeu in ordinem digerebant, ad eundum in prælīū. Apud Plat. in Crat. στίμους συγκεχυμένους διακρίνει. Et κόμην διακρίνειν, Diſcriminare comā (ſicut dicuntur Comæ diſcrimina) apud Plut. Sic διακρίνειν vertit Diſcriminare Polit. in iſto Herodiani loco, ὁ γὰρ Ταῦρος διακρίνει πάντα τῇ ἀρκτῳ καὶ τὰ τῇ αὐτῇ πλαγίᾳ ἔθνη ἀφορισμένα. i. Taurus nationes diſcriminat orienti ac ſeptentrionibus ſubiectas. At διακρίνειν pugnantes, Dirimere: Il. ν, — ὕστερον αὖτε μαχούμεθ' ἐπ' ἀλλήλοισι δαίμων Κύμα διακρίνῃ, δὴν δὲ ἱπποισι γε νίκην. (Huc autē pertinet κρίσις πολέμου, de qua ſuprà) Alibi dicit διακρίνειν μάχης αἰθωνα eadē ſignif. videlicet Il. β, Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρίνειε μάχης αἰθωνα, niſi nox ſuperueniens dirimeret acrem virorum contentionē, ſeu potius dimicationem. Sic autē & Διακρίνομαι, Diſcernor, Secernor, Dirimor, Diuidor. Hom. Od. ι, — σύννυχα δ' οὔπω Ἀργεῖοι διέκριθεν ἰὼν ἐπὶ νῆας ἕκαστος Ἔρχεται, χωρὶς δὲ θοῦρος, B

χωρὶς δὲ μέσσαυλος. Χωρὶς δ' αὖ' ἵππος. Et Il. γ, — διακεκριμένα καὶ ἄνδρα Ἀργείους καὶ Τρῶας. Philo De mundo, ὃν οὐκ ἔστι διακρῖναι τῆς συμφυΐας, diremptum ab vniuerſi compage. Plut. in Cam. διακρῖναι μάχας καὶ λόχους. At Thuc. lib. 2, καὶ διακρῖναι οὐδὲν ἦν, Nihil diſcretum erat, id eſt Nullum iam diſcrimen erat inter hoſtes & fœderatos. (Sciendum eſt autem διακρίνειν poni actiua etiam ſignif. pro Diſcernere, Diſcrimen ſtatuere. vt apud Herodian. lib. 4, οἱ δὲ ἐκ πάσης τῆς βιαζομένης ἢ ἐκ πολέμου κακίστης διακρίνειν, οἷα ἐν δυσχείμοις νήσοις οἱ ἀστρατεύτοις φλεγξάμενοι. vbi Polinterpretatio habet Diſcerni in typogr. edit. mirum tamen ni ſcripſerit Diſcernere, quum actiuè accipi manifeſtum ſit. alioqui enim fuiſſet dicendū potius ἐν ταῖς δυσχείμοις οἱ ἀστρατεύτοις, &c. ſine illis verbis νῆσος ἦ. Sic accipitur & in epiſt. Iudæ, καὶ οὓς μὲν ἐλεᾶτε διακρινόμενοι. vbi redditur etiam Habito delectu, vel Adhibito delectu. Et in epiſt. Iac. cap. 2, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, redditur, Nonne diſcrimē feciſtis?) Rurſum verò pro Dirimor, vt apud Thuc. lib. 1, διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, direpti ſunt alii ab aliis. i. diſceſſerunt. At verò quum dicit eodem lib. διεκρίθησαν οἱ Ἕλληνες ἐκ τῆς Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, ſignificat Diuerſi conceſſerunt (vt Plautus dicit Suam quoſque ibant diuerſi domum) q.d. Dirempti alii ab aliis & diſſociati, diſceſſērūt partim ad Athenienſes, partim ad Lacedæmonios. Quinctia pro Dirimi id eſt Deſciſcere, ſeu Deficere, apud eundem lib. 3, οὔτε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακεκριμένοι. At verò διακρίνεσθαι μάχῃ, ſicut κρίνεσθαι μάχῃ, pro Decernere prælio, in v.l. affertur. Item διακρίνεσθαι τὸν πόλεμον, ſicut κρίνεσθαι πόλεμόν dicitur, ex Herodoto. Item διακρίνεσθαι, Pugnā decernere, Dimicare. vt apud Polyb. διακρίνεσθαι περὶ τῆς ὅλης, ſicut κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων dicitur, & κρίνειν τὰ ὅλα. Vide Bud. p. 781.

Διακρίνω, Diſſipo, Diſcutio. Plutarchus in Cæſare, οὔτε τὸν μὲ ἀέρα δ' ἡσυχίαν ἢ βαρεῖαν ἀδιαπνοΐᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν αἴλιας ἀφίστασθαι.

Διακρίνω, Diiudico, Iudico, Diſcepto. vt τὸ δίκαιον διακρῖναι, Demoſthenes. Et διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, apud Plat. Iudicare cauſas, Reddere ius. vide Budæum pag. 780. Et διακρινούμεθα τοῖς apud Heſiodū actiua ſignificatione, Diſceptemus controuerſiam (vt Cicero etiam loquitur) aut Dirimamus controuerſiam. ſicut & διακρίνω pro Dirimo in aliis loquendi generibus accipi modò dictum fuit. Item διακρίνεσθαι δίκῃ (ea forma qua διακρίνεσθαι μάχῃ) Contendere iudicio, κρίνεσθαι δίκῃ. Sed & ipſa δίκη dicitur διακρίνεσθαι à Platone. Itē διακρίνεσθαι ſine adiectione pro Diſceptare, ſeu Altercari, vt exponunt quidam in epiſtola Iudæ, & vetus interpres Diſputare: alii Certare. ‖Et διακρίνειν ἑαυτὸν ἐν ἐσθῆτι, ſicut κρίνειν, pro ἀποκρίνασθαι, Budæus ex Pauſania. ‖Item Διακρίνομαι pro Hæſito, Addubito. quoniam qui hæſitant, ſecum ipſi diſputant ſententiis alternantibus, vt docet Budæus pag. 781, afferens ex Act. Apoſtolorum cap. 10, πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, pro Sine diſceptatione, id eſt Non addubitans, & citra hæſitantiam. Extant autem & alia paſſim in Nouo teſtamento exempla huius ſignificationis.

Διακρίνω, Perficio, Abſoluo, συνίστημι. Et διακρίνομαι, Perficior, vt ἀποκρίνομαι. Vide Bud. pag. 781. vbi tamen hæc interpretatio dura eſſe videtur.

Διακρίνω oppoſitum τῷ συγκρίνω, vide in Συγκρίνω. G

Διακεκριμένως, Diſcretè, Diſtinctè. Cui opponitur συγκεχυμένως, Confuſè.

Διάκρισις, εως, ἡ, Secretio, Diſcretio, Diſcriminatio. Item Diſſolutio. Ei opponitur σύγκρισις. ‖Διάκρισις, Perfectio. dictum de infante qui perficitur in vtero. Vide Budæum, pag. 781. ‖Διάκρισις, Iudicium, vt Bud. ex Plat. docet ibidem.

Διακριτικός, οῦ, ὁ, Diſcernendi vim habens, ſeu ſecernendi. q.d. Diſcretiuus. Item Segregatiuus. Et διακριτικὰ δυνάμεις apud Galenum exponitur etiam Diſcuſſoria vis. Apud Alexandrum autem Top. 2, οἱ γὰρ τὸ μέλαν χρῶμα συγκριτικὸν τῆς ὄψεως, καὶ τὸ λευκὸν χρῶμα διακριτικὸν τῆς ὄψεως. vti Budæus vertit Diſſipatiuū, Diſcuſſiuum, Diſcretiuum. H

435 K P I K P I 436

ἀκριτως Discretè, Distinctè, Adhibendo discrimen. ‖Item pro Egregiè, vt Budæus interpretatur in isto Luciani loco, ἐν Amoribus, ἀφ' ἑνὸς δ' ἀκριτως τἀμὰ ὅπαντα. At ego aduerbium istud significationem verbi ἀφορίζω sequi puto, quam habet quum dicitur ἀφορίζειν τινά τινος: vt ἀφορισθὲν sonet perinde acsi dicas ad verbũ Discretim inquam.

τ.ɪ. Ἀδιάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indiscretus, Non distinctus. Vel, Qui discerni non potest, seu distingui. Item, Qui dijudicari non potest, aut Non diiudicatus. Ex Luciano affertur ἀδιάκριτος λόγος pro Non diiudicatus, Non discussus, Adhuc dubius. ET Ἀδιακρίτως, Indiscretè, Non distinctè, Promiscuè.

τ.ɪ. Ἐπιδιακρίνω, Insuper discerno, vel Postea discerno, seu secerno, &c.

C. ΕΓκρίνω, Admitto, Allego, Adopto, Decurio. Ita Budæus: sed puto propriè Εἰσκρίνω esse Iudicio meo probatum admitto, vel Admitto iudicatum à me dignum. Aristides, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοὺς ἐπιλοίδορας ποιεῖσθαι τῆς ἄλλων εἰσκίνησεως. Opponitur τῷ ἀποκρίνω à Platone, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν ἡγῶμαι πολίτην εἰσκρίνω, ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκρίνω. Et passiuum apud Demosthenem, ἐπιδεδόσθαι τινὰ εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν εἰσκρίνεσθαι. Sed & cum datiuo interdum. Apud Plutarchum autem in Lycurgo, τῶν ἱερῶν εἰσκεκριμένων παρ' αὐτοῖς, quum amare, esset res apud eos recepta, tanquam eorum iudicio probata.

Εἴσκρισις, εως, ἡ, q.d. Admissio. eo sensu quo dicitur aliquid admitti & approbari. Item Adoptatio, Decuriatio, &c. ET Εἴσκριτος, Admissus, Approbatus. Vel, Qui est ex approbatorum numero. A Budæo exponitur etiam In ordinem redactus, Vnus è multis. Item Probus; in hoc Gregorii loco in Epitaphio in patrem, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁπηδηλαν ἰῶ πῶς τι ἄλλοις ἄπαν καὶ τὸ λαοῦ μαίνεσθαι τῷ εἰσκρίτῳ τε καὶ καθαρσίῳ.

C. ΕΙΣχρίνω, Intromitto, Ingredi facio. Et Εἰσκρίνομαι, Ac Εἰσκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Philo De mũd. loquens de animabus in aere agentibus, ὧν τὰς μὲν εἰσκρινομένας λόγῳ ἔγκοσμα εἶναι φησίν. (huic opponitur ἐκκρίνεσθαι

ὦ μανδίνα συγκείσθαι, cui nullum comparari posse. |In Epigr. Μή μα πάφω σύγκριτε τὸν Ἔκτορ, ne me tumulo metiaris. |Συγκρίνειν ὀνείρατα, interpretari somnia, seu explicare. Genes. 40, & Dan. 6. vt suprà κρίνασθαι ὀνείρους ex Homero.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, Coagmentum & quod concretum est, vt Cic. loquitur, veluti mundus. Bud. pag. 782, ex Gregor. & Diog. Laertio. idem ferè quod σύστημα, cum quo & copulatur. Συγκρίναι (inquit Gorr.) Miscere: verbum methodicorum proprium. ex quo συγκρίματα appellabant animantium corpora, quasi ex individuorum corpusculorum mistura constarēt, & meatuum miscellanea: cui medicandæ, siquando cōfusa essent, μετασυγκριτικὰ φάρμακα ab iis dicta adhibebant, quæ & μετακρουστικὰ vocabant. Et in v.l. ex Dioscor. de iis qui à dipsade morsi sunt, τοὺς δὲ μὴ πάνυ ἀρχομένους ἀναφέρει τὸ ποτὸν, ὁμοίως πάσχειν τι ὅλου τοῦ συγκρίματος ἀκολουθοῦντας, proinde toto corporis habitu similes sunt iis qui antea nihil potus sumpserint. |Σύγκριμα, Contentio, Comparatio. v.l. |Σύγκριμα ὀνείρου, interpretatio somnii. vide σύγκρισις. |Σύγκριμα, edictum, vt Maccab. libro 1, cap. 1 exponi eadem v.l. tradunt. ET Συγκριματικός, ή, όν, in iisdē v.l. Temperatus. vel potus Concretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, Concretio. Plut. De primo frig. οὕτω συγκρίσει καὶ πυκνώσει τὸ ψυχρὸν αἰσθητὸν ὄν, ita frigus concretione & densitate sentitur. In eodem libro, ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὕδωρ διακρίσει μὲν εἰς ἀέρα φθείρεται, συγκρίσει δὲ εἰς γῆν, vt item liquor secretione in aerem interit, concretione in terram. Idem De defectu oraculorum, αἱ μὲν γὰρ διακρίσεις ἀπὸ τοῦ μέσου τὸν ὑλικὸν ἀέρα διαθλίβουσιν αἱ δὲ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις πιέζουσι κατὰ φύσιν τὸ μέσον καὶ συναλαύνουσι, quippe quum dissipatio materiam à medio subuolantem circum distribuat, concretio atque densatio pessum deprimat, in medium que compellat, Turnebo interpr. Sic in Axiocho, τῆς συγκρίσεως ἅπαξ διαλυθείσης, concretione & coagmentatione semel dissoluta, ea videlicet qua anima cum corpore coaluit. |Item Comparatio, Contentio duorum inter se. Polyb. τὸν δὲ σύγκρισιν τοῦ ἀψύχου πρὸς ἔμψυχος ἀνάλογον καὶ πλείους ἀπομφαίνουσαν εἰκὸς ἀσυστατίαν παρὰ φύσιν, contentionem inanimatorum cum animatis, inferiorem & planè dissentaneam atque abslimilem occurrere spectantibus verisimile est. hoc est comparationem simulacri cum animante. Philo De vita Mosis lib. 3, κρεῖττον τὸ κακηγορεῖν ἢ τὸν ἐν συγκρίσει καταράς, maledictum si cum execratione cōferatur, minus est. Syncrisis siue Antitheſis (inquit Rufinus) est comparatio rerum atque personarū inter se contrariarum. |Σύγκρισις ὀνείρου, Interpretatio somnii, capite tertio Danielis. Pro quo ibidem συγκριμα dicitur. v.l.

Ἰδιοσύγκρισία, ας, ἡ, Propria & peculiaris concretio, siue constitutio & temperamentum. vt ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων apud Dioscoridem lib. 6, proprix & peculiares corporum constitutiones.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui concretus non est, aut concrescere siue coalescere nequit. Vndē exponitur etiā Qui cum alio non habet commercium. |Item Qui cōtendi & comparari cum alio non potest, Dissimilis.

Συγκριτικός, οῦ, ὁ, Coagmentandi vim habens. cui opponitur διακριτικός, Dissipatiuus, Discussiuus, Discretiuus. Budæus pag. 782, ex Alex. in 2 Top. |Item Comparatiuus. Plutarchus Sympos. 5, Probl. 5, χρῆσθαι γὰρ ὀπτικῶς αὐτὴ πρὸς ἁπλῶν τοῖς συγκριτικοῖς, videlicet ζωρότερον pro ζωρίου. VNDE Συγκριτικῶς, Comparatiuè, Per cōparationem. καὶ σύγκρισιν, ὁμοίως. Suid.

Μετασυγκρίνω, Recorporo, vt Cæl. Aurelianus loquitur. hoc est Miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto: quod & μετακρουσθαι (vt dictū fuit in Σύγκριμα). Paul. Æg. l. 3, c. 63, ἐν οἷς πᾶσι διαλείμματα μετασυγκρίνειν αἱμορραγίας διαφόρους, & quæ sequuntur. VNDE Μετασύγκρισις, εως, ἡ, Exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Nomen est à methodicis (vt ait Galenus) nec clarè nec prudenter vsurpatum, idem planè indicans potestate quod ἡ μετακρουσις. Quum ergo illi existimarent ex corpusculis & meatibus corpora nostra constare, & in exiguorum meatuum symmetria sanitatem, in ametria morbum constituerent, reditum ad pristinam meatuum symmetriam, μετασύγκρισιν appellabant. nam & ipsam meatuum compositionem συγκρίματα, & συγκρίνεσθαι τὰ σώματα καὶ διακρίνεσθαι, (quasi Misceri secerniique corpora) dicebant. Medicamenta verò quæ id præstarent HINC Μετασυγκριτικὰ nominabantur. quod nomen quanuis à methodicis profectum, postea celebres etiam medici vsurparunt. Sunt autem ea, primis quidem qualitatibus calefacientia & exiccantia, secundis verò, cutem relaxantia, ex profundo attrahentia, & habitum corporis aut partis cui adhibentur, mutantia. Hæc Gorræus. Quæ autem ea sint, ibidem docet. Et μετασυγκριτικὴ δύναμις, eiusmodi facultas. Cælius Aurelianus libro 2 Chron. cap. 3, Oportet igitur accessionis tempore discernere curationem: in lenimento communem magis, hoc est recorporatiuam, quam Græci μετασυγκριτικὴν vocant, approbare. Dioscorides libro 4, de thapsia, κίκεται δὲ καὶ μετασυγκριτικὴν δύναμιν ὅ, τε ὀπὸς καὶ ῥίζα πάντων μάλιστα τῷ ἰσοδύναμον εἶναι, ὅταν δέῃ τὸ σῶμα βαθέως ἰλυσθῆναι ἢ μετακρουσθῆναι, habet tum succus tum radix ex omnibus idem pollentibus vel maximam vim metasyncriticam, quum nimirum quid ex alto euocare oportet aut meatuum statum transmutare. vt Celsus lib. 2, cap. 17, de balneo, Vbi summam cutem relaxari, euocarique corruptum humorem & habitum corporis mutari expedit.

ΥΠΟκρίνομαι, Simulo, Fingo. Demosthenes Pro corona, μισεῖ τὴν φωνὴν δεκρύειν ὑποκρινομένους τὸν ἐκείνων τύχον, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν σώζεσθαι. Lucianus De saltatione, οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Herodianus libro 2, ὑποκρίνασθαί τι ἐν θεάτροις ἢ σχηματίσασθαι πάντ' ἀποῦ. quod vertit Politianus, Simulatorem dissimulatoremque omnium. Et cum infinitiuo, vt apud Hermogenem, χαίρουσι γὰρ πάντες ὑποκρίνεσθαι σοφίζειν. |Dicitur & de histrionibus personā alicuius induentibus: atque adeo sunt qui hanc primam inesse huic verbo putent simulationis significationem. Herodianus lib. 2, ἕκαστός τι ὁ βούλεται σχῆμα ὑποκρίνεται. quod vertit Politianus, Sic vt personas induant quas cuique libitum. ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα, Vlyssis personam induo, seu ago, Vlyssem repræsento, Vlyssem assimulo, vt quidam etiam vertunt. Et ὑποκρίνεσθαι τραγῳδίαν, agere tragœdiam. Vide Budæum p. 776. Inuenitur & ὑποκρίνασθαι hac in signif. sine adiectione, pro ὑποκρίνεσθαι τί).

Ὑποκρίνομαι apud Homerum, Respondeo. Odyss. ε, — μαρμαίρεσκεν Μενέλαος ὅππως οἱ κλῦθι μοῖραν ὑποκρίναιτο. Sic vsi sunt Herodotus quoque & Thucydides. Apud Plutarchum etiam ὑποκρίναιο σαυτῷ Budæus vertit Tu tibi ipse responderes: addens tamen & aliam interpretationem, Tecū æstimabis & iudicabis. Item ὑποκρινάμενον ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, pro Mecum insomnium æstimabam & interpretabar. Vide Bud. p. 776.

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, Simulatio. Et peculiariter ea quæ sermone Gallico, seruata voce Græca, vocatur Hypocrisie, quū dicitur de eo qui externa specie probitatem simulat, quū sit improbus. Matth. c. 23, versu 28, & in aliis Testamēti noui locis. |Itē Histrionis gestus personā alienam repræsentantis. Exponitur etiam Pronuntiatio. vt pro eo quod de Demosthene dixit Plutarchus, τὸ σεμνὸν ἐν ῥήσεσι εἶναι ὑπόκρισιν, καὶ τὸ δύπρον, καὶ τὸ πεῖσαι, legitur apud Ciceronem, Pronuntiationi in toto genere dicendi palmam dedit, eidem secundum & tertium locum. Sed & peculiariter ὑπόκρισις, Latinè Pronuntiatio (inquit Rufinus) Figura sententiæ quum aduersarium gestu & pronuntiatione extollimus, vel abiicimus & spernimus. vt, Cantando tu illum aut vnquam tibi fistula cera iuncta fuit

Ὑποκριτής, οῦ, ὁ, Simulator. Et peculiariter qui Gallicè Hypocrite, (sequendo significationem datam substantiuo ὑπόκρισις) apud Euangelistas frequēs. |Et qui Latinis Histrio. sed additur interdum genitiuus δράματος, seu δραμάτων. vt apud Plutarchum, ὡς οὐ δραμάτων ὑποκριταί. |Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, Coniector somniorum, Bud. ex Luciano.

γνωμικός, ὁ, ἡ, Simulatus. Cui ineſt ſimulatio more eorũ qui hypocritæ vocantur. Et ſuperlat. Ὑποκριτικώτατος, Maximè ſimulatus. in v.l. ‖ Itẽ Ad hiſtriones ſeu ad hiſtrionũ artẽ pertinens, vt apud Demetr. Phal. εἶδος ἐστὶ καὶ μέλος ὑποκριτικόν. Ετ Ὑποκριτικῶς, Simulatè. Item Hiſtrionicè. Athen. lib. 10, καὶ ἀσελγῶς ἅμα καὶ ὑποκριτικῶς. c.t. Ἀνυπόκριτος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, Non ſimulatus, Expers ſimulationis, Non fictus, Syncerus: vt Paul. ἀγάπη ἀνυπόκριτος. Ἀνυπόκριτος à Demetrio Phalereo (aut eo cui nomen id tribuitur) ſumi etiam videtur pro Alienus ab hiſtrionica ſeu (vt alii ſcribunt) hiſtronia.

ΚΡΙΟΣ, οῦ, ὁ, Aries: ouium gregis dux. Plutarch. Pericle, κριοῦ μονόκερω κεφαλὴν ἐξ ἀγορᾶς τῆς Πυθίας κομίζουσαι, vnicornis arietis caput. Idem, Ἀηδέστατον τῶν ζώων τὸν κριὸν οὐκ ἀπέφηναν. Theophyl. epiſt. 2, ὁ πρόξαρχος καὶ ποιμὴν ἄπαντων, ὁ δεσπότης μου κριὸς λέγεται. Item κριὸς ἀσπαλιεύτης apud Suidã ὁ μαχαιροφόρος. Sed poteſt etiam (& melius fortaſſe) exponi ὁ ζωγρεῖν τοὺς πέλας. quemadmodum & in his duobus proverbiis κριοῦ βλακεία, & κριὸς ὀφθεὶς ἀπίστως, improbitas & ingratitudo eius animalis notatur, quòd videlicet eos à quibus nutritur, cornibus petat. Vide Heſychium. ‖ Eſt etiam ſignum cæleſte: quem arietem eſſe putant poetæ illum quo vecti Phryx & Helleſpontum traiecerunt. Aratus, Τῶν εἰλίγον κριοῦ τοπάρποι ἀστέρες εἰσί. Id eſt, Cic. interpr. Inferiór paulo eſt aries, & flamenta ad auſtri inclinatiõr. In Epigr. — πόθεν οἱ κριῷ γλυφὴν ἁρμόσαντες ἔδυμοι, an in ariete, an verſo in geminis. ‖ Ælianus meminit & marini arietis, ſicut Plinius quoque arietẽ inter piſces agnoſcit. Claudiano dicitur Trux aries. De eo plura apud Plin. ‖ Videntur & naues quædã κριοὶ dictæ, quòd arietis haberent inſigne. vulg. l. ex Bayf. ‖ Κριὸς eſt etiam machina bellica, quam Ioſeph. lib. 3 De capt. Iud. ita deſcribit, ἦν τοίνυν μηχανὴ δοκὸς, ἴσῳ μὲν μήκει παντὶ πύργῳ ἰσόμετρος, ἐπὶ δὲ τὸ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄκρου, εἰς κριοῦ πρόσωπον ἐκτετυπωμένη (ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα λαμβάνει) πυκνοῖς ἐμπεπόρπηται δοκοῖς κατὰ μέσους, ὡς μὴ λίαν ἀπὸ ἄκρου βαρεῖσθαι, ἐπέχει δὲ κεφαλὴν σιδηρᾶν ἐκπεφυκυῖαν ἐπὶ μῆκος ἀφράστου μεγέθους. αἰωρεῖται δὲ ὑπὸ πλήθους ἀνδρῶν εἰς τὸ πρόσω, τῷ αὐτῷ ἀφράστῳ πάλιν εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβιβασαίτων, πολλὰ τῶν ἐπάλξεων ἐκ βάθρων ἀνασπῶσα. Quæ deſcriptio apud Suidam iiſdem fere verbis legitur, qui inde nomen inuenisse hoc πολιορκητικὸν μηχάνημα tradit, quoniã προσωπεῖόν τι κριοῦ, καὶ πάλιν ἐπανίσχεται, καὶ τοῦτο σωρὸς ὢν, τοῦ μηχανήματος τοιεῖ: eſſe autem κριὸν αἰαν μεγάλην κριοειδῆ, ἐξ αὐτῆς προεξοχῆς ἐμβολὴν σιδηρᾶν ἔχουσαν ὅτι πολύ, ὥστε μὴν ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἀπορραγῆναι: προπύργιον autem vocari anteriorem ipſius partem. De eo ita ſcribit Ammian. Marcell. lib. 23, Eligitur abies vel ornus excelſa, cuius ſummitas duro ferro concluditur & prolixo, arietis effigiẽ prominula ſpecie, quæ forma huic machinamento vocabulũ indidit. & ſic ſuſpenſa vtrinq; trãſuerſis aſſeribus & ferratis, quaſi ex lance, vinculis trabis altexius continetur: eámque, quantum menſuræ ratio patitur, multitudo retro repellens, rurſus ad obuia quæq; rũpẽda prorrudit ictibus validiſſimis, inſtar aſſurgẽtis & cedentis armati. Qua crebritate, velut reciproci fulminis impetu, ædificiis ſciſſis in rimas, concidunt ſtructuræ laxatæ murorũ. Veget. l. 4, c. 14, loquẽs de teſtudine. Ipſius caput ferro veſtitur, & aries appellatur, vel quòd habet duriſſimã frontẽ qua ſubruat muros, vel quòd more arietũ retrocedit vt cum impetu vehementius ferat. Athen. in lib. De machinamentis ſcribit Cartheginienſes, quũ Gades oppugnarẽt, arietẽ inuenisse. καὶ ἦν τὸ μὲν κατὰ πλάσμασιν ὁμοίων αὐτῶν, καὶ καθαρῶν εἰς ὕψος τὸ πύργου, ταύτῃς πύας οὐδὲν ἔχοντας εἰς τὸν καθαίρεσιν, δοκὸν λαβόντες ἐξ χηρῶν ἐποίουν εἰς τὸ πύργος, καὶ ῥᾳδίως ὅπη πλεῖστον ἦσαν καθῆκον. Vnde Vitruu. l. 10, c. 19, Quum autẽ caſtellum antè cepiſſent, id demoliri ſunt conati. poſteaquã non habuerunt ad demolitionẽ ferramẽta, ſumpſerunt rigoũ: idq; manibus ſuſtinẽtes, capiteque eius ſummum murũ continenter pulſantes, ſummos ordinũ lapides deiiciebant. Quod cõſpicatus quidã Pephalmenus, in ſecunda Gadium oppugnatione, ἴσην πύρας, ἐλαμβάνετο αὐτὰ πλάγιον ὑπόσα ἐξαπλησίους τοῖς πλίνθοις φάλαγξιν, ἵνα μὴ τὸ πύργος, ἐλκηται ἐξ αὐτοπάσων τὸ πλάγιον, hoc eſt, malo ſtatuto, ex eo alterum tranſuerſum vti trutinam ſuſpendit, & in reducẽdo & impellendo vehementibus plagis deiecit Gaditanorum murũ, vt idem Vitr. ibidẽ interpr. Poſt quem Geras Carthaginẽſis ὑπέσχεν πάσης φάλαγγι, ἐπὶ δοκὸν πλάγιον τὸν κριὸν, ᾧ ὑπ' ἐξ αὐτοπάσης ἐλκεται, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων φερομένου, ἐπὶ πύργου τοῦ ὑπέχοντος τὸ μέσον ἄδρα ἐκ βεβλημένα χαλκῷ φερόντος. ᾧ πᾶσα διὰ πάσης ἐστὶ κυλίνδρου φερομένου τὸν κριόν. Quod idẽ Vitr. De materia baſin ſubiectis rotis fecit, ſuprãq; cõpegit arrectariis & iugis yaras, & in his ſuſpendit arietẽ, cornſque bubulis texit, vti tutiores eſſent qui in ea machinatione ad pulſandũ murum eſſent collocati. Ibidem dicit ὑπὸ δοκὸν κριὸν, quem Vitr, arietẽ ſubrotatum. Plin. ſcribit eam muralem machinã quæ aries tunc tẽpori licebatur, equũ fuiſſe ab Epeo inuentũ. Xen. Præd. 7, μηχαναὶ ἐπιεῖσι δὲ κριοὶ, ὡς τὴν πρόσοδον περιὸν τὰ τείχη. ‖ Κελὸς ὀροβιαῖος, Cicer arietinum, vt Colum. vocat. Theophr. Hiſt. pl. l. 8, c. 5. De quo Plin. l. 18, c. 12; Eſt enim arietino capiti ſimile, (vnde ita appellatur) album nigrumq;. ‖ Κελὸς eſt etiam vocabulũ architecturæ, autore Heſych, quo ſignificatur ornamentũ quoddã inſtar tortilis pampini & clauicularum, ſiue capreolorũ, in capitulis colũnæ Corinthiæ & ſonicæ. volutã & helicem vocat Vitruu. v. l. Heſychio eſt μέρος τῆς Κορινθίου κίονος. ‖ Athenienſes κριοὺς vocant τὰς πρῳρείας νάυχας, vt idem Heſych. tradit. ‖ Eſt etiã populus Atticæ: ΝΗΔΕΣ Κελέαι, ΕΤ Κελεῶνες. Suid.

C. Κελεδόνη, ſiue Κελεδόκη, ης, ἡ, Arietaria machina ipſum arietẽ ſuſtinens. Athen. in lib. De machinamentis, ἔστι δὲ ἡ κριεδόχη ἐπ' αὐτῷ, ᾧ πᾶς καὶ πύλεσθον ἐπιπίπτει, δι' ὃ ἔσωθεν ξύλινος ὁ κριὸς δι' ἀπαιωρήσεων ὑπὸ τῶν χειρὶ κινούντων ἢ ὑπὸ τῶν ἑαυτῷ ὁμοίως πῦργος. Vnde Vitr. loco citato, Conſtituebatur autẽ in ea, arietaria machina, in qua collocabatur tornus perfectus in torno, in quo inſuper conſtitutus aries, trudentũ ductionibus & reductionibus efficiebat magnos operis effectus: regebatur autem is corlis crudis quẽadmodũ turres. Aliud exemplũ cum ejuſdem Vitruuii interpr. habes ſuprà in Θωρήκιον.

C. Κελοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ, Arietis formam habens, Qui arietinam formam habet, Arieti ſimilis. Exemplum vide in Κελὸς præcedente.

C. Κελοπάω, ῶ, Ariete pulſo, Ariete tundo, Ariete percutio, Arieto. Polyb. l. 1, καὶ παρεκπίπτοντες τοῦ ἔχειν τὰς καταβολὰς, τίλος ἐξ πύργους τοὺς σωτηρίους τῆς πρεσβυτέρων καιρίους, τοὺς δὲ λοιποὺς ἅμα κριοκεφάλοις ὠκοδόμησαν, ariete quatiendo ſubruere.

C. Κελομαχία, ας, ἡ, Arietum pugna. Satyra Varr. apud Gell.

C. Κελομυξος, ου, ὁ ἡ, Arietis inſtar mucoſus. κορύζης μεστὸς ἡ ῥὶς, vt Luc. loquitur. Eſt autem valde pituitoſum illud animal. Gal. lib. 6 Meth. Θεραπεύειν ἅμα τοῖς ἰατροῖς σφίσιν ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος, οἷον κριομύξοις αἰθρήσαι (ὡς ὁ Κνιδίας φησὶν) ἀδοκήμοσι.

C. Κελοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui arietina facie eſt, Arietem facie ſua repræſentans. Luc. De ſacrif. Ἰὼν δ' ἐς Αἴγυπτον ἔλθοις, πᾶν δ' ἂν πᾶν ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ ἐμοῦ ἀληθῶς ἄξια τοῦ θεοῦ, κριοπρόσωπα μὲν τὰ τοῦ Διός, κυνοπρόσωπα δὲ τὰ τοῦ βαλλίστου Ἑρμοῦ. Cuius meminit & Herodotus lib. 2.

C. Κελοφάγος, ου, ὁ, Arietũ vorator. Deus quidam gẽtilitius cui arietes immolabantur. Σύς τις ὢν κριοὶ θύεται. Heſych.

Κελίον, ου, τὸ, Paruus aries. ὁ μικρὸς κριός. Heſych.

ΚΡΟΚΗ, ης, ἡ, Trama, Subtegmen, Id quod ſtamini inſeritur ſeu intexitur. Ariſtot. De araneo, ὑφαίνει πρῶτον διὰ πίστας πρὸς τὰ πέρατα πάντα χόλην, εἶτα σημοιοῖται ἀπὸ τοῦ μέσου· ὅπου δὲ πύκνης ὡς ἂν κρόκας ἐμβάλῃ. Quæ ita Plinius, Texere à medio incipit, circinato orbe ſubtegmina annectens. Theophyl. ep. 10, ἡ δὲ κρόκη ἀπορρίψασα τῆς ἰουργίας ἐθέλει ἐξαίσιον. Ariſtoph. Veſp. Ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ; An texitur Ecbatanis villoſa veſtis? ſeu, omaſum bouis quod villoſum eſt. Scholiaſtes ibi κρόκη eſt ἡ ῥαδάμη ἢ κροκύφασις, quoniam videlicet τὸ κρόκης ὑφαίνεται). Plura exempla reperies ſuprà in Στήμων. ‖ Κρόκη Heſychio eſt πάμμικτος εἶδος ἡ ῥαδάμη. ‖ Κρόκαι dicuntur etiam αἱ ἀψαμαθώδεις ἄμμοι, arena littorea, Euſtath. vel αἱ θαλάσσιαι λίθοι, calculi ſeu lapilli littorei aut marini, vt Heſychius exponit. Cæl. Rhodig. libro 15, capite 11, Calculi frequenti motu in ma-

ris littore rotundati, quos Latini vmbilicos vocant, vt est apud Cic. De orat. lib. 2, à Græcis (vt nos cõmonuit Aristot. in Mechan. quæst.) appellantur κρόκαι. Quærit enim quid sit quòd in littoribus ex lapidibus aut testis grauioribus fiant quæ vocantur κρόκαι. Verba Aristot. sunt, διὰ τί ἐπὶ τοῖς αἰγιαλοῖς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ὀλίγον μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀξυτέραν τὴν ὑπαρχὴν ὄντων; ‖Item Littus, αἰγιαλός, Etym. & schol. Lycophr. Cæterùm κρόκη tramam significans, format & irregularem ACCVS. Κρόκα, quasi à nom. Κρόξ. Hesiod. Erg. Σπῆμοσι δ' ἐν παύρῳ πολλὼ κρόκα μηρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexito.

C. Κροκίδλη Philyllio est τὸ κάπαγμα, teste Polluce. Est autem κάπαγμα filum seu stamen quod nendo deducitur è colo. Hesychio AVTEM Κροκόδειλος est etiam τύλη id est Culcitra. nisi aliquis τύλω & κεφάλαι idem esse veller, hoc est tomentum seu lanæ floccos quibus culcitræ farciuntur.

C. Κροκύφαντος, ου, ὁ ἢ ἡ, Peplus, seu velum ex trama textũ. In nostro lex. vet. κροκύφαντος, ὅπ ὅθεν κρόκης ὑφαίνεται· οἱ δὲ Ἀττικοὶ κικρύφαλον αὐτὸ καλοῦσιν, ὅτι κρύπτει τὴν φαλακρόν, ὅ ἐστιν ἐξοχὴ τῆς κεφαλῆς. De eodem sic Eustath. κικρύφαλος δέ (φασὶ) κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κροκύφαντος. Vide & Κρόκη.

Κροκίζω, Texo, Neo, Tramo, vt Valla apud Herodot. vertisse dicitur.

Κροκὶς ίδος, ἡ, Subtegmen. in Epigr. ὅπὶ κροκίδων πορφυρέων, in purpureis subtegminibus, id est pannis. vulg. lex. Sed rectius sequẽti signif. accipitur pro filo seu tomento. ‖Itẽ Floccus seu filum in veste extans siue prominens. idem quod κεφάλαιον & τύλη. quanquam τύλη frequentius accipitur pro ipsa culcitra quæ ex floccis seu tomentis lanæ conficitur. Plut. in Sylla, pag. 156, de Valeria, περὶ τὸν Σύλλαν ἐξόντα τῶν προαστείων, τίλλει τι χεῖρα ἐκ τῶν αὐτοῦ ἀκτενίσασα, καὶ κροκίδα τῆς ἱματίου ἀποσπάσασα, παρῆλθεν ὅπὶ τὴν ἑαυτῆς χώραν, filũ ex veste euelles. Theophr. in Charact. de adulatione, ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα, καὶ ἐαυτοῦ πρὸς τὸ τείχωμα τῆς κεφαλῆς ἄχυρον προσαχθῆν ὑπὸ πνεύματος καρφολογῆσαι. Luc. ἀπίκειρε γὰρ ὁ τὴν κεφαλὴν καθήμενος ἀπόσον περιῆν τῶν ἱματίων τὴν κροκίδων ἑκάστῃ. Κροκὶς (inquit Gorr.) Tomentum, Floccus siue hapsus lanæ quo medicamenta excipiuntur. Apud Aet. lib. 3, dicitur medicamenti genus προσθήκη, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Hæc ille. ‖Crocidem herbam quandam Apollodorus apud Plin. nominat, cuius tactu phalangia morerentur. quæ an à κρόκης potius denominata sit, ambiguum est. Cæterùm notandum est, plerisque in locis SCRIBI Κρηκὶς, ίδος. Hippocr. Prognost. de manuum latione, ἀνάστασιν δὲ πυρετῶν ἡξέειν ἢ περιπλυμανίησιν, ἢ ἐν φρενίτιδι ἢ ἐν κεφαλαλγίῃσι πρὸ τοῦ προσώπου φερομένας καὶ ῥηθούσας δίκην κνηκῶς, καὶ ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποθλιβούσας καὶ ἀπὸ τοίχου ἄχυρα ἀποπασσομένας, πάσας τούτους κακὰς καὶ θανατώδεας. Vnde Celsus lib. 2, capite 6, Aut si manibus quis in febre & acuto morbo vel insania, pulmonisve dolore vel capitis, in veste floccos legit, fimbriásve diducit, vel in adiuncto pariete, siqua minuta eminent, carpit, [mors denuntiatur.] Herodot. Thalia, non procul initio, docens quibus ritibus Arabes fidem dent, λαβὼν ἐκ τοῦ ἱματίου ἑκατέρου κροκίδα, ἀλείφουσι τῷ αἵματι ἐπὶ μέσῳ κυμάτους λίθους ἑπτά. Sic enim ibi scribunt antiqui libri at vulgatæ editiones habent κροκύλῳ à NOM. Κροκύη. Quem locum Pollux citans, legénsque κρόκῳ, dicit esse μέρος ἐσθῆτος, partem vestis, quam laciniam nonnulli esse suspicantur. Sed quin pro floccis vestis ibi κρηκὶς accipiatur, non video quid obstet. Dioscor. l. 2, de lana combusta, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ κροκύδες ἐρίων θαλασσίας πορφύρας, flocci seu tomenta lanæ purpura marina tinctæ. Crito apud Galen. lib. 3 De loc. aff. ἐπίθημα κροκύδα κογχυλίου, tomentum lanæ purpura infectæ. Pro quo Ægin. dicit, λινοῦν ἀπὸ πορφύρας θαλασσίας, filum lanæ purpura marina imbutæ. & Aet. πῶμα πορφύρας ἐρίου: quã Plin. vocat lanam conchylio infectam, Marcell. empir. Lanam conchyliatam. Paul. Ægineta, περικλασθὲν δὲ ἢ περιῤῥηγμένον κροκύδι στρεπτῇ ἢ βάλανος, ἢ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω δὲ ἕδρας ἀποκαμβαινέτω, ἵνα μίσῃ τῷ αὐτάρκει καθαρτῆ

A

B

C

D

E

F

G

H

I

K

L

M

N

O

P

Q

R

S

T

V

X

Y

Z

a

b

c

d

e

f

g

h

i

k

l

m

n

o

ξῦσαι πρίσασθαι τῷ βελάνῳ, de helleborismo. ‖Κροκὶς Hesychio ἡ ἐχίδνιος βοτάνη. Apud eundem EST Κροκύλωμος, Floccorum lectio, idem quod κροκιδισμός. Hesychio enim κροκύλωμος est τὸ καλαπινπλῶς τὰς κροκύδας ἀποκλύζειν τῶν ἱματίων. de qua re in κροκὶς.

Κροκιδίζω SIVE Κροκυδίζω, Floccos lego. Κροκιδίζειν (inquit Gorræus) verbum est ab omnibus medicis de phreniticis dici solitum. Significat autem Tomentum legere & euellere subtegmina, sicut καρφολογῖν euellere festucas, vt annotat Galenus Comment. 1. εἰς τὸ περὶ γονῶν. Ægineta de phreniticis, καὶ κροκιδίσεις καὶ καρφολογίας καὶ πορίπλειστον ὀξέως, floccos seu fila legunt. Alexander Trallianus itidem de phreniticis, συμβαίνει δὲ τῇ φρενίτιδι κροκιδίζειν καὶ καρφολογῖν. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilósque ex veste legentibus, quos Theophrastus quoque paulo antè dicit ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφιλῶν κροκίδα. In hoc autem loco quem Pollux citat, κροκυδίζουσαν αὐτὴν, κατίλλουσαν, exponens ὀλιγοῦσαν τὸ πραχύ, dubium an reponendum κρεκυδίζουσαν seu κροκιδίζουσαν, an verò κροκυδιλίζουσαν (nam post κροκύδιλη hunc locum affert) an potius aliquid aliud.

Κροκιδισμός, οῦ, ὁ, Floccorum seu filorum lectio, vt Columella dicit Lapidum lectio. κροκιδισμὸς & καρφολογία apud Galen. sunt signa phrenitidis. Tribuitur etiam adulatoribus, vt paulo antè dictum est.

¶ Κροκάλη, ης, ἡ, Calculus littoralis, seu Arena littoralis. Eustath. παὶς κρόκας, ὅθεν καὶ τοὺς αἰγιαλίτιδας ἄμμους, οὓς λέγουσι καὶ κροκάλας. Epigr. lib. 1, ἐπὶ κροκάλῃσι θαλάσσης. vbi exponitur Apud littora, sicut & κρόκῃσι suprà. Sed & Suidæ κροκάλη est ὁ αἰγιαλός. Et Hesychio κροκάλαι, ψῆφοι, αἰγιαλοί, ἄμμος. AT Κρόκαλον eidem est τὸ κατεψυγμένον παιδίον. Etymologistæ autẽ κρόκαλα sunt etiam αἱ ψῆφοι τῶν παμμάων, vt κρόκῃ & κροκάλαι.

C. Εὐκρόκαλος, ου, ὁ ἢ ἡ, Pulchram in littore arenam habens, In cuius littore pulchri calculi sunt. vt εὐκρόκαλος πιών. Et εὐκρόκαλος θάλασσα apud Nonnum eadem significatione: nisi aliquis malit exponere Pulchrum litus habens.

AT VERO Κρόκος, ου, ὁ, SIVE Κρόκον, ου, τὸ, Crocus, Crocum. nam & Latini vtroque genere vtuntur. Hom. Il. ξ, Τοῖσι δὲ νέον χθὼν δία φύεν ἠοξηλέα ποίην, λωτὸν δ' ἑρσήεντα, καὶ δὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον. Chæremon apud Athen. lib. 13, Κρόκον δ', ὃς ἡλιώδεις εἰς ὑφάσματα Πέπλων οἰκίας ἥδιστον εἰσμύρηται. Aristoteles apud eundem lib. 11, αἱ Ροδίαι χλανίδες γίνονται εὐμύρητοι, χρίσου αἴθους, κρόκου, βαλσαμίνου, ἀμαρακίνου, κινναμώμου, συμφθόγγων. Callimachus hymno in Apollinem, Ἄνθεα μὲν φορέουσι θεοὶ περὶ πάντα θέρος, Ποικίλα ἀγλαΐσι ζαφύρου πνείοντος ἴρηνι. Χείματι δὲ κρόκον ἠδὲ καὶ ἁβρὸν ἴον. qui locus scholiastæ occasionem dedit etymon huic vocabulo quærẽdi, videlicet παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν, quemadmodum & Plinius scribit eum virere bruma & colligi. Croco libros quoq; tingi solitos testatur Lucian. Est autem crocus siue crocum, herba foliata penè in capillamenti exilitatem, cauliculo angusto & brevi, florem producente cærulei calycis, in quo flammea croci stamina, radice bulbosa copiosáque & viuaci. Vulgus Mauritanos imitati saffranum vocant. Gorr. Vide & Plinium libro 21, cap. 6, & Theophrastũ Hist. plantarum lib. 6, cap. 6. ‖Κρόκον dicitur etiam oui luteum siue vitellus, ὁ λέκιθος. Alexander Trallianus, λεάσας σὺ κρόκῳ ὠῷ. Pro quo Athenæus libro nono dicit τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, & alibi ὠοῦ πυρόν. ‖Item Auena, genus frumentaceum, apud Theophrastum Historiæ plantarum lib. 8. Vulg. lex. ‖Crocus fuit etiam dictus iuuenis quidam propter cuius amorem Smilax virgo in fruticem eius nominis mutata fuit. Plin. ex poetarum fabulis.

C. Κροκοβαφὴς, ἐος. ὁ ἢ ἡ, Croco tinctus.

C. Κροκόδειλος, ου, ὁ, Crocodilus, quasi crocum formidans. nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infesti. ac terrestrem quidem crocodilum dictum volunt ἀπὸ τοῦ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον (vnde & apiarii crocum aluearibus apponũt, quo cospecto fugit:) marinum autem, ἀπὸ τοῦ τοὺς κρόκας φοβεῖσθαι, id est αἰγιαλούς, littora, vt in nostro vet. l. scribitur. Sic & Eust. ὁ χερσαῖος κροκόδειλος, ὃς κρόκον δεδίως, δι' αὐτὸ ἀπεσχέπασε τὸ σιμβλεῖον, ὡς φασί τινες

κρόκης. ἐν δὲ καὶ οἰνώδης κροκώδηλος, καὶ κρόκης δ' ἀλλοῖ αὐ A τῆς, ἔθος καὶ αἰγιαλίτιδος ἄμμου. De eo multa Aristoteles, Ælian. Plinius et Herodot. ‖ Κροκώδηλοι dicuntur etiam quæstiones crocodilinæ & ἄπορα, teste Bud. qui ex Luc. citat, λεπτῶν καὶ οἷον τὴν ἔλαιαν ἐσθίειν, καὶ πίσσαν φύειν ἀγκάλας, καὶ κροκοδείλους πάντα, καὶ πάντα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκειν. SIC Κροκώδηλος quoque in Vulg. lex. exponitur Quæstio sophistarum ludicra, κροκώδηλος. Quintil. lib. 1. cap. 10, vocat ambiguitates crocodilinas. Vide & πίσσαν. AT Κροκοδείλιον, ου, τὸ, herba est chamæleontis nigri figura, radice longa, aliquatenus lata, gustu nasturtii, aspero, semine rotundo, clypeoli forma, duplici, vt Gorr. tradit, dicens à Galeno & Aetio appellari etiam κροκοδειλίδα. de qua Plin. lib. 27, cap. 8, qui lib. 28, c. 8, meminit & cuiusdam crocodilex, de crocodilo terrestri loquens, Odoratissimis floribus viuit. ob id intestina eius diligenter exquiruntur iucundo nidore facta: crocodileam vocant, oculorum vitiis vtilissimam cum porri succo inunctis, & contra suffusiones vel caligines. ‖ Κροκοδείλιον dici etiam à quibusdam τὸ δίψιον, Dioscor. autor est. Gorr. AT Κροκώδηλος C siue κροκόδειλος, accētu in vlt. est μικρὸν ζῷον apud Hipponact. teste Eust. Cæterùm pro κροκόδειλος, facta literarū enallage dicitur ETIAM Κροκύδειλος, vt testatur Etym. Item AT Καιρώδειλος in v. l. ex eodem Etymol.

C. Κροκοειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Croco seu croceo colori similis.

C. Κροκοείματος, ος, ὁ καὶ ἡ, Croceo amictu indutus.

C. Κροκόμαγμα, ατος, τὸ, Retrimentum crocini vnguenti. Sic autem dicitur quòd expressis vnguenti crocini odoramentis & in formas digestis paretur. μάγματα enim appellantur quæ expressa aliqua materia supersunt cra D ssa, fæculenta & lignosa. Ad differentiam autem additur materiæ nomen, vt κροκόμαγμα, ῥοδόμαγμα &c. inquit Gorr. apud quem differentias & vsum eorum reperies. Plin. Lat. c. 20, de croci vsu in medicina, Collyrio vni etiam nomē dedit: ex eo quoque expresso vnguēto crocino, quod crocomagma appellant. Dioscor. l. 1, c. 26, τὸ δὲ κροκόμαγμα γίνεται ἐκ τῆ κροκίνου μύρου, τ' ἀρωμάτων ἀπεπτέον των καὶ εὐκαπλάστων.

C. Κροκόπεπλος, ου, ὁ ἡ, Croceum peplum seu vestē habēs. ita dicitur aurora in crepusculo: paulo pòst verò, superante die, ῥοδοδάκτυλος appellatur. Hesiod. Theog. κροκόπεπλος, κροκοειδὴ ἰμάτια ἔχουσα.

Κροκοῦς, οῦς, ὁ ἡ, Croceus, Crocum referens. Dioscor. lib. 1, c. 26, de crocomagmate loquens, κροκοῦς τὸν χρόαν. Et κροκοῦς καλούμενον, croceum collyrium, siue crocinum collyrium, vt Plinius appellat. cuius triplicis mentionem facit Gal. l. 4 De loc. aff. Παχυμερεῦ, Γαστρικοῦ, Ἀστρατείου. Itē κροκοῦς πάσης, qui describitur à Paulo lib. 7, cap. 14. Et κροκοῦς ξηρός, cuius compositio habetur apud Paulum & Aetium.

Κροκόεις, ὁ, idem. seu Crocei coloris, Croceo colore imbutus. Theophr. Hist. pl. lib. 9. Eurip. Phœniss. Σπεύδει κροκόεσσαν αἰθέριον πτυχάς Ἀγαμέμνονα πεκρεῖσι πολύστονον, id est ἀφεῖσα τὸν αἰθέριον σταλόν, τὸν ἁρμόζουσαν τῇ πτυχῇ, τὸν ἀπὸ κρόκου βαφὴν μίγνυ, croco tinctam, seu croceo colore imbutam. vt rectius ibi exponitur. Paulo pòst tamen alio sensu, τὸν ὁπὸ κρόκης σταλὸν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη. Secundum quam expositionem à κρόκη deriuaretur. Phalæus apud Athen. lib. 10, Χρυσοῦν κροκόεντα πέπλον ζώσασα χιτῶνα, Τῷδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλειώ.

Κρόκινος, ου, ὁ, Croceus, Crocinus. κρόκινον ἄνθος, flos croceus, Theophr. l. 1 Hist. pl. Et κρόκινον, μύρον apud Dioscor. lib. 1, c. 65, crocinum vnguentum Plinio. id est, ex croco paratum. Athen. lib. 5, ἠλείφετο κροκίνῳ μύρῳ.

Κροκίας λίθος, Crocias lapis: quòd colore croci sit. Plinius, Crocian croci [colos appellauit.]

Κροκόω, ῶ, Croco imbuo, Croco tingo seu inficio. Apud Athenæum l. 2 in Epigr. in Cratinum, Τοιῇδέ τοι στεφάνῳ δῆμος ἔζρυτο, εἶχε δὲ κισσὸν Μίπωνα οἷα καὶ σὺ κικροκωμάζων. vbi fortassis intelligit frōtem croceis coronis redimitam. nam coronæ ex croco ebrietatem mulcent, teste Plin.

Κροκωτός, ὸν, ὁ, Croco tinctus, Croco imbutus seu infectus, Croceo colore imbutus. Absolutè plerunque capitur pro κροκωτὸς χιτών aut πέπλος, aut tale quid, id est Vestis croceo colore imbuta. vt paulo antè κροκώτοισι πέπλοις, &

κροκώδης χιτών. In pretio enim erat croceus color apud veteres: mulieribus tamen & delicatioribus hominib⁹ familiarior. Lucian. De hist. scrib. loquens de Hercule Omphalæ seruienti, ἐσθῆτα μὲν τὴν λεοντῆν ἐκεῖνα ἀπεσκεύαζε μόνα, καὶ τὸ ξύλον οὐ τὸ ῥόπαλον ἐφόρει, οὐδὲ Ἡρακλέα ἔτι ἦν οὗτος, ἀλλὰ δὴ τι κροκωτὸς καὶ περιδέδρομε ἔσω ξαίνεται. Vbi vides Herculi muliebria vestimenta κροκωτὸν & περιδέδρομε tribui. Sed & ipse Hercules apud Aristoph. initio Ran. Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' ἔσομ' (inquit) ἐπενεγκεῖν τὸν λέοντ' Ὀμφάλῃ τῇδε τῇ κροκωτῷ κυμβίῳ. nec enim leoninæ pelli, quæ Herculeos viros decet, cōuenit cum peplo crocato, qui mulierum proprius est. itaque in prouerbium abiit λέοντι δεῖ κροκωτοῦ, Leonis exuuium super crocotam, de duobus quæ copulantur inter se; quum alterum cum altero congruere nequeat. Quo sensu capi potest & illud, γαλῇ κροκωτόν. nec enim feli crocota applicanda est. Erasmus scribit in eos dici qui indigni honore aliquo afficiuntur. vult autem κροκωτὸν esse vestis genus rotundæ ac fimbriatæ, qua diuites matronæ vtebantur. Latini Crocotam fœmin. gen. dicunt. Nonius, Crocota, crocei coloris vestis. Plaut. Aulul. Quū incedūt infectores crocotarii. Rursum Non. paulo antè, Caltulam & crocotulam, vtrunque à generibus florum translatum, à calta & à croco. Plaut. Epidico, Intusiatam, patagiatam, caltulam ac crocotulam. Neuius Pedio, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ricam. Athen. lib. 12, de equitibus Sybaritis, ἱππάσιμον, ἔχοντας κροκωτοὺς ὑπὸ τοῖς θώραξι, tunicas croceas super thoraces induti. nota autem est Sybaritarum mollities. Et lib. 4 ex Duride Samio de Polysperchonte duce quodam Macedone, εἰ μαθεῖν ἐνδύόμενον αὐτὸν κροκωτὸν, καὶ ὑποδούμενον ἀκριβίνια, βασιλέων ὀρχούμενον. VNDE Κροκωτοφόρος, ου, ὁ ἡ, Qui crocotam gestat, Crocota indutus. Plutarch. in libro An seni capess. resp. καθάπερ ἔνιοι τὸν Ἡρακλέα παίζοντες οὐκ ἀξιοῦσιν ἐν Ὀμφάλῃ κροκωτοφόρον, ἐνδεδύτα Λυδαῖς καὶ παγκόμοις ῥιπίζειν καὶ ἀποκλίνειν ἑαυτόν.

Κροκίζω, Croco similis sum, Crocum refero, Crocum repræsento seu imitor. Dioscorides lib. 4, cap. 65, ἔστι δὲ ὁ μὲ τῆ γλαυκίου [χυλὸς] κροκίζων ἐν τῇ αὐγῇ, in dilutione croci colorem reddit. Ruell.

C. ΠΑΡΑ κροκίζω, Aliqua ex parte crocum refero, Proximè ad croci colorem accedo. seu Crocum mentior, vt Plinius dicit, Luteam chrysocollam mentitur. Vnde παρακροκίζειν τῇ χρόᾳ, colorem croci imitari, ex Dioscoride lib. 5, cap. 137.

ΚΡΟΎΩ, F. σω, Pulso. Arrian. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Item κρούειν τὴν θύραν, ianuam pulsare. quod vna voce Syncopatum. sed rectius dici πόπτειν τὴν θύραν quàm κρούειν τὴν θύραν, Phrynichus annotat. Et κρεμβάλοις κρούειν apud Athen. idē quod κρεμβαλίζειν, crembala pulsare. Item θίασον κρούειν, thiasum pulsare. Iulianus imp. ad Iambl. οἱ τῷ Διονύσῳ θίασον κρούσαντα πρὸς τὴν χορείαν αὖτις φέρονται, qui Libero thiasum pulsanti, ad choream dissoluti feruntur. B. Et κιθάραν κρούειν, citharam pulsare. Epigr. lib. 4, in effigiem cuiusdam citharistriæ, Πλῆκτρ' ἔχει φόρμιγγος, ἔχει δὲ πλῆκτρα ἔρωτες, Κρούει δ' ἀμφοτέρωθι φρένα καὶ κιθάρην. Et pass. κρούματα ὄργανα, instrumenta musica quæ digitis aut plectro pulsantur. Qua verò signif. Claudianus dicit, vlulatus pulsat aures: & Lucan. — crebris feriunt vlulatibus aures: & Virg. —ferit æthera clamor: ea Ephippus comicus apud Athen. lib. 9, Οὐ σίφανος οὐδ' ἐς ὄζει τὴν θύραν, Οὐ πίσα κρούει ῥινὸς ὑπερφυεῖς ἄκρας, nō ferit nidor extremas narium prominentias. ‖ Κρούω capitur etiam pro συγκρούω, Collido. vt κρούειν χεῖρας apud Eurip. Collidere manus, Collisis inter se manibus strepitum dare, Plaudere manibus. Thucyd. lib. 3, ὅπως τὰ ὅπλα μὴ κρουόμενα πρὸς ἄλληλα, αἴσθηται παρέχει, inter se collisa. vel sibi inuicem illisa. ‖ Πρύμναν κρούειν siue κρούεσθαι, puppim pellere, hoc est paulatim retrocedere (aut etiam declinare) puppim pellendo siue premendo remis, nō autem (quod in aperta fuga fit) prorā ipsam auertendo. nā schol. Thuc. πρύμναν κρούεσθαι esse dicit, τὸ κατ' ὀλίγον αἴσθεσθαι, μὴ προφανῶς τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως αἴσθεσθαι, ὅτι τὴν πρύμναν κρούεται. quod fieri solere dicit ne apertè fugere videamur, ita paulatim

ὑπεκπέσῃς, aut ne terga hoſtibus vertentes, facilius ab eis inuadamur & vulneremur. Quod exponitur etiam Inhibere nauim, non eo modo quo remi ſimpliciter inhibentur aut ſuſtinentur (hoc eſt quum remis ſuſpenſis & velis contractis, ſuopte impulſu nauem progredi ſinimus) ſed quum procurſum eius ſiſtentes, ſimul etiam retroagimus in puppim, non conuerſa ipſa prora. Quo ſenſu Liuius dicit, Roſtrata nauis retro inhibita, onerariam poſt ſe trahebat. Ea autem retroceſſio quum difficilius fiat quàm naui in proram conuerſa, accipitur pro Pedetētim retrocedere. Ariſtophanis ſcholiaſtes πρύμναν κρούσασθαι vocari dicit quum μεταστρέψαντες οἱ ἐρέται ἐπὶ τοὐπίσω ὀπίσω ὅπῃ ἡ πρύμνα, quum remiges conuerſi in puppim impellūt nauim, quum antè in proram impuliſſent, ὡς ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα ἡ πρύμνα εἰς γῆν ἔχουσα νήουσα. Quò pertinet hic locus Ciceronis Epiſt. 11 ad Atticum, libro 13, Arbitrabar ſuſtineri remos, quum inhiberi eſſent remiges iuſſi. Id non eſſe eiuſmodi, didici heri, quum ad villam noſtram nauis appelleretur. non enim ſuſtinent. Quibus verbis mox ſubiungit, ſed alio modo remigant. id ab ἐποχῇ remotiſſimum eſt. Sempérque Carneades ἀφορολήν pugilis & retentionem aurigæ, ſimilem facit ἐποχῇ. Inhibitio autem remigum, motum habet & vehementiorem quidem, remigationis nauem conuertentis ad puppim. Iuſtinus libro 2, Commiſſo prælio ite ceſſim, inhibete remos, & à bello diſcedite. Quintil. Contrahit vela, inhibétque remos. Quanquam in his duobus Iuſtini & Quintiliani locis inhibere remos eſt potius Non vlterà progredi. quod minus eſt quàm κρούσασθαι τὴν πρύμναν, id eſt Retro inhibere nauem, puppim pellendo: quod in pedeſtri itinere δοκεῖ πόδα ὑποχωρεῖν, Arriano, εἰς πύπισθεν, Luciano, ἀφ' εἵκειν, Heſiodo, & εἴκειν χαλᾶσθαι, Heſiodo, & εἴκειν χωρεῖν. Polyb. libro 16, οὐκ ἠδύνατο χωρεῖν ὀπίσω, καίπερ πολλὰς ὁπισθαγώγους πρύμνας κρούων, non potuit ab ea ſe expedire, quauis non ſemel conatus nauem retro inhibere. Et voce media apud Thucydidem lib. 3, οἱ δ' ἐπεχώρουν ἤδη πρύμναν κρουόμενοι, καὶ ἅμα ταῖς τῶν Κερκυραίων ἐβοήθουν ἀφεῖναι, Nauim retro inhibentes, ſeu Puppim iam pellentes, In puppi iam nauigantes, & ſimul effugiēdi ſpatiū dare Corcyrenſibus volebāt, hoſtes ſuſtinentes: de quibus paulo pòſt dicit, χαλῶν ὑπεχώρουν. Et lib. 1, pag. 19, ἐθαύμαζε τοὺς Κορινθίους πρύμναν κρουομένους, φράσαντες ἐδόκουν σφίσιν ὅτι πλεῖστοι ἐπιπλεῖσθαι. Idem, πρύμναν κρουομένους, ἵνα πανὶ χωρεῖν παρῇεν. Arrianus in expeditione Alexandri, ὡς ὑπεκπεσεῖν τὰ θηρία, ἐὰν ἐπὶ αὐτὰ ἐρρωμέναι αἱ ἐλάφοι ἴωσιν, ὥσπερ αἱ πρύμναι κρουόμεναι νῆες, ὅτι πόδα ὑποχωροῦσι, elephanti, vt naues retro inhibitæ, retrocedebant. Et metaphoricè apud Gregorium, ὡς δὲ τῆς ἀγαλλιάσεως ἐγὼ μὲν ἀπόρρητον οὐδὲ καθ' ἑαυτὸν ἐπετυχάνον, ἀλλ' ἀφρόνως μεταβαλὼν πρύμναν τὴν ἐκφυσάμενον, ὀπίσω ἠμάμην, καὶ ἐπεφάνην τῷ νικᾶν ἐπιπόνως, nauem retro inhibui, ſeu (vt Bud. interpretatur) In contrariam partem tranſiui, & fauorem meum in contrarium verti. Deſtitui (inquit) quos ſubleuabam, & à quibus ſtabam, retróque ſenſim victoriam inclinaui. Eodem ſenſu ἀπακρούεσθαι & ἀφαπρούεσθαι dicitur. Κρούειν (ſicut & κροτεῖν ac κροαίνειν.) Euſtath. dicit ὠνόματοποιεῖσθαι: in quodam autem noſtro veteri lexico deriuatur à κρῶ, vel potius à κέρας, facto inde κερόω, & per ſyncopen κρόω: dicturque κιθαριστικεῖσθαι ὅτι τὴν κιθαρῳδίαν, vt propriè ſit τὸ τοῖς κέρασι παίειν.

Κρῦμα, ατος, τὸ, Sonus quem inſtrumenta muſica pulſata edunt, Sonus qui ex organorum ſeu chordarum pulſu exiſtit. Pulſus: vt Valer. Fl. dicit, ſacer æris pulſus: & Stat. ſtrepit machina pulſu. Cruma, vt Martial. dicit, Edere laſciuos & Bætica crumata geſtus, Et Gaditanis ludere docta modis. Lucianus in Nigr. ὅσῃς ἀκούων πέρπτα κρουμάτων τε καὶ πνεύματων καὶ διεφθορότων ἀσμάτων. Naz. de Orphei lyra, ποτὲ τοῖς κρούμασιν ἔλεγεν. Plutar. De muſica, ὅσοι τὴν λυρικὴν αὔλησιν ἐξεμάθοσαν τοῖς παισὶ τὴν κρουματικὴν ἀγαθοί, pulſandorum inſtrumentorum periti. Niſi fortè κρύματα hic ſunt ipſa mele quæ pulſu modulamur, ſeu carmina quæ ad pulſum inſtrumentorum canūtur. Plato Minoe, τίς δὲ κρουμάτων ὅτι τὸ μάλα ἀγαθὸς κρουματικός, καὶ τὰ ἄξια νεύματα, ἢ εἴ τινες νόμοι ὀρθοὶ εἰσίν; εἰ τῷ αὐλητικῷ καὶ οἱ τῷ κιθαριστικῷ. Sed & αὐλήματα vocant κρούματα ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς ὠνομασίας, vt docet Plut. Sympoſ. 2, probl. 4. Item de ſono ex cymbalis aut tympanis aut eiuſmodi inſtrumentis pulſatis. Plutarchus De diſcern am. ab adul. ὀλολυσμοὺς κρουμάτων καὶ τυμπάνων ἰσχαρίζειν. Sic enim habent quædam exemplaria pro καὶ κρίνων. VNDE Κρουματικός, ὁ, ὁ, Inſtrumēta muſica pulſandi artifex, Qui organa pulſare nouit. Athen. libro 8, de Dorione aulete, ὃν ἐγὼ κρουματικὸν οἶδα ὀνομαζόμενον καὶ φιλιχθύαν: citans ex Machone comico, Ὁ κρουματικὸς πατ' εἰς Μύλων ἐλθών. ET Κρουματικός, ὀν, ὁ, vt κρουματικὴ τυχεῖν in Epigr. Peritia pulſandi organa muſica. Κρουματικός, à Budæo exponitur Ad artem citharœdicam attinens. ſed latius patet.

Κρούσις, εως, ἡ, Pulſus ſeu Pulſatio. ipſa actio pulſandi. Plutarchus De muſica, τῆς ἐμμελείας τὸ μὲν λέγεσθαι ποιεῖ τὴν κρούσιν, τὸ δὲ ἄδεσθαι, Ἀρχίλοχόν φασι καταδεῖξαι, ad citharæ pulſum. Et paulo pòſt, εἰσηγεῖται δὲ καὶ πρὸς κρούσιν ἢ ᾠδὴν ποιεῖν ἢ ἀμφότερα. Exponitur etiam δοκιμασία, quoniam τὰ σαθρὰ τῶν σκευῶν κρότῳ δοκιμάζεται, Suid. Solēt enim vaſa figulina digito pulſata explorari ex ipſo ſonitu an integra ſint nécne. ‖ Κρούσεις dicuntur etiam ea ipſa quæ pulſantur, vt λίξεις ea quæ dicūtur & canūtur, hoc eſt τὰ κιθαριζόμενα, vt B. exponit. Athen. l. 14, ex Polyb. de auletis ex Græcia accerſitis, quin proſcenio μὴ τῷ χορῷ αὐλεῖν iuſſi fuerāt, ἢ δὲ βαρβαρικὴ τὰς κρούσεις μετὰ τῆς ἁρμονίας ἐποίησεν, ὥσθ' ἡμᾶς μὴ ἂν καλῶς αὐτὰς αὐλεῖν, ἀλλ' ἀηδιζεσθαι μᾶλλον ἐκείνας. Vide hic κρῦμα paulo antè. ‖ Item ἀφαπρούσασθαι Suid. C. Κροτοδήμου, Populo aures obtundo. nam κροτοδημῶν Suidæ eſt καταπρούων τὴν βοήν. vel τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παραπρούων τὴν βοήν. Sed παραπρούεσθαι dici ſcribit τὸ ζυγοῖς παραλογίζεσθαι. quo ſignificatu κροτοσήμειον erit populum falſa bilance circunſcribere, malitioſè videlicet in alteram partem impellendo. ET Κροτοσήμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiuſmodi fallaciis populum circumſcribit. vnde apud Heſychium κροτοσήμων, κροτοσημᾶναι, ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὰ μέτρα ἀπατῶντος.

C. Κροτοσταθμέω, ῶ, Inter metiendum alterā lancem pello ſeu impello, vt videlicet eo pulſu inclinet & præponderare videatur. κροτοσταθμεῖν Heſychio eſt ὑπερβαίνειν καὶ ὑφαιρεῖν. Adeo vt κροτοσταθμεῖν ſit τὸ τοῖς μέτροις παραλογίζεσθαι, inter ponderandum circumuenire aliquem, alteram videlicet lancem impellendo. ET Κροτοσταθμος, Qui falſo pondere alterum circumſcribit, lancem videlicet impellendo. Vide Κροτοσήμος.

Κρουστικός, ὸν, ὁ, Pulſandi vim habens, & ſpecialiter Aures pulſans ſeu feriēs. Ariſtot. in Probl. ſect. 19, ἡ μὲν γὰρ φωνὴ ἦχός ἐστι τοῦ ἀέρος· κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ σώματος. διὸ ἥδιον ἀκούειν ἢ πρέπειν, id eſt quàm πρέπον. Quo ſenſu dicit Claudian. vlulatus pulſat aures: & Lucan. crebris ferūt ylulatibus aures. Plutarchus in Polit. præc. εἰ μουσικὴ τῷ ἡδὺν ἄξιόν ἐστι τῶν χορδῶν ἡδὺ τὸ παραφαίνεσθαι, μὴ κρουστικήν. Item in vulgatis lexicis ex Luc. de Demoſthenis facundia, κρουστικὸν καὶ σωματικόν, aures feriens acrimonia & vehementia dicendi.

C. Ἀπακρούω, vel Ἀπακρούομαι, Retro ago, Retro pello. Plutarchus in Pompeio, Πομπήϊος παρήνουν ἀπακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, Retro agere nauem, Procul à littore retro agere in altum. Dicitur & πρύμναν ἀπακρούεσθαι pro Retro inhibere. Herodotus Vrania præpoſitionem addidit, ὅπῃ πρύμνην ἀπεκρούοντο, In puppim inhibuerunt, vel inhibebant, vt appulſuri. Budæus ἀπακρούεσθαι τὴν ναῦν exponit etiam Retrorſum nauem ſenſim agere. Dicitur quoque etiā metaphoricè πρύμναν ἀπακρούεσθαι, pro Retrocedere à propoſito ſuo, ſiue inſtituto. De propria autè & metaphorica huius loquutionis ſignificatione, vide plura in Budæi commentariis pag. 457. 458, & paulo antè in ipſo Κρούω, vbi πρύμναν κρούεσθαι quid ſignificet expoſui. Ariſtophanis verò ſchol. ἀπακρούειν τὰς κώπας dicit eſſe τὴν ἐπίσχεσιν τῆς δρόμου τῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ναῦν quod Latini dicunt Inhibere remos. Interdum dicitur pro eodēm ἀπακρούω ὀπίσω, vt apud Plutarch. in Alcibiade ἀπακροῦσαι τὸν ἵππους ὀπίσω. Itē Inhibere equum, eſt ἀπαλαμβάνειν vel ὑπολαμβάνειν. quod

quum fit frænos succutiendo, ἀπακρούειν dicitur. Xenophon, ἀπακρουσίου μὲν οὖν τοῦ ἵππου. Idem, ἀπακρούειν τὸν χαλινόν. Basilius, καὶ ὥ, χαλινὸν ὠθοῦντα ἀπακρούων τὸ ὄχημα τῷ ἵππῳ, velut fræno succusso reprimens. Vbique autem voce passiua legi apud scriptores tradit idem Bud. citatus tamen paulo antè locum Plut. in quo ἀπακρουσμὸν legitur voce actiua.

Ἀπακρίζειν, Pulsare. vt apud Gregorium, ὀξαρχούσης τῆς Μαρίας καὶ ἀπακριζούσης τὸ τίμπανον. Budæus dicit significare Pulsare organum. sed nisi addito accus. organi generis aliquod significante, id significare non puto. Reperitur etiam alicubi ἀπακρίζειν τὴν φόρμιγγα.

Ἀπακρίζεσθαι τὸ μέλος, est προοιμιάζεσθαι, vt citharœdi proludentes. Plato in Philebo, πάλιν οὖν αὖ τὸν λόγον ἀπακρισώμεθα, Denuo igitur disputationem ipsam exordiamur. Polyb. l. 4, ἔτι δ' αὐτοῦ ταῦτα ἀπακριζόντων, adhuc eo hæc dicere exordiente. Bud.

Ἀπάκρουσις, εως, ἡ, Retroactio, Inhibitio quæ fit retrorsum. ‖Item peculiariter, Remorum vel nauis inhibitio, Retrorsum nauigatio, siue Retrocessio quæ fit nauem inhibendo retro, & ipsam puppim pellendo. Hesychius, ἀπάκρωσις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ λέγεται ὅτι τῇ πρύμνᾳ κρούουσι. Thucydides, ἀπακρούσας γὰρ ὕστερος αὐτῆς ἐς λιμένα. Idē, πρὸς γὰρ ἀπάκρουσιν οὐκ ἔστιν αὐτῆς ὠθουμένοις, ἄλλοσε ἢ ἐς πρὸς γῆν.

Ἀπάκρουσις, Pulsatio, videlicet organi cuiuspiā. ‖Itē, Præludiū cant⁹. & generaliter Sermonis exordiū. quas significat ipsi verbo ἀπακρίζεσθαι modò dedimus. ‖Datur verò à Bud. huic verbali signific. vna præter supradictas quæ verbo data non fuit. ait enim apud Plutarchum ἀπάκρωσιν inueniri pro correctione & castigatione.

Ἀπακρυφία, ας, ἡ, Hesychio est παιδιᾶς εἶδος ὅπου σφαῖρας, qua sphæralis ipsa sphæra repellitur.

Ἀπακρύω, Repello, seu Retro pello. Specialiter verò Nauim retro inhibeo, aut currum. Vnde ἀπακρύεσθαι dicitur aliquis qui velut nauis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce media significatione actiua ἀπακρύομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare seu remeare cogo. Aristophanes Auibus, Ἀπάκρου δῆτ' ἐπαπάκρουε πάλιν, retropelle: de auibus illis quæ cæteras intromissas sequebātur, etiam ipsæ intromittī cupientes. schol. exponit ἐπαπάκαμπτε, dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν πεζῶν ἀπακρουομένων ἢ πεζῶν, ac ipsum etiam πάλιν dici ὅτι ἢ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς τοῦμπροσθεν ἐρεπόντων. ‖Ἐπαπακρύεσθαι τὸ μέλος, est Iterum exordiri præmisso præludio. Quo sensu exponi posse præced. locū Aristoph. ille putauit qui in scholiis ita scripsit, ἐπαίρασας ἀπὸ πύπυ, πάλιν ἄσον καὶ ἐπαπάλαλαι. VNDE Ἐπαπάκρουσις, εως, ἡ, Repulsus quo aliquid retroagimus, & propriè quo nauim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, cursum videlicet eius sistentes, & eam in puppim conuertentes. Aristophanis scholiastes ἐπαπάκρουσιν propriè esse dicit τὸ ὀπίσω χωρεῖν ἢ ἀνθορμίσαι πάλιν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ.

Προαπακρύομαι, Prior retro pellor, seu retro inhibeor, Prior retrocedo inhibito cursu. προαπακρύεται ab Hesychio exponitur ἀναχαιτίζει, in v. l. Tergiuersatur. ‖Προαπακρούομαι, Prior exordior. de citharista aliquo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat. Suidæ est προκαπάρχομαι τῆς ᾠδῆς, προκαπᾴδομαι, citanti hunc locum, ἀντὶ τοῦ ὁ θεὸς Μωσῆς τῆς Ἐρυθρᾶς προαπακρούεται. Plutarchus Sympos. sept. s. de Arione in foris nauis stante, & orthium pulsaturo, καὶ ὥρα ἦν πολλῶν μεμιγμένων ἀκούειν προαπακρουομένων, ᾄδει τὸν νόμον, pro præludio quandam deorum marinorum inuocationem exordiens. Bud.

C. ΑΝΤ Ἀπακρύω, Retūdo, Repello, cū datiuo. ἀποπτύω, ἀπέχω. ‖Exponitur etiam Incurro, item Offendo. & cum præpositione πρός iungitur, habente accusatiuum. Plutar. ἔδοξε τὸ ἀποκρούσασθαι πρὸς τὴν αὐτὴ δόξαν φθόνον. Interdum sine casu. Demosth. Pro corona, ἀπέκρουσέ τι καὶ λέγοντος ἄμ' οἶκ ἴδιόν; πάντως Αἰσχίνης. id est Aliquid malè cecidit vel Aliquid aduersè cecidit? Bud. Apud Thucydidem αὐτὸς ἀποκρούεται αὐτούς, exponitur πρὸς γνώμην αὐτοῖς ἔπεσεν, seu ἀπέβη αὐτοῖς.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, Repulsus, seu Repulsus, Impulsus contrarius, seu in contrariam partem.

C. ΑΠ Ἀποκρούω, vel Ἀποκρούομαι, Repello, Depello, Propulso. Plutarch. Sympos. 7. πρὸς τὸ καλέσαντας [φίλους] ἀποκρούειν καὶ ἀποκρούεσθαι πάντας. Apud Aristophanem autem anceps tamen iungitur cum genitiuo, τῆς Μετάλλου τὸ βίλος ἀποκρούει. Passiua autem voce, actiua tamen significatione apud Xenophontem Hellen. 6, γράψω ὡς οὐκ ἂν εἰ μὴ ἀποκρούσαι) αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν καὶ πεπονθότες εἰσί, id est Nisi repellēt. Sic pro Repello, vel Reprimo, in hoc Galeni loco; Therapeut. libro 14, ἀλλ' ὀφείλουσιν οἱ φάρμακοι μὴ τὸ μυδρίασις ἀποκρούεσθαι, καὶ διαφορῆσαι δυνάμενα. Ibidem, ἀποκρούεσθαι δὲ βυλόμενος, οἷον ἐμβάλλῃς πλείονα κάλλυσμα ἢ ὁ μέλας. διαφορῆσαι ἢ βυλόμενος, πρὸς κένωσιν. Alibi ἀποσύλλοντα copulat cū ἀποκρούοντα. Eidem pharmaca ἀποκρούοντα & ἀποθύοντα eadem sunt. Theodoritus Hist. Eccles. libro 4, ἀπεκρούοντο dixit Propulsabant: scribens, ὅτι δὲ ἡμιτελεῖς ὑπὸ τῆς στρατιᾶς τοῦ βασιλέως πρὸς τῶν ἐναντίως δοξαζόντων πίστεως, τοὺς βασιλέως ἀπεκρούοντο στρατιώτας, aduersariorum (videlicet Arianorum) impetus propulsabant. Sic apud Gregorium, τὸ πολὺ τῆς αἱρετικῶν ἀποκρούσης θράσους, propulsat, vel repellit. Apud Chrysostomum κινδύνους ἀποκρούεσθαι, pericula propulsare, vel depellere. Sic & συγγενῶν ὀπισθίας ἀποκρούεσθαι apud eundem. ‖Est etiam ἀποκρούειν Excutio: vt equus sessorem dicitur excutere. Vide exemplum in ἀποκρύομαι passiui significationem habente.

Ἀποκρούομαι, Refello, Refuto. Gregor. οἷς γὰρ αὐ ὑμεῖς τὴν δ' Ἰλίαν ἀποκρούσασθε λόγοις, ὅπερ καὶ ἡμῶν κατ' ἐκείνης ἀρίσασιν. Sic & in hoc eius loco à nonnullis exponitur, τὸ πολὺ τῶν αἱρετικῶν ἀποκρούσης θράσος. Sed malim Propulsat vertere, vt paulo antè reddidi.

Pass. autem voce ac significatione, Ἀποκρούομαι, Repellor, Depellor. vt ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, vrbe depulsus, vel repulsus. Item ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου dicitur sessor à Xenophonte, id est Excuti: in Hipparchico, ἵνα μὴ τὸ μὴ ἀποκρούεσθαι ποτὲ τοῦ ἵππου, ὑπὸ τοῦ ἀπαπωμότας ἁλῶσιν. Capitur etiam pro Relidor, seu Repercutior, vt scribit Bud. citans ex Greg. ὡς βίλος ἰσχυροτέρῳ σεσεισμὸν ἀποκρούσῃ.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, Repulsio, Depulsio, Propulsatio. ‖In vulg. lexicis Græcolat. citatur ex Alexandri Aphrodisei Probl. lib. 1, & ex Trall. ἀπόκρουσις τῆς σελήνης pro eo quod est Quum luna decrescit seu senescit.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quod repellitur seu reiicitur. Nicand. in Theriacis, Εἰς αὖθμον ἐλθὼν ἀπόκρουστος λιθὸς οὖρῳ. quasi ἀπόβλητος, inquit scholiastes, καὶ ἀπορριπτομένη καὶ ἀποπεμπομένη τῆς ὑδρίας ὁδοῦ. Ponit autem & aliam expositionem, vt sit pro πλαγιαζομένη, vel κλυζομένη τῷ ποδὶ πρὸς λίθος. sed ἀποκρούεσθαι vbi pro πλαγιάζεσθαι seu κλύζεσθαι inuenietur? Est autē poeticū ἀπόκρυστος, sicut & προβάκρυστος, & alia multa formationem huiusmodi habentia.

Ἀποκρυστικός, ὴ, όν, Repulsiuus, Depulsiuus, Vim habens repellendi, vel depellendi, aut propulsandi. Medici ἀποκρυστικὰ φάρμακα, item ἀποκρουστικὰ βοηθήματα, item ἀποκρουστικὰ κατασκέυσματα vocāt quasi depulsiua, aut depulsoria, vel repressiua. vel Latini⁹ per participium, Reprimentia. Gal. Therapeut. 14, καθάπερ οὖν ἐπ' ἐκείνου μὴ τὰ πάντως σύμπτωσιν τοῖς ἀποκρουστικοῖς στομαζομένοις βοηθήμασιν ἐχούμενα, οὕτω καὶ νῦν προσέχομεν. Item ἀποκρυστικὰ φάρμακα apud eūdem τὰ ἀποκρύομενα καὶ αἱρόμενα τὸ φερόμενον ἀπὸ τῆς ῥεύμης ὅτι τὸ πιπτόν. Apud Dioscoridem autem ἀποκρουστικὰ κατασκέυσματα, lib. 1, cap. 168, statim initio, αἴτιον ἢ πολλὰ εἶδη πᾶσιν ἢ σύφοισιν, οἷον εἰς τὰ ἀποκρουστικὰ φάρμακα ἁρμόζοισιν, Bud. putat Plinium discussoria alicubi vsurpasse pro eo quod ἀποκρουστικὰ Dioscorides dicit. sed hanc interpr. improbat. ‖Ἀποκρουστικὸς ἵππος, teste Bud. dici potest equus sternax.

C. ΔΙΑ Ἀκρύω, Pulsando penetrare facio. Vnde διακρυσθέντες σφῆνες, cunei adacti, seu Pulsando adacti. ‖Item, Depello, (vt quum periculum aliquis à ceruice sua depellit, aut aliquid aliud quo inuaditur) Protelo. Vox media vsitatior est. Hermog. τὸν μὲν οὖν φθόνον, εἴ τις ἡμᾶς, τοῦτο τῷ ἐπιβλήματι διακρουόμεθα, depellemus & discutiemus. Plutarch. Numa, διακρούεται τὴν δίκην, iudicium à se depulit & euasit. Idem, διακρούεται τὰς δίκας, καὶ ἐπέσκυμμένων βιαίοτερον, ἠγανάκτησεν, depulit à se & resecit. Demo-

sthenes, φάλαγγας δὲ αἵμας, τὸ τὴν παρόντα τότον, τὸ μὴ δοῦναι A δίκην. ἀπεκρούσασθαι, depellere eum modum agendi quem actor instituit, id est Præsenbere, Excipere, vt Bud. interpretatur. Et contra Mid. pag. 141, καὶ λαβόντας, ταῦτ' ἂν ἀπεκρούσατο; Si hoc periculum euaserit, Si manus nostras nunc eluctetur, & præsens periculum depellat. In eadem oratione pag. 132, ἐροῦμαι δὲ μὰ Δία τοῦτο τὸν δίκην ὧν ἐμὲ ἔλεγεν, δοῦναι ἀπεκρούσατο. Idem contra Timocr. pag. 309, καὶ οὐκ ἦν τότε δοῦναι ἀπεκρούσασθαι τὰς πρυμνείας δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως, id est, vt Bud. interpretatur, Interim per frustrationē vitare animaduersionē datis sponsoribus & vadib⁹. Idem ex eodem Demosth. affert & hunc locum, ἔστιν οὖν οὕτως ἀνθρώπων ἅπασι ὥστ' ἀπὸ τοιούτου τοῦ ἀπεκρούσασθαι μὴ καθῆσθαι πόσον τινὰ χρόνον, ταῦτα τῷ μὴ κτείνειν χάλκωμα χαλκώματι ἴσον ἀποδοῦναι; id est, Qui tandiu frustratus esset ipsos dominos ne ipsis solueret, vt idem Budæus interpretatur. ‖ Item ἀπεκρούσασθαι τὸν παρόντα χρόνον, Reiicere, ἀπωθεῖσθαι ἢ ἄλλῳ ἄλλως διαπαλλίζεσθαι, vt Suidas & Hesych. exp. Demosth. De male gesta legatione pag. 147, τῷ μὲ ἠδικηκότι σιγᾶν ἔξεστι, καὶ διαπαίζειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὸν παρόντα χρόνον, μηδέποτ' εἰς λόγον ἀφικνεῖσθαι τῶν πεπραγμένων ἐκείνων τὸν κατήγορον. Et pag. 177, ἀπεκρούσθημεν ταῦτα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσιόντες, εἰς ὕστερον ἀναβαλόμενοι καιρὸν ἐν ᾧ οὐδεὶς ἀσφαλὴς ὑμῖν ἀποδοκιμάσαι τὸν ἀδικοῦντα ἔσται, id est Reiiciens, Prorogans, Differens in iudicium ingredi, vt idem Budæus interp. Et pag. 164, οὗτος φυγὴν τὸ κράλεμα. ὥμολόγησεν ὧν δὴ, διεκρούσασθαι εἰς τὰ Παναθήναια φήσας ἀποπεμψειν, spopondit ille quidem, sed rem in Panathenæa reiecit, quo tempore se missurum dixit. Ita ἀπεκρούσθαι dicimur quæ velut depellimus à nobis & protelamus, interdum tergiuersando, interdum procrastinando & in aliud tempus reiiciendo. ‖ Πρύμναν ἀπεκρούσασθαι, nauem inhibere retro, ipsam puppim pellendo, vt κρούσασθαι & ἀνακρούσασθαι suprà. Gregor. ad Eudox. ἐγκελεύσασθαι πρύμναν ἀπεκρούσασθαι, τὸ τῷ λόγῳ, καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτὸς συκοφαντῶν, ὥσπερ τὸν ναυπλοῦν φασὶν ἐκθεῖν ὅταν χαλεπὸς ἀνάγνηται, retro inhibere nauim. Quintil. dicit, Contrahit vela, inhibéque remos. ‖ Διακρούω, Impedio, Interpello, vt διωκόπτω. Plutarch. in libro Quomodo aliquis sent. se in virt. stud. progredi, de Demosthene loquens, ἐπὶ τῶν πόνων τοιούτων ὢν, ἀεὶ δ' ἐν τῷ λέγειν ἀπαρασίτητος, ἑαυτὸν διεκρούετο ἐν τοῖς τοιούτοις. B.

Διάκρουσις, ιως, ἡ, Depulsio & prorogatio. Demosthenes, προκαλοῦμαι ὅτι διακρούσῃ καὶ τῷ μὲ σπουδάζειν θέλειν τὰς ἐχίνους, id est, prorogandæ litis causa. Et alibi, διακρούσεως ἕνεκα ἢ προφάσεως ἑτέρου. B. Pro depulsione periculi & euitatione ponitur apud Plutarchū in Coriolano, p. 71, ἐλπίδα μὲν αὐτοῖς παρεῖχε διακρούσεως στρατεία ἡμιφθινὴν πρὸς Αντιάτας.

Διακρουστικός, οῦ, ὁ, Impostorius. διακρουστικὰ ῥήματα, Verba ad impostūram pertinentia. vulg. lex. ex Gazæ libro 4. Videtur autem ea significatio inde sumpta, quòd ii qui aliquid à se depellunt, & reiiciendo procrastinant, ea elusione circumuenire aliquem soleant.

C. ΕΓκρούω, Pulsando introrsum adigo. vt εἰσκρούω suprà. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Aristophane, παῖδάλοις ἐνέκρουεν. ‖ Ἐγκρούομαι, Inquieti, Fluctuātes, Conflictantes. v. l. ‖ Ἐγκρούω, Ad numeros incedo. v. l. quæ expositio sumpta est ex schol. Aristoph. qui in Ran. Χώρει δὴ νῦν παῖ κἀξρύσιος εἰς τοὺς ἰλαυκὸς κόλπους λεμνίων ἐγκρούων καὶ πώλων καὶ παίζων καὶ χλευάζων, exponit, βαίνων ῥυθμῶν. Addit tamen & aliam, videlicet C ἐκβάλλων.

C. ΕΚκρούω, Expello. Synes. epist. 57, χαίρεταί μοι συμφοραῖς ἀφαιρεῖσθαι τὴν συμφοράν, ἀφ' ἑαυτὰς ἀπελαύνουσα καὶ πάλιν πάλης ἐκκρούουσα, & molestia molestiam expellentes, seu exturbantes. Plutarch. De virt. morali, ex Chrysippo, τὸ γὰρ ὀπτικὸν φῶς πᾶν ἐκκρούει τὰς λοιπὰς, καὶ πάσας ὑπερφαινόμενα, βιαίως ἀφανίζει τὰ ὁπωσοῦν ἀπ' αὐτῶν ἀφορμάς. Idem in Sympos. 4, ἐπεὶ δ' ἔοικε πεῖσθαι, ζηλοῦμεν πολὺ αὐτὸν καταπιέσειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Κλεισθένης, ἔφη, alteram disputationem amoliens, & quasi è manibus excutiens. Nam pro Excutio etiam capitur apud Xenoph. in Cyneg. μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῆς χλιδῶν τὴν κεφαλὴν ἀνιδύσας, ne è manibus excutiat. ‖ Item, Repello, Depello. Thucydides libr. 4, περιέσπασε αὖθις αὐτὸν ἐκκροῦσαι τοὺς ἔξω

ἐπιόντας βαρβάρους, depellere. Plutarchus De deo Socratis, ὅτου μὲν οὖν ἐκκρούσαι πρὸς ὁπτοῦλιὸν ἄμα τὸ ζῷον αἰτιάσῃ. ‖ Aliquando exponitur commodius Dimoueo, aut etiam Deterreo, Deturbo. Plut. Sol. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, dimouet Solonem de sententia. Idem in Catone minore, αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ λόγον διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουε τὴν πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδῶ, ipsos pauor incessit deterruitque quo minus Catonis memoriam & honesti reuerentiā retinerent & tuerentur, vt Budæus interpr. Demosthenes pro Corona, ἵνα μὴ λόγοις ἐκ λόγου λέγων, τὸν παρόντα ἐμὲ ἐκκρούσω, à re præsenti me deturbem. vel abducā, vt alii interpr. ‖ Item ἐκκρούειν dicimur quæ procrastinando & in aliud tempus reiiciendo, quasi à nobis depellimus aut repellimus: vt etiam διακρούσαι paulo antè. Demosthenes ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, in diem sequentem reiiciēs. Item ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, eximere tempus rei conficiendæ, v. l. ex Budæo. ‖ At ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exponitur Terere tempus. quo loquendi genere vsus est Plutarchus in Polit. præcept. Κάτων ὁ πρεσβύτης οὐκ ἔλαττον ἰσχύειν ἔοικε πρὸς τὸ καταπλῆξαι καὶ ἐκπεσεῖν καὶ ἀπορῆσαι τὸν δῆμον ἢ τῇ βουλῇ, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην αἰτεῖσθαι, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε.

Ἔκκρουσις, ιως, ἡ, Excussio, Exturbatio. Xenophon, ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως.

C. ΕΠικρούω, Impello. Apud Polybium ὀπικρούεσθαι accipi ὀπὶ τῶν ἀνέμων testantur v. l.

Ἐπίκρουμα, Ictus, Pulsus. v. l. Hesychio autem ὀπίκρουμα est ὀπίκλημα ἢ ὀπιχάραγμα, ὀπὸ τοῦ παρωνομάσθαι τὴν ἔργῳ ὀπίκρουμα χρονὸς Ἀρχαίας, Sophocl. Inacho.

Ἐπίκρουσις, ιως, ἡ. certa quædam erat percussio cum leuibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & καπάκρουσις Galeno lib. 14 Therap. v. l. D

C. ΚΑΤ Ακρούω, Deorsum pello, Defigo, Adigo. ‖ Item Repello, Reprimo. Apud Hippocratem, vbi agit de cucurbitulis, Cornarius καπακρούειν exponit Scarificare. Vnde verisimile est eum in lexico Galeni pro καπαχίζειν (quo verbo alterum hoc καπακρούειν apud Hippocratem ab ipso Gal. exponitur) legisse καπαχάζειν. Vulg. l. interpr. Discindo. ‖ Apud Platonem libro 8, De leg. videtur accipi pro Fallo: sicut διακρουστικὸς suprà pro impostorio à Gazæ vsurpari dictum est.

Καπάκρουσις, Repressio, Repressus desuper illatus. in v. l. ex Gazæ interpr. Vide & ὀπίκρουσις.

Καπακρουστικός, ὴ, ὸν, Vim habens reprimendi. Aristoteles Probl. ἔστι δὲ ἐλίνες καπακρουστικός. Videtur opponi τῷ ὀπὶ πλασσικῷ. v. l.

C. ΠΑΡΑκρούω, Repello, Reiicio. παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας est refutare & refellere testes, hoc est παραλέγεσθαι & διαλέγειν, reiicere & repudiare, vt διακρούεσθαι. Hæc B. quæ ex Greg. adfert, τοῖς δι' ἀπειρίαν τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἁπάσης παρακρουομένοις τὴν ἀκαπάστευτον πίστιν, qui philosophia & nugis eius capti, fidem simplicem repudiant, argutiis non vtentem dicendique facultate. Et ex Basilio in Apol. ad Neocæs. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν, refellere & repudiare. Vbi sunt qui etiam Eludere interpretentur, & Ludificari. ‖ Significat etiam Deprecor & A me summoueo. quæ significatio vicina est refutationi. Plutarchus, τὸν δὲ Περσέως αἰχμαλώτου ἡγεμόνα καὶ παρακρουόμενον τὸν θρίαμβον, de Æmylio loquens in Apophth. hoc est παραιτούμενον τὸ εἰς θριαμβον ἄγεσθαι, καὶ ἀπωχόμενον, vt ex eodem autore liquet in Æmylio. B. ‖ Παρακρούω, Circumuenio fraudulenter, Decipio. Sumpta metaphora vel ab iis qui concussu callidóque luctæ artificio aduersarium supplantant, non verò deiiciunt, sublimémque arreptum sternunt, (vt Vlysses succusso Aiacis poplite, ipsum euertit, quemadmodum docet Homerus Iliad. ψ, — αἰάντος, δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς. Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ἐπὶ δ' ἔπλετο γυῖα. Est enim παρακρούεσθαι, vt quidā gram. tradiderunt, τὸ παλαίειν τὸν οὐ καταβαλλόντων, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ κρούοντων ἢ ποδὶ ἢ χερὶ, καὶ οὐ βιαζόντων: quod in cursu est manu depellere, itidem παρακρούειν) vel ab iis qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellūt digito, vt in alteram partem vergat: id quod ex Phocylidis versu intelligitur, quum ait, Σταθμὸν μὴ κρούειν

ἐπρόϋγεν, ἀλλ' ἴσως ἔλαθεν. Testatur hoc ipsum Aristoph. scholiastes & Suidas. nam παρακρούεται exponentes ἐξαπατᾷ, subiunguut translatum esse ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους ἢ ἅρματα μεθιππευόντων, ἐφ' οἷς τὰ μάστιγα καὶ ἡνίοχον ἔνιοι τῶν πλουσίων. A luctatoribus transtulisse putatur Plato in Critone, quum ait, καί γε οὐ σε παρακρούσει ἡ παροῦσα συμφορά, nequaquam hæc præsens calamitas te supplantabis & euuertet. Budæus verò vertit, Non aberrare faciet, Nequaquam te in errorem impulsura est. quemadmodū Hesychius quoque παρακρούει exponit πλανᾷ. Pro Circumscribere verò & tucū facere frequentissimè accipitur non tam media vox quàm etiam passiua. Lucianus, μὴ παρακρούσομαί σε; num ego te circumueni & fefelli? Alia exempla habes apud Budæum pag. 214, ex Dinarcho, Demosth. & Aristot. ac inter alia vnum in quo construitur cum accusatiuo duplici rei & personæ. Ibi παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς exponit etiam Obrepere iudicibus, & per impostūram aut calumniam vincere. Demosth. Pro corona, μέσον ἔλπιζε τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ παρακρούεσθαι, τὸν δὲ πίστιν. Idem Philipp. 2, ἐκπεπτωκότα δὲ ἤδη καὶ παρακρουσθέντα ἀπύχεσιν ἰδίαις. vbi sicut copulatur cum ἐξαπατᾶν, ita ab Isocr. cū παρελογίζεσθαι, in Panath. τοὺς μὲν γὰρ λόγοις ὠνοῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους, καὶ παρελογιζομένους οὐχ ἡγοῦνται δικαίους εἶναι πολιτικοὺς. Ité apud Suid. παῖδας τὸ δεύτερον εἶναι παρακρουσάμενος οὐκ ἐκ πόνων, id est ἐξαπατήσας, παρασκευάσας, vt ipse exponit, Callida persuasione eis imponens. Sic verò πίστει suprà cum παρακρούεσθαι copulatum à Demosthene fuit. Cæterùm παρακρούομαι passiuè quoque vsurpatum reperitur. Demosth. μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini. Idem ἀλλὰ χάλασον τὸ δι' ἕκαστον ἔτος, ὃ καὶ πρὸ νυὶ πεπίπρακα, κἂν οὕτω δ' αἰτιάσῃ τὸ τὴν ἀρχὴν, ἡ πόλις παρακέκρουται. id est, Budinterprete, Quòd si ipsi legis promulgatori summouere licuerit accusatorem, à se que dimittere, id profectò non sine circunuentione fit ciuitatis cui hoc facto obreptum est. Theodoritus hist. eccles. lib. 4, καὶ δὴ τῆς ἀγορᾶς ἤδη τοῖς, Χριστιανοῖς τὸ εἶδος, καὶ βασιλικῆς παρακρουσθεῖσα τέχνης, quòd nefaria arte Iuliani Christianismum abiurauerant, victi eius calliditate, vt idem Budæus interpretatur.

Παρακρούεσθαι à Suida exponitur αἰσθάνεσθαι, citante hūc locum, ὁ δὲ ἐστι διαμφισβητῆσαι εἴτε ὑφεῖναι παρακρούσασθαι. vbi dubium est an pro euertere, an eludere, an refellere accipiatur.

Παράκρουσις, ως. ἡ, Repulsio. Aristot. Problemat. Segm. 3, quæst. 13, ἡ παράκρουσις ὑπὸ τῆς πολλῆς θερμοῦ. caloris ad superficiem euecti depulsio atque suppressio. Sic enim potius reddendum esse quàm Depressio, cum Gaza, Interpres vulg. lex. annotatur. ‖Item, Fraus, Impostura: vel ea qua in lucta aduersarium supplantamus, seu in cursu depellimus: vel ea qua metientes aut appendentes aliquid, alteram lancem ex æquilibrio fraudulēter impellimus digito, vt in alteram partem vergat. A Suida exponitur ἐξαπάτη, ἐμπαγμός, in hoc loco ἀπορεῖ τι δὲ ὁ ξαντὸς ἵνα οἱ Σαυνῖται, καὶ πρὸς τὰ συμφορὰς εἰς παράκρουσιν τῶν ἀεὶ κρατούντων σφῶν ἀποτείνωσι, ad circunueniendum eum à quo semper vincebātur. ‖Item, Error, eius videlicet qui fallitur & decipitur, (Falli. n. & decipi dicimur quum erramus) seu q opinione fallitur. Aristot. Pol. 2, capite 3, ἄξιον δὲ καὶ Σωκράτει τῆς παρακρούσεως χάριν νομίζειν τινὰ ὑπάρχειν οὐκ ἄτοπον ὀρθῶς. paulo antè dicit ἐξαπατῶσι ἑαυτούς. ‖Παράκρουσις, Mentis concussus atque emotio, Delirium. in v. l. ex Galeno. Sic & παράκρουσις suprà.

Παρακρυστικός, ὴ, ὸν, Mentem concutiendi & emouendi vim habens, In delinū impellens, vt παρακρυστικὸν πῶμα: Gal. ad Glauc. Sic suprà παρακρουστικός. ΚΑΙ Παράκρουστος apud Hesych. μωρός, Stultus, Mente captus, Cui mens cōcussa aut excussa est.

Παρακρουστοκόκκυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Qui chœnice aliquem decipit, Qui falsa mensura alicui imponit. nam in mensuris quoque, ἐν τοῖς μέτροις, παρακρούεσθαι dicimur (vt grāmatici annotant) non tantùm in ponderibus. Hesychio παρακρουστοκόκκυξ est ὁ παρελογίζόμενος ἐν τῷ μέτρῳ. propterea quòd soleant κρούειν τὰ μέτρα καὶ ἐξαιρεῖν ἐνίοτε τοῦ πλείονος. Est autem vocabulum comicum, vt tradit Pollux.

Παρακρούω, Circumpello, Pulso, Pello, Percutio. Item, Decipio. Ita v. lex. At Budæus in hoc loco Platon. lib. 10. De republica pag. 136, καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἐρωτὸς ὀκνοῦντας ἐν τῷ πόνῳ ἐν ᾧ νῦν δὴ, καὶ ἀπροφυλάκτους πέτρας καὶ ὄγκια ἀλλοῖα αὐτῇ, ἅπερ μέλλει ἐκκρούειν, μᾶλλον καὶ πτοοῦσθαι, interpretatur, Excussis petris.

Παρόκρουσις, Pulsando affigo. vnde παρόκρουσαι apud Hesychium παρεπλάγησαν. ‖Item Impingo, Allido. ‖Item Offendo, Incurro. ea significatione qua Cicero dicit, Quis est tam Lynceus qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat &, Quum multi viri fortes in communi incertóque periculo belli & terra & mari offenderint. Demosth. Pro corona, τὸ δὲ παρακρούσαι καὶ μὴ πάντ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, in inceptis offendere, nec omnia nobis ex animi sententia succedere. Quæ significatio sumpta est ab iis qui in tenebris aut locis asperis in aliqua offendicula pedibus incurrunt, quemadmodum accipitur apud Demetrium, loquentem de Thucydide, φοβερὸν τὸ λέγειν καὶ ὁμαλὲς τῆς συνθέσεως, καὶ μᾶλλον ἂν παρακρούσαι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ πρὸς τραχείᾳ ὁδῷ προσκόψαντες. ‖Item, Offendo, hoc est, In offensionē incurro, In odium alicuius incurro, Infensum mihi reddo. vt παρακρούειν θεόν, apud Chrysost. De sacerd. Deum offendere. Apud eundem De officio episcoporum, μὴ παρακρούσῃς θεόν, ne in Dei offensionē incurras. Plutarch. Themist. παρακρούειν τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Et in Theseo, παρακρούω τοῖς πολίταις. Et in Fabio, παρακρούειν τοῖς πολλοῖς. Idem in Public. ὡς δὲ ταῦτα συνέβη, παντάπασιν ἐκκρούσας ἑαυτὸν τοῦ ἀρχικοῦ ἦθους, quum prorsus in odia hominum incurrisset, sponte se abdicauit imperio. Demosth. Pro corona, εἴ τις ἐλύπησέ τι τοῦτον, ἢ παρέκρουσέ του, offendit.

‖Vt autē in præced. locis παρακρούειν & Offendere dicitur de imprudentibus & inuitis: sic alicubi dicitur etiā de iis qui de industria & studiò aliquem lacessunt & ad iram prouocant. vnde & παροργίσαι exponitur. Plutar. εἰς ἔτυχε παρακρούειν ὕστερα τῷ γελοίου, temere vnumquenque ac sine delectu lacessere & offendere, risus excitandi gratia. B. Paulo antè verò dixerat Plut. πρώμματα χρὴ δεῖν πικροτέρους. ‖Προσκρούω, Offendor, Irascor, Stomachus mihi mouetur. Plutarch. in lib. qui περὶ ἀοργησ. inscribitur, ἡ σωτηρία τῆς ὀργῆς καὶ τὸ προσκρούειν πολλάκις λέξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ τῶν ὀργιλοτέρων καλοῦσιν, εἰς ἀκροχολίαν καὶ πικρίαν καὶ δυσκολίαν παθητῶσαν. Et cum dativo apud Demosthenem Pro corona, εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἐπιμικὴς ἔχοντας. Aristoteles, οὐκ ἔστι τὸ πρὸς ὀλίγα μικρὰ προσκρούσασθαι ἀλλήλοις. Idem Polit. 2, τοῖς δὲ πολίταις μάλιστα προσκρούομεν εἰς πᾶσιν προσχώμασι πρὸς τὰς δημοσίας τὰς ἰδιωτικάς, iis vt plurimum irascimur, vel (nanque vtroque modo B.) lis plerunque offensi sumus, Ab iis plerūq; offendimur, Alciphr. 183, ἐμοὶ προσκρούσας, mihi offensus. B. Sed & rei alicui προσκρούειν dicimur qua anim⁹ nostra offenditur, (vt Cicero dicit Animus meus multis rebus offenditur) vel quā fastidimus, quæ stomachum nobis mouet. Sic accipi potest in illo Epicuri dogmate, τὸ πρῶτον ἀγαθὸν τὸ ἡδονὴν αὐτῷ μὴ ἡδονὴν διαφεύγειν, ᾧ ἅπαν προσκρούει φυσικῶς. Quæ ita Cicero interpretatur, Omne animal, simulatque natum sit, voluptatē appetere, eāque gaudere, vt summo bono: dolorem aspernari, vt summum malum, & quantum possit, à se repellere. ‖Item, Infensus sum, Odi. Plutarch. οὐκ ἔοικε προσκρούειν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Bud. ‖Item, Incurro, id est Cum impetu inuado.

Πρόσκρουμα, ἢ ΚΑΙ Πρόσκρουσμα, ατος, τὸ, Id ipsum quo aliquis offenditur, Offendiculum. Item Offensio. Plut. Pol. præc. in fine, δεῖ γὰρ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ οὐ σώματα προσκρουσμῶν δημόσιαι ἐξέσεις ἔχοντων, ἀλλὰ ὑπολαμβάνειν καὶ πείθειν, καὶ βοηθεῖν. Idem in Pericle, οὐδὲν γὰρ ἦν πρὸς τὸν χρόνον προσκρουσμα σωτῆρι τῷ πολεμίους. Idem in Coriolano, ἀεί τινος ὑπολείμματος ἢ προσκρούσματος γίνεσθαι δοκοῦντος. Pro offensione ponitur & ab Appiano, vbi de proscriptione triumuirali loquitur, οἱ μὲν αὐτὸ ἔχθρας, οἱ δὲ μόνου προσκρούσματος ἢ φιλίας ἕνεκα ἢ πλούτου διαφέροντες.

Πρόσκρουσις, ως, ἡ, Impactio, Offensio. προσπταισμός.

C. ΣΥΓκρούω, Collido. Item Collidor. Hermog. συγκρούσαι μὲν αὐτὰς καὶ φοντίσασθαι Bud. vbi neutraliter accipitur. actiuæ autem significationis exemplum de eadem re habes in Συλλογισμοῦ. Neutraliter verò vsurpatur & in hoc Polybii loco, libro 1, ἀλλὰ καὶ τὰς πρῳρας ἔφασαν αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούσας, Sibi mutuò illisæ, Mutuo concursu sibi impactæ. | Item, Collido: eo sensu quo Quintil. dicit Collidere manus, & Complodere manus. Aristoph. συγκρούσας τὰ χεῖρε. | Et Collido, ea significatione qua Silius dicit, iámque intermixta sonabãt Classica, concursúsque virorum collisérat æer. & Statius, Ambitiosa pios collidit gloria fratres: id est Committit. Thucydides l. 1, συγκρούειν ἢ ὅτι μάλιστα [ἐβούλοντο] αὐτοὺς ἀλλήλοις, Committere inter se, Certamina & contentiones inter eos excitare. Demosth. Pro corona, πάντας συγκρούσαντες καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐπαγαγέσθαι. Isocr. Panegyrico, ἡμεῖς δὲ τοσοῦτον δεόμεθα συγκρούειν πρὸς ἀλλήλους τοὺς Ἕλληνας ὥστε πολεμεῖν. Herodian. de Antonino & Geta fratrib., συγκρούσαι δὲ αὐτοὺς ἐπειρῶντο οἱ κόλακες. Eo sensu Claudianus dicit fratres committere odris. Rursum Demosth. de Philippo, πάντας συγκρούσας ἀλλήλοις. quod & συμβάλλειν dicitur. cui oppositum, τὰς Θερμοπύλας διαλῦσαι. Idẽ Pro cor. τὰς πόλεις αὐτοῖς συγκρῦσαι. Aristot. in 5 Pol. τὸ διαλλάξαι φίλους καὶ συγκρούσαι φίλους φίλοις, ἐν τῷ δὲ μὲν τὰς γνωρίμους, καὶ τοὺς πλουσίους ἐποίησε. Eo sensu Cyprianus dicit, Episcoporum cohærentem concordiam subdola cementitate collidere. | Συγκρούω, Congrego, συναθροίζω, vt à Suida & Hesychio exponitur. | Συγκρούει Hesych. ἐστὶ συναθροίσασθαι. forsan ab iis qui simul manibus plaudũt. ea enim quæ auribus aut oculis grata sunt, plausu approbamus.

Σύγκρουμα, ατος, τὸ, Hesychio est χεῖρες, δάκτυλοι: nonnullis ἡ συμμιξις λεπτὰ, vt idem annotat.

Σύγκρουσις, ως, ἡ, Collisio. vt σύγκρουσις φωνήεντων, collisio vocalium apud rhetores; quum videlicet duæ vocales aut etiam plures sine media consonante concurrunt, vt in πάλιος, ὁράων, Αἰαίη. Demetr. De eloquutione, δεῖ δὲ συγκρούσεως φωνήεντων ὑπεκλαθεῖν ἄλλοι ἄλλως. Ἰσοκράτης μὲν γὰρ φυλάττεται συμπλοκὴν αὐτῶν, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄλλοι δὲ πᾶσι ὡς ἔτυχε συνείρουσιν. paulo post verò dicit πολλὴν δὲ φωνίεσσι γένεσθαι ἐκ συγκρούσεων. Vbi etiam notandum est eum synonyma facere συμπλοκὴν & σύγκρουσιν. Quod verò de Isocrate dicit, idem & Plut. in l. qui περὶ δυσωπίας inscribitur, οὐδεὶς γραῦς ἐρασθῆ οὐδὲ συγκρούσαι φωνῆεν φωνῆεντι ἐν τῇ λέξει ὑπολαμβάνοντας. de cuius in compositione orationis curiositate aliud ex eodem Plutarcho exemplum habes in Κολακείᾳ. | Συγκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia & inimicitiæ, ab ea τῇ συγκρούειν significatione qua ponitur pro Collidere & committere aliquos, id est simultates & dissensiones inter eos excitare, vel potius Diffidiis inter eos concitatis eos ad arma contra se mutuo sumenda concitare. Plutarchus in Numa, συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλιν. vbi interpr. Assiduas offensiones & contentiones ciuitas habens. | Σύγκρουσις, Fraus, impostura, ἀπάτη, δόλος. Suid. Cæterum pro συγκρούσεις dici ΕΤΙΑΜ Συγκοπὰς, tradunt v. l.

Συγκρούσιος, ου, ὁ, q. d. Concussorius. vt συγκρούσιος γέλως, risus vehemẽs & qui corpus concutere videtur. vt Lucr. dicit ora concutit risu. De cuiusmodi risu Horat. l. 2 Epist. ad Flor. — & risu populum quatit.

C. ΤΡΟκρούω, Obturbo, Interpello. Porphyr. in Homerum, ἔστιν οὖν ἃ τοῖς, μὴ βουλομένοις ὠφελεῖσθαι, ὑποκρούονται διά τι σπουδαλεώδη. Idem, οὐ δεῖ γὰρ ὑποκρούειν, ζητοῦντας τινὸς ἕνεκα σωφρονεῖν. Sic Aristoph. Acharn. παύσασθαι κελεύω βοᾶν, ὑποκρούειν, καὶ διαρρεῖν τοὺς ῥήτορας, ἐὰν μὴ ἄλλο πρῶτον περὶ εἰρήνης λέγῃ. Hæc Budæus, exponens etiam Interfari, Reclamare, & ex Hesychio, αἰτιολογῆσαι. Sed & Suidas tradit ὑποκρούειν accipi pro αἰτιολογεῖσθαι. αἰτιολογίᾳ ἀπλῶς καὶ οἷς ἔτυχε: sed accipi etiam ὅτι τὸ θορυβοποιοῦντας addens, ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ὑποκρούειν καὶ κωλύειν. Quæ verba desumpta sunt ex schol. Aristophanis, exponente locum illum quem Budæus paulo antè ex Achare. protulit. videntur ergo ibi ὑποκρούειν accipere non tantùm pro obturbare, obstrepere aut interpellare, sed etiam pro explodere & eiicere. Idem Suidas in hoc Aristophanis loco, — ἢ λίθῳ ὑποκρούσαι σε: exponit ὑποβαλλόμενοί σε, λιθοβολοῦντες σε, ad quæ verba altera respondet, οὐκ ἀποκωκύσομαι, Οὐκ οὖν ἄνηρ οὗτος πολλῶν χρυμάτων. | A Budæo exponitur etiam Significo, αἰνίττομαι apud Aristophanem in Pluto, Σὺ μὲν οὖν τὸν ἱμάτιον ἔβλεπον ἔρυκας, τὸν δὲ πλοῦτον οὐχ ὑποκρούει. vbi schol. exponit ἐμφαίνεις, αἰνιττόμενος, dicens metaphoram esse à cithara, aut alio quopiã instrumento. Possit etiam reddi Obstrepis: vt sit metaphora à citharæ, cui, dum pulsatur, alia ab alio pulsata obstrepit. In Epigr. autem pro Cithara responso, seu ὑποκρούειν, accipi tradunt. quæ signif. magis propria est. Item Supplaudo in vulg. lex.

Κρότος, ου, ὁ, Pulsus vt Pulsus æris, Pulsus remorum, Pulsus manuum & pedum. Frequẽter de manuum plausu dicitur, quò videlicet collisæ crepitum quendam edunt: quoniam vero eo plausu approbare aliquid in theatris solebant, pro laude interdum capitur. Aristophanes Ran. — δισχίλιαι δὲ δοῦλαι μοναι αἰσχραὶ, γυναῖ κῶν, καὶ κρότου χειρῶν πολλοῦ. Demosthenes contra Mid. Θεῖος καὶ κρότου ἄξιος ὑπῆρχε καὶ ὑπεμιμνῄσκετο καὶ συνεδίδου ἑαυτόν. Athenæus libro 13, τὴν θεατὴν ὑπερφωνεῖσαν μετὰ κρότου. Dicitur etiã de plausu quem ciconia crepitante rostro edit, vt Ouidius dicit, Ipsa sibi plaudat crepirante ciconia rostro. Philostr. epist. 4, εἰ κρότου ἀκούσῃ χαίρων, καὶ τοῖς πλαρυγας, ὑπὸ δὲ ταῖς ἡμῶν κροτῶσιν, ἡμῖν δῆλον, ὅτι οὐ σωφρονίστερον τῶν Αἰθιόπων ὄσῳ μηδὲ αἰσθάνεται μᾶλλον τοῦ κρότου. Cæterum à præteriti perfect. tertia persona πέκροτται formari κρότος, exempto υ, tradit Etymol.

C. Κροτοβόσκος, ου, ὁ, Plausus vnà cum tumultu. Plutarchus in libro qui περὶ τῶν ἀκούειν inscribitur, loquẽs de applausibus & acclamationibus quæ in auditoriis fieri solebant, ἔνιοι γοῦν ὅτι τοῖς τοῦ φίλου ὑπισχνοῦσι κροτοβόσκοις χρῆται παρ' αὐτοῦ λέγουσιν. Idem ad Colot. Epicureum, τίνι γὰρ οὐ πίπτωμεν ἄξιοι. ὑπόμεινον ὑμῶν βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοβοσκοὺς, καὶ σεσάσεις καὶ ὀθνειάσεις, ἃς οὗτοι περὶ τοῦ καὶ καθυμνοῦσι τὸν ὅτι ἡδονὴ ἀγαθὸν λοιδοροῦντες; Priori verò Plutarchi loco bene conueniũt hæc apud Suidam verba, ipsius Epicuri (vt videtur) Παιδιὰ ἄξιος, φίλων ἀκροατήριον, οἷον κροτοβοσκοῦσι τὴν ἡδονὴν ἀγαπῶντας αὐτοῦ τὸ ὀπίσθιον. Eo verò verisimilius est Epicuri esse verba quòd suos ille sectatores solebat ὑποπαίζεσθαι, vt suprà ex Plutarcho videre est in Ὑποπαίζομαι.

C. Κροτοπαίγνια, τὰ, Puerilia crepitacula, Ludicra quædam crepitum edentia: qualia sunt de quibus Quintilianus: Sonũ edãt puerilium crepitaculorum. Vtitur Ausonius.

C. Ἄκροτος, ου, ὁ, Plausu carens; Cui non applaudituri. ἄκροτον Hesychio est ἀδοκίμαστον, ἀπαράδεκτον.

C. Δίκροτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Bis pulsans. Δίκροτος σφυγμὸς, est pulsus inæqualis in vna arteriæ pulsatione & vna arteriæ parte, qui post absolutam diastolen, antequam perfectè contrahatur, secundò tactum ferit. Huius exemplum haberi potest ex malleis incudem percutientibus & postea resilientibus, vt voluit Archigenes, qui etiam pulsum hunc non vnum sed geminum esse existimauit. Hæc Gorræus. De cuius verò eius pulsu eundem consule. Theophilus dicit eum bis quidem vna percussione pulsare, sed impari celeritate: incipientem enim, citatiorem esse: desinentem verò, tardiorem. Meminit & Actuarius. Quomodo verò ab eo differat qui δορκαδίζων appellatur, apud Theophilum reperies. De eodem Galenus in Isagoge pulsuum ἐν τῇ πολυφορμίᾳ, ἔξω ὄντι καὶ δίκροτος σφυγμός. | Δίκροτος dicitur & Qui vtrinq; impellitur, vt δίκροτον κώπαις apud Euripidem. Vbi exponitur etiam Vtrinque sonantibus. Itẽ δίκροτος ναῦς siue δίκροτον πλοῖον, (& frequentius δίκροτον subintelligendo πλοῖον) Biremis, Nauis quæ duplici remorum ordine impellitur. Illæ porro (inquit Baysius) quæ binis remis agebantur, à Romanis dictæ sunt biremes: à Græcis δίκροτα potiùs quàm δίκροι. etiamsi apud Suidam δίκρις πλοῖον legatur. Polybius libro 6, ἐν αἷς ἐστὶ καὶ τὰ πλοῖα τὰ ἐκ τοῦ πόντου κατάφορα μὲν, ἅτε ὄντα βαρύτερα τοῖς κατασκευάσμασι, τὸ δὲ λοιπὸν, καὶ τριήρεις καὶ δίκροτα καὶ πάντες, reliquæ, triremes & biremes & actuariæ. Appian. in Mithrid. ὀλκάδος δὲ βασιλικῆς ἐπὶ θατέρου μέρους, Postea δίκροτος ἐπ' αὐτὴν ἀπήχθη, biremis Rhodia in eã impetũ fecit.

Hæc inter alia Bayf. ex quo vide & quæ paulo pòst citabuntur in Μονήρεσι. Veniunt hoc vocabulo Latini quoque. Cicero Epist. 11 ad Attic. libro 5, Apparebant Rhodiorum, & dicrota Mitylenæorum habeba, & aliquid Ἑξήρων. Et libro 6, ep. 4, Constituebam vti ἐπιπλοίᾳ. paratiorem offendi Brutum quàm audiebam. nam & ipse Dominus bona planè habet dicrota, sunt quæ naui gia præterea luculenta Sextii. Hirt. De bello ciuili libro 4. Capit ex eo prælio pentiremē vnam, triremes duas, dicrota octo, complures remiges Octauianos. Sed perperam in vulg. edit. legitur dierotas.

C. Μονήκρης, ους, ὁ καὶ ἡ, Qui vno duntaxat pulsu mouetur. Μονόκροτος ναῦς, eadem quæ μονήρης, quæ vno duntaxat remorum ordine impellitur. Strabo libro 7, καὶ ναῦς ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς ὕλης ἐφ' ἑκάστου τοῦ ἔτους τριήρη καὶ δικρότου μέχρι δεκήρους, sunt & natalia in quibus Cæsar vndeuiginti naues decimarum nomine dedicauit, ab vno remorum ordine vsque ad deciremes: vt interpretatur Bayf. reponens μονοκρότου pro μονοκρώτου, quod in vulg. editionibus habetur. quæ eius emendatio veterū quoque librorum autoritate confirmatur. Locus est pag. 142 edit. Aldinæ. Xenophon autem (inquit idem Bayf.) in 2 Hellen. δικρότους & μονοκρότους naues dixit eas quæ quum triremes (opinor) essent, propter tamen absentiam remigum & sociorum naualium, duobus tantùm vel vno per transtra remige incitarentur, quū tamen possent ternis agi, si adfuissent remiges. Verba Xenophontis sic habent, ἐπειδὴ τὰ ὡς τοὺς τῶν βοηδρόμων ἦλθε δικρότου ὄντος, αἱ μὲν πολλαὶ τῶν νεῶν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ πεντηκόντοροι ἦσαν, quum autem socii nauales in diuersas partes ad sua quique negotia discessissent, nauium nonnullæ duobus tantùm ordinibus agebantur, aliæ verò vno tantùm, quædam autem prorsus vacuæ remigibus erant.

C. Πολύκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diuersas aut chordas aut fistulas quæ pulsu tangūtur. Athen. libro 12, καταπολυφώνους φησὶ χαλκοῦς. πολυκρότου φησίν, ὡς τοὺς πολλοὺς ὅλους δι' ὅλης κελεύσεως συναγείρας. ‖ Πολύκροτοι dicuntur etiā homines Versuti & vafri, τοὺς αὐθρώπους οἱ καλοῦντες κακῶς καὶ μιαίνοντες, sicut & πολύμματα & πολυκέμματα & κρόκαλα. Vnde & apud Hom. in primo Od. versu fuerunt qui scribere voluerint, δίκροά μοι ὕπνον ἀνδρὸς πολύκροτον. Hæc schol. Aristoph.

C. Τρίκροτος, ου, ὁ & ἡ, Triremis, v. Lquemadmodum δίκροτος biremis.

Κροτέω, ῶ, Pulso, Verbero. Plutar. De educ. puer. Παίσαντ δὲ δούλω λίχνῳ καὶ βδελυρῷ δημοδίᾳ, ἢ τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπίνθαρον καλέσας. Τοῦτον (ἔφησεν) ἀπολλὺς κροτῶν. ἐγὼ γὰρ πάνυ δεισιδαίμων. Quod ita Diogenes Laert. in Platone, ἀκηκοὼς τοὺς τοὺς Πυθαγορείους, ὅτι μαστιγοῦσι τὰ παιδία αὐτῶν ὑπὲρ μὴ δαίμονα ἄγειν ἀλλὰ τὸν ἱερὸν κτύπον. ‖ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum quum eum tam rapido cursu trahunt, vt cum crepitu quodam succutiatur. Iliad. ε, Ἵπποι δ' ἐξ ἄχεα, ἐπὶ κροκόεσσαν δὲ σφιν ἴτυν κὰτ' ἄκρα κροτέοντες, vacuum currum magno cum crepitu raptantes. ‖ Item, Plaudo, Cum plausu collido. Xenoph. Anabas. 6, τὸν πίλον, πίλος δὲ τὸ Περσικὸν ἀγχεῖον, καὶ κροῦ τοὺς πίλους ἄλλος ἄλλον καὶ ἐξυίσκετο. Quæ verba citat Athenæus libro 1. Idem Xenoph. Paedia 8, τότε δὴ κροτῶν δεῖ τὰ χεῖρε, ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιῶν; Synes. epist. 121, καὶ τὰ χεῖρε ἐκρότουν. καὶ ἐκεῖνο Ὁδυσσεὺς ὅτι αὐτὸν ὑπὸ χαμαιπετοῦς οὐκ ἔχει ὁ, τι ἐποίησε χεῖρας. Quintil. dicit Collidere manus & complodere. Aliquando verò sine accusatiuo χεῖρε ponitur, vt Plaudo apud Latinos: ac interdum pro Comprobo plausu, seu Plausu excipio, capitur. Xenoph. Sympos. εἰ δὲ συμπόται ἐρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐᾴων αὖ. Plutarch. Alcib. τῷ δὲ δήμῳ κροτοῦντες καὶ βοῶντες, ὑφ' ἡδονῆς, ὁπλιτικὸν ἐπιδεῖν τὸν ἕκτορος ὑπὸ τοῦ ἵππου ἕλκον ἐν τῷ μεσῷ. vbi coniunguntur βοᾶν & κροτεῖν, vt Cicero dicit, Idque frequentissimo theatro incredibili clamore & plausu comprobatum. Luc. in Harmonide, ὡς πᾶς ἐκεῖνον οἱ μὲν πολλοὶ ἐκπλῆξαι τε εἰς κροτοῦσι τοῦτο καὶ ἀναβοῶσι, κρότου δὲ ἐπιδεᾶ ὁ πόντος. Dicimur etiam κροτεῖν aliquem pro Cum plausu laudare, seu Plausu excipere, vt Stat. dicit, - hō toties victorem Cafloræ gyro, Nec fratrem cæstu virides plausere Therapnæ. Diog. Laert. in Cleanthe, ἐφ' ᾧ ἐκρότησε τὸν ἀκροατὴν τὸν μὲν ἐκρότουν, τὸν δὲ ἐξέβαλεν. Et κρότημα, Plaudor, id est Plausu excipior: vt Cicero ad Atticum, Populum verò præclarum, quòd propter malum vicinū ne victoria quidem plauditur. Ouid. Quumque fefellit amans aliqua nouitate maritum, Plauditur, & magno palma fauore datur. Tibull. Quáque ibis, manibus circum plaudēte tuorum. In Axiocho, ὡς γὰρ ἂν ἐνδεκαετηρίδα ἀνὴρ ἔχων ζῷη, εἰ πανηγυρίοι καὶ κροτοῖτο, δήμου πάντων ἐκβαλλόμενον, συνεξελόμενον, ζημιούμενον, si plaudatur, seu plausu excipiatur. Aristot. De arte poetica, πολὺ δὲ πλείστας ἔχουσι καὶ τῶν ἐπῶν ἐπὶ ἀμφοῖν αἱ κροτοῦσαι. Plutarch. τοῦ τε θεοῦ παιδεύοντος ἐν τῷ δήμῳ Κυρίου μὲν ὄντος Καίσαρος ἐκροτοῦντος λαμπρῶς. Chrysostom. κροτοῦσι ἄξιος, Dignus qui plaudatur, seu Plausu dignus. Eodem significatu dicitur κροτολιζεσθαι. ‖ Item Crepo: ea significatione qua Horat. dicit, Siquid Sterninius veri crepat. &, Sulcos & vineta crepat mera. In Axiocho, κἂν σὺ ψευστήρια τούτων λόγους ἀρὰ κροτήσῃς, si crepes, seu declames, aut declamaueris. Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia de qua Ouid. Ipsa sibi plaudat crepitante ciconia rostro. Vide exemplum in Κρόπος.

Κρότημα ατος, τὸ, Plausus, Idipsum quod ex plaudēdi actione oritur: idem quod κρόπος. ‖ Dicitur etiam ὅπερ πᾶν ἀλλίον teste Hesychio, vt & κρόπαλον de homine vafro & verlipelle. In v. L. Δόλει κρότημα αἰμυλοπάντι Ὀδυσσεῖ, vulpecula astutissima.

Κρότησις, ως, ἡ, Plausus, Ipsa plaudendi actio. Dicitur de complosione & collisione manuum, vt & κρουσις. In Axiocho, συγκρούοις ἴσως σὺν ἀλλήλαις καὶ κροτήσαι χεῖρε, Cum collisione seu complosione manuū vel Latinius, Complosis manibus, vt Seneca loquitur.

Κροτητός, ή, ὁ, Pulsatus. κροτητὰ loca dicuntur quæ pedū pulsu pauita sunt, Loca pauimentata pedibus plaudentiū choreas, vt Virgilius loquitur: quæque ita indurescunt vt volgiolis & cylindris cōplanata effevideantur. Theophrast. hist. plant. lib. 6, cap. 6, de croco, φιλεῖ δὲ καὶ πατεῖσθαι καὶ γίνεται καλλίων κατατριβομένης κάτω τῆς ῥίζης. διὸ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐν τοῖς κροτητοῖς κάλλιστος. Vnde Plinius libro 21, cap. 6, Gaudet calcari & atteri pede, pereundóque melius prouenit: ideóque iuxta semitas ac fontes lætissimum. Vbi fontes dixit pro κροτητοῖς, quoniam semitæ ad eos ducentes propter frequentiam pulsu & cōculcatione pedum tritæ ac veluti pauitæ sunt. De similibus locis Lucretius, Principio pars terrai nonnulla perusta Solibus assiduis, multa pulsata pedū vi. (Eiusdem significationis ἐπίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ. Galen. Τῶν καθ' ὑπερβολὴν libro 2, de robustis exercitationibus loquens, αἱ μὲν ἐπὶ τοῖς πολὺ καὶ χωρὶς πολλοῦ πλήθους κίνησιν ἐπιδεικνύμεναι, καὶ ὁ πολὺς χωρὶς ὀλίγου κροτητόπεδον ἐστίν. Aristot. Hist. animalium libro 8, πεδᾶται δὲ καὶ χελώνη καταρύεται δὲ τὸ αὖον ποιεῖ ὀλίκροτον. ὅταν δὲ τὸν πηλὸν, φησὶ τὸν ἐπιπάζειν αὐτῷ. Vnde Plinius lib. 9, cap. 10, Eáque [videlicet oua] defossa extra aquas, & cooperta terra, ac pauita pectore & complanata incubant noctibus.) ‖ Κροτητὰ μέλη dicuntur etiam τὰ κρουόμενα quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibiis canuntur: nam κρούματα vocari etiam τὰ αὐλήματα, suprà ex Plutarcho docui. Sophocles apud Athen. lib. 4, Οἴκοισι γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη, Αὐγὰς μετ' αὐλοῦ. Nisi aliquis hîc malit Crepitantia. nam κροτητὸς in vulg. lex. exponitur etiam κρότου πλεῖος, Plausum edens, & Plausibilis. Apud Athenæum verò lib. 14, vbi de secundis mensis sermo est, Eurip. dapes etiā quasdam κροτητὰς appellat, Μάζαν τέρπνας ἀφύσσας, χυτείας τε δαῖς, Καὶ πτίδα καὶ κροτητὰ, τῆς ξυνδιπλίου Πελασγὸς μελίσσης ἀφθόνους διδυμάδας.

C. Ἀκρότητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non pulsatus. Athen. autem ἀκρότητα κύμβαλα dicit cymbala non congruentia ad numeros. sic enim vocat sermones intempestiuos aut nihil ad rem pertinētes, quos idem ἀκαιρολογίας vocat. Hæc Erasmus in Chiliad. qui ibidem eodem sensu accipit πέσχυλα μέλη, non respondentia ad tibiam, & ἀκροτόνως: item ἄκρατα μέλη τρέχειν. Ita ἀκρότητα κύμβαλα erūt τὰ οὐκ ἐναρμόττοντα, id est συμφωνοῦντα, vt Hesychius paulo

paulo pòst exp. Athen.l.4, κελαρύσι αἰσχυνόμενοι καὶ μάλη πάμπαυλα καὶ ἀκρόπτοα κύμβαλα, καὶ μὴ τοὺς καλοὺς παύτας ἀμουσολογίας ἀφελόμενοι τοὺς οἰκέας.

C. Ἀποκροτῶ, Crepito. Plautito, vt Bud. interpr. Strabo de Sardanapalo, ἀποκροτῶν τοῖς δακτύλοις. vbi Suidas exp. ἀποπλακῶν. Cicero dicit Concrepare digitis. Vide infrà ὀπικροτῶ.

Ἀποκρότημα, ατος, τό, Digitorum concrepatio. Quæ autem ista fuerit, docet Eustathius: qui quum dixisset κρούειν, κροαίνειν & κροτῶν ὠὰ μακαρωνίδας, subiungit, ὅπερ δὴ ἀποκρότημα, ὅπερ ἔστι, κατὰ τὸν Ἀθηναῖον, κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερείδεται, εἶτα καταπτύσσει τοῦ ἐπ' αὐτῷ ἀριστερικοῦ, crepitus qui ex digito medio pollici primùm innixo, deinde in pulpam ei subiectam illiso excitatur. qui crepitus interdū (vt in saltationib⁹) lætitiæ signum est, interdum etiam signum contēptus. Vide Ἐπικροτῶ paulo pòst.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Durus, Asper. Xenophon De re equestri, vbi de equo flectendo loquitur, ἄλλως τε καὶ ἀποκροτερὸν ἢ ὀλιθηρὸν ἢ τὸ χαμαίζυγον. Pollux quoque libro 1, inter χωρία δύσβατα numerat ἀπόκροτα. Quidam innominatus autor apud Suidam, οἱ δὲ ἀπὸ χαροποῦ τοῦ γῆ ἀποκρότου. Galenus, πῶρος ἐστὶν οὐσία λιθώδης καὶ ἀπόκροτος. Vbi sicut ἀπόκροτος cū λιθώδης copulatur, ita à Philone cū λίθινος, libro 3 De vita Mosis, κατ' αὐθαδὲς λιθίνου καὶ ἀποκρότου ψυχὴν ἔχοντος, in hominē animi saxei & præduri. Vbi metaphoricè accipitur. At in propria significatione acceptum copulatur etiam cum τραχύς, apud Plutarchum De liber. educ. ἀλλ' ὅταί τις ἀπόκροτος καὶ τραχὺς ἐκ τῆ φύσεως τοῖς δακτύλοις ὡς αὖ ὀπικροτοῦντα, ὀπιτεχάφθαι δὲ αὐτῷ Ἀνευρείοις γράμμασι, Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαραξίω παῖς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἴδρυμα μιᾷ ἡμέρᾳ μὴ ἔδη, πῖνε, παῖζε· ὡς τἄλλα ταῦτα οὐκ ἄξια τῆ ἀποκρότου τοῦτο ἔοικε λέγειν. quem Cic. incidi iussisset busto scribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido Hausit: at illa iacent multa & præclara relicta. Eust. Od. 3, ἀπόκροτον exp. ex Athen. ἀποκρότου τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις.

C. Ἀποκροτῶ, idem quod συμφωνῶ, teste Hesych. qui dicit sumptū esse ἀπὸ τῶν ἱππότων. ii enim quasi ad numerū remis aquas plaudunt.

C. Ἐγκροτῶ, Infligo, Impingo, Illido. ἔγκροτοῦμαι πυγμαῖς, pugni impacti. ex Eurip.

C. Ἐπικροτῶ, Applaudo, Plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4, τῶ μὲ ναυτῶν πηδικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὰ χεῖρε ὀπικροτούντων, nobis autem super ea re manus coplodētibus. Item Crepito. Hesiod. Asp. — τὰ δ' ὀπικροτίοντα πίτνεν Ἄμματα κολπούντα, crepitantes. sicut Homerus suprà de equis rapido cursu concitatis, Κὰπ' ὄχεα κροτέοντες. Item apud Luc. ὀπικροτῶ τοῖς ὀδοῦσι, Dētibus crepans, seu Crepitans dentibus, vt Plautus loquitur. Et ὀπικροτῶ τοῖς δακτύλοις, digitis cōcrepo, vt suprà ἀποκροτῶ & ἀποκρότημα. Athen. lib. 12, ex Aristobulo, de monumento Sardanapali, ἐφ' οὗ ἐστάναι τύπον λίθινον συμβεβληκότα τὰ δεξιᾶ χεῖρε τοῖς δακτύλοις ὡς ἂν ὀπικροτοῦντα, ὀπιγεχάφθαι δὲ αὐτῷ Ἀνευρείοις γράμμασι, Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαραξίω παῖς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἴδρυμα μιᾷ ἡμέρᾳ μὴ ἔδη, πῖνε, παῖζε· ὡς τἄλλα ταῦτα οὐκ ἄξια τῆ ἀποκρότου ταῦτα ἔοικε λέγειν. quem Cic. incidi iussisset busto scribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido Hausit: at illa iacent multa & præclara relicta. Eust. Od. 3, ἐπικρότων exp. ex Athen. ἐπικρότων τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις.

C. ΚΑΤ Ακροτῶ, Lætis plausibus comprobo, Lætis plausibus excipio. Hesych. καταπκροτῶ exponit ἄγαν ἐπαινῶ, κατόφημι.

C. ΠΑΡ' Ακροτῶ, Applaudo. Item Adhortor, Inhortor, Incito. vel Plausu manuū adhortor, aut inhortor, vel incito ad aliquid faciendum: vt apud Luc. ὁ δ' ὑποκροτῶν εἰς τὸν ὦμον, ἰκανὸν ὦν, οἶμαι, ὡς μὴ πλέον ἀποπνίγειν, exponitur, Plausu ad humerum facto exhortatur. Suid. ὑποκροτῶν exp. παροξύνων, παρορμῶν. Similiter Hesychio quoque ὑποκροτῶ est παροξύνω, & ὑποκρότησις, παρόρμησις.

C. Συγκροτῶ, Complodo, Collido. Xenoph. Pædiæ 2, συγκρότησι τῶ χεῖρε, καὶ παρηλόωσι πυρραίνειν. Athen. lib. 10, de Arcesilao, αἰακαλάσας καὶ τὼ χεῖρε συγκροτήσας, manus cōplodens seu collidens. nā vtroque modo Lat. loquūtur.

Item Conflo more fabrorum ferrariorum qui ferra cādētia aut alia metalla conflant. Plato Crat. etymologiam afferens nominis σπλῆνα siue σπλωάρα, dicit eam ita vocari quoniam σπλας νέον τι καὶ ἔννεον ἔχῃ ἀεὶ, quasi σπλαεννεάρα: subiungens, συγκροτηθέν ὂ σπλαεάρα εἶτα τᾶ, conflatis & cōtractis pluribus literis in pauciores. Sic etiam tradens etymon vocabuli κρίτη, dicit eam vocatā esse quasi αἱρετήν, subiungens, συγκρότητα δέ, καὶ καλεῖται κρίτη. In quibus locis Budæus interpr. etiam Compingo, Coagmento, Compono. (Posset etiam συγκροτῶδαι ibi accipi pro συγκρίνεσθαι, coalescere, & συγκροτούμενον pro συγκρίτην, concretum) Idem Bud. συγκροτῶδαι exponens Compactum esse, Coagmentatum esse, dicit opponi τῶ διαλύεσθαι apud Alex. in Probl. p. 5, à tergo. Pro qua signif. Cic. dicit Consensus aliquorum conspirans & penè conflatus, eadem Herodianus lib. 4, in orat. Macrini ad exercitum, τὸ δ' ὑμέτερον δύπακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον μετὰ τῆ εὐπειθείας μαχόμενον. vbi Polit. interpr. Vester ordo atque consensus pugnandique peritia. Posset tamen hic & aliter accipi, videlicet vt συγκεκροτημένον τε τῶ πολέμου apud Demosthenē, de quo paulo pòst. Apud eundem libro 7, συμπεπλεγμένα τε καὶ αὐτῶ συγκεκροτημένη contra eum conflata: vt Cicero dicit, Conflata improborum manus. Et actiua voce apud Luc. συμπεπλεγμένας συμπεκρότηκε καὶ ὅπλα ἤρασζον, vno cō sensu conspirabant quasi conflati. Συγκροτῶν χορὸν, componere, seu instituere & ad efficiendum concētum componere, κρούεις ἁρμονίαν ἄλλην. (vt Bud. interpr. citans præter sequentia exēpla, etiam συγκροτῶν ex Chrysost. ad Ephes. pag. 186 & 189, pro συμπάθειν, δεῖ διδασκάλου) Demosth. contra Mid. αὐτὸς συγκροτῶν καὶ διδάσκων ὡς ἔστι δεῖν τὸν χορόν. Plut. οἱ δ', ὡς τὸν χορὸν εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένους, ἐκεῖνα πλὴν πίθανον αἰσθόμενος, ἐφ' ἑκάστῳ μέρη βοώσης ἀπεκρίναντο, Γομφίοις, id est, velut ex composito ad alterna responsa instructi, & subornati atque apparati & cōcenturiati. Bud. Quo sensu accipi potest apud Herodianum lib. 7, καὶ δὴ πλησίον ἦσαν τῶ στρατῶ καὶ μέσον ἦν τὸ Ἀλῆ ξαύδρου τέμενος, πυξάμενοι δὲ ὑπὸ τῶ Μαξιμίνου καὶ εἰς πολέμου καὶ ἄσκησιν συγκεκρότηντο, ad exercitia militaria instituta erant. Demosth. Olynth. 2, δέξασθαι μὲ ἔχειν ὡς εἰσὶ διαμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι εἰς τὸν πόλεμον, instructi copiis bellicis, & egregiè armati apparatúq; præditi, vt Bud. interpr. qui συγκροτῶν πόλεμον, exp. itidem Apparare, Instruere, apud Aristidem, διὰ χρόνου ἤδη ἀπὸ Πέρσου καὶ Ἀθηναίων συγκροτῶν τὸν πόλεμον. (Apud Basil. verò pag. 363. pro Committere accipi annotat) Lucian. καὶ τὸ δεῖπνον ἅπαν συγκροτίζετο, καὶ ὁ τόπος συγκροτῶν, omnibus suis partibus instructum erat conuiuium, vel ferculis augebatur, vt idem Bud. exponit. Is præterea συγκροτῶδαι interpr. Institutum esse & præparatum ad philosophiam, apud Laert. in Zenone p. 326, ἐν τῶ παιδὶ συγκροτῶδαι. Et in Chrysippo, p. 396, μεταπαιδαγωγὸς ὢν τοῖς τ' ἀδελφοῖς υἱοῖς Ἀντιοχίδι καὶ Φιλοκράτει συγκρότησε. Συγκροτῶ, Congrego, vt Bud. interpr. hoc in loco, ὁ ζουκόλος ἁρμόζεται συαγγα, καὶ ὡσὲκ ἔχαρχλῶ τὸ βυκόλιον συγκροτῶ. Vicina significatione dicitur συγκροτῶν στράτευμα, vel ἄνδρας, Cogere exercitum seu Colligere & conscribere militem. Herodian. lib. 2, συγκεκότει πανταχόθεν στράτευμα ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων ἐκ τῆ Ἰταλίας πόλεων. Et lib. 1, οἱ δὲ παῖδες αὐτῶ λανθάνοντες συγκρότουν δύναμιν, clanculum copias colligebant. In quibus locis, possemus etiam vti verbo Conflare, vt suprà. Nam Conflare exercitum dicimus: sed plerunque in malam partem. Cicero, Exercitus perditorū ciuium clandestino scelere conflatos. Idem, Conflata improborum manus, de coniuratione Catilinæ. Idem Herodianus eodem libro, ἅτε ὡς ἀπὸ ὀλυγῶν ἀκροπόλεως δύναμιν καὶ βεβαίαν συγκροτήσας ὁπλίταις τὴν ἀρχὴν, id est (Politiano interprete) Collectis viribus quasi ex munitissima arce summā sibi rerum vindicaret. Sic Lucianus, καὶ σταπαλῶ πολλὴ καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ ἀφυφοειδὲς ὅλον. Agathias apud Suidam, συγκροτοῦντο αἱ δυνάμεις ὑπὸ Ναρσοῦ. Ἅπαντα συνέφεσε τὰ στρατεύματα. Item Condico, Edico, Indico, vt Bud. interpr. qui & in Comm. p. 76, Synesius (inquit) ἡμᾶς ἐκ

ἀπορρήξαι, diem constitutum appellauit, hoc est πρὸ ἡμέρας εἰπεῖν, διαρρηδὴν εἰπεῖν, συγκεκροτημένον, συγκεκλημένον, compactã & conditam. Herodian. l. 8, πρὸς τὴν Ῥώμην ἐπιόντα σὺν κρότῳ, edicit, condicit. B. Idē l. 5, πανήγυρις τὴν πανδημεὶ συγκρότει, dies festos indicebat, & populum conuocabat. Iulian. Ἀρχαῖοι δὲ τὰς τῶν Νεμέων συγκροτοῦσι πανήγυρεις. Sic apud Theophyl. ἐμοὶ καὶ Σώκρατες συγκεκροτημένον δικαστήριον, vbi posset etiam reddi Conflatum est: vt Cicero dicit, Quæ illam totam actionem iudicium-que conflarat. ¶Συγκροτέω accipitur etiam pro Inci to, & veluti Complosis manibus concito. Philo De vita Mosis libro 1, συγκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀπορήσωσιν, alius alium, ne deficerent, hac oratione acuebant, vt Turnebus vertit. qui apud eundem libro 3 De vita Mo sis, ὑπ' εἰσφλυσίας καὶ ὑφορμίας καὶ λαγνείας καὶ ἄλλης ἀκαθάρτου τοῦ ὄντος συμφορᾶς συγκροτούσης, interpretatur iridem Inexplebiles libidines excitarunt. Vbi posset & eo sensu accipi quo Cicero dicit, Ex cõtrariis diuersisque inter se pugnantibus naturæ studiis cupiditatibusque conflatum monstrum, de Catilina loquens. Apud eundem Philonem De vita Mosis libro 1, οἰωνοσκοπίαν δὲ ὑπὸ τῶν μάλιστα συγκροτούντων ἐθαυμάζετο, idem Turnebus vertit, Ex auguru prudentia præcipuè in existimatione & admiratione erat. ¶Suidas συγκροτῶ exponit non solùm σωρεύω, ἐκ διαστάσεως ἄγω, σωρεύω, σωρεύω, sed etiam αὔξω, συναθροίζω, οὐδέποτε καιρὸν τοῦ ἐλλείπειν. Hesychius etiam πυκνῶ.

Συγκρότημα, ατος, τὸ, Idipsum quod conflatum est. Pro coagmẽto accipi pag. 31 apud Gregorium De homine, testatur Budæus. Dicitur etiam de agmine compositio & instructa manu. Aristoph. scholiastes pag. 17, exponens illud, καὶ σωπαμένους κἀὐ καταβεβλαυκωμένως, ita inquit, καθωπλισμένως, μετὰ τάξεως, καὶ εὐουδαίως, καὶ ἐργῶς, καὶ μετὰ συγκροτήματος πολλοῦ, Agmine compositio, Instructa manu. Budæus. ¶Item Conspiratio multorum in idem scelus coeuntium, vel facinus suscipientium. Scholiast. Demosthenis, ἵνα μάθῃς τὸ συγκρότημα τῶν μαρτύρων. Idem, ὀνειδίζω σὺν αἰσχύνῃ ταῦτα τὰ συγκροτήματα, de Midia eiusque aduocatis & testibus loquẽs. Bud. Quintilianus dicit, Sine odio conflatos testes, sine inuidia.

Συγκρότησις, εως, ἡ, Conspiratio, Coniuratio. vt συγκρότημα paulo ante. Ioseph. Quo signif. dicitur & συγκρισμὸς & συμπλοκισμός.

E 2. Ἀσυγκρότητος, SIVE Ἀξυγκρότητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui conflatus seu coactus non est, οὐ συγκεκροτημένως: de exercitu aut copiis quas cogere nõ opus est, (aut quæ cogi etiã non possunt) sed paratæ sunt & in promptu. Thucyd. libro 8 pag. 193, Ἀξύλωτοι δὲ καὶ πάχος καὶ ἀξυγκρότητις πληρώματα εἶναι καθεστῶτες χρησάμενοι, οἷα πόλεως παρασκευούσης, suppletis his quæ aderant, seu in promptu erant. nec enim alia cogi seu conflari poterant. Schol. exponit ἕτοιμοις.

Σύγκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conflatus, Coagmentatus, Compactus. Apud Eurip. σύγκροτον ζεῦγος, conflatum connubium, vt dicitur societas conflata.

¶Κρόταλον, ου, τὸ, Crepitaculum: instrumẽtum quod pulsatum manu, crepitabat. Columella, Crepitaculis æreis aut testarum sonitu terreatur. Martialis libro 14, in epigramm. de crepitaculo, Et quatiat tenera garrula sistra manu. Schol. Aristophanis dicit κρόταλον proprie esse τὸν ἀλλήλοις καλαμοις καὶ κατασείοντα ὀστᾶ πεδὶς ὥστε ἠχεῖν εἰς αὐτὸν δοκεῖν ταῖς χερσὶ, καθάπερ κρόταλον λέγουσιν. Eustathius autem κρόταλον esse dicit σεῦτές τι ἐξ ὀστράκου τοῦ χόνδρου ἢ ξύλου ἢ χαλκοῦ, ὃ ὡς χρῆσι κρατοῦμεν δηλοῖ. Cælius Rhodigi libro 19, cap. 4, quum locũ ex Aristoph. schol. citatum interpretatus esset, Inueni (inquit) qui κρόταλον intelligant instrumentum musicum quo in deorum cæremoniis vtãtur Ægyptii, & à κροτέω inflectant, quod Pulso est: quãuis non desint qui pro plaustro resonanti accipiant. Quidã annulũ interpretantur ex ære q ferreo quatiatur baculo. vnde illud ex poetica officina, Coppa Syrtilla caput Graia redimita mitella, Crispũ sub crotalo docta mouere latus. Hæc ille. Sipõtinus autẽ dicit esse instrumentum quod manu pulsatur, laminis quibusdam ex ære rotundis sonitum ex eo reddentibus. Dioscor. La Epigr. — Ἢ ὁ παλαιὸς τύμπανον κρόταλον εἰς ψόφος ἐξέπαλτο. Memunit & Protagorides Cyzicenus apud Athen. l. 4, vbi de organis musicis sermo est. Vtitur eodem vocabulo & Cic. quũ ait, Neq; collegæ tui cymbala ac crotala fugi. ¶Κρόταλος & τὸ Κρόταλος quoq; masculino gen. teste Suida, dicitur de homine garrulo & loquaci, vt Martial. dicit Garrula fistula. Eustathio est κρόταλος καὶ ὁ λάλος καὶ ὁ πολλὰ λέγων ὀχληρός: Suidæ autem & Aristoph. schol. ὕβρεως ἕνεκα καὶ βλασφημίας. Sed rectius Eust.

Κρόταλον igitur (ait B.) appellabãt hominẽ loquacẽ & in foro obstrepentẽ, verba immodicè fundentẽ & voce exaudibili. Quod genus significare voluit Iuuenalis quũ inquit in 6, nec causidicus nec præco loquatur, Altera nec mulier. verborũ tanta cadit vis: Tot pariter pelues & tintinnabula dicas Pulsari. Aristoph. Nub. βίμμα, κρόταλον, παπαῖ. Aliquanto pòst, ὑρεπτικὸς, τὸ βίμμα δικῶν χύρις, κρόταλον, κίναδος, βύμα. Aristoph. schol. accipit etiã pro homine versuto & vafro, vt suprà in πολύκροπος dictũ est. Vide & verba Eust. apud Bud. p. 1069 in κροταλίζειν.

Κροταλίζω, Crepitare facio: idem quod κροτέω. Il. λ, — ἵππους Κεῖν' ὄχεα κροταλίζον ἀνὰ πόλεμον ἰαφῖας, Ἡνιόχους πεζοῦντας. pro quo suprà Κεῖν' ὄχεα κροτέοντας. de equis, auriga excutio, rapido cursu concitatis & currum magno cũ crepitu per cãpũ trahentibus. ¶Κροταλίζω. Plaudo, Plausu coprobo & excipio, vt etiã κροτέω suprà. Alciphr. Ep. ἢ αἱ κροταλίσεις πόθεν. Existimo tamẽ (inquit B. p. 1069, quum κροταλίζειν idem esse dixisset quod κροτεῖσθαι, & locũ ex Athen. protulisset) κροταλίζειν magis significare Risu effuso excipere, quam plausu prosequi, mot⁹ autoritate Eustathii, qui ait κροταλίζειν ὅτι γελᾶν λέγουσι. Verba Eust. apud eũ quære. Sed pro Plaudo siue Plausu excipio (vt ipsum κροτῶ) accipitur apud Athen. l. 9, ὅσοι ἐωθοῦσι τοῖς ἔπεσιν, ἀλλ' ἀκροῶνται οἱ πολλοὶ κροταλίζοντες μᾶλλον χαρᾶς. Et l. 14, κροταλίζομένου ποτὲ πρὸς τὴν αὐλητρίδα. Et l. 11, πεπαῖσθαι τὸν ἑκάστου ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ παίδων κροταλιστὴς. Idem, ταῦτα εἰπὼν ὁ Κυνύλλας, ἐπῄνει ἐκροταλίζετο, συμφωνῶν, id est ἐκρότει, plausu excepẽ⁹ est. Vide Κρότων.

Κροτάλια, τὰ, Plin. lib. 9, cap. 35, [Proceriores margaritas] elenchos appellant, fastigia longitudine, alabastrorũ figura in pleniorem orbem definentes. Hos digitis suspendere, & binos ac ternos auribus, fœminarum gloria est. Subeunt luxuriæ eius nomina & tædia exquisita perditiore portatu: liquidem quum id fecere, crotalia appellant, ceu sono quoque gaudeant & collisu ipso margaritarum.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, Tempus, τὸ μεταξὺ ὀφθαλμοῦ, οὗπερ καὶ κειμηλίου, vt Eustath. ex Arist. definit. Κρόταφοι, Tempora: (inquit Gorr.) sunt duo ossa cranii, vtrinq; singula ad aures sita, ut latera: parte superiore futuris λεπτοειδέσι, posteriore, laterum τῇ λαμβδοειδεῖ additamẽtis: anteriore, futura quæ cranio & ossi σφηνοειδεῖ cõmunis est, terminatur. Vide plura apud eundẽm. Sunt qui κρόταφος dictum velint ἀπὸ τοῦ κροτεῖν τοῦ τῶν ὀφθῶν: quia pulsus venarum ibi euidens est. alii ἀπὸ τοῦ κινεῖσθαι πάντοτε. quoniam Theocr. dicit, Ἀπὸ κροτάφων πλόμεθα Παῖτες Γεραλέοι. Vide Κόρση. ¶Κρόταφος Suidæ est etiam τὸ βιβλίου τὸ ὄπισθεν. VNDE Πολιοκρόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cana habens tempora. Epitheti hominum apud Homer. ὅπως ὅτι τὸ πλεῖστον ὀστοῦν ἐν τοῖς κροτάφοις αἱ πολιαὶ ἄρχονται πρῶτον εἶναι τὰ ἐμφανῆ διὰ τὴν κεφαλὴν τῶν ὀστέων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα, vt Alex. Aphr. lib. 1 probl. docet. Il. θ, Παῖδας πολιοκροτάφους τε γέροντας. ET Κροταφίτης, ου, ὁ, vt κροταφῖται μύες apud Galen. Musculi temporales.

Κρουνός, οῦ, ὁ, Scatebra, Saliens. i. Fõs aquæ saliẽs. κρουνοὶ Eust. sunt αἱ ἀφαὶ τῶν χειμάρρων ποταμῶν, sicut πηγαὶ τῶν ἀτρέων. seu (vt alibi scribit, etymologiam etiam addens) πηγαὶ ὑδάτων ἐξ ὀρέων καταῤῥέουσαι μετὰ κρότου, scatebræ aquarum in montibus cum strepitu quodam defluentes. alibi κρουνοὺς dictos tradit ἀπὸ τοῦ πίνειν, id est ῥεῖν κρότῳ, ἦχον κρούσεως καὶ ψόφου. Est igitur κρουνὸς scatebra vbi aqua cum strepitu quodam profilit. Il. χ, v. 147, Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Et versu 205 de eisdem

scaturiginibus, Ἀλλ' ὅτι δὴ τὸ πήγαιον ὕδωρ φησὶν ὁ Ἀλκμὰν κρουνοὺς ἀφιέναι. Il. Ἀλλ' ἡ ὅτι χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέουσι Ἐς μεγάλην κοίλην συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ Κρουνοὶ εἰς μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαραδρέων. Ex quibus exēpl. patet nō tam de torrentium scatebris dici quàm etiā de fluuiorum perennium fontibus salientibus. Sed & de aliis scatebris & riuis dicitur. Athen. l. 4, αἰσβολίζον ἢ ἐξ αὐτοῦ ἢ κρουνοί δύο, ὁ μὲ γάλακτος, ὁ ἢ οἴνου. ¶Item Lauacrum, Locus vbi lauant. v. l.

C. Κρουνοχώλιάριον, ου, τό, Nugator, Garrulus. φλύαρος. Aristoph. Eq. Ἀλλὰς σὺ κρουνοχωλιάριον εἶ. vox copolita ex κρουνὸς (quo significatur τὸ χύδην ἢ ἀκρίτως ἢ αὐθόρμητον ῥέον) & λῆρον (. i. τὸ μάταιον) & χύτρα, quæ αἰσίως dicitur est. vt significet Stultè & insipidè loquacem. id. n. schol. tradit.

C. Δωδεκάκρουνος, ΕΤ Ἑννεάκρουνος, Duodecim vel nouē scaturignes habens, Qui è nouē scatebris aquā fundit, Habens nouem fistulas è quibus aqua profilit. Vtrunque epitheton fontis cuiusdā Athenis à duodecim & nouē fistulis è quibus aqua saliebat. Vocabatur & καλλιρρόη.

Κρυναῖος, α, ὁ, vt κρυναῖον ὕδωρ, Aqua è scatebris saliens, Aqua ex fonte saliente, vt φρέαρ παῖον, πηγαῖον. Aristot. Meteorolog. 2.

Κρυνηδὸν, Instar scatebræ seu fontis salientis. Philo De vita M. l. 1, τὰς ἢ ἀσταμόθυμῶς φλέβας, καθάπερ ἐκ τῶν αἱμορραγίαις, κρυνηδὸν αὐλοὺς ἀναπέμπειν αἵματος, rapidos cruoris salientes emittere. Aliquanto post, κρυνηδὸν ὀκχεῖται, salienus modo effunditur.

Κρυνίζω, In salientis modum effundo. Dorotheus apud Athen. l. 11, de poculis quibusdam quæ ῥυτὰ appellantur ἀπὸ τοῦ ῥέω, scribit, κέχρηνται ὅμοια τούτοις. διαπεπλασμένα δὲ τοῖς ἐξ ὧν κρυνίζονται λεπτῶς καὶ πολὺν ἐκπίνοντι. Et paulo antè ex Diphilo, Καὶ τοῦτ' τὰ μέγιστα τῶν ὄντων πεῖα Πίνειν δεῖσθ' ὑμᾶς ἐκ κυλίκων κρυνίζόμενον, bibentem vinum inde effusum velut ex salientibus. VNDE Κρύνισμα, Idipsum quod instar salientis effunditur. idē quod κρουνός. In Epigr. κρύνισμα μαλισταχές.

C. KATA Κρυνίζω, Instar salientis deorsum fundo. Galenus libro 13 Methodi, εἰ δ' ὑγρὸν εἴην τι φερόμενον, ἐξ ὑψηλοτέρου βάλοιτο καὶ οἷ κατακρυνίζοιτο, in salientis modum fundentes. Bud.

ΚΡΥΌΣ, ου, ὁ, Frigus, Algor, Rigor. Herodianus κρύος τι καὶ ψῦχος καταφορεῖν, ποτὲ μοιός τι πηγυιῶδες παθῶν. Lucianus in Lex. οἷον δὲ ὡς ἐν κρύει στοιβάζεται τὰ καύματα. Pro gelu etiam poni putat Budæus. vnde dici κρύσταλλον. Schol. autem Aristophanis videtur indicare κρύον appellatum fuisse ἰδιωτικῶς suo tempore τὸν κρύσταλλον, in quodam loco Comm. in Nubes. Cæterùm κρύος quasi κρῦος dictum putat Etym. ἀπὸ τοῦ κρύειν τὸν ἐόντων τὸν γλυκέων ἐστὶ τὸ κρύειν, id est ψύχειν. (afferēs & aliam deductionem multo remotiorē, videlicet à κράτος) Idē κρυμὸς à κρύπτω deriuat, vt à præt. pass. κέκρυμμαι dictum sit κρυμὸς quasi κρυμμός. Ego autem puto κρυμὸς à κρύος fieri, quæcunque sit huius deriuatio: licet κρύος habeat υ breue, at κρυμώδης à κρυμὸς habeat υ longum apud Dionysium in poemate De situ orbis.

Κρυερὸς, Frigidus, Algidus. Herodianus lib. 1, τὸν ὁπὸ τῆς ὄχθης τοῦ ἴσχεον ὥρεσιν κρυερόν τι αὐὴ καὶ αὐστηρόν. Et κρυερὸς αἰδὼς apud Hesiodum, Frigidi Plutonis, quòd corpora mortuorum frigida sint. Sed κρυερὸς est etiam Horrendus seu Horribilis, aut Horrorem incutiens, Dirus, itē Tristificus. quibus exponi modis potest & in illo Hesiodi loco: sicut apud eundem ἀρὴς κρυδοῖο, redditur Diræ cladis. Homerus Odyss. ἡ, — αἰψηρὸς δὲ κόρες κρυεροῖο γόοιο. Homerus (inquit Eust.) gaudere quidem, vocat ἰαίνεσθαι, vt χαλκὸς ἰαίνεται πυρί: at ῥιγηδὸν & κρυδὸν appellat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν.

Κρυόεις, εντος, ὁ, poetis idem quod proximè præcedens κρυδός. Ab Homero φόβος (id est metus) κρυόεις dici putatur (ipitio libri Iliad. Θεσπεσίῃ ἴαχῇ φύζα φόβος κρυόεντας ἐπαείρει) quoniam qui metu sunt perculsi, συγκρύεται περὶ φόβῳ.

Apud Hesiodum ὁ πολιῷ κρυόεντι. Apud Apoll. κρυόεσσα θάλασσα.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, Glacies, Gelu. Dictū quidā putāt à κρύος & στέλλομαι, pro συστέλλομαι, vt sit τὸ ὑπὸ τῶν κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciē cōcrescit. sed συστελλόμενον durum est hac in significatione. Hom. Od. ξ, — αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν ἔβλητ' ἠΰτε πάχνη, καὶ σπείων ἀπέκρυφεν κρύσταλλος. (ita enim legit Eustathius quoque, non ἀπεκρύφθη) At Il. χ, non vtitur hac voce sine adiectione, sed adiungit ἐξ ὕδατος, in hoc versu, Ἠ χιόνι ψυχῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. vbi Eustathius annotat εὐ σαφῶς παλαιστίνον καὶ τὸ ὕστερον, addique ἐξ ὕδατος ad differentiam τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. Thucyd. lib. 3, κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. Plut. De primo frigido, ὅθεν ἡμῖν ὁ βάλιος ὁ πάγος ὅτι, ὡς ἔοικεν, καὶ κρύσταλλος ἄπεστι. Luc. De hist. scribenda, τὸν κρύσταλλον τὸ Κηπικόν. ¶Κρύσταλλος, Crystallus lapis. Dionysius De situ orbis, pag. 116 editionis patris mei, Τίμωνος κρυστάλλου καθαρὸν πίδον. vbi Eust. annotat, ὅτι καὶ λίθου εἶδος ὁ μαρμαρυτὸς κρύσταλλος, καὶ τὸ καὶ ὁ μαρμαρος. Idem pag. 116, de Caspio mari, Φύει ἢ κρύσταλλον, ἰλὺν πίστατον ἔστιν. vbi Eust. habet, φύει δὲ καὶ κρυστάλλους λίθους καὶ ἴασπιν πίστατον. Affertur & ex Epigr. pro lapide, genere fœm. Sciendum est autem inueniri & Κρυστάλλος vnico λ. sed Eust. duobus scribit, sicut & illa quæ allata fuit etymologia, duo flagitat. In v. l. habetur ΕΤ Κρυσταλλον neutro genere pro glacie.

C. Κρυσταλλοειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Crystalli speciem præ se ferens, Crystallo similis. τὸ κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν, Alex. Aphrod. Crystallinus humor, Humor oculi duriusculus, purissimus & pellucidissimus: sic dictus à similitudine crystalli, siue eo nomine glaciem siue crystallum propriè dictū intelligamus. na & mediocriter durus est, & exquisitissima præterea puritate, pelluciditate, claritateque perspicuus. Gorr.

C. Κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, ex Eurip. Flatus glacie cōcreti, In v. l. Flatus congelantes.

C. Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ & ἡ, Glacie carēs, Non glaciatus.

Κρυσταλλώδης, ους, ὁ & ἡ, Crystalli speciem præ se ferens. Itē, Glacialis, in v. l.

Κρυσταλλόω, ῶ, In crystallū verto, seu glaciē, Cōglacio, Gelu cōcretū reddo. A cuius passiuo κρυσταλλῶμαι est κρυσταλλωθῆναι apud Philonem, Gelu concreta, Conglaciata.

Κρυστάλλινος, Crystallinus, Crystalli puritatem & pellucidita tem habens.

Κρυσταλλίζω, Crystalli pelluciditatem seu splendorem imitor. vt λίθῳ ἰασπιδὶ κρυσταλλίζοντι, Apoc. c. 21.

¶ΚΡΥΜΟΣ, ου, ὁ, idē quod κρύος, Frigus, Algor. Et Rigor hyemis, vt B. exp. apud Philostr. Idē affert ex Alciphr. ἐν τούτῳ πῦρ αἰτήσασθε, τὸ παρὸν τοῦ κρυμοῦ παραμυθούμενοι. De derivatione autem huius nominis dixi in Κρύος. Κρυμὸς Hesych. pro eodem.

Κρυμώδης, ους, ὁ & ἡ, Frigidus, Algidus, Gelidus. Dionys. De situ or. p. 116, Κεῖνται δ' αὖ ποταμοῖο παρὲκ κρυμώδεας ὄχθας, vbi obserua υ produci. Et κρυμώδης πυρετὸς, Febris cōtinuæ species & ardentis, accensæ crysipelate circum pulmonē cōsistente, quemadmodū testatur Aet. l. 5, c. 89. Gorr.

Κρυμαλίος, idem. Affertur autem ex Eratosthene de duab. extremis zonis loquente.

ΚΡΥΠΤΩ, Fut. ψω. Præt. υφα, Abscondo, Abdo, Occulo. Item Tego. Homerus Iliad. θ, versu 172, — ὁ δέ μιν σκιῇ κρύπτασκε φάνηαι. (sed hoc à Κρυπτάσκω esse putatur) Hesiodus Erg. Κρύπτασκε δ' ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Et pass. præteritum apud eundē, in Diebus, Αἱ δή τοι ῥῖγός τε καὶ ὄμματα πάντα κατέκρυφαν. Sophocles, ὑφ' αἵματος κρυφθείς, Absconditus. (Affertur autem ΕΤ Κρυζεὶς pro eodem, ex quo aduerbiū Κρύβδην seu Κρυζδὰ) Herodian. libro 8, Γαλατῶν μεσὶ ταῖς δυσχωρίαις πεπαρώμησαν, ἔνθα ἦν κρύπτειν ἑαυτοὺς καὶ σώζειν ἑαυτούς. Idem libro 3, καὶ ὃν τοῖς σφετέροις κρυπτόμενος. Dicitur etiam κρύπτω γῆν, vel κατὰ γῆς, vel εἰς γῆν, itidémque cum aliis nominibus. Thucyd. libro 2, τοὺς δὲ νεκροὺς κρύψαντες γῆ. Plutarch. Camillo, πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι. Vt autem κρύπτειν εἰς χθόνα, sic κρύπτειν εἰς τὰ νέφη dicitur: quod apud Thucydidem extat. ¶Κρύπτειν apud Aristotelem, Argumentari ita vt fallamus & lateamus eum quicum differimus, quò euasuri eandem simus. Vide Bud. pag. 370.

Κρύπτω, vel Κρύβομαι, Celo. Herodianus libro 2, κρύψαι τε τὸ χρεὼν μὴ βουλόμενοι. Demosth. σιωπᾶν δὲ ἐμοὶ

φατέρας, καὶ οὐδὲ κρύβδην τὸ σπέρμα. Sæpe autem & cum accusatiuo personæ. vt apud Lysiam, ὁ Διογείτων ἦλθε δηλαδὴ ἔκρυπτε τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀδελφόν. Et apud Græcos Bibl. interpretes, Regum lib. 1, cap. 3, κρύπτω σε ἀπὸ σοῦ τοὺς λόγους. qua constructione non dubitauit vti Synesius, epist. 57, ἵνα μάλιστα πάντων ἔκρυψαν λόγοι τὴν ἀληθῆ τῶν ὄντων ὄψιν. Et passiuè κρύπτομαι, Cæsari. Exponitur & σωπῶμαι à scholiast Thucid. est Tacere.

Κρύψις, εως, ἡ, Occultatio, Abscõsio. Sed præter notam significationem (vt docet Budæus) significat etiam artẽ quandam & solertiam disputandi, ac τὸ σοφιζόμενον captandi, & τὴν ἀπάτην irretiendi. Et κρυπτικοί, huius artis periti. qualis est apud Platonem Socrates, & Cicero in Tusculanis. Alex. in Topic. librum 8, κρύψις δέ ἐστι μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν συλλογιζόμενον τὸ σοφιζόμενον. Et κρυπτὸν dicitur quod sic captiosè intenditur, id est σοφιστικῶς. Idem Alex. κρυπτὸν, ἢ τὸ ὑφ' ἁπαξ λαμβανόμενον τῆς τοῦ τὰς ἀποκρίσεις ὑπεξαίρεσιν. id est, quod auocat respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo.

Κρυπτὸς, ἡ, ὁ, Abditus, Occultus, Clandestinus. Herodianus libro 5, καὶ τῆς τῶν Γαλατίδων τὸ ἄγαλμα ὃ κρυπτὸν καὶ ἄδυτον οἴκοις Ῥωμαίων. Et libro 7, τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγνίσματα. Ibidem, τὸ κρυπτὸν τοῦ προσώπου δέος φόβον μῦσος. Apud Homerum autem Iliados ξ Eustathius vult κρυπτὼ καλύβα vocari vel τὸν ἐνδοθεν κλινόμενον τοῖς θύραις, καὶ οἷον τὸν κρυπτομένῳ ἐοικότα ἔξωθεν, vel τὸν δηλονότι χάρτην τοῖς ὀπισθοκλίσιν. Vide & in Κρύψις. ΑΤ VERO Κρύπτη, Testudo subterranea, (& q.d. abdita) à qua dicta est Cryptoporticus. Bud. In vulg. lex. annotatur videri Vitruuium nomine illo cryptoporticum significasse, quum scripsit, In ædibus cryptæ, horrea, apothecæ. In iisdem exponitur Locus abditus & concameratus: & affertur ex Iuuen. pro subterranea cauerna formicata, Et solitus mediæ cryptam penetrare saburræ.

Κρυπτάδιος poetis idem quod κρυπτὸς, Abditus, Occultus, Clandestinus. vt Homero κρυπταδίη φιλότης, (Iliados ζ, κρυπταδὶ ἐν φιλότητι μιγήμεναι) Clandestina venus. quæ ab elegeographis Latinis appellatur Furtiua venus. Idem Iliados α, Αἰεί τι φίλον ἐστὶν ἐμοὶ κῆπόν τε κἠκρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν, clandestina agitanti & voluenti animo.

Κρυπτικὸς, (q.d. Occultatiuus, seu Occultatorius) Occultãdi seu celandi aut fallendi peritus. Et κρυπτικὸν, Quod est comparatum ad fallendum, seu Cui inest quædam fallendi vis. Vide in loco Alexand. Aphrodisæi, quem Budæus affert Comment. pag. 325. ITEM Κρυπτικῶς, aduerbium, q.d. Occultatiuè, seu Occultatoriè. id est Cum quodam ad occultandum & fallendum artificio, Captiosè, vt κρυπτικῶς συλλογίζεσθαι Aristot. Itidem ab Alex. Aphrod. dialectus κρυπτικὸς dicitur esse ὁ κρυπτικῶς ἐρωτῶν.

Κρύβδην. ET Κρύβδα, Occultè, Clàm. Homerus Odyss. λ, κρύβδην & αἰσχρὰ δὲ inter se opponit. Apud eundem Iliad. ε, κρύβδα cum genitiuo, (vt Lat. dicitur Clãme) Κρύβδα θεῶν ἄλλων πτόλεμον. Est autem hoc κρύβδα poeticùm, at κρύβδην in vsu est & prosæ scriptoribus, ac inter alios Demostheni.

Κρύφα, ET Κρυφῆ quoque interdum, ITEM Κρυφηδὸν apud Homerum (qui ei opponit ἐμφανέως) Occultè, Clàm, Clanculum. Plutarch. ad Coloten, οἱ δὲ κρύφα καὶ δι' αἰσχύνην. A Thucydide κρύφα & φανερῶς opponuntur: ab eodem verò & cum genitiuo ponitur, libro 2, οἱ δὲ ἔστε ἐφάνη μὴ κρύφα τοῦ Λακεδαιμονίου. Plutarchus Quæstion. Rom. ἐκ τοῦ τὰ κρύφα καὶ λοιδορεῖν, ΚΑΛΛΙΜ. At Κρυφῆ ratio est. Extat certè in epistola Pauli ad Ephes. cap. 5, τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν. vbi vetus interpres non vertit Occultè, sed In occulto. Inuenitur autem & Κρυφῆς cum ς habente ι subscripto, sed in nullo nostrorum veterum exemplarium memini me hanc scripturã obseruasse: nec verò quæ locum habere hic possit ratio ego. ΣΥΝΕΣ Κρυφῆς ET Κρύφιος, Occultus, Abditus, Clandestinus, Latẽs. Et Κρυφῆς quidẽ (ita enim scribã) derivationẽ habet à κρύφα, apud veteres tamen effertur etiam, & quidem in soluta oratione præsertim. Κρύφιος autem vtrisque scriptoribus cõmune est. Sophocles Aiace, pagina 53 meæ editionis, — κρυφαίου φασγάνου πρὸς ἐκπύλοις. At κρύφιος frequentius est, vti dixi. vt κρύφιοι ἔρωτες amores clandestini, (qui & furtiui, vt opinor, dici possunt, eadem forma qua furtiua venus ab elegeographis poetis) apud Musæum initio poematii quod τὸ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον inscribitur, Ἔστι δὲ καὶ κρυφίων ὀπιμάχτυρα λύχνον ἐφώτων. hic enim est primus poematii illius versus, qui falsò veteri illi Musæo tribuitur, vt docui in mea editione variorum poematum, cui titulum dedi, Poetæ Græci principes heroici carminis. Herodianus libro 8, ἀφροδισιάζειν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐρᾶν πάντες οἰόμεθα ἐκ τοιαύτων ὁρῶν ἢ λόγων ἀκούειν τὰ κρύφια εἶναι. Budæus κρύφιον capite 1 & 2 Maccab. pro loco abdito poni ait. Idem affert & τὸ κρύφιον substantiuè ex Dionysio Areop. τὸ κρύφιον τῆς θεολ.

C. ΑΠΟ κρύπτω, item Ἀποκρύπτομαι, Abscondo, Occulto. Isocrates ad Demonicum, ἄπιστον γὰρ τῶν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τῶν δὲ δόξαν φανερὰν ἔχοντα ἐκφεύγειν τὴν. Vbi nota iungi hoc verbum cum ἐν. at in sequenti loco Xenophontis, cum εἰς, in Hipparchico, ὅσοι ἂν εἰς τὸ ἄδηλον ἀποκρύπτωσιν, κλέπτοντες αὐτοὺς ἱππίας. Aliquando autem simpliciter cum accusatiuo ponitur tam ἀποκρύπτω quam ἀποκρύπτομαι, sicut & Abscondo vel Occulo: interdum cum accusatiuo solùm, interdum cum In. vt Abscõdo in angulo. Isæus, καὶ εἰ πόλις δεῖται χρημάτων, μισθὸν δεῖ. ἀποκρύπτεσθαι τὴν οὐσίαν. Sic apud Demosthenẽ οὐκ ἀποκρύπτομαι τὴν οὐσίαν. Vbi obseruandum præteritum passiuæ vocis, pro quo sæpius vsurpatur aoristus medius. Homerus Odyss. ρ, Γαστέρα δ' οὔτοι ἔστιν ἀποκρύψαι μενοινὰς Οὐλομένῳ. id est (secundum Eustathium) ἀνεξέλεγκτον ἐᾷν. ἀφανίσαι τὸ ἑαυτοῦ.

Ἀποκρύπτομαι, cum duobus accusatiuis, Celo. vt οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, apud Plutarch. in Romulo, Nihil te celabo. Plato in Apologia, ἔστιν ὑμῖν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάλαι τοῦτο. καὶ ὑμᾶς οὔτι μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρύψομαι ἐγὼ λέγων, οὐδὲ ἐπικρύψω. Sic dicitur ἀποκρύπτομαί τι τὸ ἄπορρητον, Celo te arcanum. Nonunquam autem inseritur præpositio πρός. Isocrates in Busir. encomio, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὡς οἷόν τε μᾶλλον ἀποκρύψασθαι. Sic Plutarchus in Numa, ἀποκρύπτοντα τὴν δόξαν πρὸς τοὺς πολλούς. Interdum vnus tãtũ accusatiu⁹ ponitur, vel rei vel personæ, & alter subaudiẽdus relinquitur. Lysias, οὐδὲν ἀποκρύψασθαι ὑμᾶς, ἃ πάντα δυνήσομαι. Interdũ verò neutrum addunt, sed ex præcedentibus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ subaudiendum lectori vtrunque relinquunt. vt in hoc loco Demosthenis Philipp. 2, πάλαι μὲν παρρησίας ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς, ἣν οὐκ ἀποκρύψομαι pro καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι οὐδὲν τἀληθῆ ὑμᾶς, sunt etiam πρὸς ὑμᾶς. Reperitur verò & cum alia quadam mira constructione, apud Lysiam (si eius locus mendo caret) videlicet cum accusatiuo, & præpositione πρὸς habete suum genitiuum, & cum infinitiuo, in Areopagitico, οἱ δὲ γείτονες οὐ μόνον ἀλλήλων ταῦτ' ἴσασιν ἃ πάσιν ὁρᾶν ἔξεστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς οὓς ἀποκρύψασθαι μηδὲν εἰδέναι, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἡσυχάζοντας. Quem locum Budæus citat inter exempla verbi ἀποκρύπτεσθαι significãtis Celare. Si tamen ita vertamus ad verbum, Sed etiam de quibus celamus neminem scire, qualis hæc interpretatio fuerit? Fortasse ferri posset hæc quæ est paulo liberior, Quæ ita celamus vt ne vnum quidem ea scire velim⁹. Sed mihi quidem fit verisimile post εἰδέναι omissum esse βουλόμενον participiũ: quod si verũ sit, ἀποκρύπτεσθαι ibi tũgi infinitiuo, falsum fuerit. Est autem πρὸς ὃν ἀποκρυπτόμεθα pro ἃ ἀποκρυπτόμεθα. At verò ex Thucydide citatur ἀποκρύπτεσθαι infinitiuo iunctum apertè cum particula μή, ἀπεκρύπτοντο μὴ καθ' ἡδονὴν πάσχειν, quod ita interpretantur, Occultabat, ne per voluptatem facere videretur. Sed locus expendendus est. fortasse enim Dissimulabat, verti potest. Certè οὐκ ἀποκρύπτομαί τινα videtur planè esse quod Cicero dicit, Non obscurè fero meam paupertatem. Alicubi etiam Obscurè ferre & Dissimulare copulat. Et quod idem dicit Non obscurè, à Demosthene dicitur οὐδὲν ἀποκρυψάμενος, in oratione aduersus Timocratem, τῶν ἐπιτηδείων οὐδεὶς Τιμοκράτει ἐπῆν ἀπόκρυφος οὐδὲν πονηρόν.

Id eſt, Iſtud enim hic Timocrates impudenter & non obſcurè fecit. Quanquam hoc quidem loco fortaſſe aliquis malit ἀδῆλον ἀποκρυψάμενος aliter interpretari, quòd poſt Impudenter, non videatur ſatis eſſe ſignificans Non obſcurè. Quidam vertunt, Nihil celans: non aptè, meo iudicio. Sed hoc prætereundum ſilentio non eſt, malè in omnibus vulgatis editionibus Demoſthenis quas videre mihi contigerit, legi hic οὐκ ἀποκρυσάμενος pro οὐδὲν ἀποκρυψάμενος. Vnde non mirum eſt multos in hoc loco ſe torſiſſe, participii ἀποκρυσάμενος ſignificationem inueſtigantes.

Ἀποκρύπτω actiua etiam voce pro ἀποκρύπτομαι, id eſt Celo, (quæ ſignificatio præcedēte annotatione tractata fuit) reperitur apud Iſocratem in Panath. ἐγὼ δὲ ἀποκρύψομαι πάλιν. Niſi forte ſcriptum reliquit Iſocrates ἀποκρυψάμενος.

Ἀποκρύπτω, Obſcuro. Plato in Apol. Socratis, καὶ αὐτὸ δὴ αὐτοῦ τοῦτο ἡ κατηγορία ἀπεκρύπτετο τὴν σοφίαν ἀπόκρυψιν. Verto autem ἀπέκρυπτεν, Obſcurabat, eo ſenſu quo dicunt Latini, vitium aliquod in homine virtutem eius obſcurare. id eſt Obſtare quominus conſpicua ſit. Item Ἀποκρύπτω, Obſcuro, id eſt Splendore præſto & antecello, vt tradit Budæus, citans ex Gregorio De Theologia, πλέον τὰς ἄλλους αἴγας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ πῦρ ὀπτῶν ἀπόκρυψις. id eſt, Luce alias & fulgore obſcurans. Cicero De finibus libro 3, Obſcuratur, obruitur & interit ſplendore virtutis & magnitudine omnis iſta rerum in corpore æſtimatio. Verti etiam poteſt, Aliarum luminibus obſtruens, vt interpretatur Budæus, actiua voce tātùm dici ſcribens. Cicero in Bruto, Sic Catonis luminibus obſtruxit hæc poſterorum exaggerata altius oratio, id eſt ἡ Κάτωνος λαμπρότης ἀπέκρυψεν.

Ἀποκρύπτω, Vinco, Supero, vt à B. redditur alicubi: vbi tamen & per Obſcuro fortaſſe verti itidē poteſt. eodē ferè modo quo in vernaculo ſermone vſurpamus verbum *Effacer*, id eſt delere. Rem enim quæ pulchritudine aliam longè ſuperat, dicimus eam delere. Habet autem Delere maximè affinem ſignificationem cum verbo Abſcondere, quod propriè ſignificatur verbo ἀποκρύπτειν. Baſil. Hom. 9, αἱ δὲ φρονήσεις τῶν ἀλόγων ζώων τὸ ἀφελὲς τῆς αἰσχρᾶς μαστροπίας πόσον οὐχὶ σωφρονεστέραν λογικὴν ἀποκρύπτουσι; id eſt, Quam humanam intelligentiam & prudentiam non ſuperant? vt vertit Bud. qui citat & hunc Ariſtidis locum in Panath. vbi de inſolentia minarum Xerxis loquitur, καὶ οὐκ ἀπέλιπεν μὴ ὕπνος αὐτὸν καὶ ἀφροδίσια καὶ φθόνος μείζω, ἐπιδεῖσθαι δ' ἐκέλευε, ἀλλ' ἀπεκρύπτετο τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς. hoc eſt, Vicit & ſuperauit opere id quod verbo minatus erat, vt idem reddit. Poteſt etiam fortaſſe non malè verti Obſcurauit. Præſertim verò in loco Baſilii ἀποκρύπτουσι, nihil videtur obſtare quominus aliquis interpretetur Obſcurant, eo ſenſu quo minora maioribus obſcurari dicuntur.

Ἀποκρύπτω, Contego, Operio. vt apud Ariſtid. de Xerxe, ὅτε γὰρ ἵππος ἢ ἄλλο τι ὑποζύγιον ἢ ἄνθρωπος ἀποκρύψῃ. nam quum terra re aliqua eſt operta, tunc eius ſuperficies oculis noſtris abſcondita eſt.

Ἀποκρύπτω ἢ γῆν vſurpatur à nauigantibus longè alio ſenſu quàm in proximè præc. loco poſitum ſit. videlicet pro Terram videre deſino, A conſpectu terræ auferor. Nam quum ita in altum auferimur vt terram videre deſinamus, tunc eam veluti abſcondimus, & ab oculis noſtris remouemus. Quod Græcum loquendi genus imitari volens Virg. dixit Æn. 3, Protinus aerias Phæacum abſcondimus arces. Noſtrates dicunt *Nous les perdons de veue*. q.d. Amittimus earū aſpectū. Contrà autē terrā eam quā cernere incipiunt, (quod eſt ἀναφαίνειν apud Lucā) dicunt ſe diſcooperire. nā hoc ſonat poſtrū *Deſcouurir*, quaſi illam ἀποκαλύπτω (i. tectā ſeu opertam, eo ſenſu quo ab Ariſtide vſurpari modò dictum eſt) retegeremus. Syn. in ep. ad Euoptium, ἵνα τε ἢ ῥόμβος αὐτὴν λαμβάνοι λαμπρὰν, ὑφ' οὗ πάλιν μὴ πάλιν γῆν ἀποκρύπτωμεν, πρὸ ἧς τὴν ἀληθινὴν ἴδωμεν ἀφ' ἧς ἀπεφύγομεν. i. B. interpr. A quo vento confeſtim ita ablati in altum ſumus, vt nec terram videremus, nec à terra videremur. Sic Plato in Prot. φεύγῃς εἰς τὸ πέλαγος τὸν λόγον ἀποκρύψασα γῆν. Libanius in quadā declam. οὐκ ἂν γῆν ἀποκρύψαις, πάλαι γὰρ ἀπεδήμουν. Pro eodem dicitur & γῆν ὑφαιρεῖν, item ἀφαιρεῖσθαι, & ὑπεξαίρεσθαι, vt annotat B. Porro dicimur etiā homines ἀποκρύπτειν, quum longius prouehimur q̄ vt eos cernere poſſimus. Luc. ἡμεῖς δ' ἐν τούτῳ ἐπέσχομεν ἤδη ὀφθῆναι, ἱκανῶς ἀπεκρύπτομεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς μακρὰν ἀπεχόντες. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρύφθημεν αὐτοῖς, ἐπλέομεν ἐπὶ τὰς Θαυμασίας. Id eſt, Vbi verò è proſpectu eorum euaſimus, vt vertit Budæus.

Ἀπόκρυμμα, τος, τό, Abſconſio, Occultatio.

Ἀπόκρυφη, ης, ἡ, Latebra, Lanbulum, apud Dionyſium Areopagitam.

Ἀπόκρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Occultus, Abſconditus, Arcanus. vt ἀπόκρυφα βιβλία, Arcani libri apud Suidā in Pherecyde, ἅπαντα δὲ ἐστὶν ἀποστόμωτος τὰ φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Sed & libri quidam Bibliorum vocati fuerunt ἀπόκρυφοι, quaſi occulti, quòd nimirum non palàm omnibus proponerentur, nec in templis vti illis liceret. Sunt tamen qui alia de cauſa ſic vocatos exiſtiment. Vide Hieronymum & alios ſcriptores eccleſiaſticos.

C. Ἐγκρύπτω, idem quod κρύπτω, Abſcondo, Occulto. (Sonat tamen quaſi dicas Inocculto, id eſt Intus occulto) Sic autem ἀποκρύπτω & ὑποκρύπτω pro ſimplici: niſi quis velit præpoſitionem hic quoque vehementiæ aliquid addere ſignificationi. Exponitur & Intego, ſeu Tego. Hom. Od. 1, v. 488, Ὡς ἤ ὅτ' ἂν ἐν κοίλῃ ἀσπιδὶ σῶρον ἀποκρύψῃ μελαίνῃ. Matth. 13, ζύμῃ ὃν ἔλαβεν γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία. Id eſt, Vbi verò è proſpectu eorum euaſimus, vt vertit Budæus.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, q.d. Occultatitius panis, vel Abdititicus. ſed exponitur Subcineritius à Budæo quoque, in hoc Luciani loco, ἐὰν δὲ ἀπόδοῦ πάλιν, ὡς ἂν ἐγκρυφίας ἄρτος ᾖς, ἐξῆν. Affert & ex Græc. Bibl. interpr. Ezechielis capite 4, καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεται. Athen. libro 3, loquens de pane quodam qui ἀπαθραὶς dicitur, ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' αἰθράκιον γίνεσθαι, ὡς ἔστι καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At in vulg. lex. affertur & ex Num. capite 11, ἐπὶ τοῦ ἐγκρυφίας, & exponitur Tortulas.

Ἐγκρυφίζω, idem quod ἐγκρύπτω. ex Ariſtophane in Equitibus, Πολλοῦ δὲ πολλοῦ μοι χρέων καὶ ταῦ ἑλληνιστὶ ἐγκρυφίζω. quod ſchol. explicat ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων, item λανθάνων & ὑπεκρύπτων ἑαυτόν, dicens ἀντὶ τοῦ ἐγκρυφίᾳ ἄρτῳ duci eſſe metaphoram.

C. Ἐπικρύπτω, idem quod κρύπτω, Abſcōdo, Occulo, ſeu Occulto. Herodian. lib. 2, τὰ ὄντα ὑπικρύπτοντες ὡς ἰδιωτικὸν φρόνημα. Item pro Celo, Diſſimulo, Obſcurè fero. Polyb. lib. 16, ὡς μήπω γε τοῖς ἄλλοις ἐπιφαῖνε καὶ πάντα ὑπικρύπτειν τὸν αὐτὸν δέλεαρ. Plut. τοὺς Σπαρτιάτας ὑπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα. id eſt, Spartiatas celare contēdentes clades ſuas, Bud. interpr. quod de iiſdem teſtans Pauſanias in Bœoticis, vſus eſt eodē. verbo, vt videbis Comm. pag. 313, & p. 315, τὸ γράμμα τοῖς αἰθρώποις ὑπικρυπτόμενον, genus ſcriptionis arcanum, quod homines fallit, & celat quid ſignificet. At verò apud Plut. in Pericle alia conſtructione, ὑπικρυπτόμενος ἐπὶ τοῖς πολλοῖς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὸν ἐπιτίθησι. vbi redditur, A pud vulgus nomine mulices tegens vim ſophiſticæ artis.

Ἐπίκρυμμα, τος, τό, Occultatio. Item Ænigmaticus ſermo. Vide Budæum pag. 325 ex Gregorio. Sic autem apud Syneſium in lib. De inſomniis, καινὸν ἔχουσι πρός πάντα καὶ ἐπὶ τοῖς χρησμοῖς τὸν ὑπίκρυμμον.

Ἐπικρυπτικός, ὴ, ὸν, q.d. Occultatitius, ſeu Occultatorius. In vulg. lex. exponitur etiam Vim habens occultandi, & ſubiungitur, Vnde ὑπικρυπτικὸν ὑπόθημα, vt λάθρα. ſed hic ὑπικρυπτικὸν ſonat potius Significationem habens occultandi. Eſſe autem puto fictū à Gaza, aut alio quopiam recentiore grammatico vocabulum.

Ἐπίκρυφος, ου, ὁ & ἡ, Occultus. Idem quod præcedentia κρυπτὸς & κρύφιος.

C. ΚΑΤΑκρύπτω, Occulto, Diſſimulo, ſicut & præcedentia. Homerus Odyſſ. ἡ, verſu 147, Κλῦθί μοι αὐτὴν φωνὴ καταπρύθεν ἔπεσι Δίκτυ. Xenoph. Pædiæ 3, εἰς δὲ τὸν γλιὸν ἀφεῖτο τὸ σῶμα τὸν, ὅπου ἕκαστος πλουτοίη, κατεκρύπτετο. Ariſtoteles autem iunxit cum præpoſitione ὑπό, in libro De mundo, ὁ δὲ ὑπὸ γλιὸν καταπικρωθεὶς καὶ τὸν τόπον κλίνας. Et aoriſt. 2 paſſiuus κατεκρύβην, ſicut & ἐκρύβην a ſimplici κρύπτομαι.

Καπακρυψις, εως, ἡ, Occultatio, Dissimulatio.

ET Καπακρυπτω cum apud alios poetas, tum apud Hesiodum, per syncopen pro κατακρυπτω.

C. ΣΥΓκρυπτω, itidem pro simplici κρυπτω, Occulto, Celo. vel Concelo, vt Gell. loquitur: vtens itidem hoc composito Concelo pro simplici Celo.

Συγκρυψις, εως, ἡ, Occultatio.

C. ΥΠΟ κρυπτω, vel ὑποκρυπτομαι, q.d. Subocculto. In vulg. l. exponitur etiam Occulte condo, Clanculum repono. Ibidem, ὑποκρυψαμενη τὰς παιδας pro Subducentes ancillas. Item Dissimulo, Celo. Xenoph. Anabas. libro 1, ἡ δὲ φοβουμένη τοὺς φιλους πανυ ἐφαίνετο, ἀλλὰ πανυ ὡραίως ἐχρῆτο τοῖς παρ' ὑποκρυπτομένου χρήμασι. Apud Æschinē est potius Taceo, seu Reticeo, aut Subtuceo, in orat. κατὰ Τιμάρχου. pag. 23, vbi scribit, Ὅμηρος δὲ πολλαχοῦ μεμνημένος τοῦ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, τὴν μὲ ὕφεσιν καὶ τὴν ἀτιμίαν αὐτοῦ καὶ φιλίας ὑποκεκρυμμένας.

Υπόκρυψις, εως, ἡ, q.d. Subocculatio.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ωμαι, F. ήσομαι, Acquiro, Comparo. Demosth. Olynth. 1, πολὺ γὰρ ῥᾴον ἔχειν τὰς φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα πόρον. Sed quō κτᾶσθαι & φυλάττειν hic dicit Demosth. ab Isocrate dicitur κτᾶσθαι ἢ δέεσθαι. Legitur & κτᾶσθαι ἐπὶ τοῖς apud Xenophontē. Et πρὸς αὐτὸν ἔφη ἡδέως ἂν ἰδεῖν κτώμενος apud Plat. Sed & εὔνοιαν κτᾶσθαι, vt Lat. Beneuolentiam comparare: Isocrat. ad Phil. πολὺ γὰρ εὔνοιαν κτήσῃ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Demosth. autem Pro corona simul cum accusatiuo εὔνοιαν iunxit & accusat. δόξαν, scribens, ἐξ ὧν δόξαν, εὔνοιαν, φιλίαν πάντων ἐκτᾶτο. Sed dicimur κτᾶσθαι ea etiā quæ mala sunt: vnde est κτᾶσθαι ἔχθραν apud Thuc. (oppositum præcedenti κτᾶσθαι εὔνοιαν) quod exponitur etiam Suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφοράν apud Plat. Comparare calamitatem, Accersere sibi calamitatem. Exponitur verò & Vexari calamitate.

Ἐκτησαμην, Acquisiui, Comparaui, vel Habeo, seu Possideo. Xen. Pæd. 8, λαβὼν ταῦτα πάντα, ἐκτήσατο, καὶ χρῆται οἷς βούλεται αὐτῇ, Habet, vel Possidet. Hinc κεκτημένος interdū sine adiectione pro Possessor, Dominus. Aristoph. initio Pluti, Δόξῃ δέ μοι ὁρᾶν ταῦτα τὸν κεκτημένον. Sic κεκτημένη, Domina. quo vtitur Luc. sæpe. Et Plut. ἐπήρξατο ἁρίζειν τοὺς οἰκέτας ὡς ἑαυτὸν ἐν ἴσῃ δουλείᾳ καὶ χαμαὶ τῆς κεκτημένης.

Κεκτημαι interdum simpliciter pro Habeo. vt apud Lysiam, πλείω ἢ κέκτημαι βοσκήματα διαμφίλεγειν. Vbi Budæus κέκτημαι putat exponi posse non solùm Habeo, sed & Exerceo. In vulg. lex. affertur itidem πλείω κέκτημαι ex Platone De legibus pro Occupor arte. Sed & κέκτημαι interpretatur Bud. ἔχω, id est Habeo, in hoc Demosthenis loco, τεκμαίρομαι γὰρ τὰ μάλιστα οἰκείαν ὁ τόμος οὗτος κεκτῆσθαι φρονήσεως, αἰσθήσεως, εὐβουλίας τῇ δόσει. Et ex Xenoph. κέκτηται pro ἔχει, vbi scribit, πολλοὶ γὰρ δόξαν αἰσχρὰν κέκτηται δι' ὧν πεποίηκε ἀδυναμίαν, δι' ἣν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀπορεῖται.

Dictum fuit ET Ἑκτημαι pro κέκτημαι, vnde ὁπόσα κτᾶσθαι apud Homerum Iliados 1, — οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον οἰκτῆσθαι ἀνδρῶν πολύεργον. vbi Eustathius annotat id esse Attici, necnon Ionicum, abiecta consonante incrementi, sicut & in ἐβούλευσα, atque aliis. Vtitur certè & Herodotus non semel, vt ἔκτηται ἱρὸν & ἔκτηνται ὄνομα, sic & ὁκτᾶσθαι & ὁκτῆσθαι. Abiici autem consonantem dicit καμιφωνίας causa, id est διφωνίας.

Ἐκτήθην pass. aliquādo. vt ἃ οἰκτήθη. apud Thuc. Quæ comparata sunt, Quæ parta sunt.

Κτῆμα, ατος, τὸ, Quod aliquis acquisiuit, Quod aliquis acquisitum possidet, Possessio. vt quum dicitur virtus esse κτῆμα ἀνάφαιρετον. Et τὰ κτήματα τινος apud Plutar. καὶ ἄκτητον, ἵνα μὴ κτῆμα τῆς ἄλλου. Plurali numero κτήματα, Bona. Facultates, Opes, Quæcunque quis possidet. Homerus Iliad. γ, Κτήματ' ἐλινὸν οὐ πω τις, γυναῖκά τε, οἵκαδ' ἀγήσω. Et Odyssex ξ, — κτήματα δασάσθαι. Xenoph. Hellen. ς, κατασχόντα τοῖς φυγάσι, καὶ ἀποίσειν μὲν ἐκδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα, οἷς ὁ πατὴρ εἶπεν ὀφείλειν, ἐν δημοσίᾳ τιθὲν τιμῇ ἀπολαβεῖν. Apud Demosthenem, καμβάνειν τῶν κτημάτων, In possessionem bonorum alicuius mitti, vertit Budæus. At in vulg. lex. Pignora accipere. Appellatione κτήματος seu κτημάτων, comprehendit & mancipium seu macipia Aristot. (quæ alio nomine ἀνδράποδα)

A ve quum scribit Polit. 1, ὥσπερ οὖν ἀνδρὶ οἰκτῆσθαι, ὅτι οὐ κτῆμα, ἀνδρὶ ὄν. Et in Œcon. libro 2, περὶ δὲ κτήματων, ὅσα τε καὶ οἷα κεκτῆσθαι τὸν βέλτιστον ἂν οἰκονομικὸν ποιήσειεν. τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνδρός. δεῖ δὲ δούλους ἀγαθοὺς ἐπιμελεῖσθαι οἰκετῶν. (vicissim autem κτηματίας dicitur à seruo dominus seu herus.) Isocrates autem in or. ad Demonicum, postquā illum hortatus est vt suæ diuinæ ipsi χρήματων parcer & κτημάτων vsum præbeant, subiungit, χρήματα esse τῶν κεκτημένων δικαιώσεις, at verò κτήματα esse τῶν χρωμένων δυνατούς. ‖ Κτῆμα, Prædium. Herodianus p. 406 mex editionis, εἰς τὰ προάστεια τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκει. Hæc autem in signif. apud ipsum etiam Demosthenem legisse mihi videor. Vernacula lingua une possession vocamus itidem prædium.

C. Κτηματολογία, ας, ἡ, Dicere cuius sit hoc vel illud κτῆμα. eandem formam habet quam ῥητορολογία. Bud. ex Gaza, ἡ μὲν ῥητορικὴ ῥητορολογίας καὶ κτηματολογίας σταθμητική, vt quum dicitur οἱ περὶ Δεισθένη. Poni potest (vt addit idem Budæus) pro titulis possessionum quibus hodie vtimur quum dominum huius & illius loci dicimus.

C. Ἀκτήμων, ονος ὁ & ἡ, Qui nihil possidet, Cui nulla est possessio, Pauper, Inops: cui opponitur κτημαλκὸς à Plutarcho vtin ea voce docebo. Idem in libro De non fœner. καὶ ἀκτήμων, ἵνα μὴ κτῆμα τῆς ἄλλου. ET Ἀκτημοσύνη, Inopia.

C. Εὐκτήμων, ονος, ὁ & ἡ, Bene instructus possessionibus, Diues.

C. Πολυκτήμων, Qui multa possidet, Multorum possessor, Diues, Locuples, Opulentus. ET Πολυκτημοσύνη, Multorum possessio, Diuitiæ, Opulentia.

C. Φιλοκτήμων, Possessionum amans seu cupidus, Auidus multa possidendi. vnde & Auarus exponitur.

Κτηματίας, ου, ὁ, Qui multa possidet, Diues, Opulentus. Synes. τόσοι τῶν προίκα τῶν κτηματιῶν, ὅσα τοῦτο πλοῦτος χώραν. Plut. in Solone (vt refert Budæus) κτηματίας diuites appellat, qui agros Athenis possidebant, quos & χρηματίας vocat τῇ ἐσπαχθείᾳ loquens: quibus opponit τοὺς ἀκτήμονας. scribit enim, ὡς τὸ ἴσον πολέμου ποιεῖ καὶ τοὺς κτηματίας ἁρίζεσθαι καὶ τοὺς ἀκτήμονας. At κτηματικὴ κώμη, pro villa, Budæus ex Gaza apud Cic. ITEM Κτηματίτης eadem significatione apud Lycurgū teste Suida, ὁ κτήματα πολλὰ ἔχων. AT VERO Κτημάτιον diminut. q.d. Possessiunculæ. Apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, Possessio, Ipse possidendi actus. aut etiam Acquisitio. Thucydid. 4, τὸν Θουκυδίδου κτῆσιν τὴν ἔχειν πρὸς χρυσίον μᾶλλον ἐργασίας. Et apud eūdem, πρὸς κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι, acquirendis pecuniis dediti, seu cōparandis. ‖ Sed sæpe κτῆσις ponitur ἀντὶ τῶν κτημάτων, id est pro rebus quæ possidentur, pro facultatibus, vt Odyss. ξ. καὶ κτῆσιν ἅπασαν, & in aliis eiusdem poetæ locis. Itidem in prosa, vt apud Isocratem: Sic apud Aristotelem Polit. 2, ἰσάζειν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν.

HINC comp. Ἀκτησία ET Φιλοκτησία. Sonat autem Ἀκτησία, q.d. Possessionis seu possessionum penuria, ponitur que pro inopia, sicut & ἀκτημοσύνη. At Φιλοκτησία est Possessionum cupiditas, seu Possidendi cupiditas, ponitur que pro auaritia. ITEM Κτήσιος ab eadem origine, Quæstor, Fortunator, vt κτήσιος Ζεὺς cum apud alios tum apud Isæum, pag. 222. Hæc Bud. At in vl. κτήσιος Ζεὺς exponitur Possessionū & prædiorum præses. (meminit autē & Harpocration, item Plutarchus) Ibidem κτήσιος Mercurius, Quæstorius, παρὰ ᾧ: quod videlicet lucripetis propitius putaretur. DIMINVT. Κτησίδιον, q.d. Possessiuncula. vt à κτῆμα fit diminutiuū κτημάτιον.

Κτητὸς, ὸν, ὁ, q.d. Acquisibilis. id est Qui acquiri potest, Qui comparari potest. Hom. Il. 1, Ἀπήνη δὲ τὴν τε βοῦς καὶ ἵππια μᾶλα, Κτητὸς δ' εὖ πολλὸς τε καὶ ἐσθλὸς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀέθλοις. Isocr. δὲ ξυμμαχίαν κτητήν. Dionys. Long. οἷς ἔξεστιν ἀφθόνως τὸ σεμνὸν μᾶλλον ἢ κτητόν. ‖ Item Κτητὸς, Acquisitus, vel Quæsitus, Bud. ex Plat. De leg. libro 8. Exponit etiam Emptus, & Emptitius. Sic Hesiodus γυναῖκα κτητὴν appellat quā alii ὠνητὴν. Apud quem quidam interpr. Ancillam, sicut vicissim ἀκτητὸς appellatur dominus. AT COMP. Ἄκτητος, Qui acquiri nō potest, vel Qui acquisi

tus nō est, seu Nō possessus. SED Πολύκτητος exponitur actiuè, Multa possidens, Locuples, Diues. Δεσπότης autem vide in Δέσποτος.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, Possessor, Dominus. Pro quo in prosa dicitur potius ὁ κεκτημένος: vsus est tamē illo & Luc. Act. 4.

Κτητικός, Acquirendi peritus, seu comparandi. Isocr. in Panath. ἐγὼ μὲν γὰρ οὔτε κτητικὸς εἶναι τῆς οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δίκαιος τῶν ὑπαρχόντων. Et κτητικὴ τέχνη, vel κτητική, subaudiendo τέχνη, Acquirēdi ars, seu disciplina, Ars quæstuaria. Bud. ex Aristotele.

Κτητικὰ nomina Græcis grām. quæ Lat. Possessiua.

C. ΑΝΑκτάομαι, Recupero, Recipio, Reparo, quasi De integro acquiro, vel Reacquiro. vt apud Aristotelem ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχήν, Imperium recuperare.

Ἀνακτᾶσθαι vt & ἀναλαμβάνειν, Rependere iacturam & damnum sarcire. Bud.

Ἀνακτᾶσθαι, Refocillare, Recreare. Galenus Therap. ισ, τὴν τῆ διὰ μιᾶ τῶ σώματος ἀνακτωμένος, καὶ τὸν ἀσθμὸν ὀπτίγγων. Item Recreare, vt in deliquio animi. Idem Galenus ad Glauconem, εἰ δὲ δέοι λύπην ἢ χόλου ἔμπαλιν ἐκκυλίειν, ὀσφρητοῖς τε καὶ ταῖς περὶ τὸν ῥῖνα καταλήψεσιν ἀνακτᾶσθαι. In illo autem priore loco ἀνακτώμενος non solùm Refocillans potest exponi, sed & Reparans. Dioscorides, πῖγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται. Bud. Apud Thucydidem ponitur pro θεραπεύω, vt ait Suidas. ¶ Capitur & pro Demereor, Mihi concilio, Amicum mihi facio. Xenophon Pæd. lib. 3, ὥστε παρέπαιεν ὁ Κῦρος ἀνακτήσασθαι τὸν Ἀσσυρίων, Recreauit infirmum (inquit Budæus) vel potius Demeritus est. vt in 2. ἵνα καλῶ καλῶς σοι πεῖν εἴχας ἀνακτήσωμαί σε, ἵνα σὲ φιλῶμαι. id est, Amorem tuum mihi concilietm. Ibidem, ὁ θεραπεύσω μᾶλλον ὄντας εἶναι ὥστε πιὰς αὐτῶν ὅτι καὶ μικρὸν ὄφελος πάνυ ἀνακτήσασθαι φίλους. vel ἀναπήσασθαι. Hactenus Budæus. Videtur autem Suidas eam verbi θεραπεύω signif. intellexisse quam & ὑπηρετέω hic habet. Notandum est præterea, in hoc eodem loco φίλους addi, quum alibi ἀνακτήσασθαι sine eo accusatiuo ponat. vt cum in præcedentibus locis, tum in hoc ex eiusdem Pæd. lib. 7, (vbi notandum rursus θεραπεύειν & ἀνακτᾶσθαι) καὶ ὅπου οἰκήματος ἐστι μάλιστα ἐμοὶ θεραπεύειν ἡμᾶς μὲν γὰρ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα παρῆμεν· τὸν δὲ πλῆθος ἀνακτᾶσθαι ἐδεῖ ὡς παιτὸς ἦν, ὅπως, &c.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, Recuperatio, Reacquisitio, ad verbum. Item Refocillatio, Recreatio. sicut ἀνακτᾶσθαι Refocillare & Recreare explicatum fuit. Item Conciliatio gratiæ, ab aliis Reconciliatio exponitur, sed ἀνακτᾶσθαι in locis ex Xenophonte paulo antè citatis nihil Reconciliare sibi aliquem, siue alicuius gratiam, sed Conciliare significat, videlicet præpositione ἀνὰ nullam iterationem seu redintegrationem in hoc verbo significante.

Ἀνακτητικός, οῦ, ὁ, Recuperatorius, Reparatorius, Vim habens recuperandi siue reparandi. Item Recreatorius, Refocillatorius. vt apud Dioscoridem ἀνακτητικὸς λιποθυμίας, habens vim recreandi à deliquio animi. Sic apud Galenum ἀνακτᾶσθαι τὸν λιποθυμήσαντα. Citatur ex eiusdem Dioscoridis lib. 5, cap. 10, ἀνακτητικὸς σφυγμῶν. sed est alia lectio ἀνακλητικός.

C. ΑΠΟκτάομαι, ῶμαι, Alieno, Adominio meo amitto, Vendo, Emancipo, E mancipio meo emitto. Propriè sonat quasi dicas, Depossideo, id est Possessionem amitto rei alicuius. Opponitur enim suo simplici κτῶμαι, vt in hoc loco Gregorii, ἵνα ἀποκτησώμεθα ἃ κεκτήμεθα ἄλλοις χαισόμενοι. Itidem in isto Democriti, πλοῦτος μὲν γὰρ μετὰ πολλῆς τροφῆς κτησθεὶς δι' ἀκρασίην τοῦ σώματος, ἀποκτησθεὶς δὲ, τοῦτο λύπας. Chrysostomus ἀποκτήμονες & ἀδόσεις copulat, οὐκέτι ἀποδυσμᾶ τῆς τοῦ κτᾶσθαι. πῶς γὰρ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀποκτήμονες καὶ ἀδόσεις; Basilius autem ἀποκτημόνων & πλουσίων. nam in oratione εἰς τοὺς πλουσιοὺς scribit, καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; ἐκεῖ γὰρ ἡ ἀληθὴς χώρα τοῦ βίου ἔσται, πάντων πολλοστὸν καὶ πάντων ἀποκτημόνων. Sic aurem dicitur κτῶμαι & ἀποκτῶμαι, vt πλουτῶ & ἀποπλουτῶ.

C. ΕΓκτάομαι, ῶμαι, q. d. Intus acquiro, vel Ipsis possideo. sed nullū vsus huius verbi exemplum affertur, sicut nec verbalium ΝΟΡΥΜ Ἔγκτημα ET Ἔκτησις, quæ in vulg. lex. exponuntur Possessio, Acquisitio, ET Ἔκτητος ibidē redditur Acquisitus, Comparatus, Possessus: & citatur hic locus ex Leuit. cap. 22, καὶ κτήσεται ψυχὴ ἔγκτητον ἀργυρίου.

C. ΕΠΙκτάομαι, ῶμαι, Insuper acquiro, Vltrà acquiro, seu comparo. Apud Platonem (inquit Bud.) ἐπικτᾶσθαι est Acquirere vltra ea quæ à maioribus accepimus, seu lucrari. Intelligit autem hunc Platonis locum, πατρῷον μὲν κέκτησθαι, τὸ δὲ πλέον περιλαβεῖν, ἐπικτήσασθαι.

Ἐπίκτησις, εως, ἡ, Acquisitionis accessio, vel Accessio ad possessionem aut possessiones, Bud. ex Aristotele, αὐξάνει ὁ διὰς ἐπίκτησιν τῶν χρημάτων.

Ἐπίκτητος, ου, ὁ, ἡ, Insuper acquisitus. ἐπίκτητος γῆ apud Platonem De legibus redditur, Fundus vltra sortem acquisitus. ἐπίκτητος ἰχώρ apud Galenum, Virium accessio. Sæpe autem exponitur (vt & exponi debet) Adscititius, Aduenticius. Philostratus in Epist. φύσει καλὸν οὐδὲν ἐπίκτητον. Alex. Aphrod. ἐπίκτητος θερμότης, Aduentitius calor. ἐπίκτητος σοφία, ex Gorgia Leontino, Adscitia sapientia. Ἐπίκτητος (inquit Budæus) Aduentitius, vt stigma in corpore. Idem affert ex Alexandro Aphrod. necnon ex ipso Aristotele pro ὁ μὴ φύσει ὤν: vnde etiam ei opponi ait σύμφυτος. Hoc autem conuenit cum eo Philostrati loco quem modò protuli. In vulg. lex. τὰ ἐπίκτητα, Res externæ, vt amici, pecuniæ, & peculiariter bona non πατρῷα, ex Platone De legib. 11. Sic autem & ἐπικτᾶσθαι ab eo vsurpari dictum paulo antè fuit. Est Ἐπίκτητος proprium etiā nomen celebris philosophi.

C. ΚΑΤΑκτάομαι, ῶμαι, pro simplici κτῶμαι, Acquiro. vt κρίσις κατακτήσεται, Soph. Et εἰ μὴ γνώμῃ κατακτήσῃ πυθοῦ παρ' ἄλλου, Nisi prudentiam vbi acquisieris, vel (vt quidam) ascieueris.

Κατάκτησις, idem quod simplex κτῆσις, Acquisitio. Bud. ex Polybio.

C. ΠΑΡΑκτάομαι, ῶμαι, Insuper acquiro. Et Ascisco, in v. I. Item Propè possideo, ex Theophilo Institut. lib. 1.

C. ΠΡΟΣκτάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, vel comparo. Isocrates in Euag. χώραν πολλὴν προσκτήσασθαι. Herodianus lib. 3, ἐν ᾧ καὶ βουλόμενοι προσκτήσασθαι τὴν τῶν Βρεττίων δύναμιν τι καὶ θεσσαλικόν.

¶ Κτέανον, ου, τὸ, cum aliis poetis, tam Pindaro, idem quod κτῆμα, Quod possidetur, Possessio. HINC φιλοκτέανος, Auarus, Lucri auidus, seu Adlucrum aut quæstum aeternus, q. d. Possessionum amans, seu Possidendi auidus. vt & φιλοκτήμων. Hom. Il. α superlatiuo gradu ἐκτεανώτατος est vsus, Ἀχιλλεὺς φιλοκτεανώτατος πέλεται. vbi & φιλοκτεανώτατος legitur.

¶ Κτέαρ, eiusdem cum κτέανον signif. itidemque poeticū. sed nullum vsus horum nominatiuorum exemplum affert: à quo tamē est dativus pluralis κτείρεσσι apud Homerum aliquoties, pro κτείνεσσι nimirum, interiecta syllaba ρ. vt Il. ψ, Τὸν δ' ἤγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοις κτείρεσσι. Od. ξ, Τίς δή σε φρένας κτείρεσσιν ἔδωκε; Et Od. ο, — οὐ γὰρ ἔπειτα Οὖρος ἐπ' ἀκτάλεστον ὅτι κτείρεσσιν ἐμῆσιν. Cæterùm sciendum est, Etymologistem, postquā dixit κτείρεσσι esse à nominatiuo Κτέαρ, subiungere, rectius hic statui metaplasmum vt sit κτείρεσσι pro κτείνεσσι, sicut σθένεσσι pro σθένεσι. Quæ si sequamur, nomin. ΕΣΤ Κτίαρ. Apud Hesych. non solùm Κτίαρ sed ΕΣΤ Κτίρας, idem quod κτῆμα. Extat & apud Etymol. illud κτίρας.

Κτᾶσθαι, Acquiro, aut Possideo. κτῶμαι. sed à κτῶμαι fit κτῆμαι, hoc contrà fit à κτίαρ idem significante quod κτῆμα. Hom. Il. π, Κούρῃ ἐπ' ἀμφοτέρῃσι μάχης ἔχεται ἰὼ Ἀχαιοί, Δουρὶ δ' ἑκὼν οὐ κτᾶται, πολὺ δόρυ χεῖρα πίεσσα. Et Od. β, Ἄλλην δ' οὐκ ἂν ἔπειτα πατὴρ πολλὰ κτεατίσσας, id est πολλὰ κτήματα κεκτημένος, seu πολλὰ κτεάτεσσι, Qui multa bona possederit. At in vulg. lex male exponitur per præsens Possidens. Ibidem ex Apollon. Argon. 2, Φῦλά τε Βίστωνες αὐτῇ κτεατίσσατο χαίρῃ, pro Qui subegit.

Η ΚΤΗΝΟΣ, εος, τὸ, Iumentum, Pecus. Dictum κτῆνος ἀπὸ τῆς κτήσεως, id est à possidendo, tanquam præcipua possessio. Xenoph. Pæd. 8, καὶ δὴ καὶ τῶν φύσει ἡμερωτάτων ἐστὶν ἡ κτῆνος. Idem in Œcon. ἔστιν δὲ καὶ ἡ ἵππος τῆς μεγαλοπρεπείας, οὐχ ἧκιστα δὲ τῆς εὐπρεπείας. vbi κτῆνος redditur Feris à Cicerone apud Columellam, vt vi-

debis pag 46 mei lexici Ciceroniani. Apud Herodotum lib.8, ὁ δὲ πολυφόρητος πάντα κτήνεα ἢ ἐχόμενα ἐσ μάχην ἦλθε: qua significatione dicitur & κτηνοπαχόφορα. Iumenta farcinas portantia, quæ & Sarcinaria iumenta Cæsari. Quidam interpr. etiam Animalia veterina.

Κτῆνος deducit ἀπὸ τοῦ κτάσθαι Eustath. cui libenter assentior, quòd sciamus, veterum præcipuas diuitias in pecorum possessione fuisse. vnde & πολύκτηνος dicitur aliquis ab Homero volente diuitem significare. Affertur tamen & alia deductio, videlicet à κτείνω, id est interficio, vt κτῆνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari & immolari solent.

C. Κτηνοβάτης, Qui ineunt iumenta, Qui ineũt bruta. Hoc (inquit Budæus) fortasse significat κτηνοβάτια in Pand.

C. Κτηνοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iumentorum pastor, seu pecudum aut pecorum. ET Κτηνοτροφία, Ipsa actio pascendi iumenta seu pecora. Plutarcho (teste Budæo) κτηνοτροφία & ποιμενία dicuntur Res pecuaria. ET Κτηνοτροφῶ, Iumenta pasco, Sum pastor iumentorum. Philo De vita Mosis lib. 1, κτηνοτροφοῦντι Κόρακες καὶ νέμεται τὰ βρέμματα οὐκ ἄνδρες μόνον ἀλλὰ καὶ γυναῖκες.

C. Κτηνοφιλής, ές, ὁ καὶ ἡ, Quem decent eadem quæ & iumenta decent, seu Cui conueniunt eadem quæ & iumentis, Iumentis seu brutis similis, Stolidus. κτηνοφιλὴς ἄνθρωπος Arethæ idem qui & κτηνώδης.

C. Κτηνιατρός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Iumentorum medicus. Veterinarij (inquit Budæus post. ann. in Pandect.) sunt κτηνιατροί, hoc est Iumentorum veterinorumque curatores & medici: qui iidem ipsi soleas equis affigunt.

Κτηνώδης, ες, ὁ καὶ ἡ. q. d. Iumentarius, aut Pecuarius, seu Pecualis. id est, Ad iumentum pertinens aut pecudem, seu Iumento similis, vel pecudi. Alicubi reddi potest & Belluinus. Κτηνώδης (inquit Budæus) Pecudis similis. id est Stolidus, Brutus, apud Gregorium: (Θηριώδης verò Qui efferatus est) qui & κτηνοφιλὴς Arethæ. ET Κτηνωδία, Stoliditas pecuaria & bestialis, vt idem Budæus interpr.

Κτηνωδῶν, Iumentorum more, Pecudum more.

Κτηνώομαι, ῶμαι, ET Ἀποκτηνώομαι, ῶμαι, In iumentorum seu pecudum naturam degenero, In pecudinam naturam degenero, vt Bud. interpretatur, afferens ex Greg. in lib. De homine, πολλάκις δὲ καὶ ὁ λόγος ἀποκτηνοῦται, ὅταν τῷ σαρκὶ ἄλογον ἡνῆς συγκαλύπτων τὸ κρεῖττον τῆς ψυχῆς.

ΚΤΩ, Interficio, Occido, A κτῶ (inquit Eustath. pag. 517) sunt duo deriuatiua, Κτείνω quod profertur, & Κτέννω quod non profertur. cuius participia, κτείς, vt ἰσάς, & κτάμενος, vt ἰσάμενος. Idem verò p. 1915, in hunc versum Od. χ, Ὀφθαλμὼ κὲν τοῖσι κτάμενόν περ ἐόντα καὶ ἰόντα, annotat, κτάμενον pro φονευόμενον, simile esse τὸ ἀφάμενον, & τὸ φθίμενον, & τὸ εἰδάμενον, pro ἀφώμενον, φθάμενον, εἰδώμενον. vnde patere, primitiuum verbum ESSE Κτῶ, quod integrè scribendo SIT Κτέω, & pleonasmo literæ ν, Κτένω, & cum epenthesi literæ ι, DICI Κτείνω. sicut ἴω, ἴνω, ἴπω, id est καλύπτω. Etymologistes quoque κτάμενος ita formatur: A κτῶ, id est φονεύω, fit Κτῆμι, Fut. κτήσω, P. ἔκτημαι. Pass. ἐκτήμαμαι, ἐκτήθην, ἐκτήμαμαι, vnde partic. κτάμενος. QVOD Κτάμενος habetur cum in aliis poetarum locis, tum in isto versu 28, Il. ι, Τὸν μὲν, ἀλλυδὶς ἰόντα, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Et alibi, — βοὸς ἶφι κτάμενόν περ. Actiuum autem participium est Κτείς, VNDE Κατακτείς, tanquam à Κατακτῆμι. vt Odyss. ω, ἄνδρα κατακτείς, Qui interfecit. ET Συνακτείς, Qui simul interfecit, apud Sophoclem Aiace, à Συνακτῆμι. ITEM Ἔκτα, apud Hom. Interfectus est, (cuius passiua vox singatur ἐκτάμαι) ab Ἀποκτῆμι, vt ἔκτατο (à quo κτάμενος, de quo dictum modò fuit) à Κτῆμι. Exponitur autem ἔκτατο actiuè etiam, videlicet Interfecit. AT VERO Ἔκτα ET Ἔκτατο tridemq; Κατέκτα & Κατέκτατο quære in Κτείνω & Κατακτείνω.

Κτείνω, Interficio. quod à κτίω fieri tradit Eustath. deinde κτίνω ex hoc κτίνω, interiecta videlicet vocali ε. Sed nullum tamen vsus verbi huius κτίνω exemplum affertur: at compositi ἀποκτίνω, ex Græcis Bibliorum interpretibus, ὁ ἀποκτίνων τινα. ET Κτίνω cum duplici ν (vnde ἀποκτίννω) quod Æolicum esse volunt, vt ἀρρήν pro ἀρσήν. Etymologistes quoq; Κτίνω annotat ἀφ' οὗ τὸ, κτένω, κτίνω, καὶ κτέννω, addens futurum esse κτενῶ.

Κτείνω, (de quo dictum fuit in Κτῶ, & in Κτίνω, proximè præc.) Interficio. Fut. κτενῶ, Pr. ἔκτακα (vnde ἀπεκτακὼς apud Aristotelem) & ἔκτακτα quoque, vt quidam volũt, afferentes itidem ἀποκτάξω. Aor. 2 ἔκταγον. sed per apocopen dicitur ἔκταν pro ἔκταγον, & ἔκτα pro ἔκταγε. vt Il. ν, Τλῶ δὲ χλωρὸν, ὁμῶς ξυνὸν κτάμεν ἠδ' ἀγαθόν περ. Sed ἔκταν quidam maluerunt esse pro ἔκτανον (per syncopen, non apocopen) vt ἔκτας pro ἔκτανας apud Euripidem. Alii verò ἔκτα pro ἔκτη, & ἔκταν pro ἔκτανον poni dixerunt, à Κτάω. Sed ἔκταν pro ἔκτειν etiam, vt sit prima persona singul. Vide itidem Κατέκτα & Κατέκταν in Κατακτείνω. Est autem hoc thema κτείνω multo cæteris vsitatius. Homerus Il. ι, Ἀνδρὰς μὲν κτείνουσι, πάλιν δ' ἐπὶ πῦρ αἴθωνα. Et Iliad. ω, Ἀργείους κτείνοντα δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ. Eiusdem Iliad. libro σ, Ξανθὸς Σιμόεις, καὶ μὰ κτείνοντα κατέκτα. Et Κτείνομαι, Interficior. vt Iliad. ι, — κτείνεσθαι ἐέσπη λαὸν Ἀχαιῶν. Vsus est huius & in prosa, licet non tantus quantus compositi ἀποκτείνω. Plutarchus De capienda vtil. ex inimicis, ὡς γὰρ ὁ τὸν Θετταλὸν Προμηθέα κτείναι δόξαν Ἡρακλῆς. Vtitur & alibi.

Comp. autẽ in ός, VT Αὐτοκτόνος, & Ῥοδοκτόνος, & Παγκτόνος, & Τυραννοκτόνος, &c. (ab ἔκτονα præterito medio, sicut & ἀπέκτονα dicitur) Est autem Αὐτοκτόνος, Qui seipsum interfecit, Qui sibi manus attulit. Euripides autẽ de Medea dixit, περὶ φεισίας τέκνους ἐσφαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον, quòd ipsamet mater sua manu liberos interficeret, non alii interficiẽdos traderet: sicut & ipsa dixerat paulo antè, Καί μοι, φόνιόν ἄχος σοι, ἐκδοῦναί τινα Ἄλλῃ φονεῦσαι δεμνιοστόρῳ χερί. AT Πολυκτόνος, Qui multos interficit. Παγκτόνος autem & Τυραννοκτόνος ponenda erunt in Πατὴρ & Τύραννος, itidémque cæterorum compositorum vnumquodque in suo substantiuo. In vulg. l. habes ET Κτίνος pro Cædes. (à quo videntur hæc composita voluisse deducere, quum aliam esse eorum deductionem modò ostenderim) sed nullo id teste comprobatur. Ibidem ET Κτανία legitur pro eadem significatione, sed id quoque testimonio caret. At compositum Ἀνδροκτασία habes suprà columna seu semipagina 433 Tomi primi, vbi etiã Ἀνδροκτόνος & Ἀνδροκτονία.

Κτίννω ET Κτίννυμι, Occido. Sed horum quoque thematum exemplum nullum affertur, quum tamen afferatur compositorum Ἀποκτίννω & Ἀποκτίννυμι. SED ET Κτεννύω, AC Κτέννυμι (sicut Κτείνω) habentur in v. l.

C. Ἀποκτίνω, Interficio. vt ὁ ἀποκτίνων κτίνα, Bud. ex Græcis Bibliorum interpretibus. Vide Κτίνω. ET Ἀποκτίνω, cum ν, pro eodem, quod Bud. ex Basilio affert.

Ἀποκτόνος, Interficio, Occido, pro simplici κτείνω. Homer. Il. λ, Εἰδὼ ἀποκτίνων ἔπτ' Ἀργείους κλυτόνους. Dicitur etiam ἀποκτόνον φαρμάκῳ, Veneno interficere, vel de medio tollere. Athenæus libro 13, Τίχης ἡ Ἀθηναία, ὧν Ὀλυμπιὰς ἡ τοῦ παιδίου μήτηρ φαρμάκοις ἀπέκτεινε. Dicuntur etiam iudices ἀποκτόνοι, pro Morte mulctare, vel Capite damnare. sequendo Ciceronem, qui hæc Platonis verba in Apologia, οὐ δίκαιον γάρ ἐστιν οὐδὲ ὅσιον οὕτω ἀποκτεῖναι, vertit, Nec ob eam rem capite damnarer. Demosthenes contra Midiam, ὡς ἔδει ὑμᾶς αὐτὰ τὰ μειράκια πρὸς τὰ ὑπερορίων κλέπτας, ὅλως ἀδικοῦντα, οὔτ' ἐλεῆσαι, οὔτ' ἀφεῖναι, ἀλλ' ἀποκτεῖναι, ἂν ἀπομόσηται· ἐὰν δὲ πλούσιος ὢν τις ὑβρίζῃ, συγγνώμην ἴσχειν. Præteritum perfectũ ἀπέκτακα. vnde participium ἀπεκτακὼς apud Aristotelem, μᾶλλον ἀποκτακότα πολέμιον ἀνδρα. Item ἀποκτάκασι, inserto γ, vnde ἀποκταγεῖν repetitur Regum lib. 2, cap. 4, quod Budæus quoque dignum obseruatione censuit. Inuenitur autem & alibi apud Græcos Bibl. interpr. At præteritum perfectũ medium est ἀπέκταμαι, Occidi, apud Plut. in Agesilao: vnde & ptæt. imperfectum ἀπεκτάμην, Occiderant.

Passiua vox est Ἀποκτίνομαι, Interficior, Interimor. vnde sunt ἀποκτάθην & ἀποκταθήσομαι, in aoristo 2, & participiũ præteritũ ἀποκτάμενος, per duplex μ, Interfectus. Bud. ex Basil.

C. 2. Ἀντιαποκτίνω, Vicissim occido, Contrà interficio.

Ἀποκτίννυμι etiam dicitur pro ἀποκτείνω. vnde ἀποκτίννυσθαι apud Platonem De republ. lib. 2, συγγνώμην ἔστω βουλομένῳ τῷ ἀποκτιννυμένῳ. Et in Apologia, ὑπὸ χρηστῶν ἀποκτιννύσθαι. Item participium ἀποκτιννύντος, apud Demosthenem,

τοὺς ἀφ' ὧν ἐφονεύθησαν κατακτανόντας. Item apud Isocratem, A κατακτανόντας τοὺς βασιλέας τῆς πολιτείας.

Ἀποκτείνω etiam reperitur. vnde ἀπεκτείνασιν apud Xenophontē Hell.4, οὐκ ἀπεκτείνασιν ὑπ' ἐμοῦ. Item ἀπεκτείνεν apud eundem Hellen.5, ἐπιβαλόμενος τῇ χειρὶ αὐτὸν ἀπεκτείνεν.

Ἀποκτείνω, τενῶ, Fut. τείνω, Idem: ab ἀπέκτονα medio præterito formatum. vnde ἀποκτενῶ, apud Platonem in Apologia, ὡς Σωκράτην ἀποκτενοῦμεν, ἄνδρα σοφόν. Et participium ἀποκτενοῦς apud Plut. in Timoleonte.

Ἀποκτῆμι etiam thema ponitur à grammaticis pro ἀποκτείνω. cuius passiuum sit ἀποκτᾶμαι, & eius aoristus medius ἀπεκτάμην. vnde ἀπέκταντο apud Homerum Il.o, Τῶν οἱ πάντων ἀνδρῶν ἀπέκταντο πυκὺς ἱδρώς. Vide Κτῆμι in Κτῶ. B

C. ΚΑΤΑΚτείνω, itidem pro Interficio. sed hoc compositum, poetarum est potius quàm aliorum scriptorum. Inuenitur tamen κατέκτανε pro Interfecit, & apud Xenophontem. Poetæ autem apocope in hoc aoristo vtuntur, dicentes κατέκτα pro κατέκτανε, & κατέκταν pro κατέκτανον, & quidem tam in prima persona singulari, c quàm in tertia plurali: sicut & ἔκταν. Homerus Iliad.ν, Ὡς ἴδεν ὡς ὄτρυν δῖον Ἐρεθαλίωνα κατέκταν. vbi annotat Eustathius κατέκταν pro ἐφόνευσα (id est interfeci) esse καινόφωνος, videri autem Æolicum, tanquam à participio κατακτάς κατακτάντος, vel potiùs apocopen esse passum à κατέκτανον prima persona. Idem in hunc versum Iliad.ζ, Αὐτίκα πὰρ ξείνῳ φίλον μήτρωα κατέκτα, annotat κατέκτα corripere vltimam, secundum veteres, vtpote passum apocopen ab ἔκτανε.

ΚΤΕΡΕΑ, τά, Exequiæ, Inferiæ, Iusta. Hom. Od.λ, Σῆμά τε D οἱ χεῦαι ἠδὲ κτέρεα κτερεῖξαι. vbi Eust. κτέρεα exp. κτίσματα, ἤτοι κτήματα νεκρικά. addēs, Vel propriè τὰ κτιτομβίοις προσφέροντα quod quū addit, videtur & ipse malle à Κτίνω deducere. Pro qua deductione facit & quod apud Hesychium legitur, videlicet ΕΣΣΕ Κτέρις idem quod νεκροί, id est mortui: nisi potius hoc Κτέρις à κλέπτω, at verò κτέρια à κτέρις deriuemus. Sciendum est autem in v. lex. perperam SCRIBI ὄπτα κτέρια, iuncta nimirum præpositione ὀπτὶ nomini, quæ verbo iungenda erat. aut potius seorsum accipienda, subaudiendo σήματα. E

Κτερίζω, Exequias celebro, Inferias fero, Iusta facio, Funero, Parento. Apoll. νέκυας κτερίζειν ἑταίρους. At verò apud Homerum vbi dicit κτέρεα κτερεῖξαι (vt in loco quem modò protuli) tale est quale esset Latinè Parentalia parentare. HINC Ἀκτέριτος, in Epigr. Infuneratus, Cui parentatum non est, Cui latæ non fuerunt inferiæ. Itē Insepultus. ET Κτερίζω pro eodem: (cuius aoristum Hesychius ponit κτερίσαι, item κτερίξαι) vnde ET Ἀκτέριτος, idem quod ἀκτέριτος. Ab Hesychio ἀκτέριτοι exponitur ἄταφοι. F

ΚΥΑΜΟΣ, ου, ὁ, Faba, seu Fabulum, vt Gellius etiam vocat, sicut infrà videbis. Il.ν, — κύαμοι μελανόχροες ἠέρ' ἵενται. Plato Polit.2, καὶ πραγμάτων ἀφεψήσομεν αὐτοῖς ἥν τε συκῶν καὶ φυσίτων καὶ κυάμων. Similiter & Ephippus apud Eustathium πραγμάτων ἀπαρξώμεθα κυάμους καὶ ἐρεβίνθους. Item κύαμος ἄγριος, faba syluatica apud Eustathium, quam satiua dulciorem esse scribit. Maior autē est faba Ægyptia, (inquit Gorræus) quam alii colocasiam, alii Pontícam vocant: vt quæ calamo sit quatuor cubitos longo, folióque latitudine concauitatéque spectabili, ita vt aquam continere possit, & Alexandrinis poculorum & catinorum vsum præbeat: qui adeo Nili sui dotibus gaudent, vt implexis colocasiæ foliis in variam speciem vasorum, potare gratissimum habeant. Ex iis autem factum poculum Athen. Strabo, Hesych. κυάθιον dici testatur. Quo factum est vt sæpe apud medicos τὸ κυάμου nomen occurrat pro mensura, non quidem certa, sed simpliciter rei alicuius mensurabilis capaci, quæ & κυάθιον & κυάθου vocata fuit, qua liquores metiuntur: vt apud Actium, vbi de picta exhibenda ait, ἡ δίαιτα χοχλιαρίων φακῆς μελιτρώτου κυάμους ἀλφιτοφορήτου ὕδατος ἡμιναίου κυάθους β. Similiter apud Galenum lib. ad Pamphil. de theriaca, vbi scribit eam ex passo aut aqua mulsa exhibēdam fabæ Ægyptiæ magnitudine. Hæc ille. Plinius lib.11, G H

cap.15, In Ægypto nobilissima est colocasia, quam κύαμον aliqui vocant. Hanc à Nilo metunt, caule, quum coctus est, araneoso in mandēdo, thyrso autem qui inter folia emicat, spectabili, solus latissimis, etiam si arboreis comparentur, ad similitudinem eorum quæ persona ta in nostris amnibus vocamus. Alii autē scribunt loculos fabam Ægyptiam continentes, κυάθεια sine κυάθια appellari, vel (vt Aetio placet) virides eius fructus: κολοκάσια verò à Nicandro & Dioscoride vocari radicem eius. Flos autem coronarius est, quem Ægyptii λωτὸν, Naucratitæ μαλίλωτον appellant: vnde μαλιλώτινοι στέφανοι, quorum odor gratus, & æstus tempore vis refrigeratrix singularis. Cæterùm ex collatione eorū quæ de faba Ægyptia scribunt Theophr. Dioscor. & Athen. sunt qui apud Dioscoridem pro φυσικὰ reponant σφηκία ex Theophrasto: apud Athen. autem pro μακρῷ (quod tamen & apud Eust. habetur) ex eodem Theophrasto & Plinio μαλακῷ: apud Theophrastum verò pro ζωῇς κρίνους ex Athenæo ζωῇς κηρίνους: apud eundem, τὰ μικρὰν, pro τὰ πικρὰν, & μὴ διαφθαρῶσι pro διαφθαρῶσαι. Locus Theophr. est Historiæ plant. lib.4, cap.10, Dioscor. lib. 2, cap.116: Athen. initio libri 3, vbi verba Theophrasti recitat, sicut & Eustathius p.1616. Fabis antiqui sortiebantur etiam. Plutarchus Pericle, pag.53, ἐκ τοῦ μέρη διὰ λαῶν τὸ πᾶν πλῆθος, ἀπὸ κλήρου, καὶ τοῦ λαβόντα τὸν λευκὸν κύαμον, ἄγειν καὶ φέρειν παρεῖχε. Et Pythagoras apud Luc. dicit Ἀθηναίοις νόμον fuisse κυάμους τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. Quò pertinet etiam quod schol. Demosthenis annotat, κύαμον ἐκάλουν τὸν κλῆρον αὐτὸν καὶ τὸν ψῆφον. Τ λακεδαιμόνιοι αὐτοὺς ὅτι τὰ ἀρχεῖα. ἔσαν δὲ αἱ τοῦ τοῦ μὲν πυρρὰ καὶ ἀπύρηνοι, τοῦ δὲ μέλαιναι καὶ λεῖαι. Pro ipso calculo accipitur apud Herodot. Erat. pag.91, à tergo, ὦ γὰρ οἱ δίκαιος ψηφιδοφόρος ὁ τὸν κυάμου λαχών. Et βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου siue οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, senatus qui fabis legebatur, siue Senatores qui faba in cadum missa sortitò creabantur. Thucyd. lib.8, pag.183, δῆμος μέντοι ἔμενε ἔτι καὶ ἀπὸ τοῦ κυάμου ξυνελέγετο. Et p. sequēti, ἐπέπεσον τοῖς ἀπὸ κυάμου βουλευταῖς, οὗσι τοῦ βουλευτηρίου. Et infrà in Κυαμεύτας ex Xenophonte, ὃς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίσαμεν. Item κυάμευς πρόεδρος apud Suidam, δικάζων. vnde κυαμωξὶξ infrà. (Pro sorte autem, hoc est, eo ipso quod sorte obuenit, accipitur à Sophocle in Meleagro quum dicit κυάμῳ πατείῳ) Huc refert etiam Plutar. Pythagoricum illud κυάμου ἀπέχεσθαι in libro qui περὶ παίδων ἀγωγῆς inscribitur, vbi Pythagoræ symbola enarrat. Vide κυαμευτής. Idem tamen in Problem. de fabis hæc eius verba accipit, sicut & Luc. & Cic. At Gellius aliter, vt ex sequentibus patebit. ‖ Apud Hippocratem verò lib.1 περὶ γυναικείων, per κυάμου καρπὸν Dioscorides intelligit ὑοσκύαμον: nonnulli verò τὸ Αἰγυπτίου. Galen. ‖ Κύαμοι dicuntur etiam testiculi. Gellius libro 4, cap.11, pluribus rationibus confirmans Pythagoram non abstinuisse fabis, nec earum vsum vetuisse, Videtur autē de κυάμῳ non elirato causam erroris fuisse, quia in Empedoclis carmine (qui disciplinas Pythagoræ sequutus est) versus hic inuenitur, Δειλοί, πάντ' ὀλίγοι κυάμου ἔπι χεῖρας ἔχουσι. Opinati enim sunt plerique κύαμον legumē tum vulgò dici. Sed qui diligentius scitiúsque carmina Empedoclis arbitrati sunt, κύαμους hoc loco testiculos significare dicunt: eósque more Pythagoræ operte atque symbolicè κυάμους appellatos, quòd sunt εἰς τὸ κινεῖν δ' αἰνοὶ καὶ ἄπτοι τὸν κυῆν. Idcircóque in Empedoclis versu isto, non à fabulo edendo, sed à rei venereæ proluuio voluisse homines deducere. Hæc ille. Plutarchus verò & aliter explicat, vt antè dictum est. ‖ Κύαμος in papilla dicitur quum in pubescentibus aliquantum crescit & tumidior fit: fortassis à fabæ similitudine. ἡ θηλὴ, (inquit Eustathius) τὸ ἄκρον τῶν μαστῶν, ὃ φασιν οἱ σοφοὶ τὸν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν αὔξησις, κύαμος λέγεται. Pollux κύαμον esse dicit τὸν σοφὸν τὸν μαλακτὸν ὑπὸ πηλοῦ [id est τὸν μαλακτόμενον ὑπὸ θηλῶν κύλικα] πῆξιν. Vnde Camer. Papillatum (inquit) quasi areolam & nigellum ambitum, φακὸν dixere, vt ait Pollux. Sub hoc lactis quasi sedimentum, κύαμον. Quo verò hoc quasi inundans veluti vtre continetur, θήλεως est & αὐχημα. ‖ Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) asselli, animalcula sub hy

driis naſcentia,à fabæ ſimilitudine:alio nomine ἐτέοκλες & ἴουλος appellantur.vulg.lex. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet,Euſtathius dictum vult ἀπὸ τοῦ κύειν αἷμα.nullam tamen etymi rationem reddens:quæ fortaſſis ex Luciano peti poteſt,apud quem Pythagoras rogatus τίνος ἕνεκα μοναχῶς ἀπέχεται τῶν κυάμων, inter cætera ait,ἱερά εἶναι, ἢ ὅτι πανσπερμία αὐτῶν ἡ φύσις. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν γονὴ εἶναι, καὶ ἐν τῷ ὅλῳ ζώῳ κύαμον ἕν χλοιοῦ ὄντα, ὁλόκληρον αὐτὸν ἐπιφανῆναι περιελόντων ἑκάτερα τὰ φύλλα· ἐμφαίνεται δὲ ὑπὸ τοῦ σχήματος εἰς τὸν πλησίον μῆνα μεταπτῶσα ἡμέρα, αἷμα. quibus addit, τὸ δὲ μεῖζον, Διόπερ τοὺς κύαμους τοῖς φρέασι μίσγουσιν. Gellius verò & aliam paulo antè huius nominis attulit etymologiam,ſed non in propria ſignif.accepti.

C. Κυαμοβόλος, ου, ὁ, Qui ſortem iacit, Qui fabam in vrnam coniicit ad ſuum ſuffragium dandum. idem quod ψηφοβόλος. Soph.apud Heſych.

C. Κυαμοδόκος, Fabarum vorator. Ita dicitur iudex qui fabis quibus ſuffragia dabãtur,vtitur, aut etiam omnis qui in ſuffragio ferendo fabam ſuam quærit habet. κυαμοδόκος (inquit Suidas) ὁ ἐν ψήφοις τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυάμων. ὅθεν τοὺς διὰ πένητας τῶν λαχόντων κυάμους ἐκχωροῦντας ἐν ταῖς χλοστηρίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ταῖς ἐκκλησίαις Dicitur κυαμοδόκος ergo οὐ τῶν ψηφιζόντων ἀργύριον λαμβανόντων, καὶ χαριζομένων τοῖς διδοῦσι τὸ πλέον. Vnde patet non tam de iudice dici quàm de quouis plebeio qui ſuffragium ſuũ (quod faba ferebatur) vendit: Κειμῆ δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς κυαμοδόκος Ἀττικός. Quo ſignif.affert etiam κυάμους τρώγειν.

Κυάμινος, ου, ὁ, Fabaginus, vt Cato loquitur. Alii interpr. Fabaceus(cuius tamen nulla exempla in Latinis lexicis afferuntur)vt κυάμινον ἄλευρον, Fabagina farina. Et ἔντος κυάμινον apud Euſtath. & Athen. libro 9 ex Heniocho comico,vbi de Τηλεμάχου χύτρα ſermo eſt.

Κυάμινος λίθος, Cyamea gemma. Plin. Cyamea nigra eſt, ſed fracta ex ſe fabæ ſimilitudinem refert.

Κυαμιαῖος, α, ὁ, Fabalis,ſeu Qui fabali magnitudine eſt. Luc. in Hermot. docens quomodo athletæ certaturi ſortiãtur, εἰς ταυτὸν [videlicet τὸν καλπὸν] ἐμβάλλοντες καὶ μικροὶ μικροί, ὅσον δὲ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ὀπτογλαμμάτιοι. & quæ ſequuntur.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, Locus fabis conſitus. Fabetum interpretatur Gaza apud Theophraſtum Hiſt.plant.lib.4,cap.10. Dicitur verò κυαμὼν ea forma qua ἀμπελών. apud Theophraſtum tamen non κυαμῶνας ſcribitur, ſed κυάμωνας.

Κυαμεύω, Fabis eligo. κυάμοις αἱρῶμαι, vt Lucianus paulo antè loquitur,vel Faba ſuffragium fero. nam κυαμοδόκος Suidæ eſt κυάμῳ ψηφοφορῶν, ὡς ἐχρῶντο οἱ βουλευταί. Item Sortior.nam κυαμεύειν Heſychio eſt κληροῦσθαι. Et κυαμεύομαι, itidem Sortior,vel potius Fabis ſortior, κληροῦμαι, vt Demoſthenis ſcholiaſtes exponit in oratione contra Timocratem, in iureiurando quo ſe heliaſtæ obſtringunt, ὀμνύουσιν ὧν τὰ ἴσα ἐψηφίσαντο ἀρχῆς, καὶ τὰ ἴσα ἀρχόντων, καὶ τῷ ἰσονομήσαντος, ἃ ὅσοι μὴ τὰ αὐτὰ ἀρχόντων κυαμεύονται ταὐτὰ τῇ ἡμέρᾳ.

Κυαμευτός, οῦ, ὁ, Faba electus, ſeu Sorte electus. nam fabis ſortiebantur, vt ſuprà dictum eſt. Xenophon Apomn. 1,pag. 415, Λέγων ὡς μισοῖεν ἂν τοὺς ὑφ' ἑαυτῶν τῆς πόλεως ἀρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτην δὲ μηδένα θέλειν καθίστασθαι κυαμευτόν, μηδὲ αὐλητὴν, μηδ' ἄλλον οὐδένα. Vbi κυαμευτὸς dicit vt Iſocr. κληρωτός. Plutarchus De puer.educ. pag.11, explicans ſymbola Pythagorica, Κυάμου ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐδεῖς τῶν λαμβανόντων κυαμευτὰς (ὃ ἦσαν ἐν ἐκείνοις ταῖς ψηφοφορίαις, δι' ὧν ἐπῆγε καὶ ἀπῆγε τὰς ἀρχάς. Vbi κυαμευτὰς ψηφοφορίας dicit ſuffragia quæ faba ferebantur. Diuerſa enim ſignif.capitur quàm in præcedente Xenophontis loco.

Κυαμευτής, οῦ, ὁ, Qui fabis eligit. Exp.& Sortilegus in v.l.

Κυαμίζω, Catulio. Dicitur de puella quæ ætate iam maturior, virum appetere incipit, ab ἡ τῶν κυάμων ſignif.qua pro teſticulis ponuntur. Ariſtoph. κυαμίζειν τοὺς αἰχμαζόντας dicit, ἄλλως δὲ κυαμίζειν αὐτόν. vbi exponitur, ἐπὶ ἀφροδισίων ἰέναι ὀκνηρῶς ἔχειν.

Κυάμιον, ου, τὸ, Fabula, vt Plautus forma diminutiua vocat. At Fabulum Gellio idem eſt quod Faba, vt ex præcedentibus liquet. Euſtathius ſcribit orientales populos ſuo tẽpore κυάμους vocaſſe κυάμια, diminutiua forma.

¶ Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, Faba. Pollux πύαμον, οἱ δὲ κυάμους· ἐν οἷς καὶ τὸ πυανέψιον ἱερόν. Similiter & Euſtath. de Eireſione à Theſeo inſtituta loquens, τὴν εἰσπομπὴν ταύτην καὶ πανσέληνον, inquit, ἐξῆσαν λέγεται χύτρας ἀλλοίους καὶ ἕτερας· διὸ καὶ πυανέψια λέγεσθαι, ἀφ' ὧν καὶ μασθοὶ, ἀφ' ὧν τὸ πυάμους ἐσθίειν τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. Quæ verba apud ſcholiaſtem quoque Ariſtophanis leguntur: ſed pro κυάμους ſcriptum habet πυανοὺς. Rectius autem cum Euſt. πυάμους ſcribi arbitror,quòd apud Poll.quoque eadem ſcriptura reperiatur.

Γύαμον, ου, τὸ, Faba, idem quod κύαμος & πύαμος, vt quibuſdam placet:alii generalius Legumen exp. Fieri autem poteſt vt pro vtroque accipiatur,quemadmodum Euſtathius ſcribit ἕντος generalius dici ὅτι πᾶν ἐψητὸν ὀσπρίων, de leguminib⁹ coctilibus: κατ' ἐξοχὴν verò de faba, ἀφ' οὗ τὸ δίκην ὀσπρίου λοπαστίζειν. Cæterùm ἀπυρψῶνα dictũ ἀφ' οὗ τὰ ὄσπρια, manifeſtum eſt ex Plutar. Theſeo pag.3, à tergo. quũ enim dixiſſet eum perſoluiſſe votũ Apollini τὴν ἐκδόμην τῶν πυανεψιῶνος μηνός, ſubiũgit paulo pòſt, ὃ μᾶλλον ἔοικεν ἀπὸ τῶν ὀσπρίων λέγεσθαι θυσίαν διὰ τὸ ἐκβάντας εἰς τὸν ἀγρὸν συμμίξαι τὰ σκεύη πᾶσι σπόροις, καὶ μίαν χύτραν ἑψῆσαι πᾶσιν, σωτήρια θύσαι καὶ συνεστιαθῆναι ἀλλήλοις. vbi dicit eos coxiſſe ὄσπρια, ſicut Euſtath. paulo antè χύτρας ἕντας. ¶Heliodorus autem apud Athenæum lib.9,aliter accipere hoc vocabulum videtur, videlicet pro tritico cocto. Verba eius hæc ſunt, τὰς πᾶν πυρὸν ἑψήσεις ὀπτανοδίσεις, οἱ μὲ παλαιοὶ πύαμον, οἱ δὲ νῦν ὁλόπυρον ἐκάλουν.

C. Πυανέψιος, ου, ὁ, In quo legumina ſeu fabæ coquuntur. vt πυανεψία ἑορτή. Athenæus lib.9, Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σπουδάζων, ἀφ' ἧς πυανεψίαν πομπὴν ἑορτὴν. Vel πυανεψία abſolutè, ſubaudiendo ἑορτή. quo vocabulo vti Lycurgum in orat. κατὰ Μοσσαίχμου ſiue Μοσσάχμου, teſtantur Harpocration & Suidas. Citat autem Harpocration ex Apollonio & iis qui de feſtis Atheniẽſibus ſcripſerũt, καὶ ἡμεῖς πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Sed notandum pro Πυανεψία (vt apud Suidam ſcribitur) apud Harpocrationem ſcriptum ΒΣΣΒ Ποιανοψία, idque bis: licet immediatè diuerſa ſcriptura tum in prima ſyllaba, tum in antepenultima, ſequatur Πυανεψιών. Cæterùm dicitur & plurali num.neutro gen. Πυανέψια, quod & Pollux & Euſtathius agnoſcunt. Sed & Apollonius apud Harpocrationem annotat δεῖν λέγειν πυανέψια, καὶ τὴν μίαν πυανεψιῶνα πύανα· τὸ ἔψεσθαι ἐν αὐτῇ, (videlicet τῇ ἑορτῇ: aut αὐτῆς, vt in Suidæ codice ſcribitur) καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται, ſiue πλέκεται, vt apud Suidam habetur.

VNDE Πυανεψιών, menſis in quo pyanepſia ſacra Apollini fiebant, coctis leguminibus quæ πύανα appellãtur: cui menſi reſpondere putatur October Romanorum. nam ex Plutarcho in Theſeo (vt & paulo antè ex verbis Apollonii) colligitur autumnalem menſem fuiſſe, frugibus videlicet terræ iam cõportatis atque conditis ineuntem. Quare non animaduerſa, quidam Iulium verterunt. Porro Plutarchus in lib.De Iſide & Oſiride, docet hunc menſem quem Athenienſes pyanepſionẽ nominant, Bœotorum eſſe Damatrium, Ægyptiorum Athyr: nimirum circa occaſum Pleiadis coſmicum,id eſt autumnalem. Harpocr. πυανεψιῶνος ἱσταμένου τὰ πυανέψια Ἀπολλώνιος ἄγεσθαί φησι. Pro quibusapud Suidam, πυανεψιῶνος ἱσταμένου τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασι.

Πυάνιος, ου, ὁ, Fabaginus, vel Qui ex leguminibus eſt. Alcman apud Athen. l. 14, ἣδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, χίδρον τε λοβοὺς, καρύκας τ' ὀπώρας. VBI Πυάνιον, neutro gen. ſubſtantiuè acceptum, Sõſibius eſſe dicit παντοπωλεῖον ἐν Σπάρτῃ πρὸς ἀγορᾷ: ſuprà autem in πύανα; ἕντος eſſe diximus legumina coctilia.

ΚΥΑΝΟΣ, ου, ὁ, ſiue Κυανὸς, Color cæruleus. Nã Heſychius κυανὸν eſſe dicit εἶδος χρώματος σιδηροειδές, id eſt ſpeciem coloris cæruleam. Euſtathio autem Κύανος (ſcribitur enim apud eum proparoxytonos) eſt εἶδός τι χρώματος μέλανος: addit tamen (de κυανέῳ colore loquens) talem colorem cæli eſſe quum prorſus eſt ἀνέφελον, nullis obductum nubibus. Odyſſ.η, de zebus Antinoi, Χάλκεον μὲν γὰρ τῶγε ἰμάσσεται οὖδας ἀταρπὸς ἔρση: Ἐς μυχὸν εἰσὶ οὐδαί· ἐπὶ δὲ ῥῶγες κυάνου, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, vt Euſtathio placet, qui & annotat ibi, κυάνους δὲ τοὺς ὑφειμένους τοὺς τοίχους, εἰς οὓς εἰ-

ροειδὲς τὸ μεταλλικὸν φάρμακον. Est etiam lapis siue succus in metallis concretus, cærulei coloris: qui duplex est, natiuus & factitius. Natiuus, fossilis est, & in venis fibrisq; ortus, aut per se reperitur, sabulo arenæve duræ similis: aut abraditur à materia metallica, plerūq; similis arenæ. Hic tantopere amat chrysocollam, tantáque illi naturæ familiaritate coniunctus est, vt hi duo succi concreti, frequentissimè simul nati, vni eidémque glebæ metallicæ adhæreant, videatúrque alter propè oppositus alterum inclusum sepire atque complecti. Factitii autem plures sunt species, atque ex his aliquæ natiuo pretiosiores. Cæterùm pictores tā natiuo quàm factitio vtuntur, medici natiuo tantùm. Hæc Gorræus. Factitii autem præstantissima conficiendi ratio ab eodem traditur. Plinius lib. 37, cap. 9, Reddetur & per se cyanos, accommodato paulo ante iaspidis nomine, colore cæruleo. De eodem Dioscorides lib. 5, cap. 106. Lucianus Lexiph. ὡς τῶν γε ἐπιπλήξεις σοι τὰς ὑπὸ τῆς καρποφάγου εἰς τὸν αἰγιαλὸν πλατθομένους ἰσπούς, κυχρωμένους μὲν τῷ μίλτῳ καὶ τῇ κυανῷ, τὸ δὲ ἔνδοθεν πάλαι τι καὶ διάτρητος ὤν. ‖Est κύανος & floris nomen in frumentario agro nascētis, calyce rosarum, sed squaroso atque trifti, plurimis stipantibus cæruleis barbulis. eo pueri ad coronas vtuntur. Gorr. Item Plinius lib. 21, cap. 11, de floribus coronariis, In Italia violis succedit rosa: huic interuenit lilium: rosam cyanus excipit, cyanum amarantus. ‖Κυανὶς, Aqua marina, θαλάττιον ὕδωρ, Hesych. Nam & ea cærulei coloris est. ‖Item Fluuius Colchidis qui iuxta Æam oppidum in Phasin influit. Plinius lib. 6, cap. 4. ‖Item Auis nomen, teste Hesychio.

Κύανος in v.l. accentu in antepenultima ex Gaza exponitur Cæruleus, adiectiuè. Vnde est SVPERLAT. Κυανώπατος apud Suidam pro μελανώπατος. nam hic color nigro propinquus est.

C. Κυανοειδὴς, ἴος, ὁ ἡ, ἐν, Cyano similis, id est Cæruleus. Aristoteles lib. 5 De gen. anim.

C. Κυανόπεζα, Cæruleos pedes habens. Iliad. λ, ὀπωρινὴν πρόπεζαν Καλιὴ, κυανόπεζαν, ἰδέσθαι. Vbi annotat Eustath. eo epitheto intelligi non solùm τὴν ἀπὸ κυανοῦ ἔχουσαν τοὺς πόδας, sicut ἀργυρόπεζαν, τὴν ἐξ ἀργύρου, sed etiam τὴν ἔχουσαν κυανίαν τὴν πέζαν, hoc est (vt ex vet. gramm. exponit) τὸν ἔξω κύκλον, cuius ambitus exterior, cærulei aut nigricantis coloris est.

C. Κυανόπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius peplus cyanum refert, Cæruleum peplum habens. vt Ἄστρα κυανόπεπλος ἐγείρατο.

C. Κυανόπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius prora cyano tincta est, Cæruleam proram habens: aut etiam nigricantem. Odyss. ι, Καλὴ δ' ἔδαλεν μακρὴν νῆα κυανοπρῴρου Τυρσηνίν. Simili significatione. Aristophanes dicit κυανόχροοι πρῷραι, proræ rostris cæruleis. Pro κυανόπρωρος autē dicitur Ε Τ Κυανοπρῴρειος, sicut ἠμιτύριος pro ἡμίτυρος, vel pleonasmo diphthongi ει. Od. γ, πίτνα νέας κυανοπρῴρειος Αἰγύπτῳ ἐπέλασσα φέρων ἀνέμος τε ὑδωρ. Cæruleas naues. Virgil. dicit.

C. Κυανόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius alæ seu pinnæ cyani colore sunt, Alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. Aspide, — χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα πτιλὶξ Ὀζῳ ἐφεζόμενος Διρὸς αἰθρώπιον αἰετὸν Ἔρχεται. Et κυανόπτερος ὄρνις apud Euripidem.

C. Κυανοχαίτης, ου, ὁ, Cuius setæ cyanum referunt, Crines cæruleos seu nigricantes habens. Hesiod. de Arione equo Herculis, μάρνατ' ἐπ' Ἀρείονα κυανοχαίτην. Luc. De sacrificiis, αἱ πλάττουσι γραπτὸν μὲν τὸν Δία, παῖδα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμοῦν ἀγένειον, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. Similiter & Philostr. epist. 15. Ouid. quoque Cæruleum Neptunum dicit. Idem de eodem, Iouem Cæruleus frater iuuat auxiliaribus vndis. Idem, Cæruleos habet vnda deos. Aliquādo autem κυανοχαίτης substantiuè pro ipso Neptuno (cuius in præcedēti loco epitheton erat) ponitur. Hesiod. — τὴ δὲ μιῇ περιλίξατο κυανοχαίτης. Virg. quoque interdum Cærula neutro gen. plur. num. dicit pro ipso mari.

C. Κυανόχρως, Qui cyani colore est, Cæruleus. Aristoteles Rhet. 3, de Alcidamante, πλειστάκις τὴν πίστιν τὴν λόγου κατέστησε καὶ κυανόχρων τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος.

C. Κυανώπις, ιδος, ὁ ἡ, Cuius supercilia cyanum referūt, Supercilia cærulea seu nigricantia habens.

C. Κυανῶπις, ιδος, ὁ, Cæruleus aspectu, Cæruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. Θαυμαστόν τι καὶ ἄπιστον. Æschines contra Ctesiphontem ex oracolo & iuramento quibus Amphictyones se obstrinxerant vnà cum diris execrationibus, — ἢ σὺν πρέμνῳ καὶ σπέρματι Ἀμφικτίονες. vbi κυανῶπιν Ἀμφικτίονα dicit vt Hesiod. & Luc. Ποσειδῶνα καὶ κυανοχαίτην. ambo enim maris numina sunt quod cærulei coloris est. Ατ Κυανωπὴς ΒΤ Κυανόμελος cum suis substantiuis suprà posita fuerunt. Apud Suidam κυανωπῇ πτερύγματι ἐπικαλύψασι ὥσπερ ὄρνις ἰδίοις τοῖς ὠοῖς πτέρυξι τὰ, vt Virg. dicit, — stant manibus aræ Cæruleis mœstæ vittis atræque cupresso.

Κυάνεος ΕΤ Κυάνος, (exempto ν, vt tradit Eustathius) Cyanum referens, Cæruleus, Cyaneus. Iliad. λ, ἐπὶ αὐτῷ Κυάνεος ἐλέλιπτο δράκων, vt draco cæruleus, Ouidio, Hes. Asp. Σήματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι Κυάνεα κατὰ νῶτα μελαίνεσκον δ' ὑπαυγαί. Sic & Virgil. de angue, Cærulea cui terga notæ, maculosus & auro Squamam incendebat fulgor. Idem Virg. angues cæruleos dicit, vt & Ouid. Serpens cæruleus. Item κυανέη νεφέλη apud Homerum, vt Cicero apud Arat. dicit Cærulea nubes. Aristoteles Probl. 37, segm. 16, διὰ τί ποτε τῷ μὲν νότῳ πνέοντες ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται, τῷ δὲ βορέου, ζοφώδης; ἢ ὅτι ὁ βορέας ἥττων τὴν θάλατταν ταράττει, τὸ δὲ ἀταραχότερον ἀπαν μέλαν φαίνεται; Vnde Gellius libro 2, cap. 30, E peritissimis rerum philosophis obseruatum est, austris spirantibus mare fieri glaucum & cæruleum: aquilonibus, obscurius atriusque. Cuius rei causam, quum Aristotelis libros problematum percerpsimus, notaui: Cur austro spirante mare cæruleum fiat: aquilone, obscurius atriúsq; ? An propterea quòd aquilo minus mare perturbat: omne autem quod tranquillius est, atrum esse videtur? Sicut verò hic κυανέαν θάλασσαν dicit Arist. ita Virg. pontum cæruleum & Tybrim cæruleum: & Seneca mare cæruleum. Idem Aristoteles de merope ave, τὴν πτερῶν δὲ τὸ μὲν ὑπόπτερον, ὠχρόν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον· τὰ δὲ ἐπ' ἄκρων τῶν πτερυγίων, ἐρυθρά. de quo Plin. Pallido intus colore pennarum, supernè cyaneo, primoris subrutilo. Athen. libro 12, de sagittariis Alexandri, οἱ μὲν φολίνια ὑπεδεδυκότες, οἱ δὲ ὑποζωσάμενοι· πολλοὶ δὲ καὶ κυάνεα εἶχον περιβόλαια. Et κυανοῦν χρῶμα apud Plat. in Tim. Color cæruleus, mixtus ex splendido & albo, plurima nigredine addita. Vbi κεκαυσῶσθαι per contractionē dicitur, vt ἀργυροῦν pro ἀργύριον, teste etiam Eust. ‖Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, id est mixto ex cæruleo & atro: vndè exponitur etiā μέλας (id est Niger, Ater:) & φαιός, id est Fusc⁹. Quomodo & Ouidius videtur dixisse mortem cæruleam: & Ficus baccis cærula, & Cærula coma, de Tmolo. nam his in locis cæruleis de verè cæruleo colore non dicitur. Odyss. π, Κυάνεαι δ' ἔχρωτο παρηίδες ἀμφὶ γένειον. Iliad. ρ, Ἡ, καὶ κυανέοισιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν Κρονίων. Sic apud Hesiodum in Aspide, — ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανέοιο, vt Eustath. legit. & in Erg. de sole hyberno, — ὅτι κυανέων αἰθρηγενὲς δέμας τε πέλει τε Στρωφᾶται, βαρέα δὲ πανταλήθεα φαείνει, fuscorum virorū. Vbi videtur intelligere Æthiopes, solis ardore fuscos seu atros: (vt & Hes. κυανέων exp. Μαύρων Αἰθιόπων, huc forsan respiciēs) autietiā meridionales populos, apud quos æstus acrior est. ‖At Il. ε, videtur accipi pro Cyaneus, id est qui ex cyano lapide est, Ἀμφὶ δὲ κυανέῃσι κάπῃσι, ὅθι ἡ ἵππος ἔλασσε Καστηρίου. ‖Κυάνεαι συμπληγάδες siue συμπλοκάδες, insulæ quædam Ponti. Plinius lib. 4, cap. 13, In Ponto duæ, M. D. pass. ab Europa, XIIII M. ab ostio: Cyaneæ, ab aliis Symplegades appellatæ, traditæque fabulis inter se concurrisse: quoniam paruo discretæ interuallo, ex aduerso intrantibus geminæ videbantur, paulúmque deflexa acie, coeuntium speciem præbebant. Et libro 6, cap. 12, Insulæ in ponto Planctæ, siue Cyaneæ siue Symplegades. Strabo lib. 7, pag. 140, αἱ δὲ κυάνεαι οὐκ ἐν τῷ στόματι τῷ πόντου εἰσὶ δύο νησίδια· τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσηρτημένον, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ. Eurip. Medea, initio, Εἰ δ' ἔφυ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας. Idem alibi dicit κυανέαν πέτραν Συμπληγάδων. Theocritus Id. 13,

—ὡς Ἀργῷ, Κῶς κυανέαι οὐχ ἥμεται Συμπληγάδας ναῦς. Notandum verò, apud geographos absolutè dici Κυάνειαι; apud poetas verò addi Συμπληγάδες aut Συμπλεγάδες. Timosthenes autem apud scholiastem Theocr. aut esse insulam quandam paruam & scopulosam, cuius promontoria vocari Κυανέαι. ‖ Pro eo verò quod ex Theophr. l. 3 Hist. pl. citatur, κυανέαις βοτάνας παρέμιξεν φύλλον, exponiturque ex Gaza, Folium assimile Boëotorum cyathis, reponendum videtur κωπάις.

A

Κυανίζω, Cyanum imitor, Cyani colorem refero, Cyaneo seu cæruleo colore fio. Arethas, ζόφου κυανίζοντι ἢ χρόᾳ, ἤγουν αἰθεμίζοντι, ὁ Σίμων αἰπυκάζεται. Vbi dicit κυανίζοντι ἤγουν αἰθεμίζοντι, sicut Apoll. lib. 1 Argon. κυάνεος ὑπὲρ. nam cæruleus esse cæli color dicitur quum nullis nubibus obductum est, sed serenum. Dioscor. de myosote herba, ὄφρυσι τὰ λεπτὰ καυλία ὁπόσα πρὸς μαχαλῶν, ἐφ' ὧν αἰθύλια κυανίζοντα. Vnde Plin. Cauliculis ex alis prodeuntibus, flore cæruleo. Theophyl. καὶ κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης πλοῦν θαλάσσαν αἰκονίζειν.

B

Κυανέος in vulg. lex. Nigrico, citantibus ex Hesiodo initio Aspid. Βλεφάρων ἀπὸ κυανοόντων, ab oculis nigris. Sed ibi nō κυανοόντων habent ea quæ vidi exēpl. verùm alia κυανέων, alia κυανεάων, cum Eustathio, qui similem esse genit. vult Homerico illi δώτορι ἐάων, sicut in ἐάων annotaui, & paulo antè etiam in Κυανέος.

C

ΚΥΒΕΡΝΆΩ, ῶ, Guberno: propriè Nauem rego, seu Nauis cursum dirigo. Odyss. γ, ὃς ἑκάστοτε φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνήσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄεθλοι, de gubernatore Menelai quem Apollo occidebat suis sagittis, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θοῇσιν νηὸς ἔχοντα. Aristot. Rhetor. 2, οἷος τ' κυβερνῆται μᾶλλον τοῦ πλουτεῖν, ἀλλὰ μὴ τὸν ὀβολὸν ἁρπάζειν. Vide & κυβέρνησις paulo post. Metaphoricè verò plerūque accipitur pro Rego, sicut & Latinum Guberno. Herodian. lib. 7, de Nomadibus siue Numidis, ἱππεῖς ἐφ' ἵπποις κυβερνῶσι, ὡς καὶ χαλίνων αὐτοῖς ῥᾳδίως τὸν δρόμον πρὸς ἵππων κυβερνᾶν, vt equorum cursum virga tantùm moderentur, Polit. interpr. Et in pass. apud Xenophontem Pæd. 8, 141, de regno Cyri, ἐπειδὴ δὲ ἡμεροῦτο, μᾶλλον ἐνόμιζε τῷ Κύρου ἐκείνου κυβερνᾶσθαι. Et Pæd. 1, pag. 2, ὥσπερ αἰεὶ τὴν αὐτὴν γνώμην ἀξιοῖ κυβερνᾶσθαι. Κυβερνάομαι activa quoque signif. accipitur pro κυβερνάω. Aristot. Probl. segm. 24. circa finem, ἢ βαδίζομεν ἐφεστήκοντες τῷ βαδίσει τὸν νοῦν; κυβερνώμενοι δὲ τῆς ὁδοιπορίας αὐτῆς.

D

Κυβέρνησις, εως, ἡ, Gubernatio. Plato Pol. 6, de nautis, παραίρονται ἐκ τῶν ἀληθῶν περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἣν ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν. Vnde Cic. Vt si nautæ certarent quis eorū potissimùm gubernaret. Plutarchus Sympos. sept. sap. de Arione, παντάπασιν αἰδέσθη θεοῦ κυβέρνησιν ᾠήθη πλοῦν κομίζειν, planè intellexisse dei gubernatione factam esse eam vectionem.

E

Κυβερνήσια, τὰ, Dies festi à Theseo Athenis instituti in honorem Nausithoi & Phæacis, quorum illo gubernatore vsus est, hoc proræ rectore. Plutarch. Theseo, pag. a de iis ambobus loquens, καὶ ἡ ἑορτὴ τὰ κυβερνήσια φασὶν ἐκείνοις πλεῖσθαι.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, Gubernator. ἄρχων τῆς ναυτῶν, vt Plato scribit, cui opus esse dicit πρὸς μέλειαν ποιεῖσθαι ὁπόταν δὲ ὥρᾳ εὐεστοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων, καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, ἐν μέλῃ τῷ ἔπι τοὺς ἄρχειν ἕξειν. Odyss. ξ, Ἔνθα κυβερνήτῃσιν Μενελάου φαίδιμος Ἀπόλλων Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐπιχθόνιος κατέπηφε, Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θοῇσιν νηὸς ἔχοντα, Menelai gubernatorem nauis. Odyss. ε & ξ, πρὸς αὐτμός τε κυβερνήτας τ' ἴδωνται. Il. τ, Οἵτε κυβερνῆται καὶ ἐπ' ὠκείῃσι νήεσσιν εἰσὶν ἄριστοι. Plutarchus Polit. præcept. παύεται μὲν ὀκλάζοντας κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην παύεται κακὸς. sicut Plato quoque Polit. 1 dicit κυβερνήτην ναυτῶν ἄρχειν. Idem Plutarch. in eodē lib. τὴν κυβερνήτην ἄρχειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον: præponerè videlicet. Metaphoricè autem κυβερνήτης dicitur κυβερνήτης τῆς πόλεως, gubernator seu administrator aut rector alicuius ciuitatis, vt Cicero dicit Gubernator reip. VNDE Κυβερνητικός, ὴ, ὸ, Ad gubernatorem pertinens, Qui gubernatoris est. Et κυβερνητικὴ sub. τέχνη, Ars gubernandi, seu Peritia nauem gubernandi & eius cursum dirigēdi. Plato in Gorgia ἐκεῖ ἐστὶ τῶν ὀθνείων loquens, εἰ δὲ αὖ που σὺ δοκεῖς σμικρὰ εἶναι, ἐγὼ σοὶ μείζονα ἔχειν

F

ἐρῶ, τοῦτο κυβερνητικήν, ἣ οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σώζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ὅτε πλεῖστα κινδυνεύει. ‖ Κυβερνητικὸς dicitur etiam Qui gubernādæ nauis peritus est, Qui nauis cursum probè dirigere nouit. Plato Polit. 6, pag. 78, πρὸς ἀληθῆ κυβερνητικόν. COMP. Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gubernatore carens, Rectoris egens. propriè de naue, metaph. autem apud Plutarchum, ἀκυβέρνητος καὶ ἀπήμαντος ὁ τοῦ ἔρωτος ἦθος καὶ ἥδονῆς ἀλυπίους καὶ ἀβασάνους διαγωγὰς ἐκ τοῦ ναυάγιον φοβερὸν ἐκβέβηκεν, gubernatore seu rectore destitutus. Et τὸ ἀκυβέρνητον, neutraliter & substantiuè, Rectore destitutum esse, Gubernatore carere. Nazianzenus de Theologia, ἡμῖν δὲ ὁ λόγος δίξα μόνος ἐφικτὸς θεοῦ, καὶ μὴ ἀκύβερνητον τὸ εὐσεβεῖν ἔτι καὶ ἀκυβέρνητον.

Κυβερνήτης, ῆρος, ὁ, Gubernator. idem quod κυβερνήτης: sed poeticum. Od. ϸ, Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἅνακτες, Οὐδέ τι πηδάλια ἴδμεν. Fœm. gen. EST Κυβερνήτειρα, Gubernatrix. vt Cicero dicit Eloquētia gubernatrix ciuitatum. In Epigr. A κυβερνήτης autem DERIVATVR Κυβερνητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad gubernandū aptus: vel idem quod κυβερνητικός. Et κυβερνητήριον ἔργον apud Plut. in Solone, Munus gubernandi.

Κύβερνος, ου, ὁ, Gubernator. idem quod κυβερνήτης & κυβερνητήρ, sed vocabulum nouum, vt videtur. Greg. Naz. Κυβέρνους ἵδ' ἐμοὺς φθύξεται πειρωμένους.

Κυβερνωμένος, ου, ὁ, Gubernatio. v. l.

ΚΎΒΟΣ, ου, ὁ, Tessera: quiddā ex omni latere quadratum, certis quibusdam pūctis distinctum, quo in alueolo luditur, seu βόλος ἑξάπλευρος, vt Eustathius exponit. Quæ significatio frequentior est, & fortassis etiam prior. Plutarchus Consolat. ad Apoll. καὶ ὡς σφᾶς οἱ πλούσιοι κύβων, ὅταν τὰ πεπλωκότα πλοῦτον καὶ τὰ ἰδιωτικὰ σφάλματα. Idem in Artoxerxe, de Paryside cum Artoxerxe ludente, ᾗ δή πως αὐτῇ καὶ πρὸς κύβων πεσόντων τύχαις, feliciter cadente alea. Idem in Problem. ἓξ κύβους φασὶ Ἥφαιστον, τὸν μὲν ὑφ' ἑαυτοῦ, τὸν δὲ ὑφ' ἡμῶν τοῦ Διός, βαλὼν ἐλέφη. de quodam ædituo Herculis, qui alea cum Hercule certabat. Item infrà ex Athen. κύβους αἰεὶ μετὰ χεῖρα ἔχειν, alea semper lusitare, Tesseras semper tractare, seu in manibus habere. Herodot. apud Eustathium, Λυδοὶ ἐς τοὺς κύβους θῦρον καὶ πεῖς ἀστραγάλους καὶ πὸν σφαῖραν καὶ πᾶσαν παιγνίαν, πλὴν πεττῶν. Idem Eustathius ex Sophocle de Palamede, ἐκεῖνος ἐφεῦρε Παλαμὴς κύβους τε πρῶτον ἀργίας ἄκος. Et ἀναρρίπτειν τὸν κύβον, Tesserā iacere seu mittere, Aleam iacere. quod metaphoricè plerunque accipitur pro Periclitari, vt & Aleam iacere apud Latinos. Luc. in Harmon. ἐφ' ἑνὸς αἰῶνος ἀναρρίπτομεν τὸν κύβον. Plutarch. Fabio, ἀπιστεῖται γὰρ θρασύτατα τὸν ἐπὶ τῷ ὅλῳ ἀναρριπτοῦντα κύβον. Idē in Coriolano, ὥσπερ ἐσχάτῃ μάχῃ πολλαῖς μάχαις ἡττημένους, ὡς ἐφ' ἕκαστον κύβον ἀφιέντι, tanquam vltimam experienti aleam. Liuius ea significatione dicit, In dubiam imperii seruitiique aleam imus. Et Seneca, Vt æquiore animo adirent aleam. Et in prouerb. Aleam omnem iacere. Athenæus lib. 13, δεδογμένον τὸ ἐπιχείρημα, ἀναρρίφθω κύβος, decreta res est, iacta esto alea. Plutarch. Cæsare, de Cæsare Rubiconem transituro, pag. 736, καὶ πῶς δὴ τὸν κεινὸν τῆς εἰς τύχας ἐμβαίνουσι δόξης καὶ πόλεως ἐπιθυμοῦντα, Ἀναρρίφθω κύβος, ὥρμησεν ἐπὶ θάλασσαν. Suetonius eum tradit dixisse, Eatur quò deorum ostenta & inimicorum iniquitas vocat: iacta est alea. Item cum genitiuo rei cuius alea initur, apud Suidam, κύβον ἀναρρίψαι πολέμου πονηροῦ, tanti belli aleam subire. Quo sensu accipi etiam potest quod ex Epigramm. citat, οὐκ ὄπιθι μετὰ Γαίτᾳ κύβον ἀφελλῆς ἀϊὼν ὑπὲρ ἦιόνας. vt ῥιπτεῖν ὑπὲρ ἦιόνας idem sit quod ἀναρρίπτειν. Simili metaphora accipitur tragicus ille Euripidis in Rheso versus qui in proverbium abiit, Χρὴ δ' ἐν ἀξίοις πονεῖν, Τυχὸν δ' ἐσφάλλετ' ὀκ κύβοισι δαίμονος. Et hic itidem prouerbialis ex tragicis, Δεῖ γὰρ θεῦ πίπτοντος εἰ Διὸς κύβου: quasi videlicet numē semper prosperum sit in tesseræ iactu, & quæ eius periculo initur alea, feliciter semper cadat. Κύβος aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Theophylact. epist. 13, ἀφεὶς κύβους καὶ παλαίστρας πρὸς τὸν βίου χαλεπὸν καὶ πονηρόν. Plut. Probl. Rom. διὰ πεσσοὺς ἢ κύβους τὸ πολλὰ δίπτυχα, Vbi sicut πεσσοὶ & κύβοι copulat, ita Cic. talos & tesseras: vt, Nobis senibus ex lusionibus multis talos relinquant

relinquant & tesseras. Idem, Quid enim est sors? Idem propemodum quod micare, quod talos iacere, quod tesseras. Plutarchus ibidem. τὸν ἥλιον φησὶν ἀεὶ παίζειν ὥσπερ παῖδα πεττοῖς καὶ κύβοις πρὸς αὑτὸν ὧδε κἀκεῖ ὁπόταν ῥιφῇ. Athen. lib. 6, παῖς ἀποβάλλοντας πᾶς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ πάλιν ἑταίρους ἐκτήσατο. Vbi copulātur μέθαι καὶ κύβοι, vt à Cic. (in moderatiore vtriusque vsu) alea & conuiuia, quū ait, Quātum alii tribuunt tēpestiuis cōuiuiis, quantū denique aleæ, quantum pilæ. Idem Athen. l. 10, ἀχρεῖος γεγονὼς ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων. | Κύβος dicitur non solùm tessera, τὸ διαῤῥηγνύμενον, sed etiā ἡ ἐν αὐτῷ μυγμὸς, vt Eust. tradit, hoc est Vnio tesseræ inscripta, vel Punctū in tessera, τὸ ἐν τῷ κύβῳ ἕν, vt idē Eust. loquitur. quo sensu accipi scribit hunc Eurip. versum, Βίβλοι Ἀχιλλεῖ δύο κύβοι καὶ πέντε παρά, duo puncta & quatuor. Sic accipit etiam hoc ὅτι τὸ μηδὲν δεῖ μάτην κινδυνεύοντων prouerbiū, ἓν πρὸς ἓξ καὶ πέντε κύβους, dictū ἀπὸ τῶν μαζόντων ἐν τοῖς παιστοῖς ἀριθμῶν, ὅς ἐστιν ἓξ, ἐν τῷ ἡμιχίῳ, ἤγουν τῷ κύβῳ, ὅπερ ἐστὶ μονάδος. Simili significat. ex Plat. De leg. citat, ἓν πρὸς κύβους βάλλοντες, hoc est πρὸς μονάδας, vt ipse exp. seu tria pūcta. Martial. Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto. Notandum verò eundem Eustathium prouerbium illud, ἓν πρὸς ἓξ καὶ πέντε κύβους, alibi in prima significatione accipere pro ipsis tesseris, dicentē antiquos tribus tesseris lusitare solitos, non duabus, vt tunc tēporis moris erat. Sed priorē eius expos. confirmat Poll. quū ait, ἰσέον ὅτι κύβος αὐτός τε τὸ ἑξάεδρον καὶ ἕν, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητος σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμὴ τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῆς βληθέντων· καὶ μάλιστά γε ἡ τῶν μυγμός, ἡ ἐν αὐτοῖς ὄνος, καλοῦσι δέ τινες εἶναι κύβοι, καθά φησιν ὁ παροιμιώδης λόγος ἐκφαυλίζων ἔσοπτα, ἓν πρὸς ἓξ καὶ πέντε κύβοι. | A quo cauo seu foramine videtur dictū cauū illud ὀσφύος, quod vtrinq; visitur. Athen. l. 9 ex Simaristi lib. 3 Synonymorū, ὀσφύος αἱ ὀπὶ πλαγίων ὀφρύες ὑπαισχίῳ, ψόας τὰ ὑ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύλικες, χαλίας. Poll. verò pro dorsi vertebra accipit, vt infrà dicetur. Nec multū absimili modo in v. l. κύλος esse dicitur αὐτὴ ἡ κοιλότης ἢ δίχα χώρησίς τινος σκολιᾶς. | Κύβοι dicūtur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3 ex Heraclidis Opsartytico, ἰδίᾳ ὅτι καὶ κύβοι, ἃ χ οὓς ἀεὶ μαπαχεῖται, ἄρτοι εἰσὶ πυραύγητοι, ἡδυμβροι αἰτίῳ ἢ τυροῦ καὶ ἐλαίου. | Κύβος dicitur etiam πᾶσα ψῆφος πυράγυρος, si Eust. credimus, seu καῦ πυράγυρον, si Suidæ & Hesychio. | Est & vocabulū geometricū, Latinis Cubus. Gell. l. 1, c. 10, Græca quædā vocabula Latinis exprimens, qualia sunt Quadrata vndique, quæ κύβους illi, nos quadrantalia dicimus. κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt (inquit M. Varro) tesseræ quibus in alueolo luditur: ex quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. Hæc ille. Vbi videtur primam significationem dare non tesseræ, sed cubo. Vitruuius in præf. lib. 5, Cubus est corpus ex sex lateribus æquali latitudine planitiarum perquadratum. is quum est iactus, quā in partem incubuit, dum est intactus, immotam habet stabilitatem: vti sunt etiā tesseræ quas in alueolo ludentes iaciunt. Aristot. De mundo, ὡς σφαῖραν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψας σφαῖραν καὶ κύβον ἢ κῶνον καὶ κύλινδρον. Plutar. Erot. μιμήματα σφαιρῶν & κύβων & διπλασιαστήρων. In quibus locis nō tam de figura ab omni latere quadrata dici videtur, q etiā de corpore solido in quo eiusmodi figura conspicitur. Idem & Tessera dicitur. Macrob. Sat. l. 1, c. 5, Vt altitudo quæ illi plano deerat, adiiciatur, fiatque tribus dimensionibus impletis corpus solidum quod στερεὸν vocant, ad imitationem tesseræ quæ cubus vocatur. Sic etiā paulo antè, & l. 2, c. 2. | Κύβος dicitur etiā in numeris. Gell. loco citato, In numeris etiam similiter κύβος dicitur, quū omne latus eiusdē numeri æqualiter in sese soluitur: sicut fit quū ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. Huius numeri cubū Pythagoras vim habere lunaris circuli dixit, q & luna orbē suū lustret septē & viginti diebus: qui numerus ternio (qui Græcè dicitur τρεμάς) tantundē efficiat in cubo. Hæc ille. Plut. Probl. Rom. τὸν ἀριθμὸν ἑαυτὸν τὸν μὲ ἐπὶ ἴσα συντεθέντες ἢ πυράγυρος. ἀπὸ τριῶν ἕξ πλεύσ ἐ τριάδες, τὸ ὑ ἑπτὰ συντεθὲν κύβος ἀπὸ ἑνὸς ἐ δυάδες. Et paulo pòst, τὸ μὲ ἑπτὰ, κύβος ἢ ἀπὸ δυάδος, τὸ ὑ ἑπτὰ, πυράγυρα ἀπὸ τριάδος.

| Κύβοι à quibusdam vocātur etiam spinæ vertebræ præsertim colli, vt Gorræus tradit. Pollux libro 2, de dorsi vertebris siue spondylis loquens, τοὺς δὲ σπονδύλους πύπτας Ἀριστοφάνης καὶ κύβους ὠνόμασεν, Αὐγέας δὲ ὑπερόπιον κύβοις ὀπτήμασιν ἐξίς. | Hesychius κύβον à metallicis vocari scribit τὸ τῶ βλου ἀχῆμα: à Salaminiis verò τὸ τῶ ἰμαπόδου σημεῖον: à Taphiis verò τὸ πρόβλιον. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, sunt qui κύβον dictum velint ὡσεὶ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχον: Apollodorus verò apud Suidam, ἀπὸ τῆς κεφάλης. Eustathius autem à κύπτω, vt κύβος sit quasi ὁ κάτω κάρα, ἢ τοὺς ὀπισθίους πόδας, γινόμενος ἐκ τῆ καταπελτάζειν, αἰσχυνάντος τοῦ βάπτειν αὐτούς. quod etymon verisimilius & simplicius est.

C. Κυβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tesseræ seu cubi formam habens, Quadratus vndique in modum tesseræ siue cubi. Κυβοειδὲς ὀστοῦν, (inquit Gorræus) os cubicum, vnum ex quatuor tarsi ossibus, solum nomine donatum, quum reliqua tria careant nominibus. Id calci articulatur, ipsamque excipit, quum reliqua tria tarsi ossa scaphoidi coniuncta sint. Sic dictum est quòd cubo simile sit. verùm lateribus omnibus est admodum inæqualibus & ferè asperis, vt vix quicquam aliud quàm latera sex habeat cum cubo communia. Sed & internum eius latus geminum apparet. Est autem os κυβοειδὲς, vt & reliqua tarsi ossa, intus cauum, foris gibbum.

C. Φιλόκυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aleæ studiosus, Qui tesseris ludere amat.

Κυβικὸς, ὸν, ὁ, Cubicus, vt Vitruuius loquitur. κυβικὸν σχῆμα, cubica figura, ex Platonis Timæo, siue κυβοειδὲς.

D. Et κυβικὸς ἀριθμὸς ex Aristotele in Problemat. Numerus cubicus. nam & in numeris cubus dicitur.

VNDE Κυβικῶς, Cubicè, hoc est In modum cubi, More cubi. Plutarchus De oraculo Pyth. κινῆσαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κυβικῶς, ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς.

Κυβίζω, Cubum facio, In cubum formo. Plutarch. De solert. animalium, dicēs thynnos non solùm oprices sed etiam arithmetices peritos esse, ἐπεὶ πάνυ χαίρουσι τῷ σωματοφορεῖσθαι καὶ σωματολαβεῖσθαι μετ' ἀλλήλων, ἀεὶ τὸ πλῆθος τῆ χήμα κυβίζουσι, & στρογγύλον οὐ ῥᾴδιον ποιεῖσθαι ἔξ ἴσους ὀπτηδείους οὐ τυχόντων.

E

Κυβεύω, Alea ludo seu lusito, Tesseris lusito. Plutarch. De aud. poemat. Πίνειν ἀρίστου παρὸς Ἑλλήνων γεγονὼς, ἄκυβεύτος, ἢ ὀρτυγοκοπίας. Idem, ὥσπερ ὕπνος ἄβρακτον κυβεύειν ἄβρακτον πόνον. Idem in Artoxerxe, χωρὶς ἀσιτὶ κυβεύειν. Dicitur etiam κυβεύειν περί τινος. Xenoph. 6 Hellenicōn, οὐδέ γε τῆ κυβευτῆ οἵπνες αὖ, ἵνα ἔν πάντα τύχωσι, περὶ δὶ πλειόνων κυβεύουσι. Plutarch. Artoxerxe, παρεκάλουν περὶ χιλίων Δαρεικῶν κυβεῦσαι. (Et paulo pòst, diuersa constructione, ὅτι περὶ τύπις ἐκύβευον.) Athenæus libro 10, ὥστε καὶ κυβεύειν ἐξίστασθαι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆ γυναικῶν τῆ ἑαυτῶν.

F

| Κυβεύω, vt κύβεια παρρησιᾶ, subeo seu ineo aleam, Periclitor seu periculum adeo. ἀβελτέρως τινὰ περάτω καὶ ῥιψοκινδύνως, vt Suidas exponit, sumpta metaphora ab aleatoribus qui aleæ fortunam experturi, dicunt αἰτήσαι τὸν κύβον. Polyb. apud Suidam, οἱ μὲν ἁλιεῖς ἐν μικρᾷ ἐφασαν εἶναι τὸ ἀβελτερεύεσθαι καὶ κυβεύειν τῆ βίῳ, vitæ aleā inire.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, Aleator, Qui alea ludit seu tesseris. Aristot. Ethic. 4, capite 1, ὁ μὲν κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τῆ αἰτιᾶσθαί εἰσί. Aliud exemplum ex Xenophonte habes in Κυβεύω. VNDE Κυβευτικὸς, οῦ, ὁ, Aleatorius, Ad aleatorem pertinens, vt Cicero dicit, Damna aleatoria, & Gellius, Ritus aleatorius. Et κυβευτικὴ, (subaudito substātiuo τέχνη) aleatoria ars. De κυβευτικὴ autē διδασκαλία vide in Κυβεία. | Κυβευτικὸς, Tesserarum lusus peritus, Peritus aleator, Qui prosperè aleam iacere nouit. Plato libro 2 De republica, κυβευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὴς ἱκανῶς αὖ ἢ ἐς ἡβᾶσιν μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐσπουδακὼς, satis peritus talorum vel tesserarum euadat. Eiusdem autem cum Κυβευτὴς signif. ἐστὶ Κύβης. nam κύβλιν Hesych. exp. κυβευτήν.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, Consessus aleatorius, vt in vulgatis lexicis exponitur Locus vbi alea luditur, Locus tesserarū

lusu dicatus.quale forum aleatorium apud Suetoniũ, Lusimus per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.Vtitur Græca illa voce Plut.

Κυβεία,ας,ἡ,Lusus aleæ.Lusus tesserarũ, Ipsa actio ludendi alea seu tesseris.Et generalius Alea.Xen.ἡ κυβείαν ἢ μαχὴν ἢ ἄλλό τι δύχοιτο τὴν φαυερὰν ἀδηλον.Item ex Athenæo libro 10,τὸν κυβείαν παίζειν ἀντὶ χυαικῶν,de vxoribus aleam iacere.vulg.lex.Ex eodem habuimus paulo antè κυβεύειν ἀντὶ τοῦ χυαικῶν. ¶ At in Epist.ad Ephes. cap.4,ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι,κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας,ἐν τῇ κυβείᾳ τῆς ἀνθρώπων,ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὸν μεθοδείαν τῆς πλάνης, in alea hominũ, id est Incertis illis casibus quibus iactantur homines. Vetus interpres ibi vertit Nequitia,Erasmus Versutia: vt referatur ad aleatorum astutias & fraudes, quia sequitur ἐν πανουργίᾳ:quo vocabulo,videlicet πανουργία,Suidas quoque alterum exponit.Clemens verò Alex.lib.1 στρωμ.ad μεταμορφίαν(id est inanem laborem)refert:Epiphanius autem in Manich.vanas & ineptas subtilitates κυβευτικὴν διδασκαλίαν vocat.

Κυβεῖον,ου,τὸ,Locus vbi alea seu tessera luditur idem quod κυβευτήριον paulo antè,(quod vide) seu πᾶς εἰς ὃν σωμάτων κυβεύοντες, vt Hesychius exponit. Ælich.contra Timar. εἶδε βελτίονα διαπεσόντα ἥλατο, ἀλλὰ διημάρτανεν ἐπὶ τὰ κυβεῖα, οὗ ἡ πηλία πίπτει,καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι ἢ κυβεύουσι.

C.ΔΙΑκυβεύω,Alea ludo.idem quod κυβεύω. Plut.Artox. ἐκέλευσεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς περὶ ἀνδρὸς διακυβεῦσαι,de Parysatide,quæ quũ esset ἀθανὴ κυβεύειν, Artoxerxē permisit ἐπὶ χιλίοις δαρεικοῖς κυβεῦσαι,καὶ κυβεύσασα ὑπερβολὴ νικῆσαι. ¶Item metaphorice, vt κυβεύω suprà, pro Aleam adeo. vide διακυβεῦσαι in v.l. Periculum subiturus, aleámque iacturus. Sic Plutarch.in Præcept.sanit. κρεῖττον ὑπομεῖναι διαιτῆς καὶ πονίας,ἢ διακυβεῦσαι περὶ λουτρῶν καὶ ἀναπαύσεως καὶ δείπνου.

C.ΚΑΤΑκυβεύω,In alea consumo & dissipo.Lysias contra Alcibiadem,καταπεκυβεύσας τὰ ὄντα.Budæus. Et καταπεκυβεῦσαι,in alea consumi & dissipari,vt καθηδυπαθῆσαι. Idem Budæus pagina 1080. ¶Καταπεκυβεύσασθαι significat etiã In ludo aleæ superari & euerti.Bibidẽ ex Eust.

C.ΣΥΝκυβεύω,Alea colludo,Alea seu tesseris ludo cum aliquo.Plutarchus Artox.de Parysatide, καὶ βασιλεῖ περὶ τῶν πολέμων πολλάκις συνεκύβευε.Ibidem verbo generaliori dicit συνέπαιζε.Idem in libro qui περὶ δυσωπίας inscribitur,Λάσιον τὸν Ἐρυθραῖον μὴ βουλόμενον αὖθις συγκυβεύειν, δεινὸν ἀποκαλοῦντες.

Κύβιον,ου,τὸ,Pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athenæus libro 3,Γίνεται δ' ἐν διατόμῳ τοῦτο ὕλης, πηλαμίδας κύβια εἶναι φησὶ μεγάλα.κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσείδιππος ἐν μεταφερομένῳ. Suidas autem κυβίους exponit πλαδίοις τοῖς δακτυλιαίοις, ramis digitalibus. i. digiti crassitudinem æquantibus.

¶ Κύβιτον,τὸ πλέκτανον,hoc est os cubiti, apud Hippocratẽ, quod & ἀγκὼν dicitur.Dioscorides autem τὸν κάρδυλον τὸ βραχίονος sic nominari dixit, vt scribit Galen. At Bacchius (vt testatur Erotianus) exposuit κυβοειδὲς ἰσάκις καὶ τὸ πίριλλο,sed longè plures τὸν ἀγκῶνα: Hæc Gorræus. Frequẽti dicitur de nodo siue tubere quod in iũctura brachii extat,quo aliquem pellimus,& cui innitimur.(vt Virgil.Innixi cubito) Ruf.Eph. De appellation. corp.hum. μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκὼν τὸ σύμπαν ἄρθρον,καὶ τὸ ὀξὺ ἐφ' οὗ κατακόπτομεν ὠμοπλάτην ὀνομάζουσι.οἱ δὲ ἀνίκητον καλοῦσι,Δωριεῖς δὲ ἀγκῶνα Σικελικὸν κύβιτον.Similiter & Poll.quũ ἀγκῶνα dixisset vocari etiam κύβωλον & κύβιτον ab Hippocr. de illo ipso κύβιτον, ait, δοκεῖ δ' ἔνιοι Δωρικὸν εἶναι τὸ ὄνομα τὸν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. A quibus Latini vocem Cubitus sumpserunt: nisi forte illi à Latinis. Apud Hesychium autem scribitur κυβίτιν,accẽtu in vltima, quod itidem ἀγκῶνα ab eo exponitur:apud Etymologistẽ verò κυβῖτις & Suidam κύβιτον,accentu in antepen.& per ι in penultima. ¶ VNDE Κυβιτίζω, Cubito pello: vt Plaut.dicit,Cubitis depulsa de via.Ruff.Eph.post verbalia quæ paulo antè ex eo citaui, Ἐπιχαίρουσι δὲ καὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἀγκῶνος,κυβιτίζειν λέγοντες.Eadẽ verba apud Poll.ex-

tãt. At κύβιτον & κύβος eiusdẽ esse originis,docet Etym.

Κύβωλον,idem quod κύβιτον.Poll.ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ [videlicet τῶν εἰδώτων, seu τὸ κῦ τῶν ἔξωθεν συμβολῶν τῷ βραχίονος ὅλῳ τόπῳ] καὶ κύβωλον.καὶ κύβιτον εἴποις ἂν ὡς Ἱπποκράτης.

ΚΥ̃ΔΟΣ, εος,τὸ,Gloria,seu Gloriosum nomen,Deus.δύκλεια.Il.ρ,ὀφ' ἧ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.Sicut à Cic.quoque Honor & gloria copulantur. Il.χ,Ἦ ἐσσόμεσθα μέγα κῦδος,ἐπιφρονέοντε ἕκτορα δῖον.Il.μ,Χάζετ',ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπεται κῦδος ἀρέσθαι. Il.ξ,ἵνα νῶϊν ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται.Il.γ,— ἔρεσσέν τε καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος.Et apud Plut.ex imitatione Homeri,ἐγὼ δ' οὐ σωίπτειν δρόμῳ, μὴ τὸν κῦδος ἄρηται,τὸν λόγον ὃν τὸν πόλιν ἐμβαλών, nequis sibi hoc decus seu hanc gloriam præriperet. vel Nequis alius hanc gloriam & decus sibi pareret, Nequis hanc gloriam auferret:vt Plin. dicit, Quam gloriam abstulere Neapolis,Capua.Il.Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάρις καὶ κῦδος ἄρεσθαι,Troianis gloriam & decus pepereris. Od.ω, Δαίμων,ὃς Τρώεσσι ἐθέλεσκε κῦδος ὀρέξαι.Il.ε,Μαρναμένῳ δ' ὅτε πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ.Il.ρ,— Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Il.ο,— ὁ τίσιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ. Il.ω, Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ ποδαρκεῖ δώσω Iliad.λ,Τῶν δ' ὦρσε πάντων καὶ ἔζετο κύδεϊ γαίων. Sicut verò Virgil.dicit, Astrorum decus,& nemorum Latonia custos: & Horat. decus equitum, & Plaut.decus populi:& Seneca Orbis decus:& Cic.Decus & ornamentum reip.ita Hom.Il.κ, Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη,μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Et Od.μ, Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πεύσῃ Ὀδυσῆϊ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Νῆα κατασκών. Quæ ita Cic.O decus Argolicum quin puppim flectis Vlysses? Ab Hesychio exponitur nõ solùm δόξα,ἀφετία, τιμὴ,sed etiam νίκη,ἀρετή. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet,Eust.deriuat à κύω significante φιλῶ:scribens dici equum κυδιᾶν siue κυδροῦσθαι qui sit φίλιππος. Etymol. autem à κύειν δίος. ¶ Κῦδος adiectiuè quoque à Suida exponitur χαῦρος.

ΑΤ Κύδος,ου,ὁ,Conuitium, Maledictum, Probrum. λοιδορία,vt Eust.exp.& Suidas qui hoc ὅτι πρὸς συκοφάντην εἶπεν citat prouerbium,κύδου δίκλω ὀφείλειν. Hesychio est κακολογία,λοιδορία: apud quẽ in vtraque signif.scribitur κύδος cum acuto,apud Eustathiũ verò & Suidam vtrunque cum circumflexo. Sed ille qui collegit voces pro diuerso accentu diuersam accipientes signif. dicit κῦδος,ους,τὸ,id est gloria, ὡς πρὸς πᾶσαν:at κύδος, ου, ὁ,id est Conuitium,παροξυνόμενον, Quæ scriptura verior est.nam κυδάζω inde deriuatum,primam corripit. Apollonii scholiast. scribit κύδος masc.gen.pro λοιδορία sumi apud Syracusanos.Soph.autem scholiastes ὅτι ὑβριστὴς masc.genere accipi κύδης annotat.

C.Επικυδὴς,ής,ὁ καὶ ἡ,Gloriosus.idem quod ἔνδοξος. Isocr. Paneg. αἱ πάλαι τῶν ἡμῖν καὶ Λακεδαιμονίων πρὸς ἀλλήλους ὄντες πρὸς ἑτέρους,ὅπως ἐπικυδέστερα πρὸς ἅπαντα πύθωνται ἐποίησαν. Illustria & gloriosa facta dicit Cicero. Idem, Idque reipublicæ præclarum, fuisse tam multos,tum multo ipsis gloriosius est.Et,Nobis quidẽ egregium & ad immortalitatem memoriæ gloriosum. Polyb.lib. 1,p.10, à tergo,ὧν δὲ τῶν εἰρημένων ἀξιοπίστων σωίζεται πάλιν ὅπως ἐπικυδέστερα ἡγήσωνται τὰ τῶν Καρχηδονίων πρὸς ἅπαντα.Illustriora & gloriosiora.(Nisi malimus ὅπως ἐπικρατέστερα. quum Suidas ὅπως ἐπικρατέστερος exponat ὅπως ἐπικρατέστερος:vel potius cum Bud. Vt vberiores & existimatiores iam Carthaginensium partes essent) ¶ Επικυδέστερος, Honoratior,Existimatior,ἐντιμότερος. Apud Suidam, Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκας ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο,ὡς καὶ κατὰ τὸν ὅπως ἐπικυδέστερον αἰσθάνεσθαι. ¶ Επικυδέστερος, Vberior, Maiore fiducia præditus,vt Budæus interpretatur apud Polybium libro 3,pag.59,à tergo,νομίσας ὅπως ἐπικυδέστερας ἔχειν τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐπιβάσεις.Et libro 5,pag.98,ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὅπως ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὸν ναυμαχίαν, maiore expectatione ac fiducia prædit' in nauali certamine,B.interpr. Idem Polyb.lib.16,ὥστε οὐκ ἂν ἔξαρνα ῥᾴδιον εἶναι τὸ ὅλον, πολὺ δὲ τοῖς περὶ τὸν Ἄτταλον ὅπως ἐπικυδέστερας ἔχειν τὰς ἐλπίδας. id est(Bayfio interprete)Vt neutram in partem inclinata esset victoria, Attalus tamen meliore niteretur in posterum spe. ¶ ΑΤ Επικυδὴς,οῦς, (Nomen proprium) VNDE Επικυδέστερος,Glorosius, Honoratius, Meliore

fortuna & ſucceſſu, vt exponitur in hoc Polybii loco, ἐξ οὗ σωιδὴ καὶ ἀρχὰς ὁπωσδήποτε ἀγωνίζωνται.

C. Εὐκυδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Admodum glorioſus & celebris, Præclarus. Iliad.γ, Οὔτι κατὰβλητ' ὀδὶ ἦλθ' εὐκυδία δῦσα. Il.ω, Εὖ σωσαμένοιο δαίφρονος εὐκυδέος ἀνδρός. Heſ. Theogonia, -νέον πῦρ αὖθις ἔχοντ' εὐκυδέος ἥβης.

C. Προκυδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Glorioſus, Venerandus. v.l.

Κυδάνεις, ιτος, ὁ, Glorioſus. In Epigramm. ET Κύδιος, itidem Glorioſus, & Cura dignus: ſi vulgatis lexicis credimus. Sed pro Cura dignus, ſcribendū Κήδιος. B

Κύδιμος, η, ὁ, Glorioſus, Gloria & decore præſtans. Heſiod. — Μάλιστα τίνα κύδιμον Ἑρμῆν.

Κυδάλιμος, η, ὁ, idem. Od.ξ, — ἠὲ σὺ κυδαλίμοισι, filiis inclytis, ἐνδοξοις. Od.φ, — μάλα δή τοι ἔστιν κυδάλιμον κῦρ.

Κυδίων, Glorioſior, Honorificentior. ET Κύδιστος, η, ὁ, Glorioſiſſimus, Gloria & decore eminentiſſimus. Il.α, Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων. vbi fuerunt qui à κύδος ſignific. ὄχεις, deducere voluerint, vt ſit pro ἰφύβειστ: quos Euſtathius refellit, quum Homero κύδος in ea ſignif. ignotum ſit. Il.ω, Ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε. Il.η, Ὥρσεν Διὸς θυγάτηρ κυδίστη. Eſt autem κύδιστος à κῦδος, vt κράτιστος à κράτος. Ab Etym. verò ponuntur ETIAM Κυδάντερος ET Κυδάντατος, Glorioſior, Glorioſiſſimus, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, quæ regularia erūt ſi à κῦδος adiectiuè ſumpto pro χαῦρος deduci quis arbitretur.

Κυδαίνω, Glorioſum reddo, Decoro, Illuſtro. Odyſſeæ ω, Ῥηίδιον δὲ θεοῖσι τὸν οὐρανὸν ἄνδρα τ' ἔχουσιν, Ἠδὲ κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ καπῶσαι. Plutarch. Coriolano, Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ σέβειν καὶ τιμᾶν τοὺς πολεμικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἀνδράσιν ἐποίησε. Item, Glorioſè nomino, Glorioſo nomine orno, Laudo, Celebro, Extollo. ἐγκωμιάζω. Iliados φ, Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Iliad.χ, Πατρόθεν δὲ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων. Heſychius κυδαίνει exponit τιμᾷ, ἀξιοῖ, θαυμάζει, ἐγκωμιάζει: item κύδηνεν, ἐδόξασεν, ἐμακάρισεν καὶ ἐθαύμασεν. Apud eundem paſſiuum κυδαίνεται eſt δοξάζεται, σεμνύεται. ITEM Κυδάω in v.l. Glorior: item Veneror, Admiror, Extollo: vt κυδάινω. ET Κυδηθῆναι, Gloria & honore afficere in iiſdem v.l. ſed ſcribendum potius Affici. C

C. Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, Gloria ſupereminens, Summa gloria inſignis. ὑπερφέρας τὴν δόξαν. Heſiod. πέντε δ' ἐπ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον. vbi volunt eſſe ſyncopen pro ὑπερκυδάαντα.

Κυδάζω, Glorior, Glorioſe me effero & iactito. Iliad.φ, de cōcilio deorum diſſoluto, Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. Iliados β, — ὃν ἦ τοι αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν, Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, Οὐδέ τι δεῖσεν ἴδων. id eſt γαυρούμενος, ὑψαύχενα. Iliad.ζ, de equo qui diu clauſus ſtabulo, vincula rupit, & in campis ſaltu ſe effert, Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Et cum datiuo, apud Heſiodum Aſpide, — ἦρχε δὲ Θεσπείης καὶ Ἁλιάρτου, Κυδιόων λαοῖσι, Glorians populis quibus imperabat, Glorioſè ſe efferens. B

Κυδρός, οῦ, ὁ, Glorioſus, Gloria & decore præſtans, Decorus, Egregius. idem quòd κύδιμος. Odyſſeæ λ, Λητὼ δὲ πλάκησι Διὸς κυδρὴ παράκοιτις. Item apud Xenophontem De re equeſtri, κυδρὸν μὲν τὸ σχῆμα, ὑγιὲς δὲ ὂν τὸ σκέλος γαυρούμενος. ſicut Homerus quoque κυδιόων de equo dixit. Ion apud Athenæum libro 10, Οὐ πᾶσ' ἀοιδὰς μίμνει Θάλεια παρθένος, Κεῖνος δ' ἀλλων κυδρότερον πίτναι, Glorioſius & magis ſtrenuè. VNDE Κυδρόω, ῶ, Glorioſum reddo, Clarum reddo, Gloria & decore illuſtro. At Κυδρόομαι, Glorior, Glorioſe me effero. idem quod κυδάζω, teſte Euſt. C

¶ Κυδάζω, Conuitior, Maledicta & probra ingero. λοιδορέω ſiue ὀνείζω, à κύδος ſignif. λοιδορία, ὄνειδος. Epicharm. apud Sophoclis ſcholiaſtē, Ἄμικτα μοι κύδαζέ μου τὸν ἀρτιβύτην ἀδελφόν. Et in paſſiuo apud Sophocl. Aiace, — μέσον δὲ στρατηγῶν στρατηλάτην, Κυδάζεται δὴ πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, conuitiis & maledictis inceſſitur. Æſchyl. Iphigenia apud ſchol. Soph. οὔπω γαμαῖξὶ κυδάζεσθαι. Κυδάζομαι actiuè quoque accipitur pro κυδάζω. Apollon. Argon. ι, — ἦ μάλα δή μιν κακῷ ὀνυδάσσατο μύθῳ. id eſt ὠνείδισε. D

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. vnde κυδάσσει apud Heſychium λοιδορεῖ, πειράζει. Eidem κυδάζειν eſt ὀνειδίζειν.

φωνεῖν. A

Κυδαίχη, Conuitium, Probrum. vnde κυδαίχας Heſychius exponit μαίχας, λοιδορίας. ET Κυδαίχω, Conuitiis & probris inceſſo. vnde apud eundem κυδαιχόμενα, λοιδορούμενα.

K Υ E Ω, ήσω, ET Κύω, In vtero geſto, aut (quū ſine adiectione ponitur) Vterum geſto, ſeu fero, Sum grauida, Sum prægnans. Exponitur & Concipio. ſed κυεῖν dicitur potius quæ iam concepit, quàm quæ concipit. Apud Heſychium eſt κύειν expoſitum ἐγκυμονεῖν, & ἐγκύμων εἶναι. item ἐν γαστρὶ ἔχειν, & κύειν. Addit verò & χθιζά. Itidémque κυίουσαν habet, quod exponit κύουσαν, & ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν. Sumpta autem eſſe illa ex carmine manifeſtum eſt, quum contractionem paſſa non ſint. Ad κυίουσαν quidem quod attinet, eſſe id puto quod apud Homerum extat Iliad.ψ, — ἅτε πῶλον ἀταρβέα ἵππου ἐόντα, καὶ μάλα, βριθὺς ἀμέλγων κυίουσαν. vbi & Euſtathius exponit ἐγκυμονοῦσαν. Apud eundem Homerum legitur Iliad.τ, Ἦ μοι ἐκύη φίλον υἱὸν ὁ μοι ἴδε δμῶες εἰσήκει μιῇς Ἐκ δὲ θεᾶς ἄλγε' ὀφέλλει, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Extat & κυήμεναι apud eundem Euſtathium infinitiuus poeticus. Ac certè poetarum potius eſſe videtur κυῶ, (pro quo dicunt & κυέω abſque contractione) licet alioqui κύημα & κύησις inde deriuata, non rara ſint apud proſæ ſcriptores. Sed nec nullus eſt τὸ κυεῖν, itémque paſſiui κυεῖσθαι vſus in proſa. Ariſtoteles hiſt. animalium lib. 7, ἔνδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσαί τινες ἐπικύησι βίττον. Plato in Sympoſio, εἰσὶ γὰρ οἳ κυοῦσι, ἔφη, οἱ καὶ οἱ τὰς ψυχὰς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ οἱ τοῖς σώμασιν· ἃ ψυχὴ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ τίκτειν. Idem verò τὸ κυεῖν faciens prius, & τὸ τίκτειν καὶ ὠδῖνας posterius, (licet Heſychius κυεῖν exponat etiam ὠδῖνα) ſcribit, ἀπόρημός γε, οἶμαι, τὸ καλεῖν, καὶ ὁμιλοῦν αὐτῷ, ἃ πάλαι οὐκέτι πίπτει καὶ ὠδῖνας. Pro eodem ἐγκύμονα εἶναι, item ἐν γαστρὶ ἔχειν dicit. Inuenitur & paſſiuum κυεῖσθαι, quod à Gaza redditur In vtero geſtari. Verùm alicubi κυεῖσθαι aut κυούμενος habetur, vbi tamen non κυεῖν, ſed κύειν. vt apud Theophraſtum de fructu arboris loquentem, ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἔτος καρπόν. ἀφαιρουμένου γὰρ τοῦ παλαιοῦ εὐθὺς κυεῖται, καὶ ὁ ἅπαξ φανεὶς ἀθρόος κυούμενος. κύει γὰρ ὥσπερ βότρυς ὁμοχρόνως. Sed hic Budæus ſuſpicatur ſcribendum κυεῖ. qui & in quodam loco Ariſtophanis ſcripſit in Commēt. κυεῖν, alibi autem κύειν videlicet in iſto De hiſt. animalium lib. 5, κυεῖ δὲ ἐξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Apud eundem de elephāto, κύειν ἔτη δύο, quod Plinius vertit, Geſtare in vtero biēnio. Vt autem metaphoricè vſurpatur κυεῖσθαι, ita Cicero Grauidatam ſeminibus terram dixit. (In nonnullis etiam locis κυεῖν quædam exempl. alia κύειν habent)

Κυήσατο pro Peperit. Opp. De ven. l.ζ, — κυήσατο ὠξύτερα Ἀρτέμιδι. In v.l. affertur ex Ariſtot. De gen. anim. l.4, μάχρι τῆς κυουμένων ὑστέρα συμμύει pro Vſque ad partum vterus ſe comprimit.

Κύημα, ατος, τὸ, Quod in vtero geſtatur, Fœtus, Fœtura. Ariſtoteles, τόπον ἐυπαίχει ἡ ψυχὴ τοῦ σπέρματος καὶ τοῦ κυήματος, ἐν οὐ οὔπω γὰρ οἷς ἄψυχον θιν πῆς τὸ κύημα, καὶ ἐν παντὶ τόπον ἐστιν ὑγρόν ζωῆς. (vbi annotat Budæus κύημα & in vtero dici & in partu) Idem De gener. animalium libro 3, loquens de inſectis, ἔοικε γὰρ ἔοικε τρόπον τινὰ σκωληκοπαιῶν σπέρματι. τὸ γὰρ ἁπλῶς σπέρμα τὸ ζωογόνον. Ex eodem affertur libro 1 De generatione animalium, κυήματα ἔχειν, ſeu ἔχειν, pro Prægnantes eſſe, ſeu grauidas. Ad verbum, Fœtus habere. Plutarchus in Præc. cōnub. κυήματα ἄμορφα καὶ ἀσχημόνητα appellat quas vno verbo Græci μόλας, & Latini itidem Molas vocant. ita enim ibi ſcribit, παιδίον γὰρ οὐδεμία ποτὲ χιὼν λέγεται πεπωκέναι δίχα κοινωνίας ἀνδρός· τὰ δὲ ἄμορφα κυήματα καὶ ἀσχημόνητα καὶ σύσσαρκα τοῖς ἁπτομένοις ἐκ διαστροφὰς λαμβάνοντα μύλας καλοῦσι. Scribo autem διαφθορᾶς, vt habet mea editio, & vt ſcribendum eſt: non διαστορᾶς, vt habent cæteræ editiones. Extat verò locus ille p. 251 meæ editionis.

ET Κῦμα pro κύημα, per craſin, apud Euripidem in Cercyone, οὗ πλοῦ θυγατέρα γάμειν ἔφη κύματος θεοπόρου, id eſt Grauidam eſſe fœtu diuinitus ſato.

HINC Λεύμων νηδὺς apud eundem Euripidem, Fœtu ca-

rens vterus, Sterilis vterus. Cui CONTR. Ἐγκύμων, A Fœtum habens, Grauida, Prægnans. sed hoc passim vsitatum est, quum contrà rarus sit illius vsus. Phocylides, Μηδέ ποτε ἐκ λέχεος ἔγκυμονι χεῖρα βάλητε. Nonnus, ἐγκύμονα γαστέρα δυσῶν. Dicitur & ἐγκύμων βοῦς. Item, ἐγκύμονα σπέρματα à Dioscor. Et cum genit. apud eundem Nonnum, pro Refertus, Plenus, — αἱματοέσσης ἐγκύμονα κώμου ἐλέγχω, peccato grauem & refertum, & quasi grauidum. A quo EST Ἐγκυμονέω, ῶ, pro ἐγκύμων εἰμί, Grauida sum, Fero vterum. Budæus exponit etiam Vtero ingraueſco, in Pand. AT Ἐγκύμων Hippocrati Mulier quæ citò fit grauida, seu prægnãs. ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη, Galen. Ab Hesychio exponitur eodem sensu εὐσύλληπτος, (ita enim eũ scripsisse liquet) id est Quæ facilè concipit. Quidam verò ἐρεύμων, reddiderunt etiam Fœcunda. Alius formæ est SVBSTANT. Κυμαγίδος, ἡ, Grauida, Fœta. κυμαίδες, ἐγκύμονες, Hesychio. Dicitur ET Κύος pro κῦμα seu κύημα, quod κύος vide post Κύω.

Κύησις, εως, ἡ, Grauiditas, Prægnatio, Gestatio vteri, Conceptus. Philo De vita Mosis libro 3. καὶ ἠρνημένοις αὐτὴν κυήσεως. Plutarchus, πῶς δὲ ἀγόνοις πρὸς κύησιν ἀγαθὸν, id est Conceptum, vt Budæus vertit. Gellius caput 3 libri 16 sic auspicatur, Et medici & philosophi illustres de tempore humani partus quæsiuerunt, πόσας ὁ τῆς πρὸ ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος. Et multa opinio est, eáque iam pro vero recepta, postquam mulieris vterus conceperit semen, gigni hominem, septimo rarenter, nunquam octauo, sæpe nono, sæpenumero decimo mense.

Κυητικός, ὴ, ὸν, Concipiendi vim habens. In vulg. lexicis Genitalis.

C. Ἀπόκυω, ῶ, (q.d. Defœto, id est Fœtum depono) Pario. Lucianus, πρὶν Λητὼ ὠδῖνας Δήλου δῆτ' ἀποκυῆσαι. Plut. in Homero, φασὶν ἤ ὅτι ἐκ πλευρᾶς ἀπεκύησε τὸν Ὅμηρον ὁ πατήρ. Exponitur etiã Gigno, Progigno. vt apud D. Iacobum 1 cap. Epistolæ, εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον. Quanquam in pluribus libris legitur ἀποκύει, vt sit à barytono ἀποκύω. Sic κυεῖν & κύειν dicitur. Passiua vox est Ἀποκυίσκομαι, οὔμαι, Parior, In lucem edor. vno verbo Parior, si dici posset. Potest & Edor dici sine adiectione. vnde ἀποκυήθη apud Herodianum, ζωά τε παντοῖα μίξαντα τῷ σώματος ἀναρμόστοις ἀποκυηθῆναι. & participium ἀποκυηθὶς apud Plutarchum in Lycurgo, ἀποκυηθὶς ὑπὸ χ. ‖ Est etiam ἀποκύω, Abortiuum facio, si verum est ἀποκυήσασα significare apud Plut. Quum abortiuum peperisset.

C. Ἀποκύησις, ιως, ἡ, Partus, Partio, Puerperium, apud Plutarchum.

C. Ἐπικύω, ῶ, Superfœto, Super vterum concipio. Aristot. hist. an. l. 7, ἔνιά φησι δίδυμα κυῆσαι ἐπικύσαι πρίν. HINC Ἐπικύημα, q.d. Superfœtamentũ, Id quod super vterum concipitur. Plinius Superfœtatũ appellare non dubitauit. Aristot. τὰ δὲ πολυπόκα ὀπισθοκυίσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἐτέρου, ἢ θατέρου θατέρου ὀπισθύημα.

BARYT. Κύω idem quod κυῶ, vt dictum est, In vtero gesto &c. vt suprà in Κυῶ. vbi & aliquod habes exemplũ vsus τῷ κύω. Aristot. κύουσαι τὰ ἄῤῥενα, quæ mares in vtero gestant. Plut. in Erot. Πτερίανδρος ὁ Ἀμπρακιώτης τύραννος ἠρώτα τὸν ἐρώμενον εἰ μέτα κύει. καὶ ἐκεῖνος παροξυνθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Idem Plut. in eodem opusculo, τὸ δὲ πάντων ἀπιστότατον, ἔλαφοι κύουσαι λευκοῖον μὴ τὴν γαστέρα. Et passiuum Κύομαι, In vtero gestor. Aristot. in Probl. τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀδυνῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ψύχους. Et κυσαμένη, Quæ concepit, vel Grauida facta. Hesiod. οἷς τίκτει κυσαμένη. Idem, Κυσαμένη δ' ἔπεσε διὰ θεοῦ ὀφελόμενα. Sunt porro qui Lat. vocem Cumæ ab hoc Κύω deriuatã putẽt. ‖ Sed metaph. etiã capitur κύω interdum, vt Xen. Pædiæ 5, ἡ ψυχή μου δίκην τινὰ κύουσα, ἔφασκεν ἔσεσθαι. q.d. Grauidus erat animus meus hac cogitatione.

C. Ἄκυος, ου, ὁ, ἡ, Quæ non concipit, Sterilis. ἄπαις & στείρα ab Hesychio exponitur. Vide Ἄκυδος infrà. ET Ἀκυΐειον ex Hippocr. in Gyn. Medicamentũ impediẽs conceptus. φάρμακον αἰσυλληπτικὸν, ἀπήμον, ἄκυον. Cui contr. B ET ΕΣτ Κυτίειον, ET Ἐκυτίειον. in v. l.

C. ΕΣτκύω, idem quod κύω. vnde ἐσκύωσα apud Aristotelẽ. quæ & ἔσκυος, Grauida, Bud. (Vide Κύος paulo pòst) ET Ἔσκυος, Partus in v. l. Scribitur tamẽ ἔσκυμος in illis, sed non dubium est quin ἔσκυος scriptum reliquerit quicunque primus hanc vocem illi inseruit, ex quocunque eam scriptore sumpserit.

C. ΓΠΟκύω, cuius vsus exemplum non adfertur: at verò ab Γαπόκυμαι est aor. prior medius ἐπεκυσάμην apud Homerum aliquot locis. vt Iliad. ζ, Ποιμαίνων δ' ἐτ' ὄϊστε μήτε φιλόπτε καὶ ἀγνῆ. Ἡ δ' ἐπεκυσάμην δίδυμα τέκετε γείνατο παῖδε. id est ἐπ' αὐτῷ ἔσκυος γενομένη, inquit Eustath. Ab eo facta grauida.

C. 2. Ἐναπόκυω, Vicina partui sum. in vulgatis lexicis sine exemplo.

Κύος pro Κύημα, Fœtus, ex Aristoph. A quo κύος EST Κυοποιία, apud Alex. Aphr. quod exponitur Fœtus editio. Editur autem fœtus in partu. ITEM Κυοφορέω, ῶ, idem significans quod Κύω, & Ἔσκυμαι, Grauida sum, Vterũ fero, &c. Luc. ἰῶ γὰ αὐτὸ κυοφορήσῃ ὁκ σύ, τὸ πρὶν ἴσα ἐργάσῃ οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. ET Κυφορία, Tempus quo mulier fert vterum. Bud. Aliud COMP. Ἔσκυος, idem quod præcedens κυοφορῦσα, seu κυοῦσα, aut ἐσκύμων, Grauida. quod & de cane dicitur, κύων ἔσκυος in v. l. ex Epigr. Item pro Plenus, Refertus, ex iisdem, εἰσὶ δὲ πῶλοι Εὐρύπυλου Δαιταῶν ἔσκυες ἠσυχίης. AT Ἀνέσκυος in v. l. inepta partui. Sequendo autem significationem τῷ ἔσκυος, fuerit Quæ vterum non fert, Non grauida. ITEM Ἄκυον, quod vide paulo antè cum Ἄκυπος. SED ET Κυθὸν illud ipsum ἄκυον φάρμακον apud Hesychiũ: qui ET Πολύκυθα affert pro πολύσπερμα, id est Semine abundantia: addens, κυθὸν esse σπέρμα. Etymol. autem vult ET Κύθος significare σπέρμα. vnde ESSE Ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος, i. Sterilis. hoc in loco, — οὐδ' ἀγαλάκτοι Οἰίς, οὐδ' ἄκυθοι. πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. qui sumptus est ex hymno in Apoll. Affert autẽ Etym. inter alias deriuationes & istam, κύω, ἄκυπος, ἄκυθος. Sed non malè fortasse ἄκυπι ibi legeretur cum τ, quum ἄκυπος ab Hesychio quoque in hac signif. agnoscatur.

ITEM Κυΐσκω, idem quod Κύω: & Κυΐσκομαι quoque. Quorum exempla vide apud Budæum Comm. pag. 344. In Geopon. de columba, ἐν πάσαις πλατείαις ἔχουσα ἡμέρας κυΐσκει καὶ τίκτει, καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει: pro his Varronis, Diebus quadragenis concipit & parit, & incubat, & educat. At pro his Aristot. κυΐσκεται δὲ κύων ἅπαξ ὀχείας, habet Plinius, Canes implentur vno coitu. Et COMPOS. Ἀνακυΐσκω, ET Ἀποκυΐσκω, ET Ἐπικυΐσκω. Ex quibus Ἀνακυΐσκω exponitur Abortũ infero, in hoc Aristot. loco, De animalium lib. 6, αἱ δὲ ὕδατα ῥήγνυται μὴ πρὸ ὠχείας, ἀνακυΐσκει. At Ἀποκυΐσκω, idem quod ἀποκυέω, de quo dictum paulo antè fuit. Gregorius, ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ἐστὶ φύσις, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Passiua vox est Ἀποκυΐσκομαι. vnde ἀποκυϊσκόμβος apud eundem, καὶ λόγος δὲ ὁμοίως ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀποκυϊσκόμβος ἀῤῥεγενὲς ἔχει τὸ σῶμα. Tertium Ἐπικυΐσκω, idem quod Ἐπικυέω. Vide Bud. pag. 345.

AT VERO Κύω aliam quoque significationem habet, videlicet Osculor, seu Suauior. Frequens est apud Homerum istud verbum in hac significatione. Animaduertẽ dum est autem, interdum ab eo corripi priorem syllabam in κύσαι, interdũ produci, sed tũ geminari σ, non in omnibus tamen exemplaribus. Ex locis in quibus corripitur, sunt hi, Odyss. χ, Παῖπα κύσον ἄφεσιν, ὡς ὄφρα θανάτοιο φυγόντα. Il. ω, — ἄγχι δ' ἔρασε Χρύσην Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινάς, αἰδροφόρους, ἃς οἱ πολίσσε πάτηρ ὕας. Od. ψ, Ἦ παρεῦσα κύσεν κάρη καὶ χῦρε λαβοῦσα. Od. π, Ὣς ἔρα φωνήσας ἐὸν κύσε. Od. ε, κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν. Od. ξ, Καὶ κύσε γούνατ' ἐλών. Producitur autem cũ aliis in locis, tum his, Od. ω, Κύσαν δ' ἀσπασίως ἰὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα Εἰρώτ. Odyss. τ, Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. Iliados θ, Ἦ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρ' ἀμείλιον. Interim autem obseruandus est nobis cum ex his locis tum ex aliis mos osculãdi manus, item genua, necnõ caput, & peculiariter etiã oculos. Manus certè osculationẽ habemus & in isto versu Apoll. Rhodii,

κύσι μιν δεξιτερῆς χειρός. Sic Aristophanes Nubibus, κύσον με, καὶ τὼ χεῖρε δὸς τὼ δεξιά. Aristot. De animal. 6, κύσασαι ἀλλήλας αἱ φάσσαι, se osculantur mutuò columbæ. Cæterùm putarunt quidam alteram verbi huius κύω significationem hanc esse posteriorem: sed quum nullum huius rei testimonium afferatur, & Κυίω apud Homerum alteram illam signif. habeat, huic Κυίω, cui series alphabetica priorem sedem tribuit, subiunxi κύω illi synonymum.

¶ Κυίω, ῶ, idem quod κύω, Osculor, Suauior. Hom. Odyss. φ, v. 224, Καὶ κύποτ' ἀγαπαζόμενε κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Cui versui subiungitur hic, Ὡς δ' αὔτως Ὀδυσῆϊ κεφαλὰς καὶ χεῖρες ἔκυσαν. ‖ Item Κυῶ, pro σείω, vt exponitur à schol. Aristoph. in Acharn. Τί μὰ σὺ κυεῖς; Δι. Τί μὰ σὺ δάκνεις; ‖ Κυῶ pro προσκυνῶ, Adoro. vt in quodam scolio cuius autor fertur Hybrias Cretensis, πάντα γάρ τὰ πρῆγμάτ' ἐμοὶ, κυνέοντι δακάτεον, καὶ μάζαν βασιλέα φωνέοντι. id est, (vt exponit Eust.) προσκυνοῦσί με ὡς δικαστήν, καὶ προσφωνοῦσι μάζαν βασιλέα.

C. ΠΡΟΣκυνέω, ῶ, Adoro, Veneror, (quam signif. & simplici κυνῶ dari aliquando, ex proximè præcedente patet exemplo.) Herodot. Polymnia, μιᾷ δὲ λίσσων αἱ προσφερόντων προσκυνέειν βασιλέα προσπίπτουσι. Ibidem negant Spartiatæ, sibi ἐν νόμῳ esse αὐθρώπων προσκυνέειν. Aristoph. Pluto, καὶ προσκυνῶ γε προσθεν μᾶλλον ἢ πρίν. Sic & apud Plut. passim cum accusatiuo, & apud Isocr. infrà in Πρωταγόραν. qua cōstructione dixit & Chrysost. προσκυνήσας τὸν θεσπέσιον ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. At in Test. noui scriptis, (vbi frequens est huius verbi vsus) iungitur interdum accus. interdum (& quidem sæpius) datiuo.

Προσκυνῶ, Venerabundè saluto. Budæus ex Eccles. hist. p. 39, διανοούμεθα αἰρωνικῶς χάμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, ατος, τὸ, ΕΤ Προσκύνησις, ως, ἡ, Adoratio, (sonat tamen προσκύνημα potius q. d. Adoramentum) Plut. Alex. διὰ τοῦτο γὰρ προσκύνησιν ἰσχυρῶς ἀπωσάμενος. Apud eundem, ἀλλοκότους προσκυνήσεις.

Προσκυνητὸς, ός, ὁ, Adorator. ΕΤ Προσκυνητὸς, (q. d. Adorabilis) Adorandus, Adoratione dignus, apud Greg.

ΚΥΚΆΩ, ῶ, Futur. κύσω, Misceo, Miscellam facio. sed propriè de liquoribus dicitur. vt Circe κυκῶσα vel αἰσχυκῶσα φάρμακα, quod posterius habetur apud Aristophanem. de qua itidem dixerat Homerus Odyss. κ, Ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἐπὶμηγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λύγρ'. Et Iliad. λ, Ἐν τῇ μὲν σφι κύκειον χαλκῷ ἐκτῇ θῆκεν Οἴνῳ Πραμνείῳ. vbi Eustathius annotat κύκειον esse verbum à quo deducatur κυκεών. esse autē κύκειον sine adiectione, idem quod κυκεῶνα ἐποίησε, hāncque esse propriam huius verbi significationem. Rursum Aristophanes in Vespis, ἀνὰ μέσον κύκα Κύκλωπι, muriam misce istis. Sed & κυκᾷν τὴν Σόρκορον, apud eundē. Atque vt κυκᾷν Homerus sine adiectione pro κυκεῶνα πιεῖν, sic & κυκᾶσθαι pro κυκεῶνα ἐσθίειν, ex eodem Aristophane affertur. Κυκῶ generalius pro Misceo, Cōfundo, Perturbo. vnde apud Homerum exponitur etiam ταράττειν, & κυκᾶσθαι, itidem ταράττεσθαι. apud quem extat & de mari, item ὅτε πόντον ἐκύκησαν. Sic autem & turbatis equis dixit Virgilius, id est (ad verbum) κυκεῶσαν ἵππους pro ταράξαι. Legitur & τὸν βουλὴν κυκήσας apud Aristoph. in Eq. quod schol. exp. σπουδάζων. Inuenitur & Κυκεῖ apud Hesych. expositum ταράσσει. à THEM. Κυίω, ῶ.

Κυκία, ας, ἡ, ΕΤ Κύκημα, ατος, τὸ, Miscella, Permixtio. Item, Confusio, Perturbatio. In v. l. ITIDEM Κυκητὴς, οῦ, ὁ, Perturbator. Sed alio sensu putatur vocare Epicurus Heraclitū κυκεῶνα apud Diog. Laert. ΑΤ Κυκεσπόρος compos. pro ταραττων τὴν τέφραν. i. Miscens cinerem, seu confundens. vt κυκεσπόρου κονίας Aristophanes apud Suidam.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod præcedens κυκεία. Ab Hesychio exponitur ταραχή. à Suida autem additur σκιμφαγὸς & σκυθρωπάστης. ΕΤ Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictū est Rutrum, seu Rudis, aut Rudicula. vt B. accipit apud Aristoph. Fortasse autem & Iosephus ita vsus est, quum scripsit in libro De antiq. κύκηθρον μὲν καὶ σκάφην αὐτὴν αὐτῶν, ὡς κύκηθρα μεγάλα γεγενῆσθαι σκάφης. (quū alibi

dixisset de eodē, ζωγρίᾳ μεγάλα σκάμματα φύσαι ἔχοντα) At in v. l. κύκηθρος exponitur Seditiosus & turbulentus homo, subiungiturque ille Iosephi locus.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, Miscellanea potio, vt Budæus exponit. Eius autem varia erāt genera: sed vnū inter alia erat mel vino admixtum habens. Apud Homerum legitur & Κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. ITEM Κυκεὼ interiecto ει, Il. λ, Τεῖα δ' πῦρ κυκεὼ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη. & paulo pòst, Ππέμψαι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ἔπλυνε κυκεῶ. vbi annotat Eust. videri κυκεῶνα constare cum ex aliis, tum ex vino & caseo: & quanuis κυκεὼν videatur fuisse quiddam medium inter esculenta & poculenta, fuisse tamen potius tanquam ζωμόν τινα ἐκπωτόν. vnde Homerum dicere illum bibi. Traditur id sedandæ sitis vim habuisse: vnde apud eundem poetā legitur, Τὼ δ' ἐπὶ οἰνοπότοντε ἐφέτμεν πολυκαρήατε δῖ' Ἀχαιώ. At verò κυκεῶνα Circes χρηπίαις καὶ παντοφαγοῦσαι scribit Eustathius. Item κυκεὼν pro potione à medico data, vt inquit Bud. afferens hæc Platonis De rep. lib. 3, κἂν ἐν τύχῃ ἐν τῇ ὑδροποσίᾳ κυκεῶνα πόντος.

Κυκεὼν metaph. Cinnus, Miscella quarumuis rerum, Commixtio rerum diffidentium, seu diuersarum, vt inquit Bud. afferens ex Luciano, καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐκ πορφύρας τι, καὶ ὁ Λάκων ἱματιοῦται, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλάσθω, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. ἑκάστων οὕτων ἐπὶ τὸν αὐτὸν χρόνον χρωμένων, ὥστε σοι ἤδη ὀπτέον ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος φαίνεται, quis cinnus rerū in vnū mūdū coisse videatur. Apud eūdem ita loquitur Heraclitus, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ κως εἰς κυκεῶνα πάντα συμπλέοντα. id est confusionē, vt idem vertit. Synesius quoque dixit, ἀλλ' ἅδοις ἰῶ ἅπαντα κυκεών, pro Omnia confusa & perturbata erant. Sed idē κυκεῶνα mari tribuit, (sicut Homerus eam κυκᾶσθαι dicit) scribens, κἀκόεσσι τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει.

C. ΑΝΑκυκάω, ῶ, Misceo, Permisceo. Idem quod κυκάω, nisi velimus præpositionem addere vehementiam significationi. Aristophanes in Pluto dicit Circen αἰσχυκῶσαι τὰ φάρμακα.

C. ΔΙΑκυκάω, ῶ, Idem. In vulgatis lexicis exponitur Confundo, Perturbo.

C. ΕΓκυκάω, ῶ, q. d. Misceo intrà, seu Confundo intra.

C. ΣΥΓκυκάω, ῶ, Commisceo, Permisceo. Aristophanes in Pluto, — ὁ Ζεὺς βούλεται Εἰς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκῆσαι ζύκλιον Εἰς τὸ βαράθρου ἐμβαλεῖν. Idem verò in Acharnensibus de Pericle dixit, Εἰσαπίνει, ἰδρώτα, ξυγκυκᾷ τὴν Ἑλλάδα. vnde Cicero in Oratore, Si Pericles tenui genere vteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset.

ΚΥ̃ΜΑ, ατος, τὸ, Fluctus, Vnda. Homerus Iliad. β, — ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγαίῃ μεγάλῳ βρίμησεν Sed & alibi passim apud eum, ac cæteros poetas. Vsus est autem huius nominis & apud prosæ scriptores. Lucianus De histor. scrib. σωροῦσθαι ὑψηλὰ καὶ ἐπ' ἄκρων τὸ κυμαῖνον ἐπάλθη κῦμα καὶ κλυσμὸν φέρον τινά, ἢ πολέμου φθορά. quod Bud. vertit, Si pestis & lues incidat in ciuitatē. Rursum κῦμα dixit Plato pro risu quo quis loquēs, quum quid ridiculū ei excideri, obruitur. l. 5, De rep. Afferuntur ambo loci ab eodē Bud. cōm. p. 342. Dici autem κῦμα quasi κύκημα, cum alii tradiderunt, tū Eust. Pro quo etymo fecit & κυκᾶσθαι de mari dictum ab Homero. Latini à Græco isto nomine deduxerūt Cymatilis, appellantes cymatilem colorem, quem & cæruleum. Hanc autem nominis huius Cymatilis derivationem à κῦμα expressit Ouidius isto versu, Hic vndas imitatur, habet quoque nomē ab vndis. Quē versum vidētur ignorasse aut eius oblitus fuisse qui apud Plaut. per cymatilem vestem intellexerunt quam vulgò dicimus de camelot ondé seu de camelot à ondes, q. d. vestem vndatam, aut vndularam.

Κῦμα, pro τύημα, Fœtus, Germen, vide in Κύημα post Κυΐσκω. ‖ Et Κῦμα pro cauliculo brassicæ vide in Κυμάτιον.

C. Κυματοειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Fluctuum seu vndarum speciem præ se ferens. Exponitur & Vndabundus, in v.l.

C. Κυματοπλὴξ, ῆγος, ὁ, Fluctibus pulsatus, seu vndis. Ex Anthol. Epigr. ET Κυματοπλὴγὴς. vnde κυματοπλαγῆς ἰχθὺς apud Athenæũ 337, Vndis agitati pisces: vbi de iis loquitur qui in littoribus sunt apertis, non in sinibus conditis.

C. Κυματοφορὶδης, αι, Conchæ κόγχαι, Hesych.

C. Κυματωγὴ, ῆς, ἡ, Littus summum quod vndis euerberatur, Crepido littoris, vel generalius Littus. Bud. p. 342 affert ex Herodoto & Luciano, sed vtrobique scribens κυματώγη cum accentu in penultima. Volunt autem quidam grammatici ita vocari quia κύματα ἄγνυται ad littus.

Κυματίας, ου, ὁ, Vndosus, Vndabundus. vt κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο apud Herodotum, (Ionicè verso α in η) Fluuius vndabundus factus est, Vndis agitari cœpit fluuius. ET Κυματίη ex eodem pro Tempestas.

Κυματίζω, Vndabundum reddo, Vndis agito, Fluctus moueo. aut Fluctuare facio. vt κυματίζειν τὴν θάλασσαν. quod & κυμαίνειν dicitur à Luciano. Et pass. Κυματίζομαι, Vndabundus reddor, Vndis agitor, &c. AT Ἐπικυματίζω, pro ὑπερπλαίζω τῷ ὕδατι, Budæus ex Pollice 184. In v.l. exponitur etiam Innato: & affertur ex Philostr. in Her. ὑπικυματίζων ἄφετος, pro Vndarum superficiem attingens extollitur.

Κυματόω, ῶ, idem quod proximè præcedens κυματίζω. Et passiuum Κυματοῦμαι, Fluctibus agitor, Fluctuo, vel Æstuo. vt Bud. interpretatur in hoc Thucyd. loco, lib. 3, ὑπὸ θαλάσσης ἐπλήσθησαν διὰ τῆς τότε οὔσης γῆς, καὶ κυματοῦσθαι ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Sic Lucianus, ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὡς ὑπὸ θαλάσσης. HINC Κυμάτωσις, Strab. Fluctuatio, Æstuatio. Alicubi autem exponitur & Fluctus.

Κυμάτιον, ου, τὸ, Parua vnda, Paruus fluctus. Sed κυμάτιον sicut & κῦμα appellatur, (vt quidem habent vulg. lex.) etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celsus, Plinius & Columella vocant: & Cyma idem Columella in suis versibus. ‖ Item in columnis suprema pars epistylii, id est capitelli siue capituli Plinio, κυμάτιον à Vitruuio nuncupatur. Hesychius quoque κυμάτια tradit τὰ ἐπὶ πίπτοντα καὶ λιθοπλοῦς dici τὰς ὑπερῴας, id est prominentias. Pro cuius significationis exemplo affertur iste Iosephi locus De antiq. πρασπίζης τὸν μὲν στοὰν παλαιὰν οὖσαν ὑπῆρε σπᾶν, τὰ δὲ κυμάτια, σφίγγας, τὸν ἀετὸν ἐλεφαντίνους ἐποίησεν. Sed κυμάτια tradit Hesych. significare etiam τὰ χείλη, διὰ τὸ κυμαίνειν.

Alterum compositorum genus, sicut ab αἷμα hæc duo eorum genera habuisti.

C. Ἀκύμων, ονος, ὁ & ἡ, Nõ vndosus, Fluctib⁹ nõ agitatus, Trãquillus. Placidus. Luc. in dial. Zephyri & Noti, ἡνίκ' ἂν θάλασσα ἀδὺς ἀκύμων ἐκβῇ τοῦτο. ‖ Et metaph. ἀκύμων. vt ἀκύμων βίος, tranquilla vita.

Ἀκύμων autem à κῦμα significante κύημα, vide in Κυέω.

C. Βαθυκύμων, ονος, ὁ & ἡ, Profundas habens vndas. Interdum & simpliciter pro Profundus. Ex Dionysio De situ orbis. & Nonno.

C. Πολυκύμων, ονος, ὁ, Vndosus, Vndis abundans, Fluctuosus. Suid. πολυκύμονος θαλάσσης, πολυτρόχου.

C. Πολύκυμος, in v.l. idem quod πολυκύμων. sed nullum vsus illius exemplum affertur.

C. Μετακύμιος, ου, ὁ & ἡ, Post fluctus aduenientes, seu Fluctibus succedens. vnde exponitur Tranquillus, μετὰ τὸ κῦμα κατάστασιν παρέχων, vt exponit schol. Euripidis in Alceste. Sed addit posse etiam dici μετακύμιον (ea forma qua μετοίχιον) τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων. Sic autem & Hesychius μετακύμιον exponit τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Quod est inter fluctus interuallum. Hanc terminationem sequitur SVBSTANT. Τεκυμία, quod sonat q.d. Triundium, à tribus vndis. Est enim τεκυμία propriè trium vndarum in vnam collectio, ὅταν τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. A quibusdam redditur Trinus fluct⁹ ad exprimendam vim Græcæ vocis: sed Latinis dicitur Decumanus fluctus: quòd fluctus decimus fieri maximus putetur. Vnde Ouidius in Metamorph. Vastius insurgens decimæ ruit impetus vndæ. Idem Tristium lib. 1, el. 2, Qui venit hinc fluctus, fluct⁹ superemineet omnes, Posterior nono est vndecimóque prior. Sed & Luc. de eo ita scribit, libro 3, Hæc fatum decimus (dictu mirabile) fluctus Insalida cum puppe leuat. Synesius in epist. ad Euoptium, vehementem tempestatem describens, καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπέσχον ἐν πρωμίαις, τῶν πελάγους καὶ πρὸς ἑαυτὸ συμπεσόντος. quibus subiungit, γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν μήτε τοῦ πνεύματος ἐκλείπῃ πνεύματα ἢ τὰ παρ' ἑαυτῶν συμπαραπίπτοντα κύματα· ἀλλ' ἰσχὺν ἴσχει τὸ ἐκδοθὲν μὲν τῆς κινήσεως, ὑπαντιζῆ τῷ τοῦ πνεύματος ὁρμῇ καὶ ἀντιμαχόμενα τοῖς ἐμβολαῖς. quæ verba ita redduntur à Budæo Comment. pag. 875. Solet autem huiusmodi tempestas euenire, πρωμία dicta, quum desinente vento, non item protinus cõsidunt fluctus suapte vi exagitati ab imo maris: vtque quum ipsum mare semel impetu à procella concepto, vndabundique adeo motus susciteabulo, cum vento prætualente conflictatur, decumbentique vehemẽtius flatui cõtrario incubitu sese opponit. Luc. in l. qui περὶ τοῦ ὅτι μισθοῦ συνόντων inscribitur, καὶ περὶ πρωμίας καὶ ζάλας καὶ ὀθόνας καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πολλῶν ἀποκαλίσεις. Philo, καὶ καὶ πρωμίας ὡς τὸ μακρὸν τοῦ χρόνου ἀποπνεύσας τῆς θαλάττης. ‖ Τεκυμία metaphoricè etiam, sicut κῦμα, ponitur interdum. Plato vtrũque de risu dixit quo loquentes obruuntur quum aliquid ridiculum eis excidit. Vide B. p. 342, vbi etiam interpr. πρωμίαν, vndabundam tempestatem & immanem.

C. Πρωμία, ας, ἡ, Moles oppositæ fluctibus. In vulg. lex. exponitur Murus ædificatus ad repellendos fluctus: affertúrque & μεσόκυμα ex Seruio pro hac significatione. Ab Ouidio sic describitur huiusmodi moles, Metamorphos. 11, — adiacet vndis Facta manu moles, quæ primas aquoris vndas Frangit, & incursus quæ prædelassat aquarum.

Κυμαίνω, Fluctuo, Æstuo. vt πόντος κυμαίνων apud Homerũ Odyss. η, Mare fluctuans, Mare vndabundum. Dicitur & Κυμαίνομαι à Plutarcho in Plat. quæst. Idem, μεγάλων πνευμάτων κυμαινόντων τὸν πέλαγος τῶν μάχην ἐπῆγε: vbi reddi etiam potest Concitatum, vel turbatum. vt vicissim κυμαίνειν τὴν θάλατταν actiuè Luc. dixit pro Concitare mare, Turbare mare, κινεῖν.

Κυμαίνω metaphoricè, vt Fluctuo interdum, itẽ Æstuo. veluti quum dicit Virgilius, — magno curarum fluctuat æstu. Herodianus libro 2, κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύτας φροντίσι τὸν ψυχήν. ‖ Dicitur & acies κυμαίνειν, id est Fluctuare, vt Bud. interpretatur, apud quem vide huius significationis exempla pag. 342. quibus adde hoc ex Arriano, ἦλθε βάδην, τὴν μὲν δόξαν ἐλθεῖν ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ ξυμπεσούσῃ πορείᾳ κυμαίνειν τῆς φάλαγγος. vbi quum κυμαίνειν participium esse à κυμαίνω manifestissimum sit, ineptissimi quidam homines ex eorum numero qui consarcinandis vulgatis lexicis operam suam locarunt, nomen esse putarunt cuius nominatiuus esset Κυμαίνων.

C. Ἀκύμαντος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Influctuatus, (vt dicitur Fluctuatus) vt ἀκύμαντον πέλαγος apud Lucianum, Influctuatum mare, Non concitatũ, Cui moti non sunt fluctus, Sedatum, Tranquillum. in Dial. Panopes & Galenes, ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐπέλαβεν με ἀκύμαντον ὂν τοῦτο φυλάξειν τὸ πέλαγος. Apud eundem, ἀκύμαντον καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος. Et ἀκύμαντος ὕπνος ἡ, Iul. in Epigramm. ἀκυμάντοις ἁμάθοις apud Euripidem. Metaphoricè etiam de aliis dicitur pro tranquillo seu imperturbato. vt à Synesio, διὰ πάσης γαληνίας ἴλεως καὶ ἀκύμαντον τῆς ψυχῆς ἐπόντος τοῦ δόγματος. Sic & ἀκύμων suprà eãdem signif. habet propriam & metaphoricam.

C. ΔΙΑκυμαίνω, Fluctuare facio, Concito. ea signif. qua dicitur Concitare mare. διακυμαίνω τὴν θάλατταν, Luc.

C. ΕΚκυμαίνω, Fluctuando exundo, Exundo. A Xen. autẽ metaph. dicitur acies ἐκκυμαίνειν, Anabas. libro 1, ὡς δὲ ἐξεκυμάνθη τῆς φαλαγγος τὸ ὑπολειπόμενον. vbi Bud. vertit Fluctuare.

C. ΕΠΙΚυμαίνω, Fluctuando irruo. In v.l. ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ pro In campum confluo.

C. ΠΡΟΣκυμαίνω, Fluctuando alluo, seu æstuando, Vndis alluo. In v.lex. exponitur simpliciter Alluo, ex Philostr. in Heroicis.

ΚΥΛΙΩ, Futur.ίσω, Voluo, Voluto: κατὰ τὴν αἴω ὀπτὴν τὸ κατωτέρω, at contrà αἰῶ, quemadmodum annotat Eustathius. Illud Latini Deuoluere dicunt. Liuius, Iumenta cum oneribus ruinæ modo deuoluere. Idem, Deuolutus monte præcipiti torrens. Vide κυλίνδω. Metaph. autē dicitur alicui πῆμα κυλίσαι, infortuniū in caput alicuius veluti ex præcipiti loco deuolui. Il. ρ, Ὅστις σ' αὖτε βέλει ἐσσυμένῳ δαίμονι φωτὶ μάχῃ ἔπι τῷ τοι πῆμα, πάχα οἱ μάλα πῆμα κυλίσαι, id est αὖθις ἐκ θεοῦ ἐπάλξῃ, superuè à Deo immittitur. Non tantùm verò κυλίειν dicimur quæ ex alto deuoluimus, sed etiam ea quæ in planitie versamus, ex vno latere in alterum impellendo. vt apud Ciceronem, Sisyphus versat saxum. Item de iumentis in puluere se volutantibus. vide Κυλίστρα. Item τόρνῳ κυλίεσθαι, Tornari, Torno circumagi & versari, infrà in κυλιτός. Dicitur etiam aliquis à fluctibus κυλίεσθαι, volui. Ælian. de echinis sæuitiam maris præsigientibus, ταῖς ἀκαίροις αἰωροῦνται κλίσεσι, καὶ ἴχνιον ἴρμα, καὶ οὐδὲν δίως κυλίονται. De quibus Plinius, Correptis operiuntur lapillis, mobilitatem pondere stabilientes. Κυλίομαι, Versor, vt Cicero dicit In munere aliquo versari, In subsellijs versari. Aristoteles Polit. 6. capite 4, de βαναύσοις & ἀγοραίοις hominibus loquens, ὅσῳ τὸ σῶμα τῶν ἀγοραίων ἢ τὸ αὖ τῶν κυλισθῆναι. In vulgatis lex. ponitur ΕΤΙΑΜ Κυλίω, Voluto, Verso, κυλινδέω: atque INDE Κύλισις, ιος, ἡ, Volutatio: ET Κυλιστὸς, ὴ, ὸ, Versatur: quæ quum nec apud Hesych. nec Suid. nec Etym. nec Eust. nec alibi reperiam, suspecta mihi sunt.

Κύλισμα, ατος, τὸ, Volutabrum, Idipsum in quo quis volutatur. 2 Petri 2, ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου.

Κύλισις, ιος, ἡ, Volutatio. Dicitur de athletis qui ceromate inuncti, in puluere se volutant, vt tactus lubricus non fit. Plut. Sympos. 2, Problem. 4, οὐκ ἂν δρόμων, ὅτε τὸν ἐλαιὸν ἐκ παλαίστρας δεῦρο φέρουσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παλαίστρου τὸ κατὰ τὰς κονίσεις. Paulo antè eandem πάλην siue παλαίστραν dicit esse εἶδος ἀγωνίας, πάλη δὲ καὶ κονίσεις καὶ κηρώματος δεῖσθαι. Pro κύλισις autem de athletis dicitur etiam κόνισις.

Κυλίστρα, ας, ἡ, Volutabrum, Locus in quo iumenta se volutant. idem quod κυλινδήθρα & ἀλινδήθρα, & κονίστρα. Poll. de equis & vocabulis equestribus, τὸ δὲ κυλίεσθαι καὶ ἀλίεσθαι ἐρεῖς, καὶ ἐξανίεσθαι καὶ τὸ χαρίεν ἀλίστρα, καὶ ἐξάλιστρα, καὶ κυλίστρα.

Κυλιστὸς, οῦ, ὁ, Versatus, Volutatus, Voluendo circumactus aut contortus, Conuolutus, aut Volubilis. vt κυλιστοὶ σίφανοι, forsan. οἱ δι' μάγδος καὶ ἀθρόπτως ὡς τὰ ὄντως κυλίεσθαι σφόδρα, vt Eustathius tradit: quomodo & ἀκυλίστοις σίφασι. Eubulus apud eundem, κυλικμὸς ὥσπερ τις κυλιστὸς σίφανος. Vbi & videri possit exponendū Tortilis corolla, In orbem conuoluta. sicut τόρνῳ κυλίεσθαι. Apud Athenæum libro 2, reperitur ΕΤΙΑΜ Κυλιστὸς σίφανος, qui idem esse videtur, ac forsitan pro eo reponendum κυλιστός. Ex Alexide, Ἐν τῷ σταδίῳ τῷ αἰσχρογείτονι μία τις ἔδοξε σίφανον γυμνὸς ἐσπαλθεὶς σίφανῳ Κυλιστῷ κακκυμένων.

C. ΑΝΑ κυλίω, Reuoluo. Item Sursum Voluo. Luc. De luctu λίθους ἀνακυλίοντας. v. l.

C. ΑΠΟ κυλίω, Deuoluo, Reuoluo: vel Voluendo amolior. Matth. 28, προσκυλίσαι τὸν λίθον. Marci 16, τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; Pass. Ἀποκυλίομαι, Deuoluor. Vnde ἀποκυλισθεὶς ὁ λίθος, Marci 16. Et λίθον ἀποκεκυλισμένον, Luc. 24.

C. ΕΙΣ κυλίω, Inuoluo, Deuoluo in, Implico. Metaphoricè plerunque capitur. Xenophon, εἰς ἡδονὰς ἐκυλισθέντας, a-moribus implicatis, seu captis: vt Cicero dicit Implicare se societate omnium, Implicari erroribus, Impliari maleficio. Nazian. de resurrectione, καὶ εἰ μόνῃ ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίετο ἡ ψυχὴ, μόνῃ δὲ ταύταις συνεπλέκετο, Si sola voluptata & versata esset in voluptatibus: vel Se inuoluisset voluptatibus, vt Plinius dicit Otio se inuoluere: sed in bonam partem.

C. ΕΚ κυλίω, Euoluo, Deuoluo ex. Homerus Iliad. ψ, Δεῦτε δ' ὅτις ἀρετῇσι μετέπρεπε ἵππον ἐλάσσαι, ἐκ δίφροιο πεσὼν ἐκ ἵππου κυλίσθω, è curru excussus deuoluebatur, seu, veluti ex loco præcipiti deuolutus excidebat. Apollon. libro 2 Epigr. Γραμματικὸς τοῦ ἵππου ἐκ χούλμος ἐξεκυλίσθη, excussus decidebat. Synes. ep. 67, ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας οἰδούμενος ἐφεστήκειν, exturbari vel Elici, vt deuoluendo aliquæ inutilia eiicimus. Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro. Peruenisse in, & quasi deuoluta esse. Plutarchus in libro qui περὶ ἀδολεσχίας inscribitur, οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τὴν διήγημα τοῦ ἐκκυλισθὲν ὡς, πρὸ ἑσπέρας μὲν ἐπόμενον πλοῦν φέρειν, quū rumor ille & res narrata iam in forum perlata esset, atque adeo illum ipsum à quo confecta erat præueniisset.

Ἐκκυλίσαι σίφανα, iidem qui κυλίσαι. Eust. quū de κυλιστοῖς σίφασις loquutus esset, locumque suprà citatum ex Eubulo adduxisset, subiūgit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσαι φησὶ σίφανα καὶ μᾶλλον οἱ ἐκ ῥόδων, εἶτα δ' αὖ ἴσως οὕτω οἱ ὀλίγῳ μάγδος καὶ ἀθρόπτως οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι σφοδρῶς.

C. ΚΑΤΑ κυλίω, Deuoluo, Deorsum voluo. Et Κατακυλίομαι, Deuoluor, Deuolut⁹ decido, vt exponitur apud Xenophontem Præd. 5, pagina 74. καὶ ἦσαν πολλοὶ μὲν κατακυλισμῶν ὑπὸ τῶν ἵππων, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, qui ab equis deuoluti cecidissent. Erit igitur idē quod ἐκκυλισθῆναι suprà.

C. ΠΡΟ κυλίω, Prouoluo, Voluo ante. Et Προκυλίομαι, Voluor ante. idem quod προσκυλινδοῦμαι.

Προκύλισις, ex Plat. Supplicatio. qua videlicet supplices alicuius genibus aduoluimur.

C. ΠΡΟΣ κυλίω, Aduoluo. Matth. 27, προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν, aduoluto saxo magno ad ostium monumenti. Et Marci 15, προσκυλίσει λίθον ὅτι ἦν μέγας σφόδρα τὸ μνημεῖον. Similiter Aristophanes Vesp. Καὶ τῷ δοκῷ προσδήσεις τὸν ὄλμον τὸν μέγαν, Λύσας προσκύλισόν γ' ἐπὶ λίθον θύραζε. paulo ante, Εἶτ' οὐ πολλοὺς τοὺς λίθους προσκυλίσεις πρὸς τὴν θύραν.

C. ΣΥΓ κυλίω, Vnà voluto. Et συγκυλίομαι, Vnà volutor. Capitur etiam ea signif. qua συμμίσγεσθαι & μίσγεσθαι, consuetudinem habere. Athen. lib. 12, de Laide, ἣ ἐν πολλοῖς διετέλεσε τοῖς κατὰ συγκυλίεται.

¶ Κυλινδῶ ET Κυλινδέω, Voluo. idem quod κυλίω, ex eóq; deriuatum, vt αἰωρέω ex αἰρω. Odyss. ε, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. vt Virgilius Æneid. 3, Cōtinuo venti voluunt mare, magnáque surgunt Æquora. Xenophon, ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὀλισθήρας ἁμαξιαίους, deuoluebāt. (licet Herodot. ὀλισθήρας μεγάλους καὶ πολλοὺς κυλίεσθαι) Et κυλίνδομαι siue κυλινδοῦμαι, Voluor, Volutor. Odyss. λ, Αἵματι τέγγε πόδας δὲ κυλίνδετο λᾶας αἰειδής. Sic apud Herodianum l. 1, οἱ ἵπποι κυλινδούμενοι πρὸς λίθους ὀλισθαίνοντες, ὠλίσθανον καὶ ἐς ὀπίσω ἀπεδοῦντο, equi inter deuolutos lapides fallente vestigio lapsabant. Iliad. ξ, Ἑρμᾶ φίλ', ἦ ῥα πολὺ δοάων ἵκμενα νηῶν Γαρ ποσὶ μωρανθέντων ὑπεκυλίνδετο. Iliad. ν, de saxo rotūdo, torrentis impetu auulso, ὃ δ' ἀσφαλέως ἤλασε ὄμπνιον, ὄφρ' ἀδύνατος ἵησιν ἰόντα ἰσόπεδον. τόν δ' οὔπω κυλίνδεται ἀσπερχὲς ὕδωρ, tunc non voluitur, seu volutatur. Κυλίνδομαι aliquando redditur commodius Voluo me. Iliados χ, de Priamo qui ab amicis retinebatur ne ad Achillem proficisceretur, Πάντας δ' ἐμπαύων κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Iliad. ω, de eodem, ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἴλυν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι βεβόρητο, Τὴν ῥα κυλινδόμενος κατεμύσατο χερσὶν ἑῇσιν. Odyss. η & κ, Αὖτάρ ἐπὴν καίων τε κυλινδόμενός τ' ἀφορήσω, quum ad satietatem vsque fleuissem, & in puluere me voluta ssem. Paulò antè dicit, Κλαῖον δ' ὦ ἀμφιπόλοισι κεκηδόμενος. Lucianus, οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται. vt Cic. dicit, In luto volutatum inuenimus. | Infortunium etiam aliquod dicitur alicui κυλίνδεσθαι (vt & κυλίεσθαι suprà) quum veluti è præcipiti loco in caput eius deuoluitur & immittitur. Odyss. β, de procis, Τοῖσιν δὲ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Odyss. θ, τόν ῥα θεὸς κυλίνδετο πήματος ἀρχὸν Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσιν, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. Res etiam aliqua κυλίνδεσθαι dicitur quæ in omniū ore versatur, & omnium sermonibus iactatur. Aristoph. Vespis, ὥστε καὶ λίθοι τοῦτ' ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται. Κυλινδέσιος (vt & κυλιστὸς) dicitur qui in aliqua re versatur & assiduus est. Plut. de Pompeio loquens, qui se Clodio dediderat vt eius autoritate potentiáque vteretur, ὥστε καὶ τοὺς ἀπ' ἐκείνου κυλινδεσίους ἐν ἀγορᾷ μᾶλλον ἢ φόβῳ τὸν Κλώδιον. Latini quoque eo signif. In foro versari dicunt.

Κυλίνδησις, εως, ἡ, Volutatio. Plut. de Antonio, καὶ κυλινδήσεις ἐν χαμαιτύπαις, vt κυλίνδεσθαι ἐν ἀγορᾷ. Budæ.

C. Πολυκυλίνδητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Multum volutatus. πολλαχοῦ κυ-

λήθρος, Hesych.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ, Volutabrum, Locus in quo iumēta se volutant. idem quod κυλίστρα suprà.

C. ΑΠΟκυλινδέω, Deuoluo, seu Voluendo amoueo, Voluēdo amolior. idem quod ἀποκυλίω.

C. ΔΙΑκυλινδέω, Peruoluo, vel In diuersas partes voluo.

C. ΕΓΚυλινδέω, Inuoluo, Voluto in. vt ἐγκυλίω. VNDE Ἐγκυλίνδησις, Voluratio. ex Plut. in Othone.

C. ΕΠΙκυλίνδω, SIVE Ἐπικυλινδέω, Voluo super, Deuoluo in. Xenoph. Hellen. 3, καὶ ὅτι πυκνὰς λοιμὰς ἐπικυλίνδων πέτρας εἰς τὸ καράπαγος, in eos deuoluebant saxa. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, quū in eum velut è præcipiti loco deuolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plutarchus de oraculo Pyth. in responso quodam Spartanis dato, Δηρὸν γὰρ μόχθοις σε καταιβάσιος ἔτλητε, Φθιμένοισί τ' ὄπιν κῦμα κυλινδομένου πολέμοιο. Eodem modo Hom. suprà κυλίεσθαι & κυλίνδεσθαι dicit.

C. ΚΑΤΑκυλίνδω, Deuoluo, Deorsum voluo. vt καταικυλίω.

C. ΜΕΤΑκυλίνδω, De loco in locū voluo, Voluendo trasfero. Metaph. Aristoph. Ran. Ταῦτα μὲν οὖν αὐτός ὅτι Νοῦν ἔχοντες καὶ φρένας. καὶ πολλὰ μεταπολεῖ τοὺς Μεταικυλίνδῶν αὖθ' ἁνὴρ Πρὸς τὸ δοῦναι τοῦναντίον ἔχον. Paulo pòst dicit μεταφρίφεσθαι pro μεταικυλίνδειν ἑαυτόν.

C. ΠΕΡΙκυλίνδω, Circunuoluo, Voluendo seu volutando circumago. Plato.

C. ΠΡΟκυλινδοῦμαι, Prouoluor ad pedes alicuius, more supplicis. vt apud Liuium, Quum se mœsta turba ad pedes prouoluisset. Item, Flentes ad genua consulis prouoluuntur. Et Tacitus, Genibus eius prouolutus Mithridates. Rursum apud Liuium, Aduolutus genibus rabiem eius temporis accusat. Sic Propertius, Et Veneris magnæ voluitur ante pedes. Eo significatu dicit Demosthenes, οὐδὲ δεῖται μὲ προκυλινδεῖσθαι. Isocr. Panegyrico, προκυλινδουμένους καὶ ταῦτα τῆς μικρὸν φρονεῖν μᾶλλον τῶν ἀνδρῶν προσκυνοῦντας, καὶ δεομένους προσαγορεύοντας. Sic προκυλινδεῖται τῶν θηρίων τις, ad venatoris pedes prouoluitur. Cicero dicit etiam Accidere ad genua alicui & alicuius. Et Horatius, — procidit Heu peruicaces ad pedes Achillei. vnde & Suidas προκυλινδεῖσθαι exponit τὸ ὅλον γόνυ ποιεῖται προκυνεῖν. Maioris autē emphaseos gratia Homerus DICIT Προκυλίνδεσθαι pro προκυλίνδεσθαι. Il. χ, Οὐδ' ἂν μάλα πολλὰ πατὴρ ἰκέτης Ἀπόλλων Προκυλινδόμενος Διὸς ἔντοσθε αἰθούσης. Odyssex ρ, Ἔνθα δὲ νιφὰς δέρρο πολὺ ἴσαν πίμπλαν πίπτων Προκυλινδόμενος.

C. ΣΥΓκυλίνδω, Vnà voluo. Συγκυλινδοῦμαι accipitur etiam eo modo quo Cicero dicit, In domesticis germanitatis stupris volutatus. Et, In maximo squalore volutatus est. Xenoph. Symposio, ἀποκαγχάζοντος ὑπὸ τῆς ἀκρασίας συγκυλινδουμένων.

¶ Κύλινδρος, ου, ὁ, Cylindrus. Lapisteres in modū columnæ quo area coæquatur huc & illuc sæpius volutato. Virgil. Georg. Area cumprimis ingēri æquanda cylindro. Varro, Aream cylindro aut pauicula coæquato. Vitruuius, In palæstris cylindri exæquant ambulationes. Plutarch. Sympos, ὁ σφαῖραν πυρίνδην σφαιρικὴν καὶ κυλινδρικὴν ὁ κύλινδρος ἀναλαζόνευσι τῷ πόνῳ τοῦ σώματος διαφορεῖν. Sic Chrysippus apud Gellium libro 6, cap. 2, de tato loquens, Lapidem cylindrum si per spatia terræ prona atque derupta iacias, causam quidem ei & initiū præcipitantiæ feceris: mox tamen ille præceps voluitur, non quia tu id iam facis, sed quoniam ita sese modus eius & formæ volubilitas habet. Apollon. Argon. 2, Ἡ δ' ἄφαρ ὥστε κύλινδρος ὑπότροχος κύματι λάβρῳ Προκυλινδομένη πόντῳ ἐλάσσε. Vbi annotat scholiastes κύλινδρον esse πυκνότατον λίθον στρογγύλον, ἐκατέρωθεν βάσιν ἔχοντα ὁπόπιδον. Cylindri dicuntur etiam lapilli pretiosi in modum cylindrorum teretes & oblongi. Plinius libro 37, capite 5, de beryllis, Cylindros ex eis facere maluut quàm gemmas, quoniam est summa commendatio in longitudine. Iuuen. Sat. 2, Tu nube, atque face; donant arcana cylindros.

C. Κυλινδροειδής, ές, ὁ καὶ ἡ, Cylindri formam habens.

Κυλινδροειδής, ους, ὁ καὶ ἡ, Cylindro similis, Cylindrum imitans. Theophr. libro 8 hist. plant. cap. 5, de λόβοις seminū, οἱ μὲν ὀκτάπλευροι, ὥσπερ οἱ τῶν φακῶν, οἱ δὲ τῆς αἰφάκης οἱ δὲ κυλινδροειδεῖς μᾶλλον, ὡς οἱ τῶν ὀρόβων. Vnde Plin. l. 18, c. 12, Siliquæ rotundæ ciceri, cæteris leguminum longæ, & ad figurā seminis latæ: piso cylindraceæ.

Κυλινδρικός, οῦ, ὁ, Qui cylindri est, Cylindraceus. VNDE Κυλινδρικῶς, In modum cylindri, More cylindri. Plut. suprà in Κυζικηνός.

Κυλινδρόω, ῶ, Cylindro æquo, Cylindro calco. Theophr. lib. 2 hist. plantarum cap. 5, τὸ δὲ σίλινον καὶ σμύρνιον καταπατοῦσι καὶ κυλινδροῦσι, καὶ ἀφιᾶσι φασὶν οὕλον. Vnde Plin. lib. 19, cap. 8, Ab æquinoctio verno seritur apium, semine paululum in pila pulsato. Crispius sic putāt fieri, aut si satum calcetur cylindro pedibúsve. Et lib. 17, c. 10, de cupresso, Seritur mense aprili, area æquata cylindris aut volgiolis, densum: terráque cribris supercernitur pollicis crassitudine.

C. ΕΠΙκυλινδρόω, Cylindris in superficie æquo & cōplano. Accipitur pro simplici κυλινδρόω. Theophr. De caus. pl. libro 5, τοῦ δὲ σήματος καὶ τῇ ὑστρῇ μεταβάλλει τὸ σίλινον, καὶ σμύρνιον καταπατοῦσι καὶ ἐπικυλινδροῦσι. Vide præcedens Κυλινδρόω.

¶ Καλινδέω, ῶ, idē quod κυλινδέω, Voluo, Voluto. Et καλινδέομαι, Voluor, Volutor, Versor: ea signif. qua Versari pro Occupatum & assiduū esse in aliqua re accipitur: idque tam in malam quàm in bonam partem. Exempla ex Xenophonte, Isocr. Greg. & Synesio habes apud Budæum pag. 828, post Συγκυλινδοῦμαι. Quibus addo ex Isocrate in Epist. ad Philipp. λοιδορεῖσθαι τοῖς ὅπλοις καὶ κυλινδουμένοις. vt Cicero dicit, In subselliis versari, & In foro versari. Et in oratione contra sophistas, οἱ περὶ τοὺς ὄρθρους καλινδούμενοι. vbi ἐπιδεικτικὸς capitur, vt & οἱ περιφοιτῶντες.

C. ΑΝΑκαλινδοῦμαι, idem quod καλινδοῦμαι. vt ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, Bud. dixit pro Otio alto detineri: ad verbum Volutari in alto otio. sed Latinius, Versari in alto otio, Frui alto otio.

C. ΕΓΚαλινδέω, Voluo, seu voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in, Versor in, hoc est Assidu⁹ & occupat⁹ sum in. Chrysost. πᾶς βιωτικὸς ἰδίοις ἐγκαλινδεῖσθαι. vt Greg. dicit οἱ περὶ τὸ σῶμα κυλινδούμενοι, nimium occupati & assidui circa curam corporis. id est οἱ μὴ πνευματικοί. Item in vulg. lexicis ἐγκυκλινδεῖσθαι παιγνιώδεσι, culta summo studio.

C. Προκαλινδέω, Prouoluo, Voluo anté. Et προκαλινδοῦμαι, Voluor antè, Prouoluor, videlicet pedibus, seu ad pedes, vt προκυλινδοῦμαι suprà, quod vide. Vtitur Gregorius.

ΚΥΛΙΞ,ικος, ὁ, Calix. ἔστι τὸ κυλικεῖον παρὰ τοῖς πρόσω, ὅτι ἐν αὐτῷ κρασπεδικοί τινες παρὰ τοῖς χαλκοπώλαις, vt Eustathius tradit, & Athen. quoque infrà in κυλικογράφοι. nam torno fieri calices solebant: vt & Theophrast⁹ docet de terebintho loquēs, ἐκτορεύουσι δὲ αὐτὸς καὶ κύλικας Θερικλείους. Vnde Plinius, Celebratur & Thericles nomine, calices ex terebintho solitus facere torno. Polemon apud Athenæum libro 10, ὁκ χαλκοῦς ζωροποτοῦσι κύλικας. Apud eundem libro 15, Καὶ κυλίκιον ἐριδιαβόλου τύπτει καὶ κατάδηδε. Ephippus apud eundem lib. 2 & 9, Πίνειν τε πολλὰς κύλικας ἀζωροτέρους. Idē Athen. libro 11, ἐφεύρετο δὲ ὀλίγου μοι κύλικας αὖ τι Ἀργεῖον καὶ οἷ Ἀλικαρνασσεῖς. Et paulo pòst dicit esse quasdam φιαλοειδεῖς κύλικας, οἷ σφόνον, ἀλλ' οὔτερ διακόλου πυκνοειδέος, καὶ ἐχούσας οὔτε πόδα, οὔτε βάσιν, οὔτε ὀπτερμάτιον. Dicit & in patria sua fieri πυρρικὰς κύλικας, quæ βάπτονται εἰς τὸ δεῦρο ἐξ Ἀργους. Ibidem Pherecrates dicit mulieribus esse βαθείας κύλικας, οὐ σφόδ' εὐπόδους Οἰναζουσῶν, ἀκαρφεῖς, λεπτὰς μέσας γαστρίδας. Eodem libro meminit etiam cuiusdam πυκνοποδίου κύλικος. Sed & Dionys. Chalcûs apud eundem κυλίκων ἰδέας dicit, Κἂν πύκις εἶναι ἄγοντας ὁ ἀφειδὴς Διονύσου, Σωσικράτου τοῦτον καὶ πολλῶν ἑτέρων. Plutarch. περὶ ψυχῆς κύλικα. Idem, μεγάλας κύλικας ὀκτώτους. Lucianus, μεγάλων τινὰ κύλικα. ἑφθὸν αὐτομ. Ite, οἱ ποτὲ τῆς κύλικος, pocillatores seu pincernæ, Qui calices ministrant. Herodianus lib. 3, ὅτινας τινὰς πάντη ἀποστέλλειν ἢ ἀπὸ ἑστιάσεως ἢ ἀπὸ ποτοῦ ἢ κύλικος, aliquos ab epulis, aut à cyatho, vt Polit. interpr. ¶ Κύλικες est etiam locus quidam in Illyrio, vt testatur

Athen. lib. 11. vbi ET Κυλικρᾶτες populi cõmemorantur, siue Κυλικρῶτες Ionicé: ita nominati quoniam τοὺς ὤμους κεχρασμένοι κύλικας ἦσαν. Vide & Hesych. A

C. Κυλικηγορέω, ῶ, Inter calices seu scyphos loquor. Athen. l. 11, de κύλιξ loquutus, Ἔστι δὲ ὅτε καὶ μικρὰ ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τῆ κυλίκος ὡ Ἕλληνες· ὧν καλοῦνται τὰ κυλικηγορεῖα, ὅταν ὀλίγοι τῆ κύλικι τὰς ἀγορὰς ποιῶνται. Eodē lib. circa initiū, vbi Κυλικράτων mētio fit, σκώπτων μαστύων, κυλικηγορήσαν ἔφη μόνα. quæ verba Eust. citās aliter exp. videlicet περὶ κυλίκων ἀγορεύσαν, de poculis verba facturus, id est de compotationibus. Apud eundem Eust. ET Κυλικηγόρος, ου, ὁ, B Qui inter scyphos verba facit, Qui inter pocula fabulatur, vel (vt ipse exp.) ὁ περὶ κύλικα λαλῶν, siue ὁ ἐν ᾧ συμπίνει λαός ὤν. Dicitur autem κυλικηγορέω & κυλικηγόρος vt δημηγορέω & δημηγόρος.

C. Κυλικήρυτος, ου, ὁ ἡ ή, Calice hauctus, vel Tam exundans vt calicibus hauriri queat. κυλικήρυτα αἷμα, ὡς τὸ κατυλήρυτον, οἷ πολύ. Hesych.

Κυλίκιος, ου, ὁ ἡ ή, Inter pocula dictus vel factus. vt κυλίκια ζητήματα, quæstiones cõuiuales, seu quæ inter scyphos tractantur. Poll. postquam αἴτημα & χεῖρον dixit συμπιῶν esse, τὰ δὲ ζητήματα ὠνόμαζεν κυλίκια. Θεοδέκτης δὲ ὁ Συρίσκος ἀδελφιδέας ὢν αὐτῆς, ἐπεὶ καὶ μητραδελφὸς ἦν, μητρυιὰ αὐτὰς ὀνόμασεν. C ET Ἐπικυλίκιος, ου, ὁ ἡ ή, idem. Athē. lib. 1, initio, ἆρ' ἂν ἐθελήσαις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ὀπικυλικίων λόγων μεταδοῦναι; sermonum illorū quos inter scyphos contulistis. Diog. Laert. in Arcesilao, p. 101, παραπόμπους ἑκάστοτε τὰς ὀπικυλικίους ἐζήτησε. sed perperam vulgata editio habet ὀπικυλυίας, & v. l. ὀπικυλισίους.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, Calicum repositorium, Locus reponendis calicibus destinatus. Athen. lib. 11, initio, ἐν τῷ κατακλόνου τῶν ποτηρίων ὧν πλῆρες ὅτι τὸ κυλικεῖον ἐστί. εἰρηται γὰρ ὕπνος ἡ τῶν ποτηρίων σκυθρώπη. Et mox ex Eubulo comico, Ἐν τῷ κυλικείῳ σωτήριον φησὶ τὰ ποτήρια. Et Aristoph. Ὥσθ' ὁ κυλικείου δοῦπος ἐξεπλάγη. Ibidem ex Cratino. Et lib. 12, ἐκπιὼν τὸν Θερσύλλου τὰ ἡμίσεα τῶν ποτηρίων τῶν ὅτι τοῦ κυλικείου ἐξεκαλύφων. Et lib. 13, ἐσπᾶν ἐκ τοῦ κυλικείου, καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσά τι βραδέως τῷ φιάλῃ. D Κυλικεῖον dicitur etiam ipsum συμπόσιον, vt accipit Eust. in hoc loco qui citatur ab Athen. lib. 11. ex Cratino, μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεχάφλων, id est εἰς τὸ συμπόσιον, quasi videlicet πολυτραφηθείς τον. E

Κυλίκιον, ου, τὸ, Paruus calix, Caliculus, vt Cato, Cels. & Plin. vocant. Athen. libro 10, ex Lycophr. κυλίκιον ὑδαρὲς Ὃ παῖς ἐφέπιε. Et lib. 11. ex Phileta, κάλλιον, κυλίκιον μικρὸν ὦ ἀπόδοιτο Αἰολῆς. Et lib. 4, de conuiuio Cleopatræ, καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς ταῖς γραμμαῖς ἐμεμέλετο, ἑκάστῳ εἶρεν ἐπίτηδες. F ET Κυλίσκιον, ου, τὸ, idem. Poll. κυλίσκιον δέ, ἡ μικρὰ κύλιξ. Aristoph. Achar. Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀπεκερματίσθον.

Κυλικίς, ίδος, ἡ, Pyxis medicamentaria. Athen. lib. 11, postquam κύλιξ à κυλίω deriuauit, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κυλικίδα, διὰ τὸ πρότερον κυκλοῦσθαι. G

Κύλιχος, ου, ὁ, ET Κυλίχη, ης, ἡ, idem quod κυλικίς. Poll. καὶ κύλιχος πυξὶς ὅτι. Hesych. κυλίχη, ἰατρικὴ πυξίς. Accipitur etiā pro calice siue φιάλη, vt Hesych. tradit. Seleucus apud Athen. lib. 10, vbi de οἴνου κράσει sermo est, κυλίχεσι μεγάλαις. Quæ verba libro sequenti in Κυλιχίδις tribuit Alcæo. Aristoph. verò in Tagenistis, κυλίχεσι videtur dicere ἀγγείοις παροψίδοις, vt scribit Pol. hæc ex eo verba citans, τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχεσι πεπήγασιν, ἢ ὅτι παμφλάζον. Sic Ouid. quoque Fast. libr. 5, Calices vocat vasa in quibus legumina & olera coquūtur, Stant calices, minor inde fabas, alius alter habebat. H

VNDE Κυλιχίς, ίδος, ἡ, pro eodem. Idem Athen. lib. 11, Ἀρχέδικος δὲ ὁ Ἐρυθραῖος ἐν Ἀλκμαίωνι αὐλὸν τοῦ κύλικας, ἀντὶ τοῦ κυλιχίδας εἴρηκε: cuius hæc verba addit, -ἀλλ' οἷς ἔλεγε δοῦρο μόνον φέρειν Κοινόν τι χρήκρηπις ἐστ καὶ κυλιχίδες. Similiter Galen. apud Hippocr. κυλιχίδα exp. σκαφὰς κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα. Hesych. verò scribit κυλιχίδας aliis esse κύλικας, aliis κεφάλαια ἀγγεῖα, aliis πυξίδας ἰατρικάς, aliis λεκανοειδεῖς. ET Κυλίχιον, ου, τὸ, itidem Pyxis medicamentaria, & Caliculus. Aristoph. Equit. Ἐγὼ δ' ὑπὸ κυλιχίου τί σοι γεφάμαιον δίδωμι. vbi schol. annotat, κυλίχιον, ἐκπωμα ὃ καὶ λίξιον πυξίδιον. ἔχουσι δ' οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πέσσοντα. Pro Κύλιχος verò & Κυλιχίς, dicitur ETIAM Κύλικος ET Κυλικὶς, I

verso χ in κ. Etymolog. Κυλίχναι, λεπασίδες, καὶ Βύβλιες, ἢ φιάλαι. λέγεται δὲ καὶ Κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ Κυλικίδιες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες. quæ verba & in meo l. veteri habentur.

Κύκλος, ου, ὁ, Orbis, Circus, Circulus. Cicero libro 1 De natura deorum, Quumque duæ formæ præstantes sint, ex solidis, globus, (sic enim σφαῖραν interpretari placet) ex planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græcè dicitur: his duabus formis contingit solis vt omnes earum partes inter se sint simillimæ. Plato Epist. 7, κύκλος ὅτι τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ὅτι τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat: quales sunt siderum orbes. Idem de sideribus, τὸ μὲν μείζονα αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω κύκλον ἰόν, quum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorē, vt Cic. interpr. pag. 26 mei lex. Cic. Aristoteles De mūdo, σεισμὸν δ' ἔχει ἀεὶ διὰ τοῦτο τὸν τάξιν ὁ τῆ Φαέθοντος ἅμα καὶ Κρόνου κύκλος, Phænonis orbis siue globus, vt Apuleius interpretatur. In Geopon. καὶ ἰσοῦται ὁ κύκλος κατὰ τὴν (videlicet τῆς σελήνης) φαινόμενος, ἡ πυρώδης, σημαίνει χειμῶνα. Quod ita Plinius, Si quartam lunam orbis rutilus cingit, ventos & imbres præmonebit. Plutarchus ex Herod. οὐ πλήρης ἐστὶν ὁ κύκλος τοῦ σελήνου τοῦ παρόντος μῆνος. Arat. πολιὸν γαλακτος κύκλος, lacteus orbis, vt Cic. interpr. pag. 95, mei Lexici Cicer. Idem alibi Lacteum circum dicit: sicut & in Somn. Scip. Erat autem in splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos, vt à Graiis accepistis, orbem lacteum nuncupatis. Eundem vocat idem Cic. circum candentem. Huc pertinet κύκλῳ φέρεσθαι, quod Cicero dicit, In orbem circúmque ferri, de astrorum motū loquens. Plutarchus De orac. Pyth. οἱ δίνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων. & paulo pòst, κύκλῳ ὑπ' αἰθέρος φερομένων. quod & cõposita voce κυκλοφορεῖσθαι dicitur. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbem se circumagere. Æschines contra Ctesiph. κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ὅτι τὸ βήματος. Item ἐν κύκλῳ θέειν, in orbem currere, redeundo videlicet eò vnde excurreris, & in circum currendo, non recto gressu ad scopū tendendo. Luc. in Hermot. οὐκ οἶδ' ὅπως καταῤῥεῖ οἱ ἐν κύκλῳ δίοντες, ὅτι τῷ ἀχλὺν καὶ ἀπορίαν ἐμπαρέχειν δύναμθ. Habent enim & cursus quidam suos orbes. Plutarchus De orac. Pyth. οὐ πιοῦσα καὶ μεστὴ, οὐδὲ κύκλον, οὐδὲ διπλόην, οὐδὲ ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ δρόμος ἐστὶ τῷ ἀληθείας ἰοῦσα. Vbi metaph. est. Et φέρεται κύκλῳ, siue ἐν κύκλῳ. Aristophanes Pluto, περιῆλθε δὶς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, in orbē omnes aras circumiuit. Luc. καὶ περιέρχεται ἐν κύκλῳ τὸ σωτήριον. Quo significatu Latini dicunt Conficere orbem & circulum suum, & Exigere orbem suum, Absoluere orbem suum. Oratio quoque & periodi suos habent κύκλους. Demetr. ἐν παιᾶσι τοῖς περιόδου ἐᾷ ὁ κύκλος ἐκλύεται. Sic Cicero dicit Orationis orbis. &, Conficit orbem suū forma concinnitásque verborum. &, Quum circuitum & quasi orbem verborū conficere non possent. &, Quæ si in extremo breuiora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus. &, Perfecto completóque verborum ambitu gaudent aures. Apud dialecticos autem κύκλος dicitur circularis argumētatio, & quæ in se ipsam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis. Item apud Hermogenem figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum definit à quo incipit: vt apud Homerum, Θῆκεν ἀειδομένην φίλον ἦτορ ἐν στήθεσσι. Κύκλος, Circuitus vel Circus (vt dicitur Circus theatri) Thuc. l. 3 ἐμπεφεῦγεν ταῖς οἰκίαις ταῖς ἐν κύκλῳ τοῦ ἀγορᾶς. Et apud Hom. Il. σ, οἱ δὲ χάρεντες εἵατ' ὄπιθεν ξυστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in circuitu iudicii siue fori. Et apud Eustath. ex poeta quodam, Ὀλιγάκις ἄσυ καὶ γοραῖς χαίτων κύκλον. Et in noua comœdia (vt annotant vulgata lexica) pro loco vbi vendebātur mancipia: sic dicto quòd in orbē & coronā circūsteterint vendentes, πέριξ, ἐν κύκλῳ. Quo ferè significatu apud Gell. quidā seruos dicunt sub corona vendi. Huc pertinet quod Poll. scribit libro 10, ἵνα δ' ὅτι περίοπτα τὰ σκῦλα, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος ὅπου ἀνόμαζον κύκλον, ὡς Ἀλιεῖς ὑπὸ Δηλεῖῳ ἐστὶν ὁ Γαλατικὸς, Πῶ δέ μοι ἄγλις ὁ τοῦ κύκλου; Schol. Aristoph. dicit esse circum quēdam Athenis vbi carnes vēduntur, & in primis pisces,

Κύκλος (vt Orbis & circulus apud Latinos) dicitur etiam corona hominum, seu Hominum multitudo in orbem collecta. Euripides Androm. εἰς δὲ εὐσεβεῖς Κύκλος τ' ἐχώρει λαὸς εἰκάτας ἄγων. Liu. In omnib⁹ circulis atque etiam in conuiuiis sunt qui exercitus in Macedoniam ducant. Tacit. Per fora & circulos loquuti sunt. Sic dicitur etiam κύκλος τῆς στρατιᾶς, multitudo quæ castris in orbem collocatis continetur. Philo lib. 3 De vita M τὸ δ' ἥμισυ τῶν κύκλων τῆς στρατιᾶς διπλασίας πλευρᾶς, castrorum orbem. Item κύκλον ποιεῖν aut ἄγειν, aut συνάγειν, Orbem facere, In orbē colligere. Thuc. lib. 1, ἐποίησαν κύκλον τῶν νεῶν πανσυδίᾳ ὡς μάλιστα οἷοί τε ἦσαν, facto orbe nauium. Et lib. 3, μετὰ ταῦτα κύκλον παρεμβάλλουσι αὐτῶν σφεῖς αὐτούς, orbē eis faciētib. seu in orbē se colligētib⁹. X. Pæd. 7, ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐξεστρατόπεδος τῶν ξυσφόρων Πέρσῶν κύκλον μέγαν. Quo signif. Latini dicunt corona cingere. Soph. Aiace, καὶ τὸν ὁ κύκλος ἀμφέστησαν, eum Corona cinxerunt, Eum vndique circumsteterunt. Herodian. lib. 2, σωμήχθη καὶ φοιτητὴς, φραξάντων τὸν ὁ κύκλῳ ὅλης ὅπλοις, orbe facto in medio continere. (Potest tamen & simplicius accipi ὁ κύκλῳ pro eo quod dicitur aduerbialiter κύκλῳ, sine præpositione ὁ. De eiusmodi multitudine in orbem se colligente Cæsar dicit, Totis verò castris milites circulari, & dolere hostem è manibus miseri. Eodem signif. Sil. dicit, Spisso orbe circundare. Et Salust. Romani veteres nouique, ob ea scientes belli, orbes facere. Et Cæsar, Quum illi orbe facto sese defenderent. Κύκλος dicitur etiam de rebus in orbem tensis, vt in venationibus fieri solet quum cingūt indagine saltus, (quemadmodum Virg. loquitur.) Od. δ, Ὅσσα δὲ μνηστῆρες λίνοις αἰόλῳ ὁμίλῳ Δείσαντες, ὀπάων μὲν ὀδόλιον ἔκτοθεν ἦλθον κύκλον ἄγοντες, quum dolosis retibus eum in orbem ductis cinxerunt. Κύκλος est etiam circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thuc. l. 2, τῶν τε γὰρ Φαληρικοῦ τείχους σταδίους ἦσαν πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἐς τὸν κύκλον τὸ ἄστυ. Idē lib. 6, p. 230, ἵνα ἔστι καὶ θαλάσσῃ ἐπίκλειστον τὸν κύκλον ὅλῳ τείχει. Et paulo pòst, ἐπὶ κλεῖθρα τὰ Ἀθηναίων τὰ ἐς Βορέαν τοῦ κύκλου τείχος. Et paulo pòst, κατωθεν τῷ κύκλῳ τῶν Ἀθηναίων. Sic Xen. Hell. 2, μέγας ὁ κύκλος ὢν, πολλῆς φυλακῆς ἐδέετο δῆθεν. Demosth. Procor. οὐχὲ τὸν κύκλον μόνον τῆ Πειραιῶς, οὐδὲ τῆ ἄστεως. Thuc. lib. 3, ἐξετείχιζον Μιτυλήνῃσιν ὁ κύκλῳ. in circuitu, hoc est Circumcirca. Item κύκλοι σφονδύλων apud Hipp. τὰ μῆλα, malæ. nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. autem in Œdipo, κύκλους vocat ipsos oculos: ἔπαιρον ἀρᾶς ἔμᾶς αὐτῶν κύκλων, suorum orbium, vt Camer. vertit. Κύκλοι dicuntur etiam Rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Pausanias apud Eust. ἁψὶς, ξύλινος κύκλος ἁρμοῦ. τὸ δὲ ἐπ' αὐτῷ σιδηροῦν, ἄντυξ ἁρμοῦ. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν ἅρμα ὅλον, κύκλον ὀνομάζει, τινὰ δὲ ἁψῖδα, ἴτυν. Od. ψ, ὃς οὔ τοι κατὰ μοῖραν γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι Κύκλου τοξοσύνης. Vide & κύκλα paulo infrà. Κύκλοι, Orbes, Circuli, vt ii qui annulis similes sūt, siue lignei, siue ferrei. Poll. lib. 1, καὶ δι' ὧν αἱ κάλοι διείρονται, κύκλοι. τὰ δὲ κρίκοι, σιδηροῦν ἔδιον δὲ τὸ κύκλου. circuli per quos funes traiiciuntur. Κύκλοι, Orbes: de solidis corporibus, planis tamen & orbicularibus. vt κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ: sed frequentius pro eo τροχὸς dicitur. Item Orbes super quibus carnes in mensa conciduntur, κύκλοι dicuntur: qui & πίνακες ac δίσκοι, vt & disci Latinis, & quadræ à forma quadrata. Poll. lib. 6, enumerans πύελα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ quibus in mensa vtimur, ὧς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἱερῆς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. Κύκλος dicitur etiam orbis siue tabula orbicularis & rotunda quæ tripodi imponitur. Poll. lib. 10, τρίποδα πίζης ἢ τῆς ἑστίας σκεύων, Τὸ δὲ ὑπόθημα τῆ τρίποδος, κύκλον καὶ ὅλμον δῦ καλεῖν. Cato quoque orbem dicit operculū rotundum, Abacum vnum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria. Per metaplasmum autē plur. num. DICITVR Κύκλα pro κύκλοι, vt σφυρὰ & ζυγὰ à σφυροὶ & ζυγός. Il. τ, Ἥφαιστος δ' ἅμ' ἔπετο σπουδῇ πολυϊδρείῃσι μετὰ τύλας κύκλα χάλκεα, ἰσοστάσιμα, πάντοσε ἄξονι ἁρμός, χάλκεος orbes æreos. qui & τροχοὶ appellantur. Item Il. σ, de Vulcano tripodas fabricante, Χρύσεια δ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, aureos orbes qui tripodibus subiicerentur. Vide & ὑπόκυκλον. Item apud Dionysium De situ orbis, περιήγησις κύκλος σελήνης. Cæterū κύκλος à κυλίω deriuari testatur Eust. & Etymol. Nam quæ orbiculari rotūditate sunt, ea vt plurimum volubilia esse solent.

C. Κυκλοβόρος, ου, ὁ, Circulator, Qui in circo declamitat, & inde quæstū facit. Aristoph. Equit. Ἄρπαξ, μακρόλης, κυκλοβόρου φαινιὼ ἔχων. Et alibi, Ὦμέλων ἦ ἐγὼ τὸν κυκλοβόρον καπήλευ. Sunt qui κυκλοβόρον esse velint Atticæ tortentem quendam magno cum strepitu fluentem: ac inde κυκλοβόρους dici eiusmodi nugatores qui clamore & verborum strepitu aures obtundant. Alii autem κυκλοβόρον dictum volunt Cleonem, vt qui κύκλον Athenis quæstui haberet, id est circum forensem: vt sit ad imitationem τῆς δημοβόρου βασιλείας. VNDE Κυκλοβορέω, Circulatorē ago, Circum quæstui habeo: vel Circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Idē Aristoph. Acharn. itidem de Cleone, Εἰσηλύσας δ' ἐμὲ εἰς τὸ βουλευτήριον Δικόδημε, ᾗ ψευδῆ καταγλωττίζει μου, Κἀκυκλοβόρει.

C. Κυκλοδίωκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In orbem actus, In orbem currere coactus. Epigr. Vetitur & Galen. lib. 5. Therap.

C. Κυκλοπαιδία, ας, ἡ, Disciplina circularis. Vide Ἐγκύκλιος.

C. Κυκλοπορέω, Circumeo, Ambages in itinere sequor. Κυκλοπορεῖν (inquit B.) est non recta via iter facere, sed circuire. Strabo lib. 6, εἴ τις δυσπορούσας ἔχει τὰς ὁδούς. ναῦς δὲ ἔξω σπολιὰς ἢ ἐλώδεις καὶ δρυμῶν κυκλοπορεῖν ἀνάγκη. vbi et opponitur δυσπορεῖν, cui synonymum est δυωρεῖν.

C. Κυκλοπρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Orbicularis, Rotundus, Teres. quod & hinc dictum videri possit. Heniochus apud Athenæum libro 11, πρὶν ἢς ἐγκρύψαι λαβὼν σφυρηχμῆ, κυκλοπρῆ, βαρχίσιον, παχύσαρκον κώθωνα. Plato, ὧν μέσου πάντη ἀφ' ἑκάστου τοῦ πλευρᾶς ἴσον ἀπέχει καὶ κυκλοπρὲς αὐτὸ ἐπεφύκασιν, Cuius omnis extremitas paribus à medio radius attingitur: idque ita tornauit vt nihil effici possit rotundius. Cic. interprete. In quibus locis propriè accipitur. (si quidem dicamus esse compositū ex πρίειν significāte τορεῖν) Dicitur verò generalius de iis quæ ita rotūda sunt vt si torno ad orbicularem rotū ditatē exacta fuissent. quo sensu Hesiodus dicit Cyclopibus esse ὄμμα κυκλοπρές. Athen. lib. 11, de ἀμφικύπελλα loquēs, Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ πρὸς τροχύλιον, πρὸς ἀμφικύπελλα καὶ κυκλοπρῆ τὰ σχήματα. Homerus verò arcum tensum κυκλοπρῆ dicit. aliquo enim modo circulum repræsentat, vehemēter intensus. Il. δ, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ κυκλοπρὶς μέγα τόξον ἔτυκτο, Λίγξε βιός.

C. Κυκλοφορέω, ῶ, In orbem ago. Et κυκλοφορέομαι, οῦμαι, In orbē agor, vel feror, vt Cic. dicit, In orbē circumq; fertur astrorū motus. pro quo supra κύκλῳ φέρεσθαι. Aristot. De mundo, καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, vt in tornando artifex solet forcipe materiam comprehē sam reciproco volumine rotundare, Apuleio interpr. Aliquanto pòst, δεῖ τὸ αἰεὶ θεῖν κυκλοφορουμένῳ, quòd cursibus rapidis semper rotetur, eodem Apuleio interpr. Opponitur τῆ δυσφορεῖσθαι apud Philop. in Procl. 69. VNDE Κυκλοφορητικὸς, ἡ Κυκλοφορικὸς, ὸν, ὁ, Talis qui in orbē circumque ferri queat, Orbicularis. vt κυκλοφορητικὴ κίνησις apud Plut. & κυκλοφορικὴ apud Areop. Motus orbicularis. B. ET Κυκλοφορητικῶς, More eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in Apolog. κυκλοφορητικῶς κινήματα, quorum motus in orbem circumque fertur. ET Κυκλοφορία, ας, ἡ, Rotatio, In orbem circumactio, In gyrum versio, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur. Aristot. Metaph. 9.

C. Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops: à rotūdo orbiculatóq; oculo, quem vnū habebat, eumque in frōte positum, dictus. De quo cum alii multa, tū Homerus, qui & Κυκλώπων populorū meminit: Od. ι, Κύκλωπός τε δὲ ἄγχι καὶ οὐκ ἐπιειμένου ἄλλων γειτόνων. Od. ι, Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων. Hi (vt Hesiodus in Theog. scribit) τοὶ μὲν ἄλλα βίῃς ὑπαλίσκιοι ἔργ', Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοπὴς ὀφθαλμὸς ἔην ἐνὶ στήθεσσι μετώπῳ. Siciliæ autem populos fuisse fabulantur, vt Plin. tradit lib. 7. cap. 2. Et lib. 3. cap. 8, Scopuli tres Cyclopū, Portus Vlyssis, Catana. Eust. Cyclopas ab Homero aliisq; poetis eos Siciliæ populos nominatos fuisse scribit qui postea Leontini. Barbaros autē & immanes fuisse ferunt, ac prædatores. Verùm δημώδης δὲ ἰδίως quidā ὅτι ἄφρων dixit κύκλωψ εἶπε, vt Eust. tra-

dit.est enim rotũda oculi pupilla. VNDE Κυκλώπιος, Cyclopẽus. Et Κυκλωπίη πόλις, Cyclopea vrbs, id est Mycenæ,Eurip.in Oreste, Iphig.& Herc. furẽte. Itẽ in Epigr. Κυκλωπίη dicitur illa vrbs.Et κυκλώπιος ἀρετά, prouerbium ὅτι πρὸς καιρὸν μὲν ἀφιέντων, ὕστερον ἢ λόγου λαμπρὸν πρά, vt Eust.docet.sumptũ ex Homerico illo de Cyclope Vlyssem alloquente, Οὗτον ἐγὼ φιλέεσκον ἰδρμαι ἠδ' οἳς ἐπάροιθε, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν. πολὺ τι ξεινήϊον ἔσται.hoc enim ei hospitale donũm tribuebat,quòd vltimum ex omnibus comedere destinabat.Vide & Plut.Symp.l.8. probl.8. At κυκλώπια dicebãtur (vt idẽ Eust.scribit) quædam in Nauplia σπήλαια καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητὰ ἀπὸ septem quibusdã Cyclopibus qui ἐκ Λυκίας ἦσαν μεταπεμπτοι. Vide & Strabonem lib.8,p.161,edit. Ald. Item Κυκλώπιον ὄρος quoddam in Libya,teste Etymol. ET Κυκλωπικός,Cyclopicus. VNDE Κυκλωπικῶς,Cyclopicè,Cyclopum more. Aristot. Eth.10.cap.9, καὶ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, Κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων πρὶ ἠδ' ἀλόχου. ITEM Κυκλωπὶς, Cyclopica. vt Κυκλωπίδες ἐστίαι in Epigram. AT Κυκλώπιον, Albugo oculi,Totũ illud quod in oculo albicat. Aristot. λεύκωμα vocat.Dicitur etiã σφενδόνη per metaphoram, quòd nõ aliter pupillam quàm pala annuli gemmã includat.Gorr. In v.l.dicitur esse Album quod ambit pupillam oculi,citantibus ex Aristot.lib.4.Hist.anim. περὶ κόρην ἢ τὸ κυκλώπιον, pupillam & portionis albidæ ambitionem.

C. Ἴκυκλος, ου, ὁ ἡ ι, In orbem factus, In orbem rediens, Circularis.Idẽ quod ἰσώκυκλος. At ἴκυκλον à Poll.numeratur inter vestes muliebres, talisque ei esse videtur qualia τὰ φαινόμενα. Aristoph.apud Suid.Φέρ' ἴκυκλον περὶ λάμβας ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem apud eundem, Οὐκ ἴκυκλον περὶ καπηλίσαι. At ἴκυκλον quidem, esse ἱμάτιον,κροκωτὸν autẽ ἔνδυμα,manifestũ esse idem Suid.annotat. Eust. quoque ἴκυκλον SIVE Ἔκκυκλον scribit esse χιτωνίσκον φαιμιά, hæc ex Pausania subiungens verba,ἴκυκλον, σχεδὸν πάσφυρον ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. quam ὀπιγονατίδα etiam à quibusdam appellari ex eodem grammatico annotat, quoniam ad genua vsque pertingat.

C. Εὔκυκλος, ν, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè orbiculatus,Bene rotundus. Ion. ν & ξ, Αἰσσόδας εὐκύκλους id est σφαιροειδεῖς. Et in v.l. εὔκυκλον δένδρον,arbor formicato ambitu pulchrè orbiculata. Plato, εὐκυκλον ἐποίει,ad volubilitatẽ rotundauit,Cic. interpr. Εὔκυκλος,bonos seu pulchros orbes habens. Od.ζ, - ἀπὸρ οἱ δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην ἠμιφαλῆ εὐκυκλον. pro quo paulo pòst, Οἱ μὲν ἄρ' ὁππὶς ἄμαξαν ἐϋδμητον ἐπέβησαν ἡμιονείην ὀπάσειν.nam κύκλος & ὄχος synonymos dicuntur orbes in rota currus,vt suprà dictum fuit.

C. Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, Semicirculus,Hemicyclus. Vitruu.lib.5 cap.1, Tribunal est in ea æde hemicycli schematis,minore curuatura formatũ.Vbi ambiguum est an pro semicirculo accipiat, an pro cathedra siue sella semicirculi figurã repræsentante,vt apud Cic.in Lælio,Domi in hemicyclo sedẽtem. ET Ἡμικύκλιον, ν, τὸ, Semicirculus.vt & ἡμίκυκλος.Procl. De sphæra. Ἡμικύκλια vocantur etiã loca semicirculi figura ædificata, sicut & κύκλοι dicũtur circi theatrorũ &fori. Plut. Alcib.p.63, ὡς πολλὰς ἐν τῇ παλαίστρᾳ καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθίζοιεν. Idem in lib.quem περὶ ἀδολεσχίας inscripsit, κἂν ἐν ἡμικυκλίῳ τινὶ καθήμενοι, καὶ περιπατοῦντες ἐν ταὐτῷ πάσῃ τῇ στοᾷ τῷ τοιούτῳ τὸν λόγον ποιῶνται. Cic. verò Semicirculum dicit hominum cœtum in semicirculum collectum, Quumque non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos & semicirculos consectari.

C. Τἠμίκυκλος, ν, ὁ ἡ ι, Orbiculos seu orbes subtus habẽs: vel Subtus rotũdus,aut Aliquantũ rotũdus & orbiculatus. Ὀδ. ρ, Χρυσῷ τ' ἠλακάτῳ καλῷ καὶ ἠμικύκλῳ ἐπὶ δακτύλῳ, vbi Eust.exp. περιφερεῖ καὶ περιφόρητὸν ἐπὶ τὰ δάκτυλα ἐλθόντα, ἢ ἐλλιπῆ. AT Τἠμίκυκλιον, ν, τὸ, Orbis qui tripodi aut alii eiusmodi vasi supponitur? Poll. quũ dixisset τὸ ἐγκύκλιον siue κυκλεῖον, ἢ ἀναλημμα ἢ ἐκπόρημα, appellari posse ἐγκύκλιον, subiungit, ἐπὶ δὲ τῆς ἐν Ὁμήρῳ ἐμπυκλίου, εἰ πάντα Χάλκεα ἦν ἐπὶ ἐμπυκλίδα ἔκτισε πυθμένι δῖος Ἥφαιστος. Eust. ex toto legit diuersim ἐμπυκλίδα, vt suprà annotauit.

Κύκλιος, α, ον, Orbiculatus, Rotundus. vt κύκλιος δίσκος apud Eust. ex Soph. καὶ ἀγὼν κύκλιος suum quoque ha-

A κλον habet.

Κυκλικός, ὴ, όν, Orbiculatus,Circularis, Rotundus. vt κυκλικὸν σχῆμα, figura orbiculata & rotunda, qualis est orbis & circuli.Theophyl. κυκλικὸν ἀποκαλεῖται σχῆμα, καὶ τὸν εὐθύγραμμον ἀντικαλεῖται κόσμιον.Demet. τῆς δὲ ῥητορικῆς σχεδὸν σπουδασμένον τὸ εἶδος ἐστὶ κυκλικόν, καὶ δι' ὁμφαλοῦ γογγύλου σώματος. Et κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος apud Naz. Motus quo astra in orbem circúmque feruntur, vt Cic. loquitur. Vitruu. lib.10 cap.1, de machina, Ea mouentur ex arte circulorum rotundationibus, quam Græci κυκλικὴν κίνησιν appellant. ‖Κυκλικοί,(q.d.Circulatorii)Circulatores,Circũforanei,Triuiales. Lucianus initio lib. qui περὶ ὀρχήσεως inscribitur, τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν καὶ τῶν κιθαρῳδῶν τὸ ἔννομα περιφέρουσιν. Item κυκλικοὶ χοροὶ qui & κύκλιοι, Dithyrambici siue καταπηχεῖς, aut οἱ τὰ ἐγκύκλια διδάσκοντες. Aristoph.apud Athen.lib.12,de legatis quibusdam à poetis tunc temporis missis ad eos qui apud inferos degebant, περιφέρεται μὲν Σαπφοῦς ἀπὸ τῶν μαινάδων, ἀπὸ δὲ τῶν μεγάλων χορῶν Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν Κινησίας. At cum illo κυκλικοὶ αὐληταὶ videri potest conuenire Cyclicus scriptor apud Horatium,accipiendo pro poeta circũforaneo, qui carmina sua in circulo & corona recitare soleret.Sed afferuntur & aliæ vocis illius expositiones.

Κύκλιος, ν, ὁ, idem quod κυκλικός. Poll.lib.2. Epigr.in poetas, Τοὺς κυκλίους δ' ὕπνος μισῶ, — λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· Καὶ δίχα πᾶν ἐλίγοις περισσὸν χέω, hos cyclicos poetas quorũ versus in circulis canebantur(aut triuiales & quasi circũforaneos)vt Philostr.quoque ep.13,dicit ὁ τῶν τῶν ἐπῶν ποιῶν κύκλος.& Ath.l.7,ἐχαρίσατο δὲ Σοφοκλῆς τῷ ὑπερφῷ κύκλῳ. Et κύκλιοι χοροί,in Axiocho,δίδασκε φιλοσόφων, ἢ διατρίβων ποιητῶν, ἢ κύκλιοι χοροί, ἢ μισητὸς ἀκούσματα. Arist.Nub.κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας. Æsch.cõtra Ctes.ἐὰν μὲν κρίνας τὰς ὑπὸ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χορεύσας κρίνωσι, ζημιοῦσθαι. Plut.De musica,ex Aristoph.de Philoxeno,φησὶν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς μόνη εἰσῄει κιθάρα. quos κυκλίους χορὺς Antipater & Euphronius tradũt τοὺς τοῦ Λάσου τοῦ Hermioneum, Hellanicus autẽ Arionem Methymnæum, vt Aristoph.schol.annotat. Τὰ κύκλια μέλη, schol.Aristoph.quod ab eo trib' modis exp. VNDE Κυκλιοδιδάσκαλος,Eiusmodi carminũ magister.Cinesiasdithyrãbicus poeta apud Aristoph.in Auibus, Τὸν πανοίκτιρον τὸν κυκλιοδιδάσκαλον.id est διθυραμβοποιὸν,vt schol.exp.quoniam ii τὰ ἐγκύκλια διδάσκειν solebant.Suprà quoque idem Aristoph. eundem poetam ἀπὸ τῶν κυκλικῶν χορῶν. vnà cum aliis legatum fuisse ad poetas qui apud inferos degebant,scribit.

C. Ἀκύκλιος, ν, ὁ καὶ ἡ, Indoctus, ἀπαίδευτος, Hesych.seu Qui orbem disciplinarum(hoc est τὸν ἐγκυκλοπαιδείαν)non confecit.

C. Ἐγκύκλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circularis, Rotundus. idem quod κύκλιος.Et ἐγκύκλιος παιδεία quæ ET Ἐγκυκλοπαιδεία, Disciplinarũ orbis, qui septem liberalium artium numero cẽseri solebat.Quint.lib.1 cap.10, tradens, oratori futuro necessariam esse plurium artium scientiam, Nũc de cæteris artibus quibus instituendos,priusquam tradantur rhetori,pueros existimo, strictim subiungam, vt efficiatur orbis ille doctrinæ quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocãt.Inter quas artes numerat musicam.& geometriam.Vitruuius encyclion disciplinam dicit lib.1, cap.1, Quum autem animaduerterint omnes disciplinas inter se coniunctionem rerum & communicationem habere,fieri posse faciliùs credetur,[videlicet posse naturam tantum numerum doctrinarum perdiscere.]Encyclios enim disciplina,vti corpus vnum,ex his membris est cõposita.Et in præfat.libri 6,de suis partibus,Me arte eruditendum curauerũt,& ea quæ nõ potest esse probata sine literatura encyclióque doctrinarum omnium disciplina. Athen.sub finem libri 5, ex Menecle & Androne, Ἀλλ' ἐξαιρεῖς ἴσως οἱ παιδευόμενοι πάντες τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς βαρβάρους, ὀλιγαρχούμενοι μόνης ἐγκυκλίου παιδείας. Idem in præfatione, de Mopio poeta, ὃν μόνον φασὶ τῶν ἄλλων παιδείαν ἀνδρὸς ἄπειρον, καὶ τὴν ἐγκύκλιον οὐ παρειληφότα. Et lib.13,de Epicuro, ἐγκυκλίου παιδείας ἄμοιρος ἦν. Et apud Suidam, οἱ δὲ φιλόσοφοι πάντες ἀπαίδευτοι, τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν παιδείαν. quæ(vt ipse

annotat) δῆμος πάσης ἐχούσης παιδιύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ πάσης A
μνήμης. Greg. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. Alex. p. 119,
τοῖς μὲν μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδεύσας. Quoniam ve
rò hæc ἐγκύκλια à nõnullis etiã ex vulgo diſcebãtur, in-
de factũ putatur vt ἐγκύκλιος accipiatur pro Triuialis,
Vulgaris, quemadmodũ Quint. dicit Triuialis ſcientiæ
magiſter. Ariſtot. Polit. 1, ἐγκύκλια τὰ ἐγκύκλια διδασκόμενα
τοὺς παῖδας, qualem eſſe dicit τὴν ἐφεστηκυῖαν, vt Cic.
pro Roſc. Amer. Artes illas vulgares, coquos, piſto-
res, lecticarios. Idem in 1, οἷς πλεῖστον ἐπιχωρεῖ καὶ τοῖς
δημοτικοῖς τοῖς ἐγκυκλίοις, ad vulgares operas & obuias. Et B
in 2 Œcon. ἐπίδοσις ἡ ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου, reditus & fru-
ctus ex domeſtica parſimonia & iis quæ domi alũtur.
Iſocr. ad Nic. ὁ τῶν ἐγκυκλίων καὶ τῶν καθ' ἡμέραν γιγνο-
μένων. Plut. de audiendo, ἐγκύκλια μὲν οὖν ἐστὶν ἁπάσης
σοφίας. Rurſum Ariſtot. in primo De cælo, ἐγκύκλια φιλο-
σοφήματα: & 3 Ethic. ἐγκυκλίους λόγους dicit quos alibi
ἐξωτερικούς. Idem in 1 Meteor. περὶ κομητῶν πλοίων καὶ τυ-
φώνων καὶ σεισμῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα δῆλα πάσῃ
συμβαίνει παθήματα τῶν αὐτῶν, συμπάντων τούτων, De cæteris quæ
paſſim accidunt affectibus, quum hæc ipſa corpora cõ- c
denſantur & concreſcunt. Vide B. p. 990, vbi fuſius &
prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem reſpexiſſe cre
ditur Horat. in Arte poetica quum dixit, Publica ma-
teria priuati iuris erit ſi Nec circa vilem patulúmque
moraberis orbem. hoc eſt, ſi ſententias perſequaris nõ
de medio nec è triuio ſumptas, Nõ vulgares & omni-
bus patentes. Homines etiã ἐγκύκλιοι dicuntur id eſt,
Vulgares. Iſocr. De pace, τοῦτον τὸν ἐγκυκλίων παρὰ πᾶσιν
ὄντα, hoc eſt τὸν τυχόντων καὶ φαύλων. B. Dicitur etiam
aliquid alicui ἐγκύκλιον eſſe quod illi quotidianum eſt D
& quaſi vile. Eunap. apud Suidam, de Carino. ἀλλ' ὡς ἐγ-
κύκλιον αὐτῷ καὶ σύνηθες τὸ τὰ ἑαυτοῦ ἁμαρτάνειν, videli-
cet εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus (vt Fl. Vopiſ.
ſcribit) homo omnium contaminatiſſimus, adulter,
frequens corruptor iuuentutis. ‖Ἐγκύκλιος, In orbem
rediens, Anniuerſarius, Annuꝰ. ἐτήσιος, vt Suid. exp. hæc
ſubiungens exempla, ἕκαστον τῶν ἐγκυκλίων κτῆμα ὃν αἱ
ὧραι ἕκαστον φέρουσι ἐγκωμίων ἐπάξιον. Item, ὁ δὲ γραπτὸς πί-
νακος ἐγκύκλιος δῆλον μὲν χρημάτων αὐτοῖς ἐποίησεν. Item, ὁ
ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ὀπάδους. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ (inquit E
B.) magiſtratus qui ſortitò deferebantur, quaſi in orbẽ
redeuntes, vel quaſi vulgares. Videntur hoc vocabulo
ſignificari ii magiſtratus qui per certas annorum vi-
ces redeunt.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, Orbiculata, Rotunda. κυκλάδες νῆσοι, Cycla-
des inſulæ. Iſocr. & Plut. Et Plin. lib. 4. cap. 12, A pro-
montorio Gereſto circa Delum in orbem ſitæ (vnde &
nomen traxere) Cyclades. Aliquanto pòſt, Cyclades &
Sporades ab oriente littoribus Icariis Aſiæ, ab occiden
te Myrtois Atticæ, à ſeptentrione Ægeo mari, à meri- F
die Cretico & Carpathio incluſæ, per c c. m. in longi-
tudinem iacent. Strabo lib. 10 p. 211, ἡ Δῆλος καὶ αἱ περὶ
αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ἔξω πως ἐστηκυῖαι Σποράδες. Et p.
ſequenti, ὃν δόξειεν ἂν ἐπίσημον αὐτῶν αἱ περικείμεναι νῆσοι κυκλά-
δων καλούμεναι Κυκλάδες.

Κύκλῳ, In orbem, & redeundo eò vnde excurriſti. Plato, ἡ
κύκλῳ φορὰ, & ἡ κύκλῳ πίπτουσα, motus quo aliqua in
orbem circumque feruntur, vt Cic. loquitur. Theoph.
κατὰ μὲν δὴ πᾶσαν φλοιὸν τὸ φλοιὸν ἀφαιρούντες κύκλῳ, πλὴν οὗ
ἂν ᾖ φλοιός. id eſt, Plin. interpr. Cortice in orbem detra- G
cto necãtur arbores, excepto ſubere. Item κύκλῳ περιέρχεσθαι
apud Demoſth. Circumeo, Longis ambagibus circũ-
agor, Ita progredior vt in orbem eam, & non rectà
ad ſcopum tendam. quod & κυκλοπορεῖν vna voce. Huc
referunt etiam κύκλῳ ἀφελεῖν, arte quempiam circũ-
agere, vt quum ſe putet aliquid egiſſe, nihil egerit, ſed
in idem recidat vnde volebat extricari, Ludificari. Pla-
to in Char. ἔμπροσθεν, ἔφην ἐγώ, πάλαι με ἀφελόμενος κύκλῳ,
me iamdudum per ambages circunducens ludificas.
quod fit arte ſophiſtica. Aliquando redditur com-
modius Circumcirca, In circuitu. Xen. Pæd. 7, πλείους
ἂν κύκλῳ μᾶλλον ἂν. eodem libro, ἀναστήσας πάντας εἰ κύ-
κλῳ βουλοῖτο ἀφικνεῖσθαι ἐπὶ τοὺς ἵππους. Item ex Ariſtot. Τὰ κύ-
κλῳ, Quæ circumſtãt, Quæ ſunt extra, ſi ἐκτός. Non-
nunquã cũ genit. conſtruitur, & Circum ſeu Circa ſi- H

gnificat. Xen. κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, circum caſtra. Dem.
τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, Quæ circum Atticã ſunt. ſeu in cir
cuitu Atticæ, Quæ Atticam circumiacent. Ariſtot. De
mũdo, ἄλλος φαίνεται κύκλῳ πάντῃ ἄστρου, area circum to-
tum ſidus ſe exhibet.

Κύκλοθεν, Vndique, Ex omnibus circuli partibus. per
hoc aduerbiũ ſchol. Thuc. exp. πανταχόθεν. p. 262. Item
pro In circuitu adfert Budæus ex Aretha, ſed ſcribit
κύκλοθεν.

Κυκλόσε, In orbem, Circumcirca, Circulatim. Il. θ, — σφὲ δὲ
μιν ἀμφιγύηεις ἐλάσειαν Κυκλόσ' ἀμφ' ὀμφαλὸν ἔμμεναι ἔστιν Κυκλόσε· ὁ δ' ἐν μέσσοισι πεσὼν
τανύσσεται ἰσάσας φώς.

Κυκλοτερῶς, In orbem, Inſtar circuli. Item Circumcirca, vt a-
pud Euſt. in Il. λ, κυκλοτερὲς φάλας κυκλοῦσι τὸ πλῆθος.

Κυκλόω, ῶ. Circundo, Circo includo, Cingo: ſeu Circulo,
(vt Colum. dicit, Iſque debebit antè circulari foſſula,
quæ repleatur lapidibus & calce. id eſt circundari, cin-
gi.) Plut. in Symp. ſept. ſap. αἱρόμεθα πέμπτῃ κυκλοῦντες, de del-
phinorum turba Arionem vehente. Greg. ναυτικοτ. 2,
στρατιὰν κυκλούσης τὴν Ἱεροσολύμων, λόγους τινὰς αἰσθόμενος καὶ
βουλεύματα κατὰ τῆς βασιλέως ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπορρήτου, exercitu circundans & cingens Hieroſolymã. Et κυκλόο
μαι, Circũdor, Circũuallor, Circumuenior. Thuc. lib. 7
p. 262, ὡς δεδιότες κυκλοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Et lib. 3, δείσας μὴ
κυκλωθῇ, veritus ne circumueniretur. Sic Herodian. lib.
3, φοβηθέντες μὴ κυκλωθῶσι, metuẽtes ne ab hoſte circum-
uenirentur. Plut. de Sertorio loquens, κυκλοῦσθαι τὴν ἀσπὶν
εἰκὸς, καὶ τὸ μαχαιροφόρον, αὐτὸς ἕκαστος αὑτοῦ φείδεται κύκλῳ περι-
χόμενος κύκλῳ. vbi notat ſynonymos poni κυκλοῦσθαι &
κύκλῳ περιέχεσθαι. Κυκλόομαι actiuè quoque capitur
pro κυκλόω, Circo includo, Circundo, Cingo, Circum-
uenio, In medio concludo circunducta acie. Thuc. lib.
7 p. 262, οἱ ἱππῆς τῶν Συρακοσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς,
ἅτε ὀλίγα ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταὐτό. Ex Xen. Pæd. 6, ἐβούλετο γὰρ
ὅτι πλείστων ἐπιφαίνεσθαι τῷ σφετέρῳ στρατεύματι, ὡς τῶν πολεμίων
κυκλωσόμενος, καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' ὅπως αὖ εἰδῶσιν οἱ κυκλώ-
μενοι κυκλοῦσθαι, at videant illi ne circumuenientes cir-
cumueniantur. Item, κυκλοῦντο αὐτοὺς ἐς μέσον, in me-
dio illos concludebant. Rurſum Thuc. lib. 4. p. 262, καὶ
ἐπεσπίπτες αὐτοῖς, ἐς αὐτὸ ἤδη τὸ ἄπορον προϊόντας κυκλοῦσθαι οἷς ἐπο-
λεμίφθησαν. Similiter Herod. lib. 4. αἱ δὲ Γαμφασιῶν ἵππος τοὺς φά
λαγγας εἰς βάθος συνίστασαν, εἰς μάχας δὲ ἐπιόντας, ἀεὶ τὸ κυ-
κλούμενον ἀντιπαρῆγον, semper impediebant hoſtem circũ-
uenire eos conantem. In quibus locis Hoſtili more cir
cumuenire ſignificat. Interdum ſimpliciter pro Co-
rona cingo, Circumeo, Ambio. Nonn. Χειτὼν ὁπυκλώ-
σατο. Philo de mundo, οὐ γὰρ οἰκήσεως ἕνεκα ἐπιδέδεται κυ-
κλοῦντος ἢ ὑπεστρωμένου πεδίων, μισθοὺς ἀπονεμόντων μέρους. id
eſt, (B. interpr.) Atqui nullius earum incubitum mun-
dus ſentit foras ſe proripientis, mundúmque ambien
tis, quum nulla pars mundi ab eius compage deſci-
ſcat. ‖Κυκλόω, In orbem colligo, In orbem cogo.
qua ſignific. accepit ſchol. Thucyd. quum apud eum
lib. 7 p. 261, ξυνῆγον ἐς ταὐτό, exp. ὁπύκλουν ἐς ὀλίγον χωρίον.
Et κυκλοῦσθαι, Orbem facere, In orbem colligi, ſeu colli-
gere ſe. Xen. Pæd. 6 p. 94, φαμέν τι οἱ πολλοὶ τῶν πάνυ ἐφεστώ-
των, κυκλοῦσθαι τε, ἢ μᾶλλον πάντα δεῖσθαι ἐρωτῶντων καὶ δια-
λεγομένων. Vnde B. exiſtimat Cic. ſumpſiſſe quum in
Bruto dicit, Videt oſcitantem iudicem, colloquentem
cum altero, nonnunquã etiam circulantem, mittentẽ
ad horas, quærentem vt dimittat rogantem. Id eſt, in
circulo (ſeu cœtu hominum in orbem collectorum &
inter ſe fabulantium) caput conferentem, vt ipſe exp.
Vide & ſuprà κύκλῳ πάντων quod interpretatus ſum Cir-
culon, Orbem facio. ‖Κυκλόω, In orbem ago, Circum-
ago. Athen. lib. 11, de κοτταβίζει loquens, ὅτι γὰρ εἰς τὸν ἀέρα
ἀφιᾶσι τὰς κοττάβους, ἢ τῇ δεξιᾷ κυκλοῦσι, δῆλός ἐστιν ὁ λέγων
τὸν λόγον. Item κυκλεῖν πόδα, pro τρέχειν, circumage-
re & quaſi rotare pedem, Circumire. vnde κυκλώσας πόδα
ſchol. Eurip. exp. τρέχων. ſed in ipſo textu non κυκλώσας
ſcribitur, verùm κυκλῶν. quæ ſcriptura melior eſſe vi-
detur, nam ſchol. Soph. ita diſtinguit inter κυκλόω & κυ
κλέω, vt κυκλέω ſit τρέχω, at κυκλόω, περιέρχομαι. ‖Ite
In orbem torqueo. vt κυκλοῦσι πέτρα, ex Epigr. Arcum
tendere & curuare. nam is tendens circulum aliquem fa
cit. vnde & ſæpe Homerus arcũ teſum vocat κυκλοτερῆ.

Κύκλωμα,

Κύκλωμα, ατος, τὸ, Circumrotatio, Rotæ circumactio, seu Rotatus. κύκλωμα ἰξίονος apud Eurip. ἢ ὅτι τῷ ἅρματι συνδεδεμένος, Eust. Nam rotæ alligatus circumagi à poetis dicitur. Vide λόξιμος.

Κύκλωσις, ως, ἡ, Ipsa actio circundandi, cingendi & circunueniendi: vocabulum militare, quum extensis cornibus hostem circunueniunt & in medio concludunt. Xenoph. Hellen. 4, ἦν δὲ τοῖς ἐναντίοις, τὸ ὑφ' ἕνα ὄντα καμπτὴν εἰς κύκλωσιν. Et paulo antè, ὅτως μὲν λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμενοι οἱ πόλεις, κύκλωσιν τῶν πολεμίων παρέχοιεν. Plut. Alexan. p. 111, ὥσπερ τῷ πάλαι τῶν βαρβάρων λεπτόμενος, ὁπόταν μὴ παρέχῃ κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τὴν δεξιὰν τὸ ἀνώτερον ἐκφεύγων καὶ γυμνὸν καιρὸς, φυλὴν ἐπάγων τὴν καθ' αὑτὸν βαρβάρων. Item apud Thucyd. lib. 4 pag. 162, ἀκροῦται τοῖς ἤδη ὑπάρχουσι βαρβάροις, φθάνειν καὶ πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτῶν ποιησάμενοι, de barbaris eum circumuenire in loco quodam inuio & intercipere conantibus.

C. ΑΝΑκυκλόω, ῶ, Circũcingo. vel simpliciter Cingo, Circundo, pro κυκλῶ. ‖Item, Reuoluo. Damasc. διὸ καὶ μάχεις ἐπιδὰν ὁ τῆς ἡμέρας ἀριθμὸς ἐκπλήσαι, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἄρχεται, de hebdomade loquens. B. In v.l. Repeto, Inculco. confuso videlicet hoc verbo cum ἀνακυκλῶν, quod pro Repetere & iterare vsurpari docebo, ex Budæo. Itidémque ἀνακύκλωσις verbale in iisdem perperam exponitur Repetitio, quasi idem valeat quod ἀνακύκλησις.

Ἀνακύκλωσις, ως, ἡ, Circundatio. Herodianus, ἐπὶ τὸ ἱππικὸν σῶμα ἐξελθὼν κύκλῳ μετά τινος ἀκριβείας καὶ ἀνακυκλώσεως συρρίχων ῥόμβῳ καὶ ῥιπῇ.

C. Ἐγκυκλόω, Circo includo. Vnde ἐγκυκλούμενος in v.l. Inclusus. ‖Item Circumago. v.l.

C. ΚΑΤΑκυκλόω, Circuncludo. v.l.

C. ΠΕΡΙκυκλόω, Circundo, Cingo, In circulum concludo. Et περικυκλόομαι itidem Circundo, Cingo, Circũcludo, Circunuenio, vt κυκλόω & κυκλόομαι. VNDE Περικύκλωσις, ως, ἡ, idem quod Κύκλωσις. Thuc. lib. 3, φοβούμενοι τὸ πλῆθος ἢ τὴν περικύκλωσιν, timentes ne circunuenirentur. vt suprà, διέφυγε μὴ κυκλωθῆναι.

C. ΣΥΓκυκλόω, Circundo. v.l.

Κυκλίω, ῶ, F. ιῶ, In orbem circumago, In orbem verto: seu Verso, Roto. γρίφω, vt schol. Soph. exp. ex quo suprà discrimen annotaui quod inter κυκλόω & hoc κυκλίω constituit. Soph. Aiace, Καὶ πῶς ἐπίγνως ὥστε μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντα τὸν σακεσφόρον, ad hominem inimicum gressum torquere, vt vertit Camer. vel Circumire. Eurip. Oreste, Μενέλαε πῇ σὺν πολλῇ ὀπὴ σωτοίᾳ κυκλεῖς; vbi schol. habet κυκλοῖς, vt suprà annotaui. Et κυκλίομαι, Vertor, Circumagor, In orbẽ torqueor. Item actiuè pro κυκλίω siue γρίφω, vt schol. accipit apud Soph. Aiace, ἴδεσθέ μ' οἷον δρῦπτον κῦμα φορίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖ, i. γρίφει. Posset tamen κυκλεῖ) passiuè accipi si μ' pro μοι capiamus, nõ pro με. Κυκλίω neutraliter quoq; capitur pro Circumagor, In orbem agor seu torqueor. Soph. Trach. ἀλλ' ὅτι πῆμα τῇ ζηλοτύπῳ πᾶσι κυκλοῦσιν οἵ δράκου γενοφάδες κέλαδοι. id est κυκλοῦσθαι, inquit schol. ‖Κυκλίω, Veho rotis orbiculatis, seu Curru veho: ἐφ' ἁμαξῆς ἄγω, ἁμάξια siue κύκλοι, id est οἱ ζυγοὶ τῆς ἁμάξης, orbes currus, vel rotæ. Il. ν, Αὐτὰρ ἐπὶ ἀκέσσαμεν κυκλήσομεν ὀπάσσαι γεγρομένοις Βοιοὶ ἢ ἡμιόνοισιν. id est ζυγοῖς ἁμαξικοῖς, vel potius ἐφ' ἁμάξης κομίσομεν, inquit Eust. nam aliquanto pòst de iis caduueribus dicit, — ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα, Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἁμαξάων ὑπὲρ ἔγον.

C. ΑΝΑνακυκλίω, ῶ, Reuoluo, Circunuoluo. κυκλίω. ‖Sæpe ad animum trãsfertur. Lucianus, οὐ μικρὸν οὐδὲ ἀκαταφρόνητον ἀφορμὴν ἀνακυκλῶν. id est, vt idem ait, ὅτι σωτοίας πολὺς φροντίζων. Bud.

Ἀνακυκλῶν, Iterare, Repetere, quasi in orbẽ circumagendo. Plutarchus, ἃ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀνακυκλῶν λέγομεν. Eundem sermonem repetens & iterans, Budæo interprete. Gregorius, πάλιν καὶ πολλὰς ἀνακυκλῶν ἡμῖν τὰ ἄχθη, id est Iterum nobis obiicis & repetis, interprete eodem B.

Ἀνακυκλίομαι, οῦμαι, Reuoluor, Circũuoluor. Plutarch. in Antonio, ἐκ τοῦ ἄγαν αὐτὸς χαλιὰ ἢ ἀμελῶν ἀνακυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν αὐτὸν βίον, id est, Reuoluebatur. hoc est εἰς τὸν αὐτὸν βίον ἐκπεσόντα, inquit Budæus. Aristot. Ethic. 2, τὰς δὲ πόλεις πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι ἐπὶ τοὺς αὐτούς, id est, (inquit idem Budæus) Versari, mutari, & reuolui. ‖Apud Hermogenem ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ exponitur Vsitata & trita, Circulatoria.

Ἀνακύκλησις, ως, ἡ, Reuolutio, Circunuolutio. ‖Item Resolutio, Iteratio.

C. 2. Ἐπανακυκλέω, Repeto, Itero. Dionys. Areop. De eccles. hier. ταῦτα μὲν ἂν πολλάκις εἰρημένα ἐπανειλέσθω τοῖς αὐτοῖς ἀνακυκλῆσαι λόγοις. Et alibi, τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλοῦντας. B.

C. Ἐγκυκλέω, Circumuoluo. v.l. Polluci ἐγκυκλεῖν est Circũuoluto eo quòd dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sint, vt videre licet in verbis quæ mox ex eo adscribã. In hoc autẽ loco, εἰ μὴ χαλκοῦν ἔχοις τὸν πλοῦτον, ἐγκυκλοῦσθαι, Suid. exp. συγγράφεσθαι. At Ischin. Aristoph. in hoc Vesp. loco, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐγκυκλήσομαι, exp. μεταβαλοῦμαι. VNDE Ἐγκύκλημα, ατος, τὸ, ET Ἐγκυκλητήριον, ου, τὸ, pegma quoddam scenicum subiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebãtur. Eust. τὸ ἐγκύκλημα (ὃ καὶ ἐγκυκλητήριον λέγεται) μηχάνημα ἐστὶ ἐπὸ τροχῶν, ὑφ' οὗ ἐκκυκλοῦνται τὰ ἐν τῇ σκηνῇ ἢ τῇ σκιᾷ. Poll. ἐγκύκλημα esse dicit ὅτι ξύλων ὑψηλὸν διάθεσιν, ὧ ὀπτάνεται θρόνος. δίνεται δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ σκιλλοῦ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόῤῥητα φέρεσθαι, καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ ὄχου καλοῦσιν ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi nõ ἐγκύκλημα sed ἐκκύκλημα, vt & in quodã loco præc. aliquanto tamen pòst ἐγκύκλημα, vt & apud Eust. Apud Suidam verò perperam scribitur ἐγκύκλεσι. ‖Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ suprà ἐγκύκλια. Aristot. 2 Œcon. ἐκφοραὶ δ' ἀπὸ τῶν οἰκείων ἐγκυκλημάτων, prouentus ex domestica parsimonia & labore & iis quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibidem dicuntur v.l. Vide ἐγκύκλιος. ΑΤ Παρεγκύκλημα, ατος, τὸ, quasi Circulatio: figura dicendi. v.l. ex schol. Aristoph.

C. ΕΙΣκυκλίω, Aduoluo, Voluendo & rotando introduco, Introcheo, Infero, εἰσφέρω. Aristoph. Vesp. Νὴ τὸν Διόνυσον ἆρά γ' ἡμῖν εἰσκυκλήσαι Δαίμων τις εἰσκύκλησιν εἰς τὴν οἰκίαν. id est εἰσπέμψαι. Hesych. εἰσκυκλήσας exp εἰσελθών. ‖Lib. 2. Maccab. cap. 2, εἰσκυκλοῦσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι ἠθέλησεν, aggredi volentes narrationes historiarum. id est volentes legere & versari in historiis. v.l. VNDE Εἰσκύκλημα, ατος, τὸ, dicebatur idipsum super quo ἐσκύκλημα introducebatur. Poll. ἐφ' ᾧ ἦν εἰσάγειν τὸ ἐσκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται.

c. 2. Ἐπεισκυκλέω, Aduoluo, ἐπεισφέρω. Itẽ Attexo, Annecto, Basil. in Epist. ad Diod. de dialogis Platonis loquens, οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ τοῖς ὑποθέσεσι, nihil autem amplius ex personarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorũ. Greg. in ἐπιτ. 1, πῶς τὰ ἐπεισκυκλούμενα τοῖς δράμασιν ἡ ἱστορία ἀκριβοῖ, attexitur. B. p. 1063. Suid. exp. ὀπισθοκωπῶ. VNDE Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Suid.

c. 2. Παρεισκυκλέω, itidẽ Attexo, Adnecto. Eust. de κυκλέω, loquutus, ἐξ ὧν ἔδει τοῖς ὕστερον παρεισκυκλεῖν λόγοις, τὰ ὡς ἀναφερόντα πρὸς κυκλικὸν παρεισάγει, ἢ γραμμύλλειν τὸ φερόμενον: vel τὸ πολλάκις ἐπὶ τὸ αὐτὸ γράφειν καὶ οἷον ὀχεύειν ἀκριβῶς.

C. Ἑκκυκλίω, Euoluo, ἐκκυλίω, vt Hesychius exp. V.l. interpret. Reuoluo. Item apud Suid. ὁκκυκλήμασι, ἐκκύκλημα ἔχων. VNDE Ἐκκύκλημα, ατος, τὸ, vt ἐγκύκλημα suprà, Machina lignea in theatro qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Apud Poll. vtraque scriptura reperitur, ἐγκύκλημα & ἐκκύκλημα: sed quum apud Eust. quoque ἐγκύκλημα habeatur, verior esse ea scriptura videtur.

¶ Κυκλίζω, Circumeo. nam κυκλίζει ab Hesych. exp. κύκλῳ περέρχεται.

Κυκλόω, Roto. Rotundo. κυκλοῦσιν, γρηγυλοῦσι, Hesych.

¶ Κυκλίσκος, ου, ὁ, Orbiculus: idem quod ὄγκος, id est Pastillus. Gorr. ‖Item Scalper excisorius cauus: sic dictus quòd ima sui parte ad circuli figurã accedit. Gorr. de eius autem vsu eundem consule.

ΚΥΠΤΩ, Pronus sum, Propẽdeo. Inclino me, vel Inclino caput, Sum capite obstipo, Demitto oculos. Vnde homo dicitur ὄρθος esse, at cætera animalia κύπτειν, id est (vt loquutus est Ouid.) Prona

ſpectare terram. Hom. Odyſſ. ν. ῥῆσις, de Tantalo, Οἱ δ' ἀεὶ κύψαι ὀ (vel potius κύψαι) ἠέρα πάντα ἰδόντα. Athen. lib. 2, καὶ κύψαντος χάσμα οὐκ ὀλίγον διαῤῥύηναι. Affertur ex Ariſt. in Equit. κύπτειν de verecundo dictum, τοῦτο, τί κύπτεις; Additur tamen plerunque εἰς πλὴν γῆν, vel κάτω, aut tale quid. Demoſth. Pro cor. πρὸ τῆς πύλης ἀγαθῶν πρεσβεῖς ἀκούω, καὶ σίτων καὶ κύπτων εἰς πλὴν γῆν. Ariſtoph. autem dixit κύπτειν κάτω, itidemq; Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. Præt. κέκυφα, à quo participium κεκυφώς, quod tamen ſignificationem præſentis habet. Philo, μὴ κεκυφότα εἰς ἔδαφος, Non inclinantem caput in terram. Vel, Non demittentem oculos. Nonnus, — καὶ τῶν κεκυφότα πίπτε Σίμων. vbi v. l. vertunt Humeros incuruatos.

Κύπτω, actiua ſignif. Pronũ facio, Propendere facio: oppoſitum τῷ ἀείρω τινά, apud Philonem.

Κύπτω, in v. l. habet & ſignificationem verbi ἀναχύπτω, ex Strabone: ſed locus nõ profertur: nec certè proferri poſſe exiſtimo, niſi ſit corruptus.

Κυπτός, ἡ, ὁ, Inclinatus, Supplex. v. l. ex Æſchylo. Ἐτ Κυπτάζειν ex Nicolao Alex. Curua & intexa placentula. Pro quo exiſtimo ſcribẽdum κοπτάζειν, de quo ſuo loco.

C. ΑΝΑ κύπτω, Oculos & caput erigo, vt aues bibentes ſolẽt, inquit Budæus. reſpiciens, opinor, ad illũ (aut illi ſimilẽ) Ariſtot. locũ, De Anim. 9, ἀναχύπτειν πίνων. Itẽ Surſum aſpiciõ, Suſpicio. Ἀναχύπτειν etiã dicuntur qui cælũ ſuſpiciũt (addit idem Bud.) vnde illa mirifica allegoria Lucæ 13 capite, mulieris cõtractæ & incuruæ, quæ ſtatim manum IESV iniectam ſentiens, ἀνέκυψεν, antea annis duodeuiginti ſemper συγκύπτουσα. Gaza vertit ἀναχύπτειν εἰς τὸν ἥλιον, faciem ſoli obiicere. Apud Athenæum ἀνάστομος, Erectus, Surſum tendens.

Ἀνακύπτω, Exiſto; Emergo. Item Orior, Enaſcor. Chryſoſt. De ſacerdotio, ὡς δέ ποτε ἡ αἰτία μικρὸν ἀνέκυψε τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, vbi verò & ipſe paulum emerſi ex vndis vitæ ſecularis. Propriè (vt opinor) quaſi Caput immerſum illis extuli. Idem ad Rom. 4, οὗπω ἀπὸ τούτων αἰτίαν ἐπίεζεν ἀνακύπτουσαν λύειν, orientem, ſiue enaſcentem. Notanda eſt autem conſtructio alia hoc in loco quàm in proximè præcedente.

Ἀναχύπτω, Spe erigor, animóque recreor. Xenoph. in Œconomico, οὕτω δὴ ἐγὼ αἰσθόμενος, ἀκούσας &c. Appianus ſuprà. ς, τὸ μὴ αὖθις ἀναχύψαι τὴν δημοκρατίαν, Ne vnquam reſpublica caput erigere poſſet; & reſtitutionis ſpem haberet. Ita Bud. apud quem & alia exempla.

C. ΔΙΑ κύπτω, Caput exero per clathros, ſeu rimani, aut per tale quid, ad aſpiciendum videlicet. Vel, Aſpicio capite exerto, aut quaſi capite exerto. A Bud. autem liberius exponitur Tranſpicio, vel Perſpicio per rimas ſeu clathros. Xenoph. διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους. Chryſ. ἴδοι δὲ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοπλήθεις ἑορτάς. Alia exempla vide apud eundem Bud. Comm. pag. 71.

C. ΕΓΚΥΠΤΩ, Pronus incumbo, Propendens incumbo. cumdatiuo. Vnde ἐγκυφότης apud Thuc. Incurui, Proni, Bud. Vide Ἐπικύπτω.

C. ΕΓΣΚΥΠΤΩ, Exerto capite introſpicio. Vel, Introſpicio quaſi exerto capite. At in v. l. ſimpliciter exp. Intueor.

C. ΕΠΙΚΥΠΤΩ (ſicut & ἐγκύπτω paulo antè) Pronus incumbo; Propendens incumbo. Frequẽs eſt autem partic. ἐπικυφώς in ſignif. præſentis. ἐπικυφώς (inquit Bud.) dicitur Inclinatus & Incumbens, hoc eſt ἐπικεκλιμένος καὶ διηνεκῶς κύπτων, & συγκεκυφώς. vt Incumbens ſtudio & lectioni: id eſt ἔργον ποιούμενος ἢ σπουδαίως, καὶ σχολάζων. Hæc Bud. quibus addo ex Luciano in Hermotimo, pag. 109 καὶ ὡς τὰ πολλὰ βιβλίοις ἐπικυφότα, & ὑπομνήματι τῷ σωκρατικῷ ἀποκαφόμενον. Sic mei Galli dicũt, *Auoir touſiours la teſte ſur les liures.*

C. ΣΥΝΕΠΙΚΥΠΤΩ, vnde συνεπικυφώτερα in v. l. Simul incumbere.

C. ΚΑΤΑ κύπτω, Decumbo. item Deorſum aſpicio. vt Bud. exponit, afferens ex Luciano, ἐπὶ κατακυφὸν ἔσω τὸ χάσμα. In v. l. exponitur etiã Inclino me deorſum, (vbi vacat aduerb. Deorſum) itẽ Demergor, & Immergor. Huic autem κατακύπτω opponitur ἀνακύπτω. At συγκύπτω contrà & ipſum pro κατακύπτω ponitur.

C. ΠΑΡΑ κύπτω, Inclinato capite, vel proclinato, in obliquum aſpicio, (vt v. l. ex Plinio interpr.) quemadmodum qui è feneſtra tranſuerſis oculis venientes euntéſque curioſe obſeruant. Quidam etiam interpr. verbũ παρακύπτω Obiter & quaſi prætereũdo limis oculis aſpicio. Παρακύπτειν (inquit Bud.) Tranſuerſim aſpicere, quaſique limis oculis, vel in tranſitu, & quaſi per trãſennam. Baſil. in quadam epiſt. ad Greg. παρακύψαι πρὸς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, Inſpicere pauliſper vitã Chriſtianorum, Aliquantulũ explorare. Luc. παρέκυψα εἰς τὰ ὑμέτερα, Ad iſta veſtra aſpicienda quaſi per tranſitum incubui. Inde prouer. ἐξ ὄνου παρακύψεως, de aſino, qui quum ab agaſone neglectim ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel officinam inſeruit, & vaſa euertit. Quibus ſubiungit ex Baſilio, μὴ που καὶ πρὸς ἡμᾶς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput exerat, & ad alios reſpiciat. Sed quidam pro Reſpiciat ad alios, maluerunt, Aſpiciat alios oculo retorto. Pro quo ſignif. affertur & hic Ariſtoph. locus in Pace, vbi περὶ τῆς μοιχευομένων γυναικῶν ſcribit, Κἄν τις παρακύψῃ τὴν γυναῖκ' αὐτοῦ, Ἀπαχωρεῖν, κατ' ἐμὲ αὐτὴν παρακύπτουσιν. (Præcedit autem ibidem, παρακλίνασαι τὰς αὐλείας παρακύπτουσιν. ſed fortaſſe hic pro παρακύπτουσιν verbum aliud reponendum fuerit) Affertur verò & ex Demoſthene, Philipp. 1, καὶ παρακύψαντα ὅτι τὴν τῆς πόλεως πόλεμον.

Παρακύπτω, (mutata ſignificatione præpoſ. παρά). Inclinans me introſpicio, Prono capite & propenſo collo, accuratè introſpicio. vel breuius, Introſpicio. Iac. cap. 1, v. 25, ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας. id eſt, Qui autem introſpexerit in perfectam illam legẽ libertatis. Ita enim multo rectius redditur, quàm Qui perſpexerit in legem, cum vet. interprete. Et bene ibi annotatur, ſumptam eſſe metaphoram ab iis qui prono etiam corpore oculos admouent, vt rem ominem propius cognoſcant. Sed hoc ſciendum eſt, inueniri etiam παρακύψας εἶδε, vt Lucæ cap. 24, v. 12, & Ioh. cap. 20, v. 5. vbi παρακύψας reddi etiam poteſt Quũ ſe inclinaſſet, aut Quum ſe incuruaſſet. Quidam tamẽ ibi quoque vertunt, Quum introſpexiſſet. In eodem cap. Ioh. v. 11, legitur, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, vbi. vet. interpr. reddit Inclinauit ſe & proſpexit: quum potius dicere debuiſſet Introſpexit. Παρακύπτειν οἴκοι etiam dicitur, vacante οἴκοι (ſicut & in κύπτειν κάτω vacat κάτω) Nazian. οἴκοι παρακύπτοντες.

Παράκυψις, εως, ἡ, Introſpectio. Aut Actio illa aſpiciendi tranſuerſim, (iuxta priorem ſignificationẽ verbi παρακύπτω) vt in prouerbio ὀξ ὄνου παρακύψεως, de quo in Παρακύπτω.

Παρακύπτω pro παρακύπτω, Theocr. idyll. 4.

C. ΠΡΟ κύπτω, Inclinans me prodeo, ſeu incuruãs. & ſimpliciter, Propendeo. Item, Procido: & Erumpo, vt ἐμβρυον, à Plutarcho dicitur προκύπτειν è vulua. Ita Budæus, qui etiam pro ὀξύχω id eſt promineo, ab Alex. Aphrod. accipi tradit. At verò ſimpliciter Inclinare ſe, in hoc Ariſtophanis loco exponitur, in Veſpis, καὶ πρόσθα μοῦ ἡ δυσπέτεια μ' ἀπενίζει, ἢ τὸν πάνυ ἀλιθιφῆ, καὶ προκύψασα φιλεῖν.

Προκύπτω, Proſpicio, Foras proſpecto. vt Bud. vertit, afferens ex Baſilio in quadã epiſt. ad Libanium, γνώσῃ δὲ ὡς κρυφῇ πως αὐτὴν ὑπεισῆλθε, ἢ τὸν πέμψαντα προκαλεσαμένη ἐμφωλεύοντα, ἢ μὴ δυναμένων ἔξω τοῦ δωματίου προκύπτειν.

C. ΠΡΟΣ κύπτω, Inclino, nec admquodo alti. q. d. Inclino me iuxta aliquem. Προσκύψαι (inquit Budæus) ferè idem eſt quod συγκύψαι. Plato De repub. lib. 5, ἀνάγκη δὲ προσπαλαιστὴν καὶ προσπίπτειν ἑαυτῷ, ἐπιστῆναι ἄλλα προσκυφώς. id eſt, Ac ſeipſum protendens, ad autemque eius admouens, quædam ei dixit. Hæc Budæus. quibus commodè addideris hunc Luciani locum, in quo addit προσκύψας, eadem alioqui in re, [illegible] προσκύψας τινός.

C. ΣΥΓ κύπτω, Simul inclinor, Pariter incumbo. Syneſ. ἀεὶ τι πρὸς σπουδὴν συγκυφόμενοι, pro Vnà ſtudaimus & commentati ſumus, nos videlicet ſimul inclinando & incuruando. Συγκύπτω, ſicut & [illegible] Deorſum aſpicio: vt demiſſi ſpiritũs homines ſolent. Greg. ἐγὼ τῷ συγκύπτοντι [illegible] Συγκύπτω pro κατακύπτω. Gregorius de medico in vlcera deſpiciente, ὁ δὲ συγκύπτει ὅτι

τὸ παθητικὸν δ' ἐφ' ὑγίειαν τῆς κάμψεως. ‖Συλλύω, Coco, & in vnum contrahor: vt videlicet in vnum contrahi dicitur quod distrahebatur & hiabat. cuius signif. exẽpla Bud. affert pag. 71. ‖Συλλύω pro Coeo (in ea signif. à qua deducitur Coitio pro conspiratione) nam εἰς ἓν συλλυφὸς Aristoph. in Equitibus dixit de conspiratione, vt annotat Cam.

Συλλύπαι in architectura, Capreoli. Vitr. id est Tigilla fastigiata, & in columellam suis capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia, ne nutet aut vacillet. Turn.

C. Ύ Π Ε Ρ κύπτω, Caput profero ad prospiciendum: aut simpliciter Caput profero. Luc. de luctu, Τ̃ σωμάτου ὑπερκύψαι. Cam. exponit Prospicio super id quod directum aspectum prohibet. Affert autem ex Plat. Euthydemo, ὑπερκύψας μόνον κατῶδον. vbi (inquit) significat se super alios prospectantem conspexisse. Bud. ὑπερκύπτειν esse ait In pedes erigi & eminere super alios. vbi & exẽpla vide, pag. 72. In v.l. ὑπερκύπτον τῷ ὑδατος φόλιον, folium extra aquam eminens.

C. Ύ Π Ο κύπτω, Caput summitto, Caput inclino, vt fit abiis qui aliis parere non recusant. vnde à Bud. exponitur ὑποκύπτειν, Summitti & dicto audientem esse, apud Herodotum & Basilium. Cam. itidem ex Herodoto affert, παῖδ' ἐθέλοντι τὴν πλείων ὑποκυψάσας, τὰς δὲ αἰσχίστη ἐσενεγκάντι, pro Vltro se summittẽtes. Et actiuè ex Aristophane in Acharn. ὑπόκυπτε παῖ πύλας, pro Summitte callum humerorum. ‖Bud. autem neutrali signif. pro Venerari etiã affert ex Luciano, πρόρρωθεν ὑποκύψας.

¶ Κυφός, οῦ, ὁ, (ex κέκυφα præterito verbi κύπτω formatum) Incuruus, Gibbosus. Hom. Od. ζ, Οἱ δὲ γήραϊ κυφὸς ἔων, ἕ μοι εἶδε νέεσθαι. vbi annotat Eustath. addi datiuum γήραϊ, ad differentiam τῷ γυρός. esse enim γυρὸν qui natura sit huiusmodi: vt quum dicit Homerus, γυρὸς ἦεν ἄμοιιν. (Pro illo autẽ γήραϊ κυφὸς facit hic comici cuiusdã versus, in quo senex quispiã dicit, Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, πίλων οὐ σοφός.) Dicitur tamẽ κυφὸς & sine vlla adiectione. HINC Κυφότης, Curuitas, Incuruitas. Item COMP. Ὑπόκυφος, itidem pro Incuruus. AT Ὑπόκυφος, Aliquantum incuruus. Aliam autem formam habet COMP. Κυφαγωγὸς apud Xenoph. à quo κυφαγωγὸς appellatur Equus proni capitis, vel Equus cernui capitis, seu cernuus. vt interpr. Bud. afferens ex Xenophonte, ἱππος χίνω δέ, ἢ μᾶλλον κυφαγωγότερος ἢ ὀρθοτράχηλος, αἰωτέρω τοῖς χρεών· ἢ δὲ μᾶλλον αἰακυφώς, καταπέρα. ὅτω γὰρ αὖ μάλιστα κοσμεῖν τὸ σχῆμα. Et VERB. Κυφόω, ῶ, Incuruo. Pass. κυφοῦμαι, Incuruari. VNDE Κύφωσις, Incuruatio, Gibbositas. Est vitium in spina (inquit Gorr.) quum eius vertebræ loco motæ sunt, & in posteriorem partem conuertuntur. Sunt autem hæc tria vitia in spina, κύφωσις, λόρδωσις & σκολίωσις. quibus additur & σῖσις. Galenus scribit Hippocratem κυφοὺς solitum nominare quos omnes κυρτοὺς appellant. Est autem κύφωσις vitium spinæ quod à casu, ictu & tuberculis duris anteriorem thoracis partem distendentibus pulmonémque prementibus aliquando contingit, vt docet Gal. Comm. in Aphoris. quo scribit Hippocrates gibbos ex asthmate aut tussi factos, ante pubertatẽ mori. ET Ὀπισθύκυφωσις, Spinæ in posteriorem partem contorsio. quæ & simpliciter dicitur κύφωσις. Gorr. ITEM. Κύφωμα, Gibbus, apud Hippocr. Et POET Κοφὸς pro κυφός.

Κῦφος, τος, τὸ, Gibbus, Hippocr. ‖Item Vas quoddam concauum, dictum & σκαφίδιον, (id est Parua scapha) vt tradit Etymol. HINC Κύφων, ωνος, ὁ, deduci putat, eóq; significari κύρτωμα. sed huius significationis exẽplum nullum affertur: at pro Catasta, seu Numella, aut Collari, alióue instrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur, in plerisque locis reperitur. Aristot. Polit. 5, δεδῆσθαι ἐν ἀγρᾷ ἢ περὶ τὰ κύφωνι. vbi quidam reddiderunt, Ligari ac ceruices annulo ferreo includi. Verùm Hesych. non δεσμὸν σιδηροῦν, sed ξύλινον hoc vocabulo significari tradit, item ξύλον βασανιστὴν, κολαστήριον, ᾧ καθήμενον τοὺς ἁμαρτάνοντας κατακρυμβόους. Aristophan. in Pluto, Ὦ πόμφολυξ καὶ κύφων τις οὐκ ἀρήξει; Luc. in Menippo, seu Necyomantia, καὶ σφόνδυλοι, καὶ κύφωνες, καὶ ὄχοι. Hinc autẽ fit vt κύφων vocetur etiam qui sceleratus est, seu maleficus, & qui Lat. dicitur etiam Furcifer. Ἴσθμιον δὲ ὁ πυρὸς ἄθροισμα dicitur κύφων, vt tradit schol. Aristophan. in illum locũ. At Hesych. scribit dici ὅπου πάντων διεχόντων καὶ ὀλιγοστίων. ET Κυφωτικὸς de suppliciis, ὅτου τὰς πλευρὰς. ‖Sed Κύφων ab eodem exponitur etiam σκαφίδιον. Item Virga incurua. Quin etiam quoddam genus χιτῶνος esse scribit.

¶ Κυπτάζω licet quandam habere videatur formam frequentatiui à κύπτω, exponitur tamen potius ὀλιγοπεδάω & χρονίζω. itidémque à Bud. Immoror, Cunctor, Tẽpus tero, in hoc Platonis loco De rep. lib. 5, τὸ δὲ σκυλεύειν τοὺς πολεμίους πεσόντας, οὐδὲν ἔχειν μοι φαίνεται πρὸς τὸν μαχόμενον εἶναι, ὡς τι διόντων ἀρῶντας ὅπως μὴ τὸν πολεμίων κυπτάζουσι. Affert verò & ex Plut. in Apophthegm. ὅπως μὴ κυπτάζοντες πρὸς τὰ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι. vbi observa de re eadem dictum hoc verbum, de qua & apud Platonem. Videri autem possit his in locis aliisque similibus κυπτάζειν esse non simpliciter Immorari, & Tempus terere, sed Immorari perscrutãdo, quod capite inclinato fieri solet. Verùm generalius vsurpatur. vt apud Aristoph. in Nub. τί κυπτάζεις ἔχων πρὸς τοῦ θύραν; vbi schol. exponit ὀλιγοπεδεῖς, item σκαλεύῃ. (quo verbo vtitur idem poeta alibi eadem in re) Idem in Pace, ὡς εἰώθασι μαλιστα πρὸς τὰς σκιὰς πολῖται κλίπαι κυπτάζειν καὶ καπηλεῖν.

ΚΎΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, Poculi genus quoddam. A quibusdam exponitur Cyathus. Hom. Il. α, Μείλητόσδε δὲ χαλκὸς ἰδίζετο χερὶ κύπελλον. Quidam apud Athen. κύπελλα dicit esse ἐκπώματα similia σκύφοις. Ibidem legimus ita dictũ hoc poculum ἀπὸ τῆς κυφότητος. vnde etiam quidam scripserunt κύπελλον dictum quasi κύφελλον. Eustathius autem κύπελλον exponens ὅπερ ἔστι κύπελον, factum ex aoristo ἔκυπον tradit. Alii κύπελλον quasi χύπελλον dictum putarunt, ἀπὸ τοῦ χεῖν πολύ, id est vinum (à qua no minus πολὸς significatione deducitur & κάπηλος) Ab hoc EST Κυπελλομαχία. vt εἰλαπίνη κυπελλομαχίας, conuiuium poculis dimicans.

C. Ἀμφικύπελλον δέπας, Repandũ vel incuruũ poculum, vel vndique introrsum propẽdens, seu reflexũ. οἰονεὶ παντα χόθεν ὅπη τὰ ἔξω κυρτός, inquit Eustathius. Idẽ ex Athenæo exponit ἀμφίκυρτον, & ex Parthenio addit, διὰ τὸ περικυρτοῦσθαι τὰ ὠτάρια. nam κυφὸν idem esse quod κυρτόν. Ex Aniceto autem subiũgit Cyprios ita vocare binas aures habens poculum. id est binas ansas, vt exponũt quidam. Etymolog. autẽ scribit de ἀμφικύπελλον quæ & ad simplex κύπελλον pertinent, videlicet dici à κυφὸν, κύφελλον & κύπελλον. aut à χέω, χύπελλον, in quod χεῖται (id est infunditur) πολὸς, hoc est vinũ. cuius etymologiæ alio meminit loco & Eustathius. vbi & Aristotelis hunc citat locum (qui legitur lib. 10 De hist. anim. cap. 40) αἱ δὲ δικέλιδες καὶ αἱ τῶν μύτιλων ἢ τῶν χαδόνων, ἀμφίστομοι. ἔχει μίαν μὲν βάσιν δύο δικέλιδες εἰσὶν, ὡς τὸν τῶν ἀμφικυπέλλων, ὃ μὲν ἐντὸς, ὁ δὲ ἐκτός. vbi Gaza ἀμφικύπελλον exponit Geminum poculum. sic enim totum hunc locum reddit, Cellæ autem & mellariæ & sobolariæ geminæ omnes sunt. vno enim eodémque interscpto duæ sibi iunguntur cellæ, modo poculi gemini. Vide Eustathium. Hesychius exponit περιφερὲς, id est rotundum.

ΚΥΡΤΟΣ, οῦ, ὁ, Curuus, Incuruus, Gibbosus, Gibbus. Hom. Il. β, — τὸ δὲ σίδηρος ἄμυδις Κυρτὸν, ὅτι ῥα πρῶτα σιδηρεύσατο, Humeri gibbosi. Et in Epigr. dicit Nicarch. κυρτὸν cui sunt κυρτὰ ὦμα, lib. 2, Ὀρθώσας τὸν κυρτὸν ὑπὸ χθονὸς Διόδωρος Σικελῆς. Item, Conuexus, oppositum videlicet Cauo. vt passim κυρτὸν opponitur τῷ κοίλῳ. Aristoteles Ethic. 1, cap. 13, ὥσπερ λόγῳ δύο ὄντε, ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Idem verò scribit Plutarchus his verbis, τὸν γὰρ περιφερῆ τὸ μὲν ὅλον κοῖλον, κυρτὸν δὲ τὸ ἐκτός. Sic apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, διὰ τί ὅταν τῶν εἰκότων πρόρρωθεν πίπτοντες, τὸ χωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλάπτωσιν. Synesius quoque de vento in contrarium flante loquens, dicit eum vela ἐκ κυρτῆς reddidisse κοίλα. Potest verti & Gibbus in huiusmodi etiam locis sicut Celsus dixit lecur intrinsecus cauum, extrinsecus gibbum. Sciendũ est, autem & κῦμα id est fluctum, ab Homero vocari κυρτὸν: quo putat Eustathius exprimi τὸ πολὺ τῷ ὄγκῳ. vnde Tumidũ ibi reddi posse existimo, præsertim quum de fluctu itidem eo vtantur Latini,

Cæterùm hoc quoque κυρτὸς à κύπτω fieri vult Etymol. vt à Κύπτω fit κυπτὸς, ex quo κυπτὶς factum fit κυρτὶς, deindè sublata litera π, remanserit κυρτός. Eustath. autem ait vel à κυπτόω vel à κρύπτω deriuari.

Κύρτος, ου, ὁ, VEL Κύρτη, ης, ἡ, Nassa, aut aliquod huiusmodi piscatorium instrumentū, inquit Bud. afferēs ex Luciano, ἐν τῷ περὶ κύρτων τὸ ἀδιέξοδον. Plu. De prud. animal. ἐμβὰς εἰς κύρτην ἀθρόα πλακοῦντα. Idē ibidē, οὔτε δὲ ἡ τῶν εἰς κύρτην ἐμπεσοῦσα ὑὸς ἐκ τῶν ἀθρόων δύναται. In v.l. exponitur Sagena gibbosa. In iisdem κύρτη ex Herodoto affertur pro cauea: Pollux tamen non caueā apud eum significare vult, sed vas argenteū forma caueæ. ‖ Κύρτη, Qualus, Fiscella pro qua signif. affertur ex Nicādro in Alexiph. Χυλὸν ἐσθῆτος ὀξυόεντος ἡ χιονίδι κύρτῃ Ἐκθλίψασα πορεῖν. ET Κυρτὶς in iisdem pro qualo itidem, seu fiscella, ex hoc eiusdē Nic. versu, Ἄλλοτε δ' οἰνοδόκῃσι βορείῃ ἐν κυρτίδι θλίψαις. Bud. quoque κυρτίδα qualum, seu colum, aut sacū vocari existimat: ITEM Κυρτίδιον, q.d. quasi illū. quo vocabulo vsi sunt & interpretes Dioscoridis sicut & nomine Fiscella.

C. Κυρτοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Incuruā formam habens. Sed peculiarem etiam signif. habet. nam sic dicitur (vt scribit Gorr.) auricula parte sui extrema, qua ab anteriore in posterius vertitur & quasi reflectitur.

C. Κυρτοκύφων, ονος, ὁ & ἡ, Incuruam ceruicem habens. Fab. lib. 1, cap. 5, Sed res tota magis Græcos decet, nobis minus succedit. Nec id fieri natura puto, sed alienis fauemus; ideóque quum κυρτοκύφονα mirati sumus, incuruiceruicum vix à risu defendimus.

C. Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ ἡ, Vtrinque incuruus, Vtrinque gibbosus, vel repādus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελλὼν (id est luna) quasi vtrinque inflexa, vel, vt alii, gibbosa) ad σελλὼν autè μηνοειδῆ, & δίχηνον, & πεπληρωμένῳ Cleomedes ait recētiores addidisse ἀμφίκυρτον. Est autem luna ἀμφίκυρτος, vt ait Hermolaus, quū in solis triquetro semianibitur orbe. Secundum Martianum autem appellatur ἀμφίκυρτος, quum est dimidiata maior.

Ἀμφίκυρτον substantiuè, Ligni quoddam ad gerēda onera, Suid. Vide Ἀμφίκοιλος Tomi huius semip. 288.

C. Εὔκυρτος, Incuruus, idem quod κυρτός. AT Εὐκύρτα Suidas esse dicit τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. Platonē autem in Timæo vsum esse hac voce ὅτι τῆς φαρύγγος.

C. Ἐπίκυρτος, ου, ὁ, Incuruus, idem quod κυρτός. VNDE Ἐπικυρτόω, ῶ, Incuruo apud Hesiodum, ὀπίκυρτώσῃ καρήνα. Et apud Greg. cælum dicitur ὀπικυρτοῦσθαι (vt Latini dicunt cæli conuexa) in lib. De homine, οὐρανὸς ὁρόφου δίκην ὀπικυρτούμενος.

C. Ὑπόκυρτος, ου, ὁ ἡ, Subincuruus, Aliquantum incuruus.

Κυρτόω, ῶ, Curuo, Incuruo, Incuruū aut cōuexum reddo. Vnde Κυρτοῦμαι, Incuruor. Vel Pādor, vt Bud. vertit apud Xen. οἱ δὲ φοίνικες πυκίμβοι, ὑπὸ βαρέος αὖ κυρτοῦνται. Oppian. 3, Ἡδέ τι κυρτοῦται μισάτιον ῥάχιν, pro Incuruatur, seu Incuruatū eminet. HINC Κύρτωμα, ατος, τὸ, Quod est incuruatū. Gibbus, Luciano. Κύρτωμα Hippoc. in Prognost. appellauit οἴδημα, hoc est, tumorē omnē præter naturam, generali significatione, vt Gal. com. 2 annot. Gor. Itē καμάρα, teste Suida. In v.l. Locus testudinatus & incuruus qui Latinis Fornix. ET Κύρτωσις, Curuitas, Gibbositas, seu Gibberositas. Sic autem appellatur peculiari signif. Distortio spinæ dorsi in posteriorem partem. Hæc & ὑπόκυφωσις appellatur, vel simplici etiam nomine κύφωσις, vt annotat Gal. Comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Oppositā huic contortio dicitur λόρδωσις, spinæ vertebris in anteriorem partem conuersis.

ΚΥΡΟΣ ου, τὸ, Autoritas, vel potius Autoritas plena. A Bud. tamen exponitur simpliciter Autoritas, itē Firmamentū, Rata fides, & Probatio. affert autem ex Plat. Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς δίδωμι λόγον δοῦναι (videlicet ταῖς τέχναις) quū antea κύρωσιν pro eodem dixisset. (Philo, μισεῖ τὸ κῦρος ὑπόφημίσας τῆς ἀκύρου, Autoritatem malè ratis, vel Firmamentum infirmis.) Addit & ex Sophocle in Electra, (pag. 111 mex edit.) — ἡ δὲ τῶν ἴσης Γοργὼν ὑπαρχὴ κῦρος ἡμέρᾳ κραίνει. vbi κῦρος vertit Ratam spem, item Certum omen, & pignus. At verò apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας reddit, Caput, & Cardinē, item Præcipuum munus & præuertendum. Itē τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, Præcipua functio & rata medicatio. Vide Com. p. 42. Sciendum est autē in illo Sophoclis loco κῦρος à Suida exponi δύστυχίαν, apud quem malè scriptū est κακῶν, pro κακῶν. ‖ Κῦρος, Edictum. v.l. in hoc Dionis loco, τὸ δὲ κῦρος σοὶ πᾶσι τοῖς ἀφικνουμένοις ἐκ τοῦ Καίσαρος ἐκφέρεται.

Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, Persarū rex. Putatur autem qui primus ita dictus fuit, id nomen à sole accepisse. vocare enim κῦρον Persas τὸν ἥλιον, id est solem, Plutarch. docet in Artoxerxe.

B C. Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Autoritatem non habens, Auctoritate priuatus. Vel, Ius & potestatem non habens. Ἄκυρον redditur etiā Irritum, Demosth. cōtra Timocratem, ἵνα τὰ ἄκυρα ποιεῖ, Hæc irrita facit, Hæc autoritate priuat, His ius & potestatem abrogat. Ἄκυροι λόγοι, Ilocr. ad Philippum. Ἄκυρον ποιεῖν τινὰ συγγραφὴν, Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου, est Syngrapham irritam facere & circunducere, vt Bud. tradit. quod & αἱρεῖσθαι τινὰ συγγραφὴν dicitur. Sic δίκην ἄκυρον ποιῆσαι, apud Isocratem, Ab Æschine contra Ctesiph. opponūtur ἄκυρος νόμος & κύριος, vbi scribit, ἅπας ἀναγκαῖος νόμος ἑκάστου κύριος, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς χρείοις. Lucianus genitiuo iunxit in Pseudologista, vocās ἡμέρας ἀκύρους τῆς σοι ἐμοῦ παρόντων, non habentes ius & potestatem iuridicarum actionum. vel ius & potestatem agendi quæ &c. ‖ Item Ἄκυρον, Improprium, Quintil. lib. 8 cap. 2.

Ἄκυρος de persona dictum, Potestatem non habens, Ius & potestatem non habens. Cum genitiuo. Demosthenes, ἄκυρος ποιῶν ψηφίσασθαι, Id est, Budæo interprete, Nullius rei imperiū & potestatē habebitis. κύριος ei opponitur in hac quoque significatione, apud eundē, ἐὰν ὀπιδείξωσιν ἀκύρους ὄντας ὑμᾶς, τοῦτο γὰρ φασὶν εἶναι κύριοι. Et ἄκυρος τῆς οἰκουσῆς, Cui est interdictum bonis, ὁ δὲ ὄφλων, τῆς λοιπῆς χρόνου ἄκυρος ἔστω τῆς οἰκουσῆς, suorum administrandorum potestate mulctatus sit. Bud. pag. 47. Ἄκυρος τῆς ἀποτιμήσεως, Qui mulctam dicere nō potest. Idem alibi. ‖ Ἄκυρος καθίστημι, vide in Κύριος.

c. 2. Ἀκυρολογία, ας, ἡ, Improprietas sermonis, Improprium genus loquendi. Vnum ex vitiis quæ in sermone grāmatici notant. ET Ἀκυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Impropriè loquor, Acyrologia vtor, id est impropriō loquendi genere.

Ἀκυρόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, (q.d. Autoritate priuo, Autoritate spolio) Irritum reddo, Abrogo, Antiquo. Ἀκύρωσις, inquit Budæus, est ἀκυρωῦν, hoc est Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere. Quod etiam Circumducere dicitur.

Κυρόω, ῶ, Autoritatē do, Autoritate mea comprobo. vel Ratum habeo, Ratum facio. Κυροῦμαι (inquit Bud. pag. 756) etiam vt Κυρῶ, dicitur pro Firmo, Constituo, Decerno, vbi etiam exempla affert ex Plat. ‖ In v.l. ann. κυροῦσθαι non tam significare Comprobare, quàm Cum autoritate decernere, & legitimè rem transigere, vt demum ratum sit quod actum fuerit. Subiungitur tamen locus Herodoti in quo simpliciter redditur verbo Confirmare: hic videlicet, κυρώσειν αἰεὶ βάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς πέντε μῆνας. Itidem apud Appian. κυρωθέντος δὲ τοῦ νόμου Bayf. vertit, Approbata ab omnibus sententia. Apud Thuc. autem redditur Ratū habere, lib. 8, pag. 284, ἐπειδὴ δὲ ἡ ὁμολογία, οὐδὲν τούτων ἐκύρουν, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα διελύθη. Et pass. κυροῦσθαι itidem Ratū haberi & institui, in hoc Demosth. loco, ταῦτα μὲν παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς ἀμφισβητουμένοις παρ' οἷς ἔφη καὶ τἆλλα κυροῦται. Sed & apud Paulum ad Cor. 2, cap. 2, v. 8, διὸ παρακαλοῦμεν ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, rectius redditur, Precor vt ratam faciatis in illum charitatem, quàm Vt confirmetis, cum vet. interprete. HINC Κύρωσις, Comprobatio quæ fit autoritate alicuius, vel Confirmatio, & rata fides, vt apud Platonē exponit Bud. quem vide pag. 42 & 756.

B C. ΕΠΙ κυρόω, ῶ, idem quod simplex κυρῶ. vt ὀπικυροῦν τὸν νόμον apud Polyb. quod & κυροῦν suprà. Exponitur tamen non simpliciter Approbare vel Comprobare eam sententiam, sed In eam sententiam decretum facere, vel senatusconsultum. Et ὀπικυροῦν νόμον (sicut ὀπιψηφίζειν & ὀπιχειροτονεῖν) Ferre legem, Rogare le-

gem. ITEM c.t. Συνεπικυρῶ, Simul comprobo, Vnà comprobo. Polyb. αὐ μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Sed Bud. vertit, Nisi populus iusserit & sciuerit quod senatus censuit. Qui etiam scribit συνεπικυροῦσθαι dici quum maior autoritas vel potestas probat quod minor censuit.

C. ΠΡΟΣ κυρόω, ῶ, Autoritate mea comprobo, Ratum habeo. βεβαιόω, Hesych. Item, Autoritate mea adiudico quidpiam alicui. Et simpliciter pro Adiudico. Vnde in Pand. προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν οὐσίας, pro Adiudicari publico. id est δημοσίας γίνεσθαι. Bud. B

Κύριος, ου, ὁ, (vnde Gall. Syre) id est κύρος ἔχων, Autoritatem habens seu obtinens in rem quampiam; A cuius autoritate pendet aliquid. Sed κύριος τούτου breuius etiã exponitur Dominus huius rei. vt quum dicit Demosth. Olynth. 2, πλείστων καὶ πόνων κύριοι. Et Isæus, pag. 54, τῆς γὰρ φατρικῆς οὐσίας οὐδένα κύριον ἦσαν. Est κύριος (inquit Bud.) Qui summam habet potestatẽ rei cuiuscunque. Pol. De Pol. Rom. πῶς δὲ καὶ πρεσβείας κύριος ὁ δῆμος. Et κύριον ποιῆσαι, Dare autoritatem & potestatem, vt idem Bud. ex Demosth. vbi ponitur sine adiectione. Affertur autem ex eodem, κύριον ποιεῖν τῆς χειρῶν. Cæterùm κύριός εἰμι τούτου reddi etiã potest Penes me est potestas huius rei, vel ius. vt apud Xenoph. κύριον εἶναι τῆς καταλύσεως. Sed & cum infinitiuo sæpe, vt κύριος ἐστὶ ἀποστέλλειν, Thucyd. Penes eũ erat ius mittẽdi. Plat. in Epist. κύριος αὐτὸν ἡμῖν μὴ γεγενῆσθαι αἰτιᾶσθαι. Interdum autem additur articulus τοῦ. vt apud Aristot. Ethic. 3 cap. 5, κύριοι γὰρ τοῦ μὴ μαχεσθῆναι. Sed in hoc Isæi loco, pag. 56, ὡς οὐ κύριος ἐστὶ τοῦδε ποιήσασθαι reponendum videtur τῷ τοῦδε ποιήσασθαι. C

In v.l. exponitur & alio modo nomen hoc, eodem tamen sensu: vt κύριος ἦν τῆς διαιτωμένης, Plat. De leg. Suo arbitratu distribuat. Et κύριος κρίνειν εἰμὶ, ex Aristot. pro Possum pro meo arbitrio iudicare. Ibidem ex Plat. epistola 7, ἀξιῶ μὴ κύριον ἡγεῖσθαί σε Διώνος ἐμὲ, pro Ne me putes omnia apud Dionem posse tanquam dominum. Alicubi verò κύριός εἰμι τούτου pro Hoc est mulieris & curationis meæ. vt quidem Bud. exponit apud Demosth. Τούτου δὲ κυρία ἡ σύλληψις. (vbi etiam obserua vsum fœminini generis: sicut in hoc eiusdem loco, πλὴν βουλομένου τοῦ δήμου κυρίου, quum populus rem senatui permisisset.) D

Κύριος item dicitur esse alicuius, Qui eum habet in potestate, vt ὁ πατὴρ τοῦ. Vnde κύριοι vocabantur & qui puellas aut fœminas dabant nuptui, quia videlicet earum erant aut tutores, aut curatores. de qua signif. plura Bud. pag. 43, & 44. Et κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ vel κύριος τοῦ ἑαυτοῦ, Suæ tutelæ permissus, vel Qui sui iuris est, Qui liberam habet bonorum dispẽsationẽ, vt inquit Bud. qui affert præterea ex Demosth. pro Liber, id est vinculis solutus. Interdum κύριος & Qui iurisdictionem habet, vt idem inquit: afferens tamen locum Dinarchi in quo id non sine adiectione significat, legitur enim ibi, κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τῶν σώματος. Sed κύριος sæpe etiã dicitur sine adiectione vt Herus, & interdũ Dominus ac δεσπότης. Soph. Aiace, Τοῖς κυρίοις γὰρ πᾶσιν χρὴ δηλοῦν λόγον. Sic κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, & κυρία ἡ οἰκοδέσποινα apud Plutarchũ. Et κυρίας ἢ βασιλίδας apud Athen. Item neutro gen. τὰ κύρια τῆς ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων. B. ex Demosth. Capita ciuitatis, Qui summam reip. in manibus habent. E

Κύριος, Autoritatem habens, id est Ratus: sicut ἄκυρος, Irritus. κύριος νόμος, lex quæ vim & autoritatem obtinet, & quæ non est abrogata. Bud. ex Æschine. Idem Bud. Τὰ διαιτήματα ἴσα κύρια, exponit, Quod arbitri statuerint, id semel ius ratúmque esto. Huc pertinet κύριον ποιεῖσθαι apud Isocr. oppositum τοῦ λύειν. Itidem verò κύριαι δόξαι Epicuri redditur Ratæ sententiæ. & à quibusdam etiam Firmæ sententiæ. (Cic. autem per superlat. Maximè ratæ.) Isocr. præterea κυρίας κλήσεις vocasse videtur Bona quorũm firma est & quasi rata possessio. Item τὸ κύριον, Cuius iudicium est ratum & nó fallitur. Et κυριώτερον, Cuius fides est exploratior, & cui magis credimus. Bud. p. 43. ex Aristotele. F

Κύριος, Præcipuus, Antiquissimus. Aristid. in Panath. Τὰ κύρια τῶν λόγων. Item τὰ κυριώτατα μέρη τῶν σωμάτων, Gal. Principalia membra. quæ & κύρια. B. Affertur & κυ- G

ριώτατος τόπος τῆς χώρας ex Plut. Locꝰ præcipuus & principalis. Et κυριώτατον δικαστήριον, Potissimum, Augustissimum. At κυριώτατα θεοῦ δόντα νοσήματα, ex Plat. in Tim. quasi Præcipuis viribus prædíti morbi.

Κύριον ἦμαρ, Eurip. Cõdictus dies, vide in Κυρία quod sine adiectione ponitur.

Κυρία ὀκτωκαιδεκάτη, Cõcio in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, & οἱ νόμους καὶ ἀφῃροῦντο. Vide Suidã in Ἑκτωκαιδεκάτη. Et κύριος καθίστασθαι, siue ἀμφορεύς, in quo ἡ κυρία ψῆφος ponebatur: vt ἄκυρος in quo ἡ ἄκυρος. de quibꝰ lege schol. Aristoph. & Bud. Comm. pag. 169.

Κύριος, Proprius. vt κύριον nomen apud grãm. ad differentiã metaphorici. qua in signif. vtitur & Demetr. Phalereus. Item κύριον ὄνομα, sicut Lat. nomen proprium. Sic Herodian. lib. 7, περὶ τὸ κυρίῳ αὐτῷ ὀνόματι προσθῆκαι Ἀφραστον, ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν. Sic apud Aristidem in Panath. καὶ δι' ἃ μὲν αὐτὰ τὰ κύρια τοῦ λόγου βλάπτομαι, id est, Iamiam ad ea veniam quæ propria sunt orationis, vt Bud. vertit. (qui tamẽ sibi in hac interpretatione non constat, quum alibi τὰ κύρια τοῦ λόγου vertat Quæ præcipua sunt.) Et κυρία ἀρετὴ propria virtus, pro ἡ κυρίως λεγομένη ἀρετὴ, quæ propriè dicitur virtus. Bud. ex Aristot. Ethic. 6. Et Eur. κυριώτερος μῦθος λέγει οὐμός, Magis mihi proprũ, Mihi magis propriè cõuenit dicere. Exponitur etiã Meũ est potius, Magis ad me pertinet.

Κυρία, subaudito substantiuo ἡμέρα, Condictus dies, seu præstitutus. Interdum tamen & cum illo substantiuo, vt apud Herodotum, κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσεως. Item κυρία ἡμέρα, vel κυρία sine adiectione, Dies vadimonii, Dies quasi rata & fixa, ad quam qui non adfuerit, moram purgare nequit: vnde πρὸ κυρίας ἡμέρας ἐξέφη, & τῆς κυρίας οὐκ ἐκύρου, de quibus lege Bud. pag. 41. Vbi & pro die fati ex Synesio profertur. Est & Dies comitiorum, eidem Bud. ex Etym. & Hesychio.

Κυρία, substantiuum pro κυριότης, Dominium, Potestas. Polyb. πρὸ γὰρ ἑκατονταέτους χρόνου ἦτον, ἢ ὀλίγῳ πλείους τῶν ἑκατὸν ἀρχοντες, ἔχει πρὸ τῆς κυρίας ἢ σύλληψις. Sic autem & alibi vtitur. Tale est & hoc apud Athenæum, οὐδεὶς μοι πώποτε ἔσχε οἶνου κυρίαν ἢ χοῦν, materfamilias Romæ non habet vinũ in potestate. HINC Κυριαρχία, Dominationis principium & origo. B. ex Areop.

C. Αὐτοκύριος, ου, ὁ, q.d. Per se Dominus. In v.l. esse dicitur vnum ex nominibus Spiritus sancti apud Naz.

C. Κυριοκτόνος, ου, ὁ, Domini interfector. Sed κυριοκτόνοι Iudæi apud Theodoritum in Historia eccles. Interfectores DOMINI, id est IESV CHRISTI. ET Κυριοκτονία apud eundẽ, DOMINI cædes, à Iudæis perpetrata.

Κυρίως, Cum autoritate & potestate. Item, Firmiter, Stabiliter. βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, Hesych. Itẽ Propriè. eo sensu quo dicitur aliquis loqui propriè. Vnde κυριώτερον, Magis propriè, apud Philonem, οὐ δι' βραχείαν καὶ λείαν ὁδὸν, ἀλλὰ (κυριώτερον εἰπεῖν) αὐτοδίδακτον. Item πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τοῦ ἀγαθοῦ, at verò reliquæ κατ' ὁμοιότητα, apud Aristot. At κυρίως καὶ τὸ σεμνὸν quid significet, docet Demosth. περὶ Ἀτυχ. p. 127.

Κυριότης, ητος, ἡ, Dominiũ, vt Paul. ad Ephes. cap. 1, v. 21, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος. Et ad Colos. cap. 1, v. 16, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. At verò Petrus in epist. 2, cap. 2, scribens καὶ κυριότητος καταφρονητὰς, putatur vocare κυριότητα senatorũ aut aliorum magistratuũ collegium. Item κυριότης Hesychio, Dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat.

Κυριεύω, Dominium obtineo, Dominor, Dominus sum, vel Dominus fio, Cum genitiuo. Xenophon, πάντων κυριεύειν, Omnibus dominari. Polyb. lib. 2, καὶ τούτου τοῦ τρόπου πλείους ἢ τριάκοντα τριήρεις κατεκυρίευσαν τῶν πολεμίων, Domini fuerũt vel euaserũt quatuor quadriremium. Vel (vt Bayf. vertit) Quatuor quadriremes in suam potestatem recepérũt. A Bud. exponitur etiam Potior, Capio: ex Polybio, κυριεύσαντες δὲ καὶ λιμένων ἐπὶ τὸν ἀποπεμπόντων τῶν ἐκ τῆς χώρας ὠφέλειαν, Potiti sunt, In potestatem suam redegerunt. In hoc autem eiusdem Polybii loco exponit Recuperare, βουλόμενοι ἑαυτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν, κυριεύειν ἐλπίζοντες ἂν ἀποδόσθαι. Affert & ex Diog. Laertio pag. 151, οἱ μὲν ἐκυρίευσαν τὸ σῶμα τῆς αὐτῆς, corpus eius in

eorum potestatem non venit. Et c.o MP. Καταμανθάνω, Matth. cap. 20 v.25, οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, Dominantur in eas (ad exprimendam vim præpositionis κατὰ) potius quàm Dominantur iis. Dixit autem & Cicero Dominatur in suos.

Κυριακός, ή, ὸν, Ad dominum pertinens. In v.l. Dominicus, Authenticus. Sed peculiariter, Ad DOMINVM pertinens, id est ad CHRISTVM. vt Κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ (sub ἡμέρα) Nouus Dominicus, dies qui post octauum festu Paschatis illucet. in v.l. ex Nazianzeno.

Κυριάζω, Hesych. exponit ἀποκαλῶ. ITEM Ἀποκυριάζω apud eundem, quod exponit non solùm ἀποκαλῶ, sed etiam ἀποφθέγγω, & ἀποσπῶ. In v. l. redditur Fugitiuus sum à domino: sed nullum huius signif. exemplum affertur.

K Y P Ω, fut. Æol. σω, Incido. vt πήματι κύρσαι apud Hesiodū, In calamitatem incidere: in Erg. Δεινὸν γὰρ πάντοθεν μοῖρ' κύρσαι πήματι κύρσας. (Cum qua constructione Homerus vsus est cōposito ὀπιπύρσαι, vt infrà docebo) Et ἔκυρσε δόμῳ pro Incidit in domum, ex Eurip. Vsus est autem Hom. & pass. voce Κύρομαι, ll. ω, v. 530, Ἄλλοτε μὲν τε κακὸν ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλόν· id est σὺν τυχαίνει, Eust. ¶ Sæpe autem Κύρω cum genitiuo pro Nanciscor. Eurip. Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς οἵας κακῆς ἐκύρσατε. In Anthol. epigr. ἔκυρσα τέφου.

Κύρω pro συγκρούω, apud Homerum, sicut & compos. συγκύρω, in quo vtriusque exemplū pro hac. signif. afferetur.

Κύρμα, ατος, τὸ, Id in quod aliquis incidit, Id quod aliquis nanciscitur. q.d. Gal. Vne rencontre. vt κύρμα, Rencontre. Sed apud Homerum magis peculiari significatione, pro Vne bonne rencontre, Præda in quam aliquis fortè incidit. vt Od. ι, Δείδω μὴ ἥρπαξιν ἅλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Et Od. γ, Κάλλιπεν εἰσιδεῖν ἅλωρ καὶ κύρμα γλαφυρόν. (vbi Eust. ait κύρμα esse ἀπὸ τοῦ ἐντυχεῖν θύρημα, vel simpliciter ἀπὸ τύχης, ad similitudinem τῶν κατὰ συγκυρίαν) Sic autem & alibi, vt Odyss. ο, — ἰχθύσι κύρμα γένηται. Interdum verò tribuitur hominibus: vt ll. ι, Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἅλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Vide Ἐπικύρω quod proximè sequitur.

C. ΑΝΤ Ικύρω, Incido [in aliquem,] Nanciscor, Offendo. Sophocl. in Philoct. pag. 404, ἐπίσχες αὐτίκυρσαι. id est ἐντύχοις.

C. ΕΠ Ικύρω, Incido, ἐντυγχάνω, ficut & simplex κύρω. Hom. ll. χ, Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλως ὅτε σίμβλα κύρσας. Εὗρεν ἢ ἔλαφον, ἢ ἄγρια τέκνα, Πετέων. id est, Vt exultat famelicus leo qui incidit in corpus ingens. vel Nactus corpus ingens. Qui vsus verbi ὀπικύρω optimè conuenit cum vsu verbalis κύρμα, quum videlicet eo vtitur Homerus ad significandam prædam in quam incidunt feræ, seu aues aut pisces.

Ἐπικύρω interdum non ἐντυγχάνω, sed ὀπιτυγχάνω & καταντυχῶ. vt ab Eustathio exponitur in isto loco, Iliad. ψ, Τυδείδης δ' ἀρ' ἔπεμπε ἰὸν σὺν κοίλου μεγάλοιο Λαὸν ἐπ' αὐχένι κύρτ φαεινοῦ δεινὸς ἀκοντιστύν. id est (inquit Eustathius:) ἐπιτύγχανε καὶ καταντυχὴ τοῦ αὐχένος τῇ τῶν δορὸς ὀξύτητι. id est Collimabat. Locum autem hic quoque habet Gallicum verbum Rencontrer.

C. Σ Υ Γκύρω, q.d. Cōcido. Sed apud Homerum pro συγκρούω, vt exponit Eustath. in hoc versu Il. ψ, Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ὑὸς ἠὲ μέσυγες ἵπποι. Dixerat autem paulo antè, Μή πως ἀμφοτέρωθεν ὀλίσθοι, ἅρμα κύρσας. Ita enim hic ille enarrator, Κύρσαι δὲ ἅρμα (inquit) & ὃ ὁδῷ φησι συγκύρσαι, significat συγκρουσθῆναι, κατά πινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, πλὴν εἰς ὃ μὲν ἐλθόντα. At breuium schol. auctor συγκύρσαι exponit συγκρούσασθαι, addens simile ei esse σαυτύχαι. Latinè certè Collidi rectius reddideris quàm Impingere, aut Offendere.

Συγκύρω vide in Συγκύρμα post Συγκύρω, quod vnum est ex compositis à Κυρέω.

¶ Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, Incido. à quo κυρῶ est compositum ὀπικυρήσας apud Hesiodum. Sed frequentius apud tragicos, itémque apud Herodotum pro Nanciscor, Consequor (dixit verò & Plato κεκυρηκώς pro πεπραγώς) Eurip. κυρήσαι ἐσθλῶν, bona nanciscaris, seu consequaris. Idem in Phœnissis, Ἀμὴ κυρήσας τῆς δίκης, συ-

θέλοντι Διός, si ius meum non consequutus fuero, vel obtinuero. id est, μὴ ὀπίσω γὰρ τοῦ δικαίου, inquit schol. (quæ expositio multo melior est altera quā idē schol. affert, iungendo videlicet ἀ cum μὴ κυρήσας, vt sit pro εἰς ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης) at verò ex Herodoto affertur κυρήσας δίκης pro Qui pœnas dedit. Sic autem positum in malam partem hoc verbum citatur ex eodem, in κυρήσας ἀπιμίης ἐς ὑμέων, pro Cui contigit ignominia affici à vobis.

Κυρέω, Contingo, Euento. vt σπανίως κτέανα κυρῆσαι. quæ verba afferuntur ab Eustathio pag. 1363, circa finem. Et εὖ κυρῆσαι, ex Soph. Feliciter hæc euenīūt, vel Hæc succedunt, vt alii interpr.

Κυρέω, Sum, εἰμὶ, vel τυγχάνω. vt ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ Eurip. pro ἐχθρὸς ὢν τυγχάνει. Sic Sophocl. μάντις ὡς κυρεῖς ἔχων, id est τυγχάνεις ἔχων. Apud eundē ὡς ἔχων κυρεῖ à schol. exponitur ὡς δέοντα. Inuenitur & partic. κυρῶν apud eūdem poetam in Philoctete pag. 404, Ἐκέλευσ' ἐμοί σε πρὸς κυρῶν εἶπε φράσαι.

C. Ε Γ Ικυρέω, ῶ, idem quod ὀπικύρω, paulo antè expositum. Hesiod. ἱερῆα ἐπ' ἀλφαμέοισι κυρήσας, quum fortè incidisset in.

C. ΣΥΓ κυρέω, ῶ, Accedo, Euenio. Herodot. συγκύρησι ἡμέρη. Apud eundē, συγκύρησι χρῆμα τύχῃ τοιῷδε συοῦσα. Polyb. lib. 2, ταραχὴ ὁμοίως ἐκ τοῦ κατὰ λόγον, ταύτῃ ποτὲ συγκυρήσασα τοῖς ὑποτεταγμένοις τῷ εἰσβολῇ. ὃ καὶ συνέκυρησε, quod & contigit. Idémque & alibi vtitur. Synes. autem dixit in epist. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταῦτα συγκυρεῖ, pro Rarò contingit vt omnia eidem conueniant. Hæc autem dicit volens notum facere aliquem ei cui scribebat, & signa dans ex nomine & facie, ne falleret alius eiusdem artis ac nominis. ¶ Τὰ συγκυρήματα τῆς πόλεως, pro Quæ ad ciuitates pertinent, in v.l. ex Num. cap. 15.

Συγκύρημα, ατος, τὸ, Quod fortè euenit, Casus. Eustath. in illum Homericū locum Il. ω, de doliis ex quibus Ἄλλοτε μὲν τε κακὸν ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλόν, scribit, καὶ οὕτω μέν οἱ Ὀλύμπιοι πίθοι ὁ μὲν ἐσθλῶν ἢ ὁ δὲ κακῶν κυροῦσι τοῖς ἐπ' ἀνθρώποις δαίμοσιν, μίγμα οὖσιν καὶ συγκύρημα ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν. vbi aptissimè reddi posset συγκύρημα Gallico vocabulo Rencontre. præsertim quum & ipsum sit μέσον, & dicatur, Bonne rencontre, Itidémque Mauuaise rencontre (Animaduertendum est autem vsum esse Eustathium hac voce propter Homericū κύρεται, quod suprà exposui in Κύρω.) Exponitur verò συγκύρημα alia voce Græca συμπτώμα. Dicitur porro ΚΤ Συγκυρία eadem signif. (sed à Συγκύρω barytono) vt Euang. Lucæ cap. 10, v. 31, κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ. quæ verba quidam ita interpr. Fortè autem sacerdos quidam descendit. Sed non libenter à vetere interprete discesserim, vertente, Accidit autem vt sacerdos quidam descenderet. Habet aūtē hîc quoque locum vox illa Gallica Rencontre. siquidem aptè hîc dixeris Par rencontre. quod & multo est mollius quàm Par fortune, quod illi Fortè respōdet. Posset autem alioqui apud profanū scriptorem reddi κατὰ συγκυρίαν κατέβαινεν, Fortè fortuna accidit vt &c. Vel, Casu quodam accidit vt. Siquam tamen & hîc casus significationem subesse nomini συγκυρία existimemus, eam meminerimus opponi non diuinæ prouidentiæ, sed iis quæ certo consilio ab hominibus fiunt. Vsus est porro Eustathius hoc loquendi genere κατὰ συγκυρίαν in exponendis hîsce verbis Homericis, ἅρμα κύρσας, & συγκύρσαι ὁδῷ ὑὸς ἠὲ μέσυγες ἵπποι. scribit enim κύρσαι ἅρμα & τὸ ὁδῷ συγκύρσαι, esse συγκρῦσαι κατά πινα συγκυρίαν ὁμοῦ ἁρμόσαι.

K Y Ω N, κυνὸς, ὁ vel ἡ, Canis. Iliad. ο, ἐπόρουσε κύων ὡς, ὅστ' ὀπὶ τοκῆα βλαμήσῃ. Od. γ, κύων ἀμφὶ λίσσετο σκυλάκεσσι βοῶσα. Iliad. ρ, Ὅς τε κύνα Τρώων καρχαρόδοντα κύνεσσιν ἐίσκετο. Odyss. ο, Μάστιξ τ' ὀξυόεσσα δ' αὖ κυνὸς ὠμὸν ἀλύσκειν. De cane vide Aristotelem, Ælian. Oppian. & Plinium. Ἡ κύων ὀπὶ φάττης, prouerbium ὀπὶ τῆς μὴ χαιρόντων, μὴ ἄλλοις δ' ὀδύνων, apud Eustathium. Et Hesychio κύων ὀπὶ λεπτά, sicut & βοῦς ὀπὶ λεπτά, proverbium ὀπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ἀλλοτρίους ὀπὶ δόντων. item κύων παρ' ἀντίφρασιν apud eūdem, ὀπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπαλλαγῆναι ἢ ἀποκτεῖναι, siue ὀπὶ τῶν ἀχρήστων σῶμα καὶ αἰσχρὸ-

λῶν, vt Suidas ſcribit. quoniam ingerere inteſtina difficulter canes ſolent. ‖ Κυῶις κωκυτοῦ, Canes inferi, id eſt Furiæ, Erinnyes. Ariſtoph. Et Il. ϑ, Ἑξελάσαι ὀνόσῃσι κύνας κηριοφορήτους Οἷς κῆρες φορέουσι μελαινάων ὑπὸ νυκτῶν. (At de Cerbero Iliad. θ, κύνα τοῦτον δ' αἰδηλον, quem Seneca tartarium canem appellat) Sic Virgilius, — ſtygiáſque canes in luce ſuperna Deſtituam. Horat. Infernas errare canes. ‖ Κύων dicitur etiam qui impudens eſt, ἀναιδὴς, teſte Heſychio. Quo ſignificatu apud Homerũ κυνὸς ὄμματ' ἔχων & κυνώπης & κυνάμυια. nam impudens animal canis eſt. Sic Terent. Ain' verò canis. Il. ϑ, Πῶς δὴ σὺ νῦῖ μάρνασαι κύον ἀδδὲς ἐμεῖο Στήσασθαι. Vbi (vt & aliis in locis) grauis cõtumelia eſt. ‖ Κύων, Canis ſiue Canicula, Sidus cæleſte: Canis vnà cũ Orione domino ſuo inter aſtra relatꝰ. Eodẽnomine vocatur ſtella quædam ſplẽdida in ore canis, quæ oriens æſtus incrementa ſecum afferre putatur. Vnde ὀπὶ κυνὶ & ὑπὸ κύνα, ſub canicula: & μετὰ κύνα poſt, caniculã, ſeu poſt æſtatẽ mediam. Theophr. ἣ οὐ φυλλοβολεῖ. φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα. Pro quibus Plinius, Quercus vnà proſpiciebatur nunquam folia dimittens, nec ante mediam æſtatem germinans. Tibullus dicit Æſtiuus canis: Virgil. Æſtifer canis. ‖ Ἰχθὺς κύων, Canis marinus. Heſych. Itidem Virg. canem marinum dicit: & Plinius caniculas inter piſces marinos numerat. Od. μ, Λιπὼν δ' ἰχθυάεσσαν ἀφέμμαδον ἠδὲ θύραζε Ἐλθὼν εὗρον ἐμὸν σκοπιὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποτε μεῖζον ἕλωσι Κῆτος. ‖ Κύων dicebatur etiã quo manus abſtergebant & canibus deinde proiiciebant deuorandum. Euſtath. ex Pauſania, Ἀπομαγδαλιὰς, ἃς ὁ ἔφορον ὅτι τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ παῖς χεῖρας ἀπομάττοιτο μύθοι, εἶτα κυσὶν ἐβάλλετο. Διὸ κύνα (φησὶ) τὸ ζῶντον Διοσκορείδης ὠνόμαζε. ‖ Κύων dictus etiã in ludo aleatorio Euſt. δηλοῖ δὲ ὁ κύων βόλος αἱρεταίρισίν τινα ψῆφον. ὃν χαίρειν τὸν πόλεμον ἔλεγε μιμεῖσθαι· πεπεῖσθαι γὰρ πολλῶν κειμένων ψήφων ἂν ἐκεῖνο αἱρεταιρεῖν, αἱ μὲν χῶαι πόλεις ἐλέγετο νόμῳ πυθέσθαι· κύνες δὲ, αἱ ἀπλαῖς αἱρεταῖς βουλεύουσαι ψῆφοι, vt tradit Euſtath. Sic & apud Latinos, Propert. Semper damnoſi ſubſiluêre canes. Perſius, quid dexterſenio ferret Scire erat in votis, damnoſa canicula quantum Raderet. Auguſtus apud Sueton. Inter cœnam luſimus γεροντικῶς & heri & hodie. talis enim iactatis, vt quiſque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat vniuerſos qui Venerem iecerat. ‖ Κύων, Scintilla ex ferrò candente proſiliens quum malleo pulſatur. ὁ ἐλαιομιβὸς τῷ σιδήρου τῷ πυρὶ δεδαλόμενος σπινθήρ. Heſych. ‖ Κύων vocatur etiam membrum virile, vt idem Heſych. annotat. Euſtath. autem de muliebri pudendo dici ſcribit, idque manifeſtum eſſe ex κύνεσθαι. Etymologicus verò κύνα eſſe dicit τὸ κάτω τῆς πόλης συμπεφυκὸς τοῖς δέρμασι. Gotræus annotat κύνα eſſe vinculum illud quo membri virilis cuticula glãdi colligatur: vocarique & κυνοδέσμιον, quaſi Caninũ vinculũ. ‖ Κύων dicitur etiã morbus quidã Heſ. Vide & Κυνάπιδες. ‖ At κύων ξυλίνη dicitur rubus canina. Euſt. ex Athen. χρησμὸν λαοῖσί τις οἰκίζειν πόλιν ἔνθα ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καταμωχθεὶς πλὴν κυήμῳ ὑπὸ κυνοβάτου, ἔκπαγον ἐκεῖ πόλιν. Cæterùm Euſt. derivat κύων à κύω ſignificante φιλῶ nã animal eſt φιλοδέσποτον. Etym. verò & alia etyma enumerat.

Κυνόσβατος, ου, ἡ, ET Κυνόσβατον, ου, τὸ, Rubus caninus. Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, cap. vltimo, & l. 9. Columella lib. 11, cap. 4, Ea ſint vaſtiſſimarum ſpinarum, maximéque rubi & paliuri, & eius quã Græci vocant κυνόσβατον, nos ſentem canis appellamus. πλὴν κυνόσβατον Pythia in quodam oraculo ænigmate vocauit ξυλίνην κύνα, vt Athen. refert lib. 2, & Euſtathius ſuprà in Κύων. Cæterùm fœm. gen. κυνόσβατος agnoſcit Euſtathius; & apud Athen. ſcribitur πλὴ κυνόσβατον: paulo pòſt tamen ὁ κυνόσβατος: Theophr. neutro genere τὸ κυνόσβατον dicit. Eadem planta vocatur ET Κυνόσπαστον. Plinius libro 24, cap. 14, Cynoſbaton, alii cynoſpaſton, alii neuroſpaſton vocãt. Alia eſt à Cappari, quam medici cynoſbaton appellarunt.

Κυνοσούρα, Canis cauda: hoc eſt Vrſa minor, Cynoſura, ſidus cæleſte. AT Κυνόσουρα ᾠά, ova vrina. Ariſtot. hiſt. animalium lib. 6, cap. 2, de ouis loquens, τὰ δὲ

καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ ἔλεπα, γίνεται τῇ θήλειᾳ μᾶλλον ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπολείμματα ὑπό τινων, ἅτε ὑπὸ τὸν ἐαρινὸν ὥραν φαίνεται, διὸ χόμφαι τὰ πολύμαστα αἰόρνιθες. Vnde Plinius lib. 10, cap. 60, de irritis ouis ſiue hypenemiis. Quidam & vento putant ea generari: qua de cauſa etiam zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm: vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alii cynoſũra dixere. Apud Theophraſtum autem hiſt. plantarum libro 1, cap. 17, poſt illa verba, ὧν ὀλεπόντων, ἄγονα, καθάπερ τὰ ᾠά, ſupplẽdum quidam ſcribunt τὰ κυνόσουρα, ſiue οὔεντα aut ὑπολείμματα.

C. Κυνόσημα, vel Κυνὸς σῆμα, Monumentum canis: hoc eſt Hecubæ. Eurip. Et Plinius libro 4, capite 12, Cynoſſema appellatur Hecubæ tumulus, ſtatio Achæorum. Idem ET Κυνόσημον à Suida dicitur. apud quem vide & Κυνὸς σῆμα. quod rectius ſcribi videtur.

C. Κυνηγοί, Qui canes agitant ſeu incitant: hoc eſt Venatores. θηρευταί, Heſych.

C. Κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, Cui eſt caninꝰ aſpectus, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, vt Hom. loquitur. Dicuntur autem hæc de impudente.

C. Κυνόγλωσσον, q.d. Canina lingua. Herba quædam foliis latifoliæ plantaginis: diuerſa tamen ab ea quæ officinis Lingua canis vocatur. Gorr. ‖ Κυνόγλωσσον, Plantago, quæ & ἡμιόγλωσσον. Dioſc. Sed minor potius quàm maior intelligi debet, ᾧ παρ' κυνογλώσσῳ propriè dicto ſimilior ſit quàm maior.

Κυνόγλωσσος, idem piſcis eſſe videtur Athenæo qui & ζυγόγλωσσος, id eſt Ligulaca. v. l.

C. Κυνοδέσμιον, (q.d. Caninum vinculum) Vinculum quo membri genitalis cuticula cum glãde colligatur. quod & κύνα vocant. G. Vide Poll.

C. Κυνόδηκτος, ου, ὁ & ἡ, Acane morſus. Item κυνόδηκτα, Canũ morſus, generaliter: at verò λυσσόδηκτα, Canum rabidorũ ſus. v. lex.

C. Κυνοδρομέω, ῶ, Incitato curſu tanquam canis feror. vt Camerarius exponit in Sympoſ. Xenophontis (niſi forte, inquit, pro ἐκυνοδρομοῦμεν, legẽdũ ſit ἐκυνοδρομοῦμεν, i. Pariter incitati currebamus) Budæus ſcribit κυνοδρομεῖν apud Xen. verbum eſſe ad venatorem pertinens, quum leporem clamore inſectatur, canes incitans.

C. Κυνοειδὴς, ές, ὁ & ἡ, ET Κυνώδης, Canis ſpeciem referẽs, Qui eſt canino aſpectu. Et κυνοειδόσιρος, Aſpectu ſeu facie ſimilior caninæ formæ. ‖ Item κυνώδης ὄρεξις apud medicos Caninus appetitus.

Κυνοειδὴς à quibuſdam dicitur τὸ ψώριον. Gorr.

C. Κυνόζολον, Chamæleo niger à quibuſdam appellatus, propter grauitatem odoris. Dioſc.

C. Κυνοκάρδαμον, quibuſdam idem quod & καρδάμον, Naſturtium. Dioſc.

C. Κυνόκαυμα, ατος, τὸ, Caniculæ æſtus. Euſt. dicit πλὴ πολλοῦ ὁμιλίας vocare κυνοκαύματα, ὡς κυνὸς ὀπτιλλοντος χιτωνίσκους καύσωνας.

C. Κυνοκέφαλος, ν, ὁ & ἡ, (q.d. Caniceps, quo vtitur Gaza) Caninum caput habens. Luc. in Herm. ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρες, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι χάραττουσιν αἰπὶ τῶν χαλκωμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄπτας καὶ λεοντοκεφάλους αἰβρώπεις. Hi ipſi Ægyptii Annubin deum ſuum pingebant κυνοκέφαλον. ‖ Sed & populi quidam ab Herodoto, necnon ab aliis memorantur κυνοκέφαλοι. ‖ Κυνοκέφαλος pro impudente, (ſicut κυνοβλώψ, & κύων) Ariſtoph.

Κυνοκέφαλον, quibuſdam Anemone herba. v. l. Sed Heſychio ESTI Κυνοκέφαλον. AT Κυνοκεφάλιον Gorr. habet, dicens ψώριον à quibuſdam ita vocatum.

C. Κυνοκλόπος, Canis fur. Ita dicitur Hercules ab Ariſtophane in Ranis, quòd Cerberum furatus ſit: Ξυνδεῖν τὸ χάος τουτὶ τὸ κυνοκλόπον.

C. Κυνοπαίω, ῶ, Verbero tanquam canem. Ariſtophanes, κυνοπαίσω σου τὸ τῶτον. vel Tanquam canina pelle te cædam. Vide ſcholiaſtem. item Suidam, à quo etiam additur, dici hòc à coquo reſpicientes ad piſcem qui canis appellatur.

C. Κυνοραίβη, q.d. Canina braſſica. Κυνοραίβη (inquit Gorræus) dicitur à quibuſdam τὸ λάπαθον. vt ſcribit Galenus, ſed Dioſc. κυνίον alio nomine vocari ſcripſit.

C. Κυνοκτόνος, q. d. Canum necatorium. Ita dictum aconitum à quibusdam, teste Nicandro in Alexiph. quòd canes ipsum edentes necet.

C. Κυνοειδής, ίδος, ὁ, ἡ, Canina rosa. vulg. lex. ex Marc. emp.

C. Κυνολόχος, ου, ὁ, Cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. In v. l. Obscœnus sermone turpi. ET Κυνολογῶ ibidem ex Athen. sed falsò, quum legi debeat κυνολογῶν.

C. Κυνόλοφα, Asperitates, seu Aspera quædam post primã spinam dictam. Cam. ex Poll.

C. Κυνόλυκος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδρόφοβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat. B

C. Κυνόμαζον, Chamæleo niger à quibusdam dictus, teste Dioscor.

C. Κυνομαχέω, ῶ. Cum canibus seu aduersus canes pugno.

C. Κυνομόειον dicta nonnullis ἱεροσάγχη, vt scribit Dioscor.

C. Κυνόμορος vocatum fuit quibusdam τὸ λεπύριωτον, quod & alio nomine κυνοκράμβη. Sic autem & Ruf. Ephesius ænigmaticè appellauit τὸ κυνόβατον, (i. rubum caninum) vt scripsit Galen. lib. περὶ χυμῶν. At vulg. lex. habent κυνόμορον.

C. Κυνόμορφος, ὁ & ἡ, Canis formam habens. | Κυνόμορφος dictus κρόκος quibusdam, teste Dioscor. C

C. Κυνόμυια, ας, ἡ, Musca canina. Phil. De vita M. ἡ δὲ κυνόμυια τὸν ἀφ' ἑκατέρου πόλεμον ἀσφαλῶς, ἀκριβὲς καὶ ὀξὺ βλέπουσαν ζῷόν ἐστι. Ibidem dicit eam esse θρασυπάτην. Vnde pro impudente & audace metaphoricè accipitur tum alibi tũ in Epigramm. | Est & herbæ nomen quæ suprà Κυνοσβάς. Cæterùm pro κυνόμυια dicitur ET Κυνάμυια, verso ο in α, vt ἀκρόχολος pro ἀκρόχολος. Iliados φ, Τίπτ' ἂν τὼ κυνάμυια θοὰς ἐκέλευες ἰέναι; Sic enim Eustathius legit, & in meo manuscripto Homero habetur. Frequentius tamen κυνόμυια reperiri annotat. Metaph. verò & ibi κυνάμυια dicitur ἡ αἰσχρὰ καὶ θρασεῖα. D

C. Κυνοπρόσωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui canina facie est. vide Κυνοπρόσωπος.

C. Κυνοραϊσταί, Muscæ caninæ, vt qdã volũt: animalcula canes infestantia, παρὰ τὸν κυνῶν φθαρτικὰ ζωύφια. Gaza apud Aristot. Ricinum vertit.

C. Κυνόροδον, ου, τὸ, Rosa canina, ex Theophrasto hist. plãt. libro 4. Plinius lib. 21, cap. 5, Est & rubens lilium quod Græci κρίνον vocant: alii florem eius cynorrhodon. Et E lib. 8, cap. 41, A morsu verò [canis rabidi] vnicum remedium oraculo quodam nuper repertum, radix syluestris rosæ quæ cynorrhodus appellatur. Vbi nota & scripturæ & generis diuersitatem: alibi verò cynorrhodũ neutro genere dicit. | Κυνόρροδον (inquit Gorræus) species rosæ est, florem roseum ferentis, & spongiolas habẽs quibus ὁ κυνόβατος caret, atque ab eo distinguitur. Plinius autor est florem lilii nascentis in Italia κυνόρροδον vocari: quod & Hippocrates accepit, quum rubentia cynorrhoda fœminarum purgationibus commendat in vino. F

C. Κυνάρχη, ης, ἡ, ET Παρακυνάρχη vide in Σκυάρχη post ΑΡΧ. | Κυνάρχη dicitur etiam collare canum in Epigr. vt tradunt v. l.

C. Κυναγωγός, οῦ, ὁ, Canum ductor. Xen. ἴχνεται τὸν κυναγωγὸν τοῦ κυνὸς ἡ τὰ ἀκόντια.

C. Κυναιδῆ, Sentis canina. De qua Aristot. libro 5 hist. animalium.

C. Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe & cane natus. Cæl. Rhod. l. 10, c. 41, & Eras. in Chil. Aristoph. hac voce vtitur in quẽdam qui caninam impudentiam cum vulpina vafritie coniunxerat. G

C. Κυναλώπρωπος, ου, ἡ, Morbus qui & λυκάνθρωπος appellatur, siue λυκανθρωπία. Gorr.

C. Κυνηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Venator, Venatrix: à ductandis canibus. VNDE Κυνηγία, ας, ἡ, Venatio, Venatus. Sophocl. Aiace, ἄβιον τὴν ἐμὴν θεὸς θυμὸς εἰς ὁδὸν κυνηγίαν. ET Κυνήγιον pro eodem. Plutarch. Alexandro, 225 in post. pag. & alibi. Item VERB. Κυνηγέω, ῶ, Venor. Athenæus libro 12, Ἀντιόχου δὲ τοῦ περὶ Μιτυλήνην φιλοκυνηγέτου τῶν ἐπιλέκτων ἑπτὰ καταπαλτεύσαντος, ἃς ἀδεσπότους ταῖς θήραις ἐκυνήγουν. Vtitur & alibi. Plato autem in Epist. pag. 111, κυνηγέω dixit etiam pro Vestigare hominem. AQVO Κυνηγεσία ET Κυνήγιον, Venatio, Venatus (sicut κυνηγία & κυνήγιον à Κυνηγός) Xenoph. ἔξεστι δὴ τὸ κυνηγέσιον. Idem, ὡς ὅσα θυμοῦνται κυνηγεσίων. Et apud Platonẽ De legibus, κυνηγεσίαν ὁπόσα δύσεται. Sic Plutar. in Artox. τὸν μὲν ὡς κυνηγεσίας. Inuenitur autem & alterum, videlicet κυνηγεσία. Galenus, ἔστι κυνηγεσίας καὶ πλοῦ ἄλλου θήρας ἐξαίρετον. (vbi obserua obiter θήρα generale esse, sub quo comprehendatur κυνηγεσία) Legitur verò & apud Xenophontem in plerisque locis τῆ Κυνηγετικῆ (& nominatim in eius principio) genitiuus pluralis κυνηγεσιῶν à nomin. sing. κυνηγεσία.

ET Κυνηγέτης, ου, ὁ, Venator. Cuius FORM. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, Venatrix. Hom. Odyss. ι, Οὐδέ μιν εἰσοχέως κυνηγέται. Xenoph. in Cyneg. τὸν δὲ κυνηγέτην (&c.) ἐξεῖναι ὅστις τὸ κυνηγέσιον. Sed κυνηγέτιδι ἀγανίᾳ in Epigramm. Venatorio iaculo. ITEM Κυνηγετικός, Ad venationem seu venatorem pertinens, Venatorius. Chion epist. 2, ἡ πᾶλλα ἐπιμελὴς ὅπως μὴ ποτὲ σπάνις ἡμῶν ἡ ὁδὸς ἢ κυνηγετικὴ ἦ ὅστις, ἀλλὰ ὀχεμάτων τε χθὲς καὶ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας, ἀβροτέρα, Ne iter esset venatoriũ. id est, Quale venatorum esse solet. Κυνηγετικός, Venationis studiosus, vel Venationi deditus & aptus, vt Budæus exponit apud Athenæum. Plut. quoque κυνηγετικοὶ & ἱππικοὶ dixit in Fabio, vno eodémque in loco, Venationis & rei equestris studiosos. | Κυνηγετικὸς Xenophontis, subaudito subst. λόγος, Liber artem venandi tradens, Liber de arte venandi. Ea forma qua vocatur alius eiusdẽ scriptoris liber ἱππαρχικός, & alius οἰκονομικός. ET Κυνηγετικῶς (q. d. Venatoriè) Venatorum more, vel Venatoria arte. Cæterùm hoc in κυνηγέτης, vel potius in κυνηγός, quod illo prius est, animaduerti debet, sonare quidem ad verbum Canum ductor, sicut & κυναγωγός (dicique κυνηγὸς ea forma qua κυναγὸς in Epigr.) sed tamen vsum obtinuisse vt κυναγωγὸς de eo dicatur peculiariter qui illo ducendi canes officio fungitur: at κυνηγὸς, sicut & κυνηγέτης, generaliter de venatore.

C. 2. Συγκύνηγος, ου, ὁ, (q. d. Conuenator) Venationis socius, Simul venans. (Pro quo ET Συγκυναγὸς apud Euripidem) VNDE Συγκυνηγέω, ῶ, Simul venor. AQVO Συγκυνηγέτης, idem quod συγκύνηγος.

C. 2. Φιλοκύνηγος, ου, ὁ, Venationis amans, Venationis studiosus. Plutar. suprà in Κυνηγέω. Potest etiam significare Venatorum amans, quum κυνηγὸς sit venator.

C. Κυνηλατέω, Canes agito, Canes cieo: seu Venor. idem quod κυνηγέω & κυνηγετέω. Nic. Ther. de scorpione, τῷ ὃ πέρας ἀθέσπισεν ἐσ ἀγρόμενοι ἀκτῖνες αὖτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀειδέλου ἰσταμένοιο.

C. Κυνόδοντες, οἱ, Canini dentes. Sunt autem quatuor inter incisorios & molares singuli siti: duo superna in gena, & totidem in inferna, singulares radices sortiti. Hi à basi rotunda in acutissimum mucronem fastigiati desinunt. Valent autem ad ea frangenda quæ à primis dentibus incidi non possunt. Sic autem dicti sunt quòd sint canum dentibus quamsimillimi. In v. l. annotatur hos ab Aristot. poni eosdem cum γομφίοις.

C. Κυνόρχας, Canis testiculos referens. Κυνόρχας (inquit Hesychius) βάλου ὄνομα, (vt & κύων suprà) κυνὸς τυφλοῦ, ἢ πάλαιος. ITEM Κυνόρχαι Hesychio sunt ἀστράγαλοι, tali in ludo aleatorio, vt κύων & præcedens Κυνόρχας itidem ad aleam pertinet. AT Κυνουρία ab eodem Hesych. esse dicitur ὅπου μὴ χλωῶνος κῦμα ὀπτᾶται.

C. Κυνοῦχος, ου, ὁ, sub. ἱμὰς aut tale quid, Lorum quo canis tenetur, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός, vt Suidas exponit, citãs quendam ex Epigr. locum. | Item Saccus, Marsupium. Grammaticus quidam apud Eustathium, κυνοῦχος, συλλάβιον, μάρσιππον, Hesychius quoque exponit μάρσιππον, βαλλάντιον. Sed & Pollux lib. 5, de instrumentis venatorum, κυνοῦχος δέ (inquit) δίκτυον μικρὸν εἰς ὃ ὁπόσον τικὸ δίκτυον, τοῦ σώματος πεπαμένον, ὡς ἂν τὰ συναιρεῖ βαλλάντια.

C. Κυνοφθαλμίζομαι, Caninis (id est impudentibus) oculis aspicio. κυνοφθαλμίζειν (inquit Hesychius) αἰσχυδῶς ἐμβλέπειν. COMPOS. Ἀναιδοφθαλμίζομαι, Impudenter aspicio, In faciem procaciter resisto. Sic vulg. lex. ἀναιδοφθαλμίζειν, Hesychius exponit ἀναιδῶς, ἢ αἰσχυδῶς αἰδεῖσθαι.

C. Κυνώπης, ου, ὁ, Qui caninis (hoc est impudentibus) oculis est, Impudens. Iliad. α, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ καὶ σοὶ

κυνώπης. Fœm.gen. ΕΣΤ Κυνῶπις, ιδος, ἡ, Impudēs, Inuerecunda. Odyſſ. λ, de Clytæmneſtra Caſſandram occidente, ἡ δὲ κυνώπις Νοσφίσατ'. Odyſſ. χ, Helena de ſe, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἦλθον ὑπὸ Τροίην. Odyſſ. γ, Δαὴρ δ' αὖ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος. Iliad. ε, Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. Odyſſ. η, — κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Incluſum habet hoc vocabulum φόβητρον ὀφθαλμοῦ, vt contrà κυνῶπις ἔπαινον. ΑΤ Κυώψ, ωπος, ὁ, herba eſt πηχυόδης apud Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 7, cap. 10. Plin. lib. 21, cap. 17, Aliud rurſus ſpicatarum genus: ex quo eſt cynops, ulopecuros. In vulg. lex. exponitur Canaria: & ex Gaza Oculus canis. Apud Theophr. autem perperam ſcribitur ὀχυώψ.

C. Κυναιδής, ους, ὁ, Impudens vt canis. λίαν αἰσχυντηλός, Heſych. At Κίναιδος eidem eſt ἀσελγής, πόρνος. Lat. quoq; cinædũ de puero meritorio dicunt, cũ alii tum Plaut. & Catull. Vnde Ἀκίναιδος, Caſtus, Pudicus. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, σώφρων. Suid. Apud eundē eſt ΕΤ Κυναῖος, ὁ αἰσχυντηλός, impudens: itidem à κύων.

C. Κυνήποδες, Oſſa in cruribus equorum inter vngulam & ſuram. Xenoph. De re equeſtri, ἐπεὶ γὰρ μέλλει πλεῖστα πονεῖν ἀστραγάλων ἡ κνημῶν ἡ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν, ταῦτα λιγυρὰ ἄριστα καὶ σφόδρα πλεῖστα ἐμφανῆ ἐστιν. vide Μεσοκώλια. Vocātur & κύρις. ΥΝΔΕ Κυρσᾶται. in Hippiatria de admiſſario aſino, τὰ μεσοκώλια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἔχέτω, μηδὲ πεπτηλά, μηδὲ κυρσᾶται ἴσω. hoc eſt Talis nitatur, vel κυνήποδι. Hæc B. At Polluci adiectiuè dicuntur κυνήποδες ἵπποι: quo tamen ſignificatu, non declarat.

C. Ἀπλαούων, Cynicus ſimplici veſte vtens: cognomē Antiſthenis apud Diog. Laert. p. 167, quem Neāthes ſcribit primum ἀπλώσαι δοκιμάσαι.

C. Ἄπουον, υ, τὸ, Frutex folio hederæ, molliore tamē & min⁹ lōgis viticulis, ſemine acuto, diuiſo, lanuginoſo, graui odore: canes & omnes quadrupedes necat in cibo datum. Hæc Plin. l. 24, c. 12. Idem κυνοκράμβη & κυνόμορος. Dicitur ΕΤ Κυάγχον. Dioſcor. libro 4, cap. 81, Ἄπουον, οἱ δὲ κύναγχον, οἱ δὲ παρθενάγχες, οἱ δὲ κυνόμορον, οἱ δὲ κυνοκράμβη καλοῦσι.

C. Μεσοκώλιον, υ, τὸ, Suffrago & Talus, Pedis cum tibia compago. In Hippiatr. ὀξυκάμπτων τὰ μεσοκώλια. Opponuntur ſuffragines genibus anteriorum pedum, quia auerſæ ſunt. genua enim ante ſe flectunt quadrupedes, ſuffragines verò in auerſum. Vnde illud in Hippiatria, χρὴ τοὺς ἱμάντας τῆς φορβείας διαμεῖν, ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἄχοντα τὸν διαμὸν ὑπὲρ τὰ μεσοκώλια. Sunt & in anterioribus pedibus, hoc eſt ſub talis. Ibidem, ὀξυκάμπτων δεῖ τὰς ὀπὸ τῶν ἐμπροσθίων μεσοκωλίους φλέβας, καὶ ἐὰν ἀπερρύησαι τὸ ἱκανόν. Budæus.

Κυνικός, οῦ, ὁ, Caninus. Xenophon Pæd. 5, κυνικὸν καὶ θηριώδες δοκεῖ αὐτῆς εἶναι. Et Plutarchus in præc. ſanit. τὸ κυνικὸν καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων καθίχει. Ité κυνικὸς ἀπασμός, Canina cōuulſio, Affectio muſculorum maxillarium per quam os, naſus, oculus, atque adeo dimidia faciei pars in obliquum torquetur, vt tradit Gorræus ex vet. addēs hunc affectum nonunquam dici conuulſionem, nonnunquam verò paralyſin. eſſe enim eius duas cauſas, ſpaſmum & paralyſin. ſed ſpaſmum quidem, eius partis quæ apparet diſtorta: paralyſin autem, partis oppoſitæ quæ videtur naturalem habitum ſeruare. Plura vide apud eundem. Celſus libro 4, capite 2, dicit eſſe morbum faciei quo os cum motu quodam peruertitur, ideóque nihil aliud eſſe quàm diſtenſionem oris. ‖ Κυνικοὶ dicebantur etiam Antiſthenis & Diogenis ſectatores, à Κυνόσαργες, vt quidam apud Diogenem Laertium volunt, quoniam Antiſthenes in eo gymnaſio diſſerebat: ipſe verò in præfatione κυνικοὺς dictos tradit ἀπὸ τῆς σκυμμάτων. Euſt. quoque cynicos ſcribit ſolitos φιλεῖν τοὺς ὁρῶντας παιγνιδεύμενοι, ὑποσαίνοντας καὶ οἷον κυλιομένους ἀνατείνεσθαι, καὶ αὖ πάλιν καθολακτῶν τῆς ἐπίρρως ἔχεσθαι ῥώμην. Ipſe autem Diogenes apud Laert. rogatus quamobrem κύων appelletur, reſpondit, τοῖς μὲν διδόντας σαίνων, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων. Item apud Dem. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τῶν κυνικῶν λόγων σαίνοντα ἅμα ἐοικότα καὶ δάκνοντι. Rurſum Euſtathius ex veteri hiſtoria tradit κυνικοὺς fuiſſe κακολόγους καὶ βορροὺς καὶ αἰτίσεις καὶ αἰδοίους. Vide & quæ apud Athenæum ferè ſub finem libri 13 in cynicos quidam dicit, vbi eos quod in cane peſſimum eſt, imitari ſcribit, optimis neglectis, videlicet τὸ λοίδορον καὶ παμφάγον τοῦ ζώου. Et κυνικὴ φιλοσοφία, Cynice, vt Auſonius vocat. ΑΤ Κυνικεύω, εῖς F. εύσω, Canem irrito. v. l.

Κυώδης, ου, ὁ, Caninus. ‖ Exponitur etiam διζυγὴς, ἰχμηρὸς, φοβερὸς, χαλεπὸς: & κύνεος θάνατος ex Ariſtophane.

Κυώδης, ους, ὁ, Caninus, vt κύνεος. Dicitur etiam in malam partem pro Impudens, Proteruè audax. Iliad. ι, - σεῦ' ἀπὸ ἕθεν Τετληὼς κύνεός τε βροτοῖσιν εἰς ὥπα ἰδέσθαι. Heſiod. Erg. de Pandora, Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείαν ἥνωγε. ΕΤ Κυνέη, ης, ἡ, Canis fluuialis pellis, qua antiqui ſolebant caput tegere, δοκεῖ κυνὸς ποταμίου σκέπουσα καὶ κεφαλὰς ἦσις παλαιᾶς, vt ſcribit Euſtathius, dicens ſubaudiri δορά, vt in παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη. Licet autem in vſu eſſe deſierit materia eiuſmodi κυνοκεφαλαίων apud poſteros, nomen tamen id non exoleuit, ſed de galea ex quauis materia dicitur. Iliad. γ, Κλῆρος ἐν κυνέῃ χαλκείῃ πάλλον. Iliad. κ, — ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν Τυδείδεω. Iliad. γ, Κεκρὶ δ' ἐτ' ἰφθίμῳ κυνέῃ ἰὼ τύκτον ἔθηκεν. Il. κ, Κεκρὶ δ' ἐτ' ἰκριδέῃ κυνέῃ. Iliad. μ, Θλάσεν δὲ πρόφαλον κυνέης. Pro κυνέη autē per contractionem DICITVR Κυνῆ, propriè itidem Pellis canina: vt ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοχθῆ, teſte Poll. Item & pro Galea, vt κυνέη. ‖ Κυνέη ſiue κυνῆ dicitur etiam Pileus, Galerus. nam Euſtathius ſcribit apud antiquos reperiri ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λιγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν αἰσχυντῆρα: quibus κυνείαις κεφαλαίαις vtebantur etiam contra imbres. Ariſtophanes Veſp. οὐδὲν πῖλοι πάλαι μεμυθεύμενοι Διφθερῶν κἀξωμίδων, αἷς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα, Καὶ κυναῖς. Et in Nubibus Strepſiades ad Socratem incantātem nubes, βροντησικεραύνους. vt ſublimes tollantur, Μῶν, μῶν, inquit, πρὶν αὖ ζυτὴ πλυνῶμαι, μὴ καταβρεχθῶ. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμονα ἔχετε. Item apud Heſychium κυνῆ Βοιωτία. nam in Bœotia pulchriores κυναῖ fieri ſolitas ſcribit quas in agris geſtarent. ‖ At κυνέη ἄϊδος dicitur nubes denſiſſima. vnde κυνέην ἄϊδος δῦναι & κυνέην φορεῖν, eſt τὸ ὑπὸ παχυτάτῃ νέφει γενέσθαι: vt Euſtathius docet, qui ἄϊδος κυνέην dicit eſſe τὸ τῆς κεφαλῆς αἴειρον καὶ λυμμα, δι' οὗ κεκρύπθαι τις πιβλίσκεται ἢ εἰς τὸ πᾶν, ἢ κῆ μόνον πρόσωπον, Iliad. ε, — Ἀϊδος δὲ κυνέην ἔσχε Διὸς κυνέῃ, μή μιν ἴδοι ὀξὺ βέλεμνος Ἄρης. ‖ Heſychio κυνῆ eſt non ſolùm κεφαλαία, πῖλος, πῖλος Ἀρκαδικός, ſed etiam εἰκών.

Κυνάειον, ου, τὸ, Catellus. Xenophon Pæd. 8, ὦ ποτὲ βουλὴ αὐτὼ ὀρθὼ φιλῆσαι, πρόσκλιθαί σε δοκῶ ὡς τὰ κυνάεια. Athen. 12, κυναρία Μελιτταία. ΕΤ Κυνίδιον, ου, τὸ, itidē Catellus. Ariſtoteles, ἔοικασι ταῖς κυνιδίοις ἅπασι λίθοις δάκνειν, τοῖς βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Plutarchus Sympoſ. 5, πιπλάσιον ὄφιν τῶν ἀλεύρων κυνίδιον ἢ βοΐδιον. Idem dicit κυνίδιον Μελιτταῖον, vt Athenæus κυνάεια Μελιτταία. ΕΤ Κυνίσκος, ου, ὁ, itidem Catellus. ‖ Κυνίσκοι dicuntur etiam piſces quidam, vt annotatur in v. l. In iiſdem ΕΤ Κυνίσκη, Catella, Parua canis, ex Ariſtophane.

Κυνηδὸν, Canum more, Ritu canino. Lucianus in Tim. καρύκης τὸ ἧμισυ αἰσχίστως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος. eſt enim canis animal παμφάγον & βορὸν vt teſtatur Athenæus. Ité Ariſtophanes κυνηδὸν πλὴν στέγας σπάσαι, Canino more comedam, Canina voracitate deglutiam. Pro eodem dici ΕΤΙΑΜ Κυναδὸν, tradunt v. l. interpretantia Caninè, Canum ritu.

Κυνίζω, Canem ago, vel Cynicen ſector, Cynicam inſtitutionem & diſciplinam amplector. Diogenes Laert. in Zenone pag. 364, ψευδεῖ μὲν συλλαβῇ χρήσασθαι μανδύῃ, συνιέναι τι αὐτόν. εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν, σωφρονεῖν ἐπ' ἀρίστῳ εἴδει, Cynicam ſectam amplexurũ, vt interpr. vertit. At pro Cynicum ago aut etiam Canem ago, accipitur in hoc apophthegmate Diogenis Cynici ad Ariſtippũ cum Laide itidem rem habentem, verùm non itidem gratis, ὦ Ἀρίστιππε, καινῇ συνοικεῖς περὶ ἃ κυνίζει σωφρονοῦσιν ἐγώ, ἃ πέπαυσο. ΥΝΔΕ Κυνισμός, οῦ, ὁ, Cynica inſtitutio, vt Corn. Tac. loquitur: vel Vita cynica, ſeu ex cynicorum præceptis inſtituta. Diogenes Laertius in Mened. p. 309, ὅθεν καὶ τὸν κυνισμὸν εἰρῆσθαι σωφρονεῖν ἐπ' ἀρίστῳ εἴδει. Vide & κυνίζω præcedens.

Κυνόω, ῶ, idem. ſeu Cynicũ ago, Cynicos imitor; Cynicas

sum. Lucianus in Demon. Περιχίτα δὲ τῶ Πρωτέως ὀδυσσεῖ A
μῶπες αὐτῷ ὅτι ὑγόλα τὰ πολλὰ καὶ τῶς ἀνθρώπους ἀναισχυντίζει, καὶ λέγοντες, Δημώναξ, οὐ κυνῶς ; ἀπηρίτατε, Περιχίτα, ὑκ ἀνθρωπίζεις;

Κυνήτερος, ου, ὁ, Impudentior, Proteruior. Iliad. η, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο. Et Odyſſ. λ, Ὡς οὐκ αἰνότερος καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ἥτις δὴ τοιαῦτα ἃ φρεσὶν ἔργα βάληται, nihil crudelius nec canina magis impudentia & audaci proteruia præditum. Et κύντερον ἔργον, quod Euſtathius exponit αἰσχίονες, δεινὸν, ἤγουν, quaſi κυνεώτερον, id eſt αἰσχίονες. B
Od. γ. Τίτλασκε δὲ κραδίην, καὶ κύντερον ἄλλο πατ' ἔπλης. Ex
Κυνότατος, Impudentiſſimus, Admodum proteruus, Caninam impudentiam & audaciam ſuperans. At Iliad. χ, verſu 503, Λύσσῃ ὃ μαρμαίρῃσι μάχῃ ὅ, τι κύντατον ἔρδει (vt breuium ſcholiorum autor legit, exponens δυνότατον, χαλεπώτατον) maior exemplarium pars habet κύντερον, vt & in manuſcripto noſtro Homero legitur. eámq; ſcripturam agnoſcit Euſtathius quoque, dicens κύντερον ſignificare αἰσχίονα ὑπόνοιαν ἔχει αὖ καὶ κύων, eo autem in loco accipi pro βραχὺ & δεινὸν ἔργον. Item in v. l. κύντατ' C
ἄγχι ex Eurip. pro δυνότατα, χαλεπώτατα.

¶ Κυνή, ἀδος, ἡ, idem quod κύων ſuprà, & ὑπομαγδαλιά, mollior ex pane pulpa qua manus abſtergebãt, & poſtea canibus deuorandam proiiciebant. Pollux. Et Athen. libro 9, ferè ſub finem, καὶ δώδεκα τὰς χεῖρας καπχίσατο, τὰς ἀπὸ μαγδαλιᾶς πυρὸς ἀπομάσσοντας, ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐπάλουν κυνάδας, ex epiſtola quadam Polemonis ἀθεόνομα τῶν ἀδόξων. ¶ Heſychius κυνάδα exponit etiam κυνόσβατον, ſentem canis, ſeu rubum caninum: ἢ φυτὸν ὅμοιον τοῖς αἶγας ἐμεῖν φασί. Apud Theocritum autẽ Idyll. 15, Ἐπὶ δ' ἀραχμιῶν, κυνάδας, χλιαρῶ ἀποπλύματα πορδῆ, Γίνετο πάνυ ἔλαβ' ἐχθὶς, ſchol. κυνάδας dictum annotat οἷ κυώδια, τραχέα. Forſan aſpera inſtar ſentis caninæ. ¶ Καὶ ἀάδες Doricè pro κοῦραι puellæ, Theocr. vt tradũt v. l. D
¶ Κυάρος ἄκανθα, ει Κυαρὰ ἄκανθα, Sentis canina, idem quod κυνόσβατος, vt Didymus arbitratur apud Athen. libro 2, ὅθεν τὸ ἀκανθώδης καὶ τραχύ φησιν. Soph. Κύαρος ἄκανθα πάντα πλησίον χύλου. Hecataeus Mileſius, ῥύρια ὑψηλὰ καὶ δασέα ὕλαις. ἐπὶ δὲ τοῖσιν οὔρεσιν ἄκανθα κυαρέη. Et paulo pòſt, ὑπὲρ δὲ τοῦτον ὄρεα δίνδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθαι κυαρέαι, ἱπέαι, μυρίκαι. Athenæus verò ſcribit κυαρέαι, ἄκανθαι & κάκτοι pro eodem accipi poſſe, hoc eſt pro eo quem carduum Romani appellant. Legitur & Κυαρέη ſine adiectione, v. l. Κυαρία, apud Athen. quoque: qui & hæc affert ex Ptolemæo Euergete πολλῆς δὲ ἐν τοῖς τόποις κυαρίας φυομένης, εἴτι συμπαλυνθοῦντες ἡμῖν γραπτῇ πάσης ἀριπόμενοι συνηγάγοντο, καὶ ἡμῖν παρέφερον ψιλώσεις τῆς ἀκανθῶν. Columella in Horto, Hiſpida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti. Hæc modò purpureo ſurgit glomerata corymbo, Myrtiolo modò crine viret: deflexáque collo Nunc adoperta manet, nunc pinea vertice pungit, Nunc ſimilis calatho, ſpiniſque minantibus horret, Pallida nonnunquã tortos imitatur acanthos. Dicitur & κάκτος Σικελικὴ à Theophraſto & Athen. quidam Carduum ſatiuum appellant. Eius pappi χήρεια nominantur, capitati fructus & edules à Trall. κύτισοι, & ἀπίδυλοι à Galeno, vt in v. l. annotatur.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, Tintinnabulum, Nola. Thucydides ſub finem libri 4, τῷ δὲ κώδωνος παρεσχήκοτος. Plutarch. Sympoſ. 4, in fine, de ſacerdote Iudaico, κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑπακούουσιν ὅτε βαδίζειν. ſicut Exodi 28, de habitu & ornatu ſummi ſacerdotis, τὸ δὲ αὖτε ὅλον ῥοῖσκους χρυσοῦς, καὶ κώδωνας ἀνὰ μέσον τούτων ἐξαίνλῳ, ὥσθ' ῥοῖσκον χρυσοῦν κώδωνα. ¶ Metaphoricè autem pro garrulo capitur: à nimium ſtrepero & ingrato nolarum ſonitu, vt & κρότωλον. Ariſtoph. Pace, ἀ κώδων αἰκαλαγῆς. ¶ Κώδων, (vt ſchol. Sophoclis annotat) ſignificat etiam τὸ τῆς σάλπιγγος πλατὺ, latius tubæ orificium, (fortaſſe & tintinnabuli formam referat) ſynecdochicè autem ipſam tubam. Soph. Aiace, initio, Φάσκω' ἀκοῦσαι καὶ σαφαρίζειν φρενὶ, Χαλκοκόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Vbi notãdum fœminino genere hoc vocabulum ab eo poeta vſurpari. Schol. autem Thucydidis videtur & hîc κώδωνα accipere pro tintinnabulo, nam hunc locum citãs,

generis tantummodo diuerſitatem annotat, non item ſignif. Cum Soph. autem ſchol. conſentit ſchol. Ariſtophanis, qui exponens locum illum in Pace, Μέλιβδον ἐς πυτὶ τὸ πεῖλαι, (videlicet τῆς σάλπιγγος) ἐγχέας, iſta annotat, τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πυρώσαι μαλλόν φ.

C. Κωδωνοφαλαρόπωλος, ου, ὁ, Qui nolas ſeu tintinnabula equorum phaleris & frænis adiicit. nã ſolitos quoſdã equorũ phaleris & frænis eiuſmodi nolas affigere, ſchol. Ariſtoph. annotat in Ranis, vbi Eurip. Æſchyli teſquipedalia verba & mõſtroſa proponit, Κάνεις πιαλῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους.

C. Κωδωνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tintinnabulum geſtans, Qui nolam fert. vt is qui in excubiis caſtra circumiens nolam ferebat, eámq; pulſans explorabat an ii quorũ erat excubias agere, dormirent nécne. ad nolæ enim pulſum reſpondere, & vigilantiæ ſuæ teſtimonium voce edere oportebat. Aliter autem Budæus accipit in Pandectis, loquens de κιναιδοφόροις. Huiuſmodi (inquit) ſunt apud nos hodie vulturii illi codonophori, i. tintinnabula geſtãtes, quos anteambulones atratos Lat. appellare poſſumus, & ferales præcones: ex quorum grege ſunt funerũ indictores: quorũ omniũ vota ſunt eadem quæ orci. ει Κωδωνοφορέω, ῶ, Tintinnabulum geſto, Nolam circumfero. Ariſtoph. Auibus, Φύλακας καθίστημι, τὸ πῦρ ἐγκρυπτὶ αἰεὶ, Κωδωνοφορῶν περιτρέχω, καὶ καθυπνῶ οὐδεῖς. Et καθωνοφορέομαι, Tintinnabulo circumlato exploror, vt in excubiis. Ariſtoph. Auibus, Καὶ τῶν ἄπωθ' οὐδεὶς πεπόλωται πόλεως, Καὶ διαφαλαύουσι, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, Εφοδεύεται, καὶ κωδωνοφορεῖται· πάντα γὰρ Φύλακες καθεστᾶσι καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύργοις.

Κωδωνίζω, Tinnio, ſeu Tintinnabulũ aut nolã pulſo, Nolæ ſeu tintinnabuli ſono exploro, vel Tubæ ſono exploro, δοκιμάζω ᾧ ὅ κώδωνος φέρει. quo modo eq explorari ſolebãt an eiuſmodi ſonitũ in bello ferre poſſet. ſic etiã excubitores an vigilarẽt, nolæ pulſatæ ſono (ad quẽ reſpõdendum erat) cognoſcebatur. Vaſa etiam figulina & nummi dicuntur κωδωνίζεσθαι, quũ pulſata ſonitu quẽ edunt explorantur, an videlicet σαθρὸν ἢ χῶσιν. Anaxandrides apud Athenæum libro 14, — πρὸς τὸν Ἀργαῖβούλο μαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγορεύομαι, ἵνα καὶ σὺ νικᾷς ἐς σοφιστάς, nolæ ſono explorans, vt equum qui ad prælium eligitur. Ariſtoph. Ranis, — σφὶν γ' αὖ Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον Ἄνδρ' Σοφοκλέους, ὅ, τι πιεῖ κωδωνίσω. vbi ſchol. annotat metaphoram rectius ductam cenſeri ab equis aut vaſis figulinis. Idem Ariſtophanes in eadem fabula, — καλίσεις ἀπούτων οἷς δοκεῖ νομισμάτων, Καὶ μόνοις Ὀρθῶς κεκπῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις, probatis, ſeu ſono exploratis.

C. Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exploratus non eſt: ſumpta metaphora ab equis qui tintinnabulorum ſonitu explorabantur an bellicos ſtrepitus intrepidè ferre poſſent: vel à vaſis, aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur.

C. ΔΙΑκωδωνίζω, Exploro, vt κωδωνίζω ſuprà. Demoſth. De falſa legat. ὀκεῖνος διακωδώνισεν ἡμᾶς, ἐκάστῳ πρὸ ὅτου ἐσμὲν πάντων ἴδια. Apud Lyſiam quoque κωδωνισθέντες accipi pro διαπιεχθέντες tradit Etymol. dicens tranſlatũ eſſe ab equis: nã tintinnabulis ſolitos fuiſſe δοκιμάζειν τοὺς ἡμιόνους εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν τοῦ πολέμου θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. Idem Etymologiſtes διακωδωνισθέντες exponit etiam διαφημισθέντες, dicens plerunq; accipi ὅτι πᾶν διαπαίζομεν. Quò fortaſſis pertinet quod Eraſin Chil. ſcribit, conuitiis olim exploran ſolitos initiandos myſteriis, cuius conſuetudinis veſtigium adhuc ſeruare theologorum ſcholas.

ΚΩ'ΛΟΝ, ου, τὸ, Membrum: ſpecialiter autẽ Pes, vt Euſt. tradit. Plerunq; ea membra ſiue il artus κῶλα vocãtur quæ Crura & Lacerti Latinis. vt videbis in Κώλυμα. Opp. l. 3 De ven. Βαιὸν ὑπερθῆ κάρτος, βαιοὶ πόδες, οὐκ ἴσα κῶλα, non æqualia crura, ſeu paria. Ariſtot. Hiſt. anim. l. 2, cap. 15, κώλου ἓν τὸ μὲν διφυὲς, ἕτερον χεῖρ. & paulo pòſt, κώλου ἓν διμερὲς ἄλλο σκέλος. Vbi Gaza vertit, Membri verò ſuperioris bipartitam cõpactionem, brachium ſiue vlnam appellamus. Et, Membri inferioris bipartita compactio crus eſt. Idem Ariſtoteles, πῆς

ζωοτόκοις ἢ πετραπόδων. καὶ μπίπτει τὰ μὲ ἀφόδια κῶλα εἰς τὸ ἀφόδιον, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τὸ ὀπίσθιον. Quæ verba ità Plinius interpretatus est, Quæ animal generant, genua ante se flectunt, & suffraginum artus in auersum. Et ex Epigr. σκολιῆς ἄκρια κῶλα βάπτω, brachia. Rursū de cruribus in quodam loco apud Suid. ὁ δὲ καίμηλος ὑφηνὰ τὰ κῶλα καὶ ἑαυτῷ ὁμαλίσιον εἰς τὰ ἴσια. ipse tamen exponit ὀσᾶ. sed rectius accipitur pro τὸ ἐκ μαροῦ καὶ κνήμης, vt Pollux exponit. Κῶλον (inquit Camerarius) quod Lat. Membrum, est quod constat ossibus, compagibus, musculis, arteriis, neruis, venis, amictum communis cutis regmine, vt brachium, pes. Pedis tamen signif. multum habet. Eurip. Phœn. κῶλον ἐκπὸς ἀσπίδος πίπτει. Et, σφυδᾶς δὴ κῶλον διξόν. Item in Rheso, Βάσιν τε χερσὶν σφυδίαν καταρρώσας, Καὶ κῶλα κώλοις, πρόσπεσών μιμεῖσθαι. priores pedes manibus, posteriores suis pedibus repræsentaturū dicit, bestia vt credatur esse. Hæc ille. Eurip. sch. scribit κῶλα propriè dici τὰς ἀρθρώσεις τῶν μελῶν, in hoc loco Orestis, de Pylade, ἰθαίων Νυσηρὸν κῶλον Ὀρέστου, Ποδὶ κηδόσυνον ὦ δύστηνε. sed commodius pro pede accipitur, vt Eustathius accipi tradit. Et in Phœniss. Χεῖρες δὴ καὶ κῶλα ὡς κώλωμι Ἰξίονος ἑλίσσει, manus & pedes. at scholiastes ibi κῶλα esse dicit τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Pro pede autē accipi Soph. schol. annotat in Philoctete, — πῶς γὰρ αὖ τοῦτον αὖθ' Κῶλον παλαιᾶ περὶ σφυδάσῃ μακρᾷ; ¶ Habet & periodus sua κῶλα, id est membra. Cicero De claris orat. Quinetiam comprehensio & ambitus ille verborum, (ti sic περίοδον appellari placet) erat apud illum contractus & breuis, & in membra quædam (quæ κῶλα Græci vocant) dispertiebat orationem libentius. Idem De orat. ad Brutum, Prima sunt illa duo quæ κόμματα Græci vocant, nos incisa dicimus: deinde tertiū, κῶλον illi, nos membrum. Vide & Κόμμα. Rom. Aquila, κῶλον, id est membrum (inquit) est pars orationis ex pluribus verbis, absolutè aliquid significans, hoc modo, Etsi vereor, iudices, ne turpe sit pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Demetrius De eloquutione scribit κῶλον Aristoteli esse τὸ ἔλαττον μέρος περιόδου. Ipse autem, κῶλον (inquit) ἐστὶν ὅταν ἀκαμὴ περίοδος, ἢ συμβῇ περιόδου μέρος. Idem, πλὴν ἑρμηνείας πλὴν λογικὴν διαιρεῖ καὶ διαχέῖται τὰ καλούμενα κῶλα, καθάπερ αἱ ἀκταὶ τὸν λόγον. Idē, βούλεται μέντοι διῃρῆσθαι ἀκριβῶς τὰ κῶλα ἕως τοῦ, τοῦτο μὲν ὅλην διάνοιαν (&c.) οὐκέτι μέρος ὅλης ὅλον. Item παρόμοια κῶλα apud eundem, vt in hoc vers. Δωρητὸν τ' ἐπίλοιπον, παραρρητὸν τ' ἐπίταν. ¶ Habēt etiā strophæ & antistrophæ & epodi sua κῶλα. i. versus: vt apud tragicos, comicos, & lyricos, στροφὴ κώλων θ, aut ιθ, aut pluriū vel pauciorū, quæ tot versibus cōstat: vbi κῶλον est simpliciter στίχος, nō autē στίχος ὁ ἀπηρτισμένος ἴσως ἔχων. ¶ Κῶλα dicuntur etiam τὰ τῆς σφενδόνης ἑκατέρωθεν μέρη, vt Suidas exponit, ex Epigramm. afferens, Ὑπερθ' ἁρμαυτῆρ' εὐτρόφα κῶλα πταίνων. Apud eundem sunt & ζεύγματος κῶλα: afferentem hæc ex anonymo autore verba, συμβαίνει γὰρ τοὺς Σελευκεῖς κρατῆσαι τοῦ πατρίου τοῦ κώλων τῷ ζεύγματος. ¶ Κῶλα Pollux retibus etiam tribuit, dicens in iis κῶλον & τόνον idem esse. ¶ Κῶλον, intestinum crassum, ordine à ventriculo quintum, inter cæcum & rectum medium, vt Gorræus inter alia tradit. Celsus libro 2, cap. 17, interpr. intestinū laxius, & alibi plenius. Gell. l. 12, c. 5, Vbi ad ædes in quibus ille ægrotus erat, peruenimus, videmus hominem doloribus cruciatibúsque allabi, quod Græci κῶλον dicunt, & febri simul adrapida afflictari, gemitúsque ex eo compressos erumpere, spiritusque & anhelitus è pectore eius euadere, non dolorem magis indicantes quàm pugnam aduersus dolorem. Colon apud Latinos appellant Celsus: item Scrib. Largus & Plinius, qui etiam alnum interpretatur, libro 11, cap. 37, Media hæc [videlicet alnus] umbilico adnexa in omnibus. in homine fuillæ infima parte similis: à Græcis appellatur κῶλον, vbi dolorum magna causa est. Sic & Pollux κῶλον & πλὴν κάτω κοιλίας, siue περίτομον, idem esse docet. Apsyrtus, μονόκωλον ἢ κῶλον, ὃ δὴ τὸ μὲν ἔχει ὅλον τὸ μέσον τῆς λαπάρας ἀπήρτισε, πλὴν κυλίεται καθ' ἑαυτό. Cæterùm in hac significatione scriptum reperitur ΕΤΥΜ. Κόλον, itaque in libris manuscriptis, vt in quodam meo lexico veteri κῶλον, ὅτι πρὸς ὀπίσω, ὅθεν πλὴν καὶ πόνος. Præterea & Poll. quum hinc κωλαίζεσθαι deriuet, κόλον scripsisse videtur: frequentius tamē tum apud ipsum Poll. tum alibi scribitur κῶλον.

C. Κωλοτομέω, Membra incido, Membris trunco.

C. Ἀκροκώλια, τὰ, Trunculi, vt Celsus loquitur: hoc est Extrema membrorum, seu Edulia ex trūculis extremorum membrorum parata, vt sunt ὠτία, ῥύγχη, πόδες, χοιρδαί, χόλικες, teste Budæo. Maron apud Athenæum libro quarto, Δάμια μὲν ζωμός τε μέλας ἀκροκώλιά θ' ἑφθά. Pherecr. apud eundem libro 6, Σκιλίδες θ' ὁλόκνημοι πλακοῦς παχύπατοι, Ἐπὶ πνακίσκοις, καὶ δι' ἑφθὰ ἀκροκώλια, Ἡδίστη ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοός. Et libro 2 ex Anaxila, Ἀκροκώλι' ἐμοῦν ὄστ', ῥύγχη, πόδας. Paulo pòst vbi de ἀκροκωλίοις sermo est, alia exempla profert ex Aristophane & Pherecr. & Alexide & aliis, vbi etiam singulari numero ἀκροκώλιον. Vtitur & Aristoteles Probl. sect. 23, quæst. 40, vbi Gaza vertit Trunculi.

C. Ἄκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membris truncus. specialiter autem Pedibus carens, ἄπους, Hesych.

C. Βραχύκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Breuia membra habens, Breuibus membris constans. Apud rhetores de periodo in qua κῶλα sunt breuiora. ΕΤ Βραχυκωλία, Membrorum breuitas, Cola breuia. Hermog.

C. Δίκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bimembris, Duo membra habens. Dioscorides libro 2, cap. 106 de bromo, καρπὸν ἔχει ἐπ' ἄκρου ὡς τὸν ἀκρίδια δίκωλα, in cacuminibus dependentes paruulas veluti locustas bipedes habet, vt Ruell. interpr. verba ea ex Plinio mutuatus, qui tamē illud Bipedes non addit. Et δίκωλος περίοδος apud rhetores, Periodus duorum membrorum.

C. Ἰσόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo paria membra sunt: de periodo aliqua (aut aliquibus) cuius membra seu κῶλα paria seu æqualia sunt. Quintilianus libro 9, capite 3, loquēs de optimis homœoptotis, Et vt penè similia sint verbis, & paribus cadāt, & eodē modo desināt. Etiam vt sint (quod est quartum) membris æqualibus, quod ἰσόκωλον dicitur: Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro atque iudiciis impudentia valeret. ΥΝDE Ἰσοκωλία, ας, ἡ, Membrorum æqualitas, Quum membra omnia æqualia & paria sunt, Mēbra æquata, vt quidam loquuntur. Vtitur Hermog.

C. Μακρόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Membra longa habens. Pro eo verò quod Varro præcipit, Debent esse canes internodiis articulorum longis, in Geoponicis reperitur, τοὺς κυνῶν ἰσχίοισι τοῖς μακροκώλοις. Itē μακρόκωλοι περίοδοι καὶ βραχύκωλοι Aristoteli Rhet. 3, Periodi in quibus longiora & breuiora membra sunt. ΥΝDE Μακροκωλία, ας, ἡ, Longum membrum, Quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

C. Μεγαλόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grandiora membra habens, In quo articulorum internodia magna sunt. Aut (si de periodo dicatur) Quæ magnis membris seu κώλοις cōstat.

C. Μεσόκωλον, ου, τὸ, nomen ab Hippocrate vsurpatum lib. 6. Epidem. quod Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè eo nomine videtur designari pars ea mesenterii quæ crassis intestinis cōtinua est, vt quæ pertinet ad tenuia intestina. Posset (si vsus ferret) ὑπόπαχυν nuncupari. Et reuera sicut duæ summæ sunt intestinorum differentiæ, tenuiorum & crassorum, ita bipartitum videtur mesenterium, vt in eius loci comment. Galenus ostēdit. Hæc Gorr.

C. Μονόκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno artu porrectus, Gaza apud Theophr. Item μονόκωλος περίοδος, quæ vnico membro absoluitur: quam Aristoteles Rhet. libro 3 dicit esse ἀστρογγύλην. Plutarchus De puer. educ. τὸν μονόκωλον λόγον περιττὸν ἡγοῦνται καὶ ἀμουσίας οὐ μικρᾶς πλοῦμα πλημμέλειαν, vnius membri orationem. Et metrum μονόκωλον apud poetas, in quo cola vnius modi sunt.

C. Τρίκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tria mēbra seu cola habens. Quint. l. 9, c. 3, de homœoptotis & homœoteleutis loquēs, Ex quibus ferè sunt (non tamen vt vltimis semper consonent) quæ τρίκωλα dicunt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Sed in quaternas quoq; ac plures hæc ratio ire sententias potest. Vbi quū dicit In quaternas ire sententias potest, ΕΧΡΕΣΣΙΤ

Τρίκωλος. nã πτερίκωλος ᾠδὴ dicitur quæ quaternis constat membris quaternas sententias absolventibus. At metrum πτερίκωλον appellatur Quatuor colis constans.

Κωλικός, ὀ, ὁ, Colicus. vt κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα, Coli dolor, seu Dolor intestini plenioris. vtroque enim modo Latini loquũtur. Et κωλικὴ δύσπνοια, siue κωλικὸν πάθος, coli affectũ dolor. quẽ colõ etiam vocari à Plinio lib. 26, c. 1, testantur v. l. Item κωλικὸν φάρμακον, medicamentum eius rei causa comparatum. Celsus libro 4, c. 14: seu Medicamentum ad sedandum coli dolorem comparatum. siquidem præter sedationem doloris vix aliud in colicis affectibus præstari posse docet Galenus lib. 6 De loc. aff. Et κωλώδεις κωλικὰ pro eodem. quæ tamen κατάπλασμα κωλικαὶ non tantùm ad coli dolores, sed ad alios etiam morbos adhibentur, sedandi doloris causa: quo factum est (inquit Gal.) vt antidotos omnes dolorem sedantes κωλικὰς veteres nuncuparint, appellatione videlicet ab affectu qui maximos dolores habet, deducta. Hæc inter alia Gorræus. Item κωλικὸς dicitur Qui coli dolori obnoxius est, Qui plenioris intestini morbo laborat, Colicus, vt Latini quoque appellãt. Dioscor. κυρτὰ λεπὶς βρωθεὶς ἐπὶ τὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ. Pro quibus Plinius, Coli vitium sanatur aue galerita assa, in cibo sumpta. Apud Dioscoridem tamen scribitur κωλιακοὺς: sed perperam, si Pauli Æginetæ & Aetii codicibus fidem habemus. Rursum apud Paul. Æginetam de coronopodio pro κωλικοὺς reponẽdum κωλιακοὺς ex Dioscoride, Aet. & Plinio. ET Κωλικιάω, Coli vitio laboro, Coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alexander Trallianus. Pro κωλικὸς autem & κωλικιάω scribitur alicubi ETIAM Κολικὸς ET Κολικιάω, sicut suprà quoque pro κῶλον scriptum reperiri κόλον, admonui: prior tamen scriptura frequentior est, & verior existimatur.

Κωλάριον, ν, τὸ, Paruum colon, seu Imperfectus versiculus, vt v. l. interpr. Suid. quum citasset hæc verba, Ἔτι χ' ὡς φίλ' ἦλθε, subiungit, κωλάριον παροιμιῶδες, ἐπὶ τῶν παυσάντων λεγόμενον ὅταν ὀδυνηρῶς ἔχωμεν ὄντες.

¶ Κωλεός, οῦ, ὁ vel ἡ, idẽ quod κῶλον, teste Galeno, in cuius lex. Hippocr. hæc verba habentur, κωλεός, τὸ κῶλον ἐν τῷ πρώτῳ περὶ βλαπτῶν ὀξυρίνου. ¶ In vulg. lex. exponitur Perna, Suffrago, vt & κωλῆ & κωλιά. Athenis autem fœm. gen. dici ἡ κωλεός, alibi autẽ mascul. ὁ κωλεός, annotat Eustathius ex Athenæo, adscribens hunc ex Epicharmo locum, Χερδαίπ, αἰδὼ, καί μὰ Δία χὠ κωλεός. qui citatur & ab Athenæo initio libri 9. Scribiturque apud eum αἰδωὼ pro αἰδὼ, καί. Ibidem & alium ex eodẽ comico profert.

Κωλιά, ᾶς, ἡ, ET Κωλῆ, per contractionem, idem quod κωλεός: seu (vt quidam apud Hesychium exp.) σκέλος ὑὸς ὀπίσθιον. Eidem κωλιὰ est μέρος κρέατος, & εὐφυὲς τὸ ἰδιόδιμον, & ἀγκυλὸς δίσημα χόρτου. At Κωλῆ, Perna, seu Petaso, vt Camerarius interpretari posse putat: itidem vt κωλεὸς & κωλιά. (scribitur enim accentu in vltima apud Hesychium. apud Athenæum tamen κωλία, dicentem ex eo contractum esse κωλῆ, vt συκῆ ex συκία, ἱστιῆ ex ἱστιήα) Aristoph. δλίφακίων ἁπαλῶν κωλᾶ καὶ χαυμάπα πτερύγια. Xenophanes Colophonius. Πίμψας δὲ κωλῆν ἱερήιον, σκέλος ἦρχε πάσης Τεύθρου. Xen. Cyneg. κωλῆν ἐφυπόδη, λαγόνας ὑγράς. Alia exempla habes apud Athenæum libro 9, non longè ab initio: afferentem & hoc ex Aristoph. Pluto secundo, Οἶμαι δ' ἡ κωλῆς ὧν ἡμῖν καπίδιον. vbi schol. exponit τὸ κράτιστον λεγόμενον. esse autem κωλεάς, (ita enim ibi legendum esse videtur pro κῶλα) τὰ ἡμιτεθέντα μέρη τῆς ἱερείου, τὰς αἰτύλους ἐκάλουν: Mercurio verò sacrum esse τὸ πλεῖστον ἀλόγου βραχίονα. Apud eundem Aristophanem in Nebulis, Τῶν αἰτίδων τῆς κωλῆς φειδόμενον, v. l. interpr. Clypeum pedi prætendens: schol. tamen ibi exponit τὴν αἰδῶ.

Κωλιδίων, ὁ, idem quod præcedentia, hoc est Perna, Petaso, vt Camerarius interpretari posse putat. Athenæus initio libri 9, ἐδεσματοφάγων κωλιδίων, καί τινος εἰπόντος ὅτι ἀποφορὰ εἶεν. Aliquanto pòst, καὶ κωλιδίων ἅλις καὶ κωλιδίων. Citat autem ibi duo exemplа, alterum ex Eupolide, alterum ex Euripide. Et libro 4 ex Posidonio de Celtarũ monomachia epulari, ἐδειπνίσατο κωλιδίων τὰ μεσαίτατα ὁ κράτιστος ἐκάμβασος. Sunt qui κωλιδᾶς ex Celso interpr. Petiolos. Hesych. αἰκρωμία. ¶ Est & nomẽ proprium cuiusdam ἰχθυηροῦ, ita nominati ἀφ' ὧν τοὺς ἰχθῦς ταῖς κῶλα γαστρίζουσι. Eust.

Κωλία Hesychio ἰγνύα, γαστροκνημία, μηρός. AT Κωλιὰς ἄκρα apud Pausaniam Att. pag. 1, Promontorium Coliados: quod ita dictũ Hesychius scribit, quia ὡς τῇ θαλάσσῃ ἐγκείμενον simile est ἀνθρώπου κώλῳ. Item κωλιὰς γῆ, terra inde desumpta, vt videtur. Athen. lib. 11, de cymbio loquens, κρατῆρα ἔσκεπτον τῆς θαλῆς οὐκ ἀργυροῦν οὐδὲ λιθόκλιστον, ἀλλὰ τῆς κωλιάδος γῆς. Vnde κωλιάδος κεραμῆς apud Suidam. Et Κωλιὰς Ἀφροδίτη, quòd ibi coleretur: vel, (vt Eustathius tradit) ἡ κῶλα ἀκλύουσα διὰ μυρσίνης. Et κωλιὰς Ἀττική, Lepos Atticus, Venustas Attica in dicendo. Plutarchus De aud. μὴ βουλομένῳ πᾶν ἀκούειν αὐτὸν μὴ τὸ ἀηδὲς ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ἢ κακοζηλίας. ¶ Est & piscis nomen. Plin. lib. 23, cap. vlt. Colias, siue parianus, siue saxitanus, à patria Bætica, lacertorum minima. Gẽtile autem à Κωλιὰς EST Κωλιάς. Hesych.

Κώλαψ, πος, Suffrago, aut Sura: vel ἡ ἀφὲ τὰς ἰγνύας ἀγκών, vt Eust. à veteribus exponi tradit. (addens à nonnullis ἄκμων siue ἄκρα appellari) à κῶλον deriuatũ videri scribẽs, sed de genere dubitari. Il. ϕ, de Vlysse cũ Aiace luctante, Κόψ' ὄπιθεν κώλοιπε τοχὼν, ἰσχία λύων ὑγρά, id est τῷ πλήγῃ ἔβαλε τὼ ἰγνύω ἀσθ, vt Eustathius exponit, dicẽs simile esse illi cõmico, ἀφεὶς τὸ σκέλος κυρτβάσαι. Suidas κώλαπα esse dicit τὸ ὀπίσω τῶ γονατίου μέρος. At Nicandri schol. κώλαπα exponit ἀκροκνήμιον, in hoc Theriac. loco, Ἤτοι ὅτ' ἐν κώλαπος ἡ ἐν ποδὸς ἴχνιι πύθῃ, de dryino serpente.

Κώλυμα, idem quod κῶλον, hoc est τὸ ἀπὸ μηροῦ καὶ κνήμης, vt Pollux exponit. Κῶλα (inquit Gorræus) dicuntur in homine longiora maioráque membra à thorace separata & quasi dependentia, vt brachia & pedes: verùm Poll. κῶλον, quod & κώλυμα (inquit) vocatur, ex femore tantùm & crure constare scribit.

ΚΩΛΥΩ, Fut. ύσω, Impedio, Prohibeo, Veto: oppositum τῷ ὀπτρίπω & κωλύω. Interdum cum solo accusatiuo construitur. Plut. Apophth. de Catone, ἔλεγε τοὺς δυσκόλους κωλύειν τοὺς κακῶς ποιοῦντας, ἀλλὰ μὴ κωλύσαι, καταπαλαῦσαι. Interdum cum accusatiuo, (qui tamen aliquando omittitur, sed subaudiendus relinquitur) & cum ὥστε, aut cum infinitiuo. Thuc. κωλύω ὥστε μὴ ἐκπλεῖν, impedio seu obsto quominus circumnauiget. Idem L. 2, κωλύουσιν ἡμᾶς ὅτι Κέρκυραν ἢ ἄλλον, ὃν τιν' ἂν βουλώμεθα, πολεμεῖν. Demosth. πότερον φασὶν αὐτοὺς ἢ τοὺς Ἑλληνίων τοὺς τοῦτο κωλύσαντας ποιεῖν αὐτὸν, ἀχθεῖν, ἢ μή. Pro quibus apud Herennium, Vtrum aliquem exoriri oportuit qui ista prohiberet ac fieri non sineret, annon. Idem, νόθον αὐτὸς ἀποκωλύσας κωλύειν, nihil obstabit seu nihil causæ erit quominus peruti sint. Plato, νόθον κωλύει διαμισολογεῖσθαι. Et in vulg. lex. πᾶς νόθον κωλύει ἔχειν οὐσίας, ita quosdam se habere nihil vetat. Plut. De deo Socratis, τί γὰρ κωλύει μανθάνειν καταφρονῆσαι; Pro τί κωλύει autem Demosthenes eleganter dicit τί τὸ κωλύον; quid obstat? quid vetat? Item cum dativo instrumenti, Bud. pag. 106 ex Ifæo, μὴ διαμωμητείᾳ κωλύειν, ἀλλ' ἀνδρείᾳ εἰσάγειν, lege recta agere, iudicióq; legitimo experiri, non etiam iudicium contestatione morari.

Et Κωλύομαι, Impedior, Prohibeor, Vetor. Herodianus libro 7, ἐκωλύθη τι καταπαλαίσαι ἰσχύοντα, ὑπὸ δὲ πλήθους ξύλων καὶ λίθων ἐκωλύθησαν. Thucyd. lib. 2, p. 68, τοῦτο γὰρ ἐν ἅπασι τῇδε τῇ πόλει ἐφύλαξάτε πω καὶ μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ, & ne nunc per vos impediantur seu abrogentur, cauete. Idẽ lib. 4 pag. 116, καὶ ἐν τούτῳ μεγάλῳ ἐόντι ἑκάστῳ ἔστιν ὅ τι μὴ πᾶσι καὶ πάντῃ ἴσον πεφῦν. quod ipsum iisdem propè verbis dicit lib. 2, pag. 51. Item cum infinitiuo apud Philonẽ De mundo, τοῦ καὶ ἄκρου λιμένος τῆς θαλάττης ζῶν οὐ κωλύοντος. Sic, ἐμὲ τοῦτο κωλύουσι φεύγειν, vt Virgilius dicit, Quippe vetor fatis. Et Cicero, Prohibentur adire ad filios suos. Et diuersa constructione, apud Greg. in Epitaph. fratr. ἐπ' ἀλλήλοις εἰς τὸ συμπεσεῖν ἐκώλυσεν, vterque vtrique obstabat quominus primas partes ferret:

ferret: seu prohibebat, vt Plaut. Nemo prohibet nec vetat quin. Et Colum. Nihil prohibet quominus. Et Cic. Prohibere ne fieret. Et cum damno instrumenti apud Thucyd. ἔχων δὲ τὰ ἐπιτήδεια ἐκώλυεν τὸν πλοῦν, ἐξαίφνης ἐπιγενομένου ἀνέμου. ‖Κωλύω accipitur etiam pro ἀποκωλύω, apud Thucyd. sub finem libri 1, p. 48, vt testatur Dionys. Halicarn. in libro περὶ τῆς Θουκυδίδου ἱστορίας, hæc Thucydidis verba, οὐκ ἐβούλοντο κωλύειν τὸν τῶν Ἑλλήνων στόλον, ita exponens, οὐκ ἐβούλοντο κωλύσαι τὸν τῶν Ἑλλήνων στόλον, ἀποκρούσασθαι. ‖Κωλύω, Inhibeo, Reprimo. Herodian. τοῦτο αὐτὸν κωλύσει τὸ ὑπερφίαλον τῆς ἀλαζονείας, minuet in illum Insolentiam, id est moderatiorem se præbere. Budæus. Vbi exponi etiam posset κολάζειν, vel κατασχεῖν. ‖Κωλύω cum genitiuo vel cum præpos. ἀπό, idem quod ἀπέχω κωλύω, Arceo. Chrysost. φόβος κωλύει πονηρεύεσθαι. Quo significatu Columella dicit, Potione prohibere per triduum. Et Cæsar, A pugna prohibere. Item ex Xen. κωλύω ἀπό τινος, abs te arceo. Quo signif. Cicero dicit, A periculo rempubl. prohibere. Et Plautus, Prohibere à se vim. Idem Xen. Paed. 3, αὐτοῖς ἐμποδὼν ἐσομαι τοῖς ψυχαῖς τοῦ ἀπιέναι, ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος κωλύσω. vt Cæs. A contumeliis militum conuitiisque prohibet.

Κώλυμα, ατος, τὸ, Impedimentum, Obstaculum, Id quo aliquid facere prohibemur. Lucianus De cal. καθάπερ τὸ κώλυμα καὶ ἐμπόδιον φερόμενοι. Interdum cum genitiuo, vel infinitiuo posito genitiui loco. Thucyd. lib. 4, pag. 143, κώλυμα οὐκ ἐφεστάναι, id est κωλύσειν, vt schol. exponit. Idem, κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, quæ obstant & prohibent quominus augescant. Herodian. libro 1, διὰ τὸ φοβερὰ μαζόμενοι ἐκεῖ εἰώθασι βασιλεῖς ἐσθίοντες φόβῳ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα ἀλεξητήριον, medicamento quo venena prohibeantur. Theophyl. epist. 2, μίλητος τὴν χεῖλαν καὶ τὸν παρακαὶ χέρσου, κώλυμα φλαμάτων. Sic Chrysost. πενίαν ἐλλιμενισμὸν εἰργάζετο) κώλυμα. At κώλυμα θεῶν, siue θεῶν, Obstaculũ à diis immissum. Thuc. l. 5, p. 175, εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἐκ θεοῦ μὴ θεῶν ἱερῶν κώλυμα ἐφάνησαν ἐκεῖ σφίσι κώλυμα θεῖον πᾶσι. ET Κωλύμη, ης, ἡ, idem quod κώλυμα, sed magis poeticum, vt Dionys. Halicarn. annotat. Thuc. lib. 1, οὐδὲ γὰρ ὅτι κωλύμη, ἀλλὰ γνώμης παραγενόσης δῆλον τοῦ καινὰ ἐπιβουλεύσοντα, non quòd prohiberent. Et lib. 4, pag. 141, 142, τὰς κωλύμας ταύτας ἱκανὰς νομίσαντες εἰργθεῖναι, hisce impedimẽtis seu obstaculis esse prohibiti. Herodian. lib. 8, ὀκώλυνε, φάσκων εὐκ ἐς κωλύμην εἶναι ἐς ἐπίστασιν αὐτοῖς τῶν πραιτωριανῶν ἀφίξεσθαι, ad prohibẽdos repellendósque prætorianos. Eodem lib. ἐς κωλύμην τῶν αὐτῶν διαβάσεως, ad se trantitu prohibendos: vt Cic. Exitu prohibere. & Cæs. Itinere prohibere.

Κώλυσις, εως, ἡ, Impeditio, vt Cicero loquitur: id est Ipsa impediendi actio. ‖Item, Impedimentum, Obstaculũ, vt κώλιμα & κωλύμη. Itẽ ἔρυμα, φέρυμα, Obex. v. l.

C. Κωλυσιεργία, ας, ἡ, Operis impedimẽtum & remora apud Eudoxium. v. l.

Κωλυτήρ, ῆρος, ὁ, Is qui impedit. Hesych. esse dicit σημεῖόν τι ἐν θυσίᾳ: forsan quo aliquid facere extispicum responsa vetant. ET Κωλυτήριος, α, ον, Impediendi vim habens. Item κωλυτήρια quædam θυσία dicitur, teste Hesychio. quæ tamen aut qualis ea sit, non addit. AT Κωλυτήριον, ου, τὸ, Impedimentum, Obstaculum. Et Id quod malũ quodpiã arcet. Dioscor. δοκεῖ δὲ καὶ κωλυτήριον εἶναι ἐν ὀδοιπορίαις βοτανιζόμενον ἢ τις ῥάβδον αὐτὴν βαστάζει χερσὶν κρατεῖν. id est Plinio interprete, Virgam viticis qui in manu habeant, negantur intertriginem sentire. ‖Exponitur etiam Propugnaculum. nam eo hostis accessu prohibetur.

Κωλυτικός, ή, όν, Prohibitorius, vt ex Plin exponitur: Impediendi vim habens, seu Impediens, Prohibendi & arcẽdi vim habens. idem quod κωλυτήριος. Alex. Aphrodis. φάρμακον κωλυτικὸν αἰσίας. Galen. libro 1 ad Glauconem, κωλυτικὸν κατάσεως. id est κώλυμα κατάσεως, vt Herodianus dicit, κώλυμα διαβατηρίων. Item κωλυτικὸν αἴτιον, causa impediens.

Κωλυτός, ή, όν, Impeditus: &, Qui prohiberi potest. ex Epict.

C. Ἀκώλυτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui impeditus & prohibitus non est, seu Qui non impeditur & prohibetur. Minimè impeditus. Luc. in Tim. ἄρτιον τὸ σῶμα τῶν ἔκτων κωλῶν τῷ ἀκώλυτον καὶ εὐκίνητον ἁπάντων ἐστὶ μάλιστα, liber exitus, & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2, ῥᾳδίαν δὲ ἐφόδου τοῦτο καὶ ἀκώλυτον, nec accessu prohibebatur. Idem libro 4, μιᾶς ἡμέρας οὔσης, κατὰ τοῦτο καὶ ἀκώλυτον ἀμφοτέροις τὸν διάπλουν εἶναι, communem vtrisque vsum minimèque impedirum, Poll. interpr. Et libro 1, ἀκώλυτος ἀποπορεύεσθαι καὶ ἀκώλυτον. ‖Ἀκώλυτος apud Christianos, Qui non fungẽs muniis ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur. (Abil. tamẽ aliter exponũt) Hinc Gallicè Acolyte. pro quo etiam Acolyte corruptè. VNDE Ἀκωλύτως, Sine impedimento, Sine obstaculo, Nullo impediente, prohibente seu vetante. Plato Crat. ἀκώλυτος καὶ ἀκωλύτως ἀπιέναι. Herodian. l. 8, λίβυς ἀκωλύτους, μηδενὸς ἐμποδὼν ὁρμοῦντος. Sic & lib. 4. Et l. 3, ἀκωλύτως εἰσῆλθον, nullo prohibente. Et l. 1, μάχης τῆς πρὸς Ῥωμαίους πυλῶν ἀκωλύτους εἰ ἐπαῖς διώκειας, sine vllo impedimento persequuti vsq; ad vrbis portas. Rursus l. 3, ὃ, τι δ' ἂν μέλλωμεν ποιήσειν, καθ' ἡσυχίαν ἀκωλύτως ἐς πόλιν ἄξεις, nullo prohibẽte facilè assequeris. Et l. 7, ἐς τὸ πεδίον πρὸ τῆς δύσεως φόβου μόνου, αἰδοῦς καὶ αἰτίας οὐδεμιᾶς ἡμῶν ὄντων, ἀκωλύτως ἐξεχώρουν, nullo prohibente.

C. ΑΝΑκωλύω, Arceo. v. l.

C. ΑΠΟκωλύω, Arceo, Prohibeo. Cum genit. Greg. ἀπεκώλυσα τοὺς ἐχθροὺς, ab aquis arcere, seu prohibere. Aliquãdo sine casu pro simplici κωλύω. vt apud Plat. Pol. 2, οὐκ ἀπεκώλυεν ὑδέν, Nihil vetat, Nihil prohibet. Pro quo frequentius dicitur οὐδὲν κωλύει.

C. ΔΙΑκωλύω, Impedio, Prohibeo, Veto: vt κωλύω. Xenoph. Hell. 6, τὰ πορισθέντα καὶ προαιρεθέντα διεκωλύσαν. Dem. Phil. 2, οὐχ ὅτως αἰτησαμένῳ διεκωλύσαμεν ἀλλὰ καὶ συνεπείσαντι, αὐ αὐτοὶ καλοῦμεν. Plato Pol. 2, τὰ μὲν σπουδαῖα διεκωλύομεν μὴ γεωργὸν ὄντα χρῆν εἶναι ἅμα, prohibebamus, vetabamúsque ne simul & agriculturam exercere aggrederetur. Idem in Apol. διεκωλύσαν πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι. Basil. διεκωλύει ἡ σύμπνυξις, inhibet ne testas suas contrahat. Et in pass. apud Plut. Amat. narr. διεκωλύοντο πρὸς ἡδονὰς ὑπὸ τοῦ Σκυθέως χρηστότητος, Scedasti improbitate prohibebãtur.

Διακώλυμα, ατος, τὸ, Impedimẽtum, Obstaculum, Idipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid. Plato.

Διακωλυτής, οῦ, ὁ, Qui vetat, Qui est impedimento, Qui prohibet & obstat. Plato, διακωλυτὴς & ὀπτιμιστὴς ἡγούμενος τοῦ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας.

Διακωλυτικός, ή, όν, Prohibitorius, vt Paul. iurisc. loquitur.

C. ΕΠΙκωλύω, Impedio, Sũ impedimento. vel, Insuper impedio, Insuper prohibeo.

Ἐπικώλυσις, εως, ἡ, Impeditio. Xen. ἔχοντες ὅπως ὀπικώλυσιν ἀλλήλοις, sese ita mutuò impedientes & obturbantes.

C. ΚΑΤΑκωλύω, Prohibeo, Veto, Remoror, Detineo. Demosth. λέγειν δὲ αὐτῷ ὅπως οὐ δυνάμει οὐκ ἐᾶ ἀφικέσθαι ἵνα μὴ καταπωλοῦμι τοὺς σιτίους. Et sic alibi. Xen. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι; οὐδὲν κωλύσω. Bud. Et in v. Lex Aristoph. καταπωλύεις δεῖπνον, prandium remoraris.

-ΚΩΜΑ, ατος, τὸ, Sõnus profũdus, (Sopor alt⁹ Virg.) Vetern⁹. Hesl. in Theog. κακὸν δ' ὀπὶ κῶμα καλύπτει. itidémq; Nicand. in Alex. ὀλοὸν κῶμα dixit. (At verò Hom. μαλακὸν κῶμα vocat duobus in locis, vbi fortasse simplicius accipi potest pro somno) Apoll. Rhod. Arg. 2, ἀβληχρὸν δ' ὀπὶ κώματι πάντα τέτυκτο. Volũt autẽ κῶμα alii dictũ pro κοίμημα, alii esse à verbo κῶ inusitato pro κοίμαω, ex quo esse & κώμω. Quidam & à κωμάζω deduxerunt. Vide Etymol. & Eust.

Κῶμα vox est medicis etiam vsitata, & quidem qua ipse Hippocrates vsus est. ‖Κῶμα (inquit Gorr.) Marcor, Veternus. Est deficiens & imbecillis motus facultatis imaginatricis à frigido & humido magnã somni cupiditatem inducens. Apud Hippocratem duplex ei⁹ differentia legitur, vt annotauit Galenus: vnum enim somnolentum, alterum insomne statuit. medici ἄγρυπνον κῶμα appellarunt hoc, phreniticis, alterum lethargicis proprium. Somnolentum dicitur in quo æger profundo & diuturno sõno premitur: insomne, in quo ægri vigiles manent, clausis tamen fere semper oculis, nisi excitentur. Tunc enim oculos attollunt, & tangentem respiciunt, libereque tum sentiunt tum mouentur: atque etiam delipiunt, quòd ipsis variæ re-

imaginis obtutu fentur, quæ illorum mentes inuent, & ſomnum abrumpunt. Verùm è lecto ſurgere, & vigilantium opera exercere nequeunt. Varie (inquit Galenus) fuerunt interpretum Hippocratis ſententiæ quid κῶμα apud eum ſignificet: alii ſomnum ipſum, alii ſomnolentiã κωματώδη interpretati ſunt. Galenus initio Comment. 1. ἐπιδημιῶν, ſcripſiſſe in lib. περὶ κώματος pluribus ſe ſummonis de monſtraſſe; Hippocratem κωματώδη omnem κῶμα appellare. Fuerunt qui κῶμα veteribus ἀπὸ τοῦ κεκωμάσθαι dictum fuiſſe ſcripſerint (quod eſt Crapulæ & comeſſationibus indulgere) ſiue à communi veterũq; ſympotarũ (nam tũ ebrioſi tũ qui comatis altera ſpecie laborant, magna ex parte vigilãt) ſiue ὅτι οἱ κωμάζοντες omniũ facillimè in eũ morbũ incurrũt. ſi quidẽ ex immodico vini potu in primis cõtrahitur. Quã, vt veriſimile eſt, ſententiam ſequutus Linacer, κῶμα vertit marcorem, marcere enim torpere ſignificat, atq; languere & inertia teneris præſertim quum Celſus de lethargo, In hoc, inquit, marcor & inexpugnabilis propè dormiendi neceſſitas. Erotian. κῶμα exponit τὸ ὕπνον, ἢ οἷῃ καίμημα, & κωματώδεις, τοὺς μετὰ πυρετοῦ ὑπνώττοντας.

Κῶμα, Illecebra, δέλεαρ, vt ſchol. Pindari apud eum exponit τὰ περὶ τὸν κῶμον. Exiſtimo autem hanc ſignif. ſumptam eſſe ex dulcedine ſomni. vnde etiam Dulcis ſomnus apud poetas, & Dulcis quies.

Κωματώδης, ους, ὁ & ἡ, Quem tenet ſeu opprimit marcor, κῶμα dictus. Vide ſuprà in Κῶμα.

Κωμαίρω, Dormito, Dormpiturio. νυσταζω, Heſychius. Apud eundem κωμαιρῶδαι, κοιμᾶσθαι, quod ſuſpectum eſt.

ΚΩΜΟΣ, ου, ὁ, Comporario cõuiualis, ex qua aliquis tãdem incidit in κῶμα, id eſt ſomnum profundum. Nihil enim aptius ad expoſ. huius vocis excerpi poſſe exiſtimo ex multis multorum grammaticorum verbis. In primis autẽ Lex. Græcol. exponitur Feſtiuitas in conuiuio, dicitque Bud. ita ſumi à Xenoph. in hoc loco Pæd. ἡ τοῦ κώμου ἑορτὴ ἢ πόλις πᾶσα ἄγει). Sed (vt cætera omittã) Hilaritas ibi dicere malim quàm Feſtiuitas. Quidã & Conuiuium luxurioſum interpr. Nõnulli Conuiuiũ laſciuum. Sed ego nullam commodiorem extare apud Lat. vocẽ exiſtimo exponendæ huic Græcæ, quàm Comeſſatio, atque adeo hanc ex Græca originem habere, (non à Comedo, nec à κῶμαι, vt tradit Feſtus) ex Græca inquam voce, ſiue κῶμος, ſiue potius κωμάσαι, (quod eſt à κῶμος) ad faciliorem formationem. Sic tamen vt Comeſſari primùm inde dictum eſſe intelligã, à quo deinde ſit verbale Comeſſatio. Fateor interim aliqd ampliꝰ videri ſignificari voce κῶμος quàm voce Comeſſatio. quum κῶμος omne amatoriæ laſciuiæ ac proteruiæ genus comprehendat: aliquando verò generalius dicatur de illis qui amatoria quadam laſciuia proteruiáque ac nequitia vtuntur, aut breuius, de hominibus amatoriè laſciuientibus, ſeu caleant Baccho, (quæ propria eſt ſignificatio) ſeu minus. Herodian. l. 3, πᾶς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κῶμον ὑπὸ ἐρωτικοῦ πάθους ἔρχεται; Plut. De Socr. dæm. μεθύοντας ἀπὸ μεμισθωμένοι κώμου χορεύσεις μετὰ γυναικῶν. Idem in Alex. 229 in poſt. pag. dixit κώμου χορεύσας δῆλος ἦν Καρμανίαν. Idem plurali numero vſus eſt in Pol. præc. αἰσχρὸν ἐν πᾶσι καὶ τοῖς κώμοις ἑαυτὸν. Vt autem hic Plut. πότοις & κώμοις copulauit, ita Paulus ad Roman. cap. 13, κώμοις & μέθαις. A Suida autem κῶμος hoc ipſo nomine μέθη exponitur. Cæterùm ſolitos in his κώμοις geſtare coronas, interdum & faces, nonnunquam verò & αὐλητρίδας ac ὀρχηστρίδας ſecum ducere, patebit ex iis quos ſubiungam locis. Ariſtoph. Pluto, Γρ. Ἔστιν ἡνίκ' ὄπτη κῶμον Καλλίου. Χρ. Φαίνεται· Στέφανον γάρ τι καὶ δᾷδ' ἔχων προέρχεται. Xenoph. Sympoſ. ἦρχε πού τις αὐτῶν ὅτι κῶμον συρακούσιος αὐλητρίδα ἔχων τις αὐλητρίδα αἰγυπτίαν καὶ ὀρχηστρίδα τὴν τοῦ παιδικοῦ ἄκρα ἰδίων πιεῖν. ‖ Κῶμος interdum eſt Comeſſantium agmen, ſeu Comeſſabundorum hominum agmen: aut breuius etiam, Comeſſabundum agmen. Bud. autem apud Athen. vertit Cœtũ & comitatũ Bacchicum, ſic accipi dicens & à Demoſth. Sed & pro impetu qualis eſt comeſſabundi agminis, ex Euripide

A affertur. ‖ Κῶμος, laſcivia & proteruia, qualis eſt comeſſabundorum, & magis etiam propriè natorum iuuenum comeſſabundorũ: de qua ſignificatione dictum eſt & ſuprà. ‖ Κῶμος, Feſtum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à comeſſabundis. Dionyſ. De ſitu orbis, pag. 93 editionis patriæ, Οἵη ἀπείρων κῶμος ἀμφιπολεύει Εὐξείνῳ. Idem κῶμος ἀγλαΐην ἐκόσμησεν Διονύσου. vbi Euſtathius κῶμον exponit ἑορτὴν μετὰ εὐφροσύνης. Vt autem hîc à Dionyſio κῶμος vocatur (ἑορτὴ εὐφροσύνης) ſic Nonnus κῶμον ἱλαρὸν appellauit hilaritatem feſtã. Cæterùm Diodorus quoque dixit κῶμον ἅπαντα Διονύσου, ita ſcribens, vbi de incendio Persepoleos loquitur; πάντας αὐτομάτως ἐκ τῆ πόλεως ἐκ τὴν ὀφθεῖσαν κῶμον ἄγειν τῆ Διονύσου περιχαρεῖς &c. καὶ γυναῖκων μανούσας χωρεῖν εἰς τὴν πόλιν παρελπίζοντας, μετ' ᾠδῆς καὶ αὐλῶν ἅπαντας τιμᾶν ὡς βασιλέα δόξαν τὸν κῶμον. ‖ Κῶμος, Saltatio quædam in comeſſationibus vſitata. Itẽ peculiariter decerto genere ſaltationis (ſicut & ὑπόρχημα de alio.) Interdum & generalius pro ſaltatione. Sic quidã & in illo Dionyſii loco quem modò protuli, κῶμον pro ſaltatione acceperunt: ſed alteram expoſitionem malo. Iam verò & apud Pindarum Olymp. ode 4. vbi ſcribit αὐλῶν πνοιαὶ δίκαν χελιδόνων ἵκανε πάντοθεν κῶμον, quum alii κῶμον pro ἐγκώμιον ſeu ἔπαινον accipiant ſimpliciter, ſcholiaſt. quidã exponit τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον. ‖ Exponitur & Tibia comeſſationibus adhiberi ſolita ad ebrietatem. Sed hæc expoſitio manauit ex quibuſdam verbis quæ apud Suidam leguntur (haud tamen tanquam eius, ſed tanquam ex alio prolata) quæ non ſatis emendata eſſe videntur. ‖ Cæterùm illi ὀρχήσεως & χορείας ſignificationi affinis eſt ea quæ accipitur pro ἀσελγὴς ἅρμα & πορνικὸν, ſeu πανηγυρικὸν ᾠδήν. de quibus ſignif. lege Heſychiũ. ‖ Κῶμος, Deus præſes huiuſmodi comeſſationum, ſeu laſciuiæ proteruitæque comeſſabundorum hominum. cuius dei pulchram deſcriptionem habes apud Philoſtratum in Imagine 3, cuius initium eſt, Ὁ δαίμων ὁ κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφίστησιν ὁ Διονύσου δαίμων. Et paulo pòſt, καὶ ὁ κῶμος ἥκει, νέος πάνυ νέος, καὶ οὔπω ἱκανῶς ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ καθεύδων ὀρθὸς ὑπὸ τῆ μέθης.

Κῶμος, ſequendo illam expoſitionem cui primum locum dedi, videri poſſit ex κῶμα deduci: ſed Euſtath. licet & ipſe dicat κῶμον eſſe δι' οὗ κατάφορά τις εἰς κῶμα, alibi tamen ipſum à Κῶ deriuat, ſicut & κῶμα. Ego priorem illam derivationem ſequi malui.

C. Ἐπίκωμος, ου, ὁ & ἡ, Qui ad comeſſationes vẽtitat, Comeſſator. Budæus pagina 1083 ex Plutarcho & Alciphr.

C. Ἡδύκωμος, ου, ὁ, q. d. Iucunda comeſſatio. Athenæo genus eſt ſaltationis, ſicut & κῶμος: at Polluci eſt quoddã cantucum, ſicut & Heſychio: ſcribiturque ἡδυκῶμος apud vtrunque horum, quum ἡδύκωμος habeant non ſolùm Athenæi exemplaria, ſed & Euſtath. locum illum ex eo proferentis.

C. Κραιπαλόκωμος, vide in Κραιπάλη.

C. Πολύκωμος, ου, ὁ & ἡ, Comeſſationibus abũdans. vel potius, Multarum comeſſationum autor, de Baccho dictum in epigr.

Κωμάζω, Comeſſor, vel Comeſſabundus venio. Laſciuiã & proteruia vtor qualis eſt comeſſantium. κωμάζει τις δέ τινι, Arrian. Comeſſari apud aliquem. Xenophon Pæd. 7, ἐπειδὴ ἑορτὴν παιδικὴν ἄγουσι Βαβυλῶνιοι ἔπαυσε εἶναι, ὃν ἡ πᾶσι οἱ Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Athen. 8, κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πόλιν ἅπαντες, ἡ χορεύουσιν. Idem lib. 6, καὶ γὰρ ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, καὶ πᾶσαν αἰκολασίαν ὑπομένων. Lucian. ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε, δῆλος τῆς αἰχμητῆς μάσης, φαλακρίαν ἔχων, καὶ κατάδηλος. Idem, οὐ κωμάσῃ, οὐ μὴ ἐκπαθήσεις πάντων. vbi obſerua etiam paſſiuam vocem. Bud. ait κωμάζειν eſſe etiam Bacchari vinolentũ, & laſciuire, item Temulentia proterua cõuitiari & obuios pulſare, atque ita accipi à Demoſthene pag. 181, ὃς ἂν τῶν παῖς τινα παῖς αὐλῇ τῶν ἐφεστηκότων κωμάζει. Sic Heſychius κωμάζει exponit ὑβρίζει μετὰ μέθης, addens etiã κῶμον ἄδει. ‖ Apud Heſiodum autem κωμάζον (quod eſt pro ἐκκωμάζον) quidam interpr. ſimpliciter Tripudiabant, in Aſpide, Ἔνθα κ' αὖθ' ὑπάρξῃ νέῳ κωμάζον ἰσοπαλεῖ. Sic autem apud Lucianum in libro De ſaltatione, κωμάσεται

βάλλειν exponitur ἅμαξαν φέρειν. Itidē vērò κῶμος pro ἅρμα, vt antè dictum est.

Κωμάζω pro Comessabundus venio, seu Comessabundus incesso. (vt loquitur Liuius, quum dicit, Temulento agmine comessabundus incessit) Venio cum lasciuia & proteruia, qualis est comessantium. cum præpositione ὅτι, vel πρός, vel ἐπί. Lucianus, ἡκούσαμεν αὐτοῦ τῷ Πολυφήμου ἄδοντος ὅτι κωμάσειε πρὸς τὸ ἄντρον. Athenæus libro 8, ἐπιστὰς ἐκώμασεν ἐφ' αὑτόν. Plutarchus, καί τις λόγος ἐχώρει ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι πρὸς τὸν Διόνυσον. ‖ Sed in vulg.lex. κωμάζω affertur etiā pro Accedo simpliciter ex Epigrām. κωμάσασα εἰς ὄλυμπον, de Hercule. Item ex Nonno, Εἰς δόμον αἰχμήεντος ἐκώμασεν ἡγεμονῆος. Et ex Hermogene, κωμάσας ὅτι τὸ δεσμωτήριον. Videtur tamen aliquid amplius his in locis significare.

Κωμαστής, οῦ, ὁ, Comessator, Comessabundus. Plut. Apoph. κωμαστῶν δέ τινων ἐπιτυχόντων αὐτῷ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ πεισάντων αἰσχρῶν. Vtuntur autē hoc vocabulo etiā Plato & Xenophon. Apud Aristoph. κωμαστὴς Διόνυσος: cui opponit Greg. Naz. σωφρόνισιν. ET Κωμαστικός, οῦ, ὁ, Ad comessationem pertinens, seu ad comessatores. & q.d. Comessatorius, id est Qualis est comessantium. vt κωμαστικὴ ὄρχησις apud Pollucem, & κωμαστικὴ ἑορτὴ apud Eustathium suprà in Κῶμος. ITEM Κωμαστικῶς, Comessabundè, Comessantiū modo. vt dicit Liuius, Modo comessantium aliquid agere.

C. ΕΙΣκωμάζω, ET Ἐπισκωμάζω, Comessabundè & temulenter me infero, Impudenter & velut temulenter me infero. vt exponit Bud. qui & εἰσκώμασεν ὁ ἄργυρος apud Athen. vertit, Luxum aduentu suo attulit argentum, quod impudenter in supellectilē irrepsit. Apud eundem vide exemplum & bicomp. VER. Ἐπισκωμάζω, pag. 1085. At verò pag. proximè præcedente habes, ἐπικωμάσαμεν ab alio COMPOS. Ἐπικωμάζω, ex Alciphronte, ἐπικωμάσαμεν Δεξιμαίχῳ, pro Vinolentæ & comessabundæ offendimus & obuiæ factæ fuimus Deximacho. Ibidem verò ex Theodorito habes, πῶς γὰρ ἄν τις ἐκλυσιπραγοῦσι συλλόγοις οὐκ ἐπικώμασι, pro Quisnam te stimulante non petulantissimè in collegia priorum impetum fecit? Quis non debacchatus est in ordinem eleri eorum?

Κώμαξ, ακος, ὁ, Petulans, Nugator, φλύαρος, Eust.

K Ω' M H, ης, ἡ, Pagus, Vicus. Thucyd. lib. 3. ὤκουν ἐν κώμαις ἀτειχίστοις, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. vbi ἀτειχίστους non addi ad differentiam quasi sint aliæ πτειχισμέναι, apparet ex hoc eiusdem loco. lib. 1, καὶ περιοικοῦντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις ἔπραζον. vbi κατὰ κώμας reddi potest & per aduerbium, videlicet Pagatim. Aristot. De poet. καὶ τῆς τραγῳδίας [αἱ ποιοῦσιν] ἔνιοι πρὸς ἑκάστην Πελοποννήσῳ, ποιοῦσιν τὰ ὀνόματα σημαῖον. ὅτι μὲν γὰρ κώμας τινὲς περιεικάδας καλοῦσιν φασίν. Redditur etiam Villa, & à vet. interpr. Test. noui Castellum plerisque in locis.

Κώμη, Vicus, in vrbe: de qua significatione dicam in Κωμήτης.

Κώμη à Κεῖσθαι cubo: quòd cōstet ex domibus in quib⁹ cubant animalia & homines quoque, quasi eorum κοιμητήρια. Vide Eust. & Etymol.

C. Κώμαρχος, VEL Κωμάρχης, Pagi præfectus. Legitur autē hoc posterius apud Xen.

C. Κωμόπολις, ιος, ἡ, Pagus ad oppidi seu ciuitatis magnitudinem accedens. A Bud. apud Strab. exponitur Pagus instar oppidi. Apud Marcum cap. 1, v. 38, κωμοπόλεις dici putantur quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, quum mœnibus careant: redditurque ibi à quibusdam Oppidula, à nonnullis Oppidula rusticana, itē Pagi oppidorum æmuli. Sunt & quibus interpretari Municipia placeat. Tale est quod vocamus Vn bourg vel une bourgade, vel potius Vn gros bourg, aut Vne grosse bourgade.

Κωμήτης, ου, ὁ, Paganus, Vicanus, Qui est in pago, seu è pago, aut Ad pagum pertinēs. vt κωμῆται ὀκλαπάται apud Synesium. Idē verò & κωμήπολις eadem significatione appellauit.

Κωμήτης, ου, ὁ, Paganus, Pagum incolens. Item κωμῆται,

Eiusdem pagi incolæ. ‖ Κωμῆται in vrbe, Eiusdem vici incolæ, seu eiusdem vicinitatis, Vicini. nam κώμη, sicut & Vicus Latinè, dicitur interdū in vrbe de vicinia, (de qua signif. lege Suidam) Hoc exponitur modo apud Aristot. Polit. 1, cap. 1, circa finem, & initio cap. 2: ET ROMA. Κωμήτης, ιδος, ἡ, Pagana, Vicana. Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eædem quæ & κωμητικαί, vt dictum fuit in Κωμητικός. ‖ Item Vicina, sicut κωμήτης, Vicinus.

Κωμηδόν, Pagatim, Vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q.d. Pagulus, Viculus. id est Parvus pagus. Plut. in narr. amat. Scribi autem κώμιον præpatoxytonè testatur & Eustathius. ITEM Κωμίδριον aliud diminut. apud Suidam. AT Κωμίδριον exponitur μικρὰ καὶ ἄπτιλος πόα, id est Parua & vilis herba. Fortasse tamen & in illo Suidæ loco ita scribendum est.

C. KΩMΩ. ΔOΣ, οῦ, ὁ, q.d. ὁ κῶμας ἄδων, Qui per pagos cantat carmina. Existimatur enim hæc comœdiæ origo fuisse, quòd Athenienses quum per pagos adhuc dispersi degerent, siquando genio indulgere vellent, & πρὸς τὸ οἶνον (vt loquitur Pausanias apud Eustathium) iocosa carmina, seu iocosas quasdam cantilenas & dicaces cantitarent, quibus se inuicem insectarē tur. Alii verò veteribus pagos incolentibus morē fuisse dicunt, (generalius loquentes, nō nominatis Athenensibus) vt à quibus ciuibus passi iniuriam essent, eo actu ad eam vrbis partē in qua ille habitabat venientes, carmina quædam aduersus eum cantitarent, eius quidem nomen tacētes, sed de iniuria quam intulisset expostulantes. Deinde quum hoc ad reprimendam insolentiā & proteruiam opulentiorum vtile esse iudicarēt, datam fuisse cuilibet licentiam cantandi in medio etiā foro hæc carmina. Postremò autē habuisse poetas qui impunè hanc conuitiandi cuicunque vellent artem facitarent, quos dictos fuisse κωμῳδούς, respiciēdo ad primam illam consuetudinem. Quæ tamen conuitiandi libertas adempta illis postea fuit. Hæc autem pauca ex multis, atque adeo propemodum infinitis, quæ à variis variè tradūtur, delegi, vt verisimiliora. quū & ex iis qui à κώμη nomē hoc deducūt, quidā paulo aliā huius deriuationis rationem reddant: cæteri verò partim à κῶμος seu κωμάζω, partim à κῶμα, (quod prius esse constat quàm κῶμος) deducant, ὅτι οἱ καιροὶ κώματος ἦσαν. Omniū verò ineptissima esse videtur deductio ἀπὸ τοῦ οἱ ἀπ' ἀοιδοῦ κωμάζειν. Cæterùm qui contentus his non erit, legat Aristotelem in l. De poetica, scholiastē Aristoph. Eust. Etymol. & ex Latinis Donatū. Cæterùm Suid. postquā dixit κωμῳδίας appellari ὕβρεις & βλασφημίας & ἐμπαίγματα, subiungit, καὶ Κωμῳδός, ὁ ταῦτα ποιῶν. Ego verò κωμῳδὸν apud Aristot. Plut. Herodianum, eum esse puto qui & Latinis comœdus, id est Comœdiæ actor, seu Comicus actor: quo etiam modo loquitur Fabius. Aristot. Ethic. libro 4, cap. 2, circa finem, καὶ κωμῳδεῖς χαριεῖν, ἐὰν τὴν παρόδῳ περφύσειν εἰς ἕτερον. Plut. De praua verec. ἢ πολλοῦ κωμῳδοῦς ἰωνημένος ὑπερείδει Μένανδρον. id est (Erasmo interprete) Aut comœdus magno emptus inscita actione perdit Menandrum. Herodianus l. 5, λωποδύταις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Hinc etiam ὑποκίνωδοι dicuntur apud Athenæum κωμῳδοί, sicut & τραγῳδοί. Hoc porro animaduertendū est, me dedisse primum huic nomini κωμῳδὸς locum, respiciendo ad formationum seriem & quasi ἀκολουθίαν. quam sequendo κωμῳδὸς prius est quàm κωμῳδία, quum alioqui ea significatio quam passim habet κωμῳδὸς, (vt docui) ad κωμῳδία pertineat, atque adeo hanc vocem ad illius expositionē assumere oporteat. Idem verò & in aliis nominib⁹ vsuenit, quæ alioqui seriē formationis seu deriuationis præcedunt. ET Κωμῳδία, Comœdia. quæ triplex commemoratur, ἡ ἀρχαία, & ἡ μέση, & ἡ νέα, seu κοινή. Horū autem trium generum mētio fit cum alibi tum in iis quæ scholiis in Aristophanem præfixa sunt. A Donato autem, in iis quæ præfixit suis in Terentium commentariis, (si modò is est qui illa iis præfixit) ἀρχαίας tantùm & νέας κωμῳδίας fit mentio. (Sic & Aristoteles Ethicōn libro 4, cap. 8, ὅ τε πρὸς ἡδονὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τῇ παλαιᾷ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ) Ab

Athenæo, omnia multis μίσει κωμῳδίαι enumerantur A
[illegible] Lucil. explic. [illegible] κωμῳδία καὶ τὰ
μέτρα ἐν οἷς ἐγράφοντο. Idem De salt. καὶ μέντοι ἡ
ἀρχαία κωμῳδία καὶ τῆς μέσης κωμῳδίας. Secun-
dum est autem, quamvis vetus comœdia potius quam
tragica dicax, ad satyram accederet, interdum tamen κω-
μῳδία sine adiectione tale quid significat, quale La-
tinis satyra, aut satyricum scriptum. Sed & Theophyl.
κώμωδα & κωμῳδίαν copulauit. Quinetiam quid κω-
μῳδία sit, dicit ὑβρεις & [illegible] ἐμμέτρους & ἐν μέτροις τιθεμένας
ἐπῳδάς. Definiisse ἥδονῆς & πεῖσαι-
νον. Dicitur porrò κωμῳδία πρὸς, sicut & κωμῳδίας
πρὸς: (Plut. Verum Athen. in bello &c. ἡνίκα γὰρ Μή-
δους τοὺς Δαρείου καὶ οὐ τὰς κωμῳδίας οὐ πάντως μετὰ κω-
μῳδίας ἐδέξαντο. VNDE Κωμῳδοποιός ET Κωμῳδο-
ποιὸς ΕΡΑΜ Κωμῳδοδιδάσκαλος, Comœdiæ scriptor
seu comœdiarum Comicus poeta. Plut. καὶ Πίνδαρος δὲ
καὶ Χοιριλλίδης ἐπὶ τῆς κωμῳδοποιΐας. Legitur & in aliis
plerisque, cum eius tum aliorum locis. κωμῳδοποιὸς
autem apud Pollucem inuenio, lib. 9, sect. 33. vbi
ΕΡΑΜ Κωμῳδοποιὸς illi subiungitur. At de κωμῳδο-
διδάσκαλος lege B. p. 816. Inueniuntur autem & sub-
stantiua actionem, ipsam significantia, HAEC Κωμῳ-
δοποιΐα ET Κωμῳδοδιδασκαλία. Plut. τὸ δραματικὸν ἢ
μᾶλλον κωμῳδοποιϊκὸν οὕτως ἄμουσον ἰδιωτικὸν καὶ φορτικὸν ὥστε μό-
νοις τοῖς μισθίοις ποιεῖν κωμῳδίας ἀρέσκειν. In vsu est
ΕΡΑΜ Κωμῳδικὸς, pro Comicus, Ad comœdiam perti-
nens, seu Comœdiæ conueniens. κωμῳδικὰ ἄττα ex Ari-
stoph. Comica carmina. At, κωμῳδικὰ πάντα Demetr.
Phal. Comœdiæ conuenientia, seu Comœdiani decen-
tia. Apud eundē legitur & κωμῳδικώτερα. Est κωμῳ-
δικὸν exp. etiam ψυχρόν. Vnde ἀ κωμῳδία dicitur κω-
μῳδοποιός, &c. pro κωμῳδοποιός, (quod & reperitur cum
alibi, tum apud Suid. nisi mendum subest.) sic κωμῳδικὸς
videri possit esse pro κωμῳδοποιός.

B SED & VERBVM Κωμῳδέω hinc originem ha-
buit, pro σκώπτω, Mordacibus dictis incesso, Mordeo, No
to, Taxo, Subsannо, Irrideo. vt videlicet in vetere co-
mœdia fiebat. Athenæus 12, κωμῳδοῦν δὲ αὐτὴν Ἀλεξίς.
Idem alibi, Λάμπωνα δέ τινα μιμεῖσθαι ὅτι πᾶς ἀμείνως κωμῳδεῖ
σε. Hermog. ἐπιμανῶς κωμῳδεῖν ὀνίμους κωμῳδεῖν. Et κωμῳδεῖσθαι
Aristoph. in Vespis. Idem in Pluto, σκώπτειν & κω-
μῳδεῖν copulauit, eodemque modo Athen. dixit κωμω-
δεῖσθαι καὶ σκώπτεσθαι ὑφεσαγίαις. HINC Κωμῴδημα,
Quod dicitur mordēdi causa, seu notādi, aut subsannā-
di. B. verò à Plat. κωμῳδήματα vocari ait quasi Cauilla-
menta, & παίγνια, dicique de omni ludicra musica &
ridicula. Item COMPOS. Διακωμῳδέω ET Ἐπικω-
μῳδέω, Habet autē Διακωμῳδῶ eandem significatio-
nem quam Κωμῳδῶ, nisi quòd præpositio διὰ vehemē-
tiam aliquam addit. Quod & de ὑποκωμῳδῶ dici for-
tasse potest. Nisi quis malit ὑποκωμῳδῶ esse Insuper irri-
deo, & quasi Irrisionem addo, seu mordax aliquod di
ctum. Plato in Apologia, ὁ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ὑποκωμω-
δεῖ Μέλητος γεγράφατο. AT VERO Κωμῳδοδιδασκῶν vo-
cabulum esse videtur loco prolatum ab Aristophane,
& ab eo fictum, sicut & alia pleraque. Habet autem for
mā participii à verbo Κωμῳδοδιδάσκω, οῦ, quod sonat qua
si dicas Comica lingo, pro Comica verba iacto, ea ex
comicis suffurans, degustando eorum libros, & tan-
quam patinas lingens. Viderint tamen viri docti an a-
ptiorem eius loco inuenire possint expositionem, quū
nullam afferat schol. nec Suidas, versum tamen ipsum
proferens, qui est in Vespis, Κωμῳδοδιδάσκων οὐδὲν πω δῶ
ποτ' ἀεί.

Κωμικὸς, οῦ, ὁ, Comicus, Ad comœdiam seu ad comœdiæ
scriptorem pertinens, aut Ex comœdia petitus. vt κω-
μικὴ σκιωμαχία, & κωμικοὶ ἐποδίσκοι, & κωμικὴ χάρις apud A-
thenæum. Item κωμικὴ ἀγωνία, Plutarch. qui di-
xit etiam κωμικῶς καὶ ἱλαροτέρως ἐσχήμενος. quod o-
mnino conuenit cum hoc Luciani loco, ἱκαρῷ καὶ κω-
μικῷ σχήματι. Et κωμικὸν ὁρμητήριον apud eundem
Lucianum, quod prouerbialiter dici annotat Erasmus
in prouerbio Doryphorematis ritu. Cōpar. Κωμικώτε-
ρος. vt apud Demetr. Phal. αἱ δὲ [χάριτες] ἁπλῶς μᾶλλον
καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. Item κωμικὸς, Comi-

cus poeta, Comœdiæ scriptor. Plutarchus de Discern.
adul. ἐν ταῖς κωμῳδοῖς πολλὰ μὲν ἀπὸ Νέου πάνυ καὶ
πολλὰ παλαιοῦ. Sic & apud Athenæum passim. Existimo
tamen alteram significationem nominis, huius κωμι-
κὸς (videlicet pro Ad comicum seu ad comœdiam per-
tinens &c.) præcedere, vsumque obtinuisse vt brevi-
tatis gratia diceretur κωμικὸς pro κωμῳδικὸς. quam
meam coniecturam confirmare videtur syncope in κω-
μικοῦ, hūc enim, sicut & κωμῳδοῦ, dici testatur
Pollux. ΗΙΝC Κωμικὰ λέγω, pro Comicè loquor,
ex Luciano.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ, ου, τό, Dictum laudatorium, Laudatio,
Laus. Plato in Minoe, postquam hæc de Minoe verba
Homeri protulit, (quæ sunt ex Odyss. τ, — εἰ γάρ τι Μίνως
Ἐννέωρος βασιλῆος, ἐὺς μητιόωντος, subiungit, Mi-
noem accepisse hoc ἐγκώμιον ab Homero quale nullus
heroum ab eo acceperit, & quidem paucis verbis com
prehensum. dicit enim εἶδε βραχέσιν ἐπέεσσιν. (& pau-
lo post γάρας id appellat) Ideò autem hoc exemplum
primum protuli, vt ostenderem veram esse illā definī-
tionem quæ cum ab aliis tum ab Aphthonio annō-
ratur inter ἐγκώμιον & ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔ-
παινον quidem ἐν βραχέϊ γίνεσθαι. at verò ἐγκώμιον κατὰ
πολὺν ἐπιέναι λόγον. Affertur porro ex eodem Plat. ἐγ-
κώμια ποιεῖν pro Laudare. sicut ex Aristophane ἐγκώ-
μιον ᾄδειν τινί, pro Canere carmen de laudibus ali-
cuius. Legitur & ἐγκώμιος λόγος, libro 4, καὶ ἄλλο ἄλλου λόγου
ἐγκώμιον. Apud Isocratem ἐγκωμίου πρέπειν & ἔπαινον
ἀξιοῦσθαι, pro eodem, in Panath. Demosthenes autem
Pro cor. dixit, δίκαια ἐγκώμια, scribens καίτοι δοκεῖ οὐκ εἶναι
τοῦτο μόνον πᾶσιν ἀνθρώποις ἰδίᾳ ἔργον ἐγκώμια ποιῆσαι καθ' ἑαυ-
τῶν τοῖς καλοῖς καὶ μὴ αἰσχροῖς, ὑπὲρ δὲ δικαιοσύνης, τίνα δὲ
ἐφ' ἑτέρῳ; quod perinde est ac si diceret, Tria osten-
derunt Thebani vobis inesse summa laude dignissima.
vel, Triplici laude ornati fuistis testimonio The-
banorum. Sicut autem hic dicit καθ' ἑαυτῶν (qui præposi
tionis κατὰ vsus nouus alioqui vitetur cuipiam possit)
ita & Philipp. 2, ὃ καὶ μάχεσθαι δεῖ καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, τὸ αὐ-
δᾶν ἐν Θετταλοῖς. vbi etiam observa ἐγκώμιον non tam esse
laudē quàm laudis materiam & argumētū, seu id quo
quis laudē mereatur, vel laude dignus censetur. ΕΓ-
κώμιον interdum est Oratio scripta de laudibus alicu-
ius. vt ἐγκώμιον Ἡρακλείους, quod scripsit Matris teste A-
then. Et apud Plut. in Apophth. Antalcidas sophistæ
cuidam recitare volenti suum ἐγκώμιον Ἡρακλείους, obie
cit, πῖς γὰρ αὐτὸν ψέγει; ITEM Ἐγκώμιος λόγος, idem quod
ἐγκώμιον, vt tradit Eust. At COMPOS. Φιλεγκώμιος
est ὁ φιλῶν ἐγκώμια, Qui laudes amat, Qui laudibus dele-
ctatur, Qui laudari cupit.

Ἐγκώμιον dictum putant cum alii tum Aphthonius
quòd olim soleret ἐν κώμαις ᾄδεσθαι, id est ὑπὸ τῶν κωμητῶν,
seu ὑπὸ ἀμφοδίων. nec plura de hac deriuatione apud quē
quā inuenio, præterquam apud Etymologistēn: sed
quæ is addit, sunt planè etymo repugnantia: hinc vi-
delicet ἐγκώμιον nomen accepisse, quòd qui ab opulen-
tioribus aliquam iniuriam acceperāt, venientes εἰς κώ
μας id est εἰς ἀμφόδους (Lat. In triuia seu compita) multa
aduersus eos probra iactabant. Quòd si & meæ conie
cturæ seu deriuationi locus hic super est, dixerim po-
tius à κῶμος esse deriuatum ἐγκώμιον, vt sit ita vocatum
quasi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod videlicet amator amicæ
suæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo & κῶ-
μος in ea significatione quam ei dat Pindarus Olymp.
od. 4, videlicet pro ὁ μετ' ἡρεμίας ὕπνος, seu simpliciter, ἐγκώμιον, vt antea docui.

ΕΓΚΩΜΙΑΖΩ, Laudo, Laude seu laudib⁹ afficio. ἐγκώμιον λέγω.
Æschines in Ctesiph. αἰσθάνεσθαι ὅτι τὸν πόλεμον τὸν πρὸ τῶν πυλῶν τοῖς
ἐγκωμιάζειν τὸν ὑπὲρ τῆς χώρας. Isocrates ἐγκωμιάσεται τὸν δημιουργόν. Idem, ὡς μὲν πόλεις ἐγκωμιάζεται. Idē
in Euagora, αὐτὸς ἑαυτὸν ἄξιον λόγου ἐγκωμιάζειν. Eademque constructione Plutar. in Lycurgo, ἐγκωμιάζοντες δ'
ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν. Et pass. ἐγκωμιάζεσθαι ἐν αἰσχρολογίαις,
apud Isocr. Cæterùm Xenoph. post ἐπαινεῖν addidit
ἐγκωμιάζειν, tanquam maius aliquid significans, Paed. 5,
ὡς δὲ τὸν πατέρα ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐγκωμίαζον.
HINC Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, Laudator. ET Ἐγκωμιαστὴς,

(q.d.Laudatiuus,ſeu Laudatorius)Ad laudationē pertinens.εἰς κωμαστικὴ ἰδέα ex Herm.pro genere demonſtratiuo. Itē εἰς κωμαστικοί apud Dion.Long.(ſicut & ἐπαινετικοί)Qui lubenter laudant, Laudationibus dediti,ſeu Ad laudationes propenſi,aut ad laudandum. ET Εἰς κωμαστικῶς,q.d.Laudatiuè,aut Laudatoriè,Eorum more qui laudationem aliquam ſcribunt. At COMPOS. Ἀνεπικωμίαστος,ν,ὁ, Illaudatus, Nulla laude affectus,aut nullis laudibus.

-ΚΩΠΗ, ης,ἡ,Remus.Hom.Od.ι,v.489, Ἐμβαλέειν κώπας,ἵν' ἔτι ἐν καπότητα φύγωμεν.qui verſus habetur & Odyſſ.κ,eſtque ibi ordine verſus 129.Latini dicunt Incumbere remis. Dicitur κώπη à poetis aliis nominibus ἐρετμὸς,item πλάτη & ἐλάτη. At κώπη vſitatum eſt & apud proſæ ſcriptores. Plut.ἡ ἢ κώπη κινεῖται. Thuc.lib.2,ἢ παῖ κώπαις ἀδιάπαυστοι ὄντες ἐν τῇ κλυδωνίῳ αἰεὶ φέρονται. Quod autē ad huius vocis κώπη etymō attinet, fuerit dicta κώπη,(ſi Etymol.fidē adhibeamus)quaſi κόπη,à κοπεῖν. i.à tundendā aqua. Quæ etymologia mihi non diſplicet:ſed κώπη ſignificanti Manubriū,(de quo ſignificato dicam infrà)nequaquā conuenire poteſt.

Κώπαι, Vrbs Bœotiæ,vel ἀπὸ Κωπέως τινὸς ἥρωος, vel ἀπὸ τοῦ κώπας. vide Euſt. ITEM Κωπαὶς λίμνη,Quæ eſt circa vrbem Κώπας dictam. ET Κωπαῖδες dictæ ἰχθύες,prægrandes. Vide Stephanum.Euſt.& Heſych.

C.Ἄκωπος,ν,ὁ & ἡ,Remo carens. vt τὴν ἄκωπον ταύτην dixit Philipp.in Anth.epigr.

C.Δίκωπος,ν,ὁ,vt δίκωπα σκαφίδια,Scaphæ paruæ quæ duobus tantùm remis aguntur.Bayf.ex Strab.l.1. (Sic & apud Eurip.σκάφος δίκωπον) Putat autē ET Δικωπία pro eodem dici à Luc.vbi ſcribit,ἐγὼ ὁ τριοβόλου ὤν, ἢ δικωπίαν ἦκον, ἱππέα μόνος. ſed ego illi hac in expoſitione non aſſentior.

Ἑλκωπον,ν,τὸ, Ea pars nauis in qua remi ſunt collocati,vt Bayf.vertit apud Athen.

C.Εἰκοσάκωπος,ου,ὁ & ἡ,Viginti remos habens. εἰκοσάκωπος ναῦς,nauis quæ viginti remis impellitur. Idem quod εἰκοσήρετμος.

C.Ἐπίκωπος, Remo admotam habens manum, Remigationi accinctus,Qui eſt in procinctu nautigationis(qui ἐπήρετμος Homero)Vel,ὁ κωπηλάτης, Remex. vide Euſt. Itē ὁπλίκωπος κάρκαρος Athen.65,Remigio inſtructus: B.

C.Ὀρθοκώπους,Qui ſe erigunt in ducendis remis, vt videlicet fortius eos impellāt. ὀρθοκώπους Heſych.exp.ὀρθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ὀπισθίους.vbi ſcribere malim ὀπισθίους.

C.Πολύκωπος, Multos remos habens.Eurip.

C.Πρόκωπος,(q.d.Qui eſt ad remum, ſeu iuxta remū)Remex,Quimanum remo admouet,ſeu remis,Qui remū manu tractat.Thuc.l.1,p.4,circa finem, ἕξ ὁπλίτας γὰρ πάντας ἐπεποίηντο ἐς τὰς ἐφεδρικώπους. Luc.in Char. ὅπου μηδεπώποτε οὐδὲ ἅπαξ αὐτὸν ἐκέλευσα, ἢ πρόκωπον ἴδῃ. Vbi Bud.πρόκωπον eſſe ait nautam remis hærentē. Sed in illo Thuc.loco vocari ἐφεδρικώπους annotat Bayf.quos & αὐτόμους ac μαχίμους,videlicet remiges, qui etiam,quum opus erat,decertabant & propugnabant.

C.Κωπηλάτης,ου,ὁ,Qui remū impellit.ὁ κώπην ἐλαύνων, Remex. VNDE Κωπηλατέω,ῶ,Remigo.Luc.Dever.narr. ἐρέσσης ὀκωπηλάτεις. ET Κωπηλασία,Remigatio.

C.Κωπήρης,εος,ὁ & ἡ,vt κωπήρεις πλοῖον, Thuc.l.4,p.159,Nauigium quod remis agitur,Nauigium actuarium. Sed

A Plut.dixit etiā κωπήρης ſine adiectione. Idē, πρῳμιαῖα κωπήρη dixit q.d.Pōtones actuarii,id eſt Qui remis incitarentur.Bayf.

Κωπήρης,Nauta remum tenens. B.p.797 ex Alciphr. Itidem κωπήρης χείρ,v.Lex Eurip.Manus remigans.

Κωπητήρ,ῆρος,ὁ,Scalmus.i.Id cui alligantur remi. At,ſecūdū quoſdam, Id quo remus ſcalmo alligatur, (QVOD Ἐπικωπητὴρ etiā vocatur,teſte Suida & Euſt. ſicut & Τροπητήρ,cuius Pollux quoque meminit)Sed Heſychio κωπητὴρ ſignificat ipſum ſcalmū:& ita non eſt ὃ ἐνδίδεται αἱ κῶπαι,ſed ὃν ἐνδίδεται: ſi tamen vulgarem σκαλμοῦ ſignificationem ille retinet, quum exp. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης.Idem certè ὁπλοκωπητὴρ exp.itidem nomine Τροπητήρ. Cæterùm accipiēdo κωπητὴρ pro ſcalmo,non vacabit præpoſ.in ὁπλοκωπητὴρ.quippe quum vinculum ſuperimponatur ſcalmo.

B

ATVERO Κωπήϊον, VEL Κωπητήϊον,(q.d.Remorum repoſitorium)Locus ad aſſeruandos remos.Inv.l, exponitur ex Poll.Locus in naui iuxta remiges,vbi remi aſſeruantur. Poll.tamen ſimpliciter hoc dicit,καὶ ἡ τόπος δὲ τῶν πρὸς ταῖς κώπαις, κωπήϊα καλεῖσθαι. vbi etiam vereor ne potius κωπητήϊα ſcribendum ſit,vt dicatur κωπητήϊα in nominatiuo,gen.fœminino.

C

Κωπίδιον,ου,τὸ,Remex.B.ex Synef. ATΚώπιος Heſychio Ligna apta ad conficiendos remos.Sed apud Ariſtoph. in Acharn.eſt genitiuus κωπίων pro hac ſignif. Apud Suid.autem EST Κώπη ET Κώπια pro ornamēto quod collo circūponitur. AT Κώπιον cum αι eſt Superior pars remi,(ſi Heſychio credimus) ſicut inferior,πλάτη. Inuenitur ET Κωπεῖον apud Theophr.quod Gaza vertit Remū,vt ſcribit B. ITEM Κωπίον,ν,τὸ,dimin.(q.d. Remulus)Remus paruus,ex Ariſtoph.Sed Κωπία dictæ fuerunt etiam Oſſa anguſtiora coſtarum: ſicut πλάτη, quæ ſunt latiora.

D

¶Κώπη,ης,ἡ,Manubrium,Capulus.λαβή.Hom.Od.λ,v.531, — ξίφεος ἀπ' ἐκμαίῃσι κώπῃσιν. vbi putatur additus genitiuus ξίφεος ad differentiam, quum dicatur & χαλκείη κώπη:(item de ea parte remi qua prehenditur, teſte Heſ.) ſed alibi vtitur ſine adiectione, videlicet Il.α,v.219,Ἡφ, ἣν ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃσιν ἐρείσεται χεῖρα βαρεῖαν. Sic apud Soph.in Philoctete,p.416.

E

C.Ἐλεφαντόκωπος,ν,ὁ & ἡ,vt ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens.

C.Πρόκωπος,vt φοίνικες δίκαι,dextra capulo admota.Sed & φοίνικα ξίφη,enſes quorum capulis manus eſt admota. A Suida(quē vide)φοίνικον ξίφος exponitur γυμνόν, vt ſit Nudus enſis.i.Diſtrictus.Vide & B.p.797 ex Herodiano,apud quem pro φοίνικον δίκαιον ſuſpicatur legi poſſe φοίσικον.in qua cōiectura lubēter illi ſubſcribo.

F

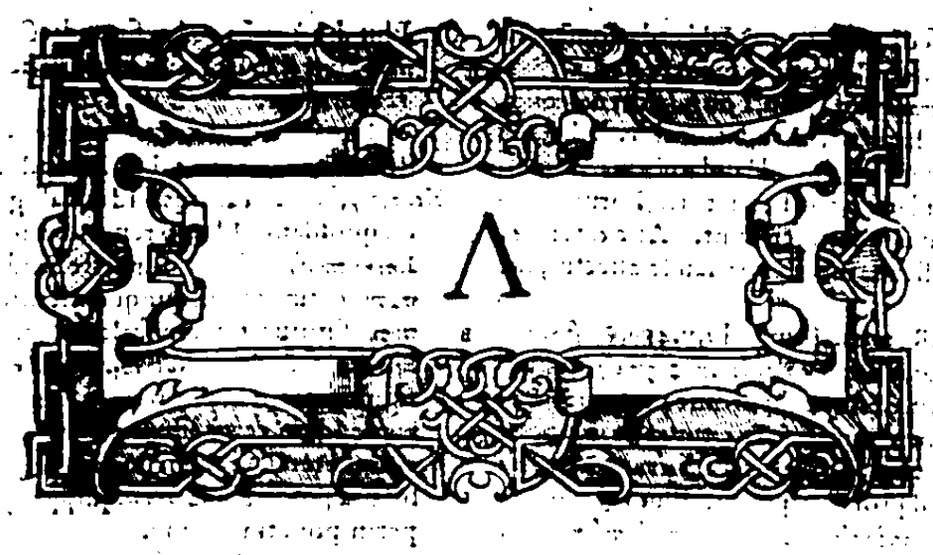
C.Ἀκώπητος,ν,ὁ & ἡ,Imparatus.ab vtralibet ſignif.nominis κώπη.i.vel à κώπη ſignificante remum,vel à κώπη ſignificante capulum.ἀπαρασκεύαστον,(inquit Heſych.)id eſt Imparatum:ἀπὸ ὅπλων μὴ ἐχουσῶν κώπας. Subiungit autem,ἢ ἄοπλον, (id eſt,vel Inermem) κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.

G

Κωπίας,ιτος,ὁ,Manubrium habens,ſeu capulum, vt ξίφος κωπίαν apud Hom.non ſemel.πελάσσω ἔχον.ſed ſuſpicor Homerum intellexiſſe enſem certum quoddam capuli genus habentem. Alioqui enim ſuperuacaneū eſſet illud epithetum.

H

Λαμβδα

Λ λ

ΛΑΑΣ, ὁ, Lapis (quam Latinam vocem ex illa Græca origine habere puto) Vel Saxum. Gen. est λάαος, & per crasin λᾶος. In plurali λάαες, Lapides, & per crasin λᾶες. vnde datiuus λάασι. (De λᾶς autem monosyllabo dicam infrà) Hom. Il. η, v. 412, Ἀμφιτίρω ὁ πίτνα καὶ ὄσσια λᾶας ἀείδω. Ἄλγεα ἀπάλεσσιν. Et Odyss. λ, de Sisyphi saxo, v. 598, ἔνθα πιδύσα κυλίνδετο λᾶας ἀίδης. (qua autem significatione mihi videatur vti his in locis adiectiuo αἰάδης, suo docui loco, videlicet col. seu semipagina 144 Tomi primi) Idem Il. β, v. 321, Λάαν τὸν μετὰ Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Et Odyss. λ, v. 594, de Sisypho, Λάαν ἐφερίζοντα. Et 596, Λᾶαν αὖτω ὤμοισι πονεύμενον. Sed & Il. β, v. 11, Τόσσον τις τ' ὄπιπλοῦσι ὅσον τ' ὀπὶ λᾶας ἵησιν. Id est, Aliquis extenus prospicit quoad iaciat lapidem, q. d. Prospectus non est extra lapidis iactum, vel, vlterius quàm ad lapidis iactum. Et datiuus λάασι, (de quo dictum modò fuit) Il. ζ, v. 80, Ἰσῖσιν τ' ἐπιοικότα μῦθοι, λάασί τ' ἰβάλλον. Quibus ex locis patet vocabulum λᾶας interdum esse potius Lapis, interdum contrà potius Saxum: vt quum λᾶας Sisyphi dicit. nam Latini poetæ Sisyphi lapidem vocant, potius quàm Sisyphi saxum. Itidemque prouerbialiter dicitur Sisyphi saxum voluere, potius quàm lapidem. Hesych. quoque λᾶας exp. λίθος, item πέτρα, ac πίτρα. Cæterùm quanuis poetarum sit potius hoc nomen quàm aliorum scriptorum, affertur tamen ex Aristotele De gen. animalium lib. ι, πολὺ λᾶας ἐφεστᾶσιν αἱ ὑφαίνουσαι πὶς ἱστῖς. vbi λᾶας redditur Pondera, pro ponderosis saxis. ¶ Λᾶας Hesych. vnde & alia significare, de quibus eum consule.

Λᾶς quoque monosyll. per contractionem factum ex λάας, idem significat, videlicet Lapis, Saxum. vnde λᾶι datiuus apud Nicandrum in Ther. v. 18, Σκορπίος ἀσπερχὴς ὀλίγῳ ὕπο λᾶι λοχήσας. Sed est præterea SIVE Λαΐς, SIVE Λᾶ, nomen vrbis Laconicæ, ita vocatæ quòd supra rupem altam sita sit. cuius ita meminit Lycophron, Καὶ Λαῒς ἁρπάσει. Ab hac vrbe Dioscuri fuerunt DICTI Λαΐδαι, videlicet ἀπὸ τῆς πόλεως Λαΐδος, id est quòd Λαΐδα euertissent. Hanc Eustathius ex veterum fide scribit & ἡ Λᾶς fœm. & ὁ Λαΐς masc. gen. appellatam. Ambigi autem an eius incolæ SINT Λαεῖς an Λᾶεῖς. ideóque ambigi quòd dissentiant exemplaria. At Steph. habet duntaxat Λαεῖς. ¶ Homero autem fuit DICTA Λάα per dialysin in Bœotia, Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο. vbi animaduerte α prius corripi, posterius produci, contrà quàm in λᾶας & λᾶαν significantibus lapidem seu saxum.

Composita fiunt à Λαῖς contracto, non à Λᾶας integro. Legitur enim Λαξεύω, & Λατόμος, & Λατύπος, &c. Inuenitur autem & Λαοτύπος in Epigramm. sed metri causa. quo tamen modo dicitur & Λαοξόος. Cæterùm de hoc monendum lectorem existimaui, cauendum esse ne composita quædam à Λαὸς significante populum, quæ o amiserunt, (quale est λαχάνη,) confundat cũ compositis à Λαῖς.

C. Λαξεύω, quasi λαῖ ξέω, seu λαῖς ξέω, Lapides scalpo, Lapides polio. Sed dicitur generalius de iis qui lapicidæ à Lat. vocantur, & aliis nominibus λατόμοι ac λατύποι. vnde λαξεύω exponitur etiam, Lapides incido. Interdum verò & pro Incido simpliciter, cum accusatiuo λίθον. vnde etiam ab eius passiuo λελάξευμαι est partic. λελαξευμένος, dicitúrque λελαξευμένος λίθος, inciſus lapis, aut etiã operi aptatus. Sed à Græcis Bibl. interpr. λελαξευμένος λίθος vocatus fuit Quadratus lapis, (vt scribit Budæus) in hoc loco libri Iudith, καὶ ᾠκοδόμησαν ἐπ' Ἐκβατάνων τεῖχος πέτραις λελαξευμέναις λίθων λελαξευμένων. HINC Λαξευτής, & Λαξευτής, & Λαξευτήριον. Est autem λαξευτὸς nihil aliud quàm λελαξευμένος. vt etiam Lucæ cap. 23, v. 53, καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν μνήματι λαξευτῷ. vbi ἐν μνήματι λαξευτῷ redditur Monumento quod erat ex lapide excisum: à vetere autem interprete simpliciter In monumento excisо. ET Λαξευτής, Lapidum scalptor, vel Lapicida. qui & λαοξόος, & λατύπος, necnon λατόμος dicitur. itidem verò λιθοξόος, & λίθων ἐργάτης à Luc. ET Λαξευτήριον, q. d. Lapicidarium, Instrumẽtũ ferreũ quo lapicidæ vtũtur. λιθοτόμον σιδήριον. Hesych. AT VERO Λαοξόος (eadẽ forma dictũ qua λιθοξόος) Lapidum scalptor, ponus quàm Lapicida. Hesychius habet λαξόος, exponens λιθουργὸς & οἰκοδόμος. At in v. l. λαοξόος legitur.

C. Λατόμος, ου, ὁ, Lapicida. Λατόμος, inquit Eustathius, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, vt λατύπος ἀπὸ τοῦ τύπτειν (Apud quem etiam scribitur λατόμος nó λάτομος, vt habent v. lex. & Hesychius) Pollux, ἡ δὲ σφύρα τοῦ λατόμου καλεῖται τύπος. ET Λατόμιον, ου, τὸ, Lapicidina. Budæus ex Strabone: apud quem tamen suspicatur scribendũ λατομεῖον. ITEM Λατομία, pro eodem, & quidem vsitatius. Latinè quoque Latomia, aut etiam Latumia: sed frequentius plurali numero. Lucill. Epigr. libro 2, Ἢ τοίου σιμίλου τέλεσε λατομίων; Plutarchus de fort. & virtute Alexandri, οἷος ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Διονύσιος ὁ τὸν πονηρὸν φιλόξενον εἰς τὰς λατομίας ἐμβάλλων. quem locum affert & Erasmus in prouerbio εἰς λατομίας. sed debuit potius ille prouerbiũ integrum scribere, ἄπαγε με εἰς τὰς λατομίας. Origo autẽ prouerbii esse putatur ab illo Philoxeno in latumiis Syracusanas cõiecto: de quo loqui creditur & Plato in fine epist. 2 quæ est ad Dionys. τὸν δὲ ἐν ταῖς λατομίαις δοῦ ἐπαίνους ἀφεὶς. (sed ibi quoddam vet. exempl. habet λιθοτομίαις) Vtebatur autem Dionysius tyrannus latumiis illis pro carcere, atque adeo carceris nomen habebant, vt & Cicero testatur. Sed & Romæ carcerem fuisse hoc nomine, quidam ann. ex Liuio. ET VERB. Λατομέω, ῶ, Lapides incido, vel è lapidibus extruo. Cuius compos. EST Ἐκλατομέω, ῶ, quod in v. l. affertur ex Græcis Bibliorum interpr. Numerorũ cap. 21, ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν pro Puteum foderunt, & lapidibus cõstruxerũt. At verò ex c. 6 Deuter. affertur ἐξελατόμησας λάκκους pro Fodisti.

C. Λατύπος, ου, ὁ, Lapicida. Sed propriè sonat Qui tundit seu percutit lapides, à verbo τύπτειν, seu potius eius aoristo ἔτυπον. Exponitur verò & λαοξόος. Vsum autem esse nomine λατύπος Sophoclem testatur Pollux: addens ἐργαλεῖα horum λατύπων vocari ab eodem λείας & γλαφίδας (si tamen ita scripsisse Poll. credimus.) AT Λατύπη, ης, ἡ, Quod è lapide abraditur. τὸ ἀπὸ λίθων ἀποξέσμα, vt habet Eust. (nisi quòd plur. vtitur, scribẽs ἀπὸ λίθων ἀποξέσματα) Hesych. autẽ dicit λίθου τὸ ἀποπλάκωμα. At Suidas exponit τὸ λεπτὸν τῆ λίθου. In v. l. λατύπη,

magis peculiari signif. Quod à lapidibus marmorarii abradunt. Plut. De primo frigido, οἱ δὲ χαλκοῦς καὶ πυρὶ μὲν καὶ σιδήρῳ μὴ μαίρουσι καὶ λατύπην ἀφιᾶσιν. quæ Turn. vertit, Sed & fabri ferrarii candenti liquescentique ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. Item Terra figlina, Terra Cimolia, vel Gypsum, in v.l. ex scholiaste Aristoph. Suidæ autem λατύπη est etiam λιθουργικὴ, cuius tamen signific. nullum exemplum affertur. Bud. verò testatur præterea Plutarchum λατύπην inter χαλκεῖα instrumenta numerare. Et VERB. Λατυπέω, ῶ, Lapides incido. Ex Lycophrone autè affertur pro Muros è lapidibus extruo.

Λάϊνος, η, ὁ, Lapideus. Il. μ. Παίτη γὰρ θεὸς πῖχας ὀρώρει ἠκαπόδεσσι πῦρ Λάϊνον. vbi annotat Eust. siquis non per hyperbatin dicat πῖχας λάϊνον, sed cum πῦρ proximo coniungat, ἠκαπόδεσσι πῦρ Λάϊνον, (exponens τὸ μὴ ἀπὸ ὕλης διηχάπου ἀλλ' ἐκ λίθων ἀπὸ παλιλλόφων, vt λάϊνον quasi per epiphonema dicatur) duriusculum id esse & magis tragicum. At λάϊνον ἐνυάζειν χιτῶνα, eiusdem Il. λ, Lapidibus obrui: ad verbũ Lapideã induere tunicam. ἢ τί καὶ ἦδη Λάϊνον ἕασο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔοργας. id est λιθόλιθος ἐγγένεσθαι, vt Suidas exponit: ἐλιθάσθης ἄν, vt Eust. Idem dicitur & λάϊνα πεπαλιῶσθαι. ET Λάϊνος, ου, ὁ, itidem Lapideus. lib. 4. Epigr. Item apud Nonn. ἀσσαν λαΐνοις, vasis lapideis, — ὑγρὸν ὕπνον ἀπὸ κάλπιδι Λύγδια λαΐνοις μεταπάστιον ἤρυσιν ὕδωρ. Et paulo antè, Λαϊνίῳ κεραοῖ καθάρσιον ἴκλυεν ὕδωρ. Item λαΐνοισι βελέμνοις, iaculis seu telis lapideis, id est lapidibus.

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, Lapillus, Calculus, ψῆφος, vel μικρὰ ψῆφος. Od. ζ, ὥδε δὴ ἦν ἁλὸς, ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀπαμύνεσκε θάλασσα, id est, vt Eust. exp. τὰ σμικρὰ λιθάρια τὰ ποιοῦντα τοὺς χαλίκιους τῆς παραλίας. Od. ι, πουλύποδος θαλάμας ἐξελκομένοιο πρὸς κατυπερθύρῳ σπιλάδος λάϊγγες ἔχωσι, parui lapilli adhærent, seu parui calculi.

¶ Λᾰβύω. E. βύσω, Lapido, Lapidibus obruo, Lapidibus appeto; Iactu lapidum incesso. idem quod λιθάζω. Philo de mundo, στασιάζοντας ἢ καὶ λοιδοροῦντας ἢ ἐμπαροινοῦντας. Plin. pro Lapidari dicit Facta per populũ lapidatione summoueri. Et λαβυσμὸς apud Hesych. λιθοβολισμὸς. Videtur autem dici λαβύω quasi λαθύω.

Λαβυσμὸς, οῦ, ὁ, Lapidatio. & Malorum cumulus, scholiastæ Æschyli: Herodiano σύστημα καὶ ἄθροισμα. v.l.

Λαβύσιμος, η, ὁ ἢ ἡ, Lapidatorius: vel Lapidatus. Eurip. Oreste, Εἰ χρὴ θανεῖν γὰρ λαβυσίμῳ πτώματι, Ἢ φάσγανον δὲ ξανθὸν ἐν κόλπῳ βαλεῖν, mori per lapidationem congestis saxis. In eiusdem Heraclidis λαβύσιμον ἄλγος. ita enim vet. cod. non ἄλγος.

Λαβυστὴρ, ῆρος, ὁ, Lapidator. λιθοβόλος, vt apud Lycophr. accipi testatur Etymolog. Sed & Hesych. λαβυστὴς exp. φονέα, λίθοις ἀναιροῦντα. Est autẽ vocabulũ criminosũ, vt & Lapidator apud Cic. Pro domo sua, Percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ. Exponitur etiam Dignus qui lapidetur, Dignus qui lapidatione per populũ facta summoueatur. ἄξιος καταλαβυσθῆναι hoc est λιθοβοληθῆναι, inquit Suidas, citans hoc exemplum, ὁ δὲ καλαμαῖος ἢ λαβυστὴρ ὀνείδους ὕπατον ἐκτετυμέναι λαβεῖν Εὐτυχίς. Et ex Æliano, ἵνα τὴν πρὸς κακῶν ἄρτον ἢ λαβυστὴς ἀφαιρῆται.

Λαβυτὴς, οῦ, ὁ, Lapidatus. nam Hesych. λαβυτὰ exp. λιθοβόλητα: item & ὀρχατὰ, à λαβύσσω.

C. ΚΑΤΑλαβύω, Lapidibus obruo, Lapidibus cooperio. idẽ quod καταλιθάω & καταλιθάζω & καταλιθοβολέω. Antiph. ἅτε τὰν φρεσὶ βυθὸν τὸν Ξέρξου χιὼ καὶ ὕδωρ ἀπίσασα μικρὸς δὴν καταλαβύει. Item ex Plat. Epist. καταλαβυσθεὶς βάλλοντες, mactis lapidibus obruerũt. Vtitur & Thuc. & Demosth. Et in pass. καταλαβυσθεὶς ex Herodoto, Lapidibus obrutus, seu Lapidibus coopertus, vt Cic. loquitur.

Καταλαβύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui lapidibus cooperiatur. ἄξιος τῷ καταλαβυσθῆναι, vt Suid. exp. citans ex Dinarchi orat. contra Lycurgum.

ΛΑΒΡΟΣ, η, ὁ, Nimium vorax. λίαν βορός: item λίαν βαφύς. nam vtroq; modo exp. Eust. Plerunque accipitur pro Auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. In Epigr. lib. 2. Μὴ φείσῃ Διόδωρε, λάβρος ἁ εἰς βάλαχον ὀλισθὼν Ἀχθὶς ὅτι τραχυβοζωροπάτου γένεσθε. Et τὸ λάβρον, eiusmodi auiditas hianti ore omnia deuorandi. Plut. in lib. περὶ ἀδελφ. χ. Τὸ λάβρον, καὶ ὠμὸν καὶ ἄπληστον λόγους οὐχὶ πίστιν ἀλλὰ κρυστὸν ἀκρασίαν. Λάβρος tribuitur etiam rebus inanimatis. Oppian. lib. 3, οἷά τε πάντης Πυρδομέης ἐπὶ δοῦρα καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρῳ, igni voraci seu rapido. nam & hæc igni à Latinis poetis tribuuntur. Ab Homero aquis & ventis. Il. φ, ποταμὸς δ' ἐπὶ γοῦνατ' ὀρώρει Λάβρος ὑπαφθὰς ῥέων. (item λάβρος ὅμβρος, impetuosus & vehemens. Apoll. Arg. 1, πάλιν ἐρετμοῖς Λάβρον ὑδωρ. Item λαβρότερος ὕδατα, vehementiora, B. ex Aristot. Meteorolog.) Il. β. de Zephyro, Ὅς ῥ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λαῖτμα θαλάσσης Λάβρος ἐπαΐξας. Od. ε, Τοῖσι δὲ ἰκμάδιον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον ἐπαΐξαν' ὁ δ' ἀῆτος. Plut. Symp. lib. 4, λάβρον πνεῦμα κυβερνῆται πολλοῖς μηχανοῖς ἐπιφοβοῦνται, ventum rapidum vel impetuosum. nam exponitur σφοδρὸν, ῥαγδαῖον. Item ex Soph. λάβρον τόμα, pro θρασὺ, procax. Aliter autem accipitur apud Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησ. inscribitur, Χρυσῶ δ' ἀγλαΐζει σωφρόνως ἀμαξιδεπείας Κόρους, καὶ τόμα λάβρον ἀπαιδεύτοιν ἱμᾶσι, quasi φερβοῖ τινι ἢ θερισμοῖς τὸ ῥαγδαῖον ἐπιστομίζουσιν, vt ipse Plut. addit.

C. Λαβροπτίω, Auido & hianti ore bibo. In Epigr.

c C. Λαβρόπους, Impetuosè ruens, Impetuoso cursu concitus.

C. Λαβροστομία, ας, ἡ, Procax os, seu Procacitas oris: aut Incontinentia oris. τὸ ἐξ στόματος ἀχαλίνωτον ἢ ἀκρατὲς καὶ ἀτύλωτον, vt Aristoph. loquitur. Ab Hesych. exp. ἡ ἀδιάκρητος λαλιά. ET Λαβροστομέω, Procax os habeo, Procaciter loquax sum. Æschyl. μὴ λαβροστόμει. Idem & λαβροκαζέω.

C. Λαβροφαγέω, Auido & hianti ore voro.

C. Λαβραγόρης, ου, ὁ, Procaciter loquax: vel Qui incontinẽtis oris est. ἀπὸ Λάβρος ἐκ τοῦ ἀγορεύειν, vt Eust. exp. Il. ψ, Ἀλλ' αἰεὶ μισθοὺς λαβρεύεται, οὐδέ ποτ' ἰσχεῖ Λαβραγόρην ἔμμεναι. Hes. λαβραγόρης exp. etiã θρασὺς ἐν τοῖς λόγοις, & ἄκαιρος ἐν τῷ δημηγορεῖν. VNDE Λαβραγορέω, Procaciter loquor, vel Præceps sum in loquendo, Incontinens sum in loquendo. vt λαβροστομέω.

Λαβροσύνη, Voracitas, Incontinentia, Procacitas.

Λαβρώπης, πος ἡ, idem. Vide & infrà in λάβραξ.

Λάβρως, Voraciter, Incontinenter, Confertim, Impetuosè, Rapidè. Ex Polybio, de torrente.

Λαβρύομαι, Incontinens vel præceps sum in loquendo. λάβρως καὶ ἐκ μετεώρου σπάψως λαλῶ, vt Eust. exp. in loco illo quem paulo antè in λαβραγόρης ex Homero protuli. Veterum autem grammaticorum quidam λαβρύειν exp. θρασυκαρδιοῦν, vt idẽ Eust. annotat. VNDE Λαβρεία, ας, ἡ, Præcipitantia seu Incontinentia & procacitas in loquendo: vt λαβροστομία & θρασυγλωσσία.

Λαβραίνω, Procax & incontinens sum in loquendo. idem quod λαβρύομαι. Nicand. Alexiph. de iis qui coriandrũ potarunt, Οἱ μὲν τ' ἀφεσσυμένην ἐμπλησάμενοι, οἷά τε μάργου δίψα λαβραίνουσι, θρασυπληγὴς δ' ἀπὸ βάκχου. sicut Paul. Ægin. quoque & Aet. scribunt coriandrum potum μανίαν ἐμφέρειν ὁμοίαν τοῖς ὑπὸ μέθης, eósque qui id potarunt λαλεῖν μὲν αἰσχρολογίας. Schol. ibi exp. λάβρως φωνοῦσι: addẽs ex Homero, ἢ πάρος λαβρεύεαι; & ex Æschylo, μὴ λαβροστόμει. Item in v.l. ex Lycophr. λαβραίζων, alis strepens, καὶ ἡ χοϊνὶς πλήρης. Hesychio λαβραίζει est λάβρος γίνεται, ἀκόλαστα φθέγγεται, θορυβεῖται. Apud eundẽ EXTAT Λαβύσσω in eadem signif. qua λαβρύομαι & λαβραίνομαι. vnde λαβύσσει, λαβρύνει: item δηλαίνει.

¶ Λάβραξ, ακος, ὁ, Labrax: piscis qui ab Aristot. numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt: lato oris rictu, vnde escam totam vnà cum hamo faucibus corripit. A quo λάβραξ Μιλήσιος prouerbialiter in stolidum & auidum, vt plurib. tradit Erasm. in Chiliad. addens quosdã putare labracẽ esse qui à Latinis Lupus. Alii autem id lupi genus esse existimant quod Varium Columella nominat. Dictũ esse ἀπὸ τοῦ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Oppiano annotans esse ζῶον ἀδηφάγον: sicut & Suid. ἀπὸ τοῦ λάβρως καὶ ἀφρόνως τὸ δέλεαρ καταπίνειν, διόπερ πίχνειν αὐτοῖς τὸ σῖμα. Sed & Athen. lib. 7 eum ἀπὸ τοῦ λαβρόπους dictum tradit, & Eust. ἀπὸ τοῦ λίαν βορόν. Apud eundẽ Athen. Archestr. dicit, — Σύν τε δὲ λάβρακα. & Aristoph. — λάβρακας καταφερῶν Μιλησίους. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ ἐν τῷ ἁλμυρῷ τῆς θαλάττης συλλαμβάνεται. Plut. De solert. anim. ὁ δὲ λάβραξ ὅταν ἀφεστῶτα τοῦ αἰγιαλοῦ, βεβαιωθῇ τῷ δίψει καὶ τῷ θερμῷ τῆς ψαλίδος, αἰθριαῖον τὸ πεῖσμα. vnde &

Ariſtophanes apud Athenæum ſcribit omnium piſciũ esse σοφώτατον. Meminit & Plin. ſub finem lib. 32, cuiuſdam placẽtis caudaLabri, inter ea quæ ex Ouidio piſciũ nomina affert, quæ apud neminem alium reperiũtur: ſed fortaſſis in Ponto illi naſcuntur, vbi id volumen ſupremis ſuis temporibus inchoauit. Apud Plaut. autem Labrax lenonis nomen eſt. DIMINVT. Λαβρακίσκος, Paruus labrax. Antiphan. apud Athen. lib. 14, τὸ δὲ λαβρακίσκιον Ὀψᾶριόν ἐστιν. A

Λαβρωνία, ας, ἡ, poculum quoddam Perſicum: ὃ καὶ πόμα τι Περσικὸν εἶδος, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πίνειν λαβρόττειν, vt Ath. ſcribit lib. 11. idque πλατὺ τῇ καταστάσει καὶ μέγα καὶ ἔχον ὥσπερ μεγάλα. Idem ibidem maſc. gen. DICITVR Λαβρωνίος, ſubſtantiuè, & Λαβρώνιος ὄρνις. Profert autem ibi exempla ex Menandro, Hipparcho, Diphilo. B

¶ Λαῦρος, idem quod λάβρος: licet Euſt. λάβρον eſſe velit λίαν βαρὺν, at λαῦρον dictum à λᾶ epitatico & ῥέον, id eſt Valde fluens, vbi exponit λαυρόπαιν ὕδωρ apud Homerum. Alibi autem ab αὖρα quoſdam deducere ſcribit, vt in λαῦρος αὔριος. In iis tamen locis pleraque exemplaria ſcriptum habent λάβρος, ſicut & Il. π, v. 384, Ὡς δὲ ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κυλαινὴ βέβριθε χθὼν Ἤματι σταερίῃ, ὅτε λαυρόπαιν χέει ὕδωρ Ζεύς, pro λαυρόπαιν, vt Euſt. ſcribit. meus Homer. manuſcriptus habet λαβρόπαιν per β, ſicut & ſuprà λάβρον ὕδωρ tam ex eodem Hom. quàm Apoll. Rhod. & Ariſtot. In v. l. exp. Latus, μέγας, πολύς, ci tãtibus ex Herodoto λαῦραι πυλίδες. VNDE Λαυροστομέω, Procaciter & præcipitanter loquor, vel Pleno ore blatero. Æſchyl. μηδ' ἄγαν λαυροστόμει. ſuprà λαβροστόμει. ET Λαύρος, Latè, Abundè. v. l. Suprà λάβρος. AT Λαῦρα, ας, ἡ, Vicus, Platea, ῥύμη, στενωπὸς, ὁδός, vt Heſych. & Suid. exp. dictam volentes quia δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι, ſicut & Euſtathius, exponens δημοσίαν ὁδόν. ſed alibi ex Rhet. lex. λαῦρα exponit αἰμάσσα, & λαῦραι, ῥῦμαι, κῦμαι, στενωποὶ, ὑπόνομοι: ipſe verò στενὴ ὁδὸς, ἄμφοδος. Dicta tamẽ λαῦρα videri poſſit quaſi λαῦρα ὁδὸς, id eſt lata via, ſicut & πλατῖα ſubſtantiuè à πλατὺς. vnde Lat. Platea. Od. χ, Ἀμφίπαιν δὲ παρ' αὐδὴν εὐρυάγυιος μεγάροιο Ἦν ὁδὸς εἰς λαύρην. Eodem lib. αἰχμὴ Αὐλὸς καλὰ Σύριγξ καὶ ἀγκαλίδες σῶμα λαύρης. Mimnermus apud Athen. lib. 13. — Μακεδονίης πάσας καπνίσκετο λαύρας. Athen. lib. 12, Ἐφ' ἃ πῖς Σαμίους λαῦραν ἀπεκατοικίσαιεν ἐν τῇ πόλει. & mox, ἡ μὴν Σαμίων λαῦρα στενή τις ἰὼν ῥύμη (nã hoc ῥύμη à quibuſdã additur) γυναικῶν. Ibidẽ quidã dicit ſe nouiſſe apud ſuos quoque Alexãdrinos λαύραν πᾶν καλοῦμεν μέχρι νῦν ἁπλῶς μείωσιν, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς ὑφαίνειν ἐπωλοῦντο. Euſt. autẽ quũ ex Athen. hæc verba attuliſſet, (deſumpta ex loco quẽ paulo antè adſcripſi) λαῦραν ἀποικίσαι στενὴν πᾶσαν τὴν πρὸς ἀπόλλωνα, ſubiũgit, εἴτε δὲ αὐ ἑαυτὴν λαῦραι ἐν οἷς ἐν τῇ πόλει λιγέμφυλοι ἔμβολοι. Idem Euſt. locũ illum ipſum Athenæi ita ſuis comment. inſeruit p. 1081, Ἐφ' ἃ πῖς Σαμίοις λαῦραν ἀπῳκίσαι τὴν πρὸ Σαρδίων αἰχῶνι γλυκεῖ πρεσταχορδυμένην χλιδῶσαν τὰ τῶν Λυδῶν μαλακά. ἐν ᾗ δὲ ἑαυτὴν λαῦραι, στενή τις καὶ γυναικῶν δημιουργῶν πλήθουσα καὶ τὴν πρὸς ἀπόλλωνα, vbi Euſt. tradit eum λαῦραν dicere στενὴν πᾶσαν ἐκεῖσε χώραν, ἀκριβῶς Ὀψιμάρτιος: at δημιουργοὺς γυναῖκας, vocaſſe λόγῳ συμποτικῷ καὶ οἷον δημοσίας καὶ ἐργασίας πρεσβυτέρας δημίας ſiue δημοσίας, id eſt meretrices publicas: quæ ab aliis ET Συνοδιπλαῦραι & παιδοσίαι & λιωφόροι. Alibi quoque ex λαῦρα & ἀποδιδόναι compoſitum eſſe dicit ἀποδιπλαῦρα, id eſt πόρνη: Ἐφ' ᾧ τὸ δίγαμον ἔσεσθαι ἢ ἐπὶ πλείω οἰκίας: vel (vt antiqui exp.) δημοσίᾳ συμπίπλασθαι. (nam ἀποδίδωσι dicit etiã ὅταν μίξιν) QVAE & χαμαιτυπαὶ καὶ ὀπαῖαι, λύκαιναι, αἱ ἐφ' ἁλὸς καμπύλας ἐμπορεύεσθαι πάντα ἐπίπτους, γυμνοπώλιδες. Ex eodẽ λαῦρα compoſitum eſſe DICIT Διάλαυρος, id eſt ὁ ἐν τῇ πύρᾳ τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ ᾗ αὐτῇ θύρας, cuius ianua ex oppoſita vici ædificiorum ſerie noſtræ è regione eſt. Ex Bud. autem comm. in v. l. διάλαυρος οἰκία, domus ampla, nullis aliis coniuncta: Latini inſulam vocant.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, Sortior, id eſt Sortes duco: vt κληροῦμαι. Iſocr. Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἡγούμενον τὴν νῦν κατάστασιν τῆς ἐξ ἀρχῆς τοῖς λαγχάνειν γιγνομένης, ea quæ ſit τῇ κληρώσει, vt ibidem loquitur. Frequẽtius accipitur pro Sortitò accipio, Sortitò obtineo, Sorte accipio, Sorte aufero: ſeu Sorte mihi obtingit. & C

tunc eſt λαγχάνειν τῷ κληροῦσθαι, atque κληροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ὁπτυχών, Il. ω, de ducibus Græcorum ſortes mittentibus ad eligẽdum qui cum Hectore certaret, Κλῆρον ἰὼν πὰρ πατρὸς ἑλὼν ὁμαρτήσας ὅς κε λάχῃσιν, id eſt κληρούμενος ſiue κλήρους βαλόμενος αὐτὸς λάχῃ, ſortes ducite quiſnam ſortitò obtineat vt contra Hectorem prodeat. Et mox, Ἦ ἀίστην λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν. Et Il. ψ, de iis qui quadrigis certare volebant, ὃν δὲ κλῆρος ἐβάλοιτο. Παλλὰς Ἀθηναίη, ἐκ δὲ κλῆρος ἔβαλε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. μετὰ τοῖσι λάχε κρείων Εὐρύπυλος. Τασὶ ἔπι Μηριόνης λάχε ὠκυμόρῳ. Thuc. lib. 8, p. 173, ὅτῳ Χῖον λαχόντες ἔπλεον, quum id ſorte eis obtigiſſet. Et cum genitiuo, Apollonides lib. 1. Epigr. Μητέρες ὡσαύτως μοῖραν λάχον. Item apud Xenoph. κλήρῳ λαχών, Sorte aſſequutus, Quũ ei ſorte obueniſſet. Sic apud Ariſtoph. Auibus, Ἐπεσκόπουν ἥκιστα δι' ὧν τὴν κυάμου λαχών, faba eam dignitatem ſortitus. Nam fabis olim ſortiri ſolebant, vt ſuo loco dictũ eſt. Iudices quoque & magiſtratus dicuntur λαγχάνειν quum ſortitò creantur & deſignantur, ſeu quum ſorte eis obuenit eiuſmodi munus. Æſch. contra Creſiph. οὐκ ἐκ τοῦ δικαστοῦ ἐστιν οὗ λαχόντες ἔρχεσθε, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθιζόμενοι. Ibidem, εἰ τις ἐξ ἄλλου βουλευτοῦ ὅστις λάχοι κληρώσαιτο ἔρχεσθαι, inter ducendum ſortes ei obueniat vt ſit præſes. Λαγχάνει βουλεύειν (inquit B. p. 133) dicunt pro Creatur & deſignatur ſenator, & in curiam cooptatur. id enim ſortitò fiebat. Exemplum ex Demoſth. addit. Eos autem βουλευτὰς, poſtquam erant deſignati, cenſuram ſubire oportebat, aut equũ iureiurando adigerentur in leges. vt patet ex Lyſia ἐκ τῆς κατὰ Φίλωνος δοκιμασίας, quũ ait, ἀποφαίνειν εἴτις ἐστὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς τοῖς λαχόντων ἀπειθὴς ὥστε βουλεύειν, Ex iis quibus ſorte obuenerat munus ſenatorium, ſeu ex creatis & deſignatis ſenatoribus, Ex iis qui in curiam cooptati erant. Rurſus idem B. ex Demoſth. ſubiungit, ἔλαχεν ἱερεύς. Ex eodem, καταδίκης θάνατον ἡμῖν λαχόντα βασιλεύς, deſignatum regem: hoc eſt regem ſacrorũ. Erat autẽ magiſtratus qui præerat ſacris Eleuſiniis, & iudicium habebat violatæ religionis, vt Romæ rex ſacrorum, qui etiam ſacrificulus à Liuio dictus eſt. Plato, τὴν δὲ λαχόντα βασιλεῦσαι φασὶ τὰ συμπόσια τὰ ἀρχαῖα θυσιῶν ἀποδιδόναι. Eodem modo apud Plut. πρὸς ποτὲ τὴν τῶν λαχόντων συμποσιάρχων. Qui verò λαχόντες dicũtur, iidem & αἱρεδιδυμίοι & ἀποδιδυμίοι, id eſt deſignati, vt idem B. tradit. alibi ex Demoſth. afferens, τὴν κληρουμένων πρῶτος αἱρεθῆναι ἔλαχον, Competitorum primus deſignatus ſum. Ab eodem λαχὼν exponitur Cuius ſors inter nominatos exiit: in hoc loco Platonis, τὴν μὲν ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν, τὴν δ' ὡς ἔμπειρος. quòd imperitus ſit is cuius ſors inter nominatos exierit. ¶ Λαγχάνειν δίκην, Dictare iudicium, Litem intendere, Edere iudicium & actionẽ: (quod etiam ſubſcribere iudicio dicitur) à more priſco deductum. ſortes enim à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur. Vnde illud Virg. Nec verò hæ ſine ſorte datæ, ſine iudice ſedes. Quæſitor Minos vrnam mouet. Cic. in Verrem, Deinde cæteras dicas omnes illo foro M. Poſthumius quæſtor ſortitus eſt, hanc ſolam in illo conuẽtu reperiere ſortitus. Alibi, Aduenit dies quo die ex inſtituto dicas ſortiturũ edixerat. Verùm litigator litem λαγχάνει, ſortitur & ſorte exeuntem in iudicium deducit: prætor autem dicas ſortitur ἐπὶ τῷ κληροῦσθαι, hoc eſt, ſortibus miſſis & eductis controuerſiarum agendarum ordinem conſtituit, vel quæſtionum exercendarum. Hæc inter alia B. pag. 11 & 13, ex Demoſth. ibi exẽpla proferẽs. Quibus addo ex eodẽ Demoſth. cum eiuſdem B. interpr. προσκαλοῦμαι αὐτὸν, καὶ ἔλαχον αὐτῷ δίκην αἰκίας, in iudicium vocato intendere actionem iniuriarum inſtituti. Iſocr. τὰς δίκας ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἑκάστοις λαγχάνειν. Interdum autem cum genitiuo cõſtruitur, vbi tamen accuſatiuus δίκην ſubaudiri videtur. Iſæus, ἐμοὶ δὲ ταῦτα ἔδοξέ πῃ ἡμῖν λαχεῖν ὃ κλήρου τινὸς ἀδελφοῦ, ἢ ἐλαχόμην τὸ μέρος ἕκαστος, id eſt (B. interpr.) Ideò ſortiri dicam cũ eo qui pro hærede aut poſſeſſore aut aliàs poſſidebat, pro ſua quiſque parte cœpimus. Idem, λαχόντος δ' τὸν νόμον τοῦ κλήρου, quum dicam ſortitus bonorum poſſeſſionem legitimo iure peterer. ἔλαχε Νικοστράτου, lege agere inſtituit de Nicoſtrati hæreditate, B.

κα,in ἐξεκαπαζεσθαι. Demosth. ἔλαχε τῶν ἡμιολίου,egit in A
semissem petitione hæreditatis,idem Bud.p.114.in ἐκ-
πεσεῖν. Aristides apud eundem,ὅπως ἀξούλης γε μόνοις ἡμῖν
(εἰ οἷόν τε ὄφελον εἰπεῖν) οἱ αὐτοὶ λάχοι τῆς γῆς,οἷ μᾶλλον γε ἢ
μηδεὶς ἄλλος,Quo fit vt vni(si fieri potest) ipsi simus qui-
buscũ nemo vnde vi agere possit ob regionẽ quam in-
colimus, non magis quàm matris cuiusque nomine
experiri quisquã cũ filio ipsius iure potest.Rursus,
ὃν οὐκ ἔλαχε τοῦ κλήρου λαβεῖν ἀπό. Idem,λαχεῖν ἢ λαβεῖν ἐξουσίας,
hæreditatis petitione experiri,B.p.233.vbi ἐπιλαμβάνεσθαι.
‖Λαγχάνω, Obtineo, Obuenit mihi, Obtingit mihi; vel B
Sorte diuina obtingit mihi,Nãcisco, Adipiscor: vt ἐπὶ
Sortior apud Latinos. Ιλ.ω,— τὸ καὶ λάχομεν γέρας ἡμέτερον.Et
paulo pòst, ὡς καὶ Ἀχιλλεῖ δώσουσι Πειρίθοον λαχέειν, ὃστις
ἐκπρολιπὼν Σκύρον ἔσσεται ἶσον Ἄρηϊ. Λαῶν τοι εἶσιν ἐπ' ἀνέρα λαχόντες, ἢ ἐρετῆς
ἐὺ τυχόντες, bonam indolem sortiti, seu cõsequuti, aut
adepti.Sic apud Thuc.lib.2,εἰ αὖ τῆς ἐπιστάτης λάχοι
πλοῦτος. Philo De mundo, ἐξαίρετον τῆς κατασκευῆς ἔλαχεν
ἄνθρωπος,Eximiam constitutionem sortitus est, vel Do
natus est constitutione:at λαγχάνειν τιμῆς,honore affici.
Item cũ accus.apud Hesiod. τιμὴν ἴσχει, τὸν δὲ λίασθε Μοῖ- C
ραι.Soph.λῷ ὅστ' ἔλαχεν τύχᾳ.(Inuersa aũt structura:& in
malã partẽ.Theocr.Id.4,Αἰ αἰ τὸς σκληρὸς μάλα δαίμονος ὡς
μ' ἐλελάχει;pro ὃν ἐλελάχειν siue ἔλαχε.)Plato in Tim.de
Minerua, ἣν τῷδε ἡμετέραν πόλιν ἔλαχε, nostræ ciuitatis
præsidium sortita est. Aristot. De mundo, τὸν αἰσθητὸν
καὶ θεσφάτου ἕδραν ὁ Ζεὺς ἔλαχε: sicut apud Homerum Ιλ.
ο, de Neptuno, Plutone & Ioue regnum Saturni diui-
dentibus, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀμφὶς ἠδ' αἰθέρα καὶ νεφέ-
λας. Item apud Demosth. λαγχάνειν πειρᾶσθε & λαγχάνειν
πόνον. Res quoque aliqua λαγχάνειν dicitur quæ sor- D
te obtingit seu obuenit. Plato lib.5 De leg. ἐπομαίσας ἢ
καθιρῶσας τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ δεῖ δοθῆναι,nominatim dicare
partes singulas singulisdiis vt sorte obtigerũt. B.p.233.
‖Λαγχάνω transitiuè quoque capitur pro Participem
reddo, seu Tribuo, aut Veluti sortem tribuo, ὃς λάχος
δίδωμι, Eust. Ιλ.χ, ὄφρα σφῶϊν μὲν Τρῶες καὶ Τρώων ἐπίκου-
λοι λάχωσι θανόντα. Ιλ.ο, οὐδέ νυ πάγχυ Γοητὸς γοητὸς πυρὸς
λελάχοιμι θανόντα. Ιλ.ψ, spectrum Hectoris, οὐχὶ ἔτ' αὖτις
Νίκωμαι ἐξ αἴσης, ἐπήν μοι πυρὸς λελάχητε,si hoc veluti sor
titus à vobis fuerim vt me crementis. E
Λαχμός,οῦ,ὁ,Sors,κλῆρος,vt Soph.& Theocr.scholiastæ ex-
ponunt, dicentes poeticum esse. Eust. eo signif. λαχεῖν
exp. διὰ λαχμοῦ κλήσασθαι,sortitò obtinere. ‖Λαχμὸς
exponitur etiam λακτισμός, Calcitratio, apud Antima-
chum,— λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων. Etymol. Sic verò &
Hesych.λαχμῷ exp.ἵππων λακτισμῷ. ‖Λαχμός, Pi-
lorum dentitas,ἡ ὀκ τῆς λάχνης λασιότης,vt Eust.exp.Od.
ι, ὑπὸ δὲ λάχμος μήλων ἔσχε δύσζωλος. Λαχμῷ σκύμβους. vbi
schol.exp.δασύτητι τῶν μαλῶν:licut Hesych. quoque λα-
χμῷ σκύμβους exp. τῇ δασύτητι καὶ ταῖς μαλοῖς ἐπτυκνω- F
μένοις. Annotat tamen eo loco Eust. quosdam cum He-
rodiano malle scribere λάχνῳ, sicut Etym.quoque Se-
leucum scribere tradit:vt idem sit cum λάχνη.
Λάξις,ιος,ἡ,Sortitio.nam Hesych.λάξιον exp.κληρώσιμον:i-
tem & λήξιον. ‖Hac voce significatur & Sors,vel Dis-
tributio per sortes. Suidas λάξιν apud Herodot. exp.
μερισμὸν, κλῆρον, μίξιν.ex cuius lib.4 in v.l.adfertur, λά-
ξιν δυτικὸν ἔχοντες Βουδῖνοι καὶ Γελωνοκαππαδοκία τοῦτοι,supra hos ha
bitant(quæ secũda portio est)Budini. Etymologico
autem λάξις est οἰκοδόμημα αἰμασιᾶς. G
Λάχος,ους,τὸ,Sors, hoc est Idipsu quod sorte obtingit, Id-
ipsum quod sorte obuenit.Gregor.σοὶ μὲν ἔγωγε λάπτειν,
σὺ δὲ λάχος, σὺ δέ μοι θοὸς εἶος ἀέθλῃ. A Theognide quo-
que pro fortuna & sorte hominis accipi testatur B. Et
apud Suidam ex fabulis, πῶς μὴν ἂν σοφῶν λάχος αἴσομαι.
Item,ἐν οἷς ἴσως καὶ συὸς ἀχείου μέγα λάχος.Hesychio quoq;
λάχος est κλῆρος,μέρος. At λάχαν,υ,τὸ,quod in v.l.adfer-
tur sine vllo autore,falsum sine dubio est.In iisdẽ v.l.ha
betur ἐπιτ Λάχη,Sors.Hesychio λάχη est ἀποκλήρωσις,λῆ-
ξις.quo modo exposuit etiam λάξις. A λάχος apud Sui-
dam ἐστὶ Πρόλαχος,ὁ πρώτη μοίρᾳ, Quod prius sorte ob- B
uenit,Prior sors.
Λάχεσις,εως,ἡ,Lachesis: vna ex parcis. quam Aristot. De
mundo tradit πεπιθέναι κατὰ τὸ μέλλον, quoniam εἰς πάντα
ἡ τοῦ φύσαντος μέλλει λῆξις. Ita verò dictam volunt, quoniam

vitæ,quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest,&
ὅθεν κληροῦσθαι τοὺς μὲν ἀγαθοὺς,τοὺς δὲ ἐναντίους. Vide Κλωθώ.
ΑΝΤΙλαγχάνω,Resortior.vt ἀντιλαγχάνειν δίκην,ad verbum
Resortiri iudicium.ἀντιλαγχάνειν, inquit Budæus, Vici-
sim litem intendere, Actori & victori vicissim quæ-
stionem referte.quod iuris studiosi hodie Reconueni-
re dicũt. ἀντιλαχεῖν παρὰ τοὺς ἐπὶ χρήμασι κριτὰς δίκαιον(inquit
idem)est Quum reus ab arbitris,qui iudices erant,da-
mnatus,resortiri dicũ instituit ad maiores iudices per
appellationem, vt arbitrium improbet. Sic apud De-
mosthenem. Idẽ Budæus annotat ἀντιλαγχάνειν apud
Pollucem esse Reconuenire. quod appellationis instar
habet,quum quis indicta causa damnatus fuerat.Idem
ait esse Resortiri iudicium, Referre quæstionẽ, vt qui
prouocauit, & qui è diuerso conuénit. citátque ex De-
mosthene aduersus Midiam, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔστω ἀντιλαχεῖν
ἐξεῖναι φησί, καὶ παρὰ τοὺς ἐμοὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ πεπραχόσι πρὸς ἕτερον
ἐξ ἀρχῆς δίκην δίναι. Vide apud eundem Budæum ἀντιλαγχά
νειν παρεγχαράξαι.Comment.pag.541.
C.ΑΠΟλαγχάνω, Sortior infeliciter,Sors mihi non obti-
git,Spe sortis excido,quasique repulsam patior, Sorte
vincor, Bud. ex Plutarcho in Cõsolat. καθάπερ ἐν δημο-
κρατίᾳ κλῆρός ἐστι τὰς ἀρχάς, ἃ δεῖ λαχόντα μέν, ἀρχὴν ἀπολαχεῖν
τινα δι, φέρειν αὐτὰ ῥᾳδίως τὴν τύχην.
Ἀπολαγχάνω pro simplici λαγχάνω,contrariam signi
ficationem habet præcedenti : pro Sortior, seu Sortitò
accipio. Apud Aretham (inquit Budæus) pro Sortior;
id est Sorte mihi obtigit,vel Sortitus sum hoc munus.
Herodotus, ὑπολαχόντες τὰ κλιμάτων τὸ ὀπισθόμιον, pro Sorti
ti,vel simpliciter pro Adepti. vt & Sortitus à Latinis ali
quãdo capitur simpliciter pro Adepto seu Cõsequutus.
Ἀπολαγχάνω accipitur & aliter secundũ Suidam, vi-
delicet pro διαλαγχάνω.i.διαιτῶμαι. Vide ipsum Suid.
C.ΔΙΑλαγχάνω,qd.Sortior inter.nam διαλαγχάνειν aliqui
dicuntur qui inter se sortiũntur.vt διαλαχεῖν περὶ τῶν πι-
νῶν. Item Sortitò diuidere,Sorte inter se diuidere;
Sorte aliquid partiri,vt διανέμεσθαι. Xen.Pæd.7,καὶ διαλα-
χόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποι αὖ αὐτοῖς προδόντας, sorte
inter se vehiculorum curam partientes : de thesauris
Cræsi.B.Sic & Plut.in lib.qui περὶ φιλαδελφ.inscribitur,
loquẽs de Charicle & Antiocho Opuntiis, ἔκπωμα διαλα-
χόντες ἀργυροῦν,ᾧ ἑκάτερον διαπιόντες,ἀπῄτουν, ὡς ἑκάτερος μᾶλ-
λον ἕλοιτο κατέχειν ἢ τὸ ἀργυροῦν δοθὲν διαλαχόντες.
Διάλαξις, Diuisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit.
διαλαγχάνειν δέ φησι (inquit Suid.)τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάλαξις δέ,τὸ διαιρεθέν.
C.ΕΚλαγχάνω,Sortior.Vnde ἐκλάχοι,Soph.Sortiatur,v.l.
C. ΕΠΙλαγχάνω, Super alio seu post alium sorte obtineo;
Post alium mihi sorte obtingit.Vt λαγχάνειν (inquit B.
p.233) ii dicuntur qui sortitò designantur, (vnde Sorti-
ri pro Adipisci dicimus) sic οἱ ὑπολαχόντες appellantur
Qui sortitò sufficiuntur & subleguntur:& ὑπολαγχάνειν
Subsortiri, Assortiri,quasique Succenturiari:ἐκληρεῦντο
οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι.ἐκάστῳ γὰρ τῶν λαχόντων ἕπεσθαι ἐ-
πελαγχάνειν ἐνομίζετο, ἵν' εἴ τι ὁ σφαλεὶς ἀποδοκιμασθῇ ἢ τε-
λευτήσειε, αὐτ' ἐκείνου ἡμῖν βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ὑπολα-
χών,id est, Vnicuique enim allecto vel adoptato alterũ
sublegere moris erat & instituti,vt si is cuius priore lo
co sors exierat,præteriretur,aut ei quid accideret,sub-
sortitò ille allectus pro eo,vel in senatu censendi locũ;
vel magistratum gerendi adipisceretur. Ibidem affert
& alium ex Æschine locum.
C. ΜΕΤΑλαγχάνω, Mutatis vicibus sortior , Mutata sorte
obtineo,seu Præsenti sorte amissa & mutata, alia sorte
obtineo , & quasi sortitò muto. Philo De mundo, ἀ-
φθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν.Sic apud Plut. De deo Socr. ὅταν
ὁπῇ μεταλάχῃ τῆς νομιζομένων Basil.πάντα γὰρ ζῶντα μεταλα-
χόντα τοῦ εἶναι ὧν πάντῃ τοῦ θεοειδέσματα τοῦ θεοῦ. Ab Hesychio
μεταλαγχάνειν exponitur μεταλαμβάνειν,μετέχειν. ‖Ex-
ponitur etiam Serò ad muneris functionẽ accedo, ὕστε-
ρον λαμβάνω. quomodo accipi potest in principio Gor-
giæ Platonis, πολλοῦ καὶ μόχθου φασὶ χρῆναι ὑπὸ μεταλα-
χόντα.nã ibi Socrates respondens interrogat an(quod
in communi prouerbio est) κατὰ τὴν ἑορτὴν ἥκει ἡ ὑστερεῖ.
ΛΑΓΩΟΣ, οὗ,ὁ,Lepus. Ιλ.χ, Ἁρπάζων ἢ λαγὼ αἰμάσσων
ἢ πώεα λευκὰ ἄγῃσιν. Od.ρ, Αἶγας ἢ ἀγρώτερα

μας ὑδὲ φοίνικας ὐδὲ λαγῳούς. Luc. De hist. scrib. συὸν ἀχείοις καὶ λαγῳοῖς ἢ ἐλαφηβολίοις. Hûc Nicander periphrastice vocat δρυοτρίβα σύναγρα, quoniam inter dormiendum non connivet oculis. Synonymus autem ψολὶξ dicitur, à timiditate: sicut à villositate pedum δασύπους, & à velocitate apud Laced. ταχίνας. ¶Est etiã sidus cæleste apud Aratũ: Cic. ibi Leporẽ interpretatur. ¶Λαγῳὸς θαλάσσιος, Lepus marinus: vt Plin. etiam vocat, dicens esse animal venenatum. Plut. De solert. anim. τὸ θαλάττιον λαγῳὸν, ὃς ὅταν ἀνθρώπῳ θηρίον ἐμφάνῃς, κλείσειεν αἱ πύλαι. Quod verò ad etymon attinet huius vocabuli, sunt qui à λα, particula epitatica, & ὖς deriuatum velint: nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem à λάειν, id est βλέπειν: inde fortassis vnde & δρυοτρίβης σύναγρος à Nicandro appellatur. Cæterùm non tam ὁ λαγῳὸς dicitur sed ΕΤΙΑΜ Λαγῶς, ΕΤ Λαγός: imò Eust. apud Hom. dubitari scribit an λαγῳὸς deriuetur à λαγῶς, pleonasmo literæ ο, an à λαγός. Verùm Ionicum esse λαγός, Atticum autem λαγῶς, docet Eust. ex Soph. afferens, γλαῦκας ἰκτῖνας, λαγοί. Vtitur autem hoc λαγὸς Plut. quoque Symp. 4, de ludæis, καὶ τὸ λαγῷ φασί τινα ἁπτόμενα τοὺς αὐδῆρας, ὡς μωδρὸν καὶ ἀκίνδυνον διαχειρίσεντας τὸ ζῶον. paulo antè autem habetur λαγῳοῦ. Idem in Apophth. de Lysandro oppugnante Corinthum, ὡς οὖν λαγὸν ἐξαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἕδρας, Τεισίας (ἔφη) φοβεῖται πολεμίους, ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀρχὰς ὑπὸ τῆς τύχης ἐπαιδεύθησαν; At λαγῶς frequentius est, ac præsertim apud Xenoph. in Cyneg. πολλὰ δὲ πλαγιάζει ὁ λαγῶς. Ibidẽ, ἐὰν ἴχνη τοῦ λαγῶ. Demosth. λαγῶ βίᾳ ζῆς. Plut. ὦ βοῦ τοῦ λαγῶ κυνηγετῶν. Luc. in Solœc. πολλοὶ λαγῶ, multi lepores. Sic Eupol. apud Eust. βατίδες καὶ λαγῶ καὶ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσι. Athen. lib. 9, ζωοῦ τε πλῆθος ἡμιόνου λαγῶ. Et lib. 7, λαγῶ κελευστικῶν. Epicrates apud Athen. lib. 13, de aquilis, Ἐκ τοῦ ἱεροῦ φοβοῦσαι ἐδίωκον καὶ λαγῶ, Μετίουρ' αἰαπτάζοντες.

C. Λαγωβόλος, ου, ὁ ἢ ἡ, Leporis impetens. vt πτηνὰ λαγωβόλα in Epigr. Volucres quæ lepores impetunt. vt aquilæ & falcones. ΑΤ Λαγωβόλον, ου, τὸ, Lignum quo lepores fugientes petũtur, ξύλον ᾧ διαβάλλοντες οἱ λαγῳοὶ βάλλονται, vt schol. exp. apud Theocr. Idyll. 4, Εἰ δ' ἦ μοι ῥοπὰν τὸ λαγωβόλον, ὡς τὸ παπάξω. Et Idyll. 7, ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἠδὺ γελάσας Ὦπαν: quod paulo antè κορυνίδιον appellat. ΕΤ Λαγωβολία, ας, ἡ, Venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur. Callim. initio hymni in Dianã, — τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται. ΑΤ Λαγωβολεῖον, ν, τὸ, Locus vbi lepores figuntur. Suid. ἀφ' ὧν ὅσις λαγῳοὺς ἀγρεύει.

C. Λαγῳπόδιον, οδος, ὁ, Pedes leporis habens. Plin. lib. 10 c. 48, de auibus quibusdam Alpinis, Et præcipuo sapore lagopus. pedes leporino villo nomen ei hoc dedere. Idem Plin. lib. 26 cap. 8, lagopodis herbæ meminit, quã aluum sistere scribit. Gorr. in segetibus nasci tradit, leporino pedi similem: alio nomine vocari λαγῳοῦ κύμινον, vt habetur apud Dioscor.

C. Λαγώπυρον, Hippocrates τὸ λαγώπεδα herbam nominauit, quasi leporis triticum, furfuribus, quum inaruit, simillimam, folio paruo quasi oleagino, longiore tantùm: cruẽtis vulneribus eã imponẽs. Gorr. Apud Hipp. lib. De vlceribus, fœm. gen. dicitur πόα ἡ λαγώπυρος, sicut & lagopus Plinio fœmininũ est. Apud Galen. autem in lex. Hipp. ΠΡΟ Λάμπυρος, quod esse dicit πόα λαγωπόδιον καλουμένη βοτάνη, quidam reponunt λαγώπυρος.

C. Λαγῳῶλη, ῆς, Lepores alo. Eust. dicit Καρπάθου τὸν λαγῳῶλην, contrà quàm Ithacam: sed illam suo malo. vnde esse prouerb. ὁ Καρπάθιος τὸν λαγῳὸν, videlicet in suum exitium in Carpathum importauit.

C. Λαγῳοφαγία, ας, ἡ, Leporum esus, Leporum comestio. Epigramm.

C. Λαγῳοφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lepores occidens. λαγῳοφόνος αἰετὸς, Aquila leporaria, vt in v. l. interpr. Bud. dicit esse aquilæ genus quod & μελαναίτους, vocari autem falconem.

C. Λαγῴοφθαλμοι, Quibus superior palpebra sursum reducta est, adeo vt oculum totum contegere non possit, sed per somnum apertus maneat, sicut & leporibus, vt docet Gorr. Vnde autem id vitium accidat, apud eundem reperies. Quòd si inferiori palpebræ contingat, ἀνάβλεπτον appellatur. Vide & Celsl. lib. 7.

C. Λαγωδίωκτης, ου, ὁ, Leporis venator. aquilæ species, teste Hesychio; eadem fortè quæ λαγῳοφόνος Aristot. Sed videtur potius scribendum λαγῳδίωκτας, nisi sit à λαγός.

Λαγῷος, ου, ὁ, Leporinus. vt λαγῷα κρέα, Leporinæ carnes, apud Athen. lib. 9. Et λαγῷα absolutè, subintellig. κρέα apud eundem lib. 4, de mensis secundis, λαγῷα καὶ πίχλας ταυτῃ μετὰ τῆς μελανούρου εἰσφέρετε. Ibidem Alexis de tragematis, Παρὰ χλιαρὰ ἅμματα καὶ λαγῷα ἢ πίχλας. Item λαγῷαι τρίχες, villi leporini. Plut. in præceptis connub. τὸ πῦρ ὑφάπτουσι μὴ διὰ χειρὸς ἀλλ' αἰχμῆς καὶ θυείδιον καὶ ῥοπὴ λαγῴας. Quod verò ad scripturam attinet, Eust. ι subscribit, in aliis autem libris id non obseruatur. Pro eodem dicitur ΕΤ Λαγώνιος, si mendosum non est λαγώνια apud Hesych. quod exp. λαγῳὰ κρέα. A λάγος autem ΕΣΤ Λάγλος, vt κρέα λάγλα, teste Eust.

Λαγῳόδιον, ου, τὸ, Lepusculus. à λαγῳὸς, vt καλῳόδιον à κάλως. Aristoph. ΑΤ Λαγῳόλας dicitur Otus auis. Athen. lib. 9, Ἀλεξανδρος δὲ ὁ Μυνδίος ἐν θηραγρευτικοῖς φησὶν αὐτὸν λαγῳόλαν. Dubium tamen ibi est an potius sit à nominatiuo ὁ λαγῳόλας.

C. Λαγώδης, ν, ὁ, Catulus leporis: ὁ τοῦ λαγῳοῦ γόνος, vt πλαγιώδης, ὁ τοῦ πλαγίου, & λυκώδης ὁ τοῦ λύκου. ΑΤ Λαγώδης, Lepusculus: & λαγώδης χοιρύγλιος, cuniculus. nam id animal leporis assimile fossis se abscondere amat. Strabo lib. 3 pag. 161, τῶν δ' ὀλιθίων ζῴων τὰ μὲν τῶν χοιρυγλίων λαγώδη, ὅσα ὅτι λιθοβολίδας σφόδρα συναγρεύεται λυμαίνεται γὰρ φυτὰ καὶ ἀπορρήγνυσι ῥιζοφαγοῦντα.

Λάγιον, ου, τὸ, Lepusculus.

Λαγῷοι νῆσοι, insulæ quædam, à leporum abundantia denominatæ. Fieri autem λαγώαια à λαγὸς, & per crasin λαγῶα, tradit Eust. simili forma dici annotans πτηνῶαι, φυτῶαι, λιπαδοῦαι, ἰχθῦαι, πτυοῦαι. Lagussarum insularum meminit Plin. lib. 5 cap. 31. In eodem capite Laguſam insulã Glaucũ versus amnẽ sitã esse scribit. Strabo quoque lib. 10 p. 311, cuiusdam Λαγύσσης meminit. Athen. lib. 1, Λαγῶαι τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης λαγῳῶν. Cæterùm apud Eust. & Athen. & Plin. gemino σ scribitur, apud Strabonem & eundem Plin. simplici.

ΛΑΙΜΟΣ, οῦ, ὁ, Guttur, Gula, Iugulus, φάρυγξ, βρόγχος, vt Hes. exp. Pollux autem annotat ab Homero τὴν μάχην vocari etiam λαιμὸν & λαβρακίαν. nam gula ad stomachum vsque pertinet, prope mentum incipiens. Ιλ. υ, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ λαιμὸν, ὑπ' αὐχῆρα, διὰ δ' ἄκρον ἔλασσε. & Ιλ. τ, — σύφακας δὲ ἔμαρψε φίλον κῆρ λαιμοῦ ἐπὶ πόσει, οὐδὲ βροῶν ἐπάμερον πτύσσεν. & Ιλ. σ, Δείδια γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Sicut Lucanus dicit Senilẽ iugulum cõfodiam, & Ouid. Iugulũ mucrone resoluere, & Cic. Iugulis intenta tela: itẽ Dare iugulum, & petere. Aristoph. λαιμοὺς πιμπλῶν, qui iugulũ resoluit ferro, vt Ouid. loquitur. Luc. ἐπαμύσσει τὴν ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Idem in Nigr. διὰ λαιμοῦ ἢ ἀφροδισίων. Theophyl. ep. 17, τὸ λαιμὸν τοῖς δάκρυσι δεῖ λούειν ἐπίσυρον. Rursum Luc. in Nigr. dicit τὸν μέγιστον ἀνθρώπου λαιμὸν longum esse quatuor digitos: loquẽs de gulosis quibusdã liguritoribus. At λαιμὸς κύπης pro vase amplo & capaci affertur in v. l. ex Epigr. Eust. scribit λαιμὸς deriuari à λαίω, vnde λαιῶ & ἀπολαιῶ, videlicet διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

C. Λαιμοδακὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Gulam mordens. Epigr.

C. Λαιμοπέδη, ης, ἡ, Canis collare, quod vocatur Millum, id est cingulum circa collum ex corio firmo cum clauulis capitatis, cui intra capita insuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri, vt Varro describit lib. 2 cap. 9. Dicitur etiã Millus masc. gen. Vocatur autẽ λαιμοπέδη quòd ex eo canis iugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu iuguli. Apud Suid. Καὶ τοὺς δεσμοὺς λαιμοπέδας σκυλάκων. Vbi nisi δεσμοὺς scribendum sit, δεσμοὺς λαιμοπέδη dicta erit à μέρει significante δέρμα. fiunt enim hæc collaria ex corio firmo, vt ex Varronis verbis didicimus. ¶Λαιμοπέδη (vt & δρακοντέδη) dicitur etiam pedica seu laqueus quo aues capiũtur, in Epigr. Nam gulam seu iugulum ea pedica constringit.

C. Λαιμότμητος, ν, ὁ καὶ ἡ, Cui iugulus sectus est, Iugulatus. (vel etiam Capite truncatus, accipiendo partem pro toto) Eurip. Phœniss. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

C. Λαιμότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. Hec. Μέγαν δὲ λιταία δυ-

λαίμιον ἐν χρῷ ἐπιφανὲς Σαπ. λαιμότμητον τὸ διὰ φάρυγος τεμνόμενον πάθος. Nam ibi diuisim quidã liber manuscriptus habet λαὶ λαιμότμητον: sed quum præpositio extet postponatur, accentus retrahendus est. At vulgatæ editiones scriptum habent λαιμοτμήτου vna voce. Cæterùm pro illo λαιμοτμήτου κτέγει, alibi dicit Euripid. λαιμότμητον ὑφ' ἁλιάς.... Quòd si vna voce scribatur Α'πολαιμότμητος, vacabit præpositio ἀπό, & iungenda erit cum τομὴς à τέμνω, q. d. ἀπότμησιν τοῦ λαιμοῦ. Quum verò accentus in penultimã trãsferatur, tunc actiuè capitur, & EST Λαιμότμητος siue Α'πολαιμοτόμος, Jugulã abscindens. VNDE Λαιμοτομέω, Jugulũ incido, Jugulo. Apoll. Arg. 2, λαιμοτόμησεν γαλῆν. Plut. in Othone de Tigellino, ἐλαιμοτόμησε ἑαυτόν. Strabo lib. 7, τὸ δὲ ἐσφάττειν ἢ λαιμοτομεῖν ἴδιον τῶν ἀγχιβασιλείων. ITEM Α'πολαιμοτομέω, pro λαιμοτομέω, vt ἀπολαιμότμητος pro λαιμότμητος. Citatur ex Eurip. Hec. expounturque ἀποτέμνειν λαιμόν.

C. Λαιμότμητος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem quod λαιμοτόμος. vt λαιμοτμήτους κεφαλὰς Eurip. dixit Capita quibus jugulandis fuit, vel jugulis incisis amputata. AT λαιμοτόμος actiuè pro Jugulum incidens. vt λαιμοτόμα ξίφη in Epigr.

C. Λαιμάργος, ου, ὁ ἢ ἡ, Gulosus, Gulæ deditus, Vorax. λαιμαργοτάτου in Epig. Λαίμαργος Hesych. est φάγος, ἄπληστος, ὁπὶ τῷ φαγεῖν μανικός. VNDE Λαιμαργία, ας, ἡ, Gulositas, Ingluuies, Voracitas. λαιμαργία ἀπὸ τοῦ λάω, vorandi auiditas, seu Gulæ insatiata libido. Item ex Eliac. De leg. λαιμαργία τῆς ψυχῆς. Eadẽ autẽ subest huic nomini significat. insaniæ, quæ in γαστρίμαργος declarata fuit suprà.

Λαιμᾶσαι, Insatiabili gulæ auiditate deglutio, seu ἁμέτρως ἐσθίω, vt à Suida exp. Pro eodẽ dicitur ETIAM Λαιμάω ET Λαιμάζω. Hesych. n. λαιμάζειν exp. ἀπλήστως ἐσθίειν ἁμέτρως: & λαιμᾶν, ἐσθίειν ἀμέτρως: & λαιμάζειν similiter vt λαιμᾶν.

Λαιμώσσειν, Gulæ ingerere & abligurire cupio vel Famelicus sum, πεινάω, vt Nicandri schol. exp. afferens hunc Hipponactis locum, λαιμώσσει δ' οὐ τὸ χεῖλος ὡς Ἱππώνακτος. Sed & apud Nic. in Ther. versu 470, de ecchrena serpente, Οὐρὴ μαιμώσσουσα δύπτασκε ἑρπετόεσσα, pro μαιμώσσουσα in quibusdã libris reperiri λαιμώσσουσα annotat.

AT VERO Λαῖμα Aristoph. schol. & Suidas à λαιμὸς ἀποφερομένως scribunt, atque adeo Euphronius in hoc Aristoph. Auium loco, σκεπὶ ἔχων καμπὴν, ἀμφὶ πὶ, ἧς λαιμὸς τμηθεὶς ὧδε Ὀδυσσεύς, ἀπέλθη αὖτ' καπνὸν, ὡς τὸ λαῖμα τῆς καμπῆς Χαιρεφῶν ἡ νυκτερὶς, exp. λαιμὸν, quum præcedat λαιμὸς τμηθείς: alii autem αἷμα, afferentes ex Menãdro, Καὶ λαῖμα βαχχεύσασ' ἐκ χρήματα quidam tamen ibi δέρμα scripserunt, quorum sententia improbatur. Nonnulli verò λαῖμα exposuerunt ὄρμημα, additque ibi schol. suo quoque tempore quosdam Asiaticos λαῖμα dixisse ὅτι τὸ αἰσχρὸν ἢ ἀπόλυτον, idque magis conuenire cum loco Menandri.

ΛΑΛΕΩ, ῶ, Loquor. Lucill. lib. 2 Epigr. — μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ἐλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δ' ἀκούων. Plut. in lib. q πρὸς ἀδόλεσχ. inscribitur, λαλεῖτε μὲν πρὸς ὅτι ἂν ἀκούσητε, μὴ ἀκούετε δὲ πᾶν λαλουμένων. Idem in Lyc. ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία κύριον λόγον τοῦ ἢ ἀκούειν. Rursum Luc. in Vit. de Pythagoricis, ἀφωνίᾳ, ἢ πέντε ὅλων ἐτῶν λαλίαν μανδάνειν. Vbi opponitur ἀφωνία & λαλεῖν, vt Loqui & Tacere apud Lat. Idem in Scytha, ὁ λαλέων ἑαυτῷ. Plus autem est λέγειν & διαλέγεσθαι: vnde plerunque pro Temere & inconsiderate verba fundere ponitur, ac de ἀκρατομύθοις (vt Homerus appellat) dicitur. vnde Eupolis apud Plut. De Alcibiade, Λαλεῖν ἄειστος, ἀδυνατώτατος πάντ' λέγειν. Sicut Salust. de Catilina, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. Item, Loquax magis quàm facundus. Vide Gell. lib. 1 cap. 15. Item Demetr. Phaler. ὁ γὰρ ὕπνῳ διαλεγόμενος, ὅτι δὶς κυμβήσω ὕστερα μᾶλλον, οὐ λαλεῖν. Impropriè autẽ Luc. De saltat. δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. vt Tibull. digiti cũ voce loquuti. Et Simonides apud Plut. Ἢ μὴν ζωγραφίαν, πίνειν σιωπῶσαν ὡσανεὶ γράφει, τὴν δὲ πίνειν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Et voce ac signif. pass. apud Syn. ep. 115, καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λεγῆναι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὶ φερόμεθα καὶ σπεύδομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, Sermo, Loquacitas. Ex Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, vt κρόταλον. Soph. Ant. Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἀπροφωνίας εἶ. id est ἀφύσιγμα τῆς ἀφωνίας, vel ταπεινότητος, vt schol. exp.

Λάλης, ου, ὁ, actiuè, pro Loquendi facultatem habẽs, Qui loqui potest. τὸ λάλητὸν ζῷον apud Eust. id est λαλητικὸν, de homine. Pro quo ἄλαλητος.

C. Ἀλάλητος, ος, ὁ ἢ ἡ, Ineffabilis, Qui loquendo ubertatem dicendo exprimi nõ potest. Paul. in epist. ad Rom. cap. 8, καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, ipse Spiritus interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus.

Λαλήμων, ονος, ὁ, Loquax, Garrulus. ex Aristoph. Item Vim habens loquendi, vt homo. B. ex Damasc.

Λαλητής, οῦ, ὁ, Garrula, Loquax. Epigr.

Λαλητήριος, ου, ὁ, Garrulus, Loquax. Epigr. λαλητήριον γένος θηλειῶν. i. e. λαλίστατον, λάλων, Hesych.

ΑΠΟλαλία, ας, Effutio. Lucianus in Nigrino, ὁ δὲ [ἀφροσύνῃ] πάσῃ μὲν ἀποδεδωκὼς, πάσῃ δὲ ἀπολαλήσας, πᾶσι δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσας, ἢ μεμφόμενος τὸν ἀποδιορθοῦντα ἢ διαφορούμενος ἐπὶ τούτοις: Pollux, ἀπόπληκτος, ἀπολάλητος. Ἐπὶ δὲ ἀπόπληκτος ἐλέχθη, οἷον ἀπολελαληκώς.

C. ΔΙΑλαλία, Diuulgo, Loquor, Confabulor. v. i.

C. ΕΚλαλέω, Eloquor; Loquendo efferu. Et in thalã parrem; Effutio, Euulgo, Deblatero. Philo de vita M. lib. 1 ὡς δὲ μανθάνοιμι τὸν λογισμὸν τὸν ἐκ θεοῦ ἐκλαλοῦντα, eloquebatur, vt Turn. vertit. Demosth. Olynth. 2, sub finem, τὸ δ' ἐπιτίμησιν μὴ τοῦ δήσει τὸ νοῦν ἀφελομένου ἐκλαλῆσαι ὑμᾶς ἐκλαθέσθαι, ταῦτα δεινὸν μὴ πάθητε.

C. i. Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui loquendo efferri non potest. Ineffabilis: idem quod ἀλάλητος suprà.

C. ΚΑΤΑλαλέω, Deblatero, Denarro, Prodo. B. Item Obloquor. Polyb. lib. 3, p. 372, τὸν μὲν Φάβιον κατελάλουν οἱ πολῖται ὡς ἀβούλως ἀναιροῦντα τὸν χρόνον τῆς ἐξουσίας. B. Item apud Sudam, μὴ κατελάλει τὸν χρήσιμον. Idem Traducere Latini dicunt, & Detrahere alicui. Diuersa autem constructio Petr. i, καταλαλοῦσιν ὑμῶν. Et Iacobi 4, μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων ἀδελφοί. Item Loquacitate obruo, Vinco & obruo sermone: vnde καταλελαληθώς, loquacitate obrutus, vt καταβεβρεγμένος & καταγλωττισθείς. B.

C. i. Προσκαταλαλέω, Obiurgo. B. Exponitur etiam Loquacitate obruo, Loquacitate obstrepo & obtundo, apud schol. Aristoph. πληγαῖς λαβὼν βοᾶν ἔπαυσε, καὶ σφόδρα καταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδός, Loquacitate vexatus, vel Insuper à loquaci puero increpitus, Loquacitate obrutus. B.

C. ΠΑΡΑλαλέω, Nugor, Obloquor. v. i. Ar. Gal. Paulo, Loqui.

C. ΠΕΡΙλαλέω, Garritu circumstrepo. Greg. de auibus, καταφωνοῦσι λόγοι καὶ περιλαλοῦσι τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem, pro φλυαρῶ, περιλαλέω, Blatero, Inaniter loquor. Aristoph. Concion. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πωλῶμεθα, ne garriamus. Galenus, Ἀρχιγένους οὐ διδάξαντος, ἀλλὰ περιλαλήσαντος ἐπὶ πλεῖστα κατὰ τὸ περὶ σφυγμῶν σύγγραμμα. Et in pass. ex Naz. περιλαλοῦμαι, Loquacitate vndique obtundi.

C. i. Ἀπερίλαλητος, ου, ὁ ἢ ἡ, Quem verbis non facilè compescas, Qui garritu circumstrepente obtundi nequit: seu Loquutuleius, Blatero. Aristoph. Ran. de Æschylo, — εἶτα δάσκομαι, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατῆ; ἀπύλωτον στόμα, Ἀπερίλαλητον, πάμπροσω κεκοβρύμενα. Quẽ locum Gell. lib. 1 cap. 15 citãs, dicit his verbis denotari loquacitatem verborumq; turbam magnitudine inani vastam. Sed perperam ibi scribitur ἀπερίλητον, sicut ET Περιλάλητον τέμνος perperam in v. l. ex hoc ipso loco, Os futile.

C. ΠΡΟΣλαλέω, Alloquor, Colloquor. vt προσδιαλέγομαι. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ ἢ Πλάτωνι καὶ Δημοκρίτῳ προσλαλεῖ. Et alibi idem. Sic Sapient. 13, οὐκ εἰσφοιτᾷ τῇ ἀψύχῳ προσλαλῶν εἰκόνι. Bud. Et Act. 28, ἰδίᾳ καὶ προσλαλῆσαι. C. ΣΥΛλαλέω, Colloquor. Marci 9, συνλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Luc. 4, συνελάλουν πρὸς ἑαυτούς. Matth. 17, μετ' αὐτοῦ συνλαλοῦντες. Sic Act. 25, συνλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Et in pass. συνλαλούμενοι, ἢ συναχθόμενοι, Greg. 253, De quibus simul erat sermo. B.

C. ΥΠΟλαλέω, Submurmuro, Mussito. ψιθυρίζω, Hesych.

Λάλος, η, ὁ vel ἡ, Qui loquitur, Vocalis. Luc. in Vit. auct. ἐγὼ γὰρ λάλος, ἐκ αἰθρίας εἶ βούλεσθαι, ad Pythagorã qui indicebat suis discipulis ἀφωνίαν ἢ πέντε ἔτων ἑτέρων λαλίαν μανθάνειν. Interdũ Loquax, vel Loquaculus, Loquutuleius, Blatero, Linguax: de homine stulta & immodica blaterante, & cuius lingua tã prodiga infrænisque est vt sinat

semper & æstuet colluuione verborũ tetertima, quõ- A
modam Gellius lib. 20. interpretatur. Plut. Symp.
dœmone, λάλον καὶ πολύτροπον. Idem De seranu-
minis vind. πάρεργος καὶ φλύαρος καὶ φλυαρίας
ἀνάπλεως. Et apud Athen. lib. 10,
qda. quidlicet; Omnes enim ἑλκυστικοὶ λάλοι: cuiusmodi blaterones. Alicubi tamen vel Loquax, vel Garrulus. In Epigr. λάλον γῆρας. Et apud Cic. Loquax senectus. In iisdẽ λάλος πόθος, & λάλος ὕπνος. Item apud Plut. Symp. 8, de
ἀμφορεῖς καὶ πίθους, vt apud Mart. Garrula cista. Et apud Lucr. de Argo πανὸς, πάνυ λάλου σύσσημον, nam fatidica erat ea ratis, vt Valer. Flacc. refertur. Rursum Plut.
λάλον τὸν ἐκ φρονήσεως ἐπὶ τὸ πολυπράγμονα καὶ περίεργον, & πολυπράγμονας λάλους καὶ περιττούς, ἀπαιδεύτους. Et πόλεις, loquaces. Plut.
Λάλημος, ος, ον, Semper loquens. Exponitur & Semper loquax.
Λάλητος, ου, ὁ, Qui fari seu loqui non potest, Infans, Mutus. Plut. De defectu orac. ἄλλως τε ἐπιγράμμασι, ἀφῶσι καὶ ἀναύδοις πολλάκις ἐν πόλεσι, mutis & improbo spiritu abundans: de quodam afflatu fanatico loquens. Mad- c
ειφῶντα μᾶλλον καὶ πνεῦμα. Eiusdem capite γλῶσσαι ἀναύδου καὶ ἀλάλου. Alexan. Aphrod. ἀφώνου καὶ ἄλαλα & mutum. Ἀλαλία, Infantia, hoc est Quum quis mutus est & fari non potest. Exponitur etiam πτωσία, ἀπορία, qua significat ex Soph. affertur.
Λαλιμέλης, ους, ὁ ἡ τὸ, Circumquaque loquax, Passim loquax. In v.l. ex Aristoph. citatur ἀμφιλάλοις χύτραις pro Ubique loquentibus.
Λάλιος, α, ον, & ος, ον, Bene loquens, Facundus, Disertus: vel
Λαλίστατος, ος, ον, Loquaculus. Epig. lib. 2. Λάλος ἀνὴρ οὐκ ἐστὶ πολυπράγμων· D
καὶ λάλος ἀνὴρ οὐ βουλήεις, οὐδὲ γλαφυρός.
Λάλιος, α, ον, Maledicus, Obtrectator, Obloquutor, Qui alicui obloquitur & detrahit. In Epist. ad Rom. c.
λοιδορίας, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, obtrectatores. ΕΤ Καταλαλιὰ, ᾶς, ἡ, Obtrectatio, Petr. 2,
φθόνους & πάσας καταλαλιάς. Et 2 Cor. 12. A Suida exponitur ψιθυρισμὸς καὶ ὑπόνοια βλασφημία, apud Apost. ΑΤ
Ι. Καταλαλιαὶ Hesychio est κακηγορίαι, ὀνειδισμοί.
Λαλιστικὸς, ὴ, ὸν, Qui aegrè & difficulter loquitur, Cui impedita lingua est, Balbus. Aet. lib. 8 cap. 38, de ancy- E
loglosso, οἱ ὑπὸ τοῦ μήκους ἀδυνατοῦντες λαλεῖν, δὸς ἐμοὶ μεγαλάυν ὑπὸ πάσης ἀποστερηθῆναι. Μεγαλάυν (inquit Gor.) Qui difficulter ex aliquo linguæ morbo loquuntur; vt ii quib⁹ ab vlcere & cicatrice dura sub lingua relicta incurvatur & impeditur libera vocis prolatio. Dicũtur & αἰσχυλόγλωσσοι: illi quod Aetius μογιλάλους videtur intelligere eos tantùmmodo qui ex aliqua affectione impedite loquuntur: αἰσχυλολάλους verò, cum hos tum illos qui ex vitio à natura id vitii habent. ΕΤ Μογιλαλία, ας, ἡ, Difficultas loquendi, Linguæ hæsitantia. F
Λαλοπάτης, ου, ὁ, Qui ambulando loquitur, Garrulus, Loquaculus, seu Loquax. In Epig. λαλοπάτην ἑταίρην, amicam facundam. v.l.
Λαλίστερος, α, ον, Loquacior: comparat. irreg. à λάλος. Arist. G
Ran. Εὐριπίδου πολὺ ἢ σοφοκλέους λαλίστερος. ΕΤ Λαλίστατος, Loquacissimus, Eurip. in Cyclope. Eust. dicit λαλίστερος videri παρηλλαγμένως ἀπὸ τοῦ λάλιστος: at λαλίστερος esse pro λαλίστατος, vt κλαυσίστατος pro κλαυσίστερος.
Λαλήτης, ητος, ὁ, Loquax, idem quod λάλος.
Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, Loquela, Sermo. Apud Suidam, ἐν δὲ ὁ Δημοσθένης τὸ στόματι, καὶ παρίστατο ἐκάστοις ὥστε τῇ λαλιᾷ διαφθεῖραι τὸν στόμαχον, καὶ παρίστατο ἑκάστοις. quæ verba habentur apud Diog. Laert. pag. 197, in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, (sicut & Loquela apud Latinos, vt quum Cic. dicit fallacem loquelam) vnde & pro loquacitate ponitur. Plut. Symp. 2, πολύφωνος ὁ ἰχθὺς ἐστὶ, & λαλιᾶς ἀεί μου καὶ φρονίμου πεπλησμένος κατεπίμπλατο: secundum illud Horatii, Forsitan & scrobes quem nõ fecere disertum. H
Idem Symp. 8, πάντων ἀνθρώπων ὀλίγοι δεῖται ἀλλ' ἢ λίγου κυ-

ναῦ χρῆσθαι καὶ φλυαρώδους λαλιᾶς. Δι' ἀπάντων δὲ φλυαρίας εἰς τὸ ἄκρατον ἐμπεπτωκότες, ὥσπερ καὶ παροιμιάζονται. Idem Symp. 3, dicit μίαν αἰσχίστην esse πάντων μιαρᾶς λαλιᾶς. Itẽ apud Aristoph. Neb. λαλιὰν αἰσχίστην. Et in Ranis, ἐπ' αὐτῷ λαλιᾷ ὀνησιφόρῳ & ταμιείαν ἐδίδαξας. In v.l. annotatur, genus declamationum quod eõtum ad voluptatẽ & delectandos audiores comparatum est, Græcos λαλιὰν vel λαλιὰς vocatisse.
¶ Ἀλαλάζω, Vociferor. vnde apud Hesych. λαλάζει. βοᾷ. κλαλάζει, βοᾷ. κλάζει: item λαλάζει, πάντα γέμει ὀλίγου.
Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, Sonitus, Tumultus, vt λαλαγὴ. vnde in Epigr. λαλαγὴν ἐπιτιθέμενον. ¶ Ἀλάλαγες Hesychio sunt χλωροὶ βάτραχοι ἐν τοῖς ἕλεσι, οὓς Λίμνας καλοῦσιν. (Apud Latinos quoque poetas rana garrula & loquax dicitur) Addit tamen, quosdam dicere λάλαγας esse ἄδοξον ὄρνεον, auis quoddam genus.
Λαλαγὴ, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Præcedens. κραυγὴ, Hesych.
Λαλαγέω, Clamo, Vociferor. vel Resono, & quasi loquentem imitor. vt Hesych. λαλαγῶσιν, exp. λαλοῦσιν. Suidas autem λαλαγῶσιν exp. ἐμιμοῦντο τοὺς ἀνθρώπους, in hoc Epigr. Τοῦ δὲ πάρος λαλαγεῦντος ἐν ὕδασιν ἀχέτα κώπῃ Πρὸς τόκον αἰγιβάτης ἔπλα παραλλομένης. vbi λαλαγεῦντος ἀχέτα dicitur vt suprà quoque λάλος. Oppian. de dentibus quoque λαλαγῶν dicit, lib. 3 De venat. πᾶσι λαλαγήσιν ὀδόντες, frendent antè crepant: eu crepitant. nam id quoque de dentibus dicitur, ut suprà in κίμβιξ & κιμβὶς annotatum fuit.
¶ Λαλαγῶσιν ab Hesych. exponitur etiam αἴθουσαι οἶκων.
Λαλάγημα, ατος, τὸ, Sonitus, Iubilum. ἀναφώνημα, ἄχημα, vt Suid. in hoc loco exp. ἰδίως τὸ ἀλαλάμενον, ζωάγρια & λαλάγημα ἀνθήματα.
Λαλαγόμανδρα, Nugator. ματαιολόγος, Hesych. Quibus addi potest κατ' Ἀσίαν, qua voce Hesych. vocari scribit τοὺς ἐκβεβλημένους καὶ ἐκκεκριμένους λίθους, calculos, qui fontium fluore maris aut ripis fluminum, quæ etiam χάλικες & χαλίκια, & καίγγες, vt suprà dictum fuit. Fortiqui autem à strepitu siue sonitu quem edunt huiusmodi lapilli dum à maris fluctibus pulsantur, aut à pedibus supergredientium calcantur, ita denominati sunt. ΙΤΕΜ Λαλάδιμος apud eundem Hesychium ψαμμώδης τόπος, arena calculosa, sabulum calculosum. quoniam fortassis quum calcatur, λαλῇ siue λαλαγῇ.
Ἀ Λ Α Λ Ή, ῆς, ἡ, Alala, vox quæ dã ἀπαρχὴν, quæ à militibus ante pugnam editur. ἀλαλαγμὸς, vt exponitur ab Eustathio. quanquam ἀλαλαγμὸς distinguẽdum videtur, vt sit Vociferatio militum edentium hanc vocem ἀλαλὴ, vel potius Doricè ἀλαλά. ¶ Apud autorem Etymologici exponitur, Ἀλαλὴ (scribo παρεξυπόντως vt ibi habetur) Tumultus, & inarticulata vox. ab ἄλη accusativo nominis ἅλς, id est mare: quod perpetuò strepitũ edit. inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationẽ ἀλάλη. vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητὸς. Eustathius citat hunc locum, in quo ἀλαλὰ vsurpatur, κοὐδ' ἀλαλὰ πολέμου δύναται, ἰσχύων ἀφεῖναι. Esse autẽ Doricum ait, verso videlicet η in α. Aptius tamen ἀλαλάζω ab ἀλαλὰ quàm ab ἀλαλὴ formaremus: sed ἀλαλητὸς non item. Suidas acclamationẽ chori esse dicit ἀλαλαλαὶ ἐν παιῶν. Repeno & apud Plutarchum, ex quodam poeta, μανίαι τ' ἀλαλαὶ τ' ἐνοπάδαι μιξοάχεϊ σὺν ὀλοφύρῳ. Sciendum est autem nostrates hodiéque quum aliquos inter se committunt, & ad pugnã excitare volunt, clamare, *La la la*. Sed & *Alarme* dicimus conflictum, vel potius primum in conflictu congressum. Quæ tamen vox & aliam originem habere videri possit. Quum verò λαλάζω & λαλαγὴ cæteraq;, à λαλέω deriuari existimentur, ἀλαλὴ autem & ἀλαλάζω vicinam significationem habeant, hæc illis subiungenda censui.
Ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ, Clamor militum dicentium ἀλαλὴ, iuxta ea quæ modo diximus. Vnde & ἀλαλαγμὸς exponitur ab Eustath. Sed generaliter dicitur ἀλαλητὸς, Fremitus militum in pugna, Vociferatio militaris. apud Homerum sæpe. Il. π, — οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχυτο μάχῃ ἐπιειμένοι Ἀργεῖοι. Il. δ, ἐς μέσον ἀλαλητὸς ἐκάη θεράποντες ἐπῶν. Hes. Theogonia, — οἱ δὲ ξυνίασιν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit (ex quibus fuit Apollonius grammaticus)

maticus) α esse πλωτασιὼν in hoc nomine, id est superuacaneũ: deducẽtibus videlicet à λαλέω. Aliis autẽ esse α pro πολύ, vt sit ἀλαλητὸς quasi πολυλαλητός. Aliis pro ὁμοῦ, vt sit quasi ὁμολαλητός: vtrisque itidem à λαλέω deriuantibus hoc nomẽ. Sed ego ab ἰάλλω potius deduco. A T Ἀλάλητα, Ligna fluuialia, v. L. Hesychio ξύλα ποταμοῦ, κλυσὰ, ῥεμφώδη.

Ἀλαλάζω, F. ξω, Clamo alala, Fremitũ edo inter pugnandum, Clamorẽ lætũ tollo in cõmittendo prælio. Xen. Hell. 4, ἰαλαξάντες οἱ Θηβαῖοι, ἐρόμῳ ὁμοῦ ἐφέροντο. Est aũt propriè Clamorẽ tollo cũ animi alacritate, (ideo verti Clamorẽ lætum tollo, quũ alii simpliciter reddãt Clamorem tollo) & exultabundè, atque in signũ victoriæ: vnde ἀλαλάζειν Hesychius exponit ὀπτικῶς ἠχεῖ. Plut. in Publicola, ὡς μὲ ἀλαλάξαι πάντα μάχην ἐν θαρραλέον. Apud Iul. Pollucem, ἰαλάζειν τὸ εὐαλίον. Apud Arrianum autem lib. 6 legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ εὐαλίῳ: vbi & notanda est vox passiua. ¶Dicuntur autem ἰαλάζειν non solùm milites, sed generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλαξαι Suidas explicat κροτῆσαι, id est Plaudite.

Ἀλαλάζω, Clamorẽ lætum tollo (vt modò dixi) propria significatione sonat: accipit verò interdum contrariam, pro Clamorem tristem tollo. Vnde & Vlulo exponitur, vt Marci cap. 5. item Hierem. cap. 4. Et vt hominibus fiducia præditis & ipse erectis ἀλαλάζειν tribuitur, ita & perterritis. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἰάλαζον.

Ἀλαλάζω, Tinnio. Paulus 1 ad Cor. cap. 13, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putauerunt, videlicet pro Tinnire, sono sonum excipiente, vt fit in æneis lebetibus. Fortasse autẽ ideo hoc dixerunt, quòd in ἀλαλάζω vox vna λα statim ab altera λα excipitur. Sed hæc significatio si esset propria, falsa essent omnia quæ de huius vocis deriuatione, ex autoritate aliorum magis recepta tradidi.

Ἀλαλαγμός, οῦ, ὁ, V E L Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, Clamor lætus militũ. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alii iubilationem, Cæsar vlulatum l. 5 De bello Gall. Tũ verò suo more victoriã cõclamãt atq; vlulatũ tollũt. ¶Itẽ Victorialis hymnus, vt tradunt Suidas & Hesychius. Conuenit alioqui expositio huius vocis quam affert Suidas cum loco Plutarchi quem attuli in Ἀλαλάζω.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, Lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. pag. 338, ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ὅτι τῶν θυσιῶν ἀγαθαῖς. Vbi quædam exemplaria habent ἀλαλαῖς, AB Ἀλαλὴ: sed schol. priorem lectionem agnoscit.

Λ AMBÁNΩ, Capio, Accipio. (Tempora autem sua, excepto præt. imperfecto, sumit ab inusitato Λήβω, & fut. à Λήψομαι. dicitur enim λήψομαι. Sed in præt. vsurpatur εἴληφα Atticum, non λέληφα: itidémque in pass. εἴλημμαι. Frequens est & aor. 2 ἔλαβον, regulariter ille quidem formatus à Λήβω) Xen. lib. 3, p. 45 in principio, ὥσπερ δὲ τῷ Ἰνδικῷ ἰδίως αὖ λάβοιμι [χρήματα] εἰ δοθείη. Apud eundem λαβὼν & δίκαιος inueniuntur copulata, ὃς μόνος λαβόντας δικαίους τὰ δῶρα, Pæd. 1, pag. 12. qui tamen locus omnino mihi suspectus est. (Posset alioqui conuincere fruolam esse distinctionem quã inter λαμβάνειν & δέχεσθαι statuit Ammonius: sed alii multi qui hic citantur, id, possunt conuincere) Aristot. Ethic. 1, εἰ αὐτὸς μὲν θέλοι λαμβάνειν, δίδόναι δὲ μή, si ipse accipere quidẽ vult, at dare nequaquã. Thuc. lib. 2, λαμβάνειν μᾶλλον ἢ δίδόναι. (Isocrates autem verbo λαμβάνειν opposuit nõ δίδόναι, sed ἀποτίνειν, hoc in loco orat. aduersus sophistas, πολὺ αὖ δικαιότεροι ἀποτίνειν ἢ λαμβάνειν ἀργύριον, Multo iustius pecuniã pẽdat quàm accipiãt) Sic μισθὸν λαμβάνειν cum apud alios tum apud Luc. Ipsique μισθοφόροι dicuntur itidẽ λαμβάνειν ἀργύριον. Quò pertinet apud Thuc. δραχμὰν γὰρ ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμβανε. Dicitur & συνθῆκας λαμβάνειν καὶ δέχεσθαι, X. Hell. 4, vt Lat. Accipere fœdus & fidem. Et apud eundẽ, πίστεις δὲ καὶ λαβὼν, Dicta acceptáque fide. Item ὠφέλειαν λαμβάνειν, vt Lat. Vtilitatẽ capere. & plural. quoque ὠφελείας λαμβάνειν ex Plat. Et apud Isocr. ὄγκου λαμβάνειν, Incremẽtũ capere. At ὕψος λαμβάνειν ex Thuc. paulo durius fuerit ad verbum, Altitudinem capere, pro Altum fieri. ¶At verò λαμβάνειν τινὰ γυναῖκα apud eundem Xen. Hell. 4, nõ simpliciter Accipere filiam, sed potius Accipere in vxorem, vel Accipere in matrimoniũ. Inuenitur autem & λαμβάνειν γυναῖκα, quod breuius reddi possit verbo Ducere, videlicet Ducere vxorem. ¶Alicubi verò aptius redditur Percipere, quàm Accipere. vt Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ὁπόσα τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε λιθοι ἐξοικοδομοῦμεν, nihil percipimus. Sic autem & illud paulo antè allatum ὠφέλειαν λαμβάνειν, verti etiam possit commodè Vtilitatem percipere. ¶Λαμβάνειν alicubi etiam potius verbo Sumere. vt quod ex Dem. affertur λαμβάνειν δίκην, Sumere pœnas. At verò λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας apud Plat. vel Sumere in manus, vel Accipere in manus: licet illud frequentius hoc esse videatur. ¶Λαμβάνειν ἔργον, Suscipere aliquod opus, ex Xenoph. ¶Οὐκ ἂν λάβοιμι apud Aristoph. Non acceperim. sed Lat. Non meream. At Gallica Græcis ad verbum respondẽt, *Ie n'en prendrois pas grand chose*, *Ie n'en prendrois pas dix escus*, vel *Ie n'en voudrois pas tenir*. Aristoph. Vespis, — ἐγὼ γοῦν οὐδ' ἀργύριον γάλα λέγοιμ' ἂν εἰ μοι ταῦτ' ἐπιστρέφεις. Qua significatione dicitur itidem κε ἂν δέξαίμην, vt apparet ex iis quæ scripsi in Δίχομαι, Tomi primi columna 954.

Λαμβάνειν ἐν νῷ, ad verbum Accipere in mente, pro Animaduertere, Recordari, vt apud Polyb. vertit Bud. p. 555. Tale est aũt apud Xen. λαμβάνειν ἐν τῇ γνώμῃ. Plautus certè verbo Accipere ita est vsus cũ ablatiuo Corde. Sũt verò & qui interpr. Cõplecti mẽte. Huc pertinet λαμβάνειν πρὸ ὀφθαλμῶν, ex eodem Polybio, ad verbum Accipere ante oculos, pro Ante oculos sibi ponere, oculos mentis, inquã: vnde redditur & vno verbo Considerare. (At ὄψει λαβόντες affertur pro Oculis conspicati) Λαμβάνειν alio etiam modo ad animũ referturi vt quum dicitur λαμβάνει με δίος, vel ἴλαδί με δίος, Cepit me metus, Incessit me metus, id est animũ meum. Vtitur autem Plato illo λαμβάνει με δίος. Idẽ dixit in Epist. ἅπαντα τὰ ἀπορίας πλήθη), aliæ dubitationes seu difficultates animum tuum incessent, vel Animo tuo suborientur. Homerus autem Il. α, Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβε, Atridẽ ira cepit, vel subiit. Et Xen. Pæd. 5, pag. 84, ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Mœstitia illum cepit, Vel Incessit eum, seu animum eius (vt apud Liuium, incessit mœstitia animos.) At Herodot. ἔλαβέ με πόθος incessit me cupido, vel animũ meum. (vt dixit idem Liuius, Cupido incessit animos iuuenũ sciscitandi) Denique vt Latinè Nos obliuio capit, sic Græcè λήθη λαμβάνει. Cæterùm vt dicitur δίος ἔλαβέ με, ita vicissim θάρσος ἔλαβέ με, Fiducia me cepit, aut Animum subiit. Sed cõuertũtur etiã verba interdũ in hoc loquẽdi genere, legitúrque & ἔλαβον θάρσος, vt in Θαῤῥεῖν docui. Quo modo dicitur & ἔλαβον ἐλπίδα, seu λαμβάνω ἐλπίδα, aut ἐλπίδας, à Xen. & Isocr. Itidem verò apud Lat. conuertuntur quædam loquẽdi genera quibus adhibetur verbum Capio: vt Cepit me metus, Cepi metum, aut Accepi metũ, vt loquitur Terẽtius: Itẽ, Cepi dolorẽ ex ea re, & Cepit me dolor. vel Inuasit me dolor. Affertur autem & γέλως ἔλαβε ex Demosth. pro Risus inuasit. ¶Cæterùm hoc verbo Inuadere redditur λαμβάνειν & cum aliis accus. qui à proximè præcedẽtibus omnino alioqui sunt diuersi. vt quũ dicitur λαμβάνειν τὴν δρέχω, à Xen. & λαμβάνειν πόλεις à Demosth. Quibus tamen in locis possimus & verbo Capere vti. Xen. Hellen. 3, ὡς δὲ καὶ αἱ ἀσπίδες ὅσας ἐκ τῶν κρατῶν ὁ Θίμβρων ἐλάμβανεν, quasdam min⁹ validas cepit vi. Et illud λαμβάνειν δέχεσθαι exponi etiam potest Assequi imperiũ: vt apud Isocr. ad Phil. ὅτι τῶν δέχεσθαι τὴν θαλάττης ἐλάμβανον. ¶Λαμβάνειν iungitur & aliis accus. cũ quorum nõnullis locum habet itidem verbum Capio, Aut Accipio. cum nonnullis autem alio vtẽdum est verbo. καιρὸν λαβεῖν occasionẽ capere, Polyb. lib. 1. Ex quo Cam. affert etiam ἔννοιαν λαβεῖν pro Cõiecturã capere: ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τοῦ ὅλου, coniecturam capere totius de parte. Et ex eodem, ὡς χρὴ τὴν δωρεὰν λαμβάνειν, Gratiæ & beneficii loco accipere. At λαμβάνειν idem Interp. Facere, cum accus. πεῖραν & ἐμπειρίαν. vertit enim Periculum facere. Possit autem fortasse reddi & Documentum capere. Alicubi autem λαμβάνειν cum suo accus. redditur vnico verbo Latino, vt αἵρεσιν λαμβάνειν, pro Eligere.

Cuius tamen generis loquendi non rectè exemplũ affertur ex ista Sophoclis loco in Aiace, p. 17, Πόσῳ δ' ἂν μᾶλλον νέμοιτο τις αἶρεσιν, λαβεῖν. quum hic accusatiuus αἵρεσιν non cum λαβεῖν, sed cum νέμοι iungatur.

Λαμβάνειν pro Accipere, id est Pati. Bud. ex Xen. in Œcon. ἀλλὰ καταπίπτουσιν εἰς αὐτὸ [τὸ ὑπομένειν καὶ] λαμβάνειν, malum patiantur. Ad verbum, Malum accipiat. vt Gall. Gardez de prendre mal. sicut & Noxã capere, apud Colum. Ideo autem subiungo hunc vsum verbi λαμβάνω proximè præcedẽtibus, quòd vt ibi animus, ita hic corpus dicatur λαμβάνειν. Vt autem λαμβάνειν est hic Pati, ita est Sustinere, in αἰτίαν λαμβάνειν: quod pro αἰτίαν ἔχειν ex Th. affertur, ac redditur etiã Incurrere in crimẽ. Cæterùm Latini quoque cum certis quibusdam accusatiuis vtuntur verbo Accipere pro Pati, vt quum dicunt Damnum accipere vel Plagas accipere: quod itidẽ, à Græcis, ac nominatim à Demosth. dicitur πληγὰς λαμβάνειν. sicut & vicissim δίδοναι, in orat. πρὸ Κτησιφ. Plagas accipere & inferre. Tale est autẽ & λαμβάνειν ὑπ' ὤπα apud Aristoph. Sed & πρᾶγμα τι λαμβάνειν huc pertinet, quo vtitur Xen. Laced. pol. pro Molestia affici.

Λαμβάνειν videtur aliquando reddi posse & verbo Cõgipere: vt illud ἐν νῷ λαμβάνειν, de quo suprà dictũ fuit, potest fortasse reddi alicubi Mente concipere, seu Animo concipere. ¶Et mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνει, itidem Concipit, συλλαμβάνει.

Λαμβάνειν, Cõsequi, Assequi, Adipisci, Cõparare, vt δύναμιν λαμβάνειν ex Thuc. Et δόξαν λαμβάνειν ex Aphth. Gloriã cõsequi. Item δύναμιν λαμβάνειν, Plato in Epist. Ταύτην δ' ἐγὼ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει μὲν οὐ πεφυκὼς δι' ἀμαθίαν εἰληφέναι. Item συγγνώμην λαμβάνειν apud Demosth. Veniam consequi, Venia donari. Et ἀδείαν λαβόντες, Impunitatem adepti, in or. Pro corona. ¶Habet verò & aliam verbi Comparare significationem, videlicet pro Emere: vt quidẽ exponitur apud Aristoph. λαμβάνειν πόλεμον, & λαμβάνειν δραχμῆς.

Λαμβάνειν, Prehendere, Apprehendere, Corripere, Hom. Il. ζ, v. 261, Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν, ἅτε μοῦνα φίλα γείνατο δῖα θεάων. Item Il. π, 463, Ἐκ δ' ἄρα μὴν κεφαλὴν ἐπὶ λαβεῖν, οὐδὲ μεθεῖν. Et alibi, κόρυθος λαβεῖν. item, πεδὸν λάζεσθαι & λάβε χειρὸς ἑλών. Interdum autem & cũ accus. aut expresso, aut subaudito. (Sic pas. λαμβάνεσθαι in prosa.) ¶Λαμβάνω, Deprehẽdo. Demosth. τὸν τὸν νόμον ὃς κελεύει δικαίαις μοιχὸν λαβεῖν &c. Xen. λαμβάνειν ἑαυτῶν ἀμελοῦντας τοὺς πολεμίους. (Apud quẽ tamẽ λαμβάνειν ἀπροσδοκήτους τοὺς πολεμίους, redditur potiùs Adoriri, in v. l.) Non solùm autẽ pro Deprehẽdo, sed & pro Teneo, seu Cõtineo & Damno. cuius signif. exẽpla B. affert p. 10, itẽ 555, ex Dem. Quæ posterior significatio videtur & huic Herodiani conuenire loco, lib. 3, ἤδη γοῦν τινας ἐκ λαβεῖν ὅτι δικαίους ὑπερῆσαν ὁ Σιδήρος ἐκάλασεν. At Ἑλλάδι πορφύριος θάλασσα ἐξ μοῖσα κρατεῖν apud Hom. Cant. vertit Abstulit vbi tamen Polit. vtitur verbo Deprehendere. In quibusdam autẽ locis vel Comprehdo, vel etiam Capio reddi potest: vt in prouerbio εἰληφὼς ἡ παῖς τὸν μῦν.

Λαμβάνειν apud dialecticos Sumere quasi suo iure. id est tanquam firmũ, vel per se probatum. quod vulgo Supponere & ponere. ita Bud. quem vide & Comm. p. 144, & 197.

Λαμβάνειν cũ quibusdã accus. redditur & passiuo verbo, vt λαμβάνειν αἰδῶ τινα Soph. Aiace, ad verbũ accipere pudoré aliquẽ, pro Pudore aliquo affici, Pudore aliquo tangi. Sic πρᾶγμα τι λαμβάνειν pro Molestia affici, vt dictũ est in Λαμβάνειν pro Accipere, id est Pati. Sed & illud αἰτίαν λαμβάνειν quod ibidem habetur, reddi etiã potest Accusari, Intimulari. Itidem χώραν λαμβάνειν redditur passiuo verbo Constitui à Cam. in hoc Xen. loco, Pæd. 4, ἃ δὲ αὖ ἀσώματα ἦν, ταῦτα μὲν πάντα ἀεὶ πρᾶγμα παρεῖχεν ὡς ἐν χώρᾳ λαβόν.

Λαμβάνειν apud Thuc. obseruaui & in signif. verbi Accipere qua dicitur Quo animo accipias. item In bonam partem accipias, vel in malam, aut Quam in partem accipias. (vbi & verbo Interpretari locus est) Fortasse autẽ huc pertinet & illud Polybii antea citatum ἐν χαίρειν ἐξ δωρεᾶ λαμβάνειν. ¶Quinetiã ita vtitur Thuc. alicubi verbo λαβεῖν vt Latini suo Accipere quum dicunt Accipere pro Auribus accipere.

P. Λαμβάνομαι, Capior. Quod λαμβάνομαι tempora sua excepto præt. imperf. mutuatur à Λήβομαι, sicut videlicet actiuũ Λαμβάνω à Λήβω. Sed rarũ est præsens itidẽmque præt. imperf. in signif. pass. quum contra ἑλὼν ἕλω pro Captus sum, & ab eo deriuata, frequenti sint in vsu. Itidẽmq; præt. εἵλημαι, & particip. εἰλημμένος. Aristot. Polit. 5, λόγον τινὰ ἀποδιδόναι τῶν λαμβανομένων ἐξ ἀπαιτουμένων. Et τὸ λαμβανόμενον apud dialecticos pro τὸ λῆμμα, seu πρότασις, propositio. Bud. 144 & 197. Et τὰ λαμβανόμενα ἄμεσα ex Alex. Aphr. Itidẽmq; participia λῃφθείς & εἰλημμένος, captus. τὰ δεινότατ' ἐγκαλούμενον λῃφθῆναι, Demosth. Sic αὐτόφωρος λῃφθείς, Deprehẽsus, Manifestus, B. Aristoph. Pluto, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένῳ. vbi tamen est potius Deprehensi. Apud Dinarchũ autem εἵλημαι, Conuictus es, καὶ γὰρ δίκαιον δίκην ὑπὲρ ὧν εἵλημαι πεπεισμένος. ¶Et λαμβάνεσθαι νόσῳ, Morbo corripi. Vnde est πρόσωπα λαμβάνεσθαι, Corripi eo dolore capitis qui πρόσωπαλγία vocatur.

Λαμβάνομαι frequẽtius est in signif. actiua, ponitúrq; interdũ (licut & de λαμβάνω dictũ est) pro Prehẽdo, Apprehendo. vt apud Luc. λαμβάνεται μου ἐν ὑποψίᾳ. in quo tamen loquẽdi genere potius omittitur præpositio ἐν, ponitúrq; solus genitiuus. Est autẽ multo crebrior aoristus posterior, & eius particip. λαβόμενος. vt ὁ παῖς λαβόμενος τῆς ἵππου, Plat. de rep. Quum vestẽ prehendisset. Ide in Charmide, καί μου λαβομένου τῆς χλαμύδος. ¶Bud. autem nõ solum pro Prehẽdo & Corripio, sed & pro Nanciscor poni docet; vt apud Synes. ἐὰν λάβωμαι φωτός, Si otiũ nactus fuero. ¶Idem apud Andocidem λαμβάνομαι τῆς ἱππου vertit, Arã tenui, Aræ adhæsi. Et pro Reprehendo, Increpo. vt addit idem Bud. qui tamen paulo pòst apud Plat. λάβοιτ' ἄν σου exponit Te conuincere posset atque corripere. At pro Reprehẽdere manifestè ponitur in hoc loco Greg. scribẽtis Eudoxio, λαμβάνεται σου ὅτι, (αἰσχύνομαι γράφειν) ὡς φιλοκαλῶν τὰς.

Λῆμμα, ατος, τὸ, Res ea quæ accipitur. Antigonus apud Pl. in Apophth. Θέασαι τοῦ κιναίδου δραγμίου αἰτήσαντος αὐτὸν, Ἀλλ' ὦ βασιλεῦ (εἶπε) τὸ δίκαιον. τὸ γὰρ εἰπόντος, Οὐκοῦν δώσω σοι αὐτὸ δίκαιον, Ἀλλ' οὐκ ἔστιν (ἔφη) τὸ λῆμμα. vbi nota sibi opponi δίκαιον & λῆμμα. Item δωροδόκημα, Quod dono & muneri datum accipitur, Munus quo aliquis corrũpitur. vnde Dem. Æschini probrosè obicit quòd sit ὅτι τὸ λῆμμα ῥέπει. Generalius pro captura accipitur, id est pro lucro & emolumẽto quod alicũde capitur, seu pro reditu & obuentione, vt πόρος, πρόσοδος. Aristot. Polit. 6, τὰ λήμματα καὶ ζητῶσιν ἧττον ἢ πλείω τοῦ πλείω. Dem. contra Mid. τὸν εἰλόμενον τὰ ἀρχεῖα, ἀφ' ὧν μισθὸν ὅτι λῆμμα λαβεῖν ἐμοί. Idẽ ad Philippi epist. ἃ σῴζων αὐτὸς μικροῦ λήμματος πολλοῦ. Isocr. Areop. οὐ λῆμμα ζημίαν ἀλλὰ λογίσασθαι εἰ βέλτιον ὠφελεῖ, liquid emolumenti & capturæ. Similiter apud Plut. in Pericle, διωκηθεὶς ἐν δικαστηρίοις λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις σωθεὶς καὶ τῷ πλήθει, exponitur Capturis ex ærario. ¶Λῆμμα, vt τὸ λαμβανόμενον, Sũptio, Cic. interp. πρόσλαμβανόμενα autem Assumpta, & πρόσληψις Assũptiones, ex quibus oritur τὰ διπλᾶ ἀγώγια, seu διπλοφορά, illatio & συμπέρασμα. quæ λήμματα Arist. appellat etiã πρότασεις. Alex. Aphrod. ἐκτὸς εἰκείων, μὴ τῇ διπλῇ λημμάτων, μὲν ἀμφιδόξων δὲ, τὸ συλλογισμὸν πιθανὸν. Laert. in Zenone, λόγος δέ ἐστι τὸ ξωτικὸς ἐκ λημμάτων ἢ λημμάτος καὶ πρότασις ἢ διπλοφορᾶς. Maior autẽ propositio apud dialecticos λῆμμα plerũque κατ' ἐξοχὴν appellatur. Vnde λημμάτιον, διλημμα & μετάλημμα. ¶Λῆμμα dicitur etiã velut titulus & argumentum, eius nempe quod tractã dũ sumitur atque proponitur, vt tradunt v. l. etiãtia, ex Martiali, lib. 14, Emendata si quæris cur sint ascripta, docebo: Vt, si malueris, lẽmata sola leges. Et alio loco, Vt uida quũ poscas epigrammata, mortua ponis Lẽmata.

C. Δίλημμα, ατος, τὸ, Dilemma. Argumentum ab vtraque parte concludens aduersariũ, inquit Seruius. Cõcluditur enim vtrocũque modo respõdeat, siue affirmatiuè siue negatiuè. Cõplexio Cic. id est, in qua vtrũ concesseris, reprehẽditur. ad hunc mòdũ, Si improbus est, cur vteris? sin probus, cur accusas? Dicitur autem δίλημμα quoniã duabus propositionib⁹ seu λήμμασι cõiunctione Aut copulatis in medium proferri solet. hoc modo,

Aut bonus eſt aut malus. Vide & B.p.197. Suidæ autẽ δίλημμα eſt τὸ διχῶς λαμβανόμενον πρότημα. ET Διλήμματος, ex dilẽmate vel duobus lẽmatis cõſtans. Hermogeni δι λήμματον idẽ eſt quod δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον.

C. Μονολήμματος, ου, ὁ ἢ ον, Vnico tantùm lemmate conſtãs. vt μονολήμματος συλλογισμὸς, ſyllogiſmus vnius propoſitionis, vt enthymema. in quo, vno poſito lemmate infertur concluſio. Alex. lib. 1 Top. ὡς γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μονολημμάτους συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ συλλογισμοὶ, ἀλλὰ ἐνθυμήματα ἐρωτῶντα: quorum ſyllogiſmorum hoc affert exẽplum, αἴνατόν ἐστιν ζῆν ἄνθρωπον. Vide & B.p. 197.

Λημμάτιον, ου, τὸ, Propoſitiuncula, Sumptiuncula: ſi dimin. hæc formari poſſint à Sũptio & Propoſitio, vt λημμάτιον à λῆμμα. Magent. in lib. Ariſtot. qui περὶ ἐλαιῶν inſcribitur, περιλάβωμεν πάντα ἐχόντα λημμάτια ἑξῆς. Vide & B.p. 197.

Λῆψις, εως, ἡ, Acceptio: cui αἴτησις δόσις, ſicut apud Cic. Donatio & Acceptio: item εἰσφορὰ & λῆψις, illatio & ſumptio, vt λαμβανόμενα & εἰσφερόμενα, λήμματα & εἰσφοραί. ‖Item Prehenſio vel Captio. ſicca ſignif. captionem dicere poſſumus qua Capere ſeu prehendere fugitiuum, Capere vrbem. Luc. De hiſt. ſcrib. τὴν Δημοσθένους λῆψιν ἢ Νικίου πλοῦτον. Item de re inanimata quæ fugere nos videtur, apud Plut. De ſolert. anim. τῶν ἀφῶν τὰ λείποντα λήψεις καὶ διώξεις, ἀλλ' ἀφανεῖς ἦ καὶ φυγὰς τὰ ὀλεθρίων καὶ λυπρῶν. Vbi nota ei opponi ἀφανεῖς. De vrbibus autẽ quæ capiuntur, aut hoſtibus, frequẽs apud Thuc. eſt. lib. 4 p. 157, ἓν μὲν προέξαντας ἐκείνοις αὐτὴν ἢ λῆψιν τῆς πόλεως. lib. 5 p. 196, δι' ἣν ἢ τὴν κρατοῦντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις ἢ τὴν λαθεῖν βουλομένων ἡσυχαίτερα. Et lib. 7 p. 240, ἢ τῶν Πλημμυρίου λῆψις.

Λήπτης, ου, ὁ, Qui capit vel prehendit.

Ληπτικός, ὴ, όν, Ad capiendum ſeu accipiẽdum procliuis. Ariſtot. Eth. 4. cap. 1, πλυτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μὴ ληπτικὸν ὄντα μὴτε φυλακτικόν.

Λητὸς, ὴ, όν, Captus, vel Perceptus. aut Qui capi percipiue poteſt. In Epigr. τὰ λητὰ καὶ τὰ ναπτά.

Ἀλητος, ου, ὁ ἢ ον, Qui captus nõ eſt, aut capi nequit, οὐχ ἁλωτός. Thuc. lib. 1, εἰ γὰρ ἡμῶν ὑπόσπονδοι ἦσαν, πῶς ἂν ἀλητότεροι ἦσαν; qui minus capi & expugnari poſſent? Eodem lib. μὴ εἰς ἀπόνοιαν καταστήσαντες αὐτοὺς, ἀμηχανίᾳ ἔχειν, captu difficiliores & minus expugnabiles. Schol. exp. ἀληπτος. ‖Itẽ Irreprehenſibilis, Qui in nullo maleficio deprehendi poteſt: ſeu ἀκατηγόρητος, vt ſchol. in hoc Thuc. loco exp. lib. 1, p. 14, εἰ ὅσοι ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ἐσμὲν ἀληπτότεροι ἅπασι τῆς πόλεως, πόσῳ, &c. ‖Item Incõprehẽſibilis, Qui percipi non poteſt. ἀκαταλήπτως. Plut. Ad Colot. λόγῳ διηπιώρητος, εἰδήσει δὲ ἀληπτός ἐστι. VNDE Ἀληπτῶς, Ita vt capi, ſeu comprehẽdi & percipi nequeat, More eorum quæ capi aut percipi non poſſunt. Heſychio eſt ἀκαταγνώστως, quod videtur ſignificare, Sine condemnatione.

C. Δύσληπτος, ου, ὁ ἢ ον, Captu difficilis, Quem capere difficile eſt. Luc. Anacharſ. δύσληπτον ὑπὸ λεπτότητος. ‖Item Qui comprehendi & percipi difficulter poteſt. Plut. De def. orac. ἢ δι' ὑπὸ τῆς στοιχείων ἐξόδους ἰὼν ἀσπὶς ὑπερίξατο, καὶ τὴν διάληψιν ἔσχε, Omnino intellectu difficilis eſt, Intellectu vix percipi poteſt.

C. Εὔληπτος, ου, ὁ ἢ ον, Qui facilè capi poteſt, Captu facilis. Oppoſitum præcedenti. Xen. Pæd. 1, ἵππευμα εὔληπτότατον τοῦ μέλλοντος πίνειν. Item, Qui facilè capi poteſt, eo ſignif. quo vrbs capi dicitur quæ expugnata eſt, id eſt ἁλώσιμος. Thuc. lib. 6 p. 125, καίτοι νησιώτας ὄντας ἦ εὔληπτος. VNDE Εὐλήπτως, Ita vt facilè capi queat. Xen. οἰκοδομεῖται τὸ ἵππευμα εὐληπτότατα. vt εὔληπτον ἵππευμα paulo antè, quod manibus capi & teneri facilè poteſt.

Λαβὲ vide poſt verba à Λαμβάνω compoſita. AT Παντολάβος (cuius derivatio eſt eiuſdem formæ) eſt Qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit. vt Gall. dicitur, *Qui prend à toutes mains*. Pantolabus Horatio nomen eſt ſcurræ.

C. ΑΝΑλαμβάνω, Reſumo, Rurſũ capio, ad verbũ: pro Recupero, Recipio, Reparo. Plut. in Pompeio, ἦν δὲ αὐτῷ πάντων ἀναλαμβάνειν ὀκνηρά. Xenophon ἀν. 3, ἢ δὲ χιὼν ἐν τούτῳ ἐπέπαυτο ἐπιπίπτουσα. ἀναλαβεῖν. Plato addidit, πάλιν, epiſt. 8, βουλομένων ἀναλαβεῖν πάλιν ἢ δύναμιν. Sic Dem. Phil. 1, καταῤῥαθυμηκότα πάλιν ἀναλῆψεσθαι. Sic & Iſocrates De pace, ἢ δύναμιν ἀναληψόμενα πάλιν ἐν ᾧ πρότερον ἐτυγχάνομεν

μὴ ἔχοντες. Capitur & pro Reparo alii iacturam ſuã, Rẽ quam amiſit ei reparo, & eũ recuperare facio. Plut. in Lycurgo, Σόλωνα πρεσβύτην ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Affinis his ſignificatio eſt qua ponitur pro ἀναπάσασθαι, hoc eſt Rependere iacturam & damnũ ſarcire. (nã quũ damnũ ſarcitur, velut reſumitur & recipitur quod erat amiſſum) quã ſignif. ei dat Bud. ex hoc Ariſtotelis loco, τῇ δυνάμει γὰρ ἐν τῇ θερμότητι ἡ κοιλία ἡ φύσις ἀναλαμβάνει πῶς ἐν δεῖται τῆς τίμαπος. Fortaſſe nõ malè & in hoc loco idem ſignificare dicemus, ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πρᾶγμα τοῖς τὸ μέλλον ὠφελοῦσι. Eſt & locus Demoſthenis in quo exiſtimo pro Sarcire accipi poſſe, vbi tamen Budæus pro Emendare intelligit, vt dicetur aliquanto poſt.

‖Eſt item ἀναλαμβάνω Reſumo. id eſt Repeto, Itero, Reuoco: quia quod repetitur, veluti reſumitur. (vnde & in vernaculo ſermone in certis quibuſdã loquẽdi formulis Reſumere pro Repetere vſurpamus) vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Platonẽ De leg. Repetere memoria, quaſi Reſumere in memoriam. Iſocr. autem dixit ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν ἡδονήν. Ariſtot. in Probl. Sect. 18, ἃ ἔστιν ἡδέα πάλιν, πάλιν ἀναλαβεῖν. Interdum abſolutè ponitur pro Repeto, id eſt Iterum dico. vt apud Platonem in Apologia Socratis, ἀναλαβὼν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία. Idem in Phileho, μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅπερ τοῖς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἀναληπτέον. Idem, καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή πῃ διαφύγῃ μου. Plutarchus in Alcibiade, ἐν μεταξὺ λέγων ἀπαυθαίρετα καὶ διαλείπων, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος.

Ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, vel τὴν δύναμιν, Reſumere vires, Reſumere robur, apud Latinos ſæpe. vt & Reficere ſuas vires. Vel, ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, vt apud Galenum legitur, Reſumere priſtinas vires, Recuperare ſiue reparare priſtinum robur. Apud eundem legitur & ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν. vnde exiſtimo ἀναλαβόντας dici ægrotos qui conualuerunt, quaſi ἀναλαβόντας τὴν δύναμιν, vel τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, aut τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν: aut etiam, ἀναλαβόντας τὴν ὑγίειαν. Ita tamen ſubaudiuntur hæc aut aliqua huiuſmodi poſt hoc verbum, vt illis omiſſis ex actiuo neutrum fiat, & aut abſolutè ponatur, aut neutrorum verborum conſtructionẽ accipiat. Sed de ἀναλαμβάνω neutraliter poſito poſtea dicam: nũc de actiuo. Dicitur ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχύν, Reſumere vires ſuas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα ab Appiano, pro Reficere corpus. id eſt vires corporis. Inuenitur etiam ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, quaſi Reſumere ſe: id eſt ἀναλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν, Reſumere vires ſuas. Latinè Recolligere ſe, vel Recolligere ſeſe à morbo. nã interdũ hæc duo poſteriora vocabula ponũtur, interdum omittũtur. ſicut & Græcè nonnunquã dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ſine adiunctione vlla, interdum ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, vt apud Thucydidem. Item ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου vel ἐκ τῆς νόσου, ſine accuſatiuo ἑαυτόν. Galenus, ὅτι τοὺς ἀναλαμβανομένους ἐκ νόσου μακαῖ. Demoſthenes, ὡς γὰρ αἰσθάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φερίππου, καὶ ἀνέλαβεν ἑαυτόν. Vſurpant verò ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν etiam metaphoricè, vt Latini Colligere ſe. Iſocr. in Archidamo, εἰ μὴν γὰ μυθῶδες πάντων ἐστὶ τοῦτο δυτυχοῦντας αὖθις ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς, μηδ' ἐπιτρέψαντας τῇ τύχῃ. id eſt, Vires recollegerunt, In gradum ſe repoſuerunt, In integrum ſe reſtituerunt, vel in priſtinũ ſtatũ. Idẽ in Panath. τὴν μὲν μητέρα πάλιν ἀνάπτουσιν ὑπὸ τῶν ἀναλαβοῦσαν αὐτὴν ἐπαπτλημμένην. Idem alio loco pro eodem dicit ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς & καταστῆσαι αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. (Quo pertinet ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν, quod dixi à Galeno interdum vſurpari) Demoſth. ἐπειδὰν ἀναλάβω ἐμαυτὸν, pro Quum me ab hac inopia recepero & collegero. Idem Iſocrates ad Philippum, ταῦτα ἀκούσας εἰς μὲν τὸ παρὸν ἐξεπλάγην, καὶ πάλιν εἰς ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, αὐτῷπερ ἐχρησάμην τῇ ῥᾳθυμίᾳ, τοιαῦτα ἐλεγον. Vbi ἀναλαβὼν ἑαυτὸν (quod Budæus prætermiſit) non eſt Recolligere ſe, id eſt vires ſuas, vel Se in integrum reſtituere ſiue In gradum reponere: ſed id planè quod Cicero dicit Colligere ſe, hoc in loco, De diuin. lib. 1, Eum primò perterritum ſomno ſurrexiſſe: dein quum ſe collegiſſet, idque viſum pro nihilo habendum eſſe dixiſſet, recubuiſſe. Nec alium locũ potuiſſem magis Iſocratico illi

respondentē inuenire. nam ἀναπαύεσθαι, quo vtitur Isocrates, scimus esse Petterrei, quod ponitur à Ciceron. Plutar. in Camillo, οὕτω καθησυχάσης, καὶ ἀναπαύσης αὐτούς. Ponitur verò & absolutè ἀναλαμβάνειν (vt initio huius tractatus docui) & quidem apud medicos præsertim. Galenus, ἡ ἀναπαύουσα καὶ εἰς ἑαυτὴν ἀναλαμβάνουσα φροντίς. Id est, Qui recreatur & refocillatur, Qui se recolligit à morbo. Dicitur verò & ipse medicus ἀναλαμβάνειν, id est, Recreare & refocillare eum qui morbo est conflictatus, vel Sanare. Sic apud Dioscoridem, ἀναλαβέσθαι τοὺς ἀδύνητους. Demosthenes, ἅπερεῖς ὀλιγαρχίας ὡς πολὺ ἐπὶ τὴν ἐπὶ μέρους ἀπιγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Sic & imperator suum exercitum dicitur ἀναλαμβάνειν apud Polybium. id est Recreare exercitum, vt Budæus vertit: sed malim Reficere exercitum, cum Cæsare multis in locis. Apud eundem Polybium, συνειλημμένας ἤδη δυνάμεις, Quū iam se refecissent copiæ. Dicitur autem ἀναλαμβάνειν tam ipse medicus quàm is cui medicina adhibetur, eodem ferè modo quo ἀναλαμβάνειν in alia significatione dicitur tā is qui recuperat & recipit quod amisit, quàm is qui ei id reparat & eū recuperare facit, sicut antea docui, in prima videlicet de hoc verbo annotatione. Quod autē ponitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν actiuè, & ἀναλαμβάνειν neutraliter, sine casu, pro Vires recuperare, siue Sanitatē: id esse eiusmodi puto quale ἀναλαμβάνειν cū accusatiuo, & ἀναλαμβάνειν sine casu pro Repeto, Iterū dico. Vide passiuum ἀναλαμβάνομαι, & verbalia ἀνάληψις, ἀναληπτικός.

Ἀναλαμβάνω, Assumo mecum, Mecum recipio, Ad me recipio. Thuc. lib. 5, αὐτὸς ἀναλαβὼν ἦλθε. Et ἀναλαμβάνειν σφᾶς αὐτούς apud Plutarchū aliquot locis pro Recipere ad se. Budæus vnum duntaxat eius locum citat in quo Colligere dispersos interpretatur. ἀναλαμβάνειν παρ' ὅπλα τὸν αὐτομολοῦντα, Xen. lib. 6, Assumere in currum. ἀναλαμβάνειν παρ' εἰς τὴν οἰκίαν, Assumere quempiam in ædes suas, apud Athenæum lib. 13. ἀναλαμβάνειν ἐν τόλει, apud Plutarchum in Othone. Ἀναλαβεῖν (inquit Bud. Comm. p. 369) significat etiam Domū admittere aliquem & pedes se habere. vide illic exēpla. Hesychius ait ἀναλαμβάνειν ξένον esse δεξιοῦσθαι, φιλοφρονεῖσθαι, id est, Cœna excipere, Comitet tractare. solemus enim hospites domo horū gratia excipere. Plutarchus, φιλοφρόνως πάντας ἀναλάμβανε. Interdū verò additur datiuus. vt apud Plutarchū in Cæsare, μὴ δεῖσθαι τὸν δῆμον ἀναλάμβανε ἐπάσῃ ἡδονῇ. id est (inquit Budæus) Epulo & spectaculis excepit, vel accepit. Idem in Antonio, πολλαῖς ἀναλάμβανε φιλοπαίαις τὸν δῆμον, Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est. Id enim de iis dicitur qui inire gratiam contendunt populariter: vt de Graccho, δημοτικὸς ἀναλαμβάνει τὸν δῆμον. Hactenus Bud. Exemplis autem ab eo citatis hæc commode adiunxerimus, ex eodem Plutarcho in Pericle, ἐξανομαῖς χρημάτων ἐις πολιτείαν ἀναλάμβανε. ibidem, ἐὰν πλούσιος δὲ πλούτῳ καὶ χρήμασιν, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος ἀναλάμβανε πρὸς πόντας. Est autem notandum, pro eodem dixisse ἀναλαμβάνειν χρήμασιν & ἀναλαμβάνειν ἀπὸ χρημάτων, videlicet pro Pecunias demereri populum, siue gratiam aut fauorem populi, Pecunias tibi populum conciliare, Pecunias gratiam à populo inire, vel apud populum. Obseruandum est etiam quomodo verbum ἀναλαμβάνειν paulatim ad hanc significationem perductum fuerit, ab ea videlicet significatione (si non fallor) qua pro Assumere secū, vel Secum aut ad se recipere, vsurpatur. Ἀναλαμβάνειν etiam (inquit Budæus) dicitur Filium abdicatum in domum recipere. quod patres post emendationē & satisfactionē faciebant Athenis. Idem alibi, Ἀναλαμβάνειν τὸ παῖδα, est Penes se asciscere puerum, & id ferme quod Agnoscere filiū dicitur. Demosth. contra Nexaram, ἐποιήσατο αὐτὸν παῖδα, καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὑτόν, Filium eum adoptauit, aguitūmque suscepit apud se. Dicitur & ἀναδέχεσθαι.

Ἀναλαμβάνω, Sumo. In manus sumo. Itē Suscipio. Polyb. lib. 4, ἀναλαμβάνουσι τὰς εἰς τοῦτο βύβλους, In man' sumens. Et ἀναλαμβάνειν χλαμύδα apud Plutarch. Chlamydē sumere & amicire. Budæus tamē Assumere vertit. sed Latini sumere vestē potius dicūt quàm assumere. Apud Suidam, κωμῳδοὺς ἀναλαμβάνειν τὰς ἐσθῆτας. Apud eundē autem Suidam repono αἱμπίχλη pro ἀνίχλη, vt nō dicat ἀναλαμβάνειν accipi pro ἀνίχλη, sed pro αἱμπίχλη, quū subiungat illud κωμῳδοὺς ἀναλαμβάνειν τὰ ἱμάτια, vbi manifestè ἀναλαμβάνειν pro amicire capitur. Sic ἀναλαβεῖν ὅπλα non solùm pro Resumere arma, sed interdum simpliciter pro Sumere arma, Capere arma. Vt autē Latinè interdū dicitur etiam Bellū sumere pro suscipere, sic & à Græcis πόλεμον ἀναλαβεῖν. Sed ἀναλαβεῖν κίνδυνον apud Herodotū rectius interpretabimur Suscipere periculum, quàm Sumere periculū, in Thal. δεῖ σε, γυναῖκα ὄντα, κίνδυνον ἀναλαβεῖν τὸν αὐτὸν τὸν περ ἐγὼ ἀναδύομαι κυλίκιον. Latini dicunt etiā Adire periculū, & Subire periculū, quod ad verbum respondet huic alteri loquēdi formulæ κίνδυνον ἀναδύεσθαι. Budæus de verbo ὑφίσταμαι loquens, Significat etiam (inquit) Suscipio, id est Aggredior, ἄρχομαι, ἀναλαμβάνω, Instituo & Incepto. Idē alibi ἀναλαμβάνειν esse ait Suscipere, Aggredi, Capessere.

Ἀναλαμβάνω, ad verbum Reprehendo, siue Reprēdo. vel Retineo. Plutar. de Antonio, qui iam vulneratus, per fenestrā à Cleopatra sursum trahebatur, δηξὰ μίτρᾳ ἡ Κλεοπάτρα ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ καταπιμπράσα τὴν ἀναβάσεως, τὸ δεσμὸν ἀνελάμβανεν. i. Funē retinebat ne corpore degrauāte, deorsū rursus ferretur & recideret. B.

Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον (quod etiam ἐπιλαμβάνειν & ἀνέχειν dicitur) est Equum frēno sistere & coercere, Equum sistere, Equū inhibere. quod quū fit frēnos succutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Ita B. ex Polluce, vt opinor, hāc vtriusq; verbi significationē accipiēs: cuius hæc sūt verba lib. 1, ὁ δὲ τὸν ἡνίοχος ὑποδεδιὼς ἐξελαύνει τὸν ἵππον, ἀλλὰ ἀναλαμβάνει· ὅταν δὲ ἐπιλαμβάνεσθαι λέγωμεν, ἢ κατέχειν, ἢ κρούειν, ἢ ἀνέχειν. Exemplum autē huius significationis verbi ἀναλαμβάνειν apud Platonem & Xenophontē habemus. nam sic ille De leg. lib. 3, δεῖν φασὶν ἡμᾶς οἷον ἡνίοχον τὸν λόγον ἑκάστοτε ἀναλαμβάνειν. Apud hunc autem ἐπὶ ἱππικῆς vtrunque verbum vsurpatū habemus. scribit enim ἀφιέντες οὖν τὰς ἅρμας, ἀναλαμβάνουσι τὸν ἅρμα. & δεῖ δὴ καὶ ἐπιλαμβάνειν τοῦ στόματος. Quū autē ἀναλαμβάνω verto Reprehendo, sic accipio Latinū hoc verbū, vt apud Ciceronem quum dicit, Reuocat virtus, vel potius reprehendit manu. Quæ prima eius significatio, apud alios quoque primarios autores reperitur. Habet verò ἀναλαμβάνειν & alteram verbi Reprehendere significationē, si Budæo credimus, ita scribenti, Ἀναλαμβάνειν est etiam ὀνειδίζειν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, hoc est Reprehendere sese & emēdare. Demosthenes εἰ πάσας διὰ τὴν Δίαν ἢ πολλὰ ἀδίκως πρὸς αὐτὴν τοῦτο ἀναλαμβάνειν ἢ μεταγιγνώσκειν, ἵνα πολλῷ δικαιότερα ἄλλα προσεξεργάζοιτο. Quāquam in hoc quē citat loco (est autem ex oratione cōtra Midiam) ἀναλαμβάνειν non potest significare Reprehēdere sese, siue Emēdare sese: quū sit accusatiuus τοῦτο, qui necessariò fertur ad id verbū. adeo vt Reprehendere ea vel Emendare ea (si alterutro horū verborum vtē dum est) interpretandum sit. sed Emendare ea, malim. quia & ipsi Græci dicūt ἐπανορθοῦν interdum hoc in sensu, quum videlicet improbas actiones excipiunt bonæ & honestæ. Videtur posse etiam accipi ἀναλαμβάνειν pro Sarcire. Sophocles Philoctete, τὰ ἀμφίστομα λίχμᾳ ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πιέζομαι.

Ἀναλαμβάνω, Colligo, Constringo, Plutar. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν φλέβας τὰς ζώσας ἰμᾶσιν. Vide ἀναλαμβανόμενος & ἀνειλημμένος hoc significatu, vbi de passiua voce agetur. Ἀναπλήσω, inquit Budæus, Redimio capsulē, Colligo reticulo. hoc est ἀναλαμβάνω.

Ἀναλαμβάνω, vsurpatur etiam in compositionibus medicorum, quum res contusæ aliquo liquore coguntur (inquit Budæus.) Dioscorides, ἀναλαμβάνουσι λεῖα οἴνῳ, ἢ ὄξυμελι ἀναπλάττουσι. Celsus lib. 7, Cinis sarmentorum ex aceto vel aqua coactus iis mederi potest. ἀναλαμβανόμενος. Excipere etiam id Latinè dicitur, quia ἀναλαμβάνειν Græci vt ἀναλαμβάνειν dicunt. Dioscorides de pinu loquens, ὁ δὲ ἐξ αὐτῆς καρπὸς κυκεωθεὶς ἀναλαμβάνεται ὑπὸ μέλανος χαφανοῦ καταπλάσσει. Hactenus Budæus. Dioscorides lib. 3 cap. 154, ἀναπλάσσεται δὲ δεῖ πρὸ φύλλα καὶ τὸ αὐτὸ, ἴσαον αὐτῇ κατάστασιν, καὶ ἀναλαμβάνεται εἰς ὄξυκρας. vbi ἀναλαμβανόμενος εἰς ὄξυκρας quidā vertunt Digerentes in pastillos: alii, Conformantes in pastillos. Quam posteriorē interpretationem fortasse

confirmare possit aliquis ex eo quod Dioscorides alibi ἔχιστος ἀναπλάττει dicit, vt in loco paulo antè citato. & vt illic habet ἔχιστος non præcedente præpositione εἰς, ita & hic codices quidam ante ἔχιστους illam non habent. Verùm alibi legitur apud eũdem addita illa, ἀναλαμβάνει) εἰς ἔχιστος, lib.1 cap.134. id est, secundum quosdam interpretes, Conformatur in pastillos: secundum alios, Cogitur in pastillos.

P. Ἀναλαμβάνομαι sequitur actiui significationes. Apud Lucianum ἀναληφθεὶς υἱός, ὥσπερ ἀποκηρυττόμενος, In domum receptus filius, prius abdicatus. quemadmodũ, εἰσηγμένος εἰς τὸ ἦθος dicitur qui est à patre agnitus, & domum deductus, teste Budæo. Sciẽdum est autem hoc participium alicubi actiua significatione vsurpari, secundum eiusdem interpretationem. siquidem apud Lucianum τῇ μίτρᾳ εἰσηγμένος τοὺς βοστρύχους vertit, Colligens & redimiens. Nili forte Colligens & redimiens posuit pro Collectos & redimitos habens.

Ἀναλαβέσθαι aor. secundus medius pro ἀναλαβεῖν vsurpatur, vt in loco antè citato ex Herodoto, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι.

Ἀνάληψις, ιως, ἡ, Resumptio, Recuperatio, Receptio. Plut. in Publicola, ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογνούς, Qui de recuperando imperio desperare cœpit, siue desperauit. ‖ Itẽ Repetitio. quæ frequẽtius ἐπανάληψις appellatur, etiam locum inter schemata orationis obtinens.

Ἀνάληψις, Virium refectio, Virium recollectio, Recreatio, Conualescentia. Alexander Aphrodis. ἐν ταῖς ἀναλήψεσιν ἀπορρήσεσιν αἱ πέτρας. Suidas ἀνάληψιν exponit ἀνάῤῥωσιν, id est corroborationem. à Dioscoride autem ἀνάληψις & ῥῶσις copulantur, ἀναλήψεως καὶ ῥώσεως δεόμενοι. Ab enarratore Thucydidis ἀνάληψις exponitur διεξοδία in hoc ipsius Thucydidis loco, lib.5, ἐπὶ δέκα ἔτεσι καὶ κακῶς καλῶς ἐπαύσαντο. δηλοῖ τὴν ἐξ Ἄργους ἐπαγωγὴν ἀναχωρήσεως τοῦ παρόντος ἄκαιρον εἰς θυμὸν ἀνάληψιν βουλομένου εἶναι. Suidas autem locum hunc citat in quo ἀνάληψις & διεξοδία copulantur, ταυτὸν ἐστὶν ἐπιτήδευμα ἀναλήψεως καὶ διεξοδίας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἵππων δὲ καὶ τοῦ ἵππου.

Ἀνάληψις, secundum Budæum, sequitur significationem verbi ἀναλαμβάνω, quum pro Suscipio, Aggredior, Capesso, accipitur, in hoc Basilii loco in epist. quadam ad Eustathium, εἰς διατείβων τὴν ἀνάληψιν τῶν θείων μαθημάτων τῆς ἀληθοῦς ἡσυχαστικῆς σοφίας. Sed vt ἀναλαμβάνειν μαθήματα quis diceret Aggredi siue capessere disciplinas, ita vix dici possit ἀνάληψις μαθημάτων, Aggressio disciplinarum, ac multo minus Capessio. Sunt igitur qui ἀνάληψιν hic perceptionem, sunt & qui assumptionem vertãt. Vt autem in illo Basilii, sic in hoc Philonis loco vsurpatur, διὰ γυμνῆς ἄλλης ἀναλήψεως.

Ἀνάληψις παιδός, idem ferè quod Agnitio: quum videlicet aliquis penes se puerum asciscebat, & quasi filium agnoscebat. Et ἀνάληψις CHRISTI dicitur Lucæ cap.9, ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, eo quòd tum demum domum accersitus sit & euocatus à Patre CHRISTVS homo, quum mandatis Patris perfunctus est. Bud. Sed quidam & simplicius & melius interpr. Tempus quo sursum reciperetur.

Ἀναληπτικός, ὴ, ὸ, Recuperatorius. ‖ Item Refocillatorius, Recreatorius. vnde ἀναληπτικὰ φάρμακα, vt docet Budæus, quæ recreandis defectis composita sunt. & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ apud Galenũ, Educatio & nutritio virium refocillatrix. VNDE Ἀναληπτικῶς, aduerb. Refocillatoriè, Aptè ad refocillandum corpus morbo confectum. vt διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα apud Galenum, est (Bud. interprete) Victum præscribere restituendis viribus.

Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, à Suida & Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. Edita structura. Exponitur à Suida & τεῖχισμα, id est firmamentum, vel munimen. & ab eodem subiungitur hoc exemplũ, καταστήσαι τὸ βάθος τοῦ ἀναλημμάτων, ἐφ' ὡς ἀδυνατεῖ ὁ ἐπὶ τοῖχον, ὁπλίτης χεῖρος ἢ μάχην ἐπιόντων. Legitur Ecclesiastici c.50, ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τεμένους. & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως. Budæus ait apud Iosephum pro edito propugnaculo accipi: apud Vitruuiũ autem esse verbũ gnomonicum. Hesychius vult ita nominari etiam partem quandam iecoris.

c.2. Δυσανάληπτος, Qui difficilè refocillari seu recreari potest. VT Εὐανάληπτος, Qui facilè refocillari potest, sequẽdo signif. quæ verbo ἀναλαμβάνω data est interalias. At in v.l. δυσανάληπτον μάθημα ex Alcid. Difficilis cõceptu disciplina: Et Εὐανάληπτος, ex Xenoph. pro Difficilis apprehensu. quæ suspecta sunt.

c.2. Ἐπαναλαμβάνω, Repeto, Itero, sicut & ἀναλαμβάνω: vacante præpos. ὅτι, quæ alteri præpositioni, videlicet τῇ ἀνά, præfigitur. Item pro Epilogum facio, apud Plut. vt docet Bud. p.555.

Ἐπανάληψις, Repetitio. Apud rhetores schema [illegible]ddam, quũ videlicet idẽ vocabulum ornatus causa repetitur. Vide Bud. p.556, ex Hermogene. vide item Rutil. Lupũ, necnon Fabium. Demetr. Phalereus dicit ἐπανάληψιν esse τὸ αὐτὸ σωδίσμου ὀπῆφε χεῖν ἐν τοῖς δέκα μακροῦ ὀπφιρομένους λόγοις.

c.2. Προσαναλαμβάνω, Insuper assumo. Aut simpliciter Assumo, aut etiam Sumo. Polyb. οὔπω προσαναλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς, ἐὰν μὴ ὑπατικὸς ἢ στρατηγὸς ἢ γοργιῶς, τὴν πορφύραν, Vbi Turn. vertit Sumunt. Προσαναλαμβάνω (inquit Bud. pag.72) non aliud significat quàm ipsum ἀναλαμβάνω, licet vberiorem habeat significationem.

ΑΝΤΙλαμβάνω, Vicissim accipio, vt ἀντιλαμβάνω χάριν, Vicissim beneficium accipio, Mihi retribuitur beneficiũ. Philo de vita Mosis lib.1, τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαί τε καὶ ἀντιδίδουσαι. ‖ Item, Rem vnam accipio loco alius, seu in locum alius. vt apud Philonem, καὶ αἱ κατ' ἀγορὰν ἐπαύλεις ἑρμωθεῖσαι τὴν ἐν αὐταῖς ἀντίλαβον ἄνδρας βελτίους τὰ πάντα. Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὸν ἡδονήν. id est λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. At Thucydides sine genitiuo, οἱ μὲν δὴ πλεῖστοι ἄλλου ἀντιλαβεῖν ἐμαχέσαντο. Sed idem vsus est hoc verbo & pro Accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, aut potius vno verbo Promereor.

Ἀντιλαμβάνω pro ἀντιλαμβάνομαι, id est Percipio. Alex. Aphrod. Probl. lib.2, ἢ διὰ τοῦτο ὡς ταχυμερεστέρα βραδίων τῆς πλησίον ἀντιλαμβάνεται. id est Serius ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, Apprehendo. Item Manum iniicio. Synes. epist.109, ἀντιλαμβανόμενοι τῶν πραγμάτων. Plut. De defectu orac. οὐκ ἀφίστας ὀκνοῦντας, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τῶν ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. ‖ Item Apprehendo, metaphorice, (inquit Bud.). i. Percipio, Sentio, tam de iis quæ sensibus corporis, quàm de iis quæ animo percipiuntur: vt ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ ἀλγήματος, Dolorem percipere, vel sentire, Sensu doloris affici. vel breuius, Dolore affici. Ἀντιλαμβάνομαι (vt scribit Bud.) Percipio sensu corporis. vt à Basilio dicuntur oculi χρωμάτων ἢ ἁφῆς ἀντιλαμβάνεσθαι, aures autem φθόγγων τε καὶ φωνῶν. Alex. in Probl. ἢ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὸν ἀπλοῦν αἰῶνα. quæ exempla citat Budæus in Comm. Vbi etiam eadem facit διαισθάνεσθαι & τοῦ ἁπτεσθαι ἀντιλαμβάνεσθαι, Apprehendere animo, & percipere.

Ἀντιλαμβάνομαι, Capesso, Suscipio. vt ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, Capessere philosophiam. Sic Dem. ἐγὼ καιρός ἐστιν ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ πράγματος. Apud Plutarchum autem in Romulo, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων interpretãtur Ad res capessendas incumbit. Isocrates, ἐῤῥωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολεμεῖν. Citatur autem & ex 3 Reg. cap. 9, ἀντιλαμβάνεσθαι θεῶν ἀλλοτρίων, pro Suscipere deos alienos, vel Recipere deos alienos. in illo tamen Demosthenis loco, ἀντιλαμβάνεσθε, quidam non exponunt, cum Budæo, Capessite, sed Sustinete, vel Fulcite. Quæ significatio tribui possit commodius fortasse huic quoque loco Lucæ Act. cap.20, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων. Vbi tamen & Suscipere quidam interpretati sunt. sicut eiusdem Lucæ Euang. cap.1, ἀντελάβετο παιδός, Suscepit puerum. Sunt autem qui velint sumptam esse metaphoram ab iis qui manu porrecta prehendunt, seu retinent alioqui collapsuros. vt sit Prostratum quasi porrecta manu subleuare. Constat certè hoc verbum accipi & pro Opitulari, Ferre opem, Succurrere: vt in hoc Basilii loco apud Budæum, τῆς ἀπορίας ὑμῶν ἐγὼ ἔχομαι εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος, ad manum ad iutricem porrigendam. (quam signifi-

cationem habent & ἀπιλαμβάνεσθαι)Citatur verò in eadem aut simili significatione ἀπιλαμβάνεσθαι cum dativo, ex argumento in libru ll.i.quum tamen emendata exempl.habeant συλλαμβάνεσθαι. Sed & cum accusativo pro Fulcire,affertur ex hoc Plutarchi loco in Fabio, ἀπιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑποβοηθῶν. At pro Frui,itidem cum accusativo ex eodem,αὐτὸ ἑαυτῆς ἀπιλαμβάνουσι μόνον τἀγαθόν.si tamē locus hic mendo vacat. ¶Ἀπιλαμβάνομαι,exponitur itē Teneo in hoc Platonis loco, τῶν δὲ τοίνυν πάλιν ἀπιλαβώμεθα οὗπερ καὶ πρότερον. ¶Capitur verò & pro Vendico apud Lucianum.& quod modò citaui,ἀπιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, quidam non Capessere philosophiam,sed vendicare,vertunt.Sic apud Plutarchum in Pericle,ἀπιλαμβανόμενος Αἰγύπτου quidā reddūt, Ægyptum sibi vendicans.Itidē ἀπιλαμβάνεσθαι τῆς σωτηρίας,Salutem vendicare,exponitur;sed mallem,Capessere ea quæ ad salutem pertinent.

Ἀπιλαμβάνομαι,Corripio,Reprehēdo,id est ὑπολαμβάνομαι.Plat.in Gorgia,ἐὰν δέ τι ἐμοῦ μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὀρθῶς λέγειν ἐμαυτοῦ, χρὴ ἀπιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν.Bud.

Ἀπιλαμβάνομαι, Capio, id est Delecto, Persuadeo. Plat.in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος ἔσχε καὶ ἀπιλαμβάνει,Mihi hæret in animo,Me adducit.Bud.

Ἀπιλαμψις,ιως,ἡ,Idem quod ἀπιλαβή.Apprehensio.Xen.de coma equina, ἵππος τοῦ αἰσθάνεσθαι ὡς ἀφθονωτάτην ἀπιλαμψιν ἔχει. Metaphoricè verò,itidem vt ἀπιλαβή, Ansa reprehensionis.nam vt Plato dicit (in suo Phædone) τὰ λεχθέντα multas habere ἀπιλαβάς, sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀπιλήψεις. Vbi tamen ἀπιλήψεις alii malunt interpretari reprehēsiones,vt apud Platonem in Hippia maiore, χρόνον γάρ τινα ὑμπείρους εἶμι τῶν ἀπιλήψεων.Secundum Budæum autem ἀπιλήψις exponi etiam potest Obiectio disputantis cum altero. vt apud Platonem in Phædone , συσχεῖν τὴν τοῦ Σιμμίου ἀπιλήψιν.& apud Plutarchum De def.oraculorum ἔχοντα πολλὰς ἀπιλήψεις καὶ ἀπορίας ἀφορμὰς ζητεῖσθαι. Hic verò operæ pretium fuerit obseruare , Plutarchum copulare ἀπιλήψις & ἀπορίας, vt à Platone copulantur in loco illo Phædonis ἀπορίαι & ἀπιλαβαί.

Ἀπιλαψις,quum de sensibus dicitur , est Perceptio. Alexand.in Probl.καὶ παῖς ὁ ἀὴρ διδοὺς τὴν ὄψιν καθαρωτέραν ἀπίληψιν τῶν αἰσθητῶν σωμάτων.Philo De mundo, σωτήριον ὀφθαλμοῖς εἶναι τὴν τοῦ φωτὸς ἀπίληψιν. Est etiam ἀπίληψις Perceptio rei alicuius quæ fit mente & intellectu.Fab. lib.7,cap.5,de qualitate loquens, Partem hanc vocant Hermagorei κατ' ἀπίληψιν, ad intellectum id nomē referentes.Latinè (ad verbum translatum non inuenio) Absolutam appellant.

Ἀπίληψις , Opitulatio, Auxilium. Basilius, ἐπιζητήσαμεν παρ' ὑμῶν τὴν ἀρχὴν εἰς ἀπίληψιν ἡμῶν. Itidem verò apud Paulum in epist. ad Cor.1,c.12,sunt qui ἀπιλήψεις hoc in sensu accipiant. Quidam & Subleuationes, alii Adminicula interpretati sunt.

Ἀπίλυψις,Præmium,Merces.Bud.ex Damasceno.

Ἀπιλητικός,ὴ,ὸ, Perceptius, Ad percipiendum aptus, vel Percipiendi vim habens, Facultate perceptrice præditus. Themistius De anima lib. 2, αἴσθησις ἐστιν ἡ ἀπιλητικὴ τῶν αἰσθητῶν.Greg.De homine,οὐδὲ γὰρ ἡμῖν πολλαί τινες εἰσὶν αἱ ἀπιλητικαὶ τῶν φαντασμάτων δυνάμεις.

Ἀπιλήτωρ,ορος,ὁ, Opitulator, Auxiliator.ὑφάστασις,βοηθός, Hesych: In vsu est potissimùm apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀπιλαβὴ vide cum λαβὴ post composita à Λαμβάνω.

c.2. Συναπιλαμβάνομαι,q.d.Vnà capesso,vel Vnà suscipio. Aut, Vnà incumbo [in rem aliquam.] Accipitur autem pro Adiuuo , seu Opitulor , in libris Testamenti noui:vt Lucæ cap.10,v. 40, εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναπιλάβηται.vbi vet.etiam interpres rectè vertit, Vt me adiuuet. Apud Paulum autem ad Rom.cap.8,v.26, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναπιλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν,itidem ille vertit Adiuuat infirmitatem nostram, (legens videlicet τῇ ἀσθενείᾳ , quam etiam lectionem ex duobus nostris exēplaribus annotaui)quum aptius esset Opitulatur infirmitati nostræ , seu Auxiliatur. Quidam autem interpr. Vnà subleuat infirmitatem nostram , seu infirmitates nostras. vt dicatur Spiritus συναπιλαμβάνεσθαι quasi vicissim onus attollere ex altera parte. Itidémque in illo altero loco qui legitur Lucæ cap. 10., ἵνα μοι συναπιλαμβάνηται,interpr.etiam, Vnà mecum manus admoueat [operi.] vt sit itidem metaphora sumpta ab oneribus quæ vtrinque admotis manibus subleuantur. Sed hæc verbi ἀπιλαμβάνομαι significatio nullo confirmatur exemplo. HINC Συναπίληψις apud Aretham,Opitulatio, Auxilium.

C. ΑΠΟλαμβάνω , Recipio. Item Recupero. vt ἀπολαμβάνω τῶν παρ' αὐτοῦ,apud Æschinem. Plato Pol.1, φίλοι δὲ ὧν ὁ, τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς, Qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω , item ἀπαπολαμβάνω pro eodem , a Demosthene : ad verbum Gratiam recipio. pro Gratia mihi rependitur. Sic apud Æschinem , ἀπολάβητε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ad verbum Recipite ab eo rationem. sed rectius, Ille reddat vobis rationem. Nam sunt correlativa ἀπολαμβάνειν & ἀποδιδόναι, vt videmus in proximè præcedente Platonis loco. Et dicunt Græci ἀποδιδόναι λόγον , eodem planè modo quo Latini Reddere rationem : sed non vicissim Latini Recipere rationem,(sicutGræci ἀπολαμβάνειν λόγον) sed Exigere rationem. Xenoph. Pæd.3, λέξον μοι ὅπως αὖ σοφίαν ὠνῇ ἢ χωλαίνοντα ἀπολαβεῖν. vbi ἀπολαβεῖν est Recipere vel Recuperare. Isocrates quoque in oratione De pace ἀπολαμβάνειν(sicut & κομίζεσθαι) vsurpat pro Recuperare.

Ἀπολαμβάνω, Seorsum capio, Excipio, Excerpo. Plato in Hippia minore , καὶ ἀπολαμβάνων ὁ αἰ διαχρήσατο τοῦ λόγου οὗπερ ἔχει. Item Seorsum duco,Seduco.vt quum aliquem volumus à turba seducere , vt seorsum illum conueniamus. Gallicus sermo omnino genus hoc loquendi retinet. dicimus enim , Ie l'ay pris a part, & luy ay parlé.id est ad verbum , Seorsum accepi illum, & illi sum colloquutus:Græcè,κατὰ μόνας ἀπελαβόμην, ἢ αὐτῷ διελέχθην. Vtitur autem Philostratus verbo ἀπολαμβάνω hac in significatione. Marcus capite 7, vsus est & ipse hoc modo , sed cum adiectione.ita enim scribit, ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὄχλων κατ' ἰδίαν.

Ἀπολαμβάνω , Intercludo , Intercipio, Cohibeo, inquit Budæus. Aristot. in Probl. sect.2, ὡς δὲ ἔσω τῆς χαρᾶς, οὕτω καὶ ἔσω τοῦ πόματος δεῖ ἀπολαμβάνειν τὸ ὕδωρ ῥέον ὡς ἂν ὁ τῆν κυλίκην ἔχων, καὶ πάλιν ἔξω πρὸς τὸν κύπελλον. ἀπολαμβάνει γὰρ ἐντός.Iosephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνουσι πρὸς ὄρεσι καὶ λόφοις χωρίοις, καὶ πάντας κλείουσι.Idē,τὸ μὲν χωρίον ἀμφοτέροις ἦν ἐρυμνόν.ὡς μέν,ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ ἐκ τοῦ Ῥωμαίους, ἔσωσαν ἑαυτούς ἀφῆκαν. Alius innominatus scriptor apud eūdē Suidam ἀπολαβόντες vsurpauit pro ἀπεκλεισαντες, (ipso Suida teste)ita scribens,οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσμβόλοις ἀπολαβόντες, ἐς δέγμαγας ἐλθεῖν αἰχμὰς ἠνάγκασαν. Alia plurima ex Diodoro Siculo possent afferri exempla huius generis. est enim illi familiare verbum hoc in similibus rebus. Plutarchus in Romulo, ἢ αἰσπερ ὠὰ ἀπολαβεῖν αὐτοῦ,Et respirationē intercluisse.

Ἀπολαμβάνω pro simplici λαμβάνω, Capio, Accipio, aut pro Deprehendo.vt ἀπολαμβάνειν ἐν τοῖς ὅρκοις apud Demosthenem Pro corona, exponitur Iusiurandum accipere. Apud Thucydidē autem lib.5,ἀπολαβεῖν μεμονωμένους,Se deprehensurum esse.

Ἀπολαμβάνω, teste Budæo, Excipio , Prosequor , in hoc Plutarchi loco in Dione , καὶ τοὺς ξένους ἀπολαμβάνειν μᾶλλον.Sed quid si ἀπολάμβανον ibi legendum sit?

P. Ἀπολαμβάνομαι,Recipior, Recuperor. ¶Itē Seorsum capior , Excerpor. ¶Frequentius autem pro Intercludor, Circumcludor, Intercipior. Xenophon, αἱ ἵπποι ἐν τοῖς μὲν ὄρεσι τοῖς βαθυτάτοις ἵππων ἀλίσκονται, πῇ δὲ διὰ διαχωρείας ἀπολαμβάνονται. Aristoteles, ἀπολαμβανόμενον γὰρ ἀθρόον τὸ ὑγρὸν,ἐπὰν αἰθῇ τὸ πνεῦμα,ἀθρόον ἐξέρχεται. Sic ἀπειλημμένος ἐν στενῷ ἰσθμῷ, Angustiis Isthmi circūmclusus. Et ἀπολαφθέντες πανταχόθεν , Vndique circumclusi , vel circumuenti.Sic etiam ἀπειλημμένοι ἐν μέσῳ. Et per metaphoram, ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν , In consilii inopiam inclusus.tanquam videlicet in loci alicuius angustias. Latini dicunt Redactus in angustias, item Redactus ad consilii inopiam.

Ἀπολαμβάνομαι, Deprehēdor.Thucyd.l.6, ἵνα,ὦ πρὸς ἔσω ἀπορίας ἀπολαμβανόμενα,ἔχῃ ἡ στρατιὰ τὰ ὀπίσω.vbi

ſcholiaſtes exponit κρατῶμεν.

Ἀπολαμβάνομαι in actiua ſignificatione, & pro Apprehendo apud Lucianum in dialogo Neptuni & Nereidum, ἀκρατὴς ἐγένετο τῆς κυρίας τοῦ κριοῦ, οὐ πάνυ ἀπίλητο, καὶ κατέπιεν ἐς τὸ πέλαγος. Sed fortaſſe pro ἀπιλήπτο legendum eſt ἀπίληπτο. nam verbum ἀπολαμβάνομαι paſſiuè etiam vſurpatur pro Apprehendo.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, Verbale nomen, Receptio, Recuperatio. | Item, Exceptio, Excerptio. | Præterea Interclusio, Interceptio. Ariſtoteles, τὸν δὲ ἀπόληψιν τί αὖ δημοσίᾳ πρᾶγμα λέγει τὶς ἢ καταλαμβάνει τῆς τυραννίδος; quod alibi ἐμφοβέλημα vocat, vt docet Bud.

c.2. Ἀντιπολαμβάνω, Viciſſim accipio. ſicut & ἀντιλαμβάνω. nam vt dicitur ἀντιλαμβάνειν χάριν, ſic & ἀντιπολαμβάνειν χάριν legitur apud Demoſth. pro Viciſſim accipere beneficium.

c.2. Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo. vt apud Philonem De vita Moſis lib.3, διόπερ καὶ τῶν ἡμισταδίων ἑκάστου δίχα τέμνων τὸ ῥωσφόριον ἐξ ἐναπολαμβάνει ζώνης. vbi Turnebus vertit Intercludit. A Budæo exponitur etiam ἐναπολείω, id eſt Includo, pag.558. VBI Ἐναπόληψις etiam aſſertur ex Theophraſto pro Interclusio, Cohibitio, Concluſio.

C. ΔΙΑλαμβάνω, Diuiſim & ſigillatim accipio, vt exponit Budæus, afferens ex Ariſtotele, De part. animalium l 2, τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατ' μέρος διείληφε τὰς διαφορὰς ταύτας· τὸ μὲν ἁπλῶς θερμὸν ὅτι μαλακτικόν, τὸ δὲ ξηρὸν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κρατοῦν. Cuius ſignificationis (à qua alioqui incipiendũ putaui) in Comment. ſuis non meminit, quod ſciam: ſed huc referri poteſt, vel debet potius, quod ibi affert ex Demoſthene, οἱ μὲν ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ' ὀβολὸν πυρὸς κρῖθας. vt videlicet διελάμβανον πυρὸς κρῖθας ſit Sigillati panes accipiebant, vel Singuli ſingulas partes accipiebant. Ipſe tamen Bud. ibi, videlicet pag.561, exponit Ad menſuram accipere. | Διαλαμβάνω, Intercipio. Polybius, ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς τῆς φυλακῆς, vias obſedit, & intercepit tranſitus ſtationariis militibus. Bud. p.561.

| Διαλαμβάνω, non ſolùm Intercipio interpr. idem Bud. pag.559, & Interſepio, Diſpeſco, ſed etiam Dirimo, Diduco, Diſtinguo. Affertque cum alia, tum hæc ex Plat. Sympoſio, πικραίνομαι δὲ καὶ ὡς καταλίπῃ ἐν μέσῳ ἡμᾶς δ' καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, id eſt (inquit) Dirimat, Diſgreget, Diducat. Vide ibidem & alia ſignificationum illarũ exempla: quibus addi hoc poteſt ex Iſocrate, videlicet pro Dirimo, Separo: αἱ γὰρ πολιτεῖαι διὰ τὸν οἰκεῖον τὰς πόλεις [οἱ Ἕλληνες,] ὅταν τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασιν. Et ex Ariſtot. De mirac. περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentẽ, Diſterminãtẽ. Atque vt διέλαβε φυλακὰς in illo Polybii loco habetur, ſic Ariſtot. verbo paſſiuo vtens dixit, Pol.7, δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις καὶ τόποις ἐπικαίροις, (vbi τείχη διειλῆφθαι πύργοις ſunt etiam qui vertant Interiectis turribus munita eſſe) Ibidem, περὶ τὴν οἰκουμένην, id eſt de orbe terrarum, dixit, διειλημμένην τοῖς ὕδασι, Diſcretus eſt, Diſtinctus, Diuiſus. | In v.l. ex Dioſcoride libro 3, διειλημμένος γόνασι vno verbo Geniculatus, pro Geniculis diſtinctus, ſeu Interſeptus, vt alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λεπτῶν φωτῶν, & διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος apud Lucianum. Affertur & ex Xenoph. διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημμένον ἔχοντες τὸ βάρος, Diſtinctum onus habẽtes, ſeu diuiſum. | Διαλαμβάνω, pro Interpellò, & velut Interrumpo, διακόπτω, profert Bud. in Lexico ex hoc Ariſtotelis loco, Probl. ſegm.5, cap.1, ὁ δὲ τοῖς ὁμαλίσιν ἡμιόλιος τῷ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ διακόπτει τὰ μέρη, ἀλλὰ συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχῆ τὴν κίνησιν. id eſt Non interpellat motum ambulantis. | Διαλαμβάνω interdum contrà pro Comprehendo, Complector. vt tradit Bud. afferens ex Ariſtot. De mundo, καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρᾳ ὅπῃ φαυλία τὸν σύμπαντα κόσμον. Sic autem vti & Platonem ſcribit. Et apud Theophr. ὡς ὅτι τὸ παῦ διαλαβεῖν vertit In vniuerſum & collectim explicare, Summario tractatu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, id eſt Congregare, in hoc Ariſtotelis loco, Politicῶν 2, εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους ἀναρχίαν ποιεῖν καὶ παπάζειν. (vbi tamen aliter potius exponendum hoc verbum cenſuerim)

Itidem pro Conſtringere & pro Coagmentare ex Baſilio ad Eunomium affert. Iam verò & Occupare vertit (quæ ſignificatio aliquam cum proximè præcedentibus affinitatem habet) in iſto loco qui legitur apud Suidam, ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς τῆς φυλακῆς. quum tamen ipſemet Comm. pag.561 in planè ſimilibus Polybii locis vertat διαλαβεῖν Intercipere. ſed videtur voluiſſe expoſitionẽ Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν ſignificare ait περιπαρών. Apud Herodianum tamen Politianus quoq; διαλαμβάνειν reddidit verbo iſto Occupare, ſicut & verbo Comprehendere. | Διαλαμβάνω, pro διαιρέω, vide in aduerbio Διαλημμένως. | Διαλαμβάνω, Adminiſtro, Rego. Bud. ex Plat. in Politico.

Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, vel potius ſæpe: & ſignificat alicubi quidem Concipio, ſeu Concipio animo: (cuius ſignificationis exemplum Budæus affert ex Ariſtotele) alicubi verò Diiudico, Exiſtimo, Statuo (id eſt Cenſeo) item Conſtituo. quibus accipi modis à Polybio docet Budæus pagina 561. Sed pro Conſtituo affert pagina 560. (Alibi autem annotat διαλαμβάνω non ſolùm pro Exiſtimo, ſed & pro Suſpicor, ex Maccab. libro 2, cap.5, ſicut & διάληψις pro Suſpicio) Deniq; & pro Conſiliũ agito, Conſulto, ex eodem Polybio. At verò pro Diſcepto, Diſputo, Tracto, Commentor: (vt Latinè Diſcepto, quod ad verbum è Græco ductum eſſe videtur) ex Platone, Ariſtotele, atque aliis habes pag.560. A Luciano certè ponitur & pro Differo: à Syneſio autem & pro Ediſſero, ſeu potius Expono, Explico, aut Percenſeo: vbi ſcribit, περὶ τῶν ἱκλημάτων ἃ διείληφα. Quod verò attinet ad vnam ex illis ſignif. quarum exempla ex ſolo Polybio affert Budæus, videlicet eam qua pro Conſilium agito, ſeu Conſulto, ponitur, videtur certè ea & in Philippi epiſtolâ haberi, in his videlicet verbis, quæ ſunt illius clauſula, ὡς δὲ περὶ ὑμῶν παρόντων, καὶ δι' ἐμοῦ διαλάβεσθαι μᾶλλον ἤδη πῖς πράγμασι ὅπῃ συμφέρει, καὶ καθότι αὐ δυνώμεθα κακοπιοῦντων, ὑμᾶς αἰσθήσεσθαι ἡγοῦμαι τῷ δικαίου, καὶ μάρτυρας ἕξειν πιστοὺς ὑμᾶς, διαλήψεσθαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς. vt ſit hic ſenſus. Cõſilium agitabo, vel inibo, de rebus veſtris. id eſt quomodo me in veſtris rebus gerere debeam. pro Erga vos. vt hodie Galliæ rex in re ſimili ita loqueretur, *I'auiſeray comment i'auray à me porter enuers vous*, vel *comment ie me deueray porter*. At q διαλήψεσθαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς vertit Ius meum à vobis conſequi ſtudebo, iniuriã huic verbo διαλήψομαι facit, atque adeo vim illi affert.

Διειλημμένως, aduerbium ex præt. διείλημμαι factum, pro Diſtinctè, ſeu Diuiſe, aut Diuiſim. Item Præciſè, ſeu Præciſa formula, Xenoph. à διαλαμβάνω ſignificante διορίζω, vt ſit idem quòd διωρισμένως. Vide Bud. p.561.

Διάληψις, εως, ἡ, Interceptio, Intercapedo. Bud. 559 ex Ariſtotele Quòd ſi itidem pro intercapedine ſumi dicamus in hoc Polybii loco, Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χωρίων ταῖς μαχαίραις, non malè fortaſſe reddemus hæc duo aduerbiis Cæſim & Punctim. | Διάληψις eidẽ Polyb. (vt B. tradit) eſt Diſceptatio & ratiocinatio quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod quis ex animi ſui ſententiæ faciendum ſibi inſtituit. ſeu Quod quis iudicat ſibi ſuſcipiendum & inceptandum. Item Propoſitum, Cõſilium. Alicubi & Conatus, Inceptum. Sed quod ad illã diſceptationis ſignificationem attinet, latius etiam patet apud eundẽ Polybiũ διάληψις. eſt enim non ſolùm Diſceptatio & Ratiocinatio, ac Diſputatio: ſed etiam Explicatio rei quæ tractatur, Commentatio, vt ſcribentis commentarios. Harum autem omnium ſignificationum ex Polybio petita exempla vide apud eundem Budæum, partim pag.559, partim pag.560. Quinetiam pag.561 affert διάληψιν ποιεῖσθαι ex eodem pro διαλαμβάνειν, id eſt Statuere, Cenſere. Et τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν pro Contrarium habebat iudicium, vel Contrariam habebat opinionem.

C. ΕΚλαμβάνω, Percipio. Iſocr. in epiſt. ad Iaſ. liberos, ἐλπίζουσι δ' ὅσον ἀγαθόν ἐστι τὸ παιδίον, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι. | Ex Philone autem affertur pro Recipio, vel potius Accipio, aut Mutuor, in libro De mundo, οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες.

| Ἐκλαμβάνω, Excipio, apud medicos, Me-

damenta cõtuso aliquo humore dilata colligo.quod & εἰλαμβαίω. Bud.ex Dioscoride. ‖Ἐιλαμβαίω pro Excipio,id est Interpretor,Intelligo.Greg.ὡς πρὸ εὐφυοῦς καὶ γλῶ κακῶς τις ἐξηλίφασιν, αὐτὸ λεῦ τὸ πρὸ σίζοντος. Affert verò & alia exempla significationis huius Bud. pagina 563.Quibus addo ex Plutarcho in Pericle,in fine pag.secũdæ à principio, (edit.Aldinæ)ἀκούω δ' ἐγὼ οἶμαι καὶ τὸν στρατὸν ὀπτεύειν αἰσχυνόμενον, καὶ τὸν μαίνεσθαι, τῷ μὴ, πλὼ αἴρεσθαι, τῶν δὲ πόλεως καλῶς ὀκλαμβανόντως. Eodem sensu & Gall.dicimus,Vous le prenez bien, vel Vous le prenez mal. Ἔκληψις, εως, ἡ, Perceptio. Item, Exceptio,sequendo vtranque verbi Excipio significationem datam πρὸ ἐκλαμβάνω.

C. Ἐπιλαμβάνω,Insuper accipio,Assumo.Appian.ἵνας πρὸ τῶν Ῥωμαίοις πρὸς ἔθνεσι τὰ τῶν ἡμέρων ὀνόματα ὑπολαμβάνειν. Hic enim ὑπολαμβάνειν esse puto Insuper accipere, Assumere,id est μεταλαμβάνειν:licet Budæus exponat simpliciter Accipere,tanquam videlicet positum pro simpliciter Accipere,tanquam videlicet positum pro simplici λαμβάνειν. ‖ Ἐπιλαμβάνω pro Extremum capio, Extremum sumo.oppositum τῷ μεταλαμβάνω.Dioscor. de raphano, δεῖ δὲ αὐτὸν ὑπολαμβάνειν, μᾶλλον σωτηρίας ἕνεκα ἐσθίειν, oportet eam accipere post cæteros cibos. quasi dicas λαμβάνειν ὕστατον τῶν ἄλλων σιτίων, (sed obiter obserua λαμβάνειν in hoc composito significare Comesse, sicut & Gall.Prendre interdum id sonat) ‖Ἐπιλαμβάνω, Excipio. eo sensu quo dicitur ver excipere hyemem,autumnus æstatem.Vnde exponitur & Succedo. Basilii Libanio,πάφος γὰρ τοῖς εὐκαίροις κλιτύσμασι, μάχεις ὑπολάβῃ τὸ ἔαρ.Theophr.De causis plant.3, ὅπως μὴ ὑπολαμβάνῃ τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ὑπολαβὼν ἐξισθῴη. Sed rursus sine casu apud Gregorium, ἕως ὁ τῆς εὐθυδείας ὑπολάβῃ καιρὸς,Succedat,Sequatur.Bud. ‖Ἐπιλαμβάνω,Corripio,Inuado,Manum inicio. Thucyd.lib.2, de peste loquens,ὡς γὰρ τὸν αὐτὸν ὅπερ καὶ κτείνει οὐκ ἐπιλάμβανε.quod exemplum adde iis quæ afferuntur à Budæo pag.555, vbi exponit & Opprimo. ‖Ἐπιλαμβάνω,Occupo. Synes.epist.91,πολλάκις τοῖς στασιάζουσί μοι,πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ὑπολαμβάνοντι. ‖Ἐπιλαμβάνω,Attingo.Thuc. lib.4,pag.164,ἵππῳ δὲ Χίους τῷ πολίμου τῷδε ἐπίλαβεν οὐκτῷ, καὶ ἔνιαπερ ἐν μέσῳ. At Budæus pro hac significatione affert tantùm exempla constructionis cum genitiuo, ex Aristotele. Sed ἐπίλαβε impersonaliter etiam poni ostendit à Pausania pro Contigit,sicut & καπίλαβε. ‖Ἐπιλαμβάνω,Retineo,Sisto.vt apud Gregorium,ταῖς δεξιᾷ ἐπὶ δεξιτόλων ὑπολαμβάνουσι τὸ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα,digito admoto spiritum tibiæ retinentibus. Demosth.σὺ δὲ ὑπόλαβε τὸ ὕδωρ,Siste aquam fluentem. Interdum etiam Reuoco, in ea significatione qua dicimus Reuocare le dorem.Plato in Phædro,οὐ γὰρ οἶδα ὅπῃ λόγον ἀκούσεται ὁπότερος,οὐ μόνον ἅπαξ πεύσεται,ἀλλὰ καὶ πολλάκις ὑπολαμβάνων,ὁπόταν οἱ λέγῃ. Deniq; & pro Obstruo,Obturo. Aristoph.πρὶν ὑπολαβῶσα. Sic πρὶ μυκτῆρας ὑπολαμβάνειν,Gal. Apud Aristot.autem ὑπολαβὼν τὸν αὐλόν.

Ἐπιλαμβάνεσθαι,passiua signif.pro Extremum sumi, id est comedi,vide apud B.p.556.

Ἐπιλαμβάνεσθαι actiua sign.Prehendere, Apprehẽdere,Comprehendere.Xenoph.ὅπως αὖ ἐπιλαμβάνοιτο καὶ μὴ ἔχοι ἐπιλαθέσθαι ἢ χεὶρ ὑπολαβοῦσα. Atque vt hic manus dicitur ὑπολαμβάνεσθαι,sic dicimur ὑπολαμβάνεσθαι τῇ χειρί quo vsus est & Demosth.sed omittitur frequentius hic dativus,qui est veluti casus instrumẽti:potiúsque additur genitiuus rei quam apprehendimus. vnde dicitur etiam ὑπολαμβάνεσθαι τῆς χειρός, vt habes epist.ad Hebr. cap.8,ex Græcis Bibl.interpr. Sic apud Æschinem in Ctesiph. ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ὑπολαβόμενος τῆς περιχώρου. Et Lucian.ἐπιλημψόμενος τῆς χλαμύδος. (In alia autem apprehendendi significatione ad Timoth.cap.6, v.12, ὑπολαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς. vbi fortasse reddi possit Capesse) Aliquando verò exponitur Manum seu manus iniicio.vt exponi potest & in hoc loco Act.cap.16,ὑπολαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν(vbi etiam animaduerte poni accusat.) Quum manus iecissent in eos.quod est significantius quàm Quum prehendissent. Itẽ pro Manus iniicio,ea etiam significatione qua dicitur Manum iniicere in bona alicuius. Vnde & Vindico exponitur à Budæo,in hoc Platonis loco,μὴ ἐξεῖναι ἑαυτῷ κτήματος ὑπολαβέσθαι. ‖Item Occupo apud Plutar. in Othone,ἐπιλαμβάνοντα τῆς αἰμαξοῦ. ‖Ἐπιλαμβάνομαι,Prehensum retineo,seu simpliciter Retineo,ex Luciano. ‖Ἐπιλαμβάνομαι,Deprehendo.vt quidem apud Plut.in Public.ὁπολαβόμενος τὴν γραμμάτων exponitur Qui deprehendit literas. At Bud.interpr. Incautum opprimere & imparatum aggredi, (quæ multo sunt significãtiora quàm Deprehendere hominem,& paulum etiam ab illo diuersa) in isto Aristotelis loco, ὑπολαβόμενος γὰρ σκαζόντων τῶν γονέων ὁ δῆμος.

‖Ἐπιλαμβάνομαι,Reprehendo,Obiurgo,Corripio,Emẽdo.Bud.pag.555 ex Xenoph.& Platone. Sed in his verbis ἐπιλαμβάνεσθαι γὰρ τῆς δίκης τὸ σωφρονεῖν,(quæ sunt Demosthenis)ἐπιλαμβάνεσθαι quidam non interpr.Reprehẽdebat,sed Remordebat. ‖Ἐπιλαμβάνομαι,Capto.item Capesso.vt ὑπολαμβάνεσθαι καιρόν ex Herodoto pro Captare occasionem. & ὑπολαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου,Capessere opus.in v.l. (Sic autem fortasse in illo loco epist.1 ad Timoth.ὑπολάβῃ τῆς αἰωνίου ζωῆς commodè quis reddiderit Capesse vitam æternã, id est Capesse ea quæ ad vitam æternam deducere possunt) In iisdem affertur etiam ὑπολαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας,ex Plutarcho in Fab.pro Insaniæ illius occurrere. sed quidã interpr. Illius insaniam reprimere,& coercere. ‖Ἐπιλαμβάνομαι,pro Suscipio,ex Ecclesiastici cap.4,ὑπολαμβάνεσθαι τῆς ζηλουμένης αὐτῷ. Item Assumo,vt redditur in epist. ad Hebr.cap.2 v.16.

Ἐπίληψις, εως, ἡ, Prehensio,vel Apprehensio. Item Inuasio, Manus iniectio,Vendicatio. vt B.exp.in hoc Plat. loco De leg.l.11,ἐὰν δ' ἐν δημοσίᾳ πληγάς τινας, μηδεμίαν εἶναι σκηψιν τῆς ὑπολήψεως. ‖ Affertur autem & pro morbo qui ὑπολῆψία dicitur,ex Aristot.Probl.

Ἐπιλῆψία, Inuasio. Videtur enim hoc nomen,quum restringitur ad significationem morbi,qui & seruato nomine Græco dicitur epilepsia, inclusam tamen simul inuasionis significationem habere: & quidem eo sensu quo & Thucydides pestẽ dixit ὑπολαμβάνειν(vt paulo antè docui)id est vel Inuadere,vel Corripere.(sed ab hoc non habemus itidem verbale) ita vt huius morbi inuasio, κατ' ἐξοχήν, vt ita dicam, sic appelletur sine adiectione. Quanquam siquis malit ὑπολῆψιν appellatum eum morbum ab eo verbi ὑπολαμβάνειν vsu quo ponitur pro Retinere, vel potius quo ponitur pro Sistere,non valde repugnarim: vt videlicet ita vocetur à sistendis sensuum actionibus. Apud Gal.& alios multis in locis de hoc morbo tractantes, nihil de huius appellationis origine inueni:at verò Trallianus postquam de iis qui morbo isto correpti sunt,dixit,eos nec audire,nec videre, nec intelligere, sed omnium sensuũ facultate destitutos iacere,nihil differentes à mortuis, subiungit,δεῖ τοίνυν ἡμᾶς τὴν ὑπολῆψιν τὸ πάθος ἐκάλεσαν, δεῖ τὸν ὑπολαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῆς τὰς αἰσθήσεις.sed hic ego reponere non dubitarim ὑπολαμβάνεσθαι pro ὑπολαμβάνεσθαι, vt videlicet καὶ κρατεῖσθαι perinde sit acsi diceret τοῦτ' ἔστι κρατεῖσθαι. Ἐπιλῆψία(inquit Gorræus)Comitialis morbus.Est conuulsio totius corporis non perpetua,cum mentis & sensuum oblæsione. Eam molestæ rei sensus inuehit & cerebro noxiæ tum quantitate tũ qualitate. Quantitàs quidem cerebro grauis est, eiúsq; vim expultricem excitat: consistitque in humore vel pituitoso vel melancholico, sed ferè semper frigido, crasso & viscoso.Quem tamen non adeo multum esse oportet vt penitus obstruat,vimque ipsius cerebri exuperet:alioqui non ὑπολῆψιν, sed ἀποπλῆξιαν potius pareret:sed quantitate mediocrem, vt ad eius depulsionẽ, quam natura totius corporis concussu molitur, cerebro vires adhuc suppetant. Qualitas verò maligna & venenata,& virtuti animali infesta est, siue à veneno sumpto,siue ab vlcere cacoethe cerebri vel subiectarum partium,siue ab alia affectione,vt ventriculi cruditate,& largo meri potu,proficiscatur.Itaque vbi eorum aliquid in cerebro præter naturam fuerit, ipsum mouendi sentiendique principium in sese recurrit & contrahitur, atque ita totius corporis conuulsionem inducit.quinetiam eam à se amoliri contendit, crebra & inæquali cerebri totiúsq; corporis concussione.Ap-

parent enim manifestò in eo morbo hæc duo sympto-
mata, cõuulsio concussióque tanta vt spumam etiam
eliciat. Valido enim motu humor qui in cerebro con-
tinetur exagitatus, non aliter quàm oui candidum spu
mam creat. Et multis interiectis, Est enim hoc
præcipuum inter ἀπόπληξίαν & ὀπίλημψίαν discrimen,
quod & inter paralysin tremorémque esse animaduer
titur. In hoc enim tremor epilepsiæ quodammodo si-
milis est, sicut paralysis apoplexiæ. Ergo vt tremoris
causa non est obstructio, sed superfluus tantùm humor
naturæ grauis, & grauitate duntaxat, non etiam obstru
ctione, sicut in paralysi motum conatúsque naturæ im
pediens: ita in epilepsia iudicare licet, humorem qui
copia sua cerebro nocet, non ea ratione epilepsiam a-
liáque eius symptomata excitare, quòd obstruat, sed
tantùm quòd grauis & molestus cerebro existat: cóque
fieri vt inde cõcitata facultas animalis in suũ prin
cipium se recipiat, quò tota in eius depulsionem post-
ea incumbat. &c. Aliquanto pòst, Morbus hic vni-
uersalis quidem, diuturnus est, vt qui à pueritia maxi-
mè incipiens, (qua de causa, opinor, Hippocrates libro
De aere, locis & aquis, παῖδος παιδίων appellauit) ferè
semper consenescat: particularibus verò accessionibus,
inter acutos qui sine febre sunt, à Galeno numeratur.
Eundem morbum veteres νόσον μεγάλην & ἱερὰν ἀρρωστίαν,
necnon ἱερὰν vocarunt, iis nominibus eius magnitudi
nem designantes. Latini comitialem dixerũt, quòd in
comitiis & hominũ frequentia maximè inuadat. Hac-
tenus ille. Sed huius appellationis qua ἱερὰ νόσος di-
cebatur, afferuntur & aliæ rationes ab Aretæo, vt con-
iecturæ tamen: Trallianus verò ἱερὰν νόσον nominatum
fuisse scribit hunc morbum, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸ
ἡγεμονικόν. HINC Ἐπίληπτος & Ἐπιλαμβάνω, de quibus
infrà.

Ἐπιληψία, Retẽtio, Obstructio, Obthuratio. A Bu-
dæo exponitur Retentio & Obthuratio, afferẽte ex A-
ristotele in Probl. segm. 2. ὡς ὅταν τὸ ὕδωρ τὸ ὀπὸ τῶν κλυστήρων,
ὅταν πλήρεις οὖσαι ὀπλάδη πως ὅταν διέξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατ-
χάμψαν, πολὺς γίνεται ὁ ἱδρώς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ὀπλαψίαν αἴρει-
σθαι κατὰ μικρόν. id est, (inquit) In retentione spi-
ritus, Quum sistitur spiritus. Sed fortasse potius creden
dum est Aristot. scripsisse ὀπλήψει.

Ἐπιλήψιμος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Reprehensibilis) Reprehensione
dignus. Cui opponitur ἀνεπίληπτος. ‖Item ὀπλήψιμον,
Quod reprehensionem meretur, Id cuius causa repre-
hendendus est aliquis, vt exponitur in isto Hermog. lo
co, καὶ μὴ ὀπλήψιμον εἶναι τῷ λόγῳ. ‖Ineptum est
autem & planè absurdum quod in v. l. annotatur ex Eu
stathio, videlicet ὀπλήψιμον μέτρον, quasi caducum &
interceptũ, vocari versum qui vnã sui partem in fine
seruat, alteram proximo subiungit, vt in hoc Simoni-
dis epigr. Ἦ μάγ' Ἀλωαίοισι φόως ἥλιος ἠδὲ λιλαῖα Λειστοχίτων
ἔσπαρχον κτῆις καὶ Ἀρμόδιον. Ineptè inquam hoc annoo-
tatur in v. l. videlicet huiusmodi carmina vocari ὀπλή
ψιμα. quum enim Eustathius dicit ὀπλήψιμα ᾄσεις non id
intelligit, sed ea reprehensione esse digna, seu reprehẽ-
sionem mereri. Præterea non dicit Eustathius, Versum
qui vnam sui partem in fine seruat, alteram proxi-
mo subiungit, sed Qui partem extremi vocabuli si-
bi seruat, alteram sequenti largitur. Sed ipsa eius ver-
ba subiungam, ex Comment. in lib. ξ Iliadis, pag. 984,
circa principium. Quum igitur dixisset, ἴσως δὲ ὅπ κῦ
τοὺς παλαιοὺς τοῦ μέτρου εἰς πλείονα διαιοῦσθαι λέξιν, subiun-
git, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μόνον τῆς πλουτοίας
λέξεως τῷ ἑξῆς τῷ ἔχω ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαρχομένῳ
στίχῳ μεμείωται, ὀπλήψιμα εἶσιν. ὅθεν φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμω-
νίδην τὸν ὀπτῆ &c. Vbi Eustathium, minimè de versibus
caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitasse,
cuilibet, præterquam illi qui hoc in v. l. annotauit, ma-
nifestum fore puto.

Ἐπίληπτος, ου, ὁ & ἡ, (itidem vt proximè præcedens ὀπλήψι
μος) Reprehensione dignus, vel Qui reprehẽdi potest,
Reprehensioni obnoxius. Sed COMP. Ἀνεπίλη-
πτος vsitatius, quod contrariam significationem habet,
videlicet pro Qui reprehendi non potest, Reprehen-
sioni nõ obnoxius, In quẽ non cadit reprehensio. Vno
etiam verbo Irreprehensus, pro Irreprehensibilis. Di-
citur & Inculpatus. Plutarchus in Pericle, αἰδρὶ παντὶ μὴ
ἴσως οὐκ ἀνεπιλήπτῳ, φρόνημα δ' ὀργὴν ἔχοντι καὶ ψυχὴν φι-
λάνθρωπον, &c. Dicitur etiam ἀνεπίληπτος τὸν βίον, item ἀνε-
πίληπτος τοῖς ἔργοις. Apud Thucydidem autem libro 5,
pagina 170, circa finem, κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος
εἶναι, schol. exponit, μὴ παρέξων κατηγορίας ἀφορμὴν, id est
criminationis materiam non præbiturus. HINC
Ἀνεπιλήπτως, Irreprehensè, Inculpatè, Citra reprehen-
sionem, Ita vt quis reprehensionem non mereatur.
Philo, μὴ οὐ μόνον ἀνεπιλήπτως, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινετῶς
ἦρξε.

Ἐπίληπτος, Correptus à dæmone, Bud. ex Greg.

Ἐπίληπτος, Correptus epilepsia, Laborans epilepsia,
id est comitiali morbo. Qui & Comitialis homo, Plin.
(Caducus autem Firmico, vt quidam annot.) Aristot.
αὐθρωπος ἢ ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ὀπίληπτον ἐν τῇ νόσῳ γί-
νεται. HINC Ἐπιλαμβάνω, Comitiali morbo laboro,
quo vti Plutarchum tradit Budæus, locum tamen nõ
afferens. Intellexisse autem puto de hoc (nisi & alibi v-
sus sit) qui est in Quæst. Rom. αἰτιῶνται ὅσοις ὀπιλαμβά-
νει συμβαίνει φθέγγεσθαι, μικρομοιρίαν δηλοῦσαν ἀφιᾶ-
σι. Sed ET Ἐπιλήπτευμα pro eodem affertur ex capi-
te 22 lib. 1 Regum. ITEM Ἐπιληπτικὸς adiect. Pertinẽs
ad epilepsiam, seu comitialem morbum. Et Ἐπιληπτικὴ
νόσος, vel ὀπιλαπτικὸν νόσημα, Aristot. Comitialis mor-
bus. Interdum verò ὀπιλαπτικὸς dicitur pro ὀπιλάμ-
πτης, Comitiali morbo laborans. Sic autem vsus est Plu
tarchus in libro περὶ ἠγεμόνα αἰτομάθειαν.

c.2. Ἀνεπίλαπτος ET Ἀνεπιλήπτως vide suprà cum Ἐπί-
ληπτος.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ & ἡ, (ea forma qua dicitur αἰτιλήπτωρ) Re
prehensor. In v. l. ex Plutarcho, ὀπιλήπτορος πάντων,
Reprehendentis omnia.

c.1. Ἀντιπλαμβάνομαι, Vicissim prehendo, seu apprehen-
do, Contrà nitens prehendo. In vulg. lex. exponitur Cõ
trà nitens retineo. & affertur ἀντιπλαμβάνοντες τῆς ὁρμῆς,
pro Manum vtrinque in auem conicientes, vel Mani
bus vtrinque in auem coniectis.

c.1. Προσπλαμβάνω, & Προσπλαμβάνομαι, Insuper prehẽ-
do. At in v. l. Insuper assumo.

c.1. Συμπλαμβάνομαι, q.d. Vnà prehendo, vel Simul ca-
pesso. Ponitur autem pro Adiuuo, Opitulor. Lucianus,
πῶς Ἀθηναῖ σοφὴ καλέσασα συμπλαβέσθαι μοι τῷ ἔργῳ. q.d.
Esse mihi adiutricem operis, pro Adiuuare me in o-
pere. Sic Herodotus, συμπλαμβάνεσθαι τῷ πολέμῳ Συβαρι
ταῖ. Et Thucydides libro 8, ξυμπλαβέσθαι τῆς ὑπολοί-
που Ἀθηναίων καταλύσεως. Et libro 1, ξυμπλαμβάνον-
τα sine casu. In vulg. lex. ex Plutarcho in Camillo,
συμπλαμβανόντων τῷ ἀγῶνος, pro Certamen simul aggre-
diũtur. Et συμπλαμβανόμενα παιδὸς διανοίας ex Plat. Timæo,
pro Disciplinam simul capessit (nam ibi à typographo
omissam fuisse puto particulam Simul) ITEM
Συμπλαμβάνω apud Thucydidem eadem signif. lib. 2,
ἐρωτῶντι πᾶσι καὶ ἰδιώταις καὶ πόλει, εἴτι δεόμενοι καὶ λόγῳ καὶ
ἔργῳ ξυμπλαμβάνειν αὐτοῖς.

C. ΚΑΤΑΛαμβάνω, Deprehẽdo, Offendo, Nanciscor. Xeno
phon in Sympos. iu persona Socratis loquens, οὐκ ἴσθ' ὅπ
οὕτω σε καταλαβὼν ὀργούμενον; id est Deprehẽdit, vel Of-
fendit. Ita Bud. qui & ex Themistio addit, καὶ ἵππος κα-
τέλαβε τὸν ἑταῖρον, pro Nactus est sodalem, vel offendit.
‖Καταλαμβάνω, Comprehẽdo, Assequor. vnde deducta
κατάληψις, in hac significatione habebis infrà ex Thu-
cyd. Sed ponitur etiam metaphoricè, sicut Latinè Cõ-
prehendo. vnde & κατάληψις philosophica redditur
Comprehensio. In quarum significationum ambigui-
tate ludens Lucianus in suis Vitis inducit scepticum
philosophum dicentem illi qui eum mercari volebat,
se posse omnia facere præterquam δραπέτην μὴ δεδιώ-
κειν. Et interrogatum cur hoc minus præstare posset
quàm aliud quidlibet, respondentem, ὅτι οὐ καταλαμ-
βάνω. Vbi alluditur ad καταληπτικὴν φαντασίαν, vel potius
ad ἀκαταληψίας, de quibus multa habes in libris Sexti
philosophi Pyrrhoniarum hypotyposeon, Latinitate à
me donatis. Dicitur autem & αἰσθήσει καταλαμβάνειν,
Sensu comprehendere, vel Sensu percipere. quam si-

gnificationem habet & passiuum particip.apud Philon. ἡ διαφέρεις ἄλλας αἰσθήσει αἰσθήσεῃ καταλαμβανομένας. Redditur & verbo Complector, vt videlicet dicitur Mente complecti aliquid. Item Assequor & Comperio, Compertum habeo, à Budæo. Quò pertinet hic Platonis locus in Apologia, ὡς ἐπιστοτέρους κατεληλεγμένους ἐμαυτὸν αἰσθήσεσθαι ὄντα. quod exponitur, Vt me illis imperitiorem esse, manifestò comperturus. ¶Vt autem illã verbi Complector significationem habet verbum καταλαμβάνω, sic & alteram interdum: atque adeo ponitur non solùm pro Complector (idem videlicet significans quod περιλαμβάνω) sed & pro Contego, Obduco. vt docet Budæus pag.561, ex Theophrasto. ¶Καταλαμβάνω, Occupo. qua in signif. Diodorus vsus est & passiuo participio καταλημμένων. (Vt autem apud Diodorum reperitur hoc verbũ pro Occupare, ea significatione qua dicuntur hostes occupare locum aliquem, ita & apud Thucydidem legimus pass. καταλημμένῃ τὴν πόλιν, Occupatam vrbem, seu Captam vrbem) Apud Platonem autem in Tim. καταλαμβάνονται καταλαμβάνεσθαι, Occupare & occupari: vel Vincere & vinci celeritate, vt Cicero vertit. Vide Budæum. pagina 561 & 562. vbi exponit etiam Anteuerto, sicut & προκαταλαμβάνω ac προλαμβάνω.

¶Accipitur verò & pro Assequor cursu, οὐκ ἀπολείπομαι, (quæ significatio eiusdem generis est cũ proximè præcedente) item pro Æquo. cuius signific. exemplum Budæus affert ex Basilio) ¶Καταλαμβάνω & pro Detineo, seu Occupo significante Detineo, accipi tradit Bud. in hoc Aristotelis loco Polit.8, ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἐπτὰ ἔτη περὶ τοὺς ἄλλους μαθήματα ἡμιῶνται, τὸν ἀριθμὸν δεῖ καὶ τοὺς πόνους καὶ τοὺς ἀναλωφαγίας καταλαμβάνειν τῷ ἐχομένῳ ἡλικίαν. Ita enim hæc vertit, Quum vsque ad annum septimum decimum aliis disciplinis incubuerint, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus &c.

¶Καταλαμβάνω, Inuado, Corripio, Incesso. Herodot. καταλάβει τοὺς μὲν. Herodianus libro 1, βληχείσοντά τι ὡς Παίονας χαλεπὸν καταλαμβάνει. Idem, πολλῷ δὲ καὶ δηθὰ συμφοραῖς καταλαζόντων τὴν πόλιν. Quinetiam dixit Plutarch. τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, Duo nuntia eũ inuadunt, aut adoriuntur. q.d. Aures eius percellunt. (Passiuè etiam apud Herodianum, πάντων τῶν ὑπνῳ καταλημμένων, omnibus somno correptis) Sed aliquando vel potius sæpe vtendum est verbo Accidere, seu Contingere, ad exprimẽdum hoc verbum, vt καταλαμβάνει με συμφορὰ apud Platonem, Accidit mihi calamitas, vel Euenit, (nisi quis hic malit, Inuadit me calamitas) Itidemque καταλαζοῦσα συμφορὴ, Herodot. Calamitas quæ accidit. (Possit verò καταλαμβάνει με συμφορὰ, reddi etiam Accipio calamitatem: & καζαλαζοῦσα συμφορὰ, Accepta calamitas) Et εἰδέναι τῶν καταλαζόντων σε συμφορῶν, Synes. De rebus quæ tibi acciderunt. Thucyd. auctẽ dixit l.1, ἢν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ, Si aliud bellũ nobis accidat, vel Si bellum nobis oriatur. (Fortasse autem & verbum Incessere aliquis locum habere hic existimet) Sic & lib.2, καὶ αὖτις φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχόμενοι ὕστερον πόλεμος καταλάβοι. Frequenter verò τὸ καταλαβὸν, sine accusatiuo, Quod accidit, seu potius τὰ καταλαβόντα sine accusatiuo, Quod accidit. & plur. τὰ καζαλαβόντα, quæ acciderunt. Herodot. τὰ καταλαβόντα ἰσόμενοι. Sic τὸ καταληφὸς πάθος apud Herodianum lib.2. Ibidem, καιτοὶ οὐκ ἐμοὶ μὲν ἔοικε ὑμᾶς τῷ ὄντι τῶν καζαλαζοῦσαν ἀληθείαν. (nam quod de ἐπιλαβὲ dicit, ad hoc quoque pertinere putandum est) Sed & impersonaliter ponitur καταλάβοι. (sicut de ἐπιλαβὲ dictũ fuit antea) Herodot. καταλάβοι ἄπαιδα λοιπὸν εἶναι. Idem, ἵνα καταλάβοι ὑβρίσαντα τὰδε λιποντῶν. Ex Paus. autem exẽpla B. affert p.556. vbi etiã admonet ita impersonaliter hoc verbũ vsurpari, vt tamen aliquod subiectum subintelligatur, vt εἱμαρμένη, vel χρεὼν, vel aliquid simile. Sed addo iis quæ à Budæo dicuntur, interdum nominatiuum exprimi, vt apud Paus. apud Platonem, εἰ δὲ καὶ ἔλεγεν καταλαβὲν αἰσχύνη ἡμῖν εἶναι Μακεδόνων ξύμμαχον. qui nominatiuus cum hoc verbo subaudiri fortasse debet in aliquibus Herodoti locis. At verò apud Paus. aptè subaudientur illa iis præsertim in locis in quibus dicit καταλαβὲν λιποντῶν. Sunt autem frequentes apud eum, qui & in hoc imitari voluit (vt opinor) Herodotum. Ita igitur in Atticis pag.21, circa finem, ὡς καταλαβὲν λιποντῶν ἐκατὸν Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τετραμμένους. Et in Lacon. pag.71, τὸν δὲ εἰ σωσαίσατο ἀδελφὸν καταλαβὲν ἐν φεύγοντα λιποντῶν ἄπαιδα. Et alibi, ὕστερον δὲ Ἐρυθρία καταλαβὲν λιποντῶν ὑπὸ τῶν τραυμάτων. Sed & σωίσασθαι eadẽ significatione dixisse Paus. animaduerti, cum alibi, tum eadem illa pag.21, cum datiuo, ὀπόσους λιποντῶν σωίσασθαι ἐν τῇ ναυμαχίᾳ καὶ ἐν μάχαις πλείους. ¶Καταλαμβάνω præterea vt Euenio significat, in præc. id est Accido, sic & pro Aduenio in nonnullis loquendi generibus ponitur. vt apud Herodianum, ἐπεὶ δὲ καταλαζοῦν αἱ τῆς δίκης ἡμέραι. Apud eundem, καταλαζούσης δὲ τῆς ἀναβολῆς ἡμέρας, vbi dies illa aduenit. Et ἡμέρας καταλαζούσης apud eũdem. Item χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, quum hyems aduenisset. id est instaret. vt Politian. vertit. ¶Fortasse autem & Peruenio alicubi reddi potest. vt in hoc Synesii loco, ἂν μὴ πάσχωμεν τοὺς ἐχθροὺς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι δοκῶμεν. Nisi quis Occupare malit, vt sit metaphora sumpta à militibus locum aliquem occupantibus. sicut & nostrates ludentes dicunt *Ie vous tray prendre d'assaut*. Nam quod quidam καταλαβεῖν τοὺς Ἀθήνας interpr. Proficisci, nullo modo vim verbi Græci exprimere videtur. Bud. tamen in loco simili Theodoriti καταλαβεῖν Τύρον vertit simpliciter Petere Tyrum. (perinde acsi in illo Synesii loco καταλαβεῖν τοὺς Ἀθήνας reddas Petere Athenas) Sed & καταλαβεῖν τὴν βασιλέα apud eundem Theod. pro Adire regem. Qui verbi καταλαμβάνω vsus cum accus. personæ exprimi posse videtur Gallico verbo *Trouuer*. nam quemadmodũ dicimus *Trouuer* pro Offendere, Nãcisci, (quæ significationes datæ fuerunt primæ huic verbo) ita etiam diceremus καταλαβὼν τὸν βασιλέα, *Estant venu trouuer le roy*, in altera huius verbi significatione. ¶Καταλαμβάνειν vt pro Contingere, i. Accidere, sic & in altera signif. verbi Contingere affertur ex Gregorio, τὰ ἄκρα τῆ θερμότητι καταλαμβάνειν. Sed possit fortassis & aliter hic reddi.

¶Καταλαμβάνω, Includo, Intercludo. vnde pass. καταλημμένοι quod ex Aristot. affert Bud. pag.558. ¶Καταλαμβάνω, Obstringo, Adstringo, Obligo. vt καταλαμβάνω ὅρκῳ, vel ὅρκοις, Obstringo iureiurando. Thucydides lib.4, pag.149, ὅρκοις τε Λακεδαιμονίων καταλαζὼν τὰ πλείω τῆς μαχίμου. Sed & pass. apud eundem lib.1, p.3, πρὸς Τυδαρίῳ ὅρκοις καταλημμένους. Affertur verò & in propria verbi Adstringo significatione ex Plutarcho, καταλαζεῖσης ἰμάντι. Sic autem & συναλαμβάνειν accipi dictũ suprà fuit. ¶Καταλαμβάνω, Conuinco. quæ significatio affinitatis aliquid cum præcedente habet. quem enim cõuincimus, eum velut obstrictum tenemus. (Sic autem & simplex λαμβάνω pro Conuinco accipi dictũ fuit) Sed & Reum perago exponitur à Budæo in hoc Antiphontis loco, τὸν τὸ δεινότατα εἰ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς δεδάχθαι ὑπὸ δικαίου τὸν φόβον αἰσθόμενον ἀλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἁλῶναι. Alibi verò scribit accipi sæpe ab eodem oratore pro Damnare, Punire: eúmque alicubi opponere καταλαμβάνειν verbo ἁπαλύειν. Affert verò & pass. ex eodem, τὸ αἴτιον τῆς ἡμιομφίας καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου.

Καταλαμβάνω pro simplici λαμβάνω ex Philone De mundo affertur, vbi dicit ὅτι δεῖται καταλαμβάνειν pro Incrementum capere. Sed eum λαμβάνειν scripsisse potius crediderim.

Καταλαμβάνομαι passiua signif. vide in quibusdam locis prolatis in Καταλαμβάνω.

Καταλαμβάνομαι pro καταλαμβάνω interdum ponitur. itidémque præt. καταλήμμαι: vnde καταλημμένων τῶν πύργων βαρβάρων apud Diodorum pro καταληφθέντων.

¶Sed affert præterea Budæus ex Andocide signif. actiua pro Apprehendere, πολλὰ ἐκπίνων καὶ καταλαμβανόμενος γενέσθαι. vbi malim καταλαζόμενος.

Κατάληψις, ως, ἡ, Deprehensio. Item Comprehensio. vt apud Thucydidem lib.3, ὡς δὲ οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο ἐκπλοῦς, quum non amplius in comprehensione videretur esse classis. id est Quum videret se non iam posse classem hostium comprehendere, aut etiam Assequi. ¶Item κατάληψις τῶν ἐργῶν ex Demosthene, pro

Inuasio templi.& κατάληψις τῆς βασιλείας ex Isocrate Adeptio regni. Affertur verò & ex Theophrasto lib.2 De causis pl. ὅδε τῷ γεωργὸν κατάληψιν pro Vt dominus agrum recipiat. ¶Sed multo est frequentius in metaph.significatione,quum videlicet de rebus dicitur quæ sensibus corporis, vel potius mente comprehendūtur. A Cicer.redditur non solùm Comprehēsio,(& id quidem ad verbum)sed etiam Perceptio,Cognitio. Idem in Lucullo, Ad rerum igitur scientiam, vitæque constantiam aptissima quum sit mens hominis, amplectitur maximè cognitionem, & κατάληψιν (quam,vt dixi,verbum è verbo exprimentes,comprehensionem dicemus) cum ipsam per se amat,&c. Ibidem.Hoc quidem.Zeno gestu faciebat. nam quum extensis digitis aduersam manū ostenderat, visum,inquiebat,huiusmodi est: deinde quum paulum digitos constrinxerat, assensus huiusmodi: tum quum planè compresserat,pugnumque fecerat,comprehensionem illā esse dicebat. qua ex similitudine etiam nomen ei rei, quod antè non fuerat,κατάληψιν imposuit.Hæc Cicero. Quibus autem in locis ab eò reddatur Perceptio,item Cognitio, docebit te meum Ciceronianum lexicon. Fabius quoque καταλήψεις vertit Perceptiones, quum hanc πίχεις definitionem, πίχειν esse σύστημα ἐκ καταλήψεων ἀμεταπτώτων καὶ ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τὸ καλὸν βίωσιν, vertit Artem constare ex perceptionibus cōsentientibus & coexercitatis ad finem vtilem vitæ. Nā Præceptionibus,quod hìc quædam exemplaria habēt, meudosum esse manifestissimū est. Accedit verò & Ciceronis testimonium ità scribentis,(vbi ad illam ipsam definitionem respicit) Ars verò quæ potest esse nisi quæ non ex vna aut duabus, sed ex multis animi perceptionibus constat? Item,Quid enim est quod arte effici possit,nisi is q̄ artē tractabit,multa perceperit? Philo De mundo,νόησις,κατάληψις,εὐστοχία,&c. Lucianus in Hermotimo,ἕξεις πᾶσαι καὶ σχέσεις,καὶ κατάληψις καὶ σοφίαι. ¶Budæus κατάληψιν vult accipi pro deprehēsione,id est inuentione,in hoc Ptolemæi loco,φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐνίοις μὴ ὡς καταλήψεως ἀξίοις πίστεως τυγχάνειν μέμφεσθαι. ¶Est & κατάληψις musicorum vocabulum, pulsando chordas concentūm explorantium,vt quidā annot.ex scholiaste Aristophanis. qui in hæc verba quæ sunt in Nubibus, καὶ κρούσεις καὶ κατάληψιν, scribit κατάληψιν solere musicos appellare ἐπειδὰν πλήξασης τῆς πλήκτρῳ τὰς χορδὰς καταλάβωσι ἢ ἀποπίνωσι τὸν φθόγγον.

Κατάληψις,est etiam morbi nomen apud medicos. κατάληψις,(inquit Gorræus) affectus est cerebri:prouenit autem à vehementi rēfrigeratione cum quadam siccitate, & posteriora cerebri potius occupat, quum in caro anterior pars magis laboret: in apoplexia verò & morbo comitiali, vtraque,vt scribit Galen. lib.4 De loc.affect. Manent autem per κατάληψιν palpebræ apertæ,quæ per earum clauduntur, seruatūrque secundum naturam spiratio. Huius frigidus ac crassus aut omnino viscidus humor causa est: quanquam & stomachi vitio aliquando incidere possit.Paulus Æginet lib.3,cap.6,scribit, affectum quem medici Galeno antiquiores κάτοχον appellarunt, eundem à recentioribus κατοχὴ & κατάληψιν postea vocatum esse. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνειν,quòd eo affectu detentus æger, repentè in illo permanet habitu in quo correptus est. Hæc ille. In v.lex.scribitur medicis recentioribus vocari congelationem,& esse affectum inter phrenitidem ac lethargum:in quo subita fit detentio mentis corporisque sensu motuque intercepto, remanente figura in qua correptus æger fuerit,siue steterit,siue sederit,siue oculos clausos seu apertos habuerit.

Καταληψίμος,ου,ὁ & ἡ, Ad deprehensionē damnationémq; conducens & incitans. Ita Bud.interpr.afferens hunc Antiphontis locum, εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν αἰσχύνην, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἴη, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταληψίμον ὂν τῶν λειπομένων γιγνώσκειν αὐτῶν ὅτι &c.

c.1.Ἀκατάληψία,ας,ἡ,q.d.Incomprehensibilitas. quæ vox ἀκαταληψία opponitur τῇ καταλήψει seu facultati καταληπτικῇ. Dicitur enim ἀκαταληψία de eo qui οὐ καταλαμβάνει,vt dicere solebant scepticī, quemadmodum videre est in multis Sexti philosophi locis,in libris Pyrrhoniarum hypotyposeōn.Plutarchus ad Coloten, ὅτι τοῦς πείθεται Σωκράτει καὶ Πλάτωνι καὶ Παρμενίδῃ καὶ Ἡρακλείτῳ τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας, αἰδῆ δεινὰ φάσκοις.Sic autem & verbum ἀκαταλαμβάνω pro ἀκαταλαμβάνω, vt docebo in Ἀκατάληπτος.

Κατάληπτος,οῦ,ὁ,Qui comprehendi potest, Comprehēsibilis, vt Cicero καταληπτὸν dixit Comprehensibile,Acad.quæst.editionis secundæ lib.1, Visis non omnibus adiungebat fidem,sed iis solùm quæ propriam quandam haberent declarationē earum rerum quæ viderētur.Id autem visum quum ipsum per se cerneretur, comprehensibile:(Feretis hæc?Nos verò,inquit, quonam enim modo καταληπτὸν diceres?) sed quum acceptum tam & approbatum esset,comprehensionem appellabat,similem iis rebus quæ manu prehenderētur. ex quo etiam nomen hoc duxerat.In quo Ciceronis loco obiter obserua etiam vnde sit dicta κατάληψις,quam vertit comprehensionem, sicut & alibi. Sed eundem alicubi pro καταληπτὸς dixisse etiam Cōprehēsus, item Perceptus,Cognitus, testatur Bud. qui itidem καταληπτὸς vertit Perceptus,in isto Gregorii loco, λὰξ μὲν ἔβη φῶς τὰ ἀκρίτατον, οὗτο τῷ καταληπτῷ, οὗτο λόγῳ ῥητόν.

HINC Ἀκατάληπτος bicomp.Incomprehensibilis,Quī coprehendi nō potest,Qui percipi nō potest. A QVO Ἀκαταλήπτῳ, quod tamen passiuam significationem non retinet,sed ponitur pro Non comprehendo.nam ἀκαταλήπτῳ & οὐ καταλαμβάνω pro iisdem accipit Sextus philosophus, scepticos ea in ore habere solitos fuisse docens.

Κατάληπτόν, Quod assequi seu obtinere possumus, Quod obtineri potest.Thucydides 3, ἀφορμίαν λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφ' ὧν ἐγίγνοντο, τὰ πεφασμένα ἐφαίνετο καταληπτά,res obtineri posse videbātur. ¶Et καταληπτὸν δέος πίστις,v.l.ex Euripide,Luctus diuinitus acceptus. Videri certè posset hoc καταληπτὸν esse ab ea verbi καταλαμβάνειν significatione qua dicitur νόησις vel συμφορὰ quēpiam καταλαμβάνειν: sed constituendū esset hic nouū quoddam genus hypallages, vt esset pro καταληπτὸς δόξαν πίστις.quum non dicatur πίστις καταλαμβάνειν δόξαν,sed aliquis πίστιν καταλαμβάνειν δόξῃ.

Καταληπτικός,ἡ,όν,(q.d.Cōprehensiuus) Comprehendendi facultate præditus. Apud Nazianzenum καταληπτικὸς ἑαυτοῦ, Qui seipsum comprehendere potest. Et καταληπτικὴ φαντασία apud philosophos.Lucianus in Vitis, οὐ γὰρ εἰσυνίησι πῶς ἡμεῖς ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχομεν.Meminit & Epictetus τῆς καταληπτικῆς φαντασίας. ET Καταληπτικῶς,q.d.Comprehensiuè,Adhibēdo καταληπτικῷ φαντασίᾳ.

Καταληπτικὸς τῶν ψευδοπικοῦ Aristophanes dixit in Equit. circa finem,pro ὃς κατακαλαμβανόμενος πιέζει κἀκεύσεται ὥστε δοῦναι μὴ κατανεῦσαι,vt scribit scholiastes.

c.1.Ἐγκαταλαμβάνω,Intus capio,Intus comprehendo. A cuius passiuo Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æschin.ἐγκατελήφθησαν pro Intus capti fuerunt: ἐπὶ δὲ τοῖς καιροῖς τούτοις Ὀλυνθίους ἔχω,ἢ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολίται. Sic etiam Demosthenes vsus est. Herodotus autem dixit ἐγκατειλημμένοι ἐσπὸς πίσχας vacante præpositione quæ est iuncta verbo. ¶Interdum verò ἐγκαταλαμβάνομαι,Intercipior,Includor: vt apud Antiphontem, εἰ δέ τινα τῶν ἱερῶν ἱερῶν τὰ παίδια ἐκτεθύμενον ὄντα, καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρῆσαι,ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, ἀφάμενον φέρειν.Plutarchus De primo frigido,ἀλλὰ πολλοὺς ἐγκαταλαμβανόμενον αἰθίσται καὶ μάχεται. ¶Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις Thucydides libro 4 pagina 128(vt alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις)Obstringere iureiurādo, Adigere iureiurando.sed hic addit κατ' ἀνάγκην.

c.1.Ἐπικαταλαμβάνω,Occupo, Anteuerto.item Assequor. Budæus ex Platone & Theophr. Item, Opprimo, ex Xenophonte. Vide Comm.pagina 562. Sic pass. Ἐπικαταλαμβάνομαι,Occupor, Anteuertor.

c.1.Περικαταλαμβάνω, Vndique deprehēdo, Vndique cōprehendo. A cuius passiuo Περικαταλαμβάνομαι est περικατάληψις apud Aristotelem De mundo,περικατάληψις ἐστὶ πλήθους. Apud Polybium autem l. 16,

Φίλιππος δὲ ὥσπερ παλαμβάνοντας τῆς καιροῦ, Bayf. vertit, A At Philippus videns se rei occasione impeditum & repentè oppressum.

Περιπαλαμβάω apud Theophr. histor. plantarum. lib. 4, in eadem significatione in qua & ὑπαλαμβάνειν, & de re eadem, καρπὸν δὲ φέρει πολύν, καὶ πᾶσαν ὥραν πυκάζει. οὐ περιπαλαμβάνει γὰρ ὁ τῖλος ἀεὶ τὸν ἴουλον. Et De causis plant. lib. 2, συμβαίνει δὲ διὰ τῆς ὀψιγαρπίας ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πυκάζεσθαι οὐ περιπαλαμβανούσας τὴν ὥραν. Quos locos Budæus affert in suo Lexico, (non addita significatione) quum tamen Comment. pag. 562 ex eodem autore ὑπερπαλαμβάνειν afferat de re eadem dictum. quod certè multo aptius esse videtur, imò verò hoc, non item illud, habere hic locum existimo. B

Περιπάλημψις, Deprehensio seu comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus, seu comprehendimus. ΒΤ Περιπαλημμένος, Undique comprehensus.

C.2 Προκαταλαμβάνω, Anticipo, Anteuerto, Occupo. Thucyd. libro 3 προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. Theophrast. Hist. plant. lib. 5, εἰ μὴ προκατάλοιτο τὸν τόπον. Herodian. lib. 1, μήπως ἐκεῖνοι προκαταλάβοιεν τὴν Βασίλειον ἑστίαν πρὸ ἀποστάσεως πλειόνων. Et lib. 2 ἐπέσπευδε καὶ τὴν Ῥώμην προκαταλαβεῖν τὴν Βασιλείου ἑστίαν. Apud eundem προκαταλαβεῖν τὸ Βυζάντιον, Politianus vertit Byzantium præsidio occupare. Thucydides dixit etiam προκαταλαμβάνειν aliquos, pro Occupare, id est Antè opprimere. Ex Gregorio autem affertur, εἰ δὲ προκαταλάβοις σαυτὸν τῷ σφραγῖδι, pro Si te sigillo præmunieris. sed malim Anteuertendo præmunieris, vel Ad anteuertendum, seu occupãdum. Inuenitur & pass. præt. significatione actiua, in hoc Metrodori loco, προκατείλημμαί σε ὦ τύχη. quæ Cic. ita vertit, Occupauit te fortuna, atq; cepit. Vide meum lex. Cic. p. 141. C

Προλαπάλημψις, Occupatio, Præoccupatio, Anticipatio.

¶ Est & nomẽ schematis apud rhetores, quum id quod aduersarius arrepturus est aut obiecturus, præsumunt & prius dicunt. Latinè (inquit Rufinus) Præceptio vel Anticipatio dici potest.

C. ΜΕΤΑλαμβάνω, Cum alio accipio, seu capio, Partem capio, Particeps fio, seu Particeps sum. Planè enim μέτ cũ hoc λαμβάνω ita sumitur, vt cum ἔχω, habéntque eiusdem generis significationem: imò verò vnum ex altero quodam modo sequitur, oportet enim prius λαμβάνειν quàm ἔχειν. Sic autem habes expositam à me præpositionem μέτ cum ἔχω, col. seu semipag. 1348 Tomi primi. ac fuit etiam in causa verbũ illud μετέχω cur huic significationi primũ locũ dederim, & quòd huius signif. sit frequens vsus, quum alioquin hunc sibi vendicare videretur ea cui secundum dabo. Sed hoc sciendũ est. μεταλαμβάνω ita significare Partem capio, vt simul etiam significet Particeps sum, & de eo dicatur potius qui tã cepit partem, atque adeo pro illo ipso μετέχω ponatur: sæpe verò & præterito μεταλαφα sic vtuntur. ¶ De hoc quoque admoneo, interdum dici de eo etiam qui mali alicuius sit particeps. Præterea interdum genitiuo, interdum accusatiuo iungi. Quæ omnia ex sequentibus patebunt exemplis. Ac primùm cum genitiuo, vt apud Aristotelem De mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, vtilitatis partem capere, id est participem fieri, seu esse. Plato in Epinomide, μεταλαβὼν ἐρεσσίνου ἐς ὧν μιᾶς. Lucianus, εἰ καί τις ἄλλος αὖθις μεταλάβοι. Vno autem eodémque in loco verbis μεταλαμβάνειν & μετέχειν eandem significationem dedit rhetor quidam, ita scribẽs, ἑκάστων δὲ τούτων τῆς τύχης μεταλαμβανόντων ἄλλοι ἄλλος, ἀρίστων δὲ οἱ ἀρίστου τῶν Γοργίου δέ ἐστιν ὅδε, καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῆς τύχης. Ad alteram huius verbi constructionem venio, videlicet cum accusatiuo. Ita igitur Isocr. ἅπαν οὐσίαμεν ἄμεινον μετάλαβε, vbi μετάλαβε redditur etiam Consequutus est, Nactus est. atque adeo simpliciter etiam Accepit. Sic autem & apud Theophrastum De hist. pl. l. 7, ὃν τοιοῦτον μετέλαφεν. Ac profectò in iis quæ subiungam exemplis in quibus additur μέρος, nemininisse oportebit eorum quæ in μετέχω dixi, videlicet vim suã amittere præpositionem μετ. Plato in Apologia, ἐμὲ μεταλαβὸν τοσοῦτον μέρος τῆς ἀρετῆς. (quo vsus est verbo eadem in re Isocrates, ἐλάττω μέρος μετέλαβε) Demosth. D E F G H

Pro corona, τὸ δὲ προσκεῖσθαι, καὶ μὴ παρ' ὀλίγον ἠτυχήμαθ' ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τοῦ ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ὑπερβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μεταληφέναι νομίζω τῇ πόλει. quæ ita Budæus vertit, Quod autem nostra ciuitas, alioqui felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententia successerunt, in eo ego verò ratam quandam partẽ ad nósque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. Quòd siquis nolit vacare hìc præpositionem μέτ, dicat vacare μέρος. detracto enim hoc nomine idem manebit sensus. sic autem & in aliis plerisque locis idẽ experieris. Ac idem in verbo μετέχω vsuenit. nam verbi gratia, in hoc Aristophanis versu, Ἡμῖν μετάσχε τοῦδε τοῦ πανὸς μέρους, si detraxeris μέρους, manebit idem sensus. Verùm id minus commode fieri potest iis in locis, in quibus non simpliciter μέρος ponitur, sed additur illi aliquid, vt in illo altero paulo antè citato dicitur πλεῖστον μέρος. quanquam & hic si esset additus articulus τό, omitti posset μέρος, & dici εὐμεταλαβὼν τὸ πλεῖστον τῆς ψήφου. Aptius tamen id fiet vbi adiunctum erit πλεῖστον, aut tale quid: sicut rursum in verbo μετέχω, exIsocr. in Archidamo, οἷσπερ καὶ τῆς χειρόνων πόλεων μέρος μᾶλλον μετέχουσι. Fateor tamen, detracto hoc nomine duriorem sermonem fore. Passiuè autem μεταλαμβάνεσθαι dicitur res aliqua, (q.d. Participari) ab eo qui eius sit particeps. Budæus autem vertit, Percipi, in hoc Gregorii loco, καλὸν μὲν, ἀκαίρως μεταλαμβανόμενον, quum opportunè percipitur. ¶ At verò ex Herodoto μεταλαμβάνομαι affertur significatione actiua, videlicet pro Vendico, (quæ significatio affinis est proximè præcedenti) μεταλαμβάνομαι τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς, Nomen hoc mihi vendico. Nullum alioqui affertur exemplum vocis pass. μεταλαμβάνομαι positæ pro actiua μεταλαμβάνω in altera illa proximè præced. significatione.

Μεταλαμβάνω, q.d. Post accipio. Id est, Vnum capio post alterum, Vno relicto alterum capio. vt faciũt qui permutant seu commutant. vnde fit vt μεταλαμβάνω generaliter ponatur pro Commuto, Permuto: atque ita dixit Thuc. l. 1, τὸν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cũ pace cõmutare, vel pace cõmutare, sine præpos. nam & hoc modo loquuntur Latini. Esset tamen ad verbum, Bellum pro pace commutare. Sic autem dixit vicissim Herodianus libro 8, μεταλήψεσθαι δὲ αὖτε πολέμων εἰρήνην βασιλῆας. Eadem verò forma sermonis vtens rursum Thucyd. lib. 6, scripsit, αὖτε τὰ αὐτὰ φυλάσσεσθαι αὖτις, ἢ αὖτε παύσασθαι περὶ ὧν τὰ ὁμοίως μεταλάβοι. (Quo in loco μεταλαμβάνω αὖτε παύσασθαι, nihil aliud esse quàm αὖτε παύσασθαι, annot. in v. l. quum potius dicẽdum sit vacare præpositionem αὖτε in verbo αὖτε παύσασθαι) Ita loquutus est & Isocr. in Areopagitico, πάντα τὸν αὐτὸν αὖτε τις δυνήσεται τὸν βουλόμενον, αὖτε τῆς πλεονεξίας τῆς οὔσης πολλὰ καὶ καλὰ διαπεφευγυίας ὑπάρχειν ὑμᾶς πίστιν μεταλαβεῖν. Geometris, μεταλαμβανόμεναι γωνίαι, quæ permutantur, Camerinterdum verò μεταλαμβάνω reddendum est potius simplici verbo Muto. vt in hoc Polybii loco, ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τις ἔπρεπε, μεταλαβεῖν ἦν καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον οἱ Γαμαῖοι. Sic Xenophon Pæd. 4, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδίπνουν. Vsus est autem hoc verbo de vestibus itidem quæ mutantur, poeta quidam comicus apud Athenæum lib. 6. (At in v. l. ineptè redditur μεταλαβεῖν ἱμάτια in loco illo Xenoph. Assumere vestimenta.) In illo autem Thucydidis loco, τὸν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, tolerari potest interpretatio verbi μεταλαμβάνειν pro Sumere, sicut & in cæteris locis vbi construitur μεταλαμβάνειν cum αὖτε. quia μεταλαμβάνειν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης nihil est aliud quàm λαμβάνειν πόλεμον αὖτ' εἰρήνης. verùm vt his locis elegantius adhibetur cõpositum quàm simplex, ita etiam elegantior est altera illa interpretatio quam attuli suprà. Eustathius, scribens μεταλαμβάνειν significare ἀμείβεσθαι, affert hoc exemplum, ἔχων τις δῶρον, μεταλάβοι ἄν τι παρ' ἐμοῦ. ¶ Μεταλαμβάνειν (inquit Budæus) est quum alter alterius vestem vel instrumenta sumit. Plato De rep. libro 4, πάντων σκυτοτόμων ὑπὸ χειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι, ἢ σκυτοτόμους πάντας, ἢ τὰ ἔργα μεταλαμβάνοντας ἀλλήλων. At ego hìc quoque verbũ Cõmutare dico locũ habere, vt videlicet τὰ ἔργα μεταλαμβάνοντας ἀλλήλων, reddamus

I K L M N O P Q R

reddamus Commutantes inſtrumenta inter ſe. vt vide licet Plautus dixerit in Captiuis, Itaque inter ſe commutant veſtem & nomina. Hoc enim aptiſſimè redditum iri puto Græcis hiſce verbis, τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνουσιν ἀλλήλων. ‖ Μεταλαμβάνω, Aliud pro alio ſumo, inquit Bud. afferens tamen exemplũ ex ſolo Gaza, ita ſcribente de ἐμαυτῆ & ἑαυτῆ pronominibus, ὅτε δὲ ἡ μεταλαμβάνειν ἕξιν ὄνομα ἐπιδιωκομοῦ, ἢ τὸ ἴδιον ἢ αἴτιον. Poſſit verò hæc ſignificatio & in quibuſdã exẽplis paulo antè citatis locum habere, vbi μεταλαμβάνειν expoſitum fuit Mutare. nam quum dicuntur Romani μεταλαβεῖν mores, intelliguntur alienos ſumere pro ſuis, ſeu loco ſuorũ. Sic & qui ἑαυτὸν μεταλαμβάνει, i. veſtẽ mutat, vnam loco alterius accipit. aut etiam ſiꝰ plici, vna relicta alteram accipit, vt dictum fuit ſuprà de verbi huius ſignificatione.

Μεταλαμβάνω, Viciſſim accipio, vel aſſumo. vt exponitur à Budæo in hoc Platonici Philebi loco, μᾶλλον πάντων μεταδιαιτώμεθα· τὸν μὲν τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν. id eſt (inquit ille) Viciſſim poſt vitam voluptariã aſſumamus vitam prudentiæ, & eam æſtimemus. Sed alicubi μεταλαμβάνειν exponitur etiam ſimpliciter Aſſumere. vt in hoc Plutarchi loco, De defect. oraculorum, καίτοι δοκεῖ γὰρ οὕτως, ἔφην, ἀφέντας ἤδη τὸν περὶ γενητῶν λόγον ὡς πόλεμος ἔχοντα, μεταλαμβάνειν ἕτερον πρόσωπον. Quod autem attinet ad illam verbi huius ſignificationem quã ponitur à Platone pro Viciſſim accipio, exiſtimat Budæus eandem habere, aut certè ſignificare Alium pro alio ſumo, (de quo etiam ſignificatu dictum modò fuit) in iſto eiuſdem Platonis loco, δέχεται παύσασθαι αὐτὸν, μεταλαβόντα αὖθις τὸν συγγενικὸν πόνον. ‖ Μεταλαμβάνω, Tranſſumo, vt μετάληψις à Fabio redditur Tranſſumptio. quod nomen vide.

Μεταλαμβάνω, Intelligo per allegoriam. Bud. ex hoc loco Euſtathii, τὴν Ὀδύσσειαν μέν φασιν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι, καθ' ἣν ἔστιν αὐτὴ διδασκαλικὴ Πλωτίνου, εἰς φιλοσοφίαν ἀναλαμβάνονται.

Μετάληψις, ἐως, ἡ, Participatio. Plato in Parm. οὐκοῦν ἤτοι ὅλου τοῦ εἴδους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον, μεταλαμβάνει. ἢ ἄλλη τις αὖ μετάληψις χωρὶς τούτων γίγνεται; ‖ Μετάληψις, Commutatio, Permutatio. vt apud Ariſtotelem Rhetor. 1, αἱρεῖ μείζονος [κακοῦ] ἐλάττονος μετάληψιν. vbi tamen & ſimpliciter accipi poteſt pro ſumptione, ſeu acceptione, (vt μετάληψις ſit pro ſimplici λῆψις) ſicut in πόλεμον αἱρεῖ εἰρήνης μεταλαμβάνειν, poſſe μεταλαμβάνειν accipi & pro Sumere, dictum ſuprà fuit. ‖ Μετάληψις apud rhetores ſtatus quidã, quaſi Tranſſumptio, aut Tranſlatio, aut Tranſpoſitio. ita enim Fabius libro 3, cap. 6, Et μετάληψιν, quam nos variè, tranſlatiuam, tranſſumptiuam, tranſpoſitiuam vocamus. A quibuſdam exponitur etiam Tranſlatiua cauſæ conſtitutio, item Præſcriptionis ſtatus, ſeu Præſcriptionis lis: item Exceptio. Ab Hermogene μετάληψις eſſe dicitur ὅταν ἡ ζήτησις ἢ εἰ δεῖ τὸν ἀγῶνα εἰσελθεῖν. ‖ Μετάληψις apud poetas ſchema quoddam, quod itidem redditur Tranſſumptio ab eodem Fabio, ita ſcribente libri 8 capite 6, Supereſt ex iis quæ aliter ſignificant, μετάληψις, id eſt tranſſumptio, quæ ex alio in aliud velut viam præſtat. Tropus & rariſſimus & maximè improprius: Græcis tamen frequentior, qui cẽtaurum, Chirona, & νήπιος φωνὰς, ὀξείας dicunt: nos quis ferat, ſi Verrem, furem: aut Lælium, doctum nominemus? Eſt enim hæc in metalepſi natura, vt inter id quod trãſſertur ſit medius quidam gradus, nihil ipſe ſignificans, ſed præbens tranſitum. Hæc Fabius. Huc autem pertinentia multa ſuppeditabit tibi Euſtathius pag. 79, vbi μετάληψιν nihil aliud eſſe dicit quàm μετωνυμίαν. Idem verò pag. 1875 vult luſciniam ab Homero vocari κούφην Παυσαρίου per quãdam metonymiam, ſeu μετάληψιν. Donatus in hæc Terẽtii verba quæ in Andria leguntur, Actus 3 ſcena 2, Quaſi tu dicas factum id conſilio meo: Dicas, inquit, pro Credas. non enim dicimus niſi quod credimus. Ab eo quod ſequitur, id quod præcedit: figura metalepſis, à poſterioribus ad priora.

Μετάληψις apud grammaticos, quæ alio nomine κλίσις, ſchema quoddam, cuius vſus eſt in conſtructione, quum caſus qui præcedit ſuam ἀκολουθίαν non ſeruat, ſed in alium μεταλαμβάνειν aut μεταλήγειν. Cuius ſchematis exempla vide apud Euſt. p. 103.

Μετάληψις, Allegoria, ἀλληγορία, vt inquit Euſtathius pag. 79. ex quo habuiſti & ſuprà μεταλαμβάνειν pro Allegoricè ſignificare. Sed idem pag. 691, μετάληψιν exponit etiam μετάφρασιν, ſicut μεταφράζειν & μεταλαμβάνειν idem eſſe tradit. Et rurſum in illa pagina 79 μετάληψιν vocari tradit etiam τὴν τῶν λέξεων ἐπιμιξίαν. vnde ἀμεταλήπτοι λέξεις dicuntur αἱ ἀπερμίκτοι.

Μεταληπτός, ὸς, ὁ, Cuius participatio eſſe poteſt, Cuius particeps aliquis fieri poteſt. ‖ Item μεταληπτός, Qui poteſt exponi, Cuius expoſitio afferri poteſt, ſeu ἑρμηνεία. CONTR. Ἀμεταλήπτος, de quo in Μετάληψις proximè præcedente.

Μεταληπτικός, ὴ, ὸ, q. d. Participatiuus, Participandi vim habens. At in v. lex. pro Particeps affertur ex Gregorio. ‖ Item μεταληπτικὸς apud gramm. Pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur. VNDE Μεταληπτικῶς aliquid dici, eſt Per metalepſin.

C. 2. Ἀντιμεταλαμβάνω, Contrà particeps fio, aut Viciſſim particeps fio. aut Contrà accipio: apud Philonem De mundo. VNDE Ἀντιμετάληψις, q. d. Participatio quæ viciſſim fit. In vulg. l. Commutatio, Quum vices redduntur. Et ἀντιμεταλήψιν φίλων, reddendis ſubinde vicibus.

C. ΠΑΡΑλαμβάνω, Accipio quaſi per manus traditum, vt qui accipit aliquid à maioribus ſibi relictum, aut qui ſuccedit alicui in imperio, dicitur id παραλαμβάνειν. Plato libro 1 De republica, πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλεῖω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Interdum verò pro, Auditu ſeu audiendo accipere à maioribus: quod & ſimpl. Accipere à maioribus dicitur, item Fando accipere. Ariſtides in Panath. τὰς πράξεις μὲν παρελθεῖν, πλείους μὲν ἢ παῖς τ' ἄλλων συμπάντων, μείζους δ' ἀπασῶν οὔσας αἷς παρειλήφαμεν. Thucyd. autem dixit eadem in re, λεγόμενα παρελαβομεν, lib. 2, τὰ μὲν ἐωθεν ἀεὶ Ἀλκμαίωνα, πλοῦτα μεγάλα παρελάβομεν. Sic autem & paſſ. παρειλημμένα, Auditu accepta, Tradita literarum monumentis, vel Prodita, apud Ariſtotelem. Sed additur frequentius præpoſitio παρά cũ ſuo genitiuo, in vtroque vſu verbi παραλαμβάνω pro Accipio: diciturque etiam generaliter παραλαμβάνειν τι παρά τινος, Accipere aliquid à quopiã, quod videlicet nobis tradit. ac tum videri poſſit otioſa quæ adiuncta eſt verbo præpoſitio. Iſocrates Trapezit. τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν. ‖ Quod autem attinet ad παραλαμβάνειν ἀρχήν (id eſt Accipere imperium, pro Succedere imperio) vel cum aliis huiuſmodi accuſatiuis, frequens eſt apud hiſtoricos. Herodianus, ὁ δὲ Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχήν. Philo, πέμπτος μὲν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro ſucceſſor Ægyptum tenuit. Aliquando autem commodè in ſimilibus locis redditur Excipio. vt ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, Nox diei ſuccedit, vel Nox diem excipit, vt dixit Liuius, Nec tranquillior nox die tam fœdè actã excepit. Vide B. p. 564.

Παραλαμβάνω, Aſſumo. ea ſignific. qua dicitur Aſſumere aliquẽ. Herodian. l. 5 παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Plut. in Symp. ſept. ſ. καλοῦσι δὲ Πιττακὸν, ὅτι, ἐν Θάλω παραλαβόντα πότον. Idẽ in lib. περὶ ἀοργησ. addidit præpoſitum cum ſuo genit. τῷ δὲ Σωκράτει ἐκ παλαίστρας παραλαβόντες τὸν Εὐθύδημον. At verò apud Matth. cum præp. εἰς, c. 4, v. 5. πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Itidẽ v. 8, πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν. quibus in locis vetus interpr. verbũ illud retinuit. vertit. n. Aſſũpſit. Alii interpr. Tranſfert. At ego malim Aſſumptum eum tranſfert, vel ſumptũ. aut Ducit ſecũ. Sic autem alibi apud eundem παραλαμβάνειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ ἁγιον πόλιν, videtur commodius redditum iri, Secũ ducere, quàm Abducere, aut Suſcipere.

Παράληψις, ιως, ἡ, Exceptio, in ea excipiẽdi ſignif. quæ data fuit verbo παραλαμβάνω. Itẽ παράληψις ἀρχῆς, Polyb.

Acceptio imperii, ab eo videlicet cui ſuccedimus.
Item Ipſa aſſumendi actio, in ea ſignif. aſſumendi quã dedi verbo προσλαμβάνειν.

κ.ε. Προς προσλαμβάνω, Vltra accipio, vel Vltra aſſumo. Dioſc. in præf. lib. 1, περὶ προλήψεως ἢ δὲ ἡ σωτηρία καὶ σύμφυλον ὑλικῶν, vbi exponitur Complectemur. Idem circa principium eiuſdem præf. μὴ τὰς ὁλοσχερεστέρας τῶν διαφορήσεων, καὶ ἀκριβείας περὶ προσλήψεως. vbi videtur poſſe exponi Qui adhibuerunt præterea. HINC Πρόσληψις, q.d. Ipſa actio aſſumẽdi vltra ſeu inſuper. Et figura apud grammaticos, (vt ſcribit Diomedes) quũ aliquid ad nouiſſimam partem dictionis accedit. vt Admittier pro admitti, & Accingier pro accingi. (AT Παραγωγὴ eſt eidem quum ad vltimã ſimplicis dictionis clauſulam, aut litera iũngitur, aut ſyllaba. vt Hoſtis pro hoſti apud Plautum: & Poteſtur pro poteſt) Cæterùm in vulg. edit. Dionedis EST Προσδιάληψις. quod mendum ſeruarunt v. l.

c.ε. Συμπροσλαμβάνω, Vnà excipio, vel Vnà aſſumo. Herodianus libro 2, συμπροσλαμβάνοντες ὡς καὶ τὴν λοιπὴν ὕστερα παρῆσαν.

C. ΠΕΡΙλαμβάνω, Circumplector, Complector, Comprehendo. Plato in Timæo, σχῆμα τὸ περιληπτὸν ἐν αὑτῷ πάντα σχήματα, Forma complexa in ſe reliquas omnes. At Cic. vertit Forma qua vna omnes reliquæ concluduntur, vt videbis p. 19 mei Cic. lexici. Vertit & Includere, pag. 18. Et paſſ. ex Theophr. καταφύτευται περιλαφθὲν ὑπὸ τῆς φυτείας. ‖ Περιλαμβάνω, Amplector, Amplexor. VNDE Ἀντιπεριλαμβάνω, Vicißim amplexor. Xenoph. Sympoſio, περιβάλλων ἐφίλησε αὐτὴν ἡ δὲ αἰδουμένη μὲν ἔοικεν, ἧττον δὲ φιλικῶς αὐτὸν περιελάμβανεν. ‖ Περιλαμβάνω metaph. vt περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, Greg. Mente comprehendere, Percipere. VNDE Περιληπτὸς διανοίᾳ, ſeu νοήσει, Qui comprehendi poteſt. vel Comprehenſus, vt B. vertit apud Plat. νοήσει περιληπτόν. Apud quem & Cic. hãc vocem interpr. item in aliis, pag. 12, & 13 Cicer. lexici. CONTR. Ἀπερίληπτος διανοίᾳ, de Deo apud Greg. aut ſine adiectione, Qui mente comprehendi non poteſt.

Περίλημμα, ατος, τὸ, Quod cõprehenſum eſt, Quod à nobis tenetur ipſum amplexis aut circumplexis. ‖ In v. l. Circumplexus: quum id ſignificetur potius nomine περίληψις.

Περίληψις, ως, ἡ, Comprehenſio, Circumplexus.

Περιληπτός, ή, ὁ, Cõprehenſibilis, Qui comprehendi poteſt. Plut. Cam. ὄχλος ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, turba quæ numero cõprehendi non poteſt. Id eſt, Turba innumerabilis. CONTR. Ἀπερίληπτος, Incomprehenſibilis, Qui comprehẽdi non poteſt: vt ſi in illo Plat. loco dicas ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, pro οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ. Item metaph. περιληπτὸς & ἀπερίληπτος, vide ſuprà in Περιλαμβάνω. ‖ Item ἀπερίληπτος πρεσβεία, Legatio quæ nullo vel tempore, vel loco circũſcripta eſt, quæ videlicet eſt libera, & priuatæ rei cauſa mandatur. B. AT Δυσπερίληπτος, Qui difficilè comprehendi poteſt.

Περιληπτικός, ή, ὁ, (q.d. Cõprehẽſiuus) Cõprehendẽdi vim habens. vnde περιληπτικὸν ὄνομα gram. quod vulgò collectiuum: vt δῆμος, πλῆθος.

c.ε. Ἀντιπεριλαμβάνω, vide ſuprà in Περιλαμβάνω.

ε.ε. Ἐμπεριλαμβάνω, q.d. Intus cõprehẽdo. Et pro περιλαμβάνω, vt Ariſtot. ἐνιόμενα ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι paſſ. quod & ἐγκαταλαμβάνεσθαι, B. p. 558 ex eodem Ariſtot.

C. ΠΡΟλαμβάνω, Anticipo, Occupo, Anteuerto. vt ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοήν, Viſus auditui anteuertit, vel Viſus auditũ præuenit Itẽ cũ gen. aliquando. Interdũ verò pro Præcedo, vt apud Syn. εἰ προῆλθεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. Itẽ προλαμβάνειν abſolute, Præcedere, Priorẽ eſſe. Vnde οἱ προλαβόντες, Antecellores, Maiores. ‖ Προλαμβάνω, Præſumo, opinionẽ, Exiſtimo. Plut. Et προλαμβανόμενον, Quod eſt per prolepſin animo cõceptũ, apud eundem. Quarum omnium ſignif. exempla vide apud B. p. 563.

Πρόλημμα, ατος, τὸ, Quod anticipatur, ſeu anticipando capitur. Exponitur autẽ & Prærogatiua, in hoc Polybii loco, πρόλημμα τῆς βουλήσεως τινῶν οὐδὲν, prærogatiuam nullam dans Philippo.

Πρόληψις, εως, ἡ, Anticipatio, Occupatio. Peculiariter autẽ ita vocatur figura quædam apud rhetores, quũ occupamus quod videtur obſtare, vt ſcribit Fabius. Vide & Rutilii Lupũ. Vocatur & περιπρόληψις, vt ſuprà dictũ fuit. ‖ Πρόληψις, Anticipata opinio, Anticipatio, Prænotio, Antecepta animo rei quædam informatio, Cic. Alex. Aphr. De fato, τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι ἡμᾶς ἐφ' ἡμῖν, ἐκ τῆς κατὰ τὴν αἴσθησιν πίστεως προλήψεως. Alia exempla vide apud B. p. 563. Vide & illas Cic. interpr. in meo lex. Cic. ‖ Πρόληψις apud dialecticos Præſumptio, Cic. vt habes pag. 175 lexici Ciceroniani. ‖ Πρόληψις apud grammaticos, Præmiſſio membri vnius ad duo vel plura accõmodandi.

Προληπτικὸς (q.d. Anticipatiuus) Ad anticipationem pertinens.

C. ΠΡΟΣλαμβάνω, Accipio præterea. Item Aſſumo, Aſciſco, Adiungo mihi. Xen. ἀναβ. 7, εἰ δέ μοι καὶ περιλήψεται, δῶρον ἐδώκει τῷ. Syneſ. τῇ τε παρ' ἄλλης διαφθορᾷ περιλαβὼν ἢ ἀπέρασεν. Plut. in Fabio, περιπλακεὶς διαβολῇ αἰτίας. Rurſum Xen. περιλαβὼν ἐξ ἧς ὑπεδέξατο πάτης, Quũ aſſumpſiſſet. Demoſth. Olynth. 2, ἢ γὰρ ἑκάστων αἰσίαν αἰεὶ τὴν ἀρχαίαν τῶν αὐτοῦ ἐξ ἁπάντων ἢ προσλαμβάνων, οὕτως ηὐξήθη. vbi προσλαμβάνων redditur Aſciſcens eos. ‖ Apud Lucã Act. apoſt. 27 προσλαβεῖν τροφῆς & μεταλαβεῖν τροφῆς, pro eodem. Sumere cibũ. Ibidem, παρακαλεῖ καὶ παρακαλῶ ἅπαντας μεταλαβεῖν τροφῆς, ἀντὶ τοῦ προσλαβέσθαι. vbi hyperbolicum dicendi genus eſſe putatur.

Προσλαμβανόμενα quæ ſint apud dial. vide apud Eudaxum pag. 144.

Πρόσλημμα, ατος, τὸ, Quod præterea eſt acceptum, Quod eſt aſſumptum.

Πρόσληψις, εως, ἡ, Aſſumptio, Ipſa actio aſſumẽdi ſeu aſciſcendi. Apud Greg. αἴσθεσις ei opponitur. Apud dialecticos quoque προσλήψεις ſunt aſſumptiones, ex quibus oritur τὸ ὑπόμνημα. Vide Bud. p. 144. HINC Προσληπτικὸς, Aſſumptiuus. At ex Apoll. ſcholiaſte προσληπτικὸν pro κτητικὸν, poſſeſſiuum.

E C. ΣΥΛλαμβάνω, Comprehendo, Complector. Demoſth. περὶ Ἀλοννήσου ἅπαντας ἁπλῶς συλλαβεῖν ἅπαντας ἔχω. Item pro Prehendo, Coprehendo, i. Manũ iniecto in aliquem. Iſocr. συλλαβὼν αὐτὸν ἀπήγαγον. Et συλλαμβάνειν ὀπίσω ἄγειν, apud eundem Iſocr. & Luc. Comprehendere abducendũ ad ſupplicium captiuũ. Apud Ariſtoph. exp. ſimpliciter Capere, ſeu Accipere, in Pluto, συλλαβὼν ἅπαντα μισθόν. Inuenitur & cũ genit. præter accuſ. vt Luc. πιάσας τοῦ πέους συλλήψεως. Et paſſ. συλλαμβανόμενοι παίσεως ex Plut. pro συλλαμβάνοντες. ‖ Συλλαμβάνω, Comprehẽdo, Percipio, Intelligo, vel Colligo cognitionẽ rei alicuius. Plat. Polit. συλλαβὼν τοῦτο μὲν καὶ ὧδε σωτηρίαν ἔχομεν. Plut. συλλαβὼν τὸ χρεών. Herodot. ἐπὶ σωτηρίῃ τῇ Ἑλλάδος γλῶσσαν. ‖ Συλλαμβάνω, Suſcipio. cuius ſignif. exemplũ ex Plat. affert B. p. 567. vbi tamen ξυλλαβεῖν malim ſecus exponere. ‖ Συλλαμβάνω, Concipio, de fœmina dictũ, apud Ariſtot. identidem De gener. an. l. 1. ‖ Συλλαμβάνω, & interdum etiã συλλαμβάνομαι, Adiuuo, Opitulor, Simul incumbo. Dicitur autẽ vel συλλαμβάνω τινί, ſine alio caſu, vel cum genit. ſine datiuo: (quarum duarum conſtruct. exempla habes apud B. p. 563) aut cum vtroque. vt Phil. in Heroic. συλλαμβάνω τινὶ τοῦ ἄθλου, iuuo te in certamine. Sic Ariſtoph. ξυλλαμβάνειν τινὶ τοῦ πράγματος. Nonnunquã cũ datiuo perſonæ & dat. rei velut inſtrumenti. vt Demoſth. Pro cor. οἱ τῷ χρήματι, τῷ σώματι, τοῖς ἄλλοις οἷς ἕκαστος ἔχει τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν. Inuenitur & συλλαμβάνω τινὶ εἰς τοῦτο. Et res ipſa etiã dicitur συλλαμβάνειν, pro Conferre, Vtilitatem afferre. Xenophon Præd. 1, πάντα γὰρ ἔοικε εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων συλλαμβάνειν.

H Σύλληψις, εως, ἡ, Comprehenſio, Cõplexio. Et peculiariter pro figura quadã apud grãm. de qua cũ alii, tum Seruius ac Donatus. ‖ Σύλληψις, Prehenſio, Comprehenſio. vnde σύλληψιν ποιεῖσθαι, Thuc. Comprehendere, Manus iniicere. ‖ Σύλληψις, Opitulatio, Auxiliũ, Plut. ‖ Σύλληψις, Conceptus, de fœmina. VNDE Ἀσυλληψία, Dioſc. q.d. Inconcipientia. de ea quæ cõcipere nequit. QVAE

Αὐλλητὴς dicitur ab eodem. CONTR. Εὐσύλληπτος, Qux facilè concipit.vnde ἀσυλλήπτως τῇ διανοίᾳ, in Geopon. ATVERO Συλλήπτωρ, ET Συλλήπτρια, Adiutor & Adiutrix. Bud.ex Xen.

Συλλήβδην, (q.d.Cōprehensim) In summa,Denique. Legitur & συλλήβδην εἰπεῖν apud Plat.1. Vt in summa dicā.

Σύλλαβος, Index libri, à cōprehēdēdo. Vnde B.567 ex Cic.

Συλλαβή, ῆς, ἡ, Syllaba.quòd literas cōprehēdat. Luc. μονοσυλλαβὶς αὐτὰς συλλαβὰς ἔλεγον. HINC Μονοσύλλαβος, ET Δισύλλαβος, ET Τελεσύλλαβος, ET Τετρασύλλαβος, &c. Vna cōstans syllaba, Duabus cōstans syllabis, trib⁹, quatuor. ET VERB. Συλλαβίζω, Syllabas cōnecto.vt pueri docētur συλλαβίζειν apud Luc.

C. ΥΠΟλαμβάνω, Suscipio.ea signif.qua onus aliquod suscipere dicimur cui baiulando humeros aut dorsum subiicimus. Herodot.l.1, de Arione, τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑποδύντα ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον. Quæ verba Gell.lib.16, cap.19, ita interpr. Delphinum repentè inter vndas adnauisse, & dorso super fluctus edito vectauisse. Gorgias apud Plut.in Symp.sept.sap. eandem historiam narrās, dicit eum δελφῖνας ὑποδραμόντας αἴρεσθαι. Sic & Excipere vsurpatur. Sed Suid. ὑποδαμβάνω exp. & καίχω, ἀναβαστάζω, in hoc loco, ἅτε ἐς βαθὺ πρόπτωμα ἐμπεσόντα, αἰσθανομένους ὑποδαμβάνοντας. ‖ Ὑπολαμβάνειν, Excipere, ea signif. qua hostem excipere dicimus, non tā quū eum irruentē apertè, quàm quū in insidiis incautū excipimus. Thuc.l.8, de nauibus, ὑπολαβόντες πλανωμένας ἔκοπτον, dispersas excepere, Vbi etiam possit exponi Intercipientes, aut Clam inuadentes. ‖ Item res aliqua ὑπολαμβάνειν eā dicitur quam excipit & cui succedit. Philo De vita M.l.1, ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης αὔρας ἀποπλεῖν ἐπὶ τὰς οἰκείας, succedēs ex mari ventus. Similiter ex Herodoto in Erat. ἡ ἔναυμαχία ὑπολαβεῖν, nauale prælium subsequutū & priora excipiēs. Cam. Quibus addi potest ex Herodiani l.8, de ponte quodā, ἔτυχον μέγα κάλλιστον ὑπὸ τῆς πάλαι βασιλείων γεγενημένον ἐκ πλατάνων λίθῳ, τυλίοις κατ' ὀλίγον αὐξανομένοις ὑπειλημμένον. ‖ Ils etiā qui alicuius sermonem excipit & ei respondet, ὑπολαμβάνειν dicitur. quo signif. Virg. dicit, Suscipit Anchises, atque ordine singula pandit. Et Liuius, Sermonē eorū ex seruis vnus excepit, qui tā antè id seruarat agi. vbi signif. ἐκ δόξης ἀποκρίνασθαι: at ὑποκρίνειν est importunius, quū dicēte interpellamus & ei obstrepimus. Plut. Symp.sept.s. ὑπολαβὼν ὁ ἐμὸς πατὴρ ὁ Καλλισθένους ἔφη τινας. Idem De def.orac. ὑπολαβὼν ὁ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος, εἶπε, suscipit iterum Ammonius, & ait. Sic apud Xen. ἡ καλὰ ὑπολαβοῦσα εἶπεν. Et Plat.l.1 De rep, τοῦτο μὲν οὖν, ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος. Ibide, τοῦτο ὑπολαβὼν ὁ Γλαύκων ἢ οὐ κατανοεῖς, ἦ δ' ὅς, ἃ μέλλει σοι ἀποκρίνεσθαι, hac sermonē excipis. No diuersa signif. sed re tamen diuersa apud Luc. capitur in lib. De calumn. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ βασιλέως τὸ Ἀλεξάνδρου ὅτι θυμίαν προσεῖχεν ἀδύς. excipiētes & occasionē inde arripientes. ‖ Ὑπολαμβάνειν equū in cursu dicimus quū eū retinemus & inhibemus, quod & ἀναλαμβάνειν, vt suprà dictū est. X. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ πεδίον ὁρμῶντας ὑπελάμβανεν βάλλειν, ἐδόκει ἀπαιδεύτως ἀπὸ τοῦ ἵππου impetū equi retinere ductu habenæ velis, vt B. interpr. Idē De re eq. p. 551, ἡδέως μὲν γὰρ ἂν πάντας αἱρεῖσθαι ὁρῶ τοὺς ἵππους ὧν τῷ ἄρχειν ἡδὺ τὸ προσδραμεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελέτων δεῖ· ὑπολαμβάνειν δὲ ἐν τῇ προσαγωγῇ, inhibere & retrahere.

‖ Ὑπολαμβάνειν μισθὸν dicimur militē quū eū bonis salariis permulsum aduersario suripimus & subtrahimus, aut etiā veluti præcipimus ne aduersæ parti se adiūgat. Thuc.l.1, μισθῷ μείζονι πειρῶντες ὑπολαβεῖν πρὸς ξένους τοὺς αὐτῶν. Eodē lib. paulo antè, φάσκοντα γὰρ πεισόμενοι, ὑπολαβεῖν εἴποτε ἄλλῳ μισθῷ μείζονι πρὸς ξένους αὐτῶν ναυβατοῦσι, eis subtrahere & ab eis auertere. Eodem lib. 22, ἢ γὰρ αἱ Κερκῦραι ναῦς ὑπολαβοῦσαι εἶχον, occupatā & præcepta. quo in loco B. ὑπολαμβάνειν pro προσλαμβάνειν accipi annotat. Itē ὑπολαμβάνειν ὅπλα, surripere & subtrahere, apud eūdem Thuc.l.5, p.216, τοῖς ὁπλιτικοῖς φασὶ δεῖν τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. i. ὑφαρπάσαι, inquit schol. Quibus addūt ex Act. Apost. c.1, de Christo, βλεπόντων τῶν μαθητῶν ἐπῆρεν αὐτόν, ὑπέλαβεν αὐτὸν νεφέλη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, subduxit eū nubes oculis ipsorum. Alii autē malunt, Susceptū eum abstulit ab oculis eorum. & tunc ad primā signif. referetur.

Ὑπολαμβάνω, Accipio. ea signif. qua dicimur aliquid accipere & interpretari in bonam partem. Ex Greg. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν ὅτι τὸ ἀσεβέστερον, pro Ignorantiam in bonam partem interpretari. Ὑπολαμβάνειν ad animum quoque transfertur, & significat Suspicari, Cōiicere, Existimare, Putare: seu (vt Thuc. schol. exp.) λαμβάνειν ὡς ὄντως, & προσδέχεσθαι ὡς πιστόν. Thuc.l.6, p.206, de Mercuriis mutilatis, ὡς ἐξ τὸ Ἀλκιβιάδειον ἐπιπεσόντα, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες εἰ μάλιστα τοῦ Ἀλκιβιάδου ἀχθόμενοι, ἐμεγαλύνοντο. qui tamen locus similior ei est quē ex Luc. paulo antè citaui. Demosth. Pro corona, καὶ γὰρ οὕτω πάντες ὑπειλήφασιν· ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν παρόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν παρελθόντα χρόνον, Ita existimo. nam præsentis loco præteritum ibi capitur. Idē, ἃ θ' ὑπολαμβάνω πρώτην ἁπάντων τούτων, litē huic non minoris æstimandā censeo. Aristot. Metaph. 3. πῶς μὲν γὰρ πάντ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸν ἐξ ἀρχῆς αἰτῶν, quippe id existimari potest id quod est è principio petere, B. p. 143. Aristot. Rhet. 3, εἰ μὴ ὑπολαμβάνει θρᾷττα εἶναι, ἢ δόξει ἀστεῖα εἶναι. In quibus locis non incommodè ὑπολαμβάνειν accipi potest pro Animo præsumere, vt Valer. Max. dicit, Præsumpsit animo ea re significari exitum suum. Vide & quæ Bud. p. 268 affert ex Themistio. Et in pass. ὑπειλημμένη δόξα, opinio animo præsumpta. Et apud Demosth. contra Aristocr. περὶ παντὸς ἂν ποιοῖτο ὑπειλημμένον, de contraria opinione: inquit Camerar⁹, qui ὑπολαμβάνειν interpr. nō solùm Suspicari, Arbitrari, sed etiam Expectare.

Ὑπόλημμα, ατος, τὸ, Idipsum quod susceptum est. Item Conceptus. Plutar. de aud. πῶς μὲν οὖν ὁρισθῇ παρὰ τῶν ὑπολημμάτων ἀφαιρεῖσθαι καὶ ψόγους ἀπὸ πάντων καὶ ἀφόβους ὑπολήμματα παρασκευάζειν λέγουσι τοῦτο), postquam videlicet dixerat τὸ πιθανὸν prius esse τὸ συμφέρον καὶ καταφανῆ τῆς χρείας. D

Ὑπόληψις, εως, ἡ, Responsio, qua loquentem aut canentem suscipimus, seu excipimus. Vnde ἐξ ὑπολήψεως, Alternis, ita vt alter alterum excipiat. Plato in Hipparcho, ἠνάγκασεν τοὺς ῥαψῳδοὺς πάντας ἑξῆς ὑπολήψεως ἀεὶ τὸ διεξιέναι, alternis recitare. Quod etiam Laertius libro 1, de eodem Solone tradit, τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑπολήψεως ἐραψῴδησεν, ὅθ' ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἑξῆς. alternis cani, ita vt vbi vnus desiisset, alter inde auspicaretur. Camer. ‖ Ὑπόληψις, Suspicio. Luc. De calumn. loquens de quodam grandes aures habente, & calumnias eis excipiente, περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ καὶ Ὑπόληψις, Opinio, vel potius Animo concepta opinio, Animo præsumpta opinio. Aristot. Polit. 8, πῶς ὑπολήψει τι ἔχωμεν περὶ τῆς θεοῦ. Idem Rhet. lib. 3, περὶ ὧν γὰρ μανθάνουσιν, ὁμοίως καμβάνομεν ὑπόληψιν τινα. Herodian. libro 8, Ἀντωνῖνος ὑὸς τῇ φύσει, τῇ δ' ὑπολήψει, ἄλλου, Antonini filius, quanuis natus esse putaretur. Plut. ad Colot. ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν αἰσχρῶν ἐπιθυμιῶν. Vide & quæ Budæus affert ex Alex. Aphrodiseo, & Themistio, Comment. pag. 189 & 168. Dicitur etiam de opinione quæ de homine aliquo concipitur. id est Existimatio. Herodianus libro 7, ἔριδος τῆς δόξης καὶ τῆς τῶν στρατιωτῶν ὑπολήψεως ὅπως ἔσοιτο, opinionem militum de se conceptam. Idem eodem libro, ὁ ὑπολήψει τῆς ὄντως φρενῶν τε καὶ αἰσχυνοίας καὶ βίου σωφρονεστέρου, ingenii prudentiæque opinionem vulgo de se præbuerat. Et libro 8, δοκεῖ τῶν ἀδελφῶν πρεσβύτερος καὶ ἄριστος εἶναι ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μείζονος. Et circa finem, δεῖ πάντα ὑπολήψεως ἕνεκα τῆς εἰς θεὸν θεραπείας, quòd rerum peritus habebatur. Sic in Phalarid. epist. ὑπόληψιν τοῦ σοφοῦ χάριν τῆς πρὸς Καμβυναίους εὐσεβείας, bonam de te opinionem quam superioribus annis de te conceperunt. Item ex Chrys. De off. ep. τὸν ἐμὸν ὑπολήψεως ἕνεκα τῆς σῆς προστασίας τῆς σῆς, rationē habere tuæ existimationis.

Ὑπολητός, ὅν, ὁ, De quo opinio concipitur aut concipi potest. vel De quo opinio concepta est. Alex. Aphrod. εἴ τι ὑπολητόν, ὑπόνοιαν. Idē, ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑπολητοῦ. In v.l. exponitur Qui apprehendi & percipi potest.

E c.2. Εὐυπόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè cogi potest & congregari. y.l.

c.2. Προϋπολαμβάνω, Prius existimo, Prius animo concipio & præsumo.

A Λ'Β Η, ῆς, ἡ, Prehensio. Plerunque dicitur de ea qua athleta aduersariū prehendit. i. de nexu in lucta, seu de

nexu luctæ, vt Quintil. loquitur. Alexander apud Plut. in Apophth. οὐκ οἶδας ὅτι βέλτιον νῦν ἔστι τὸ μάχῃ λαβεῖν, πώγωνες; aduersarium melius prehendi non posse quàm ipsa barba, ad Parmenionem mirantem cur omnibus ad prælium paratis, nihil reliquum esse diceret nisi ξυρᾶν τὰς γνάθους τῶν Μακεδόνων. Plut. in Cor. ὡς πρὸς ἓν μικρὸν εἶναι διαφορὰν τὸ μὴ ἔχειν ἢ λαβὰς καὶ δύο παλαίειν πολέμου δικτάβιον. Idem in Apophth. de Alcib. ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβεῖν τὸν παλαίστρα. Et in Fabio, ὥσπερ ἀγαθὸς ἀθλητὴς λαβεῖν ζητῶν, quærens quo pacto hostem prehenderet. Idem, λαβεῖν ζητῶν ἀεὶ τὸν βίον, de inimico loquens, qui omnes occasiones obseruat quibus aduersarium prehendere queat. Alii interpr. Ansam nocendi. Et metaph. apud eũdem Symp. l. 4, αἱ μὲν γὰρ παλαιῶν ὀπτῶλαι καὶ ἕλξεις, καθάπερ τῶν δίκτων, πᾶς δὲ φιλικὰς λαβὰς ὁ εἷς ἀφεὶς ἐπιδώσειν, μιγνύμενος λόγῳ. vbi vicinam signif. habent λαβαί, prehensiones, & ὀπτῶλαι, iniectiones manuum. Huc pertinet. λαβεῖν ἐνδοῦναι & παρέχειν, præbere aduersario vnde te prehendat. Plato De leg. πάλιν πάλιν ὥσπερ παλαίστης τὸν αὖ λαβεῖν παρέχε, da mihi eandem facultatem tui rogitandi & percũctandi, vt B. interpr. (qui apud eundẽ in Phædro p. 270, σὲ μὲ πύπτειν εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας, reddit, In eandẽ necessitatẽ.) Aristoph. Neb. Οὔπω σ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβεῖν τὸν ὄλεθρον, Τῦπτε δείλαιον κολάπτου αἰεί. Plut. Cor. pag. 74, ἐπιβάλλειν αὐτῷ δίκην, ὡς εἰ τὸν ὄμφακα λαβεῖν ἐπέσχεν ἢ παρέξοντα. Luc. in Hermot. ἐπὶ τῷ ἅπαξ ἢ δεύτερον λαβεῖν ἐνδοῦναι αὐτῷ. Λαβὴ morbo etiã tribuitur, & in primis febri, quũ videlicet hominẽ corripit & vehementi interstis manibus prehendit. Accessio febris. λαβή, (inquit Gal. in Lex. Hipp.) ὁπόσημασία, μάλιστα ὅτ' ἐν πυρέτῳ ἐστίν. Λαβὴ in quibuslibet rebus id etiã dicitur quo eas prehẽdimꝰ. i. Ansa, Capulꝰ, Manubriũ. Plut. De Socr. d. ἔχειν τὴν λαβὴν τῆς ξίφους ὀπτικῶς. Herod. l. 8, καὶ λοιπὸν σκύτεον ἐμβεβλῶσθαι λαβὰς ὀπτμήκεις ἐχούσας, manubria longiora. Sic Aristoph. De pace, λαβὰς πεῖσαι πεῖσμασιν, ansas. (vt Tibullus, calceis ansas tribuit, quum ait, Ansaq; cõpressos alligat arcta pedes) schol. exp. ὠτάρια. Et λαβαὶ ἀμφίσμοι apud Suid. τὰ ὦτα τῶν κεραμίων. cur autẽ ἀμφίσμοι dicãtur, apud eũ vide. Sunt q huc referãt etiã λαβὴν παρέχειν & ἐνδοῦναι, vt Lat. dicimur Ansam præbere, Ansam dare: citẽtque ex Plat. τῷ λαβὴν ἀπὸ σ. δοῦναι, ansa præbet. Quibus ex Plut. Symp. l. 8 addi potest, πάλιν ἐχώμεθα τῶν φοιτητῶν, ἀμφιλαφεῖς τῷ λόγῳ ἀεὶ διδόντες. Idem De virt. mor. dicit, μὴ χεῖρας τὰ μαθήματα λαβὰς τῆς φιλοσοφίας, ὡς τὰ παθήματα τῶν τέχνων, αἰσχύλιον, ὀπτύμενα, μετασχίαν, ἰδιωτικόν, λύπην, φιλοπμίαν: quorũ videlicet ἐμμελὴς ἡ σωτηρία: λαβὴν ἀπεμφὲς ὁ λόγος ἢ ὁ τόμος, εἰς ἃ προσκρούσῃ ὁδὸν αὐσίμως καθίστησι. Apud Laert. quoq; Xenocr. dicit τὰ μαθήματα λαβὰς τῆς φιλοσοφίας, studio bonarũ artiũ apprehendi philosophiã. Cam. Suid. λαβὰς exp. nõ solùm ἁπτὰς αἰσθήσεις, sed etiam μέμψεις. Λαβὴ paroxytonως ex Cyrillo affertur pro Excusatio. ΑΤ Λάβρις, Canis nomen apud Aristoph. in Vesp. ὦ Λάβρι παλαμβαίτην.

Λαβὴν in hũc locũ reieci, & literis maiusculis scripsi, nõ tã propter ipsum, quàm propter illa quæ ab eo deriuata sunt vocabula, quorum aliqua remotam signif. habent.

C. Ἀπλαβή, ῆς, ἡ, Apprehensio. Thuc. ὅπως αὖ ἀπολισθάνοι τις & μὴ ἔχοι ἀπλαβὴν ἢ χεὶρ ὀπλαβομένη, vt non habeat manus quod apprehensum retineat, sed in lubrico fallatur. interpr. Bud.

Ἀπλαβὴ metaph. Ansa reprehensionis, Argumentũ reprehendendi & contradicendi. Plato in Phædone, πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ὑποψίας & ἀπλαβάς, ἄγε δή τις αὐτὰ μέλλοι ἱκανῶς διεξιέναι. Budæus. Eadem metaphora Gallicè Donner prise sur soy. & Auoir prise sur quelcun.

Ἀπλαβαὶ, Sẽtẽtiæ quædã breues. vtpote singulæ singulis hemistichiis cõprehẽsæ, apud tragicos. Ita ferè Hesych. cuius exẽplar si mẽdosũ nõ est in hoc loco, ἀπλαβαί aliquis fortasse suspicetur dictas huiusmodi breues sentẽtias ex eo q vna præbeat velut ansam alterius.

Ἀπλαβεύς, έως, ὁ, Scuti fibula, vel Vncus fibulam scuti excipiens. ὁ κάρφος τῆς τῆ ὀπλίτου ἀσπίδος, Hesych.

C. Ἀλαβής, ής, ές, ὁ καὶ ἡ, In quo nihil est quo prehendi queat, Ansa seu manubrio carens, vel Qui prehendi nequit. In v. l. ἀλαβὴς dicitur esse piscis qui manibus comprehendi non possit.

C. Ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, vide infrà.

C. Εὐλαβὴς, ές, ὁ & ἡ, Bonam seu potius commodã ansam habens, seu bonas ansas. Vel Cui est ansa qua commodè prehendi possit. Aut, Cui sunt ansæ &c. ὁ εἰς λαβὰς δυνάμενος, inquit Suid. vt ἀλαβὴς μάχαιρα. Hanc autem signif. alioqui rarissimam habet ἀλαβὴς in isto Luc. loco, πυία δὲ ἀλαβὴς, καὶ μύρια τὰ ἄλυσρα ἐξ ἅπαντος τῦ σώματος ὀκκρεμάτα ἔχουσα; δὲ παῦρος, διχαλῆτης, ὡδί μίαν ἀπλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν.

Εὐλαβὴς (in signif. multo magis vsitata) Qui bene rescapessit, id est circunspectè. ὁ εὖ τὰ πρὸ τῶν πραγμάτων ὁπλαμβανόμενος, inquiunt Suid. & Etymol. Quoniam autem qui bene rescapessunt, i. circunspectè, solent etiã timidè id facere (quò pertinere puto dictum illud Thuc. ἀμαθίᾳ μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει) hinc factum esse credo vt ἀλαβὴς dicatur de eo qui timidè ad agendã rem aliquam accedit, seu circunspectè simul & timidè. Hæc sunt quæ mihi de huius signif. origine in mentẽ nunc veniunt, & quæ lectorem probaturum, aut certè probabilia iudicaturum spero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuisse opinione vt putarem ἀλαβὴς esse qui οὐ λαμβάνει τὰ πρόσματα, id est πρόσωπα καὶ οὐ χαλινῶς, (vt χαλινῶς λαμβάνειν dicit Thuc.) quod est eorum hominum quos verecundia timidos reddit. sed meas δόξας φρονίδας hic σφωτέρας esse puto. Cæterùm hãc sequẽdo deductionẽ. post verbũ potius quàm post verbale λαβὴ ponendum fuisset, sed propter illam priorem signif. in qua eiusdem est formæ cuius ἀλαβὴς & ὀξυλαβὴς, locum ei hic delegi. Philo De vita M. I. καὶ ἅμα τὴν φύσιν ἀλαβὴς ὢν ἐπιτυχόντως, natura paulo timidior, Turn. interp. Plut. in Pericle, ὥσπερ τὴν λόγον ἦν ἀλαβὴς, ad dicendum timidè accedebat. quod itidẽ de se scriptum reliquit Cic. Idem Pl. in Fabio, ἀλαβὴς φαινόμενος καὶ δειλίαις. Idem in Pericle dicit medicum morbis interdum ἡδεῖαι ἀλαβεῖς πρόσοδοι εἶναι τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quasdam autaucunda quædam adhibere. vt intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione vtimur. Non esse autem idem quod δειλὸς, patet ex Aristot. qui illud huic subiungit, dicens οἱ δειλοὶ καὶ ἀλαβεῖς. & ex Demosth. qui, quum Æschines eum vocaret ἄπλουν καὶ δειλὸν πρὸς ὄχλους, dicit se esse ἀλαβῆ, id est Se verecunde & circunspectè prodire in concionem, vt vult Bud. Plut. de Pompeio cauente famam adulteri, οὕτω δὴ πάνυ περίφωτον ἀλαβὴς ὢν πρὸς τὰ παιδία τὰ τῆ πουλχερίας. vbi nota cũ eo copulari πρᾶος καὶ ἵλεως, quod ad verbum est Cautus. Item ἀλαβὴς ἀπὸ, Leuit. 15, ἀλαβεῖς ποιήσεται τοὺς υἱοὺς Ισραηλ ἀπὸ τῦ ἀκαθαρσιῶν, faciet vt sibi caueant ab immunditiis. Et τὸ ἀλαβὲς, Timiditas circunspecta, Cautio. Herodian. l. 2, τῆς μὲν ἡμῶν γνώμης τὸ πρόσω καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων ἀλαβὲς, ἵνας ἡμῖν πᾶσαι γνώμαι, quanta in rebus maioribus agendis nostra cautio sit, vt Polit. interpr.

Εὐλαβὴς, apud ecclesiast. scriptores & in Test. noui libris Circunspectus & cautus circa ea quæ ad cultum diuinũ pertinẽt. ita enim exprimi posse existimo vim huius vocabuli vbi dicitur de eo qui Lat. Religiosus, vel Pius (intelligendo de pietate erga Deum.) vt Luc. c. 2 v. 25, de Simeone δίκαιος καὶ ἀλαβὴς. (At B. ibi vertit Piè consideratus.) Synes. epist. 67, καὶ ἄλλοις τοῖς ἀλαβέσι τῶν ὁπαδῶν.

Εὐλαβῶς, Timidè, Cautè. vt ἀλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Apud Suid. ὅτι τοὺς Ἀχαιοὺς ἀλαβῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, Qui nõ audebant bellum Romanis inferre, vel Timebant bellũ inferre, aut Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Camer. apud Polybiũ, ἀλαβέστερον διακεῖσθαι expon. Cautius se gerere. Pro Religiosè autẽ accipitur apud Demosth. contra Mid. ἵνα ἀλαβῶς τῇ δίκῃ. πᾶς τὸ μὴ ἅπαντα περαίνειν ἀξιῶ. In eadem sententia. εἴτ' ἀλαβῶς, εἴτε δειλῶς εἴτε μετρίως διακεῖσθαι. Synesius epist. 143, ἀλαθῶς καὶ ἀλαβῶς φιλοσοφίας αἱρετιούμενος, sanctè & religiosè.

Εὐλάβεια, ας, ἡ, Timiditas circunspecta, qua quis vtitur ad res aggrediẽdas, seu in reb' agẽdis, Circũspectio, Cauta quædã circũspectio, Cautio. In Stoicis definit. ἀλάβεια

definitur δύλογος ἔκκλισις. Vnde Cicero, A malis declinamus: quæ declinatio si cum ratione fiet, Cautio appelletur: quæ autem sine ratione, Metus. Plutarch. in Camillo, ἡ δ' ἀλάβεια καὶ τὸ μηδὲν καταφρονεῖν, Cautio. Sicut Eurip. Phœnissis, — ἀλάβεια γοῦν πάντα κατασκοπεῖν πάλιν, circunspectio salutare maxime numen est, Camer. interpr. Aristot. Polit. 2, ἀλαζόνας οὐ δεῖ νομίζειν τοὺς πάντας, cauendum sit maxime. Nam ἀλαβείας ἄξιον μὴ καταφρονεῖν. Item μετ' ἀλαβείας, Cautè, Religiosè. Plut. Symposio, τὰς πολυχρονίας μετὰ πολλῆς τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ ἀλαβοῦς, cum magna cautione. Apud eundem in lib. De defectu oraculorũ, μετ' ἀλαβείας Turneb. vertit Timidè. Item ἀλάβειαν ποιεῖν, cauere, Soph. ἀλάβειαν ποιεῖν, cauendum est. Idẽ, ταῦτ' ἐν ἀλάβειαν τῶνδ' ἐκ συμβήσεται ἐγώ, In his rebus vt cauta & circunspecta essem propositum mihi fuit. id est Cauta fui. Quum verò additur genitiuus, accipitur pro Cauta vitatio, Declinatio circunspecta. Plato De legibus, ἀλάβεια πάντων. Sic Aristot. Ethic. 4 dixit ὀκνηρίαν καὶ ἀλάβειαν τῆς αἰσχρῶν, moderationem & cuitationẽ turpitudinis, Camer. ¶Εὐλάβεια, Cauta & circunspecta consideratio, vel simpliciter Consideratio, vt Cam. vertit in hoc loco Soph. — ὡς γὰρ τὸν μαθεῖν ἔστιν ἀλάβεια τῆς παρουσίας. quibus verbis significari dicit, Posse rectè consuli quid agendum sit, re cognita. ¶Quanuis verò ἀλάβεια minus sit quàm φόβος, (vt docet Plut. in l. De virt. mor. quũ ait quosdã vitia extenuantes, αἰδῆ τὸ αἰσχύνης vocare, & τὸ ἡδέως, χαίρειν, & τὰς φόβους, ἀλαβείας) apud Herodian. tamẽ lib. 5, οἱ δὲ πολλοὶ ἔλαθον, δι' ἀλάβειαν ἡσυχάζοντες, Pol. vertit Metu quiescentium.

Εὐλάβεια, Religio, Pietas in Deũ. Greg. τὴν ἀλαβείας χρῆμα τὸ μὴ πλάσμα κενὸν εὐσεβείας, nũ talis qui religionis simulationẽ inanẽ indueret. Sic apud Plut. in Cam. τὸ Ἀλβίνιον εἰς τὸ θεῖον ἀλάβειαν, Pietatem in Deum, Religiosum Dei cultum.

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, Caueo, Religio mihi est, Religiosum habeo: vel Religiosè caueo ne. Plato ep. ἀλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caueo ne incidã. Idẽ l. 6 De rep. ἀλαβεῖσθαι μή τι ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων. quæ suscipiens altera pars respondet, ἀλαβησόμεθα καὶ ἡμεῖς. eadẽ verba habentur & in Apol. Socr. Demosth. ἔτι πάνυ καλῶς ὑμᾶς ἀλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὧν ἰδίᾳ φυλάξασθε, τῶν δημοσίᾳ πεπραγμένων φανήσεται. Itẽ cũ infin. apud Plat. ἀλαβοῦμαι μηδὲν πεπονθέναι λίαν δεινόν, caueo ne. Aristot. ἀλαβοῦμαι ψόφου πεσεῖν, caueo ne strepitum moueam. Item, ἀλαβοῦμαι περὶ, Cautus sum in, Cautè versor in. Plato De leg. ἀλαβεῖσθαι δεῖ περὶ πότον. Idem ibidẽ, ἀλαβοῦμαι περὶ ὕφεσιν. ¶Item, Timeo, Metuo, Vereor. φοβοῦμαι. vt schol. Eurip. in hoc Oreſt. loco exp. Εὐλαβεῖσθαι ὁ πρὸς φίλους δρᾶσαι ἢ κακοὶ φίλοι. Plutar. Per. Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον ἐλαβεῖτο. Item cum infin. in v. l. ex Soph. ἀλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. At ἀλαβεῖσθαι θεόν, Deum reuereri ex Plat. De legibus. ¶Itẽ Cautè fugio, Religiosè declino: vel simpliciter Fugio, Vito. Ex Isocr. ἀλαβοῦ τὰς διαβολὰς καὶ φεύγε ὧν, fuge & auersare calũnias. Ex Plat. l. 2 De rep. ἀλαβούμενοι πενίαν, ἣ πάλαι, fugiẽtes paupertatẽ. Ex Aristot. ἀλαβούμενοι τὰς μίμας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, se abdũt metu muscarũ. ¶Εὐλαβεῖσθαι, Religione teneri. Bud. apud Æsch. εὐ φρενὶ πόνων προὔλιπον ἀλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς.

Ξυλαβής, ἐος, ὁ ἡ ή, Celer ad prehensionẽ, Velociter prehẽdẽs aut capiẽs, seu In captura autin capiẽda præda celer. Arist. hist. an. l. 9, c. 14, de aquila pullos suos è nido exturbãte, φύσει γὰρ ὄντι φθονερὸς ἠὐξύπτιος, ἵνα ᾖ ὀξυλαβὴς. λαμβάνει γὰρ μόνα ὅσα λάβῃ. Fortasse autẽ est potius à verbo hoc nomẽ, sicut & ἀλαλής. VNDE Ὀξυλαβία, ἡ, Celeriter prehẽdo, Celeriter capesso & aggredior. nã ὀξυλαβῶς apud Hesychio est ὀξέως λαβέσθαι προχειρίσασθαι. Cui similẽ terminationem habet VERB. Μεσολαβέω, Medium capio, Medium prehendo. vel In medio cursu prehendo, Intercipio, Anteuerto, vt B. interpr. dicẽs apud Œcum. in Act. Ap. 19, cum accus. construi. Idem B. μεσολαβῶν τὸν τῶν ἀπόντων λόγον interpr. Mediũ sermonẽ intercipere, Interfari. Et μεσολαβέομαι, In medio cursu intercipior. Apud Suid. τὴν ἡμῶν ἔπαινον, ἀπέχει μεσολαβηθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τῶν παρ' ἐκείνοις ἐξητασμένων τῶν καθ' Ῥωμαίων πόλεμον. i. vt ipse exp. ὁ τῆς μεταξὺ συμφορᾶς. In v. l. citãtur ea verba ex Diod. Sic. cum hac interpr. Si in medio fortunæ cursu fato præriperetur. Apud Philon. autẽ initio l. De vita Mωσέως πατρίδα μὲν ἐκ θεοῦ αἰτεῖσθαι χρὴ τοὺς χρηστοὺς, εἰ μήπου μεταλλάξειν ἐθέλοιεν ὁ θεός, Turn. interpr. Vbertatem omnis generis bonorum toto anno prolixè largiantur, nisi Dei indignatio intercedat. Videtur verò aliter ibi legisse, videlicet aut ἡ ὀργὴ θεοῦ, vel ἐκ ὀργῆς θεός. ΑΤ Μεσολαβεῖ, ι, τὸ, apud Vitruu. libro 9. c. 3, instrumentum mathematicũ: pro astrolabio, nisi sit erratum, inquit B.

C. Ἀμφιλαφὴς, ἐος, ὁ ἡ ή, (quasi ἀμφιλαβὴς, mutatione mediæ βῆτ aspiratam φ, sicut & ἀμφιλαβία apud Ciceronẽ in quibusdam exempl. legi docebo infrà) Amplus itaque possit vtrinque capi, id est ab vtraque parte: vel potius vtraque manu. Suidas. ἀμφιλαφὴς, οὗ ἀμφιλαβὲς τὸ ὄν, ἐκπεπωκὸς λαπάδν. Et paulo pòst, καὶ ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, οὗ ἀμφιλαβὴς, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς δύναται. subiungit hoc exemplum, οὐχ ἡμῖν ἐστιν ἀμφιλαφὴς ἡ οὐσία. vbi ἀμφιλαφὴς οὐσία dicitur ampla substantia, amplæ facultates. Sic ἀμφιλαφῆ χρήματα, grandis pecunia. Et apud Herodianũ ἀμφιλαφῆ κτήματα, ampla prædia. vel, vt Bud. vertit, Prædia exuberantia. Exponitur ἀμφιλαφὴς & πολὺς, ἀθρόος, ab Hesychio, id est Multũ, Copiosum. Accipiendum autem Multum, vt Multa grãdine apud Virgilium, Multa herba, apud Horatiũ. Exponitur & πανταχόθεν πλήρης ab eodem, id est Vndique plenum. quod perinde est ferè acsi dicas Exuberans. χῆ ἀμφιλαφής, Plutar. ἀμφιλαφὴς κόμη, Philostr. in Her. Coma densa. τὸ γὰρ θρὸς ἀμφιλαφὲς, apud Luc. substantiuè, pro πολὺ ἀμφιλαφέσιαν. ¶Dicitur ἀμφιλαφὴς & de persona, secundum quosdam. Fuerit igitur ἀμφιλαφὴς ἀνὴρ, Amplus vir. nam & Amplus à Latinis tam personæ quàm rei tribuitur. Exponitur tamẽ à nonnullis, Egregius vir. ¶Tribuitur verò & rebus incorporeis ἀμφιλαφὴς, per metaphoram: vt apud Latinos Amplus. Luc. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῆς μέμψεων τοῖς συνουσιασταῖς. id est, Amplæ occasiones.

Ἀμφιλαφὴς ab Hesychio exponitur etiam κατάσκιος, id est Vmbrosum. ἀμφιλαφὲς βοτάνιον apud Dioscoridẽ lib. 2, herbula (vt inquit Marcellus) foliosa vndique & proinde vmbrosa. Sic ἀμφιλαφὴς dicitur arbor (vt opinor) copiosa, & densis foliis seu ramis, ideóque vmbrosa. ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in Anth. Epigr. sic ἀμφιλαφῆ πλατανίσω, apud Hipp. Interpretor autẽ δίφορον ἀμφιλαφὲς arborem densam foliis siue ramis, vt & ἀμφιλαφὴς κόμη apud Philostratum modò interpretabar, quod arboribus quoque tribuatur coma. vnde & ἀμφίκομος δάμνον Eustathius ait dici ab Homero quam prosæ scriptores ἀμφιλαφῆ appellant.

Ἀμφιλαφὴς à Suida exponitur præterea ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον, id est Quod vtrinque adiuuatur, Cui vtrinque fertur auxilium. Crediderim autem huius signif. causã esse φ propriè ἀμφιλαφὲς est quasi Quod vtraque manu prehenditur. solent autem sæpe manibus prehẽdi quos erigere, seu subleuare, quibusque lapsis succurrere volumus.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, Amplitudo, Copiositas, Exuberãtia. Hesych. ἀμφιλάφειαν exp. συγκρίσιν μίφίλειαν. Suid. ἀμφοτέρωθεν βοήθειαν. vt & ἀμφιλαφὲς ab eo explicari diximus ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. cuius signif. causam aperire modò conati sumus.

Ἀμφιλαβία legitur apud Cic. ad Q. fratrem. sed quidã ἀμφιλαφίαν ex aliis exẽpl. scripserunt, exponentes ancipitẽ ansam. quã signif. habere potest ἀμφιλαφία, quatenus dicitur quasi ἀμφιλαβία, vt ἀμφιλαφὴς quasi ἀμφιλαβὴς dici antea docui. Scribitur autem ἀμφιλάφεια apud Suid. & Hesych. non ἀμφιλαφία.

Λαβίον, ου, τὸ, Manubrium. diminut. à λαβή. v. l.

Λαβὶς, ίδος, ἡ, Ansa, Capulus, Manubriũ. vt ἡ λαβὶς τῆ ξίφους apud schol. Homeri, exponentem κώπη. ¶Itẽ Forceps. Esaiæ 6, ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν. Apud Iosephum in supellectili tẽpli Solomonis, λαβίδες καὶ ἐκπαγεῖς. vbi interpr. vertit Tenacula. ¶Item Fibula. B. ex Polyb. ὃ δὴ ἔνιοι τῶν ἀστραλίζοντες τὰς ζωσαίους τυκτὰς ἢ λαβίδι καταφορήσαντες. Λαβὶς Hesychio est σκεῦός τι χρυσοχοϊκόν: dubium quo signif. VNDE Λαβίδιον, ου, τὸ, Forcipicula. vt B. apud Dioscor. interpr. At ῥιζολαβὶς & ἐκριζολαβὶς cum suis substantiuis reperies.

¶ Ἀλάβαστρον, τὸ, vel ἡ, Alabaſter: Vaſis vnguētarii genus longitudine faſtigiata, in pleniorem orbem deſinens, (vt diſcimus ex Plinii verbis ſuprà in Κρατινος citatis) vel forma turbinata, ſine anſulis, vt alii deſcribūt. Neque enim, vt quidā credidêrūt, ſic vocatur generaliter quodlibet vas vnguentariū. Sic autem appellatur hoc vaſis genus, vel (vt Methodius tradit apud Etym.) quaſi οὐ λαβεῖν, (i. quod prehendere) propter læuorem ſit impoſſibile. vel διὰ τὸ μὴ λαζὰς ἔχειν, id eſt, quòd anſas non habeat (ſicut & Suid. dicit eſſe ἀμυθον τὸ μὴ ἔχον λαβάς, διὰ τὸ λειότητα διὰ τὸ μύρου μὴ ἔχειν λαζὰς, λέγεται τὸ μὴ ἔχον λαζὰς, λέγεται τὸ μὴ ἔχον μυροθήκην) Nam has etymologias, (quarum poſteriorem ſequi malim) diſtinguendas cenſeo, non autem, cum vulgo in vnam cōfundendas. Notandum eſt autem vtramlibet etymologiam ſequendo, eſſe pleonaſmum literæ ρ. Plut. Alexādro, ὡς δὲ καὶ μύρα λια, καὶ χρυσοῦς καὶ πολλοὺς καὶ ἀλαβάστρους. Athenæus libro 6, Ἔπειτ' ἀλάβαστρος ἀλλος ἔξω μύρου αὐτόματος. Matthæus cap. 26, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου. Marc. cap. 14, καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. Latini quoque retinentes hanc vocem Græcam, modò in maſculino, modò in neutro genere vſurpant. Cicero Acad. libro 2, Quibus etiam alabaſter plenus vnguenti putere videtur. Martialis libro 11, Quod Coſmi redolent alabaſtra, ſocique deorum. Vide Ἀλαβαστροθήκη paulo pòſt, & Ἀλαβαστρίτης.

Ἀλάβαστος abſque ρ, apud Heſychium. Euſtathius quoque citat Ælium Dionyſium qui ſcripſerit apud Menandrum ſine ρ inueniri: & Athenæum afferentem ex Alexide, οὐ γὰρ ἐμοιέζιπτ' ἐξ ἀλαβάστου. Ariſtophanes apud Suidam, ὡς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἴτω. Apud eundem Euſtathium Pauſanias ſcribit, ἀλάβαστος, ὧ ἐχρῶντο ὅτι τιμωρία τῆς μοιχῶν αὐτῇ τῇ ῥαφανίδι, Quo vtebātur in afficiendis ſupplicio adulteris, loco rhaphani.

Ἀλάβαστον ab Heſychio exponitur non ſolùm μυροθήκην, ſed etiam λίθος φάρμακος. in qua poſteriori explicatione videtur accipere pro ἀλαβαστρίτης. de qua voce paulo pòſt. ſicut & apud Herodianum ſub finem lib. 3, pro lapide alabaſtrite accipitur, τὸ σαμάτιον τινὲς ἀλαβάστου λίθου τι κόψαι σὺν ἀφώματι εἰς κάλπιν ἀλαβάστου ἴμβα λόντες, ἀπικάμιζον ἐς Ῥώμην, in vrnam ex lapide alabaſtrite.

C. Ἀλαβαστροειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Alabaſtri ſpeciem referens, Alabaſtri formam habens. VNDE Ἀλαβαστροειδῶς, In modum alabaſtri. Dioſcorides libro 4, ἀλαβαστροειδὰς ἔλβει.

C. Ἀλαβαστροθήκη, ης, ἡ, Alabaſtrorū repoſitorium, Vas in quo alabaſtra reponūtur. Poll. οἷ δὲ τῇ γυνῇ αἱ ἀλάβαστροι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστροθήκη. Vbi obſerua ἀλάβαστροι fœminino genere eum enuntiare, quum tamen paulo antè dixiſſet πρὸς ὃ ἀλαβάστους. Sed alio loco rurſus fœmineum genus dat huic nomini, vt in proximè ſequente annotatione videbitur. Ariſtoph. ἀλαβαστροθήκας ἐχούσας ἐν μιᾷ τρεῖς. ET Ἀλαβαστθήκη, ης, ἡ, ſine ρ, pro eodē, ſeu, ἡ θήκη τοῦ ἀλαβάστου. Surd. ex Demoſth. Vulgò autem μυροθήκην vocari ſcribit.

C. Ἀλαβαστροφόρος, ν, ὁ ἡ ν, Alabaſtriger, Alabaſtros ferens. Poll. τὰ δὲ ἀβάστους φέροντα Αἰσχύλος ἔφη ἀβαστροφόρα. Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, diminutiuum, Paruus alabaſter. Ephemus tamen apud Pollucem ἀλαβάστια pro ἀλαβάστρους vſurpat, λύει τὰ ἀλαβάστια δᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπουδῇ τὴν πόρτα μου καὶ τὰ ἔπιπλα μύρισον.

Ἀλαβαστρίτης, SIVE Ἀλαβαστίτης, ου, ὁ, ſub. λίθος, Alabaſtrites lapis: marmoris genus, ita dicti φ ex eo alabaſtra conficerētur: alio nomine ὄνυξ. Dioſc. lib. 5, ἀλαβαστρίτης λίθος, ὁ καλούμενος ὄνυξ. Plin. lib. 36, cap. 7, Onychem etiam tū in Arabiæ montibus, nec vſquam alibi naſci putauêre noſtri veteres. Et paulo pòſt, cap. ſeq. Hunc aliqui lapidem alabaſtriten vocant: quē cauant ad vaſa vnguētaria, quoniam optimè ea incorrupta ſeruare dicitur. Idem l. 37, c. 10, ſcribit Alabaſtriten gemmā naſci in Alabaſtro Ægypti, & in Syriæ Damaſco, candore interſtincto varus coloribꝰ. Erymol. autē ex vitro etiā alabaſtros fieri ſoliros tradit. Fœm. gen. EST Ἀλαβαστρίτης, SIVE Ἀλαβαστίτις. vt ἀλαβαστίτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. libro 5, πολύδεις πᾶς λίθος τῆς ἀλαβάστου ἐστὶν ἐκπώματος πάγκαλος.

ΛΑΜΠΩ Fut. λάμψω, Luceo, Splendeo, Fulgeo. Ariſtoteles De mundo, ὅταν ἡ τῶν νεφῶν ἰσχὺς διακοπεῖσα καὶ λάμψαι ποιήσῃ, id eſt Apulejo interp. Quando nubecula patefecerit cælum, igneſque penetrales ſpiritus, emicāſque lux clara, hoc dicitur coruſcare. Ariſtophanes, λάμπων πῦρ ἐκπνέων, igni fulgens. Nonnunquam nus, vbi χιὼν λάμπουσα, niue ſplēdidior vel nitidior. Vtere metaphoricè apud Platonem Epiſt. 7, ἐξ ἧς πάντων αὐτοῖσιν λάμψειεν δίκη. Sic Ariſtophanes Veſp. Οὗτοι οἱ Κλέωνα λαμπρὸν τῆς πόλεως λάμψαντα. quo ferèmodo Horatius dixit Imperio fulgens: & Cic. Homo eo ſplendore, ea virtute. Et λάμπομαι paſſiua voce pro λάμπω: vel etiam Splendeſco, Illuceſco, Illuminor, Illuſtror. Hom. Iliad. σ, ἀστὴρ ὃς ἄνὰ λαμπρὸν φάος, vt fax fulgens apud Tibullum. Iliad. υ, Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ Ἄρηϊ. Eodem libro, Τῶν δ' ἄπαρ ἰσκάνει πολὺ καὶ διάμπερ χαλκῷ Λίθρῳ νιφόεντι ἔοικεν (Latini quoque arma fulgere dicūt, & Ferro ſplendenti lācea) Et Heſiodus Aſpide, Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς τις ὀΐζηλ (ad imitationem Homeri, qui dicit Il. χ, χαλκὸς ἐλάμπετο πάντοσε λας ὡς τε πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀνιόντος) Aliquanto pòſt, Ἡέλιος δ' ὑπὲρ λαμπρὸς ἴλιε, χυσῷ τε φαεινῷ λαμπόμενον. vt apud Ciceronem in Parad. Fulgētia ebore & auro tecta. Proſæ quoque ſcriptores paſſ. vtūtur tā pro Illuſtror & Fulgeſco, quàm pro Luceo, Fulgeo. Xenophon Anab. 3, ἔδοξεν αὐτοῖς βροντῆς ἠμφιφανοῦς σκηπὸς πεσεῖν εἰς τὸν στρατόπεδον αἰθάλου, καὶ ἐκ πύρου λαμπόμενον πᾶσαν. vbi paſſi capitur, ſicut & apud Ariſtotelem De mundo, ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, agitatione illuſtratus. Neutraliter verò Luc. λύχνος τῷ πυρὶ λαμπόμενος: ſicut & apud Ariſtophanem Ran. de empuſa, πυρὸς ἔδην λάμπουσα πᾶσαν τὴν σφόδρα, igneo fulgore coruſcat. Baſil. λίθοις λαμπομένη, gemmis fulgentē: vt alibi μαρμάρεις εὐλαμπόμενοι, de ædibus ſplendidis. At metaphor. apud Greg. ὁ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ, καὶ σοὶ μικροῖς ἀστράψον τῆς ἀληθείας λαμπόμενε, illuminate ſeu illuſtrate.

Λάμψις, ιως, ἡ, Splendor, Fulgor. Naz. ἐλλύσομαι πρὸς τὴν λάμψιν.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, Fax fulgens. Soph. Aiace, νῦν γ' ἑσπέριοι λαμπάδιον φυλάσσ' ἄγαν, faces, veſperi coruſcantes, id eſt ſtellæ veſpertinæ: vel ignes & lucernæ veſpertinæ. nam ſcholiaſt. exp. ὅτι οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἑσπέριοι ἀστέρες. ἢ ὅτι ἐσβέσθησαν αἱ λύχνοι. Suidæ hoc in loco ſunt οἱ γὰρ πάνυ εἰκαῖοι φαίνοντες λύχνοι. Galen quoque apud Hippocr. libro 2, De morb. λαμπάδας eſſe ſcribit eum quem vulgò φανὸν appellant: apud Atticos autem & alios, οἱ ὦ ξύλα καπνίζοντα παρέχοντα φῶς: quinetiā τὸ δᾷδον & τὸν λύχνον interdū λαμπάδα dici. Euſtathio, λαμπάδες ſunt φανοὶ & λυχνίαι ſeu ἐφέδραι μετάφορα ἐφ' ὧν δᾷδες αἴρονται ἐπίθετα. quo ſignif. accipitur apud Homerum Odyſſ. σ, v. 306, Αὐτίκα λαμπάδας τρεῖς ἔστασαν ἀμφιφορῆσιν, Ὄφρα φαείνοιτ' ἀμφὶ δ' ξύλα κάππαια θῆκαν, Αὖα πάλαι,— Καὶ δᾷδας καπύσσαν. Vbi annotat Euſt. λαμπάδας eſſe quas ſuo tempore ruſtici vocabant λυχνίας, ἐφ' ὧν δᾷδες κείμεναι ὅπως δόρπον αἰάπτονται, ἤ ξύλα ξηρά: veteribus autem grammaticis λαμπάδες eſſe ἐσχάραι μετάφορος ἢ χαλκοῦς ἐφ' ὧν ἔκαιον. Apud Xenoph. accipitur pro face ſeu lychno aut laterna qua in naui vtuntur, & ſibi & ſequentibus nauigiis lucem præbentes: quales ſunt & φανοὶ qui in turribus ſuſpēdūtur vt nauigantibus præluceant. Hellen. lib. 5 pag. 319, ἀπηλαύνει κατὰ τὸν λαμπάδα ἐπὶ τὰς λεπτοκάρυας ἕπως μὴ φανεροὶ ὦσι. Pro face accipitur & in hoc apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. loco, Μικροῦ γὰρ ὦν λαμπάδες Ἴδαῖον λόφον Πρίαπος αἴθει, καὶ πρὸς αὐλὸν ἐπαύλια, Πύθοιντ' ἂν αἱ πᾶσαι πάλαι, patua face Idæos colles facilè aliquis combuſſerit. Et in Erot. de Gnathænio meretrice, ἐφ' ἑσπέρου δείπνου λαμπάδος, σίλας ἀναλίσκομεν. Similiter apud Xenoph. quoque in Symp. accipitur pro face ſeu lychno conuiuis diſcedentibus præluceute. VNDE Λαμπαδοφόρος, ν, ὁ καὶ ἡ, Quilam padem ſeu facem aut lucernam præfert. Athen. lib. 4, de Cleopatra, πᾶσαι δὲ λαμπαδοφόροι παῖδες Ἀθίκτας παρίσαν, face præluccntes aſſectas ingredientibus repræſentauit. Bud.

C. Ἀειλαμπής, ὁ καὶ ἡ, Semper lucens, Semper ſplendēs & fulgens. vt ἀειλαμπὴς φῶς apud Naz.

C. Ἀλαμπής, ές, ὁ ἢ ἡ, Splendoris & fulgoris expers, Non splendens, seu lucens. ὁ μὴ λαμπρός.

C. ΑΝΑλάμπω, Reluceo, Resplendeo, Refulgeo, Fulgorẽ & splendorem edo seu emitto. Xen. Pæd. 5, p. 69, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέπειν, μὴ δυνάμενος καθορᾶν, καὶ τὰ ξύλα οὐκ ἀναλάμπει. Et metaph. Plut. De solert. anim. ἀφῆκεν ὁ αὐλὸς ἢ οὐκ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit, subaudi Vox, de pica voces quaslibet imitante quæ obmutuerat.

C. ΑΝΤΙλάμπω, E contrario splendeo seu fulgeo, Splendorem seu fulgorem reflecto; vt luna dicitur ἀντιλάμπειν. Greg. de sole & planetis loquens, οἱ μὲν ἀπολάμπουσιν, οἱ δὲ ἀντιλάμπουσι. Bud.

C. ΑΠΟλάμπω, Emico, Effulgeo, Refulgeo, Resplendeo. Neutrum. Hom. Il. ζ, Ἀστὴρ ἀπ' οὐρανόθεν ἀπολάμπει. Habetur autem hoc hemistichium & Od. ε. Dionysius, πῦρ ἀπολάμπειν ἀπὸ τῆς ὑφαλῆς. Vtitur etiam Lucianus verbo ἀπολάμπω, & alio geminatam habẽte præpositionem, videlicet σωαπολάμπω: in opusculo πρὸς τὸν ὄνον, scribens, σωαπολάμπουσαι τοῦ χρυσοῦ. Ἀπολάμπω, Eiaculor, Emitto, actiuum. vt ἀπολάμπειν αὐγάς apud Lucianum, Eiaculari splendorem. ita enim in opusculo πρὸς τὸν ἄπιστον scribit, ἀλλὰ καὶ αὐγὰς ἴσως τινὰς ἀπολάμπει, ἃς τὸν ὄλεθρον ὀπτῶσιν ὀφθαλμοί. Et statim post verbo ἀποσφάλλει (quod alioqui neutrum est) itidem dat accusatiuũ. Ἀπολάμπομαι, passiua vox, pro neutra ἀπολάμπω, apud Homerum & Hesiodum. nam apud vtrunque legitur hoc hemistichium, — χάεσι δ' ἀπολάμπετο πάντα: apud Homerum Il. ξ, apud Hesiodum in Theogonia.

C. ΔΙΑλάμπω, Persplẽdeo, Splendore & fulgore penetro. Aristoph. Pluto, Ἐγκυρήσασ' ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies illuxisset, seu donec dies fulgore suo penetrasset omnia. Item Splendeo inter, Interluceo, Interniteo. Isocr. Panath. τὴν ἄλλην ἰδέαν τὴν ἐν ταῖς μάχαις διαλάμπουσαν. Curt. dicit Armorum intermitentium fulgor.

Διαλαμπής, Splendens, Fulgens: vel Persplendens, Interniteus.

C. ΕΓΣΑλάμπω, Illuceo, Luceo in: de sole irradiante apud Theophr. lib. 2 De caus. pl.

C. ΕΚΛάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico. Plato lib. 4 De rep. p. 54, βασανιοῦμεν, καὶ πάνυ αὖ παρ' ἄλληλα σκοπωμεν ἢ τείχους ὡς καλὸν αὖ ἐν στρατείῳ ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τῇ δικαιοσύνῃ. Apud Naz. cum datiuo, ἵνα τὸ τῆς πειθοῦς ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, Aliis lucem edamus. Et cum accus. rei apud eundem, ἐκλάμπει σοφίαν τῷ φωτὶ τούτῳ διώκων, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam cuius nominis splendor maiore laude enitescit. Plut. de Cicer. δι' ἀφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαθὼν ὄνομα. Itẽ in pass. ἐκλάμπεσθαι, Illustrari, apud Dionys. de angelis, teste B.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, Fulgor: vel potius Fulgor emicans, Splendor enitescens.

C. ΕΛλάμπω, Illuceo. Themist. in 3 De anima, loquens de intellectu composito ex actu & potentia, ἔστι δέ πως ὁ διανοούμενος νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλάμψασπος αὐτῷ τὸ πεπραγμένον, φησὶ, νοεῖ πάντα. vt Plaut. dicit, tuo quæ capiti illuceat. Ἐλλάμπω transitiuè quoque ponitur pro Illustro, Illumino: & ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Themist. ἢ ὁ μὲν ἐλλάμπων θεός ἐστι οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλάσεις. Apud theologos quoq; ἐλλάμπεσθαι significat diuinitus doceri & illuminari. tenebris enim ignorantiæ mens humana offusa, cernere veritatem rerum diuinarum nequit, nisi diuinitus illuminetur: sicque homines pii diuinitus ἐλλάμπεσθαι vt humanitus philosophi παιδεύεσθαι, καὶ τὸ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης πλοῦτος: & huiusmodi diuina doctrina & inspirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia B. p. 879, proferens eius rei exẽpla ex Dionys. Areop. & Greg. item locum ex Basil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. Constituitur autem cum accus. rei, vt δέχεσθαι, μανθάνειν, & πλοῦτος. Dionys. ἓις τὰ θεῖα οἰκείως ἐλλάμπεσθαι λόγοις, diuinitus causas rerum percipiunt, & propriè comprehẽdunt, illustratione intellectus, omnium quæ sunt, causas & rationes. Et Greg. ὁπόσην ἐλλαμπηδόνας τοῦ καθαρωτάτου ἔλλαμψιν. Idem alibi synonymos dicit, τῆς φωτὸς τῆς γνώσεως καταπεμφθείσης. Item cum dat. instrumenti, sine accus. rei, κάκεῖνος τῷ κάλλει τούτῳ ἐλλαμπόμενος, ex Basil. Et ex Naz. ἐλλαμπόμενα τῇ πειθοῖ, trinitate illustrati. Ἐλλαμπύνεσθαι, Illustrari, Rerum gerendarum splendore se illustrare, Magnificentiam suam ostẽtare, idem quod λαμπρύνεσθαι, vt Hermog. docet apud B. p. 760, ὅτι διαφέρει τὸ ἐν, ᾧ ἢ ἐφ' οἷς ἔστι λαμπρύνεσθαι οἷς αὐτὸς, ἃ δὴ φησι Ἡρόδοτος ἐλλαμπύνεσθαι. Herodot. ἐλλαμφθεῖσαν τὴν ἐπιζουσαν τῶν πολεμίων. vbi Valla male vertit, Quum nulla spes eis è classe effulgeret.

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. Item Illuminatio, seu doctrina diuina & inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens diuinitus splẽdore quodam illuminatur & illustratur, quo præcũtes res diuinas percipiat, & in via à Deo præscripta ambulet. qui & φωτισμὸς dicitur. Vide ἐλλάμπομαι.

C. ΕΠΙλάμπω, Superfulgeo, Luceo seu splendeo super aut post: vt apud Xen. de sole post nitem splendente. Metaph. autem dicitur ὀπλάμψαντος τοῦ ἔαρος, pro Appetẽte vere tempore, seu ὀπτηνεμίᾳ τὸ ἔαρος: apud Latinos autem dies nocti illucere dicitur, itidem ὀπλάμπειν & ὀπτήνεσθαι. Accipitur etiam transitiuè pro Illustro, vt præcedens ἐλλάμπω. Apollon. Arg. ἐπλάμψε καλιάς, illũstrauit lampade. Ἐπλάμπομαι, Desuper fulgeo, seu simpliciter Fulgeo, Splendeo. Apoll. Arg. — ἐπλάμπετο πόλυξ.

Ἐπίλαμπης, Illustris, Apparens, Euidens, Manifestus, καταφανὴς, vt Suid. apud Herodot. accipit, ex quo v. l. citant, ὀπίλαμπης ἀφάσσοντα, pro, In palpando deprehensa.

C. ΚΑΤΑλάμπω, Illustro, Illumino. Plut. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ καὶ πύλαμπη ταῖς γυναιξὶ, λαμπάδια καὶ δᾷδες ἱστῶσι διὰ τῶν θυρῶν. Luc. in Cauc. αὐτὸ τοῦτο πάλιν κακωλύκατα καταλάμπειν αὐτοὺς, Illustrare ipsos, seu Lucere ipsis. Et καταλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Greg. De theol. αἱ δὲ τὸ πλεῖον ἢ θεοῦ, καὶ ὅλως τοῦ φωτὸς καταλάμπεσθαι, τυχὸν αὖ καὶ βαθεῖται. vbi βαθύνεσθαι & καταλάμπεσθαι pro eodem accepit, teste B. Sed neutraliter potius in hoc Alex. Aphrod. loco accipitur pro Fulgeo, ἔστι δὲ ὁρᾶν τοῦ λίθου καὶ τὸν κύκλον καταλαμπόμενον: quod & ex Plut. habes infrà in περιλάμπω. In hoc autẽ loco qui ex Aristide affertur, καταλάμπουσι φαιδροὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, videtur esse Affulgebant, vel Apparebant, aut Conspiciebantur cameli auro & argento, quo onerati erant, fulgentes.

C. ΠΑΡΑλάμπω, A latere splendeo: vel Parum fulgeo.

Παραλαμψις, εως, ἡ, Cicatrix in nigro oculi resplendẽs, eò quòd aliquanto crassior sit ægide, vt Gorr. interpr. hæc verba Galeni in Lex. Hippocr. ἡ ὑπὸ τοῦ μέλανος τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑπολάμπουσα οὐλὴ, διὰ τὸ ἧσσον παχυτέραν εἶναι τὴν αἰγίδα.

C. ΠΕΡΙλάμπω, Circunfulgeo. Act. 26, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Paulus de seipso (de quo scribitur eiusdẽ lib. cap. 9, ἐξαίφνης περίστραψεν αὐτὸν φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, coruscò fulgore circunfudit eũ. ἔστιν περιαστράπτειν plus quàm περιλάμπειν) Luc. 2, δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum potius actiuè pro Vndique illustro, Splendore ac lumine circunfundo, Collustro. Greg. de Dei notione loquens, περὶ τοσαύτης δέ δράσεως, τοσαύτα περιλάμπειν ἡμᾶς τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα καὶ ὅλον αἰσθητὸν, tanto fulgore & lumine circunfusum menti nostræ. Et περιλάμπομαι, Vndique illustror, Circunquaque illuminor, Lumine & fulgore circunfundor. Philo De mundo, ψυχῆς γὰρ ὅλης ἔστι (videlicet ὁ νοῦς) τὸ οἰκειότερον περιλαμπόμενος αἰγαῖς, quippe q animæ oculus sit, propriis ille quidem splendoribus circunfusus. Greg. εὐφάνθω τὸν νοῦσαι, καὶ τοῖς περὶ περιλάμπεσθαι, vnum animo concipere nequeo vt non trium splendore circunfundar. Aliud exemplum habes in ἐλλάμπομαι paulo antè.

Περιλάμπομαι interdum neutraliter etiam capi potest pro Circunfulgeo, Circuncirca seu vndique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τοῦ χρυσοῦ. Basil. οἷον παιδάριον μαρμάροις περιλαμπόμενον, Circunlucentes: vel etiam passiuè Collustrati, Vndique illustrati. vt illud in eodẽ, ἡ χεὶρ περιαστραπτομένη ὑπὸ τῆς ὄπτης ἀκτίνος στερεόνης. Alibi simplici verbo vtens dicit λίθους λαμπομένους.

Περίλαμψις, εως, ἡ, Fulgor circunfusus. Gregor. περίλαμψις χρυσοῦ.

Περιλαμπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Vndique splendore circumfusus,

Vndique splendidus: vel Splendidus, Illustris: seu Admodum splendidus & illustris, Præclarus. In Epigr. περιλαμπὴς χαίτη, admodum fulgens & nitens: vel & nitidi capilli apud Horat. Et de reb⁹ animi, vt Plut. in Fab. Max. de Claudio Marcello, περιλαμπὴς ἡ φαντασία τῶν χρῃ χαῦρον. ‖At Περιλάμπης nomen proprium.

C. ΠΡΟλάμπω, Splendorem & lucem prodo, Fulgorem profero, Illuceo. Synes. in hymno quodam matutino, Πάλι φέγγος, πάλιν αὖος, Πάλιν ἠμέρα προλάμπει Meis revocat oculis lucem.

C. ΥΠΕΡλάμπω, Præluceo, Præradio, vt B. interpr. id est Fulgore supero, Splendore antecello, Luce præsto, Super alios clarus & conspicuus sum. Exemplum habes suprà in Διαλάμπω. Et in pass. ὑπερλάμπεσθαι pro ὑπερκαθολοσθαι & ἀμαυροῦσθαι ex Annot. B. in Epist.

C. ΥΠΟλάμπω, Subluceo, Subtus luceo, vel Aliquantum luceo. Plut. Symp. 4. probl. 3, vbi leonem σωφρονεῖν δοκεῖ τῷ ἡλίῳ docet κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνῳ, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθιόντος, Sublucent. Alex. Aphrod. suprà dicit eius κόρῃ καταλάμπειν. Item in pass. ex Apoll. Argon. ὑπολάμπει, subfulget.

c ὑπολαμπὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Sublucidus, Subfulgidus: vel Aliquantum fulgidus, Aliqua ex parte splendidus. Hesiod. Asp. Ἠλέκτρῳ δ' ὑπολαμπὲς ἴλιον, χρυσῷ πεφασμένῳ λαμπόμενον. Vbi nota cum electro tribuere τὸ ὑπολαμπὲς, auro autem τὸ λάμπειν. pallidior enim electri color est quàm auri. quia electrũ dicitur aurum cui quinta argenti portio admista est, vt docet Plin.

C. Λάμπυρος, υ, ὁ, Lucentem caudam habens, Cuius cauda fulget. Canis nomen apud Theocr. Idyll. 8, ἦ Λάμπυρε μείων, οὔτω βαθὺς ὕπνος ἔχῃ τοι; canis, inquam, nomen, vt schol. tradit, vel ἀπὸ τῆ λαμπρᾶν ἔχειν πὴν οὐρὰν, aut πυρράν, id est Rufam, Rutilã: vel ἀπὸ τῆ λαμπυρεῖς ὀνομάζειν τὰς ἀλώπεκας. NAM Λαμπυρὶς est Vulpes, ἀλώπηξ, cui canes quidam similes sunt. Hesychio quoque λάμπυρις & λάμπυρις est ἀλώπηξ. (ET Λαμπυρὰ in v.l. Vulpis genus albicante cauda.) ‖Λαμπυρὶς, sicut ET Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, est etiam Lãpyris, Noctiluca, Cicindela: insecti genus. Plin. lib. 11 cap. 28, de pennis insectorum, & Scarabæorũ generibus, Lucent ignium modo noctu, laterum & clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc verò compressu obumbratæ, nõ ante maturа pabula aut post desecta conspicuæ. Et lib. 18 sub finem capitis 16, Estque signum illius maturitatis [videlicet hordei] & horum sationis commune, lucentes vespere per arua cicindelæ. Ita appellant rustici stellantes volatus, Græci verò lampyridas. Et initio capitis sequentis, Videsne vt fulgor igni similis alarũ compressu tegatur, secúmque lucem habeat & nocte? Aristot. Hist. anim. lib. 5 cap. 19, appellat πυγολαμπίδας, quod respondet huic λαμπυρὶς. nam πυγὴ & οὐρὰ synonyma sunt. At verò Hesych. λαμπυρίδα esse dicit ζωύδιον ὁμοιότατον φωσφόρῳ κανθάρῳ. Diuersum autem à cicindela esse dicunt Nitedulam, id est (vt Seru. exp.) musculum quendam à nitore cutis sic dictum. ‖Λαμπυρὶς est etiam meretricis nomen apud Athen. lib. 13, vt & λαμπαδίον.

VNDE Λαμπυρίζω, Lãpyridem refero, Cicindelæ instar luceo. Dioscor. lib. 5 cap. 99, ἔστιν δὲ πρᾶσσον ὅτι τὸ σπόδιον ἢ λαμπυρίζον. Plin. quoque in stibio (id est lapide spumæ candidæ nitentisque, non tamen transluce tis) magis probari fœminam ait, quum ea niteat, mas cõtrà minus radiet. PRO Λαμπυρὸν autem quod apud Hesych. legitur, exponitúrque ὕλαιον, ἁπαλὸν, καταπλεκτὸν, ex Eust. & vet. meo lex. reponendum λαμυρὸς. quæ scriptura ordini literario in Hesychii codice non repugnat.

Λαμπαδίας, ου, ὁ, Lampas, Fax, Funale: idem quod δαὶς apud Homerum, vt testatur Athen. lib. 15. quo vocabulo significatur fascículus ex festucis aut virgultis arídis cõpactus: quo accenso prælucemus alicui. Non tantùm verò de iis dicitur facibus, sed etiam de funalibus & cereis, vt docet Plut. initio Problem. Roman. πότε λαμπάδας ἄπλωτον ἐν τοῖς γάμοις, αἷς πλείστας ὀνομάζουσι. Plut. Lyc. πόθεν δὲ μισεῖσθαι, αἰτίαν δίχα λαμπάδος. οὐ γὰρ ἔξεστι φῶς βαδίζειν ἄπο ταύτης ἐπὶ τὴν ἄλλην ὁδὸν. Sic apud Plinium legitur, Redire à cœna prælucente funali: in lib.

A De viris illustr. Pisoni concessum est vt præluceret funali & præcineret tibicine à cœna publice rediret. Athen. lib. 14 de Bacchi comitibus, λαμπάδας καὶ λαμπάδας φέροντας. Solebant etiam in quodam certamine δρομαίῳ gestare faces, & qui eo certamine victor euaserat, Mineruæ facẽ cõsecrabat, vt discimus ex Plat. lib. 2 Polit. initio, (cuius verba vide infrà in λαμπαδίω) & ex Pausan. Att. p. 22, vbi de hoc certamine hæc extant verba, ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ τῇ Προμηθέως βωμὸς, ἔνθεν ἄρξασθαι τοὺς τὸν πάλαι ἔχοντας καμπὴν λαμπάδος, τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ συνέστηκεν τοῦτο. ὁ δὲ ἆθλα ἐπὶ τοῖς νικῶσιν ἔθεσαν ἀνθρώποις ἐπὶ τοῖς νίκαις τῇ θεῷ τῇ, δεύτερον δὲ ἀπὸ ταύτης μήνιον. εἰ δὲ μισθὸς ἐπίκειται τῷ νικῶντι, ὁ πέπλος ὅδε ἐστὶν ἐπικαθ. τὸ δὲ ἐξῆς πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἀγωνίσασθαι, οἷς ἔξεστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. schol. autem Aristoph. scribit si fax extincta, ab eo qui primus excurrerat, proiiceretur, secũdo cursori id indicio fuisse, quo vt excurreret, moneretur. nã Aristoph. dicit ἐξαμιλλᾶται πῶ λαμπάδι ἐπαΰδει (videlicet ex turri τῇ Κεραμεικῇ). In honorem autẽ Vulcani, ob repertũ ignem, certamen id primùm institutum fuisse, Ister apud Suidã annotat. Item apud Aristoph. Vesp. λαμπάδα δρόμου, hoc certamine cõtendere, ὃς ἂν κάσῃ ἔλιπε καλῆς παρ' ἑστίας, ἢ λαμπάδα ἔσβεσε. Vnde est Lampadem poscere & tradere, quæ prouerbialiter quoque vsurpantur. Persius, Qui prior es, cur me in decursu lampada poscis? Lucret. Et quasi cursores vitai lampada tradunt. de parentibus quos Plato lib. 6 De leg. p. 167, scribit oportere ἡμῶν καὶ ἀφίεσθαι παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλους ἐξ ἄλλων. Hesych. verò λαμπάδα scribit vocari ipsum certamen, & eũ qui eo certamine victor euaserit, λαμπαδηφόρον nominari. Apud Latinos autem Lãpas alias etiam habet significat. ‖Λαμπὰς dicitur & in meteoris. Plin. lib. 2 cap. 26, quũ docuisset emicare etiam faces, quæ nonnisi quum decidunt & transcúrrunt, videantur, subiungit, Earum duo genera: λαμπάδας vocant planè faces: alterum βολίδας. Distãt, quòd faces vestigia longa faciunt, priore ardente parte: βολὶς verò perpetua ardens, longiorem trahit limitem. Aristot. De mundo, πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδίαι πῶ ῥοιῶται, λαμπάδες τε καλούμεναι καὶ δαῖδες καὶ πίθοι, καὶ βόθυνοι, καὶ πῶ ἄλλα τοῦτοις ὁμοιότροπα ἂν τις προσαγορεύσειε.

‖Hesychio λαμπάδες sunt αἴσιρις, μύες: item ὀφθαλμοί, Oculi. ‖Λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus, vt v.l. ex Cyrillo tradunt. ‖Λαμπὰς dicta est à quibusdam & ἡ λυχνὶς ἀλεία, vt Corr. ex Dioscor. annotat. ‖Est & meretricis cuiusdam cognomẽ apud Athen. lib. 13, sicut λαμπυρὶς & λύχνις.

C. Λαμπαδαρχία, ας, videtur esse munus publicũ quo fungebatur is qui in illo solẽni certamine cursoribus lampades suppeditabat & alios sumptus qui ad eos ludos requirebantur. Aristot. Polit. 5 c. 8, λειτουργῶν παῖδα παιπραὶ μὴν, μὴ χορηγίας δὲ λειτουργίας, οὐ χορηγίας καὶ λαμπαδαρχίας. καὶ ἕσται ἄλλαι διαίτησις.

C. Λαμπαδοῦχος, ου, ὁ ἡ, Facem tenens. Et metaph. λαμπαδοῦχος ἡμέρα apud Eurip. Dies lucifera, Dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet. Sic apud Virg. Postera quùm prima lustrabat lampade terras Orta dies. Et de sole apud Sil. -rutilantem attollens lampada titan. At λαμπαδοῦχος ἀγὼν, certamen quo facem manu tenẽtes cursu contendebant. VNDE Λαμπαδουχέω, ῶ, Facem manu teneo. Item, Manu lampadem tenẽs cursu contendo. Aristoph. schol. in Ran. exponẽs hæc verba, λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τ' ἦν φέρειν ὑπ' ἀγνωμοσύνης ἐπὶ πολύ, scribit solutos fuisse λαμπαδουχεῖν ἐν Ἡφαιστίοις καὶ Παναθηναίοις: Athenis autem fuisse gymnasium ἐν ᾧ ἐλαμπαδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες: & τὴν τῆς λαμπάδος ἀγῶνα ποιεῖν Ἀθηναῖοι ἀγαγόντες, festo Promethei, Vulcani & Panathenæis.

C. Λαμπαδηδρομία, ας, ἡ, Cursus in quo faces seu lãpades accensæ manu gestabãtur, certabatúrque quis primus ad scopũ perueniret non extincta lampade. Aristoph. schol. λαμπαδηδρομίαι γίνονται δύο ἐν ᾧ Κεραμεικῷ, Ἀθηναίοις, Ἡφαίστῳ, Προμηθέως.

C. Λαμπαδηφόρος, ου, ὁ, Qui facem seu lampadem gestat. Et λαμπαδηφόροι δρομῆς apud Paul. Cursores qui facem manu gestãtes, cursu certant vt suprà dictũ est. Hesych.

scribit λαμπαδηφόρον dici τὸν νικήσαντα τῷ λαμπάδι, id est certamen illud quo lampades ferebantur. VNDE Λαμπαδηφορία, ας, ἡ, Lampadis gestatio. Item Certamen illud quo lampada gestātes cursu contendunt. Herod. Vran. p. 123, loquēs de cursoribus & equis per Persiam certis stationibus dispositis per quos nuntii ad regem feruntur, & quorum ὁ πρῶτος δρόμων ταχυδρομεῖ τὰ ἐπιτάγματα τοῦ δευτέρου, ὁ δὲ δεύτερος τοῦ τρίτου, dicit apud Graecos similem esse τῷ λαμπαδηφορείῳ, ἢ τοῦ Ἡφαίστῳ ὁπλίοισι. ET Λαμπαδηφορίω, Lampadem gesto, Lampadem gestans cursu certo. idem quod λαμπαδευχέω. B

Λαμπάδιον, ου, τὸ, Parua lampas, Facula, Funale. Plato initio lib. 1 Polit. λαμπάδια ἔχοντες δι' ἀλλήλων; ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις; ad eum qui dixerat, οὐδὲ ἱππικὸν λαμπὰς ἔσται θεὸς ἱππέας ἀντὶ ἵππων τῇ θεῷ. Philo De vita M. lib. 3, de candelabro; ὅτι δὲ πάντων (videlicet τῶν κλάδων) λαμπάδια καὶ λύχνοι ἐπᾴρονται, lampades & lucernæ. ‖ Λαμπάδια dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus indūtur. Aristoph. Acharn. Οἰόνια, κυρώσειν ἐμβαπτόμενα, Ἐγὼ εἰσυπερᾶ, λαμπάδιον ἐκεῖ τὸ στυρόν. Ἀτὰρ πρῶτον χρὴ κλαῦσαι δάκνων ἄφαρ. vbi Suid. scribit per λαμπάδιον quōsdā intelligere τὰ ἐμπλαστρα, quosdā ὀπτάδιόν τι εἶδος, quosdam τὸν ταρίχινον τὸν ἡψημένον τὸ στυρόν, quosdam τὸ λιπαρὸν χειδιον. quarum expositionum priores duæ sunt verisimiliores: & confirmantur hoc loco qui apud eundem Suidam habetur, Τεταιὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐν πολέμῳ πεπρωμένους ἐπεφάνθην. ὁπλεπίτων δὲ στασιαζόντων τῷ ὀπτάδιόν τι, οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆτος ἐφείσατο, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπάδια αὐτὴν κατέπεμψε πᾶσαν. Aristoph. schol. ἃ ὁ ἰατροὶ à medicis vocari etiam λυχνώματα, quæ eadē esse puto cum λαμπαδίοις. ‖ Λαμπάδιον à Poll. lib. 4, numeratur etiam inter personas comicas, quæ ἰδίαν περιχῶν ἔχει πλέγμασιν εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον. vnde & denominatam scribit à crinium plexu in acutum desinente instar lampadis seu funalis.

Λαμπαδίω, Lampada fero, vt exponitur in v. l. apud Suidam citantem hunc locum, Ἀριστοφάνης ἐν Διονύσου μύσει λαμπαδιοῦσθαι μέλλων, ὅπερ μή τι τῷ δᾳδὶ παρέθηκε μέρη. Ipse tamen Suidas huic loco nullam expositionem apponit.

Λαμπαδίζω, idem quod λαμπαδευχέω & λαμπαδηφορέω, Lāpadē ferēs curro. Aristoph. schol. loquens de λαμπαδηφόροις cursoribus, ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφιῶσιν, iis qui primi lampadem ferunt, ex carceribus emissis. VNDE Λαμπαδιστής, οῦ, ὁ, idē quod λαμπαδοῦχος & λαμπαδηφόρος. vt λαμπαδισταὶ ἀγῶνες apud schol. Aristoph.

¶ Λάμπος, ου, ὁ, Auroræ equus quidam, à fulgore & splēdore dictus. Od. ψ, Λάμπων καὶ Φαέθων θ', οἵτ' Ἠῶ πῶλοι ἀείρουσι. Hector quoque Il. Θ, eiusdem nominis equum habet, Ξάνθόν τε καὶ Πόδαργον, & Λάμπον τε Αἴθωνά τε. Sed & solis equorū alter DICITVR Λάμπων, alter autem Φαέθων, vt docet Soph. schol. p. 40. (‖ Λάμπων est etiam nomen propriū viri.) Ipse quoque sol VOCATVR Λαμπάς, vt Hesych. tradit, eidem tamen λαμπὰς est etiam λαμπηδών, φῶς. C

¶ Λαμπηδών, όνος, ἡ, Scintilla, σπινθὴρ, Hesychio. item λαμπυρίς, eidem. AT Λάμπη, ης, ἡ, Crassior spuma vino innatans: à nitore & candore dicta. vel vt Erot. exp. πέφυκε ὁμοιοῦσθαι τοῖς δεδολωμένοις οἴνοις· ὁ γὰρ ξύστης, ἐπὶ δὲ καλυκώδεσι λεπάσι, οἷόν περ πλίνθος καλῶσιν. apud quem scribitur non solùm λάμπη, sed & λαμπὴ, accentu in vltimam translato. VNDE Λαμπώδης, ους, ὁ, ἡ, In quo spuma innatat, ὁ ἔχων ἐπιπόλαιον ὁμοίαν λάμπην, vt Erot. exp. reprehendens Bacchium qui λαμπῶδες acceperat pro λαμπρὸν καθαρόν. Sed apud Erot. scribitur ETIAM Λαπώδης. quam scripturam ipse quoque agnoscit, dicens Bacchium inserere μ, & legere λαμπώδης. Ab illo autem siue λάμπη siue λαμπὴ est ET Λαμπρὸς in Lex. Hippocr. Galeni, Spumosus, Spumeus. λαμπρὸν, (inquit) τὸ ἀφρῶδες. λάμπη γὰρ ὁ ἀφρός. Vbi pro λάμπη repono λάμπα. In v. l. autē perperam scribitur λαμπηρὸς pro λαμπρός. D

¶ Λαμπρύνω, Luceo, Splendeo, Fulgeo. idem quod λάμπω. Il. α, ὅσσα δέ οἱ πυρὶ λαμπρύνοντο ἰόεντα. Apud Latinos quoque ignes & faces fulgere dicūtur. Alibi autem de Hectore irato & in pugnam ruente dicit eius oculos πυρὶ δαίεσθαι, vt & hīc de Agamemnone, qui Calchanti succenſebat. AT Λαμπτία, Solis filia, quæ eius armenta cum Phaethusa sorore in Sicilia pascere poetarū fabulis perhibetur, vt docet Eust. & Homer. Ιλ. μ, nō procul ab initio.

Λ A M Π P Ó Σ, ού, ό, Splēdidus, Fulgidus. Clarus: cui opponitur ὁ ζοφερὸς, vt docet Plut. De primo frig. Ιλ. β, — ἐπὶ καπνὸν λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarū solis lumen. Ιλ. χ, de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστι, κακὸν δέ τε σῆμα πέλεται. Thuc. lib. 7, ὡς ὧν ἐγὼ ὁρῶ σελήνην λαμπρὰν. Plut. πᾶς ὄψις ἀπὸ τοῦ ἄγαν λαμπροῦ, ὑπερεκπεσοῦσαι τὰς αἰσθητικὰς καὶ προσήκουσι χρωμένας παρηγορεῖν ἑαυτῇ. sicut alibi dicit τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ πάντα λαμπρὸν ὄντα ἐκπλήττεσθαι. Et λαμπρὰ ἐσθὴς, vestis splendida & fulgida. Idem in Præc. connub. οἱ θεσπέσιοι ἐλέφαντι ἐοικότα λαμπρῷ καὶ λαμπαίνοντι, καὶ ζωηφόροις οἱ χρωμασι. his enim coloribus illa animantia irritantur. ‖ Λαμπρὸς, Splendidus & magnificus. Demosth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πλούσιος. Item, λαμπρὸς καὶ φιλόπολις ἐν ὑπερβολαῖς. Phalar. ὠρίζω μεγαλοψυχίαν ἐν ἔχοντα λαμπρὸν εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, splendidus & liberalis erga amicos. At λαμπροὶ γάμοι, Splēdidæ nuptiæ, vel Lautæ & opiparæ. Euangelus apud Athen. lib. 14, Τὸ δὲ δεῖπνον ἐπιλείς ἐμοὶ μηδὲν ἐπιτίμησις, λαμπροὺς ἡμῖν βούλομαι ποιεῖν γάμους. (At λαμπρὸς ἵππος apud Xen. Præclarus equus. De re equ. πρεπέστερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἵππον.) Item λαμπρὸς λόγος apud Hermog. Splendida & illustris oratio. Vide locū quē B. p. 760 ex eo autore affert in Λαμπρυσμός. At λαμπραὶ ἐλπίδες, Ampla spes: & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, Qui ampla spē animo concepit, Cui luculenta spes affulsit. Plut. Artox. p. 309. in fine, ἤδη μὲν ὧν τὰς ἐλπίδας λαμπρὰς, ὑπὸ τῆς Ἀτόσσης ἐπαρώμενος. ‖ Λαμπρὸς, Clarus, Illustris, de nominis fama. vel Præclarus. Isocr. ad Philipp. ἐξ ἀδύνατον ἡγοῦνται λαμπρὸς εἶναι. Idem in Archid. λαμπρότερον ἢ θεὸς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνόματι πρόσειμι. X. Hell. 5, ὧν τὸ λαμπρὸν ἢ ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ ζῆν ἐφροντίσατε.

‖ Λαμπρὸς, Clarus, vt dicitur Clara vox, id est Alta & elata. vnde λαμπρόφωνος. Plut. De virt. mulierū, λαμπρὸν ἀνωλόλυξε. Quo loquendi genere vtitur & in Erotico. ‖ At λαμπρὸς ἄνεμος, Vētus vehemens. Synes. ep. 4, ἐπὶ τὰ δὲ καὶ τόπος σωτὴρ λαμβάνει λαμπρὸς. C

C. Ἐλλαμπρος, ου, ὁ, ἡ, Lucidus, Fulgidus.

C. Ὑπερλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præclarissimus, Supramodum splendidus & illustris, Supramodū clarus & fulgidus. Aristoph. Nub. de sole, ὑπερλάμπρως ἀκτῖσιν καταχλῶν γῆς πόδα. Et ὑπερλαμπρῶς ὀλολύζειν, supramodum clara voce vlulare. Demosth. Pro cor. αὐτὸν φθέγξασθαι ὑπερμεγάλα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπερλαμπρῶς.

Λαμπρῶς, Splendidè, Luculenter, Clarè. ‖ Item Splendide & magnificè. Xen. Hell. 2, βούλεται πρόσοδον ὡς δυνατὸν μεγίστην καὶ λαμπροτάτην προσλαβεῖν. Strabo, προσοδεύουσι λαμπρῶς ἀπὸ τῶν ἱερείων, amplos & largos reditus percipiunt. ‖ Item Clarè, Apertè, Synes. epist. 67, ἀπεδείχθη λαμπρῶς ἅπαντα παντάπασι, demōstrata sunt clarè omnia. ‖ Itē Apertè, Manifestò, φανερῶς, paulo alia signif. Thuc. lib. 2, ἐπειδὴ ἤδη ὑπὸ ἐγίγνετο λαμπρῶς, postquam apertè terga dabant. Et lib. 8, λαμπρῶς ἤδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενος καταστῆσαι τὸν ὁ Σάμῳ. Et lib. 2, λυομένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν, apertè planéque soluto fœdere. Syn. ep. 3, [πάλαι μὲν ἐπαμαυρὰν] λαμπρὰ τῇ πόλει, ἔστιν ὅτε λαμπρῶς τῇ πόλει.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. Plut. Symp. lib. 1, ἐκλύουσι τὴν ἄγαν λαμπρότητα τοῦ φωτός. ‖ Item Splendor nominis, seu Illustre nomen, Claritas. Isocr. in Helen. encom. οὐδὲν τὰς λαμπρότητας τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀγώνων γιγνομένας. Idem in Archid. αἱ γὰρ ὑπεροψίαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγώνων γίνεσθαι φιλοῦσιν. ‖ Item λαμπρότης apud Hermog. Orationis splendor, Splendidum dicendi genus, Splēdida & illustris oratio. nam sic Cic. quoque appellat.

Λαμπρύνω, Illustro, Splendorem affero, Lucidum & clarum reddo. Et Λαμπρύνομαι, Illustror, Lucidus & splendidus reddor. Xen. Polit. Laced. de æreo clypeo quem gestare Lacones solebant, ὃ χρὴ λαμπρύνεσθαι, καὶ γελᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἀνδρείων. vbi nota opponi sibi mutuò λαμπρύνεσθαι & ῥυπᾶν. Pass. vox actiuè quoque capitur. Xeodem lib. aliquanto pòst, καὶ ἔνια δὲ λαμπρύνεσθαι προσαγορεύεται. Idem Hellen. 7, πάντες δὲ ἱππικῶν καὶ λόγων καὶ

φιλ:ας, καὶ ἐλαμπρυσμένας ἀσπίδας. ‖Λαμπρύνεσθαι A dicitur etiam de oculis, quum clariores redduntur. Aristoph. Pluto, — αὐτῇ γὰρ τοῦλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λιλάμ- ωται ὄψεις, Claræ eius pupillæ redditæ sunt, Claritas eius oculis restituta est. id est αἰσθάνεται, visum recuperauit. ‖Λαμπρύνομαι, Illustror, Nobilitor, Clarus reddor. Theod. Hist. Eccl. lib. 4, πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης λαμπρυνομένης ἀφ' ἧς πάσης διὰ τῆς Σωτῆρος ἡ πόλις ἀρχὴν ἔσχεν πανσ- ωφρο. ‖Λαμπρύνεται Hesychio est φαιδρύνεται, de lætiore & hilariore vultu, vt videtur. ‖Λαμπρύνω & ἐκλαμπρύνομαι, Magnificè me ostento. Xen. De re equ. ἵνα τοίνυν ἐπὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερόν τι καὶ φειδαλεώτερόν ἐστι τὸ ἄγχειν, παρὰ μὲν ἔλκειν τι τὸ στόμα τῆς χαλινοῦ & μειοῦν τὴν ἵππον τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ πιστεύοντες λαμπρύνειν εἶναι) ἐπὶ τοῦτο δεῖ, liquis velit equo ad agitationem magnificum & speciosam vti, omnino ab eo quod plerique faciunt in opinione præclaræ equitationis, abstinendum, os vt frænis laceremus. Camer. interpr. Quibus addi potest λαμπρυσμένων apud Suid. quod exp. καυχωμένων καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἀγῶσι. ‖Item Magnificentiâ ostento, Largitionis splendore me illustro. cuius significationis duo exempla ex Aristot. Eth. 4 habes apud Bud. p. 760. ‖Idem Bud. ibidem in quodam Hermog. loco interpr. Ad alacritatem me compono, Magnificè gestio & loquor. Potest etiam reddi Splendida oratione exornio, Splendidè verba facio, Magnificè & luculenter differo, apud Plut. De Herod. Θουκυδίδης γοῦν αἰτιᾶται τὸν Κορίνθιον τὸν Ἀριστέα οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐν τῷ πρὸς τοὺς Μήδους λαμπρυνομένῳ λόγῳ καὶ περὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Vide & quendam Hermog. locum in Ἐλάμπομαι. C. ΑΠΟλαμπρύνω, Splendidum reddo, Splendescere facio. Item, Illustro, Illustrem reddo. Passiua vox, Ἀπολαμπρύνομαι, Splendidus reddor, Splendorem capio, Illustror. Ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις apud Herodotum, Factis illustratur, seu illustris redditur.

C. Ἐκλαμπρύνω, Exclaro, (ea signif. qua Vitruu. lib. 1 cap. 2, Quòd ea cæli regio nec exclaratur neque obscuratur solis cursu) Illustro. ‖Ἐκλαμπρύνομαι, Claresco, Illustror, Illustrior & clarior euado, Nobilitor ex aliquare. Synes. epist. 110, πρίν γε φήθη τοῖς περιδεδιωμένοις αὐτῷ, ὡς γέρα τραπωτικῆς ἐκλαμπρύνεσθαι προέξειν. ‖Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, vt vertit Gaza apud Cic. sicut λαμπρύνομαι significat Magnificè me ostento.

C. Ἐλλαμπρύνομαι, Splendesco, Claresco. ‖Item Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐγὼ γὰρ ἵνα καὶ μᾶλλον μοναρχίας ἐν ἔχειρ λαμπρός τις ὢν τοῖς φίλοις, ἐπιδείξασθαι ζῶν κατ' ἀχλὺν καὶ σκότος τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν, οὐκ ἔχω πρὸς ὃ τι ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισιν. ‖Item, In alacritatem me compono, Magnificè gestio & loquor, Splendida & illustri oratione me effero, vel Splendido & illustri dicēdi genere vtor. Vide Bud. p. 760 & 761, vbi ex Hermog. affert, αἷς πανδώς ἐρέπων ἐλλαμπρύνεται τοῦ λέγω.

C ΥΠΕΡλαμπρύνομαι, Supramodum in alacritatem me compono, & magnificè gestio. Xen. de canibus quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, αἱ δὲ ἀσπαζόμεναι τὰ ψεύδη, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ἑτῷ αὖ τύχωσι, σαινεῖσθαι ἑαυτῇ· ὑπὲρ ἅπαντῶσι, id est, Falsa vestigia cōsectantes, supramodum caudæ motu & assultibus alacres. vel Magnificam spem prædæ in eo loco iacētis supra modum pollicentes. B.

ΛΑΞ, Calce, seu Calcibus, Extremo pede: λήγοντι μέρει τῆ ποδός, vt Eust. exponit, à λήξω futuro verbi λήγω deriuās, vt παῖς à παύσω futuro verbi παύω. Il. ι, Λαὲξ ὑπὸ σφῦρα βαὶς ἐξίσασιν μείλινον εἶχες. Il. π, v. 503, ὁ δὲ λαὲξ ὑπὸ σφῦρα βαίνων ἔκ χροὸς εἵλκε δόρυ. Et v. 861, δόρυ χάλκειον ἐξ ὠμοιλῆς Εἴρυσε λαὲξ ποσὶ βαίς. Apollon. Argon. 2, — ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἰόεντας Λαὲξ ἐπίζε, calcibus in oculos insilit. Ibidē, τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λαὲξ ἐπορούσας Πλῆξε. Plut. ἀφελείας γοητείας, ex quodam poeta, βαίνει λαὲξ ἔπι βαχείλου, βαίνει καὶ πίλα χθονί. Vsus huius aduerbii est etiam in prosa. Luc. in Lexiph. λαὲξ πατήσας ὤχετο. Synes. epist. 104, οὐδὲ αὖις ἐπιτρέψω, οὐδὲ λαὲξ ὑποχρῆσθαι τῷ ὀνείδει σέρων τινί, neque calcibus incursurum esse. Et apud Eust. ex comicis, λαὲξ ἐμβάλλειν, calcibus insultare: quemadmodū dixit Homerus in Od. λαὲξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσι. Rursū λαὲξ πατῆσαι infrà in Ἀπολακτίζω. Et λαὲξ κιῆσαι πρός τινα, Calcib⁹ petere. Luc. in Asino, ἐπὶ δὲ ἅπαξ καὶ πάμπολλα, ἐπὶ φέρων, πρὸς αὐτὸν λαὲξ ὁπότε, εἶχεν ἂν τὸ λαὲξ ὁ μισθός. pro quo ibidem dicit ἀπολακτίζειν. Λαὲξ dicitur de ea etiam plātæ parte quæ in digitos desinit. Od. ο, — Νεστορίδην δ' ἐξ ἵππου ἔγχει λαὲξ ποδὶ κιῆσαι. vbi schol. exp. τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδός τύξας: item, τῷ πλατεῖ τοῦ ποδός. & Eust. τῷ ὑποκάτω μέρει τοῦ τοῦ ποδὸς δακτύλου. Il. κ, Τὸν παρὰ αἰγιαλῷ χρυσοῖος ἱππόται Νέστωρ, Λαὲξ ποδὶ κιήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' αὖτις, Ἔχιο. Cæterùm λαὲξ prius esse quàm λακτίζω, (seu vera sit ea quæ illi datur etymologia, seu minus) verisimile mihi visum est: ponique κ pro ξ in λακτίζω, sicut & in Λακπατέω. Quid si verò λακτίζω quasi λακπατίζω dici putemus?

C. Λακπατέω, Calce premo, Calce pulso, Planta pedis calco. vnde λακπατῆσαι apud Hesych. λακτίσαι, καταπατῆσαι, ἀναπηδῆσαι. Apud Luc. autē & Eust. diuisis etiā vocibus reperitur λαὲξ πατῆσαι. ET Λακπάτης, SIVE Λαξπάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Calce pressus, Calce pulsatus, Planta pedis calcatus. Eust. de λαξ ἐμβῶσαι loquens, λὲξ οὖ (inquit) παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, — λαξπάτητον αἰπρέπων χθονί. ὁ πῶς λακπάτητον δηλοῖ τὸ κατὰ χάφοισι. Dicitur verò λαξπάτης vt ὄψιλος & ὄξυς, quæ Attica esse scribit Etym. Vide λεωπάτης.

Λακτίζω, (de cuius formatione vide quæ modò dixi in Λαξ) Calco, Calce pulso, vel premo, Calcitro. Plut. περὶ ἀδεκαφωνίας lib. 2, ὕπτια συοὶ δύπτιοι ἀναλύσθαι καὶ λακτίζοντες. Et apud Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, aduersus stimulum calces, videlicet iactare, vt Donat. apud Terent. subaudit. Alex. Aphrod. l. 2 Probl. 31 ἐσφαζόμενα ζῶα λακτίζει σωτὶ χῶς πῆς πόδας. vbi nota λακτίζειν ἐπὶ πόδας pro ἐπὶ ποσὶ, vt Homerus loquitur: & de brutis dici vt Calcitrare apud Latinos: item Calcibus cædere & verberare. Liu. Quorsum asinus cædit calcibus? Virg. Tollit se arrectū quadrupes & calcibus auras Verberat. Interdum cum accusatiuo construitur & signif. Calce peto, Calce contingo, Cædo seu concido calcibus, Calcibus insulto, Calces incutio, Calce pulso, Calce premo, Calce verbero: sic enim Latini loquuntur. Interdūverò præter accusatiuum illum additur etiam datiuus instrumenti, vbi & verbo Calco redditur. Od. ε, de Iro ab Vlysse prostrato, Κὰδ δ' ἔπεσ' ὡς τε κονίῃσι μαχεὼν, σὺν δ' ἤλασε ὀδόντας, Λακτίζων πεδὶ γαίαν. Odyss. χ, de Eurymacho ab Vlysse vulnerato & collabente, ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Θυμῷ ἀϊσσόμενος, περὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν Λακτίζων ἐτίναξε. Dionys. Long. λακτίζοντες καὶ κυβίστοις ἀλλήλους σφηνοῦσι καὶ ἐρείδουσι καὶ ἐπλάσι. Demetr. Phaler. οὐδὲ βαδίζοντες ἀλλ' οἷον λακτίζοντες τῷ γλίσχρῳ. Aristoph. Neb. Ἁμαρτὴς γὰρ ἦν διὰ ὄρους εὐτυχεῖ στόμα Ἀσκελεμελέμους ἢ θύραν λελακτικας. Terent. quoque in Eun. dicit calcibus insultare fores. Et λακτίζειν τὸ ἔδαφος, solum calce ferire & supplodere, vt stomachantes pueri solent. B. ex Chrysost. Et λακτίζομαι, Calcibus petor, Calcib⁹ pulsor, Calcibus verberor, vt suprà. Luc. in Tim. πρὸς ἑνίων ἀπίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Lucill. lib. 2 Epigr. Λακτισθεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, insultatus calcibus. Idē Luc. λακτιζόμενος εἰς πεδὸν γαστέρα ὑπὸ τῶν αἰτησαμένων. Aliquando pro Calcor accipitur. Synes. epist. 44, ἀλλ' εἴπερ ἱματίοις αἴσθησις ἐνῆν, τὰ αὐτοῖς πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ τυπτόμενα καὶ πατούμενα λακτιζόμενα; dum calcātur. Sed & in Luciani loco ἀπίμως λακτιζόμενος commodiùs potest reddi Calcatus & pedibus obtritus, more eorum quæ despicantes abiicimus & conculcamus. sunt autem verba Pluti.

Λακτικὸς, ὴ, όν, Calcitro. vt apud Gell. Equus mordax & calcitro. Xenoph. ‖ Τὸ Λακτικὸν, οῦ, ὁ, pro eodem. λακτικὰ ζῶα, & λακτικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere solent.

C. ΑΝΤΙλακτίζω, Recalcitro, Calcitrantem vicissim calcibus peto. Plut. de primo frig. καὶ γὰρ ὁ καπνὸς αἴρος δόξιν εἶδος, ᾗ καὶ ἡ Πίνδαρος αἴρος κνίσαν ἀντιλακτίζουσαν καπνῷ. quippe quum fumus aeris species quædam sit, & ille etiam apud Pindarum aeris nidor recalcitrans fumo.

C. ΑΠΟλακτίζω, Calce ferio, Calce repello. Luc. in Asino, ἐγὼ γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν εἶδον ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἐπήδων δρόμῳ ἐπ' αὐτάς, Calces in auersum à se iactās. Et paulo antè, asinus de se, ἀνὴρ γάρ μοι μοιχὸν ὑπο-

πλέονες εἶναι τῶν ἵππων τὸν αὐτὸν χωρίων, ἰδίωται, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. Propriè est λακτιστικῶν iumentorū, sed & de hominibus dicitur. Plut. ὁ πόλος ὁ ἔρως, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, τὸ δεσποτικὸν καὶ ἀκόλαστον τῆς ψυχῆς ὑποζύγιον, ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σώφρονα. Dionysius theologus in quadam epistola, σὺ δὲ αἰτιῶ, ὃ μὴ πολλῆς αἰδοῦς ἀφεσεῖται, θρασέως ἀπολακτίζεις. ¶ Ἀπολακτίζω, est etiam Despicor, Sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam. Plautus, ἀπολακτίζω inimicos meos. Vt apud Cic. Calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tāti. Vbi B. itidem pro Despicari & quasi calce repellere accipi scribit. Sic dicitur λὰξ πατοῦσθαι quod cōtemnitur, vt do cui in meis Animaduersionibus in Adagia Erasmi.

C. ΕΚλακτίζω, Calces in sublime iacto, Calcibus auras verbero, (Virg. Tollit se arrectum quadrupes & calcibus auras Verberat.) vt schol. Aristoph. Vesp. dicit ἐκ τῶν ὀρχήσεως ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος pro iactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant. In Vesp. ferè sub finem, σκέλος οὐρανιόν γ' ἐκλακτίζων ἀφροκόμης χάσκει, crus in cælum eiectans, Camer. Aliquanto post itidem dicit, ἄνω σκέλος ἐκλακτίσασά τις. pro eo verò quod dixerat σκέλος οὐρανιον ἐκλακτίζων, ibidē dicit Πίπτει σκέλος ἀέριον. ¶ Ἐκλακτίζω, Reiicio, calcibus imperēdo, quod despicantium est, vt & ἀπολακτίζω. Theophyl. ep. 13, ὃς Νικίᾳ πεδαίμασι δὲ ἀλόγοις ζώοις ἔχεσθαι τὸν λογισμὸν ἀφορῶσιν. ὥσπερ γὰρ ἵππος αἰδοῖς σφισὶ τὰ πατρῷα ὀκλακτήσας, πρὸς δεσπότου χαλινὸν παλαίσας πλὴν τὸ βίου φολιὸν καταπάλωσας. Similiter Suidas quoque ἐκλελακτικώς exponit ἀπειθέστερον: item ἀπέσκιρτησε.

Ἐκλάκτισμα, ατος, τὸ, ἐκ τοῦ ἐκλακτισμὸς, οὗ ὁ, Saltationis genus quod fiebat calcibus in altū iactatis, vt apparet ex verbis Aristophanis paulo antè citatis. Poll. lib. 5 cap. 14, de speciebus saltationum, τὰ δὲ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἐστὶν ὀρχήματα. ἐδεῖ γὰρ ὑπὲρ τὴν ὤμον ἐκλακτίσαι. Vnde Camer. dicit ἐκλακτίσματα esse saltationes muliebres, quum super humerum calces efferebātur. Et apud Hesych. ἐκλακτισμός. ὄρχημα γοητικόν, ὀρχήσεως σχῆμα.

Λάκτις, Stimulus, Scutica. v. l. ¶ Item Tudicula, Pistillum: quo videlicet ita materiam aliquam pinsant, vt fullones calcibus pannos calcant. nam ἡ λακτίζουσα quoque dicuntur. vnde ab Etymol. exponitur ὃ μιστὶν & σκυτάλη in hoc Callimachi versu. Λύσις ἀπαντίζουσαν ἵππων λάκτιν. Nicandri quoque schol. λάκτιν idem esse scribit quod ἀλιπεῖσαν Atticis, pistillum salibus conterendis. ¶ Item Rudicula, Spatha, Cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur & agitatur, τὸ κίνησις, vt Nicandri schol. exp. in hoc Theriac. loco, v. 10ῆ, ἔστι δὲ λάζυστικὸν Εὐεργὴς λάκτις, ἃ δὲ μυεῖα πάντα καλοῦσιν Συμφορβίδιον.

ΛΑΟΣ, ᾶ ὁ, Turba, Populus. Il. ν, τὴν δ' ἄμ' ἕποντο Ηγῆ λαοσύνη, ὅτι δ' ἴαχε λαὸς ὀπαδῶν. Il. π, Δύσετο τεύχεα θαῦσαν, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. Il. ι, ἀστὶ νυ πολλοὶ Λαοὶ ὅδ' ἀμφὶς ἔασι πανείρονες. Il. χ, Λαοῖσι δ' ἀνὰ δοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Synes. ep. 57, καὶ φωνὰς ἀφῆναι ὅτι σταίησαν ἐν πειστῶν λαῶν, coram congregato & circumstante populo, seu turba & multitudine. Item Il. λ, λαοὶ ἀγερθῶσι. Aliquando additur nomen regionis aut vrbis. Il. ω, λείπεν δὲ λαὸν Τρωϊκὸν, populum Troianum. Il. ο, Ὡς οἵπερ λίπον λαὸν Ἀχαϊκὸν ἀντιόωντας. Item cum pronomine σὸς vel ἡμέτερος, vel ἑός. Od. χ τὸ δὲ φείδιο λαοὺς Σοὺς, Od. ϑ, Οἵ τε ἐῆς πρόφρασσιν πόλιος λαοῦ τε πίσωσι sub. ἐόν. Quidam λαοὺς à λᾶας deriuant, eo quòd iactis in auersum lapidibus Deucalion & Pyrrha λαοὺς repararint. Atque hinc Virgilius, — Vnde homines nati, durū genus. Et Ouid. Metamorph. lib. 1, (post fabulam de humano genere, Deucalionis & Pyrrhæ precibus ex saxis post terga iactatis reparato) Vndè genus durum sumus experiēnsque laborum, Et documenta damus qua simus origine nati. Item Pindarus apud Eust. ἄπρακτα γένοιτο λίθινοι γόνοι, λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. Eust. verò & aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πολυανθρωπουμένην, conuocabat τὸν ὄχλον, & numerum notabat λάϊσιν, hoc est lapidibus, vnoquoque vnum iaciente. Affert tamen & aliam etymologiam, deriuans à λᾶ epitatico & ἄω id est φωνῶ, quoniā πολυφωνὸς est ὁ λαός.

A C. Λαοδομαπτικῶς, Ita vt vulgo seu populo videtur. Ex multitudinis opinione. v. l.

C. Λαοσσός, ὁ, καὶ ἡ, Populos seruans: vel Populos concitans. Priori significatione Apollo & Minerua dicuntur λαοσσοί, ὡς λαοὺς σώζοντες, hoc est σώζοντες: at ἔρις dicitur λαοσσόος, ἡ σείουσα hoc est ἡ κινοῦσα καὶ παροξύνουσα εἰς πόλεμον. eodem sequi Ἄρης quoque λαοσσόος, dicitur ὁ λαὸς παροξύνων, vel ὁ λαοὺς διώκων, vt tradit Eust. qui & Minerua hoc posteriori sensu λαοσσόον dici posse scribit, quippe quæ bellica dea sit. Od. χ, οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην. Il. υ, Ὥρτο δ' ἔρις κορυθαιόλοις λαοσσόος. Il. ρ, — οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε id. ἔοντα ἴδοι. Tribuitur hominibus quoque. Od. ο, Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόου Ἀμφιάρηος, videlicet ἔπαπ. vbi Eust. exp. λαοὺς σώζοντα, ἢ τοὺς διώκοντα κατ' αἶσ', ἵαν, vel σώζοντα δῆλα μαντικῆς. Hesiod. Asp. — Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς υἱός.

C. Λαοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Populū alens, seu nutriens. At λαοτρόφος, ᾱ, ὁ ἡ, Qui à populo alitur seu nutritur. Pro diuersitate enim accentus significationem mutat.

C. Λαοφόρος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, Populos ferens. Et λαοφόροι ὁδοὶ, via publica seu peruulgata: à crebra multitudine quæ per eam cōmeat. (Eadem, & regia, prætoria, consularis, militaris, vt nonnulli scribunt. quoniam reges &c. magna cum frequentia & per latas vias tritilimāsque iter facere solent) Il. o, de equite desultorio, Σοὶ δ' ἐκ πεδίοιο μάλα σχεδὸν ἄντυγι δίῃσι Λαοφόροι καὶ ὁδοὶ. In prosa λεωφόροι dicuntur.

C. Ἀρχέλαος, ου, ὁ ἡ, Populi rector. Aristoph. ¶ Item nomen proprium.

Λαώδης, ους, ὁ ἡ, Popularis. v. l.

¶ Λεώς, ῶ, Attice dicitur pro λαὸς, vt νεώς pro ναός. Soph. ἐκ λεὼς λεώς, populus marinus. Luc. Harm. ὁ ἐκ πολὺς ὄχλος λεὼς αὖ πάλιν μᾶλλον ἀγανεῦσθαι ἔοικεν. Idem in Hermot. de scriptoribus tabulonis καὶ ἅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσειν αὐτοῖς. ¶ Item nomen proprium viri. vnde λεωκήριον. Suid.

C. Λεωφάτης, ου, ὁ ἡ, Via publica & Vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia. Ab Hesychio tamen simpliciter exponitur ὁδός: item ἁρμάτων ὁδός.

C. Λεωπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A populo calcatus. vel Prorsus cōculcatus, à λεώς significante παντελῶς. Creon apud Soph. in Antig. Θεὸς τοτ' ἄρα τὸν μέγα βαρὺς μ' ἔχων ἔπαισεν, ἐν δ' ἴσθμοισι λεωπάτητον αὐλίταν χαρᾷ. vbi schol. exp. πλὴν μεγάλως καταπατουμένῃ, & πλὴν μὴ ἰσχυρῶς ἀποδυομένῃ. Scribitur tamen ibi & λεωπάτητον contrà quàm metri leges ferant. quam scripturam Eust. quoque agnoscit, paulo antè in λεωπάτητος hunc locum citans, & ille schol. qui exponit πλὴν χεραὶ λαξ πατήσας.

C. Λεωφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod λεωφόρος paulo antè: & λεωφόρος ὁδὸς, eadem quæ λαοφόρος Homero. Philo De vita M. lib. 1, τὸ δὲ μεσαίτατον, ἐν ᾧ ἡ ῥῆξις ἐγένετο, αἰθρίαν αὐλὴν, ὁδὸν λείαν καὶ λεωφόρον γέγονεν, de mari in duas partes scisso, cuius medium reliccatum latam & militarem viam apperuerat, Turn. interp. Herodian. lib. 8, αἱ τῶν λεωφόροι ὁδοὶ καὶ ἁπλῶς πᾶσαι ἐφυλάττοντο ὡς μηδὲν ἁμαρτεῖν, omnes viæ publicæ & calles. Aliquādo autem omittitur substantiuum ὁδὸς, & subaudiendum relinquitur. Philo De mundo, ἐν ἀπείρῳ χρόνῳ τῆς ἐπομβρίας ἀπὸ παντὸς τοῦ πέραντος ἡ πᾶσα λεωφόρος ἐγένετο, in tempore infinito imbris vi terra à fronte ad calcem ad viæ vehicularis æquabilitatem complanata. Herodian. lib. 8, καταλιπὼν τὰ σώματα ἐν ῥιμμοῖς ἅπερ ἦν τῆς λεωφόρου, in via publica. Et lib. 3, τὸ σῶμα ῥίψαντες εἰς λεωφόρον, ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο. Et τῆς λεωφόρου ἐκβαίνειν, à via militari diuertere, B. At λεωφόρους ὁδοὺς μὴ τρῖβε symbolicè Pythagoras dixit pro γάμων πολλῶν μὴ ἀπολαύειν, teste Eust. Cui & λεωφόροι γυναῖκες dicūtur Meretrices publicæ, quæ etiā δημόσιαι & συνδιαλαῦραι & παιδίσκαι, vt suprà quoque in Συνδιαλαῦραι dictū fuit. Nominatum autem ex Anacreonte affertur λεωφόρος dictū de muliere publicè prostante.

C. Λεωχὴς, οῦ ὁ, apud Æschylum initio Promethei vincti, — πρὸς πάσης Ὑφαιστοκμήτοις τὸν λεωχῆ ἀχμάσας, Ἁδαμαντίναις πέδαις. vbi à schol. variè exponitur, videlicet τὸν ἔχοντα ἐχθρὸν τοῖς λαοῖς, ἀπαγγέλλειν τὰ τοῦ θεοῦ ἔργα ἢ βουλεύματα: vel τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα σεμνὰ δρῶντα. (nam finxisse hominēs creditur) vel τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα θαυμαστὰ δεῖξαι τοῦ πυρός, quoniam ignis, quē dijs surripuerat, vtum hominibus

.Reudit. vel πὶ ἄξιον ἡμέας ἔργον καὶ ἀθρόαταλωμα λέων, hoc est lapidum. Suidas hunc locum citans exponit πὶ ἐφ' ᾧ λαοῦ ἀπαθάνασιαι. item παπταλμον. quemadmodũ .quoque pro audaci, temerario, præcipiti & confiden accipi tradit in hoc Xen. loco lib. 1 Apomnem. τῶν πίνων νόμιζε αὐτὸν δεομενον πιεῖν τι τῶν ἐν λαπτόντων, quippe qui εἰς μαχαίρας ἐπιδύσεται, & in ignes insiliebat. Hesychius autem λαπτὸν exp. καταῦρον, παυσον, ἀφόρητον. Vtendum autem num deduci possit & à λαῶς quod Galen. apud Hippocr. accipi scribit pro παμπλῶς, ἅπαν, & παιοῦρος ac λαπτὸς synonyma prorsus erunt.

ΛΑΠΤΩ, F. λάψω, Lambendo bibo, more canum, luporũ & animantiũ πὶ καρχήρων, vt Eust. scribit, & Aristot. Hist. an. lib. 8, πίνει δὲ πὶ ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα, λάπτοντα· τὰ δὲ σιωόδοντα ἀναῤῥόην ἔτι ποιεῖ καὶ βόες. ἡ δὲ ἄρκος ὕπ ἀστῆ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν καὶ πὶ ὀρνίων δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἀναῤῥόην. Vnde Plin. lib. 11 cap. 73, In potu, quibus serrati dentes, lambũt: quibus continui dentes, sorbẽt, vt equi & boues: neutrum vrsi, sed aquam quoque morsu vorant. Est autem verbum παπταλμον, ex genere eorum quæ ὀείζονται πὰ κῦ μίμησιν ἀκριβόλογα πάντες πὶ ἀφεκτόμασιν, sicut & αἴζω, vt docet Demetr. Phaler. II. ϖ. de lupis præda satiatis, ἀπὸ κυλιόντες μυχαιτάτου λάκκου πὶς γλώσσης ἀφαιροῦσι μύας ὕδωρ ἄκρον. Plut. De solert. anim. οἱ δὲ ἐπὶ ταῖς διασύπουσι διώκοντες, videlicet κύνες, ἐπεὶ μὴ αὐτοὶ κλίνουσιν, ἥδονται δέγα πῶντες, καὶ πὸ αἷμα λάπτουσι ϖροθύμως. Ælian. de Ægyptiis canibus, οὐκ ἀβρόως, οὐδὲ αἰδέλως ὑδὶ ἐλευθέρως ὀκ, πὶ ποταμὸν πίνουσιν, ἐπικλύοντες ἅμα ἢ ὡς δίψῶσι λάπτοντες· ὑφορῶνται γὰρ πὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Idem de iisdẽ, πὸν ὦμὸν ὄχλον ϖροσδέχεσθαι, λάπτειν δὲ πὴ γλώσσης ἀπ μὴ πρῶτον καπῶσιν αἱρήσασα ἔπια ἐξαρπάσασα αὐτοῖς. Et Plinius, Certum est canes iuxta Nilum amnem currentes lambere, ne crocodilorum auiditati occasionem præbeant.

¶ Λάψαι est etiam Plenis se proluere poculis, Confertim se ingurgitare mero, & ἀθρόως πεῖν, vt Athen. docet lib. 11 (vbi de λιπαρῆ sermo est) citans ex Aristoph. Τὸ δ' αἷμα λίλαπας ὥσπερ ὠ ταξ δίκοπα, quasi ἄθρόον ἐξίπνης. Item ex Pherecr. ibidem, πῦ δηπῦ δ' ὄσπερ δίψῶν, λιπαρὲς λαψάμενος μεσὸν ἐχθρὸν δίσει. vbi obserua etiã vocẽ mediã. ¶ Λάπτειν est item Euacuare, Exinanire, ἐκκενῶν, vt multis in locis Eust. tradit: item πὶ γίνεσθαι λαπτρόν πια ἐκπεπομφὸς ἢ κεκομφὸς τῆς ὑγρᾶς, ex Athen. hanc expositionem afferens, qui lib. 8 εἰλαπίνη hinc deriuat, λάπτειν esse dicens πὸν ὑγρὸν ἐκπίπτειν, καὶ κεκομφὸν, λαπτρὸν γίνεσθαι. ¶ Λάπτει, λαμβάνει, apud Hippocr. vt annotat Gorr. ex Erot.

C. ΑΓΟλάπτω, Lambendo absorbeo. Metaphora autem sumpta est ab animalibus quæ lãbunt in potu. Capitur pro ἐκπίνω, κπαπῶ, ἀφαρπάζω, vt Suidas tradit, ex Aristoph. Neb. citãs, γνὺς κπολάψῃς ὅ, πῆσον δικάσας ἐχθές. Si verò κπολίψῃς scribatur, erit ab κπολίπω, Decortico, corticem detraho.

C. ΕΚλάπτω, Lambendo ebibo seu exorbeo, Lambendo exhaurio, vt canes & animalia serratos dentes habentia. Aristoph. Pace, Τὸν ζωμὸν αὐτῆς ϖροσπιὼν ἐκλάψεται. vbi vsus est voce media: vt Pherecrates suprà λαψάμενος dicit.

¶ Λαπτίζω ET Λαπτάττω siue Λαπτάπω, Euacuo, Inanio. λαφύσσειν γὰρ & λαπτίζειν, πὸ ἐκκενοῦν & αἰαλίσκειν, vt tradit Athen. lib. 8 à λάπτειν quod itidem pro ἐκκενῶν accipitur. Dicitur plerunque de ventris euacuationibus siue alui deiectionibus. Galen. ἡ ὃ δύρσια πῖς μὲν δι' ἕδρας ἐκκρίνεσθαι μέλλουσιν, ὑπό τι τῦ μυκρᾶπυ γλισχρᾶπται & πῦ ἰδιοσυγκρίτου λαπτάττει πὸν γαστέρα. Idem, ὅτιαν ὑπὸ πῦ ἕδρας ἡ πῦ πονηροῦ μυελῶν ἀρχὴ φλεγμονῆς γένηται, γαστέρα λαπτάζεις, nequaquam aluũ duces id est κενώσεις, B. Et λαπτάζομαι siue λαπτάττομαι, Euacuor. Aristot. Problem. sect. 23, circa finem, οἱ ἐξαγωνιζόμενοι ἰσχυρὸν ϖονοῦσι πόνον ἢ οὐ λαπτάττει), qui curriculo eunt, vehementer laborant, non tamen euacuãtur. pro quo paulo antè dicit λιπαροὶ γίνονται) οἱ γὰρ πῆς ὁδῦ πῦ ἅλος, aluus eis lubrica fit. Erotianus quoque λαπτάσσουσι exp. κενοῦσι. μαλάσσουσι apud Hippocr. videturq; ei hæc vox à λάπαθον derivari: sed rectiᵒ alii λάπαθον hinc deducunt. Idem apud eundẽ ἐλάπαξιν explicat similiter ἐμάλαξιν. Et Galen. in Lex. Hippocr. λαπαχθῆναι, (inquit) κυρίως μὲν πὸ κενωθῆναι, δέδε πῦτο δὲ καὶ πὸ μαλαχθῆναι. Primariò igitur signif. Euacuo, Inanio: secũdariò, Mollio. Idem Gal. comm. in Prognost. λαπάττειν πὸν γαστέρα exponit κενῦν καὶ ϖοιεῖσθαι πὰ πῆς γαστρὸς εἰδήματα, vt Gorr. annotat. Hesych. verò λαπάττων exp. μαλάσσων, λαπρὸν ϖοιῶν.

Λάπαγμα, ατος, πό, Idipsum quod euacuando ẹducitur. Hesych. λαπάγματα exp. λαπρά.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, Euacuatio, Exinanitio. vnde λαπαγμῶν apud Hesych. ἐκκενώσεων.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem. Aristot. Phys. 2. Et in Probl. sect. 23 circa finem, οὐ ϖᾶς πίνος ϖοιεῖ λάπαξιν, ἀλλ' ὁ μὴ ϖᾶσι σύμϖτωξιν. id est, οὐ ϖᾶς πίνος λαπάττει, vt Galen. loquitur.

C. ΥΠΟλαπάζω, Subtus euacuo, Euacuando subduco. vel Aliquantum euacuo. Vnde ὑϖολαπάξας, ὑϖεκκενώσας, apud Etymol. in λάπαθος.

Λάπαθος, ου, ὁ, ET Λάπαθον, υ, πὸ, Fossa, Terræ sulcus euacuãdo excauatus. Eust. Δημόκριτος τοὺς βόθυνους, οὓς οἱ κωνητοὶ σκάπτουσι, φρύγανα ἐμβάλλειν ἐπ' αὐτοῖς ὑϖοθάλλουσιν, ἵνα πὰ ϖηλὰ ἐμϖίπτωσι, λαπάθους καλεῖ, ἤγουν πετρώδεις ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς ϖηλὸν ὑϖόρυξον: & Hesychio quoque λάπαθον, ὄρυγμα. Itidẽ in meo lex. veteri scribitur Atticos λάπαθα vocare τὰ ὀρύγματα πῦ ϖηλοῦ: fortassis quoniã λαϖαθεῖν τοῖς ϖαροῦσι. ¶ Λάπαθος, & Λάπαθον, Lapathum, herbæ nomen. Eust. & Etymol. & lexicum meum vetus habẽt fœm. gen. λάπαθος, à λαπάττειν deriuantes, quoniam olus est quod vẽtrem ἐκκενοῖ & ἀϖαλύει, vt ipsi scribunt. Apud Dioscor. autem & alibi frequẽtius reperitur neutro gen. λάπαθον, quod ipsum Dioscor. quoque tradit μαλάττειν πὸν κοιλίαν ἐμετικῶς. Plin. lib. 20, cap. 21, loquutus de lapatho satiuo, Est autẽ & syluestre, quod alii oxalidem appellant, satiuo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice mini ma: nostri verò rumicem, alii lapathum cantherinum. Est & alterum genus, FERE Ὀξυλάπαθον vocant, satiuo item similius, & acutiora habet folia ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Sunt QVI Ὑδρολάπαθον tradunt in aqua natum. Est & ALIVD Ἱϖϖολάπαθον, maius satiuo, cãdidiúsque ac spissius. Hæc Plinius. Sub finem capitis scribit Solonem adiecisse βουλάπαθον, radicis tãtùm altitudine differẽs. Igitur ὀξυλάπαθον dicitur quòd folia satiuo habeat acutiora: ἱϖϖολάπαθον, quòd satiuo maius sit: βουλάπαθον, quòd radicis altitudine à satiuo differat: atque ἵϖϖος & βοῦς hoc in loco sunt epitatica, vt suprà quoque docui. Vide & Dioscor. lib. 2 cap. 140 & 141.

Λαπαρὸς, οῦ, ὁ, Vacuus, Inanis. Dicitur aliquando de ventris inferioris vacuitate, & quasi ieiunitate. citatúrque ex Aristot. Hist. anim. lib. 8, λαπαροὶ γίνονται, ventre saluberiter euacuantur. Similiter ex eiusdem problem. p. 83 B. affert λαπαρὸς, addens, esse pro λαπρὸς, nisi sit menda. ibi tamẽ non λαπαρὸς reperio, sed λιπαρὸς. quærit enim ibi Aristot. διὰ τί οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ λιπαροὶ γίνονται). pro quo λιπαροὶ γίνονται, paulo pòst dicit λαπάζονται. adeo vt ibi pro λιπαροὶ videatur legisse λαπαροὶ, à λαπάζω, quod inanem & euacuatũ significat. Quæ verò corporis pars neutro gen. λαπαρὸν dicatur, ex sequentibus patebit, vbi de Λαπάγη dicetur. ¶ Λαπαρὸς, Tenuis. ἰσχνὸς, ἀναλμυρὸς, Hesychio: ἁπαλὸς, Erotiano, Mollis, sicut apud Hippocr. in lib. ϖερὶ ἁγμῶν capitur, quum ait, ϖερισκάλαιον λίνον ἢ ἱματιῶδες, μὴ σκληρὸν, λαπαρόν. vbi exponitur Laxum & molle. quemadmodũ & Gorr. ex Hippocr. lib. 6 Epidem. ὀδυνώμενον λαπαραὶ citãs, interpretatur Dolorem mollem & laxum, qui fit sine phlegmone & tensione.

AT Λαπάρη ET Λαπαρὸν dicitur pars ea corporis quæ posita est inter costas nothas & ossa quæ ad ilia pertinẽt. Ratio nominis est quòd inanis sit & desideat. Propriè enim πὸ λαπαρὸν significat inane & vacuum, sicut λαπάξαι exinanire. Sed & omne quod desidit, Græci λαπαρὸν appellant, trãslato vocabulo ab eo quod cõmuniter accidit. Siquidem omne quod vacuum est, necessariò desidit. Galen. comment. 2 εἰς πὸ ἰητρεῖον, & similiter initio comment. 2 εἰς πὸ ϖερὶ ἁγμῶν, scribit eam partem omnino vacuã videri si cum supernis infernisque partibus, vtrisque ossibus, conferatur. Idem verò comm. 2 εἰς πὸ ϖερὶ ἁγμῶν, annotat se de vocabulo πῆς λαπάγος dicere posse (adductum experimẽto Hippocratis, ac poẽtæ vsu, tum ipso morbo) eam significare partem quæ inter-

inter ossa pectoris, & quæ propriè appellãtur ossa iliũ, A est interiecta. Attamen idem Commẽr. ζ εἰς τὸ ἀφελὲ ἀρθρων, ait, id quod inter ossa singularum costarum est, ab Hippocrate eo libro λαπαρὸν appellari qua parte musculi sunt dicti μεσοπλεύριοι. Erotianus autem, nõ quod inter costas medium est, sed ipsam costam, λαπάρω dictam fuisse ab Hippocr. scripto prodidit. Hæc Gorr. Apud Homerum autẽ Eust. idem esse annotat quod κενεὼν, (nam κενὸς & λαπαρὸς synonyma sunt, vti dictum est) id est τὸ ὑπὸ τὰς πλευρὰς τῦ σώματος τόπον λαπαχθέντα ὑπ κενεὸν ὀρῶν: Hesych. autẽ τὰ ἀφελῆ τῶν πλευρᾶν, & λαφύας, vocari λαπάρας annot. Ια. γ & η, Λίτηρὸν δὲ παρὰ λαπάρω διήμενον χιτῶνα Εἶχες. Et χ, Ὡς ἄρα φωνήσας εἵσετο φαίδιμος ἕξυ, Τὸ οἱ ὑπὸ λαπάρην πέπαται, μέγα τε σθένος ἔστι. In v.l. autem annotatur ex commẽr. ε Galeni εἰς τὰ ἀφελῆ αἱμῶδη, non solùm ab eo λαπάρας collocari supra λαγόνας, dicique esse medias inter thoracis ossa, & quæ propriè λαγόνες vocãtur: sed etiam esse morbũ qui eam partẽ infestet quæ inter thoracis & iliorũ ossa subsidit. Α λαπαρὸς autẽ est ADVERB. Λαπαρῶς quod Gal. cõm. in Epidẽ. ζ, exp. κενῶς: quoniã τὸ κενὸν ὑπ τὸ λαπαροῦ σημαίνει). C

Λλαπάζω, idem quod λαπάζω, id est Vacuo, κενῶ, vt Eust. tradit, dicẽs esse pleonasmũ literæ α: sicut & in φιλαλάζω pro λαλάζω, pleonasmum esse scribunt grãmatici. Alibi autem annotat, ἀλαπάξαι propriè significare ἐκκενῶσαι: at καταχρηστικῶς capi pro πορθῆσαι, ὡς ἐν ταῖς ἁλώσεσι καὶ νικήσεσι τῶν πόλεων. Vide & Λαφύξειν & λάφυρα paulo post. Plerunque pro Vastare & Diripere capitur. Ιλ. ο, Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας φιλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, de Diomede, q quosdam interfecerat, & Priamidas equis armisque spoliarat. Il. ω, Πρὶν γ' ἀλαπάζομέν τε πόλιν καὶ ἀραίζομέν τε Οφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Deus quoque dicitur domũ alicuius & fortunas φιλαπάζειν, vt Od. ρ, vbi Vlysses ait sibi aliquando fuisse domum locupletem & familiam magnã, multãque alia quæ ad bene viuendũ homini opulento necessaria sunt: subiungẽs, Ἀλλά με Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, vbi itidem pro Diripuit aut Spoliauit capi potest, vt dicat Iouem omnia illa diripuisse: vel se omnibus iis spoliasse. Vinũ quoq; dicitur ex pectore molestias ἀφαπάξαι, eximere: nisi aliquis velit in prima significatione capere pro Euacuare: aut metaphorã esse a direptionib⁹ & expolationib⁹ vrbiũ. Panyasis apud Athen. lib. 2, de vino, Γᾶσεν δ' ἐκ κραδίας αἰνὰς ἀνδρῶν ἀφαπάξ Πινόμενος κ' μύθων. B

Λλαπαδνὸς, ὴ, ὸ, Vastationibus & direptionibus expolitus, Vastatu & direptu facilis, ἀπέρθης, ἀφανὴς, vt Eust. exp. ab ἀλαπάζω, vt ὀλοφυδνὸς ab ὀλοφύζω. Ια δ. Μηδέ τις ἱππόσυνὴ τε καὶ ἰωκήσει πεποίθως Οὔτε θεοῖς ἀλλοις μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι, Μηδ' αἰχμῆς ἀλαπαδνὸν ἀφαπάξ νόσφιν ἐόντα. vbi potest etiam accipi pro Expugnatu faciliores. vt & Il. ε, de leonibus & apris, Τῷ τε δύνε κῆρ ἀλαπαδνόν. Et Il. β, de Nireo, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρους δέ οἱ ἕσπετο λαούς. D

C. Ἐξαλαπάζω, Euacuo, Exinanio, ἐκκενῶ. vt Od. δ, Menelaus dicit se adeo amare Vlyssẽ vt ei non recuset vrbem habitandam dare in solo Argiuo, & domum extruere, Ἐξ ἑπτάκις ἀμφὶς ἐμὴν σὺν κτῆσιν ἐμῇ τε Καὶ πάσι λαοῖσι, μιῇ πόλιν ἐξαλαπάξας Αἱ κεν ἐναιετάωσιν. αἰαῖ τόδε γ' εἰσαΐοντε. nec enim vllã suarũ vrbiũ ἐκπορθῆσαι ait, at ἐκκενῶσαι εἰς μετοικίαν, vt ibi annotat Eust. ‖ Frequẽt⁹ capitur pro Vasto & Diripio. Ια. α, — αἳ κεν πάλιν Ζεὺς Δῶσι πάλιν Τροίῃ ἀντέμεναι ἐξαλαπάξαι. Sic Heliod. Erg. ἔπρεπε ἐπέρου πόλιν ἐξαλαπάξαι. E

ΛΑΦΥΣΣΩ siue Λαφύσσω, Auidè deglutio ῥαδίως καὶ λαίφηρῶ, vt Eust. exp. Il. λ & ρ, de leone bouẽ ex armẽto prosternẽte, Τῆς δ' ἐξ αὐχὴν ἔαξε λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι Πρῶτα, ἔπειτα δὲ δῆμα καὶ ἴλια πάντα λαφύσσει. B. interpr. Deuoro, Helluor, Consumo per luxũ, in hoc Luciani loco de Pluto, ὥσπερ οἰῶν μὲν ἀτίμους λαχανόλιθους καὶ λαφυσταλίθους καὶ ἐξαυτλούμβους, ὥσπερ οἰῶν δέ, ὧν τὸν στόμαχον ἅρπαγες, πανδηλώβους. Agathias Scholast. lib. 2, εἰς λαιμάργους, — ἃ δὴ ἔγωγε Βίσσομ' ὑφ' ἡμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόλιθος, deglutiẽdus seu deuorandus. Apud Suidam duo habẽtur exempla, alterum de esculentis, alterũ de poculentis. Ex Ælian, ὅπου εἰ αἴτοι λαφύξειαν τὴν ἐλεφαντίνην τὰ σαπρίσκα, de signis militaribus. Et aliunde, οἱ δὲ Πέρσαι φρέαρ ἐπεσκεύαζον λαφύσσειν ἀπλετώτερον, ἢ ἐς μέγα κακὸν ἀπεβλέπετο. In priori loco exp. διῆσαι εὐξύσει, ἀφειδῶς βοηθήσει). in posteriori autem cõmodius redditur, Hauriebãt, Absorbebãt. Athen. lib. 8 de εἰλαπίνη loquens, quod itidem à λαίφω deriuat, scribit λαφύσσειν esse τὸ δαψιλῶς καὶ ὅτι πολὺ λαπάσσειν ἢ ἐκκενοῦν: paulo antè verò λαφύσσειν & λαπάζειν exp. ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν: addens, poetas εἰλαπάζειν ab eadem origine deriuatum accipere ὅτι τῷ πορθεῖν: & τὰ δῆθεν παζόμενα ἢ λάφυξιν, vocari λάφυρα. Eust. verò quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit verbũ, minus rectè. Hesych. λαφύξας exp. δῆθεν ἀπαρέσας, ἀφειδῶς βοηθήσας: & λαφίσσεται, ἀπαρέσκει, λάσκει, καταπίνει μὴ δυμοδιαθέτως: item ἀπύδει.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, Deglutitio, Helluatio. Aristoph. Nub. Ζῶντ' ἀμύητα, κρίκα, καὶ παγλωττίαμ' ἅμ', Δαπάνης, λαφυγμόν. vbi schol. exp. τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, id est ἀσωτίας: & λαφυγμὸν ait dici τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν: citas ex Eupol. Λαφύσσεται λαφυγμὸν αἰδρεῖον πάνυ. ΑΤ Λάφυγξ, ὁ, Morsus. v.l.

Λαφύκτης, ου, ὁ, Liguritor, Helluo. ὁ ὅτι μάλα ἀναλίσκων πολλά, vt Eust. exp. Et Athen. lib. 11, de λέπαστι loquens, ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ εἰς τὰς μάζας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, ὡς λαφύκτας καλοῦμεν.

Λαφύστιος, ου, ὁ, Helluo, Guloſus, Gurges. idem quod præcedens. A Suida exponitur λαίμαργος. Erat & Ζεὺς λαφύστιος, cui Phrixus, quum in Colchos peruenisset, arietem quo trãsfretarat, mactauit, vt annotat schol. Apol. lib. 2 Argon. Meminit & Paus. Attic. p. 17, vbi ab Orchomeniis ita appellari scribit. Λαφύστιον est etiã mõs Bacchi: à quo Bacchũ λαφύστιον appellatũ esse tradit Etym. ¶

Λάφυρα, ὡν, Exuuiæ, Spolia: τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων σκύλων καὶ πόλεων ἐκκενούμενα, vt Eust. exp. etymologiam simul exprimens: addens tamen esse qui velint compositũ esse ἀπὸ τοῦ τῶν λαῶν φύρεσθαι. Idem alibi, λαφύσσειν (inquit) καὶ λαπάζειν (ὡς παρὰ καὶ ἀλαπάζειν, κ' πλεονασμῷ τοῦ α) τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ἐστίν. ὅθεν καὶ τὰ δῆθεν παζόμενα ἐν τῇ ἀλαπάζεσθαι (πρᾶγμα πορθεῖσθαι) πόλιν, λάφυρα λέγεται παρὰ τὴν λαφύξιν. Quod & Athen. confirmat lib. 8, afferens etymologiam vocabuli εἰλαπίνη. Volunt autem λάφυρα propriè esse quæ viuo hosti detrahuntur, at σκῦλα quæ mortuo. Soph. καί σε παλχρύσους ἐγὼ τήνδ' λαφύρεις. Plut. De deo Socr. ἑτέραι πλήρεις ἅπασαι παντοδαπῶν λαφύρων. Idem in Coriol. πρὸ τοῦ φόρον ὅπλοις καὶ λαφύροις κατασκευὴν εἰς ἀεὶ ζῶσαν ἐπορίσατο. Idem in Alex. Δημοσθένους πολλὰ τῶν λαφύρων Ὀλυμπιάδι καὶ Κλεοπάτρᾳ ἐκ τῆς φιλοις. Paul. Att. λάφυρα ἀπὸ Μήδων, Μασσίου θώρακες, ἐκ ἀκινάκης Μαρδονίου. E

C. Λαφυροπώλης, ου, ὁ, Spoliorum venditor, Qui exuuias diuendit. Xen. Laced. Polit. ἐπὶ δὲ λπίδα ἰόντων [τις ἔλθη, πῶν ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει] ὡς λαφυροπώλας. Idem Hellen. lib. 4, ἵνα πολλὰ ἀπαγόμενα τὰ αἰχμάλωτα τοῖς λαφυροπώλαις. A Plut. λαφυροπώλης dicitur etiam qui captiuos vendit, vt B. annotat. VNDE Λαφυροπωλέω, Spolia vendo, Construitur nonnunquam cum accusatiuo, & tunc exponitur Spolia & exuuias alicui detractas vendo, Vendo ea quibus aliquem spoliaui: vel (vt Budæus interpr.) Sub hasta diuendo, Auctionor. Diodor. Sicul. in Hist. Alex. Τοὺς δ' αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, ἠρέσιον ἀργυρίου τάλαντα πεντακόσια. Polyb. lib. 5, λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. περὶ ἀσώτων loquens, καταπρίαντο τὴν ἀγέλην, καὶ διαπαίζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. ET Λαφυροπωλεῖον, ου, τὸ, Officina diuendendis spoliis. Polyb. lib. 4, p. 65, à tergo, ᾧ λαφυροπωλείῳ χρησάμενοι, διῆγον ἐν πυκνῇ θέᾳ τοὺς ἀφράκτους. Item in v.l. Λαφυροπώλιον, Forum vendendæ prædæ. vt ἀφροπώλιον.

C. Λαφυραγωγέω, Spolio, Prædor, Deprædor, Diripio. Plut. in Galba, & τὰ μὲν Γαλατῶν, ὅταν ὑπὸ χείμωνος ἡμῶν, λαφυραγωγῶσιν. Propriè autẽ λαφυραγωγεῖν est Spolia abducere.

Ἐιλαπίνη, ης, ἡ, Epulum, Conuiuium opiparum, Comparatio: à λαπάζω siue λαπαίζω, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θορυβώδη γινομένην καὶ δαπανῶν. λαφύσσειν γὰρ καὶ λαπαίζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, vt Athen. tradit lib. 8, apud Æsch. & Eurip. exponẽs ἀφειδία. Eust. quoque à λαπάζω derluat, διὰ τὸ λαπάζειν ἢ ὑπὸ τῶν λαμπρῶς θορυβῶς καὶ δαπανῶν: addit tamen, antiquis grãmaticis εἰλαπίνην esse ἀφειδίαν πολυτελῆ ἐν ᾗ καὶ εἵλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Secundum quos non deriuatum erit à λάπτω, pleonasmo diphthogi ει, sed cõpositũ ex εἵλη & πίνω. quæ tamen, etymologia verisimilis non videtur, quũ Homerus post εἰλαπινάζοντι addat πίνοντά τε αἴθοπα οἶνον. Idem exponit eriã θοίνας & θορυβώδεις λαμπρὰς πίνας: vt & Athen. paulo infrà in Εἰλαπινασής. Od. ι, Τίς δαὶς, τίς δ' ὅμιλος ἔην ἐπὶ σοί, πάτερ; πῆ δὴ

...δί σε χρεώ. Εἰλαπίνη τε γάμος, ἐπὶ φύλα τέκνα τιθεῖς γ' ἐπί. Od. A
λ, ἐν ἀφνειῷ αἰδρὸς μέγα δῶμα μέλῃ. Ἢ γάμῳ, ἢ ἑταίρῃ, ἢ εἰλαπίνῃ
...ῃ πολλῇ. Et Il. κ, Αἰεί οἱ ἐν θαλίῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρείην. Et
... Il. ψ. Εἰλαπίνας δαίνυσθαι.

Εἰλαπινάζω, Epulor, Conuiuor. Od. β & ρ. Ἐξ ἱερὸν εἰλαπινάζειν ἐς ἡμέτερα αἴσης. Εἰλαπινάζειμι, πίνω σὺν τινὶ ἢ αὐτὸς οἴκοι.

Εἰλαπινάστης, ου, ὁ, Cōuiua epuli particeps. σωμέδων ἢ θοἰνάστης, vt Eust. exp. Il. ρ. μᾶλλον δέ μοι πίνει Ἕκτωρ Δαίμονι ἐοικώς ἢ ἑταῖρος ἴσον φίλος εἰλαπινάστης. Athen. lib. 8, καὶ ἑταίρας ἢ τὰς λαμπαδηφόρους θεραπαίνας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, ἢ ὡς πίνων μετέχουσαι, εἰλαπινάστρας.

ΛΑΤΡΙΣ, ἴδος, vel ιδος, Seruus, Famulus: Serua, Famula, Ancilla. Hesychio est μισθωτὸς, λειτουργός, μίσθιος ἐργάτης: παιδίσκη ὑπηρέτρια, δούλη: & λάτεις δοῦλαι. Athen. lib. 6, diuersa seruorum nomina recensens, Εἰ εἰπίδης δ' ἂν δείξω λάτεις αὐτὰς (videlicet τὰς πενίσσας) ὀνομαζομένας ὑπὸ πάντων, Λάτρις πενία. ἀλλὰ χαίων δόμων. Eust ex Aristoph. grammat. λάτεις, οἱ δοῦλοι· μισθῷ δὲ οὐ δοῦλοι τινές). καὶ ἧπται, ὅστις ἐλεύθερος, μισθοῦ δὲ ἀλλ' ὁμως δοῦλος τινὶ πρόσκαιρος, ὡς ἢ Ἀπόλλων, videlicet apud Eurip. in prologo Alcestidis. Idem Eust. alibi annotat, λάτεις qui c quibusdam esse simpliciter δεσπόται, quibusdā τὸ κῦρος πολεμικὴν ἐξουσίαν ἀλόντα ἢ εἰς δουλείαν ἀπαχθέντα. adeo vt λάτεις tribus modis exponatur, Famulus, Seruus in bello captus, vel Quem belli iure aliquis seruum sibi compararit, δοῦλος δορύκλητος siue αἰχμάλωτος: & Mercenarius, δοῦλος θεράπλητος siue αἰχμάλωτος: & Mercenarius, vt idē sit cum θής. Sicut vero in Eccles. script. legitur θεοῦ δοῦλος, id est seruus: ita & λάτεις. apud Synes. Hymn. Γάου σοι κάμπτων, Ἴδε πῶς, λάτεις Πίπτω κατὰ γᾶς ἴκταις ὀμαῖς. Fœm. gen. dicitur etiam Λάτρις, Serua, Famula, δούλη, παιδίσκη. Synes. Hymn. Οἵα ψυχὰ Θωπευομένα γᾶ λάτριν d ἔχει: sicut alibi eiusdē animā dicit, Καπέσαν ἀπὸ ζυγοῦ Χθονὶ ἔχει: sicut alibi eiusdē animā dicit, Καπέσαν ἀπὸ ζυγοῦ Χθονὶ πηδῶσαν· Ἀντὶ δὲ δάπεδα θρώμασι δούλα. Apud Suidā habetur ETYAM Λάτρις, per π. λάτρις, (inquit) λαῖφος· θηλυκὸν δὲ λάτεις, θεραπαινα, δούλη: cuius tamen λαῖφος nulla proferuntur exēpla, nec ea scriptura vel apud Athen. vel Heruntur exēpla, nec ea scriptura vel apud Athen. vel Hesych. vel Etymol. vel Eust. reperitur. Sed & apud ipsum Suidā paulo post verba citata, hæc scribuntur, λάτεις τὸ ἁπλῶν, δίφθογγον τὸ ι, οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ι, οἱ δὲ ἄνευ τοῦ σ ὀλίγον. Præterea hic locus apud eūdē, Δείσασα ἡμιγύναικα θοὰς λάτεις, ὅς ἐπὶ ὄρεια ἐνδύνα ἢ ξανθοῖς ἐπρίμασι πλοκάμοις, (quē subiungit e post λαῖφος in fœm. gen. acceptum) ad mascul. pertinet.

Λαῖφόω, Seruio, Famulor. Xen. Pæd. 3, ἐγὼ μὲν καὶ τῆς ψυχῆς ἀφειμένῳ ὥστε μήποτε λατρεύσαι ταύτῃ. erat enim αἰχμαλώτῳ ὥστε μήποτε λατρεύσαι ταύτῃ. erat enim αἰχμάλωτος. Plut. Probl. Græc. κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν λαῖφόουσιν παῖδας, de quibusdam iuuenibus ad Minoem ab Athenensibus missis. Metaph. quoque capitur. Phocyl. Καιρῷ λατρεύειν. Isocr. in Hel. encom. ζῆς δὲ ὧν κάλλει λαῖφόουσα, φιλανθρώπῳ δὲ καὶ φιλοπόνῳ τῇ γνώμῃ νομίζομεν. Et apud Luc. λαῖφόω τῇ ἡδονῇ. Itē Seruiliter colo, vt B. interpr. apud Luc. de cœnipetis, τοῦ δὲ λατρεύοντος εἰς ἀπόνοιαν ζῶν ἀνθρώπους ἄ- p geniosi. Apud Ecclesiasticos autem scriptores accipitur pro Religiosè colo. Damasc. 70, οὐκ αἰσθησόμεθα τῷ ἁγίᾳ λέγοντες. (θεοσεβεῖται γὰρ ὁ τῇ μιᾷ τῇ λόγου ὑποτασσόμενος) ἁγίᾳ λατρεύοντες. Idem p. 8, de trinitate loquēs, μίαν οὐσίαν ἐν βασιλείαις ὑποστάσιν γνωριζομένῳ τε καὶ θεοσεβουμένῳ μιᾷ θεοσεβείᾳ, πιστευομένῳ τε καὶ λατρευομένῳ ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως. Et λατρεύοντες, cultores Dei vbique vocantur ab Apostolo in Epist. ad Hebræos. B.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, Seruitium, Ministeriū, Cultus. ex Epigr. q

Λατρευτὴς, οῦ, ὁ, Cultor. v. l.

Λαφρὸς, Apollo, item Neptunus, à seruitio Laomedōti in extruēdis muris impenso. v. l. Ita idem foret quod λάτεις, id est θητικὸς.

Λατρεία, ας, ἡ, Seruitus. Plut. Symp. ὥσπερ οἱ δίφροποιοὶ τὰ Δαναΐδες τινὰ βίον βιοῦσιν, ἢ τι πρὸς ἄχθος ἀπαλλαγῆναι τῆς τοῦ ὕδατος λατρείας καὶ πονηρίας, seruitute implendi dolii. Et λατρεία ἀχθος apud Luc. Seruitus illiberalis & indigna. Sic apud Soph. Οἵας λατρείας αὖθ' ὅσου ζῆλου βίφει. id est, quas seruitutes, δουλείας. Itē Cultus, Seruitus religionis, Augustin. De ciuit. Dei lib. 5 ca. 15. Sic λατρεία τῷ θεῷ apud r Plat. Apolog.

Λάτρον, ου, τὸ, Merces. μισθὸς, Aristoph. grammat. apud Eust. & Suid. Hesychio autem μίσθιον. Vnde deriuatum volūt esse λάτεις: vt λάτεις sit ὁ μισθοφόρος. Videtur tamē contra λάτρον esse propriè merces quæ seruo datur.

ΛΑΥΩ, Fruor. pro quo vsus obtinuit compos. Ἀπολαύω. Eustath. enim λαμὸς à λάω deduxit, vnde fit λαύω & ἀπολάω. sed nullum vsus verbi λαύω exēplum affert, sicut nec alii, quod quidē sciam. Videtur autem potius λαυκανία à λαύω, & λαμὸς à λάω derivāre: (sicut & rationi consentaneum est) siquidem hæc sunt eius verba, λαυκανία δὲ θοἰνάστρια· ὅθεν καὶ ὁ λαιμὸς οὕτως ἐκλήθη. Λάω, λαμὸς ἢ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ Λάω, λαμὸς, λαύω, λαυκανία. ἀπολαυστικὸς (φασὶ) πῖπος. Sed quod attinet ad λάω, pro ἀπολαύω, si Aristarcho subscribere volemus, Homerum eo vsum esse dicemus Odyss. β, v. 226 & 227, ἀσπαίροντα λάων, & ἡ μὲν λαὶ νηδὺν ἀπέπλησεν. Tot' autē locus est hic, Ἐν φορκύνοιο πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἰχθύν, Ἀσπαίροντα λάων. τὸ δὲ Σκαμάνδριον ἄπαντες. Ὡς οἱ χείσιοι ὄγτις ὁ μὲν λαὲς ἐζῶν ἀπέπλησεν, Αὐτὰρ ὁ ὀκφυγέειν μεμαὼς ἅπασε πόδεσσι. (Aristarchus (inquit idē Eustath.) λάων exp. ἀπολαύων. ex quo λαμὸς & λαιμαργία, atque adeo ipsum ἀπολαύειν, pleonasmo literæ υ. Vnde & λαὲς νηδὺν ἀπέπλησεν, id est ἀπέπλησεν, ἐπιτρίφεσθαι. Sed aliæ duæ afferuntur harum vocum λάων & λαὲς expositiones ab eodem grammatico.

C. ΑΠΟΛΑΥΩ, Fruor, Commodum seu fructum capio, vel emolumentum. Isocr. contra sophistas, ἵν' οἱ αὐτῷ συμφορῶν κοινωνήσαντες, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύσωσι. Id est, Vt qui calamitatum participes fuerūt, illi cōmodis quoque fruerentur. Idem Ad Demonicum, ἀπόλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, Fruebatur bonis præsentibus. Chrysostomus in eodem loquendi genere passiuo futuro est vsus in libello De precatione, πόσων εἰκὸς ἀγαθῶν ἀπολαύσεσθαι τοὺς ἐν ἁγίαις καὶ δικαίαις πᾶσι τὸν βίον διαγαγόντας; Et ἀπολαύειν φωτός, Otio frui. ex Dem. Æschines aduersus Ctesiphontē, ἀπολαύων ἢ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑμῖν ἐξουσίας. Alicubi apud Isocratem ἀπολαύειν & ἀπέχεσθαι inter se opposita reperiuntur. Et pro Commodum seu emolumentū percipio. Plut. in Antonio, ἀπέλαυσε καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, Hostes ex eius ambitione commodum perceperunt. vel, Eius ambitio emolumēto fuit hostibus. Lucianus in Nigrino, ἀπολαύουσι τῆς στερρᾶς ἀληθείας, Commodum ex sua veritate percipiunt. Sæpe genitiuo additur accusatiuus. vt apud Platonem De republ. lib. 2, τί μέγιστον εἶεν ἀγαθὸν ἀπολαύσαντες τὸ πολὺ οὐσίαν κτησάμενοι; Aristophanes. ἀγαθοὶ ἀπόλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ. Isocrates, ὥστ' οὐδεὶς ἂν μείζονος εὐδαιμονίας ἐπὶ τῷ Θεμιστοκλέους σωτηρίᾳ ἀγαθὸν ἀπολαύσαι. Interdum dicitur καλόν τι ἀπολαύειν, aut ἀπολαύειν καλά τινος. Synesius, πλείω καλὰ τῆς Συμμαχίδου σωτηρίας ἐγὼ ἀπόλαυσα, ἢ Συμμαχὶς γέρων. Aliquando ἀπολαύω τοῦ ζῆν, idē valet quod ἀπολαύων τι ἀγαθὸν ζῶ. Lucianus, τί μὴν οὐ σὺ ἀπολαύσας τῆς ὥρας; τί δ' αἱ ἀποκαίρια πρὸς στεφάνους αἱ ῥόδοις, pro τι ἀγαθόν. Sic apud Aristophanē, τί γὰρ ἂν μᾶλλον ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος; Plutarchus in Pericle, ταῦτα τῆς Ἀσπασίας σωτηρίας ἀπόλαυσε Περικλῆς. Idem in Alcibiade, τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπόλαυσιν. q. d. non paruo ei fuit adiumento ad gloriam. Simile est ὑπ' ὀλίγα τῶν ἱερῶν ἀπολαύκασι. Itē apud Plutarchū in Antonio φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου, & πολλὰ ἀπολαυκὼς τῆς Καίσαρος φιλίας δι' αὐτόν. Citatur etiam ἀπολαύω cum genitiuo præcedente ex præpositione, ἀπολαύω τοῦ ἀγαθοῦ ἐν τῷ κινδύνῳ. Inuenitur autē ἀπολαύω & cum accusatiuo solo, apud Theophrastum, De caus. plant. lib 3, ἀπολαύει δὲ θερμότητα, quod exponitur, Pabulo fruitur ad incrementa.

Ἀπολαύω, in malā partem, Sum particeps. Arrianus philosophus, χρῶνται δὲ καὶ βοῦς καὶ τοῖς ἄλλοις ζῴοις οὐκ ἀπολαύοντα. Et pro Damnū capio, iunctum cum genitiuo, & cum accus. κακὸν aut φλαῦρον, aut alio tale quiddā significante. vt ἀπολαύειν τι κακὸν τῆς φαντασίας, apud Isocratem. Simile est, ἀπολαύειν τὸ σῶμα κακὰ τῆς ψυχῆς. Rursum Isocrates De pace, δίδοικα μὴ πειρώμενος ὑμᾶς ἄρχειν αὐτῶν, ἀπολαύω τι φλαῦρον, quidpiam incommodi capiam. Idem in Æginetico, ἐν οἷς ἐκινδύνευσα μὲν, φλαῦρον δ' οὐδὲν ἀπέλαυσα. Interdum & sine illa adiunctione vsurpatur in malam partem. vt apud Lucianum, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς Διὸς ὀργῆς. Nihil quis malit hoc in loco & aliis huiusmodi ironicè positū intelligere, vt si quis dicat, Hos fructus percipient: pro, Hæc damna accipient. Εἰλαπινάστης. Od. α, Τίς δαὶς, τίς δὲ ὁμιλος ἔην ἐπιτε; πόθεν

cipient, seu malateo videlicet modo quo dicitur corpus ante senectutem effœtum, esse fructus intemperantiæ.

Ἀπόλαυσμα, ατος, τό, Oblectamentum, Delectamentum, apud Euripidem.

Ἀπόλαυσις, ιως, ἡ, Fruitio, Vsus. Commodum seu fructus quem ex re aliqua percipimus. Isocr. ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν. Apud Xenophontem, σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, ὁπόταν τὴν ἀχρεῖων ποιῆται τὴν ἀπόλαυσιν τῆς οὐσίας ὕφης. Demosth. in Epitaphio, τὸ κατὰ βίον ἡδονὴν ἀπολαύσεις ὑφέωσεν ἐλπίδας. Sicut autem ibi dicitur ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, ita nonnunquam αἱ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδοναί. ¶ Quinetiam ἀπόλαυσις dicitur nonnunquam ipsa ἡδονή, id est Voluptas. vt in hoc Aristotelis loco, Top. 1, πότερον κατ' ἀρετὴν ἢ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδέως βίος. Nisi quis malit ἀπόλαυσιν interpretari Oblectationem, seu Delectationem, vt sæpe vertitur. Budæus apud Athenæum ait poni etiam pro voluptaria vita.

Ἀπόλαυσις (sicut & verbum ἀπολαύω) capitur in malam etiam partem.

Ἀπολαυστός, ός, ὁ & ἡ, Ad voluptatem pertinens, seu ad oblectationem, Voluptarius. Plutarchus, εἰ δ' ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦτος, πῶς συμφωνεῖ τῇ πολλὰ καταλιμβάνοις ἀριθμῷ μαστεύοις; Bud.

Ἀπολαυστικός, ός, ὁ, Voluptati deditus, Voluptarius. Basilius, εἰ ἀπολαυστικὸς εἶ καὶ φιλήδονος, ἴσχε τὰ λόγια τοῦ θεοῦ γλυκύτερα ὄντα ὑπὲρ μέλι. Athenæus, καίτοι Σοφοκλῆς γ' ὁ ποιητής, οὐκ ἀπολαυστικῶν γε εἰς ὤν. Apud eundem βίος Phœnum dicitur ἀπολαυστικός, lib. 1.

Ἀπολαυστικός, Voluptatem afferens, Ad voluptatem pertinens. quo etiam sensu vsurpatur Voluptarius. Apud Athenæum lib. 14, κατὰ μὲν τὴν γῆν ἡδὺς καὶ ἀπολαυστικός. Apud eundem præcepta Sardanapali & similium dicuntur ἀπολαυστικά. Sic disputationes voluptariæ, apud Ciceronem: & Disciplina voluptaria.

c. 1 Παραπολαύω, Obiter fructum percipio. vt Greg. de Basilio loquens, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ καὶ παρ' ἐκείνου φιλίας παραπέλαυσα. id est, Si obiter hunc fructum percepi ab eius amicitia, vt Bud. interpr. pag. 651. vbi fusiorem loci huius explicationem vide: necnon locum Synesii in quo pro ἀπολαύω positum esse tradit. In v. l. exponitur etiam In transcursu fruor, & præter destinatum institutum. ¶ Capitur & in malam partem (sicut ἀπολαύω & συναπολαύω) pro Obiter damnum accipio. Luc. De calumnia, καὶ παραπολαύσαι τῆς ἐν Τύρῳ κακῶν οὐδὲν αὐτὸς γεγονώς.

c. 1. Συναπολαύω, Simul fruor, Vnà cum alio fruor. q. d. Fruitionis sum particeps. Interdum in malam partem, sicut & ἀπολαύω. vnde Gaza apud Aristotelem in Probl. συναπολαύειν τῇ μερῶν vertit Partium vitia haurit.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, Fodio. σκάπτω, Eust. ὀρύσσω. Hesych. quod dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Vbi enim fossæ ducuntur, terra hiat.

C. ΑΜΦΙλαχαίνω, Circumcirca fodio. Od. ω, Ἥτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλῆς, φυτὸν ἀμφιλάχαινε.

C. ΕΚ λαχαίνω, Effodio.

ΛΑΧΑΝΟΝ, ου, τό, Olus. Ἀπὸ λαχαίνω dicta παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ὅτι σκάπτεσθαι ἢ χλιῶ ὅτι φυτεύει αὐτό. Theoph. Hist. pl. lib. 7, καλοῦμεν λάχανα πάντα τὰ ἡμέρα χρείαν, olera vocamus quibus in cibo vtimur. Athen. lib. 2, ἑψητὰ λάχανα: item κριστὰ λάχανα & συνεσταλά, olera minutatim concisa. Item θερινὰ λάχανα apud eundem. Et ἄγρια λάχανα, olera agrestia, Aristoph. Pluto. ¶ Λάχανα, quod è vimine connexum, currui ad sedendum imponitur. τὸ ὅπου τῆς ἁπήνης πεπλεγμένον ἐν ᾧ καθίζονται. Hesychius.

C. Λαχανοπώλης, ου, ὁ, Olerũ venditor. Vnde fœm. gen. Λαχανοπῶλις γυνή, de matre Euripidis. ¶ Λαχανοπωλεῖον, Locus vbi olera venduntur.

Λαχανώδης, ης, ὁ καὶ ἡ, Oleraceus. Et λαχανώδη, Oleracea, & quæ ex olerum genere sunt. Ipsa olera. Item λαχανώδεις κρόμμυα apud Dioscor. Vsum oleris præbentes. B.

Λαχανικός, ή, όν, idem quod præcedens. Theophr. Hist. pl. lib. 7, initio, ἐν ᾧ συμβεβλημένα ἐστί πως καὶ τὰ λαχανικά

ἢ τὰ σπωδίς. καὶ ἀνώνυμον ἐστὶ τὰ λαχανώδεις λεκτέον. vbi synonyma sunt λαχανικὰ & λαχανώδη. Idem lib. 1 cap. 8.

Λαχανικός, ή, όν, Ad olera pertinens. Et τὰ λαχανικά, oleracea seu olera, vt λαχανώδη & λαχανικά.

Λαχανία, ας, ἡ, Locus oleribus consitus. v. l.

Λαχανάριον, ου, τό, Oluscul um.

Λαχανίζομαι, Esui sum oleris modo. Dioscor. τὰ δὲ ἀνθέμινα τῶν φύλλων λαχανίζεται εἰς ἀναπλάσματα. Idem de atriplice, λαχανίζεται δὲ ἑφθὸν πάπτον λάχανον. Et de crithmo, λαχανίζεται, ἑφθὸν τε καὶ ὠμὸν ἐσθιόμενον, & παρεχύεται ὀξυγάρι, estur crudum coctúmue, B. ex Plinio. ¶ Videtur etiam accipi pro Oleribus victito aut Olera colligo, vel Oleris loco colligo. Luc. Lexiph. γήπεδα ἅλεις πυκνὰ ἀπορύξας. καὶ σκευδίκων ἢ βεκκαίων λαχανιζόμενος, ἢ πῦ ἢ κάχρις ἀριθμός.

VNDE Λαχανεία, ας, ἡ, idem quod λαχανισμός paulo pòst, id est Olerum lectio siue collectio. Ioseph. De captiuit. ὅσοι γοῦν λαχανείας ἔτυχον ἢ φρυγανισμοῦ ἀνεπιπλήσαντο ἔξω πυλῶν, διέφθαρτο. quod alibi dixit ὅτι λαχάνων καὶ φρυγάνων συλλογή.

c Λαχανίζομαι, Olera lego. λάχανα συλλέγω, vt ξυλίζομαι & φρυγανίζομαι. Suid. & Eralm. in Chil.

VNDE Λαχανισμός, οῦ, ὁ, Olerũ lectio seu collectio. λαχάνων συναθροισις, vt schol. Thuc. exp. lib. 4, ὅτι λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων συλλογὴν ἐξιλοῦντες.

ΛΕ'ΓΩ (F. ξω. Pr. λέλεχα. pro quo vsurpatur potius λοr. 1, ἔλιξα) Lego, id est Colligo. Hom. Il. ψ, v. 238, Οἷσιν Γιὰ ὄγκλοιο Μενοιπιάδαο λίγωμεν. vbi schol. exponit αἱ ἀλίγωμεν. At Il. ω, voce passiua vtitur eadem in re, v. 793. Οἷσιν λευκὰ λίγοντο καὶ αἰγυπιοὶ ἔπαροί τε. Sic autem & alibi λίγεσθαι vsurpat, vbi Eust. συνάγεσθαι exponit. ¶ Interdum verò λίγω accipi putatur ab Homero pro Deligo, vel lego, non Colligo, (id est ἁλίγω seu ὁπλίγω, aut ὁπλίγομαι) afferrque Hesychius quoddam λίγοπες, quod vult significare vel ἁλίγοπες, vel συνάγοντες: cui synonymum addit & συναθροίζοντες. Sic & Il. β, v. 126, Τρῶας μὲν λίξασθαι ἐφίστεο πάντα κέλευθα, exponitur ὁπλίξασθαι. (explicatur autè & aliter, vt statim docebo) Et Hesychius verba ista, εἰ γὰρ τῶν περὶ νηυσὶ λεγόμενα, explicat, ἔπῃς τοὺς ἑλίσσεις εἰς μάχην ὁπλίζοντας. sed addit & συνάγοντας. Huc pertinet λίγω quod Discerno, Diiudico interpr. B. p. 645, ex Cic. apud Plut. ¶ Λέγω, Numero, Percenseo. quam significationem manasse ex prima existimo, qua ponitur pro Colligo. quòd postquam aliqua collegimus, ea numerare soleamus. Homer. Odyss. δ, v. 452, Ἐν δ' ἡμέας πρῶτος λέγε κοῖτον. id est καταρίθμει. Dixerat autem in fine versus proximè præcedentis, λέκτο δ' ἀριθμόν. vbi schol. exponit itidem κατέβμησεν. Lat. Recensuit numerum. Et Odyss. ξ, v. 197, Οὔπω δέγα πήξαμι λίγω· ἐμὰ κήδια θυμῷ. Et voce pass. Il. ι, v. 275, — ἢ σε χρὴ παῦτα λίγεσθαι; id est μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι, inquit Eustathius: qui addit quosdam tradidisse non vti Homerum verbo λίγω pro λαλῶ, sed verbo μυθέομαι loco illius, sicut & nomine μῦθος loco nominis λόγος. qua de re dicam & mox. Cæterùm in illo quoque loco quem modò protuli ex Il. β, Τρῶας μὲν λίξασθαι, non ὁπλίξασθαι solùm exponitur, sed & καταριθμήσασθαι. & id quidem ab autore breuium schol. nam Eustathius priore illa expositione contentus est. ¶ Λέγομαι pro Differo, Loquor, διαλέγομαι, λαλῶ. Homer. Il. υ, v. 242, Ἀλλ' ἄγε μυκὴν πάντα λιγώμεθα, νηπυτιάων. vbi Eustathius scribit λιγώμεθα aperte hic accipi pro διαλιγώμεθα seu λαλῶμεν, licet multi ex ver. negarint in hac significatione apud Hom. inueniri. Idem verò hanc gramm. veterum opinionem alibi refutat ex iis locis, in quibus Homerus dicit ἀτρεκέως καταλέξαι, vtens verbo καταλέξαι pro eo quod alibi dicit ἀγόρευσαι. vt Il. κ, v. 406, Ἀλλ' ἄγε νῦν πόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξαι. Sed infirmum est hoc Eustathii argumentum, quum de simplici loquuti sint veteres, non de composito.

Λέγομαι pass. Deligor, item Recenseor. vnde ἐλέγχω, Il. γ. ὡς ὄφρα ἴδωσι τὰ ἔγχεα. Hesych. ἐλέγχη exponit πειθμὸν ᾖ.

Λέγομαι, licut & λίγω, pro Colligo, Deligo, Recēseo, Differo, in locis paulo antè citatis legas: sed habet & peculiarem aliquam signif. videlicet pro Cubo, Iaceo,

aut etiam Dormio, vt Odyſſ. δ, Ἀτρεΐδης δ' ἐκάθευδε A
μύχῳ δώματι ὑψηλοῖο; Παρὰ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἴαυεν δῖα γυναικῶν. (vbi tamen poteſt intelligi & compoſ. παρελέξατο per tmeſin) Quinetiam pro Cubare facio, aut Dormitum dimitto, ponitur actiua vox λέγω ab eodē poeta. Sed λέγω δύω ponitur etiam ſimpliciter pro κεῖσθαι & κάθεσθαι. de qua ſignif. lege Euſtathium.

Sequuntur deriuata à Λέχος habente aliquam ex ſignificationibus quas modò retuli. De Λέχος autem pro Dico, ſeu Loquor, eiuſque deriuatis, ſeorſum agere ſtatui: ſed quum aliqua ſint compoſita ad vtrun- B
que pertinentia, de iis vtrobique agam. Idem verò & de vtroque Λέγομαι intelligendum eſt.

Λεκτός, ή, όν, Delectus. aut etiam Collectus. vt λεκτὸς στρατὸς apud Sophoclem. Et in Œd. tyranno circa, principium λεκτοὶ pro ἐπιλεκτοί. Ponitur verò λεκτοὶ ab eodem pro ἀείστοις (vt Gall. dixeris Gens d'eſlite vel Perſonnes d'eſlite) quam ſignificationem Heſychius quoque dat nomini λεκτοί.

C. Δικλιγὴς ε τ Ταπλιγὴς. (à λέγομαι ſignificāte κοιμῶμαι, id eſt Cubo, Iaceo, Dormio) vt δικλιγὴς ὑπνος, quaſi δικλίγης, id eſt δικοίμητος, ſeu κακοκοίμητος, Mors triſtem habens dormitionem, aut Cuius triſtis ſeu grauis eſt dormitio, (ſi hac voce vti liceat) Cuius acerbus eſt ſopor, ſeu ſomnus. Hom. Od. χ. v. 325, Τοῦνεκα οἱ ὑπνος ἐπὶ βλεφάροισι κατέσχε δικλιγίη θανάτοιο. Α τ Ταπλιγὴς ὑπνος apud eūdem poetam, Mors longum ſomnum afferens, ὁ ὅτι μακρὸν ὕπνον τοῦ ἀποθανεῖν παρέχεσθαι, inquit Euſtath. in hunc verſum Odyſſ. β, — εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι ταπλιγὸς ὑπνος θανάτοιο. Heſychius quoque ſenſu eodem μακροκοιμήτου exponit, verbo à ſe ficto (vt opinor) ſicut eſt κακοκοίμητος. Sed præcedit apud eum & alia expoſitio, videlicet ἀδιεξιτήμφιλος ἔχοντος ἢ δηνδόνα. Idem δικλιγὴς exponit & χαλεπός. Euſtathius quoque putat δικλιγὴς poſſe etiā intelligi dictum quaſi δικαλιγὴς, ab ἀλίγω videlicet. D
In v. l. ταπυλιγὴς cum υ in ſecunda ſyllaba.

Λέκτρον, υ, τό, Lectus, Cubile. (Licet autem λέγομαι exponatur Cubo, tamen in expoſitione nominis huius λέκτρον, priorem locum non dedi nomini Cubile, vt oſtenderē ſimul vnde Latini ſuam illam vocē Lectus acceperint. nec enim mihi dubium eſt quin hæc ſit vera vocabuli huius deriuatio, potius quàm à lectis herbis, aut ab alliciendo. Eſt porro hoc obſeruatione dignū, ſicut Latini ſuū Lego, id eſt Colligo, à λέγω mutuati ſunt, ita etiam Lectus à λέκτρον mutuatos eſſe, quum alioqui nequaquam eam verbi λέγομαι ſignificationem retinuerint à qua fit λέκτρον) Hom. Od. τ, Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ. Et Od. ψ, — καὶ κατὰ λέκτρια βορεῦσα. Ibidem, Ἀλλ' ἴομεν· λέκτρονδε. Ibidem, — οἱ μὲν ἔπειτα Ἀσσάρτοι λέκτροιο πολυκμήτοιο μέμηλεν. Et in plurali aliquoties apud eundem, ſed poſito pro ſingulari. vt Od. υ, Κλαῖε δ' ἄρ' ὃν λέκτροισι καθιζομένην μεγαθύμην. Ibidē, Οὐκ ἔθελ' ὃν λέκτροισι καὶ ὃν μήδεσι κοιρανέουσαν. Sic autem Latini Strata plurali numero dicunt. Videntur porro grammatici nomen hoc à λέγω formare voluiſſe, pleonaſmo literæ ρ: ſed poſſe & à tertia perſona pluſquamp. formari.

HINC Ἄλεκτος, ε τ Ὁμόλεκτος, ε τ Σύλλεκτος. Eſt autē Ἄλεκτος, ad verbum Lecto carens: ſed accipitur & pro Somni expers, Inſomnis. (ex conſequenti videlicet, q. ſomnū in lecto capere ſoleamus) vnde ἀκοίμητος exponitur ab Heſychio. quod & generalius reddi poteſt Irrequietus. Item ἄλεκτρος, Tori ſeu lecti genialis expers (reſtringēdo nominis λέκτρον ſignificationem) nec enim puto aptius exponi poſſe vbi dicitur ΝΟΜΕΝ Ηλέκτρα datū eſſe filiæ Agamemnonis & Clytæmneſtræ, (fuit enim & alia hoc nomine) quòd diu manſerint ἄλεκτος. ad quod nominis huius etymon alluſiſſe videri poſſit Euripides in Oreſte, vbi ſcribit, Ὦ παῖ Κλυταιμήστρας πεφασμένος πατρὶ μακρὰν δὲ μῆτις Ηλέκτρα χρόνου. Commemoratur autem ibi à ſcholiaſte illuſi etymum (afferente tamen & aliud) itémque ab Æliano, ſi bene memini. Sed Sophocles aliam etiam ſignificationem huic nomini dedit, quum ἄλεκτρα & ἄνυμφα pro ἀνύλευτα & κακόνυμφα dixit, ſeu δύλευτα, vt habet ſchol. Eſt autē locus in tragœdia quæ ab ipſa Electra nomē accepit, pag. 104 meæ editionis. ΣΕΛΟ ε τ Ηλέκτωρ Homero nomen eſt ſolis, quod inde putatur accepiſſe quia homines ἀλέκτους facit, id eſt è lectis diſcedere cogit: vel potius quia ipſe eſt ἄλεκτος, id eſt ἀκοίμητος, (videlicet ἀκοιμήτους εἰλούμενος) quæ vox expoſita paulo antè fuit. In v. l. annotatur etiam alia deriuatio, videlicet ab electri ſplendore: dicíturque Plinius idem videri ſentire. Quod falſò annotatur, & non ſatis attentè lectis hiſce Plinii verbis, lib. 37, cap. 2, Phaethōtis fulmine ictis ſorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus: & electrū appellatum quoniam ſol vocitatus ſit Elector, plurimi poetæ dixere, primique (vt arbitror) Æſchylus, Philoxenus, Nicāder, Euripides, Satyrus. Hic certè videmus Plinium non Electorem ab electro, ſed electrum ab Electore deducere. Apion tamen expoſuit ὁ λάμπων ὡς ἥλιος· refert Euſtathius in hunc verſum Il. ζ, Τύδεος αμφαίτου ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει. Alibi verò dicit ἠλέκτωρ ὑπὸ τῶν (vt videlicet ἠλέκτωρ ſit tanquam epithetum alteri nomini adiectum) Il. τ, Τύδεος αμφαίτου ὥστ' ἠλέκτωρ Τυδείων. Vide Ἀλέκτωρ paulo poſt. Α τ Ὁμόλεκτος ε τ Σύλλεκτος, apud tragicos Conſors tori ſeu thalami, (vt loquitur Naſo) Coniux.

His ſubiungēdum eſt ΝΟΜΕΝ Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, Gallus, Gallinaceus. vel Gallus gallinaceus, cum Plauto & Cicerone. Ariſtoph. in Nubibus, Ἀλεκτρυόνων ἀκέλευστον ἠθέλησεν, ἀλέκτορας. Simonides apud Athenæum, lib. 9, ἡμερόφωνον ἀλέκτορ. Sic autem dicitur quòd nos excitet ἐκ τῆς λέκτρου, id eſt è cubili, vt eſt apud Athenæum. qui, vt opinor, intelligit eſſe ex α priuatiuo, & λέκτρον; quòd nos ἀλέκτρους faciat. Euſtathius vult eſſe ex α priuatiuo & verbo λέγω, id eſt Cubo. vt videlicet ſit λέκτωρ ex λέγω (quemadmodum ἄλοχος ex ἄκοιτις) deinde præfixo α priuatiuo, ἀλέκτωρ.

Ἀλέκτωρ, Gēma quædam, quæ in ventriculo gallinacei reperitur. Vide Plin. lib. 37, cap. 10. vbi tamen alii codices Alectoras, alii Alectorias habent. Hermolaus legit Alectoras.

Ἀλεκτρὶς, ίδος, ἡ, Gallina. Ariſt. De anim. libro 9. Vtitur & Dioſcorides. quanquam potius poeticum volunt eſſe hoc nomen, ſicut & eius maſculinum ἀλέκτωρ. Plut. De præc. ſan. καὶ πλουσιωτέρῳ ἀλεκτρίδων. Quòd ſi mēdoſus non eſt quidam Athenæi locus, lib. 9, ἀλεκτρὶς gallinaceum etiam ſignificat. Ita enim ibi legitur, ἄλλα μὴν ἡ ὄρνις καὶ ὀρνίθια τῶν ὠῶν ἡ σωτηρία καλεῖται θηλείας, ἀλεκτρύονας δὲ καὶ ἀλεκτρίδας τοὺς ἄρρενας. Sed mihi dubium nō eſt quin deprauatè legatur hic ἀλεκτρίδας pro ἀλέκτορας. Planè enim vel ipſa terminatio repugnat. ἀλεκτρίδεύς autem pro gallinis, rectè apud eundem Athenæum, ex Epicharmo, ὥστε γαῦς καὶ ἀλεκτρίδευσι πλώειν.

Ἀλεκτόριος, ου, ὁ ἢ ή, Adiect. Ad gallum ſiue ad gallinam pertinens, Gallinaceus. Ἀλεκτόριον, Quod eſt galli, vel gallinæ. ἀλεκτόρια ὠά, apud Syneſium, Gallinacea ova.

C. Ἀλεκτοροφωνία, ας, ἡ, Gallicinium, Galli cantus. Marc. cap. 13, Tempus quo gallus canere incipit.

¶ Ἄλεκτρον, ή, Coniux. pro ὁμόλεκτος, quaſi ὁμοκοίτης, litera α ſignificante ὁμοῦ. vt in ἀγάστωρ, pro ὁμογάστωρ, vel ὁμογάστριος. Item ἀλέκτρον, α priuandi vim habente, de puella dictum, ſignificat Innupta, ἡ μὴ πεφυκυῖα λέκτρων. vnde ἀλέκτωρ dicitur Minerua apud Athenæum. Apud Ionem autem αὐλός, id eſt Tibia, dicitur ἄλεκτρον, quaſi à cubili reuocans. Vide Ηλέκτρον initio huius col.

¶ Ἀλεκτρυών, όνος, ὁ vel ἡ, Idē quod ἀλέκτωρ. Gallus. & interdum, Gallina. Plato Sympoſio, ὀξυηκούσας δὲ ὥσπερ ἡμέρους, ἢ δὴ ἀλεκτρυόνων ἀκούσας. Plutarchus in Apophth. ἀλεκτρυόνας ὑποθησόμενος ἐν τῇ μάχῃ. In fœminino autem apud Ariſtophanem in Dædalo, Οὐκ μέγα τι πεποιηκὼς ἀλεκτρυών. Ibidem, πολλαὶ δὴ ἀλεκτρύονι πλεῖαι &c. Vide Athenæum. apud quem habes & ἀλεκτρυόνα πάπτοντα, ex Theopompo. Cæterùm etiamſi ἀλέκτωρ ex α priuatiuo & λέγω, deducamus, at ἀλεκτρυών ex α priuatiuo & λέκτρον potius fieri dicendum eſt.

Ἀλεκτρύαινα, ης, ἡ, Idem quod ἀλεκτρὶς, vel ἀλεκτρυών, fœm. genere. Gallina. Apud Ariſtophanē in Nubibus,

Strepsiadi interrogāti, ἰαῦ δὲ πῶς μὰ χρὴ κἀλεῖν; respondet Socrates, Ἀλεκτρύονα. τὸν δ' ἔπειτ' ἀλέκτορα.

C. ΑΝΑλέγω, sed multo frequentius Ἀναλέγομαι, Colligo, Congrego, Decerpo, Carpo. Aristot. de anim. lib. 9, αἱ ἀναλέγονται τῇ γλώττῃ τὰς σιτώλυτας. Ἀναλέγομαι, inquit Bud. Lego, id est Decerpo, Colligo. Lucianus, εἴ τις αἱρεθείη καὶ αἱρεθείη. Gregorius, ἐκ τῶν ἱερῶν λόγων τοὺς καρποὺς ἀναλεγόμενος, E sacris monumentis colligēs. Item, Colligo sparsa & effusa. Herod. in Thalia, ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φοινίκων κατὰ πᾶρας ἐπόμενος ὁ ταῦτα αἰτιλέγετο. Basilius Eusebio, μικρὸν ἀναφέρων ἀπὸ τῆς ἀρρωστίας ἑαυτὸν, καὶ αἰτιλεξόμενος ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις. id est, Et collegi meas vires. vel, Collegi me. Ita enim, vt opinor, commodè vertemus, Ciceronem sequendo & vocis Græcæ vim retinendo, pro Sparsa recolligere. Ita enim Cicero, Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in locum suum congerere? Eodem autem modo dictū est Maccab. 3, αἰτιλεξάμενος ἑαυτὸν, quo hic à Basilio, αἰτιλεξόμενος ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις. Citatur ex Plutarcho in Lycurgo, ἀναλέγομαι τὸ χρόνον τῶν διαδοχῶν τῶν βασιλέων ἀκριβέστερον, pro Tempus supputo ex regum successionibus. sed malim vertere, Colligo tempus ex regum successionibus. vel, per regum successiones. Legitur autem vox actiua apud Philonem, ἀναλέγει τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, Colligere ad se omnia.

Ἀναλέγομαι, Lego, Recito. Galenus, τοῖς αἰτιλεξομένοις ταῦτα, Lecturos hæc, Futuros lectores huius libri. Lucianus, ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δὲ ἀνελέγετο καλά τινα ποιήματα, Ego quidē audiebam, ille autē recitabat pulchra poemata.

Ἀναλέγομαι, Ratiocinor, Ratiocinando colligo. τὸ ἀναλογίζομαι, (inquit Bud.) Argumētis & ratiocinatione colligo. Suid. αἰτιλέγεται exponit, αἰτιαμφιβόλως ἔχει, & ἀνοεῖται, subiungēs hoc exemplum, εἰμὴ τις αἰτιλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῆς πολεμίων.

Ἀναλέγομαι, Animo verso rem præteritam & reminiscor. Cuius significationis exemplum Budæus sibi defuisse scribit.

Ἀναλεγόμενον, in passiua significatione ait Budæus sibi videri dixisse Xenophōtem pro αἰσχυνόμενον hoc in loco, αἰσχ. lib. 2, ἢ ὃ σοι πρώην οἴομαι εἰς τὸ ἔπειτα χρόνον αἰσχυνόμενον, olim quum legetur.

Ἀναμίξας aliquādo reperitur apud poetas, vt apud Nonnum, cum μ, pro αἰαλίξας, Qui collegit, assumpto altero λ metri causa.

Ἀνάλεκτος, υ, ὁ καὶ ἡ, Collectus, Collectitius, Collectaneus. Seneca ad Cornelium hoc nomine vsus est pro libro collectaneorum, inquit Budæus. ‖Ἀνάλεκτα, Reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa. Martialis lib. 7, Colligere longa, turpe, nec pudet dextra Analecta, quicquid & canes reliquerint. Ad verbum, Collectitia. Idē poeta lib. 14, In pretio scopas testatur palma fuisse, Sed pretium scopis nunc analecta dabunt.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, Collector. ‖Ἀναλέκτας grammaticos à Seneca dici arbitratur Cælius Rhodigin⁹, qui lectione multa exercitati, memoria sint firmissima & indubitata, vt quicquid vnquam legerint vel audierint, ferè habeant ad manum & in numerato. quoniam αἰαλίγεσθαι Græcè significat αἰαμφιβόλως ἔχειν καὶ ἀνοεῖσθαι, id est firmiter tenere ac cōcipere. Vel quòd memoriæ subsidiū & ingenii domino essēt futuri. Hæc Cælius, expositionem illā αἰαμφιβόλως ἔχειν καὶ ἀνοεῖσθαι ex Suida sumēs, ex quo eā paulo antè attuli. verùm is nō videtur ad firmitudinē memoriæ respexisse, sed ad certitudinē quā de re aliqua ex ratiocinatione habemus.

Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, Quibus (inquit idem Cælius) ex xylino lino vel quauis materia, tanquam pulullis constipant scapulas prominentes puellæ, vt videri habitiores possint. quod Ouidianum carmē liquidò comprobarit quod ita habet. De arte am. lib. 3, Conueniunt tenues scapulis analectides altis, Augustum circa fascia pectus eat.

C. ΑΠΟλέγω, Deligo, Seligo. Thuc. lib. 4, pag. 144, ἀπολέξας τετρακοσίους τῶν ὁπλιτῶν. Aristoph. Vespis, —αὐτὸν αὐτῶν Ἐκ τῆς Νάξου ἕνα μόνον τὸν κράλλιστον ἀπολέξας. Ab huius autem passiua voce fiunt ἀπολελεγμένοι & ἀπόλεκτοι, Delecti, Selecti. Vide Ἀπόλεκτος infrà.

Ἀπαλέγω, Decerpo. Theoph. lib. 9, τὰ μὲν καρπὸν ἀπολέγω. Ἀπολέγω & ἀπολέγομαι alias signif. habent, quas vide post λέγω significans Dico.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Delectus, Selectus, & per consequens Eximius. Idem quod ἐκλεκτός, ἔκκριτος. Xenophon apud Suidam, αἱ δὲ εἰς τοὺς διακοσίους ἀποτιμῆσαι, ἀπόλεκτοι ἦσαν. Thucyd. lib. 6, ἄλλως τε καὶ ὁρῶν ἄνδρας παντοίους τε ἁθροισμένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους ὡς ἐπὶ καινῇ. vbi scholiastes explicat ἐκκρινομένους. Suidas autem in illo Xenophontis loco ἀπόλεκτοι exponit ἐκκριτοι, ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι. Idem verò ἀπόλεκτοι viri dicuntur in consilio. Liuius lib. 5 De bello Macedonico, Consilium quidē vniuersæ gentis Ætoli post dimissos Romanos non habuerunt: per apolectos autem (ita vocant sanctius consiliū quod ex delectis constat viris) id agitabant quomodo res in Græcia nouarētur. Budæus sanctius interiusque consilium (quod à nostratibus strictum appellatur) τὸν ἀπόλεκτον βουλὴν vocari posse existimat.

C. ΔΙΑλέγω, Deligo, Discerno, Secerno, aut etiam Incerno. Plat. De leg. lib. 5, διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ ἐκ τοῦ μή. Xenoph. τὰ πόνου τὰς ἀδείας διαλέγει. Aristas secernit à frumento, Aristas incernit. HINC Διαλογή, vt ἐκλογή, Delectus, Secretio. Item Dinumeratio cum delectu. Bud. pag. 255 ex Aristotele.

C. ΕΚλέγω, vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo. Isocr. ad Nic. εἴ τις ἐκλέξεται καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ποιήσεται τὰς καλλιφθόγγους γνώμας. Idem verò dixit in Encomio Euagoræ, ἐκλεγόμενος τὰ βέλτιστον. sic & in Or. De pace, ὡς δίκαιόν ἐστι ἐκ πάντων τῶν ῥητόρων ἐκλέξασθαι τὰ βέλτιστα. (Vide alia exempla apud Bud. pag. 645 & 660) Item passiua signif. ἐκλέγομαι, Eligor. ‖Item pro Adnoto & colligo, Bud. pag. 639, ex Aristot. Idem verò pag. 659 ἐκλέγεσθαι vult sumi pro Legere, in hoc Pausaniæ loco, καὶ ὅσα τοῦ Ὁμήρου μὴ παρ' ἄλλοις ἐξελέξατο. vbi tamē fortasse possit eadem accipi pro Adnotare. ‖Ἐκλέγω, Eximo, Detraho, vt λίθους ἐκλέγω, Lapides eximere, Elapidare. vt Plin. dixit Agrum elapidare, Theophrastus De caus. pl. lib. 3, αἴτιος δὲ πᾶς τις λίθους ἐκλέγειν ἢ ἐκ γῆς φιλῆς οἷόν τε πᾶς τις συμφέρει. In v. l. ex Dioscoride, ἐκλεγομένων ὀστέων, Detractis ossibus. sed exponitur & Selectis ossibus.

Ἐκλέγω τι παρά τινι, Exigo à te vectigalia, vt Bud. p. 645, vertit apud Demosth. & Æschinē. (Existimo autem inesse & hic quandam collectionis signif. vt perinde sit ac si diceretur, Colligo ex te vectigalia) HINC Παρεκλέγω, Furtim exigo, Perperam exigo. quarum signif. exempla Budæus ex Demosth. & Gregorio affert ibidem.

Ἐκλεκτός, οῦ, ὁ, Delectus, Selectus. Thucyd. lib. 6, pag. 231, τετρακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λοχᾶσαι, ἐκ τῶν ξυλῶν πρὸς ὁπλιτικὸς ὡπλισμένους. Item ἐκλεκτὸν δικαστήν, qui & ἀπόλεκτος, ac ἔκκριτος, Bud. pag. 779 ex Platone. Interdum verò Ἐκλεκτὸς exponitur Eximius, Egregius. ET Ἐκλεκτά, Quæ adnotantur & referuntur, (ἃ ὁπολεγόμεθα) Bud. ex Plinio iuniore. AT Ἐκλεκτικοὶ philosophi, Qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, vt idem exponit apud Diog. Laertium.

c. 2. Ἐπιλέγομαι, Percenseo, Perlego. Bud. pag. 660 ex Pausania.

Ἐκλογή, ῆς, ἡ, Electio, Delectus. Alex. Aphr. De anima lib. 2, vsus est verbo & hoc verbali vno eodémque in loco, ita scribens, εἰ δὲ τὸν ἄλλον, οἷς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς πόνων, γελοῖος αὖ ὢν ὁπολεγόμενος μὴ αὐτὰ, ἀλλὰ συνδιὰ τὴν αὐτῶν αἱρεσιν τῶν ὁπολογιῶν. ‖Est etiam Adnotatio & collectio, apud eundem Alex. Exponitur autem & Notatio à Bud. apud Aristotelem. Item τὴν ὁπολογὴν ἐπ' αὐτῇ τιθέναι apud Plut. vertit Politianus Optionem ei dare: quo accipi modo arbitror & ὁπολογὴν δίδοταί apud Athenæum. ‖Denique ὁπολογὴ τῶν πλοίων, vel φόρων, Exactio vectigalium: vt ὁπολέγειν τὰ τέλη redditum modò fuit Exigere vectigalia. HINC Ἐκλογεύς, έως, ὁ, (qui & φορολόγος) Exactor vectigalium, Coactor vectigaliū, vel potius Coactor, sine adiectione. ET Ἐκλογεῖς Suidæ, idem QVOD Ἐκλογεύς. nam hac voce illam exponit. videtur autem vtraque significari Quod ex multis selectum est seu excerptum.

C. ΕΠΙλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, sicut & præc. pro Eligo, Deli-

go,Seligo.sed rarius est illis in hac signif.Herodotus, τὴν Ἑλλάδα ἐπιλέξασθαι ἐμιλέων.Idem, πᾶσι ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων.Diodorus, τῶν νέων τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν.Luc.ὅστις ἐπιλεξάμενος ἦτον, ὅτε αἱ Ἀθῆναι κινοῦσι καταλέγουσι.Et pasi.apud eundem, ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται.delecti milites,qui & ἐπίλεκτοι. ‖Ἐπιλέγομαι,Recenseo,Recognosco. Item Lego apud Luc. Vide Bud. pag.660 & 661. HINC Ἐπίλεξις,Delectus.Bud.ex Appiano. ET Ἐπίλεκτος,idem quod ἐπίλεκτος.Sed peculiariter ἐπίλεκτοι στρατιῶται, extraordinarii, Polybio interprete. ITEM Ἐπιλογή, Electio.Bud.ex Damasceno.

Κ.ΚΑΤΑλέγω,Deligo & conscribo,centurióque,Lysip.Apol. φιλόπονοι οὖσι εἰς τὴν κατάλεξιν Δίδυμίων καταλίξας ἐβδόμην φυτεύσομαι.Et καταλογὶς,Delectus,Conscriptus.Vide Bud.p.219 & 662. ‖Καταλέγω,Allego,Adscribo.B. p.663,ex Plut. ‖Καταλέγομαι, Enumero,Recenseo. Athen. καὶ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλογάδην ἔκαστον τῶν ἀθανάτων χόρτων. Αἰ Καταλέγω,Cēseo,Existimo, Numero & loco habeo. quod Latine Numero dicitur. Plato De leg.5,οὓς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι,quos quidem certè diuites multitudo numerat.Ita Bud.quē quidem certè diuites multitudo numerat.Ita Bud.quē vide pag. 662. ‖Καταλέγω ab eodem exponitur,Sigillatim enarro.quæ significatio potius ad alteram cōpositorum classem pertinere videri potest, ideoque ibi à me ponetur.

Κατάλογος,ου,ὁ,Enumeratio,Recensio,(vt inquit Bud.) ab ea videlicet verbi καταλέγω signif.qua pro Enumero & Recenseo ponitur, vt paulo antè dictum fuit.(Sed κατάλογος propriè esse putatur enumeratio nominū eorū qui stipendia merent,) Et ab eodē Bud.exponitur Delectus in hoc Luciani loco, κατὰ διφάσιος τὸν κατάλογον, ἐπιλεκτὸς ὤν. Et apud Demosth. καταλόγους ποιεῖσθαι τῆς δημοσίας de lectus habere.hoc est,Milites centuriare. Alibi autem tradit κατάλογος posse etiam reddi hac in signif.Numeros. dicique eadem signif. & ἄγμασι à Græcis. Et οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, apud Demosth.Emeriti,Qui ætatem excesserunt quam Græci vocant στρατιώτας, id est militarem. ‖Κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, vt tradit schol. Aristoph.in hunc Equitum locū,Ἔπειθ' ὁ πολίτης ὑπηρὶς ὑπὸ καταλόγῳ Οὐδεὶς κω σπουδὰς μαχησόμενος. Κατάλεκτός,ὴ,όν,Qui delectus factus.B.ex Lysia.

Ε.1.Ἐγκαταλέγω,Recenseo inter[alios.] Annumero.Vel Allego,Ascisco.Vnde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολίταις,vel τοῖς τυχοῦσι, pro,Plebeiis annumerare,In ordinem cogere. B. Et peculiariter pro Annumerare militibus, vel Numero militum adscribere.Sic quidam in Anthol.epig.titulo ὑπὸ λιπόντος Γαΐου, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σε τὶς ἐγκαταλέξῃ.

Ἐγκαταλέγω pro Congero vnà cum aliis,vel simpliciter Congero. vt ἐγκαταλέγεσθαι à passiuo ἐγκαταλέγομαι, exponitur Congesta sunt,in hoc Thucyd.loco,lib.1,πολλὰ καὶ τῶν λίθων ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκαταλέγοντο.

Ε.2. Συγκαταλέγω, Recenseo cum aliis,Connumero. Idem quod ἐγκαταλέγω. In v.l.exponitur Coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod.

Ε.ΠΑΡΑλέγω pro Deliro,apud Hippocr.vide in altera classe compositorum à λέγω.

Παρακλίνομαι, Cubo ad latus [alicuius,] Cubo iuxta [quempiam.] Item Concūbo.vt Epigr.lib.2,Ἑρμολύκου δυσμήτις μεγαλοπαρθένικτο πτύχαις.

Παραλέγομαι, Lego littus. vt παρελέγοντο τὴν Κρήτην, in Actis apost.duobus in locis.Exponitur & Oram litoris lego,vt loquitur Virgilius.Vet.interpr.in illo Actorum loco παρελέγοντο τὴν Κρήτην, vertit, Legebant Cretam:sonat tamen ad verbum Prætерlegebant.

Ε.ΣΥΛλέγω,& Συλλέγομαι,Colligo. Plat.De republ. lib.7, συλλέγοντες εἰς ἕλκειν. Synes. Herculiano, καὶ αὐτὸν τὸν δυσκολον ζῆλον τὸ φυσᾶν ἀπαρτᾶν χόλον συλλέγον. Voce autem passiua,& tamē actiua itidem signif.vsus est Herodianus, ἄγγος στρατιᾶς πᾶσαν ἐν αὐτῷ συλλέγεται. At passiua signif.apud Thucyd.ξύλινος ξυναλέγεται &, ἐξ αὐτοῦ ξύλα ξυλλέγεται, idem στρατιᾶς ἐκείνης ξυνειλεγμένης. ‖Sed & pro Colligo; eo sensu quo dicitur aliquis Colligere vires. Philo De vita Mosis lib.1,ὡς ἂν ἐκ τῶν ἀρχῶν ἅπαντα συλλεξάμενος ἐκάμνει. Sic apud autorem dialogi qui votatur Axiochus,καταλαμβάνω αὐτὸν ἤδη μὴ συνειλεγμένον

τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ἐν τῷ σώματι διεσπαρμένον, ἐκ δὲ τῶν ἐκεῖθεν ἐπανάγω συνειλεγμένον. Ibidem, ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπανάγω συνειλεγμένον. Possit autē fortassis & Recolligo in huiusmodi locis exponi. ‖Itē alia metaph. Colligo.i.Ex assumptione propositionū, quasi calculis subductis, summam argumentorū efficio,Ratiocinor (quod & συλλογίζομαι dicitur) Greg. μετρεῖν τινα φαντασίαν ἐκ τῶν αἰσθημάτων συλλογιζόμενος. B.

Συλλέγομαι,Cōparo;Quæro. Plato De ll.11,ἀλλοῖς βίον αἰτιώτατος συλλέγεται.Demosth.in Nearam,συνειλεγμένη τὸν βίον ἐκ τούτων. Vide Bud.

Σύλλεξις,εως,ἡ,Collectio, Coactio, Copulatio. Bud.p.665, ex Plat.Timæo.

Συλλογή, Collectio. Affert Bud. ex Plat. De leg.lib. 5, πᾶσαν ἀφαιρῶ ἡμῖν τὴν ξυλογήν.Inv.l.exponitur & Collecta.Suidæ est etiam nomen λέξεως.

Σύλλογος,ου,ὁ,Concilium, Collectorum hominum circulus. A Bud. exponitur Colloquentium circulus. necnon Colloquium. Item generalius Concilium, Conuentus,Consessus, Collegium.Affert & exempla: quibus,ex Thucydide(ex quo nulla citat)addere potes ista pro concilio & conuentu,lib.1,Λακεδαιμόνιοι δὲ ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιησάμενοι ἐγνώσθησαν λέγειν ἐκεῖνα ἃ ἔδοξεν.Et lib.4,ξύλλογον τῶν Τορωναίων ποιήσας.Et lib.2,δικαιότατον τοῦτο ἐπιτήδευμα αὐτῶν οἶδα ξύλλογον οὐδένα. Item ex Platone, μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ μηδ' ἐν ξυλόγῳ κατ' μηδένι.vbi ξύλογος κατὰ exponitur Conuentus publicus.

Συλλογεύς,έως,ὁ,Collector,Coactor.Sunt qui & pro ἐρανιστὴς peculiariter accipi putent,sed Pollux distinguit,quem vide lib.3 cap.26,quod inscribitur περὶ τῶν συλλόγων καὶ τῶν ἐρανιστῶν.

Συλλογιμαῖος,Collectitius. Vel Collectaneus,Miscellaneus, Contusaneus,& Vndique collectus, vt Bud.exponit in hoc Luciani loco,συλλογιμαίους πανταχόθεν.

De Λέγω habēte verbi Dico significationem,aliāsque eodem pertinentes.

Λέγω,Dico,Loquor.Λέγω τοῦτο,Dico hoc, Loquor hoc. Demosth.Pro cor.καίτοι τίς ὁ τῷδε τῷ νόμῳ ἐγκαταψηφιούμενός μοι λέγων ἀφορεῖ; Æsch.in Ctesiph. ὥστε μοι μὴ βούλεσθαι λέγειν ἃ ἴσθ' ὑμᾶς πάσχοντας. Plut. Ad Col. ἄλλα μὲν λέγεται, ἄλλα δὲ ὑπακούεται. Item λέγειν λέγων, vel λέγοντες, vt dicetur in Λογος. Et λέγω cū acc.rei,sequente præpos.πρός.vt in epist.Philippi apud Demosth.πρὸς μὲν ἐν πόντῳ πολλὰ λέγειν ἔχων ἔστι δίκαια.Sic λέγω ταῦτα πρός σοί, apud Xen. (sequente etiam alia construct.cum præpos.πρός,vt mox docebo.) Et cum aduerb.vt Plut.in Pol.præc. Ἀλλὰ διὰ δίκης δὲ Θεόφραστος ἱστορῶν μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βουλόμενον.Iocr.Panath. ταῦτα εἰκὸς καὶ φορτικῶς ἐν χύδην ἅπαντα λέγοιτο. Demosth. Pro cor.ὧν λέγων ἀκριβῶς ὅπως οὐ βουλήσῃς. Iunxit autem cum eodem aduerbio Aristot. Pol.7, ὃν τῶν δὲ ἀκριβῶς λέγειν ἐστὶν ἔργον τῆς αἰτίας, γένοιτο καὶ τὸ πεῖσαι εὐπόρησις. Sic κακῶς λέγειν, Malè loqui, Malis vti verbis, apud Sophoclem, — ἀρῶν γὰρ οὐ, κακῶς λέγεις. (Habet verò & aliam signific. κακῶς λέγειν, & quidem frequentiorem,de qua infrà.) ‖Item λέγω cum datiuo personæ,aut cum accus. præfixam habente præpos.πρός. Interdum & cum accus. personæ adiunctum habente & accus.rei,aut aduerbium.Xen.ἐμοὶ τοῦτο λέγεις. Apud eundem, λέγω πρός τι. Aliquando autem præcedentibus & aliis construct. vt quum dicit idem, ταῦτα ἐξέστιν μοι λέγειν δεῖ δὴ πρὸς τῆς βουλῆς φίλους ποιήσασθαι. At cū accusatiuo personæ, cui adiunctus est etiam accusatiuus rei, vt λέγω τι κακὰ πολλά apud Aristoph. multas contumelias aduersus te iacto.(vbi tamen & ὀνομάζω exponitur:sicut ταῦτά μοι λέγουσιν affertur pro His nominibus me appellant) Multo autem frequentius est cum aduerbio. vt εὖ λέγω τι, vel καλῶς,& κακῶς λέγω τι, Bene loquor de te,& Malè loquor de te, Maledico tibi. Sed εὖ λέγω τι,aut καλῶς,redditur etiā Laudo te,vt vicissim κακῶς λέγω τι, Vitupero te, Detraho tibi. Eurip. εὖ λέγω τι. Plut. in Apophth. λέγει καλῶς τοὺς ζῶντας. (Est autem alioqui rarius hoc aduerb. in isto loquendi genere quàm alterum)Et λέγειν κακῶς πάντας apud eundem. Sic Demosth.καὶ κακῶς ἔλεγον πολλοὶ καὶ ἀγοντολαλίζειν ἐν χείροσιν.Idem,μὴ λέγειν κακῶς τὸν πεπραγότα. Interdum autem λέγω τι pro Loquor de te. vt Plato De republ.libro 1,τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας λέγω. Alicu-

λέγω etiam exponitur Voco, Appello. vt apud Ariſtoph. in Pluto, οἵτινά με καλοῦσι. Et ὀνόματι λέγειν τινά, Plato in Apologia, Nomine dicere aliquem, pro Nominare aliquem. ¶Vt autem λέγω cum accuſatiuo perſonæ aliquando redditur alio verbo quàm Dico, ſic & cũ acc. rei aptius interdũ vertere poſſum. Cõmemoro, Narro, Iſocr. ad Phil. ἐγώ δέ μοι λέγειν καὶ παλαιὰ καὶ τὰ τοῖς πολλοῖς βάρβαρα; Idem ad Nic. πῶς δεῖ με ταῦτα λέγειν τὰ δέοντα περὶ σοῦ; Sic in Paneg. οὐχ οἷόν τ' ἐστὶ δεῖν με λέγειν τὰ δέοντα περὶ σοῦ. Ita reddi poteſt & ſequente infin. vel partic. ὅτι, ſeu ὡς, vt ἔλεγεν αὐτὸν τοῦτον πεποιηκέναι, vel ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς τοῦτον ἐποίησεν, Narrabat eum hæc feciſſe. aut ſimpliciter etiam Dicebat. ¶Sed interdum λέγω cum infinitiuo, (& quidem apud Thuc. etiam) pro Iubeo. quo exponitur modo & in iſto loquendi genere, κελεύειν τινὰ λέγειν, vel αἰτεῖν τινὰ λέγειν. ¶At λέγω δὴ redditur Inquàm, vel Id eſt, aut Videlicet. vt in hoc loco Ariſtot. De mundo, οὕτως ὑπερλαμπέστερον καὶ ὑπὲρ τὰς μαζονικὰς πάσχας, λέγω δὴ τὰς τῶν ἱερέων. ¶Λέγω, pro Recito, Lego, Demoſth.

Paſſ. autem λέγομαι, Dicor. ſed τὸ λεγόμενον aliquando per parentheſin ponitur pro Quod dici ſolet, Quod dicitur prouerbio, Vt habet prouerbium, Vt eſt in prouerbio. Plato De rep. lib. 2, νικᾷ, τὸ λεγόμενον, ἀνὴρ ἀνδρὸς μαχεῖται. Ité λέγεται impersonaliter, vt Latinè Fertur, Fama eſt. Xenoph. λέγεται Ἀλκιβιάδην ἐκ παιδὸς ἀκόλαστον γενέσθαι. Sed perſonaliter etiam vſurpatur, (ſicut Lat. Fertur, in hac ſignificatione) & quidem frequentius: vt in primo lib. Pæd. ſtatim poſt præfationem, πῶς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος ἡβῆσαι παρὰ Καμβύσου; Tale eſt hoc & apud eundem, Νικίας λέγεται δεηθῆναι τῶν πολιτῶν μὴ ἐκπλεῖν ἐπὶ τὴν Σικελίαν.

Λέγων, Loquor eloquẽter, ſeu diſertè, Eloquor. vt dixit Eupolis, Ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἡμῶν, εἰ δυνατὸς ἐστὶ λέγειν; id eſt Loquentiæ multum (vt Saluſtius hoc nomine eſt vſus) eloquentiæ nihil habens. Sic δυνάμενος λέγειν, apud Æſchinem, Eloquentia valens. Thucydides quoque dixit de Pericle lib. 1, λέγειν τε καὶ βουλεύσασθαι δυνατώτατος. vbi tamen poſſis etiam exponere ſimpliciter Oratione potentiſſimus, ſeu præſtantiſſimus. Quanuis autem hanc ſignificationem habeat λέγω per ſe etiam, additur tamẽ ei interdũ οὖν, (vt ab Eurip.) aut aliud huiuſmodi aduerbiũ. B. p. 545, λέγω ſcribit eſſe Oratoriè loquor, item Concionor, δημηγορῶ: affertque exemplũ ex Demoſth. Addere autem potes, Orationem habeo, aut ſimpl. Verba facio.

Λέξις, εως, ἡ, Dictio, id eſt Eloquutio, Oratio, Sermo, Stylus. Ariſtot. De poetica, λέγω δὲ λέξιν, τὴν διὰ τῶν ὀνομάτων ἑρμηνείαν ἣν καὶ ὅτι τὴν ἐμμέτρων καὶ ὅτι τὴν λόγων τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν. Lucian. De hiſt. ſcribenda, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἵα ὀπτικὴ πᾶσα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Plutarch. de garr. διαμάχονται τῆς λέξεως τὸ οὖδας, καὶ τὴν λιτὴν, ὡς βραχεῖ σφυρήλατον τοῖς ἀφελέσθαι. Ibidem, de eadem, ὧν πολὺς τοῖς ὠὰ ὀλίγῃ λέξει σωρὸς ἅλατος. Vulg. l. ex Hermog. λέξις πεζὴ, oratio ſoluta, & ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν, ex Ariſtotele, pro eo quod Cicero, Vulgaris ſermo. Et λέξεως σχήματα, Verborum figuræ, vel dictionis, vel eloquutionis, vel ſermonis, vel orationis, ex Quint. ¶Λέξις, Orationis venuſtas, apud Iſocratẽ. & Dion. Hal. teſte Bud. Idem tradit λέξιν ab Ariſtot. vocari dictionem propriam, (vt γλῶτταν dictionem peregrinam) hoc in loco libri De poet. πᾶσα δὲ ἑρμηνεία λέξει, ἥ τε καὶ γλῶτταις καὶ μεταφοραῖς.

Λέξις, Vocabulum, Verbum. (Qua in ſignificatione poni & Dictio, vulgus exiſtimat, cũ Valla, qui ſcripſit Dictionem appellari oratoriam & facundam orationẽ, (nimis huius vocabuli ſignificationem reſtringens) ab illo autem generali ſignificatu fieri Dictio, quæ eſt Vocabulum, ſiue Verbum. Plutarch. in Polit. præcept. πολλοὺς ἐν ἀστοῖς τῷ λέγειν ζηλωτοὺς καὶ σωτῆρας τοὺς λόγους, ἐπῳδὰς καὶ θηρίοις. Lucian. Lexiph. οἱ σοφισταὶ τοὺς ἀφελεῖς τῶν λόξεων ἐκπλήττουσι καὶ ἀπάτῃσι. Et apud Athenæũ citatur quidam Moſchus, ἐκ δέκα μὲν Ῥοδίων λόξεων. Et διπλοῖς λόξεσι, vel χρὴ λόξει, Plutar. quod Lat. dicitur Ad verbum. Syneſ. autem dixit etiam ὀλίγαις λόξεσι. ITEM Διπλοξεί, aduerb. eadem ſignif.

Λεκτὸς, οὸς, ὁ, q. d. Dicibilis. vt contrà ἀλεκτος, q. d. Indicibilis) Item, Qui in dictis ſeu verbis conſiſtit. AT ἄλεκτος contr. Qui dici non poteſt, Ineffabilis. Philo, μορίῳ καὶ ὕδατος ἀλέκτῳ φορᾷ.

At Λεκτὸς, pro Lectus id eſt Selectus, vide ſupra.

Λεκτικὸς, Qrationi & ſermoni accommodatus, vt à Budæo exponitur, afferente ex Ariſtotele De poetica, μᾶλλον γὰρ λεκτικὸν τὸ μάτην τὸ ἰαμβεῖον. Idem Budæus ſcribit à Xenophonte λεκτικὸν dici & ἀγορητικὸς eadem forma. Pollux autem videtur λεκτικὸς eſſe Eloquens.

Λεκτήριον, Lectica. vulg. lex. ex Alexandro Trall.

AT Λέγος cum ſuis deriuatis, quære poſt compoſita ab hoc λέγω.

C. ΑΜΦΙ λέγω, q. d. Ab vtraque parte dico, vel in vtrãque partem, vt dubitans, Ambigo, Dubito. Xen. in Apologia Socratis, βραχεῖς ἀμφιλέξαι τῶν μὴ φανερῶν. Ité Diſcepto, Contendo verbis, Controuerſiam de re aliqua habeo. Idem Xenophon ἐπειδ. ἀμφιλέξαντε δή τι πρὸς ταῦτα τὸν Μένωνα τὸν Θετταλὸν καὶ τὸν Κλεάρχου, Quum aliqua controuerſia orta eſſet inter &c. vel aliquod diſſidium, ſeu diſceptatio. Suidas exponit ἀμφισβητήσαντες καὶ διενεχθέντες.

Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (formatum ab ἀμφιλέκτεται, tertia ſing. præteriti à paſſiuo ἀμφιλέγομαι) Vtrinque diſceptatus, vel diſceptabilis, Controuerſus, In controuerſia poſitus. Apud Euripidem Phœniſſis, ἀμφίλεκτος ἔρις contentio varios vtrinque ſermones habens.

AT Ἀναμφίλεκτος (Præfixo α primitiuo, & inſertor) Contrarium, Diſceptationem nullam habens, vel controuerſiam. VNDE Ἀναμφιλέκτως, Abſque vlla diſceptatione, Sine controuerſia.

Ἀμφίλογος, ου, ὁ & ἡ itidẽ pro Cõtrouerſus, In cõtrouerſia veniens, Dubius, De quo ambigitur & dubitatur. Xenophon Pæd. 8, δεῖ δὲ καὶ τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν, ὡς ἂν μὴ ἀμφίλογος ᾖ μηδεμίᾳ, πρόσχημα ὑμῖν πολέμου ἔχῃ. Idem Hellen. 5, εἰ δέ τι ἀμφίλογον ἦν πρὸς ἀλλήλους γίγνεσθαι. Idem διαιτᾶν τι ἀμφίλογα dixit Decidere quæ ſunt controuerſa, id eſt Diiudicare controuerſias. Thucyd. libro 4, ἀμφίλογα δίκας διαλύοντας, controuerſias iure dirimentes.

Ἀμφίλογος, actiuè, Qui ambigit ſeu dubitat. Arrianus, Ἀξιοῦμέν σε ὅπως ἥξεις πρὸς Ἀριθμὸν, οὐ μοι δοκεῖ δεῖν σὲ ἀμφίλογον. Suid. exponit ἀμφισβητοῦντα, ἀποδιδάζοντα. Forte tamẽ legendũ eſt σοὶ nõ σέ. vt ſit, nõ mihi videtur dubium tibi eſſe. Alioqui ἀμφίλογον (ſicut & ἀμφίλεκτον) fatendum eſt tam perſonam quàm rem dici.

AT Ἀναμφίλογος, cõtrariũ, Minimè cõtrouerſus, Extra controuerſiam, De quo nulla eſt controuerſia, Indubius, Minimè dubius. Xenophon in Sympoſio, ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ὅτι ἀναμφίλογόν ἐστιν. id eſt Minimè dubia, Certiſſima. Hinc & ADVER. Ἀναμφιλόγως, Sine controuerſia.

Ἀμφιλογία, ας, ἡ, Ambiguitas ſermonis, Sermo ambiguus. vel Diſceptatio. Heſiod. Theogonia, Νείκεά τε, ψευδέα τε λόγους τε, ἀμφιλογίας τε.

Ἀμφιλογέω, verbum ex ἀμφίλογος factum. idem ſignificãs quod ἀμφιλέγω.

C. ANTI λέγω, Contradico. Dicitur αὐτὸ λέγω τούτῳ, & τοῦτο τοῦτῳ, vel τοῦτο τούτῳ: cũ datiuo rei ſeu perſonæ, indéque accuſatiuo rei vel perſonæ, interiecta præpoſitione. πρός. Xenophon, ἀλλ' οὐδὲν μᾶλλον αὐτὸ τούτοις αὐτὸ λέγω. Idem, οὐδὲν πρὸς τὰ μὴ οὕτω ταῦτα αὐτὰ λέγω. Idẽ in Conuiuio, οὐκοῦν (ἔφη) ἔγωγε οὐδὲν σε αὐτὰ λέγω. Apud Ariſtophanem datiuo & accuſatiuo, πῶς νόμους καὶ τοὺς δίκας τούτοισι ταυτὶ αὐτὰ λέξεις. Ponitur αὐτὰ λέγω & cum ὡς ὅ, item cum μὴ vel οὐ μή. Thucydides, οὐκ αὐτὰ λέγω ὡς οὐ πάνυ τι καὶ βεβαίως τὰ παρόντα ἔχει, i. Nõ contradico tibi dicenti res peſſimè ſe habere. vel Non nego quin res pẽſſimè ſe habeant. vel Non eo inficias quin &c. Iſocr. in Panath. αὐτὰ λέγω μὴ οὐχ ὑμᾶς πλείω πόνους. In Euang. Luc. c. 20, οἱ αὐτὰ λέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, Qui contradicunt non eſſe reſurrectionẽ, pro, Qui negant eſſe reſurrectionem. Xenophon Pæd. 6, Καὶ ὁ Ἀγεσίλαος δή, ὅ, τι λέγοι αὐτῷ Κῦρος, οὐδὲν ἐδύνατο αὐτὰ λέγειν τὸ μὴ οὐ χαίρειν. Vbi αὐτὰ λέγω μὴ οὐ χαίρειν, puto eſſe quod dicunt Latini Cauſam non dico quin largiar, vel Cauſam nullã dico. Nam Contradico quin

largiar, non satis Latinum esset. Fortasse aliquis hic ἀπολέγειν mallet vertere, Recusare, sicut vertitur aliquā- A
do ἀπολέγω σοὶ τοῦτο pro Hanc rē recuso, vt ἀφῆς μίαν ἡγεμονίαν ἀπολέγειν.

Διαπολέγω, pro Ambigere, Altercari, Dissentire. Isocra tes Archidamo, εἰ τὰ δίκαια πάντες τοῖν αὐτοῖν χρόμενοι διαπολέγομεν, εἰ δὲ τοῦτο διαφέροντες ἀπολέγομεν.

Ἀπολέγομαι pass. Xenophon Hellen. 6, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀπολέγεται, Sed hæc fortasse contradicuntur, Hæc sunt controuersa, De his ambigitur vel contradicitur. Cice- B
ro tamen dixit, Hæc contradicuntur. In Lucæ Euang. capite 2, σημεῖον ἀντιλεγόμενον, cui contradicitur. Apud Demosthenem ἀντιλεγόμενα sunt ἀμφισβητούμενα, Controuersa, De quibus inter partes non conuenit, vt hoc loco, ὅσα ἂν ἐξ ἀμφοῖν ἀντιλεγόμενα κριθῇ. His opponun tur ὁμολογούμενα. Theophrastus De causis plantarum libro 6, ὁμολογουμένου λόγου ἀντιλεγόμενος ἐστί. Id est, Hæc igi tur, sunt quæ in contrarium disputantur, interpr. Bud. ἀντιλογίας, καὶ κατ', In contradictione positus. id est, Con trouersus, Dubius. Thucydides libro 4, τῆς ὁρμῆς οὐκ ἀντιλεγομένης πλείστης, id est ἀναμφίλεκτος vt exponit scholiastes.

ET c.2. Ἀναντίλεκτος, ου, ὁ & ἡ, Cui contradici non po- C
test, Cui nemo refragari potest. In vulgatis lexicis ἀναντιλεκτοτάτη ἀπόδειξις, quæ refelli non potest. Et ex Io sepho, ἀναντίλεκτον ὅτι πᾶσιν ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, τῷ ὀπτιμάτῳ λαοῦ ἔδοξεν, quicquid collibuisset, citra contradictionem imperans populo. ET Ἀναντιλέκτως, Citra contradictio nem, Nemine contradicente. ITEM Εὐαντίλεκτος, Cui facilè contradici potest, Qui facilè refelli po test. Cui contrariū EST Δυσανθιλεκτος, Cui vix contradici potest, Qui vix refelli potest.

Ἀντιλογία, ας, ἡ, Contradictio apud Quintilianū. Item Al D
tercatio, Contentio, vt exponitur à Budæo apud Demo sthenē. Item Refutatio apud Synesium. Sic apud He rodotum ἀντιλογίαν ποιεῖσθαι exponitur Se crimen esse re futaturum. Dicitur item res ἀντιλογίαν μὴ ἔχειν, quæ nullam admittit in contrarium disceptationem, & con trà ἀντιλογίας πολλὰς ἔχειν, De qua multa in contrariam partem disputari possunt, Cui multis modis contradi ci potest.

Ἀντιλογικὸς, idem quod ἐριστικὸς, ἀντιλογικόν, pugnax cō tentio instante aduersario.

Ἀντιλογικὸς, Aptus ad contradicendum, Contradicendi pe ritus, vel refutandi, vt apud Aristophanem, ὀξυπτικὸς καὶ ἀντιλογικὸς, Acer & argutus in disputationibus, Argu tator. Isocrates, ἄλλοι δέ τινες περὶ τοὺς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις γεγύμνασται, οὓς ἀντιλογικοὺς καλοῦσιν. Vide Budæū in Comm.

Ἀντιλογικὴ τέχνη, Sophistarum ars, ad verbum, Ars E
contradictoria, Ars contradicendi ad omnia. A Pla tone eadē appellatur & ἀμφισβητητική, item ἀγωνιστική, itē ἐριστική.

Ἀντιλογία, ας, idem quod ἀντιλέγω. Apud Aristophanem, ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι, Alteri rationi contradicere, vel Al teram rationem refellere.

Ἀπολέγω, (præpositione ἀπὸ privationem significante, vt in ἀπορίπτω) Reiicio, Repudio. vt ἀπολέγειν δίκαια τινί, vel, ἀπολέγω τινὰ ὀπὸ τῆς δίκης. Plutarch. in Catone, μήτε ἀπολιπεῖν βουλομένους αὐτὸν δικαστήν, μήτε ἀπολέγειν παρόντα. Ibidem, ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ὀπὸ τῆς δίκης. ‖ Cui si- F
gnificationi est affinis ea qua pro Renuo ponitur, itē Interdico seu veto. Polyb. libro 2, διὸν Πτολεμαῖος τὸ μὲν χρυσοῦν ἀπολέγει, ἀργυροῦς δ' ἀποστέλλει. Ἀπέγραψεν. Sic quidam historicus apud Suidā (fortasse idem Polyb.) γράμματά τινα ἄπορα ἀπολέγοντα τῆς ἀφίξεως ἔχειν μαλακίας ἀποτιθέσθαι τὸ φρόνημα Γότθους. Hesychius ἀπολέγοντες exponit ἀπαγορεύοντες: & contrario etiam significatu ἀπολέγει, videlicet ἀποδοκιμάσει. Quod mihi suspectum est. Nisi fortè putandum sit præpositionem habere vim epita G
ticam hac in significatione, vt privatiua habeat in alte ra. Hoc enim suspicor, ἀπολέγω esse Reiicere, vel Repu diare, quasi negando sibi placere. vt fiat ἀπολέγω ex λέγω significante Dico. Video tamen & aliam posse afferri huius significationis rationem, vt videlicet fiat à λέγω significante Eligo, Deligo: sæpéque ἀπολέγω quasi dicas Non eligo.

Ἀπολέγω, Declaro, Prodo, Effero. Philo De mundo, πόσην δὲ τὴν αὐτὴν χαλεπότητα, ἣ μέλλει ἀπολέξαι τινὰ ἐκ τῆς ψυ- A
χῆς διεξόδους ἀναφέρων; Id est Prodere & efferre. B. Ha bet autem aliquid affinitatis hæc signif. cum ea quā ei dat Hesych. de qua paulo antè dixi.

Ἀπολέγομαι passiua voce, sed actiua significe. (iisdem vt ἀπολέγω) Reiicio, Repudio, Repello, Non ad mitto. Plutarch. in Catone, μήτε τὸ σωτῆρι καὶ τῷ σωτηρίῳ δυσμενῶς ἀπολέγεσθαι τινὰ δίκην. Et in Solone, ὡς τῆς ἴσης τινὰ ἰσηγορίας ἀπολεγομένης. Et in Lucullo, ἀπολεγομένου τὸ Λου κούλλου τὸ αὐτοκρατὲς, quum Lucullus sibi non poscereret principatum. Polybius, ὁ δὲ παρητεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπολεγό μενος τινὰ ἀρχεῖα, Detrectans & non admittens. Quem lo cum citat Suid. ἀπολεγόμενος exponens παραιτούμενος. Ci tatur & ex Plut. in Othone, ἀπολεγόμενοι πόνον, pro Detre ctantes laborem.

Ἀπολέγομαι, Deligo. Vnde ἀπολεξάμενος apud Thucy didem libro 5, ἀπολελεγμένος ἐκ πάντων πυνθάνεσθαι καὶ ἐξα- C
κοῦσαι ἐκέλευε. vbi schol. exponit ἀπονέμας ὁπλιτικούς.

Ἀπολέγομαι τινὶ ψυχῇ, Despondeo animum, apud Greg. δεῖ πάντα ἀπολέγεσθαι τῇ ψυχῇ. Interdū verò sine adiunctione idem significat, vt apud Plut. in Lyc. ὑπηφα νέστερον ὑπὸ Ἑλλήνων πεφόβηται καὶ φοβεῖται ἀπολελεγμένους καὶ ταπεινοφρονοῦντας.

Ἀπολέγω pro Eligo &c. vide in priore classe compo sitorum à λέγω. Quòd si ex duabus quas reddidi ratio nibus significationis verbi ἀπολέγω, pro Reiicio & Re pudio, magis alicui placet posterior, (vt & mihi profe ctò probabilior nunc ea videtur) in altera illa classe po tius ei det locum. D

Ἀπόλογος, ου, ὁ, Narratio longa & verbosa. vnde illud prouer bium natum, Ἀλκίνου ἀπόλογος, ex iis (vt opinor) quæ Vlysses apud Alcinoum narrat in Odyssea Homeri. Plato libro 10 De republ. αὖ'ὡμύθου τινὸς (ἐμοῦ σ' ἔγωγε) Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρᾶν, neque verò tibi longas nugas aut fabula mentum narraturus sum. Inde ἀπολογίζεσθαι, Enarrare. Hæc Budæus. à quo ἀπόλογος exponitur etiam Fabula motalis ex Cicerone De oratore libro 2. Ἀπόλογος E
Ἀλκίνου (inquit Suidas) ὅτι πολὺ φλυαρούμενον καὶ μακρὸν ἀπεπαύοντο λόγον. Cic. De Orat. libro 2, Et ad hoc genus adscribamus etiam narrationes apologorum. Aulus Gellius lib. 2, cap. 29, fabulam Æsopi de cassita vocat a pologum. Fuerūt etiam qui apologationem dicere au derent, vt Fabius testatur lib. 5, cap. 11, αἶνον Græci vocāt & αἴνωπον λόγον, & (vt dixi) λόγους μυθικούς. nostrorum qui dam (non sanè recepto in vsum nomine) apologatio nem. Sciendum est autem dici sicut apologum Æ sopicum, ita etiam λόγον Æsopicum. ‖ Sunt qui F
ἀπόλογον Ἀλκίνου nomen putent fuisse fabulæ quæ de fensionem Penelopes complecteretur. & ex hoc Aristo telis loco De poetica, καὶ ὅτι Ἀλκίνου ἀπολόγῳ αἰκείων τὸ πλεῖστον καὶ μυθώδης ὁ λόγος ἐστὶν, colligunt Alcinum fui sse aliquem qui Vlyssis & Penelopes congressum in scenā introduxerit, & ἀπόλογον Ἀλκίνου vocauerit. Post ea autem receptum esse vt fabulosa narratio, tāquam prouerbialiter Ἀλκίνου ἀπόλογος appellaretur. quo accipitur modo in Platonis loco quem paulo antè citaui. Vide & Erasm. in prouerbio Apologus Alcinoi.

Ἀπόλογος ab Hesychio exponitur ἀπολογισμός. G

Ἀπολογία, ας, ἡ, Defensio, Causæ dictio, vt loquitur Cæsar. Æschines, οἵτινες δὲ τὸν τῆς ἀπολογίας τὸν δίκαιον νόμον. Iso crat. in Busiridis encomio, οὐκ ἀπολογίαν ἔχοντι Βουσίριδι, ἀλλ' ὁμολογίαν τῆς ἱερατουμένων δικαίως αὐτὸν τιμῆσαι νομίσαι. Dicunt & ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, Causam defendere. Apud Platonem autem δύο ἀπολογίας ποιήσασθαι τοὺς ἀπολογίας, Duabus vti defensionibus, Duas defensiones afferre, in quadam epistola, πρὸς δύο δὲ μοι βιβλιαρίοις δύο ἀπολογίας ποιήσασθαι τοὺς ἀπολογίας. H

Ἀπολογία, Excusatio. ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι τινί, hāc excusationem prætendere, Bud. ex Synesio.

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, (sine actiua voce) Causam dico, seu defendo, Respondeo in iudicio. Opponitur verbo κατηγορεῖν, in hoc Æschinis loco aduersus Ctesi phontem, ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπελογεῖτο, ὁ δὲ φεύγων ἠρώτα φιλίαν, κατηγορεῖ. Apud Thucydidem ἀπελογεῖτο δεδεμένος, Causam dico vinctus, Latinè, Causam dico è vincu-

lis. Interdū additur accuſatiuus δίκλω, & dicitur ἀπολογεῖσθαι δίκλω, Dicere cauſam, apud Plutarchum. Interdum & genitiuus adiungitur, qui ab accuſat. δίκλω pendet. vt ἀπολογεῖσθαι περὶ τῆς δίκης, apud Thucydidem, Dicere capitis cauſam. Iungitur & aliis accuſatiuis, ac tum aliter exponitur. Polybius, ἀπολογήσατο τὰς αἰτίας τῷ πολέμῳ καὶ τῆς ἥττης. Citatur & ex Theophraſto libro 5, ἀπολογήσατο τῇ πρόφασιν τὴν αἰτίαν. Sed poteſt ſuſpecta eſſe hæc ſcriptura. nam in illo loco Polybii ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας, Budæus ἀπελογήσαντο vertit Depulerunt, Diluerunt. quæ interpretatio loco Theophraſti conuenire non poteſt. At conuenit & huic loco Luciani, ἔστω δὲ ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς αὐτὸς τὰ οὐκ ἀπολογήσομαι, id eſt Diluam ea quæ nunc obiicit. Interdum autē ἀπολογεῖσθαι cum accuſatiuo rei, eſt Afferre pro ſua defenſione, vel ad ſui defenſionem. Idem Lucianus, ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολογήσεται ὑμῖν ἄλλος καὶ δίκαια. Bud. autem ἀπολογοῦμαι τοῦτο exponit Excipiēdo dico, in hoc Demoſthenis πρὸς Ἀπατούριον loco, ταῦτα Γαρὶδόντος ἀπολογουμένου, ἔστι ὅσπις αὐ ὑμῶν δίκαια κινεῖται ἔχων ἴδοι; At verò Actorum Apoſt. cap. 24, τὸ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι ſignificat Defenſione vtor in iis quæ ad me ſpectant. Nonnunquam accuſatiuū habet præfixa præpoſitione πρὸς. vt apud Platonem in Apologia Socratis, ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰ κατηγορημένα. Sic apud Lucianum, ἐγὼ δ' ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Citatur etiam iunctum datiuo, ex Plutarcho in Themiſtocle, ἀπολογούμενος δι' γραμμάτων τοῖς κατηγορίαις, reſpondens per literas ad obiecta ſibi crimina. Iungitur etiam cum præpoſitione ὑπέρ, item περί. & eſt ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, Reſpondere pro aliquo, Defendere aliquem. vt apud Lucianū, μηδὲ ἀπολογησαμένων ὑπὲρ ἑαυτῶν. Cum περὶ autem, vt in hoc Iſocratis loco, in encomio Helenæ, ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ προσήκει περὶ τῶν ἀδίκων αἰτίαν ἐχόντων, Defenſionem afferre, Defenſione vti. Interdum cum particula ὡς iungitur, ſequente ἂν. vt apud Xen. Hell. 1, ὁ δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπολογησάμενος ὡς ἂν πείσειε, εἶπεν δὲ ὡς ἐδύνατο.

Ἀπολοῦμαι, eſt etiā Excuſo, Excuſatione vtor, Pro excuſatione affero. Lucianus in Philopſeude, ἀπολογησάμενος τὰ σωθῆναι ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι τοσοῦτον, & ὡς, ἐπὶ ἵππον ἦλθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ὁπλιζόμενος πάνυ. Et Syn. ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι τούτῳ dixit Hanc excuſationem prætendere, teſte Budæo.

Ἀπολόγημα, ατος, τό, Quod pro defenſione reſpondetur. vel, Excuſatio. Plutar. in Romulo, ἀπολόγημα τοῦ Ῥωμύλου ἰδιῶτον. Budæus ἀπολόγημα interpretatur Refutamentum, in hoc loco eiuſdem Plutarchi De Rom. fortuna, μᾶλλον ἢ ἀπολόγημα πρὸς κατηγορίαν. Idem De diſcern. amico ab adul. ἔνιοι δὲ καὶ δεισιδαιμονίας ἀφιέντα, καὶ μυσαττόμενοι ἀζιλτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται.

Ἀπολογητικός, οῦ, ὁ, Defenſorius, Ad defendendam cauſam valens. λόγος ἀπολογητικὸς dicitur liber in quo aliquis cauſam ſuam defendit, & ad obiecta crimina reſpondet. Aliquando ponitur ſimpliciter ἀπολογητικός, omiſſo ſubſtantiuo λόγος: vt apud Suidam in Iuſtini Martyris vita.

ε. 2. Ἀναπολόγητος, ν, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἀναπολόγητον, Quod defendi non poteſt, ſeu excuſari. Cuius ἀπολογία (id eſt defenſio) inueniri nequit. Vtitur Cicero epiſt. ad Atticum lib. 16, Et Paulus ad Rom. 2.

ε. 2. Δυσαπολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur δυσαπολόγητον, Quod difficulter defenditur, ſeu excuſatur. Apud Polyb. δυσαπολόγητος ἁμαρτία, peccatum quod excuſari vix poteſt. CONTR. Εὐαπολόγητον, Quod facilè excuſari poteſt.

C. ΔΙΑλέσσω, de quo ſuprà in altera compoſitorū claſſe dictum fuit.

Διαλέγομαι autē eſt Colloquor, Sermocinor, Diſſero. (quo autem vtatur modo Hom. dicetur infrà) Demoſthenes in Olymp. διελεγόμεθα πρὸς ἀλλήλους &c. inter nos colloquebamur. Bud. vertit, Inter nos verba faciebamus. Plato in Apologia, ἐλέγετο γὰρ πρός τινας ἀλλήλους διεκόμεθα. Idem alibi, χαίρω δεδιαλεγόμενος τοῖς σοφοῖς περὶ ἐκείνων. Dicitur etiam διαλέγομαι σύ τινα, aut πρός τι, vel διαλέγομαι τινὰ πρός τι, aut διαλέγομαι τινὰ ſine adiectione, Hæc diſſero tecum. Xenophon in Apomn. ἔδοξε δὲ καὶ Διονύσῳ αὐτὸν παιδὶ διαλεχθῆναι. Ibidem, ἃ πρὸς Κῦρον διελέχθη. Ibidem legitur, παῖδα διαλεγόμενος. Sic Plutarchus βραχέα διελέχθησαν. Dicitur etiam διαλέγομαί σοι περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. Herodianus libro 6, καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. Idem libro 7, ὡς δὲ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων διαλεξόμενος. Plato in epiſt. ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος χρημάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Dicitur & de legatis, vt apud Demoſthenem, Philipp. 4, ἔδοξε δῆτ' ὑμῖν πρεσβείαν ἐκπέμψαι πρὸς τὸν βασιλέα διαλέξεται. Sic apud Herodianum libro 3, πρεσβείας ἔπεμπον, περὶ τῆς εἰρήνης διαλέγοντο. Cæterùm legimus apud Xenoph. διαλέγεσθαι accepiſſe hanc ſignificationem à voce actiua διαλέγω. ſcribit enim Apomn. libro 4, ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὄνειδος εἶναι τοῖς σωφρονοῦσι, καὶ μὴ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας καὶ ἡμῖν τὰ πρόσφορα.

Διαλέγομαι τινὶ τὸ ῥῆμα, vide in Διάλεξις, ex Demoſthene.

Διαλέγομαι, Orationem publicè habeo. Budæus pagina 154 ex Iſocrate.

Διαλέγομαι apud Homerum ſunt qui pro Cogito accipiant in hoc verſu Iliad. λ, Ἀλλά τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ac certè breuium ſcholiorum autor expedit διελεξάτην & ὠιθυμήθη. ſed Euſtathius putat accipi poſſe pro εἶπεν, vt hic locus conueniat cum eo vbi dicit εἶπεν πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.

Διάλεξις, εως, ἡ, Sermocinatio, Differtatio. Plutarchus De præc. ſan. ὅπερ γὰρ αἰσχρὸν πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, πῶτο πρὸς διάλεξιν ἀπάγωσιν. Gregorius ὡς δὲ τὸ τῆς διαλέξεως ἔγωγε ἀπόρρητον, οὐδὲ καθικτὸν ἔτι τυγχάνον. quod Budæus exponit, Simul autem ego animaduerti eorum in diſputando maleuolentiam, quæ iam arcana eſſe ab eiſque cohiberi non poterat. Et in plur. ex Platone, epiſt. 7, ἐπιδόμενοι ταῖς ἐμοῦ διαλέξεσι. Διάλεξις (inquit Budæus) propriè dicitur Sermocinatio ſcita & emendata. id quod Xenophon docet in quarto ἀπομν. his verbis, ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὄνειδος εἶναι &c. quæ habes ſuprà in Διαλέγομαι. ſed nullum affert exemplum in quo διάλεξις ſic accipiatur. At in hoc Ariſtophanis verſu qui eſt in Nubibus, Αἴθερ γεώμιλον ἐμὴν διάλεξιν καὶ νεφῶν ἡμῖν παρέχεσον, ſchol. διάλεξιν exponit λόγον εὐμήχανον, addēs etiam, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Fortaſſe autem videri poſſit hic nominis διάλεξις vſus conuenire cum eo vſu verbi διαλέγομαι quem habet apud Demoſthenem in or. pro Corona, vbi dicit ironia vtens, πάνυ γὰρ ἐσθ' ὅπως (οὐχ ὁρᾷς) λέγουσι τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα οἱ νυνὶ τὰ ῥήματα, ἀλλὰ μὰ τὸν νυνὶ διελέχθην ἐγώ. Quò pertinet & καταβοήσεται ἐν τῷ διαλέγεσθαι apud Plut.

Διάλεκτος, ου, ἡ, Sermo vnicuique genti peculiaris, ſeu ſermonis forma: quam ſignificationem habere interdū & nomen γλῶσσα, docui Tomi primi col. ſeu ſemipagina 853. A. Plutar. in Quæſt. Roman. ἀλλὰ Φθεγγεσθαι πολλοὶς ἡ διάλεκτος. ita enim legendum eſt, non autem ἡ διαλεκτικός, vt habent vulgatæ editiones. Atque ita legi debere præterquam quòd teſtantur vet. codices, oſtendunt & hæc ſequentia, τὸ γὰρ ἀφιστόρ, σίνηφον ἐνεμάζουσι &c. Idem in Apophth. ἔπεσθαι δὲ καὶ χόρτον ὅπως τῷ Πυρρίᾳ διάλεκτον καταμαθών, ὡς βούλεται, ἢ μὴ δι' ἑτέρου, πάσας τῷ πρὸς αὐτὸν ἐνδιέξειν. Sed & ipſa lingua Græca in quinque διαλέκτους diuiditur, quarum nomina ſunt, Ἰαϊς, Ἀττίς, Δωρίς, Αἰολίς, & κοινή. Definitur autem διάλεκτος ab eo cuius extat De dialectis opuſculū, ἰδίωμα γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα. A Budæo quoq; definitur Idioma ſermonis, & Proprietas cuiuſque linguæ. affertúrque ab eo locus hic Fabii vtentis hac voce, libro 9. In Herodoto verò cum omnia (vt ego ſentio) leniter fluunt, tum ipſa διάλεκτος habet eam iucunditatem, vt latentes etiam numeros complexa videatur. Subiungit autem idem Budæus Ariſtotelem aliter interpretari, ſcribentem De hiſt. anim. libro 3. διάλεκτος δέ, ἡ τῆς φωνῆς ἴδιότης τῇ γλώττῃ διαφόρως. quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τῆς φύσεως. Gaza autem apud eundem διάλεκτον ἔχει, vertit, Loqui poteſt. His alium præterea vſum addo nominis διάλεκτος, quem habet apud Platonem in Sym-

posio, ἡδὺς δὲ αὐθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ δεῖ πάντα πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος ἡμῖν ὡσεὶ αὐθρώπους, καὶ ἐγκηρύσσοντα καὶ καθιδρύοντα. Hic enim (si exemplaria non mentiuntur) διάλεκτος idem significat quod διάλεξις. Ficinus certè vertit Colloquium.

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, q.d. Sermocinatiuus, seu Sermocinatorius. Id est, Ad sermocinationem pertinens. Item Sermocinator, Fabulator, vt Budæus vertit apud Aristotelem, vbi inter σημεῖα τῆ κακρίου ponit, ὁ τὰς κυρίας ἡδέως διαλεκτικός, i. Qui lubenter sermocinatur, Qui sermocinatione & confabulatione delectatur.

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, Disserendi peritus, seu disputandi, Peritus artis quæ dialectica vocatur. A Platone in Cratylo definitur διαλεκτικός, Qui interrogare & respondere nouit: τὸν δὲ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Idem ibidem, de heroibus loquēs, καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. vbi videri queat deesse ἢ ἀποκρίνεσθαι. vt in altero illo habes loco. Athen. libro 13. καὶ εἰ οἱ διαλεκτικοὶ συνελθόντες εἰς πότον εἰώθεισυλλογεσμοὺς διαλέγεσθαι. Item superlatiuo gradu διαλεκτικώτατος apud Xenophontem Apomn. lib. 4, Qui disserendi facultate maximè valent, vt vertit Budæus. Et ipsa ARS, Διαλεκτικὴ, (sub. τέχνη) Dialectica, Ars disserēdi, vel Disputatrix: vt interpr. Fabius, lib. 12, cap. 2, Ita hæc pars dialectica, siue illam dicere malimus disputatricem, vt est vtilis sæpe & finitionibus & comprehensionibus, & separandis quæ sunt differentia, & resoluenda ambiguitate, & distinguendo, diuidendo, illiciendo, implicando. Ab eodem paulo antè Rationalis appellatur. Vide & quæ de hac affert Budæus pag. 155, ex Platone. Item Διαλεκτικὸς, Pertinēs ad artem quæ dialectica dicitur. Et τὸ διαλεκτικὸν Plat. apud quem legitur etiā διαλεκτικὴ μέθοδος, & διαλεκτικὴ γυμναστική, & διαλεκτικοὶ λόγοι. Hinc fit etiam ADVERBIVM Διαλεκτικῶς, Dialecticè, id est Conuenienter arti dialecticæ, seu eius præceptis, Arte dialectica seu methodo, vel Adhibendo methodum dialecticam. seu More eorum qui dialectici vocātur. Plato in Menone, δεῖ δὴ σφαιρότερόν τινα καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, subiungens, ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον παλαιᾶ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ὁμολογιῶν ὧν αὐτὸς συνομολογῇ ἐνδέχεται ὁ ἐρωτώμενος. Plutarchus Sympos. l. 4, τὰ προβλήματα μᾶλλον ἀσυδῆς φέσσιμα καὶ διαλεκτικώτερον.

Διάλογος, ου, ὁ, Sermocinatio, (potius quàm Colloquium vt quidam interpr.) Sermo aliquorū differentium, aut confabulantium, Dialogus. Exponitur etiam, Sermo ex interrogatione & responsione constans. Fabius lib. 9, cap. 2, de figuris sententiarum loquens, Sermones hominum assimilatos, dicere διαλόγους malūt, quàm quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diogene Laertio in vita Platonis affertur & alia definitio διαλόγου, in qua eius significatio ita restringitur, vt eam sequendo, Luciani διάλογοι falsò ita vocentur. Esse enim ait sermonem de re aliqua philosophicā aut politica, in quo decenter expressi sint mores earū quæ introducuntur personarum. HINC Διαλογικὸς, Ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum scriptionem. Διαλογικὰ scripta, (inquit Bud.) sunt ea in quibus personæ introducuntur, vt in dialogis Platonis: ita vt quæ scribuntur, personarum potius autoritate quàm scribētis nitantur. AT VERO adiectiui bicomp. Εὐδιάλογος, quod apud Suidam exponitur εὐόμιλος, exemplum desidero.

c. 2. Προσδιαλέγομαι, q.d. πρός τινα διαλέγομαι, Sermocinor cum aliquo, Colloquor. Eius exempla Budæus pag. 254 affert ex Plut. & Synesio. Animaduertendum est autem otiosam esse præpos. πρὸς hoc in verbo. qui enim διαλέγεσθαι dicitur, is intelligitur πρός τινα διαλέγεσθαι, vt qui sermocinatur, sermocinari cum aliquo. HINC Προσδιάλεξις, Sermocinatio.

C. ΕΠΙΛΕΓΩ, vt τὸ ἐπιλέγω ἐμαυτῷ, Dico hoc post illa, Hoc illis subiungo, Dictis addo. (sicut ἐπιτιθέναι signif. πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἶπεῖν) Interdum verò additur accusatiuus eantùm, sæpe verò neuter. Thucyd. lib. 6, pag. 206, in fine, ἐπιλέγοντες πεντήκοντα, τὰλλα αὐτοῖς ἐς τὸ ἐπιτηδείωμα αἱ δημοσίαι ξυνεφέρουσαν. Dixerat autem antea, ἐμαχόμεθα

λυτοι, καὶ ἰδίων ὡς ὅτι δύνασθε καταλύσαι τὰ πρωτεῖα καὶ ἡ τῆς Ἕρμης ἐπίκλησις ἡμῶν ἐστι, καὶ οὐδὲν ἔτι αὐτῇ ἄ, πάσχομεν ἐπιλέγεται. deinde ἐπιλέγοντες &c. Interdum verò ἐπιλέγω πάντα, Dico de hoc, vt Budæus pag. 661 apud Xenophontem & Aristotelem vertit. Idem verò ἐπιλέγοντες reddit Simul subiicientes: addens & aliam interpretationem, Statim subiicientes & effantes hæc verba. in hoc loco Plutarchi Sympos. 6, de quodam sacrificio loquētis, καὶ τὴν οἰκετῶν ἔνια τοιαῦτα, ἀλλὰ θυρῶν ἀξιλαύτου σου, ἐπιλέγοντες, ἄξιον βύλιμον, ἴσως δὲ πλοῦτον καὶ ὑγείαν. Idem interpr. ἐπιλέγω, Dicti aut facti rationem subdo reddóque, Hoc iam dictis & præterea addo. Itē De facto vel verbo hoc dico. Et apud Xenophontem ἐπιλέγοντα ἐκάστῳ, Elogium vnicuique addentem. Vide plura ibidē, item pass. Ἐπιλέγομαι. Sciendum est autem Politianum apud Epictetū reddere Considerare, sed perperā.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, Dictum quod subiungitur ad reddendam eius quod præcedit rationem. Vide Budæum pag. 661, ex Aristotele. Camerarius autem significare ait Dicti explicationē seu applicationē in isto loco Herodoti, καίρια τὰ ἐπιλόγω Κροῖσον τὸν ἐπιλόγω. Fortasse autē signif. Explicatione quæ subiungebatur. ‖ Ἐπίλογος apud rhetores, Peroratio, Orationis extremà pars, Conclusio orationis. Autor Rhet. ad Heren. l. 2, Conclusiones quæ apud Græcos ἐπίλογοι nominantur. Vult B. ita vocari hanc partem, quòd sit quasi iam dictorū enumeratio. In quo illi non assentior. quia licet in epilogo multa ex iam dictis reperiantur, idque breuiter, non tamen inde dictū puto ἐπίλογον, sed quoniā ea quæ ibi dicūtur, supradictis ἐπιλέγεται, id est, dicuntur post vel vltra supradicta, & illis adiiciuntur tanquam coronis totius orationis. Possumus ἐπίλογον interpretari Perorationem, ex Fabio: quippe qui ita scribat libro 6, cap. 1, in fine, Sunt & qui hos μερικοὺς ἐπιλόγους vocent, quò partitam perorationem significant. Mihi non tam partes quàm species videntur. Siquidem hæc Epilogi & Perorationis nomina, ipsa apertè satis ostendunt hanc esse cōsummationem orationis.

c. 2. Προεπιλέγω, pro ἐπιλέγω, id est De facto vel verbo hoc dico, & quasi elogium addo. Budæus pag. 661, ex Demosthene.

C. ΚΑΤΑλέγω, Sigillatim enarro. καθ' ἕκαστα λέγω. Homer. Odyss. γ, Ἀλλ' οὐ μοι κατέλεξον ὅπως ἐῢ πάντα ἑκαστα. Et Od. σ, Καὶ τόν δ' ἡμῖν κατὰ κόσμον κατέλεξεν Ἀχαιῶν. Idem Iliad. κ, Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. ex quo loco, sicut & ex aliis quibusdā, existimat Eustathius eorum opinionem refelli qui λέγειν pro λαλεῖν extare apud Homerum negarunt.

Καταλέω alias etiam signif. habet, quasvide suprà in altera classe compos. à λέγω.

C. ΠΡΟλέγω, Prædico. Item Præmoneo, Profiteor. Plutar. De Socr. dæm. καὶ γὰρ προεῖδεν καὶ προεῦλεγεν. Thucyd. lib. 1, προεῦλεγεν, τὸ περὶ Μιτυλήνης ψήφισμα καθαιρεῖσθαι, μὴ αὖ χαλέπαι πάλιμον. Æschines, προλέγω ὑμῖν ὅπερ λέγειν καὶ μικρὸν πρὸ τῆς πολιτείας πάντα προδιαρρήδην. Demosthenes, προλέγειν & διαμαρτύρεσθαι copulauit cum alibi tum in oratione Pro corona. HINC Πρόλογος, (q.d. Prologuium, id est Anteloquium) oppositum τῷ ἐπιλόγῳ, de quo dictum modò fuit. nam πρόλογος appellantur ea quæ dicuntur ante cætera. Sed vt ἐπίλογος peculiare est rhetoribus, sic πρόλογος comicis poetis, à quibus ita vocatur quæ alicui comœdiæ præfigitur velut præfatio. Aristoteles Rhet. 3 dixit πρεπόμενον esse ἀρχὴν τῷ λόγου, quod in poesi πρόλογος, & quod προοίμιον nominatur ὁ αὐλεῖν. Ibidem, ὅτι ταυτὸ δύναται ὅ ἐν τοῖς δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ ἐν τοῖς ἐπῶν τὰ προοίμια. Demetr. Phaler. καὶ ὅτι Μιτυλήνης δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μυτιλήνης. (Item in numeris πρόλογος & ἐπίλογος, qui Boethio Dux & comes, vt scribit B. p. 172. Vide & alias significationes apud Hesychium) AB HOC, Προλογίζειν factum est, pro Præfari. Solent autem qui argumenta in comœdias scripserunt, dicere eum προλογίζειν qui primus in scenam prodiens verba facit, vt in Pluto Aristoph. dicitur προλογίζειν Καρίων seruus: in Ranis autem Ξανθίας. Sed à Suida προλογίζω exponitur πρότερος λέγω, id est Prior dico.

ΑΤ Προκεκριμένοι apud Homerum ab directa verbi λέγω significatione, pro Qui delecti & ante alios collocati fuerunt, vel Delecti ad tenendum primùm in acie locum, vel Delecti vt sint præstites in acie. Eustathius exponit ὑπερεκλελεγμένοι εἰς τὸ πρωτοστατεῖν, in isto versu Homeri, Il. ν, Οἱ μὲν Ἀθηναίων προκεκριμένοι.

¶ Λόγος, ου, ὁ, Dictum, Verbum, vel Sermo, Oratio, Verba. Plato Sympolio, ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος δὴ ἡδὺς εἰς ἔμμετρα μείγνυσθαι πάλιν παίζειν. id est, Nam sectum est vetus illud dictum, simile semper se adiungere simili. Vel, Vetus illud verbum, vt Terent. Sed tamē λόγος ibi exponi etiā Prouerbiū, vt Terent. (sicut Verbū apud Ter.) sed possumus reddere & Dictum prouerbiale, (liceat enim ita παροιμιαστὶ interpretari) ad retinendam vocem illam Dictum, eodem planè modo à Dico formatā quo λόγος à λέγω. (Quod λόγος tamē in hunc locum reiecī, propter aliarum quas habet præterea significationum varietatem.) Isidem pōrro dixit Philo, πῶς γὰρ (ὡς ὁ παλαιὸς λόγος) τῶν ἀλλων τὰ ἐμμανῆ. Rursum verò Plato Polit. 1, λόγον appellat hæc quæ Themistocles Seriphio cuidā respondit, Nec hercle, si ego Seriphius essem, nobilis: nec si tu Atheniensis esses, clarus vnquam fuisses. Itémque hæc, Nec in summa inopia leuis esse senectus potest &c. subiungit enim illi Themistoclis responso, καὶ πῶς ἂν μὴ πλουσίοις χαλεπῶς δι' τὸ γῆρας φέροιτο, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὃν οὐτ' αὐ ὁ ὄντως ἀνὴρ &c. id est, Quod Themistoclis dictum accommodari potest ad eos qui &c. Vel (vt Cic. vertit) Quod eodem modo potest dici. Sic apud Herodianum παντὸς λόγου ῥᾴδιον, & apud Synesium, ῥᾴδιον ἢ λόγος, Dicto citius. Et apud Platonem, οἱ λόγοι καὶ ἔργα, dicta & facta. Sed frequentius occurrit λόγος pro Sermo, Oratio, Verba. Xenoph. Hellen. 4, ἦρξατο λόγου ὁ Φαρναβάζης. ἐκ γὰρ ἐμοῦ πρεσβύτερος, inchoauit sermonem. Aristoph. Nubib., ὅπως ἄρ' ὄψει κἀπερήσεταί με τὸν λόγον μέτριμον, pro ἀπήρκεσάς μοι τὸν λόγον, abrupisti mihi sermonem, seu interpellasti. Isocr. in enc. Euagorx, ἐμοὶ μὲν οὖν Κόνωνος ἄλλος ἡμῖν ἔσται λόγος, de Conone alius nobis erit sermo. Ita quidē ad verbū, sed Latinius dixeris, De Conone alius erit dicendi locus. Aut etiam simplicius, De Conone alibi a nobis dicetur.

Λόγος, (sicut & plurali λόγοι) alicubi redditur aptè & nomine plur. Verba, vt τί δεῖ λόγου; quod Latinè Quid verbis opus est? Aristot. Rhet. 2, οὐδὲν γὰρ ἔοικεν ἡ ἡσυχία καὶ ἡ κατάληψις, οὐδὲν ἔτι δεῖ λόγου. Demosth. Olynth. 1, πάλαι γ' ἔδει τὰ δέοντα πράττειν, οὐδὲ ἢ ὀκνεῖν πολεμεῖν, οὐδὲ λόγου πολλοῦ δεῖν ἡγεῖσθαι. Commode λόγον reddiderimus nomine hoc Verba, in aliis etiam quibusdam loquendi generibus: præsertim verò vbi λέγω & ἔργον opponuntur. sic enim Latini inter se opponūt Verbis aut Verbo, & Re, vel Re ipsa, aut Reuera. Thucyd. libro 1, τῷ μὲν λόγῳ ὅτι τὸν Ἑλλήνων πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα βουλόμενος ποιεῖσθαι. Et lib. 6, λόγῳ μὲν γὰρ τιμωρίαν δίκαιον εἶναι ζητεῖν αὐτῶν, λέγω δὲ, τιμωρίαν αὐτῶν σωτηρίαν. Sic Isocr. in Panath. λόγῳ μὲν, ὅτι ῥᾴδιον, ἔργῳ δ' ὅτι χαλεπὸν τοῦτο πρᾶξαι τοῖς πόλεσι καταπεπολεμῶσιν. (Idem verò alibi τῷ λόγῳ & τῇ ἀληθείᾳ inter se opponit, vt hic λόγῳ & ἔργῳ. Apud Thucydidem autem aduersatur etiam τῷ ὄντι huic τῷ λόγῳ): & sunt qui λόγον in huiusmodi locis exponant, Prætextum vel Simulationem. Sed & in aliis quibusdam dicendi formulis inter se opponuntur λόγος & ἔργον. Interdum iungitur datiuus λόγῳ cum εἰπεῖν, dicitúrque λόγῳ εἰπεῖν, vt Lat. Verbis consequi. Herodian. lib. 8, οὐκ εἰπεῖν ὅτι λόγῳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν ἑορτὴν, Nemo verbis vllis consequi potuit, vel Vlla oratione consequi. Exponitur & Oratione complecti, in simili Demosthenis loco. Est autem velut παρέλκον ibi hic datiuus: at in isto Thucyd loco, lib. 1, καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, sunt qui λόγῳ exponant Orando, vel In iis quas habuerunt orationibus. (In v. l. affertur & λόγον λέγειν ex Demosthene, sicut λόγους λέγειν ex Aristophane, pro Verba facere. (de quo loquendi genere dicam & paulo pòst) Sed quod attinet ad prius illud εἰπεῖν λόγῳ ex Herodiano prolatum, eò referri possunt hæc loquendi genera, λόγου κρεῖττον & λόγου μεῖζον. ita n. appellant quod nemo possit λόγῳ εἰπεῖν. Thuc. l. 2, χαλεπώτερον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, morbi species huiusmodi quæ nulla oratione A explicari posset. Ad verbū, Superior oratione, id est omni facultate orationis. Interdum additur & πᾶς, vt in isto Philonis loco, πᾶς τὸ πρᾶγμα καὶ πᾶσι λόγου κρεῖττον καθίστησι. Isidem verb dicunt λόγου μεῖζον, πάντας λόγου μεῖζον. Et ὑπὲρ λόγον apud Gregorium, Supra quàm dici potest. Præterea legitur εἰς λόγῳ & ἐν ᾧ λόγῳ εἰπεῖν, vt Latinè Vno verbo, vel Vt vno verbo absolutā. (Et pro eodē εἰς εἶπεῖν λόγῳ, vel secūdum alios Vt ita dicā, aut Propè dixerim) Vocabulū λόγος redditur aptè Verbum & in hoc loquendi genere, λόγῳ εἰπεῖν, seu λόγου χάριν. Itidem enim Latini dicunt Verbi causa; & Verbi gratia. Aristoteles Ethic. Ηβῑῖ. 6 capite 12, ἕνεκα γε, λόγου χάριν, τοῦ τυχεῖν. Quinetiam λόγος singul. (sicut & plur. λόγοι) dicunt Græci eo sensu quo Latini Verba (& nos quoque, ad verbum Paroles, quum dicimus, Ce sont paroles. vel, Ce ne sont que paroles, quòd à nobis Itali mutuari dicūt eodem sensu Parôle, pro Fabulæ. i. mendacia) Λόγος, inquit B. interdū pro vanitate & mendacio ponitur, vt Verba Latinè. Demosthenes, λόγος ταῦτα καὶ παραγγελία τῶν πραγμάτων ἐστί, Verba sunt hæc, & impostura à proposito vos abducens. Idem pag. 171 λόγους λέγειν exponit Inaniter verba fundere, & Verba loquaciter facere. quo crediderim modo exponi debere & apud Aristoph. non simpliciter, Verba facere, vt habent v. l. Sed hoc addo iis quæ à Bud. de hac signif. nominis λόγος dicuntur, Græcos interdum ei adiungere aduerbium ἄλλως. vt Plutarchus in Sympos. sept. sap. λόγος, ἔφη, ταῦτα ἄλλως ἐστίν. Synes. μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς τὸν παραινεῖν. Idem alibi. μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς, τὸ μηδὲ μάχης ἄλλων πρὸς δοῦρα κεχηνέναι θαλάττῃ. Sed & Fabulæ Æsopicæ, λόγοι Αἰσωπικοί. & in sing. itidem λόγος. Bud. 174. Caterùm λόγοι apud Homerū extare falsò negarunt quidam ex vet. gramm. quum apud eum legamus Od. α, Λίσσετο δ' μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι, mollibus & blandis verbis. Vtitur & Hesiodus. Vide Λογοποιός.

Λόγος, de Dei Filio, apud Ioannem, ab aliis Verbum, ab aliis Sermo, & rectius. qua de re lege annot in Test. nouum. (simulque quos peculiares vsus ibi habeat.

Λόγοι, (sicut & λόγος) in variis loquendi generibus redditur Sermo, Oratio. (Sunt etiam peculiariter λόγοι Orationes eorum qui oratores vocantur, vt Demosth. Ciceronis, & aliorum. Sed & πολιτικοὶ λόγοι ex Aristot. Ciuiles causa.) Illorū autē loquendi generū exēpla proferā, prius tamē aliqua præterea eorum in quibus habetur singul. λόγος. Thuc. libro 1, καὶ πλείω ἐκόλουν τῷ λόγῳ ἐπιτιθέμενοι, digressionem orationis. Plutarchus De puer. educ. παιδαγωγὸν χρὴ ποιεῖν πολὺ ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ἐπιστατοῦντα. Idem De orac. def. οἱ ἀπὸ τῆς μαντείας καὶ φιλίας τῆς Δαμητρίου ἀφῆκα λόγον, ἀπαλλαγῆναι δίκαιός εἰμι. Lucianus De salt. ἐπὶ δὲ τῷ Νέρωνα ἐπαινῶ τὸν λόγον. Ibidem, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Κρῆτα ἀφίκηται τὸν λόγον. Ibidem, ἄξιον δὲ ἐπὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξελθεῖν μικρὰ, καὶ ἐς τὰ γήπεδα αὐτῶν Αἰγυπτίων καταβῆναι τὸν λόγον. Et vt Lat. dicūt Verba facere, sic Gr. λόγους ποιεῖσθαι. quod & pro Orationē habere. Isocr. Areop. λέγω δ' οἷς μὲν περὶ πραγμάτων πρὸς ὀργιζομένους καὶ χαριεῖσθαι πρὸς λόγους ἐπιτιθέμενοι, εἰκότως αὐ ἴσχυον πολὺ αἰτίαν ταύτην. Dicit verò & λόγον ποιεῖσθαι eadem significatione. Et λόγιος ἀνήρ, Hominum sermone celebratus, Bud. ex Xenophontis Cynegetico. Λόγῳ ἡμερῶν, Thucydides, Habito sermone. Et πολλῶν λόγων ἡμερῶν apud eundem, Multis vltro citróque dictis. Εἰς πολλοὺς λόγους ἐμπίπτειν, Demosthenes, In hunc sermonem incidere, vel In hunc sermonem delabi. Xenophon autem dicit etiam ἀφίκετο εἰς τοιοῦτον τὸν λόγον, q. d. Deuenit in hunc sermonē. Ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν. Xen. P. 4, In hoc sermone erāt, pro Sermo illis erat de his rebus. Λόγον ἐμβαλεῖν περί τινος, vel λόγους, Xen. & Isocr. Sermonem de re aliqua inicere. quod & facere sermonem dicitur. Item φέρειν λόγον, vt Latinè Inferre sermonem. Herodot. φέρειν Δαρείου λόγον παιδί. (Sed apud Platonem πρὸς οὓς τοὺς λόγους ποιήσει, exponitur Apud quos verba faciet) At διδόναι λόγον, Dare vices loquēdi & percunctandi, & vicissim respondere percunctanti. Budæus pagina 174, ex Plat. Sed apud eundem Plat. διδόναι λόγους exponitur etiam Dare potestatem dicen-

diſcu veniam: vt De leg. libro 11, δότω δὲ τοῖς πλείοσι λόγος ἴσος, parem det poteſtatem dicendi. Sic apud Thucydidem libro 3, ἀλλὰ καὶ λόγου ἐτυχομεν, poteſtatem dicendi (ſeu veniam) petiimus. Item διδόναι λόγον, Cauſæ dicendæ poteſtatem facere: & λόγου τυγχάνειν, de iis quibus facta eſt hæc poteſtas, Bud. 174. At Syneſ. dixit μεσθεῖν λόγον δικῆς, epiſt. 61, pro Cum nemine loquutus. Idem verò dixit καὶ μοι βραχὺ δόντι καὶ λαβόντι τὸν λόγον, pro Quocum paucis etiam colloquutus. Herodotus autem dixit in Thalia, μετὰ ταῦτα ὁμοίως τοῖς ἐμοῦ ἑλλησι ἐποιήσατο τοιούτους λόγους. quod exponitur Contulerūt inter ſe ſermones. Dicitur etiam aliquis ἑωυτῷ λόγον διδόναι alia ſignif. vt docebo in Λόγος ſignificante Rationem.

Λόγος, Sermo, vel Rumor. (ſed à Latinis itidem Sermo pro rumore in nonnullis loquendi generibus vſurpatur) Thucydides libro 6, δῆλον ὁ λόγος, ὅτι &c. Plut. De def. orac. ἔσχε τὸν λόγον ὡς Γάϊον σπείσαντα δῆθεν, Rumorem ſparſum fuiſſe, vel Famam rei diſſipatam fuiſſe. Et plur. apud eundem in Sertorio, λόγοις διαδιδόναι, Rumores in vulgus diſſeminare. Et λόγος κατέχει, apud eundem in Colot. Sic autem Latini ſermonem pro rumore vſurpantes, dicunt Sermo datus per totam ciuitatem, & Diſperſus ſermo, vel diſſipatus, & Increbuit ſermo: item Serere ſermones. Et pro eo quod hi dicunt, Vt fama eſt, Vt ferunt, illi ὡς λόγος, ſubaudientes ἔχει. Herodian. lib. 1, κωμῳδοῦσι δὲ τὸν Τρωϊκὸν, ὡς λόγος. Philo, πάλαι μὲν (ὡς λόγος) ἀπὸ τοῦ μὴ πάρεσθαι ζώντος διαπεπαυμένης ἦν. Sed interdum λόγος ἔχει dicunt, ſequente infinitiuo, vt apud Philonem, τοὺς μὲν γὰρ εὐσεβεῖν λόγος ἔχει σώματος δεῖσθαι. Alia autē exēpla Bud. affert p. 176. Vide & infrà in Λόγος pro Ratio. Cæterùm huc pertinet λόγου μεγάλου ἄξιος apud Herodotum, quod tamen non debet reddi Magnæ famæ eſſe, ſed Magni nominis eſſe. Λόγον παρέχει, ea ſignificatione qua Cic. dicit Sermonem dare, vide paulo pòſt in Λόγος, Opinio. Λόγου ἄξιος, (q.d. Sermone dignꝰ) Mentione dignus, Memoratu dignus, Memorabilis (quod & cōp. ἀξιόλογος) Polyb. οὐδὲν ἔσεσθαι ἄξιον λόγου. Thuc. l. 6, ὅσων ὑπὸ τῶν ἱππέων ἢ βλάπτεται ἄξια λόγου. Quo modo Gall. dicimus, Ce n'eſt pas choſe qui vaille le parler. Item, Non pas pour dire. At διδόναι τῷ λόγῳ Bud. vertit Memoriæ prodere, in hoc Gregorii loco, ὃ ἦν μάλιστα μοι τῶν ὀνείδους δικαιοῦν, καὶ οὐδὲ βουλομένῳ παρελθεῖν δυνατόν, τοῦτο δὴ δίδοται τῷ λόγῳ. In alio eiuſdem loco, τοῦτο δίδοται τῷ λόγῳ vertit Hoc ſcribam. Λόγος, Colloquium. vt εἰς λόγους προκαλέσασθαι, Thuc. l. 3, Ad colloquiū vocare. Et εἰς λόγους ἐλθεῖν, Ad colloquiū venire. Xenoph. τοὺς στρατηγοὺς αὐτῶν εἰς λόγους ἐλθόντας ἀπήγαγεν. Sic autem loquutus ante eum fuerat Thucyd. ſed ὦ ἵκεν vtens pro ἐλθών, lib. 3, τοῖς πολίταις ἥκειν εἰς λόγους. Idem hac ſignificatione dicit συνιέναι εἰς λόγους libro 4: item καταβῆναι εἰς λόγους lib. 3. Et τῷ Κλεομένει ὁ λόγος ἦν, Herodotus, Cum Cleomene colloquebatur. Λόγος, Diſputatio, Diſceptatio, (de qua ſignificatione vide Budæū pag. 179) Plato in Philebo, ὥσπερ οὖν, καθάπερ ἐλέγομεν, ἐπὶ τὸν αὖ τὸν λόγον, aggrediamur igitur hāc quoque diſputationem, vt Bud. vertit. Sic autem & alibi ſæpe cum apud illum ſcriptorem, tum apud alios. Interdum verò reddi commodè poteſt & nomine Quæſtio. (Sed hoc ſciendum eſt, poſſe λόγος in quibuſdam locis reddi vel altero horum nominum, vel ſimpliciter Oratio) Huc autem pertinet λόγος ὅδε μοι πρὸς σε ex Demoſth. pro Contendo tecum. Ἐξω τοῦ λόγου λέγοντες apud Platonem exponitur A re propoſita oratione abducentes. Bud. quoque vix ἔξω λόγου ſignificare ait, Non extra propoſitum, Non abs re. Λόγος, Opinio. Greg. ἔοικε δὲ ὁ ἐμὸς λόγος, dūtaxat vt mea eſt opinio. Idē, καὶ ἔστι τῷ ζωντι ὁ λόγος, οὐκ ὁ ἐμὸς λόγος, & hæc eſt ſacrificiorum ratio, vt mea fert opinio. Dicit autem & κατὰ γε τὸν ἐμὸν λόγον, hac ſignificatione. Et λόγον παρέχειν, Opinionem præbere & ſuſpicionem ex qua hominum ſermo excitatur. quod Cic. Sermonem dare dixit. Affert autem Bud. exemplum huius generis loquendi ex Polybio, ſed vſus eſt ante eum Thucydides. Meminit autē ille huius ſignificationis nominis λόγος p. 174, & 175, & 176.

Λόγος, Liber, Tractatus. Herod. Terpſich. οἱ δὲ λόγοι οἱ πρότεροι τῆς λόγου, ſuperiore libro, inquit Cam. Et in Clione, τῆς δὲ τῆς Ἀσσυρίων λόγου μνήμην ποιήσομαι, De hua in libris hiſtoriæ Aſſyriæ mentionem facturus ſum, vt vertit idem Camer. (vbi tamen aliter potius accipere malim) Sic autem λόγος, Liber, & apud cæteros ſcriptores. Galenus, ἐν τῷ ἑβδόμῳ λόγῳ, ſeptimo libro. (pro quo dixit alibi ἑβδόμῳ γράμματι) Apud Lucianum, Ἀλυπίου ἰατρικοῦ λόγος ἑνδέκατος, & eiuſdem λόγος δεύτερος. Sic apud Plut. περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης ἢ ἀρετῆς λόγος πρῶτος, & λόγος δεύτερος. Quinetiam ſubaudiendum putatur hoc ſubſtantiuum in nonnullis librorum inſcriptionibus: vt apud eundem Plutarch. ἠθικὸς pro ἠθικὸς λόγος, itidémque πολιτικώτατος, pro πολιτικώτατος λόγος. (In aliis autem locis poteſt vel ſubſtantiuum hoc λόγος, vel βιβλίον, aut aliud huiuſmodi ſubaudiri. veluti quum dicitur Πλουτάρχου περὶ παίδων ἀγωγῆς, aut Ξενοφῶντος περὶ ἱππικῆς). Apud Xenoph. itidem habetur οἰκονομικὸς λόγος. (vbi Ciceroni quoque λόγος eſt liber) verùm ἱππαρχικὸς, ac πωγωνικὸς, ſine λόγος: quum tamen alioqui eadem ſit in his quoque ratio. Quinetiam ipſe in fine libri περὶ ἱππικῆς, loquens περὶ τῆς ἱππαρχικοῦ, ſcribit, ἃ δὴ ἱππάρχῳ προσῆκεν εἰδέναι τε καὶ προσέχειν, ὑπὲρ ἑτέρου λόγου διελήλυθται. Λόγοι, Studia literarum, & diſciplinæ liberales. Bud. pag. 176 & 177 ex Syneſio & Gregorio. Vnde οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, & οἱ περὶ τοὺς λόγους τοὺς ἐλληνείους, Literati homines, ex eodem Greg. Et οἱ ὅτι λόγους δεδιδαγμένοι, ex Herodiano, Homines inſigni doctrina præditi. Contrà autē οἱ οὐκ τοὺς λόγων ὄντες, pro Illiterati: vt viciſſim οἱ ἐν τοῖς λόγων ὄντες, Literati. vt ſcribit Bud. pag. 179. (At in v. l. eſt οἱ ἐν λόγοις ὄντες ex Ariſtot. pro Studioſi doctrinarum) Sed peculiariter οἱ ἔξω τῶν λόγων, Studia externa, & literæ diſciplinæque nihil ad ſcripta Euangelica conſecratáque pertinentes, quæ ſeculares appellantur. B. ex Chryſoſt. Eodem autem ſenſu dicitur ἡ ἔξω τῶν παιδεία à Gregorio.

Λόγος, Ratio, à qua ſignificatione eſt ἄλογος, Ratione carens, vt apud Ariſtot. Rhet. 1, τῶν δ' ὀπτευμάτων αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου. Idem Ethic. lib. 9, cap. 8, καὶ διαφέρον πολλὸν ὅσον τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος. Et λόγον ἔχει, quod eſt Rationi conſentaneum. (pro quo & Conſentaneum dicitur ſine adiectione) Demoſth. οὐδὲν ἔχει λόγον, οὐκέτι μὲν τὰ χρήματα ὄντα ἡμῶν μητρὸς ζητεῖν, Neq; n. rationi cōſentaneū eſt, vel Nec. n. cōſentaneū eſt. Cōtrà λόγον ἔχει, Conſentaneū rationi eſſe, Ratione nō careꝛe. (Exponitur autē λόγον ἔχειν & Probabile eſt, Veriſimile eſt, apud Plut.) Philo οὗ ὁ ἔχει λόγον, Cuius quæ ſit ratio. Atq; vt dicitur aliquid λόγον ἔχειν, ſic etiam aliquis. vt Gall. Vous avez raiſon de faire cela, vel, d'avoir fait cela. Plato in Apologia, πάνυ ἂν ἔχειν λόγον βοηθοῦντες. vbi tamen exponitur, Non mirum ſit fortaſſe ſi opem ferant. Qua porro ſignificatione aliquid dicitur λόγον ἔχειν, eadem & λόγου ἔχεσθαι (& aliquis etiam ſæpiùs λόγου ἔχεσθαι) necnon τῷ λόγῳ ἕπεσθαι à Plutarcho. (At λόγον ἔχειν τινός, vt Lat. Rationem habere alicuius, alio ſenſu, vt docebo infrà) Item κατὰ λόγον γίγνεται, Cum ratione fit, Nō abs re fit, apud Plutarch. (Cui opponitur παρὰ λόγον, Præter rationem, Contrà quàm rationi conſentaneum ſit. Sed hoc παρὰ λόγον aliter etiam accipitur, vt oſtendā in comp. Παράλογος) Interdum verò κατὰ λόγον generalius etiam pro Vt decet. Apud Lucā autē Act. c. 18, v. 14, εἰ μὲν οὖν ἦν τι ἀδίκημα ἢ ῥᾳδιούργημα πονηρόν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ὑμῶν ἠνεσχόμην ὑμῶν, quidam κατὰ λόγον interpr. Meritò, at Vet. interpres Rectè. Ego certè puto κατὰ λόγον hîc ſonare ad verbum, Par raiſon: ea ſignificatione qua dicimus, Il euſt fallu par raiſon que ie vous euſſe ouys. (ſed ἠνεσχόμην ἂν ὑμῶν, ſonare puto quod diceremus I'euſſe pris la patiéce de vous ouyr) vel, Ie vous euſſe ouys par raiſon. vel, comme de raiſon. id eſt, C'euſt eſté raiſon que ie vous euſſe ouys. Sic autem & hæc Græca κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, reſoluo in ἦγον ἂν λόγον ὑμᾶς ἀνασχέσθαι ὑμῶν, Rationi conſentaneū fuiſſet, vel Conſentaneum fuiſſet me patienter vos audire. A Demoſth. Philipp. 3, λόγος & αἰτία copulātur, τί γὰρ αὐτὸν λέγειν καὶ δικαίας αἰτίας, vt ſi Latinè dicas Non abſq; ratione & cauſa. Λόγος ἐριστικὸς apud philoſophos, Ratio ſubſtantiæ, hoc eſt Finitio. Itē λόγος ἐριστικὸς, quaſi Ratio finitrix. Dicitur & λόγος φυσικὸς, necnon λόγος ſimpliciter

simpliciter. (Apud eosdē κῦ πρώτων λόγων, vel κῦ δεύτερον, Primaria ratione & causa, Per se: vel Secūdaria ratione & per accidens. De quibus lege B.p.180 & 181. ‖Λόγοι, Rationes quibus causæ & effectus cognoscūtur, vt ait Plato in Tim. quorū quidā sunt μόνιμοι & ἀμετάθετοι. de quibus lege eūdē B.183. ‖Λόγον διδόναι, vel ὑπέχειν apud oratores, Rationē reddere & causam dicere. Sic autem & alii solutæ orationis scriptores loquuntur interdū. Quinetiā plur. λόγους ὑπέχειν apud Xen. (vt vides apud B.173) sicut Lat. plur. Rationes cū verbo Reddere, aliisq; nōnullis. Itidē verò λόγον λαμβάνειν apud Demosth. cū alibi tū Phil. 4. (Cic. itidē Accipere rationes dixit) ἐγὼ μὲν τὸν χρημάτων λόγον οὐδένα πώποτε λαμβάνειν, ἐγὼν δὲ τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Æschin. autē dixit etiā οὐδὲν λαμβάνειν τὸν λόγον. Invenitur & λόγον εὐθύνειν, Rationē reposcere. At Plato in Prot. δίδόν σοι ὑπὲρ ἐμοῦ λόγον τίθεμαι, pro Nō postulo rationem reddi, vt exp. Cam. sed vide & Υπόλογος. ‖Λόγον ἔχειν, Rationē habere alicuius. vt Herodot. Eut. ἐν τῷ γε λόγον μάλιστα ἄξιόν ἐστιν ἔχειν. Dem. Pro cor. οὐκ ἔστιν ὅπως ἐπιεικέστερον τὴν πόλιν πάντων ὑμῶν, ἐὰν μὲν δίκης, ἢ συγγνώμης, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος οὐκ ἔχω λόγον, Si rationē haberet, B. interpr. At Cam. vertit, Si quidē respectu tāgeretur aut existimationis, aut maiorū, aut posteritatis. Dicitur autē & λόγον τιθέναί τινος, eadē illa signif. quod exponitur etiā Nō curare. Herodor. οὔτε λόγου μοι τοιούτου γενομένου ἰδιώτου. Et Theocr. Id. 3, - οὔτε ἐγὼ μέν τιν ὅλως ἔτιμαν, τὸ δέ μου λόγον οὐδέν τι τᾶς. vbi tamen multo significatius est quàm si Latinè dicas, Nullā mei rationē habes. At Gall. ad verbū & seruata metaphora cōmodissimè expresseris, *Mais tu ne fais aucun conte de moy.* vel, *Mais tu ne tiens aucun conte de moy.* sed alterū illud *Fais* respondet verbo τιθῆ. Dicitur autē eadē signif. οὐ πολλοῦ λόγου πωλεῖσθαι, quod sonat quidē ad verbū Gall. *Ne mettre point en conte*, sed accipitur tamē pro altero illo *Ne faire aucun conte*, pro Negligere, Contēnere, Floccifacere. Plut. Τὸν Ἀγησίλαον βασιλέως οὐ πολλοῦ λόγου τὸ Ῥωμαίων πλῆθος. Habet porro hanc signif. nomen istud λόγος, & absque his verbis. dicitur enim ἐμοὶ πολλὺς λόγος ἔσῃ, pro Nullo numero habeor. (addit autem & hanc interpr. Bud. Nulla opinione præditus sum) Itidē verò μείων λόγος. X. Pæd. 5, p. 76. vbi subauditur ἔσῃ. Additur interdū ὥσπερ, vt ab Aristoph. in Ran. ὥσπερ ἐμοὶ γ' οὐδεὶς λόγος Ἐπιτελυκίδης τὸν ὦμον ὑπνοῖ σφόδρα; Sed hic lectorē monendum putaui ne alterum verborum eorundem vsum cum hoc confundat. vt enim dicitur ἐμοῦ λόγος οὐδείς, sic vicissim ἐμοῦ λόγος τις. sed hoc aliam etiam significationem habet: vt in hoc Xenoph. loco, Pæd. 6, pag. 97, ὅτι τούτους ἤρετο ὁ Κῦρος, εἰ μή τι, ἔφη, λόγος τις ἐστὶ παρ' αὐτοῖς; Hic enim non interrogat an aliquam eorū rationem haberent, aut verum in aliquo numero esset apud eos: sed an aliquis de illis rumor apud eos sparsus esset. vt apparet ex hoc responso, ναὶ μὰ Δί' ἔφασαν, ἔστι γε, ὡς ἐγγὺς ἤδη ὄντα φοβοῦντες. Ac certè vt in Aristoph. loco quem modò protuli, abundare præpositio ὥσπερ, ita hic vicissim deesse mentò videri possit: atque adeo omissā esse suspicarer, nisi similem huius nominis vsum apud eundem scriptorem extare scirem) Huc pertinet & illud quod de Megarensibus dictum fuit, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. quod habes apud Erasmum in prouerbio, Megarēses, neque tertii, neque quarti. Vnde Callimachus sumpsit, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός, scribens, — τῆς δὲ παλαίτης Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. At Theocritus pro οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, dixit οὔτι λόγῳ τινὸς ἄξιος, οὔτ' ἀριθμητός. vbi animaduerte, λόγῳ ἄξιοι, (quod est Doricè pro λόγου ἄξιοι) non accipi in vulgò recepta signif. (quam & ipsam retuli suprà) sed perinde esse ac si diceretur οὐδὲν λόγου τινὸς ἀξιούμενος, οὐδὲ ἀριθμοῦ. vel, οὐκ ἄξιοι νομιζόμενος τῷ πλῆθος ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἀριθμῷ. (accipiendo πλῆθος passiuè) ‖Cæterùm vt huic interpretationi adhibētur ablatiui Numero & Loco, (dicēdo, Nullo in numero esse, Nullo in loco esse, vel Nullo in loco poni) sic & in aliis locis aliter adhiberi solent. vt ἐν λόγῳ συμμάχων λέγεται, numero sociorum censentur. v. Ibidem ex Aristot. ἐν φαρμάκου λόγῳ ἡ τροφή, medicamenti loco cibus est. Item, ἀντὶ ἀργυρίου λόγου νόμισμα σιδήρεον πάλαι, argenti loco nummum ferreum cudere.

Λόγος in alia etiam significatione rationis, vide in Λόγος, Proportio.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι Bud. vertit Rationem secum inire, & Ratiocinari secum. Ob quas interpretationes locū istū dandū putaui huic loquendi formulæ, nimirū post λόγος, quod rationem significat. Exponit tamen & Æstimare ac perpendere. Alicubi verò & Coniectura colligere, vt videbis pag. 174. vbi ex Andocide & Plutarcho affert exempla. Fortassis autem ex Herodoto sumpta fuit illa dicendi formula, apud quem non rarò occurrit. ac certè apud eum videtur & pro Deliberare alicubi accipi. quæ significatio huic etiam Plutarchi loco conuenit, vbi adiicitur particula ἄν. in lib. De oraculorum def. παύεται διαλογιζόμενα, καὶ διδόντα ἑαυτῷ λόγον ἂν μείονι βέλτιον ἐπὶ τὸ φθονεῖσθαι μένον, ἢ μὴ πλουτεῖν μετρεῖν, ἀλλ' ἐᾶν οὕτως.

Λόγος pro ἀναλογία, Proportio. vnde κῦ λόγον apud Aristot. in Hist. animalium, καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μᾶλλον ἔχον ὃν ἔνιοι κῦ λόγον τῷ ὅλῳ σώματος, id est Proportione: vt inquit Budæus, à quo & hæc scribuntur, Proportio In numeris & phthongis. vnde ἄλογον quod proportionem non habet. quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Idem λόγον ἔχειν exponit Proportionem habere & rationis similitudinem, id est ἀνάλογον εἶναι & ἀναλογεῖν. Plato in Phædone (inquit Camerarius) quæ nascantur, proportione nasci dicit, id est ἀνάλογον, in illa præclara & eximia terra: & ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id est, Pro pari portione esse perfectam lapidum naturam. Et Budæus iis quæ modò protuli, subiūgit hæc Synesii in epistola ad Ioannē, νῦν δὲ τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰ αἰτιατικὰ πολλάς. id est (inquit) Peccata verò sunt instar macularum quæ elui nequeunt. Sed quidam ibi interpr. Rationem habent ad maculas. Sicut in isto eiusdem loco, πῶς μαλακῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον εὐθυμεῖ πρὸς χορδῶν μουσικῶν, ad voluptatis rationem. Hic tamen εἰς ἡδονῆς λόγον malim vertere, Si habenda sit ratio voluptatis, aut potius Si spectetur voluptas, Si voluptatem spectes.

Λόγος, Mens. vt λόγῳ διωρισμένῳ, pro νοητῷ, Mente perceptā. Budæus pag. 183. vbi λόγος ab eo exponitur etiam Animi conceptio. Sed & pag. 175 itidem Mentis conceptus, necnō Cogitatio ab eo redditur, apud Themistium, ex quo hæc inter alia affert, οἱ δὴ πρὸς ἰδίας λογισμὸς, ἀμαθεῖ τῷ λόγῳ χωρεῖτε, πολὺ καὶ ὑποπεσεῖν χωρίζουσα. Sic autem apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ pro eodem.

Λόγος, vel plur. λόγοι aliis etiam modis alicubi reddī potest pro loco, seu pro re de qua agitur. vt (exempli gratia) ita orationem seu verba significat interdum, vt etiam ponatur pro re quæ verbis exprimitur, & illis velut continetur. Hinc fit vt δίκαιόν τινι λόγοις τινός, quod propriè sonat Admittere verba alicuius, ponatur ab Herodoto & Thucydide, pro Assentiri petitioni alicuius. Nonnunquam etiam λόγος seu λόγοι accipiantur pro Conditio seu Conditiones. vt apud Plat. epist. ἔχειν ἐμοὶ λόγους ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις. quam signif. habet & apud Thuc. ni fallor.

C. Λογογράφος, ου, ὁ, Qui orationes conscribit, Orator. Plut. De defectu orac. καὶ ῥητῶν ποιητὰς καὶ λογογράφους ὁ Σκέπτιος ἀγωνιζομένους λέγει εἶναι. (Sed interdum etiam in vituperium. vt apud Demosthenem, λογογράφους πάντα καὶ σοφιστὰς ὑποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ὀκνηλαζόμενος τοὺς ἀγῶνας. sic enim Demosthenem vocarat Æschines, tanquam per conuitium. & apud Dinarchum, καὶ αὐτὸ μὲν λογογράφου καὶ μισθοῦ τοὺς λόγους γράφοντος. (vbi per contemptum dicitur, sicut & Latinis Rabula) Latius etiā accipitur. nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον & Thucyd. λογογράφους vocat historicos in sui operis præfatione. adeo vt λογογράφος videatur posse appellari quicunque oratione soluta scribit. HINC Λογογραφία, Orationum scriptio, aut etiam Historiæ scriptio. Sed Hermog. λογογραφίαν ab oratione distinguit, vt Platonis scripta, inquit Budæus. ET Λογογραφικὴ, τέχνη, Ars scribendi orationes, ex Platone. ITEM Λογογραφέω, ῶ, Scribo orationes forenses, (aut scriptum) vel Scribo historiam. Plut. de Demosthene, λογογραφῶν κρύφα τοῖς σοφισταῖς.

τῶ Gregor. ἐς τὰ λογοχαφῆ τῶν αὐθρώπων πολιτείαν. vbi B. interpr. simpliciter Scribo.

C. Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, Orationum ingeniosus concinnator, Orationum peritus artifex, Qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat, Qui quasi vermiculatis sermonis concinnitate vtitur. ex λόγος, & δαίδαλος, de quo dixi Tomi primi col. seu semipag. 899. Plato in Phædro, πάνυ γε βέλτιον λογοδαίδαλον βυζάντιον αὐθρα. Φ. τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον; Cicero in Oratore, Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum, & Leontinũ ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multósque alios quos λογοδαιδάλους appellat in Phædro Socrates. Quintil. lib. 3, c. 1.

C. Λογόδειπνον, ου, τὸ, q.d. Cœna sermocinatrix. Vtitur Athen. in præfatione suorum librorum, quos δειπνοσοφιστὰς inscripsit.

C. Λογοδιάρροια, apud Athanasium, Verborum cõtentio, seu pugna, Altercatio inanis.

C. Λογοδιάρροια, (q.d. Verborum profluuium) Profluentia loquendi, vt Cicero dixit in Part. Dicitur autem iocosè hoc verbum de garrulis, quasi eorum lingua laboret morbo qui διάρροια quidẽ vocatur. i. profluuiũ, sed de alui profluuio dici solet. Athen. Dipnos. l. 4, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπαι ἔφη, ὦ συμποσίαρχε τοῦτο λογοδιάρροιας ἀνέχλουμαι καὶ μὴ πιεῖν. C

C. Λογοδιδάσκαλος, Artis dicendi magister. Sonat tamen simpliciter Dicendi magister, vt & Cam. interpr.

C. Λογοειδής, ἐος, ὁ & ἡ, Solutæ orationis speciem præ se ferens. vnde λογοειδίσι ἐχρήσαντο, Hermog. ET Λογοειδία in poemate vitium quoddam, quum nihil cultus splendorisve habet, sed nugax est & futile. Ita v. l. sine exemplo. Fortassis autem λογοειδία dicitur in poemate quum non assurgit, sed humi repit, solisque metris à soluta oratione differt.

Λογοειδὴς à λόγος significante rationem. vt Themist. 28, τὸ λογοειδὲς τῶν ζώων, similitudo rationis in quibusdã animantibus, vt in auibus nidificatio.

C. Λογοθήτης, ου, ὁ, Rationũ perscriptor, Rationalis. B. ex Cyrillo, qui de dæmonibus dicit, οἱ πλωτάρχαι καὶ λογοθῆται καὶ ταμιευτικοί. VNDE Λογοθετῶ, Rationem reposco, Ratiocinor, Computo. Photius p. 325, οὐ δεῖ ἐμοῦ λογοθετῆν τὸν δημιουργὸν ἐφ' οἷς οἰκονομεῖ τὸν κόσμον. B.

C. Λογοθλάσπατα signa, in v. Lex Cxlii Aureliani Med. chr. libro 3, cap. 2, Sin verò occulta fuerit solutio, quam Græci ἄδηλον appellant, aut immensa signa, quæ Græci λογοθλάσπατα vocauerunt. Sed fortasse scribendum potius disiunctim λόγω θλαστά, (quid autem significet λόγω cũ illa voce, antea dictum fuit) & pro Immensa reponi aliud vocabulum debet.

C. Λογοθήρας, ου, ὁ, (ea forma qua dicitur ὀρνιθοθήρας) Qui verba aucupatur, Verborum captator. Philo De vita Mosis libro 3, οὐχ ὅσοι μαθηδύουσιν οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταί. Cicero eadem metaphora eadémque de re dixit, aucupium delectationis, in Oratore, Ne elaborata concinnitas, & aucupium delectationis manifestò deprehendatur.

C. Λογολάτης, ου, ὁ, Blatero, seu Blaterator, Nugator, Loquax. vt exponit Budæus in hoc Gregorii loco, πλῶσαι δ' ὅμως ἀναγκαῖον ἐστὶ τοὺς λογολάτας, καὶ μὴ ἐπίμονα ἀλῶναι, λίχνοι ἔχοντας. Sic Epigramm. libro 2, Τούτοις τοῖς ἐσθλὰ δίκτυον ἀϊδομάχοις, λογολάταις. Fit ex λόγος & λίχνη, à quo & ἀδολέσχης. HINC Λογολατῶ, Blaterare, Nugari.

C. Λογομανέω, ῶ, Literis & disciplinis vehementer incumbo. vt Bud. pag. 833 apud Chionem interpr. cuius locũ affert. Sed hoc addo, propriè sonare quasi quis dicat, Literarum insano quodam amore teneor. vt Gall. dicimus *Il est enragé après l'estude*.

C. Λογομάχος, ου, ὁ, Qui verbis pugnat, Qui cõtentione verborũ delectatur, Argutator, quales sunt sophistæ. Greg. μή μοι τὰς ὀπτικοῦ πάλιν τοὺς λογομάχους. HINC Λογομαχία, Pugna quæ committitur verbis. A Bud. exponitur Verborũ velitatio, & Loquax contentio, ex Eust. in illa Homeri verba, Il. α, ὡς τὸν γ' αὖτις ἐπιβρίσει μαχοσυλίῳ ἐπέεσσι. Potest & vno verbo exponi. Rixa. Et VERB. Λογομαχέω, ῶ, Verbis pugno, Verbis velitor, Rixor. Vtitur Dionys. Areop.

C. Λογοποίημα, ου, τὸ, Oratio fabulosæ narratiunculæ. Cam.

C. Λογοποιός, οῦ, ὁ, Fabularum confictor, Fabularum scriptor, vt quando Æsopus appellatur λογοποιός, cum ab aliis tum ab Athen. (Testatur autẽ & Eust. eum vocari λογοποιὸν pro μυθολόγον, vbi hunc vsum nominis λόγος, à quo est λογοποιός pro λογολόγος, antiquum existimare videtur, sicut vicissim vsum nominis μῦθος pro λόγος apud Hom. cæterósque ver. poetas extare scimus. Sed de λόγος Eust. non adeo attentior, quum apud Hom. rarũ sit, adeo vt etiam vsquam apud eum extare negarint vet. quidam gramm. sicut antea dictum fuit: significet autem ipsi simpliciter Verba, cum in eo quem protuli loco, tum in isto, Il. o, v. 393, — καὶ τὸν ἔπεφνε λόγοις: eandémque & apud Hesiodũ signif. habeat. Crediderim igitur potius λόγους primùm fuisse appellata quæuis fabulosa, seu quæuis mendacia, vt & Latini vtũtur nomine Verbarum deinde Fabulas quales sunt Æsopicæ, alíque, idẽ nomen accepisse) Cæterùm λογοποιὸς generalius Qui fabulas, id est mendacia, confingit, Vaniloquus, Qui talsos rumores spargit, Rumigerulus. Demosthenes in Timocr. ἔστι τινὰ ἀγοραῖ λογοποιοὶ καθίσται οἷς ἀπλᾶ μὲν τὰ χρήματα ἔστιν οὐκ ἔστιν. Sic vsus est & Synesius non semel, vt epist. 44, ὁ λογοποιὸς ὁ πρώην ἐξ ἀφανοῦς, καὶ τοῖς λογοποιοῖς καταχωθεὶς καὶ καταστὰς. Idem epist. 104, ὥσπερ τοῖς ἐφόδοις λογοποιοὶ ἄλλοι ἄλλοθεν ἦσαν φαίνονται. C

Λογοποιὸς est etiam Orator, item Historicus, vt scribit Bud., nulla tamen exempla harum signif. afferens, sed apud Isocr. λογοποιοὶ opponuntur poetis, seu potius ab illis distinguuntur: à Xen. autẽ videtur peculiarius poni pro historicis. Λογοποιὸς exponitur etiam Orationis artifex, à Cam. apud Platonem.

Λογοποιΐα, ας, ἡ, Fabularum confictio, seu scriptio, Mendaciorum confictio.

Λογοποιῶ, ῶ, Fabulas confingo, seu scribo. Fingo, poetarũ more, de quibus etiam vsurpat hoc verbum Isocr. καὶ πολλὰς ἄλλας αἰτίας ἐλογοποίησαν περὶ τῶν θεῶν. Sic autem & Plato De rep. lib. 2, καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαῖον λογοποιεῖν. Generalius etiam pro Confingo, Mentior, Rumorem falsum spargo. Demosth. Philipp. 2, καὶ λοιπὸν ποιοῦσι πολλά. θεμιστοκλῆς ὡς ἐλάττω πιεῖν. Et in Midiam, ἐὰν οὕτως ὡς ἀπηλλαγμαι, θεμιστοκλῆς ἐλογοποίει. Dicitur item λογοποιῶ τινά τινος, vt apud Philonem, καὶ τοὺς ἱππέας ἐπορεῖ πιεῖν τὰ λογοποιοῦσιν. vbi exponi etiã potest simplicius Tales rumores vel sermones iactabant. Sic certè & alibi inuenitur simpliciter positũ & generaliter pro Rumorem aliquem spargere, seu disseminare, Dictitare aliquid, Perhibere: vt in hoc Luciani loco, ὦ σοῦ ὁ Λυδὸς, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅτι ἡμῶν Λυδοὶς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσεις. HINC Λογοποίημα, (q.d. Fabulamentũ) Fabula, Cõmentum, Mendacium. Affert autem Pollux ex Plat. ET Λογοποιητικὴ τέχνη Cametarius affert ex Platonis Euthydemo: postquam dixit λογοποιοὶ appellari Artifices orationis.

C. Λογοπράτης, Verborum venditor. Qua signif. causidici omnes ac rabulæ, λογοπράται appellari possint. Sed in v. l. annot. ex Greg. λογοπράτης pro epitheto Iudæ, quòd Christum, λόγον Dei, vendiderit.

C. Λογόπωρος, ου, ὁ, Qui verborũ mercaturam exercet, Qui verba vendit. De Sophistis dictum, vt scribitur in v. lex.

C. Λογιάτρος, Verbis tenus medicus, Verbis tenus artẽ medicinæ profitẽs. ΑΤ Λογιατροὶ ἰατροί, medici qui ratione & methodo propria morborũ remedia inuestigabant. Gorr.

C. Λαλογία, ας, ἡ, (q.d. Sẽperloquiũ) Verbositas, πολυλογία, Suid. & Hesych. Sed à Suida exp. etiã ματαιολογία. Ἀπλογία (inquit B.) Dicendæ causæ aut rationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Demosthenes in oratione περὶ παραπρεσβείας, Καὶ διδοὺς εὖσιν δίκας, πολὺ ἀπλογίαν ἔρῶ φερτοτέρους. Etiamsi rationes iam administratæ reipub. reposciti fuerint, iterum tamen iterúmque reddere rationem offerentes & paratos. Hesychius ἀπλογίαν exponit τὸ ἑκάστοτε δίδοναι λόγον καὶ ἀπολογίαν, subinde obnoxium esse rationibus referẽdis. Harpocr. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ δίκην ὑπέχειν. Demosth. περὶ Εὐβούλ. dicit ἀπλογίαν παρέχειν.

ET Αἰολόω, ῶ, vnde αἰολωτὶς, quod Hesych. & Suidas exponunt ἀεὶ λαλεῖς. i. Semper loqueris. sed ille addit etiã ἀεὶ φορτίως. At in v.l. αἰολωτὶς redditur Verbosi, perinde acti nomen esset. Quinetiam falso ei tribuitur expositio ex αἰολία sumpta.

C. Αἰσχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui turpia & obscœna loquitur, ET Αἰσχρολογία, ας, ἡ, Sermo turpis seu obscœnus, Sermonis turpitudo, Verba turpia, Verborum obscœnitas. Aristoteles Ethic. 4, capite 8, de comicis, πῖς μὲν γὰρ λωγαῖον ἢ αἰσχρολογία. Idem Polit. 7, ὅλως μὲν ἐκῶ αἰσχρολογίαν ἀπὸ τῆς πόλεως δεῖ παντοδαπὸν ἐξορίζειν. ET Αἰσχρολογέω, Turpia loquor, Turpibus verbis vtor, Turpis & obscœnus sum in sermone.

C. Ἄλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rationis expers, Sine ratione, Auersus à recta ratione. Quæ tres interpretationes, Ciceronianæ sunt. Ἄλογος vno verbo Irrationalis à nonnullis, ab aliis Irrationabilis, sequendo Quintilianum, vertitur. ἄλογα ζῶα, Animalia rationis expertia, vel Ratione carentia, aut Irrationabilia, Bruta animalia, siue Brutæ animantes. Plato in Timæo, τὸν πολὺν ὄγκον καὶ ὄστρεον προσφυῆ, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα λόγῳ κρατήσας. Hanc definitionem Stoicam, πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, Cicero interpretatur, Perturbatio, auersa à recta ratione, contra naturam, animi commotio. Opponuntur autem λόγος & ἄλογος. vt in his Stoicorum item definitionibus, Βούλησις, λόγος ὄρεξις. ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄλογος. quas Cicero sic reddit, Voluntas, quæ quid cum ratione desiderat. Libido, vel cupiditas effrænata, quæ aduersa ratione incitata est vehemẽtius. Hanc præterea, λύπη ὀξεῖα συσταλὴ ἄλογος, vertit, Ægritudo, animi, aduersante ratione, contractio. Ἄλογος ἁφὴ (inquit Budæus) apud Dionysium Halicarnasseum, est qua sine arte, nullo vsu, aliquid deprehendimus: vt decorem corporis, harmoniam cantus, venustatem dictionis, & similia. ἄλογος πειθὼ pro eodem: apud Quintilianum, Vsus irrationabilis. ‖Ἄλογον, Rationi nõ consentaneum, Cum ratione pugnans, Inconsultò & temere dictum seu factum Absurdum. Isocrates De pace, πάντων δ' ἀλογώτατον πεπόνθασιν ὅσοι νομίζουσιν &c. Plato in Apologia, ὃ δ' πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ ὀνόματα οἷόν τε ἦν κατηγόρων εἰδέναι καὶ εἰπεῖν. Id est, Quódque omnium est absurdissimum, ne nomina quidem accusatorũ sciri ac proferri posse.

Ἄλογος, Facultatis dicendi expers. quasi cui λόγος nõ sit datus. ‖Ἄλογα, Non dicenda, Non fanda, Nefanda. ἄῤῥητα, exp. Hesychius, citans Soph. in Thyeste. Vide aduerbium Ἀλόγως paulo pòst.

Ἄλογοι ἐφαπτίδες, Asymboli, Qui nondum symbolum pro conuiuio soluerunt. vt explicatur in vulg. lex. Græcol. Suidæ verba sunt, ἄλογοι ἐφαπτίδες, οἱ μήπω ἐξηλληχότες τὸ ὀφλίσκανον ἑαυτοῖς.

Ἄλογοι ἡμέραι, Dies irriti, vt exponunt quidam apud Græcos Bibl. interpr. Num. c. 6. Alii, Dies innumerati.

Ἄλογον, Proportionem non habens. quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Ita Bud. post Philoponum.

Ἀλόγως, aduerbium, Sine ratione, Absque rationis vsu, Irrationabiliter, Irrationabilium animalium more, vel Brutorum more. Nam Brutè aduerbium durum est. ‖Item Ἀλόγως, Absurdè, Nullam ob causam. Nulla certa cum ratione. Isocr. in Panathenaico, καὶ τῆς πατρῴας ταύτης ἔτυχον οὐκ ἀλόγως, & honorẽ hunc non absque consequuti sunt. Idem ad Philipp. ὀφθυμήσας μοναρχίας ἀλόγως καὶ μανικῶς, captus monarchiæ desiderio nulla cum ratione, & insanè.

Ἀλόγως, Cum silentio. Propriè, Sine sermone, Sine vllo verbo. Apud Soph. ἀφώνως, ἀλόγως, Tacitè & cum silentio. vel Sine voce & sermone.

Ἀλογία, ας, ἡ, Irrationabilitas, Rationis carẽtia: si ita loqui fas esset. ‖Item Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas. Denique ἀλογία dicitur inesse ei quod dictum factúmve est citra rationem, non adhibita ratione in consilium. Plato De leg. 10, ἀζήμιος ἢ ὑπὸ τινος ἀλογίας. Idem epist. 7, διὰ τὴν ἀπιστίαν καὶ ἀλογίαν τὴν ἡμετέραν, Propter eorum quæ facta fuerũt absurditatem & temeritatem. vel, Propter eam quæ cernitur in iis quæ facta

sunt absurditatem & incogitantiam, aut temeritatem vel, Rationis & iudicii inopiam. Quidam ἀλογίαν vertunt etiam absurditatem. sed videmus hic Platonem post ἀπιστίαν, (quod ad verbum sonat Absurditatẽ) subiungere ἀλογίαν.

Ἀλογία exponitur à Suida & ἀταξία, id est Confusio & perturbatio. propriè Quũ nihil ordine fit. Vbi enim est ἀλογία, id est, nihil fit certa cum ratione, ibi nec ordo vllus seruatur. Vicina est igitur hæc significatio proximè præcedenti. Citat autem Suidas exemplum significationis quam ponit.

Ἀλογία, Contemptus, Aspernatio. Herodotus, ὑπ' ἀλογίην ποιεύμενος, Contemptui habens, Cõtemnens: ὑπ' μηδενὸς λόγου ποιεύμενος, nullam rationem habens. Idem, ὑπ' ἀλογίης ἔχω, itidem pro Contemptui habeo. Idem, ἀλογίῃ εἶχον τὸ χρηστήριον, pro nihilo habebant oraculum.

Ἀλογία vocatur à Gregorio edictum Iuliani quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium, ita scribens, ἵνα ὑπ' ἀρχῆς ἡ βασιλείας προκηρύξῃ πλὴν ἀλογίας. B. At pro silentio posità ἀλογία vide in λογάω.

Ἀλογία, Quum necessitas reddendarum rationum à principe remittitur. vt annotatum est in v.l. Vide Ἄλογον proximè sequens.

Ἄλογον, ου, τό. Apud Pollucem & Suidam ἀλογίου δίκη, Actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit. Sic dicitur vt ἀρχαρίου δίκη, & alia. Inuenitur & ἀλογίου ἔγκλημα, Crimẽ non redditæ huiusmodi rationis. id est, Crimen quod admittitur non reddendo earum rerum rationem. Nisi pòtius ἔγκλημα hìc idẽ est quod δίκη.

Ἀλογέω, ῶ, F. ήσω, Rationem alicuius non habeo, Aspernor, Contemno. λόγον τινὸς οὐ ποιῶ, vel ὐδενὶ λόγῳ πείσομαί τινά. Herodotus, ἀλογήσας συμβουλίης, consilium aspernatus. Philo De mundo, ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. ‖Suidas vult ἀλογῆσαι significare etiam παραλογίσασθαι, id est decipere. cuius significationis exẽplum habes in pass. voce, paulo pòst.

Ἀλογέομαι, οῦμαι, Contemnor, Spernor. Laert. in Thal. οἱ δ' ἐπιδὴ διαπρησθέντες ἠλογήθησαν, ὡς πρὸς Κρῆτας πάλιν ἔδοσαν, quum autem eorum legati spreti redissent, Cois bellum inferunt. vnde participiũ ἠλογημένος, Contemptus, Cuius nulla ratio habita est, Qui neglectim transmissus est & præteritus. Alciphrontis Lamia Demetrio, καὶ ἠλογημένην σαυτῷ καὶ ἀχαριστουμένην παρ' ἑαυτῇ, & neglecta à te interque amicas præterita taceo, apud meipsam vota faciens vt videre tantùm te liceat. Vide Bud. in Comm. p. 1078.

Ἀλογῆσθαι, Decipi. vt Maccab. libro 3, cap. 11, ἀλογηθῆναι πάντες συμβήσονται, exponitur Eos decipi cõtinget.

Ἠλογημένος τοῖς apud Dionysium de diuinis nominibus, pro Rationis vacuus. Bud.

Ἀλογεύομαι, A ratione aberro, Non sum compos rationis, Absurda loquor, & non consentanea rationi, nec cohærentia. Ita Bud. apud Cic. exponit.

C. Ἀνάλογος, ου, ὁ ἡ, Ad proportionẽ similis, vt vertit Hermolaus, Proportione respondens. λόγον ἔχει, inquit Budæus, est etiam Proportionem habere & rationis similitudinem. hoc est ἀνάλογον εἶναι καὶ ἀναλογεῖν. Idem alibi, ἀνάλογον etiam idem dicitur quod ἀντιστρέφον, ex aduerso respondens. Aristoteles De mundo, πάντες ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν καὶ λιμνῶν γιγνόμενοι. Ἀνάλογον item Respondens ex æquo, Æque pollens, iunctum cũ præpositione πρός. Aristot. Ethic. 5, ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμισυ εἶναι πάντος. ὥσπερ καὶ ἐν αὐτῷ μικρὸν ἀμφότερα, ἀνάλογόν ὅτι πρὸς τὰ ἐν πᾶσι μέρεσι. ‖Ἀνάλογος, Consentaneus. Aristot. Rhet. 3, τὸ δὲ πρέπον ἔξει ἡ λέξις ἐὰν ᾖ παθητικὴ καὶ ἠθικὴ, καὶ πρὸς ὑποκειμένους πράγματα ἀνάλογον. id est, Consentanea & congruens, Nõ absona, vt ait Budæus. Porro ineptissimam & planè falsam esse censeo vocis ἀνάλογος formationẽ quæ ab Etym. ponitur. vt sit ἄλογος primùm à λόγος, deinde ἀλόγος, & interiecto ν, ἀνάλογος quasi Rationi consentaneus. Hoc enim etymum mihi videtur satis refellere vel Plat. locus in Timæo, in quo pro ἀνάλογον dicit diuisim ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, & Cicero Proportione interpretatur itidem.

Ἀνάλογον, aduerbialiter ponitur interdum, vel po-

tius aduerbium est. Plato in Timæo, ἐκ π αἰσίας ἀναλόγου τῶν συγκραθεισα μερῶν, καὶ ἀλόγου μεμιγμένα καὶ ξυμφυέντα. quæ verba Cicero ita reddit, Temperatione trium partium & proportione compacta. ‖ Ἀνάλογον (inquit Budæus) aduerbium est, & significat quædam esse inter se proportione constituta aut natura comparata. Aristot. in 2 De anima, αἱ ῥίζαι τοῦ σώματος ἀνάλογον ἔμφυτον γὰρ ἔλκει τὴν τροφήν. id est, Quod in animante est os, hoc est in arbore radix. Themist. in Post. analyticis, 1, ἀλλ' ἐὰν ἀριθμοὶ πέντε ὦσιν, καὶ ἑκάτερος οὗτος ἀνάλογον. καθόλου μὲν γὰρ ἀληθὲς, ἐὰν τέσσαρα ἀνάλογον ᾖ, καὶ ἑκάτερος ἀνάλογον ἔσται, si quatuor vel numeri vel magnitudines statuantur intercedente inter eas proportione, si situs commutentur, sic quoque proportio salua erit. Galen. ad Glauconem lib. 2, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν εἶνον τρυγὶ, eadem ratione qua &c. Idem annotat eundē Gal. alibi, sicut & Aristotelē, sæpe vti pro Iustar & similitudine rationis. Hactenꝰ ex Bud. Citatur in v. l. hæc Platonis verba, ἀνάλογον ἑαυτὴν ἁρμόττει. ibiq; exponuntur, Se accōmodat proportione: in hoc Plat. loco, De leg. lib. 10, ἢ ποιοῦντα πάντας ἀνάλογον ἑαυτὴν ἁρμόττει ὁμοφώνους τε καὶ μείζονας. Ibidē citatur ex Aristot. Pol. ὁ παρ' ἀνάλογον, pro Iustā excedes proportionem. ‖ Bud. κατ' ἀνάλογον exp. Eo quod vicem præbet, in hoc Aristotelis loco, De anima libro 2, εἰ δὲ τὸ ζῶον ἄνευ τοῦ ἁπτικοῦ ἔχειν ἀδύνατον, τίνος μὲν ἕνεκα. ἀναγκαῖον ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτην ἔχειν ἢ ἀρχὴν, τίνος δὲ αἱ αἱμάτιες, ἐν ᾧ κατ' ἀνάλογον μορίῳ. i. in eo quod vicem sanguinis præbet.

Ἀναλόγως, aduerb. idem quod ἀνάλογον aduerbialiter positum. vide igitur proximè præcedentem annot.

Ἀναλογία, ας, ἡ, Proportio, Cōparatio. Cic. in Plat. Timæi interpretatione, Quæ Græcè ἀναλογία, Latinè (audendum est enim, quoniam hæc primùm à nobis nouantur) cōparatio proportióve dici potest. Ibidē, δι' ἀναλογίας ὁμολογῆσαι vertit Proportione cōstructū. Quintil. l. 5, c. 11, Ἀναλογίας quidam à simili separauerunt, nos eam subiectā huic generi putamus. Nā vt vnū ad decē, sic decē ad centū, simile certè est. Hæc Fabius. Secundum Aristot. ἀναλογία est ἰσότης τοῦ λόγου, Ethic. 5.

Ἀναλογία apud grammat. de qua sic Fab. l. 1, c. 6, Omnia tamē hæc exigunt acre iudicium. ἀναλογία præcipuè, quam proximè ex Græco transferentes in Latinum, proportionem vocauerunt. eius hæc vis est, vt id quod dubium est, ad aliquid simile de quo non quæritur, referat: vt incerta certis probet. Quod efficitur duplici via, comparatione similium, in extremis maximè syllabis (propter quod ea quæ sunt è singulis, negantur debere rationē) & diminutione. Cōparatio in nominibus, aut genus deprehendit, aut declinationem. Genus, vt si quæratur, funis masculinū sit an fœm. simile illi sit panis. Declinationem, vt si &c. Vide locū. Secundū Gell. autē, (lib. 2, c. 25) ἀναλογία est Similium similis declinatio. quam quidā Latinè proportionem vocant.

Ἀναλογία arithmetica, Proportio quæ est in numeris. vt in priore illo Fabii loco.

Ἀναλογία autem geometrica, inquit B. qua contingit totum ad totum ita sese habere, vt vtrunque ad vtrunque. hoc est, vtrunque ad alterum. Est autem hæc proportio hiulca & interrupta. id est, non continua. hoc modo, vt A ad B se habet, sic C ad D. sit igitur &c. Vide sequentia apud eum in prior. annot. in Pandect. Sciendum est autē, quam vocat proportionem interruptam, ab Aristotele appellari ἀναλογίαν ἀνάλογον διηρημένην: quam verò cōtinuam proportionē, ἀναλογίαν συνεχῆ.

Ἀναλογέω, ῶ, Proportione respondeo, Proportionem habeo & rationis similitudinem. quod etiā dicitur duobus verbis, ἀνάλογον τῷ, vel λόγον ἔχειν. Galenus, ἀναλογεῖ ὑγίεια μὲν ὑγιεινοῖς συμπτώμασιν πάλιν ἀναλογεῖ ῥώμη σώματος ἀνδρείαις ψυχῆς, eandem rationem habet. Alexand. in Problem. ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχνίᾳ φλογί. vbi ἀναλογεῖ φλογὶ variè exponitur, hisce videlicet modis, Flammæ respondet, vel aptè respondet, Flammæ habet proportionē, Proximè ad flāmā accedit, Conueniriam cum flamma habet. Item, Eadē est eius ratio quæ & flāmæ, quā postremā expos. cæteris prætulerim.

In Pandectis τὸ ἀναλογοῦν μέρος, Portio, Rata pars, inquit Budæus.

Ἀναλογικὸς, ἡ, ὁ, Proportionabilis, ad verbū. fit. n. ἀναλογικὸς à verbo ἀναλογῶ. ideóq; quū sit verbale, expono nomine barbaro quidē, sed quod & ipsum quādā verbalis speciē præ se ferat. In v. l. Græc. ἀναλογικὸς exp. Qui ratione fulcitur, Ratiocinatione vtēs. & ὅρος ἀναλογικὸς, definitio quæ secundum proportionem existit. Itē ex Laertio ἀναλογικοὶ quidā philosophi memorantur. Illæ autē duæ priores expos. Qui ratione fulcitur, Ratiocinationibꝰ vtens, planè mihi videntur respuendæ.

C. Ἀξιόλογος, ν, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Mentione dignus, sicut & in λόγου ἄξιος dictū fuit) Memorabilis. Thuc. lib. 1, ἡ ἀξιολογωτάτη τῶν προγεγενημένων πόλεμος, maximè memorabile. Syn. ep. 133, ἀξιόλογα λίθων βάρη. Dicitur etiā de homine pro Nō spernēdus, Qui est alicuiꝰ pretii. Thuc. l. 2, ξυλλαλίσας τοὺς στρατηγοὺς τῶν πόλεων παρῶν, καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους. Et l. 3, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι, qui maximi fiebant. VNDE Ἀξιολόγως, Ita vt mentione dignū sit, ἀξίως λόγου. Et ἀξιολογώτατα μᾶλλον τῶν in v. l. Laudabiliter & præclarè. Et ex Xenophonte, οὐδὲν ἀξιολόγως ἡδύ, Voluptas nulla quam magni facias.

C. Ἀργολογία, ας, ἡ, Sermo otiosus & inutilis. ET Ἀργολογέω, ῶ, Otiosa & superuacanea dico. Basil.

C. Ἀρχαιολογία, ας, ἡ, Sermo aut historia de rebus antiquis, vt libri Iosephi De antiq. Iud. & Catonis Origines. ET Ἀρχαιολογέω, ῶ, Antiqua memoro, De antiquis disseruo. Pro Res antiquas scribo, citatur ex Gaza De mensibus. ‖ Item Antiquis verbis vtor, Antiquo sermone vtor.

C. Ἀπαρτιλογία, Summa quadrans & rotunda. ὁ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς, vt Eust. exp. Herodot. 98, à tergo. Bud. comm. p. 736 ex Cic. interpr. Ratio quadrans, quū nihil nec excurrit, nec deest.

C. Βραχυλόγος, ν, ὁ καὶ ἡ, Breuis in sermone, Qui breuiter dicit aliquid aut loquitur. Plut. Lyc. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Λυκοῦργος βραχυλόγος τις ἐοικε γεγονέναι καὶ ἀποφθεγματικός. Dixerat verò paulo antè τὸν λόγον τὸν Λακωνικὸν, βραχυτατον. ET Βραχυλογία, ας, ἡ, Sermonis orationisue breuitas: idem quod βραχυέπεια. Quintil. l. 8, c. 3, Huic subiacet virtus non solum apertè ponendi rem ante oculos, sed circūcisè atq; velociter. Ac meritò laudatur breuitas integra, sed ea minus præstat quoties nihil dicit nisi quod necesse est. βραχυλογίαν vocāt. quæ reddetur inter schemata. Est verò pulcherrima, quum plura paucis complectimur. ET Βραχυλογέω, ῶ, Breuiter loquor, Breuis sum in dicēdo. Plut. Apophth. ὑπὲρ ὑμῶν βραχυλογοῦντας ἔπαυσαν, ad Lacones multa & magna crimina Thebanis obiicientes.

C. Δεινολογία, ας, ἡ, Oratio amplificans & exaggerās rei indignitatē, vt δεινώσεις. ET Δεινολογέομαι, Quiritor, Grauē iniuriā me passum esse dico. Herodot. Melpom. ὁ δὲ ἀρότης, ὡς φάσθαι ὑπορυσσόμενος, καὶ δεινολογέεται. Plut. Sert. ἀγανακτοῦντων ἢ τῶν σωμασκητῶν καὶ δεινολογουμένων εἰ τῶν, &c. Item δεινοποιῶ & ὑπερβαλλομαι, Crimē amplificō, Rei indignitatē exaggero, vt δεινόω.

C. Δεκάλογος, ου, ὁ, Decem præcepta: vt Paul. ad Gal. 5, ὁ ἐν λόγῳ dixit pro Vno præcepto. Est autem Hebraismus.

C. Δευτερολογία, ας, ἡ, Secundæ partes in dicendo, Secunda actio, vt Quint. loquitur, seu Secundæ agēdi vices. cui opp. πρωτολογία infrà, quod vide. Aphth. in Progymn. De loco cōmuni, διατριβολογία ἢ ἔσται καὶ δεῖπνολόγιον. διὸ πρῶτοι μισοῦσιν οὐκ ἔχει. ET Δευτερολογέω, Secūdo loco dico, Secūdā orationē habeo in iudicio, Secundas in dicendo partes obtineo. quod & δευτεραγωνιστῶ metaph. ‖ Itē Sermonem iterum habeo. ex Maccab. lib. 2, cap. 13.

C. Δικαιολόγος, ν, ὁ, Causidicus. B. ET Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio, Iuris sui in mediū prolatio, vt B. interpr. Plut. De Herod. ὁ βαρβαρικὸς κραυγὰς ἢ πομπικὸν θορύβους ἢ φυγὰς καὶ διώξεις οἰκουμένῳ δικαιολογίαν ἢ μάρτυρα αἰκίαν. Philo De vita M. l. 3, ἐοίκασι μὲν ἡ δικαιολογίας οὐκ ἀπρεπῆ, non alienā exulationē esse. Apud rhet. est schema, quod Rutil. l. 2 p. fieri solere scribit, quū æquitatē causæ quāmaximè breui sententia cōplectimur. Cuius rei exēplū affert. B. δικαιολογίαν exp. etiā id quod

pro Cauſæ firmamento dici poteſt, i. διχμολόγημα. Vide Budæum pag. 49, vbi ex Libanio locum affert.

ET Διχμολογικὸς, Iuridicialis. vt διχμολογικὸν κτῖσις apud rhetores, Status iuridicialis, vt Quintilianus interpr.

ET Διχμολογίομαι, Iura mea allego, & in iure diſcepto: quod Cauſificari Plautus dixit, Cicero etiam Cauſari & Proferre: Quintilian. & iuriſconſulti Allegare appellant, hoc eſt προτείνεσθαι & προίσχεσθαι, & παρέχεσθαι & προφέρειν. Et τὰ διχμολογημένα, allegata, διχμώμενα. Bud.

Διχμολογίομαι ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ & διαιτάζομαι. Plutarchus, Δημίων ἐκέκρικε τοὺς Ἀθηναίους διχμολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λιμένων. Lucianus, ἡδέως ἂν σοι διχμολογησαίμην ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι, iudicio contenderem & diſceptarem. quomodo & Athenæus vſus eſt. Alibi, διχμολογοῦντο πρὸς μὲ, mecum amicè expoſtulabat quòd iniuriam intuliſſem. Hæc Budæus pag. 48, 49. Vide & alia exempla pag. 414. vbi & διχμολογίω voce actiua affert ex Ariſtot.

C. Διαλογίω SIVE Διπλογίω, ET Διλογίω, Geminato verbo loquor. vt σιγάτω σιγάτω apud Ariſtoph. ἔδος γὰρ τοῦ κωμικοῦ, (inquit ſchol.) διπλογεῖν ὀνόματα. Item Bis dico. Syn. de quodam memoriter pronũtiante carmina, πύπτε πυξ, στίχες ἀπὸ δίδωσιν, οἱ προσπαίων, οἱ διαλογῶν, οὐκ ἐπισκώπτων ἐφ' ᾧ πολὺ αἰσχύνην ἀβρῶσιν, non offendens, non ſeſe reuocans, non reſiſtens & hæſitans ad memoriam recolligendam. Cicero Pro domo ſua, Quemadmodum iſte præpoſteris verbis, omnibus obſcœnis, identidem ſe ipſe reuocando, dubitans, timens, hæſitans pronuntiarit. Se ipſe reuocando, διπλογῶν, ἑαυτὸν ἐπανακαλούμενον. Bud. Διπλογούμενα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur, vt ὀρὸς & ὄρρος, ἀοσπόγων & αὐροπόγων, ἕλη & ἵλη.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Εὔλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rationabilis, vt Quintil. loquitur: Rationi conſentaneus. cui opponitur ἀλόγιστος. In Definit. Stoic. βούλησις, εὔλογος ὄρεξις. id eſt, Cicerone interpr. Voluntas quæ quid cum ratione deſiderat. Et εὔλογος αἰτία, cauſa quæ ſuis rationibus bene quaſi ſtabilita eſt, Probabilis. Herodian. libro 3, οὐχ οὕτως ἀλόγους ἔχομέν αἰτίας, ἔχθρας ὡς αἰσχρὰς. vbi Polit. vertit, Non ita ſpecioſas. Et paulo pòſt, πότ' ἦ δοκῶν καὶ ἀλόγους ἔχειν αἰτίας, probabiles rationes. Et lib. 7, ἐπ' ἀλόγοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς εἰκότως ὡρίζετο. Et εὔλογον, ſ. ὄν, Rationi conſentaneum eſt. Ariſtot. εὔλογον ἦ τοῖς εἰδόσι τὴν ζητουμένην ἡδίω τὸν αἰῶνα τιθέναι, rationi conſentaneum eſt ſcientium vitam ſuauiorem eſſe quàm indagantium. VNDE Εὐλόγως, Cum ratione, Ita vt rationi conſentaneum eſt. Herodian. lib. 1, οὐδέν τι εἶος τῶν ἀλόγως ὑποκρίνασθαι, quum nihil haberet quod ſaltem honeſtum ſpecie reſponderet, vt Pol. vertit. Quod verò in dogmatis Stoicis habetur, ἀλόγως τὴν ἕξιν ἑαυτὴν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cicero interpretatus eſt, Vt laudandus ſit is qui mortem oppetat pro republica.

AT Εὐλογία, ας, ἡ, Honeſtus ſermo, vt B. p. 815 interpr. in hoc Plat. loco, ἀλογία ἁρπαγὴ καὶ ἁρμοσία ἢ ἀδικοσύνη. Item Laus, Prædicatio ἔπαινος. Thuc. lib. 2, καὶ τῶν ἀλογίας ἅμα, ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανεῖσαν σημείοις καθηκούσαις, lauda tionem eorum de quibus nunc dico. In Axiocho, σωφρόνων ἀλογίαι τοῦ ἀρίστου, aſſiduæ virtutum prædicationes. Item Benedictio, vt theologi loquuntur. Philo De vita M. l. 1, παρελάβομεν ἐπ' ἀλογίαις οὐκ ἀποτρόπαιος ἐγὼ, ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus ſum. Paulus verò 2 Cor. 9, ἀλογίας vocat etiam collectas & eleemoſynas à fratribus beneuolis & bene precantibus collatas. Ad Rom. cap. vlt. διὰ τῆς χρηστολογίας & ἀλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per aſſentationem, vt dependeat ab ἀλογία, quod pro oratione ponitur ad prædicandas alicuius laudes accõmodata. Addit tamen, poſſe & pro fucata illa & inani facundiæ ſpecie accipi, qua tecti pſeudoprophetæ ſolent ſimpliciũ animos fallere: vel pro fauſta precatione: quòd his præcipuè artibus ſoleant vti pſeudo prophetæ, vt ſimplices præſertim mulierculas ſub pietatis & longarum precum prætextu deuorent. ET Εὐλογίω, Bene dico. vt ἀλογεῖν τὰς δίκας, bene dicere ſeu agere cauſas. Iſocr. in or. περὶ ἀντιδ. Item Laudo, Prædico. Iſocr. Panath. ὡς ἦ ὀλίγοις ἀλογεῖς αὐτούς. Idẽ in Archid. τοὺς βουλομένους ἡμᾶς ἀλογεῖν, ἀπορῶν πείσομέν σε τὸ παραχρῆμα τῶν ἡμῖν ἀξίους ἔπαινον. laudare, ἐγκωμιάζειν. Bud. Similiter Ariſtoph. Equit. ἀλογῶσι βουλόμενοι τοὺς πατέρας ἡμῶν, id eſt ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Item, ἀλογεῖν τὸν θεὸν, laudibus gratiſque venerari, vt Tacit. loquitur. ſeu ἀγαθολογεῖν. Item Bene precor, Fauſtis imprecationibus proſequor. Matth. 5, ἀλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. Geneſ. 2, ἠλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν, bene ei precatus eſt, vel (vt alii ex Tacito interpret.) Approbauit & ſuo fauore imbuit. Philo De vita M. l. 3, κατηρασάμενος δι' ὑπερβολὴν κακῶν οὐ μόνον ἐπὶ πᾶσιν ἀλλὰ μόνοις τοῖς ἀρίστοις ἀλογεῖσθαι θέμις. Act 1 Cor. 10, τὸ ποτήριον τῆς ἀλογίας ᾧ ἀλογοῦμεν, Beza exponi poſſe putat αἰνοῦμεν, καθιερῶμεν, ſanctificamus, ſeu conſecramus: vel cũ Œcumenio, ὁ ἀλογούμενος καταπεδαίζομεν, quod cũ laude & gratiarum actione adornamus. VNDE Εὐλογητὸς, Benedictus, Laudatus. ET Καταλογῶ, Deprædico, Prædico, Laudibus extollo.

C. Ἡδύλογος, ου, ὁ ἡ ἡ, Suauiloquens, Suauiloquus, vt Enn. & Lucr. loquuntur. Idem quod ἡδυεπὴς. vt ἡδυλόγου ζωάοντος in Epigr.

C. Κακολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, Maledicus. Ariſtot. Eth. 4, c. 3, ἀλλ' ὡς ὑπερβολὴς ὄντι. διόπερ ἡδὺ κακολόγος, ἡδὺ δὲ τῷ ἐχθρῷ, εἰ μὴ δι' ὕβριν. ET Κακολογία, ας, ἡ, Maledictio, Maledicentia. Cic. Maledictio nihil habet propoſiti præter contumeliam. Gell. Ob aſſiduam maledicentiã & probra in principes. Plutar. in lib. qui περὶ πολυφιλίας. inſcribitur, τῇ δὲ περιεργίᾳ τοῦ κακολογίας αἰσχύνη συνακολουθεῖ. Interdum verò ſignificat potius Maledictum, id eſt Probrum à maledico ingeſtum. ET Κακολογικὸς, Ad maledicendum factus, Vituperatorius. ITEM Κακολογῶ, Maledico, Maledictis figo, Coniicio & congero maledicta in aliquem, Vexo aliquem probris & maledictis. Plut. De Herod. δῆλός ἐστιν ἡδόμενος τῇ κακολογίᾳ. Item Malè precor, Diras & omnia mala imprecor. oppoſitum τῷ ἀλογῶ, vt etiam præcedens. Theologi hic quoque Maledico interpretãtur. Matth. 15 & Marci 7, ὁ δὲ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

C. Κυφολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui leuis eſt in verbis. ET Κυφολογία, ας, ἡ, Verba leuia, Leuitas verborum.

C. Μακρολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui longâ oratione vtitur, Prolixus in ſermonibus ſeu oratione. quomodo à πολυλόγος differat, infrà ex Ammonio tradetur. ET Μακρολογία, ας, ἡ, Prolixitas in dicẽdo, Sermo prolixus. Quintil. 8, c. 3. Vitanda μακρολογία. i. longior quàm oporteat ſermo. vt apud Liu. Legati non impetrata pace domũ, vnde venerant, abierũt. Sed huic vicina περίεργος, virtus habetur. ET Μακρολογίω, Longa oratione vtor. Herodian. Et Athen. l. 6, ἵνα δὴ μὴ πολλὰ μακρολογῶ.

C. Ματαιολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, Vanus in loquendo, Vaniloquus, Vanidicus, vt Plaut. & Liu. loquũtur. VNDE Ματαιολογία, ας, ἡ, Vaniloquẽtia, Liu. & Tacit. Seu Verba vana.

C. Οἰκτιολογία, ας, ἡ, Oratio ad miſericordiam ſeu miſerationem commouendam. Vel, qua miſeratio mouetur: idem quod ἐλεεινολογία.

C. Ὁμοιολογία, Dictio ſimilis, Verba ſimilia. Quintil. l. 8, c. 3, De ornatu or. quũ de ταυτολογία & ἐπαναλήψει loquutus eſſet, Prior hac ὁμοιολογία eſt, quæ nulla varietatis gratia leuat tædiũ, atque eſt tota coloris vnius: quæ maximè deprehenditur, carens arte oratoria. eáque & in ſententiis & figuris, & compoſitione longa, non animis ſolùm, ſed etiam auribus eſt ingratiſſima.

C. Ὁμόλογος, ου, ὁ & ἡ, (q. d. Iiſdẽ verbis vtens) Cõſentiens, Aſſentiens. Qui in eadẽ eſt ſententia, ſeu opinione. Xen. Symp. δοκοῦσιν οἱ αὐλοὶ τοῖς ὁμόλογοι ἡμῖν ἥδιον λέγειν. In v. l. exponitur & Cõſentaneus: affertúrque ex Galeno, μίαν ὁμόλογον κρᾶσιν ἔχειν. vbi dicitur ea eſſe temperies quam vulgus mediocrũ proportionalem appellat.

Ὁμολόγως, q. d. Conſentienter. Exponitur & Cõuenienter, Congruenter, ex Cic. in quodam loco de quo dicetur in Ὁμολογουμένως poſt verbũ Ὁμολογῶ. Itẽ ὁμολόγως ἔχων, Conſentaneus. At vero apud Bibl. interpretes cap. vltimo Oſeæ, ὁμολόγως ἀγαπήσω αὐτούς, Perſpicuè & apertè, vel Abſque vlla dubitatione. vulg. lex. ex Hieronymo.

Ὁμολογία, ας, ἡ, Consensus, Assensus. Item Conuenientia, Plato Sympolio, συμφωνία ἢ, ὁμολογία τις. ὁμολογίαν δὲ ὁμοδοξίαν, ἴσως ἂν ἁρμοττόντως, καλέσαιμι τις. Sic autem & apud Paulum epist. 2 ad Corinth. cap. 9, v. 13, vbi malè Vetus interpres reddidit Confessionem. Cicero ὁμολογίαν in quodam Stoico dogmate vertit Conuenientiā, vt videbis pag. 163 mei lexici Ciceroniani. ‖ Ὁμολογία, Pactum, Pactio, Conditio, Compositio. Thucyd. ὁμολογίαι ὁπτιοῦν dixit pro Conditione æqua, vt scribit Budæus. Sed alibi apud eum ablatiuus ὁμολογίᾳ variè redditur. lib. 1. καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tandem compositionibus. Aut, Accesserunt ad conditionem & pactionem, vt etiam loquuntur interdum Latini. Exponitur item, Tandem composuerunt & in fidem recepti sunt. (Obiter autem hic animaduerte ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, sicut alicubi apud eundem ξύμβασις & ὁμολογία pro eodem ponuntur) Idem eodem libro, καὶ περὶ Φωκίας ὁμολογίᾳ αἱρήσοντες πόλιν, Quum coegissent reddere vrbem compositione. Apud eundē non semel καθίστασθαι aliquam vrbem pro Ad deditionem adigere pactione, seu compositione. vt, ξυνέβη καὶ περὶ τῶν Ἐπιδαμνίων πολιορκουμένων καθίστασθαι ὁμολογίᾳ. Sed & ipsæ vrbes dicuntur προσχωρεῖν alicui ὁμολογίᾳ, pro Dedere se seu deditionem facere pactione (aut etiam omittēdo hunc ablatiuum) vel In fidem se dare. Sic autem & ὁμολογίᾳ χρῆσθαι, apud Herodotum. Item pro Fœdus inire, Pacisci. quod & ὁμολογίαν ποιεῖσθαι apud eundem Thucydidem. Apud Aristotelem καθ' ὁμολογίαν Bud. vertit Cum eo vt pactum constituatur. Exponit autem & Stipulationem contractus apud eundem. Plato in Critone ὁμολογίας & ξυνθήκας copulauit, vt Latinè Pacta & conuenta sæpe coniunguntur.

‖ Ὁμολογία, Confessio. Isocrates in Busiride, ἐπὶ τίνι γὰρ λόγον ὃν συνέγραψας, οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βυσίριδος, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἄν τις εἰκότως νομίσειεν. ἃ γὰρ ἀπολύεις αὐτὸν τῶν ἁμαρτημάτων, ἀλλὰ μὴ ἀπαφαίρεις. Sic & in Test. noui scripseris pro confessione.

Ὁμολογέω, ῶ, Consentio, Assentior. Et ὁμολογῶ σοι τοῦτο, (pro κατὰ τοῦτο) De hoc tibi assentior, De hoc tecum sentio. Pausanias in Laconicis, τοῦτο Ἐπιμηλίδῃ καταπεπυθόμενοι λέγουσιν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν Ἀργεῖοι. Synesius, καὶ πολλοῦ δέω τοῖς τὸ πλῆθος ὑποπτήσσουσιν ὁμολογῆσαι. Item Concedo, (vt quum concedimus aliquid et aduersus quem disputamus) Plato De republica lib. 2, ὁμολογῶν Θρασυμάχῳ ὅπερ τὸ δίκαιον, ἀμύητον ἀγαθόν, Hoc concedere Thrasymacho, vel Hoc assentiri Thrasymacho. Ὁμολογήσωμεν ἀλλήλοις, vel simpliciter ὁμολογήσωμεν, Plat. Inter nos conuenit. Idem in Critone, ὡμολογηκέναι ἔργῳ καὶ οὐ λόγῳ, ita conuenisse. Et cum infinitiuo. Isæus, καὶ οἱ μὲν τὸ ἔνημα αὐτῷ ὡμολόγουν εἶναι παρὰ Νικοστράτου. Demosthenes, κἄδυ αὐτῷ ὁμολογήσασθαι μὴ ἀποδώσειν. ‖ Ὁμολογῶ, Spondeo, Rogāti promitto. vt Budæus exponit in hoc Libanii loco, ἐγὼ μὲν οὖν ὡμολόγηκα πρὸς ἑαυτὸν οὐδενὸς ἂν πόνου φείσασθαι σοὶ τυχεῖν. Item cum infinitiuo. Demosth. καὶ ὅλως δὲ τῆς πόλεως καὶ σῴας ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Et ex Thucydide, ὁμολογῶ σοι καταλῦσαι. Et ex Platone epist. 7, πρᾶξαι ὡμολογήσατε ὅπη πύθεσθε τῶν λόγων. Inuenitur & cum accusatiuo. vt apud Platonem, σὲ σμικρὸν σὲ μέγα ὡμολόγησα, addito etiam datiuo personæ σοι. Itidem apud eundem in Sympolio, ἃ δ' ἂν τις ἐκεῖνοι ἐκέλευσε πάσχειν ὡμολόγησαν, φασὶν οἱ πάλαι βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι). Sic dicitur ὁμολογεῖν μισθόν, pacisci mercedem. Exponitur & Vouere à Budæo in hoc loco Herodiani, ὡμολόγηκε πυθοίσθαι, καὶ ἔθυσε σωτήρια. ‖ Ὁμολογῶ, Confiteor. Thucydides lib. 2, καὶ τὸ πιστεῦσαι οὐχ ὁμολογεῖν πρὶν αἰσθέσθαι. ἀλλὰ μὴ διαφθείραι ἔργῳ, αἴσχιον. Plutarch. De differendi & inuidia, ὅτι μισεῖν μὲν πολλοὶ τὸ ὁμολογεῖσθαι ἔσικε, φθονεῖν δὲ οὐδενὶ λέγουσι. Et cum præterito: vt quū dicitur ὁμολογῶ πεποιηκέναι. Et cum participio, ex eodem, ὁμολογῶ εἰκαθόμενος. Inuenitur & cum accusatiuo. vt in Epigramm. libro 2, ὡμολόγησε φόνον, Fassus est cædem, Fatsus est se perpetrasse cædem. ‖ Alicubi autem ὁμολογῶ aptius exponitur Profiteor quàm Confiteor. ‖ Ὁμολογεῖν, quod Gall. Emologuer, pro Homologuer, Autorita te publica comprobare. B. Ὁμολογῶ apud Thucydidem pro eo quod alibi dixit ὁμολογίαν ποιοῦμαι. libro 1, Θάσιοι δὲ τέλει τῷ πολεμουμένῳ ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις, Composuerunt cum Athenienſibus, vel Dediderunt sese.

Ὁμολογεῖσθαι pro ὁμολογεῖν, id est Assentiri, Concedere, ex Xenophonte, ὁμολογοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι).

Ὁμολογεῖσθαι, passiua signif. dicitur id quod cōcessum est, & de quo conuenit, seu, id quod aliquorum cōsensu receptum est. Isocrates Paneg. ὁμολογεῖται μὲν ὑπὸ πάντων ἀρχαιοτάτην εἶναι) καὶ μεγίστην, καὶ θαυμαστὴν πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστοτάτην. Plut. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν ὅτι ῥητορικὸς ἦν ἄριστος Ἀξιόχου. quod etiam dicitur ad verbum Confessum est, (vt Cic. quoque dixit confessam rē & manifestam) & Pro confesso habetur. Sed mutatur aliquando hæc orationis structura, omittendo ὅτι. vt apud Platonem De rep. libro 1, ὁμολογεῖται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς τῶν σωμάτων εἶναι) ἄρχων, pro ὡμολόγηται ὅτι ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς, σωμάτων ὄντων ἄρχων. Vnde ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον, itidémq; ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον opponūtur apud Isocratem & Xenophontem. Item cum infinitiuo, pro Conuenit inter nos, vt apud Platonē in epist. ὡμολογήθη τῶν, πολὺ σοι μᾶλλον οἰκεῖα ἐμά. At ὁμολογούμενοι λόγοι, vt Cicero interpr. apud Platonem, (pag. 14 Cic. lexici) Oratio quæ sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat. Sic ὁμολογούμενον αὐτὸ ἑαυτῷ, vide apud Bud. pag. 774. Exponitur ὁμολογούμενος & Conueniens, Cōsentaneum, vt apud Aristotelem De gener. & corrupt. lib. 1, λόγοι πρὸς τὰ αἰσθητὰ ὁμολογούμενα λέγοντες. ‖ Ὁμολογεῖσθαι, Promitti. vnde ὁμολογητὴς, Promissus, in v. l.

HINC Ὁμολογουμένως, q. d. Confessē. pro quo dicitur Ex confesso, à Fabio, Vituperare quæ ex cōfesso sint turpia. (Ita enim hæc reddideris Græcè, καὶ ψόγον ἃ ἐκ τοῦ ὁμολογουμένως ὄντων αἰσχρά) Plutarchus in Solone, ὁμολογουμένως τῶν σοφίας ἐρασής. Etiam Conuenienter, Concorditer, Consentaneè. Xenophon, καὶ ὁμολογουμένως γε ὦ Σώκρατες ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. Item cum datiuo, vt ὁμολογουμένως τοῖς ἐφημέροις, Xen. Conuenienter & congruenter iis quæ dicta sunt. vt Cic. ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, vertit in quodam Stoicorum dogmate, Congruenter naturæ conuenienterque viuere. Sed in vulg. lex. pro ὁμολογουμένως habetur ὁμολόγως, affertúrque in illo aduerbio hic locus. ITEM Ὁμολόγημα, Id de quo conuenit inter aliquos. Et peculiariter apud Platonem, Id de quo conuenit inter differentes, Quod vtrinque confessum est.

Αἰθομολογία, ῶ, vel potius Αἰθομολογέομαι, οῦμαι, Constituo, Paciscor. Conuentum & pactum ineo. διομολογοῦμαι. Plutarchus in Bruto, de nece Cæsaris loquens, καὶ τοὺς ἀλλήλους ἤβλεψαν, αἰθομολογούμενοι δίχα τῶν προσώπων ὡς χρὴ μὴ φεισομένων σώματος, id est Nutibus & signis in facie eminentibus cōstituentes. Ita Budæus, qui addit ex Polyb. in 5, διόπερ αἰθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ὑπὲρ τῆς χώρας μάχεσθαι. Videtur autem propriè αἰθομολογεῖσθαι esse Mutuum pactum inire, Vicissim inter se de aliqua re consentire. Sed superuacaneū esset addere hæc vocabula Mutuum & Vicissim in illis loquendi generibus.

‖ Budæus ait αἰθομολογεῖσθαι significare etiam δικαιοῦσθαι, Rem exponere, ex Laertio. Vide & Suidam.

Αἰθομολογεῖσθαι, Vicissim confiteri, vel Gratias agere. Duobus enim his modis exponitur in hoc loco, Lucæ cap. 2, de Anna prophetide. καὶ αὐτὴ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς &c. Vbi Erasmus ait ἀνθωμολογεῖτο non esse simpliciter Confitebatur, (vt vertit vetus interpr.) sed Confessione respondebat: vt referatur ad confessionē Simeonis & aliorum quorum hæc confessioni respondebat. Nazianzenus ad hunc Lucæ locum alludens scribit, μετὰ Συμεὼν συνηλαλάξαμεν καὶ μετ' Ἄννης ἀνθωμολογησάμεθα. Budæus exponit, χάριν ὡμολόγει, id est Gratias agebat. Quòd si esset ea vis præpositionis hic quam putat Erasmus, interpretandum foret, Vicissim gratias agebat. Suidas ἀνθωμολογησάμεθά σοι ὁ δεῖνα apud Dauidem exponit ἠχαριστήσαμεν. HINC Αἰθομολόγησις, pro quo DICITVR Αἰθομολογία. Est autē (vt tradit B.) αἰθομολογία dicta Confessio in sacris scriptis. quia confitemur

Domino accepta ab eo beneficia, & nos omnia ab eo habere.

c.r. Ἀιομολογάω, al, in Pand. pro Fateor, vt ait Budæus. Vetere tamen scriptores vocem passiuam vsurpant. Plutar. ἀιομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους, Fatentes inter se. Plato De rep. lib. 1, εἰ ἀιομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοποῖμεν, Si mutuò concedentes differamus. Est etiā ἀιομολογεῖσθαι Cōstituere. id est, Vt confessum inter differentes ponere. Idem, ἀιομολογησόμεθα τὰ εἰρημένα, Age igitur videamus quæ inter nos conueniant ex iis quæ suprà disputata sunt. Gregorius εἰς Βασίλειον, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὑπεθέμεθα καὶ ἀιομολογησάμεθα, Quoniam hæc ita me dicturum proposui & constitui. Est & alia constructio, videlicet ἀιομολογήσασθαί τι πρός τινος. Plato in Symposio, ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα μικρὰ ἔτι ἐρέσθαι, ἵνα ἀιομολογησάμενός παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω, id est, Vt quum ab eo confessionē assentionémque expressero, tum demum dicam. Vel, Quum hoc ab eo vt confessum indubitatúmque expressero. Bud. in Comm.

Ἀιομολογοῦμαι, in passiua voce simul & significatione, Pro confesso habeor. Demosth. ἀιομολόγημαι τὰ ἄριστα πεφάνθαι. Philo De mundo, ὁ γὰρ θεὸς πάσης καὶ ζωῆς αἴτιος ἀιομολόγηται πᾶσι τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, id est, Deus pro confesso habetur causa. Sed Latini potius impersonaliter loquētes dicunt, Pro confesso habetur, vel Pro confesso est Deū esse causam. Sic illa Demosthenis verba, ἀιομολόγημαι τὰ ἄριστα πεφάνθαι, Pro confesso est me optimè agere, Confitetur omnes, vel Fatentur omnes. nam ἀιομολόγημαι in præterito significationem præsentis obtinet.

ΑΤ Ἀνομολογούμενον quum est nomen (inquit in Cōm. Bud.) significat Non consentaneum, Non conueniens. Profert etiā duo ex Aristotele exempla, quæ ibi videnda relinquo. In vulg. lex. citatur ex Theophrasto, De hist. pl. lib. 8, ἀιομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, pro Leuitati absonum. Cæterùm quum ἀιομολογούμενον appellat nomen Budæus, intelligе participiale nomen: vt Latinè Confessus, Indubitatus, & alia multa. Est autem contrarium τὸ ὁμολογούμενον, præfixum habens α priuatiuum, ν euphoniæ causa interiecto.

ITEM Ἀνομόλογος pro ἀιομολογούμενος in v.l. citatur ex Gaza De mensibus. In iisdem EST Ἀνομολογία, quod exponitur Inæqualitas, Diffidentia. ego malim Incongruentia, Inconuenientia.

Ἀνομολογία, ας, ἡ, Assensio inter aliquos de re quapiā, Constitutio rei cuiuspiam vt confessæ & indubitatæ. ἀιομολογίαι (inquit Hesychius) αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις.

C. Ὁμολογέω, Rectè loquor & propriè. Plut. De tuend. sanit. ὥσπερ πάντα μὴ τὰ γεγενημένα ἡμαρτῆσθαι φέρεται συμβαίνει, πολλὰ δὲ τῶν αὐτῶν καὶ φρόνιμα ὄντα πεπηγότα, οὐκ ὀρθολογεῖ καθ' ἡμαρτῆσθαι. Bud.

C Παλιλογία, VEL Παλιλλογία, ας, ἡ, Verbi eiusdē iteratio. Παλιλογία, (inquit Aquila Rom.) Iteratio: quæ figura repetito eodē verbo aut nomine nō diuersa vult intelligi, sed idē quod significatur, efficere vehemētius: vt, Ferrū, ferrū. &, Tu, tu Antoni. Iulius autē Rufin. παλιλογίαν esse dicit, quum verbum quod in prima sentētia est vltimum, in sequente fit primum: vt, Pierides vos hæc facietis maxima Gallo: Gallo, cuius amor, tantum mihi crescit in horas. ET Παλιλογῶ, SIVE Πολλογῶ, Idem iterū dico, Ingemino & itero quæ dixi, Ante dicta repeto & itero. Hermog. πάλιν ὡς πρὸ ἐπὶ κώλῳ πάντα ἐπαλιλόγηκε. Herodot. Clione, ὡς δὲ ὡς οἱ ἐπαλιλόγησε, καταίσαντα, postquam iterū ab ipso ide dictū est Harpago, i. confirmatum. Vide B. p. 803. ΑΤ Παλίλογος, ν, ὁ καὶ ἡ, Iterum collectus seu congestus, ὁ ἐξ ἐπαναχῆς συνηγμένος, vt Eustathius exponit. Iliad. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν παλίλογα ἐξεπραθόμεθα, τὰ δίδασται· Λαοὶ δὲ οὐκ ἐπέοικε παλίλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, populum autem non est aquum ea iterum congesta & coaceruata conferre. Quæ signif. pertinet ad id λόγῳ de quo primo loco dictum est.

C. Παράλογος, ν, ὁ ἡ, Qui præter rationē accidit. Rationi non consentaneus, Absurdus. oppositum τῷ εὐλόγως: sicut ὑπὲρ λόγον suprà Præter quàm rationi consentaneū est. Plut. Symp. 1, Χρύσιππος ὁ πολλοῖς τοῖς ἀδυνάτοις καὶ παραλόγοις ἀπαντᾷ, qualia esse dicit, τὸ νησιώτας ἀφηρῆσθαι ἑαυτῶν ἢ σφετερίσασθαι τὸν ἀπὸ τῆς τύχης ἀπροσδόκητον καὶ παράλογον ἐπιόντα, & alia similia. B. quoque παράλογον dici scribit τὸ ἀλόγως ἡμῶν, id est temere & præter rationem. Apud Herodian. autem lib. 1, μαθοῦσα πρὸ παράλογον ἔτι καὶ ἀπρεπῆ βούλευσιν, Polit. interpr. Intellecto tam absurdo turpique consilio. Frequentius accipitur pro Inopinatus, Inexpectatus. Qui præter opinionem & expectationem euenit, ὁ παρὰ λόγον συμβαίνων. (nam diuisim quoque παρὰ λόγον interdum pro Præter opinionē seu expectationem, capitur. vt in hoc Thucyd. loco, lib. 4 pag. 142, in fine, αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῆς πλείονος ἀφορμία, αὐτοῖς ὑπερθέσθαι ἐς τὴν ἐλπίδας. Sic autem interpretor nō sōlùm quòd scholiastes quoque exponat παρὰ προσδοκίαν, sed quòd ipse scriptor in simili sententia, vel potius eadem, vsus sit aduerbio ἀδοκήτως, videlicet pag. 127, αἰεὶ γὰρ τῷ πλέονος ἐλπίδι ὁρίγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως ἀπολαβεῖν) Thuc. lib. 1, ἐλπίδα οὐδεμίαν σωτηρίας ἔχων ἢ μὴ τὸ παράλογον γένηται, nisi quid præter opinionē accidat. Plut. Fab. Τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων σύμπτωμα παράλογον ἠμύνατο. Idem in Coriol. ἐκ δὲ τούτου δεινὰ μανὴ ἔσχε καὶ ἄθροα μεταβολὴ γιγνόμενα τὸν δῆμον, ἄπτωτος δὲ κομιδῇ καὶ παράλογος πρὸς τὰ παρόντα. Idem in Rom. dicit παράλογον ἀτυχίαν. Et τὸ παράλογον, Inopinatus euentus. Id quod præter opinionem euenit. Thuc. lib. 2. ἡμῶν δὲ οὐδὲν τῶν ἀφροσδοκήτων τι καὶ παραλόγου, φόβος ἐμπέπληκε; quum id præter expectationem & opinionem accidisset. Philo De vita M. lib. 2, ὅτι τῷ παραλόγῳ καὶ ἀφροσδοκήτῳ κατεπλάγησαν, malo necopinato consternati. Plut. De aud. poem. τὸ παράλογον καὶ ἀφροσδόκητον, ᾧ πολλὴν μὲν ἔκπληξιν ἔχομεν, ἡδονὴν δὲ μείζω παρέχει. Idem in Coriol. ἐκ τῶν ἀπὸ τύχης παραλόγοις πρεσβείοις τὰς ἐλπίδας. Diodor. de thesauris Sutianis; πρὸς τὰ παράλογα τῆς τύχης ἀπροπτώτους αἰτίας καταφυγάς, ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibimetipsis relinquentes. Liu. dicit Ad incerta belli, & Incerta casuū. Παράλογος subst̄atiuè quoque capitur pro τὸ παράλογον; Necopinatus euentus, Id quod præter opinionem euenit. B. p. 646 ex Thuc. Quibus addo ex eodē Thuc. lib. 2, εἰδόκει τῇ αἰτίᾳ, ἄλλως τε καὶ πρώτην ναυμαχίαν πεποιημένοις, πολὺ ὁ παράλογος ἦν). Sequentes autem loci tam ad τὸ παράλογον quàm ad ὁ παράλογος referri possūt. Thuc. lib. 2, δουλῶσαι δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰεὶ ἐπίδοξον ἢ ἀφροσδόκητον καὶ τὸν πλείονα θαρσαλέον συμβαῖνον, frangit feroces spiritus id quod repentè & præter expectationem, longéq; aliter quàm erat opinio, accidit. Et lib. 7, μανθάνει τὸν ἐν τοῖς πολέμοις παράλογον. Et lib. 8, εἴ τι ἐν τοῖς αἰφνιδίοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν. Philo De vita M. lib. 1, ἐκ τῆς παραλόγου συμβεβηκότων θεραπείας παρὰ τὸ καθῆκον, præter solitum. Παράλογον dicitur etiā quod præter proportionē est, hoc est τὸ μὴ κατ' ἀναλογίαν. B. C. VNDE Παρὰ λόγον, Secus quàm rationi consentaneum est. παρὰ λόγον. Item Præter opinionem, Præter expectationem, Inopinatò seu Inopinatè, vt Liu. loquitur. Thuc. lib. 1, διότι καὶ ἡ τύχη, ὅσα αὖ παρὰ λόγον ξυμβῇ, ἐνταῦθα μάλιστα αἴρεται, quæ præter opinionem euenire solent. ET Παραλογία, ας, ἡ, oppositum τῇ κατὰ λογίᾳ. B.

C. Περισσολογία, SIVE Περιττολογία, ας, ἡ, Expositio rerum superuacuarum: cui opponitur expositio σύντομος, circumcisa, quæ superuacuis caret. Quintil. lib. 9, cap. vlt. De tropis, loquens de periphrasi id est circumloquutione, Verùm hæc vt quum decorum habet, φέλειαν: ita quum in vitium incidit, περισσολογία dicitur. Et lib. 4 cap. 2, de narratione, Nos autem breuitatem in hoc ponimus, non vt minus, sed ne plus dicatur quàm oporteat. Nam iterationes quidem & παλιλογίας & περισσολογίας (quas in narratione vitandas quidam scriptores artium tradiderunt) transeo. Isocr. Panathen. λείπει δ' ὅτι οὐδὲν ἄλλο πλὴν αἱ πατέρων τὰ γένη συγγενόμενα ἐκ τῆς λιτῆς καὶ μακρολογίας τῶν ἀρχαίων ἀφεῖναι τοὺς πολίτας, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐν ᾧ συνῆν ἐξέπεσον εἰς τὴν περισσολογίαν ταύτην.

C. Πολυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multa verba facit, Qui multis verbis de re aliqua differit, Multiloquus. Ammonius ita distinguit μακρολόγος & πολυλόγος, vt μακρολογος sit ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων: at πολυλόγος sit ὁ περὶ πολλῶν πολλά. Ita πολυλόγος foret Qui de variis rebus in medium allatis differit multis verbis. At πολύλογος, accentu in antepenultimam retracto, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, vt

B.exp.apud Areop.p.214. ΥΝΔΕ Παυλόλογος, Multis verbis. ET Παυλολογία, ας, ἡ, Verbositas, Expositio quæ multis verbis fit, Sermo aut oratio de multis. Plut.in lib.qui περὶ πολυπρ.inscribitur, τῷ μὲν γὰρ πολυπραγμονεῖν τὴν πολυλογίαν ἑπεται συμβαίνει. Aristot.Polit.4,c.10, περὶ δὲ τραγῳδίας ἱκανῶς ἡμῖν λεκτέον εἰρηται, καὶ ἐκ οἷς ἐσμὸς πολυλογίας περὶ αὐτῶν, ἀλλ' ἔστιν λαβεῖν τῆς μαθήσεως τὸ μέρος. ET Παυλογία, Plura dico, Copiosè loquor.B.ex Athen.

C.Γαυλολογία, ας, ἡ, Maledictum, vt exp.v.l. Vel, Sermo de rebus improbis.

C.Προπολογία, ας, ἡ, Primæ partes dicendi.Schol.Demosth. p.189, ἔστι δὲ ὁ λόγος ἐκ προπολογίας. ὁ Ἀφθόνιος γὰρ, ὡς πρεσβύτερος, ἔλαχε τὴν προπολογίαν.quod προπαροινεῖν dicitur à Libanio.B. ET Πρωτολογέω, Primus dico, vel Primas dicendi partes sortitus sum.

C.Σημολόγος, ου, ὁ, Qui grauiter de re aliqua differit. Accipitur plerunque in malam partem pro Iactatore, Ostentatore, μεγαλήτορος.Demosth. Pro cor. καὶ τὸ δίκαιον ἅπαντες ἡδέως ἂν ἐπιμπτ' αὐ ὑπὸ τ σημολόγου τούτου. ET Σημολογία, ας, ἡ, Dictio grauis. A Bud.exponitur Venustus sermo & grauis, & lepidus, scitéque compositus. Sic appellat Dionys.Halicarn.rhythmos Isocratis, vt idem B. annotat. ITEM Σημολογέομαι, Grauiter & speciosè loquor:item Glorior, Iactito.B.p.802 & 803,ex Demosth.Basil.& Luc.qui postquam dixit, διαῦτα πανταχοῦ σημολογησαμένου, id est καμπάσαντος, paulo pòst eiusmodi λόγους appellat καταφρυωμένους, i.elatos & superbos, dictisq; & arrectis supercilijs prolatos. At p.804,idē B. σημολογεῖν exp. ἀποσημαίνεσθαι τῷ λόγῳ, dicendo ornare & celebrare, pro σημολογεῖσθαι,citans ex Pausan. Corinth. ἀλλ' Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσημολόγησαν, Attica laudes prodiderunt, Magnificè de Attica loquuti sunt. Itidē verò σημολογέω pro Iactito quoque & Glorior vsurpatur.Herodian.lib.5, διοπερ τὸ αὐτὸν εἶναι σημολογοῦσιν, è cælo decidisse iactitāt.Idem & σημηνᾶν, σημομυθεῖν & σημαίνεσθαι dicitur. ΥΝΔΕ Σημολόγημα, ατος, τὸ, Dictum graue, vel Dictum magnificum & honorificum, quo aliquis se iactitat.

C.Σπερολογέω, idem quod σπερμολογέω, Hesych. De rebus futilibus & nugamentis verba facio: vel potius Anxiè me torqueo in aliqua re, Arctè aliquid quasi computo.vt σπερρολογέομαι, & λεπτολογέομαι.

C.Ταυτολογία, ας, ἡ, schema rhetoricum eandē rem pluribus verbis significans,vt tradit Aquila Roman.dicens perexiguo differre à synonymia. illam enim synonymiam singulas partes ex ordine idem significantes ponere:hanc autem,vnius nominis aut verbi prius positi vim deinceps pluribus verbis explicare.Cuius rei exēplum ibi profert.Quint.lib.8 cap.3, De ornatu oratorio,loquens de μειώσει, Sed hoc quoque quum à prudētibus fit, schema dici solet, sicut ταυτολογία,id est eiusdē verbi aut sermonis iteratio.Cuius hoc ex Cic.exemplū subiungit,Non solùm igitur illud iudiciū iudicii simile,iudices,nō fuit. Vide & θεσπιολογία paulo antè. ET Ταυτολογέω, Idē dico,Idem iisdē verbis aut idem significantibus itero.Polyb. ἀεὶ τὴν καλὴν καὶ πολιτικὴν αἵρησιν ταυτολογῶν. AT Ταυτολόγει κατόπις in Epigr. Regulæ quæ idem dicunt. Aut Quæ eandem formam verborum habent, vt quidem interpr.v.l.Eupith. lib.2 Epig. in grammat.Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πλοῦτος.

C.Τπόλογος, ου, ὁ, idem quod λόγος, ea significatione qua dicitur ὑπολόγῳ πλέον, λόγον πεποίημαι & λόγου ἔχειν, id est rationem habere.Dinar.contra Dem. οὐκ ἐπιτρέψασθε ὑπόλογον μηδὲ τῆς πάλαι ἐνεχούσης κρίσεως, οὐδὲ τὴν ὅρκων ὃς ὀμωμοκότες ἐφόρεσε τὸν ξῆφον, αἰτιλλάξασθε τὰς ἀπογραφάς, ratione cum eo in reatu constituto nō habuistis huiusce modi meritorum, nec iurisiurandi religionem cum beneficiis acceptis compensauistis.Eodem signific.Demosth.dicit ὑπὲρ μηδενὸς ὑπολόγῳ πλεῖν, Flocci facere. Hæc Bud.p. 171 & 172,addens, post locum quendā Plutarchi, hunc ex Lysia, ὅστις οὐδὲν εἶναι ἀπὸ τοῦ ὑπολογεῖν ἡγεῖται ὅσον ἔφυγεν, itaque par est illi ad salutem non cedere quòd exul fuit: hoc vobis ille iure imputare non potest.Et hunc ex Athen.lib.4, ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ὑπὸ τῆς Ἑλλάδι μισθὸν λαμβάνουσι λαμβάνουσιν, οὕτω τὰ σπέρματα παρὰ τῆς βασιλίσσης οἱ ὑπόλογον λαμβάνουσι, Vt autem qui stipendia faciunt in Græcia, ita merere solent, sic isti à rege accipiunt victum qui in stipendia cedit & imputatur. Τπόλογος apud mathematicos numerus est ad alterum ita relatus vt minoris vicem obtineat,vt Bud.ibidem docet, afferēs & emendans prolixum quendam Philoponi locum, cui subiungit, Πρόλογον, ducem, ὑπόλογον, comitem Boethius vocat. τοὺς δὲ ὑπολόγους οἱ μὲν διπλασίονς εἶναι, ἢ πολλαπλασίονς, οἱ δὲ ἐπιμορίους. quos superparticulares vocant, vt ἡμιόλιος, ἐπίτριτος, ἐπιτέταρτος, & deinceps: quibꝰ ὑπόλογοι sui obuersaria serie respondent, ὑπεπιμορίους, vt ἡμιόλιος subsesquiplus, ὑπεπίτριτος, & reliqui.

C.Υστερολογία ET Προϋστερον SEV Υστερον πρότερον, Dictio præposttera: quum præpostero dicendi ordine posterius primo, & prius postremo loco efferimus: vt apud Homer.Il.α, — οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα πάφιε νηΐ ἰόντα.

C.Φιλολόγος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui loqui amat, Qui differere & disputare de aliqua re amat.Plur.Symp.1, φιλολόγῳ μὲν ὑποκαπνίσθαι φιλομαθῆ, δικόλῳ δὲ πρᾶον. Athen.lib.2, εἶτος φιλολόγους πάντας ποιεῖ ζῆν πλέον πίνοντας αὐτῶν. vbi potius accipitur in malam partē pro Loquaces, vt Plut.Symp. 1, itidem vinum dicit esse πολύφωνον, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος καταπιμπλάσαι. & Symp.3 μάλης σύμπωμα esse πλουσιακοῖς λαλιᾶς. Exponitur etiam Qui altos loquentes & differentes audire amat. Itē Studiosus literarū:vel Literatus,Doctus.Plut. De orac.Pyth.initio, ἦν φιλοθεάμων τις ἡμῶν ἢ φιλίππως φιλικὸς ὢν ὁ ξένος, φιλολόγος ἦ καὶ φιλομαθὴς ὢν μᾶλλον.Idē de defectu orac.αἰκάζει ἢ ἴδιος περὶ αὐτὸν φιλολόγους συχνοὺς ὄντας, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης γεγενημένον, doctos autem homines, quos circum se frequentes habebat, censuisse Pana eum esse qui ex Mercurio & Penelope natus esset, Turn. interpr. Sed inuenitur scriptum & φιλόλογος. ΥΝΔΕ Φιλολογία, ας, ἡ, Studium seu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item, Studium seu amor literatum. ET φιλολογέω, Libenter differo.B. ex Plut. de philosophis, ὅτως καὶ κατὰ τὴν συχίαν φιλολογοῦντες ἡδέως.In eiusdem Catone minore p. 108, pro Philosophari & differere cum philosophis accipi annotat.In v.l.exp. Disputare de literis, Teneri studio literarū. ΥΝΔΕ Συμφιλολογέω, Vnà differo & philosophor.Cic.F.ad Tironem,Cura vt valeas,vt vnà συμφιλολογεῖν possimus.

C.Χρηστολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem ex verbis suis bonū virum esse iudices,Qui verbis bonis & blandis homines decipit. Iul.Capitol.in Pertinacis imper.vita,Nec multū tamen amatus est. siquidem omnes qui liberè fabulas conferebant,malè Pertinaci loquebantur, χρηστολόγον eū appellantes,qui bene loqueretur & malè faceret. ET Χρηστολογία, ας, ἡ, Sermo speciosus & virum bonū simulans. Paul. capite vlt.epist.ad Romanos, Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, & διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τ ἀκάκων. vbi expon.Per blādiloquentiam & assentationem.Chrysost.in 1 ad Corin. p.106, οἱ γὰρ διὰ τῆς χρηστολογίας ἐξαπατῶντες πολλῷ μᾶλλον τοὺς δόξαν τῷ δήθεν ἐπαινέσεσθαι δίκαιον μὴ ἀντικαμεῖν τὰ συμφέροντα λέγοντας. quæ χρηστολογία verbis multum pollicetur,re nihil præstat, & se de alienis magis quàm de suis commodis solicitam esse simulat: qua astutia diabolus Euam decepit.

C.Ψευδολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui falsum dicit, Falsiloquus, Mēdax. Aristoph. Ran. ὁ πανοῦργος αἰνὴρ καὶ ψευδολόγος ἢ βωμολόχος. Vtitur & Demosth. ET Ψευδολογία, ας, ἡ, Mendacium.Isocr.Panath. μᾶλλον ἐξαπατῶντας τοὺς ξυμπατριώτας τῆς ἀληθείας ἢ τοὺς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας.Idem in eadem orat. τῷ λόγῳ τὰς πράξεις καὶ ψευδολογίας μιᾶς. Item, αἰτία τῆς ψευδολογίας τῆς ἐμὲ γεγενημένης. ITEM Ψευδολογέω, Falsum dico, Mentior, ψεύδομαι.

C.Ψυχρολόγος, ου, ὁ & ἡ, Qui frigidè dicit, Quifrigida oratione vtitur. habet enim suam ψυχρότητα λόγος. ET Ψυχρολογία, ας, ἡ, Dictio frigida, Sermo frigidus, seu Sermonis dictionisq; frigiditas, vt ψυχρότης. Luc. τί ἂν ἐπιλάβοιτο αὐτοῦ λυπῆσαι βουλόμενος ἡμᾶς; ἴσως γὰρ ἡ ψυχρολογία. ITEM Ψυχρολογέω, Frigidè dico, Frigida oratione aut sermone vtor.

Λογαοὺς, οῦ, ὁ, Qui sermocinari potest, Sermocinans, Sermocinator:seu Sermonis compos.Greg. in lib. περὶ αἱρέσεων, Οὕτω δοίη τῷ τοῦ ἁγίου πνεύματος ὑπηρέτῃ βουλῆς καταπεμφθῆς

ὁ ἡμῖν μαστιγοῦντας τὸν λόγον, λογικοὶ γεγόνασιν. quod Da- A
mas. dicit λαλιστικοί. ‖Item Eloquens, Facundus. ab ea signif. verbi λέγω qua ponitur pro Eleganter dicere. Greg. in Epitaph. Patris, ἀλλ' ὧν τῷ μὲν λόγῳ δυνατῷ δοκεῖ τις, τῶν ἔργων δὲ τῷ δρᾶσαι λογικώτερος. B. At λογικὸς βίος Polluci idē est qui & παιδευτικός. quod videtur sonare q.d. vitam literariā. i. eius qui in literis versatur, τῷ ἐν λόγοις διατρίψαντος. ‖Item Dialecticus, Pertinēs ad scientiam differendi. vt λογικὰ ὑπολήμματα & λογικὴ μέθοδος: à quibus quomodo differant ἀποδεικτικὰ ὑπολήμματα & ἀποδεικτικὴ μέθοδος, vide apud B. Comm. p. 182, B ex Philopono. Et λογικὴ (sub. τέχνη) ars differendi. Cic. in lib. De fato, Explicandáque vis est ratióque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant: quæ de re futura quum aliquid dicunt, déque eo quod possit fieri aut no possit, quam vim habeant, obscura quæstio est, quam περὶ δυνατοῦ appellant. totáque est logicæ, quam rationem differendi voco. Et lib. 1 De fin. Iam in altera parte philosophiæ, quæ est quærēdi ac differendi (quæ λογικὴ dicitur) iste vester planè inermis ac nudus est. Et Tusc. lib. 4, Habes ea quæ de perturbationib⁹ enucleate disputat Stoici: quæ λογικὰ appellāt, quia differentur subtilius. Chrysippus apud Luc. in dial. qui βίων θήρας C inscribitur, ad eum qui dicebat se οὐ μανθάνειν quid diceret, οὐ γὰρ εἰ σιωπῇς ὡς ἡμεῖς ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ὁ δὲ ἀπαίδευτος ὁ τῷ λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθεῖν, ὡσὶ οὐδέν. ‖Apud rhetores autem λογικὸς πούς dicitur Pes in prosa oratione vsitatus. Demetr. Phaler. ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λογικός, ἀλλ' ἡρῴδης, οὐδὲ ἔρρυθμος, ἀλλ' ἀπάρρυθμος, nec solutæ orationi aptus. Ibidem dicit prænem ἀποδεδειλιακέναι εἰς τοὺς λόγους, adhiberi in D prosa, ac τὸ μεγαλοφυὲς quidem accipere è syllaba lōga, at verò τὸ λογικόν, hoc est, id quod aptum est solutæ orationi, è brevibus. synonymως igitur dicit εἰς πεζὸς λόγους ἀποδεδειλιακέναι, & esse λογικόν. ‖Item Rationalis, hoc est Ratione præditus, Ratione vtēs. ita philosophi dicunt hominem esse ζῷον λογικόν. Plut. de virt. mor. ex Chrysippo, τὸ λογικὸν ζῷον φύσιν ἔχειν πρὸς χρῆσιν εἰς ἕκαστα τοῦ λόγου, ἣν ὑπὸ πάντα κυβερνᾶσθαι. Item apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς [l. μέρος] ὅσον λογικόν, Ea pars animi quæ mentis & E rationis sit particeps, Ea pars animi quæ mentis & cōsilii est. vtroque enim modo Cic. interpr. p. 11 mei Lex. Cic. Eadē signif. λογικὴ φύσις ac λογικὴ σωτηρία. Philo De mūdo, λογικῆ φύσει τὸ ἡμιθεὸν εἰκῶν, naturæ rationali. Basil. Homil. 9, πόσα γὰρ σώσειεν λογικὴν ἀποκρύπτουσι; quam humanam intelligētiam & prudentiam non superant? Item λογικὸς μῦθος apud Aphthon. initio Progymnasm. Fabula qua homo aliquid fecisse fingitur, ἐν ᾧ τῶν ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. Apud rhetores autem est & λογικὴ στάσις, status rationalis. Quintil. lib. 3 c. 5, Illud iam omnes fatentur, esse quæstiones aut in scripto aut in nō F scripto. in scripto, sunt de iure: in nō scripto, de re. illud, legale, hoc, rationale Hermagoras atque eū sequuti vocant. i. νομικὸν & λογικόν. VNDE Λογικῶς, Verbis, Differendi modo. v. l. ‖Item Cum ratione, More eorum qui ratione vtuntur. Plut. De orac. Pyth. λογικῶς ἅπαντα καὶ σοφῶς φθέγγεσθαι, de quibus quibus existimabant χρῆσθαι φθεγγομέναις τὸν θεόν, quarum garritu auspicibus oracula reddere scisciteantibus putabant.

Λόγιμος, ου, ὁ, ἡ, ῆ, Mentione dignus, Memorabilis, ἀξιόλογος, siue λόγου ἄξιος. seu Celebris, Nobilis. Herodot. Vran. πατὰ G τὰ Μήδων λόγιμος γηγόμφιος. Et in Euterpe, Ἄνδρα ὧντα λογίμην πόλις. Suprà quoque ἀξιόλογοι πόλεις. Accipique potest λόγιμος non tātùm pro Celebris & qui in omnium ore est, sed etiā pro Æstimabilis, Æstimatione dignus, quem ὡς λόγῳ siue ὑπολόγῳ πρέπειν consueuimus.

COMP. Ἐλόγιμος, idem quod λόγιμος. Plut. τῶν μὲν ὑπὸ παλαιῶν φερομένων τοῦ Κάτωνος εἶπεν ἄμεινον εἶναι ἐλογιμώτατα), id est λόγου ἀξιώτατα. Plato Philebo, τὸ δὲ ἄπειρον καὶ τὸ ὡς ἑκάστης πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε πρὸς τὸ φρονεῖν, καὶ ὡς ἐλόγιμον οὐδὲ ἀριθμόν, aliquo numero dignum & loco. Sic Po- H lyb. lib. 1. Ac Laert. p. 242, de Stratone, οὐκ ἐλογιμώτατος, καὶ ὡσπερ ὑπολαμβάνεις. de quo p. 245, οὐκ ἀγεννῶς (καὶ γὰρ καὶ αὖθις διέλκωσι) πᾶσιν τοῖς ἀποδοχῆς ἀξίοις δεῖ πρέπειν φαντάζεσθαι λόγον ἐνδεῖ. τὸ, μάλιστά γ' ὡς τοῦ καλουμένου φυσικοῦ. Idem in Cratete, καὶ ἐκεῖ τῶν ἐλογίμων τὸν κυνὸς μαθητήν. Idem in Onesicrito, ita sentiebat. Theophr. 119, ὡς τις ὅτι τῇ πεζικῇ ἐλόγιμος τὶς ἔρωτα ἔχει, celebris, insignis. B. Sic Cam. quoque apud Plat. in Phædro ἐλόγιμος ῥήτωρ scribit celebritatis habere significationem. ‖Ἐλόγιμος, Eloquens. Hermog. ἕξις δι' ἣν λέγομεν περὶ τοῦ τὸ ἱκανὸν εἶδος ἐλογίμων, eloquentibus. B. ‖Ἐλόγιμος, Doctus, In bonis literis versatus, Literatus. ὁ ὢν παντὸς λόγου εἰδὼς διατρίψας. vt Diog. Laert. paulo antè loquitur. Philo De mundo, ἡ περὶ τὸν Σικελικὸν πέλαγος ἀδόκιμον ἰσοτιμία ἀγνοεῖται παρ' οὐδενὸς τοῦ ἐλογίμου, nemini doctorum non cognita. AT Ἔλογος, Rationis capax, Rationalis seu Ratione præditus. idem quod λογικός. Arist. Eth. πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλογα καὶ ἄλογα. Idem in 10 Ethic. Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὤετο εἶναι, διᾷ τὰ πάντ' ὁρᾶν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλογα καὶ ἄλογα.

Λόγιος, ου, ὁ, interdum (vt quidam volunt) pro ἐλόγιμος, Celebris, Memorabilis. Philo De vita M. lib. 1, οὓς ἐθελησάντων αὐτὸν μνήμης ἀξιῶσαι τῶν παρ' Ἕλλησι λογίων, nobilissimis Græciæ scriptoribus, vt Turn. interpr. ‖Λόγιος (inquit B. p. 182) apud antiquos dicebatur Qui in vnaquaque natione patria instituta interpretari & eloqui poterat, hoc est Historiæ & antiquitatis peritus, & in ea rē facundus. Aristot. sic vsus est in 6 Polit. φασὶ γὰρ οἱ λόγιοι τῶν ἐκεῖνα καταικισάντων, Ἰταλόν τινα γενέσθαι βασιλέα τῆς Οἰνωτρίας. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Hesychio quoque λόγιος est ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. Et Moschopulo ἄριστος ὢν λόγοις. Camer. itidem interpr. Doctus & eruditus, apud Herodot. in Eut. quū ait, Ægyptii qui tenent ea loca quæ conseri solent, μνήμην αὐτῶν πάντων ἐπασκέοντες, λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην, omnes homines memoria cōplectētes, doctissimi viri sunt omnium quos ego comperi. Item Λόγιος Ἑρμῆς dicitur quasi studiorum & literarum eloquentiæque præses. Vide locum Synes. ex epist. ad Pylam. apud B. p. 181. Luc. in Pseud. κακὸν κακῶς οἶδ' ὁ λόγιος Ἑρμῆς ὑπερέψηφεν αὐτοῖς λόγοις. Sic accipit idem B. apud eundem Luc. p. 104, ᾧ αὖ ἡμῶν ἔχει, καὶ τῷ λογίῳ θύσομεν, subaudi Ἑρμῇ. ‖Λόγιος dicitur etiā Fatidicus & vates. Plut. in Sylla, Τυρρηνῶν δὲ οἱ λόγιοι μεταβολὴν ἀπεφαίνοντο ἀποσημαίνειν τὸ πρᾶς. Ibidē λογιώτατος Vaticiniorum interpretes peritissimos vocat, vt annotat B. p. 183, addens & quendam alium ex Luc. locum. Similiter in Lex. suo ex Arriani lib. 6 p. 204, in fine, affert οἱ λόγιοι τῶν Χαλδαίων, exponens, τὰ λόγια ἐξηγούμενοι, & vates. ‖Itē Magnificus, μεγαλοφυής. Demetr. Phaler. loquens de characteribus dicendi, ἁρμόττει δ' ἀπὸ τοῦ μεγαλοφυοῦς, ὅταν περὶ τῶν λόγων ὀγκωμάζηται. vbi forsan etiā λόγου ἄξιον & quem ὡς λόγῳ seu ὑπολόγῳ πρέπειν tunc temporis solerēt, signif. potest, vt sit Æstimatione dignus, Qui magni fieri solet. Sunt & qui vertant Disertus. AT Λόγιον, ου, τὸ, Oraculum, Responsum diuinum. Tradunt autem grammatici, λόγια propriè dici responsa data καταλογάδην, id est oratione soluta: χρησμοὺς autem, versibus. Hæc Latinis & Fata sunt, à fando, vt, -arcanáque fata Dicta meæ genti. Et, - retinet longæuus aruspex Fata canens. Hæc Camerarius, addens, falsum esse discrimē illud grammaticorum, quanuis ei hic Thuc. lib. 1 locus astipulari videatur, ἦν πολλὰ μὲν λόγια ᾄδόμενα, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον. Philo De vita M. lib. 1, ὧν μὲν ἕνεκα πάντα δεῖ λόγια καὶ χρησμοὶ, τὰ δὲ μέλλοντα λέγεσθαι, γνῶμαι τῆς ἐμπείρου εὐκαιρίας, oracula & vaticinationes. Eodem lib. ἐπιτρέπεις μὴ χρησμοὺς ἢ λόγια διατίθεσθαι, ne oracula & effata canerent. Aristoph. Vesp. Θεοῦ τὸ χρῆμα, κἀκ λόγι' ὡς ἔρραιστε, Oracula vt euenisse, Vt euenit quod prædictum fuit oraculis. Rursum Philo De vita M. l. 2, τὰ λόγια γὰρ τὰ μὲν ἐκφωνοῦσιν αὐτῷ τῷ θεῷ λέγοντι· δι' εἰκασίας τῷ θείῳ ἐπιφοιτήσαντι· ἢ ἐκ πίστεως καὶ ἀποκαλύψεως ἐνθουσιάσαντι· ἃ δ' ἐκ φωνοῦντος Μωϋσέως ὑπακούσαντες, καὶ ἐξαναστάντες παρῆσαν. quæ λόγια dicūtur etiā ῥήματα, & φήματα, à φημί, vt hoc λόγιον à λέγω. Ecclesiastici autē scriptores λόγια appellant, testimonia Prophetarum & Apostolorum, vt Camer. annotat. Et θεῖα λόγια, Naz. Diuina oracula, Sacræ literæ. Similiter & Suidas λόγιον exp. θεῖα καὶ ἀθέσπιστος γραφή: addens sic accipi etiā λόγος apud Dauidem, quum ait, ἐν ἐμοὶ ἦν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου. Exponit tamen etiam ὑπόσχεσις. ‖Λόγιον Hesychio est etiam ὁ τῆς σιωπῆς πόπος ἐφ' ᾧ τὸν ὑποκριτὴν λέ-

γειον. Item εἶδος κρανηφόρου. infrà λογεῖον. ‖Ἀπὸ τοῦ λόγιον apud Philonē Turn.interpr.Rationale.De vita M.lib.3, ἅτινά ἐστι τὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ κόσμου λογίου. (τὸ δὲ λόγιον πρότερον, διὰ τὸν καταπεπλασμένον) quibus λόγιον, quod rationale appella tur, cōsertum erat. Aliquanto post, ἓξ ἐπὶ τοῖς εἴκοσιν λίθοις ἐκ τετραπλῆς ταινίας, τῆς στοιχούσης καὶ διαπαντὸς λόγου τὸ σύμπαν, τὸ λόγιον, rationale rationis vniuersitatem continentis atque temperātis. Hieron.ad Fabianū, Rationale etiam dicitur genus vestis, apud Hebræos Soham, Græcè λόγιον: nos Rationale possumus appellare. Pannus est brevior ex auro, habens magnitudinem palmi per quadrum, & duplex, ne facilè rumpatur. Idem infrà Λογεῖον. B

Λογιώτης, ητος, ἡ, Facundia, Eloquētia, ἡ διάσκουσα τὰς φράσεις.

Λογιώς, ώος, ὁ, Orator, Qui causas dicit. ὁ ῥήτωρ, vt Poll.exp. ex Critia citans. ITEM Λογιώς, in v.l. ὁ λογοτέχνης.

ΑΤ Λογεῖον, locus quidam theatri, vt Etymol. & lex. meum vetus tradunt. seu Pulpitum in scena super quo stantes histriones fabulam recitant. Vitr.lib.5 cap.8, Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, & scenam recessiorem, minoréque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant: ideóque apud eos tragici & comici actores in scena peragunt. Et mox, Eius logei altitudo non minus debet esse pedum decem, non plus duodecim. Id Hesych. λόγιον appellat. Suidæ autem λογεῖον est δικαστήριον, Locus in quo causæ dicuntur, Locus in quo oratores dicunt, seu causas peragunt. C

‖Moschopulo autem λογεῖον est διδασκαλεῖον, Locus in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι. ‖Λογεῖον dicitur etiam Os: quoniam per id ὁ λόγος (id est sermo) prodit. Poll l. 2, τὸ δὲ ἔνδον τοῦ χαλκοῦ, στόμα, ὡς καὶ ἡ τῶν χαλκῶν τομή. ὑπὸ δὲ ἐνίων ἡ λογεῖον κέκληται καὶ μάσταξ. ‖In sacris autem literis λογεῖον dicitur τὸ μαστιγωμα ὅταν φέρῃ ὁ ἱερεύς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐζωγραφημένοι οἱ ιβ΄ λίθοι, vt Suid.annotat. Exodi 28, καὶ ὁπόταν ἔλθῃ τὸ λογεῖον τῆς κρίσεως τοῦ δηλῶσαι ἢ τοῦ φωτίσαι· καὶ ἴσως ὅτι τὸ στῆθος Ἀαρὼν, ὅταν εἰσπορεύηται εἰς τὸ ἅγιον. vbi vetus versio interpr. Rationale: noua autem, Pectorale. Id aūt pectorale sacerdotis in quo duodecim lapides nomina filiorum Israel inscripta habentes, λογεῖον dictum fuit, quòd Dei responsa per id pectorale quærerentur, seu quòd Deus per sacerdotem ornatu pectoralis indutum responsa sua daret, vt ex Hebræorum etiam rabbinorū autoritate traditur. In eo autem cap. semel scribitur λόγιον, sicut & apud Philonem. ‖Λογεῖον Etymologistæ est etiam εἶδος κρανῆρος, sicut λόγιον Hesychio. D

Λογίδιον, ΕΤ Λογάριον, υ, τὸ, Verbulum, Dictiuncula, Oratiūcula, vt Camer.interpr. Isocr. cōtra sophi. οὔτε μικρὰ τὰ τοιαῦτα λογίδια διεξιόντες, tales dictiunculas exequentes. Aristoph. apud Suid. οὐ φαυλίζομαι δ' ὑφ' ὑμῶν λογαρίά τινα καὶ σοφίσματα. id est λόγους, vt ipse exp. In hoc autē loco apud Athen.lib.3, ἥδιόν τοι τῆς παιδικῆς ἅπας λογαρίων αἰσχρολεσβίων ἔστιν, accipi commodius potest pro sermūculis aut disputatiunculis. ‖Λογίδιον, Fabella. Aristoph. Vesp. Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμιμον ἔχον, est nobis fabella. E

A Λογάριον autem apud Moschop. ΕΣΤ Λογαριάζω, idē quod λογίζομαι, Rationem meo, Cōputo. VNDE Λογαριασμὸς ΕΤ Λογαριαστὴς, οῦ, ὁ, idem quod λογισμὸς & λογιστὴς, Computatio & Computator, apud eundem. Et COMP. Ἀπολογαριάζω, quod Suidæ itidem significare videtur Rationē ineo, seu Computo. nam postquam dixit ἀπολογίζω significare ἀποδίδωμι & ἀποβάλλω, ait capi & pro ἀπολογαριάζω, quod verbū constat minimè esse antiquum. Georg. Leucapenus initio sui De constructione libelli, recensens significationes nominis λόγος, ait inter cætera significare etiam ἀπολογαρισμόν. quēadmodum (inquit) quum ita dicimus, ἐνήμειν πρὸς τὰς αὐτοῦ ὅπως τοὺς ἴσους λόγους. vbi ἴσους λόγους (quod & ἴσους ἀπολογαρισμοὺς dicitur secundum eum) significat fortasse Rationes subducere vel Rationē supputare, vt Plaut. dixit Supputatur ratio cum argentario. F

Λογάω, q.d. Dicturio, Dicere seu fari & differere cupio. verbum ficturn ad formam desideratiuorū, vt ζωάω, γευσάω. Eust. in Dionys. ἀλογάων ἡμῖν ὀπτικίδες, ὡς πεινάων ὕστερον καὶ ἀπογλυκαίνεσθαι. ἀμφὶ δὲ ἡ γλαῦξ τε ἠδὲ λογᾶς, καὶ δὲ αἰπόλιον γένος ἠγερέθοντο ἰῶπαι. G

A Λογίζομαι, Fut. ἰσομαι, Rationē ineo seu subduco, Computo, Supputo, Expēsam fero. Aristoph. Vesp. Καὶ πρόσθεν μὲν λόγοισι φαύλως μοι ψάφους, αὐτὰρ νῦν χερός, rationes confice non calculis. seu Ne impositio calculo rationes computes. vt Colum. dicit, Impositio calculo perfecti operis rationem computāt. Dicitur & Componere rationes, Cōficere rationes, Putare rationes cū aliquo. Quū verò casus additur, vertitur Computo, Supputo, Imputo, Expēsum fero: seu In rationē induco, Rationibus infero. Aristoph. Pluto, Καὶ μὲν φίλος γ' αὖ μοι δοκῇς τὸ δεῦρο τρεῖς μνᾶς αἰσχυνόμενός γε, λογίσασθαι δώδεκα, imputaturus duodecim. Aristot. in 2 Œcon. αἰσθόμενος ὅτι ἀνίων ὀλίγου τυγχάνει, αἰσθὼς μάλιστα ἐκπεπυρωμένα λογίζεσθαι, probè intelligens illū ea quæ vili emerat, præmagno esse imputaturū. Et in pass. apud X.Pæd.3, p.41, χρήματα ἢ σοὶ τοῖς ἄπορος εἶναι ὁ πατὴρ καταλείπει, ἔστιν, εἰς ἀργύριον λογίσασθαι, πάλαι πολλοῦ τοῦ τοιούτου χιλίου, Nummaria ratione computata, vel Argenti habita ratione. ‖Λογίζομαι, metaph. capitur pro συλλογίζομαι, id est Collatis vtrinque rationibus & subducto veluti calculo aliquid certi concludo, Numeris subductis summā colligo. Ex præmissis (vt vocant) colligo aliquid & statuo. Rom.3, λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου, Colligimus igitur, fide iustificari hominem, συλλογιζόμεθα, vt Theophyl. quoque exp. Sic & Rom.6, οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ, ita etiam vos colligite. ‖Item, Collatis vtrinque rationibus, & subducto veluti calculo aliquid certi statuo, Mecum reputo, Censeo. Ad Rom.c.8, λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, nam statuo minimè esse paria quæ præsenti tempore perpetimur, gloriæ in nobis retegendæ. Aliquanto diuersa signif. accipitur pro Mecum reputo & perpendo, Considero: seu Rationem habeo. itidem ab iis sumpta metaphora qui calculorū subductione aliquid inquirunt. Xen.Pæd.2, βούλομαι δὲ ἐγὼ σὺ μὲν ὀρθῶς λογίζῃ, ἐμοῦ δὲ λέγοντος. Demosth.Olynth.1, ἔστι γὰρ λογίζεσθαι ὡς ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖν τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ὃν μάλιστα γίγνεται; Idem, λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, vobiscum perpendite. Thuc.lib.1, μέλλοντες οὖν τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λείψει τοῦ χρῆσθαι, Vtilitatis vestræ rationem ducentes. At verò apud Plat. λογισάμενος ὧν οὐδεισιν ὅτι τῆς ἐν φύσει ὄντων οὐδὲν αὐτῶν, Cic. interpr. Quum rationem igitur habuisset, reperiebat nihil esse eorum quæ natura cernerentur, non intelligens. Herodian.lib.4, εἴ τις ὀρθῶς κρίνει καὶ μὴ διαφθείρει τῇ φθορᾷ τὸν πιστὸν τὰ πεπραγμένον λογίζοιτο, τοῦ τε αἰτίου αὐτοῦ ἐξικνοῖτο. ‖Inde accipitur pro Cogito, ὑπονοῶ. 1 Cor.13, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, non cogitat malum. ‖Item Reputo, Æstimo: (ea signif. qua dicimur aliquid Nihili æstimare, pro Nihili facere, Pro Nihilo habere, ὡς οὐδενὶ λόγῳ sive ὑπολόγῳ πίπτειν) Etiam passiuè interdum. Act. 19, Ἀρτέμιδος ἱεροῦ εἰς οὐδὲν λογισθῆναι. Rom. cap. 8, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. 1 Cor.13, ὡς κύμβαλον ἠχοῦν. At Synesius dixit epist.57, λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἑαυτοῦ, magnificè de se sentire. ‖Item Imputo, Alicuius veluti rationibus infero. 2 Cor 5, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et in pass. signif. ad Rom. cap.4, ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην, imputata fuit Abrahamo fides pro iustitia. Interdum verò nō tam Imputo quàm Tribuo exponi potest. Greg. in Maccab. encom. ἐκ τῶν παίδων τοῦ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν εὐκλεημάτων καὶ δικαιωμάτων, facta liberorum patri imputare & attribuere. Synes. epist.4, σὺ μὲν οὖν ἀρίστῃ λογῇ τοῦ φιλοφροσύνου τῶν ἐγκλείων, virtuti tribues. Eadem epist. Ἡ νὺξ τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζεται, noctem diei quæ post illam noctem illuscescit, tribuunt. Similiter apud eundem, ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τῶν εὐδαιμόνων λογίζομαι, B. interpr. Huius rei causam ipsi diuino numini attribuendam censeo. Et λογίζομαι pass. signif. Imputor, Tribuor. Ad Rom.c. 4, τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, non imputatur ex gratia. H

Δόγισμα, ατος, τὸ, Idipsum quod in rationibus supputādis alicui imputatur. Antiphanes apud Athen.lib. 1. Βίος ἄνευ ῥητόρων, ὅταν ἦμεν τὰ πολλὰ ἀπορίᾳ ἀπαθεῖς, μηδ' ὀφείλειν λογίσματα, de cœnis δουμβάτους.

Λογισμός, ῦ, ὁ, Supputatio, Computatio, Ratiocinium A Apud Suidam, λογισμὸν τῶ πλήθους ὑποπίπτοντα. Æsch. contra Ctesiph. ὅσων οὐδὲν χρημάτων ἀπλῶς, μᾶλλον δὲ πολλοῦ χρείου καὶ ζημίας ὅτι πρὸς λογισμοῖς. Thuc.lib.4 p.160, οἷς ὀλίγος ὁ λογισμὸς τῆ ἡμέρᾳ ὧν ὕστερον ἀφίκοντο, Ex supputatione dierum, habita ratione dierum. Et lib.3, ὁμολογοῦσι μὲν τοῖς ἁμαρτάνουσιν οἱ δὲ πλείους πόλεσι τὰ πλήθους λογισμοῦ, consequi verum numerum ex inita oratione. Item apud Synes. ep.57, λογισμοὺς διχάζω τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης, rationes accepti. Et λογισμὸν ποιεῖσθαι infrà in λογισμός. Et λογισμὸς τοῦ ξυμφέροντος, utilitatis habita B ratione. Thuc.lib.2, οὐ τῆ ξυμφορᾷ μᾶλλον λογισμὸν ἢ τῆς ἐλευθερίας τὴν πίστιν ἀσφαλῆ ποιούμενοι, non utilitatis magis habita ratione quàm libertatis nostræ fiducia. Non multũ absimili figura apud Herodian.lib.2, λογισμὸς καὶ πρὸς καθ' ἀξίαν ἑκάστου τιμᾶται, habita ratione meritorum. ‖Λογισμός, Ratiocinatio, Reputatio, Cogitatio. Synes. ep.4, ταῦτα ἐλίττων πρὸς λογισμούς, Has mecũ volũtans cogitationes, Hæc mecum reputans & ratiocinans. Idem Ep.137, ἐπὶ ταῦτα ἤδη τὸν λογισμὸν γνώμονος, διὰ βεβαιοῦντα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν αἰσθήσεται, illa cogitatione tam. versans. C Philo De vita M.lib.2, ὧ μὲν οὖν τὰ ἄλογα νόμισμα εἴ τις ὀξὺν τὸν λογισμόν, siquis mente perlustret & secum reputet. Plut. ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῆγε τῆς ἀπορίας, subiit reputatio. Isocr. De pace, ὥστε εἴ τις μηδὲν πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθεν. pro quo, inuerso loquẽdi genere dicitur, οὐ μεμνήσεσθαι λογισμὸν ἔλαβεν. Demosth. contra Mid. μὴ δοῦναι τοῦτον τὸν ἡμῖν λογισμὸν ἐμποδίσαι. At ἑαυτῷ λογισμὸν διδόναι (sicut & λόγον ἑαυτῷ διδόναι) Rem secum æstimare & perpẽdere. Plut. ὁ δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ δίδωσι, Secum ipse rem æstimans, Secum ratiocinans, Sese respiciẽs. B. ‖Alicubi exponitur D etiam Consilium, item Cogitatio, Deliberatio: quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι idẽ esse tradit Aristot. Eth.6, c.1. ‖Accipitur etiam pro ipsa ratione (vel consilio & ratione cum Cicerone) aut etiam mente. Epicur. ἐν δὲ μόνοις τοῖς κυριώτατα ὁ λογισμὸς (videlicet τοῦ φρονεῖν) διώκει. id est Cic. interpr. Maximæ & grauissimæ res consilio sapientis & ratione administrantur. Plutarchus De solert.anim. μετὰ χεῖρας ἁπάντων πάντα τὰ ζῷα δι' αἰσθήσεως καὶ λογισμοῦ. Greg.in Macc.encom. αὐτοκράτορα τῆ) τῆς παθῶν τὸν λογισμόν. Plut.De virt.Mor. ὅπου ἡττᾶται τοῦ πάθους ὁ λογισμός. Demosth. ὀργῆ καὶ προπετείᾳ φάσας τὸν λογισμὸν ἁμαρτεῖν ἕτερον, ira præcipiti atque temeritate lapsum rationi anteuertisse. Idem, αὖθις ἄφρων, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῆναι ποιῆσαι. Thuc.lib.2, οἱ λογισμῷ ἁλισκόμενοι χρώμενοι, ξυμφορᾷ τελεῖται εἰς ἔργον καθίστανται, qui ratione & consilio minimè vtuntur, ira potius impelluntur ad rem gerendam. Item, ὡς λογισμῷ τῆ), mentis compotem esse, Apud se esse. Plut. Alex. νὴ Δία φρονεῖν αὐτὸν, οὐδὲ ὡς πρὸς ὄντα τῷ λογισμῷ. Pro quo dicitur & ὅτι λογισμῷ τῆ), itidem Rationis & mẽtis compotem esse. Basil. εἰ μὴ τῷ πλάσματι καὶ τῷ προσεπαφροδοῦναι ὅτι ἐγὼ μόνος ἔχω τινί. ὅτι γὰρ τῷ λογισμῶν ὑπάρχων τῷ ἐμοὶ πού, οὐδεὶς εἶδε ποιήσας ταῦτα. vbi opponũtur ἄφρων & ὁ ὅτι τῷ λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ. Contrà Greg. dicit, πρὸς οὕτω καινῶν ἐξω λογισμῶν, Sensus communis expers. Et Ammian. lib.2. Epigr. Μήτε λόγον καινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων, nec sensu cõmuni præditus. ‖At λογισμὸς pro συλλογισμὸς vide infrà in Συλλογισμός.

Λογιστήριον, ου, τὸ, Locus vbi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur. Poll.lib.9, de partibus theatri, λογιστήρια, ἅπερ λογισταὶ συνεκάθηζον. Harpocr. & Suid. tradũt λογιστήρια esse τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, apud Dinarch. & Andoc. In v.l. λογιστήριον dicitur esse Locus in quo exercitus recensetur, & stipẽdia militiæ numerantur. Λογιστήρια dicuntur etiam Scholæ calculatoriæ, Scholæ ratiocinatorum. Item Scholæ in quibus differitur. Synes. ep.54, ἢ οἶδά πως οὐ λογιστηρίοις ἀπολιώσας, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γε τοῦ συμφορᾶς αἰσθανιδόντας οὐ μεστομβρείᾳ τῷ βίου φιλοσοφῶν.

Λογιστής, οῦ, ὁ, Ratiocinator, Supputator, Calculator. Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησ. inscribitur, ὅπως τις παῖς καὶ λογιστὴς καὶ διοικητής. Suidæ λογισταὶ sunt οἱ μαθηματικοὶ καὶ σοφισταί. Peculiariter autem Athenis λογισταὶ dicebantur rationum præfecti, quibus rationes reddebant fuisse decem ἀρχὰς κληρωτὰς ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρχοντες ἄρχουσι τὰς δημοσίους διοικήσεις. Erymologi dicit λογιστὰς χλιάνατα, λόγον ἀπαιτοῦντας τῶν διοικημένων. Suidas quoque & Harpocr. dicunt fuisse decem numero οἱ τοὺς δεσμοὺς τῶν διοικημένων ἐξετάζοντες ἐπὶ ἡμέρας λ', ὅπως τοὺς ἀρχὰς ἀποδῶσι τοῖς ἄρχουσι. Poll. verò scribit duos fuisse λογιστὰς, alterũ τῆς βουλῆς, alterum τῆς διοικήσεως: hósque à senatu sorte deligi solitos ad id munus vt ἀποδεκάλεσθαι τοῖς διοικοῦσι. Aristot. Polit.6 cap.vlt. dicit oportere esse quandam inter cæteras ἀρχὴν ἢ πλειόνων λογισμὸν καὶ εὐθύνειν αὐτούς. subiungens, καλῶ δὲ τούτους, οἱ μὲν, δεσμοὺς οἱ δὲ λογιστὰς, οἱ δὲ, ἐξετασταὶ, οἱ δὲ, σωτῆρας. Demosth. Pro cor. ἔπειτα παρῆσθα ὅτε ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, τί οὐ κατηγόρεις; itáne vero quũ tute adesses non mihi crimina obiecisti coram ratiocinatorum præfectis? ‖Λογιστὴς, Æstimator. Demosth. Olynth.1, δίκαιος λογιστὴς τοῦ τε παρ' ἡμῶν ἐλαττουμένου καὶ παρὰ τούτων, iustus æstimator. Greg. Nazianz. εἰ πικρὸν τῆς ἡδονῆς λογιστὴν, æstimatores & expensores, vt B. interpr. Rursum Demosth. Pro cor. λογιστὴς ἅμα καὶ μάρτυρα τῶν αὐτοῦ σοι ὑμῶν χρώμενος. VNDE Λογιστικὸς, οῦ, ὁ, Calculatorius, Qui ratiocinatorius seu calculatoris est, vt λογιστικὴ τέχνη, vel λογιστικὴ (sub. τέχνη vel ἐπιστήμη) Ars calculatoria, Scientia ratiociniorum. Λογιστικὸς dicitur etiam qui eius artis peritus est; Qui computandi & numerandi arte poller. Plato lib.7 De rep. Et in Epigr. lib.2, Κερκίδος οὐ χρῄζεις ὁ λογιστικὸς, tu ratiocinator & supputator. id est, tu geometra & mathematicus. ‖Λογιστικὸς, Rationalis, Rationis & mentis compos, ὁ ὅτι λογισμῷ ὑπάρχων τῷ ἑαυτοῦ, vt Basil. loquitur: seu Qui ratione vti potest. Xenoph. Hell.5, οὐ μόνον λογιστικὸς γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἰδιώτης ἦν). Et λογιστικὴ ὄρεξις apud Aristot. Rhetor, quam ibidem vocat τὴν μετὰ λόγου ὄρεξιν. quæ fit ratione & consilio. cui opponit τὴν ἀλόγιστον ὄρεξιν, seu τὴν ἄλογον. vtroque enim ibi vtitur. Et τὸ λογιστικὸν (subaudi τῆς ψυχῆς μόριον) pars animi in qua inest ratio atque consilium, vt Cic. interpr. p.184 mei Lex. Cic. Plut. Symp.3, διὰ ἀκριβοῦς ἔχεις ἐπὶ μὲν ἰσχνὸν τὸ φανταστικὸν, ἄδηλα δὲ πάσχειν τὸ λογιστικόν. ET Λογιστεύω, Computo. Suidæ λογιστεῦσαι est ἀπαριθμῆσαι, ἀναμετρῆσαι, citanti hunc locũ, οὐ διωκάθικος ἢ οὐ βουλόμενος λογιστεῦσαι τὰ παρακεκινδυνευμένα, ἢ μισῆσαι τὰ κακῶς πεπραγμένα. vbi tamen malim vertere Æstimare.

E C. Ἀλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inconsideratus, Minimè circunspectus, Absque ratione & cõsilio aliquid faciẽs aut dicẽs. Plato in Apologia, οὕτως ἀλόγιστος εἰμὶ ὥστε οἱ δικάζοντες λογίζεσθαι &c. Apud Polybium ἀλόγιστος, Qui nihil pensi habet, interprete Budæo. Item ἀλόγιστος ἀνὴρ, qui nullam rationem init degendæ vitæ, apud Xenophontem & Demosthenem, vt idem Budæus annotat. ‖Dicitur verò ἀλόγιστος non solùm de persona, sed etiam de re. vt ἀλόγιστος πλοῦς, audacia ratione carens, vel consilio. ‖Ponitur verò & τὸ ἀλόγιστον pro substantiuo ἀλογιστία. explicatur autem à Budæo τὸ ἀλόγιστον Affectus inconsideratus: ab aliis Affectus inconsultus.

Ἀλόγιστα κακὰ apud Sophoclem in Œd.Col. scholiastes exponit ἀδιήγητα κακά. quam expositionem habet & Suidas. Sunt autem ἀδιήγητα κακὰ, inenarrabilia mala. Fortasse non malè etiam explicetur, Quæ computari non possint.

Ἀλογίστως, Aduerb. Inconsideratè, Incogitanter. Isocrates, ἀλογίστως καὶ λίαν εἰκῆ πολλοῦ ἤδη χρόνου κατεφρονοῦμεν. vbi notandum post ἀλογίστως subiungere εἰκῆ, quod est Temere, quum tamen illud ipsum ἀλογίστως aliquando Temere exponatur.

Ἀλογιστί, Aduerb. idem valens quod ἀλογίστως.

Ἀλογιστία, ας, ἡ, Inconsiderantia, Incõgitantia, Temeritas, Inconsideratus affectus. Polybius, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ προπετέστατον καὶ κυβερνητικὸν τοῦ βίου. Citat & alium eiusdem locum Suidas.

AT Ἀλογίζομαι, ab ἄλογος, Brutorum animalium sensu præditus sum. ἀλογίστωσις enim Hesychius exponit τὸ τοῦ ἀλόγου φρονεῖσθαι. Passiuum est Ἀλογίζομαι, quod pro Obbrutesco vsurpat Eustathius, de sociis Vlyssis loquens ἀποχοιρωθέντες. teste Bud.

C. Δυσλόγιστος, ου, ὁ ἡ, Ratiocinatu difficilis, Quem difficilè tecũ reputare & perpẽdere possis. Accipitur etiam pro ἀλόγιστος. Inconsideratus, Qui reputatus & perpensus non est. Soph. Aiace, Καὶ πῶς τὸ δυσλόγιστον οὐκ ἔξεστι γε

ens; quod alibi dicit ἀναγκαῖος ἄνεμος. Vbi tamen ἀναγκ A
aut quidam parenthesi includunt, ac in propria signif.
accipiunt pro, Id quod intellectu difficile est.

C. Εὐλόγιστος, ον, ὁ πρὶν ν, oppositum præcedenti. Exponitur
etiam actiuè Qui rectè ratiocinatur, Prudens, Moderatus. VNDE Εὐλογιστία, ας, ἡ, Ratio bene subducta. vel
Consilium & ratio bene inita. A Suida & Hesych. exponitur ἀλογία: item ἀλογία. ET Εὐλογιστέω, Rectè ratiocinor. Laert. in Zen. de finibus loquens, ὁ μὲν γὰρ Διογένης
τέλος φησὶ μόνον τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἀκολουθίᾳ. Item
εὐλογιστεῖν ἐπὶ τοῖς συμπεπτωκόσιν, Plut. Æquo animo ferre B
rerum euenta.

C. ΑΝΑλογίζομαι, Reputo, Æstimo, Expendo, Animo verso. Potest & Considero exponi. Plut. in Antonio, ἐδόκει δὲ
τῶν ἀναλογιζομένων τὸ σύμπαν, ἀπολείπειν ἐν Ἰταλίᾳ Ἀντώνιον. Et ἐν
ἄρᾳ ἀναλογίζωμαι, apud Xenophontem. ἀναλογίζομαι τοὺς
τόκους, Vsurarum rationem ineo.

Ἀναλογίζομαι significat etiã ἀναπολῶ καὶ μεταβουλεύομαι, vt inquit Pollux: hoc est Errorẽ reputare, retractare,
Resipiscere, Sese respicere. Aristoteles, καθάπερ τὸ παράπαν
οὐκ ἂν ἀναλογισάμενοι, id est, Quasi reputantes spatii C
longitudinem, aut Quasi incœpti pœniteat, aut Quasi
recolligentes. B.

Ἀναλογίζω, apud Philonẽ in lib. De mundo pro Recẽseo. vt Bud. exp. ἐδημιούργει οὖν ὡς ἐκάστων χρείας ἀναλογιζόμενος.

Ἀναλογισμός, οῦ, ὁ, Consideratio. ‖Item κατὰ τὸν ἀναλογισμόν, pro portione: κατὰ τὸν ἀναλογίαν. vtroque verbo vtitur.

C. ΑΝΤΙλογίζομαι, Vicissim vel rursus cogito, Ex aduerso reputo, vt fit in coniectura. B. ex Antiphonte.

C. ΑΠΟλογίζομαι, Rationes reddo seu refero. Xenoph. Hellen. 6, καὶ πάντα διεπῶν ἀπελογίζετο κατ' ἰδιωτῶν, Quotan- D
nis rationes referebat. Æschines, αἰσχυνοῦμαι ὦ χρόνιε
τοὺς τῇ πόλει, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τοὺς σύμ
δους τῷ δήμῳ. Id est, Acceptas & expensas ferebat, inquit Budæus. Idem verò Imputare, Expẽsum ferre interpretatur & in hoc Plutarchi loco in Apophthegmatis, ἢ ὃν
μαγίρῳ τῆς συναρχόντων ἡμερῶν πᾶσιν ἀπελογίζοντο, ἐγὼ μόνον ἡμαρτάνων τὸ πλῆθος τῶν ἐμῶν. Demosth. aduersus Timocratem, βούλομαι τοίνυν ὑμῶν ἀπὸ τῶν ἐχόντων
ὧν ἀρχὴν τὸν λόγον, ἀπολογίσασθαι πεπιστευκὼς ὑμασιν. id est (secundum quosdam) Volo vobis ostendere quasi relatis E
rationibus & enumerando, perfecisse me quod in orationis principio sum pollicitus. In vulgatis tamen editionibus est ἀπολογήσασθαι per η ab ἀπολογέομαι.

Ἀπολογίζομαι, Rationẽ ineo, vel Ratione inita colligo & conicio, πλάζομαι. Demosthenes, καὶ ἀπελογίζετο ὡς τῶν ἴσων περιγιγνομένων, Θήβας πολιορκήσειν ἀπράκτους ὑμᾶς. I. Ratiocinabatur ita, inquit Budæus. In vernaculo sermone eadem metaphora vtimur quum dicimus Ie fay mon conte que &c. ad verbum, Facio computum meum. Sic autem Faire conte de quelcun, respondere F
his Græcis, λόγον διδόναι πρός, docui suprà.

Ἀπολελογισμένος participium passiua significatione interdum vsurpatur. Xenoph. in Œconomico, χωρὶς δὲ ἃ τὰ
χρήματα δεδιωκόμενα ἀφήλωμεν, χωρὶς δὲ ἃ τοῖς ἑαυτοῦ ἀπολελογισμένα κατὰ δόξαν. id est, destinata deputatáque. Bud.

Ἀπολογίζομαι, Enarro, διηγέομαι, Percenseo, Cõmemoro, ab ἀπόλογος longam & verbosam narrationẽ significante, inquit Budæus. Polyb. in 4, ἀπολογιζόμενος τὰ γεγονότα ἐκεῖ πολὺ χώραν αὐτῷ ἀδικήματα. Idẽ, ἀπολογιζόμενος πολὺ ἐκεῖ ὠφελείας καὶ δικαιοσύνας. Suidas hunc locum G
citat (ex eodem fortasse) vbi ἀπολογίζεσθαι ipse ἀπομνημονεύειν exponit, ὁ δὲ ἀπολογισμὸν ἀπολογίζεσθαι τοὺς αἰτίας δι' ἃς πρόθυμος ἦν τὸν Φίλιππον. Apud eundem Polybium alicubi non cum accusatiuo, sed cum ὡς, vt quum scribit ἀπολογιζόμενοι ὡς κατεπλάβοντο μὴ &c.

Ἀπολογίζω, autem reperio tantùm apud Suidam, qui exponit ἀπολογίζομαι. Vide ἀπολελογισμένος.

Ἀπολόγησις, εως, ὁ, Rationis redditio & relatio, Rationis susceptum reddito, Expensi relatio. Plutarchus. in Pericle, ὁ περὶ τῶν προσόδων ἀπολογισμός, In reddenda ratione expensarum. Idem in Solone, ἀπολογισμὸς τῶν πραγμάτων ἐζήτουν. Æschines, οὐκ οὖν μικρὸν πρόσοδον εἶναι καὶ H
δημόσιον, οὐδὲ τοῦ ζῆν ἕνεκα φόρον εἰς ἀπολογισμὸν, ὃς μὴ τοῦ
τοῦτο τῶν πολλῶν, ἐπιστασίας δὲ τὸ ἀδικεῖν. id est, Tanquam adcongruum responsum reddidum, & rationẽ

reddendam. ‖Aliquando ἀπολογισμὸν appellant ipsas rationes, seu rationum codicem. Lucianus in Demosthenis encomio, ἐκ δημοσίων ἀπολογισμῶν ἐγγεγραμμένην τὴν ἐμὴν ἀπολογίαν.

Ἀπολογισμός, ἀπολογία, Hesychio, Defensio. Cic. ad Atticum, Ego verò iustum ἀπολογισμὸν suscepi, sed ad eorũ aliquem quibus diffinadẽtibus & inuitis profectus sum. Existimat autem Budæus ita posse exponi & in loco Æschinis paulo antè citato. Ἀπολόγησις, Excusatio, apud Polybium, lib. 4.

Ἀπολογισμός, Mentis alienatio. Nam Hesychius ἀποπληξία exponit ἀπολογισμόν. In qua significatione ἀπὸ significabit στέρησιν.

C. ΔΙΑλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, & subduco accepta & expensa. Demosth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν
πατέρα τὰ ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, ac hic positis cum patre meo calculis & ratione collecta, acceptilatione eum liberauit. Alibi, ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. B. ‖Est etiam διαλογίζεσθαι, Rationes secum subducere, hoc est Ratiocinari, Animo versare, Cogitare. idem quod διανοεῖσθαι. Luc. 2, τινὲς δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τί ἐστὶ οὗτος λαλεῖ βλασφημίας; ratiocinantes in cordibus suis. ‖Διαλογίζομαι. Differo, Discepto, Xen. βούλει ἵν' διαλογιζόμενοι πρὸς αὐτὸν, σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δίκαιον ἔστι, id est διαγιγνόμενοι. Bud.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ, Ratiocinatio, Cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. de Põp. fugiente, αἰτίαν καθ' ἡσυχίαν ἐν
διαλογισμοῖς ἐν οἷς εἶναι, &c. Ita Bud. pro cogitatione in scriptura identidẽ accipi scribens. Idem Luc. 12, εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, interpr. Subiit autẽ reputatio inter eos. qui διαλογισμὸς est Intestina sermocinatio, ἣ ὁ ἐν
τῇ ψυχῇ λόγος ἢ οὕτω φησὶ διαλέξις. sequitur enim, ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. nã vnà omnes ea inuaserat cogitatio. Luc. 24, ἵνα τί διαλογισμοὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, disceptationes, hoc est, variæ & perplexæ ambages, quales solent in mentem venire quum aliquid nouum & parum per se probabile occurrit. ‖Item Sermocinatio, Confabulatio. Plut. Apophth. νικᾷ γὰρ ὁ αἰθὴρ οὐ φθόγγῳ περιτείνας μόνον ἑαυτὸν διαλογισμοῖς. Sic Sap. 7, διαλογισμοὶ ἀνθρώπων. B.

Διαλογιστικός, οῦ, ὁ, Ratiocinatiuus. Et τὸ διαλογιστικὸν, vis ratiocinatiua, vt suprà τὸ λογιστικόν. Damasc. περὶ τοῦ μνημονευθέντος loquens, τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῆς αἰσθήσεως αἰσθανόμενον συμβεβηκότων ἐστὶ δυνατὸν τοῦ διανοητικοῦ ἢ διαλογιστικοῦ. Vide alium eiusdem Damasc. locum apud B. p. 254, post διαλογισμός.

C. ΕΚλογίζομαι, Computatum & numeratum demetior, Numeratum do & calculo cõpositis rationibus. 4 Reg. 22, πολλοὶ οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν. sed videtur potius legẽdum αὐτοῖς. nã & Hebræi textus versio habet Nõ numeretur eis argẽtum. Alii exp. Non exigebant acceptæ pecuniæ rationem, retinẽdo αὐτοῖς. quibus astipulari videtur locus Harpocrationis suprà in Λογισταὶ citatus: vt sit transitiuũ. Pro Cõputo & numero accipitur apud Suid. ἀπολογιζόμενος τὸ πλῆθος τῆς στρατιᾶς, id est ἀριθμῶν. vbi posset etiam reddi, Posito calculo numerum exercitus colligens. Item Subductis rationibus expẽdo, Perpendo, Cõsidero, Æstimo. Thuc. εἰ Φαρνάκης τις τῶν ἐκ
πάλαι ἀπελογίζετο. Demosth. cõtra Mid. πῶν ἐμοίγε ὀργίσειν, ἀπολογιζομένῳ καὶ λογιουμένῳ ὅτι τῇ μὲν ῥᾳδίως κακῶς πεπόνθατε ὑπ' ἐμοῦ ἐγὼ ὑμᾶς εἶναι οἰήσεται, Reputant, Considerant. B. Et apud Suidã ἐμπείρους καὶ φρονίμους ἀπολογιζόμενος, id est διανοουμένους, vt ipse exp. ‖Item Consilium rei agendæ ineo. Thuc. lib. 2, διαφθείρουσι γὰρ ἢ πόλει ἔχοντα, ὅταν δοκῶσι τι εἰκῇ καὶ αὐτοσχεδιάσειν, καὶ οὐκ ἐν ὅτῳ χρὴ σκοπῷ ἀπολογίζωνται.

Ἀπολογισμός, οῦ, ὁ, Exacta cõputatio, Rationum subductio, Æstimatio. Plut. in Catone Vtic. πρᾶγμα καὶ πόνου εἰς ἔσχατον πολλοῦ καὶ σκοπεῖσθαι τὸν ἔσχατον ἀπολογισμόν. vbi exp. Ad summam iudicaturã & extremam licitationem rem pertrahere. ‖Item Ratio, Cogitatio. v. l. ET Ἐλογίσατο itidem Computatio, Numeratio facta posito calculo. Suidæ & Hesychio ἀριθμοῖς.

C. ΠΡΟλογίζομαι, Computo, Numerum ineo. apud Ptolem. idemtidem. B. ‖Item Repetito veluti calculo statuo, Repetito calculo colligo. & metaph. Argumentis & rationibus

tionibus repentis concludo, more calculatorũ.vt quidam hoc verbum interpr. ‖Item Perpendo,Reputo, Considero,Mecum subductis rationibus reputo. In Axiocho,νὲκ ὁπλογιῆ τὼ φύσει σκεπτομένους,non considerabis naturã circunspectè. ‖Itẽ Rationẽ habeo,Æstimo.Xen.Hell.7,p.376, οἱ δὲ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους,καὶ δι'ςτυχήματος γεγενημένου ἐν Κερίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν πώποτε ἐπελογίσαντο,ἀλλ' ὅπῃ καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θετταλοῖς,τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν ἢ δοκεῖεν,ἔμελλον μάχεσθαι. A

Ἐπλογισμος,οῦ,ὁ,Computatio. Item Enumeratio facta repetito calculo. ‖Itẽ Cogitatio,Reputatio:qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus, Consideratio. Plut.in lib. quẽ πρὸς ἀδολεσχ. inscribitur, Τύπῃς ἢ αἰεὶ καὶ συμμεμίχθαι ἐν συμπλέχεσθαι τοῖς ἑτέροις ἢ περισχολὴ ἐκείνῳ ἐν τὸν ὁπλογισμὸν,ὅταν τι μεμωμένῳ λαλεῖν,καὶ τὸ ῥῆμα τὸ τοῦτο περὶ τινα,τίς ἐστὶ λόγος;In eodem libro aliquanto ante,ὡς τὸ τοῦ προσῆκον καὶ φαρμακὸν ὅτι δεῖ παθεῖν,ὁ τὰ αὐτὸ γεωμῶν αἰσχρῶς καὶ ὀλεθρίως ὁπλογισμός. Apud eundem autem De defectu oracul. καί τινα δοκοῦσιν ὁπλογισάμενοι τῆς αἰτίας ὁπλογισμὸν,οἷον πεῖσαι τὸν Κύκλωπα χρήσιμον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et talem quandam causæ excogitationem inducunt quali facit vti Cyclopem Euripides. Dionys. Halicarn. scribit ὁπλογισμὸς apud Thuc. esse vnum ex numero vocabulorum γλωττημάτων καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ δυσκόλων τοῖς πολλοῖς.quo tamẽ significatu apud eum accipiatur,non addit. B c

C. 2. Προεπιλογίζομαι, Prius computo, Antè posito calculo colligo.vnde apud Philonem De mundo προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις,iam antè collecta demonstratio.

C.ΚΑΤΑλογίζομαι, Cõputo, Imputo. vt καταλογίζεσθαι τοῖς πόνοις εἰς κεφάλαιον,B. ‖Item Numero inter, Annumero, Censeo inter. Xen. οὐκοῦν δεινοῦ σοι καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις πολὺ ἀργύριον. At in v.l.ex Æschine,καταλογίζομαι τοῦτο εἰς ἀρετήν, hoc pono & adscribo ad virtutem.Et ex Demosth.καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ ἀναλίσκωμα, Apud vos colloco beneficium, Vobis impensum fero. D

Καταλογισμὸς,οῦ,ὁ,Computatio,Numeratio.

C.ΠΑΡΑλογίζομαι, Subdola supputatione fallo, Falsis ratiociniis decipio.vel etiam Falsa argumentatione vtẽs decipio.vt sit metaph.non tãtùm à calculatoribus sed etiam à sophistis.vtrorumque enim sunt παραλογισμοί. vnde interdum exponi potest Fallo more eorum qui falsis supputationib⁹ & falsis rationib⁹ argumẽtisqi aliquem decipiunt.Luc.ὁπόσαι πόλεις ἀπώλεσαν παραλογιζόμενοι τὰ πλήθη. Isocr.Panath. πρὸς ἀπορρῆτους τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους ἢ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους ἀλλὰ πανούργους. Idẽ in Epist.ad lib.Iul. σκοπεῖσθε δὲ οὐ παντάχῃ τῷ φύσει τὸ πρόσχημα ἀλλὰ παραλογίζονται αὐτούς.Sic Æschin.cõtra Ctesiph. ἢ πῶς οἴεσθαι ὑπολήψονται ὑπολαμβάνειν,ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Patl.quoque accipitur pro Fallis rationib⁹ decipior. Aristot. Polit.5,c.8,παραλογίζεται γὰρ ἡ δίκαιόν τι ἐπ' αὐτῷ,ὡς περὶ ὁ σοφιστικὸς λόγος.Sic & Rhet.2,ὁ κριτὴς παραλογιζόμενος. E

Παραλογισμὸς,οῦ,ὁ,Falsa ratiocinatio,Fallax ratio.vel Impostura & captio quæ fit fallacib⁹ rationibus,Deceptio per fallaces ratiocinationes.Aristot.De arte poët.δεῖ δὲ διδάσκειν μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ.ἔστι δὲ τοῦτο παραλογισμός.Et in eodẽ libro,δεῖ πῶς ποιῆσαι παραλογισμόν.Apud eundẽ De sophist. elench. παραλογισμοὶ dicũtur captiosæ cõclusiones ex rationibus fallacibus.

Παραλογιστὴς,οῦ,ὁ,Fallax ratiocinator,Qui fallacibus rationib⁹ decipit,Deceptor,Impostor. ‖ Τ Παραλογιστικὸς,ὴ,ὸν,Peritus decipiẽdi fallacib⁹ ratiocinationib⁹,Aptus ad fallẽdũ subdolis rationibus. Aristot. Rhet. ὅλως δὲ πᾶς παραλογιστικός.Et παραλογιστικὰ ἐρωτήματα,fallaces & captiosæ interrogationes. ‖ Τ Παραλογιστὸς, Qui fallacibus rationibus capi potest.δεκαπλοῦς.Polyb.lib.5, καὶ μᾶλλον δεῖ πάντων τῆς ζώσης ἐν παραλογιστοτάτην ὑπάρχειν αὐθρώπους,δικαίως τε παντοίως. F

C.ΠΡΟΣλογίζομαι,Imputo, Acceptum fero, Attribuo, Adscribo.ἀναγράφω & προσγράφω.B.

C.ΣΥΛλογίζομαι,Colligo,seu Ratiocinatione colligo,vt ii qui calculis subductis summã cõficiũt.Demosth.Pro cor. πολλὰ λοιδορηκὼς ἐξ ἀρχῆς τὸν πρόσχημα,καὶ συλλογισμὸν ὀρθῶς τινος ὕστερα παῦσ' ἐπιδεῖξαι ὁ Φίλιππος,qui recta cõiectura indicasset & ratione subducta collegisset. Greg. ὁ G

δι' ὧν ὁρωμένων ἢ παραμένων ὁ ἀρχηγὸς τούτων συλλογίζεται, id est E rerũ ordine ratisque rẽporũ vicib⁹ statuẽs Deũ esse mũdi cõditorẽ,atq; ratiocinatione colligẽs.Similiter & συλλογίζομαι capiturpro Ratiocinor,Colligo.vt mẽ dosse colligis, inquit Stoicus. Hæc & alia B.p.665. qui apud Aristot. in princ.7 Metaph.συλλογίζεσθαι interpretatur Colligere summã dictorũ & rationẽ,ὅτε δὴ τὰ εἰρημένων συλλογίζεται δεῖ ἢ συναληθόντα τὸ ὑφ' ἑαυτὸν,πῶς ἐπιβάλλει. Apud dialecticos accipitur itidẽ pro Colligo & cõcludo,Ex assumptione propositionũ,quasi calculis subductis,summã argumentorũ efficio.Aristot.Rhet.2, τὸ μὲν συλλογίζεσθαι συμβαίνει περὶ πάντων ὁμοίως ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, τὸ πλείοσιν ἢ ἐπιτυγχάνειν.Et lib.1,συλλογίζόμενοι ἢ ἐπάγοντα δίκαιόν ἐστιν.Sic apud Themist.& cæteros logicos. ‖Accipitur etiam pro αἰτιολογίζομαι, Mecum reputo, Perpendo. Plut.de Cæsare Rubiconem transituro, αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ πλεύματος.B.

Συλλογισμὸς,οῦ,ὁ,Collectio quæ ratiocinãdo fit. vocabulũ arithmeticorũ. id est Cõputatio qua subductis calculis summa colligitur.vnde συλλογισμοὺς ἐπιφέρειν,vt λόγον ἐπιφέρειν, ponito calculo & sũmulis collectis rationẽ reddere. Pisides apud Suidã,Ὅπως ὑφίξῃ τοῖς ἐπικλάοις ἀγκίλοις τὰς συλλογισμοὺς τῆς χειρὸς καὶ τοῦ πόνου. ‖Inde ad dialecticos trãslatũ vocabulũ,q assũptis duab⁹ propositionibus,quasi subductis calculis,tertiũ aliquid veluti summã inferũt. Quint.modò syllogismũ vocat, modò ratiocinationẽ: vt lib.5, c.14, vbi docet quid ab epicheremate differat. Aristot. Anal. priorũ lib.1,c.1,συλλογισμὸν dicit esse λόγον ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει διὰ ταῦτα εἶναι,vel δι' ἃ τῶν κειμένων,vt Gell.legitl.15 c.16,addẽs, Eius definitionis non videbatur habere incommodè facta interpretatio hoc modo,Syllogismus est oratio in qua consensis quibusdam & concessis, aliud quid quàm quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessariò conficitur.πρότασις autem & κείμενα appellat λήμματα & πρόσληψιν,suptionẽ &assũptionẽ,hoc est maiorẽ & minorẽ propositionẽ:at πέρας τῶν κειμένων vocat τὸ συμπέρασμα siue ὕστερον,cõclusionẽ siue illationẽ.Cõplura autẽ syllogismorũ genera tradũtur in dialecticis. Hũc verò συλλογισμὸν Aristot.aliquãdo λογισμὸν appellat, vt De demonstr.l.2,c.18,περὶ δόξαν καὶ λογισμόν.& Top.6,c.3,ἐστὶ τῶν ἐναντίων λογισμῶν,cõtrariorũ syllogismorũ. Sic & 2 Phys.c.8,& alibi.v.l. Aliquãdo συλλογισμὸς accipitur pro quadã sui parte, id est pro eo ipso ꝙ in syllogismo infertur,quæ est cõclusio seu cõplexio. Aristot.l. 2,De syllog.c.17, ἀεὶ γὰρ ἐναντίος συλλογισμὸς γίνεται τῷ ἀποφατικῷ.Cõtra Cic.conclusionẽ dicit pro ipso syllogismo. De diuin. l.1, Conclusio autem rationis ea probatur in qua ex rebus nõ dubiis id quod dubitatur efficitur.v.l. ‖Quintil. autẽ lib.3,c.6, συλλογισμὸν inter species legalis statꝰ numerat,ac συλλογισμὸν accipit statũ ratiocinatiuũ vel collectiuũ.De quo plura lib.7,c.9.Idẽ tradit lib.9,c. 2,Rutilii Lupũ & Celsũ,sequutos Gorgiã,συλλογισμὸν posuisse inter schemata & interpretatos esse collectionẽ.

Συλλογιστικὸς,ὴ,ὸν,Ratiocinatiuus,Syllogisticus. vt συλλογιστικὴ πρόθεσις & συλλογιστικὸν ἐνθύμημα. Item status συλλογιστικὸς, status ratiocinatiuꝰ,interpr.Cicerone,vt testatur Quintil.lib.5,c.10. Et συλλογιστικοὶ λόγοι apud Laert. in Zen. p. 346. ‖ Τ ΥΝΔΕ Συλλογιστικῶς, More syllogismorum. vt Laert. ibidem dicit ἀφανεῖς λόγους vocari τοὺς ὑπαγομένους μὴ συλλογιστικῶς.

c.2.Ἀσυλλόγιστος, ου, ὁ ἢ ὸν,Non rectè ratiocinãs, Non probè colligẽs & concludẽs,vt bonus syllogismus:vel potius Non probè collectus & ratiocinando conclusus. Synes. ep. 154, ὡς αὖ ὀστύχης,ἀνὴρ ἀκούων τινὰ περὶ τῶν ἀσυλλογίστων συλλογισμῶν,de syllogismis malè cõcludẽtibus.Et ἀσυλλόγιστοι λόγοι apud Laert.in Zen.p.347,οἱ διαπεπτωκότες μὴ πιθανῶς τοῖς συλλογιστικοῖς,οὐ σωφρόνως δέ:vt quum ita infertur,Si equus est Dion,animal est Dion: Sed equus non est Dion:Nõ igitur animal est Dion.Et ἀσυλλόγιστος συμπλοκὴ apud Alex.in Top.quũ duæ propositiones malè iũguntur. Diuersa autẽ signif. Plut.in lib.De deo Socr. scribit Δαιμόνιον Socrati σημαίνειν ὅτι ἢ μὴ τῷ προσιόντι φίλῳ ἐπιβουλεύοντι ἢ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν ἢ πρὸς ἀπροσκόπτως ἀσυλλογίστως ἢ πρὸς ἀπρονοήτως φέροιτο.In v.l.exponitur,Cui⁹ ratio inire nõ potest, Qui syllogismo aut coniectura colligi nõ potest.

In iisdē v.l.ex ſententiis monaſticis aſſertur, ἀσυλλογίστῳ ὄσῃ ἡ πτωχεία pro expers rationis & imprudēs. ΥΝΔΕ Ἀσυλλογίστως, Sine ratiocinatione, Vel, Nō vtēdo ſyllogiſmo. Itē, Sine ratiocinatione. id eſt Inconſideratē. Plut. de def. orac. ἀσυλλογίστως ἅπαντες τὰ μέλοντα ὅπως ἐκβήσεται δοκοῦντες, ſine ratiocinatione vlla futurum auguratur.

Ε.2. Ἀντισυλλογίζομαι, Contrario ſyllogiſmo refuto, Syllogiſmū ſyllogiſmo oppono, Contraria ratiocinatione colligo & cōcludo. Ariſt. Rh. 2, περὶ λύσεων loquēs, ἔστι δὲ λύειν ἢ ἀντισυλλογισάμενον ἢ ὅτι ψεῦδος συλλογίζεται: addēs, τὸ μὲν οὖν ἀντισυλλογίζεσθαι δῆλον ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων ἐνδέχεται ποιεῖν. Et lib. 3, non procul a fine, περὶ τὸν ἑαυτοῦ λόγον λεκτέον, λύοντα καὶ ἀντισυλλογιζόμενον.

Υ. ΥΠΟλογίζομαι, Reputo, Rationē habeo. λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι. Demoſth. Pro cor. μηδὲν ἂν ἡδίκησεν οὐδὲν οἷς ὑπῆν ἢ ἦσαν, ὑπολογισάμενος, iniuriarū præteritarū rationē nullā habētes in iis rebus quæ fidei veſtræ permiſſæ ſunt, Iniurias nō reputātes. Andoc. ἀλλ' ὑμῖν οὐδὲν ὑπελογίζοντο πρὸς νίκας, rationē nullā victoriarū habebant. Hæc & alia eiuſdē ſignif. exēpla affert B. p. 171. Et ex Plat. Apol. κινδυνεύσειν ὑπολογίζεσθαι τὸν ζῆν, vitæ periculi rationē habere. Et ex eodē, μηδὲν ὑπολογίζεσθαι πρὸ τοῦ αἰσχροῦ nihil magis formidare quàm turpitudinem. ‖Camer. interpr. etiam Imputo: & v.l. Cogito, Suſpicor, Prætexo, Simulo.

ΑΤ ΥΕΡΟ Λοχᾶς. ΕΤ Λοχάδιον, ΕΤ Λοχία, ad illud λέγω pertinent de quo priore loco egi, id eſt Lego, Colligo.

ΝΑΜ Λοχᾶς, άδος, ὁ ἡ, Delect⁹, Select⁹, Electus. idē quod ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος. Eſt autē maſculini & fœm. generis, ſicut εἷς, quū huius terminationis verbalia ſoleāt eſſe tā tùm fœminina. Plerūque verò plur. num. effertur. Exēpla ex Eurip. Pauſan. & Baſil. habes apud B. initio p. 184. Herodot. Chione dicit λοχάδας νεωνίας, delectos adoleſcētes. Plerūq; λοχάδες abſolutè ponitur pro λοχάδες στρατιᾶς aut στρατιῶται. Thuc. lib. 5, Ἀργείων οἱ χίλιοι λοχάδες, οἷς ἡ πόλις αἰεὶ πολλὰ ἄσκησιν παρεῖχε. Eodē lib. p. 418. λοχάδες δὲ ἐκ ἑκάστων ἀξιώματος χρόνου ὁπλοφόροι τε. Et lib. 6, p. 231, βουκόσιοι μὲν σταὶ αὐτῆς λοχάδας, ἐκ τῶν φίλων πᾶσι ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. Herodian. modò cū ὁπλίταις copulat λοχάδες, modò ὁπλίταις λοχάδες dicit. lib. 8, σὺν ὁπλίταις καὶ λοχάδαις αὐτῶν Ἰταλίας τάσης αἰδρείαν. Eodē lib. ἐκ τῶν Ῥωμαίων ὁπλίταις καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λοχάδας ἔχειζεν, delectos milites. Et lib. 2, σὺν πάμφυλοι λοχάδες ὁπλίτιδες, electiſſimos quoſq; milites. Itē λοχάδες λίθοι, ſelecti lapides οἱ ὁπλίταις καὶ ἐκ οἱ ὁπλοφόροι, vt Th. ſchol. exp. dicēs ſic apud eū accipi l. 4. Et in Epigr. fœm. gen. λοχάδα στρατιᾶν, Delectum exercitum. ‖Λοχάδες dicuntur etiam Oculi, οἱ ὀφθαλμοί, vt Suid. tradit, hunc ex Epigr. locum citans, Ὑδωρ μὲν ὑάκινθος ἔχει χθόνι αἴθοπι ἄγλαϊς, Λύμα πιὼν λοχάδων πουλὺ γ' ἀμαυροτέρων. Nicandri autem ſchol. λοχάδας eſſe dicit τὰ λευκὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Albū in oculo. In Ther. v. 291, in deſcriptione hæmorrhoi ſerpentis, Τὸν μὲν ὑπὸ πρώτιστα φόνια ψεκάσσασα δεσὶ μετώπῳ Ἕλκεϊ πέρσεψε φάνη λοχάδας τε κορώνης. ΕΤ Λοχάδην, Lectē, Electē, ὁπλίτικως. Thuc. lib. 4, p. 132 ἔρυμα ὑπὸ τὸ παλαιὸν, λίθων λοχάδην πεποιημένον, ex lapidibus ſelectis. Et lib. 6, p. 219, ἔρυμα τὸ ἡ διεφθαρμένον ἐν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λοχάδην καὶ ξύλοις δι' ἀλλήλων ὠρθωμένοις. Et alibi λοχάδην φέροντες λίθους, lectos lapides cōportantes. ΑΤ Λογία, ας, ἡ, Collecta, Id quod in Eccleſiis cōferebatur & colligebatur ad tenuiorū paupertatem ſubleuandā. Apud Cic. autē Collecta eſt quod in cōuiuiū cōferebatur ſymbolū, vt quū dicit, Collectā à conuiua Craſſe exigis. Suidas ſcribit Chryſoſt. in ἐπιστολὴ epiſtolæ ad Cor. λογίαν vocare Θεμιστοκλέα, dicentē, περὶ δὲ τῆς λογίας ἣν ἐκεῖνος τοῖς ἁγίοις. quæ verba habentur 1 Cor. 16, initio. vbi annotat Chryſoſt. eum trālire ad τὴν ἐλεημοσύνην & τὴν εἰς τοὺς ἁγίους ὑπουργίαν. & paulo pòſt ſubiūgit, λογίαν δὲ τὴν συλλογὴν καλεῖ, qua videlicet ἔκκριτος σωμάτων φησὶ π. Has λογίας ſiue συλλογὰς ſiue ἐλεημοσύνας ad ſubuentendū pauperū collatas, Paulus alibi vocat λειτουργίας. Suidæ autē & Heſych. λογίαι ſunt etiam αἱ λοχαὶ, καταφοραὶ, ὁπλοχαί.

ΑΕΙ Α, ας, ἡ, Prædatio, id eſt corpora ipſa rerum quæ capta ſunt, vt Geſn. exp. qualia ſunt Mācipia & iumenta: at κατοχὴ dicūtur exuuiæ, & quæ in vrbium direptionibus auferuntur. Plut. Coriol. μικρᾷ λείᾳ ἐφεμένῳ ἀπὸ τῶν ἐπιτυχόντων. Xen. Hell. 1, λείαν ἄπασαν καταλαβεῖν, πᾶς ἔβοσκε. Item λείαν ἄγειν, ſiue ἀπάγειν, λείαν ἐλαύνειν & ἀπελαύνειν, prædam agere, vt Liu. loquitur. Xen.

Præd. 5, πολλοὶ δὲ ἐς λείαν πλείονι ἄγοντες. Herodian lib. 3, καὶ καταβάντες ἐς χώρους, λείαν τε ἀπαγαγεῖν ἐς παρόντα ἐδόκουν. Et lib. 7, λείας αἰχμαλώτους ἀπάγειν τῷ ἐχθρῷ. Claudian. quoque captiuam prædam dicit. Idem lib. eodem, καταβρέχων τε ἐς καθαπτούσων Μεσοποταμίαν, λείας ἀπήλαυνε. Item λείαν λαβεῖν, prædam capere: vt Cic. dicit, Capta crudeliſſimè ex fortunis alicuius præda. Thuc. lib. 6, p. 219, λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἐλαβον, ἢ ἐφερόμην ἁλαίτων οὐκ ἔλαττον πέντε καὶ εἴκοσι. Et lib. 2, καταβραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀφειδοῦντες ἐς λείαν λαβόντες. Item λείαν ποιεῖν, præda facere: vt Cic. dicit, Maximos quæſtus prædāſque feciſſe. At paulo aliter Saluſt. Regnū eius ſceleris ſui prædam fecit. Et λείαν ποιεῖσθαι, deprædor aliquē. Thuc. lib. 8, καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο, incurſionib⁹ deprædabatur. Plut. Coriol. τὰ σώματα λείαν ἐποιήσατο, καὶ τὰ χρήματα διήρπασεν. Syn. ep. 107, τῶν πολεμίων μὴ ἐπιχωρούντων ἐς λείαν ἅπαντα ποιεῖσθαι, omnia deprædantibus. ‖Λεία Heſychio eſt etiā ἡ θρεμματοπωλικὴ ἀγέλη: quēadmodū ſchol. Soph. in Aiace, Ἐφεσμένας γὰρ ἁρπᾶς θηρὸς ἀθείτου λείας ἀπάσας ἐς κατωνασμένας, hic λείας exp. τῶν προβατικῶν καὶ βοσκημάτων. vel etiā Pecudes prædādo abactas.

C. Λῃλασία, ας, ἡ, Prædatio, Ipſa actio agendi prædam. Apollon. Arg. 1, ἱρὰ ῥέξαντο Μῆλα τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λῃλασίης ἐκόμαντο, oues quas inter prædandum Amyco abegerant. Heſychio λῃλασία eſt αἰχμαλωσία, λῃστεία, ἁρπαγή: item μάχη, ἁδικία. ΕΤ Λῃλατέω, ῶ Prædam ago. λείαν ἐλαύνω, vt Herodian. loquitur. vel Prædando abigo. βοσκομένην βιάζομαι, vt ab Heſych. exponitur. Pro Prædam ago capitur apud Soph. in Aiace, ἢ τὸν εἰσαεὶ Λῃλατῆσαι χρόνον; id eſt λείαν ἐλάσαι, λῃστεῦσαι, πορθῆσαι, vt ſchol. exp. Xen. Λῃλατεῖν δὲ τὴν Μηδικήν. Quum verò accuſatiu⁹ additur, capitur pro Prædor, Deprædor, Depopulor. vt λείαν ποιῶ. Herodian. lib. 3, τὴν τε χώραν λῃλατήσας, agrū depopulatus, Polit. interpr. Plut. Camillo, αἰσχροκερδίζειν ἐν λῃλασίᾳ καὶ καταστρέφειν τὰς πόλεις αὐτῶν. Eurip. Or. Τῶν σῶν δὲ γονάτων προπόλεια, δεξιοῦ ἵππου ἀχύλου τάμνοντος ἐξίππων λόγους. vbi ſchol. exp. τὰ πρόπολα & τὰ ἱππικὰ τῶν ἀπαρχῶν. At προπόλιον apud Suidam poſt Προπόλεια, & in Ἀκρόλεον.

Λεΐζομαι, Prædor. Ex Epigr. ΕΤ Λεΐζομαι pro eodem: itidem ex Epigr.

Λεῖος, ου, ὁ, Prædabilis, λητός. v.l. Vide λητός.

¶ Λητή, Præda. idem quod λεία, ex eóque factū dialyſi Ioni ca: vt βασιλήη pro βασιλεία. Herodot. ἀπὸ λητίζεσθαι, viuūt ex præda ſeu ex rapto, vt Ouid. loquitur. Idem lib. 1, καὶ λητίων ἀπαυδώντας, prædabundè vel prædandi gratia. Idem, λητίων πειδόμενος τοῦ στρατοῦ, prædas agens exercitu. Ex eodem affertur λητὸν ἄγειν, (quòd mendoſum videtur) pro Diripere. ‖Heſychio λητὴ eſt non ſolùm ἁρπαγὴ, ſed etiam βοσκήματα, ſicut & λεία ſuprà.

Λητὰς, άδος, ἡ, Prædando capta vel abacta. Vnde λητάδας apud Heſych. τὰς λείας αἰχμαλώτους συμπράξεις. Euſt. λητάδα αἰχμαλώτους. Captiuas. Ιλ. υ, Λητάδας δὲ γυναῖκας ἐλάβετο

ἥμαρ λαΐδος ἦγον. ΕΤ Λαΐεσθαι, Prædando captus, seu abductus, Captiuus. αἰχμάλωτος, Hesych. Apollon. Arg. lib. 4, — φορμὸν δ' ἐλαυδίσσατο δῶμα Λαΐδι, puella seu mulier prædando rapta ex opulenta domo se subduxit, ἔτ' ἀληθιάουσα δόλῳ, καὶ δουλία ἔργα Εἰδυῖα αἰτυλόφοιο. vbi schol. exp. αἰχμαλώτου, δορυάλωτος.

Λαΐς, ΐδος, ἡ, idem quod λεία siue λᾴς. Ιλ. λ. Λαΐδα δ' οὐ πείσεις στυγερὰ σὺν ἀσπιδιώτῃ πολλὰ, Πεπτηῶτα βοῶν αἰγέλας, πῖσυρ ἀπ' αὐτῶν, Τίσασ' ἀντὶ βοὸς φονίης, τὰς αἰπόλια πλαγκτὰ ἀλῆσαι, ἵππους τε ξανθάς. vbi nota quæ λαΐδας nomine cõprehendat: non manubias, nec exuuias, sed pecudes. sicut & de λείαις suprà dictum fuit. Od. ξ, καί σφιν Ζεὺς λαΐδα δόσκε. Ab Eustathio actiuè quoq; exponitur λαφυραγωγία: ab Hesychio etiam μοιρίς, φυλή τινος: à Tzetze autem ἡ τῶν πτηνοπόδων κτῆσις (deriuante à λᾴα, quod πτηνὰ πόδια significat, quippe qua τὰ λᾴα καταπατοῦμεν) in hoc loco Hesiodi Theogon. de Hecate, Περσείδῃ δ' ἄχθηκε μιχθεὶς τὴν πρὶν ὀπάσσαι τιμὴν, Ῥείη δ' ἀφείλετο φαινομένῃ, ἐθέλουσά οἱ ἔμμεν ἑταίρην Ἑκβολίην θ' ἑκάτην, καὶ πολλὰ δόσαν γέρα καλά· Ἐκ γὰρ Τιτῆνος γένετο Περσαῖος ἄνακτος Λαΐδι θυμήρῃ, ἐπεὶ ἐν μεγάροισι γένοντο, Βουκολίας τ', ἠδ' ἀγέλας πολυλήϊον, ἠδ' αἰπόλια πλατὰ ἀγρῶν. Sed commodè ibi λαΐδα exponere possumus Pecora seu Pecudes: sicut λεία & λᾴη exponitur βοσκήματα. quæ inde λᾴς siue λεία dicuntur quoniam à prædonibus abigi solent. Καταχρηστικῶς autē λᾴς dicuntur etiā χρήματα, vt vult schol. Apoll. dicens propriè esse τὰ ἐκ λαφυραγωγίας. sic autem accipit hunc locū Argon. 1, Εἶναι ὀπιπτεύοντα δόμους ἠδ' λᾴδα πᾶσαν Ὑμετέρῳ ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἆσυ μιγῆναι. sed ibi quoque pro pecoribus accipi forsan potest. ‖ Λαΐδες Hesych. exp. etiam αἰχμαλώτους. quo signif. & λαΐδες dicuntur. ΕΤ Λαΐδιος, α, ὁ, Prædando captus, Captiuus. αἰχμάλωτος. Et λαΐδιν apud Cyprian. itidem pro αἰχμάλωτος, teste Eust. qui ab Homerico λᾴς deriuat. Item λαΐδιαι χεῖρες ex Epigr. Captiuæ manus.

Λαΐτις, Prædatrix, ἀγελαία. Ια. κ, de spoliis seu exuuiis Doloni detractis, Καί ῥ' Ἀθήνῃ λαΐδι δίος Ὀδυσεὺς Τψόσ' αἰείρας χεῖρ' ἀνέθηκε. vbi λαΐτις epitheton est Minervæ, à λᾴς, teste Eust. sicut suprà eidem ἀγελαίης epitheton ab eodem poeta tribui dixi. ‖ Λαΐτις est etiam αἰχμάλωτος, vt index in Eustathium habet. verba autē eius vnde hæc sumpta est expositio, quia ambigua videtur, adscribā, λαΐδα δὲ ἱστορικῶς ἢ μᾶλλον παροιμιακῶς τινὰ λείαν φησὶν ἢ μέρη, λαΐδιον ἑστῶσιν Ὀππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον, ὁ δὲ Λυκόφρων λαΐτην. Cõfirmari autē hoc ex etymolog. potest, qui λαΐαδας & λαΐνδας ὅτι τῶν χωριτῶν dici scribit παρ' αἰχμαλώτοις.

Λαΐζω, F. σω, Prædor, Deprædor, Prædas agēdo infesto: vel etiam Depopulor. Thuc. lib. 4, p. 135, λαΐζοί τε τὴν Λακωνικὴν ἢ πλεῖστα ἐλαπίσει, ὁμόφωνοι ὄντες. id est, λείαν ἐποιοῦντο τῆς Λακωνικῆς, vt suprà loquitur. Et Λαΐζομαι quoque signif. actiua pro λᾴζω. Idem Thuc. lib. 1, ἐλᾴζοντο δὲ ἢ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους. Et lib. 5, p. 197, ὁπηνίκα ἔμελλον δὴ, εἴ τις βούλεται τῶν ξυμμάχων λᾴζεσθαι. Metaphoricè quoque accipitur. Hesiod. Erg. 6, Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λᾴζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς εὐ ῥίγιον ἄλλο, nullam meliorem faciet seu nanciscetur prædam quàm si bonam vxorē sibi comparet: vel Nulla meliore potietur præda. Etymolog. scribit λᾴζεσθαι proprie esse τὰ ἐπιφέρεα χωρία ἀποκόπτειν, à λᾶϊον (id est seges) deriuans: καταχρηστικῶς autem dici ὅτι τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων. Sed rectius à λᾴη deriuatur.

Λᾳστήρ ΕΤ Λᾳστάρ, ῆρος, ὁ, Prædator, Prædo. Od. γ, — ἢ μαψιδίως ἁλάλησθε, Οἷά τε λᾳστῆρες ἐπ' ἤπειρον ἅλα, εἴτ' ἀλόωνται Ψυχὰς παρθεμένω, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες; Od. ο, Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι λᾳστῆρες ἀνδρῶν Ἀγύρθην ἐρχομένῳ, viri prædatores. Item ex Epigr. λᾳστῆρι χαλκῷ, prædatitia pecunia: & λᾳστῆρι μίλῳ ex Nonno, Furtiuo sermone.

Λᾳστής, οῦ, ὁ, idem. propriè ὁ ἀπὸ πτεραπόδων ἁπλωσίως, vt Etymol. tradit. ΑΤ Λᾳστός, οῦ, ὁ, Prædando captus, Inter prædandum raptus, Prædando acquisitus. ὁ ἀπὸ λείας καὶ λᾳστείας κτησις, vt Etymolog. exp. Irē Qui prædando capi seu comparari potest. Ιλ. ω, Λᾳστοὶ μὲν πάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδες ἠδ' ἵπποι ξανθὰ κάρηνα· Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λᾳστὴ Οὔτ' ἐλαστή, ἐπεὶ ἆρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, prædando recuperari non potest. Vbi habes λᾳστοὶ à λᾴζομαι, & λεῖστὴ à λείζομαι. quæ scriptura verior est, & in meo veteri Homeri codice extat: quidam tamen impressi libri habēt λεῖστή. Ad quem locum Homeri alluse Plut. in lib. περὶ φιλαδελφ. quum ait, λᾳστοὶ μὲν φίλοι καὶ συμμαχίαι, κτηταὶ δὲ χρήσιμοι καὶ συμμάχοις, τῷ ἐφετὸν ὂς ἐφ' ἑκάστοις ἑκάστων ἢ δίκαιον δίωξ φιλοτιμεῖται, ἀδελφοὶ δὲ αὐτόκτιτοι ἐκ ἔστι.

Λᾳστής, οῦ, ὁ, idem quod λεῖστής, ex eóque factum per synæresin. id est Prædator, Prædo. Xen. Hellen. 6, ἄνδρας δὲ λῃστὰς ἢ κλέπτας ἢ ἁρπάγας καὶ πειρατὰς: quod hominum genus se πειρατὰς vocare solitum honestiore vocabulo, Aristot. Rhet. 3 scribit. Soph. Philoct. Οὐκ ἔστ' Ἀχαιῶν πρέσβυς οὐδ' ὁπλίτης ὀνατὸς ἀνὴρ ὁ λῃστὴς ὃς τάδ' ἔδρασε. Xen. Hell. 3, ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν λῃστῶν αἰχμαλωτισθέντων βαρβάρων, à prædonibus captos. Demosth. Ad Philippi epist. λῃστὰς ὁμολογοῦσι καταπέμπειν. quib. interceptis dicit σέ τινα τῶν ἐμῶν πέμπειν ἀσφαλῆ παρεσκευάσθαι. Quod verò ad scripturam attinet, nō quidem in omnibus libris ι subscribitur, sed subscribi tamen frequentius solet. ΑΤ Λᾳστής, οῦ, ὁ, q. d. Prædabilis. v. l. Eius signif. cuius λᾳστός.

C. Λᾳστοκτόνος, ου, ὁ ἢ, Prædonū interfector. Epigr. lib. 2, Βάλπρον ἡγεμόνος λᾳστοκτόνου εἰς κρίσιν ἐλθὼν Ἡ τῷ χαιρήτου Ἔτεινε δίου παλάμας, ducis prædones seu latrones interficientis: quos φονέας ibi appellat.

C. Λᾳσταρχος, υ, ὁ, Princeps prædonum, Princeps latro. B. ex Clemente Alex. ΕΤ Λᾳστάρχης pro eodem. Plut. Romul. λᾳστάρχης. Prius autem λᾳστάρχος agnoscunt Suidas & Hesych. exponentes λᾳστῶν ἀρχηγός. ΕΤ Ἀρχιλᾳστὴς sive Ἀρχιλᾳστὴς, mutato ordine cōpositionis, pro eodem λᾳστάρχης. (inquit Hesych.) ἀρχιλᾳστής.

Λᾳστικός, ή, όν, Prædatorius. vt λᾳστικὸς βίος, vita prædatoria. Aristot. Polit. 1. Et λᾳστικὰ ἔθνη, gens quæ ex rapto vivit, Quæ prædis & latrociniis victitat. Aristot. Polit. 8, cap. 3, ἃ λᾳστικὰ μέν ἐστιν, αἰδήρεάς δ' οὐ μαστηλίφαγας, de Pontica & Epirotica gente. At τὸ λᾳστικὸν (subaudi σῶμα, vt Thuc. schol. infrà in λᾳστικὸς subaudit) dicuntur ipsi prædones, vel Prædonum agmen, vt τὸ στρατιωτικὸν ipsi milites, & τὸ δορυφορικὸν, ipsi satellites. Thuc. lib. 1, πᾶς γὰρ ἐλῃστεύετο τὸ λᾳστικὸν καθήρει, prædones tollebant vel Latrocinia profligabant. Et lib. 2, καὶ τὸ λᾳστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἰόντων αὐτόθεν ὁρμώμενον βλάπτειν τὴν πόλιν τὸ πλέον, prædones Peloponnesios. Rursum lib. 1, τό, τε λᾳστικὸν καθήρᾳ ὅσον τῆς θαλάσσης ἐφ' ὅσον ἠδύναντο. VNDE Λᾳστικῶς, More prædonum, More prædatorio. Thuc. lib. 6, p. 232, ἢ λᾳστικώτερον ἔδοξε παρεσκευάσθαι μᾶλλον. Et lib. 1, πλοῖα τῷ παλαιῷ ὄντι λᾳστικώτερον παρεσκευάσμένα, veteri more magis in piraticum modum ædificata.

Λᾳστεύω, Prædor. idem quod λᾴζομαι, nisi quòd neutraliter capitur, vt & Prædor, id est Prædonem ago, Ex rapto vivo. Prædas ago. Demosth. Philipp. 2, λᾳστεύειν αἰδέσιμον, καὶ ζῆν τῷ ἁρπάζειν τὰ πλείω χρήματα πεφυκότα. Herodi. lib. 1, κώμας τε ἐς ἀγορὰς ὁπηνίκα ἐλᾴσειαν, in vicos agrósque factis incursionibus prædas agebat, hoc est ἐλαυνέτω, λείας ἦγε, λείας ἀπῆγε seu ἀπήλασε, vt suprà loquitur. Thuc. autē schol. lib. 1, p. 2, dicit etiam λᾳστευομένη χώρα, quæ à prædonibus infestatur. VNDE Λᾳστεία, ας, ἡ, Præda, hoc est ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Aristot. Polit. 1, cap. 5, οἱ δ' ἀπὸ θηρῶν ζῶσι. καὶ θηρῶν ἕτεροι ἑτέρας εἰσί, οἱ μὲν ἀπὸ λᾳστείας, οἱ δ' ἀφ' ἁλιείας, οἱ δ' ἀπ' ὀρνίθων ἢ θηρίων ἀγρίων. vbi nota eum λᾳστείαν facere speciē θηρῶν, id est venationis. nam prædones sua quoque exercent aucupia & venationes, sed improba & nefaria. Thuc. lib. 1, pag. 2, ἐπράσσετο ὧδε λᾳστείαι, καὶ ὧδε ξυσσίτια τοῖς πόλεσιν ἀπὸ γῆς καὶ χρημάτων οἰκουμένοις, ἥπτοντο καὶ τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐπὶ θήρᾳ ἐτράποντο.

Λᾳστήϊος, α, ὁ, idem qui λᾳστικὸς, Prædatorius. ΑΤ Λᾳστήϊον, ου, τὸ, idem quod λᾳστικὸν, id est Ipsi prædones, Prædatorum agmen. Plut. in Pomp. de bello piratico loquens, οὗ μὴν ἀφεστῶτος ἐπ' αὐτοῖς οὔτε θοὸν ἦν πλοῖον καθῆραι τὴν αἰτίαν λᾳστηΐων τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος. vbi λᾳστήϊον accipi etiam potest pro Latrocinium, vt B. interpr. in hoc Luc. loco, καὶ λᾳστήϊα δ' κώπαι καὶ πειραταὶ δ' ἐκπεσεῖν τύχοιεν. Idē Plut. in Sylla λᾳστήϊον Νομαδικὸν dicit Prædones Numidicos.

Λᾳστηϊκός, ή, όν, idem cum λᾳστικός. vt λᾳστηϊκαὶ ναῦς, naues prædatoriæ. Liu. Omnem oram à Malea prædatoriis nauibus infestam habenti. Et λᾳστηϊκὸν πλοῖον apud Thuc. Item λᾳστηϊκὸν πλοῖον, pro eodem, seu piraticum nauigium,

Aristot. Polit. ὁ δὲ βίος νομαδικὸς, γεωργικὸς, λῃστικὸς, ἀ-
ἀλιευτικὸς, θηρευτικὸς. de ultimo λῃστικὸς, ἀλλοτρίας μεθο-
ρίους ἔχοντας, vt ibidem loquitur. Λῃστικαὶ dicuntur
λῃστῶν. Qui latrocinio exercẽt, Qui ex rapto viuunt, Qui
prædis agẽdis se exercẽt, Prædones. Strabo 12, λῃστικοὶ
ἔτι καὶ νῦν εἰσι τῶν Κιλίκων. Idem, κἀν τῷ Ἰονίῳ κύκλῳ
λῃστικὸς ὁ τῶν Ἰλλυριῶν. Plut. in Quæst. Rom. de quodã Marcello, ἐφ' ᾧ τὸν λῃστὴν ἔκρα-
τησε καὶ τὴν πόλιν ἐλευθέραν ἀφῆκε. λῃστὴς, idem quod λῃστὴς sup. ἀπὸ
τοῦ λῃστεύειν, id est ipsi prædones, Prædonum agmen, seu
cuneus. Thuc. lib. 2, ἐπὶ τὸ λῃστικὸν πλεῖν. ἐπὶ τὸ πολε-
μικὸν ἐκπλεῖν. sic enim quidam libri habent, eorum
tamen sententiã per se hoc tamen λῃστικὸν legit, & discrimen sta
tuere videtur inter λῃστικὸν & λῃστρικὸν. sic enim habet, λῃ
στρικὸν δὲ τὸ ἐπὶ τοὺς λῃστὰς πλεῖν, τὸ κῖνημα. Ita ante
Tullum Prædaceũ, Prædatitium vt Gell. dicit Præ-
daceæ pecuniæ & Prædatitiæ pecuniæ. VNDE Λῃστι-
κῶς, Prædonum more, vt λῃστικῶς.

Λῃστικὸς, ἡ, ὸν, Prædatorius, Prædatrix. vt λῃστρίδες νῆες, naues
prædatoriæ siue piraticæ. quæ λῃστρικαὶ paulo ante.

ΛΙΒΩ. F. ῶ, Libo. idem quod λείβω. Significat au-
tem proprie libare dicitur qua diis libatur merum,
vt dixi ex patera fundere in eorum honorem. Il. ω, Εὐχλε-
ἰδὼν ἐπὶ νηὸς ἐμὴν, λείβοι δὲ ἕκηβολον Οὐρανίωνα, καὶ ἀε-
κηλέα πῆλαι, Ζῆν' ἀπὸ τῶν. Odyss. β, Σπείσασθαι κρητῆρας ὀπὶ
στυφελῇ ἐπὶ πέτρῃ, λείβειν δ' ἀθανάτοισι θεοῖς, de Telemacho cum
suis nauem soluentibus. Virg. Æn. 8, dicit, In mensam
laticesque dapésque precantur: licet & Priamus in illo
Homeri loco precatur postquam libauit. Il. ω, de
Hecuba Priamo libaturo paterã porrigẽte, Οἶνον ἔχευε
δεξιτερῇφι χερείῃφι, χαίρουσα δώροις, ἔφρα λείψαιτο κε-
ραυνὸν de Hecuba inquam, quæ pateram porrigens, ait,
ἵλῃ αὐτὸς ἐμὸν δῶρον ἐμεῖο πιὼν. vbi nota synony-
mã nympon ponit ἐπιπλὼν & λείβειν. Et Hesiod. — Δὶ λείβειν αἴ-
θοπα οἶνον, id est libare nigrum vinum. Dicitur etiam
δάκρυα λείβειν, lacrymas fundere in honorem alicuius,
vt dixi ex patera vinum. Quo signif. Ouid. De ponto
lib. 4, Interea gratur lacrymas Cesso libamus ademptæ. Od.
ψ, Πάντες ἐπ' ἀντιόωντι δεδρύφατο δάκρυα λείβον. Od. π, Ἀμ-
φοτέρῃσι παρηίδεσσι δὲ δάκρυα λείβον. sed frequentius
reperitur κέειν pro λείβειν. Vtitur eadem phrasi & Eurip.
Phœ. Fũdere seu Diffũdere accipi potest & in hoc apud
Demetr. Phaler. loco ex Plat. de sotto musico, ὅταν δ' ἐπὶ
πολὺν μὲν χρόνον μὴ πίνῃ κίνδυνος ᾖ, τὸ δὲ μετ' ὀλίγον ἤδη πίνειν ᾖ λείβειν. vbi an
imitatur Demetr. λείβειν esse ἐμφαντικώτερον quàm πίνειν, &
propius ad poeticã phrasin accedere. estq; ibi πίνειν &
λείβειν metaphoricè sumptũ pro Delectatione perfunde
re, Rebus gratis animũ quasi liquefacere, & vt diffluat
facere. nã sequitur, ὡς αὖ ἐκπίῃ τὸν θυμόν. Est autẽ locus
ille Plat. in 3 De rep. Similis metaph. & Alcæi infrà in
Κατείβω. Λείβομαι, Fundor vt vinum ex patera à li-
bãtibus. interdum etiam neutraliter Fluo. Xen. Pæd. 6,
ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Hesiod. Asp. de
apro dentes acuente, ἐφρὸς δὲ τῶν γένυς μαχόωντο λείβε-
σθαι. B. λείβεσθαι exp. τήκεσθαι, liquescere, quocũ paulo
antè à Platone copulatur. Plut. Symp. 5, p. 847, ὥστε οὐκ ἀ-
λείβεσθαι ἐρωτικὸν ὅταν ἐμβλέπῃ τις καλῷ, id est ἐκτήκεσθαι,
vt ibidem loquitur. Sed si ibi exponamus Liquescere,
erit ὕστερον πρότερον. nec enim aliquid fluit antequam li-
quescat.

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, Libatio, Sacrum quod vino fit. θυσία οἴνου, vt
Hesych. exp. διὰ οἴνου θυσία, vt Moschopul⁹. Plato De leg.
λοιβὴ οἴνου, libatio vini. VNDE Λοιβεῖον, Libamen.
nam Suid. exponit θῦμα. Sed videtur potius significa-
re Vas quo libatur: vel specialiter Vas quo oleum diis
libatur. Sic enim Poll. lib. 10, de iis quibus ὁ τὴν σπονδὴν
νέμων, καὶ ὃν καὶ σπονδεῖον, ᾧ τὸν οἶνον ὁ σπονδοφόρος· & λοι-
βεῖον, ᾧ ἔλαιον. Sed in eius codice perperam SCRIBI-
TVR λουβεῖον. at λοιβεῖον veram esse scripturam osten-
dit σπονδεῖον à σπένδω, vt λοιβεῖον à λείβω: vtpote quæ à
præter. med. formẽtur. Idẽ & λουβάστον paulo pòst. ET
Λοιβάσομαι, Libo. vnde λοιβαστὴς apud Hesych. σπένδων, θύων.
ET Λοιβάστου, Vas quo libatur, vt λοιβεῖον paulo antè: spe-
cialiter autẽ Vas quo oleũ libabãt in deorum sacris. A-
then. lib. 11, ex Clearcho & Nicãdro Thyatirenó, λουβά-
στου, ἢ καὶ ὃ τὸν ἔλαιον ἐπιχέουσιν εἰς ἱερεῖα. Λουβάστου, Cana quo vinũ in sacris deorũ
libatur. nã λουβάστου ab Antimacho Colophonio vocari
in malitia, de quibus iam dictum fuit: item Nicander
apud eosdem Λουβαστοῦν. Perperam autem apud He-
sych. λουβίστης, σπονδίας, pro σπονδιστὴς.

C. ΑΠΟλείβω, Distillo, Fũdo effundo, cum accusativo. Dio-
dorus Siculus in historia Alexandri, ἀπολείβοντες ἀπὸ τῶν ὀφρύων
ἱδρῶτα πολὺν μετὰ αἵματος. Ἀπολείβομαι, pass.
Scillo, Distillo. Hesiod. in Scuto, — ἀπολείβετο ἰχὼρ ἐρυθρός.

C. ΔΙΑλείβω, Roscagno. 1.

C. ΕΠΙλείβω, Insuper seu altera libo, vel Super aliqua re li-
bo. Aut pro simplici λείβω. Od. γ, Κήρυκ' Ἐπιτρέψαντε θεοῖς ἐπιλείβομεν οἴνῳ.
Νώμνησεν δ' ἄρα πάντων ἐπιλειβομένων ἐθέλοντας. Di
bantes & libantes. Il. ι, ἐπιλείβοντες ἐρυθρὸν οἶνον, quibus subiu-
nit, ἐπὶ σπεῖσαι. Il. α, ἐπὶ σπείσαντες ἔπιον. Vbi iterum
vides poni synonyma ἐπιλείβειν & σπένδειν, sicut suprà
ἔρδειν & σπένδειν. Il. α, ἔρδον ἑκατόμβας τελείας τῷ Ἀπόλλωνι
ἐπιλείβοντες. Ἐπιλείβω ad crematorem pa-
rentem, Καὶ ἐπιλείβω χεῖρας ἐμὰς ἐπὶ σῆμα τεθνηῶτος. Ἀπόλ.
Ubi vetus scholiastes pro ἐπιλείβω.

C. ΚΑΤΑλείβω, Effundo & destillo, vt ἢ qui inter libãdũ, vi-
num è patera fundũt. Et κατάλειβομαι, Effudor & destillor,
vt vinũ è patera inter libãdũ. vel Defluo, Destillo. He-
siod. ὅτε πέτρης κατάλειβεται, è petra destillat seu defluit.

C. ΣΥΝΑλείβω, Confundo & misceo, vt vinum quod patera
libatur. Et συναλειβόμενα, ita confundor. Item pro λείβο-
μαι seu κατάλειβομαι, Stillo, Fluo. vel In vnũ stillo & cõ-
fluo. Plut. De primo frig. ὁ δὲ συναλειβόμενος ὕδωρ κατὰ πέτρας γλυκὺ καὶ πότιμον, quam appellant Stygis aquã,
de saxo exilire scribunt. Turn. interpr. Bud. συναλείβεσθαι
apud Plutarchum interpr. Colliquescere, Liquari.

C. ΥΠΟλείβω, Subeo fluo & stillo. vel Aliquantũ fluo
seu stillo: aut Diffluo. vnde ὑπολειβόμενον apud Hippocr.
quod Galen. in Lex. Hippocr. exp. ὑποτηκόμενον, ὑποῤῥέον.

ΛΕΙΒΩΝ, ῶνος, ὁ, Rivus, Aquæ ductus. idem quod αἰμάξ apud Homerum. Eust. ex Lex. rhetor. λείβων, ὀχετὸς ὑ-
δραγωγός. Idem ex Ἀθηναίῳ dicitur, vt εἰλὼν & ἰλὼν. Eust. ex
Ælio Dionysio, λείβρα, ἔφυδρα χωρία καὶ ὁλκάδιος ὑδάτων.
Sed frequentius per diphthongum scribitur, vt tradit
Eust. qui etiam exp. τόπος ὕδατι κατάῤῥυτος χθαμαλός. Locus
irriguus. tunc que idem foret cum λειμών, pratum.
Λείβηθρα plur. num. dicitur etiam Mons quidam Ma-
cedoniæ, apud Lycophr. vt tradunt v. l. Ita autem lo-
cus ille appellatur ἀπὸ τοῦ κατάῤῥυτος εἶναι, καὶ ὕδατι λείβε-
σθαι, vt Eust. docet. Plut. Alex. τὸ περὶ Λείβηθρα τῷ Ὀρφεῖ
ξόανον. Libethra apud Plin. lib. 4, cap. 9, fons est Magne-
siæ. Cuius gẽtile ΛΕΙΒΗΘΡΙΟΙ, Populi eum locum in-
colentes. apud quos vixisse Orphea scribunt.

¶ Εἴβω, F. ἶβω, idem quod λείβω, ex eóque factum ἐπειμρίσι
Æolicæ & Æolicæ dialecto magis familiare, vt Eust.
annotat: alibi ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo
ablatum esse vt ν in ἐνίπτω. Frequens est δάκρυα εἴβειν, fũ-
dere lacrymas, vt suprà δάκρυα λείβειν habuisti, Od. π,
ἐλεινὸν ὄφρ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβον. Od. τ, κυκλὸν ὄφρ' ὀφρύσι δά-
κρυον εἶβε, Χλαίνταν πορφυρέην αὐτῇ ὀφθαλμοῖσιν ἀπαμῶν. Alibi
autẽ dicit βλεφάρων ἄπο δάκρυον εἶβε. Et, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλε-
φάρων χαμάδις βάλε. Itẽ, εἵματα δάκρυσι δεύσειν. Et δάκρυα
σὺν εἵματι ἔφυρον. quæ duo posteriora itidem à liquidis
desumpta sunt vt εἴβω siue λείβω. Et Εἴβομαι, Fundor
vt vinum è patera inter libandum: vel Fluo, Destillo,
πίπτω. Hesiod. Theog. de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομένάων Ἀφροδίτης. Apollon. Arg. 2, ἄσπετος ἐ-
δρὸς εἴβετο ἐκ λαγόνων.

Εἴβιμος, ν, ὁ ἡ, Stillaticius, Stillans. σταλάζων, vt Eust. exp.

C. ΚΑΤΑείβω, idẽ. quod κατὰ λείβω: vt κατείβειν δάκρυα, effun-
dere lacrymas. Il. ω, initio, Τῶν μιμνησκόμενος βαλίων κα-
τὰ δάκρυα εἶκε. per tmesin pro κατέβαλε. Odyss. λ, Κλαῖε δ' ἔπ'
ὄγκῳ ἀκλαυτὶ θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴων. Odyss. π, ἵνα μὴ δεί-
σας ὀΐῃ θυμὸν Τηλεμάχου βασιλῆα πάρα κατὰ δάκρυον εἴβοι. Odyss.
φ, Ἀδμῆτι, τί νύ σε δάκρυ κατείβεται; Et Κατείβομαι, De-
fluo, Destillo: vel Fluo. Odyss. ε, Calypso ad Vlyssem,
Ἴσθι καὶ πόντῳ χαλεπὰ καὶ αἰνοτὰ ἄνδρα ὀΐσσαι, Καὶ τὸ κατειβόμε-
νον ζωὸς ὕδωρ. Dicitur verò & αἰὼν κατείβεσθαι eo sensu
quo Labi apud Latinos. nam & id verbum de flumi-
nibus vsurpatur. Od. ε, paulo ante locum citatum, de
Vlysse, πόλλ' ἔσον' ἄλγεα δάκρυσιν κατείβων δὴ γλυκερὸς

αἰὼν Νόστον ὀδυρομένη. ‖Καπίζω, Perfundo, seu Dele- A
ctatione perfundo, vt & λείβω suprà. Alcæus apud A-
then.lib.13, ἔρως μὲ δ' αὖτε Κύπριδος ἔκαπε γλυκὺς κατείζων
καρδίαν ἰαίνει. Vide & λείζω.

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ, Pratum, Locus irriguus: εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, vt Eustathius exponit, etymologiam simul exprimens. vulgo autem λιμάδιον vocari scribit, itidem à λείβω, vt & λίβηθρον siue λείζηθρον pro loco riguo. Od. δ', Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δρόμοι ἁρμαῖαί εἰσιν, οὔτέ τι λειμών. Od. ι, Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακαὶ ἁπαλαὶ τε σέλινον Ἠδὲ θέον. Sic enim legit Ptolemæus Euergetes, non ἴου, vt docet Athen. lib. 2, B
de Io loquens. Causam autem cur sic legat, ibidem affert. Chæremon apud Athen. lib. 13, Ἠρωμένων τὰ λειμώνων πίνεα, id est flores: quos idem poeta ἔαρος πίνεα appellat, αἴθησε δ' πίνεα ἔαρος ὀρίξ τρώστωρ. Aristoph. Ran. χωρεῖν εἰς παλυρρόδους λειμῶνας αὐθημοειδεῖς. Xenoph. de re equestri, τοὺς λειμῶνας, τὰς πάπας, τὰ ῥεῖθρα. ‖Λειμὼν Hesychio est αὐθηρὸς τόπος, αὐλών, θάλασσα. ‖Est & locus trans Tmolum versus austrum, vbi delubrum Caystri Pētheſilex filii & Asiæ herois & Lydorum regis monstratur, iuxtáque fluens Cayster fluuius, vt tradunt v. C
Lex Strabone. Idem & Eust. ex eodem, dicens quosdam ita accipere locum Homericū Il. β, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, & Ἀσίῳ facere genitiuum ab Ἀσίας pro Ἀσίου. Alii verò quoddam Asiæ pratum ibi intelligere malunt: alii pratum limosum, ἄπος deducētes ab ἄπη, id est ἰλύς, limus, vt plurибus ille docet. At Virgil. cecinit Georg. 1, Iam varias pelagi volucres & quæ Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri. vbi Seruius, Asia dictum hic esse ab Asia palude tradit.

C. Λειμωνοειδής, ές, ὁ ἢ ἡ, Prato similis, Floridus, Herbidus. D
C. Εὐλείμων, Bona prata habens, Pratis ornatus. Od. δ', Οὐ γὰρ τις νήσων ἐπιπλήσιος οὐδὲ λείμων Αἶ κ' ἁλὶ κικλήσκηται.

Λειμωνήρης βοτάνη, Herba pratensis, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι, Suid.

Λειμώνιος, α, ὁ, pratensis, vt λειμωνία πόη. Soph. Aiace, Ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ πόᾳ, in pratensi herba Idæ. Et λειμωνία γῆ, pratensis terra, vt Gaza vertit apud Theophr. Ἣ οὖν λειμωνίαν ἢ ἔφυδρον πάντες ὁμολογοῦσιν ἀγαθὴν εἶναι). Et in 3 De caus. λειμωνία γῆ, ἡ εὐφυὴς καὶ μὴ πίειρα ἢ ἔφυδρος: quam vitibus commodam esse dicit. Λειμωνία dicitur etiā anemones species quædā, quasi pratēsis. Theophr. E
Hist. pl. lib. 6 c. 7, ἡ τῆς ἀνεμώνης ἡ λειμωνία καλουμένη. Et Plin. lib. 21, cap. 11, Deinde alterū genus anemones quæ limonia vocatur. A Theophr. Hist. pl. lib. 6, c. 3, inter φυλλάκανθα numeratur: sed perperam ibi scribitur ἡ λυλειμωνία. (Λειμώνιον, ου, τὸ, herba est quam alii Neuroides appellant, vt tradit Dioscor. lib. 4, cap. 6, vbi eius descriptionem reperies. Plin. lib. 20, cap. 8, Est & beta syluestris quam Limonium vocant, alii Neuroides.) ‖Λειμωνία, substantiuè exponitur etiam Prati viror, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη. ITEM Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates, gemma quæ Plinio eadem videtur cū smaragdo: dicta à pratensi virore.

Λειμωνιάς, άδος, ET Λειμωνίς, ίδος, ἡ, Pratēsis. Apollon. Arg. 2, Τίκτε δέ μιν νύμφη λειμωνιάς: nympha pratensis: vt ὀρειάς & ὑλιάς. Et λειμωνὶς πόη, pratensis herba, apud Dionys. De situ orbis, vt λειμωνία πόα paulo antè apud Soph.

Λείμαξ, ακος, ET Λειμαί, άδος, ἡ, Pratum. Eurip. Phœniss. λωτοῦχον χθ' λείμακα. Hesychio λείμαξ est nō solùm λειμών, sed etiam χωρίον ἐν ᾧ λειμών, χωρίον ὑδατῶδον: Suidæ autem, σύμφυτος τόπος, κῆπος. Et λειμακίδες eidem Hesychio ποτροὶ ἢ πώδεις τόποι. quibus verbis subiungit, ἔστι δὲ καὶ ζῶον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λεῖμα, id est limacem. A Λείμαξ autem est COMPAR. Λειμακίστερος, Herbidior aut Viridior in modū prati. Λειμακίστεροι apud Suidam dicūtur οἱ πύμφυτοι ἢ σωδενδροι τόποι, loci arboribus cōsiti.

ΛΕΒΗΣ, ητος, ὁ, Lebes. à λείζειν dictus, quoniam in eum τὸ ὕδωρ λείζεται, funditur, vt Eust. ex Athen. tradit. Dicitur vas plerúque æneum quo aliquid ignī applicamus vt bulliat. Il. φ, Ὡς δὲ λέβης ζέει ἔνδον ἐπιπρήμνοιο πυρὸς μεγάλοιο, Κίνησε μὲν ὁ ὕδωρ πάντοθεν ἀμφὶς ἀείρας. Athen. lib. 4, λέβητας ἐπίσημον κρατῆρ πασπάλαστον μεγάλης. Eodē lib. dicit χαλκοῦς λέζεσθαι, vt Ouid. operoso ex ære lebetes. Et alibi λεζήτων ὑποθήματα, id est tripodes. In certaminibus etiā donabātur lebetes. Il. ψ, Νῶϊν δ' ἔκφερε ἆθλα, λέζεσθαί τε βόε τε. Sic Virg. Æn. 5, Tertia dona facit geminos ex ære lebetas. ‖Λέβης dicitur etiā Peluis lauādis manib⁹, Malluuiū. χέρνιβον seu χέρνιζον. nam & in ipsum λείζεται τὸ ὕδωρ: vt Eust. ex ver. gramm. tradit. Od. γ, Χέρνιβα δ' ἀρ' Ἄρπης ἐν ἀσημάντῳ λέζητι Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, aquā lauandis manibus in florido malluuio. Od. α, Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος περιχεύατο ἐπ χρυσῆ φέρουσα Κάλῃ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος. atque ita illis grammaticis λέζης est vasculum quod lauantium manibus supponitur, excipiē tibus aquam ἐκ περιχύσεως, id est è gutturnio in quo affertur ipsa χέρνιψ, id est aqua lauandis manibus. Vnde & Poll. lib. 6, c. 14, χέρνιβα μὲν τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ, περιχεῖσθαι δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λέβητα δὲ τὸ ὑποκείμενον. Sed & Athen. lib. 11, citans ex Hom. — ἄπυρον κατέθηκε λέβητα, & ex Ione exponens ἄχραντον πυρί. eo significari ait τὸ ὀπτὸν δίκην εἰς ψυχρὸν ὕδατον ὑποδοχεῖον, vel τὸ πρὸς ψυχροποσίαν ὕδωρ. Sunt igitur duo λεβήτων genera apud Homer. ἔνι εὐκύκλους & ἀπύρωτος, vt Athen. tradit lib. 11 in Ἀμφιδέτων. Dicitur etiam de pelluuio, id est vase in quo pedes abluuntur, quod & λιχαίνειν. Homer. apud Poll. — χρυσῇ δὲ λέβητι ἔλε παμφανόωντα Τῷ πόδας ἐκπίνιζεν, ὕδωρ δ' ἐπιχεύατο πυκνά. VNDE Λεβητώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, Lebetis formam habens, Lebetis formam referens. Athen. lib. 11, de dactyloto poculo, ἔστι δὲ χαλκοῦν ἐκπόταλον, λεβητώδες, ὀπτοδίκιον ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Eodem lib. ἀμφίδετον dicit esse χάλκεόν τι ἐκπόταλον, λεβητῶδες. Et DIMIN. Λεβήτιον AC Λεβητάριον, Paruus lebes. λεβήτιον ab Athen. lib. 4 ponitur inter μαγειρικὰ σκεύη, citante Anaxippi Comici quendam locum. Poll. autem scribit λεβήτιον dici posse etiam λίβητα, id est Malluuium: item τὸ λιχαίνειν quod vomituris supponitur. Eiusdē cū Λέβης originis EST Καλίζη, vt Athen. tradit lib. 11, citās ex Anacr. ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ καλίζην, ὅπως ἄμωτον πρὸς πίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου κυάθους. vbi annotat incertū esse qualis poculi species sit, an potus quoduis poculum καλίζη appelletur, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ πολὺ λοίζειν ἢ τὸ λείβειν. Silenus & Clitarchus scribunt Æoles ita vocare τὸ ποτήριον: Pamphilus autem, ποτήριον quod θερμοποτὶς appellatur. Nicander autē Colophonius in Glossis dicit esse ποτιβρύτιον ἀσκητὸν μυστηρόν, quū Antimach. Coloph. in 5, Theb. dicat, μάλαιος οἴνοιο Ἀσκὸν ὑπέπλησε, καλιζήιον ὄφρα φέρεσθαι Οἶνον ἐν μαχάροις καὶ μάλτης πιπαθοῖς. Item, — ἀμφίδετον καλίζηον ἐλαίης Ἔμπλεον μάλτης, τὸ ῥά οἱ περιφόρεσκεν ἄνηρ. Rursum Anacreon, ὑπογόνιον δ' ἀμφίπολος μαλιχὸν εἶναι, περνάσαν καλίζῃ ἔχουσα. Dionys. autem λεπαῖος, καλίβῃ scribit accipi ὅτι ὀρθοῦ ποτηρίου, οἷ περιστάδος καὶ θηλυκλείου. Hæc & alia Athen.

Λίβω, idem quod λείβω (vt ἴλη, idem quod εἴλη. sunt enim hæc ex genere τῶν διπλασιαζομένων) Vnde apud Hesych. λίβει, καίνδει: item ἐκκενοῖ. Galen. quoque λίβειν scribit propriè videri significare τὸ καίζειν.

Λίβος, ου, τὸ, Gutta, Stilla. Apud Hipp. autem Galen. Λίβος exp. ὀπτάσια μιᾶ π τῶν ὑμεναίων ἰσχναινόμενον, stillationem humoris ex oculis, vt Gorr. interpr. Fit autem à λίβω quod propriè videtur significare τὸ καίζω, vt idē Gal. an.

Λιβηρός, ᾶ, ὁ, Humidus, Stillans. Vnde λιβηρῷ apud Galen. in Lex. Hipp. ὑγρῷ ET Διβρὸς pro eodem. nam λιβρὸν Hesych. exp. δεῦγος: item σκοπιὸν, μάλαν. sicut & Etor. apud Hippocr. λιβρῷ, σκοτεινῷ & μέλανι.

Λίβηθρον, Incilis fossa, Aquæ ductus. v. l. Vide Λείβηθρον.

Λιβάς, άδος, ἡ, Gutta, Stillicidium. Hesychio & Sūidæ est πηγὴ, item κρήνη. id est Fons, vel Scaturigo aquam effundens, Latex. Philo De vita M. lib. 1, μυδρίασις ὑπερμεμὶς διαυγὴς λιβάδος, quum nullus cerneretur limpidus latex. Agathocles apud Athen. lib. 10, scribit ὁ Πέρσης τὸ χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ. ἔπιναι δὲ τῶν λιβάδας ἐξ ἐλεφάντινα. ἐκ μυδρὸν πίνειν ἀπ' αὐτῶν ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν προσβύτατον αὐτῶν τῶν παίδων. Strabo lib. 8, de Corintho, φρέατα ἐστὶ ὑπὸ τοῦτο λιβάδες δύσποτοι δι' ἃ πῶς. Suidas exp. σκηνή, κρήνη, item ὕγρωμα πόνου, (qualia sunt prata, οἱ λειμῶνες & λείβηθρα) afferens hunc ex Epigr. locum, ἢ λιβάδες, ἢ ὑπὸ βώλοις κεκαλυμμένα κύπελλα. Idem adhuc specialius λιβάδα exp. τὸ σταλαγμὸν τῆς δακρύου, stillas lacrymārū. ‖Hesych. λιβάδα exp. etiā πηγαῖον. ‖Eidem Hesychio λιβὰς est etiā adiectiuum. nam λιβάδιον exp. λιπαρὸν, πῶϊον, ἁπαλόν. Λιβάδιον, ου, τὸ, Locus irriguus. ab ea signif. vocabuli λιβὰς qua accipitur pro πόνος ὑγρός. Hesychio λιβάδιον est χῶρος

εἰσὶ δὲ παῦλαι, locus herbidus: Eustathio idem quod λειμών, Pratum. nam & ipsum herbidus & irriguus locus est. dicit autem Eust. esse vocabulum τῆς πολλῆς γλώσσης. ‖ Λιβάδιον dicitur à quibusdam centaurii minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. lib. 25, c. 6.

Λιβάζω, Stillo, Gutto. ἀπὸ τοῦ ὑγρὸν ἄγειν, inquit Hesych. Vnde λιβάσσω, apud eundem, στάξαι. & λιβάδες, ἀποῤῥοαί, ἀποφθοαί: à metapli. τῆς λιβάδος: & λιβάσεις, στάσεις, φθοαί, apud eundem.

Λίβας, ου, ὁ, Petra vnde aqua stillat. πέτρα ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει, inquit Hesych. Quo modo accipi potest locus ille qui ex Epigr. citatur, λίβα πιδύσι μολόντες. vbi exponitur λιβάσι, sicut Etymologistæ quoque λίψ est λιβάς, item πέτρα.

Λίψ, ός, est etiã venti nomen. Aristot. De mũdo, πρὸς ζέφυρον λίψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, Africus ex Fauonijs spirat ab occasu brumali. Gell. lib. 2, cap. 22, Fauonius, qui Græcè vocatur ζέφυρος. is aduersus Eurũ flat. Tertius Africus, qui Græce vocatur λίψ. is aduersus Vulturnum flat. Plin. lib. 2, cap. 47, A meridie Auster, & ab occasu brumali Africus. νότος & λίβα nominãt. Et lib. 18, c. 34, Ex aduerso Aquilonis ab occasu brumali Africus flabit, quem Græci λίβα vocant. Vbi notãdum, sicut νότος à νοτὶς dicitur denominatus, ita λίβα à λίβω, seu λίψ aut λιβάς. VNDE Λιβόνοτος ET Λιβοφοινίξ, Libonotus. Aristot. De mundo, τὸν δὲ ὑπὸ μεσημβρίαν μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοινίκα καλοῦσι, Qui spirat alterinsecus inter Aphricum & Austrum, hunc alii λιβόνοτον quasi Africaustrum, alii λιβοφοίνικα vocãt. Plin. lib. 2, c. 47, Inter λίβα & νότον, compositũ ex vtroque medium, inter meridiem & hybernũ occidentem, λιβόνοτον. Ab eodẽ λίψ, est ET Λίβις, Afer, Libys, Pœnus: q ex regione versus λίβα sita orundus est. Herodian. lib. 7, de Gordiano, Ἀφρικανὸν ἐκάλουν ἀφ' ἑαυτῶν. οὕτω γὰρ Λίβυες ὑπὸ Μεσημβρίαν τῇ Γωμαίων φωνῇ καλοῦνται. ‖ Λίβις dicitur etiã de vento Africo in Epigr. pro λίψ. ‖ Item Λίβις λωπὸς & Λίβις αὐλὸς, Libyca fistula. dicitur autem Λίβις αὐλὸς (vt Duris apud Athen. lib. 14 tradit) quoniam Serites, qui primus πλαγιαύλιον inuenisse putatur, erat Λίβις τῷ Νομάδων, ὃς ἐν κατοικήσει τὰ μαστρῶπα ἔσφιγξε. Eurip. Alcest. Οὔτε ποτ' οὔτ' αὖ βαρβίτου ξυνωρίδι, Οὔτ' αὖ φρένα ἐκφαίμοις πρὸς Λίβυος αὐλοῖν Αὐλοῖς. Sunt etiã quidam serpentes λίβυες, quos Nicãdri schol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tales plerunque in Libya reperiuntur. Nicand. in Ther. quædam κιώνια ἄζλαπα enumerans, Οὓς ἔλεπε, λίβυας τε πολυστρίας τε μυάχους Φερέζωνα. ‖ Λίβις est etiam nomen proprium viri. Fœm. EST Λίβυσσα, Africa, Punica. vt λίβυσσα ὄρνις. i. struthocamelus, apud Suidam. Et ἡ Λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2, de vino, — κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα Βορρῆς πίνοντος. Libycum mare dicit Plin. At de Λίβυσσα κώδεια vide Hesych. ‖ Λίβυσσα dicitur etiam castellum Bithyniæ maritimum: cuius gentile Λιβυσσαῖος. Steph. & Plin. Ipsa autem Libyum regio, DICITVR Λιβύα. Plin. initio lib. 5, Africam Græci Λιβύην appellauere: & mare ante eam, Libycum. Od. δ, Καὶ λιβύλιν, ἵνα τ' ἄρνες ἅμαρ πεφόασι πλέονες. Plut. Symp. ἐκ τῆς Ὀκτωδίου ἐκ Λιβύης τῆς δεκαετοῦς. (‖ At Λιβύας Hesych. exp. τὰς μεγίστας ὑδρίας ὅτι ἐν ταῖς πόροις πληθύουσι) A Λιβύα est ADVERB. Λιβυηθεν, Ex Libya, Ex Africa.

ET Λιβυκὸς, ὴ, ὸν, Libycus, Africus, Punicus. Epigr. lib. 2, Νῶτα Λιβυκοὺς καπύσσας ὀχεύμασι, inuectus afinis Libycis. Et Λιβυκὸν πέλαγος, Strab. Libycum mare, Plinio. Ath. lib. 2, Λιβυκὸν πέσσει, & Λιβυκοὶ σόλοι. Et apud Plin. lib. 20, c. 10, Libycus asparagus, qui & syluestris asparagus, itẽ corruda. Et Λιβυκὸν ῥῆμα, Suid. ἐπὶ ἀξιοπίστου. quo pertinet prouerbium de Africa. Et Λιβυκὸν ὄρνιθος, ἐπὶ μέγα. vide eundem. Λιβυκοὶ λόγοι, fabulæ Libycæ, à quodam Libye inuentore, vt Chamæleon apud Hesych. tradit. Aristot. Rhet. 2, de exemplo, ὥσπερ δὲ ἐν Λιβύῃ ἐβουλεύσαντο, ἵν' ἀρχὴν λάβοιεν οἱ Διονυσιακοὶ Λιβυκοί. A Λίβις autem & Λίβυς sunt & hæc COMPOS. Λιβυφοίνισσα, ης, ἡ, Qui Libyã frequentat. At Hesych. ex Iuba, ὁ ὑπερυθρίζων Λίβυς. ET Λιβυφοίνισσαι apud Plin. lib. 5, c. 4, qui Byzãtium incolunt. Sũt autem Byzantes, Stephano Λίβυες οἱ Καρχηδόνιοι. ET Λιβυσφάγιον apud eundẽ Plin. lib. 5, c. 8, quos interiori ambitu Africæ ad meridiem versus supérque Gætulos, interuenientibus desertis, primos habitare scribit.

ΛΙΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, Thus. à λίβω significante stillo. scribit enim Plin. lib. 12, c. 14, thuriferam arborem succũ quendam amygdalæ modo emittere: & prægnanti cortice inciso, prosilire inde spumam pinguem. Ibidem dicit etiã thuris guttas. Apud Dioscor. lib. 1, c. 82, λίβανος στακτὴ, (à stillando dictus) ἄτομος, Γυδαία, Ἀραβία, qui & Κοπίαστος: & ἀμυγδαλίτης, & ὀροβία, qui guttis minoribus ciceris magnitudine destillat. Et μαστὸς λιβάνου, mollicæ thuris cõcussu elisæ. Vide Theophr. lib. 9, cap. 4, & Dioscor. loco citato: & Plin. lib. 12, c. 14. ‖ Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thurifera. vt Theophr. lib. 9 c. 4 dicit σμύρναν habere φύλλον παπ' τὸν λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου apud Dioscor. lib. 1 c. 83, cortex thuriferæ arboris. nam thus pro ipsa arbore à Latinis vsurpatũ non reperio. Columella thuream plantam vocat, & Virg. thuream virgam: Plin. arborẽ thuriferam. ‖ Item mons à tergo Tyri insulæ, Plin. lib. 5, c. 20. VNDE Λιβανόμαντις, qui è thure incenso vaticinatur. Eust. Συοσκόους, ὑμαντροσκόπους & λιβανομάντεις vocari à veteribus tradit ὡς δῆλα τὰ ὑπὸ Στησιμβρίων μαντευόμενα. ET Λιβανοπώλης, ου, ὁ. Qui thus vẽdit. Poll. ET Λιβανοφόρος, Thuriferus. Ath. lib. 12, λιβανοφόρος χώρα. ET Λιβανώδης, ους, ὁ ἡ, Thureus, Thus referens, Thuris modo odoratus. ET Λιβανικὸς, itidem Thureus. AT Λιβανῖτις proprium nomen deæ cuiusdam. ex Luc. ITEM Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, ET Λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, Thus: tantùm pro liquore thuriferæ arboris concreto, non etiã pro ipsa arbore. λίβανος verò vtrunque signif. Aristoph. Ranis, λιβανωτὸν δισσόν τις καὶ σμύρνου ὄπως ἀπὸ ξύλου μακροῦ. Idem in Pluto, οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Et λιβανωτοῦ αἰθάλη, siue λιγνὺς, thuris fuligo, apud Dioscor. Et λιβανωτοῦ δένδρον apud Theophr. loco citato, arbor thurifera, λίβανος. Masc. gen. reperitur apud Theophr. & Plut. at neutro ex Herodoto affertur. Suidas vtrunque agnoscit. ait enim λιβανωτὸν ἢ λιβανωτὸς, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου· λίβανος δὲ, αὐτὸ τὸ δένδρον. Apud Hippocr. verò est & λιβανωτοῦ καρπός. quo nomine Galen. thus significari existimat: tunc autem pro thurea planta caperetur. VNDE Λιβανωτοπώλης, ου, ὁ, Qui thura vẽdit. Cratin. apud Athen. lib. 14, Οἷαί τις, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ παῖς χαίσματα Λιβανωτοπώλης. suprà λιβανοπώλης. ET Λιβανωτοπωλέω, Thus vendo. Poll. ex Aristoph. ET Λιβανωτοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Thuriferus. vt λιβανωτοφόρος χώρα apud Ath. lib. 12. Et ἡ λιβανωτοφόρος sub. χώρα, pro eadẽ. Plut. Apophth. de Alex. ὁπόταν θυμιῶντα δέῃς θεοῖς ἀφειδῶς αἴρειν, καὶ πολλάκις ὁπόταν θυμιάσῃς τὸν λιβανωτὸν, παιδὸς Λεωνίδης ὁ παιδαγωγὸς, Οὕτως (ἔφην) ὦ παῖ δαψιλῶς ὀσφρησόμεθα ὅταν τῆς λιβανωτοφόρου κρατήσωμεν. Sic Plin. lib. 12, c. 14, Alexãdro magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris, pædagogus Leonides dixerat, vt illo modo, quum deuicisset thuriferas gẽtes, supplicaret. ITEM Λιβανωτεῖς, Thurea plãta. Plut. in lib. περὶ ἀδυμ. ex Carneade, αἱ λιβανωτεῖς, κἂν ἀποτμηθῶσι, πάλιν ἀνιᾶσιν ὅτι πολὺ χρόνον αἰωροῦνται. B. verò ita hunc locum interpretans, Odorata rorismarini fruteta, quanuis accisis stirpibus aut etiam cõuulsis exhausta, suaueolentiam tamen ad multum tempus referũt, videtur legisse λιβανωτίδες. NAM Λιβανωτὶς est Rosmarinus. Plin. lib. 19 sub finem, Libanotis odorem thuris reddit, murrha myrrhæ. Et mox, Quidam eam nomine alio rosmarinum appellant. Et lib. 20, c. 16, Altera [cunilago odorem habet] thuris, quam libanotidẽ appellamus. Hæc ille. Λιβανωτὶς autem dicitur quoniam eius radix ὀζει λιβάνου, vt Dioscor. tradit lib. 3, c. 87. Nicand. Ther. Κέμμενα καχρυφόρου λιβανωτίδος.

ΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, Læuis, Athe. lib. 7, λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc. Tim. ad Plutum, οἷς δὲ λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρὸς ἢ διαπλεῖν καὶ διαφυκτιᾶσαι, læuis & lubricus & retentu difficilis. Aristot. de polypis, πρόσεστι δὲ ὅτι τῷ τραχεῖ, τὸ λεῖον φεύγει. Vnde Plin. Soli mollium in fiecũ exeãnoduntaxat asperum: læuitatem odere. Theophr. τὰ ὕδατα πιπίσκει ἐκ καὶ λεπτύνει. Quæ ita Plinius, Foliorũ parsinferiorà terra herbido viret colore: ab eadem læuiora. Thuc. lib. 2, ὅσα ὑφαιρεῖ τι ἢ λεῖα, texta & læuia. Item mox Epigr. λεῖον πετρώδους, læuis nec asper saxis. Et τὸ λεῖον, Læuor, Læuitas: vt τὸ θερμόν, calor. Item Phi-

uis.ex Aristot.4.De hist.ani. Metaph.quoque accipitur,vt λεῖα ὀνόματα apud rhetores,τὰ γλαφυρόν τι ἴχνοντα, videlicet τὰ δεῖ φωνήεντων, ἢ πάντων,ἢ δεῖ πλείονων:vt αἶας. quibus opponūtur τὰ δασέα,vt Cicero.Item apud Plut. ad Colot.λεῖα καὶ ψοφοῦντα κτήματα τῆς σαπρᾶς. In Epigr. λεῖη ἠσυχίη. Aristoph.λεῖον πρόσωπον καὶ καθαρτικόν.vbi potest accipi pro Placidus. (nam Lævis eo sensu vsurpatum apud Lat.non reperio) Tullio est Dulcedine mouēs,apud Aristippum,λεῖος εἰς ἡδονὴν αἰσθήσεως, dulcitudine sensum mouens. ¶ Hesych.λείας exp.etiam ὁμαλὰς,δηλίας.nā quæ cōplanata sunt,lævia sunt,nō aspera. λεία ὁδὸς,Od.κ,Via plana, id est Vehicularis,ἡ ἁμαξιτός. Et λεία eidē Hesych.ψοφοῦσα καὶ καλή. ¶Λεῖα dicūtur etiā quæ trita & infricata sūt,& ex grumosis scrupeīsq; in lævem puluerem redacta.vnde λειοτριβεῖν,ita Conterere vt lævia fiant. vt λείων τὸ θεῖον ψεττόμενον, Sulphuris insperso puluisculo. ΑΤ Λεῖα,ας,ἡ, Instrumentum lapicidarū,complanandis polienditisque & lævigādis lapidibus aptum.Poll.lib.7,sub finem cap.26,καὶ ἡ γλαφεῖα ἡ λατόμων ὀνομάζεται λεῖαι καὶ γλαφυρίδες. SED Λεῖα dicūtur Lapides quos textores stamini appēdūt,vt fila magis contendantur. Pollux libro 7,sub finem capitis 10, ἄγουσι δὲ καὶ λεῖα,οἱ λίθοι οἱ ἐξαρτώμενοι τῆς στήμονος κατ' ἀρχαίαν ὑφαντικήν. forsan quia pondere suo stamē quasi coplanant. nā eo pondere sablato fila plana non sunt,sed quædam assurgunt.

Λειότης,ητος,ἡ,Lævitas, Lævor. Theophr. τῆς ῥόδου πολλαὶ διαφοραὶ κατὰ τὸ φύλλον καὶ ὀσμὴν καὶ τραχύτητα καὶ λειότητα,καὶ χροιὰ καὶ δριμύτης.Quæ ita Plinius, Differunt rosæ multitudine foliorum,asperitate,lævore, colore, odore.Plut.Erot.ἀπήμων ὑπὸ λειότητος καὶ παρολισθήσεως ὑπὸ ῥοώδους.Idem de deo Socr. ξηραλοιφοῦσι τὰς παλαίστρας ὑπὸ λειότητος ἐνδίδωσι πρὸς τὸ κινοῦν. Et λειότης πίττης apud Rudē,Lævor & Lubricitas. Itē λειότης ὀνόματων apud rhetores & gramm.Lenitas,quum videlicet consonantiū crebra συγκρούσεις non fit,aut fit quidem sed quæ aspera nō sit.nam & in hoc loco Hom.λιγὺς βιὸς,λειότης inesse dicitur.

Λειώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Lævis.Planus,ὁμαλὸς,Suidæ. Itē nomen proprium, vt idem annotat,& Etymol.

Λειόω,ῶ,F.ώσω,Lævigo,Lævo.id est Lævem reddo;Complano,& asperitatem omnem tollo. ¶Item Friando & conterendo,ex grumoso & scrupeo atque aspero in lævem puluerem redigo.idem quod λειοτριβῶ, seu εἰς λεπτὰ τρίβω,θρυπτῶ.nam & ita exponitur. VNDE Λείωμα,ατος,τὸ,Idipsum quod lævigatum & complanatum est.Item,Id quod friando & conterendo in puluerem redactum est.Tritum, Lomentum. ET Λείωσις, Lævigatio,Ipsa actio lævigandi seu lævem & lubricū reddendi. Exponitur in v.l.Euacuatio,Resolutio.

Λειαίνω,Lævigo,Lævo.vt λειόω.Iliad.ε, de quodam fabricante arcum corneum, Παῦρα δ' ὃ λειήνας,χρυσείῳ ἰσπήνι καμάσσῃ. Item Complano.vnde apud Hesych.λειαίνω, λείαν καὶ ὁμαλὰν ποιῶ. Il.ε,Λυκάων' ἐγὼ τοξοσύνῃσι πιθήσας κάλλιφον Πάσσυν λειαίνων, βέλεα δ' ἅρπασα Λυκίηνδε.Od.θ, Λείηνας ὄχεσφι, καλὸν δ' ὄμμασιν ἀγάλμα.i.λεῖον ἐποίησε,vt Hesych. exp. Philo De mundo,καὶ τὰ δεῖ πάντων ἤδη λελειάνθαι, in plamtiem abiisse. ¶Λειαίνω exponitur etiam Mollio,Tero,Molo,Prnso,Subigo.

Λειαντός,ή,όν καὶ ἡ,Qui lævigatus aut complanatus non est,aut lævigari & complanari nequit. Exponitur etiā Non molitus. ΑΤ Εὐλειάντως,ου,καὶ ἡ,Qui facilè lævigatur aut complanatur.Qui facilè conteritur.vt εὐλείαντος ὄφις,Cibus qui facilè molitur.

Λειάω,Contero,Vnà tero & frio.

Λειαίνω,Lævio, Polio, Complano.idē quod λειαίνω.Philo De mundo,μάχεις αἱ πανταχοῦ λειάσασι κόλπῳ, ἁμιλλητὴν ὑγρᾶς ἀκτῆς καὶ παντελῶς ἀφανίσαι, interliniens & complanans. ¶Item,Contero, Frio, Comminuo: vel potius, Conterendo friandoque & molendo,ex asperis & scrupeis in lævem puluerem redigo. Aristot.lib.2, animal. λειαίνει ὡς εἰς κρίμνα,molit & cōminuit vt furfures crassiores.

Λειαντικός,ή,όν,Lævigandi vim habens, vt λειαντικὸς οἶνος,vinum cui facultas est lævem & lubricum reddendi. Aristot. Probl.

A C.ΑΝ Λειαίνω,pro simplici λειαίνω. At in v.l. Contero.

C.ΑΠΟ λειαίνω,Lævigo,Cōplano. Itē Cotero,Comminuo.

C.ΕΚ λειαίνω,Lævigo,Complano.Item Contero,Comminuo.

c.s.ΣΥΝ λειαίνω,Simul tero & comminuo.

C.ΠΡΟ λειαίνω,Ante lævigo, Ante mollio, Antè cōplano. vt ὁδὸν ψοφολειαίνειν,apud Chrysost. Complanare viam ante. Item Ante contero, Ante comminuo.

C.ΥΠΟ λειαίνω,Aliquantum lævigo & lenio.

¶ Λείαξ,idem quod λεῖος.v.l.Etymol.deriuat à λεῖος,sed nō exponit.At PRO Λειάδες apud Hesych. quod exponitur λειμῶνες καὶ κάθυγροι τόποι, puto scribendum Λειζάδες: quod fit à λείζω sicut λιζάδες à λίζω:vt (sicut λείβηθρον & λειμών) λειζας sit locus riguus, qualia sunt prata.

ΛΕΙΠΩ, Fut.ψω,Pr.φα,(pro quo potius in vsu est mediū prær.λέλοιπα,)Linquo,(quod verbum magis alioqui poeticū quàm oratorium, ab hoc λείπω factum crediderim, vt dictum sit Liquo pro Lipo,deinde Linquo,interiecta litera n) Relinquo.Odyss.ex 1,de Cyclope,Αὐτίκα δ' εἰς ἀρὺ πάντος ἅλασε πῖνα μῆλα Πάντα μάλ',οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,in spelūcam oues omnes compulit,nec vllā reliquit extra caulam. Item pro Relinquo, ea significatione qua dicimur hæredibus aliquid relinquere.vt Iliad.β,v.107,de sceptro,Ἀτρεΐδῃ δὲ θανὼν ἔλιπε πλούσιον Θυέστῃ. Et versū proximè sequenti,Αὖτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορεῦσαι. Apud eundem poetam de sceptro dicitur etiam, — ἐπιδὴ σκῆπτρα πατὴρ ἔλιπε χρυσείονα λίθεσσιν. Legimus apud eundem de scopulo,— τὸν δ' ὕπατοι κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων,Eum nunquam relinquunt fluctus,vel deserūt, Ab eo nunquā recedunt. Item dicitur aliquis moriens λείπειν φάος ἠελίοιο ab eodem, Relinquere lumē solis:vt Iliados σ,Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔπι ζώοντες ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο. (vbi animaduerte etiā cōstructionem:q.d.Relicturum lumen solis inter manus. Alii autem exponunt Sub manibus: quidam etiam, A manibus:& λείψειν,amissurū. ¶ Affertur autem in v.l. & λείπω τὸν βίον ὑπό τινος ex Platone; pro Relinquo vitam abs te,id est Interficior abs te. vt videlicet tale sit quale θνήσκειν vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος,mori seu interire ab aliquo) In aliis autem locis morientem dicitur λείπειν ψυχήν.Est & vbi θυμὸς morientis ὀστᾶ λείπειν dicitur. Vtuntur & prosæ scriptores, sed frequentius compositis ἀπολείπω & καταλείπω.Xenophon λείπειν τὴν δεκάτην dixit, id est Relinquere pensionem tributi, pro Desinere pēdere tributum. In nonnullis autem locis aptius redditur verbo Desero.vt quum dicitur λείπειν τὴν τάξιν ab Æschine.(vnde est λιποτάκτης)qua forma dicitur etiam λείπειν τὴν τοῦ δικαίου τάξιν pro Viri boni officium deserere,B.interprete.

De λείπω autem neutraliter posito dicetur infrà.

Λείπομαι passi.interdum quidem significationem actiuæ vocis sequitur,& accipitur pro Relinquor, ab vtrisquè scriptoribus: (vt Od.τ,— αὐτὰρ ἐγὼ λειφθεὶς ἀκαχήμενος ἧπαρ. Et Thucyd. 3, αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν,Relicti sumus liberi,Libertas nobis relicta est. Nonnunquā verò redditur Reliquum esse vel Superesse. quo verbo reddi potest & cum ἐλπὶς apud Platonem,οὐ λείπεται ἐλπὶς,Non supereſt spes. vbi tamē etiam verbum Relinqui locum habet) sed in soluta oratione sæpe ponitur pro Vincor,Superor,Inferior sum,sumpta metaphora à cursoribus qui à tergo relinquuntur.(quò respexisse puto Horatium vtentem verbo, Relinqui, hoc in versu, qui legitur in lib.De arte poetica,Occupet extremum scabies:mihi turpe relinqui est) Polybius,λείπεσθαι τοῖς μαλλον μαχομένοις. Antipater Epigr.lib.2,Οὔπω ὑπὸ δυσμῇ λείπομαι ἀελίου. Sed frequentius omittitur præpositio hæc,(si bene memini) interdūmque additur & dativus aut accusativus rei in qua quis vincitur. Thucyd. lib.1,νομίζειν τὴν στρατιὰν ἐκείνῃ μᾶλλον ἐν ᾧ αὐτὸς λείπεσθαι ἢ τῷ πλήθει. Eurip.λείπεσθαι σοῦ γνώμης,superari à te consilio. Thucyd.λείπεσθαι ξυνέσεως οὐδενός, qui à nemine prudentia superatur. (quo sensu dixeris etiam Prudentia nemini secundus) Plato, μηδὲν λείπεσθαι σοφίας. Plutarch.τοῦτο δ' οὐδὲν ἦν λειπόμενον ἔργου ἀνδρός. Quibus in locis λείπεσθαι reddi potest vel Superari, vel Inferio-

rem esse. ¶ At in hoc Thucydidis loco commodius hoc quàm illo modo reddideris, libro 2, καὶ ὁ πεντηκοντόρου ἀφεστὼς σφᾶς αὐτοὺς τὸ ταυτηνὶ λείπεσθαι, γνῶναι δὲ πρὸς μαλακίαν) Redditur & Cedo. vt in hoc Polybii loco, ὃ αὐτὸς νομιστέον εἶναι ἡγεμόνος τὸ διώκεσθαι ἧττον τῶν πολεμίων, ἀσυνέσεως δὲ τὸ λείπεσθαι καιρόν. Interdum etiam redditur (vt certè reddendum est) verbo Abesse. vt apud Synes. λειπομένης ἡδονῆς πολὺ τοῦ ἀξίου. Ex Soph. autem affertur λελειμμένος λόγου pro eo ad cuius aures sermo non peruenit, & qui à sermone quasi exclusus fuerit. ¶ Sed interdū etiam λείπεσθαι in propria sign. verbi Relinqui. (pro quo dicitur potiꝰ A tergo relinqui) vt apud Thuc. lib. 1, εἰ μὴ τὸν κήρυκας μὴ λείπεσθαι, ne à caduceatore relinqueretur à tergo. id est, Ne anteuerteretur à caduceatore, Ne tardior esset caduceatore. ¶ Item λείπομαι βασιλῆος, v. l. ex Herodoto pro Desero regem.

Λείπω neutraliter positum, Desum, Deficio. pro cuius signif. exemplo affertur ex Aristophane in Pluto, ἢν τοῦ μὴ λείπωσιν αἱ δίκαι. Et ex Galeno lib. 1 ad Glauconem τὸ λεῖπον αἰσθάνεσθαι. Item in libris τὰ λείποντα dicitur vbi aliquid deest. id est, vbi aliqua verba seu pauca seu multa desunt. Et cum genitiuo, vt τεσσάρων τοῦ ἔτους dicūtur λείπειν δυοῖν, q. d. Defici duobus. id est, anni qui trigenarium numerum efficerent, nisi deessent duo. Polybius Histor. libro 3, ὧν τὰ δοθέντα παρὰ τῶν Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τεσσάρων ἐτῶν λείπουσι δυοῖν. (qua in significatione vsitatius est δεῖσθαι) Interdum verò in huiusmodi locis genitiuus nō additur, vt quū scribit idem Polyb. μικρῷ λείπουσι ἑπτακοσίοις σταδίοις. ¶ Λείπω redditur interdum Absum. vt λείπω μικρὸν τῇ θηλείᾳ τὸ ἰδίωμα, parum absum à fœmina quod ad speciē attinet. At in vulg. lex. Parum à fœminea specie disto. (Budæus autem λείπω vertit Minor sum, hoc in loco Polybii, vbi habet & alterum genitiuum, τῷ δὲ ὕδατος ἡ ἀφειμένη τῆς αὖθις σταλάσσειν οὐ λείπει τὴν ἑκατὸν σταδίων) Apud Platonem verò De leg. πάντας λείπει redditur Longissimè abest, vel Tota via aberrat. Affertur & cū infinitiuo, λείπει τοσοῦτον ἄγονος εἶναι, pro Tantùm abest vt sit sterilis.

C. Λειποδίρμεις, Λειποταξία, aliáque multa composita vide in nominibus quæ verbo λείπω per compositionem adiuncta fuerunt. Siqua autem suis omissa locis fuerint, in Indice quærenda erunt.

Λεῖμμα, ατος, τό, Quod relictum est, Reliquiæ. Et in plur. apud Plutarchum πῶς ἂν τις αἴσθοιτο &c. τοῦτον μὲν ἀνωχεῖ τὰ σὰ λείμματα καὶ τρέφει.

Λεῖμμα Pythagorici vocant quod è duobus sectionibus minus est. τῶν τμημάτων αἴτιον ἔστιν τὸ ἔλασσον, quia τὸ ἥμισυ λοιπολείπει. Plut. Item Hemitonium minus in symphonia vocatur à Platone λεῖμμα & δίεσις: diuiditurque in duo χίσματα. Vulg. Lex Boethio, libro 2, capite 27.

Λεῖψις, q. d. Relictio. à λείπειν, vt λεῖμμα proximè præcedens à λείπεσθαι. sed nullum affertur exemplum vsus huius verbalis λεῖψις. AT VERO Λείψανον (quod eādem formationē habet) minimè rarum est, atque adeo frequentius etiam quàm λεῖμμα seu λείμματα. Dicitur autem itidem λείψανον singulari etiam numero, sicut & λείψανα, pro eo quod Latini pluraliter tantùm dicunt Reliquiæ: variisque de rebus vsurpatur. Lucill. Epigr. lib. 2, Οὐδὲν ἀφῆκαν ὅλως Διονύσιε λείψανον Ἄλλῳ Εὐτυχίδης δεινῶν, πλὴν ἀπὸ πάντ' ἐπέων. nullas reliquias fuæ cœnæ. Item alicuius vrbis dirutæ reliquiæ vocantur λείψανα, ab Herodiano qui etiam alicubi ἐρείπια illi adiungit hac in significatione, id est ruderа. Interdum verò λείψανα vocantur quæ supersunt ex cadaueribus. qua significatione dixit Herodianus τὰ τῶν πάλαι λείψανα, libro 3. vtens & alibi hoc nomine in ista signif. Sic Plutarchus cum alibi, tum in isto loco, qui est in Sympos. Septem sapientum, βουλόμενον καὶ χρεῶν ἀπολέσθαι τὰ λείψανα καὶ δανεῖσαι τοῖς ἀπόροις. (sed idem alicubi addidit genitiuum σωμάτων, qui alioqui relinqui videtur subaudiendus) Latini quoq; reliquias hac in significatione dixerūt, qui etiam aliquando peculiariter reliquos ex crematis corporibus cineres ita vocarunt, & ossa ac reliquias interdum copularunt. Nostrates verò Reliquias, quas dicunt Reliques, & Des reliquaires, peculiariter nominarunt reliquias corporum eorum hominum quos pro sanctis habent.

Λοιπός, ὸν, ὸ, Reliquus, Qui supereſt. Et plural. οἱ λοιποί, Reliqui, Cæteri. Et τὸ λοιπόν, Reliquum, Reliqua pars, vt τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenophon. Sæpe Quod supereſt, faciendum videlicet aut dicendum. Isocrates Panathenaico, λοιπὸν οὖν ἔστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν (παρακαλῶ γὰρ σοὶ γε ἀμελεῖν &c.) ἐπανελθεῖν εἰς τὸ πόθεν ὁρμηθεῖσιν ἐκεῖνον ἀξιῶσαι τὸν ἔπαινον εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἐπαινεσόμενον παυσόμεθα. Idem in Paneg. τὸ λοιπὸν ἴσως τοῖς ἀπαλλάξουσιν, ὧν ὀλίγα διηλθομεν &c. ¶ Item εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου, Demosth. In reliquum tempus, In posterum, Posthac. Sed frequentius absque hoc genitiuo dicitur εἰς τὸ λοιπόν, & τὸ λοιπόν, necnon in genitiuo, τοῦ λοιποῦ. quod exponitur etiam Deinceps. Xen. Pædiæ 3, ὅπως οὖν χρὴ καὶ τὸ λοιπὸν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. (Inuenitur au tē scriptū in huiusmodi locis & πολοιπόν) Demosth. Philipp. 1, μὴ πάθητε τοῦ λοιποῦ πάντα μᾶλλον ἢ καλῶς. ¶ Quod supereſt, (inquit Turnebus) & apud Lucretiū plerunque est Deinceps, Posteà, In reliquum, Igitur, Postremò. & quod Græci λοιπόν dicunt. vt — neque nobilitas, neque gloria regni, Quod supereſt, animo quoque nil prodesse putandum. id est, τὸ λοιπὸν οὐδὲν τῇ ψυχῇ λυσιτελεῖν οἰητέον. Iterum, Omnimodis expertus eris quam quisq; det ordo Formarum speciem totius corporis eius, Quod supereſt, si fortè voles variare figuras. Id est, Deinceps, Posteà, λοιπόν. Rursum, — neque quod supereſt procreſcere, alique. id est, οὐδὲ λοιπὸν αὐξησίων. id est, Deinceps, In reliquum, Posteà. Hæc ille. ¶ In vulg. autem lex. affertur pro Itaque, ex hoc Alex. Aphr. loco, Probl. 1, 1, ὁ σίμαχος παραλαμβάνεται τῇ πραχίᾳ ἀρτηρίᾳ, ἐλκτικὸν αὐτὴν τὸν σίμαχον ἀλίσκει.

Λειπάδες Ε Τ Λοιπάζω, vt Lat. Reliqua & Reliquari. vide Bud. in Annot. post. in Pand. vbi tamen nullum exemplum affert vsus harum Græcarum vocum. At verò in quadam cōstit. Iustiniani inuenio ἐλείμματα, quū in eius titulo sit λειπάδες.

C. ΑΠΟ λείπω, Relinquo, Derelinquo. Xenophon De arte equestri, ἵππους χρὴ οὕτω ἀπολείπειν αὐτὰν ὥστε ἀπαγορεύειν ἡνίμους, ἵνα ἂν πάνυ δέηται τοῦ λαμπρύνεσθαι. Apud Appianum ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, quod itidem Relinquere testamento dicitur a Cicerone De off. 3. (Inuenitur alioqui pro eodem Legare testamēto) Gallicè quoque eodem modo, Laisser par testament. Est etiam Relinquere posteris. vt, μαχίσασθαι πρὸς τοὺς βαρβάρους δικαιοσύνης ἀπολιπεῖν δόξαν, apud Suidam. Sic Latinè Monimentū sui relinquere, Memoriā sui relinquere. Ità ἀπολείπειν, Relinquere scriptum, vt Cicero quoque loquitur. Qua in signif. citatur ex Philone in libro De mundo, μικτοῦ δόξαν ἀπολιπεῖν. Apud Gregorium autem ἀπολιπὼν τὸν βίον dicitur Qui reliquit vitam, ad verbum, i. mortuus. Quod & ἀπολιπὼν τὸν βίον dici potest ex Luciano. ¶ Est etiā Ἀπολείπω, Desero, Destituo. eo sensu quo dicitur aliquis afflictum amicum deserere. Isocrates in Æginet. ἐγὼ μὲν οὐδὲ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι φημὶ ὡς δεῖ μὲ σκοπεῖσθαι τοὺς θεραπεύοντας ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὶ χρωμένους τοιούτους ἀποδείξαι, ὥστε τυχόντας μὲ αὐτὸν οὐκ ἀπολιπεῖν. M. Tullius verbum Relinquo ita vsurpasse videtur in epistola ad Silium, Ne relinquas hominem innocentem ad alicuius quo dissimilis quæstum. ¶ Item Ἀπολείπω, Relinquo, id est Prætermitto, Omitto. Dion De regno, οὐδὲν ἀπολείπειν τῆς μὴ δικαίως λεγομένων. ¶ Item Ἀπολείπω sine adiunctione, pro Relinquo virum, Diuerto à viro, seu Diuortium facio, quo in sensu Andocides ἀπολιπεῖν dixit. Demosth. autem ἀπολελοιπυῖα γυνή, & in infinit. ἀπολελοιπέναι in oratione κατὰ Στεφάνου.

Ἀπολείπω, Relinquo, hoc est Præcedo, Anteuerto, Excello, Præsto, inquit Budæus. Isocrates, ποσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἁπάντων τοὺς περὶ τὴν φρόνησιν, ὥστε δ' εἴ τινὸς μανθάνει, τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασιν. Latini (ni fallor) A tergo relinquere dicunt. Est autem à cursoribus ducta hæc verbi ἀπολείπειν metaphora, qui vincunt eos quos à tergo relinquunt. Vide quæ dixi in Λείπομαι pro Vincor, & Superor, vbi & Horatii locū protuli.

Ἀπολείπω neutra significatione, Deficio, Desum. Iso-

crates ad Demonicum, τὰ μὲν [χρήματα] ὡς χρόνου ἀπολείποντος, τὰ δὲ παρὰ τὸν χρόνον ὡς διαιρουμένου. Aristot. De coloribus, τὰ δὲ πλεῖστα καὶ διαφορώτατα πλείονι διήκοντι χρῶνται ξανθῷ, διὸ τὰ τῆς ὄψεως ἀπολείποντα τινὰς φθάνειν αὐτὰ ξηραινόμενα φαίνεται μᾶλλον ἢ μικρὸν ἀπολείποντα τὰς φύσεις χρώμασι. Statum potest ἀπολείπειν pro eodem dicere. ¶ Aliquando autem ipsa persona dicitur ἀπολείπειν pro Desiri, inferior esse, & quasi defectu aci alicuius abesse à suo tempore. Plutarchus, τὸ μόνον ἀπολείπειν ἀδύνατον ἐστὶ καὶ ἄπορον. ¶ Legitur verò apud Aristoph. & eum actum tanquam actiuum pro Deficio & quasi destituo, in Pluto, Ἢ που σοι ξανθὸν ἀπολείπει χρήματα; te citò defecerūt nummi. Quatamen constructione ἐπίλοιπα constat frequentius vsurpari quàm ἀπολείπει.

Ἀπλείπω, Absum. Isocr. in Areopagitico, καὶ πολλοὺς ἔχειν ἀφορμὰς ἀπολείπουσι πρὸς τὰς ἐμὰς συμφοράς. Apud Plutarchum vsurpatur eodem sensu ἀπολιπών cū μικρὸν, & cū infinitiuo: sed non præcedente genitiuo, in Timoleonte, μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκῆσαι, Quum parum abfuisset quin expugnaretur. ¶ Vsurpatur etiam in enumeratione. vt apud Hesiodū, Μὴ πεντήκοντα ἐτέων μάλα πολλὸν ἀπολείπειν, Μετ' ἀθανάτους μάλα πολλά. vbi exp. ἀπολειπόμενος, id est, eo ætatis tempore quo neque multis annis absis à triginta, neque multos annos adiunxeris ipsis triginta. Atque hic ἀπολείπειν dicitur de persona. Dicuntur autem & ipsa ἔτη (id est anni) ἀπολείπειν. Isocrates in Panathenaico, γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τοῦ ἑκατὸν, id est (ad verbum) Natus annos qui tribus tantùm aberant à centum. Sed vsurpabit & alio modo hoc verbum, in annorum aut alius temporis enumeratione, & tum per verbum Absum exponi non potest. significat enim Numerum nō impleo, & ἐλαττῶν εἰμί, vt docet Bud. citans ex Plut. in Demetrio, ὧν δὲ τῶν Ἀντίγονος μικρὸν ἀπολείποντα γεγονὼς ἔτη ἐτελεύτησεν.

Ἀπολείπω, Desisto, Desino, Finem facio. Isocr. De pace, ἐγὼ μὲν οὖν τοὺς τοιούτους λόγους ἐᾶν ὑμᾶς ἔτι δ' ἀπολείπειν πάλιν παραινῶ καὶ δρᾶν. pro παύεσθαι καὶ δρᾶν ὑποτίθημι ὑμῖν ὑπομένειν. Nisi quis exponat vnde Digressus sum. qua in signif. citatur & ἀπολείπομαι ex Platone.

Passiua vox est Ἀπολείπομαι, quæ significat interdū Relinquo. vt in hoc loco qui citatur ex Herodoto, ἀπολειπόμενος ἐκεῖ ἐτῶν. Verùm frequentius ponitur pro Relinquor, vel Resto, Supersum. vt ἀπολείπεται μοι τόπος. vel pro ἀπολείπω neutram significationem habente, videlicet Absum. eo sensu quo dicitur Parum abesse quin Dion apud Platonem, πλεῖον ἀπολείπεται τῶν καιρῶν αἰτίας. Plutar. in Publicola, μικρὸν ἀπολείπεται τὴν πόλιν ἔχειν. Herodotus, ἀπολελειμμένος πολὺ τῆς ἀληθείης. Sic apud Isocratem quidam accipiunt τοὺς τὸν ἀπολελειμμένους τῆς καιρίας παιδείας.

Ἀπολείπομαι, Absum, alio quoque sensu, videlicet pro Absens sum. Non intersum. quasi Desum alicui loco. Luc. ἐξίστου διαίτης ἀπολειφθείς, ᾗ σὺν ἄλλοις ἰδίοις ἔπι. Idem De sacr. τῆς ἑορτῆς ἀπολειφθέντας. Lysias, τῶν πόνων ἐξαλείφεται τῶν πρόσθεν ἀπολειφθείς. Isocr. in Plataico, τοὺς γὰρ εἰσβολῆς ἀπολειφθέντας τῶν εἰς τὴν πόλιν πολιτῶν ἐζημιοῦμεν; A Plutarcho ἀπολείπεσθαι τῆς μάχης poni videtur pro ὑστερεῖν τῆς μάχης, Tardius interesse pugnæ, Non interesse pugnæ in tempore. Sic apud Xenophontem, καὶ οὐκ ἀπολείπετο Σωκράτης εἰ μὴ ὅσῳ αἰσχύνοιτο, Non aberat à Socrate. vel Non discedebat à Socrate, aut Nō relinquebat Socratem. Itidem apud eundem Pædiæ 5, ἐὰν δέ του ἄλλου, οὐδεμία αὐτοῦ ἀπολείπεται. Eodem libro, τίς γὰρ ἡμέρα σοῦ ἀπολείφθη, ᾗ μὴ σοι ἀκολουθῶν, ἕως ἔτι Ἀσυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Sic & apud Platonē ἀπολείφθημι exponitur Discessimus, vel Digressi sumus, De rep. 1. 2, ἡμεῖς θεασύμενοι ἐκείνους ἀπολειφθημεν.

Ἀπολείπομαι pro Desum citatur ex hoc Demosthenis loco, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας ἀπολείπεσθαι. nam exponitur, Nulli erogationi decesse. id est. Nullam erogationē omittere.

Ἀπολείπομαι, Relinquor in certamine cursus ab alio præuertente. Isocrates in Encomio Euagoræ; καὶ γὰρ ἅπαντα διαγωνιζόμενος τῶν ἀρετῶν οὐ πολλοῖς ἀπελείπετο, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς περὶ τὴν νίκην ἀγωνιζομένοις. Sic & apud Plutarchum, ἀποπίπτοντες οὖν τῶν παλαιῶν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι διήκοντο. ὡσαύτως δὲ Ἰμεραῖος ἀπελείφθη δρόμου πρὸς Ἀλέξανδρον. ¶ Metaphorice autem pro Superior à quopiam in re aliqua, & eo sum inferior: vt qui relinquitur in cursu, est inferior eo qui præuertit. Ad quam metaph. respexit (vt & in Λείπομαι dixi) Horat. in Arte poetica, vbi ita scribit, Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Iungitur autem genitiuo hac in significatione. Isocrates in Panathenaico, ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολείπεσθαι τῶν ἐμοὶ φρόνησιν τοῖς εἰς ἐμὲ δυνατοῖς πλείστων. Idem in Euagora, ὥστε μηδεμιᾶς τῆς Ἑλλησίδων πόλεως ἀπολείπεσθαι. Ibidem, πολὺ λίαν ἀπολείπεσθαι τῆς παρεσκευάσθαι. Habet etiā dativum interdum præter genitivum, οὐδενὶ μηδενὸς ἀπολείπεται. Diuitiis à nemine superatur. vel, Diuitiis nemine est inferior. vel, Diuitiis nemini est secundus. Isocrates De pace, εἰ πασῶν ἀπολελείμμεθα καὶ ταῖς ἔργοις καὶ ταῖς δόξαις τῆς κατ' ὀλίγον τὸν χρόνον ἡμῶν, ὅσον οἱ μὲν ἐπῆρξαν &c. Ab hac autem à cursoribus metaphora ductum videtur esse & ἀπολελειμμένοι pro iis qui inter viles & abiectos existimantur. ita enim exponit Budæus in hoc Isocratis loco ad Philippum, καὶ δεῖλοι αὖ ἐσμεν εἶναι οἱ τῆς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' οἱ τῆς πρώτοις τῆς ἄλλων. Ἀπολείπομαι, Non assequor. vt apud Demosthenem ἀπολείπεσθαι δρόμῳ opponitur τῷ τυγχάνειν δρόμῳ. Laertius in Aristippo, τὰς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετεχόντας, τῆς δὲ φιλοσοφίας ἀπολειφθέντας. Budæus ἀπολείπομαι inter cætera significare ait, Imperitus sum, Non disco, Non assequor, Intelligere nō possum. Citátque locos qui sequuntur. Isocrates περὶ ἀντιδόσεως, Ταῦτα λογιζόμενοι, δεῖλαιοι μετεχεῖν τῆς παιδείας ταύτης, ἧς οὐδὲ αὐτὸν ἐμὲ φασὶν ἀπολελειμμένον, ἀλλὰ πολλῷ χρωτέρας δόξαι εἶναφρός. Demosthenes, νεμέσα γὰρ, εἰ τοῦτο τῷ μέρει τὸ ἀγῶνες σαφῶς ἀδιακολυθήσετε, καὶ τὴν ἀλλοτινομίαν οὐδένες ἀπολειφθήσεσθαι. Et etiam ἀπολείπομαι, Ignarus sum, Hoc me latet, vt idē tradit, citans hunc Lysiæ ὑπὲρ τῆ Ἐρατοσθένους φόνου locū, ᾧ δὲ ταῦτα χρόνῳ μετεξυδιηγημένῳ, καὶ ἐμοῦ πολὺ ἀπολελειμμένου τῶν ἐκεῖσε κακῶν, ἀφικόμενος &c.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, Relictio, Derelictio. ¶ Mulier virum relinquens, seu à viro diuertens, dicitur ἀπόλειψιν ἀποκαλεῖσθαι apud Demosthenem, quod est Latinè Repudiū viro mittere. Ἀπόλειψις, inquit Hesychius, ἡ ἀπὸ γυναικῶν ἐξαποστολή.

Ἀπόλειψις, Defectus & deterior conditio, Quum quis alium assequi nequit. Demosthenes, ὅσῳ γὰρ φιλοτιμούμενος ἄμεινον ἐπαπορεῖν τῶν ἐμῶν ἐπραττόμην, τοσούτῳ μοι πλείων ἀπόλειψις ἐγίγνετο τῶν ἄλλων πεπαιδευμένων. id est, Tunc inferior eram aliis omnibus, qui prius fueram instructissimus. Et sic sæpe vtitur. Bud.

Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, Deliquium lunæ, Aristoteles 4 De gener. animalium.

ITEM Ἀπολιμπάνω, idē quod ἀπολείπω, Relinquo. Item, Post me reliquo, Anteuerto. Passiuum Ἀπολιμπάνομαι, Relinquor, vel A tergo relinquor, ab alio videlicet anteuertente. Bud. exponit Inferior sum certamine, & à præuertente relinquor. citátque hunc Plutarchi locum, ὑποπίπτοντες οὖν τῶν παλαιῶν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι δρόμου, ὡς καὶ ὁ Ἰμεραῖος ἀπελείφθη δρόμου πρὸς Ἀλέξανδρον.

C. ΔΙΑλείπω, q.d. Interrelinquo) Relinquo spatium temporis in medio, Intermitto, Interlicio. Sed vox quæ ipsum temporis spatium significat, sæpe additur. vt διαλείπειν ἡμέραν μίαν, vel διαλείπειν ὀλίγον χρόνον. Theophr. Hist. pl. libro 1, διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τὸ μὴ οὐκ βλαστάνειν, intercipit valde breue tempus quin perpetuò germinet. (sed Latini verbo Intermitto potius vtuntur in huiusmodi locis, sequente particula Quin) Plato epist. 7, οὐ πολλῷ διαλιπὼν χρόνον, εὐθὺς ἦλθε. Plutarchus in Amat. narr. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο μεσούσης τῆς ἕκτης, Quum interiecisset duos dies, accessit ad Theophanem. Sed Latini dicunt potius, Interiectis duobus diebus: aut vtēres præpositione Post, dicunt Post duos dies, seu Post biduum. (At Herodianus vsus est genitivo in hoc genere loquendi, libro 7, ἡμέρας τινὰς μετὰ ταύτας μικρὸν χρόνον, μιᾶς ἡμέρας διαλιπών, τῆς ἑβδόμης ἔτυχεν). Nonnunquam verò vt Latini dicunt potius Interici tempus

quàm nos Intericere tempus, ita & à Græcis dicitur ἀφελεῖται χρόνος, & tunc neutrum est hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro & ipso, vel passiuo Interrici reddi potest. Thucyd. libro 3, διαλιπούσης δὲ ἡμέρας μᾶλλον ἐς αὖθις γένηται. (non ἀφελουσῶν, vt etiam scribitur) Idē lib. 10, ὕστερον ἢ διαλιπόντων ἐτῶν δεκαέτη. vbi possis etiam interpretari, Exactis tribus annis, seu Exacto triennio. Quinetiam præpositio illa Post hic quoque locum habet. ¶Διαλειπόντως φωνὴ apud Suidam, Vox quæ non continuatur, sed quæ suis verbis velut spatium interiicit: Vox interrupta, sicut & ἀφαιρεθέντων ab eo exponitur in hoc loco cuius autorem tacet, ὁ φοιβὸς ἐκ τῆς φωνῆς ἰδιότητι ξυγγνώμην βασιλέα. Hippocratem διαλείποντας πυρετοὺς dixisse ὅτι τοὺς εἰς ἀπυρεξίαν τελευτῶντας παροξυσμοὺς testatur Galenus Comm. in Aphor. 43. Sed tamen apud veteres bifariam dictam fuisse idem docet Cōm. 3 in lib. 1 τῶν ἐπιδημιῶν, interdum quidem de iis febribus solis quæ perpetuam accessionem non habent, interdum verò de iis quarum non recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum in principium, incrementum, vigorem & declinationem. Sed iuniores quosdam medicos eas quæ non magnam mutationem habent, appellare συνεχεῖς: eas autem & συνεχεῖς dicere solas quæ non veniūt ad integritatem, & ἀφελεῖσθαι (id est intermittunt) post singulas accessiones. Easdem autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam ἀφελεῖσθαι dici, quòd inter continuas & integrè definentes mediæ sint. proinde eas vbi cum synochis conferuntur, ἀφελεῖσθαι dici: cum iis verò quæ ad integritatem perueniunt, continuas. Hæc ex Galeno Gorræus. qui & ista addit, Διαλείποντα πυρετὸς, Intermittens febris. Est autem febris putrida quæ vicissim soluitur & repetit. Gignitur omnis ex humore putrescente, non quidem vbique, sed in habitu corporis & minoribus venis: eóque differt à continua, cuius materia in vasis maioribus continetur. discrimen enim à loco est. Putret autem triplex tantùm humor, pituita, bilis flaua, bilis atra. Inde tres sunt διαλειπόντων πυρετῶν, id est intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianam bilis flaua, quartanam bilis atra gignit, putrens & per habitum corporis delata. Apud eosdem legitur & διαλείποντες σφυγμὸς, Pulsus intermittens, vel Pulsus deficiens. Est autem pulsus inæqualis in pluribus pulsationibus, in quo non solùm vno, sed pluribus etiā magnis vnus minor apparet, atque interdū totus quoque motus aboletur. Huic contrarius est ὁ παρεμπίπτων in quo expectata quiete, in medio tanquam superuacuus aliquis pulsus incidit. fit autem ab imbecillitate facultatis pulsificæ. Differt δὲ τῆς ἀσφυξίας, quòd hæc (vt sensus ipse indicat) sit veluti defectus totius functionis, ille verò dimidiatæ tantùm priuatio.

Διαλείπω participio interdum iungitur, pro Desino. Xenophon, οὐ πάνυ διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, nunquam desii quærere & discere. (Sed propriè sonat, q.d. Non desii quærere, & ita quidem vt nec vllum tempus intermittam) Lucianus, οἱ διαλείποντα κατόπτας. Et cū participio pass. Chrysost. οὐκ ἀφαιρούμενος οὐκ ἐφαπτούμενος διέλιπε. Sed Politianus apud Herodianum libro 7, ἀσπίδων τε καὶ γυμνάζων τοὺς ὁπλίτας οὐ διέλιπε, vertere maluit, Nihil sibi ad exercendos milites reliqui faciebat. At ego nō video cur ab altera illa interpretatione discedendum fuerit. nam οὐ διαλείπω τινὰ τινὸς, non aliud esse puto quàm ἀφαιροῦμαί τινα τινός. Interdum tamen absque negatione: vt in hoc loco qui affertur ex Plut. διαλείπω τινὰ τοῦ θεάτρου. Et in hoc ex Demosth. διαλείπουσι ἀπὸ τοῦ βήματος.

Διαλείπω dicitur & de spatio loci, Disto, Absum. vt in isto Arriani loco, διαλείπουσι ὅσον ξύμπαντον εἰς τὸ σῶμα μῆκος τὸ αἰπόλιος καὶ τὸ ἀντικνήμιον ἄκανθος. vbi Suidas exponit αἰπόλιος αἰπόχουσα. At Thucydides addidit præpositionem, l. 7, p. 248, διαλειπούσης δὲ τῆς ἐπιπλεούσης δύο πλέθρα ἀπὸ τοῦ λιμένος κατόπιν. vbi malim διαλειπούσης in præsenti: vt vicissim in eo quē protuli initio huius semipag. loco ex eodē lego διαλειπούσης potius quàm διαλειπούσης.

Διάλειμμα, ατος, τὸ, Quod interiectum est spatii, Intermissio. Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex intervallo. Plutarch. in Pericle, τὸ σῶμα χρὸς φθίσει καὶ τὸν κόσμον, ᾧ ἐκ διαλειμμάτων ἐπανίσχει. Sed & furiosi intervalla ita vocari Budæus tradit. In febre quoque διάλειμμα, (sicut διαλείποντα συμπτώματα appellari dictū fuit) Intermissio. vel Laxamentum, vt Bud. vertit. Dicitur autem διάλειμμα in febribus quidem ἀπυρεξίη, in aliis verò morbis, vt cephalæa, epilepsia, podagra, simpliciter διάλειμμα. Gorr. Vide plura in Διαλείπω.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω, Intermitto. (sicut λιμπάνω, idem quod λείπω, & καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω) Galenus in Hippocr. Epid. libro 1, capite 3, συνεχεῖς δὲ, μόνας ἀκαίρους ἴσως μᾶλλον εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς ἐξ ἀρχῆς παροξυσμοῖς.

Ἐκλείπω, Derelinquo, vel Relinquo, Desero. Thucyd. libro 1, τοῖς τε πάλαι ὅτι οὐδένα ἐκλιπὼν ἄμαχον ἦλθε καὶ ἐς τοὺς ἔπειτα. Ibidem, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες. Et ex Plut. in Fabio, τὸν τάξιν ἐκλείπειν, (quod & λείπειν dicitur, vnde λιποτάκτης) Ordinem relinquere. Et in Pericle, κλίσεις λίποιεν ἐξίλους. Item τὸ ἐλπίζειν ἐκλείπειν, in Galba, Spem relinquere. Et ἐκλείπειν τὸν βίον, relinquere vitam. Ex Aristophane, οὐκ ἐκλιῶν σ' ἐξίλους τοὺς ὅρους. Itē pro Omitto, Prætermitto. Plato Sympotio, οὐκ οὖν ἐκλείπω, σὺν ἔργῳ δὲ Ἀγάθωνος, ἀκούσεσθε. Idem ibidem, ἐκλείπειν & παραλείπειν pro eodem ponit. Plut. in Numa, τοὺς ἱππέας ἐκλείποντας τὴν ἄγραν. At verò ex Xenophonte ἐκλείπειν τὸν τοῦ νόμου (legitur & ἐκποιεῖν) pro Delinquere quippiam aduersus legē. sed potest & verbo Omittere, aut Prætermittere reddi magis ad verbum. nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex iubet, is delinquit. Vide Ἔκλειπω.

Ἔκλειψις, neutrum, Deficio, Desum. Xenoph. Œcon. ἵνα μὴ γένος ἡμῶν ἐκλιπὸν ζῶον φθείρηται, τότε τὸ ζῷον κατὰ μικρὸν ἀπόλλυται τοιοῦτόν ἐστιν. quod ita redditur apud Columellam tanquam ex Cicerone, Et ne genus humanum tēporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum fœmina est coniunctus. ¶Item in ea deliquii significatione qua dicitur Animi deliquium, & Solis aut lunæ deliquium. Xenoph. Prædic 8, ἐκλείπειν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ φῶς ἐκλιπὲς ἐγένετο. Idem in Alexandro, ἡ μὲ σελήνη ἐκλείπει τῷ βουφορμαίῳ ὀξίλιτον. ¶Item pro Mortor. vt ἐκλιπόντων πληρούμεθα, ex Platone De legibus. Affertur & ἐκλελοιπὼς ἐκ τοῦ βίου, in v.l.

Ἔκλειψις, εως, ἡ, Defectio, Defectus. Plut. De def. oraculorum, λιμνῶν καὶ ποταμῶν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ συμπίπτουσι id est, Lacus & amnes deficiunt, & in totum pereunt, Turnebo interprete. Et Defectus, seu Omissio quæ fit in oratione. Quintil. libro 8, cap. 6, Quidam synecdochē vocant, quum & id in contextu sermonis quod tacetur accipimus. Verbum enim ex verbo intelligitur. quod inter vitia ἔλλειψις vocatur. Arcades ad portas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in locis ἔλλειψιν esse annotat, & quidem quæ venustatem etiam addat. vt in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Vt animum ad aliquod studium adiungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philosophos: annotat, Ἔλλειψις pulchra & familiaris Terentio. nam possumus subaudire Audiendos, siue sectandos. Sic & aliis quamplurimis locis huius figuræ vsum ostendit. Quinetiam alicubi σχῆμα ἔλλειψις, quibus simul vtitur Terēt. ait esse figuras proprias Terētianas. At verò in isto loco qui itidē legitur in Andria, Act. 1, scena 1, Nō tu ibi gnatum vult esse vel ὑποκοπτῆναι, vel ἔλλειψιν. deesse enim inuasisti, Obiurgasti, Adortus es.

Ἔκλειψις, Eclipsis, (& Gall. itidem Eclipse) Deliquium. vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, solis aut lunæ deliquium. & ἡλιακὴ vel σεληνιακὴ ἔκλειψις, pro eodem. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, ἐγὼ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀστερῶν τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ τροπὰς ἐπιτηρήσεις.

Ἐκλειπτικὸς, ὴ, ὸν, Eclipticus, id est, Ad eclipsin pertinens, vel Eclipseos effectiuus. Plut. in Romulo, σημεῖόν τε ἐκλειπτικὸν σελήνης φορὰς ἥλιον. Ex Alex. Aphrod. εἰ ἐκλειπτικαὶ

σωίδιστος, quum ita planetæ coeũt vt alter obscuretur, in vulg.lex. Et τὸ ἐκλειπτικὸν ex Plinio libro 2, cap.16, de stellis, Stationes in mediis latitudinũ articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά.

Ἐκλειπὴς, ές, ὁ & ἡ, Qui deficit, Qui deest. Vel, Prætermissus, Omissus. Thucydides lib.1, ὅπ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐκλειπὴς τόπο ἐμοὶ τὸ χωρίον, quòd ab omnibus prætermissus esset hic locus. Exponitur & Cui aliquid deest, id est, Imperfectus. Item τὸ ἐκλειπὲς τῆ ἡλίου in v.l. pro ἔκλειψις, Defectus solis.

C. Ἐλλείπω, Relinquo, Prætermitto, Prætereo. Iul. Imperator, ἐγὼ δ' οὐδ' εἰ μέν τι σωιδίου ἐμαυτῷ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων καὶ μικρὸν ἐλλείψαιμι. vbi tamen Budæus passiua voce reddidit, Ego verò si mihi conscius essem officii ergate vel tantulum prætermissi seu deserti. (Idem Bud. ἐλλείπω pro ἀδικῶ ponì docens, affert ἐξέλιπε τὸν βίον ex Isocrate, sed perperam, quum ἐξέλιπε fit ab ἐκλείπω) Plato in Timæo, οὐκ ἐκλείψομεν ἐμοῦ γε προθυμίας οὐδέν, nihil propitudinis prætermittem⁹. vel Nihil reliqui nobis faciemus ad prõptitudinẽ. Vsus est & Xen. eodẽ loquẽdi genere, καί τι γε αἰδοῦς καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων. (vbi tamẽ à Budæo exponitur etiam, Quãuis nec strenuitate nec prõptitudine deficeretur) ‖Dicitur præterea ἐλλείπει μέ τινα, Deficit me hoc. Polybius lib.5, ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι τοὺς ἐπὶ τῶν ὅπλων ὄντας. Item ἐλλείπειν oppositum τοῦ πλεονάζειν apud Aristotelem, alicubi verò & τοῦ ὑπερβάλλειν. vbi ἐλλείπειν est Omnibus numeris absolutũ non esse, Imperfectum esse. Item aliis modis. nam apud illum Ethic. libro 2, cap.2, τὸ τὸν γε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὸν ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, pauciores ac remissiores exercitationes. (subsungit autem, πλέον καὶ ἔλαττον in eadem significatione, ὡς πρὸς τοῦτο καὶ πρὸς αὐτόν loquens) Et eiusdem lib. c.6, ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, Quod nec superat, nec deserit id quod oportet adesse. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius est. Vide & in ἔλλειψις. Affertur autem ex eodem Aristotele OEcon.1.2, τὸ σωζόμενον & τὸ ἐλλεῖπον, pro Incolume & vitiatum. ‖Item ἐλλείπω τινός, Deficior hac re. Thuc. libro 1, διὰ τοῦτο ἧσσον ἐπὶ πλέον τούτου ἐλλειπόμεθα, hac re deficimur, seu destituimur. Sic ἐλλείπω Cicæron. Sed affertur & ἐλλείπει μοι τὰ ἡμίσεα, pro ἐλλείπω τὰ ἡμίσεα, ex Platone. ‖Ἐλλείπειν vt pro Deesse, sic & pro Abesse. vt apud Aristotelem, ὁ δὲ ὀπτικὸς ποσοῦτον ἐλλείπει τῆ λυπηδὼν εἶναι καὶ χαίρειν, tantum abest vt contristetur, vt etiam lætetur. ‖Ἐλλείπω, Vices implere nequeo, Non exactè facio, vt Bud. exponit in hoc Isocratis loco in Nicocle, φημὶ δ' ἀναγκαῖον ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφίεται, ὁπημελῶς. καὶ ὁπόταν γε αὖ ἐλλείπειν τι φαίνων, αἰσχύνεσθαι ταῦτα καιρὸς ἴσχειν τὰς ἀφορμάς. Sed apud Thucydidem extant aptiora huius significationis exempla, vtpote ita vtentem sine casu: vbi etiam malim reddere Deesse suo officio. Quali forma & Latinè dicitur Delinquere.

Ἐλλείπομαι etiam inuenitur, & quidem pro Assequi nequeo, Efficere non possum. Item pro Cedo, & paria facere non possum. Quarum significat. ex Xen. affere exempla Bud. p.757.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ, Quod deest, Quod deficit, Id quod deest alicui, aut rei cuipiam, vt sit integra seu absoluta, aut qualis esse debet. Plutarch. in Coriolano, οὐ δὴ τοῖς κατὰ χρόνους μίαν θυσίαν τελεσιουργοῦσιν ἐποίησαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐλλειμμάτων ἢ προσκρούσεων γίνεσθαι δοκούντων. Budæus ἔλλειμμα seu in plurali ἐλλείμματα esse dicit quæ Latini Reliqua vocant; hoc est, quod reliquum est pensionis non persolutæ: afferens ex Synesio, φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet quod in nomine Λοιπάδες dixi, videlicet ἐλλείμματα & λοιπάδες pro vna eadémque significatione apud Iustinianum inuenitur. Sed hoc addo iis quæ à Budæo de ἔλλειμμα seu ἐλλείμματα scribuntur, ita vocari Reliqua, quasi quæ desint ad summam perficiendam. ‖In v.l. ἔλλειμμα exponitur etiam Delictum, Erratum.

Ἔλλειψις, ιος, ἡ, Prætermissio, Omissio. vt quum Athenæus scribit σπανιῶς dictum esse κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρρ. Talem autem nominis huius vsum & in multis Eustathii locis habes. (Potest verò & Defectus reddi) Pro eodem & ἔλλειψις inuenitur, vt apparet ex iis quæ in illo nomine protuli exemplis. sed ἔλλειψις rectius dici puto quàm ἐκλειψις in huiusmodi locis. Huic porro nomini ἔλλειψις opponitur ὑπερβολὴ apud Aristotelem, nõ semel, id est Excessus. Exponitur tamẽ & aliis verbis vt in isto eius locõ, Ethic. libro 2, capite 6, τὸ δ' ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium est inter nimium & parum. Et capite 8, οὕτως οἱ μέσοι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, si cum iis qui modum deserunt comparẽtur, superant: si cum iis qui superant, deserunt. ITEM Παρέλλειψις apud Tryphonẽ, Prætermissio vnius ex geminatis consonantibus, vt κάλιον pro κάλλιον, & ἆπον pro ἆππον. At ἔλλειψις est eidem vt γεγὼν pro γεγωνὼς.

Ἐλλιπὴς, ές, ὁ & ἡ, Cui deest aliquid, seu deficit, Imperfectus. Quidam apud Athenæum libro 14, τὸ δὲ δεῖπνον ἐστὶ πολὺς, καὶ μηδὲν ἐλλιπές. Item ἐλλιπὴς, Quod deest. Philostr. epist. 39, ἢ καλῶς ποιήσομεν χωρὶς διεξόδου τὸ ἐλλιπὲς. Et cum genitiuo apud Thucydidem. Affertur autem & cum dativo, ex Platone, ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus viribꝰ. HINC Ἐλλιπῶς, Ita vt aliquid desit, Imperfectè, Non plenè. ET c.2. Ἀνελλιπὴς, illi contr.

C. Ἐλλείπω, Deficio, Desum. Thucydides 3, ἐπειδὴ τοῦ πόλου ὀπτὸν ὀπτίζοντο. Et τὸ δίκαιος ὀπτελεπτὸν apud Plutarchum τὸν ἀληθῆ λόγον. Philo De vita Mosis libro 1, ὀπτείπει αὐτὸ ὁ βίος τῷ βουλομένῳ διηγήσασθαι τὰ καθ' ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accusatiuo, πῦτό μοι ὀπτείπει, hoc me deficit. Isocr. ὀπτείπει γὰρ αὐτὸ ἡμᾶς ὁ καιρὸς. Sic Athenæus, ὀπτείπει δ' αὐτὸ μὲ χρόνος εἰ ἐπιθυμοῖμι βουλεύειν. Lucianus οὐκ ὀπτείπει ἡμᾶς ὁ ἀσεβέστατος. Dicitur & τοῦτό μοι ὀπτείπει. legimus enim apud Synesium οὐκ ὀπτείψουσι γραπτοῦ τοῦ λόγου.

Ἔκλειψις, Defectio. Thucydides libro 2, τὴν μὲν παρεῦσαν ὁρτὴν ὀπτέλειψις σαφὴς ἐγένετο.

Ἔκλειπτος, η, ὁ & ἡ, Reliquus. vt τὸν ὀπτάλοιπον βίον ζῆν, Platoni. Et ὀπτάλοιπος χρόνος, Herodot. Reliquũ tempus, seu sequens.

C. KAT Ἀλείπω, Relinquo, Desero. Homerus Iliad. ω, vers. 26, καὶ δέ μοι χήρῃ λείπεις ἐν μεγάροισι. poeticè pro καταλείπεις δέ μοι. me viduam domi relinquis, vel deseris. Et libro 2, καὶ δέ κεν ἀλγεῖλιν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμι Ἀργείων Ἐλένην. Sæpe autem in prosa dicuntur parentes seu propinqui, seu generalius, maiores, nobis aliquid καταλιπόντες, itidémque nos posteris dicimus καταλείπειν. Demosthenes in Midiam, αἰσχύνομαι λέγειν τοῖς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. Idem, τοῖς ὑπαρχούσιν ἐφ' ἡμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον. Vicissim autẽ dicimur posteris καταλείπειν. vt Lucianus in Demonacte, ἵνα μὴ αὐτὸ αὐτοῦ καταλίπω τῇ φύσει. Et ex Demosthene καταλείπειν τινὶ δόξαν pro Relinquere posteritati gloriam suam, in vulgatis lexicis. Vbi affertur & ex Aristotele, Polit. β, καταλείπει τινὶ Φρυγικὴ ἁρμονίαν μετὰ τὴν Δωρικὴ Σωκράτης. Ibidem ex Isocrate in Euagora, καταλείπω τὸν λόγον, (id est Relinquo orationem) pro Finem dicendi facio. Redditur & verbo Desero aliquando: vt καταλείπειν τινὰ κυρίαν, Deserere vadimonium. Cui opponitur, ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, Obire vadimonium. Bud.

Καταλείπω, pro Instituo hæredem, vide in Παραλείπω quod illi opponitur.

ITEM Καλλείπω per syncopen poeticam, pro καταλείπω, vt — ἀλλὰ φίλοισι Καλλείπειν ἄλγεα θῆκα καὶ ἄτερθε γόοιο, in vers. Solonis. vbi Cicero vertit Linquere, vt videbis pagina 116 & 117 Cic. lex. Vsus est & Homerus.

Κατάλειμμα, ατος, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ. ex 2 Reg. c.13, τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ. ET Κατάλειψις, Relictio. Exponitur & Reliquiæ in v.l. ITEM Κατάλειπτος, Relictus, ibidem.

Κατάλοιπος, η, ὁ & ἡ, Reliquus. vt Aristot. OEc. 1. τὰ κατάλοιπα ἐγκλήματα.

c.2. Ἐσκαταλείπω, Intus relinquo. vt ἐσκαταλείπειν φρουρὰν, Thucyd. Et apud Demosthenem ἐὰν ἐσκαταλείπωσιν γένη, Si relinquant in aliena familia, Bud. Inuenitur & pro Deserere eo significato quo dicimus aliquem deserere qui in periculo versatur. VNDE Ἐγκατάλειμμα, Reliquiæ, Monumentum, Mnemosynum. v.l.

ET Ελλειπαλιπαίω idem quod ἐλλειπαλείπω.

C.ΠΑΡΑλείπω, Prætermitto, Omitto. Sæpe verò pro eo quod dicitur Omittere, id est Silentio præterire. Demosthenes Pro corona, πολλὰ παίρων ὑπὲρ ἐκείνου ἔχων αὐτὸς, παραλείψω. Idem ibidem, ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παραλείπω. Isocrates De pace, τὰ μὲν πεπραγμένα παραλείψω, μνησθήσομαι δὲ πόνων μόνων. &c. Sic vsus est Xenophon quoque & ante hos omnes Thucyd. Dicitur etiam aliquis nihil παραλείπειν in aliqua re agẽda, id est nihil prætermittere, qui modis omnib⁹ eam efficere studet. Sic autem & pass. voce vsus est Herodianus libro 3, καὶ οὐδὲν παραλείπεται εἶδος πολιορκίας. ‖Παραλείπω ἐπὶ τῆς ἀφαιρέσεως, Prætereo, (inquit Bud.) cui opponitur καταλείπω. Quod tamen καταλείπω alibi sine adiectione etiam exponit Instituo hæredem.

Παράλειψις, ως, ἡ, Prætermissio, Omissio, Præteritio. Peculiariter autem sic appellatur figura quædam cui cõuenit definitio hæc quam autor rhetorices ad Herennium tribuit ei quæ ab eo dicitur Occupatio, scribens, Occupatio est quum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere id quod tunc maximè dicimus, hoc modo, Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneũ putarem: nunc consultò relinquo, & illud prætereo, quòd te &c. Sic apud Terentium in Phorm. Act. 1, scena 3. Donatus παράλειψιν esse scribit in his verbis, Vt ne addam quòd sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es: Quòd habes, ita vt voluisti, vxorem sine mala fama. palam Beatus. ni vnũ hoc desit &c. Sed addit idem grammaticus, in ea velut ex abundanti enumerari adiecta. Quod non intellexerunt vulg. lexicorũ confarcinatores, à quibus ex ipso Donato παράλειψις ita definitur, Figura in qua velut ex abundanti enumerantur adiecta. Quum enim addit ille, In qua velut ex abundanti &c. ad hunc locum peculiariter respicit.

C.ΠΕΡΙλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Sed vsitatum est potius passiuum περιλείπομαι & quidem pro Relinqui, id est Supereſse. vnde περίλειμμα, reliquiæ: & περίλειπος, Reliquus. Sæpe verò pro Superstite esse. vt apud Herodianum l. 2, μόνος τῶν πρὸ αὐτοῦ πατρώων περιλειπόμενος φίλων ἦν. Sic Paulus epist. 1 ad Thess. cap. 4, circa finem, ἵνα μεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα &c. Item περιλείπομαι τοῦ πολέμου, superstitem esse pugnæ. Bud.

Περίλειμμα, ατος, τὸ, Reliquiæ.

Περίλοιπος, vide cum Περίλειπος quod proximè sequitur.

Περίλειπος, υ, ὁ, Reliquus. Aristot. Œcon. 2, ἐπὶ δὲ ἀπαλλάξαντο, ἐπὶ περίλοιπον ἦν αὐτοῖς ἐπωλοῦντο. ‖Item Superstes. Lucian. in Tyr. πῶς ἂν ὁ περίλοιπος πολλαχοῦ πρόποι; Potes tamen & hic reddere Qui supereſt. ET Περίλιπος quoque in v. l. pro Superstes, & quidẽ cũ genit. ætiã, ex Plat. De leg.

Περιλιμπάνομαι, vt περιλείπομαι, Supersum, Superstes sum. v. l. Et partic. περιλιμπανόμενος, Superstes.

C.ΠΡΟλείπω, Antè relinquo, Prius relinquo. Apud Plut. προλείπειν dictum videri possit pro Antè tempus relinquere, hoc in loco Consol. ad vxorem. καὶ πάλιν ὀκείνῳ τῷ παλαιῷ Χαίρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Sed in exemplis vsus verbi huius quæ afferuntur ex poetis, ponitur pro simplici λείπω, Relinquo, Desero. vt Odyssex ξ, Κτήματά τε προλιπὼν αὖθι &c. Phocyl. μυρία πῆς προλιποῦσ' οἰκίας. Item dicitur res quæpiam προλείπειν aliquem à b Homero, Odyss. β, v. 279, Οὐδέ σε πάγχυ γαμοῦσα Ὀδυσσῆος προλείποι, prudentia Vlyssis non te omnino reliquit, seu te deseruit, aut destituit. At verò à Thuc. dicitur aliquid προλείπειν πνί, vt mox docebo.

Προλείπω, Antè deficio, seu Prius deficio. vt exponitur in isto Thucyd. loco lib. 7, pag. 259, ὅτου ἢ προλείποι τὰ σώματα καὶ τὰ πλοῖα, si quẽ prius vires defecissent. i. prius quam iter confecisset. q. d. Si quem in ipso itinere defe c tissent vires.

C.ΥΠΟλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Prò quo dicitur potius ὑπολείπομαι. Thucyd. lib. 2, μικρὰ τὰ ὑμῖν αὐτοῖς ὑπολείπεσθαι, ὅσα ἢδη μικρὸν ὑπολείπεται. Demosth. Pro corona, ὑπολείπεται δὲ μοι μικρὰ ἔτι ἐπιλέγειν, ἃ μὲν ἐμοῦ, ἃ δὲ τούτου κατηγορήσαντος. Et passiuè ὑπολείπομαι, Relinquor, Reliquum esse, Supereſse, Restare. Thucyd. libro 8, pag. 269, καὶ ὑπελάμβανον τὸ ἐν τῷ Τείχει πῦρος, ὅτι ὑπολείφθη. Greg. ὑπολείπεται δὲ τι ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Apud Thuc. habetur ὑπολείπεσθαι etiam pro Subsistere, & ita relinqui à tergo.

Υπολείπω, Deficio, Minuor. Bud. ex Aristot.

Υπόλειμμα, ατος, τὸ, Reliquiæ, Quod residuum est. ‖In vulg. lex. ex Aristotele De mundo, ἐξ ὑπολείμματος γέφυρα γίγνεται.

Υπόλειψις, εως, ἡ, itidem pro Reliquiæ, ὑπόλειμμα. v. lex. ex Theophrasto.

Υπολιπής, ἐος, ὁ & ἡ, Reliquus. Plut. ὑπολιπὴς πρᾶξις, res quæ agenda restat. B.

Υπόλοιπος, ε, ὁ & ἡ, Reliquus, Restans. Thucyd. 8, τῆς ὑπολοίπου Ἀχαιῶν καταλύσεως. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάρος γίνεται. Demosth. ἐπειδὴ γὰρ ὀκνηρία μὲν οὐκέτ' ἐν τοῖς ὑπολοίποις ὑδρίμια, χάρφω φαίνεται. Apud eundem ὑπόλοιπόν ἐστι, sequente infinitiuo, vt interdum apud Lat. post Reliquum est. Et τὰ ὑπόλοιπα, Reliquiæ apud Thucyd. non semel. Sic autem & Cic. apud Plat. vertit, vt te docebit lex Cic. p. 322.

Υπολιμπάνομαι, idẽ quod ὑπολείπομαι, Relinquor, Resto.

ΝΩΛΕΜΗΣ, ἐος, ὁ & ἡ, Indesinens, Assiduus. quasi νωλεπὴς, licut Etymol. ADVERBIVM Νωλεμέως dictum putat quasi νωλεπέως, à νω priuatiua particula, & λείπω. Est autem Νωλεμέως, Indesinenter, Assiduè. ἀδιαλείπτως. vt exponitur in isto loco Homeri Iliad. ἡ, ὡς τοτ' ἐπαστύπαγαι Δαναοὶ κίον ἔντε φάλαγγες Νωλεμέως πόλεμόν δέ. Sæpe autem νωλεμὲς apud eundẽ & νωλεμὲς αἰεί, (quod ἀεὶ est ἐκ διαλήλου) aduerbialiter pro νωλεμέως. ‖Exponitur autem & βιαίως in hoc Apollon. loco, Argon. 2. Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἀναπτάι, violento impetu & concursu se collidentes. Et νωλεμὲς ἐρρίζωθεν apud eundem, Firmè radices egerunt. Hesychius quoque νωλεμὲς exponit etiã ἰσχυρὸν & βίαιον, ac καρπερόν. Sed illud etymon quod modò protuli, huic significationi minimè conuenire posse videtur.

ΛΕΙΧΩ, Lambo, Lingo. Theophr. de signis imbrium & ventorum, βοῦς πλὴν μεσόδιαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει· καὶ ὃ εἰς τὸ ἔσχατον αἰακίζων ὀσφραίνηται, ὕδωρ. Vnde Plinius sub finem libri 18, [Ventosos imbres & hyemem significant] boues cælũ olfactantes, séque lambẽtes contra pilum. Aratus, λειχμυσάμενοι. ‖Obscœno sensu Aristoph. Equit. Τὼ γὰρ αὖτῶ γλῶτταν αἰχρᾶς ἡδονῆς λυμαίνεται Εἰ κατανοεῖσ' ἢν λείχων τὴν ἀπόπυστον δρόσον. De cinædis autem & impudicis mulierculis dicitur Fellare & Ore morigerari.

C.ΑΝαλείχω, Lambo, Delambo.

C.ΑΠΟλείχω, Delambo, Delingo, Lãbendo aufero. Athen. l. 6. de Dionysii adulatoribus, ἀπολείχοντες τὸ σίαλον, ἵνα δὲ τὴν ἡμέραν αὐτῷ, μᾶλλον ἕλκυσον τῇ γλώττῃ. b

C.ΔΙΑλείχω, Lambo, Lingo. vel potius Perlambo. Aristophanes.

C.ΕΚλείχω, Delingo, Delambo. vel Lambendo & lingendo euacuo. Item, Ecligma liguno, In ecligmate sumo. Dioscorides lib. 1, cap. 95, de pice liquida, ἄλειμμα διαπάσσεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐκλειχομένων. id est Plin. interpr. libro 24, cap. 7, Excreationes pectoris adiuuat ecligmate. Eo sensu Celsus dicit, Illius cyathus sorbeatur, huius cochleare plenum paulatim delingatur. Et ἐκλείγματα, medicamenta quæ delinguntur seu in ecligmate sumuntur, & sub lingua liquantur. Rursum Dioscorides lib. 3, cap. 44. de thymo, μεθύει δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν διαπάσσεται τὰ ὑπὸ φθίσεως πτεῦν. de quo Plin. libro 22, c. 21, Diutinæ tussi ecligmate faciles excreationes facere existimatur. c

Ἔκλειγμα ET Ἐκλειπτὸν, Ecligma, Medicamẽtum quod delingitur: seu Medicamentũ quod ori inditum, sensim liquefit & deglutitur: alio nomine ἐκτριμματίον. Datur ad pectoris & pulmonis vitia. Dioscor. lib. 2, cap. 115, de lino, αἰσάλῃ ἢ καὶ πρὸς ὀρθοπνοίας σὺν μέλιτι καὶ ἐκλειχθῆν λαμβάνει. de quo Plinius dicit lib. 20, cap. 22, Ad phthisin vtilissimè è semine fiunt ecligmata. Idem eodem lib. ἐκλειπτὸν δὲ πεπὸν λαμβάνεται, in ecligmate & potu sumuntur. Deliquescunt & bibuntur. Verùm Paulus Ægin. l. 1, c. 57, ἐκλείγματος d

ἐλλείμματος nomen tribuit etiam medicamentis quæ A deuorantur ad lumbricos.

C. Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo assumo. ἐμφορέομαι.

C. ἘΓΓλείχω, In superficie lambo. vel pro simplici λείχω.

C. ΠΕΡΙλείχω, Circūlăbo, Circūcirca lingo. Aristoph. Ἓν δὲ λέκανον περιέλειχον. Theon apud Arat. Ἀπὸ τῶν βοῶν σημαίνεται εἰ γεωργοὶ ἡμιπόδιόν τι χλοῶντα, ὅταν τοῖς χηλαῖς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους περιλείχωσιν. Idē prognosticū ex Theophr. habes in Λείχω, & ex Arato in Περιλιχμάω. Aliud aūt verbi Περιλείχω exēpl. habes paulo infrà in Λιχανός.

Λιχμάζω ET Λιχμάω, Lambo, Lingo. idem quod λείχω. Oppian. l. 3, De ven. Ὡς ἅπαξ λιχμῶσα φίλας αἱπόπλοος αἴσης παῖδας. sicut & Plin. scribit vrsam informē carnem quam parit, lābendo paulatim figurare. & Ælianus, ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα ἄμορφον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν, καὶ οἱονεὶ διαπλάττει. Et λιχμάομαι pro λιχμάω. Idē eodē lib. Λιχμᾶται γλώσσῃ φίλον γόνον, lingua lābit caram sobolem. Aristoph. Vesp. Ἑκατὸν ὑπὸ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ κεφαλῇ, de Cyne meretrice. Ad quē locū alludēs Plut. in Pol. pr. de Cleone, τοὺς μὲν φίλους ἀπέλαυνεν· ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν. Dracones quoque & serpentes dicūtur λιχμάζειν, quū sibila vibrātes ora lābunt. Hes. Asp. de duobus draconibus ὀπτωρτώσητε καρίωα. Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, μάχην δ' ἐχέσαντον ὀδόντας. vt Virg. Æn. 2, itide de duob⁹ anguibus, Ardentésque oculos suffecti sanguine & igni Sibila lābebāt linguis vibrantibus ora. Apud eūdē est PARTIC. Λιλειχμώς cū ῳ, in Theog. ὡς δ' οἱ ὑμῶν Ἥν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος, Γλώσσαισι δίκρηρον λιλειχμῶτες. Hesychius λιχμάζειν exponit περιλείχειν παῖδιον σῶμα.

Λιχμήρης, ους, ὁ καὶ ἡ, Exerta lingua os lambens Nic. Ther. de ichneumone congrediente cum aspide, Τῆμος δ' ἠὲ κάρη λιχμήρεος ἐρπετοῖο Σμερδαλέης ἔδρωξεν ἐπάλμενος.

Λιχμαί, ἀδος, ἡ, Qua lambitur. Hesychio λιχμαὶ est θήκη καὶ ἀπαλὴ τόπα καὶ χαμαιπετὴς, ἢ τὰ ἐρπετὰ διαλείχουσι.

C. ΑΠΟλιχμάω, Delambo, Delingo. Il. φ, Ἐν παυφοῖ ἰῷ κέσσο μαι ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠπίλης Ἀζῆ ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. vt Statius dicit, Molliáque erecta delambunt vellera lingua.

C. ΔΙΑλιχμάζω, Perlambo. vt διαλείχω.

C. ΠΕΡΙλιχμάζω ET Περιλιχμάω, Circūlambo. Et περιλιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. de coquo, τὰ κρέα ἕψων, καλῶς τὸ δάκτυλον τῷ ζωμῷ περιλιχμήσατο. Aratus dicit agricolis κυνὸς μύου χλοῶντος signum esse, βόες ὅταν πόαν χηλαῖς γλώσσῃ ὑπωμαίοις ποδὸς περιλιχμήσονται. quod prognosticon suprà etiam habes in Λείχω & Γ ελείχω. Apud Suidam, περιλιχμησάμενοι τὰ τῶν αἰγῶν σώματα.

VNDE Περιλίχμησις, εως, ἡ, Ipsa circumlambendi actio. Theon apud Aratum exponens eum locum quem citaui, & eius rei causam reddens, ὁ δοὺς ᾧ χοιρίδιον τῷ χαλῷ τῷ ὑποσφᾶσαι τὸ περιλιχμήσει πιεῖν παρμαίνειν.

¶ Λιχανός, οῦ, ὁ, Index digitus: a λείχω dictus, quoniam eum in opsonia immissum lingimus ad condimentum explorandum. Sunt tamen qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc & pollicem magnus sit hiatus. Luc. Timone ἀκριβῶς τὸ πρύσλιχ τοῦ λιχανοῦ ἀποσμήχων: sicut in Gallo, ὁ τὸ πρύσλιχον περιλείχων. Vide Λιχνεία. ‖ Est etiam nomen φθόγγου, hoc est sonitus, in harmonia. Vitruuius libro 5, capite 4, Qui lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium: in chroma translatus progreditur duo hemitonia: in diatono distat ab hypate tria hemitonia. Boethius inter citharæ chordas lichanon numerat. Aristot. Problem. sect. 19, quæstione 9, ἐὰν δὲ τὸν λίχανον κινήσῃ, ὃ πᾶν ἄλλο φθόγγον, πάντα φαίνεται διαφέρειν. vbi nota diuersitatem accentus & generis. Puto autem dici τὸν λίχανον subintelligendo χορδὴν, vt apud Virgilium, Centauro inuehitur magna, sub. naui. VNDE Λιχανὶς, mensura interstitii inter pollicem & indicem distentos. Pollux, ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς μέτρων loquens, εἰ δὲ τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ λιχανοῦ αἴροιτο, λάβοι τὸ μεγάλου ἐπὶ τὸν λιχανὸν μετρῆς, τὸ μέτρον λιχανὶς nominatur. ‖ Hesychio autem λιχανίδες sunt omnia ὄσπρια & κατάξυλα, & ῥᾴφοι.

‖ At Λίχας, ου, ὁ, nomen proprium viri. ‖ Λίχας Hesychio est etiam ἀπόπεμπος. VNDE Λιχαίζω derivatum

videtur, Per prærupta deiicio. nam λιχαίζειν Cretenses dicunt ῥίπτειν, βάλλειν, vt Hesychius tradit. qui λιχαίζει exponit etiam ὀπτᾶται, Lambere cupit. quod ad λιχνὸν pertinet. VNDE Ἐκλιχαίζω, Elicio. ἐκλιχαίζει, ἐκπτοεῖ, ἐξορμᾷ πιεῖν. Hesych.

Λίχος, ου, ὁ, Liguritor, Qui cupediis ita est deditus vt lingat digitos seu catinos, Catillo, Cupes. A Suida exponitur ὁ περιπόμπιμος τοῦ ὄψου. item λείμαργος, id est Gulosus. Vide & Hesych. Plato l. 1 De rep. οἱ λίχοι τῷ αἰεὶ ὧδε φερομένῳ ἀπαγόμενοι ἁρπάζοντες τεῖν τῶν περὶ μαγείους ἀπολαύσωσι, qui cupediis dediti sunt. Et metaphoricè apud Gregorium πρὸς ἕξιν λιχοπόρους. Idem dixit ὄμματα λιχά, oculos libidinosè cernentes. vt Budæus exponit. Plutarchus De puer. educatione, loquens de duobus catellis quos Lycurgus educarat, τὸν μὲν ἀπίφην λίχνον καὶ σιτίμοσον, τὸν δ' εὐτρεφῆ καὶ θηρᾶν δυνατόν. qui λίχνος ὀνομάζεται παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. In institutis autem Laced. dicit eum λίχον hunc εἶναι περὶ λιχείας. Et apud Athen. libro 3 ex Apollodoro, λιχόπυρα τὰ πορφυρᾶ, prouerbiū in gulosos: quod alios ad colorem purpureū referre scribit, qui iucundo aspectu ad se oculos attrahat: alios ad purpuræ gulositatem. quæ opinio verior est. scribit enim Plinius libro 9, capite 37, eas auido hiatu conchas quæ illis esca proponuntur, apperere. Vide & Erasmum in prouerb. Purpura voracior. Et τὸ λίχνον, pro ἡ λιχεία, Cupedo, Gulositas. ‖ Λίχος Hesychio est non solùm ὀψοφάγος, λαίμαργος, ὀπτυμός, sed etiam πολυφαγμοσύνη: metaphora sumpta à catillonibus qui auidè quibuslibet patinis inhiant. VNDE Λίχνως, Gulosè, Auidè, Voraciter, More catillonum & liguritorum,

D C. Γλίχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliquantum gulosus.

Λιχεύω, Futur. εύσω, Ligurio, Catillo: vel Catillonem ago, More catillonis ligurio, & cupediis inhio. Suidæ λιχεύουσα est λίχνως ζητοῦσα, Auidè quærens. Et λιχεύομαι pro λιχεύω. Item Cupio, Auidè cupio. vel λίχνως ζητῶ. Plut. de Thucydide, ἀεὶ τῷ λόγῳ ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ τῶν ζωγράφων ἀναθήματα, οἷς διὰ τῶν πινάκων καὶ τῶν γεγραμμένων ἐπὶ τοὺς ὁμοίους ἐπλήκτικά καὶ παρακλητικὰ πάθη τῆς ἀκοῆς ἀναπείθουσιν ἐπεργάσασθαι λιχεύόμενοι.

E Λίχευμα, ατος, τὸ, Cupedia seu Cupedia, Catillonum illicia, Delicatæ dapes, & quibus auido palato inhiamus. Sophron apud Athenæum libro 3, γλαυκίσκων τε πρὸς ὑλίοις χηνέων γυναικῶν λίχευμα Et paulo ante ex alio poeta, de ostreis, Τὰ κομψὰ δίπου ζῶντα ὠγαλεύματα. Cuiusgeneris sunt etiã χαίσματα & περιλείμματα & μυσπωλὰ, gratæ catillonibus cupediæ.

Λιχεία, ας, ἡ, Liguritio, Catillatio, Gulositas. Plut. Apophth. Lac. de Lycurgo catulos duos educante, τὸν ἕτερον τῶν αἰμαίτους, πρὸς λιχείας μόνον ἤσκησεν. Et paulo antè, τὸν μὲν ἔθισε πρὸς λιχείας, οἴκοι ἐάσας, Ad catillationes assuefecit,

F Assuefecit lingendis catillis. Lucianus in Timocr. ὅτι τῷ λιχείας καὶ ἀπληστίας ὄφλοι, de auido quodam liguritore omnibus inhiante. de quo ibidem dicit, καρύκης τὸ ἡδύσμιον αἰεὶ πλέως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπτικιῷ, καὶ τῷ ὀψοποιῷ τοῖς λοπάσι τῷ ἁρπεδόνῃ τῷ δυρήσῃ πρὸς δοκῶν, ἀκριβῶς τὰ φύσλια τοῦ λιχανοῦ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῷ μυσπωλῷ καταλίπῃ. vbi apertè explicat quid sit λιχεία. Athen. libro 8, καὶ Ἀρχεστράτου λιχείας dicit, qui ὑπὸ φιλανδρίας γλῶ τᾶσσα καὶ θαλάσσια πρὸς ἅπαντα πρὸς γαστέρα ἐξέπεσεν, & librum edidit quem γαστρολογίαν inscripsit.

G ‖ Λιχῆνες dicuntur etiam τὰ λιχεύματα, ea quæ auidè abligurire seu catillare cupimus. Plut. Apophth. de catulo quodam ad λιχείας assuefacto, αἰχμητὴν εἰς τὴν ὁπλιτείαν, ἔφησεν αἱκαθῆναι καὶ λιχείας πρῶτον.

Λίχος, εος, τὸ, Condimentum delicatum, Gulæ & palati illicium, vt λίχευμα. Pollux libro 6, ἔλεγον δέ τινες καὶ ὀπτὰ λίχη· ἐπὶ δὲ ἑτέρου καὶ ὀπτὰ ἄττα ὄψα λέγειν λευκὸν καὶ ἁλάτου, ἄνθος.

ΛΕΊΚΙΘΟΣ, υ, ὁ, Vitellus, Qui luteū, ὁ δ' ὠὸν κρόκος, (vt Martial. dicit Croceos vitellos) τὸ ξανθὸν siue ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ. Aristot. lib. 6 Hist. animaliū, τὰ δίδυμα τῶν ὠῶν δύο ἔχει λεκίθους· ὧν τὸ μὲν διέσηκε πρὸ μιᾶς εἰς ἄλληλα συγκεχώσθαι τὸ ὠχρὸν τῷ λευκῷ λεπτῇ διαφυσῇ· τὸ δ' οὐκ ἔχει πρὸς ἕφασιν, ouа gemella binis constant vitellis, qui ne inuicem confundantur, facit nonnullis

prætenue quoddam ſeptum albuminis mediam. Dioſcorides libro 2, cap. 54, de ouo, ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρησίμως ἐχει πρὸς ὀφθαλμῶν ἀμβλυωπίαν, ῥᾴστην ποιοῦσα σὺν κρόκῳ. Vnde Plin. lib. 29, cap. 3, Lutea ouorum cocta vt indurescant, admisto croco modicè, illita dolores oculorū mitigant. Alex. Trallian. καὶ τὴν ὠοῦ λεκίθου ἐπαλωτέας. alibi autem masculino gen. apudeum reperitur, οἱ τοῦ ὠοῦ λέκιθοι ὀπτηθέντες. vbi tamen per υ scribitur, sicut & apud Dioscoridem. ‖Hesych. λέκυθον exp. τὸ τοῦ ὠοῦ λεπίδιον, cornicem seu putamen oui. ‖Λέκιθος masculi. gen. Pisum. ἄσημον κρεοκοπικὸν, inquit Eust. Sed & Aristoph. schol. & Suid. dicunt esse εἶδος ὀσπρίου ὃ καλεῖται πῖσον, ἀφ' οὗ τὸ ἐσθίειν τὴν χοιρὰν λέκιθον ὠοῦ. Athen. libro 4, de Homero, σύγκεκραμέναι αὐτῷ τὸ πεφυκέναι λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. quæ verba citans Eust. subiicit distinctionis gratia, λεκίθου δέ, δηλονότι οὐ τοῦ ἐν τοῖς ὠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κεκοκκισμένου· ὅπερ ἀφοσιωτικῶς λέγεται ὁ λέκιθος. Videtur ergo masc. gen. ὁ λέκιθος dici de piso, at fœmini no gen. ἡ λέκιθος de oui luteo siue vitello. adeo vt suspecta sit scriptura in loco Trall. posteriore. Gal. λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φαιὸν τὸ ἔνδον τοῦ λέπυος. nam & lens cui detractus est cortex, lutea est. Quidam verò existimarunt esse quam αἰγυπτίαν vocat Hippocr. alii verò ad pisum & aracum genus esse, vt tradit Gorr. addens aliquanto pòst, Λέκιθος, Pulmentarium ex leguminum farina, siue Leguminum lomentum elixatum. Tantùm autem λέκιθος & ὄλυρα inter se differunt, quantum ipsa legumina ab ipsis leguminibus fresis differt. Itaque quoties ῥυάμινον ὄλυρα dicitur, pro faba fresa elixata intelligitur: sed ῥυαμίνη λέκιθος fabæ farinam elixatam significat. sic πλατυτέρα λέκιθος & ὀρόβινος λέκιθος aliorúmq; leguminū dicitur. Hæc ille, scribens vbique λέκιθος per υ, quæ etiā scriptura alicubi reperitur, nec malè conuenit cum etymo quod mox ex grām. afferā. ‖Λέκιθον v. l. interpr. etiā Guttum olearium, siue ampullā capacē. quā expos. apud nullum Græcorū grām. reperio, ideóq; falli eius autores puto vicinitate vocabuli λήκυθος. Dictū autem putant λέκιθον. i. vitellum, ἀφ' ᾧ τὸ λέπος καθαίρεται. C. Λεκιθοπώλης, ου, ὁ, Qui vitellos vel pisa vendit. vel accipiēdo totū pro parte, & genus pro specie, Qui oua aut legumina vendit. Et fœm. g. Λεκιθόπωλις, ἡ γυνή, mulier quæ eiusmodi vēdit. Aristoph. Pluto, Οἴεσθ' ὑμῖν εἶναί μοι; respōdet Chremylus, παντοπώλιον. Ἢ λεκιθόπωλις καὶ χαὶ αὖ ξυνοικεῖ νὴ Δία τῷ Κυνηγείρου Ἐπικράτους ἡμῶν υἱεῖ ἡδικημένῃ. vbi schol. exp. ὠὸν πωλεῖν, dicēs synecdochicè per λέκιθον (id est, τὸ χρυσίζον τοῦ ὠοῦ) intelligi ipsum ouū. Exp. tamen & ὀσπριόπωλιν, dicēs itidem per pisum leguminis speciem, intelligi ipsa legumina in genere.

Λεκιθώδης, ους, ὁ & ἡ, Lutes, Croceus, Vitelli seu lutei in ouo colorē imitans. vt λεκιθώδης χολὴ apud medicos, quam sunt qui vitellinā bilē interpretētur: cuius videlicet color & consistentia ouorū crudorum vitello similis est: crassa & summè flaua, media ferè inter naturalē bilē & eā quæ ad summā malignitatē peruenit, vt inter alia docet Gorr. Diuersa ab hac dicitur esse ξανθὴ χολή, & ὠοχρὰ χολή, quanuis pro λέκιθος dicatur τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, & τὸ ὠοχρὸν τοῦ ὠοῦ. At in v. l. ex Theophr. l. 4 Hist. pl. λεκιθώδεις γίνεται, affertur pro In specie albuminis vertitur, quasi λέκιθος esset etiam albumen qui, quum sit luteum.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, Qui ex vitello est, seu In quo vitelli sunt. vt λεκιθίτης ἄρτος, siue πλακοῦς, ὡ προσμέμικται ἡ ὠοῦ λέκιθος, inquit Eust. vt apud Athen. l. 3, ex Seleuco, εἶτα δίφυον ἄρτον τὸν λεκιθίτην. Et aliquanto antè, ἀνίτας ἄρτος ὁ σφόδρα χορδώδης λεκιθίτης. Scribitur. n. pri⁹ ἀνίτας, postea εἰτᾶς.

AT VERO Λήκυθος, ου, ἡ, Lecythus. Vas olearium, Ampulla olearia. ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vt Eustathius tradit, dictum scribens quasi ἐλαιόκυθος, ἀφ' ὃ καὶ ἐλαιοκυθεῖον. Od. ξ, Δαῖε δ' ἄρα σφιν ἀνὴρ ἐνὶ πίονι λήκυθι οἴνου ἡδὺν ἐπαυρέμεναι. Plut. περὶ ἀφροσύνης. loquens de iis qui ex omnibus vasis vnū aliquod quo vtantur eligunt, ὥσπερ οἱ καὶ ἐκ πολλῶν λήκυθοι ἔχοντες ἢ ἐκ πολλῶν σκιγγίδας, ἀγαπῶντες ἐκ πασῶν μίαν. Aristoph. Auib. Ἔλαιον οὐκ ἔστιν ἐν τῇ λήκυθῳ, non est oleū in lecytho. vbi eū volūt allusisse ad ἔλεος, vt significet nō esse precib⁹ locū apud inexorabilē. ‖Λήκυθος dicitur etiā de ampulla vnguentaria. seu de arcula pigmentaria. Aristoph. Pluto, — αἱ δ' ἀλάβαστοι Μύρου γέμουσιν, τὸ δὲ ἐπιφορὰν ἡδύσμασιν. Athenæus libro 4. ἄλλαι φέρουσαι λήκυθους μύρου, ἑκάστη δύο. Et λήκυθος μύρου apud Suid. quam Atticos ἀλάβαστρον vocare scribit. Et Soph. in Androm. αὐτοκαίλιστοι λήκυθοι, μυροκαίνους ἀλαβάστρους significans. In priore tamen loco quem ex Aristophane citaui, potest etiam accipi pro ὄλπη, id est vas olearium. dicit enim puteos oleo repletos esse, at vasa olearia vnguentis. Apud eundē in Cōcion. ἔχει λήκυθον ἐπὶ ταῖς γναθοῖς, in anus quæ rugas pigmentis dissimulant, & quæ quasi totā arculam pigmentariam in suas malas effuderunt, vt Cic. dicit totā arculam pigmentorum effusam esse in scripta Isocratis, si bene memini. Pónitur etiam pro pigmentis oratoriis, vt Bud. annotat, sic accipiens apud Cic. in epist. ad Att. Totum hunc locum, quem ego variè in meis orationibus (quarum tu Aristarchus es) soleo pingere, de flamma, de ferro (nosti illas λεκύθους) valde grauiter pertexuit. Sic accipit apud Plin. Epist. 2, Non tamen omnino Marci nostri λεκύθους fugimus quoties paulùm itinere decedere non intempestiuis amœnitatibus admonebamur. Suprà autem dixerat, Tentaui enim imitari Demosthenem semper tuum: Caluum nuper meum, duntaxat figura orationis. Turnebus in eo loco Plinii accipi scribit de oratione amœna & pigmētis orationis perpolita. Horatium verò de oratione tumida & magnifica interpretari. eadem enim qua Cic. translatione dixisse, Proiecit ampullas & sesquipedalia verba. quod est, Orationis amplitudinē & superbiam omittit. Et alio loco, An tragica desauit & ampullatur in arte? Et hoc genus translationis profectum esse à tumore ampullarum quæ λήκυθοι Græcè dicuntur: sed orationis elegantiam & amœnitatem cum magnificentia & grauitate plerunq; coniūgi solere. & hinc se arbitrari explicandū Strabonis illud multis obscurū existimatum, ἀλλὰ δῆτας λεκυθίζειν. Vide & Λεκυθίζειν. ‖Λήκυθος Hesychio est τὸ μεταξὺ τῆ λευκανίᾳ καὶ αὐχένος ἠχῶδες.

C. Λεκυθοποιός, οῦ, ὁ, Qui lecythos conficit, Qui ampullas olearias seu vnguentarias fabricatur.

C. Αὐτολήκυθος, ου, ὁ, Qui sponte ad lecythū cōmeat. de parasitis qui tum præsto sunt quoties audiunt χεὶρ χειρὸς ὕδωρ, quoties videlicet audiunt ad lauandas manus & ad cœnā conuiuas vocari. Plut. De discern. amico ab adulat. ἀλλὰ μὴν καθάπερ οἱ πολλοὶ, τοὺς αὐτολήκυθους τούτους καὶ βαπτιζίας καὶ μὴ τὸ κατὰ χειρῶν ὕδωρ ἀκουομένους, (ὡς πού τις εἶπε) κόλακας νομίζοιμεν, ὧν ἐμοὶ λοπάδι καὶ χύλικι μὴ βωμολοχίας καὶ βδελυρίας ἢ αἰσθήσεια γίνῃ καταδηλος, istos qui αὐτολήκυθοι vocantur ac mensales, quiq; tum demū audiuntur posteaquā aqua manibus infūditur, vt Erasm. interpr. dicens eiusmodi parasitos ab Eupolide vocari τοὺς περὶ παγίων καὶ μετ' ὄψιν φίλους. Videtur verò nō tā pro eiusmodi parasito capi quàm pro mimo & scurra, vel pro parasito scurrili. vnde & cū αὐτοκαδάλῳ & ἰδιώτῃ copulatur, quorum vtroque significari τὸν μιμητὴν siue δικηλιστὴν (i. mimū & histrionē) tradit Athen. l. 14. Luc. in Lexiph. ἔστιν ἐν τοῖς στιεραφείοις ἱκανοὶ δάλοι αὐθρωποι τοῦ αὐτολήκυθου καὶ τοῦ αὐτοκαδάλου, αἰεὶ κενεῶν, ἐνδρομίδας ὑποδουμένους ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Demosth. in orat. contra Conon. p. 194, εἰσὶν ἐν τῇ πόλει πολλοὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἑταῖροι, οἱ παίζοντες, εἰς ἀνθρωποτινάς, στίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίας τινὰ πόρνας, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν, ἰδιοκάλους, τοὺς δ' αὐτολήκυθους. quē locū citantes Harpocr. & Suidas, αὐτολήκυθους dici annotāt vel ἀζώνους πινὰς καὶ ἐπίμους παρ' ὁποῖα πιεῖν ἢ ὑποβρύχιον: vel πίνοντας & qui nihil aliud possideāt quàm lecythos: vel αὐτομύρους: vel εἰς πλησμὸν ἐπίμους, ἢ οἷον τύπτοντας ἢ μαστιγοῦντας: καὶ ὑβρίζοντας: vel τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἐπίμους πρὸς τὰς μίξεις. nā in lecythis pecunias terebant: quas soluentes, interdū vtebātur loro pro flagello. Ferri autē pecunias in lecythis solitas, apparet ex hoc apud Suid. loco, Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ποιήσας κοῖλον ὀστράκινον τῇ λεκύθῳ ἐφαρμοζόμενον. Hesychio Αὐτολήκυθοι sunt pauperes & qui solā lecythū habet: vel Qui tipli sibi lecythū ferūt, nō per ministrū ferēdam curant.

H C. Διλήκυθον, ου, τὸ, Gemina lecyth⁹, Duæ lecythi. Athen. initio l. 4, ἔπιτα στέφανον πάλιν καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦν ἰσοστάθμου τῆς προτέρας κελεύει δεδῶναι. paulo antè dixerat, ἐπισκήπτων δοῦναι φέρουσαν λήκυθους μύρου, ἑκάστην δύο, στυρακίνας ἰμαντοχρυσοῦς, ἡ μὲν ἀργυρᾶς, ἡ δὲ χρυσᾶς, καλυπτηρίους ἑκάστῳ προσδοῦναι. vbi quod dixerat δύο λήκυθους, postea

dicit διλέπωθαι compoſita voce. Neutraliter autem dici διλέπωθον apparet ex Euſt. apud quem ita legitur, τέφρᾳ καὶ διλέπωθον μύρῳ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. quæ deſumpta ſunt ex Athenæi loco citato.

Λεπαίζω, F. ίσω, Pigmētis oratoriis exorno & illuſtro. Strabo l. 13, μᾶλλον ἴχνη φιλοσοφεῖν τερπνικῶς, διὰ τῆς λεπαίζειν. vbi quidam interpr. etiam Elucubrare, Ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo ſtudio cōponere. Sic & apud Cic. λεπάσμασι accipiūt pro ſcriptis magno ſtudio euigilatis, & lucubrationib⁹. Per λεπάσματα intelligūt etiā locos cōmunes ſummo artificio expolitos, in quibus perpoliēdis & exornādis lecythi atque arculæ illæ adhibitæ ſint. vnde λεπαίζειν capiunt pro Locis communibus aliquid amplificare atque exornare. Vide & Λέπασμος. ‖Itē Ampullor, Ampullis & ſeſquipedalibus verbis vtor. quod genus loquendi ex Horatio paulo atè in Λέπασμος habes. Ariſtoph. ſchol λεπαίζειν exp. μαίζειν βοᾶν, ἢ ψοφεῖν. quoniā λέπασμος πεφυσημένη ἦν ἀσπὶς ἢ τύμπανον. apud Suid. autē perperam ſcribitur λεπαίζειν.

Λεπασμός, οῦ, ὁ, Cantillatio, Frigillatio, v. l. A Suida exponitur ἀφωνία, in hoc loco, τῶν ἰσχίων ἀγρίως καὶ κυκλασμός τινος τῶν λεπασμῶν τῶν αἰχμῶν καὶ γλαφύρων ἀσμάτων. A

Λεπεδανός, οῦ, ὁ, Qui cauam vocem edit, hoc eſt, talē qualem vaſa caua ſi pulſentur. κοιλόφωνος Heſychio. Suidæ autē μακρόφωνος. quomodo apud Soph. accipi ſcribit.

C. ΑΠΟλεπαίζω, q. d. Λεπάσιον detrahō, occinendo λεπάσιον αἰτῶλιον. Ariſtoph. ſchol. Ἀπολεπασθῆναι τὰς φθόλογχας, ἀφ' ἧς ἀφῃρῆσθαι. ſumpſit autem ex verbis Ariſtoph. quæ ſecus legit quàm habeant vulg. edit.

Λεπάσιον, ου, τὸ, Parua lecythus, Parua ampulla. Capitur pro ſimplici λάκυθος, vt in prouerb. λιπαρώτερος λεκυθίου, pinguior lecytho: quod & λιπαρώτερος λύχνου: in eos quos edacitas habitior non reddit. Vide Eraſm. in Chil. ‖Λεπάσιον dicitur etiā metrum ἓξάμετρον ἐφημιμερὲς, quod & Euripideum, vt Ariſtoph. ſchol. annotat.

Λεπαιάδες Heſychio ſunt ὠάρια τινά, inaures quædam.

Λ Ε Π Ω, Fut. ψω, Decortico, Delibro, Corticē ſeu librum detraho. Vel, Putamen & ſquamam detraho. Athen. lib. 4 ex Antiphane, de Pythagorica cœna, Μάζης μαλαχῆς μερίδα καμβαίων λέπει. id eſt, ἐκλεπίζει, vt Euſt. exp. eum locum citans. ‖Verbo λέπεσθαι vtuntur Athenienſes etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδίσιον ἡδονῆς, vt Athen. tradit lib. 14, Τῦφον λαβόντας πᾶσι τοῖς λιμὸν σκυάσαι. ἀνωχεῖδι, ἐρεπόσσις πίνειν, Λέπεσθαι μαζίῳ. Quæ verba Euſt. quoque citat, addens ſic accipi & δίφεσθαι.

Λέπισμα, ατος, τὸ, Cortex, Liber, Id quod decorticādo aufertur. Anaxilas apud Athen. l. 6, adulatorem σκώληκι aſſimilans, — εἰς ὃν ἅπαντ' ἀπῆλθεν τὸν Εἰςδὺς, ἵνα τις εἰδῇ καθήλιμος, Ἕως ἂν ὑγιὲς ᾖ τὸ πυρὸν, ἀπόλειξα κενόν. Ἐπὴν δ' ὁ λέμμα' ὄζῃ, de eo cui adulator medullam & pulpam omnem eroſit. Apud eundem l. 2, πᾶς ἥρως φαγών, Ἐν τῷ σκεθρῷ τὰ λέμματα καπέλιπεν. paulo pòſt λέπος dicit. Dicitur etiam de cortice nondum detracto, id eſt, de tunica plātam aut ſemen aut alia quæ cortice teguntur, ambiēte. Theophr. l. 4, c. 12, de calamo, ὅπως ξυλέξωσι, πλέον ἢ ἔλαττον ἔνιοι τῷ χιτῶνος ἢ τοῦ λέμματος. Plin. l. 16, c. 16, dicit Tenues per ambitū tunicas: itidē de calamo loquens. quod Gaza imitatus eſt. ‖Λέμμα Erotiano eſt etiā ἡδύσμασμα. B

Λέπος, τος, τὸ, idem. Apud Athenæum lib. 2. — ἥδιστος γὰρ πώποτ' Ἀπίζαμεν ὀστρεῖον λέπος. paulo antè λέμμα dicit. Luc. ἢ κυάμου λέπος ἢ πυροῦ ἡμίπυρον. Apud Erot. verò pro λέπει, quod exp. λεπίσματα, puto ſcribendum λέπη. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumē, (id eſt tunica) vt & λέμμα. Alex. Aphrod. καρπὸς καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δίμασιν ἢ στραλίσασι, tunicis, vt & Gaza vertit. Piſcium quoque ſquamæ λέπη dicuntur. Pollux lib. 6, c. 15. quædam ὄψης λέπυσμα & καρήματα recenſens. κεφαλίων κόχλας, καὶ ὀστρέων κέγχρους, καὶ ἰχθύων λέπη, καὶ κρεάδων ὄψα κα, ἢ κρεῶν ἐστῶ, καὶ ὀπώρας μίσπας. ‖Etymologiſtæ eſt etiam δίπλα. ‖Λέπη ab Eurip. vocari & τὰ αἰχμωτήρια τῆς ὁρμῆς, tradit ſchol. Apoll. qua ſignif. dicitur & λέπας.

C. ΑΠΟλέπω, Decortico, Delibro, Corticem ſeu librū detraho, Putamen ſeu ſquamas aufero. Vnde ἀπολέψαι apud Ariſtoph. ἀπολεπίσαι. Et in paſſ. apud Athen. lib. C

2, ex Epicharmo, Θεὸς ἀπολελεμμένας τὸ κακόν. Vide & Ἀπολαπάω.

C. ΕΚλέπω, idē. vel, Ex cortice & putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide ſynonymum ἐκπολαπάω. Sic Plut. de crocodil. ἐξέκοπτε πίπτουσι καὶ ποσὶ ταῖς ἡμέραις ἐκλέπουσι. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Ariſtot. Hiſt. an. l. 5, ἐκλέπεται τὰ ὠά, oua excluduntur. In v. l. ἐκλέπει exponitur etiam Dempto cortice expolire.

C. ΠΕΡΙλέπω, Circuncirca decortico, In orbē delibro, Corticem circumcirca detraho. Il. α, de ſceptro, Οὐδ' ἀποτμήξει περὶ χαλκὸς ἕλιψε νύμφα τε καὶ φλοιόν. vbi tmeſis eſt pro περιέλιψε. Herodot. περιέλοντες τὸν φλοιὸν περιέλεπον τὸν φλοιόν. Theophr. pro περιλέπειν dicit περιαιρεῖν κύκλῳ τὸν φλοιόν, id eſt, corticem in orbem detrahere, vt Plin. ſuprà in Κύκλῳ interpr.

Λεπίζω, idem quod λέπω, id eſt Decortico, Cortice nudo, Dioſc. Exponitur etiam Pellem detraho, ὀκδέρω.

Λέπισμα, ατος, τὸ Cortex detractus, Id quod decorticando ablatum eſt, vel aufertur. idem quod λέμμα. Dioſc. lib. 1, cap. 22, de narcaphtho, ἐπὶ δὲ φλοιώδης, συκαμίνου λεπίσματι ἰσοῖος, ſycomori libro. Gal. ad Glauc. λεπίσματα ῥοιᾶς, malli Punici corium, ſeu malicorium. ΑΤ Λεπὶς Heſychio eſt φλοιός.

C. Ἀλέπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui decorticatus non eſt. Apud Euſt. ex incerto autore ἀλέπιστος ἰχθύς. quo ſignificatur piſcis vel Non deſquamatus, vel, Qui ſquamas non habet. nā poſt λεπὶς hoc vocabulum ponit, non exponens: ſicut & Heſych. ἄλεπες exp. ἀλέπιστος.

C. ΑΠΟλεπίζω, Decortico, Corticem ſeu librum aufero: vt ἀπολέπω.

D C. ΕΚλεπίζω, idem quod ἐκλέπω. ΥΝΔΕ Ἐκλέπισις, Corticis ſeu putaminis detractio. Itē, Pullorum excluſio, Pullatio, Columellæ. idem & ἐκκόλαψις.

C. ΠΕΡΙλεπίζω, Corticem in orbem detraho. vt περιλέπω.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, ſeu λέπισμα. In Epigr. de putamine nucis. ‖Plerunque pro ſquama accipitur. Athen. libro 8, de piſcium quodam genere quod δαπτὸν appellatur, πραχίας ἔχει τὰ ὀπίσω τῆς δέρματος, οὐ λεπίσι, ἀλλ' οἷς ἔχουσι αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Et λεπὶς χαλκοῦ apud Dioſc. lib. 5, æris ſquama Plinio. quam & λεπίδα medici κατ' ἐξοχὴν appellāt. Plin. lib. 34, c. 11, Similiter ex eis fit quam vocant λεπίδα, & ſic adulteratur flos vt ſquama æneat pro eo. Eſt autem ſquama hæc decuſſa vi clauis per quos panes ærei ferruminantur, in Cypriis maximè officinis. Differentia hæc eſt, φ ſquama excutitur ictibus iſdē panibus: flos cadit ſponte. Squamæ eſt alterum genus ſubtilius, ex ſumma ſcilicet lanugine decuſſum, quod vocant τόμωμα. Eam Dioſcor. lib. 5, c. 90, λεπίδα τομώματος appellat. Λεπὶς dicitur & de terri ſquama. In hoc autem Dioſc. loco, λεπίδας, B. interpr. Extrahit verò & ſquamas oſſium. quam λεπίδα Celſus lib. 7, c. 3, de excidendis oſſibus, intelligere videtur, quum ait, Si quod etiam os aduſtum eſt, à parte ſana recedit, ſubitque inter integram atque emortuam partem caruncula, quæ quod abſceſſit expellat: eáque ferè, quia teſta tenuis & anguſta eſt, ſquama eſt. id λεπὶς à Græcis nominatur. ‖Ex Donato exponitur etiam Lamina & Lama. ‖Eſt & morbi genus quem Lat. porriginem vocant, vt tradit B. nam in porrigine inter pilos quædam quaſi ſquamulæ ſurgunt & à cute reſoluuntur: quæ interdū madent, multo ſæpius ſiccæ ſunt, vt Celſus docet. E

C. Λεπιδοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui ſquamæ forma eſt, Squamæ formā habēs. Gal. ἡ ἐπὶ τῇ κροκοειδεῖ ὀστοῦ λεπιδοειδὴς ἔχει ἐπιφάνειαν, applicamēta ſquamatim incūbētia, vt B. interpr. Sunt verò λεπιδοειδεῖς duæ lineæ in cranio, vtrinque ſingulæ, à recta futura, quā σταιοειδῆ dicunt, æquidiſtātes: quæ per capitis longitudinē à poſteriori parte in priorem ſuper aures feruntur. Fiūt autem duob⁹ inter ſe cohærentibus oſsibus, nō per futuram quidem, quæ ſpecies eſt σκιαφοειδοῦς, ſed ſincipitis oſſe deſcendente paulatim in ſquamæ ſpeciem attenuato, & in os ſubingrediēte quod ab aurib⁹ aſcēdit. proindēq; eas nōnulli nō futuras ſimpliciter, ſed vel futuras λεπιδοειδεῖς, hoc eſt ſquamarum modo compactas, vel σκιαλλήματα λεπιδοειδῆ vocant. Sunt autem hæ futuræ inter oſſa tempo- F

tum & os ſiti cipitis medix. Gorr.

C. Λεπιδόχαλκος, ν, ι, Æris ſquama, quæ λεπὶς etiã abſolutè dicitur. Celſ. l. 2, c. 22, de deiectione alui, Dabãtq; aut nigrum veratrum, aut filiculã, aut ſquamã æris, (quã λεπιδόχαλκον Græci vocant) aut lactucæ marinæ lac.

Λεπιδωτὸς, ὴ, ὸ, Squamatus, Squameus, Squamoſus, Squamiger. vt λεπιδωτὸν δέρμα, pellis ſquamoſa. Ouid. dicit mẽbranam ſquameã. Ariſtot. in 4 De part. anim. quædã eſſe dicit ψιλωτά, quædã φολιδωτά, quædã λεπιδωτά: quod & Hiſt. an. l. 3, c. 12. Eſt autẽ φολὶς in reptantibus humi, quæ λεπὶς in natantibus: ſed durior, vt draconũ. Plinio, B quæ animal pariunt, pilos habẽt: quæ ouã, pennas aut ſquamas, aut corticẽ, aut teſtam, vt teſtudines: aut cutẽ puram, vt ſerpentes. ¶ Λεπιδωτὸς dicitur etiã piſcis quidã apud Herod. l. 2. Valla ſquamoſũ interpr. Ab Athen. l. 7, vocatur etiã κωφρίσκος. Pl. De Iſ. & Oſir. εἰς τὸ ποταμὸν ῥῖπτουσι τὴν φαλλὸν καὶ τὸν λεπιδωτὸν ἰχθὺν καὶ τὸ φάγρον καὶ τὸ ὀξύρυγχον. ¶ Et Lepidotes gẽma apud Plin. l. 27, c. 10, quæ ſquamas piſcium variis coloribus imitatur. COMP. Ἀλεπίδωτος, ν, ὁ ἡ, Nõ ſquamatus, Squamis carens. v. l.

AT Λεπίδιον, ν, τὸ, Lepidiũ Plinio: herba quæ & ἰσάτις appellatur, teſte Gal. & Paulo Æg. etiãſi de vtroq; ſeorſim Dioſcor. tradiderit, qui & γαγγίδιον à pleriſque appellari autor eſt.

Λεπυρὸς, ρᾶ, ὸ, Corticatus, Corticoſus. vel Gluma tectus, Gluma horrens. vt λεπυρὸς στάχυς, ſpica horrens gluma, apud Nic. in Ther. ¶ Apud eundẽ λεπυρὴ ἡλιὰς ἔθλαν, putamini oui incluſũ genus, vel ſquamigerũ, καθ' ὕλην Ὀπώσαι ὄφεις λεπυρίῳ θαλάπουσι γαστέθλην. AT Λεπυρὸν, ρᾶ, τὸ, Putamẽ oui & Cortex mali Punici. i. Malicorũ, τὸ τῶν ὠῶν ἢ τὸ τῶν ῥοιᾶς ὀστρακάλυμμα, inquit Suid. ὀξυτόνως ſcribi dicens. In v. l. autẽ accentus in antepen. collocatur, ſicut & apud Euſt. ſcribitur. B. ex Gaza interpr. Putamẽ, Squama, Tunicula, vt cæparũ. VNDE Λεπυρώδης, ες, ὁ ἡ, idem quod φλοιώδης, ſeu Tunicis multiplicibus obuolutus, vt κρόμμυον, βολβός, B. ex Gazæ interpr. apud Theophr. Hiſt. pl. l. 1. ¶ Item Squamatus, Squamoſus. Theophr. Hiſt. pl. l. 9.

Λεπύδιον, ν, τὸ, apud Hipp. idẽ quod λέπυρον ſeu λεπυρόν. i. Cortex. ¶ Itẽ Putamẽ. Ariſto. Hiſt. an. l. 5, ἐκ λεπυδίων, ex putaminibus. ¶ Itẽ Squama. nã λεπύδια ἔχει apud Theophr. Hiſt. pl. l. 4, interpr. Squamatus eſt. VNDE Λεπυδώδης, ες, ὁ ἡ, idẽ quod λεπυρώδης, Corticatus, Corticoſus, Putamine tectus. Et τὰ λεπυδώδη, ipſa putamina, ſeu cellæ pũtaminex, vt v. l. interpr. ¶ Λεπυδωδὴς, multis tunicis tectus, vt & λεπυρώδης. ET Λεπυδόω, Excortico. Itẽ Deglubo, Glumas excutio. nam λεπυδῶσαι Heſychio eſt ἐξαχυδαῖσαι.

Λεπύχιον, ν, τὸ, idẽ quod λέπυρον, vt Euſt. tradit, ea ſignif. ex Theopompo comico afferẽs, de Vlyſſe, χιτῶνά μοι Φέρον δίδωκας δαίδαλον, ὃν ἔπασιν Ἄελλαι Ὄλμπιος κρεμᾷ λεπυχαίῳ. Sic apud Plut. Symp. l. 5, circa finẽ probl. 8, τὸ ἄλλων καρπῶν τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν φλοιῶν περιεχομένων, ἢ τὰ καλάμβια λεπύχαια & καλύπτρα ἢ ὑμένια ἢ λεπίδες ὅτι πολὺς ἐχόντων, ὁ πρὸ μήλου φλοιὸς ἐστὶν ὅτι καλῶδες χιτὼν ἢ λεπυρός. Sed pẽperam ibi SCRIBITVR Λεπύχαια, ſicut & in v. l.

Λέπος, ῦς, ὁ, Cortex. idem quod λέπος & λέπυρον. Apud Hipp. λόπωμα exp. φλοιῶμα λεπίσματα. Apud quẽ λόπωμα ſcribitur, ſicut & apud Heſych. & Suid. cui λόπος eſt τοῦ λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξηρόν. ¶ Λέπος dicitur etiam de multiplici tunica cæpas veſtiente, vt & λέπυρον. Euſt. ex ponit κρομμύου τὸ λέπυρον, ſcribens ὀξυτόνως: Suidas, ὁ περιεχόμενος ἐξωθὲν κρομμύου λεπὶς, ſcribens παροξυτόνως: vt Heſych. quæ ſcriptura nõn caret ratione, vt λόπος ita dicatur à λέπω, ſicut λόγος à λέγω, πλόκος à πλέκω, σπόρος à σπείρω, ἀπὸ τοῦ ἀσυνήθους πίκω, & alia ſimilia. Adde quod quũ apud Erot. & Heſych. in priori etiã ſignif. ita ſcribitur. Odyſſ. τ, Τὸν δὲ χιτῶν' εὗρεν περὶ χροῒ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομμύοιο λοπὸν πολλῇσιν ἰαχμαῖσιν. ¶ Λοπὸς, Veſtimentũ. quod & λαπὸς ac λώπη. Anacreon apud Euſt. καὶ δὲ λοπὸς ἐφάνθη. quod exp. περιεχόθη τὸ ἱμάτιον. Alibi autem ſcribit λέπος, & neutro genere vſurpat. ſiquidem Πλωτὰ τὴν dictã tradit περὶ τὸ πίνεσθαι περὶ λέπος: deriuans inde & λώπιον, per ectaun. eſt autem ei λοπὸς ὕφασμα λεπτὸν πρὸ κρομμύου λοπόν. ſic & infrà τὸ λαπὸς.

C. Ἄλοπος, ον, ὁ ἡ, Cortice carens, Squamarũ expers. Heſychio eſt ἀλέπιτος.

▲ C. Μονόλοπος, ET Πολύλοπος, ν, ὁ ἡ, Vno cortice & tunica tectus, Plurib⁹ corticib⁹ & tunicis veſtitus. Theophr. πολύλοπος φλοιὸς, cortex plurib⁹ tunicis ĩuolutus & veſtitus. καὶ τὴν μὲν (inquit) πολύλοπος, οἷον φιλύρας, ἐλάτης, ἀμπέλου, προμμύων· τὴν δὲ μονόλοπος, οἷον συκῆς, καλάμου. Suprà calamo λέπυρα tribuit, quod ex Plin. etiã tunicam interpretatus ſum. Et De c. pl. l. 5, c. 1, ἔστι δὲ πολύλοπον ἡ ἐλάτη, tunica multiplici veſtita eſt. Et l. 4, c. 12, πολύλοπος πυρὸς, triticum multis tunicis.

Λόπιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ex eorum genere eſt quæ excorticari poſſunt, Qui eſt ex genere eorũ quæ cortice ſeu putamine tecta ſunt. Ita λόπιμον κάρυον à denſiore cortice dictũ volũt, quanquam ſecũdũ Euſt. οὐκ ἔστιν ὁπόταν τις λέπω δύνασθαι. Athen. l. 2, τῶν παλαιμβύων καρύων, ἃ λόπιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. Pag. ſequẽti quũ dixiſſet Diphilũ κάστανα vocare etiã Σαρδόγγυλους βαλάνους, ex eiuſdẽ Nicãdri Georg. addit, λόπιμον κάρυόν τι Εἰκοσίεις, βάλανον δὲ μαξίπορι καλέσαντο. Aet. l. 1, in Δρῦς, Ἔστι δὲ τῶν βαλανίων πασῶν εἴδη αἱ καστάνιαι, καὶ αἱ λόπιμοι ὀνομαζόμεναι. vbi inter βαλανίτις quidẽ recenſentur λόπιμοι, ſed à caſtaneis diſtinguũtur. Dubiũ autẽ an pro Ponticis nucibus capiantur, vt paulo antè tradit Athen.

Λοπίζω, Decortico, vt λεπίζω. VNDE Λόπισμα, ατος, τὸ, Cortex, Putamen. Euſt. idẽ quod λέπυρον & λεπυχαῖον. AT Λόπιμα δένδρα apud Theophr. initio l. 5, Hiſt. pl. exp. Arbores non turgentes. pro quo ſunt qui reponãt ἀλίπεα. neſcio an ſatis rectè. NAM Λοπία, ας, ἡ, apud eundẽ Theophr. eodẽ l. exp. Corticis turgor, Quũ humor eſt ſub cortice. vide Λοπάω. ET Λοπιάω SIVE Λοπάω, Cortice turgeſco, Cortice turgido ſum. quod plantis circa germinationẽ accidit. Theophr. De cauſ. pl. l. 5, c. 12, τῇ δὲ συκῇ ἡ γόνιμά τινα συμβαίνει πρὸς τὰς ῥίζας, ἃ καλοῦσι λοπιᾶν, τοῦτο δ' οἱονεί μαστούς τινας ὄντας ἡ μικρὸν ἐπάνω, δῆλα δὴ πολυῦδρίαν. quod & λοπᾶσθαι infrà vocat. Idẽ Hiſt. pl. l. 5, initio, τὸν γὰρ ὀνομαζόμενον ὑπὸ τῶν φλοιὸς, (καλοῦσι λοπιᾶν) δῆλα τῷ ὑγρότητα τῶν ὑποστρωμνύντων αὐτόν. vbi ſcribitur etiã λοπιᾶν. Hiſt. pl. l. 4, c. 18, πρὸς γὰρ τὴν ἐλάτην ἐλάτης καὶ πεύκης (ὅπερ καὶ λοπῶσι) τὸ φαρμακιῶνος ἢ σκιροφοριῶνος αἴρῃς περιτμήσας, ἀφαιρήσει τὸ λοπᾶν. qua parentheſi omiſſa, Phn. l. 17, c. 24, cætera itẽ interpr. Abieti enim & pino ſiquis [corticẽ] detraxerit ſole taurum vel geminos tranſeunte, quũ germinant, ſtatim moriuntur. Sed ſunt qui & ibi λιπᾶν reponant pro λοπᾶν, ſicut legitur apud eundẽ Hiſt. pl. l. 3, c. 6, διὸ καὶ περιλείπει τὸν φλοιὸν τὸ δένδρον, ὅταν βλαστάνῃ, λιπᾶν. ἀφαιροῦσιν μὲν ἄκρου ἔαρος, ἀφίκ ἰσημερίου τὸ φαρμακιῶνος: itidem de picea & abiete, vt in loco præcedente. Et ſub finem eiuſdẽ cap. ὥρα δὲ καὶ περὶ τὸ τίμνεσθαι τὰ ξύλα πάλιν, δῆλα τὸ λιπᾶν. ἐν γὰρ τοῖς ὑγροῖς καιροῖς οὐκ ἀφαιρεῖται ὁ φλοιός. Si igitur λιπᾶν ſcribetur, erit à λίπος, & λιπᾶν dicetur arbor quũ in germinando radix pinguitumore turget: ſi verò λοπᾶν, erit à λόπος, & λοπᾶν dicetur quũ itidẽ in germinando radix turgida quodãmodo abſcedit & deglubitur. Heſ. λοπῶντα exp. λεπιζόμενον ἢ λοπιζόμενον. VNDE Λοπὸς, ῦ, ὁ, Tempus illud anni quũ cortices arborum turgeſcunt & exemptiles fiũt, vt B. tradit ex Theophr. l. 5 De cauſ. pl. initio. vbi modò λοπὸς, modò κοπὸς, modò λεπὸς ſcribitur. ſed bis λοπὸς: adeo vt ex eo cætera emendanda ſint. quanuis & ibi λεπὸς, maiore facta mutatione, nõnulli reponant.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, Squama. idem quod λεπὶς, vt tradit ſchol. Ariſtoph. in Veſp. Κἄπειτ' ἐπίθηκα τρεῖς λοπίδας μοι κιρρίων. AT Λοπὰς, άδος, ἡ, Patella. itidem à λέπω, quòd inſtar ſ. orteis ſit λεπὰς. Plutarchus Apophth. χάλκεον ἔλεγεν εἶναι καὶ τὴν λεπάδα τὸν ὅρκον. Euphanes apud Athen. l. 8, — ὡς εἶδεν ὁ πολίτης τῶν Μεσσὴν ζώουσαν λοπάδα Νηρέων πίνων. Antiph. apud eundem libro 2, Τῷ λοπᾷ δ' ὑρύττων ἀποδιδύσκει κόσκινον. Archeſtr. apud eũdẽ l. 1, de coctione piſcũ, Οὐδὲ λοπὰς καλὸν ὄστρεον, ἀπὰρ τὸ παχλαῖον ἄμεινον. Et Crates apud Plut. in Præc. ſanit. prouerbialiter, μὴ πρὸ φαιᾶς λοπάδ' αὖξων αἰὲν ἐς σαῖαν ἄμμι βάλῃς. vbi forſan poſſet accipi etiã pro olla. nã exp. & χύτρα. Et apud Ariſtoph. ὁ λοπὰς πεπτηκέναι. vnde videtur λοπάδα operculo obturari ſolitã. ¶ Eſt etiã morbus arborũ quẽ Plin. patellã itidẽ interpretatur. de quo Theophraſtus Hiſt. plant. libro 4, cap. 16. vbi pro ἥλωσιν ſunt qui reponant ἥλου καῦσιν.

Locum eum Theophr.cum Plinii interpr.habes in Hæs.Et paulo pòst,γεναὶ ἢ συκῆ,καὶ ἐὰν ἐπομβρείᾳ ὑφίπται,πάχος ὡσεὶ πλὴν ῥίζαν ὅσ᾽ ἂν μαδ ᾖ.πῖπτ ἢ καλουμ λοπάδα.id est, interprete Plinio lib.17,cap.24,Siue imbres nimii fuere,alio morbo ficus laborat,radicibus madidis. Gaza ibi glabrationem vertit. ‖Secundum Suidam λοπὰς Syracusanis est τὸ πίμπλαμον: apud Theopõpũ autẽ & comicos ἡ σορός.Vocatur verò sic & ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι χαλκοῦς λίθος. quod postremum apud Hesych.quoque reperio. ‖Δοπᾶσι,κλέπταις,Suid. VNDE Λοπαδεφουσπὴς scommate dictum in quendam ὅτι ὀψοφαγίᾳ δεδόκηται Dorionem,apud Athen.lib.8,ex Mnesim. καὶ τ᾽ νυκτὸς Δωρέων ἔνδον ὄδ᾽ ἐπ᾽ ἡμῶν λοπαδεφουσπὴς.Sic enim apud Eust.scribitur:apud Athen.verò λοπαδιφουσπὴς. ET Λοπαδαρπαγίδης,ου,ὁ,Patellæ raptor.Itidem in voracẽ.Apud Athen.lib.2,in philosophos,Ὀφρυοκαπαπίδαι,μυσκαταπτηξηρέσιοι,Σακκοβυμεσότροφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι. ET Λοπάδιον,ν,τὸ,Parua patella.Aristoph.Pluto,Οἶσ᾽ ἢ πᾶσα ἡ λοπάδιον καὶ χύτρα Χθιζὶ γέγονε. ‖Est & nomen meretricis apud Athen.lib.13.

Δῶτος,εος,τὸ,ET Λώτη,Vestimẽtũ tenue.Eust.λώπη est λεπτὸν ὕφασμα καὶ τὸν τῶ κρομμύω λοπὸν, vnde deriuat,facta ecthlasi.Od.ν,de Minerua quæ νέῳ ὁπλοτέρῃ μάλων Παλαπάλῳ similis apparebat,Δίπτυχον ἀμφὶ ὤμοισιν ἔχουσ᾽ ἐυεργέα λώπην.Apud Apoll.verò Argon.ν,δίπτυχα λώπην schol.exp. χλανίδα vel διφθέραν. At λῶπος in Lex.rhetorico est τὸ ἱμάτιον,sicut & Hes.λώπη,τὸ ἱμάτιον,τὸ εἷμα. nam hæc hominem ambiunt vt cortex & tunica arborem & semina quibus λόπος tribuitur. Luc.σφαξάμενός μα τοῦ λώπους, veste me prehendens. VNDE Λωποδύτης,ου,ὁ,Fur vestimentorum,Qui vestimentis exuit.ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων,vt Eust.exp.dicens & χλαν. ὀφθέραν vocari. Sic & Basil. ὁμῶ ἀποδεδυμένοι ἀπὸ γυμνασίων,λωποδύται ὀνόματι ἀδόκητοι. Aristoph.Ran.Τοῖς λωποδύταις & τοῖς Καλλιπιππίσιν. Dem.cõtra Phil.τὰ τ᾽ ἀνδραποδίσων καὶ λωποδυτῶν ἅπαντα αἱρεῖσθαι. Idẽ cõtra Conon.dicit λωποδυτῶν ἀπαγωγὴ, vbi conqueritur se fuisse spoliatum à grassatoribus,& pugnis calcibusq; concisũ.Syn.ep.132.ἡ πολλοὺς ἀμφὶ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, prædones aut grassatores. Pollian.verò l.2 Epigr.in poetas dicit ἀμφιτείων λωποδύτας ἐπέων, pro Copilatores & fures alienorum versuum. ET Λωποδυτῶ,Veste exuo,Vestimenta furor. Athen.ex comic.Ἢ λωποδυτῶν τὰς νύκτας ἢ πιχωρυχῶν,Ἢ συκοφαντῶν κατ᾽ ἀγορὰν.Sic & Aristoph.Aristot.& Plut Et Λωποδυτοῦμαι, Vestimẽtis exuor. Apud Suid.οἱ ἢ τ᾽ Πρόσω πεποιῆς λωποδυτούμενοι ἢ ἅρπας ἁπαντῶν τις, τοῖς Σκυθικοῖς ἐπίασας ἵππους. Dem.accepit pro Rapinis infesto & cõpilo seu expilo.Philipp.3,καθ᾽ ἕνα ἕκαστον, οἵτινες ἀπεριόπτως ἢ λωποδυτῶν τ᾽ Ἑλλήνων,ἢ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις, ET Λωποδυσία,ας ἡ, Vestiũ expoliatio. ET Λωποδυσία ἡ καὶ apud Hermog. Actio de expoliatione vestimentorũ, qua quis reus agitur de crimine exutorũ vestimẽtorũ. DERIV.Λώπιον,ν,τὸ,idẽ quod λῶπος, Vestis,Vestimentũ. Apud Suid.χλαμύδος εἶδημα ἱματιώδους Ἀρτέμων ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις Εὔξατο.vbi ipse exp.τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον. ET Λωπίζω,Veste exuo.idẽ quod λωποδυτέω,seu γυμνόω. VNDE Ἀπολωπίζω ET Ἐκλωπίζω,itidẽ Veste exuo.Poll.l.7,ἀποδῦσαι ἢ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς. Soph. Trach.ἐκ δ᾽ ἐλώπισε Πλεύρων ἄπας,ὠλένιόν τ᾽ ἄνωμον.i. ἐγύμνωσεν,ἐξέδυσεν. ‖Ἐκλωπίζω Suidæ est etiã ἐκδέρω.pro quo forsan scribendũ ἐκλοπίζω. ‖Ἐκλωπίζεται,Achæ᾽ in Œd.vsurpat pro ἐκδύεται,teste Hesych. AT Περιλωπίζω,Veste circuminduo.Poll.l.7,καὶ περιλωπίσαι,ὅταν τῶν ἱματίων περιδύσαι εἴπῃς. ITEM Λώπισις dictus Palamedes ἀπὸ τῶν ἱματίων ὑφαίρεσις.Hesych.

ΛΕΠΑΣ,άδος,ἡ,Cõcha petris adhærens. Lopas Plauto. Noni᾽,Lopades,genus cõchæ marinæ. Plaut.addite lopades,echinos,ostreas. Gaza Patellam vertit.Galeno in Lex.Hipp.λεπάδες sunt αἱ τ᾽ πέτρας περιχόμεναι κόγχαι. Cũquo cõsentit hic Syn.locus in ep.ἡ ἢ λεπάς,ὀστρεόν ἐστι πολύτον,ὅταν ἐπιδαὶς λάβῃται πέτρας,ἀπομύζεται. Aristoph. Pluto,τὸ χαίδιον ὡς ὅταν λεπὰς ὦ μαλακίων περιάγηται. Et in Vesp.ὡς ὅταν λεπὰς περιχόμενος ὦ πίνῃ. Aristot.l.4Hist.an. λεπὰς ἀχρὶς,λίθῳ καλύπτει θαλάττιον ὄν. Eust.à λέπω deriuat, fortassis vel obtenue putamẽ:vel quod petris adhæreat,vt arbori cortex.Hesychio verò λεπάδες sunt τὰ περὶ τὰς πέτρας κυκλοτερῆ καὶ χύλια ὀστρέων εἴδη. Aristoph.grãmat.apud Ath.l.3,de ostreis dicit λεπάδας similes esse τοῖς καλυκώδεσι πλοίοις.vbi affert quẽdã Alcæi locũ. ‖Itẽ, ἡ ὀρεσσίδης λεπὰς apud Eust.fortassis ea signif.qua λέπας.

NAM Λέπας,τὸ,Rupes,Promõtoriũ:Ammonio ὄρος ἀπότομον,Suidæ ἀκρωτήριον, in hoc loco ex Epigr.ὃς πόδα ναίεις Εὐσεβὲς αἰθυίαις ἰχθυόεσσιν λέπας.(sicut & schol.Nic. in Ther.exp.ἀκρωτήριον,v.146,κοίλη τε φάραγξ ἐβρηχάς ἀχμοὶ,Καὶ λέπας ὑλῆεν.πᾶν δίψιος ἐμβατέει σκίψ)In iisde Epigr. λέπας δρυόεσσαν λάσιον. Apud Plut.ἐφεῖς ἀδελφῷ χ.Μικρῷ γὰρ ὄντι λαμπύρου ἴδαῖον λέπας Πρίασθαι καὶ τις,Idæos colles. Cuius sign.est & κνημός.Schol.Theocr.λέπας est τὸ ὄρους τὸ ἄκρον, Summitas mõtis,Vertex,Cacumẽ seu lugũ. ‖Λέπας Poll.videtur accipere etiã pro λεπάς,quũ l.6,c.9,ita scribit,ἢ ἐψητὴ ἡ λέπας,ἁπαλός τ᾽ βρωμάτιον ὠμῶν [illegible]χίας.loquitur verò ibi ἐπὶ τ᾽ ἐκ θαλάττης βρωμάτ[illegible]: [illegible] & Hes. quũ λέπας exposuisset τὸ αὐχμηρὸν,subiungit,ἢ τὸ τῇ πέτρᾳ προσηρτημένον καὶ χίλιον. VNDE Λεπαῖος,α,ον,Montan⁹,vel Arduus & Præruptus,vt rupes & promotoria. Eurip.λεπαίας χθονός.Idẽ,ναὶ πὰς λεπαίας. A λέπω Eust.cũ λεπὰς deriuari posse existimat ET Λεπαστὴ, videlicet φιάλη τὸ λεπαστὸν ἢ ὀστράκινον καὶ τὰς λεπάδας.Athen.autẽ l.11,dicta scribit ὡσεὶ τὸ λάφυ.i.αἰθρόως πῖνον.quò facere videtur locⁿ quidã Pherecr.suprà in Λαπάθω citatus. Dicitur autẽ λεπαστὴ κύλιξ,siue φιάλη,(vel absolutè,subaudiẽdo alterũ horũ) de poculo ampliore. Antiph.μεγάλαισιν εἶτα χαίρουσι λεπαστᾶις. Theopõp.λεπαστὴ μάλα συχνὴ Ἦν ὀπτὴ ἄκρατον. Teleclid.μελιχρὸν εἶναι ἔφασκεν ἐξ ἑνὸς κύτους λεπαστῆς. Alia exẽpla habes apud Ath.vbi & κύλικα λεπαστὴν ex Aristoph. In expos.verò huius vocabuli nõ idẽ omnes sentiũt.Amerias.n.λεπαστὴν vocari scribit ψοινοχόην. vt Poll.quoq; λεπαστὴν nõ solũ esse ἔκπωμα dicit,sed etiã οἰνοχόην,citans hũc ex Aristoph.Gerytade locũ;qui & apud Ath.extat, περιφέρεσθαι ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ περιφέρων πᾶσι,καὶ χὠ πρόσθα κωμικωτὴν. qua voce Athen. significari scribit τὸ ποτήριον τὸ βαθὺ,pro poculo profundo accipiens,Aristoph.verò grãm.& Apollod. dicunt esse genus calicis: Nic.Coloph.ita Dolopas vocare calicẽ.Mosch⁹ ἐξ ἀγκύλης Ῥόδιον λέξιον,esse περσεμοῦν ἄγγος,vasculũ figulinũ,simile τ᾽ λιγυμψίας πλωμάτιον,ὀκταπαλώτερον δέ. ET Λεπαδὶς apud Hesych.οἰνοχόη, & εἶδος κύλικος: ITEM Λέπαστρον eidẽ σκεῦός τι ὑγιεινόν.Quib⁹ab Eust.additur ET ΙΑΜ Λεπάδιον,ν,τὸ, Lorũ latũ quo equi collũ ad iugũ religatur, vt Hes.& Eust.exp.Aliis verò Lorũ circa pectus equi: aliis μαχαλισήρ. Il.ι,μετὰ τὸν ἄκρον (videlicet ζυγὸν) Δῆσαν χρύσεον καλὸν ζυγὸν ἐν δ᾽ λέπαδνα Κὰλ᾽ ἔβαλον χρύσεα. Pollux λέπαδνα sunt τὰ ὑπὸ τὰς αὐχένας ἱμαντούμενα, ET Διπαδνισῆρις,τὸ αὐτὸ ἄκρα.

ΛΕΠΡΟΣ,ὸν,ὁ,Scaber, Scabrosus, Asper ex decedẽtibus ex eo squamulis.vt dicitur scaber myrrhæ cortex.à λέπος,quasi λεπρός.vt λεπροὶ ὄνυχες,scabri vngues,Celso& Plinio.Dioscor.l.2,c.140, de lapathi radicibus, ἃ πίνουσι λέπρας,λειχῆνας,ὄνυχας λεπρούς. Vnde Plin.l.20,c.11, Hippolapathi radices priuatim vngues scabros detrahunt. Idẽ eodẽ l.c.206,de ranũculo,ὄνυχας λεπροὺς & φύσεις ἀφίστησι καὶ σίγματα ἐξαίρει. Quod ita Plin.sub finẽ l.25, Ad lepras & psoras eis vtũtur,& ad tollẽda stigmata. ‖Et λεπροί,leprosi,hoc est quorũ cutis in scabras quasdã squamulas resoluitur.Theoph.De c.pl.l.2,in fine c.8,de quibusdã aquis,ἃ γὰ ἄνθρωποι λυόμενοι,λεπροὶ γίγνονται,ἢ τὰ φυτὰ θύγκλησίαι πιὰ λαμβάνει ἐξάνθην, COMP.Τὰλεπρότερος, α,ον ἢ ἧττον,Aliquãtum scaber. ET Λέπρα,ας,ἡ,Lepra,Plinio & Scr.Largo.i.asperitas cutis profũdior cũ pruritu, eà in squamas resoluens:ex melãcholico humore orta, qui pruritus à lepra, vt & à psora, inseparabilis est,sed tãtus in lepra vt æger vehemẽtissimè etiã scabẽdo nullo modo iuuetur,sed omnis potius generis vlcera & phlegmonas præterea accersat.. Ab eius autẽ humoris qualitate & malignitate piscium instar squamulæ ex summa cute discedunt,materiã semper subministrãte colliquatione quadã subiectæ carnis & totius corporis,facta à calore præter naturã.Squamulis autem illis inter cætera differt à psora,quæ non squamulas,sed furfuracea tantùm corpora ex se remittit: adeo vt media sit inter psoram & elephantiasin lepra, & psora quidem ad lepram præuia sit,lepra autem ad elephãtiasin.Hæc inter alia Gorræus,qui in quatuor differentias leprã

distinguit, prout magis minúsve humor vritur, & malignus euadit. Sub finẽ addit, à Lat. dici impetiginẽ nõ quidem quæ λειχὴν vocatur & mentagra, sed quæ à Corn. Cellio descripta est libro 5. Ab Auicenna dicitur Albaras nigra, & impetigo excorticatiua, quòd cutis per cortices squamásque resoluatur, vt idem Gorr. tradit. Paul. Æg. & Actuar. dicunt esse βαχυασμὸν ὀπτῆς ἀνωμαλίας μὴ πεπεμοῦ καὶ ἀνισότητος σώματος sed δηλοῖ τῇ βάσει ὀπτόμενα τὰ λέπρα κυκλοτερῶς, καὶ φολιδοειδεῖς ἀφιέναι λεπίδας. Vnde & nomẽ inuenisse: φύσιν verò esse ὀπτολαμπῆ, καὶ πυρροειδῆ ἀφιέναι σώματα. Plur. Symp. 4. pr. vlt. οἱ βαρβαροι τὰς ὀπτασίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι. Et mox, ἐς αὖ τὸν υἱὸν ἡ μαστὸς ἐκ λέπρας αἰσχίστων καὶ φοβερῶν ἀξιοθεατότατον ὁρῶν ὦφ. Idem de Iside & Osir. πᾶν τὸ γάλα πιόντων ἀξανθῆ τὰ σώματα λέπρας καὶ φωλεὰς πραγόντας. Dioscor. de lepidio, ἀφίσταται δὲ καὶ λέπρας. de quo Plinius, Lepras & psoras tollit. Vide & λεπρωόμαι. ET Λεπροειδὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, Leprosus, vel Scaber. ET Λεπτικὸς, ἡ, ὁν. vt λεπτικὰ φάρμακα apud Dioscor. Medicamenta lepris tollendis. Quæ duo ad λέπρας potius pertinent. A λεπρὸς est ET Λεπρὰς, Scabra, Aspera. Theocr. Id. 1, Τὰς δὲ μύας χἠπιὸς πέτρων πέρας πέτυκται Λεπραὶ ἐφ' ἁπτύδων· μακρὰ δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει, id est τραχεῖα καὶ ἀνωμαλοπρόσωπα. Alii exposuerunt Alba, ex fluctuum alluuio: alii Alta, à λέπας significante cacumen montis, sed prior expositio melior est. Itẽ VERB. Λεπρόω, ET Λεπραίνω, Scabrum reddo, Scabris veluti squamulis obduco. Et Λεπρόομαι ac Λεπραίνομαι, Scaber fio, Scabris squamulis obducor. Nicand. Ther. de anguibus, πολέες δ' ἀμάθοισι μυχῷ ἐν Σπείρῃ λεπραίνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, vbi schol. exponit non solùm τραχύνονται, sed etiam λθυκαίνονται, id est Exasperantur, Albescunt, vtrunque sumptum putans à λέπρα: quòd qui ea laborant, vtrunque perpetiantur: & λέπρα generaliter dicit esse πᾶν ὃ ἐν τοῖς σώμασι ποιᾷ φύσιν λθυκότητα. In v. l. Λεπρόομαι est etiam Lepra patior. ITEM Λεπρεύω, VEL Λεπρεάω, Scaber fio, vel sum. vt λεπρωθέντες ὄνυχες apud Dioscor. Scabri vngues, Plinio & Celso: vt suprà λεπραί. Aristoph. autẽ λεπρᾶν μεγάλιστον ὀξυρὸν dixit pro μικρὸν ἄν, teste Poll. quale ferè est λοπτὰν suprà, quod Theophr. exp. μικρὸν ἄν sine μικρὸν ἄν, vt quidã legunt. AT Λέπρεος, Λέπρεον, Λεπρεῖται, sunt nomina propria. Cæterùm apud Aristoph. ἡμίπους ὁ λεπρεῶν variis modis exponitur. Sunt enim qui subaudiant βοῶν: quod talium coria sint firmiora: alii esse volunt locum vrbis vbi erant τὰ βυρσεῖα. Vide & alia apud schol. & Suid. in Ἀγοραίους, vbi facit NOMIN. Λεπρεύς. In Acharn. Ἀγοραίους δὲ τοὺς ἀγορᾶς καθίσαμεν Τρεῖς πρὸς λαχόντας πρὸς δ' ἡμᾶς ὁ λεπρεώς, solebant autem olim οἱ λεπρεῶς, qui lons cædere τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Suid.

ΛΕΠΤΟΣ, ὁν, ὁ, Tenuis: cui opponitur παχὺς, quod est Crassus. Propriè dicitur tenuis instar corticum & squamularum quæ alicunde auelluntur, vt λεπὶς καὶ πτυροειδῆ σώματα ἐκ τῆς ὀπφανείας τῆς κεφαλῆς in πιτυριάσει decedere dicit Paul. Æg. De quo morbo Actuar. κνηθομένων τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὡς ἂν πυὰ λεπτὰ πίτυρα. Sic Od. θ, νήτ' ἀρὰ χεῖρα λεπτὰ, vt fila tenuis aranei apud Lucr. Od. ε & κ, λεπτὸν φάρος. Il. χ. ἱμάντα λεπτὰ, ex filo tenui & subtili: Il. α, λεπτὴ ὀθόνη. Il. ψ, ἐκ δὲ πρέσβα πάλαι ἀνεῖλε μοῖρ' ὀδύσσασθαι δῖον ὑφόν. Et λεπτὰ γράμματα, Plut. λεπτὰ πλοῖα, Thuc. Ex tenui ligno. Sed Parua, scholiastes exponit. Dicitur etiam de aliis, vt & Latinum Tenuis, plerunque pro Exiguus, Paruus. vt λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τῆς μίσθωσης apud Aristid. vt Cic. dicit Inani & tenui spe. ‖ Λεπτὸς, Gracilis, Macer: cui itidem opponitur Crassus. Apud Athen. l. 13. Θεόφιλος πρὸς ἀποπίπτοντας λεπτοὺς ἐξ ἀρχῆς μαθὼν, ὡς ἰσχνὸς ἦσθα. Eodem lib. Xenarch. dicit in lupanari lectos eligere ὑπὸ τῶν πόλεως, λεπτὸν, παχέα προσῳκοδόμηται μακρά. Eodem libro Ἰάσων ὁ Ναξίων τύραννος ἰσχνὸς ἦν καὶ μαλακὸν τὸ κοιλίδιον ἔχων. Ita λεπτὸν ἔντερον gracile intestinum: vel etiã tenue, id est Superior intestinorum pars mẽbranea, teres, à venerculi fundo incipiens, & desinens quà cæcum incipit. Dicitur ad differẽtiam crassi. diuiditur autem in tres partes, ecphysin, ieiunum, & ileon. quod postremum totius nomine λεπτὸν absolutè vocatur, vt Gorr. ex Gal. ‖ Λεπτὸς, Rarus, ἀραιὸς, vt Gal. exp. apud Hipp. Sic λεπτὸν ἡμαρ Eustathio, ἀραιὸν. ‖ Λεπτὸς, Subtilis: ad animum etiam transfertur: vt λεπτὸς τοῖς, Eurip. Mens subtilis & acuta. Et Aristoph. in Neb. λεπτὼ φρένας & λεπτοκόπους λήρους dicit, subtiles philosophorum ridens argutias. Item ex Gal. ad Glauc. λεπτὴ γνώμη, exacta intelligentia & subtilis. At λεπτὸν νόημα exponitur Cõsilium & sententia implicatior, nec multis exposita & obuia. Apud Hom. Eust. λεπτὴ μῆτις exp. ἡ ἰσχνὴ καὶ δόλιος βουλή. ‖ Λεπτὴ εἰς ἴθμιν, Eustathio apud Hom. στενὴ δίοδος, angusta via. AT Λεπτὸν, minutum quoddã nummi genus, quale κέρμα. Drachma sex obolis æstimatur, obolus sex chalcis, chalcus septem leptis. Lucæ 21, βάλλουσιν λεπτὰ δύο. quem locum Chrysost. exponens dicit δραχμὴς καὶ φιλόπονος ἦ ἐκ τοῦ δύο λεπτῶν ἐλαττώσειν, τουτέστιν ἐκ τῶν δύο ὀβολῶν, accipiens λεπτὸν pro obolo. Vulgo Minutum interpretantur.

Λεπτολόγος, ου, ὁ, Qui subtiliter & minutatim disserit de aliqua re, Argutus. VNDE Λεπτολογέω siue Λεπτολογέομαι, Minutè & subtilia disputo, Subtiliter & argutè disserо, σμικρολογέομαι. vt B. interpr. p. 799 & 804, explata ex Aristoph. & Luc. afferens. P. 799 apud Damasc. interpr. Enucleatè explico. HINC Λεπτολόγημα (quod ET Λεπτολογία) Subtilis de minimis reb' disputatio. AT Λεπτολογιστὴς, Argutator, Gellio: ὁ λεπτὸς εἰς τὸ λογίσασθαι, vt schol. exp. apud Aristoph. in Auib. Ἄνδρε γὰρ λεπτολογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθ' ὡς ἡμᾶς. COMP. Διαλεπτολογοῦμαι, idem quod λεπτολογέω. Apud Aristoph. Nub. δίκας λεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας, exponitur Argute discepto cum trabibus domus.

C. Λεπτοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gracilis supra graciles, In Epigr. l. 2, Τρεῖς λεπτοὶ τρόφιν ἐκ λεπτοσύης ἐμάχοντο Τίς μεγαλοδρὴς ἐσσὶ λεπτοπλόκος πόρος. Cætera composita cum suis substantiuis ponentur.

C. Διάλεπτος, Pertenuis & gracilis. Aristoph. Nub. Ἔφασκεν εἶ παῦρον τῆς ἡμέρας εἶναι· διάλεπτον γὰρ ὄντως αὐτὸν, πολὺ πολὺ βίᾳ βαδίζειν διὰ πυρὸς πυγόν.

Λεπότης, ητος, ἡ, ET Λεπτοσύνη, ης, ἡ, Tenuitas, Exilitas. Item Gracilitas. cuius exemp. in Λεπτοπλόκος. Et Λεπότης τοῦ σώματος apud Athen. l. 12. licut ibidem dicit λεπτὸν σῶμα & ἰσχνόν. ‖ Item Subtilitas, Argutia. Aristoph. Nub. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῆς φρενῶν.

Λεπταλέος, Tenuis, Subtilis. Apoll. Arg. 2, Σὺν φᾶρος Λεπταλέον, vt λεπτὸν φᾶρος Hom. ‖ Exponitur etiam Gracilis, vt λεπτός. AT Λεπτακιὸς, Minutulus, Vesculus. Epigr. l. 2, εἰς λεπτοὺς, Ἐξαίρων ποτ' ἄκανθαν ὁ λεπτακιὸς Διόδωρος Αὐτὸς ἐπεύσπουν τοῦ ποδὶ τὸν βελόνην.

Λεπτόω, Tenuo, Attenuo, Tenuem reddo. ‖ Item Gracilẽ reddo: ἰσχναίνω. Vnde λελεπτῶσθαι apud Athen. lib. 12. quod & περιλεπτοῦσθαι dicebatur, à quodam Philippo, de quo ibidem, Ὁ λιμὸς ἐμοῦ τὸν καλὸν πῶπον δακὼν Φιλιππίδου λεπτότερον ἀπέδειξεν. ‖ Λεπτόω, Subtile reddo. VNDE Λεπτυσμὸς, οῦ, ὁ, ET Λέπτωσις, εως, ἡ, Attenuatio, Extenuatio: qua aliquid tenue aut gracile redditur. ‖ Speciatim verò λεπτυσμὸς dicitur quum phalangis numerus imminuitur, ὁταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος σμικρύνηται, καὶ εἰ τὸ ἐν ἀνδρῶν ἐλάττους γένωνται, Suid. ET Λεπτωτικὸς, ὁν, ὁ, Attenuandi vim habens, Tenuẽ & gracilẽ reddere potens. Dioscor. de squama æris, δύναμιν ἔχει θαλπτικὴν, λεπτωτικὴν, νομῶν ἐφικτικὴν, vim adstrictoriam, extenuantem. Athen. l. 8, de sepia, ὁ δὲ αὐτῆς χυλὸς λεπτωτικός ἐστιν αἵματος. COMP. Ἀπολεπτόω, Extenuo. Item, In mucronem colligo. v. l. ET Προλεπτύνω, Antè extenuo.

ΛΕΣΧΗ, ης, ἡ, Sermocinatio, Confabulatio, (A Bud. redditur etiã Circularis fabulatio) vel Conciliabulum. Callimachus in quodam epigr. ἡμιόδιον ἡ ὀστέης ἀμφότεροι Ἥλιον ἐς λέσχην καταδύσεσθον, in cõfabulatione. Herod. ἠμυδρὴς λέσχης ὀίομαι τὴν αὐτὴν ἀρίστης. Apud eundẽ (qui sæpe hoc nomine vtitur) in Euterpe, καί τινες ἐκ λόγου τοῦ ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην τὴν περὶ τὸν Νεῖλον, exponit Camer. ἀπικέσθαι ἐς λέσχην, Incidisse in mentionem. Apud Plutar. autem Turn. reddidit Conciliabulum. ‖ Λέσχη, Locus vbi confabulamur cum nostris congerronibus. Sed ex Homero & Hesiodo affertur peculiarius dictum de loco publico in quẽ conuenientes mẽdici cõfabulabantur. Hom. Odyss. ρ, Οὐδὲ σὺ λῆις δόσκειν χαλκῆον ἐς δόμον ἀλλοῖ, Ἧ που ἐς λέσχην. Hesiodus, Γαμεῖ δὲ ἐξ χαλκίον ἢ τέτορον καὶ ἐπ' ἀλλοῖ λέσχην, Scribo autem ἐπ' ἀλλοῖ, vt & apud Eustathium habetur: apud quem plura de hoc vocabulo legere potes, item apud

Hesychium & Etymologistem. Suidas scribit λέσχας appellata fuisse loca quò conuenientes philosophabantur. Exponit etiã κάμινον apud Hesiodum. Quod autẽ ad etymum vel potius etyma attinet, inter alia hoc affertur, vt sit λέσχη dicta παρὰ τὸ λέχος, quòd videlicet λέσχης ibi haberent mendici.

Λεσχηνεύω, Sermocinor, Confabulor, Garrio. Itẽ Λεσχηνεύομαι. Erot. apud Hippocr. λεσχηνευόμενος exp. ὁμιλητικῶς. & Gal. apud eundem ἐλεσχηνευσάμεθα (ita enim reponendũ esse puto pro ἐλεσχηνευσάμεθα) exponit ὅτι πλεῖστον διελέχθημεν. Passiua etiam significatione λεσχηνεύεται, Hesych. μυθολογεῖται, φλυαρεῖται. HINC Λεσχηνεία, Cõfabulatio. Item Loquacitas, vt exponitur in isto loco Plat. in Axiocho, (aut eius quicunque est autor illius dialogi) σὺ μὲν ἐκ τῆς ὀλιγοπαιδίας παντὶ λεσχηνίας καὶ σοφιστῶν ἐπήκοος. In v.l. exponitur & Contumelia, Calumnia. à Suida ὕβρεις. ET Λεσχηνευτής, Confabulator. Sed apud Suidam EST Λεσχηνίτης, & ab eo exponitur ὑβριστής. Quidã interpr. Contumeliosus, (vt λεσχηνία, cõtumelia) item Calumniator. Apud Diog. autem Laertium EST Λεσχηνεύεται in epistola Anaximenis ad Pythagoram. quem etiam locum, quum in vulg. edit. sit ἐλπίς, ex vet. cod. ἀναπληρώσω. quum enim ità legatur in vulg. edit. ἡμεῖς δὲ οἱ λεσχηνεύεται ὀφθαλμιῶμεν ἐν τοῖς ἐκείνου λόγοις, contrà in vet. exẽpl. ita legitur, αὐτοὶ τε μαρυώμεθα τὰ αὐθρὶς, οἵ τε ἡμέτεροι παῖδες τε ἐν λεσχηνεύεται. deinde ὀφθαλμιῶμεθα, &c. quod etiam verbum suspectum esse possit. Cæterùm hìc λεσχηνεύεται sunt qui putarunt sonare Literarum studiosi, & in v.l. exponitur Violenti & Contumeliosi. Ego verò existimo λεσχηνεύεται potius sonare Discipuli, ex eo videlicet quòd cum præceptore sermocinari seu confabulari soleant. Quam meã interpr. confirmare videtur hic alterius epistolæ locus, quæ illã proximè sequitur, σὺ δ' εἰ καταδύμος μὲ Κρετωνίτης, καταδύμως δ' (quæ etiã duo verba ex vet. cod. addo) ἐξ ὧν δηλοῖσιν Ἱππαλώτης. φοιτῶσι δέ τι λεσχηνεῦ) ἐκ Σπιλίης. Quinetiã nomen ὁμιλητὴς pro mea illa interpr. facere videtur, nã vt λεσχηνεία exponitur ὁμιλία, (sicut & λέσχη) nihil prohibet quominus λεσχηνεύεται eadem ratione exponamus ὁμιλητής. at hoc nomen pro discipulo interdum accipi notissimum est. Huc adde quòd vtitur verbo φοιτῶσι, à quo est φοιτητὴς, quod itidem signific. Discipulus.

Λεσχαῖος, ου, ὁ, Expositor ἐξηγητὴς, (vt scribit Hesych.) & ὁμιλητὴς. quod nomen pro discipulo ab eo hic accipi credi derim, de qua signif. dixi modò in Λεσχηνεύεται.

Λεσχηνόεις dictus Apollo à confabulationibus, quòd interdiu homines inter se confabulentur, quum alioqui nocte alii seorsum ab aliis quiescant. teste Phurnuto, cuius hæc sunt verba de Apolline, καὶ λεσχηνόεις δ' αὐτὸν ἐπονομάζουσι διὰ τὰς ἡμερησίους τὰς λέσχας ἐκ τῆς ὁμιλίας τῶν ἀλλήλοις συνίστασθαι πρὸς ἀλλήλους, τὰς νύκτας ὑπὸ τοῦ ἰδίου πρὸς αὐτοὺς ἀναπαύεσθαι. Quidam verò non λεσχηνόεις, sed λεσχαρίων, ex illo afferunt, haud scio an commisso per imprudentiam errore in scriptura, an vetus aliquod exẽplar sequentes. Apud Suidam certè habemus non λεσχαρίων, sed λεσχηνόεις. & quidem pro Apollinis itidem cognomento.

Λεσχαρεύω, Sermocinor, Confabulor. Ab Hesychio exponitur ὁμιλῶ, item κόπτω.

C. Λέσχης, ου. ὁ καὶ ἡ, (q. d. Qui ad satietatem vsque sermocinatur) Verbosus, Loquax, Garrulus. vt in hac senario cõprehensa sententia, Ἰαπὼς λέσχης τοσσοῦτον παλαιὸν τοσσόν. Id est, (vt olim Latino senario interpretatus sum) Medicus loquax, secũdus ægro morbus est. Et λέσχης κουρεύς, Garrulus tonsor, Plut. in Apophth. Λέσχης (inquit Budæus) est ὁ διηγηματικὸς καὶ φιλόμυθος, qui libenter multa cõmemorat fabulamenta, vel etiam historias. Sumpsit autem (vt opinor) Budæus hanc expositionem ex Aristotele, qui scribit Ethic. lib. 4, cap. 10, τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγηματικοὺς (at Bud. habet διηγηματικοὺς καὶ φιλομύθους) καὶ περὶ τὰ μικρὰ τοὺς μὲν ἀβελτέρους, βδελυκτικοὺς δὲ οὐ λέγομεν. Cæterùm in Rhetoricis lexicis (vt refert Eustathius) ἀδόλεσχος ab ἄδος, id est κόρος, deriuari ἀδόλεσχος, qui & ἀδολέσχης. Quòd si ἀδόλεσχος ab ἄδος deriuetur, quum constet posteriorem huius vocis partem esse ex λέσχη factam, quod cum alia, tum verò sermocinationem seu confabulationem significat: erit ἀδολέσχης propriè Qui ad satietatem vsque sermocinatur. Hæc autem deriuatio ab ἄδος id est satietas, quũ ex Rhetorico lexico, vel potius rhetoricis lexicis, citetur ab Eustathio, idem tamẽ alibi Aristarchum ait ἄδωνις aspirare, vtpote quod ab ἥδω deriuatum sit, ἀδολέσχης tamen tenuare intelligens (opinor) eum tenuare ἀδολεσχῆς, quanuis & ipsum ab ἥδω deductum sit. Quæ est & etymologistæ sententia. nam ab ἄδος (vel aor. 2 ἄδον) & λέσχη, vult deduci. & ait ἀδολεσχᾶς dictos physicos, (quò pertinentia quædam habes apud Bud. pag. 837, in fine) & ἀδολεσχίαν dictã sermocinationem de rebus illis placentibus. quòd videlicet non communem opinionem sequerentur in congressibus & sermocinationibus, sed quandam propriam haberent. Et Orion apud eum citat Eupolin, qui hoc sensu Socratem appellauerit πλωχὸν ἀδολέσχην. Item, ἀδολεσχῶ αὐτὸν ὡς διδάξον ὧν σοφά. Sed apud eundem paulo pòst, sequendo eandem etymologiam, latius patens significatio ponitur: vt sit ἀδόλεσχος qui oblectatur ὀαριλέσχῃ, id est in garrulitate. Ita in diuersa etymologia, sequatur quisque veram volet: ego eã quæ mihi magis placuit, sequutus sum: prõ qua etiam facit ipse spiritus tenuis. Nec verisimile videtur si ab ἄδω verbo aspirato, aut ἄδος nomine ab eo deducto deriuaretur ἀδολέσχης, non seruaturum fuisse spiritum asperum. Cæterùm significationis illius quæ hic ab Etymol. ponitur, videtur exemplum hoc ex Platone afferri posse, in Cratylo, ἀλλὰ μαπωρολόγοι ἢ ἀδολέσχαι τινές.

Ἀδολέσχης, ου, ὁ, Idem quod ἀδόλεσχος, vt in loco modò citato, Σωκράτην πλωχὸν ἀδολέσχην. Sic apud Athenæum 13, τοὺς δὲ ἀδολέσχην τινὰ, διηγούμενον ὅτι &c.

Ἀδολεσχία, ας, ἡ, Loquacitas, Garrulitas, Nugatio. Isocrates, aduersus sophistas, ἐν νομίζουσιν ἀδολεσχίαν & μακρολογίαν. Plut. in Lycurgo, περὶ τοὺς πότους & τὸν χαμαιτυπικὸν ἀδολεσχίαν. vbi fortasse exponi possit Nugatio. Aristophanes in fine Nubiũ, Ἐμοῦ θαυμάσαντος ἀδολεσχίαν. vbi scholiastes, ἀδολεσχίαν, inquit, ἐστὶ τὴν περὶ ἀνθρώπων ὁμιλίαν. At Etymologistes eos reprehẽdit qui ἀδολεσχίαν ex ἀνδία & λέσχη factũ esse putarunt. Existimo certè potius accipi hìc ab Aristophane ἀδολεσχία in bonam partem, iuxta eam videlicet significationem quam modò ex Etymologiste retuli in ἀδόλεσχος. Plato in Phædro, πᾶσαι ἴσαι μιχαλαὶ πτῆνων φορβαὶ ἀποπωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως πέρι.

Ἀδολεσχέω, ῶ, Loquax sum, aut verbosus, Loquacitate vtor, Nugor, Deblatero, Garrio, Verba profundo. Dem. contra Philippum, οὐδ' ἵνα πλωάλλως ἀδολεσχῶ. Synesius dixit epistolam ἀδολεσχοῦσαν, verbosam epistolã, & prolixiorem iusto. Lucianus pro eodem ponit ἀδολεσχῶ & φλυαρῶ, de Socrate loquens. Hesychius quoque ἀδολεσχῶ exponit φλυαρῶ, (vt & Etymolog. ἀδολεσχίαν, φλυαρίαν) item μακρολογῶ. Vt Isocr. in loco modo citato copulat ἀδολεσχίαν & μακρολογίαν. Plutarchus accusatiuo iunxit Symp. 6, ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τοῦτο τοὺς παρόντας ἀδολεσχῶν ποιεῖν. Sic ET Καταδολεσχῶ cõpositum accusatiuo iungitur: nonnũquam accusatiuum rei, sinistrã & genitiuum personæ habet, vt apud Iulianum, ταῦτα ἵνα μὴ καταδολεσχήσω σου, & καταλήρησω. Id est, Hæc in te fortasse deblaterauì & nugando effutiui.

Ἀδολεσχεῖν Græci Bibl. interpr. vsurpantes, declarare voluerunt meditationem, vel (vt Suidas ait) assiduam meditationem. veluti in Psal. 118, ὁ δὲ ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω. (Hinc autẽ Damascenus, ὡς αὐτὸς & ταῦτα [τὰ ἀποδιδόμενα χαρᾶς] μᾶλλον ἐστὶν ἀντὶ ἀδολεσχούντων) Threnorum, itidem pro Contemplari, vel Orare. & Deum Laudare. Etymol. exponit etiã φιλοσοφεῖν, id est Philosophari, Commentari, (quæ significatio affinis est proximè præcedenti) ex Bibliis proferens hoc exemplum, ὁ καὶ ἀδολεσχῶν ἐν νυκτὶ (ἢ ἐν τοῖς διαλείμμασιν σου.- Exp. & παίζων, indidem citãs hunc locum, ἐξῆλθον Ἰακὼβ ἀδολεσχῶν εἰς τὸ πεδίον. Est Nugari, (quæ recepta est & apud probatos autores significatio, vt dictum est) proferens hæc verba ex iisdem, ἀδολεσχεῖ ἄνθρωπος. Item ἐκλογεῖον citans hunc locum, ἀδολεσχῶν καὶ αἰνῶν τὸν θεόν μου.

ΛΕΥΣΣΩ, Video, Aſpicio. Verbum eſt ſolis poetis vſitatum. Hom.Il.γ, Οἷς δ' ὁ γέρων μετέφην, ἅμα φώνησέν τε ἰδέσθαι Λθίσσετο. Il.α, Λθίσσετο γὰρ πόλλ' ἔπτης ὁ μοι γάμος ἔμμορε καλλι. Il.ω, — οἱ γὰρ ἐμοῖς κέ μοστος λθίσσεται μέτρεται. Interdum verò cum præpoſitione, ſiue ἐς. vt Odyſſ.ϑ, — οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμεθ' λθίσσοντες. Dici etiam putatur de iis quæ videmus oculis mentis, ſeu animaduertimus. cuius tamē ſignif. nullum exemplum affertur. Cæterùm diſſentiunt ſæpe codices in huius verbi ſcriptura. his ſimplex σ, illis geminum habētibus. At Euſtathius aliique nonnulli grammatici in præſenti quidem tempore, gemino, at in futuro, ſimplici ſcribendum eſſe tradiderunt. Fieri enim putauit Heraclides verbum Λθίσσω à Βλέπω, hoc modo: Ex Βλέπω, (à quo videlicet eſt Ἔβλεψα) faciunt Æoles Βλέσσω (vt Ἐτίσσω ex Ἔτίπω, & Πέσσω ex Πέπω, & Ὄσσω ex Ὄπω) deinde interiecto υ, & adempto β, Λθίσσω. Sed apud Euſtathium pag. 1398, referētem iſtam Heraclidis formationem repono Βλέπω pro Βλέψω, quum alioqui non procedat formationis analogia.

C. ΕΠΙΛθίσσω, Proſpicio. Hom.Il.γ, Τέων τις τ' ὄπλθίσσει ὃν τ' ὄβριμον ἔλλαβε ἶσον, Aliquis eatenus proſpicit quoad iaciat lapidem. Id eſt, Proſpectus eius non eſt extra lapidis iactum.

C. ΠΡΟΣΛθίσσω, Aſpicio, Intueor, Contueor. vt Soph. αὖθις προσλθίσσεις. Et προσλθίσσω φάος, apud eundem.

ΛΕΥΚΟΣ, ἡ, ὸν, Albus, Candidus. vt λθικὸν γάλα, & λθικὴ χιών, & λθικὰ ὀστία, & λθικοὶ ὀδόντες apud Homerū, id eſt Album lac, & Alba nix, & Alba oſſa, & Albi dentes. Huic opponitur μέλας, vt apud Latinos Niger ſeu Ater opponi ſolet Albo. Hom.Il.γ, Οἷόν τε κρὸν ἔπρον λθικον, ἐπέρλω δὲ μέλαιναν Γῆ π καὶ ἠλίῳ. Heſiodus Aſpide, λθικοὺς & μέλανας βόστρυχας. Dicitur autem λθικὸς in proſa quoque de variis rebus, id eſt varia albedinis genera habentibus. neque enim λθικὰ ἱμάτια tantùm ibi legimus, (& interdū λθικὰ ſine adiectione, vt λθικὰ φορεῖν ὀ ἐῖς πίνθιον apud Plut. & ἀμφιννύειν λθικοῖς. Affertur verò & in ſingul. λθικὸν ἀμπέχεσθαι ex Ariſtoph. Archarn.) item λθικὸς οἶνος, (quò pertinet illud apud Heſiodum λθικοὶ βότρυες) item λθικὸς κρόκος, item λθικὴ ῥὶξ, ſeu λθικὴ τρίχες: ſed etiam λθικὸς ἀνὴρ, qui albus eſt facie, ſeu cādidus. vt in prouerbio, οὐδὲν λθικῶν ἀνδρῶν ὄφελος) Sic Philoſtr. epiſt. 16, ὑάκινθος μὲν οὖν λθικῷ μειρακίῳ, πρέπει δὲ παρειαῖς μέλασι. Sciendum eſt autem, ſicut λθικὰ interdum ſine adiectione ponitur pro λθικὰ ἱμάτια, ſic & λθικὴ inueniri cum alibi tum in Epigr. pro λθικὴ τρίχες, ea videlicet forma qua dicitur etiam πολιαί, & à Latinis itidem Cani. Ab illo autē λευκὰ ἱμάτια factum eſt λευχμονεῖν pro λευκοῖς ἱματίοις ἀμφιέννυσθαι, vt Gall. dicitur s'habiller de blanc, vel s'accoutrer de blanc, vel Porter du blanc. Hoc præterea eſt animadvertēdum (quod & ad alia colorum nomina pertinet) quāuis λθικὸν χρῶμα dicatur, (aut λευκὸν, ſubaudiendo χρῶμα) Plutarchum tamen dixiſſe in l. De diſcern. adul. loquentem de chamæleonte, αἰτίαν χρείαν πλὴν τῶ λευκοῦ σκιαφορεῖσθαι. At in Alcibiade regularius loquutus eſt, vtens nomine χρῶμα, vbi de eodem animali, chamæleonte videlicet, ſermo ei eſt: πλὴν ὁπόταν ἐκβῇς λέγεται, τότε ἐν ἐκείνοις τῶ χρῶμα, τὸ λευκὸν, ἀφομοιοῦν ἑαυτόν.

Λευκὸς à λεύσσω (id eſt video) deriuat Etymolog. cui derivationi ſubſcribit etiam Euſtathius. (quem & ego ſequens, locum ei hic dedi) Huc autem pertinet quod Gallicè dicimus Vne couleur fort noyante, id eſt Demorte.

Λευκὰ ἐμπλάστρα, emplaſtra quædam alba, lenia, ferè nō grauibus vulneribus accommodata, præcipuéque ſenilibus. Quale eſt quod habet ceruſſæ p. LI, ſeui vitulini curati & ceræ, ſingulorum p. XLVIII, olei heminas tres, ex quibus ea ceruſſa coquitur. Celſ. lib. 5. c. 19.

Λθκὸν ἦμαρ apud Hippocratem i τῶ ἀφορισμῶν, teſte Gal. Sed & ſylueſtre raphani genus (quod Græci agrion, Pontici armon) alii leucen vocant, Latini armoraciū, vt tradit Plin. apud quem eſt leuca gemma quæ alias Μελαγχαίτης.

Τὸ λευκὸν τῶ ὠοῦ, Album oui, Albumē oui. Plinius autem apud Ariſtot. τὸ λευκὸν vertit etiam album liquoris. nam hæc illius verba, ἡ δ' ἀρχὴ τῶ ζώου ἐστὶν ἐν τῶ λθκῶ, vertit, Ipſum animal ex albo liquore qui corporatur.

At τὸ λευκὸν τῶ ὀφθαλμοῦ, Album oculi, Celſo. Et τὸ λευκὸ ὑπὸ ἀφύσης apud Ariſtot. non addito genitiuo.

Λευκὰ Ariſtoteli De anim. hiſt. lib. 7, cap. 1, Quæ eueniunt fœminis admodum puellis, vt menſtrua in pubertate. v. l. ex Gazæ interpretatione.

Λθκὸς, Limpidus. vt λευκὸν ὕδωρ apud Homerum τὸ διαυγές. Sic Erymanthus apud Callimachum hymno in Iouem, λευκότατος ποταμῶν, limpidiſſimus fluuiorum. Et apud eundem hymno in Cererem λευκὸν ὕδωρ & λευκὸν ῥόος ſchol. exponit λαμπρόν. At verò apud Heſiodum quidam ver λθκὸν dici putarunt ab hilaritate quam affert. ‖ Λευκὸς, Serenus. vnde & ipſa γαλήνη, id eſt ſerenitas, ſeu tranquillitas maris, ab Homero vocatur λευκὴ, Odyſſ. x. vt videlicet vicißim turbati maris fluctibus nigror tribuitur. Crediderim tamē poſſe hîc quoque quandam limpitudinis ſignificationē habere hoc nomē. ‖ Λευκὴ ἡμέρα, Fauſtus Dies, Felix dies. (quo dixerunt modo & Latini poetæ diem ſeu lucem candidam, ſi bene memini) Sed vocatur λευκὴ ἡμέρα dies etiam ille quo genio indulgemus. Et λευκὸν ἡμέραν διάγειν, quod exponitur etiam Hilariter & iucundè diem tranſigere. affertúrque ex Silio, - albóſque dies horáſq; ſerenas. Sed meam illam interpretationem ſumpſi ex Plutarcho in Pericle, qui etiam docet ſumptam hanc λευκὰς ἡμέρας appellationē ἀπὸ τῶ λθκαίνειν ἡμέρας. Item λευκὴ ψῆφος (vt Lat. Albus calculus) à Luc. copulata cum σκληρότης. Vide & Euſtath. pag. 917. ‖ Λθκὸς, Perſpicuus, Dilucidus, vt λευκὸς λόγος. Sic λευκὸς στίχος Epigr. lib. 2, versus cuius ſententia eſt perſpicua. Poſſit autē (vt opinor) hæc metaphorica ſignificatio coniungi cum ea qua dicitur de limpitudine aquæ. nam perſpicuitas eſt quædā orationis veluti limpitudo.

Λεύκος (retracto in priorem accentu) nomen propriū apud quendam comicum qui citatur ab Athenæo. Sic autem & apud Gallos Blanc aliquorum virorum, & Blanche aliquarum fœminarum eſt nomen, ſed ita vt hac in re ſæpe malè rebus ſuis nomina conueniant.

Λεύκος, Auis proprium nomen apud Philoſtr. in Heroic. vt quidam ann. At in v. l. ſcriptum eſt λευκὸς, & exponitur Ardeola. Ibidem additur eſſe auem ex ardeolarum genere apud Ariſtotelem: vel potius epithetum duntaxat, quod iungi debeat cum ἐρωδιὸς. præſertim quum & compoſito nomine λευκηρώδιον appellet. Sed Plinius Ariſtotelem ſequens, ardeolarum tria genera enumerat, leucon, aſteriam, pellon.

C. Λευκόχαρος, Albicans in cinereum colorem. vt Bud. exponit in iſto loco Hippiatricæ, ὅταν ἡ λθκοχάρης, ὡς καλοῦσι μύρωνας, μὴ ἔχῃ λευκαίνειν, μηδὲ πυρρίζειν ἐξ αὐτῆς τὸ ὑγρόν.

C. Λευκέρυθρος, Alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Ariſtotele.

C. Διάλευκος, Albo intermixtus, Albo diſtinctus. vt διάλευκος χιτὼν apud Plut. in Alexandro, εἰ πλὴν Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν διάλευκον αὐτῶ χιτῶνα ἐφορεσθῆναι. nam hîc falli interpretes qui διάλευκον vertunt albū (perinde acſi διάλευκος nō eſſet aliud quàm λθκὸς) docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen & in v. l. exponitur Albus, item Albeſcens, & Medio candidus.

C. Ἐκλευκος, Valde albus, Cādidiſſimus. Bud. interpr. Candidus & intenſè albus. affertur autem huius ſignif. exēplum ex Ariſtot. De mundo, ἐφικνεῖται ἡ ἀκτὶς τὸ ἀφρῶδες ἐκλευκον. Eadem autem forma Exalbidum dixiſſe Plinium ſcribit idem Bud. pag. 330: ſed diſſentientibus multis, qui præpoſitionem Ex in illo nomine, ſicut & in verbo Exalbeſcere, non augere ſed minuere putant. His autem & ego potius quàm illi ſubſcribo.

C. Ὑπόλευκος, Aliquātum albus. Vel, Albicans, Candicans. Quidam tamen contrà interpr. Valde albus, exiſtimātes præpoſitionem ὑπὸ eſſe hic intenſiuam: ſed eos refellit Plinius, qui apud Theophraſtum ὑπολεύκους interpretatur Candicantes.

C. Μεσόλευκος, Albo intermixtus, Albo diſtinctus. Cui aliquid albedinis interiectū eſt, aut quaſi in medio poſitū vel Quē aliquid albedinis velut intercipit. Athenæus, vel potius Ephippus apud Athenæum lib. 11, de Alexādro loquens, χλαμύδα πορφυρᾶν ἢ χιτῶνα μεσολεύκους φόρᾳ.] Quo ex loco manifeſtiſſimum eſt nō recte inter-

pretes Plut. in loco quem paulo antè protuli ex eius Alexandro, μεσάλβιον vertisse Album. videmus enim, quem Plutarchus μεσάλβιον dixit, Ephippum μεσόλευκον appellasse. Nisi fortè μεσόλβιον quoque Album significare velint. vt μεσάλευκος & μεσόλβιος nihil aliud sint quã λευκός. quod absurdius etiam ab illis diceretur. Sed conuincit eos & Lucianus vbi μεσόλβιον χιτῶνα copulat cũ πορφυρῶν, scribẽs, ἢ μεσόλβιον χιτῶνα πορφυρῦν ἐνδεδυκώς.

C. Πάλβιος, Omni ex parte albus, Candidissimus. Eurip. Hecuba, πάλλευκον δέρμα.

C. Περίλβιος, Circumcirca albus. vel Admodum albus.

C. Ὑπόλβιος, Candicans, Albicãs, Albidus: vel Subalbidus, Subcandidus, Subalbicans. id est Aliqua ex parte albicans. Dioscor. lib. 4, c. 119, de cirsio, τὸ δὲ φύλλα βουγλώσσῳ ἐμφερῆ, δασέα μαστέως ἢ μαχαίρης, ὑπόλευκα. id est, interp. Plin. 27, c. 8, Folia bouis linguæ similia, minora, subcãdida. Exponitur etiam Canus, Incanus.

Λεύκανσις, εως, ἡ, Albedo, Albor. Candor. Aristot. Eth. 1, c. 6, τόν τ' ἀγαθὸν λόγον ὡς ἅπασιν αὐτῆς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνειν δίκαιός ἐστι· καθάπερ οὐ χρόνῳ ἢ ψιμυθίῳ τὴν τῆς λευκάνσεως. AT Λευκάνσις, ου, ὁ, hirci nomen apud Theocr. à candore denominati: vt μαίτης à μάσθαι, ita λευκάνσις à λευκός. Idyll. 5. Οὗτος ὁ λευκάνσις, ὁ κορυφαῖλος, εἴ τι' ὀχεύσεις Τὰν αἰγᾶν. φλασῶ τυ.

Λευκαί, Alba, Candida. idem quod λευκή. Nonn. λευκαὶ χαίτη, alba coma, seu cana. (nam & λευκαὶ dicuntur Cani, subaud. τρίχες, id est pili) Eidẽ λευκαὶ φωνή, vox clara, vt λαμπρὰ φωνή. Sic & Demetr. Phaler. scribit metaphoricè dici λευκὴν φωνήν. ‖Λευκαὶ est etiã herbæ nomen apud Dioscor. lib. 3, c. 113, vbi duo eius genera facit. quæ verò ea sit, nemo tradidit. Hermolaus & Ruell. scripsere herbam quandam esse in vinetis nascentem, mercuriali similem & congenerem, sed nullum autorem sequuti, vt annotat Gorr. De hac Nic. in Ther. v. 848, νὺ σὺ ποίης Λευκαίδος ἠρύγγου τε τὰ μείς ἀδρατίδα ῥίζαν. vbi annotat schol. ignorari quæ herba sit, Antigonum autem exponere λευκάδιον.

Λευκάω, ῶ, Album reddo. Dealbo. Et λευκόομαι pro eodem. Xen. Hell. 2, p. 278, ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύινα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο. Et Hell. 7, p. 377, τοὺς θύμακας μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππῆς τὰ κράνη, καλὸν ὄντες ὁπόταν. paulo pòst dicit, πάντες δὲ ἱκανῶντο ἢ λόγχας καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρυνόντο τὰς ἀσπίδας. Et in paũ. Dem. χῦ Σπφ. ψυδ. p. 143, λευκωμένον χαμαιπιτῶν, albo colore inductum, κἂν ἀπὸ τῆς χαμαιπιτῶν γενέσθαι τις ἐν ᾧ ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκε. λευκωμένον τι τὸ ὅτι ἢ οἰκοδομὴ κατεσκευασμένον. paulo pòst dicit, ὡς μάλθῃ γεγραμμένους τὴν μαρτυρίαν.

Λεύκωμα, ατος, τὸ, Idipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunque pro λελευκωμένον χαμαιπιτῶν, id est pro tabella albo colore inducta. B. p. 185, ex Demosth. Sed & Lysias pro eiusmodi tabella seu σανίδι (vt Demosth. schol. exp.) vsurpat. Turn. in annot. in præfat. Plinii, quũ diceret in albo nomina iudicum scribi solita fuisse, & alia multa iurisdictionis causa, vt edicta quædam & leges prætoris, (nefásque fuisse album corrumpere) item nomina decurionum: addit, Album autem quid sit, ita à Suida explicatur, λεύκωμα πῖχός ἐστιν ἀλειμμένος γύψῳ ἐπὶ χάρτου πολιτικῶν πράξεων ὑπογραφῆς, id est, Album panes est gypso illitus, ad negotiorum ciuilium descriptionem aptus. Itaque albũ à charta distinguit Vlpianus, his verbis, Siquis id quod iurisdictionis perpetuæ causa, nõ quidem prout res incidit, in albo vel in charta vel in alia materia propositum erit, dolo malo corruperit. Est tamẽ album charta etiam & tabula in qua aliquid scribebatur, vt verbi gratia in qua erant iudicum nomina scripta: sic in qua decurionum, in qua senatorum. Dion, τὰ τῶν ὀνόματα συμπεσόντων τῶν βουλευόντων εἰς λεύκωμα ἀναγράψαι ἐξέθηκε, καὶ ἐξ ἐκείνου ἢ νῦν κατ' ἔτος οὕτω ποιοῦσι. id est, Et nomina omnium senatorũ in album relata extulit: atque ex eo tempore sic quotannis fieri solet. Sic pontifex max. in albo historiam describebat. Cicero, Res omnes singulorum annorum mandabat literis pont. max. efferebãtque in album, & proponebat tabulam domi, potestas vt esset populo cognoscendi. Hæc ille. ‖Significat etiam album oui: & albuginem oculorum, quod etiam λεύκωσις dicitur. vt in Hippiatr. ἄριστον δὲ πάντων λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν. Dioscor. καθαίρει τὰ λευκώματα ἢ τὰ ὑπόσπιτα τῶν κέρατος. Ab Alexandro in Probl. DICITVR Λεύκωμον, vt λῆγμον. Hæc Bud. p. 185. Sed in loco illo Alexandri, lib. 1, probl. 114, vbi λεύκωμον pro λεύκωμα dictum scribit vt λῆγμον, exponens Alba cicatrix in oculis, vereres libri habent λεύκωμα, in quibus sic legitur, ὡς ἂν τοῖς λευκώμασι τῆς εὐλῆς πυκνωσάσης πως πόρος τῷ περιπεπόᾳ χιτῶνος, pro λευκώμασι, vt habent vulg. edit. Sic PRO Λεύκωμα apud Etymolog. reponẽdum λεύκωμα ex Suida, & pro εἰλημμένος, ἀλειμμένος, & sic legendum, λεύκωμα, πῖτας γύψῳ ἠλειμμένος, πρὸς χάραγμα πολιτικὰ ὑπογράφεις.

Λεύκωσις, εως, ἡ, Albugo. idem quod λεύκωμα, de morbo oculorum in Hippiatr. vt γλαύκωσις. B. AT Λευκωσία, vna Sirenum. v. l.

Λευκόω, Dealbo, Candidum facio, Album reddo. Et λευκόομαι, Dealbor, Albus reddor. Item neutraliter Albus seu candidus sum, Albeo. Theophyl. ep. 15, ἢ δὲ χροιὰ τῷ σώματος οὔτε πρὸς τὸ φλυκτιᾶν ἐλευκόετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκάφη. Item λευκόομαι τὴν πέτρα, Albescunt mihi pili, id est Canesco.

Λευκασμός, οῦ, ὁ, Dealbatio. vel Candor. v. l.

C. ΑΠΟλευκόω, Dealbo, Candefacio, Candifico, Candido. vt Plaur. dicit ebur candefacere: & Næu. Succis herbarum candificans cutem. & Pompon. Vestem lixiuio candidans.

C. ΔΙΑλευκόω, idem. Vel Perfundo albore & candore.

C. ΕΠΙλευκόω, idem. Vel In superficie dealbo.

C. ΥΠΟλευκόω, Subalbidum facio, Subcandidum reddo.

¶ Λεύκη, ης, ἡ, Populus alba. seu (vt Virg. appellat) Populus candida. quam ἐξαγριοῦσι (id est in nigram mutari) tradit Theophr. De caus. pl. lib. 2. Dioscor. lib. 1, c. 110, λεύκης τὸ ἄνθος ὁ φλοιὸς ἰσχιάδας ὠφελεῖ ἢ στραγγουρίας. vnde Plin. lib. 24, c. 8, Populi albæ cortex potus ischiadicis & strangurię prodest. ‖Λεύκη, Vitiligo alba: cutis carnisq; præter naturam albedo. neque enim ad solam cutem sed ad subditam etiam carnem vitium hoc pertinet. qua inualescente, alimentum non iam in rubram carnem vertitur, sed in prorsus albam, qualis est polypodum & locustarum, cæterorúmque crustaceorum, exangui & alba carne præditorum. sed & sensus, ac præsertim tactus, in ea affectione obtusiores redduntur: vt inter alia Gorr. tradit, addens, Id malum videtur esse quod vulgò nostri homines lepram albam vocant, quódque Auicenna Albaras album nũcupauit. Differt autem à lepra & elephantiasi, quòd hæc sine cum asperitate cutis, rosione, pruritu & squamulis: λεύκη verò cutim habeat læuem sine vlla aspredine & rosione. Nomen habet vel ἀπὸ τῆς λευκότητος, vel à quadam similitudine cum populo arbore quam λεύκην appellãt. vt enim foliis & cortice candida est, sic & cutis eius quem is morbus occupauit. Paul. Æg. lib. 4, c. 5, ἡ λεύκη μετάβολή τις ὅλη τῆς χρωτὸς ὅτι τὸ λευκότερον, κατὰ χλίχρου τι καὶ κολλώδεις γινομένη φλέγματος. quomodo autem λεύκη & ἀλφὸς differãt, Actuar. docet. Dioscor. videtur etiam ἀλφὸν λευκὸν vocare τὴν λεύκην, lib. 3, c. 52, de ruta. Idem cum hoc morbo esse videtur qui à Plutarcho DICITVR Ἐπιλευκία suprà in Λέπρα. ‖Λεύκη dicitur à quibusdam τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός, vt habetur apud Dioscor. Mercurialis esset nisi per medium folium, huic alba linea transcurreret. Gorr. AT Λευκαὶ locus quidam Idæ montis, VND Λευκῆναι, αἱ, Castaneæ nuces. v. l. ex Gal. ἀπὸ ἀχυμίας.

Λεύκινος, ου, ὁ, Populeus, Populneus seu Populnus. Aristot. Œcon. 2, σίφαγος λεύκινος.

¶ Λευκίσκος, ου, ὁ, Piscis è mugilum genere, paulo tamen candidior & minus capitatus. v. l. ex Galeno. In iisdem v. l. EST Λευκίον, ου, τὸ, ex Theophrasto lib. 4, Hist. pl. pro Viola matronalis. Sed fortasse ibi putet aliquis scribendum λευκόϊον.

ΛΗΓΩ, F. ξω, Cesso, Desino, Finem facio. Il. 1, Ἦν σύ μὲν λῆξον, σὺ δ' ἐπείθεο. Il. 9, Οὐδὲ τί τ' ἔλπεται μάχης λῆξαι, ὥστε δ' ἐπ' αἰσυλήτῃσιν. Hesiod. Erg. Ἀρχόμενόν τε σπεῖσαι καὶ λήγοντα προπόσασθαι, Μέσσον δὲ φείδεσθαι. Xen. Pæd. 7, ἵνα δὲ ἀρξάμενοι εἰκότως τῆς ἡδονῆς παύοιντο, οὐκ ἐλλείποντες ἀλλ' ἐπιλήγοντες. Alex. Aphr. ἐν μείζοσι λήγουσι, in maioribus finem faciunt seu terminãtur. Rursus Xen. μέχρι σοι λῆξαι αὖτη ἡ μετεμέλεια, nũquam tibi desinat &

finem faciat hæc pœnitentia, id est Nunquam desinas A eius rei pœnitentiam agere, Nunquam non eius rei te pœniteat. Interdū cum genitiuo cōstruitur. Hesiod. Theog. — Ζλῶα θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ αὐτῶν Ἀρχόμενοί θ' ὑμνεῦσαι θεαί, λήγουσί τ' ἀοιδῆς, & in eo canendi finem faciunt. Il.α, αὐτὰρ Ἀχαιμένων λῆγ' ἔριδος. Xen. Pæd.2, ἐπὶ δὲ ἐλπίδι τοῦ διώκειν, Isocr. λήγειν τῶν πόνων, Cessare à laboribus, seu Finem facere laborum. παύεσθαι. Et ex Plat. Epist. λήγω τῶν κακῶν, desino in malis versari. Aliquando cum participio. Il.φ, Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ἐναφιάλοις ἐπορίζων Πελὶ ἴλιον ἠγαθέην, Nō cessabo interficere, non desinam obtruncare. Et apud Plat. De leg. λήγω πιών. Sic apud eundem in Epist. αἰσχρὸν δ' ἂν εἴη τοῦτας τὰς πόλεις εἰς τυραννίδας τε καὶ ὀλιγαρχίας ἢ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν, nunquam desinere mutari. Vox etiam aliqua apud grammaticos dicitur λῆξις, vt Desinere, Finiri & Terminari apud Latinos. Ità λήγειν in regione aliqua dicuntur fines & termini, seu limites quibus terminatur. Plur. De Herodot. κλῆρος ἐλαυνόμενος αὐτῷ συμπίπτει ἐς τὰ λήγειν τὴν Σαλαμῖνα.

Λήγω transitiuè quoque capitur pro παύω, Desinere c & cessare facio. Od.χ, Οὐδέποτ' ὣς ἔπι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνου περ Πεῖσι πᾶσιν μνηστῆρας ὑπερφιάλως ἀποπέφνων. Il. φ, Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔλαφρα τὸ ὄν ῥόος, ἀλλ' ἔπι μᾶλλον Χώεται Πηλείωνι. Et Ια, Ἰδομενῆι δ' οὐ λῆγε μόρος. id est ἔπαυε.

Λῆξις, ιως, ἡ, Cessatio. παῦσις. Suidas. Item Terminatio.

(Λῆξις ab inusitato λήχω, pro quo λαγχάνω, Sortiri o. plerunque de sortitione causæ, id est exordio, vt B. annotat. Isæus, ἡ μὲν λῆξις τῶν κλήρου διαγραφή, ἡ δὲ τῆς ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰς ἐκείνη, sortitione hæreditatis circunducta falsi iudicium constitutum est, B.p.106. Idem, ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν οὗτοι. eo modo quo dicitur λαγχάνειν δίκην κλήρου, Dictare iudicium, Litem intēdere, Edere iudicium & actionem: vel Sortiri dicam, & hæreditatem iure petere. Demosth. ὁ μέντοι ὢν τῆς οἰκίας τῆς Ἀρχιάδου οὐδ' ἡ λῆξις αὐτῶν τῶν κλήρου ἐγένετο, qui nōdum erat in familia Archiadæ quum sortitio petitionis hæreditatis facta est. Plato lib. 8 De leg. λήξεων δὲ περὶ δικῶν καὶ μαρτυριῶν ἢ κλήρων, de sortitionibus causarum, de vocationibus in ius, de iis quos attestari oportet. Hæc ex B. In hac sign. f. ab Harpocr. & Suida exponitur ἴσκλημα. Et aliquā- g do subauditur δίκης aut alius genitiuus: vt apud Demosth. οὐκ ἦν ἐν ταύταις ταῖς λήξεσιν ὁμολογουμένη ἀπειλημένη τὰ τῶν θεῶν γράμματα. Sic Isæus p.46. μαίνεσθαι αὐτὸν ἡγούμενα τῇ λήξει, qui videlicet ἡμφισβήτει ἡμῖν ἅπαντος τοῦ κλήρου. Item Sors, Idipsum quod sorte obtingit, Portio, Conditio. κλῆρος, μοῖρα. Philo De vita M. lib.3, μετὰ δὲ πλοῦτον τὸν παρὰ θεοῦ, στέρησιν τῆς πατρῴας λήξεως ὑποπτώσασαι, διὰ τὸ τὰς κληρουχίας ἄῤῥητα δίδοσθαι, post mortem patris veritæ ne assignatione paterna priuarētur, seu portione agri quæ patri sorte assignata fuerat. quam κληρουχίαν ibi appellat. Philo De vita M. lib.1, τὸν συμμαχίαν ἀποστέργοντα ἐκείνῳ τὰς λήξεις λαβεῖν ἐπιχειροῦντα. (Sic apud Paul.5, λῆξις ἡμῖν dicuntur in partitione regnorum) Idem eodem lib. καινωνὸν δ' ἀξιώσας αἱρεθῆναι τῆς ἑαυτοῦ λήξεως, quem partis suæ cōsortio dignū censuerat. Theophyl. ep.29, ῥᾴστης πίστεως τὸ τῆς πατρίας τῇ πατρίᾳ, ἐφ' ἑτέραν μεταποιεῖσθαι λῆξιν. Synes. De insomn. ἐπ' ἀμείνονα βιοτεύειν λῆξιν, melioris sortis & conditionis. Idem ep.27, ὁ παρ' ἡμῖν ποτε τῶν ἀμείνονος λήξεως, qui apud nos aliquando præstantiorem obtinuit conditionem. Et sors beatorum λῆξις dicitur à Dionys. quam idem & χρηστὴν λῆξιν & ἀποκλήρωσιν appellat. Λῆξις, siue πατρῴα λῆξις, Hæreditas, κλῆρος, κληρονομία, Portio quæ è bonis paternis sorte obuenit. Poll. ἡ δὲ πατρῴα οὐσία καὶ λῆξις ὀνομάζεται. ΥΝΔΕ Ληξιάρχοι, Magistratus quidam Athenis qui tum alios tum eos qui iam suæ tutelæ facti erant, & iam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων, id est hæreditatis paternæ, in album ciuitatis inscribebant. Vide Poll.

ΑΤ Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, quod & γραμματεῖον simpliciter, & ληξιαρχικὸν, (& λευκώματα, id est albū) liber in quē pueorum nomina referebantur qui iam tutelæ suæ facti erant. ἐκθέσθαι τὰ λήξεων ἀρχεῖα, hoc est, τὰ κλήρων τῶν ἐν δήμοις. erant enim tum αὐτοκράτορες, hoc est sui iuris, & statuere de facultatibus suis poterāt. B.p.1185, ex Isæo, Demosth. & Æsch. Eius autem ἡλικίας tempus erat pubertas, vt

ex Lycurgi oratoris verbis liquet, quæ ex orat. κατ' Ἀριστογείτονος à B. ibidē citantur. Et εἰς τὰ ληξιαρχικὰ πινακία ἐγγεγραμμένος, in tabulas uibus suæ obrepsisse, seu falsò inscriptum esse. Luc. verò per translationem & iocum dixit ἐγγεγραμμένος εἰς τὰ δεδημοσιευμένα ληξιαρχικὰ, id est λεύκωμα: cuius dictionis imitatione Album Latinè dicitur. B. ΑΤ Ληξιαρχῶν Hesychio est γραμματεῖον εἰς ὃ πᾶς τις ἐνέγραφον: sicut in albo quoque leges prætoris & edicta quædam scribi solita fuisse Turnebus suprà in Λεύκωμα docuit)

C. Ἄληκτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Indesinens. Epigr. Et ἄληκτον neutraliter & aduerbialiter, Indesinēter, Iugiter. Il.ϛ, Καρδίη ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. vbi sunt & qui ἄλληκτον scribant cum λλ. (Ἄληκτος ab inusitato λήχω pro λαγχάνω, Qui nondum sorte obtigit, seu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθών, vt Eust. exponit. Idem alibi, ξωστὴν ἄδηκτα. Ὁ μήπου εἰπόντος ὡς μήπω μαρανθέντα, ἵπποι δριμέως φερόμενοι ἄληκτα εἶπον, ὡς μήπω λαχόντα) ΥΝΔΕ Ἀλήκτως, Indesinenter, ἀκαταπαύστως, seu ἄληκτον, vt Homer. loquitur.

ΑΤ Ἀληκτώ, οῦς, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quòd videlicet indesinenter persequatur improbos.

C. ΑΠΟλήγω, Desino. Aristoteles, εἰς ἓν ἀπολήγει, In vnū desinit, seu terminatur. Hom. Il.ζ, Ὡς αἰδὼς ἠμὲν νήπιον, ἠμὲν ἀφρήνα, ἢ δ' ἀπολήγει, hic sine casu. At alibi cum genitiuo, vt Il.φ, Ἀλλά τι καὶ δυσὶ πανάρμοιν οὐκ ἀπολήγει Ἀλκῆς. Et Il. ω, — γέρων δ' ἀπολήγει ἰδὼν ὃς ἔσσεται ἠδὲ γένηται. Sic dicitur & ἀποπαύομαι pro παύομαι. Notandum est autem reperiri aliquoties apud Homerum geminatum λ in hoc verbo, metri gratia. vt Il.ο, — ἵν' ἀπολλήξῃς ἀκαχήων. & Od.τ, Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόον οὐδὲ γοῆσαι.

D C. ΕΚλήγω, Desisto seu Desino ab, Cesso ab. Soph.

C. ΚΑΤΑλήγω, Desino. Item Terminor, Extremus sum. Et τὰ καταλήγοντα, Fines, Confinia, vt λήγοντα paulo antè. Καταλήγω transitiuè quoque capitur, vt λήγω. vnde καταλήξομαι apud Hesych. καταπαύσομαι. idem tamen καταλήγει neutraliter etiam exp. παύεται.

Κατάληξις, ιως, ἡ, Terminatio, Finis, Clausula. A Trapezuntio dicitur Pendula clausula: v.l. Hesychio παραχώρησις. ΑΤ Κατάλημμα, ατος, τὸ, diuersæ significationis est, si tamen mendosum non est. Hieronymus in Ierem. cap.25, Quumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur, & in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur; quod Symmachus κατάλημμα, Aquila ἐπεμβὰν vocat. cuius celeumatis & carminis sonitus vsque ad terræ extrema perueniet.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen cui ad perfectionem syllaba deest: pendulum à Trapezuntio dicitur.

c.2. Ἀκαταλληκτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Indesinens. nam ἀκαταλήκτως Hesychio est ἄπαυστον. At ἀκαταλήκτου metrum dicitur cui in fine nihil deest: oppositum τῷ καταληκτικῷ.

ΥΝΔΕ Ἀκαταλήκτως, Indesinenter, ἀδιαλείπτως. Suidæ est ἀκαταπαύστως.

c.2. Βραχυκαταλήκτος, In breuem desinens. Qui in breuem terminatur. At βραχυκαταλήκτου μέτρα dicūtur quæ in fine velut decurtata sunt, Quorū fini pes integer deest, vt habent v.l. ΕΤ Βραχυκαταληκτῶ, ῶ, Fut. ήσω, In breuem desino seu terminor. vel etiam, Vno pede breuior sum, Vnus pes mihi ad perfectionem deest.

c.2. Ἰσοκαταλήκτος, Similem terminationem habens, Qui simili terminatione clauditur: vel Æqualiter desinens: iuxta mensuram scilicet & numerum syllabarum eorum verborum quæ membra orationis claudūt. quod & ὁμοιοτέλευτος.

c.2. Ὑπερκαταλήκτου metrum dicitur quod syllaba aut pede in fine versus abundat: cui opponitur βραχυκαταλήκτου.

C. ΜΕΤΑλήγω, Desino seu desisto, Cesso. Il.ι, Ταῦτά κέ οἱ παλίσσυτα μετὰ λῆξαντα χόλοιο. id est λήξαντα, παυσαμένῳ. vbi sunt qui λ geminant, vt in ἀπομάξεις suprà.

C. ΠΑΡΑλήγω, Penultimus sum. vnde παραληγόντων, penultima syllaba.

c.2. Βραχυπαραλήκτου, Quorū penultima breuis est. ΕΤ Βραχυπαραλήκτοις dicuntur quæ penultimam brevem habent.

Λ H Θ Ω, F. ω, Lateo. Il.ω, Καὶ δέ κε γηγενέεσσιν Πείσμα φρεσὶν, μέδε μοι λιτάων, Ὄφρ' ἤδη τινὰ σ' ἠὲ ἰδοιμι ἠὲ

νῆας Ἀχαιῶν. Od.τ, Πάντως παρελείπομεν αὐδήσεις, οὔτε με λέ- A
θει: Ἔρδουσα μέγα ἔργον, Nec me latet facinus quod admi
sisti, seu Nec me clam est, Nec me celare potes. (nam
λανθάνειν Plutarcho est Celare) Il.ω, Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελ-
θὼν Πρίαμος, clā illis ingressus est. Od.μ, οὐδ' ἔλαθ' Κίρκην
Ἐξαίφνης ἐλθόντες ἐλήθομεν. Il.ω, — ἐδέ μιν ἠὼς Φαινομένη λή-
θησεν ἐπιπρὸ ἄλαδε, nec clam eo aurora apparuit. Pro Ce
lare non incommodè accipi potest Od.τ, de Penelope
quæ retexēdo telā procos eludebat, Ὡς πείσεις μ' ἐλαθεν
ἐμὸν κατὰ θυμὸν Ἀχαιούς, celabā & clā habebam illos, vide-
licet animi mei cogitata & voluntatem. Vtitur Xen. B
quoque in Agesil. φθάνων δὲ ὅπου δέοι, λήθων δὲ ὅπου
πολεμιωτέρους, latens, vel etiam celans. Opponitur ei
& μέμνημαι. vbi siquis in priore signif. nolit, possit ac-
cipere pro Obliuisci facio, sic vt Λανθάνω vsurpatur, vi
delicet pro λαθεῖν ποιῶ. Il.ψ, Nestor ad Achillē, Ὡς μοι
αἰεὶ μέμνησαι ἑταίρου, οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧς τάχα μοι
μετ' Ἀχαιούς. pro δι' ἧς τιμῆς, quo honore inter Achæos
me affici deceat non te later. Λήθομαι, Obliuiscor.
Il.α, Θείης δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ, non obliuisce-
batur mandatorum filii sui. Il.ε, Οὐδὲ μὲν ὑμὸς Κασιγνήτου ἐλάθε- C
το πωλητάων. Il.ρ, sub finem, Οὔλον κεκληγυῖαι ἵεσαν, λήθοντο
δὲ χάρμης. Il.ε, Nestor ad Achillem iratum, — σὺ δὲ λάθεσ-
αι. αλλ' ἔπι καὶ νεῶν Παῦε, ἵα δὲ χόλον θυμαλγέα. Il.ρ, Οὐδὲ σέ-
θεν Μενέλαε δοκεῖ μάκαρας λελαθέσθαι. pro ἐλάθοντο. Et passi-
gnif. ex Soph. ἐδέσποτ' ἀνοσίως, pro λήθης τυχεῖν μὴ δυ-
νάμενον.

Λήσμων, Obliuiosus, Immemor. Themist. in or. περὶ φιλίας,
Οὕτω πλὴν ἐμοὶ μὲν ἀγνῶτες χρήσιμοι καὶ λήσμονες, καὶ ἐκ τῆς
φιλίας ἀχρεῖοι. B.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, Obliuio. Hesiod. in Theog. v. 55, de filiabus D
Μνημοσύνης, id est Musis, Λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε
μερμηρεώων.

Λῆσις, ιος, ἡ, idē. seu λήθη. vt λῆσιν ἔχειν, Obliuisci, Obliuioni
tradere, seu mādare, ὀπλαστιανῆς. Soph. Œd. Col. p. 190,
τὰ δ' ἐν μέσῳ, Ἣ λῆσιν ἔχει, ἢ δι' οὐσιοῦς πιπ. id est ἢ ὀπλίσαι-
σιν ἢ οὐ φρονπίζεις.

C. Ἄλησος, ᾱ, ὁ ἢ ἡ, (q. d. Inobliuiscibilis) Qui obliuioni mā-
dari minimè potest, vt ἄλησος αἰάλαψις, Philoni, Ap-
prehensio quā nulla inobscūrabit obliuio. Alia exem-
pla habes in ἀλάστωρ sequente. Et εἰς τὸ ἄλησον, Ita vt obli- E
uione obscurari nequeat. Philo De vita M. lib. 1, φιλοσο-
φίας αἰωνίζων ἀεὶ δόγματα, ἢ τῇ ψυχῇ διαγινώσκων ἀνοχλῶς,
καὶ μνήμῃ παραδιδοὺς ἀκαταπήμονος εἰς τὸ ἄλησον αὐτά, & apud me-
moriam fideliter citra vllam obliuionem deponens.
Ἀλήστων Hesych. exp. ἀληθαρχόντων.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄλησος, Cuius indelebilis est
memoria, Cuius perpetua erit memoria. vt ἀλαστα
κακά, Mala quæ nunquam obliuioni tradentur, Mala
(vt Horatiano gerundiuo vtar) non obliuiscenda, &
per consequens, grauissima. Sic πένθος ἄλαστον, Luctus F
grauissimus, apud Homerū & Heliodum. Itidem Ἀλα-
στον aduerbialiter. vt ἄλαστον ὀδύσομαι, pro ἀλάστως, Mœreo
grauissimè. Ἄλαστος itē Qui mala ἄλαστα intulit: vt Il.
χ, Ἕκτορ ἄλαστε. Vide Eustathium. Dicitur autē Ἀλα-
στος Doricè pro ἄλησος. vt ἄλησος αἰάλαψις, apud Philonē.
hoc autem est à λήθω formatum, præfixo α priuatiuo.
Sunt & aliæ huius nominis ἄλαστος deriuationes quas
vide apud grammaticos.

Ἀλαστέω, ήσω, F. ήσω. Indignor, Mœrore afficior. Propriè verò
Indignor ob mala ἄλαστα: quæ autem ea sint, modò di- G
ctū est. Il.μ, — καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα. Vbi Eustathius an-
notat ἀλαστῆσαι esse διανοηθῆναι, ὡς ὅτι ἀλάστους πάθοι. Suidas
autē ἀλαστῆσαι exponit αἰτιάσεως διανοηθῆναι. vt sit ἀ-
λαστῆσαι non ad tempus indignari, sed ita vt nunquam o-
bliuiscamur mali, siue iniuriæ nobis illatæ. Ita enim
existimo Suidam intellexisse, aut eum ex quo hāc ex-
plicationem descripsit.

C. Ἐπαλαστέω, Indignor super aliqua re, Grauiter afficior
aliquā ob rē. Od.α, Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς
Ἀθήνη. vbi schol. exp. ὅτι ἐπὶ τοῖς λιχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δυ- H
νεῖς ἦσι, διανοηθῆσασα: sicut Eust. quoque, διανοηθῆσασα
ὡς ὅτι ἀλάστους καὶ διαθήσοις κακούς.

Ἀλαστάω, Idem quod Ἀλαστέω. Hes.

Ἀλαστωρ, ορος, ὁ, Qui ἄλαστα perpetrauit, id est non obliui-
scenda: vel, quorum diu duratura est memoria. ἀλάστωρ

enim dictus est ὁ ἄλαστα καὶ πολλὰ κρόνον μεμνησθήσόμενα
διδρακώς, vt in ιλ. κφ. ait Plutarchus. Idem De def. o-
rac. δαιμόνων τοὺς ἀλάστορας & παλαμναίους ὀνομάζουσιν ὡς ἀλή-
στων πάλαι καὶ παλαιῶν μιασμάτων ποινὰς ἐπιόντας. id est, dæ-
monum quos ἀλάστορας & παλαμναίους vocant vt flagi-
tiorum quorundam ἀλαίστων & veterum pœnas perse-
quentes. Grammatici in hoc consentiunt vt ἀλάσ-
τωρ propriè dicatur dæmon infestus (id est genius, vt
quidam volunt) mala inferēs ἄλαστα, id est quorū dura-
tura sit memoria, & per consequens grauissima. At Iu-
piter ἀλάστωρ, vt vult Eustathius, Qui mala infert ἄλα-
στα, aut, Vindex iis qui ἄγαστα mala passi sunt. Vel, Quē la
tere nemo potest. (Secūdum quam vltimā expositio-
nem, fuerit ἄλαστα à λήθω, pro λανθάνω id est Lateo) Per
catachresin autem (inquit) dicūtur etiam simpliciter,
οἱ ἁπλῶς φαῦλοι ἐχθροί. Vbi videtur eos sequutus qui in
hoc Sophoclis loco, ὡς χερσὶν ὧδ' ἐμαῖσιν ἔκτα τοὺς ἀλάστορας ex-
ponunt τοὺς ἐχθροὺς τοὺς ἀλιτηρίους.

Ἀλάστωρ, inquit Budæus, aliquando significat furiā.
Synes. Ioanni, Αἱμωλίου γὲ ἀλάστορας δεδιώς. hoc est, furias
necis vltrices Æmylii metuim⁹. Plut. in Cicerone, ὥστε
& παρελθεῖν εἰς τὴν Καίσαρος οἰκίαν διενοήθη κρύφα, καὶ στάξας
ἑαυτὸν ὅτι τῆς ἑστίας, προσοφθῆναι ἀλάστορα, impingere fami-
liæ Cæsaris furiales intemperias. Pausan. in Arcadicis,
καὶ αὐτὴν ἡ Ῥυδία διδάσκει τὸν Ἐριφύλης ἀλάστορα ἐς ταύτην τὴ
χώραν οὐ συναπολουσθῆναι. Dicitur verò ἀλάστωρ etiam,
sicut ἀλιτήριος, de homine, pro Pernicies, Internecio &
Pestis. Athen. ιβ, Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἀπάσης ἡμῶν Σικε-
λίας ἀλάστωρ, hoc est, depopulator, pestis & interne-
cio totius Siciliæ. Demosth. Pro corona, αὐθρωποι καὶ πό-
λακες & ἀλάστοις, πικρωτερασιδῶσι ταῖς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίσι,
de proditoribus patriæ loquens. Pausan. in Achai-
cis, Καλλικράτη δὲ ἀτάσης τῆς Ἑλλάδος αἰδοῖ ἀλάστορι. Di-
cūtur autem ἀλάστορες furiæ, διὰ τὸ τοὺς ἀλάστορας & παλα-
μναίους καλάζειν: homines verò ἀλάστορες, διὰ τὸ τὰ ἑαυτῶν
ἁμαρτάνειν ἐφ' οἷς δεῖ ἀλᾶσθαι καὶ στάζαι. Hæc Budæus
Comm. pag. 211, & 213.

C. Παραλάστωρ, Qui prorsus ἄλαστα perpetrauit. In v. L Ge
nius malus, Vltrix conscientia. Vide Ἀλάστωρ.

C. Ἐκλήθομαι, Obliuiscor: ΑΤ Ἐκλανθάνω, Obliuisci fa-
cio, Facio vt memoria excidat. Il.η, de ventre iubente
semper strenuè comedere & bibere, ἐκ δέ μοι πάντων Λη-
θάνει ὅσσ' ἐπάθομεν. id est ποιεῖ λανθάνεσθαι.

Ἔκλησις, Obliuio.

C. Ἐπιλήθω, Obliuisci facio, Obliuionem induco. Od.υ, de
somno, ὁ κρύπτει τ' ἐπάλυσιν ἀπάντων Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπὶ δὲ
βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ. sicut Plut. in lib. qui περὶ εἰς ἑαυτὸν
εὐθυμίας inscribitur, οἱ δοῦλοι πολλῶν διακοπτόντων ὀπλαθησίαν πα-
ρασκευάζουσιν. Eadem SIGNIFICATIONE. Ἐπίληθον, Quod obliuionē
inducit. Od.δ, — εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ὅς τε χόλοιο, Νηπε-
θές τ' ἄκοτον πεκακῶν τ' ὀπίλησιν ἁπάντων. vbi annotat
Eust. Aristarchum περισπωμένως scribere, quasi no-
men neutrius generis, quod signif. τὸ ὀπλητικόν: Ascalo
nitem verò περισπᾶσθαι, veluti participiū, vt sit τὸ πιὸν
ὀπλαθησόμενον. quam tamen eius scripturam non pro-
bari dicit. Ἀπολήθομαι, Obliuiscor. Od. ι, de Vlys-
se qui mergebatur, Ἀλλ' οὐκ ὡς ἅλμης ἐπελήθετο, πειρόμενός περ,
Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλάσσατ' ἀυτῆς. Hesiod.
Erg. Καὶ νυ δίκης ἐπέβησε, βίης δ' ὀπάλητο πάμπαν. Ari-
stoph. Nub. - ἀλλ' ὡδὶ ὀπλήσει σύ γε, statim obliuiscēris.
In hoc autē Iliad. loco, Τοῦ δ' ὀπαλέσθαι ὅτ' ἐχρῆ καὶ φαί-
διμος Ἀπόλλων Ἥρωι Λαομέδοντι πολίατο μισθὸν ἀθέσθαι, positum
esse ὀπαλέσσατο pro ὀπλαθέσθαι annotatur. Pass.
autem signif. dicitur, ὀπάλαμαι, Obliuioni traditus
sum, Obliuioni datus sum, Obliuione tectus & obru-
tus sum, In obliuionem veni, In obliuione iaceo. Sic &
ἐπιλήθω.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Obliuiosus, Quem facilè capit obli-
uio, Cui facilè surrepit obliuio: interdum etiam Obli-
tus, Quem cepit obliuio, Immemor: quum videlicet
additur genitiuus. Æschin. contra Ctesiph. ἅπαν κατανοή-
σητε ὅτι τοὺς ὑπὲρ τῶν πολλῶν λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ὀπλησμονεῖν ἐπι-
λαμβάνεσθε ἢ σαυτὸν παραλογίζεσθε. Synes. Ep. 57, κατεχόμενος
δὲ ὑπ' αὐτῶν, ὥσπερ ὑπὸ τῶν ὀπλησμόνων εἰμὶ, καὶ τῶν φρενῶν ἐκ-
μένειν ἔοικα, obrutus ab ipsis, non memini mei, seu digni-
tatis meæ. Sic apud Æsch. τῆς ἑαυτοῦ ἀξιώσεως ἐκ ὀπλη-

ων, non oblitus, nō immemor. Et Xen. ὧν ἥμαθον ὀπαλησμονέστερον, eorum quæ didici minus memorem. Aristoph. autem DIXIT Ἐπιλησμόπτης pro Ἐπιλησμονέστατος, quasi ab Ἐπίλησμος. In Nubibus, Οὐκ ἐς κόρακας ἐπιφθερεῖ ὀπαλησμόπτατον καὶ σκαιόπτατον γερόντων; vt Cic. De Senect. Stultus & obliuiosus senex. Pro ὀπαλήσμων verò dici etiam ὀπαλησμονὴς annotatur in v.l. sed sine exemplo: putóque errori occasionem dedisse comparatiuum ὀπαλησμονέστερος.

Ἐπιλησμοσύνη, ης, ἡ, Obliuio. Suid. ex Cratino. ET Ἐπιλήσιμον pro eodem ex Alexide, apud eundem Suidam. At Ἐπιλησμονὴ in v.l. perperam ex Aristoph. schol. pro Ἐπιλήσμονι.

ex. Ἀνεπίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui obliuioni tradi non potest, Obliuione indelebilis. vt ἄληστος suprà.

Λήθη, ης, ἡ, Obliuio: Memoria abolita. Plut. Symp. συμπλώματα τῆς λήθης enumerans, ὕπνοι μὲν ἀθρόοι, φλυσμοὶ δὲ ῥώσεις, πλεονασμοὶ δὲ καλιᾶς, ἐξύπνης ἢ ὀργῆς, λήθαί τε καὶ παραφοραὶ διάνοιας. Idem in Erot. λήθη δὲ λόγου, λήθη δὲ πάτρας. Sicut verò apud Latinos dicitur obliuio aliquem capere, ita λήθη αἱρεῖν apud Græcos. vt Il. C, μηδέ σε λήθη | αἱρείτω· σὺ δ' αὖ σὸν μυίφορον ὦπα σαώσεις, caue te horum mandatorum obliuio capiat. Eodem sensu Demosth. Pro cor. ἵν' ὑμῶν ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἴσχῃ ὥστ' οὐ μεμνῆσθαι ὑμᾶς λόγους οὓς ἐδημηγόρει. Item Tradere obliuioni & παραδιδόναι λήθῃ sibi respondent. Luc. ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν τῇ λήθῃ παραδέδωκας, hanc totam partem obliuioni tradidisti. Item αἰμπολᾶν λήθῃ, quod Homerus dicit ὀπιλήθειν & ἐκλήθειν. Isocr. ad Demon. ὥστε μηδὲ τὸν ἄπαντα χρόνον δυνάσθαι λήθῃ ἐμπολῆσαι τὰ ἐκείνου διορθώματα. Eo sensu Æschin. contra Ctesiph. ἐπῆρεν παρεμβολὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἰς λήθην ἡμῖν βούλεται τῆς καταγνώσεως ἐμβαλεῖν. quod Obliuione obruere dicūt Latini. | Λήθη fingitur etiam dea quædam obliuionis: quam Latini quoque Lethen appellant. Plut. Symp. 7, οὐκ ὀρθῶς οἱ παλαιοὶ παῖδα Λήθης τὸν Διόνυσον ἔδυ γὰρ πατέρα θεσπιῳδεῖν. Idem in lib. De sera numinis vindicta, commemorat quendam τῆς λήθης πίνειν, sicut Aristoph. quoque in ranis, τὸ λήθης πιδίον. Est & λήθης fluuius quidam. Plut. Probl. ex Cicerone de D. Bruto, Λιπαίνειαν ἐπλησίον, καὶ θεσπεσίως ἐπέκεινα φρατρίδας ἰδρῦσαι τὴν τῆς Λήθης ποταμόν. Luc. Tim. καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών. De quo Lucan. lib. 9, Quam iuxta Lethes tacitæ perlabitur amnis, Infernis (vt fama) trahēs obliuia venis. Et Ouid. Non ego, si biberes securæ pocula Lethes, Excidere hæc credam pectore posse tuo. Doricè autem DICITVR Λάθα pro Λήθη, id est Obliuio. apud Plutar. Ἅπαντες ἀΐδαο ἤλθον καὶ Λάθας δόμους.

C. Λήθαργος, ν, ὁ ἡ ἡ, Qui citò obliuiscitur alicuius rei. ὁ τῇ λήθῃ ἑαυτὸν ἔχων, vt Eurip. schol. exp. Similiter autem Hesychio est ὁ ὀπιλήσμων, & Suidæ. Sed & equorum οἱ ἀσθενεῖς καὶ ῥαθυμοὶ dicuntur λήθαργοι, vt idem tradunt: qui videlicet natura sua ignaui & torpidi sunt, ac calcariū ci tò obliuiscuntur. Sic ex Zenodoto λήθαργοι affertur pro Torpidi ac segnes. Λήθαργος SIVE Λήθαργία, frigida & humida cerebri intemperies à pituita frigidiore & humidiore cerebrum madefacitēte, febrem lentam, obliuionem, marcorem, inexpugnabilem, penè dormiendi necessitatem inducēs. Oportet autem humorē à quo fit, frigidum esse & simul humidū: alioqui non iā λήθαργος sed κατοχὴ siue καταληψις excitatur, medius inter phrenitidem & lethargum affectus: quem tamen Alex. Trall. sub lethargo comprehendit, & non legitimè lethargum appellat. Consequitur autem febris lethargū: qua in re, præter alias differētias, à caro lethargus differt. febris enim τὸν καῦσον solet præcedere, eáque vehementior. itaque sopores qui per febrū circuitus συμπλοκαῖς ægrotos premunt, magis καρωτικοὶ sunt ἢ λήθαργοι. est enim ὁ κάρος velut symptoma quoddā, λήθαργος per se consistit, & cerebri actiones labefactat. Hæc inter alia ex Gorr. qui post duas lethargicorum differētias, addit, omnes esse obliuiosos, stupidos, mente captos, crebrò oscitare & hiare, ac sæpe hiante bre persistere, velut os claudere oblitos: vrinæ (quam reddunt immātorum lotio simile) sæpe in manus sumpta maculas, se tenere non meminisse. Celsus dicit phrenesi esse contrarium: esse enim in eo marcorem & inexpugnabilem penè dormiendi necessitatē: quum in illa sit difficilis somnus & prompta ad omnem audaciā mēs. Plinius modò lethargum vocat, vt & Celsus & alii, modò veternū. Horat. Grandi lethargo oppressus. Quintil. Graui lethargo pressus. • ET Ληθαργικοί, Qui eo morbo laborant. Marcell. Empir. Ad diuturnos capitis dolores, etiā veternosos (quos Græci ληθαργικοὺς vocant) & phreneticos. Similiter & Plin. lib. 20, c. 4, quum dixisset veternosis prodesse quamacerrimos rhaphanos mandere, paulo pòst addit, Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumpti, & lethargicis. Horat. quoq; dicit Lethargicus. ET Ληθαργίζω, Lethargo laboro, Marcore & inexpugnabili penè dormiendi necessitate oppressus sum, seu Inexcitabili somno oppressus sum, vt Seneca loquitur. COMP. Εὐληθάργητος, Qui facilè labitur in lethargum. | Cæterùm capitur & alia SIGNIF. Λήθαργος, à λήθω pro Lateo. nam Hesychio λήθαργος est ὁ ὀπιθύλακος, ἢ παῖων ὁ θεσσαίνων μᾶλλον, λάθρα δὲ δάκνων. quod posterius apud Suidam quoque reperio. quanuis Eust. ea signif. nō λήθαργος sed λαθάργος & λαίθαργος scribi annotet, de quo paulo infrà.

Ληθαῖος, ου, ὁ, Lethæus, Obliuione obruens. Synes. De insomn. ἐπὶ μὲν αὖ ἐξιλθόντος ἡδύτατόν ἐστι πῶμα λησταῖον, ἄλλος εἰπάτω, poculum lethæum, seu obliuiosum, aut obliuionis. Virg. amnem lethæum dicit: Ouid. aquas lethæas: Lucan. ripæ lethææ obliuia. Et λησταῖον ὕπνου πλῆρον, id est τὸ λήθῃ τῶν κακῶν ἐμπιεῖν, seu ὀπιλήθιον, vt Homer. loquitur. Callim. hymno in Delum, Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ὀπιλήσεται ἕδρης, Οὐδὲ ὅτε οἱ λησταῖον ὀπὶ πλατὺ ὕπνος ἐρείσῃ. Sic Virg. Georg. 1, Vrunt lethæo perfusa papauera somno. | Ληθαία Hesychio λαθραία, Clandestina.

Ληθαδών, όνος, ἡ, Obliuio. idem quod λήθη. Apud Suid. ex Epigr. Εἰς πανδαμάτειραν ἔρρει διὰ δὴ λησταδόνα: vt Lat. In obliuionē venire pro Obliuione obrui seu regi.

Ληθαδαῖος, ᾶ, ὁ, idem quod λησταῖος. Luc. De saltat. ὡς τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ληθαδαῖον, καὶ κατ' αὐτὸν ὑπὸ τῆς πολυτελοῦς ταύτης καὶ ἀσχόλου ποιᾶς. Homerus dicit ὀπιλήθιον, Obliuionem inducens.

Ληθάσης, ητος, ἡ, Obliuio. ἡ ὀπιλησμοσύνη. Suid.

Ληθεῖς, Hesychio εἰς λήθην ἄγον τὸ φάρμακον: vbi puto expūgendū τό. AT Λήθιος eidem est λαθραῖος, Clādestinus. Deriuata ab aor. 2, ἔλαθον, seu ἐλαθόμην.

C. Λαθίνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Redire oblitus. Hesychio ὁ βεβαιώσων ἐπανελθεῖν.

C. Λαθίποινος, ου, ὁ ἡ ἡ, Punire oblitus. λαθίποινον Hesych. exp. οὐ πεπωρώμενον. AT Λαθίπονος, Laborum & molestiarum oblitus. ὀπιλήσμων τῶν λύπης, vt schol. apud Soph. in Aiace exp.

C. Λαθήκης, ν, ὁ, Iuuentæ oblitus seu immemor. de grandæuo cui in extrema senecta iuuentæ nulla memoria supereſt. est enim ea ætas obliuiosa. vt Aristoph. dicit ὀπιλησμόπατον γερόντων. Hesych. λαθήκας simpliciter exp. γέροντας.

Λάθος, ους, τὸ, Obliuio. idem quod λήθη. Item Negligentia, v.l. Λάθη apud Hesych. ἀκηδία, Incuria. ET Λαθοσύνη pro eodem. quod potius Doricū est PRO Ληθοσύνη.

C. Λαθικηδής, ές, ὁ ἡ, Curarum obliuionem inducēs, Curas obliuione tegens. Il. χ, — εἴ ποτέ τοι λαθικηδὲς μαζὸν ἐπέσχον, Τῶν μεμνῆσθαι φίλατόν περ, id est λήθῃ τῶν κακῶν ἐμποιοῦντα vt Hesych. exp. cui λαθικηδὴς est etiam παυσίλυπον, λυσιπονον. Item Synes. ep. 146, Ἐλέγη μὲν οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολυδάμαντα περὶ Θόωνος θαῤῥοῦντος. alludens ad Homericū illud Od. δ', v. 220, φάρμακον Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ὀπιλήθονα πάντων. Plut. Symp. de ebrietate, ὑποφορὸς καὶ λαθικηδής. Apud Hesych. scribitur λαθικήδης.

C. Λαθίφθογγος, ν, ὁ ἡ ἡ, Vocis obliuionem inducens, Facies vt loqui obliuiscamur. Hesiod. Asp. οἵτινες Ἀργολίδος, Ἀπίου λαθιφθόγγου ἀπόπροθι.

C. Λαθίφρων, Cuius mens obliuiosa est, Obliuiosus. ὀπιλήσμων, Hesych. Vel Mētis suæ oblitus, id est Stultus, Demens, ἄφρων, eidem. VNDE Λαθιφροσύνη, ης, ἡ, Obliuio, vel Dementia. Citatur ex Apoll. Arg. lib. 4, sed non exponitur.

Λάθιος πηγή, Fons lethæus, Fōs cuius aqua pota omnium rerum obliuionē menti inducit. In lex. meo veteri, λάθης κρήνη πρὸς τῷ Οὐτλυμπίῳ ὕπνος ὀνόματι διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα πιόντα ἐκ αὐτῆς, ὑπολαθέσθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν.

Λαθάδιος,

Λαθάδαι, Clam, Clanculum, Latenter. λάθρα, Hesychio: apud quē reperio ET Λαθασμῷ quod exp. λήθη, λησμοσύνη à nom. Λαθασμός, Obliuio. ITEM Λάθαργος, Clandestinus, λαθραῖος, vt ipse exp. Et λάθαργοι κύνες eidem οἱ λαθραίως δάκνοντες. vt & suprà λήθαργος, & mox λαίθαργος. Eidem λήθαργοι sunt etiam σκώληκες: vel τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν δερμηλῶν. Nicandri verò schol. λαθάρδης exp. ὁἱ ὑμῆνες & τὰ ξύσματα τῆς δερμάτων, in hoc Theriac. loco, v. 422, Οἷον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκύλα καὶ δέρη ἵππων Γναμπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρθμίοισι λάθαργοι. ita λάθαργοι erunt ramenta quæ ex pellibus decidunt dum σμίλαις radūtur. Pro Λάθαργος in priori signif. dicitur ETIAM Λαίθαργος. vnde λαιθάργῳ ποδὶ apud Hesych. λαθραίῳ, clandestino seu latenti pede. Et λαίθαργοι κύνες eidem οἱ κρύφα δάκνοντες, qui clā & latenter mordēt. Sic & in lex. meo ver. λαίθαργες κύων, ὁ λαθραίως δάκνων. Soph. apud Eust. Σαίνουσα δάκνεις, ἐκ κυνὸς λαίθαργος εἶ. Hoc verò λαίθαργος metaph. signif. ὑποβολιμαῖον ἄνθρωπον, κρύφα βλάπτοντα. καὶ, ἔστι δὲ κύνος (ὡς Πρεί φασι) λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Eust.

Λάθρα, Clam, Clanculum, Latenter. Plut. Probl. Rom. deriuans Calendæ à Celare seu Clam, ἀνεμάζουσι τὴν μόλις φανισμὸν αὐτῆς ἐκ τοῦ κρύψαι, καλοῦσι, ὅτι πάντα τὸ κρύφα καὶ λάθρα, CLAM, καὶ CELARE, τὸ λανθάνειν. Apud Athen. lib. 13, κλίμακα αἰτησάμενος εἰς βίαν λάθρα. Item cum gen. apud Eurip. Androm. Λάθρα ζυγατρὸς ἐμῆς, Clam filia mea, seu Insciā filia mea. ET Λάθρᾳ pro eodem. Od. ρ, ὣς φάτο νὺ Πύλονδε λάθρη ἐμὸν αἰχμητὴν φίλου μετὰ πᾶσιν ἀκουήν, clam, seu me insciā. ¶ Λάθρα Hesychius exponit etiam πρίμα. ἡσύχως. ¶ Eleis λάθρα sunt αἰδίκια, vt idem annotat. a. tunc nomen plur. erit à Λάθρον. AT Λαθεὸς idem videtur accipere pro clandestino recessu.

C. Λαθροδήκτης, ου, ὁ, ET Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clam mordens, Clanculum & latenter mordicans. prioris exemplum habes paulo antè, in Λαίθαργος: posterioris hoc extat, Epigramm. lib. 2, in grammat. Ἔρριστ' ἀφώνων λαθροδάκνωσαι κόριες, cimices eloquentiam clanculum mordicantes. i. eloquentiæ clandestini obtrectatores.

C. Λαθροφαγῆν, Clā & furtim comedere. Poll. ex Metagene.

Λαθραῖος, α, ὁ, Clandestinus, Clancularius, Latens, Occultus. Eridanus apud Athen. lib. 13 Μικρὸν ὑπισταμένη κύματος πλωτῆρσιν, Καὶ μὴ λαθραίαν κύσσειν αἰσχύνῃ. Ibidem Eubul. Ὅστις λέγει τὸν σκόπα νυμφοκλέπτην λαθραῖον. Pro λαθραίαν κύσσειν Phocyl. dicit γαμικλοπεῖν, & Latini furtiuos concubitus, seu furtiuam venerem. VNDE Λαθραίως, Clandestinò, Clam, Clanculum, Latenter. κρύφα, Suid.

Λαθρηδὸν ET Λαθρηδά, Clandestinò, Clam. κρύφα, Suid.

Λαθρημάτιος in v. l. Spurius, Illegitimo coitu natus. vt λαθραῖον γέννημα, paulo pòst.

Λάθριος, ου, ὁ, Clandestinus, Latens, Occultus. In Epigr. λαθρίοις πράγμασι.

Λαθρίδιος, α, ὁ, Clandestinus. idem quod λαθραῖος. vt λαθρίδιον γέννημα, fœtus seu partus clandestinus: quod Eubulus per risum dixit παρθένιον αἰδοιομα. Poll. VNDE Λαθριδίως, Clanculum, Clandestinò. idem quod λαθραίως.

¶ Λανθάνω (Fut. ήσω, à λήθω, vnde formatur vt λαμβάνω à λήβω, μανθάνω à μήθω: aor. 2, ἔλαθον, pr. m. λέληθα) Lateo, Celo: sicut à Plutarcho paulo antè in Λάθρα exponitur. Xen. Pæd. 6, καὶ λανθάνειν μὲν ἐπιεζᾶτο. Idem in Symp. opponit ἔλαθες & καταδηλος ἐγένου. Isocr. Euag. οὐδ' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐζήτησε, ne ipse quidem clàm tulit. Thuc. lib. 8 λαθόντες τὸ πλῶσιν τοῦ πλοῦ καὶ φθάσαντες, latenter confecta nauigatione. Sic lib. 3, ἔλαθόν τε καὶ ἐφθασαν προκαταλαβόντες, clam præoccuparunt. Eodem lib. ἔλαθον καὶ προσίμιξαν τοῖς Ἀμπρακιώταις. id est, λαθόντες προσίμιξαν. Et τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta sunt. Ita Plut. in lib. περὶ πολυφαγμοσύνης, dicit eam esse φιλοπυσίαν τῶν ἐν ἀποκρύφῳ καὶ λανθανόντων. Sic apud Herodian. lib. 4, οὐκ εἰδὼς τὸν τῶν βασιλέως λανθάνοντα γνώμην. Et lib. 8, αἰφνιδίως ἐπὶ τοὺς ἐναντίους ἐλθεῖν γνώμην λανθάνουσαν ἐξενέγκας. Sic, λανθάνει τὸ μὴ λοιδορεῖν βουλόμενος. Aliquando cū accus. personæ cōstruitur & participio. quorum tamen alterum nōnunquam omittitur: hoc est, vel accusatiuus vel participium. Od. θ, Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάμβανε δάκρυα λείβειν. Il. χ, Ἀλλ' ἡ Ἀχιλῆα δόλον φρεσὶ βάπτετο πεπνὼς λαῶν. Il. ψ, Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς πεύσομαι, οὐδὲ σὺ φήσεις, Σπεύσας ὡς οὐ σοὶ γε δόλος φρεσὶν ἀνδρὶ μενοινῆς. Ita aliquis dicitur λαθεῖν πάντα ποιούμενος τι, quū clam seu insciō eo facit, Quum latenter & eo non animaduertente cogitata perficit & ipsum quasi fallit. Sic Thuc. lib. 1, ἔκπλουν πειρᾶσθαι λαθεῖν ἢ φυλακήν, enauigat clam præsidio. Æsch. contra Ctesiph. ὁρῶντων, φρουρουμένων, βλαπτόντων ἔλαθον ὑμᾶς ὠφελοῦμενοι. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς ὑποφεύγοντες, clam nobis fugerūt. Idem, ἔλαθες πρότερον καταπεπρακώς, clam antea struxisti. Luc. λανθάνομεν αὐτὸν οὐ πρασσόμενοι, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, nostræ technæ, molimina & cōsilia eū nō latēt: seu, Nō latere eū possumus, quidquid machinemur. Et sine casu apud Aristoph. λάθοιμεν συσσεσωρευμένοι ῥήματα, latebit eos nos succinxisse vestimēta, seu Non sentiēt nos vestes succinxisse. Et cū particip. pass. Demosth. ἐλάθη ἐμὲ διεφθαρμένος, clam me & insciō me corruptus est. Isocr. ad Phil. λάθοιτε ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον ἡδικημένοι τὸ πλῆθος, latebit nos tantum eorū esse numerum. Item λέληθα ὤν. Isocr. Paneg. οὐ λελήθασιν ὄντες ἐπαγωγοί, pro οὐ λελήθασιν ἐπαγόμενοι. Dicitur etiam aliquis seipsum λανθάνειν ποιῶν τι vel πάσχων τι, quū imprudens id facit, quum ignorat se id facere, seu quum non sentit & animaduertit se illud facere, vel sibi id accidere. Plut. De def. orac. οὐδὲ αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις αἰσχροῖς γιγνόμενοι, minimè verò nos imprudentes in isto sermone alieno absurdóque versamur. Xen. Ἆρα πίνων ἐλελήθειν ἐμαυτὸν ὑβρίζων; Idem, οἶμαι δὲ πάνυ καὶ λελῆσθαι πολλὰ σαυτὸν ὑβρίζων αὐτῆς, existimo te multa admodum huius artis scire quæ tu te ignorare putes. Frequētius verò accusatiuus personæ omittitur. Athen. ἐλάθην ὑφροδικήσας, nō animaduertit se in corpulentiam immodicam euadere. Alia huius signif. exēpla apud B. habes p. 899. Sic apud Plut. De def. orac. αὐτοὶ δὲ φυλάττωμεν αὐτοὺς, μὴ λάθωμεν αἰσχροὶ ὑποκρινόμενοι ἐν μεγάλαις τοῖς λόγῳ δίδόντες, demus operam ne inepta & magna principia imprudentes in disputatione posuisse videamur. Synes. ep. 51, ἐλάθομεν ἐξυνικῶς ἔσον ἔδει, nō sensimus nos cōfecisse vix quantum oportebat. Sic Aristoph. Vesp. ἀλλὰ δουλεύων λέληθας, ignoras te seruire. seu οὐκ αἰσθάνῃ, vt alibi loquitur. Idē in Nub. Πῶς οὖν ὑποχρεώς σοι ἐλαθε γρώμενος; vnde insciens alienum æs cōflasse? Alibi dicit, οὐκ ἐγὼ ὑποχρεώς γρώμενος. Item Plato λάθοι διαφθαρείς, imprudēter peribitis. Et Xen. μὴ δι' ἄγνοιαν λάθῃ τι παραβαίνοντες, nequid per ignorantiā imprudēs cōtra leges committā. In hoc autē Plat. Phædonis loco, ἡμᾶς οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς καίλοις τῆς γῆς, λελῆσθαι, καὶ οἴεσθαι ἄνω ὀκεῖν τῆς οἰκοῦμεν, B. interpr. Falli. sed & ita potest reddi, Nos ignorare habitare nos in cauis terræ locis, & putare supra terram habitare. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν πολλά (vt Latere apud Latinos) pro Ignota & obscura esse. Aristoph. πάνυ μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Isocr. ad Phil. οὐ λέληθά με, non me latet. Plut. De lib. educ. μὴ λανθανέτω τοίνυν μηδὲ τοὺς πατέρας, Nec verò & hoc parentes lateat, Nec verò & hoc parentes ignorent.

Λανθάνειν dicuntur etiam quorum nomen obscurum est. Aristid. in Panath. μέγα γὰρ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ θείου καὶ ἐξαρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum id est indicium huius ciuitatis præstantiæ inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse. Bud. p. 911, in ψόγον ὅσον. A particip. præs. λανθάνων & præt. med. λελησμένος sunt duo ADVERB. Λανθανόντως ET Λελησμένως, Latenter, Clam, Ita vt nemo sentiat & animaduertat. λάθρα, λαθραίως, λαθριδίως. Herodi. lib. 8, οἱ πλεῦσαι λάθρα κελεύσαντες καὶ λανθανόντως ἤλασαν. Et lib. 7, λανθανόντως δὲ οὕτω ἑωυτοὺς ἐπῆγον ἐς τὴν προπωτὴν μοῖραν, clanculum sibi militum animos concilians.

A Λανθάνομαι quoque seu potius Λήθομαι quædam tempora, pro Latere. Luc. ἦκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἀπατῶντα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, Quasi ibi clam inimicis suis futuri, Putantes fore vt ibi suos inimicos laterent. ¶ Sed frequentius pro Obliuiscor, sicut & λήθομαι. Cum genitiuo. Odyss. μ, Καὶ νέον δὲ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλιτρῆς Λανθανόμην. Odyss. α, Ὕστατα λησόμενος αὐτῆς. Odyss. ι, νόστου τε λαθέσθαι. Odyss. α, Πῶς με ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Et λέλασμαι, Oblitus sum. Il. ψ, Εὖδες αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος. Il. ι, Νεῦ δὲ μετὰ Τρῶσιν ὁμιλεῖν, τῆς δὲ λέλασται. Odyss. ν, —αἰτρέμας ὧδε λελασμένος ἔσκ' ἐπιπείθῃ. Dicitur etiam aliquis fortitudinis & strenuitatis suæ λελάσθαι, oblitus esse, quum fui

quasi oblitus succumbit. Il.μ, Τυδείδη, τί παφίτη λελάσμεθα ἧσυχίδος ἀλκῆς; Od.ω, Κεῖσο μάχας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. cui opponitur μνήσασθαι ἀλκῆς apud eundem.

Λαθητικός, ή, όν, Qui latere potest. Aristot. Rhet. lib. 1 λαθητικοὶ δὲ εἰσιν οἵ τ' ἀκαπεῖς πρὸς ἐπιλήσμονας· οἷον ἀξυνέτους πρὸς αἰσθητικούς, καὶ ὁ πόνης καὶ ὁ αἰχρὸς πρὸς μοιχούς. de quibus paulo antè, δεῖ γὰρ ἴσως καὶ τοιούτους καὶ τοιαῦτα λανθάνειν ἃ μὴ δεινῶς δίκην.

C. Ἀλάθητος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui latere non potest: vel Qui oblivioni mandari non potest. Suid. & Eust.

C. Ἐκλανθάνομαι, Obliviscor. idem quod ἐκλήθομαι. Il. τ, ἦ μὴ δὴ Ἀχαιοὶ Ἀλκὴν ἐξελάθοντο, ἰδὼς ὁ' ἴδος φέρτερον αὖτων. AT Ἐκλέλαθον quod in v. l. in ἐκλανθάνομαι ponitur, est ABEκληθον, quod significat Obliviscī facio, Obliuione obscuro. Il. ζ, v. 600, Αἱ δὲ χολωσάμεναι πρὸς δῶμα, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν, obliuisci prorsus fecerūt citharisticam artem. est autem ibi reduplicatio Ionica pro ἐξέλαθον, vt λελάθοντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι.

C. Διαλανθάνω, Lateo, vel Prorsus lateo. Et δι' ἀλαστῶν ποιεῖν τι, Clam aliquid facio, id est Insciis omnibus, Ita vt omnes lateat. Thuc. lib. 3, δι' ἀλαστῶν εἰσέρχεται εἰς τὴν Μιτυλήνην, clam ingreditur. Item διαλανθάνει με τοῦτο, vt λανθάνει με τοῦτο, Hoc me latet, id est, ignotū est & incognitum. Isocr. ad Nicocl. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, neque enim id me latuit. Xen. θεοὺς μηδὲν δι' ἀλαθεῖν, deos nihil latere seu fugere.

C. Ἐπιλανθάνω, Lateo. v. l. At ὑπολανθάνομαι, Obliuiscor. Plato lib. 3 De rep. κλαπέντας μὲν γὰρ οὓς μὴ πιθανοὺς λέγῃ καὶ τοὺς ὑπολανθανομένους ὅτι τῷ μὲν χρόνου, τῶν δὲ λόγος ἐξαπατήσας λανθάνει, id est, Furto circūscriptos eos dico qui ab opinione deducti sut, quiq; obliuione capti: quippe his tēpus, illis oratio ita subtulit vt latuerit furtum. B. Xen. ὑπολανθάνομαι ὅτι ἥδη. Et alibi, ὑπολανθάνομαι λαβεῖν, obliuiscor accipere. Item cum genit. Dinarch. οἷς ὑπολανθανόμενοι τύπτεις τὰς σὰς πονηρίας, quasi verò hi obliturī sint tuum scelus. Luc. De saltat. ὑπολανθανόμενος αὑτοῦ, sui oblitus. Sic Demosth. pro Cor. ὑπολανθανόμενος ἑαυτοῦ, sui oblitus. Et Xen. Pæd. 8 τῷ φόβου ὑπολάθοι. Item cum accus. apud eundem Pæd. 3, καὶ ὑπολαθεῖν δίωκόντας ἐμὲ τοὺς ὑπολανθάνοντας. Plato Epist. 7, οὐδὲν δεινὸν μή τις αὐτὸ ὑπολάθῃ, metuendū non est nequis id obliuiscatur. Sic ex Ceb. Theb. ὑπολάβετε γὰρ τὸ τοῦδε τοῦ δαιμονίου φρόνημα, genii præceptum dederunt obliuioni.

C. ΠΑΡΑλανθάνω, Lateo. Herodian. lib. 4, de tribulis & ferramentis quibusdam acutis quæ ad hostium exitium dispergebantur, παραλανθάνοντα ὑπὸ τῶν ἁμαξῶν, ἢ οὐ καθορώμενα ὑπὸ τῶν ἵππων ἢ τῶν καμήλων, ὀλέθρια ἑαυτοῖς, lub arenis latētia, & quæ nō cōspiciebātur. Dicitur etiam aliquid παραλανθάνειν τινά, vt λανθάνειν & διαλανθάνειν, & Latere apud Latinos. Isocr. Hel. encom. ὑμῖν δηλά ἐστι πᾶσιν μικρὸν παρίληθι. Idem in Busir. encom. ὡς οὐδέν σε τῶν πάντων παρέλαθε. Idem in Panath. ὡς εἴ τι παρέλαθε ἡμᾶς ἡμῶν εἰρημένον, ὑπὲρ τούτου καὶ πάλιν ἡμῖν δηλώσεις.

ΛΑΘΥΡΟΣ, υ, ὁ, Cicercula, vt Gaza vertit: quam cicerculā Plin. lib. 18, c. 12, scribit esse minuti ciceris, inæqualis, anguloſi, veluti pisum. Theophr. Hist. pl. lib. 8, c. 3, de leguminū differētiis, τὸ δὲ φακηλότερον [τὸ φύλλον ἔχει,] ὥσπερ ὁ πίσος καὶ ὁ λάθυρος καὶ ὁ ὠχρός. & paulo pòst, τὰ δὲ ὑπόγεια, καθάπερ ὠχρὸς, πίσος, λάθυρος. Plur. in Probl. Rom. scribit Pythagoricos auersatos esse fabas καὶ τὸν λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμως τῇ ἐρεβώδει καὶ τῷ λάπῃ, ad etymon alludens. ‖ Λάθυρος est etiam regis nomen apud Plin. AT Λαθυρὶς herba quædam quam Dioſc. lib. 4, c. 167, cognominat thymallum vocari scribit. cuius descriptionem ibidem reperies, & apud Plin. lib. 27, c. 11.

ΛΗΙΤΟΣ, ή, όν, Publicus. δημόσιος. vt Hesych. scribit in verbo Λητουργεῖν. Idē autē & Plutarchus testatur, videlicet λῆτον olim appellatū fuisse τὸ δημόσιον: vnde etiā deriuatū esse verbū Λητουργεῖν. Herodotus autē lib. 7, Achæorū vocabulū esse scribit, significans illis Prytaneū, id est curiam. Hinc igitur EST Λητουργὸς, q. d. Opus publicū faciēs, seu quod ad publicū pertinet, Qui munus aliquod publicū obit, Minister publicus. (Ab Hesych. λητουργοὶ exponitur ὑπουργοὶ & δημιουργοὶ) ET Λητουργέω, ῶ, Opor aliquod publicū facio &c. vt dicetur in Λειτουργέω. ITEM Λητάρχαι apud Hesych. Qui præerant sacrificiis, & τοῖς ἱεράσιν. quòd videlicet hæc publicè fierent.

Λειτουργὸς, ή, όν, pro λητουργὸς (de quo dictū modò fuit) & idē signif. Λειτουργὸς, Munifex, in castris, apud Polyb. B. Dicitur etiā λειτουργὸς θεοῦ, seu θεῶν, Minister Dei. Vtitur Plutarch. itémque Philo. Paulus eodē modo dixit λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ ad Rom. cap. 15. In epist. autem ad Hebræos legitur τῶν ἁγίων λειτουργὸς, cap. 8. Eiusdē epist. cap. 1, de angelis, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ, πυρὸς φλόγα. Apud Dionys. autē De eccles. hierarch. λειτουργοὶ sunt diaconi, vt ἱερεῖς, πρεσβύτεροι, &c. B.

Λειτουργία, Ministerium publicū, Munus publicum. vt eius qui πρυτάνεως, eius qui χορηγὸς, eius qui ἱππάρχου, et qui γυμνασιάρχης appellabatur. quæ à schol. Demosth. recensentur. Videm' certè Isocratē τὸ χορηγεῖν inter λειτουργίας enumerare, quū scribit, ἢ κάλλιον ἐχορήγησεν, ἢ μεγαλοπρεπέστερον τὰς ἄλλας λειτουργίας ἐλειτούργησεν. Sic & τὴν πειρατικὴν λειτουργίαν in or. De pace. Apud Polybiū sæpe de munerib' castrensibus, seu ministeriis. Et generalius quoque interdū pro Ministerium apud Luc. B. Sic etiam apud Aristot. Œcon. 2, vbi dicit vxorem esse ducendam οὐ μόνον ἕνεκα λειτουργίας τῆς φύσει, ἀλλὰ καὶ ὠφελείας. vbi Bud. vertit, Non modò vt munere naturæ fungamur.

Λειτουργία, Publicū ecclesiæ munus, seu Munus quo quis fungitur in Ecclesia, aut Functio muneris alicuius ecclesiastici. Item Ministerium quod obitur circa cultū Dei. quòd vulgò Le service divin. Theodor. lib. 4 Hist. eccles. ἔφην δὲ εἰπών, καὶ τὴν ἑσπερινὴν λειτουργίαν σωθῆναι ὑπὸ πλείονας. id est (inquit B.) Vespertinis precationib' peractis. Peculiariter autem Cœnam Domini, λειτουργίαν dixerūt theologi quidam Græci, sicut & ἱερουργίαν. Paulus verò & pro eleemosyna est vsus aliquot locis.

Λειτουργικὸς, (q. d. Ministerialis) Ministratorius, Ministrator, vt λειτουργικὰ πνεύματα epist. ad Hebr. cap. 1, in fine.

Λειτουργέω, ῶ, Publicum munus obeo. Demosth. Pro corona, ἐμοὶ γὰρ αὐτῷ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων νόμων σιωπᾶν καλῶς καὶ λειτουργεῖν. Xen. τὴν πόλιν πολλαχοῦ λειτουργεῖν. Et λειτουργίαν λειτουργεῖν, vide suprà in Λειτουργία ex Demosth. Itē pass. λειτουργεῖσθαι, & τὰ λελειτουργημένα, apud eūdem Demosth. ‖ Apud eccles. scriptores, pro Fūgi publico ecclesiæ munere, Fūgi aliquo munere ecclesiastico, Obire aliquod ministerū circa cultū Dei. Actorum cap. 13, v. 2, λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ. Et ἱερὰς λειτουργῶν epist. ad Hebr. cap. 10. Ex Historia ecclesiastica affert Bud. λειτουργεῖν pro Fugi sacerdotali munere. Itē pro Prædicationis officio fungi, ex Œcumenio in Acta. ‖ Sed vt λειτουργὸς ac λειτουργία, sic & hoc verbū λειτουργῶ generalius ad alia etiam munera seu ministeria extenditur. λειτουργεῖν τῷ σώματι apud Lysiā Bud. vertit Munus personale obire. Athen. de nuptiis Alexādri loquēs, pag. 123, ὅτι πέντε δι' ἡμέρας ἐπιπλεύσαντες οἱ γάμοι, καὶ ἐλειτούργησαν πάνυ πολλοὶ καὶ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. id est Ministrarunt. B. Ex Aristotele autē λειτουργεῖν τῆς παιδοποιίας pro Operā dare procreādis liberis Apud eundē pro Obire simpliciter, quū dicit ἱερασίαν λειτουργεῖν pro Munus obire, in lib. De vita & morte, φασὶ γὰρ πάλαι ὅτε μίαν μόνην τινὰ ἱερασίαν λειτουργεῖ ἡ τὸ σῶμα τῆς δυνάμεως, ἑπτὰς ἢ ἡ δεκάς. HINC Λειτούργημα, Idem quod λειτουργία, sed minus vsitatum.

C. Συλλειτουργὸς, ὄν, ὁ, Socius seu collega in obeundo munere quopiā publico. Et apud Eccles. scriptores, Eodē munere fungens in ecclesia. Budæus exponit etiam, Socius in sacerdotio, Fungens eodē sacerdotio. vt episcopi se inuicem vocabant συλλειτουργούς, inquit idem, qui et atestatur apud Theodoritum in Eccles. historia frequens esse hoc vocabulum. Vnde VERB. Συλλειτουργῶ. vt Συλλειτουργῶ σοι, Eodem quo tu munere fungor.

ΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, vel plur. Λῆροι, Nugæ, Ineptiæ, Tricæ. Dicitur tam de verbis friuolis seu futilibus, quàm de rebus nihili, & quæ friuolæ sunt, nulliusque vsus: atque adeo quæ sunt eiusmodi vt eas floccifacere debeamus. Prius autē illius significationis exempla proferam, quòd eam verbum λῆρος sequatur potius quàm alteram. Aristoph. Pluto, — λῆρος. οὐχὶ παύσεσθαι Γέλωτ' ἀφέξειν &c. Nugæ sunt quæ à te dicuntur, Vana sunt & futilia ista. Vel, Nugaris quum ista

dicis. Idem ibidem, Λῆρον λαλεῖς, Attico more dictum. A quod perinde est acsi Latinè dicas, Nugas nugaris. Et Στωϊκοί (quo nomine Stoici vocantur per cõtemptum) ab Hermia apud Athenæum dicuntur ἔμποροι λήρου. Apud Gal. περὶ φων. διαφόρων lib. 2, λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ. Interdum etiam est Delirium, seu Deliramentum. de qua signif. plusc ula apud Suidam in Λῆρος extant. Λῆρος (inquit Gorr.) signif. apud Hippocr. multis in locis μανείαν παραφροσύνην vel παραφροσύνῃ, vt annotat Gal. initio Cõm 3 in lib. 3 περὶ ἐπιδημιῶν. similiter extremo lib. 3 περὶ διαιτῆς, per παραλήρους eos significãs qui leuiter delipiunt. Verùm Actius λῆρον videtur facere certam quãdam speciem delirii, scribens lib. 6, λῆρον differre ἀπὸ τῆς μωρώσεως, quòd μωρὸς consequentia dicat & faciat, ληρώδης autem sine vlla connexione ex hoc transeat in aliud: quódque μωρώσεις pueris præsertim & adolescentibus accidat, λῆρος autem senibus. Oritur cerebro frigidiore facto, siue interna siue externa de causa. ¶ Λῆρος vt ponitur pro Nugæ & Delirium seu Deliramentum, sic & pro Nugax, Nugator, Vaniloquus: item Delirus. Sic autem in priore illo B Aristoph. loco schol. existimat λῆρον posse & pro φλύαρος accipi. At Suidas postquã λῆρος exposuit φλύαρος, & ματαιοφρονες, subiungit hoc exemplũ, πολλὰ γὰρ μοι ἔδοκει καὶ ἐκ μειρακίων ἑώρακει λῆροί τε καὶ φλύαροι. vbi tamen ego λήρους hic potius φλυαρίας quàm φλυάρους significare, & ἑωρακει pro ἑώρτα, item μειρακι ν pro μειρακίων reponi debere existimo.

Λῆρος frequenter, imò frequentius etiam fortasse alteram illam signific. habet, videlicet pro Res friuola, Res nihili, Res vana, Res nullius pretii, Res digna C quam flocci faciamus, Tricæ. Aut in plur. Res friuolæ &c. Aristoph. Pluto. Λήρους αἰσθάνῃ τοὺς πολλοὺς ποιῶν τοὺς παρ' ἑαυτῷ. (vbi tamẽ alibi etiam posse videri allusisse poetam putat schol.) Vel tricæ & apinæ. Dem. Clynth. 3, τὰς ὁδοὺς ἃς ὑπισχνοῦμαι, καὶ κρίνας, ἃ λήρους. Aristot. Polit. 1, λῆρον & συλλογὸς ἄξιον pro eodẽ dixisse videtur.

In etymo nominis λῆρος grammatici ληρῶσι, ac verè λῆρος est (meo quidem iudicio) quod de etymo nominis λῆρος afferũt. Λῆρος (inquit Etymol.) ὁ ῥαψῳδίων, καὶ ἡ μεταφορὰ λαμβάνεται, ὡσεὶ τὸ ληθῶ λήθω, λῆρος. Quæ scribens E ille, duas etymologias confundit, vnã videlicet à ῥέω, alteram à ληθω. Illam autẽ à ῥέω sequitur Eustathius, (quæ certè non æquè manifestè ληρώδης deprehenditur ac altera) sed verbo ληρεῖν non autem ipsi nomini eam tribuens, (quũ tamẽ alioqui sit portius ληρεῖν à λῆρος, quàm contrà, quod & Etymol. censuit) præterea verò ῥεῖν accipiens in alia signific. videlicet pro λέγειν. scribit enim, ληρεῖν nihil aliud esse quam πολλὰ λέγειν, id est multa dicere: ex λᾶ intensiua particula, & ῥέω. quod est λέγω.

(AT VERO λίρος cum ι, pro αἰδής id est Impudẽs, idẽ F grammaticus deriuat à λίαν & ῥέω. vt sit propriè λίρος qui verbosus est vbi non conuenit, ὁ ὡσεὶ τὸ δίον πολυλόγος καὶ ἀκαιροπαρρησιαστής. Dixerat autem antea οὐλίλω αἰαιδῆ vocari etiam posse λίρλω, quòd λίρος sit αἰαιδής. Suidas tamen aliam affert deriuationem, nimirum à λίαν & ὁρᾶν. quam etymologiam sequi malim, si alterutram sequi necesse habeam. Hesychius verò nullam quidem affert, sed exponit αἰαίγμωπος, & αἰαιδής, & Θρασύς: scribitq; ὀξυτόνως, si nõ mẽtiũtur eius exẽplaria)

C. Κρονόληρος, Gall. ad verbum, *Vn vieil resueur.* nam κρόνος G hic sonat *vieil*, & λῆρος *resueur.* Latinè Delirus senex, sic tamen vt multo significantius videatur nostrum illud Gallicum *Vn vieil resueur.* Plut. in lib. De puer. instit. circa finem, senes vulgato cõuitio vocari solitos κορυολήρους & σποδαίμονας indicat, quum scribit adulatores corrumpere iuuenes hæc inter alia inculcando illis, Quid patris minas curare debetis? est κρονόληρος ac σποδαίμων. Cæterùm quanuis κρονόληρος exposuerim Delirus senex, (vt κρόνος significet hic Senex: sicut & παλαιὸς ab Hesychio exponitur, quod tamen est potius Antiquus, Vetus) nõ ignoro tamen posse & aliter accipi, vt videlicet κρονόληρος sit ex duobus synonymis vocabulis compositum. (sicut alia pleraq; apud Græcos videmus: è quorũ numero est φορτοζυγεῖν, μισθολογεῖν, & λογολεσχεῖν) NAM Κρόνος (propriè Saturnus) interdum capitur etiam pro Delirus, vel Bardus, Stupidus. Aristoph. Nub. οὐκὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν. Sic autem apud Platonẽ in Euthyd. ὦ Σώκρατες, ὅπως εἶ κρόνος, ὥσπερ &c. Sed & Suidas κρόνος significasse etiam λήρους dicit; SICVT Κρόνια, τὰ παλαιὰ καὶ ἀηδῆ.

C. Παράληρος, Qui leuiter desipit, vt dictum est suprà in Λῆρος. At Suidæ παράληρος non est adiect. sed substãt. & signif. Desipientia leuis, vt videbis in Λῆρος.

Ληρώδης, εος, ὁ ἡ, Nugatorius, Nugax. Aristot. Rhet. 3, γίγνεται καὶὸν καὶ ληρώδης. Sic autem & Plut. hæc duo nomina copulat, vt videbis in exẽplo quod proferã in Ληρῶ.

Ληρέω, ῶ, Nugor: Ineptio, Deliro. Plut. Sympos. 8, scribit ληρεῖν non aliud esse quàm λόγω καὶ ῥήσει καὶ φλυαρῶδει. Aristoph. Nub. πῶ ληρεῖς. Idem dicit Attico more, ληρεῖς ἔχων, in Ranis. Item λῆρον ληρεῖν, vt dixi in Λῆρος. Demosth. Phil. 3, ληρεῖν & πιτυρίζειν copulat. Idem non semel dicit εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν pro eo (vt opinor) quod Gallicè diceremus *S'il faut parler à bon escient*, vel *s'il faut parler rondement.* Bud. exponit, Si rectè loqui volumus & propriè veréque. Vtitur eodem dicendi genere & Æschines. Luc. autem post ληρεῖν addidit ὡς πλείστας, quod nihil aliud est quàm Delirare. habet autem hanc signif. & sine illa adiectione.

Λήρημα, ατος, τὸ, Nugamentum, Deliramentum. AT Λήρησις, Nugatio, Deliratio, seu Delirium, Aretæo. pro quo Hippocr. λῆρος, vt antea dictum est.

C. ΑΠΟληρέω, ῶ, idem quod ληρέω, Nugor. nisi quòd præpositio vehementiam addit. In v. l. affertur ex Demosth. pro Deliro.

C. ΠΑΡΑληρέω, ῶ, Deliro. ex Aristoph. in Ranis, εἰ δὲ παραληρῶν ἀλώσῃ. Sed malim præpos. ita in hoc verbo accipere vt in nomine παράληρος, de quo suprà.

C. ΣΥΛληρέω, ῶ, (q.d. Connugor) Vnà nugor, Vnà deliro, vt ἐξ ληραίνοισι συλληρεῖν apud Greg.

Ληραίνω, idẽ quod ληρῶ, Nugor. Greg. καὶ ληραίνοισι συλληρεῖν.

ΛΙΑΝ, ET Λίαν, Ionicè (quo vti solet Homerus) Valde, Admodum. Od. α, v. 46, Καὶ λίην κείνης γε ἐπιεσσόμενος κεχάροιτο. Et Od. ξ, — δὴ γὰρ κακὰ πολλὰ μόγησα. id est πάνυ. Inuenitur autem & priore breui, vt Odyss. ν, Οὐδὲ λίλιον ἄντην. Sed in soluta oratione dicitur λίαν, nõ λίλιον. Isocr. Archidamo λίαν αἰσχρὸν ἔστιν. Idem in Areop. δίδειχα μὴ πόρρω λίαν τῆς ἐπιεικοῦς ἐκπεπλακὼς. Aristot. De poetica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. Quanuis autem λίαν idem sit quod πάνυ, inuenitur tamẽ aliquãdo illud copulatũ cũ hoc ὅτι σφόδρα λίαν, idque Atticè. Sic etiam in λίλιον πόσον apud Homerum annotatur esse διπλῆ ὀπτήσεις. At verò Paulus apost. dixit ὑπὲρ λίαν ad augendam epitasin, 2 ad Cor. cap. 11, v. 5. λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπὲρ λίαν ἀποστόλων. q. d. Iis qui supraquam valde sunt apostoli. id est Qui summi sunt apostoli, seu eximii. Idem autem iisdem verbis repetit, capite 12, v. 11.

A λίαν deducuntur Λιλ 'ω & Λίμνη, item Λίπαρὴς, quæ ideo placuit subiũgere, licet alioqui de his etymis, sicut & de aliis multis, grammatici certent & adhuc sub iudice lis sit.

Λιμὴν, ένος, ὁ, Portus. Ab Homero λιμένες dicuntur ἐννῆες ἔχοι, seu ἔχοι, Odyss. ε. item νηῦς ἔχει, Od. δ. Legitur & λιμενὶ εὐόρμῳ, necnon πανόρμῳ apud eundem. Apud Thucyd. autem lib. 1, dicuntur αἰπὺ φυῆς quidam λιμένες, q. d. natiui. Apud eũdem στόμα λιμένος legimus lib. 8. Sic & apud Plut. in Demetrio, ὡς δὲ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἀπλοίαις ὀπτυχὼν ὁ Δημήτριος, ἐξελάσας ἔπλει. vbi Bud. vertit, Cum claisset per angustias portuũ intro & penitus irrumpens. Dictum autem λιμένα tradit Eustath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τῶν κυμαίνοντας πόντου, & τῆς ἠιόνος τῆς γῆς ἐλείπων. Eandem verò & nomini λίμνη dat deriuationem, vt infrà docebo.

C. Λιμεναρχὴς, ου, ὁ, Portus seu portuũ præfectus, Qui præest portui, seu portub⁹. In v. l. λιμεναρχέων, Qui locis maritimis præsũt, vnde traiectus est ad exteras nationes. Ar Bud. in Pandect. Limenarchæ reponens pro Liminarchæ, simpliciter exponit Portuum præfecti. ET Λιμεναρχία, Portus seu portuum præfectura, Munus eius qui est portus seu portuum præfectus.

C. Λιμενίοχος, ου, ὁ & ἡ, Qui à portu continetur. AT Λιμενοῦχος, Qui portum continet. vt ἄκρα λιμὴν (id est promõ-

torium) Apollonius Arg. 2, vocat λιμενόχον. vbi schol. hanc ex accētu differentiam annotat, ἐὰν μὲν πρὸ τοῦ σωτῆρος γράφῃ, παροξυτόνως· ἐὰν δὲ πρὸ τοῦ σωτῆρος τὸν λιμένα, παροξυτόνως.

C. Λιμενοφυλάκης, ου, ὁ, Qui ad portum applicare facit. Hoc enim suspicor voce ista significari. at in v.l. ex Epigr. affertur λιμενοφύλακες Πείσης pro Portuum custodiæ præfectus.

C. Λιμενοφύλαξ, Portus custos, seu portuum. ET Λιμενοφυλακία Aristot. Munus custodiendi portus.

C. Ἀλίμενος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Importuosus) Portu carens. Poll. lib. 1, καταῤῥῆσαι πρός τι πολισμάτιον τῶν ἐπ' αὐτῆς ἐπιθαλασσιδίων, ἀλίμενον μὲν, σπάνιος δὲ ἦν καὶ προσόλας ὀπτικευούσας ἐπὶ τῆς γῆς ἔτυχεν. id est (Bayf. interprete) Applicuerunt ad oppidulum quoddā quod sub ditione eorum erat, importuosum quidē, sed quod haberet promontoria quæ aliqua ex parte prominentia, eas stationes cōtinerent & cōplecterentur. HINC Ἀλιμενία, q.d. Importuositas, id est Carentia portus. quòd tamen nec ipsum Latinū est. Pollux autem postquam inter ea quæ in vituperium portus dicūntur, retulit ἀλίμενος, addit, Hyperides autem nomen etiam τοῦ πάθους fecit ἀλιμενίαν.

ITEM Ἀλιμένωτος idem quod ἀλίμενος, sequendo Hesychium, qui ἀλιμένωτα exponit λιμένα μὴ ἔχοντα. At Suidæ nominatiuus EST Ἀλιμένωτης. scribit enim Ἀλιμένωτης πόπος, λιμένα μὴ ἔχων. sed quædam vulg. editiones πόπος cum sequentibus iungunt, non cum ἀλιμένωτος, à quibus hic omnino dissentio.

C. Εὐλίμενος, Bene instructus portu, Bonum portum habens. Vel potius Opportunus portu, vt Liuius loquitur. Plat. De leg. lib. 4, εὐλίμενος πόλις καὶ πάμφορος. Et ex Aristotele De animal. ἐὰν εὐλίμενα τοῦ χωρίου, Loca prædita portus commoditate, in v.l. vbi etiam annot. Gazam pro Portus dixisse Lacus. ET Εὐλιμένω in iisdem pro eadem signif. sed absque exemplo.

Λιμενίτης, ου, ὁ, In portu versans, Qui portum incolit. Qua signif. dictum quidā ann. FORTE M. Λιμενῖτις φυλὶς in Epig.

Λιμενίζω, In portu sum. v.l. ET Ἐλλιμενίζω Budæus itidem interpr. In portu sum, seu In portu versor, affertq; ex Synesio, νῦν δὲ εἰμὶ μὲν ἐπὶ τῶν παλαίτατος, οὐκ ἐλλιμενίζω δὲ ἔτι. Sed affert ex eodem pro In portum venio (quæ magis recepta est signif.) vel Portum capio seu Nauem applico & appello in portum, ἐνορμίζω τινὰ τῶν, in epist. ad Euoptium, ἐδέησεν ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ἐπιπλεύσαντας αὐτοῖς αἰσθέσθαι ὅτι τὸ πλάγος. Est etiam Portorium exigo, Aristoph. apud Poll. ἐλλιμενίζεις ἢ διαλύεις. VNDE Ἐλλιμενιστής, οῦ, ὁ, Portorii exactor, Portitor, Publicanus, vel Decumanus. Bud. ex Poll. 325, & Demosth. Ad Phorm. ἐλλιμενιστῶν ἀποχαρή. AT Ἐλλιμένιον, id est Portorium (Aristot. Œcon. 2, πωλοῦμέν τε ἐλλιμένιον ἑπτὰ τάλαντον) potius ex nomine ipso λιμένιον formatum videri possit.

¶ Λιμηρὸς pro λιμόβορος, vt λιμηρὰ Epidaurus dicta fuit, vide in Διμηρὸς à Λιμός.

Λίμνη, ης, ἡ, Stagnū, Palus. Item Lacus, vt Μαιῶτις λίμνη, μυν quæ Latinis & Mœotis palus. Quidā comicus apud Athen. ἐγὼ λιμνάζω γὰρ χωρὶς· ὑγραίνω, Τὰ δ' ἰχθύδια χαίροντα λεπτοπαχίοις Xen. Hell. 3, λίμνη πλέον ἢ σταδίου ἀπέχουσα λαμπρᾶς, ἀίτιος, ποτίμου δὲ θερμὰ ὕδατος. Pausan. in Attic. ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Aristot. τῶν μὲν γὰρ ὀρνίθων λευκὰ ὄντα ἀώδη, οἷον περιστερὰ ἢ τρυγὼν τῶν δὲ ὑγρᾶς, οἷον τῶν ἐπὶ τὰς λίμνας. pro quibus Plinius, Quorū alia sunt candida, vt colúbis, perdicibus: alia pallida, vt aquaticis. Idem λίμνας vertit Stagna, quū pro his Theophrasti de sicu Ægyptia loquentis, τὸν βύσσινον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας ἐνδοῦσι, vertit, Cæsa statim stagnis mergitur. Ab Homero passim dicitur & de mari, (qua significatiõe Virgilio dictā nidem putant paludem nonnulli qui legūt Æneid. 1, palus dū sidera pascet: sed magis recepta & modis omnibus melior est altera lectio, polus) Sic Aristoph. in Auibus, ὡς αἱ ποτιδέα ἀπτερύγων γλαυκᾶς ἐπ' εἴδατα λίμνας. Volūt autē quidā gramm. (e quib' est Eustath.) dictū esse λίμνη, vnde & λιμνάω, videlicet ἀφ' οὗ τὸ λίαν μένειν· quidam verò post λίαν addunt καὶ δίαιταν.

Λίμνη nomen gymnasii apud Troezenem, v. l. ex Eurip. Hippolyto. At plur. Λίμναι Locus Atticæ, VNDE

DE Λιμναῖος appellatus Bacchus. Vide Eustath. & Demosth. ΚΤ Νιαίρας. At schol. Callim. est & δῆμος Atticæ vbi colebatur Diana. ITEM Λιμναμάχαι παῖδες Hesychio, Pueri pugilatu certantes in loco qui Λίμναι vocabatur.

C. Λιμνοθαλάσσιος, α, ον, Stagnum maritimū, vel Lacus maritimus, vt exponit Bud. apud Aristot. De hist. anim. l. 8. Additq; λιμνοθαλάσσας vocari à Strabone lacum quem æstuaria maris efficiunt Burdegalæ.

C. Λιμνοφυὴς, ές, ὁ & ἡ, In palude seu stagno natus, vel ortus. vt λιμνοφυὴς δόναξ in Epigr.

C. Λιμνοχαρὴς, Palude gaudens, Qui stagno delectatur & in eo viuit. Sed apud autorem Batrachomyomachiæ EST Λιμνόχαρις, proprium nomen ranæ.

C. Λιμνόστρεα, q.d. Paludis ostrea, seu paludū. At in v.l. exponitur simpliciter Ostreæ, & affertur ex Aristot. De hist. an. lib. 4. (vbi perperā quædā exēpl. λιμνόστρια & λιμόστια habent) lib. 3, De gen. an. λιμνόστρια τῶν ὀστρακοδερμῶν.

C. Λιμνοεργὸς, ὸν, ὁ, Qui circa paludes opus aliquod facit, vt qui eas purgat. At in v.l. exp. Lacunas purgans.

C. Παραλίμνιος, α, ὁ & ἡ, Qui est iuxta paludem, Adiacens paludi. Plut. De primo frig. αὐτῶν τι τῶν ἐν μέσῳ πάντων τὰ παραλίμνια καὶ ἑλώδη ψύχεσι μᾶλλον.

Λιμναῖος, ου, ὁ, Palustet, Lacustet. τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων, Plut. Symp. lib. 8. Et apud Athen. 8, σῆψις τοῦ ὕδατος τὸ λιμναῖον ἔστι. Idem lib. 2, τὰ δὲ τῶν ὑδάτων σάπιμα χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ἑλώδη. (vbi animaduerte τὰ λιμναῖα adiungi ἑλώδη, sicut adiungitur à Plut. τὰ παράλιμνα, in loco quem modò protuli) Item λιμναῖον καὶ φίλυδρον φυτὸν apud Plutarchum.

Λιμναῖαι venti spirantes è paludibus seu stagnis. Hesych. λιμναῖαι, αὖραι ἀπὸ τῶν λιμνῶν πνέουσαι. Nisi fortè αὖραι iungi debet cum λιμναῖαι.

ET Λιμναίαι poet. per παραγωγὴν pro λίμνη. Eustath.

Λιμνήτης idem quod λιμναῖος, Suidæ tamen λιμνήτης ἰχθὺς, ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ab ea λίμνης significatione (si mendo carent ille Suidæ locus) qua pro mari ponitur. ET Λιμνῆτις fœm. idem quod λιμναία.

Λιμνώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Paludosus. Exponitur & Paludē imitans. (At qui Palustet exponunt, cum λιμναῖος perperam confundunt) Plut. De Socr. dæm. τὸ δὲ, οὐ καθαρὸν, ἀλλὰ συρφετωδῶν, καὶ λιμνώδες. Et τὸ λιμνῶδες τῆς Σθυμίου apud Thuc.

Λιμνάζω, Stagno, Restagno. ET Ἐλιμνάζω, pro eodē. Λιμνάζειν & Ἐλιμνάζειν (inquit Bud.) apud Basil. 274, pro Stagnare. Inuenitur λιμνάζω iunctū etiā casui, videlicet accusatiuo. vt apud Philonem, ἀκαχὸς ὕδωρ πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει τὰς ἀρούρας. quod Turn. vertit, Auctis aquis exū dans superfunditur aruis stagnante gurgite. ITEM Περιλιμνάζω, q.d. Circunstagno, vel potius Circunstagnando inundo, aut Stagnante gurgite cingo, seu stagnantis gurgitis alluuionibus. vt apud Thucyd. in fine libri 2, de Acheloo, καὶ ἡ πόλις αὐτοῖς περιλιμνάζων.

Λιμνάομαι, ώμαι, In paludem seu lacum abeo & exundo, In paludem redundo. Ita Bud. afferens ex Theophr. λελιμνωμένου τοῦ πεδίου. Sed λελιμνωμένον πεδίον exponitur etiam Aqua stagnante repletus campus.

Λιπαρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, Assiduus, Sedulus, Qui assiduus est in aliqua re facienda, aut Qui instanter rem aliquam facit. vt exponit Budæus, asserens ex Plutarcho, λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι. quod vertit, Instanter orabant. Cui addo locum omnino similem ex eōdem scriptore in libello qui περὶ δεισιδαιμονίας inscribitur, ἢ λιπαρὴς ἐγένετο τοῖς δεισιδαίμοσι περὶ δεισιδαίμονος. Luc. καὶ πάνυ πολλοῦ ἐν θεραπείᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος ἐξέμαθον τὴν τέχνην. (Sed alicubi λιπαρὴς sine adiectione, eadem propemodum significatione videtur) Sophocles in Œdipo Col. pag. 308 meæ edit. σὺ ξένε μὴ θαύμαζε τόδε τὸ λιπαρές. de quo loco aliisque lege quæ habent meæ in hunc poetam annotationes. At λιπαρὴς πυρετὸς Luciano, pro συνεχὴς, Continua febris, B. Volunt autem quidam gramm. λιπαρὴς dictum ἀπὸ τῆς λίαν παρεῖναι. quibus subscribit & Hesychius.

Λιπαρῶς, ET Λιπαρέως per dialysin, Assiduè, Iugiter. Item Flagitanter. Instanter orando. Bud. ex Athenæo.

Λιπαρεία, ας, ἡ, Assiduitas, Sedulitas. Item Assidua obte-

ſtatio,& q.d. Flagitantia: vt λιπαρεῖς, Flagitanter, Bud. vertit. Apud Herodotum λιπαρεῖν ἀπὶ χρόμῳ, exponitur Strenuè reſiſtimus.

Λιπαρέω, ῶ, Aſſiduus ſum, Perſeuero, Perſto, apud Herodotum, μηδὲ λιπαρέειν τῇ πόσῃ. Item, Aſſiduè rogo & inſtanter, Flagito, Efflagito. Interdum verò & generalius pro Rogo, Oro, Poſtulo. Xen. ὅστις γάρ λιπαρὴς ἐμοὶ μανθάνειν. Plato in Apol. Socr. cum infinitiuo itidem, τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ὤετο λιπαρητὸν εἶναι. Ariſtoph. Acharn. λιπαρῶν τὸν Εὐριπίδην. (At Herodianus iunxit & datiuo perſonæ) Copulatur interdum cum δέομαι.

C. ΕΚλιπαρέω, ῶ, Exoro. Et Ἐκλιπαροῦμαι, Exoror. vt apud Plut. dicit Cato, oportere iudicem neque pro iuſtis λιπαρεῖσθαι, neque pro iniuſtis ἐκλιπαρεῖσθαι. Item Impenſè rogo, Obteſtor. in v.l. ex hoc eiuſdem Plut. loco in Themiſtocle, τὴν Ἑπιλύτου γυναῖκα ἐκλιπαρεῖν μηδὲν τῶν παρ' αὐτοῦ.

C. ΚΑΤΑλιπαρέω, ῶ, Impenſè rogo, Obteſtor. Lucianus εἰσὶν δὲ καὶ ἀπίστως καταλιπαρεῖς, ἀρεσθῆναι παρ' ὀλίγων αὐτῶν.

C. ΠΡΟΣλιπαρέω, ῶ, Aſſiduus ſum in re aliqua. Plut. χρήματα αὐτοῖς, ὡς πολεμίοις μάλιστα, προσλιπαροῦντες. Plut. De def. orac. τῶν δαιμονίων δὲ φιλοπμία καὶ ἱερῶν καὶ προσλιπαρούντων. In v.l. exponitur non ſolùm Aſſiduus ſum, ſed etiam Affixus ſum, Non diſcedo, Perſeuero. Bud. autem affert etiam προσλιπαρεῖν τῇ ὄχθῃ ex Arriano, pro προσμένειν, Reſidere ad ripam. Aliquando eſt Inſto, ſeu Vrgeo, aut Inſtanter vrgeo. quæ ſignificatio videtur conuenire poſſe loco Plutarchi modò citato.

Προσλιπαρῶ, Obſecro, Obteſtor, Obnixè rogo. Bud. à Plut. pro Obſecro poni teſtatur.

Προσλιπάρησις, Obſecratio. Apud Luc. pro Aſſiduæ preces ſeu obnixæ: vel pro Aſſidua iugiſque præſentia & mora apud aliquem. Bud.

Λ Ι Θ Ὁ Σ, ου, ὁ vel ἡ, Lapis, Saxum. Hom. Od. ψ, Σοὶ δ' ἀεὶ κραδίη στρωτὸν ἔρι κῆρ ἔνδοθι λίθου. Et Od. τ, Ἔξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τις ῥῆχον αἰπὺ ἀφάρη πυκιν[ῇ]σιν λίθοισι δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Ariſtot. Rhet. 3, ex Platone, εἰκὸς καὶ τοῖς κινδύνοις, ἃ τοῖς λίθοις δάκνει, τὸ βαλόντων οὐκ ἀπόδωμα. Et in prouerbio, πάντα λίθον κινεῖν, Omnem lapidem mouere. Cæterùm grammatici quidam putarunt λίθος maſculinũ eſſe quum ſimpliciter lapidem ſignificat, at fœmininum, quum de lapide pretioſo dicitur, aut polito. At ego exiſtimo quidem in hac poſteriore ſignific. fœminini potius quàm maſculini eſſe generis, ſic tamen vt interdum etiam ſit maſculini. (veluti quum dicit Pauſan. in Att. ἄγαλμα λευκοῦ λίθου. Ibidem, κεκοσμῆσθαι λίθῳ καλῷ. Et apud Plutarch. λίθος Λακωνικός, quum Themiſtius appellet Λακωνικήν, vt mox docebo) Vicißim autem in priore etiam ſignif. fœminini eſſe videmus in vno ex iis locis quos proſtuli ex Homero. At exempla pro illa grammaticorum obſeruatione facientia, ſunt hæc. Ariſtoph. Nub. πρὸς λίθου ταυτησὶ ὥρας πρὸς καλοῦ, πρὸς δήφασῆ; Et ἡ λίθος ἡ ἐκκλεία apud Theophr. itidemque ἡ μαγνῆτις λίθος cum apud eum, tum apud cæteros. Sic ἡ μαρμαρίτις λίθος Athen. ex Theophr. Vnio. Et πρώτη λίθος, pretioſus lapis. Themiſt. καὶ καλοῦνται τὰ ἐδάφη λίθῳ Λακαίνῃ καὶ Λιδύσσῃ καὶ Αἰγυπτίᾳ. Inuenitur autem & peculiariter dictum λίθος de Lydio lapide, quo probatur aurum, Baſil. καὶ τῷ χρυσῷ πρὸς διαφορὰν τῆς λίθου προσπείρονται δοκιμάζομεν. Sic autem & pro magnete apud Ariſtot. In epigr. autem ἡ λίθος ἡ μικρὰ de ſepulchrali lapide, ſeu ſepulchro. Quo & Alciphron modo vſus eſt, κατὰ λίθος καὶ σποδιά. De etymo autem huius nominis dicam in Λίθος ſignificante diſcum.

Λίθος, Calculus veſicæ. B. ex Ariſtot. Vide Λιθιάω.

Λίθος, Anchora. quòd veteribꝰ lapidẽs vſum anchorarum præſtarent. Vide Euſt.

Λίθος, Diſcus. in qua ſignificatione dictum vult Euſtathius ἀπὸ τοῦ λίαν θεῖν, quum alioqui in generali ſignificatione lapidis, deriuet à λίαν πτύσσω, addens ἀπὸ τοῦ φύσει βεβλῆσθαι.

Λίθος, Locus vbi vendebantur mancipia, Poll. Quo dixit modo Cic. in Piſ. Duos de lapide emptos.

Λίθος apud Ariſtophanem τὸ βῆμα & τὸ δικαστήριον τὸ ἐν πνυκί. v.l. Vide & Λιθωμάτης paulo póſt.

Λίθοι, Homines bardi & ſtupidi, apud Ariſtoph.

C. Λιθόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidibus petitus ſeu impetitus, At λιθόβλητος ἀσπὶς, de iactu lapidum quaſi collimante, ſeu de collimatione cum iactu lapidum facta. Epigr. lib. 1, de nuce arbore, Παιδὶ λιθοβλήτου παίγνιον ἀσπίδος. ET Λιθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides iaculans, Lapidibus impetens. vt λιθοβόλος μηχανὴ apud Ioſeph. Et λιθοβόλος ſub. ἀνθρωπος vel ἀνὴρ, aut tale quid, Qui lapides iaculatur, ſeu (vt Valla apud Thuc. vertit) Qui de manu lapides iacit. Athen. lib. 5, ἐφ' οὗ λιθοβόλος ἐφεστήκει βασιλέως παλαιὸν λίθον αἴρων αὐτὸς ἀφιεὶς ἢ δώδεκα πήχεων βέλος, ſaxa trital entaria teliaque miſſilia duodeuigenti pedum, facilè eiaculans. B. ET Λιθοβολέω, Lapido, Lapidibus peto, Lapidibus obruo. Marci 12, κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν.

C. Λιθόγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, In lapide inſculptus. ET Λιθογλύφος, ου, ὁ. Qui lapides ſcalpit ſeu incidit: Statuarius, ὁμοιογλύφος, λιθοξόος. nam ea pro ſynonymis à Luc. accipi tradit B.

C. Λιθόδινος dicitur à quibuſdã τὸ κεραύνιον. Gorr. ex Dioſ.

C. Λιθοδερκὴς γοργὼ in Epigr. quaſi lapideo aſpectu.

C. Λιθόδερμος, Pelle lapidea tectus, Corio munitus, cuius durities propemodũ lapidea. Dicitur & de hominibus, Ariſtot. in princ. Rhetor. πολεμοῦσι γὰρ σιδήρῳ καὶ λιθόδερμοι καὶ ταῖς ψυχαῖς ὄντες δυνατοί, ῥᾳδίως ἂν ἐκκαρπεύσαιντο τὰς αἰκίας.

C. Λιθοδικέω, Lapidibus impeto. ἀ δίκω. id eſt βάλλω. Suid.

C. Λιθοδόμος, ου, ὁ. Faber ſeu architectus lapidarius. Qui ex lapidibus ædificia ſtruere nouit. Xen. Pæd. 3, οἱ τοῖχοι πίπτοντες εἶεν καὶ λιθοδόμοι.

C. Λιθοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Lapidis ſpeciem gerens. Et λιθοειδὲς os apud medicos, petroſum: pars oſſis temporalis, protenſis ſuturæ τῆς λαμβδοειδοῦς finibus terminata. petræ enim ſeu rupi videtur ſimilis non duritie modò ſed & ſpecie. Gorr.

C. Λιθολαβέω, Lapidem aut lapides frango. In v.l. Lapide frango.

C. Λιθοκάρδιος, Qui lapideo corde eſt, Cui cor ſaxeum eſt, Baſil. ἀπὸ λιθοκαρδίων καὶ ἀθεμίτων αἰθρώπων.

C. Λιθοκέφαλος, Lapideo & duro capite præditus. Athen. lib. 7, ex Ariſtot. τὰ μὲν λιθοκέφαλα, ὡς κρέμως, τὰ δὲ, σκληροπάτα.

C. Λιθοκόλλα, ης, ἡ, Glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Dioſcor. 5, c. 164, ἡ λιθοκόλλα, μίγμα οἷον μαρμάρου ἢ λίθου Παρίου καὶ Θαυροκόλλης. ET Λιθοκόλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex lapidibus conglutinatus & compactus, Metaph. Soph. Trach. ψυχὴ σκληρὰ, χαλυβδος λιθοκόλλητον τόμον παροῦσα. vbi ſchol. exp. λίθινον καὶ σκληρὸν χαλκὸν ἑαυτῇ ὁπλοποιοῦσα. Item, Cui lapides pretioſi agglutinati ſunt, Gẽmis lapilliſq; diſtinctus ac picturatus. vt λιθοκόλλητοι σίφωνες. Athen. l. 4, ἐν ᾧ πάντα χρύσια καὶ λιθοκόλλητα, ὥστε πᾶσι ἐξισχαδμένα τοῖς πήχεσι, omne inſtrumentum aureum, gẽmmis etiam conſertum, ſingulari vaſculorum opificio. Plut. Alex. ὥστε πρὸς χιλίων σιδηρῶν λιθοκόλλητον, vt baccatũ monile, Virgilio: & Gemmoſa monilia Apuleio. Sic λιθοκόλλητος χλιδὼν Diodoro. & λιθοκόλλητοι φιάλαι Athenæo, vt Gemmata potoria Plinio.

C. Λιθοκόπος, Lapicida, Latomus. λιθοτομίας. Poll. ex Demoſth. ET Λιθοκοπία, Ictus lapide factus. Suidæ ἡ ἐκ λίθων βολή.

C. Λιθολαβέω, Lapido. v.l. VNDE Λιθολάβος, ου, ὁ, Lapidator, Qui lapidibus impetit. λιθοβολίτης Heſychio. ET Λιθόλαβος, Lapidatus. vel Per lapidationem factus, vt λιθόβλητος. Soph. πεφόνηται λιθόλαβος ἀλώς. id eſt λιθόβλητος φόνον, vt ſchol. exp. Cædem lapidatione factam. ET Λιθολογέω, Lapido. B.

C. Λιθολόγος, ου, ὁ, Qui lapides legit ſeu colligit: vel etiam ſeligit operi idoneos. Thuc. lib. 6, p. 212, λιθολόγους καὶ πέλεκας ὅσα ἂν πρὸς μισθὸν ἐργαλεῖα. Heſychio λιθολόγοι ſint οἰκοδόμοι: ſed magis propriè λιθοδόμοι. ET Λιθολογέω, Lapides lego ſeu ſeligo operi idoneos. VNDE Λιθολόγημα, ατος, τὸ, Ex lectis lapidibus conſtructum ædificium, Strues ex lectis lapidibus. Xen. Pæd. 6, p. 99, οἰκίας οὗτος οὐδὲν λιθολογήματος ὀχυρόν, οὔτε πρὸς τὴν τοίχου πρόσνευσιν, οὐδὲν ὄφελος.

C. Λιθοξόος, ου, ὁ. Qui lapides ſcalpit, ſeu polit, aut radẽdo cõ

planat. Plut. De discern. adul. & amico, λιθοξόος τὸ γνώμονι καὶ στομωτῆρι τὸ κηλεμὸν ὀξὺν ἀπεργαζόμενος. ET Λιθοξοϊκὸν ὑπογλύφιον, Instrumentum scalpendis lapidibus seu poliendis.

C. Λιθογόνος, ος, ὁ, Calculum gignens. vt λιθογόνος χυμός, Alex. Aphr. Succus calculum generans.

C. Λιθόδερμος, ος, ὁ καὶ ἡ, idem cum λιθόδερμος: à δέρμα. Emped. apud Plut. Symp. 2, — κεράων τε λιθοδερμάων χελώνων τε. nam & Plin. scribit murices firmioris testæ esse, sicut & concharum genera. Idem pisces dicuntur ὀστρακόδερμοι, testacea pelle tecti.

C. Λιθοδίας SIVE Λιθοδιώκης, Lapidum iactu fugans, Lapidator. Nonn. λιθοδόκος ἰὸν μὲν ἐΐσας.

C. Λιθόσπερμον, ου, τὸ, Lithospermum, ob σπέρμα λιθοῦς dictum: cernitur ἐν Κιλικίᾳ, ἀλλὰ πλεῖστον ἐν Κρήτῃ περὶ τὸ σπέρμα ἰσχνὸν, vt tradit Dioscor. lib. 3, c. 158. de quo Plin. lib. 27, c. 11, Aliqui ægonychon vocãt, alii Dios pyron, alii Heracleo. herba quincuncialis ferè, foliis duplo maioribus quàm rutæ, ramulis surculosis, crassitudine iunci. Gerit iuxta folia singulas veluti barbulas, & earum in cacuminibus lapillos candore & rotunditate margaritarum, magnitudine ciceris, duritia verò lapidea. Nec quicquam inter herbas maiore quidem miraculo aspexi. tantus est decor velut aurificum arte alternis inter folia candicantibus margaritis: tam exquisita difficultas lapidis ex herba nascentis.

C. Λιθόστρωτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Lapidibus stratus. Plin. l. 36, c. 28, Pauimenta originem apud Græcos habent elaborata arte, picturæ ratione, donec lithostrota expulere eã. Ali quãto pòst, Lithostrota cœprauere iam sub Sylla, paruulis certè crustis: extat hodiéque quod in Fortunæ de lubro Prænestè fecit. Pulsa deinde ex humo pauimenta in cameras transiere è vitro.

C. Λιθοτόμος, ου, ὁ, Lapicida. vt λιθοκόπος. Item, Chirurgus calculum excindens. IAT Λιθοτόμος, Incisus à lapide. ex Cyrillo. VNDE Λιθοτομία, Officina lapicidarũ, Lapicidina, Locus vbi lapides exciduntur. Paul. Aeg. p. 24, ὄρη ἔνθα λιθοτομίαι. (Idẽ & λατομία) Thuc. lib. 7, p. 263, καταβίβασαν εἰς τὰς λιθοτομίας. Ibidem, ὅσοι δ' ἐν ταῖς λιθοτομίαις οἱ Συρακούσιοι χαλεπῶς τοὺς ἀνθρώπους ἐμαχέσαντο, de Atheniens. captiuis. Vnde Festus, Syracusani latomias & appellant & habent adinstar carceris: ex quibus locis excisi sunt lapides ad extruendam vrbem. Et Luc. εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν: vt Cic. In latumias conicere. Et Plautus, In lapicidinas facite deductus sit:. Vide Λατομία. ITEM Λιθοτομίας, ου, ὁ, idem quod λιθοκόπος, Poll.

C. Λιθοτεχνική, Ars lapides elaborãtium ad operum ornamenta. v. l. Vide Λιθουργική paulo pòst.

C. Λιθοφορίων, Lapides fero seu porto: vel Comporto lapides. Th. l. 6, p. 230, ἐκώλυον τοὺς Ἀθηναίους λιθοφορεῖν. at paulo pòst dicit, λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντας.

C. Λιθάργυρος, ν, ἡ, Spuma argenti: medicamentum metallicum, non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum vel eius arena ab argẽto aut auro secernitur. λιθάργυρον Græci appellarũt nomine ex argento & lapide compositio, ortæ rei duritiem designãtes: Latini verò argenti spumam, nascẽtis rei spumam magis explicãtes, & coctura potius euentum contemplati, quæ ex plumbo & argento eam veluti recrementum spumam redderet: non quòd ex argẽto solo eiusmodi spuma prodeat, sed quòd ex plũbo & argẽto nata, fuerit apud antiquos frequẽtior quàm vllum aliud lithargyri genus. Dioscor. triplicẽ eius facit differentiam: vnam ex arena, quam μολιβδίτιν vocant: alteram ex mistura plumbi & argenti, quã ἀργυρίτιν nominãt: tertiam ex mistura plumbi & auri, quæ χρυσῖτις dicitur. Sunt autem hæc duo non materiæ tantùm sed & colorum nomina. ἀργυρῖτις enim candida est, vt χρυσῖτις fulua. Hæc inter alia ex Gort. Cõfer Dioscor. lib. 5, cap. 102, & Plin. lib. 33, cap. 6. Dioscor. lib. 5, cap. 17, λιθάργυρος δὲ πέσσει βαρὺς ὑπόφαιος ταμίσχῳ καὶ ταινίᾳ. Vnde Scrib. Largus cap. 51, Spuma argentea pota (quam Græci λιθάργυρον dicunt) ventris infert grauitatem. Nicand. Ἐχθομένῃ δέ οἱ μὴ τε λιθάργυρος ἀγχόθι πίπτῃ. Hippocr. vocat etiam ἀργυρίου ἄνθος. AT Λιθαργύρου Stochorus in Helena dicit τὸν ποδονιπτῆρα, vt testatur Athen. lib. 10. Ibidem λιθάργυρος ἔλπη in Achæi quodam gripho de κύρβις, vbi videtur accipere pro vasculo ex lapide candido & quasi coloris argentei.

C. Λιθουλκοί, Qui lapides trahunt seu extrahunt è lapicidinis. Plinius exemptores vocat, l. 36, c. 17. ET Λιθουλκέω, Lapides traho seu extraho, & eximo. Item Ægrè traho, veluti ponderosum saxum. nam λιθουλκεῖν Hesychio est μόλις τι ἕλκειν: Suidæ autem λιθουλκοῦσι, τὸ σπᾶσι ὅτι τῆς βαίνης τὸ κατάβημα.

C. Λιθουργός, οῦ, ὁ, Qui lapides elaborat, Faber qui lapides scalpit & operi aptat. Hesychio λιθοτέκτης & λιθολαύτης. Thuc. l. 4, p. 144, ἄνδρες καὶ λιθουργοὶ καὶ πᾶλαι ὀπτήδιοι. vbi scribitur & παλιθουργοί. paulo pòst dicit, οὐ τὸ σφέτερον λίθος ἦν πολίταις χρώμενοι, καὶ κάρτοντες τὸ δίνδρον. Eodẽ lib. pag. 122, σκέλεα μὲν λιθουργὰ οὐκ ἔχοντες, λογάδην ὑπὸ φέροντες λίθους. vbi videtur σκέλεα λιθουργὰ accipere non tam pro ferramẽtis ad elaborandos quàm ad eximendos lapides. schol. Exp. ἀξέστοις σκέλεσι, scalpẽdis & politendis lapidibus apta. Plut. Pericle, πλίνθους, πλίνθους, χαλκοτύπους, λιθουργούς. VNDE Λιθουργική, Peritia eximendorum lapidum. Lysias apud Suidam. δεῖ τὸν μὲν τοὺς τοίχους ἐργαζόμενον, τοὺς τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτεκτονικὴν, ἃ δεῖ ἑκάστοις τὸ πρόσφορον εἶναι. vbi Suid. λιθουργικὴν accipit ὡς ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργαζόμενοι, οἱ τέμνοντες τοὺς λίθους: at λιθοτεκτονικὴν, ὡς μετὰ ταῦτ' ἐξαιροῦντες καὶ κατασκευάζοντες τοὺς λίθους. ET Λιθουργέω, Lapides elaboro. In v. l. λιθουργήσων, In lapidem vertet: vt λιθουργεῖν sit Lapidem reddere.

C. Λιθοτόμοι, Hesychio sunt δημιουργοί, ὅτι τῶν λίθων ὑμνωδοί. dicit autem λίθον esse τὸ ἐν τῇ δικαστικῇ βῆμα. Qualis consuetudo Athenis quoque fuit, vt ex Demosth. or. contra Cononẽ discimus, qui ait, ἐκεῖνον τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξετάζοντες. Ita λιθοτόμοι fuerint qui ad λίθον deducunt & ibi iuramentum exigunt.

C. Ἄλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapidũ expers, Minimè lapidosus. Arrian. apud Suidam, ὡς γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον ὑδὲ βόγχου τὸ πεδίον. ITEM Ἀλιθής, ής, ὁ καὶ ἡ, Careus lapidibus, Non calculosus. v. l.

C. Διάλιθος, Gemmatus, Gemmis distinctus.

C. Μονόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex vno lapide factus, Vno lapide constans.

C. Τηκόλιθος, ν, ὁ, Lapides liquefaciens. ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit & quasi liquefactos expellit. Paulus Ægin. lib. 7. ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς καλούμενος, ἥν τε ἐν τοῖς ποτοῖς λίθων ᾖ θρυπτικὸς· ὅθεν καὶ τηκόλιθον αὐτὸν οἱ πότται προσαγορεύουσι. Plin. lib. 36, cap. 19, spongias lapides scribit à quibusdam vocari tecolithos, quoniam vesicæ medeantur. calculos enim rumpere in vino potos. Paulus autem ibi σπογγίους λίθους & λίθον Ἰουδαϊκὸν diuersos facit: quanuis vtriusque vim tribuat θρυπτικὴν ἥν τε ἐν ποτοῖς λίθων.

C. Τηκόλιθος, ου, ὁ ἡ, Lapidosus, Saxosus. vel Aliquatenus lapidosus.

Λιθώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lapidosus, Lapideus. Philo De mundo, ὑφηλάς τινας καὶ τόπους σκληρῶν καὶ λιθώδεσι τοῖς χοῦ, solum prædurum ac lapidosum seu glareosum. Philo De vita M. lib. 2, ὄρη λιθωδέστατα, saxosissimi mõtes. VNDE Λιθωδία, ας, ἡ, Saxositas. Item Saxea durities. σκληρότης, Eust. AT Λιθόωσα apud Hesych. ἡ πολύλιθος, Lapidosa, Saxosa, poet. quasi à Λιθάω.

Λίθινος, ου, ὁ, Lapideus, Saxeus, Luc. Tim. αἰθριαίτατος λίθινοι. Et in Epigr. lib. 2. Τὸ λιθίνου Διὸς ἐχθὲς ὁ κλιτικὸς ἥψατο Μαρ. κος, saxeum Iouem, id est statuam Iouis è lapide. Athen. lib. 12, σινοχόαι καὶ κύπελλον λίθινα. Et lib. 10 λίθινος πόθος. Et 13 λίθινος κόρη, puella saxea, — λιθίνης ἐπιθύμησεν κόρης Ἄνθρωπος. Item τὰ λίθινα, statuæ lapideæ seu marmoreæ. Xen. Polit. Laced. ὁμοίων ἦσαν αἱ φωνὰι αἱ ἐκείνους ἢ τοὺς λίθινους· ἦσαν δ' αὖ ὅμοιαι μαστροπίαις ἢ τῶν χαλκῶν. Sic Epigr. lib. 2, — τιμῆς ἕνεκα τοῦ λιθίνου, statuarum lapidearum honorandarum causa. VNDE Λίθινος, Adinstar lapidis seu saxi. Xen. Symp. οὐδὲν μᾶλλον ὡς οὐκ εἰ πάνυ χορηγίας δεόμενοι, λίθινος ἔλεγεν εἶναι αὐτὸν, καὶ λίθινος ἐδόκει εἶναι ἐκ' αὐτοῦ, saxeis oculis intuebatur. i. immotus saxi more.

Λίθος, ου, ὁ, Lapideus, Saxeus. vt λίθινος. Il. Ψ, Βλᾶ δ' ὅπλ' ἐπὶ λίθῳ. Odyss. ν, Ἐν δ' ἐπὶ λίθοι πλεμάχοιτο. ET Λίθος, idẽ. vt λίθος πόλη, Suid.

Λιθακὰ, τὰ, Liber de lapidibus tractans: vt liber Orphei περὶ λίθων. In vita Dionysii qui inscripsit De situ orbis.

Λίθαξ, ακος, Hesychio Petra lubrica vel aspera. Sed adiectiuè potius accipitur apud Homerum, Odyss. ι, v. 415, Μή πως μ' ἀκέοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ Κῦμα μέγ' ἐφέπασ-ξαν. & rectius ibi scholiastes λίθακι πέτρῃ exponit λίθῳ δυσπαλεμβόλῳ τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐξ. χούσῃ. Nicander substantiuè capit pro loco aspero, vt schol. exponit in Ther. v. 50, Τὰν οἱμὲ λίθακάς τε καὶ ἴρμακας ἐπαείρας. ‖Hesychio est etiam ὕλη.

Λιθάς, άδος, ἡ, Lapillus, Lapis. Odyss. ξ, — σὺν κύνας ἀγρίους ἀγ' ἐπὶ Πυκνῆσιν λιθάδεσσιν. Od ψ, — θάλαμον δόμου ὄφρ' ἐπέλασσα Πυκνῆσιν λιθάδεσσιν, lapidibus. nec enim ibi necessariò diminutiuum est, teste Eust.

Λιθίς, ίδος, ἡ, ΕΤ Λιθίδιον, ου, τὸ, Lapillus, Paruus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, Lapillus. Vtitur Theophrast. libro 3 Hist. plantarum. Phrynichus tamen Atticè dici λιθίδιον scribit, non λιθάριον.

Λιθόω, ῶ, In lapidem verto, Lapidem facio. Et λιθόομαι, οῦμαι, Lapideſco, In lapidem vertor & indurescо, Lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, Mutatio in naturam saxeam. Plutarchus De primo frigido, πῆξις δὲ εἰς ἀλμώδων πλαδτᾶ καὶ λίθωσιν, glacies in commutationem naturæ saxeùmque rigorem desinit.

C. ΑΠΟλιθόω, ῶ, In lapidem verto, Lapideſcere facio. vt τὴν Νιόβην ἀπολίθωσεν, Nioben in lapidem vertit. Passiua vox est Ἀπολιθόομαι, ῦμαι, Lapideſco, In lapidis modũ rigeo, Rigesco seu induror vt lapis, apud Strab. Et Athen. l. 2. μώκωπες φύονται ἐφ' ὕδατος τῇ θαλάσσῃ, οἷς καὶ ἀπολιθοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου φησί.

C. ΚΑΤΑλιθόω, Lapidibus obruo seu cooperio, Lapido. idẽ quod καταλεύω. ex Hermog.

Λιθάζω, Lapido, Lapidibus obruo. Chrysost. ὑπὸ Ἰουδαίων λιθαζόμενος, lapidibus appetitus. Capitur etiam simpliciter pro iacio, seu Coniicio, βάλλω. Arrian. apud Suidã, καλῶς ἔσπευσε δὲ Ταπύου τὸν χοῦν ἐς τὸν παῖδα λιθάζον, ἐς τὴν πατρωνυμίην καπηλεύσαντα. qualis historia extat apud Plutar. in Parall.

C. ΕΚλιθάζω, Lapidẽ iacio. Theophr. Hist. l. 5, c. 3, καὶ ἐάν τις ἐκλιθασθῇ λίθον εἰς τὸ δένδρον, ἢ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον, καταπεφύκασι τὴν ἀφελκυδίαν ὑπὸ τῆς εὐφύσεως. Vnde Plinius lib. 16, sub finem cap. 39, Et quædam forte accidunt, lapide comprehensо aut recepto in corpus, aut alterius arboris ramo. Gaza vertit, Siquis lapidem arbori inculcarit. Videtur autem reponendum ἐκλιθάσῃ. estque animaduertendum poni hic simpliciter pro iacere, quum addatur λίθον.

C. ΚΑΤΑλιθάζω, Lapidibus obruo seu cooperio, Lapido.

C. ΠΑΡΑλιθάζω, Lapideſco, vt exp. apud Theophrastum Hist. pl. l. 3, c. 9, de fago & haliphloeo, ἀμφότερα γὰρ ταῦτα λιθάζουσιν ἐν ταῖς ἀρίζαις καλουμέναις, ὀξὺ ἄκρον τὴν βαλανίδα ἐκπέρωθεν.

Λιθίζω. Lapidem refero seu imitor, In lapidem colore vergo. Plin. l. 37, c. 7, de carbunculis gemmis, Qui languidius ac liuidius ex Indicis lucent, λιθίζοντας appellari Callistratus dicit.

Λιθιάω, ῶ, Calculo laboro: à λίθος significante calculũ, cuius exemplum habes in Τπιάλιθος. In qua signif. Scrib. Larg. & Marcell. Empiricus vtũtur etiã vocabulo Lapis, vt quum dicunt, Si lapis in renibus innatus fuerit. Dioscor. de lithospermo, λίθους θρύπτει: quo Plin. quoque calculos frangi pellique tradit. Idem de amygdalis amaris, διουρεῖσθαι δὲ καὶ λιθιῶσι σὺν γλυκεῖ βοηθοῦ. Vnde Plin. l. 23, cap. 8, Calculosis & difficili vrinæ in passo efficaces sunt. Machon apud Athen. l. 13. Δοκεῖ δὲ λιθιᾶν, ὡς ἔοικε, ἡ Γναθαινα. in quam paulo pòst Phryne æmula acerbiore ioco dicit, εἰ λίθον εἶχες, ἀπεφίστας ἂν αὐτοὺς ἔδωκα. nam ἐπὶ ζώντων αἰτίαν ἔχουσα λιθιᾶν, vt Athen. scribit. ΥΝΔΕ Λιθίασις, εως, ἡ, Calculi generatio in vesica: quanuis ille in renibus etiam creari possit. nemo tamen λιθᾷ & λιθιῶντας vsurpauit nisi de iis quibus in vesica molestus est. Dicitur λιθίασις & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & crassa calculis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia, vt scribit τῆς εἰσαγωγῆς autor: apud quem tamẽ incertum est parténe palpebrarum exteriori an potius inferiori insideant. Gorr.

ΛΙΜΟΣ, οῦ, ὁ, (& alicubi etiam ἡ) Fames, Esuries. Homerus Il. ι, — νῦν κέν τοι Δίψαι καὶ λιμός, sitis & fames. Et Odyss. μ ac μ, — ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός. Idem Od. κ, Μηκόμεθα βρώμης, μετὰ πεινάομεν λιμόν. Ab eodem λιμὸς eleganter dicitur inuadere γούνατα, id est genua. Et λιμῷ θανέειν apud eundem, Fame mori, Odyss. μ. vbi etiam dicit mortem eorum qui fame moriuntur, esse mortis genus longè omnium miserrimum: his versibus, πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δηλεῖται βροτοῖσιν, Λιμῷ δ' οἶκτιστον θανέειν καὶ πότμον ὀπάσσαι. Interdum cõiunguntur λιμὸς & λοιμὸς, id est fames & pestis, seu pestilentia. vt ab Hesiodo in Erg. Λιμὸν ὁμοῦ & λοιμόν. (Creditur verò & eadẽ esse & vtriusque derivatio, vt docebo infrà) Extat passim & apud prosæ scriptores nomen hoc λιμός. Xenoph. Περὶ διαι. 3, τὸν λιμὸν καὶ τὴν δίψαν μάχεσθαι. (vt δίψα & λιμὸς ab Homero copulãtur in loco quem modò protuli) Et λιμῷ πίεσαντες, item εἶλον λιμῷ Ἀκράγαντα, apud eundem.

Λιμὸς, (vt ait Galenus) πεῖνα εἰς ἄκρον πᾶσα δι' ἔνδειαν σπάνιν, id est, Extrema fames à ciborum penuria, siue ea voluntariè, siue præter voluntatem feratur. Idem ergo genere λιμὸς & πεῖνα, solâque magnitudine differunt. Est enim πεῖνα modicæ suctionis in ventriculo sensus, λιμὸς verò, magnæ & vehementis. Sic enim apud Hippocratem intelligitur, tum eo aphorismo quo scribit, ἔνιοι λιμοὶ ἢ δίψαι γίνονται: tum altero, qui ita scriptus est, τῶν σώματων τῶν ὑγιέων τὰς ὁρμὰς ἔχουσι δεῖ λιμὸν ἐμποιεῖν. λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα. His enim aphorismis ἀσιτίαν propriè significat, sicut & lib. 2 τῶν ὀξέων, vbi ait, ὁ λύχνος ὑπερφαίνοντος τὸ λιμοῦ, σκιαλέον ἀκρατὲς ἐμφύεται. Significat verò etiam apud Hippocratem vehementem & insatiabilem ciborum auiditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur. vt aphor. 21, lib. 2, λιμὸν θέρμη λύει. Neque enim hæc secundum naturam, vt ait Galenus, fames est, sed morbosa, quam vini potus soluit. Gorr. ‖Λιμὸν dici etiam hominem sordidũm & præparcum, quidam annot. ex Eustathio. apud quem legitur & quod dixi de λιμὸς in fœminino genere. At verò Etymologistes Doricum esse tradit hunc vsum, sicut λιμὸς masc. genere, Atticum.

Λιμὸς à λείπειμμαι deriuatum putatur, (quæ est prima persona præteriti τῶ λείπομαι) abiecto ι, vt in quibusdam aliis, de quibus lege Eustathium. Hoc autem sequẽdo etymum, fames vocata fuerit λιμὸς quasi ἔνδεια, id est Defectus.

C. Λιμοδωκεῖς, Qui fame adacti aliquò demigrant. à Dorieusibus qui è Peloponneso fugerunt, annonæ inopia. v. l. Vide Eras. Chil. in hac voce Λιμοδωκεῖς, ex Plut. & Hesychio. vbi etiam aliam affert expositionem, scribens ita dictos videri qui vagantes famem afferebant. ΕΤ Λιμοδωκέω, Fame compulsus aliquò demigro. v. l.

C. Λιμοείμιξ, Qui ad famem vsque parcus est, seu sordidus. Vel, Quem sordes ad tolerandam famem impellunt, seu, ad suum defraudandum genium, vt Ter. loquitur. His enim modis puto vim huius vocabuli posse exprimi, quod alioqui Eustathius (sicut & κυμοκίμιξ) vult idem esse cum κίμιξ.

C. Λιμοκτόνος, ου, ὁ, Fame enecans, Famem mortiferam afferens. ΥΝΔΕ Λιμοκτονία, q. d. Cædes quæ fit per famem. Apud Platonem pro summa inedia & exitiali à medico imperata. Vide Budæum pag. 869. Apud Aphrod. autem λιμοκτονίαν exponitur simpliciter Summa fames seu esuritio, Problem. libro 1, ὅτι τὴν ὑγιαινόντων ἐν λιμοκτονίᾳ κάχηται τὰ φλέγματα ἢ φύσις ἐκεῖς ἔθηλυ. Galenus λιμοκτονίαν apud Hippocratem exponit ἀσιτίαν παντελῆ, (id est Abstinentia omnimoda, vt interpretatus Gorr.) vel, ἢ ὅτι τῆς πάντων μόνης δεῖται. Hinc ΥΕΡΒ. Λιμοκτονέω, ῶ, Fame neco, Fame conficio. Gal.

ΕΤ Προλιμοκτονέω, ῶ, Prius fame neco. Vide exemplã apud Bud. p. 869.

C. Λιμοφόρος, ου, ὁ & ἡ, Famem afferens. At Epigr. lib. 2 λιμοφορέων δίκτυον, ΑΝΟΜ. Λιμοφορᾶς, (nõ Λιμοφόρος, vt habent vulg. lex. titulo in parcos, Μῖμε καλεῖ δίκτυον ὀπλίτης ἐς λιμοφορέων.

C. Λιμώδωσες, Strigositas & scabies qua tam homines quàm iumenta in fame corripiuntur. Cam. ex Suida, quem vide.

C. Λίμος, Famem pellens. ἄλιμον σκυβαλίσαι quandā vocarunt quòd famem & sitim pelleret, vt scribit Proclus. Cam. Quidam ἄλιμα φάρμακα exp. Famem arcentia, seu prohibentia, vt ἄδιψα sitim prohibentia, ex Plutarcho Sympos. Apud eundem legitur & ἄλιμος δίναμις.

C. Βούλιμος & Βουλιμία, q.d. Bouina fames, id est Ingens fames, Vehemens fames. Gell. libro 16, capite 3, In eòdem libro Erasistratus vim quandam famis non tolerabilem, quam Graeci βούλιμον καὶ κυνόρεξιν appellant, in diebus frigidissimis multo facili[9] accidere ait quàm quum serenum atque placidum est. Βούλιμος (inquit Gorr.) est ingens fames à vehemēti refrigeratione oris vēntriculi cūtracta. Famē quidē ingētē esse ipsa nominis ratio ostēdit. eū autē inducit indigētia quædā in ore vēntriculi percepta quā vehemēs ei[9] refrigeratio excitauit. Paulo pòst, Symptoma est malè affecti oris vēticuli, quo primùm quidē ægri expleri cibis nequeūt, paulo verò postea destituuntur prorsus appetentia, animo linquuntur, viribus dēficiunt, exoluūtur, decolores sunt, torquentur stomacho, refrigerantur corde & extremis partibus, pulsusque habent admodum obscuros. Causa huius ferè sola est frigus extetnū, à quo tantopere refrigeratur os ventriculi vt ex[9] quæ diximus symptomata consequantur. Ex quibus apparet βούλιμον propriè non esse id quod numen ipsum sonat, ingentem scilicet famem, quæ quauis principio fuerit, paulò tamen postea nulla prorsus est, & in totum, languente nimium ventriculo, & penè extincto eius calore, aboletur. In eo nanque differt ὁ βούλιμος ἀπὸ τῆς κυνώδους ὀρέξεως, quòd in canina appetētia cibus perpetuò appetitur, nec vnquam ventriculus expleri potest. Quanquam & aliis quibusdam inter se distinguantur, maximè quòd Gal. autore comment. aphor. 1, lib. 2, βούλιμος magis specialis particularisque sit, canina autem appetentia generalior sit, siue vniuersalior. Quod non est ita accipiēdum, quasi de genere propriè dicto à logicis, & specie illi subiecta dictum sit (vt quum animal homine vniuersalius dicitur) sed quòd βουλίμου causæ possint caninam etiam appetentiam mouere, quum è contrario causæ appetentiæ caninæ non sint etiam causæ βουλίμου. Siquidem βούλιμον vna tantùm causa producitur, frigus nempe externum famem ingētem afferens: canina verò appetentia, non ab eo modò frigore, sed ab acido etiam humore impacto ori ventriculi gignitur. Itaque illum Aphor. Hippocratis siquis, de βούλιμος tantùm intelligat, videbitur Hippocrates id tantùm dicere, quòd meri potio intemperiem frigidam (à qua βούλιμος nascitur) persanet, quum non eam modò, sed humoris etiam acidi in os ventriculi affluxum curet, à quibus duobus canina inducitur appetentia. Præterea verò inter se differunt quòd in appetitu canino propter insatiabilem ingluuiem vomitiones perpetuæ infestent, βούλιμος autem sine vomitu sit. Hæc Gorr. ‖ Est etiā βουλιμία morbus equorum in Hippiatria. HINC Βουλιμιάω, ῶ, ΕΤ Βουλιμιάπω, Fame ingenti premor, vel fame intolerabili quæ βούλιμος dicitur. Aut Fame enecor, vt Budæus exponit apud Xenophontem, εἴπ᾽ που ὁρᾷη βρωτὸν; εἰδέναι τοὺς βουλιμιῶντας. Aristoph. Pluto, δῆλον ὅτι βουλιμᾷ.

C. Ἐκλιμος, Fame confectus. Theophrastus De causis plāt. libro 2, capite 6, τὸ φύσει λιμῶδες πυρίας θᾶττον ἴσχειν καὶ τὸ ἀνθρώπων τοὺς ὀκλίμους χαίρειν μάλιστα ταύτῃ λέγουσιν. Sed quidam ibi interpretantur, Macilentos, Ieiunos. sonat tamen propriè q.d. Fame confectos. Cæterùm pro ὀκλίμους vulg. editiones habent ὀκλίμους. HINC Ἐκλιμία, apud Græc. Bibl. interpr. Deuter. capite 28, ἴσθιειν καὶ ὀκλιμίαν. vbi videtur accipi pro vehementi fame seu esuritione. Exponitur & ἀχορτασία.

Λιμώδης, τος, ὁ ἡ, Famelicus. vel Tolerandæ fami obnoxius. κατὰ ἡ λιμώδης τράπεζα, Plutarch. Sympos. libro 7. Et Athen. libro 6, λιμώδης γὰρ ὄντας ἡ ῥαστώνη.

Λιμπρός, ὸν, ὁ, Famelicus. Et λιμπρὴ ἐργασία Suid. ex Epigr. Puto autem vocari λιμπραὶ quæ artificem suum famelicum reddit, vtpote nullum quæstum ei afferens. Item Epidaurus λιμπρὰ vocata, detorto nomine hoc ex λιμαγρὰ, id est Portuosa. vt scribunt Hesych. & Suidas, item scholiast. Thucyd. SED λειμπρὰ etiam scribi. ἀπὸ τῆς λειμώνων, tradit Eust. At verò apud Steph. perperam λειμμπρὴ cum σ, quum sequatur ἔξω τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμῶνας. præter ea Λακωνικὴν eam dicit.

Λιμαίνω, Esurio, Fame laboro. Herodotus, ἵνα μὴ λιμαίνοιτο ἡ στρατιή.

Λιμώττω, idem quod proximè præcedens λιμαίνω, & quidem vsitatiùs. (dicturque λιμώττω à λοιμὸς eadem forma qua λοιμώττω à λοιμὸς) Luc. ἄσπερ καὶ λιμώττων ἐπ᾽ αὐτῆς πολυτίμου. Theophyl. in quadā epist. λιμώττων πλουτῖς, βρόχους ὡς ἀφ᾽ χρυσοῦς ἀπαλγῶν. Et cum genitiuo apud eundem, λιμώττειν χρυσοῦ. (at Latinè dixeris per accusatiuum Esurire aurum: epist. 10) λιστικῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ αὐθαίρετον ἡμῶν, Σωσίπατρε. ἐπιθυμεῖ γὰρ καὶ πόλεις καὶ βίου εἰσὶ χθόνας καὶ πόλεις ὠκίσθησαν. id est, Vtiliter aurum esurit humanum genus.

C ΛΙ'ΝΟΝ, ν, τὸ, Linum. λίνου σπέρμα κατεμάξαν, Thuc. lib. 4. Theophr. De caus. plāt. lib. 4, ἄτοπον δὲ καὶ λίνου δίδυμον εἶ καὶ τὸ λίνον ἐξαιρεῖται. Sæpe pro lineo filo, vel potius generaliter pro quouis filo. vt λίνον Parcæ, seu Parcarum, apud Homerum, Il. υ, — ὕστερον αὖτε τὸ πείσεται ὅτε οἱ αἶσα Γενομένῳ ἐπέκλωσε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic Odyss. ν, — ἔνθα οἱ ἔπειτα Πείσεται ὅτε οἱ αἶσα κατακλώθῃς τε βαρεῖαι Γενομένῳ νήσατο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Sic autem à Latinis poetis fila Parcarum dicuntur, (i-tē stamina, & pensa) vt ab Horatio, Atra fila trium sororum. Interdum verò Linum indeni pro quouis filo poetis Latinis: sic autem & Celsus lina pro filis vsurpauit. Sed hoc obseruandum est, quum in λίνον Græci priorem syllabam corripiant, Latinos contrà in Linum producere.

ᵃ Λίνον à quibusdā dici τὸν κνίδιον κάνναβον traditur à Dioscoride, quòd frutex qui granum Cnidium profert, satiuo lino similis sit.

Λίνου appellationem acceperunt etiam quædā quæ ex lino fiebant. Interdū enim est Chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri solerent. quo interpretati sunt modo quidam apud Homerum Il. σ, — λίνον δ᾽ ὑπὸ καλὸν ἄειδε &c. sed affertur alia loci huius expositio quæ magis recepta est, vt infrà declarabo.

Λίνον, Rete, sed propriè quod ex lino est. Il. ϛ, — ἀμφὶ δὲ λίνου ἁλόντε πεφάγετον. Et πλατεῖαι λίναι, in Epigr. VNDE Ἄλινος θήρη, in iisdem Epigr. Venatio reti non capta, q.d. Venatio quæ retibus caruit.

Λίνον, Linea piscatoria, sed propriè quæ est ex lino. vt Iliados ω, — ὡς ὅτε πὴς φώκας Πείρην ὀπὶ ἰχθυόεσσαν καθύδρου ἱερὸν ἰχθὺν Ἐκ πόντου δύεκεζε λίνῳ καὶ ἰώσπι χαλκῷ, Ἐλλὰ' ὁ μὲν θορόων κεχρημένος ἄδυεῖ φαεινῷ.

Λίνον, Textum quoddam ex lino, seu λεπτὸν ὑφάσμα, vt Didymus exponit in isto Homeri loco Od. ν, Καδδὴ ἄρ' Ὀδυσῆι χόρτον ῥῆξε πόδι λίνου τε. Et aliquanto pòst, Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν Λινῷ στώτε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι. Eo autem inuolutus dormiebat Vlysses, seu substratum erat illi dormienti. Dicit enim in proximè sequente versu, Καδδὴ δ᾽ ἀρ' ὀδὺ ἐφαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ. Sic autem in priore illo loco, sequitur, ἵνα τὴ χεῖτο δῦναι. Sed in vulg. l. sine autore dicitur esse linteum in quo dormitur. ‖ At verò pro linteis, id est carbasis, seu velis, ex Apollon. Arg. τ, — καδδὲ αὐτῇ λίνα χεῦεν. ‖ Hesych. λίνῳ, ἱείῳ.

(AT VERO Λῖνος priore producta, vnde est Il. σ, — λῖνον δ᾽ ὑπὸ καλὸν ἄειδε, nomen est proprium heros filii Vraniæ, teste Hesiodo, qui etiam scribit de illo, Ὃν δὴ ὅσοι βροτέων σοφίην ἐσιδόντες ἀοιδοὶ Παίσιν μὲν θρηνοῦσιν ὁμῶς εἰλαπίναις τε δαῖτας χορῶσιν, Ἀρχόμενοι δ᾽ Λῖνον καὶ λήγοντες καλέουσιν. A quo deducitur ETIAM Λίλινος, vt propriè quidē sit Deploratio Lini, seu Carmē quo deploratur Linus, sed generalius quoduis carmen lugubre. Soph. Aiace, pag. 38, Λίλινον αἴλινον αἰῶ· οἴκτρας γὰρ οὐ θρέψας ἀπλοίας ὧν δύσορος. vbi schol. annotat esse εἶδος θρήνου. Et adrectiuè in hoc versu qui affertur à Suida, — οὐκ ἐμέλαξε πάντ᾽ θρασὺς αἴλινος αὐδή. ‖ Inuenitur autem ET Αἴλινα, vt apud Callimachum hymno in Apollinem, Οὐδ᾽ Θέτις Ἀχιλῆα

κινύρη) αἴλινα μιν πρ. vbi schol. exponit ἡδύπνοα sed malim aduerbialiter accipere pro ἡδυπνοϊκῶς. quo fortasse modo exponi possit & apud Moschū in Epitaphio Bionis, cuius primus versus est hic, Αἴλινά μοι σπαχεῖτε κατ' ἄστεα καὶ Δώριον ὕδωρ. Fuerunt autem & alii eodem nomine, de quibus lege Eustathium pag. 1163 & 1164. vbi etiam docet quosdam λῖνον in illo Homeri versu accepisse pro quodam cantici genere seu hymni. Affert quædam de hac voce & ex Herodoto, quē adi. Athenæus porro apud eundem αἴλινον sicut & λῖνον, vult fuisse canticum quod non solùm ἐν πένθεσι, sed etiam ἐν εὐτυχεῖ μολπῇ locum haberet, idque autore Euripide. Ibidē traditur & alia expositio nominis huius αἴλινος, vt videlicet fuerit ὠιδὴ ἐπουρανιώτατον, dicta ἀπὸ τοῦ λίνου. At mihi multo verisimilior videtur altera nominis huius deriuatio, suspicāti αἴλινος factum esse ex αἰ Λίνος, seu αἰ Λῖνον, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem sæpe repeteretur. vt legimus in Adonidis epitaphio, Αἰ αἰ γὰ τὰν Ἄδωνιν: item, αἰαῖ αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν, non semel)

C. Λινεδέσμος, ου, ὁ & ἡ, Ex lino vinculum habens, seu lineū. aut ex filo. ‖ In v.l. exponitur Lineum vinculū, quod tamen non conuenit cum exemplo quod subiungitur ex Aristide, λινοδέσμῳ σχεδίᾳ, de rate Xerxis.

C. Λινόδετος, ου, ὁ & ἡ, Lino vinctus. vt Budæus exponit apud Aristophanem Nubib. eadem forma dici tradens qua σιδηρόδετος. Et λινοδέτοις χαλινοῖς, q.d. Lino vinctis frænis, pro Retinaculis nauis, ex Eurip.

C. Λινόδρις quibusdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρις, teste Dioscor.

C. Λινόζωστις, Mercurialis herba. Dioscor. l. 4, c. 191, λινόζωστις, οἱ δὲ παρθένιον, οἱ δὲ Ἑρμοῦ βοτάνιον καλοῦσιν.

C. Λινοθώρηξ, ηκος, ὁ & ἡ, Lineo thorace indutus, seu Lineo thorace vtens, apud Homerum, Aiax filius Oilei. Iliad. β, — ὀλίγος μὲν ἔην λινοθώρηξ. (at verò Aiax Telamonius apud Sophoclem, χαλκοθώρηξ) Conspici autem λινοῖς θώραξιν, cum alibi, tum in Apollinis Grynæi luco, scripsit Pausanias in Atticis, non ad prælia, sed ad venationes idoneos. nam refringi in iis leonum & pardorum quoque dentes. Cam.

C. Λινοκάλαμος, Linum agreste. v.l.

C. Λινοκάπηλος, Qui lina vendunt. οἱ τὰ λίνα πωλοῦντες. Ita Hesychius. cuius si exemplaria mendo carent, puto λινοκάπηλος accipiendum pro λινοκήπηλος, mutatione Dorica literæ η in α.

C. Λινόκλωστος, ν, ὁ & ἡ, vt ἠλακάτη λινόκλωστος in Epigr. Colus in qua netur linum.

C. Λινόκροκος, ν, ὁ & ἡ, Ex lino factus, & croceo colore tinctus. vtrūque enim cōprehēdere videtur hoc cōpositū, quo vtitur Eurip. in Hecuba, — ναῦς ὅπως πεπλοις πίσμασιν λινόκροκον φᾶρος σίμων. vbi scholiastes tradit ita vocari λαῖφος. At in v.lex. λινόκροκον exponitur simpliciter Lineum.

C. Λινόπλακτος, ου, ὁ & ἡ, vt λινόπλακτα θηρία, implicitæ retibus feræ, aut intra casses obseptæ. Ita v.l. sine autore, quod suspectum est. AT Λινοπλάξ idem est quod φρενοπλάξ, si Hesychio pariter & Suidæ credimus. nam horum vterque genitiuum λινοπλῆγος exponit φρενοπλῆγος. quod ab alia nominis λίνον aut λίνος significatione esse putandum est.

C. Λινοπλόκος, ου, ὁ & ἡ, Retia plicans, seu complicans, Piscator.

C. Λινοπλώστας, ου, ὁ, q.d. Lini lotor. Ab Hesychio exponitur τριβόλος.

C. Λινοπόρος, ν, ὁ & ἡ, vt λινοπόροις αὔραις. ex Eurip. Lina (id est vela) pertranseuntibus vētis. id est perflantibus. At v.l. Veliuolis ventis.

C. Λινόσαρκος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Lineam carnem habens, id est ex lino) λινόσαρκοι θαλλίδες, apud Antiphanem, αἱ λεπταὶ καὶ ἁπαλαί, Eust.

C. Λινόσπερμον, ν, τό, Lini semen. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, λινόσπερμον, ξηρὸν μὲν τῇ φαντασίᾳ καὶ τῇ φαντασιώδει μίξει δὲ τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀληθείᾳ. AT Λινόσπερμον Gaza Linigenistam reddidit apud Theophr. lib. 1, cap. 8. vbi tamen pro λινοσπέρμου legitur & separatim, λίνου σπέρμου. quum alioqui Plinius Theophrastum sparti meminisse neget. Quidam verò λινόσπερμον nihil aliud esse putarūt quàm spartum, ex quo Plin. l. 19, c. 1, Asiam lina ad retia præcipua facere dixit.

C. Λινοστασία, Retium collocatio, vt quidam exponūt. At in vulg. l. ex Epigrām. pro Laqueo, quòd fixus ster. ET Λινοστατεῖσθαι ex Platone pro Illaqueari, In casses incidere. v.l. Affert autem Eust. ex Platone, ἐμπεδίοις λινοστατοῦσιν, ὑπὸ ἔνιων δηλαδή.

C. Λινοτόμος, ου, ὁ, Qui linum secat. Hesych. tamen λινοτόμοι exponit non solùm οἱ τὸ λίνα διαπαμεύοντες, sed addit & ὑφη δεπιτηδεῖς.

C. Λινοχίτων, ωνος, ὁ & ἡ, Tunicam lineam indutus. Vel generalius Lineam vestem indutus. nam apud Hesychiū ET Λινόπεπλος, pro huius expositione.

C. Λινοχλαίνης, ου, ὁ, Lineam chlænam indutus. ex Dionysii libello De situ orbis.

Composita alia in quibus amittitur o nominis λίνον.

C. Λιναγαρπυμῶν. Induta veste linea, Vili veste indutus. ἠμφιῶν λινᾶ, κακείμων. ita Hesych. qui addit ET Λινεργάσας.

C. Λινεργὴς ἱστὸς, Ex lino facta tela. ex Dionys. lib. De situ orbis. AT Λινουργὸς, Qui linum elaborat, seu apparat, q.d. Qui in lino operatur, aut circa linum opus aliquod facit. Sed ex Oppiani Halieut. affertur λινουργοὶ quod sit quarundam auicularum nomen.

C. Λινοσκόπης, ου, ὁ, Qui retia speculatur, Qui venatoriis retib. adstans diligenter obseruat an feræ in eas incidant. Vtitur Aristoteles. Pollux quoque meminit huius vocabuli, & post eum Hesychius. VNDE Λινοσκοπέω, ῶ, & Λινοσκόπημαι, οῦμαι, Retia speculor, vel Defixos in retia oculos habeo. vnde metaph. apud Aristophanem in Pace, ἐγὼ δ' ἴσταμαι λινοσκοπῶν ὄφιν. vbi exponitur Obseruās. vt solent aucupes obseruare aues incidentes in retia. quia scholiast. dicit esse sumptum ἀπὸ τῶν εἰς τὰ λίνα πτερυγιζόντων ὀρνίθων. (At Hesych. λινοσκόπης vult ἀπὸ τῆς κυνηγετικῆς δικτύων esse dictum) Addit etiam τοὺς ἀλιεργοπόρους dicere λινοσκοπεῖσθαι, τὰ λίαν καταπεπηγότα. At Suidas λινοσκοπῶμαι secus exponit, vbi eius exemplaria suspecta sunt. ITEM Λινοσκοπίζω apud Hesychium quod exponit per proximè præcedens λινοσκοπῶ.

Λίνος, οὗ, ὁ, Lineus. Philostr. in epist. λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἰνοῦς. Et λινοῦν χιτώνιον, apud eūdem. Sic λινοῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια, Alex. Aphr. In fœm. λινῆ ἐσθής, & λιναῖ ἐσθῆτες. ET Λινεῖος Ex lino factus. vulg. lex. sine autore. AT Λίναια, ἔλεια, Hesych.

Λινόω, ῶ, Lino vincio, aut generalius pro Vincio. ET Ἀναλινόω, pro eodem. VNDE Λίνωσις ET Ἀπολίνωσις, Ligatio. Ægineta, φλεβοτομίαν δέρασθαι καὶ ὀκτώσιν ἐπὶ ἀπολινώσεως δεσμῶν. vbi de vena ligata loquitur. Bud.

C. Ἐκλινόω, ῶ, E rebus euado, seu effugio. Et COMP. Διαλινόω, ῶ, pro eodē. vnde in medio aor. διελινύσατο apud Eustathium, qui διελινύσατο ὁ λαγὼς exponit ὤχετο λίνων, id est (inquit) διέξεφυγε τὰ λίνα. Et ita quidem ille pag. 574. At verò pag. 1452 in fine scribit (si exemplaria non mūtiuntur) ὀκλινῆσαι cum ι. sed non dubito quin vera scriptura sit per η.

Λιναρίον, ν, τὸ, ET Λινάριος, Paruum filum, Funiculus. in v.l. lex. sine autore. At Eustathius postquam dixit ὀκλινῆσαι pro διεκφυγεῖν τὰ λίνα, in vsu esse apud multos Asiaticos suo tempore, addit, οἱ καὶ τὰ παιδικὰ λίνα, λιναρία φασίν. Idem alibi scribit hoc vocabulū λιναρία pro θηρατικὰ δίκτυα cum ab aliis vsurpari tum ab accolis Pamphyliæ. Eidem Eustathio EST Ἀπολίνωσις diminutiuè ὁ λεπτότατος λίνος, id est tenuissimum linum, in quodam loco quem affert pag. 1164.

ΛΙΠΟΣ, ους, τὸ, Pinguedo, seu Pinguitudo, Adeps. Athenæus libro, τῶν ἀπὸ λιπαρῶν ἀφαιρεῖται τὸ λίπος ἡπάτων. Philo De vita Mos. libro 3, καὶ τιθυμαῖον ἀφαιρεῖται τὸν ἀρίστην πολὺ λίπος τοῦ κρεὼς ἀλεῖφει. Theophr. πότιμα & λίπος copulauit libro 9, scribens, ὅσα πότιμά ἐστιν ἔχει καὶ λίπος. ITEM Λίπος pro eodem, siquidem sequamur Herodianum grammaticum scribentem apud Eustathium, vt ὕδως, ὕδατος, & γῶρος, γῶρατος, sic etiam dici λίπος & λίπατος: vnde esse apud Homerum λίπ' ἐλαίῳ (cum aliis plerisque locis, tum Il. χ in fine, Τὼ δὲ λοετρὸν ἐσάτην καὶ ἀλείψατον λίπ' ἐλαίῳ. vt

nimirum λίπα quidem sit genus, ἐλαίῳ autem, species. Sed magis recepta est eorum sententia qui λίπα ex λιπαρῷ factum esse per apocopen censuerunt) Affert verò Eustathius & aliud exemplum vsus illius nominis λίπας hoc videlicet ex eodem poeta, — λούσασπε καὶ λίπ' ἔλειψα. videtur tamen esse elisum non α simplex, sed α cum ι subscripto. cuius ille rei mentionem nullā facit. Idémque & in λίπ' ἐλαίῳ dicendum esset, si illam Herodiani expositionem sequi vellemus. Sed quidam tradiderunt λίπα esse indeclinabile. Vtut sit, eo vtuntur & solutæ orationis scriptores. Thucydides lib. 1, λίπα μὴ τῇ γυμνασίῳ ἐλείψαντο. Theophrastus Hist. pl. libro 9. de legendis herbis loquens, καλδίοιτι γὰρ καὶ ἀδρὰ καὶ ἀνίσους ἐπ' ἀδίους πίπτειν, ὡς ἂν ἐπίσχῃς τι πύας καὶ πίῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλειφομένους λίπα. Luc. in Lexiphane, ὁ δὲ λίπα χρίσασθαι ἐλαιῴ. Quidam verò (ex quibus Ioannes grāmaticus) λίπ' ἐλαίῳ exposuerunt λίπα ἢ ἐξ ἐλαίας. sed explodituri sta expositio.

C. Ἀλιπής, ής, ὁ & ἡ, Pinguedine carens, Minimè pinguis. ‖ Exponitur & Macilentus, item Aridus. CONTRAR. Εὐλιπής, (q.d. Bene pinguis) Valdepinguis, Præpinguis.

Λιπώδης, ους, ὁ & ἡ, Pinguis. τὸ λιπῶδες, Pinguedo quam humor copiosus & exiguus calor gignunt. vt scribit Alexand. Aphr. Probl. l. 2. v. l.

Λιπάω, ῶ (q.d. Pingueo) Pinguis sum. Vel, Obesus sum. Plur. de Cæsare loquens, ὑπὸ πότου ἔφασκόν τινες βαπτόμενον καὶ λιπῶντα, ἀλλὰ πὺξ ἰσχνὸν καὶ ὠχρόν. A Budæo λιπᾶν exponitur etiam Turgere pingui. Hinc participium poeticum λιπόων pro Pinguis. item pro Nitidus, (vt videlicet pinguia nitent) vnde λιπόωντα πίμπλαται, & λιπόων κακρύφαλος, in v. l. In iisdem verò annotatur λιπᾶν dici arbores quum pinguescūt atque vnguinosiores fiunt: quod maxime germinationis tempore accidit. quæ enim tali materiæ naturalis inest pinguitudo & succus, per id tempus augetur atque turgescit: aperto quidem argumento, quia si tum ad imum castrentur, per torulum effluet ille liquor atque humor pinguis, ac quasi saliuarius lentor emanabit. Ita igitur affectæ arbores, λιπῶντα δένδρα vocantur. Theophr. De hist. plant. lib. 3, cap. 6, ὥσπερ δὲ καὶ φασὶ τὸ πίμπλασθαι τὰ ξύλα πότε, ὅταν τὰ λιπᾶν· οὐ γὰρ πᾶς ἀλλὰ καιρὸς οὗτ' ἀποκεκαίρηκὼς ὁ φλοιός. Sic autem & alibi. vbi tamen vulg. edit. pro λιπᾶν habent λοπᾶν. Cuius CONTR. Ἀλίπησα. sed pro quo in vulg. Theophrasti editionib⁹ legitur ἀλόπησα. vt lib. 5 De hist. plant. cap. 1, ἔστι δ' ὅσαι τῶν λιπῶν τμηθῶσι, σήπεται πάσχουσι, ὡς εἰπεῖν, ἐάν τι ὑμφλοιος, ἐάν τι ἄφλοιος· καὶ μᾶλλον μὲν τὰ ἐν τῷ πρώτῳ λιπᾶν· διὸ πρὸ δὲ, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ· πρὸ τρίτα δ', τὰ ἐν τῷ τρίτῳ· τὰ δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ πρὸ καρπῶν ἄθρουα διαμένει, κἂν ἀλίπησα ᾖ. Sed vulg. exempl. ἀλόπησα hic habent, itidémque λοπῶν & λοπᾶν pro λιπῶν & λιπᾶν. Nam EST Λιπᾶν, Tempus quo germinantes arbores, habitiores atque pleniores fiunt, & succo pinguiore turgēt. Hinc autem & NOMEN Τρίλιπος, vnde τρίλιπα δένδρα apud eundem Theophrastū, Arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgescunt. Hæc ex v. lex. sed quæ non omni ex parte controuersia carent. Vide & verbum Λοπᾶν.

Λιπαίνω, Pinguefacio, Pinguem reddo. A cuius passiuo Λιπάσμαι est λιπαρὴς apud Greg. Pinguefactus, Obesus. HINC Λιπασμός, (q.d. Pinguefactio) Saginatio. vt λιπασμὸς σώματος, Chrysost. ET Λίπασμα apud Plut. Res quæ pinguefacit. A verbo Λιπαίνω. COMPOS. Ἐλλιπαίνω ET Προσλιπαίνω. Est autem ἀλλιπαίνω, idem quod λιπαίνω. vnde ἀλλιπασθῆναι, Pinguefactum esse. At ἐπιλιπαίνω est Insuper pinguefacio, & Pinguiorem reddo.

Λιπαρός, ά, όν, Pinguis. Aristot. τὸ λιπαρὸν esse dicit κίνησιν, vt ἐλαίου καὶ ἀλειφατῶν, at λιγυρὸν, τὸ πικρόν. Plato Cratylo, τὸ λιπαρὸν ἢ τὸ λιπαρές, καὶ πολλὰ τοιαῦτα τὰ τοιαῦτα. Apud Homerum λιπαρὸν est epithetum ἐλαίου, (quē λίπ' ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dicere docui & paulo antè.) Hinc autē λιπαρὸς etiā dicitur Oleo (quod indē pingue vocat Virgilius) vnctus: atque adeo exponitur Vnctus, Nitidus. Hom. Odyss. σ, λίπ' ἄρ' ἀμφὶ δὲ λιπαροὶ κρατὸς καὶ κεφαλῆς ἐγένοντο, vbi exponitur etiam Delibuta vnguento caput habentes. Aristoph. Pluto, λευκὸς μόρος, λιπαρὸς χωρεῖν ὑπὸ βαλανείου. Idem in Nubibus, ἀλλ' εἶμι λιπαρὸς γε καὶ ἀλουσὸς ὑπὸ γυμνασίοις ἀφανὴς πεσών. Huc pertinent ista Vitruuii libro 8, vbi de fontibus & lacubus loquitur, necnon de fluminibus, Alii autem per pingues terræ venas profluentes, vncti oleo erumpunt: vti Solis (quod oppidum est Ciliciæ) flumen nomine Λιπαρὶς, in quo natantes aut lauantes, ab ipsa aqua vnguntur. Et λιπαροὶ πόδες apud Homerum Nitidi. habes tamen & alias explicationes apud Hesychium. ‖ Λιπαρὸς videtur etiam dici de homine pingui, id est obeso, à quodam comico apud Athenæum, λιπαρὸς τὸ σῶμα τῷ; ζωμοῖς κατηρώμασται. ‖ Λιπαρὶς alicubi reddi potest vel Pinguis, vel Opimus, Opiparus, vel Opulentus. vt ex Aristoph. in Nub. de Attica, λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος. Et λιπαρὴ ἑορτὴ ex Apoll. Rhodio. Huc pertinet λιπαραὶ πράπιδες apud Gregorium, pro Opiparæ mensæ, Lautæ mensæ, (Sic autem & Pingues mensæ apud Catullum exponendum censuerim) aut etiam Luxuriosæ. ‖ At λιπόξυλα καλύβια, apud eundem poetam explicatur etiam λάϊνα, vel λεῖα. ‖ Et λιπαρὰ κρήδεμνα ei sunt τὰ ἔκδηλα ἢ λαμπρά, de quibus lege Eustathium, itidémque de λιπαρὸν ἔμπλαστρον. ‖ Λιπαρὸς alicubi non solùm Nitidus, sed & Pulcher exponi potest. quo etiam modo λιπαροὶ πόδες apud Hom. à nonnullis explicatur. Bud. à Luciano poni testatur & pro Præclarus, Insignis, Bellus. Iam verò λιπαρὸς exponitur & Opulentus, item Beatus. vt & κρήδεμνα λιπαρὰ alibi quidam volunt esse τὰ ὀλβιαίμονα. Sic λιπαρὸν γῆρας, apud Lucianum & Synesium, Senectus beata. (de quo loquendi genere dicam & in Λιπαρὴς) Sed & pro ὀλβιαιμονεῖν ποιεῖν, vt λιπαραὶ θέμιστες apud Hom. ἐμὶ ὀλβιαιμονεῖν ποιῶν.

Λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Dioscorides, μίγνυται ἡ λιπαρᾶς. Celsus, Medicamenta lenia, λιπαρὰς Græci vocant. Bud. Λιπαραὶ ἔμπλαστραι, (inquit Gorræus) Lenia emplastra dicuntur apud Celsum, libro 5, cap. 19, quæ medicamentis pinguibus constant. differentia in eo ἀπὸ τῶν ἀλιπαίνων, quæ constant ex medicamentis non pinguibus. Plura vtriusque generis exēpla Celsus eo loco profert. Porro SVNT Ἀλίπαντα, vt ait idem Celsus, quæ cruentis protinus vulneribus inijciuntur, quæ ἔναιμα Græcis vocantur. Hæc enim reprimunt inflammationem, nisi magna vis eam cogit: atque illius quoque impetum minuunt, tum glutinant vulnera quæ id patiuntur, & cicatricem iisdem inducunt. Constant autem ex medicamentis non pinguibus, ideóque ἀλίπαντα nominantur, à λιπαίνειν, & α priuatiuo. sed apud Aetium EST Ἀλίπαντα.

Λιπαρὸν apud eosdem medicos Pingue, saporis genus est. Sic autem dicitur quod vnguinis modo sublinit & replet, mitigátque exasperatas & quasi erosas linguæ partes, sed absque vlla delectatione. In hoc enim à dulci differt, quòd manifesta cum suauitate idem præstat. Est verò fortassis & pingue ipsum dulce, aut certè ex dulcium genere: sicut putarunt quidam qui pauciores quàm octo gustus differentias esse contendunt. Dicitur & πῖον. quanquam Galenus comment. in librū 6 περὶ ὀδόντων videatur πῖον genus constituere τὸ λιπαρὸν ἢ τὸ γλυκύ; quo loco scribit Hippocr. τὸ χολῶδες ἀπὸ πόνου procreari.

C. Λιπαρόζωνος, ου, ὁ & ἡ, ET Λιπαροκρήδιμος, ET Λιπαροπλόκαμος, ITEM Λιπαρόμματος. in quibus compositis præt. λιπαρὸς est Nitidus, Bellus, Elegās. Nam Λιπαρόζωνος est Elegantem zonam habens. (Dicitur autem & de sole ab Euripide in Phœnissis pro ὑπερτέλεστος, vt schol. exponit. Sed malim simplicius exponere Splendidam zonam habens, id est Splendidè cinctus. quippe qui suo sit splendore velut cinctus) Λιπαροκρήδιμος, Elegantes vittas seu pulchras habens. pro eleganter compta, intelligendo ex parte totum. (Quidam tamen λιπαρὰ κρήδεμνα esse putarunt τὰ λεπτὰ καὶ λεῖα, sicut θρίγκης πυκνοὶ sunt εἰ δὲ πυκνοὶ λεπτοί, inquit Eust.) At Λιπαροπλόκαμος, Cui nitida est coma, Cui nitidi sunt capilli, seu pulchri, apud Homerum de muliere. Dicitur & ὀπλόκαμος seu εὐπλόκαμος, de ea cui pulchra est coma. Sed his nominibus vocatur & quæ pulchra est,

seu formosa, intelligēdo ex parte totum. Quartū est Λιπαρόμματος, Qui est nitentib⁹ oculis, & pulchris, vt B. vertit in hoc Aristot. loco, ϛλαφυροὶ, λευκόχροοι, λιπαρόμματοι. Alibi autem dicit λιπαρὸν τὸ ὀμμάτων ἠὲ μέλαιναν, vt idē annotat.

C. Ἀλιπαρὴς, ές, ὁ & ἡ, Non pinguis, Non nitidus. ‖ In v. l. et additur ΕΤ Ἀλιπαρία, quod exponitur Exilitas, (oppositum Pinguitudini, ex Fabio) sed autor non profertur.

Λιπαρῶς, Pinguiter, vel Nitidè, vt videlicet nitent quæ oleo sunt vncta. Apud Homerum autem λιπαρῶς γηροκομέω est Beatè senectutem transigere, id est in affluentia rerum ad senectutem beatè transigendam necessariarum. Vel, Senectutem degere morborum & omnis aduersæ fortunæ expertem. Odyss. ε, Ὡς νῦν Νύσσῃ δῶκα διάμπερὲς ἤματα πάντα Αὐτὰρ μὲ λιπαρῶς γηροκομέω ἐνὶ μεγάροις &c. vbi Eustathius exponit ἀδαιμόνως καὶ ὡς αὖ τις εἴποι πονηρῶς, καὶ διεφθ. ὡ ὁπ. μακαρίας τῆς λιπαρόντων ζωῆς. Legimus verò & λιπαρὸν γῆρας apud eundem poetam, (ex quo Lucianus & alii mutuati sunt) Odyss. λ, — ὡς κέ σι πίφνῃ Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἁρημένον. vbi idem grammat. λιπαρὸν γῆρας esse dicit τὸ ἱλαρὸν καὶ τῆς οἰκείας τηκεδόνος. καὶ ἄλλως δέ, τὸ εὐδαίμον. cui opponi paulo post χαλεπὸν γῆρας.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, Pinguedo, Pinguitudo, vt Gaza vertit apud Theophrastum. Item λιπαρότης τῶν ὀμμάτων, Plut. Nitor, vt λιπαρὰ ὄμματα dicuntur Nitentes oculi. Vide Λιπαρόμματος paulo antè.

Λιπαρότητα (inquit Gorlæus) ex iis quæ antè de τοῦ λιπαροῦ dicta sunt, satis patet esse gustabilem qualitatem, quæ sine voluptate, aut ea lōge minori quàm dulcia exhibent, linguam limit & subungit. Valde affinis est dulcedini, de qua vide in Γλυκύτης. Dubito an aptè Lat. dici possit. Pinguedo enim & pinguitudo nō sunt vera huius qualitatis nomina, sed potius substantiæ quam πιμελὼ appellant.

(ΑΤ Λιπαρὴς, Λιπαροῦς, Λιπαρία, Λιπαρῶς, &c. in alia significatione, vide post Λίαν, quòd dici putentur ἀπὸ τοῦ λίαν παρῆναι)

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, Supplico, Supplex oro. Item Precor. Hom. Il. α, circa principium, de Chryse sacerdote, — καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sed alicubi dicitur λίσσομαί σε, sequente infinitiuo, Supplex oro vt &c. Exemplum est ibidem, — οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι ἐκ τ' ἐμεῖο μάλιστ' ἐθέλοντα πιθέσθαι. Dicitur autem & λίσσεσθαι Deum. vt Il. α, de Thetide legitur Λισσομένη παρεσήιξε Δία Κρονίωνα πάροιθε. Sic Apollon. Argon. α, Ἥτις λίσσεσθαι. Alicubi verò accusatiuo pers. additur datiuus rei velut instrumentalis. vt Odyss. λ, Τοὺς δ' ἐπὶ δειλαίῃσι λιτῇσί τε ἴφθιτα νεκρῶν Ἐλλισάμεθα. Sed plerunque ponitur infinit. omisso accus. cuius hoc exemplum est aliquāto pòst, — αἰτὰρ ἔγωγε Λίσσομαι Ἀχιλῆϊ μαθὼν ἀφενὸς χέλορ. (vbi hoc etiā obiter animaduerte quis hic sit vsus datiui casus, ne te vulgata ad verbum interpretatio decipiat, quæ habet Precor Achillē. hanc enim sequendo, diceremus λίσσομαι iungi etiam datiuo: cuius alioqui constructionis exemplum nullum affertur. & multo etiam conuenientius est illi loco Ἀχιλῆϊ exponere τὸν εἰς Ἀχιλλέα, seu κατὰ τὸν Ἀχιλλῆα. perinde ac si dixisset παύεσθαι τῆ χολοῦσθαι τῷ Ἀχιλλῆϊ) Sic Il. θ. Λισσώμην πιθέσθαι Ἀχιλλῆα πολὺ κέρδιον. Et Il. τ, Λισσώμεθα διιπετέα ὀλοὸν νέον εἶναι ἰόντα, rogantes vt prandium sumeret. ‖ Item λίσσομαί σε τοῦτο, (sed rarius) vt Odyss. ρ, v. 138, Ταῦτα δ' ἄμ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσομαι. At in v. l. affertur pro huius constructionis exemplo, ex Odyss. (non addēdo quoto libro) λίσσομαί ὑμέας ταῦτα. vbi subaudiri dicitur εἰς. ‖ Inuenitur λίσσομαί præterea cū genit. sub. præp. ὑπὲρ, vel δέ. vt quum dicitur λίσσεσθαι γουνῶν, cum aliis plerisque locis, tum Il. ι, v. 451, — ἡ δ' αἰνῶς ἐμὲ λισσέσκετο γουνῶν. vbi annotat Eustathius vel esse defectum præpositionis, vt sit pro ὑπὲρ γουνῶν, seu δέ γουνῶν: vel deesse participiū, vt sit pro αἰτουμένη γουνῶν. (cuius ellipseως mentionem & paulo pòst faciam) Alicubi verò ὑπὲρ adiūgitur. vt Odyss. ο, v. 261, & 262, Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω πρὸς ἐοὶ χάριν, Λίσσομ' ὑπὲρ θυίων ἠδ' ἀθανάτων, supplex oro per sacrificia, & per ipsum numen. At verò Il. ε, v. 660, Λίσσετ' ὑπὲρ πύργων γουνούμενος αἴθρα ἰ-

κανω, iungitur ὑπὲρ πύργων potius cum γουνούμενος, quum sequatur vers. 665, Τῶν ὑπὲρ ἐνθάδε νῦν γουνάζομαι εἰ παρεόντων, vbi etiam additur infinitiuus. (Commisit autē errorem ibi quoque vulgata ad verbum interpretatio quæ ὑπὲρ πύργων quod sonat Per liberos, exponit Pro liberis.) ‖ Vt autem hic λίσσεται γουνούμενος, sic & Iliad. χ, Λισσέτω δ' ἕξεινος γουνούμενος. quo vtitur & alibi. Nihil est autem aliud ἑλίσσεται γουνούμενος quàm ἑλίσσεται γούνων, quo sæpe vti hūc poetam dictum modò fuit. Sed quod ad ἔλλειψιν attinet quæ est in hoc loquendi genere, malim dicere subaudiri λαῶν, quàm præpositionem ὑπὲρ, aut δέ, cum Eustathio. quoniā inuenio apud eūdem Homerum Odyss. ζ, Ἦ γούνων λίσσεται λαῶν ἐλεώπιδα κούρην. Et Odyss. κ, Λίσσεται οὐ γὰρ ἀνωφερὴς λαῶν ἑλίσσεται γουνῶν. Potest autem & ἀλφηστὴς subaudiri eodem sensu, quum legitur Iliad. υ, — ὁ μὲν ἕλετο χείρεσσι γούνων, Ἵμερος λίσσεσθαι. (Quæ loquendi genera varians dicit Iliad. λ, Νῶϊν οἷω περὶ γουνάτ' ἐμὰ στῆσαι Ἀχαιοὺς Λισσομένω. At verò λισσομένῃ Thetis Iliad. ζ, γουνάτ' ἔκυσσε, itémque ἑκάβη χερὶ γούνατα)Sed quicquid sit quod in hoc loquendi genere subaudiri debet, sciendum est ei respondere quod dicimus vernaculo sermone, *Prier a deux genoux*, quum dicimus *Il m'a prié a deux genoux*. pro *Il m'a prié se mettant a deux genoux*.

Λίσσομαι, in futuro scribi vnico σ annot. Eustathius, de qua scriptura differam in Λίπτομαι.

Est & actiua vox Λίσσω apud Eustathiū, scribentem Λίσσω originem fortasse habuisse à verbo Λιθῶ, quod est ὀπτῶ. quia ἐπτυσμένος καὶ ὁ λισσόμενος ἀεί πως Quinetiam apud Hesychium legimus Λισσεῖ expositū παρακαλεῖ, vt sit à Λίσσω.

C. Τελίσσιος, ου, ὁ & ἡ, Ter precibus petitus, seu expetitus, Ter optatus, id est Sæpe optatus. Homerus Iliad. θ, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς Λισσομένοις τελίσσετο νὺξ ἰερὴ νύξ. id est, ἡ πολυλίτη, πολύλιτος, ex τελία, φ pro μμα accipitur, & λισσεσθαι. vt ait Eustath. sed malim ex aduerbio τελὶς, vt sit τελίσσιος pro τελίλιτος. Scribitur ΕΤ Τελίτος. vt τριλίτους ἵππους, quod Eustathius affert ex Dionysii libello De situ orbis.

C. Πολυλίσσιος, VEL Πολυλίτιος, Multum precibus petitus, seu expetitus. idem quod proximè præcedens τελίσσιος, quū in eo τελὶς ponatur pro πολλάκις: & qui est sæpe optatus, idem & multum sit optatus. Vtitur autem hoc idem poeta qui & illo, videlicet Homerus Odyss. ξ, Καὶ γὰρ ἄναξ ὅστις τοι πολύλιστος ἐμοὶ ξεῖνος ἠδ' ἐπιεικής. Sed scribitur & πολύλιτος, non geminato λ. (Quinetiam pro illo nomin. scribitur & accus. in multis exempl. exponiturque actiuè Valde supplex) ITEM Πολύλιπις pro πολύλιτος, ex Nonno, πολύλιπες πρέσβεις. Ex eodem, Ἥρως πολύλιπις, deus multis precibus orandus.

¶ Λίπτομαι, idem quod λίσσομαι, sed non perinde vsitatum, Homerus Odyss. ξ, Πρόφρων νύ σ' ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιπέσθαι. Idem Iliad. π, Οἵ αἰεὶ Διὸς ἀτάσθαλόν τι κακὸν καὶ κῆρα λιπέσθαι. vbi annotat Eustathius, λιπέσθαι quod παροξυνόμενον, sicut λαβέσθαι, grammatico cuidam quem Ascalonitam vocat, placuisse παροξυνόμενον, vtpote ab indicatiuo λίπτομαι: sed admittit potius alteram scripturam. Apud eundem Eustathium Heraclides doctissimus (meo quidem iudicio) grammaticus, scribit ex Λίσσομαι factum esse Λίττομαι, deinde omisso altero τ, Λίπτομαι. quā opinionem refert Eustathius postquam dixit, sequens alios quosdam grammaticos, λίσσομαι dici in præsenti gemino σ, at λίσσομαι in futuro, vnico σ. & λίπτομαι ac λιπτόμην scribi vnico τ, non λίττομαι & λιττόμην gemino, quòd sit tertiæ coniugationis barytonorum. Et actiua vox Λίπτω apud Eust. sed absque exemplo.

Λιτή, ῆς, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Obsecratio. Sed vsurpatur potius numerus pluralis. Homerus Od. λ, Τοὺς δ' ἐπὶ δειλαίῃσι λιτῇσί τε ἴφθιτα νεκρῶν Ἐλλισάμεθα. Cæterùm quod ad huius nominis formationem attinet, eā magis probo quam minus probat Eustathius. Scribit enim pagina 715, καὶ ἡ λιτὴ δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ ῥήματος [videlicet τοῦ λίσσομαι, ὑποτολμῶ ἐπιθεῖναι τοῦ σ. sed interricit per parenthesin, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ λίπτω παράγεται. Gregor. vsus est de precibus quæ funduntur Deo. ‖ Λιταὶ Homero sunt etiam Deæ præsides supplicationū seu

ſupplicum precum. HINC Λιτήιος, adiect. vt λιτήιος A εὐχή apud Nonnum, Supplex ceruix.

¶ Λιτανεύω, idem quod λίτομαι, ſeu λίσσομαι, Supplico, Supplex oro. Hom.Il.χ, Πατὴρ δ' ἐλιτανεύει κυλινδόμενος κατὰ γούνων, vbi ramē ſcribitur & ἐλιτάνευε vnico λ, ſicut & Odyſſ.ν, in loco alioqui ſimili, Θεσπεσίην δ' ἐροώσης ὁ δ' ἐλιτάνευεν Ὀδυσῆα. Sic autem & ἐλισσάμενος quædam exempl. habent, vbi reliqua ἐλισσάμενος vnico λ) Interdū cum infinitiuo. ſicut λίσσεσθαι. vt Il.ψ, Πολλὰ δὲ καὶ κατέπεφνε χρυσείῃ δ' ἅπαι λιτανεύειν Ἑλλῆν. Sic Heſiodus, —φίλας λιτανεύειν πάσας Μήτι συμφερέεσθαι. Additur etiam ei B interdum genit. γουνῶν, ſicut & verbo λίσσεσθαι addi antea docui. Vtitur autem hoc verbo & Xen.

Λιτανεία, ας, ἡ, Supplicatio, Supplices preces, Precatio, Obſecratio. Hinc Gallicum *Letanies* pro *Litanies*.

Ἀλιτανέτης, ου, ὁ & ἡ, Cui ſupplicari non poteſt. vel A ſupplicationibus & precationibus alienus, Qui ſupplicādo exorari nō poteſt. vnde exponitur & Inexorabilis. In Epigramm. epitheton eſt τῆ ᾅδου, id eſt orci.

ΑΛΙΤΕΩ, ῶ, VEL Ἀλείτω, Pecco, Delinquo. Et propriè quidem Pecco ea quorum venia ſupplicanti dari non C debet. Sic autem expono, ſequens eam deriuationem quam affert Etymol. dicens à λιτὴ fieri ἁλιτῶ, & eſſe λιτῆς καὶ ἱκεσίας στροφμαι, id eſt Precatione & ſupplicatione priuor. ¶ Exponitur autem ἁλιτῶ & Scelus admitto. vel Admitto quidpiam in aliquem. Propriè autem (ſecundum quoſdam) Admitto quidpiam in Deū. Redditur alicubi & verbo Violo, necnon verbo Offendo. Hom.Il.ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἁπάτησι καὶ ἤλιτεν. vbi ſcholiaſtes exponit ἔβλαψεν. Bud. Scelus in me admiſit & noxam. Heſiod. in Aſpide, Ἤ ῥα τ' ἀθανάτοις μάκαρες τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς D ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι. E

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς F ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς G ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς H ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς I ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς K ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς L ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς M ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς N ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς O ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς P ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς Q ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς R ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς S ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς T ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud Homerum ἁλιτήμων inuenitur etiam cum datiuo. Odyſſ. λ, —νέμεσσι γὰρ ἔμμεν ἁλιτήμονι θυμὸν ἔχοντι, Ἤλιτον Ἀμφιτρύωνι (vbi obſerua aliam huius verbi conſtructionem quàm in cæteris locis) Phocylides, Ἤν δέ τις πατρὸς ἁλίτῃ, κολάπτου ἡβᾶ μήτηρ. (vbi legitur & ἁλιτῇ, quod fuerit ab ἁλιτῶ) Sed frequentior eſt paſſiua vox. vt Odyſſ. ε, Ἀθηναίῃ ἁλίσκετο, Peccarunt in Mineruam, ſeu deliquerunt, Mineruam offenderunt. Et Odyſſ. ω, —ἁλίσκετο μάλλον Ἀθηναίης ἁλιτέσθαι. At Iliad. ω, iungitur hoc verbum non accuſatiuo perſonæ, ſed accuſatiuo rei, videlicet ἐφετμαί. legitur enim ibi, -Διὸς U ἁλίτημα ἐφετμαί. vbi poſſumus itidem exponere, Peccem in Iouis iuſſa & mandata, vel Peccatum admittam ſeu ſcelus violando iuſſa Iouis. aut etiam breuius, Violem iuſſa Iouis. ¶ At Budæus putat hoc verbum poſſe etiam exponi Decipere, ſeu Fallere, in loco illo quem protuli ex Iliad. ι, Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησι καὶ ἤλιτεν. Item peculiariter, Fallere deos, Iliados τ, —ἐμοὶ ἦσι ἄλγεα δοῦναι Πολλὰ μάλ', ὅσσα δίδοῦσ' ὅσπερ θ' ἁλίτῃσιν ὁμοίως. Sed etiamſi concedamus hoc verbum accipi aliquā do pro Decipere, non eſſet neceſſe hìc reſtringere hanc ſignif. dicendo videlicet poni peculiariter pro Fallere deos, quum ſequatur relatiuum nominis ἦσι.

Ἁλιτήμων Euryſtheus apud Heſiodum, Peccans, Peccator, vel Nocens, Ὥχετο πημήσων ἁλιτήμονι Εὐρυσθῆϊ. At verò apud

ΕΤ Αἰλιτρόπους. Αἰλιτρόβιος, ν, ὁ καὶ ἡ, ex αἰτρὸς & βίος, Sceleratam vitam agens, Sceleratè viuens. vt αἰτροβίοις κάσμοις, apud Nonnum. ΕΤ Αἰλιβόνους, ν, ὁ ᾗ ἡ, Ex αἰβὸς & νόος, quasi Peccans mente, vel Peccatricem mentem habens. Capitur pro simplici αἰβὸς, id est Peccator, Sceleftus.

ITEM Αἰλιτεία, ας, ἡ, Peccatum: & pro eodem Αἰλιτροσυνή. Hesych. Apud Suidam & Eustathium scribitur αἰλίτεια. cum accentu in antepenultima. ΕΤ Αἰλιτείας, ου, ὁ, Peccator. Hesych.

HINC Αἰλιβαίνω, Pecco, Sceleratè ago. Hesiod. ὅσσις αἰλιτραίνει. ΕΤ Αἰλιτραίνομαι, idem, vt apud eundem, — αἰλιτραίνεται ὁρτὰς ἀπίνα. vbi tamen alii codices αἰλιταίνεται habent.

Αἰλιπόω, idem quod αἰλείπω, siue αἰμάω, Pecco. Suid. & Eust.

Αἰλιταίνω, idē. Inuenitur & vox passiua Αἰλιταίνομαι, pro eodem: cum accusatiuo itidem vt αἰλείπω & αἰμάω. Hes. in Erg. Ὅς τ' ἀπὶ νηπιάχοισιν αἰμαίνῃ ὀρφανὰ τέκνα, Qui peccat in orphanos. Vel, Qui erga orphanos scelerate se gerit, Qui orphanos violat. vbi & αἰβαίνεται legitur. Alteram tamen scripturam agnoscit Etymol.

AT VERO Αἴλειπις ab Αἴλειπω. Est autem αἰλείπις idē quod αἰβὸς, Peccator, Sceleratus. Od. υ, — φάτο γὰρ πόσιν αὖ αἰλείπας. Sed scribitur ETIAM Αἴλιπις apud Etymol. Hesych. à quo exponitur nō solùm ἁμαρτωλὸς, sed & ξένος (quæ significatio ad alteram verbi αἰμᾶν signif. pertinet, de qua mox dicā) ITEM Ἀλοπὶς apud Lycophr. Peccator. Eust. Vide Hesych.

¶ Αἰλιπᾶν est etiam Aberrare. ἁμαρτᾶν seu ἀστοχᾶν, seu ἀλᾶσθαι. Sic Eustathius NOMEN Ηλιβάτης per syncopen pro ἠλιπόβατος dictum esse tradit, ἀπὸ τοῦ αἰλιπᾶν τὴν ἐκεῖ βάσιν. quod est (inquit) ἀστοχῶν καὶ ἁμαρτᾶν. Sic etiam ἠλιπόμενος idem exponit ὁ αἰλιπήσας τὴν μίμησιν, id est ὁ ἀστοχήσας τῆς σωφροσύνης ἐντὸς τοῦ πικροῦ μέσου. Sic autem & αἰλιπήμων (de quo antea dictum fuit) si exponatur Qui aberrat ab officio, fuerit ab isto αἰλιπᾶν. Ad quod pertinentia composita subiungam.

C. Αἰλιπόμηνος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Aberrans à mensibus, Non assequēs iustum mensium tempus, Natus nondum completis mensibus, vel ante exactos menses. Apud Hom. ΕΣΤ Ἠλιπόμηνος, verso α in η, (non aliam, credo, ob causam, quàm ad productionem syllabæ alioqui breuis, vt in omnibus exemplis antè citatis videre est) Il. τ, Ἠ μ' ἐκύει μᾶλλον ἠδὲ, ὁ μ' ἑβδόμῃ ἐσάγει μείς· Ἐκ μ' ἄρα τοι θεοὶ ἄλγε' ἔδωσαν δὴ καὶ ἠλιπόμηνον ἔοντα. Vno verbo αἰλιπόμηνος à quibusdam redditur Exterricineus. quam interpretationē nō approbo. nam ita Festus, Exterricineus quoque dicitur & qui ante tempus natus, vel potius electus est. Dictus autē exterricineus, quòd eum mater exterrita aluo eiecit. Hæc Festus. ex quibus patet exterricineum numerandum inter ἐξαμβλώματα siue ἀμβώματα, à quibus grammatici αἰλιπόμηνον distinguunt.

C. Αἰλιπήμων, ν, ὁ ᾗ ἡ, Mente captus. ἄφρων à Suida exponitur & Eust. sed hic scribit per ω, ille per ο. Videtur certè & hoc adiectiuum esse ab illo secundo αἰμᾶν, sed de voce cū qua cōpositum est, meritò dubitauerimus.

C. Αἰλιπάρθενον, Etymol. & Hes. exponūt ματαιόπαιδον, i. vanam seu inanem habentem prolem. q. d. Qui aberrauit à spe quam de prole conceperat.

C. Ἠλιπεργὴς, ν, ὁ, Qui aberrauit ab opere suscepto, Qui cōpos voti nō fuit. vt ὡς φάτην ἠλιπεργός. quod affert Suid. exponens τῇ ἔργου ἀστοχῶν.

¶ AB Αἰλιᾶν autē pro Vagari videtur ESSE Αἰλίτης, quod Hesychius exponit ξένος, id est Peregrinus. ET Αἰλιτήριος pro errone. ITEM Αἰλιβόλος, (nā apud eū nīl dosum est Αἰλιβόλεως) quod exp. Qui ex erratione viuit siue ex erroribus, Qui exvagatione victum quærit. Videtur autem error contigisse apud eum ex altera voce Αἰλιβόλιος. Nisi Forte dicamus eū Αἰλιβόλιος scripsisse, vt αἰλιβὸς duobus modis accipiatur in hoc composito, & pro peccatore, (iuxta superiorem expos.) & pro errone. nam Hes. etiā αἰμᾶν in vtraque signif. accepit: quū exposuit ἁμαρτωλὸν & ξένον. Sic ETIAM Αἰλιτήριος, (contrà quàm alii omnes) inter cætera vult significare πλανήτης. id est erro. Aut igitur mutata sede literæ ρ lego αἰλητήριος, vti dixi: aut ea certè litera ablata αἰλιτόβιος.

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ν, ὁ, Conuitiator, Qui probro afficit, Maledicus. Plut. Apophth. de Philippo, τὸ λοίδορον ἐξελάσας τῶν φίλων καλούντων, καὶ ἐφη ποιήσειν, ἵνα μὴ φοβεῖσθαι δοκῇ τὸν πλείονα κακῶς λέγειν. est igitur λοίδορος, qui vel corā vel absens alicui maledicit. Ītē adiectiuè apud Syn. ep. 67, γίγνεται αἰσχίστη & τὸ χαλεπώτατον τὸ λοίδορον εἰς ποινὴν ἅπασιν αἰσχύνῃ ἄγειν βίβλον, librum maledicū & famosum recitari. Et τὸ λοίδορον, Maledicentia, vel Conuitia. Plut Pol. præc. Δημοσθένης δὲ τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνον, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καταρδύουσι καὶ σκώμμασι καὶ βωμολοχίᾳ πάσης. vbi τὸ λοίδορον & σκῶμμα ferè synonymos accipit. Vide infrà ex Plut. λοιδορητὴς ἢ σκωπτικός.

C. Φιλολοίδορος, ν, ὁ ᾗ ἡ, Qui conuitiari & maledicere amat, Qui libēter cōuitiatur & maledicit. Demosth. Pro cor. ἀλλὰ φιλολοίδορον ὄντα φύσει.

Λοιδορία, ας, ἡ, Conuitium, Maledictum: interdum pro ipsa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Thuc. βοὴ τε χεόμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους αἰτιώμενοι καὶ λοιδορίᾳ, ἤδη καὶ πέτροις ἐχρῶντο, mutuis conuitiis & iurgiis. Demetr. Phaler. φεύξομαι τὰ σκώμματα καὶ τὰς λοιδορίας. Demosth. Pro cor. ἐχθροῦ μὲν ἐπιτιμίαν ἔχει καὶ ὄχλον καὶ λοιδορίαν καὶ πρᾶξιν κακοτεχνικήν. Idem Philipp. 4, τὰ πρόσχημα τοῖς γένεσι καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες. Idē in orat. Pro cor. quid inter λοιδορίαν & κατηγορίαν differat, docet, quum ait, τῷ μὲ κατηγορίαν δίκημά τι ἔχειν ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ γραφαί, τῷ δὲ λοιδορίαν βλασφημίας ἂν ἐξ ἴσου καὶ ἀνίσου φύσει τοῖς ἐχθροῖς πρὸς ἀλλήλους συμβαίνειν λέγειν.

Λοιδορέω, ῶ, Cōuitior, Maledico, Probris insector, Probrosè obiicio. Aristoph. Nub. λοιδορεῖσθαί με. Idem Equit. Λοιδορήσας τοὺς πονηροὺς ἤδη ἐς ὀπτήσιον, Ἀλλά μοι τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις θὺ λοιδορεῖται. Plut. De solert. anim. ἰχθὺς ὃ, τις ἁμαρτὼν καὶ αἰσθόμενος, λοιδορεῖσθαι καὶ βλασφημεῖν ὑπὸ τῶν ἁλιέων. Idem in Apophth. οἰμώξεται εἰ μὴ μακρότερον ἀποστήσῃς λοιδορήσασθαι ἡμᾶς, de Antigono, cui maledicebant in tentorio milites abesse eum putantes, quum adesset. Idem, ὁ λοιδορῶν ἕτερον εἰς αὐτὸς ἕτοιμός ἐστιν, οὐ λανθάνει λοιδορῶν μᾶλλον ἑαυτὸν ἢ ἐκεῖνον. Ab Isocrate in Butir. encomio, synonymos dicitur λοιδορεῖν τινα, & βλασφημεῖν τινες. Et Λοιδοροῦμαι, Conuitiis afficior, Probris afficior, Maledicitur mihi. Isocrates, θῦροι δ' αἱ πᾶς αἰσχύνῃ ἐν μὲ ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνηθείαις λοιδορουμένους καὶ λοιδορουμένους. Idem in Butir. encomio. πρὸς τίς λοιδορουμένους ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἀγαπῶμεν ἢ πρός τις ἐγκωμιαζομένους, conuitio affectis. vbi nota sibi opponi λοιδορεῖσθαι & ἐγκωμιάζεσθαι. Plutar. Pol. præc. τὸ λαχθὲν ὑπὸ ῥώμης καὶ σωφροσύνης τῶ λοιδορηθέντος, ὅτι τις λοιδορήσαντος αἰσχρόν ἐστιν. Idē in Apophth. λοιδορητὴς εἰς τὸν ἥδιστον ἀνθρώπων ἀδύνατος, Ἀλλ' ἥρως τινὸς (ἔφη) παίδος ὀνειδίζεις. vbi synonymos ponūtur λοιδορεῖν & ὀνειδίζειν. Λοιδορεῖσθαι accipitur etiā act. pro λοιδορεῖν. vt Στεφάνῳ λοιδορουμένῳ, ἀπεκείνατο. quod Cic. Seriphio in iurgio respōdit. Plerūq; cū dat. Luc. πᾶσι λοιδορῇ; Plat. Char. λοιδορουμένους ἀλλήλοις. Et cum accus. rei. Æschin. De male gesta legatione, λοιδορίας ψευδεῖς οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορήμενοι, ἀλλὰ καὶ τῇ πόλει ἅπασι. Et cū dat. instrumēti apud Syn. ep. 79, ἱκανὸν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς, καὶ πῆς ἐξ ἁμάξης λοιδορηθῆναι, conuitiis illis maledicēs quæ tāquam è plaustro iactari solent. Item apud Plutar. εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, quod Cic. dicit Ignobilitatem generis obiicere. Item ex Aristophane, περὶ ὑπομάτων δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα, pro De nomine hæc inter nos conuitia ingerebamus, Ita contendebamus. ‖Item Reprehendo, Obiurgo. B. p. 334, ex Isocr. Areop. Sic apud Plat. ep. 7, ὑπὸ πολλῶν γὰρ ἤδη ποτὲ πολιτείας λοιδορουμένης, exponitur, Quū resp. illius temporis improbaretur à multis. ‖Item Increpo. X. Pæd. 1, ὁπόταν μὲ δὴ ὁ διδάσκαλος αὐτῷ ἐλοιδορῇ, cū auunculus increpabat.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, Conuitiū, Probrū. hoc est, Idipsum quod probrosè obiicitur. Aristot. Eth. 4, c. 8, τὸ γὰρ σκῶμμα, λοιδόρημά τι ὄζει. Et λοιδόρημα ποιεῖσθαί τινα, Conuitiis vexare, Probris insectari. Plut. De exil. τὸ πλωτὸν λοιδόρημα ποιοῦνται, ᾗ τὸ φαλακρὸν, ᾗ τὸ μικρόν. VNDE Λοιδορημάτιον, Conuitiolū. Aristot. Rh. 3, ὁ Λεπτοκαίνης σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις αὐτὸ μὲ χρυσίν χρυσδάριον, αὐτὸ δ' ἱματίν ἱματιδάριον, αὐτὸ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον: de ἀστοκοσμῷ loquens, ὃς ἔλαθον ποιῶ τὸ καλὸν ᾗ τὸ ἀγαθόν.

C. ΑΝΤΙλοιδορέω, Conuitium regero, Viciſſim conuitior, Maledicta regero. vt λοιδορεῶ τινας ἀντιλοιδορῶν. Sueton. dicit Remaledicere.

C. ΔΙΑλοιδορέω, Conuitiis lacero, Conuitiis proſcindo, Cōuitia dico, Maledictis inſector. Et δῆλοιδορέομαι pro eodem. Ariſtoph. δῆλοιδορεῖται Προδίκῳ. Sic Demoſthenes contra Midiam, ὡς ἡ ἐδικεχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα καὶ σὺλήψεις ἐπεσῆν, ἀπιλήσας καὶ λοιδορηθείς, ἀπλῶν τι πιεῖ;

Διαλοιδόρησις, Maledictio, vel Maledicentia. aut, Conuitiū, Maledictum.

ΛΟΥΩ, Fut. οὑσω, Lauo. Iliad. ω, & Odyſſ. ῶ, — δμωὰς λοῦσαι καὶ χρῖσαι ἐλαίῳ. Iliad. π, — λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Odyſſ. η, Ἦ μοί σ' ὃν τρόπον ἔδωκαν ἄλις νηλὶ αἴθοπα οἶνον, Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ. Athen. lib. 8, ex Hegeſandro, νῦκτα τὴν παῖδα ἀλεῖψαι τὸν ἰχθῦν, ἀλλὰ λοῦσαι. Et Λούομαι, Lauor, vel Lauo me. Iliad. ζ, & Iliad. ο, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐυῤῥοῦς ποταμοῖο. Odyſſ. ω, Ἐξ ῥ' ἀσαμίνθους βαῖνε ἐϋξέστας λούσατο. Epigramm. libro 2, Λούσασθαι πρὸ θύρας Οἰνόμους εἰς βαλανεῖον, lotum iuit in balneum. Sic Ariſtoph. εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. Plutarch. Symp. ſept. ſapientum, καὶ λούσασθαι μὲ ὁ Θαλῆς οὐκ ἐπέλυσεν. Αλλείμματι χ', ἔφη. Xenoph. Pædiæ 8, λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Idem in Symp. οἱ μὲ γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παῆλθον. Idē Hell. 7, τοὺς μὲ λουσομένους, τοὺς δ' ἀριστοποιουμένους. Plut. Problem. Rom. λούσασθαι πρὸ τῆς θυσίας ἀπὸ τοῦ Θύμβριος. Plato Symp. λελουμένον τε καὶ βεβαυτισμένον. Dicitur autē propriè λούειν de corpore, ſicut πλύειν de manib⁹, & πλυνεῖν de pannis. Poetica verò reſolutione pro Λοῦσαι DICITVR Λοέσαι, ET Λοέσασθαι pro λούσασθαι. Od. τ, Ἠῶθεν δὲ μάλ' ὄρθρου λοέσασα τε χρίσασά τε. Odyſſ. α, — λοετρὰ μάνος τε παρτρεφὴς τε φίλος κύρ. Il. φ, — λοέσσατο ποταμοῖο, pro ὅτι ποταμοῦ, vt Euſt. tradit. Heſiod. Erg. Εὖτε λοέσσαι μῆνα περινα χρόα, καὶ λίτα ἐλαίῳ Χρίσασθαι. Atticè autē pro Λούομαι DICI Λοῦμαι, teſtatur Thomas magiſter. Vnde X. Pæd. 4, ἐλοῦτο, ἠλείφετο, ἠμπίεσαν. Ariſtoph. Pluto, Ἀνὴρ γέρων ψυχᾷ θαλάττῃ λούμενος. pro ἐλούετο & λουόμενος. Itidem actiua voce apud eundem Ariſtoph. in eodem Pluto, Πεδᾶν μὲ αὐτὸ ὅτι θαλάττῃ νῦν ὦν, ἔπειτ' ἐλοῦσόν. pro ἐλούσομαι. Similiter & Λοῦσαι pro λούσασθαι. vt apud Hom. λοῦσαι ποταμοῖο ῥοῇσιν. Ponitur tamen à grāmaticis aliud THEMA, Λοάω, ET Λοίω: vt videlicet λοάω ſit primitiuum, & inde λοέω, ex quo λοῶ. A λοάω autem eſt ἔλοον, lauabar, pro ἔλουν. Od. κ, Ἐξ ῥ' ἀσαμίνθοιο ἐβήσετο, λόε δὲ στέρνοφι μεγάλοις, Θυμῆρες μεμαῶσα. Λοάω Hippocrati eſt non ſolùm τὸ λούειν, ſed etiam τὸ ἀποσμᾶν: ſimiliter & λοᾶσθαι. Gal. lex.

C. Ἄλυπα, ας, ἡ, Illuuies: quum videlicet aliquis non lauatur, ſed illotus permanet. Terent. Pannis obſita, neglecta, immunda illuuiē. Alexis apud Athen. lib. 4, ἄπλυτος, ῥύπος, Γέλως, σιωπή, συχνότης, ἀλυσίας, de Pythagoricis. Eupolis apud Poll. αἰπὺ ποικίλον πινακοῦ ἔχεται ἀλουσία καὶ σὴ πείθονα. Sic enim legendū eſſe ex eius verbis patet, quauis in vulg. ed. ſcribatur ἀλυπᾶ. ET Ἄλυπος, ὁ, ἡ, Illotus. Athen. lib. 4 ex Ariſtot. ἄλουτον καὶ κοιοῦντα πολὺν κόπον ὅτι τὸ συμπόσιον. Plut. in Præcept. ſanit. μὴ δεῖσθαι μηδὲ ὑποδύεσθαι γοῦσθαι προφὰς ἀλούτους. VNDE Ἀλυπάω, ῶ. Illotus ſum vel Manco. Heſych. ἀλυπᾶν, τὸ μὴ λοῦσθαι καὶ ἀλυπεῖν ὁμοίως.

C. Εὐλυσία, Mundities qua quis bene lotus eſt. ἀλουσία καθαρσίας. v.l. Purgatio ventris.

C. Θερμολουσία, Lauatio calidæ aquæ, vt Plin. loquitur ſeu Lauacrum calidum. ET Θερμολουτέω, Calida lauor. Plutarch. An reſp. capeſſ. ſenibus, θερμολουτέον ἢ καθύδου σ μαλακώτερον.

C. Ψυχρολουσία, Lauatio frigidæ aquæ, Lauacrum frigidū. ET Ψυχρολουτέω, Frigida lauor, Frigido lauacro vtor. Plutarch. Erot. καὶ ὅτε ψυχρολουτοῦ. Idem alibi quoque eodem vtitur.

C. Νεόλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Recèns lotus. Hom. Hymno 1.

Λουτήρ, ῆρος, ὁ, Labrum, Peluis, Vas ad lauandum. Philo De vita Moſis libro 3, τὸν ἐν Σιναίῳ πρόσπλα τὸν τῶν ὅλων καὶ τὸν λουτῆρα κατέχειν, ὑδροφόρων ἐπάλξεις, peluim, vt Turnebus vertit. Athenæus libro 5, ὧν δὲ καὶ Βαλανεῖον περίλιτον τυρίας χαλκᾶς ἔχον τρεῖς, καὶ λουτῆρα πίτυ μετρητὰς δεχόμενον, ſolium quinque metretarū capax, vt Bud. interpr. Idem eodem libro, λουτῆρες μεγάλοι δέκα, ἐξ κρατῆρες ἐκπαγλότατοι. VNDE Λουτήριον, ου, τὸ, Labellum. Athen. lib. 11, ex Diodoro de cotyla ſiue cotylo, ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἐπαρχεῖν λουτηρίου βαθεῖ. Anaxilas, τοῖς βαλανείοις οὐ πᾶσι λουτήρια. i. λουτῆρας vt Poll. exp. Eidē verò λουτήρια ſunt etiam βαλανεῖα, in hoc Æſchyli loco, Λοῦται γοῦν λουτήριον αὐτὸ δεύτερον, Ἀλλ' ἐκ μαχίσων ἁμαξοῦς λουτηρίων. Idem alibi ſcribit λουτήριον fortaſſe capi poſſe pro ἀλαβάστῳ, id eſt pro vaſe in quo abluuntur pocula. ET Λουτηρίαι Heſychio λουτῆρες, λουτρίδες. ITEM Λουτρίδες eidem Heſychio αἱ περὶ τὸ ἔδαφος δύο παρῆνες, quæ & κνημηρίδες. ET Λουτρὶς ὦα Polluci τὸ δέρμα ᾧ ὑποζώννυνται αἱ γυμνάδες λουόμεναι ἢ οἱ λούοντες αὐτάς, ſubligaculum quo lauātes præcinguntur. Theopōp. Τὸν δὲ περιζωσάμενος ὦαν λουτρίδα καὶ δισμὸν ὕδατος ἐπέπασεν. Phereer. Ἤδη μὲ ὦαν λουομένῳ περιζώννυσθαι. Idē & ὑπόζωμα dicitur. A Λουτῆρι autē eſt ET Λουτηρίδιον, Labellū in v.l.

Λούτριον, ET Λοῦτρον, ου, τὸ, Aqua ſordida in qua aliquis lauit. τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, i. ἀπόνιμμα, vt docet Heſych. Euſtathius λοῦτρον exponit ἀπόλουμα, id eſt ſordes ablutas: citans ex Ariſtophane. καὶ τὸ βαλανείου πίεται τὸ λοῦτρον. quod Atticū eſſe ſcribit, & diuerſæ ſignificationis eſſe à λοῦτρον. qui locus apud Suidam quoque extat, qui & ipſe exp. ἀπόλουμα, ἀπόλουτρον, ſiue τὸ ῥυπαρόν: ideóque apud Heſychium pro λοῦτρον ſcribendum λοῦτρον. Sic accipi videtur apud Lucianum in Lexiph. non procul ab initio, καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσόμεθα.

Λοῦτρον, nomen medicamenti ophthalmici quod ad Hermiam autorem refertur: cuius deſcriptio habetur apud Galenum libro 4 περὶ κρ' πόρες. Gorr.

Λουτρὸν οὗ, τὸ. Lauacrū, ſeu ipſa aqua qua abluimur: interdum & Balneū. Plutarchus Ad Colot. λουτρῷ γε τῷ αὐτῷ πολὺ ὡς θερμῷ, πολὺ δὲ ὡς ψυχρῷ χρωμένοις ἰδίᾳ ὅδε. οἱ μὲν γὰρ ψυχροί, οἱ δὲ θερμοὶ ὅπου κάλλιστα καλδύουσι. Athenæus libro 11, τὰ θερμὰ λουτρὰ τὰ φαινόμενα ἐκ τῆς γῆς. quæ Hecatæus vocari ſcribit. Plutarchus Alexiph. καταλύσας δὲ καὶ πρεσβύτερος πρὸς λουτρὰ ἢ ἄλειμμα. Aliquanto pòſt, εἰς τὸ πρὸς ἄλειμμα καὶ λουτρὸν εἰωθότων τὸ σῶμα θεραπεύειν τὰ βαλανείου. Et paulo antè Alexāder ἀποδυσάμενος τὰ ὅπλα πρὸς τὸ λουτρὸν ἐκάθιζεν, dicens ad milites ſuos, ἵνα μὲν ἀπολουσόμενοι τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἱδρῶτα τοῦ Δαρείου λουτρῷ. Xenophon Pædiæ 7, σύδατα μοῦ ἀνθρωποι οὐχειρωτέρει ἐν σήραις ἢ πόλεσι καὶ λουτρῷ καὶ κοίτῃ καὶ ὕπνῳ. In quibus poſterioribus duobus locis λουτρὸν poteſt accipi etiam pro balneo, id eſt loco ipſo lauationi deſtinato: ſicut apud Sudam, quum dicit Helladium grammaticum Alexandrinum ſcripſiſſe ἔκ τε τῶν περὶ τοῦ λουτροῦ Κ. τ. ἑξῆς. In hoc autem Alexidis loco apud Athen. lib. 10, Ἑλληνικὸς πόθος μετρεῖσθαι χρώμενος ποτηρίοις, λαλεῖν τε καὶ λυρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, λουτρόν ἐστιν, οὐ ποτός, ψυκτέον τε εἶναι καὶ καθαρὸν, accipi poſſet etiam pro Lauatio ſeu Lotio, vt ibi opponantur ſibi ποτὸς & λουτρόν. ſicut & in vulg. lexicis λουτρὸν exponitur Lotio, Lotura, καθαρσις, χοή. Dicitur à Chriſto & de baptiſmate, vt Epheſ. 5, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι. Et in Epiſt. ad Titum capite 3, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, per lauacrum regenerationis. VNDE Λουτροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquā ferens ad lauandū, ὁ φέρων τὰ λουτρά. Peculiariter autē de puero cōſanguinitate proximo ei qui vxorē ducebat: quem die nuptiarum mittebat ad afferenda ſibi λουτρὰ ex fonte Callirrhoe. Ita apud Plutarchum De exilio, mater filiam deflens conqueritur quòd ei οὔτε πῦρ ἀπῆλθε γάμιον ἐν γάμοις, ſed αὐτομάτως ἀπανδύθη, & expers λουτροφόρου χλιδᾶς. Sed & in monumentis eorum qui ἄγαμοι moriebantur, λουτροφόρος puer ſtatui ſolebat ὑδρίαν ἔχων, vt Suid. & Heſych. annotat: apud quem Λουτροφόρος ὑδρία & λουτροτόρα ἀγγεῖα, quibus τὰ λουτρὰ τοῖς γαμοῦσιν afferebantur. ITEM Λουτροφορέω, Lauacra fero, Aquam ſponſo loturo fero, τὰ λουτρὰ φέρω τοῖς γαμοῦσιν. ET Λουτροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquam ad lauandū fundens, Aquam lauantibus fundens, ſeu affundens. Xenophon Pæd. 8, τοῖς ἱππικοῖς καὶ τοῖς ὁπλιτικοῖς καὶ οἰνοχόοις καὶ λουτροχόοις. Athenæus libro 18 de Sybaritis, παρ' οἷς προῖκες εἰσεκέχυντο εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχόοι καὶ ῥοδοχύται πεπλυμένοι. (ΑΤ Λωτροχόος Doricum eſt. vnde λωτροχόοι apud Callim.) ET Ἐπίλουτρον, Merces pro lotura, Merces quā balneātes ſoluūt. Lucianus Lexiph. de quodā in balneū proficiſcēte, & mittēte pue-

rum ſuum quĩ ad balneum neceſſaria afferret, στλεγγίδα μοι καὶ βύρσαν καὶ βωμώνια καὶ ῥύμματα ναυσταλεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον, καὶ πυτίλευτρον κομίζειν. ἴχνος ὁ χαμαίζε ᾧδε πω ἐγνωσθήκειν δύ' ὄντοιν. ET Θερμολουτρῶ, Calida lauor, Calida lauatione vtor. Cui OPPONITVR Ψυχολουτρῶ, Frigido lauacro vtor, Frigida perlundor. Pro quibus dicitur & θερμολουτῶ & ψυχολουτῶ, ſine ρ. Sunt enim hæc ex genere τῶν διπλολογουμένων. Ariſtoteles Problem. καταμανθάνοι τοῦτο ἢ αὖ τις ἀκριβέστερον ὅτι τῷ ψυχολουτουμένῳ τὰ χλιαῖνοντα, καὶ τῷ τὰ χλιαίνοντος λουομένῳ τῷ θερμῷ. ITEM Φιλολουτρέω, Libenter lauo, Præcupidus ſum lauandi, hoc eſt balnei. Galen. ad Glauconem, πρὸς δὲ φιλολουτροῦντας οὐδὲν εἰς δὶς τῆς ἡμέρας λούειν ἐθέλοις, ἁμαρτάνοις. B. ET Λουτρών, ῶνος, ὁ, Balneum ſeu balineum, Locus lauationi dicatus. Plutarch. Sympoſ. 8, de Alexandro, ὡς τῷ λουτρῷ πυρέττων ἐκάθευδε. Athenæus libro 8, de Antiocho Euergete, ἐλούετό τε καὶ εἰς πὰς κοινὰς λουτρῶνας μύρους ἀλειφόμενος. Et apud Pollucem ex Xenophonte De Polit. Ath. λουτρῶνες ἰδίᾳ εἷς καὶ παλαῖστραι καὶ δρόμοι ξυσοί. Cæterùm ſicut pro λοῦσαι dicitur λοέσαι, ſiue λοῦσαι, reſolutione poetica: ITA Λέτρον dicitur pro λοῦτρον: plerunque pro ipſa aqua quæ lauationi paratur. Iliad. ξ. Εἰς ὅτε δὴ τεμαὶ λουτρὰ ὑπὸ καμάς ἐκαμόντο Θερμήτην, καὶ λοῦσαν ἄπο βρότεον αἷμα πεπύκτα. Iliad. χ, — ἔνθα τε λοῦσε Ἕκτορα δῖον λουτρὰ μάχης ἐκτοσσάμενοι. Iliad. ψ, Οὐ δὴ μὲν ὅτι λουτρὰ καθήπτας ἄασον ἰμάσθαι. Item Odyſſeæ ε, Οἵη δ' ἄμμορος ὅτι λουτρῶν Ὠκεανοῖο, de vrſa maiore: ſicut Virgilius, — metuentes æquore tingi. VNDE Λουτροχόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aquam lauantibus fundens, ſeu affundens, vt λουτροχόος. Odyſſ. υ, Ἡ λουτροχόῳ δ' ὦρσε χέειν ἠὲ τῷ ἄλλῳ Δμωάων. Item λουτροχόος πέτρας, ſiue λέβης, qui & ἐμπυελόπτης, ad differentiam τοῦ ἀπύρου: in quo videlicet aquam calefaciebant loturis. Il. σ, & Od. θ, Αἱ δ' λουτροχόους τρίποδας ἔστασαν ἐν πυρὶ καλῷ. Εἰν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δ' ξύλα δαῖον ἐλόντες.

Λουπάω, ῶ, Lauare cupio. λούπᾶσθαι ὀπτιθυμῶ. Lucian. Lexiph. κἀγὼ πεῖπαλαι λουπᾶν verbum fictum ad formam deſideratiuorum, qualia ſunt κουρεῶ, ἰμπάω: ſicut & λοιμῶ in eodem libello.

C. ΑΠΟλούω, Abluo. Iliad. ε, — ὄφρα κε πάσσῃ Πάτροκλον λούσῃσιν ἀπὸ βρότεον αἷμα πεπύκτα: vbi tmeſis eſt. Et voce paſſiua Odyſſ. ζ, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς ἁλμυρὸν ὦμοιιν ἀπολούσομαι. Philo De vita Moſis libro 2, μετὰ δὲ καθαρὸν τὸν ὑπὸ σιλωὰμ ἀπολουσαμένους, ἀφῆς τὴν γῆν καὶ πᾶσαν ἀφανείσης, eluta terra atque renouata. Item ἀπίλου pro ἀπλοῦ apud Ariſtophanem Veſpis, Εἶτ' αὐτὸν ἀπίλου κἀκκαθαιρόμην, abluebar. Vbi tamen deberevidetur apponi apoſtrophus, niſi pro ἀπίλου accipere malimus.

C. ΕΚλύω, Eluo.

C. ΚΑΤΑλούω, In balneas conſumo, Vt aquam profundo. Et καταλούομαι, pro eodem. Ariſtoph. Nub. ὡς τῶν πλουτούντων καταλούεται τὸν βίον. v.l. Vbi ſchol. exp. καταναλίσκεις, Abſumis, Prodigis.

C. ΠΑΡΑλούω, Iuxta lauo. vnde παραλοῦσθαι, Iuxta lauari, apud Ariſtoph. Atticè pro παραλούεσθαι.

C. ΠΕΡΙλούω, Circumluo, Circũcirca lauo ſeu abluo. Plut. Lyc. περιλούων τὸ πλοῖον.

C. ΣΥΛλούω, Simul lauo. I. e Συλλούομαι, Simul lauor. Plutar. Probl. Rom. de genero & ſocero, parentibus & filiis, οὐδὲ συλλούεται πατὴρ παισὶν ἀλλήλοις.

ΛΟΦΟΣ, ου, ὁ, in iumentis dicitur Ceruix, ſeu ea pars colli cui iugum imponitur: à λέπω, vt quoſdam grammaticos tradere Euſtathius ſcribit: quoniam videlicet inde ἀρχηται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέεσθαι τὸ στραγγύλον. Iliados ψ, — πολλὸς δ' αἰτμὴ ἴδρως ἵππων ἐκ πλόφων καὶ ἀπὸ στέρνων χαμάζε. In qua parte pili criſtarum in modum aſſurgunt, quæ λοφιαὶ appellantur. Sophocl. Antigone, — οὐδὲ τὸν ζυγῶ λόφον δικαίως ἔχον, ὡς στέρξαν ἰμά. quod alibi dicit ἰλλόεσσαν φέρειν. Tribuitur etiam homini λόφος, & ſignificat τὸν τόπον τῆς τραχήλου, ſiue ipſum τὸν τράχηλον, vt Euſtathius annotat. Iliad. λ, de Vlyſſe & Diomede, Αὐτὰρ ὁ ἴδρῳ πολλὸν ἀπομόρξατο παλάσσῃ Ἐμβαίτης, κτήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μαζούς. Λόφος in galea dicitur Criſta, ſeu Setæ equinæ in galeæ apice aſſurgentes, veluti λοφιαὶ in iumentorum λόφῳ. ſolebant enim olim ſetas equinas horridas cono in figere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hoſtium: ſed & autum pennas (quod hodieque vſitatum eſt) adhibitas fuiſſe, infrà ex Ariſtophane videbis in Λοφίον. Odyſſeæ χ, & Il. π, Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκεν Ἵππουριν, δεινὸν ὑπὲρ κάρη ἐννεμένην. Iliad. τ, — ἀπὸ λαμπρὴ Ἵππουρις πρυφάλειαι. θεσπεσίη δὲ λόφῳ Χρύσειαι ἀΐσσουσιν ἀπὸ λόφον εἰληλαδίαι. Plutarch. Artoxerxe, ὥσπερ τὰς Κύρου Ἀλεξάνδρου δὲ Πέρσας, οὕτω τοὺς λόφους εἰς κοσμιότητα καὶ σεμνότητα σύνειρον. Sic Xenophon Præfat. 6, dicit λόφον ὑακινθινοβαφῆ: & Præfat. 7, λόφοις λευκοῖς, quemadmodum & Alcæus apud Athenæum libro 14, de λαμπρᾶς κυνέας loquens, λευκοὶ καθύπερθεν ἵπποις λόφοι νεύοισιν κεφαλᾶφιν, αἰθέρος ἄγαλμα πᾶν. Auibus etiam quibuſdam tribuuntur λόφοι, qui ſunt apices quidam in earum capitibus. de quibus Plinius libro 11, cap. 37, In capite paucis animalium, nec niſi volueribus, apices, diuerſi quidem generis: phœnicei, plumarum ſerie, è medio eo exeunte alio: pauonibus, crinitis arbuſculis: ſtymphalides, cirro: phaſianæ, corniculis: præterea paruæ, quæ ab illo galerita appellata quondam, poſtea Gallico vocabulo etiã legioni nomẽ dederat alaudæ. Diximus & cui plicatilẽ criſtã dediſſet natura, per medium caput à roſtro reſidentem. Et fulicarum generi dedit cirros: pico quoque Martio & grui Balearicæ: ſed ſpectatiſſimum inſigne gallinaceis. draconum enim criſtas qui viderit, non reperitur. Ariſtoteles Hiſt. animalium lib. 9, cap. 25, de duobus generibus τῶν κορυδαλῶν, id eſt galeritarum, ἡμᾶν ἱπτερος ὀπίσθιος καὶ λόφον ἔχουσα. Plutarch. in Polit. præcept. πᾶσαις κορυδαλίσι κὴ Σειρὴν ἰδίᾳ χρὴ λόφον ἐγκατασκευάζειν. Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, τὰ ὀρεινὰ ἐπιπάσσματα. quod & compoſ. voce χθαμαλόφοι & χιονόλοφοι. Odyſſ. ρ, circa finem, Ἤδη γὰρ πόλιος ὅδε ἐρυμάτιος λόφος ὄσσε, Ἣν κιών, ὅν τινα δῶμα ἰδόμην καὶ πόδας ὠκέας Εἰς λιμὴν ἡμαρτον. Dionyſ. Longin. σπουδὴ αὐτὴν ἡμῖν ἐοικυῖαν πλινθίοις τισὶ λόφοις ἐπιπολάζειν ἐποίησεν. Herodian. lib. 3, de Illico ſinu, πόλιν πλατύτατόν τε καὶ ὀπτιμότατον, ὃν δὴ καὶ τὸν λόφον εἰς πλάτος ἐκτείναντα. Plutarch. Problem. Roman. τὸ δὲ σεπτιμοντίου ἄγειν ὅτι τοῖς τὸν ἑπτάλοφον λόφον τὴν πόλιν οἰκοῦσι παρανομήσασι καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπάλεφεν ἡμέρας. Antiſtius verò Labeo apud Feſtum dicit ſeptimontio feriias fieri, quòd ſeptem montibus fiebant: ſicut alibi idẽ Feſtus ſeptimontium appellatum ſcribit diem feſtum, quòd in ſeptem locis faciebant ſacrificium, Palatio, Velia, Fagutali, Suburra, Cermalo, Cœlio, Oppio, & Ciſpio. Metaph. autem Ariſtoph. dixit ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα. ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα. in λόφοις enim aliquid ſuperbiæ eſt.

C. Λοφοποιός, οῦ, ὁ, Galeæ criſtarum artifex, Qui galeis criſtas aptat. Ariſtoph. Pace.

C. Λοφοπωλέω, ῶ, Galearum criſtas vendo. Pollux ex Ariſtoph. Item Ἐπιεύω, quoniam ii qui galearum criſtas vendebant, eas ſuo capiti imponentes crebro nutu concutiebant, vt eas non corroſas eſſe oſtenderent, Suid & Heſych.

C. Λόφουρος, Animalia τὰ λοφιὰν καὶ οὐρὰν ἔχοντα, id eſt quæ habent ſeras in ceruice erectas in modum criſtæ & caudam. ſeu τὰ λόφους ἔχοντα καὶ οὐράς, vt Euſtathius exponit. Gaza interpr. modò Veterina, modò Ruminantia. quod poſterius non probo. nam equus, aſinus, mulus, quæ & ipſa λοφούρων nomine cenſentur, non ruminant. Ariſtot. Phyſiogn. τὰ μὲν ἐκ λοφούρων ἢ λοφούρων κοινὰ ὄντα ἴδοις· τὰ δ' ὅτι καὶ συῶν ἢ ἄλλων τὰ ἀφρόλοφα ὄντα. Theophraſt. in 3 De cauſ. plantarum, διὸ καὶ φυτεύοντες ὑποτέλλουσιν ἄνωθεν τῶν τῆς λοφούρων κόπρον καὶ κυφοῦται. Et in 5, χρησίμην πρὸς κλινοποιΐαν καὶ πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λοφούρων.

C. Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, Summitas collis, Cacumẽ tumuli ſeu mõticuli. Plut. Publ. τοὺς ἀκρολόφους καταλαμβάνων, iuga colliũ occupãs. ET Ἀκρολοφία, ας, ἡ, pro eodẽ: ſeu ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, ſiue τὸ βουνῶ, vt Suid. exp. Polyb. ἅμα τῶν ἀνύδρων πρὸς τὰς ἀκρολοφίας καὶ τὰς ἀκρολοφίας, ſummũ collis. VNDE Ἀκρολοφίτης, Qui in ſummitatib⁹ colliũ & tumulis verſatur: vt ἀκρολοφῖται, αἰγυπιόμοι in Epigr. qui & φιλόκρημνοι. Sunt qui & ἀκρολοφῖται ſcribant, quaſi ex ἄκρος, λόφος, & φοιτάω: ſed tunc λόφος vna ſyllaba truncatum eſſet.

C. Ἄλοφος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui cristatus non est, Cristam nō habens. Il. κ, — ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. A

C. Εὔλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fortem ceruicem habens, Bona ceruice præditus, Strenuus. ῥωμαῖος. Apud Suid. autē Δολόφρων αὐχένι τῶν ἄσπετον ὑπὸ μόχθων ἰφαίνετο, οὕτε τὸ σῶμα κικαχημένος, οὔτε τῶν ζυγῶν πεπιεσμένος. sumpta metaphora à iumentis quæ λόφῳ impositū iugū fortiter patiūtur. Hesychio δύλοφος est ῥάδιος, ἀσχερής. Sed apud Sophocl. γάμος δύλοφος Eustath. exponit δύσκλης, mongerus. B
Εὔλοφος, Bene cristatus, Pulchram cristā habens. Soph. Δολόφρων Κωπῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα λαφίσσειν. VNDE
Εὐλόφως, Forti & firma ceruice, Strenuè, ῥωμαίως, vt Suidas exp. in hoc loco, ὁ ὢν ἐκ πολλῶν ἐπαναστάσεων Δολόφως ἀγωνισάμενος, ἐπὶ δὲ εὐξίαν ἀληθῶς ὄντα τὸν λόγον. Item, Facili & prompta ceruice. Eust. quum dixisset λόφον propriè ὄπισθεν ἀλόφων ζώων dici τὸ μὴ πρὸς κεφαλὴν ἔχειν πῶς ζυγομυθίους ὅπου δεῖται ὁ ζυγός, subiungit, ἵνα τὸ πραγμάτιον Οἰδίπους φησὶ πρὸς πάντας πολίτων μὴ ἐθέλειν ὑπὸ ζυγῷ νῶτον Δολόφως φέρειν. i. ἀπειθῶς. vbi Δολόφως φέρειν erit quod idem Soph. suprà dicit, κλῆ ὑπὸ ζυγῷ Λόφον δικαίως εἶχον. C

C. Λευκόλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Albam cristam habens. vt λευκόλοφος ῥυφάλεια apud Aristophanem. nam λόφους λοφους galeis apponi solitos fuisse patet è locis ex Xen. & Alcæo paulo antè in Λόφος citatis.

C. Καταλοφάδια, Supra ceruicem. κατὰ λόφου, κατὰ αὐχένος, κατὰ τραχήλου, vt Eustathius exponit, dicens idem esse cum κατὰ ὦμα δύο, id est, Super humeros. Odyss. κ. Vlysses portans ceruum ingentem, Βλῶ δ' ἐπὶ καταλοφάδια φέρων ὅτε τῆλε μάλιστα, Ἔγχει ἐρειδόμενος. ἐπὶ δ' ὦμος ἦεν ἐπ' ἄμφω Χειρὶ φέρειν ἐπάρη, supra ceruicem seu ambos humeros. nam super alterutro, præ nimio pōdere, baiulare tantum onus non poterat. Cæterùm quod ad scripturam attinet, Eustathius annotat penultimam huius vocabuli κοινόπρον scribi peri, sed pleraque vetera exemplaria scriptum habere καταλοφάδια per diphthongum. Apud Suidam verò reperio ETIAM Λοφάδιος, sine κατ', quod itidem exponit κατὰ τῶν αὐχένος. sed id mendosum esse existimo. Apud Hesychium autem sic, λοφαδία, αὐχὼ, ἢ κατὰ τῶν αὐχένος, ἢ χωρίον ὃ καλεῖσθαι Λίβυσσα. ac sic λοφαδία esset nomen substantiuum, quod significaret idē cum λόφος. ‖ Λοφαδία & λοφία dicitur etiam caro quæ sub atlante dicto & quæ supra illum est: alio nomine ἀσφάλεια, id est, Securitas. Camer. ex Polluce. Idem Camer. λοφάδιον & λοφίαν & λόφον significare ait ceruicem imam, vbi videlicet μετάφρενον incipit se demittere, qua parte onera gestantur. Affértq; locū illum Homericū, diuisim scribens κατὰ λοφάδια. D

C. Ταφρολοφία, Gibbus pertingēs ad πύρθια. τὸ μέχρι πύρθωνος τὸ νῶτον, vt Poll. tradit. nam λοφίαν κατὰ νῶτον vocari scribit πρὸς ἀσκολιόν.

Λοφώδης, ους, ὁ, Tumulosus, Editos colles habens.

Λοφιά, ᾶς, ἡ, Ceruix. λοφιὰ Hes. exp. πίσυρα, αὐχένα: item νῶτον sicut Cic. apud Arat. Terga Spina. Dicitur plerunq; de ceruice dorso ten⁹ arrectas setas habente, instar gallinacei cristati: vel de setis in ceruice dorso tenus in modū cristæ erectis. Eustathio est ἡ περὶ τὸν λόφον τρίχωσις, Odyss. τ, de apro, ὁ δ' αἰπὺς ὀκ ξυλόχοιο Φερέξας δὺ λοφιλιὼ. Hesiodus itidem de apro, Ὀρθαὶ δ' ὀ λοφιῇ φρίσσουσι θρίξ, ἀμφὶ δὲ δειρὴν. Et de sue apud Aristotelem, ἐὰν τῆς θρίχας ὀκτίλλῃ ὀκ τῆς λοφιᾶς, ἴφαιμοι φαίνονται. Et in Geopon. οἱ δὲ κινούμενοι ὀδοντιῶσιν ὀκ τῆς ἀπαναν ὠμῶν ὀκ τῆ λοφιᾶς τρεχῶν. ἱμαχμῶσι γὰρ αὐτὰς ὀρώντες, νοσεῖν φασί. Vnde Plin. Index suis inualidæ, cruor in radice setæ dorso euulsæ. vbi nota eum λοφιὰν accipere pro seta dorsi. Aristot. equis quoque λοφιὰν tribuit: & tunc accipitur pro seta humero tenus assurgente in ceruice equina. Idem De partib. animalium lib. 2. c. 14, loquens περὶ θηρίωματος animantium, τὰ δὲ λοφιὰν ἔχει, καθάπερ ἵππος καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων· τὰ δὲ χαίτην, ὥσπερ ὁ ἄρρην λέων. vbi nota eum discrimen facere inter λοφιὰν & χαίτην, id est iubam: quum tamen hæc ipsa equis itidem tribuatur. Atque adeo solet Latinè vtrunque reddi nomine Iuba: vt apud Herodotum, λοφιὴν ἔχων ἵππου, Iubam habens equinam. ‖ Pro dorso seu eminentia dorsi citatur ex Anth. Epigramm. Pollux λοφιὰν exponit non solùm τὸν κατὰ νῶτον ἐξόγκωμα. i. processum dorsi: sed etiā τὸν ὑπὸ τῆς ἄτλαντος καὶ τὸν ἐπ' αὐτῷ ἀφέντα: quam & λοφὰν δίαν ac ἀσφάλειαν nominari scribit. ‖ Hesychio λοφία est ἡ ὀπὶ τῶ λόφου ἁρπάξ: item ἡ ἀκρωρεία, id est summitas seu cacumen montis: sicut λόφος collem & tumulū significat. Cæterùm Hesychius & v. l. scribunt λοφία accētu in penult. quæ scriptura apud Poll. quoque extat: sed Eustath. & Suidas λοφιὰ, accentu in vltima, sicut apud Hom. quoq; & Aristotelem reperio. ITEM Λοφίας apud Suidam ὁ τραχήλος: quod mendosum esse suspicor. E

Λοφεῖον, ου, τὸ, Cristarum repositorium. ἡ τοῦ λόφου θήκη: sicut κυλικεῖον, ἡ τοῦ κυλίκου σκευοθήκη, secundum formā τοῦ ἀσπιδεῖον in ἐῖον definentium. Lamachus dux apud Aristophanem in Acharn. Τὸ λοφεῖον ἐξέτιλε τῶν πεζῶν λόφων. paulo antè verò dixerat, Ἔτιλε δ' ὕρος τοὺ πτερὸς τοὺ ἀπὸ τοῦ κράνους: ibidem laudans τὸ τῆς κορυθοῦ πτερὸν, vtpote καλὸν καὶ λευκόν. Annotat verò ibi schol. si Λοφεῖον scribatur, significare ἡ τῶν λόφων θήκην: At Λοφίον scribēdo forma dimin. signif. ὀλίγα τὰ πεζῶν λόφων. quod ipsum quoq; Poll. τὸν τοῦ κράνους θύλακον exp. sed scribēs λόφιον, sicut & apud Suidam in priori signif. ‖ Λοφεῖον Polluci est etiam τὸ κατόπτρου ἡ θήκη, theca seu loculamentum speculi, sicut Suid. quoque & Aristoph. schol. exp. apud Aristophanem in Nubibus, Καθήλοιμι νύκτωρ τὸν σκήνον· εἶτα δὴ λύτιὸ κα θήρξαιμ' εἰς λοφεῖον τροχύλον, Ὡς ἂν κάτοπτρον. addit tamen posse etiā accipi pro θήκη τῆς περικεφαλαίας. ‖ Λόφιον Hesychio est nō solùm θήκη τοῦ λόφου, sed etiā περικεφαλαία, ἐλυτρον: (pro quo forsan scribendum περικεφαλαίας ἔλυτρον, vt significet integumentum galeæ, synecdochicè) item ζῆμα τῶν ὑποζυγίων, τὸ ἀκρώμιον: & τὸ ἐπὶ τοῖς ἀμπίλοις φυόμενα οἷον μύκητες. ‖ Λοφίον, v. l. Colliculus. F

Λοφὶς, ίδος, ἡ, Cristæ in galea repositorium: Hesychio περικεφαλαίας θήκη.

Λόφαλοι, οἱ, Splendida scuta & parua quæ affigi galeis solent. vulg. lex. πρὸ ὀλίγου τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ δέρματα. Suid. ET Λόφη, Summitas, in iisdem v. l.

Λοφαμίσκος, Collis, Tumulus. τὸ τῆς γῆς ἔπαρμα, Hesych.

Λόφυρος, Crista insignis. ὀρθόκομος: item ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην, Qui ceruicem erigit & cristam surrigit: & per consequens, Superbus. Hesych. G

Λοφίζω ET Λοφίω, Exalto. λόφους καὶ ὕψος ποιῶ. vulg. l. Iisdem λοφίω est Quiesco, Requiesco, Desino: forsan pro λοφάω.

Λοφάω, Cristatus sum, Apicem in capite habeo. (vt κομάω, Comatus sum) Sic accipi potest apud Suidā de galerita, Καὶ παῖδας εἶχε λιτὸν κόμης θρέψας, Λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν αἰχμάζοντας. ‖ Apud Aristophanem autem in Pace, Τί δ' ἔστιν ὦ καλλίδαιμον; οὐ πω λοφᾷς; schol. exponit λόφους πλοῦτον ἴσχεις οὐ μέτριον. Vbi λοφᾷς accipi etiam posset pro Cristis bene instructus es. sunt enim verba πτυχαίου ad λοφοποιόν. ‖ Hesychius λοφᾷ exponit λόφου ὀρθοῦται. H

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. Cristatura) Cristæ emissio: qua aues quædam cristatæ fiunt. Aristophanes Auibus, πῶς ποθ' ἡ λόφωσις ἐδ' ἡ ὀρνίθων;

ΛΟΦΝΓΑς, ἡ, ET Λοφνὶς, ίδος, ἡ, Fax monoxyla, nō ex colligatis lignis. ἡ ἐξ ὕλης μονόξυλος λαμπάς, vt Eust. exponit, deriuans à λόφος significante ὕλος ὀρεινόν. Apud Athenæum verò sub finē lib. 15, quidā λοφνίδα esse dicit τὸν ἐκ φλοιῶν λαμπάδα: aliquāto post verò ex Clitarchi Glossis annotat λοφνίδα à Rhodiis vocari τὸν ἐκ τῶν φλοιῶν λαμπάδα. Vtraque expositio habetur in lex. meo veteri, in quo additur λοφνίδας esse δαλοὺς πεπλεγμένας δ' ἄδας, μετὰ σκυβῆς τινος καὶ κόσμου γεγενῆσθαι: at verò λαμπάδας, τὰς ἁπλῶς δύο κατασκευασμένας, καὶ ἀκόσμους δεδῆσθαι ὧδε. Citat Eust. ex Lycophr. Reperitur & in Epigramm. libro 2, Φθέγγεθ' ὅστις λύχνας ἢ λοφνίδας ἢ καμπτῆρας ἄδεις. I

Λοφάω, ᾶς, Fut. ήσω, Respiro, Interquiesco. metaphora sumpta ἀπὸ τῆς βοὸς τῆς ἀναπαυομένης ὑπὸ τοῦ λόφου ἕως ἂν ἀναζεύξῃ τὸ ζυγόν, vt annotatur in meo vet. lex. quod à λόφος deriuat. Eust. quoque à λόφος, id est πράχη

λος) deducit, facta ectasi, vt in λωΐτος à λοτός: & exponit κτησίασθαι τὸ ὀπίσω τοῦ λόφου ἄχθος. Od.1, de Cyclope excæcato, καὶ δὴ ἐμὸν κῆρ Λωφᾷσι κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν αὖτε, respiret à malis, & molestia leuetur. Thuc. libro 6, ὅτι πρὸς λίγον νόσου μαχάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululũ requieuimus, antea cõflictati cũ acerrimo morbo & bello. (Apud Apoll. verò l.1 Argon. πίων μὲ ἐλώφιον αὐτίκα μοῦνον, redditur, Talibus verbis alleuabãtur, ac subauditur δέμας) In quibus locis aptissimè dici potest verbum λωφᾶν, à iumentis quæ depositis è collo oneribus quiescunt, translatum esse ad remissionem laborum & quietem. Sed & is qui aliquem infestat & molestiis afficit λωφᾶν dicitur, quum interquieuerit & finem facit. ac tũc λωφάω capitur pro Cesso seu Finem facio, παύομαι, λήγω Il. φ, de Scamandro cum impetu quodam fluente vt Achillem submergeret, Ἀλλ' ὅτε μὲν πάχα λωφήσῃ, σὺ δὲ ἔσσεο αὖτις, mox desinet, seu quiescet. Sophocles Aiace, Καπειτ' ἐπισὴ τῆδε λώφησεν φόνου, quum cædis illius finem fecisset. Sic & morbus aut infortunium λωφᾶν dicitur quum remittit & cessat. Plato De leg. l. 9, καὶ ἐὰν μὴ σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τὸ νόσημα, si te exequente ista, morbus quidpiam remiserit. Plutarch. Parall. λοιμοῦ καταχέντος Φαλιείους, καὶ φθορᾶς ἡμιωμένης, χρησμὸς ἐδόθη λωφῆσαι τὸ κακὸν ἐὰν παρθένον τῇ Ἥρᾳ θύωσι. paulo antè verò dixerat, λοιμῷ καταχέντος Λακεδαιμονίους, ἔχρησεν ὁ θεὸς, παύσειν ἐὰν παρθένον θύωσι. Idem Plut. De defect. oraculorum, καὶ πνεύματα καταῤῥαγέντα καὶ πιστὴν φρενῆρες ἐπὶ σὶ ἐλώφησι, id est, Quibus sedatis. Λωφάω tranlitiuè quoque capitur pro Sedo, παύω: sicut & λήγω pro παύω accipi interdum, dixi suprà. Apoll. Argon. libro 4, ὦ ἄπο δίψαν Αἰθομένων ἄμοτον λωφήσομεν, id est παύσομεν. vbi potius est tmesis pro ἀπολωφήσομεν, AB Ἀπολωφάω, Sedo, Interquiescere & cessare facio. Similiter ex Hippocrate affertur λωφᾷ τὸ νόσου, pro Leuare morbo. Dicitur verò ET Λωφίω, vnde λωφεῖν apud Hesychium ἡρεμεῖν, παύεσθαι: qui λωφῆσαι quoque exp. ἀπὸ τοῦ πραχέλου τὸ ἄχθος ἀποθέσθαι: & λῆξαι, ἡσυχάσαι. Atq; hoc tranlitiuè quoque vsurpatur. nam idem Hes. λωφοῦσι exponit παύουσι, & λωφούσης, παυούσης: sicut λωφῆσαι, παῦσαι, ἀναπαῦσαι.

Λώφημα, ατος, τὸ, Laxamentum. Hesych. in Λῶφαρ.

Λωφησις, εως, ἡ, Quies, Cessatio. vnde λωφήσεων apud Hesychium λήξεων, ἀναπαύσεων. Thucydides, λώφησις τοῦ πολέμου, Laxamentum belli, seu Respiratio à bello. ET Λωφία pro eodem in v.l.

Λωφήιον, Sedandi vim habens, seu Oneris deponendi. vt λωφήια ἱερά, sacra quæ fiunt diis vt malum aliquod sedent & à ceruicibus nostris auferant. Sunt qui Pacalia sacra interpretentur, vt Ouidius dicit Pacales flammæ. Apollon. Argon. 2, de quodam qui hamadryadis nymphæ arborem succiderat, eámq; ob rem posteri quoq; magnis infortuniis premebantur, βωμὸν δ' ἐνείλυσα καμόντα Θεσπιάδες νύμφης λωφήια ῥίξαι ἑτ' αὖτις Ἱερά, πατρώας ἀλιπτύμενον αἴσαν ἀλύξαι. id est, ἱλάσκεσθαι ἐφ' οἷς λωφήσῃ καὶ παύσεται κακοῦμενος: seu καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς. vt schol. exp.

Λῶφαρ ab Hesychio exponitur λώφημα, id est Laxamentum.

ΛΟΧΟΣ, ου, ὁ, Cohors, vt Budæus interpr. A quibusdã Cẽturia, ab aliis Decuria redditur. Tradũt autẽ nõnulli λόχον esse συστημα ex octo viris, quidam ex 12, (& tunc pro manipulo capi posset) quidam ex 16, vt habetur in ἐρμηνεία τῆς ὅλης στρατιωτικῶν καὶ πολεμικῶν τάξεων φωνῆς: Orbicius verò ex 25. At Thucydidis schol. multo plures in λόχῳ milites constituit. secundum eum enim πεντηκοστὺς συνίστασθαι ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων: λόχος verò τῶν πεντηκοστύων, γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δυοκαίδεκα. ita λόχος essent quinque centuriæ & manipulus. πεντηκοστὺς autem habebat sedecim ἐνωμοτίας: λόχος verò sexagintaquatuor, vt idem scholiastes annotat in hunc locum Thucydidis libro 5, pag. 288, ὡς ἓξ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Aristophanes, γοῦν δὴ ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι λόχοι τέσσαρες μαχίμων ἀνδρῶν ἕνδον ἑξήκοντα ἀνδρῶν. Apud eundem nuntius ad Lamachum dicit, Εἶναι σ' ὀκτὼ λαβεῖν οἱ στρατηγοὶ τήμερον, Ταχέως λαβόντα τὴν λόχην καὶ τὴν λόφον. Itidem apud Homerũ de agmine seu cohorte militari, vbi Minerua Odysseæ vt ad Vlyssem dicit se ei semper adesse, ideóque metuere non debere, Εἴ τοι πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων Νοῦν ἐνεικαῖεν κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρηϊ. Et κατὰ λόχους, centuriatim, vt Turneb. vertit apud Philonem De vita Mosis lib. 1, κατὰ λόχους δ' αὐτοὶ καταβαίνετε κατὰ τὴν ἄλλων ὑπηκοΐαν μόνοι. Plutarch. Coriolano pag. 72, οὐ κατὰ λόχους ἀλλὰ κατὰ φυλὰς ἐβιάζοντο τὸν γέροντα δημοφοείας. Apud Thebanos autem qui vocabatur ἱερὸς λόχος, cõstabat ἐξ ἐρωτικῶν καὶ ἐρωμένων, vt tradit Athenæus libro 3. Et Bud. ex Plutarch. Pelopida pag. 91, sacra cohors. ‖ Apud Xenophontem in Cyneg. λόχος canis nomen est.

Λόχος, Insidiæ. (alicubi etiam sonat q.d. Insidiatio, seu Insidiarum structio) Iliad. η, — φυλακὴ δέ τις ἦμεν ἅπασιν Μὴ λόχος εἰς ἐλθὼν πτολίεθρον. Iliad. ν, Εἰ γὰρ νῶϊ σαώσομεν ἠδὲ καὶ αὖτις Νοστήσαιμεν πάντες ἀρίστεοι Ἐς λόχον. Iliad. σ, Οἱ δ' οὕτω πίσυνοι λόχῳ ἦσαν ἐνωρήσαντο, ad insidias, seu λοχῆσαι, vt paulo pòst loquitur. Odyss. η, Αὐτὴ γὰρ φεύγειν σὸν λόχον ἠδὲ γέροντος, insidias quibus Proteum aggrediar & capiam. Item αἰσυλῖναι & καθῆσαι λόχον, collocare insidias: quod in prosa dicitur καθῆσαι ἐνέδρας. Odyss. λ, — ἐμοὶ δ' ὅτε πάντ' ἐπέπαλτο, Ἠμὲν αἰσυλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ὀπάζειν. Iliad. ζ, Κείνας δ' οὐκ Λυκίης ἐρύσω πολυδίψιος αὐδρας ἀψίτους Εἵσω λόχον. Sic Iliad. η, Οἱ δ' ἀχολωσάμενοι Καδμείοις κὰδ μοῖραν ἐπὶ πρῶτον ἔπεσον Ἀργείων αἰσυλον λόχον εἴσω, ἄγοντες Κήρυκα πτολίεθρα, id est, ἐνεδρεύσαντες, vt Eustathius exponit. At Odyss. ξ, — βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη Ὡς ὅτε τῶν Τρώων λόχον ἤγομεν ἀρτιόωντες, redditur, Instructum ad insidias agmẽ ducebamus. quod partim ad superius λόχος pertinet, partim ad hoc. sunt autem verba Vlyssis qui paulo antè dicit sibi iniunctũ fuisse Ἠμὲν αἰσυλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ὀπάζειν. VNDE Λόχονδε aduerbialiter pro εἰς λόχον, vt paulo antè habuimus. Iliad. α, Οὔπω πω ἐς πόλεμον ἅμα λαοῖσι μετασπεῖν ἔβημεν, Οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀρίστοισιν Ἀχαιῶν Τέτληκας θυμῷ. Odyss. ξ, — ὁππότε κρίνοιμι λόχονδε Αὐδρας ἀρίστους, κακὰ δ' ἀμφήλυθε φυτεύων. Pro λόχος autem dicitur ET Λοχός. Hesiodus Theogonia, v. 173, ὁ δ' ἅμα λοχοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ Σχερῇ, δίξηπρῶ· ὃ πλώειον ἔλασεν δόρυ. paulo antè verò regulariter dixerat, Εἷσε δ' ἐμὶν κρύψασα λόχῳ, collocarat eum occultans in insidiis. Eustathius λόχος significans τὸ ἔγκρυμμα, deriuat à λέχω, id est ὑπολέχω, sicut Homer. dicit λέχεσθαι εἰς λόχον: alibi à λέχομαι, significante κεῖμαι, quia soleant κάθηνται οἱ λοχῶντες.

Λόχος, ὁ, apud Macedonas is mensis qui apud Athenienses μαιμακτηριών, Hebræis Sedebath. Ex Iosepho,

C. Λοχαγὸς, οῦ, ὁ, Qui ductat cohortem seu cẽturiã quæ λόχος dicitur, Ductor λόχου: seu ὁ στρατὸς καὶ ἡγούμενος τοῦ λόχου, sic στρατοπεδάρχης, ἡγεμών. nam exponitur in l. De ordinãda acie. Aristoteles De mundo, καθάπερ γὰρ ἐν ἀλλήλοις ὁ μὲν λοχαγὸς εἰς λόχον, ὁ δὲ ταξίαρχος εἰς τάξιν, ὁ δὲ ἱππάρχης ἐπὶ πᾶσαν ἐκεῖνος. vbi exponitur, Tum manipuli ductor ad manipulum, centurio excurrit ad centuriam. Xenoph. Pædiæ 8, τὰ πολλὰ δικαιάρχαι μὲν δικαίων ὀπαδοῦσι, λοχαγοὶ δὲ δικαιάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυριάρχοι δὲ χιλιάρχων. Idem in Polit. Lacedæm. pag. 399, πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέσσαρας, πεντηκοντῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχους ἑκκαίδεκα. cui loco similis est quem ex Thucydide in Λόχος citaui, itidem de Lacedæmoniis. ET Λοχαγία, Præfectura cohortis, ex Aristot. Pol. 6. ET Λοχαγίω, Ductor sum λόχου, Cohortem duco. Exponitur etiam Insidiis struendis sum præfectus. Ex Xen.

C. Λοχηίω, Ionicè pro λοχαγέω. ET Λοχηγητέω, Ductor sum λόχου. Ex Herodoto, λοχηγητέω λόχου, sum tribunus cohortis. AT Λοχαγέτης apud Eurip. Doricè ΡΑΩ Λοχαγέτης, Cohortis ductor, seu λοχαγός.

C. Διλοχία, ας, ἡ, Duplaris decuria. Ex Gazæ interpr.

C. Ἡμιλοχία, ας, ἡ, Dimidiatus λόχος. idem quod δημοιρία. ET Ἡμιλοχίτης, Qui dimidiato λόχῳ præest. idẽ cũ δημοιρίτης, hoc est ὁ ἄρχων ἡμιλοχίας καὶ δημοιρίας.

C. Κατάλοχος, Cohors. Ex Thuc. quod suspectum est. ET Κατηλόχεια, Turma: ex cap. 13 Paralip.

C. Ὁμήλοχοι. Qui eiusdem cohortis sunt. iidem qui συσσίτιοι, vt quidem in lib. De vocab. milit. traditur. Sunt

autem viri 64.

C.Πεντήλοχοι apud Thuc.l.5, est quidam Argiuorum ordo.vbi Valla vertit, Quinque cohortes.p.189, τῶν Ἀργείων τῶν περιοικίδων, καὶ πεντηλόχοις οὐσιμελμένοις.

C.Πρωτηλοχία,ας,ἡ,Ordo primipilarium, seu λοχαγῶν:vel τὰ ἀπὸ τῶν πρώτων λόχων σταύρωμα,ὁ μέσον ἀληΐαν πάσσεται ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας ἑξαπῶν. quod & πρόσταγμα & μάταιον,& τόμα,& πρόταξις & φρούρησις,vt docetur in l.De vocab.mil.

C.Συλλοχία,ας,ἡ, Plures λόχοι coniuncti. Galenus συλλοχίας apud Hippocr.exponit ἀβρεύσματα, dicens metaphorā esse ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων. vbi συλλοχίαν propriè accipere videtur pro cohorte collecta,seu militib⁹ in cohortem collectis.

Λοχίτης,ου,ὁ,Manipularis, vt exponitur apud Syn.ep.44, καὶ σαυτὸν ὀπαδὸς τοῦ δίκας ἢ μετ' ἀθρόων τῶν λοχιτῶν,cum multis manipularibus. ‖Suidæ λοχίτης est ὁ ἐνεδρεύων,qui insidiatur: Hesychio nō solùm ἐνεδρευτὴς,sed etiã βασιλεύς.

Λοχίζω,Fut.ίσω,In cohortes dispono, Decurio. Item, In insidiis colloco,εἰς ἐνέδρας καθίζω, vt scholiastes exponit apud Thucyd.l.3, pag.118,δίσσας μὲν κυκλωθῆ,λοχίζει εἰς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὀπτύπας πυκάς. Item λοχίζω τινὰ ὁδόν,Insidiis occupo,Bud.vt infrà προλοχίζω. Et λοχισθεὶς in vulg.l.Insidiis exceptus. ‖Λοχίζομαι, In insidiis locatus sum, In insidiis cōditus sum & lateo.B. ‖Λοχίζει quoque Hesychio est ὀπτεύει,κρύπτει.

Λοχισμός,οῦ,ὁ,Insidiarum collocatio, Insidiatio.

C.Ἐκλοχίζω,E cohorte seligo.Cantici Solom.c.5, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, electus è millib⁹ veluti è cohortibus. Exponitur etiam In cohortes distribuo.

C.ΚΑΤΑλοχίζω,Decurio,Centurio,In decurias seu cohortes distribuo, εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τῶν στρατιῶν,vt exp.in lib.De vocab.castrensibus. B.reddit.Decurio,In classes distribuo,εἰς λόχους διαιρέω: citans ex Plutarchi Lycurgo, πάντας ἄνδρας πενταετεῖς ἡμιολίους τοῖς ἀγελαμβαίοις εἰς ἀγέλας καταλοχίζει. Similiter quod Cicero dicit Decuriare,ipse B.Græcè reddit καταλοχίζειν. Volunt etiam poni pro συστρατεῦσαι & συνιστάναι,hoc est factiosè cogere,vt Cic.dicit,Non rursus improbos decuriabit?

Καταλοχισμός,οῦ,ὁ,Distributio in cohortes,Decuriatio. Lucianus De histor.scribenda, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνοις γε ἤδει,οὐδὲ μηχανήματα εἶχεν, οὐδὲ τάξεων ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα.

C.ΠΡΟλοχίζω,Insidiis præoccupo. Thucyd.lib.3, pag.118, post locum in Λοχίζω citatum, καὶ πέμπει ἄνδρας τῶν στρατιωτῶν μέσους τινὰς τῶν ὁδῶν προλοχιοῦντας, καὶ τὰ καρπερὰ προκαταλαμβάνοντας. Sic Plut.προλοχίσας τινὰ ὁδόν,quum prior insidiis occupasset. Rursum Thuc.l.2, προλοχίζουσι τὰ πρὸ τῆς πόλεως ἐνέδρας,præoccupant insidiis.Idem dicit προλελοχισμένας ἐνέδρας, insidias quæ prius ab aliis collocatæ sunt,l.3,ἐκπίπτοντες ἐς τὰς χαράδρας καὶ τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας διεφθείροντο.

C.ΣΥΛλοχίζω, Concenturio,In decurias colligo. Plutarchus,συλλελοχισμένους εἰς ἑκατοντάδας. vbi etiam accipi posset pro καταλελοχισμένους, in centurias dispertitos, seu distributos.

Συλλοχισμὸς in libro De vocab. castrensibus esse dicitur ὅταν τὰ ἀπὸ λόχου ἕνὸς λόχος ὁπτηθῇ,ὥστε λοχαγὸν λοχαγῶ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ,καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.

Λοχάω,ῶ,Fut.ήσω,Insidior,Insidias pono. Iliad.ε, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐνόησαν ὅσ' ἀφραίνων ἔπεα λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ· ἵζουτ' εἰλυμένοι ἀΐδηλα χαλκῷ. Oppian. De ven. libro 3, μή μιν Σαρπηδονίοις αὖθις ἀμφὶ θύρῃσι λοχήσαντες ὑπὸ βουσὶ δόλον ἄγωσι: citans ex Plutarchi Lycurgo, circũ ianuam insidiantes. Lucianus De calumnia,ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες,οὐκ ἀφανοῦς πρὸν πεδίου. Plutarch. Amat.narration. πρὶν δὲ συμφρονῆσαι πάντας οἱ λοχῶντες,ὁπλίσασθαι αὐτοῖς,qui in insidiis erant dispositi. Thucydides libro 1,λοχήσας πρὸς τῇ πόλει πολλοὺς διέφθειρε,locatis insidiis ad vrbem. Interdum cum accus.construitur pro Insidiis peto,Insidiis capto. Odyss.ε,Μνηστῆρσι δ' ὁπότε πλοῦς ἀρίστης λοχόωσιν Ἐν πρθμῷ Ἰθάκης,— Γάμβρου κτεῖναι. Sic Od.π, ipsi proci , Τηλέμαχον λοχόωντες , ἵνα φθίσωμεν ἕκητι Αὐτῶν. Et ex Herodoto,ἐλόχησαν καὶ γυναῖκας,vxoribus insidias tetendit. Plutarchus,ὑπ' ἐκείνοις λόφοις πρὸς πᾶν Γαλάτου λοχῶντα ὑμᾶς. Et λοχῶμαι,Insidiis petor. Bud. Ité,In insidiis locatus sum,seu Conditus sum;& lateo:per metaphorā.Phalaris Atheniēsibus, de tauro æneo loquens & Perillo,καὶ στόμα οὑμῶν τὸ θῆμα τυγχανὸν καταφαίνῃ,χθῆμα κόσμου ἄξιον· αἰ γὰρ πω τὸν ἐν αὐτοῖς λελογχευμένον ἐπεδείκνυτο μόρον, nondum sæuum illud genus mortis intus latens ostenderat. Bud. Λοχῶμαι actiuè quoque capitur pro λοχῶ,Insidiis peto & capto.Odyss.ι,Τὸν γ' εἶπον σὺ δόλῳ λοχησάμενος ἑλεσθαι, per insidias capere.Sic Apoll.Arg.libro 2, Μεταλίμπνον Ἥρως Ἡρακλῆς ἐλοχήσατο, ex insidiis cepit. (ITEM Λοχάζω pro eodem. vnde λοχάζει apud Hesychium ἐνεδρεύει.)

Λόχησις, εως, ἡ, Insidiarum collocatio, Insidiæ. ἡ ἐνέδρα, Suid.

C.Ἐλλοχάω, In insidiis lateo, Insidior,Delitesco.Budæus pagina 880,ex Philone De mundo. Item transitiuè pro In insidiis latens peto.Plato Sympos.οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με ἐν ταύτῃ κατέκυσε. Item in pass.apud Alciphr.in Epist. Menandri,de Nilo,ἀποπηδήσαντα, καὶ οὐκ ἔστι περισωθῆναι αὐτὸν ταῖς δίναις ἐλλοχώμενον ποσὶ πρις καλοῖς, in quo tot monstra insidiosa latent.Bud.ibidem.

Λοχαίδες Hesychio αἱ ὕλαι,Sylvæ.fortassis quoniam insidiis collocandis sylvæ & saltus aptissimi sint.

Λόχμη,ης,ἡ,Insidiæ,ἐνέδρα,ὄπτευσις,Hesychio. ‖Sed ita vocatur potius Locus insidiis aptus, Locus arboribus dēsus,aut arbustis seu virgultis:Frutices dēti,vel Fruticū dēsitas.vnde ab eodē exponitur,σύμφυτος τόπος ἢ κεύθριος δασείαν ὕλην ἔχων ὥστε ἐλλοχᾶσθαι.In qua significatione frequentissimum est.Odyss.τ,Ἔνθα κ' ἀμ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μάχεσθαι σύς. Herodianus libro 8, περὶ πιμελῆς σκοπὸς τοὺς ἐρευνήσοντας μή τινες ἐνέδραι ἐν κοιλάσιν ὀρῶν ἢ λόχμαις ὕλαις τισὶ κεύθριοι εἶεν,in conuallibus ac densissimis sylvis,vt Polit.vertit.Plutarchus De sera numinis vind.χαίρουσιν λόχμαις ὑπτίων δασείαις,καὶ φυτῶν ἀχείων, καὶ θηρίοις πολλοῖς. Idem,Αὐσταύρου λίθινος αἰδοῖος ἐξῃώρητον ἀχείαν λόχμην καὶ πᾶσαν.Item apud Aristophanem , ἔχων τὰς μαχάλας λόχμης δασυτέρας. Idem,λόχμιον φρεῶς, de quodam multis pilis densam cutem habente.

Λοχμαία μοῦσα,Musa sylvestris:vel Ex fruteetis & virgultis resonans,apud Aristophanem de auium cantu & modulis,quoniam ἐν συκερμυθίαις ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασι,teste Didymo.

Λόχμιος,Arbusta & fruteeta frequentans,Sylvestris: vel Densus,Densis pilis obsitus,δασύς,vt Suid. exponit in Epigr.Λόχμιον ὑλεβάτην.

Λοχμώδης,τος,ὁ καὶ ἡ,Arbustis & virgultis cōdensus, Fruticosus.cuius exemplum ex Thucydide habes in Λοχμίζω,vbi à scholiaste exponitur δασύς. Theophr. Hist. pl.lib.4,c.9,κάπριον,χεῖον, βούτομον,κάλαμον, vocat λοχμώδη. vnde Plin.lib.16,cap.36,Arundo enim omnis ex vna stirpe numerosa.Et quod idem Theoph.eiusdē lib.c.12 dixerat de calamo donace,ipsum esse λοχμωδέστατον,idem Plin.loco citato ita interpretat⁹ est, Fruticosissimus est qui vocatur donax.Sed annotatur,plantam,nisi ex suo corpore fruticescat, λοχμώδη non dici, quanuis sit similium multitudine conferta & stipata: quum Theophrastus de calamis ὀπταίοις(pro quo perperam apud Plinium elegia)dicat,φυόμενα δὲ ἐξ ἑνὸς πυθμένος πολλοὶ καὶ εὐλοχμώδεις,iuxta terram fruticis modo se spargunt.

Λοχμόομαι ET Ἀπολοχμόομαι,Frutico, Fruticor, Fruticesco, Densis fruticibus sylvesco. Theophr. in 9 De rosa,ὀπτημομένη δὲ βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος.ἰωμένη γὰρ ἔλαττον ἢ ἀπολοχμοῦται.Cic.Itaq; quàm fruticetur vides.Plin. Vtè trunco fruticet. Colum. Ex vno semine plurimis culmis fruticauit.Plin.Celeriter fruticescunt.

AT VERO Λοχὸς apud Dioscor.ἡ λοχθίουσα,Grauida. VNDE Ἄλοχος,Platoni ἡ στεῖρα,Sterilis.Bud. Itidem à λέγομαι (seu λέχος)vt superius λόχος. Vide in Λοχία.

Λοχαῖος,Reclinatus,Decumbens,κλινόμενος,Hesych. ‖Λοχαῖοι δίφροι,Sellæ in quibus parturientes reclinātur,seu (vt Suid. exponit)εἰς ἃς πρὸς τὸ πεσεῖν ἐφὶ χεῶνται αἱ γυναῖκες. ‖Λοχαίη σχῖνος,Lētiscus densa,vt vel locatas sub ea insidias occulere queat.Ex Theone schol.Arati.Sic accipi posse tradūt apud Theophr.quoq;De c.pl.l.3,c.16,

τὸ γὰρ νόπα, ἢ ὅπαν διέα, παχὺ αἰακίδιον καὶ πᾶσαν λοχείαν καὶ ἀσθενῆ τοῦτο ἐρισθώδη. addūt tamē, posse legi & λεχείαν. i. herbosam, seu λεχαιώδη, secūdum Homerum: sicut cap. 29, legitur, αὐγὰ διέας ἢ τὰ νόπα ἐναχύσαι, λεχαίους ποιῆσαι ὡς ὅτι πολὺ καὶ ἐρισθώδεις. ‖Λοχαῖος Hesychio est etiam θῶπος, ἀπὸ τῆ διοχῆς: quo signif. exp. etiam λοχία.

Λόχιος, Ad partum pertinens, seu ad puerperium. Apud Non. λοχίῳ τὸν ἐκτιμητὴν φῶτα σιδήρῳ, ferro quo à partu præputium circūciditur. Apud eundē ἡμὲρ λοχίη, dies puerperii seu puerpera. Et λοχία Ἄρτεμις, quæ in partu inuocatur, infrà in λοχεία. Itē λοχία ἔλαφος, cerua parturiēs vel fœta. Oppian. lib. 3. De venat. περὶ δ' αὖθις ὁρᾶσθαι Θηλυτερὸν νύμφῃσι λοχίῃ καὶ μητέρα παιδὸς νέης. ‖Λοχία Hesychio μαῖα, Obstetrix. ‖Idem λοχίαν exp. τὴν διατροφὴν γλιῶν ἢ αἴθρους σάκχας ἢ καρποὺς φέρουσαν. ‖Idem λοχία videtur accipere pro κυοφαία. ΑΤ Λόχια, τὰ, Purgamenta post partū in locis muliebribus relicta. id est Secundæ. Dioscor. de aristolochia clematitide, καὶ ἔστι δὲ μήτρας σωτήριδιμα πάντα λόχια ἢ ἔμμηνα καὶ ἔμβρυα ἐκβάλλει, πινόμενα μὴ πλείους καὶ ὀβολῶν. Vnde Plin. lib. 16, cap. 15, Plurimis modis aristolochia prodest. nam & menses & secundas ciet, & emortuos partus extrahit, myrrha & pipere additis pota. Et ex Aristot. lib. 6 Hist. anim. λοχίων καθαρώτατη, purgamentis maximè vacans. Qua signif. & λοχεῖα scriptum reperitur.

Λοχεύω, Pario, Parturio. λοχεύει ἡ γυνὴ, enititur ad partum. Bud. Et λοχεύομαι, Partu edor. Phocyl. πάντα δ' ἔμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης, gigne tu vt genitus es. Accipitur etiam actiuè pro λοχεύω, Pario, Fœtus edo. Aristot. Hist. anim. lib. 9, λοχεύεται δὲ δι' ᾠοῦ ἔχεται γὰρ πεπαμένως. Plut. in Cic. 275, πεζῇ δὲ αἰωδίνως καὶ ἀπόνως λοχευθεῖσα αὐτὴ ἡ μήτηρ. B. ‖Λοχεύστρις Hesych. exp. etiam ὠδινοῦσα.

Λόχευμα, ατος, τὸ, Fœtus, Partus. hoc est, quod pariendo editum est. τὸ γέννημα. Eurip. Phœn. λόχευμ' Ἰοκάστης, de Œdipo quem enixa erat.

Λοχεύτεια, Puerpera, Parens. Suidas, ἡ περὶ γυναῖκα, λοχεύτειρα πόνους. ‖Item Obstetrix, μαῖα, ὀλιφαλοπόμος. schol. Homeri in illud Iliad. ἀ, μογοστόκος εἰλείθυια.

C. Ἁρπλόχευτος, Recens partu editus, Nuper natus. Epigr.

C. Αὐτολόχευτος, Per se genitus.

Λοχεία, ας, ἡ, Partus, Partio, Puerperium. Aristot. de columbis, ἐὰν δὲ ἡ Σύλησις ἀποπαλαικίζῃ) ἐκ τῆς ἐξόδου τῆς πορείας, διὰ τὴν λοχείαν, ὁ ἄρρην τύπτει. Plut. Probl. Rom. de Diana, διὰ τὰς λοχείας καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ γυναῖκες ὀπτάλλονται: sicut Cicero, Vt apud Græcos Dianam, eámque luciferam, sic apud nostros Iunonem Lucinam in pariendo inuocant. Idem, Λευκίαν Ἥραν καλοῦσιν, οἷον φανερὰν ἢ φωτίζουσαν, ἃ νομίζουσιν ὠδῖσι καὶ ὠδῖνι βοηθεῖν, ὥσπερ καὶ τὴν σελήνην. Idem De aud. ἔρρωσο τὰς ὑπολειπομένας λοχείας καὶ ὠδῖνας ἁπλῶν πόνων καὶ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀφαιρεῖσθαι. vbi λοχείας possis etiam reddere Nixus, vt Gellius dixit Laborioſi nixus. Et Virg. haud fœtus nixibus edunt. ‖Λοχεία Polluci est ἡ δι' πιῶν ὀπτομένα. quomodo capi potest in hoc loco Platonis, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα ἦν λοχείας ἔπαρχε. ‖Accipitur etiā pro λόχευμα. i. pro fœtu nixu edito. Epigr. lib. 4, in Niobē, Ἃς, ὅτι γὰς ἔτεκον δυωδεκάπαιδα λοχείαν Ἄρτε τὰ μὲ Φοίβου τόξα, τὰ δ' Ἀρτέμιδες. VNDE Λεισολόχεια SIVE Λεισολοχία, ας, ἡ, Aristolochia herba: dicta ἀπὸ τῆ δοκεῖν ἄρσεσι βοηθεῖν ἢ λοχείαις, vt tradit Dioscor. lib. 3, cap. 4, tres eius species enumerans, στρογγύλῃ, μακρᾷ & κληματίδι. Idem & Plin. tradit lib. 25, cap. 8, Inter nobilissimas aristolochiæ nomen dedisse grauidæ videntur, quoniam esset ἀρίστη λοχούσαις. Nostri Malum terræ vocant, & quatuor genera eius seruant. (Quartum autem eius genus ei EST Πισολοχία: fortassis quia ad partus eius efficacia probata sit) Apud Dioscor. scribitur ἀεισολοχία, apud Nicandr. ἀριστολόχεια, quæ scriptura ad etymon magis accedit.

Λοχεῖος, idem quod λόχιος. vt λοχεία Ἄρτεμις. Plut. Symp. 3, sub finem, quum dixisset lunā credi ἔσεσθαι ὑπαίθριον σωτηρίαν, ὅθεν αἷμα καὶ πῦον Ἄρτεμις λοχεία καὶ εἰλείθυια, οἷα ὑποστᾶσα ἐπέχει ἢ πῦον σηλοῦν, ὠνομάσθαι. vt Horat. in carm. secul. Rite maturos aperire partus Lenis Ilithya tuere matres: Siue tu Lucina probas vocari Seu genitalis. Suprà λοχία Ἄρτεμις. ΑΤ Λοχεῖα, vt & λόχια, dicūtur Purgamenta in vtero post partum relicta, quales sunt secundæ. Aristot. ‖Eurip. Iphig. in Taur. pro loco natali accipit, vbi quis partu seu nixu editus est, φέρει νιν ἀπὸ διεξόδου εἰναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα. id est Delum, vbi ἐλοχεύθη.

C. ΕΚλοχεύω, Partu edo, Enitor. Poll. ΕΤ Λοχεύω pro eodē. nā synonyma ei sunt, λοχεύειν, λοχεύειν, ὠκλοχεύειν.

Λοχίζω, idem quod λοχεύω. vnde λοχισὼν apud Hesych. ἡμιννήν: item σφαγήν. ITEM Λοχεᾶ eidem φθονεᾶ, αὔξει.

ΛΥΚΟΣ, ου, ὁ, Lupus. Hom. Od. κ. Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι καὶ ἄρκτοι, ἢ δὲ λέοντες. Plut. in Quæst. Rom. διὰ λύκος μὲν ὁ λοῦπός ἐστι, καὶ λύκαινα τὸ λουσφάκελλα. ‖Λύκος, Plut. Lupatū, fructi genus asperrimū à lupinorum dentium similitudine. Hesychius, τὸν ἐν τῆς χαλινοῖς σιδήρου. ‖Λύκοι, Iridis herbæ flores, quòd labiorum lupi speciem referant. v. l. ‖Λύκος, Poll. & Paul. Instrumētum coquinarium, quod & κριάχα, item ἁρπάγη. At Hesychio est ὁ ἅρπαξ τῶν εἰς τὰ φρέατα καδίσκων. vbi fortassē deest ποσίπων, aut tale quid. Apud eundem vide & alias signif. ‖Λύκος, Auis ex monedularum genere. v. l. ex Aristot. Item Piscis qui dicitur alio nomine Callionymus. ex Athenæo. ‖Λύκος Aranei quoddā genus. ἀράχνιόν τι, Hes. Et ex Theomnesto ἀράχνι πλεκόμενον λύκων, φαλάγγιον. Lupus Plin. ‖Λύκος, Fluuius quidam Phœnices, ex Strab. De alio, seu aliis, Eustath. & Hesych. ‖Λύκος, Pastilli nomen deficcantis & adstringentis, ad dysentericos comparati. cuius descriptio apud Aetium lib. 9. ‖Λύκος nomen est proprium diuersorum hominum, apud Suidam, Eustathium, & alios.

C. Λυκοβασία, Sylua in qua lupi morantur. H.

C. Λυκόβρωτος, A lupo mansus. A lupo rosus, aut morsus. Plut. Sympos. διὰ τί τὰ λυκόβρωτα τῶν σκελῶν γλυκύτερα κρέατος ἐστί. Vide verbum Λυκόω.

C. Λυκοειδής, ἐος, ὁ ἢ ἡ, Lupi speciē referens, vt λυκοειδὴ ζῶα, Eust. Et lupi colorem referēs. Vide & Hesychiū.

C. Λυκοεργός, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vt λυκοεργὸς σκόλοψ, Veruta ad lupos conficiendos. v. l. ex Herodoto.

C. Λυκοθαρσὴς, Lupi more audax, Lupina quadam audacia præditus. Ex Epigr. pro Magnanimus. ΕΤ Λυκοθρασὴς, Hesychio (si mendo carent exempl.) idem quod θρασύς.

C. Λυκοκτόνος, ου, ὁ ἢ ἡ, Luporum interfector. Sed peculiariter est Apollinis epitheton. cui etiam immolabantur lupi. Sic λυκοκτόνος ἥλιος, Soph. pro Apolline. Vide Hesych. ‖Λυκοκτόνον dictum etiā fuit aconitum, quòd lupos qui ipsum fortè deuorarint, interficiat. HINC Λυκοκτονέω, ῶ, Lupum seu lupos interficio. de qua re lata lex erat, vt docet schol. Aristoph. in Aues, docēt & Eustath.

C. Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, Animal quod ex parte est lupus, ex parte autem panthera. Vide Eustath. p. 856.

C. Λυκόποδες, Tyrannorum satellites. Cur autem ita dicti, vide apud Suidam. Sic dicti & Alcmæonidæ, vt addit idē Suidas, quod tradit & Hesychius. Λυκόποδες (inquit Cam.) Satellitium tyrannicum, vel ab insigni scutorum, vel à caligis hirtis. Et apud Aristoph. in Lysistrata, Fortes milites, ἄγετ' ὦ λυκόποδες οἵαπερ ὅτε λειψύδριον ἤλθομεν &c.

C. Λυκορράϊστης, ου, ὁ, Lupi seu luporum laniator. vt in Epigr. Καί σε λυκορράϊστα δίκτυον ἔλκτο κύνες.

C. Λυκοσαπὴς equi, à frœni genere quod λύκος id est lupatum vocatur. Vide Plut. Symp. 2, qu. 8. Eust. sunt ii qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittunt. At Nicandri schol. in hoc eius versu, Σμίνθαι σκυλομυδέοισι λυκοσαπέες ἐνέρεσσι, λυκοσαπέας esse putat σφῆκας, id est vespas. cui exposit. tres rationes affert. ITEM Λυκοσαπεῖς equi, A lupis discerpti. Hesych. sed addit οἱ σφὲ τῶν αἰδοίων.

C. Λυκοφίλιος, ου, ὁ & ἡ, vt λυκοφίλιοι δόλοι Menandro dicta quæ lupina quadā [illegible]icitia sunt inita, atque ad [illegible] sunt suspecta. VNDE Λυκοφιλίως, Suspectè, Cum occulta quadam simultate. Vide Eustath. p. 809, ex Ælio Dionysio. ITEM Λυκοφιλία, ex Plat. epist. 3, ἔστιν μὲν τῶν τῶν ἐμὲν καὶ σὲν λυκοφιλίαν ἢ αἰσιωτίαν δεῖ σε ἀπεργάσασθαι.

C. Λυκόφασος, Spinæ genus. ἀκανθώδης, vt exponit Hesych. Messeniorum vocabulum esse tradens. Atverò apud

Plut. in Lycurgo legimus Lacedæmonios hyeme solitos λυκίφορας suis toris substernere. sed dicit πεῖ λεγομένους λυκίφορας.

C. Λυκίφρων, Lupina quadam audacia præditus. q.d. Lupino quodam animo præditus. Vel, Lupina quædam cogitans, aut in animo versans. Ab Hesychio exponitur δεινόφρων, item ὑψηλόφρων. ‖ Λυκίφρων est etiam nomen proprium poetæ Chalcidensis, qui inter alia Alexandram scripsit quæ σωτειρὰ poema dicta fuit.

C. Λυκίφως, vide in Ἀμφιλύκη νύξ.

C. Λυκόχρως, Lupi colorem habens. vt λυκόχρως βαφή, Eust.

Composita alia, in quibus amittitur ε nominis λύκος.

C. Λυκανθρωπία, Melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more nocte egrediuntur, & donec illucescat, circa mortuorum corpora versantur. Sunt autem eorũ notæ istæ. Facies pallida, oculi sicci & cavi, visus hebes, lingua siccissima, saliua in ore nulla, sitis immodica, tibiæ perpetuò exulceratæ, propter frequẽtes casus. atque vt canes mordent: ex quo arbitror morbum ipsum, etiam κυναθρωπίαν siue κυνάνθρωπον vocatũ fuisse veteribus. Is traditur mense potissimùm Februario invadere. Hæc Gorr. à quo ponitur ETIAM Λυκάνθρωπος fœm. gen. pro eodem morbo, sed absque autore. Ac certè ab aliis existimatur λυκάνθρωπος dici qui hoc morbo laborat cui nomen est λυκανθρωπία.

C. Λυκαυγὶς, ίδος, ἡ, Crepusculum matutinum. Bud. ex Luc. 154, οὐδὲ ἡμέρα πάνυ λαμπρὰ, ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη περὶ ἕω.

C. Λύκαψος, Herbæ nomen de qua in Λύσιμος.

C. Λυκηγενὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, dictus Apollo, quòd dum nasceretur, matri eius lupus apparuerit. Sed afferuntur & aliæ huius appellationis rationes. Vide Hesych. & Eustathium. Vide item in Λύκη.

C. Λυκόδοντες, Canini dẽtes, qui bini sunt, (sicut τρεῖς, quaterni) dicti & κυνόδοντες. Cam. ex Galeno.

C. Λυκοκτόνιον, quibusdam appellata herba quæ alio nomine ἀκοναιτοκτόνος μέγα, teste Dioscor.

C. Λυκόφθαλμος, ου, ὁ ἢ ἡ, q.d. Lupinos oculos habens. Est autem nomẽ gemmæ, sicut λευκόφθαλμος, μαύρθαλμος &c.

C. Λύκοψις, Dioscor. VEL Λύκοψος (vt habent Gal. & Paulus Ægineta) est quarta anchusæ species. Scribitur & Λυκόψις oxytonè. Putatur autem eadem esse cum ea quæ λύκαψος à Nicandro vocatur. AT VERO Λυκόψια à quibusdam putatur dici quæ & ἀμφιλύκη νύξ. In v. l. exponitur Noctis obscuritas: & affertur ex Lycophrone, -ὡς λυκόψιαν Κόρη κατέφλεξ' ἄζηλα παμφαλώμενος.

Λύκιος, ου, ὁ, Lupinus. Et λυκία ex Polybio pro λυκάν, Lupina pellis. Item Λύκιος cognomentum Apollinis, ex eo lupo de quo in Λυκηγενὴς dictum fuit: aut generalius quòd ei lupus sit dicatus. (Sed vocatur ET Λύκειος. quod habes apud Paul. & Eust.) ITEM Λύκιος ἀγορά, dicta Argis (cuius meminit Sophocles initio Electræ) vbi effigies lupi collocata erat in honorẽ Apollinis. Vide Eust. ET Λύκιον, Gymnasii cuiusdam Attici nomẽ, cuius passim fit mentio. de quo & Suid. AT VERO Λυκιῶν Hesychio φοβερόν, Terribile. Suidæ autẽ Λυκιῶν est τὸ ἀπὸ λύκου δέρμα. Item Λυκιῶν πόνον apud eum pariter & Hesychium. Aliud ADJECT. Λυκαῖος quod ex Pausania affertur pro cognomento Apollinis, in v. l. Ibidem Λυκαῖος Iupiter, A Lycaone Pelasgi filio primùm cognominatus, qui Lycæa illi primus instituit. Is quum ad Lycæi Iouis aram puerum immolasset, in lupum creditur transformatus. AT Λύκαια, τὰ, Lupercalia. vt ex Plut. docui in Λύκος.

Λυκάν, sub. δορά, Lupina pellis. (vt dicitur κυνέη, λεοντέη. ET Λυκάνη pro eodem, Eust. ITEM Λυκῆ, vt λεοντῆ, pro eodẽ.

Λυκηδὸν, q.d. Lupinè. id est Luporum more. Eustath.

Λυκηθμὸς, οῦ, Luporum vlulatus. ἡ τῶν λύκων βοή. Suid.

Λύκος præterea morbus qui suprà λυκανθρωπία vocatus fuit. ‖ Item nomen proprium cum aliorum, tum eius à quo Lycaonia vocata fuit. Eust. AT VERO Λυκὼ nomen canis nobilitatæ epigrammate Simonidis, apud Pollucem.

Λυκιδεύς, Lupi catulus. Theocr. in Hodœporis, Θρέψω καὶ λυκιδεῦς, ἵνα μοι κύνας, οἷς τὸ φάγωμι. vbi schol. dictum proverbiale esse tradit.

Λυκάω, ῶ, Dilanio, Dilacero, Discerpo, lupi more. A cuius passiua voce Λυκᾶσθαι est λελυκωμένα apud Xenoph. pro A lupo dilacerata, seu A lupo morsa, aut rosa: Præd. ἢ καὶ δί τις ὑπὸ τῶν θεραπόντων λελυκωμένα φέροι.

FORM. Λύκαινα, Lupa. vt λύκαινα γεγάκυῖα, Plut. De Rom. fort. ITEM Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, Parua lupa, in Epigr. Affertur verò ET Λυκὶς ex Plut. pro Lupa.

ΛΥΚΗ, ης, ἡ, Lux prima, quæ præcedit solis ortum, apud priscos Græcos, quæ postea λυκάβας dicta fuit. Vnde putat Macrobius λύκας esse dictos, quòd hæ feræ anteluca num tempus ad rapienda pecora, post famem nocturnam maximè obseruent. At ego crediderim potius à λύκος deriuatum esse hoc λύκη, & quidem ea ipsa ratione, vt videlicet λύκη vocatum sit id tempus quo prædatum exeunt lupi, vt ita loquar πεπραϊκότερον.

C. Ἀμφιλύκη νὺξ, Sublustris nox. Vltima pars noctis, sub exortum auroræ, & paulo ante diluculũ, seu crepusculum matutinum. quod apparet ex hoc Homeri versu, Ἦμος δ' οὔτ' ἀρ πω ἠὼς, ἔπι δ' ἀμφιλύκη νὺξ. vbi Eustathius ait etymũ huius nominis esse vel à NOM. Λύχη. i. tenebræ: (esse enim tenebrosam quandã lucẽ ante auroræ exortum) aut quòd sit nox similis λυκάν, id est pelli lupinæ, quæ est cinericii coloris, non omnino nigra. Hæc Eustathius. Apollon. quoque Argon. 2, quid sit ἀμφιλύκη nox, exponit (idque expressius quàm Homerus) quum scribit, Ἦμος δ' οὔτ' ἀρ πω φάος ἄμβροτον, οὐδὲ ἔπι λίην Ὀρφναίη πέλεται, λευκὴ δ' ὑπὸ δίφρεμα νυκτὸ Φέγγος. ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀπερχόμενοι καλέουσι. Id est, Quando autem nondũ est lux diuina, nec adhuc magnæ sunt tenebræ, sed tenue quodam lumen in noctem incurrit. quo tempore ii qui surgũt, eam appellant ἀμφιλύκην. Oppian. De ven. lib. 3, dixit itidem ἀμφιλύκη sine adiectione, Πρώτῃ ὑπ' ἀμφιλύκῃ, Sub primum crepusculum, Simulac paulum contenebrauit. Sed ἀμφιλύκην interpretari etiam non verear (in carmine præsertim) Crepuscula opaca, vel Dubiæ lucis crepuscula, quæ verba Ouidiana sunt. Nonius quoque Crepusculum appellari ait dubiã lucem. quod & Seruius testatur, addens etiam, creperũ dici dubium. Apollonii scholiastes in modò citatũ locum annotat, ἀμφιλύκην dici σκοτεινήν. nam λύχνον esse σκοτίαν. vnde esse λυχόφως & λυκόφως. Est autem λυκόφως, vt ait Eustathius, sequens veteres, Tẽpus quod solis exortũ præcedit: quam vocẽ deprauans vulgus dixerit γλυκόφως. Cæterùm quod advocẽ illam ἀμφιλύκην attinet, videat lector quicunque nostratis linguæ peritus est, annon huc pertineat quod in ea dici solet *Entre chien & loup*, id est (ad verbum) Inter canem & lupum, pro crepusculo, & quidem vespertino potissimùm, quum primùm videlicet contenebrare incipit. Existimo autem hoc loquendi genus *Entre chien & loup*, inde esse sumptũ quòd eo tempore nondum quidem planè rebus abstulerit nox atra colorem, (vt Latinis poeta loquitur) sed ita abstulerit tamen vt color lupi à colore canis discerni ob eam quæ inter illos est similitudinem, nõ possit, aut etiam generalius, lupus à cane.

ΛΥΜΑ, ατος, τὸ, Purgamẽtũ, Sordes: κάθαρμα, quasi λοῦμα, ὅσαπερ ὠνόμασται τῷ λούεσθαι ἀπεβάλοντο, inquit Eust. à λούω deriuans: vt λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporum remanent. Il. ξ. de Iunone, Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος Λύματα πάντα κάθηρε, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, id est, inquit Eust. πάντα τὸν ῥύπον ἐξ αὐτῆς σώματος ἀκαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι, ἤγουν ἀπολούεσθαι: deriuans iterum à λούω. Aliud ex Homero exemplum habes in ἀπολυμαίνομαι. Et λύματα πόνου, sordes ex partu. Callim. Hymno in Iouem, Ἔνθά σ' ἐπὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων, Λύτρα δίζηται ῥίον ὕδατος ὥς κε πόνου Λύματα χυτλώσηται. Sic Aiax apud Soph. Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ τὸν λοιβὰς καὶ θυσίας λεπτοῦς, οἷς αὖ λύμαθ' ἁγίσας ἁμά, Μιλῆτι βαρβάρῳ ἀλλόθρουν ἀναθέντα χάριν, à sordib⁹ meis me purificans. nam pecudum cæde piaculum cõtraxerat, quæ manuum ablutione in mari aut puris aquis aboleri antiquitas credebat. Idem Soph. dicit λῦμα τοῦ γήρως εἶναι, eum qui ætate progressum facit, non item peritia rerum, sed insciitiam & imperitiam in pectore suo alit quæ in senectute eluenda veniat. in Œd. Col. p. 198,

Ὦ λῆμορ, οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φασὶν Φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῆς γήρᾳ βίῳ. Hesychio λύματα sunt τὰ ῥυπάσματα τοῦ σώματος. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta. Apud Suidã, καὶ τῶν δεῖ τὸν κοινὸν τῆς ἀνθρώπων νόμον πρέσβεις ἀπέμασαν, τὸν πάντων λύματον ἀνθρωπίσκοις μολύνοντες. Euſt. in malam quoque partẽ accipi tradit, ſicut καθάρμα & ἄγος, forſan pro ſue & ſcelere, ſeu noxa, quatenus de homine ſcelerato & peſtifero dicitur. ¶ At λύματα quod Suid. exp. ὀνείδεσι, οἷον λύσιμα, καὶ λυτρώσιμα, ad λύω pertinet, quod interdum Redimo ſignif. A

Λυμαίνω, Purgo, Puritũco. vnde λυμαίνεσθαι Heſychio καθαίρεσθαι. B

C. ΑΠΟ λυμαίνομαι, Purgor, vel Purgo. λύματα (inquit Euſtath.) dicebantur τὰ καθάρματα, quaſi λύματα, ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ λούεσθαι ἀπολούεσθαι. vnde ἀπολυμαίνομαι, id eſt καθαίρομαι, verbum veteribus vſitatum ἐν τοῖς ὅτι μάλιστα καθαίρεσθαι. Hom. Il. α, Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγε. & ſubiungit, Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

ΛΥΜΗ, ης, ἡ, Lues, Noxa, Exitium. βλάβη ἢ ἀξίνη ὅτι ἀπολούεται, inquit Euſt. deriuans à λῦμα quod interdum in malã partem capitur. à λῦμα verò ita deduci vt βρώμη à βιβρῶμα, βῶμος à βεβῶμα. Apollon. Arg. ῥύσασθαι διχάμμορον αἰέρα λύμης, eximere pernicie & exilio. Philo De vita M. lib. 1, νεωτερίσαντας ὡς σῦπον πανώλεθρον τὸν ἀέρα ὅτι λύμη καὶ φθορὰ δένδρων τε καὶ καρπῶν, ad labẽ & perniciem ſtirpium. quo ſignif. Virg. Æn. 3, quum tabida mẽbris Corrupto cæli tractu miſerandáque venit Arboribuſque ſatiſque lues. Xen. αἵτε κύτος τὰ θήλεια ἀναφύσασαι ἀπὸ τῆς λύμης τῶν καρπῶν & πεσόντων, ne vitient & labefactẽt ſegetes & pecori exitium inferant: ſeu Beſtias ſegeti & pecori exitioſas noxiáſque. Chryſoſt. εἰδὲς οὐδεμίαν λύμην ἀπὸ τῆς ὅτι βούλων τούτων τοῖς ἐπηρεαζομένοις ἐπιφέροντας, nihil exitii & detrimenti. ¶ Interdũ λύμη in corpore humano dicitur vt λώβη, de fœdis & contumelioſis iniuriis. vnde αἰσχρῶς λύμη δεδιακείμενος, fœdè indigneq; affectus. Herodot. ὅτι λύμην ξυρῆσαι, in contumeliam raſiſſe. Sic apud Suid. ὁ δὲ αἰτίας συλλαβὼν αἰκίζει λύμῃ πάσῃ καὶ κατατάσει καὶ σκληρώσει ποικίλῃ. καὶ δικαιώσει τῇ ἀπιστοδικάτῃ, ὡς ἀφείλετο λόφῳ σαυρώσας αὐτόν. quale apud Liu. Fœdũ in modũ laceratus verberibus. eſtque in huiuſmodi locis λύμη φθορὰ coniuncta cum ὕβρει & αἰκίᾳ. ¶ Λύμη pro λῦμα quoque vſurpatum videtur à Polybio, quum ait, ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπίας λύμας, Humanas illuuies ſuſcipiens, Humanas ſordes & purgamenta, αἰκαθαρσίας καὶ λύματα. Vbi interpr. vertit, Morbos ob multitudinem aquarum hominibus deferens. B

Λυμεών, ῶνος, ὁ, Perditor, Vaſtator: Lues, Noxa. Aiax Sophocl. Καὶ θαλὰ πύχη μήτ' ἀγεναρχαὶ πνὶς Θήσευ' Ἀχαιῶν, μήτ' ὁ λυμεὼν ἐμός, neque illa peſtis mea. Xen. ὁ δὲ πρὸς φόβος οὐ μόνον αὐτοὺς ἐνὶν ταῖς ψυχαῖς λυπρὸς ὄντ', ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἰδίων συμφορὰς ἀκολουθοῦν λυμεὼν ἐγγίγνεται. Iſocr. in Paneg. καὶ σκοπεῖν ὅτι δυσμούσους ἀλλὰ μὴ λυμεῶνας ἀπεκαλεῖσθαι, τοὺς ποιεῖν δυ' ἀφεσταμένους τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ βίᾳ κατασκευάζοντας. Cic. quoque Perditor & Seruator opponuntur, quum ait, Vt Idem perditor reip. nominarer qui ſeruator fuiſſem. Idem Iſocr. De pace, ἀφεστῶσας τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας, ἀλλὰ μὴ λυμεῶνας αὐτῆς καθιστῶσας. C

Λυμαίνω, Perniciem affero, Noceo, Corrumpo, Vitio. Xenophõ, τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus. Et λυμαίνομαι, Perdor, Vitior, Corrũpor, Peſſum eo. Xen. Πρᾶδ. 8, p. 115 ἦν τε πύτων καρπούμενος ἀσφάλειαν καὶ δύκλειαν, ἃ εὖτε καταπίπτει ὕπο ὑφορπληρῶν λυμαίνεται. Item Vaſtor, Labefactor, διαφθείρομαι. Greg. ὁρῶν πλὴν ἐξ Αἰγύπτου ματαιοῦσθαι καὶ μεταπηρυιοῦσθαι ἅμπελον πατρῴαν καὶ ἀγρίᾳ συνδιαφθόλῳ λελυμασμένην. Λυμαίνομαι frequẽtius capitur actiuè pro Perniciem affero, Noceo: conſtruitúrque tam cum datiuo quàm cum accuſatiuo. In Geoponicis, ὡς δὲ τὸ μὴ ἕρπειν τὰ θηρία τὰ λυμαινόμενα, συμφέρον ἐν ταῖς πυκναῖς τειχαῖς γυναικῶν ἢ κύρας τριχῶν. Quæ ita Columella, Vt exitioſis ſerpentibus tecta liberẽtur, muliebres capillos aut ceruina ſæpius vre cornua: quorum odor maximè non patitur ſtabulis prædictam peſtem conſiſtere. Ariſtid. ὥσπερ αἱ γλῶτται τὰ λυμαίνοντα τῇ χάρᾳ καθ' ἕκαστον ἐκκαθαίρουσιν. Pauſan. μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται, ne ſitus ea vitiet. Xen. τὰ πλεῖστα σώματα λυμαίνονται ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων, nocent vngulis equorum. Dicimur etiam hominem aliquem λυμαίνεσθαι quum ei exitio ſumus & nocemus, ſeu quũ infeſtamus & lædimus. Xen. Πρᾶδ. 5, ἢ ἐν τῇ φυλακῇ ἀχρυπνίᾳ πολλὴ οὖσα λυμαίνεται ἐν τῇ παρείᾳ. Idem Πρᾶδ. 6, οἱ δὲ πεξεύοντες ὑπὸ τῶν πρόσθεν πάντων, λυμαίνονται τοῖς πολεμίοις. ibidem dicit καταεργάζεσθαι eadem ſignif. Herodian. lib. 4, αἰπεῖς ἤ τι ἵππος πολλὴ οὖσα, καὶ τὰ τῶν καμηλιτῶν πλῆθος ἐλυμαίνετο. Idem lib. 7, τῶν τι πρόσω βάλλοντες αἰπεῖς ἐκ λίθων βολαῖς τῶν τι ἄλλων ὁρᾶσθαι ἐλυμαίνοντο. Chryſoſt. ὁ διάβολος οὐδὲν ἐλυμήνατο αὐτὸν, nihil ei nocuit. Plut. Symp. ſept. ſap. de delphinibus, ἥβρᾶ γὰ οὐδὲν οὔτε λυμαίνεται, infeſtat, ſeu nocet, aut violat. Item Λυμαίνεσθαι vrbem aut regionem dicimur pro Infeſtare & Vaſtare. Herodian. lib. 3, εἰς αἰσθησιν τῶν πόλεων ἃς ὁ Νίγερ στρατὸς, quas nigri milites deuaſtarant. Et lib. 3, παντὶ δὴ τῷ τὸν τι δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήνατο, vrbem vaſtarunt. Et lib. 6, περὶ τὰ κατὰ βίχλαν ἐς λυμαίνεσθαι τὰ ἡμέτερα ἀρχῆς κτήματα, vaſtare noſtras prouincias, vt Polit. vertit. Sic & ignis noxiáq; animalia dicuntur λυμαίνεσθαι, itidem Vaſtare & populari. Herodian. lib. 7, τοῦτον δὲ μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐλυμήνατο. Synes. ep. 57, τὴν ἀκρίδα τὴν λυμηναμένην ἡμῶν τοῖς καρποῖς, depopulatã noſtros fructus. Dicimur etiã res publicas aut priuatas λυμαίνεσθαι pro Labefactare & euertere, Pernicie & exitium afferre. Demoſth. τὰ πεφάλματα ἐλυμήνατο τῆς πόλεως. Idem, εἰ δὲ δαίμονός τινος ἢ ἰσχὺς ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως αἰτιᾶσθε, τί ἀδικεῖ Αἰσχίνης; si reipublicam perdidit, vel noxam ſeu pernicie ei attulit. Ariſtid. τί μὴν δικάζομεν συλλήβδην ὦ στρατὸς, ἐνὶ δὲ ἅπασι λελυμασμένος. Iſocr. Paneg. λυμαινόμενοι ἐν κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. X. Hell. 7, ἐπισυμβούλευσε ὅπως εἰ καταλείψοι ἐρήμους οἷς ἦλθε σύμμαχος, αὐτὸς λελυμασμένος παντάπασι τὴν ἑαυτοῦ δόξαν ἔσοιτο, Euertiſſet, Dedecoraſſet, Sugillaſſet, vt B. interpr. qui & apud Demoſth. ἐφ' ᾧτε ἐλυμήνω τὸν περιφανῆ νόμον, reddit Euertiſti. Interdum reddi poteſt Vitio, Corrumpo, Deprauo, tum in quibuſdam ſuperioribus locis, tum apud Theophr. quum ait ἡ τῶν καυμάτων ὑποφορὰ τὰς χυλὰς λυμαίνεται. Demoſth. Pro cor. θαρσαλεώτερος δὲ ἡμῶν καὶ σὺ τὰς βήτρας ἂς ἐλυμαίνου. Item pro Vitio, Corrumpo. i. Conſtupro. Ariſtoph. Nub. ὅπως σὺ βίφει λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις. quod alibi ὀνειδίζεται. ¶ Λυμαίνεσθαι dicitur etiã Fœdum in modũ verberibus lacerare, Fœdum in modum tractare. vt in lege apud Demoſth. cõtra Ariſtocr. p. 264, τοῖς αὐθροφόνοις ἐξεῖναι ἀποκτείνειν, λυμαίνεσθαι δὲ μή. quod ipſe paulo pòſt exp. μὴ μαστιγοῦν, μὴ δεῖν: & paulo antè, σπασθῶν, αἰκίσασθαι. quemadmodum ſuprà quoque λύμη pro αἰκία accipi annotatũ fuit. Sic apud Herodot. λυμαίνομαι τὸν νεκρὸν, mortui cadauer fœdo, ſeu fœdè tracto & lacero. Sic accipi poteſt apud Demoſth. contra Mid. in teſtimonio Pammenis, ἐπιχείρησε διαφθείρειν τὸν στέφανον & τὸ ἱμάτιον. καὶ πνα μὲν αὐτῷ ἐλυμήνατο, fœdauit ſeu fœdè lacerauit. nam ipſe Demoſth. paulo antè dicit ſε ἐξιλίγξειν ὅσα ὑβρίσθη. Similiter & Heſych. λυμηνάμενος exp. αἰκισάμενος.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perditor. Xenoph. de mœchis, λυμαντῆρας αὐτοὺς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας, perditores & euerſores. Suidæ ὁ βλαπτικός.

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem. Soph. Trach. p. 359, de Herculis venenato peplo implicite cruciatibus. Τὸ δεινοπάθητον λέχος ὃ δὴ τὸν μῦθον Σοῦ τε θαλάσσης, ἠδὲ τὸν Οἰνέως γάμον, Οἷον κατασκήσαντο λυμαντῆρα βίου, vitæ exitialem peſtem, λυμῶνα, λυμαντῆρα, ſeu λύμην.

C. Ἀλύμαντος, ον, ὁ ἢ ἡ, Cui detrimentum & noxa illata non eſt, aut inferri nequit, Cui noceri non poteſt. Plut. De educ. liber. νέου δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος, Nihil detrimenti accipiens ex ſenecta: de eruditione. contrà verò ἰσχνὸν eſſe dicit rem νέου ἥκιστον ἢ γήρᾳ.

C. ΑΠΟ λυμαίνομαι, Corrumpo, Noceo, Damnum infero. ſicut & ſimplex λυμαίνομαι. VNDE Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, Corruptor, Perniciem afferens, Pernicies. eo ſenſu quo Horatius vocauit quendam lurconem, pernicie macelli. Hom. Od. ρ, Πανδάρεον αἶσαν δαιτὸς ἀπολυμαντῆρα. Idem. Πανδαρέου αἶσαν δαιτὸς ἀπολυμαντῆρας. Heſychius δαιτῶν ἀπολυμαντῆρας exponit τὸν τὰ δεῖπνα λωμαινόμενον. Euſtathius quoque ſcribit, δαιτῶν δὲ ἀπολυμαντὴρ, ὁ τὰς δαῖτας ἢ λωμαινόμενος. Sed ponit & aliam explicationem, vt ſit videlicet ὁ τὰ τῆς δαιτὸς ἢ λύμαινόμενος (ὁ δὲ

καθάρματα)ἀφ' ψυχέων, καὶ ἔτι θοιοῦσιν, λοιμοφόρμους. Sed longè melius(meo quidem iudicio)exponemus δαιτὸς λοιμαπὸς ἐξ, perniciem cœnarum, ob edacitatem: ſicut Horatius lurconem quẽdam vocauit (vti dixi) perniciem macelli, item tẽpeſtatem & barathrum.

C. ΔΙΑλυμαίνομαι. Noceo, Detrimentum infero, Damnũ do βλάπτω, ζημιῶ. Ariſtoph. Pluto, τὴν κεφαλὴν αἰεί μ' διαλυμαίνεται.

C. ΚΑΤΑλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, Noceo, Incõmodo, Deſtruo, Euerto. Xen. καὶ γὰρ ἂν οἰκεῖ ἐν τῷ σῷ οἴκῳ ἐπιχλήσαιμι μανθάνειν οἰόμενος, ἵνα μὴ καταλυμαίνηται μᾶλλον αὐτὸν τὸν οἶκον. B. Pro Deſtruo, Maximis detrimentis afficio, Perdo, accipi poteſt in hoc eiuſdem Xen. loco, in Œcon. σώματα δοκιμάζειν τοὺς πόλεσι τὰς βασιλικὰς καλουμένας τίχνας, ὅπου καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεται ἐν ταῖς δουλείαις, καὶ τὰς ψυχὰς καταφύσει. Ouid. dicit Artus corrupit febribus.

Λ Υ' Π Η, ης, ἡ, Dolor, Animi moleſtia & ægritudo. In Stoic. defin. λύπη δέ ἐστι συστολὴ ἄλογος. Item, λύπη δέ ἐστι δόξα ἐφ' ᾧ δοκεῖ τις παρεῖσθαι κακοῦ παρεισίας ἀξίου εἶναι μεγάλου καὶ συστολῆς δοκοῦσης. Quæ ita Cic. Ægritudo ſit animi aduerſante ratione contractio. Et paulo pòſt, Ægritudo eſt opinio recens mali præſentis, in quo demitti contrahique animo rectum eſſe videatur. Idem modò Moleſtiam, modò Ægritudinem interpr. vt te docebit meũ lex. Cic. pluribus in locis: & inter alios in hoc Platonico, ἡδονὴ καὶ λύπη μεμιγμένος ἔρως, Voluptate & moleſtia mixtus amor. Xen. Hell. 7, κοινόν τι ἄχος χαρᾶς καὶ λύπης δάκρυα ὄντα. Plut. ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, præ animi ægritudine & moleſtia ſuccumbentes. Luc. ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. Xen. Hell. 6, ὑπὸ λύπης ταύτης αὐθημερὸν ἀποθανεῖν. Sic Plut. Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀπεβίωσε. Et paulo pòſt, ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρησάμενος ἑαυτόν. Sic Herodian. l. 3, de Seuero, λύπῃ τοῦ παιδὸς διαφθαρέντος ἀνιαύστου τοῦ βίου, mœrore cõfectus. Iſocr. Panath. εἰς πολλὰς ἀνδρείας καὶ λύπας ταῖς πατρίσιν ἐμβαλόντων. Plut. τὰς μὲν γὰρ ἄλλας αἱρεῖ λύπας ὁ λόγος, τὴν δὲ μεταμέλειαν αὐτὸς ἐγκαθέτας. Aſtydamas apud Athen. lib. 2, Θνητῶν τὴν ἀκίνδυνον λύπης ἔφην εἶναι μοῖραν ἄμεμπτον. Et apud quendã comicũ, Λύπης ἁπάσης ἐστὶν ἰατρὸς χρόνος. quod Terent. Dies adimit ægritudinem hominibus. Theoph. ep. 15, ἐκ λύπης ἀπαρηγόρητον, ἐκ αἰτίας ἐξυμφόρου. Plut. ὀδυνῶνται καὶ λύπαις.

Quod ad huius vocabuli etymon attinet. Etymolog. dictum ſcribit ἀπὸ τοῦ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὄσσους. Sicut & apud Ciceronem, ægritudinẽ λύσιν Chryſippus quaſi (id eſt ſolutionem totius hominis) appellatam putat. Necnon Socrati apud Platonem in Cratylo ἡ λύπη λέγεται ἀπὸ τοῦ διαλύειν τὸ σῶμα τῷ ἔοικεν ἐπωνομάσθαι, ὡς ἐν τούτῳ τῷ πάθει ὂν τὸ σῶμα.

C. Ἄλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolorum & moleſtiarum expers, Nulla animũ ægritudine & moleſtia afficiens. Demoſth. Pro cor. μᾶκος λέγειν ἄλυπον. Et οἶνος ἄλυπος apud Athen. lib. 1. vbi poſſet etiã accipi pro παυσίλυπος, vel Acceſſum intercludens τῆς λύπης. Xen. Pæd. 8, δαιμονίαν σοι καταλιπεῖν ἀλυπίαν. Ariſtot. Eth. 3, circa finem, de timiditate & operibus ſingulis à timore manantibus, αὕτη μὲν οὖν ἄλυπος, ὡσπερ ἡ δι' ἀνδρείαν λύπην ἔχουσα, illa enim citra triſtitiam eſſe poteſt, hæc per triſtitiam hominem mentis ſtatu dimouent. Et τὸ ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. vt σώμασι μέτρον ἐστὶ τὸ ἄλυπον ὅπῃ πάσῃ, in v. l. ſine autore, Dicteriorũ modus ſit animus moleſtia affici nondum incipiens. Quo monetur, eatenus licere dicteris vti quatenus animus nullã inde moleſtiam percipiat. ‖ Ἄλυπον eſt & herbæ nomen apud Dioſc. lib. 4. c. 180: & Plin. lib. 27, c. 4 fortaſſis per antiphraſin dicta. eſt enim acris guſtatu ac lenta, mordénſque vehemẽter & accendens, vt idem Plin. teſtatur. Eadem QVAE Ἀλυπίας Actuario, hoc eſt turbith candidum, vt Gorr. annotat. Aëtius autem lib. 2, cap. De medicam. purgantibus ad arthritidem accommodatis, ἀλυπίτιδα eſſe dicit chamelæam, vt idem Gorr. refert.

Ἀλύπως, Sine dolore, Sine vlla animi ægritudine & moleſtia. Iſocr. Panath. πειρώμενος ἀνεπιτιμήτως ζῆν καὶ ἀλύπως ἡμῖν. Vnde ἡδυπαθῶ, abſque vlla animi moleſtia, ſeu ſuauiſſimè.

Ἀλυπία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris, Animus omni moleſtia & ægritudine liber. In Axiocho, αἰσχύνης ἀλυπία καὶ ἡδονὴ παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς. Et Plut. ἀλυπία καὶ ἡδονὴ ἐν ἀρεταῖς ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἐν κακίαις. Et Stob. ἀλυπία καὶ ἀοργησία, angoris & ægritudinis vacuitas. Plut. οὐκ ἔστι γε χρημάτων ἄλυπία. Vide & ἀλυπία.

C. Βαρύλυπος, ος, ον καὶ η, Grauiter dolens, Graui animi ægritudine & moleſtia affectus. Vel Grauem dolorem afferens.

C. Μικρόλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vel minimæ res animi moleſtiã afferũt, Qui ob minima quæque dolet, Cuius animo vel minima quæq; moleſta ſunt. Plut. in Præcept. ſanit. ταῖς ὀργαῖς ὅτι χολοῖ καὶ ὀξεῖς ἢ μικρόλυποι. Idẽ in lib. qui περὶ ἀοργησίας inſcribitur, ὅταν ἀλαζὼν ἢ καὶ μικρόλυπος ὁ θυμὸς ᾖ πάντα, καὶ φιλαίτιος ὑπὸ τῆς τύχης. Idẽ in Phocione, p. 241, τὰ πικρὰ ἥδη καὶ μικρόλυπα ἢ ἀκροσφαλῆ ποιεῖ ὀργάς, id eſt ὅτι μικροῖς λυπούμενα.

C. Περίλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summopere dolẽs, Supra modum dolens & mœſtus. Iſocr. ad Demon. ὅτ' ἀτυχῶν ἴσῃ περίχαρὴς, οὕτω δυστυχῶν περίλυπος. Ad cuius imitationem Ariſtot. Eth. 4, c. 3, ὅτ' ἀτυχῶν περίχαρὴς ἔσται, οὕτω εὐτυχῶν περίλυπος. Et Plut. De lib. educ. μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περίχαρεῖς μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περίλυπις ὑπάρχειν, nimium dolere ſeu triſtari.

c C. Φιλόλυπος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui libẽter dolet & triſtitia afficitur.

Λυπηρὸς, ά, ὁ, Moleſtus, Moleſtia & triſtitia animum afficiens. Thuc. lib. 1, de Athenienſibus ἀκριβῶς ἐπράσσον καὶ λυπηροὶ ἦσαν, ſeueri erant exactores & moleſti. A Philone opponuntur λυπηρὰ & ὅσα κατ' ἡδονὴν συμβαίνουσι, ab Iſocr. πρᾶα & λυπηρά: ab Ariſtot. ἀγαθὰ & λυπηρά, Rhet. lib. 2, quum ait, αἰσθάνῃ φίλον τι τὸν σωιζόμενον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ σωιζόμενον τοῖς λυπηροῖς. Aliquando verò copulantur λυπηρὸν & χαλεπόν. Demoſth. Pro cor. πάντων μὲν γὰρ ἀποστρεῖσθαι λυπηρὸν ὄν ἐστι καὶ χαλεπόν. Similiter Xen. Pæd. 7, οὐ γὰρ τὸ μὴ λαβεῖν τὰ ἀγαθὰ οὕτω χαλεπὸν, ὡς τὸ λαβόντα στερηθῆναι λυπηρόν. Item τὸ λυπηρόν, Triſtitia. ‖ Λυπηρὸς exponitur etiam ὀπιφθονος, Inuidioſus, Acerbus. VNDE Λυπηρῶς, Cum dolore, Dolenter, Moleſtè. Xen. Pæd. 5, λυπηρῶς βιωσόμενα. Iſocr. Euag. enc. λυπηρῶς καὶ βαρέως ἔφερον.

Λυσσὴς, οῦ, ὁ, idem. nam Suidæ λυσσὴν eſt ἐπαχθῆ, λυπηρόν. Heſychio μοχθηρὸν, ὀλέθριον: & λυσσοῖ eidem σκοτεινή. ‖ Λυσσὸν χωρίον Galeno apud Hippocr. τὸ ψιλὸν καὶ ξηρόν: quod ex Plin. lib. 17, c. 11, reddere poſſumus Solum gracile & aridum: cui opponit agrum lætum. vt λυσσοῖ γῆ ſit tellus minimè læta, ſeu quæ ſegetes minimè lætas profert: Heſychio λεπτή. Od. 1, de Ithaca, Ἣ πυμὸν ζαχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν, Οὐδὲ λίην λυσσῆ. nam dicit vinum multum ibi naſci & frumẽtũ: nec carere pluuiis. Philo De mũdo, καὶ γεωπόνῳ μὲν τῆς εὐδαιμόνος χώρας μοῖρας οὐ λυσσῆς εἰσπροσῴας & φυτιουμένας. Itẽ in Epigr. apud Suid. πίπλατο γὰρ οὐ μέγα τεῖχος Κλήτειον ὀλυσσῇ τῇδε γεωλοφίῃ. vbi ipſe exp. πενιχρᾷ: ſed nihil vetat interpretari Gracili ſeu macro. Itẽ ex Theophr. λυσσοῖ δένδρα, arbores quæ velut triſti ieiunáque ſunt natura. Pro πενιχρὸς rectius capi poteſt in hoc apud eundem Suid. loco, de Quintio Cincinnato dictatore Romano, οὗτος δὲ ἐν μὲν τείχεσι καὶ πόλεσιν ὡς ὅτι καλύβῃ λυσσῇ & ὀλίγῳ γῆς μέτρῳ ζῆν, τὸν αὐτουργὸν καὶ ἀγαπᾶν βίον. Et mox, λυσσοῖ τε στρόμβος καὶ σκληρῶς ἐκαλλύνθη, καὶ πᾶσι κεχημώς. πολὺ ἐνδεέστερον ἢ ὡς τῷ ἐξουσίᾳ. Vbi etiam reddi poſſet Tenuis, Vilis, ἀπλῆς. ſicut & ab Heſychio exponitur. VNDE Λυσσόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gracile & macilentum ſolum habens. Et τὸ λυσσόγαιον, ſoli gracilitas. Appian. apud Suid. τὸ γὰρ λυσσόγαιον ἢ πενιχρὸν ὑμᾶς εἰς λησταῖς ἄγει. δώσω δὲ ἐγὼ πιοτάτους φίλους ἀντὶ ἀγαθῆς γῆς. vbi opponuntur λυσσόγαιον & ἀγαθὴ γῆ. ET Λυσσοῦς Heſychio ἁπλῶς: item λιπαροῦς, niſi forte ſcribendum λυπηροῦς. ET Λυσσότης, τητος, ἡ, Gracilitas, Macies, Tenuitas.

Λυπέω, ῶ, F. ήσω, Dolore afficio, Animi ægritudine & moleſtia afficio, Contriſto. Ariſtoph. Pluto, ὥστε τῷ Διὶ τὼ δυοῖν μοι, ἵνα λυπῇ τι, κεραυνώσεις μόνος. Plut. σωιζόμενον τοῦ λυπεῖν τὸν μισοῦντα. Et apud Athen. lib. 13, quædam interrogata τί λυπεῖσαι, reſpondet, τί ὑτίσῃ μα λυπεῖ. Xen. Apomn. 2, λυπεῖ σε πολλά, multis doloribus te afficio. Et ad Epheſ. 4, μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contriſtate.

Λυπέομαι, Dolore afficior, Doleo, Mœreo, Triſtor. Plato, ὅτι τὸ χαίρειν οὐκ λυπούμενος ἄγαν φανήσεται, neque enim lætabitur vnquã neque mœrebit nimis, vt Cic. vertit. Epic. οὔτε τὸ ἥδεσθαι, οὔτε τὸ λυπεῖσθαι, nihil aut dolens aut

ægrum, eodem Cic. interpr. Synes. ep. 64, μὴ ἅπτι μεγάλα, ἵνα μὴ δυεῖν θάπρος, ἢ τυγχανόντων λυπῆς, ἢ μὴ τυγχανόντων λυπῆ. Aristot. Eth. 2, c. 3, ὥσπερ χαίρειν ἐστὶ λυπεῖσθαι ὡς δεῖ. Dem. Pro cor. τὰ αὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταυτὰ χαίρειν. ‖ Λυπέω accipitur etiam pro βλάπτω, Lædo, Incommodis & detrimentis afficio. Xen. Hell. 6, p. 346, κἂν γάρ μου μή τις ἀνθρώπων φίλων ὄντων ἱκανὸς γένοιτο ἡμᾶς λυπῆσαι; καπὰ θάλατταν γε μείων τις ἂν ὑμᾶς βλάψαι ἢ ἐμοὶ ὑμῶν ὄντι πολίτῃ ὄντων; paulo antè dicit, si ipsi amici simus, nihil expectandum esse χαλεπόν. Sic Herodian. lib. 3, οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τῶν Σιδηρουφράτην. vbi Polit. vertit, Pessimè accipiebant: de iis qui supernè sagittas ac lapides iaciebant.

Λυπηκὸς, ός, όν, Qui tristatur. in v. l. Vel, Qui tristitia afficere soler.

C. Ἀλύπητος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, Qui animi ægritudine & molestia affici non potest. VNDE Ἀλυπήτως, Ita vt non contristeris seu dolore afficiaris. ἀλυπήτως τῶν ζώων Cic. vertit, Sine detrimento viuorum.

C. ΑΝΤΙλυπέω, Vicissim molesto, seu molestia afficio, Vicissim molestiam exhibeo, Vicissim negotium facesso.

Ἀνθλύπησις, Molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

C. ΕΠΙλυπέω, Insuper molestiam affero. vel simpliciter, Contristo.

C. ΠΑΡΑλυπέω, Molesto, Tristitia afficio. Plut. De animi genera. φοβούμενοι καὶ παραλυπούμενοι, animi ægritudine & molestia afficiuntur: vel Anguntur, vt Turn. vertit.

C. ΣΥΝΑλυποῦμαι, Condoleo, Condolesco, hoc est Alterius dolore moueor, seu Ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio. ταυτὰ συναλυποῦμαι, vt Demosth. loquitur. Misereor. συναλυπούμενοι τῇ πάθῃ, miserâtes calamitatem. Et συναλγηδόμενος, vnà doliturus.

ΛΥΡΑ, ας, ἡ, Lyra: organum ex genere τῶν ἐμπάτων, sicut & μάγαδις, καθάρα, βαρβίτον, teste Athen. lib. 4. Plut. Symp. 9, συμπίνω τῷ Ἐράτωνι σχεδὸν πάντα λύραν. Apud eundē in lib. qui περὶ ἀρχῆς. inscribitur, ῥυθμοὶ ἁρμονίαν χορδοπήχεις λύρας. sicut alibi dicit λύραν σκυτίνην. Aristoph. Nub. πάλαι λύρᾳ καθέστηκ' ἐγὼ κἀκβάλουσα Λάσῳ Σιμωνίδου μέλος. olim enim in conuiuiis post cœnam circunferebatur lyra, singulisque ordine conuiuis offerebatur à conuiuatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. Aliquando dicitur aliquis λύραν λαβὼν καθαρίζειν, pro Acceptam lyram pulsare, seu Accepta lyra canere. Xen. Symp. συνεκωμάζομεν τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ἦν. Aristot. Polit. 7, ὥσπερ εἰ τὸ κιθαρίζειν λαμπρῶς καὶ καλῶς, αἱρετώτερον τὴν λύραν μᾶλλον τῆς πήχεως. Athen. lib. 14, ἀναλαμβάνων ἡ λύραν, ἐκιθάριζε. Homerus quoque dicit φόρμιγξι κιθαρίζειν. adeo vt hæc tria, κίθαρις, φόρμιγξ & λύρα alicubi pro eodem accipiantur: sicut Eust. scribit χέλυν vocatam fuisse πάσαν κίθαριν, quia χελώνης ὄστρακον μέγα πήχεως πρεπῶδες καὶ χορδῶν ἐντάσεσι λύραν ἀπίστευσεν Ἑρμῆς, ἵνα Ἀπόλλωνι ἐχρίσατο εἰς λύτρον αὐτῶν ἁλόντων ἐκείνου βοῶν: vnde & λύραν appellatam fuisse quasi λύτραν. ‖ Λύρα est etiam sidus cæleste apud Aratū, quod & χέλυν appellari scribit. Hāc idem λύραν Κυλλήνιον vocat, & Cic. fidē Cyllenian interpretatur: Plinius fidiculam nominat, Vitruu. lyrā. Varro De re rust. lib. 2, c. 5, Hoc secundum astri exortū facito quod Græci vocant λύραν, fidē nostri. ‖ Λύρα dicitur etiam piscis quidam qui sonum vocalem edere putatur. Aristot. Hist. anim. l. 4. c. 9, φώνεις δέ πινας ἀτιᾶσι καὶ πεποιηκέναι, ὡς λέγουσι φωνεῖν, οἷον λύρα καὶ χοιρίς· ὅτι τὸν ἀφιᾶσιν ὡς τὸν χυλλισμόν.

C. Λυρεγκώς, ός, ὁ καὶ ἡ, Lyra gaudēs. epitheton Apollinis in Epigr.

C. Λυροποιός, οῦ, ὁ, Qui lyras conficit.

C. Λυροπλήκης, ους, ὁ ἡ, vt λυροπλὴξ λαγόβολα ex Epigr. Lyra seu lyræ sono permulsa. sicut de Orpheo in iisdē Epigr. τὸν ἀκάλαντον θαλίην ἔθελξε λύρη.

C. Λυρόκτητος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Lyra acquisitus. Ex Epigr. citatur λυρόκτητος θήκη, fortasse pro λυρόκτυπος aut λυσόκτητος. nā secundum Horatium, dictus est Amphion Thebanæ conditor vrbis saxa mouisse sono testudinis, & ita permulsisse vt sua sponte ad murorum Thebanorum structuram concurrerint.

C. Λυροκτύπης, ου, ὁ, Qui lyram pulsat. VNDE Λυροκτυπία, ας, ἡ, Lyræ pulsus, seu Lyræ pulsatæ sonus. Epigr. lib. 4: in quandam citharistriam, ἐκ πανσεσώπου ἐκ πὶ λυροκτυπίης ἴσην ἐθελγόμεθα.

C. Λυροποιός, οῦ, ὁ, Qui lyras cōficit, Lyrarum conficiendarū artifex. Plut. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ λυροποιὸς αὐτὴν ἥδιον λύραν ἐργάσεσθαι. Poll. generalius accipit pro eo qui μουσικὰ ὄργανα quæ appellantur κρουόμενα συμπήγνυσι. ET Λυροποιΐα, ας, ἡ, Lyrarum compactio: seu compingendarum scientia. ET Λυροποιικὸς, ἡ, όν, Lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιικὴ, lyrarum cōficiendarum peritia. QVAE Λυρωδία Aristophani dicitur, vt habetur apud Poll.

C. Λυροφοίνιξ, species quædam citharæ, vt Hesych. tradit. Athen. lib. 4. ex Iuba de quodam περσικῷ organo, Σύρων ὄρθμα φησὶν εἶναι ὡς καὶ τὰ καλούμενα λυροφοίνικα σαμβύκην.

C. Λυρῳδὸς, ET Λυρικοιδὸς, ἅδος, ὁ ἡ, Lyricen, Qui lyra canit. Agathias schol. Epigr. lib. 4, in Ioannā citharistriā, Φοῖβε σὺ δ' εἰκάθειν ἐλικωνίδα, τὴν λυρικοιδὸν Ῥώμης ἠδὲ Φαρίης, ἣν δὲ κέκυθε κόρις. VNDE Λυρῳδῶς, Lyricè, seu More eorum qui lyra canunt. Hesychio, ψαλμῳδῶς, κιθαρῳδῶς. ET Λυρῳδία, ας, ἡ, Lyræ cantus, Lyrica modulatio.

C. Ἄλυος, ου, ὁ ἡ, Qui sine lyra est, Qui lyram comitē non habet. Plut. De orac. Pyth. ἔρωτες ψυχαῖς ἐμπλῆκτες οὐκ ἀνωφελῶς οὐδὲ ἐπίμωνες ἐκ μεσογείου καὶ ἄλυος καὶ ἀχύρου, Alexis apud Athen. lib. 2, de quibusdam pauperibus, φθόγγος ἡ ἁλίρους θρηνῶδον, ἐπὶ μηδὲν ἐχούσῃ. vbi etiam accipi potest pro Absona à lyræ sono lamenta: vel Absona, Male sonantia. Et ἄλυροι ὕμνοι ex Eurip. In quibus lyra non adhibetur. Ἀλύεος autem nomen proprium apud Plut.

C. Εὔλυρος, ος, ὁ καὶ ἡ, Bonam lyram habens, seu Bene lyra canens, Canorus.

C. Ἡδύλυρος, ου, ὁ, Suauiter lyra canens. In Epig. Πόθος ἡδυλύρης. Ea forma qua dicitur χρυσολύρης.

C. Ὑπαλύεως δόσις, Artīdo apta modulationi. Ex Aristoph.

Λυσίειος, ου, ὁ, Lyricus, Cui lyrica modulatio ineft.

Λυρικὸς, ός, όν, Lyricus. vt λυρικὴ ποίησις apud Athen. Et λυρικὰ ἄσματα liue μέλη, Lyrica carmina, Lyrici moduli. Et λυρικὸς pro poeta lyrico: vt ἐπὶ λυρικοὶ in Epigr. Λυρικὸς dicitur etiam lyricen seu lyræ pulsandæ peritus. in epigr. l. 2, Γράμματα τῶν λυρικῶν Λύδια καὶ Φρύγια, Lydiæ & Phrygiæ notæ lyricinum.

Λύριον, ου, τὸ, Lyrula, Parua lyra. Aristoph. Ran. ἐνίσκαπτε τὸ λύριον. Synes. ep. 148, λυρίου τε τερψιφθόγγου λιπὼν ἡδὺ κτύπημα.

Λυρίζω. Fut. ίσω, Lyra cano, vel ad lyram. VNDE Λυριστὴς, οῦ, ὁ, Qui lyra canit, vel lyræ accinit: vt κιθαριστής. Vtitur hoc vocabulo Plin. iunior (vt Cic. dicit Citharista) in Epist. ad Genit. Quàm multi, quum lector aut lyristes aut comœdus inductus est, calceos ponunt?

C. Αὐτολυρίζω, Ipsemet lyra cano. Erasmus in Prouerb. Ὄνος λύρας, Aliquando (inquit) referunt ad asinum non auscultantem lyram, sed ipsum canere conantem. Lucianus, καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὸ μὴ ᾄδοντα εἶναι λάθῃ, ὄνος αὐτολυρίζων φασὶ, id est, Maximè si quādo canit, cupitque festiuus ac lepidus videri, asinus (vt aiūt) ipse lyra canens.

ΛΥΣΣΑ sive Λύττα, ης, ἡ, Rabies. propriè de canibus dicitur, & significat furorem illum in quem sub canicula maximè aguntur, omnium animalium soli, vt scribit Galen. lib. 6, De loc. affect. differēs de vteri affectionibus. Plut. De solert. anim. loquēs de cane, λόγον ἔχει καὶ διάνοιαν ἡμέρου καὶ φαύλου τὸ ζῶον, ἧς παραπομπὰς, καὶ συλλογισμὸς καὶ λεγομένην λύσσαν καὶ μανίαν πάθος ὀδύνης. Dioscor. lib. 7, c. 2, σωτηρίως ἁλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur cum ad homines, tum ad reliqua animalia quæ per cōtagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur, & furorem pariter animo cōcipiunt. id quod vtplurimū euenit die post canis morsum quadragesimo, quēadmodum Dioscor. lib. 6 copiosissimè explicauit. Eam affectionem in homine ita contractam à venenata quādam qualitate, non μανίαν, non φρενίτιδα, sed λύσσαν, perinde atque in cane, medici appellarunt, vt Gorr. docet. Dicitur etiam de impetu quodā furibundo qualis canum rabidorum esse solet: seu ὁπποιαδήποτε μανία, vt Ammonio placet. Il. ι, de Hectore, Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὸς υἱέϊ πάντα Λητόος, οὐδὲ θεοῖς, κεραπὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.

Et paulo pòst, Νεῶν γὲ χ' Ἕκτορ' ἕλοις, ἐπὶ δὲ μάλα πῦρ ἀϊδὸν ἕλῃσι Λύσσαν ἔχων ὀλεσίν. Il.φ, de Achille persequente Troianos vsque ad mœnia, ὁ δὲ σφιδανὸν ἔφιτ' ἔχει, λύσσα δέ οἱ κῆρ Αἴσιν ἔχε κρατερὴν, μεμάασι δὲ κῆδος ἀρέσθαι. Luc. De calumn. χωλαίον ὑπόθερμον καὶ ἀδηκτικώτερον, ᾧ δὲ πολὺ λύττας καὶ πολὺ ὀργιλώτερα ἀγανύουσα. Plut. περὶ ἀδηφαγίας, lib. ι, ὑμᾶς δὲ πῶς τῶν πρὸς λύσσα καὶ πρὸς εἶδος μαφροντίσας; ‖Est & vermiculus in lingua canum qui vocatur à Græcis λύσσα: quo exẽpro infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt. Idem ter igni circunlatus datur morsis à rabioso, ne rabidi fiant. Plin. l. 29, c. 5. Etymol. λύσσαν dictam vult ἀπὸ τοῦ λύειν τὸν λογισμόν. A

C. Λυσσάδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A rabido cane morsus. ὁ ὑπὸ κυνὸς λυσσώντος δηχθείς, vt Dioscorid. loquitur. Idem, λυσσάδηκτος δήγματος ἀμείζων καὶ ἕξικεν πταισμόν. In Geopon. de brassica, κυνοδήκτοις καὶ λυσσοδήκτοις τὸ σπέρμα αὐτῆς ἢ τὰ φύλλα ἰᾶται πεπεμμένα, εἰ ὄπτιον ἐν. Sicut apud Plinium, Epicharmus autor est satis esse brassicam contra canis rabiosi morsum imponi. B

C. Λυσσημανής, ές, ὁ καὶ ἡ, In rabidum furorem actus: vel Rabidus præ furore, ὑπὸ μανίας λελυσσακώς, vt à Suida exponitur hoc in loco, Ῥαιβώσσης ἕνεκεν λυσσημανὴς πλοκάμοις. Et λυσσημανὴς κακὸν apud Dioscor. Malum quo quis rabido furore corripitur, seu quo quis in rabidum furorem agitur. C

C. Λύσσον, ου, τὸ, Alysson, herba apud Dioscor. lib. 3, cap. 105, quæ videtur & λύσσαν κυνὸς ἰᾶσθαι, vt ipse scribit: vnde & nomen inuenit. Plin. lib. 24, c. 11, de erythrodano, Distat ab eo qui alysson vocatur, foliis tantùm & ramis minoribus. Nomen accepit quòd à cane commorsos rabiẽ sentire non patitur, potus ex aceto adalligatusq;. D

Λυσσαλέος, ουρὰ, Rabidus. Nonn.

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rabidus. Rabiosus. Il. ρ. Ἦ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἰκέλος ἠλάσκαζεν Ἕκτωρ. Item Rabiosus, vel Ad rabiem agens: vt Λυσσώδης νόσος apud Soph. in Philoct. Λυσσώδεις apud Hippocr. Furibũdum. Gorr.

Λυσσήεις, εσσα, ὁ, Rabidus, Rabiosus, Furiosus. μανιώδης, Hesychius.

Λυσσάω SIVE Λυσσάω, Rabo seu Rabio. In rabiem actus furo. propriè canum. Plut. De solert. anim. ὁπόταν χολὰς λυσσώσας κυσίν. Luc. Nigr. οἱ περὶ τοὺς κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἂν πῖας ἵππους καὶ αὐτοὺς ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δρᾶσθαι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνονται. Dioscor. lib. 7, c. 2, λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ὀλίγα παλαὶ μὲν ἐν ταῖς ἀφροβατούσαις καύμασιν, ὁπόταν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρισταμήναις κρύσει. Dicitur aliquando & de lupis. Theocr. Idyll. 4, Πείσαις τοι Μίλων ἐς τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσῆν. Metaphoricè homines & affectus humani quoque λυσσᾶν dicuntur quũ furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur. sicut verbum Latinum apud Varronem, quum ait, Quid est quod blateras? quid rabis? Cæcilius, Aut rabie rabere se ait. Philo De vita M. lib. 1, τὰς ἄλλων μόνον παθῶν ἕκαστον ἐξ ἰαυτοῦ μαινόμενος καὶ λελυσσηκὼς φύσει πλανᾶσθαι καξημεροῦν ἐφράσθη, perturbationes insanas per se & rabidas. Plut. ad Colot. φαντασίας, ἃς λυσσῶντες ἢ κορυζῶντες ἢ κοιμώμενοι καμβαίνουσι. Synes. ep 98, λυσσᾷ πρὸς τὸν ἀκροατήν, rabie corripitur ad auditum. Plato lib. 1 De rep. λυσσῶν καὶ ἄγριος διακείμενος, rabiosus & agrestis. Itẽ λυσσάω πρὸς, rabido impetu feror ad. Phocyl. Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἀλλοτρίους μέλεσι ἔρωτες. ‖ Λυσσῶ, Singulticio. v. l. pro quo dicitur poetice λύζω. AT Λυσσάω, Multa loquor, nam λυσσῶν Hesychio est πολλὰ λαλῶν. E

Λύσσημα, ατος, τὸ, Rabies, Furor. Eurip. Oreste. F

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui rabit, Rabidus, Rabiosus. λυσσώδης, μανιώδης. Il. θ, Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα. Ad quem locum respiciens Plut. Symp. 8, probl. 9, dicit, τὸν κύνα λυσσητῆρα δηλοῖ, ὃν ἐπὶ τῇ πολλῇ πόνου συνεπιτείνεσθαι καὶ ἀπήνασθαι λυσσῆν λέγοντες.

Λυσσάω, Rabie agor, Rabido impetu feror.

Λυσσὰς, άδος, ἡ, Rabida, Rabiosa. Plut. De aud. poem. φάσκων τὴν Ἄρτεμιν ἐκ τοῦ διὰ πέτρου μαστάδα, δυάδα, φοβάδα, λυσσάδα. ‖ At Λυσσὰς πέτρα, Rupes, seu Saxum præruptum & altũ, alius est originis, fortassis à ΝΟΜ. Λυσσοὶ, quod ab Hesychio exponitur ὑψηλοὶ πόνοι, pro quo scribitur & λυσσοὶ, G

sicut apud eundem reperio, λισσὸν, αἴσσης, λόπημον, ὑψηλόν: quemadmodum βύσλος & βίκλος in eadem signif. scriptum reperiri tradit Eustathius. Apud Theocr. in Dioscor. Εὗρον αἰγίτας κραναὰς ὑπὸ λυσσάδι πέτρᾳ ὕδατι πιπλησθείσας ἀκηρέτῳ. Et subst antiuè apud B. ex Plut. κρημνῶ ὀλισθήματα καὶ λισσάδες αἰχμηεῖς ἐχόντων.

Λυσσάω, In rabiem ago. Et λυσσάομαι, In rabiem agor, Rabie percellor, Rabie inflammor. Phocyl Μὴ μεγαληγορέειν σοφὸν, φρένα λυσσοδιώκης. ‖ Λυσσάω dicitur etiam pro λυσσάω. poetarũ more, qui ὁράω dicunt pro ὁρέω, & κομάω pro κομέω. vnde in Epigr. λυσσάων pro λυσσέων.

Λύσσομαι, Rabo seu Rabio, Rabie agitor, Furo. nam λίσσεται Hesychio est μαίνεται. VNDE Δυσσάμενος videtur deduxisse qui in v. l. exponũt Insaniens, in hoc loco Herodoti, λυσσάμενος Ῥοδώπιν, Rhodopidis amore insaniens. quæ verba sunt ex Euterpe, vbi sic legitur, Χαράξος δὲ ὡς λυσσάμενος Ῥοδώπιν ἀπικόσιος ἐς Μιτυλήνην, ἐν μέλλει Σαπφὼ πολλὰ κατικερτόμησεν. Sed ibi λυσσάμενος significare Redimens, Liberans, à verbo λύομαι, patet ex præcedẽtibus, vbi dicit, ἐλύθη χρημάτων μεγάλων ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίων Χαράξου. Et vt dem, λυσσάμενος posse esse à λύσσομαι vt λθίσω à λθίσσω, durè tamen diceretur λυσσάσθαι γυναῖκα, pro Insano amore deperire.

ΛΥ'ΧΝΟΣ, ου, ὁ, Lychnus, Lucerna, Lumen. Xen. Symp. ὁ μὲν λύχνος διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Athen. l. 11, λύχνον ἐκ τῆς ἱστορίας ἐξηρτημένον αἰσιχυλίδας ἔχοντα καὶ φλόγας. qualiter apud Virg. Æn. 1, — dependent lychni laquearibus aureis Incensi, & noctem flammis funalia vincunt. Od. τ, Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος θεσπέσιον παρέχουσα. vbi tamen & aliter exponitur, vt infrà dicetur. Plut. περὶ δυσωπίας ex Demosth. τὴν ποίησιν τὴν ἥλιον ἰδόντες οἱ μὴ δεινάμενοι φέρειν τὸν λύχνον αἰσχύνονται; vt apud Cic. Lux longè alia est lychnorũ & solis. Aristoph. Nub. Ἔλαιον ἡμῶν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Et δίμυξος λύχνος Athen. lib. 15, ex Metagene, Lychnus duobus lucens myxis seu ellychniis. Item cum verbis. vt ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum. Aristoph. ἅπτε τὸν λύχνον. Idem Nub. — τί δῆτα μοι τὸν πτίλον ἤπτες λύχνου; Et in pass. λύχνος ἡμμένος apud Thuc. lib. 4, p. 164, Sic Galen. ὥσπερ λύχνων ἡμμένων, quod Apul. & Macrob. Prima face. Et ex Herodoto, περὶ λύχνων ἀφαὶ, sub crepusculũ vespertinum. Theophr. De lignis tempestatum, ἐὰν λύχνος ἅπτηται μὴ ἐθέλῃ, χειμῶνα σημαίνει καὶ ὅταν ἡ φλὸξ ἀστραβῇ, vt alibi dicit. Vnde Plinius, Lumina quum ex sese flammas elidunt aut vix accenduntur, tempestates nuntiant. Et καπνῶν ὁ λύχνος apud Xen. Sic apud Plut. in Quæst. Rom. ὅπου καὶ λύχνος ἔκειτο καπνίζων. Paus. Att. ἐμπλήσαντες τὸν ἐλαίου τὸν λύχνον. sicut apud Plut. in Pericle, οἱ τὸ λύχνου χρείαν ἔχοντες ἐλαίου ὀλίγου δεήσουσιν. Et in Polit. præc. ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς λύχνους θερμοῦ ὕδατος, ἐλαίου δὲ μὴ ἐγχέωσι. vbi dicit θερμοῦ ὕδατον λύχνου seu (vt in Sympos. loquitur) ὅτι τοῦ λύχνου φαιδρότερος μύκησαι, vt Plautus, Lychnum emunge parũper. Et σβεννύναι, τὸν λύχνον, extingere lychnũ. seu lucernam. Epigr. lib. 2, ἔσβεσε τὸν λύχνον μῶρος. Aristoph. Pluto, ὅτε λύχνος ἀπεσβέσθη ἡμῖν παρήγγελε καθεύδειν. Plut. Symp. 7, μετὰ λύχνον ἐώθασι ἀποσβεννύναι μετὰ τὸ δεῖπνον. Idem in Quæst. Rom. λύχνον οὐκ ἐσβέννυσαν, ἀλλ' αὐτὸν ὑπ' ἰαυτοῦ ἐπιλιπόντα μαραινόμενον. Idem Symp. 7, ἀποκηρῶν τις λύχνους ἀποσβεσθέντας. Ab Homero autẽ λύχνος accipi pro λαμπὰς & δαὶς, testatur Hesych. sicut & Eust. in loco suprà citato exp. λαμπήνῃ. ‖ Est & cognomen meretricis apud Athen. sicut λαμπὰς & λαμπάδιον. ‖ Hesych. λύχνος est etiã ἰχθὺς κάλλιστος. vt λυχνὶς infrà. Idẽ λύχνον exp. βάχελον. Cæterùm in plur. per metaplasm. reperitur ETIAM Λύχνα, sicut σταθμὰ à σταθμός, ζυγὰ à ζυγός. citátque Athen. ex Herodoto, de Mycerino rege Ægyptio, λύχνα πυρσεύοντα πολλὰ, ὅτου ἂν ἥδιστα τύχῃ, πίνειν καὶ διατρίβειν. Vide etiam λυχνοκαΐα & λυχναυπία. Dictũ autem volunt λύχνον παρὰ τὸ λύειν τύχος, hoc est σκότος.

C. Λυχνόβιος, Qui ad lychnum vitam transigunt: in eos qui præposterè ad lychnum ea tractant quæ interdiu debebant. Seneca epist. Nil consumebat nisi noctem. itaque crebrò dicentibus illum quibusdam auarũ & sordidum, Vos (inquit) & λυχνόβιον dicetis. id est (inquit B.) lucifugam & noctuini generis, quasi lucernarium. M

C. Λυχνοκόπος, υ, ὁ καὶ ἡ, Lychni vorator: vel Ellychnii vorator:

rator. vt λυχοζόρος μῶς in Epigr. Insidiatur enim animal illud lychnis & ellychnijs propter oleū, vt testatur Homer. in Batrachom. quum ait, Σπέρματα βλάπτοντες ἠ λύχνας ἔντε ἐλαίου. A

C. Λυχνοκαΐα, ET Λυχνοκαυσία, ας, ἡ, Lucernarum accensio, Lychnorum seu luminum accensio. Λυχνοκαΐα est festum quoddam Ægyptiorum, cuius his verbis meminit Herodot. in Euterpe, ἐς Σαΐν δὲ πόλιν ἐπεὰν συλλειβῶσι τὴν θυσίην ἐν τῇ νυκτὶ λύχνα κάουσι πάντες πολλὰ ὑπαίθρια περὶ τὰ δώματα κύκλῳ τὰ δὲ λύχνα ὅδε ἐμβάφια, ἁλὸς καὶ ἐλαίου ὁτεοῦν πολλῆς δὲ ἐπιστὰς αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τὸν κάλαθον B πανύχιον· καὶ τῇ ὀρτῇ σύτερμα κέκληται λυχνοκαΐη. Meminit & Ioseph. contra Appionem. De λυχνοκαυσία autem hæc extant apud Athenæum, libro 15, λύχνα δὲ οὐδεπώποτε εὗρεν Ἡρόδοτος· λυχνοκαυσίας δὲ, ὡς πολλοὶ λυχναψίας, Κηφισόδωρος.

C. Λυχνοποιός, οῦ, ὁ, Qui lychnos seu lucernas conficit apud Aristoph.

C. Λυχνοπώλης, ου, ὁ, Lychnorū seu lucernarū venditor. Idē.

C. Λυχνοφόρος, ου, ὁ, Qui lychno præluceat, Qui lucernā præfert. Athen. lib. 5, ἐκάουσαν διώκοντες ἡλίου παῖδες οἰκουρεῖν, ἢ C μετὰ λυχνοφόρου μαδίνα φοιτᾶν.

C. Λυχνάπτης, ου, ὁ, Qui lychnum seu lumen accendit.

ΑΤ Λυχναψία, ας, ἡ, Lucernæ seu luminis accensio. Idem quod λυχνοκαΐα siue λυχνοκαυσία, quod vide.

C. Λυχνοῦχος, υ, ὁ, Qui lychnum tenet, Qui lumen sustinet. Accipitur pro face. Item pro Lucerna. vnde exponitur λαμπαδηφόρος, λαμπτήρ & φανός. Apud Athen. lib. 15, sub finē, de dipnosophistis è conuiuio discessuris, ὁμοῦ πως ἤλπε γε, Παῖ λύχνον· εἰ δὲ λυχνία· οἱ δὲ λοφνίαν, (i. ἢ ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα) ὁ δὲ παῖον ἄγε δὴ φανόν· ὁ δὲ λυχνοῦχον, ὁ δὲ λύχνον καὶ D δίμυξον ἢ λύχνον ἕπαρος, ἄλλος δὲ ἐλαίου: accipientes nimirū synonymos hæc vocabula pro face seu lucerna qua præluceret conuiuis domum à cœna redeuntibus. Ac pro face siue lucerna aut potius laterna incluſum lychnū habente accipitur in loco qui paulo pòst ea verba ex Alexide affertur, Ὁ πανοῦργος ἀνὴρ ὡς ἔοικε λυχνοῦχον πέπεται τῆς νυκτὸς, ἵνα τις κλοπίμων ἡμῖν δειπνήσων. Plut. Symp. 7, probl. 7, de philosopho è conuiuio fugiente, ὑπὸδεῖ δειλοῦ τοῦ ἀνὴρ τὸν λυχνοῦχον ἅπαντα. A Plinio accipitur pro lychno, aut candelabro. lib. 34, c. 3, De candelabris & E templorum ornamentis, Placuere & lychnuchi pensiles in delubris, aut arborum modo mala ferentium lucentes. Apud Cic. autem in Epist. ad Qu. fr. Hanc scripsi ante lucē ad lychnuchum ligneolum: scribitur etiam Lychnum.

C. Ἐλλύχνιον, υ, τὸ, Ellychnium: funiculus papyraceus siue sparteus, cannabinusue aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus vritur. quē vsum præstant & arborum quarundam medullæ. Poll. lib. 10, τὸ δὲ ἐμπλήμα- F τον τοῦ λύχνου, θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον, φλάμος. Exemplum ex Herodoto habes paulo antè in Λυχνοκαΐα, ex Dioscor. paulo pòst in λυχνίτης. Ἐλλύχνιον, Ellychnium, (inquit Gorr.) apud antiquos certum quoddam materiæ genus fuit quod ad funiculos lucernarū aptissimū erat. Id quod ex Galeno apparet qui eiusmodi ellychnio spōgiæ etiam loco vti iubet lib. 14 Meth. med. præsertim mollissimo, quale (inquit) est Tharsense. cui etiam vis ineſt (vt ait lib. 13) vlcera quæ supercrescunt submittendi. Verùm quale hoc ellychnium fuerit, nō cōstat mihi, nec Plin. prodidit, quum tamen multorum aliorum ellychniorum mentionē faciat, vt eius quod ex vua ricini fiebat, præcipuæ claritatis: præterea papyracei, & alterius ex phlomide compositi, quam ob id λυχνίτην appellant. G

VNDE Ἐλλυχνιώδης μοῖρα, siue Ἐλλυχνιῶδες, linamenti genus apud chirurgos: sic dictum vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel (quod verius est) ex eadem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant. Gorr.

ET Ἐλλυχνιοειδής, ές, Ellychnium habēs, Funiculo instructus. Dioscor. lib. 1, cap. 97, de fuligine picis liquidæ, εἰς λύχνου χαρὸν ἐλλυχνιοειδῆ μᾶλλον, δεῖ τι τῆς πίσσης. ἄμεινον.

Λυχνῖτις ET Λυχνός, Lapis pellucidus. ὁ διαυγὴς λίθος Hesychio. idem ille qui & λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. lib. 5, ἀγάλματα ἐκπωτικὰ λίθου λυχνίου.

‖Λυχνός accipitur etiam pro face aut lucerna, vt videre est in Λυχεῦχος.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, Basis lychni, seu Candelabrum. idē quod λυχνία, vt testatur Athen. lib. 15, sub finem, citans ex Pherecrate. Τίς τ' λυχνείων ἢ ῥητορικὰ Τυρρηνικά. & ex Aristoph. Equit. τῶν δ' ἀκοντίων Σωσεωῖται ἑρπὰ πεῖα, λυχνείῳ χρώμενα. Et ex Diphilo, Ἄψαπτε λύχνον, λυχνεῖον ἐξπτῶμαι. Euphorion ibidem narrat Dionysium iuniorem Τα ἐρετμὰ νεὼς εἰς τὸ ὀρυπτεῖον αἰαζῆναι λυχνεῖον διωκάμορον καίειν πεσόντας λύχνους ἴσους ὁ τῶν ἡμερῶν ὅσιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν.

ET Λύχνιον, ου, τὸ, itidem pro λυχνία: quod Eust. ex veteribus tradit σπαροξυνώδη, sicut θύειον, λύειον. apud eundem tamen reperio λυχνίον scriptum in loco Aristoph. paulo antè citato, & apud Hesych. ac Ammonium: sed existimo scribēdum aut λύχνιον, cum Eust. vt λύειον: aut λυχνεῖον, secūdū formā τῶν ἐξεικονικῶν: vt dicitur λοφεῖον & λόφιον. Athen. lib. 5, ex Dioclide, Πολύκλειτος δὲ [διαμαίζεται] ὅτι τῶν λυχνίων τῶν κατασκευασθέντων τῶν Ἥρᾳ, Λυχνία, ας, ἡ, Candelabrum. Philo De vita M. lib. 3, ἐν δὲ λυχνίαις ἐν ταῖς τοπίοις, candelabrum austrum versus collocauit. Eodem lib. πρὸς κάδωνον, πρὸς λυχνίαν, τὸ ζωματόμιον. Apud Hesych. scribitur ET IAM Λυχνεία: sed apud Eust. Λυχνία, quam & veram esse scripturam existimo.

Λυχνιαία φλόξ, Lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνίς, ίδος, ἡ, Lucernula. ‖Λυχνὶς à Theophr. Hist. pl. lib. 6, sub finem, numeratur inter flores æstiuos. Dioscor. lib. 3, c. 114, describit λυχνίδα στεφανωματικὴν, dicens esse αὐτὸς ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπύρφυρον, πολυπέταλον εἰς τὸ στεφανωτικὸν similem esse πρὸς ἀγρίαν λυχνίδα. A Plinio inter rosas coronarias censetur lib. 21, cap. 4, Est & quæ Græca appellatur à nostris, à Græcis λυχνὶς, nō nisi in humidis locis proueniens, nec vnquam excedens quinque folia, violæ magnitudine, odore nullo. Idem & ἀγρίας λυχνίδος meminit (quā antirrhinon quoque siue anarrhinon vocari scribit) similis lino, radice nulla, flore hyacinthi. Λυχνὶς ἀγρία dicitur etiam à quibusdā τὸ ἐπιπόλαιον, vt ex Dioscor. tradit Gorr. qui ipsam στεφανωματικὴν λυχνίδα à Romanis genicularem seu ballariam vocari scribit: à Plinio autem quodam loco flammeam cognominari, alibi rosam Græcam. ‖Λυχνὶς gemma quædam quā Dea Syria in capite gestat, vt Luc. narrat, ἀφ' ἧς ὁ νυκτὸς φῶς πολὺ ὑπολάμπει, ὥστε δέ οἱ ὄνυξ ἅπας εἶναι ὥστε λύχνιον φανῆναι. ὁ ἡμέρη δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀφανίει, ἰδέλω δ' ἔτι καρπὸν πυρρώδεα. is esse videtur idem lapis qui λυχνὶς & λυχνίτης. VNDE Λυχνίδιον, υ, τὸ, Paruus lychnus, Lucernula. Luc. Tim. ὦ ἐμοὶ ἀθάρατον τὸ μικρόσωμον λυχνίδιον, καὶ δι' ἁλὸς θρυαλλίδιον, ἐπαχυνθὲν ἐλαίῳ τοῖς πένησι.

ET Λυχνίσκος itidem Paruus lychnus. Lucernula. Item piscis quidam. Luc. De vera hist. lib. 2, ἰχθῦς δὲ ἔχουσι πολλοὺς, τοὺς μὲν ἁλοὺς ποικιλόπους, τοὺς δὲ μικροὺς, αὐθράξ, πυρρωδεῖς. ἐκάλεσαν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Λυχνίτης, υ, ὁ, q. d. Lucernarius. ‖Λυχνίτης λίθος, Lychnites lapis. Plin. lib. 37, c. 8, Ex eodem genere ardentium lychnites appellata à lucernarum accensarum præcipua gratia. Probatissimā in Indis nasci scribit, & à quibusdam remissiorem carbunculum dici. Forsan eadem est gēma quæ Luciano λυχνὶς. Marcell. empir. λυχνίτιδι à Latinis dici carbunculū scribit. Ab eodem Plinio λυχνίτης marmoribus accēsetur, lib. 36, c. 5, Omnes autem tantùm cādido marmore vsi sunt è Paro insula: quem lapidē cœpere lychnitē appellare, quoniā ad lucernas in cuniculis cæderetur, vt autor est Varro. qualis esse videtur λυχνὶς paulo antè. ET Λυχνίτης πόα, Herba lucernaria, vt Marcell. empir. vocat πόαν φλόμον, hoc est verbascū. Dioscor. lib. 4, c. 104, de φλόμου generibus, ἢ περὶ φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνίτης, ὑπό δ' ἔνιων θρυαλλὶς, εἰς ἐλύχνια χρησίμη. Vndè Plin. lib. 25, c. 10, de verbasci generibus, Tertia lychnitis vocatur, ab aliis thryallis, foliis ternis, aut quum plurimùm quaternis, crassis pinguibúsque, ad lucernarum lumina aptis.

Λυχνιῶν, ῶνος, ὁ, Lychnorum seu lucernarum repositoriū. Luc. οἰκέσας ἢ αὐτοῖς [videl. ταῖς λύχνοις] καὶ λυχνιῶνας ἱδρυ- H κάσω ἐπιτοίνυτα.

Λυχνόω, Præluceo. Areth. in Apocal. 905, λυχνόωσαι πρὸ εἰσαγομένου. B.

Λυχνώματα autem à medicis vocari ex quæ Aristophani sunt ὀφθάλμια, retuli suprà ex schol. Aristoph. in λαμπάδιον, quod vide.

Λ Υ Ω, Fut. ύσω, Soluo. Hom. Odyſſ. δ, v. 35, — ἀλλὰ λύ' ἵππους Ξάνθον. (qua in ſignif. antea dixerat καταλύειν, vt vult Euſt. At paulo poſt locum illum in quo vſus eſt ſimplici λύειν, vtitur compoſito ὑπολύειν, addens & genitiuum ζυγοῦ, de eadem re alioqui loquens, v. 39. Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρόωντας) Sic dixit & Xen. Pæd. 3, ἔργον μὲν γυναικὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι. Refertur autem hoc ad id quod dixerat, πεδιομώους γὰρ ἔχοιμι τοὺς ἵππους ὅτι τοὺς φάτνιους. Vt autem hic dicit de equis λύειν πεδιομώους, ita αἰχμαλώτους, id eſt de hominibus captiuis, λύειν δεδεμένους. Quem locum habes pagina 43 meæ editionis, illum autem pag. 48, circa principium. (Atque vt dicunt λύειν δεδεμένους, ſic etiam λύειν ἐκ δεσμῶν, ſeu ἀπὸ τῶν δεσμῶν. itidémque in paſſ. λυθῆναι ἀπὸ τῶν δεσμῶν, apud Herodotum. Interdum autem omittitur præpoſitio) Porro vt in illo Homeri loco dicitur de equis currui iunctis, λῦσαι ὑπὸ ζυγοῦ, ſic & de bobus aratro iunctis. Latini verò dicunt inuerſa etiam orationis ſtructura, Iugum bobus ſoluere. Catullus dixit & Iuga reſoluere leonibus. Virgilius, Equûm colla ſoluere. Sed dicitur & ſimpliciter λῦσαι βόας, ſeu βόι, vt loquutus eſt Heſiodus in Erg. Δμῶας αἰτάψῃ φίλα γουνάτα, καὶ βόι λῦσαι. Et λύειν τὸ σῶμα, Plut. vt Latinè Soluere nodum: in Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, δέξασθαι τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύσσωμα. Et λύειν πείρας, ſeu τὴν κόμην, ſoluere crines, ſeu comam. vnde apud Herodianũ in media voce λυσαμένη τὰς πείρας. quod ibi redditur participio paſſiuo, Solutis crinibus. Item Λύειν ζώνην, vt Latinè Soluere zonam. Sed dicitur ζώνην ſeu μίτρην λύειν non ſolùm is qui virginitatem eripit: (vt apud Muſæũ, Ὃς ἐμὲ πρῶτ' ἔλυσε μίτρην ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην) ſed & illa cui eripitur: atque adeo dicebantur & in primo puerperio mulieres λύειν ζώνην ſeu μίτρην. (VNDE Λυσίζωνες vocata ea quæ virginitatem amiſerat. Dicta verò hoc nomine & ipſa Artemis, SEV λυσιζώνη, vt apud ſchol. Apollonii ſcriptum eſt) cuius rei à me facta fuit mentio & in Ζώνη. Λύειν cum quibuſdam nominibus, vel Soluere, vel Reſerare, ſeu Aperire. vt λύειν τὸ στόμα, apud Iſocr. Soluere os, quod & Reſoluere os ſeu ora poetæ dicunt. (dixit verò & Soluere linguam Naſo) Et λύειν τὰ γράμματα pro τὰ apud Euripid. Reſerare literas: pro quo potius Reſignare. Affertur & λύειν τοὺς ἀποθήκας ex Greg. pro Aperire horrea.

Λύειν pro Soluere, id eſt Laxare, Remittere, vt λύειν τὰς ἰωὰς apud Sophoclem.

Λύειν pro Soluere, id eſt Liberare. vt λύειν κακότητος, Hom. Liberare miſeria. Sic apud Heſiodum, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων. Vt autem dicitur λύειν τινὰ δυσφροσυνάων, ita & λύειν δυσφροσύνας, q. d. Soluere mœrores pro Diſcutere. Tale eſt apud Homerum de ſomno λύων μελεδήματα θυμοῦ. quod Ouidius ad verbum de ſomno itidem, Soluere curas. Sic etiam λύειν νόσον apud Plut. Symp. 4. τίς ἰατρεία, τῶν διαπύρων οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφτλῶς νόσον ἴλυσιν; Celſus Ebrietatem ſoluere dixit pro Diſcutere. Luc. dixit etiam λύειν τὴν ἀπορίαν διεμβῶ pro Leuare illi inopiam & quaſi diſcutere. Sed quod attinet ad eum vſum verbi λύω quo pro Libero ſumitur, ſciendum eſt Polybium ita eo vſum eſſe vt Latini vtuntur quum dicunt Liberare fidem. ita enim ille, οἷς δὲ τῶν πρεσβευτῶν, οὐκ πρὸ ὁμήρου οὐδ' ἐλπίδος οὐδεμιᾶς ἦδη, καὶ τῶν φίλων ἀπολελοιπότων, πάλιν ἀνέκαμψε, καὶ λαῶν τὸ κατάλειφθεν, αὖθις ἀπλύτου, νομίζων ἄλογον αἰσχρότητος ἀπηρτῆσθαι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. Quo ex loco Cicero, Polybius (inquit) bonus autor in primis, ſcribit, ex decem nobiliſſimis qui tunc erant miſſi, nouem reuertiſſe, à ſenatu re non impetratâ: vnum ex decem, qui paulo poſt quàm egreſſus erat è caſtris, rediſſet, quaſi aliquid eſſet oblitus, Romæ remanſiſſe. reditum in caſtra, liberatum ſe eſſe iureiurando putabat. Alibi autem de eodem loquens, dixit Solutum iureiurando. Ita ille: ſed crediderim non malè & ſic, adhibendo actiuum verbum interpretationi, redditum in, Putabat ſe fidem iureiurando datam (vel, iuriurandi fidem) liberaſſe. nam Iuſiurandum liberaſſe, dicere non auſim. At verò Soluiſſe iuſiurandum, contrariam potius ſignificationem haberet: ſicut & Soluere fidem pro Frangere, à Terentio poni videmus.

Λύειν apud Ariſtot. Soluere. ea in ſignif. qua dicitur Soluere quæſtionem, vel Diſſoluere interrogationem, ſumpta metaphora ab iis qui nodum aliquem ſoluunt. Tale eſt & λύειν τὸ αἴτημα apud Lucianum. Sed & λύειν ὄνειρον, quod Homerus κρίνασθαι ὄνειρον, Euſtath. ¶ At λύειν νείκεα apud eundē Hom. (vt λύειν παλαιὸν ἔχθος ἀμφοτέρων, Epigr. libro 1) eſt Controuerſias dirimere, Lites componere. quod fit itidem velut ſoluendo rei controuerſæ nodum. quali metaphora dixit Horatius Implicitus litibus. Apud eundem legimus & Litem lite reſoluere. ¶ Λύω, Soluo, & Crimen diluo, inquit B. afferens ex Æſchine, καὶ παραχρῆμά φησιν ὡς ὅτι πλουτῶν τὰς ἀποδοχὰς λύσει τὸ ἀδίκημα. Ex eodem, ἐπειδὰν τῇ μετέπειτα ψήφῳ μὴ λυθῇ τὸ ἀδίκημα. pro Quum primo ſuffragio non abſolutus fuerit reus τὸ ἀδίκημα. Cicero dixit etiam Soluere crimine. In v. l. affertur & λῦσαι τὰς ἁμαρτίας ex Ariſtoph. pro Diluere, quum ego contrà putem eſſe potius Condonare. ¶ Cæterùm λύειν affertur in illis pro altera etiam ſignificatione verbi Diluere: ex Galeno ad Glauc. λύει γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, paſtillos diluere paſſo, ſeu macerare. quod & ἐκλύειν ibi dicit.

Λύειν pro Soluere ſeu Diſſoluere. vt λύειν μέλη, & λύειν ἄψια apud Hom. Soluere membra, id eſt, membrorum quaſi compagem diſſoluere. Et λελυσθαι γόνατα dicit itidem quæ fathiſcunt ſeu labant. vt Virgil. loquitur. Pertinet verò ad illa loquendi genera λύειν μέλη & λύειν ἄψια, necnon λύεσθαι γόνατα, quod apud eundem Virg. habetur, Torpor ſoluit membra formidine, & Soluuntur frigore membra. (Quò pertinet & λελυμένος apud Gregorium de paralytico, ᾧ δὴ κλίνης ἐρρίφθω παρειμένος καὶ λελυμένος) Idem Hom. dixit Il. β, — καὶ ἀπάρτια λέλυται, pro Et rudentes ſoluti ſunt. q. d. fathiſcunt. ¶ Λύειν pro Diſſoluere accipitur in aliis etiam loquendi generibus, atque adeo pro eo quod dicitur potius Antiquare, Reſcindere, vt λύειν τὸν νόμον, ac λύειν τὴν εἰρήνην apud Demoſth. Et λύειν τὰς σπονδάς apud Thuc. id eſt ad verbum, ex Virgilio, Soluere fœdera. Dixit verò Demoſth. & τὰς δωρεὰς λελυμένας, pro Reuocatas & abrogatas, vt vertit Bud. ¶ Capitur verò & pro Diſſoluere ſeu Reſcindere propriam ſignificationem habentibus. vt quum dicit Herodian. λῦσαι τὴν γέφυραν, Reſcindere pontem, ſeu Abſcindere, vt vertit Pol. Alicubi verò commodius redditur verbo Euertere. vt apud Homer. in vno eodemque loco, & de re eadem, ſimplici λύειν & compoſito καταλύειν vtentem, Il. ι, circa principium, Ὃς δὴ πολλαίων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠὲ ἔτι καὶ λύσῃ. At verò λύειν κρήδεμνον apud eundem poetam exponitur etiam ἀφαιρεῖν. ¶ Item λελύσθαι αἱ τῶν φίλων dicuntur à Xenoph. it inter quos quæ erat cõmunio & ſocietas, velut diſſoluta eſt, aut etiam amicitia. (nam & Diſſoluere amicitias, legitur apud Cic.) ¶ Ad hanc autem diſſoluendi ſignific. referri poteſt verbum λύειν & cum accuſatiuo ἀγοράν. nam λύειν ἀγοράν eſt velut Diſſoluere concionem. Exponitur etiam Dimittere concionem, (ſicut & Dimittere ſenatum, Dimittere cœtum dicitur) quoniam qui dimittit congregatos, velut diſſoluit & diſſipat quod cõiunctum erat. Xen. dixit etiam paſſ. λύεσθαι τὴν ἀγοράν.

Λύειν pro Soluere è portu. quod & Latini Soluere ſine adiectione ſæpe dicunt. Syneſius, λύσαντες ὁπὸ Βιτδαλίων. Sic in Pantelei epigr. in Callimachum & Cynægirum, Λῦτε κυβερνῆται· νήκωος δὲ φύγωμεν ἀπειλάς. vel (vt in aliis exemplaribus) νήκωος ἐς δύγωμεν ἀπειλάς. quem verſum ita reddidi, quum illud epigramma interpretarer, Solue age, ſolue, minax fugiamus nauta cadauer. Integrum autem loquendi genus eſt λῦσαι vel λύεσθαι πρυμνήσια apud Athen.

Λύειν, Soluere captiuitate, & quaſi captiuitatis vinculis, Reddere captiuum. Apud Homerum, Iliad. α, circa principium dicit Chryſes, Παῖδά μοι λύσατε φί-

λίω, τὸ δ' ἄποινα δίχα δι. (Sic Iliad. ω, Αλλ' ἄγε δὴ λῦσον, τὰ δ' ἄποινα δέξαι ἄπερ) de hac autem dicit Agamemnon, eodem verbo vtens, Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. (Sed & ἀπολύειν in eadem significatione, Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, videlicet Agamemnon. est enim de eadem sermo) At verò ipse Chryses qui rogat Græcos vt velint sibi λύειν suam filiam, dicitur venisse eam λυσόμενος: ibidem, — ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Sic autem & alibi hoc verbo vtitur in voce media, vbi exponitur Redimere. In prosa quoque λύεσθαι est Redimere. vt λύεσθαι αἰχμαλώτους apud Demosth. Qui etiam dixit λυσάμενος ὁπ' τοῦ πολεμίου. Et pass. λυθείς, Qui redemptus est. in or. quæ περὶ Νικόστρ. inscribitur, ὅτι καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τὸν λυσάμενον ὑπὸ τοῦ πολεμίου ὑπ' αὐτὸν τὸν λυσάντα, ἐὰν μὴ ἀποδῷ ὧν λύεται. Sic apud Thucyd. λυθεὶς αὖθις αὖτ' αὐδρός. Iteni, ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, Redempta est magna pecunia, ex Herodoto, in λύεσθαι. At Bud. p. 746, λύεσθαι reddit non solùm Redimo, sed & Luo, item Seruo, exempla harum signif. ex Demosth. & Xenoph. afferens. Cæterùm quod attinet ad duplicem illam significationem verbi λύω, videlicet tam de eo qui velut captiuitate soluit captiuum, & eum suis reddit, quàm de eo qui illum redimit, & facit vt captiuitate soluatur ac suis reddatur, sciendum est verbum Gallicum *Deliurer* (quod & in aliis loquendi generibus cum Græco λύειν conuenit) vtrunque & ipsum significationem habere. dicitur enim *Deliurer un prisonnier* & is qui eum redimit, & is qui eum redimenti reddit.

Λύειν πίλαν apud Sophoclem pro λυσπολεῖν, vt dicetur in Λυσπολεῖ.

Λύσις, ως, ἡ, Solutio. Autor dialogi qui Axiochus inscribitur, ἡ δὲ τοῦ σώματος λύσις, In solutione animi à corpore, id est, quum animus à corpore soluitur. Zeno συστολὰς & λύσεις inter se opponebat, i. contractiones & solutiones, loquens de perturbationibus. Chrysippus autem λύσιν, id est ægritudinem, dictam putabat quasi λύσιν, id est solutionem totius hominis, vt Cic. vertit. ‖Λύσις, Solutio, si hoc nomine vti liceat pro ipsa actione soluendi captiuitate & liberandi, vt λύσις τῶν αἰχμαλώτων apud Demosth. Exponitur autem & Redemptio. ‖Λύσις, Solutio. vt quum dicitur solutio quæstionis, aut ænigmatis. Plut. in Symp. septem sap. εἰ ἔφησκατο τὰς λύσεις ὁ Ἄμασις. ‖Λύσις, Solutio. ab ea signif. qua dicitur Soluere creditori. quo modo χρεῶν λύσις apud Hesiodum exponitur Solutio æris alieni, vel Dissolutio. (dicitur enim & Dissoluere æs alienum) Sed potest etiá accipi pro liberatione à debitis. quæ expositio alioqui eodem redit. nam qui dissoluit æs alienum, quibusdam eius velut vinculis liberatur. ‖Λύσις πυρετοῦ apud Gal. & alios medicos vulgò exponitur hoc eodem nomine Solutio. vt ad Glauc. lib. 1, αἱ ἀμαίνας τὴν πρόσθεσιν λύειν τὸν πυρετόν. quod nihil aliud est quàm Liberatio à febre. Redditur etiam Finis accessionis. Apud Hippocr. autem ipse Galenus λύσεις esse ait Interualla quibus articuli ab inuicem disiuncti sunt.

Λύσις apud rhetores, quæ diluit τὴν κατασκευήν, Vide Bud. pag. 577. In v.l. exp. Rationis seu exceptionis propositæ labefactatio. item, Actoris, exceptionem rei elidentis, firmamentum. ex Cic.

Λύσις, Expiatio. vt apud Aristot. in Polit. αἱ νομιζόμεναι λύσεις, decentes & debitæ expiationes. vt Bud. vertit. (At verò quidam perperam, Abdicationes & dissolutiones generis, vt habent & v.l.) Sic Plat. De rep. lib. 2, λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Sed & apud Athenæum, λύσιν τε ἔλαβε τὸ δίκαιον, Bud. reddit, Expiata est ira deorũ. Existimo autem λύσιν expiationem vocari, quòd expiatio sit velut liberatio à piaculo quod quis contraxit. Vide λύσεις θεοῖ in Λύσιος.

Λύσιμος, ος, ον, Solubilis, Qui solui potest. Callisthenes apud Athen. lib. 10, ἀπαχθεῖν τῷ μητρὶ λύσιμα τὰ χιλιάρχου δίχ' ἡμερῶν τὸν Ἀπολλωνίου δολιχόβιον, ὡς οὐκέτι λύσιμον ἐσόμενον ἐκεῖ τὸ παράλογον. Item in metaphorica soluendi signif. apud Aristot. in Analyt. vbi λύσιμον vocat argumentum (sicut & λυτὸν) quod facilè solui potest, seu dissolui. v.l. Item Exemptilis, ex Plat. De leg.

Λύσιος, q.d. Solutorius, seu Solutiuus, aut Liberatorius, Soluendi seu liberandi vim habens. ‖Sed peculiariter dicitur de Baccho. Plut. Sympos. lib. 3, τὸν μὲν [ἔασιν αὐτὸν] ὁ λύσιος ὀνόματι Διόνυσος, μετὰ τῆς Τιρμιχόμης καὶ Θαλίας. Isle autem volunt ita dictũ, vel quia nos λύει μεριμνῶν seu διαφροσυνῶν, vt loquuntur poetæ, i., soluit nos curis & liberat, atq; adeo dissipat curas, (vt de eo ipso testatur Horatius: scribit autem & Ouidius, Cura fugit multo diluiturque mero) vel quòd mẽbra soluat, ac præterea cõcordiam & amicitiam: quippe quæ post nimium potum in discordiã sæpe mutetur, ac inimicitias. (VNDE Λυαῖος quoque dictus existimatur, siue ob hãc siue ob illam causam. quod epithetõ Latini poetæ retinuerũt (affert tamen & alias eius derivationes Etymologistes) Nonnulli verò ex Pausania annotãt λύσιον appellatum quia Thebanos à Thracibus vinctos ἔλυσεν, i. soluit. nam deus Thracibus soporem immisit quo illi sunt à Thebanis occisi. Sed Plut. in fine l. 7 Symp. dicit λύσιον, sicut & ἐλεύθερον (ita. n. ver. cod. non ἐλευθέριον) dictũ esse ὅτι τὸ δουλοπρεπὲς καὶ φθονερὸν ἐν ἄπασιν ἐκκαίρων καὶ ἀπολίων τὰς ψυχὰς, ἐλευθερία δ' παρρησίᾳ χρῆσθαι πρὸς ἀλλήλους δίδωσι.

Λύσιοι θεοί, (q.d. Expiatorii dii) Expiationum præsides dii. (vt λύσιον pro expiatione poni dictũ fuit suprà) Plato De rep. lib. 2, αἱ πολιταὶ ὧν μέγα δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοί. Dicuntur δημόσιοι δαίμονες (inquit Bud.) qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur. οἱ λύσιοι τῶν ἀρχῶν. qui etiã ἀπὸ τῶν παίδων & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hoc autem sensu dici crediderim & λυτήριον Ἀπόλλωνα infrà.

Λυτός, ός, όν, Solubilis, Qui solui potest. Vide Λύσιμος. COMP. Ἄλυτος, Insolubilis, Qui solui non potest. vel Indissolubilis. vt Cic. vertit: item Indissolutus: & Qui dissolui non potest. vt videbis in meo Cic. Lexico. Plato in Timæo, ἀδιάλυτοι μόνοις ἐσμὲν, οὐκ ἄλυτοι τό γε. οὔτοι μὲν δὴ διαλυθήσεσθέ γε. Sic autẽ Deo, qui est ἀδιάλυτος, Gregorius ἄλυτον φύσιν tribuit. ‖Ἄλυτος, Inexplicabilis, ex Gaza. ab ea signif. videlicet qua dicitur λύειν aliquam quæstionem, seu λύσιν. (ITEM Ἄλυτος ex Epigr. pro ἄλυτος, metri causa) CONTR. Εὔλυτος, Qui facilè solui potest. AT Δύσλυτος, Qui vix solui potest, Solutu difficilis, Difficilè solubilis. VNDE Δυσλύτως, aduerb. Ita vt vix solui possit, Nexu non facilè solubili, Nexu penè insolubili.

Λυτικός, ός, όν, (q.d. Solutiuus) Soluendi vim habens. In v.l. λυτικὸν φάρμακον, vim habens resoluendi seu discutiendi. ‖Λυτικός, Soluendi seu dissoluendi solertia præditus. epitheton Sotibii apud Athen. 10. Qui grammaticus à Suida vocatur ὁ πλυτικός, scribente, γραμματικὸς ἀπὸ τοῦ ὁπλυτικῶν καλουμένων. id est, Ex iis qui explicandi & nodosas quæstiones soluendi sunt periti. Bud. ‖Λυτικός, Soluendi vim habens (in ea soluendi signif. qua dicitur Soluere ventrem) Dioscor. de pycnocomi radice, ἡ ῥίζα αὐτῆς λυτικὴ κοιλίας καὶ κυστικὴ χολῆς. pro quibus habet Plinius, Radix eius aluum & bilem exinanit. HINC Λυτικῶς, Cum quadam soluendi facultate, seu soluendi facilitate.

Λυτήρ, ῆρος, ὁ, Solutor, Liberator. Nonn. ὅλης λυτῆρα γαμήθης. Item Expiator. HINC Λυτήριος, Liberatorius, Expiatorius. λυτήριοι δὲ καί, ex Soph. (Item λυτήριος Apollo ex Euripide pro Expiator. Fortasse autem ea signif. dicitur qua λύσιοι θεοὶ suprà.) Et τὰ λυτήρια, ex eodem Sophocle substantiuè pro Sacra expiatoria. Item λυτήριον, porcellus cuius mactati sanguine illi nebantur manus eius pro quo expiatio fiebat. Sed rursum adiectiuè λυτήριον λύτρωμα apud eundem Soph. in Trachiniis pag. 350, pro λύτρος ἴαμα, (vt schol. exponit) id est Remedium mœroris, seu aduersus mœrorem. Synes. quoque dixit λυτήριον τῶν δεινῶν, remedium malorum.

Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτήρ. ex Epigramm. pro Qui dissoluit.

C. ANAλύω, Resoluo, Dissoluo, Exoluo, Soluo, Retexo, Od. ο, — αἰὰ τὰ πενυμένια λύειν, pro αἰαλύειν. Apud Aristotelem De anim. lib. 3, hæc verba, αἰαλύουσι τὰ βομβύ-

πια γυναικῶν τινες αἰαπτίζουσιν, ita exponuntur, Bombycia quædam mulieres retorquēdo in filum deducunt. Chrysostomus, οὐδὲ γὰρ ὅτι τὰ γεγενημένα αἰαλῦσαι λοιπόν, Non enim possibile est quæ facta sunt resoluere, retexere. id est reuocare & infecta reddere.

Αἰαλύω de gubernatione nauis apud Synesium, vt annotat Budæus.

Αἰαλύω, verbum ad geometras pertinens, vt λογίζεσθαι ad arithmeticos, vt docet exemplis Budæus p. 195.

Αἰαλύω, Reuertor. Athen. lib. 1, ἀπὸ τῆς δείπνων αἰαλύσεως. Appianus Ciuil. lib. 4, αἰαλύσιτα δὲ ὁπόσα μαθὼν γραπτῶν ἐς χρύσωσιν ἢ ἀργύρωσιν ἢ ἀπείλησεν.

Αἴαλυσις, εως, ἡ, Resolutio. κατὰ αἰάλυσιν, quod vulgo dicitur Resolutorio ordine. Ἀπέλυσις vocatur (inquit Budæus) quasi retexio complexionis. id est τὰ συμπεράσματα. estque contraria τῇ συνθέσει, quæ à quibusdam confessis ordiens, desinit in id quod in quæstione est: Vt si &c. Vide reliqua apud eum in Comment. pag. 198.

Αἴαλυσις pro simplici λύσις apud Athenæum libro 15, vbi γεγραφέναι λύσιν & αἰάλυσιν indifferenter ponit.

Αἰαλυτικός, ή, ό, Resolutorius, Resolutiuus, Ordinem resolutorium habens. Dicuntur etiam αἰαλυτικοί, Qui vtuntur τῇ αἰαλύσει. Analyticus (inquit Budæus, pagina 198) id in quod desinit συνθέσις, vt consilium sumit, hoc est τὸ συμπέρασμα τῆς συνθέσεως, & eo vsque τὸ συνθεῖν retexit quoad inuenerit τὰς προτάσεις δι' ὧν τὸ συμπέρασμα. Lege ibidem de libris analyticis Aristotelis.

Αἰμύω poeticè pro αἰαλύω, Dissoluo. Apud Homerum pro Retexo. Odyss. β, Ἕως καὶ ἡμαπὲς μὲν ὑφαίνοιτι μέγας ἱστὸς, Νύκτας δ' ἀλλύσκεσκον, ἐπὴν δαΐδας παρέθηκε.

C. ΑΠΟλύω, Soluo, Exoluo, Soluendo disiungo, seu seiungo, vel separo. Sic apud Plutarchum in Publicola, ζεύξεις ἀπέλυσε τῆς ῥάβδου, exponitur, Secures à fascibus seiunxit.

Ἀπολύω, Absoluo reum. qua in significatione Pollux ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Euang. cap. 6, Ἀπολύετε καὶ ἀπολυθήσεσθε, Absoluite, & absoluemini. Significat & Absolutum dimitto, vt paulo pòst docebo.

Ἀπολύω, Dimitto, Remitto, Do veniam abeundi. Sic Absoluere creditorē sonat Latine Dimittere, sed reddito pretio. Polyb. in 5, μετ' ὀλίγον δὲ παῦσαι τοῦ πολέμου, πρὸς μὲν τὴν ἀπόδοσιν ἀνένδοτος μένει αὐτὸς· ἀπολῦσαι μέντοι τοὺς ἰδίους οἴκαδε. Sic Matth. 14, Κύριε ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. lib. Ciuil. 4, τὸν λοχαγὸν ἀπέλυσεν, legatum remisit. Hæc Bud. Apud Xenophontem cum aduerbio οἴκαδε iungitur. dicit enim de Agesilao, τοὺς μὲν Σπαρτιάτας ἀπέλυσεν οἴκαδε, Dimisit domum vel remisit suos milites. (Latini Dare cō meatū hoc ferè sensu dicunt) Polybius, ἀπέλυσαν εἰς τὰς οἰκίας. Rursum apud Xenophōtem aliquis dicitur cū quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, id est Accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere: Hellen. 4, ξ Τιγχάνω πολὺ ὄφον εἰς Σάρδεις λαμβάνων σὺν τῇ γυναικί, καὶ χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν. At verò apud Homerum ἀπολύειν sine adiectione, est Dimittere, pretio redemptionis persoluto. vt annotat Eustathius in hunc locum Iliad. χ, Εἰ μὲν γὰρ κέ σε γωὸν ἀπολύσομαι, οἱ μοι ὀπάσω· nam ἀπολύσομαι sit esse λύτρα λαβόντες ἀφήσομαι. at μισθῶσαι esse δωρεὰν ἀφῶσαι. vult autem in hac significatione superuacaneam habere præpositionem hoc verbum. At Il. α, de Agamēnone dicitur, Ἀλλ' ἔτι καὶ θρῆϊκος, ὃν ποτε Λημνον ἱκάνεις, Οὐκ ἀπέλυσα δόγαρδε, καὶ οὐκ ἀπιδέξατ' ἄποινα, ἵν' ἀπέλυσα exponamus λύτρα λαβὼν ἀφῆκα, vt debitur otiosum esse quod additur καὶ οὐκ ἀπιδέξατ' ἄποινα. ¶Aliquando ἀπολῦσαι est Absolutum dimittere. vt Matth. 27, κατὰ δὲ ἑορτὴν εἰώθει ὁ ἡγεμὼν ἀπολύειν ἕνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον. ¶Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα eodem modo quo Suetonius dixit Dimittere vxorem, pro Repudiare, Diuortium cum vxore facere. Sunt autem frequentia huius significationis exempla præsertim apud Euangelistas: vt Luc. 16, πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα καὶ γαμῶν ἑτέραν.

Ἀπολύω, Libero, Liberum reddo, Absoluo. vt Absolnere bello dicitur pro liberare. Iungitur autem accusatiuo & genitiuo. Xenophon Pæd. 8, μόνον ἄφες, ἐμὲ ἀπόλυσον ἐμαυτοῦ καὶ τῆς ἐπιμελείας, Libera me hoc munere. Plato, ἀπολύσας αὐτοὺς οὐ σμικρᾶς ζημίας. Isocrates, σαυτὸν αἰτίας ἀφεῖναι καὶ ἀπολύειν, Teipsum liberans à turpi crimine vel vindicans & asserens. Apud Lucianum ἀπολύειν ἐπιόρκων est Liberare iureiurando. Eadem metaphora dicitur Latinè, sed contraria significatione, Obstringere iureiurando. nam Obstringere & ἀπολύειν contraria sunt quæ inter se respondent.

Passiua voce, sed actiua significatione Ἀπολύομαι, Luo, Libero, seu redimo captiuum persoluto redemptionis pretio: sicut is à quo redimitur, & qui eum dimittit, ἀπολύειν dicitur, vt paulo antè docui. Hom. Il. χ, Χαλκεοῦ τε χρυσεοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ εἴδος.

Ἀπολύομαι, Diluo, Refuto. Plut. in Antonio, ἃ δὲ Κλεοπάτρα ἀπολυομένη τὰς αἰτίας καὶ ὑποψίας, ἐπεχείρουν αὐτὴν σφετερίζειν. Sic dicitur ἀπολύεσθαι τῶν διαβολῶν. vt apud Platonem in Apologia, οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Suidas ἀπολελυμένος exponit ὑπεραπολογούμενος in hoc loco planè simili, ὁ δὲ περιόδευε διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολὰς ἃς κατ' αὐτοῦ ἠμείβοντο ὑπωθοῦντες. Basilius in quadam ad Andronicum epistola, καὶ τὸ μὲν ἀπολυόμενος τῆς ἰσηλυμίας, τὰ δὲ ἐπαθλεύων. Plutarch. in Fabio, δι' ἧς ἔφην ἀπολύεσθαι τὸ λαχανισμὸν ἐδοκίμαζε.

Passiua autem voce simul & significatione Ἀπολύομαι, Soluor, Exoluor. Dioscor. lib. 1, capite 38, ὠφελοῦσι δὲ εἰσὶν οἱ κρότωνες ὅταν ὑπὸ τῶν θερμοτέρων αἱ πέτραι σφαιρίοις ἀπολύωνται. id est, Quum exoluuntur orbiculis eos amplectentibus. Quanquam vulgò redditur Eximuntur. Citatur ex Hermogene ἀπολύεσθαι εἰς μῆκος pro In longitudinem laxari & liberè produci: vt vicissim dicitur Latinè aliquid in angustias constringi.

Ἀπολύομαι, Dimittor, Abdicor. vt ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, Abdicari magistratu. Aliquando Remittor.

Ἀπολύομαι, Absoluor. vt τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, A crimine absolui. Budæus ἀπολύεσθαι docens esse ἀποφεύγειν, id est, absolui, citat hunc Thucydidis locum, τῶν μὲν ἰδίᾳ τινὰς πρός τινα ἀδικημάτων ἀδύνητο, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικῶν. Alibi autem ait, ἀπολύεται οἷς οὐκ ἀδικεῖ, idem valere quod κρίνεται οὐκ ἀδικοῦσα. quòd videlicet sit ὀπαλικὸν ὄνομα verbum κρίνω in verbo Ἀπολύω.

Neutra autem significatione Ἀπολύομαι, Discedo, Proficiscor. Polybius, καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπολύεται. id est, Rursum discedebat. non (vt vulgò exponitur) Rursum remittebatur. (Sic ἀπόλυσις apud eundem Discessus, Profectio) Locum autem illum Polybii habes pleniorem in Αὖω.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, Liberatio, Absolutio. ¶Item Refutatio. ¶Item, Discessus, Profectio, apud Polybium lib. 4, ποιήσασθαι τὴν ἀπόλυσιν ὁπόταν αὐτοῖς δοκῇ συμφέρειν. Ibidem, aliquanto pòst, καταστήσας δὲ τὴν Συρίων χώραν, τέλος κατὰ τὸν Ἰόβηλον ἐποιήσατο τὴν ἀπόλυσιν. ¶Item Ἀπόλυσις, Decessus. id est Obitus. in testamento Lyconis apud Diogenem Laertium, τῶν δὲ ἐν Λιγύῃ μοι ἡμιολίων μισθῶν μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν τὰ κατὰ χωρησάτω Λύκων τοῖς νεωτέροις εἰς ἐλαιοχρισίαν.

Ἀπολυσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberatiuus, Absolutiuus. Budæus ἀπολύσιμος & καταληπτικὸς significare scribens, Ad absolutionem & deprehensionem damnationémque conducens & incitās, citat hunc Antiphontis locum, εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῷ ἠγούμενος εἶναι, μηδὲν ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταληπτικὸν ἐκ τῆς λοιδορίας γιγνώσκει αὐτῶν ὄντα, καὶ ὅτων ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιόν ἐστι.

Ἀπολυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solutus, Liber factus, apud Gregorium Nazianzenum. Dionysius De mystica theologia, τῇ τοῦ ἑνὸς καὶ παντὸς ἀχράτῳ καὶ ἀπολύτῳ καθαρῷ ὁμοιότητι, πρὸς τὸν ὑπερούσιον &c. Vbi ἄχραντον καὶ ἀπόλυτον ἔκστασιν appellat (Budæo teste) mentis temporariam abstractionem non modò ab omnibus concretis sed etiam à seipsa & ab homine. Apud eundem Dionysium dicuntur ἀπόλυτα, item ἁπλᾶ, ea quæ δίχα συμβόλων νοῆται καὶ ὑποβάσεως εἰς ἕξεις. vbi videntur ἀπόλυτα esse absoluta, id est quæ absolutè & per se accipiuntur. Sic autem vsurpant Absolutè grammatici.

Ἀπολύτως, Aduerb. Solutè, Liberè. Item Absolutè. Affertur autem pro Absolutè ex 6 Canone Concilii Chalce-

donensis. Pro αἴδιοι ἀεροδιοεμμοδ habetur apud Philoponum. ‖Apud Dionysium autem pro αἰσχύνας καὶ πατηλῶς,(inquit Budæus) vbi πάντα καὶ ἀπολύτως ἀφθίτους appellat Deum. hoc est,à nulla causa præcedente productum.

C. Ἀνασπάλυτος,ος,ὁ ἡ,Non solutus, Vel,Qui absolui non potest, Non absolutus. Quidam ἀσπάλυτα sunt interpretati Non absoluta, vel Quæ non absolutè & per se intelliguntur.

C. Εὐασπάλυτος, Qui facilè absolui potest.

C. ΔΙΑλύω,Dissoluo.(Et διαλύομαι,Dissoluor,de quo infrà) Isocr. ad Philipp. συνάγειν & διαλύειν inter se opposuit,vt Cic.Coagmentare & Dissoluere.Greg. διαλύεσθαι cũ διαχέεσθαι copulauit,scribens, διαχέονται τὸν πόνον καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τῶ σώματος πόροι τῆ ἔξω πόνος ἡδείας αἰσθήσεως διαλυθέντων. quæ Turn. ita reddidit, Aperiuntur enim & dissoluuntur per voluptatem in corpore foramina eorum qui ex iucundo auditu hilaritate diffunduntur. Et διαλύειν τὰς φιλίας vt Latinè Dissoluére amicitias. Quod & passiuè διαλύεσθαι apud Aristot. vt videbis in Comm.B.pag.64. ‖Item διαλύειν τὰ χρέα vt Lat.Dissoluere æs alienum. qua in signif. vtitur Arrianus voce passiua. Dicitur. verò & διαλύειν τὰ χρήματα, à Demosth. Item διαλύειν sine adiectione, ab eodem, vt videbis in eadem illa pagina 64. (Affertur autem & διαλύειν τινὶ δαπάνην ex Herodoto pro Sumptum suppeditare) Et pag. proximè sequente διαλύεσθαι ex Aristotele pro Absolui, de creditore qui suum recepit.

Διαλύω, vel Διαλύομαι, Dissoluo, aut potius Dirimo vel Discutio,Interrumpo.vt διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. οὐ γὰρ διαλυόμεθα τοὺς πολέμους,ἀλλ' ἀναβαλλόμεθα. Et διαλύεσθαι τὰς συνουσίας apud Plat. Conuentus & colloquia dirimere.quæ exempla B.affert pag.64.(addens & τὰ πλείστα τούτων διέλυσα ex Isocrate pro Dissolui & Discussi) Adiici autem illis possunt & alia pleraque, in quibus verbum istud aliis accusatiuis iungitur. vt διαλύειν τὸν ξύλλογον apud Thuc. item τὰ ναυτικά. Itidemque apud Xenoph. διαλύειν τινὰ πανήγυριν, & τὸ στράτευμα, seu τινὰ στρατιάν,(pro quibus dicit Herodianus διαλύειν τὸ στρατόπεδον) quibus tamen locis magis conuenit verbum Dimittere,quàm ea quæ à Budæo afferuntur.(sic autem pass. Διαλύεσθαι ipsemet B.exp.Dimitti à comitatu,seu Abire,apud Thuc.(Possit verò forsasse διαλύειν reddi etiam Finire,in illis quæ affert exemplis,διαλύειν τὸν λόγον,&in διαλύεσθαι τὰς συνουσίας,sicut & apud Plutarchum in διαλύειν τὸ συμπόσιον. At verò in illo διαλύειν τὸν πόλεμον, sicut & in διαλύειν τὰς μάχας apud Herodianum,itidemque in διαλύειν τὰς διαφορὰς & τὰς ἔχθρας apud Isocratem, & διαλύειν τινὰ τῆς ἀσχολίας apud Plutarchum, libenter verbum Dirimere retinuerim. ‖Affinis autem est huic dirimendi significationi ea qua ponitur pro Dirimere controuersiam, seu Transigere negotium iudiciale,vel aliàs controuersiosum. cuius signif. exemplum ex Demosth. habes apud Bud. p.64. ‖Quod autem idem tradit, hoc verbum accipi etiã pro Pacem & fœdus icere,ac componere, afferens ex Isocrate, ἐξ ὧν ἐξέστας τὰς πρὸς ὑμᾶς αἰτίας ἔχθρας διαλύσασθαι, in eo illi nequaquam assentior. quum enim addatur hîc accus. ἔχθρας,quid aliud est διαλύεσθαι quàm Dirimere? At verò in hoc eiusdem Isocr.loco in Panegyr. βουληθέντας μετὰ λόγου ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας διαλύσασθαι τὰς πρὸς ἀλλήλους, possumus exponere. Componere res suas, vel Transigere & decidere. vt Cic. interdum hæc duo verba copulat. Sed διαλύειν πρὰς pro Componere litem inter aliquos, seu Pacem facere, cum accus. personæ, vide ex eodem Isocrate & ex Polybio in eadem illa pagina.

Διαλύομαι actiuè pro διαλύω sumi in variis loquendi generibus, apparet ex locis in Διαλύω citatis. Addũntur autem & ista, διαλύεσθαι τὰς διαβολάς, ex Isocrate, pro Dissoluere seu diluere calumnias: & διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα, pro Diluere crimina. Sed malim etiam in διαλύεσθαι τὰς διαβολὰς vti verbo Diluere. (Affertur autem & ex Thucyd. διαλύειν τινὰ διαβολὰν passiuo redditum verbo,videlicet Absolui crimine)

At verò διαλύεσθαι passiua signif. pro Dissolui, in prima quidem sua signif. posito, frequens est: vnde διαλυομένου δὲ αὐθρώπου Cic. apud Xenoph. vertit,(vt videbis in meo Cicer.Lexico pag.43) Quum hominis natura morte dissoluitur. Item, τὸ διαλυθὲν αἰσθητὸν, in quodam Stoico dogmate (pag.56 eiusdem libri) Quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu. Vt autem dicitur homo διαλύεσθαι, sine adiectione, ita & διαλύεσθαι τῶ σώματος, hunc quidem sequendo locum qui ex Platone affertur De leg. διαλυτὴς τῶν σωμάτων pro Soluti corporibus. atque ita fuerit planè compos. διαλυτὴς (si mendo caret ille locus)pro simplici λυτὴς. (Alicubi autem διαλύεσθαι aptius redditur Dissipari quàm Dissolui. vt in hoc loco Herodiani lib. 6, ὃς [στρατὸς] ἅπαξ διαλυθείς, αὖ ῥᾳδίως ἠθροίζετο, ἅτε μὴ σωματοφυλάκων, μηδὲ σωτηρίας &c.) At verò διαλύεσθαι pro Absolui, seu Dimitti, dictum de creditore qui suum recepit, vide apud Budæum, pag.65. Item, A comitatu dimitti, seu Abire, ab eo exponitur in hoc Thuc.loco, ὁ δὲ ἐπειδὴ ὅτι τῶν ἑαυτοῦ ἐχθρῶν ἐκράτησε, καὶ ἤμελλε διαλύεσθαι, πολὺ δὴ ἐπῶν ἐπορεύετο. Hoc tamen sciendum est, apud eundem scriptorem, passim quum dicit διαλύσασθαι κατὰ πόλεις aut διαλύσασθαι κατ' ἔθνη exponi διαλύσασθαι non Dimissi sunt, sed Digressi sunt. Quidam verò in hoc eiusdem loco, διαλύσασθαι ἐς οἶκον ἕκαστοι,in suam quisque domum dilapsus est. His addo & διαλυθέντος τοῦ νόσου quod in v.l.redditur Remittente morbo. At ego malim Discusso morbo. sicut & actiuum διαλύειν pro Discutere poni dictum antea fuit.

Διαπαλυμένως pro Dispersus, Nullo ordine dispositus: vt à Bayfio redditur in hoc Polybii loco, lib.16, σωτῆρα δὲ τὸν αἰσθόμενον αὐτῶν ἡμέραν διαπαλυμένων.

Διάλυσις, Dissolutio. Philo De mundo, πανθ' ὅσα τῆς σωμάτων φθείρεται, διάλυσιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνέστη, λαμβάνει. vbi διάλυσιν λαμβάνει est pro διαλύεται. id est, Dissoluuntur in ea è quibus composita sunt. A Thucydide autem dicitur διάλυσις de pontibus, lib. 2. sicut Herodianus dixit λύειν τὴν γέφυραν id est pontem. Apud eundem autem eodem libro διάλυσιν ἐποιήσαντο exponitur Solutis ordinibus disiuncti sunt.

Διάλυσις, Dissolutio(ab ea signif.qua dicitur Dissoluere æs alienum)Solutio, Persolutio. ἔκπωμα καὶ καταβολή. Et Gratiæ relatio, Plutarcho, ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρώπημάτος. B.

Ἐν διαλύσει τῆς κατοικίας ex Platone De rep. affertur pro In finienda societate. sicut διαλύειν pro Finire accipi ab eo dictum antea fuit. Sic autẽ & in loco Luciani quem habes paulo pòst in Διάλυσις significante compositionem,seu pacificationem,potest διάλυσις finiendi significationẽ habere. nisi malis accipere pro eo quod Gallicè dicitur Appoinctement vel Accord.

Διάλυσις, Compositio, Pacificatio. Polyb. καὶ διαλαβεῖν δεῖν πρόσθεσθαι τὰς διαλύσεις.quod Bud. vertit, Statuens reiiciendam esse componendarum discordiarum pacificationisque mentionem. (Lucianus in Zeuxide, ὥσπερ εἰώθεσι αἱ πόλεις ποιεῖσθαι, καὶ πρὸ ἀνοήτου διάλυσιν διέσεσθαι τοῦ πολέμου. vbi animaduerte addi genitiuũ πολέμου, & cõfer cum iis quæ de διαλύειν τὸν πόλεμον dicta fuerunt antea) Exponitur & Fœdus ab eodem. pro qua significatione habent v.Lex Plut.in Numa, διαλύσεις περὶ ὧν ὑπὲρ τοῦ πολεμουμένων. Item ex eodem in Publicola, πρὸς τὰς διαλύσεις ἕδραν ἔχει.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, Dissolutor. Thucydid. 3, τῆς πίστεως διαλυτής.

Διάλυτος, Dissolutus. Et τὸ διάλυτον, substãtiuè, Dissolutio, Inconnexio.genus figuræ,quæ & ἀσύνδετον. In quidem v.l.sed si sit Διαλυτὴς cum accentu in fine,significabit Dissolubilis, Qui dissolui potest, (sicut Λυτὸς est Solubilis) vnde Ἀδιάλυτος, Indissolubilis, Qui dissolui non potest. et Εὐδιάλυτος, Qui facilè dissolui potest. at vero Διαλυτικὸς actiuè capitur, pro Dissoluendi vim habens, aut facultatem, vel Discutiendi. Et Discussionem vim habens, in v.l.ex Plinio.

C. Ἐκλύω, Exoluo:ea signif.qua Plaut.dixit Exoluere vinculis, & Plin. Exoluere solicitudine: & Silius, Pondere exolui. In qua signif. accipitur etiam ἀπολύομαι. Cebes

Theb. ἐξῶν οὐ δυνάμενοι ἀπολῦσαι ἑαυτούς, quibus se exoluere & expedire nequeunt. Polyb. lib. 16, πάλαι κακῶς πάσχοντες ὀλίγου ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ κινδύνου, iamdiu malè multati se à periculo liberarunt. Homer. Od. x, Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἀπολύσομαι ἠδὲ σαώσω. Sic Plato lib. 12 De leg. μεγάλων σφᾶς ἀπολύσειν καὶ πολλὰ ζημιῶν, à multis & noxis expediunt & exoluunt, vt B. interpr. Et Soph. Trach. Ὅς εἰς ἀγῶν' ἀπῆρε συμπονεῖν μάχας, Ἐλύσατ' ἄν, me exoluit & liberat, ἀπαλλάττει μὲ καὶ ἐλευθεροῖ, vt schol. exp. Eadem signif. ex eodem affertur diuersa à præcedentibus constructione, Φέρεσθαί γ' αὐτὴν ἐξελυσάμην, pro ἐξήγαγον ῥύσασθαι Σίλευσιν, eum eduxi seruare volens. seu ἐλευθερῶσαι, eripui. ¶Item Exoluo, Dissoluo. vt Cic. dicit Exoluere vel Dissoluere æs alienum. Vnde ἀπόλυσις, Exolutum, Dissolutum, Solutum, λύσις. Plut. ἄχρις αὖ ἀπολυθῇ τὸ δάνειον. B. ¶Ἐκλύω, Dissoluo, id est Destituo, Relinquo, Abiicio. Demosth. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠλπίσατε τὴν εἰρήνην, πάσας ἐξελύσατε τὰς παρασκευὰς τῶν πολέμων. B. ¶Item Soluo, (ea sign. qua dicit Virg. Mẽbra soluuntur frigore) id est Eneruo. Philo De vita M. lib. 1, ἀκλινοῦσι καὶ ἀσθενεῖς αὑτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorũ frangentes ac debilitantes. Pro Fatigo, Lasso, Labore conficio, B. ex Aristot. De hist. an. l. 9. Et ἀκλύομαι, Mẽbra mihi soluuntur, Eneruor, Debilitor. Plut. Symp. sept. sap. de Arione à delphinibus vecto, δι' ἅλμης καὶ ῥᾴζον ἐφαπτόμενος τῆς φορᾶς ὀκλάζει λυμῶνος καὶ κάμνοντος, debilitatus & languidus. Similiter & B. ἀκλύειν, interpr. Fatiscere, Lassescere, Langueſcere, Deficí, apud Isocr. in orat. quæ περὶ εἰρήνης. inscribitur, ἵνα οὖν μὴ παντάπασιν ὀκλυθῶ, πολλῶν μοι λυσίων ὄντων, αἱρήσομαι τὸν περὶ τῆς εἰρήνης. Aristot. in Probl. διὰ τί ὀκλύουσι μᾶλλον τὰ ζῶα περὶ τὰς ἀφροδισιάσεις ὁ ἄνθρωπος; Idem, διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ὀκλύουσι καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται, deficiũtur viribus & langueſcunt. B. Item in v. l. ὀκλολυμένος ἐστὶ τὸν πόλεμον, viribus defectus ad gerendũ bellum. Nec multum diuersa signif. ὀκλύειν & λειποψυχεῖν à Galen. ad Glauc. σωματώμασι vsurpari testatur B. Quo sensu & ὀκλύειν ψυχῇ, animo deficí & concidere, reperio in v. l. Et ὀκλυόφρονες, Otio marcentes & segnes. B. ex Plut. ¶Itẽ Dissoluo, vt dissoluuntur ea quæ in massam vnam coagmentata & concreta fuere. Galen. ad Glauc. ὀκλύουσι ὄζει δριμυπότῳ. vbi exponitur, Macerans aceto & diluens. ¶Item Dirimo. vt dicitur Dirimere dissidium inter aliquos exortum. quod & λύω dicitur. Demosth. Philipp. 3, ὀκλύσας πρὸς ἀλλήλους ἔχειν ὑμᾶς καὶ φιλονεικίας. ¶Itẽ Soluo, Resoluo, Laxo. vocabulum medicorum de ventris seu alui adstricti resolutione: sicut & ipsum λύω vsurpatur. Ex Dioscor. lib. 4, c. 166, ὀκλύουσι κοιλίαν, resoluunt ventrem. ¶Ἐκλύειν τόμα dicitur etiã is qui loqui parat. vt Ouid. dicit Ora sono resoluere: & idem Soluere linguam ad iurgia. Soph. Aiace, Δῆλος δέ μοι τὸ σταλὲν ὀκλύσων τόμα. quod & ῥῆξαι φωνὰ, vt Rumpere vocem, Latinis. ¶Ἐκλύω Pro Discedo, affertur ex lib. 2, Maccab. ἐξέλυσαν ἀνημαρτῆτοι, recesserunt re feliciter gesta.

Ἔκλισις, Exolutio, Solutio. vt ἔκλισις τῶν δεσμῶν, solutio vinculorum apud Naz. ¶Item Eneruatio. quo signif. affertur ex Dioscl. l. 3, πρὸς ἔκλισιν τῆς ἀφροδισίων, id est, Ad debilitandam & eneruandã venerem: vel, Ad discutiendam. ¶Item Animi viriúmque defectio, Animi viriumque deliquium. ἔκλυσις, ἡ λειποψυμία, inquit Galen. ad Glaucon. & Aët. lib. 5.

Ἔκλυτος, η, ὁ καὶ ἡ, Exolutus, Eneruatus, Viribus fractus, Viribus defectus, Languidus. Dioscor. ἔκλυτοι γίνονται καὶ ὄκνωτοι. ¶Ἔκλυτος, Dissolutus. Greg. ἔκλυτος σφαιρὰ πρὸς Διονύσου, in omnem licentiam dissolutus. B. ¶Ἔκλυτοι καὶ πεπυμμένοι ἐν τῇ ἐσθῆτι βαδίσεις, soluti in vestibus & fracti incessus. ex Can. vlt. Concil. Gangr. ¶Ἔκλυτος, Hesychio ἔνδοξος, πάμπολυς. VNDE Ἔκλυτος, Solutè, Expeditè. Ex Plut. Lyc. σώματος ὀκλύτου καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος, corporis facilè expeditéque crescentis.

Ἐκλυτήριον, ου, τὸ, in v. l. Solutio.

C. Ἀπολύω, Exoluo, Dissoluo, Resoluo. Alex. Aphr. lib. 1, Probl. ἀπολύει τὸν πόνον αὐτοῦ.

C. ΕΠΙλύω, Soluo, Dissoluo. In qua signif. & ὀπολύσαι capitur. Herodian. lib. 4, de Macrino cui σπένδεσθαι ὑπὲρ ὀπολῶν ab Antonino inspiciendus tradebatur, κρὶ' αὐτὸν γενόμενος, καὶ τι ἄλλως ὀπολύσειν ὀπόλυσις, epistolis scortim omnibus solutis, vt Polit. vertit. ¶Ἐπιλύω, Soluo nodũ alicuius quæstionis, Explico. Marci 4, χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα, priuatim autem discipulis suis explicabat omnia. vbi vulg. verſio habet Edisserebat, id est ἐφερμηνεύειν, vt Matth. loquitur c. 13. Eadẽ signif. in pass. Act. Apost. 19, εἰ δέ τι πρὸς ἕτερον ὑπάρχοι ζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται), in legitima concione explicabitur. ¶At Suid. ὀπολυομένου exp. συζητουμένου.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ, Solutio, vt solutio nodi difficilis & intricati: Explicatio. ¶Ἐπίλυσις, Accessus, ἔφοδος. Apud Suid. ὁ δὲ πέμπτος Ἰωσαφὰτ ὡς αὐτὸν φυλακὴν χρήσοιτο καὶ πρόσκαιρον τὴν ὀπόλυσιν τῶν βαρβάρων. nisi fortè scribendum ἐπίλυσις. ΑΥ Ἐπιλυσία in v. l. dicitur esse genus morbi.

Ἐπιλυτικὸς, Explicandi & nodosas quæstiones soluendi peritus. Suid. de Sosibio, γραμματικὸς ἰδίᾳ τῶν ὀπολυτικῶν καλουμένων, id est λυτικῶν. B.

C. ΚΑΤ Αλύω, Dissoluo, Euerto, Destruo, Aboleo. Hom. Il. ι, circa princ. Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, Ἠδὲ τὰ καὶ λύσει. Sic in illo celebri versu oraculi Crœso reddití, Κροῖσος Ἅλυν διβάς, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. (vbi tamen καταλύειν redditur Peruertere, non Euertere. hæc est enim apud Cic. De diuin. lib. 2, interpretatio huius versus, Crœsus Halyn penetrans, magnam peruertet opum vim) Sic apud Thucyd. καταλύσας τὴν ἄλλων πόλεων ἐς τὸ βουλεύτηρια καὶ τὰς ἀρχάς. Idem, lib. 8, καταλύσαντα τὸν δῆμον. Et Demosth. ὁ δῆμος κατέλυσε. Isocr. Paneg. κατέλυσαν τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν. Itidem verò Xenophon hoc verbo vsus est, de euersione democratiarum loquens (sed in pass. voce) initio suæ Prædæ, ὅταν δημοκρατίαι καταλυθῶσιν ὑπὸ τῶν &c. (& mox αἱρεθῶσι eadem signif.) sed & de tyrannis subiungit, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ πάνυ πολλοὶ καταλυθήσονται. Imitans autem fortasse Xen. Herodianus dixit & ipse in suæ historiæ præfatione de regibus, ἀδίκως καταλυθέντας vbi Polit. καταλυθέντας vertit Imperium amiserunt. At vox actiua extat & apud Aristoph. in Pluto, τῷ Διὸς τὴν δύναμιν καταλύσῃς. Sed his aliisque exemplis huius signif. quæ afferri multa possunt, addo quod & Bud. prætermisit: dici videlicet sicut καταλύω τὴν ἀρχὴν σου, vel τὴν σὴν ἀρχὴν, ita etiam καταλύω σε τῆς ἀρχῆς. legitur enim apud Xenoph. Præd. 8, pag. 135, ἡμεῖς, ὦ πολῖται, φύσει πάντες πάντων τῶν δικαίων, καταλύειν πειρώμεθα πᾶσαν τὴν ἀρχήν. Quam constructionẽ huic verbo ante Xenoph. Herodotus dedit. Sic autem & Latini suo verbo Euertere cum casu personæ simúlque casu rei vsi comperiuntur, sed ablatiuum non genitiuum accusatiuo personæ addentes. dicunt enim Euertere aliquem bonis, seu fortunis. quo loquendi genere post Plautum & Cicero est vsus. Sed Thucyd. cum eodem genitiuo & pro eadẽ significatione posuit verbum παύειν vt docebó in Παυλύω.

Καταλύω, pro Dissoluo, seu pro Soluo, in quibusdam loquendi generibus in quibus alioqui & simplex λύω adhibetur. vt καταλύειν τὴν γέφυραν apud Herodianum quod alibi λύειν. Et καταλύειν τὴν σκηνὴν apud Xenoph. quod alibi λύειν. Apud Homerum itidem καταλύειν ἵππους & λύειν pro eodem, aliis tamen aliter exponentibus, vt dicetur infrà in Καταλύω pro Diuersor.

Καταλύω, Finio. vt καταλύειν τὸν πόλεμον, finire bellũ. Thucyd. lib. 4, τὸν ὅπλα Θρᾴκης πόλεμον ἐπιθέσθαι καταλύσειν, se finem bello Thracico impositurum. Quo signif. & καταλύεσθαι τὸν πόλεμον dicitur. Paus. Att. καταλύονται ὑπὸ τοῦτο τοῖς τὸν πόλεμον. Et Thuc. καταλελυμένοι τὸν πόλεμον. Et sine accus. πόλεμον, lib. 1. p. 27, καὶ τούτῳ οὐδὲ καταλύεσθαι ἔτι καλόν, id est τὸν πόλεμον παύσασθαι, vt schol. exponit. Similiter apud Xenoph. Hell. 6. p. 345, εἰ πανσόμεθα ὑπὲρ πολέμους ὧν αἰσθόμεθα ἡμᾶς δὲ χρὴ ἀρχὴν μὴ αὐτὲ οἷς ἐπολεμήσαμεν, ὅταν δὲ ἡμῖν, καταλύεσθαι ἢ δυνατὸν πάντα. vbi etiam obserua opponi sibi ἄρχεσθαι & καταλύεσθαι. Quibus addi potest καταλύειν τὰς ἔχθρας, quod Latinè potius dicitur Deponere inimicitias. Item καταλύειν τὸν λόγον, itidem Finire, παύειν. Isocr. ἵν' ἐν ταῖς καταλύσεσι καὶ διαιτητηρίοις ἀφορμὴν καταλύειν τὸν λόγον ἀεὶ τῶν, id est finiam, παύσω. Item καταλύειν τὸν βίον apud Xenoph. itidem Finire vitam. quod & simpliciter καταλύειν dicitur, pro ἀπαλλάττεσθαι, & excedere è vita. Greg. τὰς περὶ τοῦ καλ

εἰκ τῇ παλιᾷ καταλυσάντων, eorum qui in multa canitie migrant è vita, vt Bud. interpretatur: addēs eodem signif. ab eo dici τῶν καταριθμήσαντων & λυομένων. esse enim καταλύοντα qui iam abiit & in mansione est: vt οἱ ἀπηλθότες dicuntur εἰς πανδοκεῖς. Affertur tamen etiam ex eodem, καταλύσαι τὸν ἀσφαλῆ τὸν βίον pro Vitam in securitate transige.

Καταλύω, Desino. aliquando neutraliter, aliquando cum accus. vt & Desino apud Lat. Demosth. Philipp. 4, sub finem, παντώλα καὶ παντώλα δόξα σοι ὑπάρχει, ἣν αἰσχρόν ἐστιν ὑπὸ σοὶ καταλυθῆναι, in te desinere. Idem, οὕτω ἔστιν ἐνθάδε ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλοιπα, ex quo ego desii nauigare. Et καταλύει τὸν πλοῦν in v. l. Non progreditur. Item καταλυόμενον, quicquid iam non viget sed cessat. Plutarchus, ταῖς ναῦς δι' ἀπορίαν χρημάτων καταλυομένας, nō iam nauigantes. Bud. p. 252. Frequēs est etiā καταλύειν τὴν ἄσκησιν & καταλύειν τὴν πάχνην. quod Latini dicunt Desinere artem. Exemplum ex Xenophonte apud Budæum habes loco citato, & Latinæ quoque phraseōs exempla duo, alterum ex Cic. alterum ex Suet. Sic Plutarchus De deo Socr. ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν ὑπὸ γήρως. Aliquando subauditur accus. vt Epigr. lib. 2, Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος Desiit athleticā, seu Desiit exercere pugilatum. Eodem lib. ad pugilem quendam qui ex astrologo scitabatur an ad senectutem peruenturus esset, -ναί, φησὶν, ἰατρὸν ἤδη καταλύσεις. Ἂν δέ γε πυκτεύῃς ὡροσκοπῶ σε Κρόνος. Similiter & apud Athen. lib. 13, Καταπελυκίας τῆς Γναθαινίου φησὶν, Οὐκ ἔτι θ' ἱππεύειν ὑπομένουσης. Eodem signif. dicitur καταλύομαι, Epigr. lib. 2, Λουκᾶδες εἰ λέγοισι πολιὸν χρόνον Ἡλιοδώρᾳ, Γράμμα ἑκατόν, μὴ καταλυομένῳ, vetulam centum annorum, non desinentem quæstum meretricium facere.

Καταλύω, Diverto, Hospitium capio. Thucydides l. 1, αἰσχύνεται κατὰ πένθος τοῦ Ἄδμητον καταλῦσαι, ad Admetum diuertere. Plut. Sympos. sept. sap. παρ' ἐμοὶ γὰρ καταλύει ὁ αὐτὴρ Πιττακίδου κελεύσαντος. Demosth. Pro cor. προίοιεν δ' ἂν ἀφικνούμενοι παρά σοι καταλύσαντες, ad te seu apud te diuertebāt. Et καταλύειν εἰς πανδοκεῖον apud Plutar. quod Cic. dicit Diuertere in tabernam. Sic App. in Mithr. εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου πανδοκεῖον καταλῦσαι, ad Alexandri hospitium diuertit. Apud Homerum autem Odyss. ν, καταλύσουσιν ἕκαστοι quidam non simpliciter accipiunt pro Soluemus, sed pro Solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Καταλύσαι πρὸς Θουκυδίδην ex Thucydide affertur pro διαλλάξασθαι πρὸς Ἀδμήτους. Item in v. l. καταλύσομαί σοι, tecum transigo. In iisdem καταλύω τὴν φρουράν ex Plat. De leg. Desero custodiam.

Κατάλυμα, ατος, τό, Diuersorium, καταγώγιον. Marci 14, ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; vbi est diuersorium, seu locus in quem diuertere possim, vt cum discipulis meis pascha comedāt. Syn. ep. 133, τὸν βυρσᾶν ἐμεμφόμην τὸ κατάλυμα τῶν συνόντων, diuersoriū sodalitii. In hoc autem loco qui ex Nazianzeno affertur. Ἐντυχόντες τῇ ἱκανῇ καταλύμασι, videtur potius dici de diuersorio in cœlis: ac ibi accipi potest pro ἀναπαυσις, quies, vt à schol. Aristoph. exponitur.

Κατάλυσις, ιως, ἡ, Dissolutio, Euersio. ‖Item Finitio, seu Finis, Exitus. vt κατάλυσις πολέμου. Xenophon, ὑπὸ τὴν τοῦ πολέμου κατάλυσιν. Idem Hellen. 6, πλοῦν περὶ πολέμου καταλύσεως. Thucydides libro 8, pag. 260, κατάλυσιν τοῦ πολέμου πρὸς Ἀθηναίους μὰ ἔξεσι ποιεῖσθαι. Gregorius in Macc. enc. τῶν μὲν γὰρ ἀμφίβολος ἡ πάλη, τῶν δὲ ἀσφαλὴς ἡ κατάλυσις, horum anceps & incerta lucta, illorum autē certus exitus & finis. Sic Xenophon Symp. αὕτη τοῦ τότε συμποσίου κατάλυσις ἐγένετο, finis fuit, seu, Ita conuiuātiū cœtus dimissus fuit. Nec diuersa multùm significatione καταλύσεις dicitur de exitu ex hac vita: quod & καταστροφή. ‖Item Diuersatio hospitalis. Polybius l. 1, p. 25, ποιοῦνται τὰς καταλύσεις ἐν ταῖς πανδοκείοις. Aliquando poti⁹ pro καταλύμασι, id est pro Diuersoriū. Plutarch. Camillo, καταλύσεις τῶν Ῥωμαίων ἐπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὰς οἰκίας ἔτασαν, hospitia in quæ diuerterent. Machon apud Athenæum lib. 8, de Dorione, εἰς Μίλων Ἑλθὼν, καταλύσεις εὑδαιμονεστάτῳ μισθωσάμενος Δωριάδος θύρᾳ. ‖Exponitur etiam Reconciliatio.

Καταλυτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui dissolui & destrui potest, Qui aboleri potest, Delebilis. vt exponitur apud Soph. Electra, αἰὲν ἔγωγε ἐπίφθονος ἔπειτα καταλύσιμος, ἀεὶ ἔπειτα λησόμενος ἡμέτερος οὐ καιρός, nunquam delendum.

Καταλυτήριον, ου, τό, Diuersorium. idem quod κατάλυμα.

Καταλυτής, οῦ, ὁ, Dissolutor, Destructor, Euersor. Nazianz. ὁ τῆς πικρᾶς γλύκεως καταλυτής, qui acerbum gustum in suauitatem vertit. Αt Καταλύτης, ου, ὁ, Diuersor, Hospes, Qui diuertit ad aliquem, Qui diuersatur apud aliquem. Polyb. lib. 2, pag. 15, ἀπὸ τέργου, παρέστησαν τοῖς καταλύταις οἱ παρ' ὀχεῖς. Vtitur & Plut. Et Sap. 5, ὡς μνεῖα καταλύτου μονημερεύσαντος παρῴχηται, tanquam memoria hospitis diurni præteriit. Bud.

Ἀκατάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indissolutus, Indissolubilis.

Προκαταλύω, Antè dissoluo, Antè euerto & destruo, seu aboleo. Thuc. lib. 3, τοὺς νόμους προκαταλύειν. ‖Itē, Antè finio. Plut Solone, προκαταλῦσαι τὸ ἔργον τὸν βίον, ante opus absolutum vitā finiit. Αt προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν apud Nazianzenum, de iis qui iam beati sunt, Qui magnis itineribus confectis iam mansionem atti gerunt, hoc est qui anteuerterunt iis qui in via sunt. Bud. pag. 253.

Συγκαταλύω, Vnà euerto & aboleo. Plut. χρὴ παῖδας πρεσβυτέρους Καίσαρα, συγκαταλύειν κἀκεῖνον αὐτὸν, vnà cum Cæsare etiam Pompeium imperio priuare. hoc est, imperium vtrique abrogare. Bud. pag. 252. Thucydides libro 8, προσθεμένους ξυγκαταλῦσαι τὸν δῆμον, vnà populi potentiā euertens. ‖Item Vnà finio. Syn. ep. 76, τὸν μακρὸν βίον τὸν ἱερωσύνῃ συγκαταλύσαντος, quum sacerdotium vnà cum longa vita finisset.

Παραλύω, Resoluo. (vnde παράλυσις, resolutio neruorū) A cuius passiuo Παραλύομαι est παραλελυμένος, vnde παραλελυμένα μέλεα, apud Aristotelem Ethic. l. 1, c. 13, ἀπεχέως δὲ καθάπερ τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μέλεα, εἰς τὰ δεξιὰ προαιρούμενον κινῆσαι, τοιοῦτον εἰς τὰ ἀφιέναι παραφέρεται, καὶ ὁρμὴ τῆς ψυχῆς αὕτη. vbi exponitur, Resolutæ corporis partes, Et in v. l. παραλελύσθαι Dissoluta corporis membra paralysi, ex Vitruuio. Item παραλύειν, Resoluere, ex Seneca pro Eneruare, Effœminare. Plato autem in Axiocho, (aut quicunque huius dialogi est autor) tria hæc coniunxit, παρίλυσιν, ἰλιγγιάσεις, παραφροσύνας. In v. l. affertur ex Dioscor. παραλύει σπορπίον, pro In corporem resoluit scorpium.

Παρελαύνω, Dimoueo, Auerto. Thuc. lib. 2, de Pericle, ἐπιέχετο πρὸς Ἀθηναίους τῆς περὶ αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν, καὶ ἀπὸ τῆς παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὸν γεώμενον, ab ira in se cōcepta conabatur Athenienses dimouere. At Budæus exponit παύειν τῆς ὀργῆς, non exprimens vim Græci vocabuli. Alibi verò Amouere. vt dicitur Amouere magistratu, seu à magistratu. Thuc. lib. 8, παρλυσι τῆς ἀρχῆς τὸν ξυναρχοντα Σικανίδην. (nisi quis magis proprium esse putet, Abdicauit magistratu) Herodianus cum eodem genitiuo vsus est, scribens, τῆς κῆς τὴν αἰτιαλιὼ ἀρχῆς παρελῦσαι. Sic & pass. παραλυθῆναι τῆς ἀρχῆς, lib. 6, μὴ γὰρ Δαρεῖον τὸν ὑπ' Ἀλεξάνδρου τῆ Μακεδόνος τῆς ἀρχῆς παραλυθῆναι, vbi Polit. actiuè vertit, Cui regnum Alexander abstulerat. Dixit verò & παραλῦσαι τῆς πομπῆς. quod Budæus vertit Cæsaris appellatione euertere. (Animaduerte autem verbum καταλύειν, cui vsitatior est hæc euertendi significatio, hunc eundem vsum interdum cum eadem constructione habere, vt docui quum de illo agerem) Sed tamen παραλύειν τῆς δυνάμεως idem Bud. apud Aristotelem vertit Euertere alicuius potentiam: non Euertere aliquem potentia. Quibus subiungit, παραλύειν τῇ ζῆν ἑαυτὸν, pro Conscisscere sibi mortem, ex Plutarcho, de Cleopatra, καὶ παραλύεται τῇ ζῆν αἰκαλύπτως ἑαυτῇ. Sed animaduertendum est παραλύειν τῇ ζῆν ἑαυτὸν, sonare, Amouere seipsum vita.

Παραλύω, Eximo, Immunem facio. vt Budæus exponit afferens ex Luciano παρλυσιν τῆς καταδίκης, pro Pœnæ eximit. Ex Polybio autem, αἱ δὲ τῶν περιφερῶν σημαίαι τῆς μὲν τῶν χιλιάρχων παραλύονται λειτουργίας, pro Immunes sunt.

Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Iudicium intentatum destituere, cœptámque instantiam aut remittere aut quouis modo antiquare. Ita Budæus, afferens ex Ilæo,

τὰ μὲν πρὸ παιδίου ἀμφιβάτιον παρέλυσε. vbi tamen exponit παρῆκεν, verbo Derelinquere, vertens, Petitionem quidem hæreditatis, pueri nomine inſtitutam, dereliquit.

Παρελύειν τοὺς νόμους ex Syneſio, pro Soluere leges, id eſt Violare. quod frequentius dicitur παραλύειν.

Παρελύειν, pro Soluere, id eſt Aperire, Reſerare, ex Plut. τὰ σωκεῖα τοῦ χρημ^τος παρελύσας.

Παρέλυσις, εως, ἡ, Reſolutio. Item Laxatio, Remiſſio. vt in v.l. exponitur. Adduntur autem ibi & iſta de hoc nomine παράλυσις habente peculiariter certi morbi ſignificationem: Scribonium Largum παράλυσιν reddidiſſe Sideration em, ſcribentem in Compoſ. Hieræ, Facit ad tremulos & ſideratione tentatos vtraliber. Vna enim ex contractione, altera cum remiſſione neruorum cõſpicitur. παράλυσιν hoc vtrunque vicium vocant. (Itidẽ verò pro γλῶσσα παραλυθεῖσα affertur ex Marcello Empirico Lingua ſiderata: quum alioqui πάρεσις interdum pro παράλυσις ponatur) Celſus l. 3, cap. 27, At reſolutio neruorum frequens vbique morbus eſt. Sed interdum tota corpora, interdum partes infeſtat. Veteres autores illud ἀποπληξίαν, hoc paralyſin nominauerunt, nunc vtrunq; παράλυσιν appellari video.

Παρέλυσις, (inquit Gorr.) Neruorũ reſolutio. Eſt priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Talis quidem exquiſitiſſima παράλυσις eſt, in qua nerui ſenſum & motum amiſerunt: imperfecta verò eſt in qua motus perit, ſeruato tamẽ ſenſu: multóque etiam imperfectior, miniméque digna παραλύσεως nomine, in qua motu incolumi ſenſus aboletur. Eſt enim παράλυσις motus potius quàm tactus affectio. Ergo in exquiſita paralyſi quum vtrunque pereat, perſpicuũ eſt quo ea differat à ſtupore. In eo nanque motus ſenſuſq; neruorum debilis eſt: in paralyſi autem penitus ſublatum abolitúmque eſſe oportet. Id quod dupliciter poteſt cõtingere: nam aut in toto corpore, aut in parte fit. Sed in toto quidem corpore omnibúſque neruis ſi motus & ſenſus abolentur, acutiſſima παράλυσις eſt, & mortem citiſſimè affert, propter ſublatum reſpirationis vſum: eo tantùm à vehementi apoplexia differens, quòd in paralyſi ſenſus & motus tantùm pereant, in apoplexia verò præterea accedat principium facultatum veluti reſolutio.

Παρέλυσις interdum cum adiectione genitiui ſignificantis aliquam corporis partem, vt παράλυσις χειρός, vel παράλυσις ὀφθαλμοῦ. Celſus libro 6, cap. 7, Ac ne reſolutio quidem oculorum, quã παράλυσιν Græci nominãt, alio victus modo, vel aliis medicamentis curanda eſt. Vide Gorr.

Παραλυτικός, Paralytic⁹, (quo, vtitur Plinius) Qui paralyſi laborat. Extat hoc nomen παραλυτικὸς apud Matth. quoque, locis aliquot, necnon apud Lucam.

C. Συλλύω, q.d. Simul ſoluo. Sed accipitur pro διαλύω, & quidem in ea huius verbi ſignificatione qua ponitur pro Compono litem, ſeu diſſidium. Sophocl. in Aiace, pag. 72, Εἰ μὴ ξυνάφων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. vbi ſchol. exponit διαλύσων καὶ χωρίσων. ſicut ξυνάφων eſſe ait pro ξυνάφων εἰς τὸν μάχλον. In v.l. συλλύω exponitur Dirimo lites, Pacifico, Reconcilio. Item σωματόω, Tranſigo. & affertur συλλυθῆναι in hac ſignificatione ex Diodoro. (ex quo & σύλλυσις habes infrà) At ex Maccab. lib. 2, cap. 2, συλλύεσθαι ὅτι πᾶσι τοῖς δικαίοις, pro Conſentire omnibus quæ iuſta ſunt. Et ex cap. 13, συλλύθη pro Reconciliatus eſt. Sed Budæus multo rectius συλλύεσθαι cap. 11, accipi aſt pro Reconciliari, Tranſigere diſcordiam vel bellum: vt συλλύθη cap. 13, pro Bellum compoſuit. Scio autem mirum videri poſſe pleriſque, συλλύω idem ſignificare quod διαλύω: quum alioqui hæ præpoſitiones diuerſam aut etiã contrariã in cõpoſitione ſignificationem habeant: at mihi ne mirum itidem videatur, faciunt verba Compono & Dirimo, quorum quum itidẽ valde diuerſæ aut etiam pugnantes ſint ſignificationes, iuncta tamen accuſatiuo Litem aut Controuerſiã, aut alii cuipiam huiuſmodi, eadem loquendi genera efficiunt. Suſpicor autem verbo συλλύειν datam eſſe hãc ſignif. quòd in pacificatione vtraque pars ſimul ſoluat litem ac diſſidium.

Σύλλυσις, Compoſitio litis, ſeu cõtrouerſiæ, aut diſſidii. vel Compoſitio, ſine adiectione. Diodorus, ἡμιμόρων λόγων σύλλυσις.

C. Ὑπολύω, q.d. Subſoluo, vel Subter ſoluo. vnde dicitur de calceis. vt ὑποδήματα ὑπολύειν, apud Ariſtophanẽ, Soluere calceos, Diſcalceare. Sed dicitur & ſine adiectione, vt in hoc Plutarchi loco, de Pompeio, ἰδὼν Φαώνιος αὐτοῦ δακρύοντος τὸ Γναίου πρόχειρον αὐτὸν ὑπολύειν, ἐσπόδημα καὶ ὑπόλυσιν, καὶ στολήν. Ariſtoph. autem ſic vſus eſt voce paſſiua, in Pluto, κατέδου παχέως θοιμάτιον, ἵνα δ' ὑπόλυσαι. Sed Budæus affert & hæc, non addens autoris nomen, ὑπολύου τὰ πόδε, καὶ τὰ βοιῶ.

ΑΥ ΕΞυπολύω, ὅτι ὑποδήμ^τος. Quibus ſubiungit, Areopagitã vſum eſſe pro Diſcingere, vel Diſcalceare. Hæc ille: quib⁹ addo, quod de ὑπολύειν βοιῶ dicitur, ex Thuc. ſumptum eſſe.

Ὑπολύω ΕΤ Ὑπολύομαι, pro ſimplici λύω & λύομαι apud Homerum. vt Odyſſ. ξ, — πολλῶν ἀέθλων ὑπὸ γούνατ' ἔλυσα. pro quo aliis plerisque locis dicit λύειν γοῦνα, id eſt Soluere genua, pro Viribus priuare, atque adeo vita. At Il. α, — ὑπολύσατο δεσμά, pro ἐλύσατο, Soluiſti vincula, ſeu Liberaſti.

ΑΥΤΡΟΝ, ου, τὸ, (q.d. Redemptorium) Redemptionis pretium, vel Pretium redempti captiui, (ſeu Pretium redẽpti, ſine adiectione, quod Budæus ex Liuio affert) Quod pro redemptione dependitur, Pretiũ quo captiui redimuntur: ab ea videlicet verbi λύω dicti, ſignific. qua ponitur pro Redimo. Sed vſurpatur in plurali potius. Xenoph. Hellen. 7, ζώντα λαβόντες ἀφεῖναι αὐτὸν λύτρων. Plut. in Fabio, ἀπέπεμψε πρὸς λύτρα τοὺς Ἀννίβα, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλαβε. Lucianus, ὑπισχνοῦμαί σοι κριὸν τυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. In ſingulari numero apud Matth. cap. 20, de Chriſto, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. vbi perperam vet. interpr. reddidit Redemptionem.

Λυτρόω, Redimo. (quam ſignificationem habet & λύομαι, vt antea docui) vt in arg. libri Il. de Chryſe, βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα. quum Homerus de eo dicat Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. De Chriſto legitur in Teſt. nouo, ſicut & animam ſuam dicitur λύτρον dediſſe, Matth 20. Paſſ. Λυτροῦμαι, Redimor. Ariſtot. Ethic. 9, cap. 2, οἵ τ' ἀπ' ἐλευθερίου ἀφθόνως πάντα λυτρωθέντα τὸν λυσάμενον αἰτιλυτρωτον. Æſchin. ἐπειδὴ ἐπρώτευε δεῦρο λυτρωθείς. HINC Λύτρωσις, Redemptio, Luitio. ET Λυτρωτὴς, Redemptor.

Compoſ. NOM. Ἀντίλυτρον, q.d. Viciſſim datum redemptionis pretium, (vel, Caput quod capite redimitur) vt Ἀντιλυτρόω, ῶ, Viciſſim redimo. in loco Ariſtot. quem mox afferam. Sed pro λύτρον ſimpliciter accipitur à Paulo 1 ad Timoth. cap. 2, vt ſit ἀντίλυτρον, Redemptionis pretium, quum dicit de Chriſto, ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων. (ſicut videlicet apud Matthæum de eodem, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον) Budæus quoque ex Chryſoſtomo annotat ἀντίλυτρον eſſe quod cedit pro redemptionis ſeu luitionis pretio. HINC Ἀντιλυτρόω, Viciſſim redimo, vel Caput capite redimo. Sed apud Ariſtot. pro Viciſſim redimere, in loco quem protuli paulo antè in Λυτρόω.

C. Ἀπολυτρόω, τρῶ, Redimo. idem quod λυτρόω. vnde Chriſt⁹ ſicut dicitur nos λυτρῶσαι, ita & ἀπολυτρῶσαι, qui nos pretioſiſſimo ſuo ſanguine à ſeruitute redemit. ¶ Capitur etiam pro Dimitto, accepto pro redemptione pretio. vt in epiſtola Philippi apud Demoſthenem, συμαχῶν καὶ πολλὰ ἰφάτας αἰχμάλωτας ὀλίγης ἀπολύτρωσιν παλαίτων ὠνία. Sic & apud Lucianum, de Achille χρημάτων ἀλίγων τὸν Ἕκτορος πατρὸν ἀπολύτρωσας. In hac igitur ſignificatione fuerit ἀπολυτροῦσθαι idem quod Homero eſſe λύεσθαι, antea docui.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, Redemptio. De Chriſto nõ ſemel dicitur in nouo Teſtamento. vt Rom. 3, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Itẽ Eph. 1, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. Ab Heſychio ἀπολύτρωσις exponitur ἄφεσις, ἀπόλυσις.

C. Ἐκλυτρόω, ῶ, idem quod ἀπολυτρόω, ſeu ſimplex λυτρόω.

VNDE Ἐκλύτρωσις idem quod ἀπολύτρωσις, ſeu λύτρωσις.

Redemptio. Affertur autē ex Gr.Bibl.interpret.Num. capite 3.

Ἄ Λ Υ Κ Τ Ο Σ, ου, ὁ ἡ ἡ, Ineuitabilis, ἄλυκτον, τὸ ἄφυκτον, Suid. Sed quomodo ab ἀλύσκω signif.Euito, ἄλυκτος significans Ineuitabilis poterit deriuarit Hoc non video quomodo rationi consentaneum esse possit: quare nequaquā posui post Ἀλύσκω, eos sequens qui ab illo deduci putant:sed locum hic ei dandum censui, vtpote ἄλυκτος dici pro ἄλυτος,per pleonasmum literæ κ,contēdens.vt sit ἄλυκτος propriè Insolubilis.Ac pro me facere videtur quod Hesych. ἀλυκτάζει hoc inter cæteros modo exponit,λύσιν μὴ διείσκει.

Ἀλυκτόπεδη,ης,ἡ,Compes ineuitabilis,Pedica ineuitabilis. Aut per pluralem numerum, Cōpedes,seu pedicæ ineuitabiles.nam dicitur ἀλυκτοπέδη quasi ἄλυκτος πέδη. (Vocem autem ἄλυκτος mihi videri factam ex ἄλυτος per pleonasmum literæ κ, modò admonui) Hesiodus Theogonia,Δῆσεν δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον. quem imitatus Apollonius in Argon. Prometheum ἀλυκτοπέδης alligatum canit,hoc versu, Ἰλλόμενος χαλκῇσι ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεύς. Quod si verū est quod persuasū habeo,δύκτος videlicet pro Ἄλυτος dici,δυκτοπέδας magis propriè Cōpedes insolubiles,aut vincula insolubilia interpretabimur.

Ἀλυκτοσύη,ης,ἡ,Incompositus status, Tumultuatio.qualis videlicet eius esse solet qui λύσιν μὴ διείσκει, vt modò dicebam. Sed quum Hesych.ἀκοσμία exponat,Suid. explicat ἔκκλισις.i. Declinatio, Euitatio. Verùm quomodo ipse sibi constabit,ἄλυκτον,τὸ ἄφυκτον,at ἀλυκτοσύνη ἔκκλισις exponens?

Ἀλυκτάζω,Rationem soluendi me non inuenio, vel exoluendi me. Nam ἀλυκτάζει Hesychius cum aliis modis exponit,τῦ hoc(vt modò dixi)λύσιν μὴ διείσκει.Sed quū eum vltimum ponat, ego contrà primum pono,vt ostendam quæ sit huius verbi (meo quidem iudicio)origo. Exponit igitur ἀλυκτάζει & his tribus verbis,κρύπτεται,φοβεῖται,ἀπορεῖ.id est, Absconditse,aut Latitat,Metuit,Anxius est. nam ἀπορεῖ dixit Hesychius pro ἀπορεῖται. Solet autē anxius esse qui rationē qua se soluat inuenire nō potest.quare hæc signif.ἀπορεῖ præ cæteris duabus mihi placet. Apud Herodotum ἀλυκτάζειν pro Animo concidere, Attonitum esse & consternatum,vt ait Bud.

Ἀλυκτάω etiam dicitur, ITEM Ἀλυκτῶ,ᾷς. Exponit autem ἀλυκτάειν Etymologistes φεύγειν, id est Fugere,vel Effugere. ἀλυκτῶν autē κλαίειν, λυπεῖσθαι,δυσφορεῖν. Quæ tria verba pro expositione verbi ἀλυκτῶν ponit & Hesychius.Sonāt autem,Flere,Contristari, Ægre ferre.Erotianus verò apud Hippocratē δύκτιον exponit οὐκ ἠρεμαῖον,id est, Quietus non est,vel Tranquillo animo nō est. Exponit præterea Hesychius ἀλυκτήσας participiū, ἀπειλήσας,ἠπειλήσας.id est Tumultuatus, Minatus. Eustathius autem ἀλυσκάζειν esse ait Euitare: at ἀλυκτῶν Ægre ferre: vtrunque ab ἀλύω deriuans. Vide quæ dixi suprà de Ἀλυκτάζω.

¶ Ἀλύκτημαι etiam ponitur à grammaticis, vnde fit Ἀλύκτημαι in passiua voce, & per reduplicationem Ἀλαλύκτημαι.alii contrà volunt Ἀλαλύκτημαι(quod apud Homerum inuenitur)esse præteritum passiuum:vt ab δύκτῶ dicatur ἠλύκτηκα,deinde ἀλύκτημαι,& cum Attica reduplicatione δύκαλύκτημαι,vt Etymologistes scribit. Hom. Iliad.κ,Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δείδια· οὐδέ μοι ἦτορ Ἔμπεδον, ἀλλ' δύκαλύκτημαι.Vbi ab Eustathio δύκαλύκτημαι exponitur διεχαράττω καὶ ἀδημονῶ. Cicero videtur intellexisse proNō sum mentis compos.Quidam interpretati sunt etiam Attonitus sum.

Ἀλυκτάω etiam dicitur, ITEM Ἀλυκτῶ,ᾷς. Exponit autem ἀλυκτάειν Etymologistes φεύγειν, id est Fugere,vel Effugere. ἀλυκτῶν autē κλαίειν, λυπεῖσθαι,δυσφορεῖν. Quæ tria verba pro expositione verbi ἀλυκτῶν ponit & Hesychius.Sonāt autem,Flere,Contristari, Ægre ferre.Erotianus verò apud Hippocratē δύκτιον exponit οὐκ ἠρεμαῖον,id est, Quietus non est,vel Tranquillo animo nō est. Exponit præterea Hesychius ἀλυκτήσας participiū, ἀπειλήσας,ἠπειλήσας.id est Tumultuatus, Minatus. Eustathius autem ἀλυσκάζειν esse ait Euitare: at ἀλυκτῶν Ægre ferre: vtrunque ab ἀλύω deriuans. Vide quæ dixi suprà de Ἀλυκτάζω.

¶ Ἀλύκτημαι etiam ponitur à grammaticis, vnde fit Ἀλύκτημαι in passiua voce, & per reduplicationem Ἀλαλύκτημαι.alii contrà volunt Ἀλαλύκτημαι(quod apud Homerum inuenitur)esse præteritum passiuum:vt ab δύκτῶ dicatur ἠλύκτηκα,deinde ἀλύκτημαι,& cum Attica reduplicatione δύκαλύκτημαι,vt Etymologistes scribit. Hom. Iliad.κ,Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι δείδια· οὐδέ μοι ἦτορ Ἔμπεδον, ἀλλ' δύκαλύκτημαι.Vbi ab Eustathio δύκαλύκτημαι exponitur διεχαράττω καὶ ἀδημονῶ. Cicero videtur intellexisse proNō sum mentis compos.Quidam interpretati sunt etiam Attonitus sum.

ΛΩΒΗ, ης,Iniuria,Contumelia. vel, Opprobriū, Dedecus.Hom.Iliad.λ,v.142, Νῦν μὲν δὴ τῶ παῖδὸς ἀεικέα πότνια λώβην quæ autem fuerit λώβη illa,declaratur ibidem, videlicet hortatum esse eos qui aderāt cuidam concioni Troianorum, Menelaum ὦδε καταπαχτῆναι.(quæ tamen cædes perpetrata nō fuit) Dicitur verò & de procis Penelopes nō semel,vtOd.σ,Μνηστῆρες δ' οὐ πάμπαν ἀγλαὸν ἔσαν ἀλλὰ Δόλιον λώβην ἐφράζοντο καὶ ἄλλοι. quæ verba repetuntur & Odyss.υ. Et Achilles λωβᾶσθαι appellat iniuriam seu contumeliam quam passus erat ab Agamemnone.(de quo & λωβᾶσθαι dicit,vt paulo pòst docebo)Idem Od.σ, λώβη cum αἶσχος copulat, Σεῖο δ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλονται.Sic Odyss.τ, cōiūgit λώβην & αἶσχεα,quum proximè præcedente versu dixisset καταψεύσονται.Sed & aliquis ab Homero dicitur esse λώβη,Iliad. γ Ἠὔτω λώβην τ' ἔμμεναι ἠδ' ὀνόσασθαι ἄλλων, te esse probrum & dedecus.vt videlicet dicitur àliquis esse probrum suæ familiæ, aut suo generi. In Epigramm.dicuntur grammatici esse ποιητῶν λώβαι, quod exp.Poetarum pernicies. Eustathius certè vult accipi etiam simpliciter ὅτι βλάβης,docens alioqui significare & ὕβριν & ἐπὶ μετ' αἰκίας πίπτω,item αἶσχος,necnō χλεύην. Sed frequentius nomine ὕβρεως apud cæteros exponitur,& Latinè Iniuria. vt apud Apoll. λώβην ἀπὸ μητρὸς ἀμῦναι,Iniuriam à matre propulsare. Apud eundem λώβην τίνειν,sicut apud Homerum, pro Iniuriæ pœnas luere.Sophocles autem iunxit etiam verbo ὑβρίζειν dativum λώβαις,scribens,μή πως ὑβρίσῃ συγγαμῶν λώβαις.

Λώβη in soluta oratione etiam inuenitur, sed rariùs. Theodoritus Eccles.hist.lib.2,Arii hæresin vocat λώβην, quasi contumeliam in Christum. vt habent v.l. Vbi & pro Cruciatus ex Phalar. epist. Sic & Herodianus libro 8. ἡμῶν τε καὶ ἱερῶν ἀπαρχμοῖς καὶ πάσαις ἐπὶ τῷ σώματι λώβαις ἐμπαρεσκευωμένους.vbi Polit.vertit,Nec vlli parcentes corporis ludibrio.Conuenit autem hic locus cum ea significatione quæ inter alias datur huic nomini ab Eustathio, videlicet pro ἡ μετ' αἰκίας πτωχή. Sed & pro Pernicies seu Damnum,ex Platone De leg. affertur.id est βλάβη.quo etiam modo ab eodem grāmatico exponi dictum est. At accus. λώβην cum verbo λωβᾶσθαι vide in verbo Λωβάομαι.

Λώβη putat Eustathius dici quasi λαοβόη,vt videlicet deriuetur à nomine λαὸς & verbo βαίνω,& sit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις,seu ἡ ἐν κοινῷ ὕβρις,videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς τινα.Sed alibi vtens compositis Eustathius (quod minus probo)dicit,vno quidem loco,ἡ μέσον λαὸν ἐπιβαίνουσά τινι: in altero autem, ἐμβαίνεσθαι ait ἐμβαίνειν τὸ ὅπλα λαοῦ συμβαίνειν.Vult autem esse λώβη pro λαόβη per syncresin. Affert idem & aliud etymum,nimirum à nomine λώπος,vt sit ὕβρις ἡ ἐπαγομένη δι' ἀφαιρέσεως ἐσθῆτος ἐπὶ κόλασι λωπίου. Alibi autem simplicius,ὕβρις ἡ μετ' ἐκδύσεως ἐπαγομένη γυμνῶσίν τινι. Hæc autem etyma licet violenta videri possint,multo tamen sunt iis tolerabiliora (meo quidem iudicio)quæ Etymologistes ex Herodiano & Orione affert: ac præsertim posterius à λώπος. Miror tamen cur non potius ἀ λώπη quàm à λώπος deduxerit:à λώπη,inquam, vtpote viciniore.

Λωβητής, τῆτος,ὁ, Damnosus, Pernicios us. λωβήτειρα, βλαβερά.

Λωβάομαι,ῶμαι,Iniuriam infero, Contumeliam infero: vel Iniuria afficio,Contumelia afficio. Homerus Iliad. β,Ἦ γὰρ αὖ Ἀτρεΐδῃ νῶϊ ὕστατα λωβήσαιο, Nunc postremùm iniuriam mihi intulisses, seu contumeliam. Aut,Iniurios us seu contumelios us in me fuisses. Aut etiam, Petulātia erga me vsus fuisses. Vel, Petulanter erga me te gessisses.(Reperitur autē infrà illeversus sub persona Thersitis) Vsus est verbi λωβῶμαι in prosa etiā,& quidē frequentior(si bene memini)quàm nominis Λώβη. Lysias de triginta tyrannis,πάλιν οὗτοι αἴσχρως καὶ ὑβριστῶς ἐλωβήσαντο,Contumelia affecerunt, vel Sugillarunt, Malè acceperunt,vt Budæus vertit. Affert autem & pro Corrumpere, Deprauare, ex Plat.De rep.l.10, vbi de poetica imitatione loquens scribit,τὸ δὲ καὶ πῇ ὅτῳ καὶ ᾗ ἐκανὸν ἦ λωβᾶσθαι,οὐκ ἄνευ ὀλίγου,πάνδεινόν που. Apud Herodotum autem dicitur ἑωυτὸν λωβᾶται λώβῃσι αἰνήσιον de eo qui ita mutilat sibi faciem vt eā omnino dedecoret ac fœdet,seu deformet.

Λωβῶμαι,pass.Herodianus libro 1,σύροντές τε τὰ σώματα,καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐπιδεέσασης,πλέως λελωβημένους εἰς πᾶν ὁντινοῦν ἐρρίψαι φέροντες.vbi ex Budæo possumus reddere, Omni contumelia affectos. nam postquam dixit λωβᾶσθαι Herodiano esse Contumelia afficere, subiungit hunc locum. sed illa interpretatio per verbum actiuū mutanda est in interpretationem per passiuum. Sic idem libro 5,ἄνδρ' ὅτι πολὺ δὴ πάσης τῆς πόλεως συρέντα τε καὶ λωβηθέντα εἰς πᾶν ὁντινοῦν ἀπερρίφθη.Et vt ex Platone ha

buisti paulo antè λωβᾶσθαι, pro Corrũpere, Deprauare, sic & passiuè λελωβημένος pro Deprauatus, habes in hoc eiusdem loco, in Gorgia, μοχθηροῦντα τὴν ψυχὴν, καὶ λελωβημένον ὑφ' τοῦ μίσους τῶν δικαίων καὶ δικαίων. Apud eundem De leg. libro 10, λελωβῆσθαι pro Oblæsos esse & vitiatos. Gal. autem dixit, οἱ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἅπαντες λελωβῆσθαι, pro Palæstritæ partibus omnib⁹ sunt mutilati.

ITEM Λωβάω, ᾶς, activa voce pro Iniuriam infero, &c. si Hesych. credimus, qui λωβῆσαι exponit ὑβρίσαι & βλάψαι.

Λώβησις, εως, ἡ, Iniuriæ illatio, seu contumeliæ.

Λωβητής, οῦ, ὁ, ET Λωβητήρ, ῆρος, ὁ, ITEM Λωβήτωρ, ορος, ὁ, Iniuriæ illator, seu contumeliæ. Iniurio sus, seu Cõtumelio-sus. Apud Aristoph. autem λωβηταὶ πίχης exp. Depraua tores, Corruptores.

Λωβητὴρ autem apud Homerum non solùm Contumelio-sus, vel Cõuitator, sed alicubi & pro Flagitio-sus, Perditus. vt docet Bud. pag. 356. Sequendo autem Hesychium, λωβητὴρ est tam ὑβριστὴς, seu ὑβριστικὸς, itémque βλαβερὸς, quàm λοιδορίας ἄξιος & ἐπονείδιστος. (vnde redditur etiam Contumelia dignus, & Probro sus, à nõnullis verò & Petulans) qua in signif. passiuè sumitur, vt in illa activè.

Λωβήτωρ verò apud Suid. habetur, exponentem βλαβερὸν, & subiungentem ex aliquo poeta hæc (quæ mendo carere non videntur) Βοηθὸν ἀκάματον φυτὸν λωβήτορα κάκων. Affertur autem & λωβήτορα πῆρα ex Nicandro.

Λωβητὸς, οῦ, ὁ, Iniuria affectus, seu iniuriis, Contumelia affectus. Item Iniuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Sophocles, λωβητὸν αὐτὸν ὀνειδίσαι. Illa autem posterior significatio conuenit melius huic loco Homeri, Il. ω, v. 531, &c. δὶ κε τὴν λυγρὴν δύῃ, λωβητὸν ἔθηκε. vbi

Eustath. exponit ἐφύβριστον καὶ ἄτιμον. CONTR. Ἀλόητος, Nulla iniuria affectus, seu contumelia, aut Nulla affectus damno, Illæsus.

C. ΑΠΟ λωβάω, ᾶς, Contumelia vel iniuria afficio, Contumeliis afficior. Passiua vox Ἀπολωβάομαι, ώμην, qua vtitur Sophocles in Aiace, Μανίᾳ γὰρ ἡμᾶς ἢ θεῶν ὁ κλεινὸς Νύκτερος Αἴας ἀπελωβᾶτο. id est, ὑβρίζετο καὶ λωβητὸς γίγνετο, vt exponit schol. qui tamen vult posse etiam in activa signif. capi, pro ὑβρίζειν ἕτερους.

¶ Λωβάζω, idem quod λωβάομαι activa signif. sumptũ. Et Λωβάζομαι pass. pro λωβάομαι passiuo, Cõtumelia afficior, Probro afficior, seu dedecore. Pro Contumelios. improbari affert Budæus ex isto Democriti loco, scribentis ad Hippocratem, ἤκουσα γὰρ τοσαυτάκις σεαυτὸν λωβάζεσθαί σου τὰ πολλὰ τῶν ὀπισημάτων, ἢ δεῖ σε φθόνου ἢ δι' ἀχρηστίαν.

¶ Λωβάω, itidem pro λωβάομαι, sed in ea potius significatione qua sumitur pro Contumelia afficio. Quinetiam simplicius pro Illudo, Irrideo, Ludificor, vt Bud. exponit in isto Homeri versu, Od. ψ, circa principium, Τίπτέ μοι λωβᾶσθε πολυπλήθεα δυμὸν ἔχοντες; (Exponit etiã, Mẽdaciis decipio, Vanis verbis aliquem illudo. Sed hæ interpretationes huic loco forsasse peculiares fuerint) Respondet autem Euryclea, cui illa dicuntur à Penelope, Οὔτε σε λωβάω πίνυτον φίλον, ἀλλ' ἔτι μύθῳ Ἤλυθ' Ὀδυσεύς. Hesychius λωβᾶσθαι exp. κατατρώγειν, item φαύλιζειν. HINC Λοιβάσεις, Contumeliæ illatio, seu irrisio. λωβάσεις & κερτομίας Cam. reddit Contumelias & irrisiones, non addito nomine autoris.

AT VERO Λοιβὴ de quodam auriũ morbo, ET Λωβός, Qui laborat eo morbo, sunt qui à λοιβὸς deductũ putant: alii hanc primam esse nominis λοιβὴ significationem arbitrãtur, à qua cæteræ manarint. Vide Suidã post Λωβητῆρα, item in Λοβός.

Mσ

M

Mμ

ΜΑΖΟΣ, σος, ὁ, Mamma, Mamilla. (Sed pro Μαζὸς scribitur etiam Μαστὸς, necnon Μαδὸς, itē Μασδὸς, mutato Doricè ζ in σδ, vt paulo post docebo) Hom. Il. ω, Ἕκτορ μὴ θηπτὸς π, μωῖχά π θησατο μαζόν. Et Odyss. τ, — σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ δ' ἔθηκα μαζῷ. Ab eodem dicitur mulier infanti seu puellulo μαζὸν ἐπέχειν, id est, Præbere mammā, seu exhibere, aut Admouere mammam ori eius: Iliad. χ, v. 83, ἣ πεῖ πι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον. At v. 80, dicitur de eadem, (matre Hectoris videlicet) Κόλπον αἰτιόωσ' ἑπέρηφι ὄ μαζὸν αἴσσε vbi Eustathius αἴσσε exponit αἰπίνει βιαζουσα. Latinè autem quidam interpr. Exeruit mammam. Cæterùm μαζὸς dicitur ab eodem poeta & de mamma viri plerisque in locis. vt Il. λ, Τὸν μὲν ἄρ' μαζοῖο κὺ σῆος βέλος δουρί. Et Iliad. ε, Τὸν μὲν ἄρ' μαζοῖο βεννὸν χαλκήρει δουρί. Item Iliad. ν, & alibi, Νέυρωὶ μὲ μαζῷ πλασιν, πέξῳ ὄ σίδηρον. At Suidas quū ait μαζὸν proprie quidem de mamma virili dici, per catachrelin autem & de mamma muliebri, ad hos locos Homeri, aliósque eiusmodi, non item illos, respexisse videtur: aut potius horum quidem memor, illorū autem immemor fuisse. Nàm postquam scripsit μαζὸς αἰς κυρίως ὅτι ἀνδρὸς, subiūgit illum Homeri versum, (qui, vt dixi, aliquoties apud eum legitur) Νέυρωὶ μὲ μαζῷ πλασιν, πέξῳ δ' σίδηρον. At poni καταχρηστικῶς καὶ ὅτι γυναικὸς, non itidem vllo Homeri, sed nec alius cuiusquam loco probat.

Μαζὸς, quod est propriè Mamma, pro nutrice apud Callimachum: vt vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit: canens de Nereidibus, Nutricum tenus extantes è gurgite vasto. Apud Græcos verò eadem ratione nutrix nomen à mammæ nomine deductum habet: nutrix enim πτθὸς, mamma πτθὸς appellatur.

Μαζὸς à μαζᾶν deriuari tradit Eustathius, alibi autē à μάσσειν, quod est ἅπτεσθαι. Cæterùm quanuis μαστὸς ex hoc μαζὸς, (quod antiquius esse, ex eo cognoscimus, quòd apud Homerum in vsu sit, non item alterum) deinde μαδὸς ex μαστὸς, factum esse verisimile sit: imò verò ne controuersum quidem debere esse videatur: fecerunt tamen hi: quoque grammatici quod alibi sæpe eos fecisse, in superioribus ostendi. id est, strenuè nugati sunt, ac ineptiuerunt: nisi quis eorum nugas & ineptias, lusus appellare malit παιζομένους. quemadmodum enim differentiam hanc inter μαστὸν & μαδὸν constituerunt, vt μαστὸς de muliebri mamma, μαδὸς de virili diceretur: ita etiam differentia etyma illis dederūt: vt videlicet μαστὸς dicatur per τ, mamma muliebris, tāquam μαστὸς, quòd sit μαστὸς γάλακτος: at verò μαδὸς per θ, vocetur mamma virilis, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐσθίεσθαι. id est, quòd non edatur seu comedatur: quòd scilicet pueri lac è mamma sugentes, eam velut comedere videantur. Iā verò fuerunt & qui μαστοὺς appellatos crediderint ac tradiderint etiam, à verbo μαστύω significante Quæro, seu à verbali nomine μαστὶς significante quæsitionem, (si ita vocare liceat ipsam quærendi actionem) quòd infantes in mammis lac quærāt. At ego contrà μαστύω dictum esse arbitror à μαστὸς, vt μαστύειν propriè dicatur qui quærit aliquid, & inuestigat solicitè, infantis more quærentis lac in mamma.

A C. Μεσομάζιος, ου, ὁ, (q. d. Intermamillaris) Qui est medius inter mamillas, seu ambas mammas. vnde σῆθος μεσομάζιον apud Hom. Pectus intermamillare, id est Pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas, seu mamillas. (sicut & Aristoteles σῆθος esse dicit διχοῦς τῆς χειρὸς) Iliad. ε, versu 19, Ἀλλ' ἐλάσας σῆθος μεσομάζιον. Ad hūc autem locum respiciens aliósque huiusmodi, μεσομάζιος scripsi adiectiuū forma: quum alioqui in vulg. lex. μεσομάζιον dūtaxat habeatur tanquam substantiuum.

Μεσομάζιον substantiuè, apud Anacreontem in ea ode qua Bathyllum sibi depingi iubet, Μεσομάζιον ὄ πεῖς Διδύμας π χεῖρας Ἐμοῦ. vbi olim verti Pectus: reddens duos illos versiculos, hisce duobus Latinis, Habeat deinde pectus Manusque Mercuri ambas. Siquis tamen generaliorem illam esse interpretationem putet, ita reddat acsi scriptum esset σῆθος μεσομάζιον: quod modò interpretatus sum.

B C. Ὑπομάζιος, ου, ὁ, (q. d. Submamillaris) Qui adhuc est sub mamilla, seu mamma. (Quod mollius Gallicè sonat, Qui est encore sous la tette) Adhuc lactens, Infans adhuc lactens. Theophyl. ep. 61, ἄλλος μὲν γὰρ ὁ ὑπομάζιος, (sub. παῖς, id est filius) ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο· ἔστι δ' ὅτε ἀπὸ τῆς ὀπισθίου διαίσεως. Alibi autem, videlicet epist. 7, vocauit etiam ἵππον (id est equam) ὑπομάζιον, scribens de equarum natura, πλὴν ὑπομάζιαι ἵπποι ὅταν ἐν δεᾷ τῆς θρεψαμένης διαίσωνται. ‖ Hesychius habet Ὑπομάζιον, quod videtur substantiuum facere, quum exponit θηλάζον παιδίον. nisi fortè cum ὑπομάζιον subaudiri voluit illud παιδίον, aut tale quid.

C Ὑπομάζιον, Mamillare. vt quidem in vulgatis lexicis exponitur ex Martiale, qui ita vocat fasciam tegētem mamillas (quam possumus & παιδίῳ μαζῶν appellare, sicut Anacreon παιδίῳ μαστῶν vocauit, in ode cuius initium, Ἡ Ταρτάλου ποτ' ἦσε Λίθος Φρυγὶ ἐν ὄχθαις) Sed Hesychius nullam huius significationis nominis ὑπομάζιον mentionem facit: Suidæ autem verba, ex quibus expositio illa sumpta fuit (si quidem aliunde etiam non est) aliter potius intelligenda videntur. ait enim ille Ἐπίτηθον, idem esse quod ὑπομάζιον, & ὑπὸ πλὴν στῆθον. at ὀπίτηθον illa ipsa vulg. lex. non afferūt pro mamillari, sed pro lactente: iunctum videlicet cum substantiuo παῖδα. Afferunt autem ex Anthol. epigr. vnde multa poetica verba collegisse ipsum Suidam satis notum est. Quinetiam apud eundem grammaticum legūtur, Ὑπίτηθα, ὑπομάζια παιδία. ἢ Ὑπίτηθον ὁμοίως, τὸ ὑπομάζιον.

D Est hinc Ἀμαζὸν quoque, q. d. Carens mamma, sed Ἀμαζόνες dictæ sunt mulieres quædā Scythicæ, seu potius viragines, altera māma, dextra videlicet, carentes, vtpote quā sibi excinderēt, seu exurerēt, vt ad iaculandum habiliores essent. Alii ἀμαζόνας quasi μονομάζους dictas tradunt, vt α in hac voce μονάδα seu μόνωσιν significet. Seruius autē in Virg. duplex etymū affert, ita scribens in Æneidos librum 1, Sanè Amazones dictæ sunt quasi ἅμα ζώνας, quòd simul viuant sine viris, vel quòd vnam mammam exustam habeant. Hæc ille. Iam verò & tertium traditur etymū, vt nimirum ἀμαζόνες nominatæ sint ex α priuatiuo & μάζα, quòd vt plurimum μάζας non vescerentur, sed potius κρέα. Quibus etymologiis adduntur & aliæ. Ab Homero

vocantur αἱματόπαι, Il.γ, v.189, Ἥμαπ πᾶν ὅτε πλῆθον ἀμαζόνες αἱματόπαι. Lege Eustathium in Homerum, itémque in Dionysii librum De situ orbis: lege item Etymologistem. Meminerunt autem & historici, (si eos adire libeat) & quidem Strabo inter alios. ‖ Sed ἀμαζόνας vocari etiam pauperes, vtpote qui maza careant, testatur Etymologistes. Extat & aliud earum NOMEN, Ἀμαζονίδες, aliud inquam, quod ad typum attinet. Dionysius in lib. De situ orbis, p.101 editionis patris mei, — ὅσα γὰρ ὀπίσω Γετῶν μιῆς φιλόπτους ἀμαζονίδων ἐφίκοντο, Τῶν πρὸ Σαυρομάτων ἐν αἰθρηϊκῇ μίγησαν, Πλαξθένεϊ πάρος ἀνδρὶ Θερμώδοντος, &c. Sic autem & Virgilius Amazonidas vocauit Æneid. lib. 1, Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis Penthesilea furens. Vbi scribit Seruius Amazonidum derivationem esse pro principalitate. Quod perinde est acsi diceret esse derivatū nomē Amazonides pro primitiuo Amazones, seu παράγωγον, vt loquitur Eustathius, negans esse diminutiuum. Alibi autem non παρωνύμως factum esse ἀμαζονίδες scribit, sed κῦ ἀδιαφόρως. ITEM Ἀμαζόνιον, ex Amazonum nomine dictus quidam Atticæ locus, item alius Chalcidis, teste Plutar. in Theseo, quem lege. Habes & ἀμαζόνειον ἱερὸν apud Suid. ex Ister, necnon ἀμαζόνειον κίονας. Vide & Harpocr.

(AT Μάμαζον nō à μαζὸς, sed à μάζα derivatur: quare quærendum est in Μαζα. hoc autem Μάζα, post verbum Μάσσω, & alia quæ ab eo deducta sunt)

ITEM Μασδὸς Doricè (vt antea dixi) pro μαζός. vt apud Theocr. Idyll. 3, — ἦρα λαιψὰς Μασδὸν ἐφάλατο, θρυμαλῖ τί μιν ἔτριφε μάτηρ. Sed ET Μασδὸς est Doricū, vt tradit Eustathius.

AT VERO Μασὸς ET Μασδὸς in soluta oratione vsitata sunt, idem significantia quod μαζὸς, vti dixi. sed prius illud est vsitatius. Dioscorides, πρὸ μαλιστα δ' ὀπισθότονος ὁ ὀσφραντὸς φλεγμαίνοντας μασοὺς παρηγορεῖ. pro quibus Plinius, loquens itidem de ostracitis lapillis, Illiti cum melle, vlcera doloréque mammarum sanant Plutar. in lib. De puer. æducatione, dicit prouidentiam [diuinam] duos μασοὺς mulieribus tribuisse, vt si gemellos parerent, binos haberent alimenti fontes. Athen. libro 12, Κύπασσε τὸν μασὸν ἀμφότερον. Dicitur autem & de brutis. vt ab Aristotele de vitulo marino, μασοὺς δ' ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῆς τίτθης. Pro quibus habet Plin. Vitulus marinus educat mammis fœtum. At μασδὸς minus vsitatum est (vti dixi) ac certè in compositione potius inuenitur. De horum autem etymo atque scriptura lege Suidam, Ammonium, & Eust. si tibi tentus nō sis iis quæ paulo antè dixi.

Μασὸς metaphoricè Tumulus, Collis idem quod λόφος. Xenoph. 6ς, à tergo. B. Μασὸς in retibus quod additur πῖς ὀσθίοις. Xenoph. in Cyneg. πὰ μὲ ὀσθία ἐχέτω μασούς. Vide Pollucem. ‖ Μασὸς apud Paphios, Poculi genus quoddam, vt apud Athen. tradit Pamphilus ex Apollodoro Cyrenæo. Legitur tamen ibi, φησὶ Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν. sed Eustathius quoque (quē adi) legisse videtur π pro τ. qui etiam habet Μαδὸς per δ.

C. Ἐπιμασίδιος, ου, ὁ, Mammæ admotus, Lactens. Quidam ἀνώνυμος apud Suidam, (qui θηλάζων exponit) ὁ ὑπὸ τιτθὸν τῆς ὀπιμασίδιος ὢν, οὐ ἡ μήτηρ αἰτίχετο. Vtitur & Lucianus. Pro eodem dicitur ET Ἐπιμάσιος, si Polluci credimus, scribenti lib. 2, βρέφος ἔτι ὂν γάλακτι, & ὀπιμασίδιον, ac ὀπιμάσιον. quibus adiūgit, ἀρτι ἀπὸ θηλῆς, & ἀρτι ἀπὸ μασοῦ.

AT Ἐπίμαστος apud Homerum aliud sonare, atque ab alia origine esse vult Eustathius, aliique nonnulli: qua de re quid sentiam dicam non multo pòst, in deriuatis à Μασδάω.

A Μασδὸς autem composita sunt Βύμασδος ET Μεγαλόμασδος. Est verò Βύμασδος (sed scribitur ETIAM Βύματος per τ) Vua quædam, à crassitudine ita vocata, q.d. Grandimammis. Aut simpliciter, Vua in mammæ bouis similitudinem: vt scribit Seruius in hunc Virg. versum Georg. lib. 2, — & tumidis bumastbe racemis. Ita enim quædam exempl. quum aspirationem reliqua non habeant. AT Μεγαλόμασδος nomen est appellativum: dicitúrque fœmina μεγαλόμασδος, Quæ mag-

A gnas habet mammas, seu (voce vna) Mammosa. vt Plinius dixit de canibus, Præterea fœminas volunt esse mammosas, æqualibus papillis. Pro quibus legimus in Geoponicis, αἱ δὲ μεγαλομάσδες, παίπ ἀπ' αὐτῆς ἴσας ἰσομεγέθεις ἔχουσας.

M A Σ T E T Ω, Quæro, Perquiro, Vestigo, Indago.

B Propriè Quæro, pueri more quærentis mammam, vti dixi suprà. (planè enim existimo Μαστύω à Μαστὸς fieri, potius quàm Μαστὸς à Μαστύω licet afferatur & aliud etymon, vt docebo infrà in Μαστύω) Apollon. Argon. libro 1, — καὶ ἅμα πάντεσσι Μὴ πω μαστεύοντες ἀπαλλάξειν κεφαλάων. Dicitur etiam ἴχνια μαστεύειν. Sic autem est poeticum, vt in prosa quoque inueniatur, & quidem apud Xenophontem. vt πλεῖν ἔφιλω μαστεύειν. Idē vsus est cum infinitiuo, ὡς ἐν πάντα μαστεύει πλέον ἔχειν. Budæus quoque affert ex eodem, pag. 61, μαστεύων ζῆν, exponens, Cupiēs, Affectans. Extat & apud Euripidem cum infinitiuo, in Phœn. Τὸν ὀπιθότονα παῖδα μαστεύων μαθεῖν Εἰ μανίᾳ ἔπη.

Μαστευτὴς, Inquisitor, Inuestigator. Xenoph. ἔπη μαστευτὰ ἔρεσθαι. de iis loquens quæ obuia sunt.

C Μαστὴρ, idem. nam μαστῆρες exponit Hesychius ζητηταί, ἐρευνηταί.

Μαστὶς, ίος, ἡ, Vestigatio, Inquisitio. ζήτησις. pro qua signif. affert schol. Apoll. ex Callimacho.

C. Ἐπίμαστος, Qui cibum quærit, Qui quærit vnde viuat. Mendicus. Hom. Od. υ, — ὀπίμαστον ἀλήτην. vbi ὀπίμαστος Eustathio est ὁ ἐπαίτης, videlicet ὁ ζητῶν μαστεύων. Hesychius autem (quem vide) exponit etiam ὀχληρός. At ego, si μαστὸς vocem esse tempore etiam Homeri receptam concederetur, suspicarer ab ea deriuari ὀπίμαστος,

D vt hoc nomine vocaretur qui petax esset instar infantis qui mammis nutricis adhærere vult vtplurimum.

C. ΑΝΑ μαστεύω pro simplici μαστεύω. Vel, Diligenter quæro, seu vestigo, Perquiro, Peruestigo.

C. ΚΑΤΑ μαστεύω. idem. Syn. in quadam ad Pylæmenem epistola, ἐφ' ᾧ τ' ἂν ἐγὼ αἰτιάσωμαι τὸν ἀριστοβούτου φωνὴν παλαιὰ καὶ νέα καταμαστεύσας.

¶ Μαπύω, idem quod μαστεύω, Quæro, Vestigo. Hom. Iliad. ξ, Ἐγχὶς αἰεὶρ οὐ δηθὰ μαπύσομεν. vbi Eustathius scribit μαπύσομεν esse pro μαστεύσομεν, per ellepsin literæ σ. addens

E tamen, nisi quis dicat μαπύω esse prototypon, & ex eo factum esse μαστεύω per pleonasmum literæ σ, tanquam à μῶ μάσσω. Quod si ita est (inquit) vide quantum differat μαπύειν à ματεῦν, de quo alibi dictum fuit. Hæc ille. sed autor breuiorum scholiorum exponit etiam ματαιοπονοῦμεν: & quidem priorem locum huic expositioni tribuens, posteriorem alteri, videlicet ζητήσομεν. Esset autem deductum à Μάπτω hoc verbū, priorem illam sequendo. Sed Pindarus verbum μαπύειν pro μαστεύειν, id est Quærere, manifestè vsurpat. Adde

F & alia extant apud Hesychium ab eadem origine verba, (diuersi tamen typi) itémque nomen, hanc quæredi signif. habentia. NAM Μαπῆν exponit ζητῆν, id est Quærere, Inquirere. ET Μαπὴρ, Inquisitor, ὁ ζητητὴς, & ἐρευνητής. item ὀπίσκοπος. A QVO Μαπρεύειν, itidem pro ζητῆν, Quærere. Quinetiam per ι, VERB. Μαπίσαι exp. μαπῦσαι, & ζητῆσαι, Quærere.

MAI'NOMAI, Fut. μανοῦμαι, Furo, Insanio. Luc. in Abdicato, οὐχ ὃ ζητῶν ἀφρονεῖν καὶ παραφρονεῖν καὶ λυττᾶν καὶ μαίνεσθαι· ἀλλὰ ταῦτα πάντα τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον ἔχουσι τῷ νόσῳ ὀνόματα δέδωκε. Iliad. ο, Pallas ad Martem, Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ διέφθορας· ἢ νύ τι αὖτως Οὔατ' ἀκουάζῃ, νέος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Catull. lymphata mente furebat. Homer. Il. ζ, Ὡς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο πάλαισε Σεύς. Aliquanto pòst, — ὡς τίγρις ἐπεσσυμένη ἀφραίνει Μαινομένῳ εἰκυῖα. Plut. De solert. anim. ὅταν δὲ φανῇ καὶ βοῦς μαίνεσθαι καὶ ἀλέσθαι: sicut idem in Sympos. 2 dicit μαινόμενον ἐλέφαντα καταπαύει κρὸς ὀφθείς. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti, furibundo impetu aguntur, sicut & λυττᾶν. Odyss. λ, — ὀπιπεύσῃ δέ π μαίνεσθαι Ἄρηι. Il. ο, Μαίνεσθ' ἀλλ' οὐκ ἔστ' Ἄρηι ἐγχέσπαλος ὃς τόσσον πόρ Οὔρεσι μαίνηται, Bella furentia dicit Silius. Et Flammas furentes Virgilius, Iliad. ϑ, — μαίνεται οὐκ ἔστ' ἀνέχειν. Odyss. ε, Μαινόμενος κατ' ἄρουρα. Iliad. π, — χεῖρες ἄασπτοι Μαίνονθ', Et Xenoph. Pædiæ 1, μαινόμενον τῷ πλήθει. vt Cicero dicit, Audacia furens Catilinæ. Et Ouidius, Ira furentem

furentem mollire. Et Valer. Flacc. Enſe furens. Homer. verò dicit δίου μαίνεσθαι ὁ παλάμην. Aliquando remiſſius accipitur pro παραφρονεῖν. i. Deſipere, ſicut & Furere & Inſanire apud Latinos: & tam de dictis quàm factis vſurpatur. Æſch. contra Cteſiph. εἰ καὶ μανεὶς ὁ δῆμος ἢ πρὸς τοῦ δικαιοτάτου ὀπλίτου μιᾶς ὀβολοῦ ἐπὶ πολὺ τὴν ἀκρόπολιν ἐκώλυεν στεφανοῦν αὐτόν. (vbi tamen reddi poteſt Furore percitus) Dem. in Mid. ἐκεῖνό μὲν οὖν οὐδὲν ἔστιν πρὸς ὑμᾶς φλαῦρον ἐγώ. καὶ γὰρ αὖ μανοίμην. Iſocr. ad Phil. τὸ ὅτι τὰ βίαια μαινομένῳ. Ab eodem, μαίνεσθαι & παραφρονεῖν copulantur in or. De pace. Vites quoque & apes μαίνεσθαι dicuntur: illæ ob nimiam & quaſi inſanam feracitatem, hæ ob laborem & aſſiduitatem. Epigr. μέλισσα μαινομένη. Plin. lib. 16, cap. 27, Vites quidem & trifera ſunt, quas ob id inſanas vocant: quoniam in iis alia matureſcunt, alia turgeſcunt, alia florent. At paulo aliter Theophraſt. De cauſ. pl. lib. 1, c. 22, ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τὰ μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσιν, ἀλλὰ καὶ πίπτουσι καὶ αἴρονται καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ διώκεται τελεσιουργεῖ. Aliquando μαινόμενος accipi poteſt pro μανίαν ἐμποιῶν, Lymphans, In furorem & inſaniam agens: vt apud Plinium l. 21, c. 13, Aliud genus in eodē Ponto, gente Sannorum, mellis, quod ab inſania quam gignit, μαινόμενον vocant. Alioqui μαινόμενον dicitur potius Inſanū, Furibundum. vt μαινόμενα κηδεύματα apud Plat. De legib., Inſana connubia. Et Soph. Aiace, γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχος, inſanis mœrorib., ſeu τοῖς διὰ μανίαν συμβεβηκόσι, vt ſchol. exponit. In compoſitione autem poſtpoſitum ſignif. ὑφ' ὧν ὅλως ἢ ὅτι πάσχει ὅτι θυμός, vt in μυιαγρομανὴς, ἱεροπομανὴς, οἰνομανὴς, & ſimilib.. ΑΤ Μαίνω tranſitiuè acceptū pro In furorem ago, Lympho, nō reperiri ait Euſtath. ſed ab eo compoſitum ἐκμαίνω. Cæterùm μαίνομαι deriuari à μῶ. i. λύσσαν θεομοδμαι, tradit idē Euſt.

Μαινόλης, ου, ὁ, Furens, Lymphatus. Heſychio βάκχος, ἴυγξ. Bacchi epitheto. Euſeb. De præp. Euang. l. 2, c. 5. Ἀπὸ μαινόλιν οἶνον. Greg. in carm. lyr. dicit potius Vinū quod in furorē agit (vt Plin. μαινόμενον μέλι) ſeu Quo hauſto agūtur furore quodam entheo. Plut. in l. περὶ ἀοργησίας, p. 821 mox edit. θεοφορήμενος ὁ θεὸς ὥσπερ ἐκ μαινόλιν αὐτὸν λυσσᾷ καὶ χορείᾳ πέπεμψε τὸ ἄκρατον. ΕΤ Μαινόλιος βάκχος; eodem ſignif. ex Epigr.

Μαινάς, άδος, ἡ, Inſana, Furiola, Lymphata. Exemplum habes in Λυσσάς. Sic accipi poteſt apud Hom. Il. χ. de Andromache, Ὡς φάτο μαινομένῃ ἐναλίγκιος ἔπλετο μαινὰς ἴσκε. ſicut Il. ζ. de eadem, ἔνθ' ἵππους ἐπέρυξε μετὰ μαινομένοισιν ἐοικώς. Euſt. verò μαινὰς accipit pro Baccha. nam μαινάδες vtplurimum dicuntur αἱ Βάκχαι, αἱ Διονύσου ὀπαδοί. ubi tamen exp. nō tātùm ἐκ χαῶς ſed etiā μανικῶς. Plin. l. 36, c. 5, de Praxitelis operibus quæ Romæ ſunt, Itē & mænades, & quas thyadas vocant & caryatidas.

Ἀκρομανὴς, ἴος, ὁ ἡ, Summo furore correptus, Extrema inſania laborans. Herodot.

Ἀσελγομανέω, Inſana laſciuia prurio. Luc. ἀσελγομανῶν ὅτι τοῖς μειρακίοις.

Θηλυμανὴς, ἴος, ὁ, Inſano fœminarum amore captus.

Περμανὴς, ἴος, ὁ ἡ, Valde inſanus, Mirum in modum inſanus.

ΑΠΟμαίνομαι, Furere ſeu inſanire deſino, A furore deſiſto, ſeu ab inſania. vt ἀποπαύω, Ab ira deſiſto, Iraſcendi finem facio. ‖ Aliquando verò capitur pro ſimplici μαίνομαι, & ſignificat Furo, Inſanio. vel Vehementer inſanio, Vehementi furore ſum percitus. Luc. μὴ ἀποπαινεῖσά ποτε ἡ Ἴρις κινδύνῳ τοὺς περυσαίτας συλλαβόντας οὐ δίκαιόν ἐστιν. id eſt, Furore percita. ὀμαινεῖσα.

ΕΚμαίνομαι, Perfuro: vt Lucr. de vēto, -ita perfurit acri Cum fremitu. ſeu ſimpliciter Furo, Inſanio: idē quod μαίνομαι, niſi præpoſitio ſignif. augere videatur. Et ὀμαίνομαι ἔρωτί τινος, pro Inſano amore alicuius rei ducor. vt ὀμαινόμην ἔρωτί τοῦ υἱοῦ, filiū deperiſſe inſano amore.

ΑΤ Ἐκμαίνω, Furore percello, In furorem ago, Lymphe. Euſt. quum diciſſet μαίνω nō dici niſi in compoſitione, addit, οἷς γὰρ ὀχῶ ἀνῶ καὶ πρόσω ἀνῶ, ἐγκάμνω καὶ ἐκμαίνω ἐγώ, ὅτε καὶ ὀκμαίνω ἀνῶ τὸ μετρίως, πλέον δὲ μαίνω ἔχει. Itē, ἐκμένω γὰρ, actiuè: quum μάνομαι dicatur neutraliter.

Ἔκμανὴς, ἴος, ὁ ἡ, Furioſus. Exponitur ἐξαπατεώς: itē ὁ ἐκ-

A πεπλῆς.

C. Ἐκμαίνομαι, Furo in, Inſanio in. Act. Apoſt. 26, ἐκμανῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις. Supra modum furens aduerſus eos.

Ἔμμανὴς, Furens, Lymphatus: vel Furore plenus. Soph. El. τίνι παῦμα δ' ἐμμανὴς βοᾷ παραφρονῶ. ΥΝDΕ Ἐμμανῶς, Furibundè, Furēter. Et metaph. ἐμμανέστατα ἐρᾶσθαι, Inſano amore depereūtes. Heſ. ἐμμανῶς exp. ὀργίλως, ὀργίλως.

C. ΕΠΙμαίνομαι, Furo & inſanio ſuper aliquare. Metaph. autē ὑπεμάνθη τινὶ dicitur qui inſanit alicuius amore,

B Qui inſano alicuius amore tenetur, Qui aliquā ardet. B. p. 1082 ex Baſil. & Luc. Sic Plut. in Bruto, ἐγκεῖται τῇ Πορκίᾳ ὑπεμανεῖς αὐτῇ. Ariſtoph. Veſp. νῦν δ' ὅταν αὖ ταῦτα ξυνηδόμενον, νῦν δ' ὅταν τοῖς ὑπεμαίνῃ, νῦν δ' ἐξαῦ θλίβῃ, neq; vllos mores tam impotente vnquam amore deperii. Plaut. eo ſenſu dicit, Sic efflictim amare perinde vt hic te efflictim deperit.

Ὑπεμανὴς, Inſanus, Furioſus. Athen. l. 2, τὸ ὑπερφανῶ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς παροξύσεις Πολύζηλος ὑπεμανῆ καλεῖ. quod & Iii. ꝙ & 10 repetit.

c C. ΠΕΡΙμαίνομαι, Furo circū. Heſiod. Aſp. Μηδὲ ἑκὼν δηΐοιο κτύπον Ἄρεος αἰθοφόροιο, Ὃς τοῦ κυκλήσας περιμαίνεται ἠΰτε πυρὸν ἀγρὸς Φοίβου Ἀπόλλωνος, furit & fremit circa lucu Ap Linis. Exponitur etiam Perfuro: quod à Lat. vſurpatur pro Vehementer furo.

C. ΥΠΕΡμαίνομαι, Furo, ſupraquam dici poſſit, Aut, Vehementer furo, ſeu inſanio. Item, Inſano amore depereo, Inſano amore accēdor. Ariſtoph. Ran. οἱ δ' ἀμφεώμενοι Τῶν αἰπολογιῶν, ἢ λογιστῶν ἢ τραφῶν, ἢ τῶν μαντῶν, καὶ νόμων ὑπερμαίνεται. vbi ſchol. exp. λίαν ἐμαίνοντο.

D Μανία, ας, ἡ, Furor, Inſania: ſpecies τῆς παραφροσύνης, vt ſcribit Gal. l. 2 De cauſ. ſympt. Eſt autē παραφροσύνη σφοδρὸς ἄνευ πυρετοῦ. hoc eſt, Mentis abalienatio vehemens citra febrem. Hippocr. ἔκστασιν etiā aliquando appellat. Habet autem magnitudinē & vehementiā, vt ferarū modo in eos inſiliant qui imprudētius ipſis occurrerint, & vinciri propterea debeant. Hoc ſolo à phrenitide differt q̄ febre careat, vt inter alia docet Gorr. qui poſt cauſas huius morbi explicatas, addit, eſſe qui ſcribant eū oriri à bene etiā tēperato ſanguine, ſoláq; copia (vt in temulē

E tis) moleſto: eiq; hæc ſymptomata tribuere, riſum, vultū hilarē, & perpetuū cātū. Verùm generalius hos videri vti nomine τῆς μανίας, & omnino αἴτιον τῆς παραφροσύνης vſurpare: præter morō Hippocr. & Galeni, qui μανῶσθαι & ὑπομανῶσθαι nōniſi in vehementi delirio ab acri & calido humore excitato, vſurpāt. Hippocratē tamē vno tātùm loco τὴν μανίαν nō propriè pro eo delirii genere accipere, ſed pro ea mētis abalienatione quæ propriè μελαγχολία appellatur: videlicet Aphor. 21, l. 6, quo ſcribit, τῶν οἱ μανόμενοι χειρῶν ἢ αἱμορρόϊδων ὅταν ἡμιωθῶσιν, ἡ μανίης λύσιν γίνεται. Hic. n. apertè τὴν μελαγχολίαν propriè dictā intelligere, ſicut in Cōm. Gal. explicauit. Plut. Pr. Rom. πολλὰ μανίας ἔχων ἐγκρυπτὰ καὶ παραπαίοντα, ἔξεστι. Luc. de quodā ſaltatore, qui Aiacē furētē agebat, εἰς τοσοῦτον ἐκφέρεσθαι, ὥστε καὶ ἐμὲ κρίνειν μανίαν, δηλαδὴ μαίνεσθαι αὐτὸς εἶναι τῶν ἐθελόντων. Plerūq; nō tā pro morbo illo accipitur quē medici μανίαν appellāt, quàm pro dictis aut factis vecordibus & inſanis, qualia in eo morbo cernuntur: ſicut Furor quoque & inſania apud Lat. Iſocr. Pan. εἰς τοῦτ' ἦλθον ὑπ' ἀνοίας καὶ μανίας. Plut. βραχύτητα καὶ μανίαν Κλείτου. Herodian. l. 1, ἐς τοσοῦτόν τε μανίας καὶ παροινίας ἐκεῖ χώρησαν. Act. Ap. c. 26, πολλά σου γράμματα εἰς μανίαν περιτίθησι, multæ te literæ à ſana mēte ad inſaniā redigūt. Ariſtoph. plur. num. dixit, Τὸ γὰρ παράδειγμα τῆς μανίας αἰνίττεται, pro μανίας. Similiter apud Suidam, μανίαι δ' εἰσὶ πᾶσαι ὁμοῦ. vbi poetis quoque & χρησμολόγοις μανία tribuitur. A Plat. quoque in Phædro, pag. 274 & 275, plures μανίας recenſentur ſpecies. Cicero Tuſculanarum quæſt. libro 3, Græci autem μανίαν vnde appellent, non facilè dixerim. eam tamen ipſam diſtinguimus nos melius quàm illi. hanc enim inſaniā quæ nūcta ſtultitiæ, patet latius, à furore diſiungimus. Græci volūe illi quidē, ſed parū valente verbo, quem nos furorem, μελαγχολίαν illi vocant: quaſi verò atra bili ſolùm mens, ac non ſæpe vel iracundia grauiore, vel timore vel dolore moueatur. Deriuatur verò ab aoriſto 2 ἐμάνην. ‖ Μανία

est etiam nomen propriū mulieris apud Xen. & Athen. A

C Μαιόκομος, ε, ὁ, Cuius pubes seu pecten insanit. ἡ φηγὸς μίξεις μαμμιῶσα, vt Eust. exponit, dicens κόμον ibi esse id quod Lycophron appellat ἔριφον. (nisi potius scribendum ὄρνιθα) Apud Aristoph. de muliere libidinosa. quo significatu & αὐτομαιής.

Μανίας, άδος, ἡ, Furiosa, Insana. Soph. Aiace, μανιάδες νόσοι, furiales morbi, μανίαι. ita enim v. l.

Μανικός, ή, ὸν, Insan⁹, aut Ad insaniā pron⁹. Pl. Charm. Χαιρεφῶν δ' ἄπ' καὶ μανικὸς ὢν, αἰκαπενθήσας ἐκ μάσων, ἵν' ὡς με. Luc. De hist. scribenda, ὀλέθριος καὶ μανικὸς αὔθρωπος. Aristot. Rhet. 1, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικόν. Isocr. ad Demonicū, μήτε γέλωτα ὑποπτον σίγα, μήτε λύγην ἐν θράσει ἀποδέχου. τὸ μὲν γὰρ, αἰσχρὸν τὸ δ' μανικόν. Item μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια apud Plut. De fort. Alexandri, Insana & barbara tormenta, vel, Vesana, & quæ ab hominibus ira furentibus adhibentur. Aliquando non tam pro Insano, seu Furioso capitur, quàm pro Insaniam & furorem gignens. vt μανικὸν τρίχωμα. Et μανικὸν τρύχος apud Dioscor. lib. 4, cap. 174, tertia τοῦ τρύχου species. Vnde Plinius lib. 21, cap. 31, Tertio folia sunt ocimi, minimè diligenter demonstranda, remedia non venena tractanti: quippe insaniam facit paruo quoque succo. Quanquam & Græci autores in locum vertere. drachmæ enim pondere lusum pudoris gigni dixerunt: species vanas imagines que conspicuas obuersari demonstrantes: duplicatum hunc modum legitimam insaniam facere. Paulo pòst μανικὸν & ipse vocari scribit. Furiosum nonnulli interpretatur. ‖ Μανικὸς exponitur etiam Diuinus ac numine inflatus, in hoc loco Aristidis, orat. in Iouem, δόντα μανικὸν ἡμῖν τὸν λόγον, fanaticum & diuino furore pronuntiatum. ‖ Μανικὰ Phrygio prouerbio dicebantur ingentia egregiáque facta, ducta voce à Mane quodam prisco apud ipsos rege, quem ferunt virum fuisse præpotentem, & admirabili virtute præditum. Erasm. ex Plutarcho, de Iside & Osiride: addens, Latinos quoque Insanum vocare quod est præter vulgarem modū: vt, — insano lubet indulgere labori. VNDE Μανικῶς, Furiosè, Furenter. Plato lib. 1 De legibus. Sic Plut. μανικῶς σκαπτεῖν. cui opponit γεώμετρα σκαπτεῖν. At Isocr. ad Philippum, ὅπου νομίσας μοναρχίας ἀλόγως καὶ μανικῶς, insano amore monarchiam affectans. Plut. Alex. dicit etiam πυρίπνοντα μανικῶς, διψῆν τὰ στόμα.

Μανιώδης, ους, ὁ & ἡ, Furiosus, Insanus, Furore percitus. Nōnus, Εἴβοιοι μανιώδεις ἄτρομοι ὄμμα quod Gregorius dicit μανίαις οἰστρηλατούμενοι. Et μανιώδεις ὀργάς, apud Athenæum lib. 4. ‖ Item, Insaniam faciens, Insaniam gignens. Dioscor. libro 4. cap. 69, de hyoscyamo, ἀμφότερα δὲ οὗτοι μανιώδεις ὑπάρχουσι καὶ καρωτικοί. Vnde Plinius lib. 25, c. 4, Omnia insaniam gignētia, capitisque vertigines. Et paulo pòst, Mentem caputque infestans. ‖ Item Vesanus, Stultus. Thucyd. l. 4, καὶ ἅμα μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη.

MAΝΗΣ, ητος, ὁ, Seruus, Famulus: δοῦλος, vt Eustathius exponit, addens quosdam grammaticos veteres deriuare à μαίνομαι. διὰ τὸ μὴ φρενήρεις εἶναι· ὡς ὅτι τὸ πολὺ πρὸς δούλους, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν οἴκου κατακορῶς χαιρόντων. Aristophanis scholiastes scribit μαῖας & μασᾶς vocatos fuisse non tam δούλους quàm etiam οἰκέτας: vt apud Aristophanem De canibus, κρέπτουσι μεγάλους ἀγίους τ' ὀνόμαζον, Νῦν δ' ἀνδράποδ', ἀλλοδαπούς, μασᾶς ὧν τὸν ἥδιστον πεπᾶν μαγειρικούς, Βάλλουσ' ὑμᾶς. Idem scholiastes apud eundem in Ranis, — Μεγαίνητος δ' ὁ μαίνης, dictū scribit, quòd ille Megænetus esset αἰσχρὸς ἀνήρ, & οἰκέτης: quosdam tamen hìc intelligere etiam δούλου ὄνομα. ‖ Μαίνης est etiam poculi quædam species apud Athenæum lib. 11, citantē ex Nicone, Μαίνην δ' οἶνος κεραμεικὸς ἄδροὸν Χωροῦντα κοτύλας πέντε. ‖ Μαίνης dicitur etiam τὸ ὅτι τῶν καπάδων ἐφιστὰς, ἀφ' ὧν τὰς λάπαρας ἐν παιδιᾷ ἔπαιον. vt idem ibidem exponit, addens, à Sophrone vocari χαλκεῖον κάδον. Antiphanes ibidem, & libro 15, de cottabi ludo, Αὐτὸς ὅτι τὸν μαίνην ποιῶν, καὶ φόβος ἔσται πάνυ πολὺς ὡς ἦν τῶν κοπάδων. cui subiicit alter, ὡς τί καὶ μαίνης τις ὧδ' ἐφέστηκε; vbi ostendit quamobrem μαίνης vocetur hoc χαλκοῦν ὑπόστημα, vt Eustathius & alii grammatici appellant.

‖ Ex schol. Aristophanis μαίνης exponitur etiam ὑπόστημα λυχνίου. ‖ Μαίνης est etiam barbarum cuiusdam tesserarii iactus nomen apud Eubulum in Aleatoribus, vt testatur Hesychius. ‖ Μαίνης est etiam nomen cuiusdam fluuii qui & βοάγριος. Eust. ex Strab. ‖ Μαίνης nomen proprium cuiusdam Phrygum regis. in μανικός. ‖ Μαίνης, ητος, hæretici cuiusdam nomen, Suid.

MAΙΝΗ, ης, ἡ, ΒΤ Μαινίς, ίδος, ἡ, Mæna: piscis qui Hecatæ siue Dianæ sacrificari solebat, quæ μανίας causa esse creditur, vt Eustathius scribit, qui propterea à μαίνομαι deriuare videtur. Μαίνη citatur ex Epigr. quod Latini quoque retinent. Plin. lib. 9, c. 16, Mutant colorem cādidæ hyeme mænæ, & fiunt æstate nigriores. Muria quoq; cōdi solebat hic piscis, & in salsamentis haberi, vt ex Persio videre est, qui Sat. 3 ait, Mænáque quòd prima nondū defecerit orca. Antiphan. apud Athenæum lib. 7, Ἑκάτης βρώματα Ἄττικα μαινίδας καὶ βριγλίδας. vbi & ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς vocat. VNDE Λευκομαινίς, Mæna candida. Poliochus apud Athen. l. 7, Τοὺς βοᾶτας, αἰ ποθ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας Καλεῖν. ΒΤ Μαινίδιον, Mænula. Gaza haleculam interpr. apud Aristot. & μαίνη eidem est Halec.

C MAΚΑΡ, αρος, ὁ & ἡ & τὸ, Beatus. Il. γ, Ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον, ὁ beate Atrida. Vbi etiam accipi potest pro fortunato & florēte. vt Cic. dicit, Sint florentes, sint beati. Odyss. α, Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος πὺ τοῦ γε μίμνειν ἰὸς Ἀτρος, ὃν κτάμεν εἶσ ὅτι ἦρας ἔντμος. id est ἀδαίμονος, inquit Eustathius. Item de locuplete homine, seu opulento & beato: quæ duo Cicero conīūgit. Horatius eo sensu dicit Diuitiis beatus: & Ouid. iuueni placuisse beato. Sic Propertius etiam vtitur. Iliad. λ, — ὥς τ' ἀμπτῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος καὶ ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. Sed & ex Hes. Erg. Ἀήρ πυροφόρος πίπτει μακάρων ὅτι ἔργοις, adfertur pro πλουσίων, diuitum. Item μάκαιρα σὺ τύχη, Aristoph. apud Suid. Dii quoque dicūtur μάκαρες, quia omnium beatissimam vitam degunt. Il. ν, Οὐδὲ σίγ' Μενέλαε θεοὶ μάκαρες τελέουσι Ἀθήνας. Il. α, Πρός τ' ἄλλων μακάρων θεός τε θνητῶν αὐθρώπων. Il. ξ & Odyss ι, μακάρεσσι θεοῖσιν. Et Hesiod. Erg. αὐτίκα παῖς Οὐκ ἐθέλῃσιν μακάρεσσι θεοῖς. Aliquando verò μάκαρες absolutè dicuntur ipsi dii. vt apud eundem Hesiodum paulo ante locum citatum, — ἔρδειν μακάρεσσι θεοῖς ὅτι θωμὸς. Et Callim. μακάρεσσιν ὀλίζοσι, diis minoribus, seu Diis minorum gentium, vt Latini vocant. Μάκαρες dicūtur etiam qui post mortē beati habētur. nā & ethnici hominibus virtute præditis certum in cælo locum tribui crediderunt, vbi beati æuo sempiterno fruerētur; alii autem certas insulas in terris & campos Elysios. Hesiodus Erg. Τοὶ μὲν ὑπὸ χθονὶ εὐρυοδείῃ μάκαρες θνητοὶ καλέονται Δεύτεροι, de secundo mortalium in terris beatorum genere post aureum, in quo Τίπτετ' ἐν ἡμαθόεντι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. Aliquanto pòst, Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην Ὄλβιοι, de quarto hominum genere, quod erat heroum. Demosthenes Epitaph. τῶν αὐτῶν τάξιν ἔχοντες τοῖς παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς αὐδράσιν ἐν μακάρων νήσοις. Apud Plinium quoque lib. 4, capite 22, E regione Arrotrebarum promontorii sunt deorum sex insulæ, quas aliqui fortunatas appellauere. Eustathius ex Strabone refert τὰς τῶν μακάρων νήσους (siue τὸ ἠλύσιον πεδίον) esse sitas ἐν πολλῷ πόντῳ τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας τῆς αἰπεινοτάτων Γαδείρων: esse autem ὕπτιον τὸν τόπον καὶ ὑπαίθριον διὰ τὸν ζέφυρον. Huc pertinet quod apud Aristophanem in Ranis Herculi quærenti ποῖ γῆς ὁ πλόος; Bacchus respondet, εἰς μακάρων λιμένα. quanuis nonnulli sint qui per μάκαρας ibi accipiant aulicos opulentos & beatos, inter quos in regia Archelai consenuit. Hesychio μακάρων νῆσος est etiam ἡ ἀκρόπολις τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν. Eustathius μάκαρας dictum scribit διὰ τὸ μὴ ὑποκεῖσθαι κηρί. Aristoteles verò Ethic. 7, capite 11, quosdam τὸν μακάριον οἰκομανεῖν ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

C. Τεισμάκαρες, vel Τεὶς μάκαρες, Ter beati. vel πολυμάκαρες, vt Eust. exp. Od. ι, Τεὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ πεντάκις εἰ τὸν ἔλοντο Τροίην ἐν εὐρείῃ, de Vlysse: quod Virg. Æn. 1, de Ænea, O terque, quaterque beati Quos ante ora patrū Troiæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. quo sensu & τετρακάδιος paulo antè, & τετράδαιμων & τετράωρος. Et Horat. Felices ter & amplius.

Παμμάκαρ, Omni ex parte beatus.

Μακάειος, α, ὁ, Beatus. idem quod μάκαρ, ex eóque factum, sicut κραδάειος à κραδάω, vt tradit Eustath. Sed hoc prosæ est vsitatius. Epicur. τὸ μακάειον καὶ ἄφθαρτον. quæ Cicero ita vertit, Quod beatum & immortale est. Idem, τῷ μακαείᾳ ἄρτις ἅμα πλουτοῦντες ἠμόργον τὸ βίου, quæ itidem Cicero, Quum ageremus vitæ beatum & eundem supremum diem. Aristot. Ethic. 1, cap. 7, οὐδὲ μακάειον ἓξ ἡδοναίματα ποιῇ μία ἡμέρα, beatum ac felicem: quæ duo itidem à Plinio copulantur. Sic Plato Polit. 1, ὅλα δὴ ζῶν, μακάειός τε καὶ δαίμων. Plut. ἄγαπᾷ καὶ πίπτειν ὡς μακαείς. Idem, μακάειος ὁ ἀγορᾶ νομίζεται. cui opponit τετράθλιον. Xen. τί γὰρ τούτου μακαειότερον, ἢ τῇ γῇ μιχθῆναι; quid enim præstabilius ac beatius quàm cũ humo misceri? Luc. πολὺ σοῦ βελτίων καὶ μακαειώτερος. Et μακάειον δόγμα, apud Plut. sicut apud Latinos poetas Opes beatæ, & Cõmoda beata. Aliquando cum genitiuo construitur. Aristoph. Vespis, ὦ μακάειτης δικαιοσύνης. Aliquãto antè, ἰὼ χαλῶναι μακάειαι τῶν δέρματος, beatæ ob coriũ istud. Idem, ὦ μακάειε τῆς τύχης. Horatius dicit, Diuitiis beatus. Stat. Laudum omnium cumulo beatus. Rursum Horat. — virtute beatus. ‖Μακάειος, Defunctus, Qui sepelitur. Plato lib. 12 De leg. pag 353. B. Sic & μακαείτης. ΑΤ Μακάεια, Locus apud inferos in quo ii qui post hãc vitam beati habentur, degunt, Locus vitæ beatæ. Lucianus Hermotimo, πάσχει δ' αὐτὸ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν μακαείων ἑαυτοῖς αἰσθάνεσθαι. Aristoph. Equitib. Ἅπαγ' ἐς μακάειαν ὀπτόδειν. seu ἔρρ' ἐς μακάειαν, aut βαδίζ' ἐς μακάειαν. (nã & his modis scribitur) vbi per ἀφανισμὸν iubet eũ abire in malam rem. Sed sunt qui tradant eum alludere ad Macariam Herculis filiam quæ pro Atheniensiũ salute se iugulauit: cuius meminit Pausan. Atticis p. 24. Vide & Erasm. in Chil. vbi interpr. In beatam. ‖Est etiam fontis nomen apud Marathonem, vt tradit Paus. loco citato. ‖Hesychio μακάεια est etiã βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων.

Μακαείως, Beatè, Feliciter. Aristoph.

C. Τεισμακάειος, vt τεισμάκαρ. Aristoph. Acharn. ὦ τεισμακάειε Εὐριπίδη. Et cum genit. vt & μακάειος, apud eundẽ in Nub. Ὦ τεισμακάειος τῶν διατριβῶν.

Μακαειότης, ητος, ἡ, Beatitas, Beatitudo. Epicur. εἰς δὲ τὸν ὅλον βίον μακαειότητα, id est, Ad bene beatéque viuendum, vt Cic. interpr. p. 54 mei Lex. Cic.

Μακαεῖς, Beata, Locus apud inferos. v. l.

Μακαείτης, ου, ὁ, Beatus. idẽ quod μακάειος. Aristoph. Pluto, ὡς μακαείτην, ὦ δαίμων, τὸν βίον αὐτοῦ καταλιπεῖν. id est μακάειον. ‖Μακαείτης, bene ominãdi gratia, vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Iulianus Hermogeni, ἐκεῖνον μὲν δή, ἐπειδὴ μακαείτης ἐγένετο, κεῖσθω γῆ, καθάπερ λόγος, Verùm illi, quandoquidem iam fato functus est, bene precemur. Vnde illud Persii, — nunc non cinis ille poetæ Felix nunc leuior cippus non imprimit ossa? Et Iuuen. in 7, Dii maiorum vmbris tenuẽ & sine pondere terram. Plut. Consol. ad Apolloniũ, καλὰς ἐλπίδας ἔχειν σε δεῖ περὶ τῆς μακαείτου φίλου σου, ὅτι πάντες συγκατεύθυνθεῖς σωίζεται. Simile est quod lingua vernacula dicunt ad superos emigrasse quos defunctos esse significare volunt. Hæc Bud. p. 174, citans ibidem quendam etiã Synesii locũ, à quo frequẽter hoc vocabulum vsurpatur: vt ep. 36, ἐκαγδικάτῃ μηνὸς ἀνὴρ ὁ μακαείτης Καστρίκιος, ἀπὸ τοῦτο ἐγένετο, q. feliciter mortuus est Castritius, eo die hoc ipso factus est, videlicet μακαείτης, hoc est, defunctus est. Apud Athen. lib. 3. μακαείους οὖν αὐτοὺς, μᾶλλον δὲ μακαείτας φημὶ, πιαίνας δίκης τοὺς διδασκάλων πονηρίων, beatos, vel potius beato defunctos fato. ΕΤ Μακαείτης ψυχὴ aut fœmina aliqua, Quæ defuncta est, seu Quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Syn. ep. 44, τοῦτο πίστωσιν εἰκὸς ἔχει τὴν μακαείτιδος Αἰμιλίου ψυχῆς συγγνωμονίσεσθαι τυχεῖν.

C. Τεισμακαείτης, ου, ὁ, Ter beatus, vt τρισμακάειος. Antiph. apud Athen. Τοιοῦτος οἷος μηδὲν εἰς τὴν εἰκαίαν Μηλίων ὁ Πυθαγόρας ὀκεῖος ἦθος Ὁ τεισμακαείτης εἰσφέρων.

Μακαείζω, Beatum prædico. vel ἄγαμαι ἢ πίπτω ὡς μακάειον, vt Plut. paulo ãtè loquitur. Quo signif. dicitur etiã ἐυδαιμονίζω & ζηλῶ. Terent. dicit, Fortunatam iudico. Itẽ, Opima bona dicere, ac laudare fortunas meas. Od. ε, & ρ,

Τῶ κε τάχα γοῖος φιλότητά τε πολλά τε δῶκεν. Ἐξ ἐμεῦ ὡς αὖτις σε σαώσειε πάσης μακαείζοι. Isocr. ad Demonic. ἐγὼ μόνον ἐκτὸς τῶν ἀγαθῶν ἔσεσθαι ζηλωτὸς, ἀλλὰ καὶ σὺ σαυτὸν μακαριεῖς. Idem in Panath. πρέπει αὐτὸν ἐπαινεῖν, ζηλοῦν, μακαείζειν. X. Prædix. 5, μακαείζειν δὲ μᾶλλον αὐτοὺς χρὴ καὶ ἐνθάδε. Plut. ὑπερεκπεπληγμένους καὶ μακαείζοντας. Item Aristoph. Vesp. ὡς σὲ μακαείζω, παῖδας ἐφιέντα σὸν χαροπεκτοπάπῃ. Dicitur etiã μακαείζω σου τὸν ἀριστῆ, vel μακαείζω σε τὸν ἀριστῆς, quo modo & ζηλόω vsurpatur. Thucyd. libro 5, pag. 195, μακαείσαντες ὑμᾶς τὰ πρόκαιρον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφθορον. Isocrates Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαείζω τὸν δαιμονίαν. Aristophanes, μακαείζω χελώνας τὸ δέρματος. Et μακαείζομαι, Beatus prædicor, Fortunatus iudicor. Xen. Prad. 8, πῶς οὐκ αὖ ἐγὼ δικαίως μακαειζόμενος τὸν ἀεὶ χρόνον, μνήμης τυγχάνοιμι;

Μακαεισμὸς, οῦ, ὁ, Beatitatis felicitatisque prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plutarchus in lib. qui περὶ ἀδυμίας inscribitur, Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὴς, ὀλβιόδαιμον· ἔξεσθον ἐσσὶ ὁ μακαεισμὸς, ὁπόσων καὶ ἵππων καὶ στρατιᾶς περικεχυμένης. Paulus ad Galat. 4, πῖς οὖν ἦν ὑμῖν ὁ μακαεισμὸς ὑμῶν; quæ igitur erat beatitatis vestræ prædicatio? Apud Aristotelem l. 1 Rhet. μακαεισμὸς & ἐυδαιμονισμὸς, laudationis præcipuè species sunt, quũ videlicet aliquem beatũ & fortunatum prædicamus. vbi περὶ ἐπαίνου καὶ ἐγκωμίου agit.

Μακαειστὴς, οῦ, ὁ. Qui beatus habetur & prædicatur, Quem beatum omnes iudicant. Herodot. μακαειστὸς πρὸς πάντων. Xenoph. Apomn. 1, τὸν μακαειστὸν τῶν ἐυδαιμονίαν κεκτῆσθαι. Aristoph. Vespis, τί γὰρ ἐυδαιμόν' γ' ἢ καὶ μακαειστὸν μᾶλλον τοῦδ' ἔστ' ἂν δικαστοῦ; fortunatum aut beatũ magis. Athen. l. 12, ἐπαυδάζοντ' ἂν ἀλλήλοις ἐυδαίμονες εἶναι καὶ μακαειστοί. Et τὸ μακαειστὸν, Beatitas, Beatitudo.

C. Ἀξιομακάειστος, ου, ὁ ἢ ἡ, Dignus quem beatũ omnes prædicent. vnde ἀξιομακαειστότατος in Apologia Socratis, Dignus quem summè beatum omnes iudicent, vel Summè beatus.

C. ΕΚμακαείζω, Prorsus beatum prædico.

Μάκαρς, αρος, ὁ ἢ ἡ, Beatus. idem quod μακάειος, ex eóque per syncopen factũ, vt ἐξ ex ἐγίος, inquit Eust. deriuans ΙΝΔΕ Μακάρτατος, Beatissimus, Sũmè beatus, μακαειώτατος. nisi fortè per syncopẽ factum sit ex μακαειώτατος, vt idem addit. ‖Μακάρτατος est etiã nomẽ proprium. ΕΤ Μακάρτερος, Beatior, apud Nonn. Ex Epigr. verò affertur ΕΤΙΑΜ Μακαρτὸς, itidẽ pro Beatus & opulẽtus.

Μάκαιρα, Beata, Fortunata. Aristophãnes, ἢ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πλοῦτον ἔχεις οἶον. ΙΤΕΜ Μάκαρος, Beatus, ex Etymologiste.

ΜΑ΄ΛΑ, Valde, Multum, Admodũ, Vehementer. Hom. Il. ρ, — μάλα γὰρ χρωτὸν ἕλεν ἀφοῦ. Idẽ Od. χ, Πάτροκλον δ' ἑτάρους μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι θοῇσι, κῆρ μάλα δῖον, nõ valde diu. Sic μάλα πυκνὰ apud eũdẽ, & μάλα πολλὰ, itidem que μάλα μεγάλα, & χλεῖ μάλα μεγάλη. necnõ cũ aduerbio μεγάλως. (At cũ πάνυ & cũ μοῦνοι vacat potiùs) Alicubi autẽ exponitur Valde, seu Vehementer, vbi malim addere aliud aduerbiũ huic Valde. vt φεῦγε μάλ', εἴ τις &c. Il. ζ, Fuge valde properè. (id est, Fuge quamcitissimè, Fuge quãprimum, vel primo quoque tẽpore) Sic l. 3, de leone vorãte ceruũ aut capreã, μάλα τέ τε καπέσθη. Valde auidè vorat. i. Auidissimè vorat. Quã interpr. formã & in aliis quibusdã locis obseruandam censeo. (‖Apud eũdẽ poetã μάλ' αἶσα Eust. exp. πέρα τοῦ μέτρου. i. Præter modũ. Immodicé) ‖Alicubi autẽ et additur πάνυ, idq; ὁπόταν ἐυδαιμόνως, vbi vacat alterũ. ‖In prosa quoque frequẽs est huius aduerbii vsus. X. Præd. 2, μάλα τοῦτο γ' ἀπέπτους ἐστὶ πίνειν. Et μάλα κακὸν apud eũdẽ. Itẽ μάλα μικρὸν χρῆσθαι. Itẽ μάλα πολλὰ ὠλάφας τοῖς ἄρχουσι. Interdũ etiã iũgitur alii aduerbio, vt μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σφόδρα (vt apud Demosth. καπίδη μάλα σφόδρα) aut χαλεπῶς, aut denique alio quopiã. Sic μάλα μόλις, Plut. in Ages. 198. 199, Valde aegrè. Idẽ verò dixit μάλα μόλις ἢ χαλεπῶς, in l. De Socr. dæmonio. Sed plerunque ei additur aduerbium ὑπερφυῶς. vt quum dicitur μάλα σφόδρα, seu σφόδρα μάλα. id est, Valde vehementer. pro Valde, simpliciter, aut Vehementer. Dicitur autẽ & θᾶττον μάλα, pro Apprimè, seu Oppido quàm, B. ‖Verbo etiam iunctũ reperitur hoc aduerbiũ. vt μάλα βουλόμενος

apud Xenoph.Hellen.6,Valde volens,pro Cupiens,vel Expetens.

Μάλα affirmationi aliquando adhibetur. Hom.Il.β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχαιῶν χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μαθήμων.Sed profectò,vel Verùm equidem haud ineſt iracundia animo Achillis.Vel,Sed nimirum. Interdum verò ἦ μάλα,itē ἦ μάλα δή,in hac ſignif.apud eundē poetam,ac cæteros. In proſa autē καὶ μάλα, ſicut & μάλιστα, eſt cōcedētis cū affirmatione, apud Plat.& Xen. vt ſi dicas, Sanè quidem,Prorſus id quidem. (Qua in ſignif.frequentius etiam dicunt πάνυ γε & πάνυ μὲν οὖν.interdum verò & σφόδρα μὲν οὖν,item σφόδρα γε) Aliquando & μάλα γε itidē vt καὶ μάλα. Et οὔ μάλα. Item μάλα πι apud Xenoph. μάλα πι, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην. Sed & μάλα alicubi ſine adiectione,pro eodem.

¶ Μᾶλλον,(q.d. Validius,cum Horatio.vt μάλα, Valde)Magis, Amplius. Vel,Potius.Hom.Iliad.ω, Γέροντι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιῶν ὀπὶ σταδὰ Κείου πθνειὸς ἀναιρήμθ.(dicam autem infrà de hoc vſu huius aduerbii cum comparatiuo)Demoſth.Philipp.2,ὅσῳ τὶς αὖ μᾶλλον καὶ φασιρώτερον ἐξελέγχει Φίλιππον. Huic oppoſiti ſolet ἧττον.Plato in Minoe,νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῆς ἐστιν ἰσχύος, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον. ¶Frequentiſſimè ei adiungitur particula ἤ. Plato in Phædro,πόσῳ μᾶλλον ἢ πλουσίῳ. καὶ θρασυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. Iſocr.ad Philippū,ὑδρίαις ἕλκουσι μᾶλλον ἢ ζεύγεσιν. (vbi ſignificat Potius. quomodo reddi poteſt & in ſequent.Plutarchi locis) Plut.ad Colot.οὐ μᾶλλον πῖον ἢ πῖον ἦν.Idem,πάντα μᾶλλον ἢ ζεῦγος. Thuc.lib.4, εἶχε δὲ καὶ ἡ αἰτία πρὸς τοὺς λακεδαιμονίους μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν. Et ſequente,ἢ ὅπ apud Xenoph.Pædiæ 6, ἵπ μᾶλλον ὑμῶν χθὲς ἐσπόμην πύπου, ἢ ὅπ χθὲς πάρεσι ἄγοντες. (vbi animaduerte etiam præfigi particulam ἵπ) ¶Nonnunquam μᾶλλον ſequente habet hāc particulā ἤ,præcedente etiam comparatiuo, vt vides in illo verſu Homeri quem modò protuli. Sed ita vtuntur & ſolutæ orationis ſcriptores ſæpiſſime. Exempla autem affert Bud. pag.395. quibus addere potes ex Æſchylo,μᾶλλον καλλιον.Ex Ariſtophane.μᾶλλον ὀλιγώτερον.Ex Demoſthene, μᾶλλον φοβερώτερον.Et Ariſtotele De gener.an.lib.5,ἵπ ὃ καὶ γένεσιν μεγαλομόρους,μᾶλλον ὀξυφωνοτέρους ἡμῖν ἔδωκε. Denique ex Iſocrate,πολὺ κρεῖττον cum infinitiuo,ante μᾶλλον ἤ,ſequente eodem infinitiuo. ¶Sed interdū μᾶλλον genitiuum habet loco particulæ ἤ cum ſuo caſu. vt μᾶλλον ἐμοῦ pro μᾶλλον ἢ ἐμὲ,aut ἢ ἐμοῦ,vel ἢ ἐμοὶ, vel ἢ ἐμοί,prout talis vel talis eſt præcedētis orationis forma. Demoſth.εἰ μᾶλλον ἔστ' ἐγγεγραμμένος ἕτερος ἐμοῦ; Ariſtot. Ethic.2.μᾶλλον γὰρ μίαν τιὼ οἰκίαν τῆς πόλεως φαίνεθ' αὕ, id eſt Magis dici poteſt vna domus quàm ciuitas. (Alicubi tamen cum genitiuo ponitur vbi non itidem cū particula ἤ iungi ſolet.vt μᾶλλον τῶ δίοντος apud Xenoph. Et μᾶλλον τῶ συμφέροντος apud Antiph.116, quum præceſſiſſet πρὸς τῶ ωφελοῦντος.Sic & quum dicitur πάντων μᾶλλον,pro eo quod Latinè Omniū maximè. vt apud Plat. De leg.ἀλλ' ἡγοῦμαι πάντες μᾶλλον ἂν ὧδε τῆ σωτηρίας τῆ πόλει καὶ τοιοῦτον. quæ Turneb.vertit, Sed quod omnium maximè ſit huic ciuitatis ſalutem aut contrà damnum verti putem) Ex Thucydide autem affertur cum genitiuo,ſed habente præpoſitionem ἀπὸ,videlicet μᾶλλον βούλομαι τῦτο ἀπὸ ἐκείνου. ¶At verò apud Platonem in Apologia legitur μᾶλλον ſequentibus aduerb.ὥσπερ & ὡς:vbi ſcribit,οὐκ ἴσθ' ὅ,τι μᾶλλον ὥσπερ οὖν τοὺς ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ὁ θρυπτικὸς ἐπιθύει. ſed meritò ſuſpectus hic locus fuerit. ¶Interdum τοσούτῳ μᾶλλον ſequente ὅσῳ.vt Latinè Tanto magis, ſequēte Quo. Alicubi verò & ὅσῳ μᾶλλον non præcedente τοσούτῳ.vt apud Thucydidem l.1,pag.254.καὶ ὥσπερ τῆς ἐπιπλοῦς οὐχ ἧσσον τῆ ναυτικῆ πιθόμενοι,ὅσῳ τῆ αὖ ὄχλῳ μᾶλλον τὸ ἔργον τῦτο. vbi ſcholiaſtes ſcribit μᾶλλον non eſſe συγκριτικὸν, ſed διασταλτικόν. ¶Πολὺ μᾶλλον, vel πολλῶ μᾶλλον.vt Latinè,Multo magis. interdum ſequente etiam comparatiuo,vt πολὺ μᾶλλον ἐπιμόνως apud Iſæū. Itidem verò οὐδὲν μᾶλλον,ſicut Lat.Nihilo magis.Thucydides lib.3,τῆ δ' ὑγιείᾳ ὅπῃ ἂν τιὼ πόλει οὐδὲν μᾶλλον ἐπέκειτο.(Sed alicubi apud eūdē exponitur ſimpliciter Non,vel Nequaquam,vt libro 2,αἵ τι ἐσβολαὶ ἐς τιὼ Ἀτ-

κὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον πῆς Ἀττικῆς ἐτεμνήσαντο. Quinetiā in priore illo loco ſchol. οὐδὲν μᾶλλον accipit pro οὐχ ἧττον.Sic etiam οὐδὲν πμᾶλλον proNihilo magis, Nō magis,itē pro οὐδαμῶς poni docet.B.p.938,Ariſtot. Pol.5,ſequente particula ἤ,οὐδὲν μᾶλλον μεταβάλλειν οὐδέπω, ἢ &c.Fuit autem οὐδὲν μᾶλλον quoddā etiā loquēdi genus Sxepticis vſitatum tuentibus ſuam ἐποχήν, ideóque nihilo magis in hanc quàm in illam ſententiā animo inclinantibus. De quo loquendi genere lege quæ Sextus philoſophus ſcribit in opuſculo Pyrrhoniarum hypotypoſeων.Latinitate à me donato. Affertur autem & οὐδὲν μᾶλλον ἰσᾶ ex Ariſtot. Ethic.lib.9, pro Non continuò amat, Non ideo amat. ¶Μᾶλλον interdum cum articulo,ſicut & ἧττον.dicitúrque τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον à philoſophis,pro Plus & Minus. Ariſtot. Polit.2,ὁ γὰρ περὶ οὐσίας συμβαίνει πάθος ψυχαῖς ἰσχυρῶς, περὶ ὧν πάσαις ὑπάρχει τῆ μὲν ἧττον διαφέρει καὶ τῆ μᾶλλον.vbi redditur Minoris & pluris ratione differunt. Ab aliis, Paruitate & magnitudine.Item,Intēſione & remiſſione. Et κατὰ τὸ μᾶλλον apud eundem,Ratione quantitatis intenſioris.

Μᾶλόν π(non μαλοπὶ,vt habent vulgata lexica)interdum legitur pro μᾶλλον ſicut οὐδέν & μᾶλλον pro οὐδὲν μᾶλλον. Lyſias,οὐ τῆ γεγηραμένων μᾶλόν π ἔτικα ἢ τῆ γεγηραμένων.

Μᾶλλον pro Potius accipi interdum,docui paulo antē.ſed hoc præterea ſciendum eſt,interdum in hac ſignif.adiungi particulam δὲ, quum videlicet eo vtitur aliquis velut còrrigens quod dixit:atque in eiuſmodi locis reddr etiam Atque adeo,item Imo verò. Phil.De mūdo,ἐπεὶς γὲ,μᾶλλον δ' αἰαληπέον.vbi redditur,Atq; adeo neceſſarium.Sed verti etiam poteſt,Vel potius. Apud Demoſthenem autem, καὶ οὐκ ὀλίγα κακὰ εἰργάσατο πρὸς τὴν πόλιν ἡμεῖς.μᾶλλον δὲ καὶ πᾶς Ἕλλην,Budæus vertit,Immo verò & alios.Quo accipi modo & à Synetio ſcribit.Similis autem præcedentibus locis eſt hic Ariſtoph.in Pluto,Ὁ δεσπότης πάντα γὰρ ἀτυχήσαντα,Μᾶλλον δ' ὁ πλοῦτος τυφλός. ¶Sed inuenitur etiāΜᾶλλον μὴν οὖν pro Immo verò.pro quo in vulgatis lexicis ſcriptum eſt coniunctim Μαλλονμὴνοῦν,ſicut μάλιστα δή : ſed vtrunque perperam.

Μάλλιον Doricè pro μᾶλλον.Euſtath.

¶ Μάλιστα,Maximè.Item,Potiſſimùm,Præſertim.Homerus Odyſſ.φ,— μῦθος δ' αὖθι τετύκτο μάλιστά γε πᾶσι,μάλιστα δ' ἐμοί. Et Iliad.λ,— ὅς ῥα μάλιστα Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο διδυμάονος ἀγλαὰ δῶρα,&c. Ab eodem iungitur μάλιστα ſuperlatiuo,impropriè.(ſicut quum μᾶλλον iungitur cō paratiuo)Iliad.β, Ἕκτορος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἐπὶ θυμὸν ὄρουσεν. vbi Euſt.ait eſſe ὑπέρπαν ὑπερπάνυ. Cæterùm quum dicitur μάλιστα interdum quidem relinquitur ſubaudiēdus genitiuus,(vt in illo Homeri loco,πᾶσι,μάλιστα δ' ἐμοί,perinde eſt ac ſi diceret,μάλιστα δὲ πάντων ἐμοί)interdum verò adiicitur,vt μάλιστα πάντων ἀνθρώπων,Demoſtheni, Omnium hominum maximè, Suprà omnes homini, (Et ſine πάντων, vt μάλιστα τῆ ἀνθρώπων) Itidem Ariſtoteles Ethic.1, capite 10, αἰεὶ γὰρ ἂν μάλιστα πάντων πραξει καὶ θεωρήσει τὰ κατ' ἀρετήν. Sed inuenitur μάλιστα πάντων cum apud alios tum apud Ariſtoph.aliū etiam vſum habens,nimirum in reſponſione affirmatiua poſitum.vt ſi Lat. dicas,Maximè omniū, pro Maximè:itidémque ἥκιστα πάντων,Minimè omnium,Minimè gentium.quum alioqui μάλιστα & ἥκιστα ſine adiectione idem valeant quod cum illa,& multo etiam vſitatiora ſint) Thuc. libro 1, καὶ αὐτὸν δεῖ τῦτο ἐπιμέλεσθαι μάλιστα δὲ ἄνδρα ξένον τῆ ὡς ὑμᾶς ἐληλύθοτα. Herodianus libro 2,φιλοθρησι δὲ φύσει Σύροι,ὧν μάλιστα οἱ πρὸ Ἀντιόχειαν κατοικοῦντες.Affertur autem & μάλιστα ὧν πάντων,ex Thucyd. At Luc.dixit μάλιστα καὶ περὶ τῆ πάντων. Nonnūquā ei præfigitur πολλῆ,dicitúrq; πολλῆ μάλιστα vt Lat. Multo maximè . Pauſanias,ἐμοὶ δὲ παρέχα καὶ τῦτο μὴ ἀκριβῶς, παρέχα δὲ πολλῆ μάλιστα Αἰγυπτίων ὁ κελοβός. Tale eſt μάλιστα μακρῆ in v.l. Et μάλιστα ὅσον οἷόντε apud Thuc. vt dicitur Lat. Quàm poterat maximè,ſeu Quàm maximè poterat.Thuc.l.2,πρὸς τὸ πρῶτον ἐφύλασσον, ὡς δι' ἡσυχίας μάλιστα ὅσον οἷόντε εἴχον. Dicitur verò & ἵπ

μάλιστα, vel ὡς μάλιστα, vbi ὅπ & ὡς idem valent quod Quàm iūctū aduerbio Maximè. Inueniūturq; in nōnullis ver.codic.ita ſcriptæ hæ particulæ(ac præſertim ὅπ) vt cohæreant cum aduerbio μάλιστα,& vna vox efficiatur. Sed hoc addo,Xen.dixiſſe ὡς ἡδιώατη μάλιστα,pro eo quod dicit Thuc.ὅσον μάλιστα ἡδυώατη. At ſine adiectione tam hæc quàm illa,redditur vel Maximè,vel Potiſſimùm,vel Præcipuè,vel Præſertim.Luc.ὅπως ἢ εἰδῶ μάλιστα ὁπωσοῦν πως ἔχει ἢ ὄψη; vbi B.vertit Potiſſimùm: ita reddens hunc locū,Quomodo autē ſcire potero potiſſimùm qualinam ſit ille facies? Idē,poſtquā μάλιστα dixit poni pro Præcipuè, ſeu Potiſſimùm, vel In primis,affert ex Demoſth.in Tim.192,μάλιστα μὲν δεῖ πως ἡμᾶς, ἔπειτα ἢ δεῖ πως δικαίοντας ὑμᾶς ἐσώζειν. Ex eodē,σκοπεῖσθε πῶς ὡς δεῖ πως ἡμᾶς μάλιστα γενόμενα δεῖ ἢ τὸν παῖδ' ἀφιέναι. Itē in or.Pro cor.ἃ πολλῶν μὲν ἔστιν εἰπεῖν αἰσχύνομαι μὴν, μάλιστα δ' ὅτι αἰσχρὸν ἐστι &c.Sæpe verò dicitur ὡμάλιστα, vel μάλιστα δή.

Μάλιστα iungitur etiā articulo, idq; non vno modo. Dicitur enim non ſolùm τὰ μάλιστα,(ſeu ὡμάλιστα cōiūctim)ſed etiā ἐς τὰ μάλιστα.itē ἐν τοῖς μάλιστα. Accipitur autem τὰ μάλιστα,pro μάλιστα,ſicut τὰ πρῶτα, pro πρῶτα. (vnde etiam ὡμάλιστα cōiūctim ſcriptū inuenitur, ſicut ὡπρῶτα) Alicubi verò redditur & Maxima ex parte.(qua ſignif.habet & apud Thuc.) Sed apud Ariſtot.etiā Vniuerſaliter. Itē ἐς τὰ μάλιστα,pro Maximè, Sūmè:necnō Maxima ex parte,in v.l. Sed & nōnullis locis adhiberi videtur ἐς τὰ μάλιστα, quibus & ἐν τοῖς μάλιστα,nō minus cōmode adhiberi poſſit.vt quū dicit Demoſth.in Mid.εἰσὶ μὲν εἰς τὰ μάλιστα αὐτοὶ πολέμιοι, perinde eſt(meo quidē iudicio)acſi dixiſſet,ἐν τοῖς μάλιστα πολέμιοι. Vtitur autē hoc l lato ep.10,αἰσχύνω Δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ἐπαῖρον εἶναί σε. vbi aptè reddi poſſe arbitror, Vt qui maximè.Sic Plut.in Alc. πᾶν' οὖν ὁμῶς οὐ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς μάλιστα Περσῶν ὁ Τισσαφέρνης.

Μάλιστα,ſequente ἢ δή,frequens apud claſſicos etiā ſcriptores.Apud Dem. Pro cor.in quodā pſephiſmate, μάλιστα μὲν ἡμᾶς ἁμόνοιαν διαπονεῖν ἢ τὰς συνθήκας· εἰ δὲ μή, ὡς τὸ βελτίστας δοῦναι χρῆναι τῇ πόλει. Apud eundē in Mid.πῶτο δ' ὅτι, μάλιστα μέν, θαυμαστὸς· εἰ δὲ μή, τοῦτό γε τὸ ὄντως ἀφιλότιμον. Iſocr.in Buſir.εἶτ' μάλιστα μὲν ἐπαινοῖς· εἰ δὲ μή, &c. Itidē Plut.in Demetr.289, καὶ διαπυνθανόμενος ἥξιου μάλιστα μὲν αὐτὸν αὐτομόλων πρὸς βαρβάρων κτησάμενον δρχεῖν· εἰ δὲ μή, τὸν χειμῶνα διαβρέξαι πλεῖ διώξαντα αὐτούς. Extant autem & alia paſſim exempla huius generis loquendi,in vulg.lex.tamen prætermiſſi. Quomodo autem reddi Latinè poſſit, inueniſſe tandem mihi videor apud Terentium: in cuius Andria legimus, Act.2, ſcena 1, C. Nunc te per amicitiam & per amorem obſecro, Principio vt ne ducas. (P. Dabo equidem operam) C. Sed ſi id non potes, Aut tibi nuptiæ hæ ſunt cordi. Planè enim in hoc Terentii loco, Principio quidem,eſt quod dixiſſet Demoſthenes,aut alius Atticus ſcriptor, μάλιστα μέν: deinde, Sed ſi id non potes, quod ille dixiſſet,εἰ δὲ μή. Fateor tamen non perinde locis omnibus hanc interpr.conuenire: ſed lectoris erit alias ad huius exemplum excogitare.

Μάλιστα ET Μάλιστά γε(ſicut Μάλα, vel Μάλα γε)adhibetur non rarò affirmatiuæ reſponſioni,ſicut & Lat. Maximè. Ariſtoph.Καρ. Δῆλον ὅτι τὴν χρῆσιν οἷς, οἷς ἔοικας, εἶ. Δικ.Μάλιστα. Xen. Λέγε δ' ὦν ἔφη, πρὸς ταῦτα εἶεν οἱ χρησμοί σοι πάντων ὀρθότατοι; Μάλιστά γε, ἔφη. Alia autem exempla paſſim ille itidémque Plato atque alii quorum dialogica ſcripta extant, ſuppeditabunt.

Μάλιστα adiungitur etiam nominibus numeralibus apud Thuc.& Xen.atque aliis:ſed apud illum frequenter.Quibus in locis quidam interpr.Ferè,alii,(aſſē tiente Budæo)Circiter.ſed & hæc interpr.mihi ſuſpecta eſt.Thuc.l.1,Κερκυραῖοι δὲ πεντήκοντα ναῦς μάλιστα ἐξῳκοδόμησαν. Idē 2,ὡς πεντακόσιαι μάλιστα ἡμέραι. Et 3,ἡμέραι δὲ μάλιστα ἑπτὰ τῇ Μυτιλήνῃ ἐφωκεῖτο ἐπί. Eodem libro,ἐπὶ χῶμα Θερμοπυλῶν σταδίους μάλιστα πεντακόσιους.(vbi ſchol.exponit κατ' ἀκρίβειαν,ſicut alibi ἀκριβῶς) Xen.Hell.5, μάλιστα πεντακόσιοι. Pauſanias, ἕβδομαι μάλιστα γενεαῖς ἔπειτα. Sic autem Μάλιστά πη apud Plat.in Tim. Et μάλιστά που apud Pauſ.Et μάλιστά πως apud Polybium.

ΜΑΛΆΣΣΩ, sive Μαλάττω,Fut.ξω,Mollio. Dioſc.lib.1,c.64, de oleo narciſſino,πιεῖν δὲ ὡς πρὸς τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσει τὰς ἕξεις αὐτῶν σκληρίας. Vnde Plin.lib.21,cap.19, de narciſſo, Ex hoc flore fit narciſſinum oleum,ad emolliendas duritias. Plutar. Alcibiade,ὁ σίδηρος ὁ τῷ πυρὶ μαλασσόμενος εἴξας ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται. ſicut apud Horatium,Ferrum mollit ignis. Athenæus libro 1, συμμίκτους λουτροῖς χρῆσθαι, ὡς δεῖ· καὶ πρὸ τοῦ σώματος καὶ μαλαχθῆναι, molliri. Metaphoricè quoque accipitur: Plutarchus Sympoſ. ſeptem ſapientum,ὁ Διόνυσος,ὥσπερ ὁ πυρὶ, τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὸ ἦθος καὶ ἀνίησιν, molliens & mulcens,ſeu lenians. Ariſtoph.Ranis,ἦ καιρός ποτ' ἦν ὅτῳ μαλάττομαι; quid mali eſt quo mollior & iram temperet vt Liuius quoque dicit Iras mollire:& Virgilius,Animos mollit & temperat iras.Sic Tecmeſſa ad Aiacem,— ὡς θυμὸν μαλάσσῃ, mollеſce & tempera iras. Eo ſignif.μαλάξαι Heſychio eſt πραῦναι. Sic etiam verbum Mollire metaph.ſignific.habet.vt apud Ciceronem, Molliunt animos noſtros. Et Ouidius,Scilicet ingenium placida mollitur ab arte. Item,Emollit mores, nec ſinit eſſe feros. Et Horatius,Mollire pectora.

Μάλαγμα,ατος,τὸ, Id quo aliquid mollitur, ſeu Quod ad molliendum adhibetur: Latinis quoque non ignotum vocabulum. μάλαγμα(inquit Gorræus) propriè vocant medici quod partes præter naturam indutatas emollit. Temperamento id omne mediocriter calido præditum ſit oportet,nec tamen manifeſtè aut ſiccet aut humectet.ſic enim partium induratarum, quibus admotum fuerit, veluti fuſionem quandam molietur. Is enim eſt malagmatis vſus, vt quod in duris partibus concreuit,fundatur.Quod quum effectum fuerit, tum digerentibus medicamentis locus eſt, vt quod calore fuſum fuerit,reſoluatur. Verùm neſcio (inquit Gal.) qua ratione inducti Aſclepiades & Andromachus omnia pharmaca quæ foris imponuntur,ſiue emolliāt, ſiue adſtringant,condenſent,indurent,malagmata appellarūt.Quos poſtea ſequuti alii medici,tres maximè eorū differetias,vt ait Anthyllo refert Orib.ſtatuerūt:alia ex quibuſdā ſiccis radicib⁹,herbis,ſeminibus:alia ex metallicis,aut iis quæ metallicis proportione reſpōdēt: alia ex ſuccis,ſeuo, lacrymis,&iis quidē omnib⁹ diuerſa facultate præditis.Sic fit vt μαλάγματα, ἔμπλαστρα & τροχίσκοι confundantur: inter quæ tamen Celſus l.5,diſtinguit,ſcribens,malagmata maximè ex floribus eorúmque etiā ſurculis parari:ſed emplaſtra & trochiſcos magis ex quibuſdā metallicis fieri:deinde verò malagmata contuſa abundè molleſcere,laborioſè verò conteri ea ex quibus emplaſtra & trochiſci componuntur, ne lædant vulnera quum impoſita ſint. Eſt verò & malagmatum in eis admouendis differentia. aut enim mediis corporis regionib⁹,(quæ propriè ὀπτήματα,inquit Paulus,appellant)vt ventriculo,iecinori,lieni imponūtur: aut extremis partib⁹,vt capiti & articulis.Dioſc.μίσγεται τοῖς μαλάγμασι τοῖς ἐμπλάστροις ὡς πρὸς σκληρίας καὶ λύσις τῶν ὑδέρων.

Μάλαξις,εως,ἡ,Mollitio,Emollitio.In v.l.Mollitudo.

Μαλακτὸς,ὸν,ὁ,Qui molliri ſeu emolliri poteſt.

ΑΤ Μαλακτικὸς,ὴ,ὸν, Qui molliendi ſeu emolliendi vim habet,vt μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia, ἃ τὰς σκληρότητας μαλάττει,quæ concretas duritias emolliunt.Gal.Simpl.fac.l.5,ἰδίως ὀνομάζουσι μαλακτικὰ τὰ τῶν γεγενημένων ὑπὸ φλέγματος ὀδυνηρῶν καὶ παχέος χυλοῦ ὄγκων σκιρρωδῶν ἰατικά.

C.Εὐμάλακτος,ν,ὁ ἢ ἡ, Qui facilè mollitur, ſeu emollitur, Facilè molleſcens.

Μαλακτὴρ,ῆρος,ὁ,Qui mollit ſeu emollit. Plut.Per.πίκτης, πλάστης,χαλκοτύπος,λιθουργός,ζαφῆς,χρυσὸν μαλακτῆρες.qui vi delicet igni aurum molliunt, vt Horatius de ferro loquitur.

C.ΑΝΑμαλάττω,Remollio,Deintegro mollio aut ſubigo. Et ἀναμαλάττομαι,Remolleſco. Suidæ ἀναμαλάττω ἐστὶ ἀναφυράω, vt & ἀναματτέσθαι.

C.ΔΙΑμαλάττω,Emollio,vel Penitus mollio.

C.Ἐκμαλάττω,Emollio. Vel ſimpl.Mollio.

C.ΚΑΤΑμαλάττω, Mollio,& metaph.Demulceo.
C.ΠΡΟμαλάττω, Præmollio, Antè mollio,seu emollio.
Προμαλακτήριον,ου,τό,dicitur prima pars balnei,siue prima domus aut cella,in quã ingressi,in aere versabãtur calido:inde ad lauacra proficiscebantur. Ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal.l.9 Simpl.de chalcantho,τινὲς μὲν τῶν ἰατρῶν τὸ βαλανεῖον, οὗ ἰώμεθα προμαλακτήριον καλοῦσι.
C.ΥΠΟμαλάττω, Subrus mollio. vel, Aliquatenus mollio.
C.Σ(Μαλάττω, Vnà mollio.vel, Vnà subigo.
Μαλάχη,ης,ἡ, Malua, Malache. Plinius lib 20,cap.21, E contrario in magnis laudibus malua est vtraque, & satiua & syluestris.Duo genera earum amplitudine folii discernuntur.Matorem Græci malopen vocant in satiuis: alteram ab emolliendo ventre dictam putant malachen. Hesiodus Erg.Οὐλὸν ὄνον τε μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον μάλ' ὄνειαρ. Aristoph.Pluto,μαλάχη, πῶς ἔστιν ἐσθίειν αὐτὴ ἁπλῶς. Pro μαλάχη legitur ΕΤΙΑΜ Μολόχη quod & Athen.testatur l.2, dicens se reperire scriptum apud Antiphanẽ,πρωΐστης μολόχης ῥίζας: & Epich.πρωΐστερος ἐρχῃ μολόχης.Quò vocabulo vtitur & Colum.qui ita scribit,Et moloche, prono sequitur quæ vertice solem.
Μαλακός,ἡ,όν,Malacus,Mollis. cui opponitur σκληρός,id est durus.ambo circa tactum proprié. Odyss.χ,Εὐὴν ἐπὶ μαλακῇ καταλέξατο. Sic Od.υ,— ἐν λέκτροισι καθηλόφῳ μαλακοῖσι. Et apud Athen.lib.12,μαλακαὶ στρωμναί,quas Ἑξακλίσιους καλοῦσι vocat scribit. Apud eundẽ l.1,Στρώματα ἐν μαλακοῖς.Rursum. libro 12,παρὰ τοῖς πρυτάνεσι χλανίδια μαλακά. Itẽ μαλακὸς χιτὼν apud Homerum. vt Ouidius dicit Mollia velamina: & apud Plautum,Malacum pallium. Et apud Plut.De discern.adul.ab amico, πολὺ τοῦ σαγηνιᾶς μαλακώτερον τὸ σφόγγιον.Item ex Galeno, μαλακῇσι χερσὶν αἰσθάνεσθαι,mollibus manibus fricare.Item,ἐν μαλακῷ λανῷ, apud Quintil.quod Cæl.Rhod. lib.3,cap.15,nihil aliud significare scribit quàm in carnis mollitie & raritate summam intelligi mentis perspicaciam: quoniam ita affectis facilè quicquid est redundantis copiæ digeritur:fatuos verò ac rudes, παχυδέρμους,quasi crassipelles,à Græcis vocari. Item τὸ μαλακὸν τοῦ ἀμυγδάλου, pro nucleo amygdali apud Aristot. Hist.animal.libro 9 nam cætera in eo dura sunt.
Item Mollis,id est Placidus,Lenis,Mitis.Il.ω.Εὖδον πανύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ.Od.σ,— ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις.Lucr.quoque dicit Somno molli dedita membra.Et Virg.molles carpere somnos.Rursum Lucretius,Mollis quies. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά.vt Ouid.Verba molla. Et Horat.Lenire mollibus verbis. Od.α,Αἰεὶ δ' μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι Θέλγ.Il.ζ,Νῦν δέ μ' ἔπειτα πόσις ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσι Κέλεται πολεμίζειν. Od.π,— μνησάσθω μαλακοῖς ἐπέεσσι Πασιφάεσσαν. (sicut Heslin Theog.μαλακοῖσι παραιφάσθω ἐπέεσσι)Il.α, ἐπέεσσι καθαπτόμενος μαλακοῖσιν. Eadẽ signif.homo quoque aliquis dicitur μαλακός.sicut Animus mollis apud Cic.in bonam partem,& apud Virg.Cor molle.Plut.Pericle,εἰς ταῦτα μαλακωτέροις χρῆσθαι τοῖς τῆς Ἀθηναίης,minùs asperis.Thuc.lib.3,καὶ εἴκοσιν πάλαι ἔτεσιν μετὰ τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέραις πρὸς ὑμᾶς γνώμαις,mitioribus,lenioribus. Apud Homerum autem μαλακὸς de Hectore ab Achille subacto est poti⁹, Cuius impetus & animi feruor emollitus aliquãtum est. Vide in Μαλακότης. Alioquin homo μαλακὸς in malã partem capitur pro Effœminatus: sicut Molles viri apud Liu.Et apud Plaut. Mollibus ac fœminei corporis animive. Quintil.Mollis & parum vir. Cic.Effœminatũ aut molle. Et Malacus mœchus apud Plaut.sicut Macrob.quoq; malacum pro molli ea sign. dicit, qua veteres malthã dixisse testatur Nonius. Est certè μαλακὸς alicubi qui alio nomine κίναιδος,id est cinædus.vt fortasse potest exponi apud Paulum ad Corinthios cap.6. Generalius autem pro Molli, Aristot.Ethic.7,c.7,μαλακὸς καὶ τρυφᾶν. Idẽ Rhet.1,ὁ δ' ἀκόλαστος,ὅτι πρὸς τὰ σώματα πάντας ὁ ἥδιστα μαλακὸς,ὅτι πρὸς ἁφήν μαλακός,sicut apud Horat.mollis inertia.Isocr.ad Philipp.de barbaris, ἀπαναλώσωμεν μαλακοὺς ἐκ πολέμου ἀπείρους ἐκ διαφθαρμένους ὑπὸ τῆς τρυφῆς. Sic à Xenophonte opponuntur μαλακοὶ & φιλοπόνους καὶ φιλοπολεμίους ὄντας πρὸς τοὺς πολεμίους: item μαλακοὶ & θρασεῖς. Sic accipitur etiam apud Isocr.in epist.ad Philipp.ὧν μήτ' ἐκ τῶν ἐρημίων ἐστὶ μαλακώτερον ἐκ καταδεᾶς ἔσεσθαι.sicut in Panath. ὧν πάντ' ὀλίγων λόγος λειφθήσεσθαι μαλακώτερος οὐκ ἐστὶ τοῦ πρότερον διδόντος. Plutarchus Coriol. ἄλλο δ' οὐδὲν ἰδόντων οὐδ' ἀκούσαντες,οὐδ' ἔτι μαλακώτερον. Μαλακὸς,Mollis & remissus, seu Mollis & languidus. Qui languidè & animo remisso rem aliquam agit. Thucydides li.2,ἀνδρῶν ἐν τῷ ξυνεῖναι τῷ πολέμῳ μαλακὸς εἶ), mollior ac remissior.sicut apud eundem libro 6 p. 272, μαλακὸς ἐν τῷ μισθῷ, schol. exp.οὐκ ἐπόνους οὐδὲ σφοδρῶς ἀπῄτει,mollior ac remissior erat in poscenda mercede.Quæ signif.ex Herodoro affertur μαλακὸν ἐνδιδόναι pro Remittere.cui simile est hoc Aristoph. in Pluto,ὦ ῥᾳθύμων πάντων ἐν τοῖν λόγοις ἁπλέγγυος μαλακὸν ἐνδιδοὺς μολύβδιον. Aer quoque,& balnea, itémq; loca aliqua dicuntur μαλακά. Athen.lib.2, ὅπου μαλακώτερος ὁ ἀήρ.Plut.Symp.8,λουτροῖς αὐτομάτοις ἐχρῶντο καὶ μαλακοῖς. Item μαλακὸς οἶνος apud Aristot.in Probl. Dixit autem & Horat.Molle merum. Et Virgil. Mollissima vina, Georg.lib.1,Tunc agni pingues & tunc mollissima vina.i. carentia aspentate & defæcata, vt Seruius exponit:seu,vt alii,ad potum matura,quæque gratũ & mitem saporem ætate collegerunt. Plut. De vitioso verec.χαλεπὸν ὕδωρ καὶ μαλακόν.Idem in Fab.ἐκ λόφου πρὸς μαλακὸν καταβαίνει πρὸς τὴν πολιορκίαν.Sic Virg.-qua se subducere colles Incipiũt,mollique iugum demittere cliuo.
ΑΤ Μόλακος,scriptoris cuiusdam nomen apud Athen.
Μαλακῶς,Molliter.Xenophon,μαλακῶς καθεύδειν ὑπὸ μέλοντος. Idem,ταῖς ὄναις οὐ μόνον ἁπαλῶς ἀλλὰ καὶ μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι. vt apud Plin.Cubilia nidósque mollissimè substruunt. Itẽ,Placidè,Leniter. Item Molliter & remissè.Plut. De def.or.τῆς ὕλης ἅπτεται μαλακῶς,καὶ καταναλίσκει βραδύτερον,lignum molliter libat & lentius consumit. Synes. epist.67,εἰ μὴ μαλακώτερόν πως ἅπτηται τῆς ζητήσεως, mollius & ignauius tangat illam quæstionem. Item Thuc. l.8.pag.279,ἐπὶ τῇ μισθοφορᾷ οὐκ ἐσπλεῖς οὔσης μαλακωτέρως αἰρήσεται.id est,μαλακὸς ἦν ἐπὶ τῷ μισθῷ, vt paulo antè idem Thuc.loquitur.Sic accipi potest apud eundem lib.6.p.213,μαλακῶς ξυμμαχεῖν,molliter & ignauè. Item Molliter,in malam partẽ,pro Effœminatè.In Axiocho,μαλακῶς γὰρ δυσαποσπάστως ἔχειν τινὸς ἔλεγε,molli esse animo & ægrè ferre se auelli à vita vt infans à matris sinu.Qua in signif.Latini mollitiem animi sæpe dicunt,ibidémque Græci μαλακίαν, vt mox videbis. Item μαλακῶς ἔχειν,Languere,id est, Ægrum esse,vt & μαλακίζεσθαι Luc. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός,malè valet,Malè affectus est à valetudine, Bud. Idem Lucian. τῶν σῶν μαλακῶς ἔχει πρὸς τὰ ἀναλίσκειν ἔχει. Sic apud Philostr.2,μαλακώτερον διατίθησι τὸν τῶν ἀναλίσκων βλάπτει δέ,ὡς πιθανόν.Hinc Gallicè Estre malade, pro Ægrotare.
Μαλακότης,ητος,ἡ,Mollities, Mollitudo. Plut. πρὸς μαλακότητα τῆς γῆς.Idem in libro qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, quum citasset illum locum Homeri Il. χ, de Hectore ab Achille subacto,ἦμαλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτορ ἦ ὅτε πρῶτα ἐοικότα νήπιος ἦεν, subiungit,αὐτὰρ δὲ ἡ μαλακότης οὐκ ἀργίαν οὐδὲ ἥλιον.ἀλλ' ὥσπερ ἡ καπνισθεῖσα χαλκότυπα καὶ βαθὺς ὀφθεὶς ἔδειξεν ὅτι πρὸς τοῦτο ἔχει τὴν φορᾶς ἰσχὺν καὶ τὴν ὀξύτητα.
Μαλακία,ας,ἡ,Mollities.plerunque de mollitie animi ignaua & effœminata.vt Salust.Inertia & mollitia animi alius alium expectãtes.Cic.Officia deserunt mollitia animi.Idem,Quarum mores lapsi ad mollitiem pariter sunt immutati cum cantibus.Horat.Vincere quã libet mulierculam mollitia.Thuc.l.2,οὐκ ἴσῳ ὅπως πάλαι πρὸς τοὺς μηδικοὺς ξυμφοιτῶν οὐκ ἀπόλακτα,ἀξυνετίᾳ,ἢ μαλακίᾳ ἢ ἀμελείᾳ. Plut.De deo Socr. παῖς τῆς πολυμόνου μαλακίας.Aristot.Eth.3,cap.7,μαλακία γὰρ τὸ φεύγειν τὰ ὀδυνηρά.Idem Eth.7,c.7,ἡ δυσφορὴ μαλακία τις ἐστί. Eodem libro cap.1,scribit dicendum sibi esse περὶ μαλακίας καὶ τρυφῆς.Xen.Pæd.8,ferè circa finẽ,τὴν Μήδων μαλακίαν δηλοῦσι,de Persis quos ibidem dicit vsos fuisse τῇ Μήδων στολῇ & ἀβρότητι,& vocat θρυπτικούς.Et πολὺ θρύπτομαι αὐτῷ σωφρονέστερον se dicens,inter alia dicit eos τὰς ὄναις μαλακῶς ὑποστρώννυσθαι,& μαλακῶς καθεύδειν:accipiens sibi synonyma μαλακίαν,θρύπτομαι,ἀβρότητα.Idem in Symp.οὐχ ἁβρότητι χλιδανευόμενον,οὐδὲ μαλακίᾳ θρυπτόμενον, ἀλλὰ πᾶσιν ὀπτὸν δεινευόμενον ῥώμῃ τε καὶ καρτερίᾳ. sic & in loco paulo antè citato,ab eo opponuntur sibi inuicem μαλακία &

παρηκία, & apud Suid. μαλακία & φυγοπονία: quēadmodū à Plut. in Fab. copulantur μαλακία & ἀνανδρία. Isocr. ad Philipp. ἀφὶ μαλακίας ἢ ῥᾳθυμίας ἵστα πολλὴν inertia & mollitia animi, vt paulo antè ex Sallust. ¶ Vtitur hoc vocabulo etiā Cæsar, malaciā maris appellans, quū fluctus omnino quiescunt & quasi languent, nec vlla aura commouentur. Tanta (inquit) subitò malacia ac tranquillitas extitit vt sese loco mouere nō posset. Sic Vndæ molles apud Lucr. ¶ Item stomachi malacia apud Plin. Debilitas & languor. lib. 28, c. 7, de lacte muliebri, Et in malacia stomachi, in febribus, rosionibus, efficacissimum experiuntur. Idem Plin. defectiones mulierum à conceptu, malacias in prægnātibus vocare solet, quum defectæ & languentes modò hoc modò illud appetūt. quod & πίκα siue πίσσα, ἀφὶ τὸ πῖζον πικάλον. lib. 23, c. 6, Malicorīū expetitur grauidarum malaciæ. Ibidem, Horū semen edēdum præcipiunt in malacia prægnantibus. Hesychio quoque μαλακία est βλακία & τόνος.

Μαλακίας, ου, ὁ, Malacus, Mollis. de homine molli & effœminato. vt & μαλακός. ET Μαλακίων forma diminut. Molliculus, Mollicellus. Aristoph. Concion. ἵνα μου μαλακίον δῦρ' αὐτοῦ, καὶ μὴ λάλει. vt apud Catull. Cinæde Thalli mollior cuniculi capillo, vel Anseris medullula, vel inula mollicella.

Μαλακιάω, Mollis sum, Mollitie laboro, Flaccesco. v. l. Pleruuque capitur pro Langueo, Æger sum, Ægroto. Luc. Lexiph. μαλακιᾷ τὸ σῶμα. Xenoph. Cyneg. αἱ κύνες μαλακιῶσαι τοὺς πόδας οὐ δύνανται αἰδάνεσθαι, infirmitate narium laborātes & mollitudine, vt B. interpr. Plut. De sera numinis vindicta, καὶ τὴν βοὴν, ἀλ' εἰς τὰς χεῖρας μαλακιῶσι, φοβεροτέρα τὰ ἄκρα τῆς ἀσπίδος. vbi nota eum dicere εἰς τὰς χεῖρας μαλακιῶσι pro χεῖρας μέγα ποιῶσι. ¶ Harpocrationi μαλακιᾶν est τὸ τῆς δίκης ἧττον φέρεσθαι, litis decisionē & ὑποπτήσσειν horrescere.

Μαλακικός, Frigoris causa dolentes & contracti. v. l.

Μαλάκιον, ου, τὸ, Muliebre quoddam ornamentū. Hesych.

AT Μαλάκια, Mollia: piscium genus. Galen. lib. 3, De alim. facult. μαλάκια καλεῖται τὰ μήτε λεπίδας ἔχοντα, μήτε ὄστρακον ἢ σκληρὸν ὑμένα, μαλακὸν δ' οὖσιν ὡς αἰσθάνεσθαι. ἔστι δὲ ταῦτα πολύποδες ἢ σηπία ἢ πυθίδες. Idem in Lex. Hippoc. μαλάκια vocari scribit ὅσα τὸ ἐνύδριον ἄκανθαν οὐκ ἔχει, καθάπερ πολύπους ἢ πυθὶς καὶ σηπία ἢ ἀκαλήφη. ταῦτα δὲ καὶ αἷμα ἢ ἄσπαλχα ἔχει. Aristot. Hist. anim. lib. 1, c. 6, ἄλλο δὲ τὸ τῶν μαλακίων, οἷ τε πολύποδες καὶ πυθίδες καὶ σηπίαι. Et lib. 3, μαλάκια esse dicit πολύποδας, σηπίαν, ἑλειδόνιον, σηπίαν, πυθίδα. vt tradit Athen. lib. 7, vbi ipse μαλάκια vocari scribit τὰ πυθίδια. Idē Aristot. alibi, ἔστι δὲ ἡμῖν πλείω. ἐν μὲν τῶν καλουμένων μαλακίων· ἐν δὲ τὸ τῶν μαλακοστράκων· ἐν δὲ τὰ ἔστρακόδερμα. Vide Plin. lib. 9, c. 18. Piscium quidā sanguine carent. sunt autē tria genera: in primis quæ mollia appellantur, deinde contecta crustis tenuibus, postrema testis conclusa duris. Mollia sunt, loligo, sepia, polypus & cætera eius generis. In hac signif. scribitur ET IAM Μαλάκια, vt apud Suidam, μαλάκια, ὅσα τῷ ἐνύδρων ὀστᾶ οὐκ ἔχει οἷον σηπία, πολύπους: quæ & αἰσθάνεται & ἄσπαλχα esse scribit. Sic & Hesych. μαλάκος est ἰχθὺς τοιός. Pro Μαλάκια autem scribi ET Μαλάχια, per diphthongum, testatur idem Suidas.

Μαλακόω, Mollio, Mollem reddo. Et Μαλακύνομαι, Mollior, Emollior, Molliorem me præbeo. vel Molleſco, Languidior & remissior sum. Xen. Pæd. 3, p. 42, ad equites, ὅπως ὅτι ἥκιστα ἱδρῶτι ἀλοὺς καὶ ὠθούμενος ἀῶσι μαῖς· ἵνα δέ τις μαλακύνηται, ἐν ὑπηρεσίαις. vbi scribitur etiā μαλακίζηται.

Μαλάκυνσις, τος ἡ, Emollitio: qua aliquid Molli redditur.

C. ΠΡΟμαλακύνω, Præmollio, Prius mollio. Alex. Aphr. ἡ αἰσθανόμενοι δὲ παρωξύνοντες προμαλακύνουσι τὰ αἰσθητήρια, phonasci præanem citantes, arterias præmolliunt.

Μαλακίζω, Mollio, Malacisso. Plaut. Malacissandus es: de quodam quem nimium ferum esse dicit. Plerunq; pro Mollem & effœminatum reddo. Greg. in Encom. Maccab. ἵνα οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀπελεμίσεν ἐπιθυμίαν, quam nihil flexit, neque molliorem & ignauiorem reddidit, nec minus audacem: seu Nihil emollitū. Et μαλακίζομαι, Mollior & languidior fio, (vt Cic. dicit, Hoc nuntio langueſcet & mollietur) seu Mollior & ignauior reddor. Luc. Hermot. μὴ ἐνδοιάσῃς μηδὲ μαλακισθῇς πλοῖς τοῖς ἀληχορίαις ἢ τῷ ἐδάφει ἐπιβαίνοντα, Thuc. lib. 6, p. 207, ὅπως δῆμος μὴ μαλακίζηται ἢ ἐκπώσει, Languidior fieret, Remitteret de acrimonia & vehementia aduersus illum. Et lib. 2, ἀνήνυτός γε αἰεὶ ὁ φόβημα ἔχοντι ἐς τὸ μετὰ τῶν μαλακισθῆναι κακόν. Et lib. 3, μὴ μαλακισθέντες ἐκ τοῦ παρὰ καιρὸν, in re præsenti & ex tempore ad vocem oratoris, seuentatē remittentes, vt B. vertit, seu (vt schol. exp.) ἐκδόντες εἰς ἡδονὰς ἢ ἀπὸ τοῦ λόγου. Demosth. Philipp. 3, μᾶλλον δὲ μαλακιζόμεθα καὶ ἐκλύομεν πρὸς πᾶσαν βλάβην. Synes. Ep. 5, ὡς μὴ μαλακίσητε καὶ ἐκλύσῃ. Et apud Philon. De vita M. lib. 3, οὐ χρὴ δὲ μαλακιστέον, lentè & molliter agendum. Item apud Xen. ἐκ τοῦ ἥκιστα ἐμαλακίσατο, mollior & ignauior fuit ad mortem oppetendā. Aliquando potius pro Molleſco & effœminor. Thuc. lib. 2, ὅτι πλούτῳ τις ἢ κτήσει ἐκλύσειε, ἐμαλακίσθη, emollitus est & effœminatus. Naz. μὴ ἐξῇ τῷ μαλακισθῆναι ἀπαλῇ καὶ θερμοτάτῃ. In v. l. μαλακίζομαι, Molleſco, Languidior fio, dicitur propriè esse mulierum prægnantium: quippe quas sæpe malacia vexet.

¶ Μαλακίζομαι, Langueo, Sum infirma valetudine, vel potius subinfirma. Luc. Lexiph. τὰ ἀμφὶ τὴν ῥᾴμην μαλακίζομαι ἐπ' ἀσφάλειας ὀχούμενος. paulo pòst dicit, αἰσθήσῃς ἐπὶ τῷ ἀσφάλειᾳ, ἐκλάβῃ τὸν ἄρρον, ἢ ἰσῶ βαδίζω τὸ ἰδιωτικόν, καὶ ἰδίῳ θαμὰ, ἢ μαλακισθῶ τὸ σῶμα. ita vt μαλακίζομαι & μαλακισθῶ. Idem significent. sicut ab eodem in Gallo quidā synonymos dicitur μαλακίζόμενος, & μαλακὸν ἔχων, & πονήρως ἔχων.

C. Ἀπομαλακίζομαι, Mollis sum & remissus ad aliquid agendum, Elanguesco, Languidè aggredior, vel molliter & ignauè. Ἀπομαλακίζεσθαι (inquit Budæus) Repigrescere, Remollescere, Molliter & ignauè aggredi. In molitiem & pigritiam reuoluti: quū piget aliquid incipere quod sit laboriosum. Aristoteles de columbis loquens, καὶ πάνυ μαλακίζεται πρὸς τὴν ἔκτισιν τῆς νεοττιᾶς διὰ τὴν λευκίαν, ὁ ἄρρην τίκτει καὶ αἰσθάνεται πατρός. quæ verba Plin. ita interpretatus est, de amore columbarum erga sobolem, Sæpe & ex hac causa castigatio, pigritius intrante fœmina ad pullos. Exponit etiam Elanguescere, Non sustinere: subiungens hoc ex Plut. exemplum, in Lycurgo, ἐκάθευδον δὲ οἱ λοιποὶ ὡς ἥκιστα, ἢ πρὸς τὴν κοπὴν ἧττον μαλακιζόμενοι.

C. ΚΑΤΑμαλακίζω, Emollio. Et Καταμαλακίζομαι, Emollior, Remolleſco. Greg. τῇ ἀφῇ καταμαλακίσθης, tactu es emollitus.

Μάλθα, sive Μάλθη, ης, ἡ, Cera emollita. μαμαλαγμένος κηρός, vt Hesych. exp. Eidem μάλθη est μάγμα, & ῥυπαρά. In priori signific. capitur à Poll. qui inter δίκας γραφαί quædam ponit πτώσιον πρωτεῖον, μάλθης, ἢ καὶ πίλησις τὸ πτώσιον. Idem lib. 10, De libris & instrumentis scriptoriis, ὁ δὲ ἐκεῖ τῇ πτακίδι κηρὸς, ἢ μάλθη, ἢ μάλθαι citans prius ex Cratino, posterius ex Aristoph. Geryta de, πλὴν μάλθαν ἐκ τῆς γραμματείου ἐλαίου. Demosth. κατὰ στεφάνου, p. 143, ἐκ μάλθης γεγραμμένους πλὴν μαρτυρίαν εἴ τι ἔστις γράψαι ἢ σπαλεῖσαι βουληθείη, ῥᾴστον ἦν. quod non fieri poterat ἐκ λευκώματος siue γραμματείου λευκοπαγοῦς. Maltha (inquit Turn. in Aduers. lib. 6, c. 9) est Iulio Polluci cera qua tabella iudicum illinebatur: & interprete Festo, pix erat cum cera mixta. Similis est quam in Verrē Cicero ceram legitimam vocat, qua tabellæ iudiciales incerabantur. Hesychio cera mollis est. Est & maltha mollis, ex eo quod mixtū è cera & pice molle erat. Inde Horatianus Malthinus, mollis est & effœminatus: Malthinus tunicis demissis ambulat: qui Mæcenas videtur fuisse. Hæc ille. Hesychio μάλθη est etiam ῥύπος ξηρός. Poll. autem ῥύπος accipi etiam pro cera qua tabellæ scriptoriæ inducuntur, scripsit. ita vt μάλθη generalius pro cera tam dura quàm mollita vsurpetur. sicut Galeno μάλθη est ὁ πηρὸς, μάλακτος δὲ ὁ μεμαλαγμένος. Apud Latinos autem maltha est permistio picis liquidæ, vnguinis siue axungiæ, siue seui & calcis, ad strigmenti crassitiem: qua in cisternis, piscinis vel puteis rimas & lacunas, quum aqua per saxa manat, refarciunt, atque pauimenti vel parietis tecturam succumbentem reparant. cuius compositionem docet Pallad. Rei rust. l. 1, c. 17. Plin. lib. 36, c. 24, aliud genus docet hoc modo, Maltha è calce fit recenti. gleba vino restinguitur, mox

tunditur cum adipe ſuillo & ficu, duplici linamento: quæ res omnium tenaciſſima & duritiem lapidis antecedens. Ibidem dicit Malthare pro Maltha inducere. Quod malthatur,(inquit)oleo perfricatur. Aliter autē accipit quum lib.2,c.104.ait,In Commagenes vrbe Samoſatis ſtagnum eſt emittens limum (malthā vocant) flagrantem.Quum quid attigit ſolidi, adhæret: præterea tactus ſequitur fugientes. Sic defendēre muros oppugnante Lucullo: flagrabátque miles armis ſuis. Aquis etiam accēditur:terra tantùm reſtingui docuere experimenta. Similis eſt natura naphthæ.

¶Maltha veteres molles appellari voluerunt,à Græco, quaſi μαλακὴς.Lucil.lib.28,Inſanum vocat quem maltham ac fœminam dici videt. Hæc ex Nonio,qui ſcribit Malta, ſine h. Metaphorica autem ea ſignificatio eſt, & maltha accipitur vt μάλθων, μάλθων, & πίειρος. De origine huius vocabuli nihil reperi apud grammaticos:ſed quum μαλθακὸς Euſt.deriuet à μάλακος,illud quoq; pòſt μαλάσσω ponendum exiſtimaui.

C. Ἐπίμαλθος,Maltha inductus. ὑπόμαλθα Heſychio,μαλακὰ, ἀσθενῆ, ἀχαλᾶ, ἀνδρῶν λίαν. quo ſignificatu μαλακὸς ſuprà,& infrà μάλθακός.

Μαλθαΐνος,Maltbinus,Cereus.Galen.in Lex.Hippocr.μαλθαΐνη Suidæ exp. μαλακτικὴ vel κηρώδη.dicens μάλθινα eſſe τὰ κηρὸν, καὶ μάλιστα τὰ μεμαλαγμένα.

Μάλθων Suidæ ἥλιτος. vt ſuprà μαλακίας & μαλακίων, de homine molli & efœminato: qui & maltha paulo antè.Malthini nomen (inquit Turneb. libro 21, Aduerſ. cap.13)pro molli finxit Horatius à maltha: vnde & μάλθων Græcè dicitur mollis & efœminatus. Apud Suid. ὁ χυλαντερός τε καὶ μάλθων τύραννος.

Μάλθω,Mollio, vel Mollio & ſubigo veluti ceram. vnde μαλθώσω quod Heſychio eſt μαλακώσω.

¶ Μάλθασσω, F.ξω, idē. vnde μαλθάσσειν quod Heſych.exp. μαλάσσειν: item πείθειν. (ſicut Latinè quoque Homines mollire, Pectora mollire, hoc eſt Mollibus verbis flectere)Mollibꝰ verbis perſuadere, Delinire, Demulcere. Apud Suidam, τὸ τῆς δικαιάδμου ὀπτῆνον τὸν αὐθημα μαλθάξαι, ἢ μόνον ἰδεῖν, ἢ πῦρ ὅπως ὀπτήσεται, καὶ ὁ τῆ δικαίου καὶ φύσιν ἴσης.id eſt καταπραΰναι, ἡμερῶσαι. Apud eundem, δεῖ δὲ, δώρεις μαλθασσόμενος καὶ εἰς τὰς κλήσεις σωθῆναι, muneribus emollitos & delinitos.Sic accipi poteſt apud Soph. in Antig.p.263, Τί γὰρ σε μαλθάσσομι· αὐτὸν εἰς ὕστερον ψόγους φανεῖμεν;Schol.tamen ibi exp.ἀπατήσωμι.

Μάλθαξις, ιος, ἡ, Emollitio, Fotus. Exponitur etiam Fomentum & θέρμασμα apud Hippocr.

C. Ἀμάλθακτος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui molliri ſeu emolliri nequit, Durus, Tactui vel flexui non cedens. ἀμάλθακτον Suidæ ἀνίνδοτον,non remittens,hoc eſt rigidum,σκληρόν. nam id opponitur τῷ μαλθακῷ.

C. ΚΑΤΑμαλθάσσω, Emollio, Delinio. Permulceo. vnde καταμάλθασσον Heſychio καταπραΰνων.

Μαλθακὸς, ὴ, ὸν, Mollis.idē quod μαλακὸς, vt teſtatur Euſt. illud ab hoc deriuās,pleonaſmo literæ θ, ſicut in τειχθὰ & πυραχθά.Potius tamē à μαλθάσσω deduci puto,ſicut μαλακὸς à μαλάσσω deduxi.Plut. Ad Color.ὅπου συνέλθωσιν εἰς αὐτὸ καὶ ξυμπίπτωσι ξηροῖς ὑγρὰ, καὶ ψυχρὰ θερμοῖς, ἢ τραχὺ μαλθακοῖς. Et μαλθακαὶ πλῦραι, coſtæ molles, id eſt coſtæ nothæ.Gorr.ex Poll.' Item μαλθακὰ ἴχνη,vt Molles pedes,Molles manus,Mollia brachia apud Latinos. Plut.in lib.qui περὶ ἀδημίας inſcribitur, οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ πολλοῖς πίγκτον μαλθακὰ χέρνιβα, κατὰ Πίνδαρον, ὡς δίξα πολῖ, καὶ τὸ πρᾶον ἄσκει μετά τινος διατάσεως, πόνον ὑδατώδη. ¶Item Mollis & iners,Mollis & remiſſus,ſeu ignauus. Il.ρ, ὃς τὸ πάρος μὲν Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' ἔρχεται εἰς ἀγορὰς Νεκρὸν ἐπ' ὀφθαλμοῖσι Τρώων. de Menelao, quē Apollo pro Troianis pugnans,veluti hoſtis,μαλθακὸν σκάπτον παλαμῆσιν, μεταλλᾶν τὸ τῆ πρώτος ἀρχὸν καὶ ὑπὲς εἰς μαλακότητα: quum eum Homerus alibi αἰχμητὴν & ἴφθιμον vocet. Item Mollis & efœminatus,ſeu Luxu mollis. Demetr. Phaler.ὁ τὰ πάμπαν καὶ τὰ ἄλλα τῆ μαλθακῶν ὄργανα, κιναιδίας τε εἰπών.Quo ſenſu inſcripſiſſe Cratinus fabulam quādam μαλθακὴν videtur,cuius mentio fit apud Athen.lib.14. ¶Item Languidus. Ariſtoph. Veſp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, Langueſcit & emolleſcit mihi animus, Languidus fio, Labaſcit animus. Sic ſuprà μαλακὸς. ¶Μαλθακὸν ἔτος, Mollis & lenis annus, apud Hippocr.lib.3 Epidem.hoc eſt ἄνυδρον καὶ θερμὸν, vt Gorr. ex Galeno exp. ¶ Heſychio μαλθακὸν eſt ἡδὺ, εὐσταθὲς, item ῥυφητὸν & ἀδυνές. Pro ἡδὺς accipitur à Suida in hoc Ariſtoph.loco, in Ranis, τὸ δὲ μισοπόλιδος καὶ ἀνδροκτόνου πρὸς τὸ μαλθακώτερον, δεξιοῦ πρὸς αἰθρίου ἦθος. id eſt(inquit) πρὸς τὸ ἡδύτερον τῆ βίου καὶ δεῖ ἔχον.vbi etiam poſſet reddi, Ad vitam molliorem & delicatiorem.

Μαλθακὰ φάρμακα ab Hippocr.vocantur pharmaca generis oleoſi,vt quæ conſtant adipibus, œſypo, retinis, butyro,cera.ſic differunt ἀπὸ τῶ μαλακτικῶν.Gorr.

Μαλθακία,ας,ἡ,Mollitudo,Mollities.vt μαλακία.

Μαλθάκινος,Mollis.vnde Μαλθακίνη χλόη.in Epigr.

Μαλθακίω,Mollio. VNDE Ἐκμαλθακίω,Emollio, Efœmino. ὠμαλθακῶσαι Suidæ ὠμαλάξαι,χαυνῶσαι.

Μαλθακίζω, Mollio, Emollio. Item Mollio animum, Mollio pectus, Mollibus verbis delinio & permulceo, Mollibus verbis flecto,vt μαλθάσσω. Eurip. Medea,Κρεῖσσον δὲ μοι τῶν ἐσθλὸν ἐπίχθιον χυσὶν, Ἢ μαλθακωθὲν δι' ὑστερον μόχθον ἔσεσθαι. ¶Μαλθακίζομαι.Molleſco,Ignauia & inertia molleſco,Ignauiter ago,Langueſco, vt μαλακίζομαι. Plato epiſt.δεῖν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι. Item Elangueſco, Molleſcens debilitor. Plut. Symp.4, ὅταν δὲ καύμασιν ἐσχὸς καιρὸς, ἢ μαλθακίζεσθαι, καὶ ἀπολείπουσι τὸ εἰκῆ ἐπιτηδᾶν καὶ ἀναζωπυροῦσι πάγχαλεπον. VNDE Μαλθακιστὶ, Molliter & ſegniter agendum. Ariſtoph. Nub.οὐ μαλθακιστὶ, ἀλλὰ σφοδρὰ λυπῶν.

C. ΑΠΟμαλθακίζομαι, Idē quod ἀπομαλακίζομαι.ſicut μαλακὸς & μαλθακὸς pro eodem ſumuntur.Vnde ἀπομαλθακίζεσθαι ὁδὸν eadem forma dicitur qua ἀπομαλακίζεσθαι ὁδὸν,in loco Ariſtotelis modò citato.Eſt enim ἀπομαλακίζεσθαι ὁδὸν, Molliter & ignauè ſe ad iter accingere,vel Dare ſe itineri non alacriter.

C. ΚΑΤΑμαλθακίζω,Emollio.Et καταμαλθακίζομαι,Emolleſco,Elangueſco. Vnde ex Plat.Epiſt.κατάμαλθακισις pro Fractus animi mollitie.

ΜΑΝΘΆΝΩ, F.μάθομαι,P.μέμαθα.Aor.2, ἔμαθον, Diſco.Hom.Odyſſ.ρ,Ἀλλ' ἐπὶ μὲν δὴ ἔφαγε καὶ ἔμμαθεν,οὐκ ἐθελήσω Ἔργον ἐπιχρᾶσσαι.vbi ἔμμαθε pro ἔμαθεν,metri cauſa.Dicitur autem μανθάνειν τινὰ, vel μανθάνειν τινὰ παρά τινος,vel τινός,ſine præpoſ. Illo vtitur Plato, atq; alii:Xenophon autem hoc quoque,Pæd.lib.1,μανθάνει δέ μου,ὦ παῖ,καὶ ταῦτα (ἔφη)τὰ μέγιστα. (At verò in iſto Ariſtoph.loco in Nub.βλαίσου τοῦτ' ἔμαθεν τὸ τῶν Κόλος, eſt genitiuus pretii)Iungitur etiam cum ὅτι.Iſocr.De pace,ὅτι μὲν οὖν οὐ δικαίας ἀρχῆς ὄντες συμβαίνομεν, παρ' ὑμῶν μανθάνω, ὑμᾶς ἔχω διδάσκειν. ¶Ariſtoph.in Veſpis, Τί δὲ μανθάνων, τὸν λεπτὸν τοῦτον τὸν φρουτίδα ἀθλίως;q.d. Quid edoctus, trudis digito linamentum lucernæ? Sunt autem qui idem valere putent quod Lat. Quid malum? At ego ſimpliciter accipere malo:vt Gall.dicitur in reprehēſione, Qui vous a appris à faire cela?

Μανθάνω accipitur etiam pro διδάσκω,id eſt Doceo, vt tradit Euſtath. pag.1561. ſicut (inquit) δίδαξις & pro Didicit & pro Docuit, ſumitur. Idem pag.1883,tradens μανθάνειν eſſe μίσειν apud Homeri poſteros,ſicut & illud δίδαξιν ipſi Homero eſt μίσειν,in exemplum affert, μανθάνειν χαίμματα,quod vſitatum ſit apud ſophiſtas.

Μανθάνω, Intelligo, Percipio, Animaduerto. Idem interdum quod σύνημι,vt teſtatur Ariſtot.in Ethic.Sic autem apud Iſocr.pro eodē poſita inuenio. Plat.in Hippia minore, τῶν δὲ ὠκύτητα κινδυνεύων μανθάνειν ὁ λίγης. Plato De rep.lib.1,οὐ μανθάνω, ἔφη.Et paulo pòſt, τῶν δὴ, εἶμαι, ἄμεινον αὖ μανθάνεις ὁ ἄρτι πρόσθεν, πειθανάγκης. Itē, οὐ μανθάνω πῶς λίγης. Alibi autem vix ὁρᾶν eadem ſignif. dixit.

Μάθημα, ατος, τὸ, Quod quis didicit,ſeu diſcit, Diſciplina. Xen.De re eq.καὶ ἕκαστα μὲν δὴ ἰδιώτη ἐν ὑπομνήματι ἢ μαθήματι ἢ μελετήματι γενέσθαι ἡμῖν. Thuc.lib.1,οὐκ ἀπεῖχε μέν τινα μαθήματος ἢ πολέμου. Luc.in Sōnio,ἀλλ' αἰδεῖσθαι τὴν ἡλικίαν μαθημάτων. ¶Sed per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt diſciplinæ ſeu artes aut ſcientiæ mathematicæ. Philo De mundo,ἄλλοι μὲν ἐν Χαλδαίοις, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ, τῆ σφόδρα τὰ μαθήματα ἐξησκηκόσιν. id eſt, Aſtronomico parente, eorúmque vno qui artium mathematicarum ſtudio incubuerunt. Ita Bud. qui & à

Platone ita vocari tradit. Idem à Gregorio μαθήματα appellari docet mathematicorum theoremata, ποῦ σὺ ὃτι ἔχεις τὸν κύκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασι; Vide locum Gellii in Μαθηματικὸς significante eum qui & Latinè dicitur Mathematicus.

Μάθημα, Documentum.(quo sensu dicitur aliquas res nobis esse documento) Philo De vita M. lib. 2, ἐπειδὴ τὸ σεμνὸν πᾶσι τοῖς εὐγενέσι παῖδες οἱ ἀπόγονοι μάθημα σωφροσύνης οὐκ ἐποιήσαντο. vbi T. vertit, Quum maiorum calamitates posteri pro modestiæ documento non habuissent. Crediderim autem allusisse hic eum ad vetus quoddam dictum, παθήματα esse μαθήματα. aut etiã respexisse ad id quod legitur apud Xen. Pæd. 2, πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς τὸ τῷ σωφρονίσαι ὠφέλιμον λύπην, οὐ μάθημα.

HINC Μαθηματικὸς, (q.d. Disciplinarius) Ad disciplinas pertinens. Seu ad disciplinas aptus. Plut. in lib. De virtute morali copulauit τὸ θεωρητικὸν καὶ μαθηματικὸν τῆς ψυχῆς. vbi μαθηματικὸν sonare videtur quasi quis dicat Disciplinæ perceptiuum. Apud Themist. μαθηματικωτέρα ὀπτικὴ ἡ γεωμετρία τῆς ὀπτικῆς, pro simplici & magis abstracta à sensili, Bud. ‖Μαθηματικὸς, Discendi cupidus. Plato, ζώντες οὖν πάντας, καὶ ὅσων πρὸ ἡμῶν μαθηματικοὺς, καὶ τοὺς τῶν τεχνῶν, φιλοσόφους φήσομεν; Item Docilis, apud Aristot. Metaph. lib. 1, καὶ ὅλως τῶν [τῶν ζώων] τὰ μὲν φρόνιμα, τὰ δὲ μαθηματικώτερα τῶν μὴ δυναμένων μνημονεύειν ἐστίν. B.

Μαθηματικὸς, Ad mathemata pertinens, id est mathematicas disciplinas, Pertinens ad mathematicos. Ad verbum Mathematicus. vt μαθηματικὴ ζήτησις apud Aristot. Mathematica, Qualis est mathematicorum. Et οἱ μαθηματικοὶ λόγοι, apud eundem. Item τὰ μαθηματικὰ τῶν Πλάτωνος, Plut. Quæ apud Platonem sunt mathematica. id est Ad mathematicas disciplinas spectantia. Item μαθηματικὸ sub. ὄπτικὸν, Mathematica scientia, seu mathematicorum. Plut. ‖Μαθηματικὸς, Mathematicus, Mathematicarum disciplinarum peritus. Aristot. Ethic. 6, cap. 8, διὸ τὸ μαθηματικοὺς μὲν παῖδας γίνεσθαι σοφοὺς δὲ καὶ φυσικοὺς οὔ. Idem Ethic. 1, cap. 3, ἔτι πλέον γὰ φαίνεται μαθηματικοῦ πιθανολογοῦντος ἀποδέχεσθαι, καὶ ῥητορικὸν ἀποδείξεις ἀπαιτῶν. Gell. lib. 1, cap. 9. de Pythagoræ discipulis loquens, Aſt vbi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audire quæ atque esse iam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere, & quærere, quæque audissent scribere, & quæ ipsi opinarẽtur, expromere potestas erat. Hi dicebãtur in eo tempore μαθηματικοὶ, ab iis scilicet artibus quas iam discere atque meditari inceptauerant. quoniam geometriam, gnomonicam, musicam, cæteràsque item disciplinas altiores, μαθήματα veteres Græci appellabant. Vulgus autem, quos gentilitio vocabulo Chaldæos dicere oportet, mathematicos dicit. Et ADVERB. Μαθηματικῶς, Mathematicè, Mathematicorum more.

Μάθησις, (q.d. Discentia) Ipsa discendi actio. Aristot. Pol. 8, οὐ γὰ παίζοντι μανθάνοντες, μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις. Et μάθησις τῶν γραμμάτων, Cognitio, Perceptio, ibidem, τὴν τῶν γραμμάτων μάθησιν παιδεύεσθαι. Sed & μάθησιν ποιεῖν ex eodem in Rhet. pro Erudire. Dixit & Cicero, Scientiam afferre. Et εἰς τοιαύτην μάθησιν apud eũdem Aristot. Ad crassius docendum, Ad crassiorem doctrinam. Bud. Idem Polit. 7, πρὸς μάθησιν ἀνδρείαν, id est disciplinam, Budæus ab eo accipi tradens pro παιδείαν, affert ex eorundem Polit. lib. 8, αἱ μὲν οὖν κατασκευαὶ τῶν μαθήσεων ἱκαμφοτερίζουσι.

Μαθητὸς, (q.d. Discibilis) Qui disci potest. Aristot. Eth. 6, ἔστι δὲ καὶ ὀπτικὸν μαθητόν.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, Discipulus. vt in prouerbio, Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, Multi discipuli præstantiores magistris, Epigr. lib. 2. Et Πλάτωνος μαθητὴς, vel Αἰσχίνου, &c. apud Plut. & reliquos. Interdum verò cum genitiuo rei. vt Theophyl. elephantem vocat ἀνθρωπίνων διδασκάλων μαθητὴν ὀπτικῶν. FORM. Μαθήτρια, ET Μαθητὶς (μαθήτρια, vt ποιήτρια: at μαθητὶς vt ἀλάστωρ, ἀλάστωρ) Discipula. Laert. in Speusippo, circa principium ἀλέγοντα δὲ αὐτοῦ καὶ αἱ Πλάτωνος ἀκοῦσαι μαθήτριαι.

Μαθητεύω, Discipulus sum, Sum auditor. Plut. de Isocrate loquens, ἐμαθήτευσε δ' αὐτοῦ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος. Sed & pro Doceo. Matth. cap. vltimo, πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη. Hinc Μαθητεύομαι, Doceor. apud Basil. εἰς τὸ σωφρονεῖν καὶ σωθῆναι. Sed & cum datiuo personæ apud recẽtiores, sicut μαθητεύειν, Discipulum esse, vt ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος τοῦ ἁγίου Παύλου ἐμαθητεύθη. VNDE Μαθητεία, Institutio quæ traditur discipulo, vel Disciplina, seu Doctrina. Greg. οὐτε βαπτίζω καὶ χρίομαι τὴν μαθητείαν.

Μαθητιάω, ᾶς, Discipulus esse cupio, Discere cupio. Apud Aristoph. Nub. quidã postẽs sibi aperiri scholã, dicit se μαθητιᾶν. Synes. καὶ τὴν γε φύσιν ἐμακρίζον, & ἐμαθητίων πολλοὶ, & multi eius esse discipuli cupiebãt. Sed alibi μαθητιᾶν τινι pro Alicuius esse discipulum. Areop. autem accus. iunxit pro Discere cupio, vt scribit B.

C. Ἀμαθὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Indoctus, Qui non didicit literas, Literarum rudis. Propriè tamen ἀμαθὴς est generaliter Qui non didicit. sed quũ absolutè ponitur, ferè capitur pro eo qui non didicit literas. Atque hoc mihi videtur optimè perspici posse ex Lacedæmonii cuiusdam responso ad Atheniensem oratorem qui dixerat Lacedæmonios esse ἀμαθεῖς. Respondit enim, rectè eum dixisse. solos enim Lacedæmonios mali nihil ab illis μεμαθηκέναι. id est didicisse. Intelligebat videlicet Atheniensis orator Lacedæmonios esse ἀμαθεῖς, id est literarum rudes: at Lacedæmonius ille nomen hoc in generali significatione accipiens, eò torsit quò sibi visum fuit. Cõmemoratur hoc responsum à Plutarcho in Apophth. & in Lycurgo. si bene memini. Aristoph. in Nubibus, ἄνθρωπος ἀμαθὴς ὑπνοῦ καὶ βαρβάρου. Exponitur etiam Imperitus, Rerum ignarus, Nullam habens rerum experientiam. Item Rusticus.

Ἀμαθὴς cum genitiuo, Ignarus, Nescius, Rudis. vt ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Apud Thucyd. autem ἀμαθὴς exponitur etiam Expers: quum dicit ἀμαθὴς ἐπιστολῆς. ‖Iungitur & præpositioni πρὸς habẽti accusatiuum. Plat. De leg. 3, ἀπιχόποροι μὲν καὶ ἀμαθέστεροι πρός τε τὰς ἄλλας μέλεσιν ἢ πίχεσι καὶ πρὸς τὰς πολιτικάς. vbi ἀμαθέστεροι videtur commodè reddi posse Indociliores.

Ἀμαθὴς item capitur pro ὀλιγομαθὴς, id est Qui pauca didicit, Parum doctus, Paruam peritiam literarum aut alius rei habens. Accipi autem pro ὀλιγομαθὴς testatur Eustathius, & alii grammatici: atque adeo literã α interdum in principio vocum notare ὀλίγον, initio huius libri diximus.

Ἀμαθῶς, Inscité, Imperitè, Indoctè. Vel, More hominis imperiti, seu indocti. Thucyd. lib. 2, οὐδέποτε γὰρ πρὸς ξυμφορὰς τοσαύτας οὕτω ἄπορον ἀμαθῶς χωρήσαν ἡ ἐς τὰς δόξας τῆς ἀνθρωπείας. vbi schol. exponit ἀσφαλιζόμενος.

Ἀμαθεῖ, Aduerbium aliud, idem significans.

Ἀμαθία, ας, ἡ, VEL Ἀμαθίη, Insciti a, Imperitia, Ignorantia, Ruditas, Rerum imperitia. Itẽ Rusticitas. Interdũ peculiariter dicitur de literarum ignorantia. Plut. De aud. τοῖς δὲ φιλοπόνοις ἐν βραχέσιν αἰεὶ ἀφειλόμενον καὶ ἀπορούμενον σωτηροῦσαν τὴν ἀμαθίαν. ‖Item ἀμαθία, Imprudentia, Incõsiderantia, ἀσυνετία, vt exponit scholiastes Thucydidis, in hoc eius loco, libro 3, ἀμαθία τις μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετ' ἀκολασίας. Quanquam hic videtur mihi ἀμαθία commodius accipi posse pro Insciti a & inhabilitate ad res gerendas, vt ita dicãt quia ei opponit δεξιότητα. quam pro prudentia accipere durum est, meo quidem iudicio.

Ἀμαθαίνω, In ignorantia versor, vt interpretatur Budæus, citans hunc Platonis locum, lib. De rep. 7, καὶ ἀμαθαίνουσά που τοῦ ἁλισκομένην [ἡ ψυχὴ] μὴ ἀγαπακτῆ. id est, conuicta ignorantiæ. Idẽ Plato accusatiuo iungit, ita scribens, ἐν οἷς ἂν τοῦτ' ἀμαθαίνωσι τῶν πολιτῶν, id est, hæc ignorantibus, vel imperitis quod ad hæc attinet. Ac potest τοῦτο regi à subaudita præpositione κατά: quasi esset, ἀμαθαίνωσι κατὰ τοῦτο. Nisi quis aut subaudire malit, aut etiam dicere velit deesse aliam præpositionem εἰς. quia paulo pòst dicit, ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, pro Rudis ad hæc, vel Rudis circa hæc.

C. Ἀρτιμαθὴς, ές, ὁ ἡ, Qui nuper discere cœpit. Item ἀρτιμαθὴς τούτων, Qui nuper hæc didicit, seu intellexit, Qui nuper factus est horum certior. Euripid.

C. Αὐτομαθὴς, Qui ex seipso didicit, Qui nullo præceptore A vsus est. αὐτοδίδακτος. VNDE Αὐτομαθῶς, aduerb. Discendo ex seipso, Sine præceptore.

C. Δυσμαθὴς, Qui non facilè discit, Tardus ad discendum, seu hebes, Indocilis. Plato De rep. 2, ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής. Et superl. δυσμαθέστατος apud Philonem. ¶Item pass. Qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animaduerti. Ex Eurip. cum infinitiuo ἰδεῖν affertur, δυσμαθὴς ἰδεῖν, pro δυσπίγνωστος. HINC Δυσμαθῶς aduerb. vt δυσμαθῶς ἔχειν, Non facilè discere, seu cognoscere. Aut pass. Non facilè disci. ET Δυσμαθία, Tarditas ad discendum, Indocilitas. Ex Plat. in epist. δυσμαθίαν φύσεως pro Tarditatem ingenii. Scribitur ET Δυσμάθεια.

C. Εὐμαθὴς, (contr. præcedenti δυσμαθὴς) Qui facilè discit, Docilis. Demosth. ἥκιστα γὰρ ἀμαθεῖς σφόδρα πρὸς τὰ λοιπά. Apud Plat. cum gen. epist. 7, ἄλλοι δ' ἄλλων ἀμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Alii alia facilè discunt, Alii ad alia sunt dociles. ¶Εὐμαθὴς pass. signif. Qui facilè disci potest, seu percipi, aut cognosci, Qui facilè intelligi potest, Intellectu facilis, seu cognitu. Luc. De hist. scrib. ἀμαθῆ δὲ καὶ ἃ παρῆκε τὸν ὕστερον πάντα. Xen. Οὐδέ σοι ἀμαθὲς ἔσται ὅτι σφόδρα χαρίζομαι. Et ἀμαθὴς φώνημα apud Sophocl. in Aiace circa princ. Vox cognitu facilis, quæ cognosci seu potius dignosci aut internosci ab aliis facilè potest. Æschines autem iunxit cum infinitiuo, (sicut δυσμαθὴς Euripides) dicens, λόγος αἰσχρὸς, καὶ ὑμῖν εἰκότως κρῖναι ἀμαθὴς. Vbi ego resoluendum esse crediderim ἀμαθὴς κρῖναι, in ῥᾴδιος κρῖναι δ' ἀμαθεῖς. HINC Εὐμαθῶς, Ita vt quis facilè discat, seu intelligat. Aut, Facilè discendo, seu intelligendo, Cum docilitate. ITEM Εὐμαθία, SIVE Εὐμάθεια, Facilitas in discendo, Celeritas ad discendum, Docilitas. Epigr. lib. 6, Μίμνει καὶ φιλίης σῶμα καὶ ἀμαθίης. Luc. De hist. scrib. ἀλλὰ τὸ τῆς ἀτεχνίας πρὸς, σφοδρὸν ἢ ἀμάθειαν ἀπεῖναι δοκοῦσαν.

C. Ἡμιμαθὴς, Semidoctus. ex Poll.

C. Κακομαθὴς, Qui malè didicit, Malè doctus.

C. Ὀλιγομαθὴς, Qui pauca didicit, Parum doctus. Vide Ἀμαθὴς.

C. Ὀψιμαθὴς, Qui serò didicit, seu discere cœpit. (Peculiariter autem ὀψιμαθὴς dicebãtur qui serò, id est iam prouecta ætate (atque adeo sera ætate, vt loquuntur interdum poetæ) literas didicerant, & ex consequenti interdum pro parum doctis, seu parum literatis. Isocr. in Hel. encomio, τοῦτο δ' ἐστὶν οὗτος ὀψιμαθὴς δοκεῖ εἶναι οὐκ εἰδὼς, &c. Huic opponitur παιδομαθὴς. Interdum cum genitiuo, vt ὀψιμαθὴς τούτων apud Isocr. & Xenoph. HINC Ὀψιμαθία, VEL Ὀψιμάθεια, Sera eruditio, vt exponitur à Gellio: (sonat autem q.d. Tardidiscentia) lib. 11, cap. 7, Est adeo id vitium plerunque seræ eruditionis, quam Græci ὀψιμαθίαν appellant, vt quod nunquam didiceris, diu ignoraueris, quum id scire aliquando cœperis, magni facias quo in loco cunque & quacunque in re dicere. ET Ὀψιμαθέω, σῶ, Serò discо, seu sera ætate. Luc. De merc. cond. ὀψιμαθήσας δὲ ἤδη πάππου τῆς ἡλικίας παραλυόμενος. Vt autem nomini ὀψιμαθὴς opponi dixi παιδομαθὴς, sic & huic verbo ὀψιμαθεῖν opponi potest παιδομαθεῖν, cuius tamen vsus exemplum nullum affertur.

C. Πολυμαθὴς, Qui multa didicit, Multiscius. Multum eruditus. Isocr. ad Dem. ἐκ τοῦ φιλομαθὴς, ἐκ τοῦ πολυμαθὴς. HINC Πολυμαθῶς, Cum peritia multarum rerum, Cũ magna eruditione. Vel, More eius qui est multarum rerum peritus, seu, (magis ad verbum) qui multa didicit. Vel, Vt decet eum qui &c. ET Πολυμάθεια, VEL Πολυμαθία, Multarum rerum peritia, vel Multa eruditio, Magna eruditio, seu doctrina. Disciplina multiuga, vt interpr. Bud. ex Gellio.

C. Ταχυμαθὴς, Qui citò didicit, vel Qui citò discit.

C. Φιλομαθὴς, Cupidus discendi, Studiosus discendi. Isocr. ad Dem. ἐκ τοῦ φιλομαθὴς, ἐκ τοῦ πολυμαθὴς. Plut. Sympos. φιλολόγῳ μὲν ἐστιν ἐπιτυχεῖν καὶ φιλομαθεῖ. Vnde superl. πολυμαθέστατος, Xen. in Pæd. Et τὸ φιλομαθὲς, substantiuè, Plat. in Tim. Cupiditas discendi. HINC Φιλομαθῶς, Cum cupiditate discendi. ET Φιλομαθία, VEL Φιλομάθεια, Cupiditas discendi. Item VERB. Φιλομαθέω, ῶ, Discere cupio, Discendi desiderio teneor, apud Plat. De leg. Strabo de schola Tharsensi loquens, οἱ φιλομαθοῦντες ὅση χαίειν πώποτε εἶσι. id est Qui literarum studio incumbunt. B.

C. ΑΝΑμαθάνω, (q.d. Rediscо) Denuo discо, De integro discо. Hesych. αἀναμαθεῖν exponit ἐξ ἀρχῆς μαθεῖν. Nostrate Rapprendre est ἀναμαθεῖν, sicut Apprendre est μαθεῖν.

C. ΑΝΤΙμαθάνω, Contrà discо, seu Contraria discо. Aut, Vicissim discо.

C. ΑΠΟμαθάνω, Dediscо. Cum accusatiuo. Plato in Phædone, οὐκ ἀπέμαθον τοῦ παντὸς ἃ ἔφην ὑμῖν εἰδέναι. Lucianus, ἢ πῶς οἴεσθε ἀπέμαθον ἀναμαθεῖν. Xen. Pæd. 4, οἶδα γὰρ ἀπιζήσαν ἀναμαθοῦσαν, ἃ πάντων μαθοῦσα. Apud Plutarchum autem cum infinitiuo, in Lycurgo, φέρον βακτηρίαν ἀπέμαθον. HINC Ἀπομάθησις, Verbale nomen, quod sonat ad verbum (si dicere liceret) Dediscentia, id est Obliuio eius quod didicimus.

C. ΕΚμαθάνω, Discо, seu potius Perdiscо. videtur enim præpositio Græca intendendi vim indem habere. vnde etiam exponitur ἐκμαθὼν ἐξεπίστασθαι. Plato, μεγάλην δὴ φυλακὴν, τὸ μὴ χείρονα, ἀλλ' ἐκμανθάνειν ἀεί. Herodotus, ἐκμαθεῖν τὴν γλῶσσαν, Discere linguam, seu Perdiscere. Soph. cum genitiuo personæ, ἐκμανθάνω σοῦ, Ex te intelligo, seu Cognoscо. Eurip. ἐκμαθὲν νῦν αἰθὴρ, itidem pro Cognoscere, vel Perspicere.

C. ΕΠΙμαθάνω, Discо post, seu postea, Doceor postea. ex Thuc.

C. ΚΑΤΑμαθάνω, Perdiscо, Pernoscо. nam & hic augere videtur præpositio. Plato, ἔστιν δ' ὅτε ἔχει τὸ καταμαθεῖν ἐπιθυμίαν &c. id est, Amore affectus est pernoscẽdi. B. Sed plerũque aptius redditur Animaduerto, alicubi & Perpendo. Xen. καταμαθὼν αὐτὴν οὖσαν δίκαιον τῆς θεοῖς, (vbi obserua iungi participio) Quum animaduertisset eum neque sacrificare diis. Idem, ὦ γαθὲ, ἔφη, καταμάθὲ ὅτι καὶ ὁ σὸς νοῦς, Hoc animaduerte. Vel, Hoc perpende. Epictetus πρὸς σαυτὸν φύσει καταμάθε. Ex Plut. affertur & cum genitiuo personæ, εἰ δ' ἐμοῦ καταμαθεῖν ὁ λόγος: & redditur, Si ex me intelligitis.

C. 2. Δυσκατμάθητος, Qui difficilè disci potest, seu intelligi, aut animaduerti. ET Δυσκατμαθήτως. vt δυσκατμαθήτως ἔχειν, pro Esse eiusmodi quod vix intelligi possit, seu animaduerti.

C. ΜΕΤΑμαθάνω, q. d. Post discо. id est, Discо post illud quod antea didiceram, seu, relicto eo quod antea didiceram. Theodorit. Hist. eccles. lib. 1, de Constãtino, πᾶσι γὰρ τοῖς ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν ἠγμένοις δίκαιος ἐπίσκοπος, ἢ τὸ σωτήριον ὑμῶν μεταλαβὼν ἠγμένοις φρονήσεως. Et quidam αὐτόμαθος apud Suidam, & μετέμαθον Ἑβραῖος ἐκ τῆς Ἀσσυρίου διαλέκτου. Ab Aristotele accipi ait Bud. pro Discendi rationem muto. Ab Æschine autem pro Dediscо sumi videtur. At verò illæ signif. quas huic verbo Suidas tribuit, ne iis quidem quos affert locis conueniunt.

C. ΠΡΟμαθάνω, (q.d. Prædiscо) Ante discо. Ex Aristoph. Nub. πρὶν αὖ σοφισθῆναι ἐμὲ διδάσκεται.

C. ΠΡΟΣμαθάνω, Addiscо, Insuper discо.

C. ΣΥΜμαθάνω, (q.d. Condiscо) Simul discо, Vnà discо. quam significationẽ sequũtur deriuata quæ habes paulo post. ¶Συμμαθὴς exponitur etiam Condocefacere, in hoc Sophoclis loco in Aiace, pag. 51 meæ editionis, in principio, Πᾶ πᾶ γὰρ οὐκ ἔδει ἐμοὶ Κ' οὐδὲν ὄντι συμμαθὴς πάτερ. Talem autem expositionem habes & apud Suidã, sicut & apud schol. Sed ego (quãuis ex Eustathio docuerim suprà simplex etiam μαθεῖν pro διδάσκειν vsurpari) malim συμμαθὴς accipere simplicit pro Cognoscere, seu Noscere, vt videlicet sit, Nullus locus scit me noscere, pro Noscere id quod quæro. Ita dicimus vulgò, On ne me sait y connoître point, Vel, On ne me sait y nent point connoître, de loco vbi etiãsi cognoscamur, non tamen consequi possumus quod quærimus, seu petimus, sed repulsam patimur. ¶Item συμμαθὴς pro Assuefieri, ex Suida. is enim συμμαθὴς exponit συνήθης. subiungens hunc locum, qui (nisi me fallit memoria) Xenophontis est in αἰσχύνης opere, καὶ συνήθη δὲ ἐῶν συμμαθῆ τὸ πῦρ ὄν χρῆσθαι. Sic autem vernacula lingua dicit, Il y apprit de faire cela, pro accoustumé fut, seu Assuefactus fuit, seu Assueuit. Sed extat & alia lectio in

illo Xenoph.loco.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ, Condiſcipulus, apud Plat. ET Συμμαθηταί, ὦ, (ſicut μαθηταίω à μαθητής) Simul diſcere cupio.ex eodem.

MA'NTIΣ, ιος, pro quo ως Atticè, Vates, Hariolus, Diuinus. (accipiendo Diuinus, vt vulgo Deum) Hom. Od.α, Οὔτέ τι μάντιν ἐὼν, οὔτ' οἰωνοῦ σάφα εἰδώς. Idem Il.α, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. An ſit autem μάντις nomen generalem diuinandi ſignificationem habens, an ſpecialē, controuerſum fuiſſe docet Euſtathius, quem legenti-demque quod de huius nominis deriuatione tradit à verbo μαίνομαι. Prouerbialis eſt ſenarius, Μάντις δ' ἀγαθὸς ἔσθ' ὅστις εἰκάζει καλῶς, qui ſic redditur apud Ciceronē, Bene qui coniiciet, vatē hunc perhibeto optimum. Plut. Lycurgo, ὑπὸ τῶν Λακώνων ὑποφυὲς λόγον, οὐ μάντις ἀγροικικός. Et in plur. μάντεις, in gen. μάντεων, dat. μάντεσι. Pauſ. Att. μάντιν γ' οὐδεὶς χρησμολόγος ἐῶν. At Thuc.l.8, ſe iungit χρησμολόγοις τε καὶ μάντεσι. Hom. genitiuo iūxit hoc nomen, Il.α, Μάντι κακῶν, O vates malorum, id eſt rerum malarum ſeu aduerſarum, Qui mala & infauſta vaticinari ſoles. Inuenitur & fœm. gen. ἡ μάντις apud Athen.

Μάντις dicta locuſta à Theocrito idyll.10, Μάντις τοι τὰν νύκτα χορεύεται ἁ καλαμαύλα. vbi ſchol. ſcribit μάντιν vocari quòd famem prænuntiet. addens & aliam rationē, quam ibi vide; ſimúlque multa ad loci huius expoſitionem facientia. Vide & prouerb. Ἀφυραία μάντις apud Suidam. Μάντις dicta braſſica à Nicandro, ἢ ἐπεὶ οὐ σα, vt tradit Athen.

C. Θουριομάντεις, Vates Thurium miſſi, ſeu potius miſſi in vrbem quæ poſtea Thurium dicta fuit, vt eam conderēt. Sed Ariſtoph. generalius pro vatibus vſus eſſe videtur in Nub. vbi θυεσκοιάντας & ἰατρομάντεις coniungit. Vide ſcholaſt. & Suidam.

C. Πρόμαντις, ιδος, Mulier quædam oraculi Delphici antiſtes. Exponitur etiam Vaticinantium antiſtes. à Bud. autem ſimpliciter Antiſtes, apud Plut. Τῶν περὶ τὸν Πρόμαντιν τῶν ἐν Δελφοῖς, Thucyd. l.5, pag.170. (vbi ſchol. exponit τῶν προφητευόντων ἐν μαντείᾳ) Sic Luc. in Herm. ὡς ἔφασαν οἱ Δελφοὶ τὴν Πρόμαντιν. Et plur. αἱ προμάντιες apud Herodotum.

C. Πυθόμαντις ἑστία, Soph. Pythus vatis domus, ἡ τῆς μαντικῆς Πυθοῦς οἰκία, vt exponitur apud eum. At in v.l. Πυθόμαντις dicitur etiam ſignif. Pythicus vates.

C. Ψευδόμαντις, Falſus vates, Mendax vates. Et VERB. Ψευδομαντεύομαι, Falſa vaticinor, Falſa reddo oracula. VNDE Ψευδομαντία, Falſa vaticinatio. A Suida ponitur tantùm ψευδόμαντις, & quidem nec expoſitione adiecta, nec exemplo.

C. Μαντόλος, Vates. in Epigr. Fortaſſe tamen dicitur potius μαντόλος, quaſi μαντιστόλος. vt ſit ὁ περὶ μαντικὴν πολύμυθος.

Μαντικὸς, Ad vatem ſeu vates pertinens, Ad vatum artem pertinens. Aut etiam, Vatem efficiens, ſeu Vaticinationem habēs. vt ὕδατα μαντικά apud Ariſtidem: & μαντικὸν πῆμα Κασσάνδρας, Greg. Apud Plut. autem τὸ μαντικὸν μέρος τῆς ψυχῆς. Item ἡ μαντική, ſub. τέχνη, Vatum ars, Vaticinandi ars. Thuc. lib.5, μαντικήν τε καὶ χρησμούς.

Μαντῶος adiect. ET Μαντῖος, vide in Μαντεία.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, Vaticinium, vel Vaticinatio, Vaticinandi ars. Hom. Il.α, Ἣ ἐξ μαντοσύνης, ἣν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων.

Μαντώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Vaticinus, Fatidicus. vt μαντώδης φωνή, Vaticina vox, ſeu Fatidica, Epigr. lib.5, & apud Nōnū.

Μαντεύομαι, Vaticinor, Auguror, Oraculum edo. Hom. Od.ε, Εἰδὼς οἷα ταμὼν μαντεύεται πᾶσι βροτοῖσιν. Interdum autem cum accuſ. vt μαντεύεσθαι θάνατον, item αἶσαν ὀλέθρου apud eundem, Vaticinari, ſeu Vaticinando prædicere. Et cum aduerbio, vt ἀτρεκέως μαντεύομαι, Od.ρ. Sic Il.β, — ὅφρα δαῶ ἢ ἐτεὸν Ἑλένης μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐί. nam hîc ἐτεὸν pro aduerbio accipitur. In ſoluta autem oratione non ſolùm pro Vaticinari ſeu Oracula reddere ponitur, ſed interdum (imò frequenter) pro Oraculum conſulere, ſeu petere. Sed ad exēpla prioris illius ſignif. prius venio. Plato in Apol. ταῦτα μὲν ὑμῖν μαντευόμενος ἀπολλάττομαι. (ponitur verò ibidem χρησμολογῶν pro eadem ſignif.) Idem in Epiſt. φήμῃ τῇ ἀγαθῇ μαντεύομαι. Luc. μαντεύεσθαι παρὰ τὰ ἀμφίλαφα. Pauſanias autem dixit etiam μαντεύεσθαι ἐκ θεοῦ. Sed nonnunquam generalius pro Coniicio, Opinor. vt B. interpr. in hoc loco Ariſtot. in Ethic. τἀγαθόν πῃ δικαιοπραγίαν τὴν μαντευόμεθα. Item paſſ. ἐμαντεύθη σφι, Oraculo eis editum eſt. ‖ At verò pro Oraculum conſulo, ſeu Oraculum peto. Xen. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, Conſulentibus oraculum, vel Conſulentibus deum per oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι πέρι, vel περὶ τούτου, Hoc ex deo ſciſcitor per oraculum, vel Peto oraculum hac de re, aut Oraculum peto, ſciſcitās hac de re (quibus vſus eſt Cicero) Plat. in Apol. ἐπέλιπεν τὸν μαντεύσασθαι. Æſchines autem iunxit etiam accuſ. μαντείαν, in Ctеſ. Ἀμφικτυόνας μαντείαν ἐμαντεύσαντο τοῦδε τοῦ θεοῦ περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς τοὺς ἀνθρώπους τιμᾶν μᾶλλον. Item μαντεύομαι παρὰ θεοῦ. vt apud Athen. Κύκνος μαντευομένῳ παρὰ σοφείας ὀρνὶς ἔφανεν. Sic apud Ariſtot. & alios.

Μαντία, ας, ἡ, Vaticinatio, Diuinatio. Item Vaticinium, Oraculum. Luc. in Hermotimo, μαντία μᾶλλον ἢ κρίσις πάλλῃς αἰσχυνόμενος. Plut. αἰτίαν ἔχουσά τις ἐξ Ἀμφιλόχου μαντεία. Plato, κατὰ τὸν τοῦ θεοῦ μαντείαν, ex Dei oraculo. Et in plur. pro vaticinationibus, ſeu diuinationibus, apud Phil. De vita M. lib.1, ἐπ' οἰωνοῖς δὲ καὶ μαντείαις ἐχρῶντο. Et μαντείαις ἀπορρήτοις, Plut. in Alexandro. ‖ Μαντεία, Oraculi petitio (vt μαντεύεσθαι eſt Oraculum petere, Oraculum conſulere) Plut. in Probl. Rom. θεσπέσιος ὢν περὶ μαντείας, χαλκωμύχου παιδὸς ἀδελφεὸς. (Ita vſus eſt idem plurali quoque) Et μαντείαις μαντεύεσθαι apud Æſchinem, vt dictum eſt in Μαντεύομαι. Item μαντεία χρῆσθαι apud Plat. Iſocrates vtitur hoc verbo cum datiuo μαντεύω. At verò μαντεία cum ῶ apud Soph. pro Vaticino cinere. eſt enim à nomine ADIECT. Μαντεῖος, id eſt Vaticinus, Ad vatem pertinēs, ſeu ad vaticinationem. Dicitur autem adiectiuè ITA M Μαντεῖος per dialyſin, Et μαντεῖος Ἀπόλλων, Vaticinus Apollo, Fatidicus, apud Apoll. Arg.2, Vel, Qui vaticinātibus præeſt. (Apud Plut. autem legitur ET Μαντῷος) Quinetiam pro Μαντεία inuenitur & Μαντὴ apud Herodotum. Poſſit alioqui adiectiuum illud Μαντεῖος à μάντις deductum videri.

Μαντεῖον, υ, τὸ, Vaticinium, Oraculum. Thuc. lib.2, καὶ τὸ ἐν Πυθοῖ μαντεῖον ἀκροπολίτην. Et μαντεῖα χρῆσθαι, Iſocr. ‖ Item, Locus in quo editur oraculū. vt Plut. De Pyth. orac. τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Δελφοῖς. ITEM Μαντεῖον pro μαντεῖον (qualia modò in Μαντία protuli) apud Homerum Od.μ.

Μαντεύμα, Vaticinamentum, Vaticinium, Oraculum. Apud Plat. in epiſt. Sic Pauſ. μαντεύματος ἡμιόβιον.

Μαντευτὴς, οῦ, ὁ, Vaticinator, Vates.

Μαντευτὸς, ὴ, όν, Vaticinio prædictus: μαντευτὸς θάνατος, Syneſ.

Μαντευτικὸς, Vaticinatorius, Ad vaticinatorem ſeu vaticinationem pertinens. Item Vaticinandi peritus.

C. ΔΙΑμαντεύομαι, Vaticinor. Item, Oraculum peto, Oraculum conſulo. δι' ἃ μαντεύονται ἐπ' ἔργοις, in v.l. ex Plut. Cam. pro Captant augurium ab auibus.

C. ΚΑΤΑμαντεύομαι, Vaticinor. Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλοντα ex Ariſt. Rhet. prp Conijcere futura.

C. ΠΡΟμαντεύομαι, q.d. Præuaticinor, Ante vaticinor. Sed ex Herodoto aſſertur προεμαντεύσατο pro ſimplici ἐμαντεύσατο, Vaticinatus eſt. sic Προμαντία fuerit Præuaticinatio: ſed tamen apud Demoſthenem exponitur potius Prærogatiua conſulendi oraculi, ſeu Primæ partes in cōſulendo oraculo, Philipp.3, ἴσχε δὲ καὶ τὸν προμαντείαν τὴν θεοῦ, παρούσας ἡμᾶς. Quare videndū eſt annon & verbum προμαντεύομαι analogiam (vt ita dicam) huius ſignificationis ſequatur. AT VERO Προμάντις (q.d. Præuaticinator) fuit cognomen Apollinis apud Thurios, quo vſus eſt Lycophron. Dici autem & μαντεῖος hūc deum, item μαντῷος, docui paulo antè. Sed in Προμαντεῖ aliud fortaſſe ſignificat præpoſitio.

MAPAI'NΩ, Marceſcere facio, Marcidū ſeu flaccidū reddo, vel languidum. Tabefacio. Iſocr. Ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἥ χρόνος αἰκίλωται, ἡ νόσος ἠμάρανεν, id eſt, Pulchritudinem enim oris vel tempus conſumpſit, vel morbus marcidā reddidit, ſeu flac-

eidam. Ita enim malim quàm, Exoletã reddidit. quia hoc aliquid amplius ſignificare videtur. Apud Ariſtotelem autem τὴν γῆν μαραίνει τὸ θερμὸν redditur etiam Arefacit. Sed tamen in voce paſſ. quum dicit in Probl. ἔστιν μὲν γὰρ μαραινόμενον τῷ θερμῷ ἀζυμία γένεσθαι, μᾶλλον ἀπαίσχει, vertitur μαραινόμενον τῷ θερμῷ, quũ calor marceſcit & exoleſcit. Quæ interpretatio & ibi non perinde mihi placet. Bud. μαραίνω ait ſign. etiam, Exedo paulatim. Eſſe porro μαραίνω deriuatum à μαίρω tradit Euſtathius, qui etiã tradit μαραίνεσθαι de floribus dici. Tunc autem aptiſſimè redditur verbo Marceſcere, ſeu Flacceſcere, quum hæc de floribus itidem dicantur.

Μαραίνομαι, Tabeſio, Tabeſco, Marceſco, Marcidus ſeu flaccidus reddor, vel languidus, Elangueſco, ſeu Elangueo. Philo De vita M. lib. 3, μὴ χρόνου μήκιστα μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἰσχυρίζεσθαι, χρηστὸν ὄφον καὶ παίζον, temporis longitudine non marceſcit. Plut. in Fabio, αὐτοὶ τὰς πηγὰς μαραίνεσθαι φάσκοντες ὑπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δεισάμενος. vbi obſerua μαραίνεσθαι dixiſſe ἀπὸ ἀχμῆς, itidemque ἀπὸ πυρός. in hoc autem poſteriore vſu imitari Homerum, qui φλόγα μαραίνεσθαι dixit. Il. ι, de igne paulatim collabente & ſenſim extincto, vt interpr. Bud. Vtitur autem & Plut. hoc verbo de igne: apud quem τὸ πῦρ μαραινόμενον redditur etiam Ignis extabeſcens. Quinetiam Ariſtot. ita vſus ante illum fuerat, De cælo lib. 3, πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται. Vbi non ſatis placet verbum Marceſcit, quo etiam redditur ibi μαραίνεται. Affertur ex eodẽ de vẽto quieſcente. A Thucydide autẽ dicitur corpus ἀμαραίνεσθαι quod non elangueſcit, vel cuius vires non collabuntur, ſeu concidunt: lib. 2, καὶ τὸ σῶμα, ὅσον ἐφ' ἑκάστῳ ἦν τινὸς ἀχμάζοι, οὐκ ἠμαραίνετο, ἀλλ' αὐτῷ ἐκείνῳ ἐφαίνετο δίξαν τῇ ἐπιστήμῃ. Ibi tamen ἠμαραίνετο redditur etiam vno verbo Flacceſcebat, ſed malim Contabeſcebat. At μαραίνεσθαι de calore qui corpori humano ineſt, vide ſuprà in Μαραίνω.

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, Tabefactio, Marcor, & q. d. Flacciditas.

ITEM Μάρασμος eadem ſignif. Ariſtoteles ſenium hominis vocat μάρασμον, id eſt τοῦ θερμοῦ φθορὰν, caloris tabem: id quod in ſtirpibus eſſe ἀνάυαν tradit Galenus. Hæc Bud. pag. 548, vbi & locum Ariſtot. vide. At pag. 549, ſcribit tabem & ſenium hominis, eſſe μάρασμον & μαρασμὸν, vnde dicit μαρασμώδη πυρετὸν, qui differt ἀπὸ τοῦ σηπτικοῦ πυρετοῦ.

Μαρασμὸς, nomen eſt morbi apud medicos. Μαρασμὸς (inquit Gorr.) Marcor, Tabes: eſt immodica totius corporis ariditas & conſumptio. Quo fit vt facilè morbus hic innoteſcat, oculorum ingenti cauitate, veluti in foueis quibuſdam reconditorum, & vniuerſi corporis ſqualore, caloris vitalis flore deſtituti, cutis circa frontem ſiccitate & tenſione, palpebris inſtantibus & tanquam ſomno grauatis, ab impotentia quadam vigilandi: ſunt & tempora collapſa atque caua. Breuiter totus homo non aliud eſt quàm oſſa & cutis. In ventre nulla inteſtina, nulla viſcera ineſſe credas, adeo contracta ſunt præcordia & conſumpti ventris muſculi, vt nihil ſex iis præter fibras & cutem ſuperſit. Hæc autem ſymptomata aut adhuc fieri intelliguntur, aut iã planè facta abſolutáque eſſe. Inde duplex μαρασμοῦ differentia exiſtit, vnius quidem nondum perfecti, ſed adhuc ad maiorem conſumptionem tendentis alterius verò iam planè conſummati. Hic prorſus immedicabilis eſt, illi remedia quædam poſſunt adhiberi. Eſt & gemina rurſus differentia: nam quum omnis μαρασμὸς ex ſiccitate fiat, ea interdum calorem, interdum frigiditatem habet coniunctam. Ex quo fit vt μαρασμὸς alius ſiccus & calidus ſit, alius ſiccus & frigidus. Qui calidus eſt, nõ aliud prorſus eſt quàm febris hectica iam longè progreſſa ad ſolidam vſque ſimilarium partium ſubſtantiam, appellatúrque μαρασμώδης πυρετός. Hic ergo quatenus febris eſt, caloris eſt particeps: frigidus verò μαρασμὸς duplex eſt, vnus qui ſenium ex morbo dicitur, alter, ipſa mera ſenectus. &c. G. HINC Μαρασμώδης, Cui ineſt μαρασμὸς, Coniunctum habens μαρασμόν. Vt μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exeſt & ad tabem perducit. ſicut ὁ σηπτικὸς πυρετὸς, quæ liquefacit τὸ παχύμερες τῆς σαρκός. Bud. ex Gal. Vide & paulo antè in Μαρασμός.

C. Ἀμάραντος, ου, ὁ ἡ ἡ, Immarceſcibilis, Nunquam marceſcens. Sed peculiariter ἀμάραντος vocatur flos quidam, à Galeno heliochryſi nomine appellatus. Eſt autem radice fulua, bulboſa, ferulaceo caule, pedali altitudine, foliis ocimo longioribus, ſpica purpurea verius quàm flore, inodora. Sic dicitur quia non marceſcit. decerptus enim aſſeruatur, & quum defecere cũcti flores, madefactus aqua reuiuiſcit, & collectus furnique tepore ſiccatus reconditur ad coronarios hyemis vſus: nec nitorem gratiámque coloris amittit. Siluit de eo priuatim Dioſcorides: Galenus heliochryſi nomine exprimit. Dicitur etiam à quibuſdã hoc nomine ἠλιόχρυσον, vt autor eſt Dioſcorides. Sic vocatur & τὸ ἐλίχρυσον, quod alii χρυσάνθεμον appellant, vt idem ſcripto teſtatus eſt. Hæc Gorr. ex Plinio, magna ex parte, cuius hæc ſunt verba de etymo huius nominis, Summa eius natura in nomine eſt, appellato quoniam non marceſcat. In multis libris Amaranthus mẽdoſe ſcribitur interiecta aſpiratione. qui error & in loco Tibulli quẽ paulo pòſt proferam. HINC Ἀμαράντινος, qui eſt ex amarãto. vt ἀμαράντινοι στέφανοι ex Philoſtr. in Heroicis, Coronæ quæ ſunt ex amaranto. (nam adhiberi ſolitum amarantum coronis ſeu corollis cum ex Plinio diſcimus, tum verò ex Tibullo lib. 3, el. 4, Vt quum contexunt amarãtis alba puellæ Lilia) Apud Petrũ tamen epiſt. 1, cap. 5, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον, reddit, Reportabitis immarceſcibilem illam gloriæ coronam. Sed mihi veriſimile nõ fit vti voluiſſe Petrum nomine ἀμαραντίνος pro ἀμάραντος. quum ἀμαράντινος non fiat ex ἀμάραντος quatenus eſt nomen appellatiuũ, ſed quatenus eſt nomen certi floris proprium: habeátque τὸ τινικὸν formam hoc ἀμαράντινος. Quum autẽ huic lectioni in illo Petri loco noſtros omnes veteres codices aſſentiri viderim, non iam ſuſpicor ἀμάραντον ſcriptum ab eo fuiſſe, ſed ἀμαράντινον στέφανον pro vera lectione agnoſcens, reddendum puto, Reportabitis coronam gloriæ amarantinam, ſeu quæ eſt ex amaranto. Perinde acſi diceret, Quæ eſt ex vero, ſeu ex pretioſo amaranto, aut, Quæ gloriæ corona magis etiã eſt immarceſcibilis quàm ea quæ eſt ex amaranto. Fateor tamen, quod ad ſenſum, parum vel potius nihil intereſſe.

C. ΑΠΟ μαραίνω, Tabefacio, &c. vt in μαραίνω dictum fuit. Sed præpoſitio vehementiam addere videri poſſit. Apud Alexan. Aphr. redditur Flaccidum reddo ſeu languidum. Item, pro Extinguo, Perimo, apud Polybium, teſte Budæo.

Ἀπομαραίνομαι (itidem vt μαραίνομαι) Tabeſio, &c. Plut. in Numa, ἀπομαραίνομαι ὑπὸ γήρως. Item, τὸ αἰδοῖον ἀπομαραίνεται. Plato De rep. 1, ὅσον αἰσχρὸν τὸ σῶμα ἡδονὰς ἀπομαραίνονται, elangueſcunt. Exponitur præterea ἀπομαραίνομαι à Budæo, Deficio, Collabor, Concido. Ariſtot. in Probl. ſect. 11, διὸ ὁ ἥφαιστος σιωχὴς, ὅτι οἱ δεσμῶται κινῆται κινοῦσι αἰῶρα, ἕως ἂν ἀπομαραθῇ ὁ ὅτι τὸ σκαμμώνιον ὅτι τὸ ποιῶν. Ab eodem Meteorol. 1 dici ἀπομαραίνεσθαι comet am exoleſcentem Budæus teſtatur.

Ἀπομαραίνομαι, Extinguor, Perimor, Aboleor. Xen. Symp. de amore turpi loquens, τὸ μὲν τῆς ὥρας αὐτὸς ἕκαστος ἧττον ἀποδεχόμενος ἀπολαύοντες δὲ πάντα παύεται ἢ τῆς φιλίας ἀπομαραινόμενον. Bud.

c. 1. Συναπομαραίνω, Vnà marceſcere facio, Vnà vel ſimul contabefacio.

C. ΚΑΤΑ μαραίνω, idem quod præcedens ἀπομαραίνω. Et Καταμαραίνομαι idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in Pol. præc. διὸ πολλοὶ πρὶν αἰσθέσθαι κατὰ τὸ βῆμα καταμαραίνονται.

ΜΑΡΓΟΣ, ου, ὁ, Inſanus, Amens, vel Veſanus, Vecors, Stolidus. Hom. Od. π, v. 422, Μάργε, ξείν &c. id eſt μαινόμενε, Euſt. Et Od. ψ, fœm. μάργη. v. 11, Μᾶία φίλη, μάργῳ σε θεοὶ θέσαν. vbi ſignificare idẽ quod ἄφρονα, oſtendunt hæc quæ proximè ſequuntur, — οὔτε δικάσσαι Ἄφρονα πεπνύμεναι καὶ ὀπιφρονέοντα περ μάλ' ἑῶνται. Plut. in Alcib. 2, ἀλλὰ μάργον τινὰ καὶ δυσὶ ὄνοις καὶ κύνας ἀγρίους πολλοὺς φυλακῆς ἕνεκα τρέφοντα, ἵνα μὴ λάθῃ δι' αὐτὸν ὁ χειμὼν μὴ πεσὼν, δι' ὧν ἀγαθός. vbi exponitur Stolidum in v. l. ac Bud. ſcribit poſitum videri pro Difficili & moroſo. quã interpr. valde miror,

miror,nec probare queo. ‖Μάργος, Proteruus,Petulãs,vel Improbè libidinoſus,vt Bud. exponit,pag.1075, citans Plat.& Ariſtot. Sed aptius iis quæ affert exẽplis fuerit iſtud ex Theognide,Ἐχθαίρω ἠλιθίην μαίδρομον, ἄνδρά τ' μάργον,Ὅς τις ἀλλοτρίου βούλετ' ἀρεύραι ἀρόου.

Μάργος etiam inuenitur cum accentu in poſt.alicubi.vnde apud Heſych.μαργοῖς.ſed tamen &μάργος apud eundem.Meminit autem vtriuſque ſcripturæ & Euſtathius pag.617.vbi & duo etyma affert.

Ex μάργος COMP. Γαστρίμαργος & Λαίμαργος vide in Γαστὴρ & in Λαιμὸς,itidémque cætera vide in ſuis ſingula ſubſtantiuis. AT VERO Ὑπέρμαργος ET Ὑπέμαργος hic ponenda ſunt.Eſt autem Ὑπέρμαργος,Inſanus ſupraquam dici poteſt,Vehementer inſanus. Suidas autem habet comparatiuum ὑπερμαργότερος, quod exponit ὑπερμαινόμενος. de quo Suidæ loco mox dicam.

Alterum comp.quod eſt Ὑπέμαργος,ſonat q.d.Subinſanus, Subſtolidus, vel Subuecors. A quo eſt comparatiuus ὑπομαργότερος apud Herodotum in Thalia,Μᾶλλον δρίῳ δὲ τῷ τυραννεύοντι ἐὼν ἀδελφὸς ὑπομαργότερος,vbi redditur Vecordiuſculus.(Crediderim autem & de aliquantum proteruo ſeu petulante intelligi poſſe, quum ſequatur, οὔτε ὤ, τὰ δὲ ἁμαρτάνειν, οὐ γενόμενα εἰδέναι) Non abre autem fortaſſe ſuſpicetur aliquis apud Suidam legi perperam ὑπερμαργότερος pro hoc ὑπομαργότερος, itidémque ὑπερμαινόμενος pro ὑπομαινόμενος,ſiue Suidæ ſiue exemplarium eius errore.Nam ὑπὲρ comparatiuo diminutionem ſignif.additum videre me non memini.

Μαργοσύνη,Inſania, Veſania, Vecordia. ‖Item Petulantia,Procacitas libidinoſa.Greg.in carm.Οὐδὲ μαιευτρίφτας Σοδόμων ὄπτι πίφαυε ἐρήμιλον, Ἣν ἀβὲ μαργοσύνῃσι ξείνῳ συνεὶ δ' ἀνῆπτεν.

Μαργότης , idem quod μαργοσύνη, Inſania. vt Soph. apud Plut.— σὺν τῇ μαργότητι φρενῶν.

Μαργία, Inſania. vel Proteruia , ſeu Improbitas proteruia. Heſych.habet plur.μαργίαι quod exponit ὕβρεις. AT VERO Μαίγης apud Suidam idem quod μάργος. SED ET Μαργάνης,ητος,ὁ,dicitur eadem ſignif.nam Heſych.μαργανίτην exponit λυσσητήν.

Μαργαίνω , ET Μαργάω, ῶ, Inſanio. Verbo μαργαίνω vtitur Homerus Il. ι, Μαργαίνειν αἰνῶς ἐπ' ἀμφοτέροισι θυμῷ. Sic etiã μαργῶσαι χόλον Heſych. & Suidas exponũt μαινομένῳ.Sumpſit autem vterque hæc verba ex Euripide, ſcribente in Hecuba,— σὸν θυμὸν οὐ λίαν μαᾶν,Μίτης μ' ἐχεῖναι τῇδε μαργῶσαι χόλον. At in v. l. habetur Μαργῶ, affertúrque perperam pro exemplo ex eodem poeta, ἵππαι μαργῶσαι φρένας.

¶ Μαργίτης proprium nomen cuiuſdam valde ſtolidi ſeu fatui , vel potius cognomen, ei impoſitum ἀπὸ τῆ μαργαίνειν,inquit Euſtath. (quanquam à nomine ipſo μάργος deducere non dubitarim) Eius autem ſtoliditas in prouerbium abiit cuius exemplum refert Euſtathius pagina 1669. At quæ Suidas ei tribuit , ab Euſtathio de Melitide(cuius itidem celebris ſtoliditas fuit)commemorantur. Sed μαργίτης appellatus etiam fuit quilibet ſtolidus, ſeu fatuus.(quod apparet ex Heſychio & Suida) A Luciano pro Fatuus ſeu Leuiculus poni teſtatur Bud.Qui interpretatur etiã Imbellis,Iners,in hoc Plutarchi loco,πρὸς δὲ καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτόν. ‖Μαργίτης, VEL Μαργείτης(vt & apud Ariſtor.legitur) eſt etiã nomen poematii de Margiteillo ſcripti,quod quidam Homero adſcribunt , refragantibus aliis.

MA'PTYP, υρος,ὁ ἢ ἡ, Teſtis.Xen.Pæd.4, ἡμῶν δὲ μάρτυρες ἔστωσαν.Plato Polit.τί δ' ὅτῳ μάρτυρος ἐστὶν ὁ Θρασύμαχος ὁμολογῶ. Æſchin. cõtra Cteſiph. ἔστι τούτοις αὐτοῖς (καὶ οὐδὲν ἐπέρωτα δεῖν μαρτύρων) πίστις ἐναργεστάτη. Demoſth.μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Idem in Mid. μάρτυρές εἰσιν ἔντιμοι τούτοις καὶ σωφρονοῦσι πᾶσιν ἀνεγκλήτως καθ' ἡμῶν. Sicut verò Latini dicũt Citare teſtẽ, Adducere teſtem,ita Græci καλεῖν & ἐπάγεσθαι. Demoſth. Pro cor.ὅπως ἔστ' ἀληθῆ λέγω,καλῶ μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.quæ verba habentur & in orat. contra Midiam.Iſocr. in Helen.encom.εἰ γὰρ ἦν μάρτυρά τινα πιστὸν οἷόν τε παρεσκευάσθαι περὶ ἑκάστου τῶν ἐπαγγελμάτων. Sic idem in orat.πρὸς Τροφῶν dicit μάρτυρας ἀξιοῦν ἄγεσθαι,teſtes producere.Et Plato lib.8 De leg.μάρτυρα φύσει παρίσχομαι, teſtẽ profero naturã. Et ex Xen.μάρτυρες παρίσανται),teſtes producũtur. Itẽ παρίσθαι μάρτυρας & ὀπάσασθαι μάρτυρας, & πιθέσθαι μάρτυρας dicitur, vt apud Latinos Adhibere teſtes, & Conſtituere teſtes. Heſiod. Erg.Καί τε κασιγνήτῳ γελάσας ὀπὶ μάρτυρα θέσθαι. Plut.De def.orac.ἀπολογήσομαι δ',μάρτυρα δ' αὐτὸν ἐμὸν Πλάτωνα παρεσόμενον, Platonẽ teſtem ſimul & patronũ adhibẽs. Thuc.lib.4,p.150,μάρτυρας μὲν ἡμεῖς δ' ἥρωας τοὺς ξυνοίκους παρέσεσθαι ὡς ἐπ' ἀγαθῷ ἔκαστον ἐπῄνεσαν. Demoſth.Epitaph. μάρτυρας τοὺς ἡμετέρους παρασκέψασθε, δίκαιον γὰρ καθ' ἡμᾶς. Rurſũ Thuc.lib.4.μάρτυρας τοὺς Δημαίους ἐπικεῖσθαι. Item αἴρεσθαι μάρτυρας,quod Cic.dicit Excitare teſtes.Plato lib.11, De leg. ἐὰν δέ τις τινὰ δικάζοντα αἰτήσῃ μάρτυρα , ſiquis quenquam iudicum excitet ad dicendum teſtimonium. Item χρῆσθαι μάρτυρί τινι , vt apud Cic. Teſte vti. Ariſtot.Polit.7, μάρτυσι τοῖς ἔξω χρώμενοι. Idem Rhet.1, Δημαῖοι Ὁμήρῳ μάρτυσι ἐχρήσαντο περὶ Σαλαμῖνος. Item μὴ παρόντων μαρτύρων apud Ariſtoph.Nemine præſente qui teſtimonium ferre poſſit:quod Latini dicũt Remotis arbitris. Contrà ὅτῳ μαρτύρων & οἷς μαρτύρων, Adhibitis teſtibus, Præſentibus qui teſtari poſſint. Plut.De fortit. Alex.lib.2, τῶν εἰς τέλος ἑπομένων τῷ Ἀλεξάνδρου βίῳ μαρτύρων. poſtquam videlicet adſcripſerat hæc Darii verba , εἰ δ' οἴεται τὰ ἡμέτερα, Διὸς παῖδα Πέρσαις δὲ Βασίλειοι θεοί, μαθεῖν εἰς τὸν Κύρου θρόνον ἄλλος ἢ Ἀλέξανδρος καθίστη. Xen. Hell.6,εἰκὸς ἐστ' ὀλίγων μὲν δεόντων μαρτύρων νῦν αὖ δὲ παρόντων ὑμῶν , πολλὴν εἶναι [ὦ ἄνδρες] τῷ ὄντι θεοί, non paucos eſſe arbitror qui teſtari queant quãta nũc in eos à nobis cõferãtur beneficia. ‖Apud Chriſtianos autẽ μάρτυρες peculiariter dicũtur qui nõ oris modò confeſſione ſed etiam ſuo ſanguine Chriſti doctrinã ſanciuerunt, quo vocabulo Latini theologi pariter vtuntur.

C. Συμμάρτυρ, Qui ſimul teſtimoniũ dicit. Apud Plat. autem ep.2, συμμάρτυρα λαβεῖν, exponitur Teſtem ſumere,vt idem ſit quod Heſiod.dicit ὅτῳ μάρτυρα θέσθαι.

C. Ψευδομάρτυρ, Falſus teſtis. Poll.ex Crit.Et Ariſtor.Pol. 2,αἱ δίκαι τῶν ψευδομαρτύρων. ET Ψευδομάρτις, pro eodem. Poll. BICOMP.Καταψευδομάρτυρ,Qui falſum teſtimoniũ cõtra aliquẽ dicit,Qui falſo teſtimonio oppugnat. Plato in Gorg. ἀλλὰ κατὰ ψευδομάρτυρας πολλοὶ κατ' ἐμοῦ ἀναστήσονται, ὅτι χρῆς οἰκαλλεῖν με τῇ δίκῃ.

E Μάρτυρος,ου,ὁ, Teſtis:idem quod μάρτυρ. vnde & deriuari putatur , licet alii illud ex hoc deductum velint.Od.ξ, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ πιθέσθαι ἔριδος.Il.χ,Δίκα δὲ δεῦρο θεοὶς ὀπάσσατε· οἵ γὲ δίκης Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ὀπίσσω πολεμιστάων.Il.α, — τὸν δ' αὖτε μάρτυροι ἔσσαν. INDE Μάρτις factum eſſe volunt, per ſyncopen. Herodianus verò Μάρτις cõmunis eſſe linguæ tradit,at Μάρτυρ Æolicũ,vnde Μάρτυρες.Ab hoc antẽ Μάρτυς nulli caſus vſitati ſũt præter nominatiuũ & accuſ. ſingularem & dat. plur.Syn.μάρτις θεός.Deus teſtis eſt.hoc eſt,μάρτυρα θεὸν ποιοῦμαι,vt idẽ alibi loquitur.Nonn. μάρτις ἱππάρχειος.pro quo Latinis dicitur Teſtis locuples.Luc. μάρτις ὁ οἰκοδεσπότης. Plato Epiſt.Οὗτοι δὲ ἐγὼ σὺ μάρτις.Sic Ariſtoph. ἐγώ σοι πύθου μάρτις,ſum tibi huius rei teſtis.Plut.Phoc.μάρτυ δὲ καλοῦμαι ἅμα ἐγὼ βοηθόν. Plato Epiſt.7, πολλοῖς μάρτυσι μαχοῦμαι, ὧν ἐκάστῳ λέγειν. Demoſth. Pro cor. λοιπὸς ἅμα ἐγὼ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ἡμῶν χρώμενος. VNDE Αὐτομάρτης , Qui ipſe ſibi teſtis eſt , Qui ipſe ſibi teſtimonium perhibet.ὁ ἑαυτῷ μαρτυρῶν,inquit Heſych.

C. Ἀμάρτυρος, Teſtibus carẽs, Nullo teſtimonio probatus, ſeu Nullo teſte probatus. qua ſign.vſurpatur à Luca in Act.Apoſt.c.14,οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκε, de deo loquẽs. Sic vſus eſt Demoſth. item Thuc.lib.2, μετὰ μεγάλων ὧν ἀμελείας, ἃ οὐ δίκαιος ἀμάρτυρός γε ἢ δωρεὰν ἀφαιρήσομαι , nõ teſtatam. Plut.De ſolert.anim. ὥστε ἀμαρτύρους ἔνδον ἐπιγόμβρους ἢ λύκους διηνέγκας,ἃ δὲ πάντα καθ' μάρτυρας ἔχει τοὺς ἐργαζομένους ἢ θάλασσαν.vbi opponũtur ἀμάρτυρα & μάρτυρας ἔχοντα,quorum teſtes ſunt & quorum nulli ſunt. Et ἀμάρτυρον πρᾶγμα,ὃ μηδεὶς ὁρᾷ,opus peractũ nemine præſente,qui teſtis eius eſſe queat: ſeu Op⁹ remotis arbitris factũ. v.l. Et ἀμάρτυρος χῶρας, quæ ſine teſte poſſidetur: vel In qua occupanda nõ opus eſt teſtibus,ſed cõfeſſo ei cedit.v.l. Itẽ ἀμάρτυρος αἰτία,Cauſa quæ teſtibus nõ indiget,vel Quæ dicitur nullis citatis teſtibus. At ἀμάρτυρος λόγος ex Iſocr.affertur pro Oratio ſcripta : vt quũ codex recitatur loco teſtis.v.l.

C. Ἐπιμάρτυρος, Qui teſtis eſt ſuper aliqua re, Qui teſtis adhibetur. vel idem quod μάρτυρος, vt ὑπβυτόλος idē quod βυτόλος, teſte Euſt. Il. ν, Ὧδέ δέ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. Od. α, Μῦθον πᾶσι φέρω δέ, καὶ οἱ ἐπιμάρτυροι ἔστων. Alibi dicit, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι ἧσι.

Μαρτυρία, ας, ἡ, Teſtimonium, idipſum quod à teſte dicitur. Plut. De fraterna charit. μαρτυρίας ποτὶ γραμματεῖον ὑποφραγισάμενος, teſtimoniū per tabulas datū obſignās. Et παρέχειν ac ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, producere teſtimonium. Iſocr. Archid. πῶς ἂν μαρτυρίαν μείζω ἢ παρεσίραν παράσχοι τις τούτων; Demoſth. ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ, καὶ ὑπογράφει μάρτυρας ἀνθρώπους οὓς οὐδεὶ ἂν ὑμᾶς αἰσχύνοιτ' εἰρμαι, profert falſum teſtimonium, teſteſque laudat quorum teſtimonio γſurus eſt. vt Bud. interpr. dicens ὑπογράφειν ibi ſignificare ſcripto edere. Aliud ex eodem Demoſth. exempl. habes apud eundem p. 296. Et μαρτυρίαν γράφειν, teſtimonium denuntiare: idem B. ex Æſch. ii. Aliquādo ſignificat potius ipſam teſtimonii dictionē, vt & teſtimoniū apud Latinos: & propriè ὅταν τις αὐτὸς ἰδὼν μαρτυρῇ, vt Poll tradit. nā ab ὁμαρτυρία diſtinguitur. Ariſtoph. Veſp. εἰ δὲ μαρτυρίαν ἅπασιν ἐᾶσαι ὧν ἔλαχε, Ἐπίδοσιν ἐπρίω, νοεῖν αὐτὸν εἶχες πλείονα, Omiſſo iſto teſtimonio, Omittens dicere teſtimonium. Plutarch. Apophth. πρὸς φίλον τινὰ μαρτυρίας ψευδοῦς δεόμενον. Heſiod. Erg. Ὅς δέ κε μαρτυρίην εἰδὼς ὑπίορκον ὀμόσσας Ψεύσηται, in dicendo teſtimonio. Apud Homerum autem accipitur pro dictione teſtimonii contra aliquem, ſicut & ab Euſtathio exponitur κατὰ μαρτυρία & κατηγορία: Odyſſ. α, πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔκτα Δίῃ ὑπ' ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρίῃσι. Accipitur etiam pro elogio, ſicut & teſtimonium apud Latinos. Syneſ. ἐπὶ δὲ τυγχάνω ὧν ἐπαφρίεως, ὑπ' γράμμασιν αὐτῷ μαρτυρίαν καταθήσομαι, de eo elogium memoriæ mando, teſtimoniúmque literis perhibeo & prodo. Bud. ‖ Μαρτυρία pro Significatio, vide in Μαρτυρίω. ‖ Μαρτυρίων ἀπέχεσθαι ex Ariſtoph. affertur pro Abſtinere à vocationibus in iudicium. ITEM Μαρτύριον, ου, τὸ, itidem Teſtimonium, ſeu Quod teſtimonii loco affertur. interdum pro ipſo teſte. Plutarch. in Quæſt. Græcan. explicans quæ φυξίμηλα φυτὰ dicantur, ὅταν αἰσθάμενόν τι μέγεθος λαίλαπος ἢ ὄμβρου φύγῃ τὸ βαπτίζεσθαι ὑπὸ τῶν ὑπογαίων, φυξίμηλα καλεῖται. τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος, id quod Æſchyli teſtimonio comprobatur. Frequenter accipitur pro argumento & indicio quo aliquid veluti teſtimonio confirmatur. Thuc. lib. 3, ἅμα γὰρ μαρτύριον ἐχρῶντο. vbi ſchol. exp. τεκμήριον. Ariſtot. Eth. 2, c. 2, δεῖ γὰρ ὑπὸ τῶν ἀφρόνων τοῖς σοφοῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Plut. Symp. 8, ὅτι δέ ὀδὸς ἡ βρωμένη ἴσια δηλόσειε. μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς κυάμοις καὶ τῇ καρδίᾳ τῶν πολυπόδων. ‖ Μαρτύριον pro loco vbi ſunt martyris alicuius reliquiæ, affertur ex Can. 6 Concilii Chalced. ADJECT. autem Μαρτυρικός, ή, όν, Qui martyrum eſt. Gregorius in Maccab. encom. ἵν' ἔχῃ τύπον ἀσφαλῆ ἀθλήσεως οὕτω καὶ λόγον μαρτυρικῶν, orationis martyrum.

C. Διαμαρτυρία, ας, ἡ, Conteſtatio. Bud. ſcribit δίαμαρτυρίαν apud Demoſth. eſſe genus exceptionis, hoc eſt παραγραφῆς: nimirum inſtantiam litis ſummotricem petitionis hæreditatis aut bonorum poſſeſſionis agnitæ à propinquis. Exemplum ex Demoſthene habes apud eundē p. 105. vbi prolixè explicat quid ſit δίαμαρτυρεῖν.

C. Ἐκμαρτυρία, ας, ἡ, Teſtimonium abſentis, ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία, vt Heſychius exp. quemadmodum & Harpocr. ὁμαρτυρία & μαρτυρίαν eo differre ſcribit quòd ὁμαρτυρία ſit τοῦ παρόντος, at μαρτυρία, τοῦ παρόντος. Sed & Ammon. ὁμαρτυρίαν eſſe dicit τὴν ὑπὸ δημοσίων, μαρτυρίαν verò τὴν ὑπὸ ἰδιωτῶν, citās ex Dinarcho, τοῦ τοιούτου ἐξεῖναι τῶν ὑποδημοσίων ὁμαρτυρίας παρέχεσθαι, teſtimonia proferre eorum etiam qui peregrè ſunt. Ex eodem, ἀπαγορεύεται δὲ τοῦ μὲν ὑπὸ δημοσίων τὰς μαρτυρίας, τοῦ δὲ ὑποδημοσίων ὁμαρτυρίας. Poll. autem ὁμαρτυρίαν eſſe dicit ὅταν τις τῷ δίκην διδόντος ἀκούσας λέγῃ. Demoſt. κατὰ Σπουδίου, pag. 141, τοῦ δὲ ἀδυνάτου καὶ B. ex Pand. ἐκβοηθοῦν ὁμαρτυρίας χρῆσθαι τῷ παραγραφομένῳ. Iſæus 37, ἐκ τοῦ Πυθοκλέους ὁμαρτυρίας ἐν ὅσῃ τῇ δίκῃ παρ' ἐμοὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ Πυθοκλῆς οὐκ ἀναδίδωσι αὐτός, οὐδὲ ὁμολογεῖ μαρτυρεῖν, id eſt, teſtationem τοῦ ἀδυνάτου ἢ τῶν ὑποδημοῦν μελλόντων. Bud. AT Ἐκμαρτυρία, τά, Teſtificationes.

A C. Ἐπιμαρτυρία, Atteſtatio. Thuc. lib. 2, ἐς ὑπομαρτυρίαν καὶ ἡρώων καὶ ἐπιχωρίων τοῦ ἱσχυρίσων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων οὕτω, teſtatus eſt deos & heroes indigenas. Alibi dicit μάρτυρας ἐπιποιεῖσθαι.

C. Παραμαρτυρία, ας, ἡ, Præſcriptio, Exceptio. idem quod παραγραφή, vt tradit Poll. videlicet ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην.

C. Ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, Falſum teſtimonium, ſeu Teſtimonium rei falſæ datum, ψεύδους μαρτυρία, vt Plut. loquitur, Iſæus, ὅπου παραφανῶν ὁ ἀμφισβητῶν τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τοῦ ψευδομαρτυρίου δίκη εἰσῆει. ſortitione hæreditatis circunducta falſi iudicium conſtitutum eſt. Qui verò ψευδομαρτυρίων damnari ſolerēt, vide tum infrà in Διαμαρτυρίω, tum apud B. p. 105. Ariſtot. Rhet. οὐχ ἁλίσκεται ψευδομαρτυρίων. Idem Polit. 2, ψευδομαρτυρίων κρίσεις, actiones in falſa teſtimonia inſtitutæ. Et ψευδομαρτυρίων ἀγωνίζεσθαι, cauſam falſi teſtimonii dicere. ITEM Ψευδομαρτύριον, ου, τὸ, pro eodem. Poll. ex Cratino. Et τὸ ψευδομαρτύριον ὀμόσαι apud eundem, quod fiebat ἐν δίκῃ κατὰ τοῦ ψευδῆ μαρτυρομένου. ET VERB. Ψευδομαρτυρέω, ῶ, Falſum teſtificor, vt ψευδομαρτυρίω infrà. Andoc. ἐάλωσαν παρ' ὑμῖν ψευδομαρτυρήσαντες, falſi teſtimonii conuicti ſunt, Deprehenſi ſunt falſum teſtimonium dixiſſe.

C. Λειπομαρτύριον, ου, τὸ, Deſertio teſtimonii dicendi: item Actio in deſertores teſtimonii. Poll. περὶ δικῶν, libro 8, λειπομαρτύριον δὲ κατὰ τοῦ ἰδίου μὲν, καὶ μαρτυρήσαν ὁμολογησάντων, ἐν δὲ τοῦ κοινοῦ τοῦ μαρτυρίαν ἀπολειπόντων.

Μαρτύρομαι, Teſtor, Atteſtor, Teſtificor, Teſtatum facio. Denuntio, Paul. ad Galat. c. 5, μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι. Item Teſtor, hoc eſt, Teſtem cito, In teſtimonium voco, vel Teſtem inuoco. Plato libro 2, De rep. οἱ δὲ τῆς τοῦ θεοῦ ἐπ' ἀνθρώπων παθαγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, quòd dii precibus hominum & muneribus flectantur, Homerum teſtem citant. Dinar. 88, μαρτύρομαι τὰς σιωπὰς ὑμᾶς. Syneſ. παῦσαι λέγων, ἵνα σοι ἀνθρώπους μαρτύρωμαι. Luc. De calumn. πρὸς χεῖρας ὁρμήσαντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεούς. id eſt μάρτυρας ὑπικαλούμενον καὶ βοηθούς, vt Plut. loquitur. Idē in Alcibiade, χαλεπῶς φέροντα καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ariſtophan. Pluto, Ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horū te teſtem voco. Verba ſunt ſycophantæ: quibus ſubiicit Carion, Ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὅτι τάχος μάλιστα. Ita Bud. ſed in vulg. edit. legitur ποιεῖς, non ποιεῖ. Nonnunquam μαρτύρομαι abſolutè dicitur pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, teſtes inuoco deos hominéſque, Quiritor. Thuc. lib. 6, pag. 113, δίκαια δὲ καὶ μαρτυρόμενα ἅμα, εἰ μὴ πίστευθε, ὅτι βουλευόμεθα μὲν ἀεὶ τῶν Ἰώνων ἐπὶ πολεμίων, ἐσβαλλόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν. Luc. Tim. παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις. ἰοὺ, ἰού. ἐσκαλοῦμαί σε πρᾶγμα εἰς Ἄρειον πάγον. verba eius qui poſtulabatur ligone.

C. ΑΝΤΙμαρτύρομαι, Contrarium teſtor, Teſtimoniū contrariū fero. Exponitur etiam, Palam atteſtor contrariū.

C. ΑΠΟμαρτύρομαι, Atteſtor, Teſtor. Plato in ſophiſta, Παρμενίδης γὰρ μάχεται ἡμῖν οὐκ ὀλίγοις γε καὶ δὶς πάνυ καὶ πολλαχοῦ τοῦτο ἀπομαρτυρόμενος.

C. ΔΙΑμαρτύρομαι, Teſtato reclamo, Teſtibus interpoſitis reclamo, Deos hominéſque implorando cōteſtor, Quiritor. B. p. 104, & 105, ex Demoſth. Sic apud eundem pro corona, ἀλλὰ τοὺς ἐμοὺς διαμαρτυρομένους καὶ βοηθοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. In eadem orat. ἐσθύλιγον καὶ διαμαρτύρομαι ἐγὼ παρ' ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι τιμωρήσω. Sic Philipp. 2, ἐσθύλιγον καὶ διαμαρτύρομαι καὶ οὐκ εἶναι ἐσεσθαι Πύλας. Item Conteſtor. Demoſthen. ἔδει διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ ἐδίδου ὅτι ἐσῆμα ἐκ τῆς συμβάσεως τοῦτο, oportebat eum conteſtari quòd iam eo pacto non teneretur. Idem, διαμαρτύρομαι ἐναντίον Φαινίππου ὅτι οὐδὲν ὄρος ἐστὶν ὅτι τῷ ἐχθρῷ in re præſenti coram Phænippo cōteſtatus ſum. B. Apud Polyb. quoque lib. 1, τοῦ Ξανθίππου διαμαρτυρομένου μὴ ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον, redditur Conteſtante. vbi etiam in priore ſign. accipi poſſet. Vel pro Obteſturi, Poſtulare. Ex eodem Polyb. διαμαρτύρομαι affertur pro Denūtio: Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακανθαίοις ἀπέχεσθαι: in qua ſignif. ἐκμαρτύρασθαι ab eodem vſurpari annotatur. Sic accipi poſſe videtur apud Xen. Pæd. 7, καὶ σὺ μὲν ἐκεῖνον ἐκάλεσας τοὺς πολεμίους, διεμαρτύρω δὲ, ἢν ἐκεῖνος φεύγῃ τοὺς ὑς

νῶ φοβῶ, διαίσω, Interpositis veluti testibus denuntio, A
Denuntio adhibitis testibus, qui, si malè res tibi secus facienti cesserit, tua id culpa accidisse testificentur. vt διαμαρτύρασθαι idem sit quod Demosth. dicit μαρτύρων ἐναντίον κωλύειν τὸ γιγνόμενον, testato vetare ne vltra procedatur, Testato intercedere ne in cœpto pergatur.

C.ΕΠΙμαρτύρομαι, Testes cito super aliqua re, Attestor. Polyb. κατὰ μὲν δύο καὶ μείους τοὺς φύλακας, ὑπομαρτυρόμενος τοὺς συνήγγυς ἐπικαλοῦντας, attestãs proximos, vt Lasc. vertit. ‖Item Testes inuoco, seu Testes iniuriæ inuoco: sicut & μαρτύρομαι. Demosth. ὑπομαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ὑμωμόκειν. Xenoph. ὁ δὲ ὑπομαρτυρόμενος τοὺς θεοὺς ἀπῆλθεν. B
In fœderibus quoque ὑπομαρτύρασθαι dicuntur qui deos testes eorum adhibent. Xenoph. Pæd. 8, θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ, καὶ θεοὺς ὑπομαρτυρομένους, σωθῆναι. ‖Item Testor, Coretstor. Thuc. lib. 6, p. 207, καὶ ὑπομαρτύρεται μὲν ἀπόντας αὖθις αὐτοὺς ἡβούλας ἀποδίδοσθαι. vbi schol. exponit διαμαρτύρεται. Demosth. πολλοὺς παρείσαντας ὑπομαρτυρόμενοι ἅπαντα τὰ χρήματα κινδυνεύειν τοῖς δανείσασιν, multis adhibitis testantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo se exportare, Coram multis contestãtur. C
B. ‖Ἐπιμαρτύρασθαι & διαμαρτύρασθαι à Polyb. accipi pro Denuntiare, annotatur in v.l. ‖In iisdem ὑπομαρτύρασθαι exponitur In ius vocare: in hoc loco Aristoph. Nub. Κἄπειτ' ὀλίγον ὑπομαρτύρομαι. Εἶτ' αὖθις ἀναρῶ διαλιπὼν δικάζομαι. Sed tunc δικάζομαι abundaret. quod & ipsum significat In ius voco, Postulo. itaque potius subintelligendum θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, sicut suprà μαρτύρομαι absolutè poni pro Deos hominesque testor, annotatum fuit.

C.ΠΡΟμαρτύρομαι, Antestor. v.l. D

Μαρτυρίω, Testor, Testificor, Testis sum. Demosth. cõtra Nexaram, μαρτυρῶν διαλλάξαι διαιτηταὶ ἡμῶν οἱδε Νικίας, testificãtur se cõpromisso arbitros factos de Nexara. Idẽ Pro cor. μαρτυροῦσιν οὗτοι παρεῖναι πρὸς τὸν διαιτητήν, testantur, seu Aiunt, Testes sunt. Idem, καὶ ὡς εἰς τοῦτο αἰδοῦς καὶ χρείαν καλούμενος οὐκ ἐπῆκουσεν, οὐδὲ ἐπῆλθεν, ἀκηκόασι μαρτυρούντων τούτων, audiftis horum hominum testimoniũ. Plut. Pericle, ὅτι οἱ ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τοῦτο δεύτερον τῆς Ἀσπασίας συνεῖχον, ἐμαρτύρησεν αὐτὸ τὸ γεγενημένον. Aliquando redditur potius Testimoniũ dico, Testimoniũ do, Testimonium perhibeo & impertio. Demosth. contra Mid. de quibusdam qui diuitibus suam operam venditãt, παρεῖναι καὶ μαρτυρεῖν, sese aduocatos & fautores illis adiungere, testimonioque suo adiuuare. Idem, οἱ δὲ μάρτυρες ἐβεβαιοῦντο τοῖς παῖδας ἐφ' ὧν ἐμαρτύρησαν, πρὸς ἣν ἐδικάζοντο ἡδίκησαν κατ' ἐκείνων, quibus ipsi testimoniũ perhibuerant. Sic dicitur ἀληθῆ μαρτυρεῖν. & ψευδῆ μαρτυρεῖν, Verũ perhibere testimoniũ, vel falsum. Demosth. αὐτοῖς, ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν, οὐκ ἐπισκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τὴν ψευδομαρτυρίαν, eosque testes vt vera testificatos, tũ falsi nõ postulauit. Apud Ath. lib. 6, ex Comico, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν ἢ μαρτυρεῖν ψευδῆ. Plato lib. 11, de legib⁹, ἐὰν ὑποπτευθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, si testis intimuletur falsi testimonii. Demosth. Pro cor. τὰ αὐτὰ ἐμαρτύρει τῷ παρεδίδου. Idem, μαρτυρεῖν ὁτιοῦν, nihil non testificari, hoc est Quibuslibet rebus suum impertire testimonium. Sophocl. ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν. Interdum cum datiuo, vnà cum accusatiuo. Demosth. contrà Mid. ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς πάλαι μαρτυρεῖν ἐθέλοντας ἑώρακε τοὺς ἐμούς. Xenoph. Pæd. 8, αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖ. Aliquanto post, εἰδέναι τε πάντα ἐμοὶ γιγνόμενα, καὶ ἔργα αὐτῷ ὑπάρχοντα, δίκαιος αὐτὰ μαρτυρεῖσθαι τοῖς ἐμοῖς λόγοις, Testimoniũ perhibere iis quæ dixi, Suo testimonio cõprobare quæ à me dicta sũt. Luc. μαρτυροῦσιν αὐτῷ παρεῖναι πρὸς τὴν δίκην τῷ νικῶντι, Testimoniũ mortuo perhibẽtes, seu Testimoniũ pro mortuo dicẽtes. Apud Demosth. aliquoties, μαρτυρεῖ Δημοσθένει, Pro Demosthene testificatur. Demostheni testimoniũ perhibet, vt Colum. loquitur & Plin. Demosthẽni testimonium impertit, vt Cic. ‖Μαρτυρεῖσθαι, Testimoniũ laudis tibi tribuo, Testimonio meo te orno. Paul. ad Gal. 4, μαρτυρεῖ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι, Hoc vobis laudis impertio testimonium, Hoc vobis testimoniũ perhibeo. ‖Μαρτυρεῖν τινι, aliquãdo capitur pro Cõcedere. Assentiri, aut Cõfiteri. nã qui aliquid cõcedit & fatetur, seu alicui assentitur, ei veluti veritatis testimonium tribuit. Xenoph. Apomn. 4, κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις, his assentior, Sic apud Demosth. cõtra Mid. τὸν λόγον τοῦτον χρὴ δικαστὰς ἡγεῖσθαι ὡς αὐτοὶ καθήμενοι τῷ λέγοντι μαρτυροῦσιν ἀληθῆ εἶναι. ‖Μαρτυρῶ, Significo, Declarò: & μαρτυρία significatio. Basil. 51 & alibi. Ibidem ἐμφαίνω dicit pro eodem. Bud. ‖Μαρτυρεῖν dicitur etiam de martyribus apud Areop. 192, & Chrys. in epist. Ad Ephes. 164, vt annotat B. qui μαρτυρῶ interpr. Sum martyr, vt ὁ ἄγιος Στέφανος τοῦτο μαρτυρεῖ: &, Cruciatu in martyrio afficior, apud Basil. περὶ μετανοίας, 438.

Μαρτυρίομαι, Perhibeor, Testibus comprobor, Testimonio probor. Phalar. Ariphradi, μαρτυρῶ γὰρ ὑπὲρ τούτου πολλοὺς ἀρίστην ὑπόληψιν ἔχοντας παρ' ἐμαυτῷ. Hæc B. cui μαρτυροῦμαι est etiã Prædicor, Perhibeor, in hoc loco Gregorii, τὸ πιλωτὸν ἐν ὑφάσμασι, πίστεως, οἷόν ἄλλο μαρτυρούμενον. Apud eundem, μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, cui spiritus testimoniũ perhibet. 1 Tim. 5, χάριτος οὐ ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, cui rectè facta testimonium perhibent. ἢ μαρτυροῦσι τὰ ἔργα ἐξ ἑαυτῶν, vt Xenoph. loquitur. Ad Rom. 3, μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, legis testimonio comprobata. ‖Μαρτυρόμαι actiuè quoque capitur pro μαρτυρίω. Testor, Testificor. Luc. ὁ μὲν Ἀβραὰμ οἶδεν ἀλλ' Ἀβραὰμ, μαρτυρῶ τοῦτο τῇ γραφῇ τῇ ὀνόματι τῷ οἰκείῳ πᾶσι τῷ ὀνόματι, necessitudinem nomine testatur & significat.

Μαρτύρημα, ατος, τὸ, Testimonium, Quod testimonio perhibetur. Eurip.

C.ΑΝΤΙμαρτυρίω, Contrarium testor, Testimonium contrarium fero. Plut. De def. orac. ὡς ἂν ὑπόπτως αὐτὰ μαρτυρῶντες ὧν δρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἀγνοτάτοις, velut de industria testimonio ea oppugnantes quæ in religiosissimis sacris faciunt. Idem Symp. 4, ἀλλὰ τοῦ μὲν αἱ περὶ Εὐπόλιδος αἶγες αὐτὰ μαρτυροῦσιν, ὑμοῦσι δ' Ἕρμωνι οἱ παμμεγεθεῖς καὶ παχύλοι οὗς, Eupolidis capræ contrarium testimonium dicunt & refragantur, Contrarium testantur. Idem in Alcib. 64, τοιούτους οὕτως ὀνομαζομένους ὑπὸ τῆς ἀφῆς αὐτὰ μαρτυρούσης. Ex eodem affertur αὐτὰ μαρτυρεῖν πρὸς αὐλίσκους pro Contra sensum testificari.

C.ΑΠΟμαρτυρίω, Attestor, Testor, Testificor.

C.Αὐτὰ μαρτυρίω, De memetipso testor. αὐτὸς ἐμαυτῷ μαρτυρῶ, vt Xenophon loquitur. Laertius in Timæo, 487, ἐγνώσθη δὲ Ἀντιγόνῳ τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτὰ μαρτυρεῖ.

C.ΔΙΑμαρτυρίω, De scripto contestor, vt B. interpret. qui διαμαρτυρίαν exceptionis genus quoddam esse suprà dixit. Is autem qui διαμαρτύρει, affirmabat & testificabatur quiddã non in sua sed in aliena causa: in qua exceptionem intendens, liti se offerebat: quo facto litẽ suam faciebat testificando. Qui si mendacii cõuinceretur, ψευδομαρτυριῶν (id est, falsi crimine) dãnabatur. Locos huc pertinentes ex Demosth. & Isæo cum interpretatione sua habes apud B. p. 107, & 108. vbi latius explicat quid in causis forẽsibus sit διαμαρτυρεῖν. At Διαμαρτυρίομαι, Testimoniũ mihi perhibetur. vnde ex Isocr. ἡ διαμαρτυρηθεῖσα, testimonio probata. ‖Διαμαρτυρίομαι, capitur etiam pro διαμαρτύρομαι, Cõtestor, Deos hominesque testor. Demosth. διαμαρτυροῦμαι τὴν βουλὴν. Æsch. cõtra Ctes. πολλὰ διαμαρτυρόμενος καὶ καταλείπων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐμοῦ.

C.ΕΚμαρτυρίω, Testimonio meo prodo & effero, Palàm testificor & in publicũ effero. Æsch. 19, εἰς πολλοὺς ἐμαρτυρήσαμεν. Isæus, ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ὑπατικοὺς δι' ἣν μαρτυρίαν ταύτην ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐμαρτυρησάμενος, testatus est coram duobus oblatis testibus. B. ‖Ἐκμαρτυρίω dicitur etiam de testificatione absentis à iudicio: pro Absens testor. Ita B. accipit apud Æsch. p. 32. Ἐκμαρτυρεῖν v.l. est Testari non pro re compensata, sed ab aliis narrata.

C.ΕΠΙμαρτυρίω, Attestor, Testimonium tribuo & perhibeo. Plut. Lyc. ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, cui deus quoq; attulit testimoniũ. Et ὑπομαρτυροῦμαι, Testimoniũ mihi perhibetur, Testimonio perhibeor. Dioscor. lib. 4, cap. 65, ἃ καὶ ὑπὸ ψευδῶν ὑπὸ τῆς πείρας ἐλεγχόμενα, διὰ τὸ ὑπομαρτυρεῖσθαι τῷ ὀνόματι τοῦ φαρμάκου. ‖Ἐπιμαρτυρίω, Testimonio meo attribuo & adscribo. Ex Aphthon. ὑπομαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὸ διηπόρημα, diis attribuere, seu adscribere.

C. 2. Συνεπιμαρτυρίω, Vnà testimonium tribuo, seu perhi-

beo. Aristot. De mundo, σύνοπτος μαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας. vbi exp. Huius autem rei elogium est mortaliū consensus.

C. ΚΑΤΑμαρτυρίω, Testimonium dico contra, Testimonium dico in. Demosth. ὃς αὐτὸς ἑαυτῷ κατεμαρτύρησε. Et κατεμαρτυρῶσιν ex Plut. Rom. & Theseo, Testimonio meo te premo. Ité κατεμαρτυρῶ σου ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, in v.l. Pro illo aduersus te testimonium dico. Et κατεμαρτυρῆμαι, Testimoniis conuincor, Testimonium in me dicitur. Æsch. contra Timarch. κατεμεμαρτύρηται ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων.

C. ΠΡΟΣμαρτυρίω, Attestor: seu Meo testimonio confirmo, Adstipulor. Plut. προσεμαρτύρει τῷ ῥήτορι.

C. ΣΥΝμαρτυρίω, Vnà testor, Simul testificor, Testimonio meo cōprobo. Xen. Hell. 3, p. 289. συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ θρηϊκὸς ἱππάρχης Ἀγήμαχος χρόνος τις). Et συμμαρτυρεῖ δ' οὕτω ex Plut. Rom. Huic testimonio est. Ité voce pass. ex Plat. De leg. συμμαρτυροῦμαί σοι, Tibi contestor.

C. Ψευδομαρτυρίω, Falsum testimonium dico, Falsum testimonium fero, Falsum testor. quod diuisim ψευδῆ μαρτυρεῖν dicitur. Affertur ex Xen. & à Poll. ex Critia.

c. C. Κατα ψευδομαρτυρίω, Falsum testimonium dico in, Falso testimonio oppugno & opprimo. Xen. in Apolog. Socr. ἐμὲ μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας οἷς χρὴ δικαιοῦντας καὶ κατα ψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falsum dicere testimoniū. Et Κατα ψευδομαρτυροῦμαι, Falso testimonio oppugnor, Falsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid. p. 233, ἀλλ' ὅταν δ' ἔγωγε κατα ψεύδωνταί μου καὶ κατα ψευδομαρτυρῶμαι καὶ τοιαῦτα. Idem alibi, κατα ψευδομαρτυρηθεὶς ὑπὸ τούτων δεκάκις.

MAΣAOMAI, sive Μασάομαι, ῶμαι, Mando, Manduco. Eupolis apud Athen. lib. : Δίφθοὺ μᾶσᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας. Hegesippi Epicurus apud eundem Ath. lib. 7, Τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρεῖττον οὐκ ἔστ' οὐδέν. Sotades apud eundem lib. 9, Τὸν πυρὸν μασᾶται, ἀλφίτοις δὲ μᾶ. Idem Athen. lib. 6, Πολύκλορος τὸ κύπαιρον ἐσθίει μασώμενος· ἀκόν φορυμῶντος καὶ λίθον μασησαμένου, quum interea forbendum lentem, lapidem mandisset. Theophr. Hist. pl. lib. 4, cap. 9, de papyro, πλείστη βοσκήσιμα παρέχει τῷ βοΐῳ αὐτὴ αὑτῆς γὰρ μασῶνται τὸ ἄπαντες οἱ ὄνοι τὴν χώραν πάντυρον καὶ ὠμὸν καὶ ἑφθὸν καὶ ἀπὸ τοῦ μὲν χυλοῦ καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι. Vnde Plin. lib. 13, c. 11, Mandunt quoque crudum decoctúmque, succum tantùm devorātes. Vbi apparet quid propriè sit μασᾶσθαι, nempe mandēdo succū exprimere, vt Luer. loquitur. In quibusdam tamē præcedentiū locorū pro Comedere quoque aut Vorare capitur, vt & vox Latina tam apud prosæ scriptores quàm poetas. Duplici autē scriptū reperitur apud Aristoph. Dioscor. & Athen. Vt apud Aristoph. in Pluto, Λαβὼν πυρὸν ἄρτον καὶ κρέας μασώμενος, capiens panem aliquem & carnem manducans. Dioscor. lib. 4, cap. 25, de tertia anchusæ specie & de eius semine, ὃν ἐάν τις μασησάμενος ἀπτύσῃ εἰς τὸ σῶμα τῆς ἰσχυᾶς, ἀποκτιννῦσι. vnde Plin. lib. 22, c. 22, Traduntque commanducata ea, si inspuatur, mori serpentem. Athen. lib. 12, de quodam Sagari, ὑπὸ λυσσῆς ἐστῆσθαι μὲν μέχρι γήρους ὀπὶ τῶν ἀπτῆς σώματος, ἵνα μὴ μασησάμενος πατήσῃ, ne mandendo lassaretur.

Μάσημα, sive Μάσσημα, ατος, τὸ, Idipsum quod māsum seu cōmanducatū est, Idipsum quod māditur. Exēplum ex Theophr. habes in μασάομαι. Antiphanes apud Athen. lib. 1, Μακάριος ὁ βίος, ᾧ δύ' ἐμὲ ἀεὶ καινὸν πόρον εὑρίσκειν, ὡς μάσημα ἔχω γναθοῖν ἔχω, vt habeam quod maxillis mandam, Vt habeant mandibulæ meæ quod molant.

Μάσησις, sive Μάσσησις, εως, ἡ, Commanducatus. nam id ex Plinio affertur pro ipsa mandendi seu commanducandi actione. μάσησις citatur ex Basilio.

Μασητήρ, sive Μασσητὴρ, ῆρος, ὁ, Qui mandit, Qui commanducat. vt μασητῆρες μύες apud medicos, Musculi qui maxillas mouent inter mandendum. Gorr. interpr. Musculos masseteres. Plura apud eum eorum de capitibus & lateribus eorum, & quomodo à temporalibus differant.

C. Παραμασήτης, ου, ὁ, q. d. Qui ad latus alterius māditat, Qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, vt tradit Athen. lib. 6, ex Alexide citans, Μοσχίων ὁ παραμασήτης,

C. ΑΝΑμασάομαι, Iterum mando, Remando, Rumino. Aristoph. Vesp. Μόλις τὸ πρεσβεῖον ἔγνωσαν αἱ μασώμεναι, vix eandem rem intellexerunt, ruminantes seu remadētes.

Paulo antè dicit, Πῶς ἂν δέ ποτε, καλῶς ἀπολοίμην, ἔστιν ὅστις ἔσται πρότερον τὸ πρᾶγμα ἐν μασώμενος; Sic Varro, Non modò absens quicquam de te æquius cogitabit, sed etiam ruminabitur humanitatem tuam.

C. ΔΙΑμασάομαι, sive Διαμασσάομαι, Commanduco, Mādo. Aristot. Hist. an. lib. 9, c. 6, de vrsis è specu exeūtibus, τὰ ξύλα διαμασσῶνται, ὡς ἂν ὀδοντορυοῦσι. pro quibus Plin. lib. 8, c. 36. Circa furculos sentium prædomantes ora. Aliud exemplum habes in sequenti διάμαγμα.

Διαμάσημα, ατος, τὸ, Mansum, id est Quod mansum seu cō manducatum est. Dioscor. διαμασώμενοι γὰρ αὐτὸν οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀποχυλίζουσι, καὶ πύουσιν τὸ διαμάσημα: de papyro, de quo idem ex Theophr. habes in μασάομαι.

Διαμάσησις, εως, ἡ, Ipsa actio commanducandi, vt μάσησις.

C. ΕΠΙμασάομαι, Insuper mando, Mando post. Et Ἐπιμασητὴς in v.l. Insuper mansus, Post manducatus.

¶ Μάσταξ, Mandibula, vel Os. Eust. tradit exponi χεῖλος & στόμα. Od. δ, Ἄντικλος δέ σε γ' οἷος ἐρεύσασθαι ἐπὶ ἴσαν Ἠελίοιο, ἀλλ' Ὀδυσεὺς ὅτε μάστακα χερσὶ πίεζε Νωλεμέως κρατερῇσιν. quem locum Tryphiodorus paraphrastice ita extulit, iridem de Anticlo, Μοῦνος ἀμοιβαίῳ αἰνὰ βάλετο χείρεσσι λοιξας. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέπαυτο, καὶ ἀμφοτέρῃσι παλάμῃσιν Ἀμφιπεσὼν ὄπιθεν, ἐπιγράδιον σῶμα λῦσαι. Μύσακα δ' ἀρρήκτοισιν ἀνωγότα δεσμοῖσι μεμαρπὼς, Εἶχεν ὑπερκρατέως. (Vbi κατέπαυσε & ἐπιγράδιος reponenda censeo) Odyssex ψ, ἀλλά μιν κεῖνος ἐλὼν ὄπιθεν μάστακα χερσὶν, Οὐκ ἔα εἰσάμεναι. Μάστακ quibusdam dicuntur etiam αἱ ὄπιθεν τῶν ἄνω χείλεσι πώγωνες: πάντως autem, αἱ κάτω: pro quo κοινότερον DICITVR Μύσταξ, vt tradit Eust. (vnde Galli sumpserūt vocem quam plur. vsurpant, Les moustaches) de quo vocabulo ita Poll. αἱ δὲ ὑπὸ τῇ ῥινὶ τρίχες, μύσταξ, ὑπερώτιον, προπώγιον, προ τῶν χειλῶν αἱ δὲ πρὸς τῷ κάτω χείλει, πάντες. Theocr. Χὠ μύσταξ πολιὸς ὑπὸ δρυὶ, ἀδάλεοι δὲ κύνες. Plut. De sera num. vindicta, dicēs quasdā leges ridiculas videri, ᾗ, ὡς Λακεδαιμόνιοι κηρύττουσιν ἐφορεύοντες τοὺς νέους εἰς τὴν ἀρχὴν, μὴ βόστρυχον τρέφειν, καὶ πείθεσθαι τοῖς νόμοις. sicut & in Agide dicit Lacedæmoniorum legibus sanctum fuisse κείρεσθαι τὸν μύσταχα. Accipitur etiam hoc μύσταξ pro μάσταξ in priori signif. in loco quem paulo antè citaui: nisi aliquis ibi μάσταξ scribendum dicat sicut apud Hom. ¶ Μάσταξ est etiam Esca, idem quod μάσημα, vel μεμασμένη τροφή, vt Eust. exp. Il. ι, Ὡς δ' ὅτε τις ἄρτις ἀπήνη νεοπρίστοις ἐνὶ φύρτοις Μάστακ' ἐπὶ καὶ λάδην, κακῶς δ' ἔχει οἱ πίλεται αὐτῇ. Ad quem locum respicit Pl. in l. qui inscribitur πῶς ἄν τις ἄριστον ἑαυτὸν ἀποκόπτοιτο ἀπ' ἀρίστου, ita scribit, de ieiuno sophistarum quorūdā genere, οὐδὲν διαφέρει τῶν Ὁμηρικῶν ὄρτυγος, ὃ, τι ἂν λάβῃ, ἐῶν μαζητῶς εἰσπέτεται πεπλοῖς διὰ τὸ σῶμα τροφίμων, κακῶς δέ πῃ οἱ πίλεται αὐτῇ. Sed ex his colligi non potest quomodo intellexerit. ¶ Μάστακες dicuntur etiam αἱ ἀκρίδες, vt Eust. ex Rhet. lex. tradit. Similiter & Nicandri schol. μάστακι exp. ἀκρίδι, in hoc Theriac. loco, Μάστακι πηδαγόων ἀκαλήφια, τοί τ' ἐπὶ ἄκρων Ἰπτάμενοι ἀίρεων, λιτυρὸν χάλκω ἐκδύσονται. Hesychio quoque μάσταξ est non solùm στόμα, & ἵππος, sed etiam ἀκρίς. A μασσάομαι autem derivari μάσταξ, testatur Eust.

Μαστίζω, Mando, Mansito. Manduco seu Commanduco. Nicand. Ther. μίζας Ἡ πίας ἀσπόρμα παρ' ἄτραπιτὸν χλοάζον, Μαστίξειν ἡμύσαντι, id est μάσασθαι, ὅ ἐστι, μασᾶσθαι ταῖς σιαγόσι, inquit schol. Hesych. quoque μαστίζει exp. μασᾶται. Et μαστίζεται διαμασᾶται.

Μαστρύζω, Male mando, Languidè & ignauiter mandūco. κακῶς μασῶμαι καὶ βλακικῶς, vt Æl. Dionys. apud Eust. exp. Hesychio quoque Μαστρύζειν (nam scribitur ibi per υ in penultima) est κακῶς μασᾶσθαι: item σφοδρὸς μασᾶσθαι, πρίασθαι, & μαστιχᾶσθαι. quod tamen verbum quid significet, non exp. Vtitur verbo μαστρύζειν Aristoph. Acharn. Ὁ δὲ ὑπὸ γήρους μαστρύζει. vbi schol. exp. σιωλύζει καὶ σιωπᾷ τοῖς χείλεσι: dicens esse metaphoram ἀπὸ τῶν ὑποπτίων παίδων, ἃ τὴν μαστὸν ἑλκύσαντα τῷ στόματι, σιωπᾷ τοῖς χείλεσι. quam expositionem sequendo, μαστρύζειν fuerit Contrahere labia in modum puerorum lactentium: sed tunc à μαστὸς, non autem à μάσταξ aut μασσάομαι, derivatum esse dicendum foret.

MAΣΣΩ, vel Μάττω, seu Μάττομαι, Pinso, Subigo (vt dicitur farinā subigere.) Aristot. Rhet. lib. 3, πάντες σπλῆνα ἢ μαλάττουσι μάζης. vbi credide-

rim ſubaudiri μᾶζαν. quum legamus apud Platonẽ De rep. lib. 2, βρέφος πας' ὀλίγα μὲν ἢ πρὸς χρείαν ἔχοντα σπλαγχνόμενοι, ἐὰν δὲ ἢ πρὸς ταυρὸν ἄλλο τι, τὰ μὲν πίνακος, τὰ δὲ μάζαις μάζας ἡμιναίας καὶ ἕτερας. Quinetiam Athenæus ſcribit μᾶζαν initiò dictam fuiſſe πλεῖ δημώδη καὶ κοινὴν ἐκ τῆς ἀφέσεως ζεούσῃ, itémque μάττειν, hanc apparare. Ariſtoph. autem in Nub. μάττεσθαι ἄλφιτα dixit, vtens in ſignif. actiua pro μάττειν. At Thucyd. à μάττεσθαι habente paſſ. ſignif. dixit σῖτον μεμαγμένον. vbi tamẽ redditur Molitum frumentũ.

¶ Sed Μάσσω, Hippocrati nõ ſolùm eſſe ἀναδίδω ſeu φυράω, ſed etiam ἀπολίσσω, (.i. exprimo) inquit Gall. B

Μάσσω ſeu Μάττω, Abſtergo, vt docebo in Μαγίς.

Μάγμα, Quicquid ſupereſt craſſum ex aliqua materia expreſſa. Quidam recrementum interpr. ex Celſo. ſed is dicit Quaſi recrementum: Croci magmatis (inquit) quod quaſi recrementum eius eſt. Plin. lib. 13, cap. 2, circa finem, Nam fæcem vnguenti, magma appellant.

Μάγμα (inquit Gorr.) propriè quidem vnguẽti fæx, quæ, expreſſa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Ab eius verò ſimilitudine, ipſum vnguẽtũ, & ſpiſſamẽtum omne, pauco liquore ſubactum vt non diffluat, etiã μάγμα dicitur. Sic μάγμα ἀδύχροον ab Andromacho primùm, deinde à reliquis medicis dictum eſt, non ab vllo quidem expreſſum, ſed per ſe ita comparatum. C

At Κρεόμαγμα vide in Κρέας.

Μαγδαλιὰ vide in Ἀπομαγδαλιὰ poſt Ἀπομάσσω.

Μαγίς, ίδος, ἡ, idem quod μάκτρα, id eſt Vas ſubigendæ farinæ aptum. Poll. lib. 6, c. 10, ἡ δὲ μάκτρα, ἢ μαγὶς ἐκαλεῖτο, καὶ σκάφη. Idem lib. 7. c. 10, de panificibus, τὸ ἀγγεῖον οὗ ἐμάττοντο, μαγὶς καὶ μυλλήτριον, & μάκτρα καὶ σκάφη, ἢ καὶ Μιτανδρωλιῶς. Alibi quoque, id eſt lib. 10, cap. 14, μαγίδα ſcribit propriè accipi ὅτι τῆς μάκτρας, ἢ ὅτι τὰ ἐκ δίπτυα, ἢ ὅτι τὰ πρὸς θυσίαν φερόμενα, & ita apud Soph. dictum eſſe, Ἑκατέρας μαγίδος δόρπον. Et apud Cratinum in Buſiride, Ὁ βοῦς ἐνέπτος, χ' ἡ μαγὶς καὶ πάλφιτα. quib' addit, πρὸς μήτηρ Ἐπιχάρμου σε πυρκαεῖ Προμηθεὺς ἢ κῆ τιὼ αἰθροπίνιον χρῆσον ἔρπειν; κύλικα, μαγίδα, λύχνον. Pro mactra accipitur & à Marcello Empirico, quum ait, Raſamen paſtæ quod in magide adhæret. ¶ Galenus autem apud Hipp. μαγίδα dici ſcribit τὸ, τὴν ὠὴν μάγμα καὶ φύραμα, καὶ ἢ χλοιοκληῖς μαλάξαι. in qua poſteriore ſignif. accipi videtur apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 129, de ladano λιῶ ἀφαιροῦντες ὀλίζοισι, ἢ ὑποτιθέντες αἰσυπάσματος μαγίδας. vt ſit χλοιοκληῖς μαγδαλιαὶ, maſſas manuales. Ruell. vertit Offas. ¶ Μαγίδες dicuntur etiã lances. Apud Plin. lib. 33, c. 11, Tympana verò ſe iuuene [Feneſtella dicit] appellata ſtateras: & lances, quas antiqui μαγίδας appellauerant. ¶ Μαγίδες dicuntur etiam orbes rotundi ſeu tabulæ quæ tripodi imponũtur, quæ & κύκλοι. Poll. lib. 10, περὶ τραπέζης καὶ τῆς ταύτης σκευῶν loquens, τὰ ὀπτήματα τῆς πείτου τραπέζαι καλοῦνται ἢ μαγίδες. paulo antè vocat ὀπτήματα τὰ πείτους, κύκλους, ὅλμους. Et lib. 6, c. 12, αἱ δὲ ὀπτηθῆναι ἢ αἱρόμεναι τράπεζαι αἱ νῦν μαγίδας καλοῦσιν. & ſic accipit ibi locum Soph. paulo antè citatum τὰς ἑκατέρας μαγίδος δόρπον. D

Μαγὶς Euſtath. vno quidẽ in loco à μάττειν, in altero à μάζα deducit: ego illic ei aſſentior, hic ab eo diſſentio. Habet alioqui quaſdam remotas ab vtroque horum nominum ſignificationes.

Μαγὶς, ἴδος, ὁ, Piſtor. καὶ ὁ μάττων (inquit Pollux) μαγίς.

¶ Suidas autẽ accuſ. μαγὴν (cuius nominatiuus eſt itidẽ Μαγδὶς) exponit τὸν ἀπομάσσοντα, hoc in loco quem ex Epigr. ſumptum eſſe puto, — τὸν τὴ μαγὴν Σπύγιον, ὑπὸ πλατὺ κιβωτὸν κυλιόμενον κοπίδι. Eſſe autem hoc μαγὶς neceſſe eſt à μάσσω ſeu μάττω ſignificante Abſtergo. E

Μάκτης, ου, ὁ, Qui pinſit, Piſtor, qui & μαγὶς, vt modò dictum fuit.

Μάκτρα, ας, ἡ, Vas in quo pinſitur farina. Quidã exp. Arca panaria. καὶ μάκτρα, (inquit Pollux) τὸ ἔματτον. Ariſtoph. Ranis, Χρῆσον σὺ μάκτραν εἰ δὲ βούλει, παράδοτον. ¶ Apud Nicandrũ autem pro colo, ſeu mortario, in Theriacis, — ὃν δὲ πλατὺν Οὖρον ἀπὸ ξύλου πλατύοντ' ἀνεχείρισε μάκτρῃ. vbi ſchol. exponit ξύλα, & ἴγδιν. F

C. ΑΝΑμάσσω, VEL Ἀναμάττω, pro μάττω, Pinſo, Subigo farinã. ἀναφυρῶ. ¶ Itẽ, Abſtergo, ſiue Abſtergeo. ¶ Interdũ metaphoricè pro Luo. vt Od. τ, Ἔρδωσε μάχαι ἴρηγι ἢ

ἐῇ κεφαλῇ αἱαμάξεις. ad verbũ, Quod factũ capite tuo abstergebis, & quaſi purgabis. ſicut & Luo Latinum quidã ductũ putãt à Lauo, φ veluti lauemus peccatũ quod luimus, & pro quo pœnas pẽdimus. Quinetiã apud Cic. Verr. 7, legitur Maculas ſanguine luere. ſed nõ aſſentiẽtibus omnibus exẽplaribus: legitur enim in nõnullis Eluere. Quòd ſi non iã ad verbũ reddere velimus illa Hom. verba, ὃ ἐῇ κεφαλῇ αἱαμάξεις, ſed duntaxat curemus ſenſum exprimere, interpretari poterimus, Quod in caput tuum recidet, vel In caput tuũ vertetur. Bud. interpretatur, Capite tuo lues & expiabis. Sed nõ lubenter verto, Capite lues: quia Capite luere eſt capite puniri. Cæterùm Herodotus ex Homero genus hoc loquẽdi mutuatus, dixit, αἱαμάξας ἐμῇ κεφαλῇ φέρω. Quidã verò recentior eidẽ formulæ loquendi vocem paſſiuam adhibuit, ſcribens, πάντα ἐσῆλθεν αἱαμάξασθαι ἐξ ἵππου τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Ita enim lego apud Suidam, pro ἵππου (quod nullo modo illi loco conuenire poteſt) reponens ἵππον.

Ἀναμάττομαι, paſſ. voce, idẽ quod αἱαμάττω, Pinſo, Subigo. Heſ. αἱαμάττεσθαι expònit αἱαφύρειν. Ariſtoph. in Nubibus, ὦ θυσία προχύλη γ' αἱμάττεται. ¶ Itẽ Ἀναμάττομαι, Abſtergor. In hoc Plut. loco Bud. pro Fœdo & Coramino, vel pro Abſtergo ſumi poſſe: in Anton. ἔτι πίνακα τυπλομένῃ ἐξ ἀπαρχὴν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ ὦ φοινίσσω τὰ αἵματος ἀναματτομένῃ, διαπίπλω ἐκάλει ἐξ αὖθις. Vide & αἱμάσσω metaphoricũ, ſicut αἱμαγμὸς, in fine proximè præcedentis annotationis. ¶ Itẽ, Exprimo, Imprimo. Iulianus, καὶ πέτρας σου ψυχῆς ἢ εἰκόνα καθάπερ ὀλίγῃ σφραγῖδι μεγάλῃ χαρακτῆρος τύπον αἱμαξάμενος. Themiſt. De anima, lib. 3, ὡς ὅταν εἰ δι' ὅλου μὲν ὁ κηρὸς αἱμάττοιτο ἢ σφραγῖδα, αἱαμαξάμενος ὃ καὶ ἀποτυπώσεις αὐτῇ &c.

Ἀναμάττομαι autem paſſiuam habens ſignificationem, ſicut & vocem, Pinſor, Subigor. Item Abſtergor. Item Exprimor.

C. ΑΠΟμάσσω, VEL Ἀπομάττω. Ἀπομάσσειν (inquit Euſtath.) τὸ ἁπλῶς ἀποσπογγίζειν. Demoſth. Pro cor. ἢ καθαίρων τοὺς πλουμβίους, & ἀπομάττων τὴν πλοῦν ἢ τοῖς πίτυραις. Quem locum Eraſmus ita expoſuit ac ſi dictũ fuiſſet ἀπομάττων τὸν πλοῦν. Suidas ait alios quidẽ ἀπομάττων hic accipere pro ἀποψῶν, alios autẽ pro ἀφελκύττων τὸν πλοῦν ἢ τοῖς πίτυραις τοὺς πλουμβίους. Sæpius tamẽ reperitur vox paſſiua Ἀπομάττομαι pro Abſtergo. Athen. lib. 4, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἀποδὺς ἐπιτίθεται οὐκ ἀποτιφάμενος τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμενος τοῖς φαινοῖς. Baſilius in Hexaëm. hom. 11, μηδ' ἀπομασσόμενος ἱδρῶτα, ἢ χεῖρα ἀπαγάγῃ ἢ ἀνάπλεω. i. Abſtergens ſudorẽ. Lucæ 10, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, Pulueres in vos abſtergimus. Ab Euſeb. metaphoricè dicitur Chriſtus τὰ ἐκείνων ἁμαρτίας ἀπομάξασθαι, Abſterſiſſe peccata noſtra, tanquam ſordes videlicet.

Ἀπομάττω, vel Ἀπομάττομαι, Exprimo, Effingo, Repræſento. vt ἀπομάττειν τὸν τύπον. Plato in Timæo, ἀπομάττειν χύματα ὁπτὰ χρυσῷ. Diogenes Laertius in Æſchine, οἱ δ' ἐν τῇ Λιχίνῃ τὸ σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι, εἰσὶν ἱκανά. ¶ Baſilius dixit ἐναπομάττεσθαι ἢ αἰχμίλῳ eadẽ metaphora qua dicũt Latini Imprimere dedecus, in oratione περὶ τοῦ μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βιωτικούς. Dicimur etiã ἀπομάττεσθαί τινας, quaſi ita elicere vt nobis imprimamus. Ariſtot. Ethic. 9, δοκοῦσι δὲ βέλτιον τῇ φύσει οἱ φίλοι εἶναι ἀλλήλοις. ἀπομάττοντες γὰρ παρ' ἀλλήλων οἷς ἀρέσκονται). Vbi ἀπομάττοντες Budæus ait eſſe Exprimũt: accipiendo videlicet Exprimũt pro Eliciũt. Apud Euſeb. lib. Præp. Euãg. 10, ἀλλὰ γὰρ παρ' ἄλλων ἀποματτόμενοι μαθήματα οἱ Ἕλληνες, χωμωιδίαν μὲν παρ' Αἰγυπτίων ἔχουσι, &c. Ariſtoph. in Ranis, Ὅταν μὴ φορῶν ἀπομαξάμενος πολλὰς ἀρίστας ἐπίνων.

Paſſiua autẽ ſignificatione Ἀπομάττομαι eſt Abſtergor. Lucianus χοίνικα vocat ἀπομεμαγμένον preſſũ & radio æquatũ, ita vt nihil ſit ὀπίσω, inquit Budæus. Vt detur autẽ hinc orta ſignificatio hæc quòd ea quæ abſtergimus, premere ſoleamus. Et ab hac ſignificatione ἀπομάττας vocabant τὰς σκυτάλας ἐφ' αἷς ἀπολῶσι τὰ μέτρα. qui vicißim ἀπόμαγμα (quod nomen ſit ab ἀπολαύω ſignificante item Abſtergo, ſiue Rado) exponit τὸ ἀποματτόμενον τῷ μαζωμένου εἶναι. Cæterùm Luciani locus eſt hic, Τιμολέων δὲ πέντε χοίνικας ἀπομάττει, Λυκίνου δὲ χοίνικα, ἀπόμαγμα μεμειγμένον ἐξ ἀμφοῖν, ὡς λέγεις σύ. Fortaſſe ἀπομασσόμενον vertere etiam poſſimus Raſam. ſicut ἀπολῶ & pro Abſ-

tergo & pro Rado seu Derado capitur.

Ἀπόμαγμα, ατος, τό, à prima singulari præt. pass. ἀπομέμαγμαι. Abstergimentum, ad verbum. Id quod abstergendo exemptum est, vel Quod ex absterſione colligitur. Qua in significatione citatur ex Theophrasto lib. 6 De causis, ἀπομάγματα τῶν δακτύλων. Eustathius ἀπομάγματα & ἀπόμαχθρα esse ait ἀπὸ καθάρματα. Hesychius ἀπομάγματα exponit τὰ ἀφόμματα.

Ἀπομαγδαλία, ας, ἡ, (siue Ἀπομασδαλιά) VEL Ἀπομαγδαλίς, Buccea (teste Eustathio) in quam abstergentes manus quum à mensa surgerent, eam postea canibus proiiciebant. vnde & κυνάδα quidam vocarunt. Athenæus lib. 4, ᾧ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπὶ δαῖτας ἐπιτύχῃ, οὐκ ἀποψαίμεθα τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀποματτόμεθα ταῖς ψαμάθοις. καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἔκαστος ἀπέφερε. Pausanias apud Eustathium ait ἀπομασδαλιὰν fuisse σιτῖς quod ad cœnam afferrent, & in quod manus abstergerent, deinde canibus obiicerent. vnde & κύνα vocasse Dioscoridem. Sed pro κύνα lubenter κυνάδα reposuerim, ex Polluce, qui ἀπομασδαλίας dicit fuisse τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μελανὸν καὶ σαπρῶδες, (quod vno verbo Paulinias σιτῖς dicit) in quod postquam absterſissent manus, canibus obiicerent. vnde Lacedæmonios ἀπομασδαλίαν appellasse κυνάδα. Atque Homerum hoc subindicasse, vbi scribit, Ὡς δ' ὅτε ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα σαίνωσ'. αἰεὶ γάρ τε φέρει μελίγηθεα δῶρα. Nec ab his discrepant ea quæ scribit Hesychius. At Suidas tradit fuisse σιαρὸν in quod abstergerent manus coqui: quod & χειρόμαχθρον diceretur. Quanquam postea affert & alteram expositionem, cum superioribus conuenientem. Plutarchus in Lycurgo, δοκιμάζοντα δὲ τὸν βουλόμενον τῶν συσσίτων μεταλαβεῖν ὅτου φασὶ λακῶν τῆς συσσίτου ἕκαστος ἀπομαγδαλίαν εἰς τὸν χοῖρον, &c. Et paulo pòst ait, vas in quod conijcerentur ἀπομαγδαλίαι, vocatum fuisse κάδδον. vel (vt in veteribus libris legitur) κάδδιχον. Cæterùm ἀπομασδαλία reperio scriptum cum accentu in penultima tam apud Pollucem quàm Athenæum, Plutarchum, Suidam: at verò ἀπομασδαλιὰ cum accentu in vltima est apud Hesychium, item Eustathium: (sed tamen Μασδαλία etiam apud eum legi, docebo infrà) apud quem solum, ILLVD Ἀπομασδαλὶς inueni. ET Μαγδαλιά, Aristoph. in Equit. — ἥμάτλω γ' αὖ Ἀπὸ μαγδαλιᾶς σπύμβος, ὃν δοῦπος ἐκτραφείη. Sed in hoc loco ἀπομασδαλιᾶς repono pro ἀπὸ μασδαλιᾶς: ac esse ita legendum, vel ex participio σπύμβος manifestum esse arbitror, quum id actiuè accipi passim soleat, atque adeo ita accipiatur in illo ipso loco, quum dicitur, — πῶς οὖν Κωὰς βορᾶν σπύμβος μάζᾳ σὺ κυνοσπάλως; Si autem in illo versu reponatur ἀπομαγδαλιᾶς, reponendum fuerit & in isto qui eum excipit, Ἀπομασδαλιᾶς, ὥς σ' ἦν κύων, ὦ παμπόνηρε; quibus adiungũtur verba illa quæ modò protuli, πῶς οὖν &c. Hunc autem errorem (sicut & alios nonnullos apud eundem poetam) ortum esse suspicor ex verbis enarratoris Græci, his videlicet, ἀπὸ ἁπλοῦς ὄψης ὁρμώμενος. Cæterùm apertè cognoscimus ex eo loco ἀπομασδαλιᾶς seu μαγδαλιᾶς (vtrocunque modo scribi debeat) fuisse canum escam. Etiamsi autem ibi μαγδαλιᾶς non legatur, reperiri tamen cum apud alios tum apud Eustathium non ignoro simplex Μασδαλία, pag. 461. vbi dicit fuisse ζύμωμά τι ἐκ τῶν ἀποματτόμενοι τὰ ἐκ τῆς βρωμάτων λιπαρὰ ῥύπτα οἱ παλαιοὶ ἐρρίπτεον κυσίν. vnde esse prouerbiũ, de catillonibus & parasitis κύων ζῶν ἀπὸ μασδαλίας. Aliud exemplum nominis μασδαλιὰ habes in Κωαί.

Ἀπόμαξις, ιως, ἡ, Absterſio.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ, à tertia sing. præt. passiui ἀπομέμαγμαι: ad verbum Absterſor. ISed apud Iulium Pollucem inter μαίτεις ponuntur καθαίρῃ, πλύσαι, ἀπομάκται, item FOEM. genere Ἀπομάκτειαι. cui subdit & ἀπομαξοῦν Hesychius ἀπομάκτης explicat τὸ ξηραντήριον.

Ἀπομάκτρα, ας, ἡ, vel Ἀπόμακτρον, ου, τό, Lignum quoddam quo premimus & velut deradimus de eo quod alicui ad certam mensuram damus, ne videlicet vltra mensuram demus. Radius à Latinis vocatur, & Horatium. Iul. Pollux, μέτρα facit alia ὀπτάλλῃ, alia ὀπτομετὰ: at verò ὀπτὰ τὴν ξηρῶν μέτρων, τὰ ἐν καπνιζομένοις. Deinde subiungit, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐργαλείων, ἀπομάκτρα, ἡ σπυτάλη, ἡ τροχιστρίς. Hesychius quoque habet ἀπομάκτρας, ξύλας τὰς σπυτάλας ἐφ' αἷς ἀπομάττουσι τὰ μέτρα. At ἀπόμαγμα idẽ exponit τὸ ἀπομαχθὲν τὸ μετρουμένου ἀπου. Vbi manifestum est, ἀπόμακτρον genere neutro esse idem quod ἀπομάκτρα genere fœminino. ISuſtathius autem ἀπόμακτρα, sicut & ἀπομάγματα, esse ait τὰ ἀπὸ καθάρματα.

c. 2. Ἐναπομάσσω, SVB Ἐναπομάττω, q.d. Intra [aliquid] imprimo, vel In aliquo imprimo. Cuius signific. exemplum habebis in Ἐκμαγεῖον. Et pass. voce pro eodem vt ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰχμὴν Basil. apud Bud. p. 655.

C. Εἰσμάσσω, vel Εἰσμάττω, SVB Ἐσμάττω, Imprimo. Epigr.

C. ἘΚμάσσω, SVB Ἐκμάττω, Abstergo. ex Aristot. De anim. lib. 9, de apibus flores legentibus, ἐκμάττουσι τὰς ἐμφυομένους πόδας εἰς τὰς μάσσας. IἘκμάσσω, ἐκβλίττω, Exprimo. Gal. ab Hippocrate ἐκμάξαι poni scribit pro ἐκβλίψαι, loquente de spongia & mercuriali & sambuci foliis. Ab eodem poni tradit & pro ἀναπλάσαι, (id est Formare, seu Fingere) item pro ἀλειῶσαι.

Ἐκμάσσω pro Exprimo (in altera exprimẽdi signif.) seu Imprimo. à cuius passiuo Ἐκμάττομαι, affertur ἐκμαχθὲν εἰκόνα ex Luciano, pro Expressam esse imaginẽ. Item ἐκμαγλιῶσαι hac in signif. Bud. ex Plat. Esse autem crediderim illud ipsum ἐκμαγλιῶσαι quod Hesych. exponit ἐκτυποῦσθαι. Inuenitur verò hæc vox passiua in actiua sign. vt apud Nic. in Theriacis, ἡμιλιῶ ἐκμάσσῃ ἴπνου. vbi schol. exponit ἐκτυπῶ, & ἐκφαίνῃ. Vide & Bud. p. 654.

Ἔκμαγμα, ατος, τό, Quod abstergitur, seu potius Quod post absterſionem remanet. A Gaza vertitur ficto nomine, Abstergmentum, apud Theophr. De causpl. lib. & cap. vltimo, in ἀπομάγματα τῶν δακτύλων. vbi tamen quidam interpret. Strigmenta & δακτυλίων pastillorum. quum Gaza vertat Abstergmenta digitorum, nimirum legẽs δακτύλων. Vide & paulo pòst. IἜκμαγμα, Expressum rei alicuius simulachrũ. qua in signif. dicitur potius ἐκμαγεῖον, sed pro hoc ἐκμαγεῖον dixisse Aristoph. ἔκμαγμα docet Eustath. locum tamen nõ afferens: at Pollux hũc affert ex Thesmoph. (& ipse tanquam pro ἐκμαγεῖον, vt opinor) λίσιον χάρτου κἀπὸ ἐκμαγμα.

Ἔκμαγμα (sequendo primam verbi μάσσω seu μάττω signif.) pro τὸ σωιτρόμμενον φύραμα apud Hippocr. inquit Gal. Vbi Gorr. interpr. Massa subacta. Addit verò Galenus significare & χρυσόμαγμα. At verò in illo Theophr. loco paulo antè allato, ἐκμάγματα δακτυλίων quidam interpr. Magmata & strigmenta pastillorum seu trochiscorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τό, Id quo abstergimus. vnde exponitur Mantile: ex Polluce, scribente lib. 6, τὸ δὲ ἐκμαγεῖον, καὶ χέρμαχθρον. IἘκμαγεῖον, Expressum rei alicuius simulachrum, aut impressum, Effigies impressa. Philo De mũdo, ἃ γὰρ εἰσήγαγεν ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἡ σφραγὶς, ἐναπομάξαντα τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῷ. quæ Bud. ita vertit, Simul enim sensus aduentitium quippiam sigillatim importauerit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressámque effigiem asseruat penes sese. Vide eundem Bud. pag. 654. qui alibi affert & ἐκμαγεῖον κήρινον ex Platone. In v. l. ex Nazianz. ἐκμαγεῖον πλάσματος, de Christo. HINC Ἐκμαγόω, q.d. Effigio, ab Effigies: vt ἐκμαγόω est ab ἐκμαγεῖον. Redditur alioqui Exprimo, sicut & ἐκμάττω. Item Effingo. Ab huius passiuo est particip. ἐκμαγωθεὶς apud Hesych. expositum ἐξομοιωθείς.

C. ἘΠιμάσσω, Abstergo. Et ὀπομάσσεσθαι itidem actiuè pro Abstergere, ἀποσπογγίζειν. vt exp. Eust. apud Hom. Il. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ὀπομάσσεται ἠὲ ὀπηδεῖ Φάρμακ'. Addit tamen idem Eust. ὀπομάσσεσθαι aliter quoque accipi, pro ἁπλῶς ἰᾶσθαι ἢ θεραπεύειν. nam μάσσεσθαι significare ἅπτεσθαι. de quo μάσσασθαι paulo pòst dicetur. Addit præterea, ὀπομάσσεσθαι nõ malè accipi posse pro ἐπιμυζήσῃ, sicut paulo pòst de eodem medico dicit, Αἷμ' ὀπομυζήσας, ἐπ' ἀμφὶ ἕπτα φάρμακα εἰδὼς Παίων. Pro Tangere autẽ siue Attingere & Contingere, ita vt persentiscas, accipitur in hoc eiusdẽ Homeri loco, qui à Nicandri scholiaste citatur, Ἐγγὺς αὐτὴν ἐς ἰμάντα μάλιστ' ἐπομάσσατο θυμόν. i. inquit, καθῆψατο τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξεκαλέσατο εἰς τὸν αὐτῆς χεῖρα. Sic Odysseæ ν, Ὡς ἄρα μιν φαιδίμῃ ῥάβδῳ ἐπομάσσατ' Ἀθήνη, virga con-

tigit. Odyſſeæ π, Ἡ, ἐ χειρὶ μαῤῥάδῳ ἐπιμάσατ' Ἀθηνᾶ. Pro Tango, hoc eſt, Tactu exploro, Palpo, Tactu tẽto, & ψηλαφῶ, accipitur Odyſſeæ τ, Τλῶ χερσὶ χείρεσσι καταφρίσσασι λαβοῦσα Γναμπτὸν ὀπιμαστιδίοιο. Odyſſ. ι, de ariete villoſo, Τὸν δ' ὀπιμαστιδίωσε θεοειδὴς κρατερὸς Πολύφημος, Κεῖτο πίσυρας. Item pro Prehendo. vt Odyſſ. τ, — αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ὀπιμαστιδίωσε, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, Τὴν δ' ἐπέρη ἔθεν ἄορι ἰρύσατο. Sic Vlyſſes Odyſſ. ι, voluit Cyclopẽ euaginato enſe Οὐτιδάμαι θεὸς ἔπλος, ὃς φρένας ἔνδον ἔχουσι, Χεῖρ' ὀπιμαστιδίωσε. vbi tamen ſcholiaſtes exponit ἰφαψαλιδίωσε. Euſtathius autem χεὶ ὀπιμαστιδίωσε esſe dicit, αὐτὸ χειρ ἀψαλίδιος, ἢ ἰσχυρὰς. quod magis probo. nam & eo ſignificatu χερμαδιον dici ſcribit ὅ ὄξι χεὶ μάσασθαι, quod prehendi & teneri manu poteſt, id eſt ſaxum manuale. Heſychius ὀπιμάσσατο exponit etiam ἐπαύξησε, ὅτι τὸ πλέον, ἀπὸ μάσσω. vide & plura quæ ab eodem afferuntur.

C. ΠΕΡΙμάσσω, Abſtergo. vel Circumcirca abſtergo. Ex Dioſcoride libro 5, cap. 94, περιμάξας τὸν ἀκαθαρσίαν pro Sordes abſtergens. Itẽ Expurgo. vulg. lex. Ammonius περιμάξαι, vt ὀνομάξαι, eſſe dicit τὸ τοὺς ἀσθενοῦντας πιφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν περιπεποιῆσθαι δοκεῖν, ſimulare ſe eos qui lethale pharmacum hauſiſſe ſe putãt, incãtationibus & luſtrationibus malo illo liberare.

¶ Μάσσω, SIVE Μάττω accipitur etiam pro Tango. ἀπὸ μασ, vt Euſtathius exponit, à quo deriuat χερμάδιον, dicẽs eſſe λίθον οὗ χείρα μάσσεται, id eſt ἐφάψασθαι, vel ὀπιμάσσῃ; id eſt, prehendat ſeu comprehendat. Μάσσω Heſychio eſt φυσᾶσθαι, καθαίρεσθαι, item ζητῆσαι. Et μάσσασθαι eidem ἐφάψασθαι, καθίσασθαι, Tangere, ſeu Contingere, Prehendere: item μάχεσθαι; αἰσχύνεσθαι. Apud eũdem Heſychium reperio ΕΤΙΑΜ Μάζει, quod exponit καθαιρεῖ, addẽs, καὶ πάλιν, remittens nimirum ad μάσσει & μάσσασθαι. ita vt dicatur & μάσσω & μάζω: ſicut Euſtathius Tarentinos annotat pro φρέζω dicere φρέσσω: ac vicißim pro αἴδασσω & πλάσσω dicere αἴδαζω & πλάζω. Quod ipſum ſiue μάζω ſiue μάσσω, idem grammaticus à μάω deriuat alibi, quod inter alia ſignificat ζητῶ.

C. ΕΙΣμάσσω, SIVE Ἐσμάσσω, Intus tango, vel Intro tango. Iliad. ρ, Τοῦ καὶ ἐγὼ γ' ἐθέλοιμι θοὸν ἔγχεϊ δηωθέντος καὶ ἀμυνέμεν Γαμφηλῶ. μάλα γάρ μοι θαναὸν ἐσμασσέμεν ὀμφήν, id eſt (inquit Euſtath.) οὐχ ἁπλῶς ὅπλοις πολῆσαι ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐσμάξασά μοι πλὴν ἀλγηδόνα: dicens huic contrarium eſſe ἐκμάσσασθαι & ἐκμάσσεσθαι. Exponit etiam, λίαν ἀπὸ καθάπαξ τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο.

C. ΠΡΟΤΙμάσσω, Attingo. pro προσμάσσω, poeticé. ΑΝΔΕ Ἀπρόσμασσος, Qui attactus non eſt. Intactus. ἄψαυστος, ἄθικτος. ſeu ἀπρόσφαυστος, vt Euſtathius exponit. Iliados τ, Ἀλλ' ἔμπης ἀπρόσμασσος ἐοὶ κλισίηφιν ἰμῆσιν, manebat intacta. de Briſeide, de qua paulo antè, Μὴ μοὶ ἐγὼ καὶ πρίν περ Βελεσιδρήϊχερ' ἑπονεῖκαι, Οὔτ' ἄνδρὸς προφάσιν κακχημένου, οὔτι που ἄλλου. At Euphorion apud Euſt. Μοῦσαν ποιήσατο δ' ἀπρόσμασσος Ὅμηρος, pro ἣ δεχερὲς ἰφάψασθαι τ' ἀνωάμενος, vt idem Euſt. exp.

ΜΑΤΤΥΑ, ας, ἡ, Lautitiæ. Athen. libro 14, ματτύω dici ſcribit παῦ τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα, ſiue piſces opiparè paratos, aut aues, aut olera, aut ea quæ minutatim conciſa aromatis condiuntur, & ea quæ λιχνεύματα appellantur. Ματτύη dicebatur etiam de delicatioribus cibis qui poſt alios apponebantur. vt auiculis toſtis, placentis & pomis, amygdalis, ac huiuſmodi aliis. Molpis apud Athenæum lib. 4, ματτύω vocari ſcribit πὰ ἐπαγλα, id eſt πὰ μετ' τὸ δεῖπνον ἐπιφερόμενα. Ibidem dicit, ἔστι δὲ ματτύη, φάτναι, χόες, πυξάριες, κίχλαι, κέστρεοι, λαγῶοι, ὄρτυγες, ἔρεφοι. Athenæus l. 14, Μόλπις δ' ὁ Λάκων τὰ ἐπιφερόμενα τοῖς Σπαρτιάταις ἐπὶ παίκλια, ἃ σημαίνει τὰς ὀπτοδρπίδας, ματτύας φησὶ λέγεσθαι ἐπὶ τοῖς ἄλλοις: quæ ibidem appellari dicit ἐπαγλα, ὀπτόδειπνα, ὀπτοδορπίσματα. Ariſtoph. Ἄριστον οὐδὲν ἦν μοι τῆς ματτύης. Menippus ibidem, πόθεν ὀπτοκωμασταὶ τοσοῦτοι; καὶ ματτύαι ἐκέλευσαν ἐκφέρεσθαι Λάκαιναί τε. καὶ ἄλλοις ἀφειδῶς ἐπιφέρεται ἐπιδόσιμα ὀλίγα, ἃ χλιαρὰ ὀπτά, καὶ βραχὺ πλακοῦντα. De etymo autem vide in proximè ſequente verbo Ματτυάζω.

Ματτυάζω, F. άσω, Paro ματτύας, hoc eſt lautas epulas. ἑτοιμάζω

σκευάζω ματτύας, ἔστι ἰχθὺς ἕτοιμος, ἔστι ὄρνις, ἔστι λάχανον, ἔστι ἱερεῖον, ἔστι μύττιον. vt Athenæus tradit libro 14, vtrunque à ματτύω deriuans, & ματτύη & ματτυάζω, vnà cum μᾶζα, Alexis apud eundem, Τοῦψον λαβοῦσα τοῦτο παίσφαλμόν σκευάζετ', ἀνωχαΐδα, θερμὸς πίνει, λέπτα, ματτυάζεται.

M ĀZ A, ης, ἡ, Maza. Athenæus libro 14 ſcribit initio μᾶζαν vocatam fuiſſe δημοτικήν τινα καὶ κοινὴν ἔδεσιν ἐκ τῆς ἀλφίτων: quum vero poſtea delicatius & maiori cum luxu pararetur, ματτύαν appellatam fuiſſe: Heſych. verò μᾶζαν exponit ἄλφιτα πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Et Erotianus, ζύμωμα ἐξ ἀλφίτων γινόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὀξυμέλιτος, ποτὲ δὲ μετ' ἀξυκράτου ἢ ὑδρομέλιτος, ἢ μετὰ ὕδατος. Ariſtophanis verò ſcholiaſt. & Suidas, propriè ſignificare ſcribunt τὴν ἔψησιν τὴν ἀπὸ γάλακτος καὶ ὀπτοῦ. Plutarchus ἐκ τῆς κριθῆς πίνειν μᾶζαν φαγόντας ἢ ἄρτους; qui mazam aut panem ex eo hordeo comederint. Xenophon Pæd. 1, ἡδὺ μᾶζα ἢ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν. Et Pæd. 6, ὥσπερ ἀλφιτοποιοῦ, ὕδατι μεμαγμένην αἰεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει. Apud Athenæum libro 3, Γλίσχρατα τὴν μᾶζαν ἵνα λθωσι πατρῆ. Apud eundem lib. 4, μαίζης χρονόχρους. Conſtat autem vilioré fuiſſe μᾶζαν quàm ἄρτον, & hanc ex hordeo plerunq; illũ ex tritico cõfici ſolitũ. vnde apud eundẽ Solõ πῖς ἐν ἀγροικείῳ στιφρώσεις μᾶζαν παρέχει κιθύσει, ἄρτον δὲ πᾶσι ἑορταῖς προσθήσεται. Hinc & prouerb. apud Zenodotũ, ἀγαθὴ ἡ μᾶζα μᾶλ' ἄρτου. Antiphanes apud Athen. lib. 2, Τὸ δεῖπνόν ἐστι μᾶζα καὶ ἐγκαυμάτιον Ἀχαρνικοῖς, πρὸς δὲ τέλειαν ἐξόπλισμά ἐστιν. Ibidem Poliochus, μεμαγμένην μικρὰν μελαγχρῆ μᾶζαν ἠχρωμένην ἑκάστης ἡμέρας εἷς τῆς ἡμέρας. Idẽ verò Athen. l. 3, ab Heſiodo μᾶζαν ἀμολγαίην vocari ſcribit τὴν πεμφικὴν καὶ ἀκμαίαν, quum ait, Μᾶζάν τ' ἀμολγαίην, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων. Ibidẽ, Ἡ δὲ τῆς Σι αἰας διδομένη μᾶζαν annotat vocari ὑγιείαν. Ariſtophanes autem μᾶζαν per iocum vocat τὴν μεμαγμένην κόπριν, in Pace, initio, Ἄγε δ' αἴρε μᾶζαν ὡς πάχεται καὶ σκάρᾳ. Et mox, Δὸς μᾶζαν ἑπτὰς ἐξοβολῶν πλακουντίων. Sicut idem μεμαγμένον σκῶρ dicit. Quod autẽ ad etymum huius vocabuli attinet, Apollodorus apud Athen. libro 14, à μασᾶσθαι deriuari ſcribit: ipſe verò Athen. à μάσσω deriuat, quem & Euſt. ſequitur. Non autem vbique eodẽ modo ſcriptum reperitur. Suidas enim circunflectit, quum frequenter παροξυτόνως ſcribatur, (ſicut & in lexico meo veteri) licet alioqui breue ſit α.

C. Μαζοχρώς, ῶτος, ὁ, Qui ob mazam flet ſeu lamentatur. ὁ ὅτι μάζῃ μαυλίζεται, Heſych.

C. Μαζονόμιον ET Μαζονόμιον, ου, τὸ, Diſcus quo diſtribuebantur mazæ. Poll. libro 6, capite 12, μαζονόμια δὲ, καὶ αἱ μεγάλαι πίνακες ἐφ' ὧν αἱ μᾶζαι διανέμονται· ξύλινοι δ' ἦσαν. Athenæus libro 5, ἄλειπτα μεγάλα δίσκα, ὑδρίαι δὲ δίσκα, μαζονόμια πινάκια. Heſych. μαζονόμιον eſſe dicit κύκλον vel ξύλινον πίνακα, orbem vel lancem ligneam: Acron, lancem grandiorem, apud Horatium 2 Serm. ſat. vltima, Mazonomo pueri magno diſcerpta ferentes Membra gruis. Vtitur eo vocabulo & Varro De re ruſt. c. 4, Vt in eodẽ tecto ornithonis incluſum triclinium haberet, vbi delicatè cœnitaret, & alios videret in mazonomo poſitos coctos, alios volitare circa feneſtras captos.

C. Μαζοπέπτης, ου, ὁ, Qui mazas coquit. Heſychio ἀρτοπέπτης.

C. Μαζοφορεῖς, Ciſtella ferendis mazis. ἔμφυτον κανοῦν, vt idem Heſych. tradit.

C. Μαζοχάπης, ου, ὁ, idem quod ἄπολος, teſte Euſtathio.

Μάζινος, E maza factus. μάζινος βοῦς, Heſychio ὁ ἐξ ἀλφίτων.

Μάζιον ET Μάζιον, Parua maza. Phrynichus apud Athenæum libro 2, Ἡ μαζίου τι μικρὸν ἢ κολακωνήϊον. Ariſtophanes Equit. Ἰδοὺ φέρω σοι πλακοῦντα μαζίσκιον ἐγώ, Ἐκ τῶν ἑλῶν τὸν Πύλιον μεμαγμένην. vbi ſchol. exponit ἄρτον τηγανίτην.

Μαζᾶν. Mazas pinſo, ſeu coquo, Mazas ſubigo & confarmo. μαζῶται Heſych. exp. τὸν ματτόμενον τοὺς μάζας.

C. ΥΠΕΡμαζάω, Supramodùm luxurior in mazis parandis. Athenæus libro 14, ὑπερμαζᾶν eſſe dicit τὸ καθ' ὑπερβολὴν τρυφᾶν. Poll. autẽ ὑπερμπιπλᾶσθαι & ὑπερκορεῖσθαι; à veteribus dictum ſcribit τὸ ὑπερμαζᾶν, à μάζα formato verbo: pro quo à recentioribus vſurpari κριθᾶν, ſumpta metaphora à iumentis, vt Æſchyl. dicit κριθῶντα πῶλον. Eſt igitur ὑπερμαζᾶν Laſciuire præ nimia ſaturitate & luxu, Petulantẽ eſſe ex nimio mazarum delica-

tarum esu. Sed generali' capitur. Quidā apud Alciphr. A ὑπερμαζᾶς ἃ μέμπτας. ἀκούω γὰρ σε λοιδόρου γυναικὸς ἐρᾶν. Et apud Theophyl. epist. 77, ἐκεῖς ἔγγιστες ὑπερμαζᾶ, Μυρσίδε. ἱκανῶς ἐρᾷκασι τὰ βουκόλια διατέθρεξε. sub finem epistolæ dicit, εἰ γὰρ νέα καὶ σφριγῶσης αἰκάλαστα, καὶ τρυφῶσης εἶναι ἀκριβῶς. Ὑπερμαζᾶν est etiam Turgidiores habere mammas, Nimis mammosam esse. Synes. epist. 4, αὐτὴ γὰρ ὑπερμαζῶσα καὶ ἀπομάστως ἔχουσα τῶν στέρνων, grandiores habent mammas. sed hoc est à Μαζός.

ΜΆΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, Coquus. Soph. apud Athen. l. 2, — ἐγὼ μάγειρος ἥκω τοῦτο πρᾶγος. Aristoph. Ran. - ὁ μάγειρος ἁδὺ τὰ πρὰγματ' ἤδη Ἡμῖν ἀφαιρεῖν. κἀπὶ πρόβατα ἐρᾷ. Plut. Symp. 7. ὅσα γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ὀπὸς χυμῷ διαφέρουσι, ταύτας δὲ λιπαρᾷ, ἡ γλυκεῖα καὶ δριμεῖα συνεχρήσατο. Viliores autem erant ὀψοποιοὶ quàm μάγειροι. vt coquus quidam apud Athen. libro 9 indicat, sic inter μάγειρον & ὀψοποιὸν distinguēs vt inter ἀγορᾶσαι & πρατῆρ', & sub finē addēs, — σκευάσαι μοὶ τὰ πρῶτ' Ἡδύσματ', ἐψῆσαί τε καὶ φυσᾷ τὸ πῦρ Ὅτ' ἂν δοκῇ σοι. ὀψοποιὸς οὗτος μόνον Ἔστ' ὁ ποιῶν δεῖπν', ὥρας, τὰ καλούμενα, τὸν πάλαι Δεῖπνον λέγοντα, πῶς δεῖ καὶ τί' ἐχθὲς ἀγορᾶσαι. Phylarch. apud eūdem libro 12, εἷς τις ἦν ὀψοποιὸς ἃ μαγείρων ἴδιον βύρσι βρέμμα καὶ σφαγεῖον. Eodem interior est ὁ τραπεζοποιὸς, siue τραπεζοκόμος, id est ὁ ἐπὶ τραπέζῃ ὀπτμαλητής, vt Athenæus tradit libro 4, vbi hunc τραπεζοπόμον Structorem à Latinis vocari scribit: qui & δίφιλος. vnde itidem coquus quidam dicit, ἴσως ὅσον δίφρου δίφιλος οὐ Μάγειρος, οὐκ οἶδ'. Et, Τὸ γὰρ θεραπεύοντ' ὄψον ἡγεμονεύμενον, Γόητρον ἀποδοῦναι σκευάσαντα μισθοῦ, Διακόνου τί τῷ τυχόντος; Ἡσύχιος, Ὁ μάγειρος ἴσως ὁ πλεῖστος ἐπὶ τὰ δίφρια. & dicit oportere eum multas callere artes, ζωγραφίαν, ἀστρολογικὴν, ἰατρικὴν, γεωμετρικήν. Quod verò ad etymon attinet, Eustathius μάγειρον dictum scribit ἀπὸ τοῦ τὰς μαγίδας αἴρειν, siue εἰσφέρειν: Etymol. autem & Suidas ἀπὸ τοῦ ταῖς μάζαις μαγίζειν.

C. Ἀρχιμάγειρος, Præfectus seu magister coquorum.

Μαγειρικὸς, ὴ, ὸν, Ad coquum pertinens, Coquinarius, Culinarius. vt μαγειρικὰ σκεύη apud Athenæum, Coquinaria vasa Plinio. Et μαγειρικῇ κατὰ πόλεις, apud Plut. in Lycurgo. Et μαγειρικὴ τέχνη, vel absolutè μαγειρικὴ, ars coquinaria, seu culinaria ἡ τοῖς ὄψεσι διὰ δεῖπνου τὰ ἡδύσματα, Plato l. 1 De rep. Et μαγειρικὴ διδασκαλία apud Athen. libro 7, Disciplina coquinaria: de qua scripsit Parmeno Rhodius. Ar μαγειρικὴ χρῆσις ex Gazæ interpretatione redditur Vsus cibarius.

Μαγειρεύω, Coquinariam facito, Coquus sum seu Coquū ago. Plutarch. Quæst. Rom. ὁ τοῖς ἄλλοις ὁμολογίαις (videlicet Sabinorum & Romanorum) καὶ τοῦτο ἐγράφη, Μὴ πλεῖν αὐτὴν ὁ σὸς μὴ μαγειρεύειν. paulo antè quærebat, διὰ τί τὰς γυναῖκας οὔτε πλεῖν ἐῶσιν οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν: accipiens synonymos ὀψοποιεῖν & μαγειρεύειν. In v. l. μαγειρεύειν exponitur non solùm διαιτρεύειν. i. Carnes diuidere & distribuere: sed etiam Mactare, & coqui occidant mactandas pecudes.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, Locus in quo coquinaria factitatur, id est, Coquina, Culina. Phrynichus annotat Atticos non dicere μαγειρεῖον, sed ὀπτανεῖον. Metaphoricè autem quidam apud Dionysium Longinum, τὴν κουζίνα vocat τὴν ἑστὸς μαγειρεῖον.

Μαγειδιον diminutiuum à μάγειρος, q.d. Coquulus. per contemptum & risum apud Athenæum libro 7, καὶ περὶ Ἀρχεδίκην δέ φησι Θεόφιλος ἄλλην σοφιστὴν μαγειδιον τιὰ λέγ.

ΜΆΣΤΙΞ, γος, ἡ, Flagrum, Flagellum, Scutica. Hom. Iliad. ε, Ἥν ῥ' ἐπὶ μάστιγι ἑοῖς ἐπεμαίετ' ἀρ' ἵπποις. Idem Odyss. ζ, Ὡς δ' ὅτε φορτίσας ἡμιόνους μάστιγι ταμὴν Ἡμίονος. Vtitur & aliis plerisque locis. Xenophon De arte equestri, ὧν δὲ μὴ θέλει, ἔχων τις μάστιγα ἢ μὴ ἔχων, ἐμβαλέτω ὡς ἐχούσαις. Et in plur. apud Plutarch. in Apophthegm. μάστιξι ξαινόμενα. Idem in libro qui περὶ ἀδυμίας inscribitur, καὶ τοὺς ὑπὸ μάστιξι δουλεύοντας τὸν Ἄρη.

Μάστιξ metaph. Pœna quam sustinemus ab irato nobis Deo immissam. seu Vltio diuina. aut simplicius Νεμεσία. quo sensu dixit Homerus μάστιγα Διός. Sed & veri Dei μάστιξ ac μάστιγος in Test. noui scripsisse peculiariter etiam pro morbo. vt Marci cap. 5, ἔσῃ ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, dicitur mulier sanguinis profluuium patienti. Sic in vernaculo sermone frequens est, *Le fleau de Dieu*, (quod sonat ad verbū, Flagellum Dei) itidémq *Les verges de Dieu*.

Μάστ mascul. gen. apud Gal. vbi Zoilum appellat τὸν Ὁμήρου μάστ. (qui alioqui potius voce COMP. Ὁμηρομάστ appellari solitus est) Therap. lib. 2, αὐτὸ γοῦν τοῦτο ἔσχον αἰτίαν οὐδεὶς οὔπω τὸν Ὁμήρου μάστ Ζωΐλον, οὔτε τὸν Θεσπαλῆ Σθένιον. Sic autem dictus fuit ille Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo eius famam læderet, atque adeo nomen eius velut vellicaret ac laceraret. De etymo autem huius nominis, vide infrà in Μαστίζω.

(ITEM Μάστ poeticè pro μάστιξ, & datiuus μάστ pro μάστι, vt docet Eust. quem vide)

C. Μαστιγόμος ου, ὁ, vide in proximè sequente Μαστιγοφόρος.

C. Μαστιγοφόρος, ου, ὁ, Flagellifer, Lictor. Thucyd. lib. 4, pag. 137, μαστιγοφόροι τε πλείοσιν ἐπιβάντων τῶν ὁδῶν, τοὺς σχολαίτερον ἐκκομίζοντας. Μαστιγοφόροι, Flagelliferi, Lictores, qui agonothetas in sacris certaminibus comitabantur, ad summouendam turbam & cohibendas seditiones. Bud. in Annot. prior. & poster. in Pand. Tradit idem ex Polluce & Suida gymnicis certaminibus præfuisse μαστιγόμους, designatores dictos ab Vlpiano. Græcè autem βεκτιλωταί etiam & ῥαβδοῦχοι appellatos. Μαστιγοφόρος Αἴας inscripta est vna ex Aiacis tragœdiis ob hūc præcipuè versum qui in ea legitur pag. 7 meæ editionis, Μάστιγι σωφρονεῖν τοὺς φοινίχθεις χρεών. vbi vide schol. Aut μαστιγοφόρος, respiciendo ad μάστιγα Διός, seu μάστιγα Νεμέσεως, id est Νεμεσίαν. Vide Eust.

Μαστιδεύς, έως, ὁ, Flagellator. B. ex Herodoto. ET Μαστιγίων, pro Flagellans, ex eodem.

Μαστιάς, ου, ὁ, Mastigia, Flagrio, Verbero, Qui verberibus seu vibicibus inscripta terga habet, τυπτιὰς, Bud. ex Athenæo. Apud quem dicit quidā lib. 5, Ἢ φυγάδες, ἢ μισητὴς, ἢ μαστιγίου. Plut in lib. De non fœner. μαστιγιὰς τύπτων καὶ βαρβαίρων. Et COMP. Ὁμομαστιάς, q.d. Conuerbero. id est, Socius verberū. Aristoph. Ranis, ὃς ἡμῶν ἔστιν ὁμομαστιάς. pro ὁμόδουλος, conseruus. Item VERB. Μαστιάω, ῶ, Verberibus indigeo. μαστιᾷν, τὸ δεῖσθαι μαστίγων. Pollux ex Eupolide.

Μαστιάω, ῶ, Flagello, Flagris cædo, seu verberibus. Hesiod. — πολυχρύσῳ τε καὶ ὠμοῖς Οὐρῇ μαστιάων. Luc. in Demon. τὸν αὐτῷ οἰκέτην μαστιωῦντα. Et pass. Μαστιάομαι, Flagellor, Vapulo. Vnde fut. μαστιάσομαι. Plato Polit. 2, μαστιούσιν, στιγώσουσι, διδόντες. Sic autem & Demosthenes μαστιάμβους cum στιγλαύμβοις iunxit Philipp. 3. Et cum accusatiuo πληγὰς, apud Plat. De leg. lib. 8. μαστιάσθω τὴν χεῖρα ἑκάστοτε. Ibidem, μαστιᾶσθαι ἐτέους αὖ δόξῃ τῆς δίκης. HINC Μαστίασις, Flagellatio. ET Μαστιάσιμος, q.d. Flagellabilis. vel Verberabilis. cuius superlat. extat apud Plautum, Verberabilissimus. Lucian. in Herodoto, πάνυ γοῦν μαστιάσιμος ἡμῖν δοκεῖ εἶναι. id est, μαστίγων ἄξιος, verberibus dignus. COMP. Ἀπομαστιάω, ET Διαμαστιάω, itidem pro Flagello, vel Vehementer flagello. Ab hoc autem EST Διαμαστίασις. quo vtitur Plut. in Apophth. de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. AT VERO Ἀμάστιγος, q.d. Inflagellatus.

Μαστίω, ET Μαστίζω, idem quod μαστιάω, Flagello. Homer' Il. ρ, Μάστι νυν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Idem, Οὐρῇ δὲ πολυχρύσῳ τε καὶ ἰῷ ἀμφιέπουσιν Μάστιγες. (qua in re vsus est Hesiodus verbo μαστιάω, vt vides paulo antè) Frequens est autem apud eundem poetam, μάστιξεν δ' ἵππους, & Μάστιξεν δ' ἐλάαν. Sed posterius hoc μαστίζω in prosa quoque est vsitatum. Lucian. καὶ οἱ μισθῶν ἄλλος μαστιξόμενος, ὁρᾶν ἐφοιτᾷ τὸ σεῖον. Plut. in Alexandro, καὶ πολλοὺς ἵππους ἐμάστιζον. HINC Μάστιγμα, q.d. Flagellamentū, Plut. Cæterùm non ignoro quosdam voluisse hæc verba priora esse quàm μάστιξ & μαστίζω quidem μάστιξ, at verò à μαστὸς fieri μάστις (& fieri μαστίζειν à στίζειν) sed ego contrà μάστιξ prius esse puto, vtpote instrumentum τῶ μαστίζειν. à μάστιξ autē primùm μαστιάω, deinde μαστίω & μαστίζω factа fuisse. Quæ in re & ab Eustathio dissentio.

MA'THN, Fruſtra, Incaſſum, In vanum. vt μάτην πονεῖν, fruſtra laborare. Æſchylus pagina 8 meæ editionis. item pag. 25. Sed interdum nomini iungitur cum verbo ſubſtantiuo, vbi in nomẽ reſolui poteſt. vt μάτην ἔστι τινός, Plato De leg. In vanũ eſt labor. pro μάταιός ἐστι τινος, vanus eſt labor, ſeu inanis. Sic Iſocr. μάτην ἐστὶ τὰ μυστήρια, pro μάταιόν ἐστι. ‖ Μάτην, Abs re, Sine cauſa. At B. exponit Temere in hoc Themiſtii loco, μάτην ἂν λέγοιμι ἐκεῖνα ἡμῖν εἶναι οἷς οὐκ ἀπίστησα τὰ πάλαι ὄντα χρόνον ἱκανὸν χρόνον. (A Xenophonte etiã videtur alicubi accipi pro Temere, ſeu Temerarié) Sed à Dioſcoride poni ſcribit aliquoties vel pro Temere, vel etiam pro Falſò, ſeu Vanè. Ego certè μάτην interpretarer itidem Falſò, in hoc Epigr. verſu, Τρεῖς ἔρωτας ἔλυσε· μάτην δὲ μῦθος ἀλᾶται.

Ματέω, vide poſt Μάταιος, & ea quæ ab illo ſunt deriuata.

Μάταιος, (q. d. Fruſtraneus) Qui fruſtra fit, Vanus, Inanis. vt apud Platonem in Tim. μάταιος ἂν εἴη πόνος. quod Cic. vertit Fruſtra ſuſcipiatur labor. Demoſth. Olynth. 1, ὅπως μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατία γένηται. Vbi obſerua etiam μάταιος pro ματαία. Chryſoſt. in epiſt. ad Epheſ. c. 4. f. 166, hunc Pauli locum exponens, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἴσην ἔδειξατο τὴν ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν, ſcribit μάταιον dici τὸ φαῦλον καὶ εὐκαταφρόνητον καὶ μηδὲν ἔχον πλοῦτον, μηδὲ ἐμπορικὸν δέ. quod etiam dicũt κενὸν (inquit) & κενὰς ἐλπίδας: item εἰκῆ, & ἁπλῶς. Quibus addit, μάταιον appellari τὸ πρὸς μηδὲν χρήσιμον. ‖ Dicitur verò & aliquis eſſe μάταιος pro Vanus, vel Ineptus. Lucian. καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὶ ὑμᾶς ἐπεκαλέσαντο. Apud Sophoclem redditur etiam Futilis, Ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθεύματα. Apud Ariſtot. Ethic. 4. cap. 7, μάταιος quidam interpr. Vanus, alii Leuis ac hugator. Putat autem μάταιον dici Budæus, quaſi quem expectatio fruſtretur. Ab hoc μάταιος eſt noſtrũ Mat, ex quo Itali fecerunt Matto. ‖ Item μάταιος pro ψεύδης, B. ex parab. Solom.

C. Ματαιολόγος, ου, ὁ, ET Ματαιολογία, vide poſt Λέγω.

C. Ματαιοπονία & Ματαιοπονῶ, vide poſt Πόνος, itidémq; cætera eiuſmodi comp. vide in ſuis ſubſtantiuis ſingula.

C. Ματαιόφρων, ονος, ὁ & ἡ, Qui inepta & abſurda ſapit. B. ex Damaſceno p. 72. ET Ματαιοφρονῶ, Deſipio, ſcholiaſt. Sophocl.

Ματαίως, Vanè, Ineptè, Leuiter. ‖ Item pro μάτην, vt exponitur apud Plat. in epiſt. ματαίως λέγω, Fruſtra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, Vanitas. vt in loco Pauli quem attuli in Μάταιος. Sic apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, οῦμαι, Ineptè ago & ſtultè. vt Bud. vertit apud Græcos Bibl. interpr. Reg. l. 1, c. 13, μεματαίωται σοι, ineptè & ſtultè egiſti. A T Ἐκματαιοῦσθαι in v. l. pro Vanum fieri.

Ματαιάζω, Ineptio, vt B. vertit apud Luc. De luctu, παύσασθε ματαιάζοντες.

¶ Ματάω, ῶ, Vanè tempus tero, Segniter ago, vel Segnis ſum. Hom. Il. ψ, Κλαῖε νῦ ἀρ' ἅμα ἵππω ποτὶ ζυγὸν, οὐδ' ἐμάτησεν ἴφθιμος Σθένελος, αἰνὰ ἰαυμένως λελάβ' αἴθωνα. vbi Euſtathius ſcribit ματᾶν apertè hic ſignificare σαίνειν & βραδύνειν ἢ ματαιάζειν. (affert tamen & aliam expoſitionem, deriuando hoc verbum à μῶ: quam apud eum vide p. 1313) Itidem Iliad. ι, vbi dicitur de equis, Μήτω μὲ δείσαντε μετάστιον, οὐδὲ θέλοντε Ἐκφερέμεν πολέμοιο, ſcribit ματᾶν eſſe τὸ ματαιοπραγεῖν & ἀργοὺς εἶναι, item ἀκνηρίζειν. Sed idem grammaticus paulo aliam afferre videtur huius verbi expoſitionem. Iliad. π, vbi dicitur ab Homero, Αἶξας ἀπ' ὤμοιϊν πανάορον, οὐδ' ἐμάτησε. nam exponit quidẽ & hic οὐκ ἐματαιοπραγήσει, ſed addit, εἰκῆ τῷ ἔργῳ ὀπτεύσας, καὶ τὸν Νέστορα. Tale quid autem & Budæus reſpexiſſe videtur, quum ἐμάτησε expoſuit Fruſtra laborauit, Nihil promouit. Ac certè huiuſmodi interpretatio valde conſentanea eſt derivationi à μάτην, ſed videndum eſt quàm bene loco conuenire poſſit. Euſt. pag. 543 ex vet. grammat. eo exponit etiam ἀμῶσαι. Ego certè quantum cõiicere poſſum ex Heſychii quoque & Suidæ expoſitionibus, necnon autoris breuium ſcholiorum, (præterea quæ ex tribus Æſchyli locis, quos habes in mea editione, pag. 8, & 70, & 176) verbum ματᾶν duo ſignificare puto, primùm quidem, Vanè & irrito conatu aliquid ſuſcipere: deinde verò, Vanè tempus terere, & ſegnem eſſe, ſeu ſegniter rem quampiam aggredi. Quæ ſignificatio alteri eſt affinis, quòd nimirum res fruſtra plerunque ſuſcipiantur ab iis qui in illis exequendis ſegniter ſe gerunt. HINC Ματία, ET Ματίη Ionica terminatione, pro ματαιότης, Vanitas, Leuitas, Stoliditas. Homerus Odyſſ. χ, Τέρπετο δ' αἰθέρι δῖος ὑπὲρ ἑστεῶτ' ἀλεγεινῆς, Ἠματίῃ μαπέῃ. vbi Euſtathius, Vt ἀμαθία ab ἄμαθος (inquit) ſic à ματῶ fit μαπία; id eſt ματαιότης. Idem verò pagina 543, de ματᾶν loquens, ab eo tradit eſſe μαπέῃ quod hic ſignificet ματαιοπραγίαν. (Videtur autem ESSE Ματαιοπραγία Euſtathio idem quod ματαιοπονία, ſicut VERB. Ματαιοπραγῶν, idem quod ματαιοπονεῖν in locis modò citatis) AT Μάπτη nõ ſolùm μάταιον ab Heſychio exponitur, ſed & alias ei datæ expoſitiones: itidémque Euſtathius: qui & COMP. Ματαιολοιχὸς deriuat ab hoc μαζίον, ſed ſignificante genus quoddam menſuræ. vt nimirum ſit qui ex falſa ſeu doloſa mẽſura lucrum captat. Aliam verò expoſitionem vide apud eum, itidémque apud ſcholiaſtem Ariſtophanis, hoc nomine tentis in Nubibus. Sed ſcribitur ET IAM Ματαιολοιχὸς & exponitur, Qui friuolas res conſectatur, eas velut delambens.

Ματαίζω, Vana cogito, ſeu inepta, Ineptio, Deſipio. Apud Sophoclem in Œdipo tyranno, pagina 189, ματαίζει ſcholiaſt. exponit ματαιοφρονῶν. Eſſe autem ματαίζω à μάτη manifeſtum eſt.

Ματαίω idem quod proximè præcedens ματαίζω. Exponitur etiam, Vana iacto. Et COMP. Ἀπεματαίω, pro eodẽ. Budæus ἀπεματαίωσεν exponit Ineptè cauillatus eſt, ſeu Ineptiit, in iſto Herodoti loco, qui legitur in Euterpe, ὁ δὲ Ἄμασις, ἔτυχε γὰρ ἐν ἵππου καθήμενος, ἐπαίρας ἀπεματαίωσεν, καὶ οὗτός μιν ἐκέλευσε Ἀπορίῃ ἀπᾶσθαι. at Valla perplexa eſt quodammodo interpretatio, ſic tamen vt eodem tendat quò & illa Budæi. Verùm ego eos omnino ſequendos puto qui ἀπεματαίωσεν ibi accipiunt pro Pepedit: nec dubito quin & ſimplex Ματαίω hac in ſignif. vſitatum fuerit.

E MA'XH, ης, ἡ, Pugna, Conflictus, Prælium. Hom. Iliad. λ, Ἄρτυνθη δὲ μάχη, καὶ δ' αἵματι. Et l. ι, μάχῳ ὀρύσθω. Et συμφέρεσθαι μάχῃ, rurſum Iliad. λ. Et μάχεσθαι μάχην aliquoties. Item ἀριστεῖα μάχης & μάχη κυδιάνειρα, apud eundem. Interdum μάχη cum πόλεμος nonnunquam cum ἀγορῇ copulat. Æquè eſt in vſu hoc nomen apud proſæ ſcriptores. Xenophon Pæd. 7, ἵνα δὴ δίκην μάχης λῷ. Pro quo καρτερὰ μάχη apud Plutarchum in Alcib. (quo vſus eſt ante eum Herodotus, μάχης δὲ καρτερῆς ἡμῶν) Latini pugnam acrem dicũt ſeu magnam. Et μάχην ποιεῖσθαι, ac μάχην συνάπτειν Xenophon, Pugnam inire, Pugnam committere, ſeu prælium. Thucydides dicit etiam μάχῃ διαγωνίσασθαι: item ἐπεξιέναι τινὶ ἐς μάχῃ aliquoties, Prodire in prælium ſeu in aciem aduerſus aliquem. Dicitur & δι' μάχης ἰέναι τινί, pro illis, μάχῃ πειρᾶσθαι vel συνάπτειν. At λέγειν ὅτι τῷ μάχῃ Plutar. Educere ad prælium. Item μάχη dicitur eſſe περί τινος, id eſt Suſcepta eſſe pugna de re aliqua, ſeu ob rem aliquam, Vel Contentio, Altercatio. Plato epiſt. 7, πᾶσα μάχη περὶ τούτων.

G C. Αἰχμάχος, ου, ὁ ἐκ τοῦ, Comminus pugnã iniẽs, ſ. ſED Αἰχμάχος apud cæteros legitur, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, vt Etymol. ait. Dicitur autem & αἰχμάχος vir comminus pugnans: & αἰχμαχα ὅπλα, arma comminus pugnantia, id eſt, quibus comminus pugnatur, Iliad. ν, Μυσῶν τ' αἰχμαχῶν. Et Iliad. π, — καὶ αἰχμάχους ἐπάροιθεν. Arma autem αἰχμαχα apud Xenophontem Pæd. 7, ὁμόσε ἰόντας σὺν ὅπλοις αἰχμαχοῖς. A quib⁹ diſtinguit πέλτα & πελτὰ, quibus eminus pugnatur. Pæd. 1, πέλτα μὲν οὐκέτ' ἔχοντες οὐδὲ πελτὰς στρατεύονται, τὰ δὲ αἰχμαχὰ ὅπλα καλοῦσιν. Sic Gregorius in oratione in Baſilium eleganter linguæ arma αἰχμαχα oppoſuit miſſilibus quæ atramento fiunt, id eſt libris, qui editi huc illuc velut emittuntur. Eius verba ſunt, τοὺς μὲν καὶ εἰς χεῖρας ἰόντας [αἱρετοὺς] αἰχμαχοῖς ὅπλοις πῆς ἀπὸ γλώσσης καταστρεπόμενος, τοὺς δὲ πόρρωθεν μᾶλλον ἐξοῦμαι τῶν ἀπὸ μή-

λους. Ex armis autem quæ αἰχμάχαι dicuntur, sunt δόρατα: vt etiam Eustathius ostendit, addens & ὁμοῦ fuisse nominata.

In v.l. habetur etiã, Αἰχμάλαι hastæ, quibus è manu vtimur: quæ dicuntur & φακταὶ ab ἐρίξαι, quod manu percutere significat. Quæ verba sunt Cælii Rh. qui ex Eustathio ea descripsit, sed parum fideliter. Nisi fortè quia dicit δόρατα vocari etiam μαλίας, componere voluit Rhodiginus hoc nomen cum αἴχμη: verùm αἰχμαλίαν dicendum fuisset, duro tamen alioqui nec ferendo compositionis genere. Fieri etiã potest vt pro Αἴχμαλαι in Rhodigini exemplaria irrepserit illud αἰχμάλαι. quæ corrupta vox, fideliter tamen in v.l. seruata fuit. in quibus ponitur αἰχμάλαι, tanquã nomen substantiuũ. Cæterùm vbi λ in χ mutato reposuerimus αἰχμάχαι, remanebit alius error in ipsa terminatione. neq; enim quis dixerit hastæ αἰχμάχαι, sed hasta ἀγχέμαχος. ita & in plurali ἀγχέμαχοι hastæ, non ἀγχέμαχαι dicendum esset.

C. Ἄμαχος, ου, ὁ & ἡ, Pugna carens, seu prælio, De quo non pugnatur, seu contenditur. In v.l. ἄμαχον, Quod citra contentionem est. ‖ Item ἄμαχοι, pro Qui pugna abstinent, Qui non pugnant, ex Xen. οἱ δὲ ἄλλοι ἄμαχοι ἦσαν. Vide Suidam.

Ἄμαχος, Pugna insuperabilis, Qui nulla pugna superari potest. Sed apertius vno verbo, Inexpugnabilis. Plato Charm. ἄμαχον λέγει ἢ ἀνίατα, οἷ &c. (Idem alibi ἄμαχον & ἀήττητον copulauit) Plut. in lib. περὶ ἀϊδιότ. p. 904 mex editionis, οὔτως ἄμαχόν τι καὶ κρεῖττον καὶ ἀνυπέρβατον ἡ συνήθεια τοῦ ἀδυνάτου νῦν ἀπολαμβάνει. Chrysostom. ἀνεπιχείρητον vocat ἄμαχον ὄντως. Legitur & superl. gradus, ἀμαχώτατος: vt ἀμαχώτατος αἰτιολογισμὸς apud Plut. ‖ Ἄμαχον, Quod fieri non potest, estque velut quantolibet labore inexpugnabile. vt apud Pindarũ, ἄμαχον ἦ κρύψαι τι συγχύσεις νόῳ. id est ἀδύνατον, Impossibile. Non ignoro tamẽ, Suidam, postquam dixit ἄμαχον significare διαπολεμήσιμον, subiungere illum Pindari locum: sed ego ἀπολεμήσιμον dicere maluissem, quum omnino εἶναι in ἄμαχον significet a: præterea quidem datiuum νόῳ, aut alium eiusmodi addidissem. existimo enim ἄμαχον poni pro ἀδυνάτῳ, respiciendo eò quò dixi, videlicet ad id quod nullo labore expugnari potest. Nam & Latinè dicitur interdum aliquis rem quampiam expugnasse, in qua adipiscenda multùm laborauit. ‖ Ἄμαχον κάλλος Ælian. apud Suidam, Incomparabilis pulchritudo: & ὑπερφυὲς ἄμαχος, superbia incomparabilis, apud eundem: itẽ ἄμαχον πλῆθος, (videtur autem & hæc duo ex eodem Æliano habere Suidas) Immensa multitudo. haud enim itidem Incomparabilis multitudo ausim dicere. Quo tamen nomine in duobus illis superioribus locis sum vsus: quoniam videtur ἄμαχον dici quod summum est, & velut in summo gradu, tanquam præstantiæ cuiusdam incomparabilis: vt videlicet eius qui est ἄμαχος, robur esse videtur incomparabile. Sed & in malam partem vsurpatur, vt videmus in ἄμαχος ὑπερηφία. Denique & πλῆθος ἄμαχον, q.d. tanta multitudo vt nulla cum ea comparari seu æquiparari ei possit. Cogito tamen posse ἄμαχον πλῆθος habere metaphoram sumptam à militibus quorum tanta est multitudo vt illa inexpugnabiles eos reddat: at ἄμαχον ὑπερηφία intelligi, quæ tãta est vt peruinci, domari, atque adeo expugnari nequeat. Sed primo illi ἄμαχον κάλλος, aliisque similibus, neutra illarum expositionum conuenire potest.

Ἀμαχεί, ET Ἀμάχως, Absque pugna, Absque prælio. Xen. Prædixit, ἢν πανστρατιᾷ ἀμαχεὶ λαβεῖν αὐτὸ ἄφοβα ἐλπίζειν καὶ ἀδαπάνητον χρημάτων καὶ πολίτου. Idem Hellen. 7, οὐκ οὖν εἰδέναι αὐτὸν δεῖ τὸν ἀμαχεὶ νικῆσαι βουλόμενον. Apud Plutarchum, pro Absque controuersia, in lib. De def. orac. ἀμαχεὶ ἦ καὶ τὸ τὰ φάσματα σωμάτων πρὸς λόγον. ‖ At verò aduerbium Ἀμάχως in exemplo quod affert Suidas, est potius Inexpugnabiliter. (vt ἄμαχος poni sæpe pro Inexpugnabilis, docui modò): ita enim ibi, ἰσχυρὸν γὰρ ἦν Σαμαλᾶ καὶ ἀμάχως ἔχον πρὸς ἅλωσιν. id est, Ita vt nulla ratione ab eo proposito dimoueri posset. Quem enim proposito dimouemus, seu de sententia deducimus, eius animũ velut expugnamus.

A C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ & ἡ, In pugna æquiparans alium. Vel, Qui par est conserendæ pugnæ. Ita Budæus, afferens ex Thucydide, ἀξιόμαχοι δυνατοὶ τῇ τῶν Ἀργείων συμμαχίᾳ. Et ex Plutarcho in Themist. οὐδεὶ πρὸς ὁμοίους ἀξιομάχους ἦσαν. Et cum præpositione πρὸς, ex Pausania, ὁπλιτόδρομος εἰς ὢν ἀξιόμαχος οὐ πρὸς πεζὸς Ῥωμαίους. Rursum, ἀξιόμαχος δυνάμει πρὸς τοὺς πανοπλίζοντας. In vulg. lex. exp. Par ad pugnam. At ego in ἀξιόμαχος puto ἄξιος posse significare Dignus, exponendo ἀξιόμαχος ὁμοίῳ, Dignus qui pugnã ineat seu committat cum illo. aut certè vtendo alia quapiam huiusmodi interpretatione.

B C. Ἀπόμαχος, ου, ὁ & ἡ, ad verbum, Qui est extra pugnam, ὁ ἐκτὸς τῆς πολέμου χρείας, Cæsarius, Pugnæ inutilis, Iam inutilis bello, apud Xenophontem & Ælianum. Sic & apud Arrianum, lib. 2, Διόνυσος οὐκ ἐπὶ ἀπομάχου σφαγῆς κεῖται τῶν Νύσσαν πολιν. Idem libro 5, οἱ ἢ ὑπὸ βαυμάτων ἀπόμαχοι γενόμενοι, ἄλλοι ἄλλῃ τῆς Ἀσίας ὑπολελειμμένοι εἰσί. Id est, Qui autẽ ob vulnera pugnæ inutiles redditi erãt. Itidem quidam innominatus apud Suidam, ὁ ἢ πανδεὶ βίλει τὸν μηρὸν εἰς μικρὸν δεῖν μαλῶπιν ἔτυπεν. Sic Cæsari à Liuio appellantur qui ob vulnera aut quẽlibet morbum bello vtiles esse desierunt. Notandum est autẽ aliter accipi ἀπὸ in hoc nomine quàm in proximè præcedenti verbo ἀπομάχομαι. nã ἀπόμαχος est quasi ὁ ἄπο μάχης. Suidas dicit, ὁ ἐκτὸς τῆς μάχης.

C. Ἀψιμάχος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Pugnam leuiter attingens. Aut simpliciter, Pugnam attingens. Ex Polybio affertur pro Veles. SICVT Ἀψιμαχία, pro Velitaris pugna, Velitatio. Itidémque ADVERB. Ἀψιμάχως, ex Dionysio Halicarn. pro, Pugna velitari, Velitando. Necnon D VERB. Ἀψιμαχέω, ῶ, Velitor, Proludo ad pugnam, ex Virg. In armis leuibus proludo, ex Ouidio. quod tamẽ Budæus vertit, Prælium conserere, in hoc Plutarchi loco, ἵππους καὶ πολίτας πρὸς πολεμίους, συμπλακῆναι ἢ μὴ, μηδ' ἀψιμαχῆσαι. Quidã ἀψιμαχεῖν interpr. Escarmoucher, sicut & ἀψιμαχία, Escarmouche. Hoc certè sciendum est, sicut hæc Gallica à bello transferuntur ad quaslibet rixas, sic & illa Græca. Sed apud Libanium ἀψιμαχίαν accipi tradit Bud. pro rixa duorũ & contentione cum illatione manuum. Quod autem ad ἀψιμάχους attinet, in v.l. affertur ἀψιμάχους ἐμοὶ μιμνῆσθαι, pro Mei meminit tãquã qui mecum velitari & rixari cuperet.

C. Διμάχαι, q.d. Duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. libro 1, qui equitum genus eos facit. vide & Hesychium.

C. Δύσμαχος, Qui difficilè expugnari potest, Vix expugnabilis, (sicut suprà ἄμαχος, Inexpugnabilis) At Polit. vertit Inexpugnabilis, in hoc loco Herodiani, lib. 3, χωρὸν πόντος καὶ δύσμαχον, καὶ προκεχωμένον ὄρει τι καὶ κρημνῷ. NINC Δυσμαχέω, ῶ, Acriter resisto: ita vt vix sim inexpugnabilis. Apud Plutarchum Sympos. 4, δυσμαχοῦσι redditur Inter se acriter pugnantes: vbi scribit, πολίτας ἀκρατεστάτους ἔχουσι καὶ δυσμαχοδσι φιλίρετται σφίσιν. C. Ἐπίμαχος, Oppugnabilis, Expugnabilis, Qui facilè oppugnari potest, seu expugnari. Thuc. lib. 4, pag. 131, ὁ λιμὸς ἐκ τῆς πολέμου ἀπορήτου καὶ οὐ τῆς γῆς ἦσαν ἐπίμαχος. Et pag. 133, οἷς ἀμυναμένοις ἐπὶ λιμῷ ἐπίμαχον τὸ χωρίον. Sunt exempla & apud Suidam, sed quæ ex recentioribus sumpta esse puto. ‖ Item actiuè pro eo qui auxiliatur in pugna. Nam Hesych. exponit ὀπίσσω & βοηθός. Quam significationem sequitur ET Ἐπιμαχία, quod vide cũ Συμμαχία.

C. Εὐθύμαχος, Qui rectà in aciem prodit, nec diuerticula quærit. ‖ In v.l. exponitur Tumultuariè pugnans, (ex Epigramm. Εὐθύμαχον αἰῶρα. vbi intelligitur generaliter de bellicosis) ET Εὐθυμαχία, Tumultuarium bellum & repentinum.

C. Μονομάχος, Singulari certamine pugnans, Gladiator. B. (Perpera autẽ μονόμαχος in v.l. scribitur proparoxytonos) Herodian. l. 5, καὶ τὸν βασιλέα οὐ τὸ μονομάχον ἀτιμάσαι (sed particula negatiua in vulg. edit. omissa est) Luc. in Dem. ἀγωνίσασθαι θέας μονομάχου. NINC Μονομαχία, Singulare certamen, Duellum, Gladiatoris cum gladiatore congressus. Luc. De hist. scrib. μονομαχίαν καλῶ τὴν Ἀλεξάνδρου καὶ Πώρου. ET VERBVM Mono-

μαχέω, ῶ, Singulari certamine pugno. Plutarch. in Hellen. ἐμὲ δὲ πύπου μονομαχοῦσιν οἱ βασιλεῖς. Et de gladiatoribus apud Herodian. Item BICOMP. Καταμονομαχέω, ῶ, Singulari certamine vinco, seu supero. Plut. Theseo, Κύπριν καταμονομαχεῖν. A

C. Παμμάχος, ου, ὁ & ἡ, Qui omni pugnæ genere certat. ET Παμμάχιος, q. d. Certatio omni pugnæ genere. A Suida exponitur παγκράτιον. Lege quæ huc pertinentia scripsi in Παγκρατιαστής.

C. Πρόμαχος, ου, ὁ & ἡ, Qui pugnam init in prima acie, Antesignanus. Hom. Il. χ, Ἐν προμάχοισι φαείνω. Plut. in Othone, ἀμήχανος οὖν ἐν αὐτοῖς οἱ Ὄθωνος ἐφαίνετο, καὶ τὸν αἴτιον αἰφέλοντο, πάντας ὁμοῦ τι τοὺς προμάχους ἀποκτίναντες. B

Πρόμαχος, Propugnator. vt apud Herodianum libro 8, σωτῆρας ὃ καὶ προμάχους Ἰταλίας πάσης αἰσχαφλῶσι. Ex hoc autem προμάχος sunt qui velint per syncopen esse factum NOMEN Πρόμος, quod idem signif. Homer. Il. γ, Φαίης κ' ἀρίσκα προμον ἔμμεναι, Antesignanum fortissimum. Apud Apollon. autem Argon. ι, Ἄλλα σ' ἐῶν ἑτάρων προμος ἔσσο, suorum sociorum propugnator.

Προμαχέω, ῶ, ET Προμαχίζω, apud Hom. In prima acie pugno. Hom. Il. γ, Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, in prima Trojanorum acie pugnabat. Προμαχεῖν, Propugnare. Herodian. 6. συγκαλέσας ἅπαντας τοὺς στρατιώτας ἐκέλευε προμαχεῖν καὶ σώζειν ὃν αἱρήσονται. Sic autem συμπρομαχεῖν & προμάχους copulari ab eo vides in loco quem modò protuli. C

Προμαχών, ῶνος, ὁ, Propugnaculum. ET Προμαχεών, ῶνος, idem, Herodoto.

C. Σύμμαχος, ου, ὁ & ἡ, Pugnæ socius, seu belli, Auxiliator in pugna. Xenoph. Præd. ι, ἐφ' οἷς αὐτὸς Κυαξάρης ἀγαπᾷ συμμάχους. Et Præd. 7, ἵνα γὰρ αἰσθῶσι πάντες ὅτι τὰς οἰκίας, ἔχοιμι σύμμαχον ἂν ἥδιστον. Plato epist. 7, πλῆθος σύμμαχος αὐτῷ ἐστὶ τὸ τύραννον. Xenophon de virtute loquens, δίκαιά γ' ἂν εἰκότως πολεμίων σύμμαχος εἴην. vbi animaduerte constructionem. Apud Herodian. σύμμαχος δύναμις. Ab Herodoto vocantur etiam fluuii σύμμαχοι, quorũ videlicet commoditas ad victoriam iuuat. Sed σύμμαχοι sæpe redditur simpliciter Socii, vt passim apud Thucydidẽ. Additur verò interdum & Fœderatus, vt libro ι, βουλόμενος Σιτάλκῃ σφίσι τὴν Θρᾳκῶν βασιλείαν σύμμαχον ἡρμόσθαι, sibi socium fieri & confœderatũ. Xenoph. dixit etiam μάχη σύμμαχον, pro Magnum auxilium, Magnum adiumentum. Sed in fœm. genere dicitur ETIAM Συμμαχίς, quod sæpe iungitur cum πόλις. Thucyd. lib. ι, ὥσπερ τὴν αὐτὴν πόλιν συμμαχίδα καὶ ἐπικράτειαν ἐδουλώθη, Vrbs socia. vel, Vrbs fœderata. Plutarchus in Camillo, συμμαχίδα Ῥωμαίων πόλιν. Interdũ verò dicitur simpliciter σύμμαχις, relinquiturque subaudiendum subst. pro loco, vel πόλις, vel χώρα, vel χῆ. quo vtitur modo non semel Thucyd. Sic in quodam plebiscito apud Demosthenem, ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀχόλιος ἔστω ἐξ ἁπάσης τῆς Ἀθηναίων συμμαχίδος. quæ Bud. vertit, Qui Charidemũ occiderit, eum in nexum abducere ius esto ex omni loco, vrbe, agro, populo Athenienſi fœderato & socio. HINC Συμμαχία, Societas in bello, Societas belli, Cõsociatio armorum. Auxilium. καὶ συμμαχίαν apud Synes. Auxilii ferendi causa. Sed frequenter ponitur pro ipso fœdere societatis, seu consociationis armorum. vnde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα. & ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι apud Thucyd. Item, εἰς τὴν ξυμμαχίαν ἀποδέχεσθαί τινα. Et πρός τινα ποιεῖσθαί τινα εἰς ξυμμαχίαν. Et plur. ξυμμαχίαι apud eundem, coniungentem etiam cum ὅροι, alibi cum σπονδαί. Budæus συμμαχίαν apud Polybium vertit Societatem bellicam, socialéque fœdus. Sed & pro ipsis sociis ξυμμαχίαν, (sicut τὸ ξυμμαχικὸν) obseruasse me apud Thucydidem memini. AT VERO Ἐπιμαχία est Societas belli in propulsanda iniuria, non item in inferenda: vt apparet ex verbis schol. Thuc. lib. ι, pag. 16, vbi scribit ipse Thucyd. ἐπιμαχίαν δὲ ἐπαίσιον τὴν ἀμύνασθαι βοηθεῖν. Quidam interpr. Societatem subsidiariam, & suppetiarum causa institutam. Crediderim autem scholiastem in illa distinctione horum nominum συμμαχία & ἐπιμαχία respexisse ad locum eiusdem Thucydidis, qui habetur lib. 5, pagina 181 meæ editionis, circa principium. Item D E

ADIECT. Συμμαχικός, Socialis. vt συμμαχικὸς πόλεμος, sociale bellum. Et ξυμμαχικοὶ λόγοι apud Thucyd. libro 3, Sociales dii, Bud. Apud eundem Thuc. legitur non semel κατὰ τὴν ξυμμαχικήν, quod sonat q. d. Iuxta socialitatem. Redditur autem Iuxta sociale fœdus, seu societatis fœdus. aut præpos. Ex adhibendo, Ex societatis fœdere. Interdũ verò τὸ συμμαχικὸν dicitur pro ipsis sociis. vt ex Herodoto affertur, Ἀθηναῖοι τοῖς Σαμίοις ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐπενείκαντο, pro Adscripserunt numero sociorum, seu In commilitium asciuerunt. Sed legendũ suspicor ἐφεστιάσαντο. vt apud Thucyd. habetur, εἰς συμμαχίαν ἐφεστιᾶσθαι. Item VERBVM Συμμαχέω, ῶ, Pugnæ sum socius, Consocio arma, Sum in belli societate, In bello gerendo adiuuo. Plutarchus De Herod. τῇ Ἑλλάδι συμμαχεῖν. At verò Συμμαχοῦμαι, Socios belli habeo, In bello gerendo adiuuor. vt ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι apud Luc. De non cred. cal. Dicitur verò ETIAM Συμμαχέομαι pro συμμαχῶ, itidem cum datiuo, ab Herodoto & Thucydide. Vtrunque autem, nimirum tam Συμμαχῶ quam Συμμαχέομαι latius interdum ponitur pro Sto à partibus alicuius, Defendo, Tueor, Patrocinor.

c. 2. Ἐπισυμμαχία in vulgatis lexicis affertur ex epist. Philippi apud Demosthenem pro ius contrahendi societatem mutuó. vbi quidam vel ὑπομαχία vel συμμαχία reponendum suspicantur.

c. 2. Φιλοσύμμαχος, Qui amat suos belli socios, Amans sociorum, seu studiosus. Aut, Qui se lubenter belli socium adiungit. At verò apud Hesychiũ φιλοσύμμαχος exponitur non solùm μάχιμος, sed φιλολοίδορος: qui error vnde originem habuerit obscurum est.

C. Ὑπέρμαχος, Qui pro [quopiam] pugnat, Propugnator. qui & προμάχος. Ex libro Sapient. capite 15, ὑπέρμαχος ὁ κόσμος ὅτι πρὸς δικαίων, pro Propugnator, vel Defensor. Fœm. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος αἰσπίς. Et VERB. Ὑπερμαχέω, ῶ, Propugno, (licet & προμαχῶ) Pugno pro [aliquo.] Plutarchus in Solone, ὑπερμαχεῖν τῇ Πεισιστράτου, Idem, ὑπερμαχῶν τῆς καινῆς ἀληθείας. (quo dixit modo Gregorius ὑπερμαχεῖν τῆς ἀσεβείας) Apud Lucianum autem cum accusatiuo etiam, ὃ κατὰ ἄκαιρος λέγομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. sed hic Budæus πύπου pro σοῦ reponendum esse putat. Itidem tamen apud Sophoclem accusatiuo iũctum reperitur, & quidem cum aliis duobus casib⁹, videlicet genit. & datiuo, vtroq; personæ: in Aiace, pagina 73 meæ editionis, circa finẽ, Σὺ ταῦτ' ὀλοοῖσι πρὸς ἐμοῖς ὑπερμαχεῖς ἐμοί; id est, Tune hæc pugnas pro illo aduersus me. (nam pugnare rẽ aliquam ipse etiam Cicero dixit) Sed haud scio tamen an in illo etiam loco Luciani accus. rei fieri possit, vbi solus ponitur. ITEM Ὑπερμάχομαι, idem quod ὑπερμαχῶ. vnde futurum ὑπερμαχοῦμαι, ex Sophocle, Defendam.

C. Φιλομαχέω, ῶ, Appeto pugnam, Cupidè pugno. Plutar. de Marcello, φιλομαχοῦντος αἰεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν. Alibi pro Feruidè & incautè prælior, Χαβρίου ὀλίγους πρὸ τῆς Θηβαίων ὑπὸ πάππου φιλομαχοῦντας καταβαλόντος.

C. Φευγομαχέω, ῶ, Fugio pugnam, Detrecto pugnam. Item pro Cessim eo, Bud. ex Pol.

Μάχιμος, ου, ὁ & ἡ, Pugnax, Bellicosus. Plutarchus Alex. πρὸς ἀνθρώπους ἀπηνεστάτους καὶ μαχίμους. Et in superlatiuo apud Thucydidem, ἀξιούμενοι μαχιμώτατοι εἶναι. Atiocose in Epigramm. γαμετῆς μαχίμου, de vxore rixosa atque adeo ad manus etiam sæpe veniente. (Ibidem verò & χοῦς μαχίμους) De gallo apud Philostr. in epist. καὶ ἀλεκτρυόνων μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλιστα ἐγκεκραμένος. Μάχιμος, Pugnæ habilis, seu bello, Ad pugnam aptus. vt τὰ ἴδια τῆς γεωργικώτατα καὶ τῆς μαχίμων, Aristoteles Pol. ι. Ex Platone autem affertur τὸ μάχιμον τῆς πόλεως pro Ciuitatis pars quæ militiæ studet. Apud Thucydidem autem μάχιμοι simpliciter etiam pro Pugnatores, Bellatores. Sed & naues μάχιμοι apud Plut. in Cat. Aptæ ad præliandum. vt Bayf. vertit.

Μάχομαι, Pugno, Prælior, Bellum gero. Futurum μαχοῦμαι, item μαχέσομαι & μαχήσομαι: vnde aoristus ἐμαχεσάμην, & ἐμαχησάμην: præteritum μεμάχημαι. Dicitur autem μάχομαί τινι, (quam constructionem imitatus Virgilius dixit Pugnabis amori) vel μάχομαί τινος, τί, a

vt Lat. vlitatius, Pugno aduersus te. Sed hæc constructio apud Græcos rarior est altera, contrà verò Latinis frequentius, atque adeo magis receptum est Pugno aduersus te, aut certè Pugno tecum, quàm Pugno tibi. Homerus Iliad. β, ἢ δὲ μαχέσσατ' Ἀνδρόμαχον παρὰ πύργον. Et libro 1, ἢ αἰδέομαι ἔφη μαχέσσασθαι. Sic Demosthenes μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Plutarchus in Erot. ἔφασαν δὲ μάχεσθαι γαλεαῖς, τί θαυμαστόν. Et λιμοῦ καὶ δίψει μάχεσθαι, apud eundem, imitantem Xenophontem, qui dixerat λιμοῦ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Alterius autem constructionis exemplum est apud Isocratem in Panegyrico αἰσχύνομαι δὲ τοὺς ἔπειτα περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ὅταν πίσχους οὐκ ἀλλήλοις οἱ πολῖται μάχωνται. Idem in Hel. encomio, οὐδεὶς μὲν γὰρ πώποτε γέγονεν οὐδ' ἔσται μετ' ἀλλήλων ἅμα χειμῶνος, οὐδὲ δὲ τούτους οὐκ ἔστιν αὐτοῖς ἐπολέμησεν. Interdum verò cum dativo instrumenti, vt Il. γ, εἵλχεσιν μαχέσασθαι περὶ σεῖο. Vt autem hic vsus est præpositione περὶ cum suo genitivo, sic alibi aduerbio ἔριξα. vt Iliad. 6, — μαχεσάμην δ' ἔριξα κούρης. At Il. γ, dixit μάχεσθαι ἀμφ' Ἑλένῃ, pugnare pro Helena, vel potius, de Helena. Sic autem & in prosa. μάχεσθαι περί τινος frequenter occurrit. Dicitur & μάχεσθαι ὑπέρ τινος, Pugnare pro aliquo. vt μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας, Xenoph. Pæd. 5. Item cum accusatiuo rei ac dativo personæ ex Aristoph. μάχομαί σοι παλαιόν. Sed sæpe etiam ponitur μάχεσθαι sine adiectione pro Prœliari, tam apud Homerum quàm apud cæteros. ‖ Μάχεσθαι generalius pro Contendere, Rixari, Altercari: vt quum ei addit Homerus αἰπείως ἐπέεσσιν. Il. C. ‖ Μαχόμενα dicuntur etiam Pugnantia, id est, Repugnantia, Contraria. eo sensu quo dicitur aliquis pugnantia loqui. Ad inflexionem autem quod attinet, tam quidem habes in exemplis citatis μάχεσθαι, tam ex Homero quàm ex Isocrate. itidemque affert Bud. μαχητέον ex Platone, & μαχετέον ex Plutarcho, pro Pugnandum est. At cum ᾱ, μαχήσομαι & μαχησάμην, apud Homerum & ipsa in pro sa verò itidem μαχήσομαι, & præt. μεμάχημαι. Sed μαχοῦμαι in futuro videtur esse vlitatius quàm μαχήσομαι. Aristoph. Pluto. ἐγὼ σοὶ πάντως οὐ μαχοῦμαί σοι. Plato in epist. 7, πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται. At verò apud Homerum EST Μαχέσσατο pro μάχετο, itidemque μαχέσσετο pro μάχετο, tanquam à Μαχέομαι, οῦμαι. ITEM Μαχόμενος pro μαχόμενος, Odyss. ρ, tanquam à Μαχείομαι, quod fit à Μαχέομαι, οῦμαι.

Μαχήμων, ονος, ὁ & ἡ, Pugnax. Idem quod μάχιμος.

Μαχημός, οῦ, ὁ, Pugna, Prælium. (sonat tamen potius Pugnatio, Præliatio) Affertur in v. l. ex poemation de pugna felium & murium.

Μαχητής, οῦ, ὁ, Pugnator, Bellator: seu Pugnax, Bellicosus. vt Il. ε, Τυδεΐδῃ δέ κε μικρὸς μὲν ἐὼν δίεμας, ἀλλὰ μαχητής. Sic & alibi. Et COMP. Αἰχμαχητής, Qui cominus prælia tur, seu prœliari solet. Exponitur etiam, Pugna statoria valēs, seu præstans. vt Il. β, — ἴ' αἰεί τοι αἰχμαχηταί. Sic dicitur αἰχμάχος, quod vide. Apud Homerum legitur ETIAM Μαχητός, pro Oppugnabilis, seu Expugnabilis. Odyss. μ, Ἦ δή που θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατόν τε κακόν ἐστι, δυσπόρητόν τ' ἀμήχανόν τε, καὶ ἄχθιον, οὐδὲ μαχητόν. vbi exponitur πολεμωθῆναι δυνάμενον. HINC Δυσμαχητος, idem quod δύσμαχος, (de quo dictum fuit) Non facilè expugnabilis. AT VERO Ἀμαχητί, Sine pugna. quod & ἀμαχεί. Thucyd. ἀμαχητὶ & ἀμαχεὶ in vicinis locis, & eadē signif. vsurpat. EST ET Μαχητικός, quo Aristot. præsertim vtitur pro Pugnax, seu Ad pugnam propensus. vt quum dicit Rhet. 1, οἱ τὰ αἰχυντηλὰ λοιδοροῦντες, οὐ μαχητικοὶ ἀλλὰ λοιδορητικοί.

C. ΑΝΑμάχομαι, Rursum pugno, Pugnā reparo, Prælium instauro. Xenoph. καὶ πόλεις ἀλῶσαι, συμμάχους ἀναλαβεῖν, οἵοντε αἰαμαχέσασθαι ἄν. Aristot. in Problem. φιλονικίας εἰσὶν ἀδικοῦντες καὶ οἱ νικῶντες, διὰ τὸ χαίρειν, ἀναλαμβάνοντα μᾶλλον ἰσχὺν καὶ πλῆθος, ἃς αἰαμαχούμενοι. A Bud. αἰαμάχομαι redditur etiam, Acceptam cladem offensionémque belli victoria vel alia ratione farcio, & quasi paria cum accepta clade facio. Sed ita malim interpretari vbi ei additur accus. πῆμα, vel πάθημα. vt apud Plut. in Apophth. quum Argiui dicerent se πολὺ ἀνεπιφθονώτερον πῆμα αἰαμαχεῖσθαι, dixit quidam se mirari an duarum syllabarum accessione facti essent præstantiores quàm an tea intelligēs videlicet de syllabis præpositis αἰ cum, verbo μάχομαι iunctæ. (Legitur verò pro eodē αἰαπαλαίσαι πῆμα apud Theodoritum) At verò αἰαμάχεσθαι τὸ πάθημα legitur apud Suidam. vbi reddi etiam potest, Pugna prosperiore offensionem priorem seu erratum farcire & quasi obliterare. ‖ Ἀναμάχεσθαι generaliter pro Rependere, seu Cōpensare, in v. l. ex Aristot. De gen. animalium, αἰαμάχεται ἡ φύσις τῇ πλάνῃ τῶν φθορέων.

C. ΑΝΤΙμάχομαι, Pugno aduersus aliquem. ‖ Item Repugno, Aduersor. Alexand. Aphrodiseus, αἰτιμάχεται τῇ κράσει.

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, Depugnatio aduersus quempiam.

C. ΑΠΟμάχομαι, Propugno, Propulso impugnātes, Propulso hostes, Pugnam sustineo, apud Arrianum, item Xenophontem, cum alibi sæpe, tum Pæd. 5, καὶ ὁρῶσιν ὑφ' ἡμῶν τὸ ἅρμα, καὶ ὅτι τῶν πυλῶν ταῦτα παρεσκευάσμεθα, οἷς δεῖ κράτιστα ἀπομάχεσθαι. Herodianus, οἱ τῆς πολεμουμένης μέρει ἡμιαίως ἀπομάχονται. id est, ἀπομάχονται τῇ πολιορκίᾳ ἡμιαίως. nam & hoc modo interdum loquuntur Græci. Plutarchus in Cæsare, τῶν θυρωλῶν ἀπομαχόμενος ὁ πάσσαλος. id est αὐθαπάμυνος, Resistens. Notandum est autem iungi in his locis dativo: quam constructionem Suidas etiam illi affingnat. At Xenophon accusatiuo iunxit, Hellen. 6, ἐπεμιμήσκοντες μὴ ὡς τὸ βάρβαρον καινῇ ἀπομαχόμενοι. Sed locus hic fuerit alicui suspectus fortasse.

C. ΔΙΑμάχομαι, Depugno, Acriter pugno. Aristoph. Pluto, μᾶλλ' ἀγαμαχούμεθα. Xen. Pædix 3, πότερα βούλει αὖτε μᾶλλον, ὦ λιμοῦ καὶ τῷ δίψει μάχεσθαι, ἢ εἰς τὸ ἱσταμένου καταβὰς ἡμῖν διαμάχεσθαι; Item διαμάχομαι ὑπέρ τινος, sicut μάχομαι. Plato De republ. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμάχεσθαι τοῖς ὀπαδοῖς. Et cum præpositione πρός. Plut. Pericle, ὑπὲρ γῆς διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς. Sed & cū πρός habente accusatiuū rei, ex Demosthene, cui διαμάχομαι πρός τινα, est Pugno aduersus hanc rem, Repugno huic rei, Refragor huic rei. Quinetiam sine præpositione interdum, vt apud Euripidē, διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν, Pugno hanc rem, videlicet ne moriar. id est, Hanc rem pugnādo obtinere contendo. At Plato infinitiuo iunxit, sine illo accusatiuo, ita scribens in Pol. 2, καίτοι ὅ γε ἄπορον φαίη εἶναι πόλιν γίγνεσθαι ἀγαθὴν ὅστις διαμαχεῖται πρὸς τοῦτο μὴ πρὸς ταῦτα λέγειν ὡς τὴν αὐτὴ πόλιν, εἰ μέλλει ἀνεμπόδιστος εἶναι. Inuenitur ETIAM Διαμάχη, quod si pro verbali habeam⁹ propter eam quam itidem habet præpositionem, sonabit portus Pugnatio quàm Pugna, seu comp. Depugnatio. Sed & μάχη eadem ratione aliquis esse à μάχομαι dixerit.

C. ΚΑΤΑμάχομαι, Expugno, Vinco, καταπαλαίω. Paus. Eliac. 1, de Theagene pugile, Εὔθυμός τε καταμάχεται τὸν πύκτην. Sic & alibi. HINC Ἀκαταμάχητος, ET Δυσκατάμαχητος, pro Inexpugnabilis, & Vix expugnabilis. pro quibus dicitur etiam ἄμαχος & δύσμαχος, atque adeo quidam gammatici hæc illis exponunt.

C. ΠΡΟμάχομαι, Propugno, προμαχῶ. vt προμαχόμαι τινι, Aristoph.

C. ΠΡΟΣμάχομαι, Pugno, vel Oppugno, vt interpr. Bud. afferens ex Plutarcho, ὁρῶν ἐπικαίρους προσμαχέσθαι τοῖς πίναξι τῶν Κορινθίων. Affertur autem & προσμάχομαί σοι ex Plat. De leg. pro μάχομαι.

C. ΣΥΜμάχομαι, Simul pugno, Socius sum pugnæ. vide in Συμμαχέω post Σύμμαχος.

C. ΥΠΕΡμάχομαι, vide in Ὑπερμαχέω.

At COMP. Περιμάχητος, tanquam à verbo quidem formationem habet, à verbo tamen non est, quū Περιμάχομαι non legatur, quod quidem sciam. Dicitur autem Περιμάχητος quasi περὶ οὗ πολὺς μάχονται, (seu περὶ οὗ πολὺς μεμάχηται) siquis propius ad form. typū respiciat) De quo aliqui inter se pugnant, seu certant, Qui magna contentione expetitur. Possumus etiam (meo iudicio) ad huius interpretationem aptè adhibere aduerbium Certatim, hoc modo, Quem aliqui certatim sibi expetunt, Vel, In quo adipiscendo aliqui certatim laborant, seu operam ponunt. Sic Isocrates Helenam vocauit περιμάχητον. (de qua tādiu pugnatū esse, & quam dignā esse inducta de qua pugnaretur, omnibus notū est: vnde illud, Οὐ νῆμιν Τρῶες &c.) Idē ἐρῆς περιμάχητος dixit. Sic Plato, γυνὴ περιμάχητον. Aristot. Rhetor. 1,

καὶ οὐ πολλοὶ ἐφίστανται, καὶ τὸ ἔρεμα χαῦν φαινόμενον. Plutar. De puerorum educ. καλὸς ὁ ἔρεμα χαῦν μᾶλλον ἢ ὀλιγοχρόνιον. Vt autem hic καλὸς vocauit ἔρεμα χαῦν, ita Æschines ἔρωτι καλοῦ διατρίβοντας dixit, καὶ ἀκολάστως πως, καὶ ἐρεμαχαῦτι ἔρωτι χρωμένους. quod Budæus vertit In stuporem agunt & certamen amatorium. Apud Thucyd. libro 7, pag. 163, ἔρεμα χαῦν scholiastes exponit σπουδαῖον, si quidem non mentiuntur exemplaria. nam ad me certè quod attinet, suspicor eum scripsisse potius ἔρεμα σῶδες. aut superlat. ἔρεμα σωδέστατον. Sed hæc expositio aliis quidem locis conuenire potest, at huic nō satis apta esse videtur. Existimo enim ἔρεμα χαῦν ὕδωρ appellasse Thucydidem aquam de qua re vera pugnaretur, & quam plagis redimerent milites iam alioqui penè enecti siti: quum videlicet alter alterum anteuertere in leuanda siti vellet. Ita enim ille, καὶ τὸ ὕδωρ ἀθρόως διέφθαρτο, ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον ὅπλοις τὸ πρὸς τὴν ἀνάγκην ἡμαυτῶν ἐμάχοντο καὶ ἔρεμα χαῦν ἐωνοῦντο πολλοῦ. Vt autem nomen Πτερεμάχης, sic & ADVERB. Ἀμαχητὶ typū habet tanquam à verbo. Est autem ἀμαχεὶ idem quod ἀμαχί: sed ἀμαχεὶ sonat potius Sine pugna, vtpote à μάχη: at verò ἀμαχητὶ, q.d. Sine pugnatione, vtpote tanquam à verbo formatum. Thucyd. libro 4, pag. 45, ἐπεὶ δὲ καὶ τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχεὶ αὐτοὺς ἐκβιάσασθαι οἷόν τε ἦν ἐντεῦθεν ἤλθον. Dixerat autem paucis antè verbis ἀκροτὶ eadem significatione, καὶ αὐτοῖς ὡς ἐν ἀκροτὶ δικαίως αὐτὸ πεῖσαι πλεῖστ. quod est metaphoricum.

¶ Μαχάω, ῶ, Pugnare cupio, Pugnare volo. μαχᾶν αὐτὸ πρὸ θέλειν μάχεσθαι. Hesych.

ΜΑΧΑΙΡΑ, ας, ἡ, Culter, Sica, Breuis gladius. Aut latus, Gladius. Vsurpatur autem & à Latinis Machæra. A Budæo redditur Sica & Culter: annotaturque ab eodem, Polybiū μάχαιραν & ξίφος eadem significatione ponere, nimirum pro ense quo cæsim feriatur in pugna. sic autem & apud Plutarchū μαχαίρας vsum esse in pugna quoque. Idem certè & apud Xenophontem videre est, cum alibi, tum Hellen. libro 7, vbi scribit, οἱ δὲ νικήσαντες καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας. Sed is tamen nequaquam (vt Polybius) idem alio nomine ξίφος appellat: quin potius ab eo distinguens, scribit in libro De arte equestri, ὡς ἂν τις ἀκοντίοις βλάπτειν, μάχαιρα μᾶλλον ἢ ξίφος ἁρμοδιώτερον. ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ κοπίδος μᾶλλον ἢ χρεὼ ἢ ξίφους ἐφικέσθαι. Quem locum ita Camer. reddidit, Sed ad vim hostibus inferendam, nostra sententia, melior erit μάχαιρα quàm ensis: quòd de sublimi violentior fit plaga κοπίδος [quod genus est gladii ad ictus cæsim inferēdos idonei] quàm ensis. Cæterùm quanuis Xenophon hic eum vsum κοπίδι in posteriore loco tribuat, quem μαχαίρᾳ in priori dederat, idem tamen esse nego. atque id ex aliis locis manifestum esse aio, in quibus μάχαιραν ἢ κοπίδα dicit. Existimo igitur eundem quidem vsum hæc duo præbuisse, sed aliquantum tamen diuersam eorum formam fuisse. Esse autem tum in hoc loco Xen. tum in aliis nonnullis μάχαιραν siue κοπίδα, quod vernaculo sermone appellamus Coutelas, quasi Compelas, seu potius Copelas, à κοπίς: aut etiam ab eo ipso verbo vnde & κοπὶς deriuatum est, nimirum à κοπεῖν, aoristo secundo verbi Κόπτω. dicimus enim & nos Couper eadem significatione. atq; adeo nonnulli Coper, (quod etiam vicinius est) pronuntiant. (Vide quandam meam annot. in pag. 14 Xenophontis, inter eas quas in illum autorem edidi, & calci meæ editionis adieci) Homerum quoque μάχαιραν à ξίφος distinguere videmus, Iliad. γ, quum dicit, Ἀτρεΐδης δὲ ἑρυσσάμενος χάλκιον μάχαιραν, Ἡ οἱ παρὰ ξίφεος μέγα κουλεὸν ἀΐξεν ἄωρτο; Ἀργὸν ὀκριόεσσαν πάμπρωτ πελάσσας. Quid igitur de illo Polybii loco dicemus, in quo μάχαιραν & ξίφος pro eodem ponit? Ego certè existimo ξίφος duobus modis vsurpari, interdum quidem generalius, interdum verò specialius: in generaliore autem significatione μάχαιραν quoque & κοπίδα, aliásque huiusmodi gladiorum species comprehendere: atque ita ibi vsum esse Polybium. Quod autem ad alios μαχαίρας vsus attinet, etiam tondētur capilli ea, apud Aristophanem, (qua de re dicam & in Μαχαιρεύς) & μάχαιραν κουρεικὴν apud Plutarchum in Dione legimus pro nouacula. Legimus præterea apud Platonem Polit. libro 1, posse sarmenta vineæ abscindi μαχαίρᾳ etiam & σμίλῃ, licet ἁρπάῃ commodius id fieri possit. Sunt tamen qui apud Xenophontem μαχαίρας vertunt enses, vbi dicit, ἔστι καὶ εἰς μαχαίρας κυλισθῆναι. & apud Plut. in Apophth. μαχαίραν σπᾶ, Ensem distringit. vel Gladiū distringit. Sic autem μαχαιροφόρος redditur etiam Ensifer, Ense cinctus. Quidam μάχαιραν Persicum esse gladium ex Xenophonte annotarant, sed si omnes Xenoph. locos inter se conferant, nihilo magis Persicum quàm Græcanicum esse intelliget. quam etiam ad rem illis proderit illa mea in hunc scriptorem annotatio, cuius modò memini.

Μάχαιραν quibusdam placuit esse vocatam, (vt refert Eustathius) ἀπὸ τοῦ χαίρειν αἵματι: (sic autem fuerit μάχαιρα dicta quasi αἱμοχαίρα) quod etymum illes & nomini χαίρειν tribuisse: eodemque modo φασγάνου putasse appellatum ἀπὸ τοῦ σφαγὰς χαίνειν. at ego crediderim potius à verbo μάχεσθαι deriuatum esse nomen μάχαιρα. quam meam etymologiam sequens, vt multo simpliciorem, & magis (vt ita dicam) expeditam, illi nomini suam sedem hic assignaui.

C. Μαχαιρομαχέω ῶ, Machæra pugno, seu certo. Polybius, μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσπουδασμέναις μαχαίραις, de exercitatione tyronum loquens, i. Pugnare machæris seu gladiis ligneis, tanquam machæris.

C. Μαχαιροποιός, οῦ, ὁ, Machærarum artifex, seu cultrorum, aut gladiorum. Plut. De Socr. Dæm. τὰ τῶν ἐγχειρίδιοι οἰκιῶν ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν.

C. Μαχαιροφόρος, ου, ὁ, Qui gladium gestat, Gladio cinctus. Exponitur etiam Ensifer, Ense cinctus. A Thucydide vocantur quidam Thraces μαχαιροφόροι, l. 1, & 7.

C. Μαχαιροπώλης, ου, ὁ, Cultrorum venditor, seu gladiorum. ET Μαχαιροπωλεῖον, Locus in quo gladii vēduntur.

Μαχαιροπὲς σχῆμα, q.d. Ad formam machæræ facta serra. tanquam à verbo μαχαιρῶσθαι. In v. l. ex Gal. pro serra quæ polit & læuigat melius quàm ὀδοντωτός, quæ in incidendo altiora crenularum vestigia relinquit.

ΑΤ Μαχαίριον, ου, τὸ, ΕΤ Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, Cultellus, Gladiolus. Demetr. Phal. μαχαίριον ὀνομάζοντες ἢ σμίλιον, ἢ σκαλμίδιον. Et μαχαίριά τινα φαίνεται, ac κεφάλια, apud Pollucem. (Item μαχαίριον, Ossa nucleorum Persicorum, Gal. ex Archigene l. ς περὶ πόπων) At μαχαιρὶς frequentius est, sed tribuitur plerunque chirurgis. facit autem Hippocrates duplicem, videlicet ὀξυκολλῆ & κυφοειδῆ, siue γαστροειδῆ, id est acutum & ventrosum. Tribuitur verò & tonsoribus, sicut & μάχαιραν. (vnde κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ dicebant comici ὅπερ νῦν καλοῦσι ξυρόν, vt scribit Pollux. qui etiam ψαλίδα vocatam tradit hanc μάχαιραν) Sed plurali numero potius dici solet Μαχαιρίδες, & quidem pro ψαλίδες, id est forcipes, quas & κουρεῖδας appellatas scribit idem Pollux. (Affert verò μάχαιραι itidem plural. & quidem cum nomine κουρεῖδες, ex Cratino, ὥσθ' ὁπόταν μάχαιραι κουρεῖδες αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ πὰς πιθήκους) Lucianus quoque μαχαιρίδας tonsoribus tribuit, quum de iis loquens, dixit, ὀφεῖ τις μοι πρόσιτ. αὐτίκα ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάπηλον ἔχοντας.

ΑΤ Μαχαιρίδιον aucta diminutione sonat. q.d. Gladiolulus. Habetur ΕΤ Μάχαιρος apud Pollucem tanquam pro μάχαιρα, si exemplaria non mentiuntur.

ΑΤ VERO Μαχαιρώνιον nomen est herbæ (vt testatur Dioscorides) quæ alio nomine ξιφίον. ἐάσγαρον: vna eadémque ratione, quod videlicet foliis gladii speciem præbeat. Sic Lat. Gladiolus.

ΜΑΩ, ῶ. Vehementer cupio, Supra modùm cupio. ὑπὲρ τὸ δίον σφόδρα θυμοῦμαι, seu simpliciter σφόδρα θυμοῦμαι. nā vtroque modo ab Eust. exponitur: ab aliis, Præsenti animo cupio, Flagro cupiditate. Est autem poeticum, & pauca à se format tempora. quæ verò hinc deriuat Eustathius, hæc SVNT, Μέμαωψ, ΕΤ Μέμαασι, ΕΤ Μέμαα, VNDE Μεμαώς: quibus ADDE Μεμαώς. à quo fœm. g. μεμαυῖα apud Suidam, σφόδρα θυ-

μαυλίζω, χαιρω. Sed quod ad μάμαμαι attinet, Eust. dicit pallum esse syncopē pro μαμάκαμαι, quod præt. perfect. habet significationem præsentis, vt κεκραγώς, κεκληγώς, & alia quædā. Μεμάασι verò est infinit. qui significat σφοδρῶς ἐπιθυμεῖν, ὅπερ θυμῷ, βούλεσθαι, σπεύδειν: item & σπουδάζειν, Hesychio. à quo totidem verbis exponitur μεμαώς, & μεμαυῖα. Il. ν, ὃν δ' ἀρα θυμὸς Ἀμφότεροι μάμαε πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ardenter cupiebāt. Il. β, μάμαα πᾶσι δ' ὑπερθύμοισι μάχεσθαι. Et in imperat. Il. υ, Ἀλλ' ἄγε δὴ αὖτε αἴθοπος ἵππω, μαμάτω δ' μάχεσθε. Il. κ, Ἀσπάσιοι μενέουσιν ἐμῇ σὺν φρένι, ἤ μαμάασιν Αὖτι μένειν αὐτοῦ τ' ἐπὶ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢ πολιὴν Ἅλα ἀίασχορήσουσι. id est, An velint ibi manere, An animus eis sit ibi manere. Ab hoc μάμαα est particip. μεμαώς, admodum frequenti in vsu, quod itidem præsentis significationem habet, pro Prono inclinatóque animo cupiēs. Il. φ, Ἀλλ' ὅτε δὴ εἰ μεμαώς Il. υ, Ἀλκὴν δ' οὔ μιν ἔπειτα ἀπρήξεις μεμαῶτα, Περὶ χαλκῷ μαχέσασθαι ὁπάων Il. ο, Ὡς κραιπνὼς μεμαῶτα διέπρατο ὠκέας ἵππους. Il. χ, Ὡς ὅτε τὸν ὦκυν παρὰ μεμαῶτα Ἀχιλῆα. quæ abibat posteà αἴξασα. Ex Epigr. Οὐδὲ γὰρ οὐ πενίης ἠδέατο, καὶ μεμαυῖα, Εὐρέσθαι κλῶ δαπάνῃ ἕτερον φόρτα. id est σφοδρῶς θυμουμένη, Σ. ιχε δηλ. vt Suid exponit. Frequenter cum infin. construitur hoc participium, sicut & alia tempora. Il. ε, μεμαὼς μάχεσθαι. Od. τ, Αὐτὰρ ὁ οὐκ ἐθέλεσκε μεμαὼς ἥσυχος εἶναι. Il. ω, Δηρὸν γὰρ οἱ ἔτλη ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι Μίμνοντ' ἐν μεγάροις. Od. η, μεμαὼς καὶ ἐπαυρὼν ἧσιν ἀλύξαι. vbi μεμαὼς & ἐπαυρὼν coniūxit, sicut suprà post μεμαυῖα dicit αἴξασα. Il. Σ, Ἐν θυμῷ μεμαὼς ἀλκὴν ἀνακείρω. Et alibi, μεμαὼς νίκην. Item cum genit. Il. ε, Τὸν δ' ἔζετο χῆρος ἀνάγκῃ Ἥν Ἵππους ἀκὺποδας μεμαυῖ' ἐριδος καὶ ἀϋτῆς. id est ὅτι θυμοῦται, inquit Eust. Apud Apoll. autem l. 3 Argon. Αἰ, ὕδατα μεμαὼς, schol. exp. ὀργῇ ῥόμβος: quod nemo ὅτι κακοῖς σπουδαῖος esse possit. de quo sequitur, Χωόμενος δ' οὔ τ' ἔπιπτε καθίζειν. Verùm Il. ρ, Ὡς οἵγε μεμαὼς φέρεον νέκυν est potius Præsenti animo, Confidenti animo. In hoc participio μεμαὼς aliquando α producitur, & genitiuum format ότος, contrà quàm in locis præcedentibus. Il. β, Λαοὶ δ' ὡρτήθησαν μεμαῶτος ἰόντος. Sic apud Apoll. Arg. lib. 1, sub finem, Καὶ τὰς ἄχλυν κριθῆν μεμαότας. annotatur tamen ibi quosdā manuscriptos libros habere κριῦ μεμαῶτας. sed tūc ας produceretur, quod corripi aliquoties solet. Μεμαότος verò esse κοινὸν πάθος, at μεμαῶτος Ionicū, annotat Eust. ‖ Μάω Eust. exp. etiā ζητῶ: deriuās inde μαῖα, μήτηρ, & Μοῦσα.

C. Ἐμμεμαώς, in v. l. exponitur Gliscens. Hesiod. Asp. de petra prægrandi & loco declini auulsa. Μακρὰ δ' ὑπερώσκει σκοπέλοιο, ἣ δὲ πεσοῦσα Ἔρχεται ἐμμεμαῶτα, gliscens & vlterius pergere cupiens. Sed crebrius accipitur pro Ira incensus, Iracundo impetu concitatus. Il. υ, Οὐδ' ἀρ' ὁ γ' ἀνικήτοισιν ἐμαίνετο χαλκῷ, οὐδ' ἀκάνθῳ, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. Et paulo antè, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων. Il. ε, Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθὺν ἔβλητο αὐλὸν. Apoll. libro 2 Argon. cum dativo construit, ἔνθορε μόσσῳ, Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ira concitatus aduersus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

¶ Μαιμάω, idem quod μάω, & ex eo deriuatum, vt tradit Eustathius. à quo exponitur σπεύδω ἵεμαι, & σπουδάζω. Il. τ, τόφρα δ' Ἰδαῖος Ὀδυσσέα Τλήμονα θυμὸν ἔχοντ' μαιμήτε δίοι φίλοι ἦτορ. Et cum genit. apud Sophoclem Aiace, ἐπὶ χεῖρα μαιμῶς φόνου. vt suprà apud Hom. μεμαυῖ' ἔριδος, cupida certaminis & contentionis. Quo signif. apud Hesych. μαιμᾶ, ὀρέγεται, σπουδαίως: & μαιμᾶν, ὀρέγεσθαι, ὅπερ θυμοῦσθαι. ‖ Μαιμᾶν est etiam Impetū dare, Impetu ferri, vel Furibundo impetu ferri. vnde exponitur ἐνθουσιᾶν & ὀξέως ἐρμᾶν. Suid. ex Epigr. Δεινὸν μαιμώσας ἐσκαίρουσα κυσίν. Et ex Herodoto, μαιμάοντες θυμὸν, Instincti furiis. ‖ Et Μαιμάσσασα apud Hesychium εἰσρήσασα. Et in pass. μαιμώωσος Hesychio ὁρμῶν: item ζητῶν. VNDE Ἀναμαιμάω, Sursum deorsumque impetū furibūdo furor, vel Impetu furibundo feror per, Furo per. Iliados υ. Ὡς δ' αἰὲν μαιμάᾳ βαθὺ' ἄλσεα Ἕρμα ῥαπτάζῃς πόδ' Οὔρεος αἰζαλόεντος.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens. vnde μαιμάσσων apud Hesych. σπουδαῖος. ‖ Μαιμάσσω Hesych. est etiā σπεύδω. Sic ET Μαιμάζει Suidæ est σπεύδει, κλονεῖται, πηδᾷ κυμαίνεται. καχλάζει. itē κατασκιρτᾷ, κατασείεται. VNDE Μαμάκτης, ου, ὁ, Furore percitus. ὀξυθυμότερος καὶ παροξυντικός, vt Harpocr. ex Lysimachide exp. Cōtraria verò signif. Hesychio μαμάκτης est μειλίχιος, καθάρσιος. cum quo facit Plut. in l. qui ἀθεότης inscribitur. quum ait, Δὸς καὶ τῶν ἡμῶν τὴν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαμάκτην (εἶμαι) καλοῦσι. A QVO Μαμακτηριών dicitur quintus mensis apud Athenienses, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου, videlicet qui est ὀξυθυμότερος καὶ παροξυντικός, vt Harpocr. tradit ex Lysimachide De mensibus Atheniensium. à quo mense si hyems incipiat, aer turbatur & mutatur. Hæc Harpocr. In Suidæ autem lexico μαιμακτηριών esse dicitur Ianuarius, quod & in quodam meo veteri libro reperio. Qui tamē exactius mensium rationem expenderunt, affirmant, si hic quintus sit Atheniensium mensis, nullo modo Ianuarium esse posse, præsertim quum Arrian. l. 2 De expedit. Alex. hoc mense scribat victū ab Alex. Darīū Issica pugna: quam finita æstate & iam incipiente autumno cōmissam fuisse, esse veritati cōsentaneū: ideóque cum Gaza hunc mensem Septembri opponere malūt. Nec dissentire ab his videtur Harpocr. qui ita scribit, ἀρχὴ δ' λαμβάνουσι τῆ χειμῶνος ἐν πύτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβάλλει ἰδέαν. vnde & Ioui μαιμάκτη eo mense μαιμακτήρια sacra fiebant, ad Iouialium imbrium impetum placādū. Ianuario autē mense hyems nunquam incepit. A Bœotis Alalcomenius dicitur, vt Plut. docet. ITEM Μαίμαξ apud Hesych. itidem ταραχώδης, Turbulētus & impetuosus. Apud eūdē reperio ETIAM Μιμάσσω, eodē signif. quo μαμάσσω. nam μιμάσσων exp. μετ' ὁρμῆς ὀξυχόλως. vel σπουδαίως.

Μαμάω, idem quod μαιμάω, accipiturq; præsertim pro Impetu feror. Il. ε, Αἰχμὴ δ' ἱέρεια διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἰεμένη. Il. ν, Καί δέ μοι αἰσχρῶς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Μάλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι· Μαιμώωσι δ' ἐπὶ χεῖρες ὑπὲρ πόδα, καὶ χόλος ὄρνυται. Cui subiiciens Aiax eodem sensu & illidem propemodum verbis respondet, Οὔπω τοι ἐμοὶ δὲ ἐμοὶ σθένος ἔμπεδον ἐστὶ Μαιμῶσιν καὶ μοι μένος ἄρρηκτον ἔασιν, πέδσε δὲ πατὴρ ἐθέλουσι ἀμφιπρέπουσιν. vbi pro eo quod alter dixerat μαιμώωσι πόδες, alter dicit ἐθέλουσι πόδες: ita vt μαιμάω & ἐθέλω & ἐθείρω synonyma sint. Verùm apud Apollon. Argon. l. 2, νηῶν ἐξάλμενοι ἐσβήσετο Κλαζομενῆ μαιμώοντες ἐρέται, exp. ὁρμῶντες μετὰ κλαγγῆς ὅπερ θυμοῦσθαι τῆς ἐφορμῆς: quod magis ad primam signif. verbi μαιμώω pertinet, videlicet pro Cupio, vel Inhio. Et cum gen. construitur, vt suprà μεμαυῖ' ἔριδος & μαιμῶσα φόνου. Ex eiusdem libro 1, Σὺ δὲ νῶι μαιμώων, aliquitur pro ὁρμῶν, κινούμενος. Item μαιμώωσιν apud Hesych. ἐπιθυμοῦσιν, ὁρίγονται, σπουδαιοῦσι.

Μαιμώσσω, idem quod μαιμάσσω, & ita hoc à μαιμώω deriuatur vt illud à μαιμάω. id est Cupio, Impetu feror. Nicād. Ther. v. 479, Οὔρεα μὲν μώσσων ὀπιδίεται ὀκρυόεντα. vbi tamē schol. exp. ζητῶν, indicas scribi etiā μαιμώσσων.

MAΪOMAI, idem quod μάω & μαιμάω, Cupio, Gestio. ὁρμῶμαι. σπουδαίως, Impetu feror ad aliquid agēdum, ardenti cupiditate concitatus. Apoll. l. 2, ferè sub finem, Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ αὖτις ἐς Ἑλλάδα μαιόμεσθα Κῶας ἄγειν χρύσεον ὀπάρξομεν ἄμμι πλόοιο. paulò pòst dicit, Κῶας ἄγειν κριοῦ μεμαότας: synonymōs videlicet accipiēs μαιόμενος & μεμαώς. ‖ Μαΐεσθαι Hesychio est etiā ζητῆσαι, ἐρευνᾶν: sicuti Socrati quæritari apud Plat. in Crat. p. 82, μαΐεσθαι σὺ καλεῖς τί; Hermog. respondet ἐγὼ τὸ ζητῆσαι. Et Eust. Homeri posteros itidem pro ζητῆσαι accipere & cum accus. construere annotat, hunc versum adesporon subiiciens, Μαιόμεθα βιότοιο κακὸν δ' ἀπερύκομεν ἦτορ. Sed & apud ipsum Homerum eo signif. capitur, Od. ξ, ἀλλ' εἰ δὴ σὺ γε φαίνεαι κέρδιστον ἐμοὶ μαιέσθαι ἔπειτα, quærere vlterius, ζητῆσαι ὅτι πλέον σεσωπήκω. vt ipse Eust. exponit. Loquitur autem de sociis Vlyssis cum è cōspectu sublatum quærentibus. Sic Odyss. ν, Ὡς εἰπὼν ἐπὶ δαῖτα παὶ δῖον ἀμφὶς ἑταίρους, Μαιομένῳ κυθμῶνας ἀνὰ σπέος, latebras quærens. Hesiodus Erg. parte secunda, de æstu tempore dierum canicularium, Οἱ σκίπα μὲν ὄρεσφι πυκινοὺς κυθμῶνας ἔχουσι, tegmina & vmbras quærentes. Apud Apoll. quoq; Arg. libro 2, Μαίοντο δ' ὅ, τι σφέων ἐπαξιον ἔμπεσε θυμῷ, Πάλλ' ὅτε παμφαλόωντες, schol. exponit ἐζήτουν. Vbi posset etiam reddi Secum disquirunt: vt Horat. dicit, — disqui

rite mecum. quũ videlicet animo ſcrutamur & inquirimus viam rationémque alicuius rei peragẽdæ. Soph. Aiace, ἀμφηκὲς λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κυνός. i. ἐζήτει, vt ſchol. exp. Niſi aliquis in prima ſignif. vellet accipere pro Cupiebat, aut Conabatur. ET Μαίω Euſt. quodã in loco exp. εὐθυμοποιῶ, Promptum & alacrem reddo, Inſtigo, Incito. & ſic accipit apud Hom. ὀπμαίνεται ἵπποις μάστιγι, vt etiam pòſt dicetur. Alibi verò idem videtur μαίω accipere etiam pro ζητῶ, id eſt Quæro.

C. ΕΠΙ μαίομαι, Inſtigo, Incito, εὐθυμοποιῶ, vt exp. Euſt. Il. θ, Ἠὲ γὰ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο δῖ' ἵππους. cuius expoſitionis paulo antè in Μαίω memini. pro quo Eũrip. diceret μάστιγι ἵππους ἐπῆλθε ἵππους, vt idẽ Euſt. addit. At Il. ε, vbi idem verſus habetur, annotat ὀπμαίνεσθαι accipi κοινῶς pro ζητῶν, aliàs verò pro μαστιγεῖν & ἄπτειν: quo ſenſu ὀπμάσασθαι quoque ſumi, quod eiuſdem cũ hoc μαίομαι originis eſt, à μάω videlicet. igitur μάστιγι ὀπμαίνειν ἵππους, eſſe τὸ ὠθεῖν ἢ χλεῖ ἅπτεσθαι, flagello veluti manu contingere equos. Et Il. ρ, Πολλὰ μὲν ἀμφ' μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο δίων. Sicut verò ibi ὀπμαίνειν accipit pro ἐφάπτειν, ita & Od. ι, de Cyclope excæcato, αὐτὰρ ὁ μυχόνδε κακὴν Τηρόωρος ποίων εἴσω ἐπεμαίετο νῆα Ὀρῆϊ ἑταίρῳ, idem exp. ἐζήτει χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν. nã paulo pòſt de quodã ariete gregis eminentiſſimo ait, Τὸν δ' ὀπμαστήρα προὔτην καὶ πρόμον Πολυφήμου, Κρῖ πίπον. accipiens nimirum in eadẽ ſignif. ὀπμαστήρα, quo paulo antè ἐπεμαίετο νῆα, id eſt Contrectans, Palpans, Tactu explorans. Sicut verò ὀπμάσασθαι ſuprà expoſuimus etiam Prehendere, Corripere, ſic & ὀπμαίνειν accipi poteſt Od. λ, vbi Vlyſſem ἐμὸς μάλα πολλὰ κέλευθε Ἱππόθοῃ ξείνῳ· ξίφος δ' ἐπεμαίετο μηροῦ κώπην. Καὶ δίερυ χαλκοβαρές, καπὰ δ' Τρώτατο μυελόεντα. At Od. μ, — σὺ δ' ἀκοπίλου ὀπμαίνειν, μή σε λάθῃσι Κίρκη ἐξορμήσασα, Euſt. exp. non tãtùm ἐφάπτειν, ſed etiam ζητητικῶς ὀπτεύειν. vbi etiam reddi poſſet Obſerua, Intentus ſis.

Ἐπμαίομαι, Cupio, Percupio. Od. ε, αἰπὺ χείρεσσι νέων, ὀπμαίνετο νόστου Γαίης Φαιήκων, id eſt ὀπτεύω, ὀπτάλλω, vt Euſt. exp. vel ἐρῶν, ἐφιέμενος, vt breuium ſchol. autor. Sic Il. χ, Ἦρα τύ πω μεγάλων δώρων ἐπεμαίνεο θυμός, appetebat. nam ibi Euſt. ὀπμαίνεσθαι exp. ἐρᾶσθαι.

¶ Μαῖα, ας, ἡ, Obſtetrix. ἡ ὠμφαλητόμος, vt Euſtathius exponit, deriuãs à μάω, id eſt ζητῶ. vel à μαίομαι vicino, quod eiuſdẽ cum μῶ ſignificationis eſt. Heſychio itidem eſt ἡ τὰς πρεπούσας ἰᾶσθαι καὶ ὠμφαλητόμος: quæ parturiẽtibus aſſiſtit, medetúrque, & vmbilicum natis infantibus præcidit. Solet autem ea ὠνομάζειν τὰς τίκτουσας ζητοῦσαι & itidem ζητεῖν ipſa. Eo ſignificatu apud Suidam, Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητρὸς Φαιναρέτης, μαίας: quæ deſũpta ſunt ex Diogene Laertio. Et Poll. in fine l. 4. ex Platone, δίδοῦσα φαρμάκια αἷς μαῖαι τὰς δυσπρουσάας. qui locus eſt in Theæt. p. 97. vbi aliquoties hoc vocabulum repetit. Item Nutrix, Θρεπτὸς, Heſychio. Sic accipi poteſt apud Hom. Od. τ, Μαῖα πῆμ' ἐθέλεις ὀλέσαι· σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ὀπτιμάζω: de Euryclea, quam Telemachus quoque ſuam μαῖαν appellat. Odyſſ. β. Θάρσει μαῖ'. Alibi ab eodem compellatur Μαῖα φίλη καὶ πρέσβα θεῶν ἐν νόσφι Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα: vt habetur Odyſſ. α, ſub finem. Plut. quoque eam Telemachi Θρέπτειραν appellat in libro περὶ ἀδολεσχίας. Pollux lib. 3, ἡ δὲ Θρεπτὸς ἡ κάρης, πρεσβυτέρα, καὶ ἡ γάλα παρέχουσα, τίτθη καὶ μαῖα. Vbi videtur diſtinguere inter Θρεπτὸν & μαῖαν: & μαῖαν ſtrictius capere pro ea quæ lactat. Μαῖα dicitur etiam Auia, Patris vel matris mater, teſte Heſychio. Cui adſtipulatur qui apud Euſt. ita ſcribit, πρέσβεις οἱ Ἕλληνες πρὸ πάντων ἢ μητέρα, οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μᾶμμαν καὶ μαῖαν μάμμην δὲ Ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, πρὸ μητέρα καλοῦσι. Μαῖα eſt etiam ὠνοφώνησις ὀρεσβύπδος πυκνικῆ, pro ὦ ὄρνι, vt idẽ Heſ. annotauit. ſicut Euſt. quoq; μαῖαν vocari ἁπλῶς ſcribit πρὸ ὀρεσβυτέρας γυναῖκα, vt & πάππα, πάππας, πάππιον. Idem alibi, μητέρας (inquit) vocant τὰς ὀρεσβυτέρας, πρὸ ἡλικίας εἰκάζοντες τὰς ὑπ' ὀρεσβυτέρας, μαίας καὶ πάππας. ſicut viciſſim ſenes iuuenes appellant παῖδας & πάππα. Similiter & τὰς τῆς ὠδῖνούσας παρεκπεπας πρὸς ἡλικίαν vocari μαίας ſcribit, etiamſi iuniores ſint, nó vetulæ. Μαῖα, Maiæ: cãcrorũ genius. Ariſtot. Hiſt. an. l. 4, c. 2, μέγεθος μὲν οὖν ἔστι καμήλου τὸ χαλεπώτατον τὸ ἡμίονος ἔστιν ὡς καλοῦσι μαίας δύσπορον ὄν, οἱ τὰ πάντα χοίρια καὶ οἱ Ἡρακλεωτικοὶ καρῖνοι. Plin. l. 9, c. 32, Cancrorũ genera, carabi, aſtaci, maiæ, paguri, Heracleotici.

Μαῖα, Maia: Atlantis filiarum & Pleiadum vna, Mercurii mater. De qua Heſiod. & Plut. in Quæſt. Rom. de Maio menſe loquens, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς Ἑρμεῖ τὰ αἴσιμα θύουσι, ἣ Μαῖας ὑπάνυμός ἐστι. Pro vna ex Pleiadib⁹ à Virg. quoq; accipitur, quũ ait, Multi ante occaſum Maiæ cœpere. Μαιάς, άδος, ἡ, Auia. Nutrix. μάμμη, Θρεπτὸς, inquit Suidas, locum hunc adſcribens, Καὶ σὺ πατραγάθου μὲν ἐπιβαίνεις μαιάδος Ἑρμοῦ, & exponẽs Θρεπτοῦ, μητρός. Sed rectius interpretabimur Maiæ filius. nam Μαιὰς pro Μαῖα de Mercurii matre apud Hom. quoq; reperitur, Od. ξ, Ἥ μὲν ἴων νύμφην καὶ Ἑρμῆ Μαιάδος υἱῷ Θῆκεν ἐπυζάμενος. Horat. Almæ filius Maiæ indem pro Mercurio dixit. Et Virg. Genitus Maia. Idem, — nil amplius oro Maia nate.

Μαιατικὸς, ἡ, ὁ, Nutritius. v. l. Fortaſſis à VERBO Μαιάω, quod iiſdem v. l. eſt Obſtetricor, Quæro, Inquiro: ſed ſine autore & exemplo.

Μαιδίω, Obſtetrix ſum, Obſtetricem ago. Pollux ſub finẽ l. 4, de obſtetrice, ἰατρὸς δὲ, Μαῖα· μαιεία, μαίδιος· μαιδιατικὴ πέχνη καὶ ἡ χωὴ· καὶ τὸ ῥῆμα μαιδίειν, μαιδιᾶσθαι. quod μαιδιᾶζ frequentius vſurpatum reperitur quàm μαιδίω, in ſignific. etiam actiua, pro ἐξάγειν τὸ πεπαμένον. Plato Theæt. διαφέρει δὲ πάντα ἀδρὰς ἀλλὰ μὴ ὠδίνας μαιδιᾶσθαι, καὶ πρὸς ἄλλας ἢ πρὸς ἃς αὐτὸς πέφυκε· διὰ τὸ τὴν τέχνην μαιευτικὴν εἶναι. Et paulo pòſt, μαιδιᾶσθαί μοι δοκοῦσι καὶ ἐπιστασίου, μᾶλλον δὲ ἀπολύουσιν. (Et paulo pòſt ſignif. paſſ.) πάσχειν ἐμοῦ μαιδιᾶσθαι, καὶ κακῶς τρέφοντος ἀπολιᾷ, à me obſtetrice in lucẽ prolata) Allegoricè autem ibi Socrates dicit ſe μαιδιᾶσθαι iuuenes: quod quo ſenſu accipiat, vide infrà ex Plut. in Μαιωτικὸς. Et apud Luc. μαιδίσκη ἡ Ἅρπυια, pro Obſtetrix eſt. Μαιδιᾶσθαι apud Areop. cum accuſ. iunctum accipi pro Edere obſtetricio more teſtatur B. Et ſimili ſignif. apud Philoſtr. ἵνα δὴ πᾶσα ἔμπληξις μαιδιᾶσθαι καὶ θεοῦ τὸ ὥρας, ante tempus educere partum more obſtetricis. id eſt, excutere & expellere fœtum ante tempus, abortum videlicet conciliandò. nam terrefactas mulieres abortire non eſt inſolens. Suidas μαιδιᾶσθαι exp. τοσοῦτο θορυβεῖν, in hoc loco quem citat, Εὗρον γυναῖκα ὠδίνας καὶ μαιδομένην. Aliter verò accipi videtur quòd ex Piſide affert, Μαιδιᾶται τὸ παῦ τὸ Γωμαίων ἔθνος, Τοὺς σοὺς ἐπαγγέλλειν ἐκπίζειν ὡς γάλα. Μαιδόμενοι ab eodem exponuntur, ζητοῦντες, ἐρευνῶντες. quo ſignif. μαίομαι ſuprà accipitur. ET Μαιδιῶται apud Heſych. μαιδῖται. quod erit à Μαιδίομαι.

Μαίδυμα, ατος, τὸ, Quod ab obſtetrice extractum eſt. i. Partus. τὸ παιδίον. Plato.

Μαίδυσις, εως, ἡ, Obſtetricis functio & munus. ET Μαιδία, ας, ἡ, pro eodẽ. Plato Theæt. p. 97, τῇ δέ γ' ἐμῇ τέχνῃ, τῇ μαιδύσεως τὰ μὲν ἄλλα ταὐτὰ ἔχει ὅσα ἐκείναις, videlicet τῇ μαίαις. quæ verba ſequitur locus in Μαιδύομαι citatus. Et paulo pòſt, τὸ μὲν τῆς μαιδίας ὁ θεὸς τῇ καὶ ἐγὼ αἴτιος, fœtus extractionis, ſeu Obſtetricis operæ.

Μαιδυτικὸς, ἡ, ὁ, q. d. Obſtetricius. Vt μαιδυτικὴ γυνὴ, Obſtetrix, ſeu Obſtetricis artem callens, Quæ obſtetricis modo infantem educere nouit. Et μαιδυτικὴ τέχνη, vel μαιδυτικὴ, abſolutè, Ars obſtetricum. Vtrũq; ex Poll. habes in Μαιδίω. Ars μαιδυτικὴ doctrinæ genus, (inquit B.) dicitur Laertio l. 3, p. 33. quod velut incunabula fouet. Sic apud Areop. κατηχούμενοι ἐπὶ τὴν παιδευτικὴν λογίων μαιδυτικὴν. Μαιδυτικὸς Platoni, Qui peritus eſt τῆς μαιείας. Bud. VNDE Μαιδυτικῶς, Obſtetricũ more. Poll. l. 4, ſub finẽ.

Μαιδύτεια, ας, ἡ, Obſtetrix. ET Μαιδυτεικῶς, Obſtetricũ ritu. Apud Suid. μαιδυτεικῶς, ἰατρικῶς: fortaſſe pro ἰατρικῶς. Nihil in Μαιδυτεικῶς error ſit, & ſcribẽdũ μαιδυτικῶς.

Μαιόομαι, οῦμαι, F. ώσομαι, Obſtetrix ſum, Obſtetricem ago. idem quod μαιδύομαι. Conſtruitur cum accuſ. & aliquando ſignificat Eximo & extraho, veluti obſtetrix. Epigr. l. 1, Ὑμέας ἀφροσυνὴ μαιώσατο, πῆμα δ' ἔπαυσε. Aliquando μαιοῦσθαι pãtrienteñ dicitur pro Eam adiuuare enitentẽ. Epigr. l. 1, ἔμπαλιν Ἅρπις Ἥρηται μαιοῦσθαι γαστέρας ὠμπέχας. Luc. τὰς τῶν πονούσας ἰᾶσθαι. Cornut. λέγεται δὲ ὁ Ἥφαιστος μαιώσασθαι τὸν Δία ὅτε ὠδίνα τὴν Ἀθηνᾶν. Plut. in Quæſt. Pl. p. 606, τί δήποτε τὸν Σωκράτην μαιοῦσθαι μὲν ἐκέλευσε τοὺς ἑταίρους, αὐτὸν δ' ὠδῖνας ἀπέφηνε; reſpicies ad locũ in Μαιδίεσθαι citatũ.

Μαίωσις, ιως, ἡ, Obstetricis operæ, Obstetricis ſuctio & officium. Idem cum μαίδωσις & μαίωσις. Plut. Alex.

Μαιωτικός, ἡ, ὁ, idem quod μαιευτικός. vt μαιωτικὴ τέχνη, obstetricum ars. Socrates autem apud Plat. in Theæt. p. 97, μαιωτικὸ τέχνῳ vocauit ἐκ ἐπῳδῆσαι ἔξω θεν (ὡς παρ ἄλλοις ἐπῳδοῦσι) τοῖς τὰς ὠδῖνας ταῖς, ἀλλ' ἔχειν τὰς αἰτίον ἐφ ἑαυτῆς, ἀπλῶ ὃ ἐγ συνέχω ἰδίον τῇ μέφοντος ὀπῳδικῇ: vt docet Plut. Quæst. Plat. p. 607. nam Socrates ἐπειδὴ ἀρχὰς ἀπορειαὶ ὧς παρ ὠδίνων τοῖς τίκτοις, ἐπάγει καὶ αὐξάνει καὶ συνωδῖνα παῖ ἐμφύτις νοήσεις. | At Μαιωτικὴ χώρα, Mæotica regio, Regio Mæotarum. NAM Μαῖται populi sunt: à quibus DICITVR Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. Plin. l. 4, c. 12, A Buge ſuper Mæotin Sauromatæ & Essedones: ac per orã ad Tanaim vſque Mæotæ, à quibus lacus nomen accepit. Idem Mæotas alibi appellat Mæoticos populos.

Μαίωτρον, ου, τὸ, Merces ſeu præmiũ quod obstetrici persoluitur. μαίωτρα Suidæ τὰ τῇ μαίᾳ διδόμενα. Luc. p. 19, ὥσπ ὦ Ζεῦ μαίωτρά μοι ἀ πόδες, ἐχρύσησας μοι αὐτήν, de Pallade loquẽs, in persona Vulcani. Bl. ita Vulcanus ἐμαιώσατο τὴν Δία, quũ enitereturPalladem, vt paulo antè habes ex Cornuto.

Μήτηρ, έρος, & ῆς, per syncopẽ, Mater. Od. ζ, ὄφρα γαίῃς μήτηρ Κῦρον ἑὸν τέρπα φέρει. Il. ρ, τὴ ἀθανάτη τέκε μήτηρ, vt alibi γαίῃσι μήτηρ. Il. ζ, πατὴρ ἐγ τόσσα μήτηρ. Od. σ, Μῆτερ ἐμή. Hesiod. Erg. Ἠν δόμον ἔντοθε φίλῃ τε καὶ μητέρι μίμνῃ. Dem. contra Mid. μὴ μᾶλλ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et apud Xen. Hell. 3, ἡ μήτηρ dicitur κάλλιον εἰδέναι τὸν πατέρα τῇ ὀσφῦ, sicut apud Hom. Od. α, Telemachus dicit, Μήτηρ μὲν τ' ἐμὲ φησι τὸν ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε Οὐκ οἶδ'. Aristot. Pol. 2, c. 2, ἡ μὲν ἀνάγκη τοὺς ἀδελφοὺς ποιεῖ κοινωνεῖν τοῦ μή πρας ἀπολαμβάνειν ἑαυτῶ ἀδελφοὺς πολλοὺς, ἢ παῖδας, ἢ πατέρας ἢ μητέρας, videlicet ob παῖς ἀνομοιότητας, quæ in iis cernũtur. ὁ δὲ μᾶλλ. ἀδελφὸς apud Herodot. & Xen. Matris frater. i. Auunculus: qui & μήτρως & μητρώας. Itẽ, μήτηρ θεῶν, mater deorum, apud Athen. l. 10. in quã extat hymnus Orphei. Et σιμὴ μήτηρ apud Aristoph. ἡ Ῥέα. Et ἡ τῆς Κόρης ὀργὴ οἱ Ἐλευσῖνοι ἄγουσι, Cereri & Proserpinæ. vel Proserpinæ matrique eius Cereri. | Cæterorum quoque animalium μητέρες dicuntur αἱ τικτοῦσαι, genitrices, quæ pepererunt. Od. λ, de vitulis, ἀδινὸν μηκήσατο βοῦς ἀμφὶ δὶς ἑπτὰ Μητέρα, sicut Fœta mater à Statio de vacca dicitur. Et Virg. Georg. 3, — excretos prohibent à matribꝰ hœdos. X. Cyn. μὴ ἐκτοπίσῃ ὑφ ἑπέρων κύνας αἱ δηλόκτειναι γὰρ εἰσὶ, αὔξουσι δὲ τὸ μητέρων ἐ τὸ γάλα αἰσθητὸν ἐ τὸ πολὺ μα, ἐ αἱ τροφοὶ φίλαι. In Geopon. λεπτόγαλα γίνεται διὰ τοῦτο ἐὰν ἐκφανῶσι τὸν αἶγας, ἐ τὸ μὴ μεταλαμβάνειν γάλακτος ἱκανῶς, τὸν μητέρων αὐτὰ διωθουμένων. pro quibus sic apud Varronẽ, Porci qui nati hyeme, hũc exiles propter frigora. ꝙ matres aspernantur. (Latinũ autẽ mater de arboribꝰ etiã dicitur.) | Impropriè quoq; & metaph. dicitur. Epigr. l. 2, In fures, Τοὺς ἀπαδυομένους ἀπὸ μητέρος ἁλὸς θαλάσσης, emergentẽ è mari parente Venerẽ. nã ex maris spuma nata creditur. Isocr. Pan. μόνους γὰ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ἡ αὐτόχθονα ἐ πατρίδα ἐ μητέρα καλοῦσι τὴν χώραν, de solo Athenienſiũ qui iactabãt se esse αὐτόχθονας. Itidẽ Brutus dicitur ἡ μητέρα osculatus esse. i. matrẽ omniparentem. Plut. περὶ εὐθυμίας, l. 1, initio, βαλόντων ὁ γυναῖκάμοι ἐ φαγόντες, ἐχόδου ὑφ ἡδονῆς ἀεὶ δρυῶν πλαγὸν ἔσχον, ζητοῦντός τι ἐ μητέρα ἐ ἔρωτα ἄπορα λύτης ἐκείνου. Idẽ De fort. Alex. l. 2, de tyrannide, ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. vt apud Cic. Luxuries auaritiæ mater. Et, Sapientia omniũ bonatũ rerum mater. | Aliter autẽ Hesiod. ἡμέρας quãsdã appellat μητέρας .i. benignas: quibus opponit μητρυιάς, quæ nouercarum modo infestæ sunt & noxiæ: sub finẽ Dierũ, Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ: id est, aliquando ἵππος καὶ ἀμαξα, veluti mater: aliquãdo καπὴ ἐ ἅρπη, vt nouercæ: seu (vt Tzetzes expl.) πότε μὲ σωτηρίαι καὶ ὠφέλειαι μήτηρ, ποτὲ δὲ αἰτίαι ἐ δουλεῖαι μητρυιά. Doricè autẽ DICITVR Μάτηρ. De etymo ex Eust. retuli in Μάω: cũ quo facit lex. meũ vetus, in quo ita scribitur, μήτηρ, ἡ μαστώσασα τὸ παῖς ἢ θηλάσασα τὸν τιτθὸν ἀπὸ τοῦ μάω, significante τὸ ζητῶ.

C. Μητροδίδακτος, ου, ὁ ἐ ἡ, A matre edoctus, A matre eruditus. Ita vocatus fuit iunior Aristippꝰ, cuius mater Ἀρήτη filia fuit Aristippi maioris, & eum docentem audiuit, filiúmque postea erudiit. Suid. in Ἀρίστιππος.

A C. Μητράδελφος, ου, ὁ, Matris germana. id est Matertera.

C. Μητροκτόνος, ου, ὁ, Matricida, Cic. Qui matrem occidit. Apud Sueton. in Nerone, Multa Græcè Latinéque proscripta aut vulgata sũt: sicut illa, Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων μητροκτόνοι. Neronem Νέρων, idest matricidam. Quis negat Æneæ magna de stirpe Neronem? Sustulit hic matrem, sustulit ille patrem. ET Μητροκτονέω, Matrem occido. Aristot. Ethic. 3, c. 1, τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα χαλεπῶς φαίνεται τὸ αἰτιᾶσθαι τὸ μητροκτονῆσαι.

C. Μητρόκωμία, ας, ἡ, Vicus aliorum vicorum mater: seu Ex
B quo coloniæ ducuntur. Sic est (inquit Bud. in Pand.) μητρόκωμία inter vicos vt μητρόπολις inter vrbes, à suisq; colonis vt matrix agnoscitur. AT κωμοπόλεις sunt vici maiores, quasi æmuli oppidorum. Metrocomia legitur in lege vltima De exactoribus tributorum.

C. Μητρομήτωρ, ορος, ἡ, Matris mater, i. Auia materna: quæ & μαῖα & μάμμη & μάμμις & πάππη. Citat Poll. ex Pind.

C. Μητρόξενος, Spurius. Poll. l. 3, τὸν δὲ νόθον, καὶ μητρόξενον ἔνιοι καλοῦσι. Pro quo Doricè DICITVR Ματρόξενος. vnde ματροξένους παῖδας Hesych. exp. τοὺς νόθους.

C C. Μητροπάτωρ, ορος, ὁ, Matris pater, id est Auus maternus, sicut πατροπάτωρ, auus paternus: ἀμφιπάτωρ de vtroque: quibus Poll. scribit licere vti, quanuis compositionis forma magis poetica sit. Il. λ, Κισσῆς τοί γ' ἔφυσε δόμος ἐνὶ τυτθὸν ἐόντα Μητροπάτωρ.

C. Μητρόπολις, ιος, ἡ, Metropolis. id est Vrbs matrix, seu Vrbium aliquarum mater. Μητρόπολις (inquit Bud. in Pandect.) dicitur vrbs ex qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ Athenis & ab vrbe Roma. Sic enim se habet metropolis ad coloniam vt mater ad filiam. id quod
D illo Thuc. loco manifestè declaratur. ἀποικίαι δὲ μᾶλλ πάροντα πρὸς τὴν μητρόπολιν, ἀδικουμένην δὲ ἀλλοτριοῦται, Colonia beneficio quidem affecta, honore metropolin suã prosequitur: iniuria autẽ affecta, ab ea alienatur. Μητροπόλεις (inquit Suid.) dicuntur quæcunque ciuitates colonias deduxerunt. Non igitur metropoleis à mensura vocãtur vrbiũ, vt Gratian. verbis Isidori dixit Distinct. xxi: alioqui primã breuẽ natura haberet, quũ habeat longam. Melius igitur illud dictũ est Distinct. lxiii, ad episcopi electionem sufficere ecclesiæ matricis arbitriũ. Matrices. n. vrbes Lat. dicuntur quas Græci μητροπόλεις appellãt. Inde ὀρτυγομήτρα, cõturnicũ matrix: & πιτυομήτρα, cicadarum: & similia nomina, quæ legimus apud Plin. & alios. Suet. Tranq. in Aug. Ex ea arbore cõtinuò nata soboles adeo paucis diebus adoleuit, vt nõ æquipararet modò matricẽ, verùm etiã obtegeret. Vbi matricẽ arborẽ dixit ex qua solones succreuerunt. Fuerunt etiã vrbes proprio nomine sic appellatæ, quas Steph. enumerauit. Hæc. Bud. Thuc. l. 3, ξυνῳκισθησαν αὐτοῖς ἐ Δωριῆς, ἡ μητρόπολις τῆς Λακεδαιμονίων, Parens ciuitas Lacedæmoniorũ, Aborigines, Creatores: Doriẽsq; à quibus oriũdi erant Lacedæmonii. Sic. n. interpretẽ. Μητρόπολις metaph. quoque dicitur vt μήτηρ. Plut. Symp. 8, de geometria, ex Philone, ἀρχὴ καὶ μητρόπολις οὖσα τῶν ἄλλων, origo & matrix cæterarum. Sic Chrysipp. apud Ath. l. 3, dicit μητρόπολιν εἶ ἡ φιλοσοφίαν τὴν Ἐπικούρου ἡ Ἀρχεστράτου χαριολογίαν, ἣν πάντες οἱ τῶν φιλοσόφων χαριέντως λέγειν ἡγοῦνται πρὸς αὐτὴν εἶ λέγειν. Et Potianus apud eũdẽ Ath. l. 10, dicit πάντων πάντων τῶν διττῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον. Hominis autẽ alicuius μητρόπολις dicitur ciuitas ex qua materipsius oriũda est. Athen. l. 12, εἰς ἡ Λοκρῶν πόλιν παρελθών, οὐχ αὑτοῦ μητρόπολιν. (Δωριεῖς γὰ ἡ μήτηρ αὐτῶν τὴν ἡμῖν ὧν Λοκρίς) ἐρώσας εἶναι τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν μάγκανον ἐρπύλλοις ἐ ῥόδοις. Eust. verò hoc μητρόπολις vsurpatũ pro ἡ τῆς μητρὸς πατρίς, vult esse καταχρηστικόν. apud quẽ quidã dicit Θήβας esse Διονυσίου μητρόπολιν, hoc est (inquit) πόλιν τῆς ἰδίας μητρὸς Σεμέλης. cui synonymũ est μητερὶς, quod vide. VNDE
E Μητροπολίτης, ου, ὁ, Qui ex matrici vrbe est. Et Matrici vrbi præfectus. vt μητροπολίτης ἐπίσκοπος, Episcopus metropolitanꝰ, Qui episcopatu fũgitur in vrbe ex qua coloniæ deductæ sunt, quæ & ipsæ suos habẽt episcopos ei subiectos.

C. Μητρῶαι, quæ olim μάλιναι. Hesych. Dicebantur autẽ μάλιναι Matris magnæ antistites: à qua & μητραγύρται.

C. Μητρῴμυστης, ου, Qui matri manus infert. ὁ φονεὺς τῆς μητρός. Suid.

C. Μητροφόνος, ου, ὁ, Qui matrem occidit. Habes ex Epigr. in Ἀπατηλός, tomi primi semip. 1500.

C. Μητροφόνος, ου, ὁ, Matricida. idem qui μητροκτόνος. Eurip. ET Μητροφόντης, ου, ὁ, idem, apud eundem Eurip.

C. Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, Qui matri deorũ colligit. Μητραγύρται (inquit B. p. 796) Qui stipem cogebãt matri deorum, tympana gestantes: quales hodie cæcos videmus vestibulatim tympana pulsantes & canentes. Quo nomine οἱ φελλοπρόξεις καὶ ἀπατηλοὶ significantur, natióque hominũ præstigiatrix, & circulatrix & flagitatrix stipis. Plato in lib. 2 De rep. ἀγύρτας vocat: cuius verba à B. ibi citantur. Hos intelligi voluit satyrographus, quum inquit in 6 satyra, — ecce furentis Bellonæ, matrisque deũm chorus intrat. Et paulo pòst, En animã & mẽtem cũ qua dii nocte loquũtur. Cic. De leg. l. 2, citat verba hæc duodecim tabularum, Præter Idææ matris famulos, eósque iustis diebus, nequis stipem cogito. Aristot. Rhet. 3, ἴσον ἀμύητον αὐτὸν τῇ μὴ καὶ μητραγύρτην αὐτὸ καλεῖν, ἀμφότερα δ' ἀεὶ ἔχον. vbi ostẽdit vilius fuisse ministerũ cogere stipem quàm face præluceré. Menander quoq; apud Clement. Alex. in suasione ad Græcos, hoc mẽdicorum genus religionẽ mentientium damnat, sic inquiens, Οὐδείς μ' ἀρίσεται τῶν ἔξω δώς Μετὰ χαός, οὐδ' εἰς οἰκίας παρεισιὼν Ἐπὶ τὸ στασίδιον μητραγύρτης. quibus subiicit ipse, παῦπερ γὰρ οἱ μητραγύρται. Idem scriptor in 3 lib. Pædagog. culpat multiercularum superstitionem hoc hominum genus colentiũ, τῶν φερνοφορουμένων ἢ αὐταὶ αἱ πεσσὰ ἐπιθυόμεναι καὶ μαστυόμεναι, ἀγύρτας δὲ μητραγύρτας καὶ γαίας βωμολόχους ὀλοφυρόμενοι συμπομπεύουσι. In huius Berecynthiæ mysteriis erant purificationes menstruæ, quæ μηνιαῖαι ἁγιστίαι dicũtur: quas obseruauisse Proclum, ita scripsit Marinus Neapolit. in lib. de ipsius vita, siue περὶ Εὐδαιμονίας, vbi ait, ὡς ἡ μηνιαῖα περὶ Ῥωμαίοις ἢ καὶ περὶ Φρυξὶν ἀπουδαζούσας ἁγιστείας ἑκάστου μηνὸς ἤγετο τὸν τρόπον τοῦτον. Solebãt autẽ hi μητραγύρται μυεῖν παῖ γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, vt Suid. tradit, referens quandã fabulã de occiso quodã eiusmodi circulatore ab Athenienſib⁹. (Vide & Μητρεάζειν) VNDE Μητραγυρτέω, ῶ, F. ήσω, Metragyrtam ago, Matri deũm cogo stipẽ, Magnæ matri siue Cybelæ stipẽ colligo. Athen. l. 12, de infelici exitu Dionysii Siciliæ tyranni. αὐτὸς ὁ Διονύσιος πάλαι μητραγυρτῶν καὶ τυμπανοφορούμενος, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. Nam tympanizare (vt Sueton. loquitur) matris deũm ministros consueuisse, Lucr. testatur l. 2, vbi ita canit, Tympana tẽta tonãt palmis, & cymbala circùm Concaua. Idem & μητρεάζειν, quod vide.

Μητράδελφος, ου, ὁ, Matris frater, Auunculus maternus. at ἡ μητράδελφος, Fratris soror, Matertera. Poll. l. 3, ὁ ὑὸς τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, θεῖος, ἡ μητράδελφος, ἡ μήτρως, ἡ νέννος. Et paulo pòst, ἡ τῆς μητρὸς ἀδελφὴ, θεία, ἡ μητράδελφος, ἡ πάππη. AT Μητράδελφοι, Fratres vna eadémq; matre orti, Fratres veterini. v. l. quod volunt esse à μήτρα: quemadmodum ἀδελφοὶ à δελφύς.

C. Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, Matrẽ nõ habens. Sic Christus, quà Deus est, dicitur ἀμήτωρ: quà homo, ἀπάτωρ. Hesych. ἀμήτορες sunt οἱ μὴ ἔχοντες μητέρα. quib⁹ verbis videtur significare orbatos matre. Ἀμήτωρ, pro Matris ignotæ, vel κακομήτωρ, affertur ex Soph. El. Doricè verò pro Ἀμήτωρ DICITVR Ἀμάτωρ, Matre carens.

C. Ἀμφιμήτωρ, ορος, ὁ, Frater ex diuersa matre. ἀμφιμήτωρ (inquit Suid.) est ἑτερομήτωρ apud Æschyl. Et Poll. l. 3, οἱ μὲν ἐκ μόνης πατρὸς ἀδελφοὶ, διαφόρων δὲ μητέρων, ἀμφιμήτορες οἱ δὲ ἐκ διαφόρων πατέρων, μιᾶς δὲ μητρὸς, ἀμφιπάτορες. quibus opponũtur ὁμομήτριος & ὁμοπάτριος. Pro quo Doricè DICITVR Ἀμφιμάτωρ. Eurip. Andr. νόθον τοι καὶ δίδυμα λέκτρ' ἐπαρτίσω βροτῶν, ἢν' ἀμφιμάτορας γόνους, ἕτερα μὲν οἴκων, δίκῳ δὲ τὰ λύπας. l. (inquit schol.) τοὺς ἐκ διαφόρων μητρῶν, ἐξ ἑνὸς δὲ πατρός. Suid. ἀμφιμάτορας diuersa quoq; sign. exp. ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας: aliter tamen accipiens ἀμφιμήτωρ.

C. Δισσήτωρ, ορος, ὁ, Bimater. Epitheton Dionysi seu Bacchi apud Diodor. l. 5. ET Διμάτωρ, Doricè pro eodẽ. Dicitur autem Bacchus δισσήτωρ, ᾧ bis genitus duas habuit veluti matres. nã quũ à Semele præmaturo partu crud⁹ ereptus esset, Iupiter femori suo insutũ maturauit, & sic iterũ genitus fuit. vnde & Διθύραμβος quasi ex duabus ianuis egressus: & ab Orpheo in Hymn. Διόνυσος δίφυής.

Ibycus apud Athen. l. 2, ὁ γὰρ δίματωρ βρόμιος ἐν χαίρει συνὼν Ἀνδράσι πανηροῖς. Ouid. Metam. Thuráque dãt, Bacchumque vocant, Bromiúmque, Lyæumque, Ignigenámq;, satúmque iterum, solumque bimatrem.

C. Δυσμήτωρ, ορος, ὁ, Mala mater: vel Infesta mater. Eust. scribit δύσμητρ nõ ita capi vt δύστεκος & κακόλεκτον: sed δυσμήτωρ opponi ὦ φίλη μῆτερ. Od. ψ. Μῆτερ ἐμὴ δυσμήτηρ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πάντῃς νοσφίζεαι; indignatur enim Telemachus ᾧ mater erga patrẽ sit ἀπηνής: quẽad modũ ipsa paulo pòst dicit, πάντῃς μοι θυμὸν ἀπηνέα φῆσθα λ' ἰόντα. & ideo quum dixisset δυσμήτηρ, seipsum explicans addit, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα.

C. Μεγαλομήτωρ, Auia. ἡ τῶν θεῶν μήτηρ, Hesych. Gallicè ad verbum *Grand-mere*, vel *Mere-grand*.

C. Ὁμομήτωρ, ET Ὁμομήτειος, Eadẽ matre natus, Veterin⁹ frater. Poll. l. 3, οἱ μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρὸς, ὁμοπάτριοι καὶ ὁμοπάτορες· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμομήτριοι καὶ ὁμομήτορες. quos & ὁμογάλακτας & ὁμογαστρίους, siue ὁμογάστορας, & ὁμογνίους, ac ὁμοθρόους dici posse scribit. duo tamen posteriora ad vtrunque parentem referri possunt.

C. Γάλα μάτωρ, Antiqua parens, Prisca mater. Eurip.

C. Παμμήτωρ, Omnium mater, Omnium parens, Omnipa rens: vt Virg. dicit, terræ omniparentis alumnum. Sic & Græcè γῆ παμμήτωρ. Nonn. παμμήτορα κόσμου Ζωήν.

C. Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, Matris amans. Et φιλομήτορες, matris amãtes, apud Plut. in Sol. At Ptolemæus, qui octau⁹ fuit ἀπόγονος Ptolemæi Lagi, habuit φιλομήτορα ἐπίκλησιν διὰ χλευασμόν, vt tradit Paus. Att. p. 6, addẽs, ὑφ' ὧν πάντα τὰ βασιλέων μισοδίνητα ἴσμεν οὐδὲν ἧττον ἐμισήθη τῆς μητρός. Alii quoq; Ptolemæi pari χλευασμῷ dicti fuerũt φιλάδελφοι & ἀδελφόκται. licet secũdũ Pl. in l. De propria laude, τῶν Πτολεμαίων τοὺς μὲν θεοὺς μηδὲ παῖδας ὄντων αἰσχρῶς ἐκόλουον διὰ φιλαδελφίας, τὸν φιλομήτορα, τὸν ἀδελφόκτονον, τὸν ἄσοφον, τὸν ἄχθοντο τῆς καλῆς μὴ ἀνθρωπικῆς ἐπιστήμης ἐπιστάμενοι. Philometorẽ de cultura agri præcepisse tradit Plin.

Μήτιερα, ας, ἡ, Mater. μήτηρ. : item τὴν φρονίμην, Hesychio. Apud Hom. Od. ξ, v. 259, Εἰ μὴ νύξ μήτιερα θεῶν ἐποίησε καὶ αὐτῶν sed δμήτιερα pleráque exẽplaria scriptum habere testatur Eust. sicut & in meo manuscripto Hom. reperio. vbi exponitur δαμάσσια. Verumtamẽ δμήτιερα, nõ autẽ μήτιερα, maiori eruditorũ parti placere, idẽ annotauit.

Μητίειος, ου, ὁ, Maternus. Ex Epigr.

Μητικός, ου, ὁ, Maternus. Poll. μητρικὰ κτήσεις.

Μητρῶος, ου, ὁ, Maternus. Xen. Cyneg. σώσας τοὺς παρόντας καὶ μητρῴους θεοὺς, de Æneа. Idem Hell. 2, ἐκ θεῶν πατρίων καὶ μητρῴων, ἐξ εὐσεβείας καὶ ὁσιότητος. Et μητρῴα κτήσις apud Polucẽ, ἡ μητρικὴ. At Μητρῷον χωρίον dicitur Matrix seu Vulua, ἡ μήτρα, ὑστέρα, ἐκ δελφύς. vide μήτρα. Neut. GEN. Μητρῷον, sub. ἱερὸν, dicitur Athenis τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν, vt Poll. ait. i. Phrygiæ deæ fanum: (quam Ouid. Phrygiam matrem vocat) Matris deũm fanum. quæ appellatur & μήτρῳον supra: & à qua dicitur μητραλοίαν & μητραλοίτης. Athen. l. 9, de Alcibiade, ἦλθεν εἰς τὸ μητρῷον, ὅπου τὰ δεινὰ ἔσαν αἱ χαφαί. Lycurg. apud Suid. πρὸς τὸ μὴ ἐπιτρέπειν αὐτὸν χάλκωμα ἐν τῷ μητρῴῳ. Idem Suid. in Μητραγύρτης scribit, ἐν χώρᾳ τῷ μητρῴῳ ἱδρύεται καὶ νομοφυλακεῖον. Ath. l. 5, de Apelliconte Teio, πάντα ἐκ τοῦ μητρῴου τοῦ παλαιοῦ αὐτοχειρα ἱδρύσματα ὑφαιρούμενος ἐκόμισε. Erat iuxta βουλευτήριον, vbi erant picturæ, vt in παιδίῳ. Bud. ET Μητρῷα sub. ἱερὰ, Sacra matris deũm, Sacra Cybeleia. Plut. De orac. Pyth. τὰ ἀγυρτικὰ καὶ ἀγοραῖα & οἷα τὰ μητρῷα καὶ Σιβυλλιακὰ βωμολοχεῖα καὶ πανηγύρεως ἦθος, de μητραγύρταις loquens. Idem in Erot. τὰ γὰρ μητρῷα καὶ πανικὰ κινεῖται τοῖς βακχικοῖς ὀργιασμοῖς. Aliquanto pòst, τὰ ἐναλίζομένων τύπος ὀκλῶν καὶ τὰ μητρῷα καὶ τὸ τύμπανον ἐξίστησιν ἡμῶν τὸν αὐτὸν σῶμα. Idem ad Color. οὐδὲ μήτηρ ἐλευθέρας δύο μόνας ἀλλὰ τῆς ἀγραυλούσης ἐκείνης καὶ τοὺς ταῖλας πλημμελοῦντας ἐκείνης καὶ τοῖς μητρῴοις κολάζοισι. Apud Ouid. autem Matralia dicũtur esse festa matronarum à quibus excludebãtur famuli: Fast. 6, Ite bonæ matres: vestrum matralia festum, Flauáq; Thebanæ reddite liba deæ. VNDE Μητρῳακός, ῆ, όν, vt μητρῳακαὶ ἁγιστίαι, purificationes quæ in sacris Cybeleis fiebãt. exẽplũ habes in Μητραγύρτης: quod & à Suida citatur, nõ nominato tamẽ autore: apud quem pro ἁγιστίας legitur καθαρσίας.

Μήτρως, ET Μάτρως Doricè, Auunculus maternus. idẽ qui μητράδελφος, vt Pollux annotat, cuius verba in Μη

πρὰδελφος adscripsi. Iliados β, — πᾶς ἑοῦ φίλον μήτρωα καπήτα, qui patri suo erat auunculus maternus, sicut (vt Eustathius pluribus exponit) τὸν ἰδιοπάτορα μὲν πάππον, τὸν δὲ πατρὸς μήτρωα, ἤτοι τὸν ἀπὸ μητὸς θεῖον, videlicet Licymnium, fratrem Alcmenæ. Idem Eustath. aliquanto pòst, οἱ δὲ (inquit) πάτρωας καλοῦσι καὶ μήτρωας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς ἀλλὰ γονέας μητὸς μάτρωας ἔφη. Σπεύσχορος δέ, πάτρωα, τὸν κατὰ πατέρα θεῖον εἶπε. secundū quos μήτρως erit Auus maternus: πάτρως, Auus paternus. Il. τ, — ὃς μήτρως ἐμὸς ἔκτορ ἐκπροδάμοιο. Vbi indem Eustathius annotat, recentiores μήτρωα vocare non τὸν ἀπὸ μητὸς θεῖον, secundum Homerum, sed τὸν ἀπὸ μητὸς πάππον. Suidæ generalius μήτρως est ὁ θεῖος: & dicit Atticè declinari μήτρω. Idem cum μήτρως SIGNIF. Μητρῶας ET Μητρωΐας. Pollux libro 3, μητρὸς πατήρ. τὸν δ' Εὐριπίδης μητρώαν ὠνόμασε: sicut Pindarus paulo antè μάτρωα vocat auum maternum, qui & μητροπάτωρ eidem Pindaro dicitur. Et μητρωΐαι καὶ μάτρωες, μητρὸς ἀδελφοί, Hesych.

Μητρεῖς, ίδες, ἡ, ſ. πόλις, Materna ciuitas, seu Patria matris, Ciuitas ex quâ mater alicuius oriunda est: quæ & μητρόπολις suprà. Φιλῶν (inquit Eustath. pag. 1391) ὅτι τῶν αἰτίων ἡμῖν σεισμῶν πάντες, τὰ θεῖα, μητὸς, πόπυ, πατρὶ μὲν παρωνόμασται ἡ πάτρα, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς παρώνυμον, ἡ πατρεὶς· μητρεῖ δὲ οὐχ ἡ μήτρα τοπικῶς, ἀλλὰ ἡ μητρεὶς ποιητικώτερον. ἔτι δὲ ἡ μητρόπολις καλλίων. ἄτοπον γάρ τινες ἔφη τοὺς Θήβας Διονύσου μητρόπολιν, ἤγουν πόλιν τῆς ἐκείνου μητὸς Σεμέλης. Cretense autem hoc vocabulum esse testatur Plut. & Synes. Et Plut. quidem in lib. An seni capessl. resp. ἡ δὲ πατρεὶς καὶ μητρεὶς (ὡς Κρῆτες καλοῦσι) φοιτᾶν ἔοικε καὶ μάλιστα δίκης μέγιστον ἔχουσα. Synes. autem ep. 94, μᾶλλον καὶ Πετραπάλεως· ἐκεῖνος γὰρ ἦ τὴν μητρεΐδος, ὡς αὐ Κρῆτες ἔφασαν. Idem habetur apud Platonem lib. 9 De rep. p. 110.

Μητόθεν, A matre, Ex parte matris. Herodot. Et Plut. Per. ὧν τὸ μητόθεν ἡμῖν τῆ Περικλείους ἔνοχον ἦν.

Μητρεάζω, Sacra matris deûm perago: vel Stipem ei cogo. Pollux libro 3, cap. 2, μητρῷον Ἀθήνησι, τὸ τῆς Φρυγίας θεᾶς ἱερόν. Et μητρεάζειν, τὸ ταῦτα πλεῖν ἢ ἐπ' αὐτῆς ἀγείρειν. Et μητραγύρτης, ὁ πλανήτης.

¶ Μητρυιά, ᾶς, ἡ, Nouerca. Iliados ν, Γιγνὸν μητρυιῆς ἐλεώτιδος. Epigramm. lib. 2, Μῆτερ μητρυιῆς χαλεπὴν ἐδέτην ἀπικραπόσα, quæ tibi induxisti nouercæ improbos mores. Plut. in libro qui περὶ ἀδυμίας inscribitur, ἐπὶ τῆς κυνὸς ἀμελητὴν τὴν λίθῳ, καὶ πλὴν μητρυιὰ παπάξας, Οὐκ οὕτως (ἔφη) κακῶς. Athenæus libro 11, de Platone, καὶ τὸ καθόλου πᾶσι τοῖς Σωκρατικοῖς μαθηταῖς ἐπηύχει μητρυιὰς ἔχειν δίκην. sunt enim nouercæ inuidæ & maleuolæ plerunque. Vnde & Hesiod. ἡμέρας quasdam metaph. dicit μητρυιάς. i. μὴ ἀγαθὰς, vt suprà quoque in Μήτηρ dictū fuit. Metaph. Æschylo quoq; dicitur Σαλμωδησσία γαῖα ἐχθρόξενος ναύταις, μητρυιὰ πόντου, hoc est ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος, vt Eustath. exponit, qui scribit παὶ ἀγαθὰς δίκης optimè, vocari posse μητέρας: at παὶ μὴ τοιαύτας, μητρυιάς: sicut idem dicit ψυχὴ δίκης οὐκ ἀγαθὸς ἀπία καὶ ἡ μήτηρ· ἀλλὰ πρέπον πᾶ μητρυιὰ ἴσχοις. Cæterùm vt Græcis μητρυιὰ vox est deflexa à μήτηρ, sic etiam Gallis *Marastre*, quod μητρυιὰ (id est nouercam) significat, vocabulum est à *Mere* inclinatum. Dicitur enim *Meraſtre*, (licet in mea patria & alibi pronuntietur à plerisque *Maraſtre*) Estque hæc terminatio similis illi quā habent cum alia quædā Lat. nomina, tum Philosophaster. AT Μητρῷος per idem dicitur Vitricus. Eust. καὶ μητρῷον οἱ παλαιοὶ φασὶ τὸν πατρυιὸν, ἀπὸ τοῦ μητρυιᾶ. Citat autē ex Theopompo & aliis comicis.

Μητρῳώδης, ους, ὁ, ἡ, Nouercalis. vt Odia nouercalia apud Tacit. Plut. in Præc. cōnub. de noua nupta, ὅπως μὴ τὸ ἦθος ἔχῃς μητρῳώδης, nouercalem animum. At in v. l. perperam SCRIBITVR. Μητριώδης.

ΜΗΤΡΑ, ας, ἡ, Mater: vesparū quoddā genus. Aristot. Hist. an. l. 9, c. 41, de vespis, εἰσὶ δὲ αὐτῶν οἱ μὲν μῆτραι, οἱ δὲ ἐργάται. Et mox, τίς δὲ ἡ φύσις τῶν ἐργατῶν καὶ τῆς μήτρας, ὅτι τὸ ἦμισυ μορίων ἴσως δῆλον· ὧν οἱ μὲν ἡγεμόνες, οὓς καλοῦσι μήτρας· οἱ δὲ ἐργάται, εἰσὶ δὲ μικροὶ οἱ ἡγεμόνες πολὺ δὲ σφηκώδεις. Plinius libro 11, cap. 11, Aliorum, qui mitiores videntur, duo genera: opifices, minore corpore, qui moriuntur hyeme: matres, quæ biennio durant: ii & clementes. Et mox, Latior matrum species, dubiúmque an habeāt aculeos, quia non egrediuntur.

¶ Μήτρα, Matrix, Vterus: pars muliebris tunica constans velut ex duabus diuiduis coagmentata, concipiendi gerendique fœtus instrumentum: vt Gorræus definit: apud quem plura vide de eius fibris & tunicis, de venis & arteriis quæ in eā feruntur, de neruis qui in eam distribuuntur: de eiusdem cornibus, & testibus qui eius lateribus ad fundum adiacent: de connexione cū partibus vicinis, de magnitudine, de finib⁹: de eiusdē ore & collo. Vide & Soranum, cuius libellus extat περὶ μητρᾶς καὶ γυναικείων αἰδοίων. in cuius initio de nominis ratione ita scribit, ἡ μήτρα, καὶ ὑστέρα λέγεται καὶ δελφύς. μήτρα μὲν οὖν, ὅτι μητρὸς δίκῃ τῆς ἐξ αὐτῆς ἡμομένων ἐμβρύων, ἢ ὅτι παρέχουσα αὐτοῖς μητρὰς ποιεῖ. Poll. libro 2, ὅτι γυναικῶν μόσιον ἀρχοῦ τι καὶ κύστεως κεῖται τὸ μητρῷον χωρίον, ὁ μήτραν τινὲς καλοῦσι καὶ ὑστέραν καὶ δελφύν. Dioscorides libro 3, de pæonia siue glycyside, καὶ πρὸς τὰς ὑστερικὰς πνίγας καὶ ὀδυνώδεις μήτρας ἐν μελικράτῳ ἢ οἴνῳ. quam Plinius libro 27, cap. 10, scribit sanare matricem, decoctam in vino. Lucian. τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλάσεως. Plutarchus Sympos. 2, probl. 3, ὡς γὰρ ἡ μήτρα πρὸς τὸ ᾠόν, οὕτω πάλιν τὸ ᾠὸν πρὸς τὸν γυναικεῖον πόρον, κυόμενον ἐν αὑτῷ καὶ λοχευόμενον. Verùm κατ' ἐξοχὴν μήτρα dicitur de vulua suilla: quæ & ipsa Latinis simpliciter dicitur Vulua: numerata quondam in deliciis. Plutarchus Sympos. 8, probl. 9, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγρίων καὶ ἀζρώτων πρόσφορον ἦδιστα πρὸς γάρον, ὡς ἐπὶ οἰνόμελι καὶ μήτρα. Apud Athenæum libro 9, de quodam ventre multis λιχνεύμασι farto, πίλας ἐν ἑαυτῷ ἔχει καὶ ἄλλα ὀρνίθια, ὑπόσα ἀρίστου τε μέρη χαίρων, καὶ μήτρας τόμους, καὶ τῶν ᾠῶν τὰ χρυσᾶ. Apud eundem libro 3, μήτρα ἐξῆς ἐπτὰ, ἡ ἐχθὲς, μητροποιός τις ὡς ἀληθῶς οὖσα, καὶ μήτρ τῆς Ἰπποκράτους ἰῶν, οἷς εἰς ὑγιείαν καμοῦσιν ἔδει. A Galeno autem in lex. Hippocr. μήτρη exponitur κάλυμμα καὶ εἶδος ἕλκους, ἢ ὀπὴ διδύμοις ὀνομαζομένη. quam esse dicit κυστοειδῆ πρὸς ὅσον χεῖρ πλὴν καρυφῆς ὀπτικείμενον τοῦ διδύμου. Μήτρα in arboribus dicitur medulla siue vitalis anima: vt dixit Plinius libro 17, capite 21, de vitibus, Medulla (siue illa vitalis anima est) ante se tendit, longitudinem impellens, quandiu nodis peruia patet fistula. Hæc pars in medio ligno tertia est à cortice, alio nomine ἐντερεών, μυελὸς, καρδία, ἰσκάρδιον: quāuis ἐντερεὼν & μυελὸς propriè tribuātur illis quibus medulla multa, rara & fungosa: μήτρα & καρδία, quibus pauca, soleda atque dura: vt in buxo & corno mascula: cōtrà in sambuco & ferula. Theophr. Hist. plant. libro 1, capite 4, μήτρα δέ, τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, πρίσιν ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, εἶδος ἐν ταῖς ὕσταις μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν. In materie hanc partem eximere iubent architecti, ne contorqueantur ligna in opere, mota illa interna medulla quæ viua ad multum tempus remanet: vt tradit Theophr. Hist. plant. libro 5, capite 6, ἴστι δὲ τὸ ἔλκειν, τὸ συμπεφυκέναι κινουμένης τῆς μήτρας. ζῇ γὰρ (ὡς ἔοικεν) ὅτι πολλοῦ χρόνου. διὸ παντὸς μᾶλλον ἅμα, μάλιστα δ' ἐν τῷ χειμῶνι τῶν ξύλων ἐστί. Et capite seq. διὸ καὶ ἀφιστᾶσιν οὐ χαίροντα παραιρεῖν τὰ πρὸς τῷ μήτρᾳ, partes quæ medullæ cōtingunt, ἃ δὴ καλεῖ τὴν καρδίαν, hoc est τὰ γυρώματα, quæ sunt veluti flexus & gyri medullam ambientes: QVAE Γυρώματα esse putantur quos torulos appellat Vitruu. libro 2, capite 9, de materia cædenda, & speciatim de abieto, Electo torulo ex eadem arbore, ad intestina opera comparatur. Et paulo antè, Cædi autē ita oportet vt incidatur arboris crassitudo ad mediam medullam, & relinquatur, vti per eam exsicceſcat stillādo succus. Ita qui inest in his inutilis liquor, effluens per torulum, non patietur emori in eo saniem, nec corrumpi materiæ qualitatem. Vide & Plinium libro 16, capite 25: & libro eodem capite 28: & l. 17, c. 21. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. l. 4, De caus. plant. c. 12, ἡ κριθὴ καὶ ὁ πυρὸς ἀμφοτέρως καὶ ὅσα μήτραν ἀπαλὴν, ἐλαφρὰν καὶ ἀσυντείρους φέρει τοὺς κάλυκας. Sic enim ibi reponitur pro μυελὸν ἀσταλῆ: & exponitur, Medullā tenerā & mollem. A Plinio medulla calamis quoque tribuitur. ¶ Μήτρα Solensibus est ὀκλάδος, vt ex Clitarcho tradit Hesych. Idem μήτραν esse dicit παφλαγόνες δίδυμα βαρβάρων: pro quo potius μήτρα. Sed apud eum pro μητρᾶν reponendum μήτρα: quod & alphabeticus ordo ostēdit.

C. Μητρώιος habes in μήτρα præcedente.

C. Μητρεῖχμη, ου, ὁ, Instrumentum quo in vterum medicamentum infunditur clysteris modo. Vide in καθήκω.

C. Ἀμφιμήτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum matricem est. Apud Hippocr. lib. 2 Epidem. ἀμφιμήτειον σημεῖον, signū quod affectionum vuluæ significatiuum est, τὸ δηλωτικὸν τῶν ἀφέδρων τὰς μήτρας διαθέσιων, vt Galen. exp. sicut & Hesych. ἀμφιμήτειον esse dicit τὸ σημαντικὸν τῆς ἕδρας τῆς μήτρας παθῶν, itidem apud Hippocr. AT Ἀμφιμήτειον dicitur Fundum nauis, Carina. Poll. lib. 1, τὸ μὲν ἔδαφος τῆς νεώς, πύης καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτειον ὀνομάζεται. Hesych. verò ἀμφιμήτεια esse dicit τὰ μὴ τῶν ὄπιν τῆς νεὼς ἐκ ἑκατέρου μέρους ὑπὸ πλήμμα.

C. Ἔμμηκος, ου, ὁ ἡ, ἐν, Medullam in se habēs, Cui medulla inest. vt ἔμμηκα ξύλα apud Theophr. Ligna quæ non sunt viduata medulla: vel Quæ non sunt emedullata, vt Plin. loquitur.

C. Περίμηκος ET Περίμηξ, ηκος, ὁ ἡ, ν, Medulla cinctus, Medulla refertus. Veroque vtitur Theophr. Hist. pl. lib. 3, c. 10: priore, de picea, altero, de abiete. ita tamen vt ἀφίμητος suspectum sit: sicut & σκληρία quod cum ἀφιμήτεια copulatur.

Μοῦσα, ης, ἡ, Musa: dea cātus. Nouem autem earum deārum recēsentur, & dux earum Apollo. Il. α, Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Od. ω, Μοῦσα δ' ἐγείρατο πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Θρῄκιον. Hesiod. Theog. ὑδυέπειαι Μοῦσαι. Et μοῦσα ἀρχαιόμολπος apud Athen. lib. 4, ex Stesichoro. Luc. De sacrif. loquens de poetis, βραχαλίσασπις τὰς μούσας σιωπώσας ἐν ἀρχῇ τῆς ᾠδῆς, ὑφ' ὧν δὴ ἕκαστοι ἡμῶν μάλιστα (ὡς τοῖκὸς) ἄδονται. quod in omnium poetarū exordiis videre est. Non tam verò cantus, quàm etiam bonarum literarum præsides eædem credebantur: item & humanitatis. Plut. De loquacitate, σκόπει τὸν τῶν Λιτίου πατρὸν ἐν ᾅδου. κἀκεῖνον γὰρ ἐφ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ ἑπτακαίδεκα μοίσαις ὅλας χοὰς. Idem in Coriol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο μούσαις ἀμφέας ἀπολαύσειν ἄνθρωπον ἔοικεν, ὅσον ἐξημερῶσαι τὴν φύσιν ἄνευ λόγου καὶ παιδείας. Antiphan. apud Athen. lib. 1, Ἀεὶ δέ σοι μούσαι καὶ λόγοις πάρει. Apud eundem lib. 3, — ὃς ἐδίδαξεν ἀρίστους ἐκ χαμαιπετῆ μοῦσαν. Apud eundem lib. 4, σὺ Κωμικὲ, ὁ μηδέποτε τοῖς χρήσιν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μίσεσι δοὺς. vbi inhumanitas ei exprobratur. Contrà apud Plut. in Rom. de Sextio Sylla Carthaginēsi, ὅτι μούσαις οὔτε χρῆται ὅτι δὲ καὶ ἀνήρ. i. ἐκ ἄμουσος. De numero autem Musarum & quæ cuique tribuantur, vide Plut. Symp. 9, probl. 14. Harum nominibus inscripti sunt nouē Herodoti lib. Ab Eust. traditur μούσας allegoricè dici χρηστηριωτικὰς γνώσεις: Suidæ autem μοῦσα simpliciter est γνῶσις qui à μῶ deriuat, signif ζητῶ, quoniam est ἀπαίσης παιδείας αἰτία. Μοῦσα aliquando accipitur pro ipso cantu, vt & Eust. testatur: qui inde μουσουργὸν dici scribit τὸν μελοποιὸν. Plut. Symp. 1, τὸν κύκλωπα μούσαις ἀφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Hedian. lib. 4, πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα παντοδαπὰ ἐξαρκέσθησαν τοῖς πλοίοις ἦγεν ἐπαίζετο, omnifaria musica instrumenta. Idem lib. 5, ὀρχηστῶν τε θείας, καὶ πάσης μούσης κινήσεως τὰ ἀρίθμια ὑποκριτὰς γελάζων. Eust. μοῦσαν vocari scribit ᾠδὴν λόγου ψιλύτερον, καὶ σχαζόμενον τὰ πλείω ὡραϊσμοῦ καὶ ἡδονῆς καὶ φαιδρότητος καὶ κάλλους. cui opponit τὸν ἑρμῆν, id est τὸν ἁπλούστερον λόγον, τὸν χρῆ ἀπερακλινὴν τῷ ἰαμβικῇ καὶ οἷον αὐθρώδη θεωρούμενον: quiq; est ψιλύτατος, nec quicquam habet ψιλύτερον. Hesych. quum μούσας dixisset esse ᾠδὰς ἐρωτικὰς, addit, quosdam exponere etiam αἰνίγματα & πίνακας. De etymo dixi paulo antè ex Suida, quod & Eust. sequitur: Μοῦσαι videlicet dictas esse à μαίω. Similiter & Plato in Crat. τὰς μούσας τε καὶ ὅλως τῷ μιστικὴν ἀπὸ VERBO Μῶσθαι dictas videri scribit: cognominatas nimirum ἀπὸ τῆς ζητητικῆς τε καὶ φιλοσοφίας: accipiens illud μῶσθαι pro ζητεῖν, sicut & μαίεσθαι suprà. Plut. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait μούσας vocatas quasi ὁμοῦ δι' ὅλου αἰεὶ καὶ φιλαδελφίαν ἔνεκα: sicut & alii quasi ὁμοίσας dictas volunt, quòd vno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδία: Euseb. verò ἀπὸ τοῦ μοεῖν, significante διδάσκειν & παιδεύειν.

C. Μυσταγωγίδες Hesych. dictos scribit ἐπὶ τοῖς μυουμένοις ἢ μυηθεῖσι μέλη ἄδοντας. fuisse autem ea carmina θριαμβικά.

C. Μυσόληπτος, ου, ὁ ἡ, ν, A musis afflatus. ὑπὸ μυσῶν ἐχόμενος, vt Luc. suprà loquitur. Plut. De virt. mor. οὐ γὰρ μόνον ἐν ποιήμασιν ὁ μουσόληπτος ἡ κατάσχεσις τὸ πεφυσημένον ἀποδύεται γελοῖον.

C. Μουσομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Cantu insaniens: vel A musis afflatus. nam est quædam & ἀπὸ μυσῶν κατοχή τις καὶ μανία, λαβοῦσα τὴν ψυχὴν ἐν βακχεύουσα καπί τι ᾠδαῖς καὶ κατ' ἄλλην πίστιν; vt docet Plato in Phædro. In Epigr. μουσομανὴς πάππος. VNDE Μουσομανία, Furor musicus, ἢ ἀπὸ μυσῶν μανία, vt Pla. paulo ante loquitur: vel Insana canēdi cupiditas. Plut. Symp. 7, φιλομουσίας ἐν φιλαύλοις μουσομανίαις. ET Μυσομανέω, Insano musarum aut mulices amore flagro. vel A musis afflatus sum: Athen. lib. 4, de quodam Alexandro, οὕτως ἐπαίνου πάσης Ῥωμαίους μουσομανεῖ, ὡς τὰς πολλὰς ἐν ἀπομνημονεύειν αὐτοῦ τὰ κρείσσονα.

C. Μουσόμαντις ἀ scholiast. Aristoph. & Suida exponitur κωμῳδὸς, id est Iactabundus, apud Aristoph. in Auib. τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄπαντις ὄρνις ἀμφιβάλλει; quia tales vt plurimùm sunt poetæ. Fortassis tamen & ad cantum & ad auguria ineptam auem intelligit.

C. Μυοσοπάτωρ, ορος, ὁ, Recitator clamosus, vel Personare omnia faciens. Cic. ad Q. Fr. lib. 2, epist. 9, Non mehercule quisquam μυοσοπάτωρ libētius suà recentia poemata legit quàm ego te audio quacunque de re, publica, priuata, rustica, vrbana. Sunt qui interpr. Versificator obstreperus. Hæc Bud. In quibusdam tamē exemplaribus legitur μυοσοπάκτωρ, quasi Musarum virga tactus aut μυοσόλαπτος.

C. Μυσοποιὸς, οῦ, ὁ ἡ, Qui carmina scribit. Præsertim verò Qui lyrica carmina componit. (quasi videlicet hæc magis cæteris sint musica) Vnde sic ab Herodoto dicitur Sappho. ET Μυσοποιέω, Carmina compono, vel Decanto, aut In modulos redigo. Ex Aristoph. Neb. Ταῦτας μυσοποιοῦσι, De his carmina cōponunt, Has canūt.

C. Μυσοπόλος, ου, ὁ ἡ, Qui circa musas versatur, Musarum famulus, id est Poeta. vel Poeticus. vt μυσοπόλον χάραγμα in Epigr. Et μυσοπόλοις χοροῖς in iisdem.

C. Μουσοπάλαιστρ, Cantus & modulorum musicorum deperditor vt apud Virg. — non tu in triuiis indocte solebas Stridenti miserū stipula deperdere carmen. Apud Ath. lib. 10, μὴ σοφῶς κλύειν Μουσοπάλαιστρ κηροχίτωνος μέλεσμ' ἰείς.

C. Μουσηγέτης, ου, ὁ, Musarum ductor. epitheton Apollinis. Vide Pausan. Attic. pag. 2. Plut. Symp. 9, ὅθεν ἐν ταῖς Δίσκου πρὸς ἰσομψηφίαν γεγράφθαι, καὶ Ἀπόλλωνι παιδὶ χορηγοῦντες πάντα, μουσηγέτῃ μαθηταί.

C. Μουσουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Cantor, Cantrix, Qui musica ratione temperat cantica & modulatur. Bud. pag. 817, & 1084 ex Strab. & Athenæo. Plut. Erot. πίμπλον μὲν τῷ μουσουργὸν, δίκα πάλαστα λαῶν. Xen. Pæd. 4, μουσουργοὶ δὲ ὅλο τὰς κρατίσας. Athen. lib. 4, ἀσπιτίδες καὶ μουσουργοὶ, ἐν συμβυκίσριαι πῆς Ῥόδιαι. ET Μουσουργέω, Musica ratione tempero & modulor. Greg. de cicadis, ἐπ' ὀπὶ σὺν κλαδοῖ ἄσματά τε ἐπιτέρπματα μουσουργεῦσης. B.

C. Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Musis non initiatus, Musicorum modulorum imperitus. Plut. De orac. Pyth. ὁ δὲ Εὐριπίδης εἶπεν, Διδάσκει τοιγτὶ ὥρας κἀν ἄμουσος ἢ τὸ πρίν, ὡς ἔοικεν ὅτι τοιητικὴν καὶ μιστικὴν ὥρας διαβᾶσα οὐκ ἐπίσησιν, ἀνυπάρχουσα δὲ κινεῖ καὶ αἰσθητικαίνει λανθάνουσα καὶ ἀργοῦσαν. Quod ipsum in Erotico repetit Synes. De insomn. εἴ τις κατὰ δαρδῶν ἄμουσος, ἔπειτα ἐστηκὼν ὄναρ ταῖς μούσαις, musarum expers. Pro cantādi imperito accipitur in Epigr. lib. 2, in citharœdos, ὡς γὰρ ἀμούσοις Καὶ πάροιδος κλέος φθέγξατ' ἀοιδότερον, inter rudes & imperitos modulorum musicorum. Sic capitur & apud Basil. vbi ἀμούσους ὄρνιθας opponit τοῖς ᾠδικοῖς. Asinus quoque ἄμουσος dicitur, & alienus est à concinnitate cantus; Ineptus ad musicam. Plut. Symp. 4, ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ παχύπαις καὶ ἀμουσότατος ὢν πάντα, λιπόπαν καὶ μουσικώτατον ὀνίον παρίσχηται. Plerunque capitur pro indocto & rudi, & Qui nec musicā nec literas callet: generaliter pro imperito cuiusuis rei. Aristoph. Vesp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, imperitus & rudis: docebo inquam τῷ ὀπτίσιας τῆς ἱππικοῖδος. Item pro Insulsus, Illepidus, Rusticus. Plut. Symp. 4, ψιλώτερον τῷ ὄψιν ἀστεῖον, καὶ τῇ φύσιν ἀμουσότερον, natura illepidior & infacetior. Dionys. Longin. σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀγοραῖα. Idem, οὐκ ἄμουσος, ἀλλ' ἰδίως κακοζήλου. VNDE Ἀμουσολογία, ας, ἡ, Verba inerudita & inscita, Verba quæ aduersus musis fundūtur. Athen. lib. 4, κελάρυσε αἰσχυνώσπη καὶ μέλη πάραυλα, ἐν ἀκρόπτα κύμβαλα. καὶ μετὰ τὰς καλὰς

τῶν πᾶσι μουσικῆς ἀφειρχθαι τὰς εἰσόδους, ἐκπλῆξαι ὅπου δεῖ- A πνα λημμάτων ἀφελόμενος. ET Ἀμούσως, Imperitè, Inscitè, Illepidè. vnde ἀμούσως, Nō inelegāter, Non insulsè. ET Ἀμουσία, Imperitia, proprie quidem musicorum modulorū & poeticæ: sed generaliter interdū pro quauis imperitia capitur. Item Inelegantia. Pro Discrepantia musicorum modulorum & διαφωνία affertur ex Plat.

C. Ἄμουσος, ου, ὁ ἡ ἡ, A musis alienus. idem cum ἄμουσος, vt testantur cum alii, tum Eust.

C. Ἔμμουσος, ν, ὁ καὶ ἡ, Musicus. Et πεμμουσωτέρα, Ex musica cōpositum, seu Musicos modulos in se habens. vnde Ἐμμούσως, Musicè. vel Musarum instinctu. Eust. dicit Homerum inuocare musam, ἵνα ἐμμούσως λαλῶν δόξῃ ἢ ἐμμελῶς ἢ ἐλλόγως.

C. Φιλόμουσος, ν. ὁ ἡ ἡ. Musarū amans, vel mūsices. Xen. Pæd. 4. in fine, φιλόμουσος δέ τις τῶν Μήδων ἦτω, Καί μοι ὦ ἐγὼ, ὦ Κῦρε, τὸν μουσοργὸν αἰτοῦντας ἱστόρησον οὗτος οὐ καὶ ἡμῖν ἥκει, πάνυ ἡδέως. Plut. Symp. 4. φαρμακὸν δυσμαθίας ὁ ἱστορικώτατος, ἀρίστης κριτής; καὶ μὴν ἀρίστης ὁ φιλομουσότατος. Interdum significat eum qui non tam musicæ amans est quàm eū C qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ. nam & bonarum literarum humanitatisque præsides musæ sunt. Plut. Symp. 8, de musarum numero, οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι, φιλόμουσον οὖσαν καὶ πολύμουσον ὅπως. vnde Φιλομουσία, Musarum amor, seu Musices amor, Studium musices. ET Φιλομουσέω, Musas seu musicam amo. vide in sequenti.

C. Χρηστομουσίου, οῦ. Dicebantur χρηστομουσῦν qui veteres modulos retinebāt, nec nouis coloribus fucabant. Athen. lib. 14, ex Demetrio Byzantio, ἐπαίειν δὲ καὶ χορηγὸς D οὐχ ὧν τοῖς νεωτέροις τοὺς χορεύοντας, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοῦτο σημαίνει καὶ τὸ χρηστομουσῦν καὶ μὴ προσδέχεσθαι τοὺς ἀρχαίους τοὺς μουσικοὺς νόμους. σαφῶς δὲ τοῦτο παλαιὸν φιλομουσοῦντας τοὺς Ἕλληνας.

Μουσικός, ἡ, ὁ, Musicus. vt μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. Phaler. à quo opponuntur μουσικὰ & διάφορα. Et μουσικὸν ὀστέον, tibia ad musicos modulos apta. Plut. Symp. 4. de asino, μικρὸν ἅπτεται καὶ ἀμούσου τὸν πάλαι, λιπόντα τὸ μουσικὸν ὀστέον παρέχεται. vbi etiam reddi posset. Valde sonorum seu canorum. Et μουσικὰ ἀκούσματα, in Axiocho, E ἰάτρια πάντα, καὶ κύκλοι χοροὶ, & μουσικὰ ἀκούσματα, musici concentus. Aristoph. Pluto, μουσικοὶ ἀγῶνες καὶ γυμνικοί. Plut. Fab. Ἡμᾶς δὲ μουσικὰς καὶ θυμελικὰς ἄξειν. Et μουσικὸς aliquis dicitur qui canit, Canorus: item Canendi peritus, Artis cantandi peritus: cui opponitur ἄμουσος. Plut. De sera num. vind. περὶ μουσικῶν ἀμούσους καὶ πολεμικῶν ἀστρατήτους διαλήψεις. Athen. lib. 4, Ἀλέξανδρίων μουσικώτερος ἄλλου ἡμιόνου, οὐχ ἱστάμενος. Plut. Lyc. de adolescentibus Spartanis, μουσικοτάτους ἅμα καὶ πολεμικοτάτους ἀπεφήνατο αὐτούς. Aristoph. Vesp. αἴτιος σοφὸς & μουσικὸς, F vir sapiens & musicus, seu vir doctus. Aristot. Eth. 10, c. 4, ὁ μουσικὸς τῷ ἀκοῇ ἐπιτείνει περὶ τὸ μέλη. Item aliquis dicitur μουσικώτατος κατά τι, vel περί τι. Athen. lib. 4, μουσικώτατος ἡ ὢν κατὰ χεῖρα δίκα πάσης ἦν ἴσασιν, quum manum scitissimè ac elegantissimè musicos modulos exprimere posset. Eodem libro, aliquāto antè, περὶ αὐλοὺς εἶναι μουσικώτατοι. Potest etiam accipi pro φιλόμουσος, id est Musices amans. ita Athen. lib. 8 videtur Adrianū imper. dicere μουσικώτατον βασιλέα, qui fanum fortunæ Romanorum statuerat in quo Parthis ἀκούουσι ἐμφύτοις G τὸ κῦρ πᾶσιν τοῦ πάλαι αὐλοῦ βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἵνα τὸ τυμπάνων τύπος μετὰ φόβου ἅμα χαίρωμεν. At Isocr. μουσικὴν πόλιν dicit potius vrbem literarum amantē, in epist. ad præfectos Mitylenæorū, αἰσχρὸν γὰρ τοῦ μὲν πάλαι μουσικὴν ὄντα, τὸν δὲ νῦν ἔχοντα τὴν αὐτὴν δόξαν, περὶ τοῦ ἰσχνείας, τῆς παιδείας ταύτης, φαίνεσθαι ὑπὸ τῶν αὐτῶν πόλεως. Et τὰ μουσικά, Musica, Musici moduli. Xen. Pæd. 2, ἐπίστατο μὲν καὶ ὅσα τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα ἢ αὐλητικὰ ἐπιτηδεύειν. AT Μουσική, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Musica, seu Musica ars. Scientia modulorum concinnorū, Scientia cantandi. Plut. in lib. qui περὶ ἀκούσεως inscribitur, ὁ μουσικὸς βαρεῖς φθόγγους καὶ ἐξῆς, ὁ δὲ γραμματικὸς φωνήεντα καὶ ἄφωνα γράμματα. Athen. lib. 14, τὸ δ' ἀρχαῖον ἡ μουσικὴ ἐν ἀδαῆ εἶναι ἐδόκει ἐμοῦ. Eodem lib. ex Theophr. νέους ἐπὶ μουσικὴν: licet apud Plut. Symp. 7, μουσικὴ πολλὰ καλὰπαι

καλὰ λόγου, ὡς φησὶ Πλάτων περὶ ἕξεως. Idē in Alex. πᾶς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἱππικὰ παιδιωτῶν. Xen. in Republ. Laced. de pueris & adolescentibus Spartanis, Λύρᾳ δὲ πέμπειν οὐκ ἐθέλουσιν, μαθητικοὺς εἶναι καὶ χάριν ἔχειν μουσικὴν, καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ. sicut Aristot. Polit. 8, dicit quatuor præcipuè esse quæ docere soleant iuniores, γράμματα, καὶ γυμναστικὴν, ἢ μουσικὴν, ἢ ὁπόσα τῶν γραφικῶν. Item ἀκροάσεις ἢ τέχνας μουσικὰς, de quo tū apud Athen. multa, tum apud Plut. in lib. qui περὶ μουσικῆς inscribitur. At in hoc loco Luc. De saltat. ἐπαίνου δέ γε καὶ δοκεῖ μοι ἀρχαίους, εἰπεῖν καὶ τοῦτο ἡμῖν μουσικῆς ἐπίσκοπον, accipitur μουσικὴ ponus pro musicis modulis & ipso cātu, sicut μοῦσα suprà. Qua signif. μουσικὴν αἰσθάνομαι ex Aphthon. affertur. Bud. post prolixos ex Platone & Aristot. locos de μοῦσα & μουσικὴ citatos p. 1084, & 1085, summam antedictorum colligēs, Ex quibus verbis (inquit) intelligimus, musicæ appellatione priscos humanitatem literarum significasse: in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animúmque recreare: recētiores verò ad numerorum modulationem hoc vocabulum transtulisse: quia musica, velut lud⁹, animi à curis vexati est requies. Ex quo factum est vt μουσικὴ non solùm τοῦ παιδίου sed etiam τοῦ παιδιοῦ significet, vt ex eodem loco Aristotelis plānū fit perlegentibus. Plato lib. 2 De leg. ἔτι δέ που παιδία ἡμῖν ὅτι εὐμαθές, γυμναστικὴ, δεῖ ἢ ψυχῆ, μουσικῆ. vbi mox sequitur. μουσικὴν ἢ ἐπῶν, τίνες λέγεις, ἦν δ' ἐγώ γε, inquit alter. At μουσικὴ ἐν ἀσπίδι ex Eurip. Dexteritas, concinnitas in clypeo.

Μουσικῶς, Musicè, Secundum modulos musicos, vel Musicis modulis. Plut. De orac. Pyth. μουσικῶς κινῆται τοῦ ἄμουσον, ἢ χαμαὶ πῶς τοῦ ἀχάμματον. Item Concinnè, Scitè. seu Tanta cum concinnitate quanta in musicis modulis cernitur, Eleganter. Isocr. In soph. ἕως ἐνέμασιν ἀριθμοὺς καὶ μετρῶσιν. Idem in Epist. ad lib. Isocr. ἐπῶν δὲ ἐκεῖ τῶν ἐφεστηκότων ὀπτῶντας ἢ μουσικῶς καὶ διαπονημένως οὐκέτι τῆς ἡμετέρας πλησίας ἴσχυεν. Item ex Aristot. Rhet. 2, εἰ πυνθάνοιτο τοὺς ἀπαιδεύτους περὶ ἑκάστου μουσικώτερον λέγειν, dicere elegantius. Sed coquus quidam apud Athen. lib. 7, dicit μουσικῶς σκευάσαι τὸν ἰχθύν, scitè & eleganter. Et μουσικώτατα, doctissimè, ex Aristoph.

Μουσικεύομαι, Musica ratione tempero cātica & modulor: idem quod μουσουργέω, seu Musicus sum & musicorum modulorum peritus. Exemplum ex Athen. habes apud Bud. p. 1084.

Μουσικός, οῦ, ὁ, Musicus. idem cum μουσικός. In Epigr. μουσικὸς κλαυδός, sonus seu cantus musicus. AT Μουσεῖον, ου, τὸ, Museū, Locus musis & studiis dicatus, vel (vt Philostr. in vita Apoll. Tyanei scribit) Locus vbi musæ colebantur, & responsa ab eis reddebātur. Plut. in l. qui περὶ παιδικῆς μουσικῆς inscribitur, Ἐν μουσεῖοις πρέπει τὴν πόλιν ἱδρύσασθαι, καὶ τὴν τάξιν ἐφεστῶσαν ἀφρόντιν μάλα ἐκὸς θύρεσι τῆς ἡσυχίας ἢ σκέψει ἡγεμόνας τοῦ νοεῖσθαι. Idem Sympos. 9, λέγουσι τοὺς Ἀθήνησιν οἱ τοὺς μουσικοὺς ἡγεμόνας. Plinius quoque lib. 16, c. 32, hoc vocabulo vtitur, dicens Stagiris in museo populum albam prociduam atque detruncatam, restitutam fuisse. Apud Athen. verò comicus quidam Athenas vocat τὴν Ἑλλάδος μουσεῖον. (at Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα, Pythius, ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῆς Ἑλλάδος) Item apud Aristoph. in Ran. μουσεῖα χαλκίδων, musea hirundinum, in quibus garriunt. Μουσεῖον est etiam ciuitas quædā apud Pausan. Att. p. 18. At μούσειον (scribitur enim proparoxytonos) Steph. dicit esse locū περὶ Ὄλυμπον τὸν ὄρος Μακεδονίας, citans Polyb. lib. 37. cuius gētile seu patrium nomen est Μουσειάς, vt Σιγειάς. Μουσεῖα, Festum in honorem Musarum. Poll. lib. 1, περὶ ἑορτῆς παροιμίαν ὁ τῆς πλουσίους θεὸς loquens, Μουσῶν, μουσεῖα· Ἑρμοῦ, ἑρμαῖα· Διός, Διάσια καὶ πάντα.

Μουσίζω, Cantu contendo. v. l. vnde Μουσίκτης, ου, ὁ, apud Hesych. idem cum μουσικός, ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, Numeris moduliſque musicis exorno & venustius reddo. Et ex Philostr. μεμουσωμένον, fontium edit aut edidit, Concentu resonat. Phrasis quoque μεμουσωμένη dicitur Concinna & elegans, Ad musicos modulos concinnitate proximè accedens. Plut. Pericle, ἐπαινῶ δὲ τὸ Κίμωνος ἁπλοῦν καὶ ἰσχνὸν ἢ μεμουσωμένον ὑπ' ἀρετῆς κάλλος: sicut simpliciter μουσικῶς λέγειν ex Isocr. At verò aliquis

μαιουσπιώμος dicitur qui literis humanioribus eruditus A
est. Plut. Ad Coloc. ἐπολιτεύσω ἐμπειρίαν καὶ δόξαν ἀνθρώπων ἀγχαμμαίτης, ἐπὶ πολυχάμμακτος αὐτὸς ὢν καὶ μαιουσπιώμος. nisi velis Musis initiatus. Suid. ex Lysistrata, μαιούσπιμμη pro πεπαίδευμαι, ἔσπιμμαι. Itē μίπη μὶν μαιουσπίμος παῤ ἄτου ἢ ὑπανοίπτημένα σοφίαν, pro παρὰ μαιοῦ δὲ δεχθῆναι.

C. ΚΑΤΑμεμούσω, Numeris & modis exorno & venustius reddo. B. p. 1084, ex Greg.

ΜΕΓΑΣ, Magnus, Ingens. Irregulariter in gen. μεγάλου. in dat. μεγάλῳ. in accusat. μέγαν. Fœm. gen. μεγάλης, Neutro gen. μέγα. Est autem μεγάλου B
tanquam à NOMIN. Μεγάλος, à quo etiam dicitur factum Μέγας per syncopen, quod sit ἄκλιτον. (nam id quoque Eustath. tradit, hoc μέγας manere ἄκλιτον δήλου. quod haud scio quomodo verum comperiri possit vbicunque reperitur accus. μέγαν) Affertur autem & vocatiuus μεγάλε, alioqui ratior, ex Æschylo, ὦ μεγάλε Ζεῦ. Cæterùm μέγας de variis magnitudinis modis (vt ita dicam) vsurpatur, quos exemplis declarabo. Hom. Od. δ, Αὐτὰρ ἔπειτα ἀράκνιον καὶ πάρος ἐχθές, οἵ μέγας οὖς. Idem Il. σ, circa principium, de Achille, Δύσε δ' ἐν κονίῃσι μέγας C
μεγαλωστὶ πεσὼν Κεῖτο. Sic autem Odyss. ι, Cyclops dicit se arbitratum esse Vlyssem illum à quo Telemus vates cladem ipsi prædixerat, fore φῶτα μέγαν καὶ καλόν. At Od. σ, non simpliciter μέγας dixit, sed εἶδος δὲ μάλα μέγας ἰδὼ ὁράασθαι. (Verùm apud eundem Homerum μέγας alicubi ponitur etiam eo sensu quo Gall. dicitur de ad virilem ætatem accedente, *Il devient grand*, *Il se fait grand*. vel, *Il est devenu grand*. & quidem de eo qui non magnæ alioqui seu proceræ sit staturæ, si cum aliis comparetur. Od. σ, Νεῦ δ' ὅτι δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἠΰγενος μάτηρ ἐτέκτε. D
Sic & alibi. Dicitur tamen & de alia ætate illud à nostratibus) Apud eundē μέγα ῥόπαλον Cyclopis. Dicitur & μέγας ἰσὸν, ac μέγας πίνδον, item μέγα δῶμα, & κάτοπι μεγάλοις. aliis denique multis tribuit hoc nomē. Huic autem opposuit ὀλίγον, Od. κ, loquens περὶ κύματος. At in soluta oratione ei potius opponitur μικρός. (Thuc. autē opposuit etiam βραχεῖαν φύσαιν τῇ μεγάλῃ) in qua itidem variis rebus tribuitur. Aliquando verò dicitur μέγας respectu aliorum. vt quum αἰπόλιφ id est pollex, vocatur ab Hippocr. μέγας δάκτυλος, magnus digitus. E
Appellatur itidē à medicis quædam vena μεγάλη φλὶψ, quæ nimirum ab anatomicis porta. Sic & μεγίστη, quæ ab illis caua. Sed & μεγάλη νόσος, id est magnus morbus, appellata fuit epilepsia. Necnon quidam σφυγμὸς, id est pulsus, nominatus fuit μέγας. Legimus præterea apud eosdem medicos μέγα κολλούειον, de collyrio diarrhodō: item μέγας ὄγκος. Legimus præterea apud Galenū ad Glauc. lib. πολὺ μέγας, de liene qui intumuit, quòd videlicet magnus sit præ eo qui fuit, & qui esse debet.
Interdum autem μέγας adiunctum habet accus. subaudita præp. κατά; vt quum dicit Sophocles. μέγας δὲ πλευρὰς F
βοῦς. vbi Latini pro illo accus. vtuntur datiuo. dicunt enim Bos qui est magnis lateribus. id est Magna latera habens, sicut μέγας πλευρὰς resoluendum in μεγάλας πλευρὰς ἔχων.

Μέγας variis in locis potest vel itidem nomine Magnus, vel aliis reddi. vt quum dicitur μέγας χειμών, Magna tempestas, aut Vehemens tempestas, seu Atrox, Violenta. Vocarent autem & Sæuam poetæ. Huc pertinet μέγα κῦμα apud Homerum, item μέγας ζέφυ- G
ρος, quod exponitur σφοδρός. Μέγας πλοῦτος, Magnæ diuitiæ, vel Amplæ diuitiæ. At μέγα κράτος, magnum imperium: & μεγάλη ἰσχύς, magna potentia. quæ passim obuia sunt. Sed μεγάλα χρήματα dixeris potius Ingentes pecuniæ, vel (sicut Græcè quoque dicitur potius πολλὰ χρήματα) Multæ pecuniæ, vel Magna vis pecuniarum. Inuenitur autē & μέγας εἰς χρήματα, q.d. Magnus quod ad pecunias attinet: pro Valde diues, Prædiues. Μέγας dicitur præterea respiciendo ad magnam potentiam. vnde μέγας appellatur Iupiter: tribuitur{que} & aliis H
diis interdum, necnon deabus. vt apud Bionem, Ἀ μεγάλα μοι Κύπρις ἴθ' ἐκ τοίων παρίσα. Sic & μέγας βασιλεύς appellabatur rex Persiæ. Et Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, apud Athenæum. Sed & aliquis dicitur γίνεσθαι μέγας ab Aristotele, id est Euadere magnus, qui sibi magnam acquirit potentiam. (A Demosthene autem Olynth. 2, dicitur etiam αὔξεσθαι μέγας, item αὐξάνεσθαι μέγας) Huc pertinet μεγάλους ποιῆσαι apud Xen. Hellen. 5. Apud quem legitur etiam Pæd. 7, μέγιστος αὖ εἶναι ἀνθρώπων. vt Gall. dicitur, *Ie ſerois le plus grand homme du monde*, vel, *le plus grand perſonnage*. Sed longe etiā alio sensu dixit Isocrates μεγάλα ποιεῖν τὸ βασιλέως, quàm Xenophon ibi μεγάλους ποιῆσαι. Dixit enim Isocr. μεγάλα ποιεῖν eo sensu quo dicimus Gallicè Faire les choſes grandes: (veluti quū ità loquimur Vous faites les choſes trois fois plus grandes qu'elles ne ſont) de iis qui res verbis extollunt supra veritatem: in Panegyrico, καίτοι ὁδὶ τὸ βασιλεύσαντα καὶ σημῆναι τὴν ἐκείνου παρασκευήν, καὶ τοῦτ' ἂν οὐδεὶς τῶν πώποτε λεγόντων μᾶλλον ἐβουλήθη τῶν βασιλέως ποιῆσαι μεγάλα ποιεῖν. Cæterùm μέγας (ti credere dignum est) deriuatur à μὴ & γῆ, tanquā qui non sit amplius ἐπὶ γῆς, sed ὑπεραίρων τὴν γῆν. Ita enim Eust. p. 1447.

Μέγα peculiaria etiam quædam loquendi genera efficit, in quibus aliquādo nomen neutrum remanet, aliquando in aduerbium transit, præsertim verò apud poetas: vt ex sequentibus patebit exemplis. Μέγα φέρει, Magni refert, πολὺ ἄξιόν φέρει. Plato De rep. lib. 9, μέγα τὸ φέρειν οἰκήματα καὶ ὅλους πολιτείας, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γεγόνασιν. sicut Gallica lingua dicere solet, *Il emporte beaucoup*. Xen. autē dixit μέγα δυνάσθαι quod est magni momēti. Alioqui μέγα δυνάσθαι legitur & de persona, nimirum de eo qui magna potentia præditus est. vt in Δυνάμαι docui ex Homero & Thucydide. Μέγα ποιοῦμαι, Magni facio, Magni æstimo. cum infin. Xen. Pæd. 5. Μέγα φρονῶ, vt Magna loquor, Tibull. qui & Magnificè magna loqui dixit. At μέγα πνεῖν non itidem commodè reddi possit ad verbum, Magnum spiro: de quo vide in Πνέω. Iūgitur autem & quibusdam verbis, cum quibus etiam componitur: vt μέγα φρονεῖν, & compos. μεγαφρονεῖν, vel potius μεγαλοφρονεῖν. Interdum autem cum genitiuo: vt apud Thucyd. 2, ὅτι μέγα ἰσχύος cum verbo ἦλθε. At μέγα ponitur aduerbialiter pro μεγάλως, à Xenoph. quū dicit μέγα δαίμονας ἡμῖν, (quo vtuntur modo potius poetæ) item μέγα βιβλάπθαι. Idē tamen dixit οὐδὲν π μέγα λυπουμένους. vbi ne μέγα pro aduerbio habeamus obstant illa, οὐδὲν π. Homerus autem μέγα aduerbialiter posito alios etiam vsus tribuit. iungit enim & comparatiuo & superlatiuo. dicens μέγ' ἀμείνονες, & μέγ' ἄριστος. sicut Latini Multo præstantior, vel Longè præstantior, ac Longè præstantissimus dicunt. Idem hoc μέγα iungit sæpe verbo κρατεῖν. vt Il. α, — ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί. vbi crediderim μέγα tale quid sonare quale Latinis Lōgè latéque cum verbo Imperare. nam interpretantibus, Qui plurimum potest seu pollet ex omnibus Græcis, aut Qui maximum præ cæteris omnibus Græcis imperium obtinet, vt videlicet μέγα iungatur cum genitiuis πάντων Ἀργείων: iis (inquam) qui ita interpr. assentiri nullo modo possum: quum alibi passim iungat hoc aduerbium eidem verbo κρατεῖν, non adiecto vllo genitiuo. quibus etiam locis aptior illa mea interpretatio fuerit: vt Od. ο, — μέγα δὴ κρατέουσιν Ἀχαιοί. Et Il. π, αὐτὰρ δὴ μέγα κρατέων ἐώσαι. Item Odyss. λ, vbi datiuo iungitur, τοῦ αὖτε μέγα κρατέουσι νεκύεσσιν. Audiui autem & qui μέγα κρατεῖν verterent Pro potestate & imperio dominari. Videtur porro μέγα esse aduerbiū, & quum dicitur μέγα δύνασθαι, seu μέγα δυνάμενος. atque adeo redditur Latinè Qui multum potest, vel Valde potens. Sed & cū aliis verbis μέγα Homero est Valde, seu Vehementer. Sciendum est autem Homerum dixisse etiam Μεγάλα aduerbialiter. vt Od. ξ, μεγάλα πνείοντες.

Μεγάλως, Magnificè, apud Demetr. Phal. Apud Herodianum autem Valde, Vehementer. Herodian. 4, μεγάλως ἐβλαπτον. Pro μεγάλως dicitur ATTICAM Μεγαλωστὶ, (addita particula π vt in πωστὶ) itidem Magnificè. vt πάρχειν μεγαλωστὶ, Apol. Arg. 2. Et μεγαλωστὶ δ' ἦεν ἐπίμνων, Athen. l. 14. Sic apud Luc. βασιλικῶς καὶ μεγαλωστί. Apud Herodotum autem pro Valde, Vehementer: vt μεγαλωστὶ ἐκπλαγῆναι, Vehementer offendit. Sed potest & per nomen Magnus reddi, hoc modo, Magnā offensionem accepit, vel magnam cladem. At Homerus

vsus est Il.π, cum μέγας, dicens, Κῆπο μεῖας μεγαλωστί. vbi A schol. exponit ὅτι μέγαν ποιεῖ, & quidam Latè. Sic vtitur & Od.ω. Sonare certè videtur q.d. Magnus magnũ locũ occupãs. Sed diceretur potius Ampl⁹ amplũ locũ occupãs, vel Amplo corpore per amplũ locũ porrecto.

Μεγαλίζω, Magnificè effero, Extollo. Et Μεγαλίζομαι, Magnificè efferor, seu Magnificè me effero. aut Elatus fũ, Superbio, vt Bud. interpr. apud Homerum, Il.κ, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλαίω, interdum idem quod μεγαλίζω, & μεγαλαίομαι idem quod μεγαλίζομαι. nam μεγαλαίνειν ἑαυτὸν ex Xenoph. affertur pro Efferre sese. Et Μεγαλαίνεσθαι ex eodẽ pro Elatum esse, aut itidem Efferre se, Superbire. Sed frequenter ponitur μεγαλαίνειν pro Extollere verbis, Prædicare. qua in signif. Plin. sæpe vtitur verbo Magnificare. (quo & Plautum quidam ita vsum tradunt) Thuc. lib. 8. pag. 288, καὶ ὑπὸ βάλλων ἐμεγαλαίνετο τῷ ἑαυτοῦ δυνάμει πρὸς τὴν Τισσαφέρνην. Plut. in Alcib. μεγαλαίνοντες αὐτοὺς καὶ τὸν φρόνημα. Sed Thuc. vsus est & pro Magnum, id est potentem, reddere. Græci autem Bibl. interpr. Psal. 125 dixerunt ἐμεγάλυνε Κύριος τοῦ ποιῆσαι μετ' αὐτῶν, quod est ad verbum, Magnificauit Dominus agere cum eis: pro Magnificè egit cum eis.

Μεγαλεῖος, ου, ὁ, Magnificus. At Bud. (quod miror) hãc præ termittens interpr. vertit duntaxat, Grandis, Venerandus, Sublimis, In primis æstimandus. afferens ex Xen. μεγαλεῖον πῆμα, & alia, ex eodem, quæ vide Comm. p. 670. Item substantiuè, τὸ μεγαλεῖον. Magnificentia, Maiestas, B. ex Gregorio. (SED Μεγαλεῖον μύρον (id est vnguentum) quidam ab hac μεγαλείου significatione dictum putant, tanquam à magnificentia, vel magnitudine virium ita vocatũ: sicut Plinius scribit propter gloriam ita fuisse appellatum: at Etymol. & Suidas nomen habuisse volũt à Megalo Siculo, qui eiuscõficiendi artem inuenerit. Scribitur verò ET Μεγάλιον, vt tradit Eustathius: quẽ vide. Fuisse autem perhibet Plinius ex oleo balanino, balsamo, calamo, iũco, xylobalsamo, casia, resina. Galenus alio NOM. Μυρδίνιον nuncupatum fuisse putat: at Dioscorides diuersa facit. quippe qui μεγαλεῖον suo tempore defecisse scribit, quo tamẽ adhuc vigebat μυρδίνιον.) At Pollux SCRIB. Μεγαλήσιον, (si non mentiũtur vulg. eius editiones) deriuans alioqui & ipse ἀπὸ Μεγάλου Σικελιώτου. HINC Μεγαλείως, Magnificè. Sed ex Polyb. affertur, μεγαλείως ἡγεῖσθαι pro Magnopere grauiter sunt: & μεγαλείως παρελθεῖν pro Inligniter contemni. Suidas quoque exponit πάνυ. Et SVBST. Μεγαλειότης, ητος, ἡ, Magnificentia. item Maiestas. Habes autem hanc vocem apud Lucam non semel, & apud Petrum epist. 2. cap. 1.

Μέγεθος, ους, τὸ, Magnitudo. Isocr. Panegyr. ὧν μικρὰς μέγεθος ἔσεσθαι. Luc. πλατεῖαν τὸ μέγεθος. Idem in Herm. καλεσαμένου τὸ μέγεθος. Ibidem, ὅσον δὴ κυαμοῦ τὸ μέγεθος. Operæpretium est autem hîc considerare quomodo in eadem catachresi variæ linguæ inter se consentiant, vsurpante lingua Græca μέγεθος, Latina Magnitudo, Gallica *Grandeur*, (vt cæteras in præsentia linguas omittã) de rebus alioqui non solùm paruis sed etiam minimis. vt vides in illo Luciani loco, κυαμοῦ τὸ μέγεθος. Et ad nostrã quidẽ linguam quod attinet, ignorat nemo qui eam callet, dici De *la grandeur d'une feue*, id est κυαμοῦ τὸ μέγεθος, (vt Lucianus loquitur) quũ alioqui faba non sit res magna, sed parua. imò etiam de rebus multo minoribus dici. Vti autem ita & Latinam nomine Magnitudo, ostendunt cum alii plerique Latinorum scriptorũ loci, tum ii nominatim in quibus Græcum hoc vocabulum μέγεθος interpretantur. quorum ego vnum ex Plinio proferam. Pro eo igitur quod dicit Theophrastus, καρπὸς δὲ μέγεθος ἔχει ῥοδίου χρυσομήλου, legimus apud Plinium, Pomo magnitudo quæ manum implear. In quodam autem Dioscoridis loco Paruum dixit, (quod alioqui omnino contrariũ videri posset) ad exprimendam nominis μέγεθος significationem. nimirum vbi ita scribit, Genera anthemidis tria, tantùm flore distant, palmum non excedentia, paruisque floribus, vt rutæ. Quod enim hic ab eo scribitur, Paruisque floribus, vt rutæ, est quod apud Dioscoridem legimus, καὶ μέγεθος πηχαίου φύλλων. Idem Plinius, quod Aristot. dixit, πρὸς ἀλεκτρυόνων αἱ νεοττίδες πλεῖω ᾠὰ τίκτουσιν ἢ αἱ παλαιότεραι, ἐλάττω δὲ τοῦ μεγέθους ἢ ὅσα πρότερον, reddit, Ex Gallinis iuuencæ plura pariunt [ouа] quàm veteres, sed minora. Vbi obserua Minora pro ἐλάττω τοῦ μεγέθους. Vt autẽ habes hîc ἐλάττω τοῦ μεγέθους, sic & alibi in positiuo, μικρὰ τοῦ μεγέθους: & contra μεγάλα τοῦ μεγέθους. vt apud Theophr. οὐκ εὔοσμα δὲ [ῥόδα] οὐδὲ μεγάλα τοῖς μεγέθεσι. pro quibus Plinius, Nõ autem talis odoratissima est, nec cui lanissimum maximumque folium. Atque vt hîc superlatiuo gradu est vsus in sua interpretatione, ita & in alio eiusdẽ Theophrasti loco, quum de mespilo agens, dicit, Arbor ipsa de amplissimis: pro eo quod Theophrast. scripsit, μεγέθει μέγα πολύφυλλον. Cæterùm hinc colligimus μέγεθος reddi etiam posse alicubi Amplitudo.

Μέγεθος, Proceritas. vt redditur ab eodem Plinio in hoc Theophrasti loco, de balanis scribente, διαφέρει δὲ φασι καὶ κατὰ τὸ μεγέθη ἐξ ἀνάγκης τὸ σχῆμα. hinc enim ille mutuatus, vel potius hæc interpretatus, dixit, Differũt & balani figura rotunditatis aut proceritatis. (sumpsit autem alterum hoc substantiuum ex iis quæ subiunguntur, καὶ γὰρ σφαιροειδῆς ἐστίς &c.)

Μέγεθος, seu μέγεθος σώματος, (ad verbum, Magnitudo corporis) Statura, interprete Corn. Celso: quũ ista Hippocratis, μεγάθει σώματος ἐντεῦθεν μὲν, ἐὸν εὐήλικον, καὶ οὐκ αἰσθῆς, ἐς ὑπερβολὴν δὲ διῆκον, ἢ χεῖρον τοῦ ἐλασσόνου, ita vertit, Longa statura vt in iuuẽta decora est, sic matura senectute conficitur. Eadem certè signif. Herodianus μέγεθος σώματος. lib. 4, πῶς τὴν ἡλικίαν ἔχει καὶ μεγέθους σώματος. At Homerus sine illa adiectione, pro statura seu proceritate vsus est, Od. ε & ζ, sine adiectione. Sic autem dixit quidam comicus iocans, de muliere, μεγάθει τε μεγίστη καὶ κάλλει καλλίστη.

Μέγεθος, Vehementia. qua in signific. & vocabulum Magnitudo retineri potest: vt Ciceronem eo vsum esse videmus, quum hæc Epicuri, σφοδρότης τις παρακελεύσεται, καὶ ἐπιτηδειότης πάσης ὑπολείπεται τῷ σοφῷ οὐκ ἀπολείποντα τῇ σοφίᾳ μεγέθους, ita interpretatur, Tanti autem morbi aderant vesicæ & viscerum, vt nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Plato epistola 7, dixit etiam μέγεθος χρημάτων ἐλάττων καὶ ἀξιόχρεως ἑκάστῳ. vbi redditur & Vis. Alicubi certè Moles etiam verti potest.

Μέγεθος, Grauitas (ea signif. qua dicitur Grauitas Catonis) aut Maiestas. seu Magnanimitas, aut diffusè Magnitudo animi. Plut. in Alex. de Diogene loquens qui interrogatus ab Alex. an re aliqua egeret, eũ arcere ipsi solem voluit. πρὸς τὸν λέγοντα τὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ μεγαθυμίας, ἢ διαφορᾶς καταφρονητικῆς, ἢ ὑπεροψίας καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρός, αὐτὸν &c.

Μέγεθος, Dignitas, Amplitudo (accipiendo in metaph. signif.) ἀξίωμα. Aliquando verò hæc copulantur, ac tum μέγεθος verti etiam potest Magnitudo. vt quum dicit Aristot. Pol. 5, τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς. Alioqui apud eundem alibi hæc copulantem, μέγεθος, amplitudo: vt ἀξίωμα, dignitas, non incommodè reddi potest.

Μέγεθος τοῦ λόγου, aut etiam μέγεθος sine adiectione (subaudiendo videlicet illum aliumue huiusmodi genitiuum) apud Demetr. Phal. & Hermog. necnon Dionys. Longinum, Grandiloquentia, Granditas orationis, seu Granditas verborum, vt legitur apud Cic. Dixit verò & Grãditas simpliciter Plin. iunior. HINC Μεγεθυντικός, Grandiloquentiam efficiens, aut Granditatem verborum adhibens.

(IONICE Μίγεθος pro μέγεθος, Magnitudo. Sed adiicitur ex Herodoto μέγεθος positum etiam aduerbialiter pro Maiorem in modum. ITEM Μεγάθεις ex eodem pro Magni. ET Ὑπερμεγάθεις pro Supramodum magni, Ingentes)

C. Ἀμεγέθης, ους, ὁ καὶ ἡ, Magnitudine carens, Nõ magnus.

C. Εὐμεγέθης, q.d. Magnitudine bene instructus, Cui magnitudo nõ deest. Accipitur pro Valde magnus, Ingẽs.

C. Παμμεγέθης, q.d. Omnino magnus. Apud Xen. Prægrãdis. Et παμμεγέθης φθέγγεσθαι in v. l. Immani voce intonare. Item παμμεγέθης ἀνακαγχάζειν, immodicè cachinnari.

C. ὑπομεγέθης, Supramodum magnus, vel Magnus supra- A quam dici possit. Sed redditur & vna voce, videlicet Immensus. Xen. εἰ δ' ἐν ὑπερμεγέθει καὶ πλήθει ἔπιεσε. Et ὑπερμεγέθης ἔτεχεν ex eodem in Pæd. Ex Æschine, ὑπερμεγέθης ἀδίκημα, Immensum flagitium. Sed & Immane facinus hoc sensu aliquando dicunt Latini.

C. VERB. Ἐπρομεγεθῆν ET Καπυμεγεθῆν. Budæus in Onirocr. Ἐπρομεγεθῆν vertit Inæqualiter crescere apud Artemidorũ 20, ἰσότητος αὔξοντος καὶ ἐπρομεγεθήσαντος. At Καπυμεγεθῆν in v.l. Superiorem esse, Dominari, Sub imperio suo habere. Suidas καταδυναστεύειν exponit, genitiuo B iungi tradens.

Μεγαλύνω, Magnitudinem tribuo, Magnum reddo. Ex Alex. Aphr. Probl. pro Amplifico. Et Μεγαθύνομαι, pro Magnus reddor, Cresco.

¶ Μείζων, Maior. Cui opponitur ἐλάττων. Aristoph. Vespis, ἵνα τ' ἐλάττων, ἵν' τι μεῖζον πρᾶγμά τις κατηρᾶται. Obseruauit autem in variis vetustiorum etiam scriptorũ locis οὔτε μεῖζον οὔτ' ἐλάττων pro Nullum prorsus. vt Gall. dicimus, *Ni petit, ni grand.* vt *Ie ne veux ni petite ni grande pour laquelle* &c. ita enim & Demosth. Pro cor. εἰ δ' ἔστιν οὗτος C μεῖζον ὅτ' ἐλάττων ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνῃ πρὸς τὴν συμφορὰν τῶν τῆδε πόλεων. At Plut. dixit etiam μικρὰ καὶ μείζω. Reddi alicubi potest Amplior, idq;, autore Plinio. nam quod Aristoteles dixit, εἰ δ' ἁλιεῖς ὅτι ὀλίγῳ οὐ πολλῷ μείζων κρυμός, vertit ille, Alcyõ auis paulo amplior patere. Apud Homerum est Procerior, Il. γ, Ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν. Et Od. ζ, Μείζονά τ' εἰσιδέειν ἠδὲ πάσσονα. At verò idem dixit Il. α, γέρας πολὺ μεῖζον, Honorariũ multo præstantius. Cicero certè μεῖζον vertit non solùm Praestantius, sed etiam Optabilius, in Plat. Tim. vt te docebit D meum Lex. Cic.

Μείζων interdum Potentior. vt Demosth. Philipp. 3, μείζω γιγνόμενον τὸν ἄνθρωπον.

Μείζων variis genitiuis iunctum varia loquendi genera efficit, & in nonnullis quidem ad verbũ reddi potest Maior, in quibusdam autem, aliter atque aliter reditur. Exempla autem sunt hæc, μείζων ἐλπίδος, Spe maior, (nam & Latini ita nonnunquam loquuntur) vt Herodian. lib. 2 dicit δυσθυμίαν ἐλπίδος μείζονα, quæ maior erat spe, vel Quæ superabat spem, vt Polit. vertit. E Affinem autem signif. habet Μείζων ἀληθοῦς, quod ex Ouidio reddere possumus ad verbum, Voto maior. Luc. in principio Actionis, μεῖζον γὰρ ἀληθοῦς πίστις. Μείζων ἀληθείας, Maior veritate. vel Maior vero, seu fide veri. Herodian. lib. 1, in præf. ἁπλῇ δὲ καὶ μικρᾷ ἐργασίᾳ, λείων ἁρμονίᾳ, δόξῃ παρίδωκεν τὴν ἀληθείας μείζονι. quæ Pol. vertit, Tenues per seres atque humiles scribendi artificio longè supra veri fidem sustulerunt. In qua interpretatione falli puto Politianum, quũ fides veri aliud significet Latinis quàm id quod ab Herodiano ibi dicitur. Qui enim dicit apud F Ouid. Metamorph. lib. 3, — adiuro tam me tibi vera referre, Quàm veri maiora fide, nõ vocat maiora fide veri quæ sint vero maiora, sed quæ maiora sint quàm vt fides illis tanquam veris adhiberi possit. (atque adeo potuisset idem exprimere poeta non addito genitiuo Veri, dicens simpliciter, Maiora fide, vt aliquot aliis loquitur locis: alicubi & Credibili maiora, in hac ipsa significatione vsurpãs: sed ludere voluit in Vera & Veri fide maiora) Cõtra verò quũ ibi dicit Herodianus, δόξῃ παρίδωκεν τῆς ἀληθείας μείζονι, vocat δόξαν ἀληθείας μείζονα, non maiorem fide veri, seu maiorem fide, aut maiorem credibili, (quo etiam genere loquendi vti Ouidium alicubi, dixi modò) sed maiorem vero, seu maiorem ipsa veritate. Hoc igitur aut simili modò verti locus ille debuit à Politiano, Scribẽdi artificio res tenues atque humiles in opinionem vero maiorem adduxerunt. Sed quia durior hæc aliáque huiusmodi ad verbũ interpretatio videri potest, satius fortasse fuerit ista, aut simili paulo liberiore & faciliore vti, Scribẽdi artificio effecerunt vt res illæ maiores creditæ sint quàm re vera fuerint. Sunt autem & alii plerique Herodiani loci in quorum interpretatione iudicium in Politiano desidero, vt aliquando (Deo fauente) docebo. Μείζων iũgitur & aliis genitiuis, ex quibus est λόγου. dicitur autẽ esse res aliqua μείζων λόγου (eodémque sensu κρείττων λόγου) Maior oratione, vel Superior, id est omni facultate orationis, Vel, Excedens aut superans omnem facultatem orationis, Quã nullis verbis enarrare quis possit, seu exprimere. (Cicero autem hac in signif. dixit etiam Verbis consequi) Philo pro eodẽ dixit διύσαμεν πᾶσι λόγον ὑπερβάλλει. Sed additur interdum πάντας cum λόγου, diciturque πάντας λόγου μείζων, sicut πάντας λόγου κρείττων, vt docui suprà in Λόγος, semipag. 622, circa principium. (Demosth. verò dixit etiam μείζω ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις αὐξήσει, vt docebo infrà) Itidem verò aduerbium μειζόνως huic genitiuo iunxisse Pausaniam, ostendam quum de eo agam. At genitiuo φόβου iunctus hic comparatiuus μείζων duo diuersa efficit loquendi genera. Nam Aristides in Panath. vocauit μεῖζον φόβου quod supramodũ metum incutit, scribens, καὶ οὐκ ἠπίστατο μὲν ὅπως αὐτὴν χρὴ ὑποδέσθαι καὶ φόβου μείζω: & dicitur etiã μεῖζον φόβου πρόσωπον vultus in quo metus indicia non facilè licet deprehendere, id est ἄφοβον καὶ μὴ ὑποπτεύοντα φόβου. Ita vulg. lex. sed hæc ego ita distinguenda puto, vt in illo priore loco φόβου pallidè sumi dicamus, at in isto posteriore, actiuè. nam φόβου μείζω (quod sonat ad verbũ metu seu formidine maiora) puto vocari quæ nõ solùm formidabilia sunt sed plusquã formidabilia: atque adeo commodè ita reddi posse existimo φόβου μείζω, Plusquã formidabilia. (Memini tamen me aliquando vertere Quæ satis formidari non possunt, vel Quæ ne formidari quidem satis possũt) Quod autẽ attinet ad illud φόβου μεῖζον πρόσωπον, quod itidem sonat ad verbum Vultus maior formidine, non dubium est quin ibi μεῖζον verti possit etiam Superior: nec solùm Superior formidine, sed & Superans formidinem. Et sumi hîc φόβον actiuè, ideo dico, quia interpretationi horum verborum μεῖζον φόβου πρόσωπον adhiberi potest verbum actiuum Formidare seu Metuere: vt si, verbi gratia, ita reddamus, Vultus constantior, seu grauior quàm vt formidet: vel, quàm vt formidini cedat.

Μείζων iungitur interdum cum particula ἤ, quam sequitur vel κατά, vel ὡς. Plato Pol. 2 μείζω ἢ κατ' ἄνθρωπον, Maiora quàm quæ homini conueniant, vel Maiora quàm vt homo par iis esse possit. Quæ posterior interpretatio aptior etiam fortasse fuerit huic loco (& aliis huiusmodi) Demosth. Ad epist. Philippi, μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. At prior illa cõgruet huic Athenæi loco, lib. 7, ὀφθαλμοὶ δὲ μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Exẽplum autem comparatiui μείζων iuncti particulæ ἤ sequente ὡς, habes in isto Demosthenis loco Philipp. 2, ἔστι γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις αὐξήσει. Sed inuenitur cum ἤ, vbi etiam neutra harum particularum sequitur. vt apud Isocratem in Paneg. καὶ μεῖζον ἢ φρονήσαντας αὐτοὺς φρονήσαντας.

Μᾶλλον aduerbialiter etiam poni annotatur pro Plus, vt μᾶλλον ἰσχύειν, Demostheni, & μᾶλλον δύασθαι, Aristophani, plus posse: sed tamen nequaquam μείζονος aduerbialiter itidem poni dicemus: quum alioqui itidem reddatur Pluris. vt μείζονος πωλᾶσθαι apud Xenoph. Pluris æstimare.

Μειζόνως, Maiorem in modum, Magis, Amplius. A Thuc. οἱ μειζόνως ἐχθροὶ & οἱ πρὸς μέσον διειχθέντες inter se opponuntur. Apud eundem μειζόνως ἐλάμβανον τὸ πρᾶγμα schol. exponit ἐμεγαλύνοντο. Iungitur etiam genitiuo. (ea forma qua dici μεῖζον λόγου docui suprà) vt apud Pausaniam in Phocicis, καμόντων δὲ μειζόνως λόγου τῶν Κελτῶν, ἀναχωρεῖν εἰς τὸ στρατόπεδον σφίσιν ἐσήμαινον οἱ ἡγεμόνες. vbi Bud. exponit Inenarrabili modo. At ex Plat. De leg. affertur in v.l. μειζόνως ἢ ὡς αὐτοῦ ἀκούσωμεν αὐτὸν τὸν λόγον pro Audiamus quamdiligentissimè.

(Pro μειζων annot. quidam inueniri ΕΝ ΤΙΑΜ Μιγαλώπρος, regul. comparatiuum: sed in eo Aristotelis loco in lib. De mundo, vnde affertur, habẽtur & aliæ duæ lectiones: nec alioqui ei cõparatiuus ille cõuenire posse videtur habendo eam quã μείζων habet significationẽ)

¶ Μίγιστος, Maximus. Sequitur autem significationes positiui μέγας vnde redditur etiã interdum Amplissimus. (atque vt positiuus μέγα aduerbialiter positus iungitur cum δύασθαι & cum φέρεσθαι, sic etiam μέγιστον, & ipse aduerbialem vsum præstans. Dicitur enim μέγιστον

δύναξ à Thuc.lib.2,pro Plurimũ posse,Maxima potentia prædicatum esse.Potentissimum esse:itidémq; μέγιστον φθίγξεσθαι sequitur significationem τὸ μέγα φθίγξεσθαι) Vnde etiam μέγιστας cum τὸ σῶμα pro valde procero, seu procerissimo,(sicut μέγας de procero) apud Herodianũ lib.7.Necnon tribuitur diis, quemadmodum μέγας illis tribui,dictum suprà fuit.Hom.Il.β,Ζεὺς κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων. vbi reddi potest ad verbum Maxime:sicut à Latinis Iouem appellari audimus optimũ maximum. In hoc quoque loquendi genere quod in soluta oratione sæpe occurrit, ὃ τὸ μέγιστον,vel τὸ δὲ μέγιστον,retinet istam signif. hic superlatiuus. Potest enim reddi Quod maximum est. sic tamen vt non minus aptè reddatur & aliis modis: videlicet, Et quod præcipuum est (aut, Præcipuè autem,seu In primis) vel,Et quod caput est. Thucyd. ὅσα τε ξυμφορὰ ἐπιγιγνόμενα, ὅ τε πόλεως τι, καὶ τὸ μέγιστον,εὐβοίαν ἀπολωλέκεσαν. Apud eundẽ lib.4,pag.144. & 156, habes τὸ δὲ μέγιστον. Sed idem dicit etiam μέγιστον δὲ, sine articulo: vt lib.1,μέγιστον δὲ, τῶν πρὸ χρημάτων ἀσπίδες καὶ κράνεα παύσουσι, ὅταν &c.id est, Et quod maximum est,inopia pecuniarũ prohibebuntur. Sed paulo etiam libentius ita reddiderim,seruiendo Latinæ structuræ orationis, Maximum est autem quòd prohibebuntur. Item Plato De leg. εἰς μέγιστα dixit pro aduerbio Maximè, vt habent vv.ll. Μέγιστον Cic. apud Plat. vertit Difficillimum,vt videbis pag.43 mei Ciceroniani Lexici.

Μέγιστον,aduerb.Maximè, Plurimùm, Admodum. Thuc. lib.7,μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥκιστα ἴσλαφεν. Plat.De leg. μέγιστον διαφέρειν, Plurimum differre.(at de μέγιστον δύνασθαι & de μέγιστον φθέγξεσθαι dixi modò) Et cum superlatiuo apud Eurip.μέγιστον ἐχθίστη. Crediderim autẽ Euripidem ita loquendo imitari voluisse Homerum qui hunc ipsum superlatiuum ἐχθίστος iunxit superlatiuo μάλιστα.

HINC Μεγιστὰν,ᾶνος,ὁ,(q.d.Maximas,maximatis:vt à Magnus deducitur Magnas,atis: vnde Magnates quidam dixerunt,quod & ipsum Latinitati adscribere nõ ausim)Frequentior est vsus huius vocabuli in plur.μεγισταῖς. pro quo Suetonius & Cornelius Tacitus dixerunt Latinè itidem Megistanes. Redditur & Primates,item Proceres. quod posterius est magis Latinum. Vsi sunt autem & Græci Bibl. interpr. vt Danielis cap. 3,τῶν Ναβουχοδονόσορ ἐξαίσιον ἐν αὐτοῖς ὤν, & ἐπὶ τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ.Sic Marci cap.6,Herodes dicitur cœnã exhibuisse τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις. Vsus est hoc nomine & Alex. Aphr.in Top. ὁ πρῶτος ἑρμηνεὺς τῷ βασιλέως ἢ τῷ μεγιστάνων. Cæterùm apud classicos scriptores nomen hoc legere me non memini, sed si quãdo proceres significare volebant, loquentes de iis qui primas apud regem Persarum tenebant,aut alium quempiam regem barbarum, dicebant potius(vt opinor)οἱ μέγιστον παρ' αὐτῷ δυνάμενοι,aut μετ' αὐτόν.

ITEM Μεγιστὼ nomen proprium mulieris apud Athenæum: sic autem ETIAM Μίλας AC Μιλάδης sunt virorum propria.

MEIΡΩ, Diuido, Partior. μειρίζω, vt exponit Eustathius,sed exemplum nullum afferens. ab eo tamen alibi formans præt.medium ἔμμορα:vt videlicet à μείρω, cuius futurum μορῶ, sit præt. medium μέμορα, ex quo per hypenthesin literarum factum sit ἔμμορα.Est AVTEM Ἔμμορα poetis,nõ Partitus sum, sed contrà Partem [alicuius rei] accepi, (vel Particeps sum)Sortitus sum,Nactus sum. Sic ἔμμορε πρώτης Hom. Il.α. Itidémq; Hesiodus in Erg. Ἔμμορέ τι πρώτης ὅς ἔμμορε χάρτος ἁπάσης.Exponitur autem vtrobique ἔτυχε, & ἔλαχε. Sic etiam Μόρσιμος imper.modi à Μείρομαι, exponit Helychius λάβεσθαι: item κάμνειν,& μερίζου.Sed idẽ Μείρεται exponit non solùm μερίζεται & κληροῦται, verumetiam στέρεται,id est Priuatur. Quæ tamen significatio cõuenit potius τῷ ἀμείρεται,quum COMPOS. Ἀμείρω oppona tur præcedenti μείρω, & significet Priuo,ac quasi dicas Non impertior.ἀμείρεται enim idem Hesych. exponit στερίσκονται, ἀφαιρεῖσθαι: itidémque pass. Ἀμείρεσθαι dicit esse στερῆσθαι. Sed interdum etiam hoc α prælixum verbo μείρω est pleonasticum, vt ex bicompos.Ἀπαμείρω liquet,de quo mox dicam.

Ἔμμορος pro Assignatum est fatali quadam velut partitione. Ita enim interpretandum puto hoc verbum in rudiorum gratiam,vt ostendam quomodo à μείρω seu potius eius passiuo μείρομαι deriuatum videri possit. Alioqui commodè reddi scio Fato decretum est, (Bud. autem dicit,Fato destinatum est)vel Fatale est,aut etiã Fatum est,vt Cicero loquitur,sequente infinitiuo:(veluti quum dicit,Si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere,εἰ ἔμμορός σοι. Et,Daphnitæ fatum fuit de equo cadere,ἔμμορε ὦ Δαφνίτα)Hom.Od.ι,Νῦν δέ μιν ἀθηναλέῳ θανάτῳ ἔμμορε κλῶναι. Sic Od.ω,Νῦν δ' ἦ τε ὀϊκτίστῳ θανάτῳ ἔμμορε δμῶαι.Sic & alibi.Indem verò Hesiodus,Ἐκ δὲ τῆς ἔμμορε θεείφρονα τίκτα θυγατρῶν. At in soluta oratione parum vsitatum est ἔμμορα, licet alioqui εἱμαρμένη inde deductũ pro Fatum,magno sit in vsu. Quod autẽ ad formationem attinet, εἵμαρμαι pro μίμαρμαι dicitur, sicut εἵλημμαι pro λέλημμαι. Cæterùm à tertia persona præteriti ἔμμορται fit nomen ADIECT. Εἱμαρτὸς, id est Fato decretus, Fato assignatus, Fatalis. vt εἱμαρτὸς χρόνος, apud Plutarchum. in Alexand. At vero ab ἔμμορμαι,prima persona fit non solùm ADIECT. Εἱμαρμένος, sed etiam SVBST. Εἱμαρμένη. Ac de adiectiuo quidem prius,quod certè quum nihil aliud significet quàm alterum illud εἱμαρτὸς, est tamen vsitatius. Est igitur εἱμαρμένος,Fato decretus,Fato assignatus. seu Fatalis. vt νόμοις εἱμαρμένοις Cic. apud Plat. vertit Leges fatales,sed addens etiam,necessarias. vt videbis pag.32 mei Cic.Lexici. Apud Plut.autem in lib. De audiend. poem. vocat aliquis poëta, cuius ille nomen tacet,εἱμαρμένα βουλεύματα:ita scribens, Εἱμαρμένων γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων Κακὰς αἰσιδας δεῖ καρπεῦσαι βροτούς. At verò Εἱμαρμένη subst.est Fatum.vel Fatalis necessitas-nam & ita vertit Cic.De natura deorũ,lib.1. Demosth.Procor. ὅπου ὁ πᾶς χρόνος μόνον μεγίστας νομίζων, τὴν τῆς εἱμαρμένης & τὸ αὐτόματον πάντα πεφυκέναι. Plut.in lib . de aud.poem.ὅταν ὁ τὰ αἰτίας πάσας τῷ χρεμένων ἱστορμάζωσι τὸν Δία, & λέγωσι, Πολλὰς μὲν ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν Διὸς δ' ἐπλήτο βουλή· εἱμαρμένην[λέγουσι.] Multa præterea εἱμαρμένης habes cum alibi tum apud Alex.Aphrodiseum, in lib. quem ita inscripsit. vbi inter alia refert Anaxagorã putasse εἱμαρμένην vanũ esse nomen:at cõtra cæteros εἱμαρμένην censere esse ἀναπόδραστόν τι καὶ ἀνάπαλαστον. sed & quosdã εἱμαρμένην esse velle ἀνάγκην τινά.quod pro illa Cic.interpretatione facit, εἱμαρμένην vocantis fatalem necessitatem,itidémq; εἱμαρμένους νόμους, leges fatales & necessarias.Sed & χρόνοι εἱμαρμένοι ac χρήσεις βίαιοι καὶ οὐχ εἱμαρμέναι apud Aristotelem,vt Aphrod.etiam annotat. Ille autem Demosthenis locus in quo dicit τὸν τῆς εἱμαρμένης θάνατον, cum ea nominis Fatum significatione conuenit qua ponitur pro morte: adeo vt apud poetas Fatũ, quum pro morte vtuntur,interpretari possimus ex illo Demosthenis loco τὸν τῆς εἱμαρμένης θάνατον. Quod verò ad etymon nominis huius attinet, sciendum est quosdam non sequi quod est à Μείρομαι, sed deducere ab εἴρω:quosdam verò & ab εἶρον in quorum numero est Aristoteles, aut quicunque est autor libri De mundo, ita scribens in fine,εἱμαρμένην ὃ δεῖ τὸ εἰρεῖν τι καὶ χρεὼν εἰρῆσθαι. Ex duabus autem hisce si altera mihi sequenda foret,priorem potius sequerer ab εἴρω, vt εἱμαρμένη diceretur quasi εἰρμαρμένη. nam hunc εἰρμὸν Cicero innuere variis in locis videtur.vt quum dicit, Fatum autem id appello quod εἱμαρμένην, id est ordinem seriémque causarum, quum causa causæ nexa rem ex se gignat. Item, Fatum autem id appello quod Græci εἱμαρμένην,id est ordinem seriémque causarum.perinde videlicet ac si εἱμαρμένην exponeret εἰρμὸν αἰτίων. Verùm si nomini εἱμαρμένη hãc deriuationem demus, quid de ἔμμορται dicemus, quod tertiam præteriti personam esse negare nemo potest?

Ἔμμορος,Particeps,cur posuerim post Μόρος, (licet ab ἔμμορος deriuatum videri posse, minimè fim nescius)ibi docebo.

C.Ἀμείρω vide in proximè præcedente Μείρω, item in proximè sequente Ἀπαμείρω.

c.2.Ἀπαμείρω, Partem seu portionem [suam alicui] aufero,Priuo. Idem quod ἀμείρω,contrarium τῷ μείρω. Et Ἀπαμείρομαι,

Ἀπαμείρομαι, Priuor. vt apud Heſiodum, Ἐννέπετε δὴ νῦν μοι Ἀπαμείρεται, Per nouennium diis priuatur. id eſt deorũ conſortio. vnde & ἀποκωλύεται exponitur. Homerus autem ἀπαμείρεται dixit pro ἀπαμείρει, in hoc celebri verſu, Ἤμισυ γάρ τ' ἀρίτης ἀπαμείρεται ἀνέρι πάρ Ζεύς Ἀνδρῶν οὓς αὐτὸς ἐθέλῃ &c. id eſt ἀφαιρεῖται. vt habet Heſychius. Suid. ἀποστερεῖ exponit. Eſt autem poetarum hoc verbum.

Ἀπαμείρω, vel Ἀπαμείρομαι, contraria ſignificatione pro Impertior, μείζω. Heſiodus, — πείτεω ἀπαμείρεται αἶσαν. Sciendum eſt autem ἀπαμείρω in hac ſignificatione fieri ex ἀπὸ & ἀμείρω habente pleonaſmum δ ſ α, & idem ſignificante quod ſimplex μείρω. Euſtathius in librum Iliad. ν, loquens de pleonaſmo literæ α in ἄσαχος & ἀσαφὴς, ſimile eſſe ait & ἀπαμείρεται pro μειζέτω, à verbo μείρω. Alibi eandem rationem eſſe ait horum vocabulorũ, ἀκρόχολος & ἀκραχόλης apud Atticos: item ἀσαφὴς & ὅσα ῥίζει item ἀπομείρεται & ἀπαμείρει.

¶ Μόρος, ου, ὁ, Portio. Plerunque, Portio fatalis, ſeu Fatum. Od. τ, Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὃ μοι μόρος ἐστὶν ὀλέσθαι. id eſt μοιρίδιος ἀνθρώποις, μοιρίδιον, inquit Euſt. Aliquãdo cum θάνατος iungitur, ſicut κήρ. Od. μ, Ἀλλά μοι Αἴσης οὐλομένης θάνατόν τε μόρον τε, Ἔχλα. Od. υ, Μνησῆρες δ' ἄρα τε λιμαίχῳ θανάτῳ τε μόρῳ τε Ἥατον. Od. ι, — οἱ δ' ἄλλοι φύζῃ θανάτῳ τε μόρῳ τε. In quibus locis μόρος reddi etiam poſſet Exitium, Interitus, ὄλεθρος. Alioquin etiã pro morte capitur, ſicut & κὴρ aliquãdo, quum per ſe ponitur. & quidem aliquando in ſoluta etiam oratione. vt in Phalar. epiſt. οὐ γὰρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λιλογχημένον ἐπιδέδειχε μόρον, nondum ſæuum illud genus mortis intus latens oſtenderat. Budæus. Et θανάσιμος μόρος apud Euripidem in Hecuba, pro θάνατος ſimpliciter, aut μόρος. Item κακὸς μόρος, pro κακὴ τύχη, Infortunium, Exitium. Odyſſe α. Νῦν δ' ἐμὲ μὲν ὡς ἔπολλε κακὸν μόρον: niſi quis ibi malluit Improbo fato. Iliad. φ, ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέσθαι κακὸν μόρον, malo exitio peribitis. Poteſt etiam mortem tetram ſeu miſeram ſignificare, id eſt tetrum mortis genus, ſeu miſerum. Pro ſupplicio vſurpatur à Phalar. in Epiſt. ἄνθρωπον αἰτιώτατος ὢν τοῦ μόρου ἄρξαντα, εἶναι ἀπημώρητον, talis ſupplicii autorem & cõditoremde Perilao. Bud. Μόρος Heſychio eſt μοῖρα τοῦ βίου, θάνατος, φθόρος, πόνος, νόσος. Ab eodem Heſychio μόρος exponitur κλῆρος. quæ ſignificatio etymo eſt vicinior, vt μόρος dicatur pro portione & ſorte. Cæterùm nomini Μόρος locum hic dandum cenſui (proximè poſt Μείρω & eius compoſita) illi autem & illius compoſitis ſubiungendum Μοῖρα, propter ἵμμορα medium præteritum verbi Μείρω. Compoſita autem à Μείρω interticienda cenſui, quia nimis procul à ſimplici ea remouiſſem, ſi Μόρος, & Μοῖρα cum toto ſuo comitatu illis præfixiſſem.

(Μόρος, ου, ὁ, ET Μόρον, ου, τὸ. Morum. Pro maſculin. gen. Euſt. hoc affert exẽplũ, Πρῶτον μὲν ὄψῃ λευκὸν αὐτοῦ πάχω, Ἔπειτα φοινίξαντα τρογγύλον μόρον, quæ verba Athen. lib. 2 citat ex Sophocle. Ex iis tamen certò colligi non poteſt maſculino genere μόρος dici. Neutrius autem generis exempla habes apud Athen. lib. 2. ex Æſchylo, Sophocle, & aliis. item ex Parthenio, ἄζυμα συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα. & ex Diphilo, ἃ δὴ συκάμινα ἃ καὶ μόρα λέγεται, ξύλα. Ibidem Phænias τὸν τῆς ἀχλάδος συκαμίνου καρπὸν μόρον καλεῖ, morũ ſylueſtris fructum: quum ait, τὸ μόρον τὸ βατῶδες ξηραίνουσι τὰς σταιρὰς τῶν συκαμινώδων, ἀστρμα πικρὰς ἴσχει τὰς συκαμινώδεις ξηραινόμενας. hæc verò ſylueſtria mora dicuntur & βάτα: nam in rubis naſcuntur. Arbor autem huius fructus DICITVR Μορέα. Morus Latinis: alio vocabulo Græco συκάμινος. Nicand. apud eundem Athenæum loco citato, Καὶ μορέης, ἣ πάρος ἐπὶ πίλαι μείλιγμα τέοιεν, Πρῶτον ἀπαγχόμενα βροτοῖς ἀνέβησαν ὀπώρην. nam ante cætera ἀκρόδρυα φαίνεται. Alexandrinis autem hoc vocabulum τὸ μορέας eſſe vitiatius, teſtatur Athen. quo vtitur & Dioſc. lib. 1, cap. 181, μορέα, ἡ συκαμινέα, δένδρον δι' ὃ γνώσεται. Μόρεα & μορέα voce compoſita appellantur etiam συκόμορα & συκομορέα. In Galeni autem lexico qui apud Hippocr. συκᾶς exponit συκέας, hoc eſt συκαμίνους, adduntur & hæc verba ex eodẽ Hippocr. μορέα ῥίζης. vbi μορέου idem eſt quod μορέας: ſi tamen vera ea ſcriptura eſt. ¶ Μόρον vocabant etiam τὸ βρέφος τῆς ἐλαίας: vnde αἱ αὐξόμεναι ἐλαῖαι dicebantur μορέαι: inquit Zeno apud Etymol. in Μορέα.

Μόρος, Acutus, Velox. nam Euſt. ex quorundã grammat. ſententia tradit μόρον Cyprios eſſe ὀξύν: qui ὀμμωρεῖ apud Homer. exponũt ὀξέως ὠκὺ ἴχνεσι. Similiter & Ariſtarch. ὀλοκόμωσε apud eundem eſſe dicit ὀξύφωνος, & eſtaſin in o factam eſſe.)

C. Μοροδικέω, Particeps ſum. vnde μοροδικῆσαι Harpocr. ex Antiphonte affert pro τοῦ μέρους μεταλαβεῖν. Suid. habet μεροδεκῆσαι. quod magis probo.

C. Μοροπτερέω, Fatalibus infortuniis premor. μοροπτερεῶ Heſychio κακοπαθῶ.

C. Αἰνόμορος, ος, ὁ καὶ ἡ, Infortunatus, Infelix, Qui graui & crudeli fato premitur. vel Cui inclemens fatum eſt. Il. χ, ἄμμ' ἐπέρεψε τυτθὸν ἐοῦσαν Δείμορος αἰ ὀμόσαι. Odyſſ. ι, κακὴ Διὸς αἶσα παρέσκε Ἡμῖν αἰνομόοισιν.

C. Ἄμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Expers, Infelix. ἀμέτοχος, Heſych. quo ſignificatu dicitur etiam ἄμοιρος. ΑΤ Ἀμόρωπτα apud Heſych. quod exp. ἀθάνατα. ſuſpectum eſt.

Ἄμμορος, ου, ὁ & ἡ, Expers, Non particeps. ἀμέτοχος. Od. ε, de vrſa maiore, Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο: vt Virgilius Georg. libro 1 canit, Arctos Oceani metuentes æquore tingi. Item ex Epigr. μόρος ἄμμορος ἠσυχίης. Hîc Infortunatus, Calamitoſus: δύσμορος, κακόμορος. Heſ. VNDE Ἀμμορία, Infortunium. Fatum calamitoſum. δυσπυχία, vt Euſt. exp. Od. υ, — ὁ γάρ τ' ἐσθλὸν ἄπαντα Μοίρῃ τ' ἀμμορίῃ τε καταθνητῶν ἀνθρώπων. BICOM P. Δυσάμμορος, Infelix, Infortunatus, Calamitoſus, δύσμορος. Apol. Aeg. ε, — ῥύσασθε δυσάμμορον αἰόλα λύμης. Et Il. τ, καὶ σὺ δυσάμμορε φίλτατ' ἑταίρων.

C. Δύσμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui difficilis portio & fatum obtingit, Infelix. Il. χ, Priamus ad Hectorem, Πρός δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δείμορον, ὄφρα πατὴρ Κρονίδης ὀλοὸν γῆρας οὐδὶ ὧ Λάβῃ ἐν μεγάλῃ φθίσῃ. Aliud exemplum habes in Αἰνόμορος paulo antè. Opp. De venat. lib. 3, Οἰκτρὰ κατοιμώξῃ καὶ δύμορα κηκιάσῃ, infeliciter lamentãti. vel Ob calamitoſum & infelicem caſum. Vtitur hoc vocabulo & Luc. ex quo affertur ἄθλιον ἀποκαλεῖς ἢ δύμορον. Heſychio δύμορος eſt non ſolùm κακόμορος & ἄθλιος, ſed etiam κακοθάνατος, Qui tetro mortis genere perit: quemadmodum & Euſt. δύμορον exp. non ſolùm δυσδαίμονα & κακοτυχῆ, ſed etiam δυσθάνατον. VNDE Δυσμορία, ας, ἡ, Miſeria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur, Fatum difficile, Infortunium. Item Mors infelix. Epigr.

C. Ἔμμορος, ου, ὁ & ἡ, Particeps: oppoſitum τοῦ ἄμμορος. Od. θ, Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ὁπηχθονίοισιν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμορίσσιν ἠδ' αἰδοῦς, id eſt ὁπηδοὶ τυχεῖς πᾶσι, vt Euſt. exp. vel πτυχτὸς, vt Heſych: ¶ Ἔμμορον Heſychio εἱμαρμένον, Quod in fatis eſt. Poſſit autem videri nonnullis illud Ἔμμορος eſſe ab ἵμμορα: ſed quid de Ἄμμορος, quod illi opponitur, reſpondebunt?

C. Κάμμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infortunat⁹, Infelix, Cui malũ & aſperũ fatũ eſt: PRO Κακόμορος. Od. λ, Ὦ μοι ἐγὼν ἐμὸν υἱὸν ἐπὶ πάντων κάμμορι φωτῶν. Od. β, Κεῖνον ὀϊόμην τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἐλθοι Διογενὴς Ὀδυσεύς, θάνατόν τε κῆράς θ' ὑΐξας. ¶ Item κακοθάνατος, vt δύσμορος. Euſt. ¶ Κάμμορα aliquãdo ſign. τὰς καρίδας, vt patet ex Athen. quum ait, κάμμορα καὶ τὰ ἄλλα καρίδια ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενα. vnde fortaſſis οἱ χθαμαλοὶ τοὺς καθύπερθε παρέσθαι. Hæc Euſt. Apud Athen. tamẽ reperio nõ κάμμορα, SED Κάμμαρα, & hæc verba ex Epicharmo, βῶτις, σμαρίδες, ἀφύαι, κάμμαρα, quibus ſubiungit, eſſe genus καρίδων, & à Romanis ita vocari. Cammarorum meminit Plin. lib. 32, c. vlt. Extra has ſunt rotundæ in olearo vſu cochleæ, cucumis, cynopus, cammarus. Κάμμορον (inquit Gal. in lex. Hipp.) τὸ τῇ σμικρᾷ καρίδι ἐοικὸς ζῷον: item τὸ ἀκίνητον, quoniam radices ei animali ſimiles habet. ſed neutro modo accipi poteſt apud Hipp. in lib. περὶ πόνων τῶν κατ' ἄνθρωπον, quũ ait, καυσοῦνται, ὥσπερ καμβαροβίου τοῦ κάμμορου. vnde & Erotianus non ſolùm ipſum animal κάμμορον, ſed etiam τὸ ἐλεεινὸν καὶ αὐτὸ βρέφος ita nominari dicit: Zeno autem τὸ κώνειον: Zeuxis verò ψαμμακάρι ψυκτικόν. Hæc Galenus. At Erotianus, quum hæc Hippocr. verba citaſſet, ὡς ἂν εὕροιμεν ψυκτηρίῳ φαρμάκῳ ἀκλύειν, ἢ κάμμόρῳ ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν τοιούτῳ· καὶ ἔστιν μὲν λύσις τοῦ ψυκτηρίου φαρμάκου, θερμαστηρίου

χεῖ: subiicit, Zeuxis lib. 2 περὶ ἀξηγητικῶν dicit esse pharmacum quoddam refrigerandi vim habens, quod ita appellatur. Dioscorid. verò lib. 5 περὶ ὑλικῶν, dicit aconitum vocari à quibusdam κράμμαρον, quasi ψηλυφόρον. Lycus Neapolit. libro 2 ἀξηγητικῶν, vno μ scribi ait κραμάρῳ, id est ἀλεαντηρίῳ, formato vocabulo ἀπὸ τοῦ κῦ τὸ πλεῖον κραμαρωτῆ σκυθικῆς. Diodorus grammat. & Zeno Herophilius dicunt κάμμορον, κάμμορον, vel κάμαρον, à Dorien-sibus qui in Italia sunt, vocari τὸ κώνειον. Tandem addit, videri sibi Zeuxidem melius exposuisse, deinde Zenonem. consentaneum enim esse vt κάμμορον sit pharmacum quoddã refrigerans, aut fortasse τὸ κώνειον: quoniã id è numero est τῶν ψυχροποιῶν καταπλασμάτων: at Lycum prorsus erasse. Pro aconito accipitur à Nicandro, Dioscor. & Plin. Ac à Nicandro quidem in Alexiph. ver. 40, Ἴδῃς δὲ κεφαλῇσι, φαλακρείῃσι βίοσης Πολλάκι ψηλυφόωντα καὶ κάμμορον, ὃν δὴ ἀκοναίοις Θηλείῃσι κικλήσκουσιν ἀνιβλάστοιο ἐρώγεις. vbi schol. ad etymon respiciens, exp. κακῷ μόρῳ ἀλαμπούμενον. A Dioscor. autem lib. 4, cap. 77, ἀκόνιτον· οἱ δὲ, παρδαλιαγχές, οἱ δὲ κάμμορον, οἱ δὲ ψηλυφόωντα, οἱ δὲ μυωκτόνον. A Plinio verò libro 27, c. 3, de aconito, Folia habet cyclamini, aut cucumeris, non plura quatuor, ab radice lenter hirsuta: radicem modicam, cammaro similem marino. quare quidam cammaron appellauere: alii thelyphonon. Radix incuruatur paulum scorpionum modo: quare & scorpion aliqui appellauere. Scribi autem Ε Τ Κάμμαρον, Ε Τ Κάμαρον, Ε Τ Καμμορον, ex præcedentibus manifestum est.

C. Πλατυμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortifer, Funestus. πλατυμορος ἠώς, Nonn.

C. Ὠκυμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui celeri seu subito fato abripitur, Qui subitò moritur, aut Qui subito exitio perit. Od. α, Od. ϛ, & Od. ρ, Πάντες κ' ὠκυμοροί τε γένοιατο πτηνόφατοί τε. Il. ε, Thetis ad Achillem, Ὠκυμορος δὴ μοι τέκος ἔσσαι, εἰ' ἀγορεύεις. quod declarans addit, Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μετ' Ἕκτορα πότμος ἑταῖμος. Et Il. α, eadem Thetis apud Iouẽ pro Achille intercedens, Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ἀκυμορώτατος ἄλλων Ἔπλετ'. Telum autem ὠκύμορον actiuè dicitur quod subitam mortem affert. Iliad. ο, ποῦ νύ τοι ἰοὶ Ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ, τε πάρ φασι Ἀπόλλωνι δόμεναι, καὶ ἀγακλειτῇσι σαγῇσιν; Od. χ, Φάσγανά τε στιβαρὰ καὶ ἀκόντια ὠκύμορα δηΐζειν Ἰδὲ βάπτειν.

C. Γαῖαν μορσιμον Ε Τ Γαῖαν μοιρεσιμον, pro ὑπὲρ μόρον siue ὑπὲρ μοῖραν: aut ὑπὲρ τὸ μεμοιρασμένον, ὑπὲρ τὸ μοιρεσιμον, vt Eust. exp. Il. α, Ἕρδησιν Ἀργείοισιν ὑπὲρ μόρον νόστος ἐτύχθη, contra quàm in fatis erat. Il. υ, Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μορον ἐκλαπάξῃ. nã vna voce ita legit Aristarchus, licut ὑπερβιον: Eust. verò diuise quoque ὑπὲρ μόρον scribi posse annotat: qui Od. α, Σῴζειν ἀπαλάλκοιτ' ὑπὲρ μορον ἄλγε' ἔχοντα, exp. ὑπὲρ τὸ καθῆκον. vbi & diuisim legitur.

Μορόεις, εντος, ὁ, ἡ, Fatalis, Exitiosus, Lethalis. Nicãd. Alexiph. de rubeta rana, — ὅς τ' ἐν ἁλμυρὸισι Εἴδεϊ φοινίσσεται μορόεις λιχμώμενος ἕρσην. vbi scholiast. καταστικὸς, siue ὁ μόρον ἄγων, Exitialis, siue Mortiferus. ¶ At μορόεν ποτὸν dicitur Potio quæ exitiali seu lethali alicui malo adhibetur. Nicand. Alexiph. v. 129. Ἐμπλήσῃ κυπελλὸν ἀπὸ πόρις ὀξὺ κύμβιον πεύξας, Νηγάτης Δηοῦς μορόεν ποτὸν. vbi schol. exp. τὸ ὀξὺ καὶ καταστικὸν δοῦναι. Et paulo post, Ἡ ἐν τοῦ χλωροῦ μορόεν ποτὸν αἴτυσα χεύσῃ. vbi idem annotat accipi vel pro πολυέψητον, vel μοιρεσιμον, aut αἴσιμον, ὃ αὖ τις δοῦναι τῷ συμφέροντος ἐκλέξατο· vel τὸ ἁρμόζον τῇ πάσῃ: subiungens Homericum illud, — ἐπὶ κῆρ μοῖραν ἔσσηται. Idem eodem in libro cum illud, — ἐπὶ κῆρ μοῖραν ἔσσηται. Idem eodem in libro vers. 455, dicit μορόεντες ἐλαίης pro μορόεσσης. quod ipsum in præcedenti significatione capi potest pro Salutifera, Medica vi ad depellendum μόρον prædita. ¶ Μορόεις, Multo labore confectus, μετὰ μόρου ὁ δὴ κακοπαθείας ἐκπεπονημένος, seu μετὰ πολλοῦ κάματου πεπονημένος, vt ab Eust. & Hesychio exponitur apud Homer. Odyss. 6, Ἕρματα δ' ἐμπλήσασα δύω δεκάεντες ἔασιν Τρίγλυφα, μορόεντα. Sic & Il. ξ.

Μόρσιμος, ου, ὁ ἡ, Fatalis. Od. κ, σφὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπήλθη, fatalis dies. Iliad. ε, ἤδη γάρ οἱ ἐπόρσυνε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθήνη. Item μόρσιμον alicui dicitur esse vt Latinis Fatale esse, Fato destinatum. Iliad. τ, δηὰ σοὶ αἴσιμόν ἐστι Μόρσιμόν θ' ἅλιός τε καὶ αἰνέω ἴφι δαμῆναι. Il. ϛ, Οὐ γάρ τοι Ὀδυσῆι μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ὑπὸ ξίφεϊ χαλκεῷ, fato concessum. ° Dicitur aliquis etiam μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali seu diuina quadam sorte sese nobis offert. Od. π, & Odyss. φ, ἤ δέ κ' ἐπὶ στόμα Γήμαι δῖος ἀνὴρ κεῖσε πόροι ἢ μόρσιμος ἐλθοι. Μόρσιμος, Mortalis, Fato obnoxius. Odyss. χ, Οὐ μάν μοι κλυτίης ἐπὶ οὔτε μόρσιμός εἰμι, id est μοίρας ὑποκείμενος, θνητὸς, inquit scholiorũ breuium autor. Μόρσιμος nomen poetæ apud Aristophanẽ, de quo & apud Suidam. Factum est autem hoc μόρσιμος à perf. præt. pass. μέμορσται vt tradit Eust. Sed Etym. à μόρμος deriuat, pleonasmo literæ σ. A tertia autem perf. μέμορται, deriuari POTEST Μορτὸς, quod Hes. exp. θνητὸς ἄνθρωπος, Mortalis: item μέλας, φαιὸς, Ater, Fuscus.

Μόρσιμος, η, ὁ ἡ ἡ, idem cum μόρσιμος, Fatalis, Fatis tributus aut concessus. Il. υ, μόρσιμον δέ οἱ ἔσσεται ἤματι κείνῳ.

Μορῶ, Laboro, Affligor. μορῶσαι Etymologico κακοπαθῆσαι & πονῆσαι, sicut μόρος, κακοπάθεια, πόνος.

Μορῶσαι Hesychio est etiam μερίσαι, διελεῖν, Partiri, Diuidere. (quæ sign. referri potest ad μόρος sũptũ pro Portio) exponit tamen & ἐλθεῖν. Ad idem μόρος videri potest pertinere ΕΤ Μορίς apud eundem, quod exponit μερίται, κοινωνοὶ, Partiarii, Participes. ΕΤ Μορία, Pars, μερίς. ¶ Μορία dicitur etiam πόλις ἐλαία, vt Pol. tradit. similiter Hes. & schol. Aristoph. Item Seleuco apud Etymol. μορίαι sunt τῆς Ἀθηνᾶς ἱεραὶ ἐλαῖαι ἐν τῇ ἀκροπόλει, de quibus plura vide apud Suidam. Aristoph. Nub. εἰς ἀκαδημίαν καπὼν, ἵνα τὰς μορίας ὑποθρίξεις. Dictæ autẽ putantur μορίαι vel ἀπὸ τοῦ μόρου ἢ τοῦ φόνου Halirrhothii, de qua schol. fabulam narrat: vel quoniam ἐμορίζοντό τι καὶ ἀνίμοντο τὸ ἔλαιον τὸ ἐξ αὐτῆς Ἀθηναῖοι ἅπαντες, vt Suid. tradit. schol. autem Aristoph. & aliud etymon affert. Etymolog. quoque μορίας à quibusdam exponi tradit παὶ ἱερὰς τῆς θεᾶς ἐλαίας, quoniam δημοσίαν μοῖραν ἔχει ὁ τῶν καρπῶν ἐλάμβανον. quæ etymologia videtur magis consentanea. Addit tamẽ, quosdã μορίας accipere pro quauis oliua. Vide & μόρον. ΕΤ Ε Μόριος in v. l. Partialis. vt μορίης γῆς ex Epigr. ¶ Hesychio autem μόριος est ἄπληστος. Ε Τ Μορίς, ίδος, ἡ, Pars, Portio, ex Herodoto. ¶ Μορίδες autem Hesychio sunt μοῖτραι. At DIN. Μόριον infrà cum suis positũ fuit. videlicet post Μόρος, vt sit μόριον quasi μίριον. Videri tamen possit dãdus illi idẽ locus qui & superioribus, si de illa nominis μόρος significatione satis constet.

Μορῶ ex Etymol. affertur in v. l. non tãtùm pro Laboro, sed etiam Abrado, Tumulo. VNDE Μόρημα, Ramentum, Cumulus. ex eodem.

(ATVER O Μόρα, ας, ἡ, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam militum σωτάγμα, virorum septingentorum, aut quingentorum, aut triginta, vt habetur apud Etym. Sunt qui Tribum interpretantur. nam (vt tradunt v. l.) testatur Aristot. Lacedæmonios μόρας quasi μοίρας appellasse, ac totam gẽtem in μόρας siue μοίρας distributam esse, hoc est in tribus quasdam quæ μοῖραι dicerẽtur, quasi μοῖραι. Ac certè in loco Xen. quem ex Lacedæm. rep. mox afferam, Stobæus pro μόρας legit μοίρας, & pro μορεῶν, μοιρῶν. adeo vt has μόρας à μείρω dictas esse constet. Xen. Hell. 4, σὺν Ἀγησιλάῳ δὲ [ἰῶν,] Λακεδαιμονίων μὲν μόρα ἦν Κορίνθου δεδιῶσα, ἥμισυ δὲ μόρας τῆς ἐν Ὀρχομενῷ. Idem in Rep. Lacedæm. p. 399, ὥστε μὲν καπνοκυβερνῶν μόρας μὲν διεῖλεν ἐξ ἁπάντων ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν· ἐκάστῃ δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων τῶν μορῶν ἦρχε πολέμαρχος εἷς, λοχαγοὺς τέτταρας, πεντηκοντῆρας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα. vbi pro πολιτικῶν μορῶν Stobæus habet ὁπλιτικῶν μοιρῶν: at pro posteriori μορεῶν, μοιρεῶν, vt & paulo antè indicauit. Idem in Agesil. pag. 383, Λακεδαιμονίων μὲν ἦσαν μόραι πρὸ ἥμισυ, tribum vnam & semis, vt ex Philelpho interpr. v. l. sed perperam in μόρος eadem. v. l. posuerunt hoc exemplum.

¶ Μοῖρα, ας, ἡ, Pars, vel Portio. Frequens apud Homerum pro portione quæ in mensa cuique tribui solebat. Od. θ, Οἱ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔταμον, καρόωντό τε δῖνον. Od. ο, πρίν δαίτη, καὶ νέμε μοίρας. Od. γ, Μοῖρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Od. υ, Παρὰ δ' ἄρα Ὀδυσῆι μεῖζον ἄνευθε ἔθηκε μοῖραν ὁμῶς· ἐπιόρκια γάρ οἱ ἐτέτυκτο ὡς αἰεὶ τὰ ἑλάχιστα. Odyss. ξ, ὁ δ' ἔζετο δ' ἐν μοίρῃ. In eodem loquendi genere prosæ quoque scriptoribus vsitatum est. vt apud Athen. lib. 4. τὰ νέμοντα τὰς μοίρας ἀπολουσῶν ὁ ἑρμῆς. Et lib. 14, ὅτι τὴν βασιλέως κεφαλὴν τιμῶσι τὰ ἐκείνου μέρη. Item Pars in aliis loquẽdi gen. vt apud

Phil. De mundo, τῆς αἰθερίου φύσεως τὸν ἡμέτερον νοῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι, mentem noſtram ætheriæ naturæ partem eſſe dicentes. Item de parte agri ſeu fundi. Philo De mundo, τῆς οἰκουμένης χώρας μοῖρας οὐ λυπρὰς, partes regionis non macras nec ſteriles. At apud Platonem in Charm. dicitur hinnulus leoni μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, partem eripere carnium. Epigr. lib. 2, Ἐν πεντάτῃ μοίρῃ κάλλιστα κληρονόμων, ex tertia parte. Item μοῖραν πατρίων ἀφελεῖν apud Apoll. Auferre & nãciſci ſuam portionem parentalium, pro Sortiri parentalia. At ἰδία ἑκάστου μοῖρα, ſua cuiuſq; virilis pars. Antiphon, ἡ δὲ πόλις εἰκότως δίδωσι τὴν ἰδίαν ἑκάστου μοῖραν φυλακῆς ὑπὲρ, pro ſua virili vnúquoque ciuium operam in commune nauante. Dicitur etiam res aliqua οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν εἰς τι, q.d. non exiguam partem aut portionem conferre ad perficiendum aliquid. id eſt Multum conferre. Plutarch. De educ. puer. τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος, οὐ μόνον εἰς τὴν παιδείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τοῦ βίου χρείας οὐκ ἐλαχίστην συμβάλλεται μοῖραν. Item τῇ μοίρᾳ τινὸς προσῆκαι, pro alicui attribuere & adſcribere. Thucyd. τὸ δὲ ἐμπλήκτως ἐξύ, αὐδρὸς μοίρᾳ προσῆκεν, præceps celeritas virilitati adſcripta eſt. vel, Præcipitis celeritatis cauſam virilitatem eſſe cenſebant. ἐν μοίρᾳ τινος τάττειν, In loco alicuius cenſere, Loco alicuius habere. Syneſius epiſtola 58, παρ' ἡμῖν ἐν Ἀνδρονίκου μοίρᾳ τάξεται, in Andronici numero & loco habebitur. Et ex Hermog. ἐν μοίρᾳ τάττειν, loco & vice. Ex Herodoto, ἐν εὐδαιμονίῃ μοίρῃ μεγάλῃ ἦσαν, non magni momenti ducebant. Ariſt. ἐν πατρίδος μέρει κεῖσθαι, fuit loco patriæ. Plutarch. De lib. educ. ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ, vice medicamenti. Demoſthen. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, inſtar hoſtis. Lucianus in Zeux. τὴν μὲν, ὡς ἔοικεν ἐν θεῶν μοίρᾳ, σωτηρίου μοῦσάν τινα. Plato De leg. 2, ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ, per iocum. Μοῖραν ἔχειν dicitur quod locum habet alicubi & conuenit. Euripides, ἔχει μοῖραν καὶ πόλει, Conuenit etiam hoc, Locum habet hoc quoque. Quibus addi poteſt κατὰ μοῖραν, Conuenienter, Decenter: cui opponitur παρὰ μοῖραν. Odyſſ. α, πάντα γάρων κατὰ μοῖραν ἔειπε, probè, ſeu rectè, aut κατὰ τὸ πρέπον. Iliad. ω, Ὡς ἦλθ' ἐν νηῶν ἠρήτου ἰαχή τε φόβος τε· Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρσον πάλιν, id eſt, ἀτάκτως καὶ ἀκόσμως διεσπάρησαν ἢ πάροιθεν. Odyſſ. ι, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρυξας. Odyſſ. ξ, Οὐδέ τι πω θεὸς μοῖραν ἔπος γένετο ἐπιεικὴς ἔννεπε, non indecenter, οὐ θεὸς τὸ πρέπον. Ac Il. τ, Ἐν μοίρῃ δὲ πάντα δίεται καὶ κατέλιξας, eſt potius ordine, aut ἐν μιεσμῷ, vt Euſt. exp.

Μοῖρα in cælo eſt gradus, Ptolem. in Georg. Et Damaſc. 34. τὸ δὲ ζῴδιον ἔχει δικαίους βοῦς μοίρας τριάκοντα. ἡ δὲ μοῖρα ἔχει λεπτὰ ξδ΄ κ΄. B.

Μοῖρα dicitur etiam certũ quoddam militum σύνταγμα, vt μόρα ſuprà: qualis eſt decuria, centuria, manipulus, cohors. Æſch. contra Ctef. Χαβρίᾳ μὲν [δωρεαὶ ἐδόθησαν καὶ σύνταγμα ἔστησαν] δίχα τῶν περὶ Νάξον ναυμαχίαν, ἑξακόσιοι δ' ὅπλα μοῖραν Λακεδαιμονίων οὐκ ἔκτεινε: (manipulum, vt B. interpr.) ſic enim quædam habent exemplaria: alia tamen μόρα, quod Spartanis proprium eſt vocabulum, & frequens apud Xen. Sed μοῖρα quoque in hac ſignif. capi poteſt: quum Strob. apud Xen. pro μόρας legat μοίρας, vt in illo vocabulo videre eſt. Herodian. lib. 6, τὸ δὲ σύνταγμα πλῆθος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐπανήγαγε, πολλῶν ἐξ ἐκείνης τῆς μοίρας ἀπολωλότων. Strabo, τὰ παρὰ τοῖς μοίραις καλουμένοις, quatuor decuriæ. B. Vide δίμοιρία.

Μοῖρα, Sors, Conditio: vt plurimùm Sors diuinitus tributa. Plato Crat. ἐπίδοσις τις ἀγαθὸς ὢν πλοῦτον, μεγάλην μοῖραν δεδωρημένος ἦν. Plut. De aud. poem. κεῖνο τὸ μοῖραν ἔξειν Παταικίων ὁ κλεπτὴς ἀποφατέον, ἢ Ἐπαμεινώνδας ὃ τῶν μυρίων τυφλός; Ex Plat. Epiſt. μοῖρα φιλοσόφου, ſors philoſophica. Ex eodẽ, ἀγαθῇ μοίρᾳ πρᾶξαι, Bona & felici ſorte, Feliciter. Contrà apud Syn. epiſt. 54, τὸν κακῶν Πεπαιδεύκατον μοῖρα καὶ φωτὸς ἢ τραφέντα. Simpliciter etiã μοῖρα dicitur pro ἀγαθὴ μοῖρα, Bona fortuna, ſeu Fel. x ſors. Od. ν, ὄφρ' ἐῢ εἰδὴν ἅπαντα, Μοῖρά τ' ἀμμορίου τε καταθνητοῦ τ' ἀδρήκτου, bonam fortunam & infortunia, ἀτυχίαν, vt Euſt. exp.

Μοῖρα, Fatum. ἡ εἱμαρμένη, ἡ πεπρωμένη: ita dictum ἀπὸ τοῦ μεμερίσθαι, vt Ariſtot. ſcribit De mundo. vnde Apuleius De mundo, Idem fatũ μοῖραν vocant, quòd ex partibus conſtet. Et θεία μοῖρα, fatum diuinum, ſeu Prouidentia diuina. Ariſtot. Eth. 1, c. 9, ἢ κατά τινα θείαν μοῖραν ἢ καὶ εἰ δόξῃ τύχῃ τοῖς θεοῖς γίνεσθαι, aut fato prouidentiáque diuina, aut caſu. Xenoph. τὴν τοῦδε θείαν μοῖραν πεπαυμένην ἐκ τοῦ σωτηρίου ἀλλάξαι, diuina prouidentia. Idem Hell. 7, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ ἐσωθῆναι. At ex Platon. epiſtolis affertur θείᾳ μοίρᾳ ἐμπεσὼν, pro Diuinæ ſortis fauore natus. Plerunque in malam partem, vt & Fatum apud Latinos, vel Parca. Iliad. ζ, Μοῖρα δέ σ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. Iliad. χ, νῦν αὖ μοι πῶς ἂν χρεὼν ἔπτα Μοῖρ' ἐλάσῃ. Iliad. χ, Ἔπλετο δὲ αὐτῷ μὲν ἀλωὴ μοῖρ' ἐπιδῆσαι. Odyſſ. λ, καὶ πὴ δὲ νῦ κῆρ μοῖρα πιδῆσαι. Iliad. χ, νῦν αὖτέ μοι μοῖρα κιχάνει. Il. ν, — τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τελοσδέ. Item apud Xenoph. Hellen. 2, ὡς ἄρα ἔτυχε μοῖρα σπονδὰς λῦσαι, ἐκ πολέμου τοὺς θεοὺς, ἵνα πεισθεὶς τοῖς πολεμίοις, ἀπόθοιτο, fato quodam. At ὑπὲρ μοῖραν, contra quàm in fatis eſt: quod ὑπὲρ μόρον & ὑπὲρ μοῖρα à μόρος compoſita voce dicitur. Iliad. υ, Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι. Quum verò plur. num. μοῖραι dicitur, reddendum eſt Parcæ: quarum nomina ſunt, Lacheſis, Clotho, Atropos: de quibus multa apud Ariſtotelem in libro De mundo, circa finem: & apud Plat. ac Plutarch. necnon apud poetas. Aliquando coniungitur cum θεὸς aut θάνατος, & itidem exponi poteſt Fatum aut Parca. ſic verò & κὴρ & μόρος cum iiſdem copulantur. Iliad. τ, — Ζεὺς δὲ μοῖρα καὶ ἠροφόητις ἐέλπεις. Iliad. ω, Ἀλλά μοι μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἐκλαγξιὼς ἰός. Iliad. τ, θεὸς τοι μέγας καὶ μοῖρα κραταιή. Iliad. π, Ἄγχι παρίσταται θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Il. φ, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ ἔλθῃσι. Eodem lib. Αἶ δή οἱ ἐγὼ ἐπέτα φόως καὶ μοῖρα γένωμαι. Dicitur etiam μοῖρα θανάτου pro fato lethifero. Od. β, ὡς ἔτι νέον μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι παντλήιος θανάτοιο. At μοῖρα βιότου eſt potius Fatalis vitæ terminus. Il. δ, Αἶσα θανεῖν καὶ μοῖραν ἀνὴρ ὑπαλύσσεται ἀνὴρ πλήσας βιότοιο. Aliàs pro θάνατος quoque capitur. vt Il. μ, Πρόσθεν γὰρ μὲν μοῖρα δικώτιμος ἀμφεκάλυψεν. Quum verò alicui θάνατος ἢ μοῖρα πεύχεσθαι dicitur, ἐκ παρέμφασεως vſurpatur pro θάνατος. niſi malis Exitium, Perniciem; quod minus tamen eſſe videtur. Il. γ, Ἡμῶν δ' ὁπποτέρῳ θάνατος ἢ μοῖρα πέπυκται. ſic verò dicitur & Odyſſ. α, πυκάς θανάτου τε μόρου τε. A μόρω autẽ deriuatam eſſe hanc vocem, tum grammatici tradunt, tum ſignificatio ipſa oſtendit.

Μοῖρα nomen proprium apud Theocr.

C. Μοιρολαχέω, ſIVE Μοιρολογέω, Sorte diſpertior. Poll. lib. 8, διελέσθαι, διαχλήρωσασθαι, διαλαχεῖν, δάσασθαι. τὸ δὲ νέμεσθαι, ἐπίρρητον δὲ χρείας, καὶ τὸ μετέχεσθαι, ἁπλούστερον. κρεῖττον δὲ τὸ μοιρολαχεῖν. (At μοιρολογεῖν vide paulo poſt.) Qui autẽ ſortito partes diſtributas capiunt, ſeu Partiarii, vt Cato vocat, DICVNTVR Μοιρολόχαι. Poll. loco citato, οἱ μὲν διανεμόμενοι, νέμονται δὲ μερίσαι δὲ μερίται καὶ μοιρολόχαι· οἱ δὲ διχονέμοντες, δατηταί. Paulo poſt addit, vt plurimum μοιρολόχας & μοιρολογεῖν dictum fuiſſe ὅτι τῶν μετεχόντων κακουργήματος. Prius autem μοιρολαχεῖν habetur apud Heſ. quod exp. τὸ μερίδ' ἁλαχάνειν, Sortitò portionem ſeu partem aliquam accipere: addens, quoſdam exponere etiã διαιρεῖσθαι, quo modo Poll. accipit. Sed perperam in Heſ. codice eſt μοιρολαλεῖν, λ poſito pro χ. Apud eundem Heſych. reperio ΜΕΤΜοιρίλοχοι, οἱ τὰ κοινὰ διαιρέτης, qui publica aliqua bona diſtribuunt ſorte.

C. Μοιροδοκέω, Partem capio, Particeps ſum. vnde μοιροδοκοῦσα apud Suidam ex Antiphonte, pro μέρους μεταλαβοῦσα. Apud Harpocr. autem μοροδοκοῦσα ſcribitur, quod mendoſum videtur.

C. Μοιρηγενής, ές, ὁ ἡ, Felici fato natus, ἐκ ἀγαθῆ μοίρᾳ γεγενημένος, vt ab Heſych. exponitur: ὁ ἀγαθῇ τύχῃ γεγονώς, vt Euſt. Il. γ, Ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη μοιρηγενές, ὀλβιοδαῖμον. Sed addit Euſt. poſſe etiam exponi ὁ μετὰ χρόνους μοίρας ἀγαθῆς, quum ſubiungatur ὀλβιοδαῖμον.

C. Μοιραγέτης, ου, ὁ, Parcarum dux. vel Qui fatum præuius anteit. Exemplum habes in μοιραγός.

c. 2. Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, Pars, Portio, Sors, Participatio. Gregorius, ἀπόμοιρα κτίσεως ἅπασι καὶ πάντων ὑμῖν, σχῆμα ὅπως τὸ πολλοῖς κοινωνεῖν ζώμενον. Euripides in quadam epiſtola, πάντων ἥδη ἐγὼ πόλεως καὶ ἴδιον ἐγὼ ἰδίᾳ πολλοῖσι δώσω τι τῆς ἐμῆς δυνάμεως καὶ ἔχουσιν ἀπόμοιραν τῆς ἐμῆς ἀφορμῆς. Id eſt, ſortem & participationem, Budæo interprete.

C. Ἄμοιρος, ου, ὁ ἡ, Expers, Cui nulla portio obtigit, Cui

nihil ſorte obuenit. ἄκληρος, ἄκαρος, Heſychio. Plato lib. 9, De leg. ἀκίνητον εἶη καὶ ἄπρακτα καὶ ἄμοιρον κεῖσθαι. Apud Suid. ex Soph. Œd. tyr. Κακὸν κακῶς τιν' ἄμοιρον ἐκπεσεῖν βίου. id eſt κακόμοιρον, vel μᾶλλον τῆς τυχούσης μοίρας ἀπόντα, ἀλλ' ἄκαρον ὀλοῦντα. quæ expoſito & apud ſchol. eſt. Et in v. l. ἴσως σοι ἄμοιρος, Præteriſti me, Nullam mihi portionem contribuiſti. Frequens eſt cum genit. pro Expers, Exors. Iſocrat. Euag. οὐκ ἐστὶ μόνη τῶν χρήσεων ἄμοιρος ἡμῖν γενέσθαι. Xen. Pæd. 7, οἱ μόνοι ἄμοιροι εἶεν τῆς τέχνης. Item ἄμοιρον λόγων καταδικάσαι, cōdemnatū eſſe antequàm ei permiſſum ſit pro ſe dicere & facti rationem reddere. Luc. De calumn. οὐδὲ ἀδικώτερον ἢ αἱρετὸς πᾶς ἂν ἀμοίρους λόγων καταδικάσαι. In quo ſignif. ἄμοιρος Heſychio eſt ἄτυχος. VNDE Ἀμοιρία, Exors & expers ſum, Portio mihi nulla tribuitur, Deſtituor, Careo. vt ἀμοιρεῖ θρῆς. Item οὐκ ἀμοιρεῖ τῆς χάριτος. Hermog. ὁ τῆς περὶ πολιτικοῦ λόγου, in elogio oratorum, de Iſocrate loquens, τῇ δὲ φύσει δημηγορίας ἀμοιρεῖν, καὶ τῶν ἐργασίας ἐχόντων ἐστὶ, quum natura ea virtute orationis careret quæ ἀληθὴς λόγος & ἔμψυχος dicitur, multus ſupramodū fuit in argumētis & epicherematis, vt B. reddit. Apud Plut. aurē De generat. anim. ὁ μὲν Εὔδωρος ὑδάτων ἀμοιρεῖν οἴεται τὴν ἰσότητος, Turn. vertit, Neutros à probabili ſententia recedere putat. Eorū quoque ἀμοιρεῖν dicimur quæ moleſta ſunt, itidem pro Exortes & expertes eſſe. Philo De vitā M. lib. 1, οὐδὲ μέτα οἰκίας ἀμοιρῆσαι φασὶ τὸν τῆς συμφορᾶς, nullam tum familiam iſtius exortem calamitatis fuiſſe. Syneſ. ep. 105, πολιτικῆς δὲ φρονήσεως ἀμοιρεῖ καὶ φύσει & μέτρῳ, ciuilis curæ expers ſum. Heſychio ἀμοιρῆσαι eſt ἀτυχεῖν: & ἀμοιρεῖ, ἐστέρηται. VNDE Ἄμοίρημα, ατος, τὸ, Nulla ſors, vel Infortunium. ἀτύχημα, ἀκλήρημα, Infortunium.

Ἄμοιρος, ρα, ον, ὁ καὶ ἡ, Expers. Itē Immortalis, Lethali fato nō obnoxius. nā ab Heſych. exponitur, ἀμέτοχος, ἀθάνατος.

A T Ἀμοιρία, Infortunium, Calamitas. Heſychius ἀμοιρίαν eſſe dicit κακὴν μοῖραν, ſeu κακομοιρίαν.

C. Δίμοιρος, ρον, ὁ καὶ ἡ, Duas habēs partes, Beſſis. Vitruu. lib. 3, c. 1, Sextantem, vnum: trientem, duo: ſemiſſem, tria: beſſem, quem δίμοιρον dicūt, quatuor: quintariū, quem πεντάμοιρον dicūt, quinque: perfectum, ſex. Sic accipi poteſt apud Plut. in Tiberio, Γάτου κεφαλὴ, ζυγὸν κομιζόντος, ὀπτάδια, λίτρας ἑπτακαίδεκα καὶ δίμοιρον ἕλκουσα, Libras ſeptemdecim pependit & beſſem, vt B. interpr. Aretinus autem vertit, Libræ dimidium. Δίμοιρον propriè ſignificat rei cuiuſlibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur pro triobolo, ſecundum quoſdam, quòd hoc eſſet δίμοιρον drachmæ. Alii autem aliter. Plato in Axiocho, τὸ μὲν δίμοιρον ἰσοστάσιον, τὸ δὲ δύειν δραχμαῖν, τὸ δὲ τετράδραχμον, octo obolis. Beſſem quoque octo vncias eſſe dicit Feſtus.

c. 2. Ἐπίδιμοιρος, Beſalter. Vitruu. lib. 3, c. 1, Quū ad ſupputationem creſcat, ſupra ſex adiecto aſſe, ἑπτάσσων: quum facta ſunt octo, quæ eſt tertia adiecta, tertiarū, qui ἐπίτριτος dicitur: dimidia adiecta, quū facta ſunt nouē, ſeſquialterū, qui ἡμιόλιος appellatur: duabus partibus additis, & decuſſi facto, beſalterū, quē ἐπιδίμοιρον vocitant.

Διμοιρία, ας, ἡ, Duæ partes, Duplū. Luc. in Tim. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δίμοιρίαν ἢ τεσσαρείαν φέροιτο δίκαιος. X. in Rep. Laced. loquens de regibus Spartanis, ἃ δίμοιρίαν μὲν ἔχει τῶν ἄλλων ἱππάρχων. Idem Hellen. 6. p. 339, ὅς γε δὴ ἐκ τῶν ἐπιτηδείων καὶ φιλοπολίτων ἔχοντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους, τοὺς μὲν ἐπὶ διμοιρίαις, τοὺς δὲ τεσσαρείαις, τοὺς δὲ καὶ πενταμοιρίαις, καὶ ἄλλοις δώροις. vbi reddi etiam poteſt, Duplo ſtipendio. Et in hæreditate διμοιρία, bes. nam ὅλος κλῆρος eſt as hæreditatis: cuius partes, ἡμιόλιον, ſemis: τετράμοιρον, triēs: πεντεμόριον, quadrans: δίμοιρία & ἡμιολία, bes & dodrans. B. pag. 249. Διμοιρία eſt etiā vocabulum militare: ſignificans ἡμιλοχίαν: à μοῖρα quòd exponitur Manipulus. vide δίμοιρίτης. A T Δίμοιρον in v. l. itidem pro Beſſis.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, Qui duplam portionem capit. vel, Cui dupla portio datur. Et δίμοιρίται milites, quibus dupla annona datur, aut duplex ſtipēdiū. Duplares, vt Veget. lib. 2, Torquati duplares & torquati ſimplares erant, quib⁹ torques aureus ſolidus virtutis præmium fuit. quē qui meruiſſet, præter laudem interdum duas cōſequebatur annonas: duplares, duas: ſimplares, vnā. Arrianus, ἐπὶ τούτῳ δίμοιρίτας Μακεδόνας καὶ δικτάτορα, ἅτινα ὀνομάζομεν ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, λιτὰ μείζονα μὲν δίμοιρίτου, πλείονα δὲ τοῦ εἰκὸς ἐν πρώτῃ σπεδοφόρων ἔφυσεν. Suidas δίμοιρίτην eſſe dicit vocatum qui πεζὸς ἦν accipiebat. nam id eſſe δίμοιρον τῆς δραχμῆς. Διμοιρίτης dicitur etiā qui δίμοιρίας præfectus eſt, ſeu ἡμιλοχίτης. In lib. De vocabulis militaribus, δίμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτὸ φασι· δίμοιρίτης δὲ ἡμιλοχίτης· ὁ ἄρχων τῆς ἡμιλοχίας καὶ τὴν δίμοιρίαν. ſic enim legendū, non μοίρας, vt tum res ipſa docet, tum Suidæ codex confirmat. Idem tamē Suidas quum δίμοιρίτην eſſe dixiſſet quandam στρατιωτικὴν ἀρχὴν, ſicut λοχαγὸν, ita vocatum eſſe addit ὅτι τὸ παρ' ἄλλοις στρατιώτας δύο μοίρας καμβάσιον. Luc. ἱρυμά τιν ἐφούρους ἴσως δίμοιρίτης ὤν. Syneſ. De inſomn. καὶ στρατιώτης, καὶ αὐτίκα δίμοιρίτης ὄφι, καὶ μετ' μικρὸν λοχαγὸς, εἶτα στρατηγός. vbi redditur Manipuli partibus præfectus eſt.

Δίμοιρος, Bipertitus. v. l. Pro quo potius δίμερής.

C. Δίμοιρος, ρα, ον, ὁ καὶ ἡ, Cui difficilis ſors aut fatum obtingit, Infelix, Infortunatus. Item Mala infelicique morte periens. quod & δύσμορος.

C. Δωδεκάμοιρος, ρα, ον, ὁ καὶ ἡ, In duodecim partes diuiſus. Ex Epigramm.

C. Ἰσάμοιρος, ρα, ον, ὁ καὶ ἡ, Cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel Qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2, ὥστε ἐκ τῶν τοίνυν δῆλα ἀγαθὸν ὁ θεὸς, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν. Et paulo ante, καὶ τοῖς ἀμφὶ τὸ σπέρμα δὲ ὑπηρέτας, ἰσομοίρους αἰεὶ πάντων ἐποίει. Et ἰσόμοιροι κληρονόμοι, Æquis partibus hæredes. Sicut verò Xen. dicit ἰσομοίρους πάντων, ita Iſæus, πάντας ὁ νόμος ἰσομοίρους τῆς οὐσίας ποιεῖ. Itē apud Soph. in Electra, Ὦ φάος ἀγῶν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ. Vbi exponitur ἰσόμοιρος τῇ γῇ. nam æqualia magnitudine & pondere creditur elemēta. & quanuis aer multo amplior videatur quàm terra, ſi tamen ille condenſetur ſicut hæc, eandem apparituram molem, vt non hic maior ſed explicatior atque patentior ſit. ſicut & Heſiod. æquiparans terram aëri, ait, Γαῖα δέ τι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. Hæc Cam. ex ſcholiaſte.

Ἰσομοιρία, ας, ἡ. Æqualis portio. Philo De vita M. lib. 3, μισθοῦσθαι ἰσομοιρίας τὸν τῆς ἱερουργίας, æqua parte ſacrificiorū ne priuentur. Greg. in Maccab. encom. ἵνα τιμηθῶμεν ἰσομοιρίᾳ, vt honoremur æqua parte. Thuc. lib. 7, p. 159, dicit etiam ἰσομοιρία τῶν κακῶν, pro κοινωνεῖν πάντας ἐπ' ἴσοις τῶν κακῶν, ἐξ οὗ ἴσου μέρους ἕκαστον μετέχειν. Et Philo lib. 1 De vita Mosis ὁ τῆς παιδείας ἰσομοιρίας, æqualiter partito labore.

Ἰσομοιρέω, Æquam portionem capio, vel ἴσου μέρους μετέχω. Xen. Pæd. ὥστε δέ τι πλέον ἀγαθὸν, ἐξῆν σοι πάντας ἢ τοῦ ἰσομοιρεῖν. Cui ſimilis locus quem in ἰσομοιρος ex eodē libro attuli. Iſocr. Paneg. ἰσομοιρῆσαι οὐκ ἐθέλειν. cui opponit πλεονεκτεῖν. Thuc. lib. 6, καὶ κατὰ μέρη ἃ ξύμπαντα ὀλίγῳ ἐλάσσω ἢ δισσὰ ἢ ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖν. Idem eodem lib. cum genitiuo copulauit, vt & ſuprà ἰσόμοιρος, p. 202 & 203, ὁ κακῶς πεφυκὼς οὐκ ἀδίκως ἢ ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ.

C. Πεντάμοιρος, ρα, ον, ὁ καὶ ἡ. Quintarius. vide in δίμοιρος. A T Ἐπιπεντάμοιρος, Quintarius alter: vt ἐπιδίμοιρος beſalter) ſic enim reponendum putatur apud Vitr. lib. 3, c. 1, pro Quintarius.

C. Πρόμοιρος, ρα, ον, ὁ καὶ ἡ, Qui præmaturo fato obit, Qui præmatura morte decedit. vel, Ante fatū accidēs. Apud Suid. προμοίρους δὲ Σικάνις ἐφθίρθαι φησὶ πολλούς. id eſt ἀώρους, πρὸ τῆς μοίρας, vt ipſe exp.

C. Τετραμοιρία, ας, ἡ, Quadrupla portio. vide in δίμοιρία.

C. Τεμοιρία, ας, ἡ, Dupla portio. vide in δίμοιρία.

Μοιρᾶος, ρα, ον, ὁ, Fatalis. Alciphr. ἀλλ' οὐ μοιρᾶοι θεοὶ καὶ μοιρηγέται Δαίμονες. vbi μοιραίους θεοὺς accipere poſſumus Parcas, id eſt τὰς μοίρας.

Μοιρίδιος, ρα, ον, Fatalis, Fato quodam immiſſus, aut euenies. Eurip. apud Athen. lib. 2, in quodam epigr. Μνῆμα, παρηγόρημα πάρος, δεινοῖς τοῖσιν ἐμοῖσιν, Ἐν ᾧτινι φίλοις μοιρίδιος φθιμένοις. Et μοιρίδιος θάνατος apud Plut. Fatali morte. Ab eodem in Conſolat. ad Apoll. μοιρίδιον χρέος, fatale debitum, dicitur vita, μοιρίδιον χρέος τῷ λέγοντι τὸ ζῆν, οἷς ἔστι δυσπαράβατον, καὶ ἀδιαίτητον πᾶσι τοῖς φθαρτοῖς. Et μοιρίδιος μελέτη, fatalis meditatio, Cui quis quaſi fato addictus eſt. Epigr. l. 2, μοιρίδιον μελέτην.

Μοιρία, ας, ἡ, Pars v. l. idem μοῖρα ſuprà.

Μειρέω, Diuido, Partior. Vnde μειρῆσαι apud Heſych. μεA ρίσαι ἢ διελεῖν, in partes dirimere. Et μειρέσαι πὰ κρέα pro Carnes diſtribuere. At Μειρόμαι, Sortitò partem capio. vnde μοιρίσασθαι Heſychio λαχεῖν. ſic enim reponendum pro λαλεῖν. Et cū genit. cōſtruitur, vt λαγχάνειν. Philo de mundo, ὅσα ψυχῆς μεμοίρηκε, Quæ animam ſortita ſunt, Quibus animæ participibus eſſe contigit, id eſt animantia. Phalar. μεμοιρασμένος θείας τύχης, diuinā ſortem adeptus eſt. B. ‖Μεμοιρεκώμος ab Euſt. & grammaticis accipitur pro Fato deſtinatus.

C. ΔΙΑ μειρέομαι, Diſpertior, In partes dirimo, Diuido. B Od. ξ, Καὶ πὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαίζων, in ſeptem portiones & μοίρας diuidebat. Similiter & ex Epigr: διεμοιρήσαντο, Partiti ſunt, Diſciderūt in partes. Item apud Apollon. πάλιν διεμοιρήσαντο, Sortitò in partes diuiſerūt, Inter ſe ſorte diuiſerunt. quod & διαλαγχάνειν.

C. ΕΠΙ μειρέω, Impertio ſeu Impertior, Partē tribuo, Participem reddo. Phocyl. Γαῖαν ὅπως μοιρῆσαι ἀπαρχύτοις τε πύτμοις, terram impertire inhumatis mortuis. Item ὁπιμοιρέομαι cum genit. Particeps fio, Sortior. idem quod μειρέομαι & λαγχάνω. Philo De mūdo, μηδὲν μέρος ἀποC λειπόμενον τῆς σωματικῆς ὑλης ὃ ταφῆς ὁπεμοιρήσαι, Nulla corporis parte relicta quæ ſepulturæ mandaretur, vel Cui ſepulturæ honos impertiretur. ‖Ἐπιμοιρέομαι, Diuido, Diſtribuo. v. l.

Μέρος, ους, τό, (q.d. Quod facta diuiſione obuenit) Pars. Ariſtot. Rhet. 1, ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους πρός. Luc. ἀπὸ τῆς μιρᾶς ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et ſic ſæpe hæc inter ſe opponuntur, ſicut Latinè Totum & pars. Et λαχεῖν τὸ μέρος, item τὸ λαχὸν μέρος· necnon τὸ γιγνόμενον μέρος, quo vtitur Xen. pro eo quod Lat. dicunt ratam partem. Di- D citur autem de variis rebus ſicut Lat. Pars. Thuc. lib. 1, καί τι αὐτῆς μέρος οὐκ ὀλίγον ἐφθείρετο. Idem lib. 6, τῶν ναυτικῶν μέγα μέρος. Et lib. 1, ὅτι τε τοῦ κράτους ἦν τὸ Μήδων τῆς δυνάμεως τὸ πλεῖον μέρος ἐπολέμει. Xen. Pæd. 4, πρὸς ὠφελείᾳ μέρει. Demoſth. Phil. 3, πολλοστὸν μέρος. Sic πλεῖον μέρος, & τὸ πλεῖστον, πλεῖστον. Et πλεῖον μέρος τῇ φύσει. Xen. ‖Μέρος τῶν σωμάτων, Pars corporis, Membrum. Plut. & alii. Quem vſum habet apud medicos frequentem diminut. μόριον. ‖Τὰ ὑπὲρ μέρους, quæ vulgò Particularia, Bud. ex Philone. Pro eodem dicitur τὰ ἐν μέρει aliE quando. Sic ὁ ἐν μέρει λόγος ex Ariſtide, pro Particularis oratio. Necnon ἐν μέρει ex eodem pro Sigillatim. Sed & ὁ κῦ μέρος eadem ſignif. Et οἱ κατὰ μέρος, pro Singuli. vnde τὰς κῦ μέρος ἐνεργείας ex Gal. ad Glauc. pro Singulas operationes. At ex Plat. cum alia conſtruct. De rep. lib. 1, κῦ μέρη ἀδικεῖν τῆς πόλεως κακουργημένῃ, pro Huiuſcemodi ſcelera ſigillatim patrare. Plinius κατὰ μέρος vertit Particulatim. quum hæc Theophraſti, αὐτῆ δὲ ἡ κατὰ μέρος ὁ σίκυος καλουμένη, vertit, Particulatim cucumis floret. Apud Suidam ε ſ τ Καταμέρος coniunF ctim ſcriptum, qui etiam dicit eſſe aduerbium.

Μέρος π, Aliqua ex parte. Thucyd. Subaudit autē (vt opinor) κατὰ, (licet alioqui præpoſitio hæc adiecta alia etiam ſignif. efficiat) Dicit & τὸ μέρος, vt docebo infrà in Ἐκ μέρους.

Ἐν μέρει ἀδικήματος τίθημι, Bud. ex Greg. pro Sceleris loco duco. (Sed apud Plat. Pol. lib. 1, εἰ ἐν ἀρετῆς τίθης μέρει τὸ ἀδικεῖν, vertit, Si iniuriam partem eſſe virturis putas) Sic cum verbo τιθέναι, in v. l. ἐν μέρει κατηγορίας τιθεῖναι. At Demoſth. dixit etiam ἐν ἀπειρίᾳ καὶ ἀβελτερίᾳ μέρει κεῖσθαι: item ἐν δωρεᾶς μέρει ἢ χάριτος παρέχειν, or. in Mid. Idem dixit Olynth. 3, ἐν ὑπηρέτου ἢ οἰκέτου μέρει χωρεῖν. Iſocr. autem in Encomio Euagoræ, ἐν ἰδιώτου μέρει διῆγε χρόνον. Iti dem verò ἐν μέρει φαρμάκου affertur ex Theophraſto pro Medelæ loco. Et ἐν διδασκάλου μέρει, ex Ariſtide, Præceptoris loco, Præceptoris vice. Rurſū Demoſth. ἐν οὐδενὶ μέρει, pro Nullo loco eſſe, Nullo eſſe in numero. ‖Μέρος ſicut in loquēdi genere proximè præcedēte reddi poteſt nomine Numerus, ſic & in aliis quibuſcū, alio tamē modo. nā μέρος δέ τι ponitur pro Eſt è numero, vel Vnus eſt è numero. Herodian. lib. 1, αἱ αμίξεις τῶν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς αἰχμοφόρου, ἃ ἦν πασῶν νομιζομένων μέρος. Tale autem exemplum Budæus hoc affert ex Gregorio, μέρος γέγονας καὶ αὐτὸς οἰκείου τῆς σοφιστικῆς ἀμοιβῆς. Vnus erat è numero, Inter alios erat, Interfuit. Sic Lucanus, & in tanta pa

uidi formidine motus, Pars populi lugentis erat. ‖At verò apud Virgil. Pars mihi pacis erit, dextram tetigiſſe tyranni, ait Bud. partem accipi pro principio, & Gregorii μέρος ἀποτελείας duobus in locis ea ſignificatione dixiſſe: ſed ego illi in hac expoſ. non aſſentior: quippe qui putem μέρος hìc potius eſſe quod etiam dicunt μέρος οὐκ ἐλάχιστον, aut μέγα μέρος, cum verbo συμβάλλεσθαι. ‖Huc autem pertinet iſtud loquendi genus, τινὸν μέρος, ſignificādo Pro mea parte virili, Quātum in me eſt, vel Quantum in me fuit, aut Quantum ad me attinet. Perinde enim eſt ac ſi vtendo verbo illo συμβάλλεσθαι, diceretur ὅσον δύναμαι συμβάλλεσθαι μέρος. Sic τὸ σὸν μέρος, Eurip. Quantum in te eſt, Quantum in te fuit. Et τὸ ἐκείνου μέρος, Demoſth. Sic & Iſocr. τὸ ἐμὸν μέρος. in Ægin. ἐνθυμεῖσθαι δ' ὅτι τὸ μὲν ἐμὸν μέρος οὐ τῆς τύχης ἐστὶν, οὐδ' ἐπιθέσθαι τῇ τῶν ἀνθρώπων ἐξέστιν. Sed & cum κῦ apud Iſæum, τὸ κατ' ἐμαυτὸν μέρος, & τὸ καθ' αὑτὸν μέρος. Itidémque apud Plat. epiſt. 7, κῦ τὸ σὸν μέρος ἐγὼ καταλείπω συνεφαύσας σοὶ ταῦτα παρεὶς μή. Idem dixit μέρος ὅσον δύνασαι γίγνου, ſcribens, φιλοσοφίᾳ ὡς δέδοται μετ' ἐμοῦ μέρος ὅσον δύνασαι γίγνου. (Affertur autē ex Dionyſ. Halic. & cū infinitiuo, τὸν ἐφ' ἡμῖν εἶναι μέρος) Dicunt & τὸ δύνασθαι μέρος, ſeu ἐπ' ἐμοὶ, aut ἐπ' αὐτόν. Quinetiam omiſſo hoc nomine μέρος, vt docet Bud. p. 772 & 773. (Interdum etiam ſimpliciter τὸ μέρος, vt apud Demoſth. Pro corona) At verò τὸ ὁπωσοῦν μέρος, aliud ſignificat, vt cognoſces ex iis quæ in Ἐπιβάλλω dixi, Tomi primi ſem: pag. ſeu col. 684. lit. A.

Ἐν μέρει, Vicißim, Xen. Pæd. 6, ἐγὼ δὲ ὧν τοῦ μὲν μέρει πάλιν ἐκείνου δούλου ἦν. (Apud Thucyd. ὧν τοῦ μέρει exponitur etiā Per vices, Alternis vicibus, ὧν τοῦ μέρει ἀναπαύοντες) Item pro Sigillatim & Deinceps. Bud. pag. 772, ex Ariſtoph. & Ariſtide. Affertur autem & pro Partim ex Dionyſio Hal. lib. 5.

Μέρος ſūgitur & aliis præpoſ. idq; diuerſis modis. Πὰ ἐκ μέρους, ſicut & præcedēs ἐν μέρει (ſed non ita frequētis vſus) pro Vicißim, vel Alternis. vt ex Theophr. docet Budæus pag. 140. Sic etiam Ἀνὰ μέρος pro Vicißim ſeu Per vices reperitur cum alibi, tum apud Plut. necnō apud Paulum apoſt. At Πρὸς μέρος apud Ariſtotel. Œcon. 2 exponitur Pro rata parte, ſeu Pro proportione, ἑκάστῳ τοῖς μέρος δίδοῦς. De Κατὰ μέρος autē & κῦ μέρος dictū fuit ſuprà, necnon de Ἐπὶ μέρους. Venio igitur ad Ἀπὸ μέρους & Ἐκ μέρους. His Paulus apoſt. vtitur pro eo quod Latinè dicitur Ex parte, ſeu Aliqua ex parte. vt Ad Rom. cap. 15, v. 15, τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους. Idē ad Cor. 1, cap. 13, v. 9, ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν. vbi poſſum⁹ dicere (meo quidē iudicio) ἐκ μέρους opponi τῷ πλείως: quū ſequatur, ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται. Fuerit igitur hoc quidē loco ἐκ μέρους non tā quod dicitur Ex parte, quàm Imperfectè, Non plenè. At Dioſcorides dicit & ipſe ἐκ μέρους pro Ex parte, Plinio interprete. Cæterùm vt ἐκ μέρους ad verbum reſpondeat Latino loquendi generi Ex parte, ſic ἐκ τοῦ πλείστου μέρους apud Herodianum lib. 8 eſt ad verbum Latinè, Maxima ex parte. (Affertur autem ex Gabriæ Fabulis, ſcriptoris minimè antiqui, ἐκ μέρους etiam pro Viciſſim) At verò Thucydides pro ἐκ μέρους id eſt Ex parte, ſeu Aliqua ex parte, dixit μέρος π libro 2, καὶ δι' αὐτὸν οἶδ' ὅτι μέρος πᾶσιν ἔπαθεν. nam hic & Valla, & vulg. lexica perperam reddunt, Magna ex parte. Itidem verò apud Paulum 2 ad Corinth. capit. 11, μέρος π vet. interpr. necnon Eraſmus interpr. Ex parte: vbi videlicet ita ſcribit ille, ὡς ὅτι μὲν καὶ συνεγνωκότων ὑμῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, αἰσθάνομαι ἐν ὑμῖν ἐπαρχθείς. ἡ μέρος π πιστεύω. Sed Beza mauult reddere, Et aliquam partem credo. Nam Ex parte credo, ſic poteſt accipi (inquit) quaſi dicat Apoſtolus ſe non prorſus credere famæ, nec prorſus etiam non credere. Atqui apparet Paulum non ſcripſiſſe de re incerta, vt qui manifeſtè in Corinthiis maiorē animorum cōiunctionem & charitatē requirat. Cæterùm pro hoc μέρος π Thuc. dicit etiam τὸ μέρος, ſi non mentiuntur vulg. eius exemplaria. Habent enim ea libro 1, ὡς καὶ δι' ἐμὲ τῶν ἐκείνου ξυμφορὰ τὸ μέρος ἔχει ὁ πόλεμος. Sed vt ſuſpectam hic exemplarium fidem habeam, ac potius π μέρος legen-

dum putem quàm τὸ μέρος, non tantùm alter ille locus facit, ſed etiam alius eiuſdem, in quo τὸ μέρος memini me in alia ſignificatione legere, videlicet pro eo quod Latini dicunt Pro virili Parte, in qua ſignific. alioqui frequentius genitiuum addũt Græci, vt paulo antè docui. vbi tamen Demoſthenem quoque τὸ μέρος ita vſurpaſſe admonui. A

C. Ἀμερής, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Parte carens, ſeu partibus, Cuius nullæ ſunt partes. Id eſt, Qui in partes diuidi ſeu ſecari non poteſt. Vnde etiam exponitur Indiuiduus, Inſecabilis: ſicut ἀμέριστος. Luc. σημεῖά τινα ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς. Greg. ἀμερὴς de Trinitate dicit, vt μονοειδὴς, id eſt ἁπλοῦς. B. B

C. Ἀπεμέρεια, Partis vnius pro alia poſitio. nomen eſt figuræ apud gramm. vt πᾶξον δι' εἰδῶν volunt dictum per ἀπεμέρειαν, quaſi diceretur πᾶξον εἰδῶν, poſita parte vna orationis pro alia, videlicet participio pro nomine. Sic vtitur Gaza. Scribitur ET IAM Ἀπεμεία.

C. Βραχυμερὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. Cuius partes ſunt breues, ſeu exiguæ. In v. l. Tenuis. ET Βραχυμέρεια, Breuitas partium, Tenuitas. C

C. Δίμερής, Qui duabus partibus conſtat, Bipartitus, Duplex. ET Διμερῶς, Bipartitò. SIC Τριμερὴς, Tripartitus, Triplex. VNDE Τριμερίζω, In tres partes diuido. At Πενταμερὴς & Ἑξαμερὴς vide in Πέντε.

C. Ἐπιρροπὴς, Qui eſt alterius partis. Vel, In alterã partem inclinans. Dicitur enim eſſe victoriæ epithetum.

C. Λεπτομερὴς, Tenuibus partibus conſtans, Tenuis, Exilis. vt Ariſtot. De cælo, lib. 3, πάντων ὧν τὰ στοιχεῖα λεπτομερίστερα τῶν τῶν ὑγρῶν. VNDE Λεπτομέρεια, Tenuitas partium, ſeu exilitas. Gal. Item Subtilitas. ITEM Λεπτομερῶς. D quod itidem accipitur interdum pro Subtiliter, Excutiendo ſingula quæque, licet minuta. vt exponit Eraſm. in prouerbio, Tenuiter diducis. CONTR. Παχυμερὴς, Craſſis partibus conſtans, Craſſum. vt παχυμερὴς οἶνος, ex Ariſtot. Opponitur τῷ λεπτομερεῖ ab eodẽ Ariſtot. Item metaph. ſicut Latinè Craſſus. VNDE Παχυμέρεια, Craſſitudo partium. oppoſitum τῇ λεπτομερείᾳ à Galeno. ET Παχυμερῶς, Craſſè. ſed frequenter metaph. pro eo quod Latinè Craſſa Minerua. Et παχυμερίστερον, Craſſiore Minerua, Craſſiore muſa, Craſſius, Rudiùs. E Gell. Phauorini opinionem referens lib. 14, c. 1, Sed conſectari pauca quædam (vt verbo ipſius vtar) παχυμερίστερον. Vlpian. Pand. lib. 15, Titulo De peculio, Cap. Quam Tuberonis, Scire autem (inquit) non vtique ſingulas res debet ex neceſſitate, ſed παχυμερίστερον.

C. Μεγαλομερὴς, Magnis partibus conſtans. qualis à philoſophis eſſe dicitur γῆ. vt contrà quæ ſunt elementaria, vocantur μικρομερῆ, & στοιχώδη, in quit Bud. Τὸ ὕδωρ μεγαλομερίστερον, id eſt grãdium partium. quibus vocabulis Græci medici crebrò vſi fuerũt. Comparatiuus, μεγαλομερίστερος, Maiuſculis partibus cõſtans. Idem B. ex Gaza. F

HINC Μεγαλομερῶς, Ex partibus magnis ſeu grãdibus. Sed & pro Lautè, Splendidè. Suid. exponit πλουσίως in hoc Polybii loco, τὸν δὲ Πόπλιον καὶ τὸν Γάϊον ἀπεδέξαντο φιλανθρώπως καὶ μεγαλομερῶς. SVBST. Μεγαλομέρεια, Conſtare ex magnis partibus. vt γῆς μεγαλομέρεια, Ariſtot. Metaph. lib. 1. Item Magnitudo & potentia, ſeu Amplitudo. Polyb. de Romanis & Carthaginenſibus loquens. ἀλλὰ καὶ ἀκούων καὶ παραλογίζεται τὸ τῆς πατρίδος μέγεθος, καὶ τὴν πολιτευμάτων ἀμφοτέρων μεγαλομέρειαν καὶ δύναμιν. Scribitur verò ET Μεγαλομερεία, quam ſcripturam habet Suidas, & quidem etiam in hoc loco. G

C. Μικρομερὴς, Paruis partibus conſtans ſeu minutis, aut tenuibus. Ariſtot. De cælo, λεπτὸν γὰρ τὸ μικρομερές, παχὺ δὲ τὸ μεγαλομερές. ET Μικρομέρεια, Tenuitas partium. Vide Μεγαλομερὴς, quod huic opponitur.

C. Μονομερὴς, Vnius partis. v. l.

C. Ὁμοιομερὴς, Similibus partibus conſtans, Qui conſtat partibus quæ ſunt inter ſe ſimiles. quas quidam ſimilares partes vocant. Ariſtot. De part. an. lib. 2, circa principium, ſcribit ſecundam σύνθεσιν animalium eſſe ἐκ τῶν ὁμοιομερῶν, vt oſſis & carnis, & aliorũ id genus: tertiã autem ἐκ τῶν ἀνομοιομερῶν, vt faciei, manus. De his latè diſſerit idem Meteorolog. lib. 4. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt eſſe quorum totum nihil à parte differt, vt aqua, aurum, lapis, lignum. Hæ partes vocatæ etiam fuerũt μέρη ὁμοιοσχῆ & στοιχώδη: vt viciſſim ἀνομοιομερῆ, appellatæ fuerunt etiam ἑτεροσχῆ & ὀργανικά, vt tradit Galenus. qui & alibi ὀργανικὰ opponit τοῖς ὁμοιομερέσι, ita ſcribens, ἐγγίνεται δὲ ἡ ἐντόνων λύσις οὐ μόνον ὁμοιομερέσι τισὶ καὶ ἁπλοῖς ἀνομαζομένοις μορίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς συνθέτοις τισὶ καὶ ὀργανικοῖς. Cæterùm ὅτι τῶν ὁμοιομερῶν Anaxagoras principia generationis eſſe voluit, non elementa. vt tradit Ariſt. hb. 3 De cælo. quod & apud Diog. Laertium legimus. H

HINC Ὁμοιομέρεια, Similitudo partium, vel (vt alii loqui audent) Similaritas partium. Et in plurali apud Iuſtin. Martyrem, Ἀναξαγόρας ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶφεν. quod modò retuli & in ὁμοιομερῆ, ex Ariſtot. & Laertio. CONTR. Ἀνομοιομερὴς, Diſſimilibus partibus conſtans, quas quidam diſſimilares vocant. Vide cum Ὁμοιομερὴς.

C. Παχυμερὴς, vide in Λεπτομερὴς.

C. Πολυμερὴς, Multis partibus cõſtans. Vel, In multas partes diuiſus. Plut. De def. orac. ἐμβεβηκὼς καὶ πολυμερῆ. Et in ſuperl. ex Ariſtotele, πολυμερέστατος πόντος. Item Multifarius, Varius. VNDE Πολυμερῶς, Multifariam, Variè. vt in principio epiſt. ad Hebr.

C. Τριμερὴς, vide ſuprà in Διμερής.

Μερικὸς, ἡ, ὁ, Particularis. Apud medicos μερικὰ, φάρμακα, medicamenta particularia, quæ & τοπικὰ, id eſt localia.

HINC Μερικῶς, Particulatim. ET Μερικεύομαι, In partes diuidor. v. l. ex Pachymerio. Apud nullum autem ex vet. ſcriptoribus legere me memini.

Μέτοχος, ου, ὁ, Particeps. Cuius ſignificationis exempla duo ex Polybio affert Suidas.

¶ Μοῖρα, ἴδος, ἡ. Pars, Portio, μέρος. Exponitur & Portiuncula, Particula. i. μόριον, ſed reperitur potius pro μέρος. Sed & quibuſdam loquẽdi generibus adhibetur quibus & μέρος. vt quum dicit Demoſth. in Midiam, οὐ γὰρ ὅτι δίκαιον ἦν ἀποστῆναι τῆς τοῦ πατρὸς ὑλακῆς καὶ μοῖραν τῆς μισθοφορᾶς ἀφελέσθαι, ἀλλ' οὐδὲ μετασχεῖν ἐᾶσαι τῆς σωτηρίας ἐπῆρξεν, Bud. vertit, Partem ſalutis eſſe, addens ita vſurpari etiam μέρος. At plural. μοῖραι dicũtur peculiari ſignif. Fercula quæ vnicuique apponuntur in conuiuio ſigillatim, vt in cõuiuio Καρίνη quod Athenæus deſcribit pag. 27, ἡμῖν δ' ἐν τῷ Καρίνου δείπνῳ πολλῶν αἱ μοῖραι δωρηθεῖσαι. Dicuntur & μοῖραι, vt apud eundem legimus pag. 31, καὶ τὰς νέμοντας μοίρας ἀκολουθῶν ὁ δεῖπνος κηρύττει τὸ ἄριστον, ὥσπερ ἡμῖν τὰ πέμψαντας πλὴν ἐνθυμάσιον. Sic pag. 274. Sequebantur autem eas ὀπτοφρύματα, id eſt ſecundæ menſæ. Hæc Bud. addens vocari etiam δαῖτας. Idem alibi affert ex Plutarcho in Ageſilao, ἅμα δὲ αὐτὸς ἐξῆλθεν ἀγγελία, καὶ δίπεμψε μοίρας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῆς θυσίας. Legitur & apud Plut. in Sympoſ. hoc nomen. ¶ Μοῖρες (inquit idem) Partes, (eo ſenſu quo dicuntur Partes Syllæ, Partes Cæſaris) Factio. Sic vtitur Plut. poſt Demoſth. apud quem legitur in or. Pro cor. τῆς πρώτης μοίρας ἡμῖν πάλιν ἐδόκουν εἶναι. In v. l. affertur ex eodem Demoſth. pro hac ſignif. μοῖρα καὶ πλουσιοξία. Sed ibidem affertur ex Luciano, τῆς τῶν κολακευόντων μοίρας εἰκότως αὖ νομισθήν. vbi exponitur Portio, quum potius eodem illo nomine Partes, aut alio huiuſmodi reddendum videatur. nam locus ille Luciani ex lib. De hiſt. ſcrib. ſumptus eſt, in quo ita legitur, εἰ δὲ τὰ παραινέσαι τις δύναιτο, τῆς τῶν κολακευόντων μοίρας εἰκότως αὖ νομισθήν. perinde ac ſi diceret, Meritò is partes adulatorum ſequi, aut'à partibus adulatorum ſtare iudicetur. (nec enim mihi placent hæc interpretis verba, Meritò in parte adulatorum recenſebitur) Alioqui dixerim poſſe etiam reddi, E numero adulatorum eſſe. ſicut & μέρος reddi' nomine Numerus in certis quibuſdam dicendi formulis, docui ſuprà.

Μοιρῶ, Partior. Diſtribuo, Diuido. Item Separo. Ariſtot. Pol. 2, εἰ γὰρ δεήσειεν μὴ μοιρῶν αὐτοὺς ἀλλὰ χωρίζων, ποιῶσι τὸ πᾶν. Synef. epiſt. 57, ἀρχὴ δὲ βίβλου καὶ τόπος μοιρῶν τὸν βίον. Herodian. μοιρωθῆναι dixit cum præp. ἐκ, pro Participare, Participem facere, lib. 3, οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ μοιρωθέντας ἐκ τοῦ πλείονος ἀρχικοῦ. Cicero μοιρῶσαι vertit Dent, vt ex eo docebit Cicer. Lex. At μοιρῶσθαι paſſ. Athen. ἐπὶ τοῦτο δὲ εἰς μοιρῶν τινὰς χρόνος μοιρῶσθαι. Ariſtot. De hiſt. an. lib. 9, μοιρωθέντες ἐκ τῶν μητέρων, pro diuiſis & diſtinctis, vt ſcribit Budæus. Syneſius cum

datiuo, ſicut & μειζίω, in eadem illa epiſtola, ὀργῇ καὶ λύ A
πῃ καὶ πᾶσι πάθεσι μειζόμενος. Apud Matthæum & Paulum μεμερίσθαι eſt In varias factiones velut diuiſum & ſciſſum eſſe, Diſſidere. qua in ſignificatione ponitur & Comp. διαμερίσθαι à Luca. At verò apud Paulum ad Corinth. 1, cap. 7, μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος redditur, Diſcretæ ſunt ea quæ eſt vxor & ea quæ eſt virgo. (ſicut διαίρεσις vocabulum idem pro diſcrimine ſeu differentia ponit) Camer. autem vertit, Diuerſa hæc ſunt. Μείζομαι, Partem accipio, Particeps fio. Poſſumus autem & hic vti eodem illo verbo Partici- B
po. vtranque enim & ipſum ſignificationem habet (frequentiorem tamen illam.) Pro Parte accipere affert Bud. ex Ariſtotele Ethic. 5. Idem interpr. Partem virilē vel legitimam accipio (ſicut & κατὰ μείζομαι.) Cicero apud Platonem vertit Vendico, vt videbis pag. 42 mei Cic. Lexici.

Μερισμός, οῦ, ὁ, Partitio, Diuiſio, Diſtributio. Sed aliquā-
do peculiariter dicitur à rhetoribus μερισμὸς de quodā ſchemate, quod ſingulas res ſeparatim diſponēdo, & ſuum cuique proprium tribuendo, magnam efficere C
vtilitatem & illuſtrem conſueuit, vt ſcribit Rutil. Lupus, afferens hoc exemplum ex Lycurgo, Cuius omnes corporis partes ad nequitiam ſunt aptiſſimæ: oculi ad petulantem laſciuiam, manus ad rapinam, venter ad auiditatem. Huius ſchematis meminit & Hermogenes.

Μερικὸς, Diuiduus, Qui diuidi poteſt. Exponitur & Separabilis. Cic. μερικὴν οὐσίαν apud Platonē vertit Diuiduā materiam, p. 21 mei Cic. Lex. CONTR. Ἀμέριστος, Indiuiduus. vt idem Cic. vertit ibidem.

Μεριστὴς, Diuiſor, Partitor. Lucæ capite 12, τίς με κατέστησε D
δικαστὴν, ἢ μεριστὴν ἐφ' ὑμᾶς; AT Μερίστης vide poſt Μέρος.

C. ΑΠΟμείζω, Diſpertio, Diuido, vel potius Separo, vt Camer. interpr.

C. ΔΙΑμείζω, Partior, Diſtribuo. Lucas Act. cap. 2, καὶ διε-
μέριζον αὐτοῖς πᾶσιν. Sic de iis qui veſtimenta Chriſti inter ſe partiti ſunt, dixit Marc. διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Matth. autem voce media διεμερίσαντο. Sic & Ioh. ex Pſal. διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς.

Διαμερίζομαι paſſ. Diuidor, Diſtribuor. Sed διαμερίζομαι E
à Luca dicitur etiam pro In varias factiones velut diuiſum & ſciſſum eſſe, Diſſidere.

Διαμερισμός, οῦ, ὁ, Partitio, Diſtributio. Item Diſſidium apud Lucā, (ſicut διαμερίζω pro Diſſidere ab eo poni dictum eſt) capite 12, (vbi Vet. interpr. reddit Separationem) Fortaſſe non malè etiam Diſſociationē aliquis reddiderit.

C. ΕΠΙμείζω, Impertior. Cam.

C. ΚΑΤΑμείζω, Partior, Diſtribuo. Baſil. καταμείζοιτο γὰρ
ἡ πλοῦτον πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν. id eſt (inquit Bud.) Diuidunt in geminam expenſorū paginam. Apud eundem καταμείζομαι reddit Partior, ſed addens eſſe pro Partem virilem vel legitimā recipio: in or. quam πρὸς τοὺς πλουτοῦντας ſcripſit, δικαιότατον γὰρ πλούτου ἡ μεγαλοψυχία τῆς δικαιοσύνης, ὀλίγα μὲν ἰκανοῦ πρὸς τὴν αἰσχρὰν ὀνομάζουσαν δυσχερείας, πάντων δὲ ὁμοῦ καταμειζομένων τὰ ὄντα ἐν κοινῷ ἑαυτοῖς δαπανῶντων.

C. ΣΥΜμείζομαι, q.d. (Compartior) Vnà partem accipio. v. lex. HINC Συμμέτοχος, Particeps. Suid. μείτων apud Polyb. exponit συμμέτοχον.

¶ Μέρος, ους, τὸ, Particula, Portiuncula. Interdum verò & pro Pars. Ariſtot. De poet. ὁ γὰρ πρὸς ἓν ἢ μικρὸν μέρος μικρὸν πεποίηκεν, ὅπερ δῆλον ὡς οὐδὲν μέρος τοῦ ὅλου ἐστί. Thucydides dixit βραχεῖ μέρει τῆς δαπάνης. item ἐν βραχεῖ μέρει ἡμέρας, libro 1, In exigua particula diei, ſiue articulo. quod perinde eſt acſi Lat. dicas Breui momento. Sed habetur in alio eiuſdem libri loco ἐν βραχεῖ μέρει, de tempore itidem dictum, non adiecto hoc genitiuo: vbi videlicet ſcribit, χρόνοι τε ξυνέπιπτον, ἐν βραχεῖ μὲν μέρει σπανιώτατα τοῦ πανιαυτοῦ, πλεῖστοι δὲ τοῦτον τὸν εἰκῶτα χρόνον. vbi ego puto vel librariorum incuria omiſſum eſſe genit. χρόνου (nam ille genitiuus ἡμέρας non ſatis huic loco conueniret) vel Thucydidem, quum diciſſet χρόνοι, genitiuum illū χρόνου ſubaudiendum reliquiſſe, tanquam huius ſubaudi- F
tionis (vt ita loquar) commonefaciente nos illo adiectiuo. Apud eundem βραχεῖ μείζονι, ſine ἐν, ſubandito quopiam alio genitiuo, redditur Parua manu, lib. 6.

Μέρος ſæpe dicitur Pars corporis ſeu Membrum: & interdum etiam peculiariter de certo membro, vt infrà docebo. Gaudentque medici hac in ſignif. nomine hoc magis quàm nomine μόριον. vnde etiam Galenus ſuos illos de fabrica corporis humani libros inſcripſit περὶ χρείας τῶν ἐν ἀνθρώπου σώματι μορίων, dicens μορίων nō μερῶν. Sed quidam interpretes (fortaſſe ne viderentur ignorare μόριον diminutiuam habere formam) Particulas in multis medicorum Græcorum locis, non Partes, interpretati ſunt: in pleriſque locis inquam, quibus tamen nihilo magis conueniebat diminutiua hæc appellatio Latina, quàm ſi in illo librorum Galeni titulo μορίων aliquis interpretaretur Particularum. Quinetiam Ariſtoteles ante Galenum quoſdam ex ſuis libris inſcripſerat περὶ ζώων μορίων, non περὶ ζώων μερῶν. vbi itidem ineptiſſimum fuerit μορίων reddere Particularum. Sed μέρος peculiariter etiam de certa parte corporis dicitur, ſeu certo membro: nimirum G
de eo quod membrum genitale, ſeu virile appellatur, vt ſcribit Budæus, addens, Æginetam non rarò ſic vti αἰτὶ τῶ αἰδοίου, & ex eo afferens in exemplum, ἄκρατος μέρεσι libro 3, pro τὸ εὐχ ὁρμῶν πρὸς τὰ ἀφροδίσια. (Meminit etiam Suidas huius ſignificationis) Plutarchus autem huic nomini αἰδοῖον adiecit χρήσιμον. quod ad verbum interpretari poſſumus Genitale; in libro De fort. Rom. μέρος αἰδοῖος αἰσχρὸν καὶ χρήσιμον ἐν τοῖς ἀνδράσι. At verò Lucianum τὰ αἰδοῖα μόρια vocaſſe teſticulos, teſtatur idem Bud. Videmus autem in Geopon. μόρια vaccis etiam tribui: quæ Plinius Naturalia vocaret.

C. Ἐπιμόριος, q.d. Superparticularis. Dicitur autem ἐπιμόριος numerus, quum maior numerus totum minorem continet, & aliquam præterea eius partem, tertiā, puta, vel quartam, aut deinceps: vt ternarius eſt binarii ἐπιμόριος. vide Philoponum pagina 89. Boethius ſuperparticularem vocauit, quidam autem & ſuperpartientem. Ariſtoteles in Probl. οὗτα γὰρ ἐπιμόρια, οὗτα πολλαπλάσια ἴσονται. (Dicitur ETIAM Ἐπιμορὶς hac ſignificatione. vide Heſychiū. Sed affertur & ὀπιμόριοι ἀριθμοὶ ex Martiano: quod fuerit à nomin. SING. Ἐπίμορος) At verò BICOMP. Ὑπερμόριος, qui eſt numerus obuerſaria ſerie reſpondens τῷ ὀπιμορίῳ, vt docet Budæus, pagina 172. Vtitur Ariſtoteles vtroque, Metaph. libro 4.

C. Πολυσημόριος, Multeſimus, (quo vtitur Lucretius) Vnicam ex multis partibus habens. vnde accipitur etiam pro Minimus. vt in iſto Themiſtii loco, ὥρα ὡς πολλαπλάσιος δύναμις πολλαπλάσιον κινεῖ βάρος, οὕτως ἡ πολυσημόριος πολυσημορίου; ſic minima particula roboris minimam partem ponderis mouerit? Ita Ariſtoteles Pol. 5, πολλαπλάσιον & πολυσημόριον inter ſe oppoſuit, vocans πολυσημόριον τὸ ἔλαττον, quod multo minus eſt priore, adeo vt vna ex multis partibus ſuperſit. Vbi obſerua etiam genit. Sic apud Luc. οὐδὲ πολυσημόριον πῦπον ὧν σε δεῖ παθεῖν. Et τὸ πολυσημόριον, ſubſt. q.d. τὸ πολυστὸν μόριον, multeſima pars. Thuc. πολυσημόριον αὐτῆς. Sic πολυσημόριον τῆς Ξέρξου δυνάμεως. Plut. in Themiſt.

C. Πολοστημόριος, (q.d. Quanteſimus, ſi mihi liceat hoc adiectiuum fingere ad formam illius Multeſimus, vel potius illorum quæ vſitatiora ſunt, Vigeſimus, Trigeſimus, &c.) De vſu autem huius adiectiui lege Budæum, p. 249. Idem pag. 996 ait πολοστημόριον eſſe interrogatiuū quotæ partis, hoc eſt πόσον μορίου ἐστί.

Compoſita numeralia eandem cōpoſitionis formam habentia, ſed ordine arithmetico, non alphabetico hīc digeſta.

C. Τριτημόριον, Tertia pars cuiuſlibet rei, Triens. (Dicitur etiam τρίτον ὁπὶ μορίου) Ariſtot. Metaph. l. 4, πρὸς πάλαι τὸ μὲν εἰς δίπλασιον πρὸς τὸ ἥμισυ, καὶ τριπλάσιον πρὸς τὸ τριτημόριον. Vſurpatur ſæpe de pondere ſeu menſura, necnon de moneta, ſicut Latinè Triens. nam ſex χαλκοῖ (teſte Polluce) quia ſunt tres partes oboli, vocabantur τριτημόριον. Vide Τετρατημόριον quod ſequitur poſt Τρεπτημορίς.

(Τριτημορὶς autem Herodoto, Tertia portio, id eſt Vna de

tribus. In Clione, ἐπλήθυσε τὴν Μασσαλίαν τετημορεῖς ἀπὸ τριακοσίων.

C. Τεταρτημόριον, Quarta pars, Quadrans. Quum autē duodecim vnciæ in libra, totidémque cyathi in sextario habeantur, tres in illa vnciæ, sicut & tres in hoc cyathi, τεταρτημόριον, hoc est quadrans, iure dicētur, inquit Gorr. Sic τὴν κοτύλην τέτταρας libro 3 dicit οἶνου τεταρτημόριον. Item Oboli quarta pars. videlicet δύο χαλκοῖ, Bina æra. (qui ETIAM Τεταρτημόριον dicti per syncopen, vt tradit Pollux, quē vide) Τετημόριον (inquit Camer.) quū apud Philemonem valere sena æra, id est ἓξ χαλκοῦς, repertum tradatur, erit non tertia oboli pars sed τεταρτημόρια tria, id est, in quatuor partes obolo diuiso, harum tres: τεταρτημόριον autem, æra bina. De futili etiam homine dixere, sicut Semissem Lat. Cæterùm pro τεταρτημόριον dicitur & τέταρτον ὀβολοῦ μορίων, sicut τέτταρα ὀβολοῦ μορίων pro τετημόριον.

C. Πεμπτημόριον, Quinta pars, apud Plat.

C. Ἑκτημόριον, Sexta pars, Sextarius. Item ἑκτημόριον apud Athenienses οἱ παλαιοί. Poll. SED Ἑκτημόριοι scribitur à Plutarcho in Solone, & dicuntur futile hoc nomine vocati ab Atheniensibus qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Apud Hesychium autem EST Ἑκτήμοροι, quod exponitur, οἱ ἕκτῳ μέρει τῶν γῆν γεωργοῦντες. Existimo autem talem esse hîc syncopen qualis in τετάρτημορον pro τεταρτημόριον, adeo vt nemini hic exemplarium Hesychii suspecta esse debeat fides.

C. Ἑβδομόριον, Septima pars. Itidémque ET Δεκατημόριον, Plat. De leg. lib. 4, Decima pars. ET Ἑνδεκατημόριον, Vndecima pars. ET Δωδεκατημόριον, Duodecima pars. Plat. De legib⁹ pag. 165, δωδεκατημόριον τῆ ὅλου pro vncia. Bud.

Μοῖς Herodoto pro μόριον, vt τετημοῖς suprà ex eodem pro τετημόριον. Apud Hesychium est ET IAM Μοεῖς, quod exponitur μοιρῖται, κοινωνοί, id est Partiarii, Participes. AT VERO Μοεῖδες eidem Hesychio, (si non mentiuntur eius exemplaria) sunt μάντεις. id est vates. Sed hæc à μόρος etiam deducta videri possunt, vt suprà dictum fuit.

Μοεία, Pars. μοεῖς, Hesychio. ITEM Μοεῖαι, olea Minerua sacra. quæ vnde sic appellatæ fuerint suprà retuli, vbi etiam aliam deductionem ostendi. Ibidem & de Μόρος dictum fuit.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, Cura, Solicitudo. vel Cura solicita & dubia, Cura quæ mētem in partes diuersas velut diuidit. siquidē à μοιρίζειν, siue μοιρίζειν τὸν νοῦν, gramm. derivane. Hunc autem curæ effectum nemo (meo iudicio) melius expressit Marone, Æneid. libro 4 & 8, vbi quum dixisset, magno curarum fluctuat æstu, subiūxit, Atque animum nunc huc celerem, nunc diuidit illuc, In partésque rapit varias, pérque omnia versat. Dicitur autem & in prosa animus curis distrahi. Synesius τὰς ἀνάσους μερίμνας ἐχούσας στοιχεῖα, quo tandem modo par esse potero curis perpetuitate consertis, vt Budæus interpr. Empedocles apud Plutarchum in lib. Ad Coloten, Νήπιοι· οὐδὲ γὰρ ἔστιν ἀλιχόφρονες εἰσὶ μέριμναι. Exponitur etiam Meditatio. At Lat. vox Ærumna, quæ hinc originem traxisse creditur, significat ægritudinem laboriosam: & Ærumnæ, labores onerosos. ac sunt qui ab αἴρειν deducere malint.

C. Μεριμνοσοφισταί, Anxii contemplatores. v. Lex schol. Aristoph. Apud quē tamē reperio nō μεριμνοσοφισταί, SED Μεριμνοφροντισταί, quo vocabulo philosophos nominari scribit: quoniā de iis propriè φροντὶς dicitur, Anxia mētis cura & contemplatio. Aristoph. Neb. Μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

C. Μεριμνώδης, ου, ὁ, Curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2 Epigr. βίότου λῆγε μεριμνώδεα, relinque vitam curarū & solicitudinum parentem.

C. Ἀμέριμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, Cura carens, vt Horat. loquitur Vacuus curis, vt Cicero, seu Curis & solicitudinibus liber, Securus. Herodianus libro 2, εἰς εὐπορίαν & ἀμέριμνον βίον μεταβήσεται. vbi Polit. vertit, Ad vitam tranquillam. Idem libro 3, ἵνα ἐν ἀμερίμνῳ βίῳ, In securitate agitare, Curis vacuam vitam ducere. Idem lib. 3, ἵνα ἐν ἀνέσει ἀμέριμνον ἔχει τὸ φρονεῖν ἐν ἀδείᾳ, prælidiū securum, & quo freti, omnibus curis & solicitudinibus liberi forent. At apud Soph. Aiace. pag. 67, κἄμοιγ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ παντᾶς ἀρότους τοῦδ' ὁμοῦ κόμας λυχεᾶς, Schol. exponit duobus modis, ἐν οὐδεμίᾳ μερίμνῃ ὢν ἢ μόνον ἐμὲ πολέμων: item πολυμέριμνος, & μὴ σπουδῶν ἐμὲ ξυμπλέας οὐδέν. Neutro genere τὸ ἀμέριμνον pro ἀμεριμνία capitur, id est Animus curis solicitudinibúsque liber, Curis vacuus: vel Securitas. Herodian. l. 1, τὸ ἀμέριμνον οἰκοδόμος, securitatē redimens. Et l. 5, ὅπως ἂν παρέξωσι τὸ βασιλείας τὸ ἀπονόσχλητον καὶ τὸ ἀμέριμνον, quique illi principatum vacuū ab omni molestia curáque præstaret.

Ἀμερίμνως, Sine curis, Securè, Animo à curis vacuo, Animo à solicitudine libero. Herodian. lib. 4, παύσασθε ἢ πόλεμον τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς γνώμας διηρμένοι, εἰς ὅτα ἂν βλέπητε, ἀμερίμνως βιοῦτε, vitam securi traducite.

Ἀμεριμνία, ας, ἡ, Securitas, Animus curis vacuus & liber à solicitudinibus. Herodian. lib. 1, ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀπέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, ἐν ᾗ δὴ πάσης ἀσχολίας ἀμεριμνίαν, immunitatem ac libertatem agricolis concessit vt Polit. interpr. Nam qui liberi sunt, securam vitam agunt. de oneribus quæ à dominis imponi solent.

Ἀμεριμνάω, Securus sum, Curis vacuus sum, Sum animo curis solicitudinibúsque libero, Securus sum. Nazar.

C. Λυσιμέριμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, Curas soluens, Curas dimens, Curis soluens. In Anth. epigrām. λυσιμέριμνος Βάκχος, id est, ὁ λύων τὰς μερίμνας. vt apud Ouidium, Somnus curas soluit.

C. Ὀξυμέριμνος, ου, ὁ ἐν ἡ, Acuta cura inuentus, Acutè excogitatus. ex Aristoph.

C. Πειρίμεριμνος, ου, ὁ ἐν ἡ, Diligens, Scitus. v. l.

c.r. Ἀπερίμεριμνος, ου, ὁ ἐν ἡ, Qui nullas animo curas versat, aut Incōsideratus. VNDE Ἀπερεμνηρίμνως, Incōsideratè. Aristoph. Nubibus, Ἀμαθὴς γὰρ εἶ Δί', ὅστις οὐπώποτε ἐφράσω ἀπερεμνηρίμνως ἢ δύσκολα λεπτά. vbi schol. ἀμαθῶς, ἀπείρως, ἀπεριέργως. Nisi aliquis malit Rusticè, nec dignè homine erudito, quales sūt qui μεριμνοφροντισταὶ dicuntur. Vnde & sequitur, Καὶ φροντιστὴν ἐξεμβλωπας ἐξυρημένον.

C. Πολυμέριμνος, ου, ὁ ἐν ἡ, Multis curis obnoxi⁹, Anxius, Solicitus. Aristot. De mundo, τῆς μὲν ἀρχὴν πολυμέριμνον, his quidem præfectura solicita est.

Μεριμνάω, Curo, Solicitè cogito, Anxiè cogito. Demosth. ἐσκεμμένος καὶ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγει, qui anxiè cogitauit & meditatus est. B. Idem apud Xen. μεριμνᾶν δεῖ dicit μεριμνᾶν esse Summa cogitatione contendere vt aliquid efficias. Matthæi 6, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Idem Bud. interpr. Curo, Curæ habeo, in hoc loco Chrysost. τὰ μὲν τῶν φιλοσόφων οἱ φιλοσοφοῦντες ἴσασιν, ἃ δὲ μεριμνῶντες αὐτοί. Item Anxiè contemplor, Curiosè inquiro. Xenoph. Apomnem. 1, περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾶν, Contemplari, seu Commentari. Μεριμνητὸς ex Epigr. pro Excogitatus.

Μεριμνητής, οῦ, ὁ, Curiosus contēplator & cogitator. ex Eurip. Med.

C. ΠΡΟμεριμνάω, Prius solicitus sum. vel Prius solicitè & & anxiè cogito, Prius curiosè contemplor & commentor.

ΜΕΡΜΑΙΡΩ, SIVE Μερμίρω, Curo, Anxiè cogito, Curiosè cogito. φροντίζω. Reperio autem μερμίρω apud Hesych. idque suo loco, videlicet post μέρμιξα, & ante μέρμηκα. at μερμαίρω apud Suidam, & ipsum suo loco, nimirum ante Μέρμιξα. quod μερμαίρω exponit nō tantùm φροντίζω, sed etiam χολᾶ. Quod verò ad etymon attinet, eiusdē esse cum μέρμνα originis, & hoc & quæ sequuntur, grammatici tradunt, & eandem rationem afferunt.

Μέρμερος, Curiosus, Anxius perscrūtator, & exquisitus interrogator vel indagator. B. ex Plat. Hipp. maiore, p. 473. Μέρμερα, Quæ solicitū reddunt. vel φροντίδες ἄκρατα, χολαί, ἄνοιαι, vt à Suida & Hesychio exponitur. Eustath. autem ἐπὶ μιᾶς τινί, Quæ aliquis anxia cura persequitur. Iliad. π. Κεῖσ' ἴεν ὅππῃ πατρὸς ἑῆς μέρμερ' ἐν ἔργοις μνήσασθαι. Ὃς σ' ἔτεκε τρομέουσαν, ubi annotat Eustathius illud ἔστι φησὶ μελαγχολικὸν ἐν Δημοσθένει, esse ἐμπαθὲς τοῦτο huius μέρμερος μνησθῆναι. nam μερμηρίζειν & μελαγχολᾶν idem significare. Alibi au-

tem ſcribit μάρμαρος idem eſſe cum μαπάονα: vt Homerus dicit φάρμακα μαπάονα, id eſt τὰ βουλὰς δολόφρονα εἰς ἀποφυγάς. Et μάρμαρος ῥίζαι, ſiue μάρμαρος ἔργα ῥίζαι, Magna & egregia facinora edere, & quæ quaſi anxia cura aliquis ſecum deliberauit facere. Iliad.φ, πολίων κατὰ μάρμαρος ῥίζαι. Iliad.λ, μάρμαρος ῥίζαι ἔγχει ἐπιπροπαύειν π. Il. κ,— ἦτοι ὃ μάρμαρος ἔργα ὅσον' αὖθρος ῥίξασθαι ἴδοι καὶ λαὸς ὅτῳ νῆας. Heſiodus Erg.— χάλκεον φόβητρον καὶ μάρμαρος ἔργα γυναικῶν. vbi redditur, Grauia & moleſta. Et ex Euripide μάρμαρον κακὸν, magnum, quod magnam ſolicitudinem affert. Et ex Dionyſio De ſitu orbis, μάρμαρον ἔθνος, pro μεγάλους πολλὰς τῆς οἰκουμένης περιέχον, ſeu πολεμικόν. Vtitur hoc vocabulo & Plut. in lib. An ſeni capeſſ. reſp. ſed alludens ad Homerum, πόλεμον πολέμου π ἔργα μάρμαρος δίπτυχας. ‖ Μάρμαρος apud Hom. nomẽ proprium. vnde patronym. Μαρμαρίδης.

Μαρμάρεος idem cum μάρμαρος. Luc. Lexiph. ἔπος μαρμάρεόν π καὶ ἀκόπως ἐμπεσὸν διέκοψε τὴν ἐορτήν.

Μάρμαρος, ὁ, Cura, vel Anxia & ſolicita cura. vnde apud Heſychium μάρμηραι, quod exponit φροντίδες, μέριμναι, βουλαί: ſed ſcribitur ibi μαρμῆραι, accentu in penultima, licet μάρμαρος apud eundem proparoxytonos ſcribatur. Heſiod. Theog. de muſis, Ἀπημοσυνέων π κακῶν, ἄμπαυμά π μαρμαρέων. ‖ Item, Somnus leuis qui ſub auroram occupat hominem. ὁ εἰς ὕπνον καταφορὰ περὶ τὴν ἠῶ, vt Ariſtophanis ſchol. exponit, deriuans inde ἀποματμαρίζω. Heſychio autem μάρμαρος eſt ὁ εἰς ὕπνον καταφορικὴ φροντίς.

C. Ἀμάρμαρος, Citra curam & ſolicitudinem. χωρὶς φροντίδος, vt Suid. exp. δίχα μερίμνης, vt Euſt. ΑΤ Ἀμάρμαρος Laconibus eſſe τὰ πολλά, docet Heſych.

Μαρμαρίζω, Fut. ίξω, Anxiè cogito, Curioſè in animo verſo. Odyſſ. ζ, ὁ δὲ μαρμήριξεν Ὀδυσσεὺς Ἦ γουνοῦν λίσαιτο λαοσσόον ἠὲ καὶ αὐτὸς, Ἦ, & quæ ſequuntur. Iliad. Ϸ, Θυδείδης δὲ δίχα μαρμήριξεν ἵππους πρόφαι καὶ ἐπαΐξειν μαχέσασθαι. quod hemiſtichium repetitur & alibi. Odyſſeæ χ, δίχα δ' ἔφρεσι μαρμήριξεν, Ἦ' ὀκδύς μεγάθυμος Διὸς μεγάλου πτ βουλὰς ἐρεείνων ἰζόμην. Vtitur & Luc. De hiſt. ſcribenda, καὶ ὁ γραπτὸς ἐμαρμάρισεν ὡς ἔστιν μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι πρὸς τὸ τῆς. Dicitur & φρεσὶ μαρμηρίζειν, & χθ' φρένας. Odyſſeæ α,— πολλὰ φρεσὶ μαρμηρίζων. Odyſſeæ υ, Ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ὀνὶ φρεσὶ μαρμηρίζει; Iliad. β,— μαρμαρίζε χθ' φρένας ὡς Ἀχιλῆα Τιμήσῃ. Odyſſ. κ,— χθ' ὅμιλον ἀμύμονα μαρμαρίξαι. Item cum περὶ, vt Il. υ, Ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μαρμηρίζεις. Item cum accuſatiuo rei, & dat. perſonæ. Odyſſ. η, Ἵππους τε καὶ ὄχεφιν ἀνδρὶ μαρμηρίζων. Item Excogito, Anxia cogitatione inuenio. Od. π, Ἀλλά σύ γ' εἰ δυνάσαι πὶ ἀμύμονα μαρμηρίξαι, Φράζου.

C. ΑΠΟμαρμηρίζω. Depolitis curis dormio. μάρμηρον Ariſtoph. ſcholiaſtes eſſe dicit non ſolùm Curam, ſed etiã ſomnum quendam leuiuſculum, quo ſub auroram aliquis occupatur. Quum igitur depoſitis curis ſub illud tempus ſomno iſto corripiuntur, ἀποματμαρίζειν dici. Heſychius verò, ἀποματμαρίσαι, (inquit) ἀπενεγκεῖν, ἀποπειρᾶσθαι. nã μάρμαρος, ὕπνος καταφορὰ. vbi pro μάρμαρος videtur potius reponendum μάρμαρον. ſicuti tum apud eũ ipſum lexicographum habetur, tum apud ſchol. Ariſtoph. ſicut ſuo loco indicaui. Ariſtoph. Veſpis, Οἴμ' ἀλλ' ὀλίγον μοι μέρος ὑπομαρμαρίσαι. vbi nota etiam diuerſitatem coniugationis. nam Hom. dicit μαρμηρίζαι.

Μ Ε̃ Ρ Δ Ω, Fut. σω, Priuo. vnde μεμερδῶσα apud Heſychiũ, στερηθῶσα, ἀμεμερδῶσα. Sic autem & μείρεται exp. στέρεται. alioqui videri poſſet Μέρδω hac in ſignificatione dici pro ἀμέρδω. ‖ Μέρδει idem Heſychius exp. κωλύει, βλέπει. ‖ Μέρδω, Intueor, Obtueor. βλέπω, vt Euſtathius ex veterum grammaticorum autoritate exponit, deriuantium inde σμερδνὸς & σμερδαλέος. ita verò deducit à μερίζω, vt ex eo per ſyncopen fiat μέρζω, & Doricè μέρδω, verſo ζ in δ, vt μέρδω ſit τὸ κατὰ χεῦ μερίζω ἐπὶ βλεπομένου τινὸς ὄψιν. quanuis ea duo à ζμέρδω peculiarem originem habere videantur.

C. Ἀμέρδω, Priuo viſu, Excæco. & quemadmodum ἀλαόω ſignificat στέρειν τὴν ὄψιν, à λάω (i. βλέπω, ὁρῶ) & α priuatiuum: ita & ἀμέρδω, à μέρδω, (quod eiuſdem cum λάω ſignificationis eſt) & ab α priuatiuo: vt Euſtathius & Etymologiſtes tradunt. Idem tamen etymol. dicit etiã ἀμέρδειν propriè eſſe στέρεσθαι μέρους, portione ſua aliquẽ priuare: ab α priuatiuo & μείρω, ex quo & μέρδω. Sed quũ genit. adiũctũ habet, ſimpliciter pro στέρεσθαι capitur. Od. β, Ὀφθαλμῶν μὲ ἄμερσε, δίδου δ' ἀδίνας ἀείρας, priuauit oculis, ὀφθαλμῶν ἀλάωσε. nam ἀλαόω & ἀμέρδω idem ſignificant, vt λάειν & μέρδειν, quorum στέρησιν illa denotant. (Quũ verò ſplendor dicitur ἀμέρδειν oculos, eſt potius obſcurare, ſeu σκοτοῦν, aut σκοτίζειν, ἀμαυροῦν. Iliad. ι, ὅστις δ' ἀμέρδει Λιτὴ χαλκείη καρύσσων ἀνθρώποισιν. Heſiod. Theog. ὅστις δ' ἀμέρδει καὶ ἰόφιτον ὄρνιθα ὀρούσας Διὸς ἀκὺν αἰετὸν ἑλκηθμοῖσι πεδήσας κρατεροῖσι πτ στρεπτῆς π, obſcurabat & obtundebat. Fumus etiam dicitur ἀμέρδειν ea quæ ſplendida erant, pro Obfuſcare. Odyſſ. τ, ἴππια πάντ' Καλὰ, τά μοι κῦ' εἶσιν ἀκηδία καπνὸς ἀμέρδει. id eſt σκοτίζει καὶ στείρωσι τὸ μέρδειν, id eſt λάμπειν, aut ἀφανίζει. tot enim modis ab Euſtathio ibi exponitur) Item ἀμέρδειν αἰῶνος, pro Vita priuare. Heſiodus Aſp. Εὖτ' αὖ δὴ Κύκνου ſλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσας. Et in paſſ. Iliad. χ, Priamus ad Hectorem, μηδὲ μάχεσθαι κῦδος ὀρίξῃς Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθεὶς. Itidẽ ἀμέρδεσθαι δαιτὸς aliquis dicitur pro Priuari dapibus, vel Nõn particeps fieri, ἀμοιρεῖν. Od. φ, proci ad Vlyſſem mendicum, μεθ' ἡμῖν Δαίνυσο, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδευ. vbi etiam exponi poſſet στείρεσθαι τῆς μοίρας. nam id portionẽ quæ in menſa accumbentibus tribui ſolebat, peculiariter ſignificat. quemadmodũ & Il. π, Οὐκέτι δὴ τόν ὁμοῖον αἶσαν ἐδάλεσσιν ἀμέρσαι, Καὶ χέρας ἄψ ἀφελέσθαι, Euſtathius accipit pro μεγέθους στερῆσαι, id patêre dicens ex ſequentibus χέρας ἀφελέσθαι. Similiter & Heſychius ἄμερσεν exponit ἄμοιρον ἐποίησεν, ἐστέρησε: & ἀμέρσαι etiam ἄμοιρος ποιῆσαι, ἀποστερῆσαι, συλῆσαι: addens & ἀμερσῆσαι.

C. 2. Ἀπαμέρδω, idẽ quod ἀπαμείρω, priuo, ſeu ἀμέρδω: & eodem modo accuſatiuo iungitur cum genitiuo. Vſitatũ poetis tantùm, ſicut & ipſum ἀμέρδω.

‖ Ζμέρδω, Intueor. idem quod μέρδω: vox Achaica. Euſtathius pagina 936, ἀμέρδειν δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τὸ μέρδειν, ὅ ἐστι βλέπειν. οὗ ἐστι αἴτιον, ζμέρδειν, διὰ τοῦ ζ, ὡς διὰ τοῦς Ἀχαιοῖς, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν, ἐκ τοῦ μᾶλλον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκτίνας. Sed addit, videri hoc ζ eſſe ex ζα epitatico, vt in ζμικρός.

Ζμερδνὸς SIVE Σμερδνὸς, οῦ, ὁ, Aſpectu ſeu intuitu terribilis. τῇ ὄψει καταπληκτικός, vt Euſtathius exponit. Generaliter autem pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερός. Iliad. α, bis, Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσιν ἐλέσθαι. id eſt (vt Heſych. exponit) δεινὸν, καταπληκτικὸν, στυφρὸν, μιαρόν. vbi quum dicit στυφρὸν, id eſt vultu terrico, ad propriam reſpicit ſignificationem. ‖ At Σμερδνὸς eidem Heſychio eſt λῃστὴς, ῥάμνη, δειλαμις, ὄρμημα.

Σμερδαλέος, ου, ὁ, Terribilis aſpectu, idem cum σμερδνὸς, & eiuſdem originis. Iliad. β, δράκων ὅτε τοῦτο δεδορκὼς, Σμερδαλέος, Aſpectu horrendus, τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, inquit Euſtathius. Et Oppianus libro 3 De venat. Σμερδαλέος δὲ κόρυσσε καὶ αὐχένα, Horribilis ora & ceruicem. Idem Euſtathius alibi σμερδαλέον eſſe dicit τὸ τῆς μέρδεσθαι (ὅ ἐστι βλέπεσθαι) καταπληκτικὸν, τὸν ὀπτανόμενον ἐκ τοῦ βλέπεσθαι: item, ὀλοὸν ἐλεγχόμενον ἀλεείνεσθαι. quaſi compoſita vox ſit ex σμέρδειν & ἀλεείνειν. Iliad. φ, Οἰκία δὲ ζωπῶν καὶ ἀζηχέα πάντα φορεῖν Σμερδαλέα, δεδοκὼς τά τε γυίοισι ζωοῖσιν. Il. ρ, πᾶν δ' ἄρα χαλκῷ Σμερδαλέῳ καπάλυφθ'. In quibus locis ſi nolis interpretari Horrendus viſu, Horribilis aſpectu, accipere ſimpliciter potes pro Terribilis, καταπληκτικὸς, φοβερὸς, vt Heſychius & Euſtathius exponunt. Sic apud Lucianum in Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀμήχανος καὶ σμερδαλέος χειμών. Et Σμερδαλέον aduerbialiter pro Horrendũ in modum, Horribiliter, Terribiliter. Iliad. β, αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν ἀΐσσοντ' ἀνὰ πεδίον καὶ ἵππων horrẽdum ſtrepebat. Eodem libro aliquãto antè, ἀμφὶ δ' ἄνακες Σμερδαλέον κονάβησαν ὑπ' Ἀργείοισιν ἰόντων, immane reſonuerunt.

Μ Ε̃ Λ Ε Ι, imperſ. Curæ eſt. Homerus Iliad. ζ, Ἦ καὶ ἐμοὶ κεῖθι πόνος μέλεται χαμάδις. Idem Il. β, -οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato De leg. 8, ἑορταὶ μέλουσι πᾶσιν, Feſta curæ ſunt omnibus, Omnes vacant feſtis, ſeu eorum ſtudioſi ſunt. Sed non dicitur tantùm τοῦτο μέλει μοι, vt in illis exemplis, verumetiam τούτου μέλει μοι, aut ἐκεῖ τούτου, aliquando & ὑπὲρ τούτου. Ariſtopha-

nes Pluto, τῆς μὲν ἄλλων μοι ἥκιστ' ἔστιν μέλει. Plato De rep. τῇ παιδιᾷ οὐ πάνυ ἄλλου του μέλει ἢ &c. At cum ἐμοὶ apud Isocratem & Plat. sed & cum ὑπὲρ apud Demosth. Iungitur verò & infinitivo, vt μέλει μοι αἰσθέσθαι. Sic apud Sophoclem, τοῦ δ' ἐμοὶ μέλει χαλᾶσαι. In imper. μελέτω σοι, Hom. Sic & Isocrates, μελέτω σοι τῶν πολλῶν. Et particip. μέλων. Plato in Apol. οὐδὲν μέλον γέ σου. Et οὐδενὶ ἀρ' ἐμοῦ μέλων, Aristoph. Quum nulli sim curæ. (Et partic. comp. Πασιμέλουσα. quo epitheto Argo nauis ornatur ab Hom. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis & historicis. Vide Eust.) NUNC Μελήτωρ, Qui curam gerit alicuius rei, Cui negotium aliquod curæ est. Sophocl. Sed redditur & aliis modis hoc verbum alicubi. vt οὐδὲν μέλει μοι τῶν ἐπιτιμημάτων, nihil moror dicteria. Et τί σοι μέλει; (quo & Epictetus vtitur) Quid ad te? At verò in illo Sophoclis loco, ἐμοὶ μέλει χαλᾶσαι sunt qui vertant Cogito tripudiare. Quinetiam μέλει μοι interdum pro Muneris mei est. vt Bud. vertit apud Polybium, τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων. qua in significatione alibi dicit, τούτων ὅπως μελήσει τῇ συγκλήτῳ. Item, τοὺς τῆς σύγκλητος φροντίσαι τούτων.

Dicitur autem in fut. μελήσω, in præt. μεμέληκα, tanquam à verbo circunflexo. Hom. Il. ι, — μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. Xenoph. μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς. Et particip. apud eundem in Apol. Socratis, πῶς γὰρ ἔστιν ἐμοὶ μεμεληκώς. Tale est & μελητέον apud Plat. de rep. libro 2, ἡμῖν οὐ μελητέον ἔλαττόω εἶναι. (Cæterũ à μεμέληκα fit per SYNCOPEN Μέμηλε apud poetas. Hom. Iliad. β, Ὦ. λαοί τ' ὀπιπεύουσι, καὶ οὔπω μέμηλε. Idem Odyss. ζ, — τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. Et Μεμέλει, Curæ erat. Sic ETIAM Μεμηλὼς particip. Qui curæ est, Cuius cura geritur. Gratus. vt θεὸς μεμηλὼς ἔργα, apud Hesiodum in Erg. Interdum verò μεμηλὼς actiuè, Qui curam gerit, Qui curat. vt Il. ι, — μάλα πολύπιδα μεμηλώς. Sunt autem & qui μέμηλα non per syncopen factum, sed medium præteritũ esse volunt. vt βέβουλα pro βεβούλευκα. AT VERO Μέμβλεται ET Μέμβλετο præter syncopen habent insertum β per pleonasmum. est enim μέμβλεται pro μεμέληται, Curæ est, Curæ habetur. itidémque μέμβλετο pro μεμέλητο. Homerus Il. τ, Ἦ τύπτε σοὶ κέαρ τι πάσχω μὴ φρενὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. Et Iliad. φ, Μέμβλετο γὰρ οἱ πυχος. Sed & μέμβλεσθε apud Apoll. tanquam à THEMATE Μέμβλομαι. Argon. 2, — οἷσιν μέμβλεσθε κέλευθος. Sed Eustathius affert ETIAM Παραμέμβλωκα pro παρέμεμέληκα. apud quem vide & Μέλω, Μέμηλα, vnde Μέμβλω)

Μέλεται etiam dicitur. Hesiod. in Theog. — ἦσιν ἀοιδὴ Μέλεται (vbi prima producitur vi liquidæ) Sic μέλεταί σοι μόνῳ, in Epigr. Et μελέσθω apud Apoll. Rhodium lib. 1, — αἰσχύνεαι ἦ μελέσθω Σεῖό γ' αὐτῷ καὶ πᾶσιν. Et apud Lucianum Ionicè loquentem, καὶ οἷς πᾶσι καὶ εἰς τὸ ἦθος μέλεται ἡδυσπαθίη. — Futurũ itidem μελήσεται, tanquam à contracto. Hom. Il. α, — ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ἔργα τελέσσαι. Sic & particip. μεμελημένος, Qui curæ fuit, aut etiã Qui curæ est, Qui in pretio est. vt Epigr. lib. 3, — ὅσσον ὦ Χαρίσιν μεμελημένον. Et actiuè, pro Solicitus. Epigr. lib. 1, Οἱ δ' οἷα περὶ αἰῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ σφίσι σφοῖς. UNDE Μεμελημένως adverbium, Solicitè, Accuratè, Cura adhibita, Diligenter, Elaboratè. apud Plat. in Protagora. Inuenitur & NOM. Μέλημα, Cura. vt apud Theocritũ, τί δέ σοι τὸ μέλημα; Quid tibi cura est hæc res? Quid curæ? Sic in quodam Anacr. odario, τί δ' ἐστί σοι μέλημα. nam corruptũ esse in exempl. locũ eũ, docuerũt meæ in illum annotationes. Idem verò rosam appellat ἔαρος μέλημα, Curam veris, Quæ curæ est veri, Quæ veri est velut in deliciis. Et Sappho apud Iul. imper. in epist. ἔστε καὶ τὸ μέλημα πᾶσιν (ὡς φησι Σαπφώ) ἀφανίζεσθαι μου. quem vsum nominis μέλημα crediderim exprimere voluisse Nasonem, quum dixit, At sacri vates & diuûm cura vocamur. id est, (vt ego versum illum Græco versu reddidi, Ἀλλ' ἱεροί τε θεῶν τε μέλημα κεκλόμεθ' ἀοιδοί) ITEM Μέλημα, ET Μελήματα pro eadẽ illa significatione in v. l. Sed inuenitur ETIAM Μέλημα (rarò tamẽ) pro Curam gero, Curo. vt μέλημαι αἰγυιάς, Apoll. Arg. 2. Sic in Epigr. l. 4, μή τι μέλεσθε λύπης. Sed & μελησίς, tanquam à themate contracto, apud Sophoclem, πόσου μελησὶς ἦν σοὶ. pro quo diceretur vsitatius ὅστις μέλει σοι.

Μελέτημα, vide col. præc. in Μέλω.

Μέλημα, vide col. præc. in Μέλειν.

Μέμβλεται & Μέμβλετο vide col. præc. post Μέμηλε.

COMPOS. itidem impersonale META μέλει, Pœnitet. (hinc autem esse puto ortam hanc significationẽ quòd pœnitentia sit veluti posterior quædam cura. Solet enim nos pœnitere alicuius facti, quum animum id attentius expendentem cura & solicitudo subit, atque adeo anxietas) Plato in Apologia, οὔτε τοῦ μοι μεταμέλει οὔτε λέγειν τοιαῦτα. (de qua constructione dicã in Μεταμέλομαι) Luc. μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ. Isocr. μετέμελε τῷ αὐτῷ ἀπάντων τῶν εἰρημένων. Et infinit. μεταμέλειν. Isocr. μεταμέλειν ἂν εἰς ζῶντα ἐδήλωσεν. Et μεταμελήσει fut. (ficut μελήσει à Μέλει) item aor. μετεμέλησε. vnde μεταμελήσεως apud Isocratem. ‖ Sed Herodotus alia constructione dixit in Eratone, καὶ τῷ Ἀέκωντι τὸ εἰρημένον μετέμελε. q. d. Pœnitentiã ei afferebat illud suum dictum, pro Pœnitebat illum dicti sui. Sic autem & ex Aristoph. in Nubibus, εἴθαμαι δέ σοι ἔστιν μεταμελήσειν. Et μεταμέλον, pro Quum pœniteret. ea forma qua dicitur ἐξόν, & ἔστιν, atque alia eiusmodi. Isocr. τῶν εἰλικριμένων αὐτοῖς μεταμέλον.

Μεταμέλομαι, Pœnitentia ducor, (pro μεταμέλει μοι) Thucyd. μετεμέλετο τὸν αἰσχρὸν τοῦτον. id est, δι' ὃ τὸν αἰσχρὸν τοῦτον. vt libro 4, καὶ μετεμέλετο τοῖς σπονδοῖς οὐ δεξαμένοις, pro δι' ὃ τὰς οὐ δεξαμένους. (Tale autem est apud Platonem, οὔτε τοῦ μοι μεταμέλει ὅτου ἀπολογήσομαι. est enim pro δι' ὃ τὸν ἀπολογούμενον) Xenoph. Prædix. 4, ὅτου μεταμελοίμενος πάντα φανερὸς ἐγίγνετο. Idem dixit, εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι, progredi ad id quod consequutura sit pœnitentia. Sed & præsens circunflex. ex Phalaridis epist. affertur, μεταμέλομαι οὖν ἐπὶ τῇ βιαιότητι. (vbi obserua & constructionem) Item, μεταμελούμενος ὅτι τῇ πρίσει χρήσαιτο.

Μετάμελος, ου, ὁ, Pœnitentia. Thuc. l. 7, p. 251. Apud Plat. autem adiectiuè.

Μεταμέλομαι itidem Pœnitentia, & quidem vsitatius. Sæpe autem exponi commodè potest & Mutatio consilii. Aristot. Ethic. 3, ἔτι δὲ τῶν ἀφ' ἕξιν λυπηρῶν ἐστὶ καὶ ἡ μεταμέλεια. Thuc. 3, μάλιστα δ' ἐν τῷ ὑμετέρᾳ ἐφάνη Μυτιληναίων μεταμέλεια. vbi commodè reddi potest Consilii mutatione. Plutarch. dixit ἐν μεταμελείᾳ τινί pag. 987 meæ editionis. Vsurpatur & in plurali. vt λαμβάνειν μεταμελείας, apud Thuc. & ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλὰς apud Isocr. pro Subinde consilium mutare, se remittere sæpenum.

Μεταμελητικός, Pronus ad pœnitentiam. Bud. ex Aristot. Ethic. 7.

A. 1. Ἀμεταμέλητος, Cuius non pœnitet, aut pœnitere non potest, vt ἀμεταμέλητος μετάνοια, Paulus ad Corinthios 2, cap. 7. Et ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ, ad Rom. cap. 11, v. 29.

C. Ἀμελὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Qui curam non gerit, Cui nulla est [rei alicuius] cura, ἀπὸ τοῦ μέλει, negligentia vtens circa quidpiam. Isocrates, οὕτως ἀμελὴς καὶ κακὸς οἷος αὐτὸν ἐγίγνετο. Ità ἀμελὴς cum genit. vt apud Xen. Præd. 7, ἀμελέστερός γε τῆς οἰκουρίας ἐφάνη. Dicitur & ἀμελὴς οἷος ἦν.

Ἀμελὴς, pass. significatione, Quod negligitur, Quod curæ non est, Cuius nulla cura est. vt οὐδ' αὐτῷ σὶ ἀμελὴς τοῦ πλούτου τούτου, Ne ipsi quidem diuiti huius rei nulla est cura. vel, Ne ipsi quidem diuiti res hæc curæ non est. Affertur autem ille locus in vulg. l. ἀδιάφορος.

Ἀμελῶς, aduerb. Negligenter, Segniter, Oscitanter, Non adhibita cura & studio. Isocr. Panath. οὐκ ἀμελῶς διέλεξαι. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινός, pro ἀμελεῖν τινος, Neglectui habere aliquem, vel aliquid. Dicitur & ἀμελῶς ἔχειν οἷός τινα, vel οἷός τι. Xenoph. Prædix. 1, οἷοι δοκοῦσι σὶ μάλιστα ἀμελῶς ἔχειν. Gaza autem alterã constructionem vsurpauit, non sine exemplo, quum dixit in Catone maiore, ἀμελῶς ἔχων τῶν περὶ τὴν οἰκίαν, pro Rem familiarem neglexit.

Ἀμέλημα, ατος, τό, Neglectus, subsant. Negligentia, Incuria. Xenophon Præd. 8, πόθεν ἡγοῦνται ἡμᾶς ἀπορεῖν τινι, ἢ διὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλημα ἀπολωλέναι; Demosth. Olynth. 1, οὐ μὰ γὴ Δί' οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀμελήματος

λειάν μ' τὴν τῶλειμεν, ἢ ἡμετέρας ἀμελείας αὖ τις ἑαυτοῦ. A
Id est, Nam rerum multarum iacturam factam in bello, meritò negligentiæ nostræ aliquis imputet. Apud Xenophontem ὑπ' ἀμελείας κεκτῆσθαι, exponitur Pro derelicto habere. Apud Euripidem, ἀμελείας δὸς παῖδα, pro Ista ne cures, De his ne sis solicitus, Istam mitte curam. vbi ἀμέλεια est ad verbum Insolicitudo, si modò dici posset.

Ἀμελέω, ῶ, F. ήσω, Curæ non habeo, Nõ curo, Negligo, Neglectui habeo, Contemno. Il. ρ, Ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ὑφημοσύνης ἀμέλησεν, non neglexit iussa Menelai. Isocrates in Busir. encomio, τῶν καιρῶν πρὸς πάντα μάλιστα ἀμελεῖν. Xenophon, ἀμελεῖς τῶν φίλων, De amicis non es solicitus. Idem ἀμελοῦσι τῶν ὁρμίζεσθαι. Sic dicitur & ἀμελήσας τῶν ἱματίων ἀπῆλθεν, vbi infinitiui sunt loco genitiuorum. Iungitur verò & genitiuo qui regitur à præpositione περί, vt apud Demosthenem, ἀμελῶς περὶ πόντου. Affertur & Aristophanis locus in Nubibus, in quo iungitur participio, ἀμελοῦσ' ὠρχούμην. B

Ἀμελοῦμαι, pass. Negligor, Neglectui habeor. Plato in Apologia, οὐδ' ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τοιαῦτα πρήγματα, id est (Cicerone interprete) Nec vnquam eius res à diis immortalibus negliguntur. Idē Plato De leg. 11, θαυμαστὸν δὲ οὐδὲν εἰ τις ἂν τοιοῦτος ἀμελητοῦτο πρὸς θεῶν. C

Ἀμελεῖται impersonaliter, Cura nulla est. vnde ἠμέλητο, Cura nulla fuit. Æschines, οὐκ ἠμέλητο περὶ τούτων τῷ νομοθέτῃ, Non fuit talium nulla cura legislatori, Legislator hæc non neglexit.

Ἠμεληκώς, participium, Neglectus. aut etiam per præsens, Qui negligitur. ἠμεληκὼς ἐσθὴς Xenophonti, Vestis neglecta & contempta, Vestis quæ in pretio nõ est, Vestis vilis. ¶Vnde ADVERB. Ἠμεληκότως, Non habita vlla cura, Negligenter. Modò actiuam significationem, modò passiuã habere traditur. Certè τὸ ἠμεληκὼς ἔχειν constat vsurpari interdum pro ἀμελῶς ἔχειν, id est Negligere, Negligentem esse ad aliquid. Exponitur verò apud Xen. à quibusdam Negligi, Pro derelicto haberi. D

Ἀμεληπτέος, Negligendus. & Ἀμεληπτέον aduerb. Negligere oportet. vt apud Isocr. τῶν πόνων ἀμεληπτέον.

Ἀμελητί, idem quod ἀμελῶς, SICVT Ἀμεληδία, idē quod ἀμέλεια. Pono autem ἀμεληδία & ἀμελητὶ post verbum ipsum, quòd ἀμελὴς & ἀμέλειαν à nomine deriuari manifestum sit: at ἀμεληδίαν & ἀμελητὶ à verbo deducta esse contendam, formato nomine ἀμεληδία ab ἠμέλησα, aduerbio autem ἀμελητὶ & ab ἠμέλητο. Sciendum est autem habere hic (sicut in aliis innumeris locis) crassissimum errorem vulg. lexica Græc. nimirum in interpretatione huius aduerbii. nam ἀμελητὶ illic interpretatum est, Negligenter, Contemptim: Promptè, Citò. quarum significationum duæ posteriores duabus prioribus apertè repugnant. adeo vt hinc possit vel linguæ Græcæ imperito subolere error. qui ex eo natus est, quòd ἀμεληδὸν per duplex λ cum ἀμεληδὸν vnicum habente confusum per imperitiam fuit. Vide Ἀμεληδὸν in Μέλω. E

Ἀμέλει, aduerbium factum ex imperatiui modi secunda persona. q.d. Ne cures, Ne sis solicitus. Ἀμέλει, inquit Bud. Arqui, Certè. Demosthenes, ἀμέλει, ἔφη τις, ὦ Πάσιον, ἀλλὰ βούλῃ αἰσχύνας αὐτοὺς τῶν τότε πόνων, Arqui, Nimirum. Plato in Phædone, πρὸς δὴ γε αὐτίκας τι καὶ τοιαῦτ' ἐρεῖ Σιμμίας καὶ Κέβης καὶ ἄλλοι πολλοί, εἰς τὸ παρὸν τι καὶ ἐν ἐκείνοις καὶ ἐκπονητέον ἡμῖν, ἢ πῶς ἂν μέλλοι φανεῖσθαι τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ψυχαί; respondet Cebes, ἀμέλει εἰς τὸ παντός, Certè, vel Scilicet, vel Prorsus. ¶Ponitur (inquit Budæus) ἀμέλει pro Etenim, & pro ἐπειδή, apud Lucianum & Galenum. Est autem ἐπειδή, Quoniã, vel Quandoquidē. Vide p. 929. ¶Capitur verò ἀμέλει & pro Itaque. Exponitur enim πληρωῶ à Suida & Hesychio. ¶Ἀμέλει (vt annotat idem Budæus in Lexico suo) Verbi gratia, Non aliter atque, Quomodo, Vtique. vt vsurpat sæpe Lucianus & alii. F

Ἀμέλει dixi esse aduerb. ex imperatiuo modo factũ. Sciendum est autem alicubi significationem illam videri tetinere. vt apud Aristophanem in Nubibus interrogãti Socrati Strepsiadem de filio quem ipse in disciplinam tradebat, Πῶς οὖν μαθοῦ τοῦτ' ἔστ' ἀπὸ φθόης δίκης; id est, Quomodo hic discere possit rationem effugiendæ accusationis? respondet, Ἀμέλει, διδάσκω. Σωκράτης δὲ φύσει. id est, De hoc ne sis sollicitus: doce. sapienti est pectore. Hic ἀμέλει est Ne cura, Mitte hanc curam, Aliud cura. Quod etiam dicunt, si bene memini, μὰ τὸν μέλλειν πάνυ. Nostrates talem quandam loquendi formam habent per verbum quo Curare exprimunt. nam Ἀμέλει διδάσκω dicerent Ne te soucie point: enseigne-le seulement, aut, Ne te soucie que de l'enseigner. In illum tamē Aristoph. locum nihil annotat schol. de voce ἀμέλει, at in isto qui est in eadē comœdia, vbi Socrati interroganti πῶς οὖν δυνήσομαι μανθάνειν, Strepsiades respondet, ἀμέλει κεκλῶς: in istum inquam locum annotat, ἀμέλει vacare, idque Attica phrasi. esseque perinde acsi diceret, Esto bono animo. Quod si ita debet accipi hoc posteriore loco; certè inter ἀμέλει & κεκλῶς distinguendum fuerit, ne iũgatur ἀμέλει cum κεκλῶς: sed dicatur ἀμέλει seorsum, deinde sequatur κεκλῶς, cum quo subaudiatur δυνήσομαι μανθάνειν. perinde acsi Socrati interroganti, Quomodo igitur discere poteris? Strepsiades respondeat, Mitte hanc curam. pulchrè discam, vel discere potero. Budæus tamen ἀμέλει hîc quoque censuit aduerbium esse posse. exponit enim, Pulchrè certè, vel scilicet. Ego tamen à scholiasta sententia per imperatiuum modum exponentis, non temerè discedendum cẽsuerim: sed dummodo inter ἀμέλει & κεκλῶς distinguatur, vti dixi. G

c. 2. Ἀπαμελέω, ῶ, Fut. ήσω, Prorsus negligo. vel simpliciter Negligo, ἀμελῶ. Passiua vox est Ἀπαμελοῦμαι, οῦμαι, Negligor. vnde participium ἀπημελημένος, Neglectus. Aduerb. item ex hoc partic. EST Ἀπημελημένως, Neglectim. sicut dicitur ἠμελημένως à simplici ἀμελῶ. Apud Hesych. autem LEGITVR Ἀπαλῶ exposita ἀμελῶ. Quod ἀπαλῶ per syncopen factum est ex ἀπαμελῶ. sed quanti syncopen verisimile est per imprudẽtiam à librario negligente esse factam. Legitur tamen apud eundem ἀπαλαιῶς itidem exposita ἀμελοιῶς. ἀπαλαιῶς scribò, non ἀπαλέως, vt est in vulgatis exemplaribus: quòd satis manifestus esse videatur error. H

c. 2. Ἐξαμελέω, ῶ, Negligo. vel potius, Prorsus negligo, vt ἐξ intendendi vim habeat. A cuius passiuo Ἐξαμελοῦμαι est ἐξημέλητο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς apud Plutarchum in Camillo. Aristoteles autem τὸ ἐξημέλητο tanquam impersonali vtens, dixit Ethic. 10, capite 9, ὥσ' ἂν πᾶς ποιήσειε τῶν πάλαι ἐξημέλητο περὶ τῶν ποιητῶν. q.d. Neglectum est de his, seu Neglectum fuit. pro Neglecta sunt hæc, seu Negliguntur.

c. 2. Καταμελέω, ῶ, Negligo, Nullam curam gero. vel Prorsus negligo, Valde negligo, vt de ἐξαμελῶ modò dixi. Sophocles, Καὶ δὴ κέκραχεν, οἱ καταμέλει ἐμοῦ. Interdũ pro Negligo, id est Neglectui habeo, seu contemptui. A cuius passiuo Καταμελοῦμαι est participium κατημεληκὼς apud Plutarchum, ὅπως Ὀκταβία τὴν ἀδελφὴν καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πάππου καταμεληκότας, ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς ἀμεταβόλως. Indè participium alterum κατημελημένος, pro Neglectus, Cõtemptus. Item Vilis (vt κατημελημένως) apud Isocratem, teste Budæo. HINC Κατημελημένως, Cum neglectu. Quidam Neglectim interpretãtur seu Contemptim. I

c. 2. Παραμελέω, ῶ, q.d. Subnegligo, Subaspernor. Differtio enim in huius verbi interpretatione à Budæo, qui putat πρὸς in eo esse ὑπόπτως. exponit enim, λίαν ἀμελῶ. Idem certè exponit simpliciter Negligo, Sperno, in hoc Lysiæ loco, ὃν μὲν ἐγὼ πρόγμασιν παρημελήκειν, τὸν δὲ θεὸν μοι ἐπιχείρησον διαλλάττειν. Thuc. lib. 2, ἅμα ἦμεν τῆς Κερκυραίων, ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἐπικαλοῦμεν. In vulgatis lexicis ex Xenophonte ἢ παρημέλησας τῆς μητρός. Et ex Plutarcho in Camillo, τῷ σεμνοποιεῖσθαι τὰ καλὰ, res honestas contemnentes. Acuius passiuo Παραμελοῦμαι est παρημελοῦμαι apud eundē Plutarchum in Theseo pro Negligebantur, Cõtemptui erant. Et partic. præt. παρημελημένος, Neglectus, Contemptus. Plutarchus De virt. morali, αἱ τῆς Κλωθοῦς, οὐ τὰ παρημελημένα ἐν πόδαις. Idē παραλέλυκεν ἑαυτὸν οὐδὲ ὅτι τὸ παρημεληκέναι J

id est, vt vnum neglectorum & despicabilium. Bud. interpr. Ego certè existimo (vti dixi) in hoc verbo præpositionem ἀθ- ἐμελῶ, minuere, non augere, vt tradit idē Budæus. nec tamen inficior aliquando otiosam videri posse, adeo vt ἀθεμελῶ accipiatur pro ἀμελῶ. ideóque hanc illius interpretationem minimè improbo.

Et ADVERBIVM Παρημελημένως, Neglectim, Contemptim.

Παραμελῶ in Pand. Prætereo in testamento, ἀμνημόνευτον ποιῶ, Bud.

C. Ἐπιμελής, ἐος, ὁ & ἡ, Qui curæ habet, Qui curam agit. vt Bud. exponit, afferens ex Xenoph. ἐπιμελὴς τῆς ξυμμαχίας φαίνῃ, Curæ habes amicos, vel Amici tibi curæ sunt. Redditur etiam Solicitus, Diligens, Diligentiam adhibens. vt in hoc eiusdem loco, αἱ φρονιμώτατοι καὶ ἐπιμελέσταται θεῶν ἐπιμελείαι, deorum diligentissimæ. quòd videlicet Diligens alicubi genitiuo iungatur. sed considerandum fuit iungi genitiuo rei potius quàm personæ. Quare malim Diligentissimæ rerum ad deos pertinentium. Aut vsitatius, Diligentes in rebus &c. Vel, Diligentissimæ cultrices deorum. Et substantiuè pro Diligentia, vt τὸ ἐπιμελὲς τῆ ἐργασίᾳ, Diligentia in re agenda. Apud Aristophanem sine casu, ἐμοὶ ἐπιμελὴς ὦ, καὶ σφόδρα μανθάνω, Si diligens sim, Si diligentiam adhibeam.

Ἐπιμελὴς (passiua significatione. vt illud ἐπιμελὴς actiua) Quod curæ habetur, Quod curæ est. vt ἐπιμελές μοι τοῦτ' ἐστί. Sic Plato epist. 7, ἐπιμελὲς ὅτι πολλοῖς. Et cum infinit. sæpe. vt Æschines, ἐπιμελὲς μοι γέγονε ἐπανελθεῖν. Et Demosth. ἐπιμελὲς ἐμοὶ αὐτοῖς εἰδέναι. Bud. postquà dixit ἐπιμελὲς significare Quod curæ est, Quod efficere laboramus, affert ex eodem oratore, οἷς ἐπιμελὲς ἐμοὶ ταῦτ' εἶναι. Plato epist. 7, πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμῶν ἐστὶν ἐπιμελὲς. Sic Synesius, οὐδὲ γὰρ Σύροις ἐπιμελὲς καταμένειν εἰς τὰ Κυρηναίων ἐπίνεια. Sed ponitur etiā substantiuè, pro ἐπιμέλεια, vt, ἔστι μοι ἐπιμελὲς πόνου, pro Est mihi cura huius rei. vt πάντων μάλιστα ἐπιμελὲς ἐστὶ τῇ συγκλήτῳ, Polyb. Horum omnium cura est senatui, vel Horum omnium cura senatui incumbit. Tale est apud eūdem, εἰς μὲ ἐπιμελὲς ἐμοὶ τῆς ταυτηγίας. (ATVERO Ἐπιμέλετον, pro Cura dignum, φροντίδος ἄξιον, affert Suidas ex Herodoto, ὡς γὰρ παρεξόμενά γε ἐπιμέλετον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο.)

Ἐπιμελῶς, aduerb. Cura adhibita, Accuratè, Solicitè, Diligenter. Vtitur Dem. Pro cur. Et ἐπιμελέστερον, Diligentius: ἐπιμελέστατα, Diligentissimè.

Ἐπιμέλεια, ας, ἡ, Cura, Diligentia, Studium. ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo, vel gero. Sic ἐπιμέλειαν ἴσχω, Plat. (Aristot. autem dixit etiā, εἰ γὰρ τις ἐπιμέλειαν ἀνθρωπίνην ἐποιεῖτο θεῶν γένεσιν, Ethic. libro 10, cap. 8) Et ἐπιμέλειαν ποιοῦμαί τινος pro eodem. Redditur item Curam suscipio apud Plat. De l. In hoc autem Demosthenis loco, ἐπιμέλειαν ἐποιοῦμεν τῆ οἴκου τύχῃ, Budæus vult ἐπιμέλειαν sonare non solùm curam, sed & anxietatem. Dicitur verò & ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι absq; τινος. vt apud Isocr. in Plat. ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι τοῦ λέγειν. Quo sensu & περίεργος dicitur. Aristoteles Polit. 7, dixit etiam ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι τοῦ σώματος. Vt autem ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι dicitur qui curam gerit, sic ἐπιμελείας τυγχάνειν is de quo cura geritur, seu qui curatur (q.d. Curam cōsequi) apud Isocr. & Aristotelem. Redditur alioqui hoc nomen, quum solū genit. habet, aliis etiā modis: videlicet nomine Curatio, item Procuratio. vt ἐπιμέλεια σώματος ex Galeno, Curatio corporis: & οἴκου ἐπιμέλεια ex Bas. Domus procuratio. At verò ἐπιμέλεια τῆς λέξεως, Diligens verborum delectus, seu Diligentia in deligendis verbis. Dicitur & ἐπιμέλεια absq; τινος, vt ab Aristotele Polit. 2, περὶ τὴν τῶν ἵππων ἐπιμέλειαν. Afferetur etiam ἐπιμέλειαι ἐπιμέλειαι ex Xen. pro Acres solicitudines. Ἐπιμέλεια à Bud. redditur etiam Curatio muneris, sicut ἐπιμελητής, Curator. Ἐπιμελείας, Hesychio, ἔνδεια τοῦ ἐπιμέλειαν ἴσχειν ἔσεσθαι.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, Curo, Curam gero, Studeo, Operā do. Thucyd. libro 3, καὶ ἄμα τῆς ἄλλης ἐπιμελούμενος. Xenophon. Hellen. 5, ἐπιμελεῖσθαι τῶν χωρίων. Idē, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον. Cic. in epist. Epicuri, ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου, fac vt Metrodori tueare liberos. Item ἐπιμελοῦμαι ἀεὶ τούτου, vt ἐπιμελεῖται πάντων, ὡς ἀεὶ καὶ ἐπὶ πανηγύρεως. Item ἐπιμελεῖσθαι ἀεὶ ἐπιδεμιᾶς ex Platone De legibus. Et cum accusatiuo apud eundem, Hell. 5, τὰ πάντα ἐπιμελεῖται. Sic Apomnem. libro 2, καὶ τὰ πιεῦτα ἐπιμελεῖτο. Iungitur & cum ὅπως, vel ὡς, & quidem aliquando præcedente etiam genitiuo. Xenoph. ἐπιμελεῖσθαι ὅπως δίκαιος ἔσῃ. Idem Hellen. 5, ἐπιμελεῖς ὅπως μὴ ἐξαγγελθήσῃ. (Latini hac in significatione dicunt Dare operam ne: sicut Dare operam vt &c.) Idem, ἐπιμελοῦ τούτου ὡς αὐτὸ πραχθήσεται. Tale est, ἐπιμελεῖται τῆς τῶν ἄλλων, ὅπως αὐ ἔσῃσθε. Apud eundem cum ὡς αὐ, sequente optatiuo. Vide & in ἐπιμελητής.

(Ἐπιμέλομαι, idem. Xenoph. Prædix 8, ὡς ἂν αὐτὸς τῆς σωμάτων ἐπιμέλοιτο ὡς αὐτῷ πρέπει. Idem, ἐπιμέλεται κάμινος. Idem, ἐπιμέλονται τῆς θήρας, Curam gerunt venationis, Studiosi sunt venationis. Et ἐπιμελόμενοι τῆς πραγμάτων, Bud. ex Isocrate, pro Qui in magistratibus erant. Habet verò & illas constructiones quarum exempla attuli in Ἐπιμελοῦμαι, videlicet cum ὅπως, seu ὡς, addito etiam genitiuo interdum. Alicubi ἐπιμέλεσθαι sine adiectione, vt αὐτὸς ἐμοὶ ἐπιμελόμενος, Xen. vt videbis pag. 49 Cic. Lexici, vnà cum interpretatione. Est autem & alia significatio de qua dicam in Ἐπιμελητής.)

Ἐπιμέλημα, ατος, τὸ, Negotium cuius curam gerimus. Res (inquit Budæus) quæ curæ est. vt dicitur μελέτημα. vertit tamen Cura, in isto Xen. loco in Œc. ἐάν μοί τι τῆς σῆς πραγματείας, ἐφίημι ἐγὼ, ἐπιμελήματος. Vide mei l. Cic. p. 47, vbi redditur Diligentia.

Ἐπιμελητής, οῦ, ὁ, Curator, Qui curam rei alicuius suscipit. Exponitur & Procurator. ἐπιμελητὴς τῆς τοῦ τείχους ἐπισκευῆς, Demosth. quod Cic. vertit, Curator muris reficiendis. Xenoph. Prædix 8, καὶ τοῦ εἰς τὰ δίαιτα ἐπιμελητοῦ. Ibidem, καὶ ἵππων ὃ καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστη. Ab eodem φύλακες & ἐπιμελητὴς alicubi copulantur. In vulg. lex. annot. ex Xenophonte, ἐπιμελητὰς dictos Persis qui in bello sauctos curabant. Apud Athenienses ἐπιμελητὴς τοῦ μυστηρίου, qui Lat. Rex sacrorum. ἐπιμεληταὶ peculiari significatione dicebantur etiam Exequutores testamenti. qua in signif. vsus est aliquoties Diog. Laertius, itidémque verbo ἐπιμελεῖσθαι pro Exequutorem esse testamenti. Idē vsus est & τῷ ἐπιμέλεσθαι.

Ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὁ, Aptus ad curam gerendam alicuius negotii. Ex Xenoph. Œcon. affertur pro Diligens & peritus curator.

c.2. Ἀνεπιμέλητος, Qui curam non habet. v.l.

c.2. Προσεπιμελοῦμαι, Insuper curam gero, Insuper curo.

c.2. Συνεπιμελοῦμαι, Simul curam gero, seu curo. Vel, Vnà cum alio curam gero, aut curo. Xen. τῷ οἰκέτῃ τῷ συνεπιμελησομένῳ.

ATVERO Τημελῶς diuersam habet à præcedentibus deductionem. neque enim præfixā itidem habet præpositionem. illa tamen prima syllaba (vndecunque facta sit) epitacticam vim habere videtur: sed peculiariter dicitur pro Curam habeo seu gero in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut etiam ad humaniter tractādum aliquem pertinent. Plut. in Sympos. sept. sapientū, ἡ δὲ παρίσταται τὸν Ἀνάχαρσιν ὑπὸ τημελοῦς φιλοσόφως; de puella quæ pectebat Anacharsin & ornabat. Ibidem ἀθέμιτο pro eodem dicitur. A Budæo exponitur Curo, Accuro, Tracto: qui affert ex Euripidea quadam epistola, καὶ χρυσίῳ τοῦ ὀπτηλίων ἀφῆκα καὶ τῶν ἄλλων φιλοφρονήσεως τημελῶν. Et pass. Τημελεῖσθαι, εῖσθαι. VNDE

Ἀτημέλητος, Incuratus, Inornatus, Neglectus. A Bud. affertur pro Incuratus ex Xenophonte. Dicitur autem ea forma qua αἰτιμέλητος. Sed in v.l. habetur & VERAVM Ἀτημελῆ, pro Non curo, Abiicio. quod verbum si apud aliquem probatum autorem extat, fuerit ἀτημέλητος ab eius passiuo, videlicet à tertia persona sing. præteriti. Sciendum est porrò inueniri etiam MOMENDVM Τημελής, ἐς Τημέλεος. Exponiturque τημελὴς in vulg. lex. Diligens, Studiosus. τημέλεια, Cura, Ornatus. A Budæo IOCVS c. Τημελῶ pro Τημέλεια, apud Hippocratem redditur Cura, dicitur, ὡς ἡ τῆς τοῦ σώματος

σώματος τημελής. Quinetiam CONTR. Ἀτημελὴς ET Ἀτημέλεια, SEV Ἀτημελία, inueniuntur. vt ἀτημελὴς κόμη apud Plut. in Antonio: sed passiua signif. pro Coma incompta & inculta, (sicut videlicet τημελεῖν τὴν κόμην in loco eiusdem Plut. quem modò protuli. Ἀτημελία autem pro Negligentia, Incuria. vt apud Agathiam, τὸ δὲ μακρὰ πίσχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπιπωλοῦντι. Itē ADVERB. Ἀτημελῶς, Negligenter. vel Inornatè. Cæterùm nō ignoro Τημελὴς videri posse prius esse quàm Τήμελος, si Ἀμελὴς prius est quàm Ἄμελος & Ἐπιμελὴς præcedit Ἐπιμέλημα: ac certè non valde repugnarim, siquis nomini Τημελὴς priorem locum dare velit, subiūgens ei nomen Τήμελος: hoc tamen aio, suspicari me, Τήμελος dictum fuisse primùm, deinde verò nomina etiam illa in vsum veniſſe, non quidem tanquam ex eo formata, sed ad exēplū nominū ἀμελὴς, ἀμέλεια, & ὀτημελὴς, ὀτημέλεια, ab aliquo ficta. Hoc autem ideo suspicor, quia τήμελος eiusmodi est cuius significatio multo frequentius in vsum veniat.

ΜΕΛΕΤΗ, ης, ἡ, Cura. Hes. Erg. Πλείων μὲν πλείονα μελέτη, μείζων δ' ὀτρύνει. At verò in soluta oratione hāc signif. minimè seruat, sed accipitur pro Meditatio, Exercitatio. Thuc. l. 2, νὺξ ἀπροσδόκητος ἦλθε Λακεδαιμονίοις καὶ ἐπὶ πολλῇ ἐμπειρίᾳ τοῦ στρατεύειν δι' ὀλίγης μελέτης. Huic autem δι' ὀλίγης μελέτης opponit alibi ὑπὸ πολλῆς μελέτης, videlicet l. 5, ἔχοντες ὑπὸ πολλοῦ μελέτη. Idē alibi πόνων μελέτη dicit, & μελέτῃ τῇ ναυτικῇ πολλῇ. Alicubi apud eundē redditur Præmeditatio. Plut. γύμνασμα & μελέτῃ copulauit. Quidā autē in Epigr. iocosè somnum appellauit μικρὸν δίλιθον μελέτην, q. d. Fatalem meditationē. Μελ. τι alicubi redditur etiā Industria. vt apud Syn. πολιτικῆς ὑπὸ φρονήσεως ἀμοιρούσης & φύσει καὶ μελέτῃ. Quinetiā ὑπὸ μελέτης in v. l. pro De industria. Plur. autem μελέται alicubi redditur etiam Instituta.

Μελέτη. Declamatio. quòd ea exercitatio sit & velut præludium ad forensis orationis concertationem. Hinc Λιβανίου μελέται, itidem Ἰσοκράτους μελέται, vnde excerpta quædam nuper ex officina mea prodierunt.

Μελετηρός, Exercitatus. Bud.

Μελετάω, ῶ, Curo, Curā gero. Hes. Erg. μελετᾶς εἶναι. Et ἵππους μελετᾶν, ex eodē. In soluta orat. Meditor, (atq; hoc verbū Meditor Latinos ab illo μελετᾶν deriuatiue autor est Seruius) Exerceo. Thuc. l. 1 μελετῶσαι ἐν ἡμῖν ὑπὸ πολέμου χρόνῳ τὰ καυτικά. Sic etiā οἱ ἱππικὴν μελετῶντες apud Xen. Interdū μελετᾶν sine adiectione, pro Me exerceo, cū apud alios, tū Thuc. (vnde μεμελετηκὼς apud Xen. Qui se exercuit, Exercitatus. Hell. 6, ὡς ὁ πρὸ τῶν Θηβαίων ἱππικὸν μεμελετηκὼς, τῶν ὁ Λακεδαιμονίοις καὶ ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον πεπρό πων) Inuenitur autem & cū infinit. vt apud Plat. in Phæd. ὧν ἐγὼ δρᾷ οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι. vnde est illud Cic. in somn. Scip. Tota. n. philosophorū vita cōmentatio mortis est. Alicubi μελετᾶν cū hac constructione pro Studere, Operam dare vt &c.

Μελετάω, ῶ, Declamo. Plut. in Cic. ἐπὶ δὲ ἐμελέτων, πρὶν μὲ δίκας &c. In hac sign. habetur aliquoties Epigr. l. 2, vt Εἰκὼν ἡ Σίξτου μελετᾶ, Σίξτος ὁ ποιητής.

Μελετάομαι, ῶμαι, Exerceor. vnde μεμελετημένη τέχνη ex Xen. affertur pro Artes quarū peritia exercitatione cōparata est. Exponitur etiā, Artes quibus animi excolti sunt. Itē μεμελετημένον pro Cogitatū, Cōsideratū. sed hāc signif. B. affert dūtaxat ex Gaza apud Cic.

Μελέτημα, ατος, τὸ, q. d. Meditamentū, Exercitamentū. Xen. ὑπὸς πρὸς πολλὰ μελετήματα.

Μελετητικός, Ad meditationem aptus, seu exercitationem. aut, Meditationis studiosus, Meditationi deditus. Exponitur & Declamatorius.

Μελετητήριον, ου, τὸ, Meditatorium, Tertull. Locus meditationis, seu exercitationis, aut exercitii apud Plut. Itē Instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

C. Ἀμελετησία, ας, ἡ, q. d. Inexercitatio: vel Exercitationis carentia. ET Ἀμελέτητος, Inexercitatus. A Bud. exponitur etiam, Immeditatus, Imperitus, Indoctus. VNDE Ἀμελετήτως, Inexercitatè, Absque exercitatione.

C. ΕΚμελετάω, Meditor, Exerceo. Luc. μελετᾶν ἀρχὴν ἐκμελετᾶν. Plato de exercēte discipulū, in Hippia maiore, ἵνα ὅτι μάλιστα μὲ ἐκμελετήσῃς. Ex Plut. autem affertur cum infinit. ἐκμεμελετηκὼς ἦν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, pro Meditatus fuerat habere orationē ad milites.

C. ΕΜμελετάω, ῶ, Exerceo in [aliqua re.] Et pro Exerceo simpliciter, vt dicitur præceptor exercere discipulum. Bud. ex Plat. VNDE Ἐμμελέτημα, Id in quo aliquis se exercet.

C. ΠΡΟμελετάω, ῶ, Præmeditor. VNDE Προμελέτησις, Præmeditatio.

ΜΕΛΙ, τος, τὸ, Mel. Il. α, Τοῦ δ' ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Vnde Cic. De sen. Ex eius lingua melle dulcior fluebat oratio. Il. λ, μέλι χλωρόν. Plut. De aud. ex Simonide de apibus, ξανθὸν μέλι μυδόωσαι. Paus. Att. ὕπνος ἡδὺς ὑπὲρ μέλι ἀπ' αὐτοῦ ποιούσης. Plut. Arrox. πᾶν μέλι καὶ γάλα συγκεκραμένον. Athen. l. 2, ἄπτεσθαι μέλιτος. de cibo Pythagoreorum. X. Hell. 5 ὡς μάλιστα πᾶσίς τε κεκμῆσις οἷόν τε ἦν, ἴσχε δὲ βασιλικὸν πρᾶγμα. Siquidem mellis (vt scribit Plin. l. 22, c. 24) natura talis est vt putrescere corpora non sinat, iucundo sapore atque non aspero, alia quam salis natura. (Solebant verò & inceruari corpora defunctorum. vt in Κατακηρίζω videre est) De natura autem & vsu mellis, vide Plin. l. 22, c. 24, & Dioscor. l. 2, c. 101. vbi & agit περὶ μέλιτος τοῦ Σαρδονίου, de melle Sardoo: & περὶ μέλιτος Ποντικοῦ, de melle Potico: περὶ σακχαρίνου μέλιτος, de melle saccharo, quod Arrianus in Periplo vocat μέλι τὸ καλάμινον. Est & μέλι ἄκαπνον, mel acapnon, ἀκάπνιον Strabonis: de quo Plin. lib. 11, c. 16, & l. 23, c. 4: item Columella, & veterinariæ scriptores. Metaph. autē Alexis apud Athen. l. 13. Πικραίνει δὲ μισοῖ γυναικείας χολῆς. Ἡ τὸ γὰρ ἀνδρῶν ὅτι φύσει κοῖλον μέλι.

C. Μελιπώλης, ου, ὁ, Venditor mellis. Aristoph.

C. Μελιπυργός, οῦ, ὁ, in meo vet. lexico Meliturgus, Mellarius: quorum vtroq; vtitur Varro. Μελιπυργῶν, ῶνος, τὸ, Locus vbi mel fit. AT Μελιπυργία, Mellificatio, Opus mellarii. Item, Mellificium. Aristot. Polit.

C. Μελίδρομος, ου, ὁ, ἡ, Melleum & dulcem sonitum edens. vt μελίδρομος αὐλὸς in Epigr.

C. Μελίγαθης, SIVE Μελιγαθής, ές, ὁ, ἡ, ὁ, Melle gaudens, Melleus. Pind. apud Athen. lib. 2, μελιγαθὴς ἀμβροσίαν, ὕδωρ Τηφόσιος ἀπὸ καλλιφαές.

C. Μελίγηρις, Melleam vocem edens, Suauisonus. Od μ, de sirenibus, Περὶ γ' ἡμέων μελίγηριν ὄπα στεῖναι ὄσσε, vocum dulcedinem, vt Cic. vertit, p. 67 mei lex Cic. Pind. Olymp. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulciſoni. Et Gaza apud Cic. De senect. μελίγηριν Κάτωνα vocauit quem Ennius suadæ medullam: & de quo idem Enn. Additur orator Cornelius suauiloquente Ore Cethegus.

C. Μελίλλιος, ου, ὁ, ἡ, Melleas pupillas habēs, Dulcis aspectu. ἡδυόφθαλμος. Hesychio.

C. Μελίζωρον, ου, τὸ, Melicratum, Aqua mulsa. Nicand. Alex. Ἐν τῷ μελιζώρου γλυκέος πόσιν, id est μελικράτου. schol. AT Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Meri mellis gustu præditus. Nic. Th. Ῥίζα δ' ὑπαργίνοντα, μελίζωρος ὃ πάσασθαι, gustu mellito.

C. Μελιηδής, ής, ὁ, ἡ, Mellis dulcedine prædit', Dulcis instar mellis. Homer. Od. ι, οἶνῳ μελιηδέϊ καρπῷ. Idē apud Athen. l. 11, Καὶ Ὀδυσσεὺς ὅπασεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν. Hippocrates verò μελιηδέα οἶνον vocauit non tantùm vinum quod suaue est, sed etiam quod cum melle mistum est, quod & ipse μελίκρατον nominat, vt Gal. in Lex. annotauit. Anacreon apud eundem Athen. l. 15, πίνειν μελιηδέα. Et metaph. Odyss. λ, Νέκυν δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Doricè pro μελιηδής DICITVR Μελιαδής. Alcæus apud Athen. l. 2, ἀλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ' ὀξυτέρου.

C. Μελίθρεπτος, ου, ὁ, ἡ, Melle nutritus. Epigr.

C. Μελίθρους, ου, ὁ καὶ ἡ, Melleum sonum edens. Idem cum μελίγηρις. vt μελίθρους κύκνος in Epigr. à dulci sono & quasi mellito cantu.

C. Μελίνοφα, ας, ἡ, Fauago purpurarum, vt Gaza apud Aristot. interpr. Lentor cuiusdam ceræ quem purpuræ vere tempore congregatæ mutuo attritu saliuant. Vide Κνεώζω. Apud Athen. lib. 3, scribitur μελίνοφα, paroxytonos. Hesychius autem videtur μελίνοφα facere neutrum plurale. AT Μελίνοια dicitur sanies. quæ crassior & glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis, ex malis vlceribus fertur, vbi nerui circa articulos læsi sunt. vt docet Cels. l. 5, c. 26. De qua tamen scriptura dubitatur. NAM Μελίνοιαι apud Græcos medicos id malum appellatur: videlicet apostema hu-

morem melli ſimilem membrana concluſum habens: melli inquam Hymettio ſimilem(vt Gal.ſcribit)quiqs ea membrana ſecta nō aliter quàm mel è fauis diffluit. Sed dicitur eodem etiam nomine aliud vlceris genus quod propriè κηρίον appellatum eſt, vt habetur apud Aet.l.6,c.68:ſimiliter & apud Celſ.l.5,c.28. Neque.n.dubium eſſe poteſt quin dux illæ meliceridis ſpecies quas Celſus deſcripſit,ſint ſpecies τῶ κηρίου,nō autē μελικηρίδος prius deſcriptæ:quæ apoſtema eſt,quæque diſſecta cauitatem vnam habet, & intus vno loco atque ſpatio humorē ſuū continet, eúmque non multis foraminibus,vt κηρίον, ſed vno ore effundit,poſteaquā ferro aut medicamento aperta fuerit.Eſt igitur ἡ μελικηρίδος nomen æquiuocum,propriè quidē & frequentius tumorem prius definitū ſignificās,interdū verò vlceris illud genus quod κηρίον peculiari vocabulo appellatur,quódque à propriè dicta meliceride differt nō modò notis prius explicatis, ſed etiā ᾧ κηρίον nonniſi pilolis locis, magiſque ad cutē, μελικηρὶς verò pro more reliquorū abſceſſuū,in omni muſculo poſſit excitari. Hæc inter alia Gorr.cui apud Celſ.perperā ſcribi videtur μελικηρεὶς & μελίκηρον. Sed tamen apud Plinium quoque reperitur meliceria.vt l.10,c.21, de oxylapatho, Radice meliceria & lepras curant.At l.21,c.20, Peculiariter & contra meliceridas efficax: de meliloto, de quo Dioſc.l.3, c.48,ἥτις πύει ᾗ μελικηρίδας. |Μελικηρὶς,ſpecies quædam vitis,& herba,vt tradit Heſych.

Μελίκρατον,ν,τὸ, Aqua melle miſta:quā Lat.Aquā mulſam appellāt.cuius miſcendæ ratio multiplex eſt: & modò cruda vrūtur,modò cocta. Sic autē coquitur: primùm multum aquæ melli indimus, (Paul.l.1, in octo partes aquæ vnam mellis miſcet) deinde tātiſper coquimus quoad ſpumare deſinat.Spumam autē,quū primùm emergit,tollere oportet. Ab hydromelite ſola vetuſtate differt.eſt.n.melicratū aqua mulſa ſubita & recēs, hoc eſt,ex tēpore parata:hydromeli autē,inueterata & recōdita. Hæc inter alia Gorr. Plut.Erot. προσπίνουσα τοῦ βωμοῦ τὰς ἔσπιτον ἐκ φιάλης μελίκρατον. Cōfer Dioſc.lib.5, c.17,& Plin.l.22,c.24,vbi duo eius genera tradit, vnū ſubitæ acrecētis,alterū inueteratæ:quod poſtremū Dioſc. ὑπόσιτον μελίκρατον appellat, & ὑδρόμελι à nōnullis vocari ſcribit. |Apud Hom.autē μελίκρατον eſſe κρᾶμα μέλιτος ᾗ γάλακτος,Euſt.tradit ex ver.grām.Od.κ, Ἀμφὶ κυκῶ ᾧ χοΐῳ χοΐδε πᾶσιν νεύεται, Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα ᾧ κρασίῳ οἴνῳ, Τὸ δίπον αὖ ὕδατι. Vbi Ionicè dictū μελικρήτῳ, à NOM.Μελίκρητον.

C.Μελίλωτος,ν,ὁ, SIVE Μελίλωτον,ν,τὸ,Melilotus,ſeu Melilotum.q.d.Lotus melligenus: vnde & apum cauſa ſeritur,teſte Plin.Maſc.g.vtitur Dioſc.l.3,c.48:neutro Galen.De fac.ſimpl.vtroq; Plin.qui l.21,c.9,Cunilaginem quæ conyza, meliſſophyllō,quod apiaſtrū: meliloton, quod ſertulā Cāpanā vocamus.Eſt.n.in Cāpania Italiæ laudatiſſima,Græcis in Sunio. Coronas ex hac ātiquit⁹ factitatas,indicio eſt nomen ſertulæ. VNDE Μελιλώτινοι στέφανοι,Coronæ ex melilloto. Vide in Κύαμος Αἰγυπτιακός.

C.Μελίμηλον,ν,τὸ,Genus mali dictū à mellea dulcedine: alio nomine ſλυκύμηλον,(vt tradit Dioſc.l.1,c.161)malum muſteū Varroni.Plin.l.15,c.14,Muſtea à celeritate mite ſcēdi:quæ nūc melimela dicūtur à ſapore melleo. Μελίμηλον.(inquit Gorr.)pomū dulce: ſic dictū à melleo ſapore.Sunt tamē qui nō omne quod dulce eſt,ſed quod natū ſit ex malo inſerta pyro ſylueſtri aut cotoneo: ex qua miſcella creari dicūt quæ propriè Athenienſes μελίμηλα,hoc eſt dulcia & mellita poma,nominarant.

C.Μελίπηκτον,ν,τὸ,Placenta ex melle, Opus piſtorū melle cōditū. Vel (vt apud Plut.interpr.) Libū melle cōfectū, Opus piſtorum dulciariorū.quale id de quo Mart.Mille tibi dulces operum manus iſta figuras Extruit: huic vni parea laborat apis. Solebant autem hæc μελίπηκτα ſecundis apponi mēſis,vt docet Athen.l.14,λαγῶν ᾗ κίχλας καὶ τῶν τοιούτων ἡδέων βρωμάτων, poſtquā dixerat ouū dari ſolitū εἰς τὸ δεύτερον βρῶσις. Apud eundem lib.4.ex Menandro,Κριὰς ὀπτὰ καὶ κίχλας καὶ πραγήματα Ἐπὶ δὲ τούτοις μὴ πραγματεύεσθαι. Μυεσιάδης δὲ καὶ στεφανωσάμενος, πάλιν Δεσποῦ τὰ μελίπηκτα.

C.Μελίπνοος,ου,ὁ καὶ ἡ,Mel ſpirans. id eſt Suauiter ſpirans. ἡδύπνοος Suidæ.

C.Μελιττόω,Mellifico.v.l.

C.Μελίῤῥυτος, ν,ὁ ᾗ ἡ,Melliflu⁹.μελίῤῥυτος ἄφατος apud Nōn. de manna.

Μελίσσιος,In quo melle libatur diis.vt μελίσσιος ἱερά. Plut.Symp.4,νηφάλια πάντα καὶ μελίσσια ξύονσι, ſacra ſobria & quæ mellis libamēta habent.Idem in lib.quæ περὶ ἀοιδῆς inſcribitur, ἀμελγόντες καὶ ἀσίνεις διαχαίνειν, ὡς πᾶν νηφάλια καὶ μελίσσια ξύοντα.

B C.Μελισταγής,ής,ὁ ᾗ ἡ,Mel ſtillans.In Epigr. μελισταγὲς κρίσμα.Et μελισταγὲς κηρίον in iiſdem.

C.Μελιφθόγγος,ου,ὁ καὶ ἡ, Mellitos & dulces ſonos edens. Heſiod.

C.Μελίφυρτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Melle mixtus.Epigr.

C.Μελίφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Qui mellea dulcedine animū perfundit & oblectat.Od.η,—μελίφρονα οἶνον ἀείρας.Il.ω, Οἶνον ἔχευε δ' ἐπὶ μελίφρονα δέξατο δ' ἔπφι. Suprà μελιηδέα οἶνον dicit.Il.β.ὅτε κέν σε μελίφρων ὕπνος ἀείρῃ. Apud eundem, τῶν δὲ παρὰ πρὸς μελίφρονα πυρὸν ἔδοντα, inſignes gramm. cum Galeno μελίφρονα πυρὸν exponunt πιῶ πίφλῳ,tiphā, commodiſſimum equorum pabulum.

C.Μελίφυλλον,ου,τὸ,Herba quæ etiam μελισσόφυλλον & περσικόν.Heſych. Vide Μελισσόφυλλον.

C.Μελίχλωρος,ου,ὁ,Mellis inſtar flauus. Theocr. Idyll.10, — Σύραν καλέουσι τὸ παίπαλον, Ἰχναὶ, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δέ μόνος μελίχλωρον.vide Lucr.lib.4,de amatorum miſeriis qui amantiarum vitia extenuant,Nec ſua reſpiciunt miſeri mala maxima ſæpe. Nigra,μελίχλωρος eſt:immūda & fœtida,ἄκοσμος.Qui locus tacit vt ſchol. legiſſe putē μελίχλωον,quū exp.ἐοικυῖαν τῷ χλωρῷ μέλιτι. (Vide meam annot.in illum locum in mea editione poetarū Græcorum principum heroici carminis. Et μελίχλωρος gēma apud Plin.lib. vlt.c.11, quam gemini eſſe coloris tradit:parte flaui,parte melleī.

C.Μελίχρους, SIVE Μελίχροος, ET Μελιχρόως, ω, ὁ καὶ ἡ, Melli colorē imitās, Qui melleo colore eſt.Vide præcedens Μελίχλωρος,& verbū ὑποκορίζομαι.Hippocr.autē l.1 De morb μελίχρουν εἶδος appellat non ſolùm τὸ ἡδύ, ſed etiā τὸ μέλιτι μεμιγμένον.quē & μελιηδέα ibidē: vt docet Galen.in lexico.Metaph.autē Soph. dicitur μελίχρους Epigr.l.3 Εἶπεν ἀμαθίη, πυτιφόρος, ὦ ὁ μελίχρους Ἡσκησεν, μισεῶν ἄμμιγα & χαείτων. niſi fortè ibi reponēdum μελίβρους,aut aliud. ET Μελιχρώς,ῶτος, ὁ καὶ ἡ,itidem qui melleo colore eſt.Plin.l.vlt.c.11, Colos appellauit χρυσόχροον, aureus,χρυσόχροα σον herbaceus: melleus μελιχρώτα:quanuis plura eius genera ſint.

C.Μελίχρυσος,ου,ὁ,vt μελίχρυσοι λίθοι.de quibus Plin. l.37,c. 9,In eodē genere ſunt μελίχρυσοι, veluti per aurum ſincero melle tranſlucente:quas India mittit, quanquam ad iniuriam fragiles.

Μελιτώδης,ους,ὁ, Melleus, Mellitus. Et metaph.μελιτώδης γαλήνη,pro placida & quaſi melleam iucunditatē imitante. A fœm.autē gen.μελιτώδεια per contract. ET Μελιτοῦττα, vt οἰνοῦττα ab οἶνος:teſte Euſt.qui ὅτι μελιπήκτων vſurpari id vocabulū tradit.Sed vbique ferè ſcriptum REPERIO Μελιττοῦτα:vt & apud Heſych.à quo exp. μάζα μέλιτι διδυμῶν: additúrq; , vocari & μελιτώσσα: ſed apud Suid.μελιττοῦττα,vt apud Euſt.& Ariſt.in Ach. vbi ratio carminis poſtulat vnicū τ in antepen. Ἡ δ' Ἡρακλεῖτης βοῦ [ξύν]λάρωνας ξύειν μελιττούττας. Verūm adiect.accipitur ibi μελιττούττας pro μελιτώδεις ſeu μέλιτι διδυμούσας. Adiectiuè capi poteſt apud Theophr. quoq; Hiſt.pl.l.9 c.9.vbi dicit oportere euulſo panace Aſcepieo ἐπιμελεῖσθαι τὴν γῆν παρκαρπίαν μελιττοῦτταν: vt ibi παρκαρπία μελιττοῦττα,ſint fruges omnis generis melle perfuſæ.alter autē ſi ſubſtantiuè,nimirū, Placenta ex melle & omni frugū genere.nā & paulo pòſt ſubſtātiuè vſurpat,quū addit,ὅταν δὲ πέσσειν, ξυμπάσας μελιττούττας ἐπιμελεῖσθαι μυδώντας:cuius ſuperſtitionis Plin.quoq; ſuprà meminit in Παστοφορία.vbi tamē hoc vocabulū nō interpr.In μελιττοῦττα autē abſolutè poſito ſubaudiri poteſt vel πάσας vel μάζα vel aliquid aliud.Lucianus Lexiph. Ξυμμαστᾶς καὶ θέμα ἐμπλήσθω. Theophylact⁹ epiſtola 44. de dapib⁹ & fercul⁹ nuptialibus,ἔστιν, ἵνα ἰσχίοις, ἰχθύσι μελιττούττοις καὶ πίττα. In quibus

locis duplex τ in antepenultima, in penultima vnicũ habent exemplaria, ſicut & apud Theophr. & Ariſtoph. in Nub. εἰς τὰ χεῖρά των Διός μοι μελιττοδοπα πεσόπρον. εἰς δίδυμ' ἴχω, ἔδοκα καπεδαίνων ὥσταρ εἰς Τροφωνίε. ſed & ibi metri ratio exigit vt ſcribatur μελιπῆπα, & fiat anapæſtus in ſecunda regione, eidem poetæ non inſolens: in ſuperiori autem eiuſdem poetæ loco vtrobique vno τ ſcriptum erat: ſed perperam, ſi quidem pro ασ Atticè ponuntur ττ. Item, μελιπῆπα ἐδίδοτο πῆς νεκροῖς, ὡς εἰς τὸν Κέρβερον καὶ ὀδολὸς, μιλτὸς τε πορθμεῖ ἢ σίφανος, ὡς τ βίον δι' χρησμῴοις, teſte Suida.

Μελιττώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Melleus, Mellitus. idem quod μελιτώδης. vel, Melleum ſaporem referens, Mel ſapore imitans. Luc. in Vit. πε γλυκία σπῆπαι καὶ μελιττώδη, ἢ μάλιστα πας ἰφάδας. Plut. Symp. 5, βάσγον εἶκον, ὡς ἐφαὴ μελιττώδης ὁ χυμὸς, πρώτοις τῶν ἄρτων τῶν ὑπὸ δι' ἀρίστε.

Μελίτιον, ſ. ποτὸν, Potus melleus, ſeu mellitus, Potus ex melle: Mellina. (vt Plaut. in Pſeud. Murinam, paſſum, defrutum, mellinam) Plut. ſub finem lib. 4 Symp. τῆ βαρβάρων οἱ μὲν πιθοῖῆπι οἶνον, μελίτιον πίνοισι, τὸ παφαρμάσαντες τῶν γλυκύτητα οἰνώδεσι ῥίζαις καὶ αὐσπρᾶις. Apud Heſych. autem SCRIBITVR Μελίτιον, quod eſſe dicit πόμα π Σκυθῶν, μέλιτος ἐλαιφρὸν σὺν ὕδατι καὶ πίᾳ τινί. apud Etymol. autem REPERIO Μελύγιον, quod eſſe dicit πομάτιον γινόμενον ἐκ μόνε μέλιτος μετ' ὕδατος, βοτάνης πνὸς ἰμβαλλομένης. Sed non dubito quin apud eum reponendum ſit μελίτιον, vt apud Plut. ſcribitur. at in v. l. magis adhuc deprauatè μελίσγιον. SED Μελίσγιον Suidæ eſt κηρίον, Fauus. AT Μελίγηα Heſychio ἀκρόδρυα.

Μελιτὸν, Fauus: vel Muſtum decoctum. κηρίον, ἢ τὸ ἐφθὸν γλεῦκος, Heſychio.

Μελιτηρὸς, οῦ, ὁ, Melleus, Mellitus, vel Mellarius, vt μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas, Plinio. Ita Nicander Coloph. in Γλώσσαις apud Athen. l. 11, dicit καλεῖῆπι eſſe πιρμπτὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν: ex Antimacho Coloph. l. 5 Thebaidos, Ἀσκὸν ἐπίσειον καλεῦῆπι, ὅτι φέρεσιν Οἶνον ἐπὶ μαγάροις κεῖται. μέλιτος πεπλησῦς. Et alibi, ἀσκηλὶς καλέεσθον ἔμπλεον μέλιτος. ἀγγεῖον μελιτηρὸν citat Poll. quoque ex Ariſtoph. (Sic ἰχθυηροὶ πίνακες dicuntur diſci piſcibus reponendis aut apponendis apri: & ἐλαιηρὸς ὀπὶ χυτὸς, pro gutto oleario, ſeu lecytho) Gal. autē de puero epileptico loquēs, μελιτηρὸς ἀγγεῖα (inquit) ὀνομάζουσιν Ἕλληνες ἐξ ὧν ἀπαιτοῦῆπι μέλι. ſecūdū quē μελιτηρὸν ἀγγεῖον erit Vas non iā in quo mel reconditur, ſed in quo reconditū aliquando fuit, & mel adhuc reſipit: ſicut ἰχθυηροὶ πίνακες dici poſſunt diſci qui piſces aliquando eis impoſitos reſipiunt, q. d. Piſculentum odorem habentes. AT Μελιτήρειος χυλὸς affertur ex Theophr. l. 3 Hiſt. pl. c. 8, pro Succus melligenus, Gaza interpr. qui Plinīū imitatus eſt. nā quod Theophr. ibi περὶ δρυὸς dicit, φύει ὑ ἐν ἔπιρον στραιεῖον κέμμυ ἔχον, τὸ μὲν ἄνω ἀχρεῖον, κὴ ὑ ἰσχνὸν ὥσπερ ὀπτὸν κάπον μελιτηρεῖον, ἐν κὴ ἀφλοῖ ἐν κὴ γλοιόν, id Plin. l. 16, c. 8, ſic interpr. Robur fert & aliam inutilem pilulam cum capillo, verno tamen tempore melligeni ſucci.

Μελιτήμαρον, Suaue, Mellea dulcedine præditum. ἡδὺ, γλυκὺ, Heſych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, Melitites. vt μελιτίτης οἶνος, Vinum melitites, Vinum ex muſto & melle, vt tradit Plin. qui l. 14, c. 9, Dulci è genere (inquit) eſt melitites. Diſtat à mulſo, q. fit è muſto cum quinque congiis auſteri muſti, congio mellis & ſalis cyatho ſubferuefactū, auſterū: ex Dioſc. l. 5, c. 15, vbi ait, ὁ ὑ μελίτης ποιεῖ ἐ χοᾶς αὐσπροῦ γλεύκους, μέλιτος χοᾶ ἕνα ἐ ἁλὸς κύαθον ἕνα. Eiuſdē σκιλλαίαν tradit Cōſtantin. Cæſar Geopon. l. 8, vbi ipſum vocat οἶνῦ γλεύκους οἰνόμελι. Aliud autem eſt οἰνόμελι, ſiue μελίκρατον (nā ſynonymως hæc duo Poll. accipit, quanuis alit diuerſa faciant) nam id οἰνόμελι. i. mulſum, fit ex vino veteri & auſtero, & bono melle: οἰνόμελι verò quod ex vino & aromatibus paratur, nectar dici idem Conſtant. autor eſt. ‖ Item μελίτης λίθος, Lapis melitites, qui ſuccū remittit dulcem mellitúmq; tuſus, teſte Plin. l. 36, c. 19. vbi & de eius vſu medico tradit. Dioſc. lib. 5, c. 151, ὁ ὑ μελίτης λίθος πάπε ἔπιπα τῶν μελαχρίτων, ἀλλὰ τῶν γλυκύτητα αἰτίναι τὸν χυλόν. Melitites (inquit Gorr.) eſt lapis dulci & mellito ſapore præditus, ſicut & galactites: ſed pluſquam hic caloris habet, atq; ideo magis & abſtergit. Dicitur fieri ex ramentis ſaxi calcarii in lapidem concretis, vt & galactites. Colore rufo flauóque eſt, ſicut chalcitis vſtā, & auripigmentum: & ſandaracha.

Μελιτόω. ῶ, Melle condio, Melle miſceo. Thuc. l. 4, p. 131, κολυμβῆπαι ὑφυφροι, καλωδίῳ ἐν αἰσκοῖς ἐφέλκοντες μαχανᾶ μεμελιτωμένα. nam ſemen papaueris melle mixtum ad nutritionem aptum eſt, vt tum ſchol. tradit, tū Dioſc. l. 4, c. 65, περὶ μήκωνος ἡμέρε ſcribēs, ὡς τὸ σπέρμα ἀρτοποιοῦ, εἰς τὰ ἐν ὑγιείᾳ χρῆσιν, ἢ σὺν μέλιτι ὑ αἰτὰ σπέρμης αὐτῶ χρηῦται.

Μελίτωμα, ατος, τὸ, Opus dulciarū ex melle, Placenta mellita, Opus piſtorīū melle conditū. Ex Hom. ἡ χρυσὸν μελίτωμα. Dioſc. l. 4, c. 64, de papauere ſylueſtri ſeu erratico, μίγνυται ὑ ἐς μελιτώματα ἢ ἰπεσίοις ποτ: τὰ αὐτὰ, mellitis placentulis & dulciariis libis, vt Ruell. vertit. Ath. l. 14. inter placētas numerās αἰμίεργας, ait, τὰ μελιτώματα Φιλήπις Ἀσκληπιὸς αἰμόεργας φησὶ καλεῖσθ. μελιτώματα δ' ὅτι πεπεμμένα. Sed norandū eſt apud Dioſcor. & Athen. SCRIBI Μελιτώματα, duplici τ in ſecūda ſyllaba: quemadmodū & μελιττᾶτα. quam tamen ſcripturam vitioſam eſſe non dubito: nam à μελιτόω non μελιττόω deriuatum eſt.

Μελιχρὸς, ᾶ, ὁ, Melliculus, Melleus, Mellitus, Mellea dulcedine præditus. Syn. ep. 146. ὦ μελιχρὼ τ φωνῆ ἀτωλλυον ποτ ἀχούσαι τ πειθόμενοι, de ſirenibus, quibus Hom. tribuit μελίγηρυν ὄπα, mellitā vocis dulcedine. At Theocriti ſchol. in Id. 5, μελιχραὶ ſunt χρειαὶ ἐχουσαι μέλιτος, κιτρινοειδῶς, mellei coloris.

Μελίας ἄπης, mel frugum vt Gaza interpr. apud Theophr. Hiſt. pl. l. 7, c. vlt. Sed annot. ex Plin. l. 22, c. 25, Dioclē panicū mel frugū appellaſſe: at ibi pro loti ſpecie accipi.

ΜΕΛΙΣΣΑ, SIVE Μέλιττα, ης, ἡ, Apis: à μέλι, cuius opifex eſt, dicta. Il. 6, Ἥ τ ἐνταυθοῖ μελισσάων ἀδινάων Γίγνῆαι ἐκ λαφυρῆς ἀφὶ νίον ἐρχομένων. eſt n. id animal ἀγελαῖον, vt Ariſtot. cū alibi teſtatur, tum Pol. 1. Heſ. Theog. ἐν σμινύαι καπηφέται μέλιτται Κηφῆνας βόσκοιτι. X. Hell. 3, πολιτικὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν ἐ ἔνην ὥσπερ τὸν τῶν ἐσμῦ μελιττῶν ἡγεμόνα. nā ſolent ſemper εἰλεῖσθ περὶ τ ἄρχοντα, vt docet Plut. in Lyc. Iſocr. ad Dem. τ μελιττᾶν ἐρῶμεν ἐφ' ἁπάντα μὲν τὰ βλαστήματα καθεζομένᾶς, ἀφ' ἑκάστε ὑ τὰ χρήσιμα λαμβανούσᾶς. quod ipſum & Plut. de eis tradit in lib. περὶ τῆ ἀκούειν, & alibi. Idem ex Simonide, μελίττᾶν ξανθὸν μέλι μηδομένᾶν. Confer quæ de eis cōmemorat Ariſtot. Hiſt. an. lib. 9, c. 40, & Plin. 11, c. 16, & ſequentibus: itē Ælian. ‖ Eſt & nomen propriū filiæ Proclis apud Ath. 13. Meliſſa fuit & filia quædā Meliſſei Cretēſiū regis, quæ vt Amalthæa ſoror Iouē puerū caprino lacte, ita ipſa melle nutriuit. vnde poetica illa fabula originem ſumpſit, aduolaſſe apes, atque os pueri melle cōpleſſe. Meliſſam verò à patre primā ſacerdotē magnæ Matris conſtitutam. vnde adhuc eiuſdem Matris antiſtites μέλιτται nūcupantur. Hæc ex Lact. De falſa relig. l. 1, c. 22. Heſychio verò μέλιτται ſunt αἱ τ Δήμητρος μυσταγωγοί: ſed rectius alibi ταὶς μυσταγωγοῖς exp. μελίτται. ‖ Μέλιτται eidem Heſychio eſt ὀβολὸς, qui pars eſt drachmæ. ‖ Item nomen proprium ciuitatis apud Suidam. Pro μέλιτται autem per paragogen DICITVR Μελιτταία, vt σταλιταία pro σταλιτία. Euſt.

C. Μελιτοβότανον, ου, τὸ, Herba apiaria. i. μελιτόφυλλον, ſchol. Theocriti.

C. Μελιτοβόσκος, ου, ὁ ἡ, Ab apibus depaſtus. Nonn. AT Μελιτοβοσκὸς, Paſtor apum. v. l.

C. Μελιτοκόμος, ου, ὁ, Qui apes alit ſeu curat, Apiarius. ὁ τ μελιττῶν ἐπιμελούμενος.

C. Μελιτοπόμοι Ariſtophani in Ranis, ſunt οἱ ὀβολοπόμοιπες τὸ τ πλάτους, ἢ οἰκοῦῆπις ἐν τῆ πόλει, ſi ſchol. credimus.

C. Μελιτοῦς Παὶ, in Epigr. Apiarius, Apum ſeruator, aut etiam Apum cuſtos.

C. Μελιτόφυλλον, Meliſſophyllum. Apiaſtrum, vt Plin ſuprà in μελίλωτος interpr. Apum cauſa ſeritur, vt idem tradit, qui & libro 21, cap. 20, ait, Meliſſophyllo ſiue melittide ſi perungantur aluearia, non fugient apes. nullo enim magis gaudent flore. Eadē herba vocatur ET Melίττια à Theocrito Idyllio 4, Αἰγίπυρος καὶ κύζα καὶ ἁδὺς μελίττια. vbi ſcholiaſtes exponit μελιτοβόσκον. Eadē ET Μελίττειρα, AC Μελιττοῦτα à quibuſdā appellatur, vt Heſych. tradit. A Nic. autē appellatur EADEM Melίττειρα in Ther. v. 354. Τλωῆπι μελίφυλλον ὀπιπλείοντι βοτῆρες, Οἱ ὑ μελίττειραν. τ γὰ περὶ φύλλα μέλιτος, Οδμὴ δηλεῖ

μέμαι μάλιτος, ἀοιδηδὸν ἴστω. Vbi nominis rationem poeta indicat. Eadē appellatur ET Μελιτίς paulo ante à Plin. nimirū in ipso μελισσοτρόφιον. Apud Nicād. autem schol. scribitur ETIAM Μελιτόφυλον vno τ.

C. Μελιτοξοεῖον. Apiariū, Mellariū. perperā in v.l. μελιτοξοῦσιον.

C. Μελιτουργός, οῦ, ὁ, Apiarius. Syn. ep. 136. Aliud exemplū cū Plin. interpr. habes in Θύμος. ET Μελιτουργία, ας, ἡ, Apū cura, vel Apū cultura, si ita loqui liceat. Aristot. Pola de partib⁹ ἃ χρημάτισεν loquēs, περὶ γεωργίας & μελιτουργίας, ἢ τῶν ἀνίσως ζώων τὸ πλῶτ ἢ πλωῶν, ἀφ' ὅσων δεῖ τυγχάνειν δοκοῦσης. ET Μελιτουργέω, Rē apiariā facito: Mellifico. in v.l. ITEM Μελισσουργικά. Libri de apibus nutriendis & curandis, seu De re apiaria. Athen. l. 12, τὸ ὑπὸ Θύμωνος ἀφανισθὲν περὶ μελισσουργικῶν Νικάνδρος ἐν μελισσουργικοῖς.

C. Εὐμελίττιος, Apes mex bene mellificant. Sed pro significationē quam habes in Θύμος, potius scribendum Εὐμελιττίων.

Μελιώνης, Cognōmen Iouis. Hesych.

Μελίσσιον, ου, τό, Alueare. τὸ σμιλιῶδες. Hesych.

Μελισσεύς, Apiarius, v.l. ET Μελισσεύς, Lapis Heliconis, à Melisso rege dictus. vt schol. annotat initio Theriac.

Μελισσών, SIVE Μελιττών, ῶνος, ὁ, Apiarium, Mellarium, Locus in quo sitī sunt aluei apū. Vtitur Græco vocabulo Varro: qui sonā Latina illa parū recepta. vt docet Gell.

Μελισσώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Ad apes accedens. Qui de apum genere est. vt τὰ μελισσώδη τῶν ζώων, pro ipsis apibus. | In vulg. lex. exponitur etiā Melleus, Dulcis: pro quo scribendum μελιτώδης.

ΜΕΛΛΩ, cum infinit. sæpe verbo substantiuo Sum redditur, infinitiuus autem participio futuri tēporis. vt μέλλω πέμπειν, Thuc. Sum missurus. Polyb. τῆς ἀκολουθούσης μετὰ ταῦτα νεώς. Nicarch. Epigrammat. lib. 2, Ζῶν γὰρ χαλβάνην (φησὶν) ἔμεμε πάλας, Claudicaturus erat, Claudicasset. Et cum futuro, vt Demosthenes Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῷ ποιεῖν; Synes. Ἐμέλλομεν δὲ ἄρα πεφήσειν τῷ χαλάζῃ, futurā autem erat vt à ventis tranquillitatem deprecaremur. Item cum aoristo cuius constructionis extant & apud Hom. exempla. vt Il. ω, Μέλλε μὰν πυκινά τε καὶ φίλτερον ἄμμιν ἐλέσθαι. Et cum infinitivo pass. Il. ζ, Τὰ φρονέοντ' ἀτάρ γε μὰν ἔμελλε δ' ὀΐσεσθαι ἕκαστα, ea cogitantem quæ futura non erant. Sed μέλλω cum infinitivo redditur etiam Debeo, item Paro. vt apud Dem. Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῷ ποιεῖν; id est (Bud. interpr.) Quid enim ipsum hortari, quid autor ipsi esse debui vt faceret? Thuc. l. 2, καὶ καίπερ τὴν γῆν τέμνειν ἔμελλον τῷ χαλκῷ, parabat vastare agrum. (Quidam verò & aliis modis huius verbi vim exprimere conati sunt: vt μέλλειν κτανεῖν apud Eurip. Destinasse interficere. Et μέλλω κινδυνεύσειν apud Thuc. In animo habeo fortunam experiri. Quinetiam affertur ex eodem μέλλω ῥήγνυσθαι pro Erumpere proximus sum. vbi infinitiuus ῥήγνυσθαι suspectus est) Sed quantum attiner ad interpretationem per verbum, Debeo, annotat Budæus accipi & pro Debeo, habēte eam signif. quam in isto Ciceronis loco habet, Certorum hominū quos iam debes suspicari, sermones referebantur ad me. Affertque huius significationis exempla: sicut & pro Existimor, Videor, Habeor, p. 1101 & 1102. Vbi videbis etiā vsum huius verbi finite infinite. sic tamen vt subaudiatur. De signif. autē quam apud Homerum habet lege Eustathiū. Dicitur autem ET Ἤμελλον pro ἔμελλον (sicut ἰδυνάμην pro ἐδυνάμην) vt ἤμειμι πείθας apud Hesiodum.

(Μελλήσω, fut. tanquam à verbo contracto: sic & aoristus ἐμέλλησα, Thuc. l. 5, τί ἄλλο ἢ πεῖ μὴν παρόντας πολεμίους μεγαλωφελῆ, πεῖ δὲ μὴ μελλήσαντας χρήσασθαι, ἄκοντας ἐπαγαγεῖν; Ibidem μελλήσαντες ἐς τὴν Λιγύπτου στρατεῖαν.

Μέλλων, Futurus. Thuc. l. 1, τὸν μέλλοντα καὶ ὅσον οὔπω παρόντα πόλεμον. Herodian. τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ μελλόντων. Rursum Thuc. τῆς τε μελλούσης ἀλγηδόνος μὴ προκάμωσιν. Apud eundem ἐς τὸν μέλλοντα μῆνα, Post mensem proximè futurum, Post mensem proximè sequentem. vt & Cic. μέλλουσ vertit Consequentē, p. 59 mei Cic. Lex. Et τὸ μέλλον χρόνος, futurū tempus. quod & apud gramm. in vsu est. Et οἱ μέλλοντες subaudito infinit. interdū pro designatis magistratibus. vide apud Bud. nō solùm in Cōment. sed etiam in annot. in Pand.) Sed additur sæpe

A infinit. ἴσθι. vt μεμνῶν· μᾶλλον ἴσθι. Sic Plat. De rep. lib. 2, οἰκειότατον τοῦ μέλλοντος τῷ μακαρίῳ ἴσθι. quod nihil aliud est quàm τοῦ μακαρίου ἰσομοιρεῖ. Sic in exemplo proximè præcedente μελλούσης ἴσθι pro ἰσομοιρεῖ. Dicitur autē & μεμνῆσθαι pro μενῶν seqq̄te infin. & quidē aor. tēporis, apud X. in Pæd. μεμνῆσθαι τὰ παθών. Affertur autē à B. hoc exēplū participii μεμνῆσθαι pro Futurus. quū tamen in interpr. loco, ita resolui nō possit, neq; adeò ipse μεμνῆσθαι τὰ παθών postea vertit Iam puniendus.

¶ Μέλλω, Cunctor, Moror, Differo. Item, Cesso. Thucydides, οὕτω ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ δρᾶσαι χρῆν.
B Idem alibi, οὐδὲ μεμνῆσθαι πρωρεῖν. Demosth. Philipp. 4, τί ἀναβαλόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; Herodian. 2, ἀνεπόησεν δὲ πάσης ἢ μὴ μεμνῆσθαι τοῦ πόνου. Idem aliquoties μέλλειν & ὀκνεῖν copulat. Sed & τοῦ χρήματος ab eo vsurpatur, libro 2, τὰ δὲ χρήματα μὴ μεμνῆσθαι. id est (Polit. interprete) Neque in dādo moram futuram. Interdum cum præpositione πρός, vt apud Greg. μὴ μέλλητε πρὸς τὸ χάσκειν.

Μέλλησις pass. apud Thuc. pro Differri, seu Tardè procedere, lib. 6, ἐλπὶς ὀλίγη μέλλεται. Possit autē fortasse reddi, & sic (inuerta structura verborum Græcorum) Futura sperantur.

Μέλλημα, vide in Μέλλησις.

Μελλησμός, vide in Μέλλησις quod proximè sequitur.

Μέλλησις, εως, ἡ, Cunctatio, Dilatio. Thucyd. l. 1, ἠσυχάζειν δὲ μόνοι Ἑλλήνων ὦ Λακεδαιμόνιοι, οὐ τῇ δυνάμει πρὸ αὐτῆς μελλήσει καταλύσαντες. Idem alibi μέλλησιν & ὄκνον copulat, sicut μέλειν & ὀκνεῖν ab Herodiano copulari docui paulo antè. Greg. autem ἐπιμήκυνσις & μέλλησιν inter se opposuit, scribens, ἐπιμήκυνσις πρὸς. τὸ χεῖρον, καὶ μέλλησις πρὸς τὸ βέλτιον. ET Μελλησμός, itidem pro Cunctatio, Tarditas. affert autem ex Poll. Budæus. ITEM Μέλλημα, quod hic ex Æschine affert pro Cūctatio, Prolatatio, Procrastinatio, Mora: οὐδὲ τὰ τῶν Ἑλλήνων αἰσχίω μελλήματα.

Μελλητής, οῦ, ὁ, Cunctator, Procrastinator, Qui cunctatur, Qui procrastinat. Item Cessator. Aristot. Ethic. 4, ὁ ἀργὸν τοῦ ἢ μελλητής.

Μελλητικός, Qui natura est cunctabundus, & q.d. Pronus ad
g cunctationem, seu procrastinationem. B. ex Poll. affert, sed non addita expositione.

Μελλητάω, ῶ, Cunctari cupio. Hāc enim esse debere significationem eius puto, si ad terminationis formam respiciatur. Hesych. tamē μελλητᾶν exp. simpliciter μέλλειν.

C. Ἀμέλλητος, Cunctatione carens, seu procrastinatione, Qui non differtur, seu procrastinatur. Luc. in Nigr. ἄξια γὰρ ἀμέλλητον τοῦ πρὸς τὸν καλὸν ὁρμήν. HINC Ἀμελλητί, (q.d. Incunctanter) Sine cunctatione, Sine procrastinatione, Sine mora. Exponitur etiam παχέως. At in
P v.l. non sine magno errore scribitur vnico λ, & exponitur Promptè, Citò: item Negligenter, Contemptim. quū hanc signif. habeat Ἀμελητί vnico λ, à μέλει: at verò illam habeat Ἀμελλητί duplici λ, à Μέλλω.

C. ΔΙΑμέλλω, idem quod μέλλω. A Naz. iungitur cū πρὸς, sicut μέλλω: quum dicit διαμέλλω πρὸς τὸν κάθαρσιν.

ΜΕΛΟΣ, εος, τὸ, Membrum. Apud Hom. sæpe, sed in plurali. vt Il. ρ, πλῆσεν δὲ θρᾶας, οἱ μελεϊστὶ ἔσπον Ἄλκης καὶ ὀτρεός. Et Od. λ, — κρέ' ἀμφὶ ἰδρῶ. Ἔρρίπτεν ἐς μεγάρων. Item Od. ο & ω, — μελεϊστὶ πλάζεις περιφρὶ λαῶν. Aristot. Pol. 7, πρὸς δὲ τὸ μὴ διαφορεῖσθαι τὰ μέλη δι' ἀπαλότητα. Plutarchus in Coriolano, ἔφη γὰρ τὸ αὐθρώπου τὰ μέλη πρὸς τὴν γαστέρα τὰ πάσα.

C. Μελοτομία, ας, ἡ, Membrorum amputatio, Membrorum in frusta concisio.

C. Λυσιμελής, Soluens membra. Somni epithetum. Alii tamen dictū putant quòd soluat μελεδῶνας. Hom. Od. ψ, — ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος Λυσιμελὴς ἐπέρρωσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ. Vide quæ huc pertinentia dixi in nomine Ἄψος.

C. Προμελής, Qui mutilatis est membris, Mutilus.

H C. Τηκεμελής, Membra liquefaciens, Membris tabem inducens. in Anthol. epigr. Τηκεμελῆ νοῦσον κυκεωμένος.

Μεληδόν, Membratim, Per membra. Athen. libro 4, κρέα μεληδὸν διαιρῶν. Ar H O M. Μελεϊστὶ dicit Il. ω, Ἦ ἐπὶ πάντ' ἐτέτυκτο (λύγος πάις, ἡέ μιν ἤδη Ἥφαιστος μελεϊστὶ πονεύμενον ἐφράσατ' ἀνίης). Affertur autem in vulg. lex. ET Διαμελεϊστὶ ex Luc. qui dixerit διαμελεϊστὶ τμηθείς. sed

non dubiũ est quin Luc.poeticis verbis vtens, scripserit διαμελεῖ, vt iungatur perpoſcum verbo, dicaturq; διατμήσεις μελεῖ. ITEM Μελίζω dicitur pro Membratim cõcido, Trũco. Et COMP. Διαμελίζω, pro eodẽ. VNDE Διαμελισμός, Cõcisio in mẽbra. Galli eãdẽ præp. in verbo huic synonymo vsurpant, quum dicunt Demembrer, q.d. Dismembrare.

¶ Μέλος, ους, τὸ, Carmẽ. Herodian. L. 4, ὕμνους τε καὶ παιᾶνας καὶ τοὺς διθυράμβους καὶ αὐτοὺς μέλει καὶ ἐρρυθμισμένους. vbi Pol. vertit, Verendo ac lamẽtabili carmine emodulatos. Et μέλη, Carmina, Moduli, seu Modi. Fab. L. 1, c. 10, Numeros musice habet duplices, in vocibus, & in corpore. Vtriusque enim rei aptus quidã modus desideratur. Vocis rationem Aristoxenus musicus diuidit in ῥυθμὸν & μέλος ἔμμελες. quorum alterũ modulatione, canore alterum ac sonis constat. Dicitur autem hoc posterius de μέλος. Gell. l. 16, c. penult. Longior mẽsura vocis (inquit) ῥυθμὸς dicitur: altior, μέλος. Quanuis autem Fab. modulationem velit esse ῥυθμὸν, nõ μέλος, sæpe tamen & huic nomini tribuitur illa interpr. sicut & illa Græca nomina magnam affinitatem inter se habere patet, non solùm ex eo quod sæpe copulentur cum ab aliis tum à Plut. sed & ex Herodiani loco quem modò protuli, ἐμμελῆ μέλη ἐρρυθμισμένους, & ex aliis huiusmodi. Cæterùm quãuis μέλη vocẽtur propriè quæuis carmina (vt apud Aristot. Pol. 8, de Lacedæmoniis, οὐκ ἔστι γὰρ ἀμαθεῖς, ὅμως δεῖσθαι τοῦ κρίνειν ὀρθῶς, ὡς φασι, τὰ χρηστὰ, καὶ τὰ μὴ χρηστὰ τῶν μελῶν. Et apud Plut. in Lyc. ἀνὴρ δὲ τὰ μέλη κάλλιστα εἰδὼς ἐγκρατὴς ἦν τοῦ θυμοῦ) sæpe tamen ad carmina lyrica restringitur. vt apud Plut. Μυρτὶς ἡ Ἀνθηδονία τοσούτοις μέλεσι. Sic Anacr. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν, apud Athen. qui alia passim habet huius significationis exempla. Plato De republ. libro 2, ὅσος τοῦ χαίρειν ὁ βίος ἂν, καὶ ἀλύπου διάγοντος, εἰκὸς τὸν τοιοῦτον, εἴ τις αὐτὸν ὀρθῶς ποιῇ, εἰκὸς τὸν μάλιστα, εἰκὸς τὸν εὐδαιμονέστατον. Inueniri tamen alicubi melices modos à lyricis distinctos, ostendam in Μελικός. Cæterùm vocem hanc à Græcis mutuati Latini dixerunt non solùm Melos, sed & Mele plural. quo vtitur non semel Lucr. Atque vt inuenitur alicubi μέλος priore producta (quod fit vi liquidæ, vt in μάλαγμα) sic & apud Pertium melos. Sed quidam ineptissimè huius productionis exemplũ addidit hoc ex Claudiano, — sermonis mela politi. quum nullo modo rationi sit consentaneũ, Mela esse hic pro μέλη, (vtpote vertẽtibus cum aliis, tum Lucretio, illud in e longum, non in a breue, & dicentibus Mele, non Mela quod itidem in aliis videre est) & pro mela scribẽdum esse mella à mel, vel puer animaduertere possit.

Παρὰ μέλος, metaph. Inconcinnè. Luc. in Eunucho, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἀδίκῃ παρὰ μέλος τὸ φθέγξασθαι. Sic & apud Plat. παρὰ μέλος φθέγξασθαι, item παρὰ μέλος εἰπεῖν. Ab eodem pro Dissentaneè accipi tradit Bud. p. 715. vbi etiã Ineptè & importunè vertit apud Aristot. At in propria signif. vsus est quidã apud Plut. quũ de poeta dixit, ἄδειν παρὰ μέλος, sicut de iudice διαιτᾶν παρὰ τὸν νόμον.

C. Μελοποιός, Qui mele scribit, Lyricus poeta. (de qua interpr. dicetur & in Μελικός) vt ὁ Θηβαῖος μελοποιὸς apud Athen. dicitur Pind. κατ' ἐξοχήν. HINC Μελοποιΐα, Scriptio carminũ lyricorũ, quæ mele vocãtur: aut etiã ipsa mele. vel, Modulatio qualis est ĩ carminib⁹ quæ mele vocãtur. Vtitur Aristot. ITEM Μελοποιέω, ῶ, Scribo mele, vel Modulationem adhibeo qualis est in carminibus quæ vocantur mele. In v. l. exponitur Carmina modulor & pango. Athen. Homerum dixit μεμελοποιῆσθαι ἑαυτῷ πάντα, pro σεσυνθεκέναι αὐτῷ μελῳδίαν, vt idem loquitur. VNDE Μελοποιητής, in Epigr. idem quod proximè præcedens Μελοποιός.

C. Μελῳδός, Cantor, seu modulator carminum quæ mele vocantur. Vel generalius; Modulator. Luc. alcyonem auem appellauit θρηνῶν μελῳδὸν, lamentationum modulatricem. q.d. Quæ lamentationes seu melicos modos modulabatur. A Cam. μελῳδὸς exponitur ... Modorum artifex. VNDE Μελῳδία, Modulatio, item, Harmonia, apud Athen. Et VERB. Μελῳδέω, ῶ, Modulor, Cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη vocãtur. Et pass. Athen. μεμελῳδῆσθαι ὑπὸ τῶν Ὁμήρου καὶ ἀπὸ τῶν Ἡσιόδου. VNDE Μελῳδικός, Qui canitur cum modulatione. Plut. Et COMP. Ἐμμελῳδέω, ῶ, Modulãdo pronũcio, Modis musicis mãdo. B. ex Greg. De homine, βυκάνῃ ἢ φασγάνῳ πᾶσαν ἢ ὁπωσοῦν διηρθρωμένην ἐμμελῳδοῦσαν φωνὴν διὰ αὐλοῦ, ἢ λυρῶν, ἢ κιθάρων τινῶν ἢ χελυος. ITEM Προσμελῳδέω, ῶ, Admodulor, quo vtitur Claudianus.

C. Ἔκμελής, Qui est extra modulationem, Modulationi repugnans. A Budæo exponitur Absonus, Inconcinnus, Discrepans. vt apud Aristidem, ἀλλ' οὐκ ἄμουσον, οὐδ' ἀνεμελῆ. Item ἀνεμελές, τὸ ἄμοιρον μέλους χαρίτος. (In v. l. ἀνεμελὲς ὕπνου, quod carmina respuunt) Item, Dissolutus, Socors, Iners, apud Synes. Vide B. p. 725.

C. Ἐμμελής, ίος, ὁ & ἡ, Cui ineſt modulatio, Modulationem habens, Canorus. A Bud. exponitur etiam Harmonicus. Potest & Modulatus reddi. vtà Turn. vertitur in hoc Plutarchi loco, in lib. qui περὶ ψυχῆς. inscribitur, ἁρμονικὸν ἄρα καὶ ῥυθμικὸν, τὸ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἐξιοῦσθαι. Ita enim ille hunc locum interpr. Ab eo qui modos numerosque facit, nec vocem nec motũ vt faciat postulam⁹, sed modulatam ab eo vocem & motum numerosum requirimus. Sæpe autem metaph. pro Concinnus, Scitus. itẽ Aptus, Conueniens. Philo, τὸ δ' ὕστερον, ἐμμελὲς μέν, οὐ μὴν πλέον ἐπαινετὸν, id est Scitum. Et ἐμμελὴς γελοιότης apud Athen. idem Scita, vel Lepida. Quæ prædita erat facetæ solertiæ. Item, Aptus, Dexter, Aptus & Conueniens affert Bud. ex Aristot. Ethic. p. 35 & 36. Sic ex Plutar. in Demetr. 283, πρὸς εὐφυΐαν καὶ χρῆσιν ἐμμελέστερος, aptissimus & accommodatissimus. Idem, ἐμοὶ δὲ πρὸς πᾶσαν χρείαν ἐμμελὴς αὐτὸς καὶ σύμφορος ὁ λόγος. Et cum infinitiuo, ἐμμελὴς ἐμμελεῖσθαι καὶ συγκωμάζειν, id est, Comis & aptus omnibus appellandis, Bud. Ab eodem exponitur etiam Modestus, Continens, Temperatus, in hoc Plut. loco, ἐμμελὴς δὲ σωφρονεῖν. Ego ἐμμελὴς puto sonare Qui est concinnus, seu compositis moribus. quam signif. habes & apud Synes. HINC Ἐμμελῶς, Cum modulatione, Canorè, Harmonicè. Item, Concinnè, Aptè, Eleganter. Necnon pro Modestè. Budæus ex Plutarcho, ἐμμελὴς & αἰσχυντηλὸς τὸ εἰς αὐτὸ σπουδαῖος εἶναι μόνον. Apud Apoll. Rhod. EST Ἐμμελείης, pro ἐμμελοῦς, Canorè. ITEM Ἐμμέλεια, Modulatio, seu Apta modulatio. Dicta fuit hoc nomine quædã etiã saltatio à cõcinnitate, seu à cõcinno ac decenti corporis motu. Eius meminit Poll. necnõ Plato. Vide & schol. Aristoph. Et generaliter interdũ pro Cõcinnitas, Elegantia.

C. Εὐμελής, Cui bona modulatio ineſt, Canorus. vt εὐμελὴς ᾠδή.

C. Ἡδυμελής, Suauem canorem habens, in Epigr.

Μελικός, Qui scribit μέλη, Lyricus. vnde Pindarus vocatur μελικὸς ποιητής, sicut & μελοποιός. Sunt tamen qui inter melicos & lyricos aliquid discriminis alicubi statui putent. Qua de re ita Turneb. Aduers. lib. 1, Quærunt autẽ quid inter melicos lyricos & dithyrambicos interſit. ego melicos qui cantilenas scribebant, ferè in numero lyricorum reposuerim. Nam Simonidem Suidas nunc μελοποιὸν, nunc lyricum vocat: & Platoni μελικοὶ canticorũ scriptores & lyrici sunt: & Sapphus, Alcmanis, Anacreontisque, qui lyrici numerantur, μέλη nominãtur. Ausonius melicos & lyricos modos nominans, distinguere paulum videtur: & pangi melos potest quod non ad lyram canatur, latiùsque interdum pateat. Nisi fortè idem bis loquutus est. quod non est in poetis rarũ. Certè itidẽ Galeno sunt in fine De vsu part. scribẽti, τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οἷς ἔνιοι λυρικοὺς ἐπικαλοῦσι. Dicitur & μελικὸς à Plutarcho.

Μελίζω, Cano mele, Modulor. Aphr. Problem. lib. 2, ἡ ψυχὴ μέλους αἰσθανομένη φθέγγεται μελίζοντος. VNDE Μέλισμα, ατος, τὸ, Canticum quod modulamur, Carmen, Cantilena. EST Μελισμάτιον, diminutiuè, Paruum canticũ, Cantiuncula. Epigr. l. 2, ὑπὸ λιγυρὸν γοερὸν μελισμάτιον. COMP. Ἀντιμελίζω, Contrà modulor, seu vicissim, Modulando occino. in Anth. Epigr.

Μελίδριον, dimin. Paruum melos, Paruum carmen. Exponitur & Cantiuncula, apud Aristophanem, sicut proximè præc. μελισμάτιον. Biõ sua etiã carmina vocat μελίδρια, ita scribens initio cuiusdã. Id. Εἴ μοι πολὺ μέλι τὸ

μεμύθηται, καὶ τοῦδε μεμῶ Ἑλλὰς ἀμοὶ θάνατον τὸν μὸν πάρος ἄλλον μοῖραν.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, Conqueror, Expostulo. Interdū & Accuso. Aristoph. Pluto, τοῦ δὲ λοξὸς Μένδης ἀπαίσιον μέμφεται πατέρα. Xenoph. Œcon. μέμφεσθαί τινα ἑαυτὸν πρὸς τοὺς φίλους, Accusare aliquem, seu Cōqueri de aliquo apud amicos. Aristophanico autem loco similis est hic Platonis, ὅτι αὐτοῖς ἄξιον μέμφεσθαι. vbi etiam in sequenti significatione accipi potest. Nam ponitur etiam pro Incuso, Vitio verto, Reprehēdo, Vitupero. Thucydides, τὸ βουλεῦσαι δὲ τὸ μέλλον ὁ μέμφον παμάλιστα ἡμῖν, μὴ αἰφνίδιοι. Georg. Leont. in Helen. encomio, ἵνα γὰρ ἀμάχητα καὶ ἀμαθῆ μεμφθεῖεν τὰ ἐπαινεθέντα, καὶ ἐπαινεῖν τὰ μεμφθέντα. vbi obserua μεμφθῆναι & ἐπαινεῖν sibi opponi: sicut & apud Greg. οὐκ ἐμεμψάμην, ἀλλὰ συνεπῄνεσα, non modò non incusauit, verumetiam collaudauit. Plato l. 2 De rep. ὀρθῶς ἔχει τὰ παῖδα μέμφεσθαι. Epicur. οὐκ ἂν ποτ' εἴη λόγος, τὰ μεμψαίμεθα αὐτοῖς, nihil vnquam esset quod in eis possemus reprehendere, vt Ciquam esset quod in eis possemus reprehendere, vt Cicero interpr. Item cum genit. apud Thucydidem, ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit. ‖ Hesychius μεμφόμενα exp. non solùm αἰτιώμενα, κατηγοροῦντα, sed etiam ἐχθόμενα: quemadmodum Eurip. quoque schol. in Phœn. Ἐγὼ δ' ἐπιχώριον μανικὸν ἐμεμψάμην accipit pro ἐξεφαύλισα.

Μεμφωλή, ῆς, ἡ, Questus, Querimonia: seu ipse actus conquerendi & inculandi. μέμψις Hesychio & Suidæ.

C. Ἀμεμφής, ές, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος. Epigr. & Nōn.

Ἀμεμφία, ας, ἡ, Nulla querela, Nulla culpa & reprehensio Æschyl. in Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 115, mex edit. Διαλακτῆρες δ' οὐκ ἀμεμφία φίλοις: id est μέμφουσ') οἱ φίλοι τὸν διαλακτῆρα αὐτῷ ἀδίκως, ὡς οὐδὲν πρὸς ἀγαθὸν ποιοῦντι: seu ἰδίοις ἔπεσιν τὸν διαλλάξαντα αὐτοῖς ἀδίκως σκληρὸν καὶ μέμψιν, est quod amici conciliatorem culpent & inculsent.

C. Πολυμεμφής, ές, ὁ & ἡ, Querulus, Qui multas effundit querelas, Qui multas iacit ore querelas, Plenus querelarum. Nonn. πολυμεμφὲς φωνὴ.

C. Φιλομεμφής, ὁς, ὁ καὶ ἡ, Qui libenter conqueritur & expostulat, Qui incusare & reprehendere amat. Plut. Symp. super. ſ. οἱ φιλομαρτεῖς καὶ δίκελοι ταῖς ποιότησι τῶν φίλων προσέχοντες καὶ αἰτίαις ὑπολαμβάνουσι, τῷ ἀμελεῖσθαι μᾶλλον ἢ τῷ πεμᾶσθαι χαίροντες, ὅταν ἐγκαλεῖν ἔχωσι. In v. l. ponitur superl. φιλομεμφόπατος quasi à φιλόμεμφος. Exponitur autem ibi φιλομεμφόπατος, delator acerrimus.

Μέμψις, ιως, ἡ, Questus. hoc est, ipsa querendi & inculandi actio: seu Reprehēsio. propriè τῶν ἀμελούντων κατηγορία, vt Ammon. tradit. Demosth. Λοιδορεῖται καὶ τὴν ἐσκοπωρίαν εἰς ἃ προσῆκεν ὀνείδους, μέμψις καὶ κατηγορία. Idem Philipp. 4, ἄξιός με φάναι εἶναι μέμψεως καὶ κατηγορίας. Item, μέμψιν μέμφεσθαί τινι, & μέμψιν ὑπομένειν τινί, pro μέμφεσθαι. quorum prioris exempl. ex Aristoph. Pluto habes in Μεμφομαι: posterioris hoc extat apud eundē in Ran. πῶς ἄρα μέμψιν γ' ἐπιοῦσ' Ἀνδρὶ τῷ πολὺ κάλλιστα δὴ καλλίστα μέλη ποιοῦντι; Hesychio μέμψις ἐστὶ κατηγορία.

C. Μεμψίλογος, q. d. Querimoniis & reprehensionibus impeto, Conqueror de, Incuso, Reprehendo. vnde μεμψίλογος Suidæ μέμφεσθαι.

C. Μεμψίμοιρος, ν, ὁ & ἡ, q. d. Qui de sorte sua queritur, Qui sortē suā incusat, Querulus. Hes. μεμφόλυπος· ἀγαθὸν φιλεγκλήμων, ῥαιθύμιος. Isocr. Pan. ὥστε μοὶ πρὸς ἐκείνους δίκαιόν ἐστι διαφέρεσθαι, & μικρολόγον & μεμψίμοιρον. queribunda senectutem dicit Silius. At Μεμψιμοίρῳ inscribitur fabula quædā Antidoti, apud Athen. l. 14. ‖ τ Μεμψιμοιρέω, Cōqueror, seu Crebris querimoniis sortē meā incuso. Philo De vita M. l. 1, & πάλιν ἤρξατο μεμψιμοιρεῖν, iterū suas fortunas queri cœperunt. Item simpliciter Conqueror, seu Queror, Incuso. Luc. ἡ Ἀριστίδου μεμψιμοιρία ὅτι μὴ πρότερον ἐπὶ τοῖς ἐπὶ Σικελίᾳ ἐπὶ τῷ Οἰνέως. vbi etiam reddi posset Indignante, Succensente. Itē cū dat. itidē pro Incuso, Expostulo. vt μέμφομαι. Demosth. pro cor. τῷ μεμψιμοιρεῖν ὁ δῆμος αὐτὸν ἐᾷ. Diod. Sic. πολὺν ἑαυτοῦ μεμψιμοιρούμενον, multis cum illo expostulantibus. At in prima significatione ex eodem affertur, μεμψιμοιρήσας τοῦ βασιλέως ὑβρίσθη, τοῦ δήμου κατεγνωκότος, conquestus apud regem. ‖ τ Μεμψιμοιρία, ας, ἡ, Conquestio, Querela. vel Querula suæ sortis incusatio.

A Μεμπτός, ὸς, ὁ, Incusandus, Qui reprehensionem meretur. Thucydides libro 7, p. 137, τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν ἡμομένων. Et lib. 2, ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τῷ ὑπομείναντι μεμπτότερος, magis culpandus quàm qui subierit. Idem lib. 6, p. 202, τοὺς μὲν Σικελιώτας, ἃ καὶ νῦν ἔρεις, χρὼ μέρος οὐδὲν ὑμᾶς ἀμεμπτοῖς. vbi potius significat, Terminis de quibus cum eis expostulari nequit. ‖ Μεμπτὸς actiuè quoque capitur pro Conquerens de, Culpans, Reprehendens. Soph. Trach. Ὡς εἴ τι τοῦδ' ἐμοῦ πάρα τῶνδε τῶν ὁσίων ἀποστάντι μεμπτὸς εἰμι, κοὐ πρὸς μεμπτόμαι, id est εἴ τι μέμφομαι, siquid eum incusem & de eo conquerar hāc ob rem. vbi nota & fœm. gen. vsurpari.

B

C. Ἄμεμπτος, ον, ὁ καὶ ἡ, De quo cōqueri nemo potest, Irreprehensus, Inculpatus. Xenoph. Symp. δίκαιον ἄμεμπτον παρέσεσθαι. Plut. τὰ ὑφ' ἅπαντα τοῦ ἰδίου τῷ σώματος ἄμεμπτον, σφοδρὰν δὲ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀσύμμικτον. Et ἄμεμπτος φίλος apud Xenoph. Pæd. 5, p. 86. ‖ Ἄμεμπτος actiuè quoque accipitur pro Non querulus, Minimè querimonius. ita ἄμεμπτος φιλία, vt Amicus non querimonius, siue (vt Gell.) Non morosus & turgiosus. Eleganter autē apud Atticos ἄμεμπτος ita capitur, quemadmodum & ἀδιάπτης pro eo qui non vidit. v. l. Sic vsurpari videtur & à Xenophonte Pæd. 8, pag. 132, τῆς δ' ἀπορίας διαπεπάμενος πολλά, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος, καὶ δεχόμενος καὶ σπανίζων ἀπρίμφατος, multa donans, efficiénsque vt conqueri de se non possent. V N D E Ἀμέμπτως, Ita vt conqueri nemo possit, Inculpatè, Sine reprehensione vlla, Sine crimine. Herodianus libro 7, ἐδοκῶν τὴν ἡγησαμένην ἀμέμπτως. Et lib. 6, βασιλεύσαντα ἔτη τεσσαρεσκαίδεκα ἀμέμπτως καὶ αἱματηρῶς, quum annos quatuordecim sine subiectorum querela atq; adeo sine sanguine imperasset. At ἀμέμπτως ὑγιαίνων, Budæus ex Gal. pro, Qui est salubri constitutione corporis, Qui ea constitutione corporis est in qua nihil reprehendi queat. Accipitur etiam actiuè pro Sine querelis, Sine querimoniis, Ita vt nemo conqueratur. Herodianus libro 6, ὑφ' ᾧ βασιλεύσαντα ἔτη πεντεκαίδεκα ἄμεμπτος βιοὺς ἀπέθανεν, sub quo sine vlla querela vixissent.

C

D

Μομφή, ῆς, ἡ, Querela. Querimonia. idem quod μέμψις. Æsch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, pag. 110, ὅπως ὢν μομφῆς ἄπρ τέ σημαν. id est ἀμέμπτως, Ita vt nemo de eo conqueri possit, Ita vt nemo incuset, Inculpatè. Plato in Epist. πέμπειν μομφῆς κατήγορον ὁπωσοῦν, mittere epistolam quæ deferat querimoniam. Item μομφὴν ἔχει, ex Aristoph. μέμφεται, αἰτιᾶται. Et ex Eurip. Phœniss. μομφὰς ἔχει, Succenset, Expostulat.

E

C. ΑΝΤΙμέμφομαι, Vicissim queror & expostulo.

C. ΑΠΟμέμφομαι, Accuso, Incuso, Succenseo. Plut. ἀπεμεμφοῦντο θ' ἑτέρων αὐτὸν ὅτι τὰς ἀφορμὰς ἐποιήσατο τῆς ὁρμῆς.

C. ΔΙΑμέμφομαι, Valde conqueror, Incuso. vt διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, accuso te ingratitudinis. Isocr. ad Nicocl. initio, εἰσί τινες οἳ δικαίως ἔχουσι πρὸς τοὺς λόγους, & διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας.

C. ΕΠΙμέμφομαι, Conqueror super aliqua re. Incuso. Il. β, Ἀτρεΐδη τίπτ' ἄρ' αὖτ' ὀνειδείοις ἐπέεσσι μέμφεαι ἠδὲ χαλίζεις; quid tandem conquereris & incusas? Quid te angit & solicitum habet? Odyss. π, Οὔτε καταιγίδος ὀνειδείοις ἐπιμέμφομαι. Il. α, Εἰ δ' ἄρα τοι χόλος ἐστὶν ὀνειδείοις ἐπιμέμφει, οὐδ' ἑκατόμβης, cōqueritur se votis & hecatombis non honoratum. vel potius, Succēset ob vota & hecatombas non factas. Pro Incuso, Reprehendo, Vitupero, accipitur apud Dioscor. libro 8, in præfat. οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐφέσιος ὀνειδίσματι τοῖς ἀγροίκοις δυνάμεως ἐπὶ τὴν χρείαν ἀπαγορεύσεσι, non iniusta reprehensione incessit.

Ἐπιμεμπτός, ὸς, ὁ καὶ ἡ, Culpabilis, Reprehensionem meritus.

Ἐπιμεμπτός, ὸς, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. seu Culpandus, Accusabilis, (vt Cic. dicit, Quorum omnium accusabilis est turpitudo) ἐπίληπτος.

Ἐπιμομφή, ῆς, ἡ, Conquestio, Reprehensio.

H C. ΚΑΤΑμέμφομαι, Conqueror, Incuso, Accuso. Thuc. lib. 8, p. ἀγγέλλοντες τῷ στρατῷ αὐτοὺς κατὰ μέμφεσθαι. sicut Xen. Pæd. εἴκατι μέμφεσθαι αὐτῶν. Rursum Thuc. lib. 7, p. 260. μισθὸν ἐλάμβανον μέλλοντες ἐκεῖσε ἄξειν αὐτοὺς μὴ ταῖς ἐκπομπαῖς, μὴ τῷ ἄλλῳ τῷν ἀξίων τοῦ ναυτικοῦ, incusare, vel etiam succensere. sicut lib. 2 Epigr. Ἀπ' ἐμέμψαν

ἰδίῃ καταμέμφεσθαι χειρὶ ὡς ὑπὸ κρητῆρος μηδὲν ἀφυσαμένῃ, propriæ succensebat manui.

Καταμεμψις, ως, ἡ, Querimonia, Criminatio, Reprehensio seu Incusatio. Thuc.l.2,p.6, οὔτε τῷ πλήθει ἐπλήσατο αἰχμαλώτων ἔχει ὑφ' οἷων κακοπαθῇ, οὔτε τῷ ἐπιτιμᾶν καταμεμψιν. Eodem, καταμεμψις σφῶν αὐτῶν ἐλῶν, sibi ipsis succensebant.

MENΩ, Maneo, Permaneo, Constanter maneo. Plato Tim. ἑαυτοῦ δὲ τῷ ἑαυτοῦ αὖ τοῦτον ἕξιν, constanter in suo manebat statu, vt Cic. interpr. Cui loco similis est hic eiusdem in Epist.10. μένει δὲ τοῖς αὐτοῖς ἐν οἷς ἀεὶ μένει. Rursus idem in Tim. ἐν ταὐτῷ στρεφόμενα αἰεὶ μένει. quæ idem Cic. sic interpr. Suis sedibus hærēt & perpetuò manent. Affertur & ex Aristot. Pol.2, μένειν ἐν τοῖς αὐτῶν δόγμασι, pro In eorū opinionibus persistere. Cic. dicit, Manere in antiquorum philosophorum sententia. Herodian.lib.2, μένοντες ὅτι τῆς πρὸς ἐκείνους ἀνοίας. vt apud Liu. Socii in fide manserunt. Et Cic. Manere perpetuò in amicitia. Item μένειν ὅτῳ τινι vel ὅτί τινος dicitur Manere in aliqua re, id est Acquiescere alicui rei. Isocr. De pace, οὐδ' οἱ κακοπάθοντες πρὸς μαχίμους πόλεις, μένειν ὅτι τούτοις ἠθέλησεν. Demosth. Philipp.1, οὐχ οἷός τ' ἦν ἔχων ἃ κατέσχηκας, μένειν ὅτι τούτοις, ἀλλ' ἀεί τι προσεπιζητεῖται, his contentus esse. At μένειν μάχης dicitur vt Manere intra constitutos limites, pro Non egredi. Herodian. lib.7, μάχης αὐτῶν ἔνδον ἡ συμφορά, ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Res quoque aliquæ dicuntur μένειν quæ immotæ & fixæ manent. Plato Crat. de iis qui πρὸς τὰ πράγματα ἰόντας, ὠσίας appellabant: οἶμαι δ' ἄν τινα αὐτοῖς καὶ Ἡράκλειτον αὖ ταῦτα λέγοντα ὧδε ἰέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδέν. Herodian.lib.7, οὐδὲ τραπέδας ἔχουσι στατικὰς ἢ μένοντα, stanna castra, vt Polit. vertit. Synes. De insom. οἱ μὲν ἄκρα εἰδότες ἄλλος τὰ μένοντα, ἢ ἄλλος τὰ φυτὰ τὰ δεδεμένα, alius fixa. sic Immota manet arbor apud Virg. Voluntas quoque & consilium ac propositum, & alia, μένειν dicuntur, quæ manent nec mutantur. Aristot. Eth.9, cap.6, τῆς πιούσης γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὡς περ ἰὺξις. vt apud Cic. Si voluntas eadem maneret. Item, Elicere cupio sententiam tuam: si manet, vt firmior sim: si mutata est, vt tibi assentiar. Plato Crat. ἀλλ' οὐδὲ γνῶναι ἔστιν οὐδὲν, εἰ μεταπίπτει πρὸ τὰ χρήματα καὶ μηδὲν μένει. Et amici μένειν qui ὅτι τῆς φιλίας μένουσι, vt Herodian. loquitur, Qui manent perpetuò in amicitia, vt Cicero. In epistola Philippi apud Demosthenē, τῆς βεβαίως μοι φίλων αἰεὶ μενόντων. Μένω, Expecto. quo signif. & Latinum verbum Maneo capitur. Plaut. Haud mantisti vt ego darem illam: tute sumpsisti tibi. Idem, Hic me mane. Iliad.τ, Δωτίνη δ' ἐς πίλιον μενέω καὶ τήσομαι ἦμος, expectabo. Od.α, Ἦ οἰπόρους, οἵ που μὰλ' ἀγαλλόμενοι μένοντες. Od.ϛ, — μένον ἦ ὅτε ἔμπορον ἐλθεῖν. Thuc.lib.4, pag.161, δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπιφανοῦς ἱλυσεσιν μένοντες. In Epigr. Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μένεις δέ τι καὶ σὺ τὸν ἄλλον. Greg. τὸν δὲ ἰησοῦντος ὅτι μένει τὴν θεραπείαν τὸ πέλος, finis expectat sanitatem. id est, tandem sanabimur. In bello quoque μένειν τινὰ dicitur qui in statione & loco suo manens eum expectat, sustinet & excipit irruentem, qua signif. frequentissimum est apud Homerum. (itidémq; apud prosæ scriptores) Il.γ, Οὐκ αὖ δὴ μείνειας ἀρηϊφιλον Μενέλαον. Il.ο, Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο. Il.ρ, Ὡς μένον Ἀτρεΐδαι δουρικλυτοὶ, οὐδ' ἐπιχώρει, Αἰνείαν ὅτε ὦκα βοὴ ἴαδε. vbi οὐδ' ἐπιχώρει est per parenth. Il.λ, εἰ δ' ἦ μείνειεν ἄφαρ διστόν περ ἰόντα. Od.τ, Τόφρα δ' ἀλιξόμβροι μένομεν πλοιάρε περ ἰόντε. Il.λ, Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀνέχώμεθα μένοντες. In eo loquēdi genere cū aliis prosæ scriptoribꝰ vsitatū est, tū Xen. vt Pæd.8, καὶ ὃς δ' ἂν ἑαυτὸς οὐδὲ αὖ οἱ πάνυ σφενδονῆται μένουσιν οὐδὲ ἱππεῖς ἐμοὶ ἐθέλοντας σὺν ἵπποις ἀνχιμάχεις. Et Pæd.3, ἵνα τι ἐδύνασθε μένειν, δηλὰ γραφόντων ἔφυγον. Herodian.lib.2, ὀλίγοι τι πρὸς πολεῖς καὶ ἀπόπλοι ἐπὶ ἐκπλαγμένοις, οὐκ ἔμενον, minimè amplius resistere, Polit. interpr. Quibus addi potest quod Aristot. Rhet.2, scribit, ὅτι μὲν γὰρ τὸ μένειν αὐτὰ τοῦ μαχέσθαι χρησιμώτερον ὅτι δὲ τὸ μὴ μάχεσθαι αὐτὰ τοῦ μένειν. Item, μένοντας χειμῶνα ex Hesiodo Tempestatem ferentes & sustinētes. Sicut verò malum aliquod apud Lat. dicitur aliquem manere, ita & μένειν apud Græcos. vt in Epistol. Phalar. μένῃ τι δίκη. quemadmodū apud Tibull. Te pœna manet.

A Μίνω vsitatum est apud poetas medium FRAET. Μίμνω pro Cupio, Animus mihi est, Volo. nam præsentis signif. habet, vt μίμαα, κίχραγε, & alia: quod & Hesych. testatur, qui μίμνει exp. θέλει, ὁρμᾷ, δύναται: (item in priori signif. καρπεῖ) vel etiam θέλει θυμῷ, vt addit. Od.ο, Καί γὰ πολὺν ἄνεσις αὐτὴρ, μίμνοντί περ μᾶλλον. Μητρὶ ἐμῇ γαμέειν. Il.ν, πῇ τ' αὖ μίμνας καταδῦναι ὁμίλου; Il.ω, Πεσσῆμαρ μίμνοντας κλυτοτεύχεα ἔλθεμεν; Il.π, Ἀλλ' ἄγε πῶς μίμνοντας πάλεμον καταπαυσόμεθ' αὐθι; Od.υ, ὑλάει, μιμνόντι περ μαχέσασθαι. Et animus alicui μίμνει, apud eundē Il.ω, Δισσὰ δέμοι κραδίη μίμνει φρεσὶν ὁρμαίνοντι, Ἦ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἀπὸ δακρυόεσσης Θείου ἀπαρπάξας Λυκίης ἐὺ πίονι δήμῳ, Ἦ, & quæ sequuntur. vbi etiam reddi posset δίχα διανοέεται, ex eodem Homero. quod simili modo cum duobus ἢ construitur. At Il.φ, de Achille, ἵνα πάσσομαι ἄχεος ἄνδρα, Ὅς δή τεῷ κρατέει, μίμνειν δ' ἐγὼ ἔσσα ἑκάστῃ, vbi schol. exp. θέλω θυμῷ. Posset etiam reddi, Qui animo agitat, seu In animo habet facere, aut Cui animus est facere.

Μιμνητὸς, ὸν, ὁ, Qui manere potest, aut solet. Thuc.lib.1, pag. 46, τὰ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μιμνητοί. id est, οὐ μένουσιν, ἀλλ' εἰσὶν ἐξεῖς, vt schol. exp. Morā non patiuntur, vt B. interpr. At μενετοὶ ἥρωὶ dicuntur οἱ οὐκ ἀπαπτοὶ, οἷ μόνιμοι, & βέβαιοι, οὐκ ἀλλοπρόσπτοι: vel αἰτίζεσθαι & οὐκ ἀλλως τμωρούμενοι, vt Aristoph. schol. exp. in Avibus. quæ verba habentur & apud Suidam.

Μονὴ, ῆς, ἡ, Mansio. Apud Plut. oppon. μονὴ τῷ βίῳ, & ἔκβασις, vt apud Cic. Mansio in vita & excessus è vita. Polyb.lib. 4, μονὴ καὶ στάσις. A Thuc. μονὴ in malam partem accipitur pro Desidia & Mora. quo etiā modo ἵδρυσις & καθίδρυσις. lib.2, pag.42. οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τῷ μονῇ ποιοῦμενος, moram trahens. vbi schol. μονῇ exp. ὀκνίᾳ.

Μόνιμος, ον, ὁ ἢ ἡ, Constanter manēs, Stabilis. vt μόνιμα ζῶα apud Aristot. lib.4. Hist. anim. Quæ cōstanter in eodem loco permanent, Quæ stabili sede degunt, Quæ sedes suas non mutant. Et Μόνιμοι milites, qui in stationibus suis permanent. Xen. Pæd.8, ὅπως οἱ μονιμώτατοι φύλακες ὦσιν ἔνθα παρέχειν αὐτοῖς τῷ καθόλου. Et βαρὺς μόνιμος, metaph. Constans grauitas. Plut. Pericle, οὐ γὰρ ἐν τῷ πιεῖν ἀκρασία καὶ ἀσχήμων οὐκ ἐστίν βαρὺς ἔργῳ μόνιμος. Item μόνιμοι πολιτεῖαι, resp. in quibus nullæ fiunt mutationes, sed in eodem statu perpetuò manent. Aristot. Polit. 5, cap.7, καὶ ἔστι τοῦτ' εἶναι αἱ μὲν ἧττον, αἱ δὲ μᾶλλον μόνιμοι αὐτῶν. Et lib. 4, c.12, ὅσῳ δ' αὖ ἄμεινον ἡ πολιτεία μιχθῇ, τοσούτῳ μονιμωτέρα. Item μόνιμοι λόγοι καὶ ἀμετάπτωτοι, rationes immobiles neque refutabiles, cognatæ scilicet earum rerum quarum sunt interpretes. Bud. pag. 183. Cic. apud Platonem, μόνιμον καὶ βέβαιον, interpret. Res stabilis & immutabilis.

C. ΑΝΑμένω, Expecto. Xen. Hell.7, οὐ ψῆφον αἱρεῖται, ἀλλ' εὐθὺ τοῦτον ἰδιωτεύειν, ἐπιμωρήσατο. (Sic apud Aphthon. δικαστῶν οὐκ αἱρεῖται ψῆφον, iudicum calculum non expectauit, seu Iudicibus calculum præripuit: de lege cōtra mœchos) Idem Pæd.1, μαλακία παιδὸς μένειν τὸ πολεμεῖν ἢ ὅτι πόλεως ὦν αὐτὴ χρεία ἢ αἰσχύνη. Demosth. in Timoth. αἰσθόμενοι εὐθὺς τοῦτο ἐκπεσόντες ἡμῶν ἀναπείσαντες. Herodian. lib.5, οὐκ ἀναμένοντες τῆς σφῶν αὐτῶν γραπτῶν πλοῦ καθόδου, quā oppugnationē non expectarēt. Ex Eurip. autem affertur, ἀνάμεινον φασγάνου πυρὰ, pro ἀνάσχου πάσσων, patienter toleres & perferas. Ἀναμένω, Permaneo, Constans maneo. Isocr. ἀναμένω τῷ πόλει. Simile loquendi genus cum Cicer. interpr. habes in Μένω.

Ἀναμένω, Maneo: eo modo quo Periculum aut malum aliquod dicitur manere aliquem, sicut & μένειν. Philo De vita M. lib.1, μακρὰ δὲ καὶ πάνυ τὰ παλαιστικὰ & οἱ αἰωνίτατα ἀνδρῶν ἥρωες ἀναμένουσι, altos manebunt.

Ἀνατμονὴ, ῆς, ἡ, Patiens toleratio. Hesychio μακροθυμία.

c.2. Ἀντιπαραμένω, Vicissim expecto.

c.2. Ἐπιπαραμένω, Expecto, Maneo. Aristoph. ἐπιπάμεινόν μ' ὀλίγον οἷον ἐλθεῖν χρόνον, expecta me paulisper.

C. ΑΝΤΙμένω, Contrà perduro, Permaneo resistendo. Affertur ex Theoph. De caus. pl. lib.4, cap.7, pro Perduro. Sed ibi pro ἀντιμένοντα sunt qui reponendum putent αὐ βαίνοντα.

C. ΑΠΟμένω, Remaneo, Permaneo. vel simplic. Maneo.

c.2. Ἐναπομένω, Permaneo in Nat. ἐναπομένῃς τῇς ὁρμῇς,

Subsiste & permane in iis quæ oculis cernuntur.

C. ΔΙΑμένω, Permaneo, Constanter maneo, Perduro. Xen. Præd. 8, οὕτω δὴ ἐκ τῶν παρόντων ἔτι καὶ νῦν τοῦ δήμου ἐμμένοντος τῇ αἰεὶ βασιλεῖ. Eodem lib. aliquanto pòst, τοῦ γάμου τὸ μὲν μέχρι νῦν ἔτι διαμένει. Eodē lib. διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς βασιλεῦσιν ἡ πολυανδρία. Plut. Pub. διέμεινε καὶ ἡμᾶς, ad nostram vsque memoriā perduravit & constanter mansit. Et aliquis dicitur διαμένειν in aliqua re, itidē pro Permanere seu Constanter manere. Xen. φημὶ αὐτὸν ὀλίγου τὸν δουλεύοντα τοῖς δεσπόταις ἢ διαμένειν, in seruili vitæ genere nō permansurum esse. Isocr. Paneg. ὁ τοῖς ἄλλοις τοῖς αὐτοῖς διαμένων. in quo loquēdi genere idē vtitur verbo αἰὰ μένειν.

Διαμονή, ῆς, ἡ, Permansio, Perseuerantia.

C. ΕΜμένω, Permaneo in. Thuc. lib. 8, p. 270, ἐμμένων τῇ ὁσιότητι. Isocr. Euag. ἐμμένειν τοῖς ὁμολογημένοις: sicut in epistola Philippi apud Demosth. ἵν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις. Plato Polit. 1, ἃ αὐτὸς, ἐμμένω τούτοις. Thuc. ἐμμένειν τῇ συνθήκῃ, stare pactis, seu manere, vt Virg. Æn. 2, Tu modò promissis maneas, seruatáque serues Troia fidem. Additur interdum & præpos. ὡς. vt apud Plat. De leg. ἐμμένων ὡς τῇ ἕξει. Sic Lucr. In statione manere: & Cic. In statu manere. Isocrat. Paneg. ὡς μόγοις γὰρ αὐτοῖς τούτοις ἐμμένουσιν αὐτοὶ ὑπὸ θεῶν τεθαυμάσμεθα. Item, ἔτι ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένων apud Luc. Pro Humanis adhuc affectibus mouens. Item, ἐμμένειν ταῖς κρίσεσι, Acquiescere rebus iudicatis & re iudicata, vt Cic. loquutus est. quod dicitur etiā στέργειν τοῖς οἰκοδομήσασι τὸν διπλάσιον, τοῖς γεωδοῦσιν ἡσυχάζειν, τοῖς καταμένουσιν ἀποτίνειν, ἕως ἀποκριθῶσιν. B.

Ἐμμενής, ής, ὲς καὶ ἤ, Permanens seu Constanter permanēs, Constans, Stabilis. Et τὸ ἐμμενές, Constantia, Stabilitas. Ἐμμενῶς aduerbialiter quoque capitur pro Constanter, Firmiter, Perseueranter, Permanendo in incepto. Od. ι, ἔμπεδος ἐμμενὲς αἰεί. ll. ν, δὴ γὰρ οἱ ἔχει κότον ἐμμενὲς αἰεί. Od. φ, ἐμμενὲς ἠδὲ πανάφθιτον ἐμμενὲς αἰεί. VND E Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενῶς aduerbialiter sumptū. Hesiod. Theogon. Ἐμμενέως ἐμάχοντο δι' κρατερὰς ὑσμίνας. id est, ὀλιγοχρονίους, σμικρὰς χάς, ἀδιαλείπτους.

Ἐμμενετικός, ὸν, ὁ, Qui permanere & perseuerare potest aut solet, Constanter permanens in. Aristot. Eth. 7, c. 1, καὶ ὁ αὐτὸς ἰσχυρὸς καὶ ἐμμενετικὸς τοῦ λογισμοῦ, ἢ ἀκρατὴς ἢ ὀκταπὸς τοῦ λογισμοῦ. vbi nota sibi opponi ἐμμενετικὸν & ὀκταπόν.

Ἔμμονος, ου, ὁ, Constanter permanens, Stabilis: Perseuerans, Qui toleranter & firmiter in aliquo incepto permaner. vnde Hesych. ἔμμονος est ὁ ὑπομένων αἰεὶ ἢ ἀδιαλείπτως. A T Ἐμμονίαι eidem sunt σπονδαί. fortassis quibus vtraque pars ἐμμένει. nam dicitur ἐμμένειν ταῖς σπονδαῖς καὶ τοῖς ὅρκοις pro Permanere in pactis & fœdere iurato.

C. ΕΠΙμένω, Permaneo & perstito in, Perseuero constanter in. Idem cum præcedenti ἐμμένω. Plut. ταῖς ἀρχαῖς ὑπομένοντες, in precibus perseuerantes. Phalar. Epist. ὑπομένω τῇ σοφιστικῇ, persto in peruicacia. Item Maneo, id est Expecto aliquam ob rem. Basil. Gregorio, ἐγὼ τὸ παλαιὸν ἀπιστοῦμαι, δυσκόλως ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δὲ καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν ἀναγκαίων, ὑπομένων εἰκότως ἀδικούμενος, partim quòd sæpe expectando decepta pigebat scribere, partim quòd negotiis distraherer, expectare literas non potui. B. Frequenter cum accus. in hac signif. construitur. sicut & ipsum μένω. Philo De mūdo, μέρων ἕκαστον τοῦ κόσμου φησὶν ὑπομένειν, Mundi quamque o pars interim expectat, Vnamquamque mundi partē suum manet exitium. Plato lib. 2 De rep. ὅταν δὲ πανύστατον, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθὸν πᾶσιν ἐᾷ ἰέναι ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὑπομένειν, qualis vtriusque vita futura sit. B.

Ἐπιμονή, ῆς, ἡ, Permānio, Perduratrix firmitas, (quorū priori Cic. posteriori Plin. vtitur) Perseuerātia. Plato in Crat. etymologiam afferens Græci nominis Ἀνθρώπων, ait, ὅτι ἀναθρεῖ ἃ ὄπωπεν ἡ ἐπιμονή. A Thuc. in malam partem accipitur pro mora, qua quis nimirum in aliquo loco desidens permanet, nec quicquā promouet. (à schol. exponitur ἀργία, quēadmodum & μονὴ suprà) lib. 2, ἔτι ἐν τῷ ἐμφανεῖ ὑπομονὴ ἦν, καὶ οὐ τῶν ἄλλων πρόσω τι χωλυόντων, διέβαινον αὐτὸν μᾶλλον. Cui similem locum attuli ex eodem in ὕφαιρεσις καθ' ὕφαρ, si bene meminī.

A Ἐπίμονος, ου, ὁ, ἡ, Constanter permanens, Perdurans. ἐπίμονος στρατηγός apud Polyb. Cui post annum successor non mittitur, Qui in administratione rei militaris permanet. VND E Ἐπιμόνως, Constanter permanendo, Constanter, Perseueranter.

c. 2. Ἀντεξεπίμενον Suidæ τὸ μετὰ ὑπομένον. qui locus est suspectus.

C. ΚΑΤΑμένω, Remaneo, Præstolor, Persisto, Subsideo, Resisto. v. l.

C. ΠΑΡΑμένω, Maneo apud Xen. παραμένειν. Plato in Apolog. δηλά μοι παραμένειν πολὺν χρόνον, apud me tandiu manere. Xen. Præd. 4, p. 58, ἵν' οἱ ἵπποι ἡμῖν ἄπιοι, φροντίδα παρέχοντες ὅπου αἰεὶ, καὶ ἰέναι, οἱ παραμένοιεν. Res etiam aliquæ dicuntur παραμένειν ei apud quem constanter permanent, & cuius velut latus nunquam desituunt, sed semper comitantur & adsunt. Isocr. ad Demon. τὰ μὲν γὰρ ἔργα λείπεται, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. vbi nota opponi sibi mutuò παραλείπειν & παραμένειν. Idem in Helen. encom. τὰ μὲν γὰρ τοῖς μὲν ἄλλοις ἀγαθοῖς μετὰ πολλῶν κινδύνων, τὴν δὲ δικαιοσύνην αἰεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. vbi itidem observa μετὰ πόνων & παραμένειν sibi αὐτοπαθῶς, sicut μένειν & μετὰ πόνων apud Platonem in Cratylo, vt suprà indicatum est. Xen. Præd. 1, pag. 18, οὕτω γὰρ μοι δοκεῖ ἡ τῆς ὑγιείας μᾶλλον παραμένειν, ᾗ ἰσχὺς προσγίνεσθαι, sanitas in corpore permanere, & robur accedere posse. Galen. ad Glauc. 2, παραμένῃ χρόνῳ πλείονι. Herodian. l. 6, τοῖς δὲ ἐκείνου τῆς ψυχῆς ὅπη πλεῖστον παρέμενεν ἡ ἀρχή, apud eos permansit. Plut. Sol. παρέμενε τὰ δίκαια τοῖς ψυχαῖς, in animis permanserunt. Idem in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἦθος, mos ille in nuptiis permanet, seu remanet, & adhuc durat. Item παραμένειν τινί, pro Incūbere perseueranter alicui rei, Vrgere & persequi rem aliquā. qua signif. dicitur & προσκαθίζειν & προσκαθέζεσθαι. Thuc. lib. 3, λειπόντων μὲν ἡμῶν ὀλίγα τοῦ Μυτιληναίου πολέμου, παραμενόντων δ' ἐκείνων ἅπασι τοῖς ὕστερον, quū permansissent & perseuerassent. Vbi rursus nota sibi opponi λείπειν & παραμένειν. At ex Plut. Lycurgo affertur, παραμένειν ἅμα τῷ Λυκούργῳ, pro Assistens Lycurgo.

Παραμένων, ου, ὁ, ἡ, Constanter apud aliquē manens. Xen. εἰκότως οὖν καὶ παραμένων, non fugitiuum. B. Item, Qui constanter & fortiter in re suscepta permanet, nec facilè ab ea dimouetur. At in malam partem παραμένων πένθος, luctus constanter in pectore alicuius permanens.

Παραμονή, ῆς, ἡ, Constans permansio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui constanter manere apud aliquem solet nec ab eius quasi latere discedere. B. interp. Constans, Stabilis, in hoc loco Xen. τῶν δ' αὖ πεζῶν τοὺς ὅπλοις καὶ παραμονίμους, οἷς φίλος χειμὼν; sic paulo antè idē παραμένειν αὐτοῖς dicit. Et παραμονιμώτερος ex Alex. Aphr. Permanentior, Stabilior, Qui diutius perdurat.

Παρμένω poeticè pro παραμένω, Permaneo apud. ll. ο, οὐδέ τι δύναμαι χατέοντί περ ὧδε παρμενέμεν. In v. l. exponitur etiam Adsum.

C. ΠΕΡΙμένω, Expecto. Synes. ep. 104, ὅτε φιλόσοφοι αὐτοῖς ἐπιδημοῦσι, περιμένουσι. ἐμοὶ δὲ φαίνονται, περὶ βυλιμίαν ἐπὶ χαρτῷ μᾶλλον. vbi propriè dicitur de iis qui alicubi manentes & oculos huc illuc voluentes, expectant alicuius aduentum: nec præpositio otiosa est. Et cum dat. ex Plutarch. in Galba, ὅτε ἦλθε καὶ περιμένων αὐτὸν οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, venisse dicit architectos & eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro Otiosè expecto. Isocr. Archidamo, μὴ περιμείνωμεν ἐκ ἄλλου πόθεν τὰς παρ' ἑαυτῶν ἀτυχίας ἐπανορθώσεις. Demosth. Philipp. 3, οἱ μέχρι τοῦ περιμένειν ἕως αὐτὸς ἡμῶν ἐμπλησθεὶς πολιορκῇ. Plato Polit. 2, οἱ δὲ μή γε, οὐκ ἀναμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διαλοιμαίνειν αὐτοὶ φθάσαντες ἀποκτείνουσιν. Aliquando περιμένειν nō Expectare simpliciter, sed Expectare & requirere. Plutarch. in Eucrat. Apophth. de suis Parallelis loquens seu syntaxeōs vitarum, ἐκεῖνο μὲν οὖν ἅμα αἱ διαφοραὶ τῶν αὐθρώπων, καὶ τὰς ἐκ τῶν παραλλήλων ἔχουσαι, χαλεπὸν φιλοπόνως περιμένειν. illic enim acta & res gestæ, quum adiunctas sententias eorumque dicta habeant, seriatim eas poscūt. B. Περιμένω, Maneo: ea signif. qua Malum aliquod dicitur manere aliquem. Plato lib. 2 De rep. μὴ Σίσυφος ἡμῖν καὶ Ταντάλου περιμένει, qui non sacrificemus, eos horrenda manent. Synes. ἀνάγκη δὲ περιμένειν τὸ κῆτος πολυπόθητα, manent illos supplicia apud inferos.

C. ΠΡΟΣμένω, Maneo vel expecto apud. Matth. 15, ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo nō discēdunt. Item προσμένειν τοῖς δείνοις, 1 Tim. 5, pro Assiduum esse in precibus, Instare precibus, Perseueranter precari. quod etiam λιπαρεῖν & προσλιπαρεῖν. Itē προσμένειν τῷ θεῷ, Deo adhærere. quod & προσπίπτειν. Act. 11, τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ κυρίῳ. Exponitur etiā Acquiescō, sicut μένω & ἐμμένω suprà. A

Προσμονή, ῆς, ἡ, Permansio & expectatio apud aliquem. vel Perseuerantia & assiduitas in aliqua re.

C. ΣΥΜμένω, Vnà maneo. vel Vnitus & cōiunctus maneo, aut permaneo. Synes. ep. 46, οἱ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμενον. Item συμμένω βεβαίως, Stabilis in fide maneo. vel, Coniunctus maneo. Item res aliqua συμμένειν dicitur quæ suis quasi viribus cōiunctis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. 7, initio, ἐπεὶ γὰρ ἀγαθοὶ ὑμῖν ἔδοξε Λακεδαιμόνιοι φίλοις πιθέσθαι, δεκτέον μοι χρῆσθαι σκοπῶ τῷ τρόπῳ ᾗ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμένοι. vbi etiam reddi potest, Cōiuncta maneat. Synes. ep. 66, ἐπὶ δὲ ἡ σωφρονικὴ γνώμη καὶ ἡσυχία, χρόνον μὴ πάνυ συμένει ἡ στάσις, aliquandiu permanuit & perduraut seditio. B

Apud Thuc. autem lib. 8, pag. 285, ἐς τὸν ξυμμένειν, Sch. exp. μέχρι δεῦρο μεμφόμενοι: vel, οἱ οὕτω τοῦ χρόνου μεμένηκεν.

Συμμονία, ας, ἡ, Constantia. v. l.

C. ΥΠΟμένω, Sustineo. q. d. Subtus maneo & expecto. plerunque accipitur pro Impetum hostilem sustinere & irruentem accipio. Od. o, Ἀρχοῖοι δ' ὑπέμειναν. Il. ω, οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνὸν περ ἐόντ'. quo significat. vtitur & simplici verbo μένω. In prosa quoque in eo loquēdi genere vsitatum, vt apud Plut. in Alcib. οὐδεὶς γὰρ ὑπέμενεν αὐτὸν, οὐδ' εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ἀποστάντες ἐβαλλον ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι. Thuc. καὶ ἥ μὲν προσπέσοι, οὐδεὶς ὑπέμενε, qua irrueruut & quacunque impetum fecerunt, nullus subsistebat, vt B. interpr. Herodian. lib. 7, ῥᾷστα οὖν ἐπρέψαντο τὴν Καρχηδονίων πλῆθος, οἳ γὰρ οὐχ ὑπομένοντες αὐτῶν πλὴν ἐμβολὴν, πάντα βίψαντες ἔφυγον. Idem lib. 3, οὐδὲ γὰρ ὑπομενεῖ ὁ ἐκείνου στρατὸς, ὀλίγος ὢν καὶ ὑποπτος, τὴν ὑμετέραν δύναμιν, sustinere non poterit vires vestras. Pericula quoque & molestias ὑπομένειν dicimur, itidē pro Sustinere, Subire, Perferre, vel Suscipere. Isocr. Archid. πάντας αὖ τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου κινδύνους ὑπομένομεν. Idem in eodem, δεινοτέρας συμφορὰς ὑπομεμενήκασιν ὑμῶν. Plut. in lib. qui περὶ φιλοπλουτίας inscribitur, τὰ δυσχερῆ ταῦτα ὑπομένειν. Cic. dicit, Casus fortuitos magno animo sustinere. Demosth. contra Mid. πολλὰς ἀπορίας ὑπομένειν. Idē Procor. ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τὰ ὑπὲρ ὑμῶν πάντων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε. vbi videtur ὑπομένειν esse significantius quàm ἀνέχεσθαι. licet plerūque synonymos vsurpentur. nam & Isocr. De pace dicit, ὑπεδέξασθε ὑπομεῖναι καὶ τοὺς ἄλλους λόγους: quod ipsum præcedit ἀνέσχεσθε λέγειν. vt ὑπομένειν λόγους sit Patienter eum audire qui videtur ἀνέχεσθαι λέγειν. Idem Isocr. in Paneg. οὐ γὰρ σμικρὸς οὐδὲ ὀλίγους οὐδὲ ἀφανεῖς ἀγῶνας ὑπέμειναν. Idem ad Demon. τὰ τῆς πλησιοχωρούσης θαρσαλέως ὑπομένουσι. Idem in Archid. τὰ αὐτὰ παθήματα πάντων ὑπομεῖναι. vt Cæsar dicit, Non posse eius imperia diutius sustineri. Aristot. Polit. 4, οὐδεὶς γὰρ ἑκὼν ὑπομένει τὴν ἐλευθέρων ἢ τοιαύτην ἀρχὴν, nemo enim liber volens perferr huiusmodi principatum, vt B. interpr. Item ὑπομένειν παιδείαν, sustinere vel sufferre castigationem Epist. ad Hebr. 12, εἰ παιδείαν ὑπομένετε, ὡς ὑμῖν προσφέρεται ὁ θεός. vbi B. interpr. Si disciplinam sustinetis. ὑπομένειν ἐξουσίας in Epist. Plat. Calumniis se opponere & eas sustinere. Et ὑπομένειν κρίσεις, Iudicium subire, Causam dicere. Cic. dicit Sustinere causam publicam, pro Defendere. At pro Toleranter ferre & patienter sustinere accipitur in hoc loco Demosth. οὐδὲν οὕτω ὑπομείνασθαι προσεπιλήσεται. Quum verò turpe aliquid dicimur ὑπομένειν, redditur potius Admittere. Xen. εἰ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, talia non admittūt, οὐ προσποιοῦνται). Et Plato, αἰσχρόν τι ὑπομένειν, turpe aliquid admittere. Ὑπομένειν eleganter cum infin. aliquando construitur, vt & Latinum verbum Sustineo pro Audeo: (vt apud Quid. — sed non attollere contrà Sustinet hæc oculos. Sueton. Eos qui spectare sustinuissent, execratus est) aut pro Possum, vt apud Plin. iun. in epistol. Non sustinui inducere in animum. Demosth. Epitaph. C

οἷς οἱ πρὸ ἡμῶν οἰκοῦντες πρὸς ἑκάστους πάντες οὐκ ὑπέμειναν ὕβρεις ἰδιωτικὰς ἀνασχέσθαι. Plut. De propria laude, οὐδεὶς ψήφῳ αἰσχρὰ δόξαν ὑπέμεινεν. Rursum Demosth. Pro cor. οἱ καὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ὅλην ὑπέμειναν, animum inducere potuerunt, vt Bud. interpretatur, annotans, vernacula lingua dici, Animum vel cor habuerunt: ab Italis, Satis animi fuit. Galli enim dicunt, *Il a le courage de faire cela.* vel, *Il a bien le courage.* Itali, *Mi basta l'animo.* Item Expecto, Præstolor. ex Xen. τὰς σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν, sirenas cunctos præstolari ferunt. Item Plato, φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένων, fugit enim non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, Qui remanserunt, Reliqui, οἱ λοιπάδες, vt Thucyd. schol. exponit in hoc loco lib. 5. pag. 169. ἀεὶ προσδοκίας οὔσης μή τι καὶ οἱ ὑπομένοντες, ὡς ἐγὼ πιστεύω, πρὸς τὰ παρόντα στέλλωνται καὶ παρῶσι, πεποίηται. Huc pertinet ὑπομεῖναι, quod à Suida exponitur καταλειφθῆναι.

Ὑπομονητικός, ὀν, ὁ, Qui sustinere & sufferre ac tolerare potest. Aristot. Eth. 3, cap. 6, οὐδεὶς γὰρ ὑπομονητικώτερος τῶν δεινῶν. A T Ὑπομένη in v. l. pro Sustentatio, ὑπομονή, sine dubio mendosum est.

Ὑπομονή, ῆς, ἡ, Sustentatio: qua videlicet impetus & incursus alicuius rei sustinetur. Aristot. Rhet. 3, periodi αἱ ἀπαιτοῦσαι μονὴν exemplum afferens, Ἀμφοτέρως δ' ὥσπερ, ἢ πρὸς ὑπομένοντας ἢ πρὸς τοὺς ἀκολουθήσαντας. τοῖς μὲν γὰρ πρόσω φοβοῦνται προσεκπεσεῖν, τοῖς δὲ διωκομένοις οἴονται καταλῦσαι: subiungit, ἀνάγκη, ὑπομονή, ἀκολούθησις· ἰσχύει, πλέον. Item Tolerantia, Patientia: qua aliquis plagas aut iniuriam patitur, non propulsans & vlciscens inimicum. Aristot. Rhet. 2, ἀπὸ αὐθαδείας γὰρ ἡ δειλίας ἡ ὑπομονὴ καὶ τὸ μὴ ἀμύνεσθαι. In nouo autem Testamento ὑπομονὴ non simpliciter sonat patientiam qua toleramus mala, sed patientem expectationem, quum spe præmii duramus in malis, & nos rebus melioribus seruamus: vt annotat Erasmus. Alicubi redditur etiam Perseuerantia. D

Ὑπομονητικῶς, Ε Τ Ὑπομονῆς, ὀν, ὁ, Patiens v. l. Prius citatur ex Can. Conc. 20 Sardicensis.

C. Μενεδήϊος, Ε Τ Μενεπτόλεμος, Ε Τ Μενεχάρμης S I V E Μενέχαρμος: I T E M Μενέκτυπος Ε Τ Μέναδρος, sunt à verbo μένω, quū pro ὑπομένω capitur: de quibus dicam ordine. Nam Μενεδήϊος, est Qui hostes aut hostium impetus forti animo sustinet & excipit. ὁ μένων siue ὑπομένων τοὺς δηΐους, vt Homerus loquitur. Apollon. Arg. lib. 2, — Ἄρηος Μενεδηΐου Εὐρύπυλ' ὧδε ἕρεσθον ἀζαλέῃ κορυθῇ συφέλιξιν. vbi schol. exp. ἡμυνόμενον ἢ τοῦ πολέμου: deriuans à δῆϊς (vt & Eust.) significante μάχη. reddi etiam possit, Bellicos labores strenuè sufferens. Μενεπτόλεμος, Bellum & bellica onera fortibus humeris sustinens: vel ὑπομενητικὸς ἐν τοῖς πολέμοις, vt exponitur Il. β, Τοῖς δ' Ἐπειοῖς ἦρχε μενεπτόλεμος Πυραίχμης. paulo antè verò (inquit ibi Eustat.) Πολυπίτην vocauit μενεπτόλεμον, quasi καρτερὸν ἢ καλὸν πολεμιστὴν, bellatorem stabilem & qui in statione sua constanter permanet. Μενέχαρμος siue Μενέχαρμος, Generosè pugnam sustinens: Forti animo prælium sustinens. nam ita loquuntur Liu. & Cic. Il. ε, Κούρητες δ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι Ἀμφὶ πόλιν Καλύδωνα. vbi Eust. itidem exp. καρτεροὶ μαχηταί, stratarii milites: quibus opponuntur οἱ φύξηλοι: & sic μενεδήϊοι ac μενεπτόλεμοι & μενεχάρμαι fuerint qui in statione sua manentes fortiter pugnant. Il. χ, Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενεχάρμης, ἴσχε δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, Χείρονι φωτὶ δότην, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύπτων. Dicit autē μενέχαρμος & μενεχάρμης sicut ἀμύκλαιος & ἀμυκλαῖος, (quod tamen acuitur) tradit Eust. Μενέχαρμος est etiā nomen proprium. At Μενέκτυπος, Qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expauescit. Μέναδρος autem in Epigr. Qui virum in se irruentem excipit & sustinet. Sic interpretari possemus & propria quædam nomina, vt Μενέδημος, Μενέλαος, Μενέμαχος, Μενέξενος, & huiusmodi. E

¶ Μίμνω, Maneo, idē quod μένω. vnde & fieri constat, eadē forma qua γίγνω à γένω. Il. β, Ἡμῖν δ' ἐπαγὰς ἔτι καὶ ἐπὶ τοῖσιν ἑκάστοις Εἰλαδὸν μιμνόντων. vbi sequendo Eust. habet hoc verbum ἐπιδιαμονὴν ἀρχῆς, sicut & ipsum μένω. Sed simpliciter quoque pro μένω capitur, id est Maneo. Il. τ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὖθι πίσω παρ' ἐπηρέμοις παρ' ἐνῆες. Μίμνειν δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες. Item res aliquæ μίμνειν dicū- F

tur, vt μίνειν, pro Non dilabi & μεταπίπτειν. Il.ω, Ἵνα σφὶ A πεδὰ σὺν σὰκα μίμνοι. Interdum verò pro Maneo, id est Expecto. iungiturque accusatiuo, vt Il.β, sub finem, Ἕρκεος παρ' ὄχεσφιν ὑδρηλὸν ἠὲ μίμνον. Hesiod. Erg. Δείλης δ' ὡραῖον μίμνειν πόδον εἰς ὅτε νύξ ἔλθῃ. Dicitur etiam hostē μίμνειν qui eum non tantùm expectat sed etiam irruentem sustinet & excipit: quod & μένειν & ὑπομένειν. Il.ρ, Μίμνομεν ὀξυόεσσαν ἐρωὴν παρ' ἀλλήλοισι μένοντες. Il.χ. Priamus ad Hectorem, Ἕκτορ μὴ μοι μίμνε φίλον τέκος αἴ κε τύχωμι. ε τ Μιμνάζω idem cum μίμνω, vnde & deriuatum est Il. κ, οὐδέ τι φημὶ Μιμνάζειν ἔξω νηῶν ἐπὶ χείρων ἢ ἐν τῶν πολεμοῖο, manere hic apud naues. vbi similiter ἐνιαυτὸν ἀρῆος habet vt μίμνειν paulo ante. Sic Il.β, Οὐ δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα τοῖον Μιμνάζειν ἔξω νηῶν κορωνίδ, manere & cunctari apud naues. seu Desidere.

C. ΑΝΑμίμνω, Maneo, Expecto.

C. ΠΑΡΑμίμνω, Maneo apud. idem cum ἐμμένω. Odyss. β, οὐδ' ἢ ἔτι δῖος Τηλέμαχος παρέμιμνε, ἐπὶ θοὸν ἔκλυεν αὐδήν.

ΜΕΝΟΣ, ους, τὸ, Animi ardor quidam, seu Impetus quo aliquis paratus est irruentem hostem excipere, minimèque ei cedere. nam à μάω deriuatum est hoc vocabulum, vt grammatici tradunt. Eustath. exponit ψυχικὸν θυμοῦ: dicens μένος πνεῦμα esse quasi πνεῦμα τῆ ψυχῆ θυμοῦμενον. Aristot. Eth.3, c.8, μένος & θυμὸς pro iisdem accipit: θυμὸς, inquam, quod pro Ira capitur. nā ii qui irati sunt, promptas plerunque ad pugnam manus habent. quum enim ex Homeri Il.π citasset, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμόν: item μένος καὶ θυμὸν ἔηκε, addit, hæc & huiusmodi videri σημαίνειν τὴν πρὸ θυμοῦ ἔγερσιν ἢ ὁρμήν. adeo vt μένος sit potius Animi irati incitatus quidam impetus, quo ad vlciscendum aduersarium fertur. Il.χ, de Hectore, ἄσβετον ἔσχεν μένος οὐχ ὑπεχώρει. de quo Il.ρ, πυρὶς αἰνὸν ἔχε μένος, οὐδ' ἀπολήγει Χάλκεον δουρὸς ἀΐσσων. Il.ζ, αἰνὸν ἔδεε λέων Μαίνεται, οὐδέ πῃ οἵ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν. Il. χ, Θρῄσσης δ' Ἀχιλλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν Ἀρηΐου. Il.α, & Od.δ, μένος δὲ μάλα φρένας ἀμφιδύσεται Πηλεΐωνι. Plut. in Polit. præc. ex Homerico quodam loco, Τῷ μὴ τὸ ἄλογον τῆς φρονήσεως ἐκτρέφειν ἀλλὰ τοῖς ὑγιαίνουσι μένος, ἀντὶ τροφῆς & μένος πολυθρύλητος ἐστὶν, Ἄτρομον. videlicet ex hoc versu qui legitur Il.ρ, Εἰ γὰρ νεῦ Τρώεσσι μένος πολυθρύλητος ἐείη, Ἄτρομον. Dii etiam & qui aliquē adhortantur, dicuntur alicui inspirare, immittere & excitare μένος: vt Virg. dicit Inspirare animum, & Ouid. Infundere animos: & apud Liu. dicitur ferocia insita facere animos. Rursum apud Virg. Ministrare animos. Il.ν, Neptunus σκηπτοῖσι Ἀμφοτέροις κινήσας πλῆσεν μένος κρατερὸν ἠδὲ. Il.ο, & Il.υ, Ὡς εἰπὼν ἔμπλησεν μένος μέγα πυμάνι λαῶν. Od.ω, ἔμπλησεν ἑκάστου μέγα Παλλὰς Ἀθήνη. quod & Il.κ reperitur. Il.τ, μένος πολυθρύλητος ἐπῆεν. Il. π, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ. quo loquendi gen. Xen. quoque vtitur, quum Præd. lib.5, p.74 dicit πολεμίους μένος ἐμβαλεῖν, (cui opponit αἰσχύνην τὸ ὀρθῶς τὸ ὁρώμενον) & synonymum facit αἰδῶ τῷ φρόνημα τὸ ὀρθῶς. Rursum apud Hom. Il.λ, & Il.ο, Ὡς εἰπὼν ὦρσεν μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Il.χ, Ὡς οἱ ἐπῶρσε μένος καὶ θούριδος ἀλκῆς. quod hemistichium legitur & Il.υ. Contrario autem loquendi genere dicitur Il.ο, Ὡς νεῦ Ἀργείων μινύθῃ μένος, αὖτε δ' ἀέξῃ: vt Minuere animos apud Senecā in Medea. Item Il.π, ὥς τε Κρονίων Θυμοβόρου ἐνάδος μένος ἐξανίησι μάχεσθαι. Dicitur etiā alicui ἐμπνεῖν μένος, quod reddi potest Accedere animus. Xen. Hell.7, p.362, ὁπόσον τὸν στρατὸν (videlicet è conspecto Herculis simulacro) ἐνέπνευσε τὸν πολὺ μένος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπνεῦσαι, ὥσπερ ἔφη τις ἡγεμὼν αὐτοῖς ἐγεῖρεσθαι, ὡς στρατιώτας οἰομένους εἰς τὸ σφέτερον. Hesiod. Asp. Παντὶ μένος ἐπιδοῦναι. Cui commodè addi potest hic locus Xen. Præd. 4, ὅταν δὲ θυμὸς καὶ μένος ἢ τοῦ ἀποδύναι συμμίξαι, θρόμου πυκνὸς ἦρξατο. Contrà autem aliquis dicitur ὀλέσαι μένος, & alicuius λύεσθαι μένος. quod Latina phrasi Concidere animo, & frangi animo reddi potest. Il.ϑ, Καὶ λίην οὔτις γε μένος θυμὸν τ' ὀλέσσαι. Il.ρ, Τοῦ δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ λύσω μένος. Il.ι, — τῷ δ' αὖθι λύτο ψυχὸ πρὶν μένος τε, in quibus tamen posterioribus locis pro robore quoque & viribus capi potest. ad quā signif. iam venio. In sequentibus enim locis non tam pro impetu eius qui ira percitus est accipitur, quàm pro robore & viribus. Il.ρ, Ἔδ' ὀλίγος μένος ἐστὶ πανίσπατος Ἀχαιῶν. Il.π, Αἴαντος θοὸν ὀφθαλμὸν πεφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους. vbi sicut copulat χεῖρας & μένος, ita & Il.ν, Οὐ δέ κεν ἔνθα τιὰς γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. Il.ε, Ἡ ἀΐσσοντε μίξαι χεῖράς τε μένος τε. Od.ξ, Οἱ δ' ὕδρει εἴξαντες, ὑπεκπρὸ μένος πίτνει ὀφρύς. Il. ε, Μηδέ τι μένος ὑπὸ γυίοις ἀέξεται, οὐκ ὀπιθοπόδην, Ἥρης. Eodē libro aliquanto antè, ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστι. Equis quoque cursu cōcitatis μένος tribuitur. Il.ρ, Ἵππους τ' ἀθανάτους ἰχέμεν δμηθῆναι τε μένος τε. Od.π, initio, Κούρῳ δὲ πατὴρ ἔτι φέρτερον μένος ἠμενοείη. Pro robore & viribus simpliciter aliquando capitur, & exponitur δίνος. Il.ω, initio, Γαστρὸς πολλὸν ἀναιδέστερος ἠδὲ μένεος τε. Od.μ, πίεσι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα Κάμπτεις, robur & vires tibi adhuc supperunt. Il.ι, τὰ πρὸ μένος φίλον ἦτορ Σίσυ καὶ οἶνος. πρὸ μένος δῦναι καὶ ἀγῆναι. qui versus habetur & Il.τ. Itē Il.χ, Ὄφρά σ' ὑπὸ δείσας μένεος αἰχμητὰς πολέμοιο. Quibus addi potest hoc Soph. in Aiace, circa finem, σὺ εἰ γὰρ ὦν φυσᾷ μέγαν μένος. nam ibi schol. exp. μέγ' ἰσχύος αἰσθάνεται. Aliquando verò dicitur ἰφθὸν μένος Αἰακίδαο, vel μένος Αἰακίδαο, pro ipso Antinoo & ipso Æacida. quo modo & quidam ex superioribus locis exponi possent. Μένος, Vis, Vehementia. Il.ψ, ξυνὸν μὲν μένος ἠλιθίοιο Σκάλοπος αἰεὶ πρὸ ἑοῖο χέεσθαι. Sic alibi dicit πυρὸς μένος. Et Apollon. μένος ὀδμῆς. Item Vis, Violentia. Ex Soph. μηδὲν δεινὸν ἔξω μένους, Ne vim tentes infestam. Μένος, Ira. ὀργὴ, θυμός: quæ est causa efficiens superiorum. Il.α, Ἀχιλεῦ, σὺ δὲ παῦε πὸν μένος αἰνὸν ἐνώπῃ Λίσσομ' Ἀχαιῇ μιὴ μὰν χόλον. Il.ι, Κῆνες δ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, αὐτὰρ ἔπ' αὖτε Πηλεΐδῃ τε μένος καὶ θούριδος ἀλκῆς. In quibus locis non incommodè reddere possis Irarū impetus vel ardor. Sed iis addi potest & hic Il.υ, Τοῦ δ' ἐγὼ αἰνὸς ἔμμι καὶ οἱ— πνοιὴ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. vt ibi de excandescentia intelligatur. Item apud Aristot. Eth.3, cap.8, Δεικνύουσι δ' αἱ ἀπὸ ῥίτας μένος. Sicut verò ibi dicitur θρασὺ μένος, ita ab Homero Il.6, θρασὺς χόλος: & apud Theocr. Καί οἱ θρασεῖα χολὴ πεπόρνικε καρδίᾳ. Apud Soph. quoque in Antig. p.251, οὕτω μανίας δεινὸν ἀποσβέσαι αἰσθητόν τι μένος, schol. exp. ὀργή.

C. Μενεπτόλεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animo gratus, Animum permulcens. ὁ μένει θρασύνων, seu τῇ ψυχῇ θρασὺς, μένει ἔχων. aut τῇ ἑαυτοῦ διανοίᾳ θρασύνων, à μένος quo significatur διάνοια. nam variè à grammaticis exponitur. Il. τ, ὄφρα ἴδωμαι ὅ τι μενεπτόλεμον δώσει, videlicet δῶρα. verba Agamemnonis ad Achillem, quem muneribus placare vult. annotátq; ibi Eust. rectè μενεπτόλεμα vocari, quippe quibus τὸ μένος ἔξεστι τῷ Ἀχιλλέως, iratus Achillis animus. Od.ι, — ὅππῃ καὶ ὕδωρ ἢ εἶναι ἐριθρὸν Ἐνῆεν μενεπτά, ἃ κέν τις λιμὴν ἐρύσῃ. quo in loco Eust. dicit, hemistichium hoc, ἃ κέν τις λιμὴν ἐρύσῃ, esse ἐφερμηνευτικὸν epitheti μενεπτά. idem enim esse βρῶμα τῇ ἱπαρκῆ μένει. & τὸ ἐρύσαι λιμένι. At Il. ι, μενεπτὰ δὲ ἔπη idem Eust. exp. ἢ ὅτι τὸ μένος ἔσχει ὕλῃ τὸ αὔταρκες: vel ἢ ἐπαρκοῦσα τῇ κῆρ φύσει μένει: quæ & ἐπήρκης dici queat. Idem Homer. μενεπτὰ βέλεμνα dicit, & μενεπτὰ λιθάδα.

C. Ἀμενής, ἐος, ὁ ἡ ὑ, Imbecillus, Inualidus, Cui nullum μένος inest, Roboris & virium expers. vnde ἀμενεῖς Hesychio ἀσθενεῖς. ε τ Ἄμενος in v.l. pro eodem: ex Eurip. ἀμένους γραίας, Debiles anus. vbi possit etiam esse genitiuus, & scribi ἀμένους γραίας, imbecillæ anus. Eiusdem signif. & originis ε ς τ Ἀμένηνος, ος, ὁ. Il.ι, Ἦ τοι ζωὸς ἀμένηνος ἔα χαλκοῖο τυπῆσι, imbecillis & viribus fractus eram ex ictibus ferro illatis. Tribuitur hæc vox defunctorū etiam manibus, somno, fumo: ac tūc Leuis aut Euanidus reddi possit. Od.κ, Πολλά δέ γε νωϊτέρῳ νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. vbi exponitur ἀσθενῆ, μένος οὐκ ἔχοντα: Heliodorus autem apud Hesych. accipit pro ἀδιάπνοα. At Odyss. τ, Δειαὶ γὰρ τὰ ταύτης ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, Eust. exp. τὰ φαντάσματα ὑπνων μὴ σφριγῶντος ἢ μετὰ πόνους μένους τὰ βλαπτόμενα: annotátq; dici ibi ἀμενηνοὺς ὀνείρους sicut in Nuvia vocantur ἀμενηνὰ τὰ τῶν ἐδέδου εἴδωλα: ob similitudinem quæ inter vtraq; existit: secundum illud, Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένῃ πεπότηται. Hesych. verò & ibi ἀμενηνὰ exp. ἀσθενῆ. Item κατὰ τὰς ἀμενηνάς: & prouerbialiter, κατὰ τὴν ἡγούμενον, (vt Suid. annotauit) ὅτι τὰ ἀδυνάτων καὶ μανιωδῶν ἐκεῖνον. Ab hoc Ἀμενηνὰς est VERBVM Ἀμενηνόω, Imbecillū reddo, Robore ac viribus priuo. Il.ρ, ὅς οἱ οὔτι σάκος μεσον ὀξέϊ χαλκῷ Ἐγχείῃ ἀμενηνὸν ἀμυνέμεν ἀμφὶς ἐόντι Κυανοχαίτῃ Ποσειδάων. vbi Eust. exp. ἀμενηνὸν ἀπέφηνεν, ἠχρείωσεν: Hes.

ἀδιπῆ ἐπίθεσιν, sicut & Suidas. Sunt tamen quædam exēplaria quæ habeāt ἀμενοίπωσιν, ει pro η: sed prior scriptura, videlicet per η, extat & apud Eust. & Hesych. ac Suidam, (qui ab ἀμείλιχος deriuāt) & verò etiam in Homero meo manuscripto. A T Ἄμενηνὰ quod Suid. exp. χωρὶς τῆ ὀπτμεῖαι, est à μένω & α priuatiuo: quod redditur etiam Impatienter.

C. Δεμενής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Cuius animus malè erga aliquem affectus est, Maleuolus, Inimicus. Accipitur plerunque non tam pro inimico quàm hoste, & exponitur ἐχθρὸς, αἰπόλος. Il. ε, Ἀνδράσι δεμενέτατον ἔλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι. Il. π, ὑδὲ μάχεσθαι Ἑλλῆνι δεμενέται. Ab eodem in Odyss. libro ζ, opponitur τῷ φιλοτήτι. Xen. Hell. 6, δεμενεῖς ὄντας ὑμῖν θηρᾶσις, infensos & hostes. pro quo paulo pòst dicit αἰπόλους. Annotatur tamē discrimen quoddam inter ἐχθρὸς, δεμενὴς & πολέμιος. nam ἐχθρὸς grammaticis quibusdā apud Eust. est ὁ ἀφ' ἑτέρου φίλος: at δεμενὴς, ὁ ἀφ' ἑτέρου φίλον ἐχθρὸν τυγχάνων καὶ δεδιαπολεμηκώς: πολέμιος autē, ὁ δι' ὅπλων χωρῶν ἐπὶ τὰς πύλας. V N D E Δεμενῶς, Animo male erga aliquem affecto, Inimicè: interdum & Hostiliter. Isocr. ἀφ' ὧν μητέρα αὐτῶν δεφθείρομεν καὶ δεμενῶς ἔχουσα. Idem in Archid. ἀπίστως ἐπὶ σφᾶς αὐτοὺς ἢ δεμενῶς, ἔχειν. E T Δεμενία, ας, ἡ, Animus malè erga aliquem affectus, Odium, Inimicitia. Aliquando & Hostilitas, aut Animus hostiliter affectus. Isocr. ad Philipp. τὰ μὲν γὰρ πεπραγμένα τῷ ἔχειν φθόνον ἔχει καὶ δεμενίαν καὶ πολλὰς βλασφημίας. Herodian. lib. 7, δεμενίαν ἐαυτῷ συνειδὼς ὑπάρχουσαν ἐκ δυπλείας τῆς ἐμαυτοῦ εἰς ὑμᾶς τοσαύτην τύχω ἤλασα. vbi Polit. vertit, Quum se inuisum hominibus cognosceret. E T Δεμεταίρω, Animo erga aliquem malè affecto sum, Malè volo, Inimicor: aut etiam Aduersor. Demosth. Pro cor. πόθεν σωθεὶς καὶ σωθεραπεύσας τῆς πόλεως, ἢ λυπούμενος ἢ γέλων καὶ δεμεταίρων ὅτι τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς, οἷος καθῆκε. Hesychio δεμεταίρει est δεχθρόνει, πολεμεῖ. Cum dativo construi annotat Suidas. Hoc autem verbum originem duxisse ab Homerico V E R B O Δεμετίω, testatur Eustath. quod δεμετίω eiusdem alioqui significationis est cum δεμεταίρω: sed cuius nullus usus sit quàm in participio δεμετίων. Od. β, εἰ μή που τὸν πατὴρ ἡμῖν ἰθαλὸς Ὀδυσεὺς δεμετίων κακὰ ῥίζη ἐυνηέμεναι Ἀχαιούς. Et alibi, κακὰ ῥίζη δεμετίοντας.

C. Εὐμενής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Cuius animus bene erga aliquem affectus est, Beneuolus, Amicus: oppositum præcedenti. Plut. De Herod. ὅσα κοινῇ μὲν καθαρὰς μηδ' ἀμιγεῖς δεῖ νομίζειν κακοήθεις αἰτίας ἴσχειν καὶ γοητεύματα διηγήσεως. Idem, de Athenis, πολλῶν μὲν δὴ ἄλλων ἡ πόλις ἐδὲ μήτηρ καὶ θρέπτις δεμενῶς πεφεύγασι. vbi etiam reddi posset Benigna. Similiter quum Deo tribuitur, significat Benignus, Clemēs: & plerunque cum ἵλεως copulatur, vt in ἵλεως videre licet. Synes. εἰς τὸ τυγχάνειν τῷ ἀεὶ τυγχάνειν δεμενοῦς τοῦ θεοῦ. vt Deo aut præsente aut aduerso vtantur, B. interpr. Et τὸ δεμενὲς, Animus bene affectus, Beneuolentia. Demosth. Philipp. 1, καὶ τὸ τῆδ' ἡμῶν δεμενὲς ἢ τὸ τῆς τύχης ὑμῖν συναγωνίζεται. pro quo in Olynth. 1 dicit ἡμῶν δύναται. (Εὐμένης siue Εὐμένης, nomen propriū regis. Apud Plut. passim reperitur Εὐμένης cum accentu in vltima, sicut & apud Paus. in Att. apud eundem tamen Plut. & Athen. Εὐμένης etiam, paroxytonως.) H I N C Εὐμενῶς, Animo bene affecto, Beneuolè, Amicè: aut etiam Benignè. Isocr. Paneg. ὡς πρὸς φανεροὺς καὶ ἡμετέρους δεμενῶς διακειμένους ἐν τῷ διηγεῖσθαι. Idem vtitur compar. δεμενέστερος, Benignius. Poetæ autem pro Εὐμενῶς D I C V N T Εὐμενέως. quo vtitur Apollon. I T E M Εὐμένεια, ας, ἡ, Animus bene affectus, Beneuolentia. Apud Herodot. δεμενίη ἐστὶ πρὸς τὰ ἡμῖν εἰρημένα τοιαῦτα, Hæc quæ diximus sint à diis in bonam partem accepta. seu Ne nobis infensi sint ob ea quæ diximus. Itē εἶρος δεμενέος, cæli clementia, Virg. Cælū placidū, Statio: apud Theophr. De caus. plant. l. 2, cap. 17. E T Εὐμενέω, Animo sum bene affecto, Beneuolus sum. Phocyl. Βίλτερος ἐστ' ἐχθρῶν τοῖσιν φίλοις δεμενέστερος, amicum beneuolum. Vtitur & Apoll. Arg. 2 cum dativo. A Naz. quoque in carm. Idem vsurpatur pro Clemens, Bene volens, teste Bud. Ab hoc Εὐμενίω Eust. D E R I V A T. Εὐμενίστης, ου, ὁ, Animo bene erga aliquem affectus, Beneuolus, Amicus: δεμενὴς. Od. ζ, πάντ' ἄλγεα δεμενέεσσι, Χαίρουσι δ' ἀ-

δεμενίστῃσι. A T Εὐμενίζω, actiuè capitur pro Beneuolum reddo, Placo. pro quo frequentius vsurpatur δεμενίζομαι, itidē actiuè. Xen. Pæd. 3, p. 47, χλιδῶν ἐλάσκετο χοαῖς, ἢ ἄλλαις θυσίαις ἢ ἤρωας Ἀστυνείας οἰκήτορας δεμενίζετο. App. in 4. Ciuil. bell. δεμενιζόμενος Καίσαρα. V N D E Ἐξδεμενίζομαι, Basil. pro eodē: nisi quòd præpositio significationē intendit. S E D Εὐμενίδες dicuntur Furiæ, κατ' ἀφημισμὸν & ἀπόφασιν, quum sint immites, teste Seruio. quod & Eust. tradit. Alii ab Oreste primùm ita vocatas scribunt Erinnyas, quoniam eas expertus est δεμενεστέρας postquam placauit. quod & Æschyl. in tragœdia quæ Εὐμενίδες inscribitur, innuit. Philostr. autem, epist 54, ἤδη καὶ παῖς ἱερεὺς (inquit) Εὐμενίδας καλῶν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν ἀφιεμένας. Contrà Ouid. Metamorph. 9, Vultibus Eumenidum matrisque agitabitur vmbris. tanquam videlicet toruum & tetricum tuentibus & horrotem incutientibus.

C. Ζαμενής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Vehemēs, Impetuosus, Validus. vel Admodum vehemens, impetuosus & validus. nam ζα intendit signif. τὸ μάλιος, quo significatur quædam ὁρμὴ, δυνάμις & σθένος. Ita schol. apud Apollon. Arg. lib. 1, ὁ δὲ κυδάιμοὸς Δεινὸς τε ζαμενής τε Δεξιονίδω πάις δάμω, exp. ἄγαν ἰσχυρός: dicēs esse epitasin vt in ζάθεος. Et ζαμενὲς πέσων, aduerbialiter apud Hesych. pro μεγάλως, σταδρῶς. Apud eūdem reperio ζαμενοῖσι quod exp. σφοδροῖς. pro quo nisi reponēdum est ζαμφοῖσι, erit à Ζαμενής. ‖ Item, Valde iratus. ‖ Accipitur etiam pro δεμενὴς apud Soph. Aiace, (vt schol. annotat) Σὲ δ' ὅπου πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθροος ὄρνυται, infensus rumor Danaorū. Suid. autem ibi exp. ὀργίλος, λοίδορος, βίαιος. E T Ζαμενίω, iratus sum. vel Valde iratus sum. V. l. interpr. Magna vi ago, Vires intēdo, in hoc loco Hesiodi, Theog. vers. 928, de lunone pariente Vulcanum, Γείνατο, καὶ ζαμένησι μετὰ φρεσὶν ἠδὲ βίηφι ὤ τε δολοφρονέοντε.

C. Τεθαλεμενής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Viribus præualens aut præpotēs, Viribus cæteros præcellens. Exponitur nō solùm ὑπερέχων τῇ δυνάμει. ὑπερέχων, sed etiam ὑπὲρ τὸ δέον βίαιος, in malam partem pro Nimium violētus. Il. β, Οὔπω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι. Eodem lib. Θρῆκα γὰρ κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, potentissimum Saturnium. Latini Maximum Iouem à potentia dicunt. E T Τεθαλεμενίω, Viribus præpolleo, Virib⁹ alios antecello & supero. In malam partem ὑπερμενίοντες dicuntur proci ab Homero vt ὑπερφίαλοι. Od. τ, Καὶ δίκα, ἥτιν ἀρ' ἄνδρες ὑπερμενίοντες ἔπειρον. vbi Eust. exp. ἀγλωώρους.

Μενεαίνω, Cupio, Animi impetu quodam concitor. ὠθοῦμαι. Od. ι, Οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσαι μάλα θυμὸς ἐμεναίνων, si vel maximè cupiat. Frequenter cum infinitiuo cōstruitur. Il. υ, Ἐμμιμαὼς ὑπέρουσι κατακτάμεναι μενεαίνων. Od. χ, Κίρκη ἐπαΐξας ὥστε κλάσσαι μενεαίνων. Il. ο, ἵππας ἐπιφρῆσαι μενεαίνει. Il. φ, μενεαίνει δὲ κύδος ἀρέσθαι. Et cum genit. apud Hesiod. Asp. Αἰπὺς ἔστηκεν ἰμεῖο μάχης ἄμοτον μενεαίνων. ‖ Μενεαίνω, Iratus sum, Ira percitus sum. Od. τ, Achilles ad Agamemnonem, νῶϊ σφὼ ἀχνυμένω κῆρ θυμοβόρω ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. Paulo pòst idē Achilles ait, Νῶϊ δ' ὅπως μὲν ἐγὼ παύω χόλον ὅν περ Ἀχιλλεὺς αἰεὶ μενεαίνει μένος. vbi obserua χόλον & μενεαίνειν synonymōs vsurpari, sicut μένος & χόλος suprà. Il. ω, de Achille Hectorē bigis raptāte, Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορος εἶδον αἰεὶ ζωὸν ἐρύσσειν μενεαίνων, ira seu irarū impetu percitus. nam ὅπη θυμὸς ibi accipi Eust. quoque annotauit. Aristot. Rhet. 2, dicēs nos mortuis non irasci, nec iis qui sentire nequeunt pœnas quæ infligūtur, διὸ δὴ φασὶ τὸν Ἕκτορος ὁ ποιητὴς, παῦσαι βουλόμενος τὴν Ἀχιλλέως τῆς ὀργῆς πληθύοντος, Κωφοῖσι γὰρ δὴ χαλεπὸν αἰεὶ μενεαίνειν. Quæ verba habentur Il. ω, vers. 54. Et Od. α Neptunus Vlyssi ἄσπετον μενεαίνει, quanuis cæteri θεοὶ ἐλεαίρουσιν ἅπαντες. Idē Neptunus Od. ξ, sub finem, ὅππῃ ἀφειλῶς μενεαίνει Ἀνθρώπῳ Ὀδυσῆι, πάρος ἐὸν γαῖαν ἱκέσθαι. Il. ο, Νέπτοι οἱ Ζεὺς μενεαίνεμεν ἀντιόωσιν.

Μενοινὴ, ῆς, ἡ, Animi impetus, seu Cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur. Eust. pag. 1007, μενοινὴ καὶ μένος τῶν μάλιστα νέων δι' ἣν ἀίσσουσι νέοι εἰς ἔργον: Suidæ autem est ὁρμή. Apollon. Arg. 1, ἀλλ' οὐ σφι γαῖα πάις δὲ μενοινῇσι Σχοίνος, hoc Argonautarum propositū ad quod eos animi impetus & cupiditas vehemēs excitauit. Schol. ibi exponit γαῖα, ἡδονή, μένεσμα. Eodē libro aliquanto antè,

Εἰ ἐμὲ δὴ πάσσα ἐφαρδὰν πῆλι μενοινᾷ, Ἦ δὴ καὶ ἐξ ἅλα πᾶσαν ἐπιστήσαιμι, idem schol. exp. βουλεύω. tale est apud Virg.—sententia sedit. Et apud Plin. Sedere cœpit sententia hæc. A τ Μενοινᾷς Hesychio θυμοῖς, φρονηρίζεις. Μενοινάω, Impetu quodam animi incitatus cupio, In animo habeo facere. Soph. Aiace, Τί ποτε μενοινᾷς; Quid vult, Quid cupit de Aiace vocante τὸν πάλαι. vbi schol. exponit θυμοῖ, addens, ad Aiacem hæc dici. Sed tunc esset à μενοινάσματι. quæ eius sententia mihi non placet. nam Tecmessa anxia de filio suo, dicit, Ὦ μοι ἐγὼ, Εὐρύσακες, ἀμφίσταμαι βοᾷ. Τί ποτε μενοινᾷ; quidnam in animo habet cur te vocet? Hesychio μενοινᾷ est θυμοῦται, βούλεται, φρονηρίζει. In hoc autem loco Il.ε, Ὡς δ' ὅτε πόντῳ αἴξῃ νόος ἀνέρος ὅς τ' ἔβη τηλοῦ γαίης ἐλπόμενος φρεσὶ πάσας λίμνην τοίην ἔνδ' εἶμεν ἅλις ἰχθυόεσσαν, μενοινᾷ τί που ἄλλο, Eust. μενοινᾷ ait dicit accipi simpliciter pro κινεῖται. Sed non incommodè ibi interpretari possumus, In animo habet, vel Animo agitat, sicut & in sequentibus. Od.β. ἐπέσχεθε καὶ ἑκάστῳ, Ἀχαιΐδας θυγατέρας, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. Eodem lib. aliquãto ante, ἀλλ' οἱ αὖτε Ζεὺς ἀγαθὸν πολέεσσιν ὀπάζοι, πρῆξιν ἥν περ μενοινᾷ. Eodem, ἴσκεται πλοῦτόν τε ἀμενοινᾶς. Item cũ infinitivo construitur vt μενοιάω, & in eadem sign. videlicet: pro Cupio. Il. τ, Εἴ περ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν. Il. ρ, πολέμοιο μενοινᾶ Ἀντιάσας. Il. κ, μενοιτήσειεν μαχέσσ. Item μενοινᾶν τινι κακὰ, vt μερμηρίζειν supra. Od. λ, κακὰ δέ Τρώεσσι μενοινᾷ. Pro μενοινάω dicitur ETIAM Μενοιτάω, ET Μενοιτίω, sicut μαιμάω pro μαιμάσσω, & λωφίω pro λωφάω. Il. ν, ἱμοὶ δὲ καὶ δύο παῖ χεῖρες ἄκοντι. Μαιμᾶτον, καί μοι μᾶλλον ὤρορε, τίφθε δέ σφωϊ ἔασεν Ἔκτορι καὶ αἰμοτόεσσα μενοιτᾶν δὲ ἑκάστῳ οἷος ἔκιχεν Πελασγῶν ἀνέστω μεμαὼς μαχέσασθαι. Il. μ, πεζοὶ δ' ὅσσοι ἔσαν μενοιτᾶν ἐπὶ πάντα. At μενοίας quod Hesych. exp. φρονήσεις, suspectum mihi est.

Μενῆαι, Curæ. αἱ φροντίδες, vt exponitur in meo lex. vet. vbi & etymon affertur quasi μενεθῆραι, pro αἱ θρεμμάτων τὰ μέσα, id est τὰ ψυχικά. quod ipsum & Etym. habet. Et datiuus μενῆῃσι apud Hesych. μερίμναις. VNDE Μενῆνείζω, Curo. nam μενῆνείσω eidem Hesychio est φροντίσω: sicut μενῆναι, μεριμνᾶν τε λέγεται.

Μ Ε Σ Ο Σ, Medius. Demetr. Phalereus (vel potius quicunque alius est autor libri qui illi adscribitur) τὸ γὰρ αὐτὸ, φησὶν, ἐστὶν μὴ πόλιν, ἢ μέσον, positũ primum, vel medium. (pro In principio vel In medio) Plut. Ad Col καὶ ὁ μὴ θεὸς (ὥσπερ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος) ἀρχὴν τε καὶ μέσα καὶ πλευτὰ ἔχων τῶν ὄντων. quæ sunt ex Platone sumpta. cuius hæc verba, ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, διὰ παντὸς τἄττει, Cic. vertit, Animum autem vt in eius [corporis] medio collocauit, ita per totum tetendit. Et vt dicitur τὸ μέσον τῶν σώματος, sic μέσον σῶμα. Sed Homerus aliquem transfigi μέσον. vt Il. υ — τὸν δ' Ἀντίλοχος μετὰ χῆμιν Δουρὶ μέσον περόνησε. Et dicitur aliquis ἔχεσθαι μέσος, id est Teneri medius, οὐ σῶμα μέσον κρατῆσαν. Quo dixit modo Liuius Medium arripere: dixit verò & Terentius ante eum. (metaphora autem ab athletis sumpta dicitur ab Aristoph. ἔχεσθαι μέσος, qui ita tenetur vt eluctari manus eius qui eum tenet, non possit, & cui nullum patet effugium, vt exp. B.) Apud eundem Homerum μέσον ἦμαρ, Medius dies, pro quo dicitur Meridies. Vt autem ille μέσον ἦμαρ dixit, sic Herodianus μέσαν ἡμέραν. (Xenophon autem etiam μέσον ἡμέρας) Eodémque pacto μέση νὺξ, seu μέσαι νύκτες dictum reperitur: pro quo compositè etiam μεσονύκτιον. Sed frequentius est substant. & quidẽ in datiuo sæpe & accus. videlicet ἐν μέσῳ & εἰς μέσον, sicut Lat. In medio & In medium, in variis loquendi generibus, quæ vix aliter quàm propositis exẽplis distingui possũt: quare ea proferã. Hom. Il. γ, Αὐτὰρ ἐμὲ ἐν μέσσῳ ἐλθόντα μετὰ πρώτοισιν Μενέλαον Συμβλήτην ἀμφ' Ἑλένῃ ἐξ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. (Dicitur verò & μέσῳ interdũ, subaudita præpositione) Apud eundẽ Il. δ, — καὶ κεν δὴ εἰς μέσον ἔλασσεν. Itẽ Il. γ, Καὶ ῥ' εἰς μέσον ἰὼν, Τρώεσσι καὶ Ἀργείοισι φάλαγξας. (Est autẽ ea differentia inter nominis μέσον significationes in hoc & illo proximè præcedẽte loco quæ est inter significationes nominis Mediũ, quũ dicitur Collocare in medio, & Prodire in medium, seu procedere. de qua signif. dicã & infrà) Interdũ cũ genitiuo: vt Il. ζ, Εἰς μέσον ἀμφοτέρων σταθεὶς μεμασᾶτι μαχέσθῃ μαιμάσσει. Sic Il. η, Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μεσάτου μαὶ ἴσχεα λυγρὰ Τρώων καὶ Δαναῶν. (Potest autẽ μέσῳ seu potius ἐν μέσῳ, reddi etiã particula Inter. vt Cic. apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, vertit Inter ignẽ & terrã. Hæc autẽ verba ξυνέσπων ἐν μέσῳ τῷ τε αἱμεῖς αὐτοῦ καὶ τοῦ &c. reddidit, Interiecit inter indiuiduum atque &c. quos locos habes pag. 21 & 28 mei Cic. Lexici. Sic verò & γῆ μέση πεπαμένη apud Bas. quæ & nomine composito μεσοπεπαμένη, Terra media fluuiorũ, pro In medio fluuiorum, dicetur, vtẽdo eadẽ illa particula, Terra quæ est inter fluuios seu inter amnes. Polit. verò cõposita etiam voce dixit regionem interamnem, reddens sistum Herodiani locum lib. 3, ὁ δὲ Σύρος ἄμφω καὶ τὴν τοποθεσίαν μέσην γλῶ. Huc autem pertinet & τὰ ἐν μέσῳ, quo vtitur & Demosth. pro Quæ interiecta sunt. Affertur etiam τὸ πύπτειν ἀφὰ μέσου ex Plat. pro Quod est inter hæc) In soluta quoque oratione dicitur interdum cum ab aliis tum à Plutarcho, εἰς μέσον παρέναι, Prodire in medium: & φέρειν τι εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν, aut ἐκφέρειν, aut etiam ἐμβαλεῖν, vt Latin. Afferre in medium, vel Proferre in medium, Adducere in medium, Proponere in medio. Imò verò & πλέειν ἐν μέσῳ dicunt illi: quod magis ad verbum respondet huic Latino loquendi generi, Ponere in medio. Ita enim Luc. in lib. De hist. scribenda, circa finem, καὶ μέλει καὶ μῦθος, ἐπὰν παραμίσγοι, λεκτέος μέν, οὐ μέλει πιστεύειν πάντας, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως αὐτὸ ἐθέλουσιν εἰκάσουσι κεῖσθαι αὐτό. vbi tamen nec qui reddiderit Relinquere in medio, peccasse dicendus fuerit, meo quidem iudicio. (Bud. autem ex Synesio affert ἐν μέσῳ πλέειν pro In medio ponere. quod explicat, Omnibus exponere, & nõ celare: πλεῖς ἐν μέσῳ πάμα, καὶ δίδους ἐξ ἀναφάνην αὐτοῦ βουλεύσασθαι πᾶσι πάμαν) Ἐκ μέσου verò & ἐν μέσῳ κεῖσθαι dicitur aliquid à Demosth. & Æsch. pro Esse positum in medio, & quasi omnibus esse expositum. Bud. verò affert etiam ἐκ μέσου ἅπαντα ita dictũ vt Latinè De medio tollere aliquid, & ἐκ μέσου γίνεσθαι pro E medio sublatus: addens ἐκ μέσου γίνεσθαι in alia etiam signif. videlicet pro E medio discedere, vel (vno verbo) Secedere. Plut. autem dixit etiam ἐκ μέσου μίγνυσθαι pro E medio recessit. Cæterùm in quibusdam locis μέσον redditur etiam Publicum. vt quod dicit Plutarchus, εἰς μέσον παρέναι, B. vertit Prodire in medium, item Prodire in publicum. Quinetiã (quod huc pertinet) interpretatur alicubi Rempublicã: vt in hoc Greg. loco, ἀλλ' ἐν μέσῳ σοφῷ, καὶ μολυνθῇς ἐν δημοσίοις, in repub. versaris. Et in isto eiusdem, καὶ μικρὸν παρθένας πολλάκις δὲ ἐν τῷ μέσῳ, πλέον ἴσχε τοῦ ἐν ἀληθείᾳ μὴ τὸ πᾶν καταρθοῦσθαι σπουδῆς. Itidem in v. l. ex Eurip. affertur ἐκ μέσου pro A populis, A multitudine. Ibidem ἐν μέσῳ ex Xen. pro In propatulo, In promptu.

Μέσον, Spatium quod in medio relinquitur, Interuallum, Spatium. Synes. Λέγω δὲ πόσον τοῦ μέσου τὸ πλῆθος τῶν ἐμπλατύνεται, quanto interuallo. Sic vt πολὺ τὸ μέσον, magnum est interuallum. quod etiam exponitur Magnũ est discrimen, apud Euripidem. In v. l. ex Thuc. ὀλίγῳ τοῦ μέσου pro In paruo spatio. Dicitur præterea διὰ μέσου γίνεσθαί τι, vel cum alio verbo, pro, Interiecto temporis interuallo, Interim, Interea. vbi & verbum Interuenire aptissimum locum habere existimo. Thuc. lib. 4, πρίν τι αὐτῶν διὰ μέσου ἐπελθεῖν ἡμᾶς καταλαβεῖν. Idem lib. 5, καὶ τἀλλὰ διὰ μέσου ξυμβαίνειν. Idem lib. 8, ἔστιν ἃ μήπω ἔστιν ἃ διὰ μέσου κωλυθέντες. Sic vsus est Plut. in lib. De def. orac. πολλαὶ δὲ ἅμα παρέξεις διὰ μέσου ἐν ἀχολίᾳ σωτηρίαν χαίρουσαι. Legitur etiam ὁ διὰ μέσου χρόνος, & ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ.

Ad hanc porro nominis μέσον significationem qua pro spatio ponitur, pertinẽt cum alia quædam composita, tum ETIAM Μεσοπαμία pro Spatium inter duo flumina apud Strab.

Μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν apud Luc. Medium se seruare, id est quasi in medio manere, ad neutram partem magis inclinando. Exponitur autem, Neutrum se seruare, pro Neutras partes sequi, vel Neutrarum esse partium. (At Xen. alio sensu dicit παρέχειν ἐν τῷ μέσῳ ἑαυτὸν) Sic autẽ affertur ex Thucyd. οἱ μέσοι τῶν πολιτῶν, Ciues qui neutros se seruant, Ciues qui nõ sunt in partibus, Qui neutras partes sequuntur. Sed apud eum inuenio τὰ μέσα τῶν πολιτῶν in illa signif. lib. 3, τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ἐπ' ἀμφότερα, ἢν οἷόν τε ἐξωτερικίζοντα, ἢ φόβῳ τῶν ἐχθρῶν, ἢ ὠφελίᾳ, Sed

& alia signif. appellari μέσους πολίτας docebo in proximè A sequēte tmematio. ¶ At μέσος δικαστὴς vide in Μεσίτης.

Μέσον, Medium, Quod est in medio veluti gradu. vt quum dicit Horatius, Virtus est medium vitiorum & vtrinque reductū. Aristot. Ethic.2, c.6, οὕτω δὴ πᾶς ὁ ἐπιστήμων φεύγει τὸ ὑπερβάλλον καὶ τὸ ἔλλειψιν φεύγει, τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦτ' αἱρεῖται. Dixerat autem paulo antè, τὸ δ' ἴσον μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. Ibidem legimus, τὸ μὲν κακίας, ἢ ὑπερβολὴ καὶ ἔλλειψις, τῆς δ' ἀρετῆς, ἡ μεσότης. quibus penè ad verbū exponitur Horatianus ille versus. Thuc. lib. 1, ἐφ' ἑκάτερα τὰ μεγίστας γοῦν καὶ ἐλαχίστας ἴσως τὸ μέσον σκοποῦντι. Greg. cū duo B b^v genit. (vt in illo priore Aristot. loco) μέσος μιγάδων καὶ ἁπλοῦ πάσης. Ex Plat. μέσον ἔχειν, pro Mediū tenere, Mediū esse inter &c. 1. Mediu tenere gradū. Sic μέσα φέρειν βαρέος ἀθλητῇ καὶ κούφου apud Philostr. in Heroicis. Dicitur etiā μέσην βαδίζειν. Greg. in or. De Cyp. ἵν' ἦν μέσην βαδίσειε τῷ καιρῷ καὶ τῷ πόθῳ τὸν ἀκουόντων, ὥστε μὴ δόξαι ποιητὴν εἶναι. 1. Vt mediū teneam inter modum orationis & desiderii auditorum. Sic & in isto loco (quem eiusdem Gregorii esse puto) de iudice qui tyrannidi quantū poterat obsistebat, μέσην βαδίζων τὸν καιρὸν καὶ τὸν νόμον. Non dubito C autē quin his in locis subaudiatur accus. ὁδόν. At in v. l. affertur μέσον τιμᾶν pro Medium tenere: vbi suspicor reponendū μέσην. vt dicatur μέσην τίμην, subaudito itidem illo accusativo ὁδόν. Dicuntur etiā οἱ τὸ μέσον βίον ἄνθρωποι à Luc. Homines mediæ conditionis. Sed & ipsi αἰχμάλωτοι dicuntur μέσοι a Platone pariter & Aristotele, quorū mediocres sunt fortunæ. Aristot. Pol. 4, ὅταν πολὺ πλήθος ᾖ ἀπόρων, ἕτερος ἀναγκαῖον τοῦτο ᾖ, ἕτερος δὲ πόρος, ἕτερος δὲ μέσος. Sic autē & apud Thuc. μέσος πολίτης à scholiaste exponitur ὁ μήτε πένης, οὔτε ἄδοξος. Luc. σύγκρασιν & μέσην copulauit in lib. De hist. scrib. vbi dicit, καὶ μιᾶς καὶ σωφροσύνης ἡμῖν ὀνομαζομένης κράτος καὶ μέσην χρησίμην, οὔτε ἄγαν ἀφειμένην καὶ ἀπαρτῶσαν (βαρὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμοῦ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοί, σωφρονοῦντα. Optime autē conuenire mihi videtur locus hic quantum ad illorum duorū nominum copulationē attinet, cum isto Plutarchi in lib. qui περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inscribitur, ἐπὶ δὲ πλαγίων τὸ μέσον. καὶ γὰρ τὸ κιχαμβὸν τοῦ ἀκράτου μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν. atque hinc patet etiā vnde sūpta sit illius δύκρασις metaphora quod cū μέσον iungitur. Cæterùm μέσος redditur etiā E Mediocris interdū, (nā Mediocris est qui mediū velut gradū tenet) & τὸ μέσον, mediocritas. Sic & in loco quē paulo antè ex Gregorio protuli, μέσην βαδίζειν, Mediocriter sequi, vertit B. Plinius μέσα reddit Modici, quū hæc Aristotelis, τοῦ δ' ὀφθαλμοῦ οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μέσοι, reddidit, Oculi grandiores, modici, parui.

Μέσα (& alio nomine διάφορα) vocantur à Græcis quæ in medio honestorum & turpium sunt. Gell. lib. 2, cap. 7. Quæ sua vi recta aut honesta sunt, vt fidē colere, vt patriā defendere, vt amicos diligere: ea fieri oportet, F siue imperet pater, siue nō imperet. sed quæ his cōtraria, quæque turpia & omnino iniqua sūt, ea, ne si imperet quidē. Quæ verò in medio sunt, & à Græcis τὰ διάφορα, tum μέσα appellātur, vt in militiā ire, rus colere, honores capessere, causas defēdere, vxorem ducere, vti iussum profiscisci, vt accersitū venire: quoniā & hæc & his similia, per sese ipsa neque inhonesta sunt neq; turpia, sed perinde vt à nobis aguntur, ita ipsis actionibus aut probāda fiunt aut reprehendēda: propterea in eiusmodi omnium rerū generibus &c. Quibus postremis G verbis apertius declarat quæ appellentur μέσα.

Μέσα appellatio habet & grammaticis Græcis peculiarem vsum. dicitur enim vocabulum μέσον (sicut & vocabulum medium à quibusdam Latinis gramm.) quod interdum in bonam, interdū in malam partē capitur. Iisdem μέση συλλαβή, id est media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando contrà corripitur. Sed & verbum quòd nec actiuum est nec passiuum, sed velut medium inter vtrunque, μέσον, itidémque eius χρόνους vocāt μέσους, (i. tēpora media) vt μέσος παρακείμενος, H & μέσος ἀόριστος, &c. Eustathius in quendam locū Od. σ, καὶ εἰκὸς τὸ οὐλοφυὲς ἢ ὑπερτικῶς καὶ παθητικῶς λέγεσθαι, ἤγουν τὸ χρόνου τῆς μέσου ἀορίστου διεπέρα. οἱ δὲ μέσοι ἐπαμφοτερίζουσιν ὡς ὅτι πολὺ τῇ ἰρμιωνίᾳ.

Μέσον, Dimidium. Thuc. lib. 4, p. 164, ἔτη δὲ Χρισὶς τῷ πολέμῳ τῷδε ἐπέλαβεν ἑπτὰ, καὶ ἔναπον ὀκτὼ μέσου.

Mesa chorda quædam dicta q. d. Media. Dicitur autē sine adiectione vt ὑπάτη & μέση. Bud. ex Plut. Item μέσον tetrachordum, Medianum. Vitr. lib. 5, cap. 4. Ibidē numeratur inter φθόγγους. A T Μέσης venti nomen apud Aristot. in 2 Meteorol. 189. 190.

C O M P. grad. Μεσαίτερος: S V P E R L. Μεσαίτατος. q. d. Qui est magis in medio: & Qui est maximè in medio. Quidam interpr. Penitior, & Penitissimus. Aristot. de mundo, κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ κόσμου σωτηρίως ὑπὸ γῆν σωίσται. vbi tamē redditur ac si scriptum esset κατὰ τὸ μέσον, videlicet In medio. Tale est apud Philonem eadem de re, καὶ γῆν ἴδρυσιν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τοῦ παντός. Herodianus autem dixit ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς συλλόπου τέτῳ, lib. 5, vbi Polit. vertit In media curia. Dicitur autem μεσαίτερος & μεσαίτατος, pro μεσαίτερος & μεσαίτατος. cuius formæ & alia quædam à grammaticis referuntur. Sed comparatiui μεσαίτερος exempla nulla proferūtur. Ac certè Eustath. non videtur μεσαίτατος pro superlatiuo habere, vt ostendunt ea quæ ex eo afferam in Μέσατος. Adde quòd Suidas μεσαίτατος exponit simpliciter μέσος. Sed & pro ὑψηλὸς accipi tradit, quā signif. Budæus putat cōuenire posse cuidam Philonis loco in quo τὸ ἡγεμονικὸν ita vocat.

C. Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d Medio carēs. vt ἄμεσος προσβάσεως, id est ἀπόπτωσις, Philop. Dicitur & ἀξίωμα. Quidam interpretantur etiam Immediatus. ex quibus est Bud. p. 144, apud Alex. Aphrod.

Ἀμέσως, Sine medio, Immediatè. Exponitur & Nullius interuētu. Græcè autē, ἀφ' ἑαυτοῦ, & κυρίως. Sed non possumus ex Gellio reddere Immediatè, sequēdo signif. quā habet ἄμεσος, in ἄμεσος προσβάσεως. quum ille secus vtatur.

C. Ἀνάμεσος, Medius, Qui est in medio, ὁ ἀνὰ μέσον ὤν. vnde apud Herodotum, ἀναμέσους πόλεις ἐκάλεον exponitur Vrbes in medio habebant. vel, In medio sitas. Scribitur verò E T I A M Ἀνάμεσον, coniunctim, aduerbialiter positū P R O Ἀνὰ μέσον, In medio. vt apud Theophrast. τὸ δ' ἀνὰ μέσον, κοκκώδη καὶ λαμπρόν. quem tamen locum interpretans Plinius, maluit dicere, Media pilularū, quàm Quæ sunt in medio pilularū. Ita enim ille (loquens de iis quæ præter glandem quercus ferūt) vertit, Media pilularum cocci colorem habent. Sic autē scribitur & apud Theocritum in Thyonicho, — λασσὰ δὲ μανεὶς πύκα θοῖξ ἀνὰ μέσσον (vbi geminatur σ ob versum) Quæ verba sunt amantis, qui metuit ne tandem amor exeat in insaniam: à qua tam parum abest vt vix pilus sit in medio. Prouerbiale autem est Η ΟΙ Θείξ ἀνὰ μέσον, vt docet Erasm. in prouerb. Pilus in medio. Apud Hesychium quoque habetur Ἀνὰ μέσον, & quidem exponentem ἐν μέσῳ, id est In medio. (itidémque ἀνὰ μέρος & alia quædā dici scimus) Suidas in verbo Μεσηύειν habet ἀναμέσον. exponit enim illud, ἀναμέσον κεῖσθαι. At verò in quibusdā noui Testamenti locis in quibus hoc vocabulum habetur, ex veteribus exemplaribus manu scriptis quæ pater meus in cōsiliū adhibuit, dum illud ederet, alia cōiunctim, alia disiunctim scriptum habebant. Legitur autem Marci 7, versu 31, ἦλθε διὰ τῶν ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως. vbi vet. interpres reddit, Inter medios fines Decapoleos. Alii rectius, Per medios fines. Legitur item apud Paulum 1 ad Cor. c. 6, v. 5, & redditur Inter, vbi scribit, οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφὸς οὐδὲ εἷς ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ; Cæterùm affertur etiam ἐν τῷ ἀνὰ μέσον ex Aristotele, dictum videlicet eo modo quo ἐν τῷ μεταξύ. sed fortasse ibi malit aliquis cōiūctim scribere. P O E T I C E Ἀμμέσον per syncopen pro ἀνὰ μέσον. Hesiodus, Πολλὴ μὲν ἄμμεσον αὐτοῦ Διὸς ἔρις.

C. Διάμεσος, q. d. Intermedius. Sed peculiari signif. Qui est mediocris fortunæ. Apud Athenienses διάμεσοι (inquit Hesych.) οἱ μέσοι τοῦ πλούτου καὶ πτώχων. Vide Μέσος.

C. Παράμεσος, Qui est iuxta mediū. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν sequitur. Vide Poll.

Μέσως, aduerb. (ab ea nominis μέσος significatione qua ponitur pro Mediocris, seu Modicus) Mediocriter, Modicè, Moderatè, Intra modū. Aristot. Ethic. 2. cap. 5, οὐ πρὸς τὸ ὀργισθῆναι εἰ μὴ σφοδρῶς ἢ αἰσχυνθῆναι, κακῶς ἔχομεν· εἰ δὲ μέσως, δῆ. id est (vt ibi exponitur) Veluti si ita affecti simus

vt vehemẽtius aut remissius irascamur, malè affecti sumus: si ita vt intra modũ, bene. Idẽ Eth. lib. 3, c. 12, ὁ δὲ σὺν ὀργῇ, μέσως πως ἐπὶ ταῦτ' ἔχει. Tẽperãs autẽ in his rebus mediocriter & moderate affectus est. Ex Eurip. affertur & pro Tenuiter. sed hæc interpretatio mihi suspecta est.

A

At Μέσας ἕξεις ἀρετῆς καὶ κακίας à Greg. crediderim dici Qui mediam quãdam quasi viam instituit inter virtutem & vitium. Atque ita fuerit hoc μέσως à priori nominis μέσος significatione.

Μεσότης, ητος, ἡ, Medietas. Sed Cic. dicere maluit Medium. ita hunc locum Plat. in Timæo, ὥσπερ ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο τινὲς μεσότητες, ita vertit, Quas interuallis ita locabat, vt in singulis essent bina media. Et subiũgit, Vix enim audeo dicere medietates quas Græci μεσότητας appellãt: sed quasi ita dixerim, ita intelligatur. In alio eiusdẽ loco μεσότητα vertit Interiectũ mediũ, vt videbis pag. 17 mei Cic. Lexici. Plut. De virt. morali. αὐτίκα ἡ μὲν αἰδὼς ἀνδρείαν, μεσότητα φασὶ τὴν δειλίας καὶ θρασύτητος. vbi μεσότητα aptè reddi posse arbitror Medium quiddam: hoc modo, Fortitudinem esse aiunt medium quiddam inter timiditatem & audaciam.

B

C

Μεσότης, Mediocritas, Modus. Aristot. Ethic. 4. cap. 5 in princ. σωφροσύνης δ' ὅδε ὡς μεσότης περί ἡδονάς. Sic eidẽ ἀνδρεία est μεσότης περὶ φόβους καὶ θάρρη. Quod apud eũdem legimus Ethic. lib. 2, μεσότητα περὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι καὶ ἀκολασταίνειν, Cic. vertit, Moderatam iniustitiam, moderatam ignauiam, moderatam intemperantiam. Sed ab eodem dicitur etiam virtus esse μεσότης. vbi ponitur sine adiectione, sicut & alibi.

Μεσόω, ῶ, Sũ in medio. Eurip. Medea, -ἐν δ' ἀφανῆ πῆμα, κἀδόκητον μεσοῖ. Aristoph. μεσοῖ τὸ δρᾶμα ἤδη. Sic ἥρως μεσοῦντος dixit Thuc. lib. 6, pag. 107, media iam æstate. Itidemque Chion in epist. ad Matridẽ, μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος, media hyeme. Et μεσοῦσα ἡμέρα, Herodot. Media dies, Meridies. (at μεσουμένης δείπνου in v. l. exponitur Media cœna iam peracta. quod interpretationis genus no placet. ac malim vel In media cœna, vel Cœna iã ad mediũ progressa. Qua sermonis forma vtitur B. quũ τὸ δρᾶμα ἤδη μεσοῖ apud Aristoph. vertit Ad mediũ acta fabula. Idẽ ἐν μεσοῦντι ἐνιαυτῷ apud Xen. reddit Circa medium annum: apud Ioannem autem μεσούσης ἑορτῆς vertit, Dimidiato festo: itidemque apud Plat. in Phædro, ἀμφὶ δή σοι πέρας ἐχέτω ὁ λόγος. Φ. καὶ πάνυ γε μέσου γε μεσοῦντος αὖπνου, adhuc esse dimidiatũ) Sed ab eodẽ Thucydide dicitur etiã μεσοῦν qui est in medio, qui peruenit ad mediũ, qui medium tenet rei alicuius. Sic μεσοῦντας τὰς πρείας Aristides dixit de iis qui ad mediũ vitæ peruenerant. At ex Æschine affertur μεσοῦν ἤδη ἄρχων pro μεταξὺ ἄρχων, sed perperã: ὅπου μεσοῦντα αὐτὸν τὸν ἄρχοντα ἔχει ψηφίσασθαι, pro In medio magistratu. Inuenitur autẽ μεσῶ & cum participio. vt apud Plat. Symp. 240, ἵνα μὴ αὖ αὐτὸν οὗ πολλοῦ χρόνου ἐξαπείσαντα, ἀλλὰ μάλιστα σφᾶς μεταπαῦ διαπονῆται. Et pall. μεσοῦται quod Suid. exponit πληροῦται. vereor autem ne reponendum sit apud eum μεσοῦται.

D

Μεσύω, Medius sum, id est vtriusq; particeps, Ambigo ad vtrũque. Aristot. Pol. 7, p. 191, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἡμῖν ὡς ἂν μεσύοι χώρας πως πᾶσιν, inter Asiã & Europã mediu est. B.

Μεσάζω, idem quod μεσόω, Sum in medio. Hippocr. καὶ τὸ πῦρ ἀρξάμενον τοῦ πάθεος, ἢν μεσάζοι, ἢν λήξῃ. Vsus est schol. Eurip. exponens illud eius verbum μεσεῖ, in loco quẽ protuli in Μεσόω. Et Herodianu, μεσαζούσης ἡμέρας dixit vt ab aliis dicitur μεσούσης.

E

Μεσίτης, ου, ὁ, q. d. Mediator. quo cum alii ex recẽtioribus vsi sunt, tum Lactãtius & Apuleius. Ab aliis autẽ, vel Interuentor, ex Vlpiano, vel Intercessor, vel Conciliator, vel etiã Internuntius redditur. A Bud. redditur Interconciliator: item Interuentor. (quod ita accipiatur vt in hoc Vlpiani loco, Sed si filius fideiussor vel quasi interuentor acceptus sit. Additq; Lãpridiũ sic vti) Sed & nomine Auspex posse reddi existimat. Paulus ad Galat. c. 3, v. 19, ὁ νόμος διαταγεὶς δι' ἀγγέλων ἐν χειρὶ μεσίτου. ὁ δὲ μεσίτης, οὐκ ἔστιν ἑνός· ὁ δὲ θεὸς, εἷς ἐστιν. Et ad Tim. ep. 1, c. 2, εἷς γὰρ θεὸς, εἷς καὶ μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς. Quibus in locis ego minimè tã religiosus esse velim vt nomine Mediator vti dubitem (quum omnino Græco respõdeat: & Lactantius eo vsus sit, & quidẽ de ipso Christo, vocans illum mediatorem inter Deum & homines, vt

F

ann. B.) sed si ab eo discedendum sit, nullũ ex bene Latinis vocabulis mihi magis placuerit quàm Interpres: vt (si profana sacris accõmodare fas est) μεσίτης θεοῦ καὶ ἀνθρώπων reddatur, Interpres Dei & hominũ: eo modo quo dixit Virgilius, Hominum diuũmque interpres. Sed & vbi Christus dicitur μεσίτης δ' χαρᾶς ἐξαπέστειλε, seu τῆς πίστεως, non malè (meo quidẽ iudicio) eode verbo vtemur: vt dicatur Interpres noui fœderis, eo modo quo Pacis interpres dicitur à Liuio. Præsertim etiã quũ μεσίτης, à Suida exponatur εἰρηνοποιός, id est Pacificator. Caterùm quod à Thuc. dicitur lib. 4, p. 148, μέσος δικαστὴς id ab eius scholiaste exponitur recentiore isto, vocabulo μεσιστής, itemque nomine διαιτητής. Copulauit autẽ & Philo hæc duo lib. 3 De vita Mosis, ἐξ οἷα μεσίτης καὶ διαιτητὴς, νίκας ἀδήους ἀπεπέμψατο. Hinc VERBVM Μεσιτεύω, Mediator fũ, Mediatorẽ ago. Sed in ep. ad Hebr. c. 6, v. 17, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ aliter accipitur: videlicet pro Interuenit per iusiurandũ. (quum etiã scholiastes Græcus putet hoc verbo μεσιτεύειν designari illam promissionẽ iam tum interuẽtore Christo conceptã) vel Interposuit se cum iureiurado. (nam Interposuit iusiurandũ, quod habet Erasmus cũ vet. interprete, nullo modo probare queo) Exponitur etiam Fideiussit iureiurãdo. ‖Μεσιτεύειν Suid. exp. αἰσιμοῦν καὶ αἰσυμνᾶν in quodã loco quẽ affert. ‖Μεσιτεύειν apud Damasc. cum dativo, pro In medio esse, Interiectum esse inter: εἶτα ἡ θεωρία ἔστι μεσιτεύουσα τῷ πράξει καὶ τῷ χαμαιζήλῳ ἔστι.

Idem μεσιτεύουσα τῷ πράξει καὶ τῷ χαμαιζήλῳ ἔστι.

A nomine Μέσος deducta sunt etiam hæc POETICA, Μέσσατος ET Μέσσατος: ITEM Μεσσήεις, AC Μεσσύς. Est autẽ Μέσσατος ide quod μέσος, Medius. & ab eo ita factũ vt πείσματος à πείσης. Scribitur autem ET Μέσσατος, metri causa: (SICVT Μέσσος quoque pro μέσος passim apud poetas occurrit) Hom. Il. 6, Ἡ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε. Quo in loco annotat Eust. Atticos postea dixisse ἐν μεσσαπάτῳ quod Homerus ἐν μεσσάτῳ. Quo fit vt no lubeat assentiar schol. Aristoph. existimanti μέσσατος in eius Vespis posse accipi pro μέσος. Ab hoc autẽ Μέσσατος EST Μεσσάτιος, VEL Μεσσατίδιος cæt. quo vtitur Dionysius Afer in carm. De situ orbis. Sed à Polluce (si mendo cãrẽt eius exemplaria) μεσσάτιον annumeratur etiam inter partes currus: itẽ μεσσάτιος esse traditur ὁ ἀπὸ ἵππου ὀπίσω ἵππου ἀπὸ πτώσεως ἵππου.

AT Μεσσήεις, ητος, ὁ, Mediocris. Hom. Il. μ, Σὺ φίλοι Ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος, ἠὲ μεσήεις, ὅς τε χερείων, & q eximus, & qui mediocris. & qui infimus est [fortitudine,] Cuius eximia & cuius mediocris est fortitudo. At Hesych. μεσσήεις exponit μέσος τῇ ἡλικίᾳ. quod mendo carere nõ puto, ac pro ἡλικίᾳ scribendũ αἰδοίᾳ: si tamen ex isto Homeri loco suũ illud μεσσήεις & ipse depromptum esse autẽ huius μεσσήεις θεσπεσίῳ à μέσος, scribit Eustathius.

Vltimum EST Μεσσῇ, SEV Μεσσῇς, aduerb. pro In medio, seu Inter. Scribitur autẽ sæpe ET Μεσσῇ, SEV Μεσσῇς gemino σ. vt Il. θ, Τῷ δὲ μεταφρένῳ ἔπτατο μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, Ὤμων μεσσηγὺς· ἀφὶ δὲ σθένος εἶλε πάσσυν. In medio humeroru, vel Inter humeros. Idẽ Il. ι, Κευρίπτων τε μεσσηγὺς καὶ Αἰτωλῶν. Et alibi, μεσσηγὺς νηὸς καὶ αὐτοῦ. ‖Interdum verò sine adiectione pro In medio. vt Il. υ, Οὐδ' Ἀχιλλεὺς πάσσατο πάλος μώλου ὀπιπεύων, Ἀλλὰ τὸ μὲν πάλιν, τὸ δὲ μεσσηγὺς κολύεσκε. vbi μεσσηγὺς puto reddi posse In medio cursu: sicut videlicet diceret aliquis cœpta sua in medio cursu fuisse interrupta. ‖Aliquãdo & pro Interim, seu Interea. vt exponitur in hoc loco Od. θ, Μνδέ πω μεσσηγὺς γε κακὸν κακὸν ἔπλετο πῆμα τάδ' ἐστί. Itẽ ex hoc aduerb. COMP. Μεσσηγυδορπαχίης, ex hoc aduerbio inquã & ex duobus nominibus, videlicet δόρπος & χίης. Fuit autem dictus ab Hipponacte Μεσσηγυδορπαχίης (honor sit auribus) Qui inter cœnam cacat. Id est, Qui inter cœnandũ subinde surgit è mensa ad exonerãdum ventrem, & aliis postea cibis onerandum. ἀλλ' ὁ Ἱππώναξ (inquit Eustathius) ὁ μεσσηγυδορπαχίης. ἦγνυ, ὃς μεσσοῦσθαι δίσκον, πολλάκις ἐστὶ παπῖ. ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι.

METÀ, præp. Cum, Vnà cum. qua in signif. iũgitur GENITIVO. Hesiod. Theogonia, ὅς κε μετὰ ἱερὸν ἄντην μάχηται. Demosth. Pro cor. τὴν ἀγῶνα μὲν ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐλόμενοι πεποίηνται. Plut. in Apoph. ἢ πόλιν οἰκεῖ ἐμοῦ πίστιν βουλόμενον, ἢ μὴ μετ' ἐμοῦ. Synes. epist. 143, τὸ μόνον φίλον, ἢ μετὰ δυοῖν μᾶλλον φίλον. Xen. Hell.

lib.1,circa princ.ὅπως αἰσχύνῃ παὶ μετὰ Δωριέως[ἡμῶν.] A At Arist.Rhet.2,ἡ σωφροσύνη μετὰ αἰδοῦς, ἡ αἰδὼς μετὰ σωφροσύνης.(Interdū autē vbi præpositio μετὰ iungitur huiusmodi genitiuis.i.significationē huiusmodi habē tibus,tam ipsa quàm genitiuusin aduerbiū resoluitur. vt μετὰ δικαιοσύνης sit pro δικαίως,Iustē:& μετ' ἀδικίας,pro ἀδίκως, Iniustē. Sic μετὰ φόβου,Cū timore: vt apud Plut. μετὰ φόβου ἔφευγον,pro Timidē. Apud Plat.in Apol.μετ' ὀργῆς,Cū ira,Iratè,Irato animo.Itidem μετ' ὀλιγωρίας,Polyb.Cōsideratē. Sic cū articulo τῆ habētē infinitiuū, vt μετὰ τὸ θαρρεῖν Synes. Cū fiducia, Audacter. Alicubi etiā B præpos. μετὰ cōmodè redditur participio, vt μετὰ πολλὰς ἐλπίδος apud Isocr.Qua spe fretus? vbi tamē & Cum locū habet.) Thuc.autem dixit de Theseo, ἡμύμφος μετὰ τὸ ξυνιέναι καὶ δύνασθαι.vbi μετὰ existimatur reddi etiā posse Præter:vt sit, Qui præter eā qua prædit⁹ fuit prudētiā, fuit etiā potens.Ego nō puto aptius reddi posse Latinè quàm Vir prudēs iuxtà & potēs.Quod interpretationis genus omnib⁹ aliis eiusmodi locis adhibēdum censeo.

Nonnunquā,vt Lat.dicitur Cū Platone, Cū Aristotele,signif.Sequēdo Platonis sententiā,vel Aristotelis, C sic Græcè dicitur μετὰ Πλάτωνος,& μετ' Ἀριστοτέλους. Ita sanè est vsus Synesius ep.30, εἰ δὲ καὶ σὺ μετὰ τῶν Πλάτωνος τὸ δίκαιον τῆ ἀδικίᾳ μεῖζον τίθῃ κακόν. At Cic.pro μεθ' Ἑρμάχου,& simul participio σκοπούμενος dixit DeHermachi sententia. vt videbis pag.51 mei Cic.Lexici.

Μετά τινος τίθ,Cū aliquo esse, pro Ab alicuius partib⁹ stare.Isocr.Archid.εἰκὸς γὰρ ἦν τὴν δύναμιν ἔσεσθαι μετὰ τούτων. (Idem dixit μεθ' ἡμῶν τίθ pro Nobiscū sentire,Nobis assentiri.quæ significatio est affinis illi quam modò attuli ex Synesio) Et μετ' ἀμφοῖν στάσης apud Thuc.expo- D nitur συμμαχήσασης ἀμφοῖν.

Μὴ μετὰ νόμων ἅμαρτη affertur ex Thucyd.pro Nō saluis legibus.quæ expositio si vera est, habebit μετὰ hic quoq; quādam assensus signif. qui enim aliquid facit nō saluis legibus, is habet leges ei facto non assentientes,sed contrà repugnantes. Ex eodem affertur.μετὰ τῆς αἰτήσεως τῆς συμμαχίας, pro Ad poscendam societatem.quæ expositio mihi suspecta est.

Μετὰ interdū genit.adhibetur loco datiui instrumēti.vt apud Liban.μὴ πόνων[τῶν χρημάτων]ἢ τοὺς γνησίους ὠφε- E λεῖσθαι,Cū pecunia iuuam⁹ amicos.pro Iuuam⁹ pecunia. Nā Lat.loquēdo nequaquā addenda est illa præpositio. at Galli suā præp. Avec,(quæ respōdet illi μετὰ genitiuū habēti,&LatinæCū)interdū sic vsurpāt de instrumēto. dicūt enim Couper auec un couſteau,pro Couper d'un couſteau.

Μετ' ὅπλων, Thuc.Cū armis:seu Latin⁹,In armis. Sed & cū aliis quibusdā genitiuis ita reddi potest, & quidē sequendo M.Tullium,qui hæc Platonis,οὐκ ἄν ποτε ὁ δεινὸς πάνυ τι ῥᾳδίως χῆρας μετὰ πτωχίας ἐνίσκοι, οὐδ' ὁ μὴ δεινὸς, πλουτήσας δύσκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο,ita vertit,Nec enim in summa inopia leuis esse senectus potest,ne sapiēti quidem:nec insipienti,etiā in summa copia,nō grauis. vbi animaduerte Cic.vertisse eadē formā participium πλουτήσας,qua verterat μετὰ πτωχίας,tanquā dicēte Platone πλουτήσας pro μετὰ πλούτου. Sic verò & medici Latini seu qui ad medicinā pertinētia tradūt,vtūtur præpositione In,vbi Græci præp. μετά.veluti quum pro his Dioſc.de eupatorio loquētis, τὸ δὲ κάθαρμα μετ' οἴνου πινόμενον δυσεντερικοῖς ὠφελεῖ,dicit Plinius,Semē dysentericis in vino potū auxiliatur. Sic pro his Plinii loquentis de succo F brassicæ, Hoc itē splenēticis inuenio datū in vino albo per diesquadraginta,legitur in Geoponicis,καὶ ἰώμενον ἡμέρας τεσσαράκοντα μετ' οἴνου λευκοῦ πινόμενος ὁ χυμὸς αὐτῆς ἰσχνύσει.

Idem Cic.μετ' ἐκείνης vertit Ea adiutrice,quum hunc Platonis locū Polit.lib.2, ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύοντα,μετ' ἐκείνης ὀπτήσαντα ὧν βασιλεῖ,ἀποκτεῖναι, ἢ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν,ita vertit,Reginæ stuprū intulit,eāque adiutrice regem dominū interemit. Potest autem hæc significatio videri vicina illi quā paulo antè dedi huic H præpositioni genitiuum habenti cum verbo ἕπεσθαι.

DATIVO iuncta præpositio Μετὰ apud poetas duntaxat(nisi me memoria fallit)inuenitur,vt viciſſim illius vsus cū genitiuo,solutæ orationis est potius quàm poeticus.Est autem μετὰ datiuo iuncta in carmine interdum idem quod μετὰ genitiuo iuncta in prosa,videlicet Cum. vt quum dicit Homerus Od.6,atque alibi, —μετὰ δὲ πόδεσσι πέσοντο. Et Apoll.Argon.2, ἁρμὸν ἔθεντο μετὰ στίσιν,fœdus cū iis inierūt,(seu fœdus amicitiæ,aut amicitiā)Qua in signific.vtitur & Herodotus.Sed & in compositione ponitur pro σύν interdū,vt ΣΥΝΜΕΘΗΜΟΣ pro συνεθήμων,& ΣΥΝΜΕΤΕΙΝΑΙ pro συνεῖναι.

Μετὰ cum datiuo frequenter ponitur pro Inter. vt Iliad.α,-ὔρη ἔν εἰδὼς Ὄσσην ἠδὲ μετὰ πᾶσι ἀριπρεπὴς ἠδὲ εἶμι. Sic Odyss.ξ, μετὰ Κρῆτεσσι. Et Iliad. α,μετ' ἀθανάτοισιν. Et Il.β,μετὰ δ' ὄτρυν' ἔασιν ἰδεῖν, inter eos rumor percrebrescebat. Et Il.γ,—ὅππως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισιν γένηται. Tale est quod abeo sæpe repetitur, μετὰ πᾶσιν ἔειπε,& μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.(dicit verò & μετέειπε iūcta præpositione cum verbo).Quidā autem sunt loci vbi vel Inter, vel In possumus interpretari, vt docebo in proximè sequente tmematio.Quinetiā nōnullis in locis potest pro Inter poni Apud. Ac in hoc versu Il.τ, Ὅς κεν ἐπ' ἦμαρ τοῦδε πίσυν μετὰ πᾶσι γένηται,Eust. μετὰ πᾶσι exponit μεταξὺ τῶν πολλῶν. dicitque hoc loquendi genere ἀλλαχοῦ & σπανίως & χρηστῶς & σαφῶς expressam esse τὴν λοιχίαν.Quidam tamen interpr. Ad pedes.

Μετὰ cū datiuo apud poetas alicubi pro In.Hom.Il.ο,Κεῖσθαι ὁμοῦ γυμνάς,μετ' ἄμμασι καὶ κονίῃσι. Il.χ, Ἀλλ' εἰ μὲν ζώοισι μετὰ σφυσὶ.Sic μετ' αἰδοῖσιν apud eundem pro ἐν αἰδοίοις, & μετ' αἰδοῖ ἰέναι ἀριθμῷ.vbi exponitur ἐν ἀριθμῷ ἀριθμῷ. Itē μετὰ στίχας pro ἐν ἑαυτοῖς. Atque adeo illīdē loquendi generibus interdum μετὰ,interdum ἐν adhibita inuenitur.vt Od.λ,μετὰ φρεσὶ βάλλεται pro ἐν φρεσὶ βάλλεται. Hesiodus dixit etiam ἔχειν μετὰ χερσί pro Habebat in manibus.Idem,Δεινοὶ γὰρ πόντον μετὰ κύμασι πήματα κύρσαι. Item,Δεινὸν δ' ἔβη θανεῖν μετὰ κύμασι. Alicubi tamen exponitur ἐν:vbi Latinè reddi etiam potest Inter, vt si quis μετὰ κύμασι,quod constat esse pro ἐν κύμασι, reddat inter fluctus. Sed & Latinè dici scimus In his erat pro Inter hos erat,seu Ex horum numero erat.

Μετὰ cum datiuo apud poetas, interdū pro ἅμα, Per. vbi alioqui datiuo instrumentali vtendum esset, Latinè autem ablatiuo.Pro qua signif. affertur ex Homero Il.ε, μετὰ χερσὶν ἑρύσσατο Φοῖβος.vt sit pro ἅμα χερσί.(ita enim malo quàm διὰ τῶν χερῶν) Talem autem & in prosa vsum huius præpositionis cum genitiuo, ostendi suprà.

ACCVSATIVO iuncta præpositio Μετὰ aliud poetis vtplurimū quàm cæteris scriptoribus significat. Vt autē ab illis meo more incipiā, μετὰ non rarò in motu ad locū illos vsurpare dico, pro ἐπί,seu εἰς, Ad.Il.α,Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἴεν μετὰ δαῖτα.(de quo loco dicā etiā infra,tmematio abhinc quarto)Et Il.C,Ἀλλ' ἴθι καὶ μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,Proficiscere ad exercitū Græcorū.Sic Od.π, Βῆ ῥ' ἴμεν μετὰ δῶμα.Et Il.δ,βῆ δὲ μετ' ἀγγελίην. Et alibi μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Μετὰ cum accus.apud poetas nōnunquam pro In. vt Il.β,—τῶν δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε Πᾶσι μετὰ πλῆθύν,ὅσοι οἱ βυλὰς ἐπάκουσε. Et Il.ρ, Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μετ' ὅμιλον Σχέτλι',ἐπὶ &c. Sed interdum ponitur etiam pro In habente accusatiuum.vt Il.β, Ὅς με μετ' ἀθρήτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει,pro εἰς,qui me in contentiones irritas & iurgia conicit. Item pro In significante Aduersus. vt de Amphitryone dicitur ab Hesiodo, ἧλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccauit seu deliquit in deos.

Μετὰ cum accus. apud poetas aliquando pro Inter. vt Odysseas π, —καὶ δέ τι φασὶν Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἀρίστη Βουλῇ καὶ μύθοισι. Hac autem in significatione fungi etiam datiuo,multis exemplis paulo antè docui.

Μετὰ, cū accus.apud poetas aliquando pro Propter. vt μὴ κάλλος pro διὰ κάλλος,Od.λ, -τίνι που Νηλεὺς Γῆμεν ἐὸν μετὰ κάλλος. At verò Od. χ, Ὡς ἐμὲ νῦν ἐπὶ οἶκον ἐς ἠπείροιο δίεσθαι οὐδὲ χατίζων Πωλεῖμαι,μισητὸν ἀεὶ σίτοιο μὴ δαῖτα,(vbi legitur & δαῖτας)accipitur μὴ vel pro διὰ,vel pro μή, si Eustathio credimus,quē vide pag.1929.Sed quid si accipiamus simplicius μετὰ δαῖτα,vt Il.α accipi docui paulo antè? videlicet pro εἰς δαῖτα.Ego certè quando hunc locum cum illo cōparo,Eustathio assentiri nullo modo possum, sed potius suspicor sicut ibi dicitur in eodē mēbro ἴεν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας,deinde μὴ δαῖτα,

(ita enim ibi legitur, Ζεὺς γὰρ ἐπ' ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας ἔβη κτλ. ἔβη μετὰ δεῖπνα) ita etiã hic dici ἐς αὖθι δόμον, (fortè autem idem quod μετὰ αὖθι δόμον) deinde addi peculiaritus μετὰ δεῖπνα. perinde ac si dixisset, πολλάκις μετὰ ταῦτα δόμον, πολλάκις inquam μετὰ δεῖπνα. i. μετὰ τὸ ἐκ τοῦ οἴκου δεῖπνα. vel, πολλάκις ἐς αὖθι δόμον, πολλάκις inquam ἐς δεῖπνα. atque ita μετὰπρῶτα ἀνακάμπτος erit accipiendum tanquam per parēthesin dictum. Tantum abest autem vt durior sit hic vsus particulæ μετὰ in illo versu Od. χ. quàm in isto Il. α. vt cōtrà longè sit mollior. Illic enim vnum verbū non solùm duobus sed tribus iūgitur accūsativis, intercedentibus (vt quidã grāmatici loquūtur) tribus præpositionibus, videlicet duabus μετά & vna ὅτι. Sed de illo altero loco quid dicēdū est, & in illo μετὰ secus exponi poterit quàm δίχα? De eo certè vix ausim quicquã prōnuntiare: cōtentus hoc in medium afferre, (dubitāter id quidē) posse credi ἐὸν μετὰ καλὸς dictum quasi μαλλὸν ἐὸν κάλος. quo verbo vtitur idem poeta alicubi. Sed & aliquos mihi legisse locos videor mihi illi coniecturæ patrocinantes.

Μετὰ sine casu apud poetas pro eo quod in prosa dicitur μετὰ ταῦτα, vel ἔπειτα, ἔπιτα, Postea, Deinde. Hom. Il. α, Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπὸ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, μετὰ δ' ἦον ἔπος. vbi schol. μετὰ exponit μετὰ ταῦτα. Legimus apud eundem hanc præpositionem (vel potius hoc aduerbiũ ex præpositione factum) sequente ποσσὶν, itē sequente ποσὶν. Od. φ, Γρῶς ἐγὼ, μετὰ δ' ὀμφαί. Il. ψ, Πρόσθε μὲν ἵπποις, μετὰ δὲ νέφος εἶπε πεσών. ¶ At verò Apoll. particulam μετὰ iunxit etiam accusatiuo, vtens ea tanquam præpositione, hac etiam in signif. (sicut & in prosa passim vsurpari, mox docebo) quum dixit μετὰ χρόνον, id est Post tempus, (ad verbum) pro Postea.

Μετὰ habetur interdum à suo verbo disiuncta per tmesin (quod & in aliis præpos. fieri videmus) vt Il. κ, — μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν pro μετήπυσαν. Et Od. μ, — μετὰ δὲ ὥρα βέβηκεν pro μεταβέβηκεν ὥρα. Et alibi, μετὰ τῶν βάντων pro μεταβάντων τῶν.

Μετὰ retracto in priorem accentū dicitur pro μέτα, (sicut παρὰ pro πάρεστι) vt docet Eustathius ex Euripide.

At verò in soluta oratione præpositio Μετὰ iūcta accusatiuo significat vt plurimũ Post, Secundũ. Thuc. lib. 2, ἀδελφιδεοῖ ὄντες, ᾧ μέγιστον μὲν ἑαυτὸν δυνατὸν ἐποίησε μετὰ τὸν θάνατον, qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Varro, Cassius secundũ colũbinũ stercus scribit esse hominis. pro quibus habetur in Geoponicis, μετὰ δὲ τὸ κόπρον τὴν τῶν ἀνθρώπων. Plut. De frat. amicitia, αἱ δὲ βασιλικῶν ὄχλοι καὶ ψόφοι Περσῶν αἰαγμοὶ καὶ δουλοσύναι δι' ἑαυτὸν εἰσι). Habet autem locum in hoc posteriore exēplo & præpositio Abhinc quidem signif. qua dicũt Latini Secundus à rege. ¶ Sæpe etiam pro Post, in significatione temporis. vt in variis prouerbiis: (quid enim erat mi celebria dicta in exēpla proferre?) ex quibus est μετὰ τὴν πόλεμον ἡ συμμαχία, post bellum, auxiliũ. (cuiusmodi est μετὰ τὸ πάτερον ἦλθον apud Platonē) Itē, μετὰ τὴν Μαραθῶνα μάχην. Item, Μετὰ πολλὰ φρονιμώτερος, Post mala prudentior. Quò pertinet iste senarius in quo idē est huius præpositionis vsus, Κλέων Πρόμαχος ὅτι μετὰ ἐμὲ θορύμενος. Sæpe verò cum τῆς aut ταῦτα, pro Post, seu Postea aut Posthac. Multis autem in locis contūctim inuenitur ΜΕΤΑΤΑΥΤΑ. Μετατοῦτα, sicut Lat. Postea non Post ea scribi videmus. Dicunt etiã ἡ μετὰ ταῦτα χρόνος. vt Xen. Pæd. 7, ἐν τῷ μετὰταῦτα δὴ χρόνῳ, ἕως μὲν εἶχον ἡσυχίαν, οὐδὲν ἐπεκάλουν μετὰ τοῦ παιδὸς θανάτου, τῇ τύχῃ. (vbi obserua etiam vsum eiusdem præp. cũ alio accusatiuo) habẽt tamen & in hoc ipso loco alteram illam scripturam quædam exẽplaria. Interdũ verò interficitur particula δὴ, vt ab eodem ita inchoante primũ Hellenicõn libru, Μετὰ ταῦτα οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον ἦλθεν ὁ Ἀθηναίων θεωροδόκος, Dicitur etiã μετ' ὀλίγον pro Paulo post.) Qua in ignificatione Xen. addidit & genitiuũ χρόνου, initio eiusdem lib. Hell. 1, μετ' ὀλίγον χρόνου, q.d. Post breue [tẽpus] horum. Id est, Breui post hasce res gestas tempore) Et grammaticis χρόνου cuiusdam, id est tẽporis, nomẽ est ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων, q.d. Paulo post futurũ. At μετὰ μικρὸν dicitur potius pro Paulo post, significãte Paucis interiectis. vt quùm citato alicuius scriptoris loco, dicitur καὶ μετὰ μικρόν. quo vsus est modo Plut. non semel. Eundẽ autem vsum habet interdũ & illud μετ' ὀλίγον, seu μετ' ὀλίγα. Et μετὰ ἡμέρας δύο, Demosth. in Mid. Duobus diebus post, Secundo post die. μετὰ τρίτην vel ὑπέρτην ἡμέραν, pro eo quod Latinè Tertio post die, vel Quarto post die. Sic μετὰ δύο ἔτη, vel τρίτος ἔτος, Secundo post anno, Tertio post anno. Aut etiã sine Post. vt quũ dicit Plinius, Cæsa spina Ægyptia anno tertio resurgit, pro his Theophrasti, ὅταν δὲ κοπῇ, μετὰ τρίτος ἔτος ἀναβλαστάνει. ¶ Μετὰ non solùm in carmine, sed in soluta etiam oratione ponitur aliquando sine adiectione pro Postea, vel Deinde: sed sequente δέ. sic autem vtuntur cum alii, tum Lucianus. Quem vsum habet etiam ἔπειτα δέ.

Μετὰ significationem temporis habet & quum iungitur accusatiuo ἡμέραν. significat autem μετὰ ἡμέραν, Interdiu. (ΥΝΔΕ Μεθημερινός, Diurnus) Demosth. in Midiam, καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν, καὶ μετὰ ἡμέραν εἰδὼς ὤφειλε. Sic apud Aristoph. Pluto. ἀποδύσομαι μετὰ ἡμέραν. Exponitur autem & Luce, seu Luci.

Μετὰ χεῖρας ἔχειν, In manibus habere. (ita enim malo quàm Inter manus habere) Thucyd. lib. 1, καὶ ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχει, ἢ ἐκπεπόνηκε δαίς τε. Poetæ autem μετὰ χεῖρα hac signif. dicunt, vt suprà docui.

Μέταλλον, ου, τὸ, Metallũ. Item μέταλλον ἁλὸς, metalli salis, apud Herodot. vt Plin. dicit Æris metalla, pro Metalla æris. Sic Virg. Georg. 2, Hæc eadẽ argenti riuos æriſque metalla Ostendit venis. Et μέταλλα χρυσοῦ, quæ Lucr. Aurata metalla. Notandũ verò, quum genitiuus additur, non tam pro eo ipso accipi quod è terra effoditur, quàm etiã pro venis è quibus eruitur, seu locis ipsis in quibus reperitur: quemadmodũ Etymologistes quoque μέταλλον esse dicit τὸν τόπον ἐν ᾧ χρυσὸς πίπτει. vnde μέταλλα Valla apud Herodotum vertit Fodinas. Similiter & Plinius libro 33, cap. 7, dicit Metalla miniaria, plumbaria, argẽtaria: & Lucanus Aurifera metalla. Apud Suidam in Μεταμῆς, de Fauno, μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ ἢ ἀργύρου καὶ σιδήρου, ᾧ ἦν πάντων ἐργασίας παρέδωκε τοῖς δυνατοῖς, οἷς καὶ πλουτοδότην αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι. Et Callias comicus dixit μεταλλικὸν σῶμα quod Dioscor. ὀρυκτὸν σῶμα, fauces metallorum, id est locorum è quibus metalla eruũtur: vel Fauces cuniculorum. Nã μέταλλα aliquando sunt Cuniculi, seu Meatus subterranei ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκῶν διὰ τῶν μεταλλῶν. quod exponitur, Actis cuniculis cœpit obsidere. Diodorus dicit διὰ μεταλλείας. Quod verò ad etymõ attinet huius vocabuli, Eust. deriuat à μετὰ & ἄλλος, ita vocata μέταλλα dicens, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ὀρύττεσθαι. verisimile enim esse τοὺς περὶ γλίσχαν πάντων τῶν ἄλλων ἀρίστην, τὴν δὲ μετὰ τὰ ἄλλα εὑρεῖν, ὅτε χρήσασθαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῇ χωρηγίᾳ, καὶ ἀφεῖναι μετὰ τὰ τῆς, ὅτε χρῆσθαι ἢ τῇ λαγόνι αὐτῇ. Plin. quoque ab eadem deriuat origine, sed paulo verisimiliorem affert rationem. quum lib. 33, c. 6, de argenti metallis in Hispania, loquens, ait, Et vbicũque vna inuenta vena est, non procul inuenitur alia. hoc quidẽ & in omni ferè materia. vnde μέταλλα Græci videntur dixisse. Vide Μεταλλικά. ΑΥ Μέταλλος Hesychio est λίθος, παλαίστρα, ἀποθήκη.

Μεταλλοῦχος, ου, ὁ, Metallicus, (vt Plin. lib. 34, c. 16, Lauant eas arenas metallici; & quod subsidit, coquunt in formacibus) Qui in terræ visceribus metalla scrutatur & ea elaborat. qui & μεταλλεύς. ΕΥ Μεταλλεύω, Metalla effodio. Dioscor. μεταλλεύεται δὲ ὅτε τὸ ὑφαιμάδου ὄρυς, i. effoditur. Bud.

Μεταλλικός, ῆ, όν, Metallicus. vt Plin. dicit Natura metallica. Medicis autẽ μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur, siue sponte naturæ siue per fornacem producãtur: quibus etiam accedit tertium genus eorum quæ ex his ipsis homines cõficiunt, vt est cerussa, ærugo, scandix, & istis similia. vt docet Gorr. Μεταλλικὰ (inquit Aet. Lã, c. 40) προσαγορεύεται ὅλως ὅτι πᾶς ἰατρὸς, ὃν ἢ ἡμεῖς ἢ οἱ πρὸ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μεταλλείων ὄντων, ἢ ὅτι αὐτοφυῆ ἢ διὰ πυρὸς κεκαυμένα γεγόνασι· καὶ περὶ ἐκάστου αὐτῶν ὅσα παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ἀνθρωποι συνεθέντο: quæ ordine alphabetico enarrat & explicat, ἀλάβαστος, ἀμμωνία, ἄλας, ἁλὸς ἄνθος, ἀφρόνιτρον, ἄσφαλτος, ἀφρὸς νίτρου ἀφρὸς γύψου, ἀφρυγες, ἄφεσις, ἄφη, ἀφρὸς ἁλὸς, ἄχνη, ἰὸς χαλκοῦ, ἰὸς σιδήρου, ἴσατις, ἰὸς χαλκοῦ ἢ

σίδηρος, λίθαργυρος, νίτρον, μάγνησία, μίλανθος, χάφομμος, μίσυ καὶ σάνδυξ & χαλκῖτις, μόλιβδος, πομφόλυξ, ῥοὴ δαίδαλον, στακτὴ ἐκ χυτρίδων, σάνδυξ, σανδαράκη, σιμωλία, τίμωλος, ἀσβόλη, κυανός, πίττωσις, φῦκος, χαλκανθός, χαλκῖτις, χαλκὸς πέταλον ἰδαῖος, χαλκοῦ ἄνθος, χρυσόκολλα, ψιμύθιον, ψευδάργυρος. Quæ verò Plin. metallorum genere complectatur, apud eum videre est lib. 33 & sequ. vsque ad finem: nimirum non solùm aurum, argentum, æs, electrum, orichalcum, stannum, plumbum, ferrum, sed etiam terrarũ quasdam species, & quæ gemmarum ac pretiosiorum lapidum nomine censentur, præter ea quæ ab Aetio sunt enumerata.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, Metallicus, Metallites. & fœm. gen. μεταλλίτις γῆ, apud Hesych. Terra metallitis, seu metallica: vt χρυσῖτις, ἀργυρῖτις, ἀμπελῖτις.

Μεταλλίζεται, In metallum damnari. B. ex Pand.

Μεταλλεύω, F. εύσω, Metalla eruo. idem quod μεταλλεύω. Poll. lib. 7, c. 23, μεταλλεύειν, ὀρύττειν, χωρυχεῖν, σκάπτειν, ἀνασκάπτειν. Idem lib. 3, c. 11, cum accusat dicit, χειρίδα μεταλλεύειν, ὀρύττειν. Et μεταλλεύοντες, Qui metalla effodiunt, Metallici, οἱ μεταλλευταί. Lucian. χρυσὸν δὲ ὀλίγον ἐν πολλῷ τῷ βάθει οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipsa autẽ μέταλλα dicuntur μεταλλεῖα, quũ effodiuntur & μεταλλεύεται ἐν τοῖς μυχοῖς. Plato, χρυσὸς ἢ ἄργυρος ἢ παθ' ὁτιοῦν μεταλλευθέν. Aristot. Eth. 2, ἡ ἢ μεταλλευτικὴ πολλὰ εἴδη ἐξευρίληφε. πολλὰ γὰρ εἴδη τῶν ἐν τῇ γῇ μεταλλευομένων ἐστί. Strabo p. 63, ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ εὑρίσκεται. Luc. χρυσὸν μεταλλεύειν ἐν Θράικῃ, effossum & purgatũ. B. Aliquãdo & μεταλλεύω pro cõmodi° redditur Metallica. ‖ Hesychio μεταλλεύειν est etiã ζητεῖν: metaph. sumpta à metallicorum indagatoribus & perscrutatoribus. Et μεταλλεύω Suidæ ἐρευνάω, πολυπραγμονῶ, Curiosè scrutor. vt in Epigr. Τῷ πιθανολογίᾳ τῶν μοχθηρῶν φιλεύχει. Apud Poll. reperio ε τ Μεταλλῶ pro Metalla eruo. nam l. 7, c. 23, ait, ἐν μιλάκῃ δὲ μεταλλεύειν, ὀρύττειν.

Μεταλλευτὴς, οῦ, ὁ, Qui à metallicis effoditur & elaboratur. Aristot. sub finem lib. 3 Meteor. δύο δέ ἐστι τὰ εἴδη τῶν ἐν τῇ γῇ γινομένων, τὰ μὲν, ὀρυκτὰ, τὰ δὲ μεταλλευτά. vbi ὀρυκτὰ vocat lapides & terræ quædam genera, sandaracham, ochram, minium, sulphur, & quæ huiusmodi: at μεταλλευτὰ, eadem quæ τὰ μεταλλευόμενα. de quibus mox sequitur, τὰ δὲ αἰσθήσεως τῆς ἀτμιδώδους ἐστὶ μεταλλευτὰ, & ἔστιν ἡ χυτὰ, ἡ ἐλατὰ, οἷ ἄνθρακες, χρυσὸς, χαλκός.

Μεταλλευτικὸς, οῦ, ὁ, Metallicus. vel Pertinens ad eos qui metalla scrutantur & effodiunt. μεταλλευτικὸν κτῆμα, Plat. Ἡ μεταλλικὴ, s. τέχνη, Ars metallica, seu Ars scrutandorum aut elaborãdorum metallorum. vide in μεταλλεύω.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, Metallorum scrutator & effossor, Metallicus: Qui circa metalla & fodinas versatur. qui suprà μεταλλουργός. Suidæ sũt μεταλλεῖς οἱ & μέταλλα ἐργαζόμενοι. Apud Poll. κάλλιστοι μεταλλεῖς, Metallici qui metalla adulterãt. Item, χρυσοῦ μεταλλεῖς apud eũdẽ: quos Comp. voce χρυσουργοὺς & χρυσουργοῦντας appellat. Μεταλλεῖς dicũtur etiam τοῦ μυρμήκων τινὲς, formicæ quædam. Hesych.

Μεταλλεία, ας, ἡ, Metallorum scrutatio. Suidæ ἡ ἐρεύνα τοῦ χρυσοῦ. Item λίθων μεταλλεῖαι apud Poll. quæ comp. voce λιθουργίαι & λιθοτομίαι. Metaph. dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur: quũ per occultos canales (vt in metalli fodinis fieri solet) sub terra in aliquam vrbem aditum machinantur: quod Cuniculos Latini appellant. Diod. Sic. διὰ τῆς μεταλλείας ὑπορύττων ὅτι πολὺ μέρος τοῦ τείχους ἐξέβαλλε, actis cuniculis. quod Polyb. dicit διὰ μετάλλων. ‖ Τ Μετάλλειον μύρτον à quodam Metallo Siculo, eius inuentore: vt testatur Hesych. afferens hunc Aristoph. locum, μεταπέμπτῳ νιῷ ζώντα ἀπουδὴ ἥκει, κἀμὸν μύρτον, δῶρόν μοι. Μετάλλου. Meminit & Pherecrates, teste eodem Hesychio. Ab Eust. autem vocatur μεγάλλιον, & inuẽtor Μέγαλλος: ab aliis Μεγάλειον, vt suprà dictum fuit.

Μεταλλάω, Scrutor, Inquiro: vel Curiosè scrutor & exquiro. sũpta metaphora à metallorũ scrutatione, qua nihil est ἀκαταληπτότερον, vt ex antiquis grãmaticis tradit Eust. De qua Ouid. Metam. 1, Nec tantùm segetes alimẽtáq; debita diues Poscebatur humus: sed itũ est in viscera terræ, Quáisque recondiderat Stygiisq; admouerat vmbris, Effodiũtur opes. Et Plin. lib. 33, in præfatione, Metalla nunc dicentur, tellurẽ intus inquirente cura multiplici modo. quippe alibi diuitiis foditur, quærente vita aurum, argentum, electrum, æs alibi deliciis, gemmæ, & parietum digitorúmque pigmenta: alibi temeritati ferrũ, auro etiã gratius inter bella cædésq;. Persequimur omnes eius fibras. Ab hac igitur curiosa inuestigatione μεταλλᾶν capitur pro ἐρευνᾶν, ζητεῖν, vt Hes. exp. Hom. Il. υ, ἔπαρον ἢ καταλέξῃσι νέας σὺ μεταλλᾷς, quæris & indagas. Dicitur etiã μεταλλᾶν qui scisciatur & quærit ex aliquo, & qui vnum post alium curiosè scrutãdo exquirit, vt in metallorũ venis fieri solet. Od. ξ, Ἦ ῥ' οὗ δὴ ξεινῶν φιλέει ἠδ' ὅτινα μεταλλᾷ, de Penelope peregrinos errones domũ suã recipiẽte, & multa super Vlysse rogitãte. Frequẽter cũ ἔρομαι copulatur, quod est Interrogo, Rogito. Od. π, Οὐκ ἔμβην μοι ταῦτα μεταλλήσαι ἠδ' ἐρέσθαι. Od. α, & Od. ο, εἰπὲ δ' ὀϊλάσασά με εἴρεαι ἠδὲ μεταλᾷς. Od. γ, Νεῦ δ' ἰθὺς ἵππος ἄλλο μεταλλήσῃ καὶ ἐρείσῃ.

ΜΕ΄ΤΡΟΝ, ου, τὸ, Mensura, Modus. Hesiodus, in Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ μείονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι Αὖτις τῷ μέτρῳ, ἢ λῷον, αἴ κε δύνηαι. quæ Cic. interpretans scribit in lib. De clar. orat. Quanquam illud Hesiodeũ laudatur à doctis, quòd eadem mensura reddere iubet qua acceperis, aut etiã cumulatiore, si possis. Alicubi autem vertit Maiore mensura. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἀφορμὴ πρὸς ἄλλα βραδυτῆτι ἢ τάχει. quæ Cic. reddit, Atq, vt esset mẽsura quæ dà euidẽs quæ &c. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐπιδώσω χείονας ὑμῖν τὸ μέτρον πάσας. Plut. De loq. τῷ ἢ ἀκριβοῦντι μέτρον ἔστω ἡ πεῖρα τῶν πρὸ βύλησις. Luc. De hist. scrib. καὶ πᾶσι θύραις μέτρον ἐπίκειται, adhibe modus. Sic apud Hesiod. in Erg. Μέτρα φυλάσσειν, (vbi obserua pluralem) Modum seruato. At pro his eiusdẽ, Γλῶσσης δὲ θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος Φειδωλῆς, πλεῖστη δὲ χάρις ἔργου μέτρον ἐπισσεῖ, Gell. habet, Hesiodus poetarũ prudẽtissimus linguã non vulgandã, sed recondẽdam esse dicit, perinde vt thesaurũ: eiúsque esse in promendo gratia plurimã, si modesta & parca & modulata sit. Luc. dixit ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονῶν. vbi puto μέτρον reddi posse Captũ. ‖ Poetæ μέτρον ἧκεν periphrasticè dicunt pro ἧκεν. cuius loquendi generis cum apud alios tum apud Hom. & Hesiod. exempla extant. Iungũt verò iidem aliis quibusdam genitiuis hoc nomẽ poetæ. Quinetiam μέτρα κυβίστου legimus apud Hom. nõ vno in loco, vbi fortasse dicere quis possit periphrasticè poni μέτρα κυβίστου pro κύβιστον. Alioqui crediderim eadẽ forma dici μέτρα κυβίστου de mari, (de eo enim loquitur) qua à Latinis poetis dicitur aliquis Emẽsus mare, atque adeo ab ipsomet Homero, Ἥ ῥ' ὀλοὼ αἶα μεδήσεται ἠμὲ θάλασσα Χαρυβδίν. Sic & μέτρα θαλάσσης apud Hesiodũ. ‖ Μέτρον vocatur & vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensurã examinamus. ab Hom. autẽ μέτρα vocantur ξίστης πυκνότητες, cõtinentes πίσσα μέτρα. De quibus lege Eust. qui etiã scribit quosdã μέτρον putasse dici ὅτι ἓξ ἴσως quoq;. Cæterùm à μείρω deducit μέτρον Etymologici autor.

Μέτρον in carmine dicitur mẽsura quæ binis pedibus constat: vel potius plurali numero μέτρα sunt quæ carmẽ, seu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquã dimẽsionibus, distinguunt. vnde στίχος dicitur ν ε ι. Δίμετρος, qui binis metris constat, tanquam mensuris seu dimẽsionibus: ν ε ι. Τρίμετρος, qui ternis metris constat: ν ε ι. Τετράμετρος, qui est quatuor metrorũ: ν ε ι. Πενταμετρος, qui est quinque metrorũ: ν ε ι. Ἑξάμετρος, qui sex metris cõstat. ‖ Sed μέτρον appellatur & id quod ex mensuris illis constat: Lat. Carmen, seu Versus. Aristot. Rhet. 3, διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μὴ. πίστιν γὰρ ἔσται. Ad quẽ locũ respiciens Cic. dixit, de ipso Arist. loquẽs, Is igitur versum in oratione vetat esse, numerũ iubet. Sequitur autem mox apud Aristotelem, διὸ μάλιστα πάντων τὸ μέτρον ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες.

C. Μετρονόμοι Athenis dicebantur qui curabant & inspiciebãt vt omnia iusta mẽsura tribuerentur & venderẽtur: quorũ quindecim in Piræeo, nouẽ in vrbe erant. Suid.

C. Ἄμετρος, ν, ὁ ἢ ἡ, Mensura carens, Certam mensuram non habens, Modũ excedens. (at Immensus Lat. formã habet respondentem' potius, nomini ἀμέτρητος) Dem. Phal. περὶ ἑρμηνείας, initio, οἱ δὲ τὸ ἡ πεντάμετρα ἔχοντες ἑξάμετρον μᾶλλον, εἰ μὴ σπουδῇ γελοῖον τὸ μέτρον ἄμετρον ποιῶσιν. id est, Ridiculũ enim fit metrũ carere metro, id est certa mẽsura. Exponitur etiã ἄμετρος, Immoderatus, Immodicus, Immẽsus. Interdũ dicitur res aliqua esse ἄμετρος:

interdum etiam ipſa perſona ἄμετρος circa quidpiam, id A
eſt nullī moderationē adhibens. ¶Interdū τὸ ἄμετρον ponitur pro ſubſtantiuo ἀμετρία, id eſt Exceſſus, Immodicitas, vt apud Lucinaū. ¶In plurali autem τὰ ἄμετρα pro aduerbio ἀμέτρως, nonnunquam. vt ἀμετρα ὑφωθείς, apud Gregorium, Immodicè elatus.

Ἄμετρος στίχος appellatur verſus excedens ſuam menſuram, id eſt qui longior eſt quàm par ſit, pluréſque habet ſyllabas. Plutar. πῶς αὖ τις ἄμετρος. Ὅμηρος δὲ τὸν ποσοῦν οὐδὲν ἐλλιπόντα τοῦ στίχου ἄμετρον ἐκάλεσεν.

Ἀμέτρως, Sine menſura, Immodicè, Supramodū, Sine modo, Sine fine modóque (vt Ouidius loquitur) Immoderatè. Comparatiuus ἀμετρότερον, vt ἀμετρότερον ἐσπεῦδεν, pro Paulo vehementius: Alex. in Probl. Superlat. ἀμετρότατα, exponitur apud eundem Vehementiſſimè. vt ἀμετρότατα ψυχθέν, Vehementiſſimè vel Plus ſatis frigefactum. Poteſt etiam exponi, Multo plus quàm par ſit.

Ἀμετρεί, Aduerbium aliud, idem ſignificans. Prouerbium, ἀμετρεὶ μαίζας ἴδοιτις citatur à Suida.

Ἀμετρία, ας, ἡ, Exceſſus menſuræ, Immodiciras, Exceſſus, Nimietas. qua voce vtitur Columella. Lucianus, ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία, Mulierum circa luctum immodicitas, Mulierum luctus modum excedens.

Ἀμετρία. Intemperies, apud Platonem. cui opponitur ἐμμετρία, inquit Budæus.

C. Διάμετρος ου, ἡ, ſubaudi γραμμή, Linea dimetiens, ſeu per medium ſecans, rectà in longitudinem ducta. Macrob. in Somn. Scip. lib. 1, c. 20, Illa enim tantùm linea in partes æquales orbem medium diuidit, quæ à ſummo in ſummum ita deducitur, vt neceſſe ſit eam tranſire per centrum. Et hæc linea quæ orbem ſic æqualiter diuidit, διάμετρος nuncupatur. Plinius dimetientem lineam appellat lib. 2, cap. 23, Quantas enim dimetiens habeat ſeptimanas, tātas habere circulū duodetriceſimas. Sicut Macrob. loco citato, Diametros omnis cuiuſcunque orbis, triplicata, cum adiectione ſeptimæ partis ſuæ, mēſuram facit circuli quo orbis includitur. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος ἀφ' οὗ εἰλεῖται ἡ σφαῖρα. Et κατὰ διάμετρον, ſecundum dimetientem: id eſt ſecūdum lineam rectam & trāſuerſariam quæ per medium corpus in lōgitudinem ducitur. vt ἡ κατὰ διάμετρον κίνησις apud Plut. De aud. cui opponit πλαγία κατὰ πλάγιον. Et ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι dicuntur quæ directè inter ſe oppoſita ſunt, vt duo extrema diametri puncta. ¶Heſychio διάμετρος: ἐστὶ ὅρισμα γεωμετρικόν: item τὸ διὰ δύο ἐπουσίας λόγον τῆς πρὸς σπουδὰς καιρικῆς μετρῆσαι. A T Διάμετρος Dinarcho ἐν τῇ Καλλιδίκης εἰσαγγελίᾳ est τὸ ὑπὲρ τὸν ἀπὸ τοῦ δικαίου μεμφθέντος, vt Harpocr. annot. & ex eo Suid.

C. Ἔκμετρος, ου, ὁ ἢ ἡ, Menſurani & modū excedens. Apud Luc. in imaginum defenſione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν τόδε, Modulum pedémque excedentia. V N D E Ἐκμέτρως, Modum excedendo. πέρα τοῦ ἴσου: ſ. B.

C. Ἔμμετρος, ν, ὁ ἢ ἡ, In quo modus adhibetur, Modū ſeruans, Moderatus. Modicus, Mediocris. v. l. ¶Ἔμμετρα dicūtur etiā quæ metrica ſunt ſeu metro cōſtant: (qua ſign. ex Xen. ἐμμέτρῳ πατρικῇ φωνῇ ἔπη) quibus opponūtur τὰ ἄνευ μέτρων, à Platone. vt ἔμμετρα πεπόματα apud Iſocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγεγραμμένα quæ ſoluta oratione ſeu proſa ſcripta ſunt. Pauſ. Att. p. 2, de Cleanthe, ex Clitarcho, πάντα ᾠδὰ καὶ πάντα ἔμμετρα ἔλεγε. Et Plat. in Symp. τοῖς ᾠδαπλοκοῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, id eſt quædam poetica quaſi per parodiā dixit. B. p. 577, ex Hermog. ᾠδεγλυπτήσας. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτρῳ ſcribūt. Demoſth. Epitaph. ὥσπερ καὶ τοὺς ἐμμέτρους ἢ τοὺς τῶν ἀδελφῶν ποιητὰς καὶ πολλοὺς τῶν συγγεγραφότων ὑπολαμβάνεις τὰ ἐκείνων ἔργα τοῖς αὐτῶν μισοπονηροῖς πεποιῆσθαι. V N D E Ἐμμέτρως, Carmine, Verbis numero adſtrictis. Plato Symp. ἐὰν χρὴ δέ μοι τὸν ἐμμέτρως εἰπεῖν: quibus dictis ὀρθοτάτῳ μέτρον ἐφήρμοσε, ὡς λύκοι ἀρνὰ εἰλοῦσ' ὡς παῖδα φιλοῦσι ἔρωτες. & quæ ſequūtur. Bud. p. 576 ex Hermog.

C. Ἐπίμετρος, ον, τὸ, Quod ſuper menſuram vel pondus iuſtū additur, Auctarium. (Feſtus, Auctarium dicebant antiqui, quod ſuper menſuram vel pōdus iuſtum adiiciebatur, vt cumulus vocatur in modio) Cic. in frumentaria Corollarium vocat τὸ ἐπίμετρον. Theophr. de cauſ. pl. lib. 4, c. 15, de frumento, χέσμωσι πως ἄνω. Συμβαίνει δὲ τοῦτο συμβαίνειν ὅταν εἰς τὰ οἰκεῖα πάθη χύδην. διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, mēſuram auget. Item τὸ ἐκ περιουσίας προσπλήρωμα, Quod ex abundanti additur, vt Quint. loquitur. Galen. l. 3 De ſanit. tuenda. προσγίνεται δὲ ἐκ περιουσίας πολλὰ καὶ ἄλλα προσπλήρωμα. ¶Apud Theophr. autem Hiſtor. pl. lib. 7, cap. 8, ἔνια δὲ καὶ ὅλως αἴρεται, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίμετρον, pro ἐπίμετρον quibuſdam reponendum videtur ἐπίπεδον, ex Plin. qui lib. 21, c. 15, ait, Actinos, quā epipetron vocāt, quæ nunquam floret. A T Ἐπιμετρεῖς Heſ. eſt τὸ ἐπίμετρον ὁ προσάπτουσι τοῖς χωνίοις: fortaſſis idē cum ἐπίβλημα.

C. Ἰσόμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paris menſuræ eſt, Æqualis menſuræ. Theodectes apud Athen. lib. 10, deſcribens literas nominis Θ H Σ E Y Σ, & de ſecunda loquens, — δύο οἱ κανόνες ἰσόμετροι πάνυ. Τούτοις δ' ὁ πλάγιος ἐξ ἀμέσου συνᾴδει κανών. (quos duos κανόνας ἰσομέτρους Agathon ibidem vocat ὀρθοὺς ἐζυγωμένους) Idem poeta de quinta litera eiuſdem nominis loquens, Πέμπτον δ' αὖθις ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο. Αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν. vnde patet eam literam proximè acceſſiſſe ad Latinam V.

C. Κακόμετρος, ου, ὁ, Malè metiens. E T Κακομετρέω, Malè metior. v. l.

C. Πάμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnia metrorum genera habens.

C. Περίμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Orbiculari rotunditate dimenſus. Heſych. ſcribit περίμετρον quoſdam exponere στρογγύλον, quoſdā κύκλον: reſpiciens opinor ad hunc locū Hom. Od. β & Od. τ, de Penelope procos ſuſpendente & eludente, Στῆσε δ' ἐν μεγάροισιν ἰσὸν ἐπὶ μεγάροισιν, ὑφαίνων λεπτὸν ἠδὲ περίμετρον. Et ex Dionyſ. De litu orbis, φύλλῳ περιδινήτῳ περίμετρος. At ἐν τοῖς λόγοις αἰνεῖ, id περίμετρον dicitur quod foris eſt, περίοδον: quod verò intus eſt, τοῖχος appellatur, vt annotat Poll. Et ἡ περίμετρος ſ. γραμμή, vt ſuprà in διάμετρος, Linea qua in orbē ducta aliquid metimur, vel Linea qua aliquid in orbem deſcribimus, & ambitū eius metimur: aut ipſe Ambitus, Circuitus. Voce illa & Lat. vtuntur, ſicut ſuperiori διάμετρος. Vitr. l. 5, c. 6, Ipſius autē theatri cōformatio ſic eſt faciēda, vti quàm magna futura eſt perimetros imi, centro medio collocato circumagatur linea rotundationis, in eáque quatuor ſcribatur trigona paribus lateribus & interuallis, quæ extremā lineam circinationis tangant. Herodot. περίμετροι αὐτῆς εἰσὶ ξύλοι ἐννέα, ambitus eius nouem eſt ſchœnorum. Polyb. ὅλην περίμετρον τῆς παρεμβολῆς, ambitum tabernaculorum. Strabo, p. 53. ἡ δὲ περίμετρος τῆς σύμπαντος πλάγιος ὀδὸς ὁ ιμυριάκων που καὶ πεντακοσίων. Et Theophr. Hiſt. pl. lib. 3, c. 13, dicit cerati tantum πάχος eſſe ὥστε καὶ δίπηχυ ἔχειν περίμετρον ἀπὸ ῥίζης ἴχνη, ambitū bicubitalem. Vnde patet de ambitu quorumuis corporū dici quo eorū veluti mēſura continetur & deſcribitur.

C. Σύμμετρος, q. d. Commenſus. Exiſtimauit enim Bud. Cōmenſa dici poſſe eadem forma qua Demenſa. Eſſe autē ait σύμμετρα proprie ea quæ ſunt eiuſdem ſeu paris mēſuræ, quæ eadem menſura metimur: & affert ex Alex. Aph. in Topic. p. 206, σύμμετρα vocari τὰ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ὅτι ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν. Itē, τὰ ἑκατέρῳ ὁμοζυγοῦντα & ὁμοῦντα, ὡς ἰμάτια καὶ ὑποδήματα. A B. pag. 173, σύμμετρα μεγέθη exponitur Comenſu inter ſe reſpōdentia. (vbi etiā affert ex Ariſtotele, ὥσπερ τὸ τοῦ διάμετρον, σύμμετρον τῇ) Vt autē μεγέθη dicuntur eſſe σύμμετρα inter ſe, ſic & aliquid dicitur eſſe συμμέτρου τοῦ μεγέθους alius rei. vt Moſchion apud Athen. de illa celeberrimi artificii naui Hieronis, lib. 5. καὶ δὴ καὶ τοῦτο παρόδου γυμνάσιον ἐν αὐτῇ κατεσκεύασε τῷ πλοίῳ μεγέθους συμμέτρου ἔχοντες τοῦ κατασκευάσαντος. Quæ Bud. ita vertit, Summa pars nauigii gymnaſiū habebat, ambulationéſq; laxas pro portione magnitudinis ſuæ. Ibidē. ἡ δὲ πᾶσα εὐκαιρίας χαρᾶς ἐπεπόητο· πύργοι γὰρ ἦσαν ἐν αὐτῇ οἰκῶν σύμμετροι τὸ μέγεθος τῆς τριήρους ὅλης.

Σύμμετρος alioqui ſignificat modicè temperatum & iuſtæ ac quadratæ magnitudinis. quē etiā ipſe [Ariſtot.] αἰσῶν vocat Eth. l. 4, inquit idem B. ibidē. Legimus autem apud eundem Ariſtot. Eth. 2, cap. 2. σύμμετρος oppoſitum τῷ ὑπερβάλλοντι καὶ τῷ ἐλλείποντι, & τοῖς πολέσι, καὶ τοῖς ὀλίγοις: vbi redditur Moderata. locus autem eſt hic, τὰ μὲν γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχὺν ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πολὺ καὶ τὰ ὀλίγα, πόνος καὶ ἐν ἄλῃ γυμνάσια, φθείρει τὴν ὑγίειαν· τὰ δὲ σύμμετρα ἐποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σῴζει.

Plut. in Symp. ſept. ſap. ὅπως αὐτῇ χιτώνιον ᾖ σύμμετρον, vt ſibi amiculũ texeret aptũ & accõmodatũ. Sic autẽ in variis autorũ locis ad varia tranſlatũ σύμμετρον dicitur quod eſt accommodatũ, ſeu aptum & congruẽs.

Συμμετρία, ας, ἡ, Commenſus (vt Vitr. loquitur) Membrorum competentia, (vt Gell.) Ita enim Vitr. 3, cap. 1, Vt etiam in operum perfectionibus ſingulorũ membrorum ad vniuerſam figuræ ſpeciem, habeant commenſus exactionem. Gell. autem lib. 1, cap. 1, Comprehenſa autem menſura Herculani pedis, ſecundum naturalem membrorum omnium inter ſe competentiam modificatus eſt. Sic & alibi. Sed Vitruuius alicubi non ſimpliciter Commenſus, ſed Commẽſus proportionis dixit: item Commenſum reſponſum. Quineriam eſt vbi & Græcatti vocem addiderit: vt lib. 1, cap 3, Membrorumque commẽſus iuſtas habeat ſymmetriarum rationes. Bud. eum pro συμμετρίᾳ modulationẽ quoque dixiſſe tradit. Quidã ex Plin. Secũdo in ep. ad Lupercu, συμμετρίαν congruentiam æqualitatẽmque interpr. Ariſtoteles Polit. 5, ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα ἐκ μερῶν σύγκειται, καὶ δεῖ αὐξανέσθαι αὐτὰ ἅμα, ἵνα ὑπὸ τὴν συμμετρίαν. Idem Polit. 3, οὐδὲ γὰρ χαρᾶς ἐστὶν αἱ πόλεις ἐὰν ὑπερβάλλοντα πόδα τὴς συμμετρίας ἔχῃ τὸ πλῆθος. Philo De vita Moſis libro 3, τὸ μὲν γὰρ τὸ σῶμα πᾶς, ἐκ συμμετρίας μερῶν ἀλλήλοις καὶ ἁρμονίας κεῖται. vbi quidam συμμετρίαν μερῶν interpr. Proportionem partium. (At Vitruuius συμμετρίαν gigni à proportione dicit, proportionem autem eſſe ratæ partis membrorum totiúſque commodulationem, ex qua rationem ſymmetriarum effici) Cicero dixit aptam cõpoſitionẽ mẽbrorũ. Theophr. καὶ πάλιν νοσεῖ ὑπὸ θερμασίας. ζητῶ γὰρ καὶ πότων τὴν συμμετρίαν. quo pertinent hæc Plinii de hirculatione, morbo vitium, loquentis, Calore hoc euenit intempeſtiuo. quoniam omnia modo conſtant, certóque temperamento fiunt. Sic autem & apud Iſocratem commodè συμμετρίαν reddemus Modum, cum alibi, tum vbi dicit, αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῆς συμμετρίας τῆς σωφρονούσης τῶν ἀνθρωπίνων. Sed quum hæc ita ſint, quî fit vt Plinius συμμετρίαν nomẽ Latinũ habere negetʔan dicemus, cũ quibuſdã, nimis audacter loquutũ hîc eſſe Plinĩũ? Imò verò nimis audacter eos Plinĩũ audaciæ inſimulaſſe dicendũ eſt. An enim quia nonnulli verbum aliquod finxerunt quo vim Græci verbi συμμετρία exprimere conati ſunt, (ſibi videlicet canentes) ideo mentitus eſt Plinius quum nomen Latinum illi tum defuiſſe ſcripſit? Sed hoc addo, mihi fieri veriſimile (fiet autem, vt opinor, veriſimile & iis omnibus qui perſpectum exploratumq; habuerint quàm felici fuerit Plin. ingenio in exprimẽdis Latinè Græcorum ſcriptorum verbis, in locis etiam valde ſenticoſis, vt ita dicam, & ſalebroſis) veniſſe in mentẽ eaſdẽ quæ & eius poſteris interpretationes huius Græci verbi, ſed eas illi minimè placuiſſe. quæ fortaſſe ne illis quidem ipſis qui eas excogitarunt, placuiſſent, ſi tanto præditi fuiſſent, quanto ille, iudicio.

Συμμετρία à Poll. inter veſtes mulicbres numeratur, & eſſe dicitur χιτὼν ποδήρης ἀλουργὴς κίκυς: vel (vt alibi apud eũ habetur) χιτὼν ποδήρης, ἐπιπεμφιγραφαλοῖς καθήκων. c. 2. Ἀσύμμετρος, ὁ καὶ ἡ. Dicũtur ἀσύμμετρα inter quæ cõmẽſus nullus eſt, ſeu inter quæ nullus quantitatis comẽſus intercedit. Ariſt. in 2 De gen. an. ἐπὶ δὲ τὸ μῆκος ἔχει δυοῖν ὀργυιαῖν ἴσας, ἀεὶ δὲ τὸ μὲν διάμετρον ἀσύμμετρον τῇ δὲ τῶν πλευρᾶν, ἀεὶ δὲν, ſemper verum eſt diametrũ & coſtã eſſe incommẽſurabilia, vt B. ex Gaza interpr. Et Philop. apud B. p. 172. dicit geometris τὸ ἄλογον μέγεθος εἶναι τὸ ἀσύμμετρον τῇ μὲν καθ' ἓν ἔχον μόνον πρὸς ἕτερον, ὡς ὅτι τὸ διάμετρον, τῇ πλευρᾷ τοῦ τετραγώνου, τῇ τῶν πλευρᾶς, quod proportionẽ nõ habet cũ alio, è numero aliquo emanantẽ, quo vtrunque geometres metiri poſſit. Xen. Cyneg. de variis quibus feris attollũtur, ἁπαγαῖς ᾗ πᾶσιν, ᾗ μὴ ἀσύμμετρόν τι πρὸς τὸ μέγεθος. Et Plut. in Pericle, dicit eu habuiſſe σφυρὰ οὐκ ἀσύμμετρα τοῖς λοιποῖς μέλεσι, inter quod & cætera corporis mẽbra nullus eſſet cõmenſus. i. inconcinnum. Idem in Themiſt. ἀσύμμετος πρὸς τὴν δημοκρατίαν, inter quam & democratiam nullus intercedit veluti cõmenſus. Idem, ἀσύμμετον τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, quæ ratione nullã habebat modique cõmunitatem cũ ſtatu præſentium temporũ. B. Exponitur etiã generalius Inconcinnus, Incõgruus. Pro Immodicus affertur à B. ex Areop.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, q. d. Symmetriæ carentia. In v. l. exp. Malè reſpondens proportio. Ἀσυμμετρία (vt in iiſdẽ habetur) vocatur etiã in circulo linea quæ non ipſum totũ ſed eius partẽ metitur, quia per cẽtrum non tranſit vt diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophraſt. De c. pl. l. 6, c. 2, ἡ ἄτοπα καὶ τὸ ποσὸν διαφέρειν, καὶ ἥλιον καὶ σελήνην μικρὰ ὄντα, οἷον ἡ ἀσυμμετρία τῆς διαμέτρου.

C. Ψιλομετρία, Metri ſeu carminis nuditas & tenuitas.

Μετρέω, Metior. Plut. De exil. χείμους καὶ θερισμοὺς μετροῦντες. Xen. Pæd. 8, τὰ ἠριθμημένως καὶ μετρούντες καὶ ἰσταντες, σχήματα ἴσχειν. Eurip. apud Athen. l. 13 de Venere, Ἣ οὐδὲ αὐ ὑπνος οὐδὲ μετρήσας αὖ ὅσα πέφυκε καὶ ἐφ' ἑσπέραν διέρχεται. Et μετρεῖν dicuntur etiã οἱ σποδοπαῖται, qui demetiũ turannonarium frumentum: ſeu demenſum dant, vt Plaut. loquitur. Et μετρέομαι paſſ. apud Ariſtot. μετροῦνται μᾶλλον ἢ μετροῦσιν, non tam metiuntur quàm menſuram admittunt. Idem Phyſic. auſcult. l. 4, ὥσθ' ἁπλῶς τὸ μετρεῖσθαι οὐδὲν ἄλλο πάσχειν φαίνεται τὸ μετρούμενον. quibus verbis ſignif. μετρεῖσθαι & μετρούμενον idem eſſe. Ibidem dicit κῶλον eſſe id quod μετρεῖται τῇ κλοφορείᾳ. Hermog. ἐν κώλοις καὶ κόμμασι μετρούμενον, colis & commatis quaſi dimenſum. Dicitur etiã aliquis μετρεῖσθαι qui demenſum accipit, ſeu certa menſura accipit. Demoſthenes contrà Phorm. ὅτι τὰς μαχαίρας τὰς πάνυ τι καθ' ἡμέραν μετρουμένους, farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modũ dimenſas. Plut. Cæſ. τοὺς σχαπτοφόρους τῶν καίσαρος μετρουμένους καὶ παλαιόπαν σῖτον. Greg. οὐ γὰρ μετρεῖται θεὸς θεὸν, non ſi. e. Deus filius ad certũ modũ à Deo Patre accipit. Aliquando μετρεῖν eſt certa menſura mutuum dare quod poſtea reddas. Theopõp. apud ſchol. Ariſtoph. κατάλυσον ἢ μετάδες, ἢ μίσθωσον, ἢ πωλοῦ λάβε. Sic Ariſtoph. per iocum in Pace, ait, Μέτρησον εἰρήνης τι μοι καὶ πίντ' ἔτη. id eſt δάνεισον, inquit ſchol. Et μετροῦμαι, Demenſum mutuo accipio. μέτρῳ λαμβάνω ἐκ δανείου, vt Ammon. exponit apud Heſiod. Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι, bona menſura mutuũ accipe à vicino, ſed & bona redde. Cic. vertit, Vetẽdũ accipio: Quinct. Meſura accipio. p. 147, lex. Cic. Huc pertinet metaph. illud Greg. ex Euãgelio, ὡς αὐμετρήσω, μετρηθήσομαι, quo modo mẽ ſus fuero, eodem accepturus. Item μετρεῖν τινὶ ἴσον, Vices rependere, Paria vel beneficio vel maleficio facere. B. p. 161, ex Pauſan. Quæ metaphora eſt itidem à μετρέω pro δανείζω. Et vulgò hodie dicunt Mutuum tibi reddam, pro Eodem modo vlciſcar quo iniuriam accepi, vt Budæus ibidem annotat. Quo verò ſignificatu Ouidius dicit Aquas metiri carina: & Virgilius in Georg. 4, Et iuncto bipedum curſu metitur equorum videlicet pro Tranſmeare, quod & Emetiri: ita Hom. Odyſſ. γ, πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Vbi Euſtathius exponit, διαπραισάμενοι, vel μεταφορικῶς. Sic Apollon. Arg. 2, οὐ μὴν ἔτι θοὸν ἔστορε πόντιον, ἀλλ' ἐμέτρεον, non vlterius metiebãtur & verrebat cærula. Quibus addi poteſt Sophocleũ hoc initio Aiacis, Πάλαι κυκλοῦται νὺξ μεμετρημένη ἔχουσα τὸ καὶ τοῦ πρόσθεν ἐσχάτου θ', ὅπως ἴδῃς Εἴτ' ἔνδον εἴτ' ἐκβᾶσ' ἔνδον. (vt Catullus dicit, Iter curſu metiens. Et Plini, Emetiri iter vehiculis) vbi ſchol. exponit, ἀριθμοῦσα, ἤτοι οὖσα, ἀκολουθοῦσα τὸ ἴχνος τὸ ἑαυτοῦ. ‖ Μετρεῖν Æſtimare. vt & Metiri apud Latinos, metaphora ſumpta à metatoribus. Lucianus De hiſt. ſcrib. πρὸς τὸν αὐτῷ πήχει, ὅτῳπερ καὶ ἄλλῳ, μετρεῖσθαι τὸ προσῆκον. Horatius dicit, Metiri ſe quenque ſuo modulo ac pede verum eſt, metaphora huic ſimili. Ariſtoteles Rhetoricõn 2, τῇ δὲ αὐτῇ ἀναλογίᾳ πᾶσι πᾶσι μετροῦσιν. vt Liuius, Metiens aliorum in ſe odium ſuo in alios odio. Demoſthenes Pro cor. τῇ χρησιμοποιοῦντας καὶ ταῖς αἰρέσεσι τῶν ἀνθρώπων. vt Cicero, Omnia quæ ad beatam vitam pertineant, ventre metiri. Idem de Epicuro, Summum bonum ſuis commodis non honeſtate metitur.

Μέτρημα, ατος, τὸ, Demenſum, Quod menſura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa menſura tribuebatur. quod comp. voce σιτομέτριον. Polyb. τοῖς δὲ λοιποῖς στρατιώταις τὸ μέτρημα χρυσοῦς δοὺς αὐτὸ τριῶν. Plautus ea ſignif. dicit Demẽſum petere: ſed de ſeruis, quibus idem τὸ σιτομέτριον dabatur.

Μέτρησις, εως, ἡ, Mensio, Dimensio. Plutarchus Sympos. A τῆς πυραμίδος τὸν μέτρησιν ὑπὲρ ἡμῶν ἠρώτησαν. Citat Poll. ex Demosthene quoque.

Μετρητής, οῦ, ὁ, Mensor. Vide ὁδομέτρης. ‖ Item, Metreta, Cadus, Amphora Attica. mensura est liquidorum, apud Atticos maxima, capiens χόας duodecim, siue libras mensurales centum & octo. Eam Fannius Atticā amphoram appellauit his versibus, Attica præterea dicenda est amphora nobis, Seu cadus: hanc facies, nostræ si adieceris vrnā. Ex quib⁹ apparet, Atticā amphorā capere amphorā Romanā & vrnā, & Romanā ab Attica B magnitudine differre. Itaq; qui accuratius scripserunt, non simpliciter μετρητὴν dixerunt, nisi quum Atticā intelligerent. quum enim Romanam intelligebant, Romanam vel Italicam addebāt, sicut Dioscorides in descriptione vini scillitici, λεκὰν σκίλλης ἐφτεμιδίης ἐξ ὑπερθερίης μοχῆ γ', καθὼς εἰς Ἰταλικὰς καλοῦ μετρητὴν Ἰταλικόν. hic enim metreten Italicum appellauit amphoram Romanam. Idem & κεραμίου Ἰταλικοῦ dixit in vino absinthite. A Latinis metreten dici cadum, ex Dioscoride & Plinio perspicuum est. Vbi enim apud Dioscoridem μετρητὴς legitur, Plinius cadum conuertit: vt C quo loco Dioscorides vinum è labrusca factitium describit: qui totus locus à Plinio in Latinum versus est libro 14. cap. 16. In quo tamen animaduertendum est, non omnem amphoram cadum dici, sed Atticam tantummodo: quum Plinius cadi nomen non soleat vsurpare nisi Græca in sermonem Latinum transferens, vel de vinis Græcis loquens. Eadem mensura alio etiam nomine à Græcis κεραμίον appellatur, vt autor est Hesychius, & κάδος siue καδίσκος, vt habetur apud Aristoph. D scholiastem in Ranis. Nec verò semper vbi metretæ nomen apud autores occurrit, mensuram hanc modo tosto definitā intelligere oportet, sed simpliciter aliquando vas magnæ cuiusdam capacitatis, nulla certa definitā mensura. Hactenus Gorræus. Demosth. apud Pollucem dicit μετρητὰς εἶναι. Idem etiam Poll. τὸν ἀμφορέα dicit vocari μετρητὴν, proferens hunc locum Phillyli, σοὶ δ' οὐδὲν πόνος ἀμφορέα δύδωμι πιλῶν· ἀφθόνως δὲ πότ' αὐτὸν ἐγχέω ὄνομα μετρητὴν, μετρεῖται ἕνεκα. quemadmodum & Theopompus apud scholiastem Apollonii, ἀμφορῆας dici scribit τοὺς ὑπὲρ ὀκτὼ μετρητάς. Athen. libro 1, λαμβάνει μετρητὴς. Idem l. 5, λουτροῦσα πέντε μετρητὰς διχόθεν. Xenarchus autē Rhodius μέτρης cognominabatur διὰ τὴν πολυποσίαν, vt idem Athenæus refert libro 10. Sed perperam apud Pollucem scribitur (licet trib⁹ in locis) μετρίτης: perperā itē in v. l. ponitur nomin. μέτρη, pro μετρητής.

Μέτρης, ου, ὁ, Mensus, Dimensus, vel Demensus. vel, Quem metiri possumus, Mensuram admittens. Poll.

Μετρητικῶς, Mensorum more: vel More eorum quæ μετροῦνται. Poll.

C. Ἀμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idē quod ἄμετρος, Immensus, Immodicus, &c. Luc. in Alcyone, ἀμέτρητον ὅσον ἔχει τὸ ὑπερῷον. Ad verbum ἀμέτρητος sonat Immensuratus, Nō mensuratus. Vtitur Hom. hoc nomine, ἀμέτρητος πόνος dicens, Od. ϛ, & ἀμέτρητον πίνειν, Od. τ. ac reuera poeticum est potius hoc vocabulum quàm prosæ scriptoribus vsitatum, licet aliquando & apud eos inueniatur.

C. Δυσμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mensu difficilis. Pollux ex Antiphonte.

C. Ἰσομέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius mensura æquata est, Æquam mensuram habens, Qui est æquali pondere. Pro quo dicitur & ἰσόμετρος. Aristides, ἰσομέτρητος τῇ πάλῃ λόγος. v. lex.

C. ΑΝΑμετρέω, ῶ, vel Ἀναμετρέομαι, οῦμαι, Denuo metior. Iterū metior, Remetior. Item simpliciter pro Metior, Dimetior. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον apud Aristoph. locum metiebatur.

Ἀναμετρεῖν, Remetiri locum aliquem, Denuo emetiri, pro Denuo iter per locum aliquem facere. vt apud Homerum Odyss. μ. Ὅφρ' ἔτι τὸν ὁλκὸν ἀναμετρήσωμι χαμεύνῃ. Ita enim accipio hic verbū ἀναμετρήσωμι, Platonem sequens, cuius hæc sunt in epistola ad Dionis propinquos, καὶ τῆς βιαιοπαθείας ἐλθὼν ἐκεῖ τὸ πρέπον εἰς τὸν πορισμὸν τὸν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦτον, ὅφρ' ἔτι τὸν ὁλκὸν ἀναμετρήσωμι χάμευνον. Sic & Lat. Remetiri vsurpant.

Ἀναμετρεῖσθαι δάκρυα exponitur apud Eurip. Admetiri lacrymas pro Impertiri.

Ἀναμετρᾶσθαι, Iterum commemorare, Iterum narrare. Eurip. Oreste, — πῶ τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; id est, inquit scholiastes, ἀναλαβεῖν καὶ διηγήσασθαι. Ad quē Euripidis locum respiciens Iul. imp. dixit, πῶ με δεῖ ταῦ, ὡς φησὶν ὁ τραγῳδός· τὰ ἄρρητα ἀναμετρᾶσθαι; Plutarchus in Pericle dixit ἀνα μετρᾶσθαι τὰς συμφοράς. ‖ Lucianus ἀναμετρᾶσθαι pro Reminisci vsurpauit hoc in loco, teste Budæo, ἀκούων εἰμαζόντων αὐτῷ καὶ τῶν παλαιῶν πόνων ἀναμετρουμένων.

Ἀναμετρεῖσθαι, passiuum. vnde ἀναμετρεῖται κύκλῳ apud Platonem.

Ἀνάμετρος, ου, ὁ, Remensio, Dimensio quæ fit deintegro. ‖ Item pro simplici Dimensio. ἀνάμετρον τῆς δαιμονίας ποιῆται πρὸς χρυσόν apud Plutarchū, pro ἀναμετροῦσαν τὴν δαιμονίαν πρὸς χρυσόν, auro felicitatē mentitur.

C. ΑΝΤΙμετρέω, ῶ, Remetior, id est, Vicissim metior. pro Rependo. Gregorius De sancto baptismate, δίκην γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν. id est (Budæo interprete) Pœna cum peccato per pœnitentiam facere, Emendationē cum eiusmodi peccato rependere quæ delere peccatum possit. Quidam vertunt, Emendationem peccato compensare: inuertentes sententiam.

C. ΑΠΟμετρέω, τρῶ, Metior, Dimetior. Annibal apud Lucianum, καὶ ποσάκις ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας ὧντινας τῶν δεκτυλίων αὐτῷ τῶν μεδίμνων ἀπεμετρᾶτο. Xenophon in Œc. inter cætera matrisfamilias officia enumerat, ὀπτᾶσθαι δεῖ ἢ καὶ στατέον, ἀπομετρᾶσθαι καὶ ἀπομετρεῖσθαι τῇ παιδί. Id est (inquit B.) Dispensanti, Dimetienti. vnde demēsum ἀπομέτρημα dici potest.

Ἀπομετρήσασθαι voce media pro ἀπομετρᾶσθαι dixit Xenoph. οἱ δὲ τὴν Ξενίαν τὴν λεγομένην μεδίμνῳ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀρχόμενοι ἀπομετρήσασθαι.

Ἀπομετρέομαι, οῦμαι, pass. Mensuror. quia Metior & Dimetior passiuè non dicuntur. Polyb. ἀπομετρεῖται ἐφ' ἡμέρας πεντήκοντα τόπος.

C. ΔΙΑμετρέω, ῶ. Dimetior. Il. γ, Χαῖρον μὲν θαύμαζον διεμέτρεον. vt apud Ciceronem, Mirari à quo essent illa dimensa atque descripta: & ei Cyrum respondisse, Atqui ego sum ista omnia dimensus. Vide καταμετρέω. ‖ Itē, Demēsum distribuo, Certa mēsura distribuo. Plut. Alcib. μετρεῖν συνελαμβάνοντας δικαστηρίοις τὸ ὕδωρ διαμετροῦντας, ἀπολαμβάνειν τὸν καιρόν. nam ad clepsydram dicendi copia fiebat, quæ certum & dimensum dicendi tempus præscribebat: & εἰς τέλος μέρη διαμετρεῖν ἡμέρᾳ, ὅταν εἰσίῃ γραφὴ ἀφεστήκοντος εἰς τὸ δικαστήριον, vt videre est apud Æschin. in Ctesiphontem, cuius verba citat Bud. pag. 105. Cui verò prima infunderetur aqua, cui secunda, & cui tertia, ibidem reperies. Vnde διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimensa. Demosthenes, εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, in iudicium ad diem dimensam congressus, Bud. pag. 202. Διαμετρεῖν dicitur etiam pro Certa mensura diuendere. Demosth. πρὸς Φόρμ. Ὅτι ἐγὼ ὑμῖν ἐπεμισθώσατο πρότερον καὶ ἐφθόνησα ἐκείνῳ δραχμῆς, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, diuendidimus vobis iusto & constituto pretio. Et apud Poll. διαμετροῦσθαι τὸν σῖτον, certa mensura diuenditum (aut etiam distributum) accipiebant.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio.

Διαμετρητὸς, ὸν, ὁ, Dimensus. Il. ζ, paulo post verba illa in διαμετρήσῃσι citata, Καί ῥ' ἐγγὺς στίχων διαμετρητὸς ἐὼν χόρος, Σείοντ' ἐγχείαις, ἐλαλητὸν ἐστήκει, de Paride & Menelao, quibus dimensus & certo spatio descriptus locus erat in quo congrederentur.

C. ΕΚμετρέω, ῶ, Emetior, Dimensione exquiro, Dimetior. Pollux. Et Ἐκμετρέομαι pro eodem. Polyb. l. 5, p. 103, ἐπεὶ μέσον ἐφεστῶτα πανσάμενοι, μηδ' ἐκμετρησάμενοι πόλιν, χρημάτων, ἔτι ἐκ τῆς πίστεως δι' ἣν ὑπεδέξαντο παῦσαι τὸν ἔνδον κίνδυνον, πάσης ἀσπίδος ἀφειμένης πάλιν κατεπλήσθησαν. At ex Euripide, ἐκμετρεῖσθαι πόλιν pro Classem traijcere. Iter emetiri dicunt Latini, vt & in Μετρεῖν annotauimus.

C. ΕΠΙμετρέω, ῶ, Super iusta debitáque mēsura adiicio, In

mensura addo, Inter metiendum loco auctarii do, Vice corollarii admetior. quod & ἐξ ὁπομέτρου φερεσθαι. Lucianus, πῶν ζῷον ἔφασαν, ὅσα τῆς ἐντεύθεν ἕνεκα ἃ βιάζεται, ὁπομετρήσας ἀφ' ἑαυτοῦ. vbi metaph. est sicut in hoc eiusdem loco, ὁπομετρήσαντας τῷ μάγειρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸν πῶρ, reliquis mendacijs etiam hoc addente, vel, Ex abūdanti addente, vt Quintilianus loquitur. Gregorius de Deo, ὁ τῆς ὑπερφαίνης αἰτιατικὸς ὄμβρος, τῆς ὑ παπτεινᾶς τὴν χάριν ὁπομετρῶν. id est ὑπερχεόντως, Bud. ¶Item ὁπομετρῶν χρόνον στρατηγίας apud Plutarchum de prorogatione imperij, vel tempore magistratus: quasi Ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus. Idē in Cæsare, Καίσαρι ὑ ἄλλην πατρικὴν ὁπομετρηθῆναι τῆς στρατηγίας. ¶Ἐπιμετρέω, Insuper certa mensura mutuo do quod eadem reddatur mihi. ab ea significatione verbi μετρῶν qua sonat Certa mensurā mutuo do. Heliodus Erg. β, — ἐγὼ δέ τοι οὐκ ὀπιδώσω, Οὐδ' ὁπομετρήσω, non amplius tibi mutuo dabo frumentū quod certa mensura reddas: ad fratrē qui labores fugiens, & postea χαλίζων, ἐπόμνυσιν δυσπρεπείας οἴκοις.

c.1. Ἀντιμετρέω, Remetior, Eadem mensura retribuo. B. ex Poll. exp. Gratiam rependo.

c.2 Προσεπιμετρέω, Vltra iustum subinde admetior, Ad cumulum addo. B. p. 70, ex Luc. Qua signif. & ὑπομετρέω dicitur. Idē Luc. τοῖς ὑ ὡς ἑδόντες ἢ ἀκούσαντες, διηνυσμένοις, καὶ προσεπιμετροῦσιν ἔτη πλείω πάντων.

C. ΚΑΤΑμετρέω, Dimetior. Vtitur Gaza apud Ciceronē, imitatus Xenophontem, qui in Œcon. pag. 484 ait, πάντα μὲν οὖν ἔστιν ἃ θαυμάζω ὅτι πᾶσι κάμοι, πολὺ ὑ μᾶλλον ἄγαμαι τῷ καταμετρήσαντός σοι καὶ διαπάξαντος ἕκαστα πάντων. verba Lysandri, cui respondet Cyrus, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέπαξα. Vnde Cicero De senectute, Tum eum [Lysandrū] dixisse, mirari se non modò diligentiam, sed etiā solertiā eius à quo essent illa dimensa & descripta. Et ei Cyrū respōdisse, Atqui ego ista sum omnia dimensus: mei sunt ordines, mea descriptio. vbi etiā obserua διαμετρέω & καταμετρέω in eadem signif. vsurpari.

Καταμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio, Mensuræ & spatij descriptio. Vtitur Polyb. de castrorum metatione loquens.

C. ΠΑΡΑμετρέω, Iuxta alterum admetior, i. Habita ratione alterius. Bud. ex Greg. & Œcumenio, pag. 38 in Acta Apost. Idem in comm. pag. 650, παραμετρεῖν exponit παραμηκύνειν μετρῶν, annotans παρά ibi accipi vt in παρασιωπᾶν, παροξύνειν, παρατείνειν, & aliis quæ contendere significant. Lucianus, οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μῆκος διαχθεῖη ἂν μᾶλλον εἰ παρὰ μικρὰ παραμετροῖτο. Et in vulg. lex. ex Nazian. παραμετρούμενον ex collatione seu comparatione æquame sura examinatum. Ex eodem, τῇ τῶν διχαιόντων δυνάμει παραμετρούμενον, pro Se eorum qui receperant, caput attemperans. ¶Παραμετρῶν pro Compensare affertur ex Epicteto, Polit. interprete. ¶Παραμεῖν, Præteruehi, Præterire. q.d. Inter emetiendum iter aliquod, præteruehi. De maritimo itinere apud Apoll. in Arg. de terrestri apud Nonn. sic μεῖν, & Lat. verba Meiri & Emetiri.

C. ΠΕΡΙμετρέω, Circumetior, In orbem metior.

C. ΠΡΟμετρέω, Præmetior: vel Demensum præbeo. Polk. ex Isæo. Videsequens Προμετρητής, vbi accipitur pro Mercede frumentum emptoribus in foro dimetior.

Προμετρητής, οῦ, ὁ, Qui mercede cōductus venale frumētum in foro & alia semina emptoribus dimetiebatur. Harpocrationi προμετρητής est ὁ τοὺς παραφερομένους πυροὺς ὑπὸ τῶν ἀγορᾶ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετροῦν, καὶ ὁ πύπτου τῶν ἔργου μισθὸν λαμβάνων. Ab eodem Harpocr. citantur hæc Dinarchi verba, ex orat. in Agasiclem, Δεύρο πάτερ τῶν μητρυιῶν υἱὸς ὢν δημόσιος γέγονε καὶ ἔστιν ὑπὸ τῶν ἀγορᾶ προμετρῶν διαπεπλεκώς, καὶ ὑμῶν ἐκλαμβανόμενος παρ' αὐτῶν τοὺς πυροὺς διαπλέκει. Quæ ad verbum habentur & apud Suidam.

Προμετρητός, ή, όν, Præmensus. vel Per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho, sed non exp.

C. ΠΡΟΣμετρέω, Admetior. Poll. ex Hyperide.

C. ΣΥΜμετρέω, Commetior, Vnà metior. Et Συμμετρέομαι pro eodem. Plato in Tim. οὗτοι ἡγεμόνες, οὗτοι ὡς ἄλλοις συμμετροῦντες σκοπαῖς ἀριθμοῖς. id est (Cicerone interprete) Neque nōmen appellant, neque inter se nu

A mero commetiuntur. Thucydides libro 3, p. 89, κλίμακας ἐποίησαν ἴσας τοῦ τείχους τοῦ πολεμίου· ξυμμετρήσαντο ὑ τὰς ὁπλοθήκας τοῦ πλίνθου, mensi autē sunt ex coagmentationibus laterum. Metaphoricè quoque capitur. vt apud Nazianzenum συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, Meis viribus metior, q. d. Ad mensuram virium mearum exigo. Et συμμετροῦμαι τοῦ μακρῷ χρόνῳ, Cuius ætas cum longi temporis mensura possit comparari. id est longæuus. Sophocles, τοῦ μακρῷ συμμετροῦμαι χρόνῳ ὑφ' ᾧ τι, hoc est, μακραίων ἀπήντων. Apud Thucydidem autē

B libro 2, pag. 61, οἷς ἐνδαιμονοῦσί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ εὐπλοῦσι τοῦτο ξυμμετρήσῃ, Valla interpr. Quibus datum est vt eorum vita feliciter acta pariter & finita censeatur. Alij, In quibus viris conditio vitæ felicitate & morte simul definitáque circunscripta est.

Συμμέτρησις, εως, ἡ, Commensus, Mensio cum aliqua re comparata. Thucydides libro 3, pagina 89, paulo post ea verba quæ modò in συμμετρέω citaui, τὸ μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τοῦ κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ὡς τὸ πάχος τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μῆκος.

C ¶Μέτριος, ου, ὁ, Modum non excedens. Galen. ad Glauc. ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantum satis sit. Aliquando vno verbo redditur, Mediocris, Modicus, Moderatus: vel etiam Nō nimius. Thucydides libro 1, de Lacedæmoniis, μετρίᾳ ἐπὶ πᾶσι στρατιᾷ ἐχρήσαντο, vsi sunt primi veste mediocri. Redditur tamen ibi Veste modica. quod videndum est an dici possit, sicut dicitur aliquis Modicus cultu vel in cultu. At Plutar. Sympos. 2, de ellebo ro, ἧττον ἐλαίου τοῦ μετρίου δεῖται. Idem De educ. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, τοῖς ὑ πολλοῖς πνίγεται, aquis modicis. Idem in Sympos. Sept. sap. μετρίῳ πόματι χρώμενοι. Xenophon Pæd. 4, μειρακίσκος δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ. Idem libro 2, ἀπορεῖν μὴ ἔχειν ὅσον ἱκανὸν μέτριον ᾖ. Item εἰ μέτριον οὐδὲν φρονοῦντες apud Plutarchum De orac. Qui nimis altum sapiunt. Et οἱ τὰ μέτρια διανοούμενοι apud Thucydidem libro 4, pagina 118. quibus opponit τοῖς μείζονος ἐχθροῖς. Item τὸ μέτριον, Quicquid modicum, moderatum & nō nimiū est, seu Modum non excedit: interdum etiam Modus. Alexis apud Athenæum libro 10, Ὡς ἡδὺ τοῦ τὸ μέτριον. οὐδ' ὑπερχόμων Ἀπέρχομαι γάρ, οὔτε κίνος. Aristoteles Polit. 4, ἐπὶ πάντων ὁμολογεῖται τὸ μέτριον ἄριστον, καὶ τὸ μέσον. Idem Rhet. 3, δεῖ τοιαῦτα ἁρμόττειν τοῦ μετρίου. Plutarchus Sympos. 3, λαβόντες εὐδοκιμεῖν τὸ μετρίου, Modicè, Quantum satis sit, & modum non excedat. Interdū μέτριος accipitur vt Modicus apud Lat. pro Paucº. Demosth. ἐκ Ἀπατούρ. initio, μέτρια δ' ἔχων, πόθεν πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia autem non grandi quam habeo, quæstum facere cœpi, fœnore nautico occupata, vt Budæus interpretatur pagina 151. Synesius epist. 4, μέτρια γὰ ἐνεπλήμεθα, καὶ ὑ πόθεν μετρίως ἐχρώμεθα, pauca ponebamus in naui. ¶Item Moderatus,

D Modestus: de homine aliquo qui se supra alios non effert. Vnde & ταπεινὸς interdum exponitur. Herodianus libro 2, οὕτω γὰ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν. vbi Polit. vertit, Adeo se æqualem paremque cæteris præstabat. Idem libro 4, μέτριόν τι καὶ σφᾶς αὐτὸν ἑαυτὸν τοῖς πρώτοις παρέχε, moderatum & lenem. Demosthenes contra Mid. μέτριος βίος καὶ φιλάνθρωπος. Ibidem, τοῖς τῶν μετρίων καὶ δήμου πᾶσιν, alijsquis tenuiorum. nam opponit ei τὸν πλούσιον. Lucianus, μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, modestè de te loqueris. Herodianus libro 8, ὁπὸ μετρίων πρᾶξιν οἷς τύπτ ἐλπίσας. vbi Polit. vertit, Qui modestiæ experimento ad imperium ascisciuntur. Item οἱ μέτριοι τὸ ἦθος, homines modesti. Et τὸ μέτριον, Modestia. Herodianus libro 5, πολλάκις τὸ μέτριον μου καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλάνθρωπον ἐθαύμασαν, modestiam & humanitatem. Ibidem, ἐκεῖ δὲ ἐξ ἀρχῆς τὸ πρᾶον καὶ μέτριον προσηνές. Interdum Μέτριος redditur potius Moderatus & Æquus, Non nimium rigidus & seuerus. Thuc. l. 1, πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίους ἦσι. (Item lib. 4, pag. 131, φυλακὴν τοῦ μετρίου παρέσονται. Idem verò dixit l. 4, οὐκ ὀλίγοι μετρίοις pro Conditionibus non moderatis. Demosth.) ὑπηκόους αὐ φανεῖν καὶ μέτριος. Herodianus libro 1, παρεῖχε ὑ ἑαυτὸν τοῖς ἀρχομένοις ἐκείνοις ὑπήκοον καὶ μέτριον βασιλέα. vbi Polit. vertit, Commodum principem. Demosthenes in Midiam, μέτριος πρὸς ἅπαντας, εἰπέμεν, δεῖ πολὺ πολύς.

trem ſicut Moderatus & tẽperans à Cic. copulantur, ita dixit Æſch. in Ctes. σώφρονα καὶ μέτριον καὶ πραότητα αὐτὸν ποιῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐπιεικῆ.

Μέτριος, Modicè, Mediocriter, Ita vt ſatis ſit. Herodianus lib. 4, ἔτι ἐμπνέοντας καὶ δυσὶ μόνοις μετρίως ἔχοντας, qui reliquias adhuc ſpiritũ retinebãt, & quib' modicæ adhuc vires ſuperabant, ſeu Neque penitus defecti viribus. Idem libro 2, πλὴν πλείονα ἢ μετρίως προσδεόμενος. Et Plato in epiſt. μετρίως ἔχω πλικίας, ſum ætate ſatis matura. Et σὺ μετρίως apud Plutarchum pro Summopere, Maximopere. Μετρίως, Modicè, id eſt, Parum. Herodianus lib. 4, οὐδὲς ὃ πρεσβύτατος τῶν παῖδων μετρίως ἐκείνου γενόμενος, ex iis quibus vel leuis modò cum eo interceſſerat notitia. Idem libro 1, καὶ σώφρων μὲν πᾶσι καὶ παιδείας καὶ μετρίως μεμυημένος, τῆς πολλῆς ἐδεήθη, quem autẽ probitas aut diſciplina vlla etiam mediocris illuſtraret, vt Polit. interpr. Idem libro 3, πρὸς τοὺς τῆς βασιλέως μετρίως ἐφρόντιζεν, non magnopere de barbaris ſolicitus erat. Iſocr. in Panathenaico, ἔχοντα ἀφ' ἁπασῶν, καὶ ταύτας οὐ μετρίως, ἀλλ' ὑπερβαλόντως Non mediocriter. Item Moderatè, Non nimis: vel rurſũ, Modicè, Mediocriter. Iſocr. ad Demonicum, μηδὲν ὑπερβαλόντως ἀλλὰ μετρίως αὐτῶν ἀπόλαυε. Et τὸ γῆρας μετρίως ὀδυνᾶν ποιεῖ, eorũ qui tolerabilem agunt ſenectutem. vide in Εὐπαλος, vbi ita Cicero interpr. Dicitur aliquis ferre aliquid μετρίως, qui non nimia lætitia efferrur, aut nimio dolore deprimitur. Iſocr. ad Nicoclem, καλῶς καὶ μετρίως καὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς ἀτυχίας φέρειν ὀδυνᾶσθαι. Plutarch. Fabio, πλὴν μὲ συμφορὰν, ὡς ἀνὴρ πρόμος καὶ παρηκμακὼς, ἐλαττώσεται μετρίως. Herodian. lib. 4, φέρειν ὑπὲρ τὰς συμφορὰς καὶ πρὸς πάντα μετρίως ὑπομένειν, ἀνθρώπων ἔργον σωφρονούντων. Cicero, Quod mihi non mediocriter ferẽdum videtur. Idem, Dolorem ferre moderatè. Ouidius, Sed te, quæcunque eſt, moderatè iniuria turbet. Liuius, Nec patres ſatis moderatè ferre lætitiam. Rurſum Cicero, Noſtra cauſa ſuſceptum dolorem mòdicè ferre debemus. Item μετρίως ἄρχειν, apud Herodianum, Modeſtè imperare, Moderatum & humanum pariter & æquum eſſe in imperio. vt ſuprà βασιλεὺς μέτριος καὶ φιλάνθρωπος. At μετρίως χρῆσθαί τινι apud Platonẽ pro Humaniter & beneuole tractare. Μετρίως, Moderatè, Modeſtè. Xenoph. Pædiæ 4, μετριώτερον πρὸς ἡμᾶς φρονοῦντας, non ita ſeſe nobis venditantes. Iſocr. Panath. μετρίως ἂν αὐτῷ τι διαλλάττοις, καὶ τὴν ὑπεροψίαν καταγνοίης, ἰδὼν αὐτὴν τῇ πόλει τὰ μάλιστα, modeſtè. vel etiam Modicè. vt Liuius, De re panca & modicè loquutus eſt. Et Cicero, A me timidè modicèque dicetur. Apud Thucydidem autem libro 2. pag. 59, μετρίως τινὶ, ſcholiaſtes exponit συμμέτρως, ἀξίως. Sicut verò μέτριος aliquando exponitur πένης, ita Thucyd. ſcholiaſtes libro 4. pag. 118, ὧν μετρίως ξυναλλαγῇ, accipit pro ᾧ πενιχροσύνης. Præterea quemadmodum οἱ μέτριοι aliquando opponuntur τοῖς πλουσίοις, ita & οἱ μετρίως ἔχοντες dicuntur qui ſunt Modici facultatibus, vt Plautus iunior loquitur, Quibus modicæ ſupperunt pecuniæ. Antiphanes apud Athenæum lib. 2, πρὸς ἀποπλουτοῦντας ὁ καὶ Μετρίως ἔχοντας φάσκοντας, ἀχθεσθεὶς ὁρῶν Ἀνελεύθερος τὸ ζῆν πᾶς. paulo antè verò dixerat, Τοῖς ἀτυχοῦσιν ὑπάρχειν δεῖ ζῆν, opponens τοῖς ἀτυχοῦσι τοῖς μετρίως ἐχούσιν.

Μετριότης, ητος, ἡ, Moderatio. Xenoph. Pædiæ 5. pag. 72, μετὰ καταφύσεως τινὸς μετριότητα τοῦ σίτου, moderationem quam in cibo ſumendo adhibebant. nam οἱ τοῦ σίτου ἥττονα δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, vt paulo pòſt ſequitur. (Alioqui videri poſſet aliud hìc ſonare iſtud nomen) Et ἡ τοῦ βίου μετριότης, apud Æſchinem, κ' Κτησιφ. Plutarchus Symp. 4. dicit τὴν ὑγιεινὴν δίαιταν non appellandum eſſe φυγὴν οὐδὲ ἀποδιδράσκειν ἡδονὰς, ſed εἶναι ἡδονὰς μετριότητα καὶ τάξιν, moderationem in voluptatibus. Thucyd. libro 1, βούλεσθαι τὸν πόνον μεθέποντα, iſtorum moderationem. vbi ſcholiaſtes exponit εὐκολίαν, ἐπιείκειαν. Item Modeſtia. Chion Matridi, ἀποκαλύπτεσθαι δέξει μετριότητος, Modeſtiæ ſpeciem præ ſe ferre, Modeſtiam prætendere. Bud. ||Item, Mediocritas. vt μετριότης τοῦ βίου, Mediocris & modica vitæ conditio: qua videlicet aliquis μετρίως ἔχει, nec ex opulentiorum numero eſt. Ariſtoteles Polit. 5, τὰς μετριότητας τοῦ βίου ἡδίστην, μετὰ τῆς ἀσφαλείας. Cicero dicit, Status mediocris. à Plauto dicuntur alicuius res eſſe paupercule, modicæ & modeſtæ.

Μετριάζω, Modicus ſum, Modum adhibeo, Non nimius ſum. Herodianus libro 8, οἱ ὑπὲρ ἄλλων μαχόμενοι, μετριάζουσι τῷ θυμῷ τῆς μάχης, minus acriter decertant. Ariſtot. Polit. 5, μετριάζειν τοῖς πάθεσι, videlicet τοῖς ἀπολαύσεσι καὶ τοῖς σωματικοῖς, Moderationem adhibere, ſeu Modicè frui. Idem Polit. 7, ἀεὶ ὃ τινὰ ἔχω κτᾶσθαι τοῦ αὐτάρκους μετριάζοντα. Item μετριάζειν πρὸς λύπην apud Plat. De republ. quod paulo antè μετρίως φέρειν. In v. lex. μετριάζειν exponitur Medium & mediocre ſequor. Μετριάζειν dicitur etiam pro μέτριον καὶ ὀλιγοστὸν ἑαυτὸν παρέχειν. Philo De vita Moſis lib. 2, παραινῶ τοῖς μὲ ἐφεστῶσι μετριάζειν, vt æquiores ſe præberent. Et apud Thucyd. libro 1, μετριάζειν, ſcholiaſtes exponit πραότητι ἐπιεικῆ. Item Modeſtè ago aut loquor. Lucianus Tim. ὅμως μετριάζειν, καὶ μὴ ὑπερβαίνειν τὸν δοκοῦντα. Plutarch. ad Colotem, δικαίως ὀργὴν ἐπιδείκνυσθαι πρὸς τοὺς ζώντας, τὸ μετριάζειν ὑπ' αἰδοῦς. Ex Nazianzeno, οἱ περὶ τὸν Υἱὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modeſtè ſentiunt. Μετριάζειν, (ſi Phrynicho credimus) Menander accepit pro ἀδυνᾶν: antiqui verò pro τὸ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν.

ΜΕΧΡΙ, VEL Μέχρις, Vſque ad, Aduſque. Ariſtot. De mundo, ὁπόσα ἔθνη τῆς ἠῶς μέχρι Σούσων, Abuſque finibus imperii aduſque Suſa, vel, Ad Suſa vſque. Plato, ἐμφανὲς μέχρι. Sic μέχρι τοῦ ἀμφορεῖ δύο, quod Suidas dici teſtatur de iis quæ valde repleta ſunt. (Interdum verò μέχρι πρὸς cum accuſatiuo itidem pro Vſque ad. Ariſtot. apud Bud. p. 970) Polit. apud Herodianum vertit Tenus, πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τῆ λύχνῃ Demoſth. Verbis tenus. Apud Thucydidẽ autem μέχρι τοῦδε pro Eatenus. Itidémque μέχρι τινὸς dicitur pro Aliquatenus. Et cum aduerb. vt μέχρις ὧπερ δέ, Huc vſque, Ad hunc vſque locum, Hactenus. Apud Platonem & Ariſtot. Sic μέχρι δείρου apud Æſchinem, μέχρι δείρο ἐμέ μοι.

Μέχρι temporis ſignificationem ſæpe habet. vt μέχρι τοῦδε, vel τούτου, ſub. τοῦ χρόνου. vt ſi Lat. dicas, Vſque ad hoc, ſubaudiendo tempus, Ad hunc vſque diem. Quidã autem Hactenus etia his in locis exponũt. (Habet verò μέχρι τούτου reſpondens ſibi ἕως apud Demoſth. Pro corona) Et μέχρι τοῦ νεῦ apud Xenophontem pro μέχρι τοῦ νεῦ χρόνου. q. d. Vſque ad tempus quod nunc eſt. Pro eodem, μέχρι τούτου τῆς ἡμέρας apud Iſocratem. Herodotus autem dixit, μέχρις ἐμεῦ, quod ſonat ad verbũ, Vſque ad me, pro Vſque ad meam ætatem. quo dixerunt modo & alii μέχρις ἐμοῦ & μέχρις ἡμέων. Huc pertinent μέχρις οὗ αὖ & μέχρις αὖ, pro Quoad, Quandiu, Dũ: vt vertit Budæus, ſicut μέχρι οὗ αὖ ἢ τὸ ἓν ἦν, pro Quouſque ſit vnus. Et μέχρι τίνος interrog. pro Quouſque. Eadémque ſignificatione μέχρι τοῦ. de quibus ille pag. 969 & 970. (At μέχρι πρὸς Polit. apud Herodianũ vertit Aliquandiu) Item μέχρι ζωῆς, pro Quoad quis viuet. idem Budæus ex Phalaride, hoc eſt ἕως ζώου. ſicut μέχρι παντὸς idem quod ἕως παντὸς, ſine præfinitione temporis. At μέχρι πολλοῦ, ſubauditum in idem habens genitiuum χρόνου, redditur potius per aduerbium Diu. (refertur autem aliquando & ad longum loci interuallũ, ſubaudiendo videlicet διαστήματος) Sciendum eſt porro inueniri interdum οὗ poſt μέχρις, ſequente & alio genitiuo. vt μέχρις οὗ ἀγορῆς διελύοντο, apud Herodotum. & μέχρις οὗ ὀκτὼ πύργων. Sic & cum ὅπου. vt μέχρις ὅπου πολυάνης ἀγορῆς. quibus in locis vacant οὗ & ὅπου.

Μέχρι iungitur & aduerbiis. vt μέχρι νεῦ, ſeu νεωί, Demoſth. pro μέχρι τοῦ νεῦ, de quo modò dictum fuit. At μέχρι πέρυσι, Diu. Item μέχρις ἔως, ac μέχρ' ἕως, pro Vſquedum. Bud. Et μέχρις ἐχθὲς ad verbum Vſque ad heri, pro Non ante hodiernum diem, Heri primùm. Ea forma qua dicitur Gallicè, Ie n'en ay rien ſceu iuſques à hier. Interdum μέχρις ἐχθὲς καὶ πρώην, aut μέχρι πρώην. vt εἴποιμι μέχρι πρώην δεδακρυμένος, id eſt, Qui nuper in luctu primùm eſſe cœpit, vt vertit Budæus. ſed ad verbũ ſonant illa verba, Qui permanſit luctus expers vſque ad nuper. Tale eſt autem apud Herodotum, μέχρι οὗ πρὸ-

ἕως οὐκ ἀπῆσιαμεν. vbi vacat ὦ, ſicut & in illis locis quos A paulo antè retuli.

Μέχρι redditur etiã Quoad(nã Quoad nihil eſt aliud quàm Vſquedum) vel Donec,in iis præſertim locis vbi conſtruitur cũ ſubiunctiuo, vel infinitiuo (vt apud Herodotum, μάχρι τοῦ ἐδιδάξαμεν, donec iſtud videamus, manebimus. Et Thucyd. μάχρις οὗ πύθωνται. Et Athenæus, μάχρις οὗ αὐτὸν ἐκπλαδῶν τὸ ὕδωρ καταπίγῃ. Cum infinitiuo autem,vt apud Cebetem Thebanum, μάχρις ἂν ἔξιν λαβεῖν) At vbi conſtruitur cum præt. imperfecto indicatiui,redditur etiam Quandiu,vel Tãtiſperdum. vt μάχρις ἓως ἄπειρος ἦν τῷ βίῳ καλῶν. Et μάχρις οὗ ἐδίδοτο, Herodot. Sed hunc vſum frequentius habet particula ἄχρι, ſi memoria me non fallit. B

¶ Ἄχρι, ſ. ν Ἄχρις, Vſque ad, Aduſque.nam eſt idem quod μάχρι,à quo etiam factum illud eſſe tradit Euſtathius.Xenoph.Pædiæ ſ, διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ὦ πεῖ), ἀπῆγε πάλιν. Sic ἄχρι τοῦ πρῴμνου, Vſque ad puppitorem, vel Non vlterius quam ad puppitorem. Et ἄχρι τραυμάτων,ad vulnera vſque. Et ἄχρι κόρου, ad ſatietatem vſque, apud Suidam. Interdum cum articulo quem ſequitur infinitiuus:vt ἄχρι τοῦ διαβῆναι,vſque ad trãſitũ. Sed ex ſine articulo,vt apud Lucianum,ἐπῄνουν ἄχρι ποδὸς ἐρυθριᾶν ἐμέ, q.d. Laudabant eouſque vt erubeſcerem. Sed fortaſſe pro ἄχρι ποδὸς legendum eſt ἄχρι πῦ. alioquì certè πυ ſcribendum fuerit ſine accentu.(Non ignoro tamen Budæum ἄχρι ποδὸς habere Comm.pag.9-0) Interdum verò cum θεὸς, ſicut μέχρι: vt ἄχρι θεοῦ τοῦ σκοποῦ, Lucian. Vſque ad ſcopum. Sed & ἄχρις ſequente ἂν, ex Iſocrate, ἄχρις ἂν πλοῦν τις ἔχῃ. ¶ Aliquãdo ἄχρι(ſicut μέχρι)redditur aduerbio Tenus. vt ἄχρι λόγου apud Plut. Verbis tenus. C

Ἄχρι temporis etiam ſignificationem ſæpe habet, ſicut μέχρι. & iungitur itidem genitiuo,vel aduerbio. vt ἄχρι γήρως. Phocyl. Vſque ad ſenectutem, Vſque ad ſenectutis tempus. Et præcedente articulo:vt τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc ſpatii quod vſque ad balnei tempus interceſſit.vulg.lex. Cum aduerbio autem, vt ἄχρι νῦν apud Plut.idem quod μέχρι νῦν ſuprà. Item ἄχρι τίνος, Quouſque, Vſquequo. D

Ἄχρι, Vſquedum,Quoad.vt ἄχρις ἦλθον, Plut.Quoad venerunt. Et,Tantiſper dum,Quandiu. Athen.ἄχρις ἐώρων τὸ ἦλιον φῶς. Vide Budæum pag.9-0.vbi & huc Plutarchi locum affert.ἄχρις οὗ (niſi potius legendum ἄχρις οὗ)καταλῦσαι ὅτι νῦν θαλάτταν. ſed pro exemplo ſignificationis Quoad,non Quandiu,ab eo proferri puto. At pro Quandiu habetur apud eundem Plutarchum in libro De exilio, pagina 1068 meæ editionis, οὔτε γάμων ἔφας οὔτε παίδων ἔπρηνεν, ἄχρις οὗ ταῦτα μεθ' ἑαυτῶν ἔχουσιν. E

Μ Η, Ne. Hom.Iliad.χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον κάτα πότνιαν αἰέν ἐοῦσαν. Theocr.in Adoniaz. Μὴ λέγε τὸν θεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα διώνα Τῷ μικκῷ παρόντος, Ne dicas hæc,Noli hæc dicere. Ariſtoph.Pluto,ἃ μὴ λέγ' ἃ πάντες ταῦτ'. Ibidem.ἃ ἄ. πλὴν δ' ἄλλα μή μοι φορτίου. Ibidem,μὴ φρόντιζε μηδὲν ὧν ἐγὼ λέγω. Et paulo antè, μὴ γὰρ μελέτα σοι μηδέν. Æſchines,μὴ, φησὶ τοῦ), σκοπεῖτε. Et cum ſubiũctiuo.vt apud Demoſth.in Midiam, μὴ πίῃ αὐτὸ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ξενίσκιον ὡς ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ὡς ἄρα &c.quibus ſubiungitur,μὰ Δῖ' οὐ δίκαιον. Gregor. μὴ καταιτήσῃς ὥστε τυχεῖν τὸ χρῖσμα τος. (Interdum ἵ μὴ pro μὴ ſolo cum ſubiunctiuo, vt οὐ μὴ σκώψῃς, Ariſtoph.) Cum optatiuo autem pro Ne,vel Abſit vt. ex Demoſthene,μὴ ποιήσαιτο,abſit vt faciatis.(Idem verò addidit δῆτα, vtens itidem optatiuo in orat.Pro corona,μὰ Δῖ' ἂν ὦ πάντες θεοὶ μισοῖεν ταῦτ' ὑμᾶς ὀπτάσιον) Vt autem μὴ ποιήσαιτο redditur Abſit vt faciatis, ſic μὴ γένοιτο redditur Abſit vt hoc fiat, vel ſimpliciter Abſit. quum alioqui ſonet perinde acſi dicas, Ne fiat. Pro quo μὴ γένοιτο dicit Homerus, —μὴ πρὶν ἐμοὶ τελέσειε, Odyſſ.ε υ. E

Μὴ poſt quædam verba adiunctum habentia infinitiuum, vacat Attico more, vt ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν τοῦτο, (quod affertur à ſchol.Thucyd.) Vetò hoc facere. Sed poſſumus huiuſmodi etiam locis adhibere particulam Ne,mutando infinitiuum modum in coniunctiuum, & dicendo,Vero ne facias. Tale eſt ἄπαυδῶ μὴ παρείναι apud Euripidem. Eademque forma dicitur à Thucyd. μὴ δέχεσθαι τοὺς ἐπικώλυσι. Et apud Euripidem, ἴσχε μὴ σίλλειν. Ariſtides autem præfixit etiam articulum τὸ particulæ μὴ,ſcribens, οὔτε θαλάττα διείργει τὸ μὴ οὐ πλεῖν. vbi μὴ redditur Quominus, ita interpretando hunc locum,Neque mare prohibet quominus ſit ciuis. Sed παραλλάττως adhibetur hæc particula aliis etiam verbis,id eſt aliud ſignificationis genus habentibus,vbi nec particula Ne,nec particula Quominus locum vllum habere poſſunt.vt apud Demoſthenem, ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι,Diffido fore vt poſſim.at ἀπιστῶ δύνασθαι, breuius, Diffido me poſſe. Ex eodem.μὴ πλεῖστον ἀποφαίνομαι, Cenſeo non eſſe mittendum. Sic etiam cum ἀρνοῦμαι & ἀπαρνοῦμαι.vt ἀρνοῦμαι μὴ πρᾶξαι ex eodem Demoſthene,Nego me facere. Itidemque ex Euripide,μὴ χρᾶναι λέχη ἀπαρνῆσις,Qui negauit ſe pollutile lectum. Alia autem huius generis exempla vide apud Budæum pagina 936.

Μὴ poſt δίδω ſeu δίδομαι ſeu φοβοῦμαι, & poſt,aliz quadam verba,itidem pro Ne. vt Odyſſ.ι, Δείδω μὴ δὴ πάντα κακὰ τεύξωμι πάσι Κύκλωψι. Demoſthenes δέδοικα μὴ λελήθαμεν. Idem,δέδοικα μὴ πιὰ λήθω ὑμῶν ἐμπεπτωκώς. Thucydides libro ζ,pagina 101,νῦν δὲ φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν. Plato autem & cum præſenti in Phædro,εἰ ἃ φοβεῖται μὴ διχῇ διῄρηται τὰ τοῦ λόγου μέρη ἢ οὐ τὴν πρέπουσαν βίᾳ. Sic cum verbo ὄκνος. vt apud Lucianum De ſalt. ὄκνος μὴ αἰσχύνῃ καταγελᾶν ὀρχησάμενος Σκίρου τὰ ἅμα ἐν μυστηρίοις. (Et cum ὅπως μὴ pro eodem apud Thucydidem: vt lib.ζ, ὅπως μὴ οὐκ ἀποδείξωσι. Et lib.ι, ὅπως μὴ ἄρχει καὶ ἀπρεπῶς τῆ Πελοποννήσῳ προσξυνῳδῶ)Item ὄκνος μὴ pro μὴ, B.p.953 ex Plat. ¶ Sed plerunque ponitur μὴ ſubaudito aliquo horum verborum,aut ſimilium.vt apud Homerum, Μήτις τι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, vide ne tibi fugienti quiſpiam terga figat. Alia autem exempla ex eodem affert Budæus pagina 952,item exemplum vnum ex Platone μή τι κωλύω pro Vereorne obturbem. (cuius tamen loci affert & aliam expoſitionem alibi) & ὅπως μὴ ἀλώσει ex eodem pro Vide ne teneatis. Illis autem addo ex eodem Platone,in Critone,εἰς δὲ οὐ λήψει παῖδας σεαυτοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν αἰσχύνης καὶ δόξης, καὶ παίδων θρέψεις, μὴ ὡς ἀλυθρῶς ἃ Κείτων ταῦτα σπεύμασι πᾶσι Τρασίως ἀποκτήνωσιν ταῖσιν πολλῶν, pro ὄκνος μὴ &c. Vide ne hæc ſint animaduertenda non nobis,ſed multitudini, quæ temerè homines morte mulctat. Sic & Syneſ. μὴ καθαρῶς γ' (ſcribi) καθαρεῦσι ἐφάπτεσθαι, μὴ οὐχ ἁγνοῖς ᾖ, vide ne nefas ſit (vbi animaduerte ſubaudiri ὄκνος nõ ante prius μὴ, ſed ante poſterius) Apud eundem ſubaud. δέδοικα ſeu φοβοῦμαι,quum dicit,ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειροκάλως ὦ. F

Μή, Ne, Vt ne. Homerus Iliad.α. Μή τύπτε σύ γε αἰσυμνῶν ὅσσοι θεοί εἰσ' ἐν ὀλύμπῳ. Ex proſæ autem ſcriptoribus exempla huius ſignificationis affert Budæus pagina 909,atque iterum pag.913.

¶ Μή, Non. Accipitur enim interdum μὴ pro οὐ (non tamen viciſſim οὐ pro μή, vt annotat Budæus) Demoſth. ἐπειδή με μὴ ἔπειθον, quum mihi non perſuaderent. Sic σκοπεῖτε δὲ μὴ τοῦτο, æſtimate verò non hoc. Euripides, Τὸ θέσπισμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ, Δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, hæſitabat Tyndareus pater vtrum daret, an non. ¶ Sic quum iungitur μὴ infinitiuo, præcedente οὐ cum alio verbo, vt Xenophon in Apologia, οὐ δύναμαι μὴ μνημονεῦσαι αὐτοῦ, non poſſum non meminiſſe eius, ſeu recordari. Interdum verò & ipſi μὴ adiicitur οὐ. vt ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, Non poſſum nõ laudare. Sic autem μὴ οὐ ſeu μὴ οὐχὶ ponitur & poſt verbum ἀρνοῦμαι ſeu ἐξαρνοῦμαι, itidemque poſt ἀναλέγειν & ἀπιστεῖν: vt videre eſt apud Bud.pag.936. ¶ Quinetiam quemadmodum dicitur οὐ φημι, vel οὐ φάσκω (id eſt Non dico) pro Nego: ita & μὴ φάσκω, item μὴ λέγω, vt videbis apud eundem pagina 954. ſimul verò & μὴ ἀρνοῦμαι (vbi ſimilem vſum habet hæc particula) id eſt Simulo non, pro Diſſimulo. Item μὴ ἀξιῶ, pag. 955. ¶ Μὴ interdum eſt potius μηδαμῶς, id eſt Nequaquam: vt docet idem pagina 912. vbi etiam oſtendit quomodo poſt illam particulam remaneat oratio

velut interciſũ.

Μὴ pro εἰ μή, Si non, id'eſt Niſi. cuius vſus exempla Bud.affert pag.936, ex Ariſtot.item ex Demoſth. Extãt autem & apud Plut. Sed & pro Quominus, ſeu Quin, à Luciano accipi tradit.

Μή. Nunquid, An. Lucianus, μὴ ὀνείκων ἡμᾶς ὑποπτεύεις ὑποτίλλει. Item poſt ἐρωτᾶν, aliáque huiuſmodi verba. Plutarch. καὶ φοβεῖ τὸν φορὸν ἠρώτησε, μὴ βαρὺς εἴη. ‖Et poſt verbum σκοπῶ, atque alia. Xenoph. σκοπῶ μὴ ἡ, conſidero num ſit. Plato De republ.lib.1, φοβοῦσι αὐτὸ πλὴν ψυχὴν μὴ ἀληθὴς ὦσι, verſant eius animum & angũt num veri ſint. v.l. ‖Item cũ particula τις. vt Μήτις, Nunquis. Luc. μή τις ἄλλος τῶν γωμετζει; At Μή π & Μή π δή, & Μή π γε, & Μήπω δή, ſignificant Nedum. vt docet Budæus pag.911. (ſciendum eſt autem coniunctim etiam SCRIBI Μήτις, ET Μήπω alicubi, ET Μήπγε) Scribitur ETIAM Μηπε SEV Μήπιγε pro Nedum, VEL Μήπιγε δή. Sed hæc accipiuntur & pro Minimè, Nequaquam. vel Minimè verò, Certè quidem nequaquam. necnon pro Saltem. vt videbis apud eundem pag.910 & 911. ‖Sed μὴ præterea ponitur interdũ pro μὴ που. quod non tam percunctantis eſt quàm addubitantis, & addubitanter decernentis. Ariſtoteles Polit.4, μὴ γὰρ ἴσως τοῦτ' ἀδύνατον ᾖ, neſcio enim an impoſſibile ſit. Bud

AT Μὴ γὰρ δή, ET Μὴ δῆτα, Abſit, Dii auertãt, Dii prohibeant. Budæus pag.913 ex Demoſthene & Syneſio. SED Μὴ γὰρ ὅτι ex Galeno affertur pro Non ſolùm enim.

SIC Μὴ δῆτα pro Abſit, Dii auertant, Dii meliora; eſtque frequentior harum particularum vſus in hac ſignificatione quàm illarum. Sed in hoc loco Demoſthenis Pro corona, μὴ δῆτ' ἐστὶ πάντες θεοὶ μισοῦντες τοῦθ' ὑμῖν ὅτι δύνασαι, Bud.interpr.etiam Videte ne. itidemque in or.aduerſus Mid. μὴ δῆτα, videte obſecro ne faciatis. Vide plura apud eum p.913.

Μὴ οἷον, Μὴ ὅτι, & Ὅτι μή, vide in Οἷον & Ὅτι.

Μὴ οὐ ſeu Μὴ οὐχὶ habes ſuprà in Μη pro οὐ. cætera quæ de eo dicẽda ſuperſunt, vide partim in Οὐ, partim apud Bud.p.936 & 937.

Μὴ πον vide in Ποτέ.

Μὴ που vide in Πουι: itidémque Μὴ πως in Πως.

Μὴ τοι, SEV Μήτοι coniunctim, ITEM Μήτοιγε, interdum deprecationi adhibetur. vt apud Syneſium, ἀλλὰ μή τι τοῦ διαπίεσαι καλέσαι, μὴ ὦ σύμπερ, μὴ ὦ ἐλθοῦσι, Quod vtinam hoc mihi nunquam experiri contingat: abſit vt &c. Sed frequenter pro οὔτοι, id eſt pro Minimè, Nequaquã, &c. quæ paulo antè retuli, & quorum exempla etiam affert Bud.p.910 & 911.

Μ H Δ É. Neque. ſed ſcriptũ inuenitur ETIAM Μὴδ', idque pleriſque in locis. Iungitur autem hæc particula μὴ & cum π, ac DICITVR Μήπ, itidem pro Neque. Accipitur verò & hic μὴ pro οὐ. vnde etiam μηδ' & μήπ eadẽ planè ſignificatione dicuntur qua οὔτ' & οὔπ. ſed præcedente μὴ, ſubiungitur μηδ', vel μήπ: at præcedente οὐ, ſubiũgi ſolet οὔτ', vel οὔπ. vt ἵνα μὴ φάγῃς σίτου δὲ μηδ' ἡδέως. Demoſth.in or.De Haloneſo, ἀμφισβητῶ μὴ δεδωκέναι, μηδὲ πεποίθεις ἔστ' εἰρηκέναι πρὸς ὑμᾶς. Idem in or.quæ περὶ στεφάνου. inſcribitur, οὐκ ἐπαινῶ ψεύσασθαι οὔτ' εἰς ὀπτιλίαν χάριν οὐδεμίαν. Non tamen ſemper præcedunt illæ particulæ μὴ & οὐ, ſed geminantur interdum hæ compoſitæ μηδ' & οὐδέ. vt apud eundem Demoſth.p.37, πρὸ δ' ἁπάντων ὁ Θρᾷξ, καὶ μηδὲ πρεσβείαν Χερρονήσου μηδ' Βυζαντίου. Idem pag.33, πρὸς δὲ μήπω ἡμᾶς πόρας ὄντας, μή τι Φιλίππου ξυμμαχίας. Et p.28, μήπω περὶ τοῦ δικαίου μηδὲ ὑπὲρ τῆς ἔξω περιγραφῆς. Item cum diuerſis verbis, vt pag.36. καὶ μήπω τοῦ ἡμετέρων ἔχει πρὸς τὸν ἐκείνου, μήπω προσκαθέζεται πάντας αὐτοκράτορας ἐφ' ὑμᾶς. Apud quem ſcriptores, ſicut & apud alios pleroſq; in multis exẽpl. μήπω quidem coniunctim, at μηδὲ diſiunctim ſcriptum habetur. de qua ſcriptura admonui etiam paulo antè. ‖Cæterùm μηδὲ accipitur & aliter, reſoluiturque Latinè in particulas Ne & Quidem. vt quum dicit Plato in Timæo, ὃ μοι δοκεῖ τινῶν τοι δεῖσθαι, pro Ne dictu quidem fas eſt, vt vertit Cicero. Sic Athen.libro 3, τί δ' ἂν ὀστρεῖα δηλῶ, τοιμίζω γὰρ μηδὲ τὸν Πυθαγόραν ἐσθίειν, quis autem ſit epiſtolæ ſenſus, ne ipſum quidem Pythium animaduerſurum puto. Sic accipitur & μήπω aliquando. ‖Ab Hom.autem μηδὲ ponitur etiam pro μὴ ſolo, ſeu pro μὴ δή. Vide Euſt.

Ex Μηδὲ per compoſitionem facta ſunt cum alia, tũ Μηδεὶς, pro μηδὲ εἷς, cuius fœmin. μηδεμία. neutr. μηδέν. Item Μηδέτερος, pro μηδὲ ἕτερος, quod vide in Ἕτερος. Atque vt Μηδεὶς dicitur tãquam μηδὲ εἷς, ſic ETIAM Μηδαμὸς tanquam μηδ' ἁμός, Ne vnus quidem. nam ἁμὸς exponitur non ſolùm Aliquis, ſed etiam Vnus. Plura autem de hoc compoſito, & de deriuatis ab eo dicã in Οὐδὲ, vbi videlicet de Οὐδαμὸς agã, quod eodẽ prorſus modo eſt factũ. Sic de Μηδεὶς cæteriſque omnibus tractare in Οὐδεὶς decreui.

MHKOΣ, τος, τὸ, Longitudo, Prolixitas. Item Proceritas. Plato in Timæo, παντὶ σωῷ πλὴ ξύσταση πάσας διπλῶ κατὰ μῆκος χόσας, quæ interpr.Cicero, Hanc igitur omnem coniunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Dioſcor. θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος. quæ Plinius interpretatur, Thlaſpe anguſtis foliis, digitali longitudine. Et φάλαγγος μῆκος apud Herodianum, ſicut βάθος. ἰτὲ ὁδοιπορίας μῆκος apud eundem Itineris longitudo. Sic μῆκος τῆ χρόνου, Iſocr.in Helen.encomio, Longitudo temporis. At ex Xenoph. affertur ἐξ ὄψιος μῆκος pro Ex lõgo proſpectu. Quum verò dicitur μῆκος λόγου ſeu λόγων à Thucyd.& Platone, itidémque μῆκος ὀπτολῆς apud Demoſth.in epiſt.Philippi, aptius redditur Prolixitas. ‖Apud Homerum autem exponitur Proceritas. Od.υ, Ἥρη δ' αὐτῆσιν πῆξε πάσιων δῶκε γυναικῶν Εἶδος ἠ πινυτὴν. μῆκος δ' ἐπὶ Ἄρτεμις ἀγνή.

C. Μηκοποιέω, ῶ, Longitudinem addo. Ad verbum, Longitudinem facio. In v.l. In longum produco. At μηκοποιήσας ibidem, Qui produxit.

C. Ἐπιμήκης, τος, ὁ & ἡ, Oblongus, vel Sublongus, vt quidẽ Hermol.vertit. At Polit.apud Herodianum reddit Prælongus, item Procerus: & ſuperl. ὑπερμηκέστατον, ſpatioſiſſimum. Euſt. μακρὸ νὴ ἄγλωσσος apud Hom.(pro quo ille dicit alibi μακρὰ) exponit etiam ὑπέρμηκος.

C. Ἑπερμήκης, τος, ὁ & ἡ, Altera parte longior. vulg.lex.ex Boethio.

C. Εὐμήκης, Bene longus, Valde longus, Prælongus. Itẽ Procerus.

C. Ἰσομήκης, (q.d. Æquilongus) Longitudine par, ſeu proceritate.

C. Καταμήκης, Longus. v.l. ſed teſtimonium deſidero.

C. Παραμήκης, Oblongus. Bud.in ſuo lex.nomini σεσημένος adſcripſit, ὃ σεσημαμένος καὶ σεσημένος.

C. Περιμήκης, Prælongus, Valde longus. Homerus περίμηκες ὄρος dixit, & μάλα eadem ſignificatione, vt ſcribit Euſtathius. Apud Heſiodum περίμηκες redditur Immenſæ magnitudinis. At verò in Geopon.legitur δραμάλεις ὀλιγάτιον περιμήκεις, ἀμιγεῖς &c. pro quibus habetur apud Colum. Vaccæ probantur altiſſimæ formæ longæque. ITEM Περιμήκης apud Hom.idẽ quod περιμήκης, teſte Euſtathio.

C. Προμήκης, Oblongus, Prælongus. Theophr. τὰ δὲ σπέρματα διαφέρει καὶ τῇ χρήματι. τὰ μὲν γὰρ πλατέα, προγγύλα· τὰ δὲ, περιμήκη· τὰ δ' αὖ, κοῖλα καὶ φυλλώδη. Quæ Plinius ſic eſt interpretatus, Semina plurimis herbis rotunda, aliquibus oblonga, paucis foliacea & lata. Vbi videmus Plinium περιμήκη vertiſſe Oblonga. Idem tamen περιμήκεσι apud eundem Theophr. reddidit Longa, ſi non mentiuntur eius exemplaria. nam pro his Theophraſti, τὰ τῶ καλάμου φύλλα περιμηκέστερα, legitur apud eum Longa folia arundini. Ex Plutarcho in Pericle, περιμήκης τὴν κεφαλήν, qui eſt capite oblongo. A B. περιμήκης redditur Procerus. Syneſ.cũ περιμήκη addidit aduerbium πάνυ, ſcribens, παρ' ἡμῖν δ' οὐ χαλκεύεται τὰ πάνυ περιμήκη ξίφη σιδήρια.

C. Ὑπερμήκης, Prælongus, Supra modum longus. AT Ὑπομήκης velut opponitur huic ὑπερμήκης. Sonat enim Ὑπομήκης, q.d. Sublongus. Exponitur autem Longiuſculus, item Oblongus. Plinius autem appellauit Longius quadantenus quod Dioſcorides ὑπέρμηκες vocarat.

C. Ὑπομήκης

C. Τ' πομάκης, vide cum proximè præcedente Τ' αφ' μάκης.
Μάκιστος, Longissimus. Apud Homerum Procerissimus, Il. ν, & Odyss. λ. Et μάκιστον ὕψος Philoni de mundo, Maxima altitudo. ¶ Item ἐς μάκιστον apud eundem pro In longissimum tempus, Diutissimè. Quo dicitur modo ὅτι μάκιστον à Luciano, ζώης ὅτι μάκιστον. Ita enim scribendum censeo potius quàm ὅτιμάκιστον coniunctim. Xenoph. autem dixit μάκιστον pro Longissimè significante Maximè procul, Pædiæ 4, ἀλλ' οἱ πολὺ ἐχθροὶ μάκιστον ἀπολαύουσι, μᾶλλον πρὸς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθίστασθαι. ¶ Apud Homerum autem μάκιστα exponitur Tandem, Odyss. ι, circa finem, Ὦμοι ἐγὼ πῇ πάσχω; τί δέ μοι μάκιστα γένηται;

Μακρύνω, Longum facio, Produco. à cuius passiuo Μακρύνομαι est particip. μακρυνόμην συλλαβήν, syllaba quæ producitur. (Æschines autem in Epist. voce actiua μακρύνειν pro passiua vtens, dixit νόσον μακρύνειν, morbum protrahi.) ¶ Sæpe etiam vsurpatur hoc verbum de prolixitate sermonis. vt ἔξων αὖ τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ πλείω λόγον μακρύνειν, Isocr. Busiridis encomio. Et μακρύνειν τι apud Thuc. non semel, Verbosè explicare, vel Pluribus verbis differere de re aliqua. Sed idem dixit etiam μακρύνειν λόγους, & quidem addens μακροτέρους, quod supervacaneũ est. Plato autem μακρύνειν sine adiectione etiã dixit pro μακρολογεῖν.

C. ΑΠΟμακρύνω, Longum facio, Produco. Interdum Exporrigor, Extendo. Lucianus, ὅσα μόνον μὴ λεπτότερον ἔχρωτο τὸ ὄργον, ἀπομακρύνοντες πρὸς τὸ πιθανόν. id est ἀποτείνοντες. Apud eundem in Anacharside, ἀπομακρύνειν τοὺς λόγους, Producere sermones, Producere orationem, Prolixa oratione vti, Orationem longam habere. Dicitur & absolutè Platoni eadem signif. (inquit B.) in Protagora, ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, οὐκ ἀκούων τοὺς λόγους, καὶ οὐκ ἐθέλων δοῦναι λόγον, ἀλλ' ἀπομακρύνων ἕως αὐτὸν ἐπιλάθωνται ἐφ' οἷς ὁ ἐρώτημα ἦν.

Ἀπομακρύνομαι, pass. Exporrigor, Extẽdor, Protẽdor, Producor. Luc. καθ' ὃ μεταξὺ τῶν ὄρους ἡ τῆς θαλάττης ἀϊὼν λός ἀπομακρύνεται. Idem in dial. qui πλοῖον inscribitur, κατασκευὴ ἢ ἀεάλογον ἡ ἐφόρα ἐπεφύκειν εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἀπομακρυνομένη. quæ Bayf. vertit, Eregione autem proportione prora extructa erat, in longum producta.

Μηκιδανός, apud poetas Longus, ea forma qua ex ῥῖγος dicitur ῥιγεδανός.

¶ Μᾶκος, Doricè pro μῆκος, Longitudo. &c. vt paulo antè dictum fuit. VNDE Μάκιστος apud Soph. pro μήκιστος. eius schol. exp. μέγιστος. ITEM Μακιστὴρ, quod Hesych. ἐκβάλος, id est telum. Existimo autem propriè ita vocari id genus teli quod longissimè iaci possit. Sed habet AESCHYL. Μακιστῆρ, & quidem alia signif. Legitur enim apud eũ, in Persis, p. 158 mex edit. Μὴ μακιστῆρα μῶδον ἀλλὰ σιώπασον λέχος. vbi schol. exp. μήκους ἐχόμενον sed lubentius vno verbo explicuerim, videlicet μακρόν. aut certè μακρότατον gradu superl. quod aliquis forsitã malit. Sed quũ ei opponat σιώπασον, quod est positiui gradꝰ, nihil videtur necesse vltra positiuũ in hac expositione progredi. Sciendum est autem inueniri scriptum & μακιστῆρα in illo Æschyli loco. AT VERO Μακιδνὸς scribi, non Μακιδνὸς, ex Homeri exempl. constat, in quibus μακιδνὴ αἴγλη legitur Od. η', & vocatur μακιδνὴ αἴγλη quæ alibi μακρά. vnde discimꝰ μακιδνὸς nõ aliud esse quã μακρός. Porro vt à μῆκος fit μηκιδανός, sic μακιδανὸς à μᾶκος Dorico. & per syncopẽ μακιδνός.

MAKPOΣ, ῶ, ὁ, Longus, Prolixus. Item Procerus. (Quæ vltima vox conuenit multis Hom. locis, vt quũ dicit, δίνδρεα μακρὰ, & αἴγλαι μακραί. sic Od. θ, de proceritate corporis virilis, μακρότερον καὶ πάσσονα φῦναι ἰδέσθαι. vt de muliere itidem, Odyss. σ. μακροτέρῳ καὶ πάσσονα. Sic autem & quidam comicus μακρὰν procerã mulierem vocat apud Athen.) Apud Herodot. & Thuc. μακραὶ νῆες, longæ naues. itidémque μακρὰ πλοῖα apud eundem Thuc. & Isocr. in Panath. ac Polyb. ad differentiã τῶν πρόσω. De variis rebus dicitur, sicut Lat. Lõgus. vnde etiã cõpos. μακρόχειρ & μακροσκελὴς, itẽ μακροπώγων ac μακρόπτερος &c. Quinetiam μακρὸς βίος, Longa vita, Longum æuum. vnde comp. μακρόβιος, Longæuus. Et μακρὸς ὁδὸς apud Hesiodum, Longa via. Et μακρὰ συλλαβή, aut etiam μακρὰ sine adiectione, (cui opponitur βραχεῖα) Longa syllaba, seu Producta. Cic. apud Aristot. p. 50 mei Cic. Lex. At verò ὅτι μακρότατον apud Thuc. exponitur per aduerbium, videlicet Longissimè. Itidémque ex Herodoto affertur ὅσον μακρότατον δυνατός εἰμι, pro Quamlongissimè possum. Sed ego crediderim aptius redditum iri, Quamlongissimè extendi potentia mea potest. Ex Gal. autẽ citatur τὸ μακρότατον pro Quãlongissimè, vel Ad summum. Sæpe etiam vel Longus, vel Prolixus reddi potest. vt ὅτι πολὺ μακρὰ, epistola longa, seu prolixa. cui opponitur βραχεῖα. Apud Demosth. αἰσχύνομαι μοι φέρειν μακράν, prouocationem seu denunciationem longam, vel prolixam. (Buo. autẽ vertit Bene longam) Sic λόγος μακρὸς, itidémque in compar. gradu λόγος μακρότερος, Thucyd. & λόγοι μακρότεροι, eidem, Prolixior oratio, seu longior. (Dicitur verò & δι' μακροτέρων sine adiectione ab Isocr. pro Longiore oratione, Prolixius) Quinetiam vt Latinè dicitur Lõgum esset enumerare, vel referre, aut cum alio infinit. sic legimus apud autorem dialogi qui Axiochus inscribitur, μακρὸν ἂν εἴη διεξιέναι τὰ τούτου. Quinetiam dicitur à nobis aliquis esse μακρὸς, id est prolixus.

¶ Μακρὸς ad tempus relatũ redditur interdum nomine Diuturnus. vt μακρὰ συμφορὰ Plutarch. in Consol. ad vxorem, pag. 1085 mex editionis. Vbi tamen & Longa verti potest, sicut μακρὸς βίος, Longa vita, vt paulo antè dixi. At verò apud Sophoclem μακροὶ χρόνοι exponitur nõ solùm πολυχρόνιοι, id est Diuturni, sed etiam μεγάλοι, id est Magni, seu vehementes.

Μακρὸς, Longinquus. vt μακρὰ ἀποστολή, Plutarchus Alcibiade.

Μακρὸς, Magnus, vel Multus: vt inquit Budæus asserens ex Aristotele Polit. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. (Est autem & Suidas autor μακραὶ οὐσίαι vocari ab Atticis πλοῦτοι) item πῆμα μακρότατον pro Maximus tensus. ITEM Μακρὰ positum aduerbialiter pro Maiorem in modum, vt quidam interpr. apud Aristophanem. Apud Homerum itidem Etymologistes exponit μεγάλως, vbi ille dicit μακρὰ βοάασθαι. vt Il. γ, Ἐρχόμενον μετὰ πρῶτον ὁμίλου, μακρὰ βοάασθαι. vbi exponi potest Magno passu vadentem, Ingentes passus metientem. SIC ETIAM Μακρὸν apud eundem aduerbialiter pro Altum, id est Alta voce, seu Magna voce. Il. γ, μακρὸν ἀύσειν. Quale est μακρὰ μεμυκὼς apud eundem. Sed sciendum est μακρὸς apud eum habere & alias nominis Altus significationes. accipi enim & pro Altus significante Excelsus, (vt quum dicit μακρὸς ὄλυμπος, & μακρὰ κύματα, videlicet τὰ εἰς ὕψος κορυφούμενα) & pro Altus significante Profundus: vt quum dicit, φρεσὶν μακραί.

Μακρὸς à DORICO Μᾶκος pro Μῆκος, ortum esse tradit Eustathius. vt videlicet ex μᾶκος factum sit μακρὸς, ex quo per syncopen μακρός. cui potius assentior quàm Etymologistæ. Crediderim autem vsum obtinuisse vt diceretur μακρὸς à μᾶκος, potius quàm μακρὸς à μῆκος, propter μικρὸς quod Paruum significat.

Μακρὰ datiuus qui aduerbialiter ponitur ea signif. qua Longè, seu Multo, cum gradu compar. item superl. vt μακρῷ ῥᾷον Plutar. Longè facilius. Et μακρῷ ἄριστα Plat. De leg. Longè præstantissima. Suidas exponit καταπολὺ in isto Herodoti loco, ἄριστος ἐφάνη μακρῷ Ἀχιλλεύς. Et in hoc, μακρῷ δίστησι.

C. Ἀμφίμακρος, υ, ὁ, Vtrinque longus. Nomen est pedis metrici, syllabam longam ab vtraque parte habentis, vt ἠγαμέων. Vide Ἀμφίβραχυς ei oppositum.

Μακρὰν aduerbium, seu aduerbialiter positum, Longè, id est Procul. vt μακρὰν ἀποικεῖν, Plat. De leg. Et μακρὰν ἀπόντας ἀγαπᾶν, Isocr. Qui procul absunt, Qui longo locorum interuallo remoti sunt. Et cum verbo motus, Aristophanes μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς. Sic Plato in Epist. οὐ μακρὰν ἰόντας πεσεῖ. (At in μακρὰν ἂν ἔλθοιμι apud eũdem Plat. redditur μακρὰν & per nomen, hoc modo, Lõgum iter facerem) Idem Aristoph. iunxit aduerbio ἄπωθεν, dicens ἡ μακρὰν ἄπωθεν ἔβη. Et cum genit. interdũ, vt μακρὰν πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολιμπῶ.

Μακρὰν de tempore, vt μακρὰν χείρων φρονέων, Qui in-

sic longum valere. Lucianus in salt. dicit hoc genus lo- A
quendi: μακραὶ χαίρειν φράσαι, indicare τὸ μηκέτι φροντίδειν. Ar οὐκ εἰς μακράν, Aristoph. Non longo post tempore, Non multo post, Breui. Sic Lucianus, ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακράν. Synes. ὁ αὐτὸς οὗτος οὐκ εἰς μακρὰ ἐμαίνετο, idem iste non multo pòst insaniebat.

C. Προμακρός, idem quod προμήκης, suprà.

Μακρότης, Longitudo. Plutarch. De primo frig. ὡς ὁ πλοῦς ἐν χειμερινῇ διαβάσει βραχύτητος μὲν καὶ μακρότητος.

Μακρύνω, Lõgè summoueo. vt μακρύνω σε ἀπὸ πόλεως. quod Budæus affert sine autoris nomine. In v. l. Elongo, barbarè. B

Μακρόθεν, E longè remoto loco, Procul, Eminus. Apud Euangelistas Μακρόθεν ΕΣΤ Ἀπὸ μακρόθεν, SEV Ἀπὸ μακρόθεν, solet ver. interpr. reddere A longè, & De longè: alii Procul.

MHN, μηνός, ὁ, Mensis. Odyss. κ. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ πέλεσκεν. Odyss. λ. Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι αἰδοῖ ἐπαλλὼ Λὴξ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, καὶ ὧραι ἐλθοῦσαι. id est, bissenis mensibus. Plutarch. in Quæst. Roman. οὐ δώδεκα μησὶν ἀλλὰ δέκα συμπληροῦσι τὸν Ῥωμαίων τὸν ἐνιαυτόν. Quod verò Latini per ablatiuum dicunt Mense, vel Mensibus, id Græci per genitiuum μηνός, vel μηνῶν. Æschines in Ctesiphontem, ὅτι πλοῦς ἀφεστὼς, καὶ πόσου μηνὸς, καὶ ἐν πόσαις ἡμέραις. Demosth. Pro corona, ἐν ὀλίγοις μησὶ λαβών. Plutarch. in Quæst. Rom. τῶν Μαίου μηνὸς οὐκ ἄρχουσι γυναῖκες. Idem in Alcibiade, δέκα μησὶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, Decem mensibus, vel Spatio decem mensium. Quod verò Latini per accusatiuum dicunt Tres menses regnauit, id Græci eodem modo. Thucyd. des libro 2, Πεισάνδρου ἔτη δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. Prima mensis dies νουμηνία vocatur, Latinis Calendæ: à qua vsque ad primam decadem additur ἱσταμένου μηνός: post quã dicitur μετὰ τὴν δεκάδα, & sic deinceps vsque ad vigesimam: inde autem μετὰ τὴν εἰκάδα, vel ἑκατὴ φθίνοντος, ordine retrogrado. trigesima verò τριὰς καὶ νέα appellatur. Ita tres mensis partes sunt, ἱσταμένου, μεσοῦντος, φθίνοντος, in tres decades diuisæ. Sed si cũ Poll. post εἰκάδα dicamus ἑκατὴ φθίνοντος, erunt tantùm 19 dies mẽsis: (nisi post μετὰ τὴν ponamus ἕνδεκα ἢ ἴσως, siue πλὴν πεντεκαίδεκα) ideóque dicendum δεκάτη ὀπὶ εἰκάδι, vt patet ex Plutarcho in vita Alexandri, vbi enim quum dixisset, τῇ εἰκάδι Λουσταίνου, πάλιν ἔξω, & quæ sequuntur, de sequenti die ait, τῇ δεκάτῃ φθίνοντος ἔμπαλιν πίσσας, μᾶλλον αὐξηθήν. paulo pòst, τῇ ἕκτῃ σωφρὸν ὕπνον. aliquanto pòst, τῇ δὲ τετάρτῃ φθίνοντος, περὶ δείλην ἀπῆλθεν. De secunda verò decade (id est ea quæ est ante πλὴν εἰκάδα, in qua ægrotare incepit) ibidem ita, ὀγδόῃ ὀπὶ δεκάτῃ Δαισίου μηνὸς, ἐκάθηδεν ἐπὶ τὴν λουτρῶνι, δίψᾳ πυρέξας. τῇ δὲ ἕκτῃ, λουσάμενος εἰς τὸν θάλαμον μετῆλθεν. Inde sequitur, τῇ εἰκάδι λουσάμενος, vt paulo antè retuli. Aristobulus ibidẽ dicit eum πλὴν πέντε καὶ δεκάδι Δαισίου μηνὸς, die trigesima. Natus autem est ἑκατομβαιῶνος μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ὃν Μακεδόνες Λῶον καλοῦσιν) ἕκτῃ, die sexto ineuntis mensis Hecatombæonis. Thucyd. libro 5, μηνὸς Ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθίνοντος, quarto ante finem die. Idem ibidem, μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος, sexto ante finẽ die. Idem, πλείου ὀκτὼ ἢ ἐνάτου μηνὸς ἐπὶ νουμηνίαν, καὶ τὸ αὐτὸ μηνὸς ἱσταμένου ἔσται. vbi reddere possis, Ante VIII Id. nã is dies primã decadem, quæ est μηνὸς ἱσταμένου, non excedit. Cur autẽ retrogrado ordine post vicesimum diem reliqui vsq; ad trigesimum numerentur, & quamobrem hæc trigesima dicta sit ἕνη καὶ νέα, docet Plut. in Solone p. 89. vbi & addit primum Solonẽ rectè intellexisse Homericũ illum versum Od. ξ de reditu Vlyssis, Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος Ὀδυσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, videlicet de ἕνη καὶ νέᾳ: cuius partem eã quæ prior est coitu solis & lunæ, mentiri tam desinenti, reliquã ineunti tribuebat: quippe in qua cessat alter mẽsis, alius incipit. Quòd si dies mẽsis triginta & vnus foret, post πλὴν δέκα dicebatur ἱσταμένου μηνός: sin 28. εἰς ἕνη καὶ δέκα. Sed erant etiã qui post πλὴν δέκα dicerẽt πλὴν μηνὸς φθίνοντος, & sic deinceps. Vide plura apud schol. Arist. De duobus autẽ mensium generibus, ciuili & naturali, C

& de duabus naturalis mẽsis speciebus, lunari & solari, vide quæ Gorr. ex Gal. tradit: vbi & de hebdomadibus. Μῆνες dicuntur etiã menstrua, quæ καταμήνια & γυναικεῖα appellat Aristot. alii ἔμμηνα, καθάρσεις ἐμμήνους. Plinius itidẽ Menses ea signit. dicit. vt l. 21, c. 25, Ciet vrinas è vino pota, & menses: de heliochryso, de quo Dioscor. l. 4, c. 57, ἔμμηνα ἄγει. Μῆνες Hesychio sunt etiam αἱ ἡμέραι. Μῆνες, genus quoddã saltationũ, ab inuentore denominatũ. Poll. Pro Μὴν autẽ Doricè DICITVR Μάν, Æolicè AVTEM, Μείς. Il. τ, Ἦ ῥ' ἐκεῖνο φίλον ἦν, ὁ σφ' ἔδοσαν ἑκάεργοι μοῖραι, Septimus inibat mensis. Hesiod. Diebus μοῖραι γὰρ τελεταὶ πάντεσσιν, οὖπερ.

C. Μιαγύρτης, ου, ὁ, Helychio est ὁ ἀπὸ μιᾶς σωλῆνος πατήσας. Suidæ ὁ ἀπὸ μιᾶς σωλῆνος. sed addit Suid. μιαγύρτης ὁ δι' ἓν ῥάβδιον ἢ κύλικα μίαν ἀγείρων καὶ σωλῆνα βοίζων. ita μιαγύρτης & μητραγύρτης idem fuerit. nam μητραγύρτης est qui matri deum stipe colligit: μιαγύρτης autẽ qui singulis mensibus id facit. VNDE Μιαγυρτέω, Singulis mensibus stipem colligo matri deum. solebant enim iustis diebus stipem cogere, vt patet ex verbis duodecim Tabularum quæ Cicero refert libro 2 De l. 2 De leg. Euseb. De præpar. Euang. l. 2, cap. περὶ τῆς κατ' Ῥωμαίους πολυθείας, loquens de matre Idæa, siue matre Phrygia, aut matre deum, quam ibi ἱερὰν καὶ appellat, ἱερᾶται δ' αὐτῆς αἵδε Φρὺξ καὶ γαλλὴ Φρυγία, καὶ περιάγουσιν αὐτὰ κατὰ πόλεις, οὐδεὶς μητραγυρτεῖ πλὴν, ὡς φασὶν αὐτοὶ ἐκεῖνοι τοῦτο ποιεῖν ἀφ' οὗ τοὺς θεοὺς ἐπεμψάν τὰ μητρῷα μέλη καὶ τύμπανα προπεμπόντες. cum quibus conueniunt ea quæ suprà in μητραγύρτης ex diuersis annotata fuerunt. Sequitur ibidem, Ῥωμαίων δὲ τὴν αὐτοψίαν οὐδεὶς μιαγυρτῶν τις, οὔτε κατὰ νόμους προέσται δι' ἃς πόλεως, ποικίλων ἐνδεδυμένος στολὴν, οὔτε ἐρανίζων τινά. D

C. Μιώσιον, ου, τὸ, Mentis flora, vt Gaza vertit apud Theophrastum lib. 1 de plant. libro 4, capite 11. vbi tamẽ & aliter scriptum legitur.

C. Δικάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui decem mensium est.

C. Δίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ Qui duorum mẽsium est, Bimestris. Ἀπὸ δίμηνον, Spatium duorum mensium. in v. l. sed quã reperitur δίμηνον vel δίμηνω, aliquis fortasse malit subaudire χρόνου & χρόνῳ. Vide exẽplũ in Ἑξάμηνος. Item ἡ δίμηνος, itidem pro bimestri temporis spatio. quod vide in Ἑξάμηνος paulo pòst.

C. Δωδεκάμηνος, Qui duodecim mensium est. vt δωδεκάμηνος χρόνος, Tempus duodecim mensium, Bis seni mẽses, id est Annus. ET Δυωδεκάμηνος pro eodẽ. vt δυωδεκάμηνος παῖς Heliodo, Puer duodecim mensium.

C. Εἰκοσάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui viginti mensiũ est. In Epigr.

C. Ἑξάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui sex mensiũ est. idem cum ἑξάμηνος paulo pòst. Et ἑξάμηνος, ου, Semestre spatium. Polyb. ἐν δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες, ἀνὰ μέρος τὸν ἑξαμήνου πλοῦν ἐλαύνουσι. Bud. E

C. Ἔμμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Menstruus, hoc est Qui intra mensem fit, Qui menstruo spatio continetur, Menstruo spatio durans: vt Cic. Hæc sunt menstrua, illa æterna. Plato l. 11 De leg. ὑφαίνειν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον. id est Cic. interpr. l. 2 De leg. Textile ne operosius quàm mulieris opus menstruũ. Item ἔμμηνος χρόνος, vt Menstruũ tempus, Varroni: hoc est, quod luna circumiens comprehendit, vt ab eodẽ definitur. Sic Cic. Huius hãc lustrationẽ eiusdem incensa radiis menstruo spatio luna cõplet. Soph. Œd. tyr. ἐγὼ δ' ἐνὶ ἐκπονοίαζον τῷδε πρὸς ἄλοχος ἐξ ἤρος εἰς ἄκρον ἔμμηνος χρόνος, id est ἐν τοσούτῳ μηνῶν ὁπόσοις, trium mensium spatio, seu tres menses. Ἔμμηνος, Menstruus, id est Qui vertente mense fit, Singulis mensibus recurrens: vt Vsura menstrua, & Cibaria menstrua apud Ciceronem. vt ἔμμηνα ἱερεῖα, id est πρὸς μῆνα, vt Suidas exponit, hunc locum adscribens, Μηλοφορεῖ ἡμῖν ἔμμηνα ἱερεῖα Σωπείθης. vt apud Tibullum Elegia 3, libro 1, At mihi contingat patrios celebrare penates, Redderéque antiquo menstrua thura lari. Plautus dixit menstruales epulas. Eadem significatione Suidas accipere videtur quod loco citato subiungit, videlicet, ἔμμηνα δίκαι: quæ & ἐμπρόθεσμοι & ἐφέσιμοι, vt ibidem annotatur, & apud Harpocr. de quibus & Pollux l. 8, ἐμπρόθεσμοι δὲ ἦσαν ἔμμηνοι [videlicet δίκαι,] αἱ τῶν ἐμπόρων πρὸς τοὺς περὶ ἐμπορίαν. F

Item ἔμμηνοι καθάρσεις apud medicos, Purgationes mẽ
ſtruæ, ſeu Purgationes fœminarum, vt Plinius appel-
lat: quæ ETIAM Ἔμμηνα ET Ἐμμηνία appellan-
tur: & καταμήνια, item χωματεῖα: Latinis itidem Men-
ſtrua & Menſes, vt ſuprà quoque in Μῆνες dictum eſt &
exemplo confirmatum. Dioſcorides libro 3, cap. 4, de
thymo, ἕλκωσίς τε ἕλκῶν καὶ ἔμμηνα καὶ ἕμβρυα καὶ ὕστη
ρα. de quo Plinius lib. 21, cap. 21, Prodeſt mulierum mẽ
ſibus retardatis: vel ſi emortui ſint in vtero partus. I-
dem libro 3, cap. 36, de pulegio, πάσσεται ὁ ἔμμηνα ἐκ ὑστέ
ρας καὶ ἔμβρυα ἄγει. de quo Plinius lib. 20, cap. 14, Sedat
menſtrua & ſecundas. vbi legendum videtur Ciet. nam
ſecundæ non ſedantur, nec item menſtrua. Gal. ἔμμηνα
κινεῖν αἷμα, menſes ciere mulieribus. Pro ἐμμηνία autem
hoc affertur exemplum ex Dioſc. l. 5, ἐμμηνίοις ὀπῶν χλοῦ
σα, menſibus retardatis.

C. Ἐννεάμηνος, Qui nouem menſium eſt.

C. Ἑξάμηνος, Qui ſex menſium eſt, Semeſtris: vt Semeſtris
vita, Semeſtris dictatura, Semeſtre regnum, apud Pli-
nium & Liuium. Ariſtot. Polit. 4, ἑξάμηνος ἀρχή. Ité
ὁ ἑξάμηνος, Sex menſes, Semeſtre tempus. Xen. πλυθόντ-
τας τὰ ἤρεια, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ καὶ ὅσον ἐπὶ τοῦ πολέ-
μου ἐπλεῦσε. Hæc B. Poteſt autem ibi ſubaudiri χρόνος.
Dicitur & ὁ ἑξάμηνος pro ὁ ἐξαμήνου χρόνος, ſicut etiã ὁ
ἕκμηνος paulo antè apud Pol. vt apud Herod. τὸ ἐξάμηνον
καθεύδουσι, ſex menſes dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, Se-
meſtre ſpatium, ſeu tempus, id eſt, ſex menſes. Plato
De leg. ἐντὸς ἑξαμήνου, intra ſex menſes. v. l. VNDE
Ἑξαμηνίτης, ου, ὁ, Qui ſex menſes viuit, Qui ſemeſtrem
vitam agit. vt Plin. de lacertis, Negantur ſemeſtrem vi
tam excedere.

C. Ἑπτάμηνος, ου, ὁ, Menſtruus, Qui ſingulis menſibus fit,
aut Vertente menſe recurrens, vt ἔμμηνος paulo antè.
Sic ὀπτάμηνον αἷμα γυναικῶν, menſtruus mulierum ſan-
guis. Dioſcorides libro 1, cap 97, vbi περὶ αἱμάτων ſer-
mo eſt, γυναικὸς ὃ τὸ ὀπτάμηνον περιλειφόμενον πολλαχοῦ
ἀλιτὰς καὶ ἐρυσιπέλατα κουφίζει. Vnde Plinius libro 28,
cap. 7, de menſibus mulierum, Multi verò ineſſe etiam
remedia tanto malo aiunt: podagras illini, ignes ſacros
leniri. Item ὀπτάμηνα ἱερά, Menſtrua ſacra ſeu ſa-
crificia: ſeu Menſtrualia, vt Plautus dicit Menſtruales
epulas. pro quo & ὀπτάμηνα abſolutè. Athenæus libro 6,
τὰ ὀπτάμηνα ἔνιοι ὁ ἰνδὸς μετὰ τῶν θεῶν. De quib⁹
ſacris ita Herodotus ſcribit, libro 8. pag. 119. λέγουσι οἱ Ἀ-
θηναῖοι ὅτι μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ὀφιν διατρέφει ἐν τῷ
ἱρῷ λέγουσί τε ταῦτα. καὶ δὴ καὶ ἐόντι ὀπτάμηνα πλέουσι φεύ-
γοντες. τὰ δὲ ὀπτάμηνα, μελιττώματα ἐστί. αὐτὰ δὲ μελιττώματα ἐόντα τῷ
ὄφιος ἀεὶ χόρτῳ αἰσίως μιμνῃσκον, πρὶν ἢ ἄφασος. (vbi an-
nota ETIAM Μελιττώματα dici pro μελιττώτα, id eſt pla
centa mellita, quæ in iis ſacrificiis menſtruis angui Mi-
neruæ ſacro offerri ſolebat, ſicut & Trophonio, vt par-
tim ſuprà in Μελιττοῦτα indicaui, partim videre eſt apud
Suidam in Τροφώνιος. infrà quoque πέμμυος μελιττοῦτα ha
bebis ex Theophraſto) Sed perperam in vulg. lex.
ὀπτάμηνα μελιττώματα, menſtrua libamina è melle confe-
cta. quomodo enim neutrum plurale abſolutum, & fœ
min. ſingulare adiectiuum copulentur? Suidas hæc
ὀπτάμηνα eſſe dicit τὰ ἐπὶ ὅλου τῷ μηνὶ ἄπαξ τοῦ γινόμε-
να ζῴματα, vt & ἔμμηνα ἱερὰ paulo antè. Eidem Suidæ
ὀπτάμηνα ſunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα φυόμενα. Item ὀπτά-
μηνα apud Heſychium, ἢ κῦ μῆνα τῇ πεμπτάμηνα συστελλο-
μένη. vbi ſubaudiendum ζῷα, vel ἱερά. Apud eundem
habentur & hæc VERBA, Ἑπτάμηνοι οἱ ἱερομισθοκαλα-
λῶν ὃ καὶ ζῷα τινες. vbi ſi ὀπτάμηνοι mendoſum non eſt,
ſubaudiri poteſt ζῷα aut ἱερά, & pro menſtruo itidem
ſacrificio accipi, ſicut ὀπτάμηνα paulo antè. In vulg.
autem lex. ὀπτάμηνοι dicuntur eſſe ſacrifici apud Herodo
tum: fortaſſis ii qui ὀπτάμηνα ſacra peragebant.

C. Ἑπτάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſeptem menſium eſt. Et τὸ
ἑπτάμηνον, ſ. ἔμβρυον; aut tale quid, Partus ſeu fœtus ſe-
ptem menſium.

C. Ἀλιτάμηνος, SIVE Ἠλιτάμηνος, Euſtathio ὁ ἀλιτόκους (id
eſt ἀμβλωτὴν, ἀκαιρογόνον) ἢ ἀπὸ ἐναντίας τῆ ἑβδομάδι μηνός.
de quo & ſuprà poſt Ἀλιτόκια. Latini Exterminium
appellant.

A C. Καταμήνιος, ου, ὁ, Menſtruus. ἔμμηνος & ὀπτάμηνος. vt κα-
ταμήνιον αἷμα, menſtruus ſanguis. id eſt, ſanguis in mu-
liere ſuperfluus, alterum generationis principium, vt
Gorræus definit, apud quem plura. Cæterùm men-
ſtrui nomen (vt idem docet) non à propria ſubſtantia,
ſed ab accidente inditum ei eſt: quòd ſingulis menſi-
bus ei⁹ excretionem natura moliatur. nec, ſiue natura,
ſiue præter naturam ſupprimatur, ob id definit men-
ſtruus ſanguis dici. Vide & Plinium libro 7, capite 15.
Frequentius abſolutè dicitur καταμήνιον & καταμήνια:
B in quo poſteriori ſubaudiri poteſt καθάρματα. Alexid.
Aphrodiſ. libro 2 Problem. ἡ φύσις διὰ τὴν τοῦ αἵματος δέξ-
πλασιν τὸ καταμήνιον συνάγει πρὸς ἑαυτὴν τῇ μήτρᾳ, format ſan-
guinem menſtruum in matrice colligit. Ἡ καταμηνία
crebrò apud Ariſtotelẽ reperies, a quo & χωματεῖα
ſynonymos appellantur, Hiſtor. animalium libro 7,
cap. 2, ἢ ὁ τῆς γυναικείου ὄρμοι γίνεται περὶ ἑβδόμους πως μῆ-
νας. Et mox, καὶ πᾶς μὲν συνεχῶς καθ' ἕκαστον ὀλιγάκις τὰ κα-
ταμήνια φέρεται, ἑβδόμαται δὲ πεῖσαν τοὺς πλείστους. Paulo
pòſt, τὰ γυναικεῖα γίνεται πολλάκις περὶ τὰς μήνας, ἕως ἂν συλλά-
C βωσι. VNDE Καταμηνιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Men-
ſtrualis, Menſtruus. vt καταμηνιώδεις περίττωμα, Menſtruũ
excrementum, Gaza interpr. Plinio autem Menſtrua-
lis mulier eſt cui menſes fluunt.

C. Ὀκτάμηνος, Qui octo menſium eſt.

C. Παμμήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per omnes menſes durans, Qui
perpetuis voluitur menſibus. Sophocles Electra, Κἀγὼ
πῶλ' ἴσαρ, ἰσάρισαρ, πανσέρτῳ παμμήνῳ πολλὰν δίνων γυρῶν
τ' ἀχέων, Vbi παμμήνῳ ſchol. exp. παλυχρονίῳ καὶ πολυετεῖ.
Vide autem de toto hoc loco meam annot. cum aliis
D editam.

C. Πεντάμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque menſium eſt. Pro
quo dicitur ἐκ τοῦ Πεντήμηνος, vt refert Etymologiſtes,
ac videtur innuere hoc poſterius πεντήμηνον eſſe anti-
quius priori πενταμήνιος, & in eo ſeruari integrum nu-
merale nomen πέντε, ſicut in πεντασύλλαγον ξύλον.

C. Τετράμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor menſium eſt. Et τὸ
τετράμηνον, Quod quatuor menſium eſt: vel Spatiũ qua-
tuor menſium. i. Quatuor menſes. Quidam Quadrime
ſtre interpretantur, ea forma qua dicitur Bimeſtre &
E Trimeſtre.

C. Τρίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium menſium eſt, Trime-
ſtris. vt τρίμηνοι πυροὶ apud Heſychium, (Trimeſtre fru-
mentum) qui & σπαμήνιοι, vt apud eundem habetur: nõ
tamen ſine ſuſpicione erroris. quippe pro quo reponẽ
dum videatur σπαίσιοι, vt apud Dioſc. paulo pòſt in τε-
τραμηνιαίους: vel σπαίσιοι, vt apud eũdẽ Heſych. alibi Theo-
phraſt. Hiſt. pl. l. 8, cap. 1, vbi περὶ ὀψικάρπων ſermo eſt,
ὧν πυροὶ τρίμηνος καὶ κριθὴ ὁ καλούμενος τρίμηνος, διὰ τὸ ἐν ποσῷ
τῷ πλείονι. quòd trimeſtri temporis ſpatio ad frugẽ
F perueniat & matureſcat. Perperam tamẽ ibi SCRI-
BITVR Τρίχρονος: ſed reponendum eſſe τρίμηνος, tũ
G res ipſa planum facit, tum alii loci euincunt. vt cap. 4
eiuſdem libri, καὶ τὸ τῶν τεττάρων καὶ τῶν δύο μηνῶν, καὶ εἴ τι
χρόνος ἐν ἐλάττοσιν ἡμέραις πλειόσταις (καθάπερ φασὶν οἱ περὶ
τὸν Εὔδοξον) τῶν παράπαν ἡμέρας δεῖ τὰς ἀπὸ ἐξῆς ἀφίστανται
καὶ τέλος ἴσχουσιν. Vnde Plinius libro 18, cap. 7, Eſt & bime-
ſtre circa Thracium ſinum, quod quadrageſimo die
quàm ſatum eſt matureſcit. Et mox, In tantum fallitur
Columella, qui ne trimeſtris quidem proprium genus
exiſtimauerit eſſe, quum ſit antiquiſſimum. Græci tri-
menon vocãt. Rurſum Theophr. τρίμηνοι δὲ πολλοὶ καὶ
ταχεῖς καρποί. Et Plin. de amylo, Proximum è trime-
ſtri quodam minimè ponderoſo tritico. Item τρί-
μηνον, Trimeſtre temporis ſpatium. In Epiſt. ad Hebr.
c. 11, ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, tres menſes.
Τρίμηνος dici videtur etiam Qui ſingulis tribus men-
ſibus fit, Tertio quoque menſe: vt ὀπτάμηνος & ἕμηνος,
H ii vnoquoque menſe. Theophr. Hiſt. pl. l. 9, cap. 9,
de ſuperſtitione in herbarũ quarundam effoſſione, αἱ-
ρεῖσθαι γὰρ τὴν γῆν πολλαχοῦ μελιττοῦται. ὅταν δ' ἐξέλῃ, ζη-
μίους μελιττοῦτας αἰτιᾶσθαι μισθὸν, tertio quoque men
ſe quaſi pretium radicis euulſæ conficere in cauernam.
Videtur autem confirmare hanc interpr. locus Hero-
doti in Ἑπτάμηνος citatus.

C. Τεταρταῖος, ου, ὁ, Tertia menſis dies, quæ & τρίτη μηνὸς ἡμέρα. Suidas, τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τετραμηνίδα ὀνόμασαν. qua die nata creditur Minerua, ideóque DICTA Τεταρτογένεια. Apud Heſych. verò ἑξαμήνους ſcribitur τετραμηνής. quod & ipſe exp. ἡ τρίτη τοῦ μηνός.

Μηνιαῖος, ου, ὁ, Menſtruus. vt μηνιαία κάθαρσις, apud Alex. Aphrod. Menſtrua purgatio. ἡ ἑμερίσιος, ἡ ὁλομήνιος, ſiue καταμηνιαία κάθαρσις.

C. Δεκαμηνιαῖος, Decimum menſem agens, vel Decem mẽſem complens. Plut. in Numa, δεκαμηνιαῖον βρέφος, Fœtus decem annos in vtero manens. Item δεκαμηνιαῖος χρόνος, tempus decem menſium.

C. Ἑπταμηνιαῖος, Septimum menſem agens. vel, Qui ſeptimo menſe in lucem editus eſt. qualis partus Homero eſt ἡλεκτόμηνος.

C. Ὀκταμηνιαῖος, ου, ὁ, Octauum menſem agens. vel Octauo menſe natus. vt ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alexandrũ Aphrodiſeum, Infantes qui octauo menſe eduntur, aut editi ſunt.

C. Τεμηνιαῖος, ου, ὁ, Qui tertio menſe matureſcit. vt Τεμηνιαῖοι πυροί, triticum tertio menſe matureſcens: Theophraſto ſuprà τρίμηνον, Plinio Trimeſtre. Dioſcorides libro 2, cap. de optimis tritici generibus, ἐπὶ μὲν τοῖς τετραμηνιαίοις, λευκότεροι δὲ τοῖς ἀπὸ τῶν ὀπταίων. De cuius tritici farina Plinius libro 22, cap. 25, Efficacior etiam hordeacea videtur, trimeſtris mollior. Aliquanto pòſt, Sitanios (hoc eſt è trimeſtri) incuſſa in facie, aut deſquamata cum melle aptiſſimè curat.

¶ Μήν, νός, ὁ, Luna. Il. φ, Λευκὸν σῆμ' ἐπέτυκτο θεὴ περιτροχὲς ἠΰτε μήνη. Hermeſianax apud Athen. l. 13, Οὐ μὴν οὐδὲ φὼς μήνης ἀγέρασεν ἔθηκεν Μουσαῖος χρείτων ἢ ἕκατος Ἀπόλλων. ſicut idem Muſæus & Orpheus dicuntur σεληνιῶντες ἔγγονοι, vt in Ἔγγονοι ſuprà ex Platone annotaui. Μήν capitur etiam pro μηνιαῖος, vt videbis paulo pòſt in Μηνίσκος. Dicta eſt autem μήνη à μείω, quia μηνὸς (id eſt menſis) ſpatio curriculum abſoluit. vnde & menſtrua luna à Virg. vocata.

C. Μηνοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Lunæ formam habens, Cornicula tus, Inſtar lunæ in cornua flexus & falcatus. Thucyd. lib. 2, ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μὲν μεσημβρίαν, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη, γενόμενος μηνοειδής. Sic Xenoph. Hellen. 4, ὁ ἥλιος μηνοειδὴς ἔδοξε φανῆναι. Item, μηνοειδὴς τεῖχος, murus lunatus. Thucyd. libro 2, ἦν δὲ ἦν αὐτῷ ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ ἑκατέρου τείχους ἐπὶ τὸ ἔσω, μηνοειδὲς ξυνῆπτο πη τὸ τρίτον τεῖχος. Item μηνοειδὴς φάλαγξ, lunata. Plut. Fabio, ἡ δὲ φάλαγξ τῷ Ἀννίβου μετεκάλεσε τὸ κέρας, μηνοειδὴς ἐγγένηται. Et apud Herodianum l. 1, βέλη ὧν αἱ ἄκραι ἦσαν μηνοειδεῖς, ſpicula lunatæ cuſpidis. Et τὸ μηνοειδὲς τῶν νεῶν, apud Herodotum, Lunata nauium forma, Lunata claſſis.

Ipſa etiam luna μηνοειδὴς dicitur quum triduana adhuc exilia cornua oſtendit, ſeu in cornua curuatur, abéſtque partibus LX, id eſt duobus ſignis, & ſexangulã facit mundi ad ſolem figuram. (aſpectum hexagonum, ſiue ſextilem vocant) δίχηνος autem vocatur ſemiplena: ἀμφίκυρτος, quando ad δίχηνον accedit conuexitas, ac pluſquam media circuli pars illuminatur: plena, πανσέληνος. vbi rurſus decreſcit, ad ἀμφίκυρτον redit, inde ad δίχηνον, inde ad μηνοειδές: poſtremò quum offuſcata euaneſcit, ἀφεγγαία appellatur. συνοδικὴ autem dicitur quum in coitu eſt, eodémque in ſigno eaſdem cum ſole regiones occupat. v. lex. Apud Plutarchum in Sympoſ. ſeptem ſapientum, mater lunæ roganti illi vt ſibi σύμμιξον χιτῶνα texeret, reſpondit, καὶ πῶς σύμμιγον ὑφήνω; πεῖθε δὲ ὁρᾶν σε πανσέληνον, αὖθις δὲ μηνοειδῆ, πάλιν δὲ ἀμφίκυρτον.

C. Δίχηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuiſam & dimidiatam lunam habens. vt redditur apud Alexandrum lib. 1 Problem. ὅτι ὡς δίχηνος χώραν ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμή πως ἐστί; quum luna æqua portione diuiſa eſt, humida & aliquantum calida eſt. Sed rectius ii qui δίχηνον σελήνην accipiunt pro luna plena, quæ & πανσέληνος dicitur: quum videlicet in orbem rotundata, plena fulget, ſoli è diametro oppoſita. ſi enim verum eſt δίχηνον eſſe dimidiam menſis partem, & menſem cum noua luna incipere, δίχηνος luna erit quũ pleno orbe fulget circa τὴν ἡμίσειαν

ὀπὶ δυσμάς. præterea eclipſis lunæ non fit niſi quum ipſa luna plena eſt, quam Plutar. circa δίχηνον factã ſcribit. Confirmat hoc idem quod de δίχηνον dicetur paulo pòſt in νεόηνον. Eſt AVTEM Δίχηνία, Dimidiatus menſis. τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, vt Heſych. & Suid. teſtatur. vel etiam Plenilunium, vt Plin. loquitur, quod circa dimidium menſem fit. nam menſis cum noua luna incipit: quum videlicet πληροσέληνός ἐστιν ἡ σελήνη, vt ex Heſychii verbis deprauatis colligere eſt. Plut. in Dione p. 313. ἡ μὲν οὖν Ἥρα εἶπεν, καὶ κατέχειν ἐπῄνεσαν τὸ πλάγος· ἡ δὲ σελήνη δίχηνίαν ἦγεν, pleno fulgebat orbe. Et paulo pòſt, οὔτε γὰρ αἱ πανσέληνοι καὶ αἱ νεομηνίαι κατοχαὶ ἔχουσι τὴν σελήνην. lunæ enim defectus non fit niſi plena ipſa luna, vt præter aſtronomos teſtatur & Plinius. AT Δεχομηνιαία (ſubaudi ἡμέρα) dicitur ἡ πεντεκαιδεκατία, vt cum Heſychio. Suidas docet. quæ menſem in duas partes æquales ſecat, ideóque & μέση ab Heſiodo nuncupatur. Ita & δίχηνος σελήνη dicta videri poſſit ꝙ menſem in duas partes diuidat & per medium ſecet. vt Feſtus dicit, Quũ ſcindũt medium Phœbeia lumina mẽſem.

C. Νεομήνιος, ὁ καὶ ἡ, dicitur σελήνη, quũ noua eſt. Aratus Phænom. v. 469, Ἀστέρες ἀθρόοι πᾶσι φαείνουσ' ὁπότ' εἰνὰς ἐοῦσα νύξ, Οὐδέ πῃ ἀθρανίοις φέρεται νεόμηνι σελήνη, i. (inquit ſchol.) τῇ νεωστὶ καὶ πόρρω ὂν σωμάτων φαινομένῃ. nam luna exiſtẽte noua clariores ſunt ſtellæ, quippe quas lunæ lumen infirmũ adhuc obſcurare nequeat. Sed & aliter eo in loco legitur, videlicet δίχόμηνι, à NOM. Δίχόμηνος. dicitur autẽ δίχόμηνι luna quũ menſem in duas partes ſecat. Secat autẽ in duas partes quũ plena eſt, circa decimum quintum menſis lunaris diem. Quã ſcripturã agnouit Cic. quippe qui ita verterit, Quũ neq; caligãs detergit ſidera nubes, Nec pleno ſtellas ſuperaret lumine luna. Et Feſtus Auienus, qui ita, Nec ſcindunt mediũ Phœbeia lumina menſem. Verumque ſcripturæ meminit ſchol. ΝΕΟΜΗΝΙΑ, ας, ἡ, Noua luna: vel Nouus menſis, aut Prima dies menſis, Calendæ. Significatur hoc nomine & noua luna & Nouus menſis, ſeu iniens mẽſis: quia olim menſes lunæ curſum ſequẽbantur. Herodotus, κατὰ πάσας νεομηνίας, ſingulis calẽdis. Plut. in libro περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι, initio, κατὰ δὲ τὰς ἀμμονίους τῇ καλανδῶν καὶ τῇς νεομηνίας, ἑστιατόριον ἡμεῶν οὖσαν, ἀπορρεῖ τὰ μισθώματα οἱ δανεισταὶ ἐν τύχῃ. Solebant enim eã diẽ execrari debitores quod tunc menſtrua vſura (vt Cic. vocat) exigeretur, quod & ex Ariſtoph. Nub. patet, vbi Strepſiades ait, πέμπτη πάρεστι, τετάρτη, μεθ' ἣν τρίτη ἐνιαυτός· εἶθ' ἥκει μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Διδύμη καὶ πέφευγα καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἐστὶν ἥκει νία. nam ἥκει καὶ νία eadẽ eſt cum νουμηνία, vt ſuprà quoque in μὴν dictum eſt. Et fœnerator Alphius apud Horat. Omnẽ relegit idibus pecuniam, Quærit calendis ponere. Calẽdis. n. & exigebatur & collocabatur. vt ex eiuſdẽ Satyr. 6, l. 1 cognoſcimus, Qui, niſi quũ triſtes miſero venere calendæ, Mercedẽ aut nũmos vndeũde extricat, amaras Porrecto iugulo hiſtorias, captiuus vt, audit. Pro Νεομηνία dicitur ETIAM Νουμηνία, facta contractione. Plutar. Probl. Rom. Ἕλληνες οὐ τῇ νουμηνίᾳ πρὸς θεοὺς πρόσοδοι, τῇ δευτέρᾳ πρῶτον καὶ δαίμονα ἀποδιδόασι. ſolebant enim ſingulis calendis ſacra fieri, vt dii eo mẽſe eſſent propitii. quod ſuprà quoque in ἔμμηνος & ὁπτάμηνος videre eſt. Et paulo antè, τῇ δὲ πρὸ τῆς φασι νόνας, τὴν δικαιοπάτωρ τὴν ὀνομάζουσιν, νουμηνίαν οὖσαν. καὶ γὰρ αὐτὴν τὸν νέον καὶ χαρὸν ὡς ἀφ' ἡμῶν, προσαγορεύουσι. vnde apparet diuerſam menſium rationem fuiſſe apud Græcos & Latinos, & νουμηνίαν incidere potius in Nonas, quoniam tunc ſoleat apparere, quũ circa calendas adhuc ὑπὸ πωδῷ cum ſole latet. vnde & Plutarchus Calendas à Clam aut Celare denominatas exiſtimat. Huc pertinet quod idem in Rom. dicit, νουμηνίαν Ῥωμαῖοι καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνικὰς οὐδὲν ἔχειν ὁμολογούμενον. Idem tamen autor νουμηνίαν & καλανδὰς pro eodem poſuit in Galba, vbi ait, ἐπῆλθεν ἡ νουμηνία τῇ προτεραίᾳ μηνὸς, ἣν καλανδὰς Ἰανουαρίας καλοῦσι, noua luna primi menſis, quam calẽdas Ianuarias vocãt. Thucyd. dicit etiam νουμηνίαν ἀγαν σελήνην, pro Noua luna, libro 2, τοῦ δ' αὖτε Ἥρης νουμηνίᾳ ἀγαν σελήνῃ. quo tempore ſolem defeciſſe ſcribit, vt Plinius libro 2, capite 13,

Solis defectum nonnisi nouissima primáve fieri luna: (quod vocant coitum) lunæ autem, non nisi plena.

ET Νουμήνια ἄρτοι, panes qui tempore nouæ lunæ fiebant, & diis in sacrificio offerebantur: iidem (vt puto) quæ suprà Herodoto ὁπταμήνια μελιτόεντα. Lucian. in Lexiph. ἄρτος μέν τις ἦσαν σφαῖος, οὐ φαῦλος, καὶ ἄλλως νουμήνιος, ὑφ' ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς. AT Νουμήνιαζειν esse videntur Qui νουμήνια rem diuinam faciunt, seu Qui νουμήνιαν diis sacram celebrant. Apud Athenæum libro 2, σωστέον, μίαν ἡμέραν παξάμενον τῆς ἀποφράδων, αὐτὴ νουμήνιαζειν παραδαιμονίσας σφίσιν αὐτῆς ἕκαστα ἤδομαι, videlicet καταγελῶντες τῆς δεισιδαιμονίας καὶ νόμων τῶν ἀμαθέων. nam moris erat νουμήνια diis sacrificare, & conuiuia in eorum honorem agitare.

C. Ἱερομηνία, Dies mensis in qua festum aliquod celebratur, vel Sacra stata aliquo mense, aut etiam generaliter pro die festo, vt inquit Budæus, qui addit, de ludorum die à Demosth. vsurpari. Herodian. lib. 1, καὶ μέχρι νῦν Ἰταλιῶται τὰ νῦν Κρόνια ἑορτάζουσι δι' ὅλης λαχόντι, τὴν δὲ τῆς ἴσης δρόμῳ ἱερομηνίαν ἄγουσι τῆς τῶν Ἰταλίας ἔθνη. Apud Plutarchum quoque in eo loco quem paulo antè in Νεομηνία citaui, quædam exemplaria vetera habent ἱερομηνίας pro νεομηνίας. Reperitur verò ET Ἱερομήνια plurali numero, vt ὁπτομήνια. Thucydides lib. 5, p. 183, de Carneo mense, τὸν μέλλοντα ἱερομήνια Δωριεῦσι ἄγεσθαι.

Μηνίσκος, ου, ὁ, Lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt vmbellæ lunatæ quæ in statuarũ capitibus solent poni ne ab auibus conspurcentur: σκεπάσματα τῶν ἀνδριάντων, ἀφ' ὧν μὴ κόπρισιν κατ' αὐτῶν τὰ ὄρνεα, vt scribit schol. Arist. in Auibus, χαλκοῦν μηνίσκοις φορῶν, ὡς φασὶν ἀνδριάσιν. Ibidem μηνίω in eadem significatione vsurpat, vt & scholiastes tradit, quoniam videlicet τῷ μηνοειδεῖ ὅμοιοι. nam lunata forma sunt. Dicitur etiam de lunata forma aciei, vt suprà μηνοειδὴς φάλαγξ. Polybius libro 3, pag. 63, τῶν βαρέων θλίβουσι καὶ παταγοῦσι τὰς ἐπιχώρους τύπτοντες, λύσσης τὸν μηνίσκον. Ab Aristotele autem μηνίσκοι dicuntur Lunati splendores, vt Bud. ex Gaza interpretatur, in problem. pag. 58, διὰ τί ὁ τῆς τῆ ἡλίου ἀκλείψιον, ἐάν τις ἡσυχῇ διὰ κοσκίνου, ἢ τινὶ δακτυλίῳ τῆς ὄψεως χρὼς ὅλῃ τῷ ἐπέχειν ὁπτεύῃς. μηνίσκοι αἱ αὐγαὶ ὅτι τῆς γῆς γίνονται. Vbi etiam reddi possit Lunulæ, seu Lunatæ species. Ibidem paulo pòst, ὅταν οὖν ἐγγύτατον οὖσαν, ἀέρωνται κύκλῳ ἀπτῖμενται, ὡς αἱ μηνίσκοι ἔξω ὀφθαλμὸς ὅτι τῆς γῆς τῷ φωτός. Διὸ τῷ μηνίσκου διὰ τῆς ἀπεφρείας γίνονται αἱ ἀκτῖνες. Quidam interpret. in his locis, Species lunæ nõdũ completæ: quales sunt αἱ μηνοειδεῖς. ¶Hesychio μηνίσκοι sunt etiã τὰ χαλκώματα τῆς πεδιλίων: item ἰδέαι, πέπλα ἀπεπτα χάλια, μανιάκια ἀπεδέραια. vt apud Plautum, Lunulam, atque annellum aureolum in digito. Eædem expositiones habentur & apud Suid. qui à philosophis μηνίσκους vocari scribit τὰ τῶν κύκλων τμήματα.

MHNIΣ, ιος, ἡ, Ira permanẽs, ὀργὴ ὀπτομένου. (nam à μένω deduci putatur) Ira memor aptè reddi potest (meo quidẽ iudicio) ex Virgilio. quia eum memorem Iunonis iram dixisse puto quam Græcus aliquis poeta Ἥρης μῆνιν dixisset. Sed & Ira pertinax non dubitarim reddere. A Cicerone redditur Odium, pag. 60 mei Cic. Lexici. ibi enim hanc Stoicam definitionem huius nominis, μῆνίς, ὀργὴ παλαιουμένη, interpretatur, Odium, Ira inueterata. Phocyl. autem dixit, Ὀργὴ δ' ὀξὺν ὀρεξις, ἐπιβουλὴ ἐνοσα δ' μῆνις. Homerus de ira Achillis, seu odio quod conceperat Achilles aduersus Agamemnonem, in ipso Iliadis limine, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Οὐλομένην. Vbi quidam Iram simpliciter interpretati sunt, quidam Indignationem furentem. At ego malim Pertinacem iram, vel Virgilianum illud, Memorem iram. De eadem alibi eodem vtitur verbo. Horatius Grauem stomachum appellauit, Carm. libro 1, ode 6, — nec grauem Pelidæ stomachum cedere nescit. ¶Sunt tamen alioqui multi apud eũdem poetam loci, in quibus simpliciter Iram posse verti existimo. nam & Eustathius testatur μῆνιν appellari interdum τὸν χόλον, sicut μηνίειν dicitur τὸ χολοῦσθαι nonnunquam ab ipso Homero. Aliquis est porro & in prosa huius nominis vsus. vt apud Plutarchum in Amat. narrat. μηνῶν τῷ Ποσειδῶνος, οὐκ αἰσθόντας ἕως αὐτὸν Ἀκταίονας θηράσαι μετέλθειν. Existimo autem Plutar. hic imitari Homerum voluisse, quippe qui multis in locis μῆνιν diis tribuat. Sic & μηνίειν passim de iis.

C. Βαρύμηνις, Cuius grauis est ira, Cuius graue est odium & acerbum, Incensus inexorabili odio. (nam inexorabile odium dixit Naso) Sic autem exprimens, à Budæi interpretatione non procul discedo, quæ est Ægrè placabilis. Hac certe significatione cum de aliis dicitur à poetis, tum de Medea. Dicitur & πέλιος βαρύμηνις, Epigr. l. 4. Vsus est huius compositi & apud solutæ orationis scriptores (dicentes alioqui sæpe pro eo βαρύθυμος.) Philo, χαλεπὸς ἢ βαρύμηνις ἢ ἀπαραίτητος τὸν ὀργήν. Vt autem hic βαρύμηνις & ἀπαραίτητος τὸν ὀργὴν copulantur, sic à Basilio pro δυσθυμοτάτους pœne scribit Budæus. Sed puto βαρύμηνις significare non solùm qui iratus est implacabiliter, sed & eum qui implacabiliter irasci solet. q. d. Cuius implacabilis est iracundia.

¶Dicitur & τὸ βαρύμηνι substantiuè pro graui ira, seu acerbo odio & implacabili, aut certe vix placabili: vt apud Philonem De vita M. l. 1, ὀργὰς τῶν ἡμιτόνων ἀπλότητα, καὶ τὸν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι. Basilius autem cum τὸ βαρύμηνι iunxit etiam τὸ μνησίκακον & τὸ δύσκρατος πρὸς ὀργήν. Possumus autem & τὸ βαρύμηνι verbis Horatianis exponere Grauem stomachum, quem ille tribuit Achilli, cui Homerus μῆνιν.

Βαρυμήνιος, idem. ET Βαρυμήνιος apud Theocr. (verso Dorice η in α) de Aiace.

C. Διήμηνις, idem quod βαρύμηνις. In Epigr. autem appellatur etiam χόλος διήμηνις. q. d. Ira cum graui odio.

C. Ταχύμηνις, Cuius subita est ira & repentina, Qui subitò ad iram prouocatur & repentè, Iracundus. in Epigrammatis.

Μηνίω, Iram exerceo, seu (quod frequentius) Odium exerceo, vel simultatem, aut Odium magnum habeo in aliquem. μηνίειν enim dicitur non quum excitatur ira, sed quum iam concepta est. Ideóque non assentior iis qui interpr. Iraſcor, si quidem prima & propria significatio respicienda sit. Alioqui sic etiam accipi alicubi facilè crediderim. Hom. Il. α, Λύσσῃ ὁ μηνίσῃ τινὶ παρ' ἔμμορος ἀνυπόρῳσι Δεσμῆς Γηλίοις ἰὸς πέδας οἷκί Ἀχιλλεύς, Odium exercebat, seu simultatem, In ira perseuerabat. Vel, Irã pertinaciter retinebat. Sic & alibi de eodem. In prosa sæpe tribuitur diis. vt Plut. De sera numinis vindicta, οὐκ ἂν ὑπὸ θεῶν λέγεται μηνίσαι τὸ θεῖον αὐτοῖς. Sic Athen. 12, μνησικακεῖν τῷ δαιμονίῳ. Item cum θεὸς apud Synesium, καὶ θεὸς ἡμᾶς ἐφ' οἷς ἐδίστυχόδμῳ ἐμήνιε. Eustathius pro χολοῦσθαι etiam poni ab Homero per catachresin tradit.

A voce passiua (cuius alioqui nullum esse vsum puto) formatum ADVERB. Μεμνημένως à Platone, pro Iracũdè, Indignabundè, vt exponit Budæus in hoc Platonis loco, in epist. ad Dionys. σὺ δ' ἂν καὶ μάλα εἰκότως μεμνημένως καὶ ἐχθρικῶς εἰς ἐμέ. Ab eodem sunt VERBALIA Μήνιμα ET Μνησθμός: quæ dicuntur potissimùm de ira diuina, seu odio diuino aduersus eos qui deliquerũt. vt μήνιμα θεοῦ. Hom. Odyss. λ, & Iliad. ϑ. Sic μήνιμα ὀπὶ τῶν θεῶν Paul. Item μήνιμα Apollinis apud eundem in Lac. πῶν γὰρ τὸν Καρνεῖον ἀπονεῖμαι τῷ Ἀπόλλωνι, εἰκότως εἰς τὸ φρατρικὸν δωρεῖσθαι μήνιμα Ἀπόλλωνος. Et in plurali apud Plutarchum, (quo & Thucydides ante eum est vsus) μνημάτων ἢ πῖς Χίους ἐξεφαιρούμενον, καὶ τῶν θεοῦ κελεύσαντος &c. ET Μνησθμός apud poetas pro eodem. Vsus est Hom. de ira Achillis pro μῆνις, ei opponens etiam alicubi φιλότητα.

C. ΑΠΟμηνίω, Iram depono, Iraſci desino. ἀποπαύομαι μῆνιν, ἢ ἐκχωρῶ ὀργῆς. καὶ ἀπὸ μηνίσεως γίνομαι, vt inquit Eust. docens ἀπόμηνιν hic sumi vt in ἀπόμαχος χάρις, & ἀπόμηνον ἦθος γυναικῶν, atque aliis verbis. Cæterùm accipi ab Homero ἀπομηνίω in hac sign. autor est idẽ Eust. At Suidas ἀπεμηνίσας exp. ἀποχωρήσας δι' ὀργὴν, ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Ἀπομηνίω, pro simplici μηνίω, Iraſcor, apud Homerum aliquoties. vt Iliad. β. Κοὐ ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἀτρεΐδῃ. Repetitur autem versus hic & Il. ν.

Idem poeta, Iliad.ι & τ — ἐμεῦ ἀπομινύσσεσκε, pro μινύσσεσκε, vel illic ἀπομινύσσεσκε pro μινύσσεσκε. est enim (inquit Eustathius) otiosa hîc præpositio ἀπό, sicut in ἀπαυτῶν, ἀπαμύνασθαι, ἀπιχθέσθαι. Viderit tamen Eustathius ánnon dici possit cum præpositione verbum esse significantius, vt ipsa sit ὀπτατική. licet Homerus quod vno loco dicit μινύσσεσκε, in alio dicat ἀπομινύσσεσκε. Quidã certè ἀπομινύσσεσκε exposuerunt ὀπτμώσεσκε ὀργιζόμενος.

Μινυρίζω, ζ, idem quod μινύω. Esse autem Atticum existimat Eustathius. Ex Areop. affert Bud. pro Pertinaciter irascor.

MHNYΩ, Indico, Significo, Nuntio, Certiorẽ facio. Bud. μεμηνυκέναι ex Plut. affert pro Indicasse. Idem in Symp. sept. sap. εἶτα καὶ Θαλῆν τὸν λέβητα πύθωνα μηνύσαντες, qui clanculum certiorem fecerat. Sic autem vtitur Thucyd. non solùm actiuo μηνύειν, sed & pass. μηνύεσθαι. vt lib. 1, ὑποπτεύσαντες ἵππέα μηνύεσθαι. A Plutarcho quoque dicuntur μεμηνύσθαι, quorum aliquod consilium patefactum & indicatum est. Gall. dicitur Ils ont esté descouuers. Philo de Deo etiam dixit, μηνύοντος δηλαδὴ συμβόλου τοῦ Θεοῦ, Deo significante. Plato pro Declarare vsus est, cadẽ videlicet significat. vsurpãs & δηλοῦν. in Phædro, ὡς ὁ θεὸς Θεὺθ πατὴρ μεμηνύκειν ἡμῖν λόγος. sic alibi sæpe.

Μήνυμα, ατος, τὸ, Indicatio, Nuntiatio. Thuc. l. 6 κατὰ μήνυμα ξυλλαβόντες τινὰς ἄνδρας. Item, Indicium, Signum. v. l. ex Philone.

Μήνυσις, εως, ἡ, Indicatio, Nuntiatio, Significatio. Plutarchus De Socratis dæm. ἐλεγχόμενος λόγον τῆς Φ μηνύσεως οὐ ῥᾴδιον.

Μηνυτὴς, οῦ, ὁ, Index, Nuntiator. Thuc. 8, ἢν γίγνηται αὐτοῖς μηνυτὴς. Idem lib. 6, ἢν δοκιμάζοντες τινὲς μηνυταὶ, δηλα ποιῶσι τοῦτο ἀποδεχόμεθα. Et POET. Μηνυτῆρα pro eodem. vt Epigr. libro 2, Τὸν τῆδε κλεπτίδεσμον μηνύτορα Φαῖδον ἔκλυεν Εὐτυχίδης, εἶπον, μὴ πάνυ πολλὰ λάλει.

Μηνύτρον, Indicii præmium, Præmium quod datur indici. Plutar. De def. orac. μηνύτρα πλέοντας μεγάλα. Quidam ex Apuleio interpr. Indicinæ præmia. Inuenitur etiã scriptum Μήνυσρον, sed perperam.

C. KATA μηνύω, Indico, Significo, Patefacio. pro simplici μηνύω. Plut. καταμηνύειν τὴν ὄψιν. Exponitur Indico, seu Patefacio in hoc Syn. loco, τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων πολλὰ δι' ἃ τὴν ἐπιτηρησάντων τοῖς νόμοις καταμηνύσαντος.

C. ΠΡΟμηνύω, Antè indico, Prænuntio. Affertur ex Chrysost. in lib. De sacerdotio, προμηνύειν πόλεμον.

MHXANH, ῆς, ἡ. Artificium seu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. (Dixissem & Molimen, nisi significaret potius idipsum quod molimur) Machinatio quidam interpr. sed nomine Machinamentum aptius redditur: (quod tamen alioqui respondet potius nomini μηχάνημα) quum machinatio sit ipsa machinãdi actio. A Budæo liberius exponitur Inuentum, Commentũ, Artificium, Ars, Solertia. Politianus autem reddidit nomine Machina metaphoricè sumpto. Ego verò existimo μηχανὴ multis in locis aptissimè redditum iri nomine Latino Fabrica: eum videlicet huic nomini iri nomine Latino Fabrica: eum videlicet huic nomini dando vsum quem dedit Plautus, quum dixit, Nunc hoc consilium capio, & hanc fabricam apparo, Vt te allegemus, qui filias dicas tuas. Item, Quot admouit fabricas & quot fallacias. Quẽ imitatus Terentius dixit, Nónne ad senem aliquam fabricã fingit? Sic autẽ & Galli verbo suo Forger (quod propriè est Fabricari) metaph. vtuntur, quũ dicũt, Forger un mensonge, Forger une tromperie. Sed quid verat (obiiciet aliquis) huiusmodi in locis Machinam dicere? Nihil certé. sed quum Machina & Machinæ metaphorica significatione in malam partem accipiantur pro technis & fallaciis, seu dolis, alterum illud nomen Fabrica nonnullis puto locis adhiberi posse quibus Machina non item: quòd illud paulo videatur mollius quàm hoc, & ἁρμόττειν. (sicut Eustathius μηχανὴ esse dicit ἁρμοστέον τῷ δόλῳ.) Qua tamen de re vix pronuntiare audeo. At verò de hoc loquendi genere Omnes adhibere machinas, dicam infrà in Μηχανὴ pro Machina belli. Addo porro & hæc, quod ad commodam nominis huius μηχανὴ interpretationem attinet, quum ponitur in datiuo, tum ablatiuũ Latinũ Ope aliquando ei interpretando esse idoneum. Sed ad exempla venio. Aristophanes Vespis, Ἀλλὰ καιρὸν ἀπολείπετε μηχανὴν ὅπως πάχνη. vbi commodè vsuros nos existimo nomine illo Fabrica, ita vertẽdo, Sed nouã reperito fabricam quamcitissimé. Itidem verò in hoc eiusdem Aristophanis loco, Ἐπιζητῶ νῦν ζήτησιν ἄλλην μηχανήν. Vsus est autem Herodianus eodem nomine cum eodem verbo, scribens libro 3, καὶ πᾶσαν μηχανὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐζήτει. vbi Pol. Nullásque non machinas aduersus germanum intendebat. Lucianus καὶ ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. vbi aptè redditum iri puto Omni ope. (Cicero certè itidem dixit Omnibus vngulis, scribẽs, Toto corpore atque omnibus vngulis, vt dicitur, contentioni vocis inseruiunt) Legitur autem & apud Platonem De leg. πάσῃ μηχανῇ hac in significatione. At Synesius dixit ἀπάσῃ ῥώμῃ καὶ μηχαναῖς. vbi videri possit omissus datiuus ἀπάσαις post μηχαναῖς. ita enim scriptum est apud eum initio epist. 11. Οὔπω σοὶ πρότερον ὑμῶν ἐγὼ θεοῖλιῷ, ἀπασπρούμην καὶ μηχαναῖς ὁπλίταις ἐπεστάλην, οὔτε νῦν ὑμῖς ἐπιδ' ἐπιφανήσεται. Sed fortasse ex datiuo ἀπάσῃ relinquere voluit subaudiẽdum itidem datiuum ἀπάσαις cum μηχαναῖς. Xenophon Pæd. 7, pagina 114 καὶ ὠδυμφῶν ἀεὶ τῷ προσιόντι, μηχανὴ πᾶσα καὶ μάχη. vbi redditur Conatus. Alicubi Budæus, εἴπερ ὅτι μηχανὴ, reddidit, Si quidem comminisci potes. Et μηχανὴ πανουργία in vulg. lex. ex Euripidis Androm. Structa fraus, Compositus dolus. (vt autem hîc μηχανὴ πανουργία, sic αἱ ἱεραὶ πλέκουσι μηχαναὶ in Plat. Sympos. legitur) Ibidem ex Hesiodo, μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις, Molitiones operum erant. id est Valebant peritia ad opera facienda. Ita quidem ibi exponitur, sed & aliam expositionem admittit hic locus. Cæterùm dicitur etiam μηχανὴ cum genitiuo: item sequente ὡς cum infinitiuo. Xenophon Pæd. 5, μείων ἡ οὐσία μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου. Plato in Apol. ἐξ ἄλλου πολλὰ μηχανᾶται εἶναι ἐν ἑκάστοις τοῖς πολιτικοῖς ὥστε διαφεύγειν θάνατον. At verò de πῶς μηχανὴ, sequente infinitiuo, pro Quid causæ est & πῶς ἔστι πῶς μηχανὴ, pro Fierine quoquo pacto potest: item de οὐδαμῶς μηχανὴ μὴ, sequẽte itidem infinitiuo, pro Nullo pacto fieri potest quin &c. de his, inquam, consule Budæum p. 936 & 937.

Μηχανὴ, Machina, seu Machina belli, (nam & cum hoc genitiuo vsus est Maro) Machinamentum. Thucydides libro 4, μηχαναῖς μεγάλοις προσαχθείσαις ἀπὸ τοῦ ἠπείρου. Idem lib. 2, ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει. quod Lat. dicunt Admouere machinas. Idem libro 8, ὡς χρὴ κράτος μηχαναῖς τινὰ καὶ παντὶ τρόπῳ ὧδε ἀμύνεσθαι αἰρήσοντας ἢ ἑρπτόν. Sic & aliis plerisque locis: itidemque apud cæteros historicos. Cæterùm in metaphoram abiit hoc loquendi genus, προσάγειν τὰς μηχανάς, quæ extat apud Lucianum. Eadem autem & Ciceronem vsum esse manifestũ est, quum dixit, Vt omnes adhibeã machinas ad tenendum adolescentẽ.

Μηχανὴ generalius etiam pro machina. vide μηχανικός. Sic & in prouerbio θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo lege Erasmum in his prouerbialibus verbis, Deus ex improuiso apparens.

C. Μηχανίδιος, idem quod βιομήχανος (fuit hoc autem expositum in Βίος) affertur que a Budæo μηχανίδιος ex Aristotele, quum tamẽ apud eum non μηχανίδιος (quod quidem sciam) sed βιομήχανος legatur. Sed siue consulto ita scripserit Budæus, (diuersum à nostris sequutus exemplar) siue per imprudentiam, non dubito quin illud æquè dici possit atque hoc.

C. Μηχανοποιὸς, οῦ, ὁ, Machinarum faber. qui & μηχανικός. Quidam interpr. Organarius ex Iulio Firmico.

C. Μηχανορράφος, (q.d. Machinarum consutor) Machinarũ structor, seu technarum aut fraudum. (qua in signif. Plautum voce hac vti dixi) Machinarum excogitator, seu fraudum. Eurip. μηχανορράφοι κακῶν. vbi ponitur simpliciter pro Machinatores. Sic autem & Homerus κακὰ μηχανήσατο non semel dicit. HINC Μηχανορραφία, Machinarum consutura, &c. Fraudum excogitatio.

C. Μηχανουργὸς, idem quod μηχανοποιὸς paulò antè.

C. Ἀμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nullum ſuppetit artificium ſeu adminiculum ad efficiendum quod cupit, aut nullum commentum, Cui nil eſt opis ad aliquid agendum. Poſſunt verò & aliæ excogitari interpretationes huius cõpoſiti, ex iis quas dedi ſimplici μηχανή. Demoſth. in Epitaphio, εἰ γὰρ ἁπάντων ἀμηχανώτατος ἐγὼ τυγχάνω λέγων περὶ τούτων, ἢ ὁπόσων ἄλλων ἔστι πολλὰ καλὰ δίδωσιν εἰπεῖν. Id eſt, Si enim omniũ maximè eſſem deſtitutus arte qua poſſem materiam ſermonis comparare, virtus illorum multa dicenda præbet quæ egregia ſunt. Vbi notandum ἀμηχανώτατος cum infinitiuo. Sic apud Homerum Il. ι, ἀμήχανος πιθέσθαι, Nullam opem habens vel nullam artem ad obtemperãdum. Id eſt, Qui nulla arte, nulla ratione poteſt impetrare à ſeipſo vt pareat. Laurentius Valla vertit, Indocilis obtemperare. Dicitur etiam ἀμήχανος θεός π. Ponitur & abſolutè ἀμήχανος. vt apud Xenophontem Pæd. 7, βουλόμενος αὐτοῖς ὡς ἀμηχανωτάτοις εἶναι). Vulgò ἀμήχανος exponitur Conſilii inops. Vide Ἀμηχανίης, item Εὐμήχανος. Interdum ἀμήχανος dicitur itidem abſolutè pro Minimè ſolers, Simplex, Minimè cautus, Qui nihil machinari nouit. (cui opponitur κακομήχανος) quali ſignificatione dicitur ἀμήχανος χυνὶ à quodam poeta, inquit Euſtathius, eum nõ nominans. Intelligit autem (vt opinor) Euripidem, cuius hæc ſunt in Hippol. verba, — ἢ σὶ' ἀμήχανος χυνὶ Γνώμην βεβαία μου εἶναι ἀφορίζῃ. Idem Euſtathius in hoc quoque Il. τ loco, — οὐδέ κε κούρῳ Ἡβῃ ἰσωθῆναι ἀϊστωτὸς ἀμήχανος, vult ἀμήχανον intelligi poſſe ſimplicem & minimè cautum, quique nihil machinari norit, quaſi ἀμήχανον. Addit, intelligi etiam poſſe ἀπάλαμνον μηχαναῖς: quæ huius nominis ſignificatio datur & aliis Homeri locis, vt paulo pòſt dicam. Exponitur verò ἀμήχανος in modò citato loco, etiam κακομήχανος, vt in vltima de ſignificationibus huius nominis annotatione oſtendam.

Ἀμήχανος, Nullis machinis expugnabilis, Omnes machinas, omnia cõmẽta, omnia artificia ſuperãs. Vel, Maior omni arte, Maior omni ope. Sed lubenter altero genere loquẽdi vtor, quòd Latini authores (ac poetæ præſertim) aliquando ita loquantur: vt quũ dicunt morbũ ſuperauiſſe omnia remedia. Tibullus, Quicquid erat medicæ vicerat artis amor. ι. ἀμήχανος ὢν πάσῃ ἰατρείᾳ ὁ ἔρως. Il. π, — σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ. ι. Tu autẽ Achilles fuiſti omnibus machinis inſuperabilis, Tu autẽ Achilles nulla fuiſti arte ſuperabilis. id eſt, Nullis machinis, nulla arte, nulla ſolertia potuit ſuperari tua ira, Quicquid fuit ſolertiæ vicit ira tua. Vt enim morbus dicitur ab arte medica vinci, quum ſanatur: ita rectè ira dicetur vinci, quum ſedatur. Eſt autẽ difficile locũ huiuſmodi exponere, vim verbi ἀμήχανος exprimẽdo, nõ adhibitis periphraſibus. quare has excogitaui quibus vim eius exprimerem: poterit poſtea qui volet expendere quomodo contrahi hæ periphraſticæ interpretationes poſſint. Eiuſdẽ Iliadis κ, — σὺ δ' ἀμήχανος ἐσσὶ χεραιὶ, exponitur à quibuſdã ἀκοπίαστος, id eſt infatigabilis: ſed intelligendũ puto Inexpugnabilis omnibus machinis, Nullis machinis reuocabilis à bellicis laboribꝰ. id eſt, Quẽ nulla arte poſſumus à bellicis laboribus dehortari. Inſuperabilis omni noſtra arte. q.d. Tuus belli-
di ardor ſuperat omnẽ artem, qua vtimur ad perſuadẽdum tibi vt à bello deſiſtas. Qui autem ἀμήχανος exponunt ἀκοπίαστος, apertè vim afferunt illi voci. Atque his quidem in locis ἀμήχανος de perſona dicitur.

At de re dicta Ἀμήχανος, variis modis exponitur, ἀμήχανοι ὄνειροι, Od. τ, Somnia quorũ interpretationem comminiſci & excogitare nemo poteſt, Somnia inconiectabilia. Apud Philonem De mundo, ἀμήχανον ἐκπορ exponitur, Vtrunque eſt eiuſmodi vt cauſam eius comminiſci nequeas. ἀμήχανος δόλος apud Heſiodum in Ergois, Dolus aduerſus quem nulla machinatio valere poteſt, Dolus qui nullis machinis euitari poteſt. Sic & ἀμήχανα ἔργα, Facta aduerſus quæ nulla induſtria valere poteſt, Facta certum exitium afferentia, Facta pernicie certam afferentia, & cui remedium nullum excogitari poteſt. Il. λ, Ἔνθά κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Sic Ἀμήχανος ἄτη apud Apollonium Arg. ε, Malum ineluctabile, Malum nulla ope ſuperabile, Malum cui remedium inueniri non poteſt.

Ἀμήχανον, Ad quod æſtimandum nullã artem ac ſolertiam inuenire poſſumus, vel Cuius pretiũ ac dignitatem, numerũmue aut menſuram nulla arte ac ſolertia deprehendere poſſumus. Sic dicitur ἀμήχανον κάλλος: & apud Platonem in Apologia, ἀμήχανος εὐδαιμονία, Inæſtimabilis felicitas, Tam magna felicitas vt eius magnitudinis ratio iniri à memine poſſit, quacunque arte & ſolertia vtatur. Sic apud eundem βίος ἀμήχανος μακαριότητι. Idem τομ. 3, τὸ δὲ γῆς ἄπειρόν τε καὶ ἀμήχανον αὐτὸ εἶναι. Ab eodem dicitur eadem forma, ἀμήχανος χρόνος ὅσος, id eſt tempus infinitum. vt apud eundem in Timæo πλῆθος ἀμήχανον Cicero interpretatur multitudinem infinitã. Xenophõ autem hanc vocem in eadem ſignificatione & in eadem re exprimẽda perſonis tribuens, non rebus, dixit, ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, Pæd. 7, eodem loco ἀμήχανοι & ἀμήχανον vſurpans. ſcribit enim, ἦκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, καὶ ὠδυμῶντο τῷ θεσπεσίῳ, μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν.

Ἀμήχανον, Impoſſibile. Nam quia quod tale eſt vt eius ratio nulla arte aut ſolertia iniri poſſit, pro impoſſibili habetur, hinc factum eſt vt ἀμήχανον generaliter ſignificet Impoſſibile. vt ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Impoſſibile eſt intueri. Chryſoſtomus, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ διαλέγεσθαι θεῷ ἀνεξικάκου ὁμιλίας, Impoſſibile eſt homini colloquium cũ deo ſuſtinere. Vbi tamen mirum eſt additum διαλέγεσθαι, quod planè παρέλκει eſt, accipiendo ἀμήχανον pro ἀδύνατον.

At poeticè Ἀμήχανος, & pro Machinator malorum, Mala verſans animo. pro κακομήχανος, vt videlicet α nõ ſit priuatiuũ, ſed κακὸν denotet. In hoc autem ſenſu dicitur Iuno ἀμήχανος, Il. ο, Ἥμαλα δὴ κακόπιχος ἀμήχανος ὀλοὸς θεὸς Ἥρη. Quin etiam ἀμήχανα ἔργα eiuſdẽ Il. λ, quidam κακομήχανα expoſuerunt. ſed ego aliam interpretationem attuli paulo ante. In hoc item Il. τ loco, — οὐδέ κε κούρῳ Ἡβῃ ἰσωθῆναι ἀϊστωτὸς ἀμήχανος, ἀλλά πῃ Ζηλὸς Ἡρακλῆι Λαομεδοντιάδαο πολίσσατο θυμὸν ἀέξων. vbi ἀμήχανος exponitur κακομήχανος ab autore breuium ſcholiorum. quam expoſitionem non omnino reiicerem, modò de Agamẽnone dici intelligeretur: ſed ille vult Iouem dici κακομήχανον. quem ſenſum non video quomodo recipere poſſimus, niſi nouam planè ac duram anaſtrophen admittamus: vt videlicet ἀμήχανος ἀλλά πῃ Ζηλὸς dictum ſit pro ἀλλά πῃ Ζηλὸς ἀμήχανος. quam certè meæ aures omnino reſpuunt. Vide aliam huius nominis hoc in loco interpretationem à me paulo antè annotatam.

(ITEM Ἀμηχανίης, ου. ὁ καὶ ἡ, pro ἀμήχανος. Quũ autem vulgò ἀμήχανος exponatur Cõſilii inops, hæc ſignificatio cõuenire nõ poteſt locis à me modò citatis in quibus ea vox habetur: ſed quadrare poteſt nomini ἀμηχανίης, in hoc Dionyſii Halicarnaſſei loco, lib. ἀρχ. ι, p. 49, editionis patris mei, πῶς μὴ ἀμηχανίης ὑπὸ τοσούτου πλήθους ἐς ἀπιστίαν τὴν παραυτίκα. Forſaſſe tamen rectius verteretur ἀμηχανίης, mentis inops. Qui enim eſt attonitus & ſtupefactus, is non conſilii tantùm ſed & mentis eſt inops. & qui mentis eſt inops, is & conſilii: at non contrà.)

Ἀμηχάνως, Aduerb. Impoſſibiliter. vt quum dicitur ἀμηχάνως ἔχω, pro ἀμηχανῶ, id eſt Nequeo. nam ἀμηχανῶ nonnunquam capitur pro Non poſſum: vt ἀμήχανον pro Impoſſibili.

Ἀμηχανία, ας, ἡ, ſequendo proximè præcedentem ſignificationem, Inopia conſilii, vel Mentis inopia, Status hominis attoniti & ſtupefacti, vel qui in deſperationẽ adducitur. Xenophon hoc ſenſu ἀπορίᾳ σωίζεσθαι dixit, & Apollonius Rhodius ἀπορίᾳ ἴχεσθαι, idem ſignificans. Homerus autem dicit Od. ι, — ἀμηχανίη δ' ἴσχε θυμόν.

Ἀμηχανία, Difficultas ſeu anguſtiæ rerum, Summa rerum penuria. Exiſtimo ἀμηχανίαν poſſe etiam alicubi cõmodiſſimè reddi Anguſtias temporis, eo ſenſu quo Cicero vſurpauit, dicens, In his vel aſperitatibus rerũ, vel anguſtiis temporis. A Valla apud Herodotum vertitur etiam Impoſſibilitas. Heſiodus Ergois, Μήτι κακοῦ χλωροῖσιν ἀμηχανίην καταμάθῃς Σιτοῦ πινύσσων.

Ἀμηχανίω, ᾷς, Sum inops conſilii, Sum inops mentis, Anxius ſum, ſeu perplexus pendeo animi, Animo ſum anxio, ſeu perplexo, Hæſito. Fortaſſe etiam ex Cicerone

non malè vertemus, Angustiis vrgeor, In angustiis ver A
sor, In angustias adductus sum. Xen. Pæd. 2, ὅτε πασῶν τῶν αἰσθήσεων ἀμηχανοτάτῃ βιοτεύειν. Apud Thucydidē ἀμηχανίᾳ τῶν, pro Huius rei nullam inire rationem possum, vt vulgò interpretantur. Ἀμηχανῶ cū datiuo. vt ἀμηχανήσας τῆς ἅλως, quod genus loquendi in vulg. Lex. Græc. ex fabulis Æsopicis citatur, & exponitur, Cōsilii inops penitus, Omnino cōfusus. Fortasse tamē potius sonat, In angustias adductus ob periculum de summa rerum. Habet datiuum itidem in hoc lōquendi genere, ἀμηχανῶν ἔρωτι. vbi ἔρωτι videtur accipiendum pro τοῦ ἔρωτος. B
Iungitur & præpositioni ἐκ, habenti genitiuū. Euripides, πόθεν ἀμηχανῶς πέσω; Id est, Quæ res te perplexum reddit?

Ἀμηχανῶ, Non possum, cum infinitiuo: vt ἀμηχανῶν λῦσαι, Quum soluere nequiret. Sic ἀμήχανον pro impossibili accipi diximus antea.

C. Ἐπιμήχανος, ν, ὁ ἡ ἡ, Machinator, Molitor. Ita v.l. sed sine vllo testimonio, quod tamen desidero.

C. Εὐμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad machinandum promptus. Vel q.d. Machinis bene instructus. sed accipiēdo machinas c
generalius, pro quibusuis adminiculis ad vitam degendam necessariis: vel potius pro industria machinandi seu excogitandi res quibus nobis opus est. vnde exponitur Industrius, Ingeniosus, Solers, Sagax: assertúrque ex hoc Aristotelis loco, opponens ἀμηχάνους τοῖς εὐμηχάνοις, De hist. anim. lib. 9, τῶν δ' ἀκρίδων ὁρᾶσθαι τὰ μὲν ἀμήχανα πρὸς τὸν βίον, οἱ δ' εὐμηχανώτεροι.

C. Κακομήχανος, Malorū machinator, & excogitator, Qui mala machinatur. Hom. Od. π, Ἀντιτὸ ὕδρην ἔχων, κακομήχανε. Sed & ἰδεῖς ab eo vocatur κακομήχανος Iliad. ι. D
DORICE Κακαμάχανος apud Bionem, in idyllio cuius initium, Ἀλφεὸς ὦ Πίσᾳ, &c. in fine, Κῶρος δεινοπάτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων, Καὶ ποταμὸν δι' φίλτρον ἔρως ἐδίδαξε κολυμβᾶν. Quos ego versus olim ita reddidi, quum illud idyllium vnà cum cæteris interpretatus sum,
Imperiosè puer, malesuade & sæue magister, Nare doces etiam fluuios in amore Cupido. Galli meo aptissimam vocem habent ad exprimendum hoc compositū κακομήχανος, videlicet Songemalice. qua felicitate vtūtur & in alio composito ex eodem verbo, Songevenux. E

C. Παμμήχανος vide cum proximè sequēte Πολυμήχανος.

C. Πολυμήχανος, ου, ὁ ἡ ἡ, Qui est prompto ad multa machinanda ingenio, Præditus multarū rerū machinatrice & molitrice solertia. Vel vno verbo, Solers aut Industrius. Redditur & Prudēs, Sapiens. sed quum à poetis Latinis vocatur Vlysses solers, puto eos ad Homericū πολυμήχανος potius respicere: at quum prudens, vel sapiens, ad πολύμητις. Il. ϛ, Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. Exponitur & Versutus, Callidus: sed Homerum scimus aliis verbis vti quum versutiam & calliditatē Vlyssi vult F
tribuere. Eustathius certè obseruat, de Vlysse non dici Παμμήχανος, sed πολυμήχανος. si quidem vituperatū iri eum qui sit παμμήχανος. Videtur autem hoc nomine intelligere (fortasis à se ficto) eum qui ita temerarius est vt nihil non machinetur, seu moliatur, & q.d. Ad quiduis machinādum præceps. Alioqui παμμήχανος per se sonat simpliciter, Qui omnia machinatur, seu rem quamlibet.

Μηχανικὸς idem qui μηχανοποιός, suprà: (vel potius latius patens, quū μηχανοποιικὴ pars esse censeatur τῆς μηχανικῆς, vt ex Polit. docebo infrà) Mechanicus, Suetonio in Augusto. Quidam interpr. & Machinarius, ex Paulo iurisconsulto. Est autem μηχανικὸς, seu Mechanicus, Qui fabricandarum machinarum est peritus, seu Machinalis artis peritus. Sed id de certis quibusdam machinarum generibus intelligendum est, vt videbis paulo pòst in Μηχανικὴ τέχνη. quum alioqui vulgo definiatur μηχανικὸς, opifex eorum operum quæ ingenio simul & manu fiunt. Sed & aliquod opus dicitur esse μηχανικὸν, à mechanico factum, seu arte mechanica. atque ita μηχανικὸν ἔργον dixit Alexā. Aphr. Legitur & μηχανικὰ ὄργανα. Sed & ναῦς μηχανικὴ, qualis illa quam Moschion apud Athenæum describit, vt Machinosa nauis apud Suetoniū. Extat etiam liber Aristotelis inscriptus μηχανικὰ problemata, id est de rebus ad artem mechanicam pertinentibus. Hæc autem ars dicitur μηχανικὴ, subaudiendo (vt in aliis huiusmodi adiectiuis) τέχνη. De qua ita Aristoteles initio suorum μηχανικῶν Problematum, ὅταν τι δέῃ παρὰ φύσιν ποιῆσαι, διὰ τὸ χαλεπὴν ἀπορίαν παρέχειν, καὶ δεῖσθαι τέχνης. διὸ καὶ καλοῦμεν τῆς τέχνης τὸ ποιοῦν τὰς τοιαύτας ἀπορίας βοηθοῦν μέρος, μηχανικόν. Quæ ita reddita sunt, Quando igitur aliquid præter naturam oportet facere, difficultas eius hæsitationem affert, artéque indiget. Quamobrem eam artis partem quæ huiusmodi succurrit difficultatibus, μηχανικὴν appellamus. Quibus subiungit, καθάπερ γὰρ ἐπίπονον Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ ἔχει· τέχνῃ γὰρ κρατοῦμεν ὧν φύσει ἡττώμεθα. ἔνιαι δέ εἰσιν ἐν οἷς τὰ τηλίκαυτα κρατοῦσι τῶν μειζόνων, καὶ τὰ ῥοπὴν ἔχοντα μικρὰν, πολλῷ βάρει μεγάλα, ἢ πάντα ῥᾳδίως ὅσα τῶν θεωρημάτων μηχανικὰ καὶ θαυματοποιὰ ὀνομάζομεν. Quæ etiam sunt ibi ita reddita, Quēadmodum enim Antipho poeta scribit, sic se res habet. arte enim superamus ea à quibus natura vincimur. Huiusmodi autem sunt ea in quibus & minora superant maiora, & quæcunque momentū paruum habent, magna mouent pondera: & omnia ferè illa quæ μηχανικὰ nūcupamus problemata. Hæc ille: sed ex ipsarum problematū lectione multo erit apertius qualibus in rebus versetur hac ars μηχανική. Libuit tamen & ex Herone quædam proferre de hac arte, vel potius ea Politiani quæ ex Herone mutuatus est. quò simul & alia vocabula declarētur, quæ alioqui nobis alibi declarāda essent. Ita igitur ille in suo Panepistemone, Mechanica sequitur, cuius (vt Heron, Pappúsque declarant) altera pars rationalis est, quæ numerorum, mensurarum, siderum, naturæque rationibus perficitur: altera χειρουργικὴ, cui vel maximè artes illæ, æraria, ædificatoria, materiaria, picturaque, adminiculātur. Huius autē partes, manganaria, per quam pondera immania minima vi tolluntur in altum: μηχανοποιικὴ, quæ facilè aquas aliis extrahit: ὀργανοποιικὴ, quæ bellis accōmoda instrumenta fabricatur, arietes, testudines, turres ambulatorias, helepolis, sambucas, exostras, tollenones, & quæcūque Græco vocabulo πολιορκητικὰ vocantur, tormentorúmq; varia genera, quæ libris Athenæi, Bitonis, Heronis, Pappi, Philonis, Apollodorique cōtinentur, vt Latinos omiserim. Mox & quæ θαυματοποιική, cuius exēpla sunt ὑδραυλικὰ organa, quæque per se ventorū flatu resonant. Et quod vas dicæometron vocabāt, & quod voces auium variarum exprimit: & quod indidem merū, mox dilutum vinum, mox aquam callidam, mox frigidam, copiosam tenuémque vicissim funditat. Et σίφωνες extinguendis incendiis, & medicinabiles cucurbitū læ sine ignis ministerio cutem prehendentes, & pilæ sponte saltantes, & lucerna suas ipsa producēs stuppas: & animal quod à structore dum secatur in mensa, bibit interim, crepitúque suo quodam & voce sitientis repræsentat imaginem: milléque alia id genus, quæ breuitatis studio præterimus. Hæc igitur (vt in capita quædam conferatur) aut ponderibus vtitur, & spiritu, quorum præpōderatio mouet, æquilibrium sistit, (sicuti etiam Timæus definit) aut neruis & funiculis animatos quasi tractus ac motus imitatur, ac circa illa quæ subnatent aquis, aut item circa aquarum vertitur horologia. quorum quidem generum primum docet in pneumaticis Heron, alterū idem in automatis & zygiis, quartum rursus in hydriis, tertium verò in ochumenis Archimedes. Est in eadem mechanicæ serie quæ acrobatica pars dicitur, ex qua reliquæ pendere dicūtur, & sphæropœia, qualis illa Archimedea Claudiani laudata versibus. Suppeditat eadem architecturæ quoque scansorias, tractiles, & spirituales machinas.

Μηχανάω, ῶ, Machinor, vide in μηχανάομαι habente passiuam significationem.

Μηχανάομαι, ῶμαι, Machinor, Molior, Excogito, Struo. Hom. Od. π, — πολλοί γέ μοι ἄμφι κακὰ μηχανόωντο. sic & alibi, — ἐπὶ κακὰ μηχανόωντο. At Od. γ, αἰπόλια μηχανόωντο. Et Odyss. π, αἰπόλια μηχανάασθαι. Sed idem vsus est & sine adiectione accusatiui hoc verbo, cū præpositiōne habente datiuum personæ: videlicet Od. δ, Δυσμενέως γὰρ πολλοὶ ἐπ' ἀνδρὶ μηχανόωντο, Ἴφθιμοι κλῆται· σοὶ δὲ πάρα ἐείδατα γαῖαν ἐπάσσαι, vbi quidam interpr. Insidias struunt,

ſed ego malim(ſi exprimēda ſit vis verbi)accuſatiuum ex ipſo verbo ſumens,reddere ad verbum (licet minus Latinè fortaſſe)Machinas aduerſus eum ſtruunt. Nō rarus eſt huius verbi in proſa quoque vſus, & quidē tā in bonam quàm in malā partem.Herodotus, αἰσίη αἰσίζοντο τὸ μὴ οἱ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐν Αἰγύπτῳ. Et apud Herodianum,ii qui conſpirārates aliquid machinantur, dicūtur id μηχανᾶσθαι. Et ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον Iſocr. in Hel.enc.Comminiſci mendacium. At in bonam partem, vt apud eundem Herodotum,μηχανάομαί σφι ἀγαθὰ ταῦτα, Illis omnia commoda procuro. Plat. in epiſt. ad Dionis propinquos,μηχανωμένῳ τὰ πρὸς χρεὼν.Xen. μηχανᾶσθαι σπουδασθέντα ἐφοῖς : ſed addit κλαύσεται, qui eſt datiuus inſtrumenti. Item μηχανᾶσθαι χήματα, Procurare. Et Ariſtot.de natura dicit, δεῖ δὲ ἐκ τῶν ἐνόντων μὴ μηχανᾶσθαι.Sic de eadem Greg.dixit,ἀπολίαν πνὰ τῶν διὰ ξόλου τῇ πανθύμῳ μηχανωμένην. Denique & μηχανᾶσθαι γέλωτα dicit Xenophon, ſicut Latini interdum Riſum moliri. Sed vſitatius,Riſum mouere, Riſum ciere. (At μηχανᾶσθαι ἀπολογίαν vide paulo pòſt in Μηχανᾶμαι habente ſignif. paſſiuam) Sed iungitur interdum cum ὅπως ab eodem illo ſcriptore. vt ὅπως ἔσται γίγνεται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀπεκάμνομεν μηχανώμενος. Itē,ὅπῃ χρεὼν μηχανᾶσθαι ὅπως σοι εἰς βέλτιστος ἥξω. At verò apud Platonem legitur τοῦτο μηχανᾶσθαι, ſequente ὅπως cum indicatiuo, οὐδένα δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι ὅπως ἀπορφύξεται τῶν παρόντων. Sic autem in proximè præcedente Xen. loco pro ἥξω legitur etiam indicatiui futurum, ἥξει.

Μηχανᾶμαι,paſſ. vt voce,ſic etiam ſignif.interdum, Arte mechanica fio, Fabricor. Moſchion apud Athenæum, ἤδη δέ τινες τῶν εἰς τὰς δεήσεις βουλομένων εἶναι μεμηχάνηται, tranſitus alter erat arte mechanica factus, vt Bud.vertit. Et generalius,μεμηχανῆσθαι interdū pro Factum eſſe adhibito artificio, vel Arte factum eſſe. Demoſthenī autem ἐκ Ἀρείου eſt μεμηχανημένος λόγος, oratio ſubdolè atque artificì ſolertia compoſita ad fallendum. Tale eſt(ſed actiua ſignif.)apud Æſchinem,λοχαῖός τις ὁ μηχανώμενος αὐτοῖς τὴν ἀπολογίαν. Vt autem Μηχανᾶμαι inuenitur (aut certè quædam eius tempora) in ſignif.paſſiua,ſic & ipſa vox actiua Μηχανεῖ,apud Soph.in Aiace,— καὶ ταῦτα γ' ἐστὶ πάντ' ἐπὶ φάσκειμ' ἐγὼ ἐπ' ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς. vbi exponitur Moliri & excogitare. Vſus eſt autem & Homerus participio actiuo. Od.σ,Οἳ ὁρόων μενεαίνομεν ἀπήμονα μηχανόωντας.

Μηχάνημα, ατος,τὸ, Machinamentum, Machina. vt videmus Lucianum vocare μηχάνημα quod à Thucydide dicitur μηχανή,de quodam loco eius loquētem. Apud Demoſth.non ſemel μηχανήματα ἐφ' καὶ πὰ πολιορκίᾳ, itē μηχανήματα ἐκ τοσούτου τοῖς πύργοις. Nec tantùm de machinis bellicis, ſed & de aliis apud Athenæum. ‖Item metaphoricè,ſicut Latinè Machina, Luc. in lib. De cal. Exponitur & Commentum, Artificium.

Μηχανητής,οῦ,ὁ,Machinator. A T Μηχανητικός,Machinādi peritia præditus,ſeu machinas fabricandi. Sed exponitur etiam,Solers & excogitator à Budæo,in hoc loco Xenoph.χρὴ δὲ τὸν ἱππαρχον μηχανητικὸν εἶναι καὶ τὸ πολλοὺς μὲν φαίνεσθαι τοῖς ὀλίγοις ἱππέας,πάλιν δ' ὀλίγους,τοῖς πολλοῖς. Sed μηχανητικὸν εἶναι nō aptius exponetur aut hoc, aut ſimili modo, Artem aliquam excogitare qua efficiat vt &c.Dici autem A T Μηχανητικὸς à Xenoph.pro μηχανητικὸς,teſtatur idem B.pag.258.

C.ΑΝΤΙμηχανάομαι,ώμαι,Cōtrà machinor,Cōtra molior Machinas machinis oppono, aut etiā fraudes fraudib⁹.

C.ΔΙΑμηχανῶμαι, Machinor ſummo ſtudio. vel Molior ſummo ſtudio, vt videlicet particula διὰ ſit ὑπερθετική. Plato in Epiſt.7,διαμηχανώμενός τινα θάνατον αἰσχρότατον μι.

C.ΕΠΙμηχανῶμαι,q.d. Admachinor, Admolior. Vel,Inſuper machinor. At in v.l.exponitur Machinor,Molior.

C.ΠΕΡΙμηχανῶμαι,q.d.Circummachinor,aut Circummolior.aut Circum ſtruo. vt Od.ξ, — δουλίην ἡμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο. q. d. Circumſtruebant mihi ſeruitutis iugum, vel Circum me ſtruebant. pro, Mihi parabant, Vel,Imponere mihi parabant.

¶ Μῆχος,τὸ,idem quod μηχανή.Quare exponitur Artificiū, Conſilium, Commentum: Remedium. Item Dolus. Hom.Il.β,— τίς νύ τοι ἔπλετο μῆχος Εὐρυάλῃ δυσάμμορε, πολλὰ χέρηον

οὐδὲ μάλ' ἰόντι, Nullum conſilium excogitare poſſumus, vel Nullam rationem inire.Et Od.ξ, — αἰδώ τ' ἀμῦχος ἦεν ἀμύνασθαι. ſicut & μηχανὴ infinitiuo iungitur interdum. Pro dolo,Epigrām. lib.a, in hoc pentametro, Αὐτῆμαρ πᾶσιν μῆχος ἐπεφράσατο.Sic autē dicitur μῆχος prō μηχανὴ vt ὕδος pro ὑδνή.itidémque eſt indeclinabile.

Μῆχος idem quod μῆχος ſeu μηχανή.(nam μῆχος idem eſſe quod μηχανή,dictum modò fuit) & ex μῆχος factum,vt δόλιαρ ſit à δόλος.Vtitur Æſchylus in Supplic.vbi ſchol. exponit μηχανᾶσθαι.Affertur & ex Lycophr.pro Conamē, exponiturque ibi & ὄφελος.

M I Aἰ' N Ω, Inquino, Contamino, Conſpurco, Fœdo. A cuius paſſiuo Μιαίνομαι eſt μιαίνεται apud Homerum Il.ψ, — μιαίνεται δὲ κονίη. Et Il.π, — μιαίνεται δὲ ἕκαστα Αἵματι καὶ κονίῃσι.(dici autem & de homicidis μιαίνεσθαι αἵματι,docebo infrà) Idē poeta dixit μιαίνειν pro Inficere,ſeu ſimpliciter Tingere, id eſt βάπτειν. Il.δ', Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μηονὶς ἠὲ Κάειρα. Videtur autem ideo vſus hoc verbo Homerus quòd veluti fœdari videatur ebur,quum pulchro eius candori alius color imponitur. Virgilius certè μιαίνειν videtur voluiſſe interpretari Violare.quippe qui eadem cōparatione vtens, dixit Æn.12,Indum ſanguineo veluti violauerit oſtro Siquis ebur. ‖Μιαίνω, Polluo, Contemero, Contamino, Conſcelero. veluti quum dicitur de iis qui cædem perpetrāt. qui vſus eſt frequens in ſoluta oratione. dicitúrq; μιαίνειν τὰς χεῖρας φόνῳ, ſeu αἵματι. Luc.νὺξ αὖ βουλοίμην μιαῦναι φόνῳ τὰς χεῖρας.Herodian.lib.2,καὶ μὴ μόνον ἐμφυλίῳ ἀλλὰ καὶ βασιλέως μιαῦναι τὰς δεξιὰς αἵματι. Virgil. μιαίνειν τὰς χεῖρας αἵματι dixit ad verbum Commaculare manus ſanguine: de Medea, Sæuus amor docuit natorum ſanguine matrē Commaculare manus.(Quare ego hæc carminis Græci ita interpretāda cenſerem,Αἰνὸς ἔρως ἐδίδαξε καὶ αἵματι χεῖρας μῆναι Μητέρα τῶν τεκέων.)Cic.dixit etiam Inquinare ſe parricidio.Hinc comp.μιαιφόνος. ‖Μιαίνω interdū Profano.vnde μεμιασμένος ex Thuc.Profanatus.

Μίασμα,ατος,τὸ,Inquinamentum. A T Μιασμός,Inquinatio.vel etiam pro μίασμα Inquinamentum.quo vocabulo Gellius vtitur.Sed μίασμα, redditur etiā Labes, interdum verò & Piaculum,vel Scelus. Æſchines,καὶ εἰ μὴ πολλάκις σοι μεθ' ἡμέραν τὰ μιάσματα καθαρὰ γέγονε τῆς πόλεως ἐκείνης,ἀλλὰ νυκτὸς ἐξ ἀρχῆς. Bud. quoque vertit Piaculum, afferens ex Demoſthene,ἵνα μὴ μιάσματα μηδ' ἀσεβήματα γίγνηται ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et ex Luciano, καὶ τὸ ὁμιλῆσαι τινὶ αὐτῶν,μίασμα.κἂν εἰ πατάξω μόνον,ἐπορᾶς ἡμέρας. Affert præterea ex Antiphonte pag.115 & 116,μίασμα τῆς πόλεως, pro piaculo itidem, dictum videlicet de ciuitate quæ ob eandem cōtaminata & religione obſtricta erat. Item ex alio eiuſdē loco,πολλοὶ ἤδη ἀνθρώποι μὲν καθαροὶ χεῖρας, ἀνδρὶ δὲ τῷ μίασμα ἔχοντες, σωσαι πόλιν ἢ τὴν αὐτῶν ψυχὴν ἐκ τοιούτων δεδυκότων οὐκ ἐθέλουσι. Exponit autē & Impiamentum.(quod vocabulum Cypriano adſcribitur) Addit & Contaminatio, Conſceleratio. Inuenitur ſcriptum E T I A M Μίαμμα,& expoſitum βάμμα id eſt Tinctura. (ab ea videlicet verbi μιαίνω ſignificatione quæ manauit ex Homerico illo verſu, Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα χυνὴ φοίνικι μιήνῃ)Dici autem non ſolùm μεμίασμαι, (vt de μίασμα)ſed etiam μεμίαμμαι,ſicut μεμύλυσμαι & μεμόλυμμαι,teſtatur & Budæus.

Μιάστωρ,ορος,ὁ, q.d.Inquinator, Pollutor, Contaminator, Conſcelerator. Ita enim vocatur qui quum ſcelere aliquo ſe contaminarit, atque ita piaculum contraxerit, cæteros(veluti cōtagione quadam)eidē obnoxios reddit.Pro qua mea expoſitione facere videtur quod Sophoclis ſcholiaſtes ſcribit in hūc eius locum, qui legitur in Electra, p.95 meæ editionis, Ἦ ὦδε τλήμων ὥς-πω πρὸς μιάστορ' Ἑλλήνων ἔτ' ἄλλον ἀνθρώπων ἐμοῦ. Hinc fit vt μιάστωρ exponatur aliquando Cæde contaminatus, Impurus, Sceleratus. Affertur verò & μιάστωρ Mars ex Epigramm. pro Homicida. Quinetiam Malus dæmon exponitur in v.l.

C.Ἀμίαντος,ου,ὁ καὶ ἡ,Non fœdatus,Immaculatus,Impolluturus,Intemeratus.Plut. καθαρὸς & ἀμίαντος copulat, in Pericle,ἁγνὸς ἦθος,καὶ βίος ὁσίᾳ καθαρὸς ἐξ ἀμίαντος. Autor epiſtolæ ad Hebræos,cap.4,πιστὸς ὁ γάμος ἐν πᾶσι,

καὶ ἡ κύπρος ἀμίαντος πόρος δὲ ἡ μιχθεῖσα χρυσῷ ἐλέγχῳ. vbi κύπρος ἀμίαντος à vet. interprete redditur Torus immaculatus, ab aliis Torus impollutus, seu Cubile impollutum.

Ἀμίαντος est lapis fossilis, plerunque albus, sed interdum cinereus, vel ruffus, vel ferreus, pexis mulierũ crinibus assimilis, qui eo sciffo intus apparent. Is in ignem coniectus nec absumitur, nec inquinatur, sed splendidior etiã euadit. eámque ob causam ἀμίαντον dictum esse quidam volunt. fiunt ex eo chrysallides, quæ lucernis inditæ non extinguntur, quandiu aliquid olei supereſt: vnde ipsum ἄσβεστον quidam appellarunt. Manibus uertur, pectitur, rexitur, vt linum. ideóque à quibusdam Græcorum λίνον ἀσβέστινον, à Plinio linum viuũ vocatur. & ex eo telæ fiunt, quæ ignibus iniectæ ardẽt quidem, sed flammis inuictæ splendescentes inde magis exeunt quàm possent aquis. Non valde differt ab alumine sciſſo, nisi quòd hoc adstringit, ille parum pũgit linguam, minimè verò adstringit. Hæc Gorræus ex Dioscoride & Plinio, quos vide. a

C. KATAμιαίνω, idem quod μιαίνω, nisi quòd præpositio vim significationis auget. b

C. Μιαιφόνος, ου. ὁ, Qui polluit se cæde, seu contaminat, Pollutus cæde, seu contaminatus, Qui homicidium admisit, Homicida, Sanguinarius, Sicarius. q.d. ὁ μιαίνων φόνῳ ἑαυτόν. ita enim malo quàm per vocem passiuam, resolnere. licet alioqui quod ad significationẽ attinet, perinde sit. Apud Homerum Martis est epitheton, Il. ε. Ἄρης βροτολοιγὸς, μιαιφόνε, πυργοπολῖτα. ex quo versu Lucillius elegãtissimè hunc fecit per parodiã (lib. 2 epigr. p. 253 meæ editionis, Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε πωϊτὲ κουρῆ. sed πωϊτὲ iungitur cũ τίμωρε, quod habetur initio huius pẽtametri, qui illum hexametrum excipit, Τίμωρε οὐ γὰρ ἔχῃς σὰς πῦρ μὲ βέλεμνα. Vsi sũt hoc nomine & prosæ scriptores, cum alii tum Xenophon & Aristoteles. c d

In v. l. μιαιφονώτερος, Magis mortifer. ITEM Μιαιφόνος eadem signif. vt apud Archilochum, πεζὸν Ἄρεα μιαιφόνον. Inuenitur autem & μιαιφόνος non adscriptos ipsũ n. sed mihi placet adscribi, quòd putẽ esse ab ἰμάνω.

Μιαιφονία, ας, ἡ, Pollutio seu cõtaminatio ex cæde, Cædes, Homicidium. Plut. plurali etiam vsus est, dicens τὰς τυραννικὰς μιαιφονίας, in libello περὶ εὐθυμίας. e

Μιαιφονέω, ῶ, Polluo me cæde, seu contamino, Homicidiũ perpetro, Interficio, Trucido. vt Cic. apud Platonem (pag. 11 mei Cic. Lexici) μιαιφονεῖν ἑκουσίως vertit Trucidare aliquem & impiè cruentari. Isocr. in Panath. οὐδὲ τοὺς τυραννοκτόνους τῶν εἰκότων ὅσιόν ἐστι μιαιφονεῖν. Lucianus de Alexandro, καὶ ἐμιαιφόνει ἐν ταῖς συμποσίοις τοὺς φίλους. f

Μιαρὸς, οῦ, ὁ, (à quo Gallicũ vocabulum *Marand*) Pollutus. Contaminatus, Fœdatus. vt αἷμα μιαρὸς, sanguine contaminatus. itémque μιαρὸς sine adiectione pro eodem. Eustath. apud Homerum exponit αἱματοφόνος. Sed ab Homeri posteris dicitur μιαρὸς φόνος, sicut μιαιφόνος, itémque μιαρὸς sine adiectione qui cæde contaminatus est. Syne. Epist. 44, ἕκαστον γὰρ αὖ τῶν μιαρῶν τοῦ φόνου, ὀλιγωρίαν τοῦ αἵματος ἐμοιγέ. Sed generalius etiã pro sceleſto seu impuro. Demosth. in Midiam, αἰτιᾶται γὰρ ὅτους ἐπίξηνον μιαροὺς εἶναι. (Qua significatione dicitur etiam cum à Demosth. tum ab aliis, μιαρὰ κεφαλὴ q. d. Scelestum caput, pro homine sceleſto seu scelerato) Cicero apud Platonẽ vertit Improbus, vt videbis pag. 118 mei Cic. Lexici. Videtur tamen Plato μιαρὸν & ἀκάθαρτον pro eodẽ ponere. NUNC Μιαροφάγος compos. Pollutorum ciborum esor, seu cõtaminatorũ, Qui impuris escis vescitur. ET Μιαροφαγία, Pollutorum esus, apud Aretham in Apocal. ET Μιαροφαγέω, ῶ, Pollutos cibos edo, Contaminatis cibis vescor. Apud Greg. in encom. Maccab. pro Idolothyta comedo, οἱ μιαροφαγήσαντες, ἀντὶ εἰδωλοθύτων. ADV. Μιαρῶς, Polluté, Contaminaté. Item, Sceleſtè. ET Μιαρία, Impuritas. item Scelus. A Suida affertur ex quodam loco, τὴν μιαρίαν τῶν πραγμάτων ἢ τὴν ὕβριν τῶν πόνων. vbi videri possint permutatæ esse sedes horum accusatiuorum μιαρίαν & ὕβριν. Phrynichus autem hanc vocem respuit. g

M Ἰ Γ Ω, inusitatum (à quo ET Μίγνυμι apud Homerum) Fut. ξω. Sed pro Μίγω in vsu ET Μίγνυμι. Signif. autem Misceo, (quod verbũ Latini à Μίγω potius deduxerunt) vel Permisceo. vt Cic. vertit apud Platonem, in quodam Timæi loco. vbi quoniam habetur etiam nomen verbale ab hoc verbo deductum, eum proferam totum cum ipsius Ciceronis interpretatione, καὶ τρία λαβὼν αὖ τὰ ὄντα, συνεκέρασεν εἰς μίαν πᾶσαν ἰδέαν, τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν εἰς ταὐτὸν ξυναρμόσας βίᾳ μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, καὶ ἓν τρία ἐποίησεν ἔν. Quæ Cic. ita reddidit, Et quũ tria sumpsisset, vnã in speciem temperauit naturámque illam quam alterius diximus, vt cum eadem coniunxit, fugientem & eius copulationis alienam, permiscẽs cum materia. Quum ex tribus effecisset vnum &c. Vbi obserua videri Ciceronem legisse μιγνὺς π. Ac certè longè aptius dicetur ξυναρμόττειν, μιγνὺς π, quàm μιγνὺς præfers iungetur cum πανσπέρμους. Dicitur etiam μιγνύναι πνὶ, & μιγνύναι ἔκ π. vnde μιχθὲν εἰς ὕδωρ ex Aristot. Pol. pro Aquæ immistum, seu potius permistum, Cũ aqua confusum. Item aliquid dicitur μεμίχθαι ἔκ τινων. vt apud Plut. in Sympos. pag. 1134 meæ editionis, ὅτι δὲ μέμικται τὸ πικρόν τινα ἐκ τῆς πάλης καὶ σκιμμοῦ, δῆλον. (Interdũ verò sine casu. vt apud Hom. Il. 6, Τῶν ἀβληχρότατον, ἐπεὶ κε μάλιστα μιγείην. nam hic μάλιστα intelligitur esse pro ὅτε μάλιστα) Sed in illa cum dativo, constructione variè vsurpatur. vt apud Apoll. Arg. 2, χεῖρὰς ὁπαστὰς χεῖρας ἔμιξε, manus conseruit. (Hom. autem dixit Il. ο, μίξαι χεῖρας π μάχῃ π. item μιγησόμενος de præliantibus, vt infrà videbis) Idem Apoll. ibidem, Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miscuerunt, vel conseruerunt. Sed in pass. voce Homerus dicit etiam μιγλῆναι πνὶ ἐν παλάμῃσι. pro Manus conserere: dicit quoque μιγλῆναι ἐν δαΐ, eadem signif. vt Il. ξ, — πρὶ γ' οὐ δύμεν ἐκ μιγλῆναι Ἐν δαΐ λαοσσόῳ. Alibi autẽ μιγλῆναι εὐσμάχοιτο vel ἐὺ εὐσμάχοιτο pro εὐσμαχεῖσθαι seu εὐσμάχητον (qua forma Pindarus μιγλῆναι νίκην dixit pro νικᾶσαι) Sed & generaliꝰ ponitur μίγνυσθαι pro πλησίον, id est Propè accedere. vt Il. ο, — πλησίον μιγέμεναι οὐδὲ πάσασθαι. Sed dicitur etiam μίγνυσθαι ἔνι pro In eorum cœtu esse, vel Inter eos versari. Et μιχθεὶς δηϊοῦσι πόνῳ, Il. γ, cui commercium fuit cũ exteris vel in significatione motus, Cui ad exteros profecto commercium fuit cum illis. Quinetiam legitur μίγνυσθαι ξείνῃ Od. α. vbi ξείνῃ resoluendum puto in ἐπὶ ξείνης. vt si dicas μίγνυσθαί τινι ἐπὶ ξείνης. quod nihil aliud est quàm ξενίζεσθαι. Μίγνυσθαι vsurpatur etiam de concubitu, quo dixit modo Virgilius, Missa deo mulier. vt Il. τ, Μή τινα τῆς ἀνῆς ὀπυιέμεναι, ἢ δὲ μιγῆναι. De quo verbi μίγνυσθαι vsu dicetur & in Μίγω paulo pòst. Vsus est autem huius signif. verbi μίγνυσθαι in prosa quoque. vt μὴ περὶ μίγνυσθαι apud Plat. quod Cicero vertit Cum matre corpus commiscere. Sed illud animaduertendum est lectori diligenter, ne πούρεσι μίξασθαι Od. ζ, & siqui sunt loci similes, ad hanc significationem referat, quum referri debeant ad eam qua ponitur pro Versari inter aliquos, seu cum aliquo, aut in cœtu esse. Interdum tamẽ motus etiam includitur, vt quum dicitur in loco illo Od. ζ, Ὡς Ὀδυσεὺς παύροισι συνηλικίωσιν ἅμα πρῶτα Μίξεσθαι, γυμνός περ ἐὼν, In cœtum puellarum venturus erat, vel in congressum. Nam in cõgressum puellarum venire, multo fuerit tolerabilius hoc quidem loco, (ad vitandam ambiguitatem) quàm Congredi cũ puellis, vt quidam interpr. Quòd si verbo Congredior vti volebant, (quo tamen in huiusmodi locis abstinere malim) et dãda potius erat antiqua cõstructio, videlicet cum accus. vt dicit Plautus, Hominem ne congrediamur quæso, priusquam stomachum detexerit. Nec tamen ignoro Congredi cum puellis pro μίγνυσθαι τοῖς φιλήτησι, quod & μίγνυσθαι sine adiectione dicitur, non satis Latinum exi stimari: sed multos tamen ex recentioribus eo vsos esse constat. Vide Μίγω quod proximè sequitur. h

Μίγω ideus, nec inusitatum sicut Μίγω. Homerus Iliad. ξ, κρητῆρα δ' εἶτον Μίγον. vbi Eustathius ait μίγον εἶναι, videlicet τὸν τῆς Ἀχαϊκῆς καὶ τὸν ὁπὸ Τρώων, ὡς ὑπ' ἀμφοτέρων αὐτόν. Sunt tamen & qui interpr. Infundebant in craterem. Vsus est hoc verbo & Plato in Timæo, vbi Cicero vertit Permiscere, vt videbis pag. 31 mei Cic. lexici. Et πυρὶ μίγνυσθαι apud Plutarchum. Frequens est apud Hom. pass. μίγνυσθαι, & quidem in illis etiam loquendi gene- i

ribus quorum facta fuit antea mentio. Quibus addendum est ex Od.υ, Μισγόμενοι κακότητι καὶ ἄλγεσι λυγροῖσιν. vbi μισγόμενοι ἄλγεσι, id est misceri doloribus,(ad verbum)est velut in mediis doloribus versari, seu implicari doloribus,aut implicitum esse. vt μεμιγμένος κακοῖς,Soph.Implicitus malis. Sed vtitur & cum præpos. εἰς,Iliad.σ,—οὐδὲ εἰς Ἀχαιοὺς Μίσγετο,pro Neque in Achiuorum cœtũ veniebat, vel Neque se Achiuis immiscebat.Præsertim autem pro Concumbere frequens est, apud Homerũ. vt Od ο, —ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ. Et de puella, Od.ζ, Ἦτ' οὐκέτι φίλων πάντων ἐμὸν ἦτορ ἐτέρπετ' Ἀνδράσι μισγομένη, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Ridiculum vero esse quidquidam annotant, dici videlicet virum mulieri μίσγεσθαι, non autem mulierem viro,non ille solùm locus ostendit ex Od. ζ, sed & alii eiusdem poetæ. Ex quibus est hic Od.υ.circa principium, —τὴν δὲ μεθ' ἡσυχίην μνηστῆρες ἐμισγόμεθα πάρος ἦῶ. Itidemque hic Od.χ,—εἶσόκε πᾶσαι ψυχαὶ ἐκ φίλεσιν, ἃς ἐκλάσθην' ἀρεσθαι Τιὼ ἀρ' ἦσαν μνηστῆρσι, καὶ ἐμίσγετο πᾶλαθρα. Quinetiã vt dicitur vir μίσγεσθαι ἐν φιλότητι, sic & mulier. vt apud Hesiodũ in Theogonia passim Μίσγεσθαι ἐν φιλότητι.idque interdum dariuo, interdum sequente genitiuo. Cum dariuo, vt Ἡ δ' Ἡοῖ, Ἄρηι, καὶ Εἰλειθυίῃσι μιγεῖσα, Μίσγεσθαι ἐν φιλότητι θεὰ βασιλῆι γ' ἀνδρί. Sic in alio eiusdem poematis loco, Ἐν σοὶ γὰρ μιγεῖσ' ἐκύησε φιλότητι. At genitiuo sequente, vt Μίσγεσθαι ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο. At μισγόμενοι sine adiectione dicuntur prælientes, Il.δ', ὡς δ' ὅτε μισγομένων ἦρχε πτόλεμος καὶ ἐφῆπτο. possumus autem hic quoque verbo Misceo vti,dicendo videlicet Prælia miscentium,ex Virgilio.Legitur verò & Miscere certamina apud Liuium.

Μεμιγμένως,aduerb.Mistè,seu Mixtè,Mixtim, Promiscuè. Exponitur & Confusè.

Μίγμα,ατος,τό,Mistura,seu Mixtura,Miscella. Item Farrago.B.Et peculiariter μίγματα de medicamentorum mixturis. VNDE Μιγματοπώλης, Qui medicamentorum mixturas vendit.quo nomine Pamphilus quidam vocatur apud Galenum De comp. med. κατὰ πόλεις libro 7. v. l.

Μίξδην,Mistim, Permistim, seu (vt alii scribunt)Mixtim, Permixtim. Vel,Promiscuè. ET Μίξδε pro eodem apud Homerum.

Μίξις,εως,ἡ, Mistio, Permistio. Empedocl. apud Plutarchu Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διαλλαξίς τε μιγέντων. Luc.in Zeuxide, ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ σύμφυσις τῶν σωμάτων. Philo, ἐπὶ δὲ διὰ πόρων μίξιν ἐλθεῖν καὶ κοινωνίαν.

Μίξις,Concubitus.Coitus. Herodotus de Agathyrsis, ὀπίσω τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται. CONTR. Ἀμιξία,q.d. Impermiscentia. Dicitur enim esse ἀμιξία inter eas res quæ inter se permisceri non possunt, seu quæ misturam non admittunt. A Luciano autem ἀμιξία tribuitur Timoni,quòd se aliis hominibus non immisceret,sed eorum consortium vitaret,ἀμιξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγωνία,καὶ ἀπορρησία. Exponitur etiam Natura congressus hominum refugiens. Sed & ἀμιξία λιμήν affertur ex eodem Luciano.

Μικτός,ὸν,ὁ,Mixtus.Gal.ad Glauc. μικτὴν ἐξ αἵματος καὶ ξανθῆς χολῆς τὴν ῥῖσιν. perinde ac si dixisset μεμιγμένην.

COMP. Ἄμικτος ET Δύσμικτος. Sonat autẽ ἄμικτος q.d. Impermiscibilis, Qui permisceri non potest. (Plin. dixit Insociabilis, at Gellius Incoibilis) Vel,Non mistus. Greg. ἄμικτα μίγνυται,Miscentur quæ natura sua misturam respuunt,seu quorum natura à mistura abhorret. Interdum ἄμικτοι dicuntur Commercio non vtentes, vt Sauromatæ apud Pausaniam,inquit Bud. Sic & ἄμικτος χώρα apud Euripidẽ, Quæ aliena cõmercia respuit. Itidemque ἄμικτος πόντος apud Isocr. Sed exponitur etiã Nullum hominum consortium admittens. HINC Ἀμίκτως, Absque mistione, seu mistura. ET Δυσμίκτως,Qui non facilè miscetur cum alio,Qui vix admittit misturam cum alio. Vide vsum huius vocis in quodàm Platonis loco cum Ciceronis interpretatione, in Μίγνυμι. HINC Δυσμίκτως aduerb.vnde δυσμικτοῦχον, Non facilè admittere mistionem, seu misturam. Plut, in Symp.p.1137 meæ editionis.

Μίγα,Mistum,seu Mixtum, Permixtim. Promiscuè.idem quod μίξδην. Cuius ordinis est ETIAM Μιγάς, άδος,ὁ Mistus, vel Permistus aut Miscellaneus,Miscellus. Apud Eurip.in Andromacha,πολλοὶ δ' ἵππων μιγάδες,exponitur Alii aliis permixti. Itẽ μιγάδες homines conuenæ, (vt exponit B. apud Isocr.in Panegyrico & apud Athenæum)& q.d. Miscellanei.Idem tradit à Gregorio μιγάδα βίον opponi τῷ ἐπιμιξίᾳ, item μιγάδας homines τοῖς μοναχοῖς. ITEM Μιγάζομαι pro μιγνύω, Misceo. Cuius passiuo est participium μιγαζομένους Od.θ,—μιγαζομένους φιλότητι,quũ paulo antè dixisset μίγησαν. Eiusdem derivationis SVNT Ἀμιγής ET Ἀμφιμιγής ET Πολυμιγής. Est autem Ἀμιγής,(licut ἄμικτος suprà) Qui misceri non potest. Vel,Qui mistus non est, Purus.Interdum cum genitiuo,vt ἀμιγὴς παντὸς ὕλης,Nulli materiæ mistum,Purum ab omni materia. Sic ἀμιγὴς ὑπάρας φύσεως, Dioscor. Item, ἀμιγὴς αἵματος σίαρ, adeps sanguinis expers.Et ἀμιγὴς τῆ φαύλου, Luciano. Interdũ & cum dariuo:vt ἀμιγὴς ὄντι τοῖς φαύλοις, Aristot. Sic ἀμιγὴς ἁλός, Dioscor. Nonnunquam sine adiectione, vt apud Plut. ἐμοὶ γὰρ ἀμιγὴς, ὃ καὶ καθαρεύων τὸ εἶ &c. ATQUE Ἀμφιμιγής, Vndique mistus, Misturam vndique habens. Vide Hesychium. SIC Πολυμιγής, Ex multis mistus, seu Misturam aut admistionem ex multis habens. VNDE Πολυμιγία Plut. Multarum rerum mistura,seu mistio.

C.ANA Μίγνυμι,vel Ἀναμιγνύω.Immisceo,Permisceo,Commisceo.Iungitur dariuo vel præpositioni σύν habenti accusatiuũ. Plut.in Pericle, σὺν αὐθαδείᾳ χρῆσθαι ἀναμιγνὺς ἀφειδίᾳ. Apud eudem, ἀναμεμιγμένοι σὺν ἀλλήλοις.

Ἀναμίγνυμαι, vel Ἀναμιγνύομαι, Pass.Immisceor, Permisceor,Comisceor.ἀναμίγνυσθαι τῇ ἡδονῇ, apud Lucianũ. ἀναμεμίχθαι, Permixtum esse.& participia ἀναμεμιγμένος.& ἀναμιχθείς.vt ἀναμιχθὲν τῷ πλήθει apud Lucianũ.

(Ἀναμίσγω etiam reperitur pro Ἀναμιγνύω, vt & simplex μίσγω pro μιγνύω)

Ἀναμεμιγμένως, Aduerbium Mixtim,Permixtim,Promiscuè.Hesychius ἀναμίξ exponit per ἀναμεμιγμένως, vt magis notum.

Ἀναμίξδην, Aduerbium aliud,idem significans.

Ἀναμίξ, Aduerb. Mixtim, Permixtim , Promiscuè, Xenophon Sympotio, οὕτω μὲν δὴ πάντες ἀναμίξ ἔσκωπτόν τε καὶ ἐπαίνουν.

Ἀνάμιξις,εως,ἡ. Permixtio,Commixtio.

C.A Συναναμίγνυμι, Simul immisceo. quod & συμμίγνυμι dicitur.

C.ΑΠΟ Ἀπομίγνυμι,idem quod simplex μίγνυμι.Ex quo Ἀπομίγνυμι est VERBALE Ἀπόμιξις,Mistio,in v.l.

C.EM Ἐμμίγνυμι, Immisceo. A cuius passiuo Ἐμμίγνυμαι est participium ἐμμεμιγμένος apud Plutarchum in Sympos.pag.1154 meæ editionis. In v.l.ἐμμεμιγμένος exponitur non solùm Immistus,sed & Concretus.

C.ΕΠΙ Ἐπιμίγνυμι, VEL Ἐπιμιγνύω,Misceo,Permisceo. Sed vt plurimùm vsurpatur hocverbum in voce passiua ea significatione qua Homerus vsus est simplici μίγνυσθαι, quum dixit μιχθῆναι ἀλλοδαποῖσι: videlicet pro Commercium habere,vel Commercia inire , Commercia exercere.Exepla Bud.affert pag.357, & 733,ex Thuc. & Xen: vbi & ἐπιμιγνύναι activa vocę ex Thucyd. pro ἐπιμιγνύμενοι. HINC Ἐπιμιξία, Admistio, Permistio:Coalescentia. Plut.in Sympos.pag.1137 meæ editionis, μόνα τῆς φυτικῆς καὶ ἰλαρᾶς ἁλιχύσεως τὰς πιαίνας ἐπιμιξίας οὐ τῆς φύσεως.pro eo quod paulo antè dixerat μίξεις. Item Cõmerciũ.Iosephus , οὐδὲ ἐμπορίαις χαίρομεν, οὐδὲ πρὸς ἀλλοδαποὺς ἀλλοδαπῶν ἐπιμιξίαις. Apud Plut. exponitur etiam Congressus. ET Ἐπιμιξις pro eodem, ex Thuc. Item nomen ADIECT. Ἐπίμικτος,Mistus.vt apud Appianũ, φασηλίδες ἐπίμικτοι ἐκ τῆς φορτίδος τῶν τε μακρῶν: id est, Mistis ex forma onerariarum longarũmque nauiũ,vt vertit Bayf.Et ETCOMP. Ἀνεπίμικτος, Sed hoc sequitur potius signif. nominis ἐπιμιξία, qua ponitur pro commercio.est enim Ἀνεπίμικτος,Commercia cum exteris non exercens,vt docet Bud.ibidem. Item ἀνεπίμικτος πόλεμος,bellum cuius tempore nulla vtro citróque commercia exercentur. Sed accipitur alioqui generaliùs ἀνεπίμικτος, iungiturque interdum cum genitiuo:vt ἀνεπίμικτος ῥυπείας ex Dioscoride, pro Sordẽ

nullam admiſtam habens. Quinetiam cum genitiuo à
ἀμίκτων in v.l.Impermiſtus hominibus,Inſociabilis.
HINC Ἀπομίκτως,aduerb.vt ἀπομίκτως ἔχειν, Abhorrere à permiſtione, Natura eſſe tali quæ non admittat permiſtionem. ET Ἐπμίξ, Miſtim, Permiſtim, Promiſcuè, apud Homerum.

Ἐπμίσγομαι pro eodem.(ſicut μίσγομαι pro μίγνυμαι) Cõmercium habeo, In conſortium venio,ſeu In conſortio ſum, aut cœtu,apud Homerum non ſemel cum datiuo. At Callimachus iunxit etiã accuſatiuo, & quidẽ ret,pro Ingredi,Accedere.hymno in Iouem,—ἴνδιχα δ' οὐ γὰρ ὅρος τετός· οὐδέ τι μιν κατέχει θόρον ἀλεύμενος Ἕρπειν· οὐδὲ γυνὴ ὅππως ἐπμίσγεται. Apud Heſiodum autem cum præpoſitis, vbi dicit εἰς βουλὰς ὅππως ἐπμίσγηται.

C.ΚΑΤΑμίγνυμι, VEL Καταμιγνύω,Immiſceo,Permiſceo. Plut.Sympoſ.pag.1151 mex editionis,τὰ ἡδέα δὴ καὶ ἁπαλὰ καταμίξαι τῇ φύσει. Ex eodem in Lycurgo καταμιγνύειν actiuè poſitum cum eadem conſtr.καταμιγνύντα τῇ αἱλικίᾳ ἁρπῆς πνὰ ζῆλον. At ex Ariſtoph. affertur vox actiua cum præpoſitis, vbi dicit, πλὴν φρονεῖν δὲ λεπτὸν καταμίξας εἰς τὸν ὅμαιον αἶρε. AT Καμμίξας ſyncope poetica pro καταμίξας.

c.1. Ἐγκαταμίγνυμι, VEL Ἐγκαταμιγνύω, q.d. Immiſceo in, vel Immiſceo intra,aut Admiſceo.Sed accipitur potius pro καταμίγνυμι,aut etiam ſimplici μίγνυμι.participium paſſiuum ἐγκατακεκαμμένον apud Luc.in Anacharſi,ἐγκατακεκαμμένον τοῖς πόνοις. vbi exponitur Admixtum laboribus.

C.ΠΑΡΑμίγνυμι, VEL Παραμιγνύω, Admiſceo, Immiſceo. Ariſtoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ. Ab eius paſſiuo Παραμίγνυμαι eſt παράμιξις, Admixtus. ITEM Παραμίσγω pro eodem.

C.ΠΡΟΣμίγνυμι, VEL Προσμιγνύω, Admiſceo,in v.l.ſed ſine exemplo. At pro Admoueo,Applico,legitur cũ apud alios tum apud Pindarũ Olymp. ode 1, de equo, κράτει δὲ προσμίξει δεσπότην, Admouit dominum ſuum victoriæ,& velut applicuit.Id eſt,Fecit vt dominꝰ ad victoriam vſque perueniret.Plut.in Phocione,ἦν δὲ ὢν,Χαβρίᾳ προσμίξαι ἑαυτὸν τῷ στρατηγῷ,καὶ παρεῖπεν.id eſt, Ad Chabriam ſe applicuit,vt B.vertit, pag.357.Multo autẽ eſt vſitatius verbum hoc προσμιγνύναι neutraliter ſumptum,eo modo quo & Applicare aliquò Lat.interdum dicunt.Redditur etiã Appellere,Subire, Accedere,Succedere.(ea ſignif.qua dicitur Succedere portis,vel muris à Cæſare & Liuio)eſtque frequẽs cum aliis hiſtoricis,tum Thucydidi.vt lib.3,ἔπειτα προσμίξαι τῷ τείχει τῶν πολεμίων. Sic προσμίξαι τῇ Πελοποννήσῳ. item προσμίξαντες τῇ Ἰκάρῳ. vbi exponitur & Appulſi. Et lib. 1, ἐπειδὴ δὲ προσμίξαι τῇ ἠπείρῳ. vbi reddi etiam poteſt, Vbi tenuerunt continentem.Interdum verò & cum præpoſ.πρός: vt προσμίξας πρὸς τὸ ἕρκος.Sic etiam, προσμίσγειν πρὸς τὰς ἐπάλξεις, (ἀ ITEM. Προσμίσγω quod pro προσμίγνυμι dicitur.vt μίσγω pro μίγνυμι.) Interdũ etiã additur ἐγγύς cum datiuo illo rei. At datiuo perſonæ iunctum,apud eundem Thucyd. Item pro Manum conſerere,ſeu Pugnam conſerere.nam eadẽ ſignif. alicubi dicit προσμίξαι & εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sed & pro Cõiungere ſe cum aliquibus. Quò pertinet ea ſignificatio quam Bud. huic verbo tribuit apud Platonem, videlicet pro Coniungi,Hærere.

Πρόσμιξις, Admiſtio.

c.1. Ἀπρόσμικτος, Cui non eſt commercium cum aliis, A commercio alienus. In v.l.ex Herodoto,pro Nullo conſuetudinis conuerſationiſque vinculo vctus, Inſociabilis.

C.ΣΥΜμίγνυμι, VEL Συμμιγνύω,Commiſceo, Permiſceo. Sæpe autem pro Adiungo me, Coniungo me,Caſtra caſtris adiungo, Vires ſocio. Item in alia coniunctionis ſignificatione. vt Θεαιτήτῳ συμμίξας δὲ λόγον apud Platonẽ.nam licet Budæus exponat Cum Theæteto verba feci,ineſt tamen & hic quædam cõiunctionis ſignificatio: perinde videlicet acſi quis dicat Coniunctio mihi fuit cum Theæteto per verba.Sed & Cõſortio vti,poteſt reddi in huiuſmodi locis. Sæpe etiam pro Appropinquo, Accedo. Vide Bud. pag.357 & 738. Sæpe verò & pro Manum conſerere, Prælium conſerere.vt συμμίξομέν τι, Herodot.(Dici autem & Miſcere prælium à Latinis eodem modo, docui in Μίγνυμι)Xenoph. dixit etiam εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις,duo ſynonyma loquendi genera velut in vnum permiſcens, videlicet συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις,& εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις.

Σύμμιξις,Commiſtio,Cõmiſtura.Item Conſortium. Vnde Plato copulauit σύμμιξις cum κοινωνία.

Σύμμιγμα,Quod commiſtione conſtat, Quod ex commiſtione eſt, Quod ex commiſtis rebus coaluit. Plut.De primo frig.πλὴν ἔγγιστα γλυκὺ ὀφθῆναι κέρας καὶ ὑδάτων ἐκ ἡλίου καὶ θερμότητος κάπτιλον σύμμιγμα καὶ συμφόρημα γεγονὸς μάλιστα.

Σύμμικτος,ν,ὁ καὶ ἡ, Cõmixtus, Permixtus, Miſcellaneus, Promiſcuus. Heſiod. Erg. εἰσόκεν αὖτις Γῆ πάντων μήτηρ καλὰ σύμμικτα φύσῃ. Thuc. lib.4. ὡς καὶ βραχὺ μέρος Ἀθηναίων ἐμπλεῖσθαι,τὸ δὲ πλεῖον ξύμμικτον.qua ſignif.dicuntur & σύμμικτοι ἄνθρωποι pro conuenis, ſicut & μιγάδες.

Συμμιγὴς, ἐος, ὁ & ἡ, idem quod proximè præcedens σύμμικτος. vt βοὴ συμμιγὴς ἵππων ἠ ἀνδρῶν, Ariſtid. Et cum datiuo ex Euripide,συμμιγὴς φόνῳ,permixtus cum cæde.

CΥπομίγνυμι, VEL Ὑπομιγνύω, (q.d.Submiſceo) Clam miſceo,vel Paulatim miſceo.Plut.in Sympoſ. probl. pag. 1147 mex editionis, Τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος,ὃν ἐοικέναι τοῖς δαγῴδίαις φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομίξαι τὸ χρῶμα πικρόν.

ΜΙΚΡΟΣ, VEL Σμικρὸς,Paruus. H.Il.1,Τυδεὺς δὲ μικρὸς μὲν ἔην δέμας,ἀλλὰ μαχητής.1. Paruus quidẽ corpore erat Tydeus, ſed bellicoſus, ſeu ſtrenuꝰ. Ath. lib.12, Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν ἡμεῖς τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Atqui vt aliquis dicitur μικρὸς δέμας ſeu τὸ σῶμα,ſic etiam ipſum σῶμα dicitur μικρόν. (ſicut viciſſim μέγα σῶμα, vnde cõpoſitum μεγαλόσωμος) Sed vtplurimum μικρὸς appellatur ſine adiectione qui eſt paruus,id eſt paruo corpore.vt apud Plut.in Pol.præcept. ὀφθῆς δὲ μικρὸς καὶ γελοῖος &c. Sic μικρὰ χωνή: vt apud Plut.Lacõ interrogatus cur duxiſſet μικρὰν γυναῖκα,reſpondit minima ex malis eligi debere. Homerus vocauit etiam σμικραὶ ὄρνιθες,paruas aues,Il.β, —ὅστε σμικρὸν φόνον φέρει ὀρνίθιον. Dicitur & de aliis rebus variis,ſicut Latinè Paruus. vt μικρὰ μάχαιρα, paruus gladius.Et μικροὶ οἶακες Plut.De Socr.dæmonio,ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων σκεδαννύμενα ὀλκάδων. Item μικρὰ πόλις apud Xenoph. Sed iungitur interdum etiam diminutiuis(vt Latinè Paruum:veluti quum dicitur Parua munuſcula)nam & μικρὸν πολίχνιον legimus apud Iſocratẽ,necnon μικρὸν ναΐδιον. Tale eſt μικρὸν πιναξίσκιον apud Athenæum. Xenophon autem diminutiuo iunxit μικρὸν præcedente etiam aduerbio μάλα,quum dixit,μάλα μικρὸν χάδιον, Pæd.8.

Μικραὶ κύλικες Cicero apud Xen. vertit Minuta pocula,vt videbis pag.133 mei Cic.lexici.

Μικρὸν dicitur etiam quod eſt parui pretii, ſeu parui momenti,vt quum dicit Eurip.de Deo, πολλ' ἄρα ἀπὸ, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχας φορὰς ἐᾷ. vbi etiam obſerua τὰ μικρὰ opponi τοῖς ἄγαν.Interdum autem μικρὰ & μείζω opponunt,pro rebus leuioribus & grauioribus.vt Plutarch. in Polit.præc.καὶ μικρὰ δ' μείζω φέροντες ὅτι πολὺ ἡγεμόνας. At Demoſth. dixit etiam ὑπερβάλλειν καὶ μικρὰ δ' μείζω in orat.aduerſus Mid. In v.l.ex eodem affertur ὁ μικρὸς πάνυ pro Abiectiſſimus. Et μικρὰ φρονεῖν pro Submiſſe ſe gerere. quod & μικρὸν φρονεῖν dicitur in hoc verſu qui extat apud Plut. Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραγότα. Sed & μικρὸς ἐν γοήτων dicitur eſſe aliquis apud Athen.

Μικρὸς interdum(ſed rarius) oppoſitum habet non μέγας, id eſt Magnus: ſed πολύς, id eſt Multus. veluti quum dicitur à Demoſth.μικρὸν χρόνον pro Paruo tempore, Philipp.2.huic enim opponeremus πολὺν χρόνον. Poſſumus autem μικρὸν χρόνον reddere non ſolùm Paruo tempore,ſed & Breui tempore,vel Pauco tempore. Sicut apud eundem in Mid. habemus μικρὰ λέγειν pro Pauca dicere,ὀλίγα λέγειν. Sed & μικρὸν ἀργύριον, apud Ariſtoph.in Pluto, Pauca pecunia,ſeu ad verbum Pauca pecuniola.(ſicut & apud Heſiodum quidam interpr. σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ κατιθεὶς) Interdum verò μικρὸν ſeu

σμικρὸν

σμικρῶν cum genitiuo, vt σμικρὸν μέλιτος, apud Aristoph. A q.d.Paucũ mellis, pro Paucum mel: vel Paulũ mellis. Sæpe verò aduerbialiter, oppositũ itidẽ τῷ πολύ, pro Paulũ, vel Parum. vt Isocr. in Hel.encom. circa principiũ, καὶ μικρὰν ἐπιχώριον ἐν τοῖς μεγάλοις, ἢ πολὺ διαφέρουσαν ἐν ταῖς μικραῖς. Sic ex Aristide, τὰ μικρὰ τῶν ἔργων ἐστὶν ἀτίμητα (Sed & μικρὸν π aduerbialiter etiã positum à Gregorio pro Aliquantulum, inquit Bud. qui affert & μικρὰ ex eo pro Paululum, seu Paulisper: scribente, μικρὰ τῷ κάμνῳ & τῇ κοιλίᾳ χαλεπὰ φέρει) Et cũ cõparatiuo, vt μικρὸν ἐλάττω, Demosth. vt Latinè Paulo pauciora: quo dicitur modo B πολὺ ἐλάττω. Vtũtur tamẽ & datiuo ὀλίγῳ, idq; nõ minus frequenter. vt μικρῷ πλείους, idem Demosth. & μικρῷ ἀσθενέστερον. quo dicitur modo & μικρῷ ὕστερον. sicut etiã μικρὸν ἀσθενέστερον, & μικρὸν ὕστερον. Interdũ etiã cũ ἔστιν. vt μικρὸν ἐστιν διαφέρειν in v.l. Parum admodum differre. Sed tamẽ Plinius apud Theophr. interpretatus est Ferè, quũ hæc eius verba, πίνακι δ' ἐστὶν ἀσθενέστερον τὸ βλάστημα μικρὸν ἔστιν πεντεκαίδεκα ἡμέρας, ἐν αἷς δὲ καρπὸς ἀποδίδοται ἐξ πλειάδος καὶ λέγουσι, ita vertit, Pinus & picea præueniũt germinatione abietẽ, quindecim fere diebus, semẽ verò post C vergilias & ipsæ reddũt. ¶ Sic & μικρόν pro Ferè, nõ est infrequens. Xen. Pæd. 1. ἐκ μικροῦ παιδίου ἄριστα χαλκεύειν. Demosth. Pro cor. ὡς ἐγὼ μὲν ἅπαντας καὶ πάντῃ. Idẽ alibi, μικροῦ γε, ἀνδρες, ἐλείπετε με δεῖν ὑμᾶς ἅπαντας, παρῆν. Quib' in locis μικροῦ est Ferè, Propemodum, seu Parum abfuit quin. Existimo autẽ dici μικροῦ huiusmodi in locis, subaudito infinitiuo δεῖν. (na μικροῦ δεῖν hac signif. dici solet. vt apud eundem Demosth. τὸ δὲ πρὸς ἰδίας δίκας ἀπομαμάσσεσθαι ἐκ λόγου, μικροῦ δεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ ὀνείδει) D

Iungitur etiã præpositionibus hoc nomẽ, obtinens locum aduerbii. Dicitur enim εἰς μικρόν, & ἐπὶ μικρόν. itẽ κατὰ μικρόν, & ἀπὸ μικροῦ, & ἐκ μικροῦ. Affertur εἰς μικρὸν ex Luciano pro Paulisper, Parùper: vbi dicit εἰς μικρὸν πάπαπαι, quiesce parumper. Ἐπὶ μικρὸν autem non solùm pro Parumper seu Paulisper, sed & pro Parũ, ex Aristotele. Quãtum ad reliqua tria attinet, de ἀπὸ μικροῦ quidẽ dixi in Μετά. At κατὰ μικρὸν sæpe ponitur pro Paulatim. quo vsus est modo Isocr. dicẽs, κατὰ μικρὸν ἀφεῖσαν. Itidémq; dixit Demetr. Phaler, κατὰ μικρὸν ἐκ παντὸς βέβηκε καὶ ἀφεῖται. Et apud Greg. τὴν κατὰ μικρὸν ἀπάδουσαν Bud. ver- E tit, Sensim prolatando. Sed Plinius apud Aristot. reddidit Subinde: quũ hæc Aristot. verba de vitulo marino loquẽtis, ἀλλ' ὁ δελφὶς κατέρχεται τέτταρας εἰς ἡ ἡμέρας πλὴν ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ κατὰ μικρὸν, sic interpretatur, Nõ ante duodecimũ diẽ deducit in mare, ex eo subinde assuefaciẽs. At κατὰ σμικρὰ τοῦτο ex Plat. De leg. Particulatim distribuere, in minima quæque. Vltimũ autẽ ἐπὶ μικρὸν, pro Fermé. Item in alia signif. (vbi non itidẽ aduerbialiter poni videtur) habes apud Bud. p. 245.

C. Μικρομερὴς VEL Σμικρομερής, Minutis partib' constãs. F

C. Μικρολόγος, ου, ὁ, ἡ, VEL Σμικρολόγος, Qui μικροῦ (id est rei paruæ) λόγον ποιεῖται, id est Rationem habet. Nullã enim aliã inuento viam exponendi quid valeat λόγος in hoc cõposito & aliis ab eo deductis. Sed μικροῦ λόγον ποιεῖται potest etiam, & fortasse rectius, exponi, Qui rem paruã in pretio habet, vel magni facit, aut magni æstimat. Budæus autẽ pag. 799, ait duntaxat μικρολόγους esse qui à Cicerone vocentur Minuti & Angusti, item Exiles & Exigui. Isocrates in Panath. αὐτὸν μοι τὸν γέροντα δεῖ διαφέρειν καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. vbi quidam interpretantur, Senectus parca, alii Sordida. sicut & γύναιον μικρολόγον Polit. apud Herodianũ vertit Mulierem sordidã. (Sed Cam. sic reddit illũ Isocratis locum, Ita est senecta mea morosa, & inquirens in minima quæque, & querula. quæ interpretatio mihi non displicet) Isocr. cum διαφέρειν & μεμψίμοιρον iunxit μικρολόγον: sic Lucianus μικρολόγους cũ ὀργίλους & φιλοπόνους, quæ eiusdẽ generis significationem habent cum illis quæ ab Isocrate ponitur. Plut. verò μικρολόγοι & μικροπράγμονες copulauit. VNDE Μικρολόγως, VEL Σμικρολόγως, Res paruas magni æstimãdo, Sic vt minutas etiam res cõsectemur. Vel, Sordidè, Auarè, More eorũ qui σμικρολόγοι vocãtur. Item Μικρολογία, VEL Σμικρολογία, Magni facere seu æstimare rẽ paruã, & quæ contrà nihili facienda est. vnde redditur etiam Sordes, Auaritia. sicut μικρολογεῖν, Sordidus, Auarus, seu Parcus. Vtũturque hac in signif. cũ alii tum Lucianus & Herodian. veluti vbi dicit Lucianus, ὀνοῦν ἅμα τῷ Μνησίῳ μικρολογίαν, ἐς ἐπιχαρίεντα διαφερόντως, ἀγκῶνα μέσον καπήσαντε. Sæpe autẽ & pro cura quæ impẽditur rebus nihili, vel rebus minutis. Affertur verò μικρολογία & pro oratione tenui, nullámque habente verborum & sententiarum dignitatem: ex Suida, scribẽte de Simonide, ἐπὶ δυσὶ μικρολογίαις εἰσιτέον εἰς τὸ δρᾶμα. Et VERB. Μικρολογέομαι, οῦμαι, SEV Σμικρολογέομαι, Rei paruæ rationẽ habeo. Itẽ, Anxiè & scrupulosè circa vilia & spernẽda occupor, Paruas res & minutas aspernabilésque (vt vocat Gellius) cõsector. Itẽ, De rebus minutis & leuibus accuratè disputo. Quarum signif. Bud. pag. 798 & 799 exempla profert. Addit verò μικρολογοῦμαι, etiam Sordidè & præparcè rationem ineo, vel tribuo. ex hoc Plutarchi loco in Apophth. ἵνα μανίᾳ μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεούς, ne vltra præparcè & sordidè agas cum diis, parcens videlicet thuri in sacrificando. At Plinius pro μὰ μικρολογοῦσι πρὸς τοὺς θεούς dixit Largè deos adorare, illam ipsam referens historiam quæ ibi à Plutarcho commemoratur. vide λιβανοπώλης. ITEM Μικρολογέομαι pro μικρολογοῦμαι, in v.l. sed nullum illius vsus exemplum affertur.

C. Μικροπρεπὴς, ἐος, ὁ ἡ, Viles & abiectos homines decẽs. vel Vilis, Abiectus. Synes. epist. 132, οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτὸς τολμήσεις, ἀλλὰ λιτὰς ἢ λωποδύτας, ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπὲς ἔχον, aut alio aliquo nomine valde humili & abiecto. Interdum redditur potius Illiberalis. Synes. epist. 143, τὸ δὲ ἐκ χαίρων ἐφ' αὐτοῖς μικροπρεπὴς δοκεῖ. Plut. De lib. educ. ὁ μὲν ἄκλητος καὶ δοῦλος τῆς ἡδονῆς, ἀνελεύθερος καὶ μικροπρεπὴς ὄζει. VNDE Μικροπρεπῶς, Ita vt homines viles & abiectos decet. vel Illiberaliter. ET Μικροπρέπεια, ας, ἡ, Illiberalitas. Aristot. Eth. 4, c. 2, de μεγαλοπρέπεια & ἀνελευθεριότητι loquens, τῆς μὲν οὖν ἕξεως, ἡ μὲν ἔλλειψις μικροπρέπεια λέγεται ἢ δ' ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. vbi redditur Indecora parsimonia: qualis est & ἡ σμικρολογία. Eadem verba habentur apud eundem Aristot. Ethic. 2, c. 7. Idem in Rhet. lib. 1, μεγαλοπρέπεια δέ, ἀφ' ἧς ἂν δαπανήμασι μεγάλοις πρέπουσι· μικροψυχία δὲ ἡ μικροπρέπεια, ταὐτὰ πάσχουσα. ET Μικροπρεπίομαι, In paruis occupor, Occupor iis quæ viles & abiectos homines decẽt. Syn. ep. 134. sub finẽ, σωφρόνως φιλοσοφοῦντα καὶ παρατηροῦντα μόνα τὰ μικροπρεπῆ, σεμνὸν ἂν δόξαι τοῖς πολλοῖς. Sicut verò dicitur σμικρολόγος & σμικρολογία pro μικρολόγος & μικρολογία. ITA Σμικροπρεπὴς ET Σμικροπρέπεια pro Μικροπρεπὴς & Μικροπρέπεια. sicut videlicet & simplex σμικρὸς pro μικρός.

Μικρὸς, VEL Σμικρὸς, Paruè, Parum. Herodian. lib. 3, οὐ μικρὸς ἐλύπησε τὸν τῆς Σεβήρου τρόπον.

Μικρότης, ητος, ἡ, VEL Σμικρότης, Paruitas, Exiguitas. Plato in Timæo, διὰ μικρότητα ἀόρατος, vinculis quæ cerni non possent propter paruitatem. Aristot. μεγάλης & μικρότητα inter se opposuit. Isocr. dixit etiam σμικρότητα τῆς μορφῆς.

Μικραίνω VEL Σμικραίνω, Paruum reddo. Ieẽ Imminuo,

MIMEOMAI, εσμαι, F. ησομαι, Imitor. Aristot. De poetica, τὸ μιμεῖσθαι σύμφυτον ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί. Demosth. Olynth. 3, ὃς ἅπαντα μὲν οἰκείως ἅπαντας, μιμούμενος δ' οὐ καλῶς. Isocr. μήτε θεὰς ἅμα πειρωμένους ἁρπάζοντας καὶ βαστάζοντας καὶ μιμουμένους γλαυκώπιδας. Idẽ in Archid. μιμεῖσθαι τοὺς ἐκείνων τρόπους. Sæpe etiã cum ζηλόω copulatur, vt in ipso ζηλόω videre est. Sic apud Plut. De fortit. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα ζηλῶ. Ad Herculis imitationẽ me cotuli, Ad æmulandum Persẽ me comparaui, B. interpr. Et Herodian. lib. 5. de Macrino, ζηλῶν ἅπερ εἰς δὴ Μάρκου ἐπράξαμεν, ἃ δὲ λοιπὸν βίον οὐκ ἐμιμήσατο. Dicitur etiã de imitatione gestuũ, vocũ & rerum aliarum. Plut. in Symp. 5, Τὰ μιμήματα τῶν ὀρχουμένων ἢ λυπουμένων. vbi etiam reddere potuis, Simulãtes. (Corn. autẽ Tacitus dicit Mœstitiã imitantes pro Præ se ferẽtes vultu) Gestũ alicuius imitari dicit Luer. lib. 4. Aristoph. Nub. τοὺς ἀριστέας ἅπαντας μιμεῖται. Plat. in Cratylo, ὅσοι δὲ σώματα μιμοῦνται οἷον τοὺς ἀριστέας ἢ τὰ ζῷα. Plut. Symp. 5, μιμούμενος ἀριστέα βοῶντα. Plin. Turdum habuit imitantẽ sermones hominum. Dicitur etiã fictor aut pictor imitari. Ita & Cic. Quẽ si imitari

atque exprimere nō possumus. Idem, Imitari atque adumbrare dicendo: sūpta metaph. à pictorū imitationibus, de quib⁹ & illud quod Apollodori operibus inscriptum fuit, Μιμούμενος μᾶλλον ἢ μιμούμενος. cuius & Plin. meminit lib. 35, c. 9, Fecit & Penelopen, in qua pinxisse mores videtur: & athletā: adeóq; sibi in illo placuit vt versū subscriberet, celebrē ex eo, Inūisurū aliquē facili⁹ quàm imitaturum. Chirographa imitari, post Cic. dixit Suet. Et in pass. sign. μιμεῖσθαι, Imitatum, Imitādo expressum, A docto imitatore expressū: seu, Imitatione factū aut effictū. Aristot. Rhet. 1, εἰκὸς ἦν ἡδέα εἶναι τὸ μιμητικόν, ἢ μιμεῖσθαι, ὡς περ ζωγραφία ἢ ἀνδριαντοποιία καὶ ποίησις, ἢ πᾶν ὃ ἂν δι' μεμιμημένον ᾖ, κἂν μὴ ἡδὺ τὸ μίμημα. B

Μίμημα, ατος, τό, Imitamentū, Imitamē, Imago. Plato in Crat. ἄρα μή ἐστιν, ὡς ἔοικε, μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμοῦνται, καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ ἂν μιμῆται. Idē in Tim. αὖθις δὲ λόγῳ δοτέον τὸ μιμηθὲν, nullo posito sub oculos simulacro earum rerum, vt Cic. interpr. Aliud exemplū habes paulo antè in Μιμέομαι. Frequenter copulatur cū εἴδωλον & ἀπεικόνισμα. Plut. De def. orac. ἕκαστα ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει ἢ εἴδωλόν ἐστι γεγονὸς, singula singulorū simulacra & imagines natura esse solitā. Idē in lib. De frat. am. σκιαὶ γάρ εἰσιν ὄντως αἱ πολλαὶ φιλίαι, καὶ μιμήματα καὶ εἴδωλα τῆς περὶ τοὺς ἐκείνης, quæ videlicet liberis cu parētibus & fratri cū fratre intercedit. Philo De vita M. lib 3, μιμήματα καὶ ἀπεικονίσματα τῆς ἰδιοψυχίας ἐκείνου. vbi Turn. vertit, Quæ imitata sunt illarū formarū simulacra. Idē lib. 1, Τὰ ἀπεικονίσματα καὶ μιμήματα οἱ ἀληθάστατοι νόμοι γεγόνασι, quorū imagines & adumbrationes leges illæ exiterunt. Philo ἀπ' ἀρχετύπου νοητοῦ θεοειδέστατος μίμημα αἰσθητὸν, ab exēplari primigenio intelligibili sensibilem imaginē. D

Μίμησις, εως, ἡ, Imitatio. Plut. De aud. poēm. ἡ δὲ μίμησις αὖ τὰ μὲν ἐξέφαυλον, αὖ τι καὶ χρηστὸν ἐφεῖται τῆς ὁμοιότητος, ἐπαγινεῖται. Thuc. lib. 2, τυραννίδος μᾶλλον ἐφαίνετο μίμησις ἢ ἡγεμονία, tyrānidis imitatio vel æmulatio. Herodian. lib. 3, μιμήσει καὶ ζήλῳ τῆς βασιλείας. sic lib. 2, de Pertinace, τῇ Μαρκου μιμήσει καὶ ζήλῳ τῆς ἀρετῆς. ἐπεμιμήσατο τοὺς μὲ φιλοσόφους ἐκ τῆς ἀρχῆς ζήλῳ τε καὶ μιμήσει τοὺς δὲ φιλοπόνους ἐκ τῆς ἀσκήσεως. vbi μίμησιν & ζῆλον copulavit, sicut suprà μιμεῖσθαι & ζηλῶν. Aristoph. Κεῖ σὺ μίμησιν, te imitando. Plato De leg. μιμήσεις ποιητὰς μιμητὰς ταῖς τοιαύταις, de imitatione ne ita quidē mala. Item de imitatione qua scriptoré aliquē imitamur. Luc. in Herodoto, vel Actione, ὅσα μειρακία καὶ ἐπῶνες ἅμα συναιδοῖ ἔχει, ἅπερ ἂν εἰς μίμησιν ἡμῖν δοκῇ, quæ sane ætas cum pudore sit, spes nulla fore aliquem qui imitari & exprimere possit, spes nulla est. Item de imitatione gestuum ioculari qualis histrionum est. Arist. De arte poet. in definitione seu descriptione tragœdiæ, μίμησίς ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πράξεως & βίου εὐδαιμονίας & κακοδαιμονίας. Luc. De saltat. loquens de quodam qui Aiacē furentē agebat, ὑπὸ πλήθους δὲ καὶ τῶν ἄγαν μιμήσεων εἰς τὸ παθητικὸν ἐμπεσὼν ἔθος, ex nimis accurata imitatione. Idem in eodem lib. Ἡ μίμησις ἀρχαία, ὀλίγοις τισὶ καὶ ὑφ' ἡμῶν φανεῖσα. Item, ὁ μίμησις ἀρχαία ἐστὶ τοῖς πολλοῖς λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πρὸς τὸ δίκτυπον ὀπτανόντων. In oratione etiam μίμησις dicitur quum cogitata, verba, gestus aut actiones alicuius, exprimimus accurata imitatione: quæ frequens est apud Terentium.

Μιμητής, οῦ, ὁ, Imitator. Xen. μιμητὰς ἑαυτῷ παιδεύειν. Herod. lib. 7, de Maximino ita tyrones erudiēte, ὡς μὴ μαθητὰς τοῦ μόνου, ἀλλὰ ζηλωτὰς καὶ μιμητὰς τῆς ὁμοίου ἀνδρείας, æmulos & imitatores virtutis. Poetæ quoque & histriones dicuntur μιμηταί: illi, ⌀ verbis & oratione, hi, ⌀ gestu præcipuè imitētur eos quorū personas agūt. Arist. De arte poet. ἐπεὶδὴ μιμητὴς ὁ ποιητὴς ὥσπερ εἰ τις ζωγράφος ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιός. Plut. Symp. 8, μιμητὴς τῆς παγκάκου τυραννίδος. Μιμητικός, ἡ, ὁ, Imitādi solertia præditus, Peritus imitator. Arist. De arte poetica, τὸ, τε γὰρ μιμεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐστι καὶ τὰς μιμήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως πάντας. Idē Rhet. lib. 2, ἐπιτηδεῖος δὲ καὶ ἡ φύσις πρὸς τὰ μιμητικὰ ἐστὶ τῶν μειρακίων. Luc. De saltat. loquens de Proteo, μιμητὴν ἀθάνατον καὶ ἐκεῖνον πάντα χρώματα ἰδεῶν καὶ μορφὰς εἰδῶν ἐπιδεικνύμενον. Ἰτὲ μιμητικὸς ζῆλος, æmulatio qua imitari aliquē possit aut cupiat. Plut. Pericle, ἐκεῖνα μιμητικὸς ἐν ἑαυτῷ ζῆλος, ἃ δὴ κάλλους κινοῦσι καὶ θαύματος ἄξια καὶ ἀφορμὰς ἔχει τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Apud Arist. autē in Probl. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀκούσμασιν οὐδὲν μιμητικὰ ἐχόντων, οὐκέτι ἔχουσιν αἰσχρόν- C

φως, Turn. interpr. Postquā imitatores esse cœperunt. Item μιμητική, sc. τέχνη, Imitatrix ars, seu Imitandi peritia. Plato in Sophista. Et τὸ μιμητὸν, Imitago, vel Imitandi solertia. Demetr. Phaler. καὶ τὸ μιμητικὸν εὐχαρῆ ἅπαντες οἴονται εἶναι ὡς ἀληθῶς. VNDE Μιμητικῶς, Imitādo, seu More imitatorū. Ath. Lu. de Plat. ἐπὶ δὲ λόγους μιμητικῶς χαίρας. Μιμητὸς, οὐ, ὁ, Imitabilis, Quem imitari datur.

C. Ἀμίμητος, ὁ, ἡ, Inimitabilis, Quē imitari & exprimere nemo potest. Plut. De fort. Alex. lib. 2, loquens de Alexādri imagine ab Apelle expressa, ὁ μὲ Φίλιππος, μίγνυσι ἀ νίκους· ὁ δ' Ἀπελλῆς, ἀμίμητος. quē Plin. quoq; scribit adhibere quædam solitū quæ imitari nemo potuerit. Idē in Alcib. dicit, eū chamæleōtē superasse, & ἅμα χρῆσθαι ἴσον ἡ πυρρὸν ὁμοίως, οὐδὲν μεγαίνας ἀμίμητον οὐδὲ ἀπαράδοτον. quippe qui potuerit συνεξομοιοῦν ἑαυτὸν καὶ συμμιγνύμενον τοῖς ὑποκειμένοις φαίνεσθαι. Quintil. itidē dicit Opera quædā nobis inimitabilia. Apud eundē Plut. in Lyc. ἀμίμητος πλαστικὴ, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q.d. Inimitabilitas. VNDE Ἀμιμητόβιος, Cuius vita inimitabilis est.

C. Δυσμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vix imitabilis, Quem imitari & exprimere difficulter queas.

Μίμητος, ὑ, ὁ, Imitatus, (vt Cic. dicit Imitata & efficta simulacra) Imitādo expressus, A docto imitatore effictus, μιμηθείς sive ἀπομεμιμημένος. Plut. in Ages. p. 596, εἰκόνι μέτρι πλαστῇ, μετρι μίμητοι τινα ποιεῖ εἰκόνα τὸ σῶμα τος. Ac in Apoph. eadē referēs, μίμητοι absolutè dixit pro μίμητοι εἰκόνα seu χρατῆρι, vt Suid. exp. Τοὺς φίλους ἐπάθυνον μετρίαν πλαστὴν μὲν μίμητοι ποιήσασθαι τὰς εἰκόνας ὕστερον σωφρονοῦντας. vbi μίμητοι rectè reddi potest Imago. nā & imago ab imitando dicta est. Hes. μίμητόν ἐστι ὅμοιον ἐξ ὁμοίου, Ad exēplar factū. Accipitur etiā activè pro Imitādi solertia prædit⁹. vnde & μιμητικὴ à Suida exponitur μιμητική. vt μιμητικὴ τέχνη apud Luc. Imitatrix ars, seu Imitādi peritia. Idē in Iconibus, Λίχην ἐν Σωκράτης μιμητικώτατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, imitandi dexteritate præstantissimi, μιμητικώτατοι. VNDE Μιμητότης, τος, ἡ, Imitandi dexteritas. Apud Suidā sine expositione. ET Μιμητίζω, Imitor, Imitando exprimo. Hes. enim μιμητίζειν exp. μιμεῖσθαι.

C. ΑΠΟμιμέομαι, Imitor, Effingo. μιμέομαι. Capitur etiam passiua voce. vnde participiū ἀπομεμιμημένος, Ad imitationē factus, seu expressus, Ab exemplari effictus expressusque. Athenæus, ἐν ὁ Ἡροφίλου ἔχε πίλον, ὃν τῶν ἐν τῇ Ἀχαδικῇ ἀπομεμιμημένον ἱλιοφόρων. Quod Cic. imitari volēs (inquit Bud.) dixit in lib. De vniuersitate. Quā autem ingressa est oratio imitata & efficta simulacra.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ, Imitatio, Expressio ab exemplari rei alicuius, vel ad exemplar.

C. ΕΚμιμέομαι, Imitando exprimo & effingo.

Μῖμος, ου, ὁ, Imitator. propriè de imitatore histrionico, & eo qui gestus aut dicta ac facta alicuius imitatur & effingit ad risum mouendū. Demosth. Olynth. 2, Τοιοῦτοι ἀνθρώπους μίμους γελοίους, ἐν ποιηταὶ ἐν σκηνῇ ἀεμάτων. Sic Greg. Μῖμοι γελοίων ἦσαν αὐτὸν, ἐν τῆς ὑπὸ τῆς σκιμῆς αἴρεσιν ἐπεμιμοῦντο. Aliquādo absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Plut. in lib. qui περὶ ἀδυμίας inscribitur, ἐν ποιαύτης ἄλλας ἡμέρας (quales sunt Saturnalium, Bacchanaliū, Panathenæorū) ἐκεκμήκασιν ἐν ἀσθῶν ἐν ἀπαντήσασιν αὐτὴν γέλωτα, μίμους καὶ ὀρχηστὰς μισθοὺς πλείστους. Idē in lib. De anim. solertia, de cane quodā à mimo erudito, παρὸν ὁ κύων μίμου πλοκὴν ἔχοντα δραματικὴν ἐν πολυσχιστον, ἄλλας τε μιμήσεις ἀποδίδου τῆς ἐπικειμένους σκηνῆς σκεύη φέρων, & assumpto pane in soporifero mortiferóq; (vt putabatur) pharmaco tincto, ὁμοίως ἐπιφερόμενον τῷ σφαλερῷ καὶ καρδιαρκεῖ· πίλος δὲ σκηνῆς ἐστιν, ὡς ὁ ἥρως ἔφυτο, ἐν παρῆν ἔλκειν καὶ μεταφέρειν. vbi etiam exprimit τὸ μιμητὸν eiusmodi histrionū. Græcum vocabulū Cic. quoq; retinuit, ac Iuuenalis, qui dicit Agere mimū. In fœmin. autē gen. mimā post Cic. dixit Plinius: & mimulā Cic. Item sicut Plut. μίμους & βωμολόχους iunxit, sic etiam Cic. sed non addita parte copulatiua, lib. 2 De orat. Mimorum est enim ethologorū, si nimia est imitatio, sicut obscœnitas. Mimus dicitur etiā fabula paulo obscœnior ac licentior quàm comœdia (quales erant Laberii Mimi) vnde & μιμικὸν appellata, quòmā imitatrix & fer-

mones obſcœnos & facta indecora ac turpia: vel (vt alii a
ſcribũt) ab diuturna imitatione vilium rerũ & leuium perſonarũ. Mimus (inquit Diomedes) eſt ſermonis cuiuſlibet morus ſine reuerentia, vel factorũ cum laſciuia imitatio: mimus dictus, quaſi ſolus imitetur. Herod. li. 5, λιπόχρως τε καὶ ποικιλοδὴς καὶ μίμων ἐπαφρίτ. Athen. l. 11, οἷὰς μίμους πτανικούς, mimorum poeta. A Plut. Symp. 7, probl. 8, duo ponũtur μίμων genera, ἐμπλοκὴς & παίγνια: quæ παίγνια eſſe dicit πολλῆς χάριτος βωμολοχίας & ἀπρεπείας: & quoſdam mimos διηλλαγμένους μιμήματα ἀφανίσαντας ἐξ ἀρχῆς ἅ πάσης μάζης παραχαράττουσι τὰς ψυχὰς ἀληθῆ b
ἤθη. Latini quoque in hac ſignif. mimos dicunt. Ouid. Scribere ſi fas eſt imitantes turpia mimos. Idem, Quid ſi ſcripſiſſem mimos obſcœna iocantes?

C. Μιμογράφος, υ, ὁ, Qui mimos ſcribit, Mimorum ſcriptor: quales apud Græcos fuerunt Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.

C. Μιμολόγος, υ, ὁ, Qui mimos recitat. ¶ In Epigr. autẽ μιμολόγος ἠχὼ dicitur ab imitatione vocis humanæ, quæ & λάλος & ἀντίφωνον φθόγγον ἔμπαλιν ἀδουσα. lib. 4 Ἠχὼ μιμολόγον, φωνῆς ῥύμα, ῥημάτων οὐρίμ. ET Μιμολογέω, Mimos recito. aut Mimicè recito. Strabo lib. 5, p. 101, de Osca lingua, τὴν μὲν γὰρ Ὀσκων ἀκαλλωπίστων καὶ ἀγρίων μᾶλλον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὥσπερ καὶ πόμπα σαλιοβατοῦσαι καὶ πυκάζωνα πάτειον καὶ μιμολογεῖσθαι. c

C. Μίμαυλος videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. l. 10, Καίων ὁ μίμαυλος ὀπτικὸς μάλιστος, ὃς καὶ ἐν τῷ Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοσχεδιαστὴς ὑποκρίτης. AT Μιμαυλεῖν Heſ. eſt μιμεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι. & v. l. Imitari tibiarũ cantũ.

C. Ἀντίμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. Imitans aliquem et aduerſado, Qui aliquem imitatur per æmulationẽ, Æmulus. In v. l. habetur ET TIAM Ἀντιμίμων, ονος, ὁ ἐξ ἡ, & exponitur Contrà effingens. ſed ἀντίμιμος ita dicitur vt παντίμιμος. d

C. Ἀρχίμιμος, υ, ὁ, Mimorum princeps. Sueton. in Veſp. Fauo archimimus perſonã eius ferẽs, ſuſtinénſq; (vt mos eſt) facta ac dicta viri, interrogatis palã procuratoribus quanti funus & pompa conſtaret. Bud. interpr. Princeps hiſtrionum.

C. Παντόμιμος, ου, ὁ, Omniũ perſonarũ imitator efficax q;, vt B. interpr. vel Omnis generis geſtus imitãs & exprimẽs, vt παντόμιμος ὄρχησις, & παντόμιμος ὀρχηστὴς apud Suid. e
Peculiariter de ſaltatore dicitur qui omnes geſtũ imitatur, vt ex Luc. patet, apud quẽ in lib. De ſaltat. quidã quũ vidiſſet quinque perſonas vni ſaltatori præparari, & exaſtantibus rogans qui ſaltaturi eſſent, cognouiſſet eum vnicũ perſonas illas acturũ, ait, ἀλλ' ἓν ἄρα οἶδα πεσὸν, σῶμα μὲν πεπηγὸς, πολλὰς δὲ καὶ ποικίλας ψυχὰς ἔχον. quib⁹ verbis ſubiicit Luc. οὐκ ἀπικότως ἄρα οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς ἀνωμάλου ῥᾳδιουργίας. Huc pertinet quod ſupra in Μιμηπαίς dicit de Proteo. Pro eiuſmodi ſaltatore à Quintil. quoq; capitur l. 6, c. 3, Nã & finitione vſus eſt Auguſtus f
de pantomimis duob⁹ qui alternis geſtibus cõtẽdebãt. quũ eorũ alterũ ſaltatorẽ dixit, alterũ interpellatorem.

Μιμικὸς, ὴ, ὁ, Mimicus. hoc eſt Ad mimos pertinens, aut Mimos decẽs. Demetr. Phaler. ἡ μιμικώτερα τὰ πιεῦπα δόξει ἢ αἰχρὰ, mimis magis conueniunt. Vtitur & Cic. hoc adiectiuo, lib. 2 De orat. Vitandum eſt oratori vtrumque, ne aut ſcurrilis iocus ſit, aut mimicus.

¶ Μιμαλόιδες proprie vocatæ fuerunt mulieres. ἀφ' ὧν τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας, vt habetur in quodã meo lex. ver. in quo & vno λ ſcribitur. Reperitur verò ET Μιμαλλόνες gemino g
λ. ac certè in allo meo lex. ſcriptũ fuiſſe gemino apparet ex raſura, & λ illo ſimplici quod diuerſo atramento in gemini locum repoſitum fuit. Sic ſcribitur & apud Suidã qui μιμαλλόνες exp. τὰς βάκχας τῷ Διονύσου μαντεῖα κλάδους appellatas, (itidem verò ἀπὸ τῆς μιμήσεως ipſas denominatas annotat) Heſych. βάκχαι βοηδρόμοι. Athen. lib. 5, de ſimulacro Bacchi, μετὰ δὲ ταῦτα μαινάδες αἱ καλούμεναι μιμαλλόνες, ἃς βασσάρας καὶ Λυδὰς καὶ παπαϊζούσας καὶ τρεχάς. Plut. Alex. initio, πᾶσαι μὲν αἱ τῆδε γυναῖκες ἔοικαι τοῖς Ὀρειτικοῖς οὖσαι, καὶ πῖς ἀμφὶ Διόνυσον ὀργιασμοῖς, ἀπὸ τοῦ πάνυ παλαιοῦ, κλωδωνικὴς τε καὶ μιμαλλόνες ἐπιτηδειότητα ἔχουσαι. loquitur autem de Macedonicis mulieribus, ex fabula quadam id referens. Strabo lib. 10, p. 104, Διονύσου δὲ [θεσπιολεῖ,] σιληνοί τε καὶ σάτυροι καὶ βάκχαι, λεῖαί τε καὶ θῆλαι καὶ μιμαλλόνες, καὶ τὰ ἰδὲς καὶ τύμπανα, καὶ πῦρ ἐν θυρσοφορίαις. Sunt, qui μιμαλλόνας inde dictas putent quod h

Bacchum imitarentur, & vt ipſe, cornua ferrent. Latini quoq; eo vocabulo vtũtur. Ouid. De arte am. lib. 1, Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis, Ecce leues ſatyri; præuia turba dei: de Baccho proficiſcẽte ad Gnoſiden quam amabat. Dixit autem Mimallonides pro Mimallones, ſicut dicitur αἰμαζονίδες pro αἰμαζόνες. Iidem Latini vtuntur & adiectiuo Mimalloneus. vt Perſ. ſat. 1, Torua mimalloneis implerunt cornua bombis.

¶ Μιμέομαι. Heſychio ἐ μιμοῦμαι τίχνη καὶ ἐ μίμησις.

ΜΙΣΘΟΣ οῦ, ὁ, Merces, Præmiũ laborum. Il. χ, & Od. σ, μισθὸς δέ οἱ ἄφθιτος ἔσται. Il. φ, Μισθῷ χρώμενοι ἔνθα κε ἄνακτι νῶϊ πίλωμεν. vbi deeſt præpoſitio ἕνεκα, vt ſit Mercedis cauſa: de Neptuno & Apolline, qui Laomedonti παρὰ Διὸς ἐλθόντες ὠθήσαντο εἰς ὠκυπόδων Μυθῷ δόμῳ, pacta mercede, vt Horat. loquitur. Od. δ, ὕστατα δ' ἔσχε μισθὸν Χρυσοῦ δοιὰ πάλαντα. In proſa quoq; frequens vſus eſt. Herod. l. 1, ἠδίους ἔθηκε μεγίστας μισθοῦς ἐπενεῖκαι. Sic Luc. ἔθηκε μισθοῦ φιλοσοφοῦντας. Et apud Phil. De vita M. lib. 1, ἔθηκε μισθοῦ σωματοφυλακεῖν, mercede cauſas agere. Μισθοῦ etiam dicitur pro ἔθηκε μισθοῦ. Lucill. libro 2 Epigr. μισθοῦ τάφον, Mercede tumulatus eſt. Demoſth. Phil. 4, τὰς μισθοῦ λόγῳ. Idem Pro cor. θεωρὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ ἐκπέμποντας. Interdum verò in malam partem, vt vſus eſt Crãtor pag. 61 Cic. lexici. vbi Cicero Mercẽdem itidem interpr. Item cum verbis, vt μισθοῦ πλεῖν, διδόναι: & viciſſim λαμβάνειν, ac κτᾶσθαι. Ariſtoph. Ran. δύο δραχμὰς μισθοῦ πλεῖς. quod Iuuenalis dicit, Mercedem ſoluere. Thucyd. lib. 6, ὑπόφορός τε ἐκ τοῦ ἐπὶ δημοσίου μισθοῦ διδόντων τοῖς θρανίταις. Et apud Plat. in Protag. μισθὸν λαμβάνουσι, mercedem accipere, aut auferre. quod compoſ. voce μισθαρνεῖν. Eadem ſignificatione apud Thucydidem lib. 8. pag. 294, μισθὸν μισθοῦσι φέρειν μισθαρνεῖν ἀρχήν. Plut. An ſeni capeſſ. reſp. λαμβάνειν γὰρ αὖ μισθὸν οὐ διδόντας τοὺς αὑτῶν ἐλλογίας, de quodam tibicine. Idem De fort. Alex. lib. 2, τὸν μισθὸν ὃν ὑπῆρχε κατελάμβανεν. Luc. in Vit. μόνος ὁ κωμῳδὸς μισθὸν ὅτι τῷ ἀρίστῳ λήψεται (Mercedẽ accipere dicit Cic.) Idẽ De hiſt. ſcrib. ἔστιν τῷ Νικίου λήψεται μισθόν. Idem in Hermot. ἀπαιτεῖν ὀφλὰς πρὸς τὸν μισθοῦντα τὸν μισθόν. Exigere mercedẽ ab aliquo dicit Quintil. ¶ Quũ verò de præmio dicitur quod militibus perſoluitur, nõ tam Merces redditur quàm Stipendium. Xen. Hell. 1, πάντες ὀβολοὶ ἴσου ὁ μισθός. Thuc. lib. 2, ἄγοντες ἐξήκοντα τάλαντα τὰ εἰσιόντα ἀργύρια, ἐς ἐξήκοντα ναῦς μῆνας μισθόν. Idẽ lib. 4, p. 161, οἱ ἔτυχον τὴν Περδίκκα μισθοῦ μέλλοντες ἕξειν. Idẽ lib. 1, μισθῷ μείζονι πειρῶντες ἐπαλλαγῆναι τῆς ξένης. lib. 6, idẽ dixit μισθοῦ φορὰν ἀργύρου. Et lib. 2, μισθοῦ ἐπιδοῦναι, amplis ſtipẽdiis promiſſis. vel etiã Mercede: vt Cæſar dicit Mercede accerſere militem, & Curt. Mercede militare. Itẽ μισθὸν διδόναι & λαμβάνειν. Demoſth. Philip. 1, ὃ δὲ δεῖν ἀρχὴν μὴ διδόντα μισθόν. Ath. lib. 4, μισθὸν ἀργύριον λαμβάνειν, ἀντὶ merent. Xen. Anab. 7, εἰ δὲ μισθὸν φορὰν ἐπιθήσουσι, δῶρον ἐδόκει καὶ τοῦτο, ſi inſuper ſtipendiũ acciperẽt, lucrũ inſperatũ id cenſeri. Demoſth. Phil. 1, ὡς τὸ ἔχειν μισθὸν ἀσφαλῶς. Iſocr. Paneg. πεντακοσίοις μείζω τοὺς τριακοσίους τὸν μισθὸν αἰτήσαντας. Xen. Hell. 6, δυοῖν ἢ δεῖν μηνοῖν ὥφειλε τὸν μισθόν. Latini dicũt, Afficere ſtipẽdio, Numerare ſtipendiũ, Perſoluere ſtipendium: de milite autẽ, Accipere, Capere, Facere, Mereri. At μισθὸν φορὰν ἐπιθεῖναι τινί, quod ex Xen. affertur, erit quod Cæſar & Liuius dicũt Stipendiũ imponere alicui: ſi tamẽ illud φορὰν ἐπιθεῖναι μισθὸν dicitur de militũ mercede. Ἐν μισθοῦ οἰκίᾳ domum dicitur aliquis qui vel eam conducit & inhabitationis certũ pretium perſoluit, vel locatori ſua opera id compenſat. X. Symp. p. 514, πίστωσαί τι καὶ εἰσοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς οἱ δηνοὺς μὲν πολλοῖς πεπόνηνται οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται πεῖσαι, ἀλλ' ἐν μισθοῦ αὐτοῖς οἰκοῦσι. vbi exponitur, Mercede conducunt. Videtur autem potius legendum αὐτοὺς οἰκοῦσι.

C. Μισθοδότης, υ, ὁ, Qui mercedem dat. Æſch. in Cteſiph. λέγεις δὲ οὐχ ὁτῳοῦν δοκεῖν, ἀλλ' ᾧ βούλει, ἀλλ' ὁτῳοῦν εἰ μισθοδοτοῖεν πράττειν. vt Demoſth. ſuprà, μισθοῦ λέγειν, vel ὅτι μισθοῦ. ET Μισθοδοτέω, Mercedem do, Stipẽdiũ perſoluo, Stipendiũ numero. (quod diſiunctim etiã μισθὸν διδόναι dicitur ſuprà) Exempla ex Demoſthene & Polyb. habes apud Bud. p. 876. Dicitur autem μισθοδοτεῖσθαι, pro μισθοῦ ἐκδόσθαι. vt apud Demoſth. in pſephiſm. p. 109, μισθοδοτεῖν τοὺς ἑπτάκις. vbi B. interpr. Stipẽdiis alere. Et μισθοδοτήματα, Mereo, Mercedẽ fero: ſeu Merces mihi

datur, Stipēdio afficior. Exemplum ex Syn. habes apud B. loco citato, vbi dicitur μισθοτὴν ἀφεῖς πᾶς, ita ἀπὸ πάντος. cuius exemplum de militibus ibidem adscribitur ex Polyb. ΑΤ Καταμισθοδοτέω in v. l. exponitur Largitione facio, tipe autore & exemplo. ΣΕΟ Μισθοδοσία est Mercedis seu stipendii solutio.

C. Μισθοφόρος, ου, ὁ, ἡ, Qui aufert mercedē, seu capit, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. In Epigr. μισθοφόρος μαχαίδας, mercenarias meretrices. Aristot. Pol. μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια, salaria iudicibus constituit, seu mercedem. (ita enim recitus per periphrasin, quòd Mercenarius prætor à Cicerone in malam partem dicatur) Itidémque paulo antè in quodam loco Thuc. cauetur μισθὸν μηδένα φέρειν μισθοφορᾶς ἀρχῆς. Item μισθοφόρον milites dicuntur qui Mercede militant, vt Curt. loquitur: seu Qui æra merentur, Milites mercede conducti. Archestrat. apud Athen. lib. 1, Μισθοφόροις ἀφθίτοις στεῖνε στρατιώταις. Demosth. quoque μισθοφόροι στρατιῶται dicit. Xen. Pæd. 8, φρουρεῖς μισθοφόρους ἐπισπασάμενοι, mercede conductos. Ibidē dicit φύλακας αὐτοῖς ἐφιστάντα μισθοφόρους. cēsentur autē & hi militū nomine. Demosth. ad Philip. epist. ξένους μισθοφόρους εἰς πέμψαντες. Interdū absolutè dicitur μισθοφόροι, subaudiēdo στρατιῶται vel ξένοι. Thuc. l. 1, κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους, milites q̄ è vestro solo mercede accersuntur, vt Cæsar loquitur. Herod. l. 2, τοὺς μὲν ἄλλον μισθοφόρους ἐς σωτοὺς στρατοπεδεύσασθαι. vbi Polit. vertit, Mercenarios milites. Athen. lib. 4, οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσι, qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solent. ΕΤ Μισθοφορέω, Mercedē capio, Mercedem aufero: aut quæstum facio. Aristoph. Vesp. Αὐτοὶς τοῦ ἐς τοὺς κάλακας τοὺς τούτων μισθοφορῆται, Ad quos inde ampla merces redeat, (vt Cic. dicit Prædiorū fructuosorū merces pro captura & emolumētis ex prædiis fructuosis) Qui magnos reditus & cōpendia ex illis magistratibus consequantur. Erāt autem magistratus nonnulli μισθοφόροι. Frequenter de militib⁹ dicitur pro Æra mereo, Stipendia facio, Stipendior. (vt Plin. dicit; Regi eorum sexcenta millia per omnes dies stipēdiantur) Exemplum ex Thuc. habes apud B. p. 876. Sic apud Plut. in Appphth. Σοφοῖ ἔχοντες ἐν δημοσίου μισθοφορῶσι. Æsch. cū dat. dixit, μισθοφορεῖν ἐν ταῖς ξενικαῖς καταῖς χώραις. ‖ Μισθοφορεῖ trāsitiuè etiā dicitur pro Μισθοδοτῶ, Stipēdia persoluo, Stipēdia numero. Phalar. στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς, exercitum contra me alis. B. ibidem. VNDE Καταμισθοφορέω, In stipēdia militum exhaurio. Æsch. καταμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα. B. ibidem. ΑΤ Μισθοφορικός, ἡ, ὁ, Qui mercenariorū est, seu militū æra merentiū. Aut, Qui stipēdia facere solet. Et τὰ μισθοφορικὰ dicūtur ipsi μισθοφόροι milites; vt στρατιωτικὰ ipsi milites. Plut. Artox. p. 305. ΕΤ Μισθοφορία, ας, ἡ, In v. l. pro μισθοφορεῖ. videtur tamē potius significare ipsam actionem æra merēdi, aut Vitæ genus quo quis stipēdiatur. quasi stipendiationem dicas. ΑΤ Μισθοφορεῖ est ipsū quod mercedis loco aufertur. seu ipsa Merces, Salariū, Stipendiū. ὁ μισθὸς τῶν στρατευομένων apud antiquos, vt docet Suidas; afferens hunc Aristoph. locū, εἰῶν ἀγαθῶν ἢ μισθοφορᾶ αὐτοῖς παρεσκεύασεν. qui locus ex Equit. desumptus est, & aliter legitur in vulg. edit. videlicet, εἰῶν ἀγαθῶν αὐτῶν τῇ μισθοφορᾷ παρεσκεύασεν. quā lectionē Schol. quoque agnoscit: quippe qui exponat, ἢ βλάπτων ἐκ δίκης ἢ μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἐζημίωσε. Et apud Thuc. εἴλοντο μισθοφορεῖ, stipendium perpetuum. Isocr. ad Philipp. μισθοφορᾶς ἐντεταμένας εἶχεν οἷς αὐτὸς ἐστεφάνωσε, maiori stipendio aut ampliori salario allectos.

C. Μισθοδότης, ου, ὁ, idē cum μισθοδότης suprà. sicut δίδωμι & ἀποδίδωμι idem significāt. Greg. de Deo, μισθοδότης δίκαιος. ΕΤ Μισθοδοσία, Mercedis seu præmii persolutio. Accipitur etiam pro ipsa mercede seu præmio. Ad Hebr. 2, ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν. Et cap. 10, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

C. Μισθωτής, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. vt μισθοφόρος. Hesychio est ὁ λαμβάνων μισθὸν, seu ὁ μισθὸν ἀφαιρεῖ ἢ αἰτεῖται πολλά. Sed apud eum malit forsan aliquis scribere μισθάριος, paroxytonon. ΕΤ Μίσθαρνος, pro eodē in v. l. VNDE Μισθαρνία, ας, ἡ, Mercedis acceptio: vel, Opera mercenaria, aut Locatio operæ suæ. quū videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suā locat. Hes. ἡ ὅτι μισθοῦ γεωργία ἐργασία. Aristot. Polit. 1, c. 7, de speciebus τῆς χρηματιστικῆς & τῆς καταβλητικῆς, ὧν περ δὴ (videlicet post ἐμπορίαν) θῆτες, ὅπου ἡ μισθαρνία. cuius partes & species subjungēs, ait, ὅσοις δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος ἀνάγκη ἐστὶν ὑπηρετεῖν δὲ τὰ ἐπιτήδεια ἢ τῶν σωμάτων μόνον χρήσιμον. Accipitur pro quāuis etiā operā quæ mercede alicui locatur. Demosth. Pro cor. τίνος δ' ἕνεκα μισθαρνίαν καί τινα φιλίαν ἢ ξενίαν πρὸς ἐμὲ ποιεῖται σκοπεῖτε. Idem in eadem orat. ὁμολογῶ ἐμοὶ πρὸς τοῦτον φιλίαν καὶ ξενίαν εἶναι, σοὶ δὲ πρὸς αὐτὸν τὴν μισθαρνίαν ταύτην μετὰ δικαίων τῶν ὀνόματα. paulo pòst dicit ἐμισθώσω ὅπου τῷ τοῦτῳ συμφέροντα ἐξεφέρετον. Bud. μισθαρνία est Opera quæstuaria, Locatio operæ suæ. ΕΤ Μισθαρνικός, ἡ, ὁ, Ad eos pertinēs qui operas suas mercēde locāt. Aristot. Polit. 8, c. 1, ἔστι τις τεχνῶν ὅσαι τὸ σῶμα ὑπηρετικὸν ἀναγκαίως ἔχουσι χεῖρον διαγωγῆς, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας. vbi μισθαρνικὰς ἐργασίας dicit quā paulo antè μισθαρνίαν appellat. Et μισθαρνικὴ sub. τέχνη apud Plat. in Soph. ΕΤ Μισθαρνέω, ῶ, Mercedem accipio, Mercede operā meā loco. quod suprà μισθὸν ἀρνυμαι. nā inde cōpositum hoc verbū est. Æsch. cōtra Ctesiph. τὸ δὲ μηδεμίαν ἀπολαύειν ἡμέραν, ἐργαζομένου δὲ μισθαρνοῦντος, eius est qui mercede operam suā locat, Oratoris mercenarii, τὸ ὅτι μισθοῦ λέγοντος, vel μισθῷ, sicut Demosth. suprà μισθοῦ λέγει. Dicitur & de meretricio quæstu. Philò De vita M. l. 1, τὴν ἐν παλλακαῖς ἀκρασίαν καὶ ἀπηνῆ μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, quæstum facere & prostare. sic suprà quoque μισθοφόροι dicuntur meretrices: quæ & Latinis à Merendo dictæ sunt. Athen. lib. 13, καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας, ἑταίρας, καὶ τὸ ὅλον σωτηρίᾳ μισθαρνεῖν, ἑταιρεῖν. est igitur ἑταιρεῖν & μισθαρνεῖν, meretricium quæstum facere, seu Quæstum corpore facere. VNDE Μισθαρνικός, ἡ, ὁ, Ad eos pertinens qui mercede operam suam locant. Et μισθαρνικὴ, sub. τέχνη, Ars mercenaria: seu Vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνοδουλικὸν Plato appellat. Dicitur ETIAM Μισθαρνόω, eadē signif. qua μισθαρνέω. VNDE Μισθαρνοδουλικός, idē cum μισθαρνικός, Et τὸ μισθαρνοδουλικὸν vitæ genus, Vitæ institutū mercenariū, seu Vita mercenaria. Plat. in Sophista, τὸ ἰδιοπραγοδουλικὸν τὸ μὲν μισθαρνοδουλικὸν πόθι, τὸ δὲ, δημιουργικὸν δὲ quo mox, τὸ δέ γε μισθαρνοδουλικὸν, τὸ μὲν ἀνεσομιλοῦν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δίκαιον ποιοῦν, καὶ ἐμοῦ μὲν ἀπέχεσθαι σοφῷ ἑαυτὸν μόνῳ, καλλιστικὸν ὡς ἐγώμαι πᾶσι φαῦλον αὖ, ἀηδωνικόν πως τὸ χεῖρον τίθη.

C. Μισθαρχίδης, ου, ὁ, Qui mercede magistratū gerit. ὁ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων, vt Suid. exponit. Aristoph. Acharn. πολίτης χρηστὸς, οὐ κατασταρχίδης, Ἀλλ' ἐξ ὅπου τὸν ὁ πόλεμος, στρατηγίδης. Σὺ δ' ἐξ ὅπου τὸν ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης. vbi Schol. μισθαρχίδια appellatū etiā scribit, quoniam militū stipēdia ipse devorabat. Est autē fictū vocabulū, sicut & κατασταρχίδης & στρατηγίδης, ac patronymici potius formā habet. vt μισθαρχίδης sit filius eius qui mercede magistratu aliquo fungitur, aut quæstui eum habet. Apud Hes. autē ita scribitur, μισθαρχία, ὁ ὁπόταν τὴν ἀρχὴν μισθὸν λαμβάνων ὠνιαίζοντο γὰρ αἱ ἀρχαὶ, καὶ μισθὸν ἐλάμβανον δημόσιον. vbi dubiū est, reponendumne sit μισθαρχίας an μισθαρχίδης. nā μισθαρχία esset potius Magistratus mercenarius.

C. Ἀμισθος, Qui sine mercede fit. Gratuitus. vt ἄμισθος ἰατρεία, gratuita medicatio. id est Quæ quæstu & mercede nō curat ægrotos. Quū verò de homine aliquo dicitur, exponi itidē potest Gratuitus, Qui mercede nulla aliquid facit, Mercedē non quærens. Rectè autē exponi Gratuitus, apparet ex Cic. qui mercenarium gratuito opponit: quū ait, Cupidos moderatis, mercenarios gratuitis, impios religiosis anteferre. Syn. ep. 5, δίκαιος συμμάχους ἀκαίρους μᾶλλον ἀμίσθους, ἢ εὐκαίρους δὲ ἐπιλομίσθους, Qui hic nulla mercede militat. Nisi potius malis, Quib⁹ nullæ hīc stipēdia & merces persoluūtur, Quibus nulla hic stipendia numerantur, in cælis autē integra seu solida. videturq; alludere ad illud Matth. 5, & Luc. 6, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Et in v. l. ἀμίσθους ἱππέας παρέχει, equites suopte stipendio præbet. Itē ἄμισθος διδάσκαλος, Gratuitus magister ac sine mercede, Qui gratis docet, Qui nulla mercede docet. Et ἄμισθον ἀφιέναι, sine mercede dimittere, habes in κατάμισθος. VNDE Ἀμισθί, Sine mercede, Gratis. Luc. οὐκ ἔστιν ἀμισθὶ πωλῶν ὁ πατήρ. Naz. in sacrum pascha, ἀφθόνως ἔδωκε καὶ ἀμισθί, gratis & sine mercede.

C. Ἀντιμισθία, Merces meritis respondens, Remuneratio,

Cõpensatio:seu Merces quæ rependitur & retribuitur. A In Epist.ad Rom.c.1,ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης.vbi etiã simpliciter accipi potest pro μισθὸς siue μισθαποδοσία, vt 1 Petr.1,κομιούμενοι μισθὸν ἀδικίας.

C.Ἀπόμισθος,ν,ὁ ἡ ν,Cui merces non datur,aut Cui merces negatur,Cui merces aut stipendium detrahitur. vt ἄμισθον ποιῆσαί τινα,Mercedem negare alicui,Stipendiũ detrahere.Plut.in lib.An seni capess. resp. ex comico quodã,Λιβυκή μοι θρὶξ ἀπόμισθον ὀπτῶσιν ποιεῖ,de milite.X.Hell. 6,p 342,οἱ τοὺς μισθοφόρους ἐκπολεμοῦντες,& τοὺς μὴ πείθοντας αὐτῷ ἀπομίσθους ἐποίουν,τοῖς δ' ἴσον καὶ δυοῖν ἤδη μείοσιν ὠφείλετο τὸν μισθόν. vbi obserua diuersa esse ἀπόμισθον ποιεῖν & ὀφείλειν μισθὸν,& plus esse ἀπόμισθον ποιεῖν.Harpocr.clarè explicat quid sit ἀπόμισθος,videlicet,ὁ μισθὸν ἔχων τῆς ἐργασίας καὶ ἄμισθος ἀφειμένος.Eidem ἀπόμισθοι sunt οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.pro quo putarẽ scribẽdum ἄμισθοι,(nã inter ἀπόμισθοι & ἄμισθοι quæ simul ab eo ponuntur, videtur distinguere)nisi in Philipp.Demosthenis, vnde id vocabulum citat,ita scriptũ reperirem, videlicet in prima, vbi ait,ὅταν γὰρ ἡμῖν ᾖ μὴ στρατηγὸς αὐλίων ἀπόμισθον ξένων, τί χρὴ προσδοκᾶν;vbi schol.ἀπόμισθοι.(inquit) οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν ὡμολογημένον μισθὸν, καὶ οἱ δίχα δεήσεως καὶ κακίας μὴ ἀξιούμενοι μισθοῦ.ὀφλαδᾶν δέ,ci μὴ δι' ἀχρήματοι μισθόν. Citat idem Harpocr. ex orat.in Aristocr.

C.Ἔκμισθος,ν,ὁ καὶ ἡ,Cui merces nõ datur,aut negatur:vt præcedens.ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων,Hesych.sicut Harpocr. præcedens quoque ἀπόμισθος exp.

C.Ἔμμισθος,ν,ὁ & ἡ,Mercenarius,Mercede aliquid faciens. Thuc. lib. 6, p.205, στρατιὰν ἐμμίσθους ὀκτακοσίων ἀσπίδων. Frequenter opponitur præcedẽtibus duobus ἀπόμισθος & ἔκμισθος, ac significat eũ qui mercedem accipit. Demosth. Pro cor.δι' οὓς πολλοὶ τούτων ὑμᾶς ἐστερήσαντο ἔμμισθοι ἐπὶ δι' ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἀπολώλασιν. Itẽ.Qui emolumentũ ac veluti suorum laborũ & industriæ mercedẽ accipit. Plut.Pericle,p.50,ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν παρῆσαι, πολὺ δὲ τῆς ἐργασίας φασίσης εἶναι ποικίλων χρημάτων, αἱ πᾶν μὲν πίπρημι ἐκείνους, πᾶν δὲ χεῖρα κινοῦσαι, μόδιον ὅλιγου ποιοῦσιν ἔμμισθον ἢ πόλιν,faciũtve tota propemodũ ciuitas mercedẽ accipiat.

C.Ἐμπλόμισθος,ον,ὁ ἡ ν,Qui plenã mercedẽ accipit, Cui solidũ stipendiũ numeratur.ὁ ὁπλῖτ' μισθὸν λαμβάνων.vt X.dicit ὁπλῖτ' μισθὸν ἔχειν.Exẽplũ habes paulo antè in Ἄμισθος.

C.Ἐπιμίσθιος,Mercenarius, Qui mercede aliquid facit. in v.l.exponitur Meritorius.

C.Μεγαλόμισθος, Qui magna mercede aliquid facit,Qui amplum stipendium meretur. Et μεγαλόμισθος ἑταίρα apud Luc.Scortum quod magna mercede conducitur. Si tamen conduci scorta Latinè dici possunt.

C.Ὀλιγόμισθος,Qui mercede exigua cõducitur,Cui paruũ stipendiũ numeratur.Plato Epist.7,μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους ἐπιχειρήσαι ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν,veteranis militibus stipendia minuere tentauit. CONTRA Πολύμισθος, Qui multa mercede conducitur. seu Qui magna mercede operam suam alicui locat.Epigr.

C.Τριήμισθος,ν,ὁ,Conductus mercede. Luc.Tim. ἐργάζομαι ἐγὼ,ὑπὸ μισθοῦ ὀβολῶν τριῶν.id est,τρισὶν ὀβολοῖς μισθὸν λαμβάνων.

Μίσθιος,ν,ὁ,Mercenarius.idem cũ μίσθιος.Lucæ 15,πόσοι μισθίων ἄρτοι τῷ πατρί μου,Et μίσθιος ποιμήν,pastor mercenarius. pro quo dicitur & μισθωτὸς ποιμήν,Ioan.10. sicut & Eustathio μισθωτὸς ac μίσθιος synonyma sunt. At μίσθια πτηνίσματα in Epigr.l.1,pro tela quæ mercede texitur.

Μισθάριον,ν,τὸ,Mercedula,Vilis merces.Cic. Apud Græcos infimi homines mercedula adducti ministros in iudiciis se præbent oratoribus.Epigr.lib.1,ἡδὺ ἄειρε φορτία μισθαρίου, nec vili mercedula onera baiulat. Vbi dicitur μισθαρίου αἴρειν,vt suprà μισθοῦ λήγειν,id est,ἔπαυσα μισθοῦ,aut ὅτι μισθοῦ. Athen. lib.13, ex comico quodã, de Glycerio quæ fulloni vestem poliendam dederat, πέμψασα πρὸς τὴν ἑκατοντάρχου Τὸ μισθάριον ἔχουσ', ἱκέτευεν ἀπαρέσαι θεὶμάτιον. Alibi,τὸ μισθάριον γὰρ αἰσχρὸν πρᾶγμα.

Μισθόω,οῦς,Mercede loco: vel Faciendum aut vtẽdum loco certa mercede. vtriusque significationis exemplũ vnũ habes apud B. p.876, ex Demosth. Sic in isto eiusdem loco,εἰ γὰρ ἦν ταῦτ' ἐμπόρια,οὐκ ἂν οἷς ἔσχε δῆμος τοσοῦτον ἐμπόριον ἐμίσθωσεν αὐτοῖς, non in alia vtique emporia appellendam locassent.sic μισθῶσαι οἶκον apud Poll. Certa mercede locare inhabitandum.quod Herodotus dicit ἐνοικίζειν.Et μισθοῦ πλείονος, maiore mercede loco apud Plut. in Apophth. Dicitur aliquis etiã μισθοῦσθαι αὑτὸν,qui operã suã alicui mercede locat.Demosth.Pro cor.λαμβάνειν τὴν συμφορὰν τῶν πολιτῶν ἐθέλουσιν ἀλλ' αὑτὸν τοῖς ἐναντίοις, πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἐχθρὸν καιροὺς αὐτὸ τοῦτ' παρεῖδος διεγεγυμνώκασιν.In eadẽ oratione dicit,μισθώσεις ἑαυτὸν κατ' ἐνιαυτὸν πολιτεύσασθαι.Ἐξεπέτασε etiã ei exprobrat ἡ μισθαρνία,& ἐκμίσθιον appellat.Idẽ alibi,ἐκεῖνον ἐμίσθωσεν εἰς Λίχνιδον Γαδείᾳ.Et alibi,ὅτι ἐαυτὸν μισθώσαιτο ἰαυλίς. At pro Faciẽdũ certa mercede loco accipitur in his Herod.verbis,μισθώσαντες τὸ νηὸν διακοσίων ταλάντων,qui trecentis talentis construendũ tẽplum locarũt.

At Μισθοῦμαι,Mercede cõduco.Demosth.Pro cor.εἰ μὴ καὶ τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῆς μισθοφορᾶς.vbi nota correlatiua esse τοὺς μισθοῦ στρατεύοντας & τοὺς μισθοφορᾶς,eos qui mercede operam suam alicui locãt,& eos qui mercede conducũt. Aristoph.Vesp. δυοῖν δ' ὀβολοῖν μισθώσομαι,duob⁹ obolis datis conducam.Thuc.lib.4,p.138,μισθωσάμενοι ὁπλίτας Πελοποννησίου ὀκτακοσίους,Mercede cõducẽtes auxilia.vel Mercede accersentes, vt Cæsar loquitur. Demosth.pro cor. μισθοῦται τὸ κατάπλουν τινί. Itẽ cũ genitiuo præmii seu mercedis.Æschin.τὸ δ' αἰσχυνόμενον ἀργύριον μισθούμενον,ὕβρεως καὶ παιδικῆς αἰσχρὸς τῷ ἡγοῦμαι, stupri consuetudinẽ habere cum catamito pretio conducto, hominis est pertulantis.Et Aristot.Polit.1,μισθωσάμενος ὀλίγου, qui conduxit parua mercede. Itẽ de re inanimata apud Poll.ex Herodoto,μισθώσασθαι οἶκον τινός.Qui loci pertinent ad eã verbi μισθόσασθαι signif. qua accipitur pro Vtendũ loco pacta mercede: sicut & quũ vsurpatur pro Conducto vectigalia: vt μισθώσασθαι πάλιν apud Poll.quò pertinet & μισθοῦσθαι μισθώματα,redẽpturas facere.de quibus plura apud B.loco citato. Quũ verò aliquis dicitur μισθώσασθαι ἐργασίαν τινά, est potius Factitandum conducere certa mercede. Demosth. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς παλαίστρας,mensam exercendam conducit. Item Faciendũ conduco pacta mercede: ἐπριάμην τὸ οἰκοδόμημα, id est, Vt redemptor,conduco faciẽdum,& ἐργολαβῶ.B. ibidem.Demosth,ἢ ἐπώρας ὠνήσατο ἢ θέρος μισθοῦτο ἀμῆσαι, aut poma legenda redimerẽt aut messem demetẽdam conducerẽt. Item in pass.signif.ex Plat.De leg, μεμισθωμένοι,Mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα,ατος,τὸ, Merces qua aliquid vtẽdum locatur:aut qua aliquid vtendum cõducitur. Vel,Merces qua alicuius opera conducitur,aut Merces qua aliquis operã suã locat.Isocr. Areop.ὧν ἕνεκα τοῖς ἀγωνοθέταις τὸ ἱερὸν,ἀπὸ μισθωμάτων ἦν. Apud Athen.lib.12,τοὺς αὐλητρίδας καὶ τὰς ψαλτρίας καὶ ταῦτα τὰ παιδάρια τὴν ἀκροάματων,τὰ μισθώματα λαμβάνειν ἀπὸ τροχοῦ μέχρι μέσης ἡμέρας. Frequẽs est pro mercede quæ meretricibus datur, seu quæstu meritorio. Ælian. apud Suidã,ἡ δὲ οὐ προσῆκτο ἢ δόσιν,ἐπαγελαστὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα,τὸ ἑαυτὴν προκαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι,ἢ ὡς εἰκὸς ὠνίου τὸ κάλλος ἀποδόσθαι, meretricii esse quæstum dixit, homini ignoto se indulgere.Comicꝰ quidã apud Athen. lib.13,Τὸ,τ' εἶδος αὐτῆς ῥυθμοῖς πρὸς μέλος ἄγειν, ἔπειτα λαβεῖν μίσθωμα προσελθόντα πόσου ἡ νυκτός. Paulo post,Οὐχ ἵνα μάθῃ γ' τἄλλα Γναθαίνιον λαβεῖν μίσθωμα,quum mereri amplius nõ sustineret.hoc est, Quum factitare meretriciã artem per ætatem non posset.de qua paulo antè,Οὐκ ἔτι δ' ἱκανὸν ὑπομένουσα. vbi in eadẽ signif.vsurpauit ἐπαρῶν & μίσθωμα λαβεῖν,vt Ath.paulo antè μισθαρνῶν & ἐπαρῶν. VNDE Μισθωμάτιον,Mercedula qua aliquid locatur aut conducitur.idẽ quod μισθάριον paulo antè. Alciphr. p.182,in fine,ἀλλὰ μισθωμάτια γὰρ αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεγνωσμέναι τῆ αἰσχύνῃ ἐφεστῶσι χάριτες.vbi B.interpr. Capturæ,

Μίσθωσις,εως,ἡ,Locatio aut conductio quæ fit pacta mercede.Pro conductione & redemptura apud Isocr.in Areop.τοῖς μὲν γεωργίας ὅτῳ μισθώσεως μισθώσασθαι δυνατὸν ἦν. dicitur enim μισθώσασθαι ἔργον τι pro Faciendũ cõducere.

Μισθώσιμος,ν,ὁ ἡ ν,Qui mercede locatur aut cõducitur, Quem mercede locare aut conducere queas. Apud Athen.l.8,ex Machone comico de Dorione quodã,κατέλιπεν οἰκίαν μισθώσιμον Διονυσίους δυοῖν. Itẽ,Talis qui mercede conduci debeat,apud eũdem Athen.cum genit. sicut suprà ἐργωνείου μισθώσασθαι,& ὀλίγου μισθώσασθαι.

Μισθωτὸς,ὸν,ὁ,Mercede cõductus, Qui mercede aliquid fa-

cierdum redimit, Qui mercede operā suam locat, Mercenarius, vt μίσθιος suprà. Plato Polit. 2, de ἡμιόνοις quibusdam qui corporis tantūmodo viribus pollent, οἳ δὲ πολεμίους ἢ τῆς ἐχθρᾶς χρείας, ἢ πρὸς ἑκάστου μισθὸν πολεμοῦσι, χάλυβα (εἰς ὑπόμνησιν) μισθωτοί. Timocles comic⁹ apud Athen. lib. 8, Μισθωτὸς ἁρπάσει πᾶλα παῖ δεδωκότος, mercede conductus. qualis senex ille apud Hom. cui μισθὸς ἀρούρης promittitur pro cultura horti. Apud eundē Athen. lib. 14, Τὴν μισθωτὴν δ' ἥν τις ἐν ὀδῷ τὴν εἰς τὰς ἀγυιὰς φαντάττων. Et in Euang. μισθωτὸς ποιμήν. In quibus locis dicitur de μισθαρίᾳ quæ ab Aristotele inter βαναύσους τέχνας numeratur. Demosth. verò in orat. Pro cor. dixit etiam, μισθωτὸν ἐμὸν εἶναι Φιλίππου φάσκων, καὶ τῶν Ἀλεξάνδρου πελατῶν: de Æschine cui in eadem orat. τὴν μισθαρνίαν exprobrat & quòd seipsum ἐμισθώσατο. ITEM Μισθωτὸς in v. l. Mercenarius. Et μισθωτικὴ, Ars mercenaria. ET Μισθώσεις apud Poll. Quæ mercede operam suam locant, Quæ mercede conducuntur. ex Phrynicho, μισθώσεις γυναῖκες. vbi dubium est an de meretricibus intelligat, de quibus μισθοῦσθαι & μίσθωσις etiam paulò antè.

C. Ἀντιμισθωτὸς, ὸν, ὁ, Qui est vice mercenarii, Qui pro alio vice mercenarii exhibet, Qui pro alio mercede est conductus. Apud Hesych. exponitur ὁ ἀντ' ἄλλου ὑπηρετῶν. vbi pro ἄλλου videtur potius reponendum ἄλλου.

C. ΑΠΟμισθόω, Mercede abloco. Quod nos (inquit B.) Locare opus dicimus, vel Locare fundum, hoc Græci μισθοῦν dicūt & ἀπομισθοῦν, id est Dare faciēdum opus mercede constituta, vel Dare fruendum fundum pensione accipiēda & stipulata. Demosth. ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθώσασθαι αὐτὸν καὶ τὰ χωρία αὐτοῦ δύναται ὀλιγίστου, funerādos defunctos locato mercede quàm fieri potest minima. vbi cū genit. construitur, vt & μισθοῦσθαι suprà. Thuc. lib. 3, Ἢ δὲ ἐλῶ δημοσίᾳ τὰς ἀπομισθώσεις ὅτι πλείστου. vbi schol. exp. ὅτι μισθοῦ δίδωσι, mercede colendam locatūr. Sic accipiendum & apud Theophr. De caus. pl. lib. 2, c. 15, Θαάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, οὐ φροντίζουσι τῶν δένδρων ἐπῶν, ἀλλὰ καὶ βέλτιστα καταυργεῖν ὑπὲρ δὲ τῆς πόλεως συγχωροῦσι ἐὰν ἢ αὐτῆς κατάκλυσις, agros alris colendos & fruendos ablocantes pacta mercede, de cæteris quidē non curant, imò cupiunt vt malè tractentur & colantur: de vltimo verò diligentissimè literis notāt vt dominⁿ agrū recipere debeat. Gaza tamē ibi interpr. Mercēde cōducentes.

Ἀντιμίσθωμα, ατος, τὸ, Res mercede locata vel cōducta. Hes. Ἀντιμισθώματα (inquit) δύο μισθοῦ δίδωμαι οἱ Κύπριοι ἔλεγον, ἔργον λαβόντες. vbi crediderim legendum ἐργολαβοῦντες.

C. ΕΚμισθόω, Mercede eloco, vel simpliciter Eloco: vt Plin. dicit Elocare se curandum: Cic. Elocare fundū: Colum. Elocare boues. Herm. ἐκμισθῶσαι τις ἑαυτὴν μιαρᾷ. vbi ἐκμισθοῦσθαι γαμεῖσθαι dicit pro Prostituere ad quæstū corpore faciēdū: sicut μισθοῦσθαι dicitur is qui eā cōducit.

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, Locatio quæ fit pacta mercede.

C. ΠΡΟσμισθόω, Mercede loco. Ac προσμισθοῦμαι Mercede cōduco, vel Mercede accerso. quo loquendi genere Cæsar dicit, Factum esse vt ab Aruernis Germani mercede accerserentur. Thuc. lib. 2, & αὐτὸς ὁπλίτας πολλοὺς προσεμισθώσατο. vbi tamen reddi etiam potest, Insuper conduxit, Præterea cōduxit. subiunguntur enim ea verba his præcedentibus, πλοῖα παρεσκευάσατο καὶ ναῦς ἐπληρώσατο. præter quas auxiliares seu socias copias postea ὁπλίτας quosdam ἐμισθώσατο, vt suprà dicit μισθοῦσθαι ὁπλίτας.

ΜΙΣΟΣ, ους, τὸ, Odium: quod Cic. ex Stoicis definit, Ira inueterata. Aristot. autē Polit. 5, c. 11, ἐχθρὸν esse dicit μισοῦντα μίσος. Plut. in lib. qui περὶ φιλονεικίας inscribitur, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν διαφέρειν τῷ μίσους μὲν φιλοπονηρίαν, τῆς δὲ μισουμένης ἀδικίαν. Aristoteles (inquit) τὸν μῖσος ὀνομάζει τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρας. Et paulo pòst, οἱ μὲν ἄφρονες πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχουσιν, οὐδένα δὲ μισοῦσιν. Luc. De calumn. τὸ μῖσος ἐκ τῆς ἔχθρας, ἐπὶ πλέον αὐξόμενον, ἐπὶ τοσοῦτον προέρχεται ὥστε καὶ τοὺς μὴ γνωρίμους ἐμπλῆσαι τοῦ μίσους. qui locus conuenit cum eo Ciceronis, ira de ira. qui odium esse dicit iram inueteratam. nā & paulo ante præcedit, ἔχθρα μένουσα τῷ ἐρᾶν. Soph. Μισῶ σ' ὡς πολεμίαν ἀντέρωτα μ. i. Cic. dicit Insitum penitus odiū: & Iuuen. Immortale odium. quod ad πολεμίαν referri potest. Reddere itaque possis, Odium mihi vetus insitū est. id est Inexpiabili eā odio prosequor. Isocr. De pace, αὐτὸν δὲ τῆς ἔχθρας καὶ τοῦ πρὸς ἐκείνους πολέμου παύσασθαι, ὡς πολλῶν μὲν ἀγαθῶν, εἰς πολλὰ δὲ καλὰ τὸ μίσος κατέστησεν, &c. Plato Politico 1, ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιῶν ὅπου ἂν ᾖ. Ibidem, μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους ἢ φιλοποιεῖν. paulo antè, πάντες γὰρ που ἡ ἀδικία καὶ μῖσος ἢ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει. Demosth. Pro cor. εἰς ἔχθραν ἢ μῖσος ἢ ἀπιστίαν τὴν πόλιν ὑπηγμένων ὑπὸ τούτου. Statius dicit, Inflāmare vrbes odiis. Et aliquis dicitur μῖσος ἔχειν, vt apud Cic. Magnū odium habere in aliquem. Thuc. lib. 5, καὶ ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίων τῷ μὲν τρόπῳ διὰ Λακεδαιμονίους οὐ ξυνήνεγκε μῖσος εἶχε, In posterum Peloponnesios oderat, præter morem quidē, minimèque animo ad hoc odiū inclinato, sed propter Athēnienses. Dicitur etiā μῖσος ἔχειν, qui odio est seu odiō habetur. Luc. μῖσος ἔχων ὑπὸ πάντων. Cic. In odio est omnibus. Idē, In odio sumus apud exteras nationes. Et μῖσος ἔχειν ὑπό τινος, apud Plat. lib. 3 De leg. Odio esse alicui, Inuisum esse alicui. Sicut verò Cic. dicit, Id odio fecit tuo, ita Herod. lib. 7, Ἐς ἔτι νῦν ἀνθρώπους ῥᾳδίως μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος. Thuc. verò dixit etiā μῖσος Παυσανίου, pro Odiū erga Pausaniam.

C. Ἀμισής, Qui odio non est, Qui odio non habetur, Non odiosus. Plut. ἀμισεῖς γίγνεσθαι αὐτὸν τοῖς σωτῆσι. X. De re equ. ἀμισέστερα γὰρ ἔτι ταῦτα ποιήσω, equus hæc minus odit.

C. Ἀμισία, ας, ἡ, Odium non diuturnum, vel Simultas nō diuturna. Suidæ ἔχθρα ὀλίγον διάφορος.

C. Φιλόμισος, ον. ὁ ᾗ, Odiorum amans, Qui libenter odit.

VNDE Φιλομίσως, More eorū qui odiorū sunt amātes.

Μισέω, ῶ. Fut. ήσω, Odi, Odio prosequor, Odio habeo. oppositū τῷ ἀγαπᾶν, sicut apud Cicer. Odisse & amare, Odisse & diligere, cōtraria sunt. Plut. in lib. qui περὶ φθόνου καὶ μίσους inscribitur, τὸν μισοῦντα τὸ φθονεῖν ταυτὸ τοῦτο ποιεῖν, ὅτι τὸν εὐδαιμονοῦντα τοῦ φιλεῖν ἔχει σεσαφηκότα. Luc. De calumn. ἡ ἀλήθεια πικρὰ καὶ ἐμισήθη. Rursū Plut. in lib. qui περὶ φιλοπλουτίας inscribitur, οὐ φιλοῦσι ὅσοι πολλὰ λήψονται, ἀλλὰ μισοῦσι ὅσοι μήπω λαμβάνουσι. Luc. De calumn. συνεμισήθη τοῖς χίλιοις ἄκρους μισεῖν. καὶ λάθρα τοῖς ἰδίοις πάθεσι διαφθείρει. Plut. De odio & inuidia, ὁ γὰρ δίκαιον, ἢ μισεῖν πέφυκεν. (quale Ennianū illud apud Cic. Quem metuunt, oderunt: & comicum illud, apud eūdem, Oderint dum metuant) Idem, μισεῖν αἰσχύνεις. Dixit etiā κακῶς μισεῖν, & Cic. itidem, Malè odisse aliquē: pro Acerbè & penitus odisse, vt alibi loquitur. Et in prouerb. Odisse peius cane & angue, sicut idem Plut. dicit μισεῖν καὶ διαχρᾶσθαι ἢ μισαλλήλως ζῆν. A Demosth. copulantur tria μισεῖν, διαβάλλειν, φθονεῖν, quū in Philipp. 1, ait, μισεῖ τις ὀνείδους ἢ διάβλητ καὶ φθονεῖ. Itē μισῶ σε ἀναιδείας, odi te ob impudentiā tuam. Et μισοῦμαι, Odio sum, Odio habeor. Xen. Pæd. 8, Ἵνα γνῶσιν αὐτὸν ὡς φιλίας καὶ δυνάμεως, οὐκ αὖ δικαίας, μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν φιλεῖσθαι ἠξιωμένων. Plut. Apopht. βούλομαι τοῦτ' ἐμὲ μᾶλλον μισούμενον. Ibidē dicit, διαχρωμένους ὑπὸ τῶν πολιτῶν: sicut suprà μισεῖν & διαχρᾶσθαι copulauit. Homerus autem μισεῖν cum infinitiuo iungit. vt Il. ρ, Μίσησε δ' ἄρα μιν δηΐων καὶ κύρμα γενέσθαι Τρωσὶν. τῷ καὶ νῦ μιν ἀμυνόμενόν περ ὀΐεται. Paulo aliter verò accipi videtur Horatianum illud, Oderunt peccare boni. Μισεῖν obscœnā quoque signif. habet. Eust. p. 1650, τὸ μισεῖν καὶ ὅτι τῷ ἐχθραίνειν πλὴν ἡ κωμικὴ σημαίνει ὅτι μίξεων ἔλεγε ποιεῖσθαι. Λέγεται γὰρ μισεῖσθαι ἐπὶ καταφορᾶς τοῦ ἤδη ῥοπῆς ἀρχὴν τοῦ περὶ μίξεως. δηλοῖ δὲ μισεῖ τὸν βαρυτόνως, οὐκ ἀξιοῦν τῆς ὀξυτονήσεως, ἢ καὶ τὸν ῥᾳδίως λέγοντα καὶ χρῆσιν αὐτῆς τίθησι τοῦ Κρατίνου καὶ Σοφρονος. Ibidem affert hoc prouerbium, περὶ σφυρὸν πάχος μισεῖν χωλόν. Sed scribendū μισεῖται pro μισεῖται in loco illo Eust. natus ab Aristoph. μισεῖται ponitur pro καταφορᾶται. vt ex sequentibus patebit. AT Μισεῖν apud Plut. De orac. Pyth. Ἡσιόδους ἐστὶν, ὅτι ἐν τῇ Θεογονίᾳ.

Μισητὸς, ὸν, ὁ, Odiosus, Inuisus, Qui odio habetur, Qui odio est. Et μισητὰ, Quæ odio habentur. Μισητὸς, Libidinosus, Insatiata libidine pruriens. Poll. lib. 6, cap. 42, περὶ τοῦ ἀφροδισίου μανιώδους loquens, & multa synonyma enumerans, ἔστι μισητὸν δὲ τοῦτο οἱ παμπαλαῖοι καλοῦσι, καὶ μισητὸν ἢ μιαρὸν. Hes. autem μισητὸν esse dicit τὸν αἰσχρὸν ἢ ἄκλητον τῇ ὄψει. Idem μισητὸν vocari scribit τὸν κατηφῆ. In

quibus locis oxytonως ſcriptū eſt apud vtrunque. Euſt. verò annotat eſſe qui accentum in penultimam retrahant, vt videre eſt paulo antè in Μίσος, vbi & exemplum ex eo adſcripſi. Similiter & ille qui conſcripſit σωναγωγὴν λέξεων διαφόρων Συνμιξίων ἐκ διαφόρων σημασίας, ponit μισήτη accentu in penultima. Item & Suidas μισήτη ſcribit, cui dictum videtur quaſi μισητή. Et Ammonius ex Tryphone μισητὴν exponit ἀξίαν μίσους: ſat μισήτην, τὴν καταφερῆ ἐκ συνουσίαν. Cratinus apud Suidam, Μισῆται δ' γυναῖκας ὀλίσβαια χρώματα. Sic enim reponendum pro ὀλίσθους, vt apud eum habetur, & pro ὀλίσθους, vt apud Heſ. ſi quidem rectè apud eūdē Suid. alibi ὄλισβος eſſe dicitur αἰδοῖον ἀνδρεῖον. V N D E Μισηπία, ας, ἡ insatiata libido, vel Pruriens libido, ἡ εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, vt Ariſtophanis ſcholiaſtes exponit in Auibus, καὶ μὴ ποδιδῶν μισηπίας αἰσχροκερδῶν ἢ ζώνης. (addit tamen, videri potius accipiendum ibi pro ἀπληστίας. quemadmodum Heſychio μισητὴς eſt ὁ αἰσχρὸς & ἄπληστος. & certè miluum cogitat qui immittere pecunias numeranti ſurripiat) Apud eundem in Pluto vetula de adoleſcentulo quodam ſuo amaſio dicit, Καὶ ταῦτα ζῶντος οὐχ ἵνα μισητὴς Αἰτῇ με φάσκειν, ἀλλὰ φιλίας ἵνεκα. vbi ſcholiaſtes exponit οὐχ ἵνα τὸ ἐπιτριτὸν μου τῇ ἀσελγείᾳ: dicens μισητὰς ibi vocari τὰς εἰς τὰς συνουσίας ἀλλοτρίους. Pollux quoque paulo poſt locum citatum in μισητὴς, ſynonymως ponit λαγνείας, αἰσχρείας, ἀκολασίας, ἀχρείους, μαχλοσύνας, ἑταίρησιν, πορνείας, μισητίας. Apud eundem reperio ETIAM Μισήτρως, quod idem eſſe dicit cum βδελύτρως, ἱρατομανῶς, ſiue ἱρατομανὴς, quibus ſignificatur ὁ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινόμενος, & is quē μισητὴν à comicis vocari ſcribit. ET Μισητὰς in v. lrā μισητία, pro præcedenti μισήτρως, ſeu Salax, καταφερής. Apud Suidam autem, pro μισητὰς, τὰς εἰς τὰς συνουσίας ὀλισθηρὰς, reponendum eſt τὰς, ex Ariſtoph. ſcholiaſte, cuius verba paulo antè adſcripſi. Cæterùm à μισητὴς ſignificante μίσους ἄξιος, (vt Heſ. exp.) deriuari poteſt VERB. Μισητίζω, Odi, Odio proſequor. vnde μισητίζει apud Heſychiū, μισεῖ, σύγχει. AT Μίσητρον, ου, τὸ, Cauſa odii. v. l.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odio dignus, Dignus quē omnes oderint. Plutarch. De inuidia & odio, μισοῦσι δ' ἔνιοι καὶ δικαίως, ὡς οἱ ἀξιομίσητοι καλούμενοι. Idē De puer. ed. ὕβρει γὰρ ἐοικὸς τὸ αἰτήσαντα τὴν ἡδονὴν ἀξιομίσητον. cui paulo pòſt opponit τὸ ἀμισές.

C. Εὐμίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem facilè oderunt, Cui facilè conciliatur odium, Facilè omnium odiis expoſitus. Herm.

C. Μισοβάρβαρος, ου, ὁ & ἡ, Oſor barbarorum.

C. Μισοβασιλεύς, έως, ὁ καὶ ἡ, Regis aut regum oſor. Plutar. Symp. ſept. ſap. Διβλήνης μισοβασιλεὺς εἶναι, inſimulatus eſſe regum oſor.

C. Μισογύνης, ου, ὁ, Oſor mulierum, vt Plautus loquitur: qui dicit etiam, Oſor vxoris. Athen. lib. 13, ex Hieronymo, εἰσάγουσι Σοφοκλεῖ τινες ἐπὶ μισογύνῃ ὄντι Εὐριπίδην, ἐν γὰρ ταῖς τραγῳδίαις, ἴφη ὁ Σοφοκλῆς. V N D E Μισογυνία, ας, ἡ, Odiū mulierū, vt Cic. interpr. lib. 4 Tuſc. quæſt. opponens ei φιλογυνίαν, mulieroſitatē. ET Μισογύναιος Heſychio idem cum μισογύνης.

C. Μισόδημος, ου, ὁ, Oſor populi. Iſocr. Areop. μὴ τὰ βέλτιστα συμβουλεύων μισόδημος εἶναι δόξω. Plut. Alcibiade de Andocide, ἐδόκει δ' μισόδημος καὶ ὀλιγαρχικὸς. Et apud Suidam, μισόδημα καὶ μοναρχίας ἐσχατιά. Xenoph. Hell. 2, ὁ μὲν τὴν δημοκρατίαν πάντων μισοδημότατος ἐνόμιζον, ὁ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, πάντων μισοχρηστότατος γενήσεσθαι. Dicitur etiam μισόδημος aliquis Qui populi ſuæ ciuitatis oſor eſt. vt apud Plutar. in Pericle, Κίμωνα δ' ὄντα φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακιζοῦσι.

C. Μισόδικος, ου, ὁ & ἡ, Qui iure agere odit, Oſor litigiorum, Oſor controuerſiarum iudicialium. cui opponitur φιλόδικος.

C. Μισόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei oſor, Deum exoſus, vel deos. Lucian. Tim. μισάνθρωπον ἰδὲ εἶναί σε, δοκοῦσι καὶ μισόθεον δὲ καὶ πανταχόθεν, μισόθεον ἢ μαλακόν.

C. Μισόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Honeſti oſor. ὁ μεγάλα ἀγνοῶν, Heſych.

C. Μισολάμαχος, ου, ὁ & ἡ, Oſor Lamachi: & per cōſequēs, belli. (vt μισολάμαχος ἡμέρα apud Ariſtoph. ἡ μισοπόλεμος) nam Lamachus erat φιλοπόλεμος στρατηγός.

C. Μισολόγος, ου, ὁ, Qui diſputationes odit & ratiocinationes, rationeſq;: Oſor literarum, Politiorē literaturā exoſus, Indoctus. ἀμαθής. Plat. μισολόγος δέ ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουσος. Idem pro eodem dicit, ὁ μισόλογος. Item, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν τι καὶ λοιδορεῖ τοὺς λόγους διαπλῶ, τὸν δὲ ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ὄντως ἐπιστήμης στερηθείη. V N D E Μισολογία, ας, ἡ, Odium bonarum literarum, aut Odium diſputationum & ratiocinationum. de qua multa apud Plat. in Phædone, pag. 47 & 48. Plutarchus De Herodot. ὅτι χαίρων ὁ πρὸς τοὺς νέους διαλέγεσθαι καὶ συνελαύνειν, ὥστε τοὺς ἀφ' ὁμήρου ἐκωλύθη δι' ἀχρηστίαν αὐτοῦ καὶ μισολογίαν. ET Μισολογία, ας, Bonas literas odi: & per conſequens, Imperitus ſum. ἀμαθαίνω, αἰσθάνομαι. Roll.

C. Μισόνοθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nothos odit, Spurios exoſus. Epigramm.

C. Μισόπαις, αιδος, ὁ, καὶ ἡ, Liberorum oſor, Liberos exoſus.

C. Μισοπολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Ciuitatis oſor.

C. Μισοπονέω, ῶ, Odi laborare. vel Labores odi. Non contendo, nec enitor, nec ſtudeo. Budæus pag. 865 ex Platone, αὖ ἐν πᾶσι πόνοις μισοπονῆ. opponitur ei ibidem τὸ φιλοπονεῖν.

C. Μισοπόνηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malorum oſor, Qui improbos auerſatur. Demoſthenes in Mid. πάντες ἴσμεν καὶ κακοὶ καὶ ἀγαθοὶ καὶ μισοπόνηροι. Philo De vita Moſis libro 2, ἡ πατρίδος τοῦ ἀνδρὸς μισοπόνηρος δίκη, prauitati infeſta. Idem lib. 3, ἐκ δικαίας ὀργῆς ἐπὶ μισοπονήρου πάθους ἠκονῆτο, ex improbitatis odio ad iuſtam iram exacuitur. Idem libro 1, ἀγαθὸς ἀνὴρ τὸ φιλόκαλον καὶ μισοπόνηρον ἦθος, mores eius admiratus honeſti ſtudio & improbi odio inflammatos. Et τὸ Μισοπόνηρον, Improbitatis odium. Idē De vita Moſis libro 2, ἐξαφανῶς ἀνδρείαν καὶ φρονήματος ἕνεκα τὸ μισοπόνηρον φύσει, inſitum aduerſus improbitatem odium. Et libro 2, τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον, V N D E Μισοπονηρία, ας, ἡ, Improbitatis odium. τὸ μισοπόνηρον, vt præcedit. Plut. De diſcern. adul. & amico, ἡρῴδαι μισοπονηρίας δόξαν. Et paulo antè, τὸν Διονυσίου καὶ Φαλαρίδος ὠμότητα, μισοπονηρίαν καὶ δικαιοσύνῃ συνοικοῦντα. Vtitur & Philo De vita Moſis. ET Μισοπονηρία, Oſor malorum ſum, Improbos odi, Improbitatem auerſor, Malos deteſtor. Exemplum ex Lyſia habes apud Budæum pag. 865. ET Συμμισοπονηρία, Vnà improbitatem odi, Vnà indignor ob facti iniquitatem. In 2 Maccab. cap. 4, συμμισοπονηρούντων καὶ τῶν Ἑλλήνων.

C. Μισοπρωκτότατος, ου, ὁ, Qui peſſimè odit habenam ſeu amentum clypei. & per conſequens, Qui peſſimè odit bellum. nam præcipuè in bello πρωκτῶν in clypeis vſus eſt. Ariſtoph. Pace, ἐξ ὧν γυναικῶν μισοπρωκτότατος.

C. Μισοπραγμοσύνη, ης, ἡ, Qui negotia odit, Qui multis ſeſe negotiis immiſcere odit, Qui auerſatur πολυπραγμοσύνην.

C. Μισοπώγων, ωνος, ὁ, Oſor barbæ. quo nomine inſcripſit Iulian. apoſtata μισοπώγωνα ſuum aduerſus Antiochenos. qui hodieque extat. Meminit Theodoretus in fine lib. 3, Hiſt. Eccleſ.

C. Μισόσοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sapientiā & ſapientiæ ſtudium exoſus. ſeu Oſor philoſophiæ. opponitur τῷ φιλόσοφος apud Platonem.

C. Μισότεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Liberorum oſor. μισότεκνος. Æſch. in Ctefiph. ὁ γὰρ μισότεκνος καὶ πατὴρ πατρὸς, οἷος αὖ ποτε ἦμεν ἡμεῖς ἀμαχητὶ χεσίν. V N D E Μισοτεκνία, Odiū liberorū. Plutarchus De lib. educ. φιλαρχίας ἅμα καὶ μισοτεκνίας, odii in liberos.

C. Μισοτύραννος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor tyrannorum. Plutarchus De Herod. καίτοι πάλαι ἐν ταῖς τῶν Χίων αὐτῶν φιλοῦμεν αὐτοὺς αὖθις μισοτύραννον ἄνδρα εἰς τὸν Καικιλιανὸν ἡμῶν μῦθον, quæ vſque adeo tyrannos oderit.

C. Μισοφίλιππος, Oſor Philippi. Æſchines in Ctefiph. μισοφιλίππους τοὺς φίλους τῷ καὶ τὸν μισοφίλιππον.

C. Μισοφιλολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor hominum qui literarum ſunt ſtudioſi ſeu ſermocinationum. Apud Athen. lib. 13, διχοῦ πάντας τοὺς φιλολόγους μετὰ μισοφιλολόγων ὄντας.

C. Μισόφιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oſor amicorum, Qui amicos auerſatur.

C. Μισόφρων, ονος, ὁ, Oſor curarum. Syneſ. epiſtola 9, καὶ μισόφρονας ἐν ὀδυνήσεσι μὴ, αἰτήσομαι δέ.

C. Μισόχρηστος, υ, ὁ ἡ ὑ, Bonorum osor. Exemplum habes in Μισόδημος.

C. Μισόχριστος, υ, ὁ ἡ ὑ, Osor Christi. Naz.

C. Μισοχρηστία, ας, ἡ, Odium bonorum, seu rerum bonarum. cui opponitur μισοπονηρία.

C. Μισάδελφος, υ, ὁ καὶ ἡ, Fratris seu fratrum osor. Et τὸ μισάδελφον, idem CVM Μισαδελφία, id est, Fratris aut fratrum odium, Odium in fratres. Plut. in lib. qui περὶ φιλαδελφίας inscribitur, τοῦ μισαδέλφου μισοπονηρίαν ὀνομάζει δίκαιον. In eodem libro, ὁρῶ καθ' ἡμᾶς τινὰς φιλαδελφίαν οὔτω σπανίαν οὖσαν, ὡς τὸν μισαδελφίαν ὅλῃ τῇ πόλει παρεῖναι.

C. Μισήμενοι, Qui se mutuò oderunt, Qui mutua exercẽt odia. οἱ μισοῦντες ἀλλήλους, vt Plut. suprà loquitur. VNDE Μισημενία, ας, ἡ, Odium mutuum.

C. Μισαλέξανδρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Alexandri osor. Plutarch. De fortitudine Alexandri, βασιλεὺς ἢ τύχῃ καὶ φιλοβάρβαρος καὶ μισαλέξανδρος. Aliud exemplum ex Æschine habes in Μισοβάρβαρος.

C. Μισέλλην, ήνος, ὁ καὶ ἡ, Græcorum osor. cui opponitur φιλέλλην. Plut. Alcib. πῶς οὖν ἐμοὶ; τὸν γὲ μισέλληνα καὶ βαρβαρόφρονα ὁ Τισσαφέρνης.

C. ΔΙΑμισέω, Perosus sum, Exosus sum, Penitus odi.

C. ΥΠΟμισέω, Aliquatenus odi, Leuiter odi B.

ΜΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, Licium, Filum quod stamini implicatur. vel (vt Eustachius exponit) δι' οὗ τοὺς πήνους ὑφαίνουσιν εἰς πλεκτὸν τὸν κρόκην. Iliad. ψ, Ἄγχι μάλ' ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο Στήθεός ἅψ κανόων, ὅτε τ' ἄν μαλα χερσὶ πονέσσῃ Πηνίον ἐξελέλυσα παρὲξ μίτου, vt habet meus codex manuscriptus: alii autem μίτον, vt & Eustathius, qui ibi annotat, μίτον vel idem esse cum πηνίον, eiusque διῃρημένον, vel κατὰ διαιρεῖσθαι τοῦ πήνους καὶ τὴν κρόκην. Apud Suidam, ἀκρίτως δὲ διάκριτα μίτος. Ibidem, ἀραχναίοις μὲν πολυτίμοις λέπτων Ἄρμασιν, ἀολλίζασιν ἀπειρεσίους. vbi nota dici de filo quod è colo ducitur, & quod stamen ac πήνους interdum appellatur. Sic & in prouerbio, ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, id est, λεπτοῦ κινδύνου, vt ipse Suidas exponit. Synesius Epist. 4, ὡς σοὶ ἐκ τοῦ ἀσθενοῦς πάντων ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. vbi etiam respici videtur ad trium sororum licia, vt Stat. vocat. quæ Horatius, Atra fila trium sororum. Martialis, Fila supremæ horæ. Et Eustathius ἀφίμενον μίτον dicit, quam, Homerus ἀφιμένῳ μάρμαρα addens, σύρμα vocari ὑπὸ τῶν ἱστολογούντων. Mitra à Philostr. dicuntur etiam citharæ fides, quæ & χορδαὶ & πλῆκτρα & ὠδαί. Sic Synesius hymno 8, Τὸ δάκρυον ἀμησαμένη Ἐλιτροπόλων μίτων λύσας Σπάσον λαγωβόλον ὕμνον. Ἐπίσπες, μείλιχε, ebortalligatarum fidium. ¶Est & fluuii nomen, Eust. Et oppidi ciuitatis, Suidæ. (AT Μίτος Hesychio πλέξις, πλοκή, πόνος.)

C. Μιτοφαρὴς, ές, ὁ ἡ ὑ, Filo sarus. In Epigr.

C. Λεπτόμιτος, υ, ὁ καὶ ὑ, Tenui licio seu filo textus, Subtili filo factus. vt λεπτόμιτον φᾶρος apud Eurip.

C. Μονόμιτος, υ, ὁ ἡ ὑ, Simplici licio seu filo textus.

C. Πολύμιτος, υ, ὁ καὶ ἡ, Multis liciis textus. Plinius libro 8, c. 48, Plurimis verò licijs texere, quæ πολύμιτα appellãt, Alexandria instituit.

Μίτος, ου, Licia tendo, vel Fidibus tensis cano. Epigr. l. 1, in cicadam, Ὃς μὴ τέττιξ ῥίζης ὑπερεχόμενος μελέμηκες Ἀκρὶς μὴ πτερύγων φθόγγον ἰαπτόμενος.

ΜΙΤΡΑ, ας, ἡ, Cinctus, Cingulum. Ab Homero usurpatur pro cingulo militari, lato, quo ilia & venter tegebatur: qualis ferè apud Iuuenalem balteus, quum ait, Ilia subeer Cæcum vulnus habet, sed lato balteus auro Protegit. Schol. Homeri μίτρας dici scribit τὰ ἐπάνω τῆς λαγόνος εἴλημα ἱματίου, χαλκοῦ ἔξωθεν ἐπικαλυπτόμενον: seu χαλκῶν λεπίδα λώρῳ ζώστρας ἐπὶ τὸ κυτταρὸν χαλκοῦν κάτω κάμπτουσιν ἐπιπολάζουσαν. ac qui ἄνθεμα laneum esse dicunt, ἀπὸ τῆς μίτου, id filis, denominatũ μίτρας volunt, quasi μιτοφόρας: alii autem, quòd sit ἐπὶ τὰ ἴσχια ζώνη. Iliados δ, Αἶσα δέ οἱ ζωστῆρα παραίσιον, ἔνθ' ἐπερείσῃ Χαλκὸς ἀνὴρ μίτρῃσι καὶ ἐπὶ χαλκῆς κατὰ πύργους. de Menelao sagitta percusso: cui ipsa sagitta paulo ante ἔνθ' ζωστῆρες ἀνέσχον, καὶ ἔνθα διέσσυτο, Μίτρης δ' ἐν ἀφύλακτον ἔπαρμα χροὸς ἔπρεσε καιρόν. Iliad. ε, — ἐφέστασαν δ' Ἕλληνες Ἀλιζώνοις καὶ ἐπὶ ἀσπίδας ἔθεντο ζωστῆρας μίτρῃσιν. A prosæ quoque scriptoribus in hac significatione vsurpatum reperitur, vt apud Athenæum l. 12, de Siritis, ἰδίως παρ' αὐτοῖς τὰς χειρίδας φορεῖν αὐτοὺς μίτρας, εἰς ἡδύσματα μέρας πολυτελεῖς· καὶ ὀκλάσωντα δεῖν τοὺς ὑπὸ τῶν ἀδυπαθείαν μεθυόντας, ὑπὲρ Ὅμηρος τοὺς αἰζώσους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. Vbi obserua eum μίτρας & ζώματα siue ζωστῆρα, pro iisdem accipere: videlicet pro cinctu seu cingulo quodam lato, aut etiam fascia. Et mulier pariens, aut vir cum virgine congrediens, μίτρας λύειν dicitur, vt Soluere cingulũ apud Latinos, (Festus, Cingulo noua nupta præcingebatur, quod vir in lecto soluebat: factũ ex lana ouis) & Soluere zonã. Apoll. Argon. 1, ᾧ ἔθος ἐστὶ μύνῃ Μίτρῃσι κουρῆτας ἕλυσαι καὶ ὄφιν. vnde Ἄρτεμις λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio. Soluit etiam cingulum qui virginem ducit. vt de pomo Hippomanis apud Catullum, Quod zonam soluit diu ligatam. Et Odyssex λ, Δῶκε δ' ἅμα ζωστῆρι φαεινῷ ζώνην. Sed de hoc loquendi genere vide plura in Λύω. ¶Μίτρα dicitur etiam ἡ περὶ κεφαλὴν ταινίας, siue φασκίας, vt Eust. annotat, citans ex Eurip. μίτραις αἱμάσσεις ῥυθμίζουσαι πλόκαμον. Et ex Herodoto, μίτραις κατειλίγματα. Idem Eust. scribit quosdam dicere μίτρας esse σφαίρας, & propriè τὰς ἀπὸ φασκιῶν ἢ ὑφασμάτων σφαίρας: ac fortassis tales σφαίρας esse γυναικείας. quemadmodũ à Latinis quoque viris pariter & mulieribus mitra tribuitur. Iuuenalis, — picta lupa barbara mitra. Et Virg. Copa Syrissa caput Graia redimita mitella. sicut verò Iuuen. pictam mitram dicit, ita Plinius lib. 35, cap. 9, Capita mulierũm mitris versicoloribus operuit. Et Claudian. Teres mitra. Plut. Hellen. de sacerdote Herculis apud Coos, γυναῖκα κατέχειν ἀνδρὸς ἐλεύθερα, καὶ τὸν περὶ κεφαλὴν ἀπὸ δύο μέρος μίτρα καταφέρεται τῆς ὠμοίας. Athen. libro 12, de Demetrio rege, μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίας ἀλουργὴς ἦσαν ἐστέγνων. paulo antè verò de Alcibiade in patriam nauigante, ἐστολισμένον τὰς Ἀθήνας πορφυρᾷ χλανίδι, καὶ μίτραις καὶ ταινίαις. Et libro 5, de statua Bacchi, ἐσφενδόνηται δὲ καὶ στέφανος καὶ ταινία ἐν ὄρεσι καὶ πόμασι καὶ μίτραι. ¶Μίτρη ab Hippocrate dicitur tegmen vel tanquam inuolucrum quoddã, aut epididymis: quæ est varicosus quidam tumor, summo didymo insidens, vt Gorræus annotat ex Lexico Galeni: in quo tamẽ μήτρη scribitur: sicut vicissim apud Hesych. μήτρα pro μίτρα signif. περικεφαλαίας ἐξόγκωμα ἐπικάρδιον.

C. Μιτοφόρος, υ, ὁ καὶ ἡ, Mitram gestans, Mitratus, Mitra redimitus. Herodot. Polymn. de Cissiis, οἱ δὲ τῶν πόλων μιτοφόροι εἰσί. Plut. Symp. 4, sub finem, de summo sacerdote Iudæorum, μιτοφόρος τε περιῶν ὁ τοῖς ἑορταῖς, καὶ ποδήρεις χιτῶνας ὁ ἀμφιστόμους, χιτῶνα δὲ πόδηρη φορῶν. ET Μιτηφόρος pro eodem. Athen. l. 14, ex Diog. tragici Semele, Καί τι κύκλῳ Λικάονος μιτηφόρους Κυβέλας γυναῖκας ὀλίσσων Φρυγῶν, de sacerdotibus deæ Phrygiæ.

C. Μιτοχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, Tunicam mitra cingens, Tunicã fascia seu cinctu qui μίτρα appellatur, cingens. exemplum habes paulo antè in Μίτρα. VNDE Ἀμιτροχίτων, Cuius tunica cincta non est, ἄζωστος, vt Athen. suprà in Μίτρα exponit. Eust. verò ἀμιτροχίτωνας esse dicit non ἀζώστους simpliciter, (nec enim μίτρα ab Homero simpliciter pro zona vsurpari) sed οἷς μὴ ὑποζωννυμένοις μίτρας ὑπὸ χιτῶνα, id est ὑπὸ ἀσφύξιν, ἀλλ' ἅμα τῇ ἐσθῆτι συμπεπτυγμένου ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, καὶ οὐ συμβλητὸν κατὰ τοὺς πολλούς. quidam verò ἀμιτροχίτωνας accipere pro κυμβίοις, iacẽtes, quasi ἐπικυμβιόμιτρους τοὺς τὴν μίτραν ὑπὸ τῷ χιτῶνι. Il. π, Σαρπηδὼν οἷς ἦν ὦλε ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους Χέρσ' ὑπὸ Γαυλίου δεδμημένους.

C. Ποικιλομίτρης, ου, ὁ, Variegatã mitram habens, seu Versicolori pictáve mitra redimitus. nam versicolorem mitram dicit Plin. paulo antè, & Iuuen. Pictam. Theocr. Εἰδυλ. Πέρσαι βαρὺ δὴ ποικιλομίτρης.

C. Θηλομίτρης Suidæ ὁ πόρνος. sed videtur significare potius eumqui mulierũ more mitra redimitus est: vt sit cõuitium in hominem effœminatum, sicut apud Virgil. Et tunicæ manicas & habent redimicula mitræ. & μιτοχίτωνες in Siritas delicatulos, ac fascijs quæ μίτραι dicũtur, præcinctos.

Μιτρόω, ῶ, F. όσω, Mitra seu fascia circundo, Cingo. Nonn.

ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, ᾶμαι, (Fut. ήσομαι, Pr. μναι. aorist. ι, ἐμνήσθην. quæ tempora multo sunt vsitatiora quàm præsens) Memoro, Commemoro, Mẽtionem facio. Hom. Iliad. β, Εἰ μὴ ἐλεγχείη μὲ Μοῦσα Διὸς

αἰσχύνειν Θυμβρίους μνησαμένους ὧν εἰς Ἴλιον ἔπλευσαν, Nisi Musæ commemorarint quot ad Ilium venerunt. vel, Nisi Musæ memorarint.(vt dixit Virgilius,Musa mihi causas memora quo numine læso &c.regina deûm impulerit)Sed hæc in significatione iungitur etiam genitiuo,idque vel solo,vel interiecta præpositione περί. Item accusatiuo,& eo quidem itidem solo, vel interiecta præpositione περί. quæ tamen constructio rarissima est,(nisi me fallit memoria) vt contrà constructio illa cum genitiuo solo est frequentissima, apud prosæ etiam scriptores.Dionys.Alex.suum De situ orbis poematiõn ita auspicatur,Ἀρχόμενός γε μὴν καὶ ἀοιδῆς παντὸς ἀείδειν, Καὶ ποταμοὺς πόλιάς τε, καὶ αὐδήεντα φῦλα, Μιμνόμενος Ὁμηρείου βαθυρρείου: Herodotus,μιμνήσασθαι περὶ παιδός, filii mentionem facere. Cum accusatiuo autem,vt ἅπερ μεμνώμεθα ex Homero. Sic Apollon.initio libri 1 Argon.Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μιμνόμαι,id est, (vt exponit scholiastes)εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν ἀρχαίων ἔργα.Homerus in principio hymni qui Βάκχης vel Ληταῖος inscribitur,Ἀμφὶ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν Μνήσομαι,ὡς ἐφάνη πολιῷ ἐπὶ κύματι νήσου ἀλὸς ἀτρυγέτοιο. Sed hanc cõstructionem rarissimam esse puto,vti dixi. atque adeo ne hic quidem μνήσομαι ἀμφὶ Διώνυσον esse existimo pro μνήσομαι Διωνύσου: sed ita intelligo, μνήσομαι οὗτος ἀμφὶ Διώνυσον.perinde acsi diceretur,ἐκ τῆς περὶ Διονύσου (scribitur autem ibi per ω propter metrum) λεγομένων τοῦτ' ἔστιν οὗ χάριν μνήσομαι. At constructio cum genitiuo frequentissima est omnium,vti dixi,& quidem solutæ etiam orationi.Thucyd.libro 3, ὧν πολλῶν μνησθήσομαι. Demosth.ἐὰν μνησθῶ πρῶτον ὑπὲρ ἐμοῦ. Plutarch.De virtute morali, Ἐρασθεὶς ἢ κομιδῆ μνησθεὶς ἐν παιδίῳ, καὶ σφόδρα σπουδάσας μέγα κατόρθωμα. Sic παλαιῶν ἀφηγήσεων μνημονεύειν, Xenoph. Et μνησθῆναί τινος ἀφ' ἑτέρου apud eundem. Sed & cum περὶ apud Thuc.necnon apud Platonem.

Μιμνήσκομαι,ήσομαι,Memor fum,Recordor,Reminiscor. Hom.Iliad.π,Εἰς Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς ἐπὶ δηΐοισι θοῆσιν Δῶκεν ἀνὴρ ἕτερος μνώοντ' ὀλοῷ φόβοιο.Apollon.Argon.2,ὑπ' αἴσυ μνώοντ' οὖτι κακοῖο. Et ἐμνώοντο ὕπνου. Apud Homerũ & cum φύγαδε,Iliad.π,— οἱ δ' ἄρα φύγαδε κατ' ἐμνώοντο ἕκαστος. pro ἐμνώοντο φυγῆς. propriè autè sonat ἐμνώοντο ἐς φυγὴν (quã constructionem miratur & ipse Eustath.) Item μνώιο apud eundem, Memento. Obseruandi sunt autẽ hi loci,quòd rarus alioqui sit vsus huius verbi in præsenti,aut præterito imperfecto, quum istam significationem habet. Sunt porro qui hæc deducant à THEMATE Μνώομαι,quum alioqui dici constet per epenthesin τῶ,sicut alia pleraq;. At PRAET. Μέμνημαι,& aoristus ἐμνησάμην frequenti sunt in vsu.Iliad.ψ, Ὡς μευ αἰεὶ μέμνησαι ἀνίης. Et Iliad.ω, — αἰτὰρ Ἀχιλλεὺς Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. Et cum acculatiuo. Iliados ζ,Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι.Et cum infinitiuo,vt μέμνων ἀλεξέμεναι:sicut Latinè,Memento hoc facere. In aoristo autẽ, vt ἐμνήσατο πάτρης,& δόρπου μνησώμεθα. Item μνησώμεθα χάρμης,& μνήσασθε βίης. quæ dicuntur pro Animari ad pugnam,seu Ergi animo ad pugnam. Quidam verò interpr.Strenuè pugnare.Sed de hoc genere loquendi & similibus alibi disserui. At μεμνῆσθαι τοκέων ἠδὲ μητέρος,ex Hom.pro Curam gerere patris & matris.De qua signif.lege Eust.

Μέμνημαι in soluta etiam oratione passim occurrit in significatione præsentis,sicut Lat.Memini. nec tantùm cum genitiuo & accus.(sicut & in exemplis modò citatis ex Homero)sed & cum participio. vt μέμνημαι ἀκούσας παρά σου,Xenoph.Sic μέμνημαι ἐλθών,Eurip. Interdum cum genitiuo seu accus.personæ habente itidem participium.vt μέμνημαι καὶ παρά σου λέγοντος, Xen. Pædiæ lib.1.Et μέμνημαί σε λέγοντα,Demosth. At verò μέμνησο ὅπως συμφορὰς αὐτῶν,quidam interpr.apud Aristophanem, Cura vt, Da operam vt. Sed & in aliis modis:vt μεμνήμεθα. vnde μεμνῆτο apud eundem in Pluto,ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῇ μεμνῆτό μου. Affert autem Etymol.& μεμνοῖτο ex Cratino,item μεμνῷτο ex Xenophonte,(sicut μεμνίοιτο ex Homero) necnon μεμνάοιτο Doricè ex Pind. At in subiunct. ἐὰν μάμνω,ex Plut.Si memineris,& μεμνώμεθα ex Hom.ac Soph. Item μέμνω pro μέμνημαι.Il.ε,circa principium. Sed π habet ι subscri

ptum apud Eust.quoque.

Α τ Μνάω,ῶ,pro μνάασθαι ποιῶ, seu potius μνησῶ (nam μνάασθαι vix reperiri arbitror) Meminisse facio, seu recordari aut reminisci,In memoriã reuoco, In memoriam redigo. Vel,Cõmonefacio,Admoneo.Hom.Od. μ,— σὺ δ' ἄνασσον Ὅσσα περ ἐμοὶ ἐπιδευὴς μνώοιμι καὶ ἄλλα γε φαίην. Et Iliad.α,Τῶν νῦν μοι μνώοντα παρίζεο, καὶ κέλευ γουνῶν. (Μνάομαι habet & aliam significationem, de qua dicam infrà.)

Μνῆμα,ατος,τὸ,Id quo nobis res aliqua in memoriam reducatur, Quod nos alicuius recordari facit. Adeo vt perinde sit ac si à Reminiscor dicat quis Reminiscimentum(liceat enim mihi multa huiusmodi in tyronum gratiam fingere)Sed Latini vel Montimẽtum dicunt,vel Mnemosynum,à Græcis mutuati. Homerus Odyss.ο,Μνῆμ' Ἑλένης γαμέτης.Sic Iliad.ψ, Πατρόκλεια πάρος μνῆμ' ἔμμεναι.vbi Eustathius exponit μνήμιον, addens, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν,ὑπόμνημα. At in prosa Sepulchrũ. ad quam significationem restringi itidem Monumentum à Latinis,notissimum est.Xenoph. Præd. 7, τὸ μνῆμα μέχρι τῆ ταῦτα ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶν ἡμέραις ἐξεργάσασθαι. Et μνήματα plur. Demosthenj Pro cor. ΠΑΝΤΕ Μνήματ' ἐπῆν, q. d. Sepulchralis.vt μνήματα λόγος, Oratio quæ habetur super sepulchro,Oratio funebris,vt λόγος περὶ πάθους dicitur ὁ ἐπιτάφιος,& λόγος περὶ τύμβου,itidem ὁ ἐπιτύμβιος, inquit Eustathius.

Μνήμη,ης,ἡ,Memoria.Item Mentio. Thucydides libro 2, φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. Et ὡς μνήμης ἔχει apud eũdem, Prout meminisset.Item φέρειν ἐπὶ μνήμης,memoria tenere,apud Herodianum.Demosthènes autem Pro corona dixit,ἀλλ' οὐ πίστεις ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην. Synesius στοχάζεται ἐπὶ μνήμης ἡμῶν ἀνδρὸς ἡμιθνήτου. Exponitur Memoria & in his loquẽdi generibus: ἐφ' ὅσον αἰῶνος ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται, Xenoph.Præd.libro 5. Et, καὶ τῆς ἐκείνου ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν, Isocr. Paneg.Item,ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Memoriter exponere,vel A memoria exponere,vt Budæus ex Cicerone reddit. Quinetiam ὁ τῆς ὁσίας μνήμης à Synesio sic dicitur vt à quibusdam Christianis scriptoribus, Vir sanctæ memoriæ,vel Vir piæ memoriæ. At verò pro Mentio: vt μνήμην ποιέομαι Herodoto, Mentionem faciam.Sic videtur reddendum potius in isto etiam loco Synesij, διὰ ἀφθόνου μνήμης τιμὴν σὺν ἄγαν σεμνοπρεπείαις. vt ἄγειν ἀφθόνου μνήμης ἀφθόνου sit Honorifica mentione prosequi. Quidam tamen interpr.Per honorificam memoriam celebrare. | At μνῆμαι κυπαρίττιναι Bud.ex Platone pro Monumenta,seu Præcepta in cupresso incisa. Item μνῆμαι ἐν πέτροις v.l.ex Aristotele pro Decantationes per carmina.

Μνημεῖον, ἐπὶ Μνημεῖον,idem quod μνῆμα in ea significatione quam ex Homero protuli. Potest autem reddi Monumentum cũ aliis in locis,tum in his Isocratis:in Busir. ἀλλ' ὥσπερ δεῖ καὶ τὰς ἀρετὰς τὰς αὑτοῦ μνημεῖον εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν.In or. ad Phil. Ξένον μὲν ἄνδρα βαρβάρων, μνημεῖον δὲ τῆς ἀρετῆς αὐτῶν. Vt autem illud μνῆμα accipitur etiam pro sepulchro (ad quam significationem restringitur & Monumentum,vti dixi)sic & μνημεῖον,teste Suida.Affertur & pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asseruantur,ex hoc Dionis loco in Antonio,εἰς τὸ μνημεῖον εἰσέβαλε. At μνημεῖον poetis est in vsu. exponit autem μνημεῖα Suidas μνημόσυνα.

Μνήμων,ονος,ὁ & ἡ,Memor,Qui recordatur [alicuius rei] Homerus Od.φ,Καὶ δὲ μνήμων εἰμί. Item Memoria valens,(μνημονικὸς)vnde ei opponitur ἐπιλήσμων apud Aristophanem,id est Obliuiosus.

Μνήμων φέρεται Eustathius apud Homerum exponit γραμματικὸς,addens, ἤτοι ἱστορικὸν ἢ γραμματικόν. vel λογικὸς,ἐπιμελητικὸς.Hinc autem apud Homeri posteros compositi nominis ἱερομνήμων originem sumpsisse existimo.Quod autem cum alibi tum in vulg. lexicis annotatur μνήμονας & ἱερομνήμονας pro iisdem poni,idq, testari scholiastem Aristoph.id verò,vt alia infinita,falsò ibi annotatur,si bene perpendantur & intelligantur illius verba,dicentis ἱερομνήμονας vocari quasi ἱερὰς γραμματεῖς.quòd μνήμονες dicti fuerint γραμματεῖς, vt

apparet ex isto Homeri loco, Φίλτερον τι μνήμων καὶ ὀπιστοτέρους ἔμεν ἑταίρων. Est autem hic versus ille ipse in quo nomini μνήμων significationem illam ab Eustathio tribui dixi. De ἱπερμνήμονες dictum fuit in Γιρός. DORICE Μνάμων pro μνήμων, Memor. vt in prouerbio, μισῶ μνάμονα συμπότην, de quo lege Erasmum in his prouerbialibus verbis Latinis, Odi memorem comporem. vbi inter alia tradit μνάμονας secundum quosdam dictos quos Latini modiperatores appellarint. Lege & Eust. COMP. Ἀεμνήμων, q.d. Semper memor, Qui nunquam obliuiscitur. Budaeus affert ex Aristotele, ἀεμνήμονας καὶ ἀλογιστούς. Sed suspectus esse hic locus possit. ITEM Ἀμνήμων, Immemor. vel, Memoria non valēs, Obliuiosus. vt ἄνθρωπος ἢ ἄφρων καὶ ἀμνήμονες, Plato in epist. (Annotatur autem à Caelio Rhodigino ἀμνήμονας in Cnido dictos etiam sexaginta viros delectos ex optimatibus, velut βουλευτάς, ad quos de maximis rebus referrent. ac nomen hoc illos accepisse ἀφ' τὸ ἀκούειν, quia in iudicium non vocabantur: aut velut πολυμνήμονας. quae transtulit ex Plutarchi Hellenicis quaest. quò te remitto) Vnde ADVERB. Ἀμνημόνως, Sine recordatione. Et ἀμνημόνως ἔχειν pro ἀμνήμονα εἶναι, Immemorem esse, Oblitum esse. Exponitur ἀμνημόνως & Obliuiosè. Et VERB. Ἀμνημονῶ, οῦμαι, Immemor sum. Thuc. ἀμνημονοῦντες τῶν ἐκεῖ ἀμνημονεῖν. Luc. in Timone, ἡμεῖς ἢ ἀχάριστοι καὶ εἰσαεὶ ἀμνήμονες ἐσόμεθα. AT VERO Μνημόνια (σύνταγμα fuerunt dictae quaedā quaestiones conuiuales, à Theodecte quodam sophista nomine hoc donatae, quòd ille valde in iis celebratus μνημονικὸς esset, ita Pollux. ET Πολυμνήμων, Multarum rerum memor, vel Multum memoria valens.

INDE & Μνημονικός, Memoria valens. vt εἰ μνημονικὸς εἶ. Aristoph. qui ei opponit ἀπελάμων. Et τὸ μνημονικὸν ἔχειν, Xenoph. Valere memoria, vt Budaeus vertit: qui ETIAM Μνημονικὸς ἔχειν affert pro Memorem esse, Meminisse, sed tantùm ex Gaza. Sic autem & μνήμων interdum simpliciter pro Memor. vnde μνημονιώτερος apud Synes. Magis memor. Et τὸ μνημονικὸν τῆς μαθήσεως μέρος ex Plutarcho De lib. educ. Pars recordatrix. Item Ad memoriam pertinens. vt μνημονικὸν ἀμάρτημα, Lapsus memoriae, Erratū memoriae. B. ex Cic.

Et VERBVM Μνημονεύω, id est μνήμων εἰμί, Memor sum, Memoria teneo, Memini. Cum genitiuo, (sicut & μέμνημαι) apud Luc. Sic apud Athen. τῆς φωνῆς μνημονεύω. Plut. in Othone, μνημονεύων τῆς αἱρέσεως. Et in Sympos. pag. 1176 meae editionis, ὁ παῖς ἢ καὶ τῶν Σωκράτους ἅμα μνημονεύεται. Ex Phalar. & cū dativuo personae, sequente genit. rei, μνημονεύω σου τῆς χάριτος, pro Memor sum tui beneficii. in vulg. lex. (Vide Ἀπομνημονεύω) Demosthenes autem accusativo iungit, non semel. Sic & Isocr. ἐὰν τὰ παραληλυθότα μνημονεύῃς, ἔμενον ἂν ἐκεῖ τῆς μαθόντων βουλῆς. Si in memoriam tui voces praeterita, vel, Si recorderis praeterita. Sed & μνημονεύων ὤν, apud Demosth. Item cum participio apud Plutarch. σύνοιδας ἑαυτῷ μνημονεύοντι. Μνημονεύω, Memoro, Memoriae prodo. Cōmemoro, Mentionē facio. (qua in significatione Memini itidē ponitur à Latinis) Athen. libro 3. τῆς δὲ ἁβροδιαίτου καὶ ἐκεῖ τῶν ὀπτανίδων μνημονεύει Γεωργὸς ὁ Κνίδιος. Plutarch. in Themist. οὗ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Idem Sympos. Problem. lib. 2, οὐδεὶς ἔχοντα τὸ δικαίως καὶ μνημονεύειν. Et μνημονεύομαι, Memoror. vnde μνημονευόμενος dixit Isocr. in Pan. ἀρχὰς μὲν ἔχω τὰ μεγάλως ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων καὶ πάλαι μνημονευόμενα καὶ παρὰ πολλοῖς ἀεὶ λεγόμενα καὶ μνημονευόμενα. videlicet ἀρχαιότατα. Budaeus apud eundem μνημονεύεσθαι vertit Celebrari, in ore haberi. VNDE Μνημόνευμα, Res quae memoriae mandatur, Res quae memoria tenetur. q. d. Recordamentum, à Recordor. Luc. in lib. De saltat. καὶ τὰ ἐν Νιμφῶν ἢ Γλυκέρας καὶ Λητοῦς μνημονεύματα τῆς ὀρχήσεως μνημονεύματα π. q. d. Haec sunt quibus eius memoria instructa esse debet. seu, Haec sunt quae eius memoria velut in numerato habere debet. Diserte enim paulo antè Lucianus, antequam videlicet ad catalogum horum μνημονευμάτων veniret, ἃ δεῖ πάντα τὸν ὀρχηστὴν ἐπίστασθαι καὶ μεμαθηκέναι ἀκριβῶς ἐν οἷς φησὶν, καὶ ἃ σοφίζεται αὐτὸς μόνος ἢ καὶ μετ' ὀλίγων ἐπιδείξεις. quare non possum ei assentiri qui μνημονεύματα in loco illo interpr. Monumenta. Aristot. Rhet. libro 1, in enumeratione rerum honestarum, καὶ τὰ μνημονεύματα, καὶ τὰ μᾶλλον, μᾶλλον. ἃ μὲν ζῶντα ἔσεται, καὶ οἷς πρὸ αἰῶνος ὑπῆρξε, καὶ τὰ μὴ γενέσθαι ἀφέλετο, κακίαι. ἀμνησικακήσεις &c. in quem locū haec scribit Petrus Victorius, Μνημονεύματα (nisi fallor) appellat elogia, & quae memoriam alicuius ornant. Plutarchus in commentario quo disputat oportere senē in republ. versari, μνημόνευμα videtur appellasse rē quae memoria repetitur: quod Cicero saepe recordationem vocat, θέαμα ἢ καὶ μνημόνευμα, καὶ ἀκρόαμα τῶν ὄντων, & quae sequuntur. Non me tamen fugit, legi in excusis quibusdam μνημονεύματα, quum tamen in reliquis & impressis formis & scriptis libris inuenerim μνημονεύματα. Quare tantum consensum eorum damnare, consilium non fuit. Qui ita emēdarunt, videntur hoc verbum sic cepisse quasi valeat, Quae feruntur, Quae praedicantur. Vbi tamen res efficientes voluptatis hoc ipso in libro infrà indicat, μνημονεύματα vocat quae memoria adhuc retinemus, vetera facta dictaue quae recordamur. τὰ μὲν ὑπὸ μνημονευομένων οὐδὲν ὄντα. Quod verò ad sententiam pertinet: Et ea (inquit) quae memoriam alicuius colunt, & famā extingui non patiuntur, vel quae ferenda & praedicanda sunt, honesta sunt, necnō quae magis huiusce modi, magis honesta. Sunt etiā scripti nōnulli, in quibus mutato ordine posteriorum verborum, καὶ μᾶλλον τὰ μᾶλλον legatur, quum alii, & in iis antiquissimus, receptam lectionē sequantur. Haec ille. Vt autem Μνημόνευμα fit à prima persona pass. praet. SIC Μνημονευτός à tertia, de quo legē quae dicta fuerunt in proximè praecedēte Μνημόνευμα. Et comp. Εὐμνημόνευτος, Qui facilè memoria tenetur. Vel Memoratu facilis. Vtit. in loco Aristotelis quē modò protuli ἀμνημονευτότατος interpr. Quae magis memorātur, magisque quàm alia sermone omniū famāq; celebrātur. AT Μνημονευτικός, Qui valet memoria. vt exponitur à Ph. in isto Damasc. loco, τὸ δὲ μνημονευτικὸν, ὃ μόνιμος ἢ εὐαμνησίστους αἰσθήσεις καὶ παμμαθεῖς. Sed (si exemplaria mendo hic carēt) μνημονευτικὸν, fuerit quod potius dicitur μνημονικὸν, de quo habes paulo antè. Itē verb. COMP. Ἀναμνημονεύω, In memoriā reuoco, seu reduco, Reminiscī facio, Memoriam refrico alicuius rei. vt ἀναμνημονεύειν τινὰ ἑρχθέντα, apud Aeschinem. Citatur pro eadem signif. & hic, ἁπάντας ὑπομνήσεσι καὶ ἀναμνημονεύσεσι. Ἀναμνημονεύω, Commemoro, Recenseo. Plut. in Lyc. ἀναμνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον. Athenaeus libro 13, ἀναμνημονεύσω τὸν ἀεὶ ὑπ' ἐμοῦ καλὸν γυναικὸς παῖδα λεγόμενον. Ἀνάμνησις, neutra sign. Reminiscor, Memorio, Memini. (quae significatio & simplici μνημονεύω data fuit) Diodorus Siculus lib. 4, pag. 148 meae editionis, ἀναμνησθέντας ἐξ τῆς Ἰνδικῆς στρατείας. Eustath. ait, quum dicitur ἀναμνημονεύω σου τὴν χάριν, praepositionem esse supernumeraneam. Citatur ex Plutarcho cum genituo itidem, ἀναμνησθέντες συμβάσεως. Ex Aeschine quoque, sed cum infinitiuo, ἀναμνησθῆναι αὐτὸς ὑπεβάλετο. Budaeus vult ἀναμνημονεύω significare Reminiscor, seu Memini, in hoc quoque loco Luciani, vbi cum accusativo iungitur, in libello De sacrificiis, εἰ γὰρ ἀναμνησθείη τὸν χάριν αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὧν ὑπὲρ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως εἶπεν αὐτὸν ἐπιδείξασθαι, δείδια μὴ ἐξὸς ἡμέρας ἐπάσεται. Latinè tamen non dicitur, Si reminiscatur illis beneficium: sed potius, Si beneficii illorum reminiscatur. (Atque ita μνημονεύω σου τὴν χάριν apud Phalarim dixi reddi, Sum memor tui beneficii) Quinetiam nonnulli in huiusmodi loquendi generibus, ἀναμνημονεύω σου χάριν, ἀναμνημονεύω σου ἀφορμάς, exponunt ἀναμνημονεύω, Habeo, seu Refero. Vide quae annotaui de simili forma loquendi in verbo Ἀναμιμνήσκω.

Ἀπομνημονεύω, Obliuioni mando, ἐξὼ βάλλω τὰ μνήμης id est, E memoria eiicio. Quam significationem annotant quidam grammatici, sed exemplum eius non afferunt. Accipietur ἀπὸ in hac significatione σημαντικῶς, vt in quibusdam aliis verbis.

VNDE Ἀπομνημόνευμα, ατος, τὸ, Commemoratio, Narratio, vel potius, Res quae commemoratur, Historia, apud Plutarchum, vbi de Pompeio loquens, scribit, ἃ δὲ ἐκεῖ τῶν Παρθικῶν ἀνδρῶν καὶ λεπτῶν καὶ ἀπομνημονεύ-

νῆμα λέγεται ὑπόμνημα. Idem in principio Apophthegmatum, librum illum vocat ἀπομνημονεύματα, eodem videlicet modo quo Xenophon inscripsit ἀπομνημονεύματα quatuor libellos in quibus dicta factáq; Socratis memorabilia recenset. Laertius de ipso Xenophonte loquens, καὶ τοῦτόν φησιν ἀπομνημονεύσαντα τὰ λεγόμενα, εἰς ἀξιόπιστον ἄγαν ἥκειν, ἀπομνημονεύματα ὀνομάζων. Cicero De natura deorum lib. 1, Xenophon facit in iis quæ à Socrate dicta retulit, Socratem disputantem, formam Dei, &c. Vbi ea quæ à Socrate dicta retulit, vocat ἀπομνημονεύματα. Cæterùm & alii suos libros hoc nomine inscripserunt, vt Ptolemæus rex Ægypti. Athen. lib. 9, Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Λάγου βασιλεὺς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Ab eodē l. 6 & 13, citatur Aristodemus ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων.

Ἀπομνημονεύματα vocantur à Plutarcho in Catone, ipsius Catonis sententiæ & dicteria. Sic Athen. libro 13, dicit, ἄλλων δ' ἐστὶν ἀπομνημονεύματα ὁ Μάγων συναγαγών. Sic libro 6, εἰσαγάγει δὲ αὐτὸ ἀπομνημονεύματα Λυγκεὺς ὁ Σάμιος.

ITEM Μνημόσυνον, (Latinè quoque Mnemosynum) Quod nobis memoriam rei alicuius renouat, Id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, Quod nos alicuius recordari facit. Qua in significatione & μνῆμα poni ab Homero docui suprà: addens, perinde esse acsi à Reminiscor fingere liceret Reminiscimentum. Latinè etiam Mnemosynum, vt dixi: (sed quidam eius significationem apud illos restringere nimium videntur) item Monimentum, hac in signif. Thucyd. libro 5, p. 169. καὶ ἀφαίσεται εἴ τι μνημόσυνον τοῦ ἔμπροσθεν αὐτοῖς ἐνῆν οἰκίσεως ἐξαλεῖσθαι. Quem locum ita Valla reddidit, Et siquæ ædes in illius memoriam futuræ erāt. Sed perperam, vt docui in mea editione Latina Thucydidis, quæ huic loco adscriptas habet has interpretationes vice illius, Et si quod aliud deductionis eius mnemosynum vel monimentum superfuturum erat. Vel, Et quicquid supererat quod deductæ ab eo coloniæ memoriam renouare posset, seu memoriam conseruare. Tale est μνημόσυνα καταλιπεῖν. At verò in isto Vesparum Aristoph. versu, Καί μιλτιάδου αὖ λίξη γ' ἑκάστῃς μνημόσυνα χαλᾷ· ἐγώ, schol. exponit τὰ λεγόμενα τὰ κεφάλαια, q. d. Summas eorum quæ dicta fuerint, memoriæ causa confectas. Vel, Ea quæ dicta fuerint, in capita redacta memoriæ causa. ¶Sed apud Matthæum, Marcū & Lucam μνημόσυνον exponitur etiam Memoria: videlicet Matthæi 26, & Mar. 14, λαλήσουσιν καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, Commemorabitur quod hæc fecit, ad eius memoriam. Vbi non malè etiam fortasse, Ad conseruandam eius memoriam. Sed apud Lucam licet itidem reddatur nomine Memoria, videtur suam illam significationem retinere: nimirum Act. cap. 10, v. 4, αἱ προσευχή σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ. perinde enim est (opinor) acsi dictum fuisset, ἀνέβησαν ἡμῶν ὑπὲρ μνήμης. AT VERO Μνημοσύνη accipitur à poetis pro μνήμη, estque ita vsus Homerus.

Μνῆσις autem (id est, Recordatio) quod à secunda persona formari manifestum est, (sicut præcedētia à prima, vel sicut μνήμων à prima, ex quo deinde cætera) nulli scriptoris autoritate confirmatur. quum alioqui ab ἀναμιμνήσκω seu ἀναμιμνάω eandem formationem habens ἀνάμνησις non sit infrequens. At μνῆσις poeticū est, & dici id quidem non pro μνῆσις, sed pro μνῆστις, deducendo videlicet non à secunda persona, sed à tertia, docebo paulo pòst.

ACCOM P. Μνήσακος, siue ab illa secunda persona formatum existimandum sit, siue à futuro, siue ab aoristo, hic ponendum censui, vt pote aptiorem ei locum non inueniēs. Est autem Μνήσακος, q. d. Memor mali, id est, Qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, seu quod ei quis intulit. Sed Latinius, Iniuriæ illius memor, aut simpliciter Iniuriæ memor, seu iniuriarum, Qui acceptæ iniuriæ obliuisci non potest. vel, Veteris iniuriæ memor. Aristot. Ethic. libro 4, c. 3, εἰ τὶ μεγαλοψύχου loquens, id est de magnanimo, οὗ μνησάκακος· οὐ γὰρ μεγαλοψύχου τὸ ἀπομνημονεύειν, ἄλλως τε καὶ κακά, ἀλλὰ μᾶλλον παροράν. vbi à Budæo redditur Odii tenax, item Iniuriæ refricator. Interdum verò generalius pro Malevolus. Vnde ADVERB. Μνησακάκως, Malevolo animo & veterum iniuriarum memori. Vel, Eorum more qui ob veteres iniurias simultatem exercent. Et NOMEN Μνησικακία, Iniuriæ memoria, seu iniuriarum, aut Iniuriæ tenax memoria. Plutarchus De Herod. καὶ τοῦτο, μὴ τρεῖς ἡμέρας ὀργὴν καὶ μνησικακίαν ἀναφέροντος ὑφ' ἑαυτοῦ. Et VERB. Μνησικακῶ, Memor sum iniuriæ, Sum memor veteris iniuriæ, Nō possum obliuisci iniuriæ, Malevolo sum animo ob veterem iniuriam, & simultatem exerceo. Μνησικακῶ (inquit Petr. Vict.) est Firmas in memoria veteres iniurias tenere. Id autem verbum intellexit Cic. quum in 1 Philipp. inquit, Græcum etiam verbū vsurpaui, quo tum in sedandis discordiis erat vsa ciuitas illa. Æschines enim de eadem re loquens contra Ctesiphontem, inquit, πρὸς δὲ ἐκείνους μὲν μεγάλων κακῶν συμβαινόντων, ὥστε καὶ τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδὸς ῥῆμα ἐξηγξάμην, μὴ μνησικακεῖν. Hæc ille. sed ego crediderim potius, verbū illud quod intellexit Cicero, esse ἀμνηστία, vt suprà docui. Herodianus libro 3, τὸν δὲ Λαῖτην μείονος εἶναι, μνησικάκως διαχρήσασθαι. Dicitur etiā μνησικακῶ σοι & μνησικακῶ σοῖς σι. Et cum genitiuo rei, aut accus vel cum ἐπὶ habente suum genitiuum. Thucydides libro 8, pagina 285, πῖς δ' ἄλλος οὐ μνησικακῶν, δημοκρατούμενοι πλουτεῖν ξυνεπολίτευον. vbi οὐ μνησικακῶν exponitur vno verbo Ignoscentes. At μνησικακῶ σοί σι. vt apud Demosthenem Pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῷ ποιεῖν; μνησικακεῖν τὴν Δίκαν σοὶ τοῖς βουλομένοις σώζεσθαι. quæ Budæus vertit, Scilicet cēsere debui vt iis ad animum reuocatis quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret qui tum saluti suæ subsidium ab ea postulabant. Exempla autem cōstructionis cum casu rei sunt hæc. Cum genitiuo, vt apud Lucianum, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μεταπεμπόμενος ἦλθον σεαυτοῦ. id est, Ad patrem vltro veni, oblitus abdicationis, Bud. Cum accus autem (& quidem adiūcto etiā datiuo personæ) apud Demosthenē Pro cor. τῶν τότε Ἀθηναίων πολλοὶ αὐτοῖ ἐγένοντο μνησικακοῦντες ἢ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν σφετέρων τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον προσχθέντων. (nisi quis malit πολλοὶ non iungi cum τῶν προσχθέντων, sed aduerbialiter accipi: ac tum cōstruetur genitiuo verbum μνησικακοῦσι) At cum præpos. ἐπὶ, vt apud Gregorium ὡς ἐπὶ μνησικακῶν ὑμῶν τοῦτον Χριστιανοῖς. vbi vides & datiuum personæ. Sic autem cum genitiuo, simúlque datiuo personæ interdum iungitur. At Plato adhibuit datiuum huic verbo, sed qui est velut instrumentalis, vt loquuntur grammatici. dixit enim epist. 7, πρὶν αὖ οἱ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ὀκνηλαῖς αἰσθήσεσιν καὶ σφαγαῖς μνησικακοῦντες παύσωνται. Vide & Erasmū in his prouerbialibus verbis, Ne malorum memineris. At BICOMP. Ἀμνησικακία, Obliuio iniuriæ, seu iniuriarum, vide in Ἀμνησία. ITEM Ἀπομνησικακέω, ῶ, pro simplici μνησικακέω, Iniuriæ, seu iniuriarum sum memor. Vide μνησικακέω. ¶Sunt qui putent accipi etiam in contraria significatione, vt videlicet ἀπό sit ἐμφατικὴ particula, & idem valeat ἀπομνησικακέω quod ἀμνησικακέω.

Diuersæ formæ à superioribus est NOMEN Μνεία, id est Mentio. vt μνείαν ποιεῖσθαι, Mentionem facere. Lysias, δεήσεσθε ἐκεῖ τοῦτου μνείαν ποιουμένους φαίνεσθαι. Jungitur alioqui sæpe genitiuo sine ἀπό. Interdū verò μνεία est Memoria. vt μνείαν ἴσχειν sequente genitiuo, apud Aristoph. & Plat. vt Gallicè Avoir memoire de quelque chose, Sed & μνείαν ποιεῖσθαι μνείας Budæus affert ex Demosthene, pro Oblitos. Videmus autē in his exemplis μνεία vtrunque vsum habere nominis μνήμη: tamen non parum inter hæc discrimen Eustath. sicut & Ammonius.

ΑΥΤΟΜΝΗΣΤΟΣ, (id est Memoria, μνήμη) licet videatur à μνήμη, secunda persona formari, vt habeat τ ex pleonasmo, quibusdam tamen grammaticis placet esse potius à μνήσασθαι, tertia formatum, & non literam τ, sed ε, per pleonasmum esse additā. nec enim simile esse τῆς Αἴας. Homerus Odyss. μ, — οὐδέ τις ἄλλη Δηοῦς μνήστις ἐνὶ μέλεσσιν

χαίνων ἰλιάδαι. Soph. in Aiace, Ἀλλ' ἔχε καί μου μνῆσαι, habe memoriam mei, ad verbum. Sic autem loquutus est & Nicander, suum Theriacũ poema duobus hisce verbis claudens. Καί με Ὁμηρείου καὶ ἐπίσκοπον Νικάνδρειον Μνῆσαι ἔχοις, τῶν ἕρπεϊ Κλαρίου πτόλιχα.

Eiusdem classis, quod ad formationem attinet, est COMP. Ἀείμνηστος, ου, ὁ ἡ, Cuius perpetuò durat memoria, Perpetuus, Sempiternus. vt apud Isocratem De pace, ἀείμνηστοι ἔχθραι, Sempiternæ inimicitiæ. Apud eundem in Panegyrico, ἀείμνηστος ἐρημία.

Ἀείμνηστος, ου, Semper memorabilis, Semper prædicandus, siue celebrandus. vt ἀείμνηστος τάφος, apud Sophoclem, Sepulchrum perpetuò celebrandum, vel semper memorabile, Sepulchrum cuius æterna futura est memoria. Apud Xenophontẽ, καλὸς ἀείμνηστον. apud Isocratem pro eodem, ἀείμνηστος δόξα.

Eiusdem formæ COMPOS. Ἄμνηστος, Cuius memoria non supereſt, Obliuioni traditus, Oblitione deletus. Pro quo DORICE Ἄμναστος. vnde ἄμναστα apud Theocritum in Charitibus, Ἄμναστα ἦ, τὰ πολλὰ καὶ ἄλλα τᾶς λατοῦς. Δηλοῖ δ' ἐπιτάδεα μακρὸς αἰὼν ἔπλετο, Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς &c) VNDE Ἀμνησία, q.d. Inreminiscentia) Obliuio. Actiua enim significatione accipitur, quum ἄμνηστος contrà passiua. vt ἀμνησία πάσχειν apud Herodianum. & ἀμνησία ἁμαρτημάτων apud Philonem. Sed frequentius à veteribus ponitur sine adiectione, pro obliuione iniuriarum, idem videlicet significans quod ἀμνηστεκακία. Plutarch. in Pol. præcept. ἀλλ' εἰδὼς ὅτι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ὅτι τοῖς πεπαύσεται. Quò pertinent hæc Valerii Maximi lib. 4, capite 1, de Thrasybulo ita loquentis, Insignem deinde restitutione libertatis victoriam clariorem aliquanto moderationis laude fecit. Plebis etiam scitum interposuit, nequa præteritarum rerum mentio fieret. Hæc obliuio, quam Athenienses ἀμνηστίαν vocant, concussum & labentem ciuitatis statum in pristinum habitum reuocauit. Hæc ille. sed ἀμνησία illo plebiscito decreta, exponitur etiam latius, Obliuio iniuriarum & offensionum quæ triginta tyrannis rempublicam occupantibus, vtrò citroque illatæ acceptæque fuerant. Vopiscus in Aureliano, Ἀμνησία etiam sub eo delictorum publicorũ decreta est, de exemplo Atheniensium. Nisi malimus Amnestia ibi Latinè scribere. (Sed iungitur & hìc cum genitiuo) Nec verò dubiũ est quin hoc vocabulum sit illud ipsum de quo intellexit Cicero, quum scripsit circa initium Philippicæ 1, In quo templo quantum in me fuit, ieci fundamẽta pacis: Atheniensiumque renouati vetus exemplum. Græcum etiam verbum vsurpaui, quo tum in sedandis discordiis vsa erat ciuitas illa. atque omnẽ memoriam discordiarum obliuione sempiterna delendam censuit. | Existimat tamen Petrus Victorius Ciceronem intellexisse quod Æschines dicit μὴ μνησικακῆσαι, (vt ex eius verbis docebo in Μνησικακῶ) sed cum ille Plutarchi locus quem modò protuli, tum alii offendunt ἀμνησία esse Græcum illud verbũ. Quod tamen nimis audacter quidam ipsi etiam conteruui inseruerunt. Cæterùm apud Herodianum ἀμνηστεύειν. Polit. pariterque Bud. interpretantur Impunitatem hoc in loco, ὃς ἂν φύγῃ τοσούτους πόνους, ἄμαχος δοὺς ἀμνηστίαν. Sed idem Herodianus alicubi hæc iungit ἄδικα καὶ ἀμνηστία. (vbi Polit. vertit Veniam & obliuionẽ omnium) Alicubi hæc, ἀμνηστίαν αἰτεῖν τινὰ τῶν ἐξημαρτημένων. alicubi denique, ἀμνηστίαν συγχωρεῖν τινὶ ἁμαρτημάτων. As Synesius ἀμνηστίαν & ἄφεσιν copulauit, scribens, τῶν μὲ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐξ ἡμῶν ἁμαρτάνουσι τὴν ἀμνηστίαν καὶ τὴν ἄφεσιν. Ex VERB. Ἀμνηστέω, ω, Memoria non teneo, Obliuiscor, seu Oblitus sum, Oblitioni dedi. Itẽ pass. Ἀμνηστοῦμαι, Memoria excido. B.

C. ΑΠΟ Ἀπομνάομαι, pro quo potius DICITVR Ἀπομνημονεύω, Reminiscor, Recordor, Memoria repeto. Cũ accusatiuo. Isocrates, καὶ τῶν παρ' ἐκείνοις ἀπομνημονευομένων, recordatus paternorum institutorum. Andocides, ἐπειδὴ ἀπομνημονεῦσαι τὰ συμβάντα ἐστί. Sed in præsenti dicimus potius Ἀπομνημονεύομαι, vnde est participium ἀπομνημονούμενος apud Demosth. Philipp. 1, ἐκεῖνα τοίνυν ἀπομνημονεύοντας καὶ παρ' ἄλλων ἀκούοντας, καὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς ἀπομνημονεύοντας.

In epitaphio autem, καὶ τοῖς ἰδίοις χρήσιμα ἀπομνημονεῦσαι, καὶ τοῖς ἀπόροις κάλλιστα ἐπιδεῖξαι. Citatur ex Platone ἀπομνημονεύειν in eadem significatione, cum ἀπό: ex Polit. 2, ἀπομνημονεύομεν ἀπό τε πορφυρίδος καὶ ἀπὸ τόπου. Sed forte debet aliter accipi quàm quum accusatiungitur sine illa præpositione. Ἀπομνημόνευσις Cicero videtur exprimere voluisse duobus his verbis, Reminiscendo recognoscere. Vide meum Lexicon Cic. pag. 124, Græcolatini.

ACT. autem Ἀπομνέω, pro quo itidem dicitur poti⁹, Ἀπομνημονεύω, Reminisci facio, seu recordari, In memoriam reuoco, seu reduco, Commonefacio. Cum genitiuo vel accusatiuo rei: at cũ personæ accusatiuo duntaxat, (qui etiam illi genitiuo seu accus. rei addi solet.) Cum genit. rei, (addito personæ accus.) Andocides, ἀπομνημονεῦσαι ὑμᾶς τῆς ἡμετέρας εὐνοίας καὶ τῶν πόνων. Sic ἀπομνημονεύω σε τῆς συγγενείας apud Lucianum. Cum rei accus. apud Thucydidem, ἀπομνημονεύσαντες τὴν ξυμμαχίαν. Cum solo accus. personæ. Demosth. μὴ ἀπομνήσῃς με. Xenoph. Hellen. 2, ὃς μὲ διδάξει, ὃς ἂν ἀπομνήσῃ ὑμᾶς βάλλομαι. Quæ duo verba itidem simul ponuntur à Luciano in Vit. phil. Τί με διδάσκεις; Διδάσκω σὲ οὐδέν, ἀπομιμνήσκω δέ. Nonnunquam & cum duplici accusatiuo, vno personæ, altero rei: vt ἀπομνήσω ὑμᾶς τὰ τοῦτο πεφραγμένα. Sic apud Platonem De rep. libro 6, καὶ ἀπομνήσῃς τὰ ὀνόματα τοὺς ὑμετέρους ἐκείνους ῥήτορας. Sed & Homerus cum hac constructione vsus est, τοῦτό μ' ἀείμνηστον. | Inuenitur etiam ἀπομνημονεύειν τινὰ τοῦ τινος. Item ἀπομνημονεύω σε ὅτι apud Thucydidem. Ex quo etiam affertur ἀπομνημονεύω τῷ cũ genitiuo rei, pro In memoriã nobis reuocam⁹, vel, Memoria repetimus, Reminiscimur. Luc. autem dixit ἀπομνῆσαι σαυτὸν, pro Tibiipsi in memoriam reuocato, vel reducito. B. vertit etiam, Excute memoriã tuã. Apud Herodot. idem vertit etiam Commemorare.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ, Reminiscentia, Recordatio. Est μνήμης ἀπολειφθείσης ὑπὸ λήθης, ἀνάκτησις, iuxta Damascenum. Aristot. Ethic. 3, καίουσι γὰρ οὗτοις οἱ ἀνάκλασεις, ὅτι δι' οὗτων ἀναμνήσεις γίνεται αὐτοῖς τῶν ὑπομνημάτων. Athenæus libro 11, ὧν γὰρ μνήμη ἀνάμνησις ἔστιν. | Apud Lucianum Commonefactio. i. Ipsa actio commonefaciendi alium, seu faciendi vt reminiscatur alicuius rei. Quare nego verã semper esse quam ponit Amm. inter hoc verbale & alterum ὑπόμνησις differentiam: quum scribit, ἀνάμνησις, ὅταν τις ἐλθὼν εἰς μνήμην τὸ παρελθὸν λάβῃ· ὑπόμνησις δ', ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο ἀγάγῃ.

Ἀναμνηστικός, οῦ, ὁ, Qui reminiscentia valet: sicut μνημονικός, qui memoria valet. Bud. ex Themistio in principio lib. περὶ μνήμης. Exponitur etiam Facilè reminiscens. At in v. l. confunditur cum μνημονικός, quum interpr. Memoria excellens.

C. ΑΠΟ μνάομαι, pro quo potius DICITVR Ἀπομνημονεύομαι, quod etiam habent v. l. non illud. Sic autem & ἀπομνημονεύσομαι potius est in vsu quàm ἀπομνάσομαι, & ὑπομνησόμεθα quàm ὑπομνάσομαι. Sed minus tamen vsitatum hoc ὑπομνησόμεθα quàm illa: atque adeo nullum affertur eius exemplum: at ἀπομνήσεται, quod ab ἀπομνάομαι esse scimus, extat apud Hesiodum in Theogon. cum genitiuo χάριν vbi Οἵ οἱ ἀπομνήσεται χάριν ἐπιρρεπείων, exponitur, Qui ei gratiam retulerit beneficiorum. Itidem verò apud Thucyd. libro 5, πειθόμενον ἂν αὐτοῦ χάριν ἀπομνησθῆναι ἀξίαν. Synesius quoque dixit, πάσας ἡμᾶς σοὶ χάριν ἰδίᾳ καὶ ἀπομνημονεῦσαι τῇ ἀγαθῶν. Quanuis autem non negem ita posse atque adeo debere reddi ἀπομνησθῆναι χάριν plerisque in locis, sonare tamen dico Memorem se ostendere beneficii, referendo gratiam. Pro qua interpr. facit expos. schol. Thuc. ἀποδοῦναι μεμνημένον. Vide Ἀπομνημονεύω.

C. ΕΠΙ μνάομαι, ῶμαι, Reminiscor, Recordor, Memini. Hinc ἐπιμνησθῆναι αἴδλου ex Apollon. Argon. 2. Sic ἐπιμνησθῆναι apud schol. Homeri. Sed plura exempla proferantur alterius significationis, videlicet pro Mentionẽ facio, Memoro, Commemoro. Quæ etiã futuro ἐπιμνήσομαι, & futuro ἐπιμνησθήσομαι, tribuitur. Sic ἐπιμνησθῆναι apud Chrysost. ἐπιμνησθῆναι νῦν ἐκ τῶν παρόντων ἀγαθῶν. Item cũ εἰς, Xen. Pæd. 1, εἰς ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐπιμνησθῆναι.

C. ΥΠΟ μνάω,

C. ΥΠΟμνάω, ῶ, (pro quo Ὑπομιμνήσκω) idem quod ἀναμιμνήσκω, Reminiſci facio, ſeu recordari, Memoriam renouo, ſeu refero. (At Reuoco in memoriam, ſeu redigo, magis conuenit conſtructioni huius verbi cum accuſatiuo rei, vt paulo pòſt docebo) Vel Commonefacio, Admoneo. Homerus Odyſſ. ο, in principio, — Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν Νέστου ὑπεμνήσασα, καὶ ὀτρύνασα νέεσθαι. ..vbi Euſtathius ait tale eſſe quale τὸν δεῖνα ἀναμιμνήσκειν τοῦδέ τινος. Affertur verò ex eodem poeta ὑπέμνησεν, quod ſcholiaſtes exponit ὑπεμνηδίωσεν ἐποίησεν. Thucyd. ὑπομιμνήσκειν τὴν ὁρμήν. Plutar. ὑπομιμνήσκουσι χειμῶνος ὥρας. Herodianus libro 3, μίμησιν τῶν ἀρχαίων καὶ δραμάτων ὑπομιμνήσκει. Item cum accuſatiuo rei: vt ὑπομιμνῆσαι τοὺς νόμους, apud Æſchinem, In memoriã reuocare leges. Nam (vti dixi) ad ſeruandam Græcam conſtructionem, ὑπομιμνῆσαι aptius redditur In memoriam rèuocare, ſeu redigere, aut reducere, in huiuſmodi locis. (Sunt porro & qui reddant, Ante oculos ponere. ſed vicinius eſt quod Cicero dixit, Memoriam ſibi proponere. ac tum accuſatiuus Græcus in genitiuũ Latinum mutandus eſſet) Interdum iungitur etiam duplici accuſatiuo, rei videlicet & perſonæ. Thucyd. τοὺς δ' Ἀθηναίους πάλιν αὖ καὶ πάνυ ὑπεμιμνήσκειν. Sic Demoſth. 146, τί χρὴν δ' ὑμᾶς ὑπομνῆσαι ταῦτα ὑμᾶς; Sic vtitur & Xenoph. Sed videndum eſt quibus in locis ὑπομιμνήσκω ea ſententia reddatur aptius Admoneo te huius rei, vel Commonefacio, quàm Reuoco tibi hoc in memoriam. Cum participio etiam inuenitur: apud Iſocr. autẽ præcedẽte etiã ὡς, ad Dem. ἐξ ἀνάγκης οἷς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκῃς. ¶ Ὑπομνῆσαι, In iudicium vocare, Bud. ex Pand. & ex Authent. Alicubi verò redditur etiã Ante oculos pono.

Ὑπομιμνήσκομαι, Commonefio, In memoriam mihi reuocatur. Aut etiam, Reminiſcor, Recordor. Alex. Aphrod. φύσις ὑπομιμνησκομένη τῆς αἰτίας οὗ.

Ὑπόμνημα, ατος, τό, Quod rei alicuius recordari facit, Quod rei alicuius reminiſci facit. & q.d. Reminiſcimentum, (vt ſuprà in aliis quibuſdam ſynonymis dixi) Monumentum. Iſocr. τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν. Et in mala partem, αἰτίαν ὑπόμνημα in epiſt. Philippi, apud Demoſth. Apud Thucydidem autem l. 2, ὃν καὶ πολλάκις ἔξεστιν ὑπομνήματα τῶν ἄλλων ἀτυχιῶν, quidam interpr. etiam Recordationem. In vulg. lex. ex Plat. epiſt. ὑπόμνημα χάριν ἔσται ἴσχειν, in memoriæ ſubſidium hæc ſcripſit.

Ὑπόμνημα, Quod quis ſibi ſcribit, ſubſidio futurum memoriæ, Scriptum quo res aliqua in memoriam reuocatur. Denique tale ſcriptum quale id quod Latini propriè Commentarium vocãt: id eſt, ſcriptum in quo capita tantùm & ſummas rerum attingimus, vtpote memoriæ ſolùm gratia, non ad plenam rerum narrationem. Peculiariter ὑπομνήματα vocari ſcribit Bud. Quæ vnuſquiſque ſtudioſorum ex autorum lectione ſibi conficit. Et paulo pòſt, ὑπομνήματα eſſe dicit quæ ex tempore & ſine cura ſcripta ſunt, eóque differre ἀπὸ τῶν συντεταγμένων. Redditur certè ὑπομνήματα plurali itidem nomine Commentarii. nam & de Cæſaris Commentariis ex Plutarcho affertur. Ac certè non ſemper videtur dici hoc nomen de iis quæ ex tempore & ſine cura ſcripta ſunt, (vt tamen vult Budæus) ſed generaliter etiam vſurpari pro συγγράμματα, vt quum dicit Athenæus ἐξαναγκάζει αὐτὸν πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sed & de ſcholiis (quibus etiam tribuitur commentariorum appellatio) dictum inuenitur ὑπομνήματα, idque apud recentiores præſertim. ¶ Ὑπομνήματα quæ Lat. Acta, (inquit Budæus) qui tamen affert hunc Appiani locum, vbi non ſine adiectione ponitur, Ciuil. bell. lib. 3, ὑπομνήματα τῆς Καίσαρος βιβλίου δυεῖν ἢ πλειόνων καὶ πραγμάτων. Idem alibi ſcribit ὑπομνήματα in Pandectis vocari Acta, id eſt ſcripturam actuarii. HINC Ὑπομνηματογράφος, Commentariorum ſcriptor, Scriptor eorum operum quæ ὑπομνήματα vocantur. Iulian. imper. Porphyrio, τὸν λίαν πάνυ καὶ μεγάλην βιβλιοθήκην ὑπομνηματογράφον μᾶλλον ἢ φιλόσοφον, πολλὰν δὲ ὑπομνηματογράφων. In vulg. lex. Qui eſt à commentariis. Sed & magiſtratus

A quidam Alexandriæ hoc nomine vocatus fuit à Strabone. Et ADIECT. Ὑπομνηματικός: vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, ſcripta ad memoriæ tantùm ſubſidium. ὑπομνηματικὰ (inquit Ammonius in prædicamenta Ariſtotelis) ὀνόματα καλοῦσιν ὅτι φύσει οὐσίαν οὐκ ἀποσημαίνοντα ὑπομνᾶσαι. His apud eundem opponuntur τὰ συνταγματικά, de quibus & Budæus pag. 179. Item VERBVM Ὑπομνηματίζω, pro Commentariis ſcriptis interpretor. VNDE Ὑπομνηματισμός, Interpretatio quæ fit commentariis ſcriptis. Sed ὑπομνηματισμοὶ pro commentariis etiam quales ſunt Cæſariani. vt ex Polybio Budæus docet ibidem. Qui alibi annotat Dionyſ. Halicarnaſ. appellare ὑπομνηματισμοὺς ea quæ de antiquis rhetoribus ſcripſit. Apud Ciceronem autem legimus libro 3 epiſt. ad familiares, in fine epiſt. 1, Quamobrem peto à te vt ſcribas ad tuos, poſſe tua voluntate decretum illud Areopagitarum, quem ὑπομνηματισμὸν illi vocant, tolli. ET Ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ, Qui commentariis ſcriptis interpretatur, Interpres, Enarrator. Vulgo autem & Commentator. Bud ex Euſt. B In v. l. exponitur etiam Commentarienſis. Ab Heſych. ὁ ὑπόμνημα λέγων.

Ὑπόμνησις, ιος, ἡ, Reuocatio in memoriam, Ipſa actio reuocandi in memoriam, ſeu ſuggerendi. (vnde & Suggeſtio à quibuſdam redditur) Commonefactio, Admonitio. Apud Thucydidem cum verbo πείσασα ſequente genit. redditur per ipſum verbum Cõmonefacere: apud Gal. autem In memoriam redigere. Sed & pro Mẽtionem facere, apud Thuc.

Ὑπομνηστικόν, οῦ, τό, Commentarius, & q.d. Memoriale. Bud. ex Baſilio, 554. D

(Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι. Recordor, Memini. Homerus Odyſſ. ο, Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται. Idem Od. υ, Ἀλλ' ὅτε δὴ τοίπιον ἐς ὑπερῷον μιμνήσκοιτο. Et ll. ω, Τῶν μιμνησκόμενος ἀμφὶς ἀλιτρὸν ἠδὲ δάκρυον εἶδεν.

Μιμνήσκω autem, Facio μιμνήσκεσθαι, i. Facio recordari, In memoriam reuoco. Memoriam renouo, ex Od. ξ, — μηδέ μ' ἔτι σὸν Μίμνοντα.

AT Compoſ. Ἀναμιμνήσκομαι & Ἀναμιμνήσκω, item Ἀπομιμνήσκομαι & Ὑπομιμνήσκομαι, vel potius Ὑπομιμνήσκω, vide cum Ἀναμάομαι, & Ἀπομάομαι, & Ὑπομάω. E

¶ Μάομαι, ῶμαι, Ambio. vt dicitur Ambire puellam, inquit Budæus. (ſunt alioqui quibus vox Ambire hac in ſignificatione non ſatis placet, ſed tamen in hoc verbo & in eius deriuatis ea vtendum erit) Qui etiam exponit Coniugium peto, ſeu connubium, aut nuptias. item Procus ſum, Vxorem peto. Sic certè proci Penelopes, qui & μνηστῆρες, eam dicuntur μνᾶσθαι ab Homero variis in locis. ex quibus eſt hic verſus Odyſſeæ α, & π, Τέσσι μετὰ μνᾶται, πύχουσι δὲ οἶκον. Et Odyſſeæ ζ, F Nauſicaæ dicitur, Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον Πάντων Φαιήκων. Dicitur autem non ſolùm μνᾶσθαι γυναῖκα, ſed & μνᾶσθαι γάμον. vt apud Luc. περὶ τοῦ γοητὸς ἑταίρου πάντα γάμον μνᾶται ἐπάλμενος, &c.

Μνάομαι generalius pro Affecto, vt μνᾶσθαι ἀρχήν, apud Herodianum. Cuius ſignificationis exemplа alia Budæus affert pag. 879. Apud eundem Herodianum libro 7 [illegible] Pol. vertit Militum ſibi animos concilians. vbi tamen malim interpretari, Conciliare ſibi cupiens, ſeu conãs, vel Militum in ſe benevolentiam affectans.

Μνηστύς, ύος, ἡ, Petitio mulieris in vxorem, Ipſa actio petendi mulierem in vxorem, ſeu ambiendi nuptias alicuius mulieris.

Μνηστή, ῆς, ἡ, vt ἄλοχος μνηστή, in pleriſque Homeri locis, Ea quam quis in vxorem duxit, celebratis ſponſalibus, poſtquam eius nuptias ambiuit. Exponitur etiam Vxor legitima. Vide Heſych. Dicitur autẽ & μνηστὴ ſine adiectione. In Pand. Sponſa, inquit Bud. Item in gen. MASC. Μνηστός, Deſponſatus, Nuptus, in v. l. ſed abſque exemplo. AT Μνηστὴς ex Chryſoſt. affertur pro μνηστήρ, de quo in proximè ſequente ementatio,

Μνηστήρ, ῆρος, ὁ, Qui nuptias alicuius ambit, Qui aliquam in vxorẽ petit, vna voce Procus. vt paſſim apud Homerum in Odyſſ. μνηστῆρες vocantur proci Penelopes: quos

VV. l.

Horatius appellauit etiam ſponſos Penelopes. (Affertur verò & pro Memor ex Nonno, εἰλαπίνης μνηστήρ. Heſychio quoque μνηστῆρες ſunt & οἱ ὑπὸ ἑλκοντες γῆμαι πτὰ, & εἰμεμνημένοι. quod μεμνημένοι ab altera verbi μνάομαι ſignif. potius eſſe arbitror) HINC Μνηστροφονία, Procorum occiſio, ſeu interfectio, Procorum cædes. qualis ab Homero deſcribitur. Ee nomen ADIECT. Μνηστήιος, Ad procum pertinens, vel A proco proficiſcens. vt μνηστήια δῶρα in Anth. epigr. Munera quæ mulieri dantur à procis.

Μνήστωρ vide poſt ſequens Μνῆστρον.

Μνῆστρον, ου, τὸ, Nuptiarum arrhabo. Heſych. ITEM Μνήστωρ, Qui dedit nuptiarum arrhabonem, eidem Heſychio. | Sed & Peritus; Sciens. (ab altera videlicet verbi μνάομαι ſignificatione: quia qui rem aliquã memoria tenet, is eius peritus eſt) Suidas enim μνήσεσθε exponit ὀπτήσαντα in quodam quem affert loco: Heſych. autem μνήσεσθε ἐπιλεῦ, φρονίμως. Sic enim interpungendum eſſe exiſtimo apud eum, non autem iungendum βασιλεῦ cum φρονίμως.

Μνήστρια, ET Προμνήστρια, (quod vſitatius eſt) Pronuba, vide poſt Προμνῶμαι.

Μνηστύω, idem quod μνάομαι, ambio nuptias, &c. Homer. Odyſſ. ο, & alibi. Sic Eurip. ἐμνήστωσα παῖδα σήν, Filiæ tuæ nuptias ambiui, Filiæ tuæ connubium petii. vel Filiam tuam petii vxorem, ſeu in vxorem. (Dicitur autẽ & μνηστεύεσθαι eadem ſignific. quod Bud. exponit etiam Procum eſſe apud Plut. & μνηστεύσιον apud Laertiũ, Procorum. licet quidam vehint μνηστεύεσθαι propriè dici de eo qui alteri ſtipulatur, inquit Bud. Intellige autem Qui ſtipulatur nuptias. Et μνηστεύειν γάμου κόρης, pro μνηστεύειν κόρῃ, ambire nuptias puellæ, ſeu matrimonium. Affertur verò & pro Inire matrimonium, ex Platone De leg. libro 6. (Item μνηστεύεσθαι γάμον. Reprehendit tamen Lucianus eum qui dixit μνηστευόμενος αὐτὴ γάμον) ſed μνηστεύειν γάμον exponitur etiam Conciliare nuptias, apud Apollonium Argon. 2, Τῷ καὶ ἀξιηθέντι γῆμαι γάμον ἐμνήστευον. Sic & apud Euripidem μνηστεύειν γάμους, vbi Clytæmneſtra de filiæ nuptiis loquitur. | At paſſiuè Μνηστεύεσθαι dicitur ipſa mulier, Peti in vxorem, ſeu poſci: aut etiam Deſponderi, id eſt, Sponſione promitti. vt Matthæi cap. 1, v. 18, μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Sic Lucæ cap. 27 eandem dixit μεμνηστευμένην. Itidem in Pandectis μεμνηστευμένη Sponſa. Quod autem Eraſmus in illum Matthæi locum annotat de verbo μνηστεύειν, nimirum ſignificare, Tradere ſponſam proco, fide apud me caret, quippe qui nullo exẽplo hũc ſtius verbi vſum confirmari poſſe exiſtimem. Cæterùm hunc Μεμνηστευμένη eſt CONTR. Ἀμνήστευτος, q.d. Quæ ambita non fuit, Cuius nuptiæ à nemine ambitæ fuerunt, Non petita in vxorem, Cui nullus procus contigit. Exponitur & Nondum deſponſa, ſeu deſponſata: autem Illocabilis. pro quâ ſignificatione affertur ex Græcis Bibl. interpr. Apud Euripidem certè ἀμνήστευτος γαμετῆ opponitur quæ ab Homero μνηστὴ vocari dictum eſt ſuprà. Vtitur enim Euripides hac appellatione de Helena. Phocyl. ἀμνήστευτα adverbialiter vſurpauit PRO Ἀμνήστευτος, in hoc verſu, Μηδὲ πρὸς ἀμνήστευτα βίᾳ καίρου μαχεῖν, q.d. Indeſponſé. aut, Non initis ſponſalibus. vel, Non petito connubio. ITEM Ἀμνηστία, Cœlibatus. ἀγαμία. in vulg. lex.

Μνηστεύω & Μνηστεύομαι metaphoricè pro Affecto, item Concilio, Comparo. Bud. pag. 873 ex Plutarcho & Syneſio.

COMP. Προμνηστεύω, ET Ὑπομνηστεύω vide in Προμνῶμαι ET Ὑπομνῶμαι.

C. ΠΡΟμνάομαι, ῶμαι, Ambio nuptias pro alio, Nuptias concilio, Pronubæ officio fungor, & nuptiarum conglutinatricis. Interdũ etiã, Pro alio ſtipulor, Concilio, metaphoricè, Bud. pag. 872 & 873 ex Platone & Plutarcho. (In vulgatis lex. affertur & pro Hortor, ſeu Suadeo, ex Plutarcho) HINC Προμνηστική, Ars earum quæ pronubæ dicuntur, Ars conciliatrix, Ars conciliadi ſeu copulãdi. B. ITEM Προμνήστρια, quæ ET Προμνήστις, Xen. Nuptiarum conciliatrix, Pronuba.

vide ibidem. Pro eodem autem & Μνήστρια Poll. habet.

HINC Προμνηστεύω, (vt videlicet à ſimplici Μνῶμαι fieri Μνηστεύω dictum eſt, præcedente videlicet μνηστὸς) & Προμνηστεύομαι, idem ſignificãs quod ipſum προμνῶμαι. i. Concilio nuptias, & velut procuro. Item, ὃς ἑαυτῷ αὐτὸς προμνηστεύσατο τὴν ἑρωμένην, apud Alciphr. Qui ei hanc amicam conciliauit. Vide Bud. p. 873.

C. ΥΠΟμνάομαι, ῶμαι, apud Hom. exponitur, Clàm ambio nuptias, ſeu affecto, ſicut & breuium ſchol. autor explicat λαθραίους μνηστεύομαι. At Euſt. ἀνούτους καὶ ψευδεῖς καὶ οὐ χρῆ τέλεον μνηστεύομαι. Sed idem ille enarrator quẽ breuium ſchol. autorem voco, exponit etiam ὑποφθείρω) Apud Ariſtotelem tamẽ in ὑπομνηστεύομαι quod eadem forma dicitur, vacat præpoſitio.

ITEM Ὑπομνηστεύω & Ὑπομνηστεύομαι (ſicut Προμνηστεύω paulo antè ex Προμνῶμαι) Deſpondeo. Ariſtot. Polit. 5, Ὑπομνηστευσάμενος παρὰ τῆς θυγατέρος, ὡς ἐκδώσων αὐτὴν ὁ τῷ ὑπομνηστεύσαντος πατήρ, ἠμέλησε τοῦ δρόμου τῶν ἀρχόντων ἄπορος, συμπαρέλαβε τοὺς ὁπλίτας τῆς πολιτείας, ὡς ἐπιθησομένους. Vbi animaduerte vt ὑπομνηστευσάμενος dicitur actiuè Qui deſpondit, ſic ὑπομνηστευθεὶς paſſiuè Sponſus.

ΜΟΛΕΩ, Venio, vel Aduenio. Solon in Eleg. Μηδέ μοι ἄκλαυτος θάνατος μόλοι. quæ ita Cic. Mors mea ne careat lacrymis. Item, Eo, Vado. Sophocles apud Plutarchum De aud. poem. πεζὸς ὁλκὸς βοεικὸς οὐ ταῦτα δρῶντας πλάν, Μολῶν ἐς ἄδου. Idem alibi, τοῦ μολεῖν μόνου; Quò profectus? Heſychius μολεῖν exponit non ſolùm ἔρχεσθαι, ἐλθεῖν: ſed etiam τρέχειν, δραμεῖν, currere. Sunt qui malint facere THEMA Μόλω. A Μολέω autem eſt FRAET. Μέμβλωκα pro Μεμόληκα, vt tradit Euſt. Od. ρ, Ἀλλ' ἄγε νῦν τοῦτο ἰοὼν δὴ μέμβλωκα μάλιστα. Ἥμβρ. id eſt μεμόληκα, πεπόρευμαι, aduenit. Item Μολεῖσθαι, pro μολεῖν. Æſchyl. Prom. pag. 43. Οὔποτ' οὔποτ' ἐγὼ μολοῦμαι ξένους μολεῖσθαι λόγους Εἰς ἀκοὰς ἐμάς, peruenturos ad aures meas.

C. Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, E propinquo veniẽs: ſed capitur pro Propinquus, & vſurpatur vt plurimùm ſubſtantiuè cum præpoſitione ἐξ dicendo ἐξ ἀγχιμόλου, pro E propinquo. vt Il. ω, Τὸν ἢ ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφεκάετο κήρυξ Ἑρμείας. id eſt è propinquo.

Ἀγχίμολον etiam dicitur aduerbialiter, & quidem nõ rarò apud Homerum, pro E propinquo, Propè: vel pro Confeſtim. quia quæ è propinquo veniunt, diu in via non morantur, ſed ſtatim adſunt. Heſychius exponit σωίττως & μετ' ὀλίγον. Eſt autem σωίττως, Propè: at μετ' ὀλίγον Paulo pòſt, Non lõgo pòſt tempore. ſubauditur enim χρόνον poſt ὀλίγον. Homerus Odyſſ. η, Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ λιπαρὸς ἀμφιγυήεις. Iliad. ν, Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας: id eſt, οὐκ πὸ σωίττως, E propinquo: vel μετ' οὐ πολύ, Non multo pòſt, vt legitur in breuibus ſcholiis.

C. Αὐτόμολος, Qui ſua ſponte it & à nullo incitatus, Sponte ſua currens. in Epigr. πάχνον αὐτομόλοις. Et in vulg. lex. αὐτόμολος ἥξω, ſponte veniam. Αὐτόμολος autem miles dicitur qui ſponte ad alteram partem tranſiit, ſeu deficit, Tranſfuga, Defector, vt Sueton. appellat. αὐτόφυξ, vt à Suida exponitur. Xenophon Pæd. 6, pagina 94, ἔπεμπον δὲ καὶ δούλους ἐπιτηδείους καταπιστεύσαντες, οἳ αὐτομόλους. Herodian. libro 5 καὶ τὸ αὐτομόλων τὸ πλῆθος ἑκάστη, εἰ καὶ κατ' ὀλίγους, φόβον τιὼ διώξαμεν πύξηνοι, tranſfugarum multitudo. Et libro 6, εἴ τινες Παρθυαίων αὐτόμολοι ἢ χρήμασιν αὐτοὺς ἐπαγόμενοι ἢ καταδύντες ἐπὶ σφᾶς βοηθήσαντες, tranſfugæ, pecuniâue illecti. Et apud Athenæum libro 13, Εἶτα ξανθὸν αὐτόμολον ἄνδρωπος ξένος Καὶ περιπεπλημμένος Ἀθηναῖος, quem paulo poſt φραπώτην vocat. Et de quo ibidẽ, Μενία Τὸν αὐτόμολον ἐπιστῆσαι φύλακα τῆς αὐτοῦ γενόμενον φρουρᾶς οὐδὲν πώποτε. Et πεῖρης αὐτόμολος apud Plut. in Themiſt. | Αὐτόμολοι ſunt etiam ἔθνος quoddam Æthiopicum, vt teſtatur Steph. ex Herodoto locum proferens. VNDE Αὐτομόλως, More tranſfugæ, More eius qui ſponte ad alteram partem tranſit. αὐτόμολος exponit Suidas & Heſychius, qui citat ex Soph. Phædra. Αὐτομολία, ας, ἡ, Tranſfugium; Deſectio qua quis ſuapte ſponte ad alterã partẽ tranſit. Thucydides lib. 7, p. 237 εἰ μὴ (videlicet ξύνοιδον αὐτομολίαις προφθάσαι ἀπέρχοντ'), οἱ ἦσαν ἐδυνάσθη, per occaſionem ad hoſtem tranſeunt, vt Valla

interpr. Philo De vita Mos.libro 1, ὅσοι θεὸς αὐτομολίας ἢ προδοσίας ὑπωπτεύθησαν, καὶ ὑπολωλέσαν, qui pro profugis vel proditoribus suspecti, pœnas dederunt, Turn. interpr. Et in v.l. εἰ θεὸς τὸν βίον διοσπερ αὐτομολίας, ἢ vltrò ad eam vitam accesserint. Quæ signif. primaria est, vt videlicet αὐτομολία sit Spontanea seu vltronea accessio. ‖In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur Stolones, seu Soboles è trunco pullulans. Pulluli è trunco prouenientes, αἱ βλαστήσεις, quæ & βλαστήματα vocantur, & à Plat. ἀβλαστήματα. ET Μολύνειν, eiusmodi fruticationē inutilē deputare, τὸ περὶ αὐτομολίας κόπτειν, vt Poll. exp. ex lege Attica scripta, τὸ περὶ τὴ καινοὺ, citās, μὴ αὐξάνειν μηδὲ μολύνειν, μηδὲ περικόπτειν. ITEM Αὐτομολέω, Prodita & deserta mea parte, ad alterā mea sponte transeo, Transfugio. Aristoph. Equit. Λέγε δὴ μόλωμεν ξυνοικὲς ὡσὶ συλλαβών. Et mox, Μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν, αὐτομολᾶμεν. quum enim dixisset μόλωμεν (siue μολᾶμεν, vt quosdam scribere annotat schol.) iubebatur addere αὐτὸ, & dicere αὐτομολᾶμεν, transeamus ad hostes. Thuc. lib. 3, ὡς δὲ αὐτοῖς πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν ἀποχωρήσεις αἱ νῆες, δύο μὲν δὴ τοὺς πρώτους ἀπέκλεισαν. Et lib. 7, p. 236, εἰ ὁ Νικίας πορεύοιτο ἐπὶ δὴ τὰς αὐτοκάλα καὶ Ἡσυχαῖον, αὐτομολοῦσι, ad hostes profugiunt. Herodian. lib. 5, πολεῖς καὶ αὐτομολοῦσι φοιτᾶν πρὸς τὸν νέον Αἰνεᾶνον, transfugere. Et lib. 7, ἢ χειμῶνα πιέζοντος, ἢ αὐτομολήσαντος. in quibus duobus locis posset addi vox Sponte. Item cum præpos. πρὸς, vt αὐτομολέω πρὸς τοὺς πολεμίους. Et apud Luc. ἀπεμόλετο πρὸς ἐμέ, ad me transfugit. Item ex Æschine, αὐτομολῶ ἐκ τῆ πατρίδι, à rep. discedo. (Et Ταυτομολίω, in v.l. eiusdem signif. cū αὐτομολέω, Transfugio) Ab αὐτομολέω COMP. Ἐξαυτομολέω, A parte mea deficiens transfugio. Aristoph. Nub. Δέξασθέ μου ἡμίκαυστον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς. Ab αὐτόμολος autē est BICOMP. Παλιναυτόμολος, Qui ad eā partem à qua prius ad hostes transierat, redit, Qui ab hostibus, ad quos desciuerat, ad aduersam partem redit. Citatur ex Xen.

C. Ἐπρομόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quam altera tātummodo pars venit. vt ἐπρομόλιος δίκη Suidæ, εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον, in qua aduersarii non comparuerunt.

C. ΑΝΤΙμολέω, Obuio, vel Contra aliquem eo.

C. ΕΚμολέω, Exeo. vnde ἐκμολεῖ, exibat. Iliados λ, Ἐκμολεῖν ἴσους Ἄρηϊ.

C. ΠΡΟμολέω, Prodeo, Progredior. Iliad. ε Ἥϊξαν προμολὼν ὠδὶ. Od. ο, — εἰς Ἰθάκην προμολόν, sc contulerunt, seu προῆλθον. ΑΤ Προμολὴ, in ædibus quidem dicitur vestibulum, quia per id proditur. vel Aditus. Apollon. Arg. 1, de agricola domum reuerso, Αὐτὰρ ὁ ὡς προμολὴν πυρσμήνατο χωομένοιο ἐκαμψεν. Id est προστάδι, προθύρῳ, inquit schol. qui προμολὰς dici etiam scribit τὰ ἐξώπυλα, vt apud eūdem poetam paulo ante, Στῆ δ' ἄρ' ὀπὶ προμολῆσι. Eodē libro ὀπὶ προμολῆσι κιόντων exp. τῷ ἔξω δόμῳ, videlicet ἀπὸ τῆ εἰς δῦμα φέρουσαν μολεῖν ὑπόδυσιν. Idem Apoll. lib. 4, προμολὰς vocat ὄρεος ὀκριόεντος πρὸ αὐτῶν πόρους. In montibus autem προμολαὶ dicuntur αἱ πρὸ τῶν προφάσεις, vt idē scholiastes exponit. hoc est Eminentiæ, Cacumina in altum assurgentia. In Epigramm. Ὀρέων Ὀρείτης ἐστὶ προμολῆσιν Ὀλύμπου Τύμβος ἔχει. id est ἐξοχαῖς, ἀκρωρείαις, vt Suidas exp. Apud Callim. autē hymno in Dianam, Ἔστι ὄρος προμολῆς ὄρεος τῦ Παρρασίοιο, schol. exp. πρόδρομος ὄρους. vbi scribitur & προβολῆς.

C. ΠΡΟΣμολέω, Adeo, Accedo. Sophocles Aiace, εἰ προσμολεῖν σε καλῶ, vt accedas te voco. In eadem fabula cum accusat. dixit, μᾶσον δ' ὅπως προσμολὼν σφαττόμην, Cudebāmur, τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, quum peruenissem seu accessissem ad medium exercitum. vel Ingressus.

ΜΌΝΟΣ, η, ὁ, Solus, Vnicus, Vnus. Plut. in Polit. præc. βουλόμενος εἶ μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις. Demonax apud Lucianum ad quendam qui sibi μόνος & πρῶτος τῆ ἑλλάδος esse videbatur, εἰ μὲ πρῶτος, οὐ μόνος εἶ ὑμῖν, οὐδὲ πρῶτος. Idem in Hermotimo, οὐδὲν κωλύει σε μόνον πάντων, μὲ τὸν Σωκράτη εἶ. Idem in Tim. ἀνοχαίτης μόνος ἐστὶ γόητων καὶ ὄμορος. Xen. Pæd. 6, μόνος μόνῳ ἐλέχθη. Interdum cum genit. construitur. Æschyl. apud Aristoph. Ranis, Μόνος γὰρ ἦν γὲ πάντας οὐ δάφνων ἐρᾶ. Sic Demosth. Philippic. 4, ὁ μόνος τῆ πάντων πάλαι. Idem Demosth. μόνος τῆ ὄντων ἀνθρώπων, solus omnium hominum qui sunt. vel, Solus ex omnibus hominib⁹. nam Latini itidem dicūt Solus omnium, vel Solus ex omnibus. Ab hoc μόνος reperitur etiam SUPERL. Μονώτατος. Aristoph. Pluto, Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αὖτος Καὶ τῆ κακῶν καὶ τῆ ἀγαθῶν, q.d. Solissimus omnium, hoc est Solus ex omnibus. ‖Redditur etiam Singularis (quod itidem pro Solus vel Vnicus interdum capitur) Simplex. ‖Item Desertus. Et Separatus, Seiunctus. Soph. Aiace, ἐνίας Τρῳάδος σφηκὸς, σοῦ δοίσπαι μόνος γὰρ ὀρφανικῶν, Te orbatus, A te destituerus. seu σοῦ χωρὶς, vt scholiastes exponit. Latini etiam Sola loca, Solas rupes, Solas, terras dicūt pro Desertas.

C. Καταμόνας, Solùm. Thuc. lib. 1, αὐτοὶ καταμόνας ἀπωσάμεθα τοὺς Κορινθίους, nos soli marte nostro propulsauimus Corinthios. Marci 4 ἀὐτὸς ἦν ἐκεῖ κατὰ μόνας, Solus erat. Plautus dicit, Soliti inuiti cubant: pro καταμόνας. Itē Seorsim. Synes. ep. 125, ἐκπέμψαιμι αὐτὰ μόνα μὲ ἀπὸ μόνης ἐκείνης, καταμόνας ὁ βούλεσθον, Seorsim, vel, Vobis solis. Scribitur ETIAM Κατὰ μόνας.

Μόνον, Solùm, Solummodo: Tantùm, Tantummodo. A Cic. p. 40 mei Lex. Cic. redditur Tantummodo. Plato, οὐδὲν, ὦ ἡ ἐγὼ μόνον ἐλέγετο, nihil sanè, inquā: veniat modò. Item μόνον εἰ, Si modo. Greg. καὶ παθεῖν τι, ὡς κατάκριτος, δέχομαι μόνον εἰ σταίη μοι ἡμῶν, Si modò, vel Modò si. Ifocr. μόνον τὰ μὴ ἐποίησαν, modò non fecerint. Item μόνον μὴ, Modò ne, id est, Si modò non. Greg. θεοῦ χάριτος ὄντι, μεγαλοδώρου μόνον μὴ μικρολογίας καταγνωσθῆμεν τῆ μικρᾶ αἰτίᾳ. Sic Cic. Modò ne summa turpitudo sequatur. Interdum omittitur εἰ. Synes. ἐμοὶ δ' ἀποχρήσει καὶ παρ' ἑτέρου πυθέσθαι τὰ περὶ ὑμῶν μόνον ὁ λόγος ἀγαθῶν εἴη γεμάτος, Sit modò. hoc est, Si modò sit. Quod verò Lat. dicunt, Nō solùm, sed etiā, Nō tātùmodò, Verūetiam, id Græci οὐ μόνον, ἀλλὰ &c. itē, οὐ μόνον, ἀλλὰ ὡς καί. item, οὐ μόνον, ἀλλὰ καί. Plato dixit etiam, οὐ μόνον, πλέον δέ, non solùm, sed magis etiam. Et idem, οὐ μόνον, (&c.) ἀλλὰ τῆ χώρα ὄφελος, non solùm, sed etiam. Interdum οὐ μόνον δὲ pēdet ex præcedenti periodo. vt apud Greg. τὸν λόγον ὑποδέχομαι οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κεφαλαιῶδες. pro, Neque verò hoc solùm. Sic Cicero, Primùm M. Metellum amicissimum, deinde Hortensium consulem: non solùm, sed etiam Q. Metellum. id est, Neque solùm hunc. Aliud exemplum ex eodem Greg. habes apud Bud. p. 1038.

‖At μόνον οὐ SIVE Μονονοὺ, aut Μόνον οὐκ SIVE Μονονοὺκ, Tātum nō, Modò non. id est, Ferè, Propemodū. σχεδὸν, ἐγγύς. Luc. ἅπαντα τὰ χαίρειν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζειν. quod dicitur etiam ὅσον οὐ, & ὅσον οὔπω. Aristoph. Vespis, καταγελώμενος μόνον οὐκ Οὐκ ἐπαίεις ἐπ' ἀνδρὶ οἷς σὺ μονονοὺ προσκυνεῖς, quos tu propemodū veneraris. Terent. Senem per epistolam pellexit, modò non montes auri pollicens. At Tantùm non in hac signif. apud Liuium & Sueton. frequens est. Synes. epist. 125, ἐγὼ μὲν οὖν μονονοὺκ ἵππος ὢν ἵππου, τὰ ὀπισθόμενα ἐπαναγράφω, vbi durius diceretur Latinè Tātummodo, vel Propemodum conscenso equo. ET Μόνον καί, SIVE Μονονουκί, pro eodem. Lucian. Tim. μόνον οὐκ ἀκραιφνεῖς μεθέξειν τῆ οἰκίας.

Μόνως, Solummodo, Tātummodo, Solùm, Tātùm. Xen. Pæd. 3, οὕτως ἂν ὅτι μάλιστα ἱππικὸν βέλτιον, hoc solùm modo. Idem, οὕτως γὰρ μόνως ὁ Οἰδίπους σωθείη. Redditur etiā Vnicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, Vnitas. Plutarch. ἡ μονὰς οὐκ ὀκνεῖται τὸν ἑαυτῆς ὅρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἓν μένει. διὸ κίνλητος μονάς. vbi videtur à μένω deriuare. Hanc μονάδα sequitur δυὰς, τριὰς, τετρὰς, πεντὰς, & sic deinceps. Idem Sympos. 4, τὰ ὀνία διαίρεσιν εἰς τρεῖς λαυβάνει τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας διαιρεῖται τελείους. In tessera quoque μονὰς dicitur vnum punctum, quod etiam ὄνος & κύβος, teste Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò & ipse Deus esse μονὰς, quatenus vnicus est Deus. in eadem tamē & τριὰς statuitur, propter tres personas distinctas, non tamen diuisas. Synes. in Hymno 1, Ἑνοπόνων ἐπὶ ἀγνὴ, Μονάδων

μονὰς πανσόφου. Et Paulo pòst, Μονὰς ἀόρατε χθιζὸς τελεσ-
ρυμβοτιχον ἔχων ἀρχάν. Et hymno 4, Μονὰς ἐνόπτειρα αὖτ. Μονὰς ἃ
δὴ μάνει Καὶ τετρὰς εἶ δή.

Μοναδικὸς, ὀδ, ὁ, Singularis, Vnicus. Et μοναδικὸς ἀριθμὸς, a-
pud Aristot. & philosophos, ipsa μονὰς & vnitas. Itē Soli
tarius. vt μοναδικὸς βίος, Vita solitaria, Quā quis solitarī
degit. Synes. ep. 66, ἐπὶ μεγέθους ἂν, εἰς μοναδικὸν βίον τρέπε
σθαι, Solitariam vitam professus est, seu Monasticæ vitæ
se dedidit, Inter monachos profiteri cœpit. Eadem e-
pist. τῇ ἡλικίᾳ συμφερούσους τῆς μοναδικῆς καθ' ὃν βίον ἐπι-
τηδεύσεως, solitariæ seu monasticæ vitæ instituto. Item
μοναδικὴ φύσις, Natura solitaria. vel Sui iuris, suæ pote-
statis. VNDE Μοναδικῶς, In vnitate, vel More
eorum quæ monade continentur. Plutarch. Symp. 4,
probl. 14, de nouem musarum choro, ἔπειτα πάλιν αὖ μοναδι-
κῶς ἑκάστην μίαν ἀφελόντες λαχόσας καὶ κεκμηκυίας διάφημον.
Vbi sunt qui Sigillatim interpretentur, seu Peculiari-
ter. ‖ Interdum pro Solitarié. ET Μοναδὸν, So-
lummodo, Solùm. quod tamen Nicandri scholiastes
ita à μόνος deriuari scribit, vt οἰαδὸν ab οἷος: quem se-
quendo ponendum fuisset pag. præcedente.

Μοναίζω, Solitarius dego. Hist. Eccles. libro 4, οἱ πλείους χὲ ἦ-
σαν μοναίζοντες, ὄρημον οἰκοῦντες δι' ἄσκησιν. VNDE Mo-
νασὴς, οῦ, ὁ, Qui solitarius degit, Homo solitarius. vt Ci-
cero, Solitario homini atque in agro vitam agenti. Gre
gor. κωμοῦσθαι μοναστὰς ἔρημοφοί τε καὶ ἄοικοφω. A QVO
Μοναστικὸς, ὀδ, ὁ, Ad homines solitarios pertinens. Quum
verò homo aliquis aut animal μοναστὴς dicitur, reddē-
dum est Solitarius, vel etiam Solitagus. Plinius de ele-
phantis, Gregatim semper ambulant, minimè ex omni
bus solitagi. ET Μοναίστρια, ας, ἡ, Mulier solitaria.
vt ἀσκήτρια, in Pandectis. id est Monacha. ITEM
Μοναστήριον, ου, τὸ, Monasterium, Locus vbi homines soli-
tarii degunt. quod & Claustrum à recētioribꝰ appella-
tur, quòd eo claudantur qui solitariam vitam degunt.
Philo de monachis Ægypti, ὃ ἰσάκις ἢ οἰκία ὅση οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλοῦσι σεμνεῖον καὶ μοναστήριον, ἐν ᾧ μονοῦσθαι καὶ τὰ τοῦ βίου σεμνοῦ μυστήρια τελοῦσιν. in quod nihil inferri
solitum fuisse scribit, nedum necessariarū rerum. Sūt
qui solitudinem interpretentur. Sed id vocabulum
multo latius apud Latinos patere constat. quum con-
trà μοναστήριον ad eorum qui monachi dicti sunt domici
lium restringatur.

Μονάπωρ ἵππος ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & κέλης
dicitur, Equus desultorius, Suetonio. Fuerit ergo ei μο-
νάπωρ is qui Eustathio ὁ καθ' ἑαυτὸ ἵλαυνόμενος. Hesychius
verò aliter accipere videtur hoc vocabulum. nam quū
dixisset, κέλης, ἵππος καὶ ἱππάσιος καὶ οἶδος πνιὸς, subiun-
git, καὶ μονάπωρ. accipiens fortasse pro homine solita-
rio, & qui ἄζυξ est. Nisi putet aliquis hoc μονάπωρ,
expuncto καὶ, ponendum esse post ἱππάσιος, vt κέλης sit
ἵππος καὶ ἱππάσιος μονάπωρ.

Μοναχὸς, ὀδ, ὁ, Vnicus. B. ex Xen. ‖ Accipitur etiam pro
homine solitario, qui & μοναστὴς dicitur: vt apud Chri-
stianos qui in loca sola seu solitudines, procul à reliquo
rū hominū cōsuetudine, secedebāt, vt cultui diuino
vacare melius possent. Dionys. Areop. in Eccles. hierar-
chia, οἱ μὲν θεοφανικοὶ, οἱ δὲ μοναχικὴ ἀναμίξεως, ὀπὸ τῆς τοῦ
θεοῦ καθαρᾶς ἀπορρήτως καὶ θεοφανίας, καὶ τῆς ἀμιγείου καὶ
ἁπλοϊκῆς ζωῆς, ὡς ἀναπτύσσουσι αὐτοὶ ἐν τοῖς τῆδε διαφόροις ἱεραῖς
συμπλοκαῖς, ὡς θεοειδῆ μονάδα καὶ φιλόθεον πλάσιν. Idem
in eodem libro, aliquanto pòst, ἀκόλουθον τρόπον αὖθις
τοῖς ἱεραῖς μοναχοῖς, ὡς ἔοικε τὸ ἐν αὐτοῖς ὀφειλόντων ἱεροπρε-
πῶς, καὶ ὡς ἱερὰ μονάδα σωφρονεῖν. Latini quoque scri
ptores ecclesiastici monachos appellant. Quæ verò hu
ius vocabuli afferuntur à gramm. & nonnullis alis e-
tymologiæ, ridiculæ sūt: quibusdā videlicet cōpositū
esse dicētibus ex μόνος & ἀχὲ, quibusdā à μόνος & ἄχος.
quū ὁμωνυμίας sit illa terminatio. (VNDE Μοναχι-
κὸς, ἡ, ὁ, Ad solitarios homines pertinens, Monasticus,
seu Monachicus. Dionys. Areopagita in libro paulo
antè citato, ἄλλῳ τῶν μοναχικὴν τάξιν οἰκείᾳ τῇ θεοπαραδόσει
ἐπέρχεσθαι, εἰκὸς ἐφ' ἑαυτῆς ἱεροῦσθαι τὸ μοναδικὸν καὶ ἑνικὸν τέλος.
Et paulo pòst, ἐκεῖθεν ἀληθὲς ὅτι τῶν μοναχικὴν ἀφίσασθαι καὶ
ἑνιαίαν ἀναγωγίαν) ITEM Μονήρης, de quo dubitari iu-
stius potest, cōpositúmne sit, vt δίμηρης, τετράμηρης, δικέφαλος, an verò tātūmodo derivatiū. nā illa de manibus tantùm
dicuntur, hoc de hominibus etiam cæterisque animā-
libus, item & de vita alicuius. De homine solitario di-
ctum reperitur apud Diog. Laert. ex Heraclide, καὶ αὐτὸς
δέ φησιν μονήρη αὐτὸν γεγενῆσθαι καὶ ἀφιλόκοινον. Athen. l. 7, de he-
pato pisce, ἔστι δὲ μονήρης, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Eodem lib.
de silpa, πολυχαρόδους καὶ μονήρεις. Solivagum interpretari
possumus, vt Plin. de elephantis, Gregatim semper am
bulant, minimè ex omnibus solivagi. Cic. quoq; aues
volare ait, partim solivagas partim cōgregatas. Oppo
nitur et in hac signif. ἀγελαίοις. Dicitur etiam aliquis μο-
νήρη vitam agere, qui solitarius degit. Item μονήρης δίαι
τα pro eo quod Synes. μονήρη βίον vocat. Luc. in Tim. μο-
νήρης δὲ ἡ δίαιτα, καθάπερ τῆς λύσεως καὶ φίλος εἰς Τίμων. pau
lo antè sibi præscribit ἀμιξίαν πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσίαν,
& pro piaculo ducit τὸ συνομιλῆσαί τινι. De naue autem
apud Poll. dicitur, l. 1, c. 9, ναῦς ἐπήρης, ἐπήρης, ἔπηρης, δίηρης,
μονήρης. Apud Suidam, πλοῖα μονήρη, ἤτοι ἃ καὶ δίκροτα
καταπυάσματα. quo loco (inquit Bayfius) μονήρη dicit ea
quæ pluribus quidem remis agerentur, sed vnico tan-
tùm per transtra & sedilia remo, & non binis, aut ter-
nis, aut etiam pluribus incitarentur. quæ fortasse κέλη-
τες etiam dicta sunt, translatione sumpta ab equis cele-
ribus. Nicander verò μονήρη ἀκτῖνα dixit Vnicū diem,
seu Vnum solummodo diem, in Alexipharm. de pha-
rico, ὃν δὲ μονήρει Φοῖβος ἀκτῖνι βαρυῶ καπνάρεται αὔρᾳ. id est ὃν μιᾷ ἡμέρᾳ, inquit schol. VNDE Μονηρίζειν in
v. l. Vita solitaria, Monachismus. quod suspectū est, ac
pro eo scribendum fortassis μονήρη βίον.

Μοναχῇ, Sola parte. Xen. οἷς ὅτι τῇ ὑπερβολῇ τῇ ὁρᾶς, ἦ σφ μο-
ναχῇ εἶη πορεία, ὅτι πιστεύομεν τοῖς Ἕλλησι, quà solummodo
patebat iter. Nisi potius μοναχὴ scribendum est.

Μοναχόθεν, Vna solùm ex parte. vt παντοχόθεν, Omni ex
parte.

Μοναχοῦ, vt ἐνταῦθα μοναχοῦ, Hoc solùm in loco, Hic so-
lummodo. Vel, Huc solummodo. Plato in Sympos. μο-
ναχοῦ ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν τῇ ἑρατῇ χαρίσασθαι.

Μοναχῶς, Vno tātùm modo. Aristot. Polit. 5, μοναχῶς ἢ δὲ
ἐνδέχεται ἅμα τῇ δημοκρατίαν καὶ ἀριστοκρατίαν. in v. l. expo
nitur etiam simpliciter, Singulari ac simplici modo.

Μονιὸς, siue Μόνιος, ου, ὁ, Solitarius, Soliuagus, Solitudines
captans, idem cum μοναστικὸς & μονήρης. Callim. hymno
in Dianam, Αἴθε κ' ἐγὼ τέξοις μόνιον δέκος ἢὲ πίλωρον Θη-
είον ἀχθόσω. vbi schol. exp. καθ' μόνας νεμόμενον. In Epist.
Saturni apud Luc. κἀδὺ οἴμαι μόνον ἐμπίπλασθαι, ὡς καθ' τοὺς
λέοντας φασὶ καὶ τοὺς μονιοὺς τοὺς λύκους. cui loco simi lis est quē
ex eodē in μονήρης adscripsi. Suid. quoq; μονιὸς est ὁ μο-
νόλυκος, lupus solitarius, vel soliuagus. ‖ Peculiariter au
tē Μονιὸς accipitur pro Porco agresti, qui solitarius pa-
scitur. Suid. ex. n. μονιὸς est ἄγριος ὑς μαμμωνιώδης, & Hesych.
ὑς ἄγριος ὁ μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενος. Sic accipitur in
fabulis Æsopi, μονιὸς ἄγριος ὅτι ποτὲ ἐπὶς ἔπιε ὕδωρ, τοὺς ὀδόν-
τας ὤνησε. Cyrillus in exposit. Hos. prophetæ (vt an-
notat Hesych.) μονιὸν dicit significare ὄνον: (illum fortas
sis qui ὄναγρος dicitur, i. asinus syluestris) quidam μέγα
θηρίον καθ' μόνας νεμόμενον. Scribitur verò μονιὸς oxyto-
nos apud Hesych. Suid. & Eust. item apud Luc. & in fa-
bulis Æsopi: μόνιος autē propæroxytonos apud Callim.
& eius schol. ‖ Μονιὸς Hesychio est & ὁ περὶ μέγαλον ὄρ-
μον, monile, quod etiā περιδέραιον & μανιάκης. AT Μο-
νίης, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, vt μοναστὴς & μονή-
ρης. Eust. p. 1872, ὅθεν καὶ ὁ τὸν πόνον καὶ τὸν μονιὸν σὸν, οὗ διπλᾶ
ὁ μονίας, καθὰ καὶ ὁ μονάπης, λέγομεν ὅτι ἀνθρώπου ἐρη
μίαν. Hesychio autem μονίας est πάρυς. Sobrius: qui-
nimmò μαθόντες appellantur λύπροι.

Μονόω, ῶ, Solū relinquo, Desero, Destituo. Frequentius v-
surpatur in pass. Il. λ, Δεδόλυ μέ τε πάντας ἀπὸ Τρώων μονω-
θέντ. Thuc. Lz ἡγεμόνας μὲν μόνους ἐθέλοντι ἡμῖν ἐπιτρέπειν ἐκ ἂν ἔτι
ἐᾶν τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ μείζω ἀφανισμὸν, si superent ab aliis so-
los relictos, seu disiunctos. schol. exp. δεδιότες μὴ τοὺς ἀπὸ
Ἑλλάδος συμμαχίας. Idē Lv, p. 184, Ἀρχιλόχους μεμψιμοιρίας
τοὺς λοιποὺς μονουμένους παρεκελεύσατο μὴ χεῖρον φρονεῖ-

χων, destitutis copiis auxiliaribus. Plut. De Herod. Λεττ δεομένους μὴ μονωθῆναι ὑπ' γενεμένους συμμάχων ἐρήμους. Xen. De venat. loquēs de hinnulis ceruorū, quos cū matrib⁹ & ceruorū grege pasci ait, οὐκ ἀεί κωποί εἰσιν, ἐαὶ μὴ ἐκ τῆς ἀγέλης τῆς ἀλλοις ἀφαιρεθέντες μόνοι ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μονωθῆναι τινα αὐτῶν. Idem in eodem libro, de apris, τὸ ὑ τοιοῦτο αὐτῶν ὀπωσοῦν ἐπιπολάσαντος, χαλεπὸν ἔστι διαφυγεῖν. οὔτε γὰρ μονοῦνται ἐκ μικρά ἐστι, nec enim ab eis destituuntur & sola relinquuntur. Plat. cū genitiuo dixit μονωθῆναι φρονήσεως: quod Cic. interpr. Vacantes prudentia, pag. 39 mei Lexici Cicer. Idem in Tim. dicit, μονωθὲις ἀέρος, ab aere destitutus. Et Herodot. μονωθὲις τῶν συμμάχων. Item in vulg. lex. μονωθὲις ἀπὸ πατρός, à patre semotus. ¶ Aliquando μονούμενον commodius redditur Quod solum est. Aristot. Ethic. 1, cap. 7, τὸ αὐτάρκες τίθεμεν δὲ μονούμενον, αἱρετὸν παντὸς τὸν βίον δὲ μηδενὸς ἐνδεᾶ, quū per se solum est. Et l. 10, c. 23, καὶ γὰρ μᾶλλον ἑαυτοῦ αἱρετώτερον ἢ μονούμενον. vbi etiam interpretari possimus Solitarium. sicut Cicero dicit, Vt quoniam solitaria non potest virtus ad ea quæ summa sunt, peruenire, coniuncta & sociata cum altera perueniret. Dicitur etiam aliquis μονοῦσθαι ὁπ, pro Liberari, & quasi solitarius fieri. In Axiocho, κἄπειτ' ἀφῆκε μονωθὲις ἐκ τοῦδε τοῦ εἱρκτοῦ, Liberatus hoc carcere. hoc est, Solutus hoc vinculo quo anima corpori astricta est, & quo sublato illa solitaria & libera degit.

Μόνωσις, ωσις, ἡ, Actio illa qua quempiā solū relinquimus. In v. lex. redditur, Solitudo, Singularitas, Vnitas. Quod verò Plato in Tim. dixit, ἵνα ὅλως τοῦ κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ἢ τοῦ παντελοῦ ζώου, Cicero vertit, Vt hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso q̄ solus atque vnus esset.

Μοναύτης, ου, ὁ, Solitarius. idem cum μοναστὴς, μονήρης & μονικός. Apud Demetr. Phal. Ὅσῳ γὰρ αὐτάρκεις καὶ μοναύτης εἰμὶ, φιλομυθότερος γίγνομαι. Aristot. Ethic. 1, cap. 8, ἡ παῦρα γὰρ ἄνδρα μοναὶ ὁ τὴν ἰδίαν ὑποδοχὴν, ἢ δίοδος, ἢ μοναύτης καὶ ἄπιστος. Idem Ethic. 8, c. 5, μοναύτας μὲν γὰρ οὐ φύσις ἔποιεν ἀφ' ἑστίας καὶ συνοδοιπόρους ἢ μετ' ἀλλήλων οὐκ ἔστι. vbi obserua opponi inter se θεὶς μοναύτας & θεὶς μετ' ἄλλων συνοδοιπορεῖν. Itē μοναύτης βίος dicitur vt μονήρης βίος, qualis esse dicitur vita cyclopis à Max. Tyrio. Aristot. Ethic. 1, c. 8, τὸ δ' αὐτάρκες λέγομεν, οὐκ αὐτῷ μόνῳ τῷ ζῶντι βίον μοναύτην, ἀλλὰ καὶ γονεῦσι καὶ τέκνοις καὶ γυναικὶ, καὶ ὅλως τοῖς φίλοις καὶ πολίταις. ΑΤ Μοναὶ, v. I. est Solitariè, Clām.

C. ΑΠΟ μονόω, ῶ, Solum relinquo, Solum esse facio. Pass. Ἀπομονοῦμαι, Solus relinquor. Item Excludor. Thucydides, εἴ τ' ἀπομονωθήσονται ἢ ξυμβάσεως κινδυνεύσοντες. id est (interpr. B.) Si excludantur à fœdere, Si soli extra fœdus relinquātur.

¶ Μοναῖος, ου, ὁ, poeticè pro μόνος, Solus, Vnus, Vnicus. Od. π, Εἰ δ' αὖ μὰ πάντῃσι δαμασσάμενος μοναῖος ἔσσα, solus quam sim. Pro Vnus accipitur Iliados ω, — Σύριον δ' ἔχε μοναῖος ὀπωπὴ, id est ὀφθαλμὸς, inquit Eustathius. Item, μοναῖος υἱὸς dicitur Vnus filius seu Vnicus. qui & μουνογενής. Odyss. ι, Καί μοι φίλος' οἰκί' ἔπι πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσει Μοναῖον πολύγηρα πολλοῖσιν ὀπὶ κτεάτεσσι. Odyss. ω, Μοῦνον Λαέρτῃ Ἀρκεισίου υἱὸν ἔπεφνε, Μοναῖον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τίεν' οὐδὲ μὰν Ὀδυσῆι Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τέκος λίπεν, vnum me, vel vnicum. aut etiam Me solum.

Μοναίξ, Seorsum, Singulatim: vel Solùm. Odyss. τ, de Alcinoo, Ἄλλον καὶ Λαοδάμαντα πάλιν Μοναίξ ὀρχήσασθαι ἐπὶ σφέων οὖπες ἄριστοι, ipsos solos. vbi Eustathius μόνους, ἢ καθ' ἕνα ἰδίως, seorsim quenque. Item, μοναίξ μάχη apud Suidam ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. quod quidam interpr. Certamen singulare. Et μοναίξ κτείνειν, occidere in eiusmodi congressu. Odyss. λ, Ἤδη νῦν πολέων ἀνδρῶν φόνον αἰνοβόλησας Μοναίξ κτυπολέων καὶ ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ. id est, (inquit Eustathius) ἐν μάχαις, ἐν μονομαχίαις. opponit verò ibi μοναίξ & ἐν ὑσμίνῃ. quum enim μοναίξ pugnatur, vnus cum vno confligit: at in ὑσμίνῃ plures cum pluribus simul. ITEM Μοναίξ apud Hesych. κατὰ μόνας.

Μοναόω, Solum aut vnicum reddo, Ad vnicum redigo. Telemachus apud Homerum Odyss. π, Οὐδὲ δύ' ἀνέρε μοναόω ἡρῶε μοναόωσι Κρονίων Μοῦνος Λαέρτεω υἱὸν ἔτικτεν, & quæ sequuntur, paulo antè in Μοῦνος citata: ἐν πορείᾳ τὸ φιλάδελφον πλέθρους, vt Plutarch. annotat in lib. περὶ φιλαδελφίας. vnicus enim filius erat Acrisio Laertes, vnicus Laerti Vlysses, vnicus Vlyssi Telemachus: & sic Iupiter ipsius ἡμιθέου ἐμεαώσατο. Et in pass. μεμονώσεται, Solus relinquor. Od. ο, Ἤ σε γε μεμονωμένον περ' αὐτόν ἢ φίλοι βυσὶν Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λαΐδον.

ΜΟΡΦΗ, ης, ἡ, Forma: generaliter de quauis re, vt apud Aristot. in præd. qualitatis, πάμπαν ὑ ἧμῖν πιστὸν, χῆμά τι καὶ ἡ περὶ ἕκαστον μορφή. ea à philosophis dicitur dare esse rei. Plerūq; de forma humana, seu specie & figura, quæ & species oris. Od. θ, Ἄλλος μὲν τοῦ τ' εἶδος ἀπὸ ῥοπὴν πέλει αἴνῃ· Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἐπὶ εἴδεϊ κόσμησε. Plutarch. Ad præf. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metaphor. μορφὴ ἐπῶν, de venust. & elegāti orationis genere. Hom. Od. λ, Σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔπι δ' φρένες ἶσα ἰδυῖαι. id est καλλος ἢ πιθανότης, vt Eustath. exponit, annotans pro ἔπι scribi etiam ἐπί. Dicitur etiam in genere de forma seu aspectu. Plut. Pericle, αὐτῷ πρὸ μορφῆς ὑποτύπωσιν. Idem De sera numinis vindicta, αὐθρωπον ὑ μόλις ἄν τις οἰκεῖος ἢ φίλος ἐντυχὼν δεῖ χείρων, μορφὴν γνωρίσῃ. vbi etiam reddi potest, Ex facie agnoscat. At de forma totius corporis & cuiusuis rei, apud Aristot. De arte poetica, vbi de bonis ἑπταχῶς ἔχουσι loquitur, ἀποδίδοντες τὴν ἰδίαν μορφὴν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους ἔχουσαν. Epicurus, αἱ δι' ἀφῆς μορφῆς κατ' ὄψιν ἰδίαν κρινόμεναι. quod Cic. interpr. Voluptates quæ ex formis percipiuntur oculis. Plato Polit. 2, ἀλλ' ἆρ' οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ εἴδει εἰς πολλὰς μορφὰς. Plut. περὶ δεισιδαιμονίας ex Empedocle, Μορφὴν ἀναίξαντα. Theophr. τῆς ὑ φιλύρας ἡ μὲ ἄρρεν ἐστὶν, ἡ ὑ θῆλυ. διαφέρουσι ὑ τῇ μορφῇ τῇ ὅλῃ. id est, Plin. interpr. In tilia mas & fœmina differunt omni modo. Item μορφαὶ θεῶν, Deorum formæ, vt Cic. interpr. apud Xen. p. 232 mei Lex. Cic.

C. Μορφοειδὴς, ἐς, ὁ ἢ ἡ, Formalis. Plut. Symp. de corporum εἰδώλοις quæ Epicurus imaginabatur, ἔχοντα μορφοειδῆ τὴ σώματος ἐκμαμαγμένας ὁμοιότητας.

C. Μορφοσκοπέω, ῶ, Formas specto. ΣΤ Διαμορφοσκοπέω, Formas specto inter aliquos, De forma aliquorum ex diligenti inspectione iudex sedeo. Athen. lib. 5, ὁ ὑ αὐτῷ διαμορφοσκοπῶν· καὶ κρινεῖ ἑλόμενος τὸν τι παῖδα καὶ τὴν ὥραν ἑκάστου, ἐξετάζων τὰ ἐπιτήδεια φιλήματα τῇ κρίσει. i. Inspiciendam præbet faciem, & cum eo de pulchritudine contē dit. vt Bud. interpr.

C. Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conspicuus forma, Clarissima seu nitida forma decorus, Luculenta forma præditus.

C. Ἀγχίμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui agresti aspectu est, Ferinā faciem habens. Orpheus Argon. de Hecate tricipiti, κεφαλὴ δ' ἦν αἰθέριος Λιοσκόρης σκυλάκιν μία δ' ἦφι ἀγχίμορφος.

C. Αἰολόμορφος, ου, ὁ ἢ ἡ, Varias formas gerens. Orph. Argon. σοὶ δ' αἰολόμορφος ἵκανε, Τεισιφόνη κύων ἰδῖν, ἀλλοῖ τέρας, ἄλλοτε δ' ἄλλη, Ταρταρόπαις Ἐκάτη. Triformem Hecatē dicit Seneca, Tergeminam Virg.

C. Ἄμορφος, Informis, Nulla adhuc forma præditus. Philo De mundo, ἀμηχὴς ὑ ἦν ἄμορφα μορφῆναι, informia formare. Et ex Sophocle, ἀμορφόπους pro ἀμόρφους: vt in formis caro apud Plin. Itē Informis. i. Deformis, quæ signif. frequens est apud Luc. teste B. Et ἄμορφοι καὶ ἄσχημονες, deformes & indecentes. Plut. in Consol. ad vxorem, πονηρὰ πρόσωπα, καὶ βραχεῖς ὀφθαλμοὺς, καὶ μελαίνας, καὶ πυκνὰς ἀμόρφους, καὶ παντελῶς ἀσχήμονας. Sicut verò Horat. dicit Informes hyemes, ita fortassis ἀμόρφους λειμῶνας reddere possimus Informia prata, hoc est Squalida & horrida, loculta. nam & Colete formam dicimus. Possumus & Deformes reddere, vt Cic. dicit Deformis & horridus ager. Et Ouid. Tristia deformes parunt absinthia campi. Comp. & superl. ΙΔΙΣ C. Ἀμορφότερος ΣΤ Ἀμορφότατος, Deformior, Deformissimus. Comparatiui meminit schol. Hom. at superlatiui Eust. citās ex Herodoto ἀμορφότατος γυνὴ, annotánsque ita scriptum reperiri ἐν ἀκριβεστέροις αὐτογράφοις. multos autem alios eiusmodi irregulares compar. & superlat. ex diuersis auctoribus adscribit, vt αἰπρότερος, ὑψηλότατος, ἀφρενέστατος. Sed magis miretur aliquis superlatiuum illum cum form. gen. copulari. Ab ἄμορφος autē DΕΔΙΥ. Ἀμορφία,

ας,ἡ,q.d.Informitas, Forma nulla. Item Deformitas, Forma indecora. Theophylactus epist.12, τῇ σῇ γὲ ἀμορφίᾳ συμπαραλειχθήσεται τὰ ἡμίτομα. Plutar.in Consol. ad vxorem, οὐδὲ ἰμάτιον αἰσχίονας πίνδιον, οὐδὲ σωτῆρ πα φορτίαγος ἢ δίκης πατρίων ἀμορφίαν καὶ αἰσχίαν. Virg.dicit Deformis luctu.

C.Δίμορφος, Biformis. vt Ianus biformis, Ouid. Et Populus biformis, idem, de centauris qui διφυεῖς à Græcis poetis.

C.Δύσμορφος, Deformis, Infelici forma præditus. ἄδημος. Item Deformis.i. Turpis, Indecens: vel Turpis aspectu. Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης, quum dixisset non decere διὰ πᾶσαν ἱστορίαν διατρέχειν, Οὐκοῦν τῶν, inquit, μηδὲ τὸ ἐπὶ πᾶσι δεῖπνον τὸν ὄψον, aliquanto pòst subiungit, οὔτε γὰρ δίκαιον, οὔτε καλὸν, ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ Ἅπαντα Δύσμορφα μόνα παῖδα ἐπιδεῖν ξένιον: ex poeta aliquo. Hesychio δύσμορος est non solùm ἄδημος, ἄμορφος sed etiam δύστυχής: sed id sine dubio ad proximè præcedens in eius codice δύσμορος referendum est. HINC Δυσμορφία, ας, ἡ, Deformitas, Forma turpis & indecora.

C.Ἐμμορφος, Forma indutus, Informatus. In v.l. ἔμμορφον ἄγαλμα, simulacrum corporeum.

C.Ἐπιμορφος, Qui altenus & diuersæ formæ est. Alex. Aphrod.

C.Εὔμορφος, Decorus forma, Egregius forma, Præstãs forma, Insignis forma, Formosus. ὡραιόπους. de facie tantùm, ἀγαθὸς autem de toto corpore, vt Ammon. annotat. VNDE Εὐμορφία, Bona forma, vt Terent. loquitur, hoc est, Decora forma, Præstãs forma, Honesta & liberalis forma, Egregia seu eximia forma, Pulchra forma. Philost.ep.38, Ἐκ τούτου δὴ διεχαράττετο ἡ φαρμακομήλων ἀμορφία εἰς εὐπρεπείας ἰγγύς, formam venustam pharmacis & fuco conciliatam. Luc.in Scytha, ὥστε μέγας ὅδε καὶ καλὸς ἀρρητοτάτην τινὰ τὴν ἀμορφίαν.

C.Ἰδιόμορφος, Qui propriæ ac peculiaris cuiusdam formæ est, Peculiari quadam forma distinctus.

C.Καλλιμορφος, Pulchra forma decorus, Formosus. Eurip.

C.Λαμπροπυρόμορφος, Cuius facies rutilo splendore coruscat, Coruscus aspectu fulgens. Angelis, epitheto, Naz.

C.Ποικιλόμορφος, Variis formis indutus. idem cum αἰολόμορφος suprà apud Eurip. ποικιλομόρφων πτερύγων, variegatorum, seu variorum animalium formis pictorum, Picturatorum. nam ζωωτὶ tapetes & vestes etiam dicuntur. Belluatã tapetia Plautus dicit: Picta rapeta Virg.

C.Πολύμορφος, Multiformis, vt Cicero dicit, Variæ & quasi multiformes: Columella, Multiformes species. Aristot. Histor. animalium lib.8, cap.28, πολυμορφότατον ὑπὸ τὸν Λιβύην. καὶ λέγεται δή τις παροιμία, ὅτι ἀεὶ φέρει τι Λιβύη καινόν. Vnde Plinius lib.8, cap.16, Multiformes ibi animalium partus, variè fœminis cuiusque generis mares aut ví aut voluptate miscẽte. vnde etiam vulgare Græcis dictum, semper aliquid noui Africam afferre.

C.Σύμμορφος, Conformis. Ad Philipp.3, σύμμορφον τοῦ σώματος τῆς δόξης αὐτοῦ. Et cũ genit. ad Rom.8, συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ.

C.Τρίμορφος, Triformis. vt Seneca Triformem Hecaten dixit pòst Horat. quam Orpheus ἀμφίμορφον.

Μορφόω, ὦ, Formo, Figuro. Ouidius dicit formatum è marmore signum. Et Cicero, Formare imaginem. Idem, In animo ea formata habemus quæ neque vidimus. Exemplum verbi Græci in activa significatione habes in Ἄμορφος ex Philone. At μορφοῦσθαι pro τυποῦσθαι, aut πλάττεσθαι λίθον εἰς θεοῦ εἰκόνα, Pollux dictum esse annotat. Passiuè vtitur Paulus ad Galat. cap.4, ἕως οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν. Et Gregorius, ἐν τῷ αὐτῷ πίστει μεμορφωμένοι, qui eadem fide informatus est. Plutarchus De animi generatione, καὶ τὴν μὲν ὕλην τὸ μητρῷον καὶ ἐκμαγεῖον τοῦ γενομένου παρεσκεύασε, & quicquid materiæ vendicamus & adumbratione eius quæ intelligentia percipitur, informatum est, Turn. interpr.

Μόρφωμα, ατος, τὸ, Formatura. (vt Lucretius, Seruat enim formaturam ferularque figurã) Forma, μορφή, Hesych.

Μόρφωσις, εως, ἡ, Formatio. Ipsa formadi actio, seu Formæ impressio. Hesychio est σχηματισμός, itidem & Suidæ. Pro forma & Imagine etiam accipitur: quemadmodũ etiam à Suida & Hesychio exponitur εἰκών.

C.ΔΙΑ μορφόω, Informo, Deformo.

C.ΕΚ μορφόω, Deformo, Formam exprimo & effingo.

C.ΜΕΤΑ μορφόω, Transformo, Transfiguro. vt Virgil. Omnia transformat sese in miracula rerum. Ouidius, Iupiter aut in aues aut se transformat in aurum: Plinius, In lupum transfigurari. Idem, In plurimas similitudines transfigurari. Athen.lib.8, τὸν Νέμεον πτεῖ διοκομένου ὑπὸ Διὸς καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένου. Philo De vita Mosis lib.1, καὶ λέγειν ἄρα ἐνθουσιᾶν μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, in prophetam muratus. videntur enim vatũ numine afflatorum & facies & gestus mutari. vnde & insanam vatem dixit Virgil. HINC Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, Transfiguratio, Trãsformatio, In aliam formam mutatio. μεταχαρακτηρισμὸς καὶ μεταπλάσεις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα, vt Ammonius exp. qui quomodo à μετασχηματισμοῦ, ἀλλοίωσις, & ἑτεροίωσις distinguat, apud eum vide in Μεταχαράττειν. Extãt Ouidii libri xv Μεταμορφώσεων, in quorũ initio vim Græci vocabuli exprimit quũ ait, In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora.

C.ΣΥΜμορφόω, Conformem facio, Eandem formã induco. Et συμμορφόομαι, Conformis fio. Ad Philipp.3, συμμορφούμενος τῷ σώματι αὐτοῦ.

Μορφίζω, Formam mentior, Concilio formam. v.l. Ammon. in διμορφος quum dixisset διμορφον esse ἀπὸ τοῦ μορφὴν διὰ ἔχοντα, ἀναφέρεται, addit, καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν τινὸς σχηματίζειν, μορφίζειν λέγομεν. AT Μορφάζω diuersæ signif. est. ponitur enim pro Nuo & Annuo. siquidem Hesychio μορφάζειν est νεύειν. Item Gestum adhibeo, vt apud Xenoph. exponitur in Symp. p.510, οἶμαι γὰρ ὦ φίλε ἐμὲ ὡδὶ ἡδέως ἂν πρὸς τὸν αὐλητὴν, οὕτω καὶ πως σοὶ λόγος ἡδύνασθαι εἶπεν ὑπὸ τοῦ φθόγγου, δῆλος ἂν εἴη μορφάζοις, μὴ γὰρ ἦν αὐλητὴς, ἀλλὰ σὺ ἂν τὸ λεγόμενον, præsertim si, vt solet tibicina, tu quoque inter recitandum aliquem adhibeas gestũ. VNDE Μορφασμός, οῦ, ὁ, genus saltationis quod diuersorũ animalium motus imitabatur. Camer. interpr. Conformatio. Poll.l.4, c.14 de saltationis speciebus, ὁ δὲ μορφασμὸς, ποικίλη τῶν ζώων μίμησις ἦν. Solitos autem fuisse saltatores imitari quoduis genus, cognoscere est ex iis quæ suprà in μιμητὰς & παντόμιμος dicta fuerũt. Ab Athen. lib.14, inter ridiculas saltationes numeratur, καὶ γελοῖαι δέ εἰσιν ὀρχήσεις ἴγδις καὶ μακτρισμὸς, καὶ ἀπόκιτός τε καὶ σόλαξ. ἔστι δὲ μορφασμὸς καὶ γλαυξ καὶ λέων, ἀλφίστου τε ὀκχήσεις καὶ χειρῶν ἀπόστασις.

Μορφώω, Formæ lenocinijs exorno. Hesych. μορφωῖ exponit καλλωπίζει, κοσμεῖ.

Μορφώ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram & pedicas habentis. AT Μορφεύς, filius aut minister somni: ita dictus quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulacra. Ouid. Metam. 11, Excitat artificem simulatoremque figuræ Morphea.

M Ὁ Σ Χ Ο Σ, ου, ὁ, vel ἡ, Vitulus, Vitula, Tenera boũ soboles, vt ex Poll. discimus, qui l.2, c.11, ait, καλεῖ δὲ τὸ μὲν βοῶν τὸ νέον, μόσχον τὸ δὲ ἀποκόπτων, ἀροτῆρα τὸ αἴρων, ἄνεφον. Eurip. apud Athen. l. 14, vbi de mensis secundis sermo est, Μόσχων πίονα μηρία, χοιρεία τε δαίς. Luc. 15, ἐξενέγκατε τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν, Sirach. Ad Hebr.9, τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Rursum apud Eurip in Hecuba dicit Polyxena, σκίμπους γάρ μ' ὡς τάχιστ' ἐκβιβάσασθε μόσχου δίκην δίκλαδα δίκλαδα σίδηρος ἀπαρτᾷ σφάγι. vitulam mactandam. de eadem Polyxena paulo antè, Ἦξεν δ' Ὀδυσσεὺς οὐκ οἶδ' ὅπως, Πῶλον ἀφιλξῶν σὸν ὑπὸ μασχάλαις. In iis præcedentibus locis μόσχος accipitur pro vitulo seu vitula primæ ætatis, vt Horat. dicit Tener vitulus, & Ouid. Lactentes vituli. Et Varro De re rust. lib.2, c.5, de quatuor ætatis gradibus in bubulo genere, Primus vitulorũ, secunda iuuencorũ, tertia boũ nouellarum, quarta vetulorum. Discernuntur in prima vitulus & vitula, in secunda iuuencus & iuuenca, in tertia & quarta taurus & vitcca. Vbi quam vitulam dicit, Græcis est μόσχος & μόσχη: quam iuuencam, δάμαλις. Apud Iuuenal. aetem pro adultiore & ad iuuencum accedẽte, ferox vitulus tempus maturus. ¶ Accipitur etiam pro boue nouella seu tertiæ ætatis, vt & Vitula à Virg. Ecl.3, ego hanc vitulam (ne fortè recuset, Bis venit ad mulctram, binos alit vbere fœtus) Depono. id est vacca iuuenca. Nicand. Ther. Ἦν μὴ ἀέξηται καπίρων ὑπὸ

μάχου Προμηθέως, τίφαι δὲ θεσπεσιώτατα μέλαιναι. Ab Orpheo autē mēus vocatur μάχος μυτόκιρως tēpore intermēstrui, seu eo die quæ ἔνη καὶ νία appellatur: quoniā altera eius pars ad præcedentē mēsem φθίνουσα pertinet, altera ad sequētē ἰσάμηνον siue ἀρχόμηνον. id quod testatur Proclus apud Hesiodum in Diebus, circa finem, καὶ ὁ μιλιὸς ἐν αὐτῇ [videlicet ἔνη καὶ νία] παρ' Ὀρφεῖ θεσπεσιωδέστατος μυτόκιρως μάχος. ἁπλῶς μὲν γὰρ ὁ μιλιὸς, ὡς ἡμῖσεως ἐρεῖτης, λέγεται βοῦς ὡς ὃ θεσπέσιος ἔχων τὴν τῆς οἰκείας οὐσίας πλῆ ἔκφασιν, μάχος καὶ δῆλα τὸ μυτάλιον, μυτόκιρως. Eust. verò ipsū quoque annum circa hanc diem μάχον μυτόκιρων appellari posse existimat, quum huius loci mentionem faciens, ait, ἵνα δ' ὁ ἐνιαυτὸς [id est ὁ ἐνιαυτὸς, annus] κατ' ἄλλον ἐνιαυτὸν ἀπὸ θερείου ὁ Πρόκλος, εἴη μάχος μυτόκιρως. Idem Eust. alibi ipsam etiam ἔνην καὶ νέαν appellat μάχον, p. 1866, τὸ δὲ νέον ἀπάρξασθαι ἐν τῇ ἔνῃ, ἥτις ἐστὶ νουμηνία. ὅθεν καὶ μάχος ἡ πανσέληνος γέγονε, ἀρχὴ τοῦ μιλιοῦ ἀφ' ἧς τὸν παλαιὸν. B

Μάχος in arbore quoque dicitur, nouellum & tenellum germen, seu Ramulus tenellus. nam Hesychio μάχοι sunt οἱ νέοι βλαστοί, qui μάχοιον similiter exponit τὸ νεοφυὲς βλάστημα, ἁπαλὸς κλάδισκος, νέος πόρδος. & videntur metaphoricè dici quòd ita ex arboribus pullulent vt vituli è bobus nascuntur. Nicand. in Ther. — ἐκ μὲν ἀπὸ κλήματα μάδης, Ἢ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μάχον. vbi schol. exp. κλάδον. Sunt qui μάχους interpretentur Stolones. quid autem ii sint, indicat Varro l. 1, c. 2, Nullus in eius fundo reperiri poterat stolo, quòd effodiebat circum arbores è radicibus, quæ nascerentur è solo, quos stolones appellabant. Plinius autem lib. 17, cap. 2, stolones in arboribus appellari scribit fruticationem inutilem: alibi verò Pullulos ex radicibus prouenientes, Sobolem densam radicibus pullulantem. Hermol. Barb. μάχους interpr. Pampinos, Capreolos, Clauiculos, ex Galeno qui in Lexico Hippocratis ait, ἔχος γὰρ καὶ μάχος, ἅ τ' κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Nonnulli vertunt Viuiradices. sūt autem Viuiradices (quæ ἔμφυτα ῥιζία appellat Cōstant. Geopon. lib. 5) semina seu plantæ viuæ quæ è loco suo sublatæ aliò transferuntur: quod à Varrone lib. 1, cap. 49, secundum seminum genus vocatur: vt παρασπαὰς (quod tertium genùs seminum ab eo nominatur) est quod ex arbore dēptum demittitur in humū, seu quod ex arbore per surculos defertur in humum ac deplantatur: & specialiter in olea vocatur clauola siue talea. Sed si Græcos grammaticos sequamur, μάχος nullo modo viuiradix erit, sed potius stolo aut surculus nondum auulsus: in vite autem palmes aut pampinus. nam hæc potius νέοι κλάδοι seu ἁπαλὰ βλαστήματα dici posse videntur quàm viuiradices. quòd hæ per se plantæ sint, illa autem in arbore adhuc consistant. Idipsum autem patebit ex sequentibus. (Posse tamen interdum etiam reddi Plantaria, vel Viuiradices, cognoscere est ex iis locis qui in μοχλεῖον & μοχεύω proferētur) Homerus autem Μάχος adiectiuè vsurpauit pro ἁπαλός, vt Suidas quoque exp. & μάχους λύγους dixit Tenera viti lia seu vimina è vitice pullulantia, seu τοὺς ἁπαλοὺς ἀκρέμονας ἢ μᾶλλον ἁπαλὰς ῥιπίδας τῆς λύγου, vt Eust. exp. Il. λ, de duobus Priami filiis, ὧν ποτ' Ἀχιλλεὺς ἴδε ἐν κτήμασιν ἑδνὰ μάχοισι λύγοισι Πεισαίνορ', ἠΐ' ὅταν λαοῖσι, ἢ ἵλαον ἀπίσω. vbi Eust. μάχους λύγους exp. τοὺς ἁπαλοὺς ἢ ῥυσεροὺς, ex Apione & Herodoro tradens translatum esse ἀπὸ τῶν ἐπὶ ἁπαλῶν βοῶν, ὅτι μάχων, ad τὸ ῥυσερὸν ἢ λυγώδη φυτόν. Aristoph. scholiastæ substantiuè quoque μάχος est ἡ ἁπαλὴ ἢ νέα λύγος, subiungenti tamē locum Homericum iam citatum: & Hesychio itidem μάχος est νέος λύγος. sed duo substantiua sine intercedente adiectiuo aut particula, copulari nequeunt. itaque rectius in meo manuscripto Homero μάχοισι λύγοισι exponitur ἁπαλοῖς ἰμασιώδεσι φυτοῖς. quemadmodum & à schol. Nicandri accipitur. C

¶ In v. l. Μάχος exponitur etiā Pediculus siue Petiolus, Tenāxque Palladio, quo folia & fructus annexi dependent in suis plantis. pro quo scribendum μίσχος quod in ea signif. agnoscitur ab Hesychio, licet perperam eius codex habeat μίαχος. sed reponendum esse μίσχος ordo etiam alphabeticus ostendit. D

Μάχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretiosissimum odoris genus quod ex vmbilici

animalis cuiusdam Indici vomica erumpit, vt testatur Aetius in lib. περὶ θηρίων διναίμων, vbi ait, In vmbilico cuiusdam animalis gignitur vno cornu præditi, maximi, capreæ similis. siquidem quum veneris stimulis agitur, ei vmbilicus intumescit, congesto inibi crassiore sanguine: quo tempore & pabulo & potu fera abstinet, in terrámque crebrò voluitur, & vmbilicum exprimit sanguine refertum: qui post aliquod tempus concrescēs, magnam odoris suauitatem ascisciit. Hæc ex Gorr. qui & diuersa eius genera esse ex eodē Aetio annotat, & quódnam inter ea primatum teneat, tum quis eius in medicina vsus & vis. Non multùm dissimilia sunt quæ referuntur ex libris Alberti magni De hist. anim. Μάχῳ odore non dissimile aliud odoramētum quod Zibethum vocār, & recentiores medici Græci, vt Actuarius, ζαπίνον: quo nomine vocatur & animal ipsum è quo id odoramentum colligitur, simile marti, cuius quoque martis stercus odoratum esse traditur. Sūt qui μάχον esse velint eum qui ab Hieronymo Muscus dicitur, (licet Hermol. Barb. id neget, & istum muscum eādem esse scribat cum βρύῳ, id est musco arborum, vt quidam interpr. μάχον autem veterib', & ipsi etiam Galeno, ignotum fuisse) & inter pretiosa odoramenta numeratur, lib. 2 aduersus Iouinianum, Odoris autem suauitas & diuersa thymiamata, & amomum & cyphi & œnanthe, muscus & peregrini muris pellicula, quòd dissolutis & amatoribus conueniat, nemo nisi dissolutus negat. Et in epistola ad Principiā virginem, Illæ enim solent purpurisso & cerussa ora depingere, sericis nitere vestibus, splendere gemmis, aurum portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere, fragrare musco, mure. E

Μάχος nomen proprium cuiusdam grammatici Syracusani, qui secundus post Theocritum bucolica carmina scripsit, vt docet Suidas. Item nomē cuiusdam citharœdi, de quo prouerbium apud Aristoph. Μάχος ἐν δυσὶ βοηλάτοις, Suid. & schol. Aristoph.

C. Μοσχαίρων, ου, τό, Nux moschata. Dicitur & μοσχαρύστιον, & nux μυροψική, hoc est vnguentaria, quòd dum recens est, tota succo pingui & oleoso madeat, sic vt in vnguēta exteri possit. Gorr. Dicitur etiam κάρυον μυροπωλικὸν & κάρυον ἀρώματος πικρόν.

C. Μοσχεύω, Vitulum facio. Act. Apost. c. 7, de populo Iudaico qui in deserto degebat, ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις. loquitur autem de μόσχῳ λιθίνῳ ὃν ἐν Χωρὴβ ἐμοσχοποίησαν, vt Suidas annotat. quem conflatilem vitulum Moses postea contriuit: vt habetur Exodi 32. vbi pro ἐμοσχοποίησαν habetur, μόσχον αὐτῶν ἐποίησαν.

C. Μοσχοσφαγιστής, οῦ, ὁ, Vitulorum seu vitularum signator, μοσχοσφαγισταὶ apud Porphyr. lib. 4, περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, ministri qui designabant victimas sigillo appresso. v. l.

C. Μοσχόλαιον, ου, τό, à Nicolao Alexandrino vocatur oleum quod conficitur ex moscho odorato capreæ, vt vocat τὸν μόσχον Phocion grammaticus: Nicolai tamen codex habet μοσχίλαιον. v. l.

Μόσχος, ου, ὁ & ἡ, Vitulinus. vt μόσχος κυνοῦχος apud Xen. in Cyneg. Lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus. Et μόσχεος ἱμὰς, lorum seu flagrum è pelle vitulina. Apud Athen. lib. 13, in apophthegmate Callistii meretricis, ἣν μαστιγίας ἐμοιχεύσατο. Ἦρας δ' ὄντος, ἐπὶ γυμνοῦ κατέκειτο, τοὺς ὤμους πρὸ τοῦ προσώπου ἐδείκνυε, Πόθεν ὦτοι, φίλ' ἀνδρῶν ἦ ὅς, Παιδὸς ἔστις μου, ζωμὸς κατηγήσῃ. ἢ δὲ, Δαιδαλέη μόσχεος, intelligit autem per ζωμὸν μόσχεον, lorum seu flagellū è pelle vitulina, μόσχεον ἱμάντα tuue μάστιγα. Rursum Xen. in lib. De re equ. τὸ γὰρ μαλακὸν ψαλίζεσθαι αἰρεμένης τῆς δέξιας, σημεῖόν ἐστι τοῦ δαίσασθαι ἢ μαστιγίου ἢ χαλκίου. vbi subaudiri potest σημεῖον, aut tale quid. Camer. interpr. Loreo aut æreo integumento. ΑΤ Μοσχεῖον, ου, τό, v. l. est Tenuium olerum seu etiam plantarum insitio, ex Etymologico, apud quem hæc leguntur non sine mendo, τινὲς δὲ μοσχεῖα ἢ τὰ λεπτὰ λαχανώδη φυτὰ ἢ φυτά. videtur enim potius scribendum μοσχεία, à verbo μοσχεύω, & φυτὰ à φυτεία, ac pro ἢ priori, ἡ: pro τὰ autem, vel π vel aliquid aliud. ἡτέμηται pro Μοσχεύεται quod exponit Τέμνεται, reponendum puto μοσχεύεται.

Μοσχῆ SIVE Μοσχῶ, (vt κυνῆ & κυνῶ) ῆς, ἡ, sub, dea est, Pellis vi-

tulina, ἡ τοῦ μόχου δοκός. Anaxandrides apud Poll. Ἀρκῖν, λιστῆν, πρὸς ἄμπελον, μοσχοῦ κλῶνι.

Μοσχίς, ίδος, q.d. Ad vitulum accedens. ita dicebatur Aries triennis, περίτης κριός, vt Euſt. tradit ex vet. grammat. At verò apud Poll. lib. 5. c. 15, αἱ μοσχίδες καλοῦνται τῶν λαγῶν v. Linterpr. Lepuſcula. μοσχὶν quoque pro agno nouello idem accipit. adeo vt μοσχίδια & μοσχία ad pluriũ animalium catulos referantur quàm ad boum fœtus, hoc eſt vitulos.

Μοσχάριον, ν, τὸ, Paruus vitulus, Vitulus tenellus. Erymolog. & Heſych.

Μοσχον, ν, τὸ, Vitulus nouellus. A Poll. accipitur etiam pro agnello recèns nato. ſiquidem ait lib. 7, καὶ αἱ τοῦ προβάτου γλωσσίδες. τὸ μὲν ἀπὸ γονῆς, εὐθὺς ἀπ' μοσχίον τὸν δὲ ὕστερον ἄρνα, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λεπτογώμενα. ſuſpicetur tamen fortaſſis aliquis propter articulum maſcul. τὸν, legendum eſſe μοσχίαν: præſertim quum apud Euſt. quoque μοσχίας ſcribatur, apud quem eadem ouini generis ætates ita recenſentur, Ἴσμος ὁ Ἀττικὴς λέξεσιν ἄρνα φησὶν, εἶτα ἀμνόν, εἶτα ἀρνειόν, εἶτα λεπτογώμενα. ἐλέγετο δὲ ἡ μοσχίας ὁ περίτης κριός. nisi potius ſubaudiendum ſit ἀρνον, aut pro τὸν legẽdum τὰ. Pro vitulo nouello aut agnello accipitur in hoc loco Philippi comici apud Athen. lib. 8, Τὸ μοσχίον τὸ τοῦ Κορίνης οὗτος Δημήτριος. quæ verba ſunt iuuenis cuiuſdam qui καταμικρολογίαν ἄπασαν τὴν οὖσαν τότε ὑφαίνων, non πολυτελῆ ſed καθαρεῖον parari eõmunĩ iubebat, & coemi πυθία, σπυρίδια, ἐγχελίδια, ὀψαρίδια, φαττίδια, σφαῖνα: dimin. quoque forma dicens μοσχίον. Apud Heſych. μόσχα ſunt πρὸς μεσαρεῖον. vbi quum accentus in antepenultima poſitus ſit, fortaſſe legendum μοσχᾶ, vt dicitur βόεια. Μοσχὶν accipitur etiam pro nouello germine aut ſtolone. Heſychio & Suidæ μόσχα ſunt ἁπαλὰ φυτά, ac ſcribitur proparoxytonως apud vtrunque. Μόσχα ab eodem Heſychio exponitur κρεμμύου τὸ σπέρμα. In hac poſteriori ſignif. capitur ΚΤΙΑΜ Μοσχίδιον, videlicet pro nouello germine. nam à Suida μοσχεῖα exp. τὰ βλαστήματα: ab Heſychio autem μοσχεύματα. Ariſtoph. Acharn. Πρῶτα μὲν αὖ ἀμπελίδος ὄρχου τὰ ἁπαλὰ μακρὸν, Εἶτα συκῆς τινὸς τὰ μοσχίδια συκίδων, Καὶ πρὸς τὸ χωρίον ἅπαντ' ἐλαίδας ὀκτὼ λάβω, ficus nouellas: τὰς συκᾶς, ſeu μοσχεύματα συκῶν. vbi poſſis etiam interpretari Viuiradices, aut Clauolas ſeu Taleas. nam vtroque modo ficus ſeruntur.

Μοσχαῖος, in modum vituli laſcini exultans. μοσχαῖοι Heſychio σκιρτητικοί.

Μοσχηδὸν, In modum vituli. More vituli. Nicand. Alexiph. Ἠδ' ὅτε καὶ ἅπλης ἀπὸ δὲ βρίθος ἐμπελάσσῃ Ἀρτῆμις, ματρὸς δὲ πόθον μοσχηδὸν ἀμᾶσθαι, id eſt μόσχου δίκην, vt ſchol. exp. dicens ea voce ſignificari τὸ ἁπαλὸν καὶ ζωηρόν.

Μοσχεύω, Surculis ex arbore demptis ſero, Ramis tenerrimis ex arbore auulſis planto, Plantaria ſeu viuiradices inſtituo. Theophr. de palma, τοὺς γὰρ βλαστοὺς φασὶ μοσχεύειν τοὺς Βαβυλῶνα τοὺς ἀπολωπότας καὶ ὅταν ἐμβιβάσωσι, μεταφυτεύουσι. Vnde deſumptum videtur quod apud Plin. legimus lib. 13, c. 4, itidem de palmarum ſatione, Et ab radice auulſæ vitalis eſt ſurculus, & ramorum tenerrimis. In Aſſyria, ipſa quoque arbor ſtrata in ſolo humido tota radicatur, ſed in frutices, non in arborem. Ergo plantaria inſtituunt, annicùliſque transferunt. Eſt autem illic μοσχεῖον ab ea ſignificatione nominis μόσχος qua ponitur pro plantario ſeu viuiradice, hoc eſt planta traducenda, quæ quum radices alicubi egit, in alium locum transfertur. Sic μοσχεύειν τὰ κλήματα, Bud. interpr. Viuiradices facere ex ſarmentis, apud Theophr. lib. 3 De caus. pl. ἐξὸν τοῦτο τὸ ὅτι τὰ δένδρα ἔνια μοσχεύουσι, εἰ δὲ ἀφελοῦσι τοὺς θαλλοὺς τῆς κλαδεύσεως, ὅπως μὴ ἐκκαλεῖται τὰ βλαστήματα τοῖς νεοβλάστοις. Aliquando tamen μοσχεύματα ſunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur: vt ſunt in oleis talea, ſeu clauola, in vitibus malleoli. ſic diſtinguuntur ἀπὸ τῆς φυτευθέντος, vt videbis paulò poſt in μόσχευμα. Poll. μοσχεύειν dici poſſe annotat τὸ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ; Suid. verò exp. μεταφυτεύειν. Heſychio autem μοσχεύειν eſt ζωπυρεῖν. At metaphoricè dixit Dionyſ. Halicarn. lib. 7, μοσχευθῆναι καὶ τῇ δίκῃ τυραννίς, καὶ ὑπὸ ὅλης τῆς πόλεως μεγαλυνθῆναι: & Eunap. ἐπεμοσχεύσατο πάλαι μὲν pro ἐπεφυτεύσατο, vt Suid. exp.

A Μόσχευμα, ατος, τὸ, Surculus qui ex arbore demptus ſeritur, Ramus tenellus qui ex arbore in humum defertur: vt talea ſiue clauola ex olea, malleodus ex vite. Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 17, τὰ μοσχεύματα δεῖ εἰς τὰς ἐκμοσχεύσεις μᾶλλον ἐμβάλλειν ἢ τὰ φυτεύματα τὰ πάντων τῶν δένδρων, ὅτι τὰς ῥίζας ἐκτείνουσι τῶν φυτευμένων αἱ ὀλίγαι ἢ ὅσαι ὁλοσχερῶς τὸ ἢ τὸ μοσχεύματα, ἰσχυρότερα, καὶ οὐδὲν ἀπολαμβάνουσι. vbi nota eum diſcrimẽ facere inter φυτεύματα (id eſt viuiradices, ſeu plantaria quæ iam radices alicubi egerunt & inde aliò tranſferuntur) & inter μοσχεύματα, quæ ex arbore auulſa, in humum delata ſunt. De iis dixit Plin. lib. 17, c. 10, Surculos abſciſſos ſerere. & paulo antè, Auulſique arboribus ſtolones vixere. quo in genere & cũ perna ſua auelluntur, partémque aliquam è matris quoque corpore auferunt ſecum fimbriato corpore. Et initio capitis, de ſatione arborum, Aut enim ſemine proueniũt, aut plantis radicis, aut propagine, aut auulſione, aut ſurculo, aut inſito & confecto arboris trunco. Aliquando commodius reddes Plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fuerat. (vt Plin. loco citato, Natura & plantaria demonſtrauit, multarũm radicibus pullulante ſobole denſa. Qui pulluli, verbidem vocat, è radice è qua prouenerunt, in humum delati, & deplantati, μοσχεύματα dicuntur) Theophr. Hiſt. plant. lib. 4, c. 3, de ſationibus arborum, αὐξηθῆναι ἱκανὸν ἐπιτείζειν καλῶς· εἰ δὲ μή, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. Bud. μόσχευμα exp. τὸ εἰς φυτείαν καταρρυγμένον κλῆμα: & Malleolus, ex Gaza: (quemadmodum apud Philonem de vita M. lib. 1, βότρυς ὑπερμεγέθεις ὅσους, αὐτοπαρειλημμένους τοῖς κλήμασιν ἢ μοσχεύμασιν, Turn. vertit, Vuæ prægrandes per totos palmites & malleolos porrectæ) item Viuiradix, Propago. Philo De mundo, τὸ ἄλυτον τοῦ σώματος μερῶν ὅσα ἐν πηγαῖς καὶ ὀπαῖς, δυνάμεις ἀπείρους ἀληθῶς μοσχεύματα τῆς συμφύσεως, generoſas viuiradices ac propagines. Idẽ eodẽ lib. πάντα δ' ἁπλῶς ἐστι μοσχεύματα, propagines quædã & viuiradices vniuerſi. Bud. Μοσχεύματα, Heſychio ſunt ἐκφυτεύματα, plantæ nouellæ: Suidæ ἁπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων. Et Ariſtoph. ſchol. μοσχεύματα σύκων dicit τὰς νέας συκᾶς, quas Ariſtoph. μοσχίδια συκίδων, pullulos ficuũ.

C. ΠΡΟμοσχεύω, Plantaria facio, Plantaria tranſfero, Theophraſt. Hiſt. pl. l. 6, c. 7, ἀβλάστητον δὲ μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ ἀπὸ ῥίζης καὶ ἀφλοιστίδος, χαλεπῶς δὲ καὶ τὸ σπέρματος, προμοσχεύομεν οἱ ὀρεινοί. Vnde Plin. lib. 11, c. 10, Seritur autem ſemine meliusquàm radice aut ſurculo: ſemine quoque non ſine negotio plantaria tranſferuntur. Et in act. ſignif. & voce apud eundem alibi, διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας προμοσχεύοντες φυτεύειν. ἰσχυρότερα γὰρ ἐξ ὕδατος βλαστάνοντα. B. interpr. Viuiradicis cauſa faciendæ depono: alii, Viuiradices ſero, vt Cato loquitur.

C. ΥΠΟμοσχεύω, metaphoricè pro Clanculum & latenter propago, Clanculum nouellos ſurculos ſero, Clam veluti per plantaria propago. Eunapius apud Suidam, ὑπεμοσχεύοντες τὸ πάλαιον. vbi ipſe exp. ὑπεφύτευον, ὑπέτρεφον.

¶ Ὄχος, ν, ὁ, idem quod μόσχος, id eſt Ramus nouellus. ſed peculiariter ſignificat vitis ramulum tenellum: vel malleolum, aut palmitem. vide μόσχος. Athen. lib. 11, ex Ariſtodemi lib. 3 de Pindaro, τοὺς σπόρους φησὶν Ἀθηναῖος ἀγῶνα ὑπολαβὼν τὸ ἰσχνὸν ὑφαιρεῖν βίκλῃ ἢ αἴσσοις ἢ χερσὶ ἀμπέλου κλάδους ἀπείργοντα τὸ καλάμωμα ὄχου. Signif. ergo ὄχος, palmitem ſeu ramũ vitis fructu ſuo oneratũ, vt & ὄχη. Pro eodẽ ſcribitur ΩΤΟχος. vt apud Heſych. ὤχοι, τὰ νέα κλήματα σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσι. eáq; ſcriptura in antiquis etiã libris reperitur. ſic & apud Suidam in ὠχρώσης legitur, ὤχου κλῆμα βότρυας ὑπερτιθέντος ἔχον. Apud Etymol. autem oxytonως ſcribitur ὠχοί.

Ὄχη ΣΤΥΛ Ὤχη, ης, ἡ, idem cũ ὄχος ſiue ὦχος. Apud Euſt. per σ ſcribitur, qui exp. βοτρυφόρον κλῆμα. ſic & apud Heſych. ὄσχη, κλήματα βοτρύων χέοντα. Itidémque apud Harpocr. & Suidam, ὄσχη, κλῆμα βότρυς ὑπερτιθὲν ἔχον, ex quo dependent racemi: quam & ὁρτικὴν appellant. Apud eundem Suidam ſcribitur etiam per α nam in ὠχρώσης, ait, ὄσχης δὲ καὶ ὄσχη, ὃ μετὰ τοῦ βοτρύων κλήματα. Scribitur autem ibi prius ὄσχης per σ, poſterius per χ. Itidem apud Etymol. ὄσχη, κλῆμα βότρυος. Dicitur etiam

de aliis ramis. vt apud Nicādr. Alexiph. v. 108, — ἢ καρύης ἀποδάκρυον, ἢ ἀπαλύμοιο, Ἢ πτελέης, ὅτι πολλὸν ἀεὶ καλλείπεται ὄσχας Κόμμι. vbi schol. annotat, propriè ὄσχας vocari τὰς κλάδους τῆς ἀμπέλου: ibi autem à Nicandro καταχρηστικῶς vsurpari ὅτι τῆς πτελείας κλάδων, siue κληματίων. In manuscripto exemplari ὦσχας ibi habetur per ω. Ὄσχη ab Hippocr. accipi etiam pro scroto, vt ὄσχεος & ἐσχία, testantur v. l. A

C. Ὀχοφόρος, SIVE Ὠχοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitis palmitem racemis onustum gestans. Apud Harpocr. per o scribitur, citantem ex Hyperide, & adscribentem hæc ex Philochoro, ἵνικα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαντες καλωμῶ ὀχοφόροις καταλέγει δύο, τῶν ἡβῶντ' ἐπὶ πλούτῳ εὐτυχούντων. Eorūdem mentio fit apud Suidam, apud quem vtraque habetur scriptura. Schol. Nicandri loco paulo antè citato, ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμπλώμενοι κατὰ φυλάς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτι χορεύοντες τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Hos autem ὠχοφόρους muliebribus στολαῖς indui solitos testatur Etymolog. B

ET Ὀχοφόρια, SIVE Ὠχοφόρια, Festū quo ramulos vitis racemis onustos gestabant: quū παῖδες ἀνθηφόροι πῶῶπες καπλέγοντο οἱ φέροντες τὰς ὦχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν, vt habetur apud Hesych. qui per ω scribit, sicut & Suidas: à quo exponitur Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἑορτή. Scribitur autē ὠχροφόρια proparoxytonως vt ἐμμελώπια: sed in v. l. ὠχοφόρια, accentu in antepenult. posito & cum o. Neutro plur. ὠχοφόρια vtitur Plutarch. in Thes. p. 3, à tergo, vbi de eiectione loquitur, καὶ ναῦν ἐν τοῖς ὠχροφορίοις στρατεῦσαι μὲν οὐ τὸν κήρυκα λέγουσιν, ἀλλὰ τὸ κηρύκιον. & paulo pòst, ἄγουσι δὲ καὶ τὴν τῶ ὠχροφορίων ἑορτήν. At ὠχοφόριον Hesychio est τόπος Ἀθήνησι Φαληρεῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Etymol. quoque ὠχοφόριον esse dicit locum quendam Athenis, sed in eo esse fanum Dianæ. C D

Apud eundem Etymolog. reperio ET IAM Οἰχός, κλῆμα βότρυας φέρον ὀχῆσαι καὶ ἡμιταίους: ET Οἰχοφορεία, τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα ἐφ' ἑλκόντα βότρυας: citatque ex Aristoph. Quū verò nec apud Hesych. nec Suid. nec Eust. nec alium vllum lexicographum scripturam istā reperiam, mentò suspectam habeo. Sed & ipsum οἰσοφορεία cum sua expositione mendosum est.

Ὄχος ET Ὄχον, idem cum ὄσχος & ὄσχη, si quidē Hesychio credimus, qui quum ὄσχια exposuisset βαλλάντια, μαρσύππια ἢ τὰ τῶν ἀλδύμων ἀγγεῖον, addit, καὶ κλήματα βοτρύων πλήρη. Ὄσχος, τὰ αὐτά. Frequentius verò ὄσχος siue ὄσχεον pro scroto capitur, id est extima & communi testiculorum tunica, multis rugis & media suturā distincta, vt Gorr. tradit, vulgo bursam vocari annotans. Apud Pollucem oxytonως ὀσχός; à quo exponitur τὸ τῶν ὄρχεων ἀγγεῖον: cuius pars ea quæ laxior est (hoc est τὸ χαλαρώτερον, vt ipse nominat) Λακκόπεδον dicitur: cui verò semper laxus est ipse testiculorum sacculus, ὁ αἰεὶ χαλαρὸς τοῦ λακκοπέδου χιτών, ab Athenienſibus VOCATVR Λακκοῖος, vt idem annotat. Eadem scriptura habetur apud Celsum lib. 7, c. 18, vbi ait, Communis deinde vtrique testi omnibúsque interioribus tunicis est qui iam conspicitur à nobis, (ὀσχεὸν Græci, scrotum nostri vocant) isque ab ima parte mediis tunicis leuiter innexus, à superiori tantùm circundatus est. Apud Suidam autem & Hesych. scribitur ὄσχος proparoxytonως, sicut & in lex. meo vet. Reperitur ETIAM Ὀσχέα, ας, ἡ, in eadem signif. Aristot. De gener. anim. lib. 2, c. 11, ὅσους ὁ φασιν εἶναι οἱ ὄρχεις, ἔχειν σκέπην δερματικὴν, καλουμένην ὀσχέαν. Eadem ὀσχέα ab eodem, lib. 1 Hist. anim. c. 13, vocatur ὀχλός. vnde & Eust. cum Etym. ὀσχεὸν pleonasmo literæ ε dictum scribunt quasi ὀχεὸν, videlicet ab ὀχέω, vt φωλεὸς à φωλέω. AT Ὄσχεον Hippocrati est Flexuosa circa os vulvæ extuberantia: ὀσχέω, (inquit Galen. in lex. Hippocr.) τὸ ἀμφὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἐλικοειδῶς ἐπανάστασιν. ὀχεῖς γὰρ ἡ μήτρα, τὰ κλήματα τῆς οἰνοποιίας. Quod ὄσχεον idem Hipp. appellat etiam αἰσχύνην & λέπα, vt idem Galen. annotat. E

MOTO'Σ, οῦ, ὁ, Linamentum seu linteum carptū, quod vulneribus inditur. cuius quinque differentiæ ab autore τῆς εἰσαγωγῆς recensentur, σπιλὸς, ξυστὸς, ῥιπὸς, ἐλλυχνωτὸς, σκιαπυκτικὸς, hoc est, tortile, rasile, concerptum, ex ellychnio factum, pudendóque simile: nominibus his partim à formis ac figuris quibus effinguntur, partim à materia ex qua constăt, inditis. σπιλὸς, id est tortile, à forma nomē habet: ξυστὸν & πλατὺν, hoc est rasile concerptúmque, ab ipsa linteolorum materia: hoc quidem, concerpta, illud verò, derasa. quare etiam aliquādo simpliciter ξύσμα vel πλύμα ὀθονίων (hoc est rasura aut vulsura linteolorum) appellatur. ἐλλυχνωτὸν verò dictum est, non quòd ad lychni seu funiculi lucernarum similitudinem contorqueretur, sed quòd ex ellychnio fieret. (quod ex Gal. apparet lib. 13 Meth. medendi, vbi ait, ἔξωθεν δ' ἐφίεμεν μοτὸς ἤτοι ξηρὸς ἢ ἐξ οἴνου, καὶ μᾶλλον ὁ ἐκ τῆς μαλακτῶν ἐλλυχνίων) σκιαπτὸν autem, à pudendi humani similitudine. Verùm præter hæc quinque linamētorum nomina, alia etiam apud veteres leguntur, vt apud Celsum λημνίσκος, quod ille in longitudinem implicitum linamentum interpretatur, & aliquando linamentum inuolutum & oblongum: & apud Aetium στελιδίσκος, quod linamentum significat ad cunei parui similitudinem intortum, vel quod cunei modo ea quæ continguntur & adhærescūt separet. Hæc inter alia ex Gorræo. Heraclides apud Galen. lib. 3 χῦ πόρου, dixit etiam μακρὸν μοτὸν, forsan quem Celsus λημνίσκον. Galen. ad Glauc. καὶ δεῖ τὸ τυλωθὲν τῆς κάλπιδος εἰσεῖναι, ἔπειτα μετὰ πλατὺ βύσαι τὸ στόμα. Paul. Æg. στηνίσκος ἢ μοτὸς πλείοσι χωρίσασιν ἀπ' ἀλλήλων. sed perpetā apud eū pluribus in locis scribitur per ω in penultima. Dicitur ET IAM Μοτὸν. vt habetur in lex. meo vet. μοτὸν, τὸ εἰς αἱμαπλήρωσιν ἐκκοῆς πῴδυον. Apud Hesych. autem paroxytonως, μώτα, τὰ πληροῦντα τὸν κοῖλον τῶν ζαιμάτων ῥάκη. itidémque apud schol. Homeri, μώτα, τὰ ὅτι πλεῖστα τῆς κοίλοις ζαίμασιν ὀθόνια εἰς αἱμαπλήρωσιν τῆς ἐκκοῆς. Apud Eust. etiam μώτην scribitur. Eiusdem cum μοτὸς & μοτὸν signif. EST Μοτὴ, ῆς, ἡ, vt tradunt v. Leitantia ex Q. Calabro, ἰφθίμοιο μοτῆσι, penicillorum vulnerariorum. F

C. Ἄμοπος, ου, ὁ ἡ, Qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. sed simpliciter, pro Inexplebilis, Inexpletus. nam ἄμοτον à schol. Homeri & Hesych. exponitur ἀπλήρωτον. volunt autē metaph. esse ἀπὸ τῶν μοτῶν quæ vulneribus induntur, vel ἀπὸ τῶν μὴ πεπληρωμένων βαυμζ. Suidæ ἀκόρεστον. Sic apud Apollon. quoque lib. 1 Argon. Τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντες ἔπ' ἠεροῦ χορτὸ κάρηνα, schol. exp. ἀκορέστως, vt poëta dicat, eos inexpletos modulorum musicorum, etiam postquam cessauit Orpheus citharā pulsare, protensa ceruice & arrectis auribus mansisse. Sic & Il. τ, Τῶ δ' ἄμοτον κλαίω τεθνειῶτα, Eust. exp. ἀπλήρωτον καὶ πολύ: (vt Virg. Æn. 8, Hæret inexpletùm lacrymans) paulo pòst tamen, de eodē ἄμοτον loquens, dicit ibi significare πλῆρες, & αἰτιατικῶς & μετὸν: quasi ex metaph. τῶν μετρημένων πραγμάτων. Itidémque Il. ψ, Ἀπλήκτῳ ἄμοτον κεχολωμένῳ exp. ἄμοτον, πλῆρες ἢ μὴ κατὰ καὶ μετρίως ὀργιζόμενον. accipiens ἄμοπος pro Plenus, quique opus non habet vt veluti linamentis vulnerariis expleatur. Priori autem modo capi potest quod Il. δ legitur, ἴεις ἄμοτον μαιμαῦσαν, Inexpletùm, vel Vehementer. At Od. ζ, iumenta currum trahentia dicuntur ἄμοτον πονέεσθαι pro ἀπόνως, vt quidē Eust. exp. G

C. Ἔμμοτον est medicamentum liquidum, quod linteolis conceptis exceptum intra vlcera eiúsque sinus recondītur. Liquatur etiam aliquando in eam rem vt penitius subeat. Sic dicitur quòd τοῖς μοτοῖς adhibeatur. ipsa enim linamēta μοτὸν & μοτὰ appellantur. Gorr. In illo autem ἔμμοτον subauditur φάρμακον. Galen. & τὸ ἐμμότως φάρμακον τὸ ὀξυτικώτερον μὲν ὑποστύπτον, ἧττον δὲ καυστικὸν ἢ πικρόν. Apud Ægin. quoque ἔμμοτα φάρμακα dicuntur, vt quū ait, ἢ μὴ τὰ ὀπίλιστρα τῶν ἐφεστικῶν ξηρῶν τι ἢ ἐμμότοις ἢ τοῖς ἀπουλωτικοῖς φαρμάκοις ἢ ἀποθεραπείαν ποιοῦμεν. Et ἔμμοτος ἀγωγὴ, apud eūdē, quod vide in Διαμοτόν. Citatur etiā ἔμμοτος ex Dios. pro ἔμμοτον φάρμακον, his verbis, παρηγορεῖ δὲ καὶ ἐλκτικόλλοις λοιπὰ μέρη κατοίδη ἔμμοτος λεῖος σὺν χαλάκῃ. Ab hoc genere medicamentorum (inquit Gorr.) ἔμμοτα dicūtur apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκέων, qui vlcere cauo laborant, quòd curationē διὰ τῶν μοτῶν, hoc est per linamēta, desiderent, vt annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτα dicūtur Quibus μοτοὶ & penicilli inditi sunt. Hesychio autem ἔμμοτα est ζαιμία πάσης γενέσεως. H

Μοτάριον, ου, τὸ, dimin. forma pro μοτὸς siue μοτὸν. id est Linamentum concerptum quod vulneri inditur. Apud

Ægin. de palpebris infubulatis & inuſtis, μοπαείους καὶ πολλουείους ἀπαλοῖς πλὼ ἐπιτύλωσιν ποιεῖσθαι προσήκει. Apud eundē alibi, εἰ δὲ ὀφθαλμὸς βεβρωμένος εἴη, λεπτῷ μοπαείῳ προστον δεῖ πίβρωμα αὐτὸ ἀποφράσσειν, ἵνα μὴ θραύηται ὑπὸ τῆ ἐρεύθους σφιγγόμενος. vbi μοπαείον etiam reddi poteſt Linamentum quod inditur in modum penicilli vulnerarii. Μοπόω, ῶ, Linamentum vulnerarium indo. τὸ πίλημα ἐπιβάλλω τῷ ἕλκει, ſiue βάπτω. Paul. Ægin. ἔπιτα μοπώσαντες ξηροῖς, εἶτα ἐπὶ τῷ ἕλκει βεβρεγμένον σπλήνιον ἐπιδέσαντες ἐπιδήσομεν. Heſychio μοπῶσαι eſt πληρῶσαι. Citatúrque ex Apſyrto μοπῶν τῆς πίλμασι. Item, Penicillo vulnerario indito curo. vnde μοπώσει apud Heſych. & Suidam, κάπτει δι' ὀθονίου.

C. ΔΙΑμοπόω, Illitum linamētum vulneri indo. vel potius Linamēto indito vulnus diſiūgo, & impedio ne coeat. vnde διαμοπῶν idē fuerit quod Paul. Ægin. dicit στιλωτικοῖς ἢ μοπᾶς πλείοσι χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων. vel Indito linamēto curo. Paul. Ægin. καὶ τῷ βασιλικῷ λυθέντι ῥοδίνῳ διαμοπώσαντες, ἀκολούθως ἐπιτιθέασιμεν. Idem, πλὼ δὲ παρυλίδα χρὴ τῶν χαλκῶν ἐκπιόντων διαμοπώσαμεν. Idem lib. 6, μετὰ δὲ τὴν χλωρυρίαν ἐκκρίνασης τὸ ὑγρὸν, καὶ διαμοπώσασης, ὠφελίμως ὀπτοδίσωμεν, ἢ ἄχρι τέλους οἰνελαίῳ ὀπτοβρέχωμεν. μὴ λύσασης, ἐμμόνῳ θεραπύσωμεν αἰφνῆ. vbi obſerua διαμοπῶν non ſemper eſſe Indito linamento curare, & δι' ὀθονίων ἰᾶσθαι, ſed plerunque aut Linamenta vulneri indere, aut Linamentis inditis vulnus ne coeat prohibere. & plus eſſe ἐμμόνῳ θεραπύειν αἰφνῆ quàm διαμοπῶν. Sicut verò idem ſuprà cum dat. inſtrum. dicit μοπώσασης ξηροῖς, ita etiam alibi, μὴ δὲ πλὼ χλωρυρίαν διαμοπώσασης ξηροῖς πλατεῖς καὶ σπλήνιον ὀπτοβρέχοντες, ὀπτοδήσωμεν.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ου, ὁ, Labor, Moleſtia, vel Ærumna. eſt enim Ærumna Feſto, Labor onerоſus: Ciceroni, Ægritudo laboriоſa. Frequenter copulatur cum πόνος aut κόπος. Paul. Ad Theſſ. 1, c. 2, μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν & τὸν μόχθον, laborem noſtrum ac ærumnā. Philo De vita M. lib. 1, οὐκ ἔστι πόνος ἢ μόχθος ὁ Ἑβραίοις. vbi Turn. vertit, Nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. Syneſ. Ep. 57, τὸ γὰρ ὠθεισθαι καὶ μόχθου ἢ μόλις ποιεῖν, τοῦτό ἐστιν ὁ δυσκατάπονον χρόνον, καὶ ἡ ψυχὴ ἐμβαπτίζει μελέμαις προσμάτων. Eraſmus in locum Pauli tam citatum annotat, μόχθον eſſe laborem cum difficultate conjunctum, quaſi dicas conatum aut molitionem: & ideo veterem interpretem vertiſſe Fatigationes. In Græcis autem vocibus πόνος & μόχθος iucundiorem eſſe affinitatem ſoni. A Suida exponitur κόπος (quod tamen minus eſt) vbi ex Piſide citat, Οὐκ εἶχε μόχθον εἰς τὸν Εὐφεάτην πόρον. Heſychio eſt πόνος & κακοπάθεια.

C. Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Laboris & ærumnarum expers. Vel, Qui corpus labore non exercuit. Xen. ὕπνος παρῆσαν αὐτοῖς ἀδίων ἢ τοῖς ἀμόχθοις. VNDE Ἀμοχθεί, Citra laborem. χωρὶς κόπου, Suidæ. ITEM Ἀμοχθὶ in eadem ſignif. ex Laſcari.

C. Βαρύμοχθος, Cum grauibus laboribus coniunctus, Laboriоſus. Epigr.

C. Ἔμμοχθος, Cum laboribus coniunctus, Laborum & ærumnarum plenus. Vel, Qui in laboribus & ærumnis verſatur, Ærumnoſus. Eurip.

C. Ἐπίμοχθος, idem. v. l.

C. Εὔμοχθοι, Honeſti labores, Labores qui in res honeſtas conferuntur. nam εὐμόχθων Heſych. exp. οἱ ἐπ' ἀγαθοῖς ἱδρώτων.

C. Κενόμοχθος, In vanum laborans. v. l.

C. Κλυτόμοχθος, Clarus laboribus. in Epigr.

C. Λιγύμοχθος, Stridula voce ſeu cantu laborans. Apud Ariſtoph. in Auibus, Ὄρνις ἡμῖν βούλομαι λιγύμοχθος ἀηδών, annotat ſchol. ſcribi etiam λιγύφθογγος & λιγύμοχθος: videlicet διὰ τὸν μόχθον ſiue φιλῶν τὸν ὠδυπάτους ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν παῖδα ἡμῶν. vbi etiam reddere poſſis Stridula voce ærumnas & miſerias ſuas efferens.

C. Πολύμοχθος, Cum multis laboribus & ærumnis coniunctus, Laboriоſus, Ærumnoſus. Chryſoſt. De ſacerd. πολύμοχθος βίος.

C. Φιλόμοχθος, Laborum amans.

Μοχθηρὸς, ῆ, όν, Laboriоſus, ὀπίτονος, Heſych. Verùm ſunt qui dicant barytonas ſcribendum eſſe πόνηρος & μόχθηρος quum ὀπὶ τῶν ὀπιτόνων καὶ ὑπομενητικῶν capitur. quos Euſt. tamen reprehendit, ex Herodiano tradēs eiuſmodi παρώνυμα in ρὸς ſemper acui, vt καμαπηρὸς à κάμαπος, ὀλιθρὸς ab ὄλιθος & alia ſimilia. Item Ærumnoſus, Calamitoſus. vel κακοδαίμων, vt ab Heſ. exponitur. Sic accipi poteſt hic Antiphōtis locus qui à Suida citatur, κἀγὼ μὲν ὁ μοχθηρὸς, οὗπερ ἐχρῆν με πεπαύσθαι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς καὶ πάλαλος. nec enim vſurpatur ibi ὅπι κακοῦ αἰδρὸς καὶ εἰς ἀγαθοῦ εἰς δικασήριον ἵνα καπηγορηθῇ, ἀλλ' ὅπι πᾶς δίκην λαχόντος ὑπὸ ἀπορραγμένου παιδὸς, vt idē Suid. annotat. Ariſtoph. Pluto, τὸν πλοῦτον ὦ μοχθηρὲ σὺ, ἔχω, ὁ πονηροſe & miſer. (At Laboriоſus homo dicitur qui aſſiduus & patiens eſt in ſubeundis laboribus) Item ex Soph. affertur μοχθηρὸς βίος pro Vita ærumnoſa. Homo etiam aliquis μοχθηρὸς dicitur pro Teter. Gell. libro 18, c. 4, Stolidos autem vocari non tam ſtultos & excordes, quàm tetros & moleſtos & illepidos, quos Græci μοχθηροὺς καὶ φορτικοὺς dicerent. Μοχθηρὸς (ſicut & πονηρὸς) frequēter accipitur pro Malus, Improbus, κακὸς, vt Heſych. & Suid. quoque exponunt. Ariſtoph. Pluto, πῆς ἔστις τις οὐ μοχθηρὸς ὦ. Plut. Sympoſ. 7, πῆς γὰρ μοχθηροὺς, ὅσῳ μᾶλλον ὀπλαμβάνονται ἢ συμπίνοντας, καθάπερ βάπτις, αἱαιρεῖν. Ab Ariſtot. dicitur aliquis eſſe ετᾶ μοχθηρὸς πρὸς τι, qui vitio aliquo laborat: Rhet. lib. 1, πρὸς δὲ τοῦτο ὁ μοχθηροὶ τυγχάνουσιν ὄντες, καὶ ἄδικοι: vt eſt ὁ ἀνελεύθερος, πρὸς χρήματα, & ὁ ἀκόλαστος, πρὸς τὰ σώματος ἡδονάς. Et μοχθηρὰ ἤθη, mali mores ſeu Prauæ conſuetudines. Lycurg. apud Suid. μοχθηρῶν δὲ ἐξαιρετώτατον ἐδόκει ἢ τομοθέτης ῥῆμα ἀπομόρπτον ἀφεῖναι. Ité μοχθηρὸς χυμὸς apud Gal. lib. 1 ad Glauc. Succus malus & vitioſus. Res quoq; μοχθηραὶ γίνεσθαι dicuntur quum peius ſe habere incipiunt, vel Quū in peius ſeu in deterius vergunt. Plut. De orac. Pyth. loquens de quodam tyrāno cui exitium oraculo prædicebatur, ἐπέσχεν ὀλίγον χρόνον· εἶτα τὰ πρεσχμάτων παπαίων μοχθηρῶν ἐλάμβανεν. Ité vt dicūtur res malæ quæ in ſuo genere parui vel nullius pretii ſunt aut viles, ita apud Ariſtotel. De arte poet. Δίφορον μοχθηρὸν καθάπις μιμεῖσθαι π βάπιζαν, pro Homerico illo Δίφορον αἰσχίονα καθάπις ὀλίγῳ π βάπιζαν. Quibus addi poteſt δίφθερα μοχθηρότ βίος apud Suid. ex Ariſtoph. pro κακῶ, ἰγνῶ, λιποδύρτου. VNDE Ἡμιμόχθηρος, Semimalus. Plato lib. 1 De rep. ET Φιλομόχθηρος, Malorum ſeu improborum amans. vel, Amans improbitatis. Citat Poll. ex Philonide. Eiuſdem ſignif. eſt φιλοπόνηρος apud Dinarchum. Item ADVERB. Μοχθηρῶς, Malè. Et in cōpar. μοχθηροτέρως ἔχειν Peius ſe habere, Deterius ſe habere. Plato lib. 1 De rep. τὰ γὰ οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχει. ET Μοχθηρία, ας, ἡ, Malitia, Improbitas. Demoſth. De malè geſta legat. κρατῆσαι καὶ πλεονεκτεῖσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας ἢ δι' ἄγνοιαν ἢ δι' ἀμοχθηρίαν ἐπαπίαν λεγόντων, dicendi facultate iis præualere qui in medium allatis pugnātia è diametro vel imprudētia ipſi lapſi vel ducti improbitate tuentur. Accipitur etiā pro vitio, vt & κακία, & modò virtuti in genere opponitur, modò certæ alicui virtutis ſpeciei. Ariſtotel. Eth. 5, cap. 1, ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἢ μοχθηρίας. Idem Ethic. 9, cap. 4, φθυπτὸν πλὼ μοχθηρίαν ἁπλῶς, ἢ πιστατὸν ὀπτοπῆσαι. Rurſum lib. 5, cap. 2, πρὸς μὲν πᾶλλα ταῦτα ἀδικήματα γίνεται ἢ ἐπιτροφὴ διὰ πλα μοχθηρίαν αἰσ. Ex eiuſdem Rhet. 3 ἀκροατοῦ μοχθηρία affertur pro Vitium naturæ quæ mala conſuetudine deterior facta eſt ac ſinit ſe à vero abduci. Et πρὸς μοχθηρίαν ζῆν ex eodem pro Ex vitio viuere. Apud Ariſtophanē autem, Οὐρίαμα πρὸς ἐπιβουλὴν ἢ μοχθηρίαν, Suid. exp. ἀρχυρίου ὀπιθυμίαν, vel αἴτημα. vbi ad reddendam vim vocabuli, poſſis melius reddere, Improbam cupiditatem. Item apud eundē Plut. Symp. 6, μὴ ῥᾴστου μηδὲ μοχθηρίας ὀδωδὸς ἐκπνεῦσαν pro Malum odorem edens.

Μοχθηρὸς, ᾶ, όν, Laboriоſus, Ærumnoſus. ὀπίτονος. ſchol. Nicandri in fine Alexipharm.

Μοχθέω, Laboro. Thuc. lib. 2, εἰ ῥᾳθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ ἠλευθερίᾳ τὰ πρὸς πολεμίους, ἀφειγότες τοῖς μὲλλουσιν ἐπιόντας μὴ ὀδυνᾶσθαι, καὶ ἐν αὐτῷ ἀλγοῦντα μὴ ὑπὸ ἀναγκαίας τῆς αἰεὶ μοχθοῦντων φαίνεσθαι, ſi ignauia magis quàm laboriоſa exercitatione periclitari nobis placeret, ita ſunt res noſtræ cōſtitutæ vt nobis ante triſtium rerum euentum nequaquam laborandum ſit, & poſtquam euenerint, non minus ſtrenuis videri liceat quàm illis quos per-

petuus labor exercet. Et cum accuſ. pro Efficio ſeu Effectum do. Ariſtoph. Ταῦτα οἱ θεοί πως μοχθήσουσι. Item ex Eurip. μοχθεῖν πόνον, Exantlare laborem. Interdum ſignif. potius Laboribus & ærumnis ſeu moleſtiis premor. Eurip. apud Athen. lib. 13, ad Cupidinem, ἢ μὰ δίδασκε τὰ καλά, ἢ πῶς ἐρῶσιν, ὦν τὸ δημιουργὸς εἶ, Μοχθοῦσι μόχθους ἀστοχῶς σωτικτόνους. Quibus addi poteſt quod ex Xen. affertur, ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, Alia omnia incommoda patientur. Similiter & Heſych. μόχθει exp. κακοπαθεῖ.

Μόχθημα, ατος, τό, Labor, Ærumna. κόπος, κακοπάθεια. Æſch. in Prom. Et Sophocl. in Œd. Col. Ἅπαντα λύει ταῦτ' ἴσος μοχθήματα.

Μοχθίζω, Laborp, Afflictus ſum. Iliad. β, Ἑλκῶ μοχθίζοντα, id eſt κάμνοντα, πονούμενα. Et μοχθίζοντες Heſychio κακοπαθοῦντες.

Μοχθισμός, οῦ, ὁ, Labor. v. l. Α Τ Μοχθητικῶ, quod in iiſdem v. l. exponitur Laborioſè, ſine autore & exemplo, ſuſpectum eſt.

ΜΥΘΟΣ, υ, ὁ, Verbum. Homerus Iliad. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τε ἔργων, oratorem verborum, factoremq; rerum, vt Cic. interpr. Il. α, & Il. θ, τοῖον τὸν μῦθον ἔειπας; Od. ε, Οἷον δὴ τὸ μῦθον ἐπέφραδες ἀγρίῳσιν. Alicubi cōmodius redditur Dictū, Id quod dicitur aut dictum fuit: vbi retineri tamen interdū poteſt Verbum. Il. τ, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἴων, πεπίλνετο δὲ ἔργον. vt apud Virg. Vix ea fatus erat. Eſt etiā vbi potius plurali numero interpretari debemus, Verba, Dicta, Ea quæ dicuntur vel dicta fuerunt: vel etiam Oratio. Od. τ, Ἀλλ' ἴχε σαυτῇ μῦθον. Od. ι, Ἀλλ' ἴσχεο θυμῷ μῦθον. Od. α, Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένου ἴνδεται θυμός. Il. θ, Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν. Il. ι, δάκε δὲ φρένας ἔντεα μῦθος. Od. β, Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος ἐπώτρυνε δέ με εἰπεῖν. Aliquanto pòſt, Θυμαλγέα μῦθον ἄκουσα. Od. λ, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο αὖ ξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς Ἠμὲν ἐμεῖο, quæ dicere vobis volumus. Item πέλος μύθῳ ὀπιθεῖναι, Dictis vel orationi finem imponere, Dicendi finem facere. vt etiam κολοφῶνα ὀπιθεῖναι τῷ λόγῳ. Il. τ, Ψυχήσεις, οὐδ' αὖτε πέλας μύθῳ ὀπιθήσεις. At μῦθον πλῆσαι, Efficere quæ dicta fuerūt, Effectum dare id quod dictum erat. Od. δ, Ἀλλ' ἄγε σῇ Θέτιν αἰαζούσῃ πλήσωμεν Μῦθον. Dicitur etiam κεκάσθαι μύθοις, qui facundia pollet, ſeu qui dicendo valet. Od. π, Καὶ μύθοισι κέκασο, παλαιά τε πολλά τε οἶδας. In hoc autem loco Od. α, μῦθος δ' ἀνδράσι μᾶλιστα μέλησι, μῦθος non accipitur ſimpliciter pro λόγος, ſed pro λόγος δημηγορικὸς, id eſt Oratio, Verba quæ in publico fiunt. quo modo accipi poteſt & in quibuſdam locis ex ſuprà citatis. Denique μῦθος & μῦθοι ſicut & λόγος ac λόγοι pro variis locis variè poteſt reddi & quidem ſæpe Colloquium. In proſa autem aliam ſignif. habet. ponitur enim pro fabula. Eóque magis mirari debemus hunc Plat. locum in Timæo, ὥστε περὶ τούτων τῶν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους, μηκέτι ζητεῖν ἔτι πέρα ζητεῖν. quæ Cic. vertit, Vt ſi probabilia dicetur, nil vltra requiratis. Eo magis in quā & hunc locū, & ſiqui ſunt huic ſimiles, mirari interimque obſeruare diligenter debemus. nam & ex lib. 6 De leg. eiuſdem Platonis affertur itidem pro λόγος. Quod autem attinet ad hoc loquendi genus, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, vel οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος οὗτος, frequens in proſa eſſe fateor illud quidem, ſed minimè mirum nobis debere videri dico, quòd ibi vſurpetur tanquam ex poeta ſumptum. (Nec dubito quin ad hoc loquendi genus, tanquam proverbiale, reſpexerit Horatius quum dixit, Sat. lib. 2, ſat. 2, in principio. Nec meus hic ſermo eſt.) Plato Symp. Οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε, ὃν μάλιστα ἐγὼ. Φαίδρος γὰρ ἐκάστοτε πρός με ἀγανακτῶν λέγει. Itidem Plutarch. Symp. 4, dixit, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' οὗτοι Φίλωνα ὑμῖν αἰτίᾳ πρὸς ἡμᾶς ὄντι, &c. Et lib. 8, καὶ οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος ἔσται· ἀλλ' Αἰγύπτιόν τινα Ἄπιν οὗτος λοιμώξαι φασιν. Vſurpat & Lucianus aliquoties, atque alii. Μῦθος, Fabula. id eſt Quæ paſſim dicuntur. Ex Apoll. Rhod. μῦθοι Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicuntur. Latini dicunt In fabula eſſe, Fabulam fieri vel Fabulam eſſe, eum de quo omnes paſſim loquuntur. Referri huc poteſt quod ex Nax. affertur, τὸ τῷ μύθῳ, pro Vt eſt in proverbio, Vt ferunt, Vt habet omnium ſermone tritum proverbium. Item Fabula, id eſt λόγος ψευδής, εἰκονικὸς ἀληθείας, vt ab Aphthonio in Progymn. definitur: qui tria eius genera facit, λογικὸν, de homine: πρακτικὸν, i. τὸ τῶν ἀλόγων πρός ἄνθρωπον μεμιμημένον: & μικτὸν, quod ex vtriſque miſtum eſt. Plut. in lib. Vtrum Athenienſes bello an ſapientia præcelluerint, ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδὴς, εἰκονικὸς ἀληθείας. Plato Polit. lib. 2, pag. 26, πρῶτον τοὺς παιδείους μύθους λέγομεν. τοῦτο δέ που, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ψεῦδος ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. Idem ibidem dicit μύθους πλάττειν, μύθους ποιεῖν, μύθους ψευδεῖς συντιθέναι. Eſt autē id ſcriptionis genus poeteis vſitatius quàm oratoribus, vt tum Aphthon. teſtatur, tum Ariſtot. in lib. περὶ ποιητικῆς. vbi etiam dicit μῦθον eſſe σύγκλειν τὴν τῆς ψυχλῆς τῆς τραγῳδίας. Ab oratore autem κομψὸς λαμβανόμενος, εὔχαρις ἔσται, inquit Demetr. Phal. Itidē Luc. De hiſt. ſcrib. ait, καὶ μὲν ὁ μῦθος οὐ πάντη ἀπίθανος, λεκτὸς μέν, οὐ πιστός. Plut. ἀπημαλυσμένος δεῖ μῦθος εἰς τὸν παλιγγενεσίαν. Luc. ἐξηγηταὶ μύθων, vt Cic. dicit Explicatio fabularum. Et μύθων ἀλληγορίαι, cuiuſmodi conſcriptæ ſunt à Charace & Palæphato, vt annotat Euſt. Et Plut. De aud. poem. ait, μύθων, ὧν παλαιὰ μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις ἀναβιβαζόμενοι καὶ διαγράφοντες ἔνιοι. Philoſtr. epiſt. 19, ἃ δὴ ἐγὼ μύθους ἐκάλουν, de poetis loquens. Imò & integra poetarum ſcripta μῦθοι dicuntur, vt & Fabula apud Latinos. Et apud Athen. lib. 5, ὁ περὶ τὸν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano: inſcriptum in pauimento quodam. Syracuſis erat etiam hortus quidam qui μῦθος appellabatur, διὰ τὸ μὴ ἀπ' ἀρχείου ἐξ ἀκοῆς πεπλάσθαι τοὺς τόπους, ἀλλὰ μυθικῶς πεπλάσθαι, vt Euſt. tradit. De quo Athen. lib. 11.

Μῦθος, Conſilium. Il. α, Ἦ μὲν δὴ πάντας ἐμοὺς ὀπίσω πεπύθοιτο μύθους Εἰδήσειν, reſciturum omnia mea conſilia.

Μῦθος, υ, ὁ, Seditio, Factio, στάσις. Sic expoſuerunt veteres quidam grammat. apud Hom. Od. φ, Οὐδέ πω' ἄγχι Μύθου ποιήσασθαι ὀπιζομένῳ ἰδυίῃσι.

C. Μυθογράφος, ου, ὁ, Fabularum ſcriptor. Plut.

C. Μυθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fabularum narrator. Plato De leg. ᾠδὰς μυθολόγους, Cantilenas fabuloſas, ſeu In quibus fabulæ narrantur. V N D E Μυθολογία, ας, ἡ, Narratio fabularum. vel Fabuloſa narratio. E T Μυθολογικὸς, ὴ, ὸν, Ad fabularum narrationē pertinens. Item, Qui valet comminiſcendis fabulis, vt Æſopus. B. ex Plat.

E T Μυθολογέω, Fabulas narro, vel Fabulam narro. Iſocr. Archid. ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐᾷ μυθολογεῖν. Item Fabuloſè narro. Ariſtot. Hiſt. an. lib. 9, de chlorione aue, ὃν ἔνιοι μυθολογοῦσι γλαύκαν ὀνομάζειν διὰ τὸ πυρραίας. Et cum accuſ. Iſocr. τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τοὺς ἡμῶν ἐμυθολόγησεν. Et Plato, μηδ' ἃ νῦν δὴ μυθολογοῦσι. quod Cic. vertit, Vt ferunt fabulæ. Paſſ. μυθολογέομαι, Fabuloſè narror. Plato De leg. lib. 2, γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον. Et paulo pòſt, ἃ πρέπει ἀκούειν, ὅτι καλλίστας μεμυθολογημένας πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. Demoſth. Epitaph. ὅτου μεμυθολόγηται, εὐθὺς εἰς τὸν ἡρωϊκὸν ἀποφέρεται ζῆλον, poetarum fabulis celebrata ſunt, aut decantata. Μυθολογέομαι actiuè quoque capitur pro μυθολογέω. Theophr. ἐρῶ μυθολογούμενός σοι μῦθον οὐκ ἄσημον, fabulam tibi referam ſeu narrabo. quā ibi ſubiicit. V N D E Μυθολόγημα, ατος, τὸ, Narratio fabuloſa, Res quæ fabuloſè narratur. De cuiuſmodi narrationum genere Plato in 2 De rep. A T Μυθολογεύω, Fabulor, Sed apud Homerum ſimpliciter pro Loquor, ſeu Dico, ſicut olim Fabulor. Hom. Od. μ, circa finem, ἦτοι τὰ μὲν μυθολογεύεις Et mox, ἐχθρὸν δέ μοι ὅστις Αὐτῷ σῷ ζήλῳ εἰρηνικὰ μυθολογεύῃ. Plaut. Quid fabulabor? quid negabo, aut fatebor ildē, Vt apud te falſa fabuler. Et poſt Homerum Phocyl. Μέτρον μὲν φαγεῖν, πιεῖν, καὶ μυθολογεῦν, Fabulandi. nam & pro Loqui accipitur à Plauto,

C. Μυθοπλάστης, ου, ὁ, Fabularum fictor, Qui fabellas fingit. E T Μυθοπλαστέω, Fabellas fingo. vel Fabuloſè fingo. V N D E μυθοπλαστούμενον, In fabulis fictum, Fabulis traditum.

C. Μυθοποιός, οῦ, ὁ, idem, Plato. V N D E Μυθοποιία, ας, ἡ, Fabularum fictio. vel Figmentum fabuloſum, vt μυθολογία dicitur pro μυθολόγημα. Plut. ἀλλ' ὅτι μὴ τὴν ποιητικὴν περὶ μυθοποιίαν ὄζει, ἣ Πλάτων ἔψεγεν. Qui Plato in lib. 2 De rep. dicit etiam μῦθον ποιεῖν & μύθους ποιεῖν: ibidem μύθους πλάττειν & μύθους συντιθέναι ψευδεῖς: item λέγειν. ad cuius formam dici poſſit μυθοποιεῖν. Cuius tamen nullum affertur exemplum.

C. Μυθοπάης, Verba pariens. Apud Nonnũ, μυθοπάης κραδίη, Cor verborum fœcundum.

C. Μυθοπεία, ας, ἡ, Historia fabularis. vt Suet. in Tib. Maximè tamen curauit historiæ fabularis notitiam vsque ad ineptias atque derisum. Æl. Spart. in suis historiis citat aliquando μυθοπείας. B.

C. Ἄμυθος, Fabularum expers, Minimè fabulosus. vel In quo nullæ fúrt narrationes fabulosæ. Plutarch. De aud. poem. ἔνιοι μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ αὐλοὺς ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψυδῆ ποίησιν.

C. Εἰκῃμυθία, ας, ἡ, Vaniloquẽtia, vt Liu. & Tacit. seu Verba vana. Hesychio est μακρολογία, Suidæ φλυαρία. ET Εἰκῃμυθέω, Vana fabulor, seu loquor. vnde εἰκῃμυθῆ Hesychio, μακρηγορῆ, φλυαρῶ. itidẽ & Suidæ. apud quẽ εἰκαιορρημοσύνη synonymũ est præcedenti εἰκῃμυθία.

C. Ἐπιμύθιον, ου, τὸ, Affabulatio, vt quidam interpr. Fabulæ appẽdicula, vt Bud. Id quod fabulæ narratæ subiũgitur ad mores hominum informandos. Sic verò ἐφύμνιον dicitur quod hymno succinitur. ET Ἐπιμυθέω siue Ἐπιμυθέομαι, Affabulor. v.l. AT Προμύθιον, Fabulæ præfatiuncula, Id quod fabulæ præmittitur, itidem ad mores informandos & vsum vitæ accommodatum. Aphthon. initio suorũ Progymn. de fabula, Τὰ δὲ παραίτιον μὲν διὰ λῶ ὁ μῦθος πέπλασται, σοφιστῶν μὲν, ὁ μακὰς σοφὸν ἐπιμύθιον δὲ, πολυπαίδων ἐπιτήδευμα. In fabulis Æsopi ponũtur quidem ἐπιμύθια, sed nõ σοφίσματα. At σοφισμῶν crebra exemplа occurrunt apud alios quoque scriptores, veluti quum post adhortationem ad virtutem aliquam, subiungunt fabellam qua auditoris animus magis excitetur, exemplo allato vel hominis alicuius vel animantis ratione carentis. Donat. in illud Terent. in Eun. Act. 2, scena 2, Dii immortales homini homo quid præstat, Morata (inquit) narratio à sententia incipi solet, quæ dicitur σοφίσμα.

C. Ἐχέμυθος, Qui cohibere se nouit quominus loquatur, Taciturnus. Vox est composita ex Homericis illis, Αἰνὰ ἴσχε σιγῇ μῦθον. Et, Αἰνὰ ἴσχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Synes. de insomn. πᾶσι παντὸς μᾶλλον σοφῆς ἔπεισε, σιγᾶν τε σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epist. 137, τὸ γὰρ ἀπόρρητον οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσει ἐχέφρονι διαλέγεσθαι, epistola nõ est taciturna. VNDE Ἐχεμυθία, Taciturnitas, Silentium. Plut. in lib. qui περὶ ἀδολεσχίας inscribitur, σοφὸν ἔχειν ἐχεμυθίας ἴσμα. Synes. epist. 141, πολλοῦ ὄντος μιμεῖσθαι τὴν τῶν ἐχεμυθίας διδασκάλων, imitator taciturnitatis & silentii. Gell. lib. 1, c. 9, de disciplina Pythagorica, Hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, ἀκουστικοί: ast vbi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque esse iam cœperant silentio eruditi, cui erat nomẽ ἐχεμυθία, tum verba facere & quærere, & quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat.

C. Λιγύμυθος, Qui stridula aut canora voce fabulatur. Lusciniæ epitheton. vide λιγύμοχθος.

C. Πολύμυθος, Qui multa fabulatur, Loquax. Hesych. φλύαρος, ἀδόλεσχος.

C. Φιλόμυθος, Qui libenter fabulatur, Confabulationum vel Fabularum amans. Exemplum habes in μυθώτης. Et τὸ φιλόμυθον, Confabulationum vel fabularum amor. Dionys. Longin. ἰδιόν ἐστιν ἐν γόοις τὸ φιλόμυθον. ET Φιλομυθέω, Libenter fabulor, Confabulationum vel fabularum sum amans. Synes. epist. 105, τὸ μὲν εἶναι φιλομαθῆ καὶ φιλόμυθον, studiosè fabulans.

Μυθώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Fabulosus. Ἰσοκρ. πλὴν λέγειν ζητῶν τοὺς μυθωδεστάτους, sermones quærere fabulosissimos, seu Fabulis simillimos. Idem in Panath. γράφειν πλὴν λέγειν οὐ τοὺς μυθώδεις, οὐδὲ τὰς παγγέλοιας καὶ ψυχαγωγίας μούσας. Plut. De solert. anim. οὐ δὲ τούτου δεῖ καὶ τοῦ ἐκείνου ὅτου μυθώδη τοῦτον ἴσχε. Et τὸ μυθώδες, Fabulositas, vt Plin. loquitur. Plut. de aud. poem. ἐκκείσεται καὶ ὑλαμανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς καὶ ἡδυπαθές. Idem De deo Socr. ἀλλ' ἔστω ὅπως ἔχει τῆς ἀληθείας ἧττον τὸ μυθῶδες. vbi reddere etiam possis Fabulositas, vel Narratio fabulosa.

Μυθώδης, ες, ὁ, ἡ, Fabularis, vt Suet. dicit Fabularis historia, paulo ante in μυθοπεία. Athen. lib. 13, ὡς ἱστορεῖ Καλλίστης ἐν τοῖς μυθώδεσι. Plut. Symp. 1, Νεανίσκου τοῦ Κυζικηνοῦ ἔφη λέγειν ἐν τοῖς ἐγχωρίοις μυθώδεσι. Quintil. lib. 5, c. 11, de exemplis quæ

ex poeticis fabulis ducũtur, Αἴσωπον Græci vocant & Αἰσωπείους, & (vt dixi) λόγους μυθώδεις: nostrorum quidã, non sanè recepto in vsum nomine, apologationem.

Μυθίδιον, ου, τὸ, Fabella. Plut. De aud. poem. τὰ Αἰσώπεια μυθίδια καὶ τὰς παιδικὰς ἐπῳδάς.

Μυθίζω, Fabulosè narro, Fabulosè fingo. Luc. μεμυθισμένος λόγος πολλοῖς. Ex eodem in v.l. ἐμυθίσθη ἐπ' ἐμοὶ, ob me fabulatũ est. Eustathio μυθίζειν est τὸ ψευδῆ λέγειν. VNDE Μυθίασμα, ατος, τὸ, Narratio fabulosa, Fabula. idẽ quod μῦθος seu μυθολόγημα. Plut. De aud. poem. ὁ ποιητὴς λέξει καὶ μυθίσμα τὰ ἔπεα χυμβάσιος ποιεῖ διαφύγῃ τὸν νέον ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα.

Μυθίομαι, Fabulor, Dico. idem quod μυθολογέω. Hom. Odyss. μ, circa finem, τίπτε τὰδε μυθολογεύεις; Ἤδη γάρ τι χθιζὸς ἐμυθήσαο ἐνὶ οἴκῳ Σοί τε καὶ ἱππεῦσι κλέος ἀρέσθαι. Il. λ, Ζεύς μοι πατὴρ ὧδε ἔπεσι πίσυνον μυθήσασθαι. Item ὀνείδεα μυθήσασθαι & μυθήσασθαι κερτομίας, probra & conuitia dicere. Il. υ, Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρωσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι. Eodem lib. aliquanto pòst, σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς Ἡμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. Aliquando signif. potius Effari, vel Narrare. Od. λ, Πάσας δ' οὐκ αὖτ' ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω Ὅσσας ἠρώων ἄλοχος ἴδον ἠδὲ θύγατρας. Odyss. ψ, πῶς τ' ἄρ σοὶ μετέειπε πολύφρων Ἰφθίμη; τί δ' ἔπειτα μύθησατο, ἣν ἐπέρησας; Interdum Confabulor, Colloquor: qua signif. ipsum etiam Fabulor accipitur. Apollon. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοις μυθεῖσθαι, inter se fabulabantur. ET Μυθίσσομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ, Πεὶν μὲν γὰρ Πειρίθοον πόλιν μέτρησε ἄνδρεσσι Παίπης μυθίσσατο πολύχρυσον, Dictitabant, vel Prædicabant.

Μυθιστής, οῦ, ὁ, Orator, Susurro. v.l. Eust. pag. 1901, exponens Homericum illud, Μύθου ὀπηδεύειν, dicit veteres grammaticos μῦθον exposuisse ibi σκέψιν. ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τινὲς ἐν Σάμῳ φησὶν εἶπεν σπουδάσαι, Μυθιστὴς δ' ἐν νάσῳ (φησὶ) δίκαιον ἐφεῖν ἄεθλον, id est σπουδαστὴς ὁπόρρητον. exponit tamen etiam, ὡς μύθους καὶ μόνους ἔχοντες τὸ συμφέρον: vel ἀγοραῖοι βλάβοι, oratores pernicioſi. ET Μυθητὴρ, idem cum μυθητής. nam μυθητῆρες Hesychio sunt σπουδασταί. ET Μυθίτης, pro eodem. In lex. meo vet. quum annotatum esset μῦθος ab Homero semel tantummodo accipi pro σκέψει, citatúsque locus quem suprà posui, additur, καὶ Ἀνακρέων, μυθίτης τοὺς σπουδαστάς. Apud Etymol. autem perperam scribitur μυθίας, vbi hæc verba habentur, καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν μυθίας τοὺς σπουδαστὰς ὅτι τῶν αἰτίων λέγει.

C. Ἀμύθητος, ου, ὁ ἡ, Ineffabilis, Qui dicendo exprimi non potest, vt ἀλάλητος suprà. Demosth. in Philipp. ἀ ἀμύθητα χρήματα ἐξέλιξε. Idem in Mid. ἀφείματό μοι ἀμύθητα παρέχων διηλάτου. Philo De vita M. lib. 1, ὥστε καὶ ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ ἀφανίζει, infinitarum interitus pecudum.

C. Ἀπαγορεύω, εύσω, Veto, Interdico, Prohibeo. Vel, Dehortor, Dissuadeo. Il. ι, Οὔτε τι δὴ μήτηρ γε νόον μάλα πὰρ τὸ ἐμὸν γε Πάλλ' ἀπαγορεύεσκεν. id est ἀπετρέπετον, inquit Eustathius. & quod hic per verbum ἀπαγορεύειν significat Homerus, ait Eustathius per ἀπειπεῖν significare hoc loco qui est Od. α, Πᾶσι μετοπίσθιον εἰπεῖν μῦθον. Magno autẽ errore in lexicis antè hoc editis ἀπαγορεύειν exponitur Monere, Consulere. quum significet contrarium, videlicet Dissuadere, Dehortari. Fortasse autem hinc natus est error, quòd Hesychius postquam ἀπαγορεύσω expo suit ἀπειπεῖν, subiungat verba Homeri, πλὴν ἀπαγορεύσω· ἀπειπεῖν· addẽs, καὶ ἀπαγορεύσομαι, ὃ δὴ ἐπίλοιπον ἐξ ἀναβολῆς. C. Ἐπαγορεύω, Insuper dico. vel Suadeo. vide in præced.

C. ΠΑΡΑΓορεύω, Hortor, Adhortor, Autor sum, Suadeo. Il. ι, Καί μ' αὖ τὼς ἀγόρευον ἐγὼ θεσπεσιμυθήσασθαι Οὔτε μ' ἀπειπεῖν deest συμβουλεύσαιμι, consuluerim. Il. ο, Αἴθ' ὄφελες καὶ πάγχυ θεσπεσιμυθήσασθαι Τῷ ἵνα μὴ νῦν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἴαχε μοῦνος B. interpr. Hortari in hoc quoq; Plut. loco in Cicerone, σεμνύνων ὑπάτου ἐξ ἀθεσπεσιμυθήτου, de Cæsare & Pompeio in principio belli ciuilis. Et apud Plat. in Euthyd. λιτανεύεται καὶ θεσπεσιμυθεῖται, Exhortemur, Agamus cum eis precibus & exhortatione. Item Commonefacio, Verbis flecto. Aristoph. Vesp. Καὶ θεσπεσίως μὲ λέγειν ἀναγκάζεις θεσπεσιμυθήτους, Verbis commonefaciens. ‖ Apud Homeri autẽ posteros accipitur pro Consolor. Thuc. lib. 2, in orat. funebri, ἔξεστι καὶ ἄνευ τῶν νόμων τούτων παρεῖναι, ἢν ἐλάχιστα ἐγὼ καὶ αὐτὸς τῶν ἐμῶν θρηνήσομαι, nõ deploro magis quàm ‖ consolabor,

consolabor. Æsch.in Ctesiph. γυναῖκα μὲ ἀλλοφύλαν πυθέσθαι δυσχερῶς παραμυθεῖσθαι. Et παραμυθεῖσθαι πόλιν πρός, apud Thuc.& Xen.Consolari, videlicet in calamitate aut clade aliqua.Herod. lib.3, παρεμυθέετο αὐτὸν ἐπὶ συναιρομένῃ τῇ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφάνισιν τῇ χρῇ. Idē cum dat.instrum. lib. 6,dicit, ἐπ' οἷς ἐλελύπητο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίῃσι χρημάτων, consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Syn. ep.44. καὶ παραμυθοῦμαι μικρὸν δυσχέρειαν τύχης, τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ πρᾶττων, consolatus sum incommodum fortunæ. vt Cic.quoque dicit Consolari incommodum & Consolari dolorem.Plut. Alcib. παραμυθούμενοι τὸν φόβον, inuidiæ solatiū quærentes. Παραμυθεῖσθαι apud Herm. est Amūcio emollire quæ asperius dicta sunt, τὸ λεχθέντων λειοῦν τινὶ βαχύτητα τοῦ μέσου. nā signif. etiam Verbis Mulcere,Sedare. Plut.loquēs de lyristis & Amphione, τὸν Λακεδαιμόνιον φασὶν πρώτον ἐπάδειν καὶ παραμυθούμενος. Chrys.18,παραμυθούμενος τὸ ἐπαχθὲς τῷ λόγῳ,mulcens. vt Budæus interpretatur.(sed tualim & hîc Emolliens) Idem Bud. παραμυθοῦμαι interpr. Medeor, Compenso, Sarcio,apud Basil.75,91,& alibi sæpe.Itidémque B.apud Hermog. περὶ γλυκύτητος, Διὰ τοῦτ' οὖν τῆς χαρᾶς τοῦτο ἰδίων τὸ λείαν ὕβριν ἐρρύτων παραμυθήσασθαι, τιμῶν τὰ ἐφέλκοντα, reddit,his quæ celeritatis propria sunt,compensauit.pro quo alibi dicit ἀποδιορθοῦν & ἐπιδιορθοῦν.Idem in pass. quoque signif. vsus est, in tomo 2,περὶ ἀφελείας loquēs,vbi quū citasset locum quendam Demosth.addit,ἀπιθανὶς ὅτι παραμυθητὴν δὲ τοῦ,&c.Sordidū & tanto iudicio indignū, excusabile reddirum est & tolerabile ex eo quod addidit.B.p.681. Idem B.ibidē interpr.Oblectare & ψυχαγωγῶν, in hoc Hermog. loco de comœdia, τοῦ μὲν πάνυ σωφρονιζόντων, τοῦ δὲ γελοίου, παραμυθουμένων. Apud Plut. verò De animi gener.πεπαυμένος τοῦ εἰκῇ καὶ παραμυθούμενος τὸ ἀηδὲς τοῦ λόγου καὶ παραδέξεσθαι, Turn.vertit, Probabilibus rerum argumentis confirmans, & ex veræ rationis insolentia & admirabilitate deonerans.

Παραμυθητής,οῦ,ὁ,Consolator,παρακλήτωρ,Hesychio.

Ε Τ Παραμυθητικὸς, οῦ,ὁ, Qui consolari potest aut solet. Aristot.Eth.9,c.11,παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ, καὶ ἢ ὅπως δίξεις.Et παραμυθητικὸς λόγος,Oratio consolatoria: quales Plutarchi ad vxorem & ad Apollonium in luctu.Cic.dicit Consolatorias literas. ΒΙCOMP. Ἀπαραμύθητος. Qui verbis flecti & persuaderi nequit.ἀπαραίτητος,ἀπαράκλητος.Plato in Epinomide de diis,ὅτι μελοῦσιθεοὶ πάντων σμικρῶν καὶ μειζόνων, ἢ ῥᾳδὸν ἀπαραμύθητοι τοῖς περὶ τὰ δίκαια εἶναι ἁμαρτήματα, & plerunque inexorabiles in iis quæ ad iustam animaduersionem attinēt. vel,Oratione peruerti nō possunt à iustitiæ præscripto. hoc est τοῖς λόγοις παραφέρεσθαι.B. ‖Item Incōsolabilis, Ouid.Solatium non admittens. Hermogeni autem ἀπαραμύθητον quid sit,vide in παραμυθία. ΥΝΔΕ Ἀπαραμύθητος, Ita vt flecti verbis nequeat. Plato in 5 De leg.τοῦ δὲ ἀκράτους ἢ ἀπαραμύθητος πλημμελεῖ καὶ κακοῦ,φίλοις δεῖ τιμωρεῖν, iram autem exercere oportet in eū qui à malo reuocari oratione nō potest.B. ‖Item Insolabiliter,vt Horat.loquitur, apud Plat. De leg.ἀπηνεστάτως καὶ ἀπαραμυθήτως. Alterū ΒΙCOMP. Δυσπαραμύθητος, ου,ὁ ἢ ἡ,Qui verbis flecti vix potest,Qui hortamenta & suasiones vix admittit.Plato in Tim. Ἠμὲν δυσπαραμύθητον, Ægrè placabilē, Vix dicto audientē, Ægrè auscultantē.B.p.680.Idem in Lex.interpr.Qui ægrè flectitur. Et apud Plut. δυσπαραμύθητος ἕρως, Irremediabilis, Inexpiabilis,eodem B. interpr. qui sic sæpe eū vti voce ista annotat. ΣΟΝΤΡΑ Εὐπαραμύθητος,Qui facilè verbis flecti & placari potest.Plat.lib.10 Legum de diis,εὐπαραμύθητος τοῖς δώροις τε καὶ εὐχαῖς παρεγγυᾶσθαι.Idem,εὐπαραμύθητοι δ' εἶναι δῶρα καὶ εὐχάς. quales sunt qui apud Homerum Δωρητὸν πέλονται ἀθάνατοί τ' ἐπίτονοι.

Παραμυθία, Exhortatio & demulcentia.B.ex Plat.Phæd. 36,πῶς δὴ ἄνευ ὑπὸ λύπης ἀφροδισίας δίκην καὶ πόσης,ἃς δεῖ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ σώματος.Idem in Euthyd. ἢ δὲ τοῦ λογοποιοῦ[videlicet πάχνη,quā opponit τῷ τὸ ἐπιφθόνου βλάπτειν τὸ καὶ ὠφελοῦντας καὶ τοὺς τυχόντας κάλλιστος καὶ παραμυθία. Alex.Aphr. περὶ ψυχῆς,p.113,pro persuasione & demonstratione ponere videtur, hoc est ratiocinatione sermocinationéue.Hæc B. Est etiā παραμυθία figura orationis molliens quod βαχέως dictū est, quæ & ἀφυλάκτως & ἀπροσδοκήτως

διορθώσεις.B.p.680,vbi Herm.locū quendā citat. Vnde ἀπαραμύθητον,Quod huiusmodi demulsione caret. Hermog.περὶ ἰδεῶν,tomo 1,in cap.περὶ βαχύτητος,Παράδειγμα δὲ τοῦ ἀπαραμυθήτου βαχύτητος,τοῦτο μὲν τὰ ῥήτορος πρὸς τὸν ὄζιν ἀπορία. Rei quoque dubiæ esse dicitur παραμυθία,quod ei confirmationis & subsidii loco adhibetur. Plut. De anim.gen.δίδωμι παραμυθίας λόγον,subsidii firmamētiq; indigentem,Turn.interpr.Idem De orac.Pyth.ἢ πασῶν ἀπορήτων ἐστωδῆς ἢ παραμυθίας ἐσχηκυῖα. Item Cōsolatio:vel interdū etiā Solatiū, Solamen.Syn. ep.8,ὑμεῖς δὲ ἢ ταύτης μὲν παραμυθίας ἀφῃρημένη, hac quoq; me cōsolatione priuastis.Idem ep.57, & 79, καὶ μεγάλαι μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν.Idē ep.138, δεόμεθα τοῦ ὑπατικοῦ ἱκέται γενέσθαι τῶν ἀτυχούντων καὶ παραμυθίας.Et παραμυθία τῆς ἀμορφίας apud Plut.Solamen deformitatis. Chrysost.De off.episc.ἔφην δί μοι παραμυθίαν οὐ μικρὰν τῶν δεινῶν ἐκείνων.Lat. quoq; Afferre solatiū dicūt. Itē Afficere solatio,Dare solatia,Præbere solatiū,Solatio esse.

Παραμύθιον,ν,τὸ,Mulcimentum,Placamētum,Piaculum. Plat.lib.11 De leg.p.311, ὅσα δὲ λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ τοῦτο δεῖ τοὺς ὑβρίζοντες πρὸς λόγον ἢ πρᾶξιν, τὸ παραμύθιον ἐπιτιθέμενον ῥητέον ἀδεῶς πάσχειν. vbi παραμύθιον appellauit Piaculare sacrificium,vel Supplicium ob impietatem. Item παραμυθία ἡδονῆς, delinimenta vel blandimenta quibus voluptati satisfit.Plut.apud Ath.lib.14,ἢ τὸν ἀμύητον δὲ καρπὸν πλεῖστον ἔφερε,ἢ ἀκροδρύων πλῆθος,καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μαλάκια. Item Solatium, Solamen. Thuc.lib.5,p.194, ἐλπὶς δὲ κινδύνου παραμύθιον ἦσα. Plut.in Cor. ἀτυχίας πάσης ἢ κακοπραγίας παραμύθιον. Plato Polit. 1, τῆς πλουσίας πολλὰ παραμύθια φασὶν εἶναι. Et ex Plat.παραμύθια τῆς ὁδοῦ πιεῖν,leuamen itineris afferre.

C.ΠΡΟΤΙμυθέομαι, Alloquor. Vnde προμυθίαξ Apoll.

C.ΥΠΟμυθέομαι, Prædico.vnde ὑπομυθίαξ apud Apoll.lib. 2 Arg.pro προφητῶν,vt schol.exp.annotās ibi accipiendā præpositionē ὑπὸ pro περὶ, vt & ὑποφητῶν pro περιφητῶν.

Μυθέομαι idem quod μυθέομαι,Dico, Loquor.Μυθέομαι accipitur etiā pro Effari, Enunciare, vt & μυθεῖσθαι. Orph. Arg.v.189,Τῷ δὲ μαστοσυνέων ὑπερ ἢ ἥσφατον ἀμφιὸν Φοῖβος, ἵν' ἀληθείησιν ἀρήροπα μυθέοιτο. vbi etiā potest reddi Vaticinaretur, Prædiceret,vt præcedens ὑπομυθίαξ.

ΜΥΙΑ, ας,ἡ.Musca. Iliad. δ,Ἠ ὑπὸν μὲ ἔεργεν, ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μύτερ Παιδὸς ἐέργῃ μύιαν ὀδὺ περὶ λέξηται ὕπνῳ. Et apud eundē Il.6,Ἥν περ μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. Sed & alibi cōparationibus ἀπὸ τῶν μυιῶν sūptis. Est & prouerbiū,ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖς, Elephātū ex musca facis. pro Res exiguas verbis attollis atq; amplificas.Hoc Lucianus libellū suū claudit,qui inscribitur μυίας ἐγκώμιον, id est Muscæ encomiū:ita scribēs,πολλά σ' ἔπη ἔχων εἰπεῖν, κατακόπτω τὸν λόγον,μὴ καὶ δόξω, κατ' ἐπαρσιμυίαν, ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιῶν. Affertur autem ex eodem Luciano μυῖαι γραπτώδεις pro Muscæ aliis grandiores, similes fucis. Hoc certè constat, apes interdum μυῖαν appellatione cōprehendi. Itē χαλκαῖ μυῖαι dictæ αἱ συμπεπόμφαι τοῖς καυστῆρσι,quia χαλκίζουσι τῇ χροιᾷ. Sed & lusus quidā puerilis dictus fuit χαλκῆ μυῖα, in quo videlicet pueri clausis oculis protensisq; manibus obambulabāt donec aliquē prehenderent. Hesych. At Eust.paulo latius explicat,p. 1243,(ἐν χαλκῇ Μύρδᾳ, ἔστι δὲ Μύρδα,lusus ille qui & μυῖα χαλκῆ, secundū quosdā. Vt tamen eū Pollux describit, aliquid differt:vt autem Hes. in eo tantùm similis est, quòd itidē in hoc παιδιάν. Vide vtrunque. Cæterùm quum apud Pollucem habeant vulg. edit. Μύρδα sine diphthōgo quidē,sed & sine apicibus illis qui dialyseos indices esse solent, scripserimne Μύρδα an μυῖρδα incertum est) Vult porro Eust.à verbo μύω deduci hoc nomen μυῖα, at Etymolog. à μυκᾶν, quod quidem sit à μύειν.Scriptum est tamen μυῶν apud eum.

C.Μυΐστρας,ου,ὁ,(q.d.Muscarū venator) Qui capit muscas. Idem sonat ΕΤΙΑΜ Μυάγρης. sed nomen est cuiusdā dei Eleorū apud Plinium, lib.10, c.28, scribit enim Eleos inuocare μυάγρην deū, muscarū multitudine pestilētiā afferente,quæ protinus intereunt qua litatū est illi die.

C.Μυιοφάλον, species est τῆς φερνίτιδος: lic autem dicitur parua adhuc & incipiens, & capiti muscæ similis, vnde & nomē habet. Nam quum vlcera quæ erosa vel rupta cornea tunica accidunt, profunda euaserint, portio

vuex excidit, quódque prolapſum eſt nigrum aut cæ- A
ruleum apparet. in circuitu verò circa fundum eius
partis quæ procidit, labra eroſæ ruptæue corneæ candi-
da apparent, eóque magis ſi, quod prolapſum eſt in-
duruerit, & corneæ tunicæ labra callum contraxerint.
Cæterùm prolabente vuea, pupilla omnino diuellitur,
adeo vt vel nullo modo appareat, vel alio prorſus ſitu
& figura. Et his quidem notis τὸ μυοκέφαλον ἀπὸ τῆς φλυ-
κταίνης diſtinguitur.

C. Μυοσόβη, ης, ἡ, (q.d. Muſcarum abactorium) Id quo abi- B
guntur muſcæ. Latinè Muſcarium. Poll. ΕΤ Μυο-
σοβὸς, Muſcarum abactor. Et hodie vulgo dicuntur
μυοσόβαι (inquit Eraſmus) id eſt Muſcarum abactores,
qui friuolis officiis cuipiam obſeruiunt. quod à Per-
ſarum deliciis natum indicat Athenæus lib. 11, qui in
conuiuiis μυοσόβας adhibebant. quod nunc apud Italos
plebeium eſt. ΕΤ Μυοσοβεῖν, Abigere muſcas. quod
quadrabit etiam in eos qui tenerè amant quempiam,
vt minimo etiam illius incommodo, offendantur, at-
que ita conueniet cum illo Homerico, ὡς ὅτε μύτηρ, &c.
quæ habes ſuprà in Μύα.

C. Ἀπόμυιος, ου, ὁ, ita cognominatus fuit Iupiter, quaſi Ab- C
actor muſcarum, vt Budæus interpretatur, Pauſaniam
citans: qui in Eliacis narrat Herculem, quum ipſi apud
Olympiam rem diuinam facienti muſcæ negotium
faceſſerent, ſacrificaſſe ἀπομύῳ διΐ, & ita muſcas vltra
Alpheum fuiſſe amandatas. Et ſubdit, λέγονται δὲ καὶ
ζωὴ καὶ Ἠλεῖοι θύειν τῷ ἀπομύῳ διΐ ἐξιλασάμενοι τῆς Ἠλείας ὀ-
λυμπίας παῖ αὐγας. Notanda eſt autem diligenter ſignifi-
catio particulæ ἀπὸ in hoc epitheto.

At Κωμύρια ſeu Κωμάρια vide in Κύων.

Μ Υ Λ Η, ης, ἡ, Mola. vt quæ mola aſinaria dicitur,
ſeu truſatilis, aut frumentaria, olearíaue.
Hom. Od. η, Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλας ὀλίγον μέλιτος καρπόν. Et
Od. υ, Φίλιππε δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ θεοείκελα ἀλετρὶς Πλησίον, ἔνθ' D
ἄρα οἱ μύλαι ἕστασι πεπυκνῶν λάων. Quibus ſubiungit, Τῇσι δὲ
δώδεκα πᾶσαι ὑπηρώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα πυκνοῦσαι καὶ ἀ-
λείατα, μυελὸν ἀνδρῶν. Pro eo autem quod Latini dicunt
Molã verſare, legimus apud Pollucẽ non ſolùm στρέφειν
ἢ μύλλειν (quod magis ad verbũ reſpõdet) ſed & ἀλεάζειν,
& ἀλετρίβειν, & ἀλεταλαύνειν. ‖Μύλη interdũ peculiariter E
pro inferiore parte molæ, vt ſuperior ὄνος. Vide Heſych.

Μύλη, pro mola ſalſa affertur ex Ariſtophane in Ve-
ſpis, ἐᾷς· ταῦτα μύλλω κἀγκυλῶ ὥσπερ ζυτῶν σοι ἢ νεόκοπτον.

Μύλη, Mola. Eſt os latum & rotundum coxendicis ſu-
pra poſitũ. Ob figuræ ſimilitudinẽ ſic dictum eſt. ſiquidẽ, vt mola piſtrinenſis, & rotundũ eſt & abanteriore
parte lateribuſq; aſperũ. A quibuſdã & Patella & Rotula Latinè vocatur. Gorr. Hippocr. ὀπτυλίδα etiã vocauit, Hipponax μυλακρίδα. Dicitur autẽ & ὀπτυγακὶς.

Μύλη, Mola, Caro informis & inutilis in muliebri F
vtero concepta. Ea interdum rudimentum cuiuſdam
formæ obtinet, ſed inchoatum duntaxat. Cute vel mẽbranis obducitur, intus venis abundat compluribus,
ſine oſſibus, ſine inteſtinis, ſine viſceribus. Fit à ſemine imperfecto atque infœcũdo, vt cui calor deſit quãtum adeſſe expedit ad fœtus conformationem, non tamen planè frigido humidóque. Siquidem ex eo nihil
omnino effici poteſt. quo fit vt mulier ſola citra viri
congreſſum molam non gignat, quoniam eius ſemen
frigidius atque humidius ſit: ſed ſemen viri præterea G
accedere oportet, naturali tamen frigidius, atque ob id
infœcundũ, nec eò vſque progredi valens vt hominis
formam effigiet. id enim vegeti calorisnatiui ſpiritúſque opus eſt. Sed non ſic gallinæ. ſolæ nanq; ſine coitu
oua ἀνεμώμια, id eſt ſubuentanea, concipiunt, quæ pla
nè muliebri molæ reſpondent. Hæc Gorr. In v.l. ex
Aetio annotatur μύλλω eſſe tumorem vteri induratum,
aliquando ex præcedenti inflammatione, aliquando
ex vlcere loci cui caro accreuit. à motus autem difficultate & grauitate, τῆς μύλης nomen accepiſſe. Subiun- H
gitur & ex Paulo Ægineta, lib. 3, καὶ ἡ μύλη σαρκώδης ὄγκος
ἐστὶν, ὑπὸ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ὑπὸ δὲ καὶ κατ' ὄλλων
αὐτὴν ἐσχηματισμένος, ἀφῆ λιθώδης. quod & grauiditatis
ſuſpicionem afferre ait. (Vide & infrà in Μυλάω quæ
protuli ex Erotiano) ‖Ibidem μύλη annotatur ex Ga
leno pro quadam herba cui radix paruo bulbo ſimi-

lis, viſque contrahèndi vuluas. ΕΣ Aetio autem μύλη
pro ſylueſtris lapathi radice.

Μύλη, Molaris dẽs. Gal. περὶ τῶν χρόνων lib. 5, ἐσθίει βιαίως
μᾶλλον μύλλει. Itẽ μύλλει κάπρος ἀκάνθας. Itidẽ in plur. μύλαι,
Molares, apud eũdẽ in lib. De off. & lib. 9 De vſu partiũ.
Vocãtur ΕΤΙΑΜ Μύλαι ab Ariſtotele De hiſt. anim.
lib. 2 & à Rufo. Iidem verò ΕΤ Μυλόπαι ΑC Μύλακρες
appellantur. ΙΤΕΜ Μυλόδοντες, teſte Euſtathio. Ab
hac autẽ nominis μύλη ſignificatione eſt VERB. Μυλιάω, ῶ, quod exponitur Dentes concutio præ frigore.
Item Frendeo dentibus, ſeu Strido dentibus. Heſiodus
λυγρὸν μυλιώωντες. Dico autem ab hac nominis μύλη ſignificatione, intelligens tamen in hoc verbo appellationẽ
quorundam dentium omnibus generaliter tribui.

Μύλος idẽ quod μύλη, Mola, in prima videlicet huius nominis ſignificatione. vt in hoc prouerbiali verſu, Οὐδ' ἅλες
ἀρκέσουσι μύλοι, ἀρκέουσι δὲ λεπάδες. ad quem reſpiciens Plutarchus dixit in lib. De ſera numinis vindicta, ὥσπερ οὐκ
ὀρθῶς τινες ἔφασαν ἔνιοι τῶν ὀψὲ δὴ τοὺς ἁλῶντας λιχνείοις μύλοις
τοὺς θεούς. Idem in lib. De non fœnerando, ἀπὸ τοῦ μύλου καὶ τῆς
μάχης. Vtitur & Strabo hoc nomine de Tholoſano auro loquens. Habes & apud Matth. ac Lucã, vt dixi in Μυλικός. Bud. apud Athen. μύλοι vertit etiã Piſtrina. ‖Itẽ
μύλοι pro dentibus molaribus, vide in Μύλη pro dente
molari. ‖Affertur μύλος & pro χείλος ex Lycophrone.

C. Μυληκόρος, ου, τὸ, (q.d. Scopa molaria) Quidã verò interpr. & Scopa farinaria. Poll. lib. 6, σάρον τὸ ὡς ὀλίγου τὸ ἐν τῷ
ἄλῳ ἐκάλουν, ὡς τὸ ἐν τῇς ἀλφίτοις, μυληκόρον.

C. Μυλήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt μυλήφατον ἄλφιτον Homero, Farina quæ fracta & contuſa eſt mola. B. μυλήφατον Plur.
in Quæſt. Rom. vocari ab eo tradit metaphoricè quaſi
φορυδούμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον.

C. Μυλοειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Molæ formam habens, ſeu figuram, Rotundus.

C. Μυλόκλαστος, Mola fractus. Heſych. μυλήφατον apud Hom.
exponit μυλόκλαστον.

C. Μυλοκόπος, Molitor. v.l.

C. Μυλόσαρξ idem quod μύλη ſuprà, Mola, id eſt caro informis & inutilis in muliebri vtero cõcepta. ἰὼ αἱ κυοφοροῦσαι αὐτὸ ἐμβρύων φθοροῖσιν. Heſych.

C. Ἐπιμύλιος, ν, ὁ ἢ ἡ, vt ὀπιμύλιος ᾠδή, q.d. Molaria cantilena, pro Quæ ad molam cantur. Vide Poll. & Athen.
ΙΤΕΜ Τὸ ὀπιμύλιον, Superior mola. ex Græc. Bibl. interpr. Deuter. 24, οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ὀπιμύλιον.
ΑΤ Ἐπιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ὀπτυγακὶς: dicta etiam μύλη, vt docui paulo antè.

C. Ὑδρομύλιον, Aquarium molendinum. v.l.

Μυλίτης λίθος, ΣΕΥ Μυλίας, Molaris lapis, Id lapidis genus
ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. lib. 14, ὁμοιάζοιεν δ' ἂν
μυλίτῃ λίθῳ ἐξ οὗ τὰς μύλας ἐφ' ὧν ἀλέουσι, κατασκευάζουσι. Idẽ
Gal. apud Hipp. λίθον μύλαιον exponit μυλίτην. Sed apud
Herodian. autem l. 3, Politianus pro μυλίτου λίθου habet
Mileſio lapide, legens videlicet nõ μιλήτου λίθου (vt quidam annot.) ſed Μιλησίου. neque enim Mileſius lapis di
ci poteſt μιλήτου λίθος. ΑΤ VERO Μυλίας apud
Strab. pro eodem, καὶ πετρώδης ἢ μυλίου λίθου ἀποροῦσα.
Affertur autem & μυλίῳ λίθῳ ex Procopio de Iuſtiniani
ædif. τὸν παντοῖα σύριον αἰωνοδομήσατο μυλίῳ λίθῳ καὶ φύ
σει σκληρῷ. qui locus ſi mendoſe ſcriptus non eſt, erit ΕΤΙΑΜ Μύλος idem quod μυλίας, ſeu μυλίτης. Vide
Μυλικὸς λίθος ſtatim póſt. ‖Item μυλίτῃ ὀδόντες, Molares dentes. qui & μύλαι. Vide ſuprà in Μύλη.

Μυλικὸς λίθος, Molaris lapis. Sed intellige non de illo genere lapidis quod ad conficiendas molas eſt aptum, ſed de mola ipſa, apud Marc. c. 9. At verò Matth. & Luc. idẽ
dictum commemorantes, habent μύλος ὀνικὸς, quod
ſonat Mola aſinaria. Quibus verbis in illo Marci loco
vetus interpres eſt vſus. ΑΤ VERO Μυλικὴ, medicamentum dẽtium dolores ſedans, inditum in dentem, vel óblitum. Sic autem dictum eſt à dentibus molaribus. Ita Gorr. ſed nullum exemplum afferens. Inuenitur tamen & apud Galenum, μυλικὴ καὶ ἀνωδύνου ποιούσης.

Μύλαξ, ακος, ὁ. Molaris lapis, qui & μυλίας, necnon μυλίτης,
vt ſuprà dictum eſt. Exponitur tamẽ ſimpliciter Lapis
rotundus ab Euſtathio in iſto Homeri loco Il. μ, — κάμ-
πτεις δ' ἀμφ' αὐτὸν δίσκον Βαλλόμενος μυλάκεσσι, τὰ εἰκότες ὁμφα
λόεσσι. vbi ille, μύλακας, inquit, λίθοι μυλοειδεῖς, quod eſt

προγγύλου. fortasse autē & μωλίαι iidem apud veteres. Oppianus De ven. lib. 3, Οἱ δὲ βολαὶ βελέων τε θοαὶ μωλάκωπες τε θῆμαι. Hes. & Suid. Μύλακες ΕΧΡ. μωλώδεις λίθοι: accipientes, opinor, μωλώδεις non pro μωλίπαι seu μωλίαι, de quibus dictum modò fuit, sed potius pro μωλεσιδεῖς, vt ad formam tantùm referatur, quæ videlicet rotunda est, sicut Eust. exp. προγγύλοι. A

Μυλέω, Induro. A cuius pass. Μυλοῦμαι est ἐμυλώθη apud Hippocr. quod Gal. & Erot. exp. ἐτυλώθη, ἐσκληρώθη. quia (addit Erotianus) μύλον medici vocant τὸν ἐν τῇ ὑσίφακι γινόμενον σκίρρον. B

Μύλων, ωνος, ὁ, ΥΕΙ. Μυλών, ῶνος, ὁ, Locus in quo est mola, seu in quo versatur mola, Pistrinum. Herodot. πᾶσαν μύλων ἔμπλεον τῆς ἀπαξίας. Thucydides lib. 6, pag. 105, καὶ σπανιὼς ὅτου τῶν μυλώνων ὡς μέρος ἰώσης ἑκάστοις ἐμμίσθους. Aristoteles Rhet. lib. 3, Κηρισόδοπος τὰς περιφορὰς ἐκάλει μύλωνας παιδίους. Locus erat in quo torquebantur serui, vt scribit Pollux: vt & ex variis Luciani præcipuè locis discimus. in quorum vno de vili mancipio loquens, dicit, καὶ τὸν μυλῶνα ὡς ὄντα αἰσχρὸν ἀποκτείνων. Sunt autem qui existiment ab eodem Polluce C hanc ob causam censeri hoc nomen νὺξ δύπνιον, vbi scribit, σπανιώτερος οἶκος, ἵνα μὴ μυλῶνα, ὡς οὐκ δύπνιον ἀναμάζωμεν.

Μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, Qui pistrinum possidet, & in eo opus facit. ὁ μύλωνα κεκτημένος ἢ ἐργαζόμενος, Suid. Exponitur & Molitor. Apud Athen. Bud. exponit etiam Pistor. pro qua interpretatione facere mihi videtur locus ex Thucydide citatus in μύλων, vbi dicit σπανιὼς ὅτου τῶν μυλώνων. (Pollux autem habet, Μύλοθρος cum ο in secunda etiam syllaba, ΙΤΕΜ Μυλωρὸς, quæ exponit, ὁ τῆς ἐργασίας ἐφεστηκώς. sed alibi μυλωθρὸς cum ω apud eundem, quam veram esse lectionem constat) Item μυλωθρὸς adiectiuè, quum dicitur μυλωθρὸς ᾠδή, quæ & ὀπτὴ μύλιος suprà. ET OΣ M. Μυλωθρὶς, ΕΤ Μυλακρὶς, Molitrix, Pistrix. Sed hoc nomen μυλακρὶς significauit etiam πλὴν ὀπτηγανίδα Hipponacti, teste Polluce, vulgò Patellam. Ab eodem tribuitur tum hoc μυλακρὶς, ΤΥΜ Μυληθρὶς (ita enim in vulg. edit. sed reponendum suspicor Μυλωθρὶς) etiam cuidam insecto, magnitudine cicadæ, colore exalbido, quod farina vescitur in molestrinis. Dioscor. ἄλφιτα appellat. (pro quo habemus ἄφλω apud Pollucem, mendosè) Ab Hesychio vocatur etiam ἄλφη μαλακή, vt à Plinio Blatta mollis. Atque apud illum scribitur ΕΤΙΑΜ Μυλαθεῖς, (ΙΤΕΜ hæc suspecta, Μυλακρίσαι, ΕΤ Βολακρίσαι) apud Pollucem autem ΕΤ Μυλαχεῖς, cum γ. Cæterùm à μυλωθρὸς fit & adiectiuum ΝΟΜ. Μυλωθρικὸς, Ad pistrinum pertinens seu molendinum, Molestrinarius, Molēdinarius. μυλωθρικὰ σκεύη, Plutarch. in Symp. sept. sap. D

ΜΥΡΙ'ΟΣ, ου, ὁ, Infinitus, Innumerus, Immensus. Hom. Od. ο, — ὁ σφ' ὑῶν μυρίον ὦνον ἄλφοι. Idem Il. ψ, — καὶ δίμοιρ αὐτὴν εἰλύσω ἁμάθοισι, ἄλις χέσασ' ὑπερχυίας, Μυρίον. Apud Lucianum, μυρίον πλῆθος, Infinita multitudo, Immensa multitudo. Budæus ait tam significare μυριάδα quàm magnam & velut innumeram multitudinem. Et μυρίῳ cum comparatiuo apud Plat. pro In infinitum, vt Budæus vertit in hoc eius loco, De rep. libro 7, σκιαδικόσμοι γὲ μυρίῳ βελτιονόφοι πρὸς ὀφθαλμῶν καὶ γνώσιν ἕκαστα. Et De legibus libro 10, p. 317, μυρίῳ γὲ αἰσχίω φαίη διαφέρειν. Vbi tamen puto μυρίῳ διαφέρειν aptius reddi Infinitis partibus differre, quàm In infinitū differre. Sed dicitur μυρίος & pro Summus, Extremus, Maximus, Ingens. Herodotus de labyrintho loquens, θῶυμα μυρίον. Plato in Apolog. ὑπὲρ πολλὰ μυρία ἐμοί. Idem in Epist. dixit Σικελίαν πρὸς τὰς ἄλλας μυρίαν. (Budæus autem apud Plutarch. ὑπὲρ μυρίου πρὸς ἅπαντας vertit In permagno luctu. Dixerat autem & Homerus μυρίον πένθος) Apud Lucianum legimus & ἀπὸ δισμυρίας, vbi dixit, ἐπιτίμησον ὦ Ζεῦ κακὸν, καὶ μυρίας ἀπὸ δισμυρίας δὸς ἀφεῖναι. Μυρίος, Infiniti, Innumeri, Innumerabiles. Hom. Il. β, Μυρίοι, ὅσσα τε φύλα κατὰ χθονὸς ἀνθεμόεσσαν. Et alibi μυρία ἔδρα, item μυρία κύδεα. cui simile est μυρία ἄγρα, Iliad. α, initio, de Achillis ira, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. (vbi tamen quidam exposuerunt etiam θρίνου ἄξια, deriuantes à verbo μύρομαι, ac strenuè, meo quidem iudicio, nugantes. quum μυρία non solùm nominibus his, ἄγρα, κύδεα, aliisque huiusmodi iungat Homerus sed & aliis quibuslibet, & quidem illis etiam quæ res iucundæ non molestæ significationem habent. veluti quum dicit ὀνείατα μυρία, & μυρία ἐδωλά, atque alia) Alicubi addit aduerbium μάλα, quod augendi vim habet. vt Od. φ, Ἥσσων δὲ δ' μοῦσις μάλα μυρίος. Sic ὕες μάλα μυρίαι. In prosa itidem μυρίοι, Infiniti, Innumeri. Itémq; μυρία, Infinita, Innumera. Demosthenes Pro corona, μυρία πάντων ὑπὲρ ἑπτὰ ἔχων τοῦ αὐτοῦ, καταλείπω. vbi pro Innumera alia, dicere etiam possis Sexcenta alia. Terentius in Phorm. Sexcentas perinde portius scribito iam mihi dicas. Vbi hæc scribit Donatus, Perspicere hinc licet consuetudinem vtriusque sermonis. nam Apollodorus μυρίας dixit pro multis. Et vt apud Græcos μύρια, ita apud nos Sexcenta dicere pro multis, vsitatum est. Cicero, Sexcenta possum decreta proferre. Hæc ille. Sed & Mille interdum dicunt Latini pro multis. Cæterùm μύρια non μυρία scriptum habent in illo Donati loco vulgatæ editiones: ac certè, vt planè conueniat sermo Græcus cū Latino, rationi consentaneum esse videtur vt quemadmodum Sexcenti qui certus est numerus, ponitur pro incerto numero, (tum Sexcenta sonat Quamplurima, aut etiam Infinita, Innumera) sic & vocem Græcam à significatione numeri certi, id est decem millium, ad significationem numeri incerti transferri dicamus: tunc autem μύρια ac μύριοι scribendum fuerit. Solet tamen in locis illis vbi de magno numero dicitur eóque incerto, scribi μυρία & μυριοι. Ne autem respondeam hoc μυριοι manasse à μύριοι, significante certum numerum, vetat singularis numerus μυριος: quum μύριοι singularem itidem non habeat. Sed quid si dicat aliquis illum proparoxytonum singularem μυρίος ab hoc ipso μύριοι proparoxytono sumptum esse? Ego certè et non valde refragabor. Cæterùm dicitur & μυρία ὅσα vacante ἄσα, cum ab aliis, tum à Luciano. At de πολλάκις μυριοι dicam in proximè sequente tmemate.

Μύριοι & Μύριαι & Μύρια, proparoxytonè, Decies mille, Decem millia. Μυρία μέν, (inquit Eustath.) ἐφ' ἁπλῶς πολλά, μύρια δὲ πρὸς ὀρθὸν δέκα χιλιάδων. Idem verò & cæteri grammatici testantur. in plerisque tamen autorum locis à librariis non obseruatum) Herodot. ἐν μυρίοισι ἔτεσι, In decies mille annis, In decem millibus annorum. Et μύρια πάλαντα apud eundem. Lucianus in Hermotimo, οὐδ' αὖ μύριοι Ἀλέξανδροι συνεξάλωσιν. Cum genitiuo, vt μύριοι Λακεδαιμονίων, sicut χίλιοι Λακεδαιμονίων. Et præcedente alio numero, πεντακισχίλια καὶ μύρια. Sic ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι ἵπποι. Item μύριαι ὅσαι μυρίαις πόλεις apud Platonem. (ita enim rectius quàm μυρίαι) Demosthen. autē Pro cor. dicit μυριάσιν μυρίοις. Eiusdē autē formæ videtur esse apud Platonem πολλάκις μύρεις. ita enim scribere malo: sicut & in illo Demosthenis loco non dubito quin μυρίοις sit à nominatiuo proparoxytono μύριοι. Hoc tamen fateor, præterquam quòd differentiam hanc quam accentus affert, librariorum incuria confudit, non paucos etiam locos esse quibus vtraque conuenire scriptura possit. ex quibus est ille Luciani locus quem paulo antè protuli. malo tamen proparoxytonè, vt etiam legitur in Aldina editione. nam huic certo numero & tamen hyperbolico, Decies mille Alexandri, (pro quo Latini dicerent potius Sexcenti Alexandri, vt patet ex iis quæ habes in fine proximè præcedentis tmematis) videtur energia maior inesse seu emphasis, quàm si diceretur Innumeri Alexandri, seu Infiniti Alexandri. Cæterùm quanuis hac in signif. μύριοι legatur, (vti dixi) non singul. μύριος, significare tamen μύριον πλῆθος tam myriadem quàm magnam & velut innumeram multitudinem, scribit Bud. Eadem autem fuerit ratio huius nominis aliis huiusmodi adiectiuis iuncti.

Δισμύριοι, Bis decies mille, aut potius Vicies mille. vel Viginti millia, vt δισμύριοι ὁπλῖται, Plutarch. Viginti armatorum millia, aut Duæ armatorū myriades. sed minus rectè. At per aduerbium Latinum, vt ἑκάτεροι δισμύριοι, Vtrique bis decies mille. vel Vtriq; vicies mille, seu

milleni. (Et in singulari cum nomine ἔτος collectiuo, apud Lucianum, δισχίλια ἔτος, viginti millia equitum) Eadem autem interpretationis forma seruãda est in ΗΙΣ, Τετρακόσιοι, ΗΤ Τετρακισμύριοι, ΗΤ Πεντακισμύριοι, &c. nam Τετρακόσιοι sunt Tricies mille, seu milleni, aut Triginta millia: Τετρακισμύριοι, Quadragies mille, aut Quadraginta millia: Πεντακισμύριοι, Quinquagies mille, seu Quinquaginta millia. vt πεντακισμύριοι τῶν Ῥωμαίων, Plut. Quinquaginta millia Romanorum. Eadem & in cæteris ratio.

Μυριοπλάσιος, Infinitis partibus plures. Aristot. Ethic. lib. 7, cap. 6, in fine, μυριοπλάσια γὰρ ἂν κακὰ ποιήσειεν ἄνθρωπος κακὸς θηρίου, Mala infinitis partibus plura intulerit homo improbus quàm fera. Sunt & qui exponant Mille partibus plura, seu Millies plura. Vtitur eodem modo Xenoph. ἔοικεν ὅτι μυριοπλάσια ἡμῶν ἔχει ἅπασα ἡ πόλις. Item in singul. μυριοπλάσιος, Infinitè multiplicatus. v.l. sed absque exemplo.

Μυριοστός, Decies millesimus. vt τὸ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, Plat. De leg. p. 43, Picta ante annum decies millesimũ, Ante annorum decem milia. Ita B. qui etiam affert ex Aristot. ὡς μυριοστὸν ἔτος, exponens περὶ μυρίων χρόνων. In v.l. exponitur Ad annos denos millenos. Item, Anno decies millesimo ab hoc tempore. Ibidem μυριοστὸς dicitur accipi & pro Ex decem millibus vnus. ITEM Μυριστή, q.d. Decies millesima, pro Decies millenarius numerus, Numerus decem millium. Vide Budæum pagina 1084. ΑΤ Μυριοστημόριον, Decies millena pars, v.l. ex Aristide.

Μυριάκις, Decies millies, Gall. Dix mille fois. Aristoph. Nub. ἐκόπους μυριάκις ἃ χὠ βάλομαι. Demosth. Pro cor. dicit etiam μυριάκις μυρίους. ITEM Μυριοπλάκις pro eodem. nam Hesychius exponit illud per hoc, tanquam (vt opinor) suo tempore vsitatius.

Μυριάς, άδος, ἡ, Decies millenarius numerus, Decem millium numerus, Decem millia. Sic δύο μυριάδες, Viginti millia: τρεῖς μυριάδες, Triginta millia: τέτταρες μυριάδες, quadraginta millia: πέντε μυριάδες, Quinquaginta millia. itidemque in sequentibus numeris. Et δέκα μυριάδες, Centum millia. ἑκατὸν μυριάδες, Ducenta millia. Et μυριάδες εἰκοσάκις, Vicies centena millia. &c.

Μῦς, υὸς, ὁ, Mus. Aristoph. in Vesp. μῦς ὀροφίας. In nom. & accus. plurali dicitur non solùm μύες & μύας (seu μῦς & μῦας) sed etiam μῖς. vt apud schol. Aristoph. in illum locum μῖς ὀροφίας. Plut. in lib. De inuidia & odio, οἱ δὲ Πέρσαι μάχοι τοὺς μῖς ἀποκτίννυσιν. Sed dicitur etiam μύις ac μύας. vt μύις οἱ καπνίδιοι, quod affertur ex Dosc. Eustath. habet μύις pro musculis. vbi scribit à μύω futuro verbi μύω deduci μύις & μυῶνες, οἱ κῦμα, item μῖς τὸ ζωύφιον. At in poematio De pugnan. & murium, μυῶν legitur priore alicubi producta, alicubi correpta. Quos Aristot. appellat μῦας ἀγρίους, Gaza interpr. Sorices. Ab eodem alicubi μῖς redditur Mitulus è testa intectis. Et alicubi generaliter Mus terrestris & aquatilis: alicubi verò vbi SCRIBITVR Ἐμὶς VEL Ὠμὶς, interpr. peculiariter Mus aquatilis, vel Testudo lutaria.

Μῖς, musculus. Est motus voluntarii instrumentum, prima simplicique carne & fibris constans. Proprie enim musculorum substantia his duobus, carne & fibris, constituitur, vt scribit Gal. lib. art. med. Sunt autem fibræ positu simplices, & secundum longitudinẽ vtplurimùm extentæ. Idem verò initio commentar. 1 in lib. De fract. ait corpus proprium musculi esse fibras à neruis & ligamẽtis prodeuntes, quas caro simplex cingit. Ob id Hippocrates eodẽ lib. musculos carnem appellauit. Quæ verò ad musculos vasa perueniunt, velut riui quidam sunt, qui non eorum substantiam complent, sed eis alimentum subministrant, vt nutriantur & viuant. Tres igitur tantùm propriè musculi partes sunt simplices, neruus, ligamẽtum (à quibus membrana musculos ambiens oritur) & caro simplex, ambobus in villos diuisis vndique circundata. Cõpositæ verò & totius musculi maximæ partes sunt, caput, quod & principium appellant, in quod neruus & ligamentum insert solent, venter carnosus magis & musculum præcipuè circunscribens, & finis ex quo tendo & νευρύδριον oritur, atque in partes mouendas inseritur. Nec tamen facile est tres istas partes in quibusdam musculis discernere, vt sphincktere & intercostalibus. Est autem musculus instrumentum motus voluntarii, qui in eo perficitur à neruo in eius caput inserto, & in varias fibras diducto sparsóque per vniuersum musculi corpus. Et paulo pòst, Cæterùm dictus est musculus, vel quòd excoriatum murem forma imitetur, vel quòd pisci (quod mihi videtur probabilius) quem musculum appellant, similis sit. Dicitur alio nomine à Latinis lacertus, à quo lacertosus musculosum significat. Hæc Gorr.

C. Μυόσωτις, Auricula muris. πᾶσα ἡμιφρὶς μυὸς οὖσα, vt Hesych. tradit. Eadem dicitur ΕΤ Μυοσωτὶς ἰδὸς, ἡ, & diuisa voce μυὸς ὦτις, alio nomine alsine. Dioscor. lib. 2, cap. 214, μυὸς ὦτις, οἱ δὲ μυοσωτίδα καλοῦσι. Et sub finem capitis, τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀλσίνην μυοσωτίδα καλοῦσι. vbi Ruell. legit ἀλσίνην. quæ lectio comprobatur ex lib. 4, c. 87, vbi ait, ἀλσίνη, οἱ δὲ μυὸς ὦτις, ἀπὸ τῆς ἴλης φύλλα ὅμοια μυὸς ὠτίοις. A Plinio tamen prior lectio agnosci videtur & probari, qui lib. 27, c. 2, ait, Alsine, quam myosoton appellant, nascitur in lucis: vnde & alsine dicta est. Incipit à media hyeme, arescit æstate media: quũ prorepit, musculorum aures imitatur foliis. Sed aliam docebimus esse quæ iustius vocetur myosotis. hæc eadem erat quæ helxine, nisi minor minúsq; hirsuta esset. Videtur igitur ponere discrimẽ inter μυόσωτις & μυοσωτίδα, ac μυόσωτις vocare alsinen, μυοσωτίδα verò helxinen. Notandũ porro apud Dosc. diuisa voce scribi μυὸς ὠτίδα: quam scripturam minus probo, ac rectius vna voce μυοσωτίδα dici existimo, vt apud Plin. etiam scribitur. nã ὠτὶς pro auricula vsurpatum nondum reperi. Apud Paul. Æg. habetur etiam μυοσώτη, lib. 7, μυοσώτη ἅρπτου ἀλσίνη. In Ἀλσίνη tamen non μυοσώτιδα vocat sed μυὸς ὦτα, cum Dosc. Apud Aet. lib. 2, habetur ΕΤΙΑΜ Μυῶτις. vbi interpr. vertit Auricula muris, scribens Myosotis.

C. Μυγαλῆ, Mus araneus. Dosc. l. 2, c. 73. Dicitur ΕΤΙΑΜ Μυγαλῆ, ΕΤ Μυγαλίη. Dosc. lib. 7, cap. 9, ὃς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morsis. Idem lib. 8, cap. 7, καὶ ἢ αὐτὴ δὲ ἡ δεκοῦσα μυγαλῆ ἐπαποτρυφῶσα καὶ ὀδυνωμένη, τῆς ἰδίας πλευρῆς ἀπομαραίνεται ὀδύνῃ. Nicandr. in Ther. Τυφλιδίου τε μαρδηλιδίου τε βροτῶν ὀδὰξ κεκηδὼν ἄχρυσον Μυγαλέων. Plin. quoque venenatos esse araneos mures tradit, afferens remedia quibus morsus eorum sanentur. Dicitur autem μυγαλῆ, quoniam ὀπὸ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, vt Amyntas apud schol. Nicandri scribit, apud quem circunflectitur, apud Dosc. autem acuitur, sicut & apud Athen. Apud Plut. autem reperitur etiam μυγάλη paroxytonos.

C. Μυοδόχος, ου, ὁ, Mures recipiẽs. ‖ At μυόδοχον Suidæ est οὐδενὸς ἄξιον, citanti ex Menãdro, ὁ μυόδοχος γέρων. In qua signif. ab Hesychio scribitur μυόχοδος.

C. Μυοδρέπανον Hesychio εἶδος λίθου ἁπλοῦς.

C. Μυόθηρ ὄφις, Serpens qui mures venatur. Vide Μύαχος. ΕΤ Μυοθήρας, itidem Murium venator. Eust. ὀροφίας, ὁ ὀπτὰς οἰκίας μυοθήρας ὄφις. Vtitur hoc eodem μυοθήρας Arist. Hist. anim. lib. 9.

C. Μυοκόπρος, Muris stercus, Muscerda. μυόχοδον. v.l.

C. Μυοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitũ. Plin. lib. 27, c. 3, de aconito, quod cammoron & chelyphonõ nominari annotarat, Nec defuere qui μυοκτόνον appellare mallent, quoniã procul & è longinquo odore mures necat. Nicander quoque in Ther. μυοκτόνον vocat. Scribit ob eandem rationem, & πορδαλιαγχές. Ab eodẽ Nicandro pollon quoque dicitur μυοκτόνον (idque Ilari, quia vt schol. annotat, nemo alius præter eum ita appellauit, neè mures etiam necat) in Alexiph. Λύει δὲ πολλὸν μυοκτόνου λήθαργος αὖθις.

C. Μυοφόνος, ου, ὁ ἡ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. Et μυοφόνον dicitur itidẽ aconitum. vt ex Hes. discimus, apud quẽ perperã scribitur μυόφωνον & ἀκόνιτον. Scribitur tamẽ μυόφωνον & apud Theophr. Hist. pl. lib. 6, c. 2, καὶ τὸ ἀκόνιτον καλούμενον τὸ μυόφωνον. Vnde Plin. l. 21, c. 9, Inter hæc nemosi cauliculi quibusdã, vt marathro, hippomarathro, myopheno. Gaza ibi Muricidam interpr.

C. Μυόχοδα, ων, τὰ, Muſcerda, Stercus muris. ex μῦς & κόχδη A prætmed. verbi χέζω. Vtitur hoc vocabulo Hippocrat. lib. 2 περὶ γυναικείων. Et Dioſc. lib. 2, c. 98, vbi περὶ ἀποπάτου agit, ἐπὶ πλεῖστα δὲ παιδίων τὰ μυόχοδα καυλίαν ἐκ ἴκτηριον ἰᾶται. Plin. fimum murinum appellat, vt lib. 29, c. 6, Præterea (vt Varro noſter tradit) murinum fimum, quod ſtē muſcerdas appellat. Apud Theophr. autē Hiſt. pl. lib. 5, cap. 5, ὀνίνησι γὰρ ἐν τοῖς δίνδροις ἡ κυρτὴ καλουμένη, ὅταν πτερύγια καὶ καυλία ἐκτραφεῖς, ὥσπερ αἱ μύοχδοι, ſunt qui corrigant μυοδόκαι. A T Μυόχοδος Heſychio eſt ὁ μηδενὸς ἄξιος, pro quo habetur apud Suid. μυιόδαχος. Sed B rectius videtur apud Heſych. ſcribi, vt μυόχοδος ſit qui reiicitur inſtar fimi murini.

C. Μύαγρος, ου, ὁ, Qui mures venatur ſeu captat. idē cum μυοθήρας. Serpētum ſpecies. Nicand. Ther. Οἷς ἕλκτα, λίζυαί τε πολυσφίγγες τε μυάγροι Φερίζονται. Vbi ſchol. μυάγρους δὲ, (inquit) τοὺς μυοθήρας, οἱ καλοῦνται καὶ ὀρεσφίλαι. vbi bis ſcribitur μυόθηρας quaſi à μυοθήρ. ¶ Eſt & herbæ nomen. Dioſc. lib. 4, c. 117, μύαγρος, οἱ δὲ μελάμπυρον, πόα φρυγανώδης, δίπηχυς. Vnde Plin. lib. 27, c. 12, Myagrus herba ferulacea eſt, cripedanea. A T Μυάγρα, quæ Muſcipula C Varroni. Decipulū Apuleius vocat, ſed hoc vocabulum latius patet: illud autem ſignificat peculiariter inſtrumentum quo mures capiuntur.

C. Μύουρος, In acutum deſinens. Cuius extremitas in acutum deſinit, éſtque anguſta, aut velut cōpreſſa & coarctata, vt μύουρον χῆμα apud Strabonem. Et μύουρον σῶμα apud Ariſtotelem, lib. 3 De part. anim. Os in acutū compreſſum, ſeu in arctum ſe colligens, vt Gaza interpr.

Μύουρος στίχος vide poſt Μύουρος σπυγμός.

Μύουρος σπυγμὸς (qui E T Μυουρίζων, à verbo Μυουρί- D ζω) Decurtatus aut mutilus, aut decreſcens pulſus. eſt pulſus ſyſtematicus decreſcens. Eſſe quidem ſyſtematicum palam eſt. ſiquidem in pluribus pulſationibus magnitudine imparibus inæqualis eſt. Decreſcit autem quòd in eo ſecundus primo, tertius ſecundo, quartus tertio, quintus quarto minor euadat, & ſic deinceps plurimi. Sic dictus eſt à figuris quæ in acutum deſinunt, vt ait Galenus: vel quòd ſimilitudinem referat caudæ muris, vel ὅτι τὸ μειοῦσθαι δίκην οὐρᾶς. (vnde E T I A M Μόυρος per diphthongum à E quibuſdam ſcribitur) Eſt autem pulſus μυούρου, hoc eſt decreſcentis, duplex differentia. Nam vel non ceſſat decreſcere atque minui donec omnino aboleatur & deſinat prorſus moueri, (qui ὁλκέπων μύουρος appellatur) vel ceſſat decreſcere & minui: qui etiam duas habet differentias. Alius enim, in qua deſiit paruitate, hanc perpetuò ſeruat, alius verò rurſus augeſcit. quem μύουρον παλινδρομοῦντα vocant. & redit ad aliquam magnitudinē, eámque vel priori parem, vel maiorem, vel etiam minorem. Ac nōnulli quidem qua antè proportione ſunt imminuti, eadem rurſus augentur, alii verò maioribus vel minoribus acceſſionibus vtūtur. Pulſus omnis μύουρος prouenit ab imbecillitate facultatis pulſificæ, quæ tanta eſt vt ei oneri ſint admoti arteriæ digiti. Verùm ea imbecillitas in eo qui μύουρος ὁλκέπων dicitur, maxima eſt. neque enim ſe recipit & recolligit poſtea in eo qui in qua deſiit paruitate hanc ſeruat: minor verò vbi magnitudinē recuperat. Cæterùm aliæ etiā à prædictis pulſus differētiæ μύουροι à medicis appellātur. Vna eſt, quū in vnica pulſatione & diuerſis G arteriæ partib⁹ talis inæqualitas apparet, vt parte ſuperiori arteriæ magnus, inferiori verò iuxta ægri pollicē, paruus pulſus ſentiatur. & hic μύουρος in vno pulſu dicitur. Altera verò eſt quū in vno pulſu diuerſiſque arteriæ partibus inæqualitas ſentitur, pulſu circa duos medici digitos medios magno, circa extremos verò minore apparente. hic ab Archigene μύουρος ὀπισθοκνήμιος ſiue ἀκρωτηριαστὸς dictus eſt, quo nomine voluit indicare eam quæ in diaſtole eſt breuitatem cum vtriuſque extremi quadam cōuenientia. Neque enim omnino intereiditur, ſed velut reflexis vtrinque partib⁹ in breue contrahitur magnitudine: éſtque μύουρος ſecundum vtrunque extremum. Hæc Gorr. apud quem ſcribitur non μύουρος, ſed μυοῦρος. verùm quin μύουρος ſcriptura ſit & vſitatior & rectior, minimè dubium eſſe poteſt.

Μύουρος στίχος, Mutilus verſus, ſeu curt⁹, Verſus poſtremo pede claudicans, vtpote cui deeſt vnum tempus vt plena ſit quātitas. V N D E Μυρεία, Vitrū hoc claudicationis verſus. De quo lege Euſtathium pag. 900. Sed affertur ab eo & ſcriptura, U A E C, Μυρεία. quæ ſanè mihi multo magis probatur: ſicut & μείουρος magis quàm μώουρος. vt videlicet μείουρος vocetur quaſi cui imminuta & decurtata ſit cauda. Extat verò cū apud alios tum apud Athen. hæc ſcriptura, lib. 14, vbi μειούρους eſſe dicit ἵνα ὅπῃ τὰς σαβάλας ἢ χωλότητα ἔχοντας. qualis eſt hic, Τρῶες δ' ἐφρίξησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. Sic autē pro σπυγμὸς μύουρος ſcribitur E T I A M Μείουρος, vt dictum fuit ſuprà. Ariſtot. autem vocauit & periodos μιούρους, Rhet. lib. 3, quæ in extremo ſunt velut mutilæ & imminutæ. Quinetiam ὁ τῆς μειούρου τὸν ὄρχιν dixit Apſyrtus in Geopon. quod exponitur, In mutilata parte caudæ.

I T E M Μυρείζειν, In acutum deſinere, In extremitate cōpreſſum eſſe in anguſtum &c. vt dictum eſt in Μύουρος. (Itémq; μυρείζων σπυγμὸς, qui & μύουρος, vide ſuprà) Vſus eſt hoc verbo Dionyſius in poemate De ſitu orbis, p. 66 editionis patris mei, Εἰδομένη πλατείοις μυρείζουσι πτερύγεσσι. vbi Euſtath. exponit ἡ γὰρ μυὸς οὐρᾷ συμφέρει καὶ λεπτυνομένῃ κατὰ τὸ ἄκρον μίσχον.

Μυώδης, εος, ὁ & ἡ, Ad murem pertinens. Plut. μυῶδες appellauit Quod mures decet, ſicut μυρμηκῶδες, Quod decet formicas, in lib. De cohibenda iracundia, pag. 819 meæ editionis, ὃ δ' ἐμφαίνει ἡ δακνὰς, μυρμηκῶδες ἢ μυῶδες. ¶ Μυώδης apud Galē à μῦς ſignificāte muſculū, eſt Muſculoſus. Quod exponitur etiā Toroſus, Lacertoſus. Item Μυώδης πλατυσμὸς, Muſculoſa extenſio, ſeu Muſculus latus. Eſt ſubſtantia tenuis & mēbranoſa, faciē propè totam & totum collum tegēs atque mouens. Huic originē dat membrana quædam neruoſa toti noſtræ cuti ſubnata, hic vt in fronte & capitis parte aliqua carnoſior effecta. Prodit autem ab aurū radice, occipite, ſpinis omnib⁹ ceruicis, ſpina omoplata, acromio, clauj & ſterno: totúſq; tenuiſſimus in faciei partes propè omnes fibris à tam diuerſa origine variis inſeritur, eáſq; ob id in omnē propè partē mouet. Nullus ab hoc muſculo detinetur articulus, quoniā nec in articulū etiam inſeritur, verùm buccas & cutim quibus coaleſcit, ſolas mouet. hic in iis qui ſpaſmo corripiendi ſunt, primus omnium intenditur, & quiᾠδικοὶ (hoc eſt canini) vocantur ſpaſmi, huius præcipuè muſculi affectio ſunt. G. Μυών, eſt itidem à μῦς ſignificante muſculū. habéſque formā σφυρικοειδῆ, vt ita vocetur pars qua præcipuè habet muſculos. Exponitur & πλατυώδης τόπος. Itē Pulpa brachiorum & coxarū, necnon Sura. In hoc certè Homeri loco, Iliad. π, Ἔφθη ὀρεξάμενος σφυρὸν σκίλος, ἔνθα πάχιστος Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ab Euſtathio exponitur χαστροκνημία. apud quem vide plura, pag. 1061. P

Μύωπα apud Hippocr. (ſi qua v. l. fides) & ἴξυες, Conniuē tia, In arctum deſinentia, τὰ εἰς σμικρὸν συνηκμάκα, εἰς σμικρὸν πλάτος τείνοντα. quæ ἴπακες etiam vocat. Hoc (inquā) ſignificat μύωπα apud Hippocratē, ſiqua fides vulg. lexicis, quæ hoc annotatum habent in Μύωψ, & quidē non nominato huius expoſitionis autore. Sed vt in aliis infinitis locis, ita hîc quoque illis fides derogāda eſt, vtpote aperte mentientibus, & errorem, qui paruus ac leuis eſt apud Galenum, augentibus. nam quum apud eum vbi ἴξυες exponit, legatur μύωπα, ſed manifeſtū ſic reponi debere μύουρα (ita enim ſcribit, ἴξυες, εἰς σμικρὸν συνηκμάκα· διὰ δὲ μύωπα ὀνομάζουσι) aliquis ex vulg. lexicorū conſarcinatoribus errorem augens, & veſtigia veræ lectionis non malitia ille quidem, ſed inſcitia occultans, pro μύωπα repoſuit μύωπα, & quo iure qua iniuria in locū illum intruſit in quo vocabuli μύωψ ſignificationes exponuntur, ac cæteris velut inſigne aliquod corollariū, hanc falſiſſimam adiecit. Quod autem hîc factū eſſe vides, idem & in aliis propemodū infinitis locis factū eſſe ſcito, licet vix in decimo quoq; à me hac de re admonearis, vtpote cui aliis potius tempus impendendū ſit. Sed de his quanuis rarius cōmonefactus, mirari nō debebis ſi pleræque voces in hoc opere non extēt quæ in lexica illa ante hoc edita intruſæ & tanquam obtorto collo pertractæ fuerunt.

Nδ. N N ,

Al' Ω, Habito, Incolo. Eſt autem poetis duntaxat vſitatum ναίω, pro quo dicit οἰκῶ ſoluta oratio. Et quemadmodum Habito apud Latinos nō vnum conſtructionis habet genus, ſic & ναίω apud Græcos. Dicunt enim ναίω πόλιν, vel ναίω κατὰ πόλιν, vel ναίω ἐν πόλει, ſeu πόλει. quarum conſtructionum exempla ex Homero & Heſiodo proferā. Il.β, Οἱ δ' ἀρ' Ἐυσσέλινόν τε καὶ Ἤλισδε δῖαν ἵκανον. Ibidem, Οἱ δ' Ἀσκάνδην ναῖον, ἠδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Item cum accuſ. δώματα, vel οἰκία. Heſiod. in Erg. circa princ. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. Hom. Od. δ, — ἐπὶ μάλα πολὺν χρόνον ἔσκε δώματα ναίων. (vbi tamen ſuperuacaneus videtur vel potius eſt accuſat. vt docebo paulo pòſt, quum agam de conſtruct. huius verbi cum aduerbio) At cum accuſ. οἰκία, vt Il.υ, Σάμην δ' εἰς οἰκία ναίων. vbi itidem otioſus videri poſſit accuſatiuus: quū οἰκία ναίων εἰς Σάμην nihil aliud ſit quàm ναίων εἰς Σάμην, ſeu ναίων Σάμιλον. Apud eundem cum præpoſ. κτῆ, Il.ζ, οἳ ναίουσι κατὰ πόλιν. Exemplum autem conſtructionis cum præpoſ. ἐν habente ſuū datiuum, apud Heſiodum in Ergois, Καὶ τὸ μὲν ναίοιτα ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες Ἐν μακάρων νήσοισι. At cum datiuo abſque præpoſ. Il.β, & alibi, αἰζηοὶ ναίων. Interdum etiam, & quidem ſæpe, cum aduerbio, vt ἐγγύθι ναίων apud Heſiodum, cui opponitur ἀπόθεν ναίων apud Homerum. Sed additur & genitiuus aduerbio ἐγγύθι apud Heſiodum in Erg. Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅς τις οἱ θην ἐγγύθι ναίει. Item, Τὸν δὲ μάλιστα γε μεῖν ὅστις οἱ θην ἐγγύθι ναίει. Apud Homerum autem cum ἀπόθεν ſine adiectione genitiui, ſed cū accuſ. δώματα: quem tamē ſuperuacaneū eſſe dicere poſſumus, quum nihil ad ſignificationem addat. vt Od.ι, — οὐδ' ὅστις ἀπόθεν δώματα ναίει. Et Od.δ, — ἐπὶ μάλα πολὺν ἀπόθεν δώματα ναίεις. Ab eodem dicitur πολὺ pro ἀπόθεν, ſed cum præpoſ. ἀπὸ habente ſuum genitiuum: Od ε, — ἐπεὶ οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτῆς. Cæterùm ſciendū eſt particip. ναίων aptè reddi nomine Incola: vt αἰζηοὶ ναίων apud Homerum Cæli incola. vbi & compoſito vocabulo vti potes, eóque poetico, videlicet Cælicola.

Ναίειν paſſiua etiam in ſignificatione pro ναίεσθαι, Habitari, vide in proximè ſequente tmematio, cum paſſiua voce Ναίομαι. Sic autem & ναιετάειν pro ναιετάεσθαι vſurpari, ſuo docebo loco.

Ναίομαι paſſ. voce & ſignif. Habitor, Incolor. vt Il.γ, Ἦ πῆ μιν ἐστήρικται πολίων ὃν ναιομένων Ἄξης; vbi ὃν ναιόμεναι πόλεις dicuntur vrbes quæ bene habitantur, id eſt, quæ magnam incolarum frequentiam habent. Aut (vt alii volunt) quæ bene habitātur, id eſt commodè, propter opulentiam. Vnde & quidam interpr. Opulētæ ſeu Locupletes. Sic etiā ὃν ναιόμενον πολίεθρον, Il.α. vbi ΕΥΝΑΙΟΜΕΝΟΝ ſcribitur coniunctim. ſed hæc ſcriptura minimè mihi probatur. Euſt. in hunc locum Od.δ, — καὶ ἀπόλεσσον εἶναι Εὖ μάλα ναιετάοντα, annotat ναιετάοντα poni de more pro οἰκουμένην: vſitatius autem eſſe ὃν ναιομένην πόλιν, idque laudem habere ciuitatis ἀνθρωπομένης καὶ ἀνδρῶν: ſicut εὐκτίμενον πολίεθρον laudem habet πόλεως ἀντιχέσιν. (Atque in hac paſſiua ſignif. vtitur idem poeta aliquoties verbis actiuæ vocis ναίειν & ναιετάειν. vt Il.β, πόσιν αἰζηοῦ ναίουσι πάρ' ἐλλάς. Vide Ναιετάω) At verò apud Nicādrum accuſ. ναιομένην exponitur à ſcholiaſte ναιομένην, & εὐδαιμονίαν, necnō προτεινομένην, in hoc eius loco in Alexiph. Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καταλμήεα βώλακα γαίης Ναιομένην, Ναίτης, ου, ὁ, Habitator, Incola. pro quo potius DICITVR Ναίτης. Videtur (inquit Euſtath.) verbi Ναιετάειν thema ΝΑΩ παρὰμικρὸν eſſe non barytonum Ναίω, ſed Ναῶ, ex quo, ſicut Αἰνῶ, αἰνήσω, αἰνήτης & αἰνητὸς, ita ſit ναίσω, ναίτης (qui & aliter dicitur ναίτης) vnde verbū ναιτῶ. Hoc autem nomen ναίτης occaſionem nobis præbet cogitandi, poſſe ναίω & νάω dici (ex quo videlicet ſit illud ναίτης) ſicut κλαίω & κλάω, item καίω & κάω. Quibus ſubiūgit etiam, ideo forteſſe in vſum non receptū fuiſſe νάω pro οἰκῶ, quoniam communis fuiſſet illi ſcriptura cum νάω ſignificante ῥέω. ſeu (vt vulgò recentiores grāmatici loquuntur) ne coincideret cum νάω ſignificante ῥέω. Eius verba ſunt, ἴσως δὲ ἀφίσταται ἐκείνων τὸ νάω τὸ οἰκῶ, ἢ κοινωνεῖ τῷ νάω τῷ ῥέω. Sed ne his quidem contentus, addit hæc quæ mihi parum probantur: Quinetiam dixerit aliquis originem iſta habere à verbo thematico monoſyllabo Νᾶ, νήσω, quod eſt σωρεύω. quia etiam οἱ ναίοντες πυ, ſunt σεσωρευμένοι. itidémque πηγὴς ὕδωρ ἄθροον σωρεύθεν, οὕτω ναίει ἀποῤῥύτου. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν μὲν, αἴτιον δέ. Ex his autem multa ac varia deducta eſſe addit, videlicet ὁ ναὸς, quia in eo πολλοὶ συναθροίζονται: & ναῦς, ſeu νηῦς, quā σωρὸς ἐστὶ δόμος βαρυώδης: item νᾶμα, & αἱ νηΐδες, atque alia. Hæc quoque Euſtathius, in quibus illi nō itidē aſſentior. potiúſq; miror certa hic ab eo cū incertis miſceri. nam νᾶμα eſſe à νάω, controuerſia caret: quod de reliquis itidem dici non poteſt. (Cæterùm pro ναίτης legitur ΕΤΙΑΜ Ναιτὴρ in Anthol. Epigr.) In vſu ſunt autem & cōpoſita, Ἐναίτης, ſeu Ἐνναίτης, Μεταναίτης, Περιναίτης. Extāt verò & verba comp. Ἐναίω & Συναίω. A quibus vt incipiam, VERB. Ἐναίω ſonat Inhabito. VNDE Ἐναίτης, Inhabitator. ſed eundem habent vſum quem ſimplicia ναίω & ναίτης, id eſt Habito & Habitator, ſeu Incola. Apoll. Arg.β, ἔνθα ἄνακες ἐναίεται. Et FOEM. Ἐναίτις, Habitatrix. Idem lib.ι, ἐναίτις Φρυγίης. ITEM Ἐναιτὴρ ET Ἐναίτειρα, Habitator, & Habitatrix. Epigr. lib.ι, Ἑλλάδος ἐναιτῆρες. Et lib. 3, Ἠχὼ ἐρημαίης ἐναίτειρα ναίεις. Alterum compoſ. VERB. Συναίω ſonat Cohabito, id eſt Simul habito. Apoll. Arg.β, μητέρες συναίεσκον. Verùm ab hoc non συναίτης aut συναίτις, SED Σύναιος habemus apud Heſychium. exponit enim σύοικος, id eſt Cohabitator. pro quo dicitur potius Contubernalis. AT VERO Μεταναίτης ET Περιναίτης non habent itidem ſuum ſingula verbum, cuius quidem exemplum afferatur. Sonat autem Μεταναίτης idem quod μετοικίτης (de quo paulo pòſt dicetur) quanuis v.l. interpretentur ſimpliciter Incola in hoc loco Heſiodi in Theogonia, Παλλάδος ἅμα πάντα ἰοὶ μεταναίτιες εἶσιν. Eſſe autem hic ac breue Dorico more, ibidem annotatur. Alterū compoſ. Περιναίτης ſonat ad verbum, Circumhabitator, ideóque reddi poteſt nomine Accola.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, Habito, Incolor. de cuius formatione lege quæ paulo antè dicta fuerunt in Ναίτης. Ex Hom. Odyſſ.ε, ἦ οἱ ναιετάασκε. Item Il.γ, Λακεδαίμονα ναιετάουσαν, pro ἐν Λακεδαίμονι. ‖Paſſiua etiam ſignif. ex Il.ζ, πόλιν Κιλίκων ἣν ναιετάουσιν. vbi ſcribitur etiam ναιετάονται, tāquam ex dialecto Dorica. itidémque alibi ναιετάασθαι. De hac autem ſignif. dixi ſuprà in Ναίομαι. Habet & hoc ſua COMP. Παραναιετάω ET Περιναιετάω. Affertur autem ἀφιναιετάω ex Dionyſii poe-

mate De ſitu orbis, pro Circumhabito. aliis tamen exempl. ſcriptum habentibus ἀμφαιτάω, quæ ſequi malim. Nam hoc verbum ἀμφαιτάω, ſignificat itidem Circumhabito, In circuitu habito, Accolo. Vtitúrque eo non ſemel Homerus. Participium ἀμφαιτάοντες, Accolæ. Et paſſiua ſignificatione apud eundem poetam Odyſſeæ ν, Οἱ ἀμφαιτάουσιν, αἰεὶ ἀστυγέτονες ἔμμεν ἀνῆται, Quæ circumhabitantur, Quæ circunquaque habitantur. Affertur autem & verb. paſſiuum Περιναιτάσθαι, ex eodem.

Illud autem THEMA Νάω, cuius antè facta fuit mentio, licet inuſitatum, quædam tamen tempora vſitata habet. ſed pro Habitare, in paſſiua voce potius, aut media. Inuenitur enim AORIST. Νάσθω, ITEM Νασσάμενω, (abiecto incremento pro ἐνάσθω & ἐνασσάμην) Habitaui. Hom. Il. ξ, Ἀλλ' ὁ μὲν αὖτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, Πλαταιῇσι. Heſiodus, Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος. Sed & infinit. νάσασθαι apud Apollonium Arg. 2, νάσασθαι ἔμελλον. At verò actiuus AORIST. Νάσσα, (itidem pro ἔνασσα) ſignif. potius Habitare feci, Sedes habitandas dedi. Hom. Odyſſ. η, Καί νυ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔδωκα. vbi Euſtath. exponit κατώικισα. Itē νάσσαν in vulg. lex. Pro Tranſtulit in alias ſedes. Euſt. certe νάσσασθαι quoque dici ὅτι μεταιτικῶς tradit, vt videbis & in verbo Ἀπονασσάμενω.

COMP. Ἀπονάσθω, ET Ἀπονασσάμενω, Ad habitandum me contuli, Commigraui. vt ἀπονάσθω πλόον πατρίδος, ex Homero. Idem Odyſſ. ο, Ὅς ῥ' ὑπερπόντιος' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. Et Iliad. β, Ὅς ποτε Δουλιχόνδ' ἀπενάσσατο, quibus in locis quidam interpr. ἀπῳκίσατο, Cōmigrauit, vel Semotus habitauit. Itidémque in illo primo loco ἀπονάσθω πλόον πατρίδος, A patria procul ſemotus habitaui. Affertur autem ἀπονασσάμενω & in ſignificatione actiua pro Migrare feci, ſed iſtam ſignif. habet potius vox ACTIVA Ἀπένασσα: vnde apud Homerum Iliad. π, — αἰτὰρ οἱ σφετέρῃσι νεὼν ἐν χερσὶν ἐφ' ὑψοῦ ἀπενάσσαν. vbi tamen Euſtathius exponit ἀπῳκισαν: ſed addens, ὅθεν καὶ ὅτι μεταιτικῶς τὸ νάσασθαι, καὶ ἀπονάσασθαι, καὶ ὁ μεταναίτης.

ITEM Κατένασσα eadem ſignificatione qua & ſimplex νάσσα ſuprà. Habitare feci, Habitandum dedi, Sedes habitandas dedi. vel, Migrare feci, ſeu coegi. Exponitur & Collocaui. Cum præpoſ. ἐς, apud Heſiodū in Erg. Τοῖς ὃ δίκῃ αἰρέσσιν βίοτον καὶ ἤπια εἰδώς Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε παπὶρ ἐς πίονα χαίνης. Item cum datiuo, ſubaudita præpoſ. ἐν, in Theog. γουνοῖσιν κατένασσε Νεμέης. Necnon cum præpoſ. ὑπὸ, ibidem, κατένασσε δ' ὑπὸ χθονός. At medius AORIST VS Κατενασσάμενω pro Habitaui, ex Apollon. Argon. 2, — ἐν ὃ Κίῳ κατενάσσατο.

Et NOMINA Ἔνναστος AE Μεταναστος, Qui ſedibus ſuis relictis aliò habitatum ſe contulit. Exponuntur etiam, Pulſus patria, Profugus, Exul. Item, Peregrinus, Inquilinus. & Græcè μέτοικος, ξένος, φυγάς. Sed rarum eſt ἔνναστος, quod ex Apollonio Rhodio affertur. At μεταναστος, ex Nonno. Pro quo vſitatius EST Μεταναστης. Homerus Iliados ι, — ὥς μ' ἀσύφηλον ἐὸν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μεταναστῆ.

In vſu eſt etiam FOEMIN. Μεταναστία, Quæ commigrat, Profuga. In Epigramm. σκοπιλων μεταναστία φῆξ, Quæ ſcopulis relictis aliò commigras. Ab hoc μεταναστης factum fuit & VERBVM Μεταναστεύω, Migro, Commigro, Sedibus meis relictis (ſeu patriis ſedibus) aliò habitatum me confero. Syneſius, ἐγώ τε μετανάστευσα, ἐκβᾶσα τῆς πατρίδος καὶ λαίβομαι ξένης, μεταναστεύων. Sed plura de Μεταναστης & Μεταναστεύω habes ſuprà poſt verbum μεταίσσω, vbi poſitum fuit ſequendo aliam deriuationem, quam & Euſtathio placuiſſe oſtendunt quædam eius verba quæ ibi habentur. Hanc tamen ego præferendam illi cenſeo.

NAῦΣ, ἡ, Nauis. Sunt autem & alii genitiui videlicet νηὸς & νηός. ex quibus νηὸς linguæ communi, νεὼς Atticæ, νηὸς Ionicæ adſcribitur. Quorum genitiuorum meminit Euſtathius in hunc verſum Odyſſ. μ, Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴρου.

vbi etiam teſtatur maiorem exemplarium partem & hic & alius in locis habere νηὸς per ο. Sic igitur fuerint quatuor genitiui, Νεὸς, & Νέος, & Νεὼς, & Νηός. de quibus dicam & infrà. Cæterùm quod ad nominatiuum attinet, annotant quidam apud Homerum vbique ESSE Ναῦς, & ab eo datiuum pluralem ναυσὶ, & tamen vti compoſitis Ναυσικλέα, & Ναυσίθοος, necnon Ναυσίκλυτος, atque aliis. Quod autem illi de his aliiſque huiuſmodi compoſitis dicunt, idem & de datiuo ναῦφιν dici poſſe exiſtimo, atque adeo maiori etiam cum ratione. magis enim mirum videri poſſit cur non νηῦφιν cum ν itidem dicat. Quod porro de nominatiuo νηῦς tradunt, eum vbique apud Homerum legi, non autem ναῦς, id ſi nequaquam affirmare auſim: ſed aut nunquam, aut rariſſimè eo vti, hoc verò & ipſe pronuntiare non dubitarim. Illud addo, parū mihi placere quod dicunt gramm. ναῦς habere etiam genitiuum Ionicum νηός, quum & ipſe nominatiuus νηῦς, à quo regulariter inclinatur νηὸς, paſſim inueniatur. Odyſſ. μ, Τέρεα δὲ καταλίμενα νῆσιν ἐνὶ νηὸς ἀγειρεν Νῆες σιρλώσιν. Odyſſ. η, γλαφυρὴν νηῦς. Odyſſ. υ, νηῦς ἐκατοντόζυγος. & alibi. Sic νηός, & νηΐ, & νῆα. In plurali νῆες, νηῶν, νηυσὶ, νῆας apud eundem variis in locis. Sed & νέας alicubi, vt νέας ἀμφιελίσσας Odyſſ. ξ. Sic genit. ſing. νηὸς de quo ſuprà.

In ſoluta autem oratione cum apud alios tum apud Thucydidem, in nominatiuo ſingulari ναῦς, in genitiuo νεὼς, in datiuo νηΐ, in accuſatiuo νεῶν. In plurali autem nominatiuo νῆες, in genitiuo νεῶν, in datiuo ναυσὶ, in accuſatiuo ναῦς. Ita enim ille libro 2, καὶ ναῦς πλὴν ὀγδοήκοντα. Idem libro 8. ἀφικομένης τῆς νεώς. Datiuus autem νηΐ in loco quem modò protuli, νεὼς πλὴν &c. Accuſatiuus ναῶν, libro 2, κατὰ μίαν ναῦν πεντήκοντα. Exempla autem declinationis huius nominis in plurali, hæc ſunt. in nominatiuo quidem νῆες, vt libro 7. αἱ δὲ τῶν σώματα νῆες ναυμαχοῦσαι. Eadem pagina ὅσαι αὐτῶν αἱ νῆες ὅπως ὁρμίσονται. Et libro 2, καὶ αἱ νῆες ὀλίγῳ ἤδη οὖσαι. Genitiuus autem νεῶν. vt libro 8, καὶ τῶν νεῶν αἱ δοκοῦσαι πλέουσαι. Datiuus ναυσὶ, vt ὅπου τύχοιεν περὶ ναυσὶ τῶν Χίων. Accuſatiuus νεῶς, libro 2, ἀλλὰ ξυμπεσεῖσθαι ἐς ἀλλήλας ταῖς ναυσὶ. Et lib. 8, κατακαῦσαι ταῖς ναῦς. Quinetiam alicubi in vna eademque periodo νῆες quidem in nominatiuo, ναῦς autem in accuſatiuo dicit. Ex Thucydide autem libentius quàm ex alio ſcriptore exempla proruli quòd cæteris antiquior ſit, (Herodotum excipio) eúmque illi velut exemplar in huiuſmodi præſertim rebus ſibi propoſuerint.

Ναῦς ab Euſt. vno quidē in loco deducitur à verbo νῶ ſignificante σωρεύω (vt docui ſuprà in Νάω ſignificāte Habito) in altero autē idem deducit à νέω, νήσω, quod eſt κολυμβῶ, in quo etymo meliusmihi ſentire videtur; & potius aſſentiētē me ſibi habet. Sed hoc addo, ſequēdo hanc etymologiā, prius eſſe νηῦς quàm ναῦς. quum longè aptius à νέω, cuius futurum νήσω, deriuetur νηῦς quàm ναῦς. Hoc quoque ſciendum eſt, ſcriptum eſſe νῶ apud Euſtathium, pro quo repono νέω.

Compoſita quæ à nominatiuo Νεῶς ſunt formata.

C. Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, Naufragus. Xenophon Hellen. 1, οὐκ αἰσθόμενοι τοὺς ναυαγοὺς. Et paulo poſt, αἱρήσειν τοὺς ναυαγούς. Gregorius, ναυαγοῦντας πλάνους. VNDE Ναυαγία, ET Ναυάγιον, Naufragium. Demoſthenes Pro corona, ἐπὶ χειμῶνι χρησάμενος, καὶ πεντήκοντα αὐτοῦ τοὺς σκεύων ἢ καὶ σὺν τοῖς ἀνδράσιν ὅλους, τῆς ναυαγίας αἰτῶν. Plutarchus De Herodoto. διηγούμενος συμπεσοῦσαν ναυαγίαν ταῖς βασιλικαῖς ναυσί. Lucianus ναυαγία χρησάμενος, Naufragium paſſus, Qui naufragium fecerat. Syneſius epiſt. 4, φέρει δὲ ἡμῖν ὀπαδὸν τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρὸν, cadauer mortuū ex naufragio. Lucianus in Herm. εἰ ὁ ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνασωθείς, ex naufragio ſeruati: vel poti? Ex iis quæ naufragio facto perībāt, ſeu peritura erāt. Et metaph. Luc. ἐκ δευκαλίωνος, de Deucalione, καὶ τῶν μεγάλων ὅτε πόντου τὸ βίου ναυαγίαν. Et apud Plutarchum in libro περὶ πολυπραγμοσύνης, ναυάγια οἴκων, ἀπωλείας ἡγεμόνων. Latini quoque metaph. vtuntur vocabulo Naufragium. nam Cicero dicit Naufragia & bonorum direptiones, Naufragium

fortunarum, Naufragia rei familiaris. ¶ Sed ναύαγιον A frequentius accipitur pro fragmẽto nauis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt sunt tabulæ ex naufragio, apud Ciceronem. Thucydides libro 6, τὰ ναυάγια αἰτιᾶσθαι τῆς Συρακουσίων. Apud eũdẽ pluribus in locis, τὰ τῶν ναυαγίων ἢ τοῖς νικῶσι λείπεται. Sic & apud Xenoph. Hellen. 1, αἱ ἀριστῆσαι τὰ ναυάγια. Thucydides lib. 1, ὡς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἐκπράσσοντα, ad nauium submersarum & fractarum reliquias. Et lib. 4. νεκροὺς ἀπιδόντα, καὶ ναυαγίων ἐκπράσσεται. Apud Dionysiũ Long. τὸν ὀπὶ τῷ ναυαγίου δίχ' ἡμέρας ἄσιτον, super tabula B ex naufragio. Plutarch. ὀπὸ λατῆρος ναυαγίου διασῳζόμενος. Metaphoricè in hac quoque significatione capitur, vt apud Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων τῶν πράξεων. itidémque apud Soph. Electra, de iis qui in cursu equestri cõciderant, τῶν δ' ὀπλιτῶν ναυάγιον κείσεται ἱππικὸν πέδον. Chœrilus apud Athen. lib. 11, Χειρὸς ὅλ σοντ' ἔχω κύλικος πρὸς ἀμφὶς ἴσας, Ἀτρῶν διατμήσιον ναυάγιον, οἷά τε πολλὰ Πιτθύμα Διωνύσιο θοᾶς ὑδρηχὸς ἔβαλ' ἄσκος, de poculis fractis, & hinc inde dissectis veluti naufragio. In eadem τῶ ναυαγίου significatione Cicero videtur Latinum vocabulum accepisse, quum dixit, Naufragium reipublicæ colligere, ac salutem communem reficere. ET Ναυαγέω, Naufragium facio. Cic. pro quo alii & Naufragiũ patior. vt ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, Naufragos legere, Naufragorum corpora ad sepulturã conquirere, Naufragos seruare. B. Demosth. ναυαγῆσαι ἔφη τὸ πλοῖον ἐν Ἑλλησπόντῳ ἐκ Παντικαπαίου. ναυαγήσαντες ἢ τοῦ πλοίου ἀπολωλέναι τὰ χρήματα. ¶ Interdum cum accusatiuo construitur in metaph. significatione, & tũc non incommodè reddi potest Iacturam facio. vel, Naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν. Idẽ, μὴ ἢ φορτηγὸν πλοῖον ἢ δικαιώματα φέρον, ἵνα μὴ αὐτοῖς δρῶ τῷ νῦν βαπτιζομένῳ, ἢ τὰ χαλεπώματα ναυαγήσωμεν. vbi Bud. interpr. Nebaptismũ obruamus peccatorum pondere.

C. Ναύαγος, In quo naues arserunt. ita dicitur fluuius quidam Italiæ, ab incensis in eo nauibus nomen sortitus. Etymol.

C. Ναύαρχος, ου, ὁ, Nauium præfectus. ὁ τῶν νηῶν ἄρχων, vt Hesych. exponit. Cicero quoque Nauarchũ dicit. Thucyd. libro 8, ναύαρχος αὐτοῖς ὁ Λακεδαιμόνιος Ἀστύοχος ἐπὶ Λέσβου, ὧπερ ἐγένετο πᾶσα ἡ ναυαρχία. Aristot. Polit. 2, τῶν ἐπὶ τοῖς ναυάρχοις νόμῳ. Rursum Thucyd. lib. 4, pag. 115, ναύαρχος ἦν αὐτῶν ἐπίπλους, Nauium præfectus, seu Classis præfectus. cui subsunt τριήραρχοι & κυβερνῆται, vt in eadem pag. videre est. Demetrii autem adulatores Ptolemæum per contemptum vocabant ναύαρχον, sicut Seleucum ἱππάρχην, Lysimachũ χαλκάσπιδα, Agathoclem στρατάρχην. nec enim eos regio nomine dignabantur. VNDE Ναυαρχία, ας, ἡ, Præfectura nauium, seu classis. Exemplum ex Thucydide habes in præcedẽti Ναύαρχος. Aristot. Polit. 7, cap. vltimo, ναυαρχίαι καὶ στρατηγίαι καὶ τάξεις ἀρχῶν: & his specialiores, τριηραρχίαι καὶ λοχαγίαι καὶ φυλαρχίαι. ET Ναυαρχίς, ίδος, ἡ, Nauis qua classis præfectus vehitur. quam sunt qui prætoriã nauem interpretentur. Plutarch. τὴν Θεμιστοκλείους ναυαρχίδα κυβερνήσει τοῦ πολεμαίου τὴν Ἑλλάδος. Idem in Alcibiade p. 66, τὴν ὑπάτειον ἄρας ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος φίλον, ὥρμουν ἀπὸ Σάμου ὅπου τοῖς κρατοῦσι τῆς Πελοποννήσου. Prætoriã verò nauem (inquit Bayf.) Græci ναυαρχίδα vocant, nostri vulgò capitaneam. Diodor. libro 20, καὶ τοὺς ἄρχοντας ἅπαντας ὅπου πλοῦ ναυαρχίδα. Idem autor aliquando στρατηγίδα vocat: vt eodem lib. τὴν στρατηγίδα τοῦ στόλου. ET Ναυαρχέω, Classium duces. v. l. ET Ναυαρχέω, Nauibus præsum, Nauarchum ago, Nauarchi munere fungor. X. Hell. 2, ὑπὸ τούτοις ἐναυαρχεῖν. Cõstruitur cũ dat. vt annotat Suid. Item cum gen. vt apud Isocr. τῆς πλοίων ὧν ἐναυάρχει Λακεδαίμων.

C. Ναυβάτης, ου, ὁ, Qui nauem conscendit, Qui naue vehitur, Vector. Sophocl. Aiace, ἐμοὶ φίλοι ναυβάται, μόνοι φίλων, Socii nauales, Amici qui nauem mecum conscẽdistis, & vecti mecum fuistis. Apud Suidam, πολλοὶ ἦσαν ναυβάται παρόντες. vbi ναυβάτης exp. non solùm ὁπλίτης, sed & ναύτης. Apud Hesychium scribitur ETIAM Ναυήτης, quod exponit τοὺς ὁπλίτας. Citatur-

que itidem in v. l. ex Lycophr. πλὼ ὃ ναυάτᾳ Κρόκιμα ζεφύσιον. Item apud Pollucem, ὁπλάτης, πλωτὴρ, ναυάτης: quod magis tragicum esse ait. Quæ scriptura mendo carere videtur: vt ita dicatur ναυάτης pro ναύτης, sicut Nauita pro Nauta.

C. Ναυηγός, ὁ, ἡ, Ionicè pro ναυαγός, Naufragus. vel potius Nauifragus, vt poetico poeticum reddas. In Epigr. ναυηγὸς ναῦς, & ναυηγὸν ἄνημα. vt Ouidius, Fretum nauifragũ: & Stat. Saxum nauifragum. In iisdem Epigramm. ναυηγὸς μόρος, naufragum fatum, quum videlicet aliquis naufragio facto perit. ¶ In prosa autem ναυηγὸς est Nauium ductor, Classis præfectus, vt ex Suida patet, qui ait, ναυηγὸς, ὁ τῶν ἀρχόντων. ὅτου ὃ κοινῶς ὁ πίνας καὶ ὁ ναυαγέσαντα ὕστερον χαίρει. VNDE Ναυηγίη, ET Ναυήγιον, Naufragium. poeticè pro ναυαγία & ναυάγιον. Sicut verò Ναυάγιον accipitur pro fragmento aliquo quod ex naufragio colligitur, ita & ναυήγιον. ET Ναυηγέω, Naufragiũ facio, pro ναυαγέω. quod tamen & apud Polybium habetur, pag. 191, πολλοὺς διαφθείρουσι τὰ μεγάλα πλοῖα καὶ ταῖς ὑπαφανισταῖς χειμῶσιν, ὧν τοῖς λιμέσι καὶ πρὸς τῇ γῇ ναυηγοῦσιν, in portu terrámque radẽtes impingunt naufragiumque faciunt.

C. Ναύκληρος, Qui nauem possidet, Nauis dominus, Nauclerus, Plauto, Nauicularius, Nauiculator, Ciceroni. Plut. in Polit. præc. ναύκληρος μὲν ὁπλίτου κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτου ναύκληρος. Athen. libro 5, τῶν δὲ κατὰ τὴν ἀδικημένην δικαστήριον καθίζει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ σωροδόκος. vnde patet discrimen esse inter ναύκληρον & κυβερνήτου. est tamen hic ναύκληρος in naue non otiosus. Plut. Sympos. 4, ἄκρα τῶν ἱστίων οἱ ναύκληροι καὶ τὰ διφθέρια. Aristot. Rhet. 2, ὅμοιος ναυκλήρῳ, ἰσχυρῶς μὲν, ἀπαιδεύτῳ δέ. Comicus quidam apud Athenæum lib. 13, de Phryne meretrice quã Charybdin vocat, τὸν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπίνει' αὐτοῦ σκάφος. Ammonio ναύκληροι sunt non solùm οἱ ταῖς κατὰ μέρος, sed etiam ita vocatos scribit τοὺς μισθωτὰς τῆς οἰκιακῆς. vbi potius scribendum μισθωτὰς, locatores. Hesychio est ὁ οἰκιακὸς θεράπων, siue καθ' ὑποβολήν: vt sit ναύκληρος qui ita hospitibus domum suam quasi locat, vt nauicularij vectoribus. Hyperides verò ναύκληρον vsurpauit ὅτι τῷ μεμισθωμένῳ ὅτι τῆς τοῦ ἑτοίμου ἐκλείψει, siue οἰκίας aut σωροκίας. vt annotat Harpocr. quem Hesych. ναύκληρον, alii ναύκραρον appellant. Metaphoricè autem paterfamiliàs dicebatur ναύκληρος. Pollux lib. 1, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, σταθμόμος δὲ καὶ δὲ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσιν ἱστοπάμμιον ἀνομάζεσθαι. ἔνιοι δ' αὐτὸν καὶ ναύκληρον ὀνομάζουσι. Forsan tamen & hic ναύκληρος, idem qui paulo antè Ammonio & Hesychio. Ναύκληροι Athenis dicebãtur etiã οἱ δήμαρχοι. Poll. libro 8, οἷον δημάρχων loquens, οὗτοι οἱ καθ' ἕκαστον ἄρχοντες ὀνομάζοντο τότε ναύκληροι, ὅτι καὶ οἱ δῆμοι ναυκαρεῖοι. nisi fortè ibi scribendum ναύκαροι, aut ναύκλαροι, vel ναύκραροι. nam inter ναυκράρους & ναυκλήρους Ammonius distinguit, & Hesychius inter ναυκλάρους ac ναυκλήρους. Agnoscit tamen & Harpocr. ναύκληρος in hac significatione vsurpatum ab Hyperide. ¶ Item adrectiuè pro Nauticus. nam ναύκληρον πλοῖον, Hesych. exp. ἐναυτικόν. VNDE Ναυκληρικὸς, ὀν, ὁ, Ad nauicularij seu nauclerum pertinens, Nauclerius: vt Plautus dicit Nauclerio ornatu. Alibi Naucleriacus dicit, Venias huc ornatu naucleriaco. Athen. lib. 5, ἡ ναυκληρικὸν διαιτητήριον ἐν τῷ πυρραίῳ λιμένι, nauclerium conclaue. Et τὰ ναυκληρικὰ, apud Platonem libro 8 De leg. Nauclerium vitæ genus. Item ναυκληρικὸς dicitur pro ναύκληρος, vt γραπτικὸς interdum pro γραπτὸς. vel Qui nauclerium vitæ genus sequitur, Plutarch. an seni capessl. resp. Λάμπις ὁ ναυκληρικὸς ἐρωτηθεὶς πῶς ἀπέπλευσε; ἡ πλεῦσεν. aliquanto pòst dicit, Λάμπων ὁ ναύκληρος: incertum an de eodẽ. ET Ναυκληρία, ας, ἡ, Naucleriacũ vitæ genus: quo videlicet aliquis nauem possidens vectoribúsque eam locans quæstum facit. Aristot. Pol. 2, περὶ ἰσονομίας loquẽs, quam præcipuam τῆς μεταβλητικῆς speciem constituit, ταύτης μέρη τέχνη, ναυκληρία, φορτηγία, δανεισμός. quorum summum genus ἡ χρηματιστική. AT Ναυκλήριον, Nauigium, q. d. Naucleriaca possessio. Demosth. in Aristocrat. pag. 689, μισθοῦται ναυκλήριον πλοῖον παρὰ Κλεινίου, καὶ ναυτιᾷ πάλιν αὐτοῦ καὶ τὸ ἐμπόριον. Sic apud Plutar. in Apophth. Lacon. pag. 205, τὸν μαχαίριον Λάμπιν τὸν

Αἰγινήτιον δύο ἑδόκει πλοῖα τριακόντορος εἶναι, ναυκλήρια πολλὰ ἔχων, multa nauigia quæ vectoribus elocabat, seu quibus negotiabatur. quem ναυκληρικὸν paulo antè vocat. ET Ναυκληρίων, Nauclerus sum, Nauicularius sum. Construitur interdum cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, dicitúrque de eo qui nauclerus est, & possidet nauem, eiúsque dominus est. Demosthenes, Ἐφαπλῆς μάρτυρεῖ κωζιφᾶν πλοῖ ναῦν ἐαὶ Ὑλλήνος ἐναυκλήρει. Sic & alibi. Plutarch. εἰδὼν ἀμυήμονα φορτηγὸν ἀπάγεσθαι μέλιτος, ἢ ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ. Hesychius ναυκληρεῖμαι exponit ναυτιλλόμενος. ET Ναυκληρώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à nauclero elocatur, specialiter eo qui καθημοῦχος appellatur. vnde ναυκληρώσιμοι οἶκοι apud Hesychium, τὰ πανδοκεῖα, Tabernæ, Diuersoria: quæ & ἐμπορεῖα nonnullis, vt ἐμπορικὸς οἶκος, Stesichoro. potest tamen & nauis dici ναυκληρώσιμος οἶκος: quippe quæ & ipsa à nauclero locetur vectoribus.

AT VERO Ναύκλαροι, SIVE Ναύκραροι, SIVE Ναύκαροι, Athenis dicebantur olim οἱ κατὰ δήμους ἄρχοντες, quos Pollux ναυκλήρους quoque appellatos dicit. Hesychius, ναύκλαροι, δήμαρχοι ὑπατρίται, duodecim ex qualibet tribu, qui ἀφ' ἑκάστης φυλῆς τοὺς εἰσφορεῖς ἐξέλεγον, postmodum δημόχοι vocati. Facitque Hesych. discrimen inter ναυκλήρους & ναυκλάρους: itidémque Ammonius inter ναυκλήρους & ναυκράρους distinguit, ac ναυκράρους esse dicit τοὺς τὰ δημόσια εἰς τοὺς ἐπιδημοῦντας κτήματα. Aristoph. quoque schol. δημόχους appellatos fuisse scribit eos qui prius ναύκλαροι vocabantur, siue ii (ναύκλαροι videlicet) à Solone constituti, siue etiam ante Solonem: qui τοὺς ὑποχρεοφαεῖς ἐπιωμοῦτο πρὸς ἕκαστον δήμου χρεῶν, καὶ παρ' οἷς τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα ἦν· σωτῆρόν τε τοῖς δήμοις ὀφθέντα, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπιδόντα, καὶ εὐτυχείαν, καὶ ἡ πομπὴ τῶν Παναθηναίων ἐπέσεμνυε. Aristot. quoque in Rep. Athen. eosdem fuisse δημόχους & ναυκλάρους, ac mutato tātùm nomine δημάρχους in ναυκράρων locū à Clisthene constitutos fuisse autor est, ita de Clisthene loquens, κατέστησε καὶ δημάρχους τῶν αὐτῶν ἔχοντας ὀκτωμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκλάροις, καὶ τοῖς δήμοις ἀντὶ τῶν ναυκλαρίων ἐποίησεν. Sic enim verba eius emendo ex Harpocr. & Aristophanis scholiaste ac Poll. Pro ναυκλάροις autem & ναυκλαρίοις, vt apud Aristoph. schol. scribitur, apud Harpocrat. habetur ναυκράροις & ναυκραρίων. Cæterùm fuisse ναυκράρων nomen antiquum, & ante Clisthenis tempora, ex Herodoto quoque discimus, qui lib. 5, de Clisthene & Isagora loquens, ait, οἱ φυγόντες τῶν ναυκράρων οἵπερ ἦσαν πρὶν ταῖς Ἀθήναις. cuius loci meminit & Harpocr. dicens ναυκράρους ibi prisco nomine ab eo vocari τοὺς ἄρχοντας. Ab his siue ναυκλάροις siue ναυκράροις, siue ναυκράροις, paragogica FORMA Ναυκλάριοι, SIVE Ναυκράριοι, SIVE Ναυκάριοι, Athenis dicebantur οἱ δῆμοι, vt tum ex Aristot. loco paulo antè citato cognoscitur, tum ex iis quæ in Ναύκληρος ex Polluce adscripsi. ET Ναυκαρία, ἡ, à nomine ναύκαροι vocabatur duodecima pars tribus. Poll. l. 8, περὶ δημάρχων, post verba illa quæ in Ναύκληρος ex eo citaui, tum de hoc ναυκαρεία, tum de ναύκαροι ait, ναυκαρεία δ' ἐλέγετο φυλῆς δυοκαιδέκατον μέρος καὶ δυώδεκα ναυκάρειαι ἦσαν, πέσσαρες καθ' ἑκάστην ἵππον· τοὺς δ' εἰσφορεῖς τοὺς καθ' ἵππους διεχειροτόνουν οὗτοι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναλώματα. ναυκαρεία ἐλέγετο δύο ἱππέας παρέχειν καὶ ναῦν μίαν. ἀφ' ἧς ἵππος ἐπώνυμος. A nom. ναύκραροι dicūtur ETIAM Ναυκραρία, οἱ τόποι ἐν οἷς ἐκείμενα τὰ κτήματα, vt Ammon. tradit, Loca illa vbi reponebantur quæ à ναυκράροις per singulas ναυκραρίας exacta erant. AT Ναυκραρικὰ vide in Ναυκραπτικά.

C. Ναυκράτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui classis præsidio tenet aliquē locum, aut etiam occupat, Qui nauium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Ex Herodoto, ναυκράτης τῆς θαλάσσης, classe mare occupantes. ‖ Ναυκράτης à quibusdam dicta fuit etiam ἡ ἔχυνλς, teste Suida, à retinendis & remorandis nauibus, seu eorum cursu. ‖ Ναυκράτης est etiam nomen proprium. ‖ Ναύκρατις Ægypti oppidum est, vnde ostium quidam Naucraticum nominant, cuius gentile nomen Ναυκρατίτης. apud Athenæum sæpe, οἱ ἐκ Ναυκράτιδος. erat enim eius patria Naucratis. Et apud Plin. lib. 5, cap. 9, Naucratites nomos, seu Præfectura Naucratitis. Pro Ναυκρατίτης dicitur etiam Ναυκρατώτης, forsan à Ναυκράτου aut Ναυκρατία, inquit Steph. Ab hoc Ναύκρατις Harpocr. existimat ESSE Ναυκρατικὰ quod apud Demosth. legitur in Timocr. μὴ τὸν βίλτον φέρῃ ὅτι τῆς Ἀθηναίων ναυκρατικὰ, vt sit ἀπὸ Ναυκράτου τινός vel Ναυκρατίδης ἐμπόρων. quia Ναύκρατις olim erat emporiū Ægypti. Si verò (inquit) Ναυκρατικὰ scribatur, fuerint τὰ τῶν ἀρχόντων, eo quòd ναύκραροι olim dicerentur οἱ ἄρχοντες, vt ex Herodoti lib. 5 manifestum est. ET Ναυκρατῶ, Nauibus obtineo, Nauibus supero seu Superior sum. Pass. Ναυκρατοῦμαι, Nauibus seu nauali præsidio inferior sum, Classe vincor, seu superor. Xenophon Hellen. 6, καὶ θαλάσσης δὲ οὐδὲν ἧττον ἐκράτουν οἱ πολέμιοι, ὅτι τὸ ναυκρατεῖσθαι, eo quòd inferiores essent naualibus copiis, Bud. interprete. ITEM Ναυκράτωρ, Qui classe obtinet, Qui nauali bus copiis tenet locum aliquem: vt idem sit cum ναυκράτης. Hesychio ναυκράτορες sunt οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι, forsan qui suprà ναύαρχοι.

C. Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui naues insidere possunt, hoc est Nauium stationi accōmodus. vt λιμένες ναύλοχοι, i. ἐν οἷς ὁρμίζονται, vt Homeri quoque verbis confirmatur quæ mox afferam. Addit Eustathius & alias duas etymologias: vnam à λέχος, videlicet ἐν οἷς διατίθενται νῆες: alteram ab ἔχειν, pleonasmo literæ λ: vt λιμένες ναύλοχοι sint ἐν οἷς ἔχουσιν αἱ νῆες, secundum illud Homericum, καὶ λιμένες νηῶν ἔχοι. Sed prius etymon simplicius est & ex Homero confirmatur, qui Odyss. λ. in fine ait, λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ Ἀμφιδύασαι, τῇ τὸν γε μόνον λοχόωσιν Ἀχαιοί. Odyss. κ, Ἔνθα δ' ἐτ' αἰχμῆς μὴ κατηγορέωμεν ἀνωγῇ Ναύλοχον ἐς λιμένα. Et ναύλοχοι ἐκκοίτους apud Euripidem in Hecuba, id est τοὺς ναύσταθμα. Et apud Sophoclem in Aiace, ναυλόχοις λιπὼν ἕδρας, id est τὸν ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται καὶ λέχος, id est καὶ τάξιν, inquit schol. etymon simul exprimens. Idem Sophocles dixit etiā ναύλοχα λουτρά, lauacra maritima, seu nauium stationi finitima, ὡς θαλαττία, vt scholiast. exponit in Trach. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα θερμὰ λουτρά. Intelligit autem ibi λουτρὰ τὰ Ἡράκλεια, de quibus & Athen. Item apud Pollucem ναυλοῦχοι λιμένες libro 1, fortasse pro ναύλοχοι, quod apud Homerum habetur. Suidas ναύλοχος videtur etiam substantiuè capere pro statione nauium: scribēs, ναύλοχος, δῦσιν, ὁ ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσιν ἢ ἀναπαύονται. vbi fortasse scribendum δῦσις, vt sit adiectiuum, & subaudiatur λιμήν. NAM Ναύλοχον potius n. gen. dicitur pro ναύλοχος λιμήν, seu ναύλοχες ὕδρα aut ναύλοχος ἀφετηρία, Statio nauium, Locus quem naues insidere, Nauale. Plutarchus De solert. anim. ἀφορμὰς ἵππου διλοῦσι πρὸς ἅλωσιν ἐκ τῶν ὀπαλλαττόντων καθηγούμενον εἰς τὰ ναύλοχα. Naulochum apud Plinium libro 4, capite 3, est etiam nōmen oppidi cuiusdam Locrorum. Idem in fine libri 5, meminit Naulochi promontorii, & lib. 4, cap. 11, Naulochi insulæ, & capite 11, oppidi Tetranaulochi. AT Ναυλοχῶ, In statione maneo, vel Stationem nauium insideo. Apud Suidam, ὁ δῆτα ἐπιτηρῶ ἐν τοῖς ἀγκῶσι ναυλοχῶν λανθάνοντας: ἐπιόντα δὲ αὐτοὺς ἀμυνόμενος αὐτὸν τῶν νεῶν. Hesychius ναυλοχεῖ exponit ἐν τῇ νηὶ καθέζεται. Vbi videtur ναυλοχεῖν deducere à λόχος, quo significatur στρατήγημα quoddam militare, vt ναυλοχεῖν sit Insidiari per λόχους dispositum esse. Sed Pollux aliter videtur accipere hoc ναυλοχῶ, videlicet pro Classe insidias struo, Naue aliquem locum insidens, aduersarium observo. ait enim τὸ δὲ φυλάττειν πανταχῇ, ἐφορμεῖν καὶ ναυλοχεῖν. vbi etiam reddere posses, In statione nauium manens observo & insidior. Et id colligitur etiam ex loco quem è Suida citaui, qui paulo pòst ναυλοχῶ exponit τὸ μὲν ναῶν ἐπιτηρῶ. Sic accipitur & apud Thuc. libro 7, pag. 235, ἔπεμπε ναῦς, αἳ εἴρηντο ἀεί τι λοχᾶν καὶ Ῥήγιον καὶ τὸν ἐπιτηρίου τῆς Σικελίας ναυλοχοῦν αὐτάς. vbi nota casum accus. quo cum construitur. Apud Hesych. habetur etiam ναυλοχώντων, quasi à ναυλοχάω, quod exp. ἐπιβουλεύοντων ταῖς ναυσί. dubium an pro Excipere ibi accipiat (eo modo quo hostem in insidiis aut etiam irruentem excipere aliquis dicitur) an verò pro Excipere, hoc est In stationem recipere. Suidas ναυλοχῶ exponit τὸ τὰς ναῦς ἀναπαύω καὶ ἵστημι.

C. Ναυμάχος, ου, ὁ, ET Ναυμάχης, ου, ὁ καὶ ἡ, E naui dimicans,

Nauale prælij cõmittens. vt ναυμάχος αὐὴρ, apud Suidã. Sed ναυμάχος ex Chryſoſt. affertur pro Claſſe decertãs. A ΥΤ Ναύμαχος proparoxytonos, Quo dimicatur, ex naui b⁹, Nauali prælio aptus. Ille, Μαχροῖσι ξυσσῶν ἐς ῥά σφ' ὅπλ ναυσὶν ἔασιν Ναύμαχα πολλήτε καὶ εὐμὰ εἰδότα χαλκῷ i. ἐοὺς ναυμαχίαν ἐπιστάμενα. In eodẽ lib. aliquãto pòſt, Νώμα ξυσσὶν μάχα ναύμαχα ὀ πολέμοιο, Κολλητὰ βλήτροισι. Itidémque apud Herodotum ναύμαχα δόρατα quæ Homerus hîc ναύμαχα ξυσσὶ appellat, Haſtæ ad nauale prælium accommodæ, ſeu Spicula nautica, vt vulg. lex. interpr. ΥΝΔΕ Ναυμαχία, ας, ἡ, Certamen ſeu prælium nauale, Pugna naualis. Naumachiam nõnulli etiã inter Lat. dixerũt, vt Plin. & Velleius. Et Suet. Naumachiam committere. Thucyd. lib. 1, μιᾷ πανὶ ναυμαχίας κρὶ τὰ εἰκὸς ἀλίσκονται. Et libro 2, αἰάλκει αὖ ὅτι πλεῖ ναυμαχίαι πεζομαχίαι καθίστανται. Idem libro 1, ναύμαχίαι πρὸς βραχίαι ἐποιήσαντο. Plutarch. De Herodoto, ναυμαχίαις αὐτοὺς κρατοῦντας τοὺς Ἕλληνας. Demoſth. Philipp. 3, καὶ οὔτ' ναυμαχίας οὔτε πεζὰς μάχας αὐθημαδὸν ἠθέλησε. vbi opponit ναυμαχίαν & πεζὴν μάχην: ſicut Pro corona, ναυμαχίας & πεζὰς στρατίας. Ariſtot. De arte poetica, ὅτι ἡ ἐν Σαλαμῖνι γέγονε ναυμαχία. Rurſum Thucydides dicit ναυμαχίαν αἴτιον σάμενοι τοὺς Κορινθίους, pro κρὶ ναυμαχίαν, id eſt Prælio nauali. ΑΤ Ναυμαχίον dicitur Mulcta quam perſoluit is qui prælio nauali non interfuit, Mulcta quæ exigitur ab eo qui à pugna nauali abfuit. τὸ ὄφλημα τὸ μὴ ναυμαχῆσαι, Suid. ΙΤΕΜ Ναυμαχέω, Prælio nauali confligo, Naumachiam committo, vt Sueton. loquitur. Xenoph. Hellen. 1, ὅπ αἰάλκει ὅπ καὶ ναυμαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν καὶ πεζομαχεῖν. Thucyd. libro 3, καὶ γὰρ ἐπειρῶντο ὅτις εὖ ναυμαχέσειεν ἐν Ἀρτεμισίῳ. Conſtruitur etiam cum dat. perſonæ, vel cum præpoſ. πρὸς ſuum regente caſum. Thucyd. lib. 1, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κιλιξὶν εὐναυμάχησε καὶ ἐπεζομάχησεν ἅμα. Et libro 2, οἷοι ταῖς αὐτοῖς ἡμέραις τὸ ἐν Στρατῷ μάχῃ ναυμαχῆσαι πρὸς Φορμίωνα. Vſurpatur etiã ſimpliciter pro μάχομαι, i. Pugno. Ariſtoph. Veſp. κακοῖς δοσὶν ναυμαχεῖν ἐπιμόρως, cum tot malis depugnare. Ab hoc ναυμαχῶ eſt deſideratiuum VERB. Ναυμαχητίω, Nauale certamẽ inire geſtio, Nauali prælio concurrere cupio. πρὸς ναυμαχίαν ἐπίμοιρος ἔχω, ἐρῶ τοῦ ναυμαχῆσαι, ὀπτυμίαν ἔχω ναυμαχίας, vt Suidas exponit. Thuc. lib. 8, pag. 187, πρὸς ἐκεῖνα γὰρ αὐτοὺς ὁ τῶν Μιλησίων ναυμαχητίσεται. Sunt & quædã bicop. huius verbi ναυμαχῶ. PRIMVM, Διαναυμαχῶ, Nauali prælio decerno, Nauali prælio decerto. Iſocr. SECVNDVM. Ἐναυμαχῶ, Pugna nauali dimico in. TERT. Καταναυμαχῶ, Pugna nauali dimico in, Nauali certamine adorior aut inuado. Apud Suidã, πρὸς τὸ βασιλικὸν καταναυμαχεῖν ἔλεον. Sed videtur non tã ſignificare Naualibus copiis adorior & oppugno quàm etiã expugno, Nauali prælio ſupero. quod & ναυκρατῶ. Lucian. De hiſt. ſcrib. ὥσπ καὶ κατὰ ναυμαχοῦντα, ὅπ οὐκ ἀεὶπος ὁ καταδύσας δεῖ· κἂν φύγῃ τις, οὐκ ἐκεῖνος ὁ δίωκτον. qui enim nauali prælio inferiores ſunt, aut καταδύσαντες, aut φύγοντες. QVART. Προναυμαχῶ, Prior nauale prælium ineo, Nauale certamen auſpicor. vel etiam Nauali certamine propugno, Herodot. προναυμαχέειν Πελοποννήσου, pro Peloponeſo nauali prælio dimicabis. In v. l. perperam ſcribitur προστυμαχεῖς. QVINTVM Συναναυμαχῶ, Vnà nauali prælio decerto, Nauali belli ſeu certaminis ſocius ſum.

C. Ναυπηγός, οῦ, ὁ, Qui naues compingit, Nauium fabricator, Naupagus ſeu Naupegus. (nam & his quidam ex Latinis vſi ſunt, Chalcidius & Iul. Firmicus) Thuc. 1, Ἀμπρακιωτῶν Κορίνθιος ναυπηγός. ΥΝΔΕ Ναυπηγία, ας, ἡ, Nauium compactio ſeu fabricatio. Thucyd. lib. 4, pag. 156, ναυπηγίαν τε πρὸς τὰ παρασκευάζετο, ad compingendas triremes ſe accingebat. Idem lib. 8, p. 265, ἐπ' ἀφέξει τῆς πόλεως ἐκ τῶν τῆς ναυπηγίας ἐπιτηδείων. Et paulò pòſt, παρασκευάζοντο τὰ ναυπηγίας, ξύλα ξυμπερικόψαντες. ET Ναυπήγιον, ου, τὸ, Locus vbi naues compinguntur, Officina in qua naues fabricantur. Ariſtoph. ἐν ναυπηγίῳ. ET Ναυπηγικός, Ad nauium fabricationẽ ſeu fabros pertinẽs. Ar ναυπηγική, ſ. τέχνη, Ars fabricãdi naues. ITEM Ναυπηγέω, Naues fabricor. In paſſiua ſignificatione apud Xenoph. Hellen. 1, ὅπως ἄλλαι ναυπηγηθήσονται. Plutarch. De fort. Romanorum, ἐλπὰς ἦ πεζὰς ναυπηγεῖται μὲ ὑπὸ πλήθους καὶ βίας πολλῆς, στύρακας καὶ ἥλους ἀφαιρούμενοι καὶ γομφούμενοι καὶ στρέβλοι καὶ πλάνοι. Actiua quoque ſignificatione ναυπηγεῖσθαι dicitur pro ναυπηγεῖν, & cum accuſatiuo conſtruitur. Æſchines, πρὸς ἐξεργάζεσθαι, ἢ πεντήρεις ναυπηγεῖσθαι. Polybius, ναυπηγεῖσθαι εὐάφη. Arrian. ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς. itidémque Iſocr. in Euagora, πεντήρεις ἐναυπηγήσατο, triremes fabricandas curauit, vt Bud. interpr. pag. 762. vbi & alia exempla affert. ΥΝΔΕ Ναυπηγήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nauibus fabricandis aptus, Compingendis nauibus accommodus. vt ναυπηγήσιμος ὕλη apud Theophr. Hiſt. plant. libro 4, cap. 6, Materia fabricandis nauibus idonea, qua χρῶνται πρὸς τὰς τριήρεις, vt ibidem loquitur. Ex Liuio interpretari poſſumus Naualis materia: qui ait, Ære præterea, ferróq; & linteis & ſparto & naualí alia materia ad claſſem ædificãdam. Thuc. l. 7, p. 156 & 240 ξύλα ναυπηγήσιμα. quo vtitur & Xenoph. Hellen. 5. Et ναυπηγήσιμος πόλις, in v. l. Commoda ad naues ædificandas. BICOMP. Προσναυπηγέω, Inſuper claſſem ædifico. In v. l. πρὸς ναυπηγίαν ſimpliciter exponitur Naues exædificari.

C. Ναύπεδα Heſychio μακρόπεδα.

C. Ναύσταθμος, ου, ὁ, Nauium ſtatio. pro quo Sophocles dicit ναυλόχους ἕδρας. Lucian. ὑπὲρ τὸ ναυσταθμου καθίσας ἑαυτὸν, ſupra ſtationem nauium. Strabo libro 14, ὧν τὸν ἕπερον κλεῖσι τὸν τετρεμικὸν καὶ ναύσταθμον ναυσὶν ἔπειτα. vbi τετρεμικὸν vocat nauale ad triremes recipiendas: vnde intelligere potes ναύσταθμον eſſe maiorum nauium capacem, τετρεμικὸν autem longarum. ‖Nauſtathmus eſt etiã portus cuiuſdam nomen in Sicilia. Plin. lib. 3, cap. 8. Et in v. lex. Africæ promontorium & caſtrum. ‖Ναύσταθμος dicitur etiam ὁ ναυτικὸς στρατὸς, nauales copiæ, vt Suid. ſcribit. reſpicit autem ad locum quẽdam Ariſtoph. in quo pro ναύφορτος quædam exemplaria habent ναύσταθμος. Reperitur ET IAM Ναύσταθμον, ου, τὸ, itidem pro Statio nauium. Thucydides, ναύσταθμον ἦ μᾶλλον ἐῶ αὐτοῖς ἡ Μαλέα, Statio nauium erat eis Malea. Plut. ναύσταθμα πειρατικά.

C. Ναυστολέω, ῶ, F. ήσω, Naui veho ſeu duco, Naui deduco. Exempla ex Eurip. & Alciphr. & Athen. habes apud B. pag. 871, & 872. Et metaphoricè apud Athen. libro 14, ex Euripide, Οἰκεῖον δ' οἶκος, καὶ τὰ ναυστολούμενα ἔστω δέμνια στόμωσις, quæ importantur. ‖Item Claſſe peragro, Naui permeo. Sophocles apud Athenæum libro 11, Ἵππιον ἦκόμεθα ναυστολοῦντες χθόνα. Accipitur etiam pro Nauigo, vt apud Ciceronem Tuſc. 3, pro his Euripidis in Theſ. Καὶ μὴ μακρὰν δὴ δεῦρο πόντον ναυστόλουν, Nec tam arumnoſo nauigaſſem ſolo. Item, Naui peto, Claſſe contendo. & interdum ſimpliciter pro Proficiſcor. Lucian. Lexiph. ναυστολῶν εἰς τὸ βέλτιστον. ‖Item Rego & guberno veluti nauem. vulg. lex. ex Euripide, ναυστολήσεις τὴν πόλιν, gubernabis ciuitatem. Quibus ex Ariſtophane addunt ναυστολεῖ τὰ πείρατα, de remigio alarum. ΥΝΔΕ Ναυστολία, ας, ἡ, Nauigatio, Profectio quæ naui fit. πλοῦς, Heſychio & Suidæ.

C. Ναυφθορία, ας, ἡ, Naufragium.

C. Ναύφρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nauibus ſeptus, ſeu circunſeptus, Nauibus armatus & munitus. vt ναύφρακτον στράτευμα apud Euripidem, Nauales copiæ, ſeu Nauticus exercitus. Sic Ariſtoph. Equitibus, Οἵτινες πεζὰς μάχαισιν ἴσ τι ναυφρόκτῳ στρατῷ Πανταχοῦ νικῶντες αἰεί. id eſt, τοῖς συμπεφραγμένοις ἢ στεγανωμένοις ναυτικοῖς. Ab eodem ναύφρακτος vſurpatur etiã pro ναυφρακτικὸς στρατὸς, ſeu ναυτικὸς, vt ſcholiaſtes annotat, in Acharn. Πρὸς θεῶν ἀνδρῶν ναύφρακτ' ἐλέσθαι. vbi addit, ſcribi etiam ναύσταθμον, quod & Suid. habet. Ναύφρακτος Heſych. exp. ναύσταθμος, λιμήν. Compoſita à datiuo plur. Ναυσί.

C. Ναυσίοικος, ου, ὁ & ἡ, Qui in nauibus ſeu ex nauibus viuit. Alciphr.

C. Ναυσίπλυτος, υ, ὁ & ἡ, Nauibus ſeu re nauali inclytus, Clarus rebus naualibus. Od. ζ, πάρα ναυσιπλύτοισι Φαίηκες. ET Ναυσίπλυτος pro eodẽ. Od. ο, Φαίηκες ναυσίπλυτοι αὖθι ναίουσι. id eſt κρὸς τοῖς ναῦς ἔνδοξοι.

C. Ναυσιπέδη, ης, ἡ, q.d. Nauium pedica, ſeu Quod nauibus pedicæ loco iniicitur. Funis aut catena qua nauis in littore religatur. Luc. Lexiph. ὕπερθε τινες ἀμφι-

τίμους καὶ ἀκάδας σιδηρᾶς ἀφὶς καὶ ναυπηγίδας, αἰαχάπιζοι παῦ δρόμου τὸ ῥάστον. vbi etiam de anchora intelligi poteſt.

C. Ναυσίποδες dicuntur homines inſulares, quia in mari nauibus ceu pedibus vtuntur. Euſt. ναυσίποδες, οἱ νησῶται παῦδε τοῖς παλαιοῖς, οἷς ναυσὶ χρώμενοι ἀντὶ τοῦ δι' ἁλὸς θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσί.

C. Ναυσίπορος, ε, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Nauibus peruius. Nauibus meabilis, Nauigabilis. vt ναυσίπορος ἡ παμὸς, ὁ ὑπὸ νεῶν περαιούμενος. Herodianus lib. 6, εἰ ἥρως μὲν ναυσίπορον ἔχοιμι τὸ ῥεῦμον δι' βάθος τι καὶ πλάτος, æſtate nauigabiles. A T B Ναυσιπόρος, q.d. Nauigradus. (ea forma qua dicitur Pontigradus) Naui permeans. Exponitur & κτίνε, naues ſeu nauem aliquò permeare faciens, ſeu traiicere. vt ναυσιπόρους πλάτας apud Euripidem.

C. Μυριόναυς, Infinitis nauibus inſtructus. in Epigr. μυριόναυι Ἄρῃ, Martem ſeu bellum cui ſunt infinitæ naues.

Compoſ. à genit. Νεώς, ſiue Νεώς.

C. Νεωλκία, ας, ἡ, Nauis tractio. (In vulg. lex. exponitur Nauale, perperam. id enim νεώλκιον dicitur) E T Νεωλκέω, Nauem traho, ſeu attraho, Nauem ſubduco. C Apud Athenæum libro 8, Stratonicus rogatus à quodam πίνα τῶν πλοίων ἀσφαλίσηται ὅδε, τὰ μακρὰ ἢ τρόχους ὑλα, reſpõdit τὰ νεωλκηθέντα, quæ in nauale ſeu portũ ſubducta ſũt. Pro his tamen νεωλκία & νεωλκέω ſcribitur etiam νηωλκία & νηωλκέω, quæ ſcriptura magis placet. Affertur tamẽ νεωλκέω, ex Polybio quoque. Sic ſcribitur & apud Alciphr. ep. 1, τὸ ταχὺ τῶν νεωλκηθέντων σκαφιδίων ἀποδῦναι καὶ πρὸς ἅλα κομίσαι. ITEM Νεώλκιον, Nauale, Locus in quem naues ſubducuntur. per hoc Heſych. exp. νεών.

C. Νεουργός, οῦ, ὁ, Nauium fabricator. Idem cum ναυπηγός. ſed φιλοπμότερον eſſe hoc vocabulum Poll. annotat. D

‖ Aliàs Νεουργὸς ſignificat Nuper factus, νεωστὶ εἰργασμένος, à νέος.

C. Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, Qui naues in ſtationem ſeu portum attrahit. vel potius Qui è portu nauẽ extrahit & ſuper phalangibus ſtatuit. Pollux, νεωλκοῦ δὲ σκεῦη, φάλαγγες, φαλάγγια, ὄλκοι. Helciarii à Martiale appellantur qui naues in portum attrahũt & è portu in aridam, puluinos ſupponentes, rurſumque ab terra in mare moliuntur. qui Helciarii ab ὅλκιον dicuntur, perinde vt νεωλκοί. E

VNDE Νεωλκία, ας, ἡ, Nauiũ tractio, ſeu attractio. duobus enim modis accipi poteſt, vel pro illa helciariorum qua in portum & è portu in terram ſubducitur aut deducitur: vel pro ea tractione quæ fit ceſſante vento. Sũt qui interpr. Subductio, ex Cæſ. lib. 5 De bello Gallico. Theophraſtus, πλοῖα δ' ἔστιν ποιοῦσι, τετράπηχα μὲν, δρυΐνων, ἵνα αἴτιχθῇ ῥᾳδίως· πλὴν νεωλκίας. vbi de helciariorum attractione intelligitur. E T Νεωλκέω, Nauem traho, ſeu attraho, & ſubduco. Polybius lib. 1, pag. 8, πεντήκοντα μὲν πλοῖα κατέκαυσαν οἱ περὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐν τοῖς νεωλκίοις, ἔτι δὲ πάντα τὰ μακρὰ ἢ τρόχους ἢ κατὰ τὴν ἄλλην παρασκευὴν ἐπιτήδεια τοῖς νεωσὶ πολεμεῖν παρεσκεύαστο. Lucianus, ὡς δίκην ὅλων ἐπὶ μηδὲ νεωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. Et in paſſ. apud eundem, νεωλκηθέντα εἰκαίως καταπαύσας. Itidémque apud Athen. & Diogenẽ Laert. νεωλκηθέντα πλοῖα, nauigia in terram ſubducta. Item apud Pollucem, νεωλκηθέν, ſine augmento, ἢ οὐκ ἔτι πλέουσα, αἰτιλωτὰ νεωλκηθέν, διαφθαρὲν χρόνῳ, ſ. ναῦς. vbi cognoſcitur νεωλκεῖσθαι dici naues quum per helciarios ſubiectis puluinis & phalangibus ex aqua in terram ſubducuntur ac exterguntur, ne à ſalſedine ligna putrefiant. A T Νεώλκιον, Nauale, Locus in quem ſubducuntur naues. νεών, νεώσιον. Pro quo apud Heſychium in Νεών, ſcribitur Νεώλκιον. F

C. Νεοπηγός, οῦ, ὁ, Qui naues fabricatur. idem cum ναυπηγὸς & νεουργός. vocabulum à recentioribus φιλοπμότερον vſurpatum, ſicut & νεουργὸς, teſte Poll.

C. Νεωσοία, Naues cuſtodio. Euſt. pag. 1562 λέγεται δὲ τὸ ὁπλίζειν, (Ionicè ab ἱστία pro ἱστία) καὶ νεώσιον καὶ νεῶν φυλακτικῶς, καὶ νεῶν οἴκησιν καλοῦσι δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι νεώσσους & νεῶν οἴκους. Δῖλιος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Ἴωνες μὲν νεωσσοὺς φασιν, Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώσια. οἱ δ' αὖ νεωσσοὺς ἀπὸ τῶν νεῶν φασι τὸ ναυφυλακεῖν. est igitur νεῶν vox Attica. E T Νεώσιον, ου, τὸ, Nauale, Locus in quo naues cuſtodiuntur. Accipitur tam pro ſtatione nauium quàm pro loco in quem ſubducuntur. Synonymum eſt νεώσσωμα, νεώλκιον, νεών. G

vide præcedens verbum Νεωρέω. Xen. Hell. 6, Γυλίππῳ δὲ, ὅτε τὰ νεώσια τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐκαίετο, καὶ περισσότερον τρεῖς ἡμέρας. Synes. Euoptio, καὶ νεῶν ὁλόκληρος ἐμβὰς τόλμης ὁ νεωρέων μικρός. Item, ἐμπιπρᾶσθαι νεώσια, Incendere loca illa cuſtodiendis nauibus ædificata. Ariſtoph. Acharn. de thryallide, Αὔτη γὰρ ἐμπρήσειν αὖ τὸ νεώσιον. i. τὸν τόπον τὸν ἀφειλόμενα τὰ πλοῖα ἐνίκα αὖθις ἐκεῖ. Itidémq; apud Dem. Pro cor. ἐπαγγελάμενος Φίλιππον τὰ νεώσια ἐμπρήσειν τὰ ὑμέτερα. Apud Æſchinem in Cteſiph. reperio etiam νεωρίων ἀρχὴ, vbi ait, ἦρχον δὲ τῶν τῆς ἀποδοχῆς καὶ νεωρίων ἀρχῶν, & σκευοφύλακες ἀποδόμενοι. Sed eorũ loco præcedens vox ἀποδοχῆς me monet vt ſcribendum exiſtimem νεωρῶν, à νεωρός. eſt ENIM Νεωρὸς Heſychio νεωφύλαξ, Cui nauale cuſtodiendum committitur. vt νεωροὺς ibi vocet quibus naualis ædificandi & nauium farciẽdarum cura incumbebat, ſicut alibi ἡ τῆς σκευοθήκης οἰκοδόμησις, armamentarii publici ædificatio. Annotat Harpocr. videri νώεσα dici πὸν τὸ τῶν ἁπάντων εἰς ὃν αἰθλοθέται αἱ τελήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκοντας, idque ὑποσημαίνειν Lycurgum & Andocidem.

C. Νεώσοικος, ου, ὁ, Nauiũ domus, Nauale. Frequentius plurium. dicitur νεώσοικοι, νεώσσοι, νεῶνες, & diuiſim quoq; νεῶν οἶκοι, vt patet ex iis quæ in νεωρίῳ ex Euſtathio & Æl. Dionyſio adſcripſi. Heſychio νεώσοικοι ſunt τὰ νεώρια ἔνθα ἡ ναῦς χειμῶνος εἰσφέρεται: Suid. æ, οἰκήματα παρὰ τὴν θαλάσσην οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅπως μὴ θαλαττεύωνται. Sunt igitur Domicilia in littoribus aut portibus, in eum finem ædificata vt naues eò recipiantur & ſubducantur quum non nauigatur. Thucydides libro 7, οὔτε ναῦς ἐν ταῖς νεωσοίκοις ἄλλας ὁμοίας ταῖς δεκαπλίνθοις ὑπελίπετο. Vtitur & Lucianus in Anach. Et Demoſthenes Pro corona, ποῖαι τειήρεις; ποῖα βλαπτικὰ πλοῖα; ποῖοι νεώσοικοι; πῶς ὀθόνιον πεῖσαι; ποῖον ἱστίον; Bayf. videtur νεωσοίκους diſtinguere à νεωρίοις, & νεωσοίκους vocare etiam ſingularum aut binarum nauium capacia domicilia, vt quum dicit in magnificentiſſimo Venetorum nauali quod arſenale vocant, eſſe νεωσοίκους circiter ſexaginta, id eſt nauium tecta, in quibus triremes reliquæque naues longæ ædificantur à fabris naualibus, quibus ibi perpetuò ſtipendia de publico procedunt. Eſſe autem νεωσοίκους capaces ſingulos triremis vnius, vniuſque biremis, & fabrorum naualium qui eas commodè vel ὀκ δρυόχων ædificent vel conquaſſatas reficiant. Itaque exactius loquendo ὁ νεωρίῳ ſiue νεῶν, i. in nauali, erunt νεώσοικοι ſiue νεῶν οἶκοι, domicilia vnius alteriúſue nauis. ſicut οἶκοι in domo aliqua ampla dicuntur domicilia ſingulorum aut etiam plurium. H

C. Λειποτάκτης, Qui naues aut nauale certamẽ deſerit. λειποτάκτης, vt Suidas exponit in Περίττως. qua ſignificatione dicitur & λειποταξίας. I

C. Περίττως, Superfluus vector, Vector qui in miniſterio nauis non eſt. Thucydides libro 1, περίττως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν, veriſimile non eſt vectores vnà multos nauigaſſe qui non eſſent in nauis miniſterio: ſeu πῶς περίττους τῇ νηὶ ὁπλίζεσθαι, ἀλλ' ἄχρηστους. vt ſcholiaſtes exponit & Suidas: vel πρὸς ἐπιβάτας καὶ ἔξω τῆς ὑπηρεσίας, vt idẽ Suidas. Apud Philoſtratum in Heroic. πλὴν κυβερνήτου καὶ περίττων reddituꝛ Præter gubernatores ac ſeruitia. Rectè tamẽ ſingulari numero, Præter gubernatorem & ſertum. Eſt autem Atticum hoc περίττως, ac pro eo in communi lingua DICITVR Περίττως. cuius hoc apud Suidam habetur exemplum, πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυαγίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύμβησαν, οἷς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρίᾳ κατέταξεν. οἱ δὲ ναῦται, καὶ ὅσοι περίττοι, οὐκ ἀνεξόδιοι ἦσαν. Apud Heſychium autem περίττως ὁ δύνασθαι ἰσὸς dubium eſt qua ſignificatione accipiatur, quum nec ipſe quoque exponat. K

C. Πρωτόπλως, Qui nunc primùm nauigat aut naui in aliquem locũ peruehitur. πρωτόπλω, inquit Suidas, οἱ πρῶτον πλέοντες, ἢ πρῶτον εἰς τινα τόπον καταπλέοντες. Apud eundem habetur ETIAM Ἀρχόπλως, quod non exponit, ac dubium eſt an accipiatur pro πρωτόπλως, an verò pro ναύαρχος. L

C. Μεσόπλοι apud Ariſtotelem in Mechan. pagina 4, Remiges qui in media naui ſedent. Bud. Dicitur autem μεσόπλοι ex forma qua περίπλοι. Verba Ariſtotelis ſunt, διὰ

τί οἱ μασόντες μᾶλλον τῶν ναυτῶν. Et paulo pòst, sub finē quæstionis, διὰ τοῦτο οἱ μασόντες μᾶλλον τῶν ναυτῶν. μάγιστον δὲ ἐν μέσῳ τῷ ὅπου τοῦ σκαλμοῦ τῆς ναύπης τὸ ἔντὸς ναυτῶν.

C. Ἐπίνειον, ου, τὸ, dicitur πλησίον θαλάσσης ἔνθα τὰ πλοῖα πρὸ πόλεώς ἐστι, vt Piræus Atheniensium, Nisæa Megarensium, Cyllene Eleorum. Sic apud Thucydidem libro 1, ὁ Κυλλήνιος τὸ Ἡλείων ἐπίνειον ἐπέπλευσε. Nec ausim affirmare id Latinum nomen habere. Naualia enim sunt ea quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. lib. 2 Offic. Muri, naualia, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. ex Thucydidis schol. qui annotat etiam, ὄπιστον vsurpari posse ὅπου ναυτῶν ἐμπορεῖον καὶ θαλάσσης, & suo tempore à vulgo καπήλειον id appellatum fuisse. Idem schol. in hunc locum libro 2, pag. 76, ὡς Παυσανίας Κυλλήνιον τὸ Ἡλείων ὄπιστον, annotat, ὄπιστον vocari τὸ ἐμπόριον, vel θαλάσσης τὸ ἐπιπλάζ αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, vel θαλάσσης τὸ ὃν αὐτῆς πρὸς ἀλκάδας πλάζας ἢ ὀκέλλειν. Suidæ ὄπιστον est θαλάσσης χωρίον ἢ ναυσταθμεῖον, ὁ λιμένος καπήλειον, citanti hunc ex Polybio locum, οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ὑπολιπόντες ἐν τῷ Ταραντίνῳ συναθροίσαντες, ὡς τῆς ἡμέρας ἐγγὺς ὄντος ἐπλήρωσαν ὄπιστον ἐπέπλευσαν, ὅπως τῆς ἡμέρας ὑπὸ τὸ δεξιὸν κέρας ἀσφαλίξωσι τοὺς συμμάχους. Cæterū ὄπιστον rectè exponi emporium, vt Thucyd. schol. paulò antè annotauit, manifestum fit ex Strabone etiam, qui libro 6 ait, ὡς δὲ τῆς θαλάττης ταύτης Μίδαμα πόλις πλησίον ἔχουσα ὄπιστον καλούμενον ἐμπόριον. Et libro 5, de Puteolis, ἐν ᾧ ποτὲ μὲν ὄπιστον Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον, ἐν ᾧ πρὸ Ἀννίβα γραπταὶ συνῳκήκεσαν Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Ποτίολας, id est emporium Cumanorum. paulo pòst enim ait, ἡ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγένηται. Et referri huc potest quod Cic. l. 5 ep. ad Att. dicit, Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eodem l. κατὰ δὲ ὄπιστόν φασιν οἱ περὶ Πελαγονὶ καὶ οἱ Μαρρουκῖνοι. ‖Hesychio ὄπιστον est μικρὸς λιμήν. Ionicè verò pro ὄπιστον DICITVR Ἔπινειον.

Compositum à genit. Νηός.

C. Νηοπερέω, Nauibus permeo, Nauigo. Epigr.

C. Νηοσσός, ου, ὁ ἢ ἡ, Nauiū seruator. Epitheton Dianæ & Apollinis. Ex Apoll.

C. Νήσιθος, ου, ὁ, Fluuius Crotoniensis: à nauibus incensis sic dictus. v. l. Suprà ναύσιθος ex Etym. Nexthus, Plin.

C. Ἀκρόνηον, ου, τὸ, Summa seu extrema nauis pars. τὸ ἔσχατον ναὸς ἄκρον. Suid.

C. Ἐπινήϊος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui super naui est aut fit. Ex Epigr. ὀπτηνίης χορτοτηπὶη, tripudiatio in naui.

C. Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, Naues retinens & remorans. vt ἐχενηΐς ἄγκυρα in Epigramm. quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicūtur ἔκτρεπες ἀμφίκωμοι & ἰκάλιδες, vt paulo antè in Ναυσπίδη videre est. ‖Est & piscículi cuiusdam nomen. Aristot. Hist. animalium libro 2, cap. 14, ἔστι δ' ἰχθύδιόν τι περὶ πέτρας ὃ καλοῦσί τινες ἐχενηΐδα, ἢ χελώνας τινὰς αὐτῇ φασὶν ἐκ δίκας καὶ φίλτρα. Vnde Plinius lib. 9, cap. 25, Est paruus admodum piscis, assuetus petris: echeneis appellatus. hoc carinis adhærente, naues tardius ire creduntur: inde nomine impósito. quam ob causam amatoriis quoque veneficiis infamis est & iudiciorum ac litium mora. Idem c. 1, l. 32, Omnia hæc præterque eodē impellentia, vnus ac paruus admodum piscículus, echeneis appellatus, in se tenet. ruant venti licet & fremat procella, imperat furori, vinclisque tantas compescit, & cogit stare nauigia: quod non vincula vlla, non ancoræ possent irrenuncabili iactæ. Et paulo pòst, E nostris quidam Latinis remoram appellauere eum.

Deriuata à Ναῦς, citra compositionem.

Ναύτης, ου, ὁ, Nauta: pro quo poetæ, tragici præsertim, ναυβάτας dicunt, vt Latini Nauita pro Nauta. Iliad. 7, — ὅσσοι πάντοθεν εἰλας ναύτῃσι φαείνη Αἰθυιάων πυρός. Plutarch. Pol. præc. ναύτας μὲ ὀλίγα πλοῖα κωβιοῦντας καὶ κωβιοῦντα ναύκληρος. Xenoph. Hellen. 1, ναύτας ἐκπλεύσας. Metaphoricè autem σωματείου ναῦται dicuntur, sicut κωλίωνι ἑρέται, de compotoribus. Dionys. Chalcûs apud Athenæum lib. 11, Κἂν τινες ἦγον ἄγοντες ἐπ' ἰχθύα Διονύσου Συμποσίου ναῦται καὶ κωλίωνι ἑρέται. ‖Item in Epigramm. ναύτης ὁδίτης adiectiuè de itinere nauali, seu cursu (vt ita dicam) nauali. ΕΤ Ναύτριαι, mulieres nauticam exercentes. Pollux libro 7, ναῦται, καὶ αἱ παρ' Ἀττικοῖς ναύτριαι, καὶ ναυτὶ ἔστι δὲ τὸ ἐμπορικὰ εἶδος πλοίου. Scribitur autem ναύτης per υ in penult. sicut apud eundem alibi μισθώτης. Sed videtur potius scribendū ναύκτης. habēt enim hæc duo ναύκτης & ναύκτεια verbalium quorundam formam.

C. Ναυτοδίκης Hesychio sunt οἱ ἐπὶ τῷ ἐμπορίου δικάζοντες: ἐφ' ὧν καὶ οἱ τῶν ξυνίας δίκας ἐπάγοντες. propriè igitur sunt iudices nauticis litigiis cognoscēdis deputati, seu ἐμπορικῶν δικῶν iudices: sed frequentius in posteriori significatione ναυτοδίκης dicūtur οἱ τὰς ξυνίας δίκας ἐπάγοντες, vt Pollux exponit, prioris nullam faciens mentionem. Et sic accipitur in hoc loco Carteri, quem Harpocr. ex libro 4 Psephismatōn citat, ἐὰν δέ τις ὦν ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς φεύγῃ, διώκειν τὸν βουλόμενον Ἀθηναίων εἰς δίκην ἐπὶ, λαγχάνειν δὲ τὴν ὑπὸ τοὺς ναυτοδίκας.

C. Ἀέναυται, q. d. Sempernautæ. Magistratus quidam apud Milesios, inquit Hesychius. Plutarch. in Quæst. Græcanicis, ait apud Milesios ita vocatos fuisse quosdā ex potentioribus, qui consensis nauibus consilia de maximis rebus agitabant procul à terra: deinde quum ratam habuissent aliquam sententiam, reuertebantur.

C. Ἄναυτα, Nautis carentia. vel Nauibus imperuia. ἀπίμωπα καὶ, Hesychio: qui à Tarentinis pro θαλαττῆμα quoque accipi tradit.

C. Λειποναύτης, ου, ὁ, Qui nautas socios deserit. Apud Suidā, ἐδόκιμαζον τοὺς ἐπὶ τῷ Ἑλλήσποντον λειποναύτας γεγονότας αἰσχύνεσθαι, καὶ τὰς χεῖρας ἀποκόψαι τούτων. ΕΤ Λειποναύτων, Nautarum sociorum desertio. Eodem nomine vocabatur & lis quæ intendebatur iis qui nautas socios vel sociam classem deseruissent. nam perinde in eiusmodi desertores animaduertebatur vt in desertores militiæ, qui λειποτάκται vocabantur. Pollux, λειποναύτης μὲν ἐκαλεῖτο ὁ τῷ ναῦν ἐλλείπων, ὡς καὶ ὁ τῷ τάξιν, λειποτάξιν. (Α Τ Ἀναυμαχίου dicebatur Desertio pugnæ nauali, hoc est, Quum quis ad nauale prælium non venerat vt debebat. & ἀναυμαχίου δίκη, lis quæ in eiusmodi desertores instituebatur. Pollux, ἀναυμαχίου δὲ ὁ μὴ ναῦν μὴ λιπών, μηδ' ὑπὸ ναυμαχίᾳ. qui pendere cogebatur τὸ ἀναυμάχιστον)

Ναυτικός, ου, ὁ, Nauticus. Aristot. Polit. 5, ναυτικὸς ὄχλος, vt pubes nautica apud Silium. Et ναυτικὴ στρατηλασία apud Plutarch. in Alcibiade. Item ναυτικὰ χρήματα, quæstus nauticus. Demosth. μίσθεια δ' ἐχων, ζημίας πειρασμαὶ ναυτικαῖς ἐργάζεσθαι, pecunia autem non grandi quam habeo, quæstum facere cœpi fœnore nautico occupata. Bud. Et ναυτικὴ ἀπόβασις, in v. l. Descensus è naui. Et ἡ ναυτικὴ, s. τέχνη, vel ἐμπειρία, rei nauticæ peritia. Item τὰ ναυτικὰ, Res nautica vel Copiæ nauales, Classis. Pro Res nautica accipitur in hoc loco Thucydidis libro 1, πλέον γὰρ ἡμεῖς ἔχομεν τῷ κρ' χλῷ ἐπὶ τὰ ναυτικὰ ἐμπειρίας, ex re nautica seu nauali. Sed frequētius capitur pro copiis naualibus seu classe. Thucyd. libro 2, οὐ προσμένοντας τὸν ἀπὸ Κορίνθου ναυτικόν, non expectata Corinthia classe. Eodem lib. τὸ ναυτικὸν, ὅσον ἐχόντων Λακεδαιμονίων, classem parare, qua re plurimum pollent. Eodem libro, ὅτι ναυτικὸν ἐν πολεμίᾳ ἐπιτήδειον ἐν αὐτῇ εἰδέναι. Et lib. 2 de Corcyra, μὴ προσθῶνται τοῖς Κορινθίοις ναυτικὸν ἔχουσιν πολύ τι. Eodem libro, ἀφ' ὧν τὸ ναυτικὸν πρίφουν. Et lib. 8, pag. 272 ἐπὶ τὸ Μιλήτῳ τὰ ναυτικὰ ἐφορμοῦν. Et libro 3, κατανοῶντες τὸ ὅτι Λέσβιον ναυτικὸν, reuocata quæ ad Lesbum erat classe. Similiter apud Xenophontem Hell. 2, τὸ ναυτικὸν ὁ Ἀγησίλαος ἐπὶ τῆς θαλάττης συμμαχεῖν. Et Aristot. Polit. 6, πλάσαι δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικὸν, ὁπλιτικὸν, ψιλὸν, ναυτικόν. (Plutarchus verò τὸ ναυτικὸν & τὸ χρηματιστικὸν in quodam loco dicit ipsos nautas & ipsos mercatores) Eadem significatione in plurali τὰ ναυτικά. Thucyd. lib. 1, τὰ μὲν ναυτικὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοσοῦτον ἦν, huiusmodi erant Græcorum copiæ nauales, seu Græcorum classis. Ibidem, ναυτικά τε ἐπεποίηντο αἱ Ἑλλάς, classem parabat, vt suprà τὸ ναυτικὸν ἐπορεύοντο. Et libro 4, pag. 246, ἐς τὰ Πελοποννησίων ἀφίλοιτο ἐς τὰ ναυτικά. ‖Ναυτικὸς dicitur etiam qui exercitatus est in re nautica, seu Peritus rei nauticæ. Thucyd. lib. 1, καὶ ἀσκεμβροτάδης, ἐς τὰ ναῦς ἱκανώτατος, ναυτικὰ ἐπήσκησαν, rei nauali periti euaserūt. Eodem libro, aliquanto pòst, καὶ αὖθις ναυτικοῦ γεγομένου τινός, μέγα ἐπιφέρον ἐς τὸ κατόπιν δύναμιν. Sic apud Athenæum lib. 7, de Glauco, ex Mnasea, ναυτικὸν ἦν αὐτὸν καὶ κολυμβητὴν ἀγαθὸν ἡμῖν φησὶν, πάντων καλῶν. Ité ναυτικὸς

πολύπους apud Aristot.l.9 Hist.anim.Polypi genus alio nomine ναυτίλος nuncupatū,& πομπίλος, vel quòd nauigãres imitetur,vel quòd nauium cursum comitetur. V N D E Ναυτικῶς, More nautarum.Apud Suid.Zeno dicitur cum grandi pecunia in Græciā venisse, eámq; ἀναῖσαν ναυτικῶς. qui & à Plut.dicitur nauticum fecisse quæstum antequam ad philosophiam se contulisset.

Ναυτίλος,υ,ὁ καὶ ἡ, idē cū ναυτικός, Nauticus, vel q.d.Nauigatorius. (Suidæ ναύτης)Euripid.apud Arist.in Ran.de Ægypto,siue Danao, Ξυὺ παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλατῆ Ἄργος κατασχών. idem ναυσιπόρους πτέρυγας alibi dicit.

¶Ναυτίλος dicitur etiam polypi species quædam, vt Athen.tradit libro 7,ex Aristot.De hist.anim.quanuis idem Aristot.apud eundem dicat, nō esse polypum,sed similem polypo ἀλλ' πλευτικάς. de quo tum alia multa ab ipso Athenæo referuntur, tum in eleganti Callimachi epigrammate hæc habentur verba, Ναυτίλον,ὃς πολλὰ πολὺν εἰ μὴ ἔπιον, Τείνας οἰκτίον λαῖφος ἀπὸ σφετέρων· Εἰ δὲ γαλωαίη,λιπαρὴν δύς, οὖλος ἰρίσαιτο Ποσί. De hoc lege Plin.lib.9,c.29.Vide & quæ de nauplio pisce in sequenti cap.refert. E T Ναυπλία,ας,ἡ,Nauigatio.vocabulum tam poetis quàm prosæ scriptoribus vsitatū. Hesiod.Erg.Εἰ δέ σι ναυπλίης δολιμήνιος ἵμερος αἱρῇ. Herodot.ναυπλίην μακρὴν ὁπλίζεσθαι, longā nauigationib⁹. Apud eundem ναυπλίην χώσεται Valla vertit Nauicularian exercent.Plut.Quæst.Rom.ναυπλίης φανείσης καὶ πομδῆς ἀλαπάδνου. vbi ligniī.potius Opportunum nauigationi tempus. Et Luc.De luctu,μισθὸν ναυπλίας vocat naulum seu mercedem pro vectura seu traiectu. Item V E R B.Ναυπλέομαι,Nauigo. cui fortassis aliquis inter hæc primum dare locum malit, & duo præcedentia in dē deriuare.Od.ξ,Αἴγυπτον δέ μοι δυμὸς ἀνώγει ναυπλιέσθαι. Od.ρ,Ὡς αὖ ὀπωπμυίης ναυπλίσται ἵππια πεζός. Vtitur hoc verbo & Luc.De hist.scrib.circa finem, de turri in Pharo ædificata,è qua noctu suspendebatur lucerna, ὡς πυρπόλοιτο αὖτ' αὐτοῖς τοῖς ναυπλομένοις.

¶Ναυτία,ας,ἡ, Nausea, propriè ea qua nauigantes in mari corripiuntur. Ναυτία(inquit Gorr.)nauseare est depraua tus motus facultatis expultricis, quo nititur per os excernere quæ ventriculo sunt molesta. Pertinet verò ad ventriculum,nec eum quidem totum,sed partem eius superiorem,quemadmodum & vomitio. Non est autē aliud nausea quàm inanis quidam conatus vomendi. Plura vide apud Gorr. Plut.de loquacitate,τῆς νόσου βαρύτερος,τῆς ναυτίας ἀνιδίερος.Idem alibi, πολὺ πλησμονὴ ἢ ναυτίαν τὸ σῶμα παρίζει. Dioscor.lib.3,de fœniculo,ὁπὸ πυρετοῖς τὸ ναυτίας καὶ καῦσιν στομάχου παραιτῆται. vnde Plin. lib.20,cap.13,itidem de fœniculo, Nauseam ex aqua tritum sedat. ¶Quanuis verò nausea propriè ventriculi sit,attamen per metaphoram de venis etiam sanguinem fundentibus Hippocr. in lib.περὶ αἱμῶν,dixit ναυσιῶσιν & ναυτίας, quum illæ veluti nauseabundæ sanguinem expuunt,& quodammodo vomunt. quod vitium idem paulo antè in venis ἀναχύσιον appellauerat, vt annotat Gal.comm.2 εἰς τὸ περὶ αἱμῶν.Gorr. V N D E Ναυτιώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Nauseosus.Plut.De virt.morali, ἵππου καὶ βοὸς ἧττον ναυτιώδεις.Idem Sympos.4,βαρεῖς τῇ γαστρὶ καὶ ναυτιώδεις. E T Ναυτιάω,ῶ, Nauseo. Luc.in Lexiph.ἀπὸ γοῦν ἑνὸς ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ. Plut. Polit.præc. οἱ ναυτιῶντες ἀμυχείδας διδόασιν. Metaph.quoque accipitur pro Respuo,quasi nauseans,Respuo quasi nauseabundus. Plut.Pol.præc. Et Demetr. Phal.οἵτε αἰσχύνης ναυτιῶσι,δέχε τὸ ἀπήνιον. V N D E Ναυτίωσις, εως,ἡ,Ipsa actio nauseandi.vel Nausea.

Ναυσία,ας,ἡ,Nausea.Ionicè pro ναυτία. Ab hoc autem ναυσία non dubium est quin Lat.vox originem duxerit. V N D E Ναυσιάω,Nauseo.pro ναυτιάω.Et I N D E· Ναυσιάς,άς,ους,ὁ,idem cum ναυτιώντες.Ab Hesych.exp.βλιτομιές. A T Ναυσιώντες dicuntur ab Hippocr.Effusiones sanguinis,quas etiam ἀναχύσεις appellat, translato vocabulo ab iis qui in nausea sanguinem vomunt. Gorr.ex Lex. Hippocr.Gal. C O M P.Ἀναυσία, Nausea nulla,Nullum fastidium.πρὸς ναυτίαν.Suid.

¶Ναῦλον,υ,τὸ,Naulum,Merces quæ à vectore pro nauigatione persoluitur. Aristipp.apud Plut.in lib.An docen possit virtus, οὐσιῶν ἀφορίζομαι τὸν ναῦλον εἰ πάντα χρὴ εἰμι:ad quendam qui eū vbique esse dicebat. Hesych. ναῦλα ἐξαρ.ἐφόδια, Viatica. Idem lexicographus ναῦλον esse dicit τὸ εἰς τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον. nā solebat eis dari obolus,μισθὸς τοῦ πορθμοῦ, (vt suprà habes in Μελιτέα)quem portitori Charonti pro vectura persoluerent. Pro ναῦλον masc.g.dicitur E T I A M Ναῦλος,imò Callistratus apud Aristoph.schol.annotat Attícos non solere dicere τὸ ναῦλον. Aristoph.Ran.Ἐκβαίνω, ἀπόδος τὸν ναῦλον. Aristoph.schol.post ea quæ ex Callistrato annotarat,addit,καὶ ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος ἡμῶν τῆς νεὼς ὠφέλησε. scribitur.n.ἡ, nescio an per errorē an de industria. Apud Suid.verò ita,ἀφαιρετικῶς ὁ ναῦλος,Καὶ ναῦλος ἡμῶν τὴν νεὼς ὠφέλησε. ¶Ναῦλος dicitur etiā Quod persoluitur ei ad quem diuertimus, Quod mercedis loco datur ei qui domum suam nos recepit. Poll.l.1,καὶ τὸ ἐπὶ τῆς καταγωγῆς μισθὸν,ναῦλον,ὡς παρ' ἰσαίῳ· καὶ ἡ οἰκίσις καὶ σταυήμιον.Similiter verò ναύκληρος dicitur ὁ σαθμοδόχος, siue ὁ σταυήμιος & διασκευὴ οἰκίας. (¶Ναῦλος,siue Ναῦλον, est etiam nomen instrumenti cuiusdam musici. Plut. Symp.2,probl.4,ἢ τὸ ναῦλον ὑμνοῦσι λέγοντι, καὶ κρούματα αὐλήματα καλοῦσιν,ἀπὸ τῆς λύρας λαμβάνοντες τὰς ὑποσημασίας. Neutrius gen.hæc exempla esse possunt.Soph Οὐ ναῦλα κωπήσειν,οὐ λύρας φίλα. Apud Iosephum instrumento templi, ναῦλα καὶ κιθάραι ἐξηλάκατον. attamen v.lex.hæc duo ponunt in N O M.Ναῦλα,ας,ἡ,vt ναῦλον & ναῦλα dicatur S I C V T Νάβλον E T Νάβλα,de eodem organo. Hesych.νάβλα,εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ,ἢ ψαλτήριον (diuersum tamen à psalterio esse coniicitur, ex Cic.De aruisp.resp.& ex Quint.) ἢ κιθάρα.itidémq;Suidæ νάβλα est εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Et rursum apud Hesych.ἢ ναῦλον,τὸ αὐτὸ ὄργανον. Frequentiori in vsu E S T Naũλαι, S I V E Νάβλαι,ων,ὁ. Poll.l.4,καὶ ναῦλαι μοναυλίδες Φιλήμων, Ἔδω παρῶται Παρθίων αὐλητρίδ' ἢ Ναῦλαι πτ'.sic.n.in ipsius cod.reponendum ex Athen.l.4,vbi per β scribitur νάβλαι.Apud eūdem Athen.ibidem, κρῆττον τὸ ὑδραυλικὸν τοῦτο ὄργανον τοῦ καλουμένου νάβλα.vbi obserua gen.Doricū. quo vtitur & Sopater, ὑπὸ τῷ Σιδώνι νάβλα λαρυγγόφωνος ἁπαλοχόρδιστος τύπος.Ibidem,Νάβλας ὁ ἀρθροις χαμμάτιον,ὑφ' ὑμενὶς ὠλοπὶς ὁ πλευρῶν ἄψυχος παχὺς ἔμπνοων αὐλοῖς μοῦσαν. ¶Apud Hesych.oxytonως scribitur ναβλάς, ab eóque exponitur non solùm εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ ἁπτόν, sed etiam κιθαριστής: vt ναβλὰς dicatur etiam is qui nablam pulsat: Q V I Νάβλιστὴς quoque ab Euphorione appellatur,apud Athenæū lib.4, οἱ ναῦ καλούμενοι ναβλισταὶ καὶ ποδουλισταὶ καὶ σαμβυκισταὶ καμψαλῶν οὐδενὶ χρῶνται ὀργάνῳ.Instrumentū autem illud musicum ab Ouidio vocatur Nablium,forma dimin.l.3 De arte am. Discè etiam duplici genialia nablia palma Vertere: cōueniunt dulcibus illa modis.) A ναῦλον siue ναῦλος significāte naulū est A D V E R B. Ναυλὶ,siue naulo.Et V E R B Ναυλόω,Naulo loco.Plutar. Symp.7,probl.6,οἱ τὰ ποδῖα ναυλοῦντες, ὅ,τι φέρουσι,ἐμβάλλειν παρέχουσι.Ita ναυλοῦν πλοῖον dicitur nauclerus quū vectorē naui vehendū suscipit persoluto naulo. V N D E Ἐκναυλόω,ῶ,Cū naui portū exeo.in v.l,fineautore & exē plo.Pro ναῦλον autē siue ναῦλος scribitur E T I A M Ναῦλλον E T Ναῦλλος duplici λ,vt Aristoph. schol.annotat. Ναῦλον,υ,τὸ,Naullū.idē quod ναῦλον,teste Hesych.V N D E Ναυλάω,ῶ,Naulo loco, vt ναυλόω. vel Naulo vehendū suscipio.In v.l.ναυλάσειν ex Eurip.affertur pro Laturū, Gestaturus.Hesych.ναυλοῦν exp.ναυτολογεῖν & ναυλωσάμενος,ναυτολογήσας. Ab Aristoph.verò ναυῶ λώστας dicitur vector qui persoluto naulo nauem conscendit. In Pace,Πτολεμαῖος πολεμεῖ πᾶσι,καὶ ναυβλώσομαι. id est (inquit schol.)καὶ νηὸς ὀπισθοπλοήσομαι:addens,κυρίως δ',τὸ ναῦς μισθοῦσθαι;innuénsque ναυβλώσασθαι accipi pro Naulo conducere nauem vel vecturam.Hesych.ναυβλώσεται exp.λήσεται μίσθωσιν.vt ναυσθλοῦν dicatur etiam Naulo accepto aucho, & deinde generaliter pro Aucho,Deporto. C O M P. Ἐκναυβλόω,Naulo accepto exporto. Impropriè autem aliquis à finitimis dicitur ὀκναυβλοῦσθαι.vt apud Lycophr.Λίγδην δ' οἷς Τέρμων ὀκναυβλοῦται, Καλύδνα χαμαιστενεῖ.vbi schol.annot.ὀκναυβλοῦσθαι esse proprie πλοῦν τινὸς ὀκπλεῖν; eo autē in loco accipi pro ἐκφορίζειν ἀπὸ τῆς χωμάτων. Sunt qui ibi exponant etiam ὀκπλέειν, Deriuata à genit.Νηός.

Νηΐν,ένος,ὁ, Naualis. idem quod νηύσιον. significatúrque

hoc vocabulo nō tā ſtatio nauiū quā locus& domicilīū quo ſubducuntur: quemadmodū & Heſych.νεώσας exp. νεῶν οἴκους,πόλεις. Vide Νεωρίου. In v.l.exponitur etiā Nouale,quod & νεὸς dicitur.

Νεῖος,Naualis. ſiquidem v.l.νεῖα ſunt ligna fabricandis nauibus apta,ſeu Ligna naualia, vt Liu.dicit Naualis materia. At de νείους vide Heſych.qui exp.πλέους, diciteq; inter alia eo ſignificari fundum nauis.

Deriuata à genit.Νηός.

Νήϊος,α,ὸν,Naualis.Et νήϊον,ſ.ξύλον, Lignum nauale.vel,Naualis materia. Il.γ, —ὅς ῥά τε πάντ᾽ ἐπέμαθε. id eſt, ξύλον εἰς νηῶν κατασκευὴν ὀπτῆρσιν. Heſiodus verò dixit Νήϊα τ᾽ ξύλα. Et Apoll.νήϊα δοῦρα pro eodem, quæ Thucyd.& proſæ ſcriptores ναυπηγήσιμα. libro 2,Ὡς δ᾽ ἔπι νήϊα δοῦρα θοοῖς αἰπύξοα γόμφοις Ἀνέρες ὑλοτόμοι ὀπιβαλίδιον ἰλάοντες Θείνωσιν σφύρῃσιν.Idem dicit,νηὶ ἀφλάστῳ. Et νηὶ ὁλκαίῳ,libro 1,vbi ſchol.annotat ſignificari partem nauis quæ ſubter aquas trahitur. Item νηΐα πίχεν,ars nautica.Soph. Aiace,ἰὼ ἡμῖν ναΐας ἀφορμὰς πίχας.(vbi Doricè dixit ναΐας pro νηΐας,a NOM.Ναῖος.) At Νήϊον Nicander pro remo vſurpauit, in Ther Νηΐά θ᾽ ὡς ἀπόχερτα ὑπὸ πλεκτὸν ἔπος κυόων.id eſt κώπας,inquit ſchol.

Νήϊον eſt etiam mons Ithacæ,ναῶδες ὄρος. Od.α, Ἐν λιμένι ῥείθρῳ ὑπὸ Νηίῳ ὑληέντι. VNDE Ὑπονήϊος, Neio ſubiectus,SubNeio ſitus. Apud Hom.-ὃς Ἰθάκης ὑπονήϊος,i.ὑπὸ Νηίῳ ὄρει κεκλιμένης. Inde ET Νηϊάδες νύμφαι, ab eodem ſecundum Cratetem: alii autem exp.παὶ διὰ πεντετηρίδος θεὶς τὰ γάμια.Fortaſſis ETIAM Νηΐνδες νύμφαι inde appellantur ab Hom.Od.ν,Ἰρὸν νυμφάων αἳ νήϊνδες καλέονται. Ab eodem eſt gentile NOM. Νηϊάς,Qui ex Neio eſt.

Νήϊτος,ου,ὁ,Naualis.v.l.Reperitur ETIAM Νήϊτος,ι,ὁ, itidem pro Naualis,Nauticus. Thuc.νήϊτα στρατοῦ ὁπλίτου, claſſe,ſeu claſſiario exercitu. dixit.n.νήϊτον στρατὸν quod ſuprà appellauit τὸ ναυτικόν. VNDE Νηϊτικός, Nauticus.vt νηϊτικὸς νόμος,nautica conſuetudo.v.l.

ΝΕΙΚΟΣ,ους,τὸ,Rixa,Iurgium, Altercatio.Contētio.Hom.Od.θ,Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδαο Ἀχιλῆος.quale autem fuerit hoc νεῖκος,expones,ſubiungit,Ὡς τότε δεύτατον ἦλθε κακὸν δαὶ δὴ τὸν ἔπειτα Ἑλλήνεσσιν ἔπειτα. Et νεῖκος dicitur αἰμοῖ πεσὶ ab eodem poeta,Iliados ω, Ἐν δὲ μάλ᾽ ἐν νείκεσσιν ἐγείρετον ἄρεα θυμὸν Ἕκτορε αἰμοφόρῳ καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Quod autem hîc νεῖκος ὄρωρεν, alibi νεῖκος ἐφῆπται. Et in actiua ſignif.νεῖκος ἐγείρειν, vt Latinè Contentionem excitare,ſeu rixari.cui opponitur apud eundem νεῖκος λύειν. Apud Heſiod.verò & νεῖκος καταπαύειν, pro eodem. (Qui poeta vtitur & de contentione litigantium,ſeu lite) Copulantur autem ab Hom.alicubi νείκεα & ἔριδες. Idē Il.η,νεῖκος dicit γίνεσθαι ἔριδος,— μὴ τῆσδε γε νεῖκος ὀφέστω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μόγ᾽ ἔριδος μετ᾽ ἀμφοτέροισι γένηται.Heſiod.autem νείκεα & ἔριν coniunxit. Iungit Hom.νεῖκος & cū genit.ἔριδος, itē cū genit.πολέμοιο,vocans ita periphraſticè τὸ πόλεμον.i.Bellum. Sed & ſine adiectione pro bello vſurpat alicubi: vt Il.γ,Μοῦνον Ἀλεξάνδροιο πάρος νεῖκος ὄρωρε.

Νεῖκος aliquem & in proſa vſum habet(cui frequentius alioqui eſt φιλονεικία.) Vſi ſunt cum alii, tum Dem. pro rixa itidem,ſeu contentione. Xen.autem dixit νεῖκος,ἢ πόλεμος,ſcribens,οὐδεὶς πώ βαρβάρῳ τῷ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος.

Νεῖκος duplicem habet apud Etymol.deriuationem: quarum vna prorſus mihi ridicula videtur, altera non item: & tamen in v.l.illa annotata fuit,at hæc nequaquam. Ridiculam eſſe dico hanc,διὰ τὸ μὴ ἥδεσθαι νείκεσι ἀνθρώπους.quia τοὺς πολεμίους λυπεῖ. At eam qua dicitur ab οὖας deriuari,præfixa negatiua ſeu priuatiua particula,non omnino vero abſimilem eſſe exiſtimo.quam & ipſe alibi ex ſola diuinatione protuli, antequā eam apud Etymol.legiſſem. Eius autem occaſionem mihi præbuerat Plut.in Symp deriuans νεῖκος itidem ab hoc verbo,vt videlicet dicta ſit.διὰ τὸ μὴ ἴδιον,ſeu (vt legere malim) ἴδιον. Quum enim iſtam deriuationem ibi legiſſem, huic nomini νεῖκος multo aptior futura mihi viſa eſt.

C.Ἀμφίνεικος,ου,ὁ & ἡ, vel Ἀμφινεικὴς, ἐος,ὁ καὶ ἡ, De quo vtrinque eſt contentio,De quo certatur.Sophocl.ſchol. in hoc eius loco ex Trachiniis,τοῦ ἀμφινεικοῦ Δηϊάνειρα exp.ἀμφιτεκοῦ,ἀμφιμάχητον.Heſych.autē ἀμφίνεικος dicens eſſe ἀμφιμάχητος,ſubiunxit,ἀντιδίκους ἔχων λόγους,i. habens contrarios ſermones.id eſt(vt opinor)de quo diſceptatus.citat autem eandem eiuſdem poetæ tragœdiam.

C.Φιλόνεικος,ου,ὁ & ἡ,Rixæ amans,ſeu rixarum, Contentionis amans.Latinè vno verbo Rixoſus, Contentioſus.Item Peruicax.Ab Ariſtotele copulatur etiam φιλόνεικος & δύςφιλος,ſicut νεῖκος & ἔρις copulari dictum fuit ſuprà. ¶Sed in bonam etiam partem pro Qui magno & velut pertinaci ſtudio contendit rem aliquam efficere.vt φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι δεῖ τινῶν τοὺς διαγωνιουμένους ἑαυτόν.qui locus inv.l.affertur abſque autoris nomine:ſed ibi φιλόνεικος exp.ſimpliciter Contendens.

(Φιλόνεικος in v.l.exponitur etiam Victoriæ amans, magno id quidem & craſſo errore,quo confunditur φιλόνεικος cum φιλόνικος.)

c.2. Ἀφιλόνεικος, Non rixoſus,Non contentioſus, A contentione alienus,vel Non pertinax. ET Ἀφιλονείκως, Non contentioſe,Sine vllo cōtentionis ſtudio.Philo, ἀφιλονείκους πρὸς ἔριδας ἀφῆκας,τὴν ἀλήθειαν ἐπιζητεῖν. Vbi ἀφιλονείκως redditur Sine pertinaci contētionis ſtudio.

Φιλονείκως, Rixoſe, Contentioſe,vel Animo contentionis cupido.Aut etiam Cum æmulatione.Herodian,l.3, ἤ τι ἔδει πολεμίαν ἢ τὰ ἀκροάματα ἀπουδὴ φιλονείκως ἐκάστοτε ἐμελέτα. Ex Xenoph. φιλονείκως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους,mutua eſt inter eos æmulatio.

Φιλονεικία,ας,ἡ,Rixa, Contentio:ſicut & νεῖκος,à quo hoc per cōpoſitionē factum eſt. Exponitur & Peruicacia, item Æmulatio.quam ſignif. apud Demoſth. habere Bud.teſtatur.Xen.Pæd.7,φιλονικίαι καὶ τῖμαι ἐμβάλλουσι.atque vt νείκεα & ἔριδας ab Hom.copulari oſtendi ſuprà,ſic ab eodem illo ſcriptore ἔριδας & φιλονεικίας copulari videmus in hoc loco Pæd.8,τοῖς μὲν ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὐκέτι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐπίβαλλον. itidémq; ἔριν & φιλονεικίαν a Demoſthene Philipp 3,ſcribente,ἐκεῖνος ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν.

Φιλονεικέω,ῶ,Rixor,Contendo. Item Æmulor, Æmulus ſum.qua in ſignif.à Demoſth.accipi tradit Bud. (Poteſt autem ſic exponi & in hoc Plut.loco in Fabio,μὴ δὲ καὶ πρὸς τὸν στρατάρχοντα φιλονεικεῖν,σκοπεῖν ὅπως &c. Dicitur etiam φιλονεικῶ πρός τι περὶ τούτου,Contendo tecum hac de re:vt apud Herodianū,quū de Carthagine loquens, ſcribit,φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πάλιν περὶ τῆς δευτερείων.id eſt,Contendens de primario nomine poſt Romā,vt Bud.vertit.vel (vt Politianus, eodem ſenſu)Cū Alexandri vrbe de ſecundis palma contendit. Et alia conſtructione φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν, De virtute tecū contendo,ſeu certo,ex Plat.De leg in v.l. Vbi etiam φιλονεικῶ πρὸς τὰ χείρω,ex Thuc. pro Per contentionem deteriora capto. Interdū verò pro Contendo,i.Laboro efficere,Nitor. Budæus ſumi ait pro Contendo,Laboro,Nitor,à Batilio in Hexaēm.5. Subiungitq; ex Theodorito,Hiſt.eccleſ.l.1,καὶ τὸν διαπλοῦν καταχωρῖ πάσαν,λέθη παραδιεῦναι φιλονεικοῦντες.Sed hoc addo,habere interdū hoc verbum eā conſtructionē quā habet Laboro apud Lat.vt apud Plat.φιλονεικεῖν πρὸς τὸ πιεῖν,Laborare ad id.nā & ipſe Cic.ita loquitur. Tale eſt apud eundē,De rep.l.1,φιλονεικεῖν πρὸς τὸ μὴ (ſi) τὸ ἀληθὲς ὁμόσαι. (quod exp.etiā Inſtare vt ego reſponderē) Quinetiam quemadmodū dicitur Laboro vt hoc fiat: ſic φιλονεικῶ ὅπως τοῦτο γένηται). Xen.φιλονεικήσει ὅπως πρεσβύτατοί σου.Quibus in locis vti poſſumus & verbo Contēdo,aut etiam vtroq; ſimul:vt quū dicit Cic, Omnibus.n.neruis mihi contendēdum eſt,atque in hoc laborandum,vt &c.

c.2.Ἀντιφιλονεικέω,ῶ,Contrariā in partē contēnoſè laboro & pertinaciter,Cōtrariū cōtendo,Cōtrariū efficere cōtēdo. ET Προσφιλονεικῶ,q.d.Cōtēdo ad,Laboro.Dicitur Lat.eadē compoſ.forma Adlaboro,ſeu Allaboro.

Νεικέω,ῶ, VEL Νεικείω, Rixor, Altercor. Sed frequētius pro Obiurgo, Increpo,Inceſſo cōuitiis,ſeu probris.Homerus Iliad.α,Ἦ δὴ καί μοι φῶτας μ᾽ ἐφὶ ὀξέα νείκεσε εἶπεν Πηλεΐδης Νεικεῖ,Conuitiis me meſſit,Mihi conuitiatur (nō Mecum contendit,vt habet vulg. interpretatio ad verbū) Hom.Il.β,—Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ.Ibidē,Ὡς φάτο νειόμενος Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν. Et Iliad.α,— ὅτε μοι κεῖνος Νεικείῃ πεπίθῃ. Sed plenſque in locis cum adiectione,in

quibus reddi poteſt ſimpliciter Inſector, vel Inceſſo. vt Iliad.β, Νεκυάων βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, inſectari reges verbis contumelioſis, vel Inceſſere. Idem Iliad.γ, Τὸν δ' Ἕκτωρ ἠνίπαπε ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, Inſectatus eſt probroſa oratione. aut etiam Obiurgauit, Increpauit. Heſiod. autem poſt νεκυάν addidit χαλεπὴν καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.

HINC Νεκυσπάρ, ἵρος, ὁ, Obiurgator, Conuitiator, Obtrectator. Heſiodus Ergois, Μηδὲ κακῶν ἑταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεκυσπάρα.

ΝΕΚΡΟΣ, οῦ, ὁ, Mortuus, Defunctus. Odyſſeæ λ, — ἔνθα τε νεκροὶ Ἀφραδίες ναίουσι, Mortui, ſeu Manes. Plutarch. ὡς ὄφις νεκρὸς ἔσται. Alibi dicit Ψυχαὶ καὶ μνήματα νεκρῶν. Lucian. ὅτι νεκρῶ διαλέγεται. Rurſum Plutarch. in Coriolano, τὴν παρεὶς μὴ σφαγιάζειν ἄνδρα θεοῖς ἀνοσιώτατον νεκραὶ καθικέσθαι τῷ πατρίδι. Idem in Sympoſ. lib. 5, de ſale, Τὴν σωματώδη τὰ νεκρὰ διαπορεῖ ἄπορα. Et in compar. gradu 10 coſe, in Epigranim. lib. 2, — μηκέτι Μαΐαι τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὰ κόπτου Τὸν σεῦ σῷ νεκρόπρον πολὺ, multo magis mortuum nato tuo. Quibus adde ex Polybio, πολλοῖς νεκροῖς ἐπόιησαν, magnã ſtragem ediderunt. Aliquando νεκὸς dicitur potius mortui cadauer, ſeu corpus mortuum: itidémque νεκροί. quomodo & præcedentium locorum quidam accipi poſſunt. Odyſſ. υ, — ἐπὶ νεκρὸς τ' ἰκάνῃ καὶ τδίχεα νεκρῶν. & alibi paſſim. Itidémque in proſa. frequenter tam apud Thuc. quàm Xen. Τοὺς νεκροὺς ὑπαποσπόνδους ἀπέδοσαν. Xen. Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπαιτῆσαι. Idem, Τοὺς νεκροὺς ὑπασπόνδους ἀπῄεσαν. Idé, Τοὺς νεκροὺς ὑπασπόνδους ἀπέλαβον. Thuc. ξυλλεγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς. Xenophon, σωροὺς νεκρῶν. Thucydides, νεκρῶν ἐκράτησαν. Idem, νεκροὺς ἐσκύλευσι. Idem, κατέλαβον σόρου καὶ νεκρῶν. Plutar. λύτρα τῶν νεκρῶν. Interdum additur genit. vt apud Xen. Pæd. 7, νεκρὸς τῶν Ἀθηναίων. Pauſanias in Atticis, κομίσαι τὸν νεκρὸν τ' Ἀλκμήνης. Idé, ὅπου ἀνῃρέθη νεκρὸν κρύψαι. Quo vſi ſunt modo aliqui ex Lar. nomine Defuncti: vt Plinius, quũ dixit, Quam tãdem portionem eius defuncti obtineat? Sed & neutro gen. apud Plut. in Amat. narr. τῶν ζυγαθέων τὰ νεκρά. At ſuprà habes ex eoden: νεκρὰ σώματα.

C. Νεκροβόρος, Mortuos deuorans. Greg. de malo ſacerdote, Νεκροβόρες, δολόμητις, ἀπάλαλος.

C. Νεκροδέχων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mortuos recipiens. ita dicitur Orcus ab Æſchylo, quòd manes defunctorum excipiat. ET Νεκροδόκος, idem, vt νεκροδόκος κλιντήρ, clinis lectus mortuum efferendum recipiens.

C. Νεκροκόρινθοι, Corinthiorum defuncti. Sic in hiſtoria vocabantur vaſa fictilia quæ Corintho euerſa Romam impleuere, & ex reclusis ſepulcris eam excerpſiſſent prædam. Cæl. Rhod. l. 11, c. 60.

C. Νεκροκόσμος, Qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

C. Νεκρομαντῖον, ου, τὸ, Vaticinium euocatis mortuis, Reſponſum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt. Et locus vbi reddunt. Heſych. Vtitur eo & Cicero Tuſc. 1, Inde Homeri tota νεκυία, inde ea quæ meus amicus Appius νεκρομαντῖα faciebat: inde in vicinia noſtra Aruerni lacus, vnde animæ excitantur obſcura vmbra, aperto oſtio alti Acherontis, falſo ſanguine imagines mortuorum. ET Νεκρομαντεία, Vaticinatio eiuſmodi. idem. Heſych.

C. Νεκροπῶλας, ου, ὁ, Defuncti ſeu defunctorum venditor, Qui defuncti cadauer vendit. Sic à Lycophr. vocatur Achilles qui Hectorem mortuum magno auri pondere Troianis vendiderit: à πέρνημι.

C. Νεκροπομπός, οῦ, ὁ, Dux manium: vel potius, Qui demortuorum animas Plutoni tranſmittit. Epitheton Mercurii, qui manibus ad inferos ducendis præeſt. Luc. Δῖ μα καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγῶν καὶ νεκροπομπῶν ἦν, animas defunctorum tranſmittere. idem Mercurius & ψυχοπομπὸς dicitur, qui Od. ω, Ψυχαὶ μετὰ πρῶτα κατῄγαγε, virgula ſua euocatas, & ſequi ſe iuſſas.

C. Νεκροσύλος, υ, ὁ, Elator funerum, Pollinctor, Libitinarius. Bud. ex Œcum. ET Νεκροσυλίω, Mortuos Plutoni mando.

C. Νεκροσυλία, ας, ἡ. Mortuorum expoliatio.

C. Νεκροφόρος, υ, ὁ, Qui defunctos effert & humat. Poll.

C. Νεκραγωγέω, Mortuos duco. Luc. de Mercurio, καὶ δίκης τῶν Πλούτωνος ἀρχαίων ζημιῶν, καὶ νεκραγωγοῦντα χρόνον πολλῶν. Idem dicitur ψυχαγωγεῖν & ψυχὰς καταγεῖν, & νεκροπομπεῖν. quod vide.

C. Ὁμόνεκρος, Paris corruptionis cum mortuis. v. I.

Νεκρώδης, ες, ὁ, καὶ ἡ, Mortuo ſimilis, Cadauerоſus.

Νεκρικός, ὴ, ὁ, Mortualis. vel idem cum præcedenti. Luc. De ſalt. σκελετῶδες τοῦτο καὶ νεκρικόν. Et νεκρικὰ φυτὰ, Euſtath. τὰ περὶ νεκρῶν θεσπισθέντα μνήματα. Item τὰ νεκρικὰ, Res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, Morte macto, Eneco, Mortifico, vt theologi loquuntur. Ad Coloſſ. 3, νεκρώσατε τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Et νεκρόομαι, Enecor. Philo De mundo, ἀκίνητον ἐαυτὴν ὑφ' ὑγρᾶς νεκρούσης, quiete enecatur: de aqua. A Paulo vt νενεκρωμένος Abraham dicitur Viribus effœtus & quaſi emortuus. ad Rom. 4, ὑ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον. Et Hebr. 11, de eodem ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, eóque iam emortuo. VNDE Νέκρωσις, Mortificatio, vt theologi loquuntur 2. epiſt. ad Cor. 4. πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, Mortificationem Domini Ieſu, vel quaſi deſtinationem ad cædem. Vbi ſignificatur conditio illa quotidianis mortibus obnoxia, qualis etiam fuit Chriſti ad tẽpus, & ſumma imbecillitas. (Ambroſius vertit Mortẽ: ſed tolerabilius fuiſſet Cædẽ. Ad Rom. 4, poſt locũ in νεκρόομαι iã citatũ, ἡ νέκρωσιν τὴν ὑστέρας Σάρρας, vulvã emortuã, & cuius vitalis ad concipiendum calor extinctus erat. Et apud Gal. νέκρωσις λέγεται dicitur vbi mẽbrũ aliquod emoritur. Et in quodã ſenatu apud Suid. Νεκροὺς ὁρῶν, νέκρωσιν ἔξεις τοῦ ζήλου, mortuos vidẽs emorietur & langueſcet ardor peragendi quod inſtitueras. Quod intelligitur de viſione quæ fit in ſomnis. Vide Eraſmum in Adag.

¶ Νεκάς, άδος, ἡ, Demortuorũ cadauerum aceruus, (νεκρῶν σωρός, vt Xen. loquitur) Il. ε, — ἀνδρὸν Αὐτῇ τιματ' ἐπεκτ. ὁ δ' αἶψα νέκας διαδύσετο. Luc. ἐκ νεκάδων ἐξώιστα, extulit è mortuis. Annotat Heſych. quum νεκάδες proprie ſignif. τοὺς τῶν νεκρῶν τάξεις, reprehendi Callim. qui ſimpliciter pro τάξις vſurparit. Locum eius poetæ apud ipſum vide.

Νέκυς, υος, ὁ, Mortuus. idẽ cũ νεκρός. Et νέκυες, defuncti, ſeu defunctorũ manes. Od. κ, χρυσῶ δ' ἔκτανε πειρὸν ἀμφήκεα καὶ ἑλόμην. & alibi ſæpe. Od. λ, νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdũ νέκυς & νέκυες de defunctorum cadaueribus, vt & νεκρὸς ac νεκροί. Il. σ. αἱματόεσσαι νέκυες πίπτουσι βόεσσιν. Et νέκυας φορέειν, Od. χ, quod ſuprà νεκροὺς ἀπάγειν & αἴρειν. Additur & genit. vt in Νεκρός. Apoll. Ἀλλ' ἀπάλεσσε νέκυν κηρύξιον ὄμιλος. Epigr. σὸς ὁ νέκυς, tuũ cadauer. Herodot. τῷ φορὸς ὁ νέκυν. Vtitur & Herodian. pro cadauere.

C. Νεκυαγώγος, οῦ, ὁ, Mortuorum ſeu manitũ ductor, Qui mortuos traducit. Charontis epitheton in Epigramm. vt & νεκυοστόλος.

C. Νεκυομαντία, Vaticinatio quæ fit euocatis mortuis. Heſych. ET Νεκυομαντῖον, Oraculum eiuſmodi. Euſt. ex Herodoto, Ἀχέρων ποταμὸς ὁ Θεσπρωτία ἔνθα καὶ νεκυομαντῖον, oraculum vbi manes euocati reſponſa ſciſcitãtibus de futuris dant. pro quo Herodot. l. 5 Ionicè DICIT Νεκυομαντῖον. AT Νεκυόμαντις, Qui mortuos euocãs & ſciſcitans futura vaticinatur. ὁ ἱστορῶν τοὺς νεκρούς, Suid.

C. Νεκυοσώος, Mortuos ſeruans vel liberans. vt νεκυοσώος Χριστὸς apud Nonnũ. Et νεκυοσώος ὥρη, de die reſuſcitationis mortuorum.

C. Νεκυοστόλος, Qui mortuos tranſmittit. Charõtis epitheto apud Luc. Et in Epigr. νεκυοστόλος πορθμεύς, portitor mortuorum.

Νεκύσια, Funeralia, Feſtum in Bithynia, quo ἀνωχούμενοι πρὸς ὀπαλὸν πατὰ τὸ ὄπι ξύνης ἀποθαπόντων ψυχάς. Euſt.

Νεκυία, ας, ἡ, Tractatus de manib⁹, ἀναμαπτία λέσβια περὶ τῶν νέκυας, vt Euſt. exp. dicẽs ſcribi ET Νεκύα, ſine ι. Sic inſcribitur vlt. lib. Od. in quo Mercurius procorũ cæſorũ animas ad Orcũ deducit. Plut. Symp. 9, καὶ σκιαμαχίαν τὴν Ὁμηρικῶν δοκεῖ καταπόμπαν. Syn. ἐν δυσὶ νεκύαις, in duorum mortuorũ catalogo. ‖ Herodian. vſurpauit pro euocatione mortuorũ, qua futura ex eis euocatis ſciſcitantes reſcimus. libro 4. μαχὼν τοῖς ἀεὶ τὰς ζητήσεις ζητήσασθαι, γενέσθαι τι χρησόμενον, μαθὼν πρὸ τῆς πλεύσεως τὸ βίου, euocatis manibus de vitæ fine ſciſcitatum.

NEMΕΣΆΩ, ῶ, ε τ. Νεμεσάομαι, ὦμαι, Indignor, Iraſcor, Succenſeo. Aut, Meritò indignor, ſeu iuſta de cauſa, Meritò ſuccenſeo. nam Euſtath. vult accipi non ſimpliciter pro μέμφομαι, ſed pro μέμφομαι δικαίως. (quam ſignificationem & verbo νεμεσῶμαι tribuit, vt infrà docebo) Hom. Odyſſ. ζ, — ξ ἡ ἄλλη νεμεσᾶ τις ὅτις ἐναύτας γε ἴδοιτο. Sic Iliad. ϕ, Καὶ ἡ ἄλλῳ νεμεσᾶ τις ὅτις ἐναύτας γε ἴδοιτο. Et Odyſſ. ϕ, — ἀπαδαλίαι δέ οἱ οἷῳ Ἐχθρὸς ἀνὴρ ἔσται, πᾶσι δὲ νεμέσσητα μνηστῆρσιν. Dicitur etiam νεμεσσᾶσθαί τινι πρός τινων. vt Iliad. η, Οὐκ ἐγὼ νεμεσσῶμαι Ἀχαιμένεσι πτολίπορθοι Ὁπλίσσασθαι πρὸς χάρμην ἠνεμώδεϊ Ἄρηϊ. vbi cōmodè reſolui poſſe exiſtimo participiū ὀρέγουσι in δίχα τοῦ ὀρωμένου: vt perinde ſit acti dictū eſſet, οὐ νεμεσῶ Ἀχαιμένεσι δίχα τοῦ ὀρωμένου, vel ὅπ᾽ ὀρωμένου (quo in loco obſeruandum etiam, manifeſtum eſſe νεμεσῶ ſimplicius accipi pro μέμφομαι, non pro μέμφομαι δικαίως) In paſſiua autem voce, vt Iliad. ρ, Μή τις οἱ Δαναῶν νεμεσήσεται ἠδὲ καὶ ἔχθει. Et Od. α, — νεμεσσήσεται καὶ ἀνὴρ Ἄϊχα πολλὸ ὀρόων, ὅσσις πινυτός γε μεταλλᾷ. Alicubi verò adiūgit πρὸς κινεί, vel ἐοικέναι θυμῷ. Dicitur præterea νεμεσσητόν, ſeu νεμεσσητά. vt Od. ϕ, Αὐτὰρ μνηστῆρσι τάδε χαλεπὰ καὶ νεμεσσητά, Οὕνεκά σ᾽ ἐν δόμῳ πυκινὴν ἴδον, οὐδέ τι ἀγαστήν. Et Od. ξ, Διὸς δ᾽ ἀντίξοος μᾶλλον Ξεινοδόκος, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. vbi Euſtath. ait κακὰ ἔργα eſſe pro ὅτι κακοῖς ἔργοις, ſeu δίχα τῶν κακῶν ἔργων. & hoc quidem modo eſſe defectum præpoſitionis, illo autem, eſſe antiptoſin. Heſiod. ἠνίς τοι ἐξ τὰ νεμεσσητά. Interdum etiam cum infinitiuo: vt Od. α, — νεμεσσᾶται δ᾽ οἰκήμεν Ξεινοδόκος Σύρνον ἐφεστάμεν. vbi Bud. ait νεμεσσητὸν eſſe Indignū cenſere. Sed mihi non minus placuerit Reprehenſione dignum cenſere. (Iungunt verò itidem Latini ſuum Indignor infinitiuo, ſed raro) Vſus eſt eadem conſtruct. & aliis in locis, quorum è numero eſt hic, Od. π, — νεμεσσῶμαί γε μὴ οὐδὲν Κλαίειν ὃς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ὀπίσσω. ¶ Aliquando autem νεμεσῶ apud eundem poetam Indignationem ſeu reprehenſionem formido, νέμεσσι δὲ καὶ δοκέουσι. aut etiam ſimplicius Formido, Timeo. Vide Euſt.

Νεμεσῶ in proſa etiam legitur: & quidem interdum pro Succenſeo, interdū pro Inuideo, aut Inuidens ſuccenſeo. Sed quantum meminiſſe poſſum, de Deo dicitur frequentius quàm de hominibus. Plato in Minoe, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅτῳ τις ψεῦδος ἢ ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ὑπεναντία ἢ ἑαυτοῦ ἐν αὐτοῖς ἔχῃ. &c. (vbi exponitur Succenſet deus, ità Offēditur deus) Plut. Ad præſ. ind. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπορίμοις μᾶλλον ἢ βρῖται ἢ κακαινοῖς ἢ ἀκρασίαις. Luc. de Deo itidē, & quidem cum genitiuo rei, addito ad datiuū perſonæ, pag. 114. ἐπὶ τῷ μείζονα ἀγαθὰ νεμῶ ὁ θεὸς ἑκάστοις δαίμων ὢν μόνον. Sed idem eadem cum conſtructione vſus eſt & de hominibus, cum alibi, tum in iſto loco, pag. 134. καὶ σοὶ χαίρων, μὴ νεμεσήσῃ μοι τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ αὐτὴν ἱματίῳ τέθεικα. Animaduertēdum eſt autem his in locis, τὸ νεμεσᾶν eſſe eorum qui indignantur illi qui modū aliquā in re non tenet, nec ſuo ſe modulo metitur, aut etiā qui inuidēt ei aliquid quod ille ſibi arrogat. In illo certè priore Luciani loco apertè accipitur pro Inuidere. cuius ſignificationis meminit & Ariſtot. ſed ita vt diſtinguat à φθονεῖν. Scribit enim Rhet. l. 2, ἔστι γὰρ ὅτι τὸ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ὅτι τῷ ἀναξίῳ αἱ ἀξίως ὑπάρχει· ὥστε φανερὸν μὲν ὅτι καὶ ὁ φθονερὸς λυπήσεται ὅτι οὐ χείρων τις ὅτι πάσης ἀγαθοῖς νεμεσᾶν, ἀλλ᾽ ὅτι πλείοσι δὲ δυνάμενον. id eſt, Si enim νεμεσᾶν eſt dolore affici ob fortunam proſperam eius qui ea indignus eſſe videtur, primùm quidem &c. Ibidem, αἰτήσεται δ᾽ ὦ ἐλεῖν, μᾶλλον μὲν ὁ καλοῦσι νεμεσᾶν Et paulo pòſt, δῆλον δὲ καὶ ὅτι μὴ τοῖς κατὰ ἀξίωσιν ὑπάρχουσι κακῶς, συναχθήσεται δ᾽ ἐλεῖν τοῖς δὴ θεμιτὸν νεμεσᾶν. ἔστιν γὰρ τὸ ἀνάξιον πλείω ἀξίων γεγράφθαι. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀνάγκη μὲν τὸ νεμεσᾶν. quæ poſtrema verba Ariſtotelis faciunt pro illo vſu huius verbi quem frequentiorem eſſe dixi in ſoluta oratione. Cæterùm diſcrimen eſſe inter νεμεσᾶν & φθονεῖν reſtatur & Cic. in ep. ad Att. l. 5, Vt libet. ſed planè gaudeo. quon am τὸ νεμεσᾶν intereſt τῷ φθονεῖν.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, vt νεμεσητὸν μῦθος apud Nonnum, Indignabunda oratio. Exponitur tamen in v. l. Expoſtulans, irem Mordax. Et νεμεσήμων φρήν, vox obiurgatrix. Et νεμεσήμων θυμός, querulus animus. Et ἁμαρτοσύνῃ νεμεσήμων, peccatum imputandum & vindicādum. ex eodem Nonno.

Νεμεσητής, οῦ, ὁ, Indignatione proſequēdus, Ob quem ſeu A de quo indignari debemus. Vel, Reprehendendus, Reprehenſione dignus. Item νεμεσητὸν neutro gen. Res indigna: & οὐ νεμεσητὸν exponitur Non indignum putandum eſt. Sed in iſto loco Homeri, — πρὶν μ᾽ οὔτι νεμεσητὸν ἀχεύειν Budæus vertit, Non fuit reprehendēdum. Vertit etiam Reprehenſione dignus, ſubiungens ex Plutarcho, οὕτω πάθος νεμεσητὸν ἐστὶ φιλοτιμίας ἔλαθε. ¶ Ab eodem πρᾶγμα νεμεσητὸν vocari tradit Rem à Nemeſi & Fortuna inuidente immiſſam.

Νεμεσητὴς ſignificatione etiam actiua pro νεμεσητικός, B apud Homerum. Vide Euſtathium.

Νεμεσητικός, ἡ, ὁν, Ad indignationem propenſus, Qui facilè indignatur & leui de cauſa. Sed apud Ariſtot. cum alibi, tum in Ethic. lib. 2, intelligitur de eo qui eſt propenſus ad indignationem cum quadam inuidentia, ſeu inurdia, aut cum quodam inuidentiæ genere: videlicet quū inuidemus res ſecundas iis qui indigni ſunt illis. ἐπὶ γὰρ νεμεσητικὸς (inquit) λυπητικὸς ὅτι οἷς αἰ ἀξίως οὐ προσήκει· at φθονερὸς ὑπερβάλλων τοῦτον, ὅτι πᾶσι λυπητικός. Vide Suidam. ¶ Apud eundem νεμεσητικὸν exponitur μεμπτόν, ſed repono νεμεσητόν.

C ¶ Νεμεσίζω, & frequentius Νεμεσίζομαι, idem quod νεμεσῶ (de quo dictum paulo antè fuit) Indignor, &c. Euſt. poſtquam dixit νεμεσῶ & νεμεσίζομαι vtplurimum accipi pro δικαίως μέμφομαι, affert hūc verſum Homeri; Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ ἐρῶν πάδε καρτερὰ ἔργα; item hunc, νεμεσσητὸν κεν ἀείδειν Ἄϊχα πολλὸ ὀρόων. Sed in iſto verſu Od. α, — ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζεται αἰὲν ἐόντας, ſumi ait διδύεται καὶ δι᾽ ὑπερφίας ἔχειν. Latini Deum vereri dicunt, item Reuereri. Cæterum in illo Homeri loco vbi νεμεσσητὸν legit Euſtathius, ſcribitur νεμεσσήσιμον à νεμεσῶμαι. quam lectionem & ipſe ſupra ſequutus ſum. Ac certè ipſum quoque Euſtathium ita ſcriptum reliquiſſe crediderim. vtut ſit, ſcribendum ſaltem fuerit νεμεσσήσιμον geminato σ.

D Abeſt voce eſt νεμεσίζει apud Suid. quod exp. μέμφεται.

Νέμεσις, εως, ἡ, Indignatio, aut etiam Indignatio cū quadam inuidentia, ſeu inuidia, aut Inuidia quædam indignabunda. Nec enim aliud interpretationis genus aptius excogitare poſſum. Hom. Il. γ, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῆδ᾽ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Quo in loco οὐ νέμεσις non videtur ſimpliciter ſignificare indignationem, ſed dici de iis qui ita indignantur & ſuccenſent, vt ſimul inuideant cuipiam aliquid, tanquam maius quàm vt eo ſit dignus. vt perinde ſit ac ſi dicerent hi ſenes, Non eſt quod quiſquam indignetur & ægrè ferat Græcos ob talem mulierem diuturnis conflictari malis, illique tantum honoris inuideat, tanquam indignæ. Nec tamen quum hæc dico, ignoro Fabium de Homericis iſtis loquentem, ita ſcripſiſſe, Non putant indignum Troiani principes Graios Troianóſque propter Helenæ ſpeciem tot mala tantóque temporis ſpatio ſuſtinere. Sed hæc minimè repugnant illi meæ interpretationi: ſicut nec iſte Properti verſus (in quo planè ad illum Homeri locum alludiſſe eum exiſtimo) Digna quidem facies pro qua vel obiret Achilles. Nam qui dicit, Non eſt quòd quiſquam indignetur & ægrè ferat &c. is certè dicit non indignum eſſe id fieri. Fateor aliquī νέμεσιν apud hūc poetam ſæpius habere ſolam indignationis ſignificationem, ſeu reprehēſionis, aut iuſtæ reprehēſionis. id eſt, δικαίας μέμψεως: vt exponit Euſtath. cum alibi, tùm in iſto loco Iliad. ζ, Οὔπω ἐγὼ Τρώων πάντων χόλῳ ὑδὲ νέμεσσιν Ἥμην ἐν φρεσὶ δίῳ. Idem verò in iſtum eiuſdem poetæ locum Iliad. ν, — Ἀλλ᾽ ἐν φρεσὶ δῖοι ἕκαστος Αἰδὼ καὶ νέμεσιν, annotat αἰδὼ eſſe in nobis ipſis, at νέμεσιν eſſe ab aliis πρὸς οὓς ἢ αἰδὼ ἔχομεν. Vide plura apud eū de ſignif. quam nomen hoc apud Homerum habet. Idem à futuro νεμεσήσω fieri ipſum tradit, abiecto ω. Dicitur AVTEM Νέμεσις metri cauſa pro Νέμεσις, SICVT Νεμετάων, ET Νεμετίζομαι pro νεμεσάω & νεμεσίζομαι.

E Νέμεσις in ſoluta oratione, Indignatio quæ concipitur ob res proſperas alicuius, ſeu felicitatem qua indignus eſt. ac plerunq; diis tribuitur. Plut. in Antonio, de eo loquens, πρὸς ἅπαντα καὶ χεῖρας αἰσπίνας, ἐπηύξατο τοῖς θεοῖς, ὅπως δῶσι νέμεσιν καὶ πρόφασιν ἀτυχίας αὐτῷ μόνιμον, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῷ δ᾽ ἄλλῳ στρατῷ σωτηρίαν δίδοναι καὶ νίκην. Idem

F

verò alibi pro νέμεσις τὸ σφόδρα ἀηδίας μεστόν, dixit ἡ τῶν ἀτυχημάτων νέμεσις: ita ſcribens, πλὴν τῶν ἀτυχημάτων νέμεσιν εἰς τὸν οἶκον ἐπεισελθοῦσαν τῆς τύχης. vbi Budæus interpretatur Inuidiam fatalem. Ariſtoteles certè conſentaneè iis quæ de verbo νεμεσῶ tradit, (de quibus ſuprà) νέμεσιν eſſe dicit λύπην ὅτι τοῖς φαύλοις οἱ ἀξίως ἀποβαίνει, Rhet. libro 2. (Sic autem & Plutarchus in lib. De virtute morali, περὶ ἠθῶν νέμεσις ὅτι τοῖς παρ' ἀξίαν ἀτυχοῦσιν. ſcio tamen hæc verba ὅτι τοῖς &c. ab aliis iungi cum ſequentibus) Idem Ariſtot. Ethic. libro 2, cap. 7, νέμεσιν mediũ inter φθόνον & ὅτι χαιρεκακίαν tenere locũ dicit. vbi videplura. Cæterùm non ſolùm eſt νέμεσις aduerſus felicitatem eorum qui indigni ea ſunt aut eſſe videntur, ſed & aduerſus eos qui aliquod ſcelus commiſerunt. vnde Budæus vertit Indignatio ob ſceleratum facinus vel inſolens, in hoc Syneſii loco, ἐφ' ᾧ τὸν ἐπαῖρον Διὸς κλέος, ὅπ μετρίως ὑπερέχθη, καὶ οὐχ ὡς αὐτὸν κτίσας Θεοῦ τι καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν. Denique νέμεσις redditur etiam Vlrio diuina, quæ videlicet conſequitur illam eorum indignationem, éſtque eius effectum. Lucillius certè plurali etiam vſus eſt libro 2 Epigr. pag. 130, πολὺ μεγάλαι νέμεσες. ¶ Sed plerunque Νέμεσις eſt nomen certæ deæ quæ præ cæteris omnibus diis ac deabus curæ habet inſolentiam hominum reprimere, & de iniuriosis pœnas ſumere. ἣν ἥδιον μάλιστα (inquit Pauſanias) ἀνθρώπους ὑβριστὰς ὄντας ἀπαραιτήτους. Eadem eſſe hæc putatur quæ & Ἀδράστεια. atque adeo alicubi ἀδράστεια velut epithetum eius poni exiſtimatur. (Ariſtoteles autẽ, aut quicunque eſt autor libelli De mundo, putauit νέμεσιν non aliud eſſe quàm τὸν θεὸν, ſumptúmque eſſe hoc nomen ἀπὸ τῆς ἐκάστῳ διανεμήσεως) Vide Ἀδράστεια ſuprà, vide item Eraſmũ in his prouerbialibus verbis, Adraſtia Nemeſis, vbi eum alia, tum Antimachi proferũtur verſus, in quibus Νέμεσις vocatur μεγάλη θεός.

HINC Νεμέσεια, τὰ, Feſtum quoddam deæ quæ dicitur Nemeſis, quo parentabatur defunctis. Vide Harpocr. ex quo ſumpſit Suidas, ſed apud Harpocr. eſt Νεμέσια, apud Suid. ΕΣΤ Νεμεσία, quam ſcripturam, vt mẽdoſam, reiiciendam cenſeo.

NEΜΩ, F. νέμω, (Pr. νέμημι. ſed vſitatior eſt aoriſtus 1, ἔνεμα) Tribuo, Diſtribuo. Homerus Il. γ, αἰνὰρ ἔπειτα Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις. Et Odyſſ. ξ, — νέμε δ' ἔχνια κύπτια. Sed & νέμειν μοίρας idem dixit. Alicubi etiam Dare exponitur apud eundem. Sophocl. τοῖς φίλοις πᾶσι νεῖμαι. Tribuere, Deferre honorem. vbi exponitur & ἀποδιδόναι. Apud eundem νέμειν αἵρεσιν, optionem dare. Bud. poſtquã νέμω expoſuit Tribuo, Diſtribuo, affert ex Ariſtot. Eth. lib. 5, κἀκεῖ καὶ μᾶλλον καὶ οἶνον καὶ καῦσιν καὶ ὁμιλεῖν ἑαυτοῖς ῥᾴδιον, ἀλλὰ πῶς δεῖ νεῖμαι πρὸς ὑγίειαν, ἢ πίνει, καὶ πόσον, ὥστε ποιεῖν ἔργον ὅσον ἰατρὸν εἶναι). Et paſſ. ex eodem loco eiuſdem, ἀλλ' οὐ δῆπου δεῖ τὰ δίκαια, ἀλλ' ἃ ἂν συμβιβάσῃς· ἀλλά πως τὰ προσπίπτοντα καὶ τὰ νεμόμενα, δίκαια. vbi tamen δίκαια νεμόμενα vertit Iura reddita. Subiungit autem, Νέμω, Tribuo. id eſt, Sum ſtudioſus alicuius rei, Honorem habeo, & Magni pendo. Sed exemplum affert quod hanc expoſitionem nullo videtur modo admittere: ex Ariſtot. Problem. ſect. 18, ὅπ ἐν οἷς οἴπται ἕκαστος χαρίεντα, ταῦτα προαιροῦνται· ὁ δ' αἱρεῖται, δῆλον ὅτι τοῦτ' ἐπιζητεῖ, νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὑτῷ. Nã hic νέμων aptè verteris Tribuẽs, vel Impendens: hoc modo, Tribuens ei optimam diei partem, vel Impendens ei. At quomodo illud alterum expoſitionis genus, Sum ſtudioſus, Honorem habeo, &c. accommodare huic loco poſſis? Ego ſentio contrà exiſtimo in hoc loco aptius retineri verbum Tribuo: at in quibuſdam aliis poſſe nos interpretari vel Tribuo, vel Locum do, ſeu Locum relinquo. vt apud Thucydidem libro 3, ὑμεῖς ὦ γέροντες αἱμείνω πόλει ἦτε, καὶ μετὰ εἴκοσι ἔτη πλέον νείμαντες, μόνοι ὀθνείοις, οἷς αὐτοὶ ἐχρῆτο ἐλευθερώσατε. Herodian. libro 3, οὐ γὰρ Σιβῦρος ὡς ἐν μάλιστα σπουδὴν τοῦ κρατεῖν ἐποιήσατο, μηδὲν ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀπραξίᾳ νεῖμαι, Nullum deſidiæ dãs locum, ſeu Nullum deſidiæ locum relinquẽs. aut, nihil loci. Sed & quod dixit Terentius, Nihil loci eſt ſegnitiæ neque ſocordiæ, reddi poſſe exiſtimo vbi ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀπραξίᾳ δεῖ νέμειν. ¶ At Νέμομαι, Tribuor, Diſtribuor, Diuidor. Interdum verò & Diuido, Partior. (qua tamen in ſignificatione aoriſtum medium νείμασθαι vſitatiorem eſſe puto) Plutarch. Sympoſ. ſeptẽ ſapientum, ἀλλὰ καὶ τοὺς σοφοὺς (ἔστιν) ὑμεῖς ὁρᾶσθαι ἀνίσους μέτροις καὶ κτήσεσι νενεμημένους οὐκ ἀλλήλοις ἔχοντας. Et apud Herodianum miſera mater dicit, καὶ πῶς ἡ ἀθλία ἐγὼ εἰς ἑκάτερον ὑμῶν νεμηθείλω, ἢ τιμηθείλω; At ſignificatione actiua, ex Libanio, Ἀπολλόδωρος αὐτῷ νέμεται τὸν ἀδελφὸν πλὴν πατρῴας οὐσίας. Affertur verò & νέμεσθαι τὰ πατρῷα ſine autoris nomine, pro Partiri patris hæreditatem. Atque ita Herodianus libro 4, ἔδοξεν αὐτοῖς νέμεσθαι πλὴν ἀρχείου. ¶ Νέμω interdum aptius redditur Attribuo: & νέμομαι, Attribuor. ¶ Νέμω τοι χάριν redditur apud Sophoclem, Confero in te beneficium: itémque νέμειν αἰτίαν τινί in malam partem, Culpam cõferre in aliquem. Apud Eurip. autẽ, σοὶ νέμω τοῦ μὲν μέρος, tibi meas trapſcribo partes.

Νέμω, & frequentius Νέμομαι, Poſſideo. (aut etiam Habeo) ſed propriè Poſſideo quod aliquis mecũ partitus eſt, ſeu quod mihi obtigit partitione facta: ſi reſpiciamus ad νέμειν ſeu νέμεσθαι, quod Partiri ſignificat. vt ex hoc velut ſequatur illud. Sophocl. ὡς τὰ σὰ κρᾴτη διανέρπος καὶ δόμους νεμοίμη σούς. vbi exponitur ἔχοιμι. Thucydides lib. 1, διεπεπράγεσαν περὶ τῶν ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ Θρᾴκη ἐμπορείων καὶ τῆ μεταλλου ἃ οὐκέτι νέμονται. In aliis autem pleriſque locis non ſolùm Poſſidere reddi poteſt, ſed & Incolere. quũ dicit, τὰ αὑτῶν νεμομένους ἑκάστους, Sua poſſidẽtes, vel Sua incolẽtes. Idẽ l. 2, ὑμεῖς γὰρ ἀπό τε οἰκουμένων τὸ πάλαιον, καὶ ὅτι τῆ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι, ἐπιδὴ ἐξείσατε &c. vbi manifeſtè ponitur pro Incolere, ſeu Habitare. Vtitur autem hac in ſignificatione & Homerus: vt quum dicit Iliados β, Οἵ θ' Ὑρίην εἶχον ἠμαθόεντα νέμοντο. Plutarch. autem & actiuæ voci ſignificationem hanc dedit, ſcribens in Æmilio. μίαν ἐφόδιον νέμοντες αὐτῷ παίδων καὶ χωμάτων. In hoc autẽ Thuc. loco vbi habetur vox actiua, lib 5. pag. 179, μοναστήρους εἶναι τὸ χωρίον, ἀλλὰ κοινὸν νέμειν, ſchol. κοινῇ νέμειν exponit κοινῶς τοῦτο ἔχειν ἐν αὑτῷ. (Et νέμομαι paſſiua ſignificatione apud eundem lib. 1, in præf. καὶ μέχρι τῶνδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῇ παλαιᾷ τρόπῳ νέμεται. de quo loco dicam. & infrà) Budæus νέμομαι his tribus verbis ſimul exponit, Fruor, & Poſſideo & Victito: & citat Ariſtotelem, (addens, in Pandectis Græcis νέμεσθαι eſſe Poſſidere, & νομὴ Poſſeſſio) Affértque ex Xenophõte νέμεσθαι τὸ χωρίον, Vtor agro propaſcuo. quam ſignificationem conuenire exiſtimo Thucydidis loco quem modò protuli: præſertim quum vt Xenoph. pro eodem dicit νομαῖς χρῆσθαι, ita ſchol. Thuc. ibi exponat νομὴν ἔχειν ἐν αὑτῷ, vt modò retuli. Apud Thuc. 1 præf. νεμέσθαι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι, redditur Colẽtes ſuos quiq; agros. ¶ Sed νέμειν habet & aliã colendi ſignific. veluti quum dicitur νέμειν τὸ ἴσον, pro Æquitatem colere. In illo quoq; Thuc. loco quem modò protuli, πλὴν τῆς Ἑλλάδος τῇ παλαιῷ τρόπῳ οἰκήσαι, crediderim οἰκήσαι eam ſignificationem colendi habere quam habet cum accuſ. Morem ſeu Mores: atque ita debere hunc locum reddi, In multis Græciæ locis mores antiqui coluntur. ¶ Vt autem ineſt huic Νέμω altera etiam ſignificatio verbi Colo, ſic altera etiã verbi Habeo, vel potius vna ex reliquis verbi Habeo ſignificationibus. nam dicitur à Soph. νέμω σε θεὸν, Habeo te deum, vel loco dei. Sic νέμω σε δεσπότην, pro Heræ loco te habeo. Delectari autem Sophoclem frequenti vſu verbi νέμω, eóque vario, docui in meis in illum annotationibus, pag. 5.

Νέμω, Paſco. vt dicitur Paſcere pecus. Bud. 731 ex Luciano. Item Νέμεσθαι, Depaſcor, vt pecus depaſcitur. Dioſcor. de elaphoboſco, ταύτην φασὶ πλὴν πίαν ὑπὸ ἐλάφου νεμομένην αἰτίαν εἶναι τοῖς ἑρπετοῖς δήγματος. Pro quibus Plinius, Fama eſt hoc pabulo ceruos reſiſtere ſerpentibus. Et de dictamno apud eundem Dioſcor. item Ariſtot. & Theophraſtũ, νεμομένους πλὴν πίαν ὑπὸ ἐλάφου τὰ ἐξιόντα βέλη. De qua Plin. Quam quũ guſtauiſſent, ſagittas excidere dicunt è corpore. ¶ Νέμεσθαι dicitur & vlcus ſerpẽs, inquit P. Sed addo, inueniri dictum & de igni, ſicut apud Latinos ignis quoque depaſci dicitur: Il. β, αἰεί τ' ἐν νηυσὶν ἐμὸν νέμεται. Hic tamen quum paſſiuè accipiatur νέμεται, alio vtendum eſt verbo, videlicet Abſumi, aut alio huiuſmodi: vel mutata conſtructionis forma dicẽ-

dum, Tãquam si ignis totam regionem depasceretur.

Νέμω, Administro, Gero. & οἱ πόλιται βουλὴ νέμονται, pro senatu, apud Herodianum.

Νομὸς, οῦ, ὁ, idem quod νομὴ, Pascuum, Pascua. Homer. Il. β, Τοὶ δ' ὡς τ' αἰπόλια πολλὰ πάρα σταθμοῖσι γάλακτος λευκοῦ, ἐπὶ κομιδὴν μηλάων, quum mixti fuerint in pascuis. Sed existimo reddi etiam posse In pastu: idque ex Virgilio. nam quum dixisset Homerus Iliad. ζ, circa finem, de equo, Τίμφα δ' ἐν νομῷ φέρεται μετὰ τ' ἄλλα καὶ νομὸν ἵππων, is comparationem illam inde sumens, sic versum eum exprimit, Aut ille in pastus armentáque tẽdit equarum. (copulauit autem duo illa Græca vocabula & Aristot. De mundo, scribens, εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς ἐξαρπάσῃ, ad illum ipsum Homeri locũ respiciens fortasse) Et νομὸν ἔχειν apud Aristoph. Pastum habere. Interdum verò redditur Pabulum, Præda. vt apud Hes. in Erg Οὐ γὰρ οἰνήιος δαίνυ νομὸν ὁρμηθεύσι.

Νομὸς, Stabulatio, Sedes quas aliquis incolit: inquit Bud. afferens ex Herodoto, καὶ ἄνθρωποι νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἔχουσι, καὶ ἰχθύες τὸ αὐτόθεν ἄνθρωποι.

Νομὸς, Copia, πλῆθος, vt exponitur apud Homerum Iliad. υ, — ἐπίων ἦ πολὺς νομὸς ἐνθα καὶ ἔνθα. Existimat tamen Budæus posse etiam accipi pro Distributio, seu potius Retributio. quia sequitur Ὅττοίων κ' ἔπιλλα ἔπῃς, τοίων κ' ἐπακούσαις. Idem in isto Hesiodi loco, in Ergois, Ἀχρεῖος δ' ἔσαι ἐπίων νομὸς, exponit, Verbis tantùm pascens.

Νομὸς, Præfectura, vt Plin. interpretatur, quũ libro 5, cap. 9, de Ægypto loquens, scribit, Diuiditur in præfecturas oppidorum, quas nomos vocant, Ombiten, Phatniten, Apollopolitẽ, &c. Aristot. Œconom. 2, διαπλέοντες αὐτὸ τὸ νομὸν οὗ ὀνομάζουσι ὁ κροκόδιλος. Philo, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς πλησιχώρων καὶ τῆς κατ' Αἴγυπτον νομῆς. Herodotus in Persia etiam constituit νομοὺς, in Thalia. Eustathius Libycorum etiam νομῆς meminit, quem vide. HINC Νομάρχης, Præfecturæ imperium obtinens, Rector præfecturæ. Aristot. Œconom. libro 2, Εὐαίσης Σύρος, Αἰγύπτου στρατηγῶν, ἀφίσταται μελλόντων τῆς νομαρχῶν αὐτῷ αἰδοῦμος, καλέσας αὐτοὺς τὰ βασίλεια, ἐκρίπτας ἅπαντας. ET Νομαρχία, Dignitas eius qui præfecturæ imperium obtinet: aut ipsa præfectura.

Νομεὺς, ἕως, ὁ, Pastor. Odyss. ξ, Αἶξαι δὲ μέσσῃσι, νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. Et Odyss. π, Οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας. Et αὐτὸς νομεὺς pro eodem cum alibi, tum Iliad. ρ. In prosa quoque vsitatissimum est νομεὺς pro pastore. Xenoph. Pædiæ 8, ὡς λέγοι ὡς ἐκπέπαται ἐρατὴ τοῦ νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Apud eundem initio libri primi eiusdem operis, habes nominatiuum pluralem νομεῖς, & accusatiuum pluralem νομέας, necnon datiuum νομεῦσι. Aristot. Politicῶν 6, ὅπου νομεῖς εἰσι καὶ ζῶσιν ἀπὸ βοσκημάτων. Et metaphoricè de episcopo, in Historia Ecclesiast. sicut & ποιμήν.

(Νομεὺς à prima significatione verbi Νέμω, Tributor, seu Dator, Largitor. Synes. in epist. μόνον ὁ Θεὸς ἀγαθῶν ὢν νομεύς. Ibidem, δύναμαι τὸν ἡμέτερον νομέα τοῦ βίου, ἡμῖν εἶναι καὶ τὸ νεμηθὲν φυλάττειν. Item Distributor. vt à Budæo exponitur in hoc Platonis loco in Minoe, pag. 191, πῶς οὖν κρουμάτων ὄντι τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς; Νομεὺς ab alia rursum verbi Νέμω significatione, pro Possessor, in Pandect. At verò νομεῖς seu νομῆς, pro nautum costis apud Herodotum. nam Hesychius exponit πλοίαρια, quod ita Plinius apud Theophrastum interpretatus est. Affertur autem pro hac significatione ex Herodoto, νομεῦσι τοῖσι παρόδιοι. Hesychius exponit etiam ξύλα σφενδόνης. Sed quomodo à νέμω possint esse hæ significationes, viderint grammatici)

HINC Νομεύω, Palco. vt dicitur Pascere oues. Homerus Odyss. ι, — καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Ibidem, — αἰὲν ἐγὼν νομὸν κατὰ πίονα μῆλα. Exponitur & Pascor, Pabulor.

Νομεὺς, υος, ὁ, Degens in pascuis, Qui pascitur cum reliquo armento. νομῆα βοῦς & νῶμαι ab Eustathio pro eodem ponũtur: (de quo νομὰς mox dicetur) Et χίμαρος νομαία in Epigr. ἀπὸ τῆς νομῆς, inquit Suidas. Aut veniẽs ab armento, seu Ducta ab armento. vt dicit Oundus, Ductus ab armento taurus detrectat aratrum.

Νομαῖος, αίδος, ὁ, q. d. Pascualis, deriuando à nomine Pascua: (quum alioqui legamus apud Festum, Pascales oues, quæ passim pascuntur) In pascuis degens cum reliquo armento. pro quo dicitur vna voce Armentarius. vt βοῦς νομαῖς Ruell. vertit apud Dioscoridem. Marcellus autem, In pascuis & armento agens. Exponitur & Gregalis. vt νομαῖοι ἵπποι.

Νομάδες, Nomades, Scythiæ populi. Plinius libro 5, capite 3, Numidæ verò νομάδες [à Græcis appellati] à permutandis pabulis: mapalia sua, hoc est domus, circumferentes. Itidem Solinus de his, Gens quæ plaustris inuecta pabula passim sequitur. Item νομάδες Λιβύων apud Herodotum, necnon quidam Σατάρχαι quos esse dicit ἔθνος Περσικὸν τῇ φωνῇ.

Νομαδοστοιχοι, Qui à pascuis veniunt ordine incedentes. ἀπὸ τῆς νομῶν καὶ στοῖχον ἐρχόμενοι. Hesychius. Atque ita fuerit tanquam à νομαί, potius quàm à νομαί.

HINC Νομαδικὸς, vt νομαδικὰ ζῶα apud Aristot. Animalia quæ necesse habẽt pabulari. Bud. ex Gaza. In v. l. νομαδικῶς exponitur etiam Pascuis viuens. At νομαδικὸς βίος apud Synesium, Pastoritia vita.

ITEM Νομαδίτης, vt νομαδίτης βίος, qui videtur idem esse cum νομαδικὸς βίος, quod habuisti modò ex Synesio. Suidas tamen exponit ὁ ἰδιώτης βίος, nullum exemplum afferens.

ET Νομαδήιος, seu Νομαδωνὸς, Pascuus. vt νομαδήια δάση in Pand. seu νομαδία, Pascuæ syluæ. Bud.

Ἀμφινέμομαι, (Circũpascor, vel Circunquaque pascor) Interdum Circumhabito, Accolo. vel Habito, Incolo. Iliad. β, — Γάμπολιν ἀμφινέμοντο. vbi schol. exponit ᾤκουν.

Ἀνανέμω, Recẽseo. Item ἀναγινώσκω. Suid. ἀνανέμειν ab Epicharmo ponitur pro ἀναγινώσκειν, ab Herodoto autẽ ἀνανέμεσθαι pro καταλέγειν, id est Recensere. At in v. l. affertur ex Herodoto, ἀνανεμόντο δ' ἐμὲ ἐς τὰς μητέρας. quæ lectio suspecta est. Quod autẽ ad significationem attinet τῶ ἀναγινώσκειν, sciendum est Hesychium hanc significationem dare etiam v ERBO Νέμειν: item Ἐπινέμειν ei esse ἐπαναγινώσκειν. nam ὀπτὸν κρέας exponit ἐπαναγωνῶ.

Ἀπονέμω, Tribuo, Attribuo, Do, Exhibeo, Impertior. Alicubi verò redditur & Assigno. Herodianus de Pertinace, ἕκαστον τῶν κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Sic Aristoteles Ethic. 8, ὅταν χρεῶν ὦμεν τινὰ ἀπονέμειν ἃ δεῖ πῶς ἡμῖν ἔχειν, χρεῶν δ' ἡμῖν ἃ δεῖ πῶς πάσχειν. id est, Quum tribuunt, vel Quum reddunt. Frequens est τιμὴν ἀπονέμειν τινί, Honorem alicui tribuere, Honorem alicui habere, Honore aliquem prosequi, Honore aliquem afficere. Vtitur autem illo genere loquendi Lucianus in Cauçaso, ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν. & ante illum vsi erãt cum alii, tum Isocrates in Panegyrico, πάσης συγγνώμης ἀπονέμειν τιμὴν ἀπήνεμαν. Dicitur & συγγνώμην ἀπονέμειν à Luciano, Veniam dare. Pro quo dicitur & Veniam tribuere.

Ἀπονέμομαι, Pass. Tribuor, Attribuor. &c. Philo De mundo, γῆ μὲν ὁ μεσαίτατος ἀπονεμήθη τόπος, Terræ medius locus attributus est, vel assignatus est. Citatur & ex Platone De leg. ἀπονεμηθὲν ὅπη θάπτειν. Gaza autem vsus est verbo ἀπονέμεται impersonaliter, quum vertens Ciceronis librum De senectute, hæc verba eius, Nusquam enim tantum tribuitur ætati, ita reddit, οὐδαμοῦ γὰρ πλοῦτον ἀπονέμεται ἡλικία.

Ἀπονομὴ, ῆς, ἡ, Retributio. A Suida autem exponitur ἀπόμοιρα. Descriptæ officiorum ministeriorúmque vices (quas vulgò vocationes appellãt) Dionysius Areopagita, λῆξεις & ἀπονεμήσεις vocat, Bud. teste: à nominativo SINC. Ἀπονέμησις.

Διανέμω, Distribuo, Diuido, Partior. Plato epist. 7, τῆς πολλῆς τε τῆς ὀλίγου διανέμων. Herodian. διανέμας τε αὐτοῖς πάμπολυ χρῆμα. Et pass. Διανέμομαι, Distribuor, Diuidor. vt apud eundem Herodianum libro 5, εὐθὺς δὲ τὴν χρήμασι καταθέουσα διανέμεσθαι τοῖς στρατιώταις κρόδην.

Διανέμεσθαι, pro Diuulgari. vt vet. interpr. reddidit apud Lucam Act. apost. ε. 4, v. 17, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν. Sed quidam interpr. Ne id amplius serpat in populum. Habet autem & νέμεσθαι serpendi significationem, diuerso tamen vsu.

Διανέμησις, Distributio, Diuisio. Item Dissipatio. Aristot. De mundo. ET Διανεμητικός, q.d. Distributiuus. A

Διανομή, Distributio, Diuisio. Item Portio quæ in distributione obuenit vnicuique. Philo, καθάπερ ἐν ἀπορίαις μεμερισμέναις πρὸς τὰς ὀπτεμομένας ἑκάστοις δίαιτας.

Διανομεύς, έως, ὁ, Distributor, Dispensator.

C. ΕΠΙνέμω, Distribuo, Partior. vnde ὀπτενεμητέον, Distribuere oportet. ex Plat. De leg. In v. l. ex Homero ἐπινεμαζαπίζω pro Partitus apposuit mensæ. ‖Ἐπινέμω, Pasco in alieno. vide Ἐπιμέλια. ‖Ἐπινέμω, Depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes. quod & ὀπταίρω, Attondeo, inquit Bud. ‖Ἐπινέμω, vel potius Ἐπινέμομαι, Depascor, Absumo, Depopulor. Sæpe de igni dicitur, vt & Depasci à Latinis. Herodian. lib. 7, ἀμηχάνατο γὰρ τὸ τοῦ πυρὸς ὀπτενέμεται πάσῃ τὴν πόλεις αὐτῇ &c. Idem lib. 1, καταφλέξαν δὲ τὸ τοῦ πυρὸς τὴν τε νεὼν καὶ πάντα τὸν τοῦ Διὸς ναὸν, ἐπινεμηθὲν καὶ τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως καὶ κάλλιστα ἔργα. Plut. De def. orac. καὶ ὁσῶν τῶν Στωϊκῶν ἐκπυρώσεων ὡς τοῦ πυρὸς τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ὀπτενεμομένου ἔστι. A Thucydide autem dicitur νόσος ὀπτενεμηθῆναι lib. 2, ἐπενέμετο δὲ Ἀθήνας ὧν μάλιστα, Morbus depopulatus est Athenas, (pestis videlicet) Vbi crediderim posse etiam reddi Grassatus est in Athenas. B ‖Ἐπινέμω pro ἐπαναχωρέω, vide in Ἀναπίμπλημι. C

Ἐπινέμησις, Distributio, Diuisio.

Ἐπινομία, ας, ἡ, Ius pascendi in alieno, vel Ius pascendi inter se. inquit Bud. (itidémque ὀπτενέμειν pro Pascere in alieno, ex Plat. affertur De leg. lib. 8, ἢν ἐάν τις βοσκήματα ὀπτενέμῃ, πλὴν βλάβας οἱ ἀρχηγέται ὁρῶντες καὶ κοινόντων ἢ ἰδιωτῶν) ex Xenoph. Pæd. 3, ὀπτανομίας δὲ εἶναι καὶ ἐπὶ βοσκαῖς, ἢ ὀπτανομίας, ἢ συμμαχίαν δὲ καινήν. Sic autem ἐπιβοσκαίαν ait Bud. esse lusarandi inter se, vt ὀπτανομίαν, ius pascendi inter se. Exponit verò & Commercium pascuarium. D

C. ΚΑΤΑνέμω, Distribuo, Partior. Etiam in voce media, apud Thuc. lib. 2, ἀλλ' ὕστερον δὴ τὰ τῶν μακρὰ πίχη ὤκησαν κατανεμάμενοι, Inter se partiti. ‖Κατανέμω pro καταπαύω, καταχάσκω, καταλείπω, B. in suo Lexico, & Comm. pag. 229 ex Isocrate.

Κατανέμομαι, Habito, Incolo. Item Possideo, Fruor. Bud. ibidem ex Isocrate.

C. ΠΡΟΣνέμω, Attribuo, aut etiam Tribuo. Aristotel. De mundo, καὶ πᾶσι νήσοις προσνέμουσι τοῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίρας. Athen. τῇ αὐξήσει τὰ πολλὰ προσνέμοντες. Et Προσνέμομαι, Attribuor, Tribuor. Interdū verò redditur Adscribor, Allegor. vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρείᾳ, ex Plut. in Publicola, In tribum adscriptus. Et προσνεμηθῆναι οἷς ὑμεῖς, In horum numerum adscripti estis. Bud. in hoc Plinii loco, (de citeriore Hispania) Accedunt insulæ, quarum mentione sepolita, præter ciuitates contributas aliis, prouincia ipsa c e x c i i i continet oppida, exponit Contributas, προσπαμένας, προσπεμένας, item προσνεμηθείσας. additque Attributum quoque ea signit. dici. E

Προσνέμω ἑμαυτὸν, Dedo me, Do me, id est Permitto me, Committo, inquit Bud. afferens ex Polybio, οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀριστίνδην κεκριμένοι ἕμελλον αἰεὶ τοῖς δικαίοις προσνέμειν ἑαυτούς. Exponit etiam Adiungo me alicui, vel Adiungo me in partes: apud Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τοῖς Καίσαρος. Itidem ex Plut. in Pericle habent v. l. φέρων ὁ Περικλῆς τοῖς δήμοις προσνεμόμενον ἑαυτόν, pro Se ad populum cōtulit Pericles, Factus est Pericles popularis. F

NOMOΣ, υ, ὁ, Lex. Νόμος dictus est ἀπὸ τοῦ νέμειν, id est à tribuēdo: quòd videlicet vnicuique suum tribuat. quæ derivatio præterquam quòd pulchrè procedit, rationi etiam est consentanea. Sed & testibus confirmari potest, cum aliis, tum Platone, & Plutarcho: cuius hæc sūt verba, Sympos. lib. 2, οἱ νόμοι τῷ ἴσον νεμοῦσιν εἰς τὸ κοινὸν ἀρχὴν ἐπάγουσι χαίρειν. Sic porro νόμον definit Aristoteles (vt etiā refert Athenæus) νόμος ὅτι λόγος οἰκονομίας καὶ ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μιμούμενον πῶς δεῖ τὸν βίον ἄγειν. Apud eundē est νόμος ἄγραφος, & νόμος γεγραμμένος. (Schol. autem Thuc. dicit νόμους ἀγράφους esse τὰ ἴδια. at ipse Aristot. Polit. 7, νόμους distinguens ἀπὸ τῶν ἰδίων, dicit, τὰ μὲν νόμοις κατειλημμένα, τὰ δὲ ἤθεσι) Idem appellat νόμον ἴδιον, & νόμον καινὸν, scribens Rhet. lib. 1, νόμος δ' ὁ μὲν ἴδιος, ὁ δὲ κοινός. λέγω δὲ ἴδιον μὲν, καθ' ὃν γεγραμμένον πολιτεύονται· κοινὸν δὲ, ὅσα ἄγραφα δοκεῖ παῦν ὁμολογεῖσθαι δοκεῖ. G

Dicitur autem νόμος aliquid κελεύειν, id est iubere: & cōtrà ἀπαγορεύειν, vetare. Cicero tamen hæc aliter etiam interpretatur (eodem alioqui sensu.) nam apud Æschinem, κελεύοντος τὸν νόμον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ στεφανοῦν, vertit, Quum lex esset eos in cōcione donari debere [corona.] Ac vicissim, νόμου ἀπαγορεύοντος, μηδένα, Quum lex esset nequis. Et νόμοι κελεύοντες, seu νόμοι κείμενοι, Leges latæ vel Leges positæ. (si quidem Horatium sequi volumus, dicentem, Leges ponere. Cato autem dixit, Maiores nostri ita in legibus posuerunt, furem duplici condemnari) Est tamen Positæ leges, magis ad verbum, εἰ πεθήσεις νόμους. sicut Ponere leges, πιθέναι νόμους seu πιθεσθαι. Aristot. Pol. 2, ἐπὶ δὲ νόμοις τοῖς διορισθεῖσιν ἐν τῇ πόλει συμφέρον. Æschines in Ctesiph. εἰ ὅτι μὲν πεῖς παρθμάκης τοῖς εἰς Σαλαμῖνα παρθμεύσασι νόμον ἔθηκε ὑμῖν. (Hinc autem est C O M P. Νομοθέτης, q.d. Legis positor, seu legum. pro quo tamen dicitur Latinè Legislator. A quo νομοθέτης est verbum Νομοθετέω. in quo licet includatur accus. νόμον, seu plur. νόμους, dicitur tamen interdum & νόμον νομοθετεῖν, seu νόμους. vt docebo quum ad illud verbum peruenero. Tunc autem νομοθετεῖν est pro simplici πιθέναι seu πιθεσθαι) Dicitur præterea νόμον χάσειν, item νόμον ἐκφέρειν. Legimus etiam νόμους εἶπεν apud Platonem in Timæo, νόμους τε καὶ ἐπιμελῶς οὓς εἶπεν αὐτοῖς. quod Cic. vertit, Commonstrauitque leges fatales ac necessarias. Legitur tamen & apud Latinos Legē dicere alicui, sed non temere Cicero hic ab eo loquendi genere abstinuit. At εἰσηγεῖσθαι νόμον dicitur potius qui suasor est ferendi legem. Itē νόμος δεῖ sequente infinitiuo, sicut Latinè Lex est, sequente itidem infinitiuo, aut particula Vt. quorum loquendi generum exempla paulo antè habuisti ex Cicerone. Aristot. Polit. 2, ἐν Λοκροῖς νόμος δεῖ μὴ πωλεῖν. Et ς, νόμου γὰρ ὄντος, δεῖ πάντα ἐπὶ τῷ στρατηγεῖν. Dicunt etiam χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος νόμοις (quo vtitur Aristot. Rhet. 2) vt Latinè Vti Solonis legibus.

At verò λύειν νόμον est Abrogare Legem, seu Antiquare legem. Xenophon verò dixit etiam δέκατον νόμους, Pæd. 8. pag. 135, ὡς πᾶς ὀπτεστρατεύσῃ ἢ χώρᾳ Περσῶν, ἢ Περσῶν νόμους δέκατον πιεσῇ, βοηθήσειν παντὶ εἶναι. Cum præpositionibus autem dicitur ὀπὸ τοῦ νόμου seu ὀπὸ τῶν νόμων, itidémque κατὰ τὸν νόμον seu κατὰ τοὺς νόμους, pro Ex legis seu legū præscripto, Vt lex iubet, seu Vt leges iubent. Alicubi verò commodè redditur & aduerbio Legitimè. Xen. Hell. 2, παρεσκεύασμαι ὑμῖν, ἔφη, Ὀνομάρχῳ τούτῳ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. Plut. Sympos. 7, τοῦ μὲν ἀγῶνος ἦρξε κατὰ τὸν νόμον. Vsurpatur verò interdum & datiuus νόμῳ eadem in signif. His autem opponitur παρὰ τὸν νόμον, Contra legem, Contra præscriptum legis, Contra quàm lex iubet. Aut, Non legitimè. Plut. in Apophth. ἴσον μὲν αὐτὸν ἡγεῖσθαι ποιητὴν ἀγαθὸν, ἄδοντα παρὰ μέλος, μὴ τὸν αὐτὸν ἀρχοντα χρηστὸν, δικάζοντα παρὰ τὸν νόμον. ‖De Νόμος in sacris literis vide in Νομοθέτης. Annotatur verò & pro ordinatione, apud Paulum.

Νόμος, Cōsuetudo, Mos. (Ac certè vocem hanc Latinam ex Græca illa factam suspicor, abscissa priore syllaba. qualem apocopen & in aliis quibusdam vocibus Latinis e Græco sermone orūdis, animaduertisse mihi videor) Vel Ritus. Oppian. De ven. lib. 3, Οὐ γὰρ πω θήρεσσι νόμος, Non est consuetudo feris, Non solent feræ, Xen. νόμος γὰρ ὅτι φιλεῖν. Herodian. lib. 4, τὸ ἱερὸν σῶμα πολυτελέσιν κηδείαις καταθάπτουσιν, αἷς ἡρώων νόμος. vbi Polit. vertit Ritu. Idem lib. 5, αἰτίζουσιν εἰ μὲν χατῶνας τοὺς δήρεις καὶ χλευάζοντες νόμῳ Φοινίκων. Idem verò dixit κυκλοῦσθαι αὐτοὺς πολιτικῷ νόμῳ. vbi idem Polit. vertit More hostium. (Apud Philonem tamen πολέμου νόμῳ λαβὼν αἰχμαλώτους aptius redditur Iure belli. At de ἐν χλοερῶν νόμῳ, quod huc pertinere videri possit, dicendum erit in Χλόη) His addendū est νόμου χάριν quo vtitur Lucillius pro Consuetudinis causa. ‖Νόμοι Sophocli in Aiace, Mores: αὐτὸν ἐν νόμοις πᾶσι πολεσθαμεῖν. nisi quis malit reddere Institutum vitæ.

Νόμος, Cantilena, Carmen. aut potius Carminis certa quædam modulatio, Modi musici: ἡδὺς νόμος apud Aristophanem. Et Τερπάνδρου νόμος, item Μαρσύου νόμος, & Ὀλύμπου νόμος, de quibus lege Pollucem libro 4, in ri

culo τῶν ἀρχαίων αὐλητικῶν, μελῶν, καὶ νόμων Ὀλύμπου, καὶ A
κιθαρῳδικῶν. Plut. Sympos. lib. 7, ἔτι τοίνυν δὲ καὶ μουσικῆς ἐπαινέται νόμους οἱ ἐκ Θρᾴκης ὀνομαζόμενοι. Idem in suo de musica opusculo, putat nomini νόμος datam fuisse hanc significationem ob certam modulationis legem cui carmina adstricta esse solebant. Eius verba hæc sunt, οὐ γὰρ ἐᾷ τὸν ποιητὴν ἔξω παρακλίνειν τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς ῥυθμοποιίας ὃς νόμῳ, οὐδὲ μεταφέρειν τὰς ἁρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἑκάστῳ διετήρουν τὸ οἰκεῖον τάξιν. διὸ καὶ τοὐντεῦθεν ἐπωνυμίαν εἶχον. Nec his contentus, subiungit, fuisse ideo νόμους appellatos, ἐπειδὴ οὐκ ἔξω παρέβαινον καθ' ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς πόσεως. πρὸ γὰρ τοῦ τοὺς ῥυθμοὺς &c. At verò Aristoteles Probl. segm. 19, quæst. 18, quærēs cur νόμοι vocentur ἐκ ᾠδῆς, id inde esse dicit quòd antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas obliuioni traderent: eúmque morem apud Agathyrsos mansisse. quibus subiungit, καὶ νῦν ὑστέρων οὐκ ᾠδῶν τοὺς νόμους τὰ αὐτὰ ἐκείνοις ὅσα τοὺς παλαιούς. vbi obserua νόμους ab eo exponi ᾠδάς. Cæterùm ad cōfirmationem eorū quæ dicit Aristoteles de antiquo isto more, facit quod legitur apud Athen. lib. 14, ᾄδεται δὲ Ἀλκμᾶνι καὶ Χαρῶνδου νόμοι παροίνιοι. (vbi quidam ineptissimè νόμοι interpr. Cantilenæ) Ego tamen Plutarchi potius sententiam de huius appellationis origine sequor, ac sequendam puto. Habes autem & aliam huius appellationis originem apud Suidam in νόμοι κιθαρῳδικοί, ex eodem Aristotele. Sed hoc sciendū est, νόμον alicubi exponi Cātilenam seu carmen, alicubi verò accipi pro certis carminis modulis, & pro certa modulatione quæ versatur in vocis flexione, intentioneque & remissione. A Suida certè exponitur ὁ κιθαρῳδικὸς ὅτος τῆς μελῳδίας ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. Plura vide ibidem. Dixerat autem aliquanto antè, νόμους vocari μεσικοὺς ὅτι καθ' οὓς πάντα ᾄδεται. Habes aliquoties hanc vocem apud Aristot. in lib. De poetica. B

Νόμοι sunt etiam peculiariter οἱ εἰς ἅρμα ὕμνοι, si quidē scholiastæ Aristophanis credimus in hunc versum qui est initio Equitum Ξωκλείας κλαύσεται ἁμοὶ, Οὐλύμπου νόμον. Sed huius expositionis aliud testimonium desidero, vel potius huius significationis aliquod exemplum.

C. Νομοχάρος, q.d. Legis scriptor, seu legum. pro Legislator. sic & νόμον seu νόμους χαράσσειν extra compositionem dicitur. Vide Suidam in Νομοχάροι. ‖ At νομοχάρος pro eo qui certos modos certámque modulationem præscribit, affertur ex hoc Platonis loco in Phædro, ἐκεῖνο αὖ τὸν μὴ ἔχοντα πειρᾶσθαι ὧν συνθήσεται μὴ ἔχειν, αὖτο ἐξ ἀκοῆς ῥᾴθυμον ὄντα χρόνῳ ποιεῖν δύνασθαι κακῶν τι καὶ ἀφανῆ, ὅτι δὲ μὴ ποιητικῷ ἀλλὰ νομοχάρει συγγραφεῖ; Fuerit autem hoc compositum quum id significat, ab ea nominis νόμος significatione de qua postremo loco dixi. C

C. Νομοδιδάσκαλος, Legis doctor. Vocabulum est in Testamenti noui scriptis vsitatum, ab ea videlicet significatione N O M I N I S Νόμος qua ponitur pro Lege Dei tradita pro Mosen, aut etiam pro Mosis & aliorum prophetarum scriptis. (qua etiam in signif. vtitur Paulus ad Rom. cap. 3, vers. 19) Luc. cap. 5, ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι. I T E M Νομοδιδάκτης pro eodem. In v. l. Legem docens: D

C. Νομοθέτης, ου, ὁ, Legislator, Legumlator. Sonat tamē propriè q.d. Legis positor seu legum. (Sicut autem dicunt Græci νόμον τιθέναι seu πιθέσθαι, ita quosdam ex Latinis dixisse Legem ponere, docui in Νόμος. Nec tamen licuerit itidem dicere Legis positor) Inuenitur etiam legis sanctor, & Legis constitutor. Aristot. Polit. 2, λέγεται δὲ εἷς δίων νομοθέτης τοὺς δύο βελτίστους τιθέναι τοὺς νόμους. Ibidem, ἔθηκε δὲ καὶ Φιλόλαος ὁ Κορίνθιος νομοθέτης Θηβαίοις. Plut. περὶ πολυτ. Εὖ δὲ καὶ ὁ τῶν Θουρίων νομοθέτης. E

Νομοθετικός, Pertinens ad legislatorem. Et νομοθετική, sub. τέχνη, Ars ferendarum legum, seu scientia. ‖ Νομοθετικὸς est etiam Legum ferendarum peritus, Bud. ex Aristot. Ethic. 10, μᾶλλον δ' αὐτῶν δικαίως ἄν τις δόξειεν εἶναι ὁ περὶ ἕκαστα νομοθετικὸς ἡμῖν. & rursus ibidem. F

Νομοθετέω, ῶ, Legem fero, vel leges, Legem sancio, aut leges, Leges impono. Interdum quidem νομοθετεῖν sine vlla adiectione, interdū verò νομοθετεῖν τινι, vel κατά τινος. nonnunquam & νομοθετεῖν νόμον, ac tum pro simplici τιθέναι accipitur (vt docui in Νόμος) sed & νομοθετεῖσθαι. Quarum constructionum hæc sunt exempla. Aristot. Ethic. 10, διὸ δεῖ εἶναί τινας τοὺς νομοθετοῦντας καὶ τὰ μὲν πάντα καλῶς ὅτι τῷ ἁπλῶς. Plut. ad præf. indoctum, φήσας χαλεπὸν εἶναι Κυρηναίοις νομοθετεῖν οὕτως ἀπολελυκόσιν. Isocr. νομοθετεῖν τοῖς μοναρχίαις. Aristot. Pol. 3, καὶ γὰρ ἂν εἴη νομοθετεῖν τις πειρώμενος κατ' αὐτό. (vbi quidam interpr. Legi eos subiicere) At νομοθετεῖν νόμον, seu νόμους, apud Demosth. & Æschinem. Alicubi verò dicitur etiam νόμος νομοθετεῖν. quod tunc est simpliciter Iubere, Sancire. (Sic autem & quum alii accusatiuo quàm νόμος, iungitur: vt mox docebo) Interdum & cum infinitiuo. vt apud Isocratem in encom. Butir. ὅσπερ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τοῖς παρ' ἡμῖν καταφρονουμένοις ἐστὶν ἃ σιβύνῃ δεῖ πρᾶξαι δοκιμάσαντα νομοθετῆσαι. G

Νομοθετῶ τόδε, Lege iubeo hoc, Lege hoc sancio. Interdū verò generali' pro Iubeo, intelligēdo tamē Iubeo legislatoris more. Vnde & Sancio redditur cōmodè alicubi. Nónunquam aptius est Præscribo. Greg. ὁπόσα παρθένοις ἡμῖν τέτακται, παρθενίαν νομοθετοῦντα. Alex. Aphr. ἢ τύχης τι σημαινόμενον ἴδιον εἰσάγειν τι καὶ νομοθετοῦν. Theophyl. ἐν ἀφορήτοις ἐν φλίγοντι) ὅσα νομοθετοῦσιν οἱ Ἕρωτες. Idem, ὅρους νομοθετεῖ τῇ λύπῃ. Quinetiam affertur ex Gregorio, νομοθετεῖ τὴν παίπαλον pro Lege refræna liberum arbitrium.

Pass. Νομοθετοῦσθαι, Lege sancitum esse, Lege cautum esse. Dicitur autem νομοθετοῦσθαί τι vel νενομοθετῆσθαι, aut sine τι, sequente infinitiuo. Athen. lib. 9, νομοθετηθῆναι δὲ τὸν αὐτὸν ἀπέχεσθαι αὐτοὺς τῶν ζώων. Aristot. Pol. 6, ἐν δὲ νενομοθετημένον μηδὲ πωλεῖν ξένοις. pro quo dicere poterat breuius, νόμος ἐστί. Et νενομοθέτηται οὕτω σφι in v. l. Ita legibus comparatum est. Item ex epist. ad Hebr. cap. 8, ἥτις [διαθήκη] ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίαις νενομοθέτηται, quod [testamentum] præstantioribus promissis sancitum est. Item νομοθετεῖσθαι pro Legi subiici & pro Legem accipere, ex Plat. De leg. Sic autem epist. ad Hebr. ca. 7, ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ [τῇ ἱερωσύνῃ] νενομοθέτηται, redditur à vet. interpr. Populus sub ipso Legem accepit.

Νομοθέτημα, Quod legislator iussit, seu sanxit, Sanctio legis, Edictum. Plutarch. Lycurgo, τὰ μὲν οὖν ἄλλα νομοθετήματα παρῆται ὠνόμασεν.

Νομοθέτησις, Legislatio, Sanctio. Exponitur etiam Ius ferēdarum legum. Plato addidit & genitiuū νόμων, sicut videlicet dicitur νομοθετεῖν νόμους. I T E M Νομοθεσία pro eōdem, aliam tamen formationem habens, videlicet à θέσις. Aristot. Rhet. 1, οὐκ ἐλάχιστον δὲ μέρος νομοθεσίας ἐπαίνη. De legumlatione, seu De ferendis legibus. Et plur. νομοθεσίαι apud eundem.

C. 2. Συννομοθετῶ, Vnà leges fero, Socius sum in ferendis legibus. Bud. ex quodam psephismate apud Demosth. in or. κατὰ Τιμοκρ. Συννομοθετῶν δὲ καὶ τῇ βουλῇ.

C. Νομοίστωρ, Legis peritus. Ab Hesychio & Suida νομοίστορις exponitur νομομαθής. Puto autem hic νόμος accipi vt in νομοδιδάσκαλος, quod vide.

C. Νομομαθής, Legis peritus. Chrysost. Παῦλος ὁ μέγας καὶ ἀνομαστὸς, ὁ νομομαθής. Et sic sæpe Paulum appellat quia legem didicerat sub Gamaliele. B. Sic autem accipitur νόμος in hoc composito vt in Νομοδιδάσκαλος.

C. Νομοποιός, οῦ, ὁ, q.d. Legis factor, seu legum. pro Legislator. Sic autem & νόμων δημιουργὸς legitur. Nullum tamen in v. l. affertur huius νομοποιὸς exemplum. Sed ipse Hesychius νομοθετῶ exponit itidem νομοποιῶ, à V E R B O Νομοποιέω, οῦ.

C. Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, q.d. Legis custos, vel legum. Sed inuenitur potius plurali numero νομοφύλακες, & exponitur Legum custodes, vel præsides. Cicero De leg. lib. 3, Legū custodiam nullā habemus. itaque hæ leges sunt quas apparitores nostri volunt: à librariis petimus: publicis literis consignatam memoriam publicam nullam habemus. Græci hoc diligentius, apud quos νομοφύλακες creantur. nec ii solùm literas (nam id quidem & apud maiores nostros erat) sed etiam facta hominum obseruabant, ad legésque renocabant. Hæc detur cura censoribus, &c. De officio eorum qui νομοφύλακες vocabantur, legimus & apud Columellam lib. 12, cap. 3, vbi scribit, Quod etiam in bene moratis ciuitatibus semper est obseruatum: quarum primoribus atque optimatibus non satis visum est bonas leges habere, nisi custodes earū diligētissimos ciues crearent,

quos Græci νομοφύλακας appellant. Horum erat offi- A cium, eos qui legibus parerent, laudibus prosequi, nec minus honoribus: eos autem qui non parerent, pœna mulctare. quod nunc scilicet faciunt magistratus, assidua iurisdictione vim legum custodientes. De iis Bud. quoque hæc scribit in Annot. prioribus in Pand. Aristoteles autem Polit. lib. 4 autor est (inquit) in quibusdã rebus publicis θεσμόθετας & νομοφύλακας institutos fuisse qui eas rogationes quæ ad populum ferendæ essent præiudicio quodam disceptarẽt examinarẽntque: nequando fortè populus contrarium quippiam legi- B bus, aut quod è republ. non esset, sciscere iubereque posset. Hi autem νομοφύλακες Athenis (vt apud Suidam legimus) fasciolis albis pro redimiculis vti solebant in spectaculis, è regione sedentes nouem magistratuum qui reip. gubernacula tenebant: cogentes magistratus omnia recte atque ordine & ex præscripto legum agere. In concionibus verò cum θεσμόθεσις contendere soliti, intercessuri siquis rogationem promulgationémue quampiam ferret aut contra instituta patria, aut quæ è repub. è dignitatéve eius futura non videretur. C Vide Pollucem, Harpocr. & Suidã. Aristot. Polit. lib. 3, ad νομοφύλακας addit καὶ ἐπιτηρήσεις τῶν νόμων. Hi à Demosth. χ' Τιμοκρ. vocantur οἱ ἔνδεκα, vt & enarrator admonet. Meminit & Pollux lib. 8, vbi agit περὶ τῶν ἐνδεκα. Plato in epist. vult νομοφύλακας esse triginta quinque, scribens, πλείους δὲ ἢ εἰρήνης ἄρχοντας νομοφύλακας ποιεῖσθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Cæterùm νομοφύλακας non intelligo cur quidam Legum præsides interpretari maluerint quàm Legum custodes, ad verbum. (Bud. autem hæc duo iunxit) quum ex Ciceronis & Colu- D mellæ locis hanc ad verbum interpretationem illis nõ displicuisse cognoscamus.

Νομοφυλακία, Legum custodia, Officium seu munus eorum qui νομοφύλακες vocabantur. Aristot. Polit. lib. 6. Bud. latius interpretatur in suis annot. in Pand. quum ita scribit, Quòd si aliquando vnus & alter in hanc causam incubuerint eorum ad quos Gallicæ νομοφυλακία delata est, id est legum morumque regimen & tutela, & qui &c.

Νομοφυλάκιον, ου, τὸ, VEL Νομοφυλακεῖον, (& quidẽ rectius) E Locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Et νομοφυλακείου δίκη, ianua qua rei educebantur ad supplicium, inquit Suidas. Vide plura apud Pollucem lib. 8, vbi νομοφυλακίου scribitur: ET Νομοφύκις quod apertè mendosum est pro νομοφύλακες, annotatum tamen in v. l. tanquam medi non suspectum.

C. Ἄνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Exlex, vel Lege carens, Legem non seruans) Accipitur pro Iniquus, Iniustus, Flagitiosus, Sceleratus. Gellius ἀνόμου ἀφροσύνης vertit Exlegis dementiæ. Dicitur autem ἄνομος tam de persona quàm F de re, sicut & παρανόμος.

Ἀνόμως. Aduerb. Iniquè, Iniustè, Flagitiosè. Isocr. in Panegyr. παρελαβοῦσα γὰρ τοὺς Ἕλληνας ἀνόμως ζῶντας.

Ἀνομία, ας, ἡ, Vita exlex. Item Iniquitas, Iniustitia, Plutarchus in Erot. ἤδη γὰρ εἰς ἀνομίαν τὰ πράγματα διὰ τὰς αὐτονομίας βαδίζειν. Vbi ἀνομίαν exlegem quandam & velut effrænem licẽtiam significare puto. Crediderim autem Plutarchum hic respexisse ad istum Isocratis locũ, in Archidamo, αἱ δὲ τῆς αὐτονομίας εἰς πόλεις καὶ δίκας ἀνομίας ἐμπεπτώκασιν. vbi obseruandus est pluralis numeri vsus alioqui rarus. Xenophon ἀνομίαν & δικαιοσύνην inter se opponit, ἀνθρώπους σωζειν ἀνομία μᾶλλον ἢ δικαιοσύνη χρωμένους. (Dicitur παρανομία pro eodem) At plurale ἀνομίαι in sacris literis, pro iis quæ iniquè fiunt, id G est peccatis.

Ἀνομέω. ἥσω, F. ἥσομαι, Iniquè ago, Iniustè ago, Contra legem ago, Pecco in legem. Interdum sine adiectione, sicut & παρανομέω: interdum cum præpositione εἰς ponitur: vt ἀνομέω εἰς ἱρόν, apud Herodotum. Suidas ἀνομεῖσθαι exponit παρανομεῖσθαι.

Ἀνόμημα, ατος, τὸ, Iniquum factum, seu iniustum, Flagitium. Differunt ἀνόμημα & ἀνομία, vt ἀδίκημα & ἀδικία. Quò pertinentia quædam dicam in Παρανομία.

Ἀνομίζω idem valere quod ἀνομῶ, in v. l. annotatum est. sed exemplum desideratur.

C. Ἀντινομία, ας, ἡ, Legis aduersus legem repugnantia, Legum inter se contrarietas. Sed Latinius, Leges contrariæ, vt est apud Quintilianum. Apud Hermogenem ἀντινομία, Lex legi opposita ab accusatore & patrono. hoc est Legum conflictus. Bud.

C. Αὐτόνομος, ου, ὁ & ἡ, Qui suis legibus viuit, Qui suo iure vtitur, Qui est sui iuris, Qui nullius imperio subest. Liber. Crediderim autem, exprimendo vim huius vocis αὐτόνομος, sonare Qui sibi ipsi lex est, Qui sibi ipse legem dicit, non autem ab alio accipit. Sæpe vsurpatur de populis seu ciuitatibus. Thucyd. lib. 2, καὶ ἔστιν ὅτε καὶ αὐτὴ αὐτονόμους οἰκήσασα. Ibidem Thraces quidã vocantur αὐτόνομοι. Quinetiam copulantur ab eo αὐτόνομοι & ἐλεύθεροι. sic autem copulauit Plutarchus, sed inuertens ordinem, quum dixit in lib. De Socr. dæm. αὐδὰξ δῆμος τῶν ἡδυπόρων καὶ αὐτονόμου πόλεως. Dicitur autem & de aliis rebus vt αὐτόνομος οἶκος apud eundem, sicut & αὐτόνομοι οἰκίαι. Itidémque vt dicuntur aliqui αὐτόνομοι πολιτεύειν, ita etiam αὐτόνομος πολιτεία à Plut. in Romulo. ¶ Vocantur autem & metaph. αὐτόνομοι αἶγες ἐν Σικελίᾳ in Epigr. Nisi potiùs, Quæ per se pascuntur.

Αὐτονόμως, Suis viuendo legibus, Vtendo suo iure, Liberè.

Αὐτονομία, ας, ἡ, Potestas viuendi suis legibus, vel vtendi suo iure, seu Potestas viuendi suo arbitrio. Libertas. Isocr. Euag. εἰ δὲ Ἕλλησι αἱ περὶ δουλείας αὐτονομίαν ἦρον. Ex Greg. αὐτονομία τῆς πλανης affertur pro Libertas errandi.

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, Meis legibus viuo, Iure meo vtor. Vtitur Thucyd. lib. 1. Demosth. autem Philipp. 1 copulauit αὐτονομούμενα & ἐλεύθερα.

C. Ἔξνομος, ου, ὁ & ἡ, Exlex. Quod verbum non significatione tantùm sed & typo seu forma Græco illi respondet. est enim Exlex conflatum è duabus vocibus, videlicet nomine Lex & præpositione Ex, vt ἔννομος è nomine νόμος (quod est Lex) & præpositione ἐκ, quæ signif. Ex. At in v. l. exponitur Illegitimus. Sed inuenitur & pro Sceleſtus. Nefandus. Orpheus Argon. versu 59. — δ' ὡς κλύεν ἔννομον αἰδώ. Philo De vita M. lib. 3, θέαν ἔννομον ἰδόντες, spectaculum nefandum.

AT VERO Ἔνορμος apud Aristoph. aliquot locis, (tanquam à nomine Ἔνορμος) pro Præter modum, Enormiter. vt Bud. exponit in hoc illius loco qui est in Pluto, καὶ γὰρ ὄντ' μίως μ' ἠχθέσθη. vbi schol. exponit ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, & ὑπερβαλλόντως, item μεγάλως. Redditur etiam Vehementer, Magnopere. Vsus autem est & superlatiuo paulo pòst, Λέγεις ἐρῶντ' ἀνθρωπον ἐνορμοτάτα. Cæterùm quum schol. dixit ἐνορμίως esse propriè ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, videtur à verbo νομίζομαι voluisse deducere: ac fortasse intellexit esse ἐνορμίως dictum quasi ἐκτὸς νομισμένως. Quanuis autem hæc deductio alicui magis probari possit (nec mihi etiam displiceat) quàm ab ἐκνόμως pro ἔννομος, aut ab ἐκνόμως, inferendo ista: non putaui tamen alieno loco positum hic iri, modò lectorem admonerem istorum.

C. Ἔννομος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Inlex, pro Qui est intra legem eadem forma qua Exlex, Qui est extra legem, Lege carens) Legitimus, νόμιμος. Quidam interpr. etiam Intra certam legem & præscriptum coercitus. Apud Thuc. pro Legitimus, Iustus & legibus consentaneus, aut etiam æquitati. Redditur ἔννομος Legitimus apud Lucã quoque act. cap. 19, circa finem, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. Lucianus autem de verbis tanquam de numis loquẽs, dixit in I. De hist. scribenda, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, ἀδόκιμα ἀποβρίπτειν, παρδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα ἐν ἀκριβῆ τὸν τύπον. Opponitur τῷ παρανόμῳ, vt ibi videbis.

Ἔννομος redditur Sublex ab Ambrosio in hoc Pauli loco, 1 ad Cor. cap. 9, v. 21, ὡς ἀνόμους ὡς ἄνομος, (μὴ ὢν ἄνομος Θεοῦ ἀλλ' ἔννομος Χριστοῦ) ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Sic autem vertit Ambrosius vt paronomasiam seruaret, dicens Elex & Sublex, vt Paulus ἄνομος & ἔννομος. Alioqui redditur etiã Obnoxius Legi, item Qui est in Lege, à vet. interprete: vt ἄνομος, Qui est sine Lege. Dixerat autem & ipse Paulus in fine versus præcedentis, τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω.

C. Εὔνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bonis legibus vtitur. Bud. ex Platone. Idem B. εὐνόμους populos dici ait qui recta legum institutorumque ratione vtuntur.

Εὐνομία. Bonarum legum constitutio, seu Bonæ leges. vel Bona legum constitutio, seu recta. Aut, Status rerum sub bonis legibus. Aristot. Polit. 4, οὐκ ἔστ' ἡ εὐνομία, τὸ δὲ κεῖσθαι τοὺς νόμους, καὶ πείθεσθαι δι' quibus subiũgit, διὸ μίαν μὲ εὐνομίαν ἀναγκαῖόν ἐστι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις, ἑπόμενον ἢ τὸ κατὰ τοὺς κειθέντας νόμους εὖ ἐκκεῖσθαι. A Bud. exponitur εὐνομία Recta iuris legumque constitutio. Idē alibi, loquens de illo Aristot. loco quem modò protuli, Etenim, si Aristoteli credimus (inquit) duplex est εὐνομία, vna quidē, recta iuris constitutio, altera verò, rectè constituto iuri obtemperatio. In v.l. εὐνομίαν τινά, Rectè instituo legibus ciuitatem, vel Bonis legibus instituo. CONTR. Δυσνομία, Malarum legum institutio.

Εὐνομία interdum Æquitas, qua in signif. opponitur τῇ ὕβρει apud Plutarchum in quodam quem affert loco. Item pro εὐθηνία apud Sophoclem, εὐνομία πόλεως μεγίστα.

Εὐνομοῦμαι, οῦμαι, Bonis legibus vtor, Rectè instituta politia regor, seu bonas leges habente. vt εὐνομουμένη πόλις. Bud. εὐνομεῖσθαι exponit Legibus bonis regi & fundatam esse: afferens ex Aristotele, Polit. 4. δοκεῖ δ' εἶναι τῶν a ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι ἡ ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὴν μὴ εὐνομουμένην.

C. Ἰσονομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æquabilitate legum vtens, seu iuris, Æquabili iure vtens. vt ἰσόνομος πολιτεία Plut. in Symp. sept. sap. Æquabili iure vtens, vel In qua æquabili iure vtuntur. aut, In qua æquabilitas iuris exerceatur. Sed exponitur etiam Quæ ex æquo omnibus magistratus defert.

Ἰσονομία, Æquabilitas legum, seu iuris. Vel, Ius par omnibus quod tribuunt leges. Herodotus in Thalia, πάντος δὲ ἄρχειν, οὕτω μάλιστ' οὖσαν πάντων κάλλιστον ἴσῃ ἰσονομίῃ. (vbi ἰσονομίῃ Ionicè pro ἰσονομίαν) Itidemq; Thuc. πάνυ tribuens ἰσονομίας (sed magis implicitè loquens) οἱ γὰρ ὀλίγοι τῶν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδευόντων μετὰ σώφρονος ἐκείνοις ἰσονομίας πολιτεύειν καὶ ἀρχὴν ἄρχειν, οὐδὲν ἂν ἐπὶ τοιούτῳ καιρῷ λόγου μᾶλλον ἐπιτύχοντες, ἄδηλα ἐποίουν. vbi obserua, sicut κάλλιστον ὄνομα esse dicit ille qui loquitur apud Herodotum, ita vocari ὄνομα δημοκρατίας, à Thucyd. Quibus locis (si vis verbi exprimenda sit) optimè conuenire puto meam illam interpretationem, Ius par omnibus (vel Idem ius, seu Idem iuris omnibus) quod tribuunt leges, seu concedunt. Alioqui fateor non malè reddi etiam Æquabilitas legum, in v.l. Pro quo tamen longè malo (licet minus ad verbum) Æquabilitas iuris, aut Æquabilitas communis iuris. nam vtroque Cicero vtitur. vt De off. lib. 1, In liberis verò populis & in iuris æquabilitate exercenda. Et De or. lib. 2. Sed etiam superioribus inuidetur sæpe vehementer, & eo magis, si intolerantius se iactant, & æquabilitatem communis iuris, præstantia dignitatis aut fortunæ suæ transeunt. Habes autem exemplum istius signific. nominis ἰσονομία, infrà etiam in Παρανομία, ex Isocrate.

Ἰσονομία metaphoricè etiam ponitur: (si quidē eandem derivationem sequi oporteat: qua de re dicam paulo pòst) estque ita visus Epicurus apud Ciceronem, De nat. deorũ lib. 1, Summa verò vis infinitatis & magna ac diligenti cogitatione dignissima est. In qua intelligi necesse est eam esse naturam vt omnia omnibus, paria paribus respondeant. Hanc ἰσονομίαν appellat Epicurus, id est æquabilem tributionem. Ibidem, Cõfugis ad æquabilitatem (sic enim ἰσονομίαν, si placet, appellemus) & ais, quoniam sit natura mortalis, immortalem etiam esse oportere. Plutarchus quoque in lib. De def. orac. ἰσονομίαν naturæ tribuit (ab eodem Epicuro hanc vocem mutuatus, vt opinor) οὐκ ἂν ἡφύσεως ἀπορῶν τὴν ἰσονομίαν ἐν πᾶσι, καὶ νόμους εἰδὼς ὄντας μήτε πλείους γεγενῆσθαι μήτ' ἐλάττους τῶν διαλημμάτων, ἴσους &c. Cæterùm in posteriore illo Ciceronis loco pro Æquabilitatem quædam exempl. æqualitatem habent: sed vt in illo priore Æquabilem tributionem legimus, nõ Æqualem, ita hic non dubium est quin potius Æquabilitatem legere debeamus. Quod autem ad tertiam lectionem attinet, videlicet Æquilibritatem, quã Petrus Crinitus sequitur De honesta disc. lib. 4, capite 9, ea mihi nullo modo placere potest. Quidni enim Cicero quam vno in loco vocauit Æquabilem tributionem, in altero Æquabilitatem, potius quàm Æquilibritatẽ, appellet? Sed & hoc addo, quod ad derivationẽ huius vocis ἰσονομία attinet, posse etiam videri Epicurum, quum hac voce pro æquabili tributione vsus est, non à νόμος deduxisse sed à νομή: vt perinde sit ac si dixisset ἴση νομή. ac certè magis mihi placet hæc deductio, quam sequendo, non dicemus ἰσονομίαν his in locis metaphoricè sumi.

Ἰσονομικός, ὴ, ὸ, Æquabilitate iuris vtẽs, seu gaudens. B. à Platone accipi ait pro Æquabilitate ciuili gaudens. Nõ malè redditum iri puto & ita, Ad exercendam iuris æquabilitatem seu ciuilem æquabilitatem propensus. Puto autem posse sonare & Aptus ad exerc. &c. ΕΠΙ-ΣΤΟΜΙΚΩΣ, Æquabiliter, aut Ad æquilibrium. vt quidem vtitur Crinitus in illo cuius paulo antè memini loco.

Ἰσονομέομαι, οῦμαι, In legum seu iuris æquabilitate viuo, Pari iure cum cæteris viuo. Bud. ex Thuc. Eadem forma dicitur qua αὐτονομοῦμαι & ἰσονομοῦμαι.

C. Παράνομος, ου, ὁ & ἡ, Contra leges faciens vel factus, vt B. interpr. qui etiam tradit παράνομον vocari à Demosthene pag. 100, quod contra interdictum legis factum est. Possumus autem παρὰ hìc reddere etiam Præter. Sed exemplum huius vocis παράνομος de persona dicta nullum ab illo affertur: at de re dictum sæpe reperitur. Plut. in Alcibiade, καὶ τοῖς ἰδιοχείροις αὐτῶν πράξεσι καὶ παρανόμοις. Vbi παράνομα vocantur quæ contra leges, seu contra ius & æquum fiunt. Idem Ad Col. τοῖς μανικοῖς καὶ αὐτοῖς καὶ παρανόμοις θεάμασι. Item παράνομος πολιτεία, & παράνομον ψήφισμα, & παράνομοι γνῶμαι, v.l. Et in plurali παράνομα γράφειν. item παρανόμων γράφεσθαι: vnde παρανόμων γραφαί: quæ passim apud oratores obuia sunt. Exponitur autem παράνομα γράφειν, Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgantem. vt Bud. interpr. in hoc Demosth. loco, εἰ δὲ γράφοιτο παράνομα, παρανόμων γραφόμενον. Addit verò, παράνομα γράφεσθαι esse κατηγορεῖν τὸ παράνομα γράφοντος. Vtens autem Dem. hoc genere loquendi παρανόμων γράφεσθαι (& quidem cum accusatiuo rei) velut opposuit ὁ παράνομον τὸν ὀνόμα. ita enim in or. Pro cor. ὁ λαβὼν ἂν τὰ δίδυμα ὁμολογῶν ἔνοχον εἶναι, ὁ χρὴ οὕτω δικάσαι παρανόμων γράφειν; Et παρανόμων γραφὴν ἀποφέρειν apud eundem ibidē, vbi scribit, Αἰσχίνης ἀπέτλα ἐκ τῶν δήμων παρανόμων γραφὴν κ' Κτησιφῶντος. quæ Bud. sic reddit, Diem dixit Ctesiphonti, vel reum postulauit quòd legem perperam tulisse diceret. Vel, Ob rogationem aduersus legum interdicta promulgatam. Et hæc eiusdem oratoris, καὶ γραφὴν, ἣ αἰτῶν τὸν παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον, ἀπέφυγον, vertit, Et postulatus, causam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, & tandem absolutus sum. Denique & hæc Aristotelis Polit. lib. 2, τὸν δὲ δίκαιον πολλοὶ ψέγουσι τῶν νόμων, ὡς ῥᾴθυμον γράφοντα παρανόμων, reddit, Hoc ius quidam legislatorum iniquæ rogationis, quasi oratorẽ & rogatorem, accusant. Hæc Bud. in diuersis suorum Comment. locis. At Cicero pro his Demosthenis verbis (quorum initium habes paulo antè) Αἰσχίνης ἀπέτλα ἐκ τῶν δήμων παρανόμων γραφὴν κ' Κτησιφῶντος, ὅτι ἔγραψε παράνομον ψήφισμα, ὡς δῆτα δεῖ στεφανοῦσθαι Δημοσθένη &c. habet, Ctesiphontem in iudicium adduxit Æschines quòd contra leges scripsisset vt & rationibus non relatis corona donaretur, &c. Sciendum est porro ὁ παράνομον interdum vocari crimen ipsum τοῦ παρανόμων, vt in hoc loco Æschinis in Ctesiph. ἐπειδὰν δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ψήφισμα μὲν λάβῃ τὸ παράνομον, ἄδηλον δὲ πείσῃ ὑμᾶς ἐξεῖναι τῷ δήμῳ. Quæ Bud. vertit, Si eum iudices non absoluerint, sed reum esse παρανόμων suffragiis suis declarauerint.

Παράνομον κρίσιν ποιεῖν, Litem suam facere. ἀπὸ τοῦ ψηφίζεσθαι. Bud. ex Pand.

Παράνομος, Contra leges, Præter ius & æquum. Exponitur etiam παρὰ τὸ καθῆκον ὅρος apud Thucydidem à scholiaste.

Παρανομία, ας, ἡ, Insolentia legibus repugnans, Modus qui excedit aliquã in re contra leges, contráque fas & æquum. Quibus interpretationibus vtor vt aliqua in ib-

lis vestigia originis huius compositi superstint. Alioqui vel Insolentia simpliciter, reddere alicubi non dubitarim. Scio autem solere verti, Nequitia, Improbitas, Iniquitas. Sed videntur hæc minus significantia esse, quum παρανομία respondeat ei quod dicimus *Meschanté*. Rursum verò non satis apte vbique vertitur Scelus, aut Flagitium: quum non de vno quopiam scelere dicatur sed de pluribus, sitque velut habitus quidam (vt ita loquar) committendi scelera. (perinde videlicet ac si dixeris Scelerositas aut Flagitiositas) vt quum dicit Isocr. in Areopagitico, οὐδ' ἡλίθιον τὸν ὑφ' ἡδονῆς παρανομίαν, δειλὸν καὶ κακοπαθῆ τὸν διὰ ῥᾳθυμίαν, ἀνελεύθερον τὸν διὰ πενίαν, ἀσυνήθη. Alicubi tamen & pro Scelus seu Flagitium, quod potius dicitur παράνομημα (sicut Gallicum illud vocabulum significationem vtranque habet) vt quum dicit Isocr. in Busir. encomio, de ipso Busiride loquens, ἀλλὰ καὶ πλουσίων αὐτῷ τὸ μεγίστας παρανομίας ποιῆσαι μὴ ἐξεῖναι· ὅπως αὖ τις δύναιτο λιμὸν εὑρεῖν δυνηθείη. A Thucydide autem ponitur pro insolentia qua quis à moribus & institutis discedit: dicitque etiam παρανομίαν εἰς τὸν, item κατὰ τὸν. id est cum his præpos. habentibus accusatiuum rei.

Παρανομία, Lex malè & non ritè lata. Bud. ex schol. Demosthenis.

Παρανομέω, ῶ, [Aliquid] contra leges facio, seu Contra ius & æquum [aliquid] perpetro. Aristot. οἱ μὲν οὖν τοῖς ὀλιγαρχίαις πολιτείαις ὡς περ ἄλλό τι δεῖ τηρεῖν ὅπως μηθὲν παρανομῶσιν. vbi significat simpliciter Contra leges facere. (Lucas autem sine casu vsus est Act. cap. 23, v. 3, καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τυπτεσθαι; vbi παρανομῶν est Legem transgrediens, seu violans. Possit autem cuipiam videri aptius παρὰ τὸν νόμον, quum præcedat κατὰ νόμον, sed meminisse in collatione vet. exemplarium, lectionem hanc omnium testimonio fuisse comprobatam: ac certè plus vehementiæ habet παρανομῶν quàm παρὰ νόμον, meo quidem iudicio) Dicitur autem non solùm παρανομῶ τινα, sed etiam παρανομῶ εἴς τινά, vel παρανομῶ τι εἴς τινά. vt dicitur Pecco aliquid in quempiam, aut etiam cum εἰς habente accus. rei. Thucyd. lib. 3, ἢ τῆς κοινῆ τι παρανομῆσαι. Antipho, πολὺ γὰρ δεῖ ξυγγνώμης τοῖς εἰς τὸν πατρῷον τι παρανομοῦσιν, ἢ ἰδίοις ἐχθροῖς τοῦ νομίζειν. Idem, ἀπὸ τῶν τοιούτων ἁπάντων εἰς δικαστὰς, μὴ παρέχοντας συγγνώμην τοῖς τὰ τοιαῦτα καὶ πολιτικὰ παρανομοῦσι. Thucyd. dixit etiam τὰ δικαιώματα οὐ παρανομῶ, lib. 2, pag. 60, pro Non peccamus in publica. id est in rempub. Pro quibus habet vulgata interpretatio, Non prævaricamur in iis quæ ad remp. spectant. Isocrates autem παρανομεῖν dixit & pro Peierare, Perfidè agere, vt tradit Budæus. ‖ Pass. autem παρανομεῖσθαι, Contra leges & iura malis affici, Iniquè & contra ius violari, vel suo iure priuari. vt exponit Bud. asserès, ex Demosth. in Midiam, δίκαι φάσκων παθεῖν καὶ παρανομεῖσθαι. Ex eodem, οὐτ' ἰδιώτην δίκην δικασθῆναι ἐμὲ παρανομεῖσθαι δοκῶ, βοηθοῦσί μοι τὰ δίκαια δίομαι.

Παρανομῶ, Legem legibus contrariam fero. Bud. ex hoc Demosth. ex Areop. loco, τῶν δὲ μαστυρίων καθ' ἑαυτοῦ καταλείπων ὅπ παρανομεῖ, τοῦτο τὸν νόμον ὅμως ὑπομένει.

HINC Παράνομημα, ατος, τὸ, Quod contra leges seu contra ius factum est, Peccatum, Delictum. Scelus, Flagitium. Thucyd. lib. 7, πρὸ δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι, νομίσαντες τὸ παρανόμημα ὃ περ ἐς σφᾶς αὐτοὺς ἥμαρτον, αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ ἐξαμαρτεῖν. Habere autem nomen παρανομία aliquando eandem signif. quam habet παράνομημα, aliquando generaliorem, docui paulo antè.

Νομικός, ὴ, ὸ, Legalis, Ad legem pertinens, seu ad leges. vt νομικὴ στάσις apud Hermog. Sic dicitur νομικὸν ζήτημα, & μάχαι νομικαὶ à Paulo ad Titum cap. 3. ‖ Apud Aristot. δίκαιον νόμιμον reddi Ius legitimum testatur Bud. quod alibi eum vocare νόμιμον. Idē certè pro νομικὸν dicit τὸ κατὰ νόμον, videlicet Ethic. 8, vbi scribit, καθάπερ τὸ δίκαιον δεῖ δίδον, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον. ‖ Νομικὸς, Legis peritus seu legum, Iurisconsultus. Plutarch. in Quæst. Rom. ὥσπερ οἱ νομικοὶ Γάϊον Σήϊον καὶ Λεύκιον Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι Δίοντα καὶ Θέωνα παραλαμβάνουσιν. (Habetur & apud Euangelistas aliquoties de peritis legis Mosaicæ) Plato superlatiuo etiam gradu vsus est, à quo νομικώτατος appellatur Qui maximè legem nouit, vt B. reddit. Ab eodem νομικὸς exponitur & Legulcius.

Νομικὴ, sub. τέχνη, aut ἐπιστήμη, Legum ars, Legum scientia, Iurisprudentia.

ΕΤ Νομικῶς, Legaliter. Seu, Ex legum præscripto. Vel, Vt consentaneum est legisprudentiæ. Vtitur Plut. περὶ δεισιδαιμονίας.

Νόμιμος, η, ὸ & ὴ, Legitimus. Item Æquus, Iustus. Bud. Opponitur à Xen. τὸ νόμιμον τῷ ἀνόμῳ, Præd. lib. 1. νόμιμα κτήματα. Plut. περὶ φιλ. Sic νόμιμος γάμος, quidam apud Athenæum. Et νόμιμος ἐκκλησία apud Athenienses, quæ statò tempore recurrebat. Νόμιμος ἐκκλησία (inquit B.) Legitima concio, fixa & stata, quæ ter in mense habebatur: at σύγκλητος, conuocata & indicta, quæ repentè noua quadam de causa fiebat. Et δημοκρατία νόμιμος, ex Aristot. De mundo. Et νομίμη πλησίη, in Epigr. Item νόμιμόν ἐστι, Legitimum est, Legibus & æquitati consentaneum. vel, Legum æquitati consentaneum. Xen. τὸν ἀμαθέστερον ὑπὸ σοφωτέρου νόμιμόν ἐστι δεδίδαχθαι. Et τὰ νόμιμα ποιεῖν, apud eundem, Facere quæ sunt præscriptis legum consentanea. Item δίκη νομιμωτέρα ex Thuc. Iudicium æquius. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur νόμιμος πόλις pro Legum obseruans ciuitas.

Νόμιμον, ου, ὸ, Lex, Institutum. Et in plur. τὰ νόμιμα, Leges, Instituta, Iura. vt νόμιμα τὰ Χαλκιδικὰ apud Thuc. Et τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα, & τὰ καθεστῶτα νόμιμα, itē τὰ αἰώνια νόμιμα. Ex Plat. τὰ τυραννικὰ νόμιμα, tyrannicæ leges. Apud Demosth. ἄγραφα νόμιμα quidam interpr. ἔθη, id est Mores, Consuetudines. Plato lib. 7 De leg. (inquit Bud.) ἄγραφα νόμιμα appellari à quibusdam aiunt ius non scriptum, ὃς πατρίους νόμους ὀνομάζουσι, quas patrias leges cognomento vocitant. Τὰ ἐκ τῶν πολεμίων νόμιμα, ex Xenoph. Iura aduersus hostes seruanda. Apud eundem νόμιμον in singul. Præd. lib. 8, pag. 141, de Persis, νόμιμον γὰρ δὴ ἦν αὐτοῖς, μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι. vbi Philelph. vertit Lex erat. At paulo post, ἦν μὲν οὖν ἐκείνοις μοιχεύειν νόμιμον, vertit, Legitimum erat. (ita enim legitur in iis quæ meam præcedūt editionibus) At ego puto νόμιμον potius vocari vtrobique non ipsum νόμον, sed quod νομοθετεῖται, Quod lege cautum est. Nisi quis malit, Quod patriis moribus est receptū, seu institutis. Pro quo tamē dicitur potius νενομισμένον.

ΕΤ Νομίμως, Legitimè, Vt legibus consentaneum est, seu æquitati legum.

COMP. Ἀνόμιτος, ω, ὸ & ὴ, Illegitimus, Non legitimus. Plato, οὕτω καὶ οἱ νόμιμοι, νόμῳ νόμιμοι· οἱ δὲ ἀνόμιμοι, ἀνομίᾳ ἀνόμιμοι. Sicut à νόμος fit ἄνομος, sic à νόμιμος fit ἀνόμιμος, præfixo α priuante.

Νομίζω, Lege sancio, vel Moribus instituo. Bud. ex Platone in Minoe, πολλὴ γὰρ ἁμαχανία τοῦ ἀποδείξεως, ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν νομίζομεν, οὔτε ἄνθρωποι οἱ ἄνθρωποι. quæ ita vertit, Latus est enim campus demonstrationis quòd neque nos eadem semper de iisdem nobisque constanter, neque cæteri mortales eadem inter se instituunt & sanciunt. Et apud Herodianum, ὡς νομίζουσι Ῥωμαῖοι, vertit Vt Romanis mos est. (Quam interpretationem habet & Politianus) Idem Bud. hæc Pausaniæ, ἣν δὲ Ἀμφιάραον πρῶτοι Ὠρωπίοις κατὶς νομίζειν, vertit, Amphiaraum colere primi Oropii instituerunt, Vel, Oropiorum est institutū & exemplum. Vsi sunt hoc verbo in ista signif. antiquiores etiam scriptores, Herodotus & Thucydides. vt quum scribit Herodotus, μυριάδας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἴσχυν ἴσασι, in more habentes. Vel Soliti. Thucyd. lib. 1, οὔπω ὧδε χρῶντο, οὐδ' ὡς νῦν ἀλλὰ μετὰ Ἑλλὰς νομίζει. Lucianus autem dixit etiam, καὶ νόμος τοῦτο μίζω πρὸς ἡμᾶς. vbi exponi potest Vsurpo, sicut & alibi. Apud Aristoph. autem Nub. νομίσας δὲ σε τοῦτο χρήμασπερεῖν, Vsurpare, vel In vsum recipere. Non minus vsitata, vel potius vsitatior passiua vox. dicitur enim aliquid νομίζεσθαι pro Moris esse, In more positum esse, Solenne esse. Herodot. ὧδε μὲν σφι νενόμισται. Plut. νενόμισται δέ πως ἐν ταιαύτῃ τῶν ὀνομάτων ὁμιλίᾳ. Aristoph. Nub. σαφρονιστὴν νενόμικα. Sæpe autem cum infinitiuo. Aristophanes Nub. γυμνοὺς εἶναι νομίζεται. Syncs. οὐ γὰρ εἶμαι, νομίζεται νομοθετείας βασίζειν ἐπ' ἀφορᾶς. Interdū verò ὡς νομίζεται, subaudito infinitiuo. Aristoph. Pluto, ἄγγελ' ἦν τὸν τοῦ-

τον, ὡς νομιζόμενον. In participio quoque τὸ νομιζόμενον dicitur Quod in more est positum, Quod vsu est receptū. Interdum verò Quod lege sancitum est. Bud. ex Plat. in Minoe, vbi tamen legitur non singul. sed plur. νομιζόμενα. Et νομιζόμενοι λύσεις, Bud. ex Aristotele Decentes & legitimæ ritualesque expiationes. Sic autem apud Aristoph. Pluto, τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις, redditur Decentem & legitimam ac ritualem pomponem. Item αἱ νενομισμέναι ἱερουργίαι, legitima iustáque sacrificia. Atque vt Iusta Latinis aliquando sine adiectione (veluti quum dicitur Iusta mortuis facere) sic τὰ νομιζόμενα. Vide Bud. pag. 97. Cæterùm vt νομιζόμενον vides alicubi exponi Legitimum, ita & νομιζεται redditur interdum Legitimum est. quam sign. & Budæus annotat, sed exē plum non addens. at v. l. afferunt pro hac signif. ex Luciano De luctu, ἐξῆν πάσαις ὁ πᾶσιν τὰ νόμιμα νομίζεται. Sed Aliter etiam posse ibi exponi videtur. A

Νομίζω, Existimo, Puto, Sentio. Demosth. νομίζω παῖ παρ' ἐμοὶ εἰδέναι. Xen. οὐδείς μοι δοκεῖ μανθάνειν ὃ οὐ νομίζειν δεῖ. Idem, νόμιζε καταδαιμονίας δεῖσθαι κλῆρος εἶναι. Tale est autem apud Isocratem ad Philippum, σαφῶς εἰδέναι νομίζω. Interdum cum accusatiuo, subaudiendo infinitiuum, vt in hoc Antiphanis versu, Τοῦτ' ὦ κάσφαλεῖ νόμιζε τὴν ἀρχὴν μόνον. Sed & cū accus. simpliciter, ex Xenoph. affertur. Itidem pass. Νομίζεσθαι, Existimari, Putari. Interdum verò & pro Existimatum esse, hoc est Existimatione & clara opinione præditum. Vide Bud. p. 97 ex Platone. B

Νόμισμα, ατος, τό, Mos receptus. quasi dicas τὸ νενομισμένον ἔθος. Sed & ἔθος sine adiectione illud ipsū sonat, itidémq; Mos. Accipi autem pro ἔθος tradit Schol. Aristoph. exē plum tamen nullum afferens. Sed est etiam Quod lege sancitum est. vt νόμισμα βασιλέως. quod in v. l. affertur ex libro 2 Esdræ, pro Edictum regis. C D

Νόμισμα accipitur potius pro eo quod & Latini Numismā vocarunt, appellantes tamen frequentius Nūmū. Redditur & Moneta. Aristot. Polit. lib. 2 ἐξ αἰσίμης ἢ τῶ νομίσματος ἐπορίζεσθαι χρήσιμος. Idem Ethic. 4, c. 1, χρήματα δὲ λέγομεν πάντα ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται. Vt autē hìc dicit μετρεῖται, ita & μέτρον alibi, de eodem loquēs. Idem, καὶ μᾶλλον ἢ πῶς τὸ νόμισμα καθεστήκασιν. Et κοπὴν νόμισμα, item παρασκευήν apud Plutarchum. Et in plurali νομίσματα. Herodian. lib. 2, νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέταξεν. Idem lib. 1, καὶ νομίσματα ἐκόμισαν ὅπλα τοῦ ἐκείνου εἰκόνα. Et νομίσματα ξύλινα, Plut. De déf. or. &c. Cur autem hanc appellationem nummus habeat, docet Aristoteles Ethic. lib. 5. c. 5, ita scribens, ἵνα ἡ ἀντίμισθα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γίγνηται κατὰ συνθήκην. καὶ διὸ καὶ τοῦτο ὄνομα ἔχει νόμισμα, ὅτι οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ ἐστί, καὶ ἐφ' ἡμῖν μεταβαλεῖν καὶ ποιῆσαι ἄχρηστον. Quod autem in huius nominis deriuatione facit Aristoteles, idem & in aliis facere consueuit: vt videlicet non proximam deriuationem & immediatam (vt ita loquar) sed remotiorē afferat. est enim νόμισμα à νόμος quidem, sed non immediatè. nam à νόμος fit νομίζω, cuius pass. νομίζομαι. ab huius autem præteriti prima persona νενόμισμαι formatur νόμισμα. [Νόμισμα metaph. Luc. Lexiph. καὶ τὸ καθεστὼς νόμισμα τῆς φωνῆς παρασκεύασε. E F

Hinc Νομισματοπώλης, q.d. Numismatis seu numismatum venditor, aut monetæ. Et Νομισματοπωλική, q.d. Ars vendendi numisma. Poll. ex Platone, de trapezita loquens. G

Νομισθείς, Legitimè administro. Sumpta est autem hæc interpretatio ex Suida, qui νομισθεὶς exponit νομίμως διακονηθείς. addens & duo exempla, quæ ibi vide. Certè posteriori illi, χαλκοῦ τῶν Ἀλεξανδρείᾳ νομισθέντων ἑκατὸν πεντήκοντα, non videtur vllo pacto conuenire. sed potius νομισθέντων esse quod Lucianus diceret νομιζομένων, si quidem vti vellet hac voce ita vt est vsus quum dixit, οἱ πρῶτον ἐξετάσαντες ὁπόσον ἐστὶ τὸ νόμισμα νομίζεται, ἢ εἰ μὴ χωρεῖ πᾶσι τοῖς κόπτω, καὶ εἰ δυνάσται παρ' ἑαυτοῖς Ἀθηναῖοι ἢ Μακεδόνιοι ἢ Λίγυπτιοι ὁπόλεις. Sed nec in priore exemplo puto νομισθέντων satis apte exponi ὑπὸ τῶν νομισθέντων. Extat verò apud eundem Suidam & c o m p. Καταμισθόω, sed accipiens & ipsum λόγῳ τῶ νομίσματος significationem. nam καταμισθόσας exponit νόμισμα ἐργασάμενος, subiungens hoc exemplum, ὁ δὲ χρυ- H

σοῦν ἔδωκε χρήματα, ὅστις εἶχε κόσμον κατασκευάσας, Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ ἐπεμψε, Quum in nummos conflasset, vel Quum conflasset ad nummos cudēdos.

Diuersæ à præced. formæ est N O M E N Νόμαιον, id est Lex, aut Mos. Præsertim verò plural. Νόμαια, Mores, Ritus, Instituta. Vtitur autem frequenter hoc nomine Herodotus. vt quum dicit, ξεινικὰ δὲ νόμαια Πέρσῃσι ὧδε κατέστηται. Idem in Thalia, νόμαιά τε κατὰ πάτρια.

A T Νομαῖος suprà est à Νομή.

N E O Σ, α, ὁ, Nouus: oppositum τῷ παλαιός. Il. ζ, Ὡς ἔπη τις ἐρίηρος ἐοὶ ἡ αὖ νέον ἔπλετο κῆδος, nouus dolor. vt Horat. dicit Spes nouas donare. Philo De mūdo, ἔστι δ' οὗτος νέον τὸ λεγόμενον ἀεὶ ἡμέτερον ῥῆμα, ἀλλὰ παλαιῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν. Plut. in Quæst. Rom. πλὴν δὲ τοῦ ποδός (videlicet σκαλλίω) φασὶ νόννας, τῷ διχομηνίδι τῷ ὀνόματι νεομηνίας οὔσας. καὶ γὰρ αὖ πάλιν τὸν νέον ἐκ παλαιοῦ, ὡς ἡμεῖς προσαγορεύομεν: innuens Nonas à nouus deriuari. Xen. Præd. 1, ἐν ταῖς μουσικαῖς τὰ νέα καὶ αὖθις ἀνδάνει. Thuc. lib. 5, pag. 182, ἐδόκει τὸ νέον ἔσεσθαι. Et νέος καρπός, nouus fructus: vide in ἐτησίους. Et νέου ἔτους apud Herod. Ineunte anno nouo. At νέος μαθητής apud Aristot. Eth. 1. cap. 3, reddas potius Nouitius. Coparat. quoque gradus frequenti in vsu est, qui pro ipso positiuo sæpius ponitur. Luc. De salt. οὐ τὸ πάντων τὸ τῆς ὀρχήσεως ὄφελημα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς ἢ πρῴην ἀρξάμενον. Thuc. lib. 1, ἠξίωσαν τὸ πρότερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτὸν, noui quidpiam in eum statuere. Eodem lib. longè pòst, μηδὲν τὸ πρότερον ποιεῖν ἐπὶ τῷ ἀνδρῶν. (vt apud Phil. De vita M. lib. 1, μή τι τὸ πρότερον ἐρχόσθαι βιαίως, ne quid in re nouum admittere cogar) Idem lib. 6, ὅτι ξυμμαχία ἅμα τὸ πρότερον πρασσόντων καὶ δίκαιον κατάλυσιν γιγνομένων. Sic Isocr. Areop. τὸ πρότερον πρασσόντων ὀκνεῖν. itidémque Xen. Hell. 5, τὸ πρότερον τινὸς ὀκνοῦντος πρᾶξαι. Qua signif. Cic. in Catil. dixit Rebus studere nouis. Item Demosth. Ad Phil. ep. πολλοὶ νόμοι κεῖνται ἐπὶ τοῖς ἀγοραίοις εἴπ λέγεται πρότερον. Et Philipp. 4, ἵνα μὴ προσκρουσθῇ τι πρότερον. Aliquando commodius redditur Nouellus. Il. φ, χρυσείῃ μὲν ἔπειτα νέον θέρος ἠδ' ἐνιαυτόν. Od. ζ, Φοίνικες νέον ἔρρος ἀειρόμενοι, Nouellā palmam, vel Teneram, vt Cic. interpr. p. 144 mei Lex. Cic. Hesiod. νέον αὖδος. Theophr. ὁ τοῦ Λυκείου πλάτανος ἔτι νέα οὖσα φασὶ βοᾶς καὶ τριάκοντα πήχεις βίζας ἀφῆκεν. Vnde Plinius, Theophrastus scribit Athenis in Lyceo, quum etiam nunc platanus nouella esset, radices trium & triginta cubitorum egisse. Idem Theophr. περὶ παρενιαυτοφόρων καὶ οὐκ ἐπετοφόρων, definiens, ὅσα μὴ ἐκ τῶν νέων αὖ ἐκ τοῦ ἔτους φέρει τοὺς καρπούς, non è nouellis seu nouis germinibus, sed anniculis. Huc pertinet quòd Virg. dicit, Fronde noua viret. Interdū & Iuuenes in hoc genere loquēdi redditur. vt paulo pòst dicetur. Ex Aristot. lib. 6 Hist. anim. affertur etiam τὸ νέον pro Nouale: quod & νεὸς & νεός. Similiter & Hes. νέα exp. νεώματα. Apud Theophr. verò reperitur etiam ὁ νέος, itidē pro Nouali: vbi subaudiri potest ἀγρός, vt in Νεὸς dicetur. Est vbi Νέος signif. Recens. vt Il. ρ, Χέρσωσεν δὲ χαμᾶθι μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, recētis thalami. Demosthen. Pro cor. ὅτι ἡ νέα ἐξ οἰκείου πᾶσι τοῖς ἐφεξῆς. Et in comp. gr. apud Thuc. lib. 8, p. 291, οἰκείοις χαλκοῦ ἀπ' αὐτοῦ νεωστὶ ἐργασθέντος, videlicet φόνου. Cædem recentem Virgil. dicit.

Νέος, Iuuenis, Iuuenculus: vel Adolescens, vt Cic. interpr. pag. 6 mei Lex. Cicer. Aristot. Eth. 1, c. 3; διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τῷ ἡλικίᾳ ἢ τὸ ἦθος νεαρός. Plut. Polit. Præc. νέος ὢν οἷός τε ἐφεξῆς ὅλαις λέγειν πολιτεύεσθαι, iuuenis quum sis. Rursus Aristot. Rhet. 3, δεῖ σκοπεῖν οἷς νέοις φαινόμεθα, οἷον χάριεσσι τοῖς σπουδαίοις. Idem Rhet. 3, εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι οἱ δὲ σωφρόνες, ἥκιστοι. Et paulo antè, τῷ νέον καὶ τῷ σωφρονεῖν τὸ μὲν ἕξιν. (Et de minori adhuc ætate apud X. ὁ ἄγαν νέος, valde adolescēs. & Demosth. κομιδῇ νέον. Plato νέον ὄντων τῷ παιδὶ, in tenera ætate. Idē dicit ἐκ νέου παιδός, A puero, seu A teneris annis, A tenera ætate. Et Plato, τὰ νέον ἄντα, ipsi etiam infantes, Cic. interpr. pag. 127, mei lex. Cicer.) Sic Homerus quoque vsus est. Il. β, Παῖδες ὁμηγερίες τ' ἀμφὶ νέοι τ' ἀμφὶ γέροντες. Et Od. η, πλεῖοι δ' ἀμφ' ἔασιν νέοι ἠδὲ παλαιοί, iuuenes & senes: quæ duo sæpe ab eodem poeta opponuntur, sicut & ab Isocr. in Paneg. ἐκ γὰρ οὗτος ἂν νέος ἢ παλαιὸς βελτίστους ἔχοι τοὺς οἷς μισθοῖ βουλόμενος ταύτης τῆς ἀρετῆς. Frequens etiam νέος ἀνήρ, & ita

νέα γυνή. Od.γ, Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεινε. Il. A
6, Ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγηαι ἐν φιλότητι, vxorē iuuenculā. X. in Rep. Laced. εἴ τι συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν. Plut. Lyc. ἀνδρὶ πρεσβυτέρῳ νέας γυναικός. Aristoph. Ran. γεραιὸν ἔγημε αὐτὸς ὢν νέος. Aristot. Polit. 7, ὁ τοὺς νέων πωλύσασιν φαῦλος ἐοικὲ πυνθάνεσθαι. Ibidem, τὸ νέους συζευγνύναι καὶ νέας. Ibidem, ἐν τοῖς πάνυ αἱ νέαι ποιοῦσι πρᾶγμα. Et in comp. Νεώτερος, Iunior. Il. o, Οὔ τις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν. Il. ψ, πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι Σέθεν. Il. ω, Πεντηκοντ' ἐμοὶ υἱέες γεραιὸ νεώτεροι· οὐδέ με πίσεις. Od. σ, πῶς δ' ἂν σὺ νεώτερος ἀνδρὶ μάχοιο; Sic & in prosa. Plato, δεῖ γὰρ ἅπαντας πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, minori parere maiorem, Cic. interpr. Arist. Polit. 7, καὶ σπεύδειν πάντας νεωτέρους. Ibidem, τὸ γὰρ τοῦ πρεσβυτέρου ἔργον ἐστί, καθάπερ καὶ τὸ τοῦ νεωτέρου, ἁπλῶς. Synes. ἀνάγκαιόν ἐστι τὸν πρεσκατέχεσθαι τοῦ νεωτέρου θεοῦ, cedere in pugna iuniori deo. (Similiter & Cic. p. 34 mei Lex. Cic. νέοις θεοῖς vertit Iunioribus diis) Et apud Athen. aliquoties, Κρατῖνος ὁ νεώτερος. Item, Μαρσύας ὁ νεώτερος. Ab Homero additur gen. ἡλικίη: vt Latini Minor natu, vel sine adiectione Minor, quod dicunt Græci ὁ νεώτερος. Il. φ, Ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῇ γε νεώτερος. itidémque in superl. apud eundem Il. η, ἡλικίῃ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων. Il. ξ, γενεῇφι νεώτατός εἰμι μετ' υἱῶν. Et sine ἡλικίῃ, Il. υ, Οὔνεκά οἱ μιῇ πᾶσι νεώτατος ἔπλετο γόνος. Et apud Xen. νεώτεροι τριάκοντα ἐτῶν, iuniores annis triginta. Plantæ quoq; νέαι quum dicuntur, reddere possumus Iuuenes, sicut in hoc Theophr. loco, ὃ δὲ κισσὸς αἰεὶ παλαιὸν, νέον μὴ ὄντος, ἐγγωνιώτερος· πρεσβυτέρου δὲ, ἀνθερικίστερος, Plin. vertit, Huic [populo nigræ] folia in iuuenta circinatæ rotunditatis sunt, vetustiora in angulos exeunt: econtrario hederæ angulosa rotundantur. Ab hoc posteriori νέος COMP. Νεωτερικὸς, ἴος, ὁ καὶ ἡ, Qui iuuenis videtur quum vetulus sit: cui synonymum est σκληρὸς, oppositum μαλθακὸς. Vide Poll.

ATVERO Νέα absolutè aliquando ponitur sine substantiuo, quod tamen pro loco subaudiendum venit. vt in ὧν ἐγὼ νέα subaudiri potest, μείωσις ἡμέρα, vetus & noua mensis dies, id est victima: quoniam eius pars altera ad priorem mensem, altera ad sequentem pertinebat olim, vt suprà in μείωσις ex Plut. annotaui. Et apud Plat. τῇ νέᾳ μείωσις, sub. ἡμέρᾳ, primo mensis die, id est τῇ νουμηνίᾳ. Item in v.l. αὖθις ὁπὸ νέης, Denuo. Item νέα, NOuale, Noualis ager, qui alternis annis seritur: (quod & plur. num. νέα dici videtur, quū Hesych. νέα exponat νεώματα. i. Noualia) Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 25, νέᾳ δὲ τὸ χέδροπὰ συμβαίνειν εἰς πάσας νέας. Et paulo pòst, ἀγαθὴ δὲ οἰκεῖται τὴν χέρσα ταῖς χλωρεραῖς νέαις, καὶ οὐχὶ τὴν παχεῖαν τῇ). subaudiri autem hic potest ἄρουρα. Interdum subauditur ἡλικία. vt apud Synes. epist. 68, ἀρίστην ὁπὸ νέας ἀσκεῖ, Ab ineūte ætate, A puero. Νέα aliàs est etiam nomen proprium loci cuiusdā in Lemno, vt Hesych. testatur, & cuiusdā arcis in Mysia, vt Suid. Item νέαι, insula quædam prope Lemnum Suidæ: quæ eadem cum Νέα Hesychii esse videtur. Plinius Neæ insulæ, & Neæ oppidi meminit.

Compar. grad. EST Νεώτερος, Nouior, Recentior, Iunior. Quorum exempla habes in vtroque vocabuli νέος tmemate. Sed addenda hæc illis: νεώτερα πρήσσειν πράγματα ex Herodoto, Res nouas moliri. Et νεώτερα βουλεύειν περὶ σέο, aliquid noui machinari. itidémque in Phal. ep. νεώτερα φρονεῖν. (At in v.l. Νεώτερον, τὸ, Nouitas. Item Insolentia. item Iuuentus) Ab illo autē gen. loquendi, νεώτερα πρήσσειν πράγματα, EST Νεωτεροποιὸς, ὁ, ἡ, Qui res nouas molitur, Qui rebus nouis studet, Nouarum rerum studiosus. Thuc. lib. 1, οἱ μὲν γὰρ, νεωτεροποιοὶ, καὶ ὀξεῖς ἐς ὁπότερα ξυμβαίη ἔργῳ ὁ αὖ γνώμῃ. id est οἱ νεωτέρων πραγμάτων ἐφιέμενοι, vt schol. exp. VNDE Νεωτεροποιΐα, ας, ἡ, Studium rerum nouarum. Thuc. lib. 1, διέστησε τὴν Ἀθηναίων τὸ βέλτιστον ἐς τὴν νεωτεροποιΐαν, rerum nouandarum studium. Philo De vita M. lib. 3, αἱ δόξαι ἐκκόπτουσι νεωτεροφιλίας καινοὺς νόμους εἰς αἰσχυντὴν ἀμηχανίαν ἐμβάλλουσαι ὄχλῳ πᾶσι. vbi Turn. interpr. Rerum necopinata insolentia.

ET Νεωτεροποιέω, Res nouas molior, (seu Innouo, vt apud Galen. accipitur. Citatur verò & pro Cōmoueo ex Aphor. Hippocr. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κατηρεφέα) idē QVOD Νεωτερίζω, & καινοπρεπέω. quorum duorum postremorū exemplā habes apud Bud. pagina 846. Thucydid. lib. 1, μὴ σφᾶς πρὸς νεωτερίζειν, id est νεώτερα ποιεῖν. Eodem libro, τοὺς τοῖς σφετέροις συμμάχοις νεωτερίζοντας, aduersus socios suos rebus nouis studentes. Xen. Hell. 2, ὅπως οἱ ταῦτα λέγοντα μισθὸν, καὶ μὴ νεωτερίσοντα. Demosth. ad epist. Phil. εἴ τι ἐκεῖνός γε νεωτερίζει, siquid rerum nouarū moliatur, seu innouet. Herod. lib. 1, δείσας τὸ δῆμον μή τι καὶ τοῦτος νεωτερίσῃ, ne quid fortasse populus contra se quoque nouī moliretur. Philo De vita M. lib. 3, ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν, ne sua priuatim sententia reb. nouis studere videretur. Sicut verò Thuc. dicit νεώτερόν τι ποιεῖν ἐς τινα, sic etiam lib. 2 idem, ἐς οὐδὲν ἔδει ὀκνεῖν νεωτερίζειν, nihil in quenquam admittebant. Interdū vsurpatur pro Innouo, Immuto. vt apud Thuc. lib. 2, ὥρμουν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, innouare re, seu mutare. Idem lib. 1, ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν, Innouare remp. vel Res nouas in rep. moliri. (sicut apud Luc. νεωτερίσαι τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, & τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, Res nouas inter homines moliri, vel Innouare & immutare res humanas) Et lib. 3, βεβαιότερον αὐτὴν ἦσαν μηδὲν νεωτερεῖν. Rursum lib. 1, μή τι καὶ τοῦτο τὸ Ἰθώμη πιέζοντες νεωτερίσωσι. Anni quoque tempus mutatum hominē εἰς ἀσύνηθειαν νεωτερίζειν dicitur, quū mutatione illa nouos morbos inuehit. Thuc. lib. 7, p. 263, καὶ αἱ ψυχαὶ ὅτῳ ἐγγίγνοιτο ἀνώμαλον, μεταβολῇ εἰς ἀσύνηθειαν ἐνεωτέριζον. Cuius imitatione Philo De vita M. lib. 1 dixit, νεωτερίσαντος ὡς οὔπω τοῦ πρὸ τοῦ ἀέρος. vbi Turn. vertit, Aere suo more insolescente vt nunquam antea. [Νεωτερίζειν dicitur etiam sequi vel loqui τὰ τοῦ νέου: vt Plutus Aristophanis νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, id est ἃ τῆς νέας κωμῳδίας ἴδιά. Bud. Aliquādo Iuniorum mores imitor. vt νεωτερίσαι apud Hesychium αἰδέσθη τοῦ πρεσβυτέρου. id enim bene morati faciebant iuuenes. VNDE Νεωτερισμὸς ET Νεωτερισὴς, οῦ, ὁ. Est autem νεωτερισμὸς Rerum nouarum studium, vel Innouatio. Exemplum ex Plutarcho in Galba, habes apud Budæum pagina 846. Exponitur etiam Insolentia. Philo De vita M. lib. 2, ἃ νεωτερισμοῦ τύχης κατασκήψει, quæ fortunæ insolentia inuexerit. Idem eodem lib. aliquanto pòst, οἱ (videlicet κυβερνῶντες) κατὰ τὸν τῶν στοιχείων νεωτερισμὸν τοῖς πανταχοῦ πᾶσιν ἐπιτεχνῶνται, ex elementorum insolentia, vt Turn. interpretatur.

Νεωτερικὸς autem idem est cum νεωτεροποιὸς, Rerum nouarum studiosus, Rerum nouarum cupidus, Qui res nouas molitur. Plutarch. in Phocione, pag. 246, νεωτερικαὶ καὶ πολυπράγμονες. Ab eodem νεώτερος DERIV. Νεωτερικὸς, Iuuenilis. item Stultus: quòd iuuenilis ætas stultis affectibus sæpe ducatur. v.l. ET Νεωτέρως, Nouè. vt νεωτέρως λέγειν apud Plat. lib. 10 De legib. Noua quadam ratione dicere. v.l. Accipitur etiam pro Recentiorum more.

SVPERL. Νεώτατος, præter signif. in Νέος positas habet etiam quandam peculiarem, vt videlicet ponatur pro Vltimo. Sic Hes. νεωτάτη exp. ἐσχάτη, & τὴ ὕστερον ἡμέρᾳ, τῇ ἐσχάτῃ. Latini quoque Nouissimus vsurpant pro Vltimus. Cic. Qui ne in nouissimis quidē histrionibus erat, ad primos peruenit. Cæsar, Nouissimus venit.

Νέον, aduerb. Nuper, Recens. Od. τ, Παῖδα νέον γεγαῶτα μετὰ πρώτοισι γενέτῃσι. id est νεογνὸν siue νεογιλῆ, nuper natū. Od. υ, Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον ἐλήλουθε σοῖσιν; Od. ϑ, Ἦ δὲ νέον δὴ πᾶσι θεοῖς ἐπιειμένος Κρονίωνες Ἐρχομένην κατ' ἀγῶνα, Recèns, vel Modò. Il. ω, νέον αὖ ἀπάλαμνα ἰδυίῃς ἔδωκε καὶ πόνον, ἔπ τε παρίκετο γῆρας. In quib. de breuiori præteriti temporis spatio dicitur, sicut & ἄρτι: ac cū præsenti cohæret, significans Paulo antè, vel Nunc primùm. Sic & apud Apoll. Arg. lib. 2, Ῥίζαν ἐπ' ἠερόφοιτιν νέον ἔμπης αἰομένοιο, quum primùm dies illuxisset, seu ἀπὸ τοῦ πρώιαν αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβανούσης. At Hesiod. Erg. dicit, ἦρος νέον ἱσταμένοιο, quod Latini Vere nouo seu Ineunte vere. Νέως, Nuper: pro quo dicitur POTIVS Νεωστὶ, more Attico, vt Suid. testatur, sicut μεγαλωστὶ pro μεγάλως. Redditur verò nónnam Nuper, Recens, quàm A paucis diebus, Non ita diu, Paulo ante. Xen. Pæd. 3, ὡς νεωστὶ συμμάχους ἔχοντα. Aristotel. Rhet. 2, διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις καὶ τοῖς πάλαι πάνυ. Eodem libro aliquanto antè, μᾶλλον λυποῦσιν οἱ νεωστὶ πλουτοῦντες τῶν πάλαι. vbi νεωστὶ

& παλαιὸς sibi opponuntur sicut νέος & παλαιός.

Νεόω, Nouo, Innouo. vel Renouo. Aristoph. Nub. ὦ νεῦρ βούλομαι ἀνεῶσαι τοῖς ἀγροῖς, agros renouare aratro, vt Ouid. loquitur. qui dicit etiam Renouatus ager pro Nouale, & νεωθῆ pro Nouale facere. Greg. ἀνεώσαμεν ἑαυτοῖς ἡμῖν νεώματα. Eiusdem signif. est νεάω.

Νέωμα, ατος, τὸ, Nouale, Veruactum, Ager nouatus seu renouatus. Greg. de Theolog. ἀνεώσαμεν ἑαυτοῖς ἡμῖν νεώματα, ὥστε μὴ ἀπορεῖν ἐπ' ἀκαίνοις. Idem dicitur νέαπος, siue νεαπὴ νεῖς, siue νεός. Rursum Greg. νεώσαντες ἑαυτοῖς νεώματα, καὶ ἀπέδοντες εἰς δικαιοσύνην.

Νέωσις, εως, ἡ, Nouatio, seu Renouatio. Gaza νώσις & χυρείας dixit quod Cic. De senect. Repastinationes,

Νέωπος, ου, ὁ, Nouatio seu renouatio agrorum: at νεωπὸς, Tempus renouandi agros, nam annotat B. νέωπος dici vt ἀρότης, ζύγητος ἄμητος: νεωπὸς autem vt ἀμητὸς, ζυγητὸς, ἀροτὸς: quorum illa actionem, hæc tempus actionis istius denotant. In Commentar. autem scribit Νέαπος & Νεαπὸς, à νεάω.

C. ΑΝΑνεόω, Renouo. Et Ἀνανεόομαι pro eodem, vt apud Isocr. in Paneg. πάντα παλαιὰ ξένια ἀνανεώσασθαι. ‖Item Restauro, vt apud Herod. ἐβούλοντο οὖν αὐτῷ Πέρσας ἀνανεώσασθαι τὸν ἀλόγιστον ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦτον ἔρον ἀγεῖν. id est, Cyri imperium instaurare ac restituere. Et ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην apud Herodian. sub finem lib. 4. ‖Ἀνανέομαι τὴν μνήμην πρός, pro ἀναπιμπάζομαι & εἰς μνήμην λαμβάνω, In memoriam reduco & reuoco. ad verbum, Memoriam renouo, vt loquitur Quintilianus. Luc. ἡρωϊκοὺς μὲν ἡμᾶς ἀνανεούμενος, id est, B. interpr. In memoriam reducens & reuocans noua lectione.

Ἀνανέωσις, εως, ἡ, Renouatio. Ité Restauratio, apud Athen.

c. 2. Ἐπανανεόω, Renouo, Redintegro. Plato lib. 2 De rep. οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν θρασυμάχου λόγον, redintegrabo.

c. 2. Προσανανεόω, Insuper renouo. Insuper memoriam renouo. Et Προσανανεώσας apud Suidã, ὁ δὲ Μᾶρκος προσανανεώσας πάλιν τῇ πίστει τὴν ἀπιστότητα, ἐπεβάλετο καταπιέζειν τὴν ἐλπίδος, id est ἀναμνήσεις ἡμᾶς ἴσως ἡμῶν, vt ipse exp. in Ἀνανεόω.

Νεάω, ῶ, Nouo, Renouo, idem cum νεόω, plerunque de agro dicitur. Hesiod. Erg. ἥτις δὲ νεωμᾷ οὔ σ' ἀπατήσῃ. Et in act. voce & signif. apud Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 25, de cura noualium, ἡ δὲ καταρραίνουσα ἐν τῷ νεᾶν κατ' ἀρότους τὰς ὥρας ἡ ἥρις καὶ χλωρὸς. Et paulo pòst, καὶ ὅταν μετὰ τὰς πρώτας ἥρτας νεάσωσι, πάλιν ἐπὶ πρὸς ματαβαλλισιν, ὅπως ἡ αἰσάρευσις ᾖ πᾶν ἀπολείπωσιν εἶτα ἥρειν ἀρῶσι. Quid autem sit νεᾶν, vide in νεαπὸς.

Νέασις, εως, ἡ, Nouatio, Renouatio: vt Renouatio agri. Sic scribendum quidã existimant apud Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 15, συβαίνει τὰ χέρσα συμβάλλειν εἰς τὰς νέας, ἐὰν μὴ σπόρος πρόσῃ, ὅπως μὴ κωλύσωσι τὴν καινὴν νέασιν. Sed habent ibi vulg. edit. νέασιν, à N O M. Νεάσεως. quod si mẽdosum non est, erit à verbo νεάω, quod idem significabit cum νεόω & νέω. quia verò bis ibi vtitur verbo νεᾶν, emendatio ista rationi magis consentanea videtur.

‖In Pand. Græcis accipitur etiam pro nouali seu agro renouato, vt in sequenti νεαπὸς videbis.

Νεαπὸς, Nouatus, seu Renouatus, Noualis. vt νεαπὴ γῆ, tellus renouata. Noualis (inquit Paul. iureconf. in cap. 30 tit. De verb. signif.) est terra proscilla, quæ anno cessato quã Græci νεαπ' vocant. Pandectæ Græcæ appellãt νέασιν. nã ita habent, νεαπὴ γῆ ὅτιν ἡ προτμηθεῖσα ἢ ὅτι ἐναυτὸν ἀρήσεται, ὡς οἱ Γραικοὶ νέασιν καλοῦσι. ‖Νεαπὸς, Nouatio, Ipsa actio renouandi agrum. Xen. καὶ γὰρ νεαπὸς καὶ σπόρος & φυτεία & νομὴ, ἐπιμέλειαι ταῦτα πάντα ἔργα δεῖ. solet tamen potius quum oxytonos scribitur νεαπὸς, significare tempus renouandi agrum: quum autem properoxytonos D I C I T V R Νέαπος, accipi pro ipso nouali (vt B. annotat) vel etiã pro ipsa renouatione telluris. sicut ἀρότης tempus arationis, ἄροπος autem ipsam arationem denotat: quibus similia sunt ἄμητος & ἄμητος, ζυγητὸς & ζύγητος, & alia quædã. ‖Alias νέαπος capitur etiam pro Nouissimus, id est Vltimus. Soph. Aiace, πῆς ἄρα νέαπος ἐς τόπ' ἀλίξει πολυτλάλλων ἵππων ἀριθμὸς, πᾶν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δόμοισι τῶν μέλλων ἄπαν ἐπάξων; id est ἔσχατος. Itidem Il. 1, Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νεαταὶ Πύλου ἡμαθόεντος, quidam exposuerunt ἔσχαται, ὡς ὁμοροῦσαι τῇ Πύλῳ: (nonnulli verò, καὶ πεποιῶται ἀγχὶ τῆς κατὰ Πύλον θαλάσσης, qui syncopen esse volunt, & factum ex præt. pass. νενεάαται, id est οἰκοῦνται, teste Eust.) Item apud musicos νέαπη φθόγγος, sonitus quos vltima seu ima chorda reddit, quæ νεάτη dicitur ad differentiam τῆς ὑπάτης & μέσης. Ex quo νεάτη per contractionem F I T Νήτη, ης, ἡ, itidem de nouissima seu vltima imáue chorda. quod & Soph. schol. annotauit. his verbis, καὶ νεάτη, ἡ ἐσχάτη ἀφ' οὗ τόπ κατὰ κρᾶσιν, ἡ πλαγία χορδὴ τῆς μέσης. Vtroque horum vocabulorum, videlicet & νεάτη & νήτη, vtitur Plutarchus in lib. De musica, vbi ait, τὸν δὲ νεάτην τῆς μέσης τὸν πρώτου μέρους τοῦ αὐτοῦ ὑποφέρεσθαι, τὸν δὲ ὑπάτην ὑπὸ τῆς παραμέσης, ὑποφωνοῦσαν ἐμμελῶς. Et paulo antè dicit τὴν νεάτην φθόγγον, ὡς τὴν ὑπάτην ἐκ διπλασίου λόγου ἡρμοσμένην, τὸν δὲ πᾶσαν συμφωνίαν ἀποπλεῖν. Ibidem dicit, διέσημα ἀπὸ ὑπάτης μέσων ὅση νήτην διέζευγμένων. Ibidem dicit νήτην σωμασιν. Quæ verò tum ab eodem ibidem, tum ab Aristot. lib. 19 Probl. V O C A T V R Παρανήτη, videtur esse penultima, seu imæ id est τῇ νήτῃ proxima: Latini quoque paraneten dicunt, vt & neten: nec tã pro chordis quàm sonis quos pulsatæ reddunt. Vitruu. libro 5, c. 4, enumerans sonos stantes, Prosiambanomenos, hypate hypatõn, hypate mesõn, mese, nete synemmenõn, paramese, nete diezeugmenõn, nete hyperbolæõn. Ibidem vocabula mobilium sonorũ recensens. Parhypate hypatõn, lichanos hypatõn, parhypate mesõn, lichanos mesõn, trite synemmenõn, paranete synẽmenõn, trite diezeugmenõn, paranete diezeugmenõn, trite hyperbolæõn, paranete hyperbolæõn. Cæterùm sicut νήτη pro νεάτη, ita D I C I T V R Νῆτος etiam pro νέατος, teste Hesychio, qui νῆτος exponit non solùm ἔσχατος, sed etiam παλαιὸς, πεπρεσβυμένος. pro quo postremò scribendum νητός.

C. ΥΠΟνεάω, Subtus terram renouo. vel Aliquantum renouo, Aliquatenus renouo. Theophr. ἐν δὲ τοῖς ἡμιβρόχοις καὶ ὑποπέδοις φαίνεται φασὶ πείθολον.

Νιός, οῦ, ἡ, Noualis seu Nouale, Ager proscissus & nouæ relictus sementi. solet is alternis tantùm annis conseri, & ante sementem iactam aratro proscindi. idem cum νέα, νειός, νεαπὴ, & νέωμα. Xen. πῶς γὰρ οἶδα, ὅπου σοι νιὸς δεῖ ἐνεργάζεσθαι. Idem, εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νιὸς ἔσεσθαι, ἔλης τε καθαρὰν δεῖ καὶ ὀπίσω ἀροῦν πρὸς τὸν ἥλιον. Apud Theophr. aliquoties reperitur νέος, paroxytonos, idque cum articulo masculino: vbi subaudiri potest ἀγρὸς, aut tale quid. De caus. pl. l. 4, c. 9, ἐγὼ δὲ ἐνίκα μὲν πίζεσθαι τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἰσίζιος τόπος. διὸ καὶ μισοῦσι τὸν πεῖν νέον. Et lib. 5, c. 19, τριπλασιάζεσθαι δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς χώρας εἶναι. διὸ καὶ πρὸς νέους οὐ ποιοῦσι τὰς βελτίους ταύτῃ πεῖν. Suprà verò in Νέα dicitur ἡ πάχη οὐκ ἀγαθὴ τῇ τῶν χλωρευτικῶν νέας.

Νέωπα cum præpos. εἰς, vt εἰς νέωπα, In annum nouum, id est venturum. pro quo Virg. dicit In annum venientẽ: Liuius, Anno insequenti. Theophr. Hist. pl. lib. 7, c. 11, ἴδιον τοῦ βολβοῦ λέγεται, τὸ μὲν ἀπὸ παντὸς βλαστάνειν ἅμα τῷ σπέρματι, αὐτὸ δὲ μόνον αὐτοῦ, τοῦ δὲ εἰς νέωπα. vbi observa, opponi sibi αὐτοῦ id est Eodẽ anno, & εἰς νέωπα, id est Anno sequenti. Sic lib. 9, τὰ δὲ πλεῖω, τὰ δ' εἰς νέωπα, alia hoc anno, alia insequenti. Et Hist. pl. lib. 3, capite 11, ἢ βλαστῶν ἐν οἷς ἄρχεται χειρίζειν τὸν εἰς νέωπα καρπόν. Et alibi ἡ εἰς νέωπα κάρπος, hordeum anno insequenti proventurum. Aristot. Œcon. εἰς νέωπα ἀποδώσειν. Apud Suidam, ὥστε τὰ καθ' ἑαυτὸν διεπλάσω εἰς πολεμήσοντες εἰς νέωπα. Item, αἰσχύνη παίσης ἐλλείπουσα εἰς νέωπα παρισουμένων αὐτῆς ἐν ἕξει ὄπλοις, anno insequenti, seu εἰς ὕστερον, vt ipse Suid. & Hesych. exp.

Νεοχμὸς, οῦ, ὁ, Nouus. Aristoph. πῦρ νεοχμὸν, portentum nouum & inusitum. Et apud Luc. in Lexiph. χρῆμα δεῖ πονηρὸν τῶν ἡμῶν νεοχμὸν, nouum vel recens, aut ἀπηχανῆς, vt ibidem appellat. νεοχμόν τι ποιοῦμαι, Aliquid nouarum rerum molior, Aliquid innouo. vt suprà νεώτερα πράττειν πράγματα, in malam partem. Euripid. autem μίσους dicit, εἰς τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐκπλαγέσθαι, ad rem nouam parati sumus. ‖Item Recens. Soph. Antig. Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμοὺς νεαρσίους θεῶν ὅτῳ σωτηρίαις χωρεῖ. id est νεωστὶ καταστὰς εἰς τὸν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα, seu ὁ νεωστὶ καινὸς βασιλεὺς τῆς χώρας ἡγούμενος, Qui nuper ad regni administrationem venit, Nouus rex. Sicut verò Ouid. equos recentes dicit eos qui nondum delassati

sunt, sed integris adhuc viribus, ita νεοχμὸν Hesychius exponit non solùm νέον, νεωστὶ εἰργασμένον, προσφατον, sed etiam ἄπειρον, ἄκοπον. & Suidæ itidem νέος est νέαν καὶ ἀκαταπόνητον δύναμιν ἔχων. ¶Item ὁ νεοχμὸς (vt quidem tradunt v.l.) substant. Nouitas, Innouatio. pro quo diceretur potius νεοχμὸν substātiuè. Reperitur ETIAM Νεωχμὸς per ω in penultima: vt apud Erot. in Lex. Hippocr. νεωχμὸν, τὸ πάτον, ὡς καὶ Ἀλκμαίων ἔφη μελῶν. Et apud Hes. νεωχμοπάτην (ita. n. repono pro νεωχμοπάτην) νεωστὶ πάτων.

A Νεοχμὸς SVNT Νεοχμῶς, Nouè, Recēter. Phryn. in Epist. ET Νεοχμία, ας, ἡ, Nouatio, Rerum nouarum molitio. pro quo Ionicè dicitur νεοχμίη, Hesychio κίνησις πρόσφατος. ET Νεοχμάω SIVE Νεοχμόω. Innouo, Res nouas molior, Nouis rebus studeō. Prioris verbi νεοχμάω hoc apud Suidam exemplum habetur, μὴ παρόντων ἐς τὰς ἀρχὰς αὐτῶν, τὴν διάπυστιν ταύτας ἐλθοῦσαν, πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν ταῖς πολιτείαις. Sed frequentiori in vsu est νεοχμόω. Aristoteles, De mundo, εἰς δὲ ὢν ὁ θεὸς, πολυώνυμος ὅλος, καθ' ἑκάστην δὲ τῶν παθῶν πάσην ἀφ' αὑτοῦ νεοχμοῖ, quæ noua ipse edit & designat. B. ibi vertit, Ab iis vtique suis omnibus effectibus denominatus quorum specimen ipse edere solet: qualia sunt, Ζεὺς ἀστραπαῖος, βρονταῖος, αἰθριος, καρσαῖος, ὑέτιος, ὀμβρίμος, & huiusmodi alia. Sed in malam plerunque partem capitur pro νεωτερίσαι, siue νεωτεροποιῆσαι, Res nouas moliri: seu νεωστὶ κινῆσαί τι, vt exponit is qui de dialectis scripsit, annotans Ionicum esse verbum: ac certè apud Herodotum non infrequens est. Similiter & Suidas νεοχμῶσαι exp. νεωτερίσαι, καινόν τι ἐπιχειρῆσαι, hoc addens exemplum, ἀχολίας τῷ αὐτοῖς ὄντας δεῖ τὸν πόλεμον, μηδὲν νεοχμῶσαι. Item, ὁ δὲ φυλάττειν τὴν καθεστώτων οὐδὲν ἄξιον, πάντα δὲ νεοχμοῦν ἐθέλει, id est καινοτομεῖν, νεώτερα ἐπιζητεῖν. Vitur hoc verbo & Theodorit. in 2 Eccles. histor. πολλὰ δὲ τοιαῦτα πολυπραγμονήσας ἐπεκόμισαν, κρατοῦσαι πειρώμενοι τὴν αἱρεσιάρχειαν. Et in pas. apud Hesych. νεοχμοῦντας, μεταπειρωμένους, νεωτερίζοντας.

VNDE Νεόχμωσις, Nouatio, Rei nouæ designatio. Aristot. De mundo, οὕτω καὶ αἱ τῶν δεξίων νεοχμώσεις ἀποτελοῦσι. vbi exponitur, Ex hoc miracula rerum existunt. Item, Molitio rerum nouarum, Studium rerum nouandarum. sicut & Hesychius νεόχμωσιν exponit νεοκίνησιν, μετακίνησιν. Item aliud VERB. Νεοχμίζω, idem cum νεοχμόω. vnde apud Hesych. νεοχμίζομένου, καινουργουμένου.

Νεαρὸς, οῦ, ὁ, Nouus, Recens. idē cum νεοχμός. Plut. Symp. 2, περὶ τῆς ὀπώρας loquens, τὴν καινοῦσθαι τὸ σῶμα νεαρὰς ὀρέξεις ἀεὶ προσκαλούσας. Nouos appetitus afferentem. Fortasse autem reddi etiā possit, Renouātē appetitum. Et ὕδωρ νεαρὸν apud Dioscor. lib. 2, quod paulo pòst πρόσφατον vocat, id est recens. Ab eodem νεαρὸν opponitur salso, vt paulo pòst in νεαλὴς videbis. Soph. Antig. Κρέων ὁ Μενοικέως, νεοχμὸς νεαρᾶς ἡνίας ὅτι σωτηρίας χωρεῖ, id est τὴν πρόσφατον πρὸς ἡνίας αὖτε διάθεσιν ὅτι σωτηρία. Et in Epigr. νεαρῶν ἀοιδῶν. Plut. Symp. sept. sap. εἰ γὰρ ὅτι πρόσφατος οὕτω καὶ νεαροῖς [πρόχυμασι] λόγοις ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ἔχοιτο πίστις, in re recenti adeo & noua. Et νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens. cui Eust. inesse aliquid dicit ex verbo ἀρύω, vt νεαρὸν ibi sit Recens hausturn. Et Ammon. inter νεαλὲς & νεαρὸν distinguens, ait itidem νεαρὸν esse ᾧ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ: quoniam ἔλωπας τῇ λίζει τὸ ἀρύειν. sicut in πρόσφατον κρέας, τὸ φάσαι id est φονεῦσαι. Dicitur etiam Νεαρὸς Recēs, vt νεοχμὸς paulo antè, qui integris adhuc viribus est, necdum lassatus. vt apud Nic. νεαροὶ καὶ πρόθυμοι. Sic apud Herodian. lib. 3, ὃν λαμπρὸν ὁπλοφανέντες σὺν νεαρῷ τῷ σφετέρῳ. ¶Νεαρὸς, Iuuenis, Iuuenilis. vt νέος. ll. β, ἡ παῖδες νεαροὶ χεῖραί τε γυναῖκες. vbi de minore ætate dicitur: nec malè reddideris Teneri, (sicut Cic. νέος interpretatur) aut etiā Recentes, sicut Horatio recentes homines dicūtur récens nati, & Columellæ Pullus asininus à partu recens. Itidémque Xen. Cyneg. de ceruorum hinnulis, τὰ γὰρ σώματα αὐτῶν δεῖ τὸ ἔτι νεαρὰ εἶναι, τῷ πόρῳ οὐ δυνάσεται αἴσχιστ. Et Diocles apud Ath. lib. 7 ait τῶν νεαρῶν ἰχθύων ξηροπέρας εἶναι τὰς ὀφρῦς. Item Puerilis, in vituperio. vt παίδων νεαρώτερος, pueris puerliores, id est stolidiores. Apud Suidam, παίδων νεαρώτεροι οἱ λίαν τῆς ἡλικίας μὴ ἐφορᾶν τὰ τῆδε τὸ ἦθος. Et apud Aristot. Eth. 1, cap. 3, διαφέρει δὲ τοῦ νέους εἶναι τὸ ἡλικίαν, ἢ τὸ ἦθος νεαρός. VNDE Νεαρῶς Iuueniliter. More iuuenum. Exponitur Inueniliter in hoc loco Luc. De luct. scrib. καὶ πᾶσι τύποις μᾶλλον ἐπίασι, μηδὲ ἐς κάρον, μηδὲ ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολαύσωσι. Et in laude apud Isocr. in Panath. de adolescentibus, ἐμοὶ μὲν ἐπῄνεσαν ὡς διειλεγμένον τι νεαρώτερον ἢ μετὰ τοσούτου δόξης, ἢ ἐγὼ νομίζων τι καλῶς, iuuenili magis robore atque ingenio quàm expectassent.

Νεαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idē plerunque, cum νεαρός. Ammonius tamē discrimē inter hæc duo statuit, ac νεαλὲς esse vult τὸ νεωστὶ ἁλωκὸς, quod nuper captum est, vt piscis: vel τὸ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον, nuper sale consperssum. Idē & apud Eust. habetur. exempla tamen ostendunt nihil plerunque aut certè parum inter hæc esse discriminis. sicut enim Greg. suprà copulauit νεαρὰ & πρόθυμοι, sic & Plut. Symp. 4, de acribus & salsis, γίνεσθαι γὰρ φίλτρα ταῦτα τῇ ὀρέξει πρὸς τὰ δηγματα, καὶ διαλαθοῦσα δεῖ ζητοῦντων ἐπ' ἐκεῖνα πρόσφατα νεαλὴς καὶ πρόθυμος, recens: eo modo quo Ouid. recentes equos dixit viribus adhuc integris nec lassatos cursu. itidémque νεαλὴς στρατιώτης, miles recens & integer, qui necdū depugnarit. Integer atque intactus, Liuio. Appian. ἐς τοὺς πεπονημένους ἑτέρους νεαλεῖς ὑπεξέπεμπεν. Polyb. ἐκ πολεμίους ἀκμαίους ὄντας καὶ νεαλεῖς. Sic Plut. in Antonio, πόλεις δὲ ὑπερχόμενος πλείους τῶν πολεμίων ὡς σφαγὴν ἀπειθοῦσι καὶ νεαλέσι, προσέβαλλε τοῖς παστοφόροις, Recētibus, Integris, Nōdū fessis. Est tamē vbi opponitur ᾧ παλαιχειρίᾳ, vt apud Demosth. teste B. Similiter & apud Luc. de mortuis, ἐκ μὲν παλαιοὶ καὶ ἄρτι πῶν τας (ὡς φησιν Ὅμηρος) ἀμβρότους, τὰς δὲ νεαλεῖς καὶ σωτηρίους, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοῖς, δεῖ τὸ πολυαρκὲς τῆς παλαιχείας; nuper salsos, vt B. interpr. Veruntamen non tam opponitur τῷ παλαιχειρίᾳ quàm τῷ παλαιός: atque adeò νεαρὸς in simili loquendi genere eodem modo vsurpatur. Dioscor. lib. 2, de caseo, ὁ δὲ νεαλὴς, ἀλυσιτελέστερος ἐδώδιμος· ὁ δὲ παλαιότερος, καὶ λίαν παλαιὸς. & initio capitis, τυρὸς νεαρὸς δίχα ἁλῶν ἐδώδιμος, εὔφθιμος. vbi annota νεαρὸν quoque opponi τῷ ἁλιπάτῳ. Plin. lib. 28, c. 9, itidem de caseis, Stomacho viles qui non sunt salsi, id est recentes: veteres aluū sistunt. Et νεαλεῖ πάτῳ apud Nic. Recenti, νεαρῷ. Item νεαλὴς μόσχος apud eūdem Nic. Nouella vitula, in μόσχος. schol. exp. νεαρά. Possunt igitur νεαρὸς & νεόγης esse tam διαγραφικὰ duntaxat esse quàm composita.

Derivata à posteriori Νέος.

Νεότης, ητος, ἡ, Iuuentus, id est Ætas iuuenilis, seu Adolescētia: sicut νέος Cicero vertit Adolescens. Aristot. Rhet. 2, ἡλικίαι δὲ εἰσι, νεότης καὶ ἀκμὴ καὶ γῆρας. Thuc. lib. 6, p. 104, νομίσαντες νεότητι ὧν καὶ γήρᾳ αὖθ' ἁλίσκων μηδὲν διαφέρειν. Sic Plutarch. in libro, An seni capess. respubl. πιθανὸν γὰρ ἡ νεότης, ἡ γὰρ μισοῦσι δὲ τὸ γῆρας. Athen. lib. 4, ἐν τῇ νεότητι καὶ τῷ γήρᾳ ἐφ' ἑκάστοις ἐπὶ δεῖπνα καταλίσκοντες. quibus in locis νεότης & γῆρας sibi opponuntur, sicut suprà γηραιοὶ & νέοι. Similiter & à Xenophonte Præd. 8 opponitur νεότης τῷ γήρᾳ, cuius verba habes p. 133 mei lex Cicer. vbi à Cicerone νεότης redditur Adolescentia, γῆρας Senectus. Item apud Plat. in Apolog. Socr. ἀπηχθῶς τῷ χαρίεντι τούτῳ ὕβρει τινὶ καὶ ἀναιδείᾳ καὶ νεότητι χρήσασθαι: in malam partem. Sæpe νεότης dicuntur ipsi iuuenes seu adolescentes, vel Iuuenum multitudo, νέων πλῆθος, vt Thuc. schol. exponit. Sic apud Plaut. Nemo iuuentute ex omni Attica. & apud Ciceronem, Iuuentutem laboribus erudiūt. (quo modo & Pubes capitur. vt Agrestis pubes, apud Virg. Omnis Italiæ pubes, Cic. Pubes Albana, Liu.) Apud Xen. lib. 2, de Atheniensibus, ἀκμάζοντάς τε νεότητι πολλῇ. Et paulo antè, νεότης πολλὴ εὖσα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Philo De vita M. lib. 1, τῶν ἐκ τῆς πόλεως νεότητα ἀθροίσαντα excita ex vrbibus iuuentute. Et Pericles apud Aristot. Rhet. lib. 2 ait, ἡ νεότητα ἡ ἀπολωλεκυῖα ἐν τῷ πολέμῳ, ὅτως ἠφανίζε ἐκ τῆς πόλεως ὡς εἴ τις τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξέλοι. Sic & Gallicè dicitur La ieunesse (id est iuuētus) pro iuuenibus.

Νεοπάσσος, ὁ, ἡ, Iuuenilis. Phocyl. νεοπάσσος ὥρα, Iuuenilis forma, seu pulchritudo.

Νεολαία, ας, ἡ, idem quod νεότης in posteriori signif. id est Iuuenū multitudo, Iuuentus, Pubes. τὸ τῶν νεολαίων πλῆθος, vt Poll. exp. Herodian. lib. 4, πᾶσαν τὴν νεολαίαν ἐς τὸ πεδίον κελεῦσαι συλλεχθῆναι, vniuersam iuuentutem. Idem lib. 3, πολύ τε πλῆθος καὶ ῥᾳδίως πᾶσα ἡ νεολαία τῷ Ἀντιοχείῳ. Iti-

demque de virginum iuuẽcularum multitudine apud Theocr.in Helenes Epithalam. Τρῖαι ὀξύκροτα κόραι, ἥ τις νεηλαία. Item νεηλαία γυναικῶν apud Eurip. A

Νεῖνος, ὁ, Iuuentus, Iuuenilis ætas. Hom.Il.φ, οὔ τι παρήορος ἠλ' εἰσόρων Ἥδετο παρμενίδης τῶν αὖ τινα τέων νίκησι νεῖν. vbi de stultitia iuuenili dicitur, sicut νέότης paulo antè in loco ex Isocr.citato. Eustathius hoc νεῖν videtur accipere adiectiuè, deriuans à νεῖος vt ἀλλοῖν ab ἄλλοιος: exponénsque νεῖν, ἢ νεοπρεπῆ κατάστασις, siue νεοπρεπὴς τὸς, ἢ νεάζουσα φρονῶ.

Νεάζω, F. άσω. Iuuenesco. Poll. καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, στρεγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι, Iuuenilem ætatem agere, seu Adolescere. Epigrammatũ libro 2, in anum, ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἐφαμὼν νεάσαι. Philo De vita M. libro 3, μὴ χρόνου μήκει μαραινόμεθα, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχωρεῖ, καρτερώμεθα καὶ νεάζωμεν, quanto magis inueterascit, renouatur ac iuuenescit. Gregor. ὧν τὰ σώματα χρόνῳ κάμνουσι, αἱ δὲ ψυχαὶ πλὴν νεάζουσι. Item τὸ νεάζον apud Soph. pro ἡ νέα ἡλικία, vt docet schol. Item, Iuuentutem transigo seu consumo. Herodian. libro 3, αὖ νεάζοιεν ἐν σφαπωπικῷ βίῳ καὶ σώφρονι. vbi Politianus vertit, Si militari vitæ ac sobriæ iuuenes inseneſcerent. Item, Iuuenis sum, robustus & vegetus. Hesychius νεάζων exponit μειρακιώδεις: & νεάζομαι, ἀφικνούμεθα, ἢ νεοπρεπῆ κοσμῶ. Item Iuueniliter ago vel sapio. vt νεάζουσα φρονῶ, Eustath. B

C O M P. Ἀνανεάζω, ΕΤ ἀνεάζω, ΕΤ Σωνεάζω, ΕΤ Ὑπονεάζω. Est autem Ἀνανεάζω, Reiuuenesco, Iterum iuuenis fio. idẽ cũ αἰνῶ. Suidæ enim αἰνῶν est ὁ ἀνανεάζων. Accipitur etiam transitiuè pro Reiuuenescere facio, seu Renouo, Instauro, ἀναθάλλειν ποιῶ. Aristoph. Pluto, Νεῶ τὸν ἔοχον ἐς, ἐπειδὴ Τὸν σκολιὸν εἴληφας ὧν σφ' Εἶχες ἐξ ἀρχῆς, πάλιν Ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεί. vbi exponitur etiam Iuuenilem animum ostẽdere seu παρέχειν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα. Apud Areop. sæpe vsurpari pro Renouare, testatur B. C

S E C V N D. cõp. est Ἐνεάζω, q.d. Iuueniliter excrescо. Luc. σάρον πυρὸν κατ' ἴπας ἐνεάζοντα. vbi B. interpr. Instaurabilem, Renouabilem. T E R T. Ἐνεάζω, Iuuenesco in, Iuuentutem ago seu transigo in, Adolescẽtiam tero in. Hippocr. Aphor. sect. 2, ar. 54, μειρακίοι δὲ σώματος ἐνεάσαντος ἀθρῶον καὶ οὐκ αἰσθητῶς ἐγγηράσαντος δὲ, διέχρησεν, καὶ χεῖρον ἢ τὸ ἐλάσσιον. Vnde Cels. lib. 2, c. 1, Nam longa statura vt in iuuenta decora est, sic matura senectute conficitur. Q V A R T. Σωνεάζω, Vnà iuuenesco seu adolesco, Vnà cum aliquo iuuẽtutem seu adolescentiã trãsigo. Alciphr. ἐγὼ σωνεάσαιμι ἂν ἀλλήλοις ἐν τυγχηρίαις ἐν τοῖς ἡδεῖς σωπαίζουσιν. Q V I N T. Ὑπονεάζω, q.d. Subiuuenesco, Subnouor, Gaza. ita v.l. Fortasis tamen intellexerunt illa locum suprà in ὑπονεάω citatum. D

Νεᾶς, Iuuenis, Adolescens: seu Qui iuuenilem ætatem agit. Poll. lib. 2, νεανίσκος, νεανίας. ὁ δὲ νεᾶς, οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐστιν, ἀλλὰ κομιδῇ νέος ἂν εἴη. E

Νεᾶν, ᾶνος, ὁ, idem. quod Eust. ita à νέος deriuari scribit vt μεγᾶς à μέγας. cuius tamẽ nullum affert exemplum. Meminit huius νεᾶν Suidas quoque, itidemque ex νέος deriuari annotat, sicut Ἀλκμᾶν ex ἀλκιμος, facta syncope. Deducuntur inde νεᾶνις, νεανίας & νεανίσκος.

Est A V T E M Νεᾶνις, Iuuẽcula, Adolescentula, Puella iuuenilis ætatis. Eurip. Medea, πόσις δὲ σὸς Ὀρχάς τ' ἀφῆκε καὶ λέχη νεάνιδος: de filia Creõtis noua nupta Iasonis. F

E T Νεανίας, Adolescens, Iuuenis. vt νέος suprà. Herodian. lib. 3, de Antonino, ἰσχυρὸς καὶ θρασὺς νεανίας, ferocem audacémque iuuenem. Pythag. νεανίαν vocat quem alii ἀνδρα, vt videbis infrà in Νεανίης. ‖ Νεανίαν etiam pro audaci & pro strenui spiritus homine accipiunt. Demosth. Pro cor. ἐν τίνι οὖν σὺ νεανίας, καὶ τίνα λαμπρὰ; B. p. 934. Sic apud Xen. Pæd. 7, νεανίας ἀνήρ. Et quoniam iuuenes feroces & proterui vt plurimũ sunt, hinc fit vt interdum vsurpetur pro Ferox & proteruus, Iuuenili proteruia & ferocia prædit⁹. Aristoph. Vesp. Ἦ μὴν σὺ δίκης; αὐθέκαστον ἔστιν δίκην Ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' ἐσὶ νεανίας. ‖ Accipitur etiam adiectiuè pro νεανικὸς, i. Iuuenilis. vt Eurip. νεανίας λόγους dixit Sermones iuueniles & audaces, θαμινούς. V N D E Νεανικὸς, ὴ, ὸν, Iuuenilis. vt νεανικὸν φρόνημα, iuuenilis & strenuꝰ animus. Demosth. Olynth. 3, ἴσῃ δ' οὐδέποτ' οἶμαι μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν, μικρὰ καὶ φαῦλα φορᾶσθαι. Apud Athenæum lib. 10, ex comico quodam, δρᾶ τι καὶ νεανικὸν Καὶ θερμόν. Metaphoricè enim vt plurimũ capitur pro Strenuus, Animosus, Virilis: vel etiã Audax. nã talis iuuenilis esse animus consueuit. Herodian. lib. 6, ὅτι μηδὲν ἀνδρεῖον μηδὲ νεανικὸν παρέχεται εἰς Γερμανοὺς ἐλθεῖν, nullum adhuc forte virile ve facinus. Synesius epistol. 47, ἀλλ' οὐδὲς ὧδε νεανικώτερος ἐκείνου παῖδός. Aristophan. Vesp. Ἐγὼ δὲ ζῆν μοι νεανικώτατον, fortissimum facinus. Et apud Plut. De lib. educ. ἤδη δέ τινες καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, audaciora attingunt mala. Item ex Plat. νεανικὴ φύσις, acre & elatum ingeniũ. Addi his potest quod Aristot. in Physiogn. de leone dicit, σῶμα νεανικὸν ἔχει βάσιν νεανικήν. est enim id animal generosum & virili animositate prædituꝫ. Ex Plat. verò epist. νεανικὸς κολοφών, finis gloriosissimus. Interdũ pro Validus, Robustus, Vehemẽs. nam & talis esse iuuenilis ætas solet. vt νεανικὴ ὁπλομαχία apud Aristot. Eth. 7, c. 4, sicut ibidem λιπαρὰ ἰσχύς. Et νεανικὴ κίνησις. & apud Theophr. νεανικὴ ἐσχάρα. Rursum ex Aristot. νεανικὴ βροντή: & ex eiusdem Hist. an. νεανικὸς πόρος, validus meatus. & ex Eurip. νεανικὸς φόβος, vehemẽs metus. In quorum locorum quibusdã redditur etiam Magnus, Permagnus: sicut & apud Synes. ep. 125, καὶ μεγαλοπρεπῆ νεανικήν τινα συσσῶσαι τοῖς ἐμοῖς δυνάμεις, magna manus. Vbi etiam reddere possis Valida. Item νεανικὸν κρέας de portione carnis magna & quæ vel iuuenem exatiet. ita schol. accipit apud Aristoph. in Pluto, Δοῦναι καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικόν. quidam tamen ibi accipiunt pro carne robusti & validi animalis. Pro Magnus accipi potest & in hoc loco Alexidis apud Athen. lib. 4, ἐπιτηδεῖος εἰς λοπάδα νεανικήν, in magnam & quasi strenuam patellam. Et in cõp. gradu νεανικώτερα. Aliquid iuuenilis leuitatis seu temeritatis habentia. Luc. in Sympos. νεανικώτερα ἡμᾶς ἀξιοῖς ἐκφέρειν ὧν ποτε πρὸς τοὺς πολλούς. V N D E Νεανικῶς, Iuueniliter. Item Validè, Strenuè. qua signif. apud Ouidium legitur, lecit ab oliquo nitidum inueniliter aurum. Aristoph. Vesp. ἵν' αὐτὸν παίσω νεανικῶς, strenuè. Et paulo antè, Κἀπιπηδήσω νεανικῶς. fortiter, ἰσχυρῶς, ῥωμαίως. Plutarch. vero Symp. 4 dicit ἡμᾶς εἰσὶν ἐνεανικῶς, pro Opiparè seu lautè. Ab eodem νεανίας est V E R B. Νεανιεύομαι, Iuuenesco, Iuueniles annos ingredior. idem quod νεάζω. sic enim Poll. lib. 2. πῶς καὶ πῶς ἐστι καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, στρεγᾶν, νεάζειν, νεανιεύεσθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ νεανιεύεσθαι ἔφη. ‖ Aristoph. autẽ νεανιεύομαι vsurpauit pro Θρασύνομαι, vt idẽ Poll. ibidẽ annotat. Sed significat potius Iuuenili quadã animi ferocia audeo, Iuuenili animi robore suscipio. Iuuenile facinus edo, νέου ἔργα ποιῶ, vt Hes. & Suid. exp. interdum in bonã partẽ. Philo De vita M. lib. 1, αἰμῷ κάρα νεανιεύεται, μηδὲν ἀνοῦσα τῶν προγόνων, Iuuenilẽ virtutẽ præstat. Idem eodẽ lib. dicit νεανιεύεσθαι νεανίαν, Iuuenilis audacia facinus edere. Eodem lib. καὶ τῆς ὑπούσης δυνάμεως ὄντων ὅπως ἂν νεανιεύσῃ, quædã supra vires interdum audebat. Plut. Symp. sept. sap. Θαλῆν νεανιεύσασθαι, Iuuenili quadã audacia eiusmodi facinora edũt: de delphinibus qui Arionem vexerãt. Quib⁹ addi potest quod B. p. 934 ex Demosth. orat. in Mid. affert, οὐχ' ὑπανιεύσασθαι πιθηκοῦδέν, pro Nec strenua liberalitate in rẽp. vsus est. id est, non se obtulit χορηγῆσαι, vt ego feci. Interdum in malam partem pro Iuuenili ferocia & temeritate aut petulantia audeo, vel ago. vel Temere & cõfidenter aliquid audeo. Demosth. διὸ ταῦτα ὡς εἰκὸς μεγάλα ἐφ' ἅπασι τοῖς ἰδίοις νεανιευμένοις ἐπῆκται, hæc duo facinora flagitiosis audacibusq; factis addidit. vbi passiuè capitur. Aliud exẽplũ ex Greg. habes apud B. p. 934, εἰ δ' οὐκ ἐκείνων οἷς ὑπὲρ νεανιεύονται, petulanter agunt. Item, Iuuenili quadam ferocia iacto, Iuuenili quadam iactantia dico, Gloriabũdus dico. Exẽpla ex Demosth. habes apud B. loco citato. Et in pass. apud Plut. μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευσαμένοις, valere iubens ea quæ præclarè & strenuè in senatu dixerat. B. ibidem. Horat. dicit Iuuenari versibus pro Iuueniliter exultare, exprimere volẽs (vt existimo) Græcum verbum νεανιεύεσθαι, quod simili cõstructione vsurpatur à Greg. Vide νεανίζειν. Apud Hesych. actiua etiã terminatio est Νεανιεύειν, pro μειρακιώδεις.

VNDE Νεανίευμα, ατος, τὸ, Iuuenilis audaciæ facinus, Egregium ſtrenuúmque factum, Iuuenile & audax facinus. Vel etiam Iuuenilis iactantia. dicitur enim aliquis tam dictis quàm factis νεανιεύεσθαι.

ITEM Νεανιεύομαι, eiuſdem ſignif. cũ νεανιάομαι, vt Poll. paulo antè in Νεανιάομαι docet, citans autorẽ Xen. apud quẽ tamen quũ νεανιεύομαι in ea ſignif. reperiam, hoc νεανιεύομαι ſuſpectũ habeo. quod alioqui à νεᾶν vel à νεανίας deriuari poteſt. AT Νεανίζω quod Eraſmus habet in ſuis Chiliadibus (vt mox in νεανίζειν videbis) ſine autore tamen & exemplo, commodius à νεᾶν deducetur. ſignificabit autem hoc νεανίζομαι (ſic enim malo quàm νεανίζω cum Eraſmo) idem cum νεανιάομαι, Iuuenis ſum, vel fio: Iuuenili quadam audacia dico aut facio. ITEM Νεανία, ας, ἡ, Iuuenilis audaciæ facin⁹. idẽ cũ νεανίευμα. Philo De vita M. lib. 1, ἐπεανιάσατο νεανίαν αἰθρὶ καλῷ καὶ αθ᾽ ἡσυχίαν, Iuuenilis audaciæ memorabile facinus viróq; dignũ forti edidit. Cæterùm quanuis hoc nomen νεανία à Νεανιάομαι formatum videri poſſit, ſuſpectum tamen mihi eſt hoc verbum, exiſtimanti potiusdici νεανία pro νεανιεία.

Eiuſdem cũ præcedentibus & ſignificationis & originis EST Νεανίζω. Iuuenari (inquit Eraſm. in Chiliad.) dixit Horatius tum nouè, tũ prouerbialiter, in arte poetica. Græci item νεάζειν, νεαίζειν, νεανίειν, cõſimili modo vſurpant pro eo quod eſt, Iuuenũ more, tactantius, inconſideratius, inconſultius agere, aut ſiquid aliud ætatis peculiare videtur. Quod quo longius traducatur, hoc fuerit venuſtius: vt ſiquis orationem floridã phaleratámque dicat νεανίζειν. Verba Horatii ſũt, Syluis deducti caueant, me iudice, Fauni Ne, velut innati triuiis, aut penè forenſes, Aut nimium teneris iuuenentur verſibus vnquam, Aut immunda crepent ignominioſaque dicta. In v.l. ponitur ETIAM Νεανόομαι, Iuuenesco, Pubeſco.

Dimin. nominis Νεανίσκος EST Νεανίσκος, ου, ὁ, Iuuenis, Adoleſcẽs. idem cum νέος & νεανίας. Ariſtot. Polit. 5, δύο νεανίσκων γεγενημένων. A Plut. opponũtur νεανίσκοι & πρεσβύτεροι, ſicut ſuprà νέοι & πρεσβύτεροι. A Poll. νεανίσκος collocatur in quartà ætatũ hebdomade, quæ videlicet à 21 anno ætatis incipiẽs, 28 terminatur. Vide & Νεωνίης. VNDE Νεανισκεύω, Iuuenesco, Pubeſco: vel Iuuenilẽ ætatẽ ago. Eupolis apud Suid. Γυναῖκ᾽ ἔχοντα μάλα καλὴν κἀγαθὴν ὧν. Αὐτὴ νεανισκεύοντας ἐπῃδόμην μυ. Hoc tamẽ νεανισκεύειν idẽ Suid. annotat ἰδίως ab eo poëta ἐφημαπῶδαι: quippe pro quo frequẽtius dicatur νεανισκεύεσθαι tum ab eodẽ, tũ ab Amphide & Poſidippo. Vtitur eo & X. Pæd. 1, p. 4, οἱ μὲν αὖ παρὰ τοῖς δημοσίοις διδασκάλοις, ἔξεστι, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, Iuuenilem ætatem tranſigere ſeu adoleſcere inter ephebos. Videtur etiã accipi in poſteriori ſignif. verbi νεανιεύομαι: VNDE Νεανίευμα, ατος, τὸ, in v.l. exponitur Superbia, Incontinentia. quale quid & νεανίευμα ſignificat.

Porrò pro Νεᾶνις & Νεανίας & Νεανίσκος Ionicè DICITVR Νεηνίς, ET Νεηνίης ET Νεηνίσκος. Hom. Od. η, Παρθενικῇσιν ἐοικὼς νεηνίῃ. Il. ε, Χρύσαι, ζωῇσιν νεηνίῃσιν ἐοικυῖαι, Iuuenculis ſeu puellis Iuuenilis ætatis. Idem Homerus vtitur etiam τῆς νεηνίης, idque cum αἰὼν coniungit: pró Iuuenis. Od. κ, νεηνίῃ αἰδρὶ ἐοικὼς Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χνοάοντι γένυς. Od. ξ, Οἱ δὲ παρ᾽ αὐτῇ Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι. Cæterùm Pythagoras νεανίαν vocat quem alii αἰ ὄγα, id eſt virum, ſeu qui virilis & conſtantis ætatis eſt: Iuuenem autem ſeu adoleſcentẽ, νεηνίσκον vocat, forma diminut. vt docet Diog. Laert. in Pythag. p. 508, his verbis, διαιρεῖται δὲ τὸν τῆς ἀνθρώπου βίον οὗτος· παῖς, εἶτα ἔπειτα νεηνίσκος, εἶτα νεηνίης, εἶτα πάρων γέρων, εἶτα γέρων. αἱ δὲ ἡλικίαι κατὰ πάσας ὥρας ὧδε συμμετρεῖται· παῖς, ἔαρ· νεηνίσκος, θέρος· νεηνίης, φθινόπωρον· γέρων, χεμών. ἔστι δὲ αὐτῷ ὁ μὲν νεηνίσκος, μεσοῦντος· ὁ δὲ νεηνίης, αἰήρ. quod tamẽ diſcrimen ab aliis non obſeruatur. Hippocr. Aphor. ſect. 3, art. 29, ὅσοι δὲ νεηνίσκοισιν αἵματος πτύσιες, φθίσιες, ἢ ἐμπύημα, ἢ ὀξέες, ὀπαλγέες. Vnde Celſ. lib. 2, c. 1, Adoleſcentia morbis acutis, item comitialibus tabique maximè obiecta eſt: ferèque iuuenes ſunt qui ſanguinem expuunt. vbi quos νεηνίσκους vocauit, ibidem ἐφήβους appellat: vno gradu τοὺς παῖδας præcedentes, at duobus gradibus τοὺς πρωσβύτας ſequentes.

¶ Νεῖος, ν, ὁ, Nouus, Nouellus, Recens: (Ionicè pro νέος) vt teſtatur Gal. in Lex. Hippocr. qui νεῖον expon. τὸ νέον.

VNDE Νειότατος, ſuperl. gradu, Nouiſſimus, Infimus, Imus. ſicut Heſych. νειότατον exp. κατωτάτω. Ex quo per ſyncopẽ ITA Νείατος, SICVT Νίατος ex νειώτατος, de quibus duobus ſuprà. Vtitur hoc νείατος in ea ſignif. Hom. Il. ϑ, οὐδ᾽ εἴ κε πὶ νείατα πείσεαι ἶπαν Γαίης καὶ πόντου. Il. ψ, de peplo, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων. Il. ε, τέρεινα δ᾽ πάλλας Ἀθήνη Νείατον εἰς ποταμὸν ἑκατόμβοιον. ὅθι ζωστήρια μιῷ. itidémque Nicãder νείατα dixit τὰ ἔσχατα. Sicut verò νείατος pro νειότατος per ſyncopen dicitur, ITA Νειόθεν ET Νείθεν Euſt. dicit annotat pro νειατόθεν & νειατόθι: addens tamen, εἰ μή τι ἄρα σφοδρότερόν ἐστι τὸ εἶδος ἀπὸ τοῦ πλείονος τῆς νείατον ὑμοίως τῷ πέπατον. Eſt autem Νειόθεν, Ex imo vel Ex imo fundo, aut loco. Il. κ, Ὡς φάτο νυκτὶ δὲ σκληρὸν ἀείσατο χάλκεος Ἄρης Ἀχαμάντων Νειόθεν ἐκ κραδίης. Et Apoll. lib. 1, χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δεξιτόλος πάλαξας Νειόθεν ἀμφοτέρηφι τοῖ σύτος ἴλασε χαρείν Ἡνορέην πίσυνος. vbi ante δεξιτόλος ſubaudiendum ἐκ, vt in loco Homerico: vt ſit Ex imo ſolo, ſeu imo ſoli fundo. Vtitur eo & Luc. in Peregr. πλὴν ἐκεῖνο ὅτι πολὺ ἐμέλα, ἡ δῆλος ἐῶν νειόθεν ἀπὸ δρῶν, id eſt, Nõ è ſummis labris, ſed ex imo pectore. B. Videtur autẽ alluſiſſe ad Homericum illud, Νειόθεν ἐκ κραδίης, quod iamcitaui. AT Νειόθι, In imo, ſeu In imo fundo, aut In ima parte. Il. φ, — ἔνθ᾽ ἔπεσον μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ᾽ ὑπ᾽ ἰλύος κεκαλυμμένα. Heſiod. Theog. de dolo Promethei, δόλιον δ᾽ ἄρα νειόθι θυμὸν Ζηνὸς ὑψιβρεμέτεω, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ. Et apud Apoll. νειόθι γαίης, & νειόθι πόντου. vbi ſimpliciter etiam reddi poteſt Sub.

Νεῖον, Nuper. Ionicè pro νέον. Apollon. Argon. 1, Νεῖον ἀπ᾽ Ἀρκαδίης Λυκαίον Ἄργος ἀμείψας. id eſt νεωστὶ, vt ſcholaſtes quoque exponit.

Νειαρός, ῆ, ὁ, idem cum νείατος, vt habetur in v.l. Poteſt tamen accipi & pro νιαρός. AT Νείαρα SIVE Νίαιρα (quorum vtrunque habetur in lex. meo vet.) τὸ ἔσχατον μέρος τῆς κοιλίας, vt ibidẽ exponitur. Poll. lib. 2, καὶ πίτας κῶλον ἢ κάτω κοιλίας, ἰῶν νειαίρων Ὅμηρος καλεῖ. itidémq; Bachius apud Erot. νείαρας exp. τὸ κῶλον, quod quidam vocãt ἡ κάτω κοιλίαν, Erotianus autẽ γαστέρα. ſed maior pars in eo conſentit, νείαιραν eſſe imum ventrẽ, qui & λαγών, à λήγω, vt Etym. tradit. Quanuis verò hi lexicographi νείαιραν ſimpliciter exp. Imum ventrem, apud Homerũ tamen & alios poetas ſolet adiunctũ habere γαστήρ, vt Il. ε, Νειαίρῃ δ᾽ ὀϊστὸς ἐπὶ γαστρὶ δῖᾳ ζωστῆρος ἔλασσεν. Et aliquanto pòſt, Νειαίρῃ δ᾽ ὀϊστὸς ἐπὶ παχὺ δολιχόσκιον εἶχε. itidémque Il. ν, Τὸν βάλε νείαιραν κῦ γαστέρα. Duplex verò etymon traditur à grãm. cuius & Euſt. meminit, quum ait, νείαιραν γαστῆρ, οὐ μόνον δι᾽ ἧς τὰ σιτία νέα, ὅ ὅτι παρὰ νέοις, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ ἔμετος. ὅθεν καὶ ἡ γυναικεία ὑστέρα μετωνόμασται. Alibi verò annotat, licet Νίαιραν nomen proprium eſt à νία, id eſt νέα, ſic & νίαιραν γαστέρα poſſe αἰτίως indidem deriuãri, ἀφ᾽ τὸ εὐδιαλύτως πάσχειν αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἐδωδίμων.

¶ Νεός, ᾶ, ὁ, Nouale, ſeu Noualis ager, Ager renouatus. idẽ cum νία & νιός (vnde etiam fit, Ionicè inſerto ι) & νιατὸ, quod vide. Od. ι, Γαίῃσιν μὲν φιλότητα καὶ ἔρνεσι νεὸς ἐπιπολῶ, de Cetere frugum & agrorum præſide. De qua & Heſiod. in Theog. Γαίῃ τε πρῶτα μετὰ τὸν ἐγείρατο φιλότητι Νειῷ ἐπὶ τερπνῷ. Euſtathio eſt ἡ ἀρτι αἰανιζομένη γῆ, ager nouatus Ciceroni: Heſychio ἡ νεωστὶ μεταβεβλημένη, id eſt προβεβωμένη γῆ. Vtitur hoc vocabulo & Theophr. De cauſ. pl. l. 4, c. 9, de leguminib⁹ κάλλιστον τὸ θᾶττον ἀναπλῆσαι καὶ μὴ καρπίζεσθαι τὸν χλόον, ἀλλὰ νεὸν ποιεῖν. Ex eiuſdem lib. 8 De hiſtoria pl. μὴ ποιεῖν νεὸν καρπόν, Noualibus ineptum eſſe, v. l. ex Gaza. Ab Heſiodo dicitur ἀλτξιαρὴς, in Erg. Νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἀρότρῳ. Νειὸς ὀξιαρή, παίδων ἀνακλητέα. paulo antè dicit νεωμᾶν ἄρουραν.

C. Νεοποιέω, Nouale facio, Terram ſeu agrũ renouo. quod Theophr. diuiſa voce νεὸν ποιεῖν dicit. Xen. Œcon. ἰῶν τι μὴ φυτεύοντες τυγχάνωσιν, ἰῶν τι γεωπονοῦντες, ἰῶν τι σπείροντες, ἰῶν τι καρπὸν προσκομίζοντες.

H C. Νεοπομβός, in Epigr. q. d. Nouali cida. hoc eſt qui nouale aratro ſcindit, ſeu proſcindit, aut findit. Sic enim & Latini poetæ.

NEOΣΣΟΣ, ὁ, Pullus, Recẽs à partu auicula. ſic enim exprimi poteſt etymon, à νέος. Il. ι. Ὡς δ᾽ ὅτε τε νεοσσοὶ ἀμφιπένονται μάστακ᾽, ἐπεὶ μάλα λαβήσι. Il. ζ, Ἔνθα δ᾽ ἔσαν

σχεδὸν νεοσσοὶ, πάππα πάππα. vbi Cic. vertit Pulli, p.65 mei lex. Cic. ſicut & ſuprà in quodam loco in Ἐκκολάπτω citato, pro eo quod Varro dicit Pullus, in Geopon. habetur νεόττια. Ad priorem Homeri locum alludens Plut. De aud. dicit, ὅσ' ἂν ἀπίδιοι νεοσσοὶ ἀεὶ φεύγουσι τὸ ἀλλόφυλον κεχηνότες κύμα. Idem in Probl. Rom. de auibus autumnalibus, οἱ μὲν, ἀλεκτρυόνες καὶ νεοττιαὶ, οἱ δὲ, νεοσσοὶ καὶ ἀπτερύγες. Athen. lib. 14, τιμαλφᾶ παιχνίαν ἐφ' ᾗ καὶ νεοσσοὺς τοὺς ἔδη κοκκυζόντων. Sunt qui compositum hoc vocabulum dicant ἀπὸ τοῦ νεωστὶ ὀσφραίνεσθαι, id est βλίττειν: vel σύεσθαι, id est κυΐσκεσθαι. Affertur & νεοσσὸς ex Xen. pro apicula, ſicut Ioſeph. apibus itidem νεοσσιὰ tribuit. quam apum fœturam, quum formata eſt, Plin. vocari tradit nymphas. Pullos & hic interpretari poterimus, ſicut iiſdem à Colum. pullities tribuitur, lib. 9, c. 11, Quum primo vere in eo vaſe nata eſt pullities, nouus rex eligitur.

C. Νεοσσιὰ Dioſcoridi. Nidulatio, Cunabula Plinio. Cic. De orat. Volucres videmus procreationis ſuæ atque vtilitatis cauſa effingere & conſtruere nidos. Hæc Bud. Videtur tamen potius hoc vocabulo ſignificari Pullorum procreatio.

C. Νεοσσοτρόφιον, ου, τὸ, Locus vbi pulli aluntur: Auiarium. Vtitur eo vocabulo Col. lib. 8, c. 15, Neoſſotrophii cura ſimilis, ſed maior impenſa eſt. nam clauſæ paſcuntur anates, querquedulæ, boſcides, phalerides, ſimileſque volucres quæ ſtagna & paludes rimantur. Et ſub finem capitis, Antiquiſſimum eſt, quum quis νεοσσοτρόφιον cõſtruere volet, vt prædictarum auium circa paludes, in quibus plerunque fœtant, oua colligat, & cohortalibus gallinis ſubiiciat. ſic enim excluſi educatique pulli deponunt ingenia ſylueſtria, clauſique viuariis haud dubitanter progenerant.

Νεοσσιὰς, ἀδος, ἡ, Nidus, Pullorũ cubile. Suidæ ἡ καλιὰ ἡ τῶν ὀρνέων. Scribitur & Νεοσσὰ, oxytonως, quod & de apũ alueari dicitur, quas Xen. quoque νεοσσοὺς appellauit, vt habetur in v. l. Ioſeph. in Maccab. μάλιστα τοῦ περὶ κηπουρίας ἐπαμύνοντας τοῖς νεοσσοῖς, καὶ καθάπερ σῦλά τινα, τοὺς πρὸ πλησίον πεῖσαι νεοσσοὺς τῇ νεοσσᾷ αὐτῶν καὶ ἐπαμῦναι ταῖς ἴσαις δυνάμεσιν. vbi νεοσσὰν vocauit alueare in quo tenera ſuam ſobolẽ fouent veluti volucres ſuos pullos in nidis. ſunt tamen qui νεοσσιὰν hîc acceperint pro ipſa apũ pullitie.

Νεοσσὸς, οῦ, ὁ, Atticè pro νεοττὸς. Luc. κατὰ τὸν ξένον νεοσσὸς ἀπλῆς ὑποφρίττων. Ariſtoph. Auibus, Ἄρεως νεοσσὸς, Martis pullus: de gallinaceo, aue Martia: quibus ſubiungit Piſthetærus ὡς νεοσσὲ δεῦρο. Annotat ibi ſchol. gallinaceos quoſdã vocari νεοσσοὺς. ſicut quoſdam Μήδικους: nili. fortè pulchri pueri nomen ſit ad quod alludat. Per io cum fœmina etiam aliqua aut maſculus νεοσσὸς dicitur. quum teneræ ſeu virentis adhuc ætatis eſt, ſicut μόσχος & πῶλος ab Euripide. Epicrates apud Athen. lib. 13, de Laide, quam aquilæ comparat. Αὕτη γὰρ οἷα πόρτις ὠνοσσὸς ἁ νέα, γ' ἡ καταπέρων ὠὰ κατηχρειωμένη.

C. Νεοσσοτροφέω, Pullos alo. Et metaph. dicitur aliquis νεοσσοτροφεῖσθαι pro A pueritia educari veluti pullus: vel Veluti pullus ali & nutriri. Ariſtoph. Nub. μητροκατάπυγα πῶλον ἡλικίαν ἔχοντα δεῖσθαι τροφῆς.

Νεόττιον, ου, τὸ, Pullulus. hoc eſt Pullus tenellus & recens. Ariſtot. lib. 9 Hiſt. anim. Exemplum cum Lat. interpr. habes in Ἐκκολάπτω.

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, Pullaſtra, Gallina iuuẽca. Ariſtot. ἡ ἀλεκτορὶς δίδωσι αἱ νεοττίδες πλείω πίπτουσιν ἢ αἱ τριετοῦσαι· ἐλάττω δὲ τῆς μείζονος τὰ ὠὰ τῶν νεοττίδων. Vnde Plinius, Ex gallinis tuencæ plura pariunt quàm veteres, ſed minora. Pullaſtrã verò Varro dicit lib. 3, c. 9, Ea quæ ſubiicias, potius è pullaſtris quàm è veterulis. Rurſũ Ariſtot. Hiſt. an. l. 6, νεοττίδες ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν, pullaſtræ & anſeres iuuẽci.

Νεοττιὰ, ſiue Νεοττιὰ, ᾶς, ἡ. Nidus, Pullorum cubile ſeu cunabula. idem cum νεοσσιὰ ſiue νεοσσὰ. Xen. Hell. 7, ἐφοβοῦντο τὸ στράτευμα ἐλαύνειν αὐτῶν πολλὴν ὡς τὴν νεοττιὰν κατεπάτουν ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἀθρόων. Plut. Probl. Rom. οὐδὲ γὰρ νεοττιὰ χωρὶς ἐστὶ τυχεῖν ῥᾳδίως ὄφεως. Animaduerte autem oxytonως ſcribi apud Xen. paroxytonως apud Plut. ſicut & in loco Ariſtot. quem habes in Ἐκκολάπτω.

Νεοττεύω, Nidulor, Nidifico, Cunabula facio. Athen. lib. 2, ex Alexãdro Myndio, de turdo, ὡὸν δὲ σταφυλαπτὴν τίθησι, καὶ νεοττεύει, ὡς καὶ τὰς χελιδόνας. Ariſtot. Hiſtoriæ an. lib. 7, c. 1, de cuculo, ὅτε οἰκία νεοττεύει καὶ ἐν πέτραις. Ibidem legitur, ὅτι τὴν γῆν νεοττεύει.

Νεόττευσις, εως, ἡ, Nidificatio, Nidulatio. Ariſtot. Hiſt. an. lib. 7, c. 1, ἅπαντα μὲν σπείρουσι ποιεῖται τὰς νεοττεύσεις. vbi νεοττεύσεις ποιεῖν dicit quod ibidem νεοττείας ποιεῖν, nidulos facere, ſeu conſtruere cunabula.

Νεοττεία, ας, ἡ. idem. vel Nidus, Cunabula. Ariſtot. loco citato, πίπτουσι δὲ τὰ μὲν ἄλλα ἐν νεοττείαις, ὅσα ὑπὸ μὲν πίπτει, οὐκ ἐν νεοττείαις (οὐδὲ αἱ τῶν ἁρπάγων καὶ οἱ ὄρτυγες) ἀλλ' ἐν τῇ γῇ ἐπιλογαζόμενα ὕλιλα. Et paulo pòſt, de epope, ἃ ποιεῖται νεοττείαν τρεῖς καθ' ἑαυτὴν νεοττεύουσαν. vbi νεοττείαν ποιεῖσθαι dicit quod ibidem νεοττεύειν. Luc. de alcyone, ὅτι γὰρ δὴ ζώντα νεοττεία καὶ τὰς ἡμερησίους ταύτας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Vbi potius accipitur pro νεοττιᾷ, id eſt Nidulatio. adeo vt & actionẽ nidi cõſtruendi ſignificet hæc vox, & ipſum opus effectum, id eſt Nidum.

C. Ἀπονεοττεύω, pro ſimplici νεοττεύω, Nidifico. Exponitur alicubi & Nidificationẽ relinquo. Quinetiam hic locus Ariſtot. lib. De Animal. 6, ἀπονεοττεύσασα ἡ φάσσα πάλιν ἐν πεντήκοντα ἡμέραις, ſic explicatur, Columba citra dies triginta prole expedita ſuperiore, parit. Cum qua interpretatione cõuenit illa Gazæ, ſimplex νεοττεύω exponentis Fœtifico.

C. Ἐννεοττεύω, Nidifico in. Item In nido nutrio. Platolib. 12. De leg. pag. 354. Sic in 1 Alcib. in fine, ὥσπερ σοὶ ἀνεννεοττεύσας τροφὸς ἂν ἐφάνην. B.

ΝΕΥ'Ω,

à quo vetus verbum Latinum Nuo. cuius cõpoſita in vſu mãſerunt, cum alia, tum Innuo & Annuo, pro Nutu vtor, Nutũ do. vt quidã exp. Apud Ciceronem Annuere aliquem pro Nutu ſignificare. Item, Significare aliquid & annuere. Hom. Od. π. Νεύσω ὡς ὅτε πρῶτα. Sæpius autẽ vtitur compoſito ἀνανεύω, vt infrà docebo. Itidem verò ſolutæ orationis ſcriptores cõpoſitis vtuntur potius. Thucydides certè lib. 1, per periphraſin dixit νεύματι ἀφανεῖ χρησάμενον, pro ἀφανῶς νεύσαντες, vt ſchol. exponit. Νεύω pro Annuo. id eſt Promitto. Apoll. 2, — νεῦσα δ' ὅγ' αὐτῇ ὤμοσε μάψ. At Epigr. lib. 1, νεῦσεν cũ infinitiuo quidem, ſed pro Monuit nutu. vbi tame exponitur itidem Annuit, & Submonuit. Sic Plautus, Vẽturum annuo. Virgil. autẽ cum accuſ. — cæli quibus annuis arcem.

Νεύω. Nuto, Vergo, Propendeo, Inclino. Theophr. De hiſt. pl. lib. 5, ὁ δὲ τεῖλος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo de brutis animalibus dicit νεύουσι πρὸς χέρσον, id eſt, prona ſpectant terrã, vt loquutus eſt Naſo. & cõtrà τὸ ὄψις hominis Deum αἰωρῆσαι, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεάσαιτο. ita enim ille, τῶν μὲν γὰρ ἄλλων τὰς ὄψεις πρηνίζας κάτω κύψας· ὁ δὲ νεύσας πρὸς χέρσον ἀνθρώπου τὸ ἔμπαλιν ἀνώρθωσεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεάσαιτο. quæ Budæus ita vertit, Siquidem quum aliorum animalium facies ita circumegiſſet, deorſum vt vergentes in humum procũberent, verſa ille vice humanam faciem rectam voluit eſſe, vt cælum ſuſpiceret. Quomodo autẽ hoc memorabile dictũ ex Naſonis quoque ore prodierit, docere nõ pigebit. ita igitur ille circa principium ſuæ Metamorph. canit, Pronáque quũ ſpectent animalia cætera terras, Os homini ſublime dedit, cælumque videre Iuſſit, & erectos ad ſydera tollere vultus. (Quũ autẽ in illo Philonis loco πρὸς χέρσον nihil aliud ſit quàm πρὸς γῆν, ſeu πρὸς ἐπὶ γῆν, ſciendum eſt tamen νεύειν πρὸς ἐπὶ γῆν ſeu εἰς ἐπὶ γῆν, ſæpe dici potius de illis qui præ pudore aut mœſtitia defixos in terrã oculos habẽt, ſeu terrã intuẽtur, vt vertit Politianus in iſto Herodiani loco, lib. 4, οἱ μὲν δῆμοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευσαν. Necnon in iſto qui legitur lib. 1, οἱ μὲν δῆμοι σωιῆσαλησαί τε εἰς ἐπὶ ψυχῇ, καὶ σκυθρωπαῖς ταῖς ὄψεσιν εἰς γῆν ἔνευσαν.) A poetis autẽ pro εἰς πλὴν γῆν dicitur etiam ὅτι χθονὸς cũ hoc verbo. Apoll. Arg. 2, σὺν δὲ κάπτω νεύσαντες ὅτι χθονός. Heſiod. autem vſus eſt aduerbio ἔνερθε illud ipſum ſignificante, quum dixit σὺν χθονὸς νεύουσιν ἔνερθε. Cæterùm eadem conſtructione dixit Aratus, — νεύοντι δ' ὑπαὶ πάντα ἔοικεν Ἄρκτον εἰς Ἑλίκης πλήν. vbi itidẽ illam propẽdendi ſignificationem habet quam ſuprà in νεύειν εἰς πλὴν γῆν. vnde Cic. ita reddidit, Obtutum in cauda maioris figere dicas. Cũ illo autẽ aduerbio κάπτω frequẽs eſt & in proſa: vtunturq; ita cũ alii, tũ Lucian. vt quũ dicit in Herm.

καὶ ἀπεσκληκυῖα ὑπὸ βίας ἡ ὄσφυς· ἐν ἀκινδίᾳ καὶ καμάτῳ καὶ ἀχρυπνίαις κάτω νεύουσα. Dicitur verò & νεύειν ὅπη τὸ κάτω ab Alexandro Aphr.in Problem. Denique inuenitur & cum datiuo in Anth.Epigr. Cæterùm quanuis νεύω in ista vergendi seu propendendi significatione frequens sit, atque adeo multo frequentius quàm in ea cui primum locum dedi, non putaui tamen dubitandum quin prius significarit Nuo, (vt antiquo vtar verbo)quàm Vergo,&c. Argumento autem mihi fuerunt cum alia, tum vox Latina Nuto: quam quum à verbo Nuo esse constet,accepta forma frequentatiua, sumi itidem pro Vergo,seu Deorsum vergo,& Propendeo,non ignoratur. ‖Νεύειν,cum accusatiuo etiam pro Inclino,Demitto. cuius vsus exempla hæc Bud.affert ex Aristotele in lib.qui περὶ αἰσθητῶν inscribitur,ἢ γὰρ νεύουσι πρὸς ὑφῃλάς,ἐν παύῃ ἡ καρδία τὸ ὀξὺ ἔχει. Item ex alio quē nō nominat, ὡς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύων, Oculos demittens, Aciem præ pudore deflectens.

Νεύειν, Vertere se.vt interpr.Cam.in hoc versu Theocriti in Thal.Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κἢ μὴ χρέος ἄντ' ἐτύχησε Δαμοίτας κἠκάσατο,si aliò te verteris. Idem interpr. Tendere in hoc Polybii loco,l.1, ἡ τύχη πάντα νεύειν ἰδιάζειν πρὸς ἕνα δὲ τὸ αὐτὸν σκοπὸν,tendere ad vnum finem.

Νεύειν pro Pertinere,Spectare,Bud.affert ex hoc Aristotelis loco,in lib.De mundo, πάντα περὶ παῖ μίσεως εἰς τοῦτό πως νεύει,quæ de Paribus dicuntur,huc pertinet,huc spectant. Affertur verò & pro Spectare in alio genere loquendi,cui non possit itidem adhiberi verbum Pertinere: ex Alex. Aphr.ἐκεῖσε νεύει δὲ ἰσοπαλὴς ὄζη,eò spectat & conuersus est.

(At Νεύειν pro Natare, vide post Νέω)

Νεῦμα,Nutus.vt νεύματι χρῆσθαι apud Thuc.Nutu vti,Nutu significare. de quo loco dixi suprà in Νέω.

C.ΑΝΑνεύω,Renuo, Abnuo, Nutu significo vel innuo non esse faciendum aliquid. Aut breuius,Nutu veto.vt Odyss.υ,Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἔτλη,αἰὰ δὲ ὀφρύσι νεῦσεν ἑκάστῳ Κλαίειν. (vbi falsò redditur Innuebam lugere, pro Innuebam ne lugeret) Sic Il.χ,v.205,Λαοῖσιν δ' αἶνα νεύσας καρήατι Δῖος Ἀχιλλεύς. Vt autem expono hîc Nutu veto;ita Eustath. κωλύων αἰανεύων in isto versu 119 Odyssex φ, Ἀλλ' Ὀδυσεὺς αἶνα νεύσας,καὶ ἔσχεθεν ἰειμένον ὄφρ. ‖Item Nutu recuso,seu denego,aut Nutu ostendo me recusare, seu denegare. Hom.Il.ω.Τῷ δ' ἔπορον μὲν ἑὸν πατέρ,ἔπορον δὲ ἀπαύρας. Item ἀνανεύειν πρὸς τὸν ἀγῶνα in v.L ex Batrachom.pro Abnuere votis. qui vsus verbi Abnuo, haud scio quo possit teste confirmari. Itidem verò in soluta oratione cum accus.pro Renuo, Abnuo. Interdum verò & cum infinit.pro Nego. (qua in significatione Nonnus addidit & particulam μὴ, quum dixit,νεῦε δὲ ἔσχεν αὐτὸν νεῦσαι) Apud Xenoph.quoque ἀνανεύειν & ἀποκωλύειν pro eodem habentur. Plato ἀποκωλύειν & ἀνανεύειν inter se opposuit:item καταινεῖσθαι & ἀνανεύσεσθαι.quæ pass.futura sunt etiam obseruanda.

Ἀνανεύω, Sursum reflecto caput,vel oculos,(vt νεύω contrà sumitur pro Deorsum flecto)Resupino me.Lucian.ἀπηχθὲς οὖν ἦν τοῖς νυστάζουσι τοῦτο ὅμοιον,ὥσπερ μὴ ἀποκωλύων,ὥσπερ ἢ ἀνανεύων ἔμπαλιν.vbi tamen Budæus existimat verti posse Annuens, (seu Innuens) & renuens. Idem à Dionysio Areop.poni ait ἀνανεύειν pro Sursum erigi,Cœlestia suspicere. Ex Dioscor.affertur ἀνανευκυίας ἐξοχάς,pro Sursum spectantes.

C.ΑΠΟνεύω, Abnuo, Respuo, Auersor quasi respuendo. Sed apud Bas.cum genit.scribentem, ἔχει ὃ ἐξουσίαν ἢ ἀποκωλύσαι τινὰ τοῦ καλοῦ. vbi Bud.exp. etiam Abscedere. ‖Citatur præterea ἀποκωλύω pro Nuto, Ad ruinam inclino,ex Anth.Epigr.

Ἀποκωλύω,Vergo,Inclino. Philo De mundo (Budæo teste) dixit ἀποκωλύειν πρὸς αὐλῆσε pro Contueri æthera: ita scribens,ἀδούλωτον ἐναργῶς αἰσθητῶν ὄμματος τὸ τῶ σώματος ὄμμα πρὸς ἀκώλυτα πρὸς αὐλῆσε ἀποκωλύειν. Citatur item ex Plutar. in Galba, ἀποκωλύοντος φορείου pro Lectica se inclinante.

Ἀποκωλύω, Declino,Deflecto, vt Camer.reddit apud Platonē in Theæteto, πρὸς τὸν γεωμετρέων ἀποκωλύσαιμι. Est etiam (secundum Budæum) Inclino & transeo in partes. Polyb.3, ὑπὸ τῶν ἡμιόνων καὶ τῶν ὑπὸ τὰς ὀφρῦς Γαλατῶν

A συμβῆναι πρὸς τοὺς Καρχηδονίους ἀποκωλύειν. Similem autē habet significationem in hoc quem Suidas citat loco, σωτῆρα εἶναι τοῖς Αἰνίοις πάλαι μὴ παραζῆν,πρόσφατος ὁ ἀποκωλύειν,ὃς μὲν πρὸς Εὐμένη,ὃς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.In Αἶνον tamē, vbi idē locus ab eo citatur,habet καταινεῖν. Ex eiusdē libro 16 affert Bayfius,ἀφίεμαι τοῦ διώκειν, ἀπένευσαν ὅτι τῶν ἵππων ἀφαιρεῖν.vbi ἀπένευσαν vertit Conuersi sunt.

B Κελεύω,Nutu significo, Nutu iubeo. Euripides Iphigenia Taurica,ἐξέκλυσ' ἀποστῆναι πρέπει, nutu iussit abstistere procul.vt Cam.vertit(sic autem & ὑπακούω accipi docui paulo pòst) Exponit autem & Negare,Nutare. afferens ex eodem poeta in Phœnissis, Αἰνῶ δ' οὐ τὸν ἐτ' αὐτὸν ἐκκλύει πάλαι,pro Sententiam hic vir non magis mutat suam. Vertit & Declino,de qua significatione dicam paulo pòst.

Ἐκκλύω,Propendeo,Emineo,Proiectus sum, in Hippiatria,vbi περὶ τῆ χαλάσματος τῆ ὤμου agitur,ὅταν αἰωρῆται παρημένον ἐκκλῦνῃ τὸ ὀφθὲν βαδίζοντες.Bud.

Ἐκκλύω,Euito,Declino. sed hæc significatio haud video quomodo conuenire possit huic verbo,si deducatur à νεύω significante Innuo:at deducendo à Νέω significante Nato,non adeo aliena esse videtur hæc significatio compositi ἐκνεύω. vt videlicet quum ἐκνεύω significet Enato,sic ἐκνεύω propriè Enatando euito, seu effugio: deinde verò accipiatur generalius pro Euito.

C Ἐπινεύω,Innuo,Nutu significo faciēdum esse aliquid. Nutu iubeo:vt contrà ἀπανεύω pro Nutu veto interdū accipi dictum est.Homerus Iliad.ι, Ἦ,καὶ Πατρόκλῳ ὄγε ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σαώσῃ Φοίνικι τορέσας πυκινὸν λίχος.Sed & sine infinitiuo apud eūdē pro simplici νεύω, (seu νεύματι χεῶμαι,vt loquitur Thucydides, quod est ad verbum, Vtor nutu)Odyss.π,Ἦ ῥ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. ‖Sæpe verò iisdem vtitur verbis pro Annuit.vt Iliad. α, Ἦ,καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. qui versus habetur & alibi. Sic & apud Platonem ὀπανεύειν pro Annuere, Assentiri.oppositum παρ' αἰανεύειν.vbi scribit,πάνυ ἄγαμαι ὦ Θεαιτήτε ὅτι οὐκ ὀπανεύεις μόνον καὶ αἰανεύεις,ἀλλὰ καὶ ἀποφαίνῃ πάνυ καλῶς.Et cum accusatiuo apud Demosthenem pagina 138,μὴ δῆτ',ὦ πάντες θεοὶ , μηδεὶς ὑμῶν ὀπανεύσειεν. Philo iunxit datiuo rei, dicens,ἐπ' ὀπανεύει ταῖς εὐχαῖς,votis annuit.

D Ἐκνεύω(sicut & νεύω)Vergo,seu Deorsum vergo,Propēdeo, &c. Lucianus in Caucaso,ἀφεσθαι γὰρ αἱ πρᾶαι, παντελῶς ὑπῆμα ὀπανευκυῖαι. vbi exponitur Sēsim depressæ,item Declines, seu Cliuosæ.quibus & B.vtitur.

c.2.Συνεπινεύω,pro Annuo, Assentior.ex Plutarcho in Apophth.συνεπινεύει τῇ φωνῇ.

C.ΚΑΤΑνεύω,Annuo,Nutu aliquid confirmo. Homerus Iliad.α,Εἰ δ' ἄγε τι κεφαλῇ κατανεύσομαι,ὄφρα πεποίθῃς. Et paulo pòst cum accusatiuo,ὅ,τι καὶ κεφαλῇ κατανεύσω. id

E est Nutu pollicitus fuero.Alibi autem & cum infinitiuo.vt Iliad. β,—σφὶν μὲν μοῖ ἐπέσσετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἀμύχητον ἀπονέεσθαι. Lucas vsus est pro Innuo,Nutu aliquid significo,Euangelii sui c. 5.pro quo Homer. dicit ὀπανεύω,vt antea docui. Vide & Ἀπανεύω.

Κατάνευσις, Actio ipsa annuendi. quo vtitur Eustathius de illo Homeri loquens versu quem ex Il.α. protuli.

C.ΠΡΟνεύω, Promineo, Propēdeo(quam significationē & composito ἐκνεύω dat Budæus)vnde προνευκώς exponitur etiam πρόκλινης & προκεκλιμένος. In hoc autem

F Xenophontis loco in Œconomico,δεῖ γὰρ δὴ ἄλλο ἄλλου εἶναι ἀμείνους οἱ ἐμπλέοντες, ἵνα δὲ μὴ ἐν τάξει μὴ καθίστανται, ἐν τάξει δὲ προνεύουσι, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι; Budæus προνεύειν vertit Incumbere. ita enim interpretatur hæc verba, Vicissim & rectè atque ordine incumbunt in remos & rursus resupinantur. Sed hoc sciendū est,legi προσνεύουσιν apud Xenophontem, non προνεύουσιν,in vulgatis editionibus,& quidem in mea etia. sed vt in annotationibus quas calci eius subiunxi,admonui,sic admoneo & nunc,me Budæum sequi, legentem προσνεύουσι. Libet verò & quæ Camer.de hoc ipso loco scribit,addere,In Œconomico autē (inquit)προσνεύειν est nauticum verbum,ὅτε τάξει μὲν προσνεύουσιν,ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι.Nisi fortè verum est προνεύουσι(vt esse suspicor) id est Proclinantur & reclinantur. Atque eadem verba reponenda esse puto in primo Polybii, vbi hæc le-

guntur mendosè,etiam in manuscripto (vt verum fatear)libro:καὶ πάντας ὅτι πρὸς ἐρετικῷ ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας πρὼ καὶ πρῶ ἔχοντας τάξιν τοὺς ἐπ' αὐτῷ τῷ πλοίων καθημένους, μέσον δὲ αὐτοῖς στίσαντας τὸν κελευστήν, ἅμα πάντας αἴρειν ἐφ' αὑτοὺς ἄγοντας τὰς χεῖρας, καὶ πάλιν προνεύειν ἐξωθοῦντας ἐκείνας, συνιέναι. &c. vbi legendum esse existimo αἴρειν,non αἴρεσθαι:& προνεύειν,non προνεύειν. Est autem elegans descriptio remigationis: quam nos ita reddidimus Latinè, Ad remigia collocatis quibusdam in littore,eo ordine quo in nauigijs considere solêt,statuerũt in medio celeustẽ, & reclinari simul omnes adducẽtes man⁹ ad sese,ac rursum proclinari,illos extendẽtes,assuefaciebant.&c. Hæc ille.ex quo totum locum adscribere libuit , non solùm propter ea quæ de verbo Προνεύω dicuntur , sed & ob VERBVM Αἴρειν. πίπτω. minimè enim dubium est quin vtraque emendatio vera sit. Poterit autem(meo quidem iudicio)alteram confirmare & hic Plutarchi locus in Sympos.lib. 5,ὅπως ἡμῖν ἕκαστον ἐν ἀρχῇ μὲν ὅτι σῶμα προνεύειν, ἀποκλίνοντας πρὸς τὸ πρόσω. Addo autem & hoc, videri mihi nomen Latinum Pronus, esse ab hoc verbo Προνεύειν. C.ΠΡΟΣνεύω,Innuo. At in v.l.Annuo, sed nullum affertur huius signif.exemplum. Ex Xen.autẽ affertur προσνεύειν de remigibus , vbi reponendũ esse προνεύειν docui in Προνεύω.

C.ΣΥΝνεύω,In me vergo, Contrahor. vt Bud.vertit apud Alex. Aphrod. cuius locos apud eum vide,pagina 519. Idem in Lexico suo scribit, à Plutarcho dici de re quæ in altitudinem aut in longitudinem paulatim gracilescit & contrahitur , εἰς παρυφὴν συννεύουσα τῆς αὖθις πλατείας στοᾶς. In v.l.perperã habetur συννεῦσαι vnico ν scriptum,(manauit autẽ hic error ex primo omnium lexico in quo est quidem συννεύω vnico ν, sed ita vt decidisse alterum manifestissimum sit artis typographicæ peritis,vtpote spatio in quo positum id fuerat, manente vacuo) exponitur autem & ibi Vergere, item Deorsum aspicere , ex Basilio, εἰς γῆν συννεύουσι ὄμμα.& ex Luciano,ὑπόδειν ἀλλήλοις συννεύοντες.Ibidem simpliciter pro Respicere: ex Epigr. συνίδυιαν ὅτι ξίφος. & ex Plutarcho in Numa,συννεύει εἰς ἐν ἐκ τῆς διαφορίας κίνημα. Sed & cum accusatiuo pro Demittere, Deorsum vertere , ex Luciano,παῖ ὀφρῦς κάτω συννεύσας. Et ex Alexãd. Aphrodiseo,οἱ ἀφιδούμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς συννεύοντες. Cæterùm in his omnibus locis ibi seruatur idem ille scripturæ error,videlicet habentis vnicum ν.scribi enim debet duplici,præterquam in illo ex Epigramm.loco.ibi enim propter versum , ablatũ esse alterum credibile est,si tamẽ cætera verba ibi itahabentur,nam quoto Epigr.lib.id legatur,adscriptũnon est

Συννεύω, Descendo. ibidem ex Alexandro Aphrod. κατ' ὀλίγον συννεύειν καὶ βάθος,paulatim in anteriorẽ partem descendit.

Συννεύω,Consentio,Conspiro.B.ex Areop. Itidem verò pro Consentio affertur in v.l.ex Plut.

Συννεύων,ουσα,ον,itidem in vergẽdi significatione: vt apud Alex. Aphrod.Problem.1.a, πρὸς μέγαν κανθὸν ὀφθαλμοῦ συννεύουσα κόρη,exponitur,Ad angulum magnum oculi vergit pupilla. Item Consensus,Conspiratio,Bud. ex Areopag.vt συννεύω pro Consentio,Conspiro,ex eo protuli paulo antè.

¶ Νεύω,Nuto.ll.υ, Αἰνείας δ' ὑπένευσε κατὰ πλῆσεν ἰδὲ κόρυμβα Νεύσαι ὑπὸ βαρύν. Odyss.ζ, Νεύσαν κεφαλῇ. δηλοῖ κακὸν εἶναι ἐμοί. vt apud Plautum, Capite nutat.non placet quod reperit. Vbi de concussione seu quassatione capitis dicitur. Exponitur etiam in v.l.Nutu admoneo. vt & verbum Latinum apud Plautum, Nutat ne loquar. Item, Me isti non nutasse credis? Quò referri potest quod Poll.Lex Hom.citat,ὀφρύσι νεύσαι,i.ὀφρυάζειν,siue νεύειν,de oculorũ nutu : de quo dicitur & Nictare:vt apud Plautũ,Neque illa vlli homini nutet, nictet,annuat.

Νεῦρον, υ,τὸ,Neruus.Est pars simplex,spermatica, exsanguis , sensu tantùm aut etiam motu prædita. Vt enim arteria & vena,sic neruus inter prima & simplicissima humani corporis elementa censetur libro 1 De elementis,& inter partes similares numeratur.Hæc inter alia Gorr. Quibus addit,Cæterùm non omittendum est quod scribitur à Galeno initio libri 15 De vsu partium,differente de pudendi substantia,νεῦρον tribus modis dici , vno quidem propriè, genus illud totum quod à cerebro & spinali medulla est : altero,id quod à musculis oritur,& τένων,(hoc est Tendo) ab Hippocrate dicitur:tertio autem , quod Hippocrates σπόδισμον, (id est ligamentum)medici verò post eum νεῦρον σπαστικὸν,id est,neruum colligantem,nuncuparunt. Quod autem ad etymon huius nominis attinet, addit idem, Dictum est Græcis νεῦρον à verbo νεύειν, quod Nutare & Flectere significat , vt scribit Gal.initio libri De motu musculorũ.Hæc ille. At verba Galeni sunt hæc,νεῦρον δὲ καὶ τόνος ἐξ ἰσχιαδικοῦ ἢ τοπαϊκοῦ φύεται κλάματος ἢ ἀπ' αὐτῆς τῆς ὀσφύος οὗτοι ὀνόματα ἐν ὄργανον,ὅτι νεύειν καὶ τείνειν πέφυκεν. Plutarch.Sympos.4,inter incommoda quæ vinolẽtis accidunt,ἔντασις περὶ τοὺς ἄκρους νεύρων καὶ ἀποναρκώσεις. Athen.libro 1,de aqua marina,μᾶλλον τοῖς νεύροις δεῖ φόσφορος.Lucian.νεῦρα ἔντονα ἢ ὦμοι καρπροί. Item apud Ruffum Ephes.νεῦρα σφαικτικὰ,αἰδοῖα,σφαιρικὰ,συνδετικά. Et νεῦρα ἔχειν dicitur qui neruorum robore pollet,seu Qui robustus est & viribus pollet. Accipitur etiam metaphoricè pro Robur, Vires.vt Demosthenes νεῦρα πολέμου vocauit τὰ χρήματα, sicut Cicero, Vectigalia neruos reip.& itidem,Neruos belli,pecuniã infinitam.Sic Æschin.contra Ctesiphontem, ἀποτίμων τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. Et Plato apud Plutarchum De virt.mor.νεῦρα τῆς ψυχῆς appellauit τὸ θυμοειδές, ὡς ὀξυπικράνθρωπα τὰ πικρία,καὶ σφόδρα χαλώδωμον. cuius rei meminit idem Plut.in libro περὶ ἀοργησίας. Νεῦρα dicitur etiam nerui extracti,& qui chordarũ vsum præstãt. Hesiod.Erg.Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός,neruo bouino consuere.itidémque Homer.Iliad.δ,de Pandaro arcum tendente,Ἕλκε δ' ὁμοῦ λιφίδας τε καλὰς καὶ νεῦρα βόεια. Νευρὴν δὲ μάζῃ πίλασεν,πῆξεν δὲ σίδηρον. vbi νεῦρον & νεῦρα pro eodẽ vsurpauit.(sic Ouid.dicit Equino neruo intentus arcus) At paulo pòst de Menelao vulnerato,Ὡς δ' ὅτε τις νεδρίην τε καὶ ὄφιος ὀπίσσω ἔστησε , esse νεῦρον dicitur ἐν ᾧ δέδεται τὸ σπλήνιον τῇ βίλος πρὸς τὸ κάλαμον. A Lat.Nerui dicuntur fides etiam seu chordæ in instrumentis musicis,quæ tensæ sonum edunt.vt apudQuinctilianum,Lyra intenta neruis. Vtuntur verò & Ouidius ac Propert.atque adeo Cicero.At Zeno vocat νεῦρα λόγου καὶ ἀριθμοῦ μεταχόντα ἐκ τάξεως.nã apud Plut.De virt.mor. cum suis discipulis in theatrum ingrediens quodam citharœdo citharam pulsante,ait, Ἰωμὲν ὅπως καταμάθωμεν οἵαν ἔντερα καὶ νεῦρα καὶ ξύλα καὶ ὅσα,λόγου καὶ ἀριθμοῦ μεταχόντα καὶ τάξεως, ἁρμόζεται καὶ φωνὴν ἀφίησι. Ab Aristoph.in Auibus. penis quoque νεῦρον vocatur: sicut & Neruus à Iuuenale de eodem vsurpatur. Hippocrates autem νεῦρον ἔναιμον vocat τὸν φλέβα,teste Erotiano.Pertinet huc quod apud Ruff.Ephes.legimus,τὰς ὑφ' ἑρπετείας τὰ ἀρχαιόπαιον φλέβας ὠνόμαζον.ἔλεγον δὲ καὶ αἱ ἀορτὰς καὶ πνευμονικὰ ἀγγεῖα καὶ σπλῆνας καὶ κιρσώματα καὶ νεῦρα.

C.Νευροβάτης,ου,ὁ, Qui neruis seu funibus neruеis inambulat.Iul.Firm. Funambuli , neurobatæ: AT Νευρόβατος in v.l.Neruis se mouens.

C.Νευροειδὴς,ους,ὁ καὶ ἡ,Neruo similis. Neuroides herbæ nomen. Plin.lib.20,cap.8, Beta syluestris,quam limonion vocant,alii neuroides.Diosc.l.4,c.16,λεπιδώτιον,οἱ δὲ νευροειδές.

C.Νευρόκαυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui neruosus cauliculus est. ET Καυλόνευρος,pro eodẽ. Exemplum cũ Plinii interpretatione habes in Μυοφόνος.

C.Νευροτομέω,ῶ,Fut.ήσω , Neruos incido. Construitur cum accusatiuo personæ,Iosuæ capite 7,ἵνα μὴ τοὺς αὐτοῦ ὀνευροτομήσωσιν . Et metaph. apud Hermog. νευροκοπεῖ μου τὴν ψυχήν,Animi mei neruos incidunt.hoc est Animũ meum eneruant. Sic Cic.Incidere neruos virtutis, Incidere neruos pop.Romani.

C.Νευρολάλος; Per neruos loquens:de modulatis neruis, vt Ouid.appellat.In Epigr.νευρολάλος χορδή.

C.Νευρομήτωρ,ορος,ὁ,Neruorum matrix,seu mater.νευρομῆτραι & ψόαι siue ψοαὶ dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione siti,qui & ὀσφύϊται. Athen.

l.9,ex Clearcho,ἀφ' ὧν μυῶσι καθ' ἕκαστον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νευρομήτρας καλοῦσι. Poll.lib.2,οἱ δὲ ἔνδοθεν κατὰ πλευρὰν ὀσφυϊαῖοι μῦες καλοῦνται ψόαι καὶ νευρομῆτραι καὶ ἀλώπεκες· ὁ δὲ Κλείαρχος τοὺς ἔξω καὶ τὰ ῥάχεως μῦς οὕτως ὀνομάζει. Esse autem musculos veluti matres neruorum, suprà quoque videre est in Μῦς. Apud Hesych.verò ex his duobus Poll.& Athenæi locis pro ψυχαὶ reponendũ videtur ψόαι.apud illũ.nata legitur, νευρομήτραι, μέρος τι τῶν σιμάπτων οἱ δὲ ψυχαί. Sed Camerario scribendum VIDETVR Νευρομῆτραι,quoniam ibi renes insunt,& his pulpis teguntur.quam scripturam alibi non reperi. Idem musculi à Rufo Ephes. VOCANTVR Νευρομήτορες.sic enim ait,οἱ δὲ μῦες οἱ ἔνδοθεν τῆς ὀσφύος, ψόαι, οἱ καὶ νεφροὶ τῆς ἀείλης ῥάχεως τὴν ὀσφὺν ὠφελοῦσι· καὶ ἄλλοι δὲ νευρομήτορες καλοῦνται, ἄλλοι δὲ ἀλώπεκες. Et mox,Κλείταρχος δὲ τοὺς ἔξω καὶ τῆς ῥαχεως μυας, ψόας, καὶ νευρομήτορας φησὶ καλεῖσθαι, οὐκ ὀρθῶς.

C.Νευροῤῥάφος,ου,ὁ, Qui neruis consuit. vt apud Hesiodũ, Δέρματα συοῤῥάπτειν νεύρῳ βοός.vnde discimus neruos boũmos antiquis vsum præstitisse funiculorum seu chordarum. Νευροῤῥάφοι à Platone in 4De rep.inter artifices viliores numerantur:vt apud Themistium in Sophista,οἱ νευροῤῥάφοι καὶ βαλανεῖς καὶ σκυτοτόμοι. ET Νευροῤῥαφέω,ῶ,Neruis consuo. Plato in Euthyd.ἢ νευροῤῥαφεῖν δυνατὸν ὄντι; vbi respondet alter,καὶ μὰ Δία κατατύπτειν.Xenoph.Præd.ix 8,ἐπεὶ ἔνεστι καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν νευροῤῥαφῶν μοιον τρίψεται,ὁ δὲ χίων:de sutore calceario. Scribitur tamen ibi vnico ρ, sicut & apud Pollucem,à quo hic ipse Xenophontis locus citatur. Sicut ET Νευροῤῥαφικὸς apud eundẽ,Ad eiusmodi sutorem pertinens. ET Νευρόῤῥαφος,Neruis consutus,in v.l. Sed frequẽtior est altera scriptura.

C.Νευροσπαδής,ές,ἡ, ή,Neruo tractus. Apud Soph.in Philoct.νευροσπαδὴς ἀκτὰς τὸς,sagitta neruo intento emissa, ὁμοι βάλοις Νευροσπαδὴς ἀκτάς.

C.Νευρόσπαστος,ου,ὁ, Neruis tractus, Qui nervorum tractu mouetur,sed alienorum. vt apud Horatiũ Satyra 7,l.2, Tu mihi qui imperitas, aliis seruis miser, atque Duceris vt neruis alienis mobile lignum. quo loco respexit ad ea quæ νευρόσπαστα ἀγάλματα à Græcis appellantur.Erant autem ea,parua quædam animaliũ simulacra,quorum vel singula vel vniuersa membra certis neruis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venustate & conuenientia,sua sponte mouebantur: quæ ETIAM Αὐτόματα ET Αὐτοκίνητα dicuntur à Græcis, q sua sponte moueantur. Qui huiusmodi simulacra vulgo ostentabant, DICEBANTVR Νευροσπαστεῖν,vt intelligere licet ex Aristotele De mundo, vbi ait,καθ' οἱ νευροσπάσται μίαν μήχανὴν ὀπτασπάζωνται, πιέζουσι καὶ αὐχένα κινοῦσι καὶ χεῖρα τὴν ζώου, καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμὸν,ἔστι δ' ὅτε καὶ πάντα μέρη,μετὰ πολλῆς ἀρυθμίας. Vnde Apuleius De mundo,Etiam illi qui in ligneolis hominum figuris gestus mouent,quando filum membri quod agitare solent,traxerint, torquebitur cervix, nutabit caput, oculi vibrabunt, manus ad ministerium præstò erunt,nec inuenustè totus videbitur viuere. De huiusmodi simulacris Herodotus in Euterpe,καὶ ὃ τῶν θεῶν ἀγάλματα ἐστὶν οὐδὲν ἐξυρωπωμένα ἐστὶν πολλαχῇ ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ καλεόμενα φορέουσι καὶ κῶμαι αἱ γυναῖκες, pro phallis autem alia sunt eis inuenta cubitalia simulacra neruis tractis sua sponte mobilia, quæ circumferunt pervicos mulieres. De his & Luc.in libro De dea Syria, τοῖσι Ἕλλησι τῶν Διονύσου ἐχέουσιν, ὅτι καὶ οὗτοι καὶ τοιάδε τινὰ φορέουσι, αἰδοῖα μικρὰ ἐκ ξύλου πεποιημένα, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντα· καλέεται δὲ τάδε νευρόσπαστα. Vide & Budæum pag.890, vbi νευροσπάστας esse dicit circulatorum & præstigiatorum gen⁹ qui imaginuncularum motus & lusiunculas fidiculis moliũtur,ita vt saltare & osculari inuicem sigilla ipsa & amplecti se videantur. Fiebant etiã aliæ icunculæ hydraulica ratione, quæ coacto spiritu pressionibus aquarum voces edebant.merulas vocat Vitruuius. item engibata ab eo dicta,quæ motum incessumque ementiebantur. ‖ Νευρόσπαστος,est & fruticis nomen. Plinius lib.24,cap.14,Cynosbaton,alii Cynospaston,alii Neuro spaston vocant:folium habet vestigio hominis simile. fert & vuam nigram,in cuius acino nervum habet: vn

A de neurospastos dicitur. HINC Νευροσπαστεῖσθαι, Neruis ac fidiculis trahi ac moueri. AT Νευροσπαστικὸν,Pars animæ ὑποτρεπτικὴ.cuius ἡγεμονικὴ ὄχθη τὸ ὁρμητικὸν καὶ ὀρεκτικόν. Alex.143.B.

.Νευροσπαστέομαι,Neruis fidiculisque trahor,seuattrahor. Athen.libro 9,docens quomodo αἱ ὠτίδες capiantur, ἐν χειμῶνι τὴν ἡμέραν ὁ ἁλιεὺς εἰσπλεύσας ὄρχηται καὶ σείσαντον αὐτὸν, καὶ τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὸν ὀρχούμενον, νευροσπαστεῖται, fidiculis extentis trahuntur seu implicantur: loquitur verò ibi ὡδὲ τῶν νευροπλῶν παγίδων,vt in Epigr.vocari hos laqueos B mox dicetur. Sed perperam legitur in vulg. editionibus Athenæi νευροστασίαις.

C.Νευροσάτης,ου,ὁ, Qui neruis intentis aliquid erigit.Ponitur à Pollucē libro 7,tit.περὶ πηκτικῶν πηχῶν, non tamen exponitur.

C.Νευρωτὸς,ὴ,όν, Neruis intentus seu contentus. vt νευρωτὰς παγίδας in Epigr.Laqueos neruis extentatos.

C.Νευρῴοπος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui vulneratos seu saucios neruos habet.

C.Ἄνευρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Neruos nullos habens,Eneruis,Inualidus. C

Νευρώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Neruosus.vt νευρώδεις ῥίζαι,radices neruosæ,vt Plinius interpretatur paulo pòst in Νεῦραι. Et αἰδοῖον νευρῶδες dicitur paulo infrà in Νεῦρα. Νεῦρώδης (inquit Gorræus)Neruosum: est corpus spermaticum & exangue,ad nerui naturam similitudinémve accedens.Tria eius genera Galen. esse dicit initio libri 15 De vsu partium,& comm.1,in lib.6 περὶ ὀστέων. vnũ, eorum qui propriè nerui appellantur,& prodeunt ex cerebro aut spinali medulla.secundum, eorum qui à musculis oriuntur,& τένοντες ab Hippocrate appellantur,ab aliis autem ὑποδρώσεις:siquidem neruosæ partes musculorum tendines vocantur. tertium verò eorum quæ σωδέσμους Hippocrates vocauit, recentiores autem medici νεῦρα σωδετικὰ, id est neruos colligantes. At verò præter hæc genera,sedes etiam,vterus,vesica,& pudẽdum,neruosa dicũtur, quum tamen nullo trium generum componantur,sed quòd neruosorum corporum similitudinem gerant: siquidem latissimè distenduntur,contráque in breuissimum spatium cõtrahuntur:quod nulli membro aut pingui accidit.Itaque partes illas neruosas ex quadam similitudine dicimus,vt & reliqua omnia alba & exangui materia prædita,quoniam plurimum extendi rursumque in se ipsa retrahi & subsidere videntur, vt eo comment.Galen.annotauit. Galen.apud Athenæum libro 1,de vino Falerno quod vigesimum excessit annum,ἰσχναλγεῖς καὶ νευρώδεις καταστάσεις. E

Νευρώδις,ιτος,ὁ,Neruosus.Item Validus. Vnde apud Hesychium νευρώδη,δυνατώτερον,ἰσχυρόν.Dicitur autem νευρώδης vt κνησμὸς,κνησώδης,ὠτώδης.

Νευρικὸς,οῦ,ὁ,Neruorum vitio laborans.Budæus ex Dioscoride. Vtitur hac voce & Vitruuius libro 8, capite 3, de aquis calidis,Per potiones quum in corpus ineunt, & per venas permanando neruos attingunt & artus, eos durant inflando.Igitur nerui inflatione turgentes, ex longitudine contrahuntur, & ita aut neuricos aut podagricos efficiunt homines.

Νεῦρεος,Neruеus.vt νευρείνη χορδὴ,Chorda neruea, Fidicula. F

C Νευρεῖον,Fidicula,Chordula.Ex Epigr.

Νευρεία,ας,ἡ,Funis è neruis tortus.Bud.ex lib.Iudicum.

Νευρεὶς,ίδος,ἡ,idem cum νεῦρον,vt quidem in vulgatis lexicis habetur. ‖ Νευρὶς est etiam nomen herbæ vel potius fruticis furculosi.Plinius libro 21, capite 31, de strychni specie tertia,Hoc est venenum quod innocẽtissimi autores simpliciter doryenion appellauere,ab eo quòd cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente.Qui parcius spectauerant, manicon cognominauere:qui nequiter occultabant, erythron aut neurida:vt nonnulli perperam, ne cauendi quidem cura curiosius dicendum. AT Νευρὰς est & ipsa quidem,herba,sed diuersi generis.Plinius libro 25,capite 10,Auxiliatur eis phrynion in vino pota.aliqui neurada appellant,alii poterion: floribus paruis, radicibus multis, neruosis,bene olentibus.Idem libro 27,capite 12,Pote- H

rion (alii vocant phrynion, vel neurada) largè frutiçat. Et mox, Radices habet duas aut tres, binûm cubitorũ in altitudine, neruosas, candidas, firmas. Dioscorides l. 3, capite 17, πεπίσιον. Ἴωνες δὲ νευρέδα καλοῦσι· θάμνος ὅσον μάγας. Et mox, ῥίζαι δὲ ὑπὲρ πήχεως δύο ἢ πλείων, ἰσχυραί, νευρώδεις. quibus verbis nominis rationẽ reddere videtur.

ΝΕΥΡΣΥΜ Νεῦρις est regio quædam Sarmatarum. cuius incolæ DICUNTUR Νευροὶ ET Νευῖται, vt Suidas tradit, apud quem hoc hemistichium habetur, Νευροί θ' Ἱππόπδες π. Idem & apud Stephanum. Neurorum Scythiæ populorum meminit & Plin. l. 4, c. 12. Eidem verò Plinio Neuris insula est, l. 6, in fine, In propõtide ante Cyzicum Elaphonnesus: vnde Cyzicenũ marmor. eadem Neuris & Proconnesus dicta.

Νευείτης, ου, ὁ, SIVE Νευΐτης, ιδος, ὁ, Neurites: lapidis nomen apud Orpheum περὶ λίθων, circa finem, — βακχικὰ νευείτεω Δώρια λίθου. Et mox, — ὀδωνήφατος ἔστιν Νευΐτης.

Νευρόω, ῶ, Neruos adhibeo alicui, Neruos affero. i. Confirmo, Roboro. Damasc. 89 & 90, teste B. Sic Philo De vita M. l. 1, νευρωθέντες ὡσὶ ταῖς παραινέσεσιν ἐκεῖνοι, his illi vocibus confirmati.

C. ΑΠΟνευρόω, Eneruo, Neruos incido seu frãgo. (vt Quintilianus, Neruos omnes & mentis & corporis frangit) Vnde in particip. pass. apud Suidam, ἀποτεθυρωμένος, quod exponit τὸ νεῦρα κεκοπωμένος. est igitur ἀποτυρόω idem cũ νευροκοπέω, quod vide. VNDE Ἀποτεθύρωσις, Neruorum abscisio, vel incisio: sequendo significationẽ verbi ἀποτυρόω. Apud Galenum verò in longè diuersa significatione accipitur. siquidem Budæus pro coitione multorum neruorum ab eo vsurpari annotat, vt de peritonæo, ἀποτεθύρωσις μωλὸς ἐγκαρσίων. Ἀποτεθύρωσις (inquit Gorræus) est neruosum quid, tenue & latum, ex musculo exoriens. neruus quidem non est, sed corpus inter ligamẽtum atque neruum natura medium, latum semper, & aliquando tam tenue vt membrana videri posset, nisi fibris quibusdam intercurrentibus ab ea distingueretur. E musculo ducit originem, vel potius (vt quibusdam anatomes peritis visum est) extremitas est musculi, (in eã enim musculus desinit) alibi magis neruosa. Has enim duas differentias faciũt τῆς ἀποτυρώσεως, hanc σαρκώδη, illam νευρώδη ἀποτύρωσιν appellantes. Dici eo etiam nomine ab Hippocr. τὸ πίσσωμα, hoc est tendinem, scribit Gal. Comm. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Hæc ille.

C. ΕΚνευρίζω, Eneruo. Demosth. Olynth. 3, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι, καὶ πεπερημένοι χρήματα, συμμάχοις. Animos eneruare dicit Ouidius, Vires eneruare Horat. Et Eneruatus itidem dicitur qui viribus omnibus fractus est. Cic. simili metaph. dicit Legionum nostrarum neruos his consiliis incidemus.

C. ΠΑΡΑνευρίζω, Neruos resoluo, Eneruo. v. l. | Aristot. autem lib. 7 Hist. animalium initio, παραπνευρισμένας χορδὰς vocat malè intentas, seu quæ malæ intenduntur, & inter contendendum laxantur, ac falsum sonum edunt: de voce eorum qui hirquire dicuntur in adolescentia, οὔτε παχεῖα οὖσα, οὔτε τραχεῖα, οὔτε πάσα ὁμαλή, ἀλλ' ὁμαία φαινομένη τῇ παραπνευρισμένῃ καὶ ἀνειμένῃ, ὃ καλοῦσι τραγίζειν. Gaza vertit Incontentis, imitatus Cic. qui ait, In fidibus pluribus, si nulla earũ ita contẽta numeris sit vt concentum seruare possit, omnes æquè incontentæ sunt.

¶ Νευρεός, ᾶ, ὸν, Neruus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Il. η, Λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, αὐτὰρ ὀϊστός. ficut apud Virgilium, — neruo stridente sagitta Hyrtacidæ iuuenis volucres diuerberat auras. Iliad. θ, — φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν, Οὖτα δ' ὀϊστὸς νευρήν. pro quo Il. ν, ὀϊστὸν νευρῇ κατέπηξε πικρὸν ὀϊστόν. Sic Virg. Æneid. 10, — neruoq; aptare sagittas. Odyss. φ, — ἰὼ πάντα Νεῦρα διὰ πεύσεται, neruũ intensurum se. vt Ouidius dicit Equino neruo intentus arcus. Iliad. λ, — ὃν τ' ἔβαλ' αὐτὸς Ἀπόλλων νευρῆς. Vbi ἀπὸ νευρῆς dicit quod alibi ἀπὸ νευρῆφι. vt Iliad φ, Ἦ ὄφα δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Il. ϑ, Τῶν ἕτερος δ' ἀμφὶ στέρνῳ ἔσσυτο ἀπὸ νευρῆφι ἰαμενὸν. Il. ο, — ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστὸς Θοῦριος. vt apud Virgilium, erumpunt neruo pulsante sagittæ. Eodem modo, πικρὸς βοὸς ἔκβαλε χαλκὸς, Νευρὴν δ' ὀξίφρηξε τετρησάμενον. Sic accipitur etiam in prosa. Aristot. τὸν δ' αἰδοῖον ἔχει ὁ κάμηλος νευρώδες οὐτως ὥστε καὶ νευρὸν ἂν ἔνιοι ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Vt de Plinius, Camelino genitali arcus intendere orientis populis fidissimum. In hac significatione vsurpari νεῦρον quoque, suprà dictum fuit. Luc. in Nigrino, ἐμοὶ μὲν πάντες δοκοῦσι ζηλοῦν, ἀλλ' οἱ μὲν αἰσθήσει σφόδρα παχυτέρᾳ ὀπτῶντες, ἀσπαίρουσι τὸ δέοντος ἀφιᾶσι. | Sicut verò prædictum νεῦρον de musicorum quoque instrumentorum neruis dicitur, ita & hoc νευρεόν: vt apud Alexandrum Aphrod. libro 2 Problem. ὀπτὰ πλήκτρου μὲν παχυτέρου νευρεὸν δεῖται φθόγγου ἀπειλεῖ.

ΝΕΦΟΣ, ους, τὸ, Nubes, Nebula. Aristot. De mundo, νέφος δέ ἐστι παχὺς ἀτμὼδης συνεστραμμένον, χείμιον ὕδατος. Vnde Apuleius De mundo, Aer adº in nubem, nubilum densat, & ea crassitudo aquarum fœtu grauidatur. Et paulo antè, γίνεται ἢ ἀπομόχθησις (videlicet ἀπὸ τροπῆς ἢ ἀτμοῦδους ἀναθυμιάσεως) ὁμίχλαι καὶ δρόσοι καὶ πάχνη ἰδέαι, νέφη τε καὶ ὄμβροι καὶ χιόνες ἢ χάλαζαι. Vnde idem Apuleius ibidem, Et ex hac quidem nebulæ, rores, pruinæ, nubila, imbres,, nix atque grando generatur. Iliad. μ, — αἶψα δὲ ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. Vmbrosas itidem nubes Valer. Flaccus dicit. Et Hesiod. Erg. Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέου νέφεα κλονέοντος. Iliad. ε, οἵη νέφεα σκίδνησι Πνοιὴ λιγυρὴ ἐφέσπομένη δεινὴ νάσσιν αἴσσῃς. Od. ι, & Od. μ, σὺν δ' ὑγρὴ περίτατα κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. Iliados ξ, — τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω. Iliad. σ, Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστυφε δῖα θεάων. Sic apud Virgilium Æn. 1, de Ænea & Achate, nube caua amicti. Il. ο, Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη. contrà apud Ouidium, Obiicere nubem oculis. Et νέφος ὄμβριον ἀποσταλάξαι apud Aristoph. in Nubibus, Discutientes aquosas nubes, vt Ouidius loquitur. At apud Aratũ, κυμαίνοντι νέφει πεπυκασμένον, Cicero vertit, Obscura caligine tectum. | Item metaphoricè Iliad. ρ, — πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἕκτωρ. Sic Stat. dicit Puluereã bellorum nubem, & Armorum nubem: & ante eum Virgil. Belli nubes. Il. π, — θανάτου δὲ μέλαν νέφος ὀμφικαλύψαι. Sicut Statius, — mortis opaca Nube grauis vultus. Item νέφος ὀφρύων. Eurip. Hippol. de Phædra animo valde turbata, — συχνὸν δ' ὀφρύων νέφος ὠρθώθη. Sic Cicero, Frontis tuæ nubeculam pertimescerem. Et Horat. ad Loll. Deme supercilio nubem. Claud. De raptu Proserpinæ, — sublime caput mœstissima nubes Asperat, & diræ riget inclementia formæ. vnde σωματοειδές. | Dicitur etiam νέφος πεζῶν de ingenti & conferta multitudine. Iliad. η, Τῷ δ' ἀναστάντων, ἅμα δ' ὄρνυτο νέφος ὅπλων πεζῶν. Et Il. ψ, Πρόσθε μὲν ἵππηες, μετὰ δ' ὄρνυτο νέφος ὅπλων πεζῶν, Μυρμιδόνων. Sic Liuius, Peditum equitumq; nubes iactat & consternit maria suis classibus. Virgil. Nimbum peditum dicit & nubem cygnorum. Et sine genitiuo, apud Eurip. | Phœniss. ὧδ' [τόλιν videlicet] ἀμφίξ ἐχεγγύφες Τοσόνδε, tanta hostium nubes. Eadem metaphora ad Hebr. 12, Τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων. | Νέφη dicuntur etiam λίνα ζηρευτικά, si Hesychio credimus. Sic accipiunt quidam locum illũ Od. χ, de auibus, Ταί ῥά τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πλήσαντο ἰόντες. & grãmatici veteres, teste Eustathio, ibi διχτύων εἴδος intellexerunt, sicut & νεφέλας apud Aristophanem vt mox dicetur. ipse tamen Eust. annotat, posse etiam accipi τὸ νεφῶδες πῖπον. Cæterùm quod ad etymon huius vocabuli attinet, sunt qui compositum esse dicant ex νε particula priuatiua, & φάος: alii à νέφειν significante βρέχειν. si tamen compositum esse dicendum est, primo etymon rationi & vero magis consentaneum est, ac comprobatum etiã à Plut. De primo frig. vbi ait, καὶ νέφος ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς αἰὴρ, ἀπόφασις φωτὸς οὖσα, id est, Νέφος, glomeratus & densatus aer, tanquam lucis negatione dicitur.

C. Ἀγχινεφὴς, ὁῦς, ὁ ἢ ἡ, Nubibus propinquus, Qui altitudine sua nubes attingit, Excelsus. In Epigramm. — ἀγχινεφὴς σκόπελος.

ΝΕΠΕΦΗΣ C. Ἐπινεφὴς, ὁῦς, ὁ καὶ ἡ, Nubibus tectus seu obductus, Obnubilus, seu Nubilus. Vide Νεφώδης. ΕΤ Ἐπινεφέω, Nubibus tego seu obduco, Obnubilo. ΕΤ Ἐπινέφησις, (quod tamen est tanquam ab Ἐπινέφω, barytono) Actio illa tegendi seu obducendi nubibus: quasi obnubilationem dicas. Horum trium exempla habemus apud

Aristotelem Problem.38, sect.26, ὅλως τί οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες ἡ πεῖσιν ὀπίνωσιν ἅπαν σωτέφεσι, μεγάλοι δ' ἠμόμβροι ὀπτεφοῦσιν. Et mox, διὸ δεινοῦσι μᾶλλον ὀπτεφεῖν. Ibidē pro ὀπτεφεῖν dicit νέφη ποιεῖν.

C. Σωτεφής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Collectas nubes habens, seu coactas & congregatas. Herodianus libro 2, ὥσπερ κρυερὰ ἀεὶ καὶ σωτεφὴς, quæ perpetuis rigorib⁹ nubibusq; obtinetur, Polit.interpr. Homo autem σωτεφὴς dicitur cuius frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus, Cuius frontem mœstissima nubes asperat. qua metaph.νέφος quoque vsurpari dictum est. Euripid.Phœn fil. Ἁμὰ γὰ Κρέοντα λεύσσω τόνδε σωτεφῆ Πρὸς δύμοις στίχοντα. At Deuteron.33, καὶ ὁ οὐρανὸς ἄπαν σωτεφὴς δρόσῳ, exponitur, Cælum caligans rore. ficut Ciceroni νέφος est Caligo. VNDE Σωτέφεια, ας, ἡ, Nubium congregatio seu collectio in vnum. Paulo antè pôst ὀπτέφεια, vehementes noti dicuntur facere ὀπτέφειαν, cogere seu colligere nubes: quarum collectionem vt plurimũ sequitur pluuia. vt apud Virgil.Georg.1, Et fœdam glomerant tempestatem imbribus atris Collectæ ex alto nubes. ET Σωτεφίω, Nubes cogo, seu colligo. σωτέφειαι πολλαὶ, vt Aristotele loqui dictum est. Citatur ex Aristophane. Sic Genes.cap.9, καὶ ἔσται ἐν τῷ σωτεφεῖν με νέφη ἐπὶ τὴν γῆν, Quum super terram nubes congregauero, Quum coactis nubibus cælum obduxero. Accipiturque actiuè vt præcedens ὀπτεφία. Capitur etiam neutraliter, pro Coactis nubibus obscuror, Obnubilor: seu Nubilo, vt Varro dicit, Nubilat aer. vel Nubilor, quo idem Varro vtitur. Aristot.Rhet.2, εἰ σωτεφοῖ, εἰκὸς ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est cónsequuturam pluuiam. Item Obfuscor, Obtenebror, Caligine obducor: sicut & Obnubilari de aliis rebus quàm de cælo dicitur. Plutarchus Sympos.2, Problem.7, ὡς ὅτι τῶν λύχνων φαιομβρίοις μύκησι συγχεῖσθαι καὶ σωτεφεῖν τὸ σέλας. Reperitur ETIAM Σωτεφόω, Coactis nubib⁹ obscuro, in metaphorica significatione, (vt σωτεφὴς paulo antè, de eo cuius frons seu supercilia veluti coactis nubibus caligant: vt cõtrà serenus vultus homini minimè perturbato nec mœsto tribuitur) apud Euripidem in Electra, — σωτεφοῦν ὄμματα. De eiusmodi nube vultus in Νέφος quoque dictum est, & in Νεφέλη dicetur.

C. Ἐκτεφίας, ου, ὁ, vt ἐκτεφίας ἄνεμος, Nube rupta exoriens vẽtus. De quo ventorum genere Aristot.in libro De mũdo, οἱ κατ' ῥῆξιν νέφους ἠμόμβροι ἄνεμοι, καὶ ἀκάλυπτοι τῇ παχύτητι τοῦ ἑαυτοῖς πεπυκνῶσθαι, ἐκτεφίαι καλοῦνται. id est, Budæo interprete, Qui in fractura nubis rẽsoluendáque eius crassitudine colliduntur inter se, quasi quidam nubigenæ, ἐκτεφίαι dicuntur. Plinius libro 2, cap.48, de repentinis flatibus, Maiori verò illati pondere incursuque, si latè siccam ruperint nubem, procellam gignunt quæ vocatur à Græcis ἐκτεφίας: sin verò depresso sinu arctius rotam effregerint, sine igne, hoc est sine fulmine, vorticẽ faciunt qui πίφων vocatur, id est vibratus ἐκτεφίας. Alex.apud Athen.libro 8, Ἐπὰν γὰρ ἐκτεφίας καταγίσας τύχῃ Εἰς πλὼ ἀγοραὶ, πῦρ ἐφιάλιος εἴληται. Hesychio ἐκτεφίας est etiam ὄμβρος sive βροχὴ ἐκτεφιῶν. Sic & ἐκτεφίας ὄμβρος apud Hippocr.est Imber cum sole factus, ὁκοῖ' ἡλίου ἠμιώδεος, vt Galen.in Lex.Hipp.docet. Et ἐκτεφίας τυφεὼς, febris humida, simulque inflammatoria, sicut & ἥλιος ἐκτεφίας dicitur. (qui infrà ἐκτέφιλος) ait enim Galenus ibidem, ἐκτεφίας πυρετὸς, ὑγρὸς ὁμοῦ & πυρώδης, ὡς ἂν καὶ ὁ ἥλιος ἐκτεφίας.

Νεφώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Nubilus, Nubibus obductus. idem cum ὀπτεφὴς & ὀπτέφιλος. Aristoteles, ὅλως τὰ νότια ὅταν ὦσι ἐλάττω ἢ, χείριός ἐστι· ὅταν δὲ μάζας, νεφώδης. Vide Ἐπτεφὴς.

Νεφόω, Nubes cogo, Nubibus coactis obscuro, Obnubilo. Et pass. νεφούμενος, Nubibus obductus. Basil.in Hexaëm. Et Chrysost.ad Ephes.4, ὅταν ὁ ἥλιος τὸ νεφοῦν τοῦ ἀέρος καὶ πυκνοῦν μὴ φύσιν ἀπαιδεύσῃ. VNDE Νέφωσις, Nubium coactio, Nubila seu nubes coactæ. Philo De vita Mosis libro 1, ταῖς Ἑωναῖς προπαῖς πλημμύρων ὁ πόντος ἐπεκλύσειε τὰς νεφώσεις, nubila absumit. Eodem lib. aliquanto antè, νέφωσιν μεταβάλλει εἰς αἰθρίαν, nubilum in sudum conuertit.

¶ Νεφέλη, ης, ἡ, Nubes. Homerus Iliad.6, Ἀλλ' ἔμβαν νεφέλῃσιν ἐοικότες, αἵ τε Κρονίων ὑψόθεν ἐκ πεφύασιν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ἔρηται Ἀτρέμας. Il.β, — ἅτε νότος τε Ζέφυρόν τ' ἐπάξας πάσῃς Διὸς ἐκ νεφελάων. Aristoph.in comœdia illa quam Νεφέλας inscripsit, Νεφέλας vocat παρθένους ὁμοφόρους. de quibus ibidem, πῶς δ' οὐ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὄντ' ἄδη πλέσαι; Ibidē, λάσιός τ' αἰθὴρ σημαί τε καὶ νεφέλαι βροντησικέραυνοι. Ibidem Socrates, quum dixisset εἰς Φρονταῖν κυλινδομένας, subiungit, Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ καταγκαζόμεναι φέρεσθαι, Κἄπα κρημαμένας πάρεις ὁμβρεῖ δι' αἰάγκην, εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγνυνται καὶ πατοῦσιν. quod mox repetit. Apud Homerum dicitur etiam aliquis νεφέλῃ καλύπτεσθαι, sicut & νέφει, paulo ante. Odyss.6, Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένος. At Il.ε, Εἰδώλῳ ὁμοίῃ νεφέλῃ. Il.υ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμφοτέροισι νεφέλην ἐκάδυνε θυέλλη. Iliad.ρ, — περὶ δὲ νεφέλην πυκάσσατο ἷσταμένῳ. Iliad.υ, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε Κυανέη. Philostr.epist. 56, οὐ φρίττει δ' οὐδὲ ἡλίῳ τὸ φοβερὸν τοῦ προσώπου νεφέλῃ προβαλλόμενος. Plutarchus ὁ Ἴξιων διώκων τὴν Ἥραν ἔπλασεν εἰς τὴν νεφέλην. quam Iunonem, Sernius quoque Ixioni nubem in suam formã conuersam obtulisse scribit. Sunt etiam qui νεφέλῃ interpretentur nebulam: licet hæc magis propriè esse ὁμίχλη existimetur. Virgilius certè imitans ista Homeri νέφει καλυπτέσθαι & νεφέλῃ ἑστάναι, vtroque vocabulo est vsus. quippe qui non tantùm dixit Æneidos 1, — nube cava spectantur amicti, sedetiam, — obscuro gradientes aere sepsit, Et multo nebulæ circum dea fudit amictu. Itémque Ouidius - nebula veiatus. Νεφέλη, vt νέφος suprà, tribuitur etiam frontí seu supercilio contracto & mœsto. Iliad.ε, τὸν δ' ἄχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, id est πόκη λύπης σωοχὴ καὶ πύκνωσις, vt Eustathius exponit. Latinum quoque vocabulum similí metaphora vsurpari, in Νέφος dictum est. Similiter & apud Sophoclem in Antig. de Ismena plorante, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕδωρ αἱματόεν ῥέθος αἰκιῶν, πίγνυσ' ἄλωπα παρειάν. id est, ἡ συγκόπτουσα καὶ ἀκάνθινα τὰ ὀφρύων. vbi & in dativo legitur νεφέλῃ, vt schol.annotat. est autem metapho ra à nubibus, quibus obductum cælum συγκλῳ καὶ ὁμιχλώδη τὴν ἡμέραν ποιῶ.

Νεφέλη, Nubes, Nubecula: apud Hippocratem id dicitur quod in vrinis pendet eodem modo quo nubes in aere. Galenus ἐναιώρημα appellat comm. 2 εἰς τὸ προγνωστικὸν, scribens νεφέλιον & ἐναιώρημα idem esse, aut νεφέλιον speciem esse τοῦ ἐναιωρήματος. legitur enim apud Hippocratem ἐναιώρημα duplex, γονοειδὲς & νεφελοειδὲς sive ὀπτέφελον: quorũ illud, crassius, candidius, compactius & rotundius est: hoc verò, minus candidum, rarius, magisque diffusum. Vt enim aer nubilosus dicitur non qui atris nubibus condensatus est & caliginosus, sed qui serenus purũsque nubes aliquot per eum sparsas habet, sic οὖρον νεφελοειδὲς sive ἐναιώρημα ὀπτέφελον appellare Hippocr. videtur quod nec colore est album, nec etiam planè nigrum, sed horum medium, vt docet Galenus comm. 1 εἰς τὸ Περὶ ὀπτεδημιῶν. Cæterùm id omne crudum esse & à flatuoso spiritu in altum efferri, Galenus docuit. Gorr.

Νεφέλαι tropicè de morte dictum affertur ex Sophocle Trach. Sic suprà Homerus πυκάσσιον νέφος vsurpat.

¶ Νεφέλαι dicuntur etiam laquei quibus aues tanquam illa Homerica νεφέλῃ ἀμφικαλύπτονται: sicut & νέφη suprà à vetustis grammaticis accipi annotatum fuit. pro quo vsu Eustathius ex Aristophane citat, μὰ νεφέλας, μὰ παγίδας. qui locus ita habetur in Auib. Μὰ γλαῦκα μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα. Sic accipitur & apud Athenæum libro 1, οὐδὲ τὸν αἴγα δ' ἥρωες τῆς ὄρνιθος ἐὸν ἐλεύθερον, παγίδας καὶ νεφέλας ὅτι ταῖς κίγκλαις καὶ πλειάσιν ἱστᾶσι. Et sing.num.in Epigr. λεπτόμιτον νεφέλιον. ¶ Νεφέλη est etiam nomen proprium matris Helles & Phrixi, teste Eustathio.

C. Νεφελαγερέτης, ου, ὁ, Nubes excitans seu cogens. Apud Hom. frequens est vocatiuus νεφελαγερέτα pronomin. νεφελαγερέτης: & Iouis epitheton, vt cũ alibi, tũ Iliad.α, τὸν δ' οὔτι προσέφη νεφελαγερέτα Ζεύς. de quo Odyss.ε, Οἷ ἐπὶ νεφέλῃ πεφορημένος εὐρέϊ πόντῳ Ζεύς. paulo antè tamen de Neptuno quoque dicit, σείων ἕθεν νεφέλας, ἐπόρεξε δὲ πόντον. vt mox, σὺν δὲ νεφέλῃ κεκαλυμμένος Γαῖαν ἵκανε καὶ

πίτνημι. adeo vt & ipse νεφεληγερέτης dici posse videatur. veruntamē poeta Ioui peculiariter id epitheton tribuit. Empedocles verò apud Plutarchum Sympos. 5, probl. 8, αἰθέρα vocat νεφεληγερέτιν.

C. Νεφελογενής, ής, ὁ καὶ ἡ, Nube genitus, Nubigena: quod epitheton est Centaurorū, itē Phrixi & Helles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. vtriusque νεφέλης mentio facta est in Νεφέλη.

C. Νεφελοειδής, ής, ὁ καὶ ἡ, Nubis speciem habens, Nubilus. Νεφελοειδὲς οὖρον vide in Νεφέλη.

C. Νεφελοκοκκυγία, Vrbs auium apud Aristoph. in Auib. ἔδοξε τοῖς νεφέλαις καὶ τῇ κόκκυγι.

C. Ἐκνεφέλιος, E nube prorumpens. Theophr. Hist. pl. lib. 8, c. 10, δι' ἀπώλειαν ἢ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνεφέλιος. l. Nocet & sol. creber è nube, vt interpr. Plin. l. 18, c. 17.

C. Ἐπινέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nubibus tectus seu obductus, Obnubilus. idem cum ὀπτινεφής. Aristot. Problem. διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται ἢ ὀπτινεφέλων ὄντων. Idem, διὰ τί τὰ ὀπτινέφελα αἰτιώτερα τῆς αἰθρίας. vbi ὀπτινέφελα & αἴθρια opponit, sicut alibi ὀπτινέφελον αἴθριον & αἴθριον. Sunt qui ὀπτινέφελον interpr. Nubilosum, Per quod nubes aliquot sparsæ sunt. Et ὀπτινέφελον ἐναιώρημα in vrina, mediū inter album & planè nigrum, vt Gorr. tradit ex Gal. Vide Νεφέλη.

C. Περινέφελος, Nubibus circundatus, Nubilus.

C. Ὑπονέφελος, Subnubilus. v. l.

Νεφέλιον, ου, τὸ, Nubecula. Est in nigro oculi exulceratio superficiaria ab humoris distillatione facta: caligine (ἀχλύν dicunt) profundior, minor & candidior. Gorr. In Def. med. νεφέλιον esse dicitur ἀχλὺς ἢ ἴλλωσις ὀπτικὴ λευκὸς ὀπτὸς τοῦ μέλανος. Paul. Ægin. (inquiunt v. l.) albugines & cicatrices ita distinguit, vt has in superficie consistere dicat, & non solùm νίφας, sed & νεφέλια appellari: illas verò, λευκώματα dictas, altius progressas cicatrices esse. ‖ Νεφέλια dicuntur etiam τὰ ὀπτομενόμενα τοῖς ὄνυξι, quæ in vnguium superficie nubecularum speciem repræsentant: in quarum radice αἰσπαλὴ vocatur τὸ λευκὸν, alba illa quasi lunula. ‖ In vrinis νεφέλιον etiam dicitur quod νεφέλη suprà. Alexander Aphrodis. Problem. 10, libri 2, πολὺ τὸ νεφέλιον κατὰ μέσον τοῦ οὔρου ἱστάμενον.

ΝΕΩ, Fut. νήσω, No, Nato. Apud Eustathium, πεπαμένος καὶ σῶμα ἴξεις νέων. Thucyd. l. 7, pag. 242, ὑπὸ ὀπταλμίας νεῖν. Luc. in Hermot. οὐκοῦν πῦρ διέκδυναι. σοὶ θεὸς γὰρ οἶδα νεῖν. Arrian. τὸ νεῖν διδασκόμενοι. Plato De rep. ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον. Vtitur hoc verbo Homerus quoq; Il. φ, initio, de Troianis ab Achille in Scamādrum cōpulsis, Ἔνθα ἔνθα ἐνήχοντο κατὰ δίνας. id est ἐνήχοντο, nabant seu natabant. est autem duplicatum ν metri gratia. Cæterùm hoc νέω formare futurum in νήσω, testatur Eustathius, & confirmat derivatum verbum νήχομαι: Et νήσιμον apud Gal. in lex. Hippocr. τὸ νηχόμενον.

C. Ἐγγνέω, Innato, Adnato. Item Commeo. v. l.

C. Ἐπινέω, Supernato, In summo seu superficie aquæ nato. Theophr. Hist. plantarum libro 5, ἐπιφύεται δ' οὐδὲν αὐτῷ πλὴν αἱμᾶ τὰ φύλλα ὥσπερ ὀπτινέοντα. id est ὀπτιπλατύζοντα, superficiei innatantia. Et lib. 4, ξηραινόμενον δ' ἀναφίεται καὶ ὀπτινεῖ. Pro Adnato etiam affertur ex Aristot.

C. ΠΑΡΑνέω, Ad latus nato, Iuxta nato. vel Præternato, Præterfluo.

C. ΠΕΡΙνέω, Circumnato, vel Circumfluo. nam Galen. apud Hippocr. περινεῖ exp. περινήχεται, περιλύζει. VNDE Περίνημα, quod idem Gal. exp. περίλυσμα, Circumluuio, vt Gellius loquitur.

C. Ὑπονέω, Subtus nato, Subter aquas nato, Aquas subeo. Vnde apud Hipp. ὑπονησαμένη, quod Gal. in Lex Hipp. exp. ὑπολιμβάνουσα, ὑπολαβοῦσα.

¶ Νάω, Fut. δήσω, Nato, No, idem cū νέω, à quo & originē traxit. Vnde aorist. 1, νᾶσαι, Natare. Et gerund. νᾶστέον, Natandum. Plato lib. 5 De republ. οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νᾶστέον, καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ, cui loco similis est quē ex Luc. in Νέω citaui. Possent tamen hæc alicui videri derivanda à νάω, cuius futurum esset νάσω, sicut πλάω, futur. verbi πλέω. ‖ Hesychius νάειν exponit etiam ῥεῖν: quod erit pro ὀνᾶσθαι. Et in pass. apud eundē, νασόμεθα, νηξόμεθα.

A Νᾶσις, εως, ἡ, Natatio. Hesych. πλῦσις. ‖ At Νᾶσις ab altero Νάω, Nutus, id est Deuergentia. vt Cicero dicit, In terrā feruntur omnia nutu suo pondera. Et alibi, Suopte nutu & suopte pōdere in terrā feruntur. Plut. ῥοπὴς ἐπὶ τὸ ἡγεμονικὸν καὶ νάσεως ἡδονάς. Alex. Aphr. l. 1 Probl. ἐπὶ γῆν ἢ νᾶσιν ἔχει, in terrā suo pondere & nutu ferri. Itē apud Naz. ἐπὶ Θεὸν νάσει, inclinatione ad Deum.

Νᾶστικός, οῦ, ὁ, Natatilis, Qui nare potest: cui opponitur πορευτικός. ‖ Item Deorsum vergere aptus & grauis, Libramentum habens. Philo, τὸ μὲν δὴ πυρώδες σωμάτιον γῆν, B ὑπὸ τοῦ ἀεὶ αὐτῷ νάστικοῦ βέβηκεν αἰσθητῶς, à terreno degrauante deorsum vergere cogitur. Bud.

Νᾶτος, οῦ, ὁ, Natatilis, Natans. vt νᾶτος ἐλαία. quæ infrà ἀκρίδιος. Luc. in Lex. ἐλαίας χαμαιπετῆς φυλάττω οἱ αὐτὰς ὑπὸ σφεκλῶν θρυπτομένας, καὶ ἀνῆκτος ἐλαίας νάτους.

Νάτωρ, ῆρος, ὁ, Natator. κολυμβητής, Hesych. Sed ibi perperā νάυτωρ.

C. Ἐκνάω, Enato. Thucyd. libro 2, ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῷ, qui non enatauerant. Lucianus, ἀλλ' ἤδη διέφευγε καὶ ἐξένευσεν εἰς ἥλιον, enatauit. Metaphoricè quoque capitur pro Expedire se è re aliqua difficili, & quasi Enatando eluctari ac effugere fluctus. Eurip. Hippolyto cor. εἰς ὃ πλοῦ τύχω Πιτθέως ὅσον σὺ, πῶς ἂν ἐκνεύσαι δύναις; Sic Cic. Reliqui se habere videtur angustius, enatant tamē. Hinc autē apparet q̄ fallatur Eras. deducens ἐξένευσεν à Ξενέω, Iohannis cap. 5. Cæterùm ἐκνέω ab altero νέω deductū exponeretur Capite nutante euito, Capite declinato effugio.

N H' X Ω, Fut. νήξω, Nato. idem cum νέω, vnde & derivatum est. Odyss. η, Ἀλλ' αἰὲν ἀπήμαινον νήχετον πάλιν, ἐὼς ἐπέλθον Ἐς ποταμόν, retrorsum natabam. Odyss. ε, Αὐτὰρ ὃ πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε χεῖρε πεπάσσας, Νηχόμενος μεμαώς. Hesiod. Aspide, οἵ ῥα γεγαῶτε Νῆχεν ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. Sed frequentiori in vsu est vox passiua: significatione tamen actiua. Odyss. ξ, — χεροὶ δὲ πέρησε ἀμφοτέρῃσι Νηχόμενος. Od. ψ, Ὡς δ' ὅταν αἰσσητῆρες ἐπ' ἠχαλόωσι φαείνῃ. In prosa quoque vsitatum. Plut. De Socr. dæmonio, τῶν νηχομένων ἐν θαλάττῃ. Idem, κατὰ ῥεῦμα καὶ ῥοῇ νήχεσθαι, secundo flumine natare. Athen. libro 7, ex Alcæo, μετέωρον νήχεσθαι. ‖ Item νηχόμενα dicuntur natatilia. i. pisces. In Epigr. lib. 2, τῷ ῥηϊδίῳ ὃ σφεδανὸς Ἀγκίσιος, σύρει καίπα τὰ νηχόμενα, greges piscium natantium.

Νῆξις, εως, ἡ, Natatio, seu Natatus. Plut. Symp. septem sapientum, χαίρων δὲ καὶ νήξει παίδων καὶ κολυμβήσει ἁμιλλᾶται. Vsus est hoc verbali & Hom. quippe qui dixit, Νήξει πρεπέμεν, natatu gaudens. COMP. Νηξίπους, Natatu quasi pedibus incedens. Dicuntur νηξίποδες pisces, qui & νηκτοί.

Νηκτής, οῦ, ὁ, Natator. Ex Epigr. ET Νηκτός, ή, όν, Natatilis, vt quidam exponunt. id est Qui nare potest. Basil. πᾶν νηκτὸν καὶ ὀπτοφανὲς τῷ ὕδατος ὀπτινήχεται. ET Νηκτός, Natans, Natatilis. Plutar. De solert. animalium, ὑδάτων γὰρ ὅσων ἀμέτοχον αἷμα θερμὸν νηκτόν, ex genere eorum quæ natant, id est piscium. Greg. σκέψαι μοι καὶ νηκτὸν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. ITEM Νηκτείς, ίδος, ἡ, Natatrix. vt νηκτεῖδες ἐλαῖαι, oliuæ conditaneæ: ita dictæ quòd τῇ ἅλμῃ (id est muriæ qua condiuntur) innatent: quæ & κολυμβάδες Athenæo & Dioscoridi, & Plinio itidem colymbades: alio nomine δημάδες. Sed apud Poll. perperam SCRIBITVR Νυκτείδες in quibusdam exempl. In Lexiph. Luciani vocantur νάυσαι. C

C. Σφαλερόπλους, Natatoribus periculosus, In quo natare periculosum est.

C. Νηχυπόλαστοι, Loca & vrbes circa mare, vt in v. l. exponitur. Aliter autem accipitur apud Plut. in lib. Verum Athenienses bello an sapientia clariores fuerint, circa finem, ὅλαι μὲν πόλεις αὐτῷ εἶσι καὶ νῆσοι καὶ νηχυπόλαστοι, καὶ δῆμοι ἀπόικοι μυρίανδροι.

C. ΑΝΑνήχομαι, Supernato, Enato, Emergo, apud Philonē. Oppianus Hal. 1, Λαίφεσιν ἢ οὔτ' αὐτῷ ποτὲ μὴν ἀπολείπεται ἔξω Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς ὀχέας ἀναήχεται. id est Natando ascēdit. vel Subnatat. si Subnatare pro Sursum natare dici posset, ea forma qua Subuolare. Hesychius ἀναηξάμενος exponit ἀναπολύσας. Idem participium actiuæ vocis ἀναηξας exponit ἀναπλύσας. ‖ Apud Pausaniā autē pro Emergo, metaph. 1. Recreor è calamitate, vt ait B.

C. ΑΠΟνήχομαι

C. ΑΠΟνήχομαι, Nato. vt ἀπενήχεται ὅπι οὗτος. Item, Enato. Adnato, Natando peruenio. vt ἀπενήχεσθαι τοῖς πλοίοις. Et apud Plut. in Publ. ὁρμοῦσι ἔχον ἀπενήξασθαι ῥᾴδιον καὶ πολὺ καὶ βαθεῖαι βασίαι, exponitur, Natando superare magnos fluctus.

C. ΔΙΑνήχομαι, Natando pertranseo. vel Natando transmitto, Transino, vt Cic. dicit Gangem transnare.

C. ΕΚνήχομαι, Enato. Aristot. De mundo, εἰς ἃ ἑαυτῇ δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit vbi commodum ei est viuere.

C. ΕΠΙνήχομαι, Innato seu In superficie nato, vt ὀπιπεύω. Homer. in Batrachom. μύσσω σ' ἐπινήχετον ὕδατι. Diosc. l. 1, c. 100, ὀπινήχεται τοῖς ῥείθροις, fontibus innatat, de bitumine Agrigentino. Alex. Aphr. l. 1 Probl. τοῖς ὑγροῖς ὀπινήχεται, in humore fluitat, seu ὀπιπεύει, ὀπιπλάζει. Herodian. οἱ ὦμοι ὑπὸ ῥεύματα ὀπινήχεσθαι φαίνεται τοῖς πεδίοις, nō esse profunda, sed illabi tantùm summis campis. Alibi, ἀπὸ ἕντα κοῖλα δίκην πεδί, ὀπινήχεσθαι δὲ ὕμμιν ὡς ἐπὶ σκάφη, μὴ παρενεχθῆναι δέ.

C. ΠΑΡΑνήχομαι, Nato iuxta, seu ad latus: aut etiā Prætернato, Natando præteruehor. Ex Plut. Them. παραννήχομαι τῇ τειρήρει, natando triremem assequor.

C. ΠΕΡΙνήχομαι. Circūnato. idem cum περινέω, quod vide.

C. ΠΡΟΣνήχομαι, Aduato.

C. ΥΠΕΡνήχομαι. Supernato.

N H Σ Σ A, SIVE Νῆττα, ης, ἡ, Anas. Ἀπὸ τοῦ νεῖν, sicut Varro Latinum Anas à nando dictum scribit. contrà tamē Athen. l. 9, τὴν νῆτταν καὶ κολυμβάδες, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν. Idem l. 4. ἔστιν ἃ καὶ νῆτταν, ὥσπερ ὁ καὶ φάττα καὶ χάν. ‖ Νῆττα est etiam nomen proprium, vt Suidas tradit. VNDE Νηττοφόνος, Anates occidens. νηττοφόνος αἰετός, aquila anataria. Aristot. Hist. an. l. 9, c. 32, ἴσχυρον ὁ γένος αἰετῶν ὅτι, ὁ πλάσας καλεῖται, ὀπιπεύει ὁ νηττοφόνος καὶ μαχρὸς οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται. Vnde Plin. lib. 10, c. 3, Morphnos, quam Hom. & percnon vocat, aliqui & plancū & anatariam. DIMIN. Νηττάριον, ET Νήττιον, ου, τὸ, Anaticula, vt Plaut. & Cic. vocant. Nicostr. apud Athen. l. 2, Καὶ νήττι ὀπτὰ σὺ ζούλει καὶ κίχλας.

N H Σ O Σ, ου, ἡ, Insula: à νέω, κολυμβῶ dicta, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare: (Plin. Quædā insulæ semper fluitant.) Aristot. De mundo, ἡ μὲν οὖν οἰκουμένη ὁ πολὺς λόγος εἶς τε νήσους καὶ ἠπείρους διῄρηκεν, ἀγνοοῦσι ὅτι καὶ ἡ σύμπασα, μία νῆσός ἐστιν ὑπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν καλουμένην θαλάττης περιῤῥεομένη. Vnde Apuleius De mundo, Plerique terrarum orbem ita diuiserunt, partē eius insulas esse, partē verò, continentem vocari: nescii hanc terrenam immensitatem Atlantici maris ambitu coerceri, insulāmque hanc vnam esse cum insulis suis omnibus. Et paulo pòst, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις πόροις περικλύζονται πολλαχοῦ. Od. δ, de Pharo Νῆσος ἔστιν ἔπιπλά τις ἐκ πόντου κλυζομένη ἐνὶ πόντῳ. Eodem lib. de Asteride insula, Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἐνὶ πλῴατι. Hes. Erg. Εἰ μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Plin. insulas fortunatas vocat. Xen. Hell. 5. νῆσος ἀλλ' ἤπειρος καταπύελος. Thuc. lib. 1. sub finē, μέγας ἂν ὁ ταμὸς περιχοῖ αὐτὴν, καὶ νῦν τὴν νῆσον οὐ ἠπείρωνται. vt apud Plin. Abstulit insulas mari, iunxitque terris. Plut. De orac. ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι, vt apud Plin. Insulæ sponte enatæ, quæ repentè in aliquo mari emergunt, vt ea quæ Automate vocatur.

Νῆσος ἐπιπεπλωμένη, Vestis purpurea in orbē fimbriata: Vestis quā vndiq; purpura ambit, veluti mare insulam: cuiusmodi quid est & τῶνλον, & Prætexta apud Latinos, inde dicta q ei purpura circumtexeretur. Poll. l. 7, τὰ δὲ ἐπίπλοα, ὑπόκρασιν ὅτι περίβλημα, ἔχον τὰ ῥάμματα ὥσπερ πλοῖα, ἢ πόφυρᾶ ἀνάλω τὰ πάλαι τὰ ὑφάσματα περιέρχεται νήσου χρῶμα τινὸς τῇ περιῤῥοῇ τῶν χωμάτων. quam (inquit) Anaxilas νῆσον appellasse videtur: nisi forte aliud ὑφάσματος genus intellexit, vbi ait, Καὶ πῶς γυνὴ ὧδε φαίνοιτ' ἂν νῆσον ἀμφιέννυται; Apud Hesych. vno σ scribitur, sed accētu in penult. περίνησον, ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ. ET Περινήσια apud eundē, de eodem vestiū genere, περικόλαπα οἷς ἐν κύκλῳ περφύρα ἐφάπτεται. At περίθυρα dicuntur quæ candida ambit fimbria.

Νησίον, ου, τὸ, Parua insula, vel simpliciter Insula. vnde deriuari possunt νησίαρχος & νησιώτης. (Suid. habet νησίον καὶ νησιώτης, ὁ ἀπὸ νήσου. EST AVTEM Νησίαρχος SIVE Νησιάρχης, ου, ὁ, Insulæ præfectus, Qui insulæ alicui vel insulis præest. Plut. Pol. præc. de adulatoribus Demetrii, τὸ μὲν Σίδιον, ἡγεμονίαν ἐπαρχίαν ἐπιπόρθιον· τὸ δὲ Λιθύμαχον, φυλακὴν· τὸ δὲ Πτολεμαῖον, νησιαρχίαν, τὸ δὲ, Ἀγαθοκλέα νησιαρχίαν. Antiph. apud Athen. l. 8, Τί δ' ὄφις τὴν νησιαρχίαν δεῖ; νησιάρχος autē ex Dione citatur. AT Νησιώτης, ου, ὁ, Insularius, Ex insula oriūdus, seu Insulæ incola. Thuc. l. 5, p. 194, ἄγχιλον τε καὶ νησιώτην αὐτοκρατόρων, καὶ ἀδυνάτους ἐπὶ πολὺ ὄντας. Plut. De sol. anim. ἡμῖν τοῖς ἀπαλοῖς καὶ νησιώταις. Eodē l. τοῖς νησιώταις καὶ ὠκεανίοις. Form. gen. EST Νησιωτικός, Insularia. Plut. De exilio, ἃ καθ' ἑαυτὸν παρεῖχον οἱ μὴ αἰχμάλωτα καὶ νησιωτικὴν. Ab eodē νησιώτης est ET Νησιωτικός, itidē Insularius, seu Insularis. Athen. l. 12, παντοδαπαὶ ἰλαῖαι καὶ τυρὸν νησιωτικόν. Idē l. 9, καθ' ὃν χρόνον θαλασσοκρατοῦντες οἱ Ἀθηναῖοι αἴτιον τοῖς ἄλλοις τοῦ νησιωτικὰς δίκας. Plinius, Insulare morbum in vrbem inuexit. Et νησιωτικὸς δόμος ex Eurip.

Νησίς, ίδος, ἡ, Parua insula. idem cū νησίον. Plut. Alex. p. 228, ἀπὸ τῆς νησίδος ἀρᾶς περιφερείᾳ τὴν αἰτησάμενος ἔχθαιρε. Paus. Att. ἀπορρώγα δὲ ἀπ' αὐτῆς νησίδες. VNDE Νησίδιον ET Νησύδριον, Paruainsula: diminut. ex dim. Thuc. l. 8, p. 267, τὴν δὲ λοιπὴν πρὸς τὸ νησίδιον ὁρμίζονται. Isocr. ad Phil. ἐν μικροῖς πολιχνίοις καὶ νησυδρίοις τὰς ἀρχὰς καταβάντας.

NE'Ω, Eo, Redeo. idē quod νοσῶ, teste Eust. Itidémque Suid. νέω (inquit) τὸ κολυμβῶ ἢ τὸ πορεύομαι. Actiuæ sign. nulla reperi exēpla, sed PASS. Νέομαι apud poet. nō infrequēs est. Il. ζ, Οἶκαδέ τοι σὺν νηυσὶ κίομαι. Il. φ Ἡμέων δ' ἦρα μιν πολέμου ἐκπαυσομένοιο νέεσθαι. Od. ο, Βούλομαι ἤδη Νέεσθαι ἐφ' ἡμέτερα. redire ad nostra. Od. ξ, νὺξ αὖτως μοι ἐπίσταται ἄμμιν ἅπασιν ὁππόσον Ὠρίων νέεται Ὀδυσεύς. Od. υ, Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες ἀπήμονα νεῖσθαι ἔμελλον τὰν μαλάκοιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦσιν ἔοικτα. Il. ξ, νὺξ αὖ ἔπειτα πόρε πρὸς δώματα νεῖσθαι. In quibus posterioribus locis futuri significationē habere obseruādum est, sicut εἶμι. Gal. in Lex. Hipp. νεόμενον exp. & νηχόμενον & πλεόμενον, ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι. Iambo lib. 1, τὴν γυναικείων: sed vnū ὅτι τοῦ χεῖν, alterū, ὅτι τοῦ ἐμβαίνειν. Facta contractione pro eodē DICITVR Νῶμαι, quod Hesych. exp. etiam ἥκω & ἐπανέρχω.

C. ΚΑΤΑνέομαι, SIVE Καταβῶμαι, Venio de, Descendo, ex Nonno, καταβάδην κάλπιν, de finibus descendens.

C. ΠΑΡΑνέομαι, Prætereo, Præteruehor. Apol. Arg. 2, πλέας παρὰ πέτρας κολωνούς. vbi exponitur παραπλέω, præternauigate. adeo vt ad præcedēs etiam Νέω hoc referri possit.

C. Παρανέομαι, Præteruehor, Prætereo, Trāsmitto. Apoll. l. 2 Arg. παρέξιμεν Εὐξείνοιο.

Νείαομαι SIVE Νίαομαι, idē quod Νέομαι. ac inde deriuatiquiorē esse scripturā. Accipitur etiā pro Eo, Vado, Proficiscor, vt & νέομαι. Il. ο, Νειάσθην πάλιν οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Apoll. Arg. 2, βῆμεν δ' ἄψεα νιασθαι. In fut. scribitur vno σ, teste Eust. vt Il. φ, ἢ χθὲ τ' αὖτις Νίσεαι ἐξ αἴσδε, ἵνα τοι μὰ πυκὸς ἀτλαχήσω, nō amplius redibo. Annotatur tamen in v. l. promiscuè vno σ reperiri etiā in aliis temporibus. Scripturam verò cuius Eust. loco citato meminit, sequitur & meus Homerus manuscriptus.

C. ΚΑΤΑνείαομαι SIVE Καταίσσομαι, Venio de, Descēdo. Apoll. l. 2 Arg. ἐξ ἠϊόνων καταίσσεται.

C. ΜΕΤΑνείαομαι SIVE Μεταίσσομαι, Mutato loco vado, Transeo. Od. δ, Ἥμος δ' ἠέλιος μεσηέριος βέλυτόνδε, i. μεσῆλθε, ἐπρόβη.

NE'Ω, Neo, Filū è colo duco seu torqueo. idē quod κλώθω & πήθω, quod hinc deriuatur. Atticē autem esse testatur Poll. l. 7, οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν, εἶτ' λέγουσι Hes. Erg. νεῖν ἡμάτ' ἀσπιστῆρας ἀράχνης. Ité νῆσαι pro ἔνησε, quod vide in Κατακλώθες. Poll. quanuis agnoscat νεῖν, tamē in 3 plur. præs. indic. habet νῶσι, non νῆσι, vt videre est in Ἐπινήθειν.

Νῆμα, ατος, τὸ, Quod nendo è colo deductū est, Filum, Stamen. Exemplū habes in præc. Νέω. Epigr. l. 2, νήματα τῆς ἀράχνης, stamini aranex. Philo De vita M. l. 3, πάλαι γὰρ εἰς λεπτὰς πείρας καταλιμπάνεται, πᾶν τοῖς νήμασι συνυφαίνεται. Et sine ε νήματα apud Chrys. Stamina seu telæ sericæ. Sic & apud Hom. Od. β, μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄλῃται, aiūt poni pro νήμασιν, ὑφάσμασι. ‖ Exponitur etiā Latex, νᾶμα: & ab Hesychio ὕδωρ. VNDE Νηματώδης, Aptus duci instar fili, Ad nendum aptus.

Νῆσις, εως, ἡ, Ipsa nendi actio, & fili ductio. Plato, καθάπερ ὅταν ἄλλην νῆσιν. Ab Hes. exponitur nō solùm κλῶσις, sed etiā σώρευσις, Accumulatio: quod posteri ad sequēs

Νίω pertinet. ‖ Affertur etiam ex Hippocr. περὶ πόνων, de morbo quodam, ἐπὴν πολλαὶ μάχαι ἢ νῆτις ἔχῃ, ἰσχνὸν. vbi videndum an non ſcribi debeat νῆτις.

Νητις, εος, ἡ, E colo ductus, Inſtar fili ductus ſeu tortus, aut textus.

Νήϑω, F. νέω Neo, idem cum νίω, ex eóque deriuatū. Epigr. l. 2, Η ἡ δρέπεχεν νήϑουσ' αὐτὸ ἀπηρίμασεν. Et voce paſſ. ſign. act. νήσασϑαι. quod vide in Καπαλωϑῆς.

Νηστικός, οῦ, ὁ, Pertinens ad eos qui nent. vel Nendi peritus. ET Νηστική, ῆς, ἡ, Ars nendi, ſeu Nendi peritia. Plato Pol. Ἐμοὶ δοκεῖ καὶ ἡ νηστικὴ καὶ πᾶσα αὖ τὰ πρὸς τὴν τοῦ πόνου τέχνη ἰδέᾳ μίᾳ τις ὁρᾶν ἡμῖν ἐγγίγνεσθαι, μία τις οὖσα τέχνη τῆς ὑπὸ πάντων λεγομένων ἢ πολλαπλασιουργικῆς.

C. ΕΠΙΝίω, SIVE Ἐπινήϑω, idem cum ὀπιλαίω, Fatalibus filis attribuo: vel Fatalia fila nens tribuo ſeu deſtino. Il. ω. — ταῦ δ' ὣς ποτὲ μοῖρα κραταιὴ γείνατο λίνῳ, ὅπ μιν πίσειν αὐτή. Et apud Tibull. Nentes fatalia ſtamina parcæ. Aliud exemplum eodem Homero habes in Καπαλωϑῆς. Ælian. ὅπ ἴμασε ἡ ὀπιννήσασά ἱ καὶ πλουτίσειν ὁδὸν ἀπίσας. Luc. ὀπιννησμένα εἰς ἅπαντα τὰ τοῦ μοίρων. id eſt, ὀπιλαιωμένα, fata. quod participium eſt verbi ὀπινήϑω. Ad Ἐπινίω verò referendū eſt VERBALE Ἐπίνηϑρον, ου, τὸ, Id ſupra quod fila è colo deducta glomerātur, id eſt Fuſus ſeu Fuſum. Poll. lib. 7, ἐφ' οὗ ἡ νήϑουσιν ἡ νάϑη, (οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τὸ νήϑρον, ἡγοῦμαι λέγουσι) ὀπίνηϑρον καλεῖται, ἢ ὄνος. Et lib. 10, καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νάϑη, καὶ ὀπίνηϑρον, ἄτρακτον, καὶ σφόνδυλον. Heſychio ὀπίνηϑρον eſt ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τείνουσι.

Νέω, Glomero, Aceruo, Cumulo. Metaphora eſſe videtur ab iis ſumpta qui fila colo deducta ſuper fuſo glomerant. vnde apud Suid. νῆσαι, σωρεῦσαι καὶ πάσασϑαι, σωρεύσουσι. Euſtath. p. 1448. νητὸς ὑγρὸς, ὁ σωρευόμενος εἰς πλῆϑος, ϑεσμὸς τὸ νῆμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπινήϑριον. (Cæterùm reperiuntur tempora non tantùm ab hoc νίω, ſed etiam ab alio VERBO Νέω, quod eiuſdem ſignificationis eſt, nimirum, In cumulos aggero, Cumulo) Plut. Cæſ. de cadauere Cæſaris, ἀπὸ τῶν ἐρχασιῶν τὰ βάρη καὶ τὰς πραπίδας αἱ ἀσαῶ τις καὶ συγκομίζοντες εἰς ταὐτὸ, παμμεγέϑη πυρὰν ἔνησαν, ingentem roguin congeſſerunt, ſeu ſtruxerunt. Xenoph. βύροις γὰρ ϑησαυρὸς ἐν ταῖς οἰκίαις ἅπαν νενημένων. At νενησωμένοι cum σ legitur apud Ariſtoph. in Nub. ἀμφορεῖς νενησωμένοι. i. σεσωρευμένοι. VNDE Νῆτις, de quo ſi præcedenti Νίω dictum fuit. ITEM Νητὸς, Accumulatus, Aceruatus, In cumulū ſeu aceruum congeſtus. Od. β, ϑαλάμῃσι κατϑέσϑαι παῦδε εὐμενίδη νητὸς χρυσὸς ἠδὲ χαλκὸς ἐνήνοϑεν. i. σεσωρευμένος εἰς πλῆϑος, vt Euſt. exp. ſeu σεσωρευμένος, πολύς, vt Heſych. in cuius tamē cod. νῆτος ſcribitur, & cōfunditur cū νῆτις pro νίατις.

C. ΕΠΙΝίω, SIVE Ἐπινέω, In cumulos ſeu aceruos aggero, Accumulo. Apud Suid. φρύγανα σεσωρευμένα καὶ πεπλεγμένα φορτία συγκεκομισμένοι, καὶ ὀπινήσαντες κομίσειν, πῦρ ἐνέβαλον. Herodot. ὀπινησιπάμαξας φρυγάνων, aggerunt plauſtra ſarmentorum.

C. ΠΑΡΑνίω, SIVE Παρανέω, Iuxta aggero & aceruo, Ad latus accumulo. vnde παρένησαν, quod ſimpliciter exponitur, Coaceruarunt, Congeſſerunt, Aceruum fecerūt. BICOMP. Ἐπαφηνίω, SIVE Ἐπαφηνέω, Inſuper accumulo. Thucyd. libro 2, pag. 73, τοὺς δὲ πολλοὺς ἡμιόδμους (videlicet faſciculorum congeſtorum) ἐξ ἀλλήλων πολλαχείαν, ὀπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ἴσον ἐδώκαν ἀπὸ τοῦ μεσαίτατου πλεῖον ὀπιφῶν ἐμβαλόντες ἢ πῦρ ξυὼ νέω καὶ πίσσῃ, ἔψαν τὸν ὕλην. vbi Schol. exp. σωρεῦσαι, Congeſſerunt.

C. ΠΕΡΙνίω, SIVE Περινέω, Circumcirca accumulo, Circumcirca aceruos aggero, In orbem aggero. Apud Suidam, νῦ ἢ βαρβάροι πολὺ σφενήσαντες πῦρ σωρὸν εἶχον ἅπαν τὰς. id eſt σφεσωρεύσαντες, vt ipſe exponit. Plutar. De virt. mul. pag. 436 mex edit. τὰς ἢ γυναῖκας ἅμα πῖς πίνοις εἰς ἕνα τοῦτον σωαγαγόντας ἐξ ἁπάσης τῆς Φωκίδος, ὕλην περιϑέντας ξύλων, καὶ φυλακὰς καταλιπόντας ἐφέστημα δόντας, αὐτὰς αἰσϑομένας νίκα ἀνδρὸς αὐτοῖς, καὶ τεῖχος τὴν ὕλην ἀνάψαι. Ité cū datiuo inſtrumēti, apud Herodot. περινέειν ὕλην τῷ ἄστει, lucū materia circundare. Et apud Ariſtot. l. 9 Hiſt. anim. περινέουσι, luſtrantes circumuallant, Gaza interpr.

C. ΣΥΝνίω, SIVE Συννέω, In vnūm aceruum ſeu cumulum cōgero, Coaceruo. Euſt. pag. 689, ex Herodoto, συννενέαται φρυγάνων φάκελοι, in aceruū congeſti ſunt. Eſt autem ibi præt. perf. Ionicū pro συνήϑαται, ſicut εἰρία

ται pro εἴρηται. In v. l. perperam σωωνέαται ſcribitur vno ν, & exponitur Aggeruntur.

Νηίω SIVE Νωίω, idem cum præcedenti νίω ſiue νέω, ac inde deriuatum. Iliados ω, Ἐκ ϑαλάμου ἧ φέρουσι ξύξισιν ἐπ' ἀκτίνης Νήτην Ἐκπρέπης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄπαντα. id eſt, σωρηγόν, ἐσωρευόν. Item πῦρ νηῆσαι, ignē ſtruere, cōgeſtis lignis, vt Plut. ſuprà dicit πυραὶ νῆσαι. Od. ο. Πῦρ τ' ἐὖ νήησαν, δίῳ τε ξύλα δαῖνα κέαντες, i. ἐκ παντήρων σωρεῦσαι, καὶ αὖτως ἀέσαμμα πυρὸς δίῳ ξύλων πεπήσασϑαι, vt Euſt. exp. annotans quoſdā ſcribere ἀνῆσαι: quod tamē verſus menſura nō fert. Item voce media ſignif. actiua, νήσασϑαι, pro νῆσαι, idq; cum genit. rei. Il. ι, Νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσϑω Ἰλιόϑεν, videlicet Troia expugnata, i. σωρευσάτω, ſeu Aceruis auri æriſque cōgeſtis impleat. Verbi autē νηέω hoc exemplū extat. Il. ψ, in funere Patrocli, Κάτϑεσαν, αὖλα δέ οἱ μῆκος νήεον ὕλης. id eſt ἐσώρευον, in aceruum congerebant. In Odyſſea ὅπ ἄρτων quoque νήεον dici Euſtathius annotat.

C. ΕΠΙνηέω, Cumulatim aggero, Accumulo. Il. η, οἱ ἢ σωρὸν Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπινήεον, αἰχούλωες κῆρ. i. ἐπεσώρευον εἰς πυρκαϊάν. Ex alibi, ἐπινήεον ἐς κανέϊσιν, quod Euſt. citat.

C. ΠΑΡΑνηέω, Iuxta cumulo ſeu aceruatim aggero. Od. χ, Σῖτον δὲ ϑ μοῦνοι παρινήεον ἐς κανέϊσιν (vbi exprimit ἐ πλησμὸν τῶν σίτου) aceruatim apponebāt. Sic Od. π, Σῖτόν τ' ἐσϑμὸν ὡς παρενήεον ἐς κανέϊσιν, pro παρεπίϑ σωρεύοντο, Euſt.

NΗΦΩ, Sobrius. Epigr. l. 2. Ἐν πᾶσι μεϑύεσσιν Ἀνήνδυνος ἦπλε νήφειν, Sobrius & ſiccus eſſe. Plut. Ad præf. indoct. μῶμος ἐφοῖτα δυσὶ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πίνειν, νήφειν λέγων καὶ ἀχρεῖον ὄντας ὄξη τοῖς ἄλλοις μεϑύειν καὶ καϑεύδειν, de Epaminonda. Idē De loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τῷ νήφοντος, ὅπι τῆς γλώττης ὀπὶ τῷ μεϑύοντος. Apud eundem aliquot in locis, μαινόμενον δεῖ ἐπιφαίνεσϑαι καὶ ζοφερὸν σωφρονίζειν, ex Platone, ὅπι τῷ μιγνυμένῳ ὕδωρ οἶνῳ πολὺ νήφοντα δεῖ πιεῖν. ibi n. (vt habet etiam Dionyſ. Longin.) νήφοντα δεῖ τὸ ὕδωρ λέγειν, κόλασιν ἢ, τῶν κρᾶσιν. Ab Ariſtot. quoq; μεϑύων & νήφων opp. non ſemel, ſicut & ab Iſocr. & ab Athen. νήφων ac μεϑυσκόμενος. Et apud Demoſth. in Mid. ἐπ' ἐχθρὸν. νήφοντες ἴωλπ, ὕβρει ἢ οὐκ οἶδ' ὅπῳ ποιοῦσι. Eſt vero vbi νήφειν dicitur de eo qui eſt vigilans, & prouidus, ac ſe cautè gerit. (Lubenter autē vtor nomine Vigilans, quòd Cic. id cū Sobrius iunxerit, & Plut. itidem νήφων cum ἀγρυπνῶν) Epicharm. apud Lucianum & alios, νῆφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Plut. Polit. præc. ἀγρυπνῶν καὶ νήφων καὶ προορατικόν. Idem in Symp. 4, ὅπως νήφων καὶ σωφρονῶν ἑαυτοῦ τὸ λέγειν δύνηται, ſobrius & ſibi attentus. Idē De fort. Alex. l. 1, νήφειν καὶ προορᾶν πάντα λογισμῷ πάντα σκοπεῖσϑαι. Herodian. l. 2, ἀνὴρ σώφρων τε καὶ νήφων, prouidus ac ſobrius. Et l. 3, τοῦ γέροντος καὶ νήφοντος αἰδοῖ σχεπτομένου. Sic Homo ſobrius, Cor ſobrium, Mens ſobria.

Νήφις, εως, ἡ Sobrietas.

Νηφικός, ἡ, ὁ, Qui ſobrius eſſe ſolet. ὁ νήφειν εἰωϑώς. Plutar. Symp. 7, ὁ ἀσυμπότους καὶ ἀπωθουμένους ἐπάγειν, οἷον νηφικῷ πολυπότας, ἢ λιτῷ σφὲ δίαιτα καὶ ἀμελάτους καὶ πολυπλεῖς, ἢ νίφ πάλιν ποικῷ καὶ φιλοπαίγμονι ϑρισβυτὰς σκυϑρωπούς. In v. l. exponitur etiam Sobrietatem faciens.

C. ΑΝΑνήφω, Ad ſobrietatem redeo, Ad ſobrietatem me reuoco. accipiendo ſobrietatē pro cōtrario vinolētiæ. vt ſobrius vinolento opponitur à Cic. Interdū additur ἐκ μέϑης. Luc. νῦν ἢ ὥσπερ ἐκ μέϑης αἰσϑήσεων ἐρῶ, Tāquā ex vinolentia ſeu ebrietate me recolligens. ‖ Item ἀναίνήφω, Ad ſobrietatem redeo. accipiēdo ſobrietatem pro ſanitate mentis. ſi modò ſobrietatem ita liceat vſurpare vt ſobrius. Exponitur etiam Reſipiſco. Item, Ad me redeo. At ego malim, Ad bonā mentē redeo, vel ad ſanam mentem. Cæterùm hiſce modis redditur quum abſolutè ponitur. at D. Paulus dixit ἀναίνήψατε ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου, pro Reſipiſcendo ſe abſtrahant a laqueo diaboli. ita enim ſatis commodè locum illum reddere mihi videor, quum Reſipiſcere à laqueo diaboli nimis durùm ſit. Quidam & ſic, (non malè expreſſo, ſenſu) Elapſi ex diaboli laqueo, mētis ſanitatem recipiant.

Ἀναίνήφω citatu retiā pro Reſipiſcere facio, ex Luciano.

C. ΕΚνήφω, Sobrius fio ex, Edormiēs crapulam reſipiſco. 1 Reg. 25, ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Et metaph. apud Paulū ad Cor. ep. 1, c. 15, ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, euigilate iuſtē: de mētis ſobrietate, ad quam vult illos redire qui

ftultis ſpeculationibus fuerant quodammodo inebriati. Propriè autem ἐκνήφειν de ebriis dicitur qui à ſomno demum ſunt ſobrii. VNDE Ἔκνηψις, Quum quis eo modo ad ſobrietatem redit. At ex cap. 3 Thren. Ieremiæ τῷ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, affertur pro Quia nō eſſet requies.

C. ΕΠΙνήφω, Sobrius ſum.

Νηφάλιος, ου, ὁ, Sobrius: interdum etiam Vigilans, Prudēs, Attentus. ſicut & Sobrius apud Latinos, & Νήφων paulo anté. Chryſoſt. De ſacerd. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διοξεστόν. Plutarch. De garrulitate, ὥσπω πιβαδὺ καὶ μωσικοῖς δεῖς ἢ σιγὴ καὶ νηφάλιον. Idem in Symp. ſept. ſapientum, αἱ μοῦσαι, καθάπερ κρατῆρα νηφάλιον, ὃν μάτω πεφιλιῶσθαι τὸ λόγον, craterem ſobrium. Propert. autem ſobria pocula de dilutis dicit, at ipſe bibebā Sobria ſuppoſita pocula victor aqua. Et νηφάλιος θυσία, ſiue νηφάλια ἱερά, id eſt ἄοινα, quibus vinum non adhibebatur, ſed litabatur aqua melle diluta, ſeu μελικράτῳ, id eſt aqua mulſa: Porphyrio ὑδροπότοις δε: quibus opponūtur τὰ οἰνόποτα δε. hæc Athenis fiebāt Mnemoſynæ, Auroræ, Soli, Lunæ, Nymphis, Veneri & Vraniæ. Prouerbialiter autē dicitur de continuo abſtemio, aut vehementer frugali ſobrióque, vt Eraſm. ex Suida tradit. Plut. Præc. ſanit. ἀπὸ τοῦ Διονύσου πολλάκις νηφάλια θύσωσιν, ἐξιζόωσι καλῶς μὴ ζῆν οἷόν τ' ἄκρατον. Aliud exemplum ex eodem vide in Μελίσσοδε. Item νηφάλια ξύλα, q. d. ligna ſobria. id eſt quæ cremabantur in ſacrificiis νηφάλια, ſiue ἄοινα: vt thymus. νηφάλια ξύλα (inquit Suid.) τὰ μήτ' ἀμπέλια, μήτε σύκινα, μήτε μύρτινα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οἰνόποτα δε λέγεται ὡς καρύϊνα ὅτι μὴ ὑδωρ ἀλλὰ οἶνος ἀπέδοτο. Pro μύρτινα Heſych. habet συκάμινα: ſed perperam apud eum ſcribitur οἰνόποτα pro οἰνόποτα. VNDE Νηφαλίες, Sobriè, vt νηφαλίως ἔχειν, apud Poll. quod vide in Νηφαλεύω. ET Νηφαλιότης, ητος, ἡ, Sobrietas. ET Νηφαλεύω, Sobria ſacra celebro. Poll. l. 6, Νήφειν, Νηφαλίως ἔχειν, Νηφαστικὸν εἶναι. τὸ γὰρ νηφαλεύειν, τὸ νηφάλια θύειν ἔλεγον, ὡσπερ οὖν τὸ χρῆσθαι θυσίαις ἀοίνοις, ὧν παῖς ἑκάστοις θυσίας οἰνοπότους ὠνόμαζον. ET Νηφαλίζω, idem. vel Sobrius ſacris expio. A cuius paſſ. eſt νηφαλισμένον, apud Heſych. ὕδατι μὲν οἴνῳ ἡγνισμένον. ſed reponendū videtur νενηφαλισμένον. AT Νηφαλισμὸς Suidæ ἡ σωφροσύνη.

Νηφαίνω idem cum νήφω, vel potius Sobrium eſſe facio. quod tamen vſitatum non eſſe tradit Euſtath. ſed ab E EO DERIVARI Νηφαστὴς, vt ὀσφραστὴς ab ὀσφραίνω: & ex Athen. citat, νηφαστὸν καὶ ἄοινον. vbi νηφαστὸν dici videtur eo ſenſu quo νηφάλιον. Apud eundem Athen. reperio ETIAM Νηφαστικός, & quidem cum ἄοινος itidē coniunctum. (ſed neſcio an ſit illud de quo Euſt. loquitur) l. 10, πλοῦς δ' ὁ τριήρους νηφαστικὴ μὲν ἄοινον, αὐτάρκους δὲ καὶ ὑγιεινοῦ ὕδατος. vbi νηφαστικὴ actiuè potius capitur pro Non inebrians, ſed ſobrium manere faciens. Poll. tamen paulo antè in Νηφαλεύω dicit νηφαστικὸν εἶναι, vt νηφάλιος ἔχειν, & νήφειν, pro Sobrium eſſe, aut Sobrietatis F ſtudioſum eſſe.

NIKA'Ω, Fut. ήσω, Pr. νικα, Vinco, Supero, Victor ſum, Victoria potior. Hom. Il. γ, Τῷ δέ κε νικήσαντι γαμὴ καὶ κτήματ' ἕποιτο. Ibidem, Ὁππότερος δέ κε νίκησε, κρείσσων τε γένηται. Et cum duobus caſibus, accuſ. & datiuo: Il. λ, — ὁ γὰρ αὖτε νέοις περὶ πάντας ἐνίκα. Sed iungitur & accuſatiuo perſonæ. pro cuius conſtructionis exemplo affertur ex eodem poeta, πάντα δ' ἐνίκα, pro ἐν πάσῃ ἀφορίσματι. Sic Epigr. lib. 2, Ἆθλα καὶ Πυθοῖ· Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα. Ἄλμα, πεδιλίῳ, δίσκον, ἄκοντα, πάλιν. Itidē verò conſtruitur & in oratione ſoluta. Thucyd. libro 1, ὀλύμπια νενικηκώς. quo dicere modo poſſis, Qui vicit Olympia. (At Pauſanias dicit etiam νικᾶν τινὰ ὀλυμπιάδα. vt Eliacōn lib. 2, ἐνίκα μὲν δὴ τὸν ἕκτον ὀλυμπιάδα καὶ τετρακοντὰν ὁ Κλεοσθένης, ſed & cum altero accuſatiuo in Phoc. ταύτην τὴν ὀλυμπιάδα Πολυκλῆς ἐνίκα παῖδα τὸν Κυψελιδῶν) Idē libro 2, περὶ τῆς ταυμαχίας ἣν ἐνίκησαν. Sic Xenoph. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας. Et νικᾶν μάχῃ, ſeu μάχας. Iſocr. in Panath. ἡγοῦμαι τοὺμὲν μάχας ποιησαμένους πλείους τῶν αὐτόθεν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, μιᾷ δὲ μάχῃ νικήσαντας τοὺς ἀντιστάντας, πρεσβεύειν Βασιλέως, ἀλλὰ νικηκέναι πάσας. (vbi obſerua obiter & νικᾶν τινὰ cum eodem accuſatiuo) Dicitur eadem conſtructione, νικᾶν τινὰ περίοδον, vt apud Athenæum de Herodoro Megarenſi, ἐνίκησε δὲ τινὰ περίοδον δικάσεις, quinque certamina Græciæ obiuit & vicit. (quod loquendi genus aſferam mox & ex Plutarcho) Sed & cum duplici accuſatiuo, rei videlicet & perſonæ, apud Dinarchum aduerſus Demoſthenem, Τιμοθέου τοῦ ἐν Κρανίᾳ ναυμαχίαν νικήσαντα τοὺς Λακεδαιμονίους. Sic etiam νικᾶν μάχην, & νικᾶν νίκην apud Plutarchum, adiecto perſonæ accuſatiuo. Dicitur alioqui & νικᾶν μάχῃ πρός, item νικᾶν νίκην. vtitúrque illo dicendi genere & Thucydides: hoc autem Plato, (non addito tamen accuſatiuo perſonæ) ὥσπερ τὴν ἐνίκησε λιχρόμφαν, καὶ μάλα ἀπέτω τε καὶ αἰσχρᾶν νίκην τοῖς τῆς νίκης αἰτίοις. (de vſu autem quem habet hic verbum νικᾶν, dicam paulo pòſt) Nonnunquam verò νικᾶν datiuo iungitur velut inſtrumentali, vt quum dicitur aliquis νικᾶν ἵππῳ, vel ξυωρίδι. Plato in Apologia, ἵππῳ, ἢ ξυωρίδι, ἢ ζεύγει νενικηκέναι Ὀλυμπάδι. Cum huiuſmodi autem datiuo, accuſatiuum etiam habet apud Plut. in Pol. præc. εἰ μόνον πρὸς ἡδονὰς νενικηκὼς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, ἢ παγκράτιον μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμὴν καὶ δολιχόν.

Et paſſiuum Νικῶμαι, Vincor. Item Succumbo, Cedo. Iliad. ψ, Αὐτάρ ὁ νικηθεὶς δίπτᾳ ὀΐεται ἀμφὶς ἰόντι. Et cum datiuo, νικηθεὶς μάχῃ, Thucyd. libro 2. Et νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ ex Alex. Aphrodiſ. Superari à voluptate, Succumbere voluptati & cedere. Dicitur etiam νικῶμαι τῷ πόνῳ, pro κρατοῦμαι πόνῳ, ſeu εἰς πόνον, & νικῶμαι πρὸς πόνον. Item νικῶμαί σου ſine illo accuſatiuo. Affertur enim ex Ariſtoph. Nub. τί δῆτ' ἐγὼ ἐξὸν σοῦ πολὺ νικᾶσθαι ἐμοῦ, Et ex Soph. Aiace, Φίλων γὰρ οἱ δοκοῦντ' ἀεὶ νικῶνται φίλοι, pro Superantur ab amicis, id eſt Superari ſe ſinunt, & illis cedunt. (Sed aliā etiā lectionē aliúmque ſimul ſenſum oſtendent tibi mea in hunc poetam annotationes) Ex alio autem loco eiuſdem, κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος. Quinetiam cum genitiuo rei, ex Eurip. ἐνικήθην κακῶν pro Victus clamore. Apud Thucydidem legimus cum præpoſitione ὑπό, lib. 2, ὑπὸ τοῦ πλήθους κακῶν νικώμενοι, Quum magnitudini mali ſuccumberent. Ibidem, ὑπὸ τοῦ κακοῦ νικήσωσι. (At Paulus alio ſenſu dixit in fine cap. 12 Epiſtolæ ad Rom. μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ)

Νικᾶν interdum eſt Vincere iudicio, quem vſum Budæus affert pag. 96 ex Demoſthene. Vbi etiam οἱ νικῶντες γνώμας τοῦτ' ἔστιν ex Platone in Gorgia. Quibus addo, ſicut aliquis dicitur νικᾶν γνώμῃ, (quo vtitur & Ariſtophanes) pro Vincere, id eſt Obtinere: ſic etiā hoc verbū illi tribui. dicitur. n. & ipſa γνώμη νικᾶν, & quidē à Thuc. quoque. vt l. 2, ὡς τὸ Περικλέους γνώμην ἀξύνετον εἶναι κινεῖν. Tale apud Dem. Phil. 1, νικᾶν δ' ὁπόταν ὑμῖν μέλλητε σωθῆναι. Et quod habes ſupra ex Plat. ὥσπερ τὴν ἐνίκησε λιχρόμφαν. Exiſtimo autē huius loquendi generis occaſionē præbuiſſe Hom. quū dixit Od. χ, Βλαπτῇ κακὴ νίκη ἐπαύρων. Sic apud Liuiū ſæpè Hæc vicit ſententia. (vnde ἡ νικῶσα γνώμη nō dubitarim reddere Victrix ſententia) Legitur apud eundem poetam nō ſemel, ἐπὶ τὰ χρήματα νικᾶ. Apud Ion verò ἐνίκησα ſine nominatiuo etiā, ſed cū infinit. quod imitatus Plut. dixit in Pompeio, ὡς δ' οὐκ ἐνίκα φεύγειν εἰς Αἴγυπτον. vbi vertit Bayf. Vt igitur decretū eſt, fugiendū eſſe in Ægyptū. Sed non ſatis vim huius verbi exprimit interpr. iſta. exprimetur autē reddendo, At vbi vicit hæc ſententia. Hoc ſenſu Galliſcè dicitur, I'ay gangné ce point, & On a gangné ce point. quū verbū illud Gagner ſit. νικᾶν in quibuſdā etiā aliis loquendi generibus. Dicitur præterea aliquis alium νικᾶν aliqua in re, pro Præſtantior eſſe, Antecellere (qua in ſignif. frequētiſſima ſunt apud Lat. itē verba Vinco & Supero) quò pertinet νικᾶν ῥώμῃ & νικᾶν κάλλει apud Hom.

Νίκημα ατος, τὸ, Victoria. (ſed dicitur νίκημα à νικάω ea forma qua dixeris Superamentū à Supero) Plut. in Lyc. βελτίωνος ἦ καὶ νικήσαντος εἰδίως, ὅσον ἐμβιβασάμενος τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. Idem De Herod. ἀμφοτέρους ὁπλίζων τὸ νίκημα φυγόν. Cebes Theb. ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις. Multo frequentius eſt νίκη.

Νικητής, οῦ, ὁ, Victor. Apud Pollucem libro 3, capite vltimo eſt τιμάριον inſcriptum περὶ νικητοῦ, quòd ita inchoat· ὁ δὲ νικήσας τὰ ἆθλα ἀπέλαυε τῶν τιμίων, ἀπέλαυε τῶν ῥάβδων τοῦ φοίνικος, &c. Non eſt alioqui in frequenti vſu hoc verbale, (ſed dicitur potiùs pro eo νικηφόρος) ac dubitari etiam poſſit an ibi ab ipſo Polluce ſcriptum fuerit. nam aut omnes aut pleroſque titulos non eſſe eius,

persuasum habeo. ET Νικατὴρ Doricè, pro eodem. Ab Hesychio autem νικατῆρες exponitur οἱ ἀκμαιόπατοι ἐν ταῖς παλαίστραις. Suidas habet etiam proprium NOMEN Νικήτας, quod esse Doricum ait: ac in eo mutari accentum, sicut & in Φιλήτας, ad differentiam adiectiuo rũ νικητὴς & φιλητής. ITEM Νικάτηρες, Victores. in v.l.

Νικητήριον, ου, τὸ, Victoriæ præmium, Palma. quo vtũtur & Lat. vt Iuuen. Et ceromatico fert niceteria collo. X. Pædiæ 8, τὸν κῶμον εὐθὺς βεβαιοῦ ἐλαίᾳ καὶ αὐτὸς τὸ νικητήριον. Idem Hellen. 6, μάχῃ δὲ νικητήριον ἦν, τὸ σφάγιά τε καὶ ὕδωρ λαβεῖν, καὶ, &c. Apud eundem itidemque apud Plutarchum νικητήριον proponitur τρίφαλος. Idem Xenoph. Pædiæ 2, ὥσπερ ὁ νικητήρια καὶ ὅλαις ταῖς παρεσκευαῖς καὶ ὅλοις τοῖς λόγοις. Item νικητήρια φέρειν apud Platonem, sicut dicitur ἆθλον φέρειν. Dion de Cleopatra loquens, ἐπεθύμει ζωσά τι συλλαβεῖν καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν. id est, Ducere illam in triumphum inter cætera præmia victoriæ. Gaza νικητήρια πέμψαι ἀπὸ τῶν Σαβίνων dixit, quod Cicero Triũphare de Sabinis. At νικητήρια ἐστιάσαι apud Plutarchũ in Phocione, Conuiuium ob victoriam dare. Bud.

Dicitur ET IAM Νικητήριος adiectiuè. vnde νικητήρια ἆθλα, apud Platonem De legibus. Et νικητήρια φιλήματα, Xenoph. & Athen. ITEM Νίκησφορ pro eodem, apud Hesych. ET Νικάθφορ cum θ. sed MALO Νικάδφορ, cum τ.

Νικητικός, οῦ, ὁ, Vincendi peritus, seu consequendæ victoriæ. Vel, Cui sæpe contingit vincere. Quidam interpretantur, Victoriosus, qua voce vsum esse Catonem testatur Gellius. In vulg. lex. legitur & νικηκόπατον, pro Artificium consequendi victorias. Sed non dubium est quin reponi debeat νικητικόπατον: atque adeo ita repono, & dico νικηκόπατον non accipi substantiuè pro artificio consequendi victorias, sed potius adiectiuè pro eo cui maximum artificiũ & maximæ vires insunt ad consequendam victoriam. seu breuius, Quod maximè pollet arte vincendi.

C. Ἀνίκητος, ου, ὁ & ἡ. Inuictus, Insuperabilis. Hesiod. ὑὸς ἀνίκητος. Plutarch. in Alexand. ἀνίκητος εἶ ὦ παῖ. Idem in lib. 2 De Alexãdri fortuna, ὁ μὲν Φιλίππου, γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἄμμωνος ἀμάχητος. Plato De rep. ἀμαχον καὶ ἀνίκητον δυμόν. Et ἀνίκητον κακὸν, malum ineluctabile. Item τὸ ἀνίκητον, substantiuè, Inuicta virtus.

C. ΑΠΟνικάω, ῶ, Vinco, Supero. sicut & simplex νικῶ. In v.l. Exupero. sed nec ibi exemplum affertur.

C. ΕΚνικάω, ῶ, Vinco, Supero, pro simplici νικῶ. Plutarch. De puerorum educ. τὰ δὲ τῶν ἀγωνίων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ὀνειδισμοῖς ἄθλα προτίθεται. (de quo loco dicam & in Ἐνίκημα.) Synesius, οὐκ ἐξενίκησε τοῦ δήμου πλὴν τοῦ δοκεῖν. ἐκολάσθη δὲ πάλαι ἀπαιδεύτου. Item pro Euinco, quo vtuntur iurisconsulti. vnde ἐκνικήσας in Pand. Eutio.

Dicitur verò frequentius ἐκνικῆσαι de re quæ in vsum & morem recepta est, & cui consuetudo velut euicit & obtinuit: vel breuius, de re quæ obtinuit, seu inualuit. Thucydides lib. 1, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῆς ὁμιλίας μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πάλαι γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπαν ἐκνικῆσαι. vbi scholiastes exponit ὅλον καταπῆσαι, faciens nominatiuum τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας. Sic Bud. ἐκνικᾶν reddit Obtinere, Inualescere, afferens ex Pausania in Messen. Μεσσήνιον δέ, ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, καθὰ δὴ καὶ τὸν ὄνειδος Ἴλιον, καλεῖσθαι Τρωικὸν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. Et in Laconicis, τὸ δὲ οἰκιακὸν τὸ ὀνειδισθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίοις ὕστερα, ὅτε μαλθᾶσθαι καὶ πύπτειν ἐξενίκησαν εἴλωτας. In hoc autem Thucydidis loco, libro 1, καὶ τὰ πολλὰ ἀπὸ χρόνου αὐτῷ ἀνίσχει ὅτι τὰ μυθώδη ἐκνενικήκοτα, dicuntur ὅτι τὰ μυθώδη ἐκνενικήκοτα quæ in fabulositatem eualuerũt (similem enim vsum huic verbo tribuit Tacit⁹) id est, de quibus tãquam fabulosis inualuit opinio, seu obtinuit.

Ἐνίκημα, Quod quis vincendo obtinuit. A B. redditur Id quod bello & pugna comparatur, in hoc Greg. loco, ἐμὸς ὁ πόλεμος, ἔστω σὸν τὸ ἐνίκημα. Possit autem & ἐκνικᾶν fortasse. itidem accipi pro Cõparare pugna, seu bello, in eo. Plut. loco quem paulo ante protuli. AT Ἐνίκης, Eutio in Pand. vt testatur idem.

C. ΥΠΕΡνικάω, ῶ, Longè supero, vt quidam interpr. At in vulgatis lexicis redditur Prævaleo. Hesychius ὑπερνικᾷ exponit αἱρεμαίχμει. Affert & pass. Budæus ex Gregorio, ψαλμῳδίαι θρήνους ὑπερνικῶσαι.

AT VERO Νίκη, quod est Victoria, dubitari potest an sit à verbo Νικῶ, an contrà: sicut & de aliis dubitatur. sed vt βοὴ post βοᾶν posueram, sic & νίκη post νικᾶν interim posui. Homerus Iliados ν, — κεχαρηότα νίκῃ. Iliad. υ & ο, — ἔλπετο νίκην. Et ἀφείλετο νίκην, Iliad. π. Aliquoties verò dicit μάχης ἐπιφανεία νίκη. Xenophon Pædiæ 4, πολλοὺς δὲ νίκης τυχόντας, ἐπίφθονους ἐφιεμένους, καὶ πάνυ σοφοὺς ὑποπτεύει. Plutarchus νίκη vult dici ὧδε τὸ μὴ εἶναι (vt docui in πέπις) at Eustathius ὧδε τὸ ἐνεῖναι. apud quẽ, sicut & apud Pausaniam, vide de Νίκη Ἀθηνᾶ, quæ & Νίκη sine adiectione. Reperiri autem ET Νῖκας, ου, τὸ, pro Victoria, testatur idem Eustathius.

C. Νικηφόρος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Qui victoriam tulit) Victor. Plato in Phil. Sic ἀθλητὴς νικηφόρος, Plutarcho. Et cum genitiuo apud Xenophontem, ἐπιστῶ καὶ πίπτω τῷ ἀγῶνος νικηφόρος εἶη. sic & alibi cum genitiuo παγκρατίου. Item Triumphãs, vt Polit. & Budæus exponũt in hoc loco Herodiani, libro 3, νικηφόρος ἐπὶ τῷ τῶν Ῥωμαίων δήμου μεγάλης εὐφημίας τε καὶ θρησκείας ἐπεδείχθη.

C. Ἀξιόνικος vide in Ἄξιος.

C. Καλλίνικος, ου, ὁ & ἡ, Egregius victor, Qui egregiam victoria seu egregias victorias adeptus est. vnde & Hercules ita dictus est. Plutarchus in Coriol. καθάπερ Ἕλληνες ἐπῄνεσαν προσηκόντως μὲν ἐπώνυμον τὸν σωτῆρα καὶ τὸν καλλίνικον. Ex Euripide affertur & cum genitiuo, καλλίνικος γίγνομαι τῶν ἐχθρῶν. vbi potest esse simpliciter Victor. Sed & καλλίνικος στέφανος, ex eodem. Item τὸ καλλίνικον φέρεσθαι ex eodem pro Victoriam ferre, vel potius egregiam victoriam, seu insignem, aut præclaram.

C. Φερόνικος, ου, ὁ & ἡ, Victor. νικηφόρος.

C. Ἐπινίκιος, ου, ὁ & ἡ, Ad victoriam pertinens, Victorialis. ὑπνίκιος ἀγών, Budæus ex Athenæo, Ludi ob victoriam. Sic ὑπνίκιος ὕμνος. Item ὑπνίκιοι ᾠδαὶ & πομπαὶ apud Herodianum. Et ὑπνίκιοι λόγοι, Nazian. Et ὑπνίκιος ἑορτὴ, Plutar. Gaza dixit & ὑπνικίους πομπὰς pro triumphis.

Interdũ verò ὑπνίκια, Carmina de parta victoria. vt Cantaturu epinicia, apud Tranq. At τὰ ὑπνίκια ἑστιᾶν apud Demosthenem, Epulum dare ob partam victoriam, licut τὰ ὑπνίκια θύειν apud eundem, Sacra facere ob partam victoriam. Vocantur ὑπνίκια munera etiam quæ dantur militi qui se strenuè gessit, sicut νικητήρια, & σωτήρια. Poll. Sic νίκαθρον exponit Hesychius ἔπαθλον, ὑπνίκιον.

ΝΙΠΤΩ, Fλῶ, Lauo. Odyss. τ, -ἐπὶ νίψαι τε καὶ ἅλεσθαι λίπ' ἐλαίῳ. Odyss. ψ, Τῷ σε πόδας νίψω, pro νίψω σου τοὺς πόδας. 1 Tim. 5. πόδας ἔνιψαν. Frequẽtiori in vsu est vox media νίπτομαι pro actiuo νίπτω, Lauo. Odyss. ζ, Νίπτε δώμως χεῖρας ἁλὸς νύχθ' Ἁλιῶν. Odyss. ο, ὑπὲρ ἀφυσσόμενοι λιβὸς Νίπτασθε. Sic apud Athenæum libro 4 νίπτωμαι τὰς χεῖρας ἐπιφασκόμενοι. Ita & λούσασθαι dicitur. Sed huc νίπτασθαι peculiariter de manuum lotione: idque ante cibum, vt videbis in Ἀπονίπτομαι. At quod ex Nicandro affertur, δὴ τὸ ῥα πυρὸς λιπὸν ἔντερον, pro ἐλοιδορήσατο. διεβάλλετο, ad ἐνίπτω pertinet, de quo suprà.

Νίμμα, ατος, τὸ, Aqua qua manus ablutæ sunt. νίμματα Hesychio sunt λουτρά, πλύματα.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, Malluuium, Vas lauãdis manibus: sicut Peluuium, seu Peluis, aut Pollubrum, in quo pedes abluũtur. Ioan. 13, βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα. AT Νίπτηρ, ου, τὸ, Aqua lauandis manibus aut etiã pedibus. Poll. l. 10, ποδονιπτὴρ, ὁ λέβης. τὸ ἢ ἐπ' αὐτῷ ὕδωρ, νίπτηρ, πλυντήριον, ἢ ποδονιπτήρ. Idẽ l. 7, τὸ δὲ ποδῶν νιπτήρ, νιπτῆρα μὲν Δίφιλος, Λέκυθος φησὶν ὁ Κατανιπτήρ. Athen. l. 9, ἔνιοι δὲ παῖδες νιπτῆρ' ἔδεσαν χεῖρ' χειρῶν, σμίγμασιν ἐγκεκομμένοις χειροπάλης ὕδωρ ἐπιβλύζοντες. AT Μετανίπτηρ, poculũ quod lotis à cibo manib⁹ affertur: quod ET Μετανιπτῆρες κύλιξ, ET Ἐπινιπτῆρες. Pollux. l. 6, πόσις μεταδόρπιος, ἢ κύλιξ μετανιπτήρις, ἢ ἐπὶ πᾶσιν ἔπεσι δ' αὖθ' αὐτῷ ἢ ὑπονιπτῆρες δέ. Et l. eodẽ, ἢ μετανιπτῆρες, κύλιξ δεῖν λαβεῖν τὸ ἀπονίψασθαι ἐλάμβανον. (obserua autẽ in hoc posteriore loco distingui inter μετανιπτῆρες & κύλιξ) Athen. l. 11, μετανιπτῆρα, ἢ μὴ τὸ οἶνον, ἐπὶν ἀπονίψωνται, μεταδιδόμενον κύλιξ. Hesychio ὑπονιπτῆρες: aliis autem ἢ μὴ τὸ νίψασθαι πόσις. Exẽpla ex diuersis poetis habes apud Athen. libro 10, circa finem, vbi & μετανιπτῆρες τῆς ὑγιείας.

C. Ἄνιπτος, υ, ὁ & ἡ, Illotus, Qui manus nõ lauit. Hesiod. Erg.

Διὶ λειβειν αἰθοπα οἶνον Χερσὶν ἀνίπτοισιν. Idē, καὶ πατὴρ ὁ χθὲς ἀνίπτος. Item ἀνίπτοις ποσὶ, illotis pedibus. VNDE Ἀνιπτόποδες, Qui illotis pedibus est. Il.π, — ὕστατοι αὖτε μάχονται ἀνιπτόποδες, χαμαιδευεῖς. Athen.l.3, ex Eubulo, ἀνιπτόποδες χαμαιδευεῖς ἀδίδακτοι.

C. ΑΠΟνίπτω, Abluo. vox passiv usitator. sicut & νίπτομαι. Plato Symp. ἐλθόντα εἰς Λύκειον, ἀπονιψάμενον, ὡς ἔφη ἄλλοτε, πλὼ δεῦρο ἡμέραν διατρίβειν. Plerunque de manuū ablutione post cibum, licut νίψασθαι antè, teste Poll.lib.6, νίψασθαι μὲν, τὸ πρὸ τῆς ἑστιάσεως· ἀπονίψασθαι δὲ, τὸ μετὰ ταῦτα. Sic Athen.lib.9. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ τοῦ δείπνου καὶ ἀρίστου καὶ δείπνου, λέγεται χεῖρας νίπτειν· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἀπονίψασθαι. Idē l.4, μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπονίζειν φησὶν, οὐκ ἀπονίψασθαι τὰς χεῖρας· ἀλλ' ἀπομάττεσθαι τοῖς ψωμοῖς. VNDE Ἀπόνιμμα ET Ἀπόνιπτρον, Aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionē manuū. Eust. τὸ δὲ μετὰ τὴν καθαρσιν καταπιὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκάλει τὸ, ἧγουν χρῶτος & ποδῶν ἀπόνιμμα. Athen.l.9, circa finem, ἀκάλουν δὲ ἀπόνιπτρον τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Peculiariter autem dicitur ἀπόνιμμα apud Atticos (inquit) ὅτι τοῖς πολλοῖς τοῖς νεκροῖς χαμαιθῶν. Putatur ἀπόνιπτρον accipi etiam pro Mallouiū, vt χλιόντιπτρον. ET Ἀναπόνιπτος, Qui se non abluit. vel Qui ablui nequit.

C. ΕΚνίπτω, Eluo, propriè sordes manuum aut pedum. itē pro Expio & Abstergo, vt & Eluo. Plato ep.8, ἔστω γὰρ αἰσία, ἢ μὴ καὶ ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψει. Et voce media apud Demoiith. ἀεί τοτ' ἐκνίψη σὺ παῖς παρεσμένα, elues aut dilues. VNDE Ἔκνιψις, Elutio: Hesychio ἀπόσμηξις, κάθαρσις. ET Δυσεκνίπτης, Qui difficulter elui potest: idem cū δυσπαθὴς & δυσαπόπλυτος. Plato l.1 De rep. dixit de iis quæ memoriæ infixa acrius hærent & ægrè eluūtur. locum habes in Ἀμαιμάκετος.

C. ΚΑΤΑνίπτω, Ablūo. vt exponitur apud Luc. in Lex. αὐτὸ μέλλω γὰρ ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῶν τὴν κατανίψων ἀπὸ γλώσσης ἅπαντας, lingua abluturus. VNDE Κατανίπτης, Athenis in ministerio Palladis, ὁ τὰ κάτω τῶν πόπλων τοῦ Ἀθηνᾶς ῥυπαρώδη ἀποπλύνων. vel ἀποῤῥυμόν τινος, inquit Etymol.

C. ΥΠΟνίπτω, Subtus lauo: vel Aliquantū lauo. Athen.l.13, ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ.

¶ Νίζω. pro νίπτω, lingua Tarentinorū, vt docet Eust. ex Æolico νίασω. Il.ν, — ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βόστρυχον αἵματόεντα. sed hic per tmesin dictum est, pro ἀπονίζοντες, abluētes. NAM Ἀπονίζω signif. Abluo, Abstergo. Plut. ἄχει καὶ τοῖς πόδας ἀπονίζειν. Plato Symp. ἐκέλευε φέρειν ἀπονίζειν τὰ παιδία, iussit ministrū dare mihi aqua. B. VNDE Ἐκπονίζω, Abluo in. cuius pass. affertur ex Herodoto. AT Καπονίζω, Diffundo, Transfundo, v.l. ET Μεταπονίζω, Refundo in aliud vas. v.l.

ΝΙΦΩ, Ningo. Il.μ, Ἥιασιν χειμερίῃ, ὅτε τ' ἄφθιτα μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Sic X.Cyn. ὅταν νίφῃ ὁ θεός. Metagenes apud Athen.l.6, νιφετῷ μὲν ἀφρίτιδι, φασκέλιον δ' ἄρτιον, ὕπτιον ἢ ἔστιον. At νίφομαι, Niue cōspergor. X. Hell.2, οἱ δ' ὑπὸ φόβου ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ. Plut. Symp.3, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πνεύματα τοῦ θέρους καὶ νιφόμενοι πόποι, obtecti niuibus, seu niuosi, ninguidi. Νίφω, Madefacio, Irrigo. βρέχω. Pro quo scribitur ET Νείφω, sicut εἶλλω & ἴλλω, & alia διφορούμενα. Suid. tamen in hac signif. per diphthongū scribi debere annotat. Philo De vita M.l.3, τὴν γὰρ χώραν οὐχ ὑπὸ, καθάπερ αἱ ἄλλαι, νιφομένης, quum terra illa non irrigetur imbribus.

C. ΕΠΙνίφω, Ningo super, Niue obruo. Xen. ὅταν ὁ ὀπτὸς καὶ ἡ βοτρύτις, τὰ ἴχνη οὐδὲν πολλοῦ χρόνου δῆλα. Theoph.l.5 De causis pl. ἐνίοτε δὲ χειμὼν ὅταν ὀπτηφθῇ καὶ ἀνανθήσαν, quum nive opprimitur defloreſcens. Item, In superficie irrigo. Philo De vita M.l.1, de Nilo, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡ ὀπτὸς ἅπασα πλημμυρεῖ, ὅταν ἀρδεύῃ τὰς ἀρούρας, ἢ ὕσαι ἢ ὕειν· ὅτι κἀκεῖθεν ὀπτὸς νίφων, vbi Turn. vertit, Imber ex imo profusus.

C. ΚΑΤΑνίφω, Ningo deorsum. Aristoph. Nub. καὶ πρωινὸν καταίθοι, etiāsi nix crassa decidat. Ex eodē, κατάνιφα ὄντα. quod dubium est an in posteriori signif. nū νίφειν capiatur. Et κατανιφόμενα ὄρη, montes niuibus obtecti, seu niuosi, vt νιφόμενοι suprà: aut Qui à niuibus molestantur, Niuales, Plinio.

C. ΥΠΟνίφω, Aliquantum seu leuiter ningo. Thuc.l.3, νὺξ ὑπονιφομένη, hoc vento leuiter niuosa.

Νιφὰς, άδος, ἡ, Nix aceruatim seu confertim & cum vehementi impetu decidens, Imber niualis. Il.τ, ὡς δ' ὅτε θερμὴ νιφὰς ὑπὸ Βορέαο πεσῇσιν. Il.μ, νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔχεμεν ῥίπ. Il.l. ὅπα τε μεγάλῳ ἐκ σπήϊος ἴσι. Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι, videlicet δίχα τὸ πάχος τοῦ νοημένου, δίχα τὸ πυκνὸν, δίχα τὸ σαφὲς ἀφάλλεσθαι, καὶ μιᾷ καὶ δίχα τὸ φεύγειν χάσμα, vt annotat Eust. Et in Epigr. χόναι νιφάδες, niuales imbres, ἀπόῤῥοιαι χιόνος. Hom. verò dixit etiā νιφάδες χόνος, Il.μ, ὥς τε νιφάδες χόνος πίπτουσι χαμᾶζε. Et metaph. apud Chrys. De sacerd. τὰ βελῶν τὰς νιφάδας, sagittas confertim instar niuis decidentes. Pro νιφάδι autem Hesiod. per apocopen DIXIT Νίφα, teste Suida, ἀφθόνως νίφα λευκὴν, niuem seu niualem imbrem. Νιφὰς dicitur etiā τὸ μικρόπαν, quod & ψακάς, vt schol. Aristoph. tradit in illū locum Pacis, Ἐπὶ δὲ τοῖσι φέγγεσι μηδ' ψακὰς ἰὼν πάνυ πάχνα. In v.l. dicitur esse minuti numismatis genus, ex his verbis non bene intellectis. Νιφὰς, Gutta. nā νιφάδες Suidæ sunt σταγόνες. Hesychio autem νιφάδες sunt nō solùm σταγόνες, ψακάδες, sed & ἅλες, ξαίσματα. Apud eūdē reperio ETIAM Νίφα, χόνα, κρήνιλα, à NOM. Νίψ. AT Νιφάτης, Mons Armeniæ, vt Suidas scribit, afferens hūc versum, Ταύρου θρυμνώρειαν ὑπερπόπλόν τε Νιφάτεω. Meminit & Plut. Alex. p.113. Plinio quoque Niphates mons non incognitus.

Νιφετὸς, ὄ, ὁ, idem cū νιφάς. Aristot. De mundo, loquens de generatione, τὸ χιόνες. i. niues, σφοδρὰ δ' αὖτη [videlicet ἡ σύμπηξις τῶν ἐνόντων τῆς νέφους ὑγροῦ] καὶ αὐθρία καταψυχομένη, νιφετὸς ὠνόμασται. Vnde Apuleius De mundo, Hæc victis nubibus crebrior ad terrā venit. eam tempestatē nos nigorem vocamus. Od. ι, Οὐ νιφετὸς, οὔτε δὴ χειμῶνι πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. i. τὸ χιόνος καταφορὰ, χιὼν λεπτὴ, vt Hesych. exp. ἡ καταλεπὴς καταφερομένη χιὼν, Suid. VNDE Νιφοβλῆτος, τος, ὁ, ἡ, Niuosus, Niuibus tectus. v.l. ex Epigr. Sed scribendū potius foret νιφοβλητὸς, aut νιφοβαλὴς, ῆτος.

Composita & deriuata quasi à Νίφος, seu Νίψ, νιφός.

C. Νιφοβαλὴς, ῆτος, ὁ, In quem niues iactatæ decidunt, Niuibus obrutus. vt νιφοβαλῆτος ἄλσεως in Epigr. ET Νιφόβολος, ὄ, ὁ ἡ, idem. vt νιφόβολον πεδίον apud Plut. in Sert. Et apud Aristoph. in Auib. νιφόβολα πεδία πολυάσσεσα. vbi tamen paroxytonos νιφοβόλα scribitur etiā apud schi. bis tērq; : licet ita dicta scribat διὰ τὸ βάλλειν ὑπὸ νιφετοῦ.

C. Νιφόκτυπος, ὄ, ὁ ἡ, Niuis casu resonans. vel idem cū præcedente. Apud Athen.l.10, de Pane, αἱ τὰ βόλεις νιφοκτύποις διαχείμαρον νέον τ' ὀδόν. quod mox repetitur.

C. Νιφοπελὴς, ῆος, ὁ ἡ, Niue calcatus. vel In quo niues calcātur, Niuosus. Soph. Aiace, νιφοπελεῖς χειμῶνας ὁπόταν χαροδοκῶν ἀνακάμπτω δόρυ.

C. Νιφαφὴς, ῆτος, ὁ ἡ, Niue candens, Albens ex niue qua obrutus est. νιφάδι λευκὸς εἰδώς, Hesychio. In v.l. exponitur Candidus instar niuis.

C. Ἀχαίνιφος, ος, ὁ ἡ, Valde niuosus, seu niualis. Il.α, Εἰμὶ αὐτὸς ἐγὼ Ὄλυμπον ἀχαίνιφον. vbi breuium schol. autor exp. τὸ ἄγαν νιφόμενον, valde niuosum, seu niuib⁹ obrutū: sed addit, τὰ ὑπὸ τοῖς νέφεσιν μέρη, ea parte quæ infra nubes sita. nam eius τὰ ἄκρα, vbi deorum sedes est, οὐκ ὑπόνιφα καὶ ὑπόνιφα, οὐ νίφεται οὔτε καταμύρεται, sicut idē Hom. in Od. testatur, Οὔλυμπόν θ' ὃν φασὶ θεῶν ἕδος αἰσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ Δεύεται, οὔτε χιὼν ὑπαπέλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀνείφελος, ἀμφὶ δὲ λευκὴ ἠέρα δίδρομος αἴγλη. Fortasse etiam reddi posset Supramodū niueū, videlicet ob serenitatē: sed rectè exponi Niuos⁹, ex sequenti Νιφόεις patebit.

Νιφόεις, εσσα, όεν, Niuosus, Niualis, Ninguidus. Il.τ, ἄρτι νιφόεντα ἰδυίης. Od.τ, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα. Il.σ, Ἡ δ' ἴρηξ ὑψοῦ ἔπτατο κατ' αὐλύμπου νιφόεντος. Hesiod. Theog. ἕδος αἰσφαλὲς αἰεὶ Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. ex quibus duobus locis patet quomodo accipiendū sit ἀχαίνιφος Ὄλυμπος: do quo & Aristoph. Nub. ἐκ' Ὀλύμπου καρυφᾶς ἱερᾶς χιονοβλήτου. Ibidē Aristoph. dicit σκόπελον νιφόεντα. Item, Niueus. nā νιφόεσσα Ἐλένη apud Ionem comicū, vt Niuea Adonis apud Propert. ob candorem corporis niueum. Nic. Alex. ὀπὸς νιφόεντος κρόδης. est enim lac ficulnum niueum colore. Idem in Ther. Σιὼ καί που νιφόεν σκόλυμος κάρη, id est, λευκὸν, οἷός ἐστιν ὁ νιφετὸς, vt schol. exp. addens tamen, vel ὑγρὸν, vel ψυχρὸν, sicut & eodem lib. alibi νιφόεντα κεφάλαια hæmorrhoën serpentis exp. ψυχρὰ, quia omnes serpentes sunt ψυχροί.

NOOΣ, (pro quo in ſoluta oratione DICITVR A Νοῦς, per contractionem) Mens. vel Animus. Redditur verò & aliis nominibus Latinis, prout huic vel illi loquendi generi adhibetur, vt exſequentibus patebit. Genit. νοός & νοῦ, Dat. νοΐ, & aliquando νοῖ, Accuſ. νοῦν. Hom. Odyſſ. ω, Εἰπὲ μοι ὅτι φρονέων τὸ σὸν νόον ἔνδοθι κεύθεις, quid tibi mens intus tegat, vel animus. Idem Odyſſ. ρ, — νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. Et νόος ἀναίσιμος, item ἀσύνετος & ἀκαλκεύθμος apud eundem. Item ἀπάφητος, Iliad. γ, Ὡς σοὶ νῦν ἐπιδαὴν ἀπάφητος νόος ἔστι. Alicubi autem Sententia. Vt Iliados β, Οὐ γάρ πω σάφα οἶδε νόος Ἀγαμέμνονος, tibi non eſt comperta ſententia Agamemnonis. Quam ſignificationem Mens itidem habet interdum. Eſt etiam vbi νοῖ redditur Cogitatio, apud eundē poetam. Sic & à Græcis exponitur ἔννοια ſeu νόημα, qui addunt, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ἐξ οὗ τὸ νόημα, poni autē τὸ νοήματος. At vetò in iſto eiuſdem poetæ loco, Il. α, Μηδ' ἔτι σοὶ νόον ὧδε θεὸς θέτο τοῖον ἐνιπεῖν Ἀχαιοῦ Κλυτὰ νοέων, quidā νοέω interpr. Solertia & Aſtutia. Horat. non dubitauit νόον Mores interpretari initio Od. quū hūc verſū qui habetur initio illi, Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω reddidit, Qui mores hominum multorum vidit & vrbes. Aliam autem huius nominis eo in loco expoſitionem vide apud Euſtathium. Inuenitur porro νοῖ & apud Homerum. vt Od. κ, v. 240, — αὐτάρ νοῖ ἴδμεναι ὡς ἕπαρος ἦεν. Originem porro habere νοῦς, vel potius νόος (ex quo νοῦς) à verbo νέομαι, quod eſt πορεύομαι, tradiderunt quidam grammatici.

Νοῦς in proſa dicitur, non autē νόος, atq; ibi quoque redditur vt plurimum quidē & propriè, Mens: ſed interdū etiā nomine Cogitatio, item Sententia: atque aliis, vt exēpla declarabunt. Eſſe autē propriè νοῦς quod Lat. dicitur Mens, teſtatur Plut. quum ſcribit Carmentam appellatā quaſi νοῦ ἐστηρωμένην, intelligens nimirū Carmentā ſoniare Carentē mente. In meo Lex. Cic. videbis νοῦν à Cicer. reddi Mens, alibi Animus, alicubi Intelligētia: & νοῦν ἔχων, Intelligens, oppoſitum nomini ἀνόητος, quod exp. No intelligens. Vulgò autem redditur etiā Intellectus, cum apud alios philoſophos, tum apud Ariſtot. (Ponunt autē ab eo διάνοιαν & νοῦν pro eodem. i. pro intellectu, teſtatur B. p. 118) A quo Ariſtotele νοῦς dicitur etiā ἀρχὴ τῆς ὀρέξεως, Pol. l. 1, vbi ſcribit, εἰ μὲν γὰρ ψυχὴ τὸ σῶμα πᾶσι δεῖ ἄρχειν, ἢ δὲ νοῦς, τῆς ὀρέξεως, πολιτικὴν ἢ βασιλικὴν. Quid autem ſit νοῦς, apud eundē habes De anima l. 1, p. 116, ex Anaxagora. Habet autem & Bud. de hoc nomine philoſophica multa p. 116, & 117, & 118. Sed à philoſpphis ad cæteros ſcriptores veniendū, apud quos redditur Mens, Cogitatio, item Sententia: interdū Voluntas, Conſilium. Ariſtoph. νοῦν & φρένας copulauit, itidémq; Demoſth. Pro cor. quū dixit, μᾶλλον μὲν ἐν τούτοις βουλοίμην ἂν καὶ νοῦν ἂν καὶ φρένας ὀφλεῖν.

Iungitur autē hoc nomē cū aliis verbis, tum verbo ἔχειν, idque variis modis. Dicitur enim ἐν νῷ ἔχω, ſequente infinit. pro διανοοῦμαι. (adeo vt Thuc. vtroque in eadem ſignif. vſus ſit) vt apud Plat. De rep. l. 1, πᾶσιν εἶναι ἐπιτήδειον καὶ ἐν νῷ ἔχειν ἀπιέναι, In animo habebat diſcedere, In animo illi erat, vel Cogitabat. Et in Euthydemo, ἐνῆν μοι μεμνῆσθαι, εἰ ἐν νῷ ἔχοιεν ὅπῃ διαφεύξονται τοὺς ἐχθρούς. Sic autem & pleriſque aliis loquitur locis. Ita & Plat: ἐν νῷ ἔχων ὅπῃ τράπωμαι τούτων. (Sed apud eundē Plat. & ſine infin. vt in Symp. ἐπεὶ φράσαι τὸν Σωκράτη) εἰ ἐν νῷ ἔχεις ὅτῳ τρόπῳ χρήσῃ μὴ διαφθείρας ἢ τί φήσεις; vbi tamen dixeris videri poſſe ſubaudiendum infinit. φῆσαι, aut alium huiuſmodi. (Affertur etiam ἐν νῷ μοι γίγνεται, ſequente infinit. ex Plat, Pro In mentē mihi venit, ex Epiſt. 7) Ar iunctum accuſ. τοῦτον verbū ἔχειν, varia loquēdi genera efficit. Dicitur enim τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν. i. ad verbum, Hanc mentē habeo. pro quo dicitur potius Hac ſum mēte, vel In ea ſum ſententia, aut Hæc eſt mea ſententia. (Interdum dicitur τοῦτον ἔχω τὸν νοῦν ὃν ὅδε, Hæc eſt mea de iſtis ſententia, ſea de his ſentio) Et νοῦν ἔχω τὸν αὐτόν, ex Ariſtoph. Eadem ſum mente, Sum eodē animo, vel Sū eiuſdē animi. Ex eodem, τίνα νοῦν ἔχων; Quid animi habens? vel Qua mente? quo Quo conſilio? (Sed de re aliqua dicitur, τίνα νοῦν ἔχει, alia etiā ſignificatione, vt docebo infrā) Sæpe verò dicitur νοῦν ἔχω πρός, πρῶτον, vel πρὸς τοῦτο, pro Habeo mentem

ad hoc: pro quo dicitur Habeo mēte intētam huic rei, vel Adhibeo mentē huic rei, ſeu ádicio, aut Animū ad hanc rem attendo, ſeu aduerto. Xenophon, τὸν νοῦν ἔχε πρὸς τοῦτο. Syneſ. πρὸς πᾶν μηχανῆ νοῦν ἔχοντα. Idem, πρὸς τὰς συμφοράς τὸν νοῦν ἔχειν. At Thucydides cum accuſatiuo potius νοῦν ἔχειν πρός τι. atque ita ſoquitur cum alibi, tum libro 7 & 8, pag. 239 & 266. (Huc autem pertinet πρόσεχειν τὸν νοῦν, de quo vide in Προσέχω) Vltimum eſt νοῦν ἔχω ſine adiectione pro Mente ſum præditus, Sum mentis compos. Interdum verò Prudens ſum, Sum cordatus. Demoſthenes Pro corona, οὐτ' εἴπῃς πυΐαν οὐδὲ πλανᾷζει, νοῦν ἔχων ἡγοῦμαι. Plutarchus De cohib. irac. loquens de philoſophis, οἷς φασι νοῦν οὐκ ἔχειν οἱ νοῦν ἔχοντες, Qui prudentes ſunt, Qui aliqua prudentia præditi ſunt. vel Qui ſapiunt. Apud eundem in Apophth. οὐ μὴν ἀμφίτροποι, ἀλλὰ νοῦν ἐφικόμεθα, Tandem ſapere cœpimus. (Dicitur autem & per compoſitionē νουνεχόντως ac νουνεχής, de quibus ſuo loco, videlicet inter compoſita) Sed additur etiam νοῦν ἔχει ſequente infinitiuo, pro Prudentis eſt hominis, Prudentiæ eſt. vt apud Syneſium, νοῦν ἔχει πολλὰ οἰκειοπραγεῖν, magnæ eſt prudentiæ agere negotia ſua. At νοῦν ἔχων pro Intelligens vide ſupra.

Βάλλομαι τῦτο εἰς νοῦν, vide in Βάλλω, & Ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν in Ἐμβάλλω, ſed hoc addo, quod ad iſtud poſterius attinet, quum dicit Demoſthenes Pro cor. ὥσπερ τῆς ἄλλων ἀρχὴν ὁπηδυιῆσαι, καὶ τῦτ' εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι, ſimile eſſe ei quod Gallicè ad verbum dicimus, *Mettre en ſon eſprit*, ſiue *Mettre en ſa fantaſie*.

Εἰς νοῦν ἀναβαίνειν, eadem forma qua mei Galli dicunt *Cela m'eſt monté en l'entendement*, vel *en l'eſprit*, aut *en la fantaſie*, vel *Cela m'eſt monté au cerueau*, his enim omnibus vti ſolemus. Syneſ. epiſt. 44, καὶ μήπω αὐτῷ ὅτι νοῦς ἀναβαίη τὸ κάλλιον εἰ) τὸν ἀδικουμένῳ δοῦναι πρωτεῖα αὐτοῦ. At Latini dicerent, Ne vnquam illis hoc in mentem veniat. vel, Ne hoc in animum inducant. Huc pertinet (hoc enim obiter annotabo de VERBO Ἀναβαίνειν, vt pote ſuprà omiſſum) ὅτι καρδίαν ἀναβαίνειν apud Paulum 1 ad Cor. c. 2. Eodémque referēdum quod legimus apud Lucam c. 24, διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; eſt enim pro εἰς ταὶ καρδίας. Sic autem Gallicè dixeris, *Pourquoy telles penſees nous montent-elles au cueur?* (ſicut & cum alio verbo, *Pourquoy nous entrent-elles au cueur?*) At in illo Pauli ὅτι καρδίαν ἀναβαίνειν Hebraico loquendi genere, & alioquātū diuerſo ſenſu dicitur. nā ibi ὅτι καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ſonat Nulli vnquam homini in mentē venit cogitare de talibus qualia ſunt ea quæ &c. Vel, Nulla vnquam ſubiit hominis vllius animum cogitatio de rebus huiuſmodi quales ſunt &c. Perinde autē eſſe puto ac ſi diceret, Ne mēte quidem vnquam potuit quiſquam comprehendere, aut concipere. Vel, Cogitatione comprehendere, aut cōplecti, vel conſequi. Sciendum eſt porrò, hæc verba eſſe Pauli, non Eſaiæ, ſicut ea quæ ibi proximè præcedunt.

Κατὰ νοῦν ſonat q.d. Secundum mentem, pro Ex animi ſententia, quod etiam breuius Ex ſentētia. Thucyd. libro 4, pagina 160, εἰ πῄσειαν κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, id eſt, Si ex animi ſententia res proſperè cedant, vt Bud. vertit. Sic dicitur πράξαι κατὰ νοῦν qui rē geſſit ex animi ſententia. vnde & πεπραγμένα κατὰ νοῦν apud Plutarchum in libro De propria laude non odioſa, αἱ πρὸς ἀπορίας καὶ κατὰ νοῦν πεπραγμένων μνήσεις. Itidem verò cum verbo τίθεσθαι aut γίγνεσθαι. Dicitur autem aliquid τίθεσθαι κατὰ νοῦν ſeu γίγνεσθαι, quod nobis eſt ex animi ſententia, ſeu quod nobis placet, vel probatur. Plato De rep. lib. 2, ἐμοὶ δὲ οὕτω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γίγνεται οὐδὲν ἐλαττόω. Idē in Timæo, ὅτι δὲ κατὰ νοῦν τοῦ ξυνιστάντος πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις ἐγγένηται, κατὰ τοῦτο καὶ τὸ σωματοειδὲς ὅσον αὐτῆς ἐπεπάγετο. Id eſt, Quum autem animi totā coagmentationē ex ſententia confeciſſet is qui coagmentabat, tunc quicquid corporeum erat, intra eum cōdebat. Vel (quod tamen minus vsitatū eſſe puto) Quum animi coagmentatio illi fuiſſet ex ſententia. Niſi quis malit, Quum illius animo ſatisfeciſſet, vel deſiderio. Aut ſimpliciter, Quum illi placuiſſet. Cicero tamen hæc verba ita vertit, Animum igitur quum ille procreator mundi Deus

ex ſua mente & diuinitate genuiſſet, tũ denique omne quod erat concretum &c. Vbi niſi dicamus aliam lectionem ſequutum eſſe Ciceronem, non video quî hæc eius interpretatio defendi poſſit. Aliter autem accipi κῷ, νοωῖ vel potius κατὰ νόον ab Homero, docebo in proximè ſequente tmemate.

Νοῦς, Sententia Conſilium, (vt antea dictum eſt) quam ſignif. habet νόος interdum & apud Homerum. vt Il. ι, Οὐ γὰρ πω νόον ὧδε ἀμείνονα πάντες ἔποντες Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Et duobus interiectis verſibus; Οὔτε κατ' ἠμάτριον γε νόον. Ab eodem νόος interdum iungitur cum μῶπις, item cum βουλή. Et νόῳ apud eundem exponitur φρονίμως, prudẽter. vide Euſtath. Apud Platonem vicißim οὐδενὶ ξυνῶ νῷ pro Imprudenter, Inconſultè. Sic ſuprà νοωῖ ἔχειν pro Prudentem eſſe.

Νοῦς interdum Senſus. Ariſtoph. νοωῖ δ' ἔχει τίνα; Quis eſt horum verborum ſenſus? Quid hæc verba ſibi volunt? Luc. ad dicentem, Prometh. &c. ἐγὼν οὖν ὁ τοῦς ἰῶ παλαιμένω. Syneſ. epiſtol. 103, ἀλλ' οὐ κακῶς ἐξηδέξω τὸν νοωῖ τῆς ὑποθέσεως. Apud eundem exponitur Ratio, ſeu Cauſa: veluti vbi dicit, ἐπὶ δ' οὖν σωπῆ καὶ τὸν νοωῖ τῆς ἀπολήψεως τῶν παιδείων.

In proſa (vt dixi) non ſolùm datiuus νῷ, ſed interdum & νοῦ. vt quum ſcribit Gregorius, καὶ οὐκ ἔχομεν γυμνῶ τῷ νοῖ γυμνοῖς τοῖς θεωρήμασιν ἐντυγχάνειν. Item, πῶς ὁ νοῦς ἐν σοὶ μένει, καὶ ἡμῖν ἃ πόρρω ἐν ἀῤῥήτῳ νοῖ.

Pluralis quoque nominatiuus νόες, & accuſatiuus νόας, inuenitur apud theologos, Dionyſ. Areop. & Greg. item Syneſium in Hymnis, ac Damaſcenum, atque alios, qui etiam νοεραὶ φύσεις eadem ſignificatione dicũt. Damaſcenus de angelis loquens, νόες δὲ ὄντες, ἐν νοεροῖς καὶ τόποις εἰσί.

Quæ ſequuntur compoſita, in οος apud poetas, in ους apud ſcriptores ſolutæ orationis terminantur.

C. Νοσφλαδής, έος, ὁ & ἡ, Mente læſus, Cui læſa eſt mens, Læſam mentem habens. Id eſt, Qui non eſt ſanæ mentis, ſeu ſana mente, Mẽte captus. Eadem formà dicitur qua φρενοβλαδής, ſed non perinde eſt vſitatum.

C. Νοσσφαλής, έος, ὁ & ἡ, vt νοσσφαλὲς ὄμμα in v. l. Mente captus oculus. Oculus inſaniam præ ſe ferens.

C. Νοωιχόντως Ε Τ Νωιχώς, Ι Τ Ε Μ Νωχθῆναι &c. vide poſt cætera compoſita.

C. Αἰσχίνους, όου, ὁ & ἡ, Solers, Ingenioſus, Perſpicax, Sagax. Qui citò quid percipit. Ad verbum, Qui in propinquo mentem habet, vel in proximo. q. d. Qui ingenium habet in promptu. B. autem in Lexico ſuo exponit, Qui eſt præſentiſſimi conſilii. Componitur ex αἶσχι & νοῦς. & cõtrarium habet (quod ad ſignificationem) βραδυῶνες, quòd videlicet idem valeat ταχυῶνες quod αἰσχίνους. propriè enim ταχυῶνες opponeretur τοῖς βραδύνοις. Hom. Od. ν, Οὔτε τι ἐπήτης τ' ἐστὶ καὶ αἰσχίνος καὶ ἐχέφρων. Xen. Pæd. ι, ἔστι αὐτοὺς ὑπ' ἀλλήλων ἐρωτῶντα, ὁρᾷ τὸ αἰσχίνους ἢ, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comparatiuum habet, αἰσχροῦτερος, ſolertior: ſuperlatiuum, αἰσχρούτατος, ſolertiſſimus.

Αἰσχίνων, genere neutro. ſubſtantiuè poſitum pro αἰσχίνοια, ſolertia, in loco quem Suidas citat.

Αἰσχρόως, Aduerb. Solerter, Sagaciter, Ingenioſè. Ariſtot. de prudentia, τὸ σωιδεῖν περὶ καιροὺς, τὸ αἰσχρόως χρήσασθαι καὶ λόγῳ ἢ ἔργῳ. Formatur ab αἰσχίνους integro, non ab ἀγχίνους contracto. Budæus αἰσχρῶς dixit, haud ſcio quo exemplo.

Ἀγχίνοια ας, ἡ, Solertia, Sagacitas, Ingenii acumen ſiue acrimonia. Alcidamas De ſophiſtis, ἀλλ' οὕτω τῆς ψυχῆς αἰσχνοίας χρώμενον, ὑγιῶς καὶ φιλανθρώπως μετα χειρίζουσι τοῖς λόγοις. Definitur ἀγχίνοια apud Laertium, Facultas naturalis inueniendi ſiue excogitandi quid decẽat fieri. ab Ariſtotele autem in fine Poſt. Anal. ἐστὶ δὲ ἀγχίνοια ἐν αἰσθήσει χρόνου τῆ μέσου.

C. Ἄνους, ν Ν D Ε Ἄνους per contractionem, Amens, Demens, Stultus, Mente carens. νοῦς eſt Mens, hinc ἄνους Amens, litera α vt in Græca ſic & in Latina voce vim priuandi habente. Ac certè videri poſſint Latini in illo ſuo Amens imitati eſſe formam Græcæ huius vocis. Hom. Il. φ, Πηλεΐδη, οἷς οὔτοι ἀνὴρ ἐναρίζιμος ἔπλετο. In ſoluta autem oratione ἄνους, quod He[illegible] exponit ἀσύνετος. Plato ep.

8, γυναικῶν καὶ παίδων ὧν λόγος ἄνους.

Ἄνοια, ας, ἡ, Amentia, Dementia, Stultitia: Iſocr. in Panathen. καὶ τίς οὐκ ἂν κατηγορεῖν μου πολλὴν ἄνοιαν; Idem ad Phil. πολλῆς οὖν ἀνοίας ἂν εἴη μεστός. Idem rurſus in Panath. poſt ἄνοια ſubiungit μανία ad auxeſin, εἰς τοῦτ' ἦλθον εὐκ ἀνοίας, ὀλίγα μανίας. Sic Plato Pol. ι, ἀλλὰ δι' εἰκαίων ἄνοιαν ἢ μανίαν ψυδοῦς. Idem ibidem ordine inuerſo dixit μανίαν ἢ πᾶσαν ἄνοιαν. Eſt autem μανία Inſania, Furor.

C. Ἀπόνοια vide poſt Ἀπονοῦμαι.

C. Ἀριστίνους, ου, ὁ, Optima mente præditus.

C. Βραδύνους, ς Ε ν Βραδύνους, Qui tarda eſt mente, ſeu tardo ingenio. cui opponitur ἀγχίνους, vt paulo antè dictũ eſt. Η Ι Ν C Βραδύνοια, Tarditas mentis, ſeu ingenii. opponitur τῇ ἀγχινοίᾳ à Laertio, pag. 353.

C. Βριθύνους, Grauem mentem habens, id eſt prudentem: (vt vicißim leui mente eſſe dicitur qui eſt imprudens) In v. l. ex Epigr. βριθύνους Apollo, Grauem mentem faciens & prudentem.

C. Διάνοια, Mentis agitatio, Cogitatio, inquit Bud. Multis certè in locis commodè reddi poteſt nomine Cogitatio. Thucyd. lib. ι, καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύναντο. Iſẽ lib. 6, τὸν γὰρ ἔρωτα οὐχ ὧν δρᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προσαμύνασθαι χρή. Et πᾶς τῆς φαύλων διανοίας, Iſocr. ad Demonicum initio. Item διανοίᾳ θωρεῖν, apud eundem. Et διάνοιαν ἔχω, vel ἐν διανοίᾳ εἰμὶ apud Thucydidem ſequẽte infinitiuo. pro διανοοῦμαι, Cogito. Sed interdũ redditur Mens, vel Animus. vt διάνοιαν ἔχω πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀρετῆς, in vulgatis lexicis, Mentem habeo intentam honeſtis ſtudiis. Et in hoc loco Philonis De mundo, ὀξύτερον χέρας ἕλαχεν ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν. Quinetiam quũ dicit Ariſtoteles Ethic. libro 10, cap. 3, οὐδεὶς τ' ἂν εἵλοιτο ζῆν παιδίου διάνοιαν ἔχων διὰ βίου, reddere poſſis παιδίου διάνοιαν, puerilem mentem. (Quidam verò cogitationem & mẽtem hìc copularunt) Quod autem dicit Ariſtot. πρὸς τὸν ὁρισμοὺς ὀπτήσας τὴν διάνοιαν, Bud. vertit Incumbens animo ad definitiones explicandas, vel tractandas. Cæterùm quid ſit διάνοια apud philoſophos quum de animæ facultatibus differũt, & quem διανοίας vſum eſſe velint, multis docet idem B. p. 117 & 118.

Διάνοια, Sentẽtia, Senſus. vt διανοίας ῥήματα apud Demetr. Phal. & alios (quæ alio nomine ὠνείας ῥήματα) Fabius lib. 9, cap. ι, Inter plurimos enim quod ſciam conſenſum eſt, duas eius eſſe partes, διανοίας, id eſt mentis, vel ſenſus, vel ſententiarum (nam iis omnibus modis dictum eſt) & λέξεως, id eſt verborum, vel dictionis, vel eloquutionis, vel ſermonis, vel orationis. Plut. in Sym. ſep. ſap. διανοίαις δὲ διαφέρειν ἔοικε τὰ χαράγματα, Hæc erat ſententia, Hic ſenſus. Baſil. ὀλίγα γὰρ ἐν τοῖς ῥήμασι πολλὰς διανοίας περιέχοντα. Syneſ. εἰ καὶ λέξεων εἰσὶν ἐμοὶ μεμαθήκασι, τὴν διάνοιαν ἥκιστα αὐτῆς παρ' ἡμῶν αἰσθήσεται.

C. Διχόνοια, ας, ἡ, q. d. Duplicitas mentis. id eſt, Duplex ſeu bifaria ſententia mentis. quum videlicet mens vnius aliud iudicat quàm mens alterius. vnde exponitur vno verbo Diſſenſio & Diſſidium. ab Heſychio ἐπιχειρημοσυνὴ & διχοστασία. (ſed perperam apud eum ſcriptum eſt διχονία) Η Τ Διχονοεῖ, Diſſentio, Diſſideo, διχάζω, Heſychius.

C. Δύσνους, Ε Τ Δύσνους, q. d. Qui mala mente eſt aduerſus aliquem, id eſt infenſa. Vno verbo, Malevolus, Infenſus, Inimicus. Thucyd. lib. ι, τῶν δὲ πόλει δύσνους. Sic quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ὁ δὲ ὧν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις. vbi exponit ἐχθρός. Η Ι Ν C Δύσνοια, Malevolentia. Ab Heſychio exp. κακοβουλία.

C. Ἔκνους, Ε Τ Ἔκνους, Demens, Amens, idem quod ἄνους. ſed hoc fit ex α priuatiuo, illud ex præpoſitione (ſicut Amens ex A priuante, at Demẽs, ex præpoſitione De priuandi vim itidem habente, ſicut habet Ex in Excors) Suidas ἔκνουν exponit ἔξω τοῦ νοὸς, item ἀφρονεστερόν. At Heſych. habet, ἔκνουν, ἄνουν, ἀνόητον. In v. l. ἔκνους ἀπατᾶσθαι, animo ſeductus ab affectione.

C. Ἔννους, Ε Τ Ἔννους, Mentis compos, Mente præditus. eadẽ forma qua dicitur ἔμφρων. Plut. πότε ὢν ἔννους ἐμάνης, Tũc mentis compos factus, ſeu animi, Tunc admentem & ad ſe reuerſus. vt vertit Bud. (A Cicerone redditur Intelligens in hoc Timæi Platonici loco, ζῷον ἔμφρονα ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὸν θεὸν ἡμῖν γενόμενον. quum paulo

antè dixisset νοῦν ἔχων) Interdum verò Prudens, σωφρὼν. vel Cautus & Circunspectus. Bud.pag. 723 ex Synesio. Sic autem νοῦν ἔχων interdum simpliciter Mentis compos, interdum Prudens significare, admonui suprà. sed fortasse ἔννους ἡμῖν dici etiam potest Qui mentem ad rem aliquam adiecit, seu aduertit, aut ad cogitationem aliquam. Vel, Cui aliquid in mentem venit. quam significationem sequuntur ἔννοια & ἐννοῶ.

Ἔννοια, ας, ἡ, Mentis adiectio ad rem aliquam, Cogitatio. (sequendo eam nominis ἔννους significationem de qua modò dixi) Actio ipsa concipiendi aliquid mente, aut etiã Conceptus mentis. Xenoph. initio suæ Pædiæ, Ἔννοια πολλὴ ἡμῖν ἐγγίγνεται ἔσεσθαι δημοκρατίαν καταλύσεσθαι &c. pro quo dicere possumus (vt opinor) Mentem aliquando ad hanc cogitationem appuli, seu adieci, Aut Animum appuli, seu adieci. Vel, Subiit aliquando animum hæc cogitatio. quæ significantiora sunt quàm si vno verbo dicas Cogitaui. quamuis ipsemet paulo pòst verbo ἐννοεῖσθαι vtatur, eundem sermonẽ prosequens. Cæterùm vt Latinè dicitur Cogitatio subiit animum, sic Græcè aliquando ἔννοια εἰσέρχεται: item ἐπεισέρχεται: vnde apud Plutarch. De Socr. dæmonio, ἔννοια πολλὰς ἐπεισῆλθεν. Sed & mutata structura orationis dicitur aliquis ἐρχόμενος ἔννοιαν alicuius rei. Demosth. dixit etiam ἔννοιαν λαμβάνειν, in or. ad epist. Philippi, ὧν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι χρὴ λαβόντας ἔννοιαν, καὶ λογισαμένους. (Sed & in alia significatione accipi hoc nomen cum verbo λαβεῖν, docebo paulo pòst) Quum autem dicit Isocrates deos τοιαύτην ἔννοιαν ἡμῖν videtur significare deos hoc menti indere, vt loquitur Maro.

Ἔννοια redditur à Cicerone Notio, Intelligentia. Et ἔννοιαι, Notiones, Notitiæ, seu Notitiæ rerum, vt videbis in meo Cic. Lexico. Ex quo & hæc in Topicis, Notionem appello quod Græci tum ἔννοιαν, tum πρόληψιν dicunt. Ea est insita & antè percepta cuiusque formæ cognitio, enodationis indigens. Forsasse autẽ aliquo horum vocabulorum reddi potest in isto Plutarchi ἀφὶ ἀνεπιστημοσύνης loco, ὑποθέσεων μὴν ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, μὴν φαντασίαν, μὴν ἐπιστήμην. In v. l. ex eodem in Camillo affertur pro prænotione, vbi dicit τῇ πρὸ τῆς μάχης ἔννοιᾳ. At ex Hermogene ἔννοιαι κοιναὶ pro Communes animi notiones & conceptiones.

Ἔννοια, Sententia, vt quum dicit Hermog. λέξεως χρώματα καὶ ἐννοίας. Idem ἔννοιαν & νοήματα vno eodémque loco eadem significatione dixit, scribens, ὁ δεινὸς γοργόν τινα θεωρῆσαι μῦθον καὶ ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πολλὰ ἐννοίας εἰ μή τις ὀρθῶς τὰ ἀξιοῦντα τῷ γοργὰ λέγει.

Ἔννοια, Cõiectura. vt ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τοῦ ὅλου, Polyb. lib. 1, Coniecturam capere totius de parte Cam.

At verbum Ἐννοῶ vide post Νοέω.

C. Εὔνους, ου τ Εὔνους, Qui est bene affecta mente erga aliquem, Beneuolus (vt δύσνους, Maleuolus) Qui bene cupit alicui. Thucyd. lib. 2, εὔνους ἀκροατής. Aristoph. Vespis, λέξον ἐμοὶ εὔνους γ' ὢν ἀκούσῃς. A Xenoph. Pæd. 8, εὔνους & φίλιος opponuntur. Et genitiuus singularis εὔνου apud Herodianum. Cæterùm quomodo differat εὔνους ab eo qui dicitur φίλος, docet Aristot. lib. 8 Ethic. cap. 2, scribens, τοὺς μὲν φίλους φασὶ δεῖν βούλεσθαι τἀγαθὰ ἕνεκα τούτων ἔννους. τοὺς δὲ βουλομένους οὕτω τἀγαθὰ, εὔνους λέγουσιν· ἐὰν μὴ τὸ αὐτὸ καὶ παρ' ἐκείνου γίγνηται. quibus subiungit ad nomen εὔνους hinc formatum pertinentia, εὔνοιαν γὰρ ἐν αἰσχυνοίμεθ' ἂν φιλίαν εἶναι. & rationem affert, πολλοὶ γὰρ εἶναι εὔνοι ἐθέλουσιν οἷς οὐχ ὁμιλοῦσιν, ὑπολαμβάνουσι δὲ ὠφελητοὺς εἶναι ἢ χρησίμους. (vide & lib. 9, cap. 5) Dicuntur alioqui ipsi φίλοι esse εὔνοι ei qui sunt φίλοι. vt apud Xenoph. Ἀπομν. lib. 2, ἐγὼ δὲ καὶ περὶ τῆς φιλίας αὐτοῦ λέγω, ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσοιτο. Affertur autem ex eiúsdem Xen. Apologia pro Socrate, ὧν ἐμοὶ εὔνοις λυπηρόν. vbi malim ὧν ἐμοὶ εὔνους. dicitur enim εὔνους εἶναί τινι, non εὔνοις εἶναί τινι, quod sciam. Interdum δ' εὔνοια substantiuè, pro εὔνοια, Beneuolentia. Et comp. gradus, εὐνοϊκώτερος, Benenolentior.

Εὔνους pro εὐνόητος καὶ σοφὸς, v. l. ex Hermogene.

Εὐνοϊκός, ἀκ, όν, Beneuolentia. Thuc. 2, ἡ δὲ εὔνοια ἣν πολὺ ἐπάνω ἔθεσαν ἐπιφανῶς μᾶλλον εἰς ἐκεῖνα ἐπεδείξαντο. Demosth. ἀνοίας οὐκ ἔχων ἁπλῶς εἰς τὸ δῆμον. pro quibus Cicero, Beneuolentiæ quam haberet erga populum. Itidem cum εἰς apud Xenoph. Pæd. 1, πιστεύω τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. Sæpe autem cum ἔχω, significante eum à quo benevolentia proficiscitur. vt in hoc loco qui ex Demosth. affertur, πλεῖ ἔχω τὸ θεοὺς εὔνους ἔχειν, pro, Deorũ beneuolentiam & gratiam inire: sed malim, Habere deos sibi benevolos. Luc. in Scytha, ἢ δι' ἐκεῖνα τὸ δίκαιον εὔνους ἐστὶ καὶ ἵλεως αὐτοῖς. vbi obserua εὔνοια ἔχω πρός τινα. Item τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, quæ Cam. affert pro Conseruare beneuolentiam erga nos. Et cum datiuo εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ad verbum Tua beneuolentia. pro Ob eam qua te prosequor beneuolentiam. Gallicè propè ad verbum, *Pour l'amour de vous*. Plato in Gorgia, καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς. εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ. id est, (inquit B.) Vide ne mihi succenseas. quod enim dicturus sum, tua dicam beneuolentia. Hoc est, pro ea amicitia qua in te afficior. Cicero ita dixit, Pro amicitia tua: significans Pro amore quo te prosequor. vide pag. 31. Nos certè in illo genere loquẽdi *Pour l'amour de vous*, vtimur quidem itidem præpositione, sed nomine illo *amour* exprimimus potius Græcum εὐνοίᾳ quàm Latinum Amicitia. Vt autem dicitur εὐνοίᾳ σῇ, itidem εὐνοίᾳ σοῦ dici possit: sicut ab eodem Platone ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια, pro εἰς πατρίδα. Beneuolentia in patriam, Amor in patriam. Accusatiuus autem εὔνοιαν iungitur non solùm verbo illi ἔχειν, de quo dictum modò fuit, sed & τῷ παρέχεσθαι, item τῷ ἐπιτίθεσθαι, apud Lucianum. Philostr. dixit etiam σωφρονεῖν εὐνοίᾳ, in epist. 16, σωφρονῶν εὐνοίᾳ καὶ πρὸς νίκας δικαίας.

Εὐνόως, ου τ Εὔνως. Beneuolè, Amabiliter. Ab Hesychio exponitur σοφῶς, apud quem scriptum est εὐνοῶς cum accentu in vltima. De εὔνως autem dicam in Εὐνοϊκῶς.

Inuenitur autem & superl. G R A D. Εὐνοϊκώτατα apud Suidam, expositum tamen positiuo φιλίως.

Εὐνοέω, ῶ, Beneuolentia prosequor, Beneuolus sum. vide post Νοέω.

Εὐνοϊκός, οῦ, ὁ, Ad beneuolentiam pertinens, Beneuolentiæ indicium habens. Item Beneuolus, sicut εὔνους. Luc. in Timone, ὃς γὰρ Τίμωνος τὸ πρόσθεν τῆσδε μέμνηται, ἀμελὴς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ εἰκότως ἂν δείκνοι. vbi verba sunt Πλούτου. HINC Εὐνοϊκῶς, Beneuolè. Xenoph. εὐνοϊκῶς βουλεύειν. Demosth. in Midiam, εὐνοϊκῶς ἀκούσαι μου λέγοντος. Et Pro cor. τὰ παρ' ἐκείνου ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς ἐξετάσαι. Et cum verbo ἔχω, pro εὔνους εἰμί. Isocrat. in Bus. τοῖς εὐνοϊκῶς πρὸς πάντας ἔχουσι. Sed & cum datiuo εὐνοϊκῶς ἔχειν οἷς. scribit enim Phrynichus, Ne dixeris εὔνως ἔχω μοι, sed εὐνοϊκῶς. vnde etiam apparet fuisse aliquem vsum huius aduerbii εὔνως. Nec solùm autem cum verbo ἔχω sed & cum alio quolibet id improbari existimo. Inuenitur etiam gradus C O M P. Εὐνοϊκώτερος apud Demosth. εὐνοϊκώτερος ἔχειν. Item S V P E R L. Εὐνοϊκώτατα apud Xenoph. Pæd. 8, καὶ πρῶτος εὐνοϊκώτατα.

C. Εὐπάτρεια, vide post Εὐπατρίδαι.

C. Μεγαλόνους, ου τ Μεγαλόνους, q. d. Magna mente præditus. A Budæo exponitur Mentis præstantia præditus, & animo magnifico. quem & μεγαλοφυῆ dici ait. Et τὸ μεγαλόνουν substantiuè, Mentis præstantia, Magnitudo animi. VNDE Μεγαλόνοια, Mentis præstantia, Magnitudo animi, Celsitudo animi. Schol. Aristophan. de Pericle loquens, ἐπεὶ ὁ κατακρημνόμενος ὡς πλεῖστα ἀλαζονεύεται πρώτιστα τοῦ αἰτιᾶσθαι, τὸν μεγαλονοίας ὑπερφυεῖς τὸ δίκην αἰτίαται. Bud. exp. etiã Magnificus animus & ingens, apud Basilium in epist. ad Hermogenem, vbi & μεγαλοφυίαν. ab eo vocati tradit. Exponit etiam Magni spiritus in isto Luciani loco, σοὶ δ' Πλάτων ἢ τι μεγαλόνοια διαμαρτεῖν, καὶ πολυφωνία Ἀττική, καὶ τὸ κεχαρισμένον καὶ πιστεῖς μεῖον. Alibi verò de eodem Platone loquens ei tribuit μεγαλοφροσύνην, vbi ἐκπίπτειν τοῦ πόθου τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης. Μεγαλόνοια non solùm est σοφία, teste Hesychio, sed & ὑπερηφάνεια, id est Superbia.

C. Μεγάνοια vide post Μέγνους.

C. Ὁμόνους, ου τ Ὁμόνους, q. d. Parem seu similem mentem habens. Quæ fere dicitur forma Vnanimis. Respondet tamen ὁμόνους potius nomini Concors.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, Concordia. Isocr. περὶ τῶν πατρίων ἡμῖν ἐκ

ναιεν κατ᾽ ἐμὲ. Et πᾶσιν αὐτοῖς ὁμόφωνα ἐμοὶ ἔλεγεν, X. Pæd. 5. A
Item dex nomen apud Apollonium Arg. 2.

Ὁμογνώω, ῶ, Concors sum, Concorditer viuo, Consentio. Aristot. Ethic. 9. ἀλλὰ τὰ, πόλεις ὁμογνωεῖν φασιν ὅταν περὶ τὴν συμφερόντων ὁμογνωμοσύνην, καὶ τὰ αὐτὰ προαιρῶνται, καὶ πρᾶττωσι τὰ κοινὰ δόξαντα. Dixerat autem antea, ὁμόνοιαν δὲ τοῖς περὶ ὁποιωνοῦν ἂν ὀργωμένοις τὴν, ὁμονοεῖν φασιν· οἷον τοῖς περὶ τὴν οὐσίαν. οὐ γὰρ φιλικὸν τὸ περὶ τούτων ὁμονοεῖν. Apud Isocratem, ὁμογνωεῖν & τῷ αὐτῷ γνώμῃ ἴσχειν, pro eodem. Et Xen. ὁμογνωμονῶν τοῦτο pro ὁμογνώμων τούτοις, Pæd. 4. H I N C Ὁμογνωμονικός, Ad concordiam efficiendam aptus, seu Ad concordiam B pertinens. Item, Ad concordiam propensus. Vtitur Aristoteles Politic. libro 2. A Platone ei opponitur φιλονεικός.

C. Παραίσια vide post Παράνοια.

C. Ὀρθόνους, ου, ὁ & ἡ, Qui est recta mente, Qui recta seu proba cogitat.

C. Παρέγνοια vide post Ὑπέρνοια.

C. Περίνοια, vide post Περίνοος.

C. Πολυνόους, Ε Τ Πολυνοΐς, Cui multum est mentis, id est prudentiæ, seu sagacitatis. vt quum ab Eustathio hæc coniunguntur, πολύβουλος, πολύμητις, πολυνόους, πολύπρακτος. Item λόγος πολύνους, oratio sententiosa: vide in Πολυνοΐα quod proximè sequitur.

Πολυνοΐα, ας, ἡ, Multum mentis, seu prudentiæ, Mens cui multum prudentiæ ineſt, seu sagacitatis. Apud Platonem πολύνους dicitur de oratione sententiosa, De leg. lib. 4. Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, ἡ μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ πολυνοΐαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν. Ex quo loco intelligimus (inquit Bud.) Athenienſium olim orationem πολυλόγον fuiſſe, Lacedæmoniorum, βραχυλόγον, Cretenſium πολύνουν, hoc est sententiosam.

C. Ταχυνόους, Ε Τ Ταχυνόοις, Qui celeri est mente. cui opponitur βραδυνόους. Ε Τ Ταχυνοΐα, celeritas mentis. cui opponitur βραδυνοΐα. Sed pro ταχυνόους & ταχυνοΐα dicitur potius αἰχίνους & αἰχίνοια.

C. Ὑψίνους, Ε Τ Ὑψίνοις. Elatam mentem habens, Superbus. apud Nonum. Additur & τὸ ὑψίνουν substantiuè pro ea quam Cicero animi celsitatem & magnitudinem appellat.

Cōpoſita autē quæ νόος & νοῦς non seruarunt, sed νοῖς B duntaxat, (quibus ideo locum seorsim dādum censui) sunt ea quæ habent verbum ἴσχω, item quæ verbum πίνω, (quod in cōpoſitione tātùm vſurpatur pro πίπτω) item verbum βύω. de quibus compoſitis nunc agam.

C. Νουνεχόντως, (q.d. Habendo mentem) More eorum qui mente præditi sunt. Sæpè ponitur pro Prudenter, Cordatè, Consideratè. Isocr. in Panath. οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ νουνεχόντως: Idem in Areop. οὐδὲ γὰρ τὰ περὶ τὰς ἡσυχίας, ὡς ἔνιοί τε ἦλθον, ἀπλῶς οὐδ᾽ ὑπερφυῶς, ἀλλὰ νουνεχόντως ἐποίουν. Affertur verò à quibuſdam grammaticis partic. C O M P. Νουνεχέστερος idem significans quod νοερώτερος, id est Prudentes, (vt suprà dictum fuit) itē verbum Νουνέχω, in v. l. sed horum exemplum desidero. Quinetiam quodeadem in Νῦς ex Bud. annotant, νουνεχεῖν dici posse vnico accentu, nuſquam apud eum reperio.

Νουνεχής, ές, ὁ & ἡ, Prudens, Qui sapit, Cordatus. A quo superl. νουνεχέστατος, quod à Polybio pōni etiam pro Moderatiſſimus testatur Bud. H I N C Νουνεχῶς, Prudenter, Cordatè. Polyb. νουνεχῶς ἐδόκουν προαναπύεσθαι περὶ τῆς πίστεως. Idem alicubi copulat νουνεχῶς cum προμηθῶς. C

C. Νουθετέω, ῶ, (q.d. Menti indo, seu impono) pro Moneo, Admoneo, Commoneo, seu Commonefacio. vt in his Menandri senariis, pulchram gnomen habentibus, Ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ εἰς τὸ νουθετεῖν σοφός, Αὐτὸς δ᾽ ἑαυτὸν οὐκ ἐπιστρέφει κακῶς. quos ita versibus Latinis reddidi, Alios monere, siquid errent, nouimus, Errata at ipſi nostra nō cognoſcimus. Non solùm autem dicitur νουθετῶ τι, sed & νουθετῶ τί τινα, cum duobus accuſ. vno personæ, altero rei. Sophocles, ζηλῶν᾽ ἄρολζον ἄνδρ᾽ ἑνουθέτει, Hæc eum monebat. Vel His eum monebat. Vel, His monitis eū monebat. (vt alicubi Ouidium loqui memini) Sic Aristoph. Veſpis, Εἶτ᾽ ὦρχησάμην ποθ᾽ ἡμῶν ἢ ξυνῆν τις Εἶναί τις, ὅστις ἂν ζηλῶν᾽ ἑνουθέτει. Et Luc. πατὴρ ἐμὸς ζῶντί τι νουθετῶν. Potest autē fortaſse alicubi νουθετῶ τι ζῶντα reddi eua- B

Admoneo te de his. Νουθετῶ Bud. vertit etiam Reprehēdo, Castigo, Increpo, in isto Platonis loco in Phædro (vbi tamen habetur passiua vox, non actiua) ἔστιν ὡμὸς ὁ τὴν αἰσθητὴν οὐσίαν μισῶν ἢ ὃς ἂν ἄλλῳ γένηται, νουθετῶν μὲ ὑπὲρ τὴν πλῶν ὡς ἀδυνάτων, ἐπιτιμῶν δὲ ἀλλήλοις περὶ τούτων. Quanuis autem ita interpretanda censuerit Budæus, proprè tamen minus esse νουθετῶν quàm ὀνειδίζειν, id est Increpare, ostendunt cum alii loci, tum hic Synesii, νουθετήσας οὐκ ἐπίσης, ὀνειδίσας ἐπίσης. Idem verò apparet & ex isto Athenæi loco χαλάζειν δὲ ἐν δίκῃ δεῖ λοιδορεῖσθαι, καὶ μὴ νουθετοῦντας ὡς ἐλευθέρους, ὀνειδίζειν ποιεῖν. Sed Plato addidit huic verbo & datiuum πληγαῖς. cui simile est apud Aristoph. in eadem illa comœdia, νουθετεῖν κονδύλοις. Est autem illud νουθετῶν πληγαῖς ad verbum Cōmonefacere verberibus. Id est, Verberibus vti loco verborum ad commonefaciendum.

Νουθετέομαι, Moneor, Admoneor, Cōmonefio. Isocr. in Bus. encomio, ὅτι πᾶς τλείστοις ἤδη νουθετήμασιν ἐμέμφετο δεῖ μὴ περὶ τὰς ὠφελείας ἀποζλίπειν. Vide & in Νουθετῶ exemplum ex Platonis Phædro.

Νουθέτημα, ατος, τό, Monitum (cuius tamen pluralis vſitatior est Monita, ac præsertim datiuus Monitis) Monitus, Monitio, Admonitio. Plutarchus ex quodam poeta, λόγοι δ᾽ ἰμωραίνετο νουθετήματα, subaudi, sunt φαμακεῖς. Νουθέτησις, idem. sed νουθέτημα proprie est potius idipsum quod monentes dicimus, seu monendi causa: at νουθέτησις, actio ipsa monendi. Vtitur autem Aristot. in Ethicis. Dicitur Ε Τ Ι Α Μ Νουθεσία. Plut. De virtute morali, καὶ γὰρ ἡ νουθεσία καὶ φόβος ἐμπεσὼν μεταβάλλει καὶ αἰρεῖται. I T E M Νουθέτια apud Platonem, si Polluci credimus. D

Νουθετικός, ὴ, όν, Monitorius, Admonitorius, Pertinens ad admonitionem. vt νουθετικοὶ λόγοι Platoni De leg. Verba monitoria, Verba quibus aliquem monemus. Vtitur & Xenoph. scribens, ὅταν ὁ τῶν νουθετικῶν λόγων ὀπτὰς ᾖ, ὀπτὰς λέγειν, καὶ ὧν ἡ ψυχὴ παρουσία τῆς σωφροσύνης ὀπτὸς εἶναι.

Νουθετίζω, idem quod νουθετῶ, Moneo. V N D E Νουθέτημος idem quod νουθέτημα, Monitio. quo verbali vſus est Menander, vt discimus ex Polluce, qui alioqui hanc vocem improbat. Nam vbi de νουθετήσει ac synonymis vel potius eodem pertinentibus verbis egit, subiungit, τὰ δὲ παραπλήσια, νουθεσία· καὶ ὡς Πλάτων, νουθέτια. quibus addit, φαῦλος γὰρ ὁ Μένανδρος νουθέτημα.

Α Τ Νουνεχῶς Ε Τ Νοερῶς apud Aristophanem comicum leguntur, ab eo (vt opinor) ficta ioculariter. Exponit autem νουνεχῶν scholiastes νοῦ πεπληρωμένον (id est Mente refertum) in hoc ἐκκλησιαζουσῶν loco, Γυναῖκα δ᾽ ἐν τῇ προαγορᾷ ἔστιν νουνεχῶν καὶ ζητεῖν ποιόν. At Νοερῶς legitur apud eundem in Vespis, vbi quidam compellans χελώνας, id est testudines, dicit, Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τὸ δέρμα τε. Καὶ τείνα μακάριαι πρὸ τῆς θύρας ἡμῶν; Ὡς δὴ καταφρόνα καὶ νουνεχῶς κεκέμυκε τὸν τρόπον, ὥστε πᾶς πλευρᾶς εἶχεν. vbi scholiastes νουνεχῶς exponit νοῦ πεπληρωμένως, item σωφρόνως, id est Prudēter. dicens esse derivatum à nomine νοῦς & verbo βύσαι, quod significat πληρῶσαι. affertque in exemplum, hemistichium istud, Νέφασιν αἰσχυνῶν βεβυσμένον. Est autē id hemistichium ex Homero sumptum Odyſſeæ δ, vbi Eustathius βεβυσμένος exponit ὁ γόμων καὶ ματὶ ὠθισμοῦ τινος μισὸς, à V E R B O Βύω. vnde Comicus (intelligit autem Aristophanem) dicit ὃ τόμ᾽ ὀπτοῦσαι κίρκαι τὴν ῥῖπόρων. Addit enarrator huius poetæ, Aristophanis nusquam, præterea inueniri & in comœdia quæ ἐκκλησιαζούσαις inscribitur, intelligens (vt opinor) de loco illo quem modò protuli. Apud Suidam perperam scriptum est νοεστὸν & νοεστῶς, vtrobique cum ε in secunda syllaba. Existimo autem (vti dixi) esse fictum à poeta ludēte, ideóque ei qui seriò loqui vult, minimè eo vti suaserim.

Νοερός, ά, όν, (q.d. Mentalis) Intellectualis. vt νοεραὶ φύσεις & νοεραὶ δυνάμεις apud Dionys. Areopagitam & Nazianzenum Naturæ intellectuales, quæ videlicet sunt intelligentiæ abstractæ: vt angeli. Hæc Bud. qui etiam docet νοερὸν & αἰσθητὸν ab Areopagita oppoſiri. Ab Heſych. annotatur distinctio inter νοερὸν & νοητὸν, sed mendosus est eius locus. Vide Νοητός. Ε Τ Νοερῶς. q.d. Intelle-

dualiter. Bud. ex Gennadio, ὁ θεὸς ζῇ νοερὸς, καὶ ἐστὶ νοῦς ἀπαθὴς. A

Νοέω, ῶ, Mente agito, In animo verso, Cogito. Hom. Il. α, v. 542 & 543. — νῦ δέ τι πὼ μοι Πηλέος υἱὸν ἀγαυὸν ἐπιτρέπετον ἔπος ὀτρύνειν, ἢ νοέοντε. quæ verba sunt Iunonis ad Iouem. Is autem paulo pòst respõdens dicit, Ὄφρ' αἰεὶ ἐμέθεν ἀπαύστου θυμὸν ἐρύκεις ἔμπαλιν ἐρεθόμενος τόνδε. sub. ἔπος. Et νόον νοεῖν apud eundem. vt Il. ι, Οὐ γάρ πω νέον ὦδε νόον νοέει Οἷον ἐγὼ νοέω. Et νοεῖν φρεσὶ apud eundem. item νόῳ καὶ φρεσὶ πεφάσθαι. Redditur autem In animum induco à Budæo in hoc eiusdem poetæ versu Il. ϑ, Αἰεὶ γάρ μοι τοῦτον ἀνιηλᾶ ὀτρύνει. nam exponit, Semper enim mihi solet obsistere & refragari vbi quid in animum induxi. Alicubi redditur etiam In animo habeo. Item Animaduerto: quo verbo possumus interpretari in isto loco Odyss. ν, vbi iungitur participio, — ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρεχθέμεν. Alibi commodius, Intelligo. vt apud Hesiodum Ergeis, Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος· ὅτι δὴ κακὸν οὐκ ἐνόησεν. Sic autem interpretatur & Cicero apud Epicurum. nam hæc eius verba, οὐ γὰρ ἔχω ὅ. ἀμαυροῦσαν τοῦτο ἀγαθὸν, ἀφαιροῦσαν μὲν τὰς ἡδὰς χυλῶν ἢ ἄλλας, &c (quæ habes pag. 51 mei Cic. Lexici) ita reddit, B Nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quæ sapore percipiuntur. Idem apud Platonem, τὸ γὰρ πᾶν νοούμενον καλλίστου vertit Quod enim pulcherrimũ in rerum natura intelligi potest. A Budæo redditur Mente concipio, in hoc Gregorii loco, οὐ φθάνω τὸ ἐν νοῆσαι, ἢ πῶς περὶ σοῦ λάμπομαι. Possit autem exponi itidem Mente concipere, aut certè Intelligere & in isto Herodiani loco, πλὴν νοῆσαί τι χρὴ τοιοῦτον ἀλλὰ ἰῶν. At verò quum dicit νοῆσαί τι ἐξῆς, καὶ τὸ τοιοῦτον ὑπολείπεται ἔχειν, est νοῆσαι potius Excogitare. C

Nοῦς aliquam cogitandi significationem habet, & quum dicitur ἐμοὶ νοῦς, vt sit ad verbum Bona tibi cogito. pro quo dicitur potius Latinè, Bene tibi cõsultum cupio. Hesiod. Erg. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρίω μέγα νήπιε Πέρση. Vt vicissim dicitur κακὸν νοεῖν τινι, quo vtitur Xenophon. & illuc quidem pertinet verbum ἀνοεῖν, huc autem verbum δυσνοεῖν.

Νοῦς. Prudens sum, Sapio (sicut & νοῦν ἔχω hanc significationem interdum habere docui supra) Hom. Il. α, Μητρὶ δ' ἐγὼ πιθέσθαι ἐμοὶ καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ. Πατρὶ φίλῳ D ἐπιήνεκα φίσεν ἄριστ, d est, At matri suadeo, quamuis sapiat & ipsa, vt patri charo Ioui gratificetur. (nisi quis accusatiuum hic subaudiat cum νοεούσῃ, videlicet τὰ, aut quempiam huiusmodi) Sic Phocyl. Οὐ γὰρ δὴ νοέων γε μιν δέκετ' ἐσθλὰ μαθόντες. Hinc etiam νοήμων pro eo qui sapit, seu prudens est.

Νοῶ, Video, Cerno. Hom. Il. γ, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς Ἐν προμάχοισι φανέντα. quum pro eodẽ dixisset paulo antè ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα. Sic Il. γ, Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρήϊφιλος Μενέλαος. (quibus tamẽ in locis redditur etiam Animaduertere) Alicubi addit & dativum ὀφθαλμοῖσιν, sicut & ἰδοῦσα cum ἰδοῦν nonnullis in locis copulat. E

Dicũt etiam verba seu orationem alicuius τὸν νοεῖν, pro τὸν νοῦν ἔχειν (quam signif. nominis νοῦς exposui suprà) id est Hunc sensum habere, Hanc esse eius sentẽtiam, Hoc significare, Hoc sibi velle. Νόον γὰρ λέγουσι (inquit Eustathius) φασὶ, καθὸν καὶ νοεῖν αὐτὸν λέγουσι. οἷς τὸ, Πυθέσθαι δ' ἐθέλω τὸν ἐμὸν νόον ἠμὲν ὅ. τι νοεῖς. id est, τοῦτο γὰρ ἔνιοι κεῖσθαι. Quod exemplum vnde afferat, non addit. affert autem ex Aristophane in Pluto, non ita procul ab initio: vbi schol. simile verbi huius vsũ ex Platone affert. F

Νόημα, ατος, τὸ, Quod mens agitat, seu agitauit, aut cogitat, seu cogitauit, Cogitatum, Cogitatio. Item Consilium. Hom. Od. ρ, Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὰ ἠὲ νόημα. Et Odyss. β, Τίπτε δὲ νῦ φίλοι υἷες ἐπεσσύμενοι νεμεσσᾶτε; quod hemistichium in aliis etiam extat huius poematis locis: licut & hoc in aliquot, Τοιοῦτον οἱ κῆτο νόημα. Et Il. ρ, Ἦ οἰ ἀπαγγέλλουσι Διὸς μεγάλοιο νόημα. Sæpe etiam in plurali νοήματα. vt Il. ε, Ἀλλ' οὐ Ζηνὸς αἴθοπα νοήματα πάντα πεύθῃ. vbi πεύθῃ νοήματα est quod alibi dicit νοήματα ἐκπλῆσαι, à Latinis autem dicitur Cogitata perficere. Legimus verò & νοήματα κακὰ ἐθέλοντα apud eũdem. vbi exponere possumus Consilia, vel potius Cõsilio, vt sit pluralis pro singulari. Dicitur νόημα & quod Latinè Inuentum substantiuè. nã εὕρημα Suid. exponit. Est certè vbi νόημα redditur etiam Ingeniũ. sed & pro Mens positum censetur cum alibi, tum in isto Hesiodi loco, in Ergois, Χρυσείῃ ἔπι φυλὴ ἀνθρώπων ἐγένοντο, οὔπω νόημα. G

Νόημα in soluta oratione à Budæo redditur Sensum animi, seu Sensum, sine adiectione. Item Notio. vt θεοφόρα νοήματα Themist. 93, Primæ notiones. Affert autem & ex Ammonio ista, αἱ ψυχαὶ αἱ ἡμέτεραι συμμιγεῖς οὖσαι τῶν σωμάτων, ἠδύναντο δι' αὐτῶν τῶν νοημάτων συμπίπτειν ἀλλήλαις τὰ φρονήματα· ἐπειδὴ δὲ σώμασι συνδίδενται, καὶ δίκην τοίχου παρεκαλύπτουσιν αὐτῶν τὸ νοητὸν, ἐδεήθησαν τῆς ὁμιλίας δι' ὧν σημαίνουσιν ἀλλήλαις τὰ φρονήματα. Sed in hoc Ammonii loco νοήματα Scîsa potius quàm Notiones interpretari debemus. Hac voce νόημα omnem intellectũ posse intelligi testatur Fabius, vt mox docebo. Est certè νοήματα frequens apud rhetores pro sententiis, & iis etiam quæ alio nomine appellãt ἐνθυμήματα. Dionys. Halicarn. de Isocr. ἐξεύρω τι καὶ κίνδυνον ἀφελαμβάνειν τὰ νοήματα πιεζῶντα. Idem de Lysia loquens, τίς γὰρ οὐκ ἂν ὧν φημι ἁρπάσειε, συνθεὶς καὶ συνείρας τὰ νοήματα ἐκ τροχιλίας ἐκφέρουσα οἰκεῖα πᾶσι καὶ ἀναγκαῖα τοῖς δικανικοῖς λόγοις. Idem eadem de hoc ipso tradens, ἐν δὲ τῷ συνείρειν τὰ νοήματα, καὶ τροχιλίας ἐκφέρειν, οἷς ἔθος δημηγορικῆς ἀγῶνας ὑποτίθεσθαι. Ausim deprompsisse. (Quos locos eo etiam lubentius protuli, quòd faciant ad expositionem huius loci Iuuenalis, Sat. 6, Non habeat matrona, tibi quæ iuncta recumbit, Dicendi genus, aut curtũ sermone rotato Torqueat enthymema Nec enim dubito quin Iuuenalis ista loquutus sit ad Græcum illud loquendi genus respiciens, & Torquere enthymema sermone rotato, sit συνείρειν καὶ τροχιλίας ἐκφέρειν) Sic porro νοήματα vsurpauit & Plutarchus in vita Homeri. Fabius autem lib. 8, capite 5, postquam scripsit, ἐνθύμημα esse omne quod mẽte concipimus, (quod certè & voci νόημα conuenire posset, si eius derivationem consideremus) propriè tamen dici eam sententiam quæ sit ex contrariis, propterea quòd eminere videtur inter cæteras, &c. non multis interiectis subiungit, Est & quod appellatur à nobis (quidam autem codices habent, à nouis) νόημα, qua voce omnis intellectus accipi potest: sed hoc nomine donarunt ea quæ non dicunt, verùm intelligi volunt. vt in eum quem sæpius à ludo redemerat soror, agentem cum ea talionis quòd ei pollicem dormienti recidisset, Eras dignus vt haberes integram manum. sic enim auditur, vt depugnares. Apud Aristoph. in Vespis τὰ νοήματα scholiastes exponit τὰ ὑπονοήματα τῆς δράμεχ.

Α Τ Νοήμων, ονος, ὁ & ἡ, poetis tantùm vsitatum pro Mentis compos, seu Prudens: S I C V T Ἀνόημων, Non compos mentis, Minimè prudens, Insipiens, Stultus, ἀνόητος. Hom. Il. ψ, — καὶ Ἀντιλόχοιο νοήμονι δῶκεν ἑταίρου Γίγνεσθαι ἄγχι. Idem Odyss. μ, — οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες ἦσαν ἀοιδοὶ Ἠδὲ δίκαιοι Ἠσαν Φαιήκων ἠγήτορες. At verò ἀνόημων habemus apud eundem Odyss. β, Ἀλλ' ἐπεὶ οὐκέτ' ὀπίσσω κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνόημων.

Νόησις, ιος, ἡ, Cogitatio, seu Actio ipsa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Cicero vertit Intelligentia in hoc. Platonis loco in Timæo, ὃ μὲν δὴ, νοήσει μετὰ λόγου τινὶ ἑλληπτὸν, quorum alterum intelligentia cum ratione cõprehenditur. Plutarch. De prud. animalium, ὡς τὸν ἀμφὶ νοήσεις καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐνίοτε ποικιλοφωνίας μὲν, ἐννοίας καλοῦσι, κινημάτων δὲ, διαθέσεις. Idem ad Colotẽ, δ' ἀλλὰ σκαλίας, περὶ νοήσεις, οἶμαι, συνταράξεις, ὃ δοκοῦσιν οἱ δὲ εἶναι λέγοντες. Suidas porrò qui Pollucẽ reprehendãt quòd νόησιν dixerit esse σκληρότερον, quasi Platonem ipsum voce hac vti ignorauerit: sed ipsimet ignorant qua in significatione Pollux σκληρότερον appellarit hoc vocabulum. nã de hac non intellexisse, apparet tum ex eo quòd ibi agitur de ὕπνος, ὑπόληψις, ὑπόνοια, & similibus: tum etiã ex eo quòd non solùm dicit esse σκληρότερον, sed addit καὶ ἀμφίσβητον, respiciens nimirum ad alterum hoc significatum quod apud Platonem ac Plutarchum habere ostendi. Verùm ἀνόημων nomini νοήμων sic nomini νόησις opponitur N O M E N Ἀνοησία. nam ἀνοησία sonat q.d. Inintelligentia, seu Intelligẽtiæ carentia: (si ita loqui fas est) sed latius accipitur pro Insipientia,

Stultitia.est autem rarus huius vocis αἰονία vsus, quũ alioqui sit frequentissimus nominis αἴοπος pro insipiente.

Νοπτὸς, ὸν, ὸ, (q.d.Intelligibilis, vel potius Mente perceptibilis) Qui intelligentia comprehenditur, seu, Sub intelligentiam cadẽs: loquendo etiam Ciceronianè.nam in Plat.Timæo τῷ νοητῷ ἀεί τι ὄντων Cic. vertit Sempiternarum rerum & sub intelligentiam cadentium. In alio autem eius loco νοπτὰ ζῷα reddit, Animantes eos qui ratione intelliguntur. vt videbis pag. 16 & 24 mei Cic.Lexici.Plut.in Erotico,pag.1362 meæ editionis,circa principium, ὡς δὲ γεωμέτραι παισὶν οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοπτὰ μυηθῆναι τῆς ἀπομάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας εἴδη, πλάττοντες ἀπτὰ καὶ ὀρατὰ μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων προτιθέασι. vbi ἀπτὰ & ὀρατὰ opponuntur τοῖς νοπτοῖς. Sic autem & generaliter αἰσθητὰ apud philosophos opponi videmus τοῖς νοπτοῖς: & nominatim apud ipsum Plutarchum,cum alibi,tum in Plat. quæst.Idem De primo frigido,ἀλλ' ὅτι τὰς νοπτὰς αἰσθήσεις ἀφῆκε τὰ αἰσθητά. id est (vt Turn. vertit) Sed quum res sub sensum subiectas ad principia quæ intelligentia comprehenderentur,referrent.Sympos.lib.8,τὸ δὲ αἰσθητὰ ποιεῖν ἐναργέστερα τῶν νοπτῶν.Sic autem νοητὸς quoque opponi τοῖς αἰσθητοῖς ab Areopagita,ex Budæo annotaui suprà. quum tamen alioqui νοητὸς distinguantur ἀπὸ τῶν νοπτῶν,significéque νοητὸν actionem potius, sicut νοπτὸν passionẽ. quam distinctionẽ apertè declarat Synesius, scribens epistola 154, τῷ ὃς κατ' νοῦν ὅπη ζόλων μόνει δίκης τὰς ἐπιλάμψεις οἷς ὑμεναίοισι τὸ νοητὸν ἄμμα φῶς αἰάπτει συγγενὲς ὁ Θεὸς, ὃς τοῖς νοητοῖς, τὸ νοεῖν, καὶ τοῖς νοπτοῖς αὖπος τὸ νοεῖσθαι.

(HINC Νοπτῶς, (q d. Intelligibiliter) Ita vt intelligentia comprehendatur, Vel, Ita vt mente percipiatur, seu percipi possit)

COMP.Αἰόπης, ET Εὐαίσθητος, ET Δυσαίσθητος. PRIMVM Ἀνόητος accipiẽdo quidem passiuè(sicut νοπτὸς accipi vidimus)q.d.Inintelligibilis.id est Qui intelligi non potest, seu intelligentia comprehendi: sed huius significationis exempla non afferuntur: at verò signif. actiuæ, pro eo videlicet Qui non intelligit,habemus apud Platonem in Timæo, vbi νοητὸν opponit τῷ νοῦν ἔχοντι, ita scribens, λογισάμενος οὖν ἐνέσκηψεν, ὡς τῷ κατὰ φύσιν ὁρατῶν, ἂν δὴν αἰόπτων τῷ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου κάλλιον ἔσεσθαι τὸ ἔργον.quæ ita Cicero,Quum rationem igitur habuisset, reperiebat nihil esse eorum quæ natura cernerentur, non intelligens, intelligente,in toto genere, præstantius.vbi etiam sequitur νοῦν, quod idem vertit Intelligentiam. At verò in quopiam Luciani loco memini me obseruare nomen hoc αἰόπτης itidem quidem de non intelligente,sed ita accipiendo verbum intelligere vt quum dicitur Intelligere aliquam linguam,aut aliquem sermonem.iungit enim ille cum genitiuo φωνῆς. At verò frequentissimo & passim obuio vsu ponitur αἰόπτης pro eo qui nihil intelligit eorum quæ mente prædita viri intelligunt, & redditur Insipiens, Stultus,Demens,&c.Plato in Philebo,καὶ πότερα τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς αὖ τις ὁμοίας ἀλλήλαις τίθ) λέγων, ὡς αἰόπτης φαίνοιτο ἂν δίκης;(ibidẽ autem & αἰοπταίνειν dicit, vt docebo in eo verbo)Plut.De prud.animali.ἰχθῦς ὁ, τις ἅμα δεῖς ἢ αἰόπτης, λοιδορῶντες ἢ σκώπτοντες, ὀνομάζωμεν.Idẽ in lib. De exilio, οἱ αἰόπτοι φυγάδες. Xen. dixit etiam τοῖς ψυχαῖς αἰόπτοι. Vsurpatur & de rebus,vt αἰόπτοι δόξαι καὶ ἐλπίδες,quæ in Ἀνοπταίνω ex Platone afferam. Sed præter hanc significationem cuius passim occurrũt exempla,habet & aliam,si Suidæ credimus,vel potius enarratori Aristophanis,(vnde mutuatũ esse Suidã,sicut & alia plurima,existimò) scribũt enim τὰ αἰόπτα dicta fuisse τὰ ἀφροδίσια.i.rem veneream, in isto Aristoph. loco in Nubibus,Οἵου τ' αἰπόλιχ, καὶ γυμναίων, ἃ τ' ἄλλων αἰοπτῶν. Et αἰοπταίνειν itidem dictum fuisse τῷ τὰ ἀφροδίσια πάσχειν. Videor autem mihi & apud Plutarchum τὰ αἰόπτα in hac significatione legisse. Huc certè pertinet quod in Gallico sermone aliquando audimus, *Vne femme qui n'a iamais fait folie de son corps.* ADVERB. Ἀνοήτως, q.d.Inintelligibiliter,Ita vt intelligi non possit. Sed potius pro Stultè,Insipienter. Luc. De hist. scrib. τὰ δὲ διὰ τοῦ χῶς ἢ αἰόπτως γεγραμμένα.Et αἰοπτότερος Agesilaus apud Isocratem. ITEM Ἀνοησία Atticè, quod lingua communi αἰονία,Insipientia,Stultitia. quod Bud. ex quodam grammatico annotat cuius nomen non profert. Et VERB.Ἀνοπταίνω,Insipiẽs sum,seu stultus,Stultè ago, Stultè me gero.Vtitur Plato in quadam epist. item in Philebo,circa principium,scribens, ἥδεσθαι μὲν φαμὲν τὸν ἀκολασταίνοντα ἄνθρωπον, ἥδεσθαι δὲ καὶ τὸν σωφρονοῦντα, ἀπεῖναι τῷ σωφρονεῖν ἡδέσθαι δ' οὖ καὶ τὸν αἰοπταίνοντα καὶ αἰσχίστων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστὸν, ἥδεσθαι δ' οὖ καὶ τὸν φρονοῦντα, ἀπεῖναι τῷ φρονεῖν. καὶ ὄντων τῶν ἡδονῶν ἑκατέρας πῶς αὖ τις ὁμοίας ἀλλήλαις τίθ) λέγοι, ὡς αἰόπτης φαίνοιτο ἂν δίκης; Totum autem locũ ideo protuli quòd prima frõte videri possit facere pro illa expositione verbi αἰοπταίνω quam modò ex Suida & scholiaste Aristophanis protuli:ac certè Budæus quũ eum non satis attentè considerasset, dixit & ipse αἰοπταίνειν & ἀκολασταίνειν hic coniungi:quum alioqui verbo ἀνοπταίνειν verbum φρονεῖν,illi autem ἀκολασταίνειν manifestum sit opponi σωφρονεῖν. At verò de αἰοπταίνειν pro ἀφροδισιάζειν vide quæ in Ἀνόητος modò ex duobus illis attuli. ITEM Ἀνοπτύω pro eodem. sed nullum ex aliquo vet.scriptore exemplum huius affertur.

SECVND.comp. Δυσόπτης, ου, ὁ & ὑ, Difficilis intellectu, Qui vix intelligi potest, Cuius sensum non facilè quis assequatur.Vius est Petrus 2 epist.cap.3,loquẽs, de Paulo, λαλῶν ἐν αὐταῖς ὡσεὶ ἐν πάσαις, ἐν αἷς ἐστι δυσόπτα τινὰ, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν. ADVERB. Δυσοπτῶς, Ita vt vix intelligi possit.

TERT.Εὐαίσθητος, oppositum præcedenti, Facilis intellectu, Qui facilè intelligi potest. ADVERB. Εὐαισθήτως, Ita vt quis facilè intelligat.

Νοπτικὸς, ὴ, ὸν, Intelligendi facultate seu vi præditus. Ex Aristot. De gen.anim.lib.2, νοπτικὴ ψυχὴ, q.d.Intellectualis anima.Et τὸ νοπτικὸν, Vis intelligendi,seu facultas.

De verbis compositis à verbo Νοέω.

Ex compositis à verbo νοέω quædam loco verbalis habẽt nomen in σία, vt Ἀπονοοῦμαι habet Ἀπόνοια, Προνοέω, seu Προνοοῦμαι (quod est multo frequentius) Πρόνοια:& Παρανοέω,itidẽ Παράνοια, & Πτερνοέω,Πτέρνοια. neque enim exemplum affertur horum verbaliter(vt ita dicã) formatorum, Ἀπονόησις, Προνόησις, Παρανόησις, Πτερνόησις. Sicut nec Μεταμόησις à Μεταμοέω. Partim autem hac de causa nomina illa Ἀπόνοια, Παράνοια, &c. in hunc locum seruaui, partim etiam quòd non habeant præcedens nomen in οος seu ους, vt his Ἔννοια, Εὔνοια, Δύνοια. &c. (quorum significationem sequuntur & verba Ἐννοέω, Εὐνοέω, Δυσνοέω) præeunt Ἔννους, Εὔνους, Δύνους.sed & aliis quæ nullum suæ formæ verbum habent, præit tamen nomen in οος, seu ους: vt istis Μεγαλόνοια & Πολυνοία. Partim denique vt quæ inter nomina illa & verba est analogia quod ad significationẽ attinet, sub vno aspectu lectori ponerem. Alioqui certè hæc quoque nomina in superiorum ordinem retulissem.licet & ipse Bud. Ἀπόνοια subiungat verbo Ἀπονοοῦμαι, itidémque Πρόνοια verbo Προνοοῦμαι.

C. ΑΠΟ, οέομαι, οῦμαι, q.d. Mentem & intellectum ac rationem abijcio. Nihil pensi habeo, nullámque mei rationem, perinde ac si mentem amiserim, ac vecors factus sim. Vel, Vecordẽ quandã fiduciam cõcipio. His enim modis exprimendam puto vim huius verbi, quæ certè maior est quàm vt eam vnico verbo assequi possimus. Plut.in Sol. ὅτι δ' οὔτις ὁ πολλῶν νυκτῶν αὐτὸν ὡς ἀποθανούμενον ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ πανδαιμονίων τινὶ πιστεύων, οὕτως ἀπονοοῦτο, τῇ γήρᾳ, δῆλον. Vbi tamen interpretes aliis verbis vtuntur quæ non ita vim vocis huius exprimunt, vt eã quibus modò sum vsus. Vnus enim sic vertit, Quærentibus qua re fretus ita pro salute desidiosus esset. Alter, Quærentibus qua re fretus ita confidenter nullum periculum horreret. Gallicè certè ita reddere, *Il se monstre ainsi desesperé.* vel, *Il fait les actes d'vn homme desesperé.* (licet non ignorẽ Gallicũ interpretem ita reddidisse, *En quoy il se confioit pour parler ainsi audacieusement*) sed ita vti nomine Desperatus, haud scio an Latinitas nobis concessura sit. Obseruandũ est autem hic ἀπονενοῆσθαι in præsenti: quum alioqui præteritum potius seu aoristus in vsu sit. Xenoph.Hell.6, οὐκοῦν χρὴ καὶ ἡμᾶς δαιμονίως αὖ, εἰ μὴ αἰσχύνοιτο ὑμῖν ἐπιδεῖν τὴν ζῆν, ἀπονενοῆσθαι

δίχα ἔχω. Plutarchus, φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν οἱ περὶ αὐτὸν ἀπονενοήσωσιν καὶ τὸ συλλαμβάνειν. Et participium ἀπονενοημένος à Budæo redditur Qui est cæcæ ac desperatæ mētis. Sed videtur mihi verti etiā posse, Vecordi quadā confidentia fretus. vel, Qui ex desperatione vecors & amens factus est. Rursus Xenophon Hellen. 7, ἔξεστι δὲ λέγειν οἷς ἀπονενοημένοις ὑβρὶς αὐτοὺς εἰσῆγεν. Lucianus, ὁλκμᾶ τὰλμηρὰ ζητοῦντι, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου τεκμήριον.

Ἀπονοέομαι, Vecors & amens factus sum, vel Vecors sum & amens, quasi mente omni abiecta, Vecordiam seu amentiam in factis dictisve meis ostendo. Lucianus de eo loquens qui amore Veneris Cypridæ captus est, οἱ φρένας αἱ σφόδρα τοῦ ἔρωτος ἐξέστησαν ἀπονοήσαντας. id est (inquit Budæus) In dementiam cesserunt, In temerariam & cæcam mentem euaserunt. Participium ἀπονενοημένος verti potest (si Budæo credimus) Vecors & amens, & deploratus profligatúsque. Demosthenes, πῶς ἄνθρωποι κακίους ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένοι τούτων γένοιτ' ἄν; Isocr. De pace, πολλῶν ἐστὶ μὴ τις παντάπασιν ἀπονενοημένος ὄφῃ, καὶ μηδ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτ' ἄλλου μηδενὸς φροντίζων.

Ἀπονοεῖσθαι & pro Insolescere Budæus ex Chrysostomo affert. Ego non lubenter Insolescere interpretarer simpliciter, sed Vecorditer insolescere, seu vesanè, vel, Vecordi quadam & vesana insolentia efferri.

Ἀπονοεῖσθαι citatur ex Maccab. libro 2, capite 13, pro Rebellasse, seu Desciuisse. vbi scribitur, γνὺς ἀπονοεῖσθαι τὸν Φίλιππον ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸν ἀπολελειμμένον ὅτι τῆς πραγματείας. Quanquam non video quomodo etymologiæ huius verbi consona possit esse hæc significatio. nisi eò respiciendo quòd qui rebellat seu desciscit à suo domino, is mentem mutat: & ita ἀπονοεῖσθαι esset quasi à priori mente discedentē rebellasse. Sed viderit ipse autor huius libri quo exemplo sic vsus sit hoc verbo, si modò ita scriptum reliquit pro hac significatione.

Ἀπονενοημένως, (adiuerbium) Amēter, Vesanè, Vecorditer, Nulla sui ratione habita, vt faciunt vesani & desperati. Lucian. οὕτω φιλονεικίας καὶ ἀπονενοημένως ἐσπουδάκατε. Isocr. in Archidamo, ἀπονενοημένως ἂν ἐσκέψασθε περὶ τῆς σωτηρίας, Nullam salutis suæ rationem habentes, tanquam vecordes.

Ἀπόνοια, ας, ἡ, (quod alioqui est formatum à νοῦς potius quàm à Νοέω, sicut ἄνοια, δύνοια, ἔννοια, εὔνοια, & alia. cur autem hic sit à me positum, itidémque reliqua huiusmodi, docui in præfatiuncula compotitis à Νοέω præfixa) Amentia, Vesania, Vecordia, Cæcitas mentis. Chrysostomus in epistolam ad Romanos, ἀπόνοια ἐκπίπτουσα τοῦ διὰ καὶ ἀπόνοια λέγεται. Demosth. Pro corona, οὔτ' ἀπόνοια Σωσικλέους, ἣν συνεραστὴν Φιλοκράτης. Plutarchus in Alcibiade, ὀλιγωρία δόξης, ἣν αἰσχρωπίαν καὶ ἀπόνοιαν ἔσαν, ἀπολιμίαν ἔνιοι καὶ αὐθάδειαν καλοῦσι. Idem in libro De virtutibus mulierum, Phocensium decretum referens, de cremandis vxoribus & pueris, si Thessali victores fuissent, ἐπὶ τῷ ψηφίσματι Φωκέων ἀπόνοιαν οἱ Ἕλληνες ὠνόμασαν. Budæus ἀπόνοιαν Galilæorum appellare ait Iulianum flagitiosam vitam & vecordiam. Citatur ex Plutarcho dativus plur. alis ἀπονοίαις in Numa, ἀπονοίαις καὶ θορύβοις ἐκπεπλῆχθαι.

Ἀπόνοια, Vesana quædam confidentia, Desperatio quædam vesana, Thucydides lib. 1, καὶ μὴ εἰς ἀπόνοιαν καταστῆσαι αὐτούς, ἀλπιστότερος ἦν. Sic apud eundem, εἰς ἀπόνοιαν καὶ δεινότητα.

Ἀπόνοια, Vesana quædam insolentia, & animi elatio. Lucianus de cœnipetis loquens & salutatoribus, ναῦς δὲ λαμπρύνοντες εἰς ἀπόνοιαν τοῖς πλουσίοις ἄγουσι. Chrysostomus, εἰς ἀπόνοιαν αἴρουσι πολλοί, καὶ εἰς ἀπόγνωσιν τῆς ἑαυτῶν καταστάσεως ἐμβάλλει. Sic autem exponitur & in hoc eiusdem loco, ὑπὸ ἀπονοίας πολὺς φυσᾶται. sed ego malim ὑπὸ ἀβουλίας vertere Præ vesania.

Διανοέομαι, οῦμαι, Mēte agito, Cogito, In animo habeo, Statuo. Thuc. lib. 6, διανοούμενοι μὲν καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πέραν στρατόπεδον ὅπλα τοῖς Ἀθηναίοις, μάλιστα δὲ ἔτι καὶ παρεσκευάσθαι. Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, In animo habebāt prælium conferre, vel Cogitabant prælium conferre, seu de conferendo prælio. Cicero quoque διενοήθη vertit Cogitauit apud Platonem, sequente infinitiuo, vt videbis pag. 28 mei Ciceronis. Bud. exp. non solùm Statuere, sed & In animum inducere, in hoc Xen. loco, ὦ Γλαύκων, ἔφη, διανοεῖσθαι περιστρατεύειν ἡμῖν τῆς πόλεως; (Inuenitur autem & cum futuro infinitiui apud Thucydidem locis aliquot, sed hi suspecti mihi sunt)

Dicitur autem & sine infinitiuo διανοοῦμαι τοῦτο, vel διανοοῦμαι τοῦτο περὶ οὗπερ. aut etiam cum sola præpos. περὶ habente suum genitiuū, διανοοῦμαι περὶ οὗπερ. Affertur verò & διανοοῦμαι πρός τι ex Plat. pro Id cogitare, Mentem & animum ad id intendere. Sed suspecta est hæc constructio: at certæ passimque vsitatæ illæ, in quibus exponitur à Budæo, Animo versare, Commentari, Intelligere, item Existimare, Iudicare. vt videbis p. 117 & 118. Sed redditur & verbo Sentire, itémque verbo Statuere ab eodem, in isto Isocratis loco De pace, περὶ ὧν αὐ δι' βουλεύωνται, μὴ κομίζειν εἰδέναι τὸ συμβησόμενον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὃ, τι αὐτύχῃ δι' ὀργισθέντα, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, sed ita de iis sentire & statuere, vt, &c. Sic redditur & apud Aristot. De mundo, οὕτω χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Et apud Plut. διανοεῖσθαι ταῦτα περὶ τῆς γῆς.

Cum aduerbio autem non vno modo iungitur. nec enim dicitur solùm οὕτω διανοοῦμαι περὶ vel ὑπὲρ τούτου, sed καλῶς διανοοῦμαι, vel κακῶς. vt Isocr. dixit, κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῆς ἰδίων: & Lucianus, διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ, de quibus locis dicā infrà) sed etiam οὕτω διανοοῦμαι, sequente ὡς, & quidem cum participio. Cuius constructionis exemplum habes in illo Isocratis loco quē modò protuli, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμένους, ὃ, τι αὐτύχῃ δι' ὀργισθέντα, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν. Item in isto Platonis, Pol. lib. 1, ὡς οὕτω μὴ ἀκουστέον, ἅτ' οὕτω διανοουμένου. Idem verò sine οὕτω, sed præpositione περὶ adiuncta particulæ ὡς, dixit, ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τὸν νόμον διανοεῖσθαι. Quibus in locis οὕτω διανοεῖσθαι reddi etiam potest Ita sentire. At verò in isto Xenophontis, verbum διανοεῖσθαι aduerbio χεῖρον iungentis, καὶ ὃ, ἂν δ' ἀκούειν ἦτον, καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον, Budæus vertit Animaduertere, Apprehendere animo & percipere. Sed in duobus illis quos modò attuli Isocratis & Luciani locis, διανοεῖσθαι longè secus interpretandum censeo. nam διανοεῖσθαι κακῶς ὑπὲρ τῆς ἰδίων vel ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ, significare puto Malum de rebus suis consilium inire, Malè de rebus suis consulere, vel potius per datiuum, Malè rebus suis consulere. ac Lucianum in hoc loquendi genere Isocratem imitari voluisse mihi fit verisimile.

Διανοοῦμαι οὕτω περὶ αὐτόν, pro Eo sum animo erga illum, vel Ita sum animatus, Ita sum affectus. Quæ significatio videri noua possit, nec tamen aliam admittere videtur hic Platonis locus, vtpote qui διανοεῖσθαι & διανοήθηναι pro vno eodémque vsurpare videtur: scribens ita, Polit. lib. 1, καὶ δὴ καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἀρχοντας, οἱ ὡς ἥκιστα ἀρχικὸν ἔχουσιν, ἄλλως πως ἢ διανοεῖσθαι περὶ τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὡς πρὸς αὐτοὺς περὶ ὅτου διανοηθέντας; Vt autē nouus videri possit hic verbi διανοεῖσθαι vsus, sic & ille quem suprà dixi ex eodem Platone afferri, iungente hoc verbum cum eadem quidem præpositione, sed habente accusatiuum rei, non personæ.

Διανόημα, ατος, τὸ, Quod mens agitat, seu agitauit, Cogitatum, Cogitatio. Item Commentatio, Sententia, ex Hermog. Vide Bud. pag. 117.

Διανόησις, ωσις, ἡ, Cogitatio. intelligendo pro ipsa cogitandi actione. si quidem quam habet verbalis formā respiciamus. Plut. tamē διανοήσεις pro διανοίαις dixisse mihi videtur in libro qui inscribitur περὶ τῆς ζώων φρονιμότητος, ἐν οὐδὲν ὅ, τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ παίζειν τοῖς ζώοις ὑπάρχειν. ὡς γὰρ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἐναπεργάζονται μέθαι, ἀνοίας καὶ λαῖλαι, κιτυμβίας δὴ, διανοήσεις.

Διανοητικός, ἡ, ὁ, Ad cogitationem pertinens, seu In cogitatione & commentatione positus. vt Aristoteles Eth. lib. 2 initio, duplicem ἀρετὴν esse dicit, vnam διανοητικήν, alteram ἠθικήν. lic & libri primi capite vltimo. Item Cogitatione & commentatione valens. vnde à Budæo redditur etiam Commentator, & Ingeniosus. At ἡ διανοητικὴ, Vis animi commentatrix. Idem quod ἡ διαλογιστικὴ, Damasceno. Bud.

Διάνοια vide supra inter nomina deriuata à Νοῦς. at verbale à Διανοοῦμαι est Διανόημα quod habes paulo antè.

c.2. Ἀδιανόητος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Cogitatione incōprehensibilis. A Quem cogitatione comprehendere nemo potest, seu complecti, aut consequi. Fabius autem lib. 8, cap. 2, de quibusdam dictis loquens, Pessima verò sunt (inquit) ἀδιανόητα, hoc est, quæ verbis aperta, occultos sensus habent. vt, Conductus est cæcus secus viam stare: &, Qui suos artus morsu laceraſſet, fingitur in scholis supra se cubasse.

c.2. Προδιανοέομαι, οῦμαι, (q.d. Præcogito) Antè cogito.

E T Προσδιανοοῦμαι, Insuper cogito, vel intelligo, &c. sequendo significationes verbi διανοοῦμαι.

C. Διχονοέω, ῶ, Dissentio, Dissideo. vide suprà post nomen Διχόνοια.

C. Δυσνοέω, ῶ, Maleuolentia prosequor, Maleuolus sum. Ve δύνους, δύνοια, & δυνῶ, sic δύνους, δύνοια, & δυνῶ, sed multo minus vsitatum hoc verbum quàm illud.

C. Εἰσνοέω, ῶ, vnde aorist. εἰσενόησα. quo vtuntur poetæ interdum pro Animaduerti, aut etiam Vidi. vt & simplex ἐνόησα hanc significationem interdum apud eos habere dictum fuit.

C. ἘΝνοέω, ῶ, & interdum Ἐννοοῦμαι, Mente concipio, Cogito, Mecum reputo. Xenoph. Pæd. lib. 2, pag. 29, ἐννοῶ ὅτι ἐξεπλάγησαν μᾶλλον ἡμῶν οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονες ἄξιοι· διὸ δὴ πηγὴν ἄγαθὸν, ἀξιώσουσι &c. Idem voce passiua vsus est eiusdem operis libro 5, ἅμα δὲ ἴσως ἐγὼ οὐκ ἐννοήσαι, ὡς εἰ οἱ μὲν θεοὶ ὑμᾶς ἀφεῖλον μανθάνειν τὰ ἀνθρώπου κακὸν πάσχοντας, &c. id est ἐνθυμῆται, inquit Budæus. C

A Platone idem vsurpari scribit non solùm pro Animo voluto, & In mentem mihi venit: sed & pro Recordor: itidémque à Plutarcho. quorum locos apud eum vide pag. 723. Existimo autem et quem affert ex Platone, adiungi hunc posse ex eodem, in Minoe, ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ βούλει σε ὑπομνήσω; D

I O N I C E dictum Ἐννώσω Bud. affert ibidem ex Herodoto, habens itidem significationem τοῦ ἐνθυμεῖσθαι: E T Διεννώσω, quod esse ait pro διανοοῦμαι.

Ἔννοημα, ατος, τό, Mentis cōceptus, Cogitatum, Commentatio. Aristotelē pro conceptu mentis vti testatur Bud.

c.2. Ἀνεννόητος, significat. actiua (quod obseruandum est) Qui non intellexit, Qui non animaduertit, vel Qui non recordatur. Ita Bud. exponit, afferens ex Polybio Hist. lib. 2, ἵνα μὴ πλέους οἱ μὲν ὑμᾶς, ἀνεννόητοι τοῦ τοιούτου ὑπάρχοντες, ἐκπλήττωνται τὰς αἰφνιδίους καὶ παραλόγους τοῦ βαρβάρου ὁρμάς. Vbi fortasse possit etiā exponi simplicius Ignari, sicut & in quibusdā aliis locis apud Suidā, quē vide. E

At Ἔννοια vide suprà post Ἔννους.

C. ἘΠινοέω, ῶ, Excogito, Comminiscor. Thuc. lib. 1, οἱ μὲν γε, νεωτεροποιοί, καὶ ὀξεῖς ἃ ὑπενόησαν ὀξέως ἃ ὑπεθέσθαι ἔργῳ ἐπὶ γνῶναι. vnde etiam dicitur aliquid ὑπονοεῖσθαι pro Excogitari. vt apud Synesium, διὰ κακῶν ὑπονοηθέντων εἰς πεῖραν. Interdum verò Mente agito, Cogito. vt apud eundem Thuc. lib. 2, ὀλίγον τι ἐπινοῶν οὐδέν. quo genere loquendi vtitur & alibi. Luc. autem in hoc loquendi genere vsus est nomine μικρὸν pro ὀλίγον, dicens in Nigrino, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ὑπονοῶ. At in v. l. affertur ex Plut. Pericle, οὐκ ὑπενόουν τοῦτο τοῦ πλήθους τοῦ τῶν συμβόλων αἰσθήσεσθαι pro Non animaduertunt. Ex Herodoto autē in vtraque voce cum infinitiuo, pro In animum induco, Destino. Præterea ex Phalaride, ὑπονοῦμαί σοι pro Animum tibi intendo. F

Ἐπινόημα, Quod quis excogitauit, seu commentus est, Commentum. V N D E Ἐπινοημάτιος, de quo dicam in Ἐπιγονατίς, quod proximè sequitur. G

Ἐπινοητικός, Qui prompto est ad excogitandum ingenio, Præditus facultate excogitandi seu comminiscendi quod in rem sit.

Πύελος ἀνὴρ (inquit Bud.) dicitur ὁ ἐπινοητικός, ὑπονοητικός, μηχανικός, Qui est acris commentationis ad excogitādum præsidium, aut subsidium. Sed idem alibi habet etiam ὑπονοημάτιος: scribens, Ἐπιχειρηματίας, Homo ingenii versatilis ad excogitandum quod opus est, δόλιος, πολύτροπος, πολλοειδής, πολύμητις, vt inquit Eustath. qui etiam ὑπονοημάτιος & ὑπονοητικός dici potest. Hæc ille: sed ego nullū huius ὑπονοημάτιος exemplū reperio. H

Dicitur ὑπονοητικὸς orator etiam qui inuentione valet.

Ὑπόνοια, ας, ἡ, idem quod ὑπόνημα, (sed ὑπόνοια tamen non est itidem verbale, vt docui in præfatiuncula his compositis præfixa) Quod quis excogitauit, Commētum. vel Solertia qua quis aliquid excogitat & comminiscitur. Aristoph. Vespis, ἀλλ' ἐκ βύσσου ὥσπερ πρός σοι ζητεῖν καμηλῶ ὑπόνοιαν. Greg. ὡσπερ τῆς ὑπονοίας δέδοικα μὴ καὶ αὕτη ἐγκύμονα περιεργον· ἢ οὐκ οἶσθ', ὅπως ἐν ταῖς ἀκοπίαις δεῖ, Vereor ne hac eius solertia & hoc commento sedādæ discordiæ, mihi episcopatus delatus sit. Bud.

Ἐπίνοια, Cogitatio. Thucyd. 3, ὥστε μηδεὶς εἰς ὑπόνοιαν πώποτε ἔλθῃ, Vt in cogitationem huius rei non veniant, Vt de hac re ne cogitent quidem. At Polybius magis nouè dixit ὑπόνοιαν πείθειν, lib. 1, οὐδὲ ὑπόνοιαν πεποιήμενοι τῆς θαλάττης, quum antea ne cogitarient quidem de mari. Synesius quoque ὑπόνοιαν dixit pro cogitatione, scribens epist. 57, οὐ γὰρ ἔστι ὑπόνοιαν αὐθρώπου χωρῆσαι πίαν ἡμέρᾳ· αὐτὴ Χειρὸς ἐφέδρη τὰ κολασθέντα.

c.2. Ἀνεπινόητος, ου, ὁ & ἡ, Qui excogitari nō potest: seu Qui cogitatione comprehendi non potest, vel mente concipi, οὐ ὑπόνοιαν αὐθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται, vt loquitur Synesius in loco quem modò protuli.

c.2. Ἀντεπινοέω, Contrà excogito, vel vicissim, Contra cōminiscor, vel, Vicissim comminiscor quod opponam commento alterius.

C. ἘΝνοέω, ῶ, Beneuolus sum, Beneuolētiæ prosequor. Xen. Pæd. 8, οὐ ῥᾴδιον ὅτι φιλεῖν ἐθὲς μισεῖν δύνασθαι, οὐδ' ἀνοεῖν τοῖς κακοήθεσι. Ibidem copulauit φιλῶσι & ἀνοοῦσι. Et pass. Ἐννοῦμαι, (quo vsus & Menander) vt ἀνοοῦμαί σου, Beneuolētiā abs te habeo. vel potius, Habeo te beneuolū.

c.2. Ἀντενοέω, Vicissim beneuolus sum, Vicissim beneuolentia prosequor. Xen. Pæd. 8, οἷς γοῦν ἀνοήτως ἔχοντας, τούτοις αὐτὸς ἀντενοοῦντας.

C. ΚΑΤΑνοέω, ῶ, Animaduerto, Intelligo, Perspicio. nam hæc Platonis, ἵνα δ' ὅμως σύδην πῶλον καταννοῆσαι δύνασθε, Cicero ita vertit, Attamen illud perspici & intelligi potest. Ex Thuc. affertur cum participio, καταννοῶ ὄντας, pro Intelligo esse. Pro Intelligo, necnon pro Considero poni ab Aristotele scribit B. Affertur autem καταννοῶ & cum ὅτι ex Xenoph. καταννοῶ ὅτι τούτων. B

Κατάνημα, ατος, τό, Quod ab aliquo animaduersum est, seu perspectum. Vel, (vt scribit Bud.) Quod est deprehensum & intelligētia cognitum. Vel, Commentum, Remedium excogitatum. cui interpretationi subiungit ex Aristotele in Polit. de Thalete qui conduxit olearia prela, τοῦτο γὰρ ἦν κατάνημά τι χρημάτων. C

Κατάνησις, εως, ἡ, Animaduersio, Deprehensio. Item Cognitio. vt ἡ τοῦ ἀληθοῦς κατάνησις, quod affertur ex Gregorio. At ex Plutarcho, κατάνησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, pro Multa ingenii sui documenta præbet. Ad verbum, Multā sui cognitionem. Id est, Multos modos cognoscendi sui & perspiciendi.

c.2. Ἀκατάνητος, ου, ὁ & ἡ, Qui animaduerti non potest, seu perspici, aut intelligi. E T Δυσκατάνητος, Qui nō facilè animaduerti potest, seu intelligi. Vel, Qui vix potest animaduerti &c. I T E Μετακατάνητος, huic cōtrariū. D

C. ΜΕΤΑνοέω, ῶ, Post intelligo, Post sapio. Id est, Postquam res est facta, tum demum intelligens & mecum reputans qualis ea sit, meam de ea sententiam muto. Sed breuius reddi potest, Sententiam muto, seu Mentem muto. (nam & Latini Mentem interdum pro sententia dicunt) Xenoph. in suæ παιδείας præfatione, ἐκ πόνου δὲ ἰώμενα ζώμενα μεταγνοῦν, μὴ οὐκ τοῦ αἰσθέσθαι, ὅτι τοῦ καλοῦ ἔργου ἡ ὁ αὐθρώπου ἀρχή, ἰὼ τις ὀλιγωρήσας τοῦ πράξαι. Hic tamen non tam est Mutare sententiam, quàm Sentētia mutata cogitare. (dixerat autem initio illius periodi ἐπειδὴ ὃ ὠνησάμην ἐπὶ Κῦρος &c.) Interdū verò Μετανοεῖ, Me pœnitet. Lucianus De salt. ἃ αὐτὸν μάλιστα φασὶν αἰσχύνασθαι οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐπίνουν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης. Synesius, οὐ μετανοοῦσι ἐφ' οἷς δὴ πεπόνηκεν τὸν ἄνδρα. E

Sed plerunque pro Mutata mente resipisco, vel simpliciter Resipisco, & veluti ad me redeo. Redditur etiā Ad sanam mentē redeo. (vide in Μετανοέω cum alia, tum ea quæ ex Lactantio afferam) Matth. c. 3, initio, de Ioanne Baptista, κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας, καὶ λέγων, Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. vbi vet. interpres reddit Pœnitentiam agite: Erasmus, Pœnitentiam agite vitæ prioris. At ego assentior potius F

reddentibus Resipiscite. Sic & apud Marcum. At verò Act. cap 8. præpositioni ἀπὸ iungitur, μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου. In Apoc. c. 9 cum ἐκ. Inuenitur autem & μετανοεῖν ἐπί τινι ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ apud Paulum, 2 ad Cor. cap. 12. quæ constructio durior est.

Μετανοῶ oppositum τῷ προνοῶ, vide in Πρόνοια.

Μετάνοια, ας, ἡ, Mutata mens, seu sententia. Alia mens quàm antea. (Quò pertinet quod apud Rutilium Lupum legitur, μετάνοιαν esse schema, quum ipse se qui loquitur reprehendit, & id quod prius dixit, sententia posteriori commutat) Sed vt plurimum redditur, ac certè reddi debet, Resipiscentia, alicubi verò & Pœnitentia. Lactant. lib. 6, cap. 24, Is enim quem facti sui pœnitet, errorē suum pristinū intelligit. ideóque Græci melius & significantius μετάνοιαν dicunt, quam nos Latinè possumus Resipiscētiam dicere. resipiscit enim ac mentem suam quasi ab insania recipit quem errati piget, castigárque seipsum dementiæ, & confirmat animum suum ad rectius viuēdum: tum illud ipsum maximè cauet, ne rursus in laqueos inducatur. (Vnde apparet & μετανοῶν aptè reddi Resipiscere) quanuis autem in multis Test. nouī locis aptè reddatur Resipiscentia, est tamē & vbi ponatur pro Pœnitētia, quæ alioqui dicitur potius μεταμέλεια. Sic certè & apud profanos scriptores vtrāque signif. habet. Plut. De discern. adul. ὅταν δ' ἁμαρτάνωσι καὶ παρεμπίπτωσιν, ἐμοὶ ἐλέγχῳ καὶ λόγῳ δημὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκῶ καὶ κατήγορος. Idem in Pericle, μετάνοια δεινὴ τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ παντὸς ἦν τοῦ Κίμωνος. Idem plurali vtens dixit Sympos. lib. 7, σωφρονισμοῖς καὶ μετανοίαις τῶν νέων. Pausan. Atticis, ἐς ποσὸν μετανοίας ἐλθεῖν.

C. Ὁμονοέω, vide cum Ὁμόνοος & Ὁμόνοια.

C. ΠΑΡΑνοέω, ῶ, q.d. Extra mentē sum. Sæpe redditur Deliro. Aristoph. Nub. ἐμοὶ δοκοῦσι παραφρονῆσαι. Ex Eurip. autem pro Perperam intelligo. ITEM Παραύοια, Dementia, Delirium. Aristoph. Nub. & Plat. De leg.

C. ΠΕΡΙνοέω, ῶ, Mente complector, Animo concipio. Bud. ex Plut. Item pro Comminiscor & Excogito. Item pro σοφιζομαι, vide exempla apud Bud. pag. 422.

SIC Περίνοια, Mentis conceptus, seu comprehensio. Et Solertia, Vafrum commentum. Item Intelligentia singularis. Vide ibidem.

C. ΠΡΟνοέω, ῶ, vel potiꝰ voce passiua Προνοέομαι, οῦμαι, Ante percipio mente, animo prouideo. Futurum prouideo, seu euenturum, σκοπεῖν νοῶ, vt in hoc Plat. loco in Gorgia, vbi σκοπεῖν & μανθάνειν inter se opponuntur, ταῦτα γὰρ σκοπεῖται μὲν, ὅπως ἂν μὴ μανθάνωσιν δέ, αἰσθάνεται. Sic autem dixit Thucydides ante Platonem, καὶ προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀποβησόμενα. (Alibi autem vtitur potius pro Cōsiderare) Sed ponitur sæpius pro Prouideo, id est Prospicio, Prouidentiam ago, Curam gero, Consulo commodis alicuius. Lucianus, καὶ τῆς πολλαίας ἐπιμελοῦμαι, ἢ τῆς μητρυιᾶς προνοοῦσι. (Vsus est & Philo De mundo, item Paulus ep.) Nullū verò ex antiquioribus testimonium affert Bud. inuenitur tamen non semel apud Xenophontem: vt Paed. 8 φαῖεν γὰρ πατέρες προνοεῖν τῶν παίδων. Ibidē, ἑαυτῷ τι κρεῖττον ὁ προνοῶν ἀνδρός. Sed in hac signif. multo est frequentior passiua voce προνοοῦμαι. Thuc. lib. 6, pag. 200, ὃς αὖ καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν οὐσιῶν προνοῆται. (Idem vtitur & sine casu pro Consulere) Sic προνοοῦμαί σου, Consulo commodis tuis. Bud. pag. 722 ex Xenoph. vbi tamen & accus. rei habet, ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προνοοῦμαι. At verò apud Paulum Ad Rom. 12, & 2 ad Cor. 8, προνοεῖσθαι καλά. vbi aptius reddi videtur Procurare quàm Prouidere. Neque enim Prouidere rēs honestas, seu quæ honesta sunt, dici æquè commodè potest ac dicitur Prouidere frumentum, seu pabulum. Προνοεῖσθαι sunt qui posse etiam verti existiment Præcauere: ex hoc Dioscor. loco, προνοητικὸν δὲ καὶ τὸ ἐν' ὠφελείᾳ διδομένων, ὀπτηριάσεται δὲ παλαιὰς κίνδυνον, οὐχ ἧττον τῶν ἀρτίων φαρμάκων. vt sit, Præcauendum etiam ab iis quæ &c. At Ruell. ita, Prouidendum etiam iis. Ego malim, Cautione vtendum. Quæ interpretatio eo etiam magis mihi placet, quòd videam Ciceronem cautionem & prouisionem copulare.

Προνοοῦμαι, Prudens & sciens facio. Vel, Proposito & de industria facio, Consultò aggredior, vt Budæus pagina 722, apud Lysiam exponit. Dicitur & ἐκ προνοίας ποιεῖν.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, Prouisor. (quo nomine vsus est Horatius, Vtilium tardus prouisor) Gregor. περὶ φιλοσ. p. 69, προνοητὴς ὁ θεὸς τοῦ κόσμου οὗ. ἡ προνοητής ὅτι.

Προνοητικὸς, οῦ, ὁ, Prouidendi solertiam habens, vel Ad prouidendum propensus. In v. l. προνοητικὴ δύναμις, q.d. Prouisoria facultas. τὸ προνοητικόν, pro eodem. At προνοητικὸς λόγος ex Thucydide, Prouida ratio. SIC

Προνοητικῶς, Prouidē. vel Prospicienter, ex Gellio.

Πρόνοια, ας, ἡ, Actio ipsa antè percipiendi aliquid mente, & prouidendi. vnde redditur etiam Prouisio, ex Cicerone (qui interdum copulat hoc nomen & cum Cautio) Thuc. lib. 6, pag. 202, γνόντας ὅτι ὀλίγα μὲν ἐλάσσω καταβοῶσι, προνοίᾳ δὲ πλέονι. Idem alibi, βουλήσει ἀσαφεῖ & προνοίᾳ ἀσφαλεῖ inter se opponit. Sed multo frequentius redditur Prouidentia. quo nomine Cicero quoque illud interpretatus est. Dicitur autem sæpe vel θεία πρόνοια (vt idem Cicero sæpe dicit diuinam prouidentiam) vel πρόνοια sine adiectione. Herodian. lib. 3, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος. Idem lib. 4, οὕτω γὰρ ἔλεγον καὶ θείᾳ τινὶ προνοίᾳ καὶ πείρᾳ δυνηθῆναι τῶν Προποντίδος ῥευμάτων. Et θεῶν πρόνοια apud Plut. apud quem & πρόνοια sine adiectione, sicut & apud alios. At πρόνοια ἀνθρωπίνη, Xenoph. quod existimo aptissima periphrasi reddi posse, Quantum mens hominis prouidere potest.

Πρόνοια cum genitiuo, item Πρόνοιαν ποιεῖσθαι, Πρόνοιαν ἔχειν, Πρόνοιαν τίθεσθαι. Herodian. 2, οὐχ οὕτω προνοίᾳ τῆς ἰδίας σωτηρίας, non tam vt saluti suæ prouideret. (Ita enim reddere malo magis ad verbum, quum præsertim & Cicero ita sit loquutus: quàm cum Politiano, Non de salute sua magnopere solicitum) Πρόνοιαν ποιεῖσθαι redditur non solum Prouidere, sed & Rationem habere: vt videbis apud Bud. p. 722. At προνοίαν ἔχειν pro dixit Thucyd. Prouidē tiam habere, ad verbum, pro eo quod est Prouidere. Affertur verò & ex Isocrate, ὁ δαίμων ἔσχεν αὐτοῖς προνοίαν, pro Deus ei prouidit, Deus ei prospexit, seu consuluit. Προνοίαν τίθεσθαι, Sophocl. Sed dicitur etiā passiuè προνοίᾳ τινός, Cura qua rei alicui prouidetur, seu quæ de re aliqua geritur. vt Herodian. lib. 1, καὶ ὀλιγανέμους οἷς ἰδιώμασι δ' ὄχθης τῆ Ἴστρου τιθεὶς προνοίαν. Item προνοίᾳ πλοῦτον apud Chrysost.

Ἐκ προνοίας τι ποιεῖν dicitur qui prudens & sciens aliquid facit. Qui facit de industria, seu Dedita opera, aut Cōsultò. & quod vulgò in Gallia dicimus De guet à pens. Plato De leg. lib. 9, p. 315, ἐκ προνοίας κλέψων. Hinc βλάμμα ἐκ προνοίας, vt apud eundem, pag. 317, βλάμματα ἑκούσιά τε καὶ ἐκ προνοίας ῥηθέντα. Sic in cuiusdam orationis Lysiæ titulo, περὶ βλάμματος ἐκ προνοίας. (vtitur autem & dativo προνοίᾳ ipse in oratione pro eodem) Vide & Budæum pag. 668, & 722.

Πρόνοια dicta cognomento Ἀθηνᾶ (id est Minerua) apud Delphos, vt testatur Æschines in Ctesiph. idque vel quia προνόησεν ὅπως τέξει ὁ Λητὼ, vel διὰ τὸ προ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι. vtranque autem etymologiam refert Harpocr. sed in hac posteriore (cui tamen ille priorem dat locum) confundi puto Πρόνοια cum NOM. Προναία, quod habet Hesych. vel potius à quo Hesychius habet genitiuum Προναίας. De Πρόνοια Ἀθηνᾶ lege & Eustathium.

A T Σωτηρίᾳ E T Υγιείᾳ vide in Indice.

¶ Ἀγνοέω, ῶ, q.d. Non intelligo, vel Non perspicio, aut etiam Non cognosco. pro οὐ νοῶ, pleonasmo τῷ γ, litera α significante priuationem. Sed aptius vno verbo redditur Ignoro, ac tum præsertim cum accusatiuo rei iūgitur. Demosth. Pro corona, ὦ δι' ὅπου οὐκ ἀγνοεῖς, Rationem non ignoras, vel No incognitam habes. Isocr. Ad Dem. πολλοὶ τῶν μὲν ἀληθῶς ἀγνοοῦσι, περὶ δὲ τῶν δόξαν ἀποβλήτων, Veritatem ignorant, Veritatem non cognoscunt, seu non norunt. Ex eodem in or. De pace affertur cum ἀγνοεῖ, vbi scribit, ἀγνοεῖ τὴν ἀρχὴν τὴν κατὰ Πέλοπα ἀγνοοῦσα, καὶ μάχεται πρὸς ἀλλήλους. At cum accus. personæ apud Homerum pro Non agnosco, Od. ω, vbi ὀπτεύουσι & ἀγνοέουσι inter se opponit, Αἴκ' ἔμ' ὀπτεύσῃ καὶ φρεσὶν ἐφράσσηται ὀφθαλμοῖσιν, Εἰ κεν ἀγνοίησι πολυμήχανος ἀμφὶς ἐόντα. Apud eundem tamen capitur & pro Non

cognosco, Non noui. (Animaduertendum est autem A interiici ab Homero, sicut & à cæteris poetis, metri causa) Dicimur etiam ἀγνοεῖν τινα cuius ingeniũ perspectum non habemus, seu cuius mores sunt nobis incogniti, aut etiã vitæ conditio. Xenophõ autem videtur dixisse ἀγνοῶν ἑαυτὸν eo sensu qua Cicero Ignoratio sui. Ita enim ille Pæd. 7, vbi Crœsum inducit his verbis vtentem apud Cyrum, pag. 108, ἀγνοῶ δέ με ἑμαυτὸν, ἔπ σοι αἰσχυνοίμην ἰσχνὸς ὢμὸν τί), &c. Cicero autem sic Pro Cluentio, Quod erat odium, dii immortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quàm grauis at- B que intolerabilis arrogantia. Ideo autem hosce locos inter se confero quòd in vtroque ignoratio dicatur de eo qui seipsum non satis cognitum habens, aut suas vires, seu conditionem suam, inde ad superbiam & arrogantiam prolabitur. Nam ad Ciceronis quidem locum quod attinet, ignorationem sui eo sensu ibi dici dubitari non potest, quum proximè præcedat Quæ superbia, & proximè sequatur, Quàm grauis arrogantia. In Xenophonteo autem illo, præcedentia hæc verba ad ostendunt, ὑπὸ δικαίων δὴ λόγων αἰσχυνόμενος, &c. Sic certè Galli quoque vtuntur verbo *Mescognoistre*, quod ad verbum sonat ἀγνοεῖν, id est Non agnoscere. adeo vt ἀγνοῶν ἑαυτὸν ibi reddi possit itidem *Me mescognoissant*. Vbi animaduertendum est etiam opponi ἀγνοῶ ἑαυτὸν, & γινώσκω ἑαυτὸν, quod γινώσκω sumptũ est ex illo celebri dicto Delphici tẽpli foribus inscripto, γνῶθι σεαυτὸν.

Ἀγνοεῖν τινὰ ἁμάρτημα dicitur qui peccatum condonat, inquit Bud. non afferens vllum huius loquendi generis testimonium. Sed non dubito quin hoc verbo in ista signif. aliquis ex veteribus etiam scriptoribus vsus D sit, atque adeo id imitati Latini dixerint eadem forma Ignoscere peccatum. Planè enim existimo dici ignoscere peccatum, quasi Non agnoscere peccatum.

Ἀγνοῶν interdum redditur Per ignorantiam, seu Per imprudentiam. vt quum dicitur ἀγνοῶν ἥμαρτον, vel ἁμάρτω. Interdum verò & vice versa verbum ἀγνοῶ in participium mutatur: veluti si dicam, ἁμάρτω ἀγνοῶν. quo dictum est modo, ἀγνοοῦντες λαμβάνειν, pro Per imprudẽtiam, vel imprudentes accipiunt. Quod eleganter etiam per nomen ἄγνοια exprimitur: vt δι' ἄγνοιαν λαμβάνειν. Nonnũquam tamẽ ἀγνοοῦντα ποιεῖν & δι' ἄγνοιαν ποιεῖν distinguuntur: vt docet Aristot. Ethic. 3 & 5. Inueniuntur autem opposita ἀγνοῶν & εἰδώς: vt apud Aristo celem Rhet. 1, ἢ καὶ ἀγνοοῦντος, ἢ ἄκοντος· ἢ ἑκόντος καὶ εἰδότος. Cæterùm de differentia verborum ἀγνοεῖν & ἀμφιγνοεῖν, vide in Ἀμφιγνοῶ.

Ἀγνοίομαι, οὔμαι, Ignoror. Æsch. contra Ctesiphontem, ἠγνοημένος ὅσπερ καὶ πᾶς πατὴρ δεῖ βιβλιακός. quo in loco de persona dicitur. At de re apud Demosth. Pro corona, τὸν ἐκείνου καιρὸν οὐ παριδόντα, οὐδ' ἀγνοηθέντα. Apud Isocratem ἀγνοούμενον opponitur τῷ φανερῷ, in Archidamo, καὶ τοὺς μὴ ὄντας φανεροὺς, τοὺς δὲ ἀγνοουμένους.

Dici autem ἀγνοῶ tanquam à ῥοῶ, per pleonasmum literæ γ, docui paulo antè, sequẽs vulgò receptã sententiam. sed hoc sciendum est, Eustathium tradere Æolicum esse γροῶ pro ῥοῶ, vnde sit hoc ἀγνοῶ. Sed quid de ἄγνοια ille respondebit?

Ἀγνόημα, ατος, τὸ. Ignoratio. Gregorius, ἀγνόημα ἠγνόησε τῆς οἰκείας ἀσυνέσεως ἀναξιον. Sic in loco incerti autoris apud Suidam, ἀγνόημα ἔσυτὸν ἠγνοηκότας, ὅστις &c. Sic autem di C citur ἀγνοεῖν ἀγνόημα, vt νοσεῖν νόσον, & Latinè Dolere dolorem. ¶Aliquando significat peccatum per ignorantiam siue per imprudentiam commissum. & ita non semel vsurpatur à Dionysio Areopagita.

Ἄγνοια, ας, ἡ, Ignoratio, cum genitiuo. vt apud Demosth. Pro corona, ἀγνοίᾳ τῶν συνθηκῶν καὶ φυλάξαι παρεσκ. Sic Dion historicus, ἀγνοίᾳ τῶν χωρίων, ob ignorationem locorum. Sic δι' ἄγνοιαν, ob ignorationem, Plut. De musica, non semel. Item Ignorantia, siue Imprudentia. sine casu sæpissime. vt Contra Midiam, Ὁ τὸν θεσμοθέτην D παίξας δῆς εἶχε σφραγῖδος, μὰ Δία, ἴσως, ἄγνοιαν. Sic δι' ἄγνοιαν apud eundem pro Per imprudentiam: oppositum habens ἐκ προνοίας: contra Philipp. 3, ἢ δι' ἐκ προνοίας, ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ἐμπεσόντες πόλιν. id est, aut dedita opera, aut per imprudentiam, siue imprudentes. Pro δι' ἄγνοιαν dicitur etiam ἀγνοίᾳ. Xen. Pæd. 3, ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἀδίκως ἐξαμαρτάνεται.

Ἄγνοια (inquit Suidas) est habitus quidam prauus & ex falsitate. quòd siquis ἄγνοιαν appellat scientiæ priuationem, errat. Æneas ille. videtur tamen apud Athenæũ hoc modo vsurpari lib. 6, vbi dicitur, ὧν ἰατρεύσας πώ ἄγνοιαν οὐδὲ Ἀσκληπιάδαις πω γε νομίζω δεδόξ. Præterea Hesychius ἄγνοιαν non solùm ἀγνώσιαν exponit, sed & ἁμαρτίαν. Cæterùm quãuis ἄγνοιαν propter significationem subiunxerim verbo ἀγνοῶ, verbale tamen non est (sicut & de aliis plerisque suprà admonui) sed vt ἀγνοίω fit à νοίω, præfixo α priuatiuo, & inserto γ, νοίω autem fit à νοῦς: sic ἄγνοια factum fuisse manifestum est ad exemplum eorum quæ à νοῦς deriuãtur, veluti ἄνοια, ἀνόητος. Vide quæ notaui paulo antè de Ἀγνοῶ ex Eust.

¶ ΑΜΦΙγνοίω, ῶ, Aliqua ex parte cognosco, sed non omnino. ita vt dubitẽ an sit quod esse puto. (nam ἀμφὶ in isto composito sonare puto tale quid quale apud Latinos Circiter) Huius autem expositionis occasionem mihi præbet & Hesychius, ἀμφιγνοεῖν esse dicens τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Redditur alioqui vnico verbo, videlicet Dubito, seu Ambigo: & quidem siue accusatiuo iunctum, siue præpositioni περὶ habenti suũ genitiuum. Plut. in Pelopida, ἦν, τῆς Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὴν τύχην, dubitantibus de loco, vt vertit Bud. vbi tamen putem reddi etiã posse Non satis cognoscentibus. At iuncto præpositioni περὶ huic verbo non itidem conuenire hæc mea interpretatio possit: sed reddendum potius Dubito, vel Ambigo. Isocr. ad Nicoclem, ἵνα περὶ ὧν αὐ ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τοὺς σωφρονίζοντας. Plato autem dixit ἀμφιγνοεῖν ὅτι τινος, in Gorgia, ἀμφιγνοῶ μέντοι ὦ Πῶλε ἐφ' ἑκάστου ὧν λέγεις. Sine præpos. & sine casu in hoc Agathiæ loco, apud Suidam, καὶ ὅπου δὴ ἕνεκα τοῦ δράσειν ἀμφιγνοοῦντων. Cui loco subiungit, esse igitur ἀμφιγνοεῖν, vel ἀγνοεῖν, vel ἐνδοιάζειν: sed nequaquam illi assentior ἀμφιγνοεῖν confundenti cum ἀγνοεῖν. quum ex iis quæ modò dicta fuerunt, non parum esse inter hæc discriminis manifestum sit. quodtamen Ammonius non satis aptè enucleare videtur, quum ἀμφαγνοεῖν exponit τὸν ὑποδιστάζειν. Vbi obserua etiã ἀμφαγνοεῖν à τ η ε μ. Ἀμφαγνοῶ, quod & alibi inuenitur pro ἀμφιγνοῶ. Animaduertendum est autem, ἀμφαγνοῶ eandem significationem habere cum ἀμφιγνοῶ, licet hoc ex ἀμφὶ & γροῶ, (pro νοῶ) illud ex ἀμφὶ & ἀγνοῶ compositum sit. Hoc autem ideo fit quia qui ex parte aliquid cognoscit, ex consequenti ignoret etiam ex parte: & qui dicitur ignorare seu incognitum habere aliquid ex parte, is itidem ex consequenti, ex parte cognoscere intelligatur. Potest tamen & suspectum esse hoc ἀμφαγνοῶ.

Νόσος, ου, ἡ, Morbus. Galen. Meth. med. lib. 2, cap. 3, πολὺ ἐναντίαν ὑγείᾳ δύναμιν, ὑφ' ἧς ἐνίοτε λέγομεν ελάπτεσθαι, νόσημα (siue νόσον, vt in lib. De sympt. diff.) μόνον σφυγμορρυθμοῦμεν, ἔστι πολυχρόνιος ἔστ' ὀλιγοχρόνιος, ἔστ' ἐκ παραχρῆμα γίγνεται. Demosth. Epitaph. νόσον ἀπαθῆ τὸ σῶμα, καὶ λυτῶν ἄπειρος τὰς ψυχάς. Xen. Pæd. 8, νόσον φαίνεται ἐμπεπωκέναι τοῖς πολίταις. Simili loquendi genere, sed metaphorico, dixit Theodor. Histor. Eccles. lib. 5, πολὺ Μαρκίωνος νόσον κώμας παν ὁπλισθῆναι μαθών, Marcionis pestem incubuisse & grassari: de hæresi loquens. Thucyd. lib. 7, ὁρᾶτε δὴ ὡς δεδόκιμαι ὑπὸ τῆς νόσου. Herodian. lib. 3, ὑπὸ τῆς ἀφθόνου νόσου κάμνων. Synes. epist. 37, νόσῳ χαλεπῇ ξυνεπάλαιον, graui morbo conflictatus est. Aristoph. Nub. Νόσος μ' ἐπέλθοι ἱππική, δίκην φαγεῖν. Plut. De sera num. vind. ἀλλὰ δεῖ τὴν νόσον καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ σώματος. Idem eodem libro, νόσου ἄλλος ἄλλον οὐ ποιεῖ θεραπεύεσθαι. Xenoph. Hellen. 5, νόσων θεραπείας. Idem, νόσου διαλυθείσης, soluto morbo. Xen. Pæd. 5, νόσου ἀπαλλαγείσης. Isocr. πολίτην ταύτῃ τῇ νόσῳ ἐξῆς ἀπέβαλε. Herodian. νόσῳ φθαρείς, morbo absumptus. Ita enim malo quàm cum Politiano, Morbo interceptus. Et ἱερὰ νόσος apud Plut. Sacri morbi. Peculiariter autem ἱερὰ νόσος dicitur epilepsia, de qua in Ἱερά. ¶Metaph. accipitur pro Vitium. Eurip. Oreste, Ἀκόλαστον ἕξω γλῶσσαν αἰσχύνην νόσον. Luc. Lexiph. ξένη σοφίᾳ τῇ φωνῇ νόσῳ ξυ-

νόσημα. Eurip. apud Suidam, νόσον ἔχλ'ρτο φαῦλον ἥβης ἔχλ. Et apud Herodianum lib. 4, εἰς ἀκαιρόβιον καὶ δηλείαν νόσον διέζευκεν, de animo effœminato. Quum de malo grauiori dicitur, reddi potest Pestis, vt paulo antè in loco Theodoreti, vbi hæresin vocat νόσον. Plato in Sophista νόσον & κάκον idem esse dicit, vt & in νοσία infrà repetetur.

C. Νοσογνωμοσύνη, sub. τέχνη vel ὕπτησις, Peritia cognoscendorum morborum, Cognitio morborum. A Platone apud Diog. Laert. statuuntur τῆς ἰατρικῆς εἴδη πέντε, ἡ μὲν φαρμακευτική, ἡ δὲ χειρουργική, ἡ δὲ διαιτητική, ἡ δὲ νοσογνωμονική, ἡ δὲ βοηθητική: quam νοσογνωμονικὴν dicit ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρρώστοις ἀρμόττειν καὶ γνῶναι τὸ ἀῤῥώστημα. pag. 167, & 168.

C. Νοσοκόμος, ου, ὁ, Qui ægrotos curat. vel Ægrotis curandis præfectus. vt valetudinarii medici iurisconsulti.

ET Νοσοκομέω, Ægrotos curo, vel Ægrotis curandis præsum, vt valetudinarii medici, & ministri etiam qui ægris adsunt & subseruiunt. Diog. Laert. in Bione, pag. 207, de ipso Bione qui in morbum inciderat, ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν νοσοκομούντων διτῶς διεκεῖτο, ἔως ἀνήγορος αὐτῷ δύο θεράποντας ἀπέστειλε. Et Νοσοκομοῦμαι, Ægrotus curor ab eo seu aliis qui ægrotantium curam gerunt, aut etiam ab alio quolibet. ac Synes. epist. 67, καὶ νοσοκομούμην ἔτι τὸ σῶμα ἐκ τῆς πόνου ὀλιβοσάμενος, χλοερὰ κατὰ Παλαίστινα. Ex quo intelligitur infirmum adhuc.

ITEM Νοσοκομία, ας, ἡ, Ægrotorum curatio: de iis qui ægris subseruiunt. seu Infirmæ valetudinis curâ. Greg. ἰατρικὴν ὧν τὴν τῶν σώματος ἀῤῥωστίαν καὶ νοσοκομίαν αἰσχρῶς αὐτῷ πεποίηκεν. ET Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, Locus in quo ægroti curantur, Valetudinarium. vt Columella, Si alter languidior est, in valetudinarium confestim deducat. Vtitur hoc vocabulo Hieron. in Epist.

C. Νοσοποιὸς, οῦ, ὁ, Morbum afferens, Morbum incutiens, vt Plaut. & Luer. loquuntur. Ad verbum, Morbum seu morbos faciens, vt Cels. dicit, Interest enim, fatigatio morbum, an litis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit. vt νοσοποιὸς αἰτία apud Alex. Aphrod. Causa morbi, seu quæ morbum fecit. Et νοσοποιὸς χυμὸς, succus qui morbum fecit. vel Morbidus, vt Lucr. dicit, —fit morbidus aër. ET, Νοσοποιέω, Morbum seu morbos facio, Morbos affero seu incutio, In morbum conicio, seu inicio. Ceb. Theb. ἐκβάλλειν πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, quæ morbum aliquem facere possint, Omnia morbida seu Omnes morbi causas. Νόσον ποιεῖν diuisa voce in eà significe. dicit Plato lib. 4 Polit. cui opponit ὑγίειαν ποιεῖν.

C. Νοσοτροφία, ας, ἡ, Morbi nutritio: quum quis morbum, curando corpore, producit. aut Longus morbus. Plato lib. 3 De rep. Idem lib. 6, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία, ἀπίρηται αὐτὸν τῆς πολιτικῆς καπήλ. Bud.

C. Ἄνοσος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui nullo tentatur morbo, Qui morbidus seu morbosus non est, Immunis à morbis. seu (vt Cic. Interpr. pag. 19 mei Lex. Cic.) Qui omni morbo caret. Athen. lib. 12, ὧν δὴ ἱκανὸς ἄνδρας θαυμάσαι, de Panareto quodam. Philo De mundo ex Plat. τὸν κόσμον ἄνοσον εἶναι καὶ μὴ φθαρησόμενον, ægrotationis expertem, vt Bud. interpret. Videtur autem Philo intellexisse secum illum qui habetur pag. 18 mei lex. Cicer. ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ Cic. ita interpr. Nequis morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. lib. 2, τὸ μὲν γὰρ ἴσως (οἷς ὡμολογεῖτο) οὐ πάντων μάλιστα δι' ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀνθρωπείας ἐπέσχεν ὄν, Minimè morbidus (vt Lucretio Morbidus aer) seu Salubris. In quo posteriori loco ἄνοσος opponitur τῇ νοσοποιῷ. In v. l. ἄνοσος κακῶν, A malis alienus.

C. Βαρυνόσους, Graui morbo implicitus: vel Graues morbos incutiens.

C. Ἐπινόσους, Morbis obnoxius, oppositum τῷ ἀνόσους. vt ὀπίσω σῶμα, quod etiam νοσηλιμὸν & νοσηλαστώδες, morbidum seu morbosum. Aristot. Ethic. 3, cap. 4, ὥσπερ καὶ ἡ ὀπὶ τῷ σώματι, ταῖς μὲν δι' ἄσκησιν ὑγιεινὰ ὄντι, τὰ κατ' ἀλήθειαν τοιαῦτα ἔστιν· ταῖς δ' ὀπινόσοις, ἴσως. ubi opponuntur τὰ δι' ἄσκησιν σώματα & τὰ ὀπίνοσα. VNDE Ἐπινόσως, More eorum qui morbis tentantur. Poll.

C. Μακρονόσια, ας, ἡ, Morbus longus seu diuturnus.

Νοσώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Morbosus, Morbidus: cui opponitur ὑγιεινὸς ab Aristot. Dicitur verò tam de persona aliqua quàm de re. Plut. Apophth. Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις ἢ αἱρετοὺς. Idem De sera num. vind. ἐκεῖνοι φιλοσωμάτως ἔχειν, ὡς ἐν ἀσκηταῖς ἐν νοσώδεσι. Idem in Lyc. λέγεται τὸν Ξέρξην τὸν ὀπλιτικὸν καὶ νοσώδη πρὸς τὸν ἀκίνδυνον ἀναπαχίζοντα· τὰ δὲ ὑγιεινὰ, μᾶλλον ἀμαυροῦσθαι, καὶ κρατύνειν ἧττον ἕξιν. Idem De orac. Pyth. νοσώδη χλωρότητα καὶ φθορὰν ἀκαλλῆ. Item ὁ νοσώδης quasi dicas Morbositas. de iis qui sunt νοσώδεις, id est Morbosi. Plut. Symp. 4, κατηγορεῖ ὁ αὐτὸς καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου ὀπίσκιον καὶ νοσώδες, quam sint expolita & obnoxia morbis. Locus etiam aliquis νοσώδης dicitur pro νοσηρὸς, Morbidus, vt Morbidus aer Lucretio. Isocr. ὁ χαρίεις ἐπιδείκνυται νοσώδης ὤν. Sic Plut. τὰ νοσώδη χωρία φυλάττεσθαι. Idem περὶ πλυσπραγμ. de Empedocle loquens, διασπᾷ τὰ βαρὺ καὶ νοσώδη κατὰ τὴν πόλιν τὸν τόπον ἐμπνέοντα. Ibidem dicit δυσχείμερον οἰκίαν, ἢ νοσώδη. VNDE Νοσωδῶς, More eorum qui morbosi seu morbidi sunt & valetudini obnoxii. Quod aduerb. Polluci videtur esse δυσήκοον, vt in Νοσηρῶς dicetur.

Νοσιῶ, ᾷς, Ægroto, seu Ægrotus sum, (vt Cicero interpr. pag. 62 mei lex. Cic.) Æger sum, Malè valeo. Plut. παῖδες ἰασθῆναι βούλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν αὐθάδη τρόπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγαθεῖν ὅπως νοσῇ. Idem, φάρμακα σωτήρια νοσοῦντι, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μὴ νοσῆσαι. Idem, ὅτε τῷ σώματι νοσεῖν μοι δοκῶ νοσοῦντι αἰσθάνομαι. (sic Herodian. libro 5, νοσῶν χαλεπώτατα) Idem in Sympos. 8, ἐν τούτων νοσοῦμεν εἰς καὶ ζώμεν. Luc. ἐφ' ὅπου καταπέσοι, ἐν ὁτῳοῦν νοσήσας ἀπήγαγε. Idem De saltat. νοσῆσαι ἐκ λύπης. vbi etiam redde posset In morbum incidere. Rursum Plut. Pericle, ἀπηγάγετο τὸν λοιμῷ νοσήσαντα. Idem, νοσοῦμεν καὶ τὰ ὦτα ἢ τὰ ὄμματα. Sicut Aristot. libro 3 De part. νοσῶ τοὺς νεφρούς, renum morbo seu vitio laboro. Et in particip. οἱ νοσοῦντες, Ægri. Plutarch. ex poeta quodam, Διεκρότουν οἱ νοσοῦντες. Athen. libro 2, παρηγορεῖτε τοὺς νοσοῦντας. Accipitur etiam metaphor. Dicitur enim & mens νοσεῖν Hippocr. εἰσὶν ἐνίοτε ἐν τοῖσι σώμασι, τὰ πονέοντα τῆσι πόνοισι οὐκ αἰσθάνονται, ὑπαίσιον ἢ γνώμην νοσέοντι. id est, Celso interprete, Quibus causa doloris, neque sensus eius est, his mens labat. Aliàs de leuiore quoque animi ægritudine dicitur, vt apud Isocr. De pace, νοσούσας ψυχὰς οὐδὲν φάρμακον πρὸς νόσον. Diphilus apud Athen. libro 6, τῷ δὲ καὶ τὸ ἄχθεσθαι τοῖς ἔχουσιν αἱ κρίσεις δ' ἡμῶν νοσοῦσι. Sed & is qui hæresin aliquam imbibit, νοσεῖν dicitur. Chrysost. in 1 ad Corinth. 15, ἄξιον δὲ ἀποδύσασθαι τὸ ἐπιπλῶσαι λίχνοσιν οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες. Idem pagina 259, ταῦτα μοι εἴρηται κατὰ τῶν τὰ ἀνθρώπων νοσούντων, qui errore isto laborant, vel etiam sequuntur. Aliquando νοσεῖν accipitur pro Insano studio flagrare, teste Bud. qui ex Plat. Phædro affert, ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγους ἀνδρὶ, καὶ δῆλον ὅτι ἕξει συμπεριφέρεσθαι πῶντα. Sic Plut. De laude propr. τῆς περὶ δόξαν νοσούσης. Noscitur dicitur etiam ὅτι πρὸ τοῦ ἐρυθριᾶσθαι καὶ ἀλγεῖσθαι, vt Poll. testatur: apud Demosthenem pro Intestinis discordiis laborare, & malis consiliariis vti, magistratibúsque corruptis de ciuitatibus. pagina 99, αἱ δὲ πόλεις ἐκόστων, πρὸ μὲν ἐστὶ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ ἐκκλησίαν συγκαλεῖσθαι ἢ βῆμα ἐπιβαδίζειν ὅτι χρήμασι. Hæc Bud. Sic apud eundem Demosth. Phil. 3, πανταχοῦ δὲ ἀπὸ τοῦ, αὐτοὺς οἷς νοσοῦσι καὶ κακάζουσιν ἐν αὐτοῖς. Aliquanto pòst, ἐπειδὰν τοῦτοις κρατῶν ἐκεῖνος νοσεῖν ἐν αὐτοῖς ἢ πανταχοῦ πιέζειν. Plato quoque in Sophista, p. 136, νόσον & κάκον idem esse dicit. atque Hesych. quoque νοσοῦν exponit κακάζειν. (qui tamen infinitivus est ἀνάπαιστος Νοσῶ) His addenda sunt & hæc de perturbato & malo vrbiũ aut regionũ statu. Thuc. lib. 2, ἐκμαζούσης ἐν τῇ πόλιτος καὶ ὕστερον νοσηματίας, necdum labefactata. Demosthenes Philipp. 3, ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νοσεῖται τὰ Ἑλλάς. vbi nota eum præponere quod manus & grauius est, postponere quod seruitij & ordine prius. Apum quoque alueariа νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit: vt ex Plinio cognoscitur qui hunc Aristotelis locum, πόθεν δὲ νοσοῦσαι τὰς σφήκας ἴλλδον ἐπ' αὐτὰς, καὶ μαχόμεναι πλείους ἀλίσκονται τὸ μέλι, ita interpretatus est, Quod

si defecerit alicuius aluei cibus, impetum in proximas A facium rapinæ propositio.

Νόσημα, ατος, τὸ, Morbus. idem cum νόσος, vt ex Galeni verbis in νόσος citatis manifestum est. In definit. Stoicis, ἄῤῥώστημα, δὲ νόσημα μετὰ ἀσθενείας, id est (interprete Cicerone) Ægrotatio, morbus cum imbecillitate. Plutarch. τῷ ἀεὶ τὸ σῶμα νοσημάτων. Sic Isocrat. De pace, τῷ ἀεὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. Rursum Plutarchus Sympos. 8, καιρὰ καὶ ἀπρόπτα νοσήματα φέρουσα, morbos nouos & insolentes afferunt. Luc. De hist. scrib. Ἀσθενείας ἐμποιοῦν τι νόσημα. Isocr. Panath. ὅταν ἡμῶν τοῖς νοσήμασι B τοῖς. Xenoph. Pæd. 5, ὡς μὴ ἐξαπίνης ἄσιτοι ἡμῶν νοσήματι περιπέσωμεν, in morbum aliquem incidamus. Xenoph. De re equestri, ἀρχόμενα πάντα διαπονεῖ ἢ ἐπιδιδὰ ὑποῤῥοῦν τι καὶ ἐξαμαυροῦν τὰ νοσήματα. Plut. σκαμμωνίαν λῦσαι τὸ νόσημα τοῦ κάμνοντος. Idem de curiositate, πολλοὶ ὑπομεῖναι ἂν ὥσπερον ἡδονήν τινα τὰς ἀπορρήτων νοσημάτων ἰατρούς. Plin. Ægrotationem vertit, pro his Theophrasti, καὶ τὰ μὲν νοσήματα φαδὸν ζώοις, καὶ ὀρνέοις, dicens, Et ægrotatio quidem ferè in iis est: de arborum & seminum morbis. Metaph. quoque capitur vt νόσος & C νοσέω. Plutarchus Pericle, ὅσου ἡ ὡς ἂν συγγενικὸν αὐτῷ ἀποτρέψασθαι νόσημα τὴν φιλαργυρίαν. Idem in Lycurgo, τὰ πούτων ὑπερβύπερα & μείζω νοσήματα πολιτείας, πλοῦτον καὶ τρυφὴν, ἐξελαύνων. Et de amore frat. φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἴτια νοσήματα καὶ κῆρας. Idem De orac. Pyth. τοσῆσδε οὐκ ἐσθ', οὐδὲ τυφετώδης, οὐδὲ δηλα νοσήματα καὶ κακὰ τῆς Ἑλλάδος. Thucyd. verò lib. 2 dixit etiam ἀσωμίας τὸ νόσημα. Et Plato epistola 8, εἰς τὰ τῶν προγόνων νόσημα ἐμπίπτειν, in maiorum vitia incurrere. Item in placitis Stoicorum, νόσημα, οἷον πρόῤῥησις δοκούσης D ῥοπῆς. quod Cic. ita interpr. Animi ægrotatio, opinatio vehemens de re non expetenda tanquam valde expetenda sit, inhærens & penitus insita. VNDE Νοσηματικός, ὴ, ὸν, & Νοσηματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Morbosus, Morbidus. idem cum νοσώδης. quod vide. Plut. De virtut. mul. τῷ σώματι νοσηματικῇ, corpore valetudini obnoxio, seu morboso, vt Varro dicit morbosum pecus, & morbosum seruum Cato: morbidas apes Varro: morbidum corpus, Plinius. Νοσηματώδη dicuntur etiam accidentia quæ ex ægrotatione manant, seu Quæ E causam habent & originem à morbo. Exempla duo ex Aristot. habes apud Bud. pag. 132. Sic idem Aristot. Ethic. 7, cap. 5, οἱ δὲ ἐξ νόσους. [Θηλυδρίας γίνονται] οἷον παὶ ὀπλακτικὰς, ἢ μασίας νοσηματώδεις. A νοσηματώδης est ADVERB. Νοσηματωδῶς, More eorum qui valetudini obnoxii sunt, More eorum qui sunt corpore morboso seu morbido. vt νοσηματωδῶς ἔχειν apud Aristot. Ethic. 7, quod Poll. dicit ὀπτικῶς ἔχειν. A νόσημα autem est & DIMIN. Νοσημάτιον, υ, τὸ, Morbus leuior. Aristot. lib. 3 Rhet. de ἀσυνεξισμῷ loquens ὡς ἔλαττον πεῖν τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν, ex Aristophanis Babylonius, καὶ τὸ δὲ λοιδορίας, λοιδορημάτιον, ἢ νοσημάτιον.

C. Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄνοσος. v. l.

C. ΑΝΑνοσέω, Rursus ægroto, Denuo ægroto, In morbum recido.

Νοσηλεύω, F. εύσω, Ægrum curo & ei subseruio, officia necessaria præstans: νοσοῦντα ὑπηρετῶ, vt Hesych. exponit. idem cum νοσοκομέω. sic accipitur & θεραπεύω, vt suprà docui Tom. 1, col. 1540, litera H. Isocr. Æginet. ὑποσήλευον αὐτὸν μὴ παῖδες ἐόντες. Et paulo antè, ἐπειδὴ ἐδόκουν ταύτῃ πῃ νόσου ἐξ ἧς ἀπέθανεν, οὕτως αὐτὸν ὑπεξεπιστοῦσθαι ὡς μὴ οἷόν τε ἦν ἄλλως πως τοῦτο ἔτι ποιεῖν. quem aliquanto post dicit se λεπτομερῶς ἀποκρίνεσθαι ὅτι τὸ πλοῖον, μανὶς τοῦ θεράποντος τῷ ἑαυτοῦ, φέροντα ὅτι τῷ ὤμῳ. Sic & apud Theodorit. lib. 5 Histor. Eccles. de vxore Theodosii, ἣν κλυστηρσὶ δι' ἑαυτῆς ὑποσήλευεν, αὐτὴ ἐξ χύτρας ἀποθερμαίνουσα καὶ ζεματοῦ γεμίζουσα ἐξ τριβλίου περιφέρουσα. Pass. νοσηλεύομαι, Ægeor ab eo qui ægrotanti subseruire & necessaria officia præstare solet: vt νοσηλεύομαι. Itē pro Ægroto. Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ πρὸς ἡμέρας ὑποσηλεύετο. frequens apud eum scriptorem, teste Budæo. Νοσηλεύω idem Budæus ex Celso interpr. Infirmo, & Valetudinarium reddo: citans eius signif. vsum ex Chrysost. comment. in epistolam ad Hebr. pagina 194. VNDE Ἐνοσηλεύω,

Ægrum curo. idem cum νοσηλεύω: vel potius Ægrum diligēti cura & obsequiis officiisque necessariis è morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theod. Histor. Eccles. lib. 5, ἵν' ὡς τὸν ἐκ μακρᾶς ἀῤῥωστίας τὸν καὶ μικρὸν ὁπωμελείας τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, θεὸν πεῖ ἀρχαίας τῆς ἀσεβείας ὑγείαν ἐπαναγάγωμεν. Hesychio ἐκνοσηλεῦσαι est ἀναῤῥῶσαι. Ab νοσηλεύομαι autem est VERBALE Νοσηλεία, ας, ἡ, Ægrotatio in qua necessaria ægro officia præstantur: ATT Νοσηλεία, ᾶς, ipsa illa officia aut remedia quæ in eiusmodi curatione ægro adhibentur. Suidas, νοσηλεία, ἀδύνατα· νοσήλεια δὲ, φάρμακα, τὰ θεραπευτικά. Est autem νοσηλεία à νοσηλεύομαι significante νοσῶ οὐκ ἐπαχθῶς, vt idem Suidas exponit. Veruntamen actiuè etiam accipitur pro Curatio ægroti quæ debita ei officia præstantur, sicut θεραπεία. Et est ab actiuo νοσηλεύω, quod idem Suid. exponit, νοσοῦντα θεραπεύω, vt apud Plut. in Lycurgo, pagina 14, μακρῶν μὲν ὄντων, θερμῶν δὲ λουτρῶν, πολλῆς δὲ ἡσυχίας καὶ θεραπείας καὶ νοσηλείας καθημένης διόμενον. Pro ægrotatione capi potest in hoc eiusdem Plut. loco in lib. An seni capess. resp. ἐκ μακρᾶς οἰκουρείας, ὡς ἂν νοσηλείας, ἐξανισταμένου καὶ κινουμένου χίρονος ὅπη πρακτέον ἢ πραγματέον, ex longo morbo seu diuturno. Sic & apud Soph. in Philoct. initio, πάλιπτον Ῥάκη βαρείας τῆς νοσηλείας πλέα, id est τόπου βαρείας πεπληρωμένα, siue νοσερίας, vel τῆς ἐκ τόπου ἀκαθαρείας. tot enim modis schol. exp.

Νοσηρὸς, ὸν, ὁ, Morbidus, Morbosus. idem cum νοσώδης, νοσηματώδης, νοσηματικὸς & ὀπτικὸς. ac sicut suprà νοσώδη χωρία habuimus ex Isocr. & Plut. sic apud Xenoph. Pæd. 2, δεῖ τι τῶν νοσηρῶν χωρίων ἢ τῶν ὑγιεινῶν. Poll. lib. 3, νοσηρότερον. ὅθεν καὶ νοσηρὸν χωρίον καὶ νοσώδες. τὸ δὲ νοσακερὸν, ἰαμβεῖον κωμικόν. Est autem hoc νοσηρὸς à νοσήσω, futuro verbi νοσέω, ATT Νοσηρὸς, ab ipso νοσέω, teste Eustathio. quod νοσηρὸς eiusdem cum νοσερὸς significationis est. Plut. Lyc. pag. 18, ὡς ἠδὺν οὐκ ἀκαπλοῦντα τινῆρῶν ἢ νοσημάτων νοσερῶν ἔξω δι' ἐπισύντων. suprà νοσώδη & νοσηματικὰ σώματα, quæ Plinius morbida, Cato & Varro Morbosa. VNDE Νοσηρῶς, More eorum qui valetudini obnoxii sunt & morbidi. Poll. lib. 3, καματηρῶς, ἀῤῥώστως, νοσερῶς, ὀπτικῶς. τὸ δὲ νοσωδῶς, οὐκ ἄκυρον. Aristot. Polit. lib. 6, τὰ νοσερῶς ἔχοντα τῶν σωμάτων ἢ τὰ τῶν πλοίων ἀκολουθοῦντα. ATT Νόσιμος quod in v. l. exponitur Ægrotus, mihi equidem suspectum est.

Νοσοκόμος, ου, ὁ, idem cum νοσηρὸς & νοσερὸς, Morbidus, Morbosus. quod licet Pollux ἰαμβεῖον comicum esse dicat, reperitur tamen apud Aristot. Polit. 3, cap. 10 de auaris qui magistratus habent quæstui, βούλονται σιτωνεχῶς ἀρχὴν ὧν συμβαίνειν ὑμαίνειν ἀεὶ τῆς ἀρχῆς, νοσοκόμοις οὖσι, valetudinariis seu valetudini obnoxiis.

Νοσπίζω, Ægrotum reddo, Ægrotum facio: cui oppositum ὑγιάζω. vt apud Galenum αἴτιον νοσπίζον, causa morbi, quod & νοσώδης & νοσοποιὸν dicitur: oppositum habens τὸ ὑγιάζον, vt Bud. tradit. Themist. in 5 Phys. ἑαυτὸν γὰρ δοκεῖ τὸ ὑγιάζειν τῷ νοσπίζειν. Idem Bud. habet ATT Νοσίζω, Ægrotum facio. ex Gazæ interpr. cui itidem opponit dicit τὸ ὑγιάζω.

Νοῦσος, ου, ἡ, Morbus: Ionicè pro νόσος. Od. λ, δολιχὴ νοῦσος, lōga morbus seu diuturnus, Aretæo χρόνιον πάθος. Hesiod. Asp. Νούσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' αἰζηοῖσι γάρας ἔδωκαν. Od. ξ, ὡς ἐν νηὶ κέηται, κρατερὴ δὲ νοῦσος ἵκηται, Δηρὸν τηκέμεναι. Il. ν, Νούσῳ ἐν' ἀργαλέῃ φθίσθαι. quod suprà νόσῳ φθίσεσθαι. Od. ε, Πείνα δὴ οὐ πω δῆμον ἐπήλυθε, οὐδέ πε λοιμὸς Νοῦσος ὀλοφύρῃ πόλιν ἔμβαλε βροτῶν. Od. λ, Οὔτέ πω εἶδον μόρον ὀφθαλμοῖσιν ἐμοῖσιν Τοιόνδε ζωρὸν μαλερώτερον ἀνθρώποισι. Et Il. α, de peste (vt & apud Thuc. suprà νόσος) Νοῦσον αἰὲν ὀρώρει ἀνὰ στρατὸν οὐλομένην· ὀλέκοντο δὲ λαοί. Od. ι, Νοῦσόν γ' οὔτινας ὄφρα Διὸς μεγάλου ἀλεείνῃ, morbum à Ioue immissum: seu νόσον λοιμικήν. Frequens apud Hippocr. & Herodot.

C. Νοσοφόρος, ν, ὁ ἢ ἡ, Morbos afferens: νοσήματα φέρων, vt Plut. loquitur. Extat in Epigr.

C. Νοσηχὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, Morbo grauatus, Æger. Oppian.

C. Ἄνοσος, Omni morbo carens, pro αἴσιος. Odyss. ξ, αἰσιήτις καὶ ἄνοσος.

C. Βαρνόσος, ου, ὁ ἢ ἡ, Graui morbo laborans.

C. Νοσηλίος, ου, ὁ, Morbidus, Morbosus, Valetudinarius.

Aut ſimpliciter Ægrotus. Nonn.

NOΣTΕΩ, ω, F. ήσω, Redeo. Il. ε, τὸν δὲ μὰ νοσήσαντα Δίξεται ἐκ μεγάροιο γόων ἱππηλάτα Πηλεΐδη. Il. ρ, καὶ αὖτοὶ Χαρμὰ φίλοις ἑτάροισι γλαφυρὰς ἁλὸς νοσήσαντες. Od. υ, τόδε κέρδιον ἦεν Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. Nῦν δ' ἤδη τόδε δῆλος ὀτ' ἤματι νόστιμός ἐστιν. Et paulo antè, τὸν πάντες Νοσφίσαντ' Ὀδυσῆα πολύφρονα οὐδὲ δέμασθε. Plutarch. Hellen. Μήπω νοσήσαντι φίλων εἰς πατρίδα γαῖαν. quæ versum scribit εἰς ἀπόγονας εἰς Καισπαίαν τὸ βιβλίον, ἐξ Αἴνεω τὰς παρθένους ὑποστρεφούσας solitas fuisse ἐπάδειν ἄχρι τοῦ ὁρᾶν. ‖Aliquando capitur pro Eo, Proficiscor, sicut & πέμπω & νέομαι, vnde ipsū deriuarūt quidā. Odyss. α, ὃς ἐὸς δόμος ἀμφικάλυψεν Κεῖσέ μ' νοσήσαντα, Illuc profectū, Quum eò venissem. ‖Interdū & Aduenio. Plato Epist. 7, νοσεῖν de mortuis dixit huc & illuc euntibus ac redeuntibus seu errantibus, ὑπὸ γῆς νοσοῦσι περίαν ἄτιμόν τι καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ. vbi exponitur, Sub terra passim turpiter miserèque omnino circumferri.

Ἀνόστος, ος, ὁ καὶ ἡ, Vnde rediri nequit, Vnde aliquis redux esse seu fieri nequit. Epigr. lib. 3, Εἰς τὴν ἀνόστον χῶρον ἴδης ἐπέρων, irremeabilem, Virg.

Νόστος, ου, ὁ, Reditus. quod quidam grammatici existimāt esse verbale à νέομαι siue νέσμαι, id est Redeo. vnde alii ipsum verbum deduxerunt, vt dictum est. Odyss. α, Ἀχαιῶν νόστον ἄπασι, reditum Græcorum ex bello Troiano. Od. σ, οὐδέ νέεσθαι Οἴκαδ', ὅτῳ οἱ νόστος, nec redire domum quò redire animus ei est. Od. γ, Νόστου μιμνήσκεσθαι, reditus meminisse. pro quo Il. ι dicit νόστου μὴ φρεσὶ βάλλεσθαι, de reditu cogitare. Od. λ, νόστου μέδεσθαι. Od. α, νόστου κεχρημένος. pro quo Od. λ, μάλα τοῦ νόστου χαπίζων. Od. ο, οὔπω ἔγωγε πολλοῦ χρόνου ἐκπλὰξ ἀρυξω λύθρον νόστου. Od. ψ, Νόστον ἑταίροισιν δίζημένος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. Od. ι, Μή πω τῆς λιπαρῆς φαγὼν, νόστου λάθηται, reditus obliuiscatur. Od. ψ, de Vlysse, Ἄλλοσε πολλοῦ νόστον Ἀχαϊδος ὤλετο δ' αὖτε, reditum in Græciam. Od. ξ, ἢ γὰρ τῆγε κατὰ νόστον ἔδησαν. Od. μ, Κύμασιν ἐμφορέοντο θεὸς δ' ἀπαίνυτο νόστον, adimebat eis reditum: de sociis Vlyssis è nauì in pelagus delapsis. Cōtrà, Od. ζ, Νόστον Ὀδυσσῆι μακαλίστεε μητιόωσα. Il. β, Ἀχαιοῖσιν ὑφορμάσε νόστος ἐτύχθη. Et νόστον ἀπούρας apud Eurip. Reditum auferet, hoc est, Reditum nanciscetur, Redibit. Interdum additur epitheticōs φίλος aut γλυκερός: vnde factum est vt νόστιμος aliquando pro γλυκὺς siue ἡδὺς accipiatur. Od. χ, Τηλοῦ ἐμοὶ νόστιμον ἦλυθες γλυκερὸν φάος ἠελίοιο. Il. π, μὴ δὲ σφῶϊ ἕκητι αἰσυλοβούτεω Νηὸς ἀποστήσητον, φίλον ἦτορ ἑλώντε, reditum adimant. vt paulo antè, ἀπαίνυτο νόστον. Et Od. λ, Νόστον δίζηαι μολπίδα φαίσιμ' Ὀδυσεῦ, Τὸν δέ τοι ἀργαλέον ἧκεν ἑκάς. Extant & libri tum poetarum, tum prosæ scriptorum περὶ νόστων, vt testatur Suid. Sic apud Athen. lib. 11, Ἀντικλείδης ὁ Ἀθηναῖος ἐν ᾧ ἐπιγράφεται κάτω Νόστων. Et apud Hesych. Νόστος, βίβλος οὕτω καλουμένη.

Νόστος accipitur alicubi pro Dulcedo, Suauitas. Eust. p. 1383, ἀφ' οὗ μὲν Ὅμηρον καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, καὶ νόστον δὲ νῦν ἡδύτητα, ἀφ' ἧς καὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου. Præterea Hesychio νόστος est non solùm ἡ εἰς τὸν οἶκον ἀπάντησις siue ἐπάνοδος, sed etiam ἡ ἀπάντησις τῆς γάμου. Et apud Suidam, νόστος τῷ σωληνίῳ γλυκασμός, ὅτι τὸ ἐπιφύσιον, ὡς ἀπὸ τῆς οἰκαδε ἀπαντήσεως ἢ ἀπαντήσεως, τῷ τῆς παιδὸς γλυκύ. Idem tamen huic posteriori νόστος primum locum etiam tribuit. nit enim, νόστος, ἡ εἰς οἶκαδε ἐπάνοδος, τῷ τὸ τῆς παιδὸς ἡδύ: sed minus rectè.

Νόστος habet & aliam signif. Athen. lib. 14, ex Typhone, ἰμαῖος, ἡ ὀπτημένος καλουμένη, (videlicet φύλλη) ὧν πασὶ τοῖς ἀλέπτοις ἥδιστος ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δ' ἐστὶ τῷ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὸ ὀπτὸν τῷ ἀλέπτων. quem locum quum citasset Eust. p. 1885, subiungit, λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐν τούτοις τὸν Ὁμηρικὸν καὶ σωληνίῳ, ἀλλὰ πάντα δαίμονα ὀπτημένοις, ἐφορᾶν τῷ ἀλεπτῶν, ὃς καὶ Εὔνοστος ἐλέγετο. ὃ παρώνυμον τὸ νόστιμον. Idem Eust. pag. 1383, καὶ νόστον ἢ τινὰ ἡδύτητα, (subaudī appellant posteri Homeri) ἀφ' οὗ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου. ὅθεν καὶ Εὔνοστος, φασὶν φασὶ ἀγαλμάτιον τοῦτο τοῖς μύλωσιν ἢ (ὡς ὁ ἐπίσκοπος Ἡρακλείας λέξικος λέγεται) Εὔνοστος, ὃς ὀπτημένοις, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῷ ἀλεύρων. Est igitur siue Νόστος SIVE Εὔνοστος deus deáve, vel dei simulacrum quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere ac velut ei præesse credebatur. Idē & Hesychius testatur, apud quem ita habetur, Εὔνοστος, ἀγαλμάτιον ὀπτηλὸς ἐν τοῖς μύλωσιν ὃ δοκεῖ ἐφορᾶν τὸ ὀπτὸν μᾶλλον ἢ τὸ ἄλευρον, ὅθεν λέγεται νόστος.

C. Ἄνοστος, ος, ὁ καὶ ἡ, Reditus expers. Eurip. Iphig. Taur. Ἄνοστος εἶλω. ‖Item Dulcedinis seu suauitatis expers, Insuauis: à posteriori νόστος. Theophr. De c. pl. lib. 4, de leguminibus loquens, ἔστι δὲ τὰ ἰσχνόπυρα καὶ ἀχυλόπυρα, ἃ νοσιμώτερα ἢ ἀνοσόπυρα, καὶ πρὸς τὸν ἄπυρον βελτίω ἢ χείρω, τὰ μὲν τοῖς πόποις διαφέρει. vbi Gaza etiam vertit, Quædam suauiora, quædam insuauiora.

B Νόστιμος, ος, ὁ ἡ, Rediturus, vel Qui redire potest. Exemplum habes paulo antè in νοσίω: vbi νοσῆσαι & οὐκέτι νόστιμον εἶναι sibi opponuntur. Sic Od. δ, ad Penelopen, ἔτι νύ τοι παῖς Σὸς πάις, adhuc filius tibi supereſt qui redire possit. de Telemacho qui peregrè iuerat de patre rescisciturus ex commilitonibus an adhuc viueret & reditum pararet. Sunt qui interpretētur Redux: quod tamen potius de eo dicitur qui reductus est seu rediit. Cic. Reducem me esse voluistis: de exilio suo loquens. Terēt. Reducem me in patriam facis. Virg. — tibi reduces socios classémque relatā Nuntio. Dicitur & νόστιμον ἦμαρ, τὸ τῆ οἰκαδε ὑποστροφῆς, dies reditus, hoc est Dies quo aliquis domum suam reuertitur. seu (vt Hesych. exp.) ὃ σωτήριον καὶ ἀπαλλαγτικόν. Od. θ, Οἵκαδέ τ' ἐλθήμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Od. α, τῷ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ. pro quo dicit Od. ψ, Ὤλετο πολλοῦ νόστου Ἀχαϊδος, ὤλετο δ' αὖτε. Et Od. α, Οὐδὲ θεοὶ πάντες οἷσιν ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ Ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. Od. α, αὐτάρ ὁ πᾶσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ. pro quo Od. μ dicit, θεὸς δ' ἀπαίνυτο νόστον. Et Il. ω, ἀπὸ νόστον ἐλωτητῦ: accipiens nimirum νόστον & νόστιμον ἦμαρ pro eodem. Item lib. 3 Epigr. νόστιμος ἄπλετο. Eurip. verò dixit etiam νόστιμον δόμον, de domo in quam quis redit. in Alceste, Ἀλλ' ἄλυτος χάρις, νόστιμον δ' ἐλθοῖς δόμον, faxit Deus vt prospera vtaris fortuna domúmq; redeas.

Νόστιμος ex posteriori signif. ὃ δὲ νόστος accipitur etiam pro Suauis, Dulcis, vt & Suidas testatur, quum ait, ἐπὶ δὲ τοῦ κατὰ σωτηρίαν, νόστου (quod videlicet pro Dulcedo vsurpatur) καὶ νόστιμον, τὸ ἡδύ. Eustathius pagina 214, de Homerico νόστος loquēs significāte Reditus, δηλοῖ τὸ ἡδὺ τῆ ποιῷ τοῦ νόστου, καὶ νόστιμον εἶδεμα λέγεται τὸ ἡδύ. Idem pag. 1383, Ὅμηρος μὲν ἡμαρ νόστιμον, ὃ τῆς οἰκαδε ὑποστροφῆς λέγει· οἱ δὲ μετ' Ὅμηρον, καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, ἢ νόστον δὲ τινὰ ἡδύτητα. Occasionem igitur Homeri posteri huius vocis ita vsurpandæ ex ipso Homero sumpserunt, qui νόστον modò γλυκερὸν vocat, modò μολπίδα, vt suprà quoque dixi. Sic νόστιμα σπέρματα apud Theophrast. quæ alibi γλυκέα, quibus opponit τὰ αὖστα, vt videre est in loco quem suprà citaui ex libro 4 De causis plātarum, capite 14. Ibidem, νοσιμώτερα ἐκ τῆς αὐτῆς θέσεως τῷ πόῳ τοῦ ἀέρος κρᾶσιν. οὐ γὰρ πάντας ὅπου πλεῖστοι καὶ ἀθρόατοι ἡμῖται, καὶ νοσιμώτατοι. Ibidem, δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ἡ σκάλις πρὸς τὸ νοσιμώτερον ποιεῖν καὶ ὃ ἐγγύτερα θείζειν, ad seminis suauitatē, vt Gaza interpr. (In quibus tamen locis νοσιμώτερος & νοσιμώτατος per o scribuntur in antepenultima) Sic & apud Plut. accipitur Sympos. 5, probl. 9, vbi quæritur quare ficus, quū sit δρυμώτατον arbor, ferat γλυκύτατον fructum. ὧν πρῶτον τὸ ἦαρ, εἰς ἃ τὰ πόρρω τῶν χολωδῶν ἀποκρίνεται, αὐτὸ γάρ γλυκύτατον, ἔπειτα ἡ συκῆ εἰς τὸ σῦκον ἄνω τὸ λιπαρὸν καὶ νόστιμον ἀφιεῖσα, αὐτῷ ἄμοιρον τῆς γλυκύτητος. vnde patet & ipsum accipere νόστιμον pro γλυκύ. Dicitur etiā νόστιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & succus est, seu melior pars & veluti flos: cui plerunque opponuntur sordes & excremēta. Lucianus de luctu, ὅτι τὰ καθαρσίοις ἐπιτηδεύματα τὸ μὲν νοσιμώτατον τῆς παρασκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν αὖθις εἰς τὸ οὐρανὸν αἴρεται· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον. Vbi tamen Erasmus vertit, Id quod ex apparatu pontificum ad nos redire debuerat. Dioscor. libro 2, ὅταν δὲ μαλακὸς ᾖ πεπτός, δεῖ θερμαίνειν τὸ ὕδωρ ὡς χεῖν χωρὶς τοῦ πυρεῖν, ἵνα μὴ συνεκλύηται τὸ νόστιμον. vbi Marcell. vertit, Ne simul quod quæritur vtile, effluat. Rursum Dioscorides libro 5, capite 97, de purgatione galbani, οὕτω γὰρ τὸ νόστιμον ἀποκαθαίρεται εἰς δὲ πόμα· τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀξυκρίτῳ μένει. vbi Marcell. rectum vertit, Quod vtile est. Et libro 5, capite 85, de lotura pompholygis, οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες καὶ νόστιμον αὐτῆς ἀποχωρίσεται, τὸ δὲ σκύβαλον πᾶν

ἐν τῷ ὑγρῷ ἰλυῖ. vbi iterum Marcellus vertit, Quod in ea limosum est & vtile: non sequens eos qui interpretati sunt Pars dulcior, Pars sapida: nec reuera ea interpretatio magis consentanea loco illi videtur. ‖Νόστιμος ab Hesychio exponitur ὕφελιμος.

C. Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non rediturus est, Cultus res eo loco sunt vt redire nequeat. ἀνόστιμος, vt Homerus suprà loquitur. Odyssex ὃς (videlicet Deus) κεῖνον διέπρησεν ἀνέστιμον εἶσιν ἐόντα. quod ipse aliis verbis diceret, ὃς κεῖνόν δυσπλοίῃ ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, vel ἀπὸ εἵλετο νόστον, aut ἀπαάνυτο νόστον. sic enim suprà loquitur, vt prædixi.

C. Παλινόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterum rediturus. vel Reuersurus, Qui reuersurus est, seu reuerti potest. Idem cum νόστιμος. nam πάλιν abundat.

C. ΑΠΟνοστέω, Redeo, seu reuertor alicunde. Il. α, Ἀτρεΐδὴ τοῦτον ἄμα πεπιθόντε καὶ ἀπήνη καὶ ἐρετμὰ πέμψετον ἐς Δαναούς, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἀπόσπῃ. Vtitur & Arrianus hoc verbo, atque adeo eius VERBALI Ἀπονόστησις, pro reditu.

C. Παλινοστέω, Redeo, Reuertor. Idem cum νοστέω, adeo vt πάλιν superuacuum sit in hoc composito, nisi esse dicatur à νοστέω significante simpliciter Eo, seu Venio. vt sit quasi Rursum eo, Reuenio. quo vtitur Cic. post Plaut. Sed & Redeo dicitur quasi Reeo. apud Suid. παλινοστήσας, ἐπανελθών. VNDE Παλίνοστος, Qui redit seu reuertitur, Recurrens, Reciprocus. vt παλίνοστος πορεία apud Nonnũ, Reciproca via seu iterata. Et παλίνοστος τόκος eidem, Partus iteratus. Apud eũdẽ παλινόστοις κυπέλλοις, reciprocãtibus poculis. De Παλινόστιμος autem paulo antè dictum est.

C. ΠΕΡΙνοστέω, Circumeo & obetro. Annotat Aristophanis scholiastes propriè hoc verbo significari πλεῖν ἀπὸ οἴκου διὰ πολλῶν ἄχρι τέλους ἀφιξίν· καταχρηστικῶς autem, πλεῖν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνειν καὶ πορεύεσθαι. propriè igitur περινοστεῖν de iis dicetur qui vt domum redeant, omnia loca pererrant, & qua sibi via domũ redeundũ sit, explorãt. sed frequẽtius accipitur pro Vagabundus circumeo & obambulo. Plutarch. de Chrysippo & eius assectis, οἵονται φασὶ δαιμόνια περινοστεῖν οἷς οἱ ἥροι δημόσιοι χρῶνται, per orbem terrarum circumire, & omnia perlustrare. Demosth. De malè gesta legatione, κἂν πλείω λαθεῖν, ὅτι πλεῖ κυβαλεῖν περινοστεῖς, καὶ ἐμοὶ λοιδορῇ, Oberres, Obambules, Expatieris per vrbem. Synes. Theophilo, de vagis sacerdotib⁹, qui stipendia sua sequebantur, sacerdotia commutantes, καπηλεύοντας ἢ τὰς τιμὰς, οἱ περινοστοῦσιν ὅπου κερδαλεώτερον. Idem cum accusatiuo iunxit, περινοστεῖ πλεῖ Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Idem epist. 67, περινοστοῦσί τινες βάκαι πίβοι παρ' ἡμῖν, oberrant & vagantur quidam homines vacantes. Ii etiam περινοστεῖν dicuntur qui aliquid in orbẽ lustrant & inspiciunt. Plutarch. Symp. sept. sapientum, τὰ πάντων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, lustrãs & circumspicis. Herodian. l. 8, de Aquileiensibus obsessis, ἐνυβρίζειν τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦσιν, obeunti mœnia Maximino.

C. ΥΠΟνοστέω, Retrorsum abeo, vel Clam me recipio. vnde ὑπονοστήσαι Hesychio ὑποχωρῆσαι, ὑποστρέψαι. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ subsidunt, seu sidunt. Thuc. libro 3, p. 113, καὶ κυματωδῶς, (videlicet ἡ θάλασσα) ἐπέλθοι τῆς πόλεως μέρος τι, καὶ τὸ μὲν κατέκλυσεν, τὸ δὲ ὑπενόστησεν. vbi posterius τὸ nominatiuus est, non accusatiuus, vt præcedens, ac dicitur ibi pars quædam illius soli ὑπονοστῆσαι καὶ ἀφανισθῆναι καὶ πανταχόσε χωρῆσαι, vt schol. annotat. Sic apud Phil. De mundo, τὰ μὲν χθαμαίροις ἀπερράχθαι, τὰ δὲ ὑπονοστῆσαι κατὰ κοιλάδας, alia suopte nutu subsidentia pessum iisse, B. interps. de montibus excelsis. Et Aristot. Meteor. 3, de motu terræ, ἴδοι δ' ἂν τοῦτο συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Suidæ ὑπονοστῆσαι est ὑπενεγκεῖν. Pro Retro abeo accipitur apud eundẽ Aristot. in hoc loco, τὸ πλοῖον ἀχλυώδη καὶ ὁμιχλῶδη ἀπέλιπεν τὸ ὑπονοστῆσαν τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν γῆν, cessit recedente. Pro quo ibidẽ dicit, μετεπορεύετο τὴν γεωδεστέραν τὸ πνεῦμα. Accipitur pro Retro abeo & vertor, in alio quoque loquẽdi genere. Plut. Pol. præc. p. 159, ἐν τῷ διαμαχόμενον αὐτῷ ὑπενόστησεν ἡ ὀπτιματείας, εἰς χλιαρὰ μὲν ὑπονοστεῖ καὶ γλίσχρα, in risum abit, seu conuertitur. VNDE Ὑπονόστης, ου, ὁ, qua quid retrorsum abit, & se clanculũ recipit aut subsidit. Plut. in Anton. p. 191, de Serbonide palude loquẽs, ἣν ἡ ὑφροῦς θαλάσσης ὑπονόστησις ἐστὶ διὰ στενῆς. i. inquit Budæus, Maris rubri subterraneus meatus vel reciprocatio latens.

NOΣΦΙ, SIVE Νόσφιν, Seorsum, seu Seorsum ab. Iliad. ζ, Ἦν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι καπήξας. Iliad. λ, Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἴεν πλατέσι Συμοῖς, Seorsum ab aliis ibat, hoc est Secedebat. Aut etiam Procul ab aliis secedebat. Sic apud Hesychium νόσφιν ἰών, pro χωρὶς ἰὼν πόρρωθεν. Iliad. ω, Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσασα λοῦσαι κάλεσ' ἀμφίπολον ἐλεῆσαι, Νόσφιν ἀειρέσασα, ὡς μὴ Πείσαμος ἴδοι υἱόν, seorsum. Iliad. ο, νόσφιν ἀπ' ἄλλων, seorsum ab aliis. Iliad. α, Αἰεί τοι φίλον ὄζον, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἑόντα Κρυπτάδια φρονέοντα διηνεκέως μεμαάζειν, seorsim à me. Odyss. κ, Ἀμφ' ἐμὶ ὀδυρόμενοι ὅπ πευ σέθεν ἦ νόσφι γλάπαι, te absente. Iungitur & cum genitiuo pro Sine. Iliad. ξ, de subulco ædificante stabulum suo gregi, Νόσφιν διεπρύσιος ἠδ' Αἰσήποιο ῥοάων. At ex Nonno; νόσφι δόμων, extra domum. Hesychius νόσφι exponit non solùm χωρὶς, ἄνευ, δίχα, ἐκτός: sed etiam λάθρα, μακρὰν.

Νοσφίζομαι, Sum seorsum, pro νόσφιν εἰμί. Odyss. ψ, Τίφθ' οὕτω παρὰ πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὴν Πηνελόπειαν μύθοισιν ἀείρεαι' οὐδὲ μεταλλᾷς; quid ita à patre te segregas? seu (vt Eustathius exponit) νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ. Sic & Odyss. λ, Μή μ' ἄκλαυτον, ἄθαπτον ἰὼν ὅπιθεν καταλείπειν, Νοσφισθείς, idem exponit, νόσφι γλυφόμενος, χωρισθείς, ὑπὸ χωρήσας. Item Auersor. Sic Iliad. α, Ψεύδεός κεν φαίμεν, ἢ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, i. Magis auersaremur, Magis ab eo credẽdo abhorreremus, seu μᾶλλον χωριζοίμεθα τῆς πίστεως τοῦ ἀνδρός, vt in meo Hom. manuscripto exponitur. Sic posset & in præcedenti loco capi. ‖Item Destituo, Desero, & quasi seorsum relinquo. Odyss. τ, Τῷ κεν ἄμ' ἑσπομένω νοσφισσαμένω πόλιν ἄλλην. Sic Helena Odyss. λ, Παῖδά τ' ἐμὸν νοσφισσαμένω, πάλαμόν τε πόνων τε. Odyss. τ, ὅτι πρῶτον Κρήτης ὁρμὰς νηὸς ἔτην Νοσφισάμενος, ὅτε νηὸς ἐὼν δολιχηρέτμοιο, reliqui. Quibus addi potest ex Sophocle Œdip. tyr. ἢ νοσφίζομαί σε, vbi scholiastes, οὐ συλλήψομαί σοι, te destituo: & εἰ σε ἀπερίπομαι, vel ἀποκρύπτομαι. exponit etiam, εἰ ἀλλότριόν σε καὶ οὐκ οἰκεῖον ὑπείμενος. AT Νοσφίζω Homero ignotum est: νοσφίζεσθαι autem ab eo vsurpari non tam pro νόσφι καὶ χωρὶς γίνεσθαι ἢ ἀφίστασθαι, quàm etiã actiuè pro χωρίζειν ac νόσφι καὶ πόρρω ποιεῖν, annotat Eustath. In qua posteriori significatione accipi potest apud Dionysium De situ orbis, vbi de Achæis ad Troiam obsidendam proficiscentibus ait, Τοὺς τοτ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος Ἠῶθεν νοσφίσαντο πόθοιό τε καὶ βορέαο. Vbi idẽ Eustathius exponit, νόσφι καὶ χωρὶς καὶ μακρὰν ἀπήγαγον καὶ ἀφωρίσαντο, separarunt seu seiunxerunt. Citatur pro actiua voce ex Apoll. Arg. libro 2, ἐνόσφισάν μ' Ἡρακλῆος, ab Hercule me separarunt: item sine expositione, ex Euripide, νοσφίσας μὰ ἄπαιδα. vbi videtur accipi pro Deserens, vt παῖδα ἐμὴν νοσφισαμένη paulo antè. id tamen incertum est, quia integer locus non adscribitur.

Νοσφίζω & Νοσφίζομαι à posteris Homeri vsurpatur, & in diuersa significatione videlicet pro Priuo, Aliquid alicui clam subtractum in commodum meum verto, ἰδιοποιοῦμαι, φροντίζομαι, vt Eustathius exponit. Sophocles Philoct. οὐδ' ἔρξας πω οὔτε νοσφίσας, ἀλλ' ἴσος ὢν ἑαυτῷ, id est ἀπροφάσιστος, inquit scholiastes. Νοσφίζεσθαι quoq; eo modo dicitur. vnde apud Hesych. νοσφιζόμενος, κερδῶν, κλέπτων: & apud Suidam, νοσφιζόμενον, ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον. Xen. Pæd. 4, ὧν οὐκ ἀγνοεῖ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν καινῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς συμπιλήσασιν, νοσφίσασθαι ὁπόσα ἂν βουλώμεθα, Clam subducta in commodum nostrum conuertere, seu Surripere aut suffurari. Sic Act. apost. capite 5, de Ananiæ, καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, interuertit aliquid ex pretio. Et in Epistola ad Titum capite 2, μὴ νοσφιζομένους ἀλλὰ πίστιν πᾶσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθήν, nihil interuertentes, sed omnem bonã fidem ostendẽtes. Itidémq; νοσφίζεσθαι χρήματα apud Plutarchum aliquot locis pro Interuertere accipi testatur Budæus. Et in fabulis Æsopi, οὐ χρυσὸν ἐνοσφισάμεθα, non interuerti seu surripui. Macc. 2, capite 4, νοσφισάμενος χρυσώματα, aurea vasa furatus. Pro Aufero accipi potest apud Apollonium Arg. L. 4, εἰ δὲ σὺ τὴν ὀφρύσι μύσαις Λύκορον ἢ Σκῦρον νοσφίσαι) ἀποβολικὰ ς. nam schol. exp. ἀφαιρήσασθαι. Passiuè etiam vsurpari à Chrysostomo in 2 ad Corinthios pagina 31, annotat Bud. Ab Æschylo quoque

νοσφίζεσθαι passiuè capitur pro Vita priuari, vel Dolosè necari. in Choeph. Μίμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης πάρα, memento balnei quo periisti. vbi & scholiast. exponit εἷς ἀπώλειαν.

Νοσφισμός, οῦ, ὁ, Clandestina surreptio, Fraudatio. v. lex. sine exemplo.

Νοσφιδόν, à νοσφίζομαι Eustathius deriuari scribit vt δόλιος, δόλιον à δόλος, ἁρπαγή, non tamen exponit. sed videtur accipi pro Clanculum & furtim furripiendo, aut etiã Furtim, Clàm. NAM Νοσφίδιον Hesych. exp. κλοπιμαῖον, λαθραῖον, Furtiuum, Clandestinum.

C. ΑΠΟ νοσφίζω, Separo, Seiungo. ἀποχωρίζω. Dionys. De situ orbis.

C. ΔΙΑ νοσφίζω, Diffũgo, Dirimo, Diuido. Dion. De situ or. Ἄλλοι δ' ἀπείρονται δι' χθόνα νοσφίζοισι. i. Διαιροῦσι, inquit Eustathius. Est autem ibi tmesis. Aristoteles verò De mundo ait, πλὴν οἰκουμένῃ ὁ πολὺς λόγος εἷς τὴν νότους καὶ ἠπείρους διῆλαι.

C. ΕΚ νοσφίζω, Separo ex, Alieno, Reiicio. v. l.

c. 2. Ἀπὸ σὺν νοσφίζω, Separo à. Eurip. Ἀπὸ σὺν νοσφίσας μητέρ', à matre separans.

NOTIΣ, ίδος, ἡ, Humor, Humiditas. Alexis apud Athenæum lib. 9, de olla siue testa igni excalfacta, δι' πυρὸς γὰρ οὖσ' ἔτι, Ἕλξει δ' αὐτὴ νοτίδα. Et mox, λήψεται δι' ὀξέος Σομφὰς δ' ὧν πολὺ ὑγρασίαν ἀποδέξεται: appellans ὑγρασίαν quam antea νοτίδα, sicut Plut. infrà νοτερὸν & ὑγρὸν pro iisdem accipit. Eurip. apud eundem Athen. lib. 13, Ἐρᾶ μὲν ὄμβρου γαῖ' ὅτι ξηρὸν πέδον, Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἀπόντος ἔμφυτος ἔχει, humido indiget, id est humida pluuia. In Geopon. ἀποκρίνω δ' ὁ τόπος ἀπὸ μυδρίασιν αὖρας ὑγρᾶς νοτίδα, pro his Varronis, Ad quæ [granaria] nulla aura humida ex propinquis locis aspiret. Galenus loquens de febribus, ἐφ' οἷς αἰτία νοτίδες ἀπὸ παντὸς τοῦ σώματος ἢ ἰδρὼς ἢ, humore madet vniuersum corpus & sudat. Vide & Νότος.

Νότος, ου, ὁ, Humidus, Humectus, Vuidus. Idem cum sequente Νοτερός. Iliad. λ, — ἣ ὅ νότος ῥέει ἰσχὺς Ὠκεανοῖο καὶ κυαλῆς. quod hemistichium habetur & Il. ψ. Odyssea θ, Γλαῦκος θ' ὃς ἐν νοτίῳ πλώει ὦρμαινε, in humido mari, quod alibi ὑγρὰ κέλευθα appellat. loquitur autem ibi de naui quã ἀγὸς βίησδε ἔρυσσε. Et Odyss. η, itidem, Γλαῦκος θ' ὃς ἐν νοτίῳ πλώει ὦρμαινε, ἐν δ' ἴδεν αὐτὴν, in altum humidi maris. itidémque præcedit, Νῆα μὲν ἀμφιέποντο κακὸς βίησδε ἔρυσσε. loquitur autem ibi de Telemacho naue conscensa peregrè ituro μετὰ πατρὸς ἀκουήν. AT Νότον dicitur à quibusdam σίκυος ἄχνη, siue cucumis anguinus, vt habetur apud Dioscoridem. Gorr.

Νοτία, ας, ἡ, Humor, Humiditas, ὑγρασία, Suid. Vnde νοτίσαι ex Homero pro ἐρόσαι. De quo vide & infrà in Νότος. Suidæ νοτία est etiam ἡ θάλασσα, Mare: quod ὑγρὰ κέλευθα Homerus alicubi appellat. Sed videtur hoc θάλασσα strictiùs accipere ac intelligere de νοτίῃ θαλάσσῃ, vt Herodotus infrà appellat, id est de mari australi. VNDE Νοτιάω, Humectus seu humidus sum, Humeo. Aristot. Problem. Ξηραίνει ἥλιος γὰρ ὅλος, καυσώδης, νοτιᾷ δ', οὐ φύεται. ET Νοτιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Humectus, Vuidus. Alexand. Aphrod. Νοτιώδεις πυρετοὶ, Humida febris differentia febris apud Hippocratẽ lib. 6 Epidemion, sumpta à subiecto in quo calor febrilis accenditur. Id autem est humor, cuius quoniam variæ habentur in corpore differentiæ, ideo earum aliæ ἐφημέρους, aliæ ἑπτάζους, aliæ πλείους appellauit. Has febres practici humorales vocant. Gorr.

Νοτίζω, Humecto, Madefacio. Vnde νοτισθῆναι, Humectetur. νοτισμένος, Humectatus. & apud Aristot. νοτισμένη, de terra humectata seu humecta. Apollon. lib. 1, de lignis recens cæsis & in mare cõiectis, Ὅσα γὰρ νοτισθέντα κρατηρεὶς αἰγιαλοῖο χέωσι. Dioscor. lib. 2, cap. 87, κατέχει δὲ εἰς δύναμιν νοτισθεῖσα σπόγγος, madefactam spongia. & cap. sequẽti, εἰς νοτισθεῖσαν δύναμιν ἀπόθου. Aliquando νοτίζομαι neutraliter potius redditur Humore madeo, vt apud Galenum, νοτιζόμενος ἱδρῶτι, videlicet sudando, Νοτίζω neutraliter etiam capitur pro Humeo, seu Humore madeo. affert enim B. ex Plut. νοτίζουσι ῥαγάδες pro Rorantes, vel Præhumidæ.

C. Λόνοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humectatus seu madefactus non est, Non humectus, seu humidus, id est Siccus. Dioscor. in præf. lib. 1, de radicibus ad vsum medicum collectis, πρὸς καθαρὰς αὐτὰς ξηραίνειν καὶ πάντως αἰσίους. vbi Ruell. vertit, Locis asperginem non redolentibus. Humecta loca dicit Varro & Cato.

C. ΕΠΙ νοτίζω, In superficie humecto. In v. l. exponitur Irroro, Inspergo. vel Aspergo. Dioscor. l. 2, c. 105, de orbiculis ceræ, ἡμέρᾳ μὲν τὰς πλάκας σὺν χῶς ὀπτοποιῶν αὐτὰ· νυκτὸς δὲ ὑπὸ πλὴν σκιαλίῳ πάλιν, aspergens.

C. ΠΡΟ νοτίζω, Prius humecto, Antè madefacio. Dioscor. lib. 2, cap. 105, paulo ante locum citatum, καὶ τὴν χυλισίν + τυθμίδια προνοτισμένον ὕδατι ψυχρῷ, aqua frigida antè madefactum.

C. ΥΠΟ νοτίζω, Subtus vel aliquantum humecto, Humorem seu humiditatem suggero, Humecto. Gregorius De homine, Τοιοῦτον ὄντα καθ' ἕνα χαρακτῆρα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἣ μὲν ὑποτρέφουσα δ' ὠφέλιμος, μία τις κατὰ πλὴν φύσιν.

¶ Νοτίω, Humeo, Madeo: seu Humidè madidúsve sum. Nicand. Ther. de symptomatis quæ consequi solent eum qui à vipera ictus est, ὁ δὲ νοτίων ἀεὶ γυίοις ψυχρὸν ῥιφὴ πῖο βολῆς ἀφειχύτας ἱδρώς. vbi ab eo νοτίων ἱδρὼς dicitur qui ab Homero νότος, Humidus. schol. exp. ὑγραγενόμενος ἀεὶ τοῖς μέλεσι.

Νοτηρὸς, Humectus. B. ex Gaza interpr. Quod ita à νοτίω deriuatur vt νοτηρὸς à νοτῆσαι.

Νοτερὸς, ὸν, ὁ, Humidus. à νοτίω, vt νοτερὸς à νοτίω. Thuc. lib. 3, pag. 89, ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερὸς, id est ὑγρὸς καὶ ὑετὸν ἔχων, inquit schol. Et Plut. Symp. 6, μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὸ νοτερὸν (videlicet τῇ ξύλῳ τῷ καιομένῳ) αἰσθανόμενα. ζητεῖ γὰρ πρὸς τὸ ξηρὸν. pro quo paulo antè, βρίθει μὲν γὰρ ὕδατι πλέων ὑγρῷ. idem ergo signif. νοτερὸς & ὑγρός.

NOTOΣ, ου, ὁ, Notus, Auster. Gellius lib. 2, cap. 22, Meridies autem, quoniam certo atque fixo limite est, vnũ meridionalem ventum habet. is Latinè Auster, Græcè νότος nominatur, quoniam est nebulosus atque humectus. νοτὶς enim Græcè humor nominatur. Plinius lib. 2, cap. 47, A meridie Auster, & ab occasu brumali Africus: νότον & λίβα nominant. Aristot. De mundo, οἱ μὲν ἀπὸ αἰσταλῆς σειριοῦς, δύσεις καλοῦσι· βορέαι δ', οἱ ἀπὸ ἀρκτῶν ζέφυροι δ', οἱ ἀπὸ δύσεως νότοι δ', οἱ ἀπὸ μεσημβρίας. Rursum Gellius loco citato, Ex his octo ventis, alii quatuor detrahunt ventos, atque id facere se dicunt Homero autore, qui solos quatuor ventos nouerit, Eurum, Austrum, Aquilonem, Fauonium. Versus Homeri sunt, Σὺν δ' ἄρα τοῖσιν ἔπιπτε, ζέφυρός τε νότος τε δύσας, Καὶ βορέης αἰθρογενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Sic Odyss. ε, Ἄλλοτε μὲν τε νότος βορέῃ ἐπιβάλλεσκε φέρεσθαι, Ἄλλοτε δ' αὖτ' ἄρα ζέφυρος ἔξασκε διώκειν. Plutarch. Alexandro, εἰ περιομβρίους ἔτι ποιοῦσι νότους. Athen. libro 1, ὅταν ὑπὸ τὸ πρυτανεῖον νότος πνέῃ. Rursum Plinius loco citato de quatuor ventis quos quidam euro, austro, aquiloni & fauonio interiecerunt, Item inter liba & noton compositum ex vtroque medium, inter meridiem & hybernum occidentem, libonoton. Nec finis: alii quippe mesen nomine etiam nũ addidere inter boream & cæciam: & inter eurum & notum, euronotum. Et Aristot. De mundo, τῶν νότων ὁ μὲν ἀπὸ τῆς αἰφνιδίας πόλου φερόμενος αἰπίπαλος καὶ ἀπαρρὰξ καλεῖται νότος. εὐρόνοτος δ', ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου· λίβονοτος δ' ὁ ὅλως ἀπὸ νότου, μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δὲ λιβοφοίνικα καλοῦσι.

¶ Aliquando νότος dicitur ipsa australis pars cæli aut regionis vrbisue, seu austrum versus sita, vt apud Thuc. libro 3, pag. 85, ἀπεστρατόπεδοι τὸ πρὸς νότου τῆς πόλεως, ad australe latus, vt Claudianus loquitur. Cæterùm sunt qui νότον esse dictum putent quasi νόσον, alii à νάω significante βλάπτω, ἀφ' οὗ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Sed rectius cum Gell. eũ ita dictum esse sentiemus ἀφ' οὗ νοτερόν. est enim is vẽtus ferè semper calidus, nunquam valde frigidus, & magna ex parte humidus, pluuiásque continentes ac leues inducens, vt & Hippocrates testatur, & Naso quum sit, — dies australibus humida nimbis. Itidémque ab eodẽ Nasone Notus Aquaticus, Pluuiusque Virgilio Humidus, à Seneca Madens, à Claudiano Madidus, ab Horatio Vdus dicitur. Sed dubitarit aliquis fortè huic νότος primus dandus locus, & superiora omnia ab eo derivanda, præsertim quum

Plautus dicat Auſtrati ad ignem ſedent, pro νοτιαζόμενοι, madefactiplauuia, aut pluuio auſtro. Interdum tamē & ſiccus notus eſt QVEM Λιβόνοτον vulgus, Latini cau rum appellant: & Homerus eam ob cauſam λιγυπνοὸν νότον vocauit, quaſi purum & candidum auſtrum, quòd im- bribus careat. Id quod etiam indicauit Hippocrates Lr πὶ ὀπωρῶν, deſcribens ſtatum qui totus auſtrinus & ſqualidus fuit. Quùm verò alter notus ſit lenior & cali dior, hic λιβόνοτος vehementior ac frigidior eſt, nec la- tet dum ſpirat, vt inter alia Gorræus tradit ex Galeno. De hoc noto Horatius lib. 1 Carm. Ode 7, Albus vt ob- ſcuro deterget nubila cælo Sæpe notus, neque partu- rit imbres Perpetuos. |Νότον Suidas exp. etiam καύσωνα. fortaſſis διὰ τὸ θερμὸν τὸ αἴμων. nam & à Claudia no itidem Calidus notus vocatur, & ab Ouidio Æſtib' ſpirans.

Νοτεῖν, à latere auſtrali. Ἀπὸ νότου. Suid.

Νότος, ου, ὁ, Auſtralis, Auſtrinus. Hippocrates Aphor. ἢν μὲν ὁ χειμὼν αὐχμηρὸς καὶ βόρειος γίνηται, τὸ δὲ ἔαρ ὑετῶδες καὶ νότιον. id eſt, Celſo interpr. Si hyems ſicca ſeptentriona- les ventos habeat, ver autem auſtros & pluuias exhi- bet. Ariſtot. Polit. 7, καὶ περὶ τὴν τῶν ὑδάτων οἱ φυσικοὶ τὰ εἴρεια τῆς νήσων ὑπαγορεύουσι μᾶλλον. Idem de anguillis, βορείων μὲν ὄντων, πλείους (videlicet ζῶσιν ἡμέρας) νοτίων δέ, ἐλάττους. quæ ita Plinius, Aquilone ſpirante, pluribus: auſtro, paucioribus. Aratus, Τῶν οἵ γε πρὸς κρόσσ νοτίοιο πνοιῆς ἰόντος. vbi Cicero vertit, Aries flamen ad auſtri Incli natior. Et apud Herodotum, νοτίη θάλασσα, mare au- ſtrale, ſeu Notium. Plinius libro 3, cap. 5, de mari Ligu- ſtico, Ab eo ad Siciliam inſulam, Thuſcum, quod ex Græcis alii Notium, alii Tyrrhenum, è noſtris plurimi inferum vocant. Et apud Suidam, νότον κλίμα, id eſt τὸ πρὸς νότον κείμενον. Sic apud Ciceronem, Cingulus au- ſtralis, Regio auſtralis: Claudian. Auſtrale latus: Seneca Polus auſtralis. Iidem Latini dicunt Auſtralis annus, Auſtrinus dies, Auſtrinum cælū, Auſtrales nimbi, Au- ſtrini calores, Auſtrales morbi. In plurali τὰ νότα, ſub. μέρη, auſtrale cæli latus. Philo De vita Moſ. libro 1, καὶ μάλιστα ἐν Λιγύπτῳ κειμένῃ πρὸς τὰ νότα, ad auſtralem pla gam pertinente. Quum verò abſolutè DICITVR Νοτία, ſubaudiendum venit πνοή. Sic intelligit Euſtath. hunc locum Homeri, Iliadis 9, de papauere, Καρπῷ βεβρι θομένη νοτίῃσι τιθαιβώσῃ. id eſt, inquit, νοτίαις πνοαῖς, vel ὑ- χρότητι τῆς ὀκ νοτου: & ſic accipi etiam ζόρεοι, ζεφύρεοι. Sed rectius ſentire videntur qui νοτίην exponunt δρόσον, ſiue ψακάδα: à nom. νοτία, id eſt humor, humiditas.

(AT Νότη, Ioniæ ciuitas eſt, vt teſtatur Stephanus, di- cens eius gentile ESSE Νοτιεύς. Suidas eſſe dicit χω ρίον πρὸς τῷ Κολοφῶνι τῆς Κολοφωνίων πόλεως. quocū facit Thu cyd. l. 3, p. 93, εἰς νότον τὸ Κολοφωνίων. Meminit & X. Hell. 1, p. 259. Plinio quoque Notium oppidum non inco- gnitū. Gentili vtitur Ariſtot. Pol. 5, Κολοφώνιοι ἢ Νοτῖς) Νοτίζω, Auſtrales tempeſtates imitor. vt νοτίζον ἦρος, æſtas auſtralis, id eſt, in qua crebræ ſunt tempeſtates auſtrales, ſeu auſtrales nimbi. |In v. lex. exponitur etiam Au- ſtrale facio.

NΥ̓ΜΦΗ, SIVE Νύμφα, ης, ἡ, Sponſa, Noua nupta, ſeu Nupta. (Feſtus, Nuptam à Græco dictam. illi enim nuptam appellant νύμφην. Vi de & Νυμφεῖα) Callimachus Hymno in Delum, Νύμφα Διὸς βαρύζυμα: de Iunone. Euripides Oreſte, Νύμφας τ' ἔθνιν ὀρθοστάς ξυναόσων. Ariſtoph. Pluto, μύρεσι μυρίοις ἐπεσκεδασμένην τῆς ὀπώρας νύμφην ἀγαγών. Xenoph. Sympo καὶ μήν τι χωρὰς, καὶ ἰὼ ἴτω νύμφα τύχοιμι οὖσα, μύρου μήν τι καὶ σφόδρα ὀσφραίνομαι. Idem Xenoph. Hellen. 4, πόσον ἐδόκουν νύμ- φην πορεύεσθαι ὥσπερ καὶ πάλαι καὶ ὁπόταν μέλλωσι. Plu tarch. in Quæſt. rerum Græcarum, διὰ τί παρὰ μὲν ἄλλοις ἔθος ἐστὶ τὸ μετάρχεσθαι τὰς νύμφας. Et in Quæſt. Rom. de Horatis lo- quens, καὶ διὰ τί τὰς νύμφας τὰς ἀρτιγάμους ἐφαλ- λόμενος, φῆσιν ἐκ τοῦ νύμφιον ἐμβαίνειν, ὡς ἀνερμάτου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος. Idem in Præcept. conjug. ὁ Βοιωτὸς τὴν νύμφην παρακα λύψας, ἀπαράγει εἰς στρατόν. Ibidem, paulo antè, ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκαθίζειν μήλου κυδωνίου κατατραγόντας: quod in Quæſt. Rom. dicit μή- λου κυδωνίου ἐσθιόντας ἅμα ταῖς τοῦ θαλάμου θύραις. In iiſdē τὴν νύμφην εἰσάγοντες. Et in Lycurgo, ὅταν τὴν νύμφην

φοιτᾷν. |Quū verò νύμφη reſpectu πενθεροῦ dicitur, Nurum ſignificat, vt Lucæ c. 12, μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ θυ- γάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ ἐπὶ νύμφῃ αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τῇ πενθερᾷ αὐτῆς. Et Matth. 10, iiſdem verbis. Et ex lib. 1 Reg. capite 4, ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινέες, nurus eius vxor Phinees. |Apud Homerum autem Νύμφα φίλη Euſtathius annotat eſſe λέξιν συζυγικήν. Iliad. 3, Iris ad Helenam, Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, videlicet Troianorum & Græcorum pugnantium. Et Odyſſ. η, Eurycleaad Penelopen, Νύμφα φίλη, in quorū locorum poſteriori redditur Domina, in priore Nym- pha: fortaſſis non malè. nam & apud Theocr. Idyll. 3, paſtor ſuam Amaryllidem vocat νύμφαν, vtpote πρὸς γα μὴν καὶ νύμφαις οἰκείαν, vt annotat ſcholiaſt. (quibus adde quod in vulg. lexicis habetur, ab Apollonio νύμ- φας vocari iuuenculas ſeu puellas. Niſi in vtroque Ho meri loco malis exponere Nupta, vt dicatur de ea quæ ante aliquot etiā annos nupſit, ſicut infrà apud eūdem Hom. exponitur Νυμφίος, quod vide.) |Sunt autē Νύμ φαι, vt idē ſcholiaſtes annotat, τὰ ἐν χειμερίῳ χείματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια (nō tātùm verò in montibus, ſyluis & lucis, ſed & in pratis, & circa fontes ac fluenta, eiuſmodi ſpectra cernebantur: vnde & eis præeſſe ea numina credebantur) quæ paſtores præſertim colere ſolebant. Odyſſ. ρ, βωμὸς νυμφάων. Odyſſ. ν, πολλαὶ ἔδοσαν νύμφαι πολύτοκας ἐκατόμβας. Iliad. υ, — νυμφάων θ' ἁλσεα καλὰ νέμονται, καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Odyſſ. ν, αὐτὰρ ὁ Ἰθάκην νυμφάων ταῖς ἀγαθάσις καλέοντο. Odyſſ. ρ, Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διός. Heſiodus Theog. Νυμφέων αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα βησσήεντα: quæ alio nomine ὀρεστιάδες: Virgilio Nymphæ agreſtes. Lucretio Sylueſtres. In eo- dem libro νύμφας μαλίας memorat. Erant & αἰμαδρυάδες & λειμωνιάδες: quarum illas Homerus ἄλσεα νύμφων, has πίσεα ποιήεντα paulo antè dicit. Credebantur eſſe nutrices Bacchi, vt teſtatur & Theophraſtus apud Bu- dæum pag. 872, quoniam vites aquis (quibus iſtæ dex præſunt) vberiores fiunt. Paulo aliter Athenæus lib. 11, vbi allegoricè explicat, dicēs Ἀνωμάλως καλεῖσθαι τὸν Διό- νυσον, ὅτι μιχθὲν τὸ γλεῦκος τῷ ὕδατι, τὸν πρότερον ἰσχὺν κερα μύσον διέσπασε καὶ ὠμὰ ἐποίησε τὰς τῶν νυμφῶν καὶ πηγὰς τοῦ Διο- νύσου, ὃν τὸν οἶνον αὐξῆσαι τὸ ὕδωρ φασὶν. Sic & in Epigr. libro 2, itidem de Baccho, Χαῖρε κερασφόρε πατὲρ νύμφαις τριγάμοις αὐτῆς, tribus nymphis, hoc eſt tribus aquæ par- tibus. Hinc factum vt quidam νύμφιον interpretentur lympham. Vide Νυμφόλαπτος. Lydi autem νύμφας vo- cant τὰς μούσας, vt teſtatur ſcholiaſt. Theocriti, ſic ac- cipi poſſe dicens apud ipſum Idyllio 7, πολλά μοι ἄλλα Νύμφαι κὴμὶ δίδαξαν ἀν' ὥρια βουκολέοντα Καλά. Sic & a- pud Virgil. Ecl. 7, Nymphæ, noſter amor, Libethrides, Seruius annotat poetā inuocare nymphas ꝙ, ſecūdum Varronem, ipſæ ſunt nymphæ quæ & muſæ. quippe ab eis petit vt ſibi carmen quale ſuo Codro concedāt, qui proxima Phœbi verſibus facit. Fontes quoque ip- ſos quibus ea numina præerant, νύμφας dictos fuiſſe, liquet ex verbis Athenæi paulo antè citatis: & ex Var- rone, apud quem nympha Iuturna, fontis nomen, inde dicta quia iuuaret. quamobrem multi ægroti ex eo aquam petebant. |Νύμφη Heſychio eſt etiam ἡ τῆ Διὸς μήτηρ· & ἡ ἐν τοῖς ἄντροις αἶξ ἡ Ἀμαλθίη, quæ & αἰγάς.

Νυμφαι vocantur etiam formicæ alatæ, αἱ πτερωτὰ μύρ- μηκες, Heſych. quas Euſtathius νυμφαίους μύρμηκας ap- pellat. Itidem νύμφαι dicuntur οἱ σκώληκες οἱ περιφυό- μενοι, οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κηρίοις, teſte eodem Heſychio. Euſtath. verò νυμφαῖοι σκώληκες, οἱ ἐν κόπρῳ. At Ariſto- teles De hiſt. anim. lib. 5, capite 19, paulo aliter, οἱ τῶν μ λιττῶν καὶ σφηκῶν καὶ σφηκῶν, (videlicet σκώληκες) ὅτα ρίοι σκώληκες εἰσι, βέλτιον τὰ μὲν κάμπτον ἔχοντα φαίνεται ὅταν δ' ἐκ τῶν σκωλήκων εἰς τὴν ἕξαπτωσιν ἔλθωσι, καλεῖται μὲν οὖν νύμφαι τότε. Plinius libro 11, cap. 16, quum apum regem dixiſſet naſci, non vermiculum, ſed ſtatim pen- nigerum, addit, Cætera turba, quū formā capere cœpit, nymphæ vocantur, vt fuci, fireues, aut cephenes. Poll. ἐν τοῖς κηρίοις loquens & de apum cellulis, οἱ δὲ ἐν αὐταῖς σκώληκες, ἢ σκνιφῆτες, ἢ νύμφαι, ἐπωδύνου φύσεως. Dicuntur ergo νύμφαι in apum, crabronum & fucorum ſobole,

vermiculi illi qui iam apum, crabronum & fucorum formam assumpserunt: vel (vt Suidas habet) σκώληκες οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυπαρίσσοις, ὅπου ἤδη πτερυγῶν ἀρχονται. Addit tamen, quosdam simpliciter accipere τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας, vermiculos alatos.

Νύμφαι dicuntur etiam τῶν ῥόδων αἱ μαμμιῶσαι κάλυκες, Calyces rosarum paululũ se aperientes. Hesych. & Suid. Sed & τῶν καρπῶν αἱ ὀκφύσεις appellantur νύμφαι, si Suidæ credimus.

Νύμφη, Nympha. est epiphysis cutacea, lata, intra pudendum muliebre, supra alarum commissuram, ad vrinarum meatum sita. Gemina autem est, vtrinque scilicet vna: data à natura tum ornamenti causa, (nã quod peni virili præputium est, id νύμφη vtero est) tum etiã vt vterum à puluere, frigore & aliis externis iniuriis tueatur (vt vua pharyngi propugnaculũ est.) quæ quũ naturæ modum excedit, & deformitatem pudorémq; pudendo inducit, extra vterum propendens, ferro resecatur, vt ex Aëtio Gorræus tradit. Rufus Eph. de pudendo muliebri, χίσμα ἐστί, ἡ ὁμοῦ τῶν αἰδοίων τὸ μεταξὺ μηρῶν, νύμφη καὶ μήτρα. οἱ δὲ ὑποδερμίδα, οἱ δὲ κλειτορείδα ὀνομάζουσι. Idem habet Pollux. nisi quòd post μέσῳ addit σκέλεσι, & pro ὑποδερμὶς habet ὀπίδες: quod suspectum est. Oribasius ita appellari scribit quia collo veticæ subsultet ea caruncula. Suidas Samiorum id vocabulum esse tradit. In labiis verò νύμφη dicitur τὸ ὀπὶ τῆς κάτω χείλους κοῖλον, vt Rufus habet. Ita & Pollux l. 2, ἡ ἐν τῷ ἄνω χείλει κοιλότης, φίλτρον· ἡ δὲ ἐν τῷ κάτω, τύπος, ἢ νύμφη· quod clarius Hesych. explicat, quum esse dicit τὸ μεταξὺ τῶν ῥωμένων καὶ τῆς κάτω χείλους ἐν μέσῳ κοῖλον.

Νύμφη dicitur etiam summa seu extrema pars vomeris. Pollux libro 1, τὸ δὲ ἀρότρου σιδήριον, ὕπνις· ἧς τὸ ἄκρον, νύμφη. Indè & Procl. in l. posteriorẽ τῶν ἔργων Hesiodi, ἔλυμα δέ τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ ὑπὸ ὄνυξι καπίχειρ ξύλου καὶ τὸ ἄκρον, ὃ καλοῦσι νύμφην.

Cæterùm Νύμφη, quo significatur ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα, siue ἡ νεόγαμος κόρη, Eust. deriuat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam παρθένον γαλαμενοῦφην, νέον φαίνεται ὅτι τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ. quasi νύμφη; & Æolicè νύμφη. Similiter & παῖς νύμφας dictas scribit διὰ τὸ παῖς νέας φαίνεσθαι. affert verò & alias allegoricas etymologias, quas apud eum tibi videndas relinquo. Vide & B. p. 872.

C. Νυμφηγμίη, Hesychio ἡ νεωστὶ γεγαμηθεῖσα.

C Νυμφοκόμος, ν, ἡ, Quæ sponsam adornat, Pronuba. ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην, νυμφεύτρια. Hesych. ΕΤ Νυμφοκομέω, Nouam nuptam adorno, τὴν νύμφην κοσμῶ, vt apud Eurip. exp. schol.

C. Νυμφόληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nympharum spiritu correptus, Lymphatus. Varro De lingua Latina lib. 3, Apud Pacuuium, Flexamina tanquam lymphata: dicitur à lympha Nympha, vt apud Græcos Thetis. In Græcia commota mente quos νυμφολήπτους appellant, ab eo lymphatos dixerunt nostri. (Vbi quidam codices habent λυμφολήπτους) Festus, Lymphæ dictæ sunt à nymphis. vulgò autem memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam è fonte (id est effigiem nymphæ) viderint, furendi non fecisse finem: quos Græci νυμφολήπτους vocant, Lat. lymphatos appellant. Hesychio quoque νυμφόληπτοι sunt εἰ κατεχόμενοι νύμφαις. sunt autem ii (inquit) μαίνεσθαι καὶ ὀπτασίαι. Sic Plato in Phæd. τοῦ ὅτου γὰρ ἕνεκα ὁ τέττιξ ᾠδῆς ἔπαυσε τὸ πρῶτον, ἴσως ἐστὶ καὶ ταῦτα πολλάκις νυμφόληπτος γενόμενος τῷ λόγῳ γέλωτα, μὰ Δία, ἐπιτίθησι. τὰ τῶν δὲ οὐκέτι πόρρω διυχόμενον φθέγγομαι. Alii autem Lymphatos dici existimant eos qui metu & horrore quodam aquæ afficiũtur, adeo vt se sæpe in eam præcipitent: quos Græci ὑδροφόβους appellant. ΥΝΔΕ Νυμφολησία, ας, ἡ, Lymphatio. vt Plinius dicit, Aduersus lymphationes nocturnas. Est autem furor iste quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit. Ipsum autẽ lymphari Græcè ΔΙΟΙΤΥΑ Νυμφολῆψαι, id est Furore corripi ob visam nymphæ effigiem, seu speciem è fonte: vel Corripi velut lymphato furore, vt Seneca loquitur. Verbo Latino vtitur Plinius libro 24, cap. 17, de thalassigle herba, Hac pota lymphari homines, obuersantibus miraculis. Græco vsus est Aristot. de equab. lymphatis, i. in furore quasi lymphatũ seu lymphaticũ actis. Hist. an.

A libro 8, cap. 24, τὸ, π νυμφιαῖον καλούμενον, ἐν ᾧ συμβαίνει κατέχεσθαι ὅπου αὐλῆς πς. vbi post αὐλῆς πς subaudiri puto τὸ ἱπποβόσιον λειχόμενον νόμον. de quo suo loco. Sed ibi perperã vulg. edit. habent νυμφίαν. Nonnulli autem λυμφιᾶν reponunt, vt annotatur in v. l. quod non probo.

C. Νυμφοπόνος, ν, ὁ, Quæ circa sponsam ornandam occupatur. ὁ περὶ τὴν νύμφιον πονούμενος, Hesych. Apud Athen. l. 8 est nomen fabulæ Sophronis.

C. Νυμφοστόλος, ν, ὁ & ἡ, Qui sponso sponsam adducit, seu cõciliat. nãab Hesych & Suida exponitur, νυμφαγωγός, qui

B & νυμφοῦτος, (at πάροχος, & συνάγυμφος, Qui eodem vehiculo cũ sponso sponsam accersente sedet) Sed ita vocatur etiam Auspex nuptiarum, instructórque & exornator. Greg. ἐγὼ τοίνυν (videlicet τῷ γάμου) συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος, ego auspex & autor coniugii: vt apud Lucanum, Iunguntur taciti contentique auspice Bruto. Et in vita Lucæ Euangelistæ νυμφοστόλος dicitur angelus Gabriel, qui etiam in somnis Ioseph monuit ne metueret παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν μνηστευθεῖσαν αὐτῷ. Quum verò fœm. gen. dicitur, accipitur pro νυμφοστόλος. ΕΤ

C Νυμφοστολέω, ῶ, Nuptam deduco, seu Sponsam deduco ad sponsum, vel Orno sponsam. vt Suidas νυμφοστολῆσαι exponit νύμφην κοσμῆσαι. Vnde νυμφοστοληθεῖσα noua nupta dicitur quæ ornata est & ad sponsam ducenda. Strabo libro 6, pag. 114, de Dionysio tyranno Locros improbè vexante, ἐκπεσὼν ὁ τῶν Συρακουσίων, αἰσθόμενος τὰ παρόντα διεχρήσατο ὅς γε ἐφθάκει μὴ παρεισπεσὼν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς νυμφοστοληθείσας. id est (inquit Budæus) Ornatas, in thalamum clàm irrumpens, nuptas stuprabat quasi maritus esset.

D C. Νυμφαγενὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, Nymphis natus, Nymphis satus. Apud Athen. l. 14, ὁ κρὼν βαλὼν νυμφαγενῆ χλοκτύτῳ φωκὶ Μαρσύα κλεινός.

C. Νυμφαγωγὸς, οῦ, ὁ, Qui sponsam sponso adducit ex ædibus paternis. Lucianus in Herod. πάροχος ἦν καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπάρεστι δ' ἅδε καμοὶ φίλη ἔχων. Et paulo post, ὑπὸ νυμφαγωγῷ βασιλῆι. Plutarch. De fortitudine Alex. lib. 1, μιᾶς νυμφίος, πασῶν δὲ νυμφαγωγὸς ἅμα καὶ πατὴρ ἐβούλετο κατ' ἔτος συνοικεῖν, vnius ipse sponsus, omnium verò auspex idem & conciliator, hos cum illis coniugio vinciebat. Bud. Νυμφοστόλος (inquit idem

E pag. 872) vtroque genere dicitur: eodémque vocabulo nuptiarum instructor exornatórque & exornatrix significatur. Sic etiam ὁ καὶ ἡ νυμφαγωγὸς legitur. quo vocabulo ὁ μητρυιόμυος καὶ μυούμενος ἢ νύμφιον intelligitur: atque etiam ἡ συνοικέσια, hoc est, matrimonii contrahendi amici, interpretes & conglutinatores. Sed proprie dicitur νυμφαγωγὸς qui sponsam ex ædibus paternis sponso iam secundas contrahenti nuptias adducebat. nec enim licebat τὴν ἕτερον γεγαμηκότι μεταλλῆξαι τὸν νύμφιον. si verò tunc primùm ἐγήματο, cum amico quodam ipse spõsus sponsam μητρυιὸς, qui amicus συννυμφος & πάροχος dicebatur, diuersus à νυμφαγωγὸς, vt & Hesychius annotauit. Sic & Eustath. pag. 652, ex veteribus, νυμφαγωγὸς, ὁ τὸν νύμφιον ἄγων ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν νυμφίου, καὶ μάλιστα ὁ τὸν ἅπαξ δύτροπον γάμον, καθ' ὃν οἱ ἅπαξ τὴν νυμφίαν μετῆραν, ἀλλ' ἀποτίλλεσθαι φίλον ὃς οὔπω ἐφεστιοῦται ζεύγει. Itidem verò & Pollux libro 3, ὁ ἄγων τὸν νύμφιον ἀπὸ τῆς πατρῴας οἰκίας, ἐπὶ μὲν ὁ νυμφίος μητρὸς· οὐ νενόμισται δὲ μετοικίαι ζεῦξι δυσπρόσμειωτος. ΕΤ Νυμφαγωγέω, Spõsam deduco, Sponsam ex paternis ædibus ad sponsum duco. Et νυμφαγωγεῖσθαι dicitur nova nupta, quam ὁ νυμφαγωγὸς à sponso missus ad sponsam deducit, & spõsus ad quem deducitur. Phalar. Teucro, φίλτατον δὲ τὸ χωρὶς ἐκείνης νυμφαγωγηθῆναι ἴσον καὶ ἐκείνην ἄνευ σοῦ διεμὲ δεδεγμένην πατρῴας, nuptis, seu nuper nuptis. Plut. verò in Solone, pag. 88, dixit γάμους νυμφαγωγεῖν παρ' ἡλικίαν, pro Connubia coagmentans præter ætatem, id est vetulam dans iuueni, seu Nuptias præter naturæ præscripta coagmẽtans, & nubiáque conglutinans, & mulierem anum dans nuptam viro iuueni. Ita Budæus, partim in Lexico, partim in Comm. pag. 873, vbi integrum locum habes.

C. Ἄνυμφος, ν, ὁ, Qui sponsam non habet, Expers connubii. Sunt qui interpretentur Innubus: quod haud scio an masculino genere reperiatur. Suidæ, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Itidem & Pollux, ἀνύμφους δ' τοὺς ἀγάμους λέγειν. Item ἡ ἄνυμφος, Illocabilis, Quæ nuptũ dari nequit, Quæ nuptui collocari non potest, ἡ μὴ δυναμένη νυμφεύεσθαι, Hesych. Idem ἄνυμφον exponit τὸν κακόνυμφον, Infelicẽ nupram, Infaustam sponsam, Quæ malis auspiciis nupsit. Eurip. verò ἄνυμφον νύμφιον dixit eam quæ nuptui danda erat & iam desponsa, sed connubio frustrata postea fuit. In Hecuba de Polyxena, Νύμφιόν τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. vbi scholiastes annotat, νύμφιον dici ὡς μνηστευθεῖσαν ᾧ Ἀχιλλεῖ ἄνυμφον autẽ, ὡς τῆς μνηστείας μὴ πληρωθείσης. significat igitur ibi infelicem sponsam. nam sponsa prius est quàm nupta. At Sophocles ἄνυμφα γάμων ἀμιλλήματα de sceleratis & contra fas contractis nuptiis dixit: in Electra de Erinnye, ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰ ἐπὶ δύο μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήματ'. vbi scholiastes exponit διέλεκτρα καὶ κακόνυμφα, pro, μὴ τετυχηκυῖα, ἀλλὰ παρεσόμενα διὰ τὴν μοιχείαν: de sceleſtis Ægisthi & Clytæmneſtræ nuptiis.

C. Ἀπόνυμφος, sive Ἀπονύμφης, ου, ὁ, Qui à contrahendis sponsalibus abhorret. à ducenda vxore. Poll. lib. 3, Ἀπονύμφιον δὲ καὶ ἀπόνυμφον, τὸ φιλοπαίδα καὶ γυναικὸς ὁμιλίας δεδιὸς χεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνιον ἔφης.

C. Δύσνυμφος, ου, ὁ, Qui inauspicatas contraxit nuptias. Ex Eurip. Infelix sponsus. Et in fœminino genere, Infelix sponsa.

C. Κακόνυμφος, ου, ἡ, Infelix nupta, hoc est, Quæ infeliciter nuptũr. Vtitur eo Hesych. in Ἄνυμφος, in quo nomine & alia sign. vsurpatur a schol. Soph.

C. Μελλονύμφη, ης, ἡ, Quæ nuptura est, Quæ nuptui collocãda est. ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι. Poll. infrà in Μελλονυμφίος.

C. Νεόνυμφος γυνή, Noua nupta. ἡ νέα νύμφη. vt Festus, Nouã nuptam, νέαν νύμφιον.

C. Παράνυμφος, ου, ἡ, Pronuba. νυμφεύτρια Hesychio. Ater Δάνυμφος minus rectè is dicitur qui Δολονυμφίος.

Νυμφικός, οῦ, ὁ, Sponsalis. Luc. in Herodoto, θάλαμός ἐστι παστὸς καλὸς, καὶ κλίνη νυμφική, καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, παγκαλόν τι χρῆμα παρθένου. Et apud Pollucem libro 3, δᾷδες γαμικαί, cerei quibus præluceba tur nuptis. Item ibidem, στέφανος νυμφικὸς, σολὴ νυμφική, (vt apud Plut. in Erot. ἱμάτιον νυμφικὸν παρέβαλετο, cuidã adolescenti) & λυτρὰ νυμφικὰ ibidem, quæ Athenis ex Callirrhoe fonte, postmodum ἐκ τοῦ ἐννεακρούνου afferri solebant. Suidas hæc esse dicit τὰ εἰς γάμους ὑπὸ τῶν ἀγορῶν ἀπὸ κρίσεως λαμβανόμενα. Et νυμφικὴ μοῦσα apud Platonem De leg. Apud eundem libro 7 De legibus, τὰ νυμφικά. vt ἔλθωμεν δ' ὅπου τὰ νυμφικά. vbi exponitur Res sponsales. VNDE Νυμφικῶς, vt apud Naz. De baptism. νυμφικῶς ἐσταλισμένος, nuptiali veste indutus.

Νύμφιος, accentu in prima, idem cum νυμφικὸς, vt habetur in lex. meo veteri. Et apud Euripidem, νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. In Iphig. Aulid. Ἀχὴν παρθένοις νυμφίοις παρθένοις, nubentibus seu quæ nuptui dãtur. Etymologistæ autem νύμφιος est ὁ νυμφικὸς οἶκος. Et in v. lex. νύμφια, τὰ, Sponsalia.

Νυμφίς, ίδος, ἡ, Sponsalis. In plur. νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ induuntur. ὑποδήματα γυναικεῖα νυμφικά. Hesych. At Νύμφις, ιος, ὁ, nomen proprium apud Suidam & Athen. A νυμφὶς EST Νυμφίδιος, Spõsalis. vt νυμφίδιος θάλαμος in Epigramm. Sponsalis thalamus. Νυμφίδιος Σαβῖνος, nomen proprium apud Plut. in Galba.

Νυμφών, ῶνος, ὁ. Conclaue seu thalamus sponsi & sponsæ. Vtitur Eust. paulo pòst in Νυμφίος. Item Matth. 9. & Luc 5, οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, filii thalami, i. sponsalis. Chrysost. αἱ τοῦ νυμφῶνος ἐκκλησίαι.

Νυμφεύω, Fut. εύσω, Nuptum seu nuptui do, Nuptum seu nuptui colloco. Plutarch. Numa, νυμφεύει τὰς θυγατέρας καὶ ὁ χρόνος παρθένους. Eurip. Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύσων παῖδα, Achilli nuptum dans. vt in eadem fabula, Ἀχιλλεῖ δυγατέρ' ὀνδίκην ἐμοὶ. adeo vt idem sit νυμφεύειν & ὀνδυοῦσθαι. In eadem fabula, ἅμ' ἕσπερ θυγατὰς νυμφεύσοντα. At paulo pòst, Ἄδην γὰρ, ὡς ἔοικε, νυμφεύσῃ τέχος. Vbi videtur etiam accipi posse pro In vxorẽ accipiet seu Ducet. sicut ex eodem affertur αἰσχύνη ἀνύμφευτος pro Stultas contraxisti nuptias, Inauspicatò vxorem duxisti. Ex eodem, κἀγὼ Ζηνὸς ἐμπαλὶς λέκτροις ἀνύμφευτος. vbi

A posset accipi pro ἐκτέμνεσθαι. Et apud Athenæum libro 13, ex Eubulo, Ὅσπερ λέχη δὲ σκότα νυμφεύει λάθρα, de mœchis qui furtim in alienos thalamos irrepunt. Pass. Νυμφεύομαι, Nuptui collocor. Euripides, νυμφεύθησα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta. v. l. Item, Nuptui mihi datur, Accipio in vxorem. Areth. Apocal. 21, τὸν ἐκλεκτὸν αὐτῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, sponsum accepit, vt Budæus interpretatur qui & νυμφευσάμενος τὸν γαμβρὸν exp. Qui desponsus est.

Νύμφευμα, Connubium, γάμος. Soph. schol. in Νυμφεῖα.

B Νύμφευσις, εως, ἡ, Elocatio, qua puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum Δαΐνυμφίος, Qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum sponsi. Poll. libro 3, ὁ δὲ καλούμενος Δαΐνυμφίος, νυμφευτὴς οἱονεὶ μαίζηται καὶ πάροχος. A T Νυμφευτὴρ ab Oppiano accipitur pro Sponsus seu Maritus. libro 3, De venat. τὸν αὖ τόδε πιστώσατο Θῆρις ὅτι δὴ μνηδῆσιν ἐπὶ νίεϊ νυμφευτῆϊ, sub vento sponso. de equabus quæ cõgressu borex implete fuerant, quarum & Homerus Iliad. ψ. meminit.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, Pronuba, seu, ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ Δαΐνυμφος, quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur. Suid. & Hesych. Vel, Ea quæ adornat nuptias. ait enim Pollux libro 3, ἡ δὲ διοικοῦσα τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, νυμφεύτρια· ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. Plutarchus Lycurgo, pagina 15, à tergo, ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς, οὐ μακρὰς οὐδὲ ἀώρους περὶ γάμον, ἀλλὰ καὶ ἀκμαζούσας καὶ πεπείρους. τὰς δὲ ἁρπαζομένας ἡ νυμφεύτρια καλουμένη Δαλακοῦσα, τὴν μὲν κεφαλὴν ὑπὸ χεῖρα περιέκειρεν, ἱματίῳ δὲ αὐθρείῳ καὶ ὑποδήμασιν εὐσκέλαστος, κατέκλινεν ὅπου στιβάδες μόλιν αὐτοῦ φωτός. ‖ Νυμφεύτρια Suidæ est etiam ἡ νύμφη, & quædam alia.

C. Ἀνύμφευτος, ου, ἡ, Innuba, Innupta. Argent. libro 2 Epigramm. Αἰεὶ ὄφελε καὶ ἄμικτος ἀνύμφευτός τε παρεῖναι, Ἄνδρος ὑπὸ ζυγὸν ὡς κούρη θεὸς πόσιν ἐρχομένην.

C. Δυσνύμφευτος χθών, Terra grauis nuptiis. vulg. lex.

Νυμφεῖα, τὰ, Nuptiæ. Festus, Nuptias dictas esse ait Santra ab eo quòd νυμφεῖα dixerunt Græci antiqui γάμον. inde nouam nuptã, νέαν νύμφιον. Deianira apud Sophoclẽ in Trach. Ἦτις πάρος μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως Ναίουσ' ἐν Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον Ἄλγιστον εἶχον, id est νυμφευμάτων φόβον, inquit schol. Idem Sophocles in Antig. Ἅλμα κτενοῦς νυμφεῖα τὰ σαυτοῦ πίκρου dixit pro νύμφιον, sponsam filii sui. A T Νυμφεῖον, ου, τὸ, Thalamus sponsi & sponsæ, Thalamus in quem nupta deducitur. Eustathius pagina 652, νυμφεῖον δεικτικῶς λέγων ὁ πάπας ἐν ᾧ οἱ νυμφίοι. In v. l. autem HABETVR Νυμφίον per ι, in penultima, quod exponitur Thalamus.

¶ Νυμφίος, οῦ, ὁ, paroxytonως, Sponsus. Alexis apud Athenæum libro 14, Τοῖς νυμφίοις τὸν νύμφιον μαπτοῦσι λέγεις. Xenophon Pæd. 5, νεκρὸν αὖ τὸν νυμφίον ἀκομισάμενον. Plutarchus Alcib. τῆς Δηλίας ἐστὶ παρέντος ἐποίησαν νυμφίον. Herodianus libro 4, διξούμβως νυμφίον μὲν τὸν Δηλίδος, γαμβρὸν δὲ αὐτοῦ, sponsum filiæ & generum suum. Ab Homero autem νυμφίος dicitur etiam qui ante annum vnum aut plures vxorẽ duxit. Vnde apud Hesychium, νυμφίον καὶ νύμφιον τὸν γήμαντα καὶ παρασκευασάμενον, κἂν πολυχρόνιος ᾖ. Sic accipit Hesych. hunc locũ Hom. Il. ψ, Ὡς δ' ὅτε τις τὸν παῖδα ὀδύρεται ὁσίη καίων Νυμφίον. vbi tamen in meo Homero manuscripto exponitur τὸν νύμφον. Sed manifestior est hic locus Odyss. ν, Τὸν μὲν ἄκευρον ἐόντα βαλ' ἀργυρόπεζος Ἀπόλλων Νυμφίον ὀψὲ μεγάρῳ, μίαν εἰσανιόντα θύγατρα. vbi νυμφίον θανεῖν dicit τὸν ἐν πολυόπτοισιν ὀψὲ τὸν γάμον, qui nuptiis nõ diu superuixit, non tamen τὸν ἐν ἀώτῳ τῷ νυμφῶνι θανόντα: siquidem filiam ex se natam reliquit.

C. Μελλονυμφίος, ου, ὁ, Qui breui sponsus futurus est, Cui breui nuptum dabitur aliqua. Pollux libro 3, ὁ δὲ μέλλων γαμεῖν, καὶ μελλονυμφίος ἐστὶν οἷον ἐκλήθη, οἷος ἐστὶ Φρυνίχου τῶν κωμικῶν, ὡς ἔστιν ἡ μέλλουσα γαμεῖσθαι, μελλονύμφη. pro quo μελλονύμφη rectius à Sophocle dici ait ἡ μελλογάμος.

C. Παρανυμφίος, ου, ὁ, Qui sponso assidens & sponsæ, eos domum sponsi deducit, vel potius, Qui sponsum in ducẽda domum sponsa comitatur. qui & πάροχος, diuersus à superioribus duobus νυμφοστόλος & νυμφαγωγὸς, (vt ex Hesychio Eust. & Pollnce etiam docui) idem cum νυμφεύ-

τὴς, teste Polluce. Euſt.pag.652, ὁ Δρύνυμφος εἰκαιότερον ὕπω λέγεται. ὀρθότερον γὰρ ὂν Δρυμφίον καλεῖσθαι τὸν σωματόγερτα τῇ νυμφίῳ τῷ νύμφῃ, ἢ πηγῇ, ἢ ἐφ' ἁμαξῆς, ὡς παρ' Ἀθηναίοις ὑφ' ὧν πάροχος καλεῖται διὰ τὸ μόνος αὐτὸς πομπεύειν, καὶ ὀχεῖσθαι τῇ νυμφίῳ παροχεῖσθαι. Vnde intelligitur eum reiicere Δρύνυμφος maſculino genere vſurpatum, licet eo vtatur Heſychius, quum ait, καλεῖται πάροχος τῇ φίλων τις ὁ ὅπως τῇ ὀχήματι ἅμα τῇ νύμφῃ καὶ τῇ νυμφίῳ ὀχούμενος, οὗ Δρύνυμφος. Sed rectius alibi Δρύνυμφον exponit νυμφόπεμπον. Cæterùm notandum apud Euſt. paroxytonως ſcribi Δρυνυμφίος, apud Poll. autem proparoxytonως, apud quem itidem μαλονύμφιος.

A

B

Deriuata à Νύμφη, id eſt Nympha.

Νυμφαῖος, ου, ὁ, Qui nympharũ eſt, Ad nymphas pertinẽs, eſt enim (vt & Steph. annotauit) νυμφαῖος κτῆμα ἀπὸ τῶν νυμφῶν. vt νυμφαῖα κῆπος apud Demetrium Phal.

| Antiquis autẽ νυμφαῖοι μύρμηκες dicti fuerunt οἱ πτερωτοὶ, καὶ οἱ ἐν κάπαις ὑπὸ σκώληκες, vt Euſtathius annotat. vide ſuprà ſecundum de vocabulo νύμφη tmemation. ΑΤ Νυμφαία, herbæ nomen. Plinius libro 25, cap. 7, Nymphæa nata traditur nympha zelotypia erga Herculem mortua. Quare Heraclion vocant aliqui, alii rhopalon, à radice clauæ ſimili. ideóque eos qui biberint eã, duodecim diebus coitu geniturâque priuari. Naſcitur in aquoſis, foliis magnis, in ſumma aqua, & aliis ex radice prodeuntibus: flore lilio ſimili. Cætera vide ibidem, vbi & aliam eius ſpeciem prodit. Vide & Theophr. Hiſt. plant. lib. 9, cap. 13, & Dioſc. lib. 3, cap. 148, & ſequ. vbi habet inter alia, δοκεῖ δ' ὠνομάσθαι νυμφαία, διότι τὸ ὑγρὸν φιλεῖ πόαν. vnde & vulgò roſa aquatica, ſeu lilium aquaticum appellatur. | Eſt & Nymphæa pteris herbæ nomen. Plinius l. 27, cap. 9, de duobus generibus filicis, Alterũ genus Græci thelypteris vocãt: alii nymphæan pterin. Et Dioſc. lib. 4, c. 187, πλυπτερίς· οἱ δὲ νυμφαίαν πτέριν ὀνομάζουσι. ITEM Νυμφαῖον in agro Apolloniatarum dicta πέτρα quædam πῦρ ἀναδιδοῦσα, ὑφ' ἣν κρηνῶν ῥέουσι χλιαροὶ ἀσφάλτου, Strab. libro 7. Apud eundem Νυμφαῖον vrbis nomẽ eſt. Plin. quoq; meminit Nymphæi oppidi, Nymphæi mõtis & promõtorii, Nymphæi fluuii, & Nymphææ inſulæ. Stephanus autẽ & Harpocr. Νύμφαιον ſcribunt, quum de vrbe dicitur: cuius gentile EST Νυμφαιεύς. ET Νυμφαῖτης. RVRSVM Νυμφαῖον Suidæ eſt νυμφῶν ἱερὸν, Fanum ſeu delubrum nympharum.

Νυμφαῖος, αία, ον, Quæ nympharum eſt. Pauſ. Att. 31, πλησίον πυλῶν καλουμένων νυμφάδων. | Νυμφαῖς eſt & ciuitatis nomen, vt ex eodem Pauſ. refert Stephod. cuius gentile EST Νυμφαιεύς. vt Νυμφαιεὺς πηγή.

Νυμφεῖος οἶκος, Suid. æ, in quo ſunt Nymphæ.

Νυμφαιών, Nympharum ſacrum aut templum. v. l.

ΝΥΞ, υκτὸς, ἡ, Nox. Odyſſ. λ, — οἴζυραί δέ οἱ αἰεὶ Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχέοντι, dies noctéſque. Il. α, Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θώρηκας βροτοὶ ἄλλοι. pro quo Il. κ dicit, Νύκτα δι' ἀθανάτους. Et Od. ε, Νύκτα δι' ὀφθαλμοῖσι φάος ἠελίοιο ἔλεσθαι. Il. Ψ, Εἰ δ' ἔτι δ' Ὠκεανοῦ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο ἔλθοι νύκτα μέλαιναν ὅτε ζείδωρον ἄρουραν. Il. Ξ, Νὺξ δ' ἐπὶ γαῖαν ἔπλετο καὶ σκοτομήνιος. pro quo dicit Il. Ψ, ἐπήλυθε νὺξ ἀβρότη. Odyſſ. λ, — ἑρμῆν νυκτὶ ἐοικότες, quam apud Athenæum lib. 12 quidam μελάμπεπλον appellat. Quod Latini dicunt Nocte, ſeu Noctu, Per Noctem, id Græci variis modis. Heſiod. Erg. Νυκτὸς δὲ αὐθρώσκοντα τὰ μέσσῃ δ' ὅτε νυκτὶ δικάζει. Aratus, καθαρῇ ὅτε νυκτί, nocte ſerena. Cic. interprete. Xenoph. Sympoſ. ὅταν φίλος τις ἐν νυκτὶ φανῇ. Et ſine ἐν apud Homerum Odyſſ. ε, Νυκτὶ δ' ἁμῶς, κλείεν. Alexis apud Athenæum lib. 15, ἀφεστᾶσιν τῆς νυκτός. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 8, ὀὰ νυκτὸς, itidem pro Noctu. (ſicut apud Horatium, Ne iugulent homines ſurgunt de nocte latrones) vbi tamen ſcribitur etiam ὀὰ νυκτί. Sed lubenter retineo ὀὰ νυκτὸς, vt apud Theog. de muliere quã ἑταίρᾳ cõparat, Πολλάκι δ' ὀὰ νυκτὸς ἄλλον ἐχεῖ λιμένα. Dicũt præterea δι' ὀὰ νυκτὸς, necnõ διὰ νύκτα, aut ſimpliciter νύκτα. Plato Pol. 2, ἄλλο σκοπῶν αὐτὸς δι' ὀὰ νυκτὸς ἢ ἡμέρας. Pauſan. Att. διὰ πάσης νύκτα ἕκαστον χειμερινὸν, per totam noctem. (Homerus autem διὰ νύκτα dixit pro Noctu ſeu νύκτωρ. Il. ξ, Οὐδέ πῃ ἡμῖν φυγέειν κακὸν, οὐδὲ διὰ νύκτα, nec noctu quidem) Et ſine διὰ apud Alex. Aphrodiſ. problem. 69, libro 2, νύκτα ἄρᾳ, pro νύκτωρ, noctu. Dicitur alioqui potius cum ἄλλο, & quidẽ pro Per totam noctem. Xenoph. Pædiæ 2, πολλάκις ἄλλο τὸν νύκτα ἄϋπνος διατελεῖ. Apud Athen. libro 2, Σπεύδοι δ' ἄλλο τὸν νύκτα. Vſurpatur & pluralis accuſ. Homer. Il. ι, — πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἰαύειν. (quod Virgil. Inſomnem ducere noctem) Plutarch. De laude propria, τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν. Sicut verò dicitur De die in diẽ, De nocte in noctem, ita apud Athenæum libro 11, in quodam epigramm. Ἐξ ἡοῦς εἰς νύκτα καὶ ὀὰ νυκτὸς Παστυκλῆς Εἰς ἠῶ πίνει. Et in Axiocho. βασιλέως πότους ἀπὸ ἡμέρας ὀὰ νυκτὸς εἰς νύκτα, à nocte in noctem, ſeu à tempore antelucano vſque in crepuſculum veſpertinum. Lucian. in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποκλίσεις τῆς σκιᾶς. Thucyd. lib. 8, pag. 295, πρὸ μέσου νυκτὸς, ante mediam noctem. Xenoph. μέσην νυκτὸς, media nocte. & pro eodem, ὀὰ μέσου νυκτὸς. Plut. περὶ μέσας νύκτας. At νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempeſta. pro quo & νυκτὸς ἀκμῆς, & ἀκμῇ ſimpliciter. Et νυκτὸς ἤδη πολλῆς παρεληλυθυίας, multa iam nocte. At νυκτὸς ἄκρας vide in Ἀκρόνυχον. | Νὺξ aliquando pro mortis tenebris capitur. Il. ε, ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. Il. χ, Τὸν δ' ἀρ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε. Sic Virgil. in æternã claudũtur lumina noctem. Catull. Dormienda nox eſt vna perpetua.

C. Νυκτογραφέω, Noctu ſcribo, Lucubro. ET Νυκτογραφία, ας, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio. Plutarch. Pol. præcept. de Demoſthene, ὡς τὴν αἰτίαν ἔχοντα καθεύδειν, χλευάζοντα δ' αὐτοῦ τὰς νυκτογραφίας, Οἶδα ὅτι σε λυπῶ λύχνον κάων. Idem Sympoſ. 2, διὸ πρόπινεται τῷ φιλοσόφῳ παρόντος εἰς αὐτοδιδαίαν ἢ νυκτογραφίαν. Idem De Dem. ἀγχινοίᾳ καὶ νυκτογραφίᾳ.

C. Νυκτοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ, Noctis ſpeciem habens. νυκτοειδὲς, Erot. apud Hippocr. exp. μέλαν, nigrum.

C. Νυκτοθῆραι, Qui noctu venantur, Venatores nocturni. Xenoph. Apomn. libro 4, de horis nocturnis & ſignis loquens, καὶ ἔστιν ὁ ῥάδιος τῶν μαθεῖν καὶ τοῖς νυκτοθηραις καὶ κυβερνήταις καὶ ἄλλοις πολλοῖς εἰς ὁπωμελὲς ἔστιν ἰδέσθαι.

C. Νυκτοκλέπτης, ου, ὁ, Fur nocturnus, Qui noctu furatur. Epigr. l. 2, Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος.

C. Νυκτομαχέω, Noctu pugno, Nocturnum prælium committo. Appian. ὁ δ' Ἄβυκος κινδυνεύσας πλείονας ἐνυκτομάχησεν αὖθις ὀὰ τῆς φρουρᾶς εἰς ἴσα. Et cum accuſ. v. l. ex Plut. (ſi mẽdo caret locus) ἐνυκτομάχουν τοὺς Κῆτας, noctu aduerſus Gallos pugnauit. ITEM Νυκτομαχία, ας, ἡ, (quod tamẽ eſt potius tãquã à νυκτομάχος) Pugna nocturna, Pugna quæ noctu conſeritur. Plutarch. Sympoſ. 8, τὰ μὲν αἱ νυκτομαχίαι καὶ αἱ νυκτοπορίαι τοῦ μεγάλου πραττόμενα ἐλάττω μὲν ἦσαν ἢ ἀνδρῶν ἐπιστρατεύσεις τοσοῦδε καὶ φωνάς. Citatur ex Thucyd. quoque & Philoſtr. Heroic. Sic & Pauſ. Att. νυκτομαχία Μολοσσῶν νικήσασα.

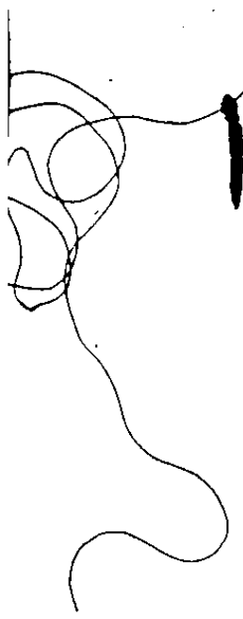
C. Νυκτοπορέω, Noctu proficiſcor, Noctu iter facio. Xenophon Pæd. 5, ἢν νυκτοπορῶν καὶ καταδιώκειν σοὶ ἐμοὶ ἐδόκῃ πω. Vtitur & Strabo pag. 230. In vulg. lex. habetur ETIAM Νυκτοπορία, Noctu eo: ſed ſine autore & ſine exemplo. ITEM Νυκτοπορία, Iter nocturnum, Profectio nocturna. Plutarch. Apophth. de Alexandro, ἔφη πρέπειν τοὺς αὐτὸς ἔχειν ὁλοπτοὺς, ὡς μὴ δέηται, νυκτοπορίαν ὡς ὄλισθον, τῷ ὀλιγαρκίᾳ. quod apophthegma habetur & in vita Alexandri, & in lib. qui inſcribitur ῥωμαϊκὰ ἀποφθέγματα. Aliud exẽplũ ex eodem vide paulo antè in Νυκτομαχία.

C. Νυκτοφυλακέω, Noctu cuſtodio, ſeu Nocturnas excubias agens cuſtodio, Nocturnis excubiis cuſtodio & aſſero. X. Pæd. 4, τὰ μὲν ἔξω ὑμῶν ἡμεῖς νυκτοφυλακήσομεν. VNDE Νυκτοφυλάκιος, ου, ὁ, Cuſtoditio ſeu cuſtodia nocturna. Et νυκτοφυλακίαι, excubiæ.

C. Νυκτοδρόμος, ου, ὁ ἡ, Noctu currens, Viator nocturnus. Orpheus in hymno lunæ, Τανύπεπλος μείλιξ, νυκτοδρόμε, ἵππιε ῥοπῆς, Ἐπιτυχία.

C. Νυκτοφόρξ, ακος, ὁ, Corvus nocturnus. Epigr. lib. 2, Νυκτοφόρξ ἄδει γηραιτέρων. vbi ſunt qui interpr. Bubo. ſed Bubo eſt potius βύας. Ariſtot. Hiſt. anim. L. 8, c. 3, τῶν νυκτερινῶν ὄρνεων μεμψίμοιρός ἐστιν, οἷον νυκτικόραξ, γλαὺξ, βύας. Vbi Gaza vertit Cicuma.

C. Νυκτολόχος, ου, ὁ, Qui noctu inſidias ſtruit, Latro ſeu graſſator nocturnus. Apud Ariſtoph. ponitur & pro ὁ νυκτὸς ἀστυνόμος, ſi Suidæ credimus. Idem verò νυκτολόχοι exponebat

exposuerat. Ἀγρυπνίαν, sicut & Hesych. νυκτιλόχους, τοὺς νυκτὶ ἐπιβουλεύοντας, ἢ λῃστάς. A

C. Νυκτιλαφραοφάγος. Qui noctu clàm vorat, Qui nocturnis tenebris occultus vorat. Apud Athen. libro 4, in epigrammate quodam in philosophos, Νυκτιλαφραοφάγοι, νυκτιπόπται πλάγιοι, Μετεγκυκλοπάται. At νυκτιπάτης suspectum est.

C. Νυκτιλαμπὴς, ὁός, ὁ καὶ ἡ, Noctu lucens. Epitheton lunæ, in quibusdam vetibus qui reperiuntur apud Dionys. Halic. Quod exprimere voluisse videtur Horat. in carmine sæculari, vbi canit, Ritè Latonæ puerum canentes, B Ritè crescentem face noctilucam.

C. Νυκτίμαντις, Vates nocturnus. Hesych. μάντις εἰδώς.

C. Νυκτιμήνη, ης, ἡ, Noctua. v. l. Item nomen proprium puellæ in noctuam conuersæ. Ouid. Metam. 2, — diro facta volucris Crimine Nyctimene. Et mox, Non audita tibi est patrium temerasse cubile Nyctimenen? auis illa quidem, sed conscia culpæ Conspectum lucemque fugit, tenebrisque pudorem Celat, & à cunctis expellitur æthere toto. Dicitur autem νυκτιμήνη quasi Noctē manens. C

C. Νυκτίνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui noctu pascitur, Qui noctu pascua sectatur. Plut. Symp. 1, τὰ νυκτίνομα τῶν ζώων. Apud eundem scribitur etiam νυκτινόμος paroxytonως in eadem significatione. vt in Quæst. Rom. αἰπὶ καὶ ἱέρακες, καὶ τὰ νυκτινόμα.

C. Νυκτιπλανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Noctiuagus, Qui noctu vagatur. Oppian. l. 3 De venat. loquens de hyæna, Τὴν ἢ νυκτίπορον καὶ νυκτιπλανῆ παλέουσαι, Οὐρῆκα οἱ δὲ νύκτα φάος, σκότος αὖ ἢ μετ' ἠώ. Virg. dicit, Currus noctiuagus Phœbes.

C. Νυκτιπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedenti. vnde νυκτιπόλεις apud Hesych. νυκτὸς διαφθορεῖς καὶ πρεσβύδαι. D

C. Νυκτιπόρος, Qui noctu iter facit, Qui noctu circūit. Vide Νυκτιπλανής.

C. Νυκτιφανὴς, Noctu apparens. vel Noctu lucens. vt Noctiluca apud Horat. de luna, paulo antè in Νυκτιλαμπής.

C. Νυκτιφίτης, ου, ὁ, Aquila nocturna. Hesychio est ὄρνις ἱερὸς Ἥρας, ὁ καὶ ἱρωδιός.

C. Νυκτιπόλων, ωπος, ὁ, Cuius oculi noctu exercent. Luscitiosus, Qui interdiu videt, sole occidente obscurius, noctu omnino nihil. vel Qui noctu melius videt, interdiu minus. &, si luna luceat, nihil cernit. Ἀ Galeni Lex. Hippocr. exponitur ὁ μὴ νυκτὸς ἁλιτός. Hippocr. lib. 2 Prædict. οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτίλωπας καλέουσι. Autor Isagoges, νυκτίλωπας δὲ λέγουσιν ὅταν ἡμέρας μὲν ὁρῶσιν ἀμαυρότερον, δυομένου δὲ ἡλίου λαμπρότερον, νυκτὸς δὲ ἔτι μᾶλλον· ἢ ἐναντιωτέρως, ἡμέρας μὲν ὁλίγα, ἐπιόντος δὲ τοῦ νυκτὸς μικρὸν ὅλως. μώπας δὲ λέγουσι τοὺς τὰ μὲν σμικρὰ βλέποντας, τὰ δὲ πόρρωθεν μὴ ὁρῶντας. Festus, Luscitiosi sunt qui parum vident propter vitium oculorum, quique plus vesperi vident quàm meridie. Similiter Ælius Stilo (inquit Hermol.) Nuscitiosos esse dixit qui plus vident vesperi quàm meridie. At Varro Disciplinarum lib. 8, Vesperi non vident quos appellant Luscitiosos. Nonius. Luscitiosi ad lucernam non vident: & μώπας minus videntes vocātur à Græcis. Plautus, Verbero, ædepol tu quidem cæcus, non luscitiosus. Plin. Græcū vocabulum retinet. pro his enim Dioscoridis lib. 2, c. 4, περὶ ἀνθρώπου τοὺς αἰγὸς ὀπίσω ἰδόντος ὁ Ἀπορρέων ἰχὼρ ἐγχεόμενος νυκτάλωπας ποιεῖ, ipse ita habet, lib. 8, c. 50, de capris, Traduntur & non minus cernere quàm interdiu. ideo si caprinū iecur vescantur, restitui vespertinam aciem his quos νυκτάλωπας vocant. Vnde patet eum νυκτάλωπας accipere qui interdiu quidem videt, sed noctu vesperive nihil, quos Varro Luscitiosos, Nonius Luscitiosos appellauit. id quod manifestius fit ex eodem Plinio: quippe qui lib. 28, c. 11, dicat, Et quoniam noctu æquè quoque cernant, sanguine hircino sanari luscitiosos putant, νυκτάλωπας à Græcis dictos: capræ verò iocinere in vinp autero decocto. Vtitur hoc vocabulo etiā lib. 32, c. 7. similiter & Marcell. Empiric⁹. Actuar. quoſdā & νυκτάλωπας ἀφρίτους vocat, nuscitiosos vernos, vt interpr. reddidit. lib. 2 περὶ διαγν. παθ. c. 7, νυκτάλωπας δ' ἀφρίτους φασὶν οἱ ἱερὸν χλιὸν μὴ ἔντες τῇ ὥρῃ βλέπουσιν, δυομένου δ' ἀμαυροῦνται· νυκτὸς δ' ἔτι μᾶλλον· ἐναντιωτέρως μὲν ὀλίγα ἰδόντες, ἐπιόντος δὲ μικρὸν ὅλως. pro quo ἀφρίτους fortasse alicui videatur legēdū ἀπορρίτους. Ipsectiā morb⁹ Νυκτάλωψ dicitur, ITEM Νυκτάλωπία ET Νυκτάλωπίασις: Popilio Aurelio Nocturna cæcitudo, & Nuscitio. Paul. Æg. l. 3, c. 22, νυκτάλωπα λέγουσιν ὅταν συμβῇ τῷ μὲν ἡμέρας βλέπειν, δυομένου δὲ ἡλίου ἀμαυρότερον ὁρᾶν, νυκτὸς δὲ ἧττον, μικρὸν δὲ καὶ ὅλως οὐδέν. Et in Defin. Galeno adscriptis, νυκτάλωψ ὁ μὲν παρὰ δίαιταν ὀφθαλμῶν ἴλιγγα φαντάζας αἰτίας συμβαίνει ἢ τοῖς ὑποδεᾶ χειμῶνος ἡμέρας μὲν ὁρᾶν, νυκτὸς δὲ βλέπειν. At l. 2 Methodi idem Gal. νυκτάλωπα affectum ita dictum ait, ὅτι τὴν νυκτὸς ἀποφαίνει μὴ βλέποντας. Vlpian. Digest. l. 21, De ædilitio edicto & redhibitione, De myope quæsitum est an sanꝰ esset, & puto eū redhiberi posse. Sed & νυκτάλωπα morbosum esse constat: id est, vbi homo neque matutino tempore videt neque vespertino. quod genus morbi Græci vocāt νυκτάλωπα. Luscitionem eam esse quidam putant, vbi homo lumine adhibito nihil videt. At Festo Luscitio est vitium oculorum quod clarius vesperi quàm meridie cernit. Oribas. l. 4 ad Eunap. c. 17, quod πρὸς τοὺς νυκτάλωπας inscribitur, νυκτάλωπίασις δέ ἐστιν ὅταν τὴν ἡμέραν αἰσθάνωνται βλέποντες· τὴν δὲ νυκτὸς προσαγορεύουσι, χείρω. (Est autem hoc verbale à VERBO Νυκτάλωπάω, Luscitiosus sum, Laboro luscitione, seu morbo eo quem Græci vocant νυκτάλωπα) De hoc morbo intellexit Cels. l. 6, vbi ait, Præter hæc imbecillitas oculorum est, ex qua quidam interdiu satis, noctu nihil cernunt. Dicitur idem morbus ETIAM Νυκτάλωψ ab Aristot. lib. 5 De generatione anim. περὶ δὲ τὸ γλαύκωμα γίνεται μᾶλλον τοῖς γλαυκοῖς, οἱ δὲ νυκτάλωπες τοῖς μελανοφθάλμοις. Dixerat autem paulo ante, τὰ μὲν γλαυκὰ (videlicet ὄμματα) μᾶλλον ὀξυωπεῖ τῆς ἡμέρας· τὰ δὲ μελανόμματα, τῆς νυκτός. Et paulo pòst, ὁ δὲ νυκτάλωψ, ὑγρότητος πλεονασμός. Sed sunt qui hāc scripturā suspectā habeāt.

C. Νυκτιγερσία, ας, ἡ, Excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus surgit. Citatur ex Eurip. Rheso, Plut. in vita Homeri, Διομήδεις καὶ Ὀδυσσεῖς ὀκ τῆς νυκτιγερσίας ἀπαναμιδήτων, ab excubiis. Et Strabo l. 8. ET Νυκτιγερσία pro eodem. Festus, Egretus & Adgretus ex Græco sunt ducta à surgendo & proficiscendo. vnde & νυκτιγερσία quasi noctisurgium. AT Νυκτίγερτον ner hæ nomen. Plin. lib. 21, cap. 12, Nyctegretum inter pauca miratus est Democritus, coloris ignei, foliis spinæ, nec à terra se attollentem. Præcipuam in Gedrosia narrat erui post æquinoctium vernum radicitus, siccarique ad lunam triginta diebus, ita lucere noctibus: magos Parthorumque reges vti hac herba ad vota suscipienda: eandem VOCARI Χλιόμωχον, quoniam anseres à primo conspectu eius expauescant: ab ALIIS Νυκτάλωπα, quoniam è longinquo noctibus fulgeat.

ITEM Νυκτιγερτίω, Noctu excitor & surgo. vel Excubias nocturnas ago. Plutarch. in Cæs. pag. 137, ἐν πυκναῖς χερσὶ καὶ νυκτιγερτοῦσι ἐξέκαμον ὑπὸ γήρως, id est (inquit Bud.) Noctu excubias obeuntes, seu Excubias agē tes. ET Νυκτιγερτίω, De nocte surgo ad obeundum aliquod negotium. Themist. νυκτιγερτοῦσί τι καὶ δι' ἡμέρου ἐν ταῖς δίκαις. Dicitur autem νυκτιγερτίω pro νυκτιγερτέω, dicas νυκτιγερσία pro νυκτιγερσία.

C. Νυκτιγράμματος, Præfectus vigilum. in Pand. De luna etiā dici potest. Bud.

C. Νυκτιγορίω, Noctu aliquid nuntio. propriè de custodibus. Eurip. φύλακας νυκτιγορούσι.

C. Νυκτιλαίω, Noctu sacra perago. νυκτιλαῖν Hesychio ἐν νυκτὶ πλεῖν. AT Νυκτίλιος dicitur Bacchus cui noctu sacra fiebant. Plut. De ei Delphico, Διόνυσον ἢ καὶ ζαχίαν ἢ νυκτίλιον καὶ ἰσοδαίτιον αὐτὸν ὀνομάζουσι. Meminit & Pausan. in Att. p. 30, Διονύσου ναὸς νυκτιλίου. Et Ouid. Metam. 4, Nyctelióque Eleleúsque parens & Iacchus & Euan. Idem De arte am. l. 1, Nyctelióque patrē nocturnáq; sacra precare. Sed & ipsa sacra nocturna DICVNTVR Νυκτίλια. Plut. Probl. Rom. p. 159, de hedera, καὶ νυκτιλίοις (ὧν τὰ πολλὰ δι' ὀπῆς ὁρᾶται) παίζειν. De quib⁹ Virg. Æn. 4, qualis cōmotis excita sacris Thyas, vbi audito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnúsque vocat clamore Cithæron.

C. Νυχθήμερον, Nox & dies, Noctis dieique spatium. id est Dies vigintiquatuor horarum, Iustus dies. 2 Corinth. 11,

νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεπτώκασι, noctem ac diem in profundo egi. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. τὸ νυχθήμερον μιμεῖται τὴν τῶν πατέρων ὠμότητα. Procl. in Tim. eo Platonis, ἢ ἐν τῷ κέντρῳ θεὰς τὰς γῆς ἀπέλογον πεῦσι τὸν τῶν νυχθημέρων ἐξαναγκάζει. A

C. Ἀκρόνυξ, Prima nox, Primæ noctis tempus. τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, Suidæ. idem cum ἀκρονυχία, de quo infrà.

C. Μεσονύκτιον, υ, τὸ, Media nox. ἡ μέση νύξ, vt suprà habuimus. Poeticam esse hanc vocem & oratoribus inusitatam annotat Phryn. DICITVR ET Μεσονύκτιος adiect. vt μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις, Anacreon initio cuiusdã odarii. Sic μεσονυκτίων ἐκλείψεων, defectuũ qui noctis medio incipiunt. Et μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte surgens: Aristot. in Probl. p. 90, καὶ ἀκρόνυχαι μὲν πνεύματά ἐστιν ἀπὸ τῶν μεσονυκτίων ἐκλείψεων, μεσονύκτιοι δὲ ἀπὸ τῶν ἑῴων. B

C. Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. Nocturna. ¶ Celsus l. 5, c. 8, Pessima pustula est quæ ὀπινυκτὶς vocatur. ea colore vel subluida vel subnigra vel alba esse consueuit. circa hanc autem vehemens inflammatio est, & quum adaperta est, reperitur intus exulceratio muscosa. color est humori suo similis. Dolor ex ea supra magnitudinem ei⁹ est. neque enim faba maior est. Atque hæc quoque oritur in eminentibus partibus, & ferè noctu. vnde nomẽ quoque à Græcis ei ὀπινυκτὶς impositum est. Sic & Gal. At Paul. Ægin. & Aët. eam non magnopere per diem excruciare, sed noctu grauissimum ciere dolorem scribunt, atque inde nomen habere. Vera autem est vtraq; ratio. nam qua hora orta est, eadem exacerbari verisimile est. In reliquis cum Celso consentiunt, scribentes ὀπινυκτίδας vlcuscula esse sponte erumpentia, phlyctænis similia, subrubra, ex quibus ruptis, sanies cruenta effluit. Nec obest quòd ille pustulas, hi vlcuscula dixerint. sunt enim & ipsæ pustulæ vlcuscula: nec similiter quòd Celsus varii coloris, hi subrubra dixerint: quoniã sub istis & subluida & subnigra cõprehenduntur. Hæc inter alia ex Gorr. apud quem de earum colore reperies plura: Poll. cũ hoc ἐπινυκτὶς subaudire videtur φλύκταινα, scribens, ὀπινυκτὶς, φλύκταινα ὑποπελιδνος, ὑφυχρος, ἔναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ ἡμωρίδιον. Dioscor. l. 2, de porro, τὰ φύματα καταπλασθέντα καὶ ὀπινυκτίδας ἰᾶται. Vnde Plin. lib. 20, c. 6, Illitis foliis sanantur & ambusta & epinyctides. ita vocatur vlcus quæ & syce, in angulo oculi perpetuo humore manãs. Quidam eodem nomine appellãt pustulas liuentes, ac noctibus inquietantes. In eo autẽ Plinii loco, pro Vlcus quæ & syce, in ang. quædam exemplaria habent, Vlcus aciem hebetans, & in ang. &c. ¶ Ἐπινυκτὶς dicitur etiam nocturna hominis rei custodia, seu φυλακὴ δοκιμῶν ἀδικιῶν, vt Hesych. exp. apud quẽ perperam scribitur ὀπινυκτὶς. ¶ Ἐπινυκτὶς est etiam, (vt annotat B.) commentarium nocturnum, vt ἐφημερὶς diurnum: quod & diarium. Vtitur Syn. C

Νυκτιλὸς, Noctem amans. νύκτα φιλῶν. Apud Suidam de Diog. cynico, νύκτα δὲ ὅλην πᾶς νυκτιλὸς καὶ ὑπνιλός. Verba sũt Diog. Laertii, p. 196.

Νύκτιος, υ, ὁ, Nocturnus. Epigr.

Νύκτιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Nocturnus, Noctiuagus. Æschyl. Prom. ἃς οὔτ' ἄλιος πρὸς δέρκεται Ἀκτῖν', οὔτ' ἐν νύκτιος μιλὰν πομπά. quæ & νυκτίπορος & νυκτιλαμπὴς dicitur. HINC Νυκτερὶς, ίδος, ὁ, pro eodem. vt φυλακὴ νυκτερινὴ apud Pollucem, Custodia nocturna, Excubiæ. Arrianus, ὡς ἂν περιῆκεν εἰς Ἀντίπατρον ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ, postquam permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrũ peruenit. Sic Herodian. τῷ νυκτερινῷ φρουρεῖν ἐν περιόδου ἰσοχρονίᾳ, cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrẽtes cesserant. Xen. Hell. 7, ἵππικαὶ αἱ νυκτερινὰι φυλακαὶ ἦσαν. Aristot. Polit. 5, μὴ καταλύωσιν, ὥσπερ νυκτερινῷ φυλακὴν, τῷ τῆς πολιτείας τύραννον. Plut. Sympos. 7, νυκτερινὸς σύλλογος τῶν λῃστῶν καὶ πολυπλανήτων αἰθρῶν. (vt apud Tac. Cœtus nocturni) Et νυκτερινὰ εἴδωλα, Spectra nocturna, Terricula & visa nocturna. (Nonius Lemures, laruæ nocturnæ & terrificationes imaginũ & bestiarũ) Horat. dicit Lemures nocturni, Virg. Manes nocturni. Athen. l. 4, τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων νυκτερινῶν φόβων, terriculamẽtorũ nocturnorũ. Cic. dicit Metus nocturnus. Rursum Xen. Hell. 5. ἐπὶ ἦσαν τὸ νυκτερινὸν κήρυγμα. Et Hellen. 4, D

τῆς ἡμερινῆς ἀγγελίας τὸ νυκτερινὸν διαφέρειν. Itẽ νυκτερινὸν ὡροσκόπιον, horologium nocturnum, vt Cic. dicit Horæ nocturnæ, Ouid. Vmbræ nocturnæ. Athen. l. 4, νυκτερινὸν παίσασπα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῇ ὑδραυλικῇ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Et νυκτερινὸς, de lupo noctiuago. Opp. Cyn. l. 3, Τὸν μὲν, (videlicet λύκον) νυκτερινὸν δίχα μοῖρας ἄφυκτον ἐρωὴ Ἀρτέμιδος ἐείσων τι πολυπλόκοις ἀράκτῃσι. Ibidẽ hyænam appellat νυκτιπλανῆ & νυκτιπόρον. Et νυκτερινοὶ κύνες Suidæ & Hesychio οἱ λύκοι, lupi. Sunt tamen qui esse vẽlint εἴδος ὑποδήματος γυναικείου, vt idem Hesych. annot. At νυκτερινὸς οἶνος, vinum crassius ac proinde non pellucidum, vt v. l. interpr. apud Plut. (sicut eadem νυκτερινὲς interpr. Obscurus noctis instar) In Symp. l. 6, probl. 7, vbi quæritur quẽ colorẽ intellexerit Hom. quũ dicit αἴθοπα οἶνον, ad quendam qui nolebat διηθεῖσθαι τὸν οἶνον, Σὺ δ' ἀξιοῖς τὸ νυκτερινοῦ καὶ μελανεργίδος ἐμφορεῖσθαι, & ψιχθὸν καὶ ἄπορον. & paulo pòst, αἴθοπα καλεῖ, οὐ τὸν ζοφερὸν, ἀλλὰ τὸν διαυγῆ καὶ λαμπρόν. Synonyma igitur facit ibi νυκτερινὸν & ζοφερὸν, opponens eis διαυγῆ & λαμπρὸν, id est pellucidum & clarum. B

ET Νυκτηρεύω, Noctu aliquid facio. Poll. l. 1, τὸ ὠφελητικός τι περὶ ξαῖ, νυκτηρεῦσαι. Item Noctẽ duco seu trãsigo, seu Pernocto. vt Cic. de venatoribus, Pernoctant in niue. X. Pæd. 4, εἰ ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι καὶ νυκτηρεῦσαι καὶ βεβυθίσθαι τὸ ἀποπεῦσαι. Attici autem νυκτηρεύειν vsurpant pro ἀγρυπνεῖν, Insomnẽ ducere noctẽ, Vigilare. Hesych. VNDE Νυκτηρευτὴς, οῦ, ὁ, Qui noctu aliquid agit. Apud Plat. in fine l. 7 De leg. accipitur pro eo qui noctu in agris venatur, aut in flumine, teste B. ET Νυκτηρευτικὸς, ὴ, όν, Aptus ad aliquid noctu agendum. νυκτηρευτικαὶ κύνες apud Xen. Canes nocturnæ venationi aptæ. B. ET Νυκτηρεία, Actio nocturna. Apud Plat. pro venatione nocturna. B. COMP. Ἀποτυκτηρεύω, Pernocto foris, Abnocto. idem cũ ἀποσπῶ. Plut. Apophth. Ἀλέξης πρὸς τὸν νόμον ἀποτυκτηρεύοντα. Item cum gen. apud eundẽ in Fab. ἀποτυκτηρεύων τῆς στρατοπέδου πολλάκις, abnoctans à castris. Secundũ comp. EST Διατυκτηρεύω, Per totam noctem aliquid ago, διὰ ὅλης νυκτὸς τι πράττω, vt Poll. exp. Item Noctem perago seu trãsigo, Pernocto. Herodian. l. 1, διατυκτηρεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς στρατοπέδου, quum in templo castrorum pernoctasset. Et l. 8, διατυκτηρεύσαντες ἐν τῇ πόλει ἐν ἀδείαις καὶ κειναῖς πάντων οἰκίαις, quũ noctem exegissent. Ex Phal. τῷ λαῷ διετυκτήρευον, in fœdo cruciatu pernoctarũt. Eiusdem signif. est διαπανυχίζω, infrà apud Plut. qui in l. De primo frig. dicit, ὅτι πολλὴς διατυκτηρεύσεως, in summa pernoctãt aqua. TERT. Ἐντυκτηρεύω, Pernocto in, Noctem duco seu trãsigo in. Dioscor. l. 2, c. 91, ζέσας οἶνῳ ἀφαλάσσῳ τι ἐν ὠῷδίῳ, εἶτα ἀνιέμενος καὶ ἐντυκτηρεῦσαι ἀφεὶς, pernoctare sinens. QVART. Παρατυκτηρεύω, Pernocto apud, Circum excubo. Plut. in Gracch. ἦσαν ὅτι πρὸ οἰκίαν καὶ παρατυκτηρεῦσι ὅτι πρὸ θυρῶν, Excubias agebant, Excubabant. Bud. C

ITEM Νυκτερὶς, Vespertilio. animal ex gen. τῶν νυκτερόμυων, & γαμεῖ μὲν ὑπὸ χθόνα, lucifugũ. nec enim nisi noctu videt. De quo Aristot. & Plin. lib. 10, cap. 61. Od. ω, νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θαμινοῖο τετρίγασι πεπόνται. Autor Philomelæ, Strix nocturna sonans & vespertilio stridunt. Od. μ, Τῷ θεσπεσίῃ ἐχέτην ὡς νυκτερίς. Plut. De fera num. vind. καθάπερ μελίττας ἢ νυκτερίδας ἀπόχρως ἐχούσας καὶ πτερύγας ὑπὸ μικρότητος καὶ ὀργῆς ὧν ἕπασχον. ¶ Item piscis genus, cui inde nomen quòd interdiu quietem agat, noctu grassans satiandi vẽtris studio, vt Ἁλιευτικῶν lib. 2 docet Oppian. quam ob causam ἡμερασκέπου quoq; nomen inuenit. ¶ Νυκτερὶς dicebatur etiam Chærephon ἑταῖρος Σωκράτους, vt annotat schol. Aristoph. & Suid. AT Νυκτερίσιος, quod à νυκτερὶς deriuatum videtur, aliam tamen signif. habet. nam à Bud. exponitur Nocturnus in hoc quem ex Theophrasto citat loco, ὥσπερ καὶ ὅτι τῷ Διὸς ὑδάτων τὰ νυκτερίσια βελτίω καὶ βύρσια. E

Νύκτωρ, Noctu. Hesiodus Erg. οὐδέποτ' ἦμαρ παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδὲ πνύκτωρ φθείρουσι. Plutar. Symp. libro 6, οἱ νύκτωρ δηλοῦντες, αὐ ὅτι καταδαρθοῦσι, παύονται τῆς δηλήσεως μὴ πόνος. Idem ad Colot. τὸν ἥλιον ἀμελουμένων καὶ νύκτωρ βλεπόντων. (vbi fortasse reponendum πρὸς τὸν ἥλιον) Et ὁ νύκτωρ in Epigrammatis, Nocturnus. F

¶ Νύχες, Nox. item Tenebræ. nam ab Hesych. exponitur non solùm νύξ, sed etiam σκότος. Sed notandum apud eum scribi oxytonως νυχὲς, apud Suid. verò νύχος. quam scripturam sequutus sum. VNDE Νύχα, Noctu. νύκτωρ, νυκτὶ, Hesych. ET Νύχιος, Nocturnus. idem cũ νύκτιος siue νυκτερινός. Hesiodus Erg. de virgine, — νυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου. Soph. Philoct. αἰνὴρ σ' ἀπ' ὀμματος νιν' ἔχων ἀφωγλιῶ ἀκτῖσι) νύχιος. Ité νύχια θύεα, sacra nocturna, vt Virg. vocat. Apoll. lib. 2 Arg.

C. Νυχοβόρος, Noctu vorans, suprà νυκτιλαβροφάγος. Nicander Ther. Βληχὸν γὰρ μιὸς εἶα νυχοβόρου ἐν χερὶ νύμα Εἰδίτας. id est, τῷ ἐν νυκτὶ ἐδόντος ὁ αὖ ὄῦρη. Sed annotat scribi etiam μυχοβόρου, id est τῷ ἐν μυχοῖς ἐδόντος, Qui in cauernis seu latibulis comedit, à NOM. Μυχοβόρος.

C. Ἀκρόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vespertinus, Qui est aut fit primæ noctis tempore. Nicand. Ther. πλὴ ὅθι λύχνις Ἀκρόνυχος δρηστὸς ἀπήλασε παρὰ σάπυσσα. vbi schol. exponit ἑσπερινός. Et ἀκρόνυχον πνεῦμα suprà in Μεσονύκτιος, Ventus qui sub primam noctem spirare incipit. Et ἀκρόνυχοι stellæ appellantur quæ cum prima nocte oriuntur, quæ ETIAM Ἀκρόνυκτοι vocantur. AT Ἀκρόνυχον, SIVE Ἀκρονυχία, Prima nox, Primæ noctis tempus, Tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit. A Suida ἀκρόνυξ & ἀκρονυχία exponitur τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. Sunt qui ἀκρονυχίαν intelligãt intempestam noctẽ (quæ & Concubium & Conticinium & Silentiũ noctis. Virg. — intempesta silet nox) Sed nimis generalem hæc vox intempesta signif. habet. quippe qua significetur silentium illud noctis quod & ante & post mediam noctem est. Diuersa autem esse ἀκρονύκτιον & μεσονύκτιον, apparet ex loco illo Aristotelis suprà in Μέσον νύκτες citato. Sed & Gaza apud Aristot. Probl. 16, ἀκρόνυχον vertit Initium noctis. Soph. Aiace, ἄκρας νυκτὸς, μιᾶς ἔτ' ἄστρων λαμπτῆρες νύκτ' ἦσαν, summa nocte, quum vespertina lumina non amplius ardebant.

C. Αὐτονυχὶ, SIVE Αὐτονυχί, Ea ipsa nocte, αὐτῇ τῇ νυκτὶ, Hesychio & Suidæ. Arat. Ἀμφότερον δυόντα καὶ ἐξ ἑῴης ἀείρετα Πολλάκις αὐτονυχὶ, ἠδύμαθα. quæ Cicero ita vertit, Quem nocte extinctum atque exortum vidimus vnà. Apud Hesychiũ in fine scribitur per ε, apud Suidam per ι.

C. Εἰνάνυχες, Per nouem noctes, ὅτι ἐννέα νύκτας, Hesychio. Iliados ι, Εἰνάνυχες δή μοι ἀμφ' αὐτῷ τῷδε νύκτας ἔασον. Est autem poeticum hoc εἰνάνυχες PRO Ἐννεανύχες, vt Eust. annotat.

C. Ἔννυχος, SIVE Ἐννύχιος, Nocturnus. idem cum νύχιος, νύκτιος, νυκτερινός. Apollon. Argon. libro 2 — ἐννύχιοισιν ἀριστάδμος ἐνέεσσι. Dicitur etiam aliquis agere aut aliquid pati ἐννύχιος, pro Noctu. Iliad. φ, Ἦγε λαβὼν ἐκ παῦρος ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα Ἐννύχιος ἀεθμοιῶν. Hesiod. Theogonia, κακαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ Ἐννύχιαι σῖζον. Odyss. γ, — ἐς ἢ Γεραιστὸν Ἐννύχιαι κατέγοντο. Aratus, Μέσων ἡμάτιος, τὸ δ' ὅτι πλέον ἔννυχος ἤδη, id est, Cicer. interprete, — breuior clara cæli de parte videtur, Amplior inferuas depulsus possidet vmbras. AT Ἔννυχον, SIVE Ἐννύχιον, Nocte seu Noctu, ἐν νυκτί. Marci 1, καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε, Mane valde multa nocte, seu Summo mane, quũ valde multa adhuc nox esset, Quum valde multum tẽporis adhuc quasi intra noctem lateret. (Vbi quædam vet. exempl. habẽt ἔννυκα) A quo aduerbio in v. l. est ἐννυχώτερον, Magis de nocte. Posterioris ἐννύχιον hoc exẽplum extat apud Athen. l. 12, in epigr. quodam, Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν Παρράσιῳ δι' ὕπνου, θῖος ὁδὶ θέην ὁρᾶν.

C. Παίνυχος, SIVE Παννύχιος, Pernox, Per totam noctem durãs. Il. ι, Ἔρχεο Τυδέος υἱέ, τί παίνυχον ὕπνον ἀέκητι; Et παίνυχος πάσης apud Naz. Item πάννυχος λύχνος apud Pollucẽ Pernox lumen, vt dicitur Pernox luna, quæ per totam noctem lucet. Et in vulg. lex. παννύχιον κρίσιμον τὸ ὁλόνυχιον, per totam noctem ardet. Dicitur etiam aliquis facere quid παίνυχος siue παννύχιος, pro Per totã noctẽ. Od. ξ, — ὔτε δὴ ὧρα Ζεὺς πάννυχος. Il. ρ, Παίνυχοι ἰάχουσιν. Iliad. β, Εὗδον παννύχιοι, dormiebant perperem noctem. Hesiod. Aspide, Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλιπε σὺν αἰδοίῃ θεὸς ὕπνῳ

π. Sicut verò paulo antè dictum est ἐννυχον siue ἐννυχα, & ἐνύχιον aduerbialiter accipi pro Per noctem, Noctu, sic ETIAM Παίνυχον SIVE Παίνυχα, ET Παννύχιον, Per totam noctem. Il. β, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα, per totam noctem. (vbi potest etiam esse accus. masculini generis) Soph. Aiace, ἴσθ' ἀμφὶ παίνυχα ξυ σαίσουσ' αἰσίναλες, ita noctem totam ac diem ingemiscebas, ἧ πᾶσαν τὼ νύκτα καὶ ἡμέραν. INDE Παννυχὶς, ίδος, ἡ, Festum pernox, seu Festum quod per totam noctem celebratur. ἑορτὴ νυκτερινὴ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, vt Hesych. exponit. Latini Peruigilium appellant, Liuius, Tacitus, Sueton. Gellius. Plato Pol. libro 1, παννυχίδα παιήσουσι, λῷ ἄξιον πάσασθαι. Plut. πανυσίας μετ' ἀλλήλων ἔχοντες ἐχρῶντο κώμοις καὶ παννυχίσι. Idem De curiositate, βακχεῖα καὶ χορεῖς καὶ παννυχίδας ὀργιάζων καὶ συνοῦσαν ἔχων. vbi licet βακχεῖα & παννυχίδας coniunxit, ita Tacit⁹, Apud Vitellium omnia indispolita, temulenta, peruigiliis ac bacchanalibus quàm disciplinæ & castris prõpriora. Athen. lib. 5, ἐχθὲς δ' καὶ πρωΐ πρὸ ἐμοῦ παρὰ σοὶ παννυχίσι, ἐν αἷς πᾶσιν ἔσσι χρόνον διηνύτεω χορεύοντες. Idem lib. 13, ex Critia, Παννυχίδας δ' ἱερὰς ὅλας χορεὶ ἀμφιέπωσιν. Rursum Plut. in Symp. septem sap. τῇ πλείστῃ παννυχίδος οὔσης καὶ χορείας πάσης καὶ παιδιᾶς θεὸς τὸ ἀγώνιον, quum peruigilium esset. Herodian. l. 3, παννυχίδας ὅπλα ἐκτησάμενος εἰς μυστηρίων ζῆλον, peruigilia ad formam Cereris initiorum, Polit. interpr. ET Παννυχίζω, Pernocto, seu Totam noctem transigo, Totam noctem duco. Aristoph. Nub. οὐ γὰρ ἐῶ σ' ὑβρίζειν, οὐδ' ἡδὺς ἐν ταῖς σκώμμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν. Item Peruigilium celebro. Herodian. libro 4, ὁ δῆμος ὑπὲρ ἐκείνῳ παννυχίζων τε καὶ ἑορτάζων. Læti supramodum noctibus ac diebus totis festum celebrabant. Polit. interpr. Idem l. 5, ἀνωχύμην τὸ δῆμον καὶ παννυχίζοντα ἀφραίνειν ὤετο, epulis ac peruigiliis populum à se oblectari arbitrabatur. Et cum accusat. apud eundem lib. 1, ποίαν μᾶλλον παννυχίζειν ἑορτήν. vbi Polit. vertit, Cuiusmodi simus hac nocte festum celebraturi. VNDE Παννυχισμὸς, οῦ, ὁ, Peruigilatio, vt Cicero dicit, Nouos deos, & in his colendis nocturnas peruigilationes. ET Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, Qui per totam noctem aliquid facit. vel Qui totas noctes peruigilat. aut, Qui in excubiis peruigilat. vt Liuius dicit Peruigilando in armis. BICOMP. Διαπαννυχίζω, Totam noctem transigo, Pernocto. idem cum παννυχίζω. Plutar. Amat. narr. καθ' ἑαυτὰς ἐν αἰθρείῳ μεγάλῳ διεπαννύχιζον, in magno quodam androne pernoctabant, Polit.

Νυχθίζω, Noctu aliquid facio. vt Noctem transigo, Pernocto. Hesychio νυχθίζει non solum est νυκτερεύει, sed etiam κρύπτει. VNDE Νυχθία, ας, ἡ, Pernoctatio, vel Peruigilatio. Hesychio διανυκτέρευσις. apud quem perperam νυχία. Dicitur autem νυχθία, vt suprà νυκτερία. COMP. Ἐννυχθίζω, Pernocto in, Noctem transigo in, idẽ cum ἐννυκτερεύω. Philostr. in Heroic. ἐννυχθίζειν τῇ γῇ. Sic Plutar. De def. orac. ἐννυχθίσας ὁ ἄνθρωπος, ὡς αὐτὸς ἔοικε, τῷ σκάφῃ, quum in delubro incubuisset, vt consuetudo est, Turn. interpr.

ΝΥΊΣΣΩ, SIVE Νύττω, Pungo, Fodico, Punctim cædo, seu vulnero. Il. λ, Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην αἰχμῇ ἐϋχάλκῳ ἔντρηχυ, hasta videlicet. vbi Hesych. exponit ἐκ χειρὸς ἔντρωσιν. Et aliquanto antè, μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ Νύξ'. Sic Il. μ, Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας Νύξ'. Il. ο, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔτυπτε Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Et in pass. Il. ξ, — λάκε δὲ στρ περὶ χαλκὸς Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. Epigr. lib. 2, Νισσώμενός τε τὸ καλὸν ἄπ ξίφεσιν ἀμυχθὲν, cui lat⁹ assiduè fodicabatur & lancinabatur. Aristoph. Pluto, Νύττουσι δὲ φλογὶ τὰ πτερύγια. At metaph. in Nub. idem dixit γνωμιδίῳ γνώμιον νύξασα, confodiens & refellens. Et Galenus libro 1 ad Glauconem dicit τὸ ῥῖγος in febri tertiana esse ὡς τυπτομένου τοῦ χρωτὸς, quasi pungeretur seu stimularetur. In præcedentibus locis accipitur pro κεντεῖν seu πρώσσειν, sicut apud Hom. rum Eustathius exp. Interdum verò commodiùs redditur Pello, seu Impello, Pulso. vt aliquis dicitur νύσσειν quempiã αἰσχῶνι, quũ eũ cubito leuiter impellit admonendi gratia. Od. ξ, Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα ποδώπιδα νύσσον ἰόντα, Αἰσχῶνι νύξας. Sic &

Bud.in hoc loco Plut.pag.69, νύξας ἵππον τῷ χαλινῷ, ὀρχεῖσθαι (φησὶν) αὐτὸν ἀσπαστέον ἐστί, interpr.Cubito digitóve admonens. Equi etiam inter currendum dicuntur vngulis suis solum νύσσειν, pulsare, seu percutere, (At Quatere, fortasse significātius est apud Virg.in hoc versu qui est Æn.8, Quadrupedante putrē sonitu quatit vngula campū) Hesiod.Aspide, χθόνα ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι Νύσσοντες χαλκῷ. Pass.particip.Νυγείς, Percussus, Ictus, Punctus. Hesychio νύσσει est non solùm πατάσσει, sed etiam ῥύσσει. Apud eūdem reperio ΕΤΙΑΜ Νύσσω, quod exponit χερὸς πατάξω, manu ictum inferre, seu incutere: quod cæsim fit, non punctim. quod si mendosum non est, (quum suo, hoc est alphabetico ordine, positum sit) erit à ΥΕΡΒΟ Νύω, à quo deriuari potest ΕΤ Νύρω ΑC Νυείζω, idem cum præcedent.significans. nam Suid.νύρων exp.νύττων. Apud Hesych.autem perispomenos, νυρῶν, νύσσων, ξύων. itidémque Νυρεῖ apud eundem νύσσει. Et Νυείζῃ, νύσσει, ξύῃ, quod & Suid.habet.

Νύγμα, ατος, τὸ, Punctus, seu Punctum. (vt Plin.de crabronibus, Ter nouenis punctis interfici hominem. Idē, Mustelæ oculis punctu erutis) Scrib.Larg.cap.76, de emplastro viridi Glyconis, Punctus neruorum, musculorum, qui periculosissimi sunt, quos νύγματα Græci dicunt, sine incisione aut diuisione sanat. Νύγμα (inquit Gorr.) Punctio, est solutio continuitatis in carne, incidente aliquo acuto & tenui facta. Vocatur ΕΤ Νῦσις. Hæc ille. Dicitur & de morsu muris, seu morsu quē mus intulit. Nic.Ther.de draconis morsu seu ictu, Βλητὸν γὰρ μῦς οἷα μιγαδόρου ἐν χερὶ νύγμα εἴδῃται, αἱμαχθέντος ὑπὸ κραιπνὸς ἀρωγοῦ. Et aliquanto antè, μηδὲν πεμπέσθω νύγμα, Σιπιδόπι φλιδώσῃ. (vbi schol.annotat scribi etiam δῆγμα) ΥΝΔΕ Νυγματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Pungens, & fodicans seu lancinans. vt νυγματώδης ὀδύνη, dolor punctorius, seu pūgenti similis, qui circa membranas potissimùm consistit, & ad eas propriè pertinet, ipsius affectus veluti radice eo loco fixa vbi membrana pūgitur, dolore verò circa locum punctum ad magnum spatiū circumlatim se fundente. Hic in pleuritide manifestus est, & in hepate etiam & renibus, si eorum tunicæ inflammatiōnes patiantur. Gorr.

Νυγμή, ῆς, ἡ, Punctus. vel Stimulus. nam ab Hesychio exponitur κέντρον.

Νυγμός, οῦ, ὁ, Punctio, Punctura, Stimulus. v.l.

C.ΚΑΤΑ νύσσω, Pungendo penetro, Cōpungo, (vt Colum. Ne aculeis vrticæ compungantur. Plin. Acu compunctus) Accipitur metaph. vt Act. Ap. cap. 2, ἀκούσαντες δέ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. Eo signif. Terentius dicit, Si id te mordet. Cic. Siqua sunt in tuis literis quæ me mordeant. Plaut. Cor pungit meum. Cic. Scrupulum qui dies noctésque stimulat ac pungit. Suet. Vrebant anxiam mentem varia vndique cōuitia. Eadem metaphora κνήθειν & κνίζειν dicitur pro Stimulos cordi subdere, Stimulis pectus alicui fodere. ‖ Hesych. κατανύγμαι exponit non solùm λυπήσομαι, sed etiam ἡσυχάσω: itidémque κατανύξαι, λυπῆσαι, & ἡσυχάσαι. Suidas autem κατανυγείς, λυπηθείς: item μεταγνούς. Idem κατανυγῆναι exp. σωπῆσαι, in hoc loco Dauidis, ὅπως αὐ ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. Isidorus autem, (vt idem annotat) κατανυγῶ, μεταγνῶ. Vide & sequens Κατάνυξις. ΥΝΔΕ Κατάνυξις, Compunctio, (vt Plin. Laterum compūctiones tollit) Metaph. plerunque, (vt & ipsum κατανύττειν) ac significat dolorē quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paulum autem ad Rom. cap. 11, ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, vetus interpr. itidem reddidit Compunctio. Alii autem ex collatione cū Hebraicis verbis, malunt vertere Soporem, aut etiam Stuporē, seu Altissimū veternum, & qui omnem sensum adimat. (Hesychio certè κατάνυξις est nō tātùm λύπη, sed etiam ἡσυχία.) Chrysost. autē κατάνυξιν ibi significare scribit ἢ τὸ χεῖρον ἕξιν τῆς ψυχῆς, ἢ αἰσθήσεως ἴσχειν ἐξ αἱμορραγίας. quoniā Dauid alicubi dicit, ὅπως αὐ ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ. inquit, ἵνα μὴ μόλυνθῶ, ἵνα μὴ μεταβληθῶ. quib' subiūgit, ὡς οὖν ὁ σὸς διάβολος καὶ πάντων ἡμῶν οὐκ αὖ διπλοῦς μεταστήσῃ, ἵνα καὶ ὁ σὸς πονηρὸς κατανυγείς, πάλιν οὐκ αὖ ῥᾳδίως μεταβάλοιτο. κατανυγῶμεν γὰρ οὐδὲν ἑτερόν ἐστιν ἢ ἐμπαγῶμέν που καὶ προσπλαγῶμεν τῷ δόγματι αἰσθητῶς τῆς

γνώμης καὶ διεμπαῆναι δηλοῖ, πῶμα κατανύξεως εἶπεν.

C.ΠΑΡΑ νύσσω, Extimulo, Peruello, Astringo. v.l.

C.ΥΠΟ νύσσω, Subtus pungo, Stimulos Subdo. Hesych. ὑπονύσσειν exponit καταπαύειν.

-ΝΥΣΤΑΖΩ, F.ξω, Dormito: propriè Dormito capite nutans. ὀπτιδίω κατὰ δίξιν τῶν ὀπτανομένων ἐπὶ τὸ ὕπνον καταφορά. nā à νυστάζω deriuatum tradunt grammatici, exempto υ. Plato Apolog. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaphoricè plerunque capitur, sicut & ὑπνάζειν, & Dormitare apud Latinos, pro Negligentem esse, nec attēdere. Plato l.3 De rep. μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ, iudice dormitante. Idem in 5 De leg. scientiam numerorum celebrans, τὸ δὲ μέγιστον, ὑπὸ τὸν νυστάζοντα καὶ αἰμαχθῆ σύστασιν ἐγείρει, dormitantem seu somniculosum. Aristoteles Rhet. l.3, τοῦτο δ' ἔστιν, ὡς φησὶν ἔφη Πρόδικος, ὅτι νυστάζουσιν οἱ ἀκροαταί, παριμβάλλειν τὰς πεντηκοντάδραχμου αὐτοῖς. Vnde Quintil. l.4, c.1, Est interim proœmii vsus etiam non in exordio. nam iudices & in narratione nonnūquā &. in argumentis vt attendant & vt faueant rogamus. quo Prodicus velut dormitantes eos excitari putabat. Plut. De curiositate, οὔτε νυστάζει, οὔτε ἀχολεῖται, ἀλλά τι δίζεται ἰὼν ἀφεγγές τι οὔατα βάλλει. Idem Symp. 5, χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς θεάματος εἶναι. Idem ἀπονυστάζειν dicit quod Cic. in quodam suarum epist. loco, De mosthenem sibi videri dormitare. Et Horat. quandoque bonus dormitat Homerus. Sunt qui νυστάζειν exponant Conniuere, vt in κατανυστάζω dicetur, & in νυσταγμῶς..

Νυσταγμός, οῦ, ὁ, Dormitatio. ἢ ὀπτανομένη ἐν τῷ ὕπνου καταφορά.

Νυσταλέος, ου, ὁ, Dormitator, Capite nutante dormitans. vel Dormitare faciens, Caput inter dormiendum quassans & degrauans. Aristoph. Vesp. initio, Καίτοι γὰρ ἀρτίως πῶς ἐπεφραπίσατο Μῶδός τις ὀπτὸ τὰ βλέφαρα νυσταλέος ὕπνος. ΥΝΔΕ Νυσταλεωπῶς, More eorū qui nutante capite dormitant: vel More eorū quorū oculi somno conniuent. Galen. in lex. Hippocr. Γλοιάζειν, τὸ ὀπτημοίρους ποιεῖσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἢ τὸ γλοιωδῶς, ἀπάλοιον, ὡς τὸ καὶ νυσταλεωπῶς εἶπον.

Νυσταλέος, ου, ὁ, Dormitator. vt Homo dormitator apud Plaut. Hesychio ὑπνηλός, i. Somnolentus. Ατ cομp. Νυσταλαγκόπορος, ου, τὸ, Senex dormitator, Silicernium somnolentum. Ponitur ab Etymol. & in lex. meo vet. sed non exponitur. ΕΤ Νυκταλωπάω, Capite nutante dormito ac oculis conniueo. Hesychio νυκταλωπίζει est νυστάζειν, dormitare.

C.ΑΠΟ νυστάζω, Obdormisco, Dormito. Plut. in Cicerone, χάψας ὁ ὀπτασιλῆ ἐπιαχοῦ τῆς λόγου ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένη. Notādum est autem ita dici hic Demosthenem in aliquibus suarum orationū locis ἀπονυστάζειν, quemadmodum Horat. dixit, Indignor quandoque bonus dormitat Homerus. Et quēadmodum oscitanter dicunt Latini interdū pro Negligenter, sic & ἀπονυστάζειν quādam ἀμέλειαν denotat, id est, negligentiā. Eust. in hunc versum Il. ἡ, Ἐνθ' αἶψα κεν βείζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον, Οὐδὲ καταπλώσαντ', est (inquit) βείζειν idem quod ἀπονυστάζειν. Et paulo pòst, τὸ μὲν βείζειν τινὰ πατρικὴν ἀμέλειαν ἀποφαίνει τῷ βασιλέως, τὸ δ' ἡλώσαντ', τινὰ ἀθλίαν. Idem Eust. alibi, ad hunc locum respiciens, scribit, ὁ ἰλιάδι μὲν τὸ βείζειν ἐπὶ ἀμελείας ἔθετο, ὡς ὅτις εἴτι ἀπονυστάζειν.

C.ΕΠΙ κατανεύω, Capite declini dormito. vel, Insuper dormito.

C.ΚΑΤΑ νυστάζω, idem. Alexis apud Athen. l.1, Ἐχθὲς ὑπέπιπτες, εἶτα νωὶ κραιπαλᾷς. Καταύσασον· παύσῃ γάρ, Dormias, aut Obdormiscas: vel Aliquantum dormias. Poll. καταυστάζειν videtur accipere pro Conniuere seu Nictare. ait enim l.2, καὶ σωιλεῖν δὲ βλέφαρον, τὸ καταυστάξαι. paulo antè dicit συγκλεῖσαι, σκαρδαμύξαι. vt apud Ouid. Oculi somno cōnimentes. Accipitur & metaphoricè, vt νυστάζειν quoq; & Dormitare paulo antè. Poll. l.3, c.25, quod ἐκ φιλοπόνου καὶ ἐμπείρου inscribitur, ὑπνιάζειν, ἐνυστᾶν, καταυστᾶν, καταυστάζειν. Et paulo antè, ἐμπόδιος, καταυστάζων, ἀπακριβούμενος, ὑπνίας, ῥαθυμός. Sic Cic. In mediis vitæ laboribus obdormiscere, & ita cōnimentem somno consopiri sempiterno.

ΝΩ̃ΤΟΣ, ου, ὁ, Dorsum, seu Tergum. tam in cæteris animalibus quàm homine. Aristoteles libro 1, De hist. anim. eius partes facit scapulas, spinam & lumbos. itaq; eo autore νῶτος dicitur pars tota posterior ab occipite ad extremũ coccygẽ 34 vertebris compacta. Probo quoque Dorsum significat posteriorem corporis partem, eo quòd deuexa sit deorsum, inquit Festus. Vnde & ea pars à medicis carinæ nauis cõparatur. Ita quinque eius partes erunt, collum, thorax, lumbi, os sacrum, & coccyx. Alii arctius accipiunt, dicentes esse partem cerui ci subiectam, & duodecim vt plurimum comprehensam vertebris. Vide plura apud Gorr. Od. ρ, — Κάλλι δέξιον ὦμον Πρυμνόθεν ἀμφὶς ἔταμνον καὶ νῶτον. X. De re equ. πῶς ὅτι τὸ νῶτον δίχεται καὶ ἀναβάτου. Plut. ὅτι τῶν ἄνω φέρων. quo loquendi genere vtitur & Herodian. & ante eos Thuc. Athen. lib. 13, αἰώρημα λαβὸν τὸν νῶτον εἶχε πανοπλίας. Thuc. lib. 3, ὅπλα γὰρ ἔφερον αὐτοὺς καὶ νῶτον, ἐφ' ὃ πίλους τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα, à tergo. Num. plur. genus mutat. quippe Νῶτα dicitur, vt ζυγὰ à ζυγός, & σκῆπτρα à σκῆπτρον. Il. β, Φράζεσθαι ὅτι νῶτα θαλάσσης, Σμερδαλέης. Soph. Trach. Ὦ νῶτα καὶ στέρν' ὦ φίλου βραχίονες. pro quibus Accius, O pectora, ô terga, ô lacertorum thori. Athen. l. 6, de mulierculis quibusdam quæ κλιμακίδες dicebantur, ὅτι ταῖς νώτοις αὐτῶν τὰ αἰδοῖα γίγνεται. vide in Κλιμακίς. Apollon. νῶτα βοός, terga bouis. Athen. 10, ἐπὶ τὰ νῶτα καταπίπτουσι. Item, τὰ νῶτα ὑποστρέφειν apud Luc. Vertere terga. i. Fugere. Sic Herodian. l. 7, Ἱππεῖς μόνοι αὐτοῖς ἐπιστραμμένους ἰδόντες τὰ νῶτα διώκουσι. Et Plut. Fab. γυμνὰ παρέχοντα τοῖς ἐναντίοις τὰ νῶτα. Lat. quoque dicũt Dare terga, & Dare terga cædẽda hostibus. Hom. νῶτα dixit etiam τὰ νωτιαῖα μέρη, portionem ex tergore suis, quæ alicui in mensa apponitur. Od. ξ, Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διαπρήσσεσκε γέραιρε. Idẽ mari νῶτα tribuit. Il. β, ἐπ' ἰχθυόεντα νῶτα θαλάσσης. Sic Virg. Æn. 1, Dorsum immane mari sũmo. In quo loquẽdi genere ὑπερφέρεσθαι νῶτα signif. (vel etiã πλάζη, vt vult Hesych.) Eodẽ sensu πεδήρεις νῶτα dici annotat Eust. à metaph. animaliũ quæ supina iacent. vnde & ὑπτία θαλάσσα, & λευκὸν ὕπτιον, & πέλαγος ὕπτιον. Apud Lat. quoque Claud. dixit, Recurua dorsa cãpi. & Horat. Nemoris præruptu dorsum. Plin. verò Iunior, Editissimo dorso duos dirimit, pro Promontorio. Ex Plut. affertur pro tumulo. Philostr. autẽ ep. 51 dixit etiã, ὡς αὐτὸ ἔρως τὸ ὑγρὸν νῶτα ὁρᾷν. | Οἱ νῶτοι τῶν ἁρμάτων, modioli rotarum, ex l. 3 Reg. c. 7. At ex l. 1 Reg. c. 4, ὁ νῶτος αὐτοῦ συνετρίβη, pro Ceruices eius fractæ sunt.

C. Νωτόγραπτος, ου, ὁ ἢ ἡ, Cuius dorsum notis aliquib' inscriptũ est. vt νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. l. 7, ex Aristot. De hist. an. νωτόγραπτα λέγεται βαῖξ, σπολιόγραπτα δὲ κολιάς.

C. Νωτοπλὴξ, Cuius dorsum verberibus concisum est, vel cõcidi solet. Verbero, Mastigia. Pherec. apud Suidã, Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ἔχοντα δημοσίᾳ. i. τὸν μὴ τὰ νῶτα ταῖς πληγαῖς λαμβάνοντα μαστιγίαν. Citat Poll. & ex Aristoph.

C. Νωτοφόρος, ου, ὁ, Qui dorso onus aliquod susceptũ portat, qui dorso aliquid baiulat. Dossuarius, (vt Varro, Asellis dossuariis cõportant ad mare oleũ) ὁ ὅτι νῶτα φέρων, seu βαστάζων. X. Pæd. 6, ἔχλιδ' ὑπὸ χρὴ καὶ ἄμιλλα καὶ σμιλίων πρὸς ἄμαξαν ἑκάστῳ, καὶ πρὸς τὸ νωτοφόρον ὑπὸ ἀξιόλου καὶ δριμέος. Et νωτοφόρες ἡμίονοι. Poll. ex eodem.

C. Νωταγωγός, Dorso vehens, Dossuarius, vt νωτοφόρος. In Hippiatr. ἐὰν δὲ τοῖς ὑποζυγίοις πυρέσσωσι τὰ νῶτα καὶ μάλιστα τοῖς ναυαγοῦσιν.

C. Νωτάρης, Qui dorso aliquid rollit, Qui dorso onus subit. ὁ ὅτι τὰ νῶτα αἴρων καὶ βαστάζων, Suid.

C. Ἀντίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositũ tergũ habens. Apud Ælian. ἀντίνωτοι, Auersi inter se, Tergis obuersis, vt ait B.

C. Ἐπινώτιος, Qui super dorsum situs est. Poll. l. 2, καὶ αἱ ὠμοπλάται, εἰσὶν οἷς καὶ ὀπισθώμιος καὶ πλάτη ἐκαλεῖτο. ΑΤ Ἐπινωτίδια ΒΤ Νωτιδίων vocarunt genus quoddã τῶν μαλακῶν, pisciũ, ab eminente dorso. Athen. l. 7, ex Aristot. ἐν πέμπτῳ ζώων καὶ κατεσκίλωται ἔνια τῶν μαλακίων καὶ νωτιδίων. Ἐπινώτιος δὲ ὑμὴν ὑπερτείνων ὀπισθώμιδα, ὀπισθώμιδα καλεῖ. ΑΤ Ἐπινωτίδιον, Mãtica quæ tergo imponitur. vel Saccus aut pera hybernа, χείμασσον, ex Epigr.

C. Εὐρυνώτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Latum dorsum habens, vel Amplos & vastos humeros habens. Soph. ἐν δὲ οἱ ἐνὶ εὐρυνώτῳ ἐ Οἰνῇ δρυΐνῳ τι φῶτις ἐσφαλέσατο.

C. Πλατυώνης, ου, ὁ ἡ ἡ, Idem. Ex Geop. ὀλκεῖον πλατυώνες, pro his Colum. Parãdi sunt boues dorso recto planóq; Ex eodẽ lib. ὀλκείων δὲ ἱερέων, πλατυώνων, pro his eiusdẽ Colum. Parãdi sũt boues pectore magno, armis vastis.

C. Ποικιλόνωτος, Varium dorsum seu tergum habens. Eurip. ποικιλόνωτος δράκων. Homero δράκων ὅτι νῶτα δαφοινός.

C. Κατανωτιαῖος, α, ὁ, Qui à tergo est. Poll. l. 1, τὸ ὑπὸ ἱππικῶν αἱ μὲν καταντωτιαῖοι καλοῦνται, αἱ ὑπὸ δίγα ῥυμοῦ, quæ per dorsum equorum iugalium transeunt. Hin v. l. exponitur etiã Dossuarius, νωτοφόρες.

Νωτιαῖος, α, ὁ, Ad dorsum pertinens. vt νωτιαία ἄκανθα apud Aristot. Spina dorsi. Et νωτιαία θρὶξ apud Suid. ἡ τῶν μετάφρενων. Apud Eust. νωτιαία φαιψ, quæ & καίλη dicitur, ἐπειδὴ τῷ ῥάχει ὑπὸ τὸν ἵππιον αἰτοῦσα ὑπὸ καὶ τὸ διάφραγμα χωρεῖσα ὅτι ἡ καρδία, ὑπ' αὐτὴν ὅτι ἡ τραχεῖα. de qua Hom. Il. ν, ὑπὸ δὲ φαῖδιμον ἦπαρ ἔδυνε καὶ σπλάγχνα ἄνωθεν Ἧτ' αἰὰ ἰδνοῦται ἐπὶ νωτιαίῃσι θέμεθλα αὐχένι ἐμπεφυῶτα. Et νωτιαῖος μυελός, medulla dorsi seu spinæ in dorso. pro quo & ὠτιαῖος absolutè dicitur, vt suprà in Ἐγκέφαλος docui. Alex. Aphr. l. 2 Probl. 71, τὰ αὐτὰ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου μυελοῦ πέμπει) τοῖς μορίοις. Vbi tamen vulg. edit. habent νωτίου, à N O M. Νώτιος. sed νωτιαίου reponendum ex vet. libro.

Νωτῖς, (sicut νωταγωγοί) Dossuarii. νωτοφόροι. Hesych. νωτῖς, οἱ ἀχθοφόροι ἡμίονοι ἢ ἵλικοτες ζύγιοι. Poll. l. 2, ἡ νωτῖς ἢ δύπις (vi delicet ὄνις, vel ἡμίονος νωτοφόρος) ὀνάριον, ὡς καὶ ἡ εἰς ὑπὸ ζυγὸν ζυγάς, ζυγίας.

Νωτίζω, Terga do, seu verto. vel A tergo relinquo. Poll. l. 2, de iis quæ à νῶτος deriuantur, ἡ νῶτα δοῦναι, ἡ νωτίσαι, παρὰ τοῖς πυκτ., τὸ κατὰ νώτου πληγὴν λαβεῖν. Suid. νωτίζω est τὰ νῶτα μεταστρέφω. Apud Soph. autẽ in Œd. tyr. πέμψον δίκαν, πᾶν λίασιν δράμημα νωτίσαι πάντας ἄπυρον, schol. exp. ἀπελάσαι, à metaphora τῶν τὰ νῶτα διδόντων οὐ τὴν φυγάς. sensum eius loci esse dicens, πέμψον δίκην ὅστις παλινόρμητον αὐτὸν ἡμῖν ὧδε τὰ νῶτα τῇ πόλει δώσει. Sed & Hesych. νωτίζειν exp. διώκειν, διώκειν, facere vt aduersarius terga fugæ det. Eidẽ νωτίσαι est τὸ κατὰ νῶτα λαβεῖν [illegible] φυγόντα. Eidẽ νωτίσασθαι dicitur ὁ μὲν ὑπὸ ζυγὸν δηλ. τὰ νῶτα ἀχθοφορῶν αἴθωνας, ἵππους. i. Dorso susceptũ ferre. | Ex Eurip. Phœn. [illegible] pro σκιάζειν, tegere seu operire.

C. ΚΑ[illegible]νωτίζομαι, Dorso sublatum baiulo, Dorso fero seu [illegible], vt νωτίζομαι. huc. Lex. ἵνα σωθῶσιν ἡμῖν καὶ τὰ νωτισάμενοι.

Ξ

DE VOCABVLIS A LITERA Ξ INCIPIENTIBVS, ITIDEMQVE à Σ, quærendis non in illa sed in hac litera.

SIC VT Ξωὶ dicunt Attici, quod Σωὶ cæteri qui lingua cōmuni vtuntur, (vt Thuc. lib. 1, p. 28 meæ edit. πλὴν ὅτι ξωὶ ἐπαίτιοι ἐσμὲν ἡμᾶς ὅτι πολλά. Et paulo pòst, καὶ ξωὶ χαλεπότατα σωφρονίσαι. Item pag. 29, ἀλλὰ ξωὶ τοῖς ἄλλοις ὅτι οὐδὲν ἧσσον ὅτι καὶ ἀδικοῦμεν. Itidémque apud Soph. Ξωὶ τοῖσδε πᾶσιν ξωὶ τ' ἐμοὶ Πέρσαι φανῆς. Item, — ξωὶ θεοῖσι νικήσαι) ita vocabula ex hac præpositione composita, quæ in lingua communi à litera σ incipiunt, ea in Attica incipere à ξ, tū grammatici docēt, tū Attici scriptores confirmant, & quidem antiquiores præsertim, Sophocles, Euripides, Aristophanes: & ex orationis solutæ scriptoribus, Thucydides, apud quem magis etiam constanter seruatam scripturā illam obseruasse mihi videor q̄ apud quenquā aliū, excepto Aristophane. Hoc autē quū ita sit, memineris lector, vbi apud illos inuenies Ξυνάγω, aut Ξυναγωνίζομαι, & Ξυναθροίζω, & Ξυνάδω, & Ξύμμαχος, quærere in Συνάγω, in Συναγωνίζομαι, in Συναθροίζω, in Συνάδω, in Σύμμαχος itidémque in cæteris omnibus facere. Cæterùm quanuis apud Thuc. cōstantius hanc scripturā per ξ obseruatā mihi videri dixerim quàm apud vllum aliū, fateor tamē apud illū quoq; interdū & alterā haberi: ideóque Aristophanē excepi, sed tamen ne apud hunc quidem desunt aliqua scripturæ alterius exempla: ex quibus est συξαπολυτόμην, non procul ab initio Nubiū, in hoc versu, Τωὐτίω ἔτ' ἐγὼ μοιὼ συξαπολυτόμην ἐγώ. Apud Soph. autē passim confundūtur hæ scripturæ. nam, verbi gratia, in Philoctete p. 419, habes Ξυμμαχόντων nō Συμμαχόντων, & Ξυνώμοσας, non Συνώμοσας, & tamen pagina quæ hanc proximè præcedit, legitur Συγγνώμην, non Ξυγγνώμην, & Σύμβουλον nō Ξύμβουλον, vt alia infinita harum scripturarum exempla omittam. Existimo autem hunc alterius scripturæ vsum, cuius videlicet quæ habet, incuriæ librariorum imputandum esse, sicut & in iis scriptoribus qui Ionica, in illorum qui Dorica dialecto vtuntur, multa in scriptura cernitur incōstantia, quam eorum itidem negligentiæ acceptam ferre debere censeo.

ΞΑΙΝΩ, F. αινῶ, Pr. αῖνα, Carmino, Carpo, ea quidem certè significatione qua dicitur Carpere lanam, sicut & Carminare lanam. Lucianus, ἔρια ξαίνειν, ὡς βίπρα ἐπὶ τῆς γυναικός. (vbi etiam docet quis sit τῷ ξαίνειν vsus) At in istis Cratetis versibus (apud Plutarchum περὶ τῷ μὴ δεῖν δανείζεσθαι) cum genitiuo Attico, Τῶν ἐείων ξαίνοντα, γυναῖκα τὴν συνξαίνουσαν, Τὸν λιμὸν φθόγγεται ἐν αἰτῇ διιέναι. Testatur autem Pollux Aristophanem dixisse itidem ξαίνειν τὰ ἐρία. Legitur verò ξαίνειν & sine adiectione, pro ξαίνειν ἔρια: vt in his tragici cuiusdam versibus, vbi obiurgatur ab Vlysse Achilles apud Scyrum inter puellas sedens, & ξαίνειν vnà cum illis, Σὺ δ' ὦ πολλοῖσι φῶς ἀποβλύσας ἡμῖν ξαίνεις, δῆτα τῆς Ἑλλάνων γενοῦς; Et tamen apud Aristotelem Polit. libro 5, cap. 10, vbi de Sardanapalo dicit, ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. Nentem inter mulieres: quidam Inter mulieres pensa diuidentem. At ego non video cur ab illa significatione quam huic verbo dedi, & quam primam ac propriam esse constat, discedendum sit in hoc Aristotelis loco. Certè vt in illo Plutarchi loco quem modò protuli dicitur Achilles ξαίνειν ἔρια sedens inter puellas, sic dicit apud Plautum quidam,

Inter ancillas ſedere iubeas, lanam carpere. Et paſſ. Ξαίνεμαι. Carminor, Carpor. Strabo, ἐν δὲ τῇ Καρύτῃ καὶ ἡ λῆθος φύεται ἡ ξαντομένη καὶ ὑφαινομένη, quæ carminatur & texitur. At vulg. lex. tradunt hoc ipſum ξαίνω accipi etiam pro Texo, ſicut & pro Neo, ſed exemplu nullum harum ſignificationum proferunt. Heſychius tamen & Suidas ξαίνει exponũt etiam νήθει. Ξήνασα Euripides dixit metaphoricè initio Oreſtis, pro σὺ ξυνήσασα καὶ παραχώσῃ, vel pro ἐκκενώσασα, καταπαύσασα, vt inquit ſchol. Sic autem ibi Euripides, Ὦ σύμματα ξήνασ' ἐπιλοιπον ἡδύ. Vide ὀπιλώθω.

Ξαίνω, Cædo. (ea ſignif. qua dicitur Cædere flagris. Ineſt autẽ quædã & hic carpendi ſignif. nam velut carpitur flagris corpus eius qui cæditur. Vnde & Diſcerpo alicubi redditur, item Lacero) Plut. in Publ. ῥαδδοις ξαίνειν τὸ σῶμα τινος. Et ξαίνεσθαι μάστιξι, Naz. Apud quem legitur etiam ſine adiectione datiui, in Macc. encomio, οὐ μέλαν ἱδρῶτα ἀλλὰ ἀνθρακιὰν ἱδρῶτος ξαινόμενον. (vbi quidam interpr. Non artus diſtracti, non carnes laniatæ) Sed dicitur & ξαίνειν πληγάς pro Infligere, Incutere plagas. vt B. reddit in hoc loco Demoſth. De malè obita leg. εἰπούσης τι ἐξ ἀρχῆς ὅτι χρυσᾶς ἐκείνης, ἀφειρήκας τὸν χιτῶνα ὁ οἰκέτης ξαίνει καπὶ τῷ κώπῳ πληγάς. At ξαίνειν εἰς πῦρ, quod prouerbialiter dicitur de iis qui inanem operam ſumunt, Eraſmus reddit Ignem diuerberare, alibi autẽ Ictum impingere in ignem. quã interpretationem magis probo, (licet quod ad ſenſum, parum aut nihil inter vtrãque ſit diſcriminis) quum non dicatur ξαίνειν πῦρ, ſed ξαίνειν εἰς πῦρ, tum à Platone tum à Luciano, hoc prouerbiali dicto vtentibus. Poſſimus verò fortaſſe, & illam Budæi interpretationem paulo antè relatam imitantes, reddere Infligere ſeu incutere plagas. perinde videlicet ac ſi diceretur ξαίνειν πληγὰς εἰς πῦρ. hunc enim accuſatiuum aut alium huiuſmodi ſubaudiri mihi ſit veriſimile.

Ξάσμα, ατος, τὸ, Quod carminatum eſt. In v.l. ex Sophocle pro Carminatio: at Pollux Sophoclem quidem eo vſũ docet, ſed qua ſignificatione, non addit.

Ξαίτης, ου, ὁ, Carminator. Plato, ἢ πῶς ξαστικὴν θαμίσασθαι ὑφαντικὴν, καὶ τὸν ξαίτην ὡς ὄντα ὑφαίτην καλεῖν. Apud Pollucem autem legitur nomen PLVR. Ξαστῆς poſt ξαστικὴ. pro quo reponendum videri poſſit ξαίτης, aut ξαίτης, ex iſto Platonis loco. niſi fortè & nom. in. ſingul. Ξαστὴς in vſu fuit.

Ξαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad carminationem pertinens. & q.d. Carminatorius. At ξαστικὴ pro ξαυλικὴ τέχνη (in loco Platonis quem protuli in Ξαίτης) Carminandi ars: vt ὑφαστικὴ, Texendi ars.

Ξαστὸν, οῦ, τὸ, Inſtrumentum ad carminandum. Ab Heſychio & Suida exponitur κτένιον, id eſt Pecten. Itidem verò exiſtimatur legendum apud Pollucem ξαστὸν, nõ ξύστον, vbi dicit appellari à quibuſdam κλίνον: ſcribẽs lib. 5, c. 16, τὸ δὲ ξύστον, ᾧ μὲν καὶ αὐτὸ χρυσοῦν, παραλλὰ κοσμοῦντες δὲ καὶ αὐτὸ κτένιον τῇ) νομίζουσι. Vide & Heſychium ac Suidam.

Ξαστὸν, Menſa coquinaria, ſupra quam carnes concidunt. quæ alio NOMINE Ἐπίξυστον, ſiue Ἐπίξυστος. deducto fortaſſe ab ὀπιξαίνω, ſicut ὄπιστον ſiue ὄπιστος ab Ἐπισθεν. Vide Ἐπισθόνιον. Vide & Suid. & Heſych. apud quem pro ὀπίξυστον repone ὀπίξηστον, & κρεωπώλιον pro κρεωπώλιον. Ariſtophanes Acharn. ἀφ' ὀπιξύου θηλείου πλὴν κιφαλλὰ ἔχον λίχνῳ.

C. ΑΝΑ ξαίνω, q.d. Recarmino. id eſt Rurſum carmino. Item Iterum diſcerpo ſeu lacero, Redulcero. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1; ὁ οὖρον δριμὺ ἔν αἱ ἀνακαθαίρουσι τὰ ἕλκη καὶ ἀνυλοῦσιν, Cicatricem redulcerat. vel Cicatricem reſcindit. vt quidam dixit Reſciſſum vulnus.

C. ΔΙΑ ξαίνω, pro ſimplici ξαίνω, Carmino, Carpo. A cuius paſſiuo Διαξαίνομαι eſt particip. διᾳξασμένην apud Dioſcor. Carminata lana.

C. ΕΠΙ ξαίνω, Exulcero. vt Bud. exponit in iſto Baſilii loco, pag. 272, μὴ ὀπίξαινε ἕλκεσι τὴν κακοήθειαν μαίστιξι.

C. ΚΑΤΑ ξαίνω, & ipſum pro ξαίνω, Carmino. nam Pollux poſtquam ſcripſit Ariſtophanem dixiſſe ἔξαιρε τὴν τρίχα, addit, καταξῆναι dixiſſe Plautinum comicum. Sed frequentius metaph. pro Cædo, ex ſignif. qua dicitur Cædere flagris. item Diſcerpo, Concerpo, Lacero,

Ξ Lanio. Ariſtoph. in Acharn. Εἰπέ μοι τί φεύγουσα τὴν λίθων ὦ δημόται; Μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φαινιπίδα; Vbi ſcholiaſtes καταξαίνειν exponit αἱμάσσειν αἰσχρὰν λίθοις, addens, ὥστε φοινικοῦν αὐτοῦ ποιῆσαι τὸ σῶμα. quibus explicatur illud εἰς φαινιπίδα. Subiungit & hæc, verbum καταξαίνειν dictum eſſe tanquam de lanis, ideóque additum εἰς φαινιπίδα, vt de veſtimento. Sophocles certè hoc verbo eadem in re vſus eſt, & quidem in voce paſſiua, quum dixit πέτροις καταξανθεὶς pro Lapidatus. Alioqui καταξαίνω potius dicitur in ea verbi Cædo ſignif. cuius modò memini, ſicut ξαίνω. Chryſoſt. ἐξ καταξαίας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν. Interdum additur πληγαῖς, aut alius datiuus: vt πληγαῖς καταξαινόμενοι, quod exponitur vno verbo μαστιζόμενοι à Suida in hoc quem affert loco, non nominato autore, πληγαῖς καταξαινόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἔξωθεν ὑπὸ τῶν πολεμίων αἰκιζόμενοι. Ego tamen Suidæ in hac expoſitione non adſentior, quòd πληγαῖς καταξαινόμενοι multo ſignificantius eſſe exiſtimem.

Καταξαίνω, Attero, καταπείθω. nam Suidas καταξαίνων exponit καταπείθων, hoc in loco, καὶ ὁ ὕπνος τὸν ἄπαντα αὐτοῦ καταξαίνων βίον. Sic autem & paſſiuum καταξαίνεσθαι exiſtimo accipi poſſe pro καταπείθεσθαι apud Euripidem, vbi dicit καταξαίνομαι πόνοις. Nec malè Latinè, Attritus ſum laboribus.

¶ Ξαυάω, ῶ, Carminandæ lanæ ſeu carpendæ labore fatigor, ſeu delaſſor, aut laſſeſco. Exponitur etiam generalius, Lanificio laſſor, ſeu Manus laſſor. nam Pollux ξαυᾶν eſſe ait ὅ καμεῖν ἀπὸ τῆς ἐριουργίας τὰς χεῖρας. indéque Suidas, ξαυᾶν eſſe πονεῖν περὶ τὰς κερκίδας τὰς χωμένας ὑπὸ τῶν ἐριῶν ὅθεν συνεχῶς τὴν ἐρίων ἐργασίαν. Idem (ſicut & Heſychius) exponit ſimpliciter καπᾶν, id eſt Fatigari, Laſſeſcere, Fatiſcere. & affert ex Soph. de Hectore decertaturo aduerſus Græcos, Ἤδη ξαυθεὶς ἐκ πολυμοχθήτου χέρος.

Ξαῦσις, Defatigatio ſeu laſſitudo ex carminatione lanæ. Significare autem & Lanificium quidam ex Pollucis annotãt. quod tamen ex eius verbis colligi nullo modo poteſt.

Ξανθὸς, οῦ, ὁ, Flauus. Exponitur & Luteus. item Rufus. Dicitur autem aliquis eſſe ξανθὸς, vel eius κόμη eſſe ξανθή. vt ξανθὸς Μενέλαος apud Homerum, & ξανθὴ κόμη quæ Achilli tribuitur Il. α, v. 197, Σπῶ δ' ὀπιθεν, ξανθὸς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα. quod epithetum interpretantes quidam Latini poetæ vocarunt Achillem flauum. Sic autem quæ ab Homero appellatur ξανθὴ Δημήτηρ à Virgilio & Tibullo, Flaua Ceres nuncupatur. Sed & quæ à mediis Græcis ξανθὴ χολὴ, à Latinis Flaua bilis nominatur. Luc. in dialogo Diog. & Pollucis, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ῥυσὸν ἐστιν. Sic ξανθαὶ κόμαι apud Herodianum. (Dicitur autem & compoſita vox ξανθοκόμης à poetis ὁ ξανθοκόμης ſeu κόμας ξανθὰς ἔχων) cui compoſito ſynonymum eſt ξανθόθριξ. Item puer ξανθὸς dicitur, & puella ξανθὴ apud Philoſtratũ. Cæterùm quòd ξανθὴ κόμη ad pulchritudinem multum facere exiſtimata ſit, ideo ſpondilis quibus ξανθὸς Μενέλαος libuerit exponere καὶ ἀστιδήμην ξανθὴν κόμην Πηλείωνος, καλὴν ſed tamen, vti dixi, quidam Latini poetæ (tanquam interpretantes ad verbum vocem Homericam) flauum Achillem vocarunt: ad Menelaum autem quod attinet, ſicut eum Homerus ξανθὸν, ita Theocritus ξανθόπεπλα vocauit, initio Idyllii 18, in primo verſu, Ἐν πρὶν ἀρα Σπάρτᾳ ξανθόπεπλα πὰρ Μενελάῳ. Cæterùm de hoc colore item Plato in Timæo, λαμπρὸν πυρῶδες λευκὸν μιγνύμενον, ξανθὸν χρῶμα. De etymo autem lege Euſtathium.

Ξανθὸς non tantùm nomine Flauus poſſit reddi, ſed & alias interpretationes alicubi admittere, ex ſequentibus Plinii locis apparebit, verba ſcriptorum Græcorũ interpr. quũ igitur Ariſtot., de quodã aquilarũ genere ita ſcripſiſſet, ἔτι δὲ δύο γένη ἐστὶν ἀετῶν, εἷς μὲν ὁ μελανόχρως γινόμενος ἐκεῖ δὲ οὗτος μόνος γινόμενος ἐστιν. ἔστι δὲ οὗτος χρῶμα ξανθός. pro his Plinius ità, Hoc genus γένους vocatur, velut verum ſolúmque incorruptæ origínis, colore ſubrutilo. Idem dixit melanem ex nigra rufeſcere, quum Ariſtoteles ſcripſiſſet, αἱ μὲν μέλαιναι ξανθοῦνται. At hæc Theo-

phrasti de fraxino, πλὼ δὶ, πανυστέρων καὶ σκληροτέρων, ἢ ξανθοτέρων, vertit, Fraxinum alteram fecere breuem, duriorem, fusciorémque.

Ξανθός, retracto in priorem accentu, apud Homerum nomen equi à colore: vt Il. ω, Τὼ δὲ καὶ Αὐτομέδοντ' ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους, Ξάνθον θ' Βαλίον. Itidē verò & alibi hos duos coniungit. Ξανθός, nomen fluuii Troiani, quòd flauos reddat qui eo se abluunt: apud eūdem poetam. Alio nomine Scamander. Ξανθός est & nomen vrbis Lyciæ, item vrbis Lesbi. sed illa vrbs Lyciæ à fluuio Xantho ita vocata creditur. Alii tamen contrà fluuium illum Xanthum ab ea vt ortum ita & nomen accepisse existimarunt, quæ ita nuncupata sit à Xantho conditore, Ægyptio, vel Cretensi. Vide Stephanum, necnon Eustathium. A

Ξανθὴ est etiam nomen compositi medicamenti acris & exedentis, apud Paulum Ægin.

C. Ξανθόγλωσσος, ος, ὁ & ἡ, Flauam terram habens, seu fuluam, vt alii interpr.

C. Ξανθόθριξ, ιχος, ὁ & ἡ, Qui est flauo crine, Flauos capillos habens, Qui est flaua cæsarie. epithetum Menelai apud Theocritum in versu quem protuli in ξανθός. B

C. Ξανθοκάρηνος, ν, ὁ & ἡ, Cui flauum est caput, id est cui flaui sunt capitis pili. Inuenitur alicubi dictū de Baccho.

C. Ξανθοκόμης, Flauam comam habens, seu cæsariem: sicut & duo præcedentia. Oppian. De ven. lib. 3, Ξανθοκόμαι πολέῶσι, καὶ οὐ πόσιν ἀμύσσης. Non dubitem autem Flauicomus reddere vno verbo, sicut dicitur Auricomus: licet hoc cum substantiuo, illud cum adiectiuo componi farear. C

C. Ἐπίξανθος, ου, ὁ, Aliquantum flauus, Subflauus. Eadem videlicet forma qua dicitur ὀπίλευκος pro Aliquantum albus, Albicans. nam ὀπὶ ibi vim intendendi habere quidam falsò crediderunt, vt suo loco docui, idque ex Plinio. D

C. Ὑπόξανθος, Subflauus, Aliquantum flauus, sicut & ἐπίξανθος. Exponitur & Flauescens.

Ξανθίζω, Flauum reddo. Sed apud Aristoph. in Acharn. Ὀπλοπτόλεμοι καὶ καλῶς ξανθίζει, exponitur συῤῥᾶ τῇ ὀπτήσει ποιεῖ (plura Suid.) i. sic torrete vt reddantur rutila, seu fulua. Quidā & Rufa interpr. Et pass. Ξανθίζομαι, Flauus reddor. vt apud Athen. lib. 12, πλὼ τ πείκε δ' ὀπὶ δ' ἁπαλὰς ξανθίζόμενος. HINC Ξάνθισμα, Ipsa actio reddēdi flauum. vt in hoc Menandri loco, Ἔρως γὰρ ἀρχὰς κρατεῖ τὰς ἀρχαίας ἁπλῶς, Φιλεῖ καὶ πεῖσε καὶ κάμε· ξανθίσματα. vbi tamen ego liberius ξανθίσματα reddidi Pictam comam: ita interpretās hosce duos versus (in libello quem edidi Sententiarum quæ ex Græcis comicis collectæ sunt) Piget amor est, & in pigris innascitur, Speculóq; gaudet, gaudet & picta coma. Sed affertur ex Epigr. ξάνθισμα, & pro flauo colore, quem quidam putarunt posse vocari flauorem. E

Ξανθίζω, Flauco, Flauum sum. vt ξανθίζουσι θρίξ, v. l. ex Græcis Bibl. interpr. Flauens crinis, Flauus crinis.

Ξανθίας, ου, ὁ, Serui nomen à flauis capillis. Dicti sunt autem & συῤῥίαι iidem qui ξανθίαι, teste Eustathio.

Ξάνθιον, ου, τὸ, Lappa. Planta est pinguibus locis nascens, & vbi lacus exaruerunt, caule cubitali, anguloso, pingui, alas plures fundente, folio atriplicis incisuras habente, odore nasturtii, semine rotundo seu grandiore oliua, spinoso: platani pilula, vestium, quum tangitur, tenaci: φιλάδροπος ob id à quibusdam dicta. Nomen habet quòd rufet capillum. Ab herbariis lappa minor & lappa inuersa nominatur. Gorr. F

Ξανθικός, Aprilis mensis apud Macedones. VNDE Ξανθικά, τῶν, Festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Vide Suidam & Hesychium. Sed apud hunc ita legendum puto, Ξανθικά, ἑορτὴ Μακεδόνων, ἣν Ξανθικὸν μῆνες ἄγουσιν. ἔστι δὲ παρ' Ἕλλησιν ἡ τραπεμβή.

Ξένος, ου, ὁ, ἡ τ Ξένη apud poetas, Peregrinus. Hospes. Od. ρ, Ξεῖνός τις δίστιλος ἀμύμων καὶ ἀγαθὸς πάϊς. Et paulo antè, Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν. Od. ν, non contentus dixisse ξείνους αἰδοίους, addit (mutans numerum) ὅς κ' ἀγάσσηται ἄλλον. Hesiodus ξείνους & ἀλλήλους inter se opponit: in soluta autem oratione opponūtur ξένοι ἀστοῖς, siue πολῖται (vt apud Ciceronem peregrini ciuibus) Thuc. lib. 6, τοῖς μὲν αὐτοῖς φρονεῖται φύσει, καὶ οἱς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὐτὸ ἰσχὺς φαίνεται. Sic Plut. in Alcib. fœm. gen. ἐπείρους ξένους καὶ αὐτοὺς σωώντας. Oppositum verò nomini πολῖται, vt apud Herodianum, οὐ πολῖται μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Aristid. in Panath. de hisce duabus appellationibus ita, καὶ δυοῖν ὄντοιν ὀνομάτοιν, ἑκάτερον κύριόν ἐστι τῷ χώρᾳ δῆλα τὸ ἕτερον, εἰσίτως. οἵ τε γὰρ ξένοι δῆλοι τοὺς ἄλλους πολίτας γεγενῆς ὄντας οὐ χρῆναι τῶν αὐτῶν, οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι πλὼ ἐπιτυμίαν τῶν καθαρὸν ξένων εἶναι ἐξαρχῆς. Quæ Bud. ita vertit, Et quum duo sint vocabula huic regioni, alterum ab altero nobis meritò confirmatur. Nanque ξένοι (peregrini) qui dicuntur, hac vtique appellatione continentur, propter eos qui πολῖται (ciues) germani sunt: qui vtique ipsi eam appellationem eò ratam illis faciunt quòd ipsi iam inde ab initio puri & vacui peregrinorum communione fuerūt. Sic cum apud alios vetustiores, tum apud Aristotelē ξένοι sæpe opponūtur πολίταις. At Lucianus nomini ξένος iuncto cum ἐπήλυδες opposuit αὐθιγενῆς, in Hermog. scribens, ὡς ξόμπαντες μὲν ἐπήλυδες ἢ ξένοι ἐσμεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. Ab Herodiano opponūtur etiam ξένος & ἀλλόφυλος, à Synesio ξένοι & γειτόνιοι. Quemadmodum autem in illo Luciani loco ξένοι cum ἐπήλυδες copulatur, sic alicubi cum μάπταις copulatum occurrit. Vt apud Isocr. De pace, μισῶν δὲ δημοκρίτου πλὼ πόλιν ἐμπόρων καὶ ξένων ἢ μαπτῶν, ὧν νεῶ ἵδρυμος καθίστημι. (vbi obserua & ἐμπόρων, quod in illo etiam Herodiani loco iunctum cum ξένων modò vidisti) Sic Thucyd. lib. 4, pag. 150, ὁ δὲ Γύλιππος ἀνασπάσας Ἀθηναίους παιδημεί, αὐτούς τε καὶ τοὺς μαπτὰς, καὶ ξένων ὅσοι παρῆσαν. Plutarch. in lib. De exilio, καὶ νὴ Δία τὸν ξένον ἢ τὸν μάπταν [λοιδόρημα πεῦνται] Quanuis autem alicubi ξένος non solùm postponatur, (vt in illo Thucydidis loco) sed præponatur etiam, latius tamen patere cōstat. Cicero certè videtur & ipse Peregrinā & Aduenam copulasse tanquā ξένον & ἐπήλυδα, item Peregrinum & Incolam tanquam ξένον & μάπταν, quū scripsit De off. lib. 1, Peregrini atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium agere; nihil de alieno inquirere, miniméque esse in aliena rep. curiosum. (FORM. Ξένη, Peregrina; Hospes, vt in illo Plutarchi loco, ex quo proculi, ἐπείρους ξένους καὶ αἰσχεῖς. Et in hoc eiusdem in Præc. connub. καὶ τὰ τοῦδε τ' ξένης σπερμὰ λαθεῖν οὐκ ἔστιν) Ξένων appellatione aliquando apud ver. scriptores intelliguntur Externi milites mercenarii. vel simpliciter Externi milites. quum satis intelligatur, velut ex consequente, Mercenarii. Nisi quis malit Mercenarii milites, (quod alioqui nomini Græco non tam ad verbum respondet) sicut exponitur simpliciter voce μισθοφόροι ab Harpocratione. qui postquam tradidit ξενοτροφίους vocari τοὺς μισθοφορωῦντας, addit, ξένοι δὲ, οἱ μισθοφόροι. Sic etiam schol. Thucyd. vbi ξενικοὶ apud eum exponit οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες) Æsch. in Ctesiph. τοὺς μισθοίους ξένους ἐκμισθώσας. Demosth. Pro cor. ἃ γὰρ αὐτοὶς εἰσφέρειν ἢ ξένους μίσθιον ἔφασκον δεῖν. Idem Olynth. 2, οἱ δὲ δι' ἐκεῖνον ὄντες ξένοι καὶ πελάται. Qui loci suspectum mihi reddunt hunc eiusdem in oratione ad Philippi epistolam, οἱ γὰρ πλὼ Ἀσίαν στρατιᾶται καθεῦδον, ἵνα σφᾶς μὲν ξένους μισθοφόρους εἰσπεμφαντες ἐκπολιορκήσωσι Πέρσαι. faciunt, inquam, loci illi vt suspicer hīc vocem μισθοφόροι esse supposititiciā, & ex scholio margini annotatam in contextum irrepsisse. quod cum aliorum autorū scriptis tum etiam Demosthenicis alibi accidisse constat. Verum ξένους vocari etiam πὸς μισθωτὸς ab Homero in isto versu Od. ξ, Βόσκοισι ξεῖνοί τε καὶ αἰπόλοι ἀγραῦλαι, testatur Eustathius. Lacedæmonii autem ξένους appellabant quos alii barbaros, vt testatur Herodotus. Ξένοι vt reddi potest Externi in locis proximè citatis, sic etiam quum dicitur ξένοι πόλεμοι, quibus opponuntur ἐμφύλιοι. vt in isto Herodiani loco, in præfatione suæ historiæ, οὔτε πολέμων ἐμφυλίων τε καὶ ξένων τύχαι πεπόνηκε. Idem lib. 3 opposuit ξένα ἔθνεα τοῖς ἐμφυλίοις, scribens, οὔτε γὰρ ἐμφύλια κατ' ἠπείρους, οὔτε ξένα ἢ βαρβάρων τοσοῦτός τις ἀπὸ παντὸς ἤλθε ἔθνεα. At quum dicitur ξένη subaudito nomine χώ vel χώρα, Extera potius quàm Externa reddiderim. vt Exteræ nationes non semel apud Cic. (Diuinatio de Exteris gentibus & Externæ gentes Naso)

Plut.De Socr.Dæm. καὶ γὰρ ὁ Σιμμίας παλαιὸν ὄντα τῆς ξένης μαντικῆς. Idem De def. orac. πολυθρύλητον γὰρ ἀπὸ ξένης ἐπιδημίαν, Quum quidam è natione extera ad consulendũ oraculum veniſſent. Vel ita, Quum exteri quidam veniſſent &c. Ξένον dicitur etiam eſſe aliquid pro Inuſitatum, Inauditum. Niſi & Peregrinum quis eadem metaphora dici poſſe exiſtimet. Luc. de Cræſo & Solone loquens, οὐ φέρει ὁ Λυδὸς τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πάντες ἄνθρωποι ὄντες. Sic in epiſtola Petri, cap. 4. v. 12, ἀλλὰ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος. vbi vet. interpr. ξένον reddidit Nouum. Sed idem in epiſt. ad Hebr. c. 13, διδαχαῖς ξέναις vertit Doctrinis peregrinis: vbi ſcribitur, διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε. Gallicè ξένον πρᾶγμα dicimus Vne choſe eſtrange, vocantes alioqui hominem ξένον, id eſt peregrinum, potius Eſtrangier quàm Eſtrange.

Ξένος, Peregrinus hoſpitio exceptus, Hoſpes. Heſiodus Erg. Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ ἐπαίρων ἐπαίρῳ, Οὐδὲ κασίγνητος φιλέοντα κασιγνήτην ἐπὶ οἴκῳ ὡς ὅπαρος φίλος ἐστίν. Ad quem locũ reſpiciens Naſo, & in duplici ſignif. nominis Hoſpes ludens (qualis & nominis ξένος) dixit, — non hoſpes ab hoſpite tutus. Hom. Od. ο, Χρὴ ξεῖνον παρόντα φιλεῖν, ἐλθόντα δὲ πέμπειν. Item idem in proſa. Plut. Sympoſ. σωφρονῶν μὲν ὢν Περσεφόνῃ δίδωμι τὸν πίθον, ξένος δὲ Θαλῆς. Idem, καὶ τὸν ἔπαρον αὐτὸν, Σόλωνος δὲ ξένον Ἐπιμενίδην. Herodianus lib. 1, φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κρόνον ἡμᾶς ἔχειν ξένον. Sed ab Homero paſſim ξένος alicui vel alicuius eſſe dicitur generalius is peregrinus quocum nobis intercedit quædam velut hoſpitalis amicitia. Od. ϑ, Ξεῖνός τοι μοί ἐστι πατρώιος ἐκ παλαιοῦ; Et Il. ζ, Ἦ ῥα νύ μοι ξεῖνος πατρώιος ἐκ παλαιοῦ. Et Od. ρ, Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώιος εἶναι. At Od. ο, pro πατρώιοι ξεῖνοι dicit ξεῖνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, ſcribens, ξεῖνοί θ' ἑσμεμενὲς ἀλλήλοισι τέτυκται ἐκ πατέρων φιλότητος. Quin etiam alicubi ξεῖνος copulat cum ἔπαρος. In ſolutæ quoque orationis ſæpe obuia eſt hæc nominis ξένος ſignificatio. Thuc. lib. 2, ὅτι Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένος ἦν, οὐ μέντοι δόξαι γε τῆς πόλεως χεῖρον ποιῆσαι. Xen. Hell. 5, ξένος τῷ Πέρσῃ ἐπ' ἀνδρὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος γεγενημένος ἦν. Idem Hellen. 4, ξένον σε, ἔφη, ὦ Ἀγησίλαε ποιοῦμαι, ἐγὼ δέ γε δίκαια. Sic autem ante illum erat loquutus Herodotus, ξεῖνόν τί σε ποιεῦμαι ἐμέο. (vbi tamen Bud. vertit ſimpliciter Hoſpitem) Interdũ iunguntur φίλοι & ξένοι. vt apud Demoſth. Prò cor. αἰτῶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, &c. Paulo poſt, εἰ μὲν καὶ ὑμεῖς ἡγεῖσθε καὶ τοὺς ἀνθρώπους φασκόντων φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τοὺς μισθοφορεῖν. Et tamen idem orator alibi non copulatiua ſed diſiunctiua particula vtens, dixit ξένος ἢ φίλος: & quidem in eadem oratione, ita ſcribens, ἐκ ποίας ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέας τῆς τυμπανίστριας ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος ὢν Φίλιππος; vbi obſerua etiam poſtponi φίλος contra quàm in præcedentibus eius locis. Dicam autem & in nomine Ξυία de ſignificatione quam in locis iſtis habet ξένος.

Ξένος, Qui peregrinum hoſpitio excipit, Hoſpes. (nam Hoſpes quoque vtranque ſignificationem habere apparet ex verbis Naſonis quæ protuli in principio præcedentis ἐπιματίς) Euſtath. pagina 1399, ὅτι δὲ καὶ ὁ ποιῶν τὴν ξενίαν ἢ ὁ πάσχων αὐτὴν, ξένοι ἀλλήλοις ἐλέγοντο, δηλοῖ σαφῶς οἱ παλαιοί. Idem pag. 1413, ξένος ὁ, φασὶ, οὐ μόνον ὁ καταγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτόν. Vbi videtur ea Euſtathium dicere φασὶ, tanquam exemplum huius poſterioris ſignificationis in promptu non habentem. Rara certè, vel potiùs rariſſima (niſi me memoria fallit) ſunt exempla, ac præſertim præ alterius ſignificationis exẽplis. Suidas vbi dixit ξένος accipi pro ξενοδόχος, ſolo Pauli Apoſtoli loco id confirmat, qui in fine epiſt. ad Rom. legitur: ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ὅλης ἐκκλησίας ὅλης. (ſed hic locus memoroſe apud eum legitur) Aperte verò hanc ſignif. habet & apud Diodorum Siculum de Hephæſtione ita ſcribentem, ὃ μὲν οὖν πρῶτον ἔσχε δεδοκιμάσας τὴν ξένην παρ' ᾧ τὴν διατριβὴν ἐποιήσατο κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον ὅλον, ἔπειτα ἐπεβάλετο κύριον ἀποχειρίσαι τῆς πόλεως. quæ Bud. ita vertit, Principio igitur Hephæſtio beneuolentiæ affectu propenſus erga hoſpitem ſuum, apud quem diuerſatus commodè atque ex animi ſui ſententia fuerat, inſtitit regem ipſum ciuitatis ſuæ pronuntiare.

C. Ξενοδόχος, VEL Ξενοδόκος, at POET. Ξενοδόκος, (q.d. Hoſpitũ receptor, ſeu ſuſceptor) Hoſpes. Plut. Alex. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπεγράφεις πρὸς ξενοδόχον τὸ Καρδιανόν. Hom. Od. ϑ, — εἰ ὁμῶς πρόφρασσα πάτης, Ξενοδόκος ἠὲ ξεῖνος. Sic & in loco Heſiodi quem protuli in Ξένος. Sed ξενοδόχος redditur etiam Caupo.

Ξενοδοχία, Hoſpitũ exceptio, ſeu ſuſceptio. Xen. in Œcon. ὅσους δὲ εἰς ἑορτὰς ἢ ξενοδοχίας χρήματα. Athen. 14, τοὺς ἱπποδοχίας αὐτῷ καὶ ξενοδοχίας.

Ξενοδοχεῖον, ου, τὸ, VEL Ξενοδοκεῖον, Locus in quem hoſpites recipiuntur. Quidam interpr. Hoſpitium. Poteſt autem vt ξενοδόχος alicubi Caupo, ſic ξενοδοχεῖον reddi Caupona. Ξενοδοχεῖον (inquit Suidas) ὅ πεις ξένους ὑποδεχόμενον.

Ξενοδοχέω, ῶ, Hoſpites excipio, Hoſpitio excipio. Idẽ quod ξενίζω, quo veteres ſcriptores vſi ſunt.

C. Ξενοκτόνος, ου, ὁ & ἡ. Hoſpitum occiſor, ſeu interfector. Æſch. in Cteſiph. ἐξελεγχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, καὶ κλητὸς ξενοκτόνος.

Ξενοκτονία, Hoſpitum occiſio. Plut. De Herod. Βούπειν ὑπολύσας τὴν λεγομένην αἰθεωποζυσίας καὶ ξενοκτονίας.

Ξενοκτονέω, ῶ, Hoſpites occido. Eadem forma qua dicũtur cum alia, tum αἰθεωποκτονέω.

C. Ξενολόγος, ου, ὁ, Externorum militum collector, Qui cogit externos milites. ὁ ξένους στρατιώτας συλλέγων, Heſych. Suidas. Eadem forma qua dicuntur στρατολόγος & χρημολόγος, atque alia. Vocari autem ξένους ſine adiectione, milites externos, docui ſuprà.

Ξενολογία, Externorum militum collectio. Ariſtot. Œcon. 2, ἀπεστάλκει ὅπως ξενολογίαν, ad milites cogendos mittere. AT Ξενολόγον affertur pro ξενικὸν, vt ſit Externorũ militum collectorum manus, ſeu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, Externos milites colligo, ſeu cogo. Iſocr. Ad Philippum, ὡς ἐκείνοις δὲ τίς χρόνος οὐκ ἰῶν ξενικὸν οὐδέν, ὥστε ἀναγκαζόμενοι ξενολογεῖν οἰκεῖ τὴν πόλιν, &c.

C. Ξενομανέω, Peregrinis rebus & mercibus extremis ſeu exoticis ſupra modũ delector. Plut. De amore diuitiarum, γυναικὸς ὀφείλων παρελεῖν τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον, ἵνα παύσηται ζυφοῦσα καὶ ξενομανοῦσα. ITEM Ξενομανία, Peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel Nimium & inconſultum externorum ſtudium, vt interpr. Bud. Non eſt autem ξενομανία verbale à ξενομανῶ, licet huic illud ſubiungam: ſed ea forma dicitur qua δοξομανία.

C. Ξενοπλήσσω, ττ, Re aliqua tanquã peregrina & noua conturbor. Plut. in Philopœmene, ὥσπερ οἱ πῶλοι ταῖς σωμασίαις ὀπτόμενοι πολυωπῆς, ἐὰν δήλον φέρωσι, πτύρονται, καὶ ξενοπλήττονται, propter inſolitam rem conturbantur, vt reddit Bud. Affert autem & pro Quaſi peregrinus conturbor, Deprehenſus ſum & territus. In v. l. ξενοπλωπῆς eſſe dicuntur qui tacent & ſtupidi fiunt ad ingreſſum externorum. Ibidem, ξενοπλωπίᾳ redditur Hoſpites nobis eſſe videmur. Plutarchus cum ἀδημονεῖν copulauit in libello De exilio, item cum ἀδημονεῖν in alio eiuſdem libelli loco. Exiſtimo autem eſſe aut id aut ei ſimile quod dicimus s'effarouscher. præſertim quum do etiã quoque noſtrate hoc verbum dicatur (& quidem propriè) ſicut in illo primo Plutarchi loco dicuntur πῶλοι πτύρεσθαι καὶ ξενοπλήττειν.

C. Ξενόστασις, (q.d. Hoſpitum ſtatio) Locus in quem recipiuntur hoſpites; ſeu peregrini. Sophocl. Inacho, παιδὸς ξενόστασις.

C. Ξενοτροφεῖς, ῶ, ῶ, Externos milites alẽs. (nam in hoc compoſito & ſequentibus quæ ad hoc pertinent, ξένος peculiarem illam ſignificationem habet) Exponitur tamen in v. l. generaliter Hoſpitum nutritor.

Ξενοτροφία, Ipſa actio alendi milites externos, & ſtipendia illis præbendi. Vſus eſt Hyperides.

Ξενοτροφέω, ῶ, Externos milites alo. Vel, Externos milites mercede conduco, ſeu ſtipendiarios habeo. nam & his modis Bud. interpretatur iſtud verbum apud Iſocratẽ. Thucydides lib. 7 dixit etiam χρήματα ξενοτροφῆσαι.

C. Ξενοφόνος, idem quod ξενοκτόνος. Hoſpitum vel hoſpitis occiſor. Plato, ξενοφόνων αἱμάτων μιαιφόνοις πλήμαις. Et VLGO Ξενοφονέω, ῶ, Eurip. Occido hoſpites.

C. Ξενόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Peregrina voce vtens. ET Ξενο-

φωνίας, Peregrina vox, vel Peregrinum loquēdi genus, & inusitatum. Quidam interpr. Peregrinitas, ex Cicerone. Improbat autem Pollux nomen illud ξενόφωνος, at non hoc ξενοφωνία. Sic verò legendum existimo apud eum, καὶ ξενοφωνίαν, οὐ τὸν ξενόφωνον.

C. Ἄξενος, v e l. Ἄξεινος, Inhospitalis, Qui animo est alieno ab excipiendis hospitio peregrinis. Hesiod. Erg. Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Hoc nomine vocatus fuit quondam Pontus, qui póstea Euxinus dictus per ἀφημισμόν. Pontus Euxinus (inquit Plinius) antea ab inhospitali feritate Axenus appellatus est. Lege de hac appellatione & Eustathii comment. in Dionysium qui περιηγητὴς vocatur, pag. 30 editionis patris mei.

Ἄξενος habet & passiuam signif. si vera est haec expositio Hesychii, ἄξενοι, οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενιτεύοντα. Fuerit enim ἄξενος is quoque cui non est ξένος à quo excipiatur.

C. Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhospitalis, Inhospitus. pro ἄξενος. sic autem vsurpatam ἀπὸ praepositionem pro α priuatiuo in multis aliis vocabulis annotauimus. Est autem poetarum nomen hoc ἀπόξενος. Eustathius de Ponto Euxino loquens, ἄξενος δὲ ἐλέγετο. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸξενος, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. At verò apud Sophoclem in Œdipo tyranno, pag. 159 meæ editionis habes ἀπόξενον, nō ἀπόξενον, vbi schol. exp. διῳκισμένον.

Ἀποξενόω, ῶ, non sequēdo modò dictam significationem nominis ἀπόξενος, (secundū quam significaret Inhospitalem reddo): capitur pro Peregrè abigo, seu expello. id est Expulsum abire peregrè cogo. vel Peregrinari seu migrare facio. ξένος est Peregrinus, seu Externus: vnde ἀποξενοῶ de verbo ad verbum (si fas sit talē vocem fingere) sonat Abexternare. nihilque aliud significat quàm significaret simplex ξενόω, si in vsu esset.

Apud Plutarchum significat Ciuitate priuare in Philopœmene, χαλεπῶς δ' οὖν οἱ Μεγαλοπολῖται φέροντες ὅτι τοῦτον, καὶ σοφιστὴν νομίζοντες, ἐπεχείρησαν ἀποξενοῦν αὐτόν. Interdum verò adiungitur genitiuus παιδείας, aut alius huiusmodi. Idem Plutarchus in Alexandro, διὸ μικροψυχίᾳ ἀποξενώσαντα τῆς παιδείας ἑαυτόν.

Ἀποξενῶ, Abalieno, Alieno, Abdico, vt inquit Bud. qui & citat locum hunc Luciani, ἀχρηστία δὲ πολλὴ καὶ ἀπειροκαλία, τί δεῖ λόγων αὐτὸν ἀποξένου ἢ πάντων κάλλιστον ἀποξενοῦν. Nostrates peregrinum seu externum appellantes estrāgierum, inde ducto verbo Estrangiare haud absimili modo vtuntur. Athen. libro 2, κἂν γὰρ γράμμα πᾶσι παῖδες ἀποξενῶσι τῷ ποιητῇ τὸ ἔπος τοῦτο, ἀλλ' ἡμεῖς δοκοῦμεν ἐρίζειν. id est, A poeta hos versus alienos esse dicant, vel putent. vel A poetæ scriptis hos versus procul ablegent, seu amandent.

Passiua vox est Ἀποξενόομαι, οῦμαι, Migrare in externā regionē cogor, Amandor seu ablegor peregrè. Vel neutra significatione In externam regionem migro, In extera regione dego, Peregrè dego, vel extra patriā. vno verbo Peregrinor. Plato De leg. libro 9, ἐν δὲ τοῖς χρόνοις μὴ ἐθέλῃ πλείστου ἀποξενούμενος τὸν εἰρημένον. Sæpius adiungitur genitiuus aliquis, vt apud Euripidem, πατρώας γῆς ἀποξενωμένος, Peregrè agens procul à patria solo. vel Procul à patrio solo in peregrinam regionem ablegatus. Sic apud Plutarchum ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ παιδείας. Gregor. μὴ ἀποξενωθῆς τοῦ ἀδελφοῦ. Aliquando autem præfigitur huic genitiuo vel οὐ, vel ἔξω. Lucianus, τῶν ἀβελτέρων ἡμῶν οὐ τὰ χρήματα ὑμῶν ἀποξενωθέντων. Aristot. Polit. libro 2, ἔξω γὰρ τῆς οἰκίας δεῖ καὶ τραπέζας ἀποξενοῦν πολλοὺς χρόνους. Interdum iungitur præpositioni aut aduerbio motum ad locum significanti. vt apud Platonem, ἀποξενοῦσθαι ἐπέρωσε, In alienam patriam vel in aliam regionem migrare.

Ἀποξενοῦμαι, Reus agor peregrinitatis. ξενίας ἁλίσκομαι, Pollux.

Ἀποξενῶμαι, Externum seu peregrinum me esse simulo. Reg. 3, cap. 14, καὶ ἐκβάλετε ὑπὲρ τὸ εἰσπορεύεσθαι αὐτοὺς, ἢ αὐτὰ ἀποξενοῦται. Budæus exponit Dissimulabat seipsam.

Ἀποξένωσις, ωσις, ἡ, Peregrinatio, Migratio in externam regionem. vel Commoratio in extera seu peregrina regione, Commorando extra patriam & natale solum. Plutarchus, ὡς μὰ καταμάθωμαι τὴν ἀποξένωσιν. Est ἀποξένωσις (inquit Budæus) peregrè agentis & cui peregrinari contigit.

C. Ἀπόξενος, ου, ὁ, (q. d. ἀπὸς καὶ ξένος) Cuius maiores erant ciues, quum ipse sit peregrinus. Eustathius pagina 405 ex Ælio Dionysio, ἀπόξενοι δέ, οἱ ὧν προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀπατρώσιος δικάζοντες. Et addit, Qualis Agamemnō in Lydia. Affert & alias expos. ex Pausania, & aliis, quas vide ibidem: item pag. 485. Vide & Pollucem.

C. Δορύξενος, (q. d. Hasta partus hospes) Qui in bello hospitalem quandam amicitiam contraxit cum aliquo. vt Glaucus cum Diomede, apud Homerum. Item, Qui mittitur legatus de redimendis captiuis. Sophocl. in Electra, pag. 81 meæ editionis, — ὃ γὰρ Μέγιστος αὐτῆς τυγχάνει δορύξενος. Habes autem pag. 292 ἡ δορύξενος ἑστία. Vide etiam Pollucem, item Hesychium, Suidam, Eustathium. Sed & in δόρυ plura de hoc nomine inuenies.

C. Ἐλλοξένος vide in Ἐλλοπρόξενος post Πρόξενος.

C. Εὔξενος, v e l. potius Εὔξεινος, Hospitalis, Amicitiæ hospitalis cultor, Qui erga peregrinos hospitaliter se gerit. Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto qui antea ab inhospitali feritate axenus appellatus fuerat, vt testatur Plinius. Sed & Naso meritò dictum fuisse Axenum docet his versibus in quibus & vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipsum etymū. ita enim ille 4 Trist. eleg. 4,

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti.
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.
Nam neque iactantur moderatis æquora ventis,
Nec placidos portus hospita nauis habet.
Sunt circa gentes quæ prædā sanguine quærunt,
Nec minus infida terra timetur aqua.

Idem 3 Trist. elegiā 13 ita claudit, Dum me terrarum pars penè nouissima Ponti Euxinus falso nomine dictus habet. Rursum alibi, Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat & mare Euxinum, item Euxinum littus, item Euxini pōti deformia littora, & alibi sæua littora, Dum miser Euxini littora sæua peto. vbi etiam obserua Euxinum sine adiectione dici. Εὔξεινον non dubium est quin Hospitalem interpretandum censuerit Ammianus sicut ἄξενον seu ἄξεινον Inhospitalem est interpretatus, ita scribens lib. 2, Heniochi, Sindi & Achæi, intendente sæuitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali: & à contrario per cauillationem pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἀξείνου in εὔξεινον per ἀφημισμὸν, dicerent potius grammatici: atque ita Eustathium ipsum loqui docui in Ἄξενος.

Εὔξενος s e v Εὐξεῖνος Iupiter, apud Apoll. Arg. 2, qui magis vsitato cognomine ξένιος, Hospitalis Iupiter, Qui præest hospitibus & illis fauet, Qui iura dat hospitibus, vt loquitur Virgilius. Hinc a d v e r b. Εὐξείνως, Hospitaliter. Item generalius, pro Amicè, Beneuolē. nam pro φιλοφρόνως ex Apollonio affertur.

C. Κακόξενος, v e l. Κακόξεινος, Qui malè se gerit erga hospites, seu peregrinos, Qui maleuolus est hospitibus.

C. Πολύξενος, v e l. Πολύξεινος, Qui multos hospites habet, Qui multos excipit hospitio. Hesiod. Erg. Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Vbi quidam exponunt πολυφίλες, multos habens amicos. Ex eodem affertur δαὶς πολύξενος pro conuiuio ad quod vocati sunt multi amici, seu in quod multi amici symbolas contulerunt. Legitur & πολύξενος οἶκος apud Euripidem. a t Πολυξένη, Polyxena, filia Priami & Hecubæ.

C. Ἰδιόξενος, Cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo, & non cum tota ciuitate cōmunis. ἰδιόξενοι (inquit Eustath.) οἱ ἴδια καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες, Inter quos est hospitii necessitudo. Luc. initio orat. quæ inscribitur Phalaris secundus, Οὔτε Ἀκραγαντῖνον προξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος. vbi animaduerte quemadmodum omnium vrbis ciuium dicitur aliquis προξενος, ita vnius ἰδιόξενος appellari. Vide & Poll. Hesych. Suidam, Amm. n i h i l Ἰδιόξενον, Amicitia illa hospitalis, seu Ius illud hospitii, vel necessitudo illa.

C. Πρόξενος, Qui peregrinos hospitio excipit, non suo peculiariter sed totius ciuitatis nomine. Vnde à quibusdam (è quorum numero est Bud.) redditur Publicus hospes. Ælius Dionysius apud Eustathium, προξενοι οἱ

ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ σφίσιν κατάγονται, καὶ αὐτοὶ A
σφετέρας σφετάροισι πρὸς τὸ δημόσιον. Sed ipse Eustathius in alio loco dicit πρόξενος significare ὁ ὑπὸ πόλεως ἠξιωμένος ὑπὲρ τῆς σφετέρας πρεσβεῦσαι ξένων. qualis Antenor apud Troianos, & quales οἱ βασιλικοὶ δορυφοροί. Vide de hoc nomine Pollucem etiam, item Suidam, & Ammonium. Dicitur autem interdum quidem πρόξενος τῆς πόλεως, vel cum alio huiusmodi genitiuo, interdum verò, πρόξενος sine adiectione. Thucyd. lib. 8, καὶ Θουκυδίδου τοῦ Ὀλόρου τοῦ Θρᾳξὶ τοῦ τῆς πόλεως παρόντος. Plat. De leg. ἐπισκοπεῖν ἀκούσασιν ὁπότερός εἶσι πόλεως πρόξενος. Aristot. Pol. B 5, ἄρξει τῆς πίστεως, ἢ τὴν Ἀθηναίοις παρώξυνεν, πρόξενος ὢν τῆς πόλεως. Æschines, πρόξενος ὢν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. Sed & πρόξενος Ἀθηναίων, vel Λακεδαιμονίων, vel Θηβαίων &c. Thuc. lib. 3, circa principium, πρόξενοι Ἀθηναίων. Plut. in Alcib. πρόξενος μὲν γὰρ ἦν Ἀλκιβιάδης τῶν Λακεδαιμονίων. Sic Luc. initio Phalar. 2, οὔτε Ἀχαρναστῶν πρόξενος ὤν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίδος. de quo loco dixi & in Ἰδιόξενος. (Afferetur autem ex Æschine & cum dativo, πρόξενος ὢν Θηβαίοις) Sine adiectione verò, vt apud eundem Thucydidem lib. 2, οἱ Ἀθηναῖοι σφέτερον πολέμιον νομίζοντες, πρόξενον ἐποιήσαντο. Dicuntur autem & vrbes πρόξενοι C esse inter se, quæ sibi vicissim illud hospitalitatis officium præstant. Cæterùm sciendum est πρόξενος à schol. Thucyd. exponi etiam simpliciter φίλος in aliquot eius locis.

Πρόξενος, metaph. Qui aliquid procurat seu procurauit cuipiam, & quidem aliquid vel boni, vel etiam mali. Eustathius postquam priorem illam nominis πρόξενος significationem tradidit quam suprà ex eo attuli, subiungit, hinc per metaphoram vocari qui est καλός τινος ἢ κακοῦ αἴτιος. vt ἀπωλείας πρόξενος, aiit φθορᾶς, aut etiam σωτηρίας, vel ὑγιείας. Sic autem appellatur (inquit) tanquam παρ' ἑαυτοῦ ξενίσας τὸ πρᾶγμα, εἶτα ἑτέροις διαπεμψάμενος. id est, quasi qui rem illam hospitio exceperit, ac deinde ad alios transmiserit. Dico igitur πρόξενον alicui esse rei alicuius, dici eum qui ei illam procurauit, seu qui ei autor est illius. Sed verbi Procuro vsum sunt qui non probēt. At Bud. πρόξενον interpr. Conciliatruum, in hoc Gregorii loco, μισθίσιον ὑμνολόγ τι καὶ θεῖον ἐκ τῆς αὖθις λαμπρύνοντος πρόξενον. Eundémque vsum habere ait in isto loco, τὸ διὰ πλατῶν τοῦ στίχου, τόσων προξενεμάτων. D

Προξενία, ας, ἡ, Hospitalis illa amicitia, vel Hospitii necessitudo (inquit Bud.) & priuata & publica. Demosth. περὶ Ληπτ. προξενίαν, ἀτέλειαν, ἀπόλειαν ἀπάντων. Apud Xen. Hell. 6, Callias quandam suam ad Lacedæmonios orationem ita orditur, Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τοῦτο μὲν προξενίαν οὐδεμίαν οὐκ ἐγὼ μόνος ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ παρὼν ἔσχον παρεδίδου τῷ ἐμῷ υἱεῖ. Et in plurali apud Æschinem in Ctesiph. προξενίας πολὺς διατρίψω ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι, διὸ προσῆκόν ἐστιν ἀναγράψασθαι ὅπου &c. Sed quod dicit Bud. priuatam etiam necessitudinem hospitii ita vocari, aliorum locorum testimonio indigere videtur.

Προξενία, ω, Sum πρόξενος, id est hospes publicus, Hospitio excipio nomine ciuitatis. Demosth. Pro cor. καὶ τοῦ Φιλτίδου τοῦτο πρόσθεν ἐμοὶ καὶ κατὰ νοῦν Αἰσχίνῃ, ἃ σὺ προξενεῖς αὐτῷ. Xen. Hellen. 6, ὥστε μοι, ἔφη, ἐγὼ προσδομῶμαι, σοὶ μὲν ὑμᾶς ἡγεμόνας, ἐμοί τε τῶν τοῦ πατρὸς φιλίας πρὸς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, quoniam hospitii necessitudo mihi vobiscum intercedit.

Προξενέω σοί τινα metaph. (sicut & de πρόξενος dictum est) Huius rei sum tibi autor, Hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. Ταῦτα σοὶ ἡ διδασκαλικὴ πρόξενος. In v. l. ex Plut. in Solone, προξενεῖ σοι φιλίας βασιλέων, ad regum comparandas amicitias valens. Προξενῶ (inquit Bud.) σωφρονίζω significat, & μισθοῦμαι & datiuo iungitur, vt προξενῶ σοί τινα, hoc est Stipulor tibi, vel Concilio tibi, & comparare contendo. Plut. οἱ ταύτῃ Καίσαρι πλὴν μιᾶς προξενοῦντες. Greg. πῶς τὰ ταύτης σοὶ προξενοῦσι μονάς; mansiones cælestes tibi concilians & cōparans? Dionys. De cælesti hier. τῆς σῆς δ' αὖ ἔτι νοερὰς καὶ ἀσωμάτους ὑποστάσεις ἀπεικάζω, ἵνα παρ' ἑαυτῷ τὴν τῶν ὄντως ἀϋλίας συγγένειαν ἐκλάμπειν, ἢ παρ' ἑτέρου μαθεῖν, ἢ σοὶ φιλανθρώπως διδόντας τὸ ῥῆμα, καὶ προξενήσαντας ἀγγέλων. Quib⁹ exemplis subiūgit hoc ex Demosthene, ἐμεμφόμην αὐτῷ, λέγων οὐκ ἄδικον εἶναι προξενεῖν μοι. vbi προξενεῖν accipi ait pro Cōciliare, & συμπείθειν, ac notum facere. Sed fortassis addere possimus Commendare. In illo autem Plutarchi loco, οἱ ταύτῃ Καίσαρι πλὴν μιᾶς προξενοῦντες quidam interpretantur Qui istum honorem Cæsari procurabant. verùm sunt quibus non satis placeat hic verbi Procuro vsus, sicut antè admonui. Vt autem πρόξενος dicitur aliquis rei nō solùm bonæ, sed & malæ, sic etiam προξενεῖν aliquid mali dicitur, vt apud Naz. προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει.

Προξενῶ, Sum interpres & conciliator versurarum aliorúmq; cōtractuum, de quibus tractatus est breuis in Pandectis sub titulo de proxeneris. Demosth. πέμπω οὖν πλὴν συμβολίαν ἑκκαίδεκα μιῶν δεῖσαν Παμβωτάδῃ, ὃν αὐτὸς ἔστι προξενῆσαν. id est, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes sedecim minarū nomine, quas Pambolades mihi suppeditauit, isto interprete versuræ faciendæ. Idem, ἐγὼ δὲ προξενῶ τυχαίῳ τῷ Ἡρακλεώτῃ. Sū proxeneta omnium negotiatorum Heracleensiū. Hæc Bud. qui etiam priorem locum huic significationi verbi προξενῶ tribuit. Qua in re ab illo dissentio, quū videamus πρόξενος, à quo fit hoc verbum, generaliter accipi.

Προξενητής, οῦ, ὁ, Proxeneta, Parasius, Qui est velut cōciliator, interpres & internuntius ad paciscendum seu stipulandum. A Bud. exponitur Conciliator & interuentor, quasique conglutinator hominum inter se stipulantium & spondentium, aut quenuis contractum conuentúmque ineuntium. Apud Senecam Proxenetæ non semel pro iis qui nominibus faciendis interuenire solent. Vlpianus, Si proxeneta interuenerit faciendi nominis. Bud. in isto Demosth. loco, ἐγὼ δὲ προξενῶ τυχαίῳ τῷ Ἡρακλεώτῃ, vertit Sum proxeneta omnium negotiatorum Heracleensium. (FOR M. Προξενήτεια, Cōciliatrix, &c. Exponitur & μεσιτεία) HINC Προξενητικόν, Merces quæ proxeneris soluitur.

c. 2. Ἑκὼν προξένος, Qui est publicus hospes, idque vltrò. Id est, Qui vltrò suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos, nomine ciuitatis: quū alioqui iis qui πρόξενοι dicuntur, demandari soleret à ciuitate. Thuc. lib. 3, pag. 107, ὡσπερεὶ Πανδίας ἑκὼν προξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὸ δημόσιον φερόντων. vbi schol. exponit ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμύνοντες [subaudito πρόξενος] καὶ μὴ καλούσης ὑπὸ τῆς πόλεως. Et subiungit, οἱ γὰρ πρόξενοι, καλούμενοι ὑπὸ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο. quæ verba Suidas quoque habet. Ab Hesychio exponitur ἑκὼν πρόξενος. Sed nequaquam assentior iis qui Latinè interpretantur simpliciter Voluntarius hospes, quum ex præcedentibus pateat πρόξενος non posse reddi simpliciter Hospes.

AT VERO Ἑκπρόξενος apud Poll. legitur, sed mendosè (vt opinor) pro ἑκπροξένητος, præsertim quum ex Thucydide afferat, apud quem haberi ἑκπροξένητος do cui modò. Adiuuat autem coniecturam meā & quod sequitur apud eundem, ποιεῖ δὲ ταῦτα ἡ ἑκπροξένητος. nec enim dubito quin vtrobique eandem vocem ille scripserit. At quidam hunc errorem non animaduertentes, interpretantur ἑκπρόξενος, Qui voluntariè peregrinatur, vt qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras inuisebant. Et (quod ineptissimum est) à Thucydide ita vsurpari tradunt.

Composita alia in quibus nomen ξένος nō manet integrum, præpositum alioqui (sicut & in compositis primæ classis) non postpositum.

C. Ξεναγός, ἐκ Ξεναγέτης, Ductor hospitum, id est Qui hospitibus seu peregrinis dux viæ est, ad visenda singula vrbium loca. A Budæo ξεναγοὶ esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solēt: quos Budæus perductores appellat. HINC Ξεναγέω, ῶ, ἐκ Ξεναγωγέω, ῶ, Duco hospitē ad ea quæ visenda sūt. Charon ad Mercurium, apud Lucianum, ἀμηχανήσομεν οὖν παρ' ἅδου, εἰς τὰ φῶς ἀνελήλυθα. καί μοι δοκῶ εἰς τὸ δέον ἐπιτυχεῖν σοι. ξεναγήσεις γὰρ δῦ οἶσθ' ὅτι μὰ Ξυμπεφευγόσῃ, καὶ δείξεις ἅπαντα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. vbi Budæus exponit, Deduces me locorum ignarum, quippe peregrinum. Menippus dicit Mercurio apud eundem Lucianum, πῶς δέ οἱ κακοὶ ἢ οἱ καλοὶ ἑκάστοτε ὦ Ἑρμῆ ξεναγήσουσί μοι νήπλῳ ὄντι. vbi Budæus vertit simpliciter, Deducito. Vide & Comm.

pagina 413. Ξεναγεῖν Hesychius & Suidas volunt A significare etiam ξενοδοχεῖν. Itidémque Budæus affert pass. ξεναγεῖσθαι pro Hospitio suscipi, ex hoc Gregorii loco, ἐπειδὰν οὖν τις ὁδίτης ἢ ξένων, ὃν μὲν ξεναγήσῃ παρά τινι τῶν οἰκείων φίλων, ἢ συγγενῶν. Idem hunc locum Platonis in Phædro, ὥσπερ ἄρτι σοι ξεναγήσας, vertit, Optimè officio hospitis suscipiendi functus es. Sed in hoc eiusdem loco, & quidem qui sumptus est ex eodem dialogo, ξεναγουμένῳ vertit simpliciter Peregrino: ξεναγουμένῳ γάρ που καὶ οὐκ ὀπτανείῳ ἔοικας. |Ξεναγῶ, Peregrinos instituo moribꝰ patriis. Theodor. Hist. B eccles. lib. 1, Ἴβηρας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον χωὴ δορυάλωτος πρὸς τὸν ἀληθῆ ἐξεναγαγεν, edocuit Christianismon, id est (vt ibidem) ad Christianismon ἐφώρμησε πολλούς. Bud. Ἄγω Ξεναγῶ, ex Areop. affert pro Hospitem suscipere, vel Hospitio suscipere. seu ὡς ξένον δέχεσθαι.

Ξεναγός, (ab ea nominis ξένος significatione qua dicitur de externis militibus) Ductor seu dux externorum militum, Qui præest seu imperat externis militibus. Thuc. lib. 2, Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξεναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυμπαρῆσαν ἐς τὸ ἔργον. vbi schol. exponit C οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. Obserua autem genitiuum ἑκάστης πόλεως ita poni quasi præcederet τοὺς ξένους, ita nimirum dicendo, οἱ τῶν ἑκάστης πόλεως ξένων ἡγεμόνες. adeo vt rectè hîc locus ita redditus sit, Lacedæmonii qui peregrinis singularum ciuitatum militibus duces erant. Vtitur & Xen. hoc nomine, scribens, δίημαρτε δὲ καὶ ξεναγοὺς ὅτι τὰς πόλεις. Item, καὶ ἔπεμπον μὲν αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι κατ' κώμην ἑκάστην ξεναγόν. Exponit autem B. & generalius nomine Dux.

Hinc Ξεναγία, Munus eius qui est dux militū ex- D ternorum. sed ita vocatur etiã certus militū numerus, de quo lege Ælianum, item tractatũ de vocabulis militaribus.

C. Ξεναπάτης, ου, ὁ, v e l Ξεναπάτα, Deceptio hospitis, seu hospitum. Affert Bud. hoc ξεναπάτα ex Platonis epist. 7, scribens dici eadem forma qua δουλαπάτα: at ξεναπάτης ex Eurip. affertur à Polluce.

C. Ξενηλατῶ, ῶς, Peregrinos expello, seu peregrinum, Hospites expello. Aut, Expello tãquam peregrinum, Abigo ceu solent abigi peregrini. A Budæo expo- E nitur Externos eiicio, Vt alienos abigo: afferente ex Plut. Sympos. 8, τῷ γὰρ ἀνδρὶ τοῖς αὐτοῖς βαγωδίαις ἔνοχον εἶναι οὐκ ἀπείρηται, οὐδὲ ξενηλατῆσαι. Pass. ex Aristoph. ὡς ἔδρων Λακεδαίμονι ξενηλατῆσαι.

Ξενηλάσια, ας, ἡ, Peregrinorum expulsio, seu electio. Thucyd. lib. 1, τῷ τε γὰρ πόλει καινὸν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτι ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος. Plato De legibus lib. 12, ἀνόμασε δὲ καλεπὰς τὰς λιτομβίας ξενηλασίας χωμήτους, καὶ ὅτοις αὐτάδεσι καὶ καλεπὰς. Aristot. Polit. l. 2, ξενηλασίας ποιοῦσι. Sed additur fere genitiuus. F vt apud eundem Thucydidem, lib. 2, ὧν καὶ Λακεδαιμόνιοι ξενηλασίας μὲν ποιοῦσι μήτε τῶν ἡμετέρων μήτε τῶν ἡμετέρων ξυμμαχόντων. Sed & rei alicuius ξενηλασία fieri dicebatur. vt ξενηλασίαν τῶν ἐπιόντων, Plut. Lycurgo. Itidémque ξενηλασίαν παιδευμάτων ἐπιοῦσαν apud eundem. Et in Apophthegmatis, ὃς δὲ Θύπις κελεύοντος τοῦ δήμου ξενηλασίαν ἐπιτίθεται. διὸ οὔτε ἔμπορος, οὔτε σοφιστὴς, οὔτε μάντις ἐλεύθερος, οὔτε τῶν καταπελτασμῶν δημιουργὸς εἰσίασι εἰς τὸν Σπάρτην. Idem in libello quem inscripsit De cupiditate diuitiarum, ἀλλὰ χρυσοχόων καὶ ζωγράφων καὶ μυρεψῶν καὶ μαγείρων καλῶς καὶ σωφρόνως ζημιώδης ξενηλασίας τὰ ἀγχίστων. Quibus in locis ξενηλασία dicitur de rebus quæ non secus expelluntur & reiiciuntur ac peregrini expelli submouerique solent.

Ξενοσύνη, v e l potius Ξενοσυνή, (quum poeticum sit vocabulum) Hospitalis amicitia, Hospitii necessitudo, vel Hospitii ius. Hom. Od. φ, Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν, Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσανδίος. In prosa dicitur ξενία.

Ξείνως, Peregrinè, Peregrinorum more. quod tamen dicitur potius ξενικῶς. |At verò apud Platonem circa principium Apologiæ Socratis, ἀπηχθῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς τοιᾶσδε λέξεως, quum dixisset, νυνὶ ἐγὼ τοῦτον ὀρθῶς δικαστήριον καταβέβηκα, ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα. Et quia dixerat ξένως ἔχω, subiūgit, ὥσπερ οὖν ἂν εἰ τις ξένος ἐτύγχανον ὤν, ξυνεγιγνώσκετε δήπου ἄν μοι &c. vbi reddi posse existimo Peregrinus sum in hoc sermonis genere, vel in hac sermonis forma: vel, Peregrinus fuerim in vtendo verbis hîc vsitatis: (sicut Cicero dixit, Neque peregrinum ac hospitem in agendo esse debere) sed malim, inuersa orationis structura reddere, Peregrina mihi vestra ista sermonis forma. Quæ quum dico, non sum immemor loci cuiusdam Ciceronis in quo dixit aures peregrinari, sed huic minimè illud genus loquendi conuenire puto.

Ξενόω, ῶ, Hospitio excipio, vel suscipio. Sed vsitatior est passiua vox Ξενοῦμαι, Hospitio excipior. vel Hospitor, Diuersor. Xenoph. ἀνάβ. 7, Ἐνταῦθα δὲ ξενοῦται Ξενοφῶν παρ' Ἑλλάδι τῇ Γογγύλου μητρί. |Ξενοῦμαι, Hospitio iungor aut coniungor, siue hospitii necessitudine. Xenoph. καὶ ταύτην τὴν ἡμέραν ἀφικνεῖται Βίτων ἅμα Εὐκλείδης χρήματα δώσοντες τοῖς στρατιώταις, καὶ ξενοῦται παρ' Ξενοφῶντι. v t Ξενοῦσθαι apud Herodotum pro eodem, (sicut dicitur ξεῖνος pro ξένος, & alia) in Eratone, πόλιες γὰρ αὗται μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἐπλήσθησαν ἐξενώθησαν. id est (Bud. interprete) Duæ enim illæ ciuitates, omnium quas nouimꝰ maximè inter se hospitio coniunctæ fuerunt. Vide Ἐπιξενοῦμαι quod proximè sequitur.

c o m p. Ἐπιξενοῦμαι, Hospitio excipior, vel suscipior, Hospitor. sicut & ξενοῦμαι. (sed minus vsitatũ hoc quàm illud) Demosth. δῆλα γὰρ τὰ Παιώνων ἔθη, καὶ οἰκεῖον ἐπιξενοῦσθαι πολλοῖς. Plut. in Numa, Σοφοκλῆ τὸν Ἀσκληπιὸν ὑπεξενωθῆναι λόγος ἐστί. Aristot. Polit. 7, δ' ἐστὶ ὑπεξενοῦσθαι πᾶσι τὰ μὴ ἐκ δήμου πεφραμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς ἡδονήν, id est Hospitaliter excipi, Hospitio coniungi, inquit Bud. vbi tamen fortasse potest accipi simplicius, vt mox docebo. |Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregre agere. Isocr. in epist. quam Iasonis liberis scripsit, μάλιστα μὲν τὸ μὴ δεῖσθαι κλαίεσθαι, καὶ τὸ μὴ πανταχοῦ ὑπεξενῶσθαι τοῖς πλησίοις. Pollux quoque tradit ξενοῦσθαι vel ὑπεξενοῦσθαι esse ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν. qua ego in significatione dixerim potius accipiendum illud ὑπεξενοῦσθαι in loco Aristotelis modò citato. At verò in hoc Synesii loco epist. 4, σὺ μὲν οὖν ἀφίστῃ λοχᾶν τῇ φιλοφροσύνῃ τῇ ἐς χεῖρον ἰὼν εἰς τοὺς ὑπεξενουμένους ἐν δίκαιον παῖ. id est, Tu igitur virtuti tribues (vel acceptam feres) comitatẽ incolarum quam erga mulieres peregrè aduenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregre aduenerunt. Ita enim hîc reddẽdum censeo hoc participium. Nisi quis vno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet vt ὑπεξενουμένους nihil aliud sit quàm ξένας. sed mihi nequaquam hæc interpretatio æquè placuerit, (licet eundem alioqui sensum efficiens) quòd ὑπεξενοῦσθαι quãdã motus ad locum significationem includere videatur.

Et n o m. Ξενών, ῶνος, ὁ, Hospitium, Diuersorium: καταγωγὴ, seu καταγώγιον apud Platonem, vt testatur Pollux. quẽ & sequens locum hunc dedi isti nomini. Postquam enim dixit δ' μόνοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, Ξενοῦσθαι καὶ Ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, subiungit, ὅθεν δὴ τὸν καταγωγὸν, Ξενῶνα. Paulo pòst autem, καὶ τὸ καταγώγιον, Ξενῶνα Πλάτων.

Ξένιος, ου, ὁ, v e l Ξείνιος, Hospitalis, Ad hospitem seu peregrinum pertinens, aut ad hospites. Fœm. ξενία, pro quo ξείνη Ionicè apud Homerum, vt ξείνη τράπεζα Hospitalis mensa, Mensa qua excipiuntur hospites: Odyss. ξ, Ἑρμείαο Διὸς δῶρα νεώμεθα, ξείνη τε τράπεζα. qui versus legitur & Od. φ, atque υ.

Ξένιος Ζεὺς apud eundem, itidémque apud eius posteros, Hospitalis Iupiter, Iupiter hospitum custos, In cuius tutela sunt hospites, vel Qui hospitibus præest. Possumus enim hisce omnibus modis circumloqui significationem illius epitheti. Quinetiam (ex Virgilio) Qui iura dat hospitibus. Cicero hospitalem vocauit De fin. lib. 3. Hom. Od. ξ, Ἀλλὰ Δία ξείνιον αἰδέσσεο αἰνύ τ' ἀλείτην. Idem Od. ι, Ζεὺς γὰρ τοι πομπόν τε καὶ ἐπιτάρροθον ἅπτει πάσης, ὅς τε ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Et alibi dicit μῆνιν Διὸς ξείνιον.

Ξείνιον v e l Ξεῖνον substantiuè, a v t Ξεινήϊον poeticè, Hospitale munus seu donum. Quod datur hospiti.

Sæpe

Sæpe autem & in plurali Ξένια, item Ξενῖα. Hom. Od. θ, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ὀπάζει. Idem Odyſſ. ι, — ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐκάμομεν τὸ σὰ γούνατα Κύκλωπ', εἴ τι πάρος ξεινήϊον, εἰ καὶ ἄλλος Δώρῃ δυσπίλλῳ, ὅτις ἡμέας ἀφίκοιτο. Ad quæ reſpondet Cyclops aliquanto pòſt, Οὔτι ἐγὼ σύμπαντα ἐδάμασ' ὧς ἐπάρουσι, Τοὺς δ' ἄλλους ἐφάγον. τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται. Quo ex reſponſo natum eſt prouerbium, Τὰ τῆς Κύκλωπος δωρεά, id eſt Cyclopis donum. Animaduerte autem, in hoc prouerbio ξεινήϊον exponi nomine δωρεά, alioqui generalior. Eo autem vſus eſt Lucianus, & quũ illum ipſum Homeri locum affert, in καταπλῳ ſcribẽs, Οὐ παύομαι τῷ Κύκλωπος ἀκούων ζηλοῦσα δωρειὰ, τὸ ἐπισχεῖσθαι ὅπ πύματον ἐχθὲς τ' Οὖτιν ἐδάμασ. At Plutarchus dixit Κυκλώπιον χάριν. Quod autem ibi Homerus dicit ξεινήϊον, id in proſa diceretur ξένιον. quo vtitur Demetrius Phalereus, de eodẽ loquens Homeri loco. Ὅτι (inquit) Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἐδάμασ', πρὶς ὃ λοιπὸς σφόδρα ἦν, τὸ τῷ Κύκλωπος ξένιον. (vbi etiam facetè hoc Cyclopis dictum appellat ἀστεῖσμόν) Syneſ. ep. 4, καὶ ἦκει τις ἀνὴρ ἐπ' ἄλλῳ, πρὸς ἐπ' αὐδρὶ, ᾧ αἰνῶ ὅτι παιδὶ, φίλον εἶ τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἡδὺ ἀκρατέστερον ἐχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἀνὴρ τι. Frequẽs eſt & pluralis num. vt dixi, ξένια ſeu ξένια, vel ξεννήϊα. Hom. Il. σ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῶϊ σοὶ ἔδνεσσι ξεννήϊα καλά. Idem Od. φ, Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεννήϊα πολλὰ φαγόντε Ἄλλων αἰθρώπων &c. Alicubi verò & ξεννήϊα δῶρα dicit idem poeta: vt Odyſſ. ω, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεννήϊα οἷα ἐώικει. In ſoluta autem oratione pluralis ξένια. Xenoph. Hell. 7, καὶ μὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἄλλως τι τιμῶν αὐτοὺς ἢ βοῦν ξένια ἔπεμψαν. Sed alioqui fuiſſe alia quibus nomen ξενίων tributum ſit, & quidem à pictoribus, docet Vitruuius lib. 6, cap. 9, qui poſtquam ſcripſit, Præterea dextra ac ſiniſtra domunculæ conſtituũtur habentes proprias ianuas, triclinia, & cubicula commoda, vti hoſpites aduenientes nõ in periſtylia ſed in ea hoſpitalia recipiantur: ſubiungit, Nã quũ fuerunt Græci delicatiores & ab fortuna opulentiores, hoſpitibus aduenientibus inſtruebant triclinia, cubicula, cũ penu cellas. primóque die ad cœnam inuitabant, poſtero mittebãt pullos, oua, olera, poma, reliquáſque res agreſtes. ideo pictores ea quæ mittebãtur hoſpitibus, picturis imitantes, ξένια appellauerunt. Ita patres familiarum in hoſpitio non videbantur eſſe peregrè, habẽtes ſecretam in his hoſpitalibus libertatem. Hæc ille. Demoſthenes autẽ in or. περὶ παραπρεσβείας appellauit ξένια quæ Latini Lautia dixerunt, videlicet dona legatis exteræ gẽtis dono miſſa. quam Latinam vocem & Plutarchus exponẽs, non dicit ſimpliciter ξένια, ſed τὰ πεμπόμενα τοῖς πρέσβεσι ξένια. Ξενίων τυχὼν apud Herodotũ Hoſpitio exceptus, vt B. vertit. Affertur autem ex eodẽ, ὅτι ξένια καλῶν pro Ad hoſpitium inuitare, ſeu Hoſpitio inuitare. Itidem verò & cæteri ſcriptores dicunt ὅτι ξένια καλῶν: (ſed in quibuſdam locis legitur & ὅτι ξενία, vt docebo in Ξενία) At ὅτι ξένια δίχεσθαι Budæus ait videri poſitum pro Lautia præbere, apud Xenophontẽ in Hellen. Idem apud Plutarchum ὁ ὅτι τῶν ξενίων exponit Qui eſt ab hoſpitiis, item Qui eſt ſuper hoſpitia comitatus. qui mareſcallus hoſpitiorum vulgò appellatur, inquit.

Ξένιον eſt etiam Lenticulæ ſpecies, ſed rarior, quũ tamẽ vari lenticulæque cæteræ vulgò notæ ſint. Eſt autẽ rubicundor & inæqualior, vt ſcribit Celſus l. 6, c. 5. Fortaſſe verò ex eo quòd non ſit frequens nec ita nota vt cæteræ, nomen hoc accepit: quaſi præ cæteris quodammodo ſit peregrina. Quod tamen ego ex ſola coniectura habeo.

Ξενία, ας, ἡ, Peregrinitas. vt οἱ ξενίας διωκόμενοι ſeu φεύγοντες, Peregrinitatis rei. id eſt Qui ob id rei ſunt quòd ſe procinibus geſſerint, iuráque ciuilia vſurparint, quũ eſſent peregrini, vt inquit Bud. (Tale eſt ξενίας ἁλῶναι apud Lucianum) Polluci ξενίας γραφὴ eſt κατ' ἀπογραφομένων. & ὑδροξενίας quoque, αἱ δημοσιώσεως πρὸς δίκας ἔχουσαι.

Ξενία, ᾶς, ἡ Ξενίη Ionicè, Hoſpitii neceſſitudo, Hoſpitalis amicitia. vel Hoſpitii ius. Sed & vna voce Hoſpitiũ reddere non dubitarim, idque ex Cicerone, vt paulo pòſt docebo. Thucyd. lib. 8, pag. 266 meæ editionis, ξυνέβησαν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀλκιβιάδης, Ἐνδίῳ ἐφορεύοντι πατρικὰς πρὸς τὸ μάλιστα ξένος ὢν ἀνδρὶ καὶ δόξαντι Λακωνικὴν ἢ οἰ-

κία αὐτῷ καὶ πρὸ τοῦ ξενίαν ἔχειν. Plut. in Polit. præcept. ἐπεὶ δὲ ἐλθὼν Πραίνεστον ὁ Σύλλας ἐμέλλε πρὸς ἄρχειν ἅπαντας ἀποστρατεύειν, ἵνα δὲ αὐτὸν ἀφιερῶσι πρὸ τοῦ ξενίαν. Herodotus, ξενίῳ τῷ βασιλέϊ συνῆκαν. Et ξενίῳ διαλύεσθαι apud eundem, quod exponitur, ius hoſpitii diſſolnere. Interdum verò copulatur ξενία cũ nomine φιλία. vt apud Demoſth. Pro cor. περὶ τοσαύτης φιλίας καὶ ξενίας εἶναί σοι πρὸς αὐτόν. Sic autem & in alio eiuſdem orationis loco. Poſſumus autem (vt opinor) ξενίαν μοι ὑπάρχειν πρὸς αὐτόν reddere ex Cicerone Hoſpitium mihi cum eo eſt. Vel Hoſpitium mihi cum eo intercedit. Vel, Iunctus ſum illi hoſpitio. (quod & κατὰ ξενίαν αὐτῷ dixit Plutarchus) Quinetiam vt ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας dixit Iſocrates, ſic Renouare vetus hoſpitium, Ciceronem dixiſſe videmus pro Deiotaro. Idem nomen Amicitia cum nomine Hoſpitium copulat, vt φιλία cum ξενίᾳ copulari docui paulo antè. Sciendum eſt porrò ſæpe dici de eo cui eſt hæc ξενία πρὸς πινα. vnde ſicut φιλία & ξενία, ſic φίλος & ξένος aliquis eſſe dicitur. ſic tamen vt ξένον eſſe plus ſit quàm eſſe φίλον, & quicunque eſt ξένος, idem ſit etiam φίλος, at non contrà. vnde quum dicit Demoſth. φίλους καὶ ξένους particula καὶ valet idem quod Atque adeo. perinde acſi diceret Non ſolùm φίλους, ſed ξένους etiam. Sic viciſſim de eo cui negat vllam prorſus amicitiam aut neceſſitudinem interceſſiſſe cum alio, dicit, Quomodo illi erat ξένος, ἢ φίλος, ἢ γνώριμος; q. d. Quomodo ξένος, aut ſaltem φίλος, aut etiam (quod his minus eſt) γνώριμος? Idem verò de φιλίᾳ καὶ ξενίᾳ, & ξενίᾳ ἢ φιλίᾳ ſentiendum eſt. Sed hoc addo, ſicut ξένος generalius interdum poni videtur pro amico, ſic & ξενίαν alicubi generalius pro amicitia poſitum videri. atque ita exponit Bud. ξενίζω apud Herodotum. In illo tamen Thucydidis loco quem paulo antè protuli, non lubenter aſſentior eius ſcholiaſtæ ξενίαν exponenti ſimpliciter φιλίαν, id eſt amicitiam.

Sicut autem ὅτι ξένια καλῶν dici docui pro Hoſpitio inuitare ſeu ad hoſpitium, ſic & ὅτι ξενίᾳ καλῶν alicubi legitur in eadẽ ſignificatione. ſed ego locos hoſce ſuſpectos habeo, & vel ὅτι ξένια, (à nominatiuo ſingulari ξένιον) vel ὅτι ξενίαν reponendum cenſeo. quod apud Philonem legitur, alioqui tamen rarum.

Ξενικὸς ſiue Ξενικός, ὴ, ὸ, Peregrinus, Exterus, ſeu Qui peregrinorũ & exterorum eſt. vt ξενικῇ τῇ φωνῇ χρῆσθαι, apud Iſæũ, Peregrino ſermone vti, ſeu Barbarè loqui. Item ξενικὸς ὄχλος & ξενικὸν ὁπλιτικόν, de peregrino milite qui ad auxilium ferendum è terra peregrina accerſitur mercede, qui ſuprà ξένοι. Thucyd. lib. 7, βουλόμενος ψιλοῦσθαι τοὺς Λιμναίους τε καὶ τὸν μισθοφόρον ὄχλον τὸν ξενικὸν, multitudinem peregrinorũ militũ. Et lib. 8, p. 279, καὶ Τισσαφέρνους τὸ ξενικὸν ὁπλιτικόν. vbi ξενικὸν dicit pro ξενικῶν μισθοφόρων σώματα, aut tale quid. Et ξενικοὶ μισθοφόροι apud Suid. Apud eundẽ ἄγαλμα ξενικὸν ἢ ἱματργία τὶς ὅτι χώρας. Apud Plut. Symp. 4, ἀφαιροῦσα ἀδεισιμίας ὄψωνῆς μὴ ἐκ ξενικᾶς, vnguẽta peregrina. Item ex Plat. De leg. ξενικὰ ἁμαρτήματα, in peregrinos commiſſa peccata. Ex eodem, ξενικὰ ὁμιλήματα, officia in peregrinos. At ξενικοὶ λόγοι dicuntur vel οἱ ἀλλότριοι καὶ μηδὲν οἰκείους, vel οἱ ὑπὲρ τῶν ξένων πρέσβεων λεγόμενοι, vt exponitur apud Ariſtoph. in Acharn. πάσας ἡμᾶς ξενικοῖς λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι. Rurſum apud Suid. eſt ξενικὸν ἐμπόριον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται· ὡς ἐν αἰγυπτῷ, ὅπου οἱ αἰγύπτιοι, mercatus emporiumque peregrinorum. Et ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ apud eundem & Harpocrationẽ, cuius mentio fit in 1 Philipp. Demoſth. Apud Ariſtot. Polit. 7, ξενικὸς βίος, vita à reip. negotiis aliena, qualis eſſe ſolet hominis peregrini, ὁ ξενικὸς βίος καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας ἀπολελυμένος: cui opponit τὸν δεῖ τὸν συμπολιτεύεσθαι καὶ κοινωνεῖν πόλεως. Eſt & quoddà venenum ξενικόν, cuius meminit Ariſtot. De auditu mirabilibus. Ξενικὸν aduerbialiter τὸ ΚΑΤΑ ΤΟ Ξενικῶς, More peregrinorum. Apud Athen. lib. 10, δίκαιον τοῖς ξένοις πίνειν ξενικὸν, τοῖς δ' ἐγγενέσι ὅπ χώρεσιν. (Sed videtur ſubaudiri poſſe accuſ. ξένον) Plato Crat. περὶ ἃ ξενικῶς οὐκ ἔπ πω κεκτήμεθα.

Ξενικὸς interdum redditur potius Hoſpitalis. vt apud Ariſtot. Ethic. 8, cap. 12, ξενικὴ φιλία, amicitia hoſpitalis, quæ videlicet hoſpiti cum hoſpite intercedit. Et ξενικὰ

ξάπιζα, Hospitalis mensa, (vt Cic. dicit Hospitalis sedes, & Liu. Hospitale cubiculum) Mensa qua hospites peregrè aduenientes recipiuntur: ξενίη τράπεζη Homero. Athen. lib.4, κατὰ δὲ τὸν συσσιτικὸν οἶκον ἑκάστῳ μὲν κεῖται δίφρος ξενικὴ καλούμενος. Æsch. in Cteliph. ἔφασκε γὰρ πρὸς τῆς πόλεως ἄλλας οὐκ πλείονος πεισόμενος τῆς ξενικῆς τραπέζης. Et ex Plat. ξενικὴν συμβουλὴν συμβουλεύειν, consilium vt hospitalitas postulat dare. A

Ξενών, ῶνος, ὁ, Locus hospitibus peregrè aduenientibus destinatus, Locus ad quem diuertunt hospites. Hospitium. Hesychio est καταλύσια, qui etiam annotat ξενῶνας à Phrygibus vocari πρὸς αὐθρῶνας. Athen. lib.5, τῶν δὲ ἡρωϊκῶν οἴκων τοὺς μείζονας Ὅμηρος μέγαρα καλεῖ καὶ δώματα καὶ κλισίας, οἱ δὲ τοὺς ξενῶνας καὶ αὐθρῶνας νομίζουσι. Significat ξενὼν præterea νοσοκομεῖον, vt & Suid. testatur his verbis, ξενῶνες, δόμοι ὑποδεχομένους τοὺς ξένους καὶ ἀρρώστους. At Ξένων est nomen proprium. B

Ξενύλλιον, ου, τὸ, forma dimin. Hospes qui peregrè aduenit, seu Peregrinus. Sed sonat quasi dicas, Peregrinellus. Plut. Apophth. καταφθρεῖσι τῷ πατρὶ τὸ ξενύλλιον, ἵνα μὴ πάσχοντα αὐτὸ οἰκέλας ἐκδάλῃς. vbi videtur per cõtemptũ dici. C

Ξενύω, Peregrinus & ignarus sum. v.l.

Ξενίζω, s i v e Ξενιΐζω, Hospitio excipio, Peregrè aduenientem hospitio recipio. ξενίας χρὴν πιὰ ὑποδέχεσθαι, vt Suid. exp. Odyss. η, Ξεῖνον δὲ μεθέοις ξενίσομεν. Il. γ, Τοὺς δὲ ἰχθὺς ξείνισσα καὶ ἐν μεθέοισι φίλησα. Od. ω, Πόσον δή τινα φῂς ὀπὶς ὀπὶ ξείνισσας ἀκέοντα. Odyss. τ, Τὸν μὲν ἐγὼ θεὸς δόμα τ' ἄγαθὸν ὧδ' ἐξείνισσα. Aristoph. Ran. ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν γ' ἀπελθεῖν. Dixerat verò paulo antè, χωρεῖτ' ἔσω ὡς Διόνυσον εἰσω. Interdum cum datiuo construitur. vt apud Xen. Pæd. 5, ἐξένισεν ἡμᾶς ἅπαντας πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ Γωβρύας, Multis beneficiis nos hospites affecit, vel Multis bonis nos quasi excepit. Themistius ad Nicomed. ξενίζειν ὅπλοις χρωμένους οὐ λίαν κεχρησιμωμένοις ξενίοις, xeniis excipere simplicibus & vsitatis. In Hippiatr. οὐ χρὴ δὲ τὰς κύησας πιπίλια τῷ νομῷ καὶ τῷ ὑδάτων ξενίζειν. ἀμβλίσκουσι γὰρ ὅτι ἄοὐπις ξενισμοῖς, excipere variis nouisque pascuis & aquis. (Potes tamen & in alia signif. hìc verbum ξενίζειν accipere, ea videlicet cui postremum locum dabo) Pass. Ξενίζομαι, Hospitio excipior, Hospitalibus muneribus afficior, τὰ ξένια δέχομαι καὶ λαμβάνω. Xen. Hell. 3, αἰσχρὸν ἡμᾶς πυνθάνεσθαι ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. Idem, πρὸ μὲν δὴ ξενισθῆναι οἱ σφαπῶται ἐκοιμήθησαν. paulo antè verò dixerat, Κύων μὲν καὶ τῷ σφαπᾷ πᾶσιν ξένια ἔπεμπεν. B. 1095. Alias ξενίζομαι neutraliter quoq; redditur Hospitor, Diuersor. Act. c. 10, ξενίζεται παρὰ Σίμωνι, Diuersatur apud Simonẽ, seu Hospitatur, vt Plin. & Seneca loquuntur. B

Ξενίζω neutraliter etiam vsurpatur pro τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι, seu ξένην χρῶμαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ὀπτασίαμαι. Luc. in persona Pythagoræ, ὅσῳ δ' ἂν ξενίζωμι, καινότερος ὑμῖν αὐτὸς ἔσομαι, id est quo magis noua & peregrina instituerem ac inaudita. cui ξενίζειν opponit τὸ σωφρονεῖν καὶ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζειν. Basil. Meletio, ἤδειν ὅτι ξενίσει σε ἀκούων τὸ τῶν ὀπτικῶν ἔγκλημα τῆς Ἀπολλωνείου, Sciebam rem tibi inauditam futuram, Noueram quòd huiusmodi criminatio in stuporem te adduceret propter rei nouitatem. Chrysost. 1 ad Cor. 2, καινοπρεπῆ τινα καὶ ξενίζειν, rem nouam moliri & à cõsuetudine alienã. Hæc & alia B. p. 1095, vbi ξενίζειν dicit opponi τῷ ἐθίζειν. Lucian loco similis est hic eiusdem autoris, γελοῖος αὖ ἐμοὶ ξενίζων, ἢ τοὺς καιροὺς τῆς ὠφελησαγρούσης ἀναλαμβάνων. Apud eũdem De histor. scrib. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅτι μὲν χρὴ βιβλίου, τῆς μὲν καλλονῆς καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς ἐγκωμίων σπουδῆς παρούσης, ἢ ὡς ἔτι μᾶλλον ὁμολογουμένως, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ὀγκουμένη. Sic suprà ξενικῇ φωνῇ χρῆσθαι, (vt Quintil. dicit Sonus peregrinus) pro Vti nouo & inusitato loquẽdi genere. Idem Lucianus cum datiuo dixit παράπαν πᾶσι ὀπτασίαις χαλεπὸν καὶ τῇ πάλαι ξενίζοντα, nouæ & inauditæ audaciæ. Similiter Hes. ξενίζειν exp. non solùm ξένην χρῆσθαι φωνῇ, ἤγουν ξένοις, sed etiam ξενίζουσαι, πειρατικαί. Verũ Suid. annotat ξενίζειν quibusdam esse ξένην διαλέκτῳ χρῆσθαι, aliis ἐν τῇ ξένῃ διατρίβειν, (vt ξενιτεύειν) apud exteros degere & peregrinari. Sic B. ex Alex. Aphrod. ξενίζεσθαι interpr. In alieno & insolito versari: cui opponi dicit ἐθίζεσθαι p. 11.

Rursum ξενίζω actiuè capitur pro Peregrina quasi nouitate turbo, Rei nouitate quasi peregrina obstupefacio. (quo modo accipi potest locus Basilii paulò ante è ex B. Cõm. citatus. Et quod in lexico suo habet, ὁ δεῖνα πῖς λόγοις ξενίζει ἡμᾶς, pro ξένα καὶ παρὰ προσδοκίαν ἡμᾶς φαντάζεται, Aliena & peregrina obiicit nobis seu apponit) Vel, Rei nouitate atq; insolentia deterreo & alieno. Sic Geopon. lib. 2, cap. 46, ξενίζει γὰρ καὶ ἀποτρέπει τὸ σπεῖρον μεταβολὴ πῖς μιγνυμένη. Et in pass. Geop. lib. 9, c. 5, ἵνα μὴ ξενίζηται τὸ μέλλον ἐν αὐτῷ καταπίπτειν φυτὸν, ne ob nouitatem abalienetur atque solum auersetur. Et apud Alex. Aphr. τῇ ἀμίστρῳ μεταβολῇ ξενίζεται ἡ φύσις. Idem, ξενιζόμενα ὁμοίως ὁρᾶν, rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus. Idem, ἐν βρίφει χλωρηθέντα παραυτίκα κλαίει, διὰ τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ φύσει ξενιζομένῳ ἔχει, peregrinam & lucis insolentẽ. B. Sic apud Polyb. lib. 1, ξενιζόμενοι τῇ τῶν ἀρχαίων κατασκευῇ. Et lib. 5, ξενισθεὶς καὶ θεασάμενος ὅτι πολλὰ χρήσιμον εἶχε τὸ πλοῖον. quæ duo exempla affert B. p. 1096, vbi ξενίζεσθαι interpr. Stupere, & rem vt insolitam inauditámque admirari & peregrinã: annotans, lingua vernacula Peregrinum vocari inusitatum nec opinatum. Sed ξενίζεσθαι in eiusmodi locis potius passiuè reddendum In admirationem & stuporem adduci ob rei nouitatem, vt & 1 Petri 4, ἀγαπητοὶ μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, ne commoueamini & obstupescatis perinde vt re noua & insolita iis qui peregrè in aliquem locum venerunt. C

Ξενισμός, οῦ, ὁ, Hospitalitas. vel potius Hospitum susceptio. Plut. Symp. sept. sap. σωσαιρῆται γὰρ αὐτῇ [videlicet τῇ οἴκου διαλύσει] πῦρ ἑστοῦχον, ἑστία, κρατῆρες, ὑποδοχαί, ξενισμοί, φιλανθρωπότατα καὶ θεοῖα κοινωνήματα πρὸς ἀλλήλους. vbi nota eum discrimen facere inter ὑποδοχὰς quæ conuiuarũ sunt, & inter ξενισμοὺς qui sunt hospitum peregrè aduentiũ. Sic Luc. De saltat. τὸν Πάριδος ξενισμὸν καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν. Ruisũ Plut. in Demetr. χαίρει γὰρ δέχεσθαι Δημήτριον ὁσάκις αὖ θεοξενοῦνται, πῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς, Vt xeniis deorum exciperetur, Vt deorũ lautia ipsi decernerentur. Sic B. p. 1096. Ξενισμὸς à postrema τῆ ξενίζειν significatione, Mutatio seu Perturbatio quæ fit peregrina & insolita rei nouitate. In Hippiatr. οὐ χρὴ δὲ τὰς κυήσας πιπίλια τῷ νομῷ καὶ τῷ ὑδάτων ξενίζειν. ἀμβλίσκουσι γὰρ ὅτι τοῖς πιούσης ξενισμοῖς, id est, Pabuli nouitate & aquæ potu insuetæ afficiuntur, & abortus pariunt. B. Sic Dioscor. lib. 2, c. 181, de allio, ἐν θεοῖς πῖς ξενισμοῖς τῷ ὑδάτων ἀρμόζει. Vnde Plin. lib. 20, c. 6, Allio magna vis, magnæ vtilitates contra aquarum & locorum mutationes. D

Ξένισις, εως, ἡ, idem quòd ξενισμὸς in prima signific. Thuc. lib. 6, p. 213, ἐν ἰδίᾳ ξενίσεις πιόμενοι τῷ πηγαίῳ. vbi schol. exp. φιλοφρονήσεις.

Ὑποξενίζω, Aliquatenus peregrino sermone vtor, Peregrina commemoro. E

Ξενιτεύω, Peregrè dego, Peregrinor, In peregrino solo hospitor. B. interpr. Extra patriã dego, Vagabũdam vitam ago: hæc proferens exempla. Luc. μὴ πλοῦ παιδείᾳ οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Strabo lib. 14, οὐκ αὐτοῖ ὅτι μένειν αὐτόθι, ἀλλὰ ἐν πλεύσεται ἀποδημήσαντες, καὶ πλειονάκις ξενιτεύσαντι ἰδίως, κατέχονται δὲ ὀλίγοι, & viri facti, libenter peregrè viuunt, pauci autem domi manent. Sic Philo De mũdo, ὡς πρὸς ἀναπύσεις τὰ πρὸς μετοίκισιν, ὡς ὅπερ πᾶ ξενιτεύειν δοκεῖν, ita vt quodammodo peregrè esse more hospitum diuersarique videantur. Et De vita Mos. lib. 3, οὐ γὰρ ξενιτεύουσι οἱ ἐπίρρωτα εἰκεῖσθαι αὐλεῖσθαι, nõ enim peregrini qui alis in locis habitant, improbè faciunt. Dicitur etiam pass. Ξενιτεύομαι pro eodem: vel In alieno solo mercede militro. Isocr. ad Philipp. ὅσοι τῶν τὰς δυνάμεις ἐχόντων ἐθέλουσι τῶν ξενιτευομένων στρατιώτας μισθοῦν). Similiter Suid. ξενιτευομένους exp. μισθοφοροῦντας in hoc loco Antiphanis, ἐγὼ ξενιτεύομαι στρατεύομαι. F

Ξενιτεία, ας, ἡ, Peregrinatio, Absentia à patria. Chion in epist. αἰσχυνόμενος παρικάλεις ἐκεῖσε γὰρ τῇ ὡς ἐμοὶ ἀποδημίαν, πέντε ἐτῶν χρόνον ἔχω δὲ τῶν ἐμῶν ξενιτείαν ἔχειν. Pro hospitio affertur ex cap. 18 libri Sapient.

Ξέω, F. ξέσω Rado, Polio, Scalpo. (quæ de lapidibus magis propriè dici putantur. Cic. E saxo scalptus aut è robore dolatus. Horat. Infabrè scalptũ, aut fusum durius.) Accipitur etiã pro Dolo, quũ videlicet de

lignis dicitur. Od.ρ, Καὶτάμνες καθαιρήκεα παιπαλόεντα, ἐν τοῖ πίλαι Ξέσεν ὀπισταμένως, καὶ ὅτι καθαιρέω ἴδυτε. Sic Od.ε, de lignis cæsis, πελέκεσσιν ἠ ἄορι χαλκῷ, Ξέσε τ' ὀπισταμένως, ἠδ' ὅτι καθαιρέω ἴδυτε. ‖Hesychio ξέσαι est τεμεῖν, κόψαι, ποιῆσαι, παλαίειν, καταπαῦσαι, ἐργάσασθαι. ‖At ἐξεσμένον ἔλκημα dicitur ἡ ἐξαλειμμένη δίκη, ἢ ἀληρεμὲς δίκης. hoc est, interlita lis & inducta. itidémq; καταξυσμένον & ἀπαλειμμένον ἕλκημα, obliterata intētio, vel Iudicij obliteratum & circunductum. B. pag. 161. Sic apud Hes. διαχαράσσειν δίκην, ἤτις ἠ ἐξεσμένη ἐλέγετο: à pastua voce verbi διαχαράσσειν quod idē exp. διαξύειν, ἀπαλείφειν, ἀκυρῶν, ἀποδοκιμάζειν. ‖Ἐξεσμένον ἔριον B. ex Gaza interpr. Dilaniata lana. Fuerit igitur hic ξέειν idem quod suprà ξαίνειν, carpere seu carminare. ‖Ξέεσθαι Hesychio est etiam σαπρίζεσθαι.

Ξέσμα, ατος, τό, Ramentum. cuius signif. exemplum vide infrà in ξύσμα. vel Idipsum quod è saxo scalptum aut è ligno dolatum est. Hesychio ξόανον. A T Ξεσμὸς in v. lex. exponitur Instrumentum ad radendum: item Radula ex Columella.

Ξέσις, εως, ἡ, Rasura, Scalptura, Ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi & dolandi. Theophr. Ἀπλανεστέρα δὲ ἡ ἀξοστέρα καὶ ἀξοώτερα τὰ χλωρά. ῥᾷον γὰρ καθαιρεῖται τὸ ξηρότερον· καὶ ἡ πλάνησις διὰ τὴν μαλακωτέραν ῥάων καὶ ἡ ξέσις ἐμπίπτει, ἢ ἐπ' ἀσπέρα.

Ξεστός, οῦ, ὁ, Rasus, Scalptus, Dolatus. vel Radendo, scalpendo, dolabdó expolitus & complanatus, ὁμαλισμένος, καλῶς ξεσμένος: seu γλυπτός, λεῖος, πεπρᾳσμένος, vt ab Hesychio exponitur. Dicitur tum de lapidibus tum de lignis. Il. σ, οἱ δ' ἐκόμιζον. Εἰσὶ δὲ καὶ ξεστοὶ λίθοι, ἰσοδομὲς εἰν κύκλῳ. id est (inquit Eust.) χαρακτὴρ ἢ μὴ εἰκῆ καὶ ἀμόρφως, vel ἀξέστους. Sic Od. σ, καθῆστο δὲ θρόνος ἀργυρόηλος ξεστὸς λίθοιν Παρίοιο. Et Od. χ, Εὖρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης ξεστοῖσι λάεσσι. Il. υ, Ξεστῆς ἀμφὶς ἀπούρας ἐρίζαον. id est ἐκ λίθων ξεσμένων πεποιημένας. De lignea etiam materia dicitur: ac tūc redditur potius Dolatus seu Dolando politus & fabrefactus. Od. δ, Ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ de equo illo durio siue ligneo. Il. ω, ξεστοῖ ἐπὶ θρόνοιο δίφρου. Od. ο ξεστὴν ἐπαΐουσα βάπτειν. Od. μ, σὺ δ' ἐπὶ ἱστία ἔζεο νηὸς ξεστῆς. Ἑζόμενοι λείκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτησι. Hesiod. Alp. Μέσσοι δὲ ξεστοὶ σφεληκίδες. Sed & corneæ materiæ hoc epitheton tribuitur, Odyss. τ, Οἱ δὲ δόμοι ξεστῶν πεφάτο θύρεων ἔλλοπι δουρί, id est, per ianuas seu fores ex cornu rasura polito fabricatas. Præterea apud Poll. δρόμοι ξεστοὶ, ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις. Vtde infrà in Ξυστός. V N D E Ξεστουργία, ας, ἡ, Ars poliendi lapides & ligna, Ars polituræ, vt Plin. loquitur. A T Ξέστρον in v. l. exponitur Rasura.

C. Ἄξεστος, Qui radendo scalpendóque politus non est. vt ἄξεστος λίθος in Epigr.

C. Εὔξεστος, ου, ὁ ἡ, Bene rasus, Radendo scalpendóve eleganter politus. vel Dolādo probè politus, Politus. tam de lignea quàm saxea materia. Od. ο, εὔξεστοι βάπτραι. Il. ω, καπήκαν εὐξέσσω ὑπὸ ῥυμῷ. Et mox, φέροντες εὔξεστον ἐπ' ἄτρυγος. Et mox, ἀπὸ πάλιν εὔξεσσε ὑπὸ ῥοπτῆνι. Od. ν, εὔξεστον δὲ μάλ' ἐγχειρίδιον χαλκῷ κοπτόν, id est καλῶς ξεσμένον, καλῶς εἰργασμένον, vt schol. exp. Od. ξ, ἄκοιτις εὔξεστος.

Quæ videri possunt deriuata à præt. med. ἔξεσμαι.

C. Ἀντίξοος, ου, ὁ ἡ, & per crasin ἀντῖξοος, Oppositus, Aduersus, Contrarius. Aristot. Ethic. 8, καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξοον ξυμφέρον ἔφη. Esse autem putatur ἀντίξους propriè Ita politus vt alteri commissus ei ex oppositio respondeat. Apoll. Argon. 2, — δοῦσε θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις. id est (inquit scholiastes) ἀντιξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε λίσσεσθαι συμβαίνειν ἕκαστα, συναρμόζειν ἀλλήλοις. vel (vt idē ait) τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφηνοῖν. εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῆς σανίδων πλάσαι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀπραξίαν. Apud Herodotum ἀντίξοος γνώμη exponitur Aduersans seu Repugnans. vbi scribit, ἐν μοίρῃ γνώμην μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξοον, μηδὲ αὐτοῖσι βασιλῆα ἵστημι. Alii tamen aliter etiā exponunt. ἀντίξους (inquit Bud.) Aduersus, Non secundus. vt ἀντίξους πνεῦσαι & ἀντίξοον πρᾶγμα. Synesius, ἀλλὰ τὴν δυσκολίαν πρᾶγμα δηλονότι, ὅταν ἦται τινὶ χρῆσθαι ἀντίξοος.

Ἀντίξω pro ἔκμοζον etiam ponitur, secundum aliā etymologiam, quasi ἀντισυλφον, posito ξ pro σ, more Attico. Vide Etymologistem.

Ἀντίξειν, Contrarium esse, ἐναντιοῦσθαι, ἀντικεῖσθαι.

C. Ἄξοος, ου, ὁ ἡ, Qui radendo scalpendóve politus non est, Impolitus. Ἄξοον Hesychius & Suidas exponunt ἄτμητον.

C. Εὔξοος, ου, ὁ ἡ, Bene rasus seu scalptus, Radendo scalpendóq; bene politus aut cōplanatus. Idem cū εὔξεστος, Il. λ, πρόπιζαν Καλὴν ἀμφὶς ὀπίζον, εὔξοον. Il. 6, εὔξοον ἄγαλμα πάντων. Ité, Qui rasura & scalptura facilè poliri potest, Politu facilis. vnde ἀξοώτερος, Qui polituræ facilioris est, vel Qui facilius dolari & complanari potest. Exemplū ex Theophr. habes suprà in Ξέσις. vbi Gaza vertit, Sculpturæ facilior. vt Plin. lib. 16, cap. 40, itidem de materia, Habet in sculpturis facilitatem.

Ξοὸς Hesychio ξυσμός, Rasura: & ξυστός.

Ξυστὸς, ἰδος, ἡ, Instrumentum ad scalpendum seu radendum, Scalprum. Hesychio μαχαιρικὸν σκεῦος καὶ λιθουργικόν.

Ξόανον, ου, τό, Id quod rāsura seu scalptura politum est, Id quod è saxo sculptum aut e ligno dolatum est. vnde apud Hesychium, ξοανίων, τῶν λιθίνων ἀξεσμένων. Sed frequentius ξόανα dicuntur ἀγάλματα, εἴδωλα, ζώδια, ac propriè τὰ ἐκ ξύλων ξεσμένα ἢ λίθων, vt idem Hesych. tradit, id est Simulacra è saxo sculpta aut ligno fabricata. Seruius in illud Æneid 4, — delubra adeunt, Simulacrū, ligneum delubrum dicimus, è libro hoc est raso ligno factum, quod Græcè ξόανον dicitur. Idē in illud Æneid. 6, — agitataque numina Troiæ, Aut mecum vexata: aut certè ξόανα dicit, id est simulacra breuia, quæ portabantur in lectīcis, & abipsis mota in fundebāt vaticinationem. Poll. lib. 1, αὖθις δὲ ἀπὸ τῆς ἀπεργασίας, ἀγάλματα, ξόανα, ἴδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμήματα τυπώματα. reuicit autem δαίκηλον & βρέτας. Ammonius verò discrimen facit inter ξόανον, βρέτας & ἄγαλμα. nam ξόανον esse dicit τὸ ξεστὸν λίθινον ἢ ἐλεφάντινον· βρέτας autem, τὸ βροτοδόμητον, siue æreum illud sit, siue ex simili materia cōfectum: ἄγαλμα autem, τὸ ποίημα, aut ex alio aliquo lapide. Non incōmodè reddes Sculptum seu scalprum simulacrum, Sculptile signum. Philo De vita M. lib. 3, ξοανίων γὰρ καὶ ἀγαλμάτων καὶ διαπρεπῶν ἀφιερωμάτων ἡ νικουμένη μισεῖ γένεσιν. Paus. Att. ἐν δὲ τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου, καὶ τὰ ξόανα ἐκπύθιν Ἀθηναίοις ἐκόμισαν τὸ ἀρχαῖον. Aliquanto post, ξόανον ἐλέφαντι καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. Idē Paus. μόνοις τοῖς Ἀθηναίοις τῆς Εἰλειθυίας κεκάλυπται τὰ ξόανα. Idē, Τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦτο, ξύλου ἐστὶν ὄζοι, τοσοῦτον καὶ χεῖρες καὶ ἀκρόποδές εἰσιν λευκοῦ λίθου, lignū autem hoc, siue simulacrū, scalptum est seu sculptile. Idem pag. 198 pro statua hominis vsurpauit. V N D E Ξοανογλύφος, ου, ὁ, Qui simulacra sculptilia scalpit. E T Ξοανοπλαστία, ας, ἡ, Simulacrorum sculptilium confectio. Vtitur Strabo de diis loquens ἀνθρωπομόρφοις. E T Ἀξόανος, Sculptili simulacro carens. Lucianus, τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν.

C. Ἀποξέω, Abrado, Rado. Apud Homerum pro facilè abscindo, quasi abradens. Hom. Il. ε, — ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. vbi Eustathius, ἀπέξεσεν, inquit, pro ῥᾳδίως ἀπέκοψεν. Facilius enim est ξέειν quàm κόπτειν. hoc autem dicitur & ἀποδέρειν. ‖Item Expolio, Pollo, propriè abradendo. Sed capitur & generaliter pro Polio. Gregorius, ὅπως μέλλοντες εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοιτε.

Ἀποξέομαι, Pass. Abrador, Rador. ‖Item Expolior per abrasionem. Hinc ἀπεξεσμένοι ἦθος, Mores expoliti, (inquit Budæus) Limati, Exacti, & in quibus nihil reprehensionis esset: apud Gregorium, de Basilio loquentem, ἀλλ', οἶμαι, τοῦτ' ἴδιος ὁ σοφὸς καὶ βιβλικὸς ἦν ἀπεξεσμένον, τύφον ὠθούμενον. Suidas ἀπεξεσμένον exponit ἠκριβωμένον. ‖In vulg. lex. citatur ex eodem Gregorio, in oratione De baptismo, ἀπέξεσε τῆς κακῆς οὐλῆς, pro Mala cicatrix tibi abducta est. Quam interpretationem non temere admiserim.

C. Ἐπιξέω, In superficie rado, seu scalpo. Affertur ex Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, pro Vos notauit, Vobis inscripsit.

c.2. Ἀντίξεστος, Radendo, seu scalpendo aut dolando non perfectus, Dolando & complanando non perpolitus. Hesiod. Erg. Μηδὲ δόμον τοίων, ἀντίξεστον καταλείπειν. vbi exponitur ἀπλᾶ καὶ ἀκόσμητον.

C. ΚΑΤΑξέω, Derado. vel Deradendo & scalpendo polio. Plut. De primo frig. ὅταν δὲ σκιᾶῃ καὶ καταξεσθῇ [videlicet τὰ κέρατα] γίνεται δίφυαιν, secta vel rasa cornua pel-

lucida redduntur.

C. ΠΑΡΑξύω, Adrado.v.l.ex Epigr.

C. ΥΠΟξύω, Subtus rado seu scalpo.vel Leuiter scalpendo & radendo polio. At in v.l.exponitur Perfectè sculpo.

Ξύω, F. ξύσω, idem quod ξύω, (ac inde deriuatum, vt χύω Ξύω, ex χύω, & φορύω ex φορέω) Rado, Scalpo, seu Radēdo & scalpendo polio. Theophr. Hist.lib.5, c.2, quum dixisset abietem esse πολύλοπον veluti cæpe, διὸ καὶ τὰς κώπας ξύοντες ἀφαιροῦσι πυρῶν τὰ καθ' ἕνα καὶ ὁμαλῶς. vbi Gaza vertit, Qui remos dolāt. Et ξύομαι, Rador. Ex Theophrast. lib.9 De hist. pl. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleo rasus, Gaza interpr. Itē Act. Rado seu Radēdo polio. X. Pæd. 6, p.96, ὅσπερ δὲ τὸ παιδίον καὶ τὸν παλτὸν ξύσασθαι, ἀγαθὸν δὲ ξυόλης μὴ ὀπλασθῆναι· ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνλω φέρεσθαι, qui vibratile telum radere didicit, bene facit si radulam secū ferre non obliuiscatur. ¶Item Scalpo, Scabo. Ex Aristide, τὸν ξύοντα αἰπεξύει ὄνος. vt Varro dicit Mutuum muli scabūt. Et ξύομαι, Scalpo seu scabo me. Luc. Lexiph. ἐγὼ μὲν ὑποθησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὁδοντῷ ξυστρᾳ. καὶ γὰρ κνησίον ἀλλὰ σκαφίον ὑπεκάρμιλλον. Aristot. De hist.anim. αἰγίλωψ δὲ καὶ ὄνῳ πόλεμος, διὰ τὸ παρεῖσθαι τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς πᾶς ἀκανθᾶς τὰ ἕλκη. pro quibus Plinius, Ægithus auis minima dilidet cū asino. spinetis enim se scabēdi causa atterēs, nidos ei⁹ dissipat. Sic accipi potest in hoc eius dē Aristot. loco, probl. ¶Sect. 38, διὰ τί ὅταν ἐν ὕδατι θερμῷ τις ἐκτείνῃ τὸν πόδα, γίνεταί τις ἡδονὴ ὅτι παγὲν οὖσαν, ὅταν ἐγγὺς ὄντες τῷ πῦρ ξύωνται τὰ αἰδοῖα δι' ἀπολαύσεως. vbi Gaza ξύεσθαι vertit Prurire, quod & κνᾶσθαι ac κνήσθαι dicitur: (sic verò infrà ξυσμὸς exp. κνησμὸς) Bud. ex Hesych. διέξυσε. ι. ἀπέδειρε τὸ αἰδοῖον διὰ κνησμόν. In quibusdā tamē locis non tam cōmodè reddi potest Scabo, quàm Scalpo, Depecto, Stringo, seu Distringo. Sicut verò paulo ātè dixi κνᾶν & ξύειν idem esse, ita & Herodian. apud Eust. ξύειν & κνᾶν. i. κνῆσαι, idē esse docet, his exemplis, ξύομαι οὐ δύδὲν ἰχθύων. ι. κνῶμαι. Et ex Sophrone, βαιὰ δ' ἔξυσμαι ὀνυχὸς εἰς κεφαλήν. ι. κέκνησμαι. & ex Democrito, ξυόμενοι ἀνθρωποι ἡδονῇ, καὶ ὅτι γίνεται ἀπὸ τῆς ἀφροδισιάζειν. quibus addit Eust. ᾗ ξύσλον δέ φησιν ὑποφαίνεταί τινα, ὡς τῷ συνεχεῖς ὑπὸ τῆς χέρα κνησμοῦ. Locum Sophronis habes paulo post. Hesych. ξύει exp. πείθει. Et ξύσαι eidem est χρόσαι, ὀπτῆσαι. Idem ξύει ab Homero accipi ait pro γράφει: ac inde ξύσματα dici τὰ γράμματα. Sed proprie fuerit Insculpere literas. ¶In hoc autem loco Hōmeri Il. ξ, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἕανον ἕσατ' ὄν οἱ Ἀθήνη Ἐξύσ' ἀσκήσασα, πάλλ' ἐν δαίδαλα πολλά, Eust. annotat veteres exp. ἐκέρσων: quoniam ξύσις ἡ κρίκη πρὸς τὸ συνυφῆναι. sed exponi etiam posse vel ἐλάσαντα, à metaphora lignorum quæ complanando & poliendo læuigātur: vel ἔγλαμψαν τῷ ὑφῆναι. At in meo manuscripto Homero exponitur εἰς λεπτὸν εἰργάσατο μετ' ὀπὴ μαλείας κατασκευάσασα.

Ξύσμα, ατος, τὸ, Ramentum, Quod radendo detractum est. vt ξύσματα ἢ πίλημα τῆς ὀθονίου, quod Plin. dicit Derasa linteorum lanugo. Sic Erot. in Lex. Hippocr. ἄχνη ὀθονίου, τὸ παρ' ἡμῖν λεχώθιον ξύσμα. ἐξ οὗ γίνεται μυπὸς ὁ καλούμενος ξυσός. Et Gorr. ξύσματα, Linamenta linteolis derasis cōcinnata, quæ propriè μυπὸς ξυσοὺς chirurgi appellant. Ab horum similitudine Aristot. in 1 De anima ἀτόμους Democriti ξύσματα vocasse videtur, quisquilias instar lanuginis quæ lineis deradi solet, οἷς ὁ τῆς αἰεὶ τὰ καλούμενα ξύσματα, ἃ φαίνεται ὁ ἐν τῷ θυείδων ἀκόνη. Et rursus paulo pòst. Iterumque in Probl. sect. 14, sub finem, διὰ τὸ κινεῖσθαι τὰ ὁ ὦ αἰεὶ. καλεῖται ὁ ξύσματα. φαίνεται δὲ ἴσαι ὁ ταῖς ἀκόναι ταῖς διὰ τῶν θυείδων. λαῦται ὁ κινεῖται κατὰ γλωττίδα.

¶Ξύσματα, stringmenta propriè dicebantur antiquis ea quæ oleo illitis corporibus, post sudorem vnà cū sudore reliquisque humani corporis sordibus destringebātur. Est autē Destringere, lacinia, strigilive, aut tota manu quæ corpori hærent, abradere & exterere. Ea ex oleo, sudore & sordibus humani corporis cōcreta & in balneorū pauimentis relicta, in multos vsus seruabantur. Gorr. Hæc stringmēta Dioscor. vocat ῥύπτρα βαλανεῖων, ῥύπτρα ἐκ τῶν παλαίστρας, ῥύπτρα γυμνασίων, ... alii verò πάτταρ. Dicitur etiā ξύσμα quod distrigitur fructib⁹ & q pomorū appellatione cōtinētur. Dioscor. l.2, c.162, de cucurbita, ὁ ὑγρὸς τῶν ξυσμάτων θλιβέντων πρὸς ὑπαλγίας καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ ῥοδίνου ἐγχριόμενος ὠφελεῖ, ἢ πρὸς καυσυμβίλω ὀπτῶμενος ἐπιτιθέμενος ὠφελεῖ. Et paulo post, ἐκπιεσθὲν δὲ τὸ ὑγρὸν τῶν ξυσμάτων ἐπιτιθέμενον ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.163, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.164, de melone, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.165, de cucumere agresti, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.166, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.167, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.168, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.169, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.170, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.171, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.172, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.173, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.174, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.175, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.176, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.177, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.178, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.179, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.180, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.181, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.182, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.183, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.184, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.185, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.186, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.187, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.188, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.189, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.190, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.191, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.192, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.193, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.194, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.195, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.196, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.197, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.198, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.199, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας. Et c.200, de cucumere, τὰ δὲ ξύσματα τῶν ἐκκεκολαμμένων ἐπιτιθέμενα ἀποπνίγει τὰς ἐπιπολαζούσας ἐν τοῖς ἕλκεσι σαρκίδας.

Ξυσμός, οῦ, ὁ, Pruritus. κνησμός, vt Erot. apud Hippocr. exp. Ex quo Hippocrate Galenus affert ETIAM Ξύμη, itidē pro κνησμός, pruritus. Apud Eust. ETIAM Ξυσμή, quod à ξύω quidem deriuari scribit, sed non exp. Videtur verò & ipsum aut rasuram scalpturámve aut pruritum significare.

Ξύσις, Rasura, vel Pruritus commotio. VNDE Ξύσλος. Sophron in Mimis, Τίμαὶ ξύσλος, ἢ γὰρ σύφαρ αὖτ' αὐδρός. vbi Erasm. annotat ξύσλοι appellari aridum & pruriginosum senem, ἀπὸ τοῦ ξύειν: at σύφαρ, quasi iam non hominem ipsum, sed pellem duntaxat exuccam & inanem. Vide & ξύω.

Ξυστήρ, Rasor, Scalptor. Hermogenes rhetor cognomento ξυστὴρ dictus fuit, vt annotat Suidas. ¶Ξυστήρ, scalprum chirurgicum radendo idoneum, quo se ad rimas vsum Galen. prodidit: sed quæ fuerit eius figura nō explicat. Dicitur & ξύστρα, hoc est strigilis. Gorr. Ξυστὴρ ET Ξυστήριον (inquiūnt v.l.) Scalper, Scalprum, Scalpellus, Scalper excisorius, Celso: vt scalpro medicinali dentes exesos excindere iubet Scrib. Largus. Paul. Ægin. καὶ πρὸς σκληρομύας ὀδόντας τῷ καθαίσιμῳ τῆς σμίλης ἢ ξυστηρίῳ ἢ τῷ ῥινάριῳ καθαιρώμεθα. Suprà in κολαπτὴρ habes ξυστὴρ vsurpatum pro scalpro lapicidarū quo lapides scalpunt ac complanant. ¶Ξυστὴρ dicitur etiam collyriū χαλκομαντεῖον, cuius variæ habentur compositiones. Vnā recēset Paulus, Aetius duas. Dicitur ἀπὸ τοῦ ξύειν, quòd palpebræ asperitates abradat. Gorr. ¶Ξυστὴρ est etiam auris pars. Camer. ex Isagoge quæ Galeno adscribitur, Quæ panduntur, πτερυγώματα, quasi pinnæ, appellātur: quæ verò reflectuntur & cum extremo ambitu intorquentur, κυρτώσεις, id est gibbositates. intra quas velut dimidiatus orbis extat quem ξυστῆρα dixere: & interius cauum, κοῖλον. in medio foramen teres, πόρος ἀκουστικὸς est, id est meatus vocis.

Ξύστρα, ας, ἡ, Strigil: instrumentū quo se in balneis destringebāt, aut in palæstra & gymnasiis. Poll. lib.3, sub finē, de gymnastis & quæ ad eos pertinent, λήκυθοι αἱ ἔκπωμες καὶ σκληγίδα. ἃ καλεῖται ὁ ἡ πλειγὶς καὶ ξύστρα ἡ ἀποξύς. Suprà in ξύομαι habes ex Luc. ὀδοντῶν ξύστρα, strigil dentata, qua caput sibi scalpebat & destringebat. Artemid. lib.1, c.66, ἰδίως δὲ αἱ ξύστραι καὶ βλαβῆς εἰσὶ σημαντικαί, διὰ τὸ ἀποξύειν τὸ ἱδρῶτα ἡ μὴ ἐφεστήκασι τὸ σῶμα τι. Et paulo antè, σκληρίδες καὶ ξύστραι ἡ κατάμαχα διὰ πόνους σημαίνουσι. De his Martial. lib. 14, Pergamus has misit curuo distringere ferro. Apud Hesych. autē mendosè ita LEGITVR, Ξώστρα, ψυκτῆρες, ψωστῆρα: pro quibus ita reponendum, ξύστρα, ψακτῆρες, ψάκτρια. A ξύστρα autem COMP. Ξυστρο-

λήκυθος, υ, ὁ, Qui ſtrigilem & lecythum in balneum aut gymnaſium fert: qui & σκιγγιδηλήκυθος.

Ξυσρὶς, ίδος, ἡ, idem cum ξύσρα. Heſych. σκαλὶς ξυσρίς. Eadē ſignif. dicitur ΕΤΙΑΜ Ξυσὶς, ίδος, ἡ. Poll. lib. 10, c. 16, quod ἐπὶ τῆ ἐν τῷ γυμνασίῳ σκεθῶν inſcribitur, καὶ λήκυθον ἢ σκιγγίδες· καὶ ξυσίδας δ' αὐτὰς αὖ τις εἴποι. nam apud Epicharmum reperiri hoc vocabulum dicit, & apud Diphilum, ex quo hunc locum citat, ξυσὶν ἔχων, ἐγὼ δὲ λήκυθον. vbi ξυσὶς & λήκυθος copulantur vt apud Plaut. Rubiginoſam ſtrigilē, ampullimq; rubidam. Sed ſunt quibus in eo Poll. loco reponēdū videatur ξυσρὶς, quod apud Heſ. legitur. Nam ξυσὶς plerūque ſignificat veſtem croceī coloris quam aurigæ in pompis geſtare ſolebāt: fortaſſis ea quam βαπταχίδα appellat Dion. τὸ χροκωτὸν ἱμάτιον (inquit Suid.) ὃ οἱ ἱππόχροι μάχης τὸν νικῶ φοροῦσι πομπεύοντες. Idem habent & ſcholia in Ariſtoph. Nub. ſed annotatur paroxytonως ſcribi ξύσις: & exponitur etiam πορφυρᾶς, quoniam vſque ad id tempus οἱ ἐκλαύνοντες ἀθληταὶ ἐνίοτε κοσμηθέντες ἀγήμασι καὶ ἀθήμασι ὑπεδαίνεσι δι' μέσης ἐπέμπουσι τῆς πόλεως. Verba Ariſtoph. ſunt, Ὅταν σὺ μάχας ὦν, ἀφῇ ἐλαύνῃς ἐκεῖσε πρὸς πόλιν. Ὡς τὰρ Μέγα κλείνης ξύσιν' ἔχων. Quoſdam verò ibi intellexiſſe ἀκόντιον, annotat Suid. Vtebantur ξυσὶν veſte reges etiā, vt Ariſtoph. ſchol. & Suid. tradunt. trabeam nonnulli interpretantur, quæ regibus apud Latinos tribuitur. Vtebātur & comici ac tragici, vt teſtatur Heſ. quoque, qui ξυσίδας exp. χλανίδας κωμικὰς: & ξυσὶς, βαγικὸν ἔνδυμα. Suidas quoque annotat eſſe ἰδίως τὸ τῆς βαγῳδοῦ ἔνδυμα, & vſos ea etiā fuiſſe τοὺς βαγικοὺς βασιλεῖς: item, βαγικὸν ἔνδυμα ἱσκαῦσι ποικιλμένον καὶ ἔχον ὀπτάρημα. Exemplum habes ſuprà in Σπατὶς, vbi Callippidi tragœdo tribuitur. Rurſum Heſychio eſt χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος: & ξυσίδες, ποδήρη ἐνδύματα. Sic accipi poteſt apud Theocr. Idyll. 2, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα Καὶ μιτρηφαλαμῶσα παὶ ξυσίδα τὴν Καταείσας. nam ſchol. quoque ibi eſſe dicit γυναικεῖον τὸ ἔνδυμα λεπτὸν πεποικιλμένον. Fuiſſe autem delicatū & molle veſtimēti genus, ex Plut. apparet, qui De orac. Pyth. ait, ἐξυφῆναι τὸν πέπλον ἡ χρεία, κρωβύλους τε χρυσοῖς ἀφίρει καὶ ξυσίδας μαλακὰς ἐπιφέρει. Apud Athen. lib. 12, ἐπεὶ ἐξέλαυνε παρεῖχε τοῖς ἑταίροις, de Dionyſio Siciliæ tyranno, ξυσίδα καὶ χρυσῆν φιάλην ὅτι πρώτην μεταλάμβανε βαγικήν. Theopomp. apud Dionyſ. Longin. de iis quæ ad regem Perſarū mittebantur, πολλαὶ δὲ καὶ ξυσίδες καὶ κλῖναι πολυτελεῖς. Heſych. & Suid. ξυσίδα exp. etiam λεπτὸν ὕφασμα: item τὸ λεπτὸν, ἁβρὸν ὑφασμα. Ξύσις Stephano & Plinio vrbs Cariæ: cuius gentile Ξυσιεύς.

Ξύσρον, υ, τὸ, idem cum λίσρον, id eſt Plana ferrea, ad euerrēdum & complanandum. Diod. in Hiſtor. Alex. Ξύσρων δὲ ἑκάστου παρ' ἑκάστην τὴν στροφέων ἱππίων ἐξέκειτο μεσοπλωμένα τοῦ ζυγοῦ ξύσρα πεποιημένα ζωσήματα. Bud. Eidem eſt Strigil. Hinc deriuari poſſe videtur VERB. Ἀπξυσρόω, quod idē B. interpr. Hebeto: vt ſit propriè Hebeto aciem auferēdo, ne radere poſſit. Citat autē ex Polyb. p. 29. αἱ τὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσι τὴν παρεμφερῆ κατασρορὰν καὶ διαφθοράν· ἀπὸ δὲ ζωστῆρος λιθίου ἀπξυσρωμένας, καμπύλωσι καὶ μικρὸν ἐκκλίνουσι· ὅτι τοιοῦτον, ὡς τὰ κατὰ μικρὸν δ' ὡς πρὸς αἰασροφὴν τοῖς χρωμένοις, ἐρείσαντας πρὸς τὴν χλιῶ ἀκριβῶς τὴν πόδ', ταχέως ἀποφαίνει ἐπὶ τὴν δεξιτέραν αὐτῆς πλευρά. qui locus à Suida quoque citatur, qui ἀπξυσρωμένας exp. ibi διακάμπτοντας, διεσρέφοντ) & Camer. cū eo, ἀπξυσρῶνται καμπύλωμα, Incuruantur & deflectūtur.

Ξυσὸς, οῦ, ὁ, Raſus, Scalptus. ὁ ἐξυσμένος Suidæ. Item Deraſus. vt μωσὸς ξυσὸς, linamentū raſile, quod vulneribus inditur. Vide ſuprà μωσὸς, & ξύσμα paulo antè. Item ξυσὸν δόρυ, Haſtile raſum & ferro præfixum. ipſum tamen ξυσὸν abſolutè potius dicitur quàm δόρυ ξυσόν. Suidas & Heſych. exp. ἀκόντιον: Suidas præterea δορύμαλον, vel etiam δόρυ πάλτον, & Heſych. δόρυ κατασκευασμένον. Euſt. annotat ξυσὰ dici δόρατα ἀπὸ τῆ ἀεὶ αὐτὰ διυπρου πάντα. poſtquam enim cæſa ſunt haſtilia, primùm δόρατα, vnde & δόρατα vocari: deinde ξύεσθαι δι' ὀρθότητα καὶ ἁλαφρότητα. dicūtur igitur ξυσὰ haſtilia radendo polita & ferro præfixa. Sūt qui interp. Spicula. Hom. Il. ο, οἱ μὲν ἔπειτα Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμαλαιάων ὀπάζουν Μακρῶν ξυσῶν. Il. λ, τύπτοντες ξυσῶν μάτον ὀκέος. Aliud exemplū ex eodē poeta habes in Νεύμαχος. Xen. Pæd. 4, ὡς ἀσπίδας ἢ τὰ ξυσὰ ἔχοντας ἀεὶ ὅπῃ τῷ ἱππικῷ ὀχλοῖεν. Plut. Alex. pag. 224, Ὁ ξυσὸν

v.l. esse dicũtur Minuta quædam frustula inhærentia A intestinis quæ nonnulli strigmenta vocant.

C. ΔΙΑξύω, Radẽdo induco, (vt scriptura in cerea tabella) Deleo, Oblitero. In ea signif. vsurpatur ab Hesych. suprà in ξίω, vbi de ἐξυσμένη δίκη.

C. ΕΠΙξύω, In superficie rado. Arat. ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς Γαίαν ὀπιξύει, terram radit & contingit. Cic. extremas contingit corpore terras. Et ὀπιξύειν τυρὸν αἰγλον apud Athen. lib. 1, vt suprà apud Homerum ὀπιτμᾶν.

C. ΚΑΤΑξύω, Derado, Abrado. vel Radens oblitero, Litura induco. qua signif. καταξυσμὸν ἔλκημα suprà in Ξέω. B Item Incido & scarifico, καταμώσασθαι, καταχάζω, καθαιματτω. Luc. οἱ δὲ μαστιγοῦσιν, οἱ δὲ χθιζίστιοι, καὶ σιδήρῳ τὰς ὀπισθίους ἀσπίδας καταξύοντες, gladiis carnem summam inscribentes. Bud.

Καταξυσμός, οῦ, ὁ, Scalptura. v.l.

C. ΠΑΡΑξύω, Adrado. v.l.

Παραξυσμά, ατος, τὸ, Quod in scalptura superuacaneum quasi appendix additur. Demetr. Phaler. ὡς δὲ καὶ τὰ ῥωμαϊκὰ σιαυδίσμασι χρησίμην οὐχ ὡς ἔτυχε; δήκαις κιναῖς καὶ οἷον ὠσὶ φύμασι καὶ παραξύσμασι.

C. ΠΕΡΙξύω, Circumrado, Circumscarifico. vt Plin. loquitur. περιξύσας Galen. apud Hippocr. exp. ὡς κύκλῳ περιαμύξας. Et περιξύσμαι, Circumrador, Circũscarificor. Vel, Circumcirca me rado. Circũcirca me scalpo seu scabo.

C. ΥΠΟξύω, Subtus rado. vel Leuiter rado aut scalpo.

Ξυόεις, Radendo seu scalpendo politus. idem cum ξεστὸς & ξυστός. vnde fœm. gen. ξυόεσσα apud Hesych. quod exp. εὖ ἐξησκημένη.

Ξυήλη, ης, ἡ, Radula, Instrumentum quo aliquid raditur. Exemplum ex Xen. habes suprà in ξύω. (Vulgo DICEBATVR Ξυάλη, vt ex Suida & Hesych. pater: Atticè autem κνῆστις, de quo suo loco. At verò illud ξυήλη Dorici esse annotatur) Est etiam ξιφίδιόν τι quod δρέπανον nonnulli vocãt, vt Hesych. tradit. Vnde colligimus parum inter se differre ξυήλην & κοπίδα. nam κοπίδας Curtius vocari ait gladios leuiter curuatos falcibus similes. Suid. ex Xen. Anab. εἶχον δὲ ἐν κρανίῳ ἐν αἷς ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλην Λακωνικήν. quæ & apud Eust. leguntur pag. 872. Idem Suid. ex lib. 4 Anabas. Δεκαπόδης ἐφυλάττετο ὑπὸ Σπαρτιατῶν παῖς ὢν, ἀπολείπων ξυήλην Λακωνικὴν παῖδα. B Pro ξυήλη apud Pollucẽ HABETVR Ξυίνη, lib. 1, De nominibus armorum, δρεπάνη, δρεπανίσκος, κάλικες ἀμφίσμοι, ἱππόσμιος. πάχα δ' αὖ ἔστιν ἥν τινες ξυίνην καὶ τὴν ξυήλην τὴν Λακωνικήν.

Ξυηρός, αὐ, ὁ, Læuigatus. v.l.

Ξυρός, ῆ, ὁ, Acutus, Ad radendum & scalpendum aptus. Hesych. ξυρὸν exp. πυρὸν, ὀξύ: item ἰσχνόν. (CONTRA Ἄξυρος SIVE Ἀξυρής, Retusus, Hebes, Qui acutus non est. ἄξυρὸν eidem Hesych. ἄξυρον, ἄπυρον, ἄπυον, ἀμβλύ) Ξυρὸς subinde frequentius vsurpatur pro culiro rasorio seu tonsorio, id est nouacula. Apud Athen. lib. 13, ὁ Βυζάντιος Πτολεμαῖος ὀπτευόμενος τὴν ἔχουσαν κουρεῖ ξυρὸν, οὐδὲν ἧττον κατῆς χῶσαν αὐτῷ. Aristoph. Thesm. Χρῆσόν τι ἡμῖν ξυρόν. cui respondetur, αὐτὸς λάμβανε. Ex τῆς ξυροδόκης. Et prouerbialiter apud Suidam ξυρὸς εἰς ἀκόνην, in eos qui consequuntur quæcunque volunt: cui similis paræmia, ὄνος εἰς ἄχυρα. Item in alio prouerbio ὅτι ξυροῦ ἔστηκεν ἀκμῆς, in nouaculæ acie sita res est, pro In summo discrimine est: sumpta metaph. à circulatoribus qui in cuspide gladiorum ingrediuntur, aut ab iis qui ferrum manu contrectant, vt ex schol. Theocr. annotat Erasmus, apud quẽ plura reperies. Il. κ, Νῶϊ γὰρ δὴ πάμπαν ὅτ' ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, Ἥμενα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠδὲ βίωνται. Theocr. in Dioscor. de Menelao ac Paride singulari certamine de Helena decernentibus, Ἀνθρώπων σωτῆρας ὅτ' ξυρῷ ἕσταν ἀνίων. In Epigr. quodam veteri quod haberur in Anthol. epigr. Ἀκμῇ ἵσταμαι ὅτι ξυροῦ Ἑλλάδι πᾶσαν. Sic apud Soph. in Antig. Φρόνει βιοῦν ὡς οὐ μόνῳ ὅτι ξυροῦ πίπτεις. verba Tiresiæ Creõrem monentis vt sapiat in tantõ constitutus periculo. Triclin. apud Soph. annotat; pro hoc prouerbio, ὡς ξυροῦ ἵσταται τὸ πρᾶγμα, dici etiam ξυρεῖ ὡς χρῇ. Synes. dixit ὡς χρῇ τοῦ κινδύνου γίνεσθαι, id est proximum esse periculo. Aliquando cum ὅτι ξυροῦ infinitiuus copulatur. Greg. in Epitaph. patr. ὅτι ξυροῦ δὴ ἡ πόλις ἦν μανίης εἶναι μὴ πλὼ ἡμέρας ἀκείνου, ἢ πρὶν

σπεῦσαι. Sic apud Theodorit. in principio lib. 4 Hist. Eccles. ὅτι ξυροῦ τὸ πρᾶγμα ἔκειτο ἡμῖν τὰ πρόσφορα, ἢ εἰ ἐν θεοῖς ἢ δούλοις, in summo discrimine res nobis sitæ sũt. B. Pro ὅτι ξυροῦ ἵσταται, ἀκμῆς, Theocr. dicit ξιφὶς αἰὲ μίαν. Solebant etiã ξυροῖς vti ad amputandas ceruices. Plut. Artox. p. 309, τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ σφαξάμενος τῆς κόμης αὐτοῦ, καὶ καταγαγὼν, ἀπέτεμε τοῦ ξυροῦ τὸν βάλανον. Ibidem, de carnifice, ὃς μὴν ξυρὸν ἔχων ὧν τὰς κεφαλὰς ἀπετέμνετο τῶν καλλιόμων. Cæterùm masculino gen. dici ξυρὸς patet ex prouerbio suprà citato ξυρὸς εἰς ἀκόνιον, quod apud Suid. habetur, & apud Eust. qui & ipse vtitur nominatiuo ὁ ξυρός. Sic Epigr. lib. 2, Καὶ βάλανα νικῶσιν τὸν ξυρὸν αἱ ῥαφίδες. Apud Poll. tamẽ reperio etiã neutro gen. τὸ ξυρόν: libro 2, vbi ait, ταῖς δὲ κουρίαις, καὶ κοσμητῆρας σκάλλοντα· ὧν τὰ ἐσχαλεῖα, κλίνης ξυρόν.

C. Ξυροδόχη, ΕΤ Ξυροθήκη, ης, Capsula in qua reponuntur nouaculæ. Poll. lib. 2, de nouacula loquens, ἡ δὲ θήκη, ξυροθήκη ἢ ξυροδόχη καλεῖται. verba Aristoph. habes paulo antè in ξυρόν.

Ξύσομαι, Rador, vel Me rado, aut Radẽdũ mihi curo. Proprie autem ea signif. radendi dicitur qua accipitur pro Nouacula radere: & plus est quàm tondere. vt apud Sueton. Barbam posuisse, & vxorum capita rasisse. Radere genas, apud Cic. Rasitare barbam apud Gellium. Plut. De fort. Alex. lib. 2, de Nicomede rege, πρὶν καταλιῶ ξυρασάμενος καὶ πάλιον ὀπτηδώμος, ἀπαλώτερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀπεργάσεσθαι. Athen. lib. 13, οἱ γὰρ ὦμα ἐν τοῖς οὖπερ μὴ ξυρᾶσθαι, οὐδὲ ὁ ὀπταλοφώμος οὐδείς ὅτι, διὰ τὸ πάντας ξύρεσθαι. Ibidem, τὸ ξύρεσθαι τὸν πώγωνα, κατ' Ἀλέξανδρον τὸν τύραννον, rasitare barbam, id est rasirandã sibi curare. In hoc autem loco quem B. ex Plut. affert, ξύρεσθαι de ipso tonsore dictum videtur actiuè pro Radere seu Tondere, καὶ ὡς ξύρεσθαι μέλλων καπηλεῖον τὸ ἡθμένα.

Ξυρέω SIVE Ξυρίω, Rado, seu Nouacula rado, Ad cutem tondeo, (vt Cels. dicit Caput ad cutem tõdendum diuque quotidie ieiunis perfricandum) ὡς χρὼ κείρω. Plutar. Apophth. Ξυρᾶν τὰ ἡθμένα τῶν Μακεδόνων. Et ξυρεῖ ὡς χρῶ prouerbialiter pro Periculum est, Metuẽdum est: quasi nouacula ad ipsum viuum penetret: παροιμία ὅτι τῶν εἰς βάθος ἀπολωλώτων λιχμῶν καὶ ὅτι τῶν ὀπτευδώντων πρᾶγμα τινος quo sensu suprà ὅτι ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. quod sicut aliquãdo infinitiuum sibi copulatum habet, ita & hoc. vt apud Soph. Aiace, Ξυρεῖ γὰρ ὡς ὡς χρὼ τοῦτ' μὲν χαίρειν τινά, Radit enim ad viuũ hoc quo minus quis gaudeat. pro Summum periculum est, seu Summopere metuẽdum vt non gauisurus sit aliquis ob ea quæ hic nuntiat. Itẽ alio prouerbio ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, pro Rem difficillimam aggredi. Plato l. 1 De rep. οἴει γὰρ ἄν με οὕτω μανθάνειν ὥστε ξυρεῖν ὅτι χειρεῖν λέοντα καὶ συνεργάσασθαι Θρασυμάχῳ; vt leonẽ radere coner & dolis capere Thrasymachum in sermone falsè dictũ à Socrate. ΕΤ Ξυρέομαι siue Ξυροῦμαι, Rador nouacula seu Radendum curo. idem cum ξύρομαι. 1 Cor. 11, εἰ δὲ αἰσχρὸν τῇ γυναικὶ τὸ κείρεσθαι ἢ ξυρᾶσθαι, καλυπτέσθω. Act. Apost. c. 21, ἵνα ξυρήσωνται τὰς κεφαλάς. Athen. l. 11, de barbaris occidentalibus, πτιλωῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Idem l. 13, ex Alexide, πτιλοῦ τοιοῦτόν τι ἢ ξυοσίμυον ὁρᾷς. Et paulo antè, ξυρουμένους τὰ ἡθμένα περιφέρεται πρὸς ἑρμαφρόδιτος. Idem lib. 6 ξυρουμένοι καὶ λιπαρόμενοι διπλοῦν, ἄνδρες ὄντες. Luc. De nautis naufragis. ἐξυρημένοι τὰς κεφαλάς. Artemid. Oniroc. l. 1, ναυαγήσαντες μὲν γὰρ ἢ ὑπὸ μεγάλης σωθῆναι νόσου ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι.

Ξύρησις, εως, ἡ, Rasura quæ fit nouacula, Tõsura ad cutem. Alex. Aphrod. l. 2 Probl. ξύρησις ὠφέλιμος ὑπ' ὀφθαλμίας, in lippitudine caput tondere ad cutem iuuat.

Ξυρήσιμος, ε, ὁ καὶ ἡ, ΕΤ Ξυρήτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui radi potest & ad cutem tõderi. vel Cui opus est vt radatur seu ad cutem tondeatur. Eust. p. 939, Ξυρήτης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουρεῶν, ex Ælio Dionysio. vbi etiam annotat βαρυτόνως hanc vocem vt πλήκτης, ὁμάκτης. Euripid. Alcest. Πένθος γυναικὸς τῆσδε κοσμεῖσθαι λέγω, Κουρᾷ ξυρήτει καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ, tonsura ad cutem & pulla veste. Solebant enim in luctu radi, vt & apud Suet. in Calig. Regulos quosdam barbam posuisse, & vxorum capita rasisse, ad indicium maximi luctus.

C. Ἡμιξύρητος, ε, ὁ καὶ ἡ, Semiraſus. Bud. ex Diog. Laert.

C. ΑΠΟξυεσάω, SIVE Ἀποξυρίω, Nouacula abrado. vt ἀποξυρᾶν τὴν κεφαλὴν, Nouacula abradere capitis pilos, Nouacula radere caput, seu Ad cutē tondere caput. Pass. Ἀποξυεσάομαι, siue Ἀποξυρέομαι VEL Ἀποξύρομαι, Nouacula mihi abraduntur pili, Ad cutē tondeor. Synes. ἀποξυρημένος τὴν κεφαλήν. Et apud Xiphilinum in apophthegm. Tiberii cæsaris, χείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρασθαι βούλομαι, Tonderi pecus meum, non ad cutē tonderi & radi volo. quod ita Suet. in Tib. Præsidibus onerandas tributo prouincias suadentibus rescripsit, boni pastoris esse tondere pecus nō deglubere. Sed non idem significant ἀποξυρᾶν & Deglubere. nam deglubere proprie pellem vel corticem dicimur: ἀποξυρᾶν autem quū nouacula pilos abradimus, & aliquem ad cutem tondemus. A

Ἀπόξυρος, Abrasus, Ad cutem rasus. ἀπόξυροι πέτραι. Scopuli exesi, ex Luc. metaph. vt in Epigr. Ψήχει δ' πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, radit saxa.

C. ΠΕΡΙξυεσάω, SIVE Περιξυρίω, In orbem nouacula rado, Circumcirca ad cutem tondeo.

C. ΥΠΟξυεσάω, Subtus rado, vel Leuiter nouacula rado.

Ὑπόξυρος, Subrasus. v. lex. At Galen. in Lexeo Hippocr. ὑποξύρους exponit παπινοπέρας, τρυπανωλώπας, annotans ἐκ τοῦ μείζονι τρυφρήπακα dici ὅτι τὸν γαστέρα. Eidem ibidē ὑπόξυρος est ὁ ἰσχνὸς τὴν ῥῖνα, ὅθεν τὸ παπινόπερα τὰ πίεζε τὴν ὑγρότητα. Sed & diuersa scriptura, eodem sensu, ὑποξήρεα ibi exponit ὑποκοίλα, παπινόπερα, subcaua, humiliora: à NOM. Ὑπόξηρος. quam scripturam puto esse veriorē. nam alibi apud eum reperio, πρὸς ξηρὰν, τρυφερὰν. vt ὑπόξηρος sit qui attrahitur, seu contrahitur, eo quòd subaridus sit. Quæ autem ita attrahuntur, eadem & deprimi ac humiliora fieri solent. Apud Erotianum reperio ὑπόξηρα, τὰ ἐκ πλάτης εἰς μείζονα κοιλώματα. Sic & Gorræus ex Galeno comment. 3 εἰς τὸ κατ' ἀνάτασιν, annotat ὑπόξηρα μόρια appellari ab Hippocrate partes corporis quæ in extremitate tenuantur, cuiusmodi brachium est iuxta primam palmæ partem, & crus iuxta pedem. B

Ξυείας, ου, ὁ, Ad cutem tonsus, Rasus. v. l. Apud Poll. est persona tragica, ὁ ἢ ξυείας (inquit) τοιοσβύπαπος τῶν γερόντων, λευκόπαπος τὴν κόμην τρυφερὰν ἔχων καὶ μόλις τὴν ὄψιν αἰ τρίχες. AT Ξύεον, ου, τὸ, Nouacula. v. l.

Ξ Υ Λ Ο Ν, ου, τὸ, Lignum. Il. φ, — ὅτε τ' ξύλα πολλὰ λέγοντο. Odyss. τ, — ἐν δ' αὖτε Νήϊσαι ξύλα πολλά. Odyss. ο, Πρὸ τοῦ νῆσαι, πρὶν τὰ ξύλα αὖα κλάσαι. Odyss. υ, Εὖ δ' ὅπα ἀμφὶς κλάσαι ξύλα. Od. σ, ὅθεν ἢ ξύλα καίεται ὄφρα μάλα αὖα πάλαι. Thucyd. & Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plutarch. Symp. 5, de picea & pinu, ξύλων παρέχει τὰ πλοιώτατα. item ξύλα καύσιμα & ἐκ ψιμα. Pausan. Attic. ξύλα ἠμίεργα. Plutarch. Sympos. ἄκαπνα ξύλα, ligna quæ quum crematur, non fumant. Athen. libro 7, ἀσπάζεσθαι τοῦ ξύλων τὰ πρὸς τὸ σκληρότερον καπνίζοντα. Plut. Symp. 3, τῶν ξύλων τὰ πυρώμενα τοῖς παρακλίνουσι βάλλουσιν οἱ τέκτονες, ὡς ἁπαλὰ & μαλθακὰ παρὰ φύσιν ἀπεργάζονται. Idem De discern. amico & adul. οἱ βρίπες ἐμφύονται μάλιστα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι ξύλοις. Xenoph. Hellen. 5, ἔνθα καὶ Ἀθηναῖοι τὰ ξύλα ἄγουσι. In quorum locorum aliquibus ξύλα reddere possumus non solùm Ligna, sed etiā Materies. Sic pro his Theophrasti, de larice & abiete, ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς ἐλάτης μαλακώτερα. Plinius, Lignum fœminæ mollius est. Et pro his eiusdem Theophrasti, πρὸς δὲ ξύλων τὰ ὑγρά, idē Plinius, Finduntur materiæ aliquæ sponte. Quod verò Athen. dicit Spartanos ὅτι ξύλων κατακλίνεται, Cicero, In robore accumbere. ¶ Aliquando ξύλα dicuntur quæ ex lignea materia sunt, & tunc periphrasi vtēdum est, aut alio vocabulo. Aristophanes Nubibus, de gallinaceo, ὅτι ξύλου καθεύδει, super palo ligneo. vt Varro dicit in parietib⁹ debere esse palos vbi aues assidere possint. Dioscor. l. 3, cap. 9, συρρέουσι κινοῦντες ξύλῳ, lignea rude, seu simpliciter Rudicula. Lucian. in Demon. ξύλοις στωμυλῆσαι, fustibus comminuere caput alicui. Sic Matthæi cap. 26, μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων. Pro baculo accipitur in loco quodam Luc. infrà in Ξυλοφόρος. Plut. Lyc. de Hercule, δέρμα δὲ ξύλου εἶχεν, pellē & clauā. ¶ At in prouer. ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπαγχάζεσθαι, exponere possumus vel Lignū, seu Arborē, aut Palū. de quo prouerbio vide Er[illegible]. C

Quò pertinet quod Act. apost. capite 10 legimus, ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. Et Galat. 3, ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, id est, palo seu cruce cui fontes affiguntur. qui σταυρὸς quoque nominatur. Herodotus, οἱ ξύλῳ ἔδησαν, soleis ligneis illigarunt, vt in vulgatis lexicis exponitur. (Sic apud Ciceronē libro 1 ad Heren. de quodam qui matrem necasse iudicatus fuerat, Et damnato statim folliculo lupino os obuolutum est, & soleæ ligneæ pedibus inductæ sunt, & in carcerem ductus est) quo nomine intelligūtur κλοιοί, siue πέδαι & πεδοκάκαι, vt schol. Aristoph. annotat in Equit. Εἰ παῖ ξύλῳ δήσω σε μὴ τὸν αἰγυπτιόν. Et aliquanto antè, Οἷόν σε δήσω ξύλῳ. Plutarchus De deo Socr. πρὸς πόδας οὐ παῖ ξύλῳ δεδεμένῳ. Vbi potes reddere Ligneis pedicis, seu compedibus: vt apud Demosthenem, δεσμῶται οἱ ἔνδεκα ἐν παῖ ξύλῳ. Et in Act. apost. 16, εἰς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. At in hoc Aristophanis loco, ἔπαι φιμώσεται τούτου παῖ ξύλῳ τὸν αὐχένα, reddes Ligneo collari, seu Lignea collaria. Sic enim Lucilius & Plautus. Apud Basilium pro tormenti quoque genere ponitur, ὅτι τὸ ξύλον καταπιπάω, ὅτι τὸ ξύλον τριβολεύω. Ξύλον pro subsellio quoque seu scamno accipitur, vt apud Pollucem de theatro, πρῶτον ἦν ξύλον ἡ θεατρία, primum scamnum seu subsellium: pro quo ibidem βάθρον dicit & ἐδώλιον. Hippocrates suum quoque organum ad restituenda omnia luxata idoneū ξύλον appellauit: recentiores βάθρον vocauerunt. Rursum Pollux annotat πρέπλαν quoque à Demosthene vocari ξύλον. ¶ Ξύλον significat etiam lignum trium cubitorum mensuræ, vt Hermol. Barb. refert ex Didymo Alexandrino De marmoribus. Cæterùm ξύλον deriuari à ξύω cum Etymolog. tradit Eustathius: quoniam eo nulla materies θεῶ: ξύεται ὅτι πολύτομός ἐστι. D

Ξύλον est & fruticis nomen. Plinius libro 19, c. 1, Superior pars Ægypti in Arabiam vergens gignit fruticem quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, & ideo lina inde facta xylina. Paruus est, similémque barbatæ nucis refert fructum, cuius ex interiore bombyce lanugo netur, nec vlla sunt eis candore mollitiáve præferenda. Vide & Poll. libro 7, cap. 12.

C. Ξυλοβάλσαμον, Lignū balsami, seu quod è balsamo cæditur, vt sarmenta & surculi. Vel ipse etiā frutex integer. Plinius l. 12, cap. 25, de balsamo, Et sarmenta quoque in merce sunt. DCCC amputatio ipsa surculusque venit intra quintum demum annum. xylobalsamum vocatur, & coquitur in vnguentis. Dioscorides libro 1, capite 18, itidem de balsamo, τὰ δὲ ξύλα, ἃ καλοῦσι ξυλοβάλσαμον, δύναμιν ὅτι τὸ θερμὸν καὶ λεπτομερές.

C. Ξυλοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Ligni formam habens, Lignosus.

C. Ξυλοθήκη, ης, ἡ, Locus vbi ligna reponuntur, Repositorium lignorum. Athenæus libro 5 de naui Hieronis, ἐν ὧν κατασκευασμένη ἦσαν ξυλοθῆκαι καὶ κρίβανοι καὶ ὀπτανεῖα καὶ μύλοι, καὶ πλείους ἔπραι δημόσιαι. E

C. Ξυλοκινάμωμον, Lignum cinnamomi, vt ξυλοβάλσαμον lignum balsami. Plinius libro 12, capite 19, de cinnamomo, Ipsum verò lignum in fastidio est propter origani acrimoniam. xylocinnamomum vocatur. Vide & Dioscor. lib. 1, cap. 14.

C. Ξυλοκέρατα, Siliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis quæ veteres κεράτια vocarunt. Sunt qui peculiariter arboris ceratoniæ siliquas hoc nomine nuncupari tradant quæ vulgo corrupta voce xylocaracta dicunt. Gorr. Ξυλοκέρατα ET Ξυλόκερκα (inquiunt vul. lex.) vocat Nicol. Myrepsus interna siliquarum grana, à lignoso cortice illa semina vestiente, κεράτια Dioscoridis, quæ Nicandri scholiastes ἰδιωτικῶς appellari κόκκια annotauit. F

C. Ξυλοκόλλα, ης, ἡ, Gluten quo ligna sociantur. Vide Κόλλα.

C. Ξυλοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ligna cædit, Ad ligna cædenda aptus. vt πέλεκυς ξυλοκόπος. quod Pollux ex Xenophōte citat: sed perperam in eius codice inter πέλεκυς & ξυλοκόπος distinguitur. quod non viderunt qui in vulg. l. ξυλοκόπος exposuerūt Dolabra, Ascia. Xenophon Pæd. 6, pagina 96, πέλεκυν ἔχοντας ξυλοκόπον. vbi scribitur etiā ξυλοτόμον, à NOMIN. Ξυλοτόμος, Ligna secans seu Lignis secandis aptus. Sunt & ξυλοκόπα quædam aues quæ rostro arbores tundunt, vel (vt in v. l. exponitur) G

quæ ligna roſtro cædunt, atque defringunt ramuſculos. & eremia. Gaza interpr. Lignipetæ. Ariſtot. Hiſtor. anim. l. 8, cap. 3, de colio aue, ἔστι δὲ ξυλοκόπος σφόδρα, καὶ νέμεται ὅπου ἂν ᾖ ξύλων πολλά. & paulo pòſt, de κιττολόγῳ aue, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ξυλοκόπον. paulo antè δρυοκολάπτας quoque dicit νέμεσθαι ὡς τὰ ξύλα ὡσσοποιοῦντες. Alicubi poni etiam poſſet pro Qui fuſte cædit, SIC VT Ξυλοκοπέω ſignificat Fuſte cædo. Polyb. pag. 187, κἂν καταδύσῃ ξύλοις κοπῆναι. ET Ξυλοκοπία, ας, ἡ, Ipſa actio cædendi fuſtibus. Vtitur Polyb. ibidem. vbi pro ξυλοκοπῶν dicit etiam ξύλοις τύπτειν. Idem fuſte illatos Latini fuſtuarium appellant. Cic. Fuſtuarij meruerunt legiones quæ conſulem reliquerunt. Liu. Fuſtuarium meretur qui ſigna relinquit.

C. Ξυλοκώμη, ης, ἡ, ſcommate dicitur ὅτι χωμικῶν αἷς ἔστι κάλως ἐπωμίς, ἔστι σύμμετρον μέγεθος. Euſt. p. 584.

C. Ξυλολυχνοῦχος, ου, ὁ, Candelabrum ligneum. Athen. l. 15, ſub finem, ξυλολυχνούχου ἧ μείωσις Ἄλεξις· καὶ πάλα πύτῳ ὅμοιός ἐστιν ὁ τοῦδε θεσπόμπου ξυλιπολύχος. Sic & Euſt. pag. 1571.

C. Ξυλομανέω, ῶ, Inſanio gignendis ſarmentis. apud Theophr. ξυλομανῶν pro Sylueſcere capitur, dicitúrque de vitibus & arboribus, quando propter ramorũ foliorúmque copiam luxuriant.

C. Ξυλομάχαιρα, ας, ἡ, Enſis ligneus. vt ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, apud Pollucem, Enſis ligneus eburneo capulo. Vide Ξιφομάχαιρα.

C. Ξυλομιγής, ίος, ὁ ἡ, Ligno permiſtus, Qui permiſtũ lignum habet. Strabo l. 12.

C. Ξυλόπους, Qui ligneũ pedẽ habet. vt apud Herod. in Call. Hegeſiſtratus, ὁ ἔχων ξύλινον πόδα.

C. Ξυλοφάγος, ου, ὁ, Qui ligna exedit, vt vermiculi qui ψῆνες vocantur: quos generare ligna quædam apparet ex loco Plutarchi in Ξύλον citato. Hieronymo cõtra Iouinianũ, ξυλοφάγος eſt vermiculus Phrygiæ & Ponto in deliciis, albus, obeſus, nigello capite, naſcẽs in carie lignorum. Quẽ exiſtimo eſſe coſſum Plinio l. 17, c. 24. Idem Plin. tineam quoque ſcribit materiam rodere, quam termitem vocat Vitruuius.

C. Ξυλοφθόρος, ου, ὁ, Qui ligna corrumpit, vt vermes exedẽdo. quaſi Ligniperdus dicas. Ariſtot. Hiſt. an. l. 5, c. 31, ἔστι δέ τι σκωληκιον ὁ καλεῖται ξυλοφθόρον.

C. Ξυλοφόρος, ου, ὁ, Qui ligna fert, Qui ligna portat, Calo. Athen. lib. 4, ex Doſiade, ἐκάστῳ δὲ αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο θεραπαινίδες ξυλοφόροι καλούμεναι· αἱ πικὶς καλοφόρες. Heſychio eſt etiam ζῷόν τι, quod eſſe dicitur σκωληκιον. pro quo haud ſcio an potius ſcribendum ſit ξυλοφάγος. Itẽ, Qui fuſtem ſeu baculum manu geſtat. VNDE Ξυλοφορία, ας, Ligna fero ſeu porto. Item, Fuſtem geſto. ξυλοφοροῦντες, baculum ferentes, vt Diogenes & eius ſectatores. Bud. ex Luciano, qui in Peregrino de Cynico ait, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ὃ τῇ χειλιῶ. vbi ξύλον dicit quod alibi βακτηρίαν, id eſt baculum. ITEM Ξυλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ξυλοφόρειος ἑορτὴ apud Ioſephum de feſto quodam Iudæorũ. i. de feſto τῆς σκηνῆς, quo ramos virentes geſtabant. Leuit. 23. ΑΤ Ξυλοφορεία, Lignorum portatio. Poll. ex Lyſia.

C. Ξυλόχαρτα, Chartæ ligneæ, Libri, Codices. Euſt. delibris qui ἀπὸ βύβλων Αἰγυπτίων & παπύρων fiunt, ὑπεκκαίδεκα τοῖς χαρτίνοις χαρτίοις, ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ ὕστερον ἰδιωτικῶς λεγόμενα ξυλοχάρτα.

C. Ξυλαλόη, ης, ἡ, Lignum aloes, quod proprio nomine ἀγάλλοχον appellatur. Gorr.

C. Ξυληκόρος, ου, ὁ, Qui lignum vorat ſeu exedit, vt vermes. Heſychio ξυλοφάγος.

C. Ξυλητὴς, οῦ, ὁ, Qui ligna vehit, Lignator. vel etiam Qui ligna baiulat. Et ξυλητοὶ naues apud Vlpianum, Naues lignariæ, quæ ligna conuehunt. VNDE Ξυλητίω, Ligna veho vel porto, Ligna conueho vel baiulo. Poll. lib. 7, ὑλοφόροι, καὶ ὑλοφορεῖν· πλινθοφόροι, πλινθοφορεῖν· πλοφόροι, πλοφορεῖν· ξυλητοί, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ξυλητῶν εἴρηκε Δημοσθένης. In v. l. annotatur ξυλητῶν ſignificare nõnunquã quælibet onera portare.

C. Ξυλουργὸς, οῦ, ὁ, Faber lignarius, Materiarius Plauto. qui & ὑλουργὸς, ſiue ὑλοεργός. VNDE Ξυλουργικὸς, ὴ, ὸν, Ad fabrum lignarium pertinens. Et ξυλουργικὰ, Opera lignaria, ſeu Opera à lignario confecta. Eurip. apud Plut. in Politic. præcept. Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραξας ἃ ξυλουργικά. Vbi tamen & priorem ſignificationem habere poteſt. ET Ξυλουργέω, Exerceo artem fabri lignarii, Materiariam facito.

C. Ξύλοχος, ου, ἡ, Ligna habens, Lignis ſeu arboribus conſita. Apud Homerũ abſolutè vſurpatur pro loco arboribus fruticibuſque ſeu arbuſtis condenſo, πόας σωΐδιος, δρυμὸς, πόας ὑλώδης, ſiue ξυλώδης, Heſychio. Euſt. exponit ὑλώδης πόας καὶ δένδρεσι καὶ ξύλα ἔχων, ac ſubaudiri poſſe dicit ὕλη: exponit etiam σωΐχλαι ξύλων. ſic ſuprà λόχμη. Hom. Il. λ, de apro, ὅ δέ τ' ἔπεσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο Θήγων λευκὸν ὀδόντα. Od. τ, ὅ ῥ' αἰπὺς ἐκ ξυλόχοιο, videlicet prodibat: itidem de apro, de quo paulo antè dixerat, Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ συὸς ἄγριον ἐγρεκύδοιμον μάχας σάς. vnde patet eum λόχμην & ξύλοχον pro eodem vſurpare. Il. ε, Πόρπως δὲ βοὸς ξύλοχον κατέβησαν ἁλωάων. Od. ρ & Odyſſ. ρ, ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κραιπνοῖο λέοντος Νεβροὺς κοιμήσασα νεηλύτας. vbi λέοντος ξύλοχον dicit Latibulũ ſeu Luſtrum leonis, κοίτην, ὀρεινὴν καταδύσιν. Apud Heſych. habetur ETIAM Ξύλακες itidem pro σωΐδενδρος πόας, idq; ſuo loco, hoc eſt ordine alphabetico.

C. Ἄξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lignoſus, Lignis carens, Lignorũ expers. Strabo libro 12, et Herodotus pag. 60. Item in Epigramm. πυρκαϊὴν ἄξυλον οὐκ ἔμπεχόων, ſine lignis. Itẽ Ligulis plenus, Ex quo nemo ligna petit. Iliad. λ, Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἴδηλον ἐν ἀξύλῳ ἔμπεσε ὕλῃ, Παίτης τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει· οἱ δέ τε θᾶσσοι Πρόρριζοι πίπτουσι. id eſt δαπία ἡ πολυξύλῳ ὕλῃ. κατ' ὀπίπευσιν: vel, vt Porphyrius exponit, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο, in quam nemo lignatum iuit. quam alibi ξύλοχον appellat, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πυκνοῦσθαι τὰ ξύλα συσκιάζεσθαι. vt videlicet ſit ἀξύλωτος, ex quo intelligitur ἡ πολύξυλος. Heſych. ἄξυλον exp. etiã ὅθεν οὐδεὶς ξυλοφορεῖ, vnde nemo ligna petit ſeu aufert: vel ἱερὸν τόπον. vt ſunt luci diis ſacri, è quibus arbores ſuccidere nefas eſt. AT Ἀξυλία, ας, ἡ, Lignorum inopia. ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων, Suidæ.

C. Αὐτόξυλος, Ex ipſo ligno adhuc rudi confectus. Sed exponitur etiam Qui eſt è vernaculo ligno, vt in vulgatis lexicis. Anth. Epigramm. αὐτόξυλος Παὶς, è rudi ligno confectus, Vel ſimpliciter Ligneus. Strabo libro 11, οὐ σιδήρῳ τμηθεῖσαν ἀλλ' αὐτοξύλῳ δρέπτρῳ.

C. Βαθύξυλος, Profundus lignis, Opacus. βαθύξυλος δρυμὸς Ariſtot. Sylua opaca.

C. Μονόξυλος, Ex vnico ligno confectus. Plato libro 12 De leg. ξύλου δέ, μονόξυλον ὅ, τι ἂν ἐξ ἑνὸς ξύλου πεποίηται, ligneum autẽ quodq; voluerit, vno è ligno dedicato, Cic. Et μονόξυλα πλοῖα apud Arrian. Nauigia ſingula ex ſingulis arboribꝰ ſeu trabibus cauata. Qua voce vtuntur & Lat. Plin. l. 6, c. 23, Regio autẽ ex qua piper monoxylis lintribus Becaren conuehunt, vocatur Cottona. Quos denotat Liuius, quum ait, Nouáſque alias primùm Galli inchoantes cauabant ex ſingulis arboribus.

C. Ὑπόξυλος, Subtus ligneus, vel Intus ligneus & nihili, Qui intus quidem ligneus eſt, foris autem alia materia inductus aut fucatus. vnde etiam exponitur ὁ μὴ γήϊνος. Xenoph. Œcon.

C. Εὔξυλος, ος, ὁ καὶ ἡ, Qui eſt probæ materiæ. v. l.

Ξυλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Lignoſus. Theophr. libro 1 De cauſ. pl. πάχη καὶ ξυλώδη, Sicca & lignoſa. Plutarchus De primo frig. οὕτως ἐψύχοντο δίχα τὸν πάγον σκληραὶ καὶ ξυλώδεις αἱ χλαμύδες, ita ex gelu pallia obduruerunt & tanquam in lignum obriguerunt. Item Surculoſus, Surculaceus. Theophr. ῥίζαι δὲ ἔχει τὰ χόρτα πάντα ξυλώδη καὶ μίαν. Pro quibus Plinius, Legumina omnia ſingulas habent radices, eáſque ſurculoſas. Idem Theophr. καὶ τῶν χομάτων ὁμοίως τὰ μὲν μάλακα, τὰ δὲ λευκόπεπλα, τὰ δὲ ξυλώδη. Pro quibus idem Plinius, Semina differunt & colore nigro candidóque, item duritie ſurculacea. Idem Plin. dicit Arbor radice lignoſa.

Ξύλινος, Ligneus. Xenophon Hellen. 2, ἕππα ξύλινα. Athen. lib. 11, ξύλινον πτέριον. Plutarch. De frat. am. πόδα ξύλινον μετὰ πώματος, de Hegeſiſtraro lignipede, cuius & Herodotus meminit. Herodianus libro 4, ξυλίνοις ἐς ποσὶν καὶ ἐδέσμασι χρώμενος σκεύεσι. Luc. in Demon. αἱ ξύλινον τὸν αὐχένα ἔχεις. Et σκορπίος ξύλινος apud Plutar. Symp.

2,probl.1.Et Apocal.9,ἵππους λίθινα ἐ ξύλινα. Item apud Plutarch.De non fœner. ξύλινον τεῖχος. Et ξυλίνη κύων, apud Plut.in Probl.Hellen.& apud Athen.l.2,pro Sentis canina,Rubus caninus,κυνόσβατος. Item ξύλινον πῦρ,ignis qui è ligno fit. Et ξύλινοι καρποί, fructus qui è ligno nascuntur,seu τὰ ἀκρόδρυα. Athen.libro 3,πάντων τῶν καλουμένων ξυλίνων καρπῶν ὠφελιμώτερα ἐστὶ δῆθεν τοῖς αἰθομένοις τὰ σῦκα. Hesychius ξύλινον καρπὸν exp.τὸ δένδρων,fructum arborum. At ξύλινα λίνα vide in ξύλον quod gossipium significat.

Ξυλικός, ή, όν, Ligneus,E materia,E ligno fabricatus.

Ξυλίτης, ου, ὁ, Piscis quidam,Hesychio: fortassis à lignea duritie,vt salpa.

Ξυλόω, ῶ, In lignum verto,seu muto. Pass.Ξυλοῦσθαι,In lignum abire,In lignum mutari, Lignũ seu lignosum fieri.Theophr.De hist.plant.ξύλον μὲν γίνεται ἐξ ἰτέας καὶ ὑγροῦ, ἐν ἔνια σφρυός. ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα ὑφ' ὧν ἐν ὕδασι φθίνει καὶ σαπρίζει, καὶ εἰς ἄλλο ἀπεξυλοῦται. vbi ξύλον γίνεσθαι,ξυλοῦσθαι,& ἀπεξυλοῦσθαι pro eodem vsurpauit. ¶At lib.2 Paralip.cap.2,οἶκον ξύλωσαι ξύλοις κεδρίνοις, pro Domum texit tabulis cedrinis. Bud.eo in loco ξυλοῦν interpr. Contignare.Posset etiam reddi Materiationem collocare,Materiaturã imponere.quid autẽ materiatura sit, vide in Ξύλωσις. Et pass.ξυλοῦμαι, Materiatura mihi imponitur.Hieremiæ 2,ξυλοῦμαι ἐν κέδρῳ ὑπερῶα,cœnacula cedro contignata,vel Cedrinis tignis tecta, Quib' cedrina materiatura imposita erat, aut cedrina contignatio &trabes.Cic.dicit Ædes malè materiatas,πρὸς καιρὸν ἐξυλωμένας, seu quarum ξύλωσις vetustate labefactata est.

Ξύλωσις, ωσ, ἡ, Materiatio,seu Materiatura.sic enim Vitruuius appellat Ligna quæ in ædificiis lapideis adhibentur,vt sunt trabes,tigna,& huiusmodi.Alii interpr.Cõtignatio,non malé. sicut enim Pollux annotat Thucydidem ξύλωσιν dixisse τὰ ἐρείσιμα ξύλα, ita Plinius ὀροφῶ vertit Contignatio. interpretor autem & ἐρείσιμα ξύλα parum interest.Thuc.lib.2, καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν κατασκευῶσις πρὸ ξύλωσιν.(Idem l.4,dicit διολόησις τῆς ὀροφῆς) vbi schol.exp.τὴν ἄνω ξύλων κατασκευήν,dicens esse Thucydidis ἰδίαν λέξιν.Sic ξυλεία infrà.

C. ΕΚξυλόω, Ex alia materia in lignum verto, Ex tenero & molli lignosum reddo. Pass.ἐκξυλοῦμαι, Lignũ fio,In lignum mutor,ex alia videlicet materia. Exemplum habes in Ξυλόω.

Ξυλεύομαι, Lignor, Materior, (Liuius,Procul à castris lignatum pabulatúmque profectos.Idem,Respondẽti bus lignatum se ire. Plaut.Lignatum mittimur. Cæs. Materiari & frumentari) Ligna peto seu conueho,Ligna colligo.idem cum sequenti Ξυλίζομαι, vt testatur Hesych. ΥΝΔΕ Ξυλεύς, έως, ὁ, Lignator,Lignarius, Qui lignatum it, seu ligna colligit.Hesychio ὁ ξύλα παρέχων δοῦλος.qui suprà ξυλοφόρος.id est Calo,Qui ligna conuehit,aut domum deportat. Pro lignatore citat Bud.ex Pausania,p.127. ΕΤ Ξυλεία, ας, ἡ, Lignatio, (Cæs. Qui lignationis causa in syluas discessissent. At Columella lignationem dixit ipsum locum in quẽ lignatum itur,Sit lignatio pabulúmque vicinum) Lignorum collectio. Suidæ est ἡ τῶν ξύλων τῶν ναυπηγησίμων συλλογή,materiæ naualis collectio. ¶Ξυλεία dicuntur etiam ipsa ligna,vel Ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum fuerunt,aut à ξυλευτῆς. Plut.ad Colot. τὸ πυρὸν αὐτὸ, φύσιν, καὶ τὸ γεγονὸς ἦθος ὀνομάζουσιν, ὥς φασιν οἱ ξυλείαν τὰ ξύλα, καὶ συμφωνίαν καλοῦσιν ἀφωνίαν τὰ συμφωνοῦντα. (Scribitur tamen ibi ξυλίαν per ι, à NOM. Ξυλία) Hoc significatu vsurpatur ab Herodiano libro 7,ῥᾷστα ὁ δῆμος πυκνότητα τῶν οἰκιῶν ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλον μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήσατο. vbi ξυλεία à Polit.redditur Lignea materia.Idem Herodianus lib.7,τῇ τε ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων εἰς τὰς μηχανὰς καταχρῶντο, materiáque omni ad machinas vtebãtur.In quibus locis ξυλείαν vocat quam Thucydides ξύλωσιν suprà. COMP.Ἀξύλευτος, vt ἀξύλευτος ὕλη, In quã nemo lignatũ iuit,E qua nemo ligna collegit aut colligit.Habes in Ἄξυλον.

Ξυλίζομαι, idem quod ξυλεύομαι, vt & Hesych.testatur,qui ξυλίζομεν exponit ξύλα συλλέγουσιν. Philo De vita Mos. lib.3,ὕλην ἢ ξύλα τυρός, ὥσπερ τὸ ξυλιζόμενον ἀδελφὸν καὶ ξυγγενὲς ἁμάρτημα τοῦ καίειν πράττει, ita vt qui lignatur, crimen affine & cognatum accẽdenti perpetrare videatur. Plutarchus Arrox.p.308,ἐκπεσὼν τοῦ δορυφορεῖσθαι ξυλίζεσθαι, τὰ δένδρα κόπτοντας, μὴ πύκνας, μὴ κυπαρίττου φειδομένους. Sic φρυγανίζομαι. At metaph.apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια,veluti assulas legentes. Bud. ΥΝΔΕ Ξυλισμός, Lignatio, vt ξυλεία: seu ἡ τῶν ξύλων συλλογή, Bud. ΕΤ Ἀξύλιστος, Vnde nemo ligna petiit, Quò nemo lignatũ iuit, ἐξ οὗ οὐδεὶς πώποτε ξυλεύσατο. vt idem sit cum ἄξυλος & ἀξύλευτος. Hesychius ἄξυλον exponit ἄκοπον. ΑΤ Ἀποξυλίζω, Lignum detraho, Detraho quod est ligneum, Ligno spolio. Apud Aristotelem Probl.sect.3, ἀποξυλίζοντες κράμβας exponitur Brassicam caule purgantes.

Ξυλάριον ΕΤ Ξυλήριον, ου, τὸ, Paruum lignum. Dioscorides libro 2,capite 90,de lentisco,τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ καὶ αὐτὰ καλαμίδων τρόπον τεθραμμένα τοῖς ὀδοῦσι, σφόγγοι πύπτει. vbi Ruell.vertit Virentes surculi.Bud.interpr. Assula, Tabella, Tessella,in hoc loco Polybii, ὁ δὲ δίδωσι πύπτει τὰ ξυλήρια κ' φυλακὴν βραχὰ πλέως ἔχοντα χαλκοῦ. vbi ξυλήριον & πλατίον pro eodem ponit annotat, i.pro σανίδωμα. Lascaris vertit Taleola. Scribitur ΕΤΙΑΜ Ξυλύριον per υ,apud Suidam:idque in manuscripto exẽplari, vt de Diocle Atheniẽsi, τρόπος δύσις πλὴν ὁ πῖς ὀξυζάφρες ἀμυσίνοις ὁ ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἃ δὴ ἔκρυον ὁ ξυλυρίῳ. Sed & ξυλήριον per η in antepenultima in manuscriptis itidem reperitur,vt in quodam meo vet.lex.ξυλήριον, ὑποκοριστικῶς· δεκμιώτερον δὲ τὸ ξυλήσιον καὶ ξυλάσιον, quæ & apud Etymol.legũtur. Sed tamen ΝΥΤΥΣ Ξυλήσιον nulla apud alium grammaticum aut lexicographum mentio sit,quod quidem sciam.

Ξηρός, ά, όν, Aridus, Siccus: cui opponitur ὑγρός, νότιος, & χλωρός. Athenæus lib. 2, λυπεῖ δ' ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βιβρωσκόμενα τῶν ἀβρώτων. Plutarchus Alexãdro, οἱ ξηροὶ καὶ δίψυροι πάντες οἰκοῦσιν. Sic Naz. De baptism. περιύεται δι' αὐτῶν πάντων καὶ ξηρῶν θείας ὑπερρύσεως, (vbi nota genit.)pro Nõ irrigatos diuino imbre. Et ξηραὶ τροφαὶ apud Athenæum libro 2 & 11,Cibi sicci.(At diuersa signif.Cic. In rusticis moribus,in victu arido, in hac horrida incultáque vita. vbi metaphora est) Item μάττρα ξηρὰ apud Platonem De leg.Mensuræ aridorum, vt frumenti & quæ eiusmodi sunt.Et ξηρὸς ἱδρώς apud Eust.pagina 764, ὁ μὲν ὑπὸ λουτροῦ καὶ ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων ῥεόμενος.Item ξηρὸς τόνος, Laconicum siccum. Alex Aphr. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ τόνου, præsertim si in Laconico sicco non distabuerint immodica sudatione. Ita Bud. Et apud medicos ξηρὸς πυρετὸς,febris sicca: in qua sitis vehemens per initia,lingua arida,cutis dura in modũ corii,& squalor plurimus in toto corpore. cui opposita est humida febris.Præterea ξηρὸς λίθος in structura dicitur saxum compactum sine calce aut luto, vt in maceria.ὁ κατὰ πηλοῦ πεπλασμένος, vt Suidas exponit, hunc locum afferens, ὡς γὰρ λίθῳ ξηρῷ διεσταλμένῳ τὸ φρούριον, ἐκ μεγάλων λίθων συνηρμοσμένων. Dicitur & homo aliquis aut membrum eius aliquod ξηρὸν quum naturalis facultas eius exaruit. Et τὸ ξηρόν, Locus siccus, seu Loca sicca.Athenæus libro 7, εἶναι φασὶ τὸ τῶν ξηρῶν διαιτωμένων ζῴων. At Thucyd. libro 8,pagina 196,ὑπέσπασε τὰς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων,καὶ ἐς τὸν γῆλον ἐπέβησαν. Et libro 1,πάσας ναῦς ὅτι τὸ ξηρὸν ἐποίησε,in sicco statuit.vt Virgil.-quumque marinæ In sicco ludunt fulicæ. Et Plin. Nõ reuersum in maria,atque in sicco expirasse. ¶Metaphoricè quoque vsurpatur. Aristophanes Vesp. ζηλῶ γε τῆς ἀτυχίας τὸν τροφέα οἳ ματᾶσι ξηρῶν ὄπτων καὶ βίκτης. Cicero quoque Aridum victum & vitam aridã dicit, vt paulo antè annotaui. (Idem hominem siccum opponit vinolento)cui ξηρᾷ βιοτῇ mox opponit τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν. Demetr.Phaler.οὕτω καὶ μικρόπτης [videlicet τῶν λόγων τρέπουσα τοῖς λόγοις,] ἐπίπαν γίνοιτ' ἂν ἰσχνὸν καὶ ξηρὸν σῶμα: qualem esse dicit in hoc loco Hippocratis, ὁ βίος βραχύς, ἡ τέχνη μακρὴ, ὁ καιρὸς ὀξύς. Idem, ἀφέλκεται δὲ τοῦ ἰχῶρος διημαρτημένος κακοήθης, ὁ ξηρὸς καλούμενος. Idẽ ibidem, ἐπὶ δὲ τῶν λιγνύων γίνεται τὸ ξηρὸν, ὅταν φλέγμα μάλα σμικρὸν ὑπάρχῃ καὶ παχύ. Sic Cicero De orat. Genus sermonis affert non liquidum, non fusum, aç

profluens,sed exile; aridum,concisum ac minutū. Sic Quintil.Narratio arida & ieiuna. Idem dicit Magister aridus. Rursum Cic.Neque enim flumine conturbor inanium verborum,nec subtilitate sententiarum,si orationis est siccitas.

Fœmin.gen. DICITVR Ξηρὰ pro terra, more Hebræorum.(vt vicissim Homer.ὑγρὴν dicit mare:Il.ξ. οἵ μ' ἀέκοντα ἄγουσι διὰ ῥηϊδίης τε καὶ ὑγρῆς. Matth.23,περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν)Sic ad Hebræos cap.11,πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν,ὡς διὰ ξηρᾶς. Paulo ante habuimus ἐν ξηρῷ,in sicco,itidem pro Super terram.est enim terra sua natura sicca.

C.Ξηροβιοντικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco viuit, Terrestris.Ex Platone.

C.Ξηροβατικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco graditur. Athen.lib.3, διὰ τοῦτο καὶ τὰ θεῖα τὰ ὁ Σκαμάνδριος Πλάτων ἐν τῷ Πολιτικῷ ἰχθύων ξηροβατικὰ πτηνὰ ζῷα καὶ ὑδροβατικὰ, ἀλλὰ ξηροβατικόν τε καὶ ὑγροτροφικὸν καὶ ξηρονομικὸν, ὅτι ζώων χερσαίων καὶ οὐρανίων ἐστὶν ἐξαίρων ὁπλήν. dicit autem eum vsum ibi esse καμπῆ ἐναμφοτερισμῷ.

C.Ξηροκαλλία,ας,ἡ, Arida & ieiuna affectatio. Demetr. Phaler.ἡ σαυθήσις ὁ συναλοῦσα κλείθρου ὡμῶς πως τὴν ἀδικίαν τῷ σφίγματος, ποιεῖ ὁ ἐμὸς ὄνομα ἔχουσα ξηροκαλλίαν· συγκαμφίλλω ἐκ δυοῖν κακῶν, ἐκ μὲν τῆς κακοζηλίας, διὰ τὸ σφῖγμα, ἐκ δὲ τῆς ξηρᾶς, διὰ τὴν σαύθησιν.

C.Ξηρίκαρπος, Aridum seu siccum fructum pariens.

C.Ξηροκέφαλος, Qui capite est sicciore. Alex. Aphr. cui opponitur ab eodem ὑγροκέφαλος.

C.Ξηρόκολλα, Gluten siccum, Aurificum gluten,& ferrumi natura.Hesychio σαυθήσις τις ὠφελίας χρυσουργοῖς.

C.Ξηροκολλούριον, Collyrium ex aridis medicamentis, præsertim metallicis,constans,exceptis vnitisque vel succo vel melle vel humore aliquo. Quanuis enim liquore aliquo colligantur,non desinunt arida collyria esse, propterea quòd ipsorum denominatio non est ab eo quod ea colligit atque coadunat, sed ab ipsa materia quæ maximè ex parte constant. Siquidem ab eo quod magis in ipsorū cōpositione pollet, vel ξηροκολλούριον vel ὑγροκολλούριον appellatur.Gorr.Varias eorū cōpositiones habes apud Aet.libro 7. Græco vocabulo ,vtitur Marcell.empir. quoque, vt quum dicit , Xerocollyriū ad lippitudinis initia.

C.Ξηρόμυρον, Vnguentum siccum: est compositio odorifera,siccis aromatibus constans, Ad varios vsus antiquis apparabatur ad suffitus odoris gratia,ad amuleta, præsertim pestilentiæ,ad exsiccationem fluxionis alicuius , aduersus hircosum odorem axillarū & reliqui corporis.itaque pro vario vsu diuerso modo efformabatur. Aetius lib.6, describens pulueres insperfiles caput densantes,describit ξηρόμυρον, siccis omnibus contritis,& in tenuem puluerem redactis,quē capiti prius oblito vino austero,insperg endum consulit.Hæc inter alia Gorr.cui dubium non videtur quin massam in vnam componi possint in mali modum,quod pomum odoriferum vocari queat,quale hodie à plerisque gestatur,tum ad venustatem,tum ad arcendum pestilentiæ periculum.

C. Ξηρονομικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco pasci solet. Vide Ξηροβατικός.

C.Ξηροποιῶ,Siccum reddo,Sicco.

C.Ξηροτυρεία,ας,ἡ, Balneum siccum : in quo quis tantùm desudat, non etiā abluitur aqua. vel,Sudatio quæ fit ἐν ξηρῷ θάλῳ. Vtitur hoc vocabulo schol.Nic.in Alexiph. vbi dicit ἐν πίθῳ δὲ διύρῳ ξηροτυρείαν λαμβάνειν, ὡς περ οἱ ὑδροπῶται: pro his Nicandri, Hì πίθου φλεγέῃ θάλψας κύπος αἶψα ἐκάλῃ Ἀτέρα θερμάσσαι· χέσι δ' ἀπὸ νήχυτον ὕδωρ.

C.Ξηροτυρίτης ἄρτος, Panis cibarius , Panis cui nihil furfuris ademptum est.Athen.l.3,Ἀμειρίας ὁ καλεῖ ξηροτυρίταν τὸν αὐτόπυρον ἄρτον.

C.Ξηροτριφία, Frictio sicca, Quum aliquis detersō post sudorem corpore fricatur. Aristot.Problem.sect.37, διὰ τί αἱ ξηροτριφίαι γίγνονται τῷ σώματι θερμαίνουσαι. quibus verbis subiicit, διὰ δὲ πείθειν τὴν θερμασίαν ὀπτηγορικὸν, τὸ ὑγρὸν καταναλίσκεται· ἐφεδὸς ὁ ἰσχὺς ἡ σαρξ πεδομένη πυκνοῦται.

C.Ξηροτροφικός, οῦ, ὁ, Qui in sicco aliturs seu viuit. Vide Ξηροβατικός.

A C.Ξηρόσαρκος, Siccam carnem habens, Cuius caro sicca est. Athen.l.7, τὰς ὁ πελλὰς ἤθον τοὺς τῶν ξηροσάρκους.

C.Ξηροφαγία, Arida epulor: vel Comedo quæ siccandi vim habent, Cibis siccioribus vtor.Dioscor.l.2. In Epigr.l.2, Μὴ κλαῖε Λύλας ξηροφαγεῖ καθίσας, sicco pane contētus accumbit.

B C.Ξηροεξηρασμός, οῦ, ὁ, Eruptio sicca, vt exponunt quidam apud Dioscoridē lib.2, cap.101, de melle, τὸ δὲ χλωρὸν ὂν, χεῖρον, καὶ ξηροὺς ἐξηρασμοὺς ποιεῖ. vbi tamen annotatur, in vet.libris scripturam esse ita deprauatā, vt non facile sit eam restituere: sed ex Plinio conijci posse,hanc fuisse veterem scripturam, καὶ ἐρεθίζει ἄδην: cuius tamen verba vnde id colligunt, non proferuntur. puto intellexisse ex lib.11, cap.15. Ruellius vertit,Hybernum verò,vtpote quod crassius consset, deterrimū reputatur, & ceraginis halitum expirat. videtur ergo legisse ἐκτηξασμούς. Vtut legendum sit,hæc vox ξηρὰ ἐξασμούς mihi planè suspecta est.

C.Καταξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Siccus, Aridus, Peraridus. Plutar. De educ.puerorum, οὕτω δὲ θαμβοῦσι τὸν τοῦ σώματος τόνον ὡς μὴ καταξήρους γενομένους, ἐκεῖς τὴν παιδείας ὀπτημάλειαν ἀπεργάζεσθαι.

C.Ὑπερξηρος, Supramodum siccus, velaridus, Aridissimus. Dioscor.l.2,de propoli, μαλακὸν τὸ καὶ ὑπερξήρῳ καὶ μαστίχης ὑπερφερόμενον, in summa ariditate mollem.

Ξηρότης, ητος, ἡ, Siccitas, Aridtas. Plutarch.Symp.libro 6, ἐκεῖς μὲν γὰρ τὰς ξηρότητας ἀφθόνιας ποτίζουσα καὶ ψυχρώσα μετρίως, ὅταν φλέγηται.

Ξήριον φάρμακον, Medicamentum aridum quod in pulueris modum inspergitur, ideóque & κατάπασμα alio nomine appellatur. Costare potest diuersa materia ad vsum diuersum. nā aliud cuti,aliud vlceribus inspergitur.Quam autem vim habeant quæ cuti inspergūtur, & quam ea quæ vlceribus,vide apud Gorræum. Paul. Ægin.lib.7,cap.13.τῶν ξηρίων φαρμάκων (ἃ δὴ καὶ κατάπασματα καλοῦσι) τὰ μὲν ἕλκεσιν ἁρμόττει, τὰ δὲ τῷ δέρματι ἐκεκρίσθαι. Vbi additum habet substantiuum φάρμακον. ab aliis absolutè ξήριον dicitur,siue ξηρίον.nam vtraq; scriptura reperitur. vt apud Aetium l.6,cap.92,ξήριον ἐκεῖς πολύποδας καὶ οὐλίδας.alibi ξηρὸν φάρμακον dicit. In v.l. annotatur ξηρία ab Actuario vocari omnia medicamēta arida & sicca,quæ hodie facientes medicinam pulueres nominant. ET Ξηρόκιον, idem quod ξηρίον,teste Gorr.Apud Aet.l.10,c.13,Medicamentum reliccans thymos ξηρόκιον appellatum.

Ξηραίνω,Sicco, Arefacio. Il.φ,— ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης πεδίοιο νεφέλας ἀλωὴν Αἶψ' αὖ ξηραίνῃ. Et pass.Ξηραίνομαι,Siccor,Deliccor, Arescо,Inarescо. paulo ante locum citatum, Παῦλ' ὀξηχείῃ πεδίον, χάνῃ δ' αἰγιαλὸν ὕδωρ. Theophr.τὰ μὲν κυκεῶν, τὰ δὲ αἰθαλοῦν, τὰ δὲ ἀπὸ μασῶν μὲν μικρὰ ἰκμάδα καὶ μέτριον ἔχον. ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον δίδωσι καὶ ἀνθεῖν καὶ φύειν. id est, interpr. Plinio, Aliud floret in eo genere, aliud concipit,aliud parturit: aculei arescente folio desinunt pungere. Apollonius,οὐδὲν ἧττον ξηραίνεται δακρύου. quod Quintilianus dicit, Nihil facilius inarescere quàm lacrymæ. Aluus quoq; ξηραίνεσθαι dicitur quū adstringitur.Hippocr.ἰσχνοῖσι δὲ νέοισι τοῖσι αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι ξηραίνουσι· ὀκοῖσι δὲ νέοισι τοῖσι αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τοῖσιν ἀφροδισιάζουσι γενομένοισι ὑγραίνει. Quæ Cels. ita interpretatus est, Quib⁹ iuuenib⁹ fluxit aluus,plerūque in senectute cōtrahitur: quibus in adolescētia fuit adstricta,sæpe in senectute soluitur.

Ξήρανσις, εως, ἡ, ET Ξηρασία,ας,ἡ, Siccitas, Ariditas, Aridi tudo.(nisi potius velis ipsa siccandi & arefaciēdi actio, vt aliquid interfit inter ξήρανσιν & ξηρότης) Athen.lib.1. 1, τὰ δὲ αἰσυπώδη δι' οἰστοῦ δίψαν τινὰ ἢ ξήρανσιν ἔχοντα. Aliud exemplum ex Aristot.habes apud Bud.294. Dicitur autem ξήρανσις & ξηρασία, vt θέρμανσις & θερμασία.

Ξηρασία, Vitium capillorum,(vt scribit Defin.med.autor)quū ii similes lanugini apparent: perinde acsi puluere consperfi essent. Species alopeciæ censeri potest, quæ ita dicta sit propter alimēti pilorum defectum,& aridtatem cutis.

Ξηραντικός, οῦ, ὁ, Siccandi vi præditus, Desiccandi vim habens.Siccans,Siccificus,vt Macrobius loquitur. Plutar. Sympos.1,τὸ δὲ τῇ γῇ πικρὸν, τῇ δυνάμει ξηραντικόν. Sic

Athenæus lib.2,ἡ τῆς πυρόπτης δυνάμις ξηραντικὴ καὶ δεσπαστος ὑγρῶν οὖσα. Idem lib.1,ὁ ὢν κυρίως πίθος ῥᾷον ξηραντικὸς ἂν εἴη.

C.Διαξήραντος,Qui difficulter inarescit, Difficilis siccatu.

C.ΑΝΑξηραίνω,Resicco,Iterum sicco.vel pro simplici ξηραίνω,Sicco,Exsicco.Sic VERBALE Ἀναξήρανσις,Resiccatio.vel Siccatio.

C.ΑΠΟξηραίνω,Desicco,Exsicco. Item,Arefacio. Pass. Ἀποξηραίνομαι,Siccor,Desiccor, Aresio,Inaresco. Dioscorides libro 2, de telephio, αἴρει ὑπ καὶ ἀλφοὺς ὀπτηχρίστα σὺν ὄξει ἐν ηλίῳ δὲ μόνῃ τι,μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι,αὐτὰ ἀποφᾶν. vnde Plin.lib.27,cap.13, Illinitur lentigini,& quũ inaruit,teritur. Participiũ passiuum ἀποξηρασμένος vel ἀποξηρασμαίνος, Siccatus, Desiccatus, Qui inaruit.

C.ΕΠΙξηραίνω,In superficie sicco.vel Exsicco, Desicco. VNDE Ἐπξηραντικός,ὸν,ὁ,Desiccandi seu exsiccandi vim habens.

C.ΚΑΤΑξηραίνω,Desicco,Exsicco.Theophr.De caus.plãr. l.6,c.13,ὅσα γὰρ ὑδάτων ἄγαν καταξηραινόμενα, χείρους ἴσχει τοὺς ὀσμούς.Ibidem dicit,διαπνεῖ ἡ ὀσμὴν ἀποξηραινόμενα.Et paulo pòst,τὰς ξηραινομένων ὀσμὰς πρᾶον.

C.ΠΕΡΙξηραίνω,In orbem desicco,Circumcirca exsicco.

Ξηρᾶσθαι legitur apud Theophr.De caus.pl.l.2,c.13,συμμένει γὰρ μᾶλλον,εἰ μὴ ὥρα τοῦ ξηρᾶσθαι διαχάσκει. vbi Gaza vertit, His enim magis se comprimunt : nisi forte,cui his siccetur,dehiscere arbitrandum sit. Ex quibus verbis patet ipsum quoque hoc ξηρᾶσθαι agnouisse à VERBO Ξηράομαι. malim tamen legere ἀνηρᾶσθαι, vt sit à ξηραίνομαι.

¶ Ξηρός,ά,όν,Siccus, Aridus : idem cum ξερός,ex eóque factum per συναλοιφὴν,vt nonnullis placet. Alii contrà huic ξηρός primum locum tribuunt,deriuantes à ξέω,(quoniam ἀσφυὸς ἴσχει ἐκ τοῦ ξέειν τὰ ξηρά)& ex hoc ξηρός postea,verso ε in η,factũ dicunt ξηρός.Od.ι,Γέγβιν γὰρ μέγα κῦμα περὶ ξηρὸν περάτοιο Δεινὸν ἀραρυῖαν.

ΞΙΦΟΣ, εος,τὸ,Ensis,Gladi⁹. Il.α,ἔλκετο δ' ὀξὺ κολεοῖο μέγα ξίφος.Il.υ,Ἔμμεμαὼς ἐπέρουσιν ἰρυσταὶ ὦμφος ξίφος ὀξύ.Od.κ,ξίφος ὀξὺ ἰρυσταὶ ὦμφὶ μηροῖ. Sic apud Aristot.Ran.Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπάσατο,μαίνεσθ' ὅτι νῷν.Distringere ensem,Ducere,Educere vagina,Eripere vagina,Exuere vagina, dicunt Latini.Od.λ,— ξίφος δ' ἐπμαίπτε κώπην. Il.π,— πλῆξας ξίφει αὐχένα πικρῷ. Od.χ,Θυμήδεα ξίφεσι πᾶσιν ἀπηύρα.Il.π,& Il.υ,Παῖε δ' ἐπιθρῴσκων ξίφος ὀξὺ μέσσον ἔπηξε. Odyss.λ,— αἰχμὴν ἀσπάσιον ξίφος ἀργυρόηλον Κυκλοτερὲς ἐπάνωθεν ἔχων, Condere in vagina ensem,Recludere,Referre vaginæ, Latini poetæ dicũt. Vsus huⁱ⁹ vocabuli in prosa quoque non minus creber. Athen.l.4,θώμασι πυρρὸν χιτῶνας εἰς ξίφη κυβιστῶσι. Sic apud X.in Symp.κύκλος αἰσχυνόμενος εἰς ξίφη κυβιστῶσι. Et ibidem,πλημμελῶς εἰς τὸ ξίφη ἵπτασθαι. Herodian.l.3, ξίφος παρηρτημένοι γυμνοῦ σώματος. Plut.De deo Socr.ξίφος ἔχων,καὶ θέσκελα σθένουσα ὑπανιδρυμένος.Aliquãto pòst, πρὸς τὴν χεῖρα τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ὑπεβιβάζετο.Ibidem,τὸ ξίφος ἀπέλκων,ensem vagina educens. vt apud Senecam, — aptat impia capulo manum, Ensémque ducit. Idem Plut.in Crasso,γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ὠθουμένους,nudatis ensibus impressione facta.Itẽ πεφυσμένον ξίφος, ensis mucronatus & acutus : cui opponitur ἀπεφύσωτος, obtusus.

Differre autem ξίφος à μάχαιρα, patet ex loco Xenoph. suprà in Μάχαιρα citato.ex eo enim colligimus ξίφος rectius exponi Ensis : μάχαιρα verò Gladius, vel Gladius breuior : vt est sica,gladius falcatus, κοπὶς: & illud minus esse latũ, & ad ictus punctim inferendos magis idoneũ:hæc latiora,ad plagam cæsim inferendã. Plut. tamen ἐγχειρίδιον & ξίφος vocauit pugionem quo Cassca Cæsarem percussit.Itidémque Herodian.ξίφος ἐπικαλπιον appellat ficam. Ξίφος dicitur etiam mucronatum xiphiæ piscis rostrum. Athen.l.7,de xiphia pisce,τοῦτον Ἀριστοτέλης φησὶν ἔχειν τὸ ῥύγχος ἐπὶ μὲν ἐπικαπτον, μικρὸν τὸ ὑπὸ καθάπερ ὀστοῦν,μέγα,ἴσον τῷ ὅλῳ αὐτοῦ μεγέθει.τοῦτο ὑπὸ καλεῖσθαι ξίφος. In v.l.autem ξίφος, gladiolus, dicitur esse pars quædã solida in loligine,apud Aristot. l.4 De part.an.&c.2. Ξίφος dicitur etiam herba quædã.Theophr.Hist.pl.l.7,cap.12,τὸ ὑπὸ φάσγανον,ἐπό τινων ὑπ καλούμενον ξίφος,ξιφοειδὲς ὑπὸν ἔχον καὶ πωμα. paulo pòst ξιφίον appellat, vt & Dioscor.& Plinius. A Gaza redditur Pugio.Sed gladiolum potius cum Plinio interpretabimur,si Græcam vocem cum eo retinere nolimus.

C.Ξιφοδήκτωρ,ου,τὸ,Ensis seu gladius falcatus. ἡ λεγομένη δρέπη,ὅπλον.Hesych.

C.Ξιφοειδὴς,ές,ὁ καὶ ἡ,Ensis formam gerens, Ensem sua forma repræsentans,Gladii præbens speciem,vt herba quæ ξίφος dicitur. Exemplum ex Theophrasto habes in Ξίφος. At ξιφοειδὴς ὀστοῦς dicitur cartilago triãgula parti infimæ sterni adnata,gladii effigie. In hanc enim sternon exacuitur & desinit.non est autem semper simplex & acuminata hæc cartilago, sed non raro in fine lata,sæpe bifida:vnde & vulgò furcella dicitur. Sæpe tota est latissima & planè ossea, (vnde Galeno os aliquando dicitur,quòd ætatis aut temperamẽti siccioris occasione in os degenerat)præsertim parte anteriore.nam posteriore diutius cartilaginosa est,& intima semper. Quidam mucronatam cartilaginem vocant, vulgò malum granatum.Sunt verò qui non eam cartilaginem,sed totum ipsum sternon cum ea ξιφοειδῆ nuncupent,vt ait Galenus.nam sternon manubrio,cartilago verò gladio plerunque similis videtur.

C.Ξιφοθήκη,ης,ἡ,Theca in qua ensis conditur, Vagina ensis.Hesychio βελοθήκη,id est pharetra.

C.Ξιφοκτόνος,ν,ὁ καὶ ἡ,Qui ense interficit. vt Sophocles in Aiace χέρας ξιφοκτόνους dixit τὰς δι' ξίφους φόνον εἰργασμένας. At ξιφόκτονος,proparoxytonως,Qui ense peremptus est,Gladio necatus. VNDE Ξιφοκτονέω,Gladio perimo,Ense necem infero. ξιφοκτονῆ Suidæ ξίφει αἰκίζει.

C.Ξιφομάχαιρα,ας,ἡ,Ensis,Magnus gladius. ἡ μεγάλη μάχαιρα.Hesychio.Sic Pollux libro 7,εἴρηται δὲ καὶ ξιφομάχαιρα,ἡ μεγάλη μάχαιρα,ὡς Θεοπόμπου καταλέγοντος, Ἐλεφαντικῶν τε ξυλομαχαίρας καὶ δόρυ.ἔνιοι γὰρ οὕτως εἰρῆσθαι τὰ δόεκπαφασι.Sic apud Pollucem habetur, videlicet ξιφομάχαιρα.& postea in loco Theopompi quem citat,ξυλομαχαίρας.quæ scriptura an reiicienda sit,nescias,quoniam subiungit,sic vocata fuisse τὰ δόεκπα, nimirum ξυλομαχαίρας id est ligneos enses.

C.Ξιφηφόρος,ν,ὁ& ἡ,Ensifer,(Ouid.Ensifer Orion)Qui ensem gestat,Ense armatus.Herodianus libro 7,σπασάμενοι τὰς ἀθεμίστους αὐτῶν ξιφηφόρους.Antiphanes apud Athenæũ libro 14,ἤτε σωφρονεῖν τῆς κουφοτάτου σκιᾶς ἔχουσα σκιᾶς Ξιφηφόροις χαρὰν ἐξωπλισμένῃ,de loligine, cui ab Aristotele quoque ξίφος tribui suprà annotatum fuit. Sunt & cometæ quidam ξιφηφόροι, Plinio ξιφίαι. Theon apud Arat.Τοὺς μὲν αἴσω τῆς αἰτίρων ἔχοντας τὸν κέντρον,καμπτὰς ἐκάλεσαν,τοὺς δὲ κάτω,τοξοτῶν ξιφηφόρους δέ,τοὺς κάτω δή. Potest autem ξιφηφόρος de muliere etiam dici. VNDE Ξιφηφορέω,Ensem gesto, Ense armatus sum. Herodianus libro 7, πάντες γὰρ δὴ τὸν σῦσσιτόν τε καὶ ἄοκλον,οἱ μὲν φαιρῶς,οἱ δὲ κυάνεον ξιφηφορέοντες, αἰμωτήσια δῆθεν φέροντες ἑαυτῶν.vbi κυάνεον ξιφηφορεῖν, de sicis intelligendum quæ ὑποκόλπια ξίφη appellantur ab eodem. ET Ξιφηφορία, ας,ἡ,Gladii seu ensis gestatio. τὸ φέρειν τὸ ξίφη,Suid.

C.Ξιφήρης, ους,ὁ,Qui gladio manum aptat, vt is qui vagina ensem educturus est. ὁ ξίφει ἡρμοσμένος τῷ χεῖρα τοῦ κώπου κάκεῖσε φέρων καὶ πελάζων,vt scholiastes Euripidis exponit : seu ὁ ξίφος ἔχων,ξιφηφόρος, vt Suidas & Hesychius.Budæo ξιφήρης est ὁ ἐσκευωρημένος ἔχων τὸ ξίφος, Manu tenens pugionem,& stringendi occasionem expectans.apud quem pagina 796 & 797 duo habes excepta ex Herodiano.Sic idem Herodianus libro 7,ξιφήρεις ἐκέλευεν. vbi Polit vertit,Instabãt nudos manu gladios tenentes.Euripides dicit etiam ξιφήρη χεῖρα, Manum capulo admotam,Manum ensis capulo aptatam, vt Seneca suprà in ξίφος loquitur.In Phœniss.Ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων,δι' ἄστεος Κυκλῶν πρέσβυν ἥλθον.

C.Ξιφουλκία,ας,ἡ,Gladii seu ensis è vagina eductio, Ensis euaginatio.Plutarchus in Camillo,ἐπεὶ ταῦτα θορυβηθεὶς ὁ Βρέννος,ἥψατο μὲν ἀψυχίας,καὶ παρῆλθον μέχρι ξιφουλκίας ἐκάπρια καὶ διωθισμῶν,Gladios stringere vtrinque cœperunt,Nudo ferro concurrere inceperunt, Ad enses euaginandos ventum est:vt fieri solet post tela vel pila emissa. Vtitur eodem vocabulo idem Plutarchus in Aristide.In vulg.lex.habetur ETIAM Ξιφουλκὸς, οῦ, ὁ, Qui strinxit gladium,Qui ensem vagina eduxit.

C. Ξιφουργός, οῦ, ὁ vel ἡ, Ensium fabricator, Qui vel quæ enses fabricatur.

C. Παραξιφίς, ίδος, ἡ, Gladiolus, Pugio: quasi Ensi adiunctus. vt παραζώνιον seu παραζωνίδιον, Gladiolus quo aliquis accingitur. ab Hesychio exponitur μάχαιρα. Hieron. in c. 5 Michææ, Rursum in eo vbi ego & Aquila transtulimus, In lanceis eius, vt subaudiatur, Terræ Nemroth: Symmachus vertit, ἐντὸς πυλῶν αὐτῆς, id est, Intra portas eius: Theodotio, In portis eorum: quinta editio, ἐν παραξιφίσιν αὐτῆς, quod nos possumus dicere, In ficis eorum. Septuaginta interpretes habent ἐν ῥιμφαίαις αὐτῆς. Sed perperam apud Hieron. scribitur παραξίφισιν.

Ξιφίδιον, ου, ὁ, Ensiculus, (ex Plauto) Gladiolus, Pugio. Herodian. 7, ἴππαις ἢ ὑποφέρει οἰκεῖον ἢ ξιφίδιον ἢ πέλεκυν, δεξιᾷ τὸν κωπηλάτην. Xen. Hell. 2, ξιφίδια ὑπὸ μάλης ἔχοντας παραζωσάμενοι, pugiones, vel ficas. quæ Herodianus ὑποκόλπια ξίφη appellat. Vtitur & Thuc. lib. 3, ψιλοὶ δώδεκα ξὺν ξιφιδίῳ ἑκάστου καὶ θώραξι καὶ γαίσοις, breuioribus gladiis seu ficis succincti. Apud Diod. Sicul. lib. 12, pag. 199, scribitur ΒΡΤΙΑΜ Ξιφείδιον, per ει, in antepenultima, idque bis.

Ξιφίον, ου, τὸ, Gladiolus, Xiphion: nomen herbæ quæ & ξίφος suprà à Theophrasto nominatur. Dioscorides lib. 4. capite 20, Ξιφίον οἱ δὲ φάσγανον, οἱ δὲ μαχαιρώνιον καλοῦσι, διὰ τὸ τῆ φύλλου χρῶμα· ἔοικε γὰρ ἴριδι, ἐλάττων μέν πη καὶ στενώτερον καὶ ὀξυτέραις μαχαίραις. Plinius lib. 25, c. 11, Lonchitis non (vt plerique existimarunt) eadem est quæ xiphion aut phasganion, quanquam cuspidi similis semine. Et mox, E diuerso xiphiō & phasganion in humidis, quū primùm exit, gladii præbet speciem. Idem Plin. alibi gladiolum appellat.

Ξιφίας, ου, ὁ, vt ξιφίας καμήτης, cometes mucronatus, quem Theon suprà ξιφηφόρον appellat. Plin. lib. 2, c. 25, Eadem [videlicet stellas crinitas] breuiores & in mucronem fastigiatas, xiphias vocauere, quæ sunt omnium pallidissimæ, & quodam gladii nitore, ac sine vllis radiis.

Ξιφίας dicitur etiã piscis quidã. Plin. l. 32, sub finẽ, Tomus thurianus, quem alii xiphian vocant. Eodem lib. cap. 2, ex Trebio Nigro, Xiphiam (id est gladium) rostro mucronato esse: ab hoc naues perfossas mergi in oceano. Denominatus autem is piscis est à mucronato isto rostro quod ξίφος appellatur, vt suprà in Ξίφος dictum fuit. Archestr. apud Athen. lib. 7, Ἀλλὰ λαβὲ ξιφίου τόμακος Βυζαντίου ἐλθών. Hos ξιφίας à Strabone vocari etiam γαλεώτας testatur Eust. Pro Ξιφίας dicitur ΑΤ Ξιφὼς, teste Hesychio.

Ξιφίζω, Manu in altum sublata saltro. nam ξιφίζειν Hesych. exp. ἀναπτύσσειν τὴν χεῖρα καὶ ὀρχεῖσθαι. Suidæ autem & Eust. ξιφίζειν est χειροτονεῖν, παρακελεύεσθαι ξίφει τὴν τῆς χειρὸς κίνησιν ποιοῦντα.

Ξιφισμὸς, οῦ, ὁ, ΒΤ Ξίφισμα, ατος, τὸ, Saltatio eiusmodi. Hesychio ξιφισμὸς est χῶμα ὀρχηστικὸν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως: qui ξιφισμὸν exponit simpliciter ὄρχησιν. Eustath. pag. 1167, ex Pausania, ὀρχήσεως εἴδους καὶ ὁ ξιφισμὸς καὶ χῶμα ἐμμελείας ἦν ὑποξίφισις, τὸ ὑπορχήσασθαι, ὡς καὶ ὑποφῆται παρὰ Λυσίᾳ τὸ παίσασθαι φοιτῶντα, ὁ ὕστερον ἐκάλουν. Sed & Suidæ ξιφισμός est χῶμα ὃν τῆ ἐμμελείας καλουμένης. Ab Athen. quoque l. 14 idem ξιφισμὸς inter χώματα ὀρχήσεως numeratur.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, Hesychio φορδὴ, πλαγιὼν, Balteus, Cingulum ex quo ensis suspenditur. ΑΤ Ξιφιστὶς, ίος, ἡ, Dimicatio seu pugna quæ ensibus fit. μαχαιρομαχία, μάχη ὅπλων, Hesych.

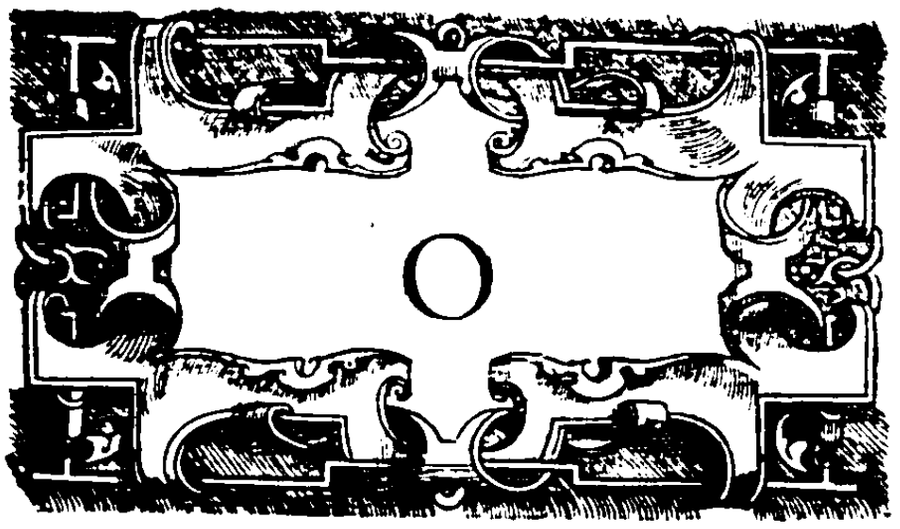
Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum ξιφιστής. Plut. in Pomp. p. 210, de Mithridatis balteo, τὸ μὲν ξιφιστῆρα πεποιημένον ἀπὸ πεντακοσίων ταλάντων. In v. l. ξιφιστὴρ exponitur Vagina.

C. ΑΠΟξιφίζω, Desino ξιφίζειν, vt Eust. exp. paulo antè in Ξιφίζω. Hesychio autem idem est quod Ξιφίζειν. ait enim, ἀποξιφίζειν, ὀρχεῖσθαι ποιὰ ὄρχησιν. nam ξιφισμὸν esse dicit χῶμα τῆ ἐμμελείας, πεζικῆς ὀρχήσεως. Apud eundem reperio etiam ἀποξίφισαι pro ἀποδιδύσκεσθαι.

C. ΔΙΑξιφίζω, Digladior, Gladio seu gladiis decerto. Arist. Equit. Μήδεια διεξίφισω ἀεὶ τὴν χώραν ὦ Μαραθῶνι, cum Medis digladiatus es. schol. exp. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους, τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω.

O μικρόν

O o

C V M ſola aſpirationis nota, eſt ὁ ἡ τὸ μετὰ πολλοῦ .i. articulus præpoſitiuus, Gall. Le. vt ὁ διδάσκαλος, Le maiſtre. In fœm. ἡ. vt ἡ διδάσκαλος, ſeu ἡ διδασκάλισσα, La maiſtreſſe. At neutro genere τό. vt τὸ ξύλον, Le bois. Vtor autem vernaculæ linguæ exemplis ad exponendum Græcum articulum, q̃ nullũ Latina habeat. Quod autem ſcripſerunt quidam, Latinos vtcunque articuli vim exprimere pronomine Ille, de certo quodam & inſigni, id non vbique verum comperietur. Neque enim ſicui dixerim ἦλθεν ὁ ποιητής, vt Gallicè *Le poete eſt venu*, intelligés de quodã poeta qui notus ſit vtriq; noſtrûm, aut etiã cuius facta fuerit à nobis antea mẽtio, ſeu de quo fuerit aliquis inter nos ſermo: tunc habere locum poterit pronomen Latinum Ille, tanquam de certo quodam & inſigni dictum. at ſi dixerim τὸν ἐμὸν ὁ ποιητής, id eſt, *Le poete a dict cela*, intelligens de Homero, tunc aliquem locum pronomẽ Ille habebit, vtpote quum non de certo quodam duntaxat, ſed & de inſigni ac eximio loquar. Quanquam ne hîc quidem videtur poſſe adhiberi pronomen Ille ſine adiectione, ita loquẽdo videlicet, Vt dixit ille poeta, (alium enim id ſenſum haberet. veluti quum dicimus. Vt conqueritur ſenex ille apud Terentium) ſed addendum ei Eximius, vel Magnus, aut Summus, vel Præſtantiſſimus, aut Præſtantiſſimus omnium: ita loquendo, Vt dixit eximius ille poeta, vel magnus ille &c. Huc autem pertinent iſta quæ partim ex Bud. partim ex Eraſmo annotata reperi, Quum Ariſtoteles in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum vnicum illud ac ſummum bonum intelligi vult, addito articulo dicit τἀγαθόν. Sic καλὸν à philoſophis de quouis pulchro dicitur, at τὸ καλὸν appellatur eximium illud ac verè pulchrum, quod à virtute proficiſcitur. Sic in loco quem Iohannes c. 10 ex Dauide affert, ἐγὼ εἶπα, Θεοί ἐστε, de amicis Dei. at quoties verus ille ac ſolus Deus ſignificatur, ſemper addito articulo dicitur ὁ Θεός. Itidémque Chriſtus ſe appellat τὸν ὑὸν τοῦ Θεοῦ: ac planè tantum habet momenti hoc loco prætermiſſus aut additus articulus, vt Chryſoſt. & Cyrillus hoc potiſſimùm argumento reiiciant hæreſin quorundam qui negabant Chriſtum illud eſſe Verbũ quod ab initio fuerat in Patre. Hactenus ex illis. Sciendum eſt porro, non ſolùm cum nominibus appellatiuis, ſed & cum propriis interdũ Græcos articulo ſuo vti. veluti, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, ſicut dixit præſtantiſſimus ille Homerus, vel ſapientiſſimus ille. quem vſum frequentius etiam habet Ille apud Latinos, cum nomine proprio, inquam. vt quum dicit Cicero M. Catonem illum ſapientem, clariſſimum virũ. Inuenitur tamen & ſine adiectione. vt, — ſic Iuppiter ille monebat, apud Virgilium. (nam eſſe hîc Ille emphaticũ quidam gramm. cenſuerunt: at Seruius dicit Ille qui per harpyam vaticinatus eſt) Legitur verò apud eundem, Sic pater ille Deûm faciat, ſic altus Apollo. Quinetiam in iſto libri 12 Æneid. loco, in principio, — Pœnorum qualis in aruis Saucius ille grauì venantum vulnere pectus Tum demum mouet arma leo, ponitur Ille κατ' ἐξοχήν, (ſi Seruio credimus) intelligiturque princeps ferarum. Sed non dubium eſt quin & alium vſum habere hic pronomen Ille, dicere aliquis poſſit. Ac profectò non video quid obſtet quominus ὁ, vbi ἐξοχὴν denotat, itidem pronomine Ipſe reddatur, quum vſitatior etiam ſit ei hæc ſignificatio. Vnde & in illo quem modò protuli loco, ſic Iuppiter ille monebat, quædam exempl. pro Ille habent Ipſe. Libet autem & hoc de articulo noſtro addere, eum quoque aliquando ἐξοχὴν indicare. ſicut enim Græci, quum de rege Perſarum loquebantur, dicebant ὁ βασιλεύς, ita Galli ſiquem regem ſignificare vellent cæteris omnibus potentiorem, dicerent *Le roy*. licet alioqui hodie Galli quidem inter ſe colloquentes, regem ſuum nominẽt *Le roy*, articulo nõ tã ἐξοχὴν indicante, quàm eſſe ſermonẽ de certo ac noto atq; adeo ſuo ſignificãte. Quẽ autẽ voco articulũ ἐξοχὴν indicantẽ, ſunt qui appellẽt articulũ ἐπαναφορικῶς poſitum, idque eodem ſenſu. Sic certè & Hebræi ſuo ה vtuntur.

Sed quod ad alterum articuli vſum attinet, qui multo eſt vſitatior, vt videlicet quum dico, ἦλθεν ὁ ποιητής de certo & noto poeta loquens, ei certè exprimendo ſi adhibeatur pronomen Ille, tunc ἐκεῖνος futura eſſe videtur. Nam ſi (verbi gratia) ἦλθεν ὁ ποιητής, reddã, Venit ille poeta, (id eſt ἦλθε ποιητὴς ἐκεῖνος, vel ἦλθεν ἐκεῖνος ὁ ποιητής) putabimus relinqui aliquid ſubaudiendum. Fateor tamen eſſe vbi hoc pronomine vti cogamur ad Græcũ articulum interpretandum, vel potius ad vim eius exprimendam. Sed alicubi quædam aptè adduntur, vt ſi dicam, Venit noſter ille poeta. Vel, Venit tuus ille poeta (Eſt autẽ vbi ὁ dicitur vim habere διακριτικὴν .i. poniad diſtinguendũ vnum ab altero, cui etiam exponendæ ſunt qui adhibeant pronomen Ille) Beſſario apud Bud. C. p. 1104, Tum etiam ad rem cognitã iam ei apud quem loquor, tendit vſus articuli. vt ſi diſcipuli inter ſe de ſuo doctore loquantur, cum articulo nominent neceſſe eſt ὁ διδάσκαλος. res enim alteri cognita ab altero nominatur. **Aliã autem de** articulo vide eadem pag. necnon **proximè** ſeq. Quibus & hoc addere potes, alicubi ὁ reddi particula Videlicet. vt in hoc Matthæi **loco**, c. 19, v. 17, οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός, Vnus **eſt bonus**, videlicet Deus. Vbi tamen poſſit etiã iungi εἷς cũ ὁ Θεὸς, ac verti ſimplicius, Niſi ſolus Deus. **Multis** autem locis adhibetur articulus, vbi nullum ex præcedentibus vſum habet, ſed vacat, vel potius ad ornatum ponitur. qua de re lege Bud. p. 1106. Idem verò pag. præcedente exempla profert articuli nominibus interrogatiuis iuncti. quibus addi poteſt ex Hom. Il. α, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; ‖ Sciendum eſt porro iungi nominatiuo, ſequente etiã imperatiuo. vt apud Ariſtoph. οἱ Θεᾶται ἴτε δεῦρο. pro ὑμεῖς εἰ Θεᾶται. Sic ὁ παῖς φέρε, pro σὺ ὦ παῖ. Qui locus apertè oſtendit, in altero illo eſſe Θεᾶται nominat. itidẽ, nõ vocatiuũ. Sũt & alia de articuli vſu dicenda, non ſolum præter illa quæ iam dicta ſunt, ſed & præter illa quæ mox dicẽtur: reliqua autem in aliud tẽpus ſeruare me cogunt temporis anguſtiæ, & in aliud op⁹, vbi & de cæteris linguæ Græcæ particulis fuſè latéque dicere cõſtituì: & quidẽ de multis admonẽs ad earũ vſum pertinẽtibus, à nemine antea annotatis.

O interdum idem valet quod ὁ παῖς, ſeu ὁ υἱὸς, Filius. vt Κῦρος ὁ Καμβύσου, & Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπεος. vt

apud Thucydidem βασιλεῖ Δαρείῳ τῷ Ἀρταξέρξου. Apud eundem Κλέαρχος ὁ Γαμφίου. itidem verò quum additur matris nomen. Sed interdum non additur articulus: vt Thuc. lib. 8, Σῶσις Εὐκλέους Διοπείθης. Inueniuntur autem & aliqui loci in quibus aliud quàm ὁ/ἡ subaudiendum esse videatur, ex quibus est vnus apud Herodotum, si bene memini.

Ὁ præfixus aduerbio dat illi nominis adiectiui significationem, vt ὁ πάλαι pro ὁ παλαιός, Priscus, Antiquus. Sic τὸ πάλαι, Prisci, &c. Itidem ὁ πλησίον pro ὁ πλησίος (pro quo & ὁ πέλας) Propinquus. Quibus in locis subaudiri puto ὤν, aut etiam γειτνιῶν seu γειτνιάων, veluti quum iungitur articulus aduerbio illi πάλαι, aut alii huiusmodi. Tale est ὁ ἄνω pro Supernus, & vicissim ὁ κάτω pro Infernus. Sed & cū alius generis aduerbiis, vt ὁ παύ, pro Intiguis. Cui simile est ὁ ἄγαν.

Ὁ cum participio resoluitur in articulum postpositiuum cum præsenti aut præterito imperfecto. vt ὁ λεγόμενος pro ὃς λέγεται, vel ὃς ἐλέγετο, Qui dicitur, vel Qui dicebatur. Plato in epist. ad Dionis propinquos, ὁ λεγόμενος βίος: ἀδαίμων. quæ Cicero vertit, Vita illa beata quæ ferebatur.

Ὁ cum particulis μέν & δή alium vsum habet: dicitur enim ὁ μέν, & ὁ δή pro Hic quidem, Ille verò. Vel, Vnus quidem, Alter verò. aut etiam omissis particulis Quidem & Verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δή ad remotius. qui tamen ordo interdum immutatur, vt ostendit Budæus pag. 1039 ex Aristotele. Sic autem & apud Plutarchum alicubi. Quinetiam ex Homero affertur ὁ μὲν pro Ille, at ὁ δὲ pro Hic. (Sed de ὁ δὲ dicam & in Ὅδε) Sciendum est autem alicubi articulum pluralem cum μέν & cum δή reddi Partim. qua interpretatione vsus est Plinius, quum hæc Theophrasti, ἰὰν αἱ ἀκτῖνες αἱ μὲν πρὸς βορέαν, αἱ δὲ πρὸς νότον σχίζωνται, πύπυ μέσου ὄντος κατ' ὄρθρον καινὸν ὕδατος καὶ αὐτοῦ σημαίνει ὅτι, ita vertit, Si in exortu spargentur radii, partim ad austrum, partim ad aquilonem, pura circa eum serenitas sit licet, pluuiam tamen ventósque significabunt. Est verò & vbi εἰ μέν, εἰ δέ, redditur Alii quidem, alii verò. At de τὸ μέν, τὸ δέ, & τὰ μέν, τὰ δή, vide Budeum pagina 1061.

Ὁ αὐτός, Idem: de quo dixi in Αὐτός. sed illis addo hic, mihi videri Latinos, quum dixerūt Hic ipse pro Idem, ad hoc Græcum ὁ αὐτὸς respexisse. quanuis enim soluta oratio non vtatur hoc nominatiuo ὁ pro οὗτος, vsurpare accusatiuum eius τὸν pro τοῦτον itidem, & pluralem datiuum τοῖς pro τούτοις, exemplis docebo. Quòd si etiam seorsim positus articulus nullum huiusmodi vsum haberet, mirum non esset eum illi dari vbi alii vocabulo iungitur: sicut videmus cum μέν & cum δή nouam significationem accipere. Vsi sunt autē duabus illis vocibus Lat. pro Idem, cum alii, tum Naso.

GENIT. Τοῦ, (tanquam à nomin. Τός, de quo dicam in Τοῖ poetico articulo præpos. nomin. sing. pro οἱ) Gall. De. vt τοῦ διδασκάλου, De maistre. ¶ Est autem obseruandum in hoc genitiui casus articulo, interdum ita egisse, vt sit ἔλλειψις, quemadmodum & in nomin. sed quæ fallat lectorem facilius quàm in aliis casibus. Verbi gratia, Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου nonnulli exposuerunt Eusebii Pamphili, perinde acsi diceretur in nomin. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου: quū contrà dicatur Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, subaudito nomine υἱός (de qua subauditione dictū antea fuit) itidémque Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, iungendo πού cum subaudito gen. υἱοῦ. Ideo autem hoc exēplum affero quòd aliud mihi in præsentia non succurrat: quum sciā alioqui fuisse qui contra Suidam Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, non Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου vocatum crediderint. Vtut sit, exēplum à me prolatum fuerit huius genitiui articuli de vsu quem non animaduersum multis imposuisse scio. ¶ Nec verò illud solùm ἐλλείψεως genus inuenitur in vsu huius genitiui, (quæ & cæteris casibus cōmunis est: quum itidem dicatur τοῦ Παμφίλου, & τὸν Παμφίλου) sed & alia: per quam videlicet relinquitur subaud. articulus ἕνεκα. vt apud Greg. τοῦ μὴ δοκεῖν pro ἕνεκα τοῦ μὴ δοκεῖν. itidem inq; τοῦ ἀπολέσαι pro ἕνεκα τοῦ ἀπολέσαι, Matth. c. 2, Μέμνηται γὰρ Ἡρῴδης ζητῶν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

A At IONICE Τοῖο (pro τοῦ) quo vtuntur poetæ: & quidē tam pro τοῦ articulo quàm pro τοῦ significante τούτου, seu αὐτοῦ. Apud Hom. certè τοῖο γέροντος vtroq; modo expon. videlicet & τοῦ γέροντος, & τούτου τοῦ γέροντος. Ex quo affertur etiam ἐκ τοῖο pro ἐξ ἐκείνου, subaudito subst. χρόνου. Ex Hesiodo autem, κλυτὰ πύλαι τοῖο, pro αὐτοῦ.

Τοῦ apud poetas interdū pro τούτου, seu αὐτοῦ, vel ἐκείνου, Huius, vel Ipsius, vel Illius, sequēdo vsum quem iidem dant nominatiuo ὅ (vel potius ὁ adiecto accentu.) Hom. Od. ξ, — ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κῆρ τέκον ἠδὲ πάτηρ. Aratus initio sui poematis, Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν. ¶ Τοῦ est etiam οὗ, Cuius. vt paulo pòst habes pro ὧ, Cui, ex Homero & Herodoto.

Τοῦ pro πόθεν, Cuius, B τ Του sine accentu pro ποδός, Alicuius, & quidem tam in fœm. genere quàm in masculino. Aristoph. in Pluto, ἔπειτα τοῦ δίει; quo eges? Idem εἴ που δίει, siquo eges, vel Si qua re eges. Soph. τοῦ πτ' αἰβρώτων μαθών. Apud eūdem in fœminino, οὔτ' που κλύων σάλπιγγος, neque vllam tubam audiens. Alia autem exēpla huius του fœminino genere positi ab eodē, exhibebunt meæ in illum annotationes. At DORICE Τοῦ pro πόθεν, B τ Του sine accētu pro ποδός. Exemplum illius est Od. ο, — τοῦ δύμαθ' ἵκωμαι; Et in Epigr. ἄχρι τοῦ, quousque? At exemplum huius, vt Od. ξ, Τῷ οὔτ' ἐωῆς δύσεσθαι, οὔτ' που ἄλλου. ¶ Sed τοῦ est etiam pro τεοῦ, quod significat Cui, Tui.

DATIVVS Τῷ, vt τῷ διδασκάλῳ, Au maistre. Et ἑλληνιστὶ ex Demosth. πρὸς τῷ ἥρωος τῷ ἰατρῷ, subaudiendo νικᾷ, aut aliud huiusmodi datiuum. Sæpe & cum aduerbio, vt ὦ τῷ αὐτίκα. item ὦ τῷ πόποι. quibus in locis subaudiri potest χρόνῳ.

Τῷ poeticè pro Οὗτῳ, &c. vt suprà πῷ pro πούτῳ &c. ¶ Sed interdum pro πότῳ τῷ Οὕτῳ, id est Hoc modo, Ita, Sic. vt τῷ κεν apud Hom. pro οὕτως ἄν, & τῷ κέ τι pro οὕτως ἄν τοι. ¶ Ex Hesiodo autem affertur τῷ μὲν & τῷ δέ. pro Hoc in loco, Illo in loco, seu Hic quidem, & Illic autem: in Theogonia, Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ὀστέα πίσυρι δημῷ Ἐν ῥινῷ καπύσσε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ. Τῷ δ' αὖ οὐτὰ &c. ¶ Item pro ᾧ, Cui. vt Od. κ, Τῷ καί τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια. Sic Herodotus in Melp. οὖρος τῷ οὐνόματα Ἄτλας.

Τῷ pro τίνι, Cui, & τῳ sine accentu pro Alicui. (sicut τῦ pro τίνος & τῳ pro τινός) Xen. τῷ γὰρ ἂν ἧττον φείσαιμι τῶν πεύτων σωθῆναι ἢ ὧ ἅπασι ἔξεστι τοῦτο σωθῆναι; Aristoph. τῷ τοῦτο κρίνεις; Demosth. τῷ τοῦτο δῆλον; id est, Qua re hoc probatur? vel, Quomodo id constat? B. Sic Luc. τῷ τοῦτο πικμαίρεσθε ἴχνεσι; Obseruādū est autē quod ad tria ista exempla attinet, adhiberi τῷ in tribus similibus loquendi generibus, id est eodem pertinentē significationem habentibus. A quibus remota non sunt hæc duo, φέρε πρὸ τῷ χρὴ πεσεῖν; (quod est Aristophanis) & τῷ πρὸ χρὴ πεσεῖν· αἱ τοῖς ὀλιγαρχίαις; quod est Luciani. Et τῷ Οὕτω Quo pacto, apud eundem, τῷ Οὕτω δέ πεσὼν καὶ μισηθείς; Sed & τῷ sine adiectione Bud. alicubi exponit itidē Quo pacto? Quomodo? vt in loco Demosthenis paulo antè citato: & in illo Aristophanis, τῷ τοῦτο κρίνεις; Quo pacto hoc coniicis? ¶ At Τῳ sine accentu pro τινί, vt Xen. ἐν χώρῳ τῳ, In aliquo loco. Andocides, ἐν ἱπνῳ τῳ σφάγιμαι. Sed apud poetas legitur ETIAM Τίῳ pro τινί (estque vsus illius & apud Hom.) sicut πίων pro πιῶν. Sed τίων inuenitur & pro πῶν interrogatiuo, sic & πίῳ pro πῦ quoque positum fuisse existimandum est.

Τῷ aduerbialiter pro Quia, Quoniam, διὰ τὸ, sequēte infinitiuo. Theophr. δίκαιον πᾶσι καρποὺς τῷ (τὸ) πιεῖν. Idē, τῷ χαίρειν ἢ ξηροὺς ἢ λιπαροὺς τὴν φύσιν ἔχειν). ¶ Interdum & pro Igitur, Quare. qua in significatione & τῷ τι à Themistio ponitur. Sed & apud Homerum τῷ non solùm exponitur οὕτως, (cuius significationis suprà admonui) sed etiam ἐφ' ᾧ, & ὅπου χάριν. item διό. vt Iliad. β, Τῷ μήτις ἔτι νηυσὶν ἐπιτρέπων ἀλαπάδνῃ νίσσεται.

B ACCVS. Τὸν, Gallicè Le, vt τὸν διδάσκαλον, Le maistre. Sed vt τοῦ pro πούτου, seu αὐτοῦ, ac τῷ pro πούτῳ seu αὐτῷ, vsurpant poetæ, sic τὸν pro τοῦτον non apud eos duntaxat legimus, sed & apud Xenophontem libro 4, pagina 55 meæ editionis, καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται, Ἐννοῶ δ' &c. quem locum quū excuderē, diligēter exemplaria cō-

sului, sed ea in plurimis aliis à se dissentientia locis in hoc omnia consentire obseruaui. Imitatus autē Greg. dixit, καὶ τ τιμῶν, πῶς καὶ πᾶσα. Legitur certè & τ καὶ τὸν apud Lysiam, pro Hunc & illum, in or. quæ ὑπὲρ τοῦ Ἀλεισοφ. χρημ. inscribitur, καί μοι κάλει τὸν καὶ τόν. quod diceretur etiam τάνδε καὶ τάνδε. Inuenitur autem & τὸ καὶ τὸ, itidem pro τόδε καὶ τόδε. Iam verò vt τὸν pro τοῦτον, sic etiam τοῖς pro τούτοις in prosa quoq; inueniri docebo suo loco. A

At PLVR. NOM. Οἱ, Les, vt οἱ διδάσκαλοι, Les maistres. Scien dum est autem, quibusdam loquendi generibus adhiberi frequentius quàm singularem, nonnullis verò solum etiā. Cuiusmodi sunt οἱ ἐν τέλει, Proceres seu Principes: & οἱ ἐξ αἵματος, vel οἱ ἐν αἵματι, consanguinei. & οἱ περὶ αὐτόν, Familiares eius, aut Amici eius. Quod tamē & de ministris intelligi potest. Aliorum autem huiusmodi loquendi generum singula in singulis præpositionibus vide, aut in nominibus quæ iis adhibentur. B

Sed POETAE Τοί dicunt & pro hoc præpositiuo articulo οἱ, tanquam à nominatiuo singulari Τός, cuius tamen nullus est vsus. Hom. Il. ω, Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ πεῖσι τόσσα δοῖεν ἄποινα Τρῳάδες τοί μαιμῶσι λελεημένοι. vbi Eustathius scribit τοί Doricè dictum esse pro οἱ, præpositiuo plurali articulo. vt sit οἱ ἐπὶ ζώντες. Addit tamen, εἰ μὴ ἄρα ἐλλιπῶς χαίρουσι παῖδες τοί. Est tamen (quantū meminisse possum) frequentius in aliis duabus signific. videlicet pro οἵ postpositiuo articulo: vel pro οὗτοι, seu αὐτοί, aut ἐκεῖνοι. Hom. Od. α, Αἰθίοπας τοί δίχθα δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. Et Odyss. ξ, — Ἦσαν τοί ὀλυμπον ἔχοισι. Quibus in locis significat οἵ, seu οἵπερ, Qui. At Il. α, — τοὶ δ' ὧκα θοὰς κλισίηνδε ἑκάστοθεν Ἐξέσσεν ἕποντο. pro αὐτοί, seu ἐκεῖνοι, Ipsi, vel Illi. Sic Hesiod. Erg. pro αὐτοί, vel οὗτοι, Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσιν. Et paulo pòst, Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται. Nec multo pòst, Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσι τετυγμένα δαιδάλα πέμπει. Sed quod ad ILLVD Τός attinet, sciendum est, quanuis in vsum receptum non sit, ab eo tamen non solùm obliquos casus formari, Τοῦ, Τῷ, Τόν, & in plurali Τοί, Τῶν, Τοῖς, Τούς: sed deriuari etiā Θάτερος. est enim (vt tradit ex veterum grammaticorū autoritate Eustathius) quasi Τὸ ἄτερος, abiecto videlicet ς ex Τός, quod idem appellat Doricum articulum, quū alio in loco nō hunc singularē, sed pluralem Τοί Doribus adscribat, atque cum hic tum alibi singularem illum in vsu esse neget. C D E

GENITIVVS Τῶν, Gallicè Des. vt τῶν διδασκάλων, Des maistres. Apud poetas autem & pro Quorum, item pro τούτων, seu αὐτῶν. Pro quo ab illis ETIAM Τέων Ionicè, ITEM Τάων (in fœmin.) Doricè. Et πέων quidem legitur apud Nicandrum in Alexiphar. initio, πέων αἰεδλήματα βλάσας, pro τῶν significante ὧν, id est quorum. (de quo loco dicam & infrà) At πάων apud Homerum Il. υ, Τάων καὶ Βορίης πεφόβητο βοσκομενάων. Sed accipitur πέων & pro πέρων, atque adeo hūc verum esse eius vsum existimans scholiastes Nicandri, eum reprehendit tanquam eo abutentē pro ὧν. In quo tamen illius reprehensio digna reprehensione mihi videtur. quum enim πέων sit pro τῶν, hoc autem accipiatur passim pro ὧν, quidni & πέων hanc significationem habebit? Locus autem quem ex Homero affert, vbi πέων ponitur pro πέρων, est hic, — πέων δ' ἐξ ἐστὶ ἑκάστων. Sed πέων ab illo poni & pro πρῶν, sicut πέω pro πρό, autor est Eustathius, annotans hæc esse facta per pleonasmū literæ ε. F G

DATIVVS Τοῖς, Gallicè Aux. vt τοῖς διδασκάλοις, Aux maistres. Accipitur autem & pro οἷς, item pro τούτοις, seu αὐτοῖς, à poetis. qui & in aliis casibus & in altero etiam numero hanc isti articulo significationem tribuunt, vt antea dictum est. Sed & solutæ orationis scriptores τοῖς interdum ponunt pro τούτοις, sicut τὸν pro τοῦτον. Dixit enim Thucydides ὧν τοῖς pro ὧν τούτοις. itidémque Platò in Euthydemo, ὧν ὧ τοῖς, pro ὧν ὦ τούτοις: ita scribens, πολλὰ μὲν οὖν ἐγὼ ἄγαμαι καλὰ οἱ λόγοι ὑμῶν ἔχουσιν, ὧν ὦ τοῖς καὶ πάνυ μεγαλοπρεπῆ φαίνεται. H

Τοῖσι pro τοῖς articulo, passim apud poetas, itidémque apud Herodotum & Hippocratem, cæteróque Ionica dialecto vtentes. Sed vtuntur poetæ & in aliis duabus significationibus, videlicet pro οἷς & πότερος, seu αὐτοῖς. videlicet sequendo significationem cæterorum casuum. Certè pro οἷς & apud Herodotum legitur, sicut τῶν pro ὧν, & τοῖς pro οἷς. I

ACCVSATIVVS Τούς, Les. vt τοὺς διδασκάλους, Les maistres. Item in cæteris signific. id est quæ sequuntur analogiam significationis cæterorum casuū: videlicet pro οὓς, quos: & pro τούτους seu αὐτούς, hos, seu ipsos. Hom. Odyss. ξ, — τοὺς γὰρ μνώοντας ἔδειπες, pro τούτους. Apud Herodotum quoque pro οὓς. vt in Melpomene, Σύνεστι μὲν τῇ παρθένῳ τοὺς πλανητὰς, καὶ τοὺς αὖ λεγομένους Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, πρότερον τοῦδε. (ita enim legendum ibi est, non ἐπαναθέντας) Obserua autem Τούς pro οὓς, quum alioqui proximè præcedat τοὺς primam suam signific. habens. id est pro articulo præpositiuo positum. J

FOEM. GEN. ARTICVLVS.

Fœm. generis artic. significationes articuli masc. sequitur. Sed sciendum est DATIVVM Τῇ præterquam quòd articuli præpositiui fūgitur officio, & pro ᾗ, item ζώσῃ seu αὐτῇ, ponitur: accipere etiā significationem aduerbii in loco, & per locum: nec non aduerbii ad locum. ponitur enim pro Hic, & pro Hac, item pro Huc. aut etiam pro Illic, & Illac, & Illuc. Ac sequēte μὲ & δὲ pro Hic & Illic. Vel, Vna quidem parte, (vel, Ab vna quidem parte) altera autem. vt apud Aristot. De mundo, σωιχεῖς δ' αὖτῳ τῇ μὲ τὸ Αἰγόκερων, τῇ δὲ τὸ Αἰγάϊον. Sed τῇ μὲ, τῇ δὲ capitur etiam pro Partim quidem, Partim verò, vel Cum & Tum. In ea autē signif. poni Qua & qua à Cic. pro Plancio, Bud. tradit. Apud Hesiodum τῇ καὶ τῇ & pro Hac illac: Διακρίνῃς τῇ καὶ τῇ ἐρύσσειν. Apud eundem pro Illuc, siue Εὖ τῇ δ' εἰς ἢ σ' αὖ ἄγῃ. Sic τῇ ἴωμι apud Hom. ex quo affertur & pro ἐκεῖσε, & pro ἐκεῖσε. K

At de genitiuo plur. fœmin. τάων dictum fuit suprà in Τῶν.

NEVTR. GEN. ARTICVLVS.

Neutrius generis articulus significationes articuli masculi. & fœminini generis sequitur. NAM Τὸ præterquam quòd nominibus præfigi neutris solet, sicut ὁ masculinis, & ἡ fœmininis: capitur etiam pro ὅ, id est Quod: item pro τοῦτο, seu αὐτό, aut ἐκεῖνο, id est Hoc, vel Ipsum, aut Illud. (Itidémque PLVR. Τά, eadem signif. accipit. Hom. Iliad. ξ, τὰ ῥα πολλὰ θοάων ἔγχεα πὰρ νηῶν Παρὰ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῷ ἐν ἀέθλῳ Σπῶτο βεβληκέναι. animaduerte autem in primo quidem versu τὰ significare ἃ, at in secundo, τῷ esse τούτων, seu ἐκείνων. Sed interdum & in vno eodémque versu vtrāque significationem habet: vt Odyss. ξ, Αὐτάρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔπειτα τὰ που θεὸς ὤπασε φρεσὶν ἧσιν. Il. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξιστορήσομεν, τὰ δέ κε φράσω. vbi τὰ priore loco est Quæ, posteriore autem Ea: quum contrà in præcedente versu exponatur) Sed alium quoque vsum habet τὸ, vel potius alios vsus. Ac primùm quidem dicitur τὸ καὶ τό, eodem modo quo Gallicè Cela & cela. vt apud Demosth. εἰ τὸ καὶ τὸ ποιήσειεν ἄνθρωπος σύτινα, οὐκ ἂν ἀπέφυγε, Si ceste homme eust faict cela & cela, il ne fust pas mort. vel, S'il eust faict telle chose & telle. Latinè dixeris, Hoc & illud. In quo vsu ad vnam ex præcedentibus significationem referri potest. L

Τὸ infinitiuo etiam iungitur, sicut & articulus Gallicus Le, quæ articuli cum infinitiuo copulatio vim nominis habet. vt Τὸ πεῖν, Τὸ φαγεῖν, Le boire, Le manger. At Latini infinit. iungunt interdū, non cū articulo, (quum eo destituantur) sed cum pronomine: quale est hoc Persii, Velle suum cuique est. Item, Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter. Item, Quādo ad canitiē & nostrū istud viuere triste Aspexi. M

Τὸ apud grammaticos πχικῶς positum, vel (vt quidā loquuntur) materialiter, vt quum dicimus τὸ ἀρὶ τὸ opponitur τῷ καιρίᾳ, pro Vocabulū hoc ἀρί. Sic τὸ τύπτω verbū istud τύπτω. Itē, πέχρημαι οἷς ἔχω, Λόγον ἔστιν, oratio hæc, χρῶμαι οἷς ἔχω est Attica, siue constructio hæc. N

Τὸ interdum pro Quapropter, Quamobrē. διό. vt Hom. Il. γ, Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐθέλοντα τὸ ἐμὲ κλαίουσα πέπαρθα. Idem, τό μοι οὔτε μιγεῖσ' ἀφροδίτῃ χρυσῇ μέμηλε. O

nica dialecto vtentes. Sed vtuntur poetæ & in aliis duabus significationibus, videlicet pro οἷς & πότερος, seu αὐτοῖς. videlicet sequendo significationem cæterorum casuum. Certè pro οἷς & apud Herodotum legitur, sicut τῶν pro ὧν, & τοῖς pro οἷς.

ACCVSATIVVS Τούς, Les. vt τοὺς διδασκάλους, Les maistres. Item in cæteris signific. id est quæ sequuntur analogiam significationis cæterorum casuū: videlicet pro οὓς, quos: & pro τούτους seu αὐτούς, hos, seu ipsos. Hom. Odyss. ξ, — τοὺς γὰρ μνώοντας ἔδειπες, pro τούτους. Apud Herodotum quoque pro οὓς. vt in Melpomene, Σύνεστι μὲν τῇ παρθένῳ τοὺς πλανητὰς, καὶ τοὺς αὖ λεγομένους Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, πρότερον τοῦδε. (ita enim legendum ibi est, non ἐπαναθέντας) Obserua autem Τούς pro οὓς, quum alioqui proximè præcedat τοὺς primam suam signific. habens. id est pro articulo præpositiuo positum.

FOEM. GEN. ARTICVLVS.

Fœm. generis artic. significationes articuli masc. sequitur. Sed sciendum est DATIVVM Τῇ præterquam quòd articuli præpositiui fūgitur officio, & pro ᾗ, item ζώσῃ seu αὐτῇ, ponitur: accipere etiā significationem aduerbii in loco, & per locum: nec non aduerbii ad locum. ponitur enim pro Hic, & pro Hac, item pro Huc. aut etiam pro Illic, & Illac, & Illuc. Ac sequēte μὲ & δὲ pro Hic & Illic. Vel, Vna quidem parte, (vel, Ab vna quidem parte) altera autem. vt apud Aristot. De mundo, σωιχεῖς δ' αὖτῳ τῇ μὲ τὸ Αἰγόκερων, τῇ δὲ τὸ Αἰγάϊον. Sed τῇ μὲ, τῇ δὲ capitur etiam pro Partim quidem, Partim verò, vel Cum & Tum. In ea autē signif. poni Qua & qua à Cic. pro Plancio, Bud. tradit. Apud Hesiodum τῇ καὶ τῇ & pro Hac illac: Διακρίνῃς τῇ καὶ τῇ ἐρύσσειν. Apud eundem pro Illuc, siue Εὖ τῇ δ' εἰς ἢ σ' αὖ ἄγῃ. Sic τῇ ἴωμι apud Hom. ex quo affertur & pro ἐκεῖσε, & pro ἐκεῖσε.

At de genitiuo plur. fœmin. τάων dictum fuit suprà in Τῶν.

NEVTR. GEN. ARTICVLVS.

Neutrius generis articulus significationes articuli masculi. & fœminini generis sequitur. NAM Τὸ præterquam quòd nominibus præfigi neutris solet, sicut ὁ masculinis, & ἡ fœmininis: capitur etiam pro ὅ, id est Quod: item pro τοῦτο, seu αὐτό, aut ἐκεῖνο, id est Hoc, vel Ipsum, aut Illud. (Itidémque PLVR. Τά, eadem signif. accipit. Hom. Iliad. ξ, τὰ ῥα πολλὰ θοάων ἔγχεα πὰρ νηῶν Παρὰ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῷ ἐν ἀέθλῳ Σπῶτο βεβληκέναι. animaduerte autem in primo quidem versu τὰ significare ἃ, at in secundo, τῷ esse τούτων, seu ἐκείνων. Sed interdum & in vno eodémque versu vtrāque significationem habet: vt Odyss. ξ, Αὐτάρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔπειτα τὰ που θεὸς ὤπασε φρεσὶν ἧσιν. Il. α, Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξιστορήσομεν, τὰ δέ κε φράσω. vbi τὰ priore loco est Quæ, posteriore autem Ea: quum contrà in præcedente versu exponatur) Sed alium quoque vsum habet τὸ, vel potius alios vsus. Ac primùm quidem dicitur τὸ καὶ τό, eodem modo quo Gallicè Cela & cela. vt apud Demosth. εἰ τὸ καὶ τὸ ποιήσειεν ἄνθρωπος σύτινα, οὐκ ἂν ἀπέφυγε, Si ceste homme eust faict cela & cela, il ne fust pas mort. vel, S'il eust faict telle chose & telle. Latinè dixeris, Hoc & illud. In quo vsu ad vnam ex præcedentibus significationem referri potest. Τὸ infinitiuo etiam iungitur, sicut & articulus Gallicus Le, quæ articuli cum infinitiuo copulatio vim nominis habet. vt Τὸ πεῖν, Τὸ φαγεῖν, Le boire, Le manger. At Latini infinit. iungunt interdū, non cū articulo, (quum eo destituantur) sed cum pronomine: quale est hoc Persii, Velle suum cuique est. Item, Scire tuum nihil est, nisi te scire hoc sciat alter. Item, Quādo ad canitiē & nostrū istud viuere triste Aspexi. Τὸ apud grammaticos πχικῶς positum, vel (vt quidā loquuntur) materialiter, vt quum dicimus τὸ ἀρὶ τὸ opponitur τῷ καιρίᾳ, pro Vocabulū hoc ἀρί. Sic τὸ τύπτω verbū istud τύπτω. Itē, πέχρημαι οἷς ἔχω, Λόγον ἔστιν, oratio hæc, χρῶμαι οἷς ἔχω est Attica, siue constructio hæc. Τὸ interdum pro Quapropter, Quamobrē. διό. vt Hom. Il. γ, Ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐθέλοντα τὸ ἐμὲ κλαίουσα πέπαρθα. Idem, τό μοι οὔτε μιγεῖσ' ἀφροδίτῃ χρυσῇ μέμηλε.

(At de Ὁ ſignificante Ipſe, aut etiam Qui, dicā poſt Ὅς, quum ab hoc ſit, non autem ex articulo præpoſitiuo fiat, aſſumpto accentu)

Ὅ Γ Ε, ν ε ι Ὅγι, (vt quidam malunt) interdum ſimpliciter pro ὁ, vt apud Plat. De leg. lib. 4, ἀκάθαρτος γὰρ ἡ ψυχὴ ὅγε κακὸς, καθαρὸς ὢν ὅγ' ἐσθλὸς. Idem, μᾶ θεοὺς ὧν ὅδε καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅγ' ἐμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν. Idem in Politico, οὐδὲν διαφέρουσι τοῦ ἄλλων οὐδὲ τὸ σῶμα ἥδη διαπονῶσι ὅδε τοῦτος, ἀλλὰ πολὺ κρείττους ἀρχαὶ καὶ νόμοις ἀρχόμενοι, ἔστι καὶ ταύτῃ κἀν ταῖς ἄλλαις. Quibus in locis ὅγε & τόγε ſimpliciter poni pro ὁ & τό, putat Budæus, & quidem diuiſim ſcribens. Addit autem & hunc Chryſoſtomi locum, in quo ὅγε eſſe itidem ſimpliciter ὁ, exiſtimat: quum alioqui mihi particula γε ibi nō omnino vacare videatur. Ita enim ille in 1 ad Corinth. epiſt. cap. 15, aduerſus Manichæos diſputans, εἰ ὃ ἁγιαμβρότους ὧν ὁ Χριστὸς ἀπέφηνεν, οὐ τὸν τῆς ἀμβροσίας φάγεται (πῶς γὰρ ὃ γε ἁγιαμαρτητος;) ἀλλὰ τὸ σῶμα τοῦτο.

Ὅγε, Hic. (qua forma ſæpe dicitur & ὅδε in hac eadē ſignificatione) Sic ἥγε, Hæc, τόγε, Hoc. Nec verò ὅγε exponi duntaxat poteſt Hic, ſed & Is, ſeu Ille. Hom. Il. α, Ἦ που ὅγ' ὡς εἶπών, κατ' ἄρ' ἵζεν. Et paulo pòſt, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' ἀχαιὸς ὑπεμάρψατο, οὔτ' ἀλεείνων. Interdum & proximè ſubiungitur antecedenti. vt ibidem, Ὅς ῥ' εἶπε, τὸ δ' ἔδεισε φοῖβος Ἀπόλλων· Εἶτ' ἄρ' ὅγ' ἀχαιὸς ὑπεμάρψατο. Ibidem, Τοιοῦτός' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδὲ ἕπ' ἀνδρί· Οὐδέ ὅγε περὶ λοιμοῦ βαρείας χεῖρας ἀφίξει. In eodem lib. Λθίωπῆ γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι μάλιστα ἔρχεται ἄλγη.

Ὅ Δ Ε, Hic. Et in fœm. ἥδε, Hæc: in neutro τόδε, Hoc. (Pro quib⁹ dicitur etiā, & quidē ſæpe, ὧδε, & αὖτη & τῆτη) Hom. Il. ω, Λφροδίτῃ μὲν ὅδε' ὁδί. Demoſth. Pro cor. τῆτη δὲ δῆλον ποιῶν, ὡς οὐκ ὀδὲ Φωκέας ἀπώλεσα καθ' ἑαυτόν. Ariſtides, καὶ ζεύγνυσιν ὁ τῆδε τὴν γῆν θεὸς ἀνθρώπων ὁ τῆσδε τῆς ἠοῦς πάρεδρος ἅρμα πάλιν. Idem, ὁ τῆδε τὴν πόλιν. At Luc. dicit etiā ὅτι τωὐδὲ ῥᾴστη ἔσται μωκῶμένη ἀπιστία, pro ὅτι τωὐδὲ τωὐ μωκωμένη. Interdum cum μέ & δέ. vt Ariſtot. De gener. an. l. 2, ἐνδέχεται ὃ τόδε μέ, τόδε πινῆσαι τόδε ὃ τόδε. At in plur. ὅτι τάδε μέ, & ἐπ' ἐκεῖνα ὃ, pro ὅτι τἀπὶ ἐκεῖνα μέ, ὅτι τἀπὶ δέ. Bud. Apud Hom. legitur ὅδε, ſequentibus etiam aliis duobus propriominib⁹, αὐτὰς ἐγὼ, Qd. φ, Εἰμὶ μὲν δὴ ὅδ' αὐτὰς ἐγὼ. quæ Euſtath. ponit ὡς ἀσθενῶς ait ἔχειν ἐνδείκνυσθαι περὶ ἑαυτοῦ τὸ ἐγώ. Apud Sophoclem autem ὅδε ſine adiectione vſurpatur & de prima perſona, pro ἐγώ. vt in Aiace, p. 27 mex edit. Νῦν δ' αὖτ' Ἀχαιοῖς φωτὶ παντεργῷ φρένας Ἔπαρξαν, αἰδρὸς ὅδ' ἀπόσπαστος κράτη. Sic p. 49, Εὐτύκτων πλάτ' ἀμφὶ δέμας πάχος ἔπαιρε τεύχη. Sed & p. 9, Ἐχθρὸς γὰρ τῷδε παιδὶ καὶ πατρὶ τῷ νῦν ἔτι. (vbi tamen & aliter accipi poteſt) Sic autem & Latinos vti ſuo pronomine Hic, alibi docui. Extra compoſitionem autem ὁ ὅ, præcedente ὁ μέ, pro Hic quidem, Ille verò, vt antea dictum fuit in Ο. Sed & præcedēte μέ ſine ὁ, ſubiungitur ὁδί, pro ὅδε ὅ, ſeu ὅστις ὅ, Hic verò, vel Hic autē, ſeu Ipſe autem. Paulan. ἀφικομένων ὃ πρὸς αἰγίλιον, ὡς σφᾶς πρόφασιν ἀποδῶσι, τῶν μὲ ἔχει τὰ βουλεύματα, αὐτίκα ἐπιστρατεύουσιν ὁδί, ὁ ὃ ἐπὶ τὸν πόλεμον ξυμμαχίαν ἐλίγε. Inuenitur tamen ὁ ὅ poſitum etiam ſimpliciter pro ὅδε, Hic, vel potius Ipſe, ſeu Ille. Baſil. in oratione ὅσοις ἐν τοῖς πλουσίοις ἐστὶ γραπτὰ, δίκαιον μὲν ἀφαιρεῖσθαι καὶ χαλκοῦν ἔχειν ἐστὶν ὅτε ἀπορουμένους· ὁ ὃ δυσφορεῖσθαι ὅτι ἐκ τοῦ ἐν πλουτοῦσι λυπεῖσθαι ἀπολαμβάνουσι.

Τόδι apud Homerum pro Huc, cum verbo ἰκάνειν, (vbi ſubaudiri putatur ſubſtant.) Ex Epigramm. affertur & pro Hic. At in proſa dicitur μέχρι τῆδε, id eſt, Huc vſque, pro Ad hoc vſque tempus, Ad hæc vſque tempora. Affertur τῆδε & pro Ideo, Propterea.

Ὁδί τι, & Τόδε τι, vide apud B. p. 965. ſed & in Τί ς, de iis dicendum erit.

Τῆδε, (datiuus aduerbialiter poſitus, aut etiam aduerbiū) Hoc modo, Hac ratione, Hac via. vel Sic, Ita. Plato De rep. l. 3, ἵνας οὖν τῆδε μᾶλλον ἴωμεν. Idem l. 1, eiuſdem operis, ὅπῃ μοι τῆδε τι σκέψασθαι. Naz. νῦν μὲν τῆδε, νῦν δὲ ἐκεῖσε ἐνεργεῖν. Exponitur enim Nunc hic nunc illic agere. Fortaſſe tamen ſi locus adeatur, comperietur et aptior eſſe hæc expoſitio, Nūc hoc, nunc illo modo agere. Item pro Huc. vt apud Alex. Aphr. τῆδε κἀκεῖσε περιφέρειν, huc & illuc circumagere.

Ὧδε, aduerb. Hoc modo, Hunc in modum. Sic, Ita. Homerus Iliados α, ἐριδαίνετον ὧδε, ita contenditis. Idem Il. ω, Ὧδε δέ τις εἴπασκεν. quod hemiſtichium & alibi habetur. Alicubi verò, ſequente ὡς, vt Latinè Ita ſequente Vt: Il. ϑ, Ὧδ' ἔστω Τρῶες μαχαλήτορες ὡς ἀγορεύω. alicubi autem contrà ὡς præcedit, ſequitur ὧδε. vt Il. ω, Ἀφροδίτῃ μὲν ὅδ' ὁδί, χόλον δέπει ὡς σύ περ ὧδε, pro οὕτως ὡς σύ, inquit Euſtath. qui in alio eiuſdem poetæ loco ὡς τὸ πρὸ ὧδε, ſcribit non itidem σαφῶς ἔχειν. In ſoluta quoque oratione vſus eſt huius aduerbii. veluti quum dicitur ὧδε εἰπεῖν, Vt ita loquar, Vt ita dicam. Interdum & cum particula πως. vt apud Xenophontem, ὧδέ πως εἶπεν, In hanc ſententiam loquutus eſt. Vel potius, In hanc ferè ſententiam loquutus eſt. Idem, προμῦθον αὐτῷ ὧδέ πως, Hoc fermè modo. Vide ὧδέ πως in Ωδί. Ὧδε ſicut οὕτως, pro Ita ſignificante Adeo.

Ὧδε pro Hic etiam poſitum inuenitur. quæ ſignificatio in Teſtamenti noui ſcriptis infrequens non eſt. Sed accipitur & pro Huc. vt Act. cap. 9, ὧδε ἐλήλυθε. Sic quum dicitur ὧδε κἀκεῖσε, Huc & illuc. Quinetiam ex Ariſtoph. affertur ὧδε δεῦρο, tanquam his duobus ὁπὸ τὰ ἐσχάτου poſitis. At verò apud Hom. vſquam eſſe loci aduerbium negat Euſt. negat item Etymologiſtes: addens vbique ab eo accipi pro οὕτως. Cui tamen repugnat quod paulo antè dixerat, nimirum inueniri pro νῦν (id eſt Nunc) in iſto eius loco, Εἰ κέ σ' ἀφραίνοισα κιχείω ὡς τὸ πρὶν ὧδε.

¶ Ὁδί Attica terminatione, idem quod ὅδε, ε τ Ηδί idem quod ἥδε, ε τ Τοδί pro τόδε. Ariſtot. Metaph. l. 2, τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ὑπολαμβάνειν ὅτι τὴν Καλλίαν κάμνοντα τωνδὶ τωὐ νόσον τοδὶ σωθήσεσθαι, πολλῆς ἐμπειρίας δεῖ. Idem l. 2, εἰ μὴ λαμβάνει τις τῆσδὶ τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆσδὶ τῆς φωνῆς. Idem, ὥστε τὸ μὲν, τοδί, τὸ δὲ, τοδί ποιεῖν. Sic τωνδὶ pro τωὐδὲ Ariſtoph. ſæpe. Et in nominatiuo fœminino apud Themiſt. 75, ἥδι pro ἥδε. Τηδί itidem inuenitur pro τῆδε, de quo dictū modò fuit poſt Οδί.

Ὡδί itidem pro ὧδε, Ita, Sic, Ariſtot. Ethic. 5, ἀλλὰ τὸ ὡδὶ ἔχοντα ἑαυτῷ ποιεῖν. Et ὡδί πως apud Greg. (vt ſuprà ὧδέ πως) ὡδί πως τῷ λόγῳ χρήσομαι. vbi tamen Bud. exponit ſimpliciter Hoc modo, non Hoc fermè modo, vt ſuprà expoſui ὧδέ πως apud Xenophontem.

Ὄ Γ Κ Ο Σ, υ, ὁ, Tumor. Significatur enim hoc vocabulo ὄρος σωματικὸν, vt Euſt. ex vet. gramm. annotat. itidémque ab Heſych. ἔπαρσις. exponitur. ὄγκος τὸ πομφόλυγος, tumor bullæ. Bud. Sæpe reddi cōmodè poteſt nomine Moles. vt apud Syn. ep. 105, πῶς ἂν εἴη ἀμεμβλήτους ψυχὰς ἔχειν κρατίστης ἀνδρὶ καὶ τοσοῦτον ὄγκον φροντίδων, tantam molem curarum. Pro mole & maſſa accipi poteſt & in hoc loco Luc. τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν πλάττειν ὁπόταν θέλῃ, ἢ κηρὸν, ἢ τὸν αὐτὸν πολλάκις ὄγκον μεταρρυθμίζει πολλαχοῦ ἰδίαν φύσιν. (vbi etiam redditur Corpus à Bud. quomodo & apud Plat. accipi annotat) Pro mole accipitur & in hoc loco Ariſtot. l. 10, Ethic. c. 7, de mente, εἰ γὰρ ἔχει τι ὄγκον μικρὸν ὁτιοῦν, δυνάμει ἔχει πάμπαν μεγάλην ὑπεροχὴν πάντων, etſi mole parua eſt. Itidémq; ὄγκος σώματος. apud Athen. l. 12, εἰ ὡς τὸ ἀρχαῖον ἀνδρόπρον ἔχων τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προσπίπτει φαίνεται. Craſſa mole leo, dicit Claud. & Virg. Vaſta ſe mole mouens, de cyclope. Item Eminentia, ſeu Prominentia. Sic ὄγκοι apud Hom. in ſagittis dicuntur αἱ ἐξοχαὶ καὶ γωνίαι τῶν ἀκίδων, καὶ πώγωνες πτερῶν βελῶν, vt Heſych. exp. Itidē & Poll. l. 7, βέλους δὲ αἱ ἀκίδες, ὄγκοι δὲ πώγωνες καλοῦνται. Il. δ, de iaculo quod ex Menelai corpore extrahebatur, Τοῦ δ' ἐξελομένοιο πάλιν ἄγλῃ ὄγκες ὀϊστοῦ (vbi & in meo manuſcripto pro Homero exponitur αἱ ἐξοχαὶ τῶν βελῶν.) Et aliquanto antè, Ὡς δ' ὅτε τις τε ῥωπὸν τι καὶ ὄγκους ὀπιπεύῃ. (Nonnulli ibi ὄγκους interpretantur Vnci, Vncini. vt idem ſit quod ἄγκιστρα) Sic Budæus apud Athenæum libro 5, de naui Hieronis, ἄτλαστός τε ἐξεύηρτον πλοιάριον ὀπὸς ἐξαπήχεις, οἷ τοὺς ὄγκους ὑπεκλήσουσι τοῖς αἰχμάτων

καὶ τὸ πείγλυφον, interpretatur, Atlantes nostri impedum altitudinis certis insterritiis firmatos, vt scalpturas prominentes summæ contignationis mutulorum vice fulcirent. Et paulo pòst, πόρρω τι ἦσαν ἀπ' αὐτῆ ἀκτὰ σύμμετροι τὸ μέγεθος ταῖς τῆς νεὼς ὄγκοις. Polluci in homine ὄγκος dicitur τὸ ὑπὲρ τὸ φέρεσθαι αἴρειν τὶς ὕψος, λαβόντι τῆ χύμα. Item, Amplitudo, seu μέγεθος, vt Hesych. exponit. In Geopon. τὰς ὄγκους μεγάλας καὶ πεπιδοδάκτυλοι, pro his Varronis, Gallinæ specie quàm amplissimæ, nec paribus vngulis. Aristot. De mundo, loquens de grandine, ὅθεν ἢ τὰ μεγίστη τῶν ἀποῤῥηγνυμένων θραυσμάτων, εἴ τι ὄγκοι μείζους, αἵ τε καταφοραὶ γίνονται βιαιότεραι. Quæ Bud. sic vertit, Interea pro fragmentorũ magnitudine quæ abrumpuntur, tum corpuscula maiora grandinis, tum delapsus violentiores fiunt. Item, Grauitas, Pondus, βαρὸς παθητικὸν, Eustathio. βαρὺς à Suida quoque exp. in hoc loco Sophocl. in Electra, Μικρὸς ἐστὶν ἀνθρώποις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει, de Orestis mortui cineribus. Sic accipi videtur & apud Plut. in Phoc. p. 243, ὡς γὰρ ἡ νομίσματος ἀξία πλείστην ἐν ὄγκῳ βεβαρυπάτῳ δύναμιν ἔχει, οὕτω λόγου δεινότης ἐνίοτε πολλὰ σημαίνει ἀπ' ὀλίγων. Quo genere loquendi vtitur idem & in lib. De orac. Pyth. Σωφρονεῖν οὐχ ἥκιστα δεῖ ἐν βεβαρυλογίαις, ὡς πυνθάνομαι καὶ φρυγίλα τὴν νομὴν ἐν ὀλίγῳ πεπειρᾶσθαι ὄγκῳ. Et in Lycurgo, p. 14, de nummismate ferreo, ᾧ δοῦτω δὴ πολλοῦ πάθους καὶ ὄγκου δύναμιν ὀλίγου ἔδωκεν. Posset tamen in his locis ὄγκος accipi etiam pro ipsa mole.

Ὄγκος metaphoricè quoque vsurpatur: itidem pro Tumor, hoc est Fastus, seu Animus elatus & inflatus. vnde ab Hesych. exponitur ὑπερφανία, φύσημα. Plut. De audiendo, δεῖ γὰρ ἧττον μᾶλλον ἐκπνεύματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τύφον, ἢ τὰ σκέλη τὰ αἴσχη, ὅταν ἐγχέαι τις βουλομένους χρήσιμον· οἱ δὲ μὴ, γέμοντες ὄγκου καὶ φυσήματος, οὐ δέχονται. Idem in Coriolano, pag. 70, μετὰ ὠμοῦ ὄγκου, καὶ μάλα μεγαλοπρεποῦς τοῦ φρονήματος. Idem in Pericle, pag. 49, μάλιστα δ' ἐν τοῖς ὄγκοις αὐτῶν καὶ φρονήμασι δικαιοσύνης ἐνεδείκνυτο, ὅλως τε μετριάσας καὶ σωφρονίσας τὸ ἀξίωμα τῆς ἡδονῆς. Et βασιλικὸς ὄγκος, tumor & fastus regius. Apud Suidam de Cratero Macedone, μέγιστός τε ὀφθῆναι καὶ οὐ πόρρω ὄγκου βασιλικοῦ. Philo De vita Mos. lib. 1, ὡς μὴ ἰδιῶτην καὶ ὑφαὶς οὐδὲν ὀπτεχόμενον ἐσθῆτος σεμνότερον ὄγκον. vbi Turn. vertit, Nihil ad fastum & speciem ambitiosè exquirens. Alicubi in bonam partem interpretari possumus Grauitas, Amplitudo, Maiestas: vt & præcedentium locorum quidam accipiendi videntur. Item ὄγκος φρονήματος, pro animo elato & inflato seu tumido. Apud Suidam, de Mauricio rege, σωφρονέστατον ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίως ἔχοντα δηλήσεις, ὄγκον φρονήματος καὶ ταπεινότητος. Et δόξης ὄγκος pro Magna & ampla gloria. Apud Athen. lib. 1, φέρει δὲ τοῖς μὲν χωμῳδοῦσιν οὐ δόξης τινὰ ὄγκον. (At Plato De leg. ὄγκον μεγαλύνεσθαι ἐπάγεται, pro Magnas parere inimicitias)

Oratio quoq; ὄγκον interdum habet. Dionys. Halicarn. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ὑποπτεύσεως ἅπαν αἰσθητοποιεῖ. id est, (B. interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur, id omne linearum expressione affectuumq; dicitur. Sic apud Aristot. Rhet. 3, τοῖς ὄγκοις δὲ τῆς λέξεως συμβάλλεται τὰδε. Plut. De Demosth. ὑπερβαλόμενος ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τοὺς ὑποδεεστέρους, grauitate orationis.

C. Ὀγκολογέω, Cum fastu dico, Tumido sermone iacto. ὀγκολογῆσαι Hesychio γαυρῦσαι. Apud eundem LEGITVR Ὀγκοπλιθῆσαι, πλεῖστον οὖσαν. cui expositioni vocabulum aliquod deesse videtur à librario omissum.

C. Εὔογκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amplæ molis vel compactæ. Vel etiã Iustæ molis. Aristot. Meteor. 4, ὅσῳ γὰρ ἀσπιλοῦ τὸ θερμὸν, δοκιμώτερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον. vbi Bud. interpretatur Firmius, Magis compactum. At in v.l. habentur & hæc, εὔογκος καὶ πυκνὸς, se coaceruans. δύσογκος καὶ μικρὸς, contractus & paruus, Theophr. lib. 9 Hist. pl. Significat tamen potius δύσογκος Non nimius mole. A Suida exponitur δυσάποκτος, Portatu facilis, Minimè grauis. Cibi quoque δύσογκοι dicuntur qui vel non nimium inflãt corpus, aut suo pondere non grauant. Athen. lib. 7, τὰ πτερὰ δύσογκά ἐστι καὶ θρίμματα, καὶ πέπεπται ταχέως. Paulo pòst subiungit, πάνυ μέντοι τι οὐκ ἔστι δύσπεπτα.

C. Ὑπέρογκος, Supramodum tumidus & turgidus, Nimia mole turgens. Plut. De educ. lib. μὲν γὰρ [videlicet λόξις] ὑπέρογκος, ἀποκλίνουσά ἐστιν ἢ ἐχθρὰν, λίαν αἰσχύνουσα. Plato in epist. τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπερόγκους, ingentes & nimias opes. Et apud Arrian. ὑπέρογκον καὶ διεφθαρμένον, Elatũ supra modum, Immensum, Excellentem. Bud. Item Grauis & magnificus, ex Basil. In v.l. exponitur etiã Superbus, Valde fastuosus, ἀλαζὼν, σκαρός. Hesych. autẽ ὑπέρογκον exp. μέγα, ὑψηλὸν, ὑπέρμεγεθες.

C. Προσόγκιος, In molem amplam distentus. v.l.

C. Ἐπόγκια, Sarcinæ & onera nauis, αἱ ἀπὸ πλοίου βαστάζονται. Hesych.

Ὀγκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Tumidus, Inflatus, Magna mole assurgens. Xenoph. De re equestri, καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαστάζει καὶ ὠμοὺς τοὺς μηροὺς ὀγκωδεστέρα. Athen. lib. 2, ὡς δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις παθητικὴ τις καὶ πολύκωπος. vbi exponi etiã posset Grauis.

Ὀγκηρὸς, οῦ, ὁ, Tumidus, Magnæ molis. Aristot. Ethic. 4, cap. 7, οὐ γὰρ εἰρήσεις ἴσα δοκοῦσι λέγειν, ἀνὰ φθόγγους τὸ ὀγκηρόν. vbi ὄγκηρον redditur Elatio animi iactatióque. Sed quædam exemplaria habent ὀχληρόν. A B. exponitur Fastuosus in hoc loco X. Hell. 3, ὡς ἀφῖκτο Δύσανδρος, τὴν βασιλέως ὀγκηρότητα ἀφῃρήκει.

Ὀγκόω, Tumidum reddo, Tumefacio, Amplifico. Et ὀγκοῦ, in v.l. Tumefacit, Mensurã auget. Metaph. plerũque capitur itidem pro Tumidum reddo, Effero, Inflo. Aristoph. Vespis, Ἀρθεὶς· ὁ μάγας καὶ πυκνὸς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, Οὐκ ἐκπλέσας φρένα ἐπαρθεὶς, οὐδὲ ὀγκώσας τὸ φρόνημα, neque animum sustulisse, seu spiritus tumidos sûpsisse. Et Ὀγκόομαι, Tumidus reddor, Tumesco, Molẽ capio magnã. Et metaph. Efferor, Inflor. Aristoph. Ran. Εἰ δ' ἦσθ' ὀγκωσόμενοι καὶ ποιμενούμενοι. vbi schol. exp. ὑπερφρονήσοντες, ἀλαζονευόμενοι, μεγαλαυχήσοντες. Et ὠγκωμένος ὅτι ῥήτωρ apud Xen. Inflatus ob genus.

Ὄγκωσις, ως, ἡ, Inflatio, Tumor, vel Amplificatio.

Ὀγκωτὸς, οῦ, ὁ, Tumefactus, Elatus, Magna mole assurgens. In Epigramm. ὀγκωτὸν πάγου, in tumulum congesti sepulchri.

C. Διογκόω, Tumefacio, Inflo. vel, Magna mole distendo, Maius & grandius facio, Extollo. Apud Hermog. dictio aliqua διογκοῦν τὸ στόμα dicitur quæ ore grandiore & apertiore prohuntiatur. λέξις ἡσυχὴ, πᾶσα μὲν ἡ πλατεῖα καὶ διογκοῦσα κατὰ τὸν τόπον τὸ στόμα, ὥστε συμφαίνειν. Et rursus, μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τι καὶ διογκοῖ τὸ στόμα. Aliud exemplũ ex eodem habes apud Bud. p. 95.

C. Ἐξογκόω, Tumidum reddo, In magnam molem euehor. Ex Eurip. ἐξογκώσεται, Crescet, Magna mole assurget. At ex Herodoto, ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδύς, Onusta facta est mihi aluus. vel etiam Turgida facta est, Intumuit, Inflata est. Metaphoricè quoque ἐξογκοῦσθαι, Inflari, Turgescere, vel Euehi: vt apud Basil. πειρατέον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἴσιον ἐξογκοῦσθαι.

Ὀγκόομαι, Efferor, Turgeo, & magnam molẽ præ me fero. Hesychio ὀγκώμενος est ὑπερηφανῶν & ὄγκον ποιεῖσθαι. Apud Aristoph. in Pace, Τρυγαῖος δ' ἐπειδὴ καὶ κατὰ τῶν καλῶς. Qui quum postea non traherent, sed se trahere simularent tumidum quasi nixum præ se ferentes, Trygæus dicit, οὐχὶ οὐ ξυλλήψεσθ' εἰ' ὀγκούμενοι; id est (inquit scholiastes) οἷα ὑπερηφανεύεσθε μὲν τῷ χαλκίῳ σεσεισμένοι ἦλθον, οὐχ ἥλιον δέ. vel, τὸν ὄγκον σεσαλεύεσθε καὶ ἀλαζονεύεσθε. In dictis quoque & factis ὀγκώμενος dicitur qui effertur, & sese iactitat. Athen. l. 9, Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος μάγκρος ἦν, καὶ οὐχ οὕτως ἰσχὺν ὅτι τὴν πυγμὴν ὁ πρὸς Σχίνιν μάγκρος, non vsq; adeo se efferebat. vel etiam superbiebat, Ceruice elata erat. vt Hesych. ὀγκώμενος exp. etiam ὑψαυχενῶν, & Suid. σεμνύόμενος, Eust. καυχᾶται. ¶Ὀγκώμενος (inquit Erot. in Lex. Hipp.) Ἀττικῶς λέγεται τὸ ὑπερηφάνως καὶ μέγα φρονῶν· οἱ δὲ Ἱπποκράτης ὀγκωμένῳ λέγει κοιλίαν, πρὸ τοῦ εἰς ὄγκον αἰρομένῳ, quæ subitò intumuit. vt idem sit cũ ἐξογκοῦσθαι, attolli in tumorem: sicut Herodotus dicit ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδύς. Sed notandum, apud Erotianum scribi ὀγκωλωμένῳ, vno λ, & per ω in penultima: quam scripturam memini me videre & in alio lib. manuscripto. ΗΥΝΣ Ὀγκώλος, Tumidus, Inflatus, Superbus. ὀγκῶλον Hesych. exp. σεμνὸν, γαῦρον.

¶Ὄγκη, ης, ἡ, Hesychio, γωνία, μάγκος, Angulus seu Vncus,

Magnitudo, Amplitudo.

Ογκίαι, Acerui, Tumuli. Hesychio ἡμιῶκις, χώματα. itē σάληροφάκη. quod potius ὄγκιον, vt mox dicetur.

Ὄγκιον, SIVE Ὀγκίον, AVT Ὄγκηρον, Vas in quo aliqua reponūtur. ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἀποτίθεταί τινα, (inquit Etymol.) ἢ δηλοῖ τὸ ἀγκοῦσθαι πληρούμενον: vel, ὅπου ἀποτίθενται τὰ σίδηρα ἢ βελῶν. nam ὄγκους appellant τὰς αἰκίδας καὶ θήκας τῶν βελῶν. Similiter & Hesychio ὀγκίον est ἀγγεῖον ἐν ᾧ αἱ αἰκίδες. Et Eust. ὄγκιον, ἢ θήκη τῶν αἰκίδων, ἢ δοχὴ τῶν ὀγκῶδες τῶν. Idem ex Lex. rhet. ὄγκαι, χωρίαι καὶ ὄγκια, ὀγκεῖον πλεκτόν, ἢ ἀποκεῖται, ἐν ᾧ αἱ αἰκίδες τῶν βελῶν, αἱ καὶ ὄγκαι. Hesychio ὀγκίον est etiam κλίνμα κισσοειδὲς ἐν ᾧ ἀπέκειντο οἱ πλέκοις. Similiter & Pollux l. 10, τὸ δ' ὄγκιον, σκεῦός τι πλεκτὸν εἰς ἀποθήκην σιδήρου ἢ ἄλλων τινῶν· ὡδὶ δ' Ὁμήρῳ, τῷ Ὀδυσσέως πλέκιον. Locus Homeri est Od. φ, Τῇ δ' ἄρ' ἀμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός.

Ὄγκινος, ου, ὁ, Vncus, Vncinus, Hamus. Apud scholiasten Aristoph. ἀγκίλιον καμπύλον, ὡς τὸ ὄγκινον ποιοῦσι. In sagittæ quoque cuspide sunt ὄγκινοι, hami seu vnci. Pollux lib. 1, τῶν βελῶν τὸ μὲν ἐπιτρωθάδιον, εἴτουν ἀνακαλῶ βέλος· ὁ δὲ σίδηρος, αἰκίς. καὶ τῆς αἰκίδος ὄγκινοι μέν, οἱ πρὸς ὧν καὶ ἀμῶνται τὸ χίτες δέ, αἱ πρὸς τῇ ἀκμῇ προσβολαί. Sic apud Ouid. Sagittæ hamatæ, Arundo hamata.

Ὄγκις, in v. l. exponitur ὄγκος.

ΟΔΟΣ, ου, ἡ, Via, Iter. Od. β, ἐγὼ δ' ἡγεμονῆα κέλευσα, dux viæ ero, vel etiam itineris. Odyss. ο, — ἐγὼ δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Odyss. η, Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. ζ, — ὁδὸν ᾗ ὄπιθεν οἶκια ναίων. Iliad. π, — ὁδὸν ᾗ ὄπιθεν οἰκί' ἔχητε. Heliodus Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκ τῆς ὁδοῦ πρόβασιν εὑρήσας. Demosth. τὸ καταῤῥέον ὕδωρ τὴν μὲν εἰς τὴν ὁδὸν, τὴν δὲ εἰς τὰ χωρία συμβαίνει φέρεσθαι, aqua defluens, partim in viam publicam, partim in fundos deferri solet. Idem, ἣν μὲν αὐ ἄνοδός ἐστιν, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδὸν, in viam publicam. Xenoph. Pæd. 8, εἴ τινες εἰσήνεγκαν ὕδωρ καὶ ἔνδον τῆς ὁδοῦ. Idem Xenoph. στρατὸς ἐν πλατείᾳ ὁδοῖς, ἢ ὀρειναῖς, ἢ πεδιναῖς. Et in prouerb. ὁδὸς σκληρά, via salebrosa. itidémque δίζαπος καὶ πετρώδης ὁδὸς, quam ἀπόκοπον vocat Thuc. Et apud Demetriū Phaler. βαχεῖα ὁδὸς, & αἰσιμαλὴς ὁδὸς. (At metaph. Xen. Pædiæ 1, αἱ τελευταῖαι καὶ ἀδυτέρα παρ' ἡμῶν ἡ ὁδὸς) Demetr. Phaler. αἱ πολλαὶ σπουδαῖα ἔχουσαι ὁδοὶ καὶ πολλὰς αἰσθάνονται. Et apud Herodianum, λεωφόροι ὁδοὶ, viæ publicæ, seu regiæ: quæ absolutè quoque λεωφόροι. Et βασιλικαὶ ὁδοὶ, eædem quæ λεωφόροι, regiæ. Plutarch. Demetr. 290, à tergo. Sic Gregor. ἀφῆκε τῆς λείας ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγων ἀνθρώπους καὶ βασιλικῆς οὔσης. Et ἱερὰ ὁδὸς apud Pausan. Atticis pag. 26, via sacra quæ Eleusinem ferebat. (At verò βραχεῖα ὁδὸς, cui opponitur μακρὰ, apud Latinos, Via breuis & longa. vel etiam Iter breue aut longum) Item apud Athenæum, libro 12, τὴν εἰς τὰς ἀρχοὺς φερούσην ὁδῶν. Itidémque apud Philonem lib. 3 De vita Mosis, ᾧ ἡ πρὸς ἀνθρώπους ἄγουσα αἰσθήσει ὁδὸς. Thucyd. lib. 4, τὰ χώρια αἰσθόμενοι τὴν εἰς Θήβας φέρουσαν ὁδόν. Sic apud Virgil. — quò via ducit in vrbem. Idem, — via Tartarei quæ fert Acherontis ad vndas. qua loquendi forma vtitur & Liuius, vt Budæus quoque annotauit pag. 372, Græca etiam exempla ex Xenophonte & Pausania proferens. Xenoph. Pædiæ 5, τῆς πρὸς ἑμὰ ὁδοῦ. Idem Hellen. 7, ἀποκλείσαντες αὐτὸν τῆς ἐπ' οἴκου ὁδοῦ. vbi subauditur ἀγούσης seu φερούσης, vt in præcedentibus. Legitur præterea τὴν ὁδὸν τέμνειν apud Thucydidem, quod Philo paulo antè αἰσθήσειν dicit, pro Findere, seu facere viam quà iri queat. Sic idem Thucyd. ὁδοὺς δι' ὕλης ἔτεμε, vias rectas fecit. X. Anab. 4, dicit πορεῖν τὰς ὁδούς, quod Latini ad verbum Facere viam, & Græci compos. ὁδοποιεῖν. Sic Hippocr. τὸ πνεῦμα ὁδὸν ποιέεται, καὶ χωρεῖ ἔξω, spiritus sibi viam facit, atque erumpit. (At metaphoricè apud Demetrium, ὁδὸν τοῖς μαίζουσι πονηροῖς αἰσθήσουσιν. Sic apud Virgilium, Aperire viam. Et apud Plut. De fort. Alexandri, libro 2, πρὸς σὺ καὶ τίνα τῶν Ἀλεξάνδρου πεφάγκας ἐπ' ὁδὸν ἐλπίδας; Sic Cicero dicit, Dare viam alicui per fundum suum. Et, Nullas dant vias nobis ad significationē scientiā. cui cōtrariū ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, quod ex Xen. attuli) Ité, ἐκτρέπειν τῆς ὁδοῦ, deflectere seu declinare à via, apud Plutar. De deo Socr. Et ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, decedere de via. Apud Athenæum lib. 13 εἰ μὴ ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐκτέθειντο τὰ ἔκ τῆς ὁδοῦ. Sic Xenophon Sympos. ἐξίστασθαι δὲ μεταξὺ καὶ πάσχειν, καὶ ὁδῶν ἐξίστασθαι. Idem Pæd. 8, πολέμιος ἐξ ὁδοῦ ἐς πάλιν ἐξεκίνει. Idem τὰς ὀρεινὰς ὁδοὺς ἄγειν σφᾶσι, Per vias montosas, seu (vt alij) Montosis itineribus ducere exercitum. Item apud Thucydidem lib. 6. 1, ὁδῷ μὲν τῶν τῆς ὁδοῦ. Et lib. 3, τὴν ὁδὸν ἀμαρτόντας καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐσπεσόντας. Virg. & Terent. quoque dicunt Errare via. Contrà apud Luc. τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν, pro Inuenire viā. Xenoph. Apomn. 2, εἰ δ' ἄρα ἐμὲ ὁδὸν τράποιο. Idem, τρέπεσθαι ὁδὸν ὅτῃ τὸν βίον, quod Cic. vertit, Viuendi viam ingredi. qui apud Plat. ὁδὸν τραπέσθαι itidem interpr. Viam ingredi. Plut. Polit. præc. μίαν ὁδὸν παρελθεῖν τὴν ὅτῃ τὸ βῆμα, quod Thuc. paulo antè χωρεῖν ὁδόν. Idem Symp. 8, καινὴν τινα καὶ τραχεῖαν ὁδὸν βαδίζειν. Et apud Thuc. lib. 3, μετὰ γὰρ Αἰτωλῶν ἀδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσαμεν. Philo De vita Mosis lib. 1, πεζῶν ἡμερῶν ὅσῳ τῆς χώρας παρελθών. vt Cic. Quum progressus esset multorum dierum viam. Et Cæs. Tridui viam à suis finibus processisse. Plato Polit. 1, ὁδὸν παρελθόντων καὶ ἡμᾶς ἵππους ἀνήσας παρελθεῖν. Apud eundem ὥς που τινὰ ὁδὸν παρῆλθότων, Cic. vertit Tanquam longam aliquā viam confeceris. Xen. Pæd. 5, ὁδὸν μακρὰν ἦκον. Sicut verò Latini dicunt non solùm Ire viam, Insistere viā, sed etiam Ire via, Insistere vix, ita Græci nō solùm βαδίζειν ὁδὸν sed etiam βαδίζειν ὁδῷ, nec non ἐν ὁδῷ. sicut ἐν τῇ ὁδῷ πορεύεσθαι apud Thucydidem. Luc. ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων χαλεπὸν ἄγοις. Idem, εἴ που φιλοσόφῳ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοι. (At Thuc. lib. 2, ὅπως μὴ δι' αὐτῶν ὁδῶν φανοῖεν ἰόντες, ne per vias proderentur) Plut. De orac. δεῖσθαι τινὰ ὁδὸν ᾗ βαδίζει τὸ πνεῦμα ἐφαπτόμενον, qua via it seu cui viæ insistit. Aliquādo verò ὁδῷ βαδίζειν est Recta via progredi. cuius signif. exempla habes apud Bud. p. 336. Sic apud Theodor. l. 2 De prouid. ὁδῷ τινὰ βαδίζοντες ἐξεπάσωμεν τὸν ἀέρα τὴν φύσιν. Idem l. 1. πῶς δὲ ὁ λόγος ὁδῷ βαδίζοι, interrupto cursu progrediatur. Plut. Lyc. ὁδῷ βαδίζειν καὶ ἐν ἴσῳ γίνεσθαι, cursum suum agit. Itidémque ὁδῷ πορεύεσθαι, Progredi, Proficere, Promouere. Aristid. ὁδῷ πορεύεσθαι αὐξόμενος φιλοτιμίᾳ. At ὁδῷ πορεύεσθαι Bud. ex Chrysost. ad Cor. 46, affert pro sensim progredi. Item πορεύεσθαι ὁδοῦ ἡμέραν, progredi. Illa, Οἷον ἐπὶ σοῦ ὤχετο, ἰδὲ πορεύεσθαι ἤρξατο. Et apud Luc. in Herm. ἀεὶ ἀπολαύειν ὧν παρέπων καὶ ὁ θεὸς ὁδοῦ σοι ἡμέρας αὐξήσει ἐς τὰ μαθήματα, & cuius beneficio in bonis disciplinis progrediaris. vel etiam, Quod vtile & commodum esse possit. (Apud Synes. autem epist. 115, ἐπειδὰν πρὸς ὁδοῦ ἡμῶμεθα, redditur, Vbi parati ad viam fuerimus) Πρὸ ὁδοῦ ἔσται. Opportunū & commodum erit. Budæus pagina 715, ex Aristotele libro 1 De gen. anim. πρὸς ὁδοῦ γὰρ οὕτως ἔσται. Alibi verò πρὸς ὁδοῦ τί) dicitur pro eo quod in promptu est, obuiū occurrens. Et ex eodem, libro 4 Hist. anim. συμβαίνει πρὸς ὁδοῦ πρὸς τὴν ὀχείαν, ad procliuitatem coitus confert. Ὁδοῦ παρεργον, Obiter. Themist. in 3 Phys. ἀλλὰ ταῦτα ἐμοὶ ὁδοῦ, φασὶ, παρεργον εἰπεῖν. Cic. ad Att. Nam ὁδοῦ παρεργον volo te hoc scire. id est, vt interim à proposito digrediar. Bud. pagina 843. ‖ Ὁδὸς, Via & ratio, seu μέθοδος. Budæus pagina 336, ex Aristotele. Sic Demosthenes Olynth. 3, τὴν πρὸ τοῦ πάλαι λέγειν ὁδὸν πρόφημι ἀσφαλῆ. Isocrates ad Demon. ὅσοι τὸν βίον τοῦτον τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, qui hanc vitæ viam instituerunt. Xenophon Pæd. ταῦτα δὲ ὁδὸν ἰὼν πῶς πρόσθεν ἱκανὸς ἔσομαι; Plut. Lyc. ἐπορεύετο πάλιν ὁδῷ, καὶ κατεπολιτεύσατο τὴν ἐκ πύπου πολιτείαν. Aristophanes Nub. Νεφῶ οἰκῶ ἁλὼ τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ, Μέτρον δοῦναι πραπὸν δαιμονίως ὑφαρπᾶ. Apud Latinos quoque Inuenire viam eodem modo dicitur: itidémque apud Thucydidem ὁδοὶ πολέμου πολλαὶ pro πεῖσμοί. Et δίκαιαι ὁδὸν, in vulg. lexicis Ratione cōtentiosam & pugnacem. Huc pertinere videtur καθ' ὁδὸν, pro Rectè. Plato libro 4 De rep. καθ' ὁδὸν τι λέγεις, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως. ‖ Ὁδοὶ Θεοῦ dicuntur Via & ratio qua dei prouidentia omnia regit & gubernat. Ad Romanos capite 11, ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ σου, viæ tuæ. Apocalyps. cap. 15, δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου. Aliàs ὁδὸς Θεοῦ dicitur Via qua ad eum itur. Matth. 3, ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Ioan. 1, εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Matth.

21, τὴν ὁδὸν τῆ Θεοῦ διδάσκεις. Hebræorum more ὁδὸς A dicitur etiam Vitæ inſtitutum: item Secta, αἵρεσις. Act. Apoſt.19, κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, Chriſtianiſmum: vel etiam, Viam Domini, Viam ſalutis. Act.9, de Paulo, ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, Si quos inueniſſet huius ſectæ, Si quos inueniret qui eam vitæ fideique viam ſequerentur.

Ὁδός, Auxilium viæ, vt Virg. loquitur: quod latius extendi poteſt quàm Viaticum. Il.ι, Εἰ δέ τι αὐτοῦ θυμὸς ἐπόρουσεν ὥςτε νέεσθαι, Ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. nã ibiſchol. exp. πάρεσσι σοι τὰ σῶα: τὴν ὁδὸν ἡτοιμα- B σμένα. Mallet tamen fortaſſis aliquis, Via patet, Ire licet.

Ὁδός, Inſidiæ quæ iuxta viam ſtruuntur. Il.α, Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ αὐτόθι ἶφι μάχεσθαι. (quod alibi dicit, Οἵ τε λόχον εἶσαν ἀριστῆες Ἀχαιῶν Τρώεσσι καὶ Ἀλεξάνδρῳ θοῦρῳ) Vbi annotat Euſt. veteres ὁδὸν ἔχειν exponere εἰς λόχον ἀπαλθεῖν, afferentes ſimilẽ vocabuli ὁδός vſum ex orat. Demoſth. in Ariſtocr. ἐν ὁδῷ καθηλώθη. i. ἐν λόχῳ. Sed Euſt. & aliter accipi poſſe tradit, vt videlicet ὁδὸς ibi πλατυσώματον dicatur τοῦ ὁδεύειν διὰ παντὸς τοῦ σώματος: vt ſunt τὸ ὀπτὴ λείαν ἀπελθεῖν του, & τὸ ὀπτὴ καταπεπύσθαι λαόν, ἢ πίσχις C αἰσθητήριον. poſſe etiam dici de legatione. Alibi tamen idem rurſus annotat, illud hemiſtichium, Οἵδε λόχονδ' ἴσαν, eſſe τοῦ δεδραπεύσθαι ſiue ἐμπεδοῦσθαι huius, ὁδὸν ἐλθέμεναι. Sic in v.l. ἐπιβουλεύοις κατ' ὁδόν, pro ὁ λοχώσας, Qui in inſidiis ſubſidet, Qui in ſubſeſſis delitefcit, ſeu Inſidiator viæ, Subſeſſor, vt Cic. & Seru. loquuntur: qui & ὁδοδόκος & ὁδοῖρος. Qui tamẽ locus (ſicut & is qui ex Demoſth. affertur) in propria etiam ſignif. accipi poteſt.

Ὁδός alicubi reddi poteſt etiã Iter (vt dictum eſt) itẽ Profectio. Od.δ, Αἶψά τοι ἤδη ἶσαι δολιχὴν ὁδὸν ἀφραδέως τε D longo ac difficili itinere in Ægyptum ire. Od.κ, Ἀλλ' ἄλλην χρὴ τοῦτον ὁδὸν πρῶτα καὶ ἱκέσθαι Εἰς Ἄϊδος. Aliud prius iter faciendũ eſt. Od.α, Ἀλλὰ χρὴ νῦν ὄτρυνον, ἐπηρόμενός τοι ὁδοῖο. Od.δ, ἕμπης καὶ ἔστω ὧδε τοῦ ὁδοῖο. Od.α, Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε χιλιετὴς ὁδοῦ τοῦ ἰδοῖο. Demoſth. Pro cor. τοῦτον ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῇ μάχης γεγενημένης. Xen. Pæd.3, δεῖ χιλιοδρόμου αὐτὸν εἶναι τὴν ὁδόν. Plut. Alex. εἰ ὁδὸν βαδίζοι μὲν λίαν ἐπιχαρῆ. Herod. lib.3, ὡστε ἐν τῇ ὁδοῦ εἶχετο, μηδεμίαν ἀποχὴν ἀναπαύλης διδοὺς, iter faciebat ſine intermiſſione. Eodem lib. τῆς ὁδοῦ τὴν Ἀλβῖνον ὁδοῦ εἶχεν, intẽdebat iter aduerſus Albinum ſuſceptum. Lyſ. ῥᾳδίαν ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροπόρους, facilem modum inueni longioris itineris conficiendi. Syneſ. epiſt.54, ὀφόσομαι τῶν τῆς ὁδοῦ τὰς Ἀθήνῃσι ὁδοῦ, hoc boni conſequar ex profectione mea. Plutarch. De deo Socr. ἐπαρῳδὴν καθ' ὁδούς, καθ' ἑστίας. Et ἐν ὁδῷ εἶναι, quod Cic. quoque dicit Eſſe in itinere. Thuc. ὁδῷ ὄντες ἤδη πρὸς ἐν οἷς ὦσιν. Sic accipi poſſunt & primi tmematis loci quidam. Vſurpatur enim Via interdum pro Iter: & rurſum Iter nonnunquam pro Via.

Ὁδὸς Euſt. deriuat ab ἴω ſignif. πορεύομαι.

C. Ὁδοποιός, οῦ, ὁ, Qui viam facit, hoc eſt Qui viam ſeu vias munit & ſternit, Cuius munus eſt facere vel etiam reficere vias aut publicas aut militares. Æſch. contra Cteſiph. ἦσαν δὲ καὶ ὁδοποιοὶ, οἳ ῥᾳδίαν τὴν ὅλην διέκπλουν εἶχον τῆς πόλεως. Et in exercitu ὁδοποιοὶ, qui vias muniunt. Xen. Pæd.6, p.96, ὑμεῖς οἱ τῶν ὁδοποιῶν ἄρχοντες. vos qui præeſtis iis qui viam muniunt exercitui. Bud. p.795, Magiſtratum illum Athen. quẽ Æſch. paulo antè ὁδοποιὸν vocat, (ſicut & Demoſth.) Latinè dici poſſe Viatorẽ ſcribit. VNDE Ὁδοποιία, ας, ἡ, Viarũ munitio, Ipſa actio vel munus faciendi ſeu muniẽdi viã vel vias. Apud Xen. Pæd. 6, pag.96, in oratione ad milites, Οὕτως οἶμαι ἔχοντας ὑμᾶς τοῦτα πρὸς τοὺς πολεμίους ἀξιῶν κατ' ἴλας προϊέναι, ὅπως ἐν τῇ δέῃ ὁδοποιίας, ἀλλ' οὐ μαχῆς ἦτε, si vias facere & munire opus ſit. ET Ὁδοποιέω, ῶ, Viam facio, Viam munio, Tranſitum præſtruo. ὁδὸν ποιοῦμαι, vt ſuprà habuimus. Luc. Demon. ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ διάπλεα. vbi nota accuſ. Eſt enim ibi ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, Viam faciens per inuia, ſeu Viam patefaciens. Demoſth. τὸ ὕδωρ τὸ τὴν χοιράδα ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὠδοποίει, corrumpebat fundum & reddebat peruium magis. Herodian. lib.3, τὸν δὲ πάππον ὁ χείμαρρος αὐτοῖς ὡδοποίησεν. Et cũ datiuo perſonæ apud Greg. σφενδαμνοῦν ὁδοποιοῦσαι, ὁδοποιοῦσαι τοῦ Γεδεών, quaſi viam præeuntes, & tranſitum aperientes. Ariſtot. Metaph.1, E

τοιοῦντων δ' οὕτως, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς, καὶ συνωθήσαν ζητεῖν, res ipſa eos produxit & progredi coegit. Sic idem Rhet. lib.3, ὁ γὰρ ὡς τὸν ὁδοποιεῖ τοῦ ὑποκρίνεσθαι. Latini quoque dicunt in metaph. ſignif. Facere viã alicui, Patefacere viam alicui ad aliquam rem, Sternere viam. vel Aditum patefacere. Interdum datiuo perſonæ additur accuſat. rei. Damaſc. de Chriſto orante loquens, προεπύχετο ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς θεὸν αἴσθησιν. Sic Greg. De homine, δι' ὑψηλοτέρας διανοήσεως ὁδοποιεῖ τοῖς ἀνθρώποις τὴν πρὸς τὴς ἀναστάσεως πίστιν, viam ad fidem reſurrectionis munit, Aditum ad fidem patefacit. Bud. Paſſ. Ὁδοποιοῦμαι, Via mihi fit ſeu patefit, Via mihi aperitur ſeu ſternitur. Bud. interpr. Progredior, Promoueo, Proficio: ex Greg. aſſerens, ἡ καθ' ὑπερβολὴν ὑπὲρ παιδείαν τῶν πατέρων, ἡ ἀφειδὴς ὁδοποιοῦσα δι' ἀρετῆς τῶν βελτίονων. vbi ὁδοποιεῖσθαι oppoſuit τῷ ἐμποδίζεσθαι, id eſt Interpellari, Interrumpi quo minus ad exitum perueniat, & curſum intercidi, πρὸ ὁδοῦ ἐκκόπτεσθαι. Bud. ‖ Ὁδοποιεῖν, Redigere ad methodum. nam ὁδὸς interdum methodum ſeu rationem & velut artificium ſignif. Sic exponitur hic locus Ariſtot. lib. 1 Rhet. ἐπὶ δὲ ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δῆλον ὅτι εἰσὶ καὶ αὗται καὶ ὁδοποιεῖν. INDE Ὁδοποίησις, εως, ἡ, Viarum munitio, ſeu Viarum ſtratura, vt Sueton. loquitur in vita Claudii. Vel Munus vias ſternẽdi, quæ & ὁδοστρωσία, & ὁδοπεία. Metaphoricè accipitur pro patefactione aditus, vt ita dicam. Ariſt. Rhet.3, τὸ ὧν ἂν προοιμιάζῃ ὅτου ἀρχὴ λόγου, ὅπερ οἱ πολῖται προ λόγου, ἐν αὐλητικῇ προαύλιον. ταῦτα γὰρ ἀρχαὶ ὁδοποίησίς τινες καὶ οἷον ὁδὸς πέμπειν ὧδ' ὅπερ. Cic. etiam l.2 De orat. dicit principium ſine proœmiũ habere debere aditũ ad cauſam & cõmunitionẽ. ET Ὁδοποιητικὸς, ὁδοποιητικὴ, Qui viam facere & aditum patefacere ad aliquid poteſt. vt Ariſtot. in Eth. dixit ἕξιν ὁδοποιητικὴν μετὰ λόγου, habitum animi ratione viam facientem ſeu munientem.

C.2. Προοδοποιέω. Viam præſtruo, Viam patefacio. aut Viã præbeo. Ariſtot. προωδοποίησε γὰρ τὸν φόβον, viam metui patefecit. Idem in 7 Polit. πάντα γὰρ δεῖ τὰ δίκαια προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὑστέρας διαγωγάς, Hæc iam antegredi oportet in infantia, vt iis aſſuefacti pueri paratiores ſint & opportuniores ad maioris ætatis inſtituta. προοδοποιεῖν enim ſignif. etiã Præparare & quaſi imbuere, vt apud eundem in ſect.2 Probl. ῥᾷον ἂν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε πρὸς παρασκεύασε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἰδρῶσαι. Hæc inter alia Bud. pag.715, vbi προοδοποιῶσι τῶν interpret. Sum tibi autor, & exemplũ præbeo. Quò pertinet hic Plut. in Sol. ἀλλὰ προπαρασκευάσας καὶ προωδοποίησεν αὐτοῖς τὴν νομοθεσίαν, multorum ei adiutor fuit ad condendarũ legum rationem. Primo Ariſtot. loco ſimilis eſt hic Plut. Symp.4, προεκκύπτει γὰρ ὀργῆς ἡ δεξιὰ τοῦ σώματος τῆς ὕλης προοδοποιούσης, viam patefaciente ſeu muniente. pro Præparo accipitur apud Plutarch. quoque in Lyc. προοδοποιεῖ τοῖς Λυκούργου τοῦ παιδίοις αὐτοῖς, eos Lycurgi inſtitutis præparat. Eſt etiam προοδοποιῶ (inquit B. ibidem) idem quod προοδοποιοῦμαι. Ariſtot. in 2 Rhet. ὥςπερ προωδοποίησε τὸν γῆρας τὴν δειλίαν, propenſa eſt ſenectus ad timiditatem. Προοδοποιοῦμαι, Procliuis ſum, Præparatus ſum. Ariſtot. in 2 De part. προοδοποιεῖται δὲ τοῖς παισὶ τὰ δικαιοσύνης ἔχοντα εἰς τὴν καρδίαν κρᾶσιν, ſuapte natura promiora ſunt & magis obuia. Idem, τὰ μὲν ὀλίγαιμα ἤδη προοδοποιεῖται πρὸς τὸν φθορὰν, opportuniora ſunt ad interitum. Hæc Bud. loco citato: vbi & aliud ex eodem Ariſt. exemplum profert. Pro Pronus & propenſus ſum accipitur apud eũdem Ariſtot. προοδοποιεῖται πρὸς τὴν πεζοπομπίαν, propenſus eſt ad monſtroſam partionem. Et Probl. ſect.6, προοδοποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ καταψύχεσθαι, ad refrigerandum ſua natura habilis redditur. Ex eiuſdem lib. 3 De part. anim, προοδοποιεῖται πρὸς τὸ αὖω. Vergit ad ſitum ſuperiorum, Gaza interpr. Πεποδοποιημένος, Præparatus, In quo vel ad quem via iam quaſi facta ſeu patefacta eſt. Ariſtot. l.2. χολάσαντες δὲ αὐτοὺς μὴ παρῆκεν τῷ τρομοκτικῷ προωδοποιημένους ἤδη τὸν τραπωτικὸν βίον.

C. Ὁδοσκοπέω, Vias obſeruo. Vide in ὁδοιδοκέω.

C. Ὁδοστάτης, ου, ὁ, Stationarius, Viarum cuſtos. B.

C. Ὁδοστρωσία, ας, ἡ, Viarum ſtratura. vel Munus ſternendæ viæ. Iuſtinianus, ὁδοστρωσίας ἢ γεφυρῶν οἰκοδομῆς.

C. Ὁδοφύλαξ, Viæ custos. Vel, Qui viatores in via obseruat. Vide in Ὁδίτης. A

C. Ὁδοιδίκης, ου, ὁ, Qui vias insidet & viatores intercipit, Qui in via excipit viatores, Viarum obsessor. seu Insidiator viæ, vt Cic. loquitur. Hesychio ὁδοστάτης, ἐνεδρευτής: item κλώψ, πειρᾶγος. Suid. ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πειρᾶγος, κλώψ. Eadem vox & apud Festum reperitur, qui exponit Latro atque obsessor viarum. Athen. lib. 5, ἐξαπίνης ἐδήωσάν τινα ὁδοιδίκοι τῶν ἀπὸ χωρίων τινῶν, οἵπερ αὐτοὶ αὑτοὺς ἀπῆγον ὡς αὐτόν, καὶ ἀκρίτους ἀπώλυσι τοῦ βασιλέως ἢ στρατιώτας. Eust. annotat euphoniæ gratia ι inseri, sicut B & in ὁλοσίτροχος. VNDE Ὁδοιδοκέω, In via viatores excipio, Vias insideo. Eust. ὁδοιδοκεῖν exp. ὁδοσκοπεῖν, sicut Hesychius & Suidas, τὰς ὁδοὺς ὀπτηρεῖν, Vias obseruare.

C. Ὁδοπλανέω, Errabundus iter facio, Erro, seu Pererro. Aristoph. ἐπεχείρουν ἐξ ἀρχῆς τὴν Καυστρίων πεδίων ὁδοπλανεῖσθαι.

C. Ὁδοποιέω, Viam facio seu munio. v. l. Suprà ὁδοπορέω.

C. Ὁδοπόρος, ου, ὁ, Qui per viam iter habet, Viator. Plut. Symp. 3, ὡς τὸν ὁδοπόρον δι' ἀδείας πολλάκις ἀνύσαντα ξένοις, εἶτα πάλιν ἐρχομένου. Idem, οἱ λοιπὸν τοσοῦτον πλάσαντες ὁδοπόρον. C Homerus autem vsurpauit pro Comes, συνοδός, vt exponitur Il. ω, Ὅς μοι πάντα νόον ἦεν ὁδοπόρον αἰπόλον τε. VNDE Ὁδοπορέω, ῶ, Iter facio. Philo De vita M. lib. 1, ἄλλοι δ' ἀπὸ παλαίστης μέχρι μυρίων ὁδοπορέων, aliquandiu iter fecerunt. Herodian. lib. 8, ὁδοπορήσαντες μικρὰ πάσης ἐπιξίως. Et lib. 3, ὑπὸ νιφετοῦ καὶ χιόνων ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ὁδοπορεῖ. ET Ὁδοπορία, ας, ἡ, Profectio, seu Iter, vt Cic. ὁδοπορίας apud Xen. interpr. Itinera, p. 47. mei Cic. Lexici. Xen. Œcon. ἐν ταῖς ὁδοπορίαις, in itineribus conficiendis. Herodian. lib. 2, τῆς ὁδοπορίας ταύτης καθυμοῖς, D quibus locis itinere illo remoratus sit. Idem lib. 3, ὁδοπορίας μήκει καὶ τάχει, habita ratione itinerum longitudinis & celeritatis. Et lib. 4, πᾶσαν δὲ ἔσχε τῆς ὁδοπορίας χρησάμενος. Eodem lib. τῆς ὁδοπορίας εἶχε (pro quo aliquando dicit τῆς ὁδοῦ εἶχεν, Intendebat susceptum iter) Eodem lib. δι' ἡμερῶν ἑπτὰ ὁδοπορίαν ποιούμενος, iter faciens. Sic lib. 7, βραδυπορεῖν ποιῶν ὁδοιπορίαν ἐποιεῖτο, tardius iter faciebat. Contrà lib. 3, σὺν πολλῷ τάχει ὁδοιπορίαν ποιούμενος, confecto magna celeritate itinere. ET Ὁδοπορικός, ή, Qui viatoris est, Ad viã pertinẽs, seu Viatorius. vt Plinius dicit Viatoria vasa & Viatoria cubilia. Herod. lib. 5, ὡσπερ ὁδοπορικὸν λαβών. vbi Polit. vertit Vestem itinerariã. Itẽ ὁδοπορικόν, Itinerariũ, vt Suet. vocat. 1. Libellus iter aliquod describens. A T Ὁδοπόρειον dicitur Merces seu donũ quod comiti aut duci itineris, & cuicũque qui deduxit datur. Od. ο, Ἤδη γάρ κεν ἄμμιν ὁδοπόρειον ἀπόδοιμεν Δαΐτ' ἀγαθὴ κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο. id est, inquit Eust. μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ὑπὲρ τῆς πλοῦσης: annotans ibidem, καὶ παρ' ὕδωρ τὸ ὑπὲρ συνοδίσεως λεγόμενον dici posse ὁδοιπόρειον. BICOMP. Διοδοιπορέω, E Iter facio per, Permeo. E T Ἐξοδοιπορέω, Iter facio seu proficiscor ex aliquo loco, Exeo. E T Προοδοιπόρος, Qui in itinere præit. Hesych. in ὁδοῦρος. E T Συνοδοιπόρος, Comes. pro quo Hom. dicit ὁδοιπόρος. Vtitur Hesych. quum συνόδους exp. συνοδοιπόρους.

C. Ὁδηγός, οῦ, ὁ, Dux viæ, seu itineris. Plut. Alex. ἦν ὁρῶν οἷος ἦσθα τῆς ὁδηγίας, συνεχώρουν. Liuius ducem simpliciter dicit, subaudita tamen voce Viæ, vt suprà videre potes in Ἀναστρώω. VNDE Ὁδηγέω, Dux itineris sum, Duco. πολὺ ὁδὸν ἄγω, vt suprà habuimus. Phocyl. τυφλὸν ὁ- G δηγεῖ. Act. Apost. cap. 8, ὁδήγησόν με, mihi dux viæ fuerit. Naz. ὡς ἂν ὁδηγήσαιτο τὸν Ἰσραήλ. E T Ὁδήγησις, εως, ἡ, Deductio. Suidæ ἡ πομπή.

c. 2. Καθοδηγός, οῦ, ὁ, Dux viæ, Qui aliquem deducit. idem cum ὁδηγός. VNDE Καθοδηγέω, Dux viæ sum, Deduco. E T Καθοδήγησις, εως, ἡ, Deductio. vt ὁδήγησις.

c. 2. Μεθοδηγέω, Aliter duco & monstro viam. In Epigr.

C. Ὁδοῦρος, ου, SIVE Ὁδούρης, Qui vias custodit: sed plerunque in malam partem capitur pro latrone & obsessore viarum, vt ὁδοιδόκος. Eust. pag. 1445, ὁδοῦροι, κατὰ H τοὺς παλαιοὺς οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. vbi proparoxytonos scribitur: paroxytonos autem apud Hesych. ὁδοῦρος, ὁδοιπορικὸς καθ' ὁδόν, (viæ insidiator, Cicer.) ὁδοῦ κατάρχων, προοδοιπόρος, κακοῦργος. quod ὁδοῦρος Pind. schol. annotat in frequentiori vsu esse quàm ὁδούρης, quod ab Hesych.

exp. ὁ τῆς ὁδοῦ ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ ἄρχειν, Qui iter auspicatur, Qui in itinere præit. Idem ὁδηγὸς exp. ὁ τοῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας, Latrones & viarum obsessores.

C. Ἄμφοδος, ου, ὁ, Biuium, vel Circuitus, vt Camer. ex Xen. Anab. ἄμφοδος χαλεπός. A T Ἄμφοδον, ου, τὸ, Via vrbis, id est Vicus, Platea. ἄμφοδον apud Suid. ῥύμαι, ὁδοί. iti démque Hesychio ἄμφοδα, αἱ ῥύμαι, ἀγυιαί, ὁδοί. VNDE Περιάμφοδος, Qui circum plateã est, Qui plateam circumit. vel In circuitu situs. περιάμφοδοι οἰκίαι Budæo in Annot. post. Ædes principum à priuatorum domibus distinctæ, quas Latini insulas vocant. E T Ἀμφόδιον, ου, τὸ, apud Luc. Paruus vicus seu Parua platea, Angiportus.

C. Ἄνοδος, ου, ἡ, Via quæ sursum fert, Ascensus. Herod. lib. 3, φρασάμενος πᾶσαν τὴν εἰς Καπιτώλιον ἄνοδον, viam qua ascenditur ad Capitolium. Ἄνοδος pro Ascensus seu ἀνάβασις, affert Bud. ex lib. 2 Anab. circa principium. A Suida exponitur ἀνέλθωσις, qua voce significatur Reditus. quo sensu potius DICITVR Ἐπάνοδος. Herodian. lib. 8, πρὸς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συσκευάσασθαι, Romam reuerti constituit. Et lib. 7. οὐκ ἔτι ἀρκέσειν αὐτῷ ἐπάνοδα, reditu intercluso. Plut. De deo Socr. ἐπαρωμένην κακαῖς ὁδοῖς, κακαῖς δ' ἐπανόδοις. Est etiã σχῆμα λέξεως apud rhetores. Iul. Rufiniano ἐπάνοδος est quũ duabus breuib⁹ pluribúsve propositis, ad singularem enarrationem recurritur. vt —diuellimur inde, Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus uno Iam grauior. Latinè dicitur Reuersio vel Regressio. Item Iteratio, Repetitio breuis capitũ & summæ eorum quæ dicta sunt, seu Peroratio. Exemplum ex Platonis Phædro habes apud Bud. pag. 109, vbi ab ipso Platone dicitur πάλος λέγειν & τὸ ὑποκεφαλαιοῦσθαι ἐπανοδικὸν ὅτι πολυτίμητος τοῖς ἀκούουσι περὶ τῶν ἐρημένων. Ab eodem ἄνοδος E S T Δυσανάβατος, ου, ὁ ἢ ἡ, Ascensu difficilis, Ad quem ægrè ascenditur, Arduus. vel simpliciter Accessu difficilis. nam δυσανάβατος πόπος in v. l. Locus ad quem non sit turum accedere.

Ἄνοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuius, Per quem via non patet, Per quẽ iter fieri nequit, ἀδιέξοδος. Xen. τὴν μὲν γὰρ αὐτὸν, τὴν δὲ ὁδὸν οὐ διήσομεν τὸ ὄρος. Eurip. ἄνοδος δι' ὁδός, via seu transitus inuius. In v. l. ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς ἄνοδος, arx Iouis in edito sita: non nominato autore. VNDE Ἀνοδία, ας, ἡ, Via inuia, seu iter imperuium: quorum illo Virg. hoc Tacit. vtitur. Philo De vita M. lib. 1, δυσπορούντων καὶ μακρὰς ἀνοδίας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις αἰωρουμένων. vbi Turn. vertit, Autos ineunt calles laßos & impeditos. Eodem lib. διὰ πολλῶν ἀνοδίας χωρίων. Paulo pòst dicit, διὰ βαράθρων καὶ αἰτεινῶν ἐρήμων βαδίζοντας &c, διὰ ὁδὸν οὐκ ἔχοντας. Plut. διὰ πολλῶν ἀνοδίας καὶ πλανάς. Interdũ ἀνοδία aduerbialiter capitur, vt & Suid. annotat, hunc locum citãs, εἰ δυσπλοίας ἀνοδία καὶ χεὶ ταῖς νήσοις διεπάρησαν, per loca inuia seu auia. Sic apud Cebetẽ, ἀνάκαμπτοι καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ. Et Plut. De loquac. φυγὼν ἵππῳ μετὰ πολλῶν ἢ τινῶν ἀνοδίας καὶ πλανὰς πολλὰ δρόμον, per loca inuia.

C. Ἄφοδος, ου, ἡ, Discessus, Digressus. ἄφοδος, est ἀπὸ χώρησις, vt contrà ἔφοδος est ἐπέλευσις: autores Suidas & Etymologistes. sed hic ἀναχώρησις habet pro ἀπὸ χώρησις. Accipitur autem ἄφοδος in hac significatione cum apud alios tum apud Athenæum. Sic & apud Xenophõtem Hellen. 6, ὅμως ἐπεὶ κατέμενε τρεῖς ἡμέρας, ὅπως μὴ δοκοίη φοβούμενος ἀπιέναι τὴν ἄφοδον. Apud eundem est ἀναχώρησις, id est Reditus. περὶ ἱππικῆς, vbi de equis contumacibus loquens, scribit, καὶ ὅταν τις οἰκαδὲ ἀπόδηται φεύγοντα ἐκ τοῦ ἱππασίου. Idem in Laced. politia, περὶ πατέων. πρὶν ἀναλύσασθαι ἐκ τῆς οἰκαδὲ ἀφόδου. Sic & apud Herodotum ἄποδος (Ionicè pro ἄφοδος) in Melpomene, ἢ ἐμοῦ τι κατὰ νόον ποιήσουσι θυρσίτης Σκύθας, ἔσται ἄποδος ἡμῖν ἐμοῦ τε καὶ μέτριας θύρσιν δεομένοισι, ἢ γὰ ἄποδος ἡμῖν ἀσφαλής. Ἄφοδος est etiam pars fabulæ. Vict. in libr. Aristot. De arte poet. Quum chorus è theatro non rediturus discedit, discessus ipsius (vt testatur Poll.) ἄφοδος non ἔξοδος appellatur.

Ἄφοδος peculiari significatione, & quidem non minus vsitata, Recessus seu digressus aut secessio ad exonerandam aluum. ἀποχώρησις ὅτι δ' ἀφόδιόν φησι, inquit Hesychius. Sed accipitur etiam pro latrina, id est loco ad exonerandam aluum apto. qua in significatione vtitur

Lucianus. & ita debet intelligi in hoc quoque Antiphanis loco apud Athenæum, lib.10, Ὅςπερ δὲ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ, Μικρῷ πιττοειδὴς ἀθλίῳ νομίσματι, Εἰς ἄφοδον ἐλθών, πᾶσιν αὐτὸ ὄψεται Ὅμοιον. Latrinam quidam interpretantur in eo sensu. ¶Capitur etiam (& quidem frequentissimè) pro ipsis excrementis, seu stercore. Nec solùm stercus humanũ significat, sed & quoduis aliud, cum apud alios tum apud Dioscoridem passim. vt lib.2, ἡ τῶν αἰγῶν ἄφοδος, Stercus ouillum, Alibi, ἄφοδος περιστερᾶς ὀρνίθων. Alibi, τῶν ἀγρίων ἄφοδος ξηρά. Cæterùm notandum est, in ἄφοδος hanc postremam significationem habente, aliter Eustathium & Etymologistem accipere præpositionem ἀπὸ quàm quum alias significationes habet. ἄφοδος (inquit Etymologistes) ὁ ἀπὸ πάπας, οἱονεὶ ἔξω τῆς ὁδοῦ γινόμενος. πάπος γὰρ ἡ ὁδός. Eustathius autem, Quoniam (inquit) idem valent πάπος & ὁδός, vt ab ὁδὸς fit ἀφοδεύειν, sic ἀποπατεῖν à πάπος, quod Hesiodus dixit ἐκτὸς ὁδοῦ. His assentitur & Nicandri scholiastes, exponẽs vocem ἀφόρδια, de qua in proximè sequente annotatione dicetur.

Ἀφόδιον, ου, τὸ, Excrementum, Stercus. Existimo autem ἀφόδιον pro ἄφοδος forma dimin. dici. Nicander DIXIT Ἀφόρδια, inserto ρ, in Theriacis, Τῆς δ' ὀξὺ ἱσταμένοιο πάπα βαλὼν ἐν ἀφόρδια γαστρός. id est σκύβαλα, inquit scholiastes. Et in Alexipharmacis, —τὰ δ' ἥλιτα γαστρὸς ἀφόρδια κιττώσας. Vbi idẽ scholiastes exponit τὰ ἀφοδεύματα: addens, οἱονεὶ τὰ ἄπωθεν τῆς ὁδοῦ. ὡς περ ἀποπατήματα τὰ ἄπωθεν τοῦ πάπου, ἤτοι τῆς ὁδοῦ. At Etymologistes & Suid. habẽt, ἀφόρδιον, id est ἀκαθαρσίαν, dici ab ἀφορείω. Etymologistes tamen addit postremò, ἢ ἀφοδία καὶ ἀφορδία. Vbi retracto in antepenultimam accentu legendum puto ἀφόδια & ἀφόρδια. vt sentiat, secundum aliorum opinionem, ἀφόρδια pro ἀφόδια vsurpari.

Ἀφοδεύω, Fut. εύσω, (ab ἄφοδος deductum significante Excrementum seu Stercus) Excerno, Caco, Aluum exonero. (VNDE Ἀφόδευμα, ατος, τὸ, Excrementũ, Stercus. ITEM Ἀφοδευτήριον, ου, τὸ, q.d. Stercorarium. Latinis est Latrina) At nonnulli ἀφοδεύω exponunt Secedo ad exonerandam aluum, vel ad deficiendum, vel ad desidendum: (quibus modis loquitur Celsus) sequentes fortasse expositionem illam nominis ἄφοδος quæ est apud Hesychiũ, ἀποχώρησις ὅτι τὸ ἀφοδεύειν. Sed viderint quæ exẽpla proferre possint huius significationis verbi ἀφοδεύω, quũ alioqui non negẽ hoc sonare, respiciendo derivationẽ. ¶Sunt etiam qui ἀφοδεύω velint interdũ generaliter pro ἀποχωρῶ vel αἰσχωρῶ sumi, vt ἄφοδος prima significatione pro ἀποχώρησις accipi dixim⁹.

Διόδος, ου, ἡ, Via quæ per aliquem locum fert, Trãsitus. Æschin. contra Ctesiph. αἰτήσοντας Θηβαίους διόδους ὅτι Φίλιππον, petituros vt transitus sibi detur. Sic Aristoph. ὡς ἥκομεν βουλόμενοι Πυθῆναι, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτησόμενοι, Petimus commeatum, seu Vt transire liceat. Thuc. lib.1, ἄπειροι ὄντες εἰ πλείους ἂν σταίητε καὶ πλῶσιν δι' ὁδῶν. Herodian. lib.3, ἐμπόδιον νομίζοντες πρὸς πλοῦν δίοδον τὴν ἑλῶν, impedimẽtum esse transgrediendis paludibus. Idem lib.8, πρόσχθαι τὰς διόδους εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως. Philo De vita M. lib.1, dicit διέξοδος. In posteriore autem Herodiani loco dicitur potius de ipsa via qua per aliquem locum itur. Apud Aristoph. in Ἐκκλησιαζ. διόδους quidã exponunt simpliciter Vias, κατὰ τὰς διόδους περιπίπτουσι, VNDE Εὔοδος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, Transitu facilis, Facilè pervius, Permeabilis.

Δύσοδος, ου, ὁ ἡ, Per quem difficilis via fert, Per quem iter habere difficile est. vel etiam Inuius, Auius, pro αὔοδος. Thuc. lib.1, δύσοδος πᾶσὴ Γεραίνεια, ἣ ἱππεῦσι πάσι ἐστὶ Ἀχαιῶν. Vbi schol. exp. δυσπόρευτος. ¶Item Via difficilis, substantiuè. nam δύσοδον Hesych. exp. φαῦλον ὁδόν, κακὴν ὁδόν. similiter & apud Suidã reperio, δύσοδος ἡ δυσόδης, ὁδὸς βαρεῖα, δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα. sed alibi, δύσοδος, βαρεῖα, δύσχερῆ διάβασιν ἔχουσα. ita vt illud δυσόδης suspectum sit, atque adeo forte ipsum etiam δύσοδος substantiuè pro Via difficilis. NAM Δυσοδία potius dicitur, quod ab eodem Suida exponitur κακὴ ὁδός. vel etiam Via inuia, Iter imperuiũ, vt idem significet cum αὐοδία. Philo De vita M. lib.1, μόνοις δὲ ἡμῖν ἄβατος ἐρημία καὶ δύσοδία. vbi Turn. vertit, Inaccessa & inuia solitudo.

Εἰνόδιος, ον, ὁ, In via positus seu situs. vel In via habitans. Il. ω, Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. id est ὡς οἱ φωλεοὶ ὅτι ὁδῷ ὡς πεποίωται, & quos irritari dicit à pueris qui ὁδῷ ὡς ὅτι οἰκίᾳ ἔχουσι. vt εἰνόδιος idem sit cum ὁδῷ ὡς ὅτι οἰκίᾳ ἔχων, seu ὁδῷ ὡς ὅτι οἰκίᾳ παρών, vt alibi loquitur. Est etiam epitheton Dianæ seu Hecates in Epigramm. quoniam in triuiis coli solebat. Forsan etiam Compitalis reddi posset, vt Suet. dicit Lares compitales, qui compitis præsunt & quibus in compitis etiam sacra fiunt. In prosa DICITVR Εἰνόδιος. vt εἰνόδια λίνα vel δίκτυα, retia quæ in via tẽduntur. quæ frequentius absolutè εἰνόδια vocantur. Poll. lib.5, δίκτυα μὲν καλεῖ, ἃ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἱππεύσιμοις ἱστᾶσιν εἰνόδια δέ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς. loquitur autem de Xenoph. apud quem in Cyneg. hæc leguntur, ἃ δὲ δίκτυα τείνουσιν ἐν ἀτρόποις, ἐμβαλλόντων δὲ καὶ εἰνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Vbi suspectum est ἀτρόποις si verum est quod Poll. scribit. ¶Εἰνόδια dicũtur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via se offerũt. vt οἰωνίσματα εἰνόδια, Diuinatio de eo quod in itinere obseruatur, Auspicium. Camer.

Εἴσοδος, ου, ἡ, Ingressus, Introitus. vel Via qua introitur, Via quæ in locum aliquem fert. Odyss. χ, ἀφαὶ δ' ἐξ εἴσοδός ἐστι. Plut. Alex. μάχεσθαι μιᾷ πύλῃ πάσης αἰσχρὸν ἐλέγετο λιμῷ, ὡς περ ἐν στενωπῷ τὰς Ἀσίας ἐκεῖ εἰσόδου. Ædium quoque vestibula & aditus & ianuæ per quas intratur, ab Aristoph. εἴσοδοι dicũtur. ¶A B. exponitur etiam Honorariũ quod pro introitu datur. Vide εἰσόδιον. ¶Εἴσοδος, Reditus, Tributũ seu vectigal quod penditur. ἡ εἰσφορά, vt Suid. exp. Qua signif. citatur ex Polyb. De rep. Rom. & ex can. 15 Concilii Ancyrani. VNDE Εἰσόδιος, ου, ὁ. vt εἰσόδιος λόγος apud Suid. ὁ εἰσιτήριος, Quæ in introitu alicuius habetur oratio. & εἰσόδιον αὖθις apud Greg. Flos qui spargitur ingredienti. B. AT Εἰσίδιον, ου, τὸ, Reditus, idẽ cum εἴσοδος in posteriori signif. Ab Hesych. εἰσόδια exp. εἰσόδοι, αἰσλώματα. ¶Honorarium (inquit Bud. De asse) appello quod Græci εἰσόδιον & ἔσοδον, id est Xenium aduentitium quod datur ingredienti quanque vrbem magistratui, vt hodie principibus nostris quum primùm vrbes pompaticè ingrediuntur. VNDE Εἰσοδιάζομαι, Redeo, Inferor. vt pecunia seu prouentus redire & inferri dicuntur. lib.4 Reg. cap.12, εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον, pecunia quæ infertur à transeuntibus. itidemque lib.2 Paralipomenon cap.15, εἰσοδιασθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου, pecunia illata in domum Domini.

Ἐπίσοδος, ου, ἡ, Ingressio, Aggressio. v.l. Ingressio qua quis obiter irrepit. VNDE Ἐπισόδιος, ου, ὁ & ἡ, Superinductus, Qui superuenit, Aduentitius: vt quæ adhibentur non necessitatis sed exornationis gratia. In Epigramm. χρύσου Χείματα καὶ φύκους αὖθος ἐπισόδιον, fuci flos aduentitius. Et ἐπισόδιος σοφὴ καὶ ᾠδὴ apud schol. Aristoph. Quæ in dramate adhibetur κατ' αὔξησιν τοῦ δράματος. Sed & quæuis aduentitia dicũtur ἐπισόδια. Plut. De virt. mor. συμφορᾶς ἔχει πλεῖστα τῶν παθῶν λόγον, οὐκ ἐπισόδιον. Idem De deo Socr. ἐπισοδίους καὶ σκεδαστὰς ὀδυνίας. ET Ἐπισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quasi aduentitia. Aristot. De arte poet. ἐπισόδιον δέ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ ὅλων μελῶν. Vbi annotat Petr. Victor. eum ἐπισόδιον vocare quidquid inclusum est in medio duarum chori cantilenarum. Poll. autem ἐπισόδιον in tragœdia nominari ait πρᾶγμα πράγματι συναπτόμενον, Quum alicui rei, quæ sua propriáque sit eius facti, adiungitur alia atque applicatur, quæ superuenerit, ac sine qua factum illud prius manebat. Id verò à poetis fit exornandæ & producendæ fabulæ causa. nam argumentum fabulæ factúmque illud simplex quod refertur, pusillum est, pauciſque commemoratur. Hæc inter alia ex Victorio, apud quem tibi plura videnda reliqui. Non tam verò tragœdiæ & comœdiæ quàm epopœiæ hæc conueniunt, vt testatur ipse etiam Aristoteles: qui talem esse dicit apud Homerum nauium catalogũ. Suidas ἐπισόδιον esse ait τὸ εἰς τὸ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ στοχασμὸν πρὸς καὶ αὔξησιν τῶν δραμάτων, ex Eunapio hunc locum proferens, καὶ πρὸ τούτου ὡς περ δράματα μεγάλου καὶ βαρεῖ, ὃ δὴ Μουσήιον ἐπισόδιον εὖ μάλα ὁ δαίμων ἐπήνεσε. Ponitur ἐπισόδιον (inquit Bud. pag. 103) pro omni aduentitio acroamate iucundóque,

Plut.apud Hom. ἔστι δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐπισόδια τὰ γλωτ- A τα ἐμπαίγματα, ὡς Ἡφαίστου χωλεύων καὶ οἰνοχοῶν. Similis est Therſitæ deſcriptio in ſecundo Iliadis, clamoſaque contentio & conuitium Agamemnoni ab eo factum, & poſtremò ab Vlyſſe eius vapulatio. Greg. ῥᾴοιτο δ' ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον τοῖς ἀκροαταῖς ἐπισόδιον, acroamatis extrinſecus & obiter aſſumptum & inductum. eſt enim ἐπισόδιον Suidæ παῦ τὸ ὀπτηρεύσιμον τοῦ δράματος γλῶσσης χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, & in vniuerſũ παῦ τὸ ἐξαγόμενον σοφισμα. Athen.lib.10, κατ' ἐπισόδιον μεταβαλὼ τὸν λόγον, Ve in alio libro quaſi in alio actu, aliud genus differendi B afferam, vel aliud argumentum ſermonis dipnoſophiſtarum, introductis aliis rebus, quaſi nouis ferculis aliunde accerſitis. Sic Plut.Symp. 2, in conuiuio ἐπισόδια ſunt τὰ γελοῖα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ σπουδαζομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιός τις. At in Epigrãm. γλαγίδες, κοῖχαι, ῥοικοί, σαῦραι, dicuntur δαψιλὲς οἰνοπόταις χαρὸς ἐπεισόδιον. Parcius autem ἐπεισόδια in fabulis docendis faciendaſunt. quare Ariſtot. ἐπισοδιώδεις appellat in quibus ἐπεισόδια frequentia ſunt, quia tenorem fabulæ interpellant. ad hoc enim inuẽta ſunt C vt actores ſcenici laſſeſcentes reũciantur. alioqui præſtaret inoffenſo tenore fabulam peragere. ‖Ἐπισόδια vulg.lexicis ſunt etiam Carmina quæ canuntur in imperatorem primùm vrbem ingrediẽtem. VNDE Ἐπισοδιώδης, vt ἐπεισοδιώδης μῦθος, fabula in qua crebra ſunt ἐπισόδια, quales Ariſtot. docet à malis poetis propter ſeipſos fieri, à bonis, propter hiſtriones. Idem De arte poet. τῶν δ' ἄλλων μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπισοδιώδεις εἰσὶ χείρεσται. λέγω δὲ ἐπισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μεταλλήλα οὔτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι. i. cui ἐπεισόδια nec D veriſimilem nec neceſſariam cõſequutionem habent, & vnam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud. pag.104, vbi ἐπισοδιώδης interpr. Aduentitius & extra argumentum aſſumptus, Inductus, Accerſitus, Nõ inhærens, Non connexus. Ariſtot.Metaphyſ.11, ἐπισοδιώδη τὴν τῶν πολλῶν οὐσίαν ποιῶσι. vbi (inquit Bud.) ἐπισοδιώδη appellat non conſertam nec compactam nec aptam ex ſeſe & compactilem vniuerſi ſubſtantiam, vt aduẽtitiæ perſonæ & acroamata, vel ſpectacula aduentitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipſis non E conſerta, ſed accerſita. ET Ἐπισοδιῶν, Tanquam ἐπεισόδιον interitcio atque infero. Ariſtot. ἐπεισοδιοῦν ἢ παρεισφέρειν. Idem in 3 Rhet. ἐν δὲ ταῖς ὑποθέσεσι δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαγωγοῖς. Hæc & alia fuſius apud Budæum, pag.103 & 104.

c.3. Ἀντεισέξοδος, ου, ἡ, Mutuus ſeu alternus ingreſſus. Plut. De placit.philoſ. ἀντεισέξοδον παρέχει, aditum viciſſim præbet.

C. Ἔξοδος, ου, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, Via qua alicuꝝ de exitur. Thuc. l.1, διαμαθὼν τὴν ὁδὸν ἐπὶ πόσον ἐς τὸν χωρίον ἰδὲ κόπου, ἢ τύχοι ἄφυκτα μᾶλλα παρέσεσθαι, καὶ νὺξ ἐπιγένοιτο ἔξοδος. Herodian.lib.7, φυγὴν μὲν διανοήσαντα διὰ τὰς ἐξόδους ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀποκαπιλᾶσθαι, fauis quibus exitur igne occupatis. Philo De vita M.lib.2, οὐδενὶ μὲν χώρησαν πλὴ ἐπ' ἔξοδον φέρουσαν, nulli cõceſſerunt viam ad effugium ferentem. ‖Ἔξοδος, Exitus, Ipſa exeundi actio, Egreſſio. vt apud Soph. Aiace, ἄμφηκες λαβὼν ἑμαυτὸν ἦλθον ἐξόδους ἵρασιν κυρᾶ, quærebat exitus egredi fruolos. ἔξοδον ἐκ χώρας ποιοῦμαι, E regione exeo ſeu emigro. Item liber Moſis quo Hebræorum egreſſio ex Ægypto narratur. Et mulierum ἔξοδος dicitur quum in publicum prodeũt è ſuo gynæceo cũ aliquo comitatu. Demoſth. in Olymp. ἔχουσαι δὲ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξόδους λαμπρὰς, ſplendidè prodeuntem in publicum. Plato De leg. τῆς ἐξόδου τῆς γυναικείων καὶ πομπῶν ἄμοιρος, expers pomparum quibus mulieres in publicum emittuntur. Quum verò de exercitu dicitur, redditur Expeditio. Herodian.lib.2, ἦν τι ὅτι Νίγρου ἔξοδος, aduerſus Nigrum eruptio. Thuc.lib.2, ὡς τάχιστα ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, qui dux erat huius expeditionis. Aliquanto antè, ἐπὶ τὴν ὁπλιτικὴν ὅτι ἔξοδον ἐκήρυσσον, ad longinquam expeditionem. Herod. lib.3, ἐπαγγέλλει τὴν εἰς Βρεττανίαν ἔξοδον, expeditionem in Britanniam edicit. quo loquendi genere crebrò vtitur. Et lib. 6, ὅμως δ' ἔχε τὴν ἔξοδον, tamen ad expeditionem ſe comparat. Sic lib. 5, ἐν πολλῇ χειμερίᾳ

ὥρᾳ εἶχε τὴν ἔξοδον. Itidémque ex Xen. τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, ad bellum egredi. Sic & ex Herodoti Polymn. Cam. affert, ἐπὶ ὅτι ἥκιστα ἔξοδον ποιεύμενοι, ſuſcipientes expeditionem lethalem. Interdum etiam Excurſio, Eruptio, itidem de militibus. Xen. Hell.1, ἐξῆλθον δέ τινες τῶν χειμώνων καὶ ἄλλας ἐξόδους, etiã alias quaſdam illa hyeme excurſiones fecerunt. Thuc.lib.3, καὶ ἔξοδον μέν τινα παρεσκευάσαντο ἐπὶ πόσον τι τῶν Μηθυμναίων ὅτι τὸ τεῖχος Ἀθηναίων φρουρὸν ἦν, eruptionem. Et lib.2, ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐπέμενεν ὧν τὴν ἔξοδον μᾶλλον, ſuſtinebant eruptionem. ‖Interdum Profectio ex aliquo loco, Iter ex aliquo loco. Herodian. lib.2, τὴν τε εἰς Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγελλε, itérque ad vrbem edicit. ‖Ἔξοδος in fabula quoque dicitur. Ariſtot. De arte poet. ἔξοδος δ', μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χορικὸς μέλος: pars tragœdiæ poſt quam non eſt chori cantus. Poſt vltimam enim cãtilenam chori, (inquit Victorius) fabula iam ad exitũ finémq; properat. inde enim videtur potius vocata, quàm quòd ſtatim chorus abeat: quanuis quod contrarium huius eſt, à chori aduentu parodos appellata ſit. nam in nonnullis tragœdiis inducitur chorus tãquam perſona aliqua quidpiam illic loqui, & in quibuſdam etiam diuiſus in duas partes ſecum de aliqua re quærit. nec tamen vnquam poſt terminum illũ canit. Præterea quum chorus è theatro non rediturus diſcedit, diſceſſus ipſius (vt teſtatur Poll.) ἄφοδος, non ἔξοδος, appellatur. ‖Ἔξοδος dicitur etiam cantilena quæ in exitu ſeu egreſſu alicuius cantatur. Ariſtoph. Veſp. τίνι δικαιοῖς ἔξοδον πυλὴ ἀπιοῦσι. ‖Ἔξοδος dicitur etiam de exortu ſolis. nã Suidas in hoc loco Dauidis, ὑπὲρ ἐξόδων οὐρανῶν, exponit ἀναπολῶν. ‖Ἔξοδος, Exitus, id eſt Finis. Thuc.lib.3, pag.169, ξυνέβαινε δὲ καὶ τοῖς Αἰγίνης αὐτῆς παῖς περιοικίταις ἀποβάσεις ἐπ' ἔξόδῳ τῷ. i. λήξει, vt ſchol. ait. Camer. interpr. Prope eſſe vt finirentur. Ἔξοδος, Exitus, Finis vitæ, Mors. Greg. in ſacrum baptiſma, ἵνα οὖν δάκρυα πᾶσι τὰ τῆς ἐξόδου μιμήματα. VNDE Ἔξόδιος, ω, ον, vt ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in extrum alicuius canuntur, vt ἔξοδος paulo antè. Apud Suid. ἐξόδιοι νόμοι, αὐλοὶ δι' ὧν ἐξίασιν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί: modi tibicini theatrici exeunte choro. quo modo hunc Cratini locum accipi dicit. Τὰς ἐξοδίους ὑμῶν ἴν' αὐλῶσι νόμους. Heſychio autem ἐξόδιοι νόμοι ſunt δι' ὧν παῖδες ἐξαλδύσουσι. quibus verbis videtur ſignificare modulos muſicos qui in exitu ſeu fine fabulæ concinuntur. At ῥήματα ἐξόδια dicũtur vltima morientis verba, Verba quæ aliquis ſub vitæ finem & exitum pronuntiat, Verba excedentis è vita. Greg. poſt locum paulo antè in ἔξοδος citatum, χωρὶς καὶ παῖδες πλὴ ὀδυρμίαν μεθέλκουσι, ἢ ζητοῦσι ἐξόδια ῥήματα. ſic & in Epitaph. ſororis, vbi hæc ἐξόδια ῥήματα ponit, ὡς εἰρήνη ὅτι τὰ αὐτὰ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω. AT Ἐξόδιον, ου, τὸ, dicitur carmen quod in exitu fabulæ canitur, Heſychiò paulo antè ἐξόδιοι νόμοι. Poll. lib.4, ᾧ μέλος δὲ τὸ ἐξόδιον, ὁ ἐξάρτης ἦδε τι. Vbi etiam adiectiuè accipi poteſt. ‖Aliàs ἐξόδιον ſubſtãtiuè capitur pro exitu & fine, ſicut & ἔξοδος paulo antè. Similiter & Feſtus Exodiũ interpretatur Exitum. itidémque Nonio Exodium eſt Finis, à Græco tractum, quaſi ἔξω τῆς ὁδοῦ, id eſt extra viam. Varro, Quũ in vinculis publicis eſſet, & bibiſſet iam κώνειον in exodium vitæ. Idem, Vitæ curſum vt cognoſcere poſſem, & quæ ſeruitutis & libertatis, ab origine ad exodium ducta eſſent. Idem, Quod cœperas modò in via narrare vt ad exodium ducas. Hæc ille, ex quibus cognoſcimus Latinos quoque vſos eſſe hac voce: vt & Apuleius, Nullum ego eius rei exodiũ inueniebam. Sed metaphoram à fabularum exodiis ſumptam eſſe diſcimus ex hoc loco Plut.in Philopœm.94, & in Alex. circa finẽ, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὧν χάριν ὡς τοῦ δράματος μεγάλου βαρυτὴν ἔξοδον καὶ πεπαιδιὰς κατάστασις. Itidémque in Criſſo, εἰς πολλὴν φασὶν ἔξοδον τὴν Κρίσαιον τραπηζίαν πλουτοῦσαν. Eadem metaph. cataſtrophe dicitur. Et de vitæ exodio (vt Varro paulo antè loquitur) apud Greg. τί περὶ τῶν ἱδρῶτα αἱματώδους, ἵνας περιστῶσι τὸν ἔξοδίου; Porrò fabularũ ἔξόδια in riſum deſinere ſolita fuiſſe (præſertim Atellanarum) tum ex Iuuen. & Suet. tum ex Liuio quoque diſcimus, qui lib.7 ab vrbe cõd. ait, Poſtquam

lege hac fabularum, ab risu ac soluto ioco res auocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, iuuentus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus iactitare cœpit: quæ inde exodia postea appellata, conseruique fabellis potissimùm Atellanis sunt. In quo Liuii loco itidem μέλη seu carmina subaudiri potest. ‖ In veteri autem Testamẽto ἔξοδον erat festum quoddã, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου. nam Deuter. 16 quum Dominus præcepisset vt in festo paschatis comederent panes azymos, & addidisset, ἵνα μνη- B σθῇς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου σου ἐκ γῆς Αἰγύπτου: aliquanto pòst subiungit, ἓξ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἔξοδον ἐξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. Attamẽ Leuit. 23, octauo die post festum σκηνοπηγίας, itidem præcipitur vt festum hoc agitent, συνοχὴν ὁλοκαύτωμα τῷ Κυρίῳ. ἔξοδόν ἐστι. nisi quis & tunc Ægyptiacæ ἐξόδου memoriam eo festo eis renouatam fuisse credat. Vulgata interpretatio pro hoc ἔξοδον alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio. vt hoc nomine etiam intelligi possit Congregatio qua domo sua exeuntes in C certum locum coibant.

ITEM Ἔξοδία, ας, ἡ, idem quod ἔξοδος, Exitus, Egressio. cuius exemplum proximè habes in ἔξόδιον, ex Deuter. cap. 16. Sic & 2 Reg. 11. ‖ Ἔξοδία Hesychio est etiam ἐκστρατεία: Suidæ ἔξοδος, id est Expeditio, vel Eruptio. In quem sensum ex Polyb. citat Suid. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξόδιαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως πᾶσαν ὁδὸν ἔμενον. Sic accipitur & hic apud eundem Suid. locus, ταύδηων ἐξιοῦσι πεζοὶ ὧδε καθῆκαν ὀϊδρεν. Thuc. suprà dicit, ἔξοδόν τινα ταυδήμει ἐποιήσατο.

Ab ἔξοδος est ETIAM Ἐξοδικός, οῦ, ὁ, Ad exodum pertinens. vt ἐξοδικὰ μέλη quæ paulo antè ἐξόδια. Aristoph. schol. τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ἐπισχοινισμικά, ἃ καὶ ὅτι ἐξόδου πρόσρημα ἄδεται. vbi tamen SCRIBITVR Ἐξωδικά, sicut paulo antè σεσωδικά. μασωδικά, ἐπωδικά. sed propter ἔξοδος, vnde & ipse derivat, dubium non est quin scribendum sit ἐξοδικά. cæterorum autem alia ratio est. Veruntamen apud Hes. reperio ETIAM Ἐξοδία, ἔξοδος, ἐξόδια: eáque suis locis, hoc est ordine alphabetico. E

AT Ἐξοδιάζω exponitur Expendo, Impendo. lib. 4 Reg. cap. 12, ἐξωδίασαν αὐτὰ τοῖς τέκτοσι τοῖς ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις. Et mox, εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ὅτι τοῦτο, τοῦ κραταιῶσαι αὐτόν. paulo antè verò εἰσοδιάζοντων εἰς οἶκον Κυρίου ἀργύριον, pecunia in domum Domini illata ad structuram templi, quæ postea fabris ἐξωδιάζετο ad comparandam materiam & alia ædificio necessaria. VNDE Ἐξοδιασὶς quod Bud. affert ex Eccles. Hist. 12, in fine, sed non interpr.

c. 2. Ἀνέξοδος, Vnde exiri nõ potest, Vias nullas habẽs per quas exiri queat. ‖ At ἀνέξοδος ἡμέρα dicitur dies qua non exitur, vel expeditio suscipitur: dies atra & religiosa, vt Bud. interpr. Probl. Rom. διὰ μετὰ καλένδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδοι καὶ μελαγχίμπεροι νομίζονται. ‖ Ἀνέξοδος dicitur etiam is cui exitus nõ datur, Cui exire non permittitur. Plut. De def. orac. οὐ γὰρ οἷόν τε σιλλύβους νήματος δεῖ ποιεῖν ἀνεξόδους, οὐδὲ φρουρεῖν συγκλείσαντας τὴν ὕλην. Aristot. quoque Hist. anim. lib. 9, c. 40, τοὺς βασιλέας τοὺς μελιττῶν: scribit οὐκ ἐᾶν ἔξω ἄλλως ἢ μετ' αἰρέσεως. itidémque Plinius, non procedere foras nisi migraturo agmine, lib. 11, c. 17. CONTRA Εὔξοδος, Vnde exire facile est.

c. 2. Διέξοδος, ου, ἡ, Via qua ex aliquo loco per alium transitur, Exitus: vel Transitus, idem cum δίοδος. Philo De vita M. lib. 1, νομίσας συγκεκλεῖσθαι, διέξοδον οὐκ ἔχοντας, velut indagine inclusis nullum patere exitum. Thuc. lib. 3, οἱ δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτόντες ἐς τὰ ἔλη ἐσφέρουσιν, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν. cui simile locum ex eodẽ Thuc. habes in ἔξοδος. Herod. lib. 8, ταῖς διεξόδοις ἐσίσωσι. Greg. ἀναλίσας πνεύματι τῇ διεξόδῳ τὸ πνεῦμα πρὸς μηχανικὴν ἡ φύσις, commoditatem commeandi spiritui moliens natura, Turn. interpr. In hoc autem loco Philonis De vita M. libro 3, χεῖρον ἔργου συμβολαῖον, διεξόδου δὲ τοῖς περὶ τὸν βίον πᾶσι, idem Turn. interpr. Omnis in vita ingressionis pes nota est. Vbi διέξοδος accipi etiam potest pro

percursione & transactione vitæ, seu pro curriculo vitæ. Nam διέξοδος interdum significat actionem percurrendi: & metaph. explicationem qua rem aliquam percurrimus, τοῦ λόγου διεξιέναι sive διελθεῖν. Bud. p. 331, interpr. Explicatio atque enarratio fusa, ex Galeno hoc exemplum subiungens, ὡς τὴν διέξοδον ἔχειν τῇ τοῦ λόγου, in explicatione. Itidémq; Turn. hunc locũ Philonis lib. 1 De vita M. καὶ μουσικὴν τῷ σύμπασαν εἶδε τὴν χρήσεως ὀργάνων καὶ λόγων τῆς ἐν τοῖς τέχναις καὶ διεξόδους ὑποκωπέρας Αἰγυπτίων οἱ λογιώτατοι παρέδοσαν, vertit, Instrumẽtorum vsu & præceptione artium explicationéque locorum. Aristoteles autem De mundo διεξόδους τῶν πλανητῶν appellat cursus lunæ & aliarum errantium stellarum, quasi permeationes. B. ibidem. Quæ signif. ἡ δὲ διέξοδος propria, non metaphorica est. sicut & in hoc loco Soph. apud Plut. Λήθουσι γάρ τοι καὶ τέκνων διέξοδοι θήλειαι ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ. vbi Camer. interpr. Aues ventorum tum demũ vias sentire quum instat partus. Et διέξοδοι ὑδάτων, riuuli aquarum, οἱ ὀχετοί. metaph. apud Dauidẽ διεξόδους ὑδάτων κατέβρυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, πρὸ κρυσταλλόν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. In v. l. autem habentur & hæc, Διεξόδους βουλεύματι ἔχῃς, scis quò tendant eorum consilia. Et ex Plat. διέξοδοι πολιτικαί, Acierum ordinationes, Aciei lustrationes & recensiones. Ex eodem, διεξόδων ἄπειδεν, castra mouere. VNDE Διεξοδικός, ὴ, ὁ, vt διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & explicatur fusé. Duo exempla habes apud Bud. pag. 332, alterum ex Alex. alterum ex Athen. Itidémque apud Plut. in Fab. διεξοδικαὶ γλαφυρίαι ἱστορίας. Camerario διεξοδικοὶ λόγοι, copiosa oratio, qualis est oratoria: non concisa neque brevis, qualis dialectica. D

‖ Alias Διεξοδικὸς accipitur etiam pro Perusus, Per quẽ trãsiri potest, Spatiosus. Et apud Aristót. De part. anim. τὸ διεξοδικὸν dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & eiciuntur. tunc autem pass. signif. habet. A priori διεξοδικὸς est ADVERB. Διεξοδικῶς, Pertranseundo, Percurrendo. vt διεξοδικῶς ποιεῖσθαι περὶ λόγους τινός, Fusé, Copiosé, Bud. p. 331 ex Alex. Aphrod. Ibidem διεξοδικῶς interpr. Vagè, Plenè, Fusè, ex Dionys. Areop. hunc locum proferens, διεξοδικῶς μὲν ἐν κύκλῳ περὶ τοῦ πᾶν ὅσον ἐστὶν ἀθρήσαι περιπορεύομαι, non compendiosè sed expatianter, & quod dicitur Longè latéque. Vide alia exempla ibidem. A διέξοδος sunt etiam HAEC, Ἀδιέξοδος ET Δυσδιέξοδος. Est autem Ἀδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem transiri nequit. vel Vnde exire non est. Impèrvius, Inutus. Aut etiam Qui transire exirève nequit, Viam non inueniens. Epigr. AT Δυσδιέξοδος, ου, ὁ ἡ, Per quem difficulter transiri potest, Ægrè pervius. vel Vnde exire difficile est. vt δυσδιέξοδος λαβύρινθος apud Greg. Labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate sinuosus, Labyrinthus ex quo ægrè exiri potest.

C. Εὔοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per quem iter haberi facilè potest, Pervius. cui opponitur ἄοδος à Xen. vt suo loco dictũ est. ‖ Item Expeditum iter habens. Athen. lib. 3, Φοίνικι δὲ ἰδίωμα ὑγρὸν καὶ λιπαρὸν ἄκρον ὄσφρησιν, καὶ πόρους παρὰ μικρὰ εὔοδα, nec facilem vrinæ transitum præbent. ‖ Itẽ, Prosperi in ituere successus. vel generalius & metaphoricè Qui prospero successu vtitur. Εὔοδος Hesychio est ἀγαθή. ‖ Εὔοδος nomen propriũ rhetoris apud Suid. VNDE Εὐόδως, Facili via, Expeditè, Itinere prospero. At ex Naz. ἀοδώτως πορεύεται, Quæ rectè ingrediuntur. Item Prospero successu, Prosperé. ET Εὐοδία, ας, ἡ, Facilis via. Suidæ καλὴ ὁδός, Pulchra via. vel Iter prosperum, quo signif. Bud. affert ex Esdræ cap. 8, ζητῆσαι ὁδοὶ ἀρὰν ὑμῖν καὶ τοῖς σὺν ὑμῖν. Et sic sæpe vsurpari scribit. Similiter & apud Aristoph. Ran. ὁδοὶ ἄριστα. Ἡλιοδρομοῦσι πετηνῶν κύκνων ἱερὸν ὄρνιθες δαίμονες οἱ κατὰ χῶραν. id est ἀνυσίμως πρὸς τὴν ὁδόν. Metaphoricè accipitur etiã pro prospero rerum successu. sicut & ab Hesychio exponitur ἀνοδοκρισία. ‖ Εὐοδία apud Suid. est etiam nomen proprium sicut & Εὐόδιας. Habes autem accus. Εὐόδιαν epist. ad Philipp. 4. ET Εὐοδίω, ῶ, Fio, Prospero itinere vtor. vel Facili via feror, Expedite progredior. Demosth. περὶ Καλλικλέα, de aqua, ἣν μὲν αὐ ὁδὸν ἦ, φέρεται καθ' ἣν τὴν ὁδὸν ἦν δ' αὐτοῦ τι, τὴν καθ' ἣν τὸ

εἰς χωρία ἐκβαίνειν πλατύτερα. vbi nota opponi sibi mutuo τὸ ὁδεύω & ὦ ἐπίσταμαι π. Sed sciendum, in antiquis libris reperiri & aliam scripturam, videlicet. εἰ μὴ αὖ ὁδοῦσι. Aristot. lib. 1 De gener. anim. ῥεῖ ὅπου αὐ ὁδοῦσιν αἱ σώματος, Qua viam sibi patefecerit. vel potius Qua viā patefactam nactum sit. Radices etiam ὁδοῦν dicuntur quæ sine impedimento in ima terræ viscera descendunt, seu quæ facilem descendendi viam nanciscuntur. Theophr. Hist. pl. lib. 1, cap. 9, αἱ μὲν, ὁδοῦσαι καὶ ὁμαλεῖς, αἱ δὲ, σκολιαὶ ἢ καθελκόμενα. (οὐ γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει διὰ τοὺς τόπους, τοῦ μὲν ὁδοῦν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς δεῖν) ὡς ἂν ὄντι τὰς; διάρσεις καὶ ἐλάσεις. Vnde Plin. lib. 16, cap. 31, Aliis recto meatu radices descendunt, vt lauro oleæ: aliis flexuoso, vt fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius ὁδεύειν. itidémque idem Theophrast. lib. 5 De caus. ὁδοδοσεῖ γὰρ ἃ ἔχουσι ἔρμα αὔξονται μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος. Eodē lib. dicit ἀσυμφορίας τῆς ἕδρας. Ipsæ etiam plantæ ὁδοῦν dici possunt quū prospero successu crescunt. Patt. etiam voce ex Aristot. affertur, ὁδοῦται τοῦ σπέρματος, semen dirigitur & iuuatur. pro quo potius scribendum videtur ὁδεῦται: quum ὁδοῦν neutrum sit: A Τ Εὐοδέω actiuum est, Prosperum iter seu facilem viam præbeo, Prosperum successum do, Promouco: vel etiam Dirigo. sicut Hesych. ὁδοῦσι exponit κατευθύνει. 3 Reg. 22, ἀνάβαινε καὶ ὁδοῦσι σοι ὁ Κύριος, Ascende, & prosperum iter dabit tibi Dominus. Theophrast. De caus. pl. lib. 5, cap. 6, ἡ ἕδρη κωλυομένη καὶ ἀποστρεφομένη τοῦ πέριξ, φέρεται πρὸς τὸ εὐπαρακόλουθον καὶ ὁδοῦν. οἷ γὰρ ἐχρεία τις ὅτι, ea fertur qua meatum inuenit, vel potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo antè dicit, ἡ δὲ αὔξησις εἰς μῆκος, καὶ διὰ τὸ θύρειν ἕδρᾳ ὁδυπορεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ μηδὲν αἰτιᾶσθαι. Greg. Naz. ἐπιδοὺς ὁδοῦσι τὸν λόγον ὁ λόγος, quum Verbum Dei successum orationi nostræ dederit. Idem, ὅπως ὁδοῦσι τῷ κακίᾳ, vt successum det malitiæ. B. Et Sap. 11, ὁδώδυσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ, direxit opera eius, seu Felicem successum largitus est, Promouit felicem successum dando. ¶ Neutrali quoque significat. B. in suo lex. habet, εὖ ὁδοῦσι, si bene cesserit, Gaza interpr. Idémque ex Aristot. affert, πολὺ δὲ καὶ ἄχρηστον ἀπόβλημα τοῦ σπέρματος συμμίγνυται, ὥστ' ἐνίοις γίνεσθαι ἀρίστημα, ὅταν αὐτοῖς μὴ ὁδοῦσι ἡ ἔκπτωσις. Vbi tamen ei scribendum videtur διοδοῦσι. Patt. Εὐοδός μοι, Prosperum iter mihi datur, Prosperam viam nanciscor, Prosperum iter à Deo obtineo. idem cum διοδεύω. In Epist. ad Rom. cap. 1, πάντοτε ὅτι πᾶσι προσευχῶν μου δεόμενος εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, siquo modo tandem aliquādo prosperum iter detur ex volūtate Dei. Metaph. capitur pro Feliciter mihi succedunt res, Felices successus mihi dantur. Herodot. διωδώσῃ ὦ Κλεομένει τὰ ἐς τὸν Δημάρητον πρήγματα, Cleomeni in Demaratum bene cessit. Et εὐοδούμενος (inquit Bud.) Cui omnia prospere cedunt, Qui tenorem institutum asseruat. Greg. De homine, pag. 32. Basil. ὅταν ἴδωσι τὸ κακὸν διοδούμενον, καὶ τῷ ὑμετέρᾳ διαθέσει κεκμηκός. Rursum Greg. De homine, pag. 114, διὰ τὸ μὴ διοδοῦσθαι τῷ διανοίᾳ ὅτι τῆς πρὸς φύσιν διαπεπόνται τὰς μελέτας, id est, Mentem nō constare, Non sanam esse. Act. Conc. 6, ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ πάντα, ὅπερ αὖ διοδοῦται, Quod pro Dei benignitate licuerit. vel, vt Erasm. vertit, Quicquid commodum fuerit. Quorum verborum sensus est, Vt quisque cōferat pro ratione prosperitatis quā à Deo obtinuerit. Quædā exempl. habent διοδωθῇ. Hesych. διωδώθη exp. ἐπιμαίθη pro quo potius ἐπιμαίθη.

C. Εὐρυόδιος, ν, ὁ & ἡ, Per quem late patent viæ. vel Latè patens. εὐρύχωρος, vel μακελάμφοδος vt à veteribus exponi testatur Eust. (Est Α Υ Τ Ε Μ Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens) Od. γ, ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Eust. annotat ει in hoc composito esse ex ὁδίνω. itaque fuerit Quæ latè circumit seu cingit. omnia quæ in ea comprehenduntur. ¶ A Suida substantiuè exponitur ἡ πλατεῖα ὁδός, Via lata.

C. Ἔξοδος, ου, ἡ, Via qua aliquò acceditur, Aditus. Thuc. lib. 7, pag. 250, ἦσαν δὲ σφίσι τῆς ἐξόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἐπῆσαν πεζομαχοῦντα ἀπαλλύοντες, καὶ τῷ ὁπλιτῶν καὶ πλοίοις. Hippocr. autē ἐξόδους vocat quæ aperta sunt vt meatus, lib. 6 Epid. αἱ ἐξόδους ἀνάστομοι εἶναι οἷον ῥῖγες, meatus aperti, vt sunt

narium. Camer. Metaph. autem pro Via & ratio. Diosc. l. 6, c. 1, ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ δύσκολος ἀγωγὴ πλανωμένους, ἔφοδος ἔστω, ne facilè decipiamur & in errorē impellamur hæc ratio est. Quibus subiūgi potest ἔφοδος quod Greg. pro ὁπτασίαν usurpauit, vt Budæo videatur πρὸς τὸ ἀπολαῦσαι τοῦ θείου, εἰ ὡς ἔλως ταῖς λογικαῖς πίστεσι ἐφόδοις, si argumentis speras Deum comprehendere re posse? Aliud ex Philop. exemplum habes apud eundem Bud. pag. 759. Hermog. autem μιμητικὰς ἐφόδους vocat (vt eius schol. putare se scribit) παρ' ἱστορίας καὶ τὰ ὀνόματα, & alia similia: lib. 4 De inuent. cap. VII. χρήσιμα δὲ ἴσως ὅτι χρήσιμα καὶ ταῖς ἐφόδοις μιμητικαῖς. At lib. 1 ad Herenn. Exordiorum duo sunt genera: Principium, quod Græcè προοίμιον appellatur: & Insinuatio quæ ἔφοδος nominatur. Insinuatio autem est oratio quadam dissimulatione & circuitione obscurè subiēs auditoris animum. ¶ Ἔφοδος est etiā Accessus, Aduentus: plerunque infestus & hostilis, sicut & à schol. Thuc. exponitur ἔφοδος πολεμική. Bud. pag. 758, interpr. impetum aggressorium & incursum infestum, exempla eius tignif. ex Polyb. proferens: quæ ibi vide. Sic Thuc. lib. 1, ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπρωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσης, commodius & facilius esse regi mari quàm terra aduentare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem faciliorem esse quàm terrestris. (sicut lib. 2, ἀμφοτέρων ὧν ἕνεκα ἡ ἔφοδον ἐποιεῖτο, vtraque de causa expeditionē suscipiebat) Et lib. 3, τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφάλειαν προσαιτῆς, aduersus aliam incursionē. Eodē l. ἐμποδὼν τοῦ οἰκίας, ὅπως μὴ ἡ ἔφοδος, ne fieret impetus. Et l. 4, pag. 162, ἡ πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις, primum impetum excipientibus, seu primum incursum sustinentibus. Sic Herod. lib. 8, οὐκ ὑπομένοντας ἡ ἔφοδον αὐτοῦ. Et lib. 7 ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιεῖται, vt inde eruptionē in hostē facerēt. Luc. De calumn. ἐκπλαγησόμενον, μηδένας ἀπτοήτους, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. Rursum Herodian. lib. 1, δι' ὀλιγοημερίας καὶ ἔφόδου τὰ χρεώδη πρὸς τὸν βίον πορίζονται. vbi Polit. vertit, Incursibus populationibúsque victū parant. Et ἐξ ἐφόδου, primo impetu ac ex itinere: ἐκ παρατάξεως verò, acie instructa. Exempla apud Bud. habes pag. 758, vbi inter alia ex Polyb. affert, Ἑλληνικὴν μὲν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, καταῖρον, quum statim aduenies oppugnare adortus esset. (Sic idē Pol. lib. 5. πανάφαντος τῆς πολεμίους καὶ συμμίξαντος ἐξ ἐφόδου, Statim, Rectà, vt Camer. Idem, πόλεις ἐξ ἐφόδου παρελάμβανεν. capiebat oppida prima aggressione. Arrian. ἐξ ἐφόδου προσβάλλειν) Affert & ex Plut. in Alex. τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου δίδωσι σημεῖον, Ineundæ pugnæ signum, seu Impetus in hostem dandi. Et ibidem ex Arr. ἅμα τῇ ἐφόδῳ τῆς πόλεως, vna cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de accessu seu aduentu hostis magno adhuc interuallo distantis, apud Herodianum lib. 2, πανδημίας τοσαύτην ἔφοδον στρατοῦ, tātum aduentare exercitum. Cui non dissimilis quidam ex Thuc. paulo antè citatus locus. Aliàs etiam simpliciter pro accessu seu itione ad aliquem locum accipitur, vt apud Thuc. lib. 1, δι' ἀφεκτοὺς τὰς οἰκίας καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους, nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic lib. 5, ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδος πρὸς ἀλλήλους, erat quies & commeatus ipsis inter se. (Quibus subiungi potest quod apud Aristot. libro 1 Topic. legimus, ἐπαγωγὴ δέ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ὅτι τὸ καθόλου ἔρχεται, de singulis ad genus progressio. Camer.) At paulo alio sensu ἔφοδος usurpatur ab eodem Thuc. lib. 3, διὰ πρεπείας τινὸς λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ σφέτερα ἐς αἰτίαν καταλῦσαι, honesta quadam ratione, & animi magis conatu seu solertia. Schol. ibi exp. μηχάνῳ. Habet tamen idem & aliam paraphrasin, videlicet, γνώμῃσι λόγου διὰ πρεπεῖ, ἔχουσι ἡμᾶς ὡς ἔφοδίασμα καὶ ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, id est σωτηρίας. ¶ Ἔφοδος (inquit Bud. pag. 759) sic etiam dicitur vt διέξοδος. quia ὁδεύειν, Narrare, Recitare, Differere, Percensere significat. Polyb. lib. 4, σφεῖς ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς καὶ παρεκτοσῆς Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι πιὰ δὲ πρὸ πεποιήμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἀναγραφῆς, hoc est, expositionis cursum & progressum. Et in 5 item, ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Quæ exempla apud Bud. permixta

sunt

sunt exemplis præcedentis signif. Ἔφοδος Budæo est etiam Apparatus & instrumentum. Hesychio autem ἔφοδος non solùm ἄφιξις, παρουσία, item ὁρμή, ὄπτασφορμὴ, sed etiam βλάβη.

Ἔφοδος, ου, ὁ ἢ ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri potest. Thuc. l. 6 p. 219, ἔρυμα πρὸς ἔφοδον παντὶ τῷ τοῖς πολεμίοις, λόφοις λογάδην καὶ ξύλοις δι' ὀλίγου πεζῶν ὠρθωσαν. vbi schol. exp. προσβολῶν δυνατόν. Ἔφοδοι (inquit B. p. 758) dicuntur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Latini vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῇ φωτὶ πρὸς τὸ χαλκίον ἀπαφίησι τὸ σωφήμα.

B

VNDE Εὐέφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis.

C. Ἐφόδιον, ου, τὸ, Quod ad iter cōficiendum aliquis accipit, Sumptus seu auxilium vitæ, (Virg. Auxiliumq; vitæ veteres tellure recludit Thesauros) Commeatus, Viaticū. Thuc. lib. 2, καὶ ἀργύριον πρῆσαι ἔχοντας ἐφόδιον. vbi etiā adiectiuè capi potest, sicut & apud Syn. ep. 18, ἐδεήθησαν ἡμῶν ἐφοδίοις χάριν πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. Substātiuè autē apud X. Hell. 1. ἐφόδιον δὲ ἦν μείων. Et Demosth. Olynth. 3, δεῖ δὲ πορεύεσθαι ἐφόδιον τοῖς στρατευομένοις. Plut. Apophth. ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς. Herod. lib. 2, νομὸς τῇ δοὺς ἐφόδια. Vide & sequēs ἐφοδιάζω. Metaph. autem ἐφόδιον dicitur omne illud cuius auxilio ad aliquid peruenimus. seu Adminiculū. Plut. De educ. lib. ἐν νεότητι τὴν ὀπτικὴν καὶ πρὸς σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸν γῆρας ἀποτιθέσθω. Idē in Symp. sept. sap. μὴ μόνον τῷ ζῆν ὅλῳ καὶ τῷ ἀποθνήσκειν ἐφόδιον εἶναι, viaticum non solùm vitæ sed etiam mortis. Sic in Alex. τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον ἡγοῦμαι καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herod. l. 2, εἰς αἰσθρείαν ἐπ' ἀφνὴ γενεαλογίαν ἐφόδια. Et l. 7, ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Syn. ep. 57, μάγιστον εἰς τὸ καρτερεῖν ἐφόδιον. Apud Suid. ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Apud eūdem, ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. vt apud Plat. in Epist. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoq; metaphoricè Viaticum dicūt, vt Horat. collecta viatica multis ærumnis. Vide & ἐφοδιάζω, & Συλλογιζόμενον. B. p. 759, interpr. etiā Occasionē atq; procliuitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρός τι, ἐφόδιον ex Libanio exēplū proferēs. Ibidē ex Demosth. λαβὼν τὴν συγγραφὴν πᾶσαν κλεῖσαι, ansam & occasionem causāmque arripiēs ex syngraphæ verbis.

D

VNDE Ἐφοδιάζω, Ad viā instruo & viatico dono, B. ibidē, afferens ex Herodoto exemplū. Pass. ἐφοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor, hoc est Viaticū sumo vel accipio. Basil. ἐκ τῆς δημοσίου ἐφοδιάζεσθαι. Xen. Hell. 1, ὁ δὲ Χίου ναυάρχης ἐκάστῳ τῶν ἑαυτοῦ ἐφοδιαζέσθω, pro viatico exigens. Ita B. loco citato, subiungens hunc locum Plauti, Æstiuè admodū viaticati sumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. Ἐφοδιάζω metaph. quoq; capitur pro Instruo quasi viatico. Gell. l. 17, c. 2, postquā ex Q. Claudii annalibus attulit hūc locū, Simul forma, factis, eloquētia, dignitate, acrimonia, cōfidentia pariter præcellebat: vt facilè intelligeretur magnū viaticū, subiūgit, Magnū viaticū, pro magna facultate & paratu magno, nouè positū est, videturq; Græcos sequutus qui ἐφόδιον sumptum vitæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφωδίασεν pro eo dicunt quod est Instituere & instruere. Et apud B. p. 759 in quodam loco Basilii pater nimias opes liberis relinquēs dicitur eos ἐφοδιάζειν, pro Censu & facultatibus immodicis quasi viatico vitæ munire. Plut. De fort. Alex. στρατιώτης, ἀνὴρ φιλοπόνος, οἷς αὐτὸν ἐφοδιάζει φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, instruebat ad hanc expeditionem obeundam. Sic idem in Coriol. εἰς καινὸν ὅλεθρον ἢ ἀπιθάνην αὐτῶν ἐφοδιάζειν.

E

C. Ἡμίοδιος, Qui dimidia ex parte præest itineribus, vt exponitur apud Aristot. Œcon. 2, Ἀντιμάχῳ Ῥόδιος ἡμίοδιος γενόμενος Ἀλεξάνδρου πρὸς Βαβυλῶνα.

F

Ç. Κάθοδος, ου, ἡ, Descēsus. seu Migratio ex aliquo loco. qua signif. accipitur à Plut. in vitis decem oratorum. Item Reditus: plerunque exulum. Thuc. lib. 8, ψηφισαμένων αὐτῷ Ἀλκιβιάδῃ κάθοδον καὶ ἄδειαν, facto decreto de reditu Alcibiadis & impunitate. Xen. Hell. 2, παρεσκευάζετο πρὸς τὴν εἰς Συρακούσας κάθοδον ξένους τε καὶ πεντήρεις, ad reditū in patriam comparabat milites & naues, de Hermocrate. Camer. Rursum Thuc. l. 3, ἐπρεσβεύοντο περὶ καθόδου, de restitutione. Plut. Cicer. σφαλεὶς αὖθις κάθοδον, conficiens reditum ab exilio. Ionicè autem pro κάθοδος

G

DICITVR Κάτοδος, sicut ET Ἄτοδος pro ἀτόμως, apud Herodotum.

C. Μέθοδος, ου, ἡ, Via, Cōpēdium: seu Ratio. Celsus in præf. l. 1, Horū obseruationē, medicinā esse, quā ita definiunt vt quasi viā quandā (quā μέθοδον Græci nomināt) eorumq; quæ in morbis cōmunia sunt, cōtemplatricem esse contendant. Pro breuitatē & cōtractione viæ (inquit B. in Pand.) μέθοδον & Græci dicūt, & Latini Compendium. Plato lib. 1 De leg. περιόψεσθε αὐ δυνάμενοι πλὴν θεοῦ ἀπάντων τὴν πειθοῦσαν ὀρθὴν μέθοδον ὑμῖν δηλοῦν, veram rationem & viam. Et apud Galen. ad Glauc. φαρμάκων μέθοδος συνθέσεως, medicamentorum componēdorum ratio. Et μέθοδος θεραπευτική apud eundem, Ratio & via artis medicæ. Et μέθοδος ἡ καθόλου, ratio quæ in vniuersum docet, ex Gazæ interpr. Budæo μέθοδος est etiā ratio cōmentandi & deprehendendi aliquid, in hoc loco Plat. l. 4 De rep. ἀκριβῶς μὲν ὅπου ἐκ πάντων μεθόδων εἴποις ἂν ἐν τοῖς λόγοις χρώμενα, ἢ μή πω λέγωμεν, ἀλλὰ μακροτέρας ἢ πλείων ἐδεῖ ἢ ὅτι πάνυ ἄρουσα. quibus posterioribus verbis quid μέθοδος sit explicat. Idem in Phædro de rhetorica, ὅταν δὲ αὖ τέχνη οὐχ ἡ Λυσίας καὶ Θρασύμαχος περὶ ταῦτα μεταφαίνωσιν ἡμῖν μέθοδος. Ab eodem B. exponitur Via & ratio qua aliquid inuestigamus: citante hunc ex Plat. Sophista locū, μή ποτε ἐκφύγῃ σε τὴν οὕτω δεῖν διώκειν κατ' ἔκαστα καὶ ὅτι πάντα μέθοδον. Videtur autem metaph. esse sumpta ab iis qui persequēdo inuestigāt: à μέθοδος significāte Persequutio (vt μεθοδεύειν, persequi) quasi Via seu iter post aliquē. Ab eodē exponitur ratio & via docendi ac discēdi, apud Aristot. in principio libri De part. anim. περὶ πάσας θεωρίας ἐν μέθοδον. Quibus subiungit ex Cic. Bruto de Hermagoræ præceptis, Habent enim quasdam in discendo non patientes errare vias. Μέθοδος dicitur etiam artificiosa & compendiosa ratio tractādi de re aliqua. Cuius tres statuūtur species, σωστική, ἀναλυτικὴ & διαιρετικὴ siue ὁριστική. de quibus Galen. in initio artis paruæ. Sed & tractatus aliquis ac liber μέθοδος dici putatur. Aristot. Polit. 6, καθάπερ εἴρηται πρότερον ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρὸ ταύτης, in præcedenti libro. Sic in 5 De gen. anim. πάντων δὲ ὑπαρχόντων συμβαίνει τούτων ἕκαστον, δηλοῦσι τὴν μέθοδον τῆς περὶ ὅλου. Budæus. Sic Politic. 4, ἐν τῇ πρώτῃ μεθόδῳ περὶ τῆς πολιτείας. Pro Ars quoque accipitur. vt apud Plutarchū, ἀπὸ μέσης τῆς περὶ τὴν πύλαια μεθόδου, Mathematicus & supputator, Abaci peritus. Bud. Similiter & Camer. apud Aristot. l. 1 Topic. de dialectica, ἐξεταστικὴ οὖσα πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀφορμὰς ὁδὸν ἔχει, vestigatrix quū sit, ad omnium artiū initia ac causas deducit. Μέθοδος pro Fictio, Ludificatio, Illusio, affertur ex can. Concilii Ancyrani.

VNDE Ἀμέθοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Via & compendio carens: sequendo signif. vocabuli μέθοδος. CONTRA Ἐμμέθοδος, In quo methodus est, Compēdiosus, Artificiosus. Philo De mūdo, λογικὴ φύσις τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum.

VNDE Ἐμμεθόδως, Via & ratione compendiaria, Artificiosè. ἐν μεθοδικῶς. Alex. in Top. pagina 141.

A Μέθοδος derivatum est ETIAM Μεθοδικός, ἡ, ὁ, idē cum ἐμμέθοδος. Item Qui artificiosam viam & compendium sequitur. Et μεθοδική, apud Quintil. Ratio loquendi, lib. 1, c. 15, Et finitæ quidē sunt partes duæ quas hæc professio polliceatur: id est, ratio loquendi, & enarratio autorum: quarum illam μεθοδικήν, hanc ἱστορικὴν vocant. Aristot. autē libros De dissertēdi ratione μεθοδικὰ inscripserat, de quib⁹ Simplicius, Laert. & verò ipse etiā Rhet. 1. Apud Galen. quoque μεθοδικὴ ratio quædā inuestigandi & cognoscendi, in lib. περὶ ὅρων, vbi ait, μεθοδικὴ, ὅτι λόγος ἀπὸ φαινομένων ὁμοίωμος καὶ ἀδήλου καὶ ἀλήθη ποιούμενος. quale est, εἰ ἰσχνῶς εἶσι, τέρετ εἶσι. Apud eundē μεθοδικὴ αἵρεσις, quā omnia medicinæ dogmata corrupisse scribit. Et μεθοδικοί, medici methodicæ sectæ addicti, quam illi definiebant esse cognitionē apparentiū communitatū ad sanitatis finem spectātium. Qui (vt Celsus tradit in præfat. lib. 1) contēdunt nullius causæ notitiā quidquā ad curationes pertinere, satisq; esse quædam communia morborū intueri. si quidē horū tria esse genera: vnum, adstrictum: alterum, fluēs: tertiū, mixtum. Vide plura ibidem, & apud Gorr.

VNDE Μεθοδι-

κῶς, Artificiosa ratione & via. κατὰ μέθοδον, vt apud Polyb. exp. Suidas, proferens exempla. ET Μεθοδίτης, artifex. nam Hesych. μεθοδίτης exp. τεχνίτης. vel etiam Doli fabricator.

A Μέθοδος descendit & VERB. Μεθοδεύω, Methodo & via prosequor ac tracto. Laert. in Archyta, ἔστι τοίνυν τὰ μηχανικὰ μηχανικῶς θεωρηθέντα ὑπὸ λόγου. εὐμεθόδευτα. Et μεθοδεύειν τὸν λόγον, artificiose tractare, Chrysost. 1 ad Cor. 15. Philo, δίχα γὰρ τοῦ μεθοδεύσαντος οὐκ ἦν καθ' αὑτὸν ἰδεῖν θεατόν, sublato artifice tolli ac perire artem quæ per se nō subsistit. Hæc B. qui μεθοδεύειν interpr. etiam Indagare, Inuestigare, apud Themist. 11, in Poster. anal. Et in pass. μεθοδεύομαι. Galen. Therap. 14, κολοβώματα ὀνομάζουσι τὰ κατὰ χεῖρας ἢ πηχυαίαν ἢ οὖς ἐλλείποντα· μεθοδεύεται δὲ πως καὶ ταῦτα, Certa quadam methodo curātur, Arte tractātur: vt Herinog περὶ ἰδιῶν, tomo 2, p. 106, ἀλλὰ μεθοδεύθη δηλονότι, πῶς τοῦτο ἀφικνεῖται, artificiose aliud agitatum est vel actum, vt huc perueniretur. B. ‖Μεθοδεύω, Persequor. in Pād. αἰσχύνη μεθοδεύσαντα τὸ πρᾶγμα, persequutoria pretii. Alibi, ἢ παρέσχεν αὐτῷ ἐπανελθεῖν, νομίμως μεθοδεύσας, iure cōuenis. Cod. Hæc B. Hesychio est μεταχειρίζεσθαι & διέρχεσθαι & μεθοδεύσαντα ἐξετάσαντα. ‖Μεθοδεύειν Camerario est etiam Machinari & architectari. sicut & Suid. μεθοδεύει, πλέκει, ἀπατᾷ. Vide in μεθοδεία, quod sequitur. VNDE Μεθοδεία, ας, ἡ, (inquit idem Camer.) Occulta & fraudulēta circumuentio. Paul. Ephes. 6. πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. vbi veteres interpr. ἐπιβουλάς, ἐνέδρας δόλους, mala consilia, insidias, fraudes. Hæc ille. B. quoq. interpr. nō solùm Insidiæ; (vt apud Greg. δέον τοῦ συρεῖν ἐφ' ἁπλότητος καὶ πίστεως, στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ πονηροῦ) sed etiā Fraus, apud Basil. Et alibi, πλεῖστη γὰρ ἡ μεθοδεία τοῦ διαβόλου. Chrysost. exponēs locum Pauli antè citatum, ἡ ὅτι μεθοδεία; μεθοδεύουσι γὰρ τὰ ἀπατηλὰ & διὰ πιστοῦ εἶναι δοκοῦντα καὶ ὅτι ἀπὸ πηχῶν γίνεται & ἐν λόγοις καὶ ἐν ὑπογυίοις καὶ ἐν παλαίσμασιν ὅτι πρὸς πλεονεξίαν ὑμᾶς. Exempla eius diaboli μεθοδείας ibidem profert. ‖Hesych. μεθοδείας exp. non solùm πήχεως sed etiam ὁδοιπορίας, Viatica, Viæ sumptus & cetera. Similiter apud Suidam, μεθοδείας, πήχεως ἢ ὁδοιπορίας, ἢ τοιούτου. Est AVTEM Μεθόδιον, Viaticum, vt Hesych. restatur, his verbis, μεθόδιον, ὁδοιπορικόν. B

C. Μίξοδος, ου, ἡ, ET Μιξοδία SIVE Μιξοδία, ας, ἡ Mixtio viārū, Vbi tres plurésve viæ miscentur. Apud Hes. μιξοδίη, πεντόδος. Et, μίξοδος, ὁδὸς ἧς εἰς ἑπτὰ συμβάλλεται. Et, μιξοδίη, ὅπου αἱ ὁδοὶ μίγνυνται). Sed scribitur apud eū μιξοδίη per ει in penultima. qui scripturā heroicū metrum nō fert. Ab Homero autē & Apoll. l. 4 Arg. μιξοδίη vocatur locus inter Scyllam & charybdin, vbi ἀστερωπὰ ἠχήεντα εἰσί. C

C. Πάλιοδία, ας, ἡ, Iter reciprocū. ἀναπαλίοδος, παλινοδία verò ἀναπαλιῶδη. Suid. AT Παλωδία v. l. interpr. Erratio, Error, Iter deuium, ex Hes. cuius tamen verba corrupta sunt, ac potius accipere videtur adiectiuè pro Quæ à recta via aberrauit, ἡ πλανημένη τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, & ἄλλως. vt videlicet illud παλωδία Ionicè dicatur pro Πλανοδία, à NOMIN. Πλανόδιος, Via errans. Homer. hymno in Merc. Πεντήκοντ' ἀγέλας ἀπεπήμανεν εὐρυμετώπους, Πλανοδίας δ' ἤλασεν διὰ φαιὰ δία χώρου, Ἴχνια λαυρεύσας. C

C. Παρόδος, ου, ἡ, Via ad aliquem locum ducēs, Aditus. Xen. Anab. 4, μία αὕτη δῆλη παρόδος ἣν ὁρᾶς. ὅταν δέ τις ταύτην ἐπιφράξῃ παρεῖναι, κωλυσοῦσι λίθοι. hoc est εἴσοδος, vt ibidē loquitur. Idem Paed. 6, αἰσθησάμενος ταύτης τῆς παρόδου, aperto seu patefacto hoc aditu. Demosth. Philipp. 3, ὡς εἰς πολλῶν ἡμῶν ὄντων τῶν Ἑλλήνων παρόδων δεῖ. Plut. De Herodot. ἐπεὶ δὲ τὴν παρόδων κρατήσας ὁ βάρβαρος ἐν τῇ ὀρεινῇ [illegible] Aliquanto post, ὥσπερ Πυλῶν ἢ πολέμου γεγενημένης, ἢ Ξέρξου τὰς παρόδων κρατοῦντος. Vbi παρόδους vocant angustias ad aliquem locū ferentes. In naui autē πάροδος dicitur ἡ πρὸς εἴσοδον φανεῖσα ὁδός, quæ & εὔορμος, vt Poll. annotauit. Vbi itidem aditū reddere possumus, vt Bayf. in hoc loco Athen. lib. 5 de naui Philopatoris, μῆκος ἔχουσα ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα πηχῶν ἀπὸ πρύμνης ἕως πρῴρης, ἣν πάροδον, ab aditu in aditū. Rursū apud Poll. in theatro duplex πάροδος, dextra & sinistra: quæ (inquit Cam.) erit εἴσοδος. ‖Aliquādo Aditus, ipsa videlicet actio adeūdi, seu Ingressus. Introitus. εἴσοδος vt Suid. exp. in his à se citatis locis, ὁ ἢ διαπραξάμενος ἀρίστου, οὐ μόνον παρεσκεύασε τὰ παρόδου ἐτύγχανε. Et ex Prisco, οἱ δὲ περιφθέντες παρόδου εἰς ἢ πάλιν ἔτυχον, ὑστέρησαν D

τες. vbi exponit εἴσω ἀφίξεως. Et metaph. apud Plut. De def. or. τοῖς ἐπὶ λόγοις ἀφικνουμένοις καὶ παρόδου ἐνδιδόντας. principiū & ingressum præbuisti. Et Chrysost. δι' ἃς παρόδου ἐν ὄψει ἦλθεν ἡδέσθησαν. ς Dicitur etiā πάροδος quī quis in theatrum prodit ostentandi ingenii causa, Quum quis in medium procedit verba facturus. In Epigr. lib. 2, Καὶ ζῆν καὶ πλουτεῖν καὶ μὴ ἢ πάροδον, post declamationem, μετὰ τὴν ἐπίδειξιν. Videtur autem sumpta metaphora ab histrionica πάροδῳ, quum fabulā acturi in theatrū ingrediuntur, & se ostentant populo. Plut. Polit. Præc. λαμπρὸν ἐπιτήδευμα ἢ πάροδον ὡς ἐν δράματος ἢ πολιτείας. Est eodē signif. & χορικὴ πάροδος. Arist. De arte poet. χορικοῦ δὲ πάροδος μέν, ἡ πρώτη λέξις ὅλου χοροῦ, prima dictio totius chori. Vnde cōcludit Victorius, quū vna aut altera persona ex integro choro cum histrione aliquo sermonē instituit, non protinus πάροδον vocari, sed quum totus chorus in scenā aduenies canit. Quod tamē quū fit, nō videtur commodè aptéque primus cātus totius chori (quod ad vim nominis facit) πάροδος appellari. necesse enim est prius venerit in scenā chorus, si prius sermonem cū aliquo histrione instituit, aut secū de aliqua re subtiliter disputauit. Sic Plut. in Polit. præc. πάροδον vocat in Œdipo Col. Sophoclis cātū illū qui cōtinet laudes Athenarū, cuiusq; initiū est, Εὔϊππου ξένοι τᾶσδε χώρας. illic enim primū chor⁹ canere ipcepit, quū tamē antea multa cū calamitoso illo sene loquutus fuisset. Quum verò cōtingit aliquādo vt chorus è scena exeat, rei alicuius administrādæ causa quæ seruiat fabulæ, redit⁹ postea ipsius in scenā VOCATVR Ἐπιπάροδος, secūda & repetita parodos. Poll. l. 4, ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ, πάροδος καλεῖται ἡ ὑπ' αὐτοῦ χοροῦ, ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετάστασις. ἡ δὲ μετ' αὐτὴν εἴσοδος, ὑπόπάροδος. Budæo itidem πάροδος est Progressus in mediū, qui & addit, à Chrysost. in 1 ad Corin. p. 111, poni pro διδασκαλικῶς, de reb⁹ in naturā rerū productis. Παρῳδὸς exponitur etiā Ingressio, apud Synes. De insomn. μία μὲν πᾶσιν ἡ ἐπὶ κοινὰ ῥίζαν, πολλαὶ δὲ ἡ πάροδος, ex progressione. ‖Παρόδος, Trālitus. πάροδον διδασκεῖν, transeūdi copiā facere. Aristot. autē l. 3 De gener. animal. ὅσοι ἐκ παρόδου θηρῶσι dixit Qui fortuitò & quasi transeuntes seu per transennā contemplātur. id quod est etiā ὁδοῦ παρέργως seu παρεργον. Aliqui in Latina lingua Obiter dixerunt. Vide Camer. Pro transitu à Thuc. quoque vsurpatur. vt l. 3, ὥστε πάροδον μὴ εἶναι πρὸς τὸν πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ μέσου διιέναι, ita vt transitus nō esset prope turrim. Et lib. 1, καθιζομένους δέ τινας καὶ ὅτι τῶν ἐμαυτοῦ θεῶν ἐν ταῖς βωμοῖς, ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο, in ipso trālitu obtruncarūt. Dicitur autē πάροδος Trālitus qui prætereūdo fit. In v. l. habetur etiā ἐν παρόδῳ pro Obiter: quod Plin. dicit In transcursu. Eodémq; signif. ex Græco Rhatis interprete De peste, κατὰ πάροδον καὶ οὐ τὸ παραμένον, In trālitu, Obiter. Hesych. παρόδους exp. διαβάσεις.

(Παρόδος, ου, ὁ, ἡ, Qui iuxta viam situs est. Demosth. περὶ Κακουργίας, p. 199, εἰ περιμένοι ἐωρακὼς ἢ ἀκήκοως πώποτε παρόδου χθαμαίτερον ἔσται. ‖Παρόδος, ου, ὁ, pro trālseunte & viatore. Ezech. παντὶ παρόδῳ. Bud.)

VNDE Παροδικός, ὴ, όν, vt παροδικὸν μέλος, Carmē quod chorus in parodo canebat, Carmē quod tot⁹ chorus in theatrum veniens canebat. Vide παρῳδία μέλη. In argumento Persarū Æschyli, τὸ χορὸν τὰ μὲν ὅτι παροδικά, [illegible] λέγει δ' ὡς αἰτίαν παρεῖναι, ὡς τὸ, Τύμβον οἵδ' ἅμα λιπόντες. τὸ σύνημα, ὡς ὅτι ἴσασι καὶ ἤρξαντο τῆς συμφορᾶς τὸ δρᾶμα πρᾶξαι. τὸ κομμικά, ὅτι λοιπὸν ὀλοφύρονται). ET Παροδίτης, ου, ὁ, Qui per viam transit, Viator. Epigr. lib. 3, ὦ παροδῖται. Et fœm. GEN. Παροδίτιδος αὐλῶνος, Luscinia quæ secus viam est aut in via, lib. 1 Epigr. AT Παρόδιος in primis lexicis Græcolat. exponitur Qui viam respicit. quo signif. & πάροδος paulo antè. B. ex Basil. p. 231, affert παροιμίαν, παρόδιος λόγος, sed sine interpretatione.

C. Περίοδος, ου, ἡ, Via circum aliquid ducēs, seu Ambitus, Circuitus, vt Cic. interpr. p. 27 & 34 mei Lex. Cic. (item Cōuersio, p. 10, & 33) Aristoph. Nub. Αὕτη δὲ σοι γῆς περίοδος πᾶσης, ambitus seu circuitus totius terræ. Itē Circuitus, id est ipsa Circumeundi actio. Aristot. Rhet. 3, περὶ ἣν ἡ νομοθετικὴ αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι, circumire & lustrare orbem terrarum. Similiter & Hesychio περίοδος est ἡ τῆς γῆς περιήγησις. Sic accipi videtur quod ex Aristide affertur, ἡ τῶν καρπῶν περίοδος. Et ex Plut. Solone, H

τρίποδος περίοδος, tripodis circunlatio: qua videlicet in orbē huc illuc deportatur. Synes. περιόδους dixit etiam Ambitus, hoc est Prehēsationes, quum quis circumiēs prehensat populum, & fauores colligit: epist. 57, δίκα τῶν αὐτοφυτίνων περιόδων τε καὶ σπουδῶν, absque humanis prehensationibus & studiis. At πρίασθαι νικᾶν, omnia certamina obire, & victorē euadere, vt suprà in Νικάω dictum fuit, vbi duo habes exempla, alterū ex Athen. alterum ex Plutarcho. Dicitur & περίοδος hōstium quū circumueniuntur, hoc est quū ab aduersa parte circundantur. Thuc. lib. 4, p. 133, περίοδον μὲν αὐτῶν ἐκ κύκλωσιν χωρίου ἰσχυροῦ οὐκ εἶχον. Plut. De Herod. ἐπὶ τὸ πυθόμενον κύκλῳ τὸν περίοδον τοῦ πολέμου, se ab hostibus esse cinctos. quā paulo pòst κύκλωσιν appellat. Capitur & pro cursu in orbē facto, seu circulari. Plut. De solert. anim. τὸν κύκλον τῶν ἄστρων καὶ τὴν περίοδον τοῦ κατ' ἀλλήλων διώξεσι καὶ φυγαῖς. Et apud Plut. De def. orac. τὰς κατ' ἐνιαυτὸν ἐξαμείψεσι καὶ περιόδοις, cælestibus vicissitudinibus & conuersionibus, quæ & κυκλικαὶ φοραὶ dicuntur. Sic apud Cic. Circuitus solis, & Plin. Circuitus mundi. Ita dicūtur & tēporū περίοδοι. Aristot. in 4 De gener. anim. in fine, λέγω δὲ περίοδον, ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, καὶ τὰς χρόνους μετρούμενους τούτοις. (Quibus subiūgit, εἰσὶ δὲ καὶ περίοδοι σκληραί, vt Cic. dicit Circuitus solis, & Greg. κυκλικὴ ἀστέρων περίοδος) Plut. De def. oracul. ὁ δὲ Ἡσίοδος εἴρηται καὶ περιόδοις πεπερασμένοις χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς πλάνας, certis temporū curriculis dæmonas interire. Philo De vita M. l. 2, ὡς καιρῶν περιόδοις τοὺς μὲν καταπλουμένοις φθαρῆναι, voluentibus annis. Et Philo De mun. μακραῖς ἐνιαυτῶν περιόδοις, longis annorū circuitibus. itidemque eodem lib. μακραῖς ἐτῶν περιόδοις. Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι: interpr. Annorum conuersiones, p. 39 mei Lex. Cicer. Et Herodian. lib. 1, ὃ. ἐκ περιόδων χρόνου ἡ τάξις κρατῆ. Sic idem alibi, ἀπὸ τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν ἐκ περιόδου ἰσοχρονίου, vt cui nocturnæ excubiæ in orbē recurrentes cessissent. Liuius de fascibus dicit, Quū in orbem suam quisque vicem per omnes irent. Est & in morbis περίοδος, circuitus, id est morbi ab iisdem in eadem per circulum eodémq; ordine reuersio, vt Galen. in lib. De morb. tēperā. definit. Sic enim singulis accessionibus recurrit morbus vt redintegrari innouariq; videatur. Plura apud Gorr. vide, qui ab Hipp. dicit περίοδον diuidi in duas partes, παροξυσμὸν καὶ αὔξησιν, hoc est accessionem & remissionē. Demosth. Philipp. ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ καὶ τὴν παύσιν πόρρω δοκοῦσιν εἶναι ἀφεσταίας ποιεῖσθαι. Sic apud Cels. Longiore circuitu quædā febres redeunt. Et, Quarū certus circuitus est & finis integer: de tertiana & quartana. Et Plin. Quadrini circuitus febris. Habet oratio quoq; suas περιόδους, ambitus, circuitus, vt & Latini vocant. Cicero appellat comprehensionē & ambitū verborū: Quintil. ambitum, circumductū, continuationem, cōclusionē, vt plenius ex ipsorum met verbis in Κῶλον & Κόμμα citatis cognosces. Cic. In Oratore ad Brutū, In quo quæ situm est in totóne circuitu illo orationis, quem Gr. περίοδον, nos tū ambitum, tu circuitū, tū cōprehensionē aut continuationem, aut circumscriptionem dicimus. Demetr. Phaler. ἡ μὲν περίοδος, σωμάτιόν τι δεῖ περιγράφειν, ἀφ' ἧς ἐξώγκωται. sic & Quintil. Circunductum vocat. Idem, ἔστι γὰρ περίοδος σύνθημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων ἐπικαταφερόμενον, ἐφ' ἧς ἡδέως ἀνέχονται ἀπερισκόπως. Affert ibidē & hāc Aristot. definitionē, quæ habetur lib. 3 Rhet. ὁ περίοδος ὅδε λέξις, ἀρχὴν ἔχουσα καὶ πλοῦτον. dicit autē, metaphora sumpta à cursorū circulari cursu περίοδον appellatum esse hunc ambitum, subiungēs, ἔστι δὲ καὶ περίοδος εἰρομένη, ἀπτικὴ μὲν οὖσα τὸ ὁδὸς τὰς κυκλοτερεῖς καὶ περιωδυνομένας. Et aliquanto pòst, γίνεται δὲ καὶ τειχισμοῖς πύλαις καὶ μοχλοῖς, αἷς καλοῦσιν εἰκότως περιόδους. Et aliquanto pòst tria periodorū genera facit, ἰσοκωλον, διῃρημένον & ῥητορικόν. Et apud Aristot. περίοδοι μακραί: quib⁹ opponūtur μέτρα, de quib. Cic. in lib. De claris orat. Quæ mēbra si in extremo breuiora sunt, infringitur ille quasi verborū ambitus. sic enim has orationis cōuersiones Græci nominant, scilicet περιόδους. Luc. De hist. scri. καιρὸν δὲ καὶ συνεχῆ τὰς περιόδους. Dicitur & περίοδος quū in orbē verba fiunt. X. Symp. ἔστι μὲν δὴ ἡ περίοδος τῶν λόγων ἁπλῆ, quisque vicissim verba facit. B. At Camer. Hæc cōprehēsio seu hic cursus orationis isto fine cōstitit. Περίοδος καθηκικὴ apud Plat. De rep. p. 40, eidē B. esse videtur Spatium vitæ fatale. Sic & Camer. περιόδους interpr. Fatalia tēpora cōuersionum apud eundē Plat. l. 8 Polit. ἔστι δὲ τοῦτο μὲν ἡλίου καὶ σελήνης περιόδους ἐν ἀριθμοῖς περιαμβάσεις τελεσθεῖσα, diuinæ soboli fatale tempus conterritur. Hesychio περίοδος est etiam ᾠδή quædam & μέτρον τι τῆς μακρᾶς. VNDE Περιοδικός, ἡ, ὁ, vt περιοδικὴ ἱστορία, quam quis, orbem terrarum peragrās collegit, quasi Peragratoria, inquit B. citās ex lib. 4 Ptolem. ὧν τὸ μὲν μαθηματικὸν ὅλον τὸ περιγεγραμμένον ὑπ' ἐμοῦ ἱστορία περιοδική. Et περιοδικαὶ νόσοι apud medicos, Quæ certo circuitu redeunt, Quarum certus est circuitus (vt Celsū loqui, paulo antè dictū fuit) quales febres sūt quæ certis diebus recurrūt, vt tertianæ, quartanæ: sunt enim & πλάνητες, vagæ. περιοδικὰ νοσήματα (inquit Suid.) καλοῦσι τὰ τεταρταίου καὶ τριταίου καὶ τῶν ἄλλων ἀποσήματα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα, ἡμιτριταῖα, πεμπταῖα, καὶ τὰ ὅμοια. Et apud Dioscor. περιοδικοὶ πυρετοί, febres quarum certus est circuitus. & περιοδικὰ ῥίγη, horrores certo circuitu redeūtes. Dicitur & περιοδικὸς λόγος apud rhetores Oratio longis verborū ambitibus circūducta. HINC Περιοδικῶς λέγειν apud Hermog. Longis verborum ambitibus orationem circunducere, Longis verborū ambitibus in dicendo vti. A Περιόδου est etiam VERB. Περιοδίζω, Certo circuitu redeo. vt περιοδίζοντες πυρετοί apud Galen. lib. 9 Therap. Qui certo ambitu repetunt, vt Bud. interpr.

C. Πρόοδος, ου, ἡ, Prodeundi seu excundi actio, frequens apud Areop. teste B. Sic apud Chrysost. De sacerd. ἡ δὲ παρθένος προόδους πολλὰς ποιεῖσθαι καὶ πολλαχοῦ, nō oportet virginem multum prodire & quum opus non est. Ītē Processus, Progressus: quo videlicet vltrius pergitur. Xen. Hell. 4, Συρακοσίων Ἀγησιλάου ὅπλα προόδῳ, de progressione, Camer. Metaphoricè etiā capitur vt Processus & Progressus apud Latinos, pro Incrementū. Luc. τοιοῦτος πῶς γάμου, ὅποιος ἡ πρόοδος, viles erūt tui progressus, hoc est incremēta tua. Greg. De spiritu S. ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς τὴν περὶ θεοῦ φῶς ἐκλάμψῃ τῆς καταφορᾶς. Et apud Areop. sæpè pro progressu temporis, quem & συνέλιξιν vocat. B.

Πρόοδος, ου, ἡ & ὁ, Qui viam præit. Xen. Hipparch. διὰ δὲ τὸ καὶ δύνασθαι ἐλαύνεσθαι ποι, ἐπιμέλειαν ἐπιτηδεύειν τοῦ πρὸ τῶν προόδων ἄλλους προόδους διαφυλάττειν. Bud.

C. Πρόσοδος, ου, ἡ, Aduentus, Accessus. idem cum ἔφοδος. à Suida exponitur εἴσοδος & παρουσία. quā signif. vsurpatā dicit tum à Thucyd. tum ab aliis: subiungens & hunc locum, ὁ δὲ καιρὸς ἐκ τῆς προσόδου σύμπας τύπος καταπλήξει, id est παρουσίας, solo suo aduentu & præsentia. Et προσόδου δοθείσης, Accessū seu aditū præbere, Admittere. Plut. Symp. 7 sap. δοκεῖ μοι τοῖς μὲν ὑμετέροις λόγοις οὐδὲ τοιχωρύχοις καὶ σωμάτων βεβιασμένοις χρόνον ὑποσχεῖν, προσόδου μὴ ὡσαύτως ἐκκλησιαστικὰς δοθείσης τοῖς Λιγυπίοις ἐκείνοις καὶ βαρβαρικοῖς. Sicut verò ἔφοδος interdum dicitur de incerto & subitili impetu seu impressione, ita & πρόσοδος. Camer. ex Herod. Polymn. εἰς ἀγορὴν καὶ μάλιστα πληθούσῃ προσόδου γινομένης, quo tempore forum plenum esse solet, ea impressionem fecit. Alibi ex eodem, προσόδου γενομένης, hostes adoriri cœpit. Προσόδοις dicuntur etiam supplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Aristoph. Nub. καὶ θεοῖσι μακάρων ἱκάσθαι, δεῖ τι χαροπὸν ἢ θοὸν ζῷον θυσίαι θαλίαι τ. vbi schol. exp. ἔρχεσθαι δεῖ πρὸς βωμοὺς καὶ προόδους τοῖς θεοῖς καὶ προσπαθύσας. B. p. 115, προόδους (inquit) vocantur à Græcis quas Latini Supplicationes dicunt, & ad altaria puluinariáque obsecrationes. Plato lib. 7 Leg. πᾶσι θεοῖς προόδους τε καὶ πομπὰς πρέπουσας. Aliud ex Demosth. exemplum habēs itidem. Πρόσοδος Christiani etiā autores appellauerunt religiosum aditum ad sacrosanctum epulum, quum populus ad eucharistiæ sacrū conuenit. tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι & προσίεσθαι dicūtur. Exemplum ex Chrysost. habes apud B. loco citato vbi pro πρόσοδος dicit etiam προσίεσθαι & προσέρχεσθαι. Hesychio προσόδους est ὁμιλίας, Cōgressus & colloquium cum aliquo. Cur signif. πρόσοδος subiungi potest quod pro concione ponitur: quum videlicet aliquis ad populū accedit verba facturus. B. interpr. Conuentum & concilium, quasi συνόδους & συναγωγὰς: & aduocatam concionem. Sed legitur etiam non tam de con-

uocatione seu aduocatione cōcionis, quàm etiã de verbis ipsis quæ ad populum facit. Isocr. Areop. ὑπὲρ ὧν ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόοδον ἀπηγγελμένην, cōcionem me habiturum professus sum. hoc est, programmate edito. Et in fine orationis, τὴν πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα πάντας. Et apud Paus. ἐφ' ἅπερ ποιεῖται τὴν πρόοδον, pro συνέδριον, cōuentum. Habes hæc prolixius apud B. p. 125. Πρόοδος dicitur etiam quod ad aliquem redit ex possessionibus elocatis, aut pecuniis mutuo datis, Id quod sūmæ capitali accedit: Reditus, Prouētus. quod & aliis vocabulis, λῆμμα, πόρος: item πρόσφορά & ἐπιφόρημα, Herodian. lib. 7, λῃστὰς ἁλόντας θανάτοις καὶ ἀμφιλαφῆ κλήματα, ἵν' ᾖ πρόοδος τοῖς ταμίαις ἐκ τοιαύτης πολυτελοῦς ἄγρας, prouentu vbertimis. Æsch. cōtra Ctesiph. ἐπῄδησαν αὐτοῦ τῷ παλαιῷ τὰς δημοσίας προόδους, καὶ τόκον ὠνήσαντο τῇ Δημομελείᾳ δωροδοκήμασι δραχμὴν ὀβολὸν μηνὸς τῆς μνᾶς, ὥσπερ τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, pignori supposuerunt publicas obuentiones. Idō & ὀπισθαρπία dicitur. Aliquāto pòst, τὸ κεφάλαιον, τὸν βίον καὶ οὐ τὴν ἰδίων προόδων πρεῖται. Nec eiusmodi tātùm reditus πρόοδοι dicuntur, sed etiam quæ ad aliquem ex officii publici administratione redeūt: item quæ ad vrbē aliquā aut principem ex administratione alterius vrbis, aut regionis: qualia sunt, tributa, vectigalia, cēsus. Demosth. De malè obita legat. dicit legatis illis τὰς τῶν συμμάχων συμφορὰς προόδους μεγίστας, lucrosas fuisse. Polyb. lib. 5, συνάγεσθαι προόδου καὶ χορηγίας ἱκανῆς, coactis reditibus & copiis satis magnis. Strabo lib. 17, τὰ Διονύσου τὰς προόδους. Xen. Pæd. 8, προόδων ἀποδεικτῆρες, καὶ δαπανημάτων ὁροῦσι. Aristot. Rhet. 1, τὰς προόδους τῆς πόλεως. Thuc. lib. 1, εἰ μὴ τὰς προόδους ἀφαιροῖντο ἀφ' ὧν τὸ ναυτικὸν βάρυνον. Apud eundem frequentissimum προόδοι χρημάτων. lib. 2, μεγίστη ἐχρήσατο χρημάτων προόδῳ ἐς τὴν ἄλλην δύναμιν. Et aliquanto antè, λέγων τῷ ἰσχυρῷ αὐτοῖς ἀπὸ πόντου τῆς χερσονήσου τὰς προόδους. Et lib. 3, ἐπὶ δὲ τῇ χρημάτων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας προόδου, prouentus ex sociorum tunis. VNDE Προσοδεύομαι, Reditus percipio, Emolumenta ad me redeunt. Strabo lib. 17, πᾶσαι προσῳκοδόμηνται. Alibi de Laodicea loquens, οἵ τε προσοδεύονται λαμπρῶς ἀπὸ τῆς εἴσω, large reditus percipiunt. B. p. 124 & 125. Et ex Vlp. Demosthenis enarratore, προσοδήματα χρήματα, Pecuniæ quæ ex vectigalibus prouenium. At metaph. apud Philonem De mundo, ἵνα μὴ πατὴρ ἢ μήτηρ προσοδεύωσι δοκῶν τὸ ὅτι ἀνιάτοις πάθεσι ἀπαρηγόρητα πάθῃ, ne pater & mater ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere videantur.

A primo πρόσοδος quod pro accessu seu aditu capitur, comp. ΣΥΝΤ Δυσπρόσοδος ΕΤ Εὐπρόσοδος. Est autē δυσπρόσοδος, Aditu difficilis, Ad quem ægrè acceditur, Ad quē vix aditus patet. vt δυσπρόσοδος οἰκία πλούσιου apud Plut. in Public. Domus difficilis accessu. Sic Thuc. lib. 5, p. 186, χωρίον τραχὺ καὶ δυσπρόσοδον, id est δυσπρόσβατον. Quū verò homo aliquis δυσπρόσοδος dicitur, significat morosum & δύσκολον, seu δυσκοινώνητον, quē accedere & affari vix audeas, quòd omnes fastidiat: qualis apud Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis vlli. ΣΥΝΤΡΑ Εὐπρόσοδος, Accessu facilis, Ad quem facilis patet aditus. Xen. Pæd. 6, ὁπόσοι μὲν τὸ σφέτερον ἦθος ἔσπευδον εἶναι εὐπρόσοδον καὶ δι' ἡμερότητα. Idē Hell. 6, φρουρὰς δὲ καταστήσας ἐνόμιζον ὅτι πᾶσι δι' εὐπροσωπίας. Homo etiā aliquis δυσπρόσοδος dicitur ad quem aditus patet, & quocū colloqui potlis, si opus sit. qui affabilis appellatur à Terentio. itidémque à Cic. In omni sermone omnibus affabilē & iucundum se esse vellet. Plut. Public. δυσπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, Ad eū facilis erat aditus eo indigētibus, Omnibus qui ipsius consilio & opera indigerēt, fores eius patebant. A secundo autem πρόσοδος, quo significatur supplicatio, ΕΣΤ Προσόδιος. vt προσόδια μέλη, carmina quæ canūtur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria ac puluinaria preces fiunt, Quæ in solennibus supplicationibus & pōpis deorum canebantur. Athen. lib. 6, de Athenien sibus Demetrio adulātibus, εἰς αὐτὸν τὸν Δημήτριον παιᾶνας καὶ προσόδια ᾄδοντες. Ibidem, πρόσοδια δὲ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. vbi per o scribi debet, licet aliquādo προσώδιον legatur. Sic dicitur vt ᾠδεῖον, & vt ᾠδικὸν μέλος & παροδικόν. ᾠδικὸν autem ὡς τῇ ᾠδῇ τῇ χορᾷ· παροδικὸν verò ὡς τῇ παρόδῳ canebatur. id est, quum in medium prodibat. Dicitur etiam παρωδικόν. Hæc B. p. 125. Apud Triclin. legitur ΕΤΙΑΜ Προσωδιακόν, pro προσοδιακόν, idque non semel, vt p. 435 meæ edit. vbi de metris agit quibus Soph. in Aiace vsus est, καλεῖται δὲ οὗτος τὸ προσωδιακὸν μέτρον, ὅτι ἐν ταῖς εἰσόδοις τῶν ᾀσμάτων, πεύσεις μέτροις ἔχων. Altero autem προσῳδία vtitur ipse Aristoph. in Auibus, προσῳδία μεγάλα σεμνὰ προσῴδει τοῖς θεοῖς. vbi annotat schol. ita ἀπὸ τῆς προσῳδῶν vocari solitas fuisse τὰς προσαγορεύσεις τῶν θεῶν διὰ τὰς ᾠδάς: & προσῳδία præterea à lyricis appellari τὰ εἰς πανηγύρεις τῶν θεῶν ποιήματα.

C. Σωδος, υ, ὁ, Coitus, Congressus, Cōuentus. quæ diuersis signif. dicuntur. vt σωδος solis & lunæ, coitus Latinis. Plut. Solone, τὸ μὲν σωδου μέσον, pars quæ solis & lunæ coitū antecedit, eius videlicet diei quæ ἕνη καὶ νέα ab Atticis dicebatur. Et idem Plut. in Romulo, σωδος ὁ ἀκλειπτικὸς συναφὴς πρὸς ἥλιον, luna in coitu & congressu cum sole deficiens. quod & σωδίδιον. Et ξωδοι μείζους apud Camer. ex Arist. lib. 2 De gen. anim. Interlunia. Item apud Synes. μελλούσης εἰς ταὐτὸ συνδραμεῖσθαι τῆς σωδου τῆς ἀστέρων. Maris quoq; & fœminæ σωδος dicitur quod Coitus etiam Latinis. Luc. εἰ πρὸς γυναῖκας σωδος. Dicuntur etiam σώδοι, cœtus & congressus celebres, vt sunt vel sacrificiorum vel conuiuiorū. Demosth. contra Mid. ἀπολείπουσι Βοιωτὸν ἐν Δήλῳ καὶ σωδῳ, inter epulas in conuentuque publico. Thuc. lib. 3, ταῦτα μὲν Ὅμηρος ἐπῃνέσατο, ὅτι καὶ ἡ ἑορτὴ μεγάλη ξωδος καὶ ἱστορὴ ἐν τῇ Δήλῳ, conuentus & celebritas. Aristot. Eth. 8, c. 9, αἱ γὰρ ἀρχαῖαι θυσίαι ξωδοι εἰσφαίνονται γινόμεναι μετὰ τοὺς τῶν καρπῶν συλλογάδας. Et apud Diog. Laert. in Epicuri testamento, καὶ εἰς τὸν γιγνόμενον σωδον ἑκάστου μηνὸς εἰκάδι τοῖς συμφιλοσοφοῦσιν ἡμῖν εἰς τὸν ἡμῶν κῆπον Μητροδώρου καταπαμμένοις. Quæ Cic. ita reddidit, Itémque omnibus mensibus vicesimo die lunæ dent ad eorum epulas qui vnà secū philosophati sunt, vt & sui & Metrodori memoria colatur. Vocatur præterea σωδος cœtus & conciliabulū deliberandi aut decernendi causa institutum. Thuc. lib. 1, ἐλθόντων τῶν πρέσβεων ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, ἐς ξωδον γνωμῆς, quū concilium haberetur. Eodē lib. ξωδοι ἐς τὸ ἱερὸν ἐγίγνοντο. Et mox, ξύμμαχοι ἀπὸ κοινῶν ξωδῶν βουλεύοντες, in communibus conuentibus deliberātes. Et apud Camer. ex eodem, ἐκ τῶν ξωδῶν, per congressus seu conuentus. Et ex lib. 8, δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξωδου ὡς ταχιστα ναυμαχεῖν, quum placuisset, habito conuentu, nauali prælio decernere. Aliquando verò ἀπὸ ξωδου redditur Concorditer, Vno totius cōciliabuli consensu, ἀπὸ ὁμογνοίας. Nonnunquā accipitur pro Coniunctio qua animi aliquorum coeūt & sociantur. Ex Naz. σωδῳ πίστεως, horum cōiunctione. Sic accipiendum videtur & apud Isocr. ad Nicocl. ἑταιρείας μὲν πιστῆς μείζω σωδὸν ἡγοῦ τῆς ἐμῆς γνώμης. Σωδος dicitur etiā de congressu hostili seu conflictu. Camer. ex lib. 5 Thuc. καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ σωδος ἐγένετο, posthæc prælium committebatur. Herod. lib. 3, σωθεὶς δὲ ἐς τὴν τραπεζοῦντα τῷ Σισίμνῃ καὶ Νίκαιαν τὸν σύνοδον μόνον κατ' ὀλίγον γενέσθαι τὸ χωρίον ἀλλὰ καὶ τὸν τύχῃ ὁμοίαν τῆς τύχης, congressum in eo loco.

Σωδος, ου, ὁ ἢ ἡ, Comes itineris, Qui cū aliquo iter facit. σωδοπόρος Hesychio. Per hos exponitur itidem ὁδοιπόρος apud Homerum. VNDE Σωδία, ας, ἡ, Comitatio in via vel iter commune, vt Camer. interpr. Suidæ συμπόρευσίν τινος συμπορευομένων, Comitatus. In iambo gnomico, Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε σωδίαν ἀεί. vbi etiā reddi potest Congressum, Commercium, Colloquium. ΕΤ Σωδίτης, ου, ὁ, Comes. idem cum σωδός, in Epigr. At lib. 6 Cod. De episc. σωδῖται dicuntur monachi. v. l.

A Σωδος, cui primū locum dedi, est ΕΤΙΑΜ Σωδίδιον, ου, τό, Coitus lunæ cum sole, Interluntium. i. tēpus illud quo luna nec interdiu nec noctu apparet. hūc enim cū sole coire fingitur. Plin. lib. 16, c. 39, Inter omnes conuenit, vtilissimè in coitu lunæ: quem diem alii interluniū, alii silentis lunæ appellant. Varro intermēstruum appellat. quo tēpore illunes noctes sūt. Virgilio Silēna lunæ: Apuleio Noctis illuminū tēpus, & illuna caligo. Sed & ipsa luna DICITVR Σωδίδιος, quum in cōgressu seu coitu est, seu quādo in eadē cæli parte & eodē signo soli subiicitur. Julio Materno synodica itidem dicitur.

C. Τριόδιος, ου, ὁ, Triuium. Theophyl. epist. 16, τὰς τριόδους. Epigr. lib. 2, ἀπὸ τριόδου ξύλου, ex triuio, id est baculum qui primus occurrebat, In quem primum incidebat. Sic apud Luc. De hist. scrib. ἀπὸ τριόδου, quasi ex triuio, seu è quibuslibet compitis. Et apud Hesych. ac Suid. ἐν τριόδῳ εἶναι λεγομένων, prouerbialiter ὅπερ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων, Dubium & ancipitem esse. nam in triuia qui incidit, dubitat & hæsitat quæ potissimùm ex tribus illis via tenenda sit. Vide Erasm. chil. In triuio sum. ET Τριοδίτης, ου, ὁ, Qui in triuio est, In triuio constitutus. FORM. τριοδῖτις, de Hecate, seu Diana. In Theocr. schol. legimus Hecaten Iouis & Phereæ filiam fuisse, quam in triuiis à matre abiectam pastores suscepisse & nutrisse, atque ideo in triuiis cultam & nuncupatam fuisse. At Varro, Diana ab eo Triuia dicta est, quòd in triuio ponitur ferè in oppidis Græcis: vel quòd luna dicitur esse, quæ in cælo tribus viis mouetur, in altitudinem & latitudinem & longitudinem. Phurnut. ἐν πύσιν δὲ καὶ τριοδῖτις ἐπικλῆσιν, καὶ τὴν τριόδων ἐπωνυμίαν, διὰ τὸ περιχῶς μεταβαίνειν ἀδιόντα διὰ τῶν ζώων. Virg. Triuiam Proserpinam dicit, Catullus lunam. Charicles apud Athen. lib. 7, δίκαιον ἑκάτην, τριοδῖτιν, τεμνορρῶτιν, πεντοσόπιν. C

Ὄδιος, ου, ὁ, Faustus, Auspicatus ad iter. vt ὅδιος οἰωνὸς apud Hesychium, αἴσιος. Est & Mercurii epitheton, vt idem testatur & Stephan., ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, à viis & semitis, quòd in viis statueretur ad semitas monstrãdas: VNDE Ἐνόδιος etiam nuncupatus, iisdem & Phurnuto testibus. Apud Phurnutum tamen in Aldino etiam codice nō ἐνόδιος SED Εὐόδιος legimus: quòd mendosum esse puto. alioqui significaret Bonã viam parans, Prosperum iter præbens. Phurnutus, ἴδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ εὐόδιος λέγεται. Apud Hes. ἐνόδιος, Ἑρμῆς Παρά. Erat verò & Diana siue Hecate ἐνοδία. Phurnut. ἐνοδία δέ ἐστιν οὐδὲ ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἀγυιᾶς, non aliam ob causam ἐνοδία dicitur quàm Apollo & Iupiter ἀγυιᾶς, qui compitis præest. Festus viarũ deam appellat. Et ὁδία quoque apud Hesych. ἡ Κόρη Ἑκάτη, Proserpina. Esse autem putatur Proserpina eadem quæ Hecate & Diana iam dicta. AT Ὄδιος, nomen propriũ apud Eust. Ὁδίτης, ου, ὁ, Viator. idem cum ὁδοιπόρος. Apud Homerum sæpè, αἴθοπος ὁδίτης. Et Od. ρ, βοσκὸς Νυμφάων ὅτε τε πὰρ ὁδὸν ἵκηται ὁδίτης. Nicãder Ther. ὅτ' αἰπολίοισιν ὁδίτας Αἴδηλα φορμίζηται. vbi annotat schol. scribi etiam ὁδοιπόρους. i. ὁδοιπόρους. Tunè AVTEM Ὁδοῦρος lõgè alia signif. acciperetur quàm suprà. nam ὁδουρὸς siue ὁδοροὶ aut ὁδοῦροι plerunque dicuntur Subsessores viarum, vt dictum fuit. quo sensu accipitur in hoc loco qui ex Eurip. Archelao adducitur, Ἕπαιρ' ὁδούροις λυμεῶνας, sustulit viarum pestiferos subsessores. Ab Hesychio exponitur quidem etiam ὁδοιπόρος & ὁδῶν κατάρχων, quo significatur Præuius, Qui in via præit: sed non ὁδοιπόρος. Apud eundem Hesych. reperitur ETIAM Ὁδηγός, quod exp. ὁδηγὸς, Dux vię. D

Ὁδεύω, F. εὔσω, Iter facio, Proficiscor, Eo. Apud Musæum, Ὀφθαλμὸς γὰρ οὐδὸς ἔστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἕλκει ὁλκαίην ἐπὶ ὃν φρένας αἶψα ὁδεύει. Magis propriè Herodian. lib. 7, ἐχόμενον ὑπηνέμιον ἄγκαδι τυκίῳ καὶ μὴ ἡμέραν ὁδεύσαντας ἐξ ἀπαλῶν εἰς Παίονας, vehiculo impositos dum noctúque iter facere ab oriente in Pannoniam. Basil. χρῆται παρ' Αἰγυπτίοις σκεύῃ χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ ἐπὶ ὄνων ὁδεύοντα ἐκ τῶν ἀλληγορούντων ἱστορίαν. Non autem ὁδεύειν dixit pro Iter facere per terram. At Nazian. ὁδεύειν τὰς ὁδούς. Camer. annotat ὁδεύειν improbari, vt veteribus doctis inusitatum. Hesychius ὁδεύειν exponit ἀφικνεῖσθαι, ἀφίκεσθαι. E

Ὁδευτής, οῦ, ὁ, Qui iter facit, Viator. ὁδοιπόρος.

Ὁδεία, ας, ἡ, Profectio, Iter.

c. 2. Ἀντιμεροδρομέω. Bud. tradit ἀντιμεροδρομεῖσθαι de duobus dici quum obuiam sibi euntes aberrant.

C. Διοδεύω, Iter facio per, Permeo. vt διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, iter facio per Italiam. Et, τοσαύτην γῆν διοδεύσας, tantam viam permensus. Synes. epist. 67, διοδεύσας τὴν ὑπερβὰν εἰς αὐτὴν, peragrans suspectam regionem. VNDE Διοδευτὸς, ου, ὁ & ἡ, Per quem iter haberi potest, Peruius, Permeabilis. CONTRA Ἀδιόδευτος, Imperuius. F

C. Ἐξοδεύω, Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo. Polyb. lib. 5, ὁ τῶν Ἀχαιῶν ταξίαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, profectus Molyciam, vel Copiis adductis Molyciam, Camer. Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere è vita. Sic can. 13 concilii Nicæni. Eodémque modo ἔξοδος & ἔξοδον de excessu ex hac vita. VNDE Ἐξοδεία, ας, ἡ, Exitus. suprà ἐξοδία etiam habuimus.

2. Διεξοδεύω, Exeo per, seu Permeo. vt διέξοδος nonnunquam idem signif. cum διοδεύω.

C. Ἐφοδεύω, Obeo, Percurro, Lustro. Xen. Pæd. 8, ἐφοδεύει δὲ αὐτὴν κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ φοράν τινα ἔχων, Satrapias ditionis Persicæ obit. hunc postea ἐφοδεύτην vocat, quasi inspectorem rerum & lustratorem. Plut. ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα καὶ κατασκευάζων τὴν τάξιν. Hæc & alia Bud. p. 758. Habes & aliud exemplum ex eodem Plut. in Nicæa. Sic Polyb. ἐπιόντα δὲ μεγάλα χωμάτα τοῖς φυλακαῖς, προΐοντα φωτὸς τὸν χιλίαρχον, καὶ χαράκωμα καμβύσιον, πίσσην καὶ πίσσας ἐφοδεύσαι δεῖ φυλακαί. Sallust. dicit Circumire vigilias. Bud. interpr. etiam Recognoscere vigilias. Et Naz. ἐφοδεύειν πάντα, omnia obit & lustrat. Pall. ἐφοδεύομαι idem cum ἐφοδεύω. X. Hell. 1, δι' ἀσπίδων ἐφωδεύοντο κατὰ τὸ τεῖχος, circuibant seu obibãt vt faciunt qui noctu vigilias obeunt. B. Idem exposuerat etiam, Stabant in armis & instructi accinctique. Suidas ἐφοδεύσαντο exponit quidem κατασκοπήσαντο: ἐφοδεύσαι autem, διοδεύσαι. B. Ἐφοδεύω pro Instruo affert ex Plut. 74. Fuerit igitur ἐφοδεύω idem etiã cum ἐφοδιάζω. HINC Ἐφοδεία, ας, ἡ, Lustratio quæ obeundo fit. seu, Munus obeundi vigilias & excubias inspiciendi. Polyb. de statiuis Romanis loquens, ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς πεῖραν ἐπιπίπτει, vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur. Bud.

C. Παρεφοδεύω, Prætereo, Prætergredior, Iter habeo præter. In v. l. exponitur etiam Transeo & παροδεύσας πάντα, per vrbẽ ambulãs. Pro Prætereo accipitur in lib. Sapientiæ, cap. 5, ὡς μνεία καταλύσαντος μονοημέρου παροδεύσαντος, tanquam memoria hospitis diurni prætereuntis.

C. ΠΕΡΙοδεύω, Circumeo, In orbem obeo. Plut. Camillo, περιοδεύοντες τὰ Παλάτια, circumeuntes Palatium. Et ὁδοὶ περιοδεύμεναι, Viæ quæ circumẽuntur, Viæ quæ in orbẽ obeuntur. Exẽplum habes in Περίοδος. Bud. περιοδεύω interpr. etiam Mente perlustro & peragro, ex Plut. afferens, περιοδεύειν ἐν ὀλίγῳ τὸν περὶ συγκρίσεως λόγον, comprehenso paucis cælestium tractatu, vel potius Circũscripto, vt postea dicit. Περιοδεύω, Longis verborum ambitibus vtor, hoc est Longis periodis. Demetr. Phaler. μᾶλλον γὰρ περιοδεύειν, ὡς τὸν ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἀπολογούμενον χαρίεντα. Bud. autem ex Hermog. affert περιοδεύειν τὸν λόγον, pro Vti periodis. Περιοδεύω, Circumuento, Circunscribo, id est Fallo. Ioseph. De antiqu. περιοδεύσαί με Ἀντίπατρος, me circumuenit. vel etiam ἐξαπατῆσαι. Περιοδεύω pro Raticinor affertur ex Epicteto. Περιοδεύω transitiua etiam [illegible] ex Hippiatr. affert, ἵππους δὲ λευκὰς δεῖ τῆς ἀφροδίτης περιοδεύειν, Circumage, id est Exerce. ΑΝΔ Περιοδεύμενος, Circuitu & circũductione, Perambages. Plut. πολυμερῶς καὶ περιοδευμένως ἀπομύρεσθαι, multis modis & longo ductu. ET Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, Circuitor, (vt Vlpian. loquitur) Circulator, ἀγύρτης. ET Περιοδευτικὸς, Circumire solens, Circumiens, Circularis. Dioscor. in Præfat. lib. 7, τὸν μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων λόγον συντόμως διελθεῖν εἰς συμπεράσματα τοῦ περιοδευτικοῦ τόπου, Vt tota curationis remediorũmque ratio ad vmbilicum perducatur, Ruellio interpr. Vbi quidam pro πόπου legũt ζώου, & interpr. Circularis ratio. ET Περιοδεία, ας, ἡ, SIVE Περιόδευσις, εως, ἡ, Circuitus, Circuitio. Suid.

C. ΣΥΝοδεύω, Itineris socius sum, Vnà iter facio. seu Comes sum, Comitor. In v. l. exponitur etiã Concurro. Luna etiam συνοδεύειν dicitur quando cum sole coit, seu quum in coitu est. Theon schol. Arati, συνοδεύουσα γὰρ, πορεύεται τῷ ἡλίῳ πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἑκάστης.

Ὁδόω, Duco, Præcedo. ex Æschylo. vt idem sit cum ὁδηγέω. Et Ὁδοῦμαι, Ducor viam, Præitur mihi, Via mihi ostẽditur. quo modo ab Herodoto vsurpatur. Hesychius autem ὁδοῦσθαι exp. κατ' ὁδὸν πορεύεσθαι.

Ὁδόω, SIVE Ὁδῶ, Viatico instruo, ἐφοδιάζω. v. l. Τὸν δ-

ὁδήνια (inquit Camer.) interpretantur Venundatum: A in Cyclope Eurip. ὡς ὁδήνιος μακραί. Et accipi hoc poteſt, Vt in longinquas regiones abductus venires. nam poſtea ſignificat verbum planè venditionem, εἴτ' τις ἐθέλει βίρασι ὁδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις, — ſeu quis forte vult Venundare indigentibus nautis cibos. Et mox, Ὁδήσων ἡμῖν σῖτον ὧ κατεκλύσθη. copiam ſibi fieri cupit frumenti cuius penuria laborarent. Hæc Camer. Vtrunque verbum agnoſcit Heſych. quippe apud quem reperitur, ὁδεῖν, πωλεῖν. & ὁδῆσαι, πωλῆσαι. & ὁδῆται, ἀποδόσθαι. Sed idem ὁδῆσαι exponit etiam ὠνήσασθαι, ὠνήσασθαι. & ὁδηνίης, B ληϊστὴς, ἀρχιλῃστὴς, adeo vt ſecundum eum ὁδῆσαι ſignificet & Vendere & Emere. Videtur tamen idē Heſych. ὁδῆσαι accipere etiam pro ὁδεῦσαι, Iter facere, Proficiſci, Ire: quippe qui ἐξοδῆσαι exponat ἐξελθεῖν: à VERBO Ἐξοδάω SIVE Ἐξοδέω, vt id ſignificet Exeo, Excedo, Proficiſcor ex, ſicut ἐξελθεῖν. Alias ἐξοδᾶν ſequitur ſignificationem præcedētis ὁδᾶν, Vēdere. Eurip. Cycl. μὴ δῆτ' ἐξοδᾶν γ' ἐμῶν ξίφους κτήματα. quibus verbis negat ſe facultates Cyclopis diſtraxiſſe & vendidiſſe illis hoſpitibus. Cæterùm pro Ὁδῆσαι dicitur ETIAM Οὐδῆσαι, C quod Heſych. exp. ἀποδόσθαι, πρίασθαι, ſimiliter vt ὁδῆσαι: ſed tenui ſpiritu apud eum notatur, perinde vt οὐδὸς pro ὁδὸς, itidem tenuatur.

Ab eodem ſiue Ὁδάω ſiue Ὁδέω EST Ὁδαῖος SIVE Ὁδεῖος, Vendibilis, vel Emptitius, Qui emi poteſt. Itē Ad iter conficiendum idoneus. idem cum ἐφόδιος adiectiuè poſito. Veraque expoſitio apud Heſych. habetur, ὁδαῖον, (inquit) πρόσφορον, ἢ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Et, ὁδεῖον, οἰκεῖον. ὁδῆσαι γὰρ τὸ οἰκήσασθαι. Et aliquanto pòſt, videlicet ordine alphabetico, ὁδεῖον, πρόσφορον, ἢ καὶ εἰς ἐκδημίαν ἐφό- D διον. Suſpectum tamē haberi poteſt hoc poſterius ὁδεῖον per e. Apud Suidam ὁδαῖον tantùm inuenio, quòd exp. ἐφόδιον, Viaticum, Sumptus viæ, aut etiā Auxilium viæ, vt Virg. loquitur. Rurſum apud Heſ. reperio ὁδαῖος, πρόσφορος, οἰκήσιμος: item, ὀλίγος, ἀπορος, πενιχρός: item φορτικός: ET Ὁδή, φορτία. de quo & alia apud eum vide. Hoc tamen poſtremū ὁδαῖος in eius codice ſuo loco non eſt.

Quòd ſi verò IN Οὐδὸς tenuetur prima ſyllaba, ſignificat βαθμὸν, inquit Suidas. Idem οὐδὸς exponit οὐδὸς, in hoc loco Soph. Ἐπὶ δ' ἀφῖκτο πλὼ καπρήκτῳ οὐ- E δόν, id eſt φλιάν, inquit: de ædibus Plutonis. Similiter Euſtath. pag. 156, ὅτι δὲ οὐδὸς ἔστι τὸ ὁδεύεσθαι γένηται, δηλοῖ καὶ ἔστι Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ὀπὶ Κολωνῷ πολλὰ τῆς αἰτιαφάσεως, οὐδὸν δέ φησι τοῦ χαλκόποδα τὸν ὁδὸν, ἐν τῷ, Ἐπὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καπρήκτῳ ὁδὸν Χθονὸς βαθροῖσι γῆθεν ἐρριζωμένον. Qui locus habetur p. 322 meæ editionis, vbi & ſchol. exponit οὐδὸν: annotatque, quem initio χαλκόπουν ὁδὸν Sophocles vocauit, eum nunc ex ſcena & theatro ſubmouere, & καπρήκτῳ propterea nominare, quòd illā deſcenſus eſſe ad inferos crederetur. Veruntamen idem ſcholiaſtes pagina 172, vbi habetur, ὅτι δ' ὀπισθίους τόπους, Χθονὸς καλεῖται τὸ χαλκόπουν, non amplius exponit οὐδὸς, ſed in propria ſignificatione accipit, & ex Apollodoro tradit δι' αὐτῆς καταβαίνειν εἰς ἅιδου. Vocari autem χαλκόπουν, quoniam æriſodinæ ibi erant. Contrà verò hanc expoſitionē, videlicet οὐδὸς, videntur confirmare verba quæ ex oraculo affert, Βαίνοντί δ' ἔπιπτον ἀπειρέσιαι Κολωνοῦ, Ἕρκος λίθος πεπάρασται δ' ἐν καὶ χαλκὸς οὐδός. Itaque ὁδὸς per ſyſtolen dictum eſt PRO Οὐδὸς, οὗ, ὁ, Limen, Lignum ſeu ſaxum in ima tenuæ parte qua in ædes intratur. Euſt. loco citato, βηλὸς δὲ στιγμῆς, ὁ τῆς οἰκίας βαθμὸς, ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς ἀπὸ τοῦ ὁδεύεσθαι. Od. ν, Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, à limine vſque in domus penetralia. Et alibi, ἐν προθύροις Ὀδυσσεὺς Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. Il. θ, Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Auratum limen dicit Seneca, Ferreum Lucanus, Marmoreum Horatius. Similiter Od. ν, Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἔσαν χαλκέῳ ἐπὶ οὐδῷ. Odyſſeæ π, Αἰνότατον δ' ἔστιν ἐν καὶ ὑπερβῆναι λάϊνον οὐδόν, tranſibat limen marmoreum. vt Ouid. dicit Tranſire limen cautius. Odyſſ. ρ, Ὡς ἔφατο ὑπὲρ οὐδὸν ἰὼν οὐδὲ ἴβησεν. Od. δ, Τὸν δ' ἤδη ποτὲ δῶμα προπρὸ θύρης Πηνελόπεια, accedentem ad limen, Appropinquantem ædibus. Inſiſtere limen dicit Virgil. Exire limē, Terentius. Eſt & in proſa huius vocabuli vſus, vt apud Plut. in Problem. Rom. πλὼ γαμουμένῳ οὐκ ἔθος αὐτὴν ὑπερβαίνειν τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπαίρεσθαι οἱ παροχήμενοι. Metaphoricè quoque μέχρις οὐδὸς dicitur, vt Lucr. Limen lethi, vbi enim limen accipitur pro aditu ſeu introitu, vt & apud Plin. Limen interni maris, apud Virg. Limina portarum: apud Cic. Limen cubiculi. & Oſtium limenque carceris. quibus in locis Limen eſt quod εἴσοδον Græci dicunt. Illud ἦν ῥα καὶ τὸν Κρονίδην ὅτι μέχρις οὐδὸς ὧ Αἰακίδαο μεγαλήτορος ἷξεν. Od. ω, οὐδ' ἔτι μοι μέχρις οὐδὸν. Eodem libro, ἰὼν ὅτι μέχρις οὐδὸν. Sic apud Phocyl. μέχρι γήρεος οὐδὸν, vſque ad ſenectutis limen, vel Vſque ad exeuntē ſenectutem: ſi ita dici poteſt vt Ab ineunte ætate. Vtuntur & proſæ ſcriptores hac metaph. imitatione poetarū. vt Plato lib. 1 De rep. ἐσβαίνειν εἰ τὴν πολιτείαν ὀλίγον ὅτι μέχρις οὐδοῦ ὡς φασὶν οἱ παῖδες. Antiphon. Τοὺς ἀσεβοῦντας καὶ τὰ ἱερὰ συλῶντας ἐκ τῶν νόμων ἀφωρισμένους ἰδεῖν ἔστιν ὅλῳ τῷ πόλει ὅτι μέχρις οὐδοῦ δίκης ἔρχονται. Luc. ἐπὶ τὸν οὐδὸν οἱ γήρως. Vide apud Eraſm. Limen ſenectæ. Sed notandum eſt in hiſce locis vbi μέχρις οὐδὸς dicitur, non ſemper ſignificari πρὸ εἰσόδου, quum aliquis videlicet πρὸ θύρας quodammodo ἐξέρχεται, vt οἱ ὠμοχόποιπες: ſed plerunque capi pro ἔξοδος, vt is qui dicitur eſſe ὅτι μέχρις οὐδὸς ὧ, intelligatur ἐξόδου καὶ ἤδη ἐκ αὐτῆς τὸ γῆρας ἐπεξιών, καὶ οἷος παραπέπω ὧν. nam οὐδὸς ſubſeruit non tam intrantibus quàm exeuntibus etiam, vt Euſt. annotat. ‖Οὐδὸς accipitur etiam pro ὁδὸς, Via. Odyſſ. ρ, Δὸς δέ μοι εἴ ποτε καὶ σὺ τετιμένον ἔμμεναι ἄλλων, Σκεπτόμενός τ' ἐπιμὶξ φάτιν ἀεσπαλέ' ἔμμεναι οὐδόν, lubricam eſſe viam. vbi Euſtathius annotat οὐδὸς Æolicè dictum pro ὁδὸς, inſerto υ, ac ſemel apud Homerū in ea ſignificatione reperiri: atque hoc οὐδὸς dediſſe occaſionem deriuandi οὐδός, (quo limen ſignificatur) ab ὁδὸς, quippe quod ſit ὁδὸς εἰς οἶκον. Similiter & Heſychio οὐδὸς eſt non ſolùm βαθμὸς ὁ πρὸ τῆς θύρας, ſed & etiam ὁδὸς. ‖At Suidas οὐδὸς exp. non tantùm φλιὰ βαθμὸς ſiue βαθμὸς, ὁ κάτω τῆς θύρας, ſed etiam ἔδαφος, Solum, Pauimentum. quod & οὖδος ſiue οὖδας dicitur. Apud eundem pro οὐδὸς εἰς λαύρην (quod exp. κατὰ ὁδὸν) reponendum ὁδὸς, vt diſces ex loco Homeri in Λαύρῃ citato.

SED ET Οὖδος, εος, τὸ, ET Οὖδας (quib' ſignificatur Solum, Pauimētum, ſeu Humus, Terra) ab ὁδὸς eodem modo quo præcedens, deriuata eſſe dici poſſunt. quoniam videlicet in ſolo inambulamus & incedimus. niſi malis dicere hæc duo οὖδος & οὖδας vnà cum ὁδὸς ab ἶω originem traxiſſe, à quo Euſt. quoque ὁδὸς deriuat. Cæterùm οὖδος eſſe nominatiuum inuſitatū annotat Euſt. & ab eo eſſe datiuū οὔδει: ſicut vicißim οὖδας in ſolo nomin. & accuſ. vſitatū eſt, in reliquis caſ. ἄκλιτον. Il. η, & Il. μ, ὁ δ' ὕπλιος οὖδει ἐρείδη. Il. τ, ὑπ' οὖδει Πίλνατο. Apollon. lib. 1 Argon. οὖδει πίπτει, in terram cecidit. hoc eſt τῇ γῇ, πρὸς ἐδάφει. Rurſum apud Homer. Il. ρ, Οὖδει ἐπισκήψαντα καρήατα. Il. τ, ὁδὸς ἔλον ἄασπετον οὖδας. Eodem lib. οὖδας ἵκανεν, Humum ſeu In terram. Od. ν, Αἵματί τ' ἐσκιφάλωσε παλαξάμενον ἄασπετον οὖδας. In v. l habetur ET IAM Οὐδή, ῆς, ἡ, itidem pro Pauimentum, Solum, Terra: ſed ſine autore & exemplo. In iiſdem reperio ET Οὐδίζω, Humi allidō, Affligo ad terram, vt Plaut. loquitur. ſed & hoc ſine autore ac exemplo. NAM Προσουδίζω potius dicitur. Plut. in Galba, προσουδίσαντες Γάλβα εἰκόνα, Galbæ ſtatuam humi proſternentes, vel ſimpliciter Deiicientes. Itidem apud Suidam, ὁ δὲ ἧττον μετέωρον προσουδίζει τῇ καὶ ἐπάλλει. Item, ἐκ πολλοῦ ῥίψας προσουδίζει χαμαί. id eſt, πολλὴν προσχοῦσι, ἐπὶ τὸ ἔδαφος ῥίπτει.

Ab eodem οὖδας deriuatum EST Οὐδαῖος, α, ὁ, Humilis, Terreſtris. ὀπίγαιος, Qui ſuper terram eſt. vt πόδαξ οὐδαία apud Nonn. Terreſtris fons, E terra ſcatūriens. At ὑδαῖος Κρονίδης apud Dionyſ. ὁ χθόνιος ſiue κατὰ χθόνιος, pro Plutone: vt ὑδαῖος ibi idem ſignificet cum COMP. ὑπουδαῖος, Subterraneus. ‖Eſt nomen proprium filii Cadmi apud ſcholiaſtem Apollonii. ‖Οὐδαῖος in v. l. expon. etiam Liminaris, limina ſignif. fuerit à nomine οὐδὸς quod eſt Limen. Sed nullū ſignificationis illius affertur exemplum.

Ο' Δ Υ' Ν Η, ης, ἡ, Dolor. Homer. Il. λ, ὀδύνῃ δὲ δύῃ καὶ ἐπὶ μεγάλῃ. Il. ε, Ἄλγεσι χεῖρ, ὀδύνῃσι δὲ καπνιόωντι ἔοικε, graues dolores. Il. δ, ὀπιθίου Φαρμακὸν ἀκὴν πικρὴν μεμαρμένον ὀδυνάων, de vulnere Me-

nelai loquens. Sic Il.ο, ἐλκεῖ λυγρῷ φαρμακ' ἀκήματ' ἔπασεν A
μελαινάων ὀδυνάων. Rursum Il.δ, de sagitta Menelai corpori infixa, μέχρι οὗ ὀδυνάων, fundamẽtum seu sulcrum sæuorum dolorum, id est causam. Il.π, ἀμφὶ δέ μοι χαλκὸν Ὀξέϊνε ὀδυνάων ἐλάλαται. Et mox ad Apollinem, πόδι καρπὸν ἕλκος ἄκοντα, Κοίμησον δ' ὀδυνάς. quem exaudiens Apollo, Αὐτίκα πᾶσ' ὀδύνας. Sopire & sedare dolorem Latini quoque dicunt: item Inhibere, Leuare. Il.λ, bis, Ὡς ὀϊστῷ ὀδυναὶ δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο, vulnerati videlicet. Il.ε, de Venere à Dionede vulnerata, Ἀχθοφόρῳ ὀδύνῃσι. Il.μ, de aquila à dracone ictа, Ἀλγήσας ὀδύνῃσι. Odyss.ι, B de cyclope cui oculum effoderat Vlis, — σιὰ χόλον καὶ ὠδίνων ὀδυάων. Il.ε, Κῆρ' ἀχέων, ὀδυάων πεπαρμένος: de quodã quem aduersarius sagitta βεβλὼν ὀδυνάων ἔδωκεν, dolorẽ intulerat, seu fecerat. (contrà Cicero dicit Dare alicui dolorem, pro ὀδυνᾶν.) Eodem genere loquendi, Odyss. ρ, Οὔπω κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Vtuntur & prosæ scriptores. vt Xenoph. Hellen. 5, ἡμιόλιος ὢν τῷ κνήμης ὑπερόγκου καὶ ὀδυνῶν ἀφύκτων. Plato Sympos. de quodam à vipera morso, τὸν ἁλόντα δρᾶν τι καὶ λέγειν ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Plutarch. Coriolano, γραφεῖς τι παρὰ δύναμιν ὑπ' ὀδύνης γραφόμενον, præ dolore. Et apud Theophr. Hist. plant. lib. 9, cap. 12, χαλεπὸς ὀδυνᾶν, dolor ventris, vt Cicero dicit, Dolor articulorum: & Horat. Dolor lateris. Gaza vertit Tormina ventris. Et in præcedentibus quidẽ locis ὀδυνᾶν de corporis dolore dicitur: legitur verò & de animi dolore dictũ, id est mœrore. Od.β, Νῦν δέ μοι ἀπρήκτοις ὀδυνάων ἐμβάλλετε μύθῳ, Infertis seu affertis dolorẽ. aut Afficitis mœrore. Od.τ, Μή μοι μᾶλλον ἐμὸν κῆρ ἐνιπλήσητε ὀδυάων Μνησαμένῳ. Odyss.η, ὀδυάων Γοσμέων αἴμ' ἐρίθυσιν κῆρ φρένα καὶ κῆρ ἐμόν. Odyss.α, Οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδυνάς τε γόους τε Κάλλιπεν. Cicero quoque copulat hæc duo, Meo dolore luctuque. Sic Xenoph. Sympos. ἀλλ' ἢ ὀδυνᾶσθαι σε εἴληφε; (At Plinius dicit, Pedum dolore correptus est) Sed corporis propriè est ὀδυνᾶν, i. sensus tristis in corpore mõtionis, vt Gorræus definit. vel, secundum Ciceronem, Motus asper in corpore, à sensibus alienus. Vbi Gorr. annotat magis propriè dici potuisse Sensus motionis quàm Motus: defendi tamẽ Ciceronem posse, quum & Hippocrates aliquando dolorem sumat pro dispositione ipsa quæ dolorem facit. Idẽ Gorr. pluribus ostendit dolorẽ omnibus sensibus accidere, & partibus sentiendi facultate præditis: causas quoque à quibus excitatur afferens. Ab eodem hæ species ponuntur, ὀδύνη βαρεῖα, dolor grauis, qui veluti cuiusdam ponderis loco incumbentis sensum inuehit: ἐμπεπαρμένη, infixus, in quo ceu palus videtur infixus: ἠμυδῆς ὀδύνης, mordax: λαπαρὴ, laxus, siue mollis, qui sine phlegmone & tensione est: πυκματώδης, punctorius: ὀξεῖα, acutus & pungens, quũ ceu acu aut terebro perforante, aut palo impacto, pars diuelli videtur: ὀστέων, ossium dolor: σφυγμώδης, siue σφυγματώδης, pulsatorius, vt in arteris & inflammationibus: τονώδης, tẽsiuus. de quibus omnibus fusius ipse differt. Vide & Paulum Ægin. lib. 2, cap. 4. ‖ Cic. interpr. Ærũna, in Stoicis defin. ἄχθος, λύπη βαρούσα· ὀδύνη, λύπη ὀπτικὸς, Angor, est ægritudo premens: Ærumna, ægritudo laboriosa.

C. Ὀδυνήφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolores pellens, Dolorem [illegible] & discutiens, Dolorem domans, & quasi perimens. ὀδύνης παυστὰς, vt Eust. exp. apud Hom. Iliad. ε, Καὶ ἡ ὅτι Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσων. Et Iliad. δ, — ὅτι ῥίζαν βάλε πικρὸν Χερσὶ διαστείψας ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἄπασαι Ἔσχ' ὀδύνας.

C. Ἀνώδυνος, ουὸ καὶ ἡ, Doloris expers, Dolorem nullum sentiens. Sic Galenus ἀνώδυνον vocat τὸ μ[illegible]μαντα. ‖ At ἀνώδυνον φάρμακον dicitur medicamen tummediocriter calidum, dolorem deliniens. Propriè autem ἀνώδυνον dicitur quod ita temperatum est calore, vt calori nostro natiuo quamsimillimus sit, vel saltem intra primum ordinem excalfaciat. Tale nanque esse oportet vt demulceat delinitque quodammodo exasperatas corporis nostri partes, dulcique sensu, quẽ mouet, earum veluti tristitiam molestiumque sensum aboleat. itaque proximè ad naturam τῆς ψυχῆς accedit. Sed & tenuium partium esse conuenit, nihilque habe-

re adstrictionis. Aliud ab eo est τῷ ἀνωδύνῳ genus quod reuera eiusmodi non est, sed dicitur tantùm, cõtrario temperamento præditum: vt quod refrigerando & obstupefaciendo doloris sensum tollat. Dicitur etiam id ἀνώδυνον (sed impropriè) quod affectũ sanat, medetúrque morbo à quo dolor excitatus est. eo nanque sublato, protinus dolorem quoque sedari necesse est. Hæc inter alia Gorræus. Sic Galen. χρήσιμα καρωτικοῖς φαρμάκοις, ἃ καλεῖται ἀνώδυνα. Alibi quoque ἀνώδυνα vocat τὰ ναρκωτικὰ τῷ ἀνωδύνῳ, τὰ τὰς ὀδύνας παρηγοροῦντα. Idem ad Glauconẽ καλεῖται μὲν οὖν ἀνώδυνα φάρμακα τὰ πιαίνοντα, τῷ πιαίνειν τὰς ὀδύνας. Ἰτέ, ὑπνοποιὸν γάρ τι δεῖ καὶ ἀνώδυνον. Sic ἀνώδυνα κηρία apud Dioscoridem libro 4, capite 69. Ibidem, ἔστι δὲ βέλτιον τὸ ὑπὸ τὸ χείλισμα καὶ ἀνώδυνώτερον. Et mox, τὰ δὲ σφοδρὰ φύλλα κατὰ πλακοῦντα ἀνωδυνώτατα πρὸς πάντα πονεῖ. ad omnes dolores mitigandos efficacissima. Cælius Aurelianus Chronion libro 2, capite 4, Ea medicamenta quæ Græci vocant ἀνώδυνα, nos Indoloria dicere poterimus. Alibi autem ἀνώδυνοι καύσεις, vt ante dixi. VNDE Ἀνωδύνως, Sine dolore. Plutarchus ἀνωδύνως καὶ ἀπόνως πεχθῆναι τὸ Κικέρωνα λέγουσι. vbi forsasse aliquis malit ἀνωδύνως. ET Ἀνωδυνία, ας, ἡ, Doloris carentia, Dolor nullus, Quum quis nullũ doloris sensum percipit. ‖ In v. l. autem perperam SCRIBITVR Ἀνεώδυνος.

C. Ἐπώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolorem afferens, Dolore afficiens: Dolorem faciens seu efficiens, Dolorem excitans. Budæus annotat à Plutarcho opponi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo significat, Eum qui dolorem non sentit, & Eum qui dolorem leuat. Pro Crucians affert ex Galeno.

D C. Ἐμπώδυνος ab Hesychio EXPONITVR Μεγαλώδυνος. Dubium autem est accipiatne pro eo qui magno dolore cruciatur, an eo qui magnos dolores facit.

C. Κατώδυνος, Qui dolore afficitur, Quem cruciat dolor, Cuius animo infixus hæret dolor. lib. 1 Reg. αἰτὴ κατώδυνος ψυχῇ, animo dolens, seu ab animo, vt Plaut. loquitur. & Iudic. 18, κατώδυνοι ψυχὴ αὐτῷ.

C. Νώδυνος, Dolore vacans, Nullum dolorem sentiens. idem cum ἀνώδυνος in prima significatione. oppositum præcedenti κατώδυνος. ‖ Item Dolorem leuans, Dolorem domans seu sedans. vt & ἀνώδυνος. Sophocles Philoct. Ἦ φύλλον εἴ τι νώδυνον κατηδὲ που. vbi scholiastes exponit παυστόδυνον. Homerus dicit ὀδυνήφατον ῥίζαν. VNDE Νωδυνία, ας, ἡ, idem cum ἀνωδυνία, Nullius doloris sensus, ἀπονία, seu ἡ τῶν ἀλγούντων ἐπανόρθωσις, vt Epicur' in Ἡδονία loquitur. Vno verbo reddere possumus Indolentia: vt Cicero, Qui rem expetendam vel voluptate vel indolentia metiuntur. Pro quo Indolẽtia alicubi dicit Nihil dolere, alicubi Vacuitas doloris. Theocritus, καδέ νιν ἅρπα πάντων Νωδυνίαν κατέχευε μελέων, Indolentia perfudit mem[illegible], id est Omnium membrorum dolores [illegible]ait. seu Omnia membra dolore leuauit. Quid. dicit requie lenire dolorem.

C. Παυσώδυνος, Qui dolorem sedat. ὁ παύων τὰς ὀδύνας, vt Hom[illegible] loquitur. Habes paulo antè in Νώδυνος.

C. [illegible]δυνος, Qui circumcirca dolet. Cuius totum corpus dolor cruciat. vel Qui vehementer dolet. περιώδυνος (inquit Bud.) vt περιαλγὴς, & περιωδυνής. Demosthenes pro eo qui toto corpore vexatur & dolet, vt contusus verberibus. At τὸ περιώδυνον substantiuè. Dolor qui aliquem vehementer cruciat. Ex Platone De leg. περιωδύνῳ ἁφύκτῳ συμπεσών, qui in dolorem ineuitabilem incidit. A Περιώδυνος EST Περιωδυνία, ας, ἡ, Circunfusus dolor. seu Grauis & vehemens dolor. vel simpliciter Dolor. Plato libro 5, De leg. ὅλῳ περιχαίρειν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνᾶν, ἀλγηδονᾶν πεφυκέναι. Aliud ex eodem exemplum adducam infrà in Ὀδυράομαι. Dioscorides lib. 2, capite 54, de ouo, ἡ λέπυος αὐτοῦ χεσθὲν ὀφθαλμίας. Vnde Plinius libro 29, cap. 3, Lutea ouorum dolores oculorum mitigant. Eodem libro capite 11 de herba sesami, καταπλάσσεται ὁ οἶνος φλεγμοναῖς ὀφθαλμῶν καὶ περιωδυνίαις ἁρμόζει. de qua Plin. lib. 22, c. 25, Oculis imponitur decocta in vino. Et lib. 3, c. 25, περὶ τῆ πτερνῆς loquens, πρὸς ὀφθαλμίας περιωδυνίας σὺν ἀλφίτῳ καταπλασθὲν ὠφελοῦν. Marcellus alicubi vertit Grauis dolor, alicubi Grauissimus dolor. nam reuera

significationem intēdit. Idem Dioscorides in præfat. libri 7, περὶ ὀδυνῶν καὶ ἀλγηδόνων καὶ πλείστων ἄλλων κακῶν ἀπαλλάσσοντας τοὺς αἰθρωπους, cruciatibus, vt Ruell. interpr. Vbi tamen perperam SCRIBITVR Πεφιοδυνῶν pro περὶ ὀδυνῶν. A

C. Πολυοδύνος, Quem multi dolores exercēt & premunt, Ærumnosus. vel etiam, Multos dolores inferens, Multorum dolorum autor & causa.

Ὀδυνηρός, ός, όν, Dolorem afferens, Dolore afficiens seu crucians, Dolorem faciens seu efficiens. λυπηρός, ὅπερ πονηρός, vt Hesychius exponit. Aristot. Rhet. libro 2, ὅσα πρὸ λυπηρῶν καὶ ὀδυνηρῶν φαντασία, παίζειν ἐλατικά. Et mox, ἔστι δὲ ὀδυνηρὰ καὶ φθαρτικά, θανατικὰ καὶ αἰκίας καὶ σωμάτων κακώσεις καὶ γῆρας καὶ νόσοι καὶ πρόσωπα ὕβριος. Et ὀδυνηρὸς βίος, apud Aristoph. Vita acerba, seu Ærumnosa. Apud Nazianz. In sacrum pascha, γλυκεῖς οἱ ἦλοι, καὶ οἱ λίαν ὀδυνηροὶ, dulces claui, etsi nimis grauidolore cruciēt. B

VNDE Ὀδυνηρῶς, Dolenter, Molestè, Iosephus.

Ὀδυνάω, ῶ, Dolore afficio, Dolorem affero, Dolorem facio. λυπέω. Galenus, ὥστε τὰ μὲν σωπίνοντα σφοδρῶς καὶ ὀδυνῶντα, πλείων ἀδυνεῖ τῆς ἀλγήματων ἢ ὠφελεῖ. C

Pass. Ὀδυνάομαι, Dolore crucior, Dolore premor, Doleo. Plato Libro 9 Polit. κἀκεῖνα καὶ πᾶν ἀφεμενὸν τινὶ ἐμφύτων ἀκούειν λυπήσαν ὡς οὐδὲν ἦδιον τῆ παύσασθαι ὀδυνώμενον; Et ex Aristoph. ἃ ὠδυνήθην, Quæ mihi dolorem attulerunt. AT Ὀδύνω & ὀδύνομαι, quod in v. lex. idem esse dicitur cum ὀδυνῶ & ὀδυνῶμαι, Dolore afficio & Doleo: mihi suspectum est, ac scribendum puto ὠδύνω.

C. ΚΑΤ ὀδυνάω, Dolore cōficio. Vnde καταδυνάομαι, Dolore conficior & cructor. D

C. ΠΕΡΙ ὀδυνάω, ῶ, Dolore omni ex parte crucio, Vehemētem seu grauem dolorem facio. Dioscor. lib. 3, c. 26, de absinthio, ἀφεψόμενόν τι σὺν γλυκεῖ, καταπλασμα ὀφθαλμῶν περιοδυνᾶται δεῖ. Et Περιοδυνάομαι, Dolore omni ex parte premor, Grauiter doleo, vel etiam simpliciter Doleo. Dioscor. in præf. l. 7, τῶν καρδιακῶν ἐλκώσεις, μάστων ἢ πεφλεγμονημένων ἢ δυσουριώντων, sed nondum excruciantur & vrinæ difficultate laborant. Scribitur alicubi ET Περιωδυνάω.

Ω' Δ Ι Ν, SIVE Ὠδίς, ῖνος, ἡ, Dolor parturientis. Hom. Il. α, — πικραὶ ὠδῖνες, quod vide infrà in Ὠδίνω. Plutarch. Alexandro, τῶν Δαρείου γυναικῶν ἀπογεννώσης ἐν ὠδῖσι. Idē in Lycurgo, ὑπὸ ῥώμης τὰς τίκτειν ἐπειγούσας, κελεύει ἅμα καὶ ῥᾳδίως ἀγωνίζεσθαι πρὸς τὰς ὠδῖνας. In eodem, εἰς ἐπιμέλειαν παρέδρους τῶν ὠδίνων αὐτῆς καὶ φύλακας. Idem Symp. 3, μαλακωτέρας παρέχουσα τὰς ὠδῖνας. (Aliud exemplum ex eodem habes in Λοχεία) Sic Plato Theæt. δίδουσί γε καὶ μᾶζαν φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσι, δύνανται ἐγείρειν τε παρωξύνειν τε ἐμμελῆ τοκετὸν ὧν ἂν βούλωνται ποιῶν, lenire partus dolores. Sic Cant. Περιμένω ὠδῖνα. Metaphoricè autem Plato in quodam epist. dicit, πῶν τὸ νῦν δὴ τὸ ἐμφανὲς ἐπάντων αἴτιον διαπονεῖν. δῖνη δὲ πύκνη ὠδὶς ἐν τῆ ψυχῆ ἐγγιγνομένη. quas autem ὠδῖνας intelligat, vide suprà in Μαιευτικὸς. Sed & ab aliis pro ὀδύνη usurpatur, id est Dolor. vel potius Dolor qualis parturientiū est. i. vehementissimus. vt Act. Apost. cap. 2, τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, dolores mortis. Deuter. 2, πᾶσα χὴ σύσσωμα καὶ ὠδῖνας ἔχουσιν ὑπὸ προσώπου σου, terrebuntur, & conspectu tuo ita indolescent vt fœmina parturiens. Cæterùm ὠδὶν ab ὀδύνη deriuari testatur Eust. E

C. Ὠδινολύων, Partus dolores soluens seu leuans. Plinius lib. 32, cap. 1, de echeneide pisce, E Græcis alii lubricos partus atque procidentes contineri ad maturitatem, alligato eo prodiderunt: alii sale asseruatum ad alligatúmque grauidis partus soluere: ob id alio nomine odinolyontem appellari. In v. l. perperā SCRIBITVR Ὀδυνολύων.

C. Ἀνώδινος, ωνη, Quæ partus dolores non sentit, Quæ sine dolore parit. Et generaliter Doloris expers, Dolorē non sentiens. Res autem aliqua ἀνώδινος dicitur Quæ nullo cum dolore coniuncta est, Nullum dolorē faciens, seu afferens. Soph. Aiace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κἀπὶ ἀνώδυνον κακόν. quod Euripides dicit, Νέα γὰρ φρονὶς οἴκ ἀμῆχαν φιλεῖ. Sed melior ea scriptura est quæ ἀνώδυνον habet. Ex Dioscoride lib. 1, ἀνώδυνοι τροχίσκοι, pastil- F

li qui sensum doloris auferūt. Pro quo malim ἀναδύνους. quæ autē ἀνώδυνα nominantur φάρμακα, suprà dictum fuit. VNDE Ἀνωδυνία, ας, ἡ. Doloris vacuitas, Nullus dolor. Ex Dioscor. l. 4, ἀνωδυνίαν ποιεῖ, Finit dolorem, Leuamentum doloris affert. sed malim ἀναδυνίαν.

Ὠδινηρός, Summo cum dolore in parturiendo. Aristot. ὠδινηρὸς τίκτει, parit summo cum dolore.

Ὠδίνω, A partu doleo, Partus doloribus crucior, Partuitio. ὅτι πάλαι ὠδίνω. Iliad. λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ἐξαΐσσῃ, Δειμὺν ἀνὰ πᾶσαν μογερὰς κατὰ εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι. Ὡς ὀξεῖ' ἰόεσσα δύσην δῦνε μῶλον Ἀρηος. Et metaphoricè apud Plutarch. De deo Socratis, ὥσπερ ἄκρατος πολὺ οἴνου ὠδίνει ὡς ἔστιν εἰπεῖν. Accipitur etiam pro vehementi dolore crucior, instar parturientis. ὑπὲρ ἧπαρ ἀλγεσι λυπούμαι. Odyss. ι, de Cyclope cui oculum eruerat Vlysses, — ὃς ἔχων περ καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν. vbi nota etiam datiuum ὀδύνῃσι. Philo De vita M. l. ἐώδινεν ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus angebatur. Itidē Sophocl. in Aiace, Καί μοι δυσαῖς, ὥσπερ μ' ὠδίνειν σφόδρα, id est ὀδυνᾶσθαι, φάσκων: metaphora sumpta à mulieribus parturientibus. χαλεπώτερον γὰρ τῆς γυναικείων πόνων ἡ ὠδίς. Itidem & Eurip. in Hippol. πολλὰ διανὸς μέν ὠδίνειν ψυχὰ, χαλεπὰ δ' ἔρως. Et Greg. Καὶ αὐτὸ ὠδίνειν τι ἡ παρακαιόμενον. Sed & res alicuius ὠδίνειν dicuntur quū Malè habent seu laborant. Gregor. Inuect. in Iuliani apostatam, ἰσχυρῶν ἀνθεστηκότων τῆς ἐκκλησίας, ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδίνοντων αὖπω καὶ κακῶς ἐξαγειμένων. vbi Bud. interpr. Nondum pacatis rebus domi bellum Persicū susceperisse. Interdum casum adiunctum habet, & significat Parturio, Pario: ex consequenti. vel etiam Cū dolore enitor. Euripid. Iphig. Aulide, πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ Νεῶ ἐλυτήριον ὠδῖνα τὸν δὲ λαμβάνει. Et metaphoricè apud Paulum ad Galat. 4, τέκνα μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Itidem apud Plat. Theæt. ὠδῖνες γὰρ δι' ἃς τὸ μὲν καιρὸς ἀλλ' ἰσχύρων ἔχει). Chrysost. ὅτι τὰς ἀνῆκεν ἡμᾶς ὠδῖνας, peperit. Idem, αἱρόμενος, ὡς πάλαι ὠδίνων ὅπως θυμίαμα, ἀπήνεγκε. Apud Suidam, ὠδίνων τὸν κατ' ἡμᾶς λοιδορίαν, ἀθρόως ἐκίνησε. Greg. De Iuliano apostata, ὃν ὠδῖνα πρόρρωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναρρήξας ἀθρόως ἐπιδείκνυται καιρὸν ἔλαβε. Rursum apud Suidam, οἱ πολῖται ὠδῖνα κατ' αὐτοῦ φθόνον ἐγέννησαν. (Synesius autem cum infinitiuo iūxit pro Gestio, Gliscо, vt Bud. interpr. ἐγὼ ὅτε μοί πως τῆ ψυχῆ λόγος κατέχει με ὠδίνειν ἢ ὁπωσοῦν, ἐμοὶ τῶν πόνων. vt metaphora sit à parturientibus quæ magno desiderio enitendi fœtus tenentur, & dolore quo premūtur se eximendi) Passiuum Ὠδίνομαι, Parturior, Pario. Greg. ἐξ ὧν πολλὰ καὶ δεινά, τὰ μὲν συμβαίνει ἤδη, τὰ δὲ ὠδίνεται, parturiebantur factiones & dissidia. Bud. G

Ο' Δ Υ' ΡΟΜΑΙ, Lamentor, Ploro, Gemo. Il. ε, — ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Od. ξ, Καί οἱ ὀδυρομένῳ βαλέειν ὑπὸ δάκρυα πίπτει. Od. κ, Κλαῖεν ὀδυρόμενοι, περὶ δ' ἔστενε δῶμα. Odyss. λ, & Od. π, ἔνθ' ἐμὲ μὲν ὀδυρόμενος γναμπτὸν γόνυ κάλλιπον ὧδε. Iliad. ι, Il. ω, & Odyss. η, — ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. Odyss. κ, — οἵ μ' ἀφίκοντο φίλοι κατὰ Ἀμφὶ ἐμὲ ὀδυρόμενοι, de sociis Vlyssis, qui reditum cum lacrymis vrgebant. Sed & de ipso Vlysse Odyss. ϑ, Ἐν θαλὴ ὀδυρόμενος ἄνδρων μῶνα εἴσκε πρόμαχος. Odyss. η, Εἴπατε Πλειονάκτιαι ὀδυρομένῳ χρέος ἐστὶ Πομπῆς καὶ θεμιτὸν γέρας ἔμμεναι. Et cum infinitiuo apud eundem Homerū Iliad. Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκάδε νέεσθαι, comploratione declarāt domum redire. quo loco explicari potest hic Odyss. ε, καπίσσατο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ, reditum cū lacrymis desideranti seu petenti. Aliàs ὀδύρομαι cum accusatiuo significat Deploro, Defleo: seu itidem Lamentor, vt Plautus, Matrem lamentari mortuam. Iliad. ω, Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύρονται κατὰ πτόλιν. Iliad. β, Μήτηρ δ' ἀμφιπένεται ὀδυρομένη φίλα τέκνα. Od. α, Οὐκέτ' ἐπ' κείνοις ὀδυρόμενον γναμπτὸν γόνυ κάλλιπον ὧδε. Sic & Demosth. Pro corona, καὶ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος τοῖς πάθη, καὶ διδοὺς ὡς εἰκὸς ἐλεεῖσθαι. Isocr. Panegyrico, εἰ δυτυχίαν αἰσχρὰν ὀδυρόμενοι τὰς τοιαύτας χαρᾶς ὀδυρούμεθα. Ac Dionys. Halicarn. addidit & genit. rei accusatiuo personæ, lib. 8, κἄδυρα τῆς τύχης αὐτὸν ὀδυρόμενοι, Deplorabant ob infelicem sortem, Deplorabant viri fortunam. Homerus quoque ἐμὸν ὀδύρομαί πως dicit pro Ploro & lamētor aliquem causa. nā subauditur ἕνεκα. i. Ploro, dolens alicuius vitem, Gemo, deplorans &c. Od. ξ, H

ἄϊακτος ὀδυρόμενος & ἀχνύων ἦμαι. Od.σ, Τῷ δ' ἰέναι ἐμὲ μᾶλλον ὀδύρομαι ἠδὲ μένοντα. Od.φ, Οὔτε γάμου ἕνεκ' οὔτε τοῦ ὀδύρομαι. At Od.ξ huic genitiuo addidit & infinit. Οὐδέ τι πάμπαν ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ Ὀφθαλμοῖιν ἰδοῖσι, horum videndorum causa ploro. Idem Homerus dicit etiam ὀδύρεσθαι κατὰ θυμόν, vt Odyss. Φ, κλαίοις καὶ ὀδύρηαι ἰδὼν κατὰ θυμὸν ἑαυτόν, Il. ω, ὀδύρετο κατὰ θυμόν: de iis qui lacrymas quidē non fundunt, intimo tamen pectore ingemiscūt. Fut. est ὀδυροῦμαι, quo Demosthenes vtitur contra Mid. τὰ παιδία ἔχων ὀδυρεῖται, καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινοὺς ἐρεῖ, δακρύων. mox dicit, τὰ παιδία ὑμᾶς ἀναγκάσεται κλαίειν καὶ δακρύειν. ‖ Ὀδύρομαι iunctū dativo sunt qui exp. Plorans & lamentans expono, Cum lacrymis & lamentis narro. Odyss. ρ, Εἰ δέ που πρὸ κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῦθον ὑφήνας Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρηται.

Ὄδυρμα, ατος, τὸ, Lamentum. Sophocles Trach. παυσάμενος ὀδύρματος. Vtitur & Euripides.

Ὀδυρμός, οῦ, ὁ, Lamentatio, Ploratus, Fletus. κλαυθμὸς Hesychio.

Ὀδυρτικός, ὴ, όν, Qui frequenter lamentari & plorare solet, Procliuis ad lamenta & lacrymas, seu Querulus. Aristoteles Rhet. libro 2, loquens de senibus ad misericordiam propensis, quoniam omnia ἐγγὺς τίθησιν αὐτοῖς πάλιν existimant, ὅλην ὀδυρτικοί εἰσι, καὶ οὐκ ἀντέπλεοι, οὐδὲ φιλογέλωτες. Et τὸ ὀδυρτικόν, procliuitas ad lamenta & lacrymas. Aristoteles ibidem, ὡς μᾶλλον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῶν φιλογέλωτων. ‖ Item Flebilis, Lacrymosus, Lamentabilis. (vt Cicero dicit Lamentabilis gemitus, &, Lamentabili voce deplorare) Plutarchus Erot. Κατορύμενοι δὲ πολλάκις ἀναφλέγονται πάλιν λιμοῖς καὶ ὀδυρτικοῖς. VNDE Ὀδυρτικῶς, More eorum qui ad lamenta & lacrymas procliues sunt: vel Querule. Demetr. Phaler. ἐμπαθῶς καὶ εἰρηνικῶς εἴπη καὶ ὀδυρτικῶς. Et in compar. apud Arist. Polit. 8, πρὸς μὲν ὠδὰς [ἁρμονίας οἱ ἀκούοντες διάκεινται] ὀδυρτικατέρως, καὶ στερρότερον μᾶλλον, οἷον πρὸς τὸν μιξολυδιστὶ καλούμενον μᾶλλον πρὸς δὲ τὰς μαλακωτέρως τῶν διγνωσιῶν, οἷον πρὸς τὰς αὐτηδόνας.

C. Παναόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino flebilis, Planè lamentabilis, vt παναδάκρυτος. Maccab. libro 3, παναόδυρτος βοή, vox prorsus lamentabilis. vt Cicero dicit Lamentabili voce deplorare. Apud eundem, Flebiles voces refert. Idē Flebiles gemitus dicit. Pro Omnino lugendus affertur ex Epigramm. At Sophocli παναόδυρτος ἀηδών, luscinia omnino flebili voce canens, Luscinia omnino lamentabili gemitu cantans.

C. ΑΝοδύρομαι, Sublata voce lamentor, Vehementer lamentor & ingemisco. nam præpos. significationem simplicis intendit. Apud Suidam, ὁ ἢ ἀϊωδύρατο πάλιν σὺν φορᾷ, ὅπερ δακρύων τις πάλιν. vbi Suidas simpliciter exponit ἐθρήνει, ἔκλαιε.

C. Αἰνοδύρομαι, Lamentor, Lamenta effundo, Grauiter conqueror. significantius est enim quàm simplex ὀδύρομαι. vnde quidam vertunt Delamentor. (vt Ouidius, -natam delamentatur adeptam) Ponitur aliquando sine casu, aliquando cum accusatiuo: vt & simplex ὀδύρομαι. Lucian. ἐμοὶ γοῦν ἀπωδύρου πρός με, Deflebas, seu Lamentans referebas mihi, Mihi cum lacrymis exponebas.

C. Ἐποδύρομαι, Fleo super. seu Defleo, Deploro, Delamentor.

C. ΚΑΤοδύρομαι, Defleo, Deploro, Delamētor. Et in pass. καταδυρτὸς, Defletus. v. l.

Ὄ ΖΟΣ, ου, ὁ, Nodus arboris, & ipse etiam ramus inde exoriens, vt nonnullis placet. Pro eiusmodi nodo accipi potest apud Theophrast. Hist. plant. libro 5, capite 3, vbi tradit quid ὄζος sit: cum quibus confer quæ Plinius habet libro 16, capite 39. Itidem in definitione spiræ, vbi & ipse vocabulo Nodus vtitur. Loquuntur autem de materia quæ operi segregitur. (in qua & εἰλότης & ἀξίωσις quædam) Sed & tunc ὄζον reddi posse ramum, patebit ex iis quæ in ἄοζος ac ἀόζους proferā. Verùm plerūque ὄζοι dicuntur siue rami, siue brachia. (vtroque vocabulo Plin. appellat) in quæ truncus arboris diuiditur: ex quibus qui pullulant ramusculi, κλάδοι vocātur. Theophr. Hist. plant. libro 1, capite 2, de partibus arborum & cæterarum plā

tarum loquens, ἀκρέμονας δὲ λέγω τοὺς ἀπὸ πόου (videlicet καυλοῦ & στελέχους) ἀξίους, οὓς ἔνιοι καλοῦσιν ὄζους· κλάδον δέ, τὸ βλάστημα τὸ ἀπὸ πύτου. (Similiter & apud Hesychium ὄζος ὁ ἀπὸ τοῦ στελέχους ἀξιόμαχος ἀκρέμων) Aristoteles, ἔστι γὰρ ἀφεκτικὸς ὁ ὄζος τοῦ κλάδου, ἅμα δὲ καὶ μέσον. Est verò & quædam τῶν ὄζων differentia, quam Theophrastus Hist. plant. libro 2, capite 13, his verbis tradit, οἷς δὲ τῶν ἐζων οἱ μὲν τυφλοί, οἱ δὲ γόνιμοι. λέγω δὲ τυφλοὺς μὲν οὓς μηδὲν βλαστός. οὗτοι δὲ καὶ φύσει καὶ πηρωσει γίνονται. Vnde Plinius lib. 16, cap. 30, Ramorum aliqui cæci, qui non germinant: quod natura fit, si non eualuere: aut pœna, quum deputatos cicatrix hebetauit. Theophr. ibidem, γίνεται δὲ μᾶλλον ἐν τοῖς παχέσι τῶν ἀκρεμόνων, οἷον δὲ καὶ ἐν τοῖς στελέχεσιν. ὅλως δὲ καὶ τὰ στελέχη καὶ τὰ κλάδου καθ' ἃ αὐ διπτύχῳ ἢ ὀπτίλῳ πῃ, ὄζος γίνεται. Vbi obserua quod dicit, nō solùm ἐν στελέχῃ, sed & ἐν ἀκρέμοσι & κλάδοις ὄζους fieri: vbi videlicet χάζονται, & quasi in furcas finduntur. (quo genere loquendi vti Plinium videbis in Δάϊζος) Et paulo antè, τῆς μὲν ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι. vt Plinius loco citato, Abieti quidem subrecta diuisura, ramique in cælum tendētes, non in latera proni. Et paulo antè, εἰσὶ δὲ τῶν μὲλάπτων καὶ καὶ ἴτυχον οἱ ὄζοι· τῶν δὲ πτανμένων, ὧν τὰ δέρματα καὶ τὰ πλήκτρα. Pro quibus Plinius ibidem, Quibusdam ramorum ordo, sicut piceæ, abieti: aliis inconditus, vt robori, malo, pyro. Ibidem Theophr. dicit in calamo τὸ γόνυ esse καθάπερ ὄζον. Et aliquanto pòst, ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ, καὶ ἐν καλάμῳ γόνυ. Vnde Plinius loco citato, Quæ diuiduis in ramo natura est, hæc viti in oculo, arundini in geniculo. Homerus videtur vti hoc vocabulo non tantùm quum maiores illos ramos & brachia significare vult, sed etiam quum minores: vnde & per κλάδος apud eum exponitur. Iliad. π, de fago, fraxino & corno, — περὶ ἄλλοις ἔναλον τανύσαντο καὶ ἄκριας ὄζοις. Odyss. μ, Ῥίζαι γὰρ ἔχας ἴσχον, ἀπίσωροι δ' ἔσαν ὄζοι, Μακροὶ τε μεγάλοι τε. Iliad. λ, de populo nigra, ἀπάρ τε οἱ ὄζοι ἔσαν ἀκροτάτῃ πιφύκει. Il. κ, Συμμάρψας δαίτας μυελοῖο τ' ὀφθαλίας ὄζους. Iliad. η, Ὄζῳ ἐπὶ βλαφθέντι μυελοῖο. Il. α, — ἔνθα φύλλα καὶ ὄζοις Φύσει. ‖ Ab eodem Homero metaph. ὄζος Ἄρηος dicitur ὁ πολεμιστὴς ἀνήρ, Homo bellicosus, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. Iliad. β, Τῷ δ' ἅμα τῷγε μόθῳ· Ἐλεφήνωρ ὄζος Ἄρηος. Sic alibi etiam. ‖ Ὄζος pro claua affertur ex lib. 2 Epigr.

C. Ἄνοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ramosus non est, In nullos dispersos ramos. vel Enodis, Non nodosus. vt αὔοζα δίνδρα apud Theophr. Hist. plant. lib. 1, cap. 3, quibus opponit τὰ ὀζώδη. quæ autem intelligat per αὔοζα, ipse declarat his verbis, αὔοζα δὲ λέγω, οὐχ ὥσπερ μηδὲ ἔχοντα ὅλως, (τὰ γὰρ τοιαῦτα δίνδρα) ἀλλ' ἐν ᾧ πᾶσι ἄλλοις ἐστὶ χρῆσις, πρὸς κύπειρος. Et paulo pòst, ἔτι δὲ κατὰ τὴν φυσικὴν τὰ μὲν τυφλὰ, αὔοζα καὶ ἀφλοιώτα· τὰ δὲ μανὰ, ὀζωδέστερα καὶ σκληρότερα. Et mox, ἐν δὲ τοῖς τυφλοῖς πάντα ἐξ αὔοζων πέλεκυσιν ἀφ' ἧς πρῶτος λευκός. Vnde Plinius libro 16, cap. 30, In quibusdam omnino nullus ramus, vt in hoc genere buxo, loto transmarinæ. Alia exempla videre poteris in Ὀζώδης.

Ἀόζης, idem cū αὔοζος. Theophr. lib. 3 Hist. plant. cap. 8, de abiete, ἔχει γὰρ φιλύκης μάλιστα πρὸς λεῖον καὶ ἄοζον. Plin. loco citato de pinu dicit, In cacumine ramosa. Idem eodem libro cap. 39, Abietis quæ pars à terra fuit, enodis est: superior pars, nodosa, duriórque. Et lib. 5, cap. 3, ἀκρεμόνα δὲ πᾶν ξύλων τὰ ἄοζα καὶ λεῖα, quæ ramosa non sunt, vel enodia. Et paulo pòst, de spira loquens, quam nec ὄζον, nec οὐλότητα esse dicit, χαλεπώτερον δὲ τῶν πολὺ καὶ δυσεργὸν πρὸς τὰ αὔοζα. ‖ Ἄοζος à Suida exponitur etiam πολύζος, Ramosi, Nodosi.

Eidem Suidæ ἄοζοι sunt οἱ πολλὰ ξύλα χαίροντες, videlicet μάγδοι. Pro quo ἄοζοι, apud Hesych. mutata vna litera & accentu REPERIO Ἀΐξοι, quod itidem ab eo exponitur μάγδοι, ἐπιτρέπται, θεράποντες, αὐλητοί: qua significatione ex Callimacho citat. A quo siue Ἄοζος, siue Ἀΐξις est VERBVM Ἀΐζω, SIVE Ἀΐσσω, Ministro. Apud Suidam, ἀΐζουσι, διακονοῦσι, ὑπηρετοῦσι, ὑπουργοῦσι. Apud Hesychium verò, Ἀΐξουσι, διακονοῦσι, ὑπουργοῦσι: ex Æschyli Eleusiniis. Apud eundem, Ἀΐξιν, ὑπηρέτην. Quarum scripturarum veriorem eam esse puto quæ apud Suidam extat, præsertim quum

eam & in duobus manuſcriptis lexicis quæ habeo, reperiam: in quorum altero ſic, ὄζοι, πολύζω, πολλὰ ξύλα. καὶ οὕτως λέγεται ὑπὸ τῶν μαχαιροποιῶν ὄζος καὶ ὁ κλάδος: in altero verò ita, ὀζώσατο, ὀζωθήσεται, ἐπὶ συρίγγων καὶ αὐλοῦ, ὁ ἐπὶ τρήτης. Eadem & apud Etymologiſtē habentur, ſed inuerſa. Apud Heſych. reperio ETIAM Ὀζία, quod exponitur ἀγανία: à verbo ὀζόω quod an ab ὄζος aliam ſignif. habēre deriuetur, incertum eſt.

A

C. Διόζος, Qui in duos ramos ſpargitur. Theophr. Hiſtor. plant. lib. 1, cap. 13, εἰσὶ δὲ πιτύαι, δίζαι, τὸ δ', πέντζαι, τὸ δ' πλείους ἔχουσι τοῦτο δ' πεπτόζαι ὀνομάζουσι. Vnde Plin. libro 16, cap. 30, Quædā bifurcæ atque etiam in quinas partes diffulæ. Quæ Plinii interpretatio mouere aliquem poſſit, vt apud eundem Theophraſtum Hiſt. plant. lib. 5, cap. 2, vbi LEGITVR Δίζοος ET Τετράζοος, ET Μονόζοος, ſuſpicetur SCRIBENDVM Διόζος, ET Τετράζος, ET Μόνζος. Quod ex ipſius etiam Theophraſti definitione colligi poſſe videtur. nam πεπτόζα vocari tradit ὅσαις ἐφ' ἑκάστῃ τῶν ἐπιφυομένων δύο κτηδόνες εἰσί. Ab Heſychio autem κτηδόνες eſſe dicuntur πεῖσμα τῆς. qua voce & furcæ ſignificantur. Plinióque item, quæ à Theophraſto appellantur δίζαι, interpretatur Venarum curſus bifidos habentia. ita vt ὄζος ab exteriore trū ci parte dicantur furcæ in quas diuiditur & finditur, ab interiore verò, furcæ quas venarum curſus façit. nā venas in furcas quaſi diuidi notū eſt. Verba Theophr. ſubiungam, retinens tamen ſcripturam quam in vulg. editionibus reperi. Is de picea & abiete loquens, & his quæ ambabus communia ſunt, ait, ἔστι γὰρ ἡ μὲν πεντάζους, ἡ δὲ δίζους. καλοῦσι δὲ πεντάζους μέν, ὅσαις ἐφ' ἑκάστῃ τῶν ἐπιφυομένων δύο κτηδόνες εἰσὶν, ἑκατέρα ἔχουσα τὴν φύσιν. τὰς δὲ ζυγώτας ἐλάτας καὶ πύκας πεντάζους καλοῦσιν εἶναι δὲ καὶ τὰς ἐρυθρὰς αὐτῶν καλλίστας. αἱ δίζοοι δὲ κτηδόνα μίαν ἔχουσι μίαν ἐφ' ἑκάστῃ τῶν ἐπιφυομένων, ζυγώτας δὲ ἀναπίτυας ἀλλήλαις. μονοζόους δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνον κτηδόνα. Hæc Theophr. ibi, interiectis tamen nonnullis quæ omiſi. Vnde Plinius lib. 16, cap. 39, Communia his [videlicet abietibus] pinóque, vt quadripartitos venarum curſus bifidóſque habeant, vel omnino ſimplices. Optima quadripartitis materies & mollior quàm cæteræ. De fluuiata verò abiete quæ dicit, confer cum iis quæ Vitruuius habet lib. 2, cap. 9, vbi eam exciſam quadrifluuiis diſparari dicit. Sed notandum hoc eſt, Aldinam Theophraſti editionem in tertia periodo verborum à me citatorū, quæ videlicet ſic incipit, τὰς δ' ὑπὲρ αὐτὰς ἐλάτας, pro πεντάζους habere πεντάξους. ſicut & in eodem capite, aliquanto pòſt, ἀλλ' ἔστι πεντάξοα μὲν ὀλίγα, μονόξοα δὲ πολὺ πλείω τῶν ἄλλων. Quæ ſcriptura aliam mihi ſuſpicionem mouet, vt videlicet credam hanc ſcripturam mendoſam eſſe, & deriuari hæc à ξίω, quod Heſychius exponit, quemadmodum in Ξίω annotatum fuit. à ξίω inquam eo modo quo αἰπύξοος & ξυλοξόος, quæ à præterito medio formata ſunt. Atque ITA Δίξοος fuerit Bifurcus, Bifidus: ET Τετράξοος, Quaternas furcas ſeu fiſſuras habens: ET Μονόξοος, vnicam & ſimplicem. ET Αἰπύξοος, In contrariam partem fiſſus ſeu ſciſſus: generaliter autem Contrarius, Aduerſus. Qui verò his certiora reperiet, ea ſequi poterit. Nonnulli ſuperiora illa compoſita eſſe crediderunt ex ζοή Ionice poſito pro ζωή: vt nomine ζοὴ ſignificetur venarum in arboribus curſus: quia hæ fibræ & venæ ſunt cauſæ adiuuantes vitæ in plantis. In arboribus (inquiunt) τῆς ζωῆς σωλῆνα ſunt ἶνες καὶ φλοιοὶ, fibræ & venæ, quarum diſcurſus κτηδόνες dicūtur, Plinio pectines. Horum ex contextu ſimplici aut duplici aut quadruplici, δίνδρα μονόζοα & δίζοα vel πεντάζοα appellantur. quo fit vt pectinum varietate, varia ſit πλάκωσις, multiſque modis materia ſecuri diſparetur. Ita autem hæc à ζωὴ deriuata exiſtimant, vt φυσίζοος. volunt enim grammatici ζοὴ eſſe à ζίω, & inde poſtea factum ζωή.

B

C. Ὀλιγόζος, Paucos ramos habens, In paucos ramos diuiſus. Vel, Paucos nodos habens. Exemplum quære in Ἄνοζος paulo antè.

C. Πενταζος, SIVE Πέντζος, Qui in quinos ramos diſpergitur, In quinq; partes diffuſus, vt Plinius interpr.

in Δίζος. Ab Heſiodo autem πέντζες dicitur ἡ χείρ, manus, quoniam in quinquedigitos diuiſa ſeu fiſſa eſt, ceu arbor cuius truncus in quinque ramos & veluti brachia diſpergitur. In fine Ergon, Μηδ' ἀπὸ πεντζέων ἔθελε σε δαπτὸν ἔθηλειν Αὖος ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθομένῳ σιδήρῳ. vbi verat vngues manus præcidere in ſolenni deorum feſto: αὖος appellans vngues ſiccos, χλωρὸν autem, carnē ſub vnguibus: πέντζον verò manum πρὸ πέντε δακτύλους ἔχουσαν, εἰ ὄζοις ἐοικασι. Sic Moſcopulus, Proclus & Tzetzes.

C. Πολύζοος In plures diſperſus ramos, Qui in multos ramos ſpargitur, In plures partes diffuſus. Quibus loquē di generibus vtitur Plinius lib. 16, cap. 30, & 31. Theophraſt. Hiſt. pl. lib. 1, c. 13, εἰ κλάδοι φαίνοιτο πολυζόπρεμνοι. VNDE Πολυζία, ας, ἡ, In plures ramos diſperſum eſſe, In multas partes eſſe diffuſum. vel etiam, Multos habere nodos. Theophr. Hiſt. pl. l. 5, c. 3, πρὸς πολυζίαν τῆς ὑπάρξεως ἀφορῶσι.

C. Τρίζοος, In tres ramos diuiſus ſeu fiſſus, Tres ramos habens, vel etiā nodos, Trinodis. Exēplum ex Theophr. attuli paulo antè in Δίζος.

Ὀζώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Ramoſus. vel etiam Nodoſus. cui opponitur αὔοζος, vt ſuo loco videre eſt. Theophr. Hiſt. pl. l. 1, cap. 13. ἡ τῶν ἄρρενα δὲ τῆς φηλίδος ὀζωδέστερα. (vt Plin. de tilia, Materies maris dura, ruſſiórque, ac nodoſa) Et paulo antè, τὰ μὲν γὰρ αἰζίτερα, τὰ δ' ὀζωδέστερα τῆς ὑμενφύλλου. Et paulo antè, ἔστι γὰρ τὰ μὲν, ὀζώδη, τὰ δ' αὔοζα, καὶ φύσει καὶ πόνῳ, καθ' ὃ μᾶλλον καὶ ἧττον. Et mox, ὀζώδεις δ', ἐλαία, πυκνὴ, κόπιος. Plinius lib. 16, cap. 30, Quædam indiuiduæ, ramoſæ, vt piceæ. In hiſce exemplis de arboribus ſiue truncis ſtipitibuſve dicitur. Legitur & de lignis ex arbore cæſis, & quæ dolantur, apud eundem Theophr. Hiſt. plant. lib. 5, cap. 3, καὶ πολλαχοῦ ἔξωθεν μὲν λεῖον τὸ ξύλον, διαφαῦλιον δ', ὀζώδες ἐφάνη. vbi obſerua ὄζος dici de ramis ſiue nodis in ipſa materia latentibus. Quibus ſubiungit, διὸ καὶ σκοποῦσιν τὴν χρῆσιν. τὰς μὲν γὰρ αὐτῶν ἔχουσιν ὄζους, ὀζώδη καὶ τὰ ἐκτός. Paulo antè, χλοιὸς δ' [τῆς ὕλης εἶναί φασι] τὸν τῆς Παρνασσικῆς καὶ τὸν Εὐβοϊκόν. καὶ γὰρ ὀζώδης καὶ τραχὺς, καὶ ταχὺ σήπεται. Vnde Plinius lib. 16, cap. 39, Peſſimæ materiæ Parnaſia & Euboica, quoniam ramoſæ ibi & contortæ, putreſcentéſque facilè. Vnde patet ὄζον imitatione Plinii ramum reddi poſſe non ſolùm quum de arbore & trunco ſermo eſt, ſed etiam quum de materia ad ædificandum cæſa.

Apud eundem Theophraſtum reperitur ETIAM Ὀζόμυος, quod exponitur itidem Ramoſus, Nodoſus, Nodatus, perinde vt præcedens Ὀζώδης. De cauſis plāt. lib. 3, cap. 6, τὸν γὰρ λεῖον, ὥσπερ ὑγιὲς καὶ ἀπήρωτον τὸ δὲ τραχὺ ἠρόζωμον, ἄλλως τε τυφλοῖς ὄζοις ὥσπερ πεπρωμένον. vbi fortaſſis alicui legendum videatur ὠζωμένον, vt ſit participium præt. perfect. à verbo ὀζόω, id eſt In materiam ramoſam & nodoſam conuerti, vt ξυλοῦσθαι à ξύλον, & λιθοῦσθαι à λίθος.

OʼZΩ, Oleo. Cuius verbi futurum eſt ὀζήσω, ſiue ὀζέσω, teſte Euſtathio, qui ὀζήσω ex Ariſtoph. Veſp. affert. (At futuri ὀζέσω exemplum habes in Ἐπόζω & Προσόζω) Præt. ὤζηκα. præt. med. ὦδα. ET Ὄδωδα, Atticè, vt ὄλωλα: quod tamen præter. med. ſæpius pro præſenti capitur. Eſt autē mediæ ſignificationis hoc verbum, ſicut & Oleo apud Latinos: ac pro loco additur Bene oleo, Malè oleo, quod & Fœteo) Hom. Od. s, — πολέες δ' ὀδμὴ Κίρκου τ' ἀγλαόδωρος ἐΰζωνός τ' αἰὲν ἐοῦσα Δαιομένων, Fragrabat, ſeu Suauiter & bene olebat. nam inter odores vrebantur hæ plantæ in deliciis Circes, vt Plinius in Θύον ſuprà loquitur. Cratinus apud Athenæum lib. 14, ὡς γλυκὺ ὄζει κἀπὸς τ' ἐξέρχεται ἀνθέσιπος. Cicero dicit Bene olere: Plinius Iucundè olere. Rurſum Cic. Malè olere. Et Horat. Deterius olet herba Libycis lapillis. Theophr. De cauſ. plant. loquens περὶ τῶν ἴων, id eſt de violis, τὰ μὲν χλωρὰ πρόωθεν ὄζει. vt Plinius lib. 21, cap. 7, Roſa recens à longinquo olet. Aliquando cum genitiuo conſtruitur: Latinum verò Oleo cum ablatiuo & accuſatiuo. vt apud Propert. Cur nardo flammæ non olere meæ? Plaut. Stabulum olent. Plin. Temetum olere. Martial. — olent tua baſia

myrrham. Horat. Hircum olere, & Pastillos olere. Aristoph: Nubibus, Ὄζων πηγὸν, πρασιᾶς, ἰσχίων θερμοσίας, Ἢ δ' αὖ μύσου, κόκκου, καπυλωτίου, ζ', Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλικάδος, ῥμ· τυλίδος. Hermippus apud Athenæum l. 1, de vino quodam quod σαπρίαν appellat, Ὄζει ἴων, ὄζει ὑρόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου. Apud eundem Athen. lib 3, ὄζειν κάπρου. Et apud Plutarchus in Apophth. θερμὸν ὄζειν, olere seu redolere subligaculum. Et apud Aristophanem, ὄζων κἀκ τῆς μαγαλῶν πατρὸς Τραγασαίου. Apud eundem, βύρσης κἀκίστην ὀζων, corii teterrimum odorem edens. Idem Aristoph. dixit etiam ὄζω μύρου τὴν κεφαλήν, caput meum redolet vnguentum. Præterea ὄζειν νηστείας, ieiunium redolere: de fœtore quodam animæ, qui non vitio aliquo oris prouenit, sed in omnibus ferè est qui nihil gustarunt. Aristot. Probl. ὄζει τὰ τοῦ σώματα μηδὲν ἐδηδοκότων ἀφ' ἃ νηστεύσαντων ὄζει μᾶλλον, (ὃ καλεῖται νηστείας ὀζειν) φαγόντων ὄ, οὐκέτι; Vt illa Lucilliana apud Gellium & Nonium, — suauium dat ieiuna anima. Et φέρου ὄζειν, Grauiter olefe cadaueris modo, seu Grauem fœtorem edere, & veluti cadaueroſum, si ita loqui licet. Theophr. Histor. plantarum lib. 3, cap. vltimo, de euonymo arbore, ὄζει δὲ δεινὰ ὡς πόρρω φέρον. de qua Plinius lib. 13, cap. 22, Statim pestem denuntians. Sed rectius ex eodem Theophrasto exponere possimus, ἔχει δὲ τὸ ὄσμιλον ἀγριώδη καὶ σκληρόν. sic enim loquitur Hist. plant. lib. 6, c. 4, de attactylide, αἷμα τῶν δὴ περὶ τὸ χλωρὸν ἐστὶ καὶ φοινικοῦν καὶ λοδὸν τὴν ἀκανθαν ἔχειν δοκοῦν. ἔχει δὲ τὸ ὄσμιλον δεινὸν καὶ φοινώδη. Vnde Plinius lib. 10, cap. 16, Sanguineum succum fundit. qua de causa φόνος vocatur à quibusdam: odore etiam grauis. Sic apud Demetr. Phaler. τοῦ πόντου Ἀλέξανδρος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὄζει δὲ καὶ ἡ οἰκουμένη πᾶσα νεκρῶν. vbi ait, ὄζει positum pro ὀδωδέναι, esse & ἀμυχρὸν & ἰσχνὸν βλαπτόν. De eiusmodi cadauerum fœtore Lucan. l. 7, sub finem, Tu cui dant pœnas inhumato funere gentes, Quid fugis hanc cladem? quid olentes deseris agros? Et mox, Sed tibi tabentes populi Pharsalica rura Eripiunt, campósque tenent victore fugato. — funesta ad pabula belli Bistonii venere lupi, tabémque cruentæ Cædis odorati Pholoen liquere leones. — obscœnæ te Ora domósque Deseruere canes, & quicquid nare sagaci Aera non sanum morbúmque cadauere sensit. Vbi agros olentes cædem dixit τὴν φόνου ὄζοντας, & in reliquis φοινώδη ὀσμῇ veluti naribus admouit. ¶ Metaph. quoq; ὄζειν dicitur. vt apud Plutar. in Apophth. οἱ λόγοι σου θερμὸν ὄζουσι. Apud eundem in Polit. præc. Pytheas dicit τὴν Δημοσθένους λόγον ἰλυσχίων ὄζειν καὶ σοφιστικῆς θεωρίας. Apud eundem, οὐκ ὄζει πικρὸν βαρὺ καὶ δυσχερές, non redolet vsuram. Et Symp. 8, οὐχ ἱστείας, οὐπω θεωρητικῶν ὀδωδὸς βιβλίων. Sic Aristoph. Nub. σὺ κρομμύων ὄζων ἐμβεβυκκυλίωσαι, antiquitatem redolens. Apud Plut. De placit. philos. ὄζειν λήρου βεβυκκυλίωσαι. Similiter apud Latinos Oleo: vt Plaut. Olet furtum: Cic. Olet peregrinum. Idē, Antiquitatem redolet. Sed alia metaphora iidem Latini dicunt Relipit. ¶ Ὄζω cum accusatiuo etiam construitur, sicut Latinum Oleo & Redoleo. Dioscor. lib. 4, ὄζουσα χαλδῆς, terram olens. Et in Epigr. ταὐτὸν ὄζει, idem olet. Sic etiam suprà accipi potest quod ex Athen. attuli, γλυκὺ ὄζειν. Et Theophr. ἥδιον ὄζειν. Plutar. ὀδώδει ἡσσον οἷς ἔστω δρώμεν. At Aristoph. in Pluto dicit χρῆσα. παλαιὸς ἔχειν μ' ἔοικε, ὄζειν τι τῆς ἐμαυτοῦ βρασμὸν ἡδὺ μου, suauem etiē odorem corporis mei. Præterea Attici ὄδωδα exempla aliquot habuisse in præcedentibus: sed & alterius vsus aliquis est, apud poetas tamen. Anaxilas apud Athen. lib. 2, Τὰ δὲ σφίρ' ὧδε μᾶλλον ἢ σίκυος πέπων, magi olebant. Ex Epigr. verò affertur etiam ὤδασε. Cæterùm ὄζειν alicubi & Spirare reddi potest. vt dicitur Iucundum spirat odorem. κἀδὶ δωσι, πνέει, vt Græci quoque grammatici exponunt. Doricè pro Ὄζω DICITVR Ὀδάσσω Theocr. Idyll. 1, ὡς καλὸν ὄδδει, quàm bene olet.

C. ΑΠΟΌζω, Redoleo. vel Oleo, vt idem sit cum simplici ὄζω. ac sicut ὄζω cum genit. cōstrui dictum est, ita & ἀπόζω. Luc. κιναίδου ἀποζων. Sic ἀποζειν βοτρύων, & ἀποζειν πίττους apud Dioscoridem, Redolere pinum, Odorem pinus referre. Quidam vertunt etiam Relipere pinum. At Herodot. alia forma dicit ἀπόζει τὴ χώρης ἰσχνότητος ὡς ἠδύ. Suid. ἀπόζων exp. ἀπτίων.

C. ΕΠόζω, Oleo, vel Suboleo. Exod. 7: οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ ἐπαλοῦσι καὶ ἐπόζουσιν ὁ ποταμός. vbi tamen redditur Computruit. Sed ὄζειν consequens est τὴν σαπίτων. Fortassis tamen hoc ἐπόζειν suspectum alicui esse possit, quū paulo antè legatur in Complut. editione, οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ παλοῦσι, καὶ ὑποζέσι ὁ ποταμός. vt hinc ὐπόζειν legendum videri possit ibi potius quàm ἐπόζειν, à VERBO Τπόζω, Suboleo. sicut Plautus dicit, Corrūpitur cœna: hem subolet. Sed verbo ὑποζέω vtitur & Galenus in Ἐπώδης infrà.

C. ΠΡΟΣόζω, Ōleo. seu Odorem perfero ad. Nazianzenus ὦ τῆς κακίας προσοζέσαι οἱ μιαιφόνοι. Et apud Suidam προσοζώσαι & προσοδώδασι pro eodem.

C. ΣΥΝόζω, Vnà redoleo.

Ὀσμή, ῆς, ἡ, Odor. vocabulum medium, vt & verbum ὄζω. alii enim odores beneolentes, alii graueolentes dicuntur: illos εὐώδεις Græci, hos δυσώδεις nominant. ac beneolentes quidem suaues sunt ac grati, graueolentes autem insuaues ingratique. Cæterùm hoc vocabulo ὀσμῇ vtuntur potius prosæ scriptores: poetæ autem ὀδμῇ dicunt. Thucydides lib. 7, pagina 163, ὀσμαὶ ἦσαν οὐκ αἰσχραί. Xenophon Sympos. τὰς παρ' ἐκείνου ὀσμὰς προσδέχεσθαι. Plutarchus Sympos. 1, αἱ μὲν ἀπὸ τῶν ὀσμαὶ παρ' ἡμῶν εὐώδεσι προσπίπτουσιν αἱ δ' ἐγγύθεν ἅμα προσάγουσι, οὐχ οὕτω καθαρὸν οὐδ' ἀκέραιον εὐώδεσι. Idem, οἱ γὰρ ὅτι τὰς ὀσμὰς ἀπὸ διαφθειρόντων σωμάτων φέρουσι. Athen. l. 2, τὴν ὀσμὴν ἔχειν πρασώδη. At ὀσμὴν ἔχειν in malam partem pro Grauiter olere, Fœtere. Est tamen & apud poetas huius vocabuli vsus. nam Hermippus apud Athenæum lib. 1, dicit, Ὀσμὴ δ' ἀπεστία. Eubulus apud eundem libro 3, ὀσμὴ δὲ θεὸς μυκτῆρας ἡρεσώθην Ἄσσοι. ¶ Ab Hesychio exponitur etiam ὀσφρησις, Odoratus.

C. Ἄοσμος SIVE Ἄοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odoris omnis expers, Odorem nullum habens, Nihil olens, vt Cicero loquitur: seu Inodorus, vt Persius. Theophrast. De caus. plant, libro 6, capite 26, τὰ ἡμῶν καλοῦσι καὶ ἄοσμον, ἐνίοις δ' ὄσμον γίνεται. Bud. interpr. Quod nihil redolet. Lucretius dicit Oliui inolentis, pro Inodori. VNDE Ἀοσμία, ας, ἡ, Odoris carentia, Odor nullus. vel Malus odor, Fœtor. Theophrast. τὰ ἐν τῇ γῇ τῇ αὐτῇ γινόμενα ποιεῖ πολλὰ θερμὰ καὶ ψυχρὰ ὀσμὰς καὶ ἀοσμίας.

C. Βαρύοσμος, Grauiter olens. Dioscorides libro 3, cap. 124, βαρύοσμον πάλιν μετὰ ποσῆς ἡδυσμίας, Poliumi grauiter, cū suauitate tamen aliqua, olet. Alii, Grauiter cum suauitate aliqua odoratum.

C. Δύσοσμος, Malum odorem spirans, Malè olens, Olidus, Fœtidus. VNDE Δυσοσμία, ας, ἡ, Malus odor, Fœtor. Schol. Aristoph. de Tragasæo, ὅτι δυσοσμία διὰ κάπρου δηλοῖ πρὸς τὸν τράγον δυσῶδες.

C. Εὔοσμος, Bonum odorem spirans, Bene olens, Fragrās, Odoratus. nam Plinius odoratos flores dicit pro Bene olentes. Exemplum habes in Ἄοσμος præcedente. VNDE Εὐοσμία, ας, ἡ, Bonus odor, Fragrantia. Exemplum habes in Ἀοσμία. ET Εὐοσμέω, ῶ, Bene oleo, Odorus seu odoratus sum, Fragro. Theophrast. ἥκιστα εὐωδοῦσι τῆς ὀσμῆς ταύτην ἀοσμεῖν τὰ μάλιστα πεπεμμένα.

C. Ἡδύοσμος, Iucundè olens, vt Plinius loquitur. Suaues expirans odores, vt Catullus. ¶ Ἡδύοσμος siue ἡδύοσμον dicitur etiam mentha, ab odoris suauitate. Dioscorides libro 3, capite 41, ἡδύοσμος, οἱ δὲ μίνθαν, γνώεσμον Cordaion. vbi τὴν ἡμέρα ἡδύοσμον loquitur. Est verò & ἄγριον ἡδύοσμον, Latinis menthastrum. Dioscorides ibidem, τὸ δὲ ἄγριον ἡδύοσμον γίνεται δὲ σύτριον τοῖς φύλλοις, καὶ πάντα μείζονα συμβεβηκὸς, ὧν ὀσμὴ δὲ βρομωδέστερον. Plinius libro 19, capite 8, Menthæ nomen suauitas odoris apud Græcos mutauit: vnde veteres nostri nomen declinauerunt. Grato mentha mensas odore percurrit in rusticis dapibus. Theophr. alicubi ἡδύοσμον dicit, vt libro 7, Hist. plant. capite 7: alicubi μίνθαν, vt De caus. plant. libro 6, capite 22. Galenus lib. 6 Simpl. ἡδύοσμον, ἔνιοι δὲ μίνθαν προσαγορεύουσιν. ἔστι γὰρ ἰτέας τις οὐκ ἀλλοία μίνθη, (quibus verbis annotant vulg. lex. menthastrum significari, ἡδύοσμον ἄγριον Dioscoridi) ἣν καὶ καλαμίνθαν καλοῦσι. Diuersa tamen calaminthа & menthastrum.

Colum.dicit etiam Mēthaſtrum ſyluestre. Ἡδύοσμος Heſychio eſt ὁ ἀρωματίτης κάλαμος, calamus aromaticus: & ipſe ab odoris ſuauitate dictus. Cæterùm ab adiectiuo nomine Ἡδύοσμος EST Ἡδυοσμία, Odoris ſuauitas, (vt Plin.paulo antè) Odor iucundus.

C. Κακόοσμος, Malũ odorem ſpirans. qua dictione Heſych. exp. δυσώδης. Sed malim κάκοσμος, à QVO Κακοσμία, Malus odor, Fœtor. Poll.l.2.

C. Πολύοσμος, Multos odores expirans, Multis odoribus fragrans. VNDE Πολυοσμία, Multus odor, Odoris copia ſeu multitudo.

Ὀσμηδός, οῦ, ὁ, SIVE Ὀσμήρης, τος, ὁ καὶ ἡ, Olidus (vt Matt. Olidæ veſtes murice) Fragrans, Odorus. Euſt.pag.150 4, ex Nicāð. στύμβεκον ὀσμηρόν: ab ὀσμὴ deriuans. Idē Nic. vtitur & altero deriuato ὀσμήρης, in Alexipharm.verſu 237, dicens, ὀσμήρια γλήχω, id eſt εὐοσμίαν ἔχοντα ἀνώδη, inquit ſchol.

Ὀσμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, Odoratus, Odorus. idem cum præcedenti. Theophr. ἥκιστα σκωληκώδη τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη. quod Plin. de vermiculatione loquens, Minus hoc ſentiunt arbores quæ amaræ ſunt & odoratæ.

Ὀσμάομαι, Odoror, Olfacio. Vnde ὀσμηπάθμοι in Epigr. Qui odorati ſunt ſeu ſenſerunt. Vtitur hoc verbo & Heſych. ὀσφραίνεται exponens ὀσμᾶται. Poll.l.2, ὀσφραίνεσθαι, ὀσφρᾶσθαι· ὀσφρώδυιος, ὀσμώδυιος.

Ὀσμύλη, SIVE Ὄσμυλος, Ozæna: polypi genus, à capitis odore graui dictum. Athen.lib.7, εἴδη δέ ἐστι πολυπόδων, ἐλεδώνη, πολυποδίνη, βολίτοινη, ὄσμυλος, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ καὶ Σπύστης. ὁ δὲ τρίτος εἶδος ἐστὶ τῶν Ἀριστοτέλης μαλακόστρακον τὸν πολύποδας, ὀσμύλιον, ἐλεδώνιον, σπίρα, πυξίδα. Teſte igitur Athenæo, vtroque genere vtitur Ariſtoteles, ὄσμυλος & ὀσμύλη. VNDE Ὀσμύλιον, forma diminut. Parua ozæna: quaſi ozænulam dicas. Heſych. ὀσμύλια, τὰς πολυπόδων αἱ ὄζαιναι λεγόμεναι, καὶ ἰχθύδιά τινα, οἷον ἀνθίαι. (Apud eundem reperio ETIAM Ὀσμυλίας, βοτρύτας παλαίστας.) Apud Pollucem verò Ὀσμυλία nominatiui ſingularis eſſe videtur.lib.2, ὀσμυλία, ἰχθύων τι γένος, ἢ ὑπὸ πολλῶν ὄζαινα καλουμένη. πολύποδος δέ ἐστιν εἴδος, ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πτερυγίων αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα. Apud eundem ibidem forma DIMIN. Ὀσμυλίδιον ex Ariſtophane, πρασόμυρον εἰς τὸ ὕψος λαβεῖν ὀσμυλίδιον, καὶ μαντίδιον καὶ σπυρίδιον.

AT Ὀσμὰ herba quædam dicitur quæ & ononis, ſiue anonis. Dioſcor.lib.3, cap.147, ὄνοσμα· οἱ δὲ ὀσμάδα, οἱ δὲ φλόμιν, οἱ δὲ ὄνωνιν καλοῦσι. Dicta autem ab odoris ſuauitate: ſiquidem idem Dioſc.lib.3, cap.21, anonidis folia eſſe dicit ἀνώδη, οὐκ εὐώδη ὄζοντα, ſicut Plinius lib.27, cap.4, Odore iucundo. Ὀσμαὶ Pollux lib.2 citat ex Antiphonte, ſed non addit qua ſignificatione.

In vulg.lex.habetur ETIAM Ὀσμὸς, Odor. idem cum ὀσμὴ.

Compoſita & alia deriuata à præt.med. ὄδω ſiue ὄδμαι.

C. Ἀνόδμος, ος, ὁ καὶ ἡ, Inodorus, Inolens, Nihil olens. idem cum ἄοσμος. Plut. De animi procreatione, ἀποζεῖσθαι δὲ ἀνόδμων ἐλαίοις ἀπὸ τοῦ βαφαὶ οἱ μυρεψοὶ λαμβάνουσι, Oleo inolenti comparari, quod vt imbuatur, ab vnguentariis ſumitur. Sic Turn. imitatione Lucretii, qui Olim inolentis dixit, vt in Ἄοσμος annotaui.

C. Δυσώδης, Malè olens, Malum ſpirans odorem, Fœtidus. idem cum δύοσμος. vt δυσώδεις καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, graueolentem & acrem ſpiritum ructantes. Plutar. Hellen. παλαιᾶς σιαγόνας αἰτωλίδες ἡμιόλιαι δυσώδεις. Et Thucyd.libro 2, πνεῦμα ἄπνουν καὶ δυσώδεις ἀφίει, halitum tetrum & graueolentem emittebat, Halitum tetrum & fœtidum expirabat. VNDE Δυσωδία, ας, ἡ, Malus odor, Odoris grauitas ſeu inſuauitas, Fœtor. Metaph. apud Plutarch. De virt.mor. δυσωδίαν τῇ λείῳ παρέχειν & δυσκολίαν.

c.3. Ὑποδυσώδης, Qui ſubolet, Aliquatenus olidus, Qui aliqua ex parte malè olet. Dioſc.l.4.

C. Ἐπώδης, Olidus, Malè olens, Fœtidus. Gal.in lex.Hipp. ἐπώδης, δυσώδης, τὸ αὐτὸ ἐστίν.

C. Εὐώδης, Bene olens, Bonum odorem ſpirans, Odorus, Odoratus, Fragrans. Iliad.ν, — ὁ παλαιῷ ἀνώδει κεκόνιτο. vt apud Catullum in Argon.— ſuaues expirans caſtus odores Lectulus. Od.ι, ἀνώδης κυπάρισσος. Plut.ad Col. τὸ μύρον καὶ τὸ βάτυρον μὴ μᾶλλον ἀνώδη ἢ δυώδη. Et Sympoſ.4, τὸ καπνίσιον ἢ τὸ ἀνόσμαχον καὶ τὸ ἀνώδη, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. VNDE Εὐωδία, Bonus odor, Fragrantia. ἀοσμία. Herodianus lib.1, ἀνωδία τῆς τῆ ἀκτινὸς ἀποφορᾶς καὶ τῆς ἀπὸ δένδρων ἡδείας σκιᾶς. Et libro 4, πρὸς ἀνωδίαν αἰσχυνόμενοι, boni odoris excitandi cauſa. Eodē libro, ἀφωμιχᾶτο ἡ πανηδία πᾶσι καὶ συμμιχᾶτο ἀτμὶς ἀνωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις, aditus cunctos optimis replebāt odoribus. Plutarch. De defectu orac. φλεγμαίνου ἡ, τὸ πνεῦμα ἀνωδίαν κατεῖχε, τῷ σώματος ἥδιστον ἀποπνέοντος, eóque loquente, mirifica odoris ſuauitas ex ore toto loco ſpargebatur. AT Εὐωδίζω in vulg.lex. exponitur, Odoratum reddo, Sum boni odoris: & ἀνωδίζεσθαι, bene odorari: ſed ſine autore & exemplo. Aliud autem ſignificat ἀνωδίζω.

C. Κακώδης, Malè olens, Malum odorem expirans, Fœtidus. idem cum δυσώδης. Theophr.L6 Hiſt. plantarum, κακώδης καρπός. Idem, κακωδέστερον ἔλαιον, oleum deterius olens. Et Ariſtoteles, κακωδεστέρα ὀσμή, odor fœdior, vt Celſus, Fœdi odoris ſanies. Virgilius dicit Teter odor.

C. Προσώδης, Olidus, Fœtidus, Malè olēs: Sin προσωδής ſcribatur, ſubſcripto ι, ſignificat Tumidus, Inflatus, vt Galen.in Lex.Hippocratis his verbis teſtatur, προσωδέστερον, δυσωδέστερον, αὐθις τὸ ι. τὸ δὲ μὴ ι τὸ προσωδέστερον, ὥσπερ τὸ οἴδημα γινόμενος, τὸ ὀσμωδέστερον δηλοῖ. quo modo lib.2 Περὶ τόπων accipi ſcribit.

Ὀδωδή, Odor. ὀσμή, Heſychio. Apud eūdē reperio ETIAM Ὀδωδός, quod exp. ὄζων, Olēs. quod mēdoſum puto, & ſcribendū ὀδωδώς: aut ὀδωδὸς, ὄζον. vt ſit particip. à præt. med. Attico. Sic enim apud Suid. ὀδωδώς, ὄζων, ἐξ ὀδωδότος.

Alius formæ EST Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, Odor. idem cum ὀσμὴ, ſed poeticū magis & Ionicum, vt nonnulli veteres grammatici annotarunt. ſicut & dici ὀδμὴ quaſi ὀζμή. (quoniam tamē de illis duobus ὀσμὴ & ὀδμὴ vix quicquam ſatis certi affertur, ſiquis ex altero factū cōtendat, non valde repugnabo) Licet verò fœmininum ſit apud cæteros ſcriptores, ab Homero tamen cū maſculino epitheto copulatur. vt Odyſſex ρ, Πικρὸν ἀποπτύουσαι ἀλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. Eodem libro aliquanto pòſt, — πῦρ γὰρ αἰνὸς Φωκαίων ἀμφιπτύχων ὀλοώπατος ὀδμή. Et mox, Ἀμβροσίῳ ὑπὸ μύρα ἑκὰς ὠδόντα φέρουσα. Ἡδὺ μάλα πνείουσα. ὅλατο δ' κάπνος ὀδμῇ. Hermippus apud Athenæum lib.1, de vino Thaſio, τῷ δὴ μάλιστ' ὀπταλίδρομον ὀδμή. Xenophanes apud eundem l.12, Ἀσκητὴς ὀδμῇ χρίματα διώμενοι. Vtuntur hoc vocabulo proſæ quoq; ſcriptores. Plut.connub.præc. τὸν αἴλουρον ὀδμῇ μύρων ἀπεκφέρεσθαι καὶ μαίνεσθαι λέγουσι. Athen.libro 12, de rege Perſarum, θεραπευτὰς τοὺς περὶ τὸ χρῶτα αὐτοῦ ὀδμᾶς, qui corpus ipſius colunt, & odoratis vnguentis perūgunt. Idem libro 14, de ſtyrace in orcheſtris ſuffito, tempore Bacchanalium, Φρύγιον εἶναι ἐνόμιζον τοῖς ἀφροδισιάζουσι. Sed & Lucianus vtitur in Demon. ἢ γὰρ ὀδμή με θάψει, Quū cadauer meum olebit, ſepeliar. Ad verbum, Odor me ſepeliet, pro Fœtor cadaueris mei adiget prætereuntes ad me humandum.

C. Ἄοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem cum ἄοσμος & ἀώδης, Odore carens, Inodorus. ET Ἄοδμος pro eodem. vt ſuprà ἄοσμος & ἄοσμος. Theophraſtus, ἡ δὲ τοῦ μὴ ὀπτοῦ λεπτότερον καὶ ἀοδμότερον. Pro quibus Plin.l.12, cap.[illegible] Creditur & nouellæ arboris candidius, ſed veteris odoratius.

C. Βαρύοδμος, Graueolens. Alex. Aphr. Suprà βαρύοσμος.

C. Δυσόδμος, Malè olens, Fœtidus. idem cum δύοσμος.

C. Εὔοδμος, Bene olens, Bonum odorem ſpirans, Fragrās. ἀνώδης, vt Heſych. exponit. Idem ἀνόδμων exponit etiā ἀώδων. Dionyſ. De ſitu orb. ἄοδμος κάλαμος, calamus odoratus, Plinio. VNDE Εὐοδμία, Bonus odor, ſeu Bonitas odoris, Fragrantia. Poll.l.2.

Ὀδμώδης, Odoratus, Odorus, Fragrans. Heſychio πολύοσμος, δύοσμος.

Ὀδμώδης, ους, ὁ, Olidus. ὀζώδης. Nic. Alex. Ἀμφὶ δὲ ὀδμώδης καμάτῳ ἐλελιζόμενα ἱδρώς.

Ὀδμώδης, Odorus, Odoratus, Fragrans. Theophr. τὸ δὲ ἔλαιον καὶ ἡ ὀδμώδη ἐν τοῖς ἐλαίοις ἐστίν. B.

Habeg

Habet verò & præsens ὄζω quædã sua composita ac deriuata. compositum enim inde EST Ὀζοθήκη, ης, ἡ, Oletum, Cloaca vbi olidũ vẽtris onus deponitur. Ex Cyrillo, ἡ ὀζοθήκη τῶν ἀκαιλίας. ET Ὀζόστομος, Cui os fœtet, In Epigr. ITEM Βαφύζος, quod v. Interpr. Graue olens, Olens virus. sine autore tamen & exemplo. A præsenti est ETIAM Ὀζώδης, Olidus, Fœtid⁹, idẽ cũ ὀσμώδης & ὀδμώδης. quæ licut mediæ significationis sunt, ita & hoc ὀζώδης. Theophr. τὸ τῆ ἄρτυος ξύλον ὀζωδέστερον. Pro quo Plin. de tilia, Materia maris odoratior. Ab eodem præsenti est PRAETEREA Ὄζη, VNDE Ὄζαινα. Est autem ὄζη, Fœtor. Cels. l. 3, c. 11, Fœtorem quẽ dam oris, quem ὄζειν Græci vocant, minuit. ¶Suidæ verò ὄζαι sunt τὰ δέρματα τῶν ὀναγρων, coria onagrorum: fortassis à fœtore vocata, vt Aristoph. dicit βύρσης καὶ τῶν ὄζων. AT Ὄζαινα, Narium vlcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Ex vlcerum genere esse Gal. l. 5 τ. κ. τ. πομφ. ostendit: eóque inter alia à polypo differt qui in tumorũ tantùm genere est. Putrilago verò graueolentiam & fœtorem inducit: vnde morbo nomen veteres indidere. Hæc inter alia Gorr. Cels. l. 6, c. 8, Sin autem ea vlcera circa nares sunt, pluréſque crustas & odorem fœdum habent, (quod genus Græci ὄζαιναν appellant) sciri quidem debet vix ei malo posse succurri. Scribon. Larg. cap. 9, Ad grauẽ odorem narium: ὄζαιναν Græci hoc vitium vocant. Polluci est ἰλαρώτης ὁ ὠδὰ τὴν μυκτήρων, μᾶλλον δὲ καλυμμάτων ἡδυσμάτων ἐσθῆτος, πορφύρας καὶ δικώδης ὀχὸν ἀσπίδος, ἢ αἴθουσαν ἐμπιδίζουσα. Sunt qui Ouid. l. 1 De pœto, eleg. 1, de hoc vitio intellexisse dicãr, vbi ait, Estur vt occulta vitiata putredine naris. Sed ii Naris reponunt pro Nauis, vt vulg. edit. habent. Plin. hoc vocabulo vtitur vt Latino. l. 24, c. 13, Sanat tetra oris vlcera & ozænas. ¶Ὄζαινα est etia piscis. Plin. lib. 9, c. 30, Polyporum generis est ozæna, dicta à graui capitis odore, ob hoc maximè muræna eam consectantibus. Suprà dicitur ὀσμώλη & ὀσμωλία, vt ex Poll. docui. VNDE Ὀζαινίης, Ozænas redolens. vel etiam Graueolens. vt ὄζαινα generalius pro fœtore accipiatur. Plin. l. 12, c. 12, de nardo, Alterum genus eius apud Gangẽ nascens, damnatur in totum ozænitidis nomine, vir⁹ redolens. ET Ὀζαινὸς, ὴ, ὸ, Ozænicus. Dioscor. l. 4, c. 140, de bromo, δεῖ πιεῖν ὅτι τὸ ὀζαινικῶν, εἰ ζέοιεν οὕτω σκευασθῆς ὠμοκτῆς, facit ad ozænas. Ruell. verò vertit, Linteũ eo humore imbutum, & naribus inditum, contra graueolentiam vlcerum efficax est. Sed fortassis malit aliquis scribere ὀζαινικά, vt φαγεδαινικά.

Ab ὄζω dicta est ETIAM Ὄζολις, polypi species, vt & ὄζαινα paulo antè. Sed Gaza discrimen facit inter hæc duo. siquidem ὄζαινα interpr. Bolitæna, ὄζολις autẽ Ozole. SED ET Ὀζόλαι ab ὄζω dicti sunt. Sic verò cognominantur Locrorum quida, vt nonnullis placet, διὰ τὸ Νέσσον, vt aliis, διὰ τὸ Πύθωνα ἀφανίσαντας, ὑπὸ Θεσσαλῶν ἐκ Φαλαίσης, ἔξ σταφυλὴν φυτεύσαντας ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ: vt aliis, quoniã κωλύμη ἐν βαγίαις οἱ ἄνθρωποι φορεῖσθαι, ἢ τὰ πλοῖα σαίνεσθαι. αἴτιον λίοις, ἐγένετο διεφθάρη. Alii cõtrà dicunt, πολυαθῆσαι δὲ χώραν ἐξ ἐπ' ἀνοσίας ἕωσμα λαβεῖν. Sic Plut. in Hell. problem. Seruius nõ Ozolas, vt Plin. sed Ozolos appellat, etiã ipse nominis rationem reddẽs, Ozoli (inquit) à putore paludis vicinæ. Regio autẽ eorũ DICITVR Ὀζολὶς, teste Steph.

ΟΙ'Γ Ω, SIVE Οἰγνύω, Aperio. Hesiod. Dieb. Τρήσαι δ' οἶγα πίθοιο, aperi seu resera dolium. Vtrũq; thema agnoscit Hesych. in cuius lex. habetur, οἰγνύει, ἀνοίγει, (quod & apud Suid.) & οἰγόμενος, ἀνοιγόμενος. Pass. Οἴγνυμαι Hom. vtitur Il. θ, Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ὁσὶ δ' ἔσαν λαός. Idẽ in Od. vtitur aor. 1, ὦῖξε, de dolio, vt Hesiodus paulo antè οἶγα. Et alibi, Ὦῖξεν δ' πύλας θαλαμίου. A quo aor. est pass. οἰχθέω, apertus sum. Præt. MED. Ἔοιγα, aperui. ¶Οἶξα Erot. apud Hippocr. exp. non solùm ἀνέῳγα, sed etiam ἔπτυον.

C. ΑΝοίγω, SIVE Ἀνοιγνύω, Aperio, Refero. idẽ cũ simplici οἴγω. vt ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, Aperire fores, Aperire portas. X. Ph. ad. 7, οἱ θεῖναι τὰς ἀνοίξασπις τὰς πύλας. Chrysost. τὰς θύρας ἀνέῳξε. Dicitur enim ἀνέῳξα pro ἀνῴξα.

Ἀνοίγειν quasi In apertum mare prodire. (nam Aperire Lat. nauticũ quidẽ est verbũ interdũ, sed paulo alium vsum habens) Xen. Hell. 1, Τὸ δ' ἐφορμοῦντας, ὡς ἔκαστοι ὁρῶιεν, πρὸς τὰ ἀνοίγοντας καὶ ἐξορμοῦντας ἐσκέπτεσθαι. Idem eodem lib. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὡς τὸ Νότιον καὶ Σκιωνίαιος πρὸς λευκὰς πέτρας, ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ὁρμίζεται. (Vtitur & initio eiusdem libri) Ar Budæus (à quo prorsus dissentio) vertit. quique promptum fuit.

Ἀνοίγομαι, Aperior, Referor. Epigr. l. 1, Λευκῶνες γλαύσσουσι ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο, Quũ aperitur & expanditur, Quũ è calyce rosa exeritur. Phrynich. ait ab Atticis dici ἀνέῳγται ἡ θύρα, pro Aperta est ianua: nõ ἀνέῳχθε ἡ θύρα. Aristot. De mundo, τόμιαι ἀνέῳγται. Luc. τὶς ἀνέῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦτο; Sic ἀνέῳγμένη οἰκία, domus aperta. Matth. 7, κρούσατε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, Pulsate & aperietur vobis. Pulsate, videlicet ἡ θύρα. ianuã. Inuenitur ἀνοιχθεὶς expositũ & Dehiscens. nã quæ dehiscunt, aperiũtur. Dicitur interdũ à poetis ἀνωίχθω pro ἀνῴχθω, quod erat subscriptum ipsi ω, adscripto lateri. Inuenitur autem & ἀνωίχθην.

Ἀνῴγα, Præt. med. Atticũ pro ἀνέῳγα, sæpe vsurpatur, idẽ valẽs quod ἀνέῳγμαι, licet Phryn. tradat Atticè ἀνέῳκται ἡ θύρα, nõ ἀνῴγα, dici. Inuenitur ἀνῳγόσιν ὀφθαλμοῖς, & ἀνῳγόσι τοῖς ὄμμασι, pro ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, quod ex Luc. modò attuli. Apud Plut. ἀνῳγὸς πίθος. Apertum dolium. Gaza apud Cic. Exstitit vertit ἀνέῳξε. nã hæc Cic. in Catone maiore verba, Tanquã ex arteculis sarmenti existit ea quæ gẽma dicitur, interpretatur, ἀνέῳξε ὁ καλαμίδος ὀφθαλμός. Inuenitur & ἀνῳγότα apud Thuc. l. 4, p. 157, αἱ πύλαι ἀνῳγότα.

Duplici etiam augmento DICITVR Ἠνέῳγη, Apertus est: Act. 8, ἠνοίγη τὸ στόμα αὐτοῦ, Apertũ est os eius, seu Aperuit os suũ. Sic suprà ὦῖξε: pro quo dicitur etiã ἠνέῳξε. vnde pass. ἠνεῳγμένος, Aperti sunt. Et ἠνῳγμένος, Apertus. quod legitur apud Ioannẽ, & apud Alex. Aphr. Necnon ἠνῳγὸς, præt. med. Apertus, Patulus.

Ἄνοιγμα, ατος, τὸ, Aperimentũ, Apertio, pro ἄνοιξις, Ostium. 1 Reg. c. 14, ἐσπερχόμενος ἀνὰ μέσον τῶν διοιγμάτων. ¶Alicubi exponitur etiam Foramen.

Ἄνοιξις, ιως, ἡ, Apertio, Reseratio. Basil. δίδομεν λόγον ὑμῖν τῆς ἀνοίξεως τοῦ στόματος ἡμῶν.

Ἀνοικτὸς, ὴ, όν, accocensu in vlt. Apertus, vel potius Apertilis, Adapertilis. quo vtitur Ouid. Hinc ΕΥΑΝΟΙΚΤΟΣ, Apertu facilis, Qui facilè aperitur & panditur, Qui facilè reseratur.

C. Διοίγω, Aperio, Pando, Refero. idem cum præced. Tecmessa apud Soph. Aiace, Ἴδου διοίγω, ad chorum qui dixerat, ἀλλ' ἀνοίγαι Τάχ' ἂν πρὸ αὐλῆς κἀντὸς ἐμοὶ βλέψας κάβοι: pandi sibi portas iubens vt ingrederetur. Pro eodem dicitur ETIAM Διοίγνυμι, SIVE Διαγνύω, vt οἴγω & οἰγνύω.

Διοίξις, ιως, ἡ, Apertio, Patefactio. vt ἄνοιξις.

C. ΠΑΡοίγω, Parum aperio. scholiast. Aristophanis. Gallicè dicimus Entrouurir.

C. ΠΡΟσοίγω, Adaperio. vnde προοίξα, adaperui.

C. Υποίγνυμι, Clam aperio.

ΟΙ'ΔΕ'Ω, SIVE Οἰδάω, Tumeo, Inflatus sum. Sic accipitur Od. ε, Ω, ὡς δ' ὅτε πόντον ἀλαοσθῆ πνοιὴ βορέαο Ἀνέμοιο ῥιπαί. nã Eust. ibi exp. ἐξαίφνης. Sed annotat, in antiquis libris reperiri etiam positum pro ὄζειν, à verbo ὄζω, mutato videlicet ζ in δ. Plutar. De virt. morali, οἰδοῦντα γὰρ ἴσασι καὶ φλεγμαίνοντα σώματα τὰ ἀλαζονεύεσθαι καὶ ἀλαζονεύεσθαι καὶ ἀλύειν τῆς ψυχῆς. Vbi οἰδοῦντα est à verbo οἰδάω. Fortasse tamen aliquis malit scribere οἰδεῦντα. ¶Metaphoricè verò negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur vt apud Cicer. ad Att. Tument negotia, sùpta autẽ metaph. à tumoribus corporibus humani, sicut alia metaph. res exulceratæ dicũtur. Οἰδοῦντα κεφάλαια, (inquit B. in suo lex.) vt φλεγμαίνοντα. Sic legendum apud Herodotum pag. 48. Verba Herodoti sunt, ἀμφὶ τοῦ Ὀπλίου παῖδος καλλίστου τῶν κατ' ἑωυτὸν, μηδὲ οἰδέοντων τοῖσι πρήγμασι ὑπαίθεσθαι, tumentibus rebus, id est in bellum & tumultus vergentibus. Virgilius dicit Operta tumescere. Vulgatæ editiones ibi habent εἰ δύνανται: sed Budæi emendationem confirmat vetus exemplar, & alius ipsius Herodoti locus infrà in Οἰδαίνω citãdus. Prat. perf. est οἰδηκὼς, Tumid⁹, Inflat⁹. πεφυσημένος,

Hesychio. quod alia quoque metaphora accipitur, vt Latinum particip. Turgens, seu Turgidus, Tumidus, Inflatus, pro eo qui superbit. Sic apud Suidam, ὠδηκὼς ἦθος ὑπὸ κακοῦ τινος. Metaph. itidē apud Aristoph. Ranis χόω Οἰδοῦσαν ὑπὸ καμπαγμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Idem Suidas ὠδηκώς exp. non solùm πεφυσημένος, φλεγμαίνων, sed etiam φυσήσας, in qua significatione erit μεταβατικόν.

Οἴδημα, ατος, τό, Tumor. Apud Hippocr. aliósque omnes veteres idem planè significabat quod ὄγκος, i. tumor, cuiuscunque generis ille esset: verùm iuniores medici nominis huius significationē postea contraxerunt ad eum tumorem designandum quem pituita cōmittit. Sicut enim qui ex sanguine fit, phlegmone: ex bilio fa fluxione, erysipelas: ex melancholico succo, scirrhus nascitur: ita tumori illi quem pituita creat, οἰδήματος nomen proprium esse voluerunt. Verum autem tumoris genus est, quod naturalis pituita in partem aliquā abscedens committit, molle, laxum, digito prementi cedens, indolens, album, minimùm calens, & aliis breuiter notis præditum quæ pituitam solent consequi. Non verum autem est quod fit à pituita non naturali, siue per alterationem talis euaserit, siue per alterius humoris mixtionem. Præterea omne οἴδημα, quod propriè & simpliciter οἴδημα dicitur, certo loco definitū, circunscriptúmque est: ab eius tamen similitudine οἴδημα etiam dicitur tumor ille pituitosus qui nonnūquam in pedibus & cruribus eorū oritur qui aqua intercute & phthisi & cachexia laborant, quique etiā in leucophlegmatia occupat corp⁹ vniuersum. Hæc Gorr. inter multa alia. Gal. scribit Hipp. οἰδήματα nominare solere τοὺς ἐν ἕξει φύσιν ὄγκους: posteros autē eius in φλεγμονὰς & scirrhos, & ea quæ peculiariter ab ipso οἰδήματα vocantur, diuisisse. Idē Gal. cōm. 5 in Aph. Sect. 65, τοὺς ἐν ἕξει φύσιν ὄγκους ἅπαντας ὁ Ἱπποκράτης οἰδήματα προσαγορεύει, πλειχαχοῦ δὲ καὶ αὐτὸς δηλονότι τῶν φλεγμονῶν. Idē C. 4 in Aphor. Sect. 34 dicit à veteribus οἰδήματα appellari ὄγκους τοὺς χωρὶς ὀδύνης & μαλακούς. Actuar. l. 2 περὶ διαγν. παθ. c. 49, οἴδημα δέ ἐστιν ὄγκος λευκὸς κατὰ δέρμα, ὅπερ φλέγμα πολλοὶ καλοῦσιν, ὡς καὶ τὸ ἐμφύσημα ὅτι ψυχρὸν & παχυτέρῳ πνεύματι σημαίνεται & ῥᾴδιον γνωρίζειν τῇ ἁφῇ. ῥᾴδιως γοῦν ἐπιτίθεται τὰ οἰδήματα, μετὰ ζέοντα μὲν οὐδέποτε οὐδὲ ὠδήκασιν, μετ' ἤλκωσε δὲ ὅταν ὦ χρώματα. Ibidem discrimen inter οἰδήματα & ἐμφυσήματα ponit. At L. 2, c. 7, agit de oculorum œdematis, itidem ab emphysematis distinguēs. Οἴδημα Celsus interpr. Tumor, vt & Plin. qui tamen & aliter vertit, vt ex sequent. apparebit. Hippocr. λῶ ὑπὸ πυρετῷ ἐχομένῳ, οἰδήματος μὲν ἰόντος, ἐν τῇ φαρυγγὶ πνιγὴ ἐξαίφνης ἐπιγίγνεται, θανάσιμον. Quæ sic Celsus, Neque is seruari potest qui sine vllo tumore febricitans subitò strangulatur. Dioscor. lib. 3, c. 93, de melanthio, αἴρει δὲ οἰδήματα παλαιὰ & σκληρίας καὶ πτυάδων. de quo Plin. l. 20, c. 17, Discutit duritias tumoresq; veteres & suppurationes. Rursum Dioscor. de radice smyrnii, τὰ ἐσχάρια οἰδήματα & φλεγμονὰς καὶ σκληρίας διαφορεῖ: de qua idē Plin. Collectiones & suppurationes non veteres, itē duritias discutit illita. Rursum Dioscor. διαφορεῖ δὲ τὸ ἄλευρον κριθῆς ἐφηθὲν οἰδήματα καὶ φλεγμονάς. Pro quibus idem Plinius, Farina ex hordeo decocta collectiones impetúsque discutit. Apud Suidam, σικύᾳ δὲ τὸν πόδα ἄνωθεν εἰς οἴδημα ἀρθῆναι καὶ φλεγμήναντα στραγγίαν. Plutarchus, οἴδημα σκληρὸς, in libro περὶ ἀοργ. Suidas οἰδήματα exponit ἐπαίρματα, φυσήματα, in hoc loco, λόγοις ἐχέφρων καταπαύει ὁ στρατηγὸς τὸ τοῦ στρατιωτικοῦ θράσους οἰδήματα. Ouidius dicit Ora tument ira. Virg. Corda tument rabie. Plut. Coriolano, τὴν ψυχὴν ὥσπερ οἴδημα τὸν θυμὸν αἰαλλούσης. Dicitur etiam ὅτι τὰ ἐπαίροντος καὶ φυσιῶντος, vt idem Suidas annotat: metaph. à corporibus itidē sūpta: τὰ δὲ εἰς οἴδημα ἀρθέντα φρονήματος. Cic. dicit itidē Inflatus ac tumens animus. Hesychio οἴδημα est nō solùm ὄγκωμα & ἀπόστημα, sed etiā πᾶσαν κίνησιν. quod οἶδμα dicit Homerus. Virgilius, — maria alta tumescunt. Idem, Mare tumidum, Tumidum pelagus. VNDE Οἰδηματώδης, ους, ὁ & ἡ, Tumorem referēs, seu Tumidus. Apud Gal. & Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα.

Pro οἴδημα per syncopen DICITVR Οἶδμα, poetis tantùm vsitatum. Hesychius exponit ἔπαρμα, κῦμα, ῥόθιμα. item αὔξημα. Frequenter οἶδμα θαλάσσης, tū apud Homerum tum alios. Greg. -ἄγειον οἶδμα θαλάσσης. Et Hesiod. πόντος ἀπείρητος οἴδμασι θύων, tumidis fluctibus æstuās. Sic apud Hom. itidem aliquoties, οἴδμασι θύων. Dicitur autē & generaliter de fluctu. Itē Pelagus. Æschyl. Τύφειν οἴδματα λιπαυχῆ. Pro tumore & elatione vsurpauit hoc vocabulum Gregor. in Carmin. p. 66, vt testatur Bud.

Οἴδησις, ιως, ἡ, Tumor, Inflatio: φλεγμονή, φύσημα, Suid.

Οἴδος, Tumor. idem cum οἴδημα, vt Erot. in lex. Hippocr. testatur.

C. Οἰδίπους, οδος, ὁ; Cui pedes tument. Est nomē proprium omnibus notum. Ad nomen alluſit Euripides quoque, & Seneca, vbi ait, Forata ferro gestetas vestigia, Tumore nactus nomen à vitio pedum. Accus. est Οἰδίπουν ET Οἰδίποδα, quo Plut. & Paus. vtuntur. Dicitur ET Οἰδιπόδης. ET Οἴδιπους, Epigr. vt Lat. Œdipus Œdipi. VNDE, Οἰδιποδίειος, Ad Œdipū pertinēs. vt Οἰδιποδίειον ἐπὸν apud schol. Soph. ex Lysimacho, p. 274 mex edit.

C. ΑΝοιδίω, δῶ, Intumeo, Intumesco, Turgeo. Capitur etiā metaph. pro Irascor, vt & apud Lat. Intumeo. vt αἰσχύνη θυμὸς apud Herodot. in Polymnia, ἐγὼ νῦν πᾶσι ἐξίστημι, ὡς ἐν τῶν αἰεὶ τοῖσι ἀνθρώποισι εἰκέναι ὁ θυμός, ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, πρῆγος ἐμπλείει τὸ σῶμα, ἐπαινεσίης δὲ πυθόμενος, αἰσχύνεται. id est (Erasmo interpr.) Et nunc illud sanè discretio, quòd in auribus hominū habitet animus: qui quū bona audierit, voluptate corpus implet: quū his diuersa, molestia afficit. Sed nō debuit Erasm. verbo αἰσχύνεται, actiuam significationem dare. quem fefellit fortasse præcedens ἐμπλείει. quāquam nec satis commodè vertens, Molestia afficitur: longè aptius ad verbum, Intumescit. Ouid. Metam. 2, Intumuit Iuno postquā inter sidera pellex Fulsit. Idem dicit & Intumescere alicui pro Irasci alicui.

Αἰνοίδησις, ιως, ἡ, Tumor. αἴδησις. Aristoteles De mundo, αἰνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æstus. sic & Latini mare intumescere & inturgescere, vel intumescere & inturgescere, item mare tumidum & turgidū dicunt.

C. 2. Ἐπαινοιδέω, Intumesco. vel In superficie tumeo.

C. ΔΙοιδέω, Intumesco. Luc. διῳδήκει ὑπὸ τῶν φαρμακοποσιῶν τὰ σκέλη, Intumuerant ex hausto veneno crura. Ouid. corpus tumet omne veneno.

C. Ἐξοιδέω, Extumesco, vt Plin. loquitur.

C. Ἐπιοιδέω, Intumesco. vel In superficie tumeo. Dioscor. l. 4 ἐπιοιδεῖ τὸ πρόσωπον, intumescit vultus. Et ἐπῳδηκὼς, Qui intumuit, Tumens, Tumidus.

C. ΣΥΝοιδέω, Vnà intumesco. Philo De vita M. l. 1, τὰ σώματα ἅθρόως συνῳδεῖ & ἐξωγκῶται. vbi Turn. vertit In tumore erant.

Οἰδαίνω, SIVE Οἰδάω, Tumefacio, οἰδεῖν ποιῶ, vt Suidas exponit. Il. 1, ὅτε καὶ ἄλλων Οἰδαίνει ὀργὴ πόλεμον περὶ φρονέοντων. tumefacit, hoc est Facit vt ira intumescat (Sic autē suprà à Suida videmus exponi ὠδηκὼς φύσησας) Passiuum Οἰδαίνομαι siue Οἰδάσμαι, Tumefio. Il. 1, Ἀλλά μοι οἰδαίνεται κραδίη χόλῳ ὀππότ' ὀνείων Μνήσομαι. Quæ Cic. ita vertit, Córq; meum penitus turgescit tristitia. Imitatione prioris loci Homerici dixit Apoll. l. 1 Argon. Ἦ τι σὲ ἐς ἄτλητον ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδαίνει ὀρόθυνε, tumefacit & animat. θαρσύνει, vt mox loquitur. Schol. exp. ἐπαίρει, μεγαλαυχεῖται, θρασύνει. Seneca dicit Cor tumefactum. Et Ouid. Corda tumēt ira. Alias οἰδάνω neutraliter potiùs capitur pro οἰδέω, Tumeo. Sic Hesych. quoque οἰδαίνουσι exp. non solùm φυσῶσι, sed etiam φλεγμαίνουσι: itidémque οἰδαίνει, οἰδεῖ, ἐπαίρεται. Arat. οἰδαίνουσα θαλάσσα, Inflatum mare, Cic. interprete. Virg. dicit Tumidum mare, Tumidū pelagus. Οἰδαίνειν dicitur & is qui animo tumet & inflatus est, vt & οἰδέω. seu ἐπαίρομαι, φυσῶμαι, vt B. accipit hunc Greg. locum, πίσυρσι μὲν πω, ἀφρικὰς δ' ἐς ἱκρατίας, πλεῳ ψυχεῖ δὴ οἰδαίνειν κατ' φρονέοντα. vbi tamē actiuè potius dici videtur οἰδαίνειν pro Inflare, & Turgidum reddere, sicut paulante. Res etiā οἰδαίνειν dicuntur eadē metaph. qua Cic. dixit (vt quidā exp.) Tumere negotia, & Virgil. operta tumescere bella. Herodot. ἔτι οἱ οἰδαινόντων ἐπὶ τῷ πρήγματι, tumētibus adhuc rebus, seu Nondū satis fundatis.

vel etiã Æſtuantibus,Fluctuantibus,Nõdum cõpoſitis & pacatis.vt ſit metaph.ab οἴδματα θαλάσσης aut etiam animi ira tumentis.Suprà idem Herodot.vſus eſt verbo οἰδεῖν ſimili modo. Suid. οἰδαίνων ἐxp.non ſolùm φλεγμαίνων,ſed etiam ψύχων.Eidẽ οἰδαίνειν eſt αὐξάνειν.

C.Α Νοἰδαίνω,Tumefacio,Epigr.l.1,Vel etiam Tumeo,Intumeſco,vt κυοῦμαι.

C.Δ Ιοἰδαίνω,Intumeſco,Turgeſco. Quũ verò animus alicuius οἰδαίνειν dicitur,accipitur pro Turgeſcere ira,vt Cic.in Οἰδαίνω loquitur.Sic Ouid.Ora tumẽt ira.Virg. Intumuit luno.(Et cũ datiuo,Ouid.Intumuit vati non tamẽ Aſcra ſuo.pro Succeſſuit.)Herod.l.8,οἱ μὲν πεφαπὼς τὰς διοίδαινον τὰς ψυχάς.Et l.7,κατὰ πόλεις καὶ κῶμας ἔθνεα διοίδαινον τὰς ὀχλικὰς αἱ ψυχαί,popularium animis intumuerant. Eodem libro aliquanto antè, διοίδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ πολιούχων ἔργων ἀτολμίῃσι καὶ τοπρᾶξαι, animi omnium exulcerati tantarum rerũ audacia ac nouitate intumuerant.

Οἰδαλέος,Tumidus,Turgidus: Suidæ ὑγρὸς,Humidus.

Οἰδίσκω,Tumefacio,idẽ cum οἰδαίνω. Alex.Aphr.Probl. οἰδίσκων πνεῦμα,tumefaciẽs ſpiritus,Gaza interpr. Paſſ. οἰδισκόμενον, Quod tumefactũ eſt, Quod intumuit,Inflatum. ¶Οἰδίσκω Bud.interpr.etiam Intumeſco.

C.Α Νοἰδίσκω,idem.Theophr.De cauſ.pl.lib.4,c.15,καὶ ἐπὶ τοῦς πύπις ἡ ἐμβαλλομένη γῆ καὶ ἄκρον παρέχουσα (videlicet τὸ σῶμα) καὶ αὐξίσκουσα,Tumefaciens,ſeu Aceruos eius turgidiores reddens.Paulo antè dicit,ἀθρωίσκει πὶς ὀσχαις,& ὀγκώδη ποιεῖ.

C.Ε Ξοἰδίσκω,Tumefacio,Facio vt extumeſcat.

C.Ε Πιοἰδίσκω.idem.vel in ſuperficie tumefacio. Et paſſiuum ἐπιοἰδίσκομαι,Tumeſio, Intumeſco. Gal.πὰ ἐποφθάλμια ἐπιοἰδίσκεται.

¶Οἴδυον,ου,τὸ,Tumor terræ.nam Suidæ οἴδυα ſunt οἰδήματα τὰ πέρα γῆς. Lat.Tubera appellant. Theophr.Hiſt.plãt. l.1,cap.2,οὔτε γὰρ ῥίζαν πώποτ' ἔχει,οὔτε καυλὸν,οὔτε ἀκρέμονα, οὔτε χλάδοι,οὔτε φύλλοι,οὔτε αὖθος, οὔτε καρπὸν, οὔτ' αὖ φλοιὸν, ἢ μήτρα τι,ἢ ἴνας,ἢ φλέβας ὥσπερ μύκης,τὰ δ' οὖν.Plin.l.19,c.2,Et quoniam à miraculis rerum cœpimus, ſequemur eorum ordinem,in quibus vel maximum eſt,aliquid naſci aut viuere ſine vlla radice. Tubera hæc vocantur, vndique terra circundata,nulliſque fibris nixa, aut ſaltem capillamentis,nec vtique extuberãte loco in quo gignuntur,aut rimas agente: neq; ipſa terræ cohærẽt. Cortice etiam includuntur, vt planè nec terram eſſe poſſimus dicere,nec aliud quàm terræ callum. Cæterùm pro οἴδυον ſcribitur ETIAM Τὸ δυον, quod & Heſych.agnoſcit. Plutar.Symp.4,ἐξὸν πὰ οὖδυα δεῖπνῳ τῇ βροντῇ ἡδύνεσθαι; Iuuen.— raduntur tubera ſi ver Tunc erit,& tacient optata tonitrua cœnas Maiores. Dioſc. libro 2,cap.ιγ',οὖδυον,ῥίζα ὀστρεώδης,ἄτυλλος, ἄκαυλος, ἀπόξυλος· ἔαρος ὀρυσσομένη. ἐδώδιμος δέ ὅταν ὠμὴ πεφυκυῖα φθῇ ἐκφῦσαι. Athen.lib.2 ex Theophraſto,πὸ οὖδυον ὁ καλοῦσι τινες μεσάτιον, καὶ εἴ πι ἄλλο ὀνόμαχον. Et mox ex Lynceo Samio,ἀκαλήφην ἡ θαλασσα αἰπεινὴν, ἣ ὀ γῆ ὑδία. VNDE Τὸ δύφυλλον,Folium tuberis.id eſt Herba quæ tuberi ſuperinnaſcitur,ἡ ὀπὶ πῖς οὐδύοις φυομένη πόα,vt Heſych. tradit.Sic Athenæus lib.2,ex Pamphili glottis,ὑδύφυλλον,ἡ φυομένη τῷ οὖδυων ὑπερθε πόα,ἀφ' ἧς πὸ οὖδυον γινώσκεται.

ΟΙΚΟΣ, ου,ὁ,Domus. A poetis οἶκος aliquando vocatur ἡ οἰκία, aliquando ἡ οὐσία,inquit Plutarch.afferens illius quidem ſignificationis exemplum,Οἶκον εἰς ὑψόροφον:huius autem,Ἑδνὰ πατὶ μοι οἶκος.quæ duo loci ſunt Homeri. Poſſunt autem addi his exẽmplis alia plurima:ſed quod ad priorem illam ſignificationem attinet, adiungam duntaxat οἰκόνδε ex eodem poeta,quod aduerbialiter ponitur pro εἰς οἶκον,Latinè Domum,non adiecta præpoſitione. Iliad.α, Οἱ μὲν κατὰ κλισίας ἦσαν οἰκόνδε ἕκαστος,cubitum iuerunt,domum quiſq; ſuam.Idem Il.β, Οὕτω δὲ οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' ἀβρήια νῆας Ἀχαιῶν. Eſt autem hoc vocabulum poetis commune cum oratoribus,quum alioqui δόμος illis ſit peculiare, ſicut & δῶμα.(licet δόμος apud Herodotum, ſignificatione etiam paulùm diuerſa reperiatur) Xen.Pæd.4,πὰ μὲν πίχη,ὅταν θύλης,οἴκοι σοι παρέξω. Idem lib.8 eiuſdem operis,ἐδωκε

πολλοῖς δὴ φίλων καὶ πάσας τὰς κατασκαφείσας τοιείς, οἴκους. Et οἶκος βασιλείος, Domus regia. vel potius Regia, ſine adiectione. Cum præpoſitionibus ἐν & ὀπί. Eſt autem ἐν οἴκῳ quod Latini dicunt Domi:ἐπ' οἴκου autem. (Atticè pro ἐφ' οἶκον)quod illi dicũt Domum,pro quo Homerus οἴκονδε,vt docui modò.(Sed pro Domi dicitur & οἴκοι,quod aduerbium eſt) Plutar.præc.ſanit.πῶς Αἰγυπτίους ἐπιδήμους χρῆσθαι πάντας οἰκ ἐᾶ,ὅπως ἐν οἴκῳ διημερεύσωσι. (Et pro Domi,generaliore ſignific.veluti quum dicitur Domi, vel Foris. Xenoph.οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Λακεδαιμόνιοι,ἐπειδὴ τάχιστα ἦλθον ἐκ τῆς μάχης) Alicubi verò οἱ ἐν οἴκῳ, redditur Domeſtici. At cùm ὀπί. vt ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου,item ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου,apud Thucydidem: qui dixit etiam ἦκε ἐπ' οἴκου ἀπαγγελοῦντα. Sed & cum præpoſitione κατά. Dicitur autem οἰκατ' οἶκον pro Domeſtici,itidémque τὰ κατ' οἶκον,Domeſtica,Res domeſticæ,Thuc.l.2,τῆς κατ' οἶκον κακοτυχίας, Domeſticis calamitatibus. Interdũ verò κατ' οἶκον, ſeu κατ' οἴκους aduerbialiter redditur Domeſticatim,vel Per vnamquamque domum,ſeu potius Per ſingulas domos. Inuenitur autem iunctus huius nominis genit.& præpoſitioni ὀπί.dicit enim Thuc.lib.1,ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι, quod exponitur Ne peregrè proficiſcerẽtur. ¶Οἶκος, Domus pars.μέρος τῆς οἰκίας,inquit Heſychius, hunc verſum afferens,qui eſt Homericus, Ἀλλ' ἐς οἶκον ἰοῦσα τὰ σῆμ' ἐρίτιμα κόμιζε. Apud Athenæum itidem οἶκος eſt certa pars domus,vt & apud Vitruuium, qui œcos facit maiores triclinijs:inquit Bud.addens etiam οἶκον eſſe Triclinium prægrande ad conuiuia. Idem alicubi αὐλὴν & οἶκον pro eodẽ accipi tradit apud Athen.Quinetiã pro cubiculo poni à Luciano tradit.Vide Vitruu. cum alibi,tum lib.6,capite 5. ¶Οἶκος νεώς,q.d.Domus nauis.vide in Νεώσοικος.quod vſitatius eſt.Vulg.d. ex ſcholiaſte Ariſtophanis,οἶκος νεώς, Statio nauis. ¶Οἶκοι πλανήτων, Domicilia planetarũ,Sedes ſeu regiones aſſignatæ planetis.vnde dicuntur οἰκοδεσποτῶν.

Οἶκος,Domus,id eſt Familia. Thucydides,ἐς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων ἤρξαντο τὸν ἑαυτῶν οἶκον. Demoſth. ὁ δὲ μισῶν ὁ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀρχιάδου ὤν. Athenæus libro 13, αἱ ἑταῖραι τοσοῦτοι δὲ καὶ ἄλλοι οἶκοι ἦσαν γυναικῶν. Sic & apud Homerum exponitur alicubi. Budæus πατρῴων οἴκων vertit Gentilitatem,in iſto Iſæi loco, μητρὸς δ' οὐδεὶς ὅστις ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ἔστ' ἀφεῖναι πῶ αὐτῶν τὸν μητρὸς καὶ ἐν ᾧ πατρῴῳ μέρει τις οἶκῳ, κἂς ἐκποίητός. Ita enim hæc reddit, A matre nullus per adoptionem alienus eſſe poteſt, neque matrem habere poteſt niſi propriam, ſiue in gentilitate maneat, ſiue inde migret. ¶Οἶκος, Bona,Facultates: οὐσία, vt dixt exponere Plutarchum, in iſto Homeri loco, Ἑδνὰ πατί μοι οἶκος. Quod hemiſtichium extat Odyſſeæ ρ, vbi illa verba abſoluunt verſum,ὄλωλε δὲ πίων ἀγρός. Addi autem poſſunt huic exemplo quod Plutarchus protulit,etiam iſta,— πῖ δὲ χρὴ σύφουτον ἰδεῖν Οἶκον ἐμόν, Odyſſeæ α.Et,Τοσσατί μοι πατρὶ ἐμῷ μενέπτολεμος πτόλις ἔπλετο δῖος Ὀδυσσεύς, ibidem. Et Od.π,Τοῦ νῦ οἶκον ἀπημοσύνη δάσε. Sic & apud Demoſth.accipi tradit Budæus quæ Xenophonti eſſe πρὸς συμπόσιον κτῆσιν.

C.Οἰκογενὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,Domi noſtræ natus, Non emptitius ſeu aduentitius,Vernaculus. Plutarchus De am. frat.πῶν πε οἰκογενὴς παροιμίαμος καὶ ἐπος ἀπέπαι φιλοσόφων γνωρίσαι. In Epigrãm.Οἰκογενεῖς ἀλλοτρίους ἐμὲ πάντας ἐδίδαξε φαγεῖν.id eſt ἐν οἴκῳ γενόμενος. Et οἰκογενὴς ἀλεκτορίδες,Gallinæ domi natæ, Vernaculæ.Gaza vertit Cohortales,id eſt Quas domi cohors noſtra alit.in principio libri 6 Hiſtor.animi.πάντων δὲ καὶ οἰκογενῆ ἔστι δίς τῆς ἡμέρας. Sunt & Varroni De re ruſt. Vernaculæ aues,vt gallinæ,columbæ: quibus opponit aduenas,vt hirundines,grues. Interdum οἰκογενὴς abſolutè dicitur pro οἰκογενὴς δοῦλος, Seruus vernaculus, ſeu Verna. Apud Suidam, Καὶ ἄλλου πρὸς οἰκογενῆ. Plutarch. Problem.Rom.τῇ Ἑκάτῃ καυσία Ῥωμαῖοι θύουσιν ὑπὲρ τῶν οἰκογενῶν. Sed notandum in hoc poſteriori Suidæ loco SCRIBI Οἰκογενὴς duplicitèr. ¶Heſychio οἰκογενὴς eſt non ſolùm δοῦλος,(i.Verna) ſed etiam συγγενὴς, Cognatus, Propinquus.vel etiam Domeſticus.

C.Οἰκοδεσπότης,ου,ὁ, Dominus domus, Herus, Paterfamilias. quo vſus eſt Alexis. ſed Phryn.magis probat

οἰκίας διαπότης. Frequens vocabulum in Nouo testamento, vbi & παρ' οἰκοδιαποτὴν τῆς οἰκίας. Aliud exemplum ex Plutarcho adducam mox in Οἰκοδίαιτα. Vtitur & Alexis, teste Poll. qui tamen non probat nec οἰκοδιαπότης, nec οἰκοδίαιτα, licet magis πεφυλαγμένα: dicens esse κυρίττατα. vocari autem τὸν τὰ πάντ' οἴκου διαπότην, πεύκηνον, Doricè ἰσιάμονα, vel ἰσοπάμμονα, vt alibi: item στάρχαν, στυγανίμων. ¶ Οἰκοδιαπότης apud genethliacos Genitura dominus, quem præsidē domicilii vocant. BINE Οἰκοδιαποτικός, ός, όν, Ad patremfamilias pertinens. B. interpr. Rei familiari conueniens, Homini frugi congruens. Reddere etiam possumus Patremfamilias decens. Cicero ad Atticum epist. 43, Illa Silii & Drusi non satis οἰκοδιαποτικὰ mihi videntur. quid enim sedere totos dies in villa istac ET Οἰκοδιαποτέω, Sum paterfamilias, Domui præsum, Familiam rego, Rem familiarem administro: tam de hera quàm de hero. 1 Tim. 5, βούλομαι οὖν νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδιαποτεῖν. ¶ Planetæ etiam οἰκοδιαποτεῖν dicuntur quasi domini esse domicilii. Eustathius pag. 162, δίδονται πόποι πρὸς τῆς πλειόνας, οἷς οἴκοις αὐτῶν κρατεῖν εἰ κατὰ τροπὴν οἷς αὐτοὶ ὄντας καὶ οἰκοδιαποτεῖν λέγουσι. Quo verbo vtitur Plutarch. De placit. philos. lib. 5, cap. 18, p. 1672 mex edit. τὸ ὑγιαῖνον δοκεῖ ζώῳ ὅταν ἐν τῇ οἰκοδιαποτούσῃ ἀστέρων τυγχάνῃ. FORM. Οἰκοδιαποτικὴ, ῆς, ἡ, Hera, Materfamilias. adverbiū, Domina domus. Plut. Probl. Rom. ὅπου σὺ κύριος καὶ οἰκοδιαπότης, καὶ ἐγὼ κυρία ἡ οἰκοδιαποτική. Pollux improbat hoc vocabulum, vt in Οἰκοδιαπότης dictum est. AT nominis Οἰκοδιαπότης nullum exemplum affertur.

C. Οἰκοδόμος, ου, ὁ, Ædificator. qua voce Cicero post Catonem vtitur, dicens, Ædificator & opifex mundi dom⁹. Xen. Pæd. ζ, χωρίον ἡμῖν πιχίζουσιν, οἰκοδόμοις πολλοῖς ἔχοντες. Aliud exemplum ex eodem habes supra in Μιδᾶς. Plut. Symp. 1, οὐδὲ γὰρ ὁ οἰκοδόμος τὸν Ἀττικὸν λίθον ἢ τὸν Λακωνικὸν ἐᾷ τῷ βαρβαρικῷ τοῦ ἀληθοῦς πῆχυν. Christodulus hoc vocabulum reiicit, & dicendum potius ait οἶκων ἐργάτης, siue πίκτων. Vtitur tamen eo non solùm Xenoph. & Plut. vt ex præcedentibus patet, sed & Plato Pol 2, & Aristoph. Gerytade, teste Polluce. VNDE Οἰκοδομικός, ἐ, όν, Ad ædificatorem pertinens. Et οἰκοδομικὴ, sub. τέχνη, Ars fabricandarum & struendarum domuum, Peritia ædificandi. At οἰκοδομικὴ ὕλη, Materia ædificandis domibus apta, Theophrasto. ¶ Οἰκοδομικὸς verò homo aliquis dicitur qui ædificandarum domuum peritus est, Structārum ædium peritus artifex. Plato Politic. 1, εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τῆς οἰκοδομικῆς. A quo est ADVERBIVM Οἰκοδομικῶς, More eorum qui ædificandarum domorum periti sunt, More ædificatorum. Ab οἰκοδόμος est ETIAM Οἰκοδομία, Ædificatio, Ædium structura. seu simpliciter Structura. Thucydides lib. 1, pag. 30, καὶ ὅλην ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ὅση ἦν ἐπιδείκνυται. Et Democritus apud Plutarchum De solertia animalium, dicit nos esse discipulos ἀράχνης ὑφάσεως καὶ οἰκίσεως, χελιδόνος, ὑπ' οἰκοδομίας. Vbi οἰκοδομία potest accipi non solùm pro ædificatione, sed & pro ædificādi peritia, quæ & οἰκοδομική.

Ab Οἰκοδόμος est etiam VERBVM Οἰκοδομέω, ῶ, Ædifico, Domum struo seu fabricor. Pollux libro 7, τὰ δὲ τῆς οἰκοδομικῆς ἔστιν, οἰκοδομεῖν, ἐποικοδομεῖν, διοικοδομεῖν, λίθους ἁρμόττειν, συναρμόττειν. Plutarch. in libro περὶ φιλοπλουτίας, de Stratonico loquens, τὸν μὲ Ῥόδιοις ἐπισκοπεῖν ὡς πολυτέλειαν, οἰκοδομεῖν μόνως ἀθανάτοις λέγων, ὀψωνεῖν ἢ ὡς ὀλιγοχρονίοις. Demosth. in Midiam, εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς, si quis splendidè & lautè ædificet. Passiuum Οἰκοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo, Ædificandum loco. Bud. pag. 762, οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται ὑπ' ἐμοῦ δι' ἐτέρου οἰκοδομοῦντος, ἢ ὁ τὸ μισθὸν δίδους: ex Luciano hoc exemplum inter alia adducens, ὁ τὰ οἰκία οἰκοδομούμενος, ἢ ὁ τοῖς ἐργάταις ὀβολοὺς χορηγῶν. Ea tamē differētia nō sēper obseruatur. οἰκοδομῶν. n. dicitur nō solū faber, sed & is qui ædificādā domū locat, vt ex prædictis manifestū est: & vicissim οἰκοδομεῖσθαι dicitur etiam faber, vt ex sequētibus cognoscetur. Οἰκοδομέω, & οἰκοδομοῦμαι interdū accus. habēt eius rei quæ ædificatur, id est struitur. tunc autem κατὰ χρῆσιν capitur. Thuc. l. 3, τῶν ἐκ παλαιοῦ λίθινον οἰκοδόμημα αὐτῇ. Æschin. De malè gesta leg. ἐκ τῶν ἴδιων τείχη ἰδίᾳ ἑαυτῷ κατασκευάσασθαι, ἢ τοιούτους οἰκοδομήσασθαι μόνον. Cic. quoque dicit Ædificare domum de eo qui ædificandam curat. Et οἰκοδομεῖν θεῖον, ac οἰκοδομεῖν αἱμασιάν, quod habes suprà in θεῖος. Legimus rursum apud Thucydidē libro. 2, τὰ τεῖχη ἐν τῇ χώρᾳ οἰκοδόμουν, καὶ ὁδοὺς διῆσαν ἔτημα. Actiua etiam signif. Chrysost. De sacerd. dicit οἰκοδομήσασθαι οἰκίαν, vt Cic. Ædificare domum, Ædificare villam, Ædificare porticum, Ædificare vrbem. Sic Plato l. 2 De rep. οἷόν τι ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, ἢ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας. Luc. De hist. scrib. τοῦτο μὲν ἡ τέχνη αὐτῶν, εἰς δύο εἰκοδομήσασθαι τοῖν ὕλαιν, structure materiam vt conuenit. Greg. verò dixit etiam ἰχθῦς καλαμεῖς οἰκοδομεῖ, pro Struit, Aptat: videlicet ac capiendas aues. Et pass. sign. Aristot. Probl. τὰ ἄριστα οἰκοδομημένα τὰ σώματος, partes corporis optimè ædificatas & coagmentatas. Scriptor quoq; aliquis οἰκοδομεῖν dicitur, quū op⁹ aliquod veluti struit. Aristot. δεῖ ποιητὴν, loquēs de Eurip. εἰ μὴ τἄλλα μὲν δεῖ οἰκοδομεῖ, ἀλλὰ πρωτεύοντός γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. Alia autem metaph. X. Pæd. 8, p. 139, ὅτι τοῦτο δεῖ οἰκοδομεῖ τἄλλα φιλικὰ ἔργα, his superstruite, veluti fundamento, alia amicitiæ & beneuolētiæ opera: ad conseruandam videlicet οἰκειότητα. vbi ad οἶκον alludit. VNDE Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, ET Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, Ædificiū, Structura quod posterius οἰκοδομὴ Phrynichus reiicit, ac pro eo vsurpādum οἰκοδόμημα dicit. Demosth. Olyn. 3, ἔτι δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμένοι. Aristot. Polit. 6, τὴν πόλιν ἐρῶ. κεκοσμῆσθαι τὰ μὲν ἀναθήμασι, τὰ δὲ οἰκοδομήμασι. Ibidē, τῶν πλείστων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διέρτωσις. Et mox, ἀνορθοῦσι τὰ πίπτοντα τῶν οἰκοδομημάτων, erigere ædificia ruinā minantia Herodian. l. 7. τὰ μὲν οἰκοδομήματα τῶν προαστίων ἔρημα διέκειτο, ædificia suburbana. Aliud exemplum ex eodem habes in Ξυλέα. At οἰκοδομὴ vsitatius in Nouo testam. interdum pro ædificio, interdum pro structura & ædificatione, tam metaphoricè quàm propriè. 1 Cor. 3, θεοῦ γεώργιον, θεοῦ οἰκοδομή ἐστι, Dei ædificium. (eodem capite dicit, ναὸς Θεοῦ ἐστι. Et 2 Cor. 6, ναὸς Θεοῦ ἐσμεν ζῶντος: οἰκοδομεῖν & ναὸν de re eadem dicens) Matth. 24, ὀπτεδείξαι αὐτῷ τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ναοῦ. Ephes. 2, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, totum ædificium congruenter coagmentatum, seu Tota structura. Ephes. 4. εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. 1 Cor. 4, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, ad ædificationem Ecclesiæ. Propria autem significatione vsurpatur Geopon. πρὸς οἰκοδομὴν ξύλα τέμνειν, pro his Varronis, In ædificia succidere arborem. Ab Οἰκοδομέω est ET Οἰκοδόμησις, εως, ἡ, Ædificatio, Structura. Thuc. l. 3, τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῆς Πελοποννησίων πόλεως τῇ οἰκοδομήσει, Talis erat structura, seu Hoc modo structus erat murus, vellita ædificatus erat. ET Οἰκοδομητικός, Ad ædificatorē pertinens. Plato Li De rep. οἰκοδομητικὴ τέχνη, Ars seu peritia ædificandarū domuū, Architectonicè. Suprà οἰκοδομική.

Sunt ab οἰκοδομέω quædam etiā bicōposita: quorum PRIMVM, Ἀνοικοδομέω, Reædifico, Restauro, Restituo. vt Tacit. Ædem vetustate delapsam restaurari. Cic. Si ades exesæ corruerūt, hæres restituere non debet. Act. post. 15, ex propheta Amos, αἱ οἰκοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτὴν, restaurabo tabernaculum Dauidis collapsum. seu Reædificabo. quo verbo Cic. quoque vtitur, sed in metaph. signif. Herodian. libro 8, τὰ ἱερώτατα ἀνοικοδομῶσιν. SECVNDVM, Ἀποικοδομέω, Obstruo. vt ἀποικοδομῶσι τὰς ὁδοὺς apud Thuc. Vbi schol. exponit ἀποφράξαι δέ τινος οἰκοδομῆς. Idem Thucydides libro 4, μίαν δὲ πύλην, τὴν τῶν οἰκημάτων τὸν ὄροφον ἀρχαῖον καὶ τὰς θύρας, ὑφ' ὧν ὄντας παρόδους αὐτὸν, καὶ ἀπολαβόντες, εἶων ἀποικοδόμησαν. vbi scholiastes exponit πρόσοδος τὰς θύρας ἀποφράξαι. Exponitur etiā Demolior,

Diruo, Ædificatum deſtruo. TERTIVM Διοικοδομέω, Inter ædificandum ſeparo & diſcrimino, ſeu diuido. Plato in Tim.p.168, de anima & eius partib⁹, cuius animæ domicilium appellat corpus, καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν ἄμεινον αὐτῆς, τὸ δὲ χεῖρον πεφύκει, διῳκοδόμευσε τὸ θνητὸν αὖ τὸ κύτος, διοείζοντες ὡς γυναικῶν, τέλη δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἰκήσειν, τὰς φρένας διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτοῖν πήξαντες. QVART. Ἐνοικοδομέω, Ædifico in. Thuc.lib.3, ἐχώσαντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνῳκοδομήσαντες οἱ Μιλήσιοι φρουρίου, Turrim in ea ædificantes, ſeu Inædificãtes. vt Cæſar, Portas plateáſque inædificant. Et in paſſ.l.8, p.288, τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνῳκοδομημένον Τισσαφέρνους φρούριον, in Mileto ædificatũ. Sic & l.6, p.214. Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo in, ſicut οἰκοδομοῦμαι ſignif. Ædificandum mihi loco. Luc. De vera hiſtoria, λαβὼν ἡμᾶς ἤρξω ὅτι ἐν οἰκίᾳ ἐπιτήδειᾳ ἢ αὐτάρκει, καὶ σιδάδας ἐνῳκοδόμητο, & πᾶλαι ἐξήρτισο, vel ἐξήρτυτο. QVINT. Ἐξοικοδομέω, quod in v.l. exponitur Deſtruo. Videtur tamen potius ſignificare Exædifico, Inceptũ ædificium perficio. SEXT. Ἐπικοδομέω, Ædifico ſuper, Superſtruo. Chryſoſt. δεῖ ἐπὶ κρηπῖδα πήξαντας ἐπικοδομεῖν, iacto fundamento ſuperſtruendum eſt. ἐπικοδομοῦντες ὅτι ἀλλότριον ἐπῳκοδόμουν, ſuper alienum fundamentum ædificãtes. Et in ep. Iudæ, τῇ ἁγιωτάτῃ πίστει ὑμῶν ἐποικοδομοῦντες. Paſſ. Ἐπικοδομοῦμαι, Ædificor ſuper, Superſtruor. Epheſ.c.2, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ædificati ſuper fundamentum Apoſtolorum & Prophetarum. id eſt Chriſtum. VNDE Ἐπικοδόμησις, εως, ἡ, Ædificatio ſuper. Apud rhetores exaggerationem ſignificat: quum poſito fundamento ſuperingerunt & exaggerant ſuum veluti ædificium. Quintil. Superſtructionẽ appellat. SEXTVM, Καπικοδομέω, Ædifico, Inædifico. VNDE Ἐγκαπικοδομέω, Ædifico in. vel Ædificio includo. Plut. Lyc. ἐγκαπικοδομημένη ἀπεία, opes quæ domi concluduntur. SEPT. Μεπικοδομέω, Ædificatum muto, Quod ædificatum fuerat demolior, & alio modo ædifico. Plut. μεπικοδομῶν ἡ Γοργὼ οἰκίαν. OCTAVVM, Παροικοδομέω, Iuxta ædifico, Iuxta extruo, πλησίον οἰκοδομῶ, ſeu Aſtruo. Thuc.l.7, p.236, παρῳκοδόμησαν ἡμῶν τεῖχος ἀπλοῦν, murum iuxta nos excitauerũt, ſeu ædificarunt, vt Ouid. dicit Ædificare muros. Et l.2, παρῳκοδόμουν ἑκατέρωθεν, ex vtraque parte ædificabant. vbi θεν amittit ſuã vim propter aduerb. ἀμφοτέρωθεν. VNDE Παροικοδόμημα, ατος, τὸ, Ædificium alii ædificio aſtructũ. Ariſtot. de præcordiis, οἷον παροικοδόμημα ποιήσασα ἡ φραγμὸν τὰς φρένας, ſeptum & ſtructuram interſepientẽ. B. NONVM, Περιοικοδομέω, Circũ ædifico, In orbẽ ſtruo. Poll.l.7, περιοικοδομεῖν θρίκοις, περιβόλοις. quod vno verbo θριγκῶσαι. Item, Ædificiis excitatis circũuallo ſeu circuncludo. Thuc.l.3, p.109, οἱ δέ τινες ἡ περιῳκοδομηθέντες ἐν τῷ Διονύσου ᾠὐτρῳ ἀπέθανον. vbi ſchol. exp. κτίσμασι περιληφθέντες. DECIMVM, Προοικοδομέω, Ædifico ſeu ſtruo ante, Præſtruo. vt προοικοδομεῖν χῶσαι ſeu χηπόδας, ſuggrundia ædibus præſtruere. Poll.

VNDEC. Προσοικοδομέω, Aſtruo, Ædificatis addo.

DVODEC. Συνοικοδομέω, Vnà ædifico. Ad Epheſ.c.2, ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, in quo & vos vnà ædificamini. DECIMVMTERT. Ὑπεροικοδομέω, Ædifico ſuper, Superſtruo. qua ſignif. ſuprà ἐποικοδομέω.

C. Οἰκόθουρος, Heſychio ὁ οἰκουρὸς κύων, canis qui domum cuſtodit. Forſan quia ex ædibus impetum dat in ignotos qui accedunt.

C. Οἰκομανία, ας, ἡ, Inſanus ædium (videlicet ædificandarum) amor. B. Quo vitio qui laborat à Colum. Ædificator dicitur, vbi ait, Eleganter igitur ædificet agricola, nec ſit tamen ædificator. i. Ædificandi nimis ſtudioſus.

C. Οἰκονίμων tragicis ὁ οἰκονόμος: pro quo apud Poll. perperã SCRIBITVR Οἰκοδίμων. ita v.l. Poll. ſynonymum facit τῷ ἐπιτρόπῳ, ξυνίζων, συμπαίπαρχος, συνοικὸς τὸ συμπάσων.

C. Οἰκονόμος, ου, ὁ, Domus ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, Qui domi omnia diſpenſat, Diſpenſator rei familiaris. (vt Cicero dicit Diſpenſare res domeſticas. Et Plinius, Diſpenſator belli Armeniaci) (Vide & quæ dixi in Ἀστυνομία) Ariſtoteles Polit.3, c.11, de principibus qui rerum publicarum curam aliquam gerunt, rationéſq; reddunt acceptorũ & expenſorum, ὅταν γὰρ αὖ τις διοικῶν, οἰκονόμος ἀλλ' ἢ τύραννος ἢ δόξει, diſpenſator ciuitatis Et c.vlt. epiſt. ad Roman. Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως. vbi vetus interpr. habet Arcarius, (dicitur autem Arcarius in Pand. Qui publicam vel priuatam aſſeruat pecuniam) Eraſmus, Quæſtor ærarii: alii Procurator. Et Θεοῦ οἰκονόμος, ad Titũ 1, Qui in domo Dei omnia diſpenſat. Propriè autem accipitur Lucæ 16, ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον. qui poſtea iubetur ἀπόδοῦναι λόγον τῆς οἰκονομίας αὐτοῦ, reddere rationem diſpenſatæ rei domeſticæ. Interdum accipitur pro Diſtributor, vt & Lat. vocabulũ Diſpenſator. 1 Petri c.4, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος, vt boni diſpenſatores variæ Dei gratiæ. Ariſtot. Rhet.3, ex Alcidamante, παιδήμου χάριτος δημιουργὸς ἡ οἰκονόμος περὶ τὰ ἀκούσματα ἡδονῆς. vbi videtur dicere, Scire quando auditores oblectandi ſint, vt bonus rerum domeſticarũ diſpenſator, quando aliquid expendendum. VNDE Οἰκονομικός, ἡ, ὁ, Qui eſt diſpẽſatoris rei domeſticæ, Pertinẽs ad diſpenſatorẽ rei familiaris. vt οἰκονομικὴ τέχνη ſiue ἐπιστήμη, apud Ariſt. 1 Eth. c.1, Scientia diſpenſandi res domeſticas: cuius finem eſſe dicit πλοῦτον. quã in Polit. abſolutè οἰκονομικὴ appellat, ſed ſubaudito horum altero, vel ἐπιστήμη, vel τέχνη. Polit.3, c.1, ὥσπερ γὰρ ἡ οἰκονομικὴ βασιλεία τις οἰκίας ἐστίν, οὕτως ἡ βασιλεία, πόλεως καὶ ἔθνους ἢ πλείονες οἰκουμία. Et lib.1, c.5, ἡ δ' αὐτὴ οἰκονομικὴ τῇ χρηματιστικῇ. τῇ μὲν γὰρ, παρέσταλται ὁ ἄνθρωπος, τῇ δ', ὑπάρχει. (Hanc οἰκονομικὴν Cic. vocat priuatæ vitæ rationem, quum ait, Quum autẽ tertia pars philoſophiæ bene viuendi præcepta quæreret, ea quoque ab iiſdẽ nõ ſolùm ad priuatæ vitæ rationẽ, ſed etiã ad rerump. rectionẽ relata. i. οἰκονομικὴν & πολιτικήν) Eodem l.c.8, tres partes facit τῆς οἰκονομικῆς, videlicet δεσποτικὴν, πατρικὴν, γαμικήν. vbi cum οἰκονομικὴ ſubaudiendũ ἀρχή; vt ex ſequent. patet. nam οἰκονομικὴν ἀρχὴν patrifamiliãs tribuit triplicem; δεσποτικὴν, qua ſeruis præeſt, vt herus: πατρικὴν, qua filiis, vt pater, (quã regiã eſſe dicit) & γαμικὴν, qua vxori, vt maritus: quã πολιτικὴν appellat. Aliquãdo οἰκονομικὴν reddere poſſumus Quod ad rem familiarem tuẽdam aut locupletandã confert, imitando Cic. qui ita De ſenectute, Quàm copioſè ab eo agricultura laudatur in libro qui eſt de tuẽda re familiari: qui οἰκονομικὸς inſcribitur. At Xen. Pæd.8, p.110, οἰκονομικὰ videtur accepiſſe pro ipſa diſpenſatione rei familiaris, aut etiam ipſa re familiari, vbi ait, σκοπῶν ὅπως αἱ τὰ οἰκονομικὰ καλῶς ἔχοι. Οἰκονομικὸς dicitur etiam is qui diſpenſandæ & tuendæ rei familiaris peritus eſt, Peritus rerum domeſticarum diſpenſator. Plut. περὶ πολυπραγμ. loquens de Xen. λέγῃ τὸν οἰκονομικὸν ἴδιον ὄντα περὶ ἀμφὶ θυσίαν σκεῦος, ἴδιον περὶ ἀμφὶ δίφρα πόδα, ἀλλὰ χοῦς κεῖσθαι τὰ γωνιαῖα, χωρὶς τὰ ἄνω πλάσμα. Athen. l.3, ζηλοῦσθαι οἰκονομικώτεροι ἦσαν. Sic Ariſtot. de polypo, αἰσθητὸς μὲν ὅλος, οἰκονομικὸς δ' οὔ. Vnde Plin. Quum alioqui brumam habeatur animal, in re quodãmodo familiari caller: omnia in domum comportat. INDE Οἰκονομικῶς, More diſpenſatorum rei familiaris, More eorũ qui diſpẽſandæ & tuendæ rei familiaris periti ſunt. B. vertit, Non ſine myſterio & certa ratione, & vt res quæ gerebatur, poſcebat, in hoc loco Damaſc. l.3, de Chriſto, εἰ δὲ οἰκονομικῶς ἐκεῖνον συνίστησι πολλαχοῦ. ἐγὼ δὲ νήπιος τὸν καιρὸν, etiamſi ſæpe Iudæis ſimulè cogi tantibus ſe ſubduxit, quando ita myſterium futuri ſupplicii poſcebat, cuius tempus nondum veniſſe ſciebat. Videtur autem metaphora eſſe à prouidis rerũ domeſticarum diſpenſatoribus, qui ſtatuunt quo quolibet tempore agenda ſint, & quando expenſæ faciẽdæ. Quum verò ſcholiaſtæ poetarum dicunt οἰκονομικῶς λέγειν, intelligunt de ea poetarum οἰκονομίᾳ de qua aliquãto pòſt dicetur. Ab οἰκονόμος eſt ΚΤΙΣΙΣ Οἰκονομία, ας, ἡ, Diſpenſatio rei familiaris, ſeu rei domeſticæ; Rei familiaris cura & adminiſtratio. Lucæ 12. p.16, homo quidam locuples ad ſuum diſpenſatorem, qui inſimulatus fuerat quòd bona ipſius diſſiparet, Ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου, redde rationem diſpenſationis tuæ. Pro adminiſtratione rei familiaris accipitur & in

his locis. Aristot. Pol. 3, οἰκονομία ἐστὶ περὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικός. τῶν μὲν γὰρ, κτῆσιν· τῆς δὲ, φυλακὴν ἕτερον δεῖ. Plut. Lycurgo, de adolescentibus Spartanis, ὅλῃ τῇ συνηθείᾳ καὶ τῇ τέχνῃ ἐπιοῦσι τὰς ἀναγκαίας οἰκονομίας, necessaria in rei familiaris administratione negotia conficiebant. (Alii autem οἰκονομίας hîc simpliciter & generaliter interpr. Negotia) Sic Plato Apol. ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, Rei familiaris negligens dispensator, Rei familiaris administrationem negligēs. Cui opponitur ὁ τῆς οἰκονομίας καταθυμιώτατος, boni & frugi paterfamiliās. A

Sunt verò & vrbium οἰκονομίαι. i. administrationes: tūc autem αὐτῶς & καταχρηστικῶς hoc vocabulū capitur. vt Aristot. in loco quodam paulo antè in Οἰκονομικὸς citato, βασιλεύεσθαι esse dicit πόλεως καὶ ἔθνους ἑνὸς ἢ πλείονος οἰκονομίαν, vrbis gentisve vnius aut plurium administrationem. Sic Turn. in hoc loco Polybii, πολλὰ μὲν οἰκονομίαν καὶ τὴν χρείαν πᾶσιν παρεῖχε τοῦτον αὐτῷ, vertit, Eorum administratio curāq; ad eos pertinet. Itidē Herodian. l. 6, ἡμῶν δοίκησιν τῶν ἀναγκαίων καὶ τὴν ἀρχὴν οἰκονομίαν ὑπὸ τῶν γυναικῶν διοικεῖσθαι. vbi Polit. interpr. Negotiorum administratio ac principatus gubernacula mulieribus incumbebant. B

Sed & Deo οἰκονομία tribuitur, quæ est vel prouidētia, velprouidēs rerū omniū administratio in hoc mūdo, velut domo sua. Chrys. in 2 cap. ep. ad Col. 2, τὴν πατέρα ἐπαινεῖ ὁ Παῦλος· ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς ἀλλ' οἰκονομίας λοιπὸν diuino id numine agebatur, B. Sic accipi potest & Coloss. 1, ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, Ita dispensante diuina prouidentia, seu Ex dispensatione Dei, vt alii. Alibi dicit se vocatum esse Apostolum διὰ θελήματος Θεοῦ, & διὰ ἐπιταγὴν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ Πατρός. Greg. quoq; οἰκονομίαν vocat prouidentiæ diuinæ administrationē, teste B. At Suidæ οἰκονομία est quidam τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας τρόπος, quē triplicē constituit, vt apud eum videbis. Aliàs theologi οἰκονομίαν vocant Christi incarnationem. vt & Hieron. testatur in epistola ad Pammachium & Oceanum, de Apollinari loquens, Is dimidia tam Christi introduxit οἰκονομίαν. i. ἀνθρώπινον, ex eo scilicet quod diuinam personā Christo homini sustulit, & vnam tantùm naturā tribuit. B. p. 199, annotat vitam Christi & eius theurgiā totam vocari οἰκονομίαν. Ibidē, quū ex Damasc. citaret, τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον, itidémq; à Bas. vsurpari indicasset, subiungit, Est n. οἰκονομία prouincia Christo à Deo Patre iniuncta & mādata. Exempla autem alia quæ affert, ibi videda tibi reliqui. C

Rursum οἰκονομία, Dispensatio & distributio. vt οἰκονομία τοῦ χρόνου, apud Chrys. Ephes. 3. ἡ οἰκονομία τοῦ χρόνου τοῦ Θεοῦ. Est & in architectorū opere οἰκονομία. i. distributio. Vitruu. l. 1, c. 2, Architectura autem cōstat ex ordinatione, (quæ Græcè τάξις dicitur) & ex dispositione, (hāc autē Græci διάθεσιν vocant) & eurythmia & symmetria, & decore, & distributione, quæ Græcè οἰκονομία dicitur. Et sub finem capitis, Distributio autem est copiarum locique commoda dispensatio, parcāque in operibus sumptus cum ratione temperatio. Et aliquanto pòst, Omnino faciendæ sunt aptæ omnibus personis ædificiorum distributiones. Habent & oratores ac poetæ suam in scribendo οἰκονομίαν, de qua Cicero intellexisse videtur, quum libro 1 De oratore ait, Inuenta non solùm ordine, sed etiam momento quodam atque iudicio dispensare atque disponere. B. οἰκονομίαν interpr. distributionem & dispositionem oratoriam. Quintilian. libro 3, cap. 3, de partibus rhetorices, Hermagoras iudicium, partitionem, ordinem, quæque eloquutionis sunt, subiecit œconomiæ: quæ Græcè appellata ex cura rerum domesticarum, & hîc per abusionem posita, nomine Latino caret. Pro hac œconomia alii ponunt Dispositionem, vt ibidem docet. Cicero ad Atticum lib. 6, epist. 1, Nec οἰκονομίαν meā instituam, sed ordinem conseruabo tuum. (videlicet in respondendo literis tuis) Aliquanto pòst, Sedenim οἰκονομία si perturbatior est, tibi assignato. te enim sequor πολιτείαν. Apud Athen. in præf. libri 1, καὶ ὅτι ἐστὶν ἡ τοῦ λόγου οἰκονομία μίμημα τῆς τοῦ διὸς πολυπλοκίας, καὶ ἡ τῆς βίβλου διαφορὰ, τῆς ἐν τῷ λόγῳ διαφορᾶς. Ibidem Athen. dicitur ἐκ μιᾶς τοῦ λόγου οἰκονόμος. Est & poetarū οἰκονομία, qua in poematis suis sequūtur. Sic Seruius in Virgil. Bona œconomia & rei futuræ præparatio. Et alibi, Hoc loco ab Homeri œconomia recessit. Quintil. l. 1, cap. 8 de veteribus comicis apud Latinos, Œconomia quoque in his diligentior quàm in plerisque nouorum erit, qui omnium operum solam virtutem sententias putauerunt. Et aliquanto pòst, tradens quæ puer in lectione obseruare debeat, Præcipue verò illa infigat animis, quæ in œconomia virtūs, quæ in decoro rerum, quid personæ cuique conuenerit. Athen. l. 1, ex Chamæleonte de Æschylo, πρέπον αὐτὸν ἡγήσασθαι πρὸς χρείαν, ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τῆς χορικῆς τὰ ἡγήματα πεποιῆσθαι τῆς ὀρχήσεως, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν ποιήσασθαι. Sic schol. Soph. p. 129, θαυμαστὴ δέ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, μηδὲν ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τῷ θεατῇ καιρίως παρεῖσα καὶ λείψασα. Et alibi in Œd. Col. καλῶς δὲ καὶ τῆς οἰκονομίας ἔχει, ἵνα μὴ μόνος ὁ Οἰδίπους ἀπολεφθῇ. Donat. in hæc Andriæ Terent. Audiui Archillis, Hæc sunt inuentionis poeticæ, vt ad œconomiam facetiæ aliquid addāt. nam οἰκονομία est vt accersatur obstetrix, & conueniatur Pamphilus. Apud Seruium autem ΕΤΙΑΜ Προοικονομία, in hæc Æn. 12, dextra micronem extorquet & alto Fulgentem tinxit iugulo, Quasi proœconomia est, vt nō eum suo interimat gladio, ne agnoscat quod Metisci est, & iam nunc suum requirat: quo facto perire poterat sequens fracti gladii œconomia. Et alibi, Pulchra proœconomia. i. dispositio carminis. Ab Οἰκονομία ΕΣΤ Οἰκονομικὸς, ὴ, ὸ, Dispensator, Administrator, Gubernator. v. l. D

Ab Οἰκονόμος est & ΥΕΡΒ. Οἰκονομέω, Rem familiarem administro, Res domesticas dispenso, vt Cicero loquitur. Lucæ 16, herus ad suum dispensatorem, qui apud eum delatus fuerat quòd dissiparet ipsius bona, ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας. οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Aliquādo accusatiuus additur, & tunc simpliciter pro Administro capitur. Harpocr. ἔτι δὲ ἀρξιαρχικὸν, εἰς ὃ ἀνεγράφοντο οἱ πολῖται τῶν παίδων, εἰς ἃ ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, liber in quē puerorū nomina referebātur qui iam tutelæ suæ facti erant, & quibus rem familiarem administrare licebat. Ilocr. autē dixit etiam οἰκονομεῖν τὸν ἑαυτοῦ βίον, pro Instituere vitam suam, ad Demon. πάντων ἔργον ἀνθρώπου ἐστὶν ἐπίστασθαι, καὶ πολίταις τοῖς αὐτοῖς ὁμιλεῖν, καὶ πῶς τὸν ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν. Nisi ibi malis Regere: vt apud Aristot. De mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ καὶ κατὰ τὴν πολιτείαν, lex regit omnia ad rēp. pertinentia. B. Alicubi Dispenso, Dispono, Constituo. lib. 2 Maccab. c. 3, οἰκονομήσων τινὰ περὶ τούτων ὁλόκληρον, De his constituturus, seu Hæc ordinatur⁹. Sic B. οἰκονομούμενον interpr. Rectè cōstitutum atque dispensatum. Pro Cōstituere & corrigere accipitur & in hoc loco Synesii, ep. 67, οἰκονομήσασθαι δὲ τὰ λοιπὰ, καὶ λόγου παραδώσομαι. Dii etiam οἰκονομεῖν dicuntur quum res humanas dispensant. vt Ouidius dicit, -dispensant mortalia fata sorores. Luc. in Ioue trag. τὰ ἐν κόσμῳ ἅπαντα τὸ πᾶν ὅπως οἰκονομούμενα. Est alioqui (inquit Bud. p. 299) οἰκονομεῖν verbum theologicum, & significat Moliri, Struere, Instituere. Damasc. in 4 ὀρθοδοξίας, de fletu & somno & morte Christi loquens & aliis affectibus humanis, οὐδὲν πάντων τῷ θείῳ πάσχοντος, δι' αὐτὸ δὲ τὸ ἡμᾶς οἰκονομικῶς σωτηρίαν. Vide & alia ibidem. Οἰκονομέω, Dispenso & Distribuo, verbum medicorum. Galen. αἰσθάνεσθαι, δεῖν ὅλην τὴν περιοῦσαν ὑγρότητα οἰκονομεῖσθαι δόξης εἰς πάντα τὰ σώματος μόρια, distribui alimenti & digesti. B. ΥΝΔΕ Ἀνοικονόμητος, Non dispositus & distributus, aut dispensatus: seu Malè dispositus & distributus, vel dispensatus, In quo nulla est οἰκονομία. Quint. l. 8, c. 3, Sunt inornata & hæc, Quod malè dispositū est, id ἀοικονόμητον: quod malè figuratū, id ἀσχημάτιστον: quod malè collocatū, id κακοσυνθέτως vocāt.

Habet Οἰκονομέω quædam etiā bicompolita. ΠΡΟΙ-ΜΥΜ Ἀποικονομέω, Dispenso, vt nōnulli interpr. idem significare volentes cum simplici οἰκονομέω. itidémq; ΥΕΡΒΑΛΕ Ἀποικονόμησις reddunt Dispensatio. Alii cōtrà putāt ἀποικονομεῖν nusquā habere omnino signif. sui simplicis οἰκονομέω. Sed ΕΤ Ἀποικονομία redditur Dispensatio, sicut ἀποικονόμησις. Apud Alexandr. Aphrodiseum autem lib. 2 περὶ ψυχῆς opponitur τῷ ὁλοσχερῶς, vbi scribit, περὶ τοῦ περὶ τὴν τοῦ κατὰ φύσιν καὶ οἰκείων ἀκ-

λογίαν ἐπίρρεια τῆς ἀρίτης, ἢ περὶ τὴν ἀποικονομίαν ἢ ἔκκλισιν A τῶν πύπτις ἐκαστῶν, δῆλον ποιεῖται ἃ ἐκλείπει. Vbi videtur opponi τῇ οἰκονομίᾳ, vt Κτοικοδομέω opponitur τῷ οἰκοδομέω. SECVND. Διοικονομέω, Perſeuero in adminiſtrando & regendo. Ariſtot. ἡγοῦμεθα δὲ πύπτα πᾶ διοικονομεῖται ὁ κόσμος. Bud. TERT. Ἐπιοικονομέω, Accuro. Ar. Œcon. 2, ὁ πάσαις ἐπιοικονομεῖ) τῇ οἰκονομίαις, quod in omnibus rei domeſticæ curandæ generibus prouidetur. v. l. QVARTVM, Καπιοικονομέω, Diſpenſo. Plut. καπιοικονομεῖν πῶν περὶ ζῶπα χρείαν, tempora rerum agendarum partiri & diſpenſare. B. QVINT. Προοικονομέω, Præſtruo, Præmolior, vt Bud. interpr. in duobus locis Ariſtot. & Syneſ. comment. pag. 299. Quibus ſubiicit & hæc, Cic. ad Qu. fratr. lib. 2, Eo die προοικονομούμενα quædam ἀκαίρως de iis quæ in Sextium apparabantur crimina, & eum ornaui veris laudibus. id eſt, quædam præſtruxi in defenſione Beſtiæ quæ ad Sextii defenſionem ſpectabant. ET Προοικονομικὸν dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequētia. Hæc ibi Bud.

C. Οἰκόπεδον, ου, Ϛ, Area domus, Solū ſupra quod domus ditura ſtetit aliquando. Dioſc. lib 3, cap. 119, de marrubio, φύεται περὶ Ϛ οἰκόπεδα καὶ ῥείπια, circa areas domorū & rudecta. Bud. interpr. Area ædificii quod corruit, apud Æſch. in Timarch. τῆ οἰκίας Ϛύπτει ἴσπια τὰ οἰκόπεδα, reliqua eſt area domus illius collapſæ. Xen. πολλὰ οἰκιῶν ἔρημα ὄϛιν ἐντὸς τῆ τειχῶν ἢ οἰκόπεδα. In hoc autem Ariſtot. loco, Polit. 2, καὶ πλῆ τῆ οἰκοπέδων διαμετρεῖν δεῖ σκοπεῖν, μή ποτ' οὐ συμφέρῃ τοῖς οἰκονομίαις, accipitur potius pro area domus ædificandæ. Aliud exemplum ex Plat. habes in Γήπεδον.

C. Οἰκοποιός, ſequēdo ſignificationem aliorum à ποιῶ compoſitorum, accipiendum eſſet pro Domus fabricator, Ædificator: Sophocles tamen vſurpauit pro eo qui in ædibus factus eſt, Domi apparatus. In Philoct. p. 379, Οὐκ' ἄλλον οἰκοποιὸς ὅϛι πς Ϭρῃκίδ eſt ἢ ἐν οἴκῳ ἡμομένη, inquit ſchol.

C. Οἰκοπρᾶία, τὰ, Vaſa domeſtica. Ϛὰ κατ' οἰκίαν σκεύη. Suid.

C. Οἰκόπτης, ου, ὁ, Qui domi ſuæ cibum ſumit, Qui ex ſuis facultatibus viuit. cui opponitur Ϭξένπτης, & is cui ciuitas victum ſubminiſtrat. Athen lib. 6, καλεῖται δὲ οἰκόπτης ὁ μὴ μιϭοδοϭούμενος ἀλλὰ Ϭρεφόμενος τῇ πόλει ἐμπρυτῆ. vt ὀκλησπαϭὴς οἰκόπτης, quod ex Antiphane affert. Ibidem οἰκόπτης νυμφίος, qui paternis bonis ſuſtentare ſe poteſt, nec dote indiget. Menander, Οἰκόπτη νυμφίον, οὐδὲν διόλλυον Ϭρεπτὸς ἐξθυρήκαϭιν. A Luc. οἰκόπτης dicitur qui domi patris adhuc alitur. initio Vitæ ſuæ, εἰ δὲ πνα πίχλων τῆ βαναύσων πύπων ὀκμαθείμι, τὸ μὲν Ϭρέπτ' ἴϭως αὐ αὐτὸς ἔχλ τὰ ἀρίϛων ἐπῆ τῆς πίχης, καὶ μηκέτ οἰκόπτης εἶναι, πλουπεῖν ὤν. (Item οἰκόπτοι μαθηταὶ dicuntur diſcipuli qui quidem magiſtri ædes diſcendi cauſa frequentant, ſed nō ab eo aluntur, verùm domi patris ſui. Menander in Cithariſta, Οὐκ οἰκόπτης ἀκροατὴς λαμβάνεις) Ab eodem in lib. De ſacrif. οἰκόπται dii dicūtur qui in cælo cibum capiūt, nec in ſacrificiis nidore victimarum crematarum veſcuntur, & ſanguinem per altaria ſparſum lambunt, ἰῶν δ' οἰκόπται ὧν, γάλαϰ καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. At nuptiæ οἰκόπται, Quæ domi celebrantur, Quibus domi & priuatim familiares excipiuntur, non publicè tota multitudo. Menand. apud Athen. lib. 6, μὴ πωλαχῆ γωνᾶικας, μηδὲ δημοσίζειν ὄχλον, Ἀλλ' οἰκόπτης ἐϛὶς γάμους πποιεῖσθαι. VNDE Οἰκοπία, ας, ἡ, Quum quis domi ſuæ victitat, Domicœnium. vt Mart. loquitur lib. 5, Si triſti domicœnio laboras Torani, potes eluere mecum. Et libro 12, — tri noctiali Affecit domicœnio clientem.

C. Οἰκοσκοπικὸν dicitur quoddā vaticinationis genus, quū ex iis quæ in ædibus contingunt, auguramur: vt, verbi gratia, quid ſignificet ſi felis aut ſerpens in recto conſpiciatur, ſi oleum aut mel effuſum ſit, & huiuſmodi alia. Vide Suid. in Οἰωνιϛικόν.

C. Οἰκοτραφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Domi nutritus, Verna. οἰκογενής.

C. Οἰκότεφ, ET Οἰκοτρίβης, Verna, Seruus vernaculus, & nó nūc primùm emptus, ſed diu domi noſtræ verſatus aut etiam ex parentibus ſeruis natus. ὁ ἀπὸ γενείου δοῦλος, qui & βρεπτός: quare ab eo qui οἰκόπτης dicitur, differt. Ammon. οἰκότεφ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀϛραφόμενος, ὃν ἡμεῖς βρεπτὸν καλοῦμεν· οἰκόπτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ἐπὶπος: quibus verbis

seruum recèns emptum ſeu nouitium ſignificat. Heſ. οἰκοτρίβης, οἰκογενὴς ὁ δοῦλος. Sic exp. Suidas in hoc loco Agathiæ, ἔπτι δὲ καὶ τῶν οἰκοτρίβων ὁ παιδὸν ὁ ϭεσπότης, καὶ ὅσον ἄλλο οἰκοπτεῖν, ἢ ὅσοι ἔμπαν καπθυνασῆρις. Philo De vita M. lib. 1, ὡς πεπαίμωσι Ϭῶν δ' ἀεὶπότων οἷς ἦσαν οἰκότριβες, ὠνητὰ, & δ' οἴκοις ἀπέφαινε, tāquam vernas de iuſto domino emptos. Eraſm. in Chil. Lacedæmonii vernas, hoc eſt ſeruos domi natos, μόθωνας appellant, aut eos qui ingenuorum filios inſtituunt, quos Athenienſes vocant οἰκότριβας. VNDE Οἰκοτρίβαιον, ſub. παιδίον, Puer ex verna natus. Poll. lib. 3, Ϭ δὲ παιδίον τὸ ἐκ τῆ οἰκοτρίβων, οἰκογενὲς ἀποκαλοῦσιν, Qui iā inde ab anno ſuo ſeruit. Apud Heſ. habetur ET ΙΑΜ Οἰκοτρίβιον, τὸ ὀκ δ δούλου δ ᾱ λον, (niſi ſcribendum τὸν) & apud Euſtathium, Ϭ οἰκογενὴς παιδάριον.

C. Οἰκοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domuū pernicies, Qui domos peſſundat. Qui familiam aliquam euertit, aut Bona domeſtica diſſipat. Heſych. οἰκοφθόρος exp μοιχός. VNDE Οἰκοφθορία, Dom' ſeu familiæ euerſio, Rei familiaris diſſipatio, Rei domeſticæ iactura. Plato, οἰκοφθορίαν καὶ πενίαν φοβούμενοι. ET Οἰκοφθορέω, Domum ſeu familiam peſſundo, Rem familiarē diſſipo. Plato lib. 11 De leg. ἐὰν δέ πς πιϭὰ νόσους ἢ χρήματα ἄπορα ἀπεργάζηται, καὶ λανθάνῃ τοὺς δήμους πλεῖω τῆ συμβαίνοντος οἰκοφθορῶν δι' ὡς ὢν τῆ αὐτοῦ κύριος. id eſt, Bona ſua diſſipet, Rem familiarem abſumat. Et in paſſ. apud Herodot. οἰκοφθορημένοι, quorum familiæ ad egeſtatem ſunt redactæ, vt Bud. interpr. pag. 47, locum ibi proferens. ſeu Quorum domus euerſæ ſunt. Et eodem οἰκοφθορήθησαν, Rem domeſticam abſumpſerunt. VNDE Καπιοικοφθορέω, Domum & familiam penitus euerto, Domum meam depaupero, (vt Horatiano verbo vtar) Rem familiarē exhaurio. Ἀκύρως autē Plut. in Alcib. dixit, καπιοικοφθόρηϭι πλεῖω πόλιν, exhauſit & accidit res ciuitatis, B. interpr.

C. Οἰκοφύλαξ, ακος, ὁ, Domus cuſtos. Epigr. VNDE Οἰκοφυλάκιον, Præmium cuſtoditæ domus. in οἰκούριον. ET Οἰκοφυλακέω, Domum cuſtodio.

C. Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ, idem cum præcedenti, ab οὐρέω id eſt Cuſtodio. Sic οἰκουρὸν ὄφιν dixit poeta quidam draconē qui Palladis ædem cuſtodiebat, ſeu τὸν τῆς παλιάδος φύλακα δράκοντα, τὸν τῆς ἀκροπόλεως φύλακα, vt Heſych. exp. apud quem plura de hoc ſerpente reperies. Plut. τὸν οἰκουρὸν ἀλεκτρυόνα. Et apud Athen. libro 13, de cynico quem cani confert, τό, πι σιν ϭεωρίζον ἢ οἰκουρὸν καὶ φυλακτικὸν ζῷον τῆ θυρῶντων βίν. Et Nicād. l. 2 Georgide rapis, Προφιλίας χλωῶν καὶ οἰκουσῶσιν ἀέργοις, Otioſis ædium cuſtodibus, ſeu Qui otioſi domi latitant. Quum verò homo aliquis οἰκουρὸς dicitur, ſignificat eum qui domi manet & res domeſticas curat: (Suidæ οἰκουρικὸν,) cui opponitur qui frequenter in foro ac publico verſatur, quive peregrinatur aut militat. Paul. ad Tit. cap. 2, de iuuenculis vxoribus, φιλοτέκνους, σώφρονας, ἁγνὰς, οἰκουρούς. Ac οἰκουρὸν χαλεπὸν, quod Poll. lib. 4 in perſonis comicis numerat, dici poteſt anicula quæ & domum ſimul cuſtodit, & res quoque domeſticas curat. nam vetulas ad rē attentas eſſe notum eſt. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domi ſemper deſidet, nec ciuilia aut bellica negotia capeſſit, vt à Plutar. in Pericle. In ſermone vernaculo ita vſurpatur Caſanier. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignauè latitat nec venatum exit. Ariſtoph. Veſp. Ὁ δ' ἔπρος οἷος ὄϛιν οἰκουρὸς μόνος. Αὐτὸς μόνων γὰρ, ὅπ' αὖ ϭύσι πς φέρῃ, Τοῦτον μεταιτᾶ τὸ μέρος. Cui opponitur alter qui comedit μαχάλια Καὶ τὰς [illegible]πας κύδιπτ' ἐν ταὐτῷ μένων. At Plutarch. De primo frig. οἰκουρὸς καὶ ἐπαυρόφιος αἰήρ, Domeſticus tectiſque clauſus aër. (Euſt. annotat quoſdam etiam περιϭερῶνας SCRIBERE Οἰκοῦρος) VNDE Οἰκουρία, ας, ἡ, Domus cuſtodia, Quum quis domi manet & domeſtica negotia curat. quod in mulieribus laudatur, quas Paulus quoque Apoſtolus iubet eſſe caſtas & οἰκουρούς. Plut. περὶ ἀδυμίας, pag. 827 mea edit. οἰκουρία τὰ πολλὰ σωτήσας, vtpote quæ domi maiorem vitæ partem tranſigant. Idem in Probl. Rom. pag. 484 mea edit. ἔχϭω δὲ πάλαι καὶ σωφρόνια ἢ ἄπρακ τοῦ τὰ μὲν, οἰκουρίας αἰτίας, τὰ δὲ, σωτηρίας σύμβολον. Idem in Præcept. cōnub. πλὴ Ἠλείων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐπόησε χελώνην πατοῦσαν, οἰκουρ-

εἰας σύμβολα τᾶς γυναιξί. Accipitur & in malam partē pro Desidia, qua quis domi manet, nec ciuilia aut bellica negotia suscipit, Plut. Coriol. οἶαν οἰκουρίαν ἡμῶν ἢ σὺ φυγὴ ἐξεπόνησεν. ΕΤ Οἰκουρικός, Domi manere solitus. vel Qualis est eorum qui domi manent. vt οἰκουρικὰ ἡδυπαθήματα, quod tamē B. vertit, Domestica voluptas. Luc. substituē τὸ οἰκουρικὸν pro οἰκουρία, Sedulitas in domo custodienda & tractandis negotiis domesticis.

ΕΤ Οἰκουρίω, Domum custodio, Domi maneo, Domi me contineo. Exemplum ex Athen. habes in λυχνοφόρος. Interdum in malam partē pro Domi desideo, Domi latito. Luc. in Nigr. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν αἱροῦμαι, καὶ βίον τινὰ τὸν μακαριώτατον ἐν ἀπραγμοσύνῃ τῆς πολιτείας διεξιέναι τοῦτον ἡγοῦμαι. Hesych. οἰκουρεῖν καὶ ἀμελεῖν. Ὀλίμπια ἐν Καρίᾳ πανηγυρίζοντας. Idem in Pericle, pag. 50, de Thucydide, ἦθος μὲν ὢν πολιτικὸς τῷ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον, οἰκουρῶν ἐν ἄστει. Sic in eodem Pericle, pag. eadem. Et in Camillo, ἑβδόμου γὰρ ὄντος οἰκούρουν μᾶλλα πολιορκουμένης, septimum illum mensem in obsidione agebant. VNDE Οἰκούρημα, ατος, τὸ, Quod domum custodit seu domi manet. Pro muliere domus custode vsurpatur ab Eurip. in Oreste, vbi ait οἰκουρήματα φθίρειν, id est ταὶς οἰκουρούσαις γυναῖκας. Vbi quidam interpret. Ancillas domesticas. ¶Οἰκούρημα à Sophocle accipitur etiam pro Domus custodia. seu φυλακὴ, παροικία, vt à schol. exponitur in Philoct. pag. 414, Ὦ φίλος ὕπνου δόλιόν τι λαχών, τό, τ' ἐλπίδων Ἄπιστον οἰκούρημα τοῖσδε τοῖς ξένοις.

ΑΤ Οἰκούριον, υ, τὸ, Præmium quo afficitur is qui domū custodiit & rem familiarem alio absente administrauit. Soph. Trach. pag. 350, ὡς δὴ Ἡρακλῆς Ὅπισθ' ἡμῶν κἀγαθὸς πλούτῳ Οἰκουρεῖ αἰτίᾳ μὲν πολυμακροῦ χρόνου. id est, τῆς οἰκείας δῶμα ἐχεῖ, δυσαπέλαστα τὸν πολυχρονίαν ἡμῶν οἰκουρίαν, vt schol. exp. seu τοῖς ὑπὲρ οἰκείας μοίρας, vt Eustath. ¶Οἰκούρια dicūtur etiam crepundia & ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eust. p. 1412, de οἰκουρεῖν loquens, ὅθεν οἰκούρια καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς οἷον οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια. Hesych. τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια. quæ eius verba videntur significare crepūdia & ludicra quibus matres solent domi pueros continere, in ludendo videlicet occupatos.

Habet Οἰκουρὸς ac Οἰκυρέω sua etiam bicomposita. PRIMVM, Ἐνοικουρίω, Domum custodio, Domi maneo. vel etiam Maneo in. V. l. interpr. Inhabito.

SECVNDVM, Ἐπικουρίω, quod in v. l. exponitur itidem Inhabito, afferentibus ex Plut. Camillo locum quendam infrà in Ὑποικουρίω citandum. TERT. Συνοίκουρος, Socius in custodienda domo. At Euripidi συνοίκουρος κακῶν, quasi Contubernalis malorum, id est Consors malorum. QVARTVM, Ὑποικουρίω, Domi latito. & veluti Imos ædium recessus custodio. sic Hesych. Ὑποικουρῆσαι exp. εἰς βάθος οἰκοῦσαι. Idem Ὑποικυρεῖ annotat accipi etiam pro σωπᾷ καὶ γαλήνεται.

¶Bud. Ὑποικουρεῖν interpr. Subire, Clanculum irrepere, Penitus insidere, ex Basilio afferens, ἀμέλγεται εἰς βάθος Ὑποικουρῆσαι. Dicitur etiam morbus aliquos Ὑποικυρεῖν, quum eos velut obrepit, aut eorum intestina veluti subit. Plut. Camillo, pag. 45, καὶ νόσος Ὑποικούρησεν αὐτοῖς, ὑπὸ νεκρῶν πολλῶν καὶ χύδην καταβεβλημένων σηπομένους ἐν ἑρπετοῖς. qui locus ita exponitur, Ex multitudine cadauerū hinc inde abiectorum per vrbem, ipsos in ruderibus habitantes pestis intestina vrgebat. Dicitur etiam aliquis exercitum Ὑποικυρεῖν quum ei obrepit & clanculum solicitat. Plut. Lucullo, de collega Luculli, Ὑποικούρει τῷ Φιμβριανῷ γράφων, καὶ παροξύνων κατὰ τοῦ Λευκόλλου. Pro Clandestina consilia miscere accipi potest apud eundem in Othone, pag. 340, ὀλίγους δὲ πρὸς ὑπ' ἀγαθοῦ φρόνους Ὑποικουρεῖν, δεξαμένους αὐτοῦ τὴν μετεμίπτου. Pro Latito sub, accipi potest in his locis qui à Suida citantur, λεληθὼς ἐν μέσοις Ὑποικυροῦν. vbi exponit βεβρόμενον καὶ ἐνδεδυμένον. Et, ὅμως εἰ καὶ μικρὸν Ὑποικουροῦν ἔτι καὶ Ὑπολανθάνειν, ἐξ ὧν ἐφεύρηται ὁ Τύλος, Ὑπεκφεύγουσα.

C. Οἰκοφελὴς, Domui seu familiæ vtilis, Toti familiæ vtilitatem afferens. VNDE Οἰκοφελὴς, Cum vtilitate totius familiæ, Ita vt ad totā familiam vtilitas perueniat. Dion. ΕΤ Οἰκοφελία, ας, ἡ, Frugalitas toti familiæ vtilitatem afferens. Od. ξ, Τοῖος γ' ὃς πολέμῳ, ἔνι γὰρ δέ μοι οὐ φίλος ἔσκεν, Οὐδὲ οἰκοφελίην, ἣν πρόφερε ἀγλαὰ δῶρα. vbi Eust. exp. οἰκουρία καὶ ὀπτμάλεια πρὸς οἶκον ὄβριμος τυχὸν ἢ παιδοποιὸς πρός. vel πρὸς μὲς βίου ὠφελίαν. vel, οἰκουρικὸν οἰκονομία. Bud. scribit opponi τῇ οἰκοφθορίᾳ, paroxytonos autem dici, vt κοινωφελία, δυσπυρία.

C. Ἄοικος, ΕΤ Ἀοίκης, (vt αὔοικος & αὔοικος) ος, ὁ καὶ ἡ, Domum non habens, Extorris. Ἄοικος affertur ex Herodoto. Sed ἄοικος frequentius est, ac pro eo cui domus non est, accipitur à Luc. De sacrif. ναῦς ἐμπίμπρασιν, ἵν' αὐτῆς μὴ ἄοικοι μηδ' ἀπήνιοι δήθην ὦσιν. Ab aliis latius extenditur pro eo qui ædes quum non habeat, oberrat ac pauper est. Plato Symp. de Amore Πόρου & Πενίας filio, σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς ἐν ἀυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν ἐν ἄστρωτος, ὑπαίθριος κοιμώμενος, ἀεὶ ἀοδίᾳ ξυνοικῶν. Aliud exemplum ex Naz. habes in περιπόλημος. Dicuntur & ἄοικοι πόλεις in quibus aut nullæ aut paucæ certè ædes seu familiæ sunt. Plut. Ad Color. πόλεις ἀτειχίστους, ἀχαμμαίπους, ἀβασιλεύτους, ἀοίκους, ἀχρημάτους. Hesiod. autem ἄπατα ἄοικον dicit famulum cui nec domus nec familia est, Qui nec vxorem habet nec liberos. In Ergeis lib. 2, Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄπαιδα ἴριδα Δίζέμεναι κελόμαι.

C. Ἔξοικος, E domo sua eiectus, Exul & extorris à domo sua. aut etiam Qui ex ædibus suis migrauit, vt sequatur verbi ἐξοικίω significationem.

¶C. Καπνικίδιος, υ, ὁ καὶ ἡ, Domesticus, Domi nostræ degēs. vt καπνικίδιος ὄρνις, gallina domestica, seu cohortalis, vt Columella vocat. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. ὄρνις δὲ καπνικίδιος ὢν πεκοῦσα, πῖς καίφιον ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει παπαχόσι τῷ σώματος. vbi Gaza vertit, Villaris gallina edito ouo circumacta sese purificat festucis & lustrat. imitatus Plinium, cuius verba in Περικαθαρσιμοὺς citaui. Apud Lucianum autem De hist. scrib. τῶν καπνικιδίων τις, ex eorū numero qui domi se continent, seu qui domi semper latitāt. vt οἰκουροῦσι suprà. Est autem deriuatum à NOM. Καπνὶς, ίδος, ἡ, idem significante cum καπνικίδιος. nam Nicander καπνικίδα ὄρνιν dicit quam Alex. Aphr. in præcedentibus καπνικίδιον. In Theriacis, v. 557, — ἰσυφάλοιο πίρις μιλίηχας ἀρούρας Ὄρνιθος λάζοιο καπνικίδος. quod vocabulum & apud schol. legitur. Apud eundem habetur ΕΤΙΑΜ Καπνιαὶ, eadem signif. in Alexipharmacis vers. 60, Ὄρνιθος τροφοῖο καπνικάδος δύθ' ὑπὸ χίτρῳ Γῆα καταθρύπτων. vbi tamen apud schol. non καπνικάδος habetur sed καπνικίδος, vt in præcedenti loco. sic enim ibi, καλέουσι τὴν καπνικίδα ὄρνιν ἴψαλτα. Et alibi, Ἡ πάπτα τροφοῖο καπνικάδος)

C. Περίοικος, ου, ὁ, ΕΤ Περίοικον, ου, τὸ, Locus domum vrbémve ambiens. Περίοικος, (inquit Suid.) ὁ περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ὑπαυλον τόπος. Apud Hesych. autem sic, περίοικον, ὁ περὶ τὴν πόλιν ἢ τὴν ὑπαυλον τόπος. πρὸς δὲ περίβολον. Significat autem περίβολος & ambitū & septum. Pro Casa parua, οἰκίδιον, affertur ex Demosth. ¶Ilæum autem in hoc loco, καὶ τὸ περίοικον ἐν τῇ οἰκίᾳ, Harpocration suspicatur περίοικον dixisse quod aliàs ἐπίοικον.

Sequentia autem composita, forma quidem compositionis ad εἶκος pertinent, significatione verò potius ad verbum οἰκίω.

C. Ἄντικος, ου, ὁ ἡ, (q.d. Ex aduerso domum habens, Cui domus est ex aduerso, seu oppositā) Ex aduerso habitans, vel è regione. αὐτίκοι Martiano sunt αὐτίχθονες, vt oppositam nobis terræ partem habitantes. Macrobius in Somnium Scipionis, lib. 2, cap. 5, Hi quos separat à nobis perusta [zona,] quos Græci αὐτίκους vocant, similiter ab illis qui inferiorem zonæ suæ incolūt partem, interiecta australi gelida separantur.

C. Ἄπικος, ος, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Qui est extra domum suam, aut procul à domo) Colonus, In coloniam missus. Scholiastes Thucydidis ait Ἄπικος dici qui mittuntur ad habitandum locum desertum, at ἐπίκους ad habitandas vrbes. Et à quibus mittuntur, illorum ἄπικοι esse dicuntur, vt ἄπικοι Athenienſium dicebantur Eretrienſes, Chalcidenſes, Syrenſes, Caryſtii, aliique multi, qui à ſcholiaſte Thucydidis enumerantur. Sic apud Lucianum, πολίχνιον quoddam dicitur Athenienſium esse

ἄποικον. Dicebatur autē ἄποικος Ἑλλὰς Ionia,& reliquæ Græcæ vrbes Asiæ. Aristid. ὅστε ἐγὼ ὅτε ἡ αἰπεῖρας φησὶ καλεῖσθαι ἐπέρας Ἑλλάδα ἄποικον ἑαυτῆς.

Ἀποικίς,ίδος,ἡ, fœm.gen.idem quod ἄποικος. nam ἀποικίδα πόλιν vocant coloniam. Plutarch. in Coriolano, ἐχώρει φησὶν ὅτι Κίρκειον πόλιν ἀποικίδα Ῥωμαίων. Sic & in Timol.ἀποικίδας πόλεις vocat colonias. Sed & Appianus eodem modo vtitur. Herodotus verò ante hos omnes vsus est.

Ἀποικία,ας,ἡ,Colonia.ἀποικίαν ποιεῖσθαι; Coloniā deducere, apud Platonem De legibus.quod dicit Thucydides ἀποπέμπειν,id est emittere,ad verbum.Habent autē quandam inter se relationem ἀποικία & μοῖρα πόλις, vt appareret ex hoc Thucydidis loco, ἀποικία δὲ μέν ποτε πέμπουσι μερὰ τὴν μητρόπολιν, αὐτόνομον δὲ ἀπολείπεται. Aristot. Pol.5,μάλιστα δὲ κατὰ φύσιν ἔοικεν ἡ κώμη ἀποικία οἰκίας εἶναι.

C.Ἔποικος,Incola, Qui domum aliquo in loco habet. Strabo lib.6, ἔσχον δὲ τῶν Βαρβάρων οἱ μὲν, ἔποικοι πρὸς ἠϊόνα τῆς θαλάσσης ἐπόησαν,quidam insulam incolebant,seu insulæ incolæ erant, quidam è continente eam inuaserant.B. Sic Aristides in encomio Romæ, ἀλλ' ὦ μεγάλης ἔποικοι πόλεως,σπαράττοντες τὰ ἑλκήματα,magnæ incolæ vrbis. Sic de Demonacte,ὠνείδιζε τοῖς τὴν σπορὰν ὀπτομένοις,ἑαυτοὺς δὲ ἀμέλγοντας, ὡς τοὺς μὲν οἴκων ὀπτομένους, τοὺς δὲ ἐποίκων ἀμελοῦντας. Metaph.autē Greg.de Iuliano τὸν ἔποικον αὐτοῦ πονηρὸν τῆς πολυτελείας μεμισύμενος.id est,quem in pectore habebat.Bud. At ex Basil. epist. ἔποικα πάθη, domesticæ perturbationes. In v. l. Ἔποικος exponitur Inquilinus,id est Qui in aliena & cōducta domo habitat. Sueton. Inquilinos priuatarum ædium atque insularum, pensionem annuam repræsentare fisco.Quæ interpretatio aspernanda non videtur si ad ἐποίκιον respicias.

Est ΝΕΙΜ Ἐποίκιον,ου,τὸ,Pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, seu (vt Bud.interpr.) Merces domus conductæ.Demosth.contra Olympiod.pag.162 δίδωμι τὸ πρῶτον οὐδεπώποτε μισθὸν ἔλαχες ἐποικίου δίκην τὴν οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθοῦσθαί μοι ὡς σαυτοῦ οὔσης; Luc. ὧν τὸ ἐποίκιον αἰτούμεθα, si merces conductæ domus à nobis exigatur. Metaphoricè autem Theophr.apud Plut.in Præcept. sanit.dicit πολὺ τῆς σωτηρίας πλεῖν ἐποίκιον τῷ ψυχῷ. Poll.ἐποίκιον videtur accipere etiam pro ea mercede quæ hospiti datur ad quem diuertimus.ait enim,lib.10, τὸ ἐποίκιον οὐ ναῦλον μόνον,ἀλλὰ καὶ ξενοδόκιον ἔχει προσηκόντως. Et lib.1,τὸν ἐπὶ τῆς καταγωγῆς μισθὸν,ναῦλον, ὡς τὸ ἐποίκιον·οἰκίοις δὲ καὶ ξενῶσι.

C.Ἔποικος, Aduena. Sequitur (inquit B.in Annot. post. in Pand.)eodem capite, Aduena est quem Græci appellant.Lego,Quem Græci ἔποικον appellant,eiusdem exemplaris fide adductus. Ἔποικοι, id est Aduenæ & coloni, duorum sunt generum. Quidam enim indigenis exactis ad incolēdum ciuitatem quampiam veniunt,vt apud Thuc.ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι, è corpore suo miserunt Athenienses qui in vrbe exhausta habitarent. Quidam autem ideo mittuntur vt tanquam supplementum sint semiplenæ ciuitatis, vt apud Aristot.in Polit. Ἀπολλωνιάται ἐποίκους ἐπαγόμενοι ἐστασίασαν, Apolloniatæ,quum aduenas in suam vrbem asciuissent,seditione agitati sūt.Hæc ibi. Et alibi,Qui vrbes euersas & restitutas incolere incipiunt, ii non ἄποικοι, id est coloni,sed ἔποικοι dicūtur,quasi incolæ immigrantes, quanquam & hoc verbum interdum pro colonis accipitur & pro iis qui indigenis superinducūtur,vt in loco Arist.antè citato. Philostr.ep.47, μόνοις ἱδρῶτος,κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους,οἱ χώραν ἄπαξ οἰκοῦσί τε καὶ παλαιοῦσι,οὐκ ἔτι δέχονται ἢ ἀναίσασιν.Rursum Aristot. Ethic.5,ὅσοι ἤδη σωτῆρας ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους,οἱ πολῖται ἐμαίνοντο. De iis autē qui habitatum mittuntur in vrbē dirutam,accipitur in sequentibus locis.Thuc.lib.2,ὕστερον ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν εἰς Ποτίδαιαν,καὶ ἐκράτησαν.Paus. Att.pag.34,Κόρινθον δὲ οἰκοῦσι Κορινθίων μὲν οἱ πολῖται ἔτι καὶ νῦν,ἔποικοι δὲ ἀπόστασιν ἀπὸ Ῥωμαίων. De eadē Corintho Strabo, πολλοὶ δὲ χρόνοι ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος αὖθις ἐπόλισθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, ἐποίκους πέμψαντος τῶν ἀπελευθερικοῦ χρόνου. Thuc.schol.inter ἐποίκους & ἐπήλυτους ita distinguit,ἄποικοι μὲν,οἱ ὑπὸ ἐρήμου πόλεως πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ,οἱ εἰς πόλεις.pag.57.

Ατ vero Ἐποίκιον in Pand.Supellex. αἱ λαμβάνουσι καρποὶ ὧν εἶναι δεῖ ἐποικίου. Differt τῆς ἐξοικίου, id est τῆς ταμιακῆς; hoc est instrumenti fundi.Bud. Pro Villa affertur ex Iosue cap.19. Apud Apollon.verò ἐποίκια pro domiciliis accipi nonnullis videntur.Pro Villa aut Casa sumi potest in hoc apud Suidam loco, quem tamen non exponit, τινὲς δὲ ἔμφυτον εἶναι τοῖς ἐποικίοις ὀπὸ τῆς καὶ μόνον καὶ τῶν χώρων. In Corintho ΑΥΤΕΜ Ἐποικιδία Ceres colitur, hoc est quæ rem domesticam curat. Eadem & Δεσποινα,hoc est Bona regina.Gyrald.

C.Κάποικος, Incola,Qui locum habitat & incolit, vel Colonus. Polyb.in 5,pag.97. Aristot.in 2 Œcon.οἱ δὲ ἱερεῖς καὶ οἱ κάποικοι εἰσὶν ἑκάστης χρήματα ἴδιακα, ἵν' ἐκ κατὰ χώραν τὸ ἐμπόριον. Bud.

Κατοικία,ας,ἡ,Habitatio,id est Habitandi locus,vt Bud.ex Gaza interpr.Sic accipit apud Dionys.Areop. ἵνα ἡ πάντων ἀφραστομένων κατοικία.itidémque Greg. τὴν ἄνω κατοικίαν vocat cælum. Itidem Strabo in 5 de Heracleo castello,ὠκισμένον ἐς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον, κατατετειχισμένον λίθοις θαυμαστοῖς, ὥστε ὑπονοεῖν ποιεῖν τὴν κατοικίαν. Hactenus Bud. Κατοικία eidem Budæo est Colonia, Præfectura,Oppidum,Pagus.Strab.identidem,vt pag.112,& Et pag.109, Νουκεία, Νῶλα,Ἀχραι, Ἀβέλλα, καὶ ἄλλαι ἐπὶ πάντων ἐλαττους κατοικίαι.Et alibi,ἀπὸ δὲ ἕξης μέν ἐστιν αὐτῆς ἡ Ακτίνης εἰσὶν ὀπισθιμοι κατοικίαι καὶ πόλεις,Φοινίκη,Φορσίνιον, Φαδεσπεία,id est Oppidula, Pagi,Castella. Et in 6, Παίσορμος δὲ ἡ Ῥωμαίων ἐστὶ κατοικία, Conuentum vel Coloniā.Sed & ab Appiano pro Colonia vsurpatur.Sic Plut. in Antonio, de Octauiano, αὐτὸς ὁ τοὺς στρατώτας ἀπὸ τῶν κατοικιῶν σώζων, ex coloniis euocabat. Et rursus, τὸ μὲν ἱδρυθὲν ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν στρατιωτικῶν. Item Colonia, pro Coloniæ deductio.Plut.in Pomp.ἀθρόως δὲ περιπόντων τὸν ἄπορον καὶ πένητα, κατοικίας πόλεων καὶ νομὰς ἀγρῶν ἔχαρεν. Et Polyb.in 5,pag.99,in fine,itémq; Strabo & Appian.in 4 Ciuil. Hæc Bud.

C. Μέτοικοι, Qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa trāsferuntur, & quorum prædia publicantur. quo vocabulo etiam αὐτόκτιτοι qui dicūtur, significantur,vt mea fert opinio. Sic Bud. pag.206. Quam suam interpretationem desumpsit ex lib.10 Codic.tit.4,vbi sic legimus,Certa forma super metœcis data est qui iussu principis in aliam ciuitatem translati sunt. nā prædia eorum quæ antequam demigrarent habuerint, si ab eis distracta nō essent,fisci rationibus vindicari,iam pridem decretum est. Sic & μεταοίκους. Idem Bud. in Pand.Μέτοικοι sunt qui Latinè dicuntur Incolæ, qui in aliena ciuitate longæ moræ causa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pēdunt, quod μετοίκιον dicitur. Plut.De audiendo, τὴν ἐγκαθορμούσαν εἰς τὰς πολιτείας, οἱ μὲν ἀποδημοῦντες καὶ ξένοι κωμῳδῆ πολλὰ μέμφονται καὶ διαπαίζουσι τὴν γινομένην· οἱ δ' ἐν μετοίκων σιωπῶσι καὶ σιωπῶντες ἔστιν ἃ τὴν νόμων, εὐχαλινώτως φέρονται τὸ ὀλιγαύθεντρον. Demosth.cōtra Midiam pag.136,τὸν μέτοικον ἐκέκτητο,τὸν Λίγυπτιον Πάμφιλον. Isocr.De pace,μισθὸν ἡγεμόνα τῶν πόλεων ἐμπόρων & ξένων καὶ μετοίκων. Vbi copulauit ξένων καὶ μετοίκων sicut Cic.Off.2, Peregrini autem atque incolæ officium est nihil præter suum negotium agere,nihil de alieno inquirere,miniméque esse in aliena rep.curiosum. Aristot.Polit.3, ὁ δὲ πολίτης ὁ τῆς ciuῶν τοῦ πολίτης ὤν; καὶ ὃν ἐν μέτοικος καὶ δοῦλος κοινωνοῦσι τῆς οἰκήσεως. Xen.in rep. Ath. ἰσηγορίαν δὲ οἷς δούλοις πρὸς οὓς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, καὶ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς αστούς. Aristoph.—μετοίκους ἄγουσι τὴν αἰῶν λίθον. Rursum Aristot.Polit.3, πολλοῖς ἐφαλίσιον ξένους καὶ δούλους μετοίκους. Turn. μετοίκους interpr. Inquilinos, sic vertens hunc locum Philonis De vita M.lib.2, τὴν μετοίκων οἰκοῦσιν ἀσφαλείας ἕνεκα ὑπὸ ξενικὰ πάθη, quum tamen inquilini ad securitatem soleant in peregrina studia degenerare. Sic redditur & in hoc Demosth. loco, αἱ τῶν μετοίκων λειτουργίαι καὶ αἱ πολιτικαί, inquilinorum functiones & ciuiū. Metaph.autē Lucianus Herculē, Liberum, Ganymedē, μετοίκους Διὸς vocat, quasi incolas aduenásq; deos, hoc est adscitos, adscriptitios, adoptiuos: quos & παρεγγεγραμμένους appellat.B.Pand. Quid verò discriminis sit inter μέτοικον & ξένον, patet ex his verbis Harpocr.Μέτοικος, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν εἰς τὴν

ρα, ἢ μὴ πρὸς ὁλόγραφος ξένος ὀπιδημοῦ, ἀλλὰ μέτοικον αὐτὸν A
κατακλινόμενος. Hos μετοίκους comici σκαφέας vocabant, quoniam ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον, vt idem Harpocr. inter alia multa tradit. Itidémque Poll. eos nominatos fuisse σκαφηφόρους annotat, & vxores eorum ὑδριαφόρους, vtrosque ἀπὸ τοῦ ἔργου. Sophoclis autem schol. in Œdipo Colon. dicit μετοίκους ab aliis quidem nominari τοὺς ἀπὸ ἑτέρας χώρας μεταβαίνοντας ἢ κατοικοῦντας ἐν ἑτέραις, à Soph. autē μέτοικον vocari τὸν ἔνοικον, hoc loco, pag. 302, Τὰς παῖδας ὡς πάχεται δεῦρ' ἄγαν πικρά, Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας ἔλεις Εἶναι βίᾳ πως κοὐχὶ τῶν. itidémque Æschylum in Agamemnone, de auibus dixisse, τῶνδε μετοίκων, accipiētem μετοίκους pro ὑψηλοῖς πτῆνα ἐνοίκους. Æschyli locus habetur p. 178, de vulturibus pullos sibi surreptos deplorantibus, & suos nidos circumuolitantibus, ὕπατος δ' αἰών, ἢ πως Ἀπόλλων ἢ Παὶ ἢ Ζεὺς οἰωνοφθόρον χόρον ὀξυδόρκων πτάνων μετοίκων, ὑψιπότανον πέμπει πρεσβᾶν ἐλπίνων. sed Æschyli schol. in propria signif. exp. τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν.

VNDE Μετοικικός, Ad incolas pertinens. Per iocum autem Luc. in Lexiph. sub finem dicit, τὸ δὲ ἴσπαν c
καὶ τὸ Ἀνταπαίδωμος καὶ τὸ Καθαπτός, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀττικαίων φωνῆς. q. d. Ne incolarū quidem iure in Attica lingua donari possint: vsqueadeo peregrinum olent. Et μετοικικὸς ἀνήρ, idem cum μέτοικος, vt Demosth. vocat. Plut. Alcib. ἐκ μετοικικοῦ ἀνδρὸς, οὐ πολλὰ μακαριδῶν.

ET Μετοικία, ας, ἡ, Incolatus, Incolam esse, Sua vrbe relicta in aliena habitare. Plato lib. 8 De leg. in fine, παρὰ δὲ μετοίκων δημιουργοῖς οὖσι, καὶ ξυμφοίτοις ἐπὶ πεντεκαίδεκα, τῆς μὲν μετοικίας ἀφαίρεσιν ὁ μετὰ τὸ τίμημον καὶ δίκαιον ἔτος. Incolarum autem dicit Modestinus Dig. lib. 50, De D
mun. & hon. Incola iam muneribus publicis destinatus, nisi perfecto munere, incolatui renuntiare non potest. ITEM Μέτοικον, ου, τὸ, Pensio quam incolæ quotannis repræsentabat: summa duodecim drachmarum, vt Harpocration annotat. Sed addit idem, ex Isæo colligi, viros quidem duodecim drachmas pendere consueuisse, mulieres autem, sex. & qui eam pecuniam non contulissent, adduci ad ciues solitos, conuictósque venundari. Vide & alia apud eundem & apud iurisconsultos. Poll. τὸ μέτοικον fuisse ait τοῦ δημοσίου δραχμὰς δυοκαίδεκα, ἢ τοῦ γαμικτοῦ πεντώβολον. Quod verò peregrini persoluebant, ξενικὸν dicebatur. quorū hoc habes apud Demosth. περὶ Εὐβουλ. pag. 113, illud pag. 215. Diog. Laert. in Xenocr. pag. 187, αὐτὸν ὑπεραστικόν τινα τὸ μετοίκιον ἀπαιτοῦντα δραχμήν. Plut. in Phocione, 246, μετοίκιον πλεῖν, Tributum incolatus persoluere, vt Bud. interpr. Incolatus vectigal soluere, vt alii. Luc. μετοίκιον καταζάλλω. ¶Apud Plutarchum autem in Theseo μετοίκια sacrum esse tradunt à mutatis ciuium sedibus dictum: alii Ferias ob receptos in vrbem incolas. pag. 3, à F
tergo, ἴσασι δὲ καὶ μετοίκια τὴν ἑκτὴν ἐπὶ δέκα τοῦ ἑκατομβαιῶνος, ἐν ᾗ πολλοὶ θύουσι.

C. Παροικος, Qui domum habet apud, Qui habitat iuxta, Accola. Thuc. lib. 4, pag. 113, οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ ἐγγύτατα τῆς παροίκου. Et lib. 3, pag. 110, ἔδοσαν μὲν οἱ Δολοπῆς ἔχοντες αὐτῶν, γαλεπώτεροι στάντων ὧν. Itidem in orat. Herodis, χώραν γὰρ ἔχουσι πλείστην τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλεῖστα δυνάμενοι παρέχειν οὐ μόνον τοῖς οἰκήτορσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς παροίκοις, non incolis solùm sed & accolis. Alio autem significatu Incolis ibi capitur quàm quū pro μέτοικος vsurpatur. Idem G
paulo pòst, χαρίζεσθαι δὲ τοῖς παροικοῦσιν οὐμὸς λόγος κελεύει. quos paulo pòst τοῖς πλησίον vocat. ¶Παροικος dicitur etiam qui habitatum aliquò venit, ac sedem ibi fixit. Aduena autem, qui Græcis ἐπήλυτος & παρεπίδημος, minus aliquid significat. Cic. Hinc Roma qui veneramus, nō iam hospites sed peregrini atque aduenæ nominabamur. Pomponius De verb. sign. lib. 50 Digest. c. 239, Incola est qui aliqua regione domicilium suum contulit, quem Græci πάροικον appellant. Nec tantùm hi qui in oppido morantur, incolæ sunt, sed etiam qui H
alicuius oppidi finibus ita agrum habent vt in eum se quasi in aliquam sedem recipiāt. Ita μέτοικος & πάροικος idem significant. ac μέτοικος quidem dicitur respectu mutatarum sedium, è quibus aut sponte aut eiectus migrauit: πάροικος autem, respectu loci ad quem venit. Hu-

iusmodi incola fuit Abraham in terra promissionis. πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Quare ad Ephes. 2, ait Paulus, οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, Iam non estis hospites & incolæ, sed estis ciues sanctorum & domestici Dei. Vel ad verbum, Iam non estis peregrini & incolæ, sed municipes estis sanctorum & in familia Domini. Bud. Copulauit autem ibi Apostolus ξένοι & πάροικοι, vt Cic. Peregrinus & incola, in loco quodam suprà in μέτοικος citato. ¶Πάροικος, Qui apud aliquem habitat, id est in ædibus alicuius, Inquilinus. (Reprehendit tamen Vlpianus Labeonem quòd Inquilinum dixisset eum qui cum aliquo habitat. Sed ita & Martial. vsus est, Vicinus Nonio vel inquilinus Sit, siquis Nouium videre non vult. Leuitici 25, πάροικος ἰωβίου, ἢ μισθωτὸς, οὐ φάγεται ἅγια.

VNDE Παροικία, ας, ἡ, Incolam esse. idem cum μετοικία. Bud. pag. 237, Κατοικία significat etiam habitationem stabilem & perpetuam: quæ ideo differt ἀπὸ τῆς παροικίας, quæ est temporaria, vt incolarum & inquilinorum. Exemplum ex Greg. ibidem affert. Idem pag. 112, Παροικίαν nos parœciam dicimus, hoc est curiā, vnde olim curiones dicti. pro quo parochia absurdè obrepsit, quum parœcia vicinitæ cōuentum significet. Idem in Pand. quum πάροχον exposuisset conuiuatorem, Sunt qui parochias inde appellatas censeant, quibus singulis sacerdotes sui destinati sūt: ab exhibitione scilicet sacrosancti panis. Ego verò non parochias primùm sed parœcias appellatas esse censeo. πάροικοι enim sunt accolæ. quare qui fanum aliquod accolunt, parœci dicti sunt, eiusdem scilicet fani consortes: & parœcia, accolarum conuentus & accolatus, sacráque vicinia. nam πάροικοι dicuntur etiam οἱ περίοικοι, id est vicini. Hæc ille. ¶Παροικία pro Ecclesia affertur ex Can. 18 Concil. Ancyr.

C. Περίοικος, Vicinus. περίοικοι dicuntur Qui circū aliquem locū habitant, Quorum domicilia aliquem locum cingunt, Qui circumcirca habitant. ii autem Vicini sunt, (Vel etiā Accolæ, qui paulo antè πάροικοι) Græcis alio nomine πελάται. Thucyd. lib. 1, τῶν περιοίκων Θουριατῶν τε καὶ Αἰτωλῶν εἰς Ἠπειρωτῶν ἀπίκοντο, ex finitimis. Sic Herodian. lib. 6, πάντα τὰ περίοικα βάρβαρα χειρώσασθαι, circūuicinos barbaros. Sed Suid. quum Ἀμφικτυόνας dictos scribit ἀπὸ τῶν περιοίκων τῶν) Διαφερόντων τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ σωτηρίῳ σωαχθέντας, accipit potius pro Habitantes circum Delphos. Thuc. vtitur etiā sing. num. περίοικος, ac tunc videtur sign. Qui est ex finitima regione aut agro. vt lib. 8, pag. 270, ἦρχε δ' αὐτῶν Εὐάλας Σπαρτιάτης, τῶν δὲ νεῶν Δεκελειάδας περίοικος. Sic eodem lib. pag. 266, de Spartanis, κατέσκοπον εἰς τὸν Χῖον πύμφασις Φρυνίν, ἄνδρα περίοικον, hominem ex agro circa Lacedæmonem sito. Quam meā interpr. confirmabunt quæ mox in περιοικίς dicentur. Similiter Bud. περίοικοι interpr. Suburbani, Rustici, apud Aristot. Polit. 2, οἱ περίοικοι γεωργοῦσι τοῖς Κρησὶν ὥσπερ οἱ εἵλωτες τοῖς Λάκωσι.

VNDE Περιοικὶς, ίδος, ἡ, vt περιοικὶς χώρα, Regio circa nostram sita, seu Finitima. Plerunque περιοικὶς absolutè ponitur pro agro circum vrbem aliquam sito. Thucyd. lib. 3, τὴν περιοικίδα αὐτῶν πορθοῦσαι, fines seu agrum eorum vastātes. Synes. epist. 67, παρὰ τῶν ὁμόρων ὀπισάκων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν κατειλημμένου. vbi tamen exponitur Ex finitimis regionibus. Sed malim cum Bud. Ex vicina regione. sicut scholiast. Thucydidis libro 2, pagina 57, τὴν αὐτὴν ἐκ τῆς περιοικίδος Ἠλείων, exp. ἐκ τῆς περιχώρου, subaudiens χώρας. sed ibi χώρα accipiendum potius pro eo quod Agrum Latini appellant: agrum capiētes pro ipsis villis seu pagis circum vrbem sitis. sicut Aristot. De arte poet. οὗτοι μὲν γὰρ (videlicet Peloponnesii) κώμας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασι. Idem igitur significant κῶμαι & περιοικὶς siue περιοικίδες, villæ seu vici circumiacentes. Sic accipi potest apud eundem Aristot. libro 6 Polit. cap 5, de Carthaginiensibus, εἰσὶ δ' οἱ τιμωροῦντες τῷ δήμῳ πρὸς τὰς περιοικίδας, στασιάζοντες ἀλλήλοις. nam huic loco similem esse Bud. annotat eum quem paulo antè in Περίοικος ex 2 Polit. citaui. ET Περιοικία, ας, ἡ, idem cum περιοικὶς, id est

Locus ſuburbanus, ſeu Vici circumiacentes, Ager circum vrbem ſitus. Strabo lib. 6, ἴσχυσι δὲ μεγίστην ἡ τῶν Γηλέων πόλις, καὶ ἀθλοικίας ἴσχε συχνάς, pagos & oppidula in circuitu, inquit Bud. A

C. Πρόσοικος, Qui domum noſtram ſeu ſedes noſtras attingit, Accolà. Vicinus. ὁ πλησίον οἰκῶν, Finitimus. idem cũ πάροικος. Herodes in orat. λέγουσι γὰρ ὡς κρείσσων Ἀρχέλαος ἦν, ᾧ ζωὸς ὢν πρόσοικος μᾶλλον ἢ Πελοποννήσιος. Bud. Vide & Παροικία. Et πρόσοικος ἤπειρος, proxima continens. At ex Ariſtide, οὐκ ἂν ὧδε πρόσοικος ἦν, affertur ſine interpr. Vbi fortaſſis Propinquas ſignificat. B

C. Συνοίκος, Eiuſdem domus particeps, Qui cum aliquo habitat, Contubernalis. Ariſtoph. Ἀλλ' ἦν συνοίκους δῆτα σῶν δίκαιός με, me contubernalem ſuſcipite, Domus veſtræ participem me reddite. Plut. De deo Socr. loquens de paupertate, ῥᾴστη φέρειν ἡμῖν καὶ φίλη συνοίκος. Herodian. lib. 1, ζῷον ὡς ἀνθρώποις συνοίκιον, animantiũ quæ inter homines agitãt. Sed magis propriè Helena apud Iſocr. Menelaum ἣν αὐτὴ ξυνεδοκίμασεν, συνοίκιον αὑτῇ καὶ πάρεδρον εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα κατέστησεν, perpetuo quaſi contubernio ſibi deuinxit. Idem in Panath. dixit, συνοίκους ἔχειν τῇ πόλει τοὺς ταπεινοτάτους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων τοῖς ἄρχουσιν. Plato ſuprà in ἄοικον dixit etiam εὐδία συνοίκους, Qui in pauperie verſatur. Idémque Epiſt. 7, ἢ λιμὸν αὖ ἢ δίαιταν ἔρημον ξυνοίκους, ſolitudinis quaſi contubernium amat. C

Συνοίκοι (inquit Bud. in Pand.) ſunt conuenæ, diuerſis è locis eodem coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condendã: qui alio nomine σύνοικοι appellantur. quare συνοικίαν Plato ciuitatem appellat, propter domiciliorum coniunctionem. Aliàs tamen συνοικεῖν dicũtur qui in eadẽ regione aut vrbe habitant. D Thuc. lib. 4, pag. 142, γίγνονται ὄντες ξύνοικοι μιᾶς χώρας, cohabitatores vnius eiuſdémque regionis. Et lib. 1, Ἀμφιαρεωτῶν ὁμόρους ὄντας τῇ Ἀμφιλοχίᾳ, ξυνοίκους ἐποιήσαντο. vbi redditur, Municipes adſciuerũt. Pauſ. Ἀλασταίνης δὲ συνοίκους γενέσθαι Ἀργείοις, Q. d. Cõtubernales, ſeu Cohabitatores. At Bud. ſimplicius interpretatur, Sedibus ſuis exciti Argos migrauerunt.

VNDE Συνοικία, ας, ἡ, Contubernium, ſeu Plures domus eodem loco coniunctæ. ſignificat enim πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων. Plato autem ciuitatem appellauit συνοικίαν propter domiciliorum coniunctionem: quod Iuuenalis his verſibus expreſſit, Sat. 15, Ædificare domos, latibus coniungere noſtris Tectum aliud, tutos vicino limine ſomnos Vt collata daret fiducia. Plato inquam, Polit. 2, πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνεῖς τε καὶ βοηθοὺς ταύτην τὴν ξυνοικίαν ἡμῖν τὸν τρόπον τοῦτον. Συνοικία (inquit Bud. pag. 156) etiam διαφέρει τῆς ἀμφιαρέδου οἰκίας καὶ τῆς ἀβρακάρου, vt Latinè domus ab inſula vrbana. Locum autem quem ibi ex Herodiano affert, de vrbe Roma, habes ſuprà in ξυλόκα. vbi tamen Polit. ἐξῆν συνοικεῖν τῆς ξυνοικιῶν, ξυλείας τε πλῆθος ἐπάλληλοι, vertit, Partim crebritate inſularũ, partim lignea materia: συνοικίαν videlicet accipiẽs pro Inſula vrbana. Bud. autẽ pro pluribus ædibus coniunctis, quas nullus vicus ſeparat, ſeu domibus contiguis, vt alii appellãt: ſicut & apud Thucydidem lib. 3, ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ καὶ ἀγορὰς καὶ τὰς συνοικίας. Συνοικία dicitur etiam Cœnacularia domus, vt quæ ſigillatim inquilinis locetur. Ita Bud. pag. 156, afferens etiã exempla duo ex Athenæo. Æſchin. contra Timarch. clarè docet quid συνοικία ſit, quum ait, ἔστι γὰρ πολλοὶ μισθούμενοι μίαν οἴκησιν, ἄλλος ἄλλου ἔχεται, συνοικίαν καλοῦμεν. vbi videtur accipere poti⁹ pro ipſo contubernio, id eſt contubernalium cohabitatione. ita vt non ſolùm ſignificet eam contubernalium coniunctam habitationem, ſed etiam domum ipſam in qua plures inquilini ſunt cõtubernales. talis autem eſt cœnacularia domus. Demoſth. in οὐκ. quam πρὸς Νικίαν. habuit, πόθεν οὖν τῇ συνοικίᾳ ἐκτήσατο μισθώσεις πολλὰς καὶ πανδοκεῖα καὶ ἐμπορίαν Παμβορίδης ἢ ἄλλοθεν ἐστὶ τοῦτο ἐπιδεῖξαι, Oppono igitur pignori cœnacularias ædes ſedecim minarum nomine quas Pamborides mihi ſuppeditauit, iſto interprete verſuræ faciẽdæ, vt vertit Bud. Peculiariter verò συνοικίαν eſſe volunt imam domus eiuſmodi partem: A T Δῶρις, ſummam. ſic enim Bud. ex quodam gram- E

mat. δίφρις, Ἁπλῶς τὸ ὑπερῷον· τὸ δὲ κατώγαιον, ξυνοικία λέγεται. Iſæus (inquit idem Bud. loco citato) ἐν τῷ Φιλοκτήμονι λήρου. pag. 53, pro caupona poſuiſſe videtur, ὅτε μισθοῖτο τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τὸν ὑπὲρ τῆς πύλιδος, εἰς ὃν οἶκος οὗτος. Eadem pag. τὰ πολλὰ διέπειν ἐν τῇ συνοικίᾳ. Apud eundem tamẽ Iſæum ἐν τῷ Διοκλέους κλήρου, pag. 49, συνοικία pro οἶκος accipi videtur, vbi ait, ἤξίου ἀποδοθῆναι αὐτῷ τὴν συνοικίαν ἣν εἶχεν αὐτὸς τῆς ἀδελφῆς. nam paulo antè dicit, αὐτὸς δὲ τῆς ἀδελφῆς τὴν οἰκίαν αὐτῷ ἐν Κεραμεικῷ παρέδωκε. A T Συνοίκια Athenis feſtum erat in honorem Theſei quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magiſtratibus abolitis, Athenis vno inſtituto concilio & vna curia, cũctos collocaſſet. Thucyd. lib. 2, pag. 54, καὶ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. q. d. Cõtubernia ſeu Contubernalia. Συνοίκια pro contuberniis videtur accepiſſe Athen. lib. 7, circa initium, de feſto quodam loquens quod λαμψοφορία dicitur, in quo δεῖπνοις κατακλιθέντες ὅλη νυκτὶ ἐπαίδευν, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαμπὰς παρ' αὑτοῦ φέροντες πίνουσι· ex Eratoſthene, συνοικιὰ γὰρ ταῦτα μυθεῖ. αἰτίαν δὲ τοῦ συνοικίζειν γίνεσθαι παμπληθεῖς ὄχλου, δείπνου ἑνὸς καὶ ἑνὸς μιᾶς ἑορτῆς ἕνεκα πανδήμου τοῖς ἀστοῖς καὶ μετοίκοις. F

C. Ὑπόροικος, Qui in ſuperiori parte habitat. vt ὑπόροικοι τῆς χώρας, ſupremi regionis incolæ.

Οἰκικός, Domeſticus. Ex can. vlt. Concil. Antioch.

Οἰκία, ας. ἡ, Domus, Ædes. idẽ quod οἶκος. Plut. ἄστυ ἢ στοὰ ἢ διῳκισμένον οἰκίαις ἢ τοίχοις. Thucyd. lib. 2, οἰκιῶν γὰρ οὐκ ἐπαρχουσῶν, ἀλλ' ἐν καλύβαις ἀτειχίστοις ὥρᾳ ἔτους διῳκοῦντο. Luc. in Vita ſua, ἡ παρ' ἐμοὶ οἰκία ἀπόλιτος. Plut. οἰκίας ἱεροῖς ἐπιτιθέναι. Idem, τῆς οἰκίας αὐτοῦ πολλὰ μέρη κατέπεσε τῆς ἐπιούσης ὀκτώβριος. Sic idem in Politic. præc. ὅλου μου πίνουσι τὴν οἰκίαν καταφανῆ, totam conſpicuam. Ariſtoph. Νεφ. ξυλῶ σὸν τὴν οἰκίαν, efficiam domo. cui opponitur αἰκαλοῦν εἰς τὴν οἰκίαν, apud Athen. 13. Dipn. Polit. 2, οἰκίας δύο οἰκιῶν. Sic Athen. lib. 12, Διογένης οἰκίαν οἰκιῶν ἐν ᾗ ἐφέστιον ἔκτησε ἄλλου. Et οἰκίαν ποιεῖν τινι, ædificare alicui domũ, ſuprà in Μιλτ. Et Athen. lib. 12, καλλίονας τὰς οἰκίας ποιῆσαι τῶν ἱερῶν. cui ſimilẽ locũ ex Demoſth. habes in οἰκοδόμημα. Idẽ Athen. lib. 11, οἰκίας ἔχειν ἐξ αἰθρείου ἀπαιτημάτων. Thuc. lib. 8, τὴν χλιῶ αὐτῶν καὶ οἰκίας κεκαυμένους. Xen. Hell. 6, καίοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν κἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας. Plut. Probl. Rom. τὴν οἰκίαν κατέκαυσαν. At Ἕτερα οἰκίαν dicitur τὸ δοῦναί τινι εἰς ἐνοίκιον: Ἑλεῖν autem, τὸ λαβεῖν εἰς ἐνοίκιον, vt Poll. tradit. Suid. οἰκίαν interpr. οἰκητήριον. Οἰκίαι dicũtur etiam auium domicilia & pidi, propriè καλιαὶ & νεοσσιαί. Οἰκία, Familia, Gens, ſicut & οἶκος. Demoſth. τὰ ὀβριστήρια ταύτην ἐργασόμενα, καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, Victum ipſum quæſturam, familiámque eo aliturum. VNDE Οἰκιακός, οῦ, ὁ, Qui in domo eſt, Domeſticus. G

Οἰκίον, ου, τὸ, idem cum οἰκία & οἶκος: ſed poeticum. Il. π, οὐδέ ποθι οἰκί' ἔχοντες. Il. ζ, οὐδέ ποθι οἰκία ναίων. Il. ρ, Κορινθίη οἰκία ναίων, Corinthi domum habitãs, Corinthi habitans. Sic Il. ρ, Ἀκυδόκη οἰκία ναίων. Od. ν, Δείμῃ ἔνι οἰκία ναίων. Il. μ, φίλα οἰκί' ἰκέσθαι, caram domum, ſeu nidum, καλιάν, de aquila, vt Euſt. annotat. Il. β, οἰκί' ἔθεντο, ſedes collocarunt, οἴκησιν ἐποίησαν. Od. ξ, οἰκί' ἔτευξαν, tecta dederunt. Vtitur & Heſiod. Theogon. νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δύνει. Hoc autem οἰκίον non eſſe diminut. ſed ἀπαρέμφατον, teſtatur Euſtath. Attamen Suid. οἰκίον exp. τὸ μικρὸν οἴκημα, apud quem hoc hemiſtichium, οἰκίον δ' οὔ τι δίμοιμι, id eſt δῶ οἰκοδομεῖον. H

Οἰκίσκος, ου, ὁ, Parua vel vilis domus. Paruum domicilium, Ædicula, Cellula. Demoſth. Pro Cteſiph. οἰκίσκην dixit pro μικρόν τινι οἴκῳ, teſte Harpocr. Pro cellula & cubiculo accipitur ab Herod. lib. 7, εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον εἰς ὃν κατεύδεν, in cubiculum. Sic διαιτήτιον quoque vſurpatur. Iuſtinus Martyr οἰκίσκους vocauit cellulas LXXII interpretum. Auium quoque cellulæ & domicilia οἰκίσκοι dicuntur. Annotat enim Harpocr. Atticos οἰκίσκον dicere quod lingua communis ἀποσκοπεῖον, id eſt caueam, ſeu auiarium. quod Didymo dediſſe occaſionem perperam exponendi locum Demoſthenicum. Sic Poll. ex Ariſtoph. οἰκίσκος ὀρνίθειος: & οἰκίσκος φρενιτικός. Itidẽ Euſt. p. 1413, οἰκίσκος ἀφροδισιακός. I

πρὸ πυλῶν θρεῖον. Αἴ, τί δὲ τὸν ὀρνίθιον οἰκίσκον φέρεις Ε Τ Α
Οἰκίσκη, ης, ἡ, itidem Parua domus μικρὸν οἰκίδιον, vt Poll. exp. in hoc loco Demosth. contra Olympiod. & ἔστι εἰλεῖτο τοὺς φαρμακοπώλας καὶ τὸν οἰκίσκον· ἴσως δὲ ἐλάσσω τὰς σκευοφυλάκας ἢ τὸν οἰκίαν. vbi forsan pro cellula seu cubiculo accipitur.

Οἰκίδιον, υ, τὸ, Parua & vilis domus, Ædicula, Casa, Gurgustium. Demosth. πρὶν ὅπλ' τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες ἐπ' αἰχῶ γύαλον ἐπιχείρησαν διαφερῆσαι τὰ ἔνδοθεν, in gurgustium agreste inuaserunt. Bud. Pro parua & vili domo seu ædicula vsus est Aristoph. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο ἢ τοὐκίδιον; Apud Β
Poll. οἰκίδια etiam sicut οἰκίσκοι de bestiarum quæ domi aluntur cellulis & auiariis. vt περὶ οἰκιδίων ὧν οἱ ξένοι τὰ ζῷα. Α Τ Οἰκίδιος, υ, ὁ, Domesticus, Priuatus. Greg. δημοσίας ἑστιάσεις καὶ οἰκιδίους. Bud.

Οἰκάδιον, υ, τὸ, Parua domus, Ædicula, Cellula. Poll. ex Lysia εἰς τὸ οἰκάδιον τὸ ὄπισθε τῆς γυναικωνίτιδος. vbi videtur accipere pro cellula seu cubiculo, quod Vitruu. Œcum nominare solet.

Οἰκαῖος, Domesticus. nam οἰκαῖον Hesychio τὸ οἰκεῖον.

Οἴκαδε Ε Τ Οἴκαδι, Domum, εἰς τὰ οἰκεῖα. Est autem οἴκαδε C
δὲ poeticum tantùm aduerbium, οἴκαδι verò prosæ scriptoribus cum poetis commune. Apud Homerum aliquoties οἴκαδε νέεσθαι. Od. ε, Οἴκαδε τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Od. θ, Οἴκαδε νοστήσας, domum reuersus. Od. λ, Οἴκαδ' ἐλθόντα. Od. κ, Οἴκαδε νισόμενον. Od. π, & alibi, ἀπήγαγεν οἴκαδε. Plato Polit. ι, ἤδη ἂν οἴκαδε εἰς τὸ Πολεμάρχου. Xen. Hellen. 7, οἴκαδε καὶ ἑαυτὸς ἔφασαν ἀπιέναι. Ex eodem, ἐπὶ οἴκαδε πόθῳ, Res domesticas desidero. vel potius domum redire & domestica visere desidero. Doricè autem pro Οἴκαδε D I C I T V R Οἴκαδις. D
Aristoph. Acharn. Ὡς καὶ τὸν Ἔρμαν ὤφθη ἴζετ' οἰκάδις, Τὰ πρόσωπα πυρρακίζων τῷ κινδύνῳ. id est εἰς τὸν οἶκον ἀφίξεσθαι.
Α Τ Οἰκάδες dicuntur Ficus immaturi, Grossi. Poll. τὰ δὲ σῦκα πρὶν πεπανθῆναι τοῖς σύκοις, οἰκάδες καλοῦνται τοῖς Λάκωσι, καὶ φίλιννες παρ' Ἀττικοῖς.

Οἴκοθι, Domi. Od. φ, — ἔνθα τε καὶ αὖτις οἴκοθι κεῖται, domi iacent. Sic alibi. Hesych. οἴκοθι exp. non solùm ἐν οἴκῳ, sed etiam ἐξ οἴκου, domo, quod οἴκοθεν potius dicitur. Est autem hoc οἴκοθι poetis tantùm vsitatum: S E D Οἴκοι prosæ scriptoribus cum poetis commune. Il. ω, καὶ ὑμῖν Ε
Οἴκοι ἔπειτα γένοιτο. Hesiod. Erg. Οἴκοι βάλπρον ἄρηρε, ἐπὶ βλαβερὴν τὸ θύρηφι. Plut. Polit. præc. οἷς οὐδὲν ἔξω τῶν οἴκοι χρηστὸν ἐν ἀγορᾷ δόξαν ἐποίησεν. Et ὁ οἴκοι, Qui domi est, Domesticus. Isocr. Ad Philipp. τὴν οἴκοι πρῶτον ἀπιστίαν. Plato Polit. 2, ἵνα οἰκοι εἶεν τοῖς πᾶσιν ἱκανά, Rem familiarē quæ sibi sufficiat, parare.

Οἴκοθεν, Domo. Homer. Iliad. ψ. Sic Soph. οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιῶν ξύμμαχον, domo adducere Achiuis socium. ¶ Aliquando accipitur pro ἀφ' ἑαυτοῦ, vt idem schol. Soph. vsurpari annotauit: Per se, Ex se, Suopte ingenio, Suopte impulsu, Suapte spōte. Pro loco autē & aliter reddes. Β

¶ Οἰκίης, υ, ὁ, Domesticus: cuius fœm. G E N. Οἰκίης, ίδος, ἡ, Domestica. quam tamen significationem apud poetas vsitatiorem esse testatur Poll. lib. 3, vbi ait, οἰκεῖός τις πατὴρ ἢ τοὺς ἄλλους οἰκείους, οἰκίης ἀνόμασεν, ὅπου γε καὶ πόσιος τὸ οἰκίην λέγειν. Similiter apud Hesych. οἰκίην, οἱ κατ' οἶκον ὑπηρέται. Itidémque Suidas, οἰκίην, οὐ μόνον οἱ ἐν οἰκίᾳ ὄντες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν, citans ex Aristoph. Nub. Οἱ δ' οἰκίην ἐσάωσαν, Omnes domestici, Tota familia. Est autem locus is in prologo Nubiū. Hesych. habet & fœm. οἰκίνη. quòd exp. κατοικίδιος. vt suprà κατοικίδιος ὄρνις, gallina domestica seu cohortalis. ¶ Οἰκίης plerunque capitur pro famulo seu seruo domestico: sed differt ab οἰκέτης & οἰκήτης, quod hæc duo de verna dicūtur: οἰκίης autē de nouitio etiam seruo, id est aut recèns empto, aut qui non ita pridē bello captus est. Hesych. ὁ μὴ οἰκήτης, ἀντὶ γενέσει δοῦλος· ὁ δὲ οἰκίης, οὐ πάντως, ἀλλ' ἐξ ὁ αἰχμαλώτου καὶ ὁ ἐν οἴκῳ ὤν. Luc. De hist. scrib. οἰκίην ποιησάμενος τὸν ἀρτὶ τῆς δίκης τοῦ πλουσιωτάτου πληρωσόμενον. Herodian. lib. 2, οἰκίης βασιλικῆς ἡγεμόνος, quum in domum imperatoriam seruitio esset traditus. Plut. Symp. 5, οἰκίης ἀνδρὶ τῶν ἑταίρων ἐξέπεμψε γέροντι. Plut. Apophth. μόλις οἰκίης δύο ἔφερεν. Athen. lib. 12, πολλοὺς οἰκίης ἔχοντα. Et lib. 6, πολλοὺς εἶχε οἰκίης πλουσίων. Eodem lib. χιλίους συνετήρουν οἰκίης. Plut. Symp. 6, τῶν οἰκίων ἕνεκα πολλοὺς ἀγοράζουσι χιλιάδας. Idem in lib. περὶ ἀπαιδίας, ex Aristot. ὁ Τυρρηνὸς μαστιγοῦσθαι τοὺς οἰκίης ὄντας

αὐλόν. Idē, αὐ οἰκίης καὶ ἡ ἐκ παιδίσκης καλέζωσιν ἀμάτρως. Cæterùm esse aliquam etiam differentiam inter οἰκέτης & δοῦλον tradit Athen. lib. 6 ex Chrysippi περὶ ὁμοιοίας lib. 2. nam τοὺς αἰκιδεστέρους quidem, δούλους adhuc esse, οἰκέτας autem, τοὺς μὴ τῆς κλήσεως ἀφεσμένους. nam ὁ οἰκέτης (inquit) δοῦλός ἐστι κλήσει καταπεπαγμένος. quæ distinctio confirmari fortasse possit hoc loco Isocr. Panathen. ἀνδραπόδων ἐπέθεσαν τοῖς μὲν πρὸ τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δὲ αὐτοῖς δουλεύειν αἱρουμένοις. Vult igitur Chrysippus δούλους quidem esse seruos seu mancipia quæ aliquando rudi donentur, aut etiam vendantur: οἰκέτας autem, seruos perpetuos, qui nunquam manu mittantur ab eo in cuius ministerio sunt. Pro δοῦλος tamē vsurpari vult Athen. in hoc loco Ionis, οἷ μοι δόμον οἰκέτα κλῄσον, Ὑπόπτερος μήτις ἔλθοι βροτῶν. Sed notandum, vt plurimum οἰκέτης honestius esse vocabulum, & fortasse melius reddi Famulus domesticus, quàm Seruus domesticus. vt & Aristoph. grammat. apud Eust. pag. 566, ait οἰκέτας vocatos fuisse non solùm τοὺς κατ' ἀγορὰς ὑπουργοὺς, sed etiam τοὺς ἐν οἰκίαις ἐλευθέρους. Pro Domesticis certe accipi potest & in hoc loco Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέταν οἴονται εἶναι, πολλοὶ δὲ πατέρα. Vide & Οἰκεύς. Fœm. etiā οἰκέτις exp. Famula domestica, Ancilla. S E D E T Οἰκητὴς apud Hesych. οἰκητὴς δοῦλος, emptitius seruus. vel potius Seruus aut famulus domesticus. vt οἰκέτης. In v. l. verò οἰκετής.

V N D E Οἰκητικὸς, ὴ, ὸ, Seruilis, Famularis. (vt Cic. Famulari veste. Stat. Turba famularis mensas instruit) Aristot. Polit. 2, ἐν ταῖς οἰκητικαῖς διαιρέσεσι εἰ πολλοὶ διαφέροντες οἷόν τε χεῖρον ὑπηρετεῖν τῶν ἐλαττόνων. Et apud Poll. οἰκετικὰ ὀνόματα, nomina diuersa quibus famuli appellātur. cuiusmodi multa apud Athen. legūntur lib. 6.
At τὸ οἰκητικὸν dicitur Famulitium domesticum, Seruitium seu ministerium domesticum. hoc est, ipsi ministri seu famuli domestici, οἱ οἰκέται. sicut τὸ ξενικὸν dicūtur Milites mercede conducti, ipsi ξένοι: & δορυφορικὸν, ipsi δορυφόροι. Plut. τὸ οἰκητικὸν ἐκάλει ἐπ' ἐλευθερίᾳ, totum famulitium domesticum seu toram turbam famulatem vocabat ad pileum. Aliud ex Agathia exemplū habes in Οἰκέτης. Ε Τ Οἰκητία, ας, ἡ, Familia. ex Epicteto. Sic accipi posse videtur & in hoc apud Suidam loco, cui tamen nullam expositionem addit, ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πᾶς τις γε ὀπτιφανεστάτην οἰκητίαν ἠγοράσατο ἔφασκον, Familias. vel etiam Domesticos, οἰκέτας. In v. l. habetur Ε Τ Ι Α Μ Οἰκητεία, Familia, Domicilium. Α Τ Οἰκετεύομαι, Domesticus sum, seu Famulus domesticus sum, Famulor. Hesych. οἰκετεύεται, exp. συνοικεῖ. Famuli autem domestici συνοικοῦσι & ipsi.

¶ Οἰκεύς, έως, ὁ, Domesticus famulus, Minister domesticus. idem cum οἰκέτης. Qui in domestico ministerio est. Honestius vocabulum quàm δοῦλος, quod & de οἰκέτης tradunt grammatici. Il. ε, μὴ ἐξ ὕπνου γε ἐόντα φίλης οἰκῆας ἐγεί ρειν. vbi annotat Eust. ex veteribus, Homerum eo vocabulo non intelligere τοὺς δούλους, id est seruos, sed simpliciter τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, siue τοὺς οἰκείους: ideóque addidisse epitheton φίλους. At Il. ζ, vbi Hector ait, Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκῆος ἐνὶ μεγάροισιν ἐόντος, ἐφρ' ἂν ἴδωμαι Οἰκῆας θ' ὁμοῦ τε φίλην, idē ex veteribus itidem annotat οἰκῆας ibi vocari non solùm τοὺς δούλους, sed omnes in genere domesticos, πάντας οἰκείους τοὺς ἐν οἴκῳ. itidémque & Od. ξ, vbi Homerus ait, Οἰκῆος οἰκῆι ἀνὴρ ἀξ ἀξύμενος ἔδωκεν, obseruandum docet, οἰκῆα vocari non δοῦλον tantummodo, sed etiam τὸν κατ' οἶκον οἰκοῦντα. Rursum in hoc loco Od. ρ, Σῖτος καὶ μάζα πίδακι καὶ βοὸς οἰκῆες ἔδοσαν, eidem Eust. οἰκῆες sunt πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, πάντες οἱ οἰκιακοί. Alibi dicit medium esse vocabulum, & tam seruum significare, quàm eum qui in domestico ministerio est, sed liber tamen. pag. 1024, ἴσχε δὲ ἡ λέξις αὕτη μέσως, καὶ δηλοῖ ἐν οἰκεὺς ἐν οἰκήτης εἴτουν νέῳ αὐτῇ ἐξ αἰχμαλώτου δούλους δηλοῦσα. Ἀχαιὸς γοῦν ὁ ποιητὴς ἅπασιν λέγει πρέπειν τινὰς ὧν χρῆσις εἰς τοὺς δούλους· ὅθι καὶ τοὺς οἰκῆας. εἰσὶ δὲ (φασὶν) οἰκέται οἱ ἐν τῷ οἰκίᾳ ἅμα τρεφόμενοι, κἂν ὦσιν ἐλεύθεροι. At paulo aliter p. 1423, οἰκεῖς δὲ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις ὁ οἰκοφθὴς οἰκέτης, ἢ οἰκέται οἱ ἐν τῷ οἰκίᾳ ἅπαντες: synonyma faciens οἰκοφθῇ, id est vernam, & οἰκέταν at discrimen statuens inter οἰκέτης & οἰκεύς, quæ tamen antea synonyma esse dixerat. Similiter & Ammon. annotat τὴν

tat τὴν οἰκότριβα à Solone ἐκ τῆς ἄξονι vocari οἰκία. ſynonyma autem ſunt οἰκότριβ & οἰκογλυής, id eſt Verna. Heſychio οἰκεῖς eſt ὑποχείριος οἰκέτης.

Οἰκέω, ῶ, Habito, Domum ſeu manſionem habeo [alicubi.] Xen. Hell. 1, οἰκεῖν ἀπέλειπον ἑδόσαν τῇ βουλομένῳ. Eodem libro, οἰκεῖν τὰς ἐν βαρβάροις. Thucydides lib. 2, ἐκπεσοῦσι ἧς τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκεῖν, καὶ τὴν χώραν νέμεσθαι, habitandam ſeu incolendam dederunt. Demoſth. οἱ ἐν τῇ ἄσει οἰκοῦντες, In vrbe habitantes, Qui vrbem incolũt. Suprà autem in Οἰκία habes οἰκίαν οἰκεῖν, & ἐν οἰκίᾳ οἰκεῖν. Sic Luc. in Vit. auct. ἢ παρ' ὧν οἰκίαν ἐκτήσω, ἢ παρ' οἰκήσεις ἢ σπυρίδων ἔρημον, ἢ ἐκ πίθου. Plato Apolog. οἰκεῖν ἐν πολίταις χρηστοῖς, habitare inter ciues probos. Demoſth. οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Qui ſeorſim habitant, Inquilini, Incolæ, vt nonnulli volunt. Piſces quoque flumina & maria οἰκεῖν dicuntur, ſicut Homerus aquilæ οἰκία tribuit. Apud Euſtath. p. 900, Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις ἐρημωδύνην αὖ. Similiter & Cic. ὅτι θαλαττίου δίκην εὖ dixit Aquarum incolæ beſtiæ nantes. Paſſ. Οἰκέομαι, Habitor, Inhabitor, Incolor. Xen. Pæd. 4, οἰκουμένη μὲν χώρα, πολλοῦ ἄξιον κτῆμα· ἐρήμη δ' αὐθρώπων οὖσα, ἔρημος καὶ ἀχρεῖον γίγνεται. vbi nota ſibi opponi οἰκουμένην & ἔρημον. Sic & Homer. Il. δ', Ἦτοι μὲν οἰκέοι πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, Αὖτις δ' Ἀργείων Ἑλένῃ Μενέλαος ἄγοιτο, Habiteretur & incoleretur. ſeu Pacificè habitari & incoli ſinatur, Non expugnetur & diruatur. Abſolutè ΑΥΤΗΜ Οἰκουμένη SIVE Οἰκουμένη dicitur Orbis terrarum, vt Apuleius in Νῆσος ſuprà interpretatur. Propriè autem ſonat Ea totius mundi pars quæ habitatur, Ea totius mundi pars quæ habitabilis eſt, vt continens, inſulæ. Latini autem dicere ſolent terrarũ orbem. Demoſth. pro Cor. πᾶσα οἰκουμένη μετὰ χάρητος ἐφέστηκεν, totus terrarum orbis. Sic Æſchines contra Ctesiph. ἔξω τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης. Plutarchus de Alexandro, εἰς ὃν ἡ οἰκουμένη πᾶσα ἀποβλέπει. Apud Athen. autem lib. 1, Philippides γελωτοποιὸς Romã οἰκουμένης δῆμον appellat. Herod. verò ἡ ὑπὸ Ῥωμαίοις οἰκουμένη, Romanum imperium. BVNDE Οἰκουμενικός, ή, όν, Ad orbem terrarũ pertinens. vt οἰκουμενικὴ σύνοδος, cõcilium in quod totus terrarum orbis coit. Damaſc. p. 37, de Chalcedonẽſi concilio, τὴν παροῦσαν ταύτην ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν σύνοδον κατ' οὐδὲν ἐλάττω ἡγοῦμαι τῶν προλαβουσῶν ἁπασῶν. ΑΤ Οἰκουμενικῶς adverb. Per vniuerſum terrarum orbem. ‖Οἰκέω, interdum commodius redditur Viuo. Dego. Iſocr. πολὺ δ' ἀβλιώτερον ἔστι τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠναγκασμένον οἰκεῖν, longè miſerius eſt apud ſuos ciues ignominioſũ viuere. Idẽ, Areop. ἢ δαιμονίας ἐδοκίμαζον οἱ σωφρόνως οἰκεῖν. Idem in Panath. οὕτως ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτείαις καλῶς οἰκήσῃ, καὶ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἡμῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Οἰκέω ponitur etiam pro Διοικέω, Adminiſtro, Rego. Plut. Apophth. δεῖ οἰκεῖν οἶκον, Bene domum ſuã gubernare, Bene rem familiarem adminiſtrare. Thuc. libro 3, ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις, melius adminiſtrant ciuitates. Idem οἰκεῖν etiã abſolutè dixit pro οἰκεῖν ἢ πόλιν: lib. 2, καὶ ὄνομα μὲν δῆμ' ἦν τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἐν δὲ τοῖς πλείοσιν οἰκεῖν, δημοκρατία κέκληται, quòd remp. gerimus non ad paucorum cõmodum ſed ad plurimorum vtilitatem. Et in paſſ. οἰκέομαι, Adminiſtror, Regor. Thuc. lib. 8, p. 283, χαίρειν ἐᾶσαι καθ' ἡσυχίαν ἡ πόλις οἰκήσεται. Plato lib. 2 de rep. ὀρθῶς οἰκουμένη πόλις, bene inſtituta ciuitas. Ariſtot. Polit. 3, τῇ μελλούσῃ καλῶς οἰκήσεσθαι πόλει. Iſocr. Areopag. πάντα πόλιν καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖόν ἐστι τοῦ καλῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν. Demoſth. οἰκεῖσθαι νόμοις, legibus regi.

Οἴκημα, ατος, τὸ, Locus habitandi, Habitaculum, Domus, Domicilium, Ædificium. Xen. Hell. 4, ἃ μοι ὁ πατὴρ οἰκήματα καλὰ κατέλιπεν. Plut. Artox. ἢ αὐλαίαν ὑποπεσὼν αἰχμάλωτον εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα, in penetralia domus. Idem in Pericle, ἐν οἰκήματι μικροῖς καὶ σκιώμασι πονηροῖς. Idem De garrulit. οἰκημάτων μὲν αὐθέρων ἢ βαλανείων ἀδίκημα μηδὲν ὄφελος. Alibi autem pro οἴκημα ἄθρουν dicit οἰκία ἄκλινος. Paul. οἴκημα γραφαὶς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, domus picturas habens quaſdam Polygnoti. ‖Peculiariter autem Atticis οἴκημα dicebatur Domus in qua meretrices ſe exponebãt, Lupanar: ἢ πορνεῖον, teſte Heſychio & Polluce. forſan δι' ἀφημισμόν. Athen. l. 13, ex Philem. ὡσπερεὶ Σόλων δέ φησι τοὺς τοίχους ἀκριβοῦν, ἔστιν ὅτε οἰκήματ' ἀκριβοῦν παράδειγμος. Et mox, ἀφ' ὧν ἠρξατο αἱ ὑποψίαι τῶν οἰκημάτων. Idẽ alibi, ὑποστηρίζειν ἐπ' οἰκήματος, in fornice proſtantes. Itidem apud Suid. τοὺς ὅτε τοῦ οἰκήματος ἐκβάντας ἐκκαλύπτειν σωτῆρας, id eſt χαμαιπετεῖς. Sic & οἰκήσιμος. ‖Sed & domus in quam fontes includebãtur, id eſt Carcer, οἴκημα dicebatur: ad leuandam nominis inuidiam. Plut. Solone, p. 27, de Athenienſibus, τὰς τοῦ ὑποχωρήματος διεξόδους οἰκήμασι χρησοῖς καὶ φιλανθρώποις ὑπεκαλύπτειν, ἀσήμους ὑποκρύπτοντας· τὰς μὲν πύρας, ἐπιφανεῖς τὰς δὲ φόρους, σωμπάξεις· φυλακαὶ δέ, τοῖς φρουροῖς τοῦ τέλους οἴκημα δέ, τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας. Sic & οἰκήσιμος. ‖Tabernas etiam ſeu cauponas οἰκήματα nominari poſſe innuere videtur Iul. Pollux lib. 9, τῶν δ' ἐμπορείου μέρη, κατηλεῖα, καὶ πανδοκεῖα, ἃ δὲ οἰκήματα αὖπις εἴπει. Niſi fortè illud ἃ ad ſolum πανδοκεῖα referendum eſt. ‖Pro loco redditur etiã Turris, Tabernaculum: Caſa. ire Conclave, Cubiculũ. Thuc. lib. 2, ἐμπρήσαντες τὸ οἴκημα. incenſa turri. Herod. lib. 4, ἐκ μόνης συμπήξιος ξύλων μεγίστων εἰς ἕρμα οἰκήματος, ex lignorum ingentium materia compactũ in tabernaculi formã, Polit. interpr. Philo De vita M. lib. 2, σωστὰ κατασκευασάμενος ἕδρα οἰκήματα, continentia conclauia architectatus. Quibus addere poſſumus ex Ath. lib. 5, κατεσκεύασε δὲ καὶ οἰκήματα πλείω τοῖς ὁπλίταις, habitationes & cõclauia militibus deſtinata. Ex Demoſth. affertur etiam τὰ τοῦ ἀρχόντων οἴκημα, pro, Sedes magiſtratuũ. Et ex Herodot. ἐν οἰκήμασι ὄρνιθας βίπτει, in cortibus altiles habet aues. quo in loco οἰκήματα poſſet etiã accipi pro οἰκίσκοις, de quibus ſuprà. VNDE Οἰκημάτιον, ου, τὸ, Parua domus, Ædicula: aut etiã Conclaue, vt οἰκίσκος. Plut. Connub. præc. γραφαῖς οἰκημάτων, ἢ χλιδώσαιν ἡμιόνων.

Οἴκησις, εως, ἡ, Habitatio. Thuc. lib. 2, αὐτοὶ ὁμῶ οἰκήσεις μετεῖχον, liberam habitationem ſibi vſurpabant. Aliquanto poſt dicit, ἔπειτα αὐτοὶ ὁμοῖ οἰκήσαι. Sic lib. 6, pag. 226, τὴν δὲ μεσόγαιαν ἐχόντων αὐτόνομοι οὖσαι ἢ ἀσφαλέστερον αἰεὶ οἴκησις.

‖Οἴκησις, Habitatio, id eſt Habitandi locus, Domus. idẽ cum οἴκημα. Plato, ἑστία οἰκήσεως, focus domiciliorum, vt Cic. interpr. pag. 40 mei Lex. Cicer. Idem Epiſt. 7, οὐκέτι μετεπέμψατό με εἰς τὴν οἴκησιν, in ædes ſuas non amplius me accerſiuit. In v. l. οἰκήσεις exp. etiam Penates. In iiſdem οἴκησις, Familia, Gens, Cognatio.

Οἰκήσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, Habitabilis. ‖At οἰκήσιμον, ου, τὸ, Locus in quo habitari poteſt, Habitandi locus, Domus. Domicilium, Ædificium: idem cum οἴκημα. ‖Sicut verò οἴκημα pro carcere & lupanari ab Atticis vſurpari do cui, ita & οἰκήσιμον accipi tradit Poll. lib. 10, ἐν δὲ τοῖς δημοσίων οἰκοδομημάτων ἢ εἰρκτὴ, καὶ δεσμωτήριον, ἢ οἴκημα, & χορηγέσαι, ὡς Ἴωνες ἔλεγον. Et mox, ἓν μόνον τὸ δεσμωτήριον οἴκημα τοῦτο τοῖς Ἀττικοῖς ὄνομα, μηδὲ τὸ πρυτανεῖον, ἀλλὰ ἢ τὸ οἰκήσιμον. Quibus verbis ſubiicit ſequentia exempla. Plato Protag. ἦσαν ἐν οἰκήσιμόν τινι, ἐν ᾧ περιπατοῦμεν ἐν Καλλίου ἐχόντων. Idem De leg. δημοσίοις οἰκήσεσι χρῆσθαι χρεών. Et ex Thucyd. lib. 3, οἰκήσιμον ὃ ἦν τὰ τείχη. Vbi tamen generalius accipi fortaſſe poſſet pro domicilio ſeu ædificio, vt idem dixit lib. 2, ἐξέπιπτεν ἐς οἴκημα μέγα ὃ ἦν τὸ τείχισμα, in ingens ædificium quod erat muri.

Οἰκητήριον, ου, τὸ, Locus ad habitandum commodus, Domus, Domicilium, Sedes. idem cum οἰκήσιμον & οἴκημα. Alex. Aphr. οἰκητήριον τῆς δυνάμεως, ſedes & domicilium virium. Propriè autem Plut. De exilio, loquens de Naxo & Thuria, ἐκείνη μὲν ἐχώρει τὸν Ἐφιάλτου καὶ τὸν Ὦπιν αὐτὴ ὑπὸ τῶν Ὠρείωνος υἱῶν οἰκητήριον. Et Sympoſ. 4, de Galepſo Eubœæ, χωρίον καταπεπυασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀπεδείκνυτο τῆς Ἑλλάδος, commune domicilium effectum eſt Græciæ.

Οἰκήτης, ου, ὁ, Habitator & incola. Apud Suid. Ἐμοῦ δέ μήποτ' ἀξιωθείη πόλις Γαδείρων ἄχρι ζώοιμι οἰκήτης τυχεῖν. ‖In v. l. exponitur etiam Colonus, & Coloniæ deductor, ſed ſine autore & exemplo. VNDE Οἰκητικός, ου, ὁ, Qui habitacula & domicilia ſibi quærere ſolet. ſicut & Gaza τὰ οἰκητικὰ interpr. Quæ domicilia ſibi faciunt.

Οἰκητός, ου, ὁ, Habitatus. vel Habitabilis. VNDE Ἀοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non habitatur. ſeu Inhabitabilis. vt Cic. dicit Regiones inhabitabiles atq; incultas. In v. l.

habetur ETIAM Ἀοίκητος, itidem Inhabitabilis & incultus. quod nescio an ita dici possit pro ἀοίκητος vt ἄοικος pro ἄοικος. A

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, Habitator & incola. idē cum οἰκητής. Soph. Plin. οἰκήτορας interpretatur Oppidanos suprà in Γειταρόται. Pro colono vsurpatur à Thuc. l. 2, ἐξέπεμψαν ὕστερον οὐ πολλοὺς αὐτῶν τινὰς οἰκήτορας, miserunt colonos. Sic lib. 3, ἐξέπεμψαν τοὺς οἰκήτορας αὐτῶν τε καὶ τῆς περιοίκων, emiserūt colonos & ex sua vrbe & ex finitima regione. Idem dicit etiam κενοῖκους πόλεως & κενοίκους πόλεως, in vrbem aut regionem habitatoribus & incolis vacuam.

ΑΤ Οἰκητόρια Hesychio sunt Vasa domestica, Vtensilia. σκεύη τὰ κατὰ οἶκον: qua signif. suprà ex Suida & Eustath. HABVIMVS Οἰκοπρεῖα.

C. Ἀποικέω, κῶ, Fut. ήσω, Aliunde habitatū venio, Migro in coloniam. Isocrates, καὶ τῆς πατρίδος πολὺ πλείους ἀπῴκησαν, ἐξ ἧς ἀπῳκήσαν, Ex qua migrauerunt in colonias, vel Ex qua in colonias deducti erant. Dicitur verò ἀποικεῖν ἔκ τινος τόπου (vt in exemplo proximè præcedente) & ἀποικεῖν εἴς τινα τόπον, vt ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, In Leuconiam migrauerunt, & in ea colonias constituerunt. vel, coloni fuerunt.

Ἀποικῶ, Procul habito, Procul remotus sum ab aliquo. Thucyd. lib. 3, διομόσαν τὸ ξυμμαχίας. πρὸς Λακεδαιμονίους ἀπελθεῖν βαπίσαι, ὡς ἐγγὺς ὄντι, οὐδὲν ἀποικοῦντι. Interdum verò adiungitur huic verbo aduerbium μακρὰν, aut πόρρω, id est procul: & tunc ἀποικῶ pro simplici οἰκῶ accipitur. Sic ex Plat. De legibus citatur μακρὰν ἀποικῶ. ex Aristotele Pol. 2, ἀποικεῖν πόρρω τῆς ὁμοφύλου. In illo quoque Thucydidis loco quem modò citaui, quædam exemplaria μακρὰ habēt ante ἀπῳκηκότων. Xenophon itidem dixit πρόσω ἀποικεῖν. ita scribens de rege Persarum ἐξιόντα faciente, τοὺς μὲν ἀμφ' αὑτὸ οἰκεῖν αὐτοῖς ἐφρᾶζε, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας πέμπειν δῶρα κομίζειν. B

Ἀποίκησις, ιως, ἡ, Migratio in coloniam. (At verò ἀποικία dicitur ipsa colonia) Ab Hesychio exponitur μετανάστασις.

Ἀποικία, ας, ἡ, Idem quod ἀποίκησις. eodē modo quo μανικία dicitur pro μανίκησις. Citatur autem ἀποικία ex Esdræ cap. 2.

C. Διοικέω, Seorsim habito, vt B. interpr. nullum tamē huius exemplum proferens. Sed huc referri potest quod ex Plat. Tim. citatur, διοικεῖν οἰκήσεις ἰδίας, Proprias sedes habens & domicilia. |Actiuè potius vsurpatur. Significat enim Digero per sua veluti domicilia & sedes. Ex Alex. Aphrod. τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, humor qui non digeritur. |Item Administro, Rego. Epicur. τὰ μέγιστα ὁ λογισμὸς διοικεῖ, maximæ res cōsilio ipsius & ratione administrantur, vt Cic. interpr. pag. 54, mei Lex. Ciceroniani. Isocr. ad Nicocl. κάλιστα διοικοῦσι τὴν πόλιν, pessimè administrare & gerere remp. Sic & οἰκεῖν supra. Dicitur aliquis etiam negotium aliquod aut munus publicū διοικεῖν, itidem Administrare, Gerere. Philo De vita M. lib. 3, βασιλεὺς ὢν ἀνθρώπων καὶ διοικεῖν αὐτὸς ἡμῖν ἐθέλων σύμπαντα; cui pro imperio vniuersa administrare ius est. Demosth. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, ciuilia munera gerere. Idem, ἅπαξ δ' ἑνὶ ἀνδρὶ τοῦτον τὰ πάντα διοικεῖν, qui omnia administrabat. Sic in Pand. τὰ τοῦ ἀπόντος διοικεῖν, qui absentis negotia gerit. Rursum Herodian. lib. 3, δικάζων τε μετὰ πολιτικὰ διοικῶν, ius dicēs & ciuilibus negotiis gerendis intētus. Et Διοικέομαι passiuè itidē pro διοικῶ. Greg. de prouidentia diuina, ἐκ τῶν ἐναντίων πολλάκις τὰ βελτίω διοικουμένης, ita administrātis res humanas vt ex contrariis meliora eliciat & euenire faciat. Sic B. p. 298, vbi & alia duo ex Demosth. profert exempla. C

Διοικέω aliquando commodius redditur Constituo, Ordino: vt Politianus in sequentibus Herodiani locis. lib. 3, διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ἐβούλετο ἄρίστα, his optimè pro suo iudicio constitutis. Et paulo ante, διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, rebus Britanniæ ordinatis. Et lib. 4, κἀκεῖνα διοικήσας τὰ πραγμάτια, ibique rebus cōpositis. Sic idē & passiuo vsus est lib. 5, διοικηθέντων αὐτῷ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῶν ἐπιτηδείων, ordinatis iam in oriente rebus quæ maximè vrgebant. Ex Isocr. quoque affertur, σκόπει πῶς ὑπὲρ σεαυτοῦ διοικήσεις, Vide quomodo sua constituit, Considera quomodo de rebus suis disposuit. Malim Instituit res suas. Sic dicitur aliquis διοικεῖν suam vitam, pro Instituere. D

Isocr. ad Philipp. οὐ διαμφίσβητοῦμεν αὐτὸν τῆς παιδὸς διαιτᾶν διοικεῖν τὸν βίον τὸν αὑτῆς. Ad Demon. autem dicit τὸν ἑαυτοῦ βίον οἰκονομεῖν, vt suprà indicatum est. Pro Instituere aut etiam Administrare accipi potest in hoc loco Demosth. Philipp. 3, εἴ τις ὑμῶν ὑπὲρ οὐσίας πολλῆς χρημάτων ἐπίτροπος, διώκει τι μὴ καλῶς μισεῖ ὀφθείς. |Bud. Διοικεῖν interpret. non solùm Procurare, sed etiam Statuere, Decernere: hunc Luciani locum proferens, de plebiscito, διωκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, πλὴν ταῦτα δὲ τὸν τῆς πλησίον. |Infans autem lacte διοικεῖσθαι dicitur pro Curari, hoc est Nutriri. Athen. lib. 2, τὰ γεννώμενα ἐκτρέφεται γάλακτι διοικεῖται. καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῇ.

Διοίκησις, ιως, ἡ, Administratio. Æsch. διοίκησις τῆς πόλεως, ciuitatis administratio. Et ex Demosth. ὁ ὅτι τῆς διοικήσεως, pro ὁ διοικητής, administrator, seu procurator. Herodian. lib. 6, ταῖς τε παρεδρείαις ἁπάσαις καὶ ταῖς διοικήσεσι ταῖς μὲν πολιτικαῖς καὶ ἀγοραίοις ἐνεχείρισεν, administrationes ciuiles ac forenses. Latini quoq; vtūtur hoc vocabulo: diœceses vocantes quasdam quasi minores prouincias quas aliquis qui eis præfectus est, administrat & in quibus ius dicit. (vnde & pontificū διοικήσεις apud recētiores) Cic. lib. 3 ep. ad famil. Vt me omnium illarū diœcesium quæ eis Taurū sunt, omniúmque earum ciuitatum magistratus legationésque conuenirent. Et lib. 13, Ex prouincia mea Cilicienti, cui scis tres diœceses Asiaticas attributas fuisse. Sic alibi. |Hesychio διοίκησις est ἡ διάλυσις τῆς χρημάτων, forsan pro Dispensatio seu expensio pecuniarum.

Διοικητής, οῦ, ὁ, Administrator. vel Quem aliquis suis negotiis administrandis præfecit (vel, vt alii) Præfectus, Procurator, Dispensator. Plur. Apophtheg. de Alexandro, Ἀναξάρχῳ δὲ τῷ φιλοσόφῳ δεομένῳ τῶν διοικητῶν ἐλευσίνιον ὅσον ἂν αἰτήσῃ. Διοικητής, (inquit Bud.) Procurator, in Pand. ὁ ἐπὶ πολλῆς διοικεῖν τὰ τοῦ ἀπόντος πράγματα. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐπὶ πολλοῖς ἢ διὰ διοικητής. Dicitur sic etiam negotiorum gestor. Hæc Bud. VNDE Ὑποδιοικητής, Suppræfectus à Bud. itidem appellatur. ET Διοικητικός, οῦ, ὁ. Administrativus, vt Quintil. loquitur: Dispensatoris atque administratoris officio fungens. vel, Ad administratorem & procuratorem pertinens. E

C. Ἐνοικέω, Domicilium & sedes habeo in, Habito in, Inhabito. Appian. Bell. ciuil. lib. 2, ἐνοικεῖν ὡς ῥᾴμασι καλύβαις τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις. Aristot. Polit. 7, κατ' ἀριθμὸν τὸ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὸ μεγάλην, eorum qui in ea habitant seu eam incolunt. B. Ἐνοικεῖν pro Habitare & obtinere locū B. ex Strab. quoque affert.

Ἔνοίκησις, ιως, ἡ, Inhabitatio, seu Habitatio in.

C. Ἐξοικέω, Domicilio & sedibus meis discedo, Emigro. Ἐξοικῶ (inquit Bud.) Ex ædibus migro. Demosth. cōtra Aphob. pag. 30, καὶ μετοικεῖν αὐτὸν τῶν οἰκιῶν ἐμπρήσας Μεγαλοπολίτην ἐξῴκησα. Itidem & Laert. F

Ἐξοίκησις, ιως, ἡ, Emigratio ex ædibus aut vrbe. cui opponitur κατοίκησις. Plato sub finem lib. 8 De leg. de incola loquens, cui exactis 10 annis emigrandum ex vrbe est, ἢ πρὶν ἂν ἐκβιάλλωσι τῆς ἐξοικήσεως ἀξιοῦντα αὐτὸν μίγνυσθαι.

C. Ἐποικέω, Aliis erectis habito, vt Budæus interpretatur. Plerunque enim ἐποικεῖν dicuntur qui ex peregrina regione aut etiam finitima habitatum alicuò concesserunt, vel quòd eius loci habitatores & incolæ exacti essent, vel ipse locus plures habitatores & incolas desideraret. Xenoph. Præd. 6, τοὺς Ἕλληνας πείσας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σοὶ Κροίσῳ Λυδίαν καλεῖσθαι ἔπαθον. Synesius, οὐδένος τῶν Ἑλλήνων τῷ τῶν Λιβύων ἐπωκισμένων ἥλιος εἰς τὴν παρ' ἡμᾶς ἅλα κατέπεμπεν ὀκτὼ μυριάδας. Thucydides libro 7, pagina 241, de Decelea, ὕστερον δὲ φρούρια ἐπὶ τῶν πόλεων καὶ διατείχισμα χωρὶς ὅπουσῶν τῇ χώρᾳ, ἐπωκεῖτο, oppugnata videlicet. Ex Aristide affertur τὸ ἐποικούμενον Αἰθιοπίας, Pars Æthiopiæ quæ incolitur. |Ἐποικοῦντες πόλει in v. l. exponitur ἐφιδρύοντες. G

C. ΕΣοικέω SIVE Εἰσοικέω, Habitatū aliquò migro. ἐσοικισθέντες ὦμες in v. l. habetur simpliciter pro Habitans. H

C. ΚΑΤοικέω, Inhabito, Incolo. vel simpliciter Habito. Thuc. κατῳκημένοι πρός σοι, domi tuæ habito. Isocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. (vbi etiam potest reddi Degere, Viuere, vt οἰκεῖν) Frequens est in nouo Testamēto. vt Apocal. 11,

οἱ καπηλεύοντες ὀπὶ τῆς ὑῆς. Hebr. 11, ἐν πίστει κατῴκησε. A
Act.17, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ. Matth.4, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναούμ. Et cũ accus. apud eũdẽ, c.23, ὁμοίως ἐν τῷ κατοικεῖν αὐτόν. Sic & Plut. ζωπύρῳ ἐν χίῳ κατοικοῦντι. Ar ex Plat. De leg. κατῳκισμένη πόλις, ciuitas sita, seu extructa. Pass. Κατοικοῦμαι. Habitor & incolor. Luc. κατοικούμεναι νῆσοι, Insulæ quæ habitãtur & incolũtur, Insulæ habitabiles. Et κατοικουμένη πόλις, vrbs quæ iã habitari cœpit, seu habitatur: plusquã κατοικίζομαι, in qua nũc primùm habitatores collocantur. Aristot. Polit. 2, ἐκεῖ δὲ ἴσως εἶναι δεῖν τὸ κατοικίζεσθαι τῶν πολιτῶν. τοῦτο δὲ κατοικίζεσθαι B μᾶλλον οἱ χαλεπῶς ὧσι πιῶν· τοῦ δὲ καθῆσθαι ῥᾴστερον μέν, ὁμως δὲ ἔχει τι αἰσχρὸν ἰδιώτῃ. Dicitur autem in prætor. de eo etiam qui alicubi sedem habet, & veluti collocatus est. Thuc. lib.3, ἐς Νάσον τὴν Κολοφωνίων ἣ κατῴκισε οἱ Κολοφώνιοι. Et lib.5, οἱ γὰρ πολῖται αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς τῶν δε κατῴκησαν. Et lib.1, τοῖς δὲ μεσογαίοις καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένοις. Et alibi, ἔφερε δὲ παῖδα ἐξ αὐτῆς ἐκ τοῦ θύσκου κατῳκημένου, habitat. Itidem Herodot. κατῳκημένοι ἐν τῇδε τῇ χώρῃ, in hac regione habitant. At ex Isocr. κατῳκισμένους εἰς Αἴγιναν, sicut paulo ante κατῳκησαν εἰς Καπερναούμ. vbi C reddi potest Habitatum concessit seu Habitatum iuit.

Κατοίκησις, ιως, ἡ, Habitatio, seu Habitandi locus, Domicilium. vt οἴκησις. Bud. citat ex Paul. Item Marci 5, τὸν κατοίκησιν ἔχοντα ἐν τοῖς μνήμασιν, domicilium & sedem habebat. id est habitabat. κατῳκει.

Κατοικητήριον, τὸ, Locus in quo habitatur, seu habitari potest. Domicilium & sedes. idem cũ οἰκητήριον. Apocal. 18, φυλακὴ παντὸς κατοικητηρίου δαιμόνων.

Κατοικία, τὰ, putatur esse Feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicuius habitationem, seu Festa quæ quotan- D nis agebantur eo die quo quis habitatum alibiquò venerat. Greg. in S. baptisma, γαμήλια καὶ ζῳογονία καὶ οἰκοδομήματα καὶ κτίσεις, καὶ πάλαι παιγνιζόμενα. ἀνθρώπου.

C. ΜΕΤ οἰκέω, Mutaris sedibus & domicilio commigro. vel Domo mea pulsus habito, Suum μέτοικος, id est incola. Isocr. πολὺ γὰρ ἀλλοιότερον ἔχουσι τὰς αὑτῶν πόλεις ἢ μεμισθωμένην οἰκίαν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, longe miserius est apud suos ciues ignominiosum viuere quàm apud exteros exulare, nec ius ciuitatis habere. Paus. Λυκίσκα μετοικοῦσα E ἐν Σπάρτῃ, quum esset incola Spartæ è Mellene profugus. Ita Bud. pag. 205, alia ibi exempla addens. Sic Demosth. τοὺς Τριβ. pag. 193, πάντα ὧν ἦσθε Μεθωναῖοι, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι. Bud. pag. 206, Μετοικοῦντες (inquit) etiã dicũtur qui patria pulsi aut alias migrantes, alibi se contulerunt. Paus. Σωκλῆς ἐξ Ἀκραγαντίνων, Ἀκραγαντίας μετοικῶν, Acragantinæ incolas famulæ.

Μετοίκησις, ιως, ἡ, Incolatus, Sedis & habitationis mutatio, Migratio. Plato sub finem lib. 8 De leg. ἐνίοτε δὲ τῶν ὁμόρων εἰς τὴν μετοίκησιν ὅτι οὐκ ἐᾷς, ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως τῷ F βουλομένῳ καὶ ἄνευ μετοικεῖν, πρὸς κτησίου καὶ ὅσα σημαίνει. Idem in Apolog. Socr. de morte loquens, μετοίκησιν τινα τυγχάνει οὖσα ἐκ τοῦδε τοῦ τόπου τοῦ ἐνθάδε εἰς ἄλλον τινά, migratio animi ex hoc loco in alium.

Μετοικία, ας, ἡ, idem. seu Habitatio & mansio in peregrina regione. Matth. 1, ἐγένοντο ὅτε τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, Dum in Babylonio solo incolæ essent. seu Dum in Babylonia regione degerent Iudæi, ex sua patria eò deportati. Vel breuius, In deportatione Babylonica. G

C. ΠΑΡοικέω, Habito apud, Accolo. Isocr. Ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σιγείου Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Itidem Thuc. lib. 3. pag. 114, διὸ οὐδαμοῦ ἔτι σῖτον μεγάλην ἰσχὺν παροικοῦντα, ἐφθάσαν, ἢ δι' ὀλίγου πάντες ὑπὸ Πελοποννησίων ἐκλιπόντες ἐξεκομίσθησαν, ἕως ἐξεπύθοντο, ne nimis potẽtes accolas eos nãcisceretur. Supra quoque in πάροικος simile exemplum habes. Et alibi, πόλεσι οὐσίαι παροικοῦσαι, accolẽtes similem vrbem. Et metaph. Synes. epist. 142, ἐκ χειρόων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύξῃ, accolam arrogantiam fugit. Pass. quoque voce παροικοῦμαι ex Herodoto affertur pro Accolere: vt παροικοῦσθαι dicatur sicut κατοικοῦσθαι paulo antè. Aliàs παροικέω significat etiam Incola sum, Peregrè aduenio aliquem in locum habitandi causa. Hebr. 11, de Abrahamo, πίστει παρῴκησεν εἰς γῆν ἐπαγγελίας, ὡς ἀλλοτρίαν. nisi malis, Incola fuit ter- H ræ promissionis vt soli alieni. ceu παροικεῖν εἰς dicatur sicut κατοικεῖν εἰς. nihil tamen impedit quo minus motum ad locum significet. Ar Luc. 24, σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ ῥήματα, Budæus interpr. Tu solus peregrinus in Ierusalem? Aliis etiam sic verti posse videtur, Tu solus aduena (hoc videlicet die festo) Hierosolymam venisti, qui hæc non noris? Vel etiam, Tu solus accolis Hierosolymam, & hæc nõ nosti? quoniam in quibusdam codicibus non habetur ἐν. Qui verò interpr. Peregrinus es & hospes, respiciunt ad hoc Ciceronis, An verò iudices vos soli ignoratis, vos hospites in hac vrbe versamini, vestræ peregrinantur aures, neque in hoc peruagato ciuitatis sermone versantur? Apud Greg. παροικῶν ἐγὼ κατὰ κατῶ- πος ἐν Χριστῷ, Bud. pag. 237 interpr. Et adhuc superstites, & quum è vita in cælũ migrauerimus.

Παροίκησις, Habitatio propinqua. vel etiam Incolatus.

E T Παροικία itidem Incolatus. v. l.

C. ΠΕΡΙοικέω, Habito circum, Circuncolo. (Liu. Omnes qui circuncolunt Bœben paludem) Finitimus sum. Aristoph. Et περιοικοῦντες, circuncolentes, vt Bud. ex Vlpiano interpr.

C. ΠΡΟΣοικέω, Domicilia & sedes coniunctas habeo, Habito apud, Accolo. vt παροικέω. Construitur & cum dat. & cum accus. vt apud Plat. in Tim. προσοικεῖ τῷ ποταμῷ, accolere fluuium. Herodes orator. πατρὸς εὐχομένου ἐς πλησιαίτατα ἡμῖν προσοικῆσαι τῷ Ἑλλήνων Φαλήρῳ; alibi πλησιοικοῦντας dixit. Cum accus. Aristot. Polit. 1, ὅσοι χίμαιρας καὶ ὄϊν καὶ ποίμνας νέμοντες προσοικοῦσιν. Itidem Thucyd. προσοικοῦσιν αὐτὴν πόλιν, Ipsam vrbem accolunt, Ipsi vrbi finitimi sunt. Aristid. autem pag. 110. de regione etiam, καὶ ὅσα πόλει ἡ οἰκεία χώρα προσοικεῖ, οὕτω καὶ τῷ Αἰγυπτίῳ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ. pro Finitima est. vel Cõtingit vt Cæsar, Fines Aruernorum contingunt. Cic. dicit, Continentia fundo alicuius prædia atque adiuncta. Plin. Continentia vsque Atho montem.

C. ΣΥΝοικέω, Vnà habito. Plut. Numa, συνῳκοῦντο πόλιν, vrbem simul habitant. Et pass. signif. συνῳκουμένην χώραν, regio non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta. Bud. pag. 156, ex Xen. Ad verbum sonaret, Quæ à multis simul habitatur, Quam frequentes incolæ habitant. Συνοικοῦν dicuntur etiam Qui eadem domo vtuntur, Qui contubernales sunt. Qui in eadem domo habitant, & sibi familiari consuetudine deuincti sunt. Plut. in Præcept. cõnub. ὁ δὲ τοῦ καθ' ὑπερβολὴν τῶν (videlicet χάριτος coalui) ἐκ διεστώτων, οὓς συνοικεῖν οὐ πρὸς ἀλλήλοις οὐ συμφέρειν νομίσῃς. Metaph. autem dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, seu qui ei familiaris est. Ex Eurip. Ἡλικὴ συνοικοῦν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι, peritus disciplinæ equestris. Συνοικεῖν etiam dicuntur qui connubio iuncti sunt. ac de vxore vsitatius pro Nubere: sicut contrà συνοικίζειν, nuptum dare. Bud. 156, ex Demosth. οὐκ ἐᾷ (videlicet lex) τὸν ξένον ἄνευ συνοικεῖν, οὐδὲ τὸν ἀστὸν τῷ ξένῳ. Aliud ibidem exemplum affert. Sic Luc. συνοικεῖν τῷ ἰδρί. Plut. Pericle, συνῳκηκυῖαν τῷ Ἱππονίκῳ, Quæ Hipponico fuerat connubio iuncta, Quam Hipponicus vxorem habuerat. Sic Isæus, προσῆκον ἦν αὐτῇ μετὰ τῶν χρημάτων τῶν ἐγγυτάτω ἡμῶν συνοικεῖν, πάντα δίκαια, quum autem ipsa cum omni pecunia proximo agnato nubere iure deberet. Sic & Herodian. libro 6. De viro autẽ apud Demosthenem in Nexr. p. 130, ὁ συνοικῶν ἀνήρ. De marito apud Isocr. quoque in Areop. dici testatur Bud. Exponitur etiam Adhæreo, Implicor.

Συνοίκημα, ατος, τὸ, Contubernium. Pro cœnaculo & cœnacularia domo citat Budæus ex Plut. quo sensu suprà συνοικία.

Συνοίκησις, ιως, ἡ, Habitatio coniuncta, seu Frequentia habitatorum: qua videlicet multi simul habitant. Thuc. lib. 3, τὴν τῶν ξένων οἴκησιν καὶ τὴν ξυνοίκησιν καὶ τὴν ξυμπολιτείαν ἅπασαν. vbi exponitur, Frequentationẽ illam familiarum, Frequentiam habitatorum. Item Contubernium, Familiaris consuetudo, Consortium & Connubium. συνοίκησιν ποιεῖσθαι, Connubium quærere. v. l.

Συνοίκιον, ου, τό, Connubium, Coniugium, Matrimonium: ex Can. 27 Concil. Chalced.

Συνοικίτης, ου, ὁ, Qui in eadem domo habitat, Familiaris, Contubernalis. συοίκτας Hesychio.

C. ΥΠΕΡοικέω, Habito super. Herodot. πετρίων ὑπεροικέουσι, super hos habitant. Idem, ὑπεροικέει αὐτῇ, super hos incolere. Apud eundem cum datiuo, ὑπεροικέουσι θύραις, supra hos habitant.

C. ΥΠΟικέω, Habito sub. vel Latiro sub, Subsum. Affertur enim ex Epigr. ὑπῳκεῖ, Habitat subtus, Subest.

AT VERO Οἰκίζω, Ædifico, Struo, Condo. vt οἰκίσαι πόλιν ex Aristotelis Œcon. Et in pass. voce, ex Plut. in Solone, οἰκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Ξυροφώντος. Sed frequētius pro In ædibus loco, vel colloco, seu in aliqua sede. (Vnde exponitur etiam Habitare facio) Sic pass. οἰκιζόμενοι, In sedibus collocati, aut etiam Qui sedes collocarunt. Apud Eurip. autem simpliciter pro Loco seu Colloco, vbi dicit οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Et passiuè in Axiocho qui Platoni ascribitur, εἰς τὴν τῶν ὁσίων χῶρον οἰκίζονται in piorum sede seu regione collocantur. (Nisi quis malit reddere Piorum sedem incolunt seu habitant) Alicubi verò ᾠκισμένον pro Sedem habet, vel Situs est, vt apud Eurip. initio Hecubæ, Ἥκω νεκρῶν κεύθεμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἀχερόντιον, ἵν' ἄθλιος ναίει ὄχλος θεῶν. quo in loco redditur etiam In sedibus collocatus est. à scholiaste autem, non solùm κατῳκίσθη, sed & κατοικεῖται. ¶A Thucyd. dicitur aliquis locum quempiam οἰκίζειν, pro Colonos ibi collocare, & Coloniam eò mittere, Coloniam deducere, vt quum dicit l. 1, ἔπεμψε Σώφρονα πρὸς ἐπὶ τὴν Αἰγαίῳ νῆσον, ὧν ᾠκισαν Δόλοπες, ἰδίᾳ στρατιᾷ, καὶ ᾠκισαν αὐτήν. ¶Ab Isocr. vsurpatur Οἰκίζω pro Constituo, & pro Habitabilem facio, teste Bud.

Οἰκισμός, οῦ, ὁ, Ædificatio. Ipsa actio condendi, seu deducendæ coloniæ. Habes ex Poll. in sequētibus. ET Οἴκησις pro eodem. Apud Thucyd. Deductio coloniæ, lib. 5, καὶ πρὸς Χαλκιδέας τοὺς ἐν Θράκῃ ὡς οἰκιστὴν προσῆκον, καὶ πρὸς Χαλκίδα τὰ Αἰγώνεια οἰκοδομήματα, καὶ ἀφ' ὧν ἴσασιν οἱ πλησιόχωροι τοῦ ἐμέλλετο αὐτοῖς τῆς οἰκίσεως προσέπεσθαι. Quem locum fortasse intelligit Pollux, quum dicit, καὶ τὸ προστίμημα, οἰκισμὸς, ᾗ πρὸς Θουκυδίδην οἴκησις, καὶ κατοίκησις. sed perperam in vulg. editionibus legitur οἴκησις, itémque κατοίκησις.

Οἰκιστής, οῦ, ὁ, Ædificator, Conditor. Qui sedes alicui dat, seu assignat, Qui in sedibus locat. Itē deductor coloniæ. Thuc. lib. 1, τὸν μὲν οἰκιστὴν ἀπὸ τῆς μητροπόλεως σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα. Idem lib 5, καὶ πρὸς Χαλκιδέας τοὺς ἐν Θράκῃ ὡς οἰκιστὴν προσῆκον, vt vides in Οἴκησις quod proximè præcedit. In vulg. exp. etiam Qui habitare facit: nec solùm Deductor coloniæ, sed & Autor deducendæ coloniæ, item Conditor ciuitatis &c. institutor. ex Plat. De rep. lib. 2, ἐκ ἑτοίμου πεπταμένου ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκίσαι πόλεως. Et ex Isocr. οἰκίσαι πόλεων. ¶Οἰκισταὶ (inquit Bud. ex Appiano, Bell. ciuil. lib. 5) dicebantur & qui assignabant καπικήσεις militibus in vrbes Italiæ missis ὡς εἰς ἀποικίας. ¶ HINC Οἰκιστικῶς, aduerbium apud Pollucem, qui eius vsum non declarat. Fortassis autem dictum fuit pro More eorum qui vrbem condunt, vel More eorum qui coloniam deducunt.

C. ΑΝοικίζω, Rursus condo siue ædifico, Reædifico, Instauro ædificium. ἀνοικίζω πόλιν, Restituo ciuitatem euersam. vnde apud Paulaniam ἀνοικίσαι πόλιν & ἀνάστατον ποιῆσαι opponuntur vbi dicit, Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντες τῇ Μακεδόνων ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Vnde apparet fœdissimum esse mendum hic (vt infinitis aliis locis) in vulg. lex. Græcol. vbi ἀνοικίσαι exponitur Funditus euertere.

Ἀνοικίζω, Remigrare facio, Rehabitatum mitto, vel Relego in aliam regionem, vt Bud. vertit. Paulanias, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐν Δελφοῖς Δαρείῳ ἱκετεύοντα Ἕλληνες, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, Λεωνίδης ἔφη κρεῖσσον εἶναι σφᾶς ἐς τὴν Εὐρώπην.

Ἀνοικίζομαι, Rursus cōdor, Instauror. qua in significatione dicitur πόλις siue τεῖχος ἀνοικίζεσθαι. ¶Item ἀνοικίζεσθαι, (aut per aoristum medium ἀνοικίσασθαι) Migrare, Habitationem transferre. Thucydides, καὶ οἱ μὲν ἀνοικίζοντο κατὰ κώμας τοὺς πολίτας. Idem lib. 1, καὶ Περδίκκας τὴν Χαλκιδέων τε ὀλίγου πᾶσαν ἀνελὼν πόλεις ἐκλιπόντας καὶ καταβαλόντας ἀνοικίσας ἐς Ὄλυνθον. vbi scholiastes ait idem esse quod τὴν ἔκπυστον ἀναγαγὼν εἰς τὴν Ὄλυνθον. ¶Ab Hesychio ἄνωθεν μεταβίος exponitur ἄνω οἰκῶν, id est Supernè vel in superioribus partibus habitans. siue In alto habitās. sicut ex Thucydide citatur in v. l. Græcol. ἀνωκισμένοι εἰσὶ pro In alto habitāt, sed Bud. interpr. Procul à mari sunt siti. qui & Syn. locum hunc profert, οὐ γὰρ εἰμὶ γείτων θαλάσσης, ἀλλ' ἀνῳκισμαι πρὸς νότου ἄπωθεν Κυπαιρίων ἑκάτης.

Ἀνοικισμός, οῦ, ὁ, Reædificatio, Instauratio. Herod. lib. 2, ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πολλὰ εἰς ἀνοικισμὸν τοῦ πόλεως, Misit & magnā vim pecuniarū ad ciuitatū instaurationē.

C. ΑΠοικίζω, Migrare in coloniam facio, In coloniam deduco. Coloniam seu colonias colloco, aut deduco. vel Coloniam aliquo in loco deductam colloco, vt Bud. exponit in hoc Pausaniæ loco, in Phocicis, Τάραντα μὲν ἀπῳκίσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Σπαρτιάτης Φάλανθος. σημαίνω δὲ εἰς ἀποικίαν Φαλάνθῳ λέγειν ἦλθεν ἐκ Δελφῶν. Puto autē Pausaniā imitari hic voluisse Thucydidem, cuius verba lib. 1, ὡσαύτως ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος τὸ γένος, τῆς ἀφ' Ἡρακλείας. vbi scholiastes annotat, ἀπῴκισαν, οὐχὶ ἀπαγαγόντες τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἀποικίαν πέμψαντες ἔκτισαν. Idem scholiastes alibi annotat, ἀποικίσαι esse κτίσαι πάλιν ἐν ἐρήμῳ. Quidam tamen in illo Thucydidis loco putarunt non ἀπῴκισαν per ι, sed ἀπῴκησαν per η legendum esse. Isocr. in Archid. Φωκαῆς Μασσάλιαν ἀπῴκισαν. ¶Propriè autem sumitur ἀποικίζειν generaliter pro Migrare facio, Arcendo, Procul habitare facio. vt Odyss. μ, Ταὶ μὲν ἄρα θοίνασα πυκάσσατο πότνια μήτηρ Θεσπεσίῃ νήσῳ ἐς ἠνεμόεσσαν ἀπῴκισε πατρὸς ἑοῖο. Xenophon de rege apum loquens, ἐπιστᾶσα δὲ αὐτῶν ἱερὰ οἰκοτρίβουσα, ἀποικίζει αὐτὰς σὺν τῷ ἐπομένῳ πλήθει. id est (teste Budæo) Abdicat, vel Emancipat. vt ἀποικισθὲν πάντων, filius emancipatus, vel potius alsidicatus. Potest etiam exponi ἀποικίζει, Longè à domo abducit.

Ἀποικίζομαι, Pass. Mittor ad habitādum, In coloniam deducor. Apud Plutarchum in Timoleonte, ἀπῳκισμένη πόλις ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, In coloniam deducta à Syracusanis, id est Colonia Syracusanorum. & ἀπῳκισμένοι εἰς Ῥώμην, apud eundē Plut. in Numa, Romam missi ad habitandum, vel Romam amandati. Alii exponūt, Romam recepti ad habitandū. Capitur & pro Domo eiector. vel ex aliquo loco tanquam è domo. vt apud Gregorium, ἀποικιζόμενος τῆς σωματείου. Plato lib. De republ. 7, de iis loquens qui in eruditione literaria & philosophia ad finem pertigerunt, & πεπαιδεῦσθαι recusant, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἐν ζῶντες ἀποικίζεσθαι. quasi Seorsum habitare, Seorsum amandari esse, vt interpretatur Budæus. ἀπῳκισμένοι τῆς θαλάσσης apud Iosephum dicūtur qui in mediterraneis habitār, quasi summoti procul à mari. Dicitur etiam πάντων ἀποικίζειν ἀπὸ τῆς πατρῴας, filius emancipatus, & quasi domo paterna summotus. Itidem apud Plutarchum, ὡς εἰς ἐπίγονον ἀπῳκισμένος συγγένειαν, filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμός, οῦ, ὁ, Coloniæ deductio, seu coloniarum. Aristot. Pol. 5, καταλύθη δὲ ἡ ἐν Ἡρακλείᾳ ὀλιγαρχία ὁ δῆμος μετὰ τὸν ἀποικισμὸν ἐλθὼν διὰ τοὺς δημαγωγούς.

Ἀποικιστής, οῦ, ὁ, Coloniæ seu coloniarum deductor. ab Hesychio exponitur καπικιστής.

C. ΔΙοικίζω, Incolas & habitantes dispergo, Habitationem dirimo, seu contubernium, aut sodalitatem, Dissocio. Aristot. Pol. 5, καὶ τὸ κακοῦν τὸν ὄχλον, ᾗ τὸ ἐκ τοῦ ἄστεως ἀπαλαύειν καὶ διοικίζειν, ἀμφοτέρων κοινὸν, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῆς τυραννίδος. ¶Item Dissocio, Dirimo coniunctionem, Diuido, Disgrego. Bud. ex Synesio. Et pass. apud Plat. τινὲ δὲ δίχα τῶν ἀδικιῶν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καταλιπὼν Ἀρκάδας ὑπὸ Λακεδαιμονίων, Diuulsi sumus, Contubernium nostrum diremptum. Vide Bud. Comm. pag. 157, & 298.

Διοικισμός, οῦ, ὁ, Incolarum & habitantium dispersio, Dissociatio, Diremptio contubernii. Ex Plat.

C. ΕΙΣοικίζω, VEL Εἰσοικίζω, Domum introduco, seu recipio. Interdum etiam In vrbem habitatum mitto. (vt contrà ἐξοικίζω, Domo expello) Polyb. lib. 5, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξωθοῦντο, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσαντες &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοὺς ὅλους τὸν Χριστὸν, In suam domum intromittentes, seu recipientes. Et pass. apud eundem, Χριστὸν εἰσοικιζόμενα σοι διὰ τῆς χάριτος. In vulg. l. εἰσοικιζόμενος εἰς τοὺς Αἰθίοπας, colonis ad Æthiopas collo-

eati. Apud Basilium autem in epistola ad Iulittam, de columbis, ὅσοι δὲ τὰς ἀπονέσσας ἢ αἱ λοιπαὶ συμφέπουσαι πᾶσι καὶ εἰσοικίζουσι), exponitur, Idem tectum subeunt. Generalius autem accipitur interdum εἰσοικίζω pro Introduco, Recipio.

Εἰσοικίζομαι actiua signif. pro εἰσοικίζω, vide apud B. pag. 237, ex Bas. & Gregorio. In v.l. ex Plutarcho, εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, pro Qui agrum inuaserunt ac possident.

Εἰσοικισμός, Introductio in ædes, seu Receptio in ædes, Ipsa actio introducendi, &c.

C. ΕΝοικίζω, Domi colloco, In ædibus colloco. Aut etiam, In domum introduco, seu in ædes, sicut εἰσοικίζω. in qua expositione nō seruatur quæ est inter præpositionem εἰς & ἐν differentia. Ex Ecclesiastico, ἐνοίκισον ἀλλότριον, pro Domo excipe alienum. Et in pass. Ἐνοικίζομαι. Synes. autem dixit metaphoricè τοῖς ἀπὸ καρδίας ὧν φιλίαις ἐνοικίζονται, Quæ excipiuntur amicitia, id est Amicè excipiuntur, seu recipiuntur, ad contuberniū, seu contubernales futuræ. Sed possit ἐνοικίζονται hic reddi etiā verbo neutro: sicut ἐξοικίζονται redditur, quod ei est oppositum. Vide totum locum in Ἐξοικίζω.

Ἐνοικισμός, Ipsa actio collocandi aliquem in ædibus. Vel, Introductio in ædes, pro εἰσοικισμός. sicut ἐνοικίζω pro εἰσοικίζω poni dictum est. In v.l. exponitur Inquilinatus. Additúrque, vsurpari ab Hermogene pro instauratione ædificiorum & mœnium.

C. Ἐξοικίζω, Domo expello, Domo eiicio. Opponitur enim τῷ εἰσοικίζω, vt paulo antè dixi: item τῷ ἐνοικίζω. Atque vt illud εἰσοικίζω accipitur non solùm pro Domum introduco, Domum recipio, sed & generalius pro Introduco, Recipio, sic ἐξοικίζω generalius pro Expello, Eiicio. vt apud Thucydidem hbro 1, pag. 36 mex editionis, Ἑταίρας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ πλὼ χλιῶ ἔχον. (quo in loco Ἑταίρας potius legendum existimo, vt ibi docui. Malè autem Budæus ἑτέρας scripsit, & interpretatus est Incolas & habitatores) Idem alibi opposuit ἐξοικίζειν verbo καταικίζειν. Ex Dionys. Halicarn. ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας, vrbes vastare, incolis aliò habitatum expulsis. Interdum cum præpos. εἰς: vt apud Plut. εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, Expulsos suis sedibus, Romam habitatū traduxit. perinde ac si dicas ἐκεῖθεν ἐξοικίσαντας εἰσῴκισεν εἰς Ῥώμην. Et pass. Ἐξοικίζομαι, Domo expellor, vel generaliter Expellor, Eiicior. Synes. ὧν ἐπισκήπτων, καὶ συμβὰν ἀναγκαίως ἐξοικίζεται, expellitur. Interdum verò redditur potius Migro, seu Emigro, aut Demigro. vt in isto eiusdem Synesii loco, ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς ἀπὸ καρδίας ὧν φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθινοπώρου, σωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται.

Ἐξοικισμός, οῦ, ὁ, Ἐξοίκισις, Expulsio è domo, seu Eiectio. Generalius etiam pro Incolarum expulsio. Plato De leg. lib. 4, παλαιὰ γὰρ τις ἐξοίκισις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη πλὼ χώραν ταύτην ἔρημον ἀπεργάσασθαι χρόνον ἀμήχανον ὅσον.

C. ΚΑΤοικίζω, In domo colloco, In ædibus colloco. Ita quidem, si derivationem spectes. sed capitur generalius pro Colloco, Habitatum mitto, Habitare facio. vt Plato in Timæo, καταικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ ζῷον, In alia sede collocare. Et pro Habitatum deducere, seu reducere, ex Plat. epistola 8, πῶς ἂν ἐπιτρέψαιεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων εἰς τὰς ἀρχαίας & πατρῴας οἰκήσεις καταικίζειν. Item cum ἐν & εἰς, Plutarchus in Rom. ἐν Ῥώμῃ κατῴκισεν εἰς Καμικίαν. Itidem pass. Καταικίζομαι, Habitatum mittor, Collocor. Sed καταικιστὴς & κατῳκισμένος sæpe redduntur Habitans, Incolens. Thucyd. καταικισθεὶς εἰς πόλεις &c. Et καταικισθέντων ὑπ' Αἰγύπτου, Herodot. At in v.l. καταικίζομαι, Locum ad habitandum capio. Item οἱ καταικιζόμενοι, Qui in nouæ ciuitatis habitationem cō ueniunt. Καταικιζόμενοι, (inquit Bud.) Milites quibus habitationes in vrbibus cum agris distributæ erāt. ex Appiano, ἐχώρουν δὲ πρὸς Λιβύην καὶ οἱ καταικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν.

Dicitur verò & καταικίζειν locum aliquem pro Incolis frequentare. vt apud Isocr. Ταύτην δὲ δεῖ πειρασθῆναι τοῖς καταικίζουσιν. Sic καταικίζειν Σικελίαν, Plat. Et, πόλεις πρὶν ἐξερημωθῆναι καταικίζειν, apud eundem. (Redditur verò πόλιν καταικίζειν etiam Condere ciuitatem, apud eundem) Thucyd. vno eodémque in loco vtrāque huic verbo constructionem dedit, videlicet & cum accusat. personæ & cum accus. rei, lib. 6, pagina 222, (vbi etiam obseruandum opponi καταικίσαι & ἐξοικίσαι) καί μοι δοκεῦσιν οὐ λοιμὸν βούλεσθαι καταικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι, τοῦτο δὲ βούλεσθαι τὰς μὲν οὐκ εἰοῦσας πόλεις αἰεὶ παρασκευὰς ποιεῖν, τὰς δὲ οἰκουμένας καταικίζειν. Bud. pag. 237, alterum vsum huius vērbi prætermittens, tradit καταικίζειν esse Habitabilem facere locum, & Collocare ciuitatem, congregaréque, afferens duos Plat. locos, quos ibi vide.

In v.l. καταικίζειν τὰς νήσους pro Colonias in insulas deducere.

Καταικισμὸς ε τ Κατοίκισις, Collocatio in ædibus, seu in domicilio. Actio ipsa collocandi quempiam in aliqua sede. seu mittendi habitatum. Apud Plat. καταικισμὸς τῆς πόλεως, Ipsa actio condendi vrbem. Vel, Collocatio & congregatio domorum atque hominum. Bud.

c. 1. Εἰσκαταικίζω, Colloco in, Colloco intus. A Bud. redditur Colloco intus, afferente ex Plut. in libello quem πρὸς ἡγεμόνα ἀπαίδευτον scripsit, ὁ δὲ ἐκ φιλοσοφίας τοῦ λόγου παῤῥησίας καὶ φυλακῆς εἰσκαταικισθεὶς λόγος, ὡς ἔφη Δημόκριτος, τῆς δυσεμφύτου τὸ ὀπισθάλιες ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ἡμαῦρον.

c. 2. Παρακαταικίζω, Iuxta colloco. Vel habitatores iuxta colloco. Isocr. 146, νῦν δὲ τοὺς ἑλληνας ἡμῖν παρακαταικίζουσι. id est Habitatores iuxta collocant, inquit Bud. Affertur verò ex eodem Isocr. παρακαταικίζειν πλὼ πόλιν. Item ex Plut. in Pericle, φυγαδεύσαι, τὸ μὴ νεωτερίζειν ἢ παρακαταικίζων τοῖς συμμάχοις.

c. 2. Συγκαταικίζω, Vnà colloco habitatores, Vnà frequentē incolis reddo. Vel Adiuuo in collocando. Ac in v.l. exponitur (non secus ac simplex) Colloco. item Frequentem efficio. necnon Incolo.

C. ΜΕΤοικίζω, Transfero incolas, Migrare facio ab vno loco in alium, seu ab vna vrbe in aliam: B. ex Aristot. Œcon. 2. Exponitur etiam Habitationem mutare cogo. Plut. De primo frigido, ἢ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡμᾶς μεταλλοῦσα καὶ μετοικίζουσα χρεία. id est (Turn. interprete) Illa consuetudo & vsus qui quotannis nos domicilii commutatione traducit. Sic Pass. Μετοικίζομαι, Transferor & migrare cogor, aut Migro. Luc. τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας εἰς πλὼ χλιῶ ἀπὸ Φοινίκου μετῳκισμένον. Alia autem exempla vide apud Budæum, pag. 206.

Μετοικισμός, Translatio incolarum, Ipsa actio transferendi incolas, seu cogendi ex vno loco migrare in alium. In v.l. Habitatio apud exteras gentes.

C. ΠΑΡοικίζω, Iuxtà colloco, Iuxta habitare facio. (quæ significatio verbo παρακαταικίζω data paulo antè fuit) Affertur ex Epigr. pro Ad habitandum iuxta admoueo.

C. ΣΥΝοικίζω, Vnà colloco, Vnà habitare facio. Sed hoc verbum, magis quàm cætera eiusdem ordinis, significationem ab οἶκος retinet interdum. quippe quod nōnunquam ponatur pro Eiusdem domus participem facio, seu In eadem domo habitare facio, Contubernio coniungo, seu Contubernio mihi iungo: Aut, Contubernalem facio. & quidem peculiariter de contubernio coniugali. (sicut & συνοικῶν dicuntur maritus & vxor) Isocr. in Ægin. ἔτι δὲ πλὼ μητέρα ἢ πλὼ ἀδελφὴν, οὐ μόνον τῆς αὐτῆς γενείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμῶν κατέσης, πλὼ μὲν ἡμεῖς συνεῴκισαν, τῆς δὲ ὑὸν μὲν ἐποιήσατο. Sic Greg. ταύτην συνοίκισον σαυτῷ, Hanc tibi iunge matrimonio, seu connubio. Interdum verò & pro Nuptum dare. vt apud Polyb. πλὼ δὲ κόρην ἐκάλουν συνοικίζειν ἁπάντων προαιροῦντα. id est Nuptui dare, inquit Bud. sed malim vti verbo Collocare, vtpote vicinore.

Συνοικίζω, Vrbem ciuibus frequento, Condo ciuitatem. Bud. ex Plut. Et συνοικίζειν πλὼ Λιβύην εἰς Μιτυλλίνην, Incolas cogere in illam vrbē. Vide Bud. pag. 156.

Συνοικισμός, οῦ, ὁ, Cohabitatio, Contubernium. Philo De vita M. lib. 3, ὡς μηδ' ἰχνος ὑπολελεῖφθαι τῶν πάλαι συνοικισμοῦ. vbi tamen συνοικισμοῦ redditur simpliciter Cohabitationis.

¶ Οἰκιῶς, ου, ὁ, Domesticus. Quæ significatio licet derivationi huius nominis, quæ est à nomine οἶκος, maximè consentanea sit, minus tamē est frequens. quam aliquot apud Herodianum non semel huic nomini tribuit Politianus: vt lib. 4, δύο δὲ πάππους ἐφοδεύοντο οἱ ἀμφὶ

οἰκεῖόν τι καὶ φίλον. hunc enim locū ita reddit, Continuò igitur cæpit occidi domestici fratris atque amici. Ibidem, paulo antè, οὐκ ἀγνοῶ μὲν ὅτι πᾶς οἰκεῖος φόνος δῆλον ἀπασιν μιαρὸν ποιεῖ, Non me fugit, omnem domesticorū cædem, ſtatim atque oculis inciderit, odioſam videri. Vt autem in illo priore loco οἰκεῖος & φίλος copulat, ſic alibi ξένος & οἰκεῖος, videlicet lib. 3, οἷς πολλὰ κατεσκεύασται κατὰ ἀνδρὸς ξένου καὶ οἰκείου. Quinetiā conjungit alicubi συγγενεῖς & οἰκείους, veluti lib. 7, ὀνειδίζοντων αὐτοῖς ὑπηρέτους συγγενῶν τε καὶ οἰκείων ὡς δὴ &c. Exprobrantibus inuidioſè cōſanguineis atque domeſticis. Sic certè οἰκείους apud Paulum epiſtolæ ad Gal. cap. vltimo vetus etiam interpres reddit, vbi dicit ille, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως. id eſt (vt ibidem exponitur) Eos qui per fidem ſunt in eadem atque nos familia Domini. ‖Οἰκεῖος, Familiaris. Item Neceſſarius, Neceſſitudine coniunctus, vt inquit Bud. aſſerens ex Demoſth. οὐκοῦν τὸ οἰκεῖος, ὅτι συγγενὴς, οὕτω καὶ ἀναγκαῖός ἐστι πάντων οὐσία. Vbi reddendum eſt potius Familiaris, quum addatur ἀναγκαῖος. Quo nomine interpretatur Politianus in iſto Herodiani loco, lib. 3, ἐλθὼν μὲν αὐτὸ φίλου, πλείονος δὲ αὐτὸ οἰκείου ἡγούμενος ἐσῆρπαζε. Sic & in iſto, vbi genitiuum habet, ὃς δέ τινες ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκφυγὰς οἰκεῖοί τε τῆς Μαίσης. itidémque in hoc, καὶ τοὺς οἰκείους Ἀλυξ εἵρπυσε. (Idem hæc ſcriptoris eiuſdem verba, καὶ μάχης οἰκείων ἔμφυτον ἢ συμφορὰ, reddit, Neque calamitas extra ipſorū familiam egrediebatur) Apud Thucydidem quoque οἰκεῖοι commodè reddi videtur Familiares, lib. 2, pag. 64, in fine, ἐπὶ καὶ πολὺ ἐλαφρότερος τοῖς ἐπιχειρήσασι πολιτῶν τε καὶ οἰκείων ἐξικάμενον. Niſi quis malit Domeſtici. Ab eodem dicitur aliquis eſſe οἰκεῖός τινος. vt lib. 4, pag. 155, καὶ τοῖς ἔξω λεχθέντων συχνοὶ οἰκεῖοι ἦσαν ἕκαστοι (vbi ſunt qui Neceſſarii, ſunt & qui Propinqui exponant) Vt autem οἰκεῖος redditur Familiaris, ſic & Amicus alicubi. veluti in iſto Herodiani loco, καὶ τῆς οἰκείας ἕκαστος διήγγελλε, καὶ μάλιστα τοῖς ἐπ' ἀξιώσεως, ἢ πλούτου. quum alioqui hic ſcriptor (vt antè docui) οἰκεῖος alicubi cum ξένος, alicubi & cum φίλος copulet: vt & Plato copulauit, ſcribens, καὶ εἰς συμβουλὴν τοῖς τε φίλοις αὖ παρεκάλεις καὶ οἰκείοις. (vbi B. οἰκείοις reddit Neceſſarios) Plutarchus autem οἰκεῖοι iunxit non ſolùm cum φίλοι, ſed & cum σωτῆρι, medium videlicet dans nomini οἰκεῖοι locū. I. Symp. 7, ὧν δὲ πολλοὶ φίλοι καὶ οἰκεῖοι καὶ σωτῆρες εἰσὶν. B. apud Demoſth. οἰκειότερον ἐμοὶ πεποίηκεν, vertit, Amiciorē & maiore neceſſitudine deuinctum redderet. ‖Οἰκεῖος, Propinquus, Generis propinquitate coniunctus. vt idem à Demoſth. aliquando accipi teſtatur. Sic verò in Thucydidis loco paulo antè citato à nonnullis accipi, modò admonui. (Itidem verò κατ' οἰκεῖον in alio ejuſdem ſcriptoris loco redditur Ob propinquitatē: vbi οἰκεῖον ſubſtantiuè appellauit τὴν οἰκειότητα) Iſocr. autem dixit, πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους καὶ τῆς αὐτῆς συγγενείας μετέχοντας. Item, ὅσοι μηδ' ὁτιοῦν συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρως σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν βαρβάρων παρέχον. Budæus οἰκείους vertit Gentiles in iſto Demoſthenis loco, in or. aduerſus Nexaram, δικὰ βιαίοις ὑπὸ τῆς νόσου, καὶ τῆς ἀπαιδίας, καὶ τῆς ἔχθρας τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους, ſed vi morbi ſubactum odióque gentilium.

Οἰκεῖος, ad differentiam eius qui Externus appellatur. vt quum οἰκείους & ἐπιτηδείους copulat Herodianus, dicens lib. 7, εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις ἢ τοῖς ἐπιτηδείοις βαρύτερος ἐγένετο καὶ φοβερώτερος. vbi Polit. vertit, Niſi grauior multo ſuis ac truculentior quàm ipſis fuiſſet hoſtibus. Idem paulo pòſt τοὺς οἰκείους interpretatur Ditionis Romanæ homines. ‖Interdum etiam οἰκεῖοι opponuntur τοῖς δημοτείοις. vt in iſto Greg. loco, εἰδέναι δὲ χρὴ τὸν πολιᾶ μὲν ἀνατιθέντα τοῖς οἰκείοις τοῖς δημοτείοις, dabat hoc ſenectuti iam canæ, vt autoritate non minus inter exteros quàm inter ciues ſuos valeret. Itidem verò aliquid dicitur eſſe οἰκεῖον quod opponitur τῷ ἀλλοτρίῳ, alieno. vt Plutarch. Sympoſ. 7, ἀφαιροῦμεν τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον. Thucyd. autem dixit lib. 3, νομίσαι τι μᾶλλον ἀλλοτρίας γῆς περὶ οἰκείου κίνδυνον ἔχειν. Idem lib. 2, εἰ χαλεπῶς ἐφ' ἑτέρῳ τὴν ἀλλοτρίαν τὴν περὶ τοῦ οἰκείου ἀμυνοῦμεν, ἐπὶ πλέον κρατήσομεν. ‖Alicubi autem οἰκεῖον opponitur τῷ κοινῷ. vt in hoc Iſocratis loco, in Areopag. (vbi tamen ſuperlatiuo vtitur)

ὀλιγωρεῖν τῶν κοινῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν οἰκειοτάτων. Thucydides verò οἰκεῖα & πάτρια inter ſe oppoſuit, lib. 2, ἐπὶ τῇ τῶν αὐτῶν οἰκείων ἅμα καὶ πατρίων ὑπομένοντες. Denique οἰκεῖος pro loco poſſumus etiam reddere vel Priuatū, vel Proprīū, vel Suū. Sunt verò & loci in quibus vti poſſumus quo libuerit iſtorum. Exempla autem ſunt in locis Thucydidis quos modò protuli. nam vbi dicit ἀλλοτρίας γῆς περὶ οἰκείου κινδύνου ἔχειν, poſſumus οἰκεῖος reddere Priuatum ſeu Proprium, aut etiam Suum. Sic lib. 1, δεδιότες [οἱ Κορίνθιοι] περὶ τῷ χωρίῳ, καὶ οἰκείων τῶν κινδύνων ἡγούμενοι, exiſtimantes ſuum periculum. (apud Chryſ. autem, ἵνα ὡς πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον τῶν ὑπηρετούντων ὑμῖν ὑπὲρ ἀπάσης ἀγωνίσωνται δυνάμεως, redditur ὡς πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον, ad ſui æmulationem, perinde acſi dictum eſſet ὡς πρὸς τὸν ἑαυτῶν ζῆλον) Rurſum Thuc. τοὺς ὡς περὶ οἰκείων ἀμυνομένους, Eos qui ſua defendunt, vel Res ſuas. Apud Herodianum autem lib. 2, ὁ δὲ περὶ οἰκείων σπουδῆς à Pol. redditur Qui verò ſuis exuitur bonis. Idem in quibuſdā huius ſcriptoris locis τὰ οἰκεῖα vertit Domū ſuam, item Patriam ſuam (qua in ſignif. dicunt & πρὸ οἰκείων, ſubaudientes videlicet χωρῶν. atque ita vſus eſt & Thucydides) In v. l. affertur ex Xen. οἰκεῖα ποιεῖν pro Communicare ſeu Impertire: itidémq; οἰκεῖα παρέχειν. vt τὰ μὲν ἑαυτοῦ ἀγαθὰ πᾶσι φίλοις οἰκεῖα παρέχειν. quod videtur eſſe, Exhibere vt tanquā ſuis vtatur. Budæus apud Areopagitam οἰκεῖα παραδείγματα vertit Exempla ex noſtro vſu petita. Interdū autem genitiuo iungitur οἰκεῖον ſignificās Proprium. vt in hoc Iſocratis loco, οἰκεῖα τε καὶ ὡς βασιλέως ταῦτ' ἔδει. Et in iſto Plat. De rep. lib. 1, οἰκεῖα τε πιστοῦσθαι καὶ τὰ πρέποντα βλάπτειν.

Οἰκεῖος, Aptus, Accommodatus. Cic. apud Platonē κίνησιν οἰκείαν vertit Motum qui ſit aptiſſimus. Item alibi οἰκεῖον, Accommodatum ad naturam, & Quod ſecundum naturam eſt, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Iungitur autem interdum genitiuo, quum Aptus ſeu Accommodatus aut Conueniens ſignificat. vt apud Ariſtot. Etnic. 1, ἀλλὰ τὸ μὲν ἴσως ἄλλης ἂν ἐπιστήμης σκέψεως οἰκειότερον. Ibidē, διὸ τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος. At in v. l. ex Plutarcho affertur, βίου πρέποντος καὶ διαίτης οἰκείου καὶ ἀτύφου pro Placidæ vitæ quietæq; ſtudioſum, ac minimè turbulentum. Hinc COMP. Ἀνοίκειος, pro Minimè aptus, Non conueniēs, Alienus, Pro Differentaneus & Non congruens, Bud. ex Plut. & Syneſio. Et COMP. Οἰκειοπραγία, ἡ, Priuata negotia ago, Mea negotia ago, nō publica, Rem priuatam ago, non publicam. Oppoſitum τῇ πολυπραγμοσύνῃ apud Synef. οὐκ ἔχω πολιτεύεσθαι, ἀλλὰ μὴ πολυπραγμονεῖν, μηδ' ἀρχὴν μοναρχεῖν, ἀξιοῦσι τινες ὡς ἐμοὶ πρέπον τὸ τὰ δίκαια ἄρχειν. Apud Platonem autem opponitur τῇ πολυπραγμοσύνῃ. HINC Οἰκειοπραγία, Adminiſtratio ſuorum negotiorum, nō alienorum. nam opponitur τῇ πολυπραγμοσύνῃ apud Platonē, qualis eſt apud Horatium eius qui aliena negotia curat, excuſſus propriis.

Οἰκείως, Familiariter, Amicè, Beneuolè. Iſocrates in Paneg. τὴν πόλιν ἡμῶν οὕτω φιλοξένως κατεσκευάσατο καὶ πρὸς ἅπαντας οἰκείως. Et οἰκείως ὑποδέχεσθαι, Beneuole excipere, ſeu Animo beneuolo. Sæpe cum verbo ἔχω: diciturque οἰκείως ἔχω τινί, vel πρός τινα. quarum conſtructionū vtranque vſurpat idem Iſocrates, ſcribens in Panegyrica oratione, οὔτε γὰρ ἀρίστων ἡμᾶς τινὶ οἰκείως ἔχοντι ἔστιν Λακεδαιμονίοις στρατεύσασθαι. & in ep. ad Phil. πάντα τὰς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς διαφερόντως. Xen. autem dixit φιλανθρωπότερόν τι καὶ οἰκειότερον αἰσθήσεις ἔχειν. quod quidā interpr. Inter vos coniunctius amabitis. Et οἰκείως εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτὸν, ex Plut. Pericle, pro Lacedæmoniis neceſſitudo erat cum eo, & amicitia. Sed dicitur etiam οἰκείως χρῆσθαί τινι, quo & Latini modo vſurpāt ſuum verbum Vti, quum dicunt Vti aliquo familiariter. Xenoph. Hellen. 2, ἐπὶ γὰρ οἰκείως ἐχρῶντο τῷ Θηραμένει. Synef. ὁ γὰρ αἰσθανόμενος ἔχει πρὸς πατρίδα τὴν αὑτοῦ, οἰκείως δεῖ ἔχειν πρὸς πατρίδα τὴν ἀρίστην.

Οἰκείως, Aptè, Accommodatè, Conuenienter. Interdum cum datiuo: vt apud Ariſtotelem, ἁρμόττειν πάντων οἰκείως τοῖς ἑκατέροις τὰ πάθη καὶ τὰς πράξεις.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, Domeſticus vſus & conſuetudo, Familiaritas, Amicitia, Neceſſitudo. Ariſtot. Rhet. 2, tria facit

genera φιλίας, id est amicitiæ, ἑταιρείας, οἰκειότητα, συγγένειαν. Plut. in Publ. ἐπῆρχεν αὐτῷ πρὸς βέβαιον οἰκειότης. Thucyd. copulat etiam φιλίαν cum οἰκειότητα, dicens lib. 4, καὶ δεῦρο φιλίαν πολλὴν καὶ οἰκειότητα ἐς ἀλλήλους.

Οἰκειότης, Propinquitas, vel Cognatio, vt à Budæo exponitur in isto Synesii loco, καταγελάσεται τινὶ τῆς φύσεως, ἢ ἀπογελάσεται ἥρωας οἰκειότητα, Naturam humanã ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Quod ideo dicit quia cum Proteo comparatus fuerat.

Οἰκειόω, F. ώσω Familiarem reddo, Concilio. cui oppositũ ἀλλοτριόω, Abalieno. Apud Diog. Laert. τὴν πρὸς τέκνα ὁρμὴν τὸ ζῶον ἴσχει ὅτι τὸ τηρεῖν ἑαυτό, οἰκειούσης αὐτὸ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς. Quod Cic. lib. 3 De fin. dicit, Simulatque natum sit animal, ipsum sibi conciliari & commendari ad se conseruandum. Quibuscum confer & alia quæ habes pag. 61 mei Lex. Cicer. Sed & Thucyd. vtitur hoc verbo pro Conciliare & Adiungere. lib. 3, pag. 105, τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριοῦντες, ἀλλ' εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες, ἐχθροὺς οὐδενὶ καταστάντες, non abalienantes, sed conciliantes. Sic & Cic. loco citato sibi opponit Cõciliare & Abalienare. Vicissim aliquis dicitur se οἰκειοῦν alii quum ei se adiungit & quasi familiarem reddit. Synes. epist. 26, πάντως γε ἡ τῶ Θεοῦ σοι προσήκουσα χάρις, ὥ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς ἰδίας πηγῆς προαιρέσεως, cui teipsum conjũgis & consocias. Pass. οἰκειοῦμαι, Familiaris reddor, Adiungor, Concilior. Thucyd. lib. 1, de oppido quodam, μετὰ μεγίστων καὶ, ὧν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται, cum maximis momentis ad amicitiam adiungitur & infestũ redditur. Aristot. lib. 7 Polit. c. 17, οἰκειουμένων ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, qui primo auditu capiuntur & nobis veluti adiunguntur: de spectatoribus. Dios. in præfat. libro 1, πρὸς πάντας οἰκειούμενος, Nullius non familiarem exhibens. Et ex Plat. ἀκούων τῆς περὶ φιλοσοφίαν λόγου οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίνεσθαι, pro Vti familiariter. Οἰκειοῦμαι actiuè etiam accipitur pro Concilio & adiungo. Plut. Oth. οἰκειώσατο πρὸς αὑτὸν τοὺς πολίτας τῶν, hoc ei cõciliauit ciues. Herodian. lib. 1, ὡς μεγαλόφρονι δόσει δοὺς οἰκειώσηται τὸ στράτευμα, vt pecuniis elargiendis velut autoramento militũ animos sibi adiungeret. Et aliquanto pòst, μεγαλόφρονι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ στρατιωτικόν. Et lib. 2, σοφίσματι οἰκειώσασθαι, astu sibi adiungere. Et lib. 4, ᾠκειοῦτο μεγάλαις ὑποσχέσεσι, πρὸς αὑτὸν αἱλκων, magnis pollicitationibus sibi homines adiungens. Itidem lib. 6, δώροις αὐτοὺς καὶ παντοδαπαῖς τιμαῖς ᾠκειοῦτο, muneribus omnique genere honorum sibi adiungebat & conciliabat. Et lib. 3, πλείονι βραχείᾳ ὠκειῶτο ὀκεῖνον. In his & similibus Herodiani locis Bud. οἰκειοῦσθαι interpr. Autorare, Sibi obæratum reddere, Beneficio obstringere.

Idem οἰκειῶν siue οἰκειοῦσθαι eodem modo interpret. quo ἑταιρίζομαι, Amicum mihi peculiarem reddo, Familiarem mihi facio. Pro Adiungere sibi seu Asciscere & familiarem sibi reddere, potest & apud Gregorium accipi, qui de magnete lapide dicit, ἀρρήτῳ φύσει τὸν σίδηρον ἕλκουσα καὶ τὸ σιδηρότευκτον ὡς ὕλαις οἰκειουμένη. Item Concilio, Asciscо, Accommodo, in alio loquendi genere. Gregorius in Epitaph. patr. καὶ τί αὐ πάσας ἀπαρεμθυμήλου τὰς θεοσεβείας ὅσας ἡ λιτὴ σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλῳ οἰκειῶται τρόπῳ καὶ θεραπεύουσα; Οἰκειόω siue οἰκειῶμαι, Mihi vendico, Meum esse contendo. ἰδιοποιοῦμαι, θεοποιοῦμαι. Chion Matridi, de anima loquens, ἰδιοποιεῖται τὸ θεῖον σῶμα ᾠκείωσε τῇ αὑτοῦ δουλείᾳ. Greg. καὶ οὗτος οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα, id est ἰδιοποιοῦμαι, Mihi vendico, Mea esse contendo. Bud. pag. 789. Hac signif. vsus est & Thucyd. lib. 1, ὡς οἰκειουμένους τὰς τότε καλουμένας ἀντιδόσεις, sibi vendicantes.

Οἰκείωμα, ατος, τὸ, Quod accommodatum est, q. d. Accommodamentum. Strabo 118, ἔοικεν ἔχειν οἰκείωμα πρὸς τὴν ἄμπελον ἐκεῖνος τὴν Αἰτναίαν ἀποδόσει, sic natura accommodam esse & vtilem. Bud.

Οἰκείωσις, ως, ἡ, Familiaritas. vt exponitur in hoc loco Naz. οἰκείωσις ἡ ἐξ ἀρετῆς. videtur tamen potius actiuè capi pro ipsa actione familiarem amicúmq; sibi reddendi, seu familiaritatẽ contrahẽdi. Ité Vendicatio. qua videlicet nobis aliquid vendicamus & nostrum esse contendimus. Thuc. l. 5, p. 162, de iumentis, ὧν μὲν ἐπεκηρύκευον κατὰ σπονδὰς τῇ πόλει, τὴν δὲ οἰκείωσιν ἐποιοῦντο, sibi vendicabant.

C. ΕΓΣοικειόω, Concilio, Adiungo, Familiarem & amicum reddo, Asciscо.

C. ΕΞοικειόω, idem. vel potius Perfamiliarem mihi reddo. vt præpositio signif. augeat. Itidémque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, vt οἰκειοῦμαι.

C. ΠΡΟΣοικειόω, Accommodo, Asciscо. vt Bud. interpr. in hoc loco Plut. de Antonio, προσωκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ ἦθος, καὶ Διονύσῳ κατὰ τὸ βίου ζῆλον. Dicũtur etiam res προσοικεῖαι quæ accommodæ sunt & conueniunt, seu quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr. τὸ φλέγμα προσοικειότατον τῇ φύσει μᾶλλον τῆς μελαίνης χολῆς. Προσοικεῖμαι exponitur etiam Mihi concilio & adiungo. vt οἰκειοῦμαι.

C. ΣΥΝοικειόω, Familiarem reddo, Concilio, Beneuólentiam alicuius comparo. Plut. Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, virum viro familiarem reddentes & adiungẽtes. Concilio redditur in hoc loco eiusdem Plut. in eodem Numa, συνοικείωσι τὴν τροφὸν τῷ ζήλει τῆς πατρίδος. Similiter & Turn. interpretatus est hunc eiusdẽ Plut. locũ De animi gener. ἔπειτα παιδιὰς ἐπάξω, συνοικειοῦσα ἅμα τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἀποδείξει, deinde ad dictionem accommodabo, interpretatione pariter & argumentatione conciliandа. Pass. Συνοικειοῦμαι, Familiaris reddor. In v. l. Sum addictus & peculiaris, Sum proprius. item Accommodor.

Συνοικείωσις, ως, ἡ, Conciliatio. Est & figura apud rhetores, de qua Rutil. Lup. De figur. sent. libro 2, Hoc schema docet diuersis res coniungere, & communi opinioni cum ratione aduersari: & habet magnam vim vel ex laude vitiorum, vel ex vitio laudem exprimẽdi. Exempla autem huius schematis ex Hyperide, Lysia & Demosth. ibi profert. Quintil. lib. 9, cap. 3, Συνοικείωσιν vocant quæ duas res diuersas colligat, Tam deest auaro quod habet, quàm quod non habet. Hunc diuersam esse volunt distinctionem, cui dant nomẽ προσλαλιάν, qua similia discernuntur.

IONICE Οἰκῖος, Domesticus, Priuatus. pro οἰκεῖος. Et τὰ οἰκῖα, Res domesticæ. Heliod. οἰκῖα θεῖναι dixit pro Domi reponere, Domi condere, in Erg. de lignis plaustro fabricando idoneis, Τῶν ξύλων μελίπλῳ ἁρμόσαι οἰκῖα θεῖναι, vt domi recondas.

Οἰκῖοδώμος καίρια, Herodoto, Valde frequentans, Frequentem reddens. v. l.

ΟΙΚΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, ποτὲ δὲ σκληρὸν θέλει γαίη δακρυόεσσα πρήσας. οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα, misericordia caprus & permotus est totus populus. Itidem apud Suid. Οἶκτος δὲ νύμφας εἶλεν. Herodian. lib. 4, πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος διελύθη τὸ συνέδριον, coorta miseratione. Et lib. 6, πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον προεκαλούμενος. Cic. dicit, Concitare misericordiam populi. Et, Implorare & exposcere memoriam alicuius, Misericordia permouere, In misericordiam inducere. Et ἔχειν οἶκτον, Miserari. Cic. dicit Imparuri misericordiã alicui, Misericordia capi & moueri. Soph. Aiace, Αἴας, ἔχει σ' αὖ οἶκτον ὡς κακῶς φρενὶ Θέλοι μ' ἄν. Et οἶκτον ἐκφέρειν, vt Cicer. dicit Hominibus lenissimis misericordiam ademit consuetudine incommodorum. Plut. Erot. de vxore Iulii Sabini quæ in spelunca eum per aliquot annos nutrierat, & quam Vespasianus vnà cum eo occidebat, οὐδὲ μᾶλλον ἐπῆρεν οἰκτος ἰδὼν καὶ ἡλικίας καὶ δαίμονας ὅλῳ ἀποφαίνων. καίτοι τὸν οἶκτον ἐξαίρει τῶν ἡθῶν τὸ φαρμακεῖον αὐτῆς ἐν μεγαλήγορον. Apud oratores ἔλεος dicuntur etiam quum in causæ peroratione misericordiam iudicibus concitant sua commiseratione. Athen. lib. 13, de Hyperide qui in defensione Phrynes dicendo nihil effecerat, προσαγαγὼν αὐτῷ εἰς δικαστὰς, καὶ προελθὼν εἰς τοὺς κατηγόρους, γυμνά τε τὰ στέρνα ποιήσας, καὶ ὀδυρμοὺς οἴκτους ὧν τῆς ὑβρεως αὐτῆς ἐπιφέρουσι. De hac commiseratione autor ad Herenn. Commiserationem breuem esse oportet. nihil enim lacryma citius arescit. Οἶκτος pro eiulatu affertur ex Soph. οἴκτῳ παρὰ συγκεκραμένῳ, id est τῷ κατηλιασμένῳ.

C. Ἀνοίκτος, ου, ὁ, ἡ, Immisericors, vt in v. l. exponitur. Fortassis tamen signif. etiam Nulli miserabilis, Qui commiseratione dignus non est. VNDE Ἀνοίκτως,

Sine commiseratione. vel etiã Immisericorditer. Suid. exp. σκληρῶς, ἀνελεημόνως. Hesych. ἀνηλεῶς, ἀπαραιτήτως. ITEM Ἀνοικτί, SIVE Ἀνοικτί, itidem Sine commiseratione, χωρὶς οἴκτου. In v.l. exponitur etiam Aperte. tunc autem ad αἰσίως referendum esset.

Ἀνοικτὸς, Non miserandus, Immiserabilis. Hesych. ἀνοικτὸς exp. ἀπαραιτήτως.

C. Φιλοικτὸς, Qui commiserari amat, Misericors. VNDE Φιλοικτία; Ad commiserationem promptissimus. Soph. καίρια τἀν φιλοίκτοις γωναῖς, id est συμπαθέστατα, res ad commiserationem promptissima. At tunc καίρια φιλοίκτως, tale fuerit fortassis quale apud Latinos Longè vel multo præstantissimus. Suidas φιλοικτίζεσθαι in eo Sophoclis loco exp. ὀδυρτικῶς, θρηνητικῶς, forsan ab οἰκτίζω deriuans: tunc autem positiuus esset, nõ superlatiuus.

Οἰκτικὸς, ἡ, ὁ, vt οἰκτικὰ ῥήματα, verba cõmiseratiua. Gaza.

Οἰκτίζω, Miseror, Commiseror, Miseret me. Construitur cum accusatiuo. cui interdum genit. rei additur: sicuti verbo ζηλόω & μακαρίζω. Aristot. De mundo, τοῖς μετὰ σοφίας διεξιοῦσι τὴν εἰς πόνους φύσιν οἰκτίσειέν ἄν τις τὴν μικροψυχίας. In his autem loquendi generibus subaudiri etiam potest ἕνεκα. Pass. οἰκτίζομαι, idem cum οἰκτίζω. Misereor. Eurip. οἰκτίζεται ἄδλιον. Thucydides lib. 1, ὅτι πλέον ἢ ὅμως οἱ διεσπαρμένοι τὸν τε θάνατον καὶ τὸ πονούμενον οἰκτίζοντο. Sicut verò οἰκτίζειν præter accusatiuũ personæ habet etiã genit. rei, ita & οἰκτίζομαι. Philo De vita M. lib. 1, διὸ καὶ φυσικῶς τοὺς παῖδας οἰκτίζουσι μᾶλλον τοὺς ὀχθοῦντας τῷ πόνῳ καὶ γενομένης αἰσθήσεως, οἰκτίζοντες μᾶλλον αὐτοὺς τῆς αἰσχύνης, αὐτοχθονές τε καὶ πανοικτίστους ἀποκαλοῦσιν. vbi Turn. vertit, Sua conquerentes necessitudinis vicem. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miserantur, & ipsos iudices vel lacrymis vel οἰκτολογίᾳ ad eum commiserãdum permouent. Athen. lib. 13, post locum in οἶκτος citatum, καὶ ἀρτίθυτος ἐχάφη μετὰ τοῦτο ψήφισμα, μηδένα οἰκτίζεσθαι τῶν λιχνίτων ὑπὲρ νόσου. vbi Bud. interpr. Miserari, Miserationem excitare, vt patroni in epilogis faciunt. Sic Dinarch. pag. 93, ὅταν Δημοσθένης ἐξαπατήσας ὑμᾶς βουλόμενος, οἰκτίζηται καὶ δακρύῃ. Bud. οἰκτίζομαι ex Poll. exp. ποτιῶμαι, καταλοφύρομαι. Hesychio οἰκτίζειν est θρηνεῖν.

Οἰκτισμὸς, οῦ, ὁ, videtur esse oratio, aut verba eiusqui οἰκτίζεται. Animonius ita inter οἶκτος & οἰκτισμὸς distinguit, vt οἶκτος sit οἰκτιζομένου ἔλεος, οἰκτισμὸς autem, ὁ λόγος πρὸς οἰκτίροντας.

C. ΑΝΤΟΙΚΤΙΖΩ, Vicissim misereor, Vicissim miseror, seu commiseror.

C. Ἀποικτίζω siue Ἀποικτίζομαι, Miseror & defleo. vel Defleo miserabiliter, Deploro, Conqueror. Herodor. Ἀποικτίσειν τὰ ὑπὸ Κύρου ἰώμενα, miserabiliter deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

C. Ἐποικτίζω siue Ἐποικτίζομαι, Commiseror. vel Miserabiliter queror. vt ἐποικτισάμενος exponitur Miserabiliter conquestus.

C. ΚΑΤΟΙΚΤΙΖΩ, siue Κατοικτίζομαι, Cõmiseror. κατοικτίζειν exponitur etiam Misericordiam implorare. sicut οἰκτίζεσθαι oratores in epilogo dicũntur quum οἰκτιλογίᾳ iudices ad misericordiam permouent. Pro Conmiseror seu Deploro, vsus est Greg. De homine, ὃν τὸν Ἥρμιν δακεῖν ὁ μάγας Δαείλ, καὶ κατοικτίζομεν πάντες τὴν ἀνθρώπου ἀθλιότητα, πολυτρόποις λόγοις καταθρηνοῦντες.

C. Συνοικτίζω, Commiseror. vt συνοικτίζω σε apud Xen.

Οἰκτίρω, Miseror, Cõmiseror. idẽ cũ οἰκτίζω. Il. ω, Οἰκτείρων πολλόν τε κἀρη πολλόν τε γηρέιον. alibi ἐλεαίρειν dicit & ἐλεεῖν. Soph. Trach. οἰκτίρατέ μ' Ἑλλήνων οἱ τῶνδε, miserare me multis miserabilem. Sicut verò οἰκτίρω cum accusatiuo personæ habet etiam genit. rei, sic etiam οἰκτίρειν. vt X. Pæd. 1, τῷ μὲν παῖδες ὠκτίρειν αὐτὸν, casũ eius est miseratus. Idem dicit etiam οἰκτείρω σε ὅτι πενίας, Miseret me tuæ egestatis, seu Miseret me tuæ paupertatis. Soph. cum infinitiuo quoque in Aiace ait, οἰκτίρω δέ νιν Χάρας πρὸ ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν, Adeo me eius miseret vt verear eam destituere. seu Miserum duco illam relinquere viduam. Οἰκτίρομαι, Sum miserabilis, Alios mei miseret. ex X. Reperitur fut. οἰκτιρήσω apud Paul. Rom. 9, ex Græc. Bibl. interpret. ᾧ οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω. Οἰκτίρμα apud Hesych. ἔλεος, Misericordia, Commiseratio, Miseratio. In v.l. habetur Οἴκτιρμα, quod malim quàm illud οἰκτίρημα. quod tamen dicere possumus formatum esse ab οἰκτίρημαι.

Οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, Miseratio, Cõmiseratio, Misericordia. quod plus esse volunt quàm ἔλεος. Paul. epist. 2 ad Cor. cap. 1, ὁ πατὴρ οἰκτιρμῶν καὶ θεὸς πάσης παρακλήσεως. Ad Rom. 12, δόξῃ τὸν οἰκτιρμῶν τῷ θεῷ. Ad Col. 3, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ. Hebr. 10, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἀποθνήσκει.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, Misericors. Epigramm. lib. 3, ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ, animo misericordi & benigno. Vsus huius vocabuli & in Nouo testamento, vt Lucæ 6, γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί. In epist. Iac. cap. 5, πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

C. Φιλοικτίρμων, Qui libenter miseratur, Pronus ad misericordiam, Pronus ad miserendum. Poll. & Plut.

C. Ἐποικτίρω, Miseror, Commiseror. Soph. ἐποικτίρουσι δ' ἄνδρες Δαναοί. Arat. ἐποικτίρουσα πολυρρόθιος ἀϊδρείη. quæ ita Cic. interpr. Commiserans hominum metuendos vndique casus.

C. ΚΑΤΟΙΚΤΙΡΩ, Miseror, Commiseror. Ex Herodoto καταικτίρεται affertur etiam pro, Suam conditionem miserabatur, id est Deplorabat.

Καταίκτιρσις SIVE Καταίκτισις, εως, ἡ, Commiseratio, Misericordia. Ex Xen. Pæd. 6.

ITEM Οἰκτὸς, οῦ, ὁ, Misericordia seu commiseratione dignus, Miserabilis, Miserandus. οἴκτου ἄξιος, vt οἰκτρὰ τραγῳδία apud Eust. in responso Philoxeni ad Dionysii tragœdiam recitatam. vbi Dionysius οἰκτρὰ accipiebat pro οἰκτρὰ, miserabilis, (vt Homerus dicit οἰκτρὰ κήδεα) quod in laudem tragœdiæ alicuius dicitur: sed alio sensu Philoxenus dixerat, videlicet pro οἴκτου ἀξία, hoc est μοχθηρὰ, sicut οἰκτὸν ἀνδράποδον de mãcipio deploratæ nequitiæ dicitur. Hesych. οἰκτὸς exp. non solùm ἐλέου ἄξιος, ἐλεεινὸς, sed etiam ἐλάχιστος, βραχὺς, σμικρὸς. Suid. etiam ζημιώδης & ἐλέους ἄξιος in hoc loco, ἀνδρώποις οἰκτοῖς καὶ ἀπιστοπίστοις. AT Οἰκτρὰ aduerbialiter significat Miserabiliter. Odyss. ω, Οἰκτρ' ὀλοφυρόμενος. Pro quo forma aduerbiali in prosa DICITVR Οἰκτρῶς. Suid. νήπιος ὃς τὸν οἰκτρῶς οἰχομένων γονέων ὀπιπλάζεται, id est ἐλεεινῶς, Miserabiliter. SVPERL. Οἰκτρότατος, Valde miserabilis, Quo nihil miserabilius. Apud Plut. de aud. poem. οἰκτρότατόν γ' ἤκουσα ὅπου Πελασγικὸν χάος Καπαϊδήσης. Aliàs pro οἰκτρότατος alia forma etiam DICITVR Οἴκτιστος, quo & poetæ & prosæ scriptores vtuntur. Od. μ, Οἴκτιστον δὴ καὶ ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν Παίτων ὃν ἐμόγησα. Il. χ, Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δηλήσασθαι βροτῷ. Apollon. Οἰκτίστως ἐλέγοισιν ὀδύρεται. Luc. οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις, spectaculum omnib⁹ Scythis maximè miserabile. VNDE Οἴκτιστα ET Οἰκτίστως, Ita vt miseratione dignissimum sit, Admodum miserabiliter. Apud Phalar. οἰκτίστως, admodum miserabili cruciatu. AT COMPAR. Οἰκτίτερος, Miserabilior, affertur ex Herodoto.

C. Οἰκτροίω, ῶ, Miserabiles edo gemitus, Miserabiliter gemo. Hesych. οἰκτροῦντας exp. οἰκτιζομένους, ἐλεεινοῦντας.

C. Οἰκτιλογία, ας, ἡ, Commemoratio miserabilium, Oratio ad misericordiam concitandam cõposita. ἐλεεινολογία. vt apud Dem. Pro cor. Τὰ δικαίως ἀδυρόμενος νυνὶ πάθη καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά.

C. Οἰκτοχέω, Miserabiliter fundo. Aristoph. Vesp. ἱκετεύουσί σ' ἐπικύπτοντες, πολλὰ φωνὰ οἰκτοχεοῦντες, miserabilem vocem fundentes. seu miserabiles sonos. Si verò sine casu dicatur οἰκτοχεῖν, interpretabimur Miserabilia verba fundere, vt rei depreeantes.

C. Ἀνοικτὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, Non miserandus, Immiserabilis, Horat. Citatur ex Eurip.

Οἰκτρίζεσθαι. Bud. exp. ἐλεεῖσθαι. Sic apud Hesych. οἰκτριζόμενος, ἐλεεινόμενος.

ΟΙ̃ΜΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, & τ Οἶμη, ης, ἡ, Via, Semita. Idẽ cum ὁδός. Hesiod. Erg. de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ βηχὺς τὸ πρῶτον. paulo antè de vino, ὀλίγη δὲ ὁδὸς, μαλακὸς δ' ἐπιρρώσασθαι. Fœm. gen. vsus est Alpheus Mityl. l. 1 Epigr. Ἡδὴ γὰρ καὶ πέρας ἐπέβαινε ζωῆς πᾶσι δοκεῖ Ῥώμης, Καὶ χρών. οὐ ῥηϊδίη δ' εἰσὶν ἐπ' ἄκρον ἄβατος, via qua ad cælum ascenditur. Sic & apud Suid. in quodam Epigrãm. Ἑρμογένης ἑξαίδριος Μακεδόνος, εἰ πετ' ἀταρπὴ

Δαρείου στρατεῦσαι οἶμον ἐρισσόμενα. Priorem syllabam huius vocabuli οἶμος aspirari à Chrysolora & Gaza traduntv.l. Ac certè in manuscriptis etiam libris vidi scriptum οἶμη & οἶμος: rursum tamen in meo quodam lex. vet. tenui accentu οἶμη & οἶμος. in quo οἶμος deriuatur ab οἰμάω significare ὁρμῶ, quoniã ἐν αὐτῇ ὁρμωμένοι πρὸς ἡδονήν: aut etiã ab οἴσω futuro verbi φέρω, quoniam διὰ τῆς παντὸς φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ἡδυπαθοῦντες τῆδε κἀκεῖσε. Malim tamen ego contrà οἰμάω ab οἶμος siue οἶμη deriuare, vt sit, Recta via impetum do in aliquem. nam qui impetu in aliquem feruntur, non quærunt ambages. Vtitur hoc vocabulo Plato quoque, idque in vtroque genere. Lib. 4 De rep. τὸν αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγῷμαι, πορεύσεσθαι μόνον ἀπλῶς ἀπλοῦν ἄτεχνον. At in Phædro, ἀκήρατος ἂν ὁ λόγος αὐτῷ οἶμαι φανεῖται ἢ ὁ οὕτω πλήρης ὢν μία φαίνεται τις.

Οἶμος, Virga, ῥάβδος, ἀφ' ἧς τὸ ὁρμᾶν εἰς ὁδὸν ἐστὶ τοῦ φύειν. sic in meo lex. vet. vbi hoc additur exemplum, Τοῦ δ' ἤπιον δίκα οἶμοι ἕσαν Qui locus habetur initio Il. λ, de thorace Atridæ, Τοῦ δ' ἤπιον δίκα οἶμοι ἕσαν μάλιστα κυκλόσε, Δώδεκα δὲ χρυσοῖο. vbi Eust. exp. ζῶναι, ὁδοί, ῥάβδοι ὁρθαί: in meo Homero manuscr. ὁδοὶ μάλιστα σφήκεσσιν, & στίχοι, quod posterius malim. significare enim videtur quædam quasi lineamenta & strias per thoracem ductas. Suidas autem οἶμος exp. ῥάβδος κύκλου: κύκλον forsan accipiens pro Rota. Ab eodem οἶμος exponitur στίχος. ‖Hesychio autem οἶμος est non solùm ὁδὸς, πεῖσος, sed etiam κύκλος. quibus addit, ὅταν ἐκ τῆς ἀσπίδος κύκλους οἴμους ἐκάλεσαν.

Οἶμη idem esse cum οἶμος testatur Suid. & Hesych. quippe quorum vterque οἶμη exp. ὁδός. sed scriptura tãtùm discrepant eorum codices. habet enim Suidas οἶμη aspiratum: Hesych. οἴμη. à quo exponitur etiam κύκλος, itidem vt οἶμος. ‖Οἴμη Hesychio est etiam ᾠδή, Cantus, (vt Quintil. quoque infrà in θεοίμοις interpr.) deriuanti inde θεοῖμον, τὸ θεὸν τὸν ᾠδῆς. Itidem in meo lex. ver. οἶμη. ἡ ᾠδή, ἀφ' ἧς τὸν ἐν ταῖς οἴμοις ψάλλεσθαι, ὅτι πᾶσι ταῖς ὁδοῖς. ὅθεν καὶ θεοίμους ὅτι τῷ ποιητῇ. Od. θ, vers. 37, Μοῦσ' ἀρ' ἀοιδὸν ἔφηκεν ἀείδεμεναι κλέα ἀνδρῶν, Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἴκεν. id est ᾠδῆς, vel διηγήσεως, vt Eust. exp. ‖Hesychio οἶμη est etiam λόγος, ἱστορία, & φωνή.

C. Δύσοιμος, Malam habens viam, dicendes, vt Hesych. exp. cui δύσιμος est etiam ὅτι κακῶς ἤκουσα.

C. Παρόδιμος, ου, ὁ ἡ, ἡ. Qui iuxta seu propter viam est. vt παρόδος. Hesychio γείτων, Vicinus. ΑΤ Παροιμῶ, A via deflecto. nam idè παροιμώσαντες exp. ἐκβάντες τῆς ὁδοῦ.

C. Παροιμία, ας ἡ, Prouerbium, Adagium seu Adagio. vel Vulgi re dictum, vt Plin. in πολύμορφος interpretatur. παροιμία Donato est Accommodatum rebus temporibusque prouerbium: Diomedi, Prouerbii vsurpatio rebus temporibúsque accommodata, quum aliud significatur quàm dicitur: Erasmo autem, Celebre dictum, scita quadam nouitate insigne. Græcorum nonnulli ita, παροιμία ἐστὶ λόγος ὠφέλιμος ἐν τῷ βίῳ, δηκτικὸν ἔμφασιν ἔχων πολὺ τὸ χρήσιμον ἐν ἑαυτῷ. Alii ita, λόγος ὀπτικὸς πολλῶν τὸ παρὲς ἀσαφές. In quo præcipuè requiritur vt sit βρυλλούμενον, hoc est passim per ora hominum obambulet: vnde & ab οἶμος. i. via, deriuatur. atque adeo à Basilio παροιμία esse dicitur παιδικὸς λόγος. Suidæ autè παροιμία καθ' ὑφηγητικὸν τὸν παρόντα διήγημα. Vide & alia apud Erasmũ in prolegomenis in chiliadas adagiorũ. Alii autẽ & Donati & Erasmi & Græcorum definitiones reiiciunt, dicúntq; παροιμίαν esse Orationẽ vulgatã allegoricam, vel Orationem vulgatam alludentẽ seu innuentem. itque Adagium dictum volunt quòd è sua prima ac propria significatione agatur ad aliud iudicandum. Iidem παροιμία non deriuant ab οἶμος significante Via, vt sit παροδικόν, tritum & vulgare: sed ab οἶμη significãte Verbum, vt prorsus respondeat Latino Prouerbiũ. Plato Polit. 1, παλαιὰ παροιμία, quod Cic. Vetus prouerbium. Athen. lib. 10, ἡ βρυλλουμένη παροιμία. Cic. Tritum sermone prouerbium. Aristot. Rhet. 1, ὅθεν καὶ παροιμίαν ἔφασαν, ὡς, Ἥλιξ ἥλικα τέρπει. καὶ, Ἀεὶ τὸ ὅμοιον. Sic Cic. Pares enim cum paribus veteri prouerbio facillimè congregantur. Athen. lib. 7, παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. quod Varro, Vetus adagio est. Cicero, In prouerbio est, Prouerbii loco dici solet, Venit in consuetudinem prouerbii. Plinius, Cessit in prouerbium. Idem Athen. eodem libro, ἡ λιχρομάχη παροιμία, Κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν. Et libro 8, λέγεται ἡ παροιμία ἀπὸ Στρατονίκου. Idẽ lib. 14, παροιμία ἐστὶ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀεὶ κακῶς: τὸ χεῖρον αὐλοποιοῦντων, quod prouerbii loco dici solet in eos qui perius semper tibias inflant. Et lib. 5, τὴν παροιμίαν ἡ λέγουσα, Μὴ παῖδ' μάχαιραν. Plut. Symp. ᾧ ἐν τῇ παροιμίᾳ λιχρόμενον, quod prouerbio dici solet. Et Symp. 7, τὸν ἐκ τῆς παροιμίας ἀποκόμενον ἰχθὺν οὐχ ἁλοιῶν. Idem, τὸ τῆς παροιμίας, quod in prouerbio est. Idẽ, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν. Sic Luc. τῶν ἐκ τοῦ τῆς παροιμίας, Ὃν τρόπον τὸν λέοντα. Rursum Aristot. πύτων μαρτυρεῖ ἡ παροιμία, Μή ποτ' ἐν ἐρέτῃ χέοντα. Et Plut. σωτήριον ἔχουσα παροιμίαν. Item Soph. in Aiace, ἐς ἀληθὲς ἡ βροτῶν παροιμία, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα. Citat Athen. quosdã etiam παροιμιῶν scriptores. vt lib. 7, Κλείαρχος ἐν τῇσ περὶ παροιμιῶν. Sic eodem lib. Κλείαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ παροιμιῶν. Et lib. 14, Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. ‖Ioann. autem Euãg. παροιμίαν dicit quod cæteri προοίμιον, vt cap. 10; ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς.

VNDE Παροιμιαστός, ή, όν, Prouerbiorũ scriptor. ITEM Παροιμιακός, ή, όν, ΕΤ Παροιμιώδης, ους, ὁ ἡ ν, Prouerbialis. Qui in prouerbio est. Plut. Hellen. παροιμιώδες ὅτι τὸ, Δεῖπνον Σαμίοισι παθεῖν. Idẽ Symp. 2, τὸ σῖτον αἰτεῖν τὸ παροιμιακὸν ᾄδειν ὅτι σιτῶν αἰσχύνας. Et Symp. 4 ῥᾳδιούργημα καὶ παροιμιῶδες βδελυρόν. ‖Apud schol. autem Aristoph. sunt & metra παροιμιακά. vt ἐφθημιμερίς, ἃ καλεῖται παροιμιακὸν, aliquot in locis. ΕΤ Παροιμιάζομαι, Prouerbialiter loquor. Athen. lib. 10, διὸ καὶ καλῶς οἱ παροιμιαζόμενοι λέγουσι τὸν εἶναι οὐκ ἔχειν πηδάλιον. Sic Arist. Ethic. 5, cap. 1, καὶ παροιμιαζόμενοι φασὶν, Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἐστί. Sic ex Plat. De leg. παροιμιάζομαι τῷ θεῷ., prouerbio de deo loquor. At τὸ παροιμιαζόμενον, Quod in prouerbio est, Plut. De primo frig. quod idem alibi dicit τὸ τῆς παροιμίας. Sic Aristot. in 2 De gener. anim. λέγεται δὲ καὶ τὸ περὶ τῆς Λιβύης παροιμιαζόμενον, ὡς ἀεί τι τῆς Λιβύης φέρουσης καινόν. quibuscum cõfer quæ ex eodem in Πολύμορφος citaui vnà cum Plinii interpretatione. Sic Theophr. Hist. pl. lib. 7, cap. 7, παροιμιαζόμενός ὅτι διὰ τὴν πικρότητα κάρφος, ob amaritudinem in prouerbio est. Sic alibi, παροιμιαζόμενον λέγεται, prouerbii loco dicitur.

C. Προοίμιον, ου, τὸ, Exordium quo cantores ac citharœdi præludunt. Præcentio, vt Gell. post Cic. loquitur. Ath. lib. 8, τὸ προοίμιον ἅπαντα καλεῖσθαι, id est τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς, vt Hesych. & alii exp. ab οἶμη deriuantes. Hymni etiam προοίμια dicũtur. nam apud Thuc. lib. 3, pag. 117, ἅμιλλα ἦν ὑμῖν Ὅμηρος ὅτι πλεῖστα λῷ, ἐν τῇ ἐπὶ Δήλῳ, ἃ ἔστιν ὑμνικὰ προοίμια Ἀπόλλωνος. vbi citantur quidam versus ex Hymno in Apollinem conscripto. ibidem & schol. annotat, ἐκ προοιμίου ἐξῆμουν ὕμνους ἢ τὰ προοίμια ὑμνῳδεῖν. Sed & oratorũ ac cæterorum scriptorum exordia προοίμια dicũtur, metaph. à citharœdorum proœmiis sumpta. nisi malimus προοίμιον tunc deriuare ab οἶμη significante λόγος. Quintil. lib. 4, cap. 1, Quod Principium Latinè vel Exordium dicitur, maiore quadã ratione Græci videtur προοίμιον nominasse: quia à nostris modò initium significatur, illi satis clarè partem hanc esse ante ingressum rei de qua dicendum sit, ostendunt. Nam siue propterea quòd οἶμη cãtus est, & citharœdi pauca illa quæ antequam legitimum certamen inchoent, emerendi fauoris gratia canunt, προοίμιον vocarunt: oratores quoque ea quæ priusquam causam exordiantur, ad conciliandos sibi iudicum animos, præloquuntur, eadem appellatione signarunt: siue quòd οἶμον itidẽ Græci viam appellant, id quod antè ingressum rei ponitur, sic vocare est institutum: Certè proœmium est quod apud iudicem dici priusquam causam cognouerit, possit. Ad citharœdorum προοίμιον Cic. quoq; alluit, vbi ait in libro De orat. Connexum autem ita sit principium consequenti orationi, vt non tanquam citharœdi proœmium affictum aliquod, sed cohærens cum omni corpore membrum esse videatur. Vide & ᾠδός. Aristot. Rhet. 3, Ὃ μὲν γὰρ προοίμιον ἐστὶν ἀρχὴ λόγου ὥσπερ ἐν πεζοῖς πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Idem eodem lib. οὐθὲν δεῖ προοιμίου ἀλλ' ἢ ὅσον τὸ πρᾶγμα ἐπιδεῖξαι κατὰ λαμῳδίαν. Sic Luc. in Tim. λέγε, μὴ μακρὰν μήκυνε, μηδὲ μῆ

προοιμίων, ὡς ἐφ' οἱ ὁπὶ πεπὶοι ῥήτορες. Idem De hist. scrib. A δεινότητος προοίμιος αἱ ἀρχαὶ τῆ συγγραφέως ἐχρήσαντο. Eodē lib. δ προοίμιον ὑπὸ λυχνον ἐποίησεν. Et in Demon. βαχτίρω ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Itidem Philo De vita M. lib. 1, μετὰ προοιμίων καὶ ἐπιλόγων τὰ πλεῖστα πειρώμενος ὑφηγεῖσθαι, præfationibus & perorationibus. Et Plut. ταυτὶ μὲν οὖν ἔτω προοίμια τῆ λόγου ταυτὸς. Transfertur ad alia quoque. Aristid. καὶ ὡς ἐφ' ἑ προοίμιον ἅσαι δοῦ πολέμου, ve lut præludium belli, vt Bud. interpr. Plut. Symp. 2, φιλικὰν δὲ συμποσίου προοίμιον ὁμιλίας. Et Athen. lib. 3, προοίμιον δεῖπνου χαρίεντας παρασκευάζων. Sic & lib. 4. Xen. οὐκ ἄξιος πίστεως δὲ ὁ προοιμίοις ἡδονῆς. vbi exponitur, Non te fallam à voluptate ductis exordiis. secundum quam interpr. pertinebit ad oratorum proœmia. Iuuen. dicit & proœmia tixæ. Cōtrà Greg. πῶς ὑμῶν τῆς φιλίας προοίμιον.

ΥΝΔΕ Προοιμιακὸς, ὴ, ὸ, Ad exordium seu proœmium pertinens. ΕΤ Προοιμιάζομαι, Proœmio vtor, Proœmior. (vt Plin. epist 17, Proœmiatur aptè, narrat aperté) Aristot. Rhet. 3, de seruis, οὐπω ἐπιτηδείως λέγουσιν ἀλλὰ πρὸς κύκλῳ, καὶ προοιμιάζονται. Aliquando cum accus. constituitur & signif. Exordior, Initium sumo. C Greg. ἐπιῶν γὰρ αὐτὸς τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ Βασιλὴς προοιμιάζεται, initium facit honorum conferendorum ab hoc magistratu.

Cæterùm Atticè pro προοίμιον DICITVR Φροίμιον, sicut φροῦδος pro πρόοδος. Luc. De scrib. hist. καὶ πῶς φροιμίῳ χρήσεται τῆ ἱστορίᾳ πρὸς τὴν λεκτέων. Idem eodem lib. ὅπου πλεῖ τῷ φροιμίου, in fine exordii seu præfationis. Affertur ex Epigr. etiam. ΥΝΔΕ Φροιμιάζομαι, Exordio seu principio vtor, Proœmii loco dico, (quod Plin. iunior dicit Proœmiari) Præfor. Dicitúrq; D non de oratoribus solùm, sed & poetis cæteris que scriptoribus. Aristot. Rhet. 3, τὸ φροιμιάζειν; Idem De arte poetica, ὁ δὲ ὀλίγα φροιμιασάμενος, ἅτις ἐστὶ γὴ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἢ καλοῦ τινος. (Et Polit. 7, præt. in pass. signif. ταῦτα μὲν ὅτι δοκοῦσιν ἔτω προοιμιασάμενα τῆ λόγου) Vtitur & Luc. in lib. De scrib. hist. ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἀρξεται.

C. Συμφώνιος, ν, ὁ ἢ ν, Consonus. vel Qui vno concentu à multis canitur. Apollon. lib. 2 Arg. Ὀρφεὶη φόρμιγξι πυοίμιον ὕμνον ἀείδειν. vbi schol. exp. συμφώνιον, ab οἶμη deriuās. E Consonum hymnum Orphex citharæ, σύμφωνον, συμφωνόν. ΑΤ Συμφώνιον, ν, τὸ, Suidæ προοίμιον est.

ΑΤ VERO Οἰμάω, siue Οἰμάω, à quo nonnulli deriuāt οἶμος, ego potius ab οἶμος deduxerim, vt in οἶμος etiam dictum est. Signif. autem οἰμάω, Impetum do, Impetu feror, Irruo. Il. χ, de circo aue, Ῥεῖα διώκοντ' ἀλλήλω πόλιας: cui Achillem comparat, & de quo dicit, ἐπόρουσε πεσὼν κρατερῶν ἀπὸ πεδίοιο. Eodem lib. v. 308 & 311, Οἶμησεν δὲ ἑλὼν ὥστ' αἰπὺς ὑψιπέτηλος. Ibidem, Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε πιέσσων φάεσσιν ὀξύ. id est ὥρμησεν. Eust. hoc οἰμάω deducit E ab ὁμῶ, significante εἰμαὶ γίνομαι: dicens οἰμᾶν esse τὸ συνηθροίσθαι καὶ ὁμοῦ εἰληθέναι ἢ ἁλίσθαι, ὅ ὅτιν, ἑαυτὸν συνῤῥῖψαι, ἐρμᾶν. idque manifestū esse ex hoc hemistichio, οἶμησεν δὲ ἑλὼν, quod ex vet. exp. ἄῤῥησεν συνῤῥῖψας ἑαυτὸν, ὥρμησεν. Scribitur autem οἶμησεν & εἰμᾶν apud Eust. & ὁμᾶν, vtpote qui ab ὁμῶ deriuet. In meo verò lex. vet. & Hōmero manuscripto, tenui spiritu, sicut & apud Suid. & Hesych. qui etiam εἰμᾶν exponit non solùm ἐρμᾶν, sed & ἐπιζεύγνυμι τῷ ἁρμόττω.

Οἴμημα, ατος, τὸ, Impetus qui in aliquem datur. ὄρμημα F Hesychio. pro quo Οἴμημα per syncopen DICI Οἶμα tradit Eust. sicut κῖμα pro κίνημα. Vtitur autem hoc vocabulo οἶμα Homerus, vt Il. π, Οἶμα λίοντος ἔχων, ὅστε ταῦρον μεσσηγὺς κεραΐζων ἔδμεναι ἀγρόμενος σύες ἠδὲ καὶ ἄνδρας. Il. φ, Αἵματι οἶμα τ' ἔχων μάλα δοῦ ἠπεροπῆος. id est ὁρμήματα, vt schol. & Hes. exp.

ΟΙ῎ΝΟΣ, ου, ὁ, Vinum. Od. ι, οἶνον ἐρυθρὸν Εὐήθει μαγέτῃ. Il. ι, οὐ πίνουσ' αἶσιμα οἴνου. Od. ν, μελίφρονα οἶνον ἀείρας. Od. γ, αἰὰ κρητῆρα κέρασσεν οἴνου ἡδυπότοιο. Vnde apud Aristot. Plut. Athen. & alios, οἶνος κεκραμένος, & οἶνος μεμιγμένος, vinum aqua mixtum. Od. β, Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο ἕστασαν. Od. ι, ἐπὶ μ' ἐδάμασσαν οἴνῳ. Od. γ, οἴνῳ βεβαρηότες. Od. τ, βεβαρηότα μὴ φρένας οἴνῳ. Ouid. dicit — graues vino somnóque iacebant. Od. ε, Ἥ ῥά νύ οἶνος ἔχει φρένας. Et Od. ϖ, Οἶνός τε βλάπτει. X. Pæd. 8, πῶς τῶν οἴνου γέγονεν. Athen. lib. 5, ὁ οἴνῳ ὀρπς, pro Cōporantes. Sic idem in pluribus locis, παρ' οἶνον, inter scyphos. Apud eundem οἶνος μὴ γεύσασθαι, & οἶνου ἀπέχεσθαι. Apud eundem ἄτυρος οἶνος, id est ὁ οὐκ ἐφηψώς: & προόδρομος οἶνος, id est ὁ γλυκὺς, seu γλυκάζων, vt alibi. Et lib. 1 ex Aristoph. εὖπε πρεσμύσιος σκληροῖσιν οἴνοις, σταφίδεσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὼ κοιλίαν, ἀλλ' αὐθαδία καὶ πάσαν ἐκπεφυγέναι. Alia apud alios scriptores exempla occurrūt. Aristoph. οἶνον vocat Ἀφροδίτης γάλα: alii βύτρυνα καρπὸν Δήμητρος. Impropriè autem apud Athen. lib. 10, κρίθινος οἶνος: quē alio nomine ζῦθον siue βρῦτον appellabant. Sic Herod. lib. 2, de Ægyptiis, οἴνῳ δὲ ἐκ κριθίων πεποιημένῳ ἀξιοχρέως (εὐ γὰρ τρίεισι ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελος). Variæ autem huius vocabuli etymologiæ afferuntur, inter quas & hæc Platonis apud Plut. Symp. 7, ἐπὶ οἴνῳ δεῖ καὶ νῦν ἔχειν πεῖθ' ὡς πίνοντας.

C. Οἰνοβαρὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, Vino grauis, vt Ouid. paulo antè in οἶνος loquitur: οἴνῳ βιβαρεῖς, vt Homerus. Virg. dicit etiam Vino grauatus. id est Ebrius. Il. α, Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων. de quo loco Plut. Symp. 5, προσῆν καὶ τὴν οἰνοβαρῆ προσεῖναι, ὡς μάλιστα τῶν νοσημάτων τῷ οἰνοπλυγεῖν προσαλλόμενος. ΕΤ Οἰνοβαρέω, Vino grauis sum, Ebrius sum, Vino sepultus sum. Od. κ, Κυκλωπος ἰμερίων κατὰ πλεῖσθ' οἰνοβαρείων. Od. ι, ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.

C. Οἰνοβρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Nicand. Alexiph. Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βολὼ ἐν κυπέλλοις θαλίῃς, id est ἐν οἴνῳ τρωγομένῳ βορᾷ, hoc est τρυγίᾳ, inquit schol.

C. Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte mistis, cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam scribens fœminarum incōmodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι. id quod tamen nonnulli tepidum aut egelidum interpretantur in modum lactis. id enim γαλακτῶδες videtur significare. Gorr.

C. Οἰνόδρυν, Garum vinosum, hoc est Garum mistum vino. Aet. lib. 3, cap. 85, refert compositionem οἰνοδρύου καθαρσικοῦ: ex qua tamen quodnam propriè fuerit gari & vini temperamentum, certò constare non potest. Gorreus.

C. Οἰνογυτέω, Vinum gusto, Potito. Athen. lib. 9 ex Antiphane, οἰνογευτῶ, ὥσπαπῖ ὦ ὗς σταφίσις.

C. Οἰνοθήτης, ου, ὁ, Qui vinum colat, hoc est per colum trāsfundēs purgat. à verbo οἰνοθέω, Vinū percolo. (quod & καθυλίσαι τὸν οἶνον, & διηθῆσαι siue ἠθῆσαι τὸν οἶνον) apud Athen. lib. 13 in epistola Parmenionis de iis quos ex Darico exercitu cœperat, ὀλιγανθρώπους ἑξακοσίους ἑβδομήκοντα ἑπτὰ, χωρὶς γυναικῶν εἰκοσινύα. γαλακτηγοὺς δύο καὶ δέκα, πυραπτοὺς ἑπτακαίδεκα, οἰνοθήτας ἑβδομήκοντα.

C. Οἰνοθήρας, ου, ὁ, Œnothera: plantæ nomen. (ad verbum sonaret Vini venator) de qua Theophr. Hist. pl. lib. 9, c. 21, ἡ δὲ τῆ οἰνοθήρᾳ ῥίζα δοθεῖσα ἐν οἴνῳ, θρασύτερον ποιεῖ καὶ ἱλαρώτερον τὸν ἦθος. Et mox de eius radice, ὄζει δὲ αὐχμηθεῖσα ὡς ῥοδίνου. sic enim reponendum esse, ex Plinio quoque patet, lib. 26, cap. 11, Œnothera siue onuris hilaritatem afferens in vino. Et mox de radice, Quum siccata est, vinum olente. De eadem Dioscor. lib. 4, cap. 118, ὀνάγρα, οἱ δὲ οἰνοθῆραι, οἱ δ' ὄνουριν. Et mox, de radice, ἣν τις ξηρανθεῖσαν οἴνου ὁμοίως ἐπιδίδωσι. De eadem ita apud Galen. lib. 8 Simpl. ὄναγρον, ἢ οἰνόθηρα, ἢ οἰνοθουρίς. Ταύτης ἡ ῥίζα ξηραινομένη οἷς ἐπόζει. ἔστι δὲ καὶ τὸ δυνάμει κατ' οἶνον μάλιστα. Sed hæc vocabula suspecta sunt. Itidem tamen apud Ægin. libro 7, ὀνάγρας, οἱ δὲ οἰνόθηρας, ἄμφω οἰνοθούριν. ΙΤΕΜ Οἰνοθηρὶς herbæ nomen. Plin. lib. 24, cap. 17, Crateuas œnotheridem, cuius aspersu è vino feritas omnium animalium mitigaretur.

C. Οἰνοκώχλη, Vino gaudens, Vinosa. Pollux libro 6, capite 7.

C. Οἰνόλιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vino sepultus, seu Vino grauis. id est Ebrius. vel etiam Ebriosus, Qui vino sepeliri solet. Plutar. De educ. puer. αἰσθάνεσθαι οἰνόλιπον ἢ λίχνον, ὡσὶς πᾶσαν ἀφεγμοσύνην ἀχρήστου.

C. Οἰνομανὴς, Insano vini amore captus. Athen. lib. 11, καὶ γὰρ ὁ φίλοινος ἢ ὁ ἐλαφρὰς οἶνον ὁ ψεμανὴς ὅτι, καὶ ὁ φίλοινος, οἰνομανής.

C. Οἰνόμελι, Vinum mulsum: quod & simpliciter mulsum dicitur. id est, vinum melle conditum. cuius condiendi diuersæ rationes à medicis traduntur. Mulsum verò quod ex musto fit, sunt qui ῥίκταρ vocari scribant. quanquam Constantinus Cæsar eo nomine Conditi mulsi

genus quoddam appellari ſcribit,ex variis aromatis, & ſub caniculæ ortum per dies quadraginta inſolati. Dioſcor.οἰνόμελι τὸ ἀπὸ τοῦ αὐστηροῦ οἴνου καὶ μέλιτος ἑφθοῦ γινόμενον,ἧττον πνεῦμα ποιεῖ. Quæ ſic Plinius, Mulſum ex auſtero vino factum non implet ſtomachum, neque ex decocto melle,minúſque inflat. Vide & Μελίπηπτος.

C.Οἰνομήτωρ,ορος,ὁ,ἡ, Vini mater. Aſtydamas apud Athen. lib.2,Θυπτῖαι δ' ἀκρατόρου λόπτης ἔφηνεν οἰνομήτορ ἄμπελον.

C.Οἰνόπεδον,ου,τὸ,Campus vini ferax.οἰνόφυτον πέδον, ἀμπελόφυτον χωρίον. Euſtathio ἀμπέλων γῆ πλήρη, qui non ab οἶνος ſed οἴνη deriuari vult.Il.ι,τὸ μὲν ἧμυ οἰνοπέδοιο,Ἥμυσε δὲ φιλέων ἄροσιν πεδίοιο ζαμένδαι. Vbi neutraliter οἰνόπεδον dici,vt Ψιλόπεδον & τραπέπεδον,annotat Euſt. Alibi autē adiectiuè idem Homerus DICIT Οἰνόπεδος,ου,ὁ & ἡ, vt Od. α, Ἑρπύζουτ' αἶά γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.ι.γῆς ἀμπελοφόρου,ſeu οἰνοτόκου,campi viniferi. Reperitur ET Οἰνοπέδη,itidem pro campo vini ferace ſeu Vinea. in Epigramm.lib.2, σὺ δ' ἢ ὕδατον οὐκ ἐμέλησεν, Ἀλλ' οἷος τροφὸς ἦλθες ἀπ' οἰνοπέδης,qualis à vinea veniſti.

C.Οἰνοπήτωρ,ωρος,ὁ καὶ ἡ,In quo vinum maturuit. Apud Suid.Βοτρυες οἰνοπήτορι εὐχόμενοι ῥοιῆς Θοέμματα.

C.Οἰνοπλάνης,ου,ὁ καὶ ἡ,Vino errans. Eurip.

C.Οἰνοπλήθης,εος,ὁ καὶ ἡ,Vino plenus, hoc eſt Vino abundans,Vini ferax. Od.ο, de Syria inſula, Εὔβοιαν,εὔμηλος, οἰνοπλήθης,πολύπυρος.

C.Οἰνοπλήξ,ῆγος,ὁ καὶ ἡ, Vino percuſſus,id eſt Ebrius.Sic Tibull. Eleg.2, Nec quiſquam multo percuſſum tempora Baccho Exciter, vt habent quædam exempl. pro Perfuſum, quod in vulg. editionibus legitur. Aliquando & Ebrioſum ſignificat.

C.Οἰνοποιός,οῦ,ὁ,Qui vinum conficit. VNDE Οἰνοποιία,ας,ἡ, Vini confectio. Vtitur Athen.lib.1, de vino veteri loquens. ET Οἰνοποιέω,ῶ,Vinum facio.Plut. Sympoſ.3,Probl.6,αὐτὼ δὲ πῶ τὸ μέλιτος φύσιν οὐχὶ ποὸς ὄμβριον ὕδωρ καὶ χόα συμμιγνύοντες οἰνοποιοῦσιν. Athen.lib. 1, de vinis Italicis , οἰνοποιητὸν δὲ αὐτοῖς ποὸ πολλοῦ χρόνου, καὶ εἰς ἀκατάπαυστον πότον ἥδιον.

C.Οἰνοπόσια,ας,ἡ, Vini potio ſeu potatio. vt οἰνοπόσια μετὰ κράματος,potio vini aqua mixti.

C.Οἰνοπότης,ου,ὁ,Vini potor,vt Plin.loquitur.Poll. Item apud Suid.in epitaph. Anacreontis,Σπεῖσόν μοι παιδιόν.εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης. ET Οἰνοπότις,fœm.gen. Vini potatrix, Bibacula.quod idem Poll.ex Anacr.affert.Habes etiam in Οἰνοπότης. ITEM Οἰνοπίνω, Vinum bibo, οἶνον πίνω:ſeu Vinum poro, Vino me ingurgito. Athen.lib. 11,initio,de ποτηρίῳ loquens, ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς πόσεως,ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ὅτι πολὺ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοπωτῶν λέγουσι. Vbi ſimpliciter accipitur pro Vinū bibere. ET Οἰνοποτάζω poeticè pro οἰνοπίνω, id eſt Vinum poro,Vino me ingurgito. Od.υ, μετ' εἰδρώσιν οἰνοποτάζων,vinum potans. Il.υ, Τὰς Τρώων βασιλῆες ἐπ' ἔσχατα οἰνοποτάζων,inter ſcyphos.

C.Οἰνοπώλης,ου,ὁ,Vini venditor. Vinarius,Plauto & Suet. ET Οἰνοπωλέω,ῶ,Vinū vendo. Ariſtot. De mirabilibus auditu , ἐν δὲ Ταρσοῖς φασιν οἰνοπωλοῦσι πρὸ τοῦ μὲν νύκτωρ μόλις,τὴν ἡμέραν δὲ οἰνοπωλεῖν. AT Οἰνοπώλιον,ου,τὸ,Taberna vinaria,Locus vbi vinum venditur,Caupona.

C.Οἰνόσπονδος, ου,ὁ ἡ ἡ, In quo vinum libatur. vt οἰνόσπονδοι θυσίαι,ἐν αἷς οἶνος σπένδεται.quod vide in Νηφάλιος.

C.Οἰνοφιρὴς,ῆος,ὁ καὶ ἡ,Procliuis ad vini potum, Vinoſus. πάροινος Heſychio.

C.Οἰνόφλυξ,υγος,ὁ καὶ ἡ, Qui vino bullit, Qui vinum eructat.id eſt Vinoſus,Ebrioſus.ſeu Vini auidus. Xenoph. & Poll. VNDE Οἰνοφλυγία,ας,ἡ, Vinolentia,Ebrietas. Ariſtot.Ethic.3, cap.5, αἵρεσις ἢ πρᾶξις ἢ ἕξις οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀκολασίας.Philo De vita M.lib.1, οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι ἢ λαγνεῖαι,ἢ ἄλλαι ἀπλήστοις ἐπιθυμίαι. Vtitur & Antiphan.apud Athen.lib.13,τὸν σὺν Διὶ οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τῶν σώματος,Ἀσκὸν καλοῦσιν πάντες οἱ πλησίον. ET Οἰνοφλυγέω,ῶ. Vinoſus fu.Vino me ingurgito,Inebrior. Deuter.21,ἵνα μὴ ἐπακούσῃ τῆς φωνῆς ἡμῶν, συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ.Habetur & apud Poll.lib.6,cap.3. ITEM Οἰνόφλυκτος,Temulentus,Ebrius.Bud.ex Baſil.

C.Οἰνοφόρος, ου,ὁ & ἡ, Vinum ferens. ſeu Vino ferendo aptus.Athen.lib.10 ex Critiæ elegiis,Πίνειν πρὸς αὐτὸν οἰνοφόρον κύλικα. Lucill.quoq; & Martial.ac Apuleius Œnophorum vſurpant pro vaſe ad ferendum vinum apto.quod Herodian.lib.8 οἰνοφόρον σκεῦος appellat.

C.Οἰνοφύλαξ,Vini cuſtos.Hoc vocabulo ſchol. Ariſtoph. exp.οἰνόπης.

C.Οἰνόφυτον, Locus in quo vinum naſcitur. Niſi malis ab οἶνη deriuare,& interpretari Locus vitibus conſitus. id eſt Vinea. Οἰνόφυτα eſt etiam nomen proprium loci cuiuſdam in Bœotia , apud Thuc. lib.1, p.35, & Ariſtot.Polit.5.

C.Οἰνοχόος,ου,ὁ,Qui vinum infundit. Pincerna.Il.β,Πολλαὶ καὶ δικάδες δεύονται οἰνοχόοιο , indigerent pincerna. Od.σ & Od.φ , Ἀλλ' ἄγε δή, οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δαπέδοιν. Xen. Hell.7, δρέπεσθαι καὶ ὑδροποσίας καὶ οἰνοχόους. Idem Pæd.1, οἰνοχόων βασιλικῶν. Et Athen.lib.3, τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μοχθήσαντων εἰς τὸ ποτὸν χάσις. Adiectiuè quoque vſurpauit apud eundem Athen.lib.11 Xenophan.Coloph. Ἡμῶν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόει διέπων Κυρηναίην ὡσεὶ χαῖον ἐν ἀρίγνωτοις. ET Οἰνοχόη, Vas ex quo vinum in pocula infunditur. Trullam nonnulli interpr. At Bud. Vrceolum Latinè dici annotat. Heſiod. Μηδέποτ' οἰνοχόῃ πλήῳ κρητῆρος ὕπερθεν.Et Thuc.lib.6,pag.213,de templo Veneris,ἐπιδείξαι τοῖς ἀναθήμασι , φιάλας τε καὶ οἰνοχόας καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλα κατασκευάς. ITEM Οἰνοχοέω,Vinum infundo. Od.ο, Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπάσσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Od.υ, ἰωὼ οἰνοχόει δὲ Μελανθεύς.Xen. Pæd.1,ὡς καὶ ὧν οἰνοχοεῖ.Ibidem de pincernis regiis,καμόντων τε οἰνοχοῶσι καὶ καθαρείους ἐγχέουσι. vbi οἰνοχοεῖν videtur accipere pro Miſcere vinum in pateras infundendum. Athen.lib.10,οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ συμποσίῳ τοῖς Μιτυληναίοις.Simili loquendi gen. vtitur etiā lib.13. Plur.autem cum accuſ.in Pericle dixit,πολλὰ καὶ ἀκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοεῖν,metaphoricè. In propria etiam ſignif. Homerus Iliad.γ, οἷσιν ἐοινοχόει.Sic Epigr.lib.2,ὑμῖν Αὔσονες Βάκχον Οἰνοχοεῖ κρητὴρ ὑμῖν ἐξ αἰωνεμνήστης. Et Philoſtr.epiſt.10 , οἰνοχοήσας τάμα πόμον. Paſſ. Οἰνοχοοῦμαι,Vinū mihi infunditur. Greg. de Ganymede & raptu eius loquēs,ἵν' ὡς ἦδιστα συμποσάζοιεν οἱ θεοί,τοῖς Διὸς οἰνοχοούμενος παγδήκοις. VNDE Οἰνοχόημα,ατος,τὸ,Id quod à pincerna infunditur.Plut.in Phocione, accepit pro vino quod in epulis ſolennibus infunditur conuiuis:p.143, ἐν παρέργῳ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν οἰνοχόημα ὁ Χαβρίου τῇ ἑκτῃ ὅτι δεῖ καὶ βαθυδρομιῶνος.vbi interpr.vertit,Vinum dimenſus eſt.De qua re idem Plutarch.in lib. Vtrum Athen. bello an ſapientia præcelluerint , ἑκτῃ δὲ μηνὸς οἰνοχοεῖται τῆς Χαβρίου τοῦ Νάξου ὅτι νίκια ναυμαχίας. ET Εἰσοινοχοέω , Vinum infundo in.At cum accuſ. Odyſſ.γ Homerus dixit Οἶνον ἐνοινοχοεύοντες.ſicut Il.γ, νύκτα παρ' ἰωνοχόῃσι. Pro Οἰνοχοέω dicitur ET ITA M Οἰνοχοεύω. Il.υ, de Ganymede, Τὸν καὶ ἀπρεπέως ποθὶ Διὶ οἰνοχοεύειν. Ad quem locum reſpexit Ariſtot.De arte poet.quum ſcripſit, ὀρθῶς εἴρηται ὁ Γανυμήδης Διὶ οἰνοχοεύειν.quod Cic.dicit Ioui pocula miniſtrare. VNDE Οἰνοχοεία,ας,ἡ,Vini infuſio, Munus pincernæ. apud Suidam.

c.2.Ἀρχοινοχόος,ου,ὁ, Qui principem inter pincernas ſeu pocillatores locum tenet. VNDE Ἀρχοινοχοεία, Dignitas & officium eius qui principem inter pocillatores locum obtinet.

C.Οἰνωπός,ὼπος,ὁ καὶ ἡ,Qui vinei coloris eſt. vel οἰνωπός. Theophr. Hiſt. pl.lib.9, cap.13,οἰνωπῶπες καὶ ἰρυθραί.vbi tamen Gaza vertit Cæruleæ ac rubeæ.

C.Οἰνάγχα,ας,ἡ,herbæ nomen apud Dioſc.lib.4,c.118,quæ & οἰνοθήρας.ſed vulgati libri habent ὀνάγχα.

C.Οἰναγωγός,οῦ,ὁ,Vinum vehens,ſeu Vehēdo vino aptus. vt οἰναγωγὸν πλοῖον , Nauigium quo vinum comportatur.Poll.ex Cratino.Sic Pherecr.apud Athen.lib.11,βασκίας κύλικας, ὥσπερ ὁλκάδας οἰναγωγούς.

C.Οἰναχθής,έος,ὁ καὶ ἡ,Vino grauis,Ebrius.Idem cum οἰνοβαρής. Ab Heſych.exp.μαθυσος,μαθύων.

C.Οἴνελαιον,ου,τὸ,Vinum oleo mixtum. Οἴνελαιον (inquit Gorr.) Miſtura vino & oleo conſtans,cuius mētionem Gal. fecit cum lib. περὶ κατὰ χρόα in deſcriptione emplaſtri quod ex argenti ſpuma & œneleo præparatur, tum in libro περὶ δυσεντερίων, quo loco verat ipſum dari phthiſicis,ſed eo calfacto ſtomachum fouendum præcipit.

C.Οἰνήρυσις,εως,ἡ,Vaſculum quo vinum hauritur.vt ζωμοῦ-

ριον cochlear quo ius hauritur. Aristoph. Acharn. φέρε δεῦρο τὸν οἰνόμυστιν ἵν' αὐτοῦ ἐγὼ λαβὼν. vbi scholiast. exp. ἢ τὸ εἶδος κοτύλιον ἢ ἀρύστιον.

Οἰνωπός, οῦ, ὁ, Qui circumcirca vagis oculis inuestigat quod petet. vt γυναικωπός, παροινωπός & παιδοπώπης. ab ὀπτεύω, Circunspicio. vel Obseruo, ὄπτωμαι, Intentis oculis capto. Suidas οἰνοπώπας fœm. gen. accipit, & exp. ταῖς οἴναις ἀβέβαιον τὸ βλέμμα, in hoc loco Aristoph. Thesmophor. ferè circa medium, Ταῖς μοιχοβόσκοις, τοῖς αἰδοιεργασίαις καλῶν, Ταῖς οἰνοπώπαις, ταῖς προδόπλαις, ταῖς λαλαγαῖς. Sed annotat etiam, κατὰ μετωνυμίαν fieri hoc vocabulum à πιπίζειν, significante μύζειν siue μυζᾶν, id est, Sugere. quanuis πιπίζειν Atticis eo sensu vsitatum non sit. In vulg. Aristoph. edit. ibi nō legitur οἰνοπώπας, sed οἰνοπόπλας. quam scripturam alteri lōgè præfero. nam οἰνοπώπας fœm. gen. nescio an à quopiam vsurpetur, quum similia et composita παιδοπώπης, γυναικοπώπης & παιδοπώπης masculino tantùm genere vsurpata reperiam.

C. Οἰνόπης, ου, ὁ, Vini inspector. Magistratus quidam Athenis, de quo Athen. lib. 10, οἱ δὲ οἰνόπαι ἦσαν ἐφορῶντες τὰ ἐν τοῖς δείπνοις, εἰ κατ' ἴσον πίνουσι πάντες. qui ἀρέγω dicit fuisse ὄνομα, vt ex verbis Eupolidis quæ ibi citantur, manifestum est, Οὐχὶ μ' ὑπ' αὐτῶν οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀρέγει πεσεῖν. Athen. ibidem, ἦσαν οἱ οἰνόπαι, οἵπερ καὶ παιδίσκον τοῖς ἀρτύσιν λύχνους ἐφυδρίδας. ὀκάλεον δέ τινες ὕδρια καὶ ὑδαμανεῖς. Itidem apud Poll. lib. 6, c. 3, de derivatis ab οἶνος, Καὶ οἰνόπης τις, ὁ τὸν οἶνον ὅσιος ἐλέγετο. εἶτα δὲ ἐφ' ὑδρίας καὶ ὑδρίσκας παιδίσκη, ἐφ' ᾧ ἴσως τὸν οἰνοχόον ἐποίουν. Sed perperam apud eum scribitur ἐπόπτης pro ἐπόπτης. Eiusmodi οἰνόπαι volunt esse quem Martial. cœnarum magistrum appellat, Varro modiperatorem.

C. Οἰνώψ, Cuius facies vinum repræsentat, Qui vinei coloris est. οἶνος ὄψιν ἔχων, vt Eust. exp. Il. α, — ὁρόων ὅτε οἶνοπα πόντον. Sic Od. α, Πλείων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. Item Il. ν, Βόε οἰνοπα, id est οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν, ac propterea μέλανες, inquit Eust. At Od. ν, vbi itidem habetur Βοὸς οἰνοπος, idem Eust. exp. nō solùm μέλανος, δηλονότι μέλας οἶνος: sed etiam πυρρὸν δηλονότι, οἶνος ἐρυθρός. Alibi autem Homerus αἰθωνας βόας dicit, propter eosdem duos colores, vel etiam οἱ θερμοὶ ἐρυθρίζωσιν.

C. Οἰνωπός, ῆ, όν, Qui vinei coloris est. vel potius Qui vuas maturas colore refert, vt discimus ex Aristot. De color. vbi ait, τὸ οἰνωπὸν χρῶμα γίνεται ὅταν ἀκράτῳ τῷ μέλανι καὶ πάλιν κραθῶσιν αὐγαὶ πυρροειδεῖς, ὡς τῶν ἐν αἰ βότρυσιν ῥᾶγες. ἐν γὰρ τούτων οἰνωπὸν φαίνεται τὸ χρῶμα ὑπὸ τῆς πυκνότητος μελανομένων δέ, τὸ φοινικοῦν εἰς τὸ ἀλουργὲς μεταβάλλει. Sūt qui interpr. Nigricans, vt apud Eurip. οἰνωπὸς δράκων, nigricans draco. Et in Epigramm. οἰνωπὸς βότρυς, nigricans racemus: lib. 3, Οἰνωπὸν Βάκχου βοτρυν φιπλόιδμος. Gaza apud Theophr. Hist. pl. lib. 3, cap. 16 & 17, vertit Fuluus.

C. Οἰνόχημα, ατος, τὸ, Omne vas vinarium. v. l. sine autore tamen & exemplo.

C. Ἀμοιβία, ας, ἡ, Varietas & mutatio vini, vt Bud. interpr. apud Plut. Symp. 4, probl. 1, αἱ γὰρ ἀμοιβίαι λυποῦσαι τὰ χεῖρα μεθύσκουσι, quum aliis aliisque vinis in eadem cœna vtimur.

C. Ἄοινος, συνὸ ᾗ, ή, Vino carēs. Xen. Pæd. 5, μὴ ἐξαπίνης ἄοινοι ἡμῶν γένωνται οἱ πότοι. Ibidem, πολὺ ἡδίω τὰς ὁδοὺς ἄοινος. Et ἄοινος ὀπώρα apud Nonn. Item ἄοινα ἱερὰ & ἄοινοι θυσίαι, sacra abstemia, (si ita loqui licet vt Gell. lib. 3, cap. 19, Prandium autem abstemium, in quo nihil vini potatur, caninum dicitur: quoniam canis vino caret) In quibus nullus vini vsus est: alio nomine νηφάλια dicta: quibus opponūtur οἰνόσπονδα. Item in Prouerb. ἄοινος μάχη, temulentia citra vinum.

C. Διοίνος. Poll. lib. 6, cap. 3, de derivatis ab οἶνος, Διοίνος, καὶ οἰνόφλυξ καὶ οἰνοφλυγία, οἰνοφλυγεῖν, ἐξ οἰνοκαΐχαι. vbi incertum pro vinosōne & temulento accipiat, sicut sequentia, an alia significatione. Si de agro aut regione aliqua diceretur, δίοινος significaret, Vbi malū vinum nascitur. Vel, Parum ferax vini.

C. Ἔξοινος, Qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10 Oseæ, Pro vite frūdosa Aquila interpretatus est ἔνυδρον, quam nos aquosam, vel ἔξοινον possumus dicere, eo quòd vini perdat saporem. Aliàs ἔξοινος signif. Vino expletus, Ebrius. μεθύων, vt Suid. exp. in his locis à se citatis, ὁ δὲ ἔξοινος οὐ καὶ ἡμιμεθύστατος, ὑπὸ τῆ ὑπνου βεβαπτισμένος. Polyb. ἔξοινοι γενόμενοι ἐν κατὰ σκηνὰς ἐρρίμμενοι πάντες. quod Ouid. dicit, — somno vinóque sepulti. Sic apud Athen. lib. 14, initio, quidam qui dixerat, ἔξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, exemplum hoc ex Alexide affert, Ἔξοινος ἐπίοις ἕωθεν, Ebrius, Potus. seu Quum perpotasset. Idem Athen. lib. 1, ex Dione de Ægyptiis suum κρίθινον οἶνον potantibus, οὕτως ἥδεσθαι πρὸς πότον εὐφροσύνας, ὡς ἐν ἄδειν ἐν ὀρχεῖσθ' ἐν παίσαι πιεῖν ὅσα πρὸς ἔξοινους ἡδυσμάς. Poll. lib. 6, cap. 3, de derivatis ab οἶνος, scribit dici quidem ἔξοινος, sed non ἐξοίνως, nec ἐξοινία.

C. Εὔοινος, Bonum vinum ferens. vel, Vino abundans, Vini ferax. Athen. lib. 13 ex Hermesian. eleg. Λέσβον τε βύσσην. Sic ἄμπελοι εὔοινοι, apud Poll. lib. 6, cap. 3. VNDE Εὐοινία, ας, ἡ, Vini abundantia & bonitas. vel, Annus vini bonitate & copia insignis. ET Εὐοινέω, Vino abūdo. vel Vinum bonum fero. vt ἄμπελοι εὐοινοῦσαι, eædem quæ εὔοινοι.

C. Ἡδύοινος, Suaue & iucundum vinum ferēs. vt εὔοινοι ἄμπελοι, Xen. apud Poll. l. 6, c. 3. Et ἡδυοινότεροι καρποί, fructus efficiēs vini dulcioris, Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 20.

C. Κάπηνος, Vinosus, Vinolentus. seu Ebrius, Vino obrutus. Exemplum habes in Οἰσυρίων.

C. Παρόινος, Vinolentus, Temulentus, Ebrius. vt αἴθωνος παροινος apud Athen. lib. 10, ex Antiphane. vbi reddere etiam possis Vinosus. Item πάροινος ἀρχὴ apud eundem, lib. 14. Et Plut. De loquacit. & Symp. 8, de philosophis loquens, ἐκ ζόμφοις τισὶ μᾶλλον, λέγουσιν ἢ λήρους πάροινον. Fortasse tamen aliquis ἄρχησιν πάροινον & λήρησιν πάροινον simpliciter accipere malit pro ea quæ παρὰ οἶνον fit, id est inter scyphos. Sed amplius aliquid etiam significare apparebit ex sequentibus. Παροινος est etiam cognomentum meretricis cuiusdam apud Athen. lib. 13. VNDE Παροίνως, Temulentè. vel More eorum qui ex vinolentia lasciuiunt. Poll. AT VERO Παροίνιος, non solùm Temulentus, seu Petulans ex temulentia, sed & Qui fit seu dicitur inter pocula, ad verbū, Inter vinū, seu inter vina, vt loquitur Horatius. Luc. De saltat. Τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν, μετὰ μέθης γελοίωνος, ἀσχήμων πολλάκις πρὸς αὐλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων στροφὰς καὶ καμπτὰς πηδήματα. Sic Athen. lib. 14, ὧν δέ τις καὶ Ἰωνικὴ ὄρχησις παροίνιος. Itidē apud Hesych. ἀγγελίη, ὄρχησίς τις παροίνιος. quā Athen. loco citato ἀγγελικὴν vocat, nisi mēdosum sit pro ἀγγελίη. Rursū Luc. in Salut. err. μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς λόγους ἤδη παροινίους βιπτόμενοι. quale inter alia esse dicit, Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαίτης μὲν ἔλυσε σὺν ὀπιδίοις. Et παροίνια ἄσματα apud Poll. l. 6, c. 19. (pro quo perperā in v. l. παροινίδια) Cantilenæ quæ inter scyphos canuntur, vt παροίνιοι αὐλοὶ apud eundem lib. 4, c. 10, Tibiæ quæ παρ' οἶνον inflantur, id est inter pocula. εἰ δὲ παροίνιοι, (inquit) σμικροὶ μάν, ἴσοι δ' ἄμφω. τὼ γὰρ ἰσότητα συμποσίου φέρετον. In altera signif. Aristoph. Acharn. Οὐδέ ποτ' ἐγὼ πλήσαιμ' εἰκαῖ' ὑποδέξομαι, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτ' ἐν δημοσίοισιν ἄσεται Συκοφαντίδαις, ὅτι παροίνιος αἰνὴ ἦφυ, post vinum petulans & iniuriosus, μεθυσος καὶ ὑβριστὴς, vt schol. exp. itidemque Suidas, apud quem & hoc exemplum legitur, Τούτων ἁπάντων ἐστὶν ὑβριστότατος ἐν παροίνιος. δεῖ γὰρ ὡς ὑπὸ πολλῶν ἀγαθῶν, ἐπήλατ', ἰσχυρὰ, ἀπηρδι, καπηλα. Quorum verborum aliqua sumpta sunt ex Aristoph. Vesp. sed παροίνιος ibi non habetur.

ET Παροινικὸς, ῆ, όν, idem cum παροίνιος, Temulentus & petulans. Aristoph. Vesp. ἀπρόπαρον ἀφ' ἑσπέρας κακὸν, Καὶ τὴν ξυμόστων πολὺ παροινικώτατος, præ cæteris inebriabatur & petulans erat. ET Παροινία, ας, ἡ, Ebrietas. vel Petulantia quæ ebrietatem comitatur. vel (vt Hermog. apud Xenophontem in Symposio pag. 510, exp.) τὸ πίνειν παρ' οἶνον λυπῆν τινὰς ποιοῦντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν. Hesychio est ἡ ὑπὲρ τὸ οἶνου ὕβρις. Bud. pagina 77 interpr. Super mensam & vinum petulantia, proferens locum quendam ex Demosth. quem ibi vide. Idem, pagina 1075, Παροινία autem est contumelia vel iniuria vel petulantia in ebrietate admissa: ipsāque contumelia & probra sic petulāter admissa, παροινήματα vel ἐμπαροινήματα vocantur. & homo ἐμπαροινήμων dicitur qui iniuriam seu contumeliam super conuiuium passus est. Athen. libro 10, ex Amphide, ἁπλῆς γὰρ οὔσης οὐ πᾶσι παροινίας

παροινίαν. Plut.in conſolat.ad Apollon. ὡς ἀπροίπτοις τῇ A
δοκῇ βίν, καθάπερ ἐν τῷ συμποσίου, περὶ εἰς πίνα παροινίαν ἐμπεσὼν τῷ παρ' ἐμοῦ γήρᾳ παρέπεσεν ὄνειδος. Herodian.libro 5, ἀλλ' πάλαι δοκοῦσιν σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκτεθαρρυμμένων. vbi Polit. vertit, Iis quæ grauia olim honeſtáque cenſebantur, per omnem contumeliam ac temulentiam debacchantibus. Et libro 1, εἰς ποσοῦτον πομανίας καὶ παροινίας ἐφυβρίσαι, eo vecordiæ petulantiæque proceſſit. Apud Arrian. autem lib. 4, de cæde Cliti, ἐν ἐκείνῃ παροινίᾳ, Budæus vertit, In ea temulenta iactatione. VNDE Παροινιάσαι apud Heſychium, B ὑβρίσαι, λοιδορῆσαι. quo ſenſu paulo pòſt παροινῆσαι.

AT Παροίνιον in vulg.lex. exponitur Conuitium, Temere ac ſtultè dictum velut inter pocula. A Παρόινος eſt etiam VERB. Παροινῶ, ῶ. Ex ebrietate dico agóue quæ dedecent. vel (vt Bud. interpr.) Pecco per vinolentiam, Per vinolentiam laſciuio. Ariſtot. in Probl. διὰ τί ὁ ἀκρατὼς μᾶλλον παροινεῖ τῶ μεθύοντος μᾶλλον. Idē, ὁ δὲ ἀκρατὼς κρίνει τ' καὶ διὰ τὸν οἶνον καλῶς κρίνει, ὥστε παροινεῖ. Aliud ex eodem exemplum habes in ἀκρατόφακος, vbi παροινοῦσιν Camer. interpretatur Debacchantur. Athen. de Demoſthene, Αἰσχίνου γοῦν πρός τινα τῶν ἐχθρῶν μεθύοντα, καὶ διὰ αὐτὸ παροινήσαντα εἰς Νικόδημον, ἐξικνοῦνται αὐτῷ πεὶς ὀφθαλμούς. Plutarchus Alcibiade, ὡδεύφθαν Λακεδαιμονίους ἰδόντες καὶ πεὶς τελάκοντα παροινοῦντας. Idem copulauit παροινεῖν & ἐκβακχεύεσθαι in lib. De def. orac. ἀλλὰ γοῦν μᾶλλόν τι αὐτοῖ, γοῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύονται καὶ παροινοῦσι. vbi Turn. vertit, Idem modò remiſſius, modò vehementius vel ad bacchationem incitantur vel ad temulentiam impelluntur. Paſſ. παροινοῦμαι, vt παροινουμένην γυναῖκα, Demoſth. Mulier in conuiuio contumeliam D paſſa. Et παροινούμενος, à temulento malè acceptus. In epiſtola Diogenis, ἢ παρώνηται ἡ σοφία, A temulētis philoſophi pulſantur. ſeu A temulentis pulſata eſt & ſugillata, Bud. Item Luc. ἱκανά σοι πεπαρώνηται πρὸς ἡμᾶς, ſatis in nos debacchatus es. vt Cic. De perf. orat. Furere inter ſanos & quaſi inter ſobrios bacchari vinolentus videtur. Item Phalar. παροινούμενος εἰς τὸ σῶμα ὑφ' ἑκάστου ὑμῶν. VNDE Παροίνημα, ατος, τὸ. Iniuria ſeu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur. Sed παροίνημα dicitur & is qui iniuria ſeu contumelia E à vinolento afficitur. Plutarchus in libro, πότερον Ἀθηναῖοι κῦ πόλεμοι κατὰ σοφ. ἐνδοξ. de Phocione Byzantiis auxilium ferente, ἐκώλυσεν τὸς πρὸς συμμαχίαν ἡμῖν ἐνδεικνυμένους καὶ παροίνημα γραίαν Μακεδόνων. BICOMP. Ἐμπαροινέω, Temulentus iniuriam ſeu contumeliam alicui infero. Luc. μέμψασθαί σοι δοκῶ διὰ τὸν οἶνον τοῦτον ἐμπαροινῆς. verba Iunonis ob Ganymedem deſpectæ & ægrè ferentis. Et in paſſ. ἐμπαρώνηται, pro ἐνυβρίσθαι, ἐκπεπλῆχθαι, per vinum & petulantiam iniuria & probro affecta eſt. Bud. pag. 77. Vide & παροινία paulo antè. Metaph. autem Ioſeph. ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι, vt Suid. exp. Horat. de rebus etiam inanimatis, Qua parte debacchentur ignes.

C. Πολύοινος, Multum vini habens, Vino abundans. vt πολυοινότατον χωρίον, Poll. ex Thuc. VNDE Πολυοινία, ας, ἡ, Vini copia, Multum vini. Plato De leg.

C. Φίλοινος, ου, ὁ ἡ, Vini amans, Vini cupidus. in malam plerunque partem pro Vinoſus, Bibax. Ariſtot. Rhet. 1, οὐδεὶς γὰρ φίλοινος ὁ μὴ χαίρων οἴνῳ. Plut. Sympoſ. 3, πρὸς ἅπαντα γηρῶσιν οἱ φίλοινοι. Athen. lib. 10, φίλοινος δ' ἐστὶν ὁ πρὸς G οἶνον ἐπιμελὴς· φιλότοινος δὲ, ὁ πρὸς πόσιν· φιλοκραιπαλιστὴς δὲ, ὁ μέχρι μέθης. VNDE Φιλοινία, ας, ἡ, Amor vini, Bibacitas. Poll. lib. 6, cap. 3.

Οἰνώδης, εος, ὁ ἡ, Vinoſus, Vinaceus, Vinum reſipiēs vel redolens. Sic Vinoſus ſapor & Vinoſus ſuccus dicit Plinius. Plut. Sympoſ. 3, καὶ τῶν ἄλλων δὲ καρπῶν τοῖς οἰνώδεσι μᾶλλον ὡς ψυχικαῖς χρωμένοις τοῖς ἐν ἕξει ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ῥᾳδίοις ἡ μήλοις. Plin. dicit Fructus vinoſum ſuccum habentes. Alex. Aphr. αὐτὸ τὸ οἰνώδες καὶ εὔφθιμον, pars illa vinacea & alimento idonea. H

Οἰνηρός, οῦ, ὁ, idem. vel Vinarius. vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον, Vas vinarium, ſicut μελιτηρόν, mellarium. Notandum autem eiuſmodi οἰνηρὸν ἀγγεῖον ſignificare non ſolùm vas in quo vinum aſſeruatur, ſed etiam quod vinum reſipit ſeu redolet quod aſſeruatum in eo fuerat, ſicut μελιτηρὸν & ἰχθυηρὸν, & huiuſmodi alia. Athen. lib. 10, οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Cratinus apud eundem, libro 11, Καὶ πάλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ ἐξ τὸν τόπον, Κ' οὐκ' ἀξύλαφον οἰνηρὸν ἐπικτήσεται, oxybaphum vinarium. qui locus à Poll. quoque citatur. ſic κεραμὶς οἰνηρὰ, culullí vel vrceí vinarii. Poll. lib. 6, capite 3, ex Æſchylo, μήτε κεραμὶς μήτ' οἰνηρὸς μήθ' ὑδατηρὸς λιτὴν ἀχρεῖαν δόμοισι, nec vrceos vinarios nec hydrias. Et οἰνηρὰ μέτρα, menſuræ vinariæ, quibus vinum dimetiuntur. Ariſtot. Ethic. 5, capite 7, οὐ γὰρ πάντα ταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα. Et οἰνηρὰ ὑγρότης, vinaceus humor. Pollux libro 6, capite 3, ex Anacreonte citat etiam οἰνηρὸς ἡνίοχος. quod tamen non exp. dubiúmque eſt ſignificétne ſeruum qui vina curet vel miniſtret, an vinoſum. Οἰνηρὰ in vulgatis lexicis exponitur etiam Pampini, Frondes vitis. quæ potius οἰναρὰ.

Οἴνινος, η, ὁ, Vineus, Ex vino factus. Athenæus libro 7 ex Archeſtrato, μηδ' ὕδατος πλεῖν, μήτ' οἴνινον ἔξος Συμμίξης.

Οἰνόεις, εντος, ὁ, Vinoſus. Idem cum οἰνηρός. A cuius fœmino genere οἰνόεσσα per cōtractionem DEDYCTVM Οἰνοῦσσα, mutato ρσ in σσ more Attico: ſicut μελισσοῦσσα ex μελιττοῦσσα, & ſimilia alia. Eſt autē οἰνοῦσσα, Maza vino ſubacta, vel Placenta ex vino & melle confecta. annotat enim Ariſtoph. ſchol. in Plutum, οἰνοῦσσαν vocari πλακοῦντα ἐν οἴνῳ πυρεκμιγνύμενα μάζης: vel (vt alii exponunt) εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενον. Polluci quoque libro 6, capite 3, οἰνοῦσσα eſt μάζα οἴνῳ δεδευμένη, vino madefacta. Ariſtoph. Pluto, οἰνοῦσσαι, μέλι, ἰγάδες. Οἰνοῦσσα eſt etiam herbæ nomen, qua guſtata corui & canes inebriantur. Athen. libro 10 ex Ariſtot. lib. quem περὶ μέθης inſcripſit, μεθύσκονται δὲ καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώοις ὗς μὲν, σταφυλῆς σταφύλων χορτασθέντες, καὶ τὸ τῆς κυνὸς ἐκπιόντες καὶ κυσὶν ἡδύς, ἐὰν οἰνοῦσσαν καλουμένην φαγόντα βοτάνην. Ipſum ETIAM Οἰνοῦσσα, quod communis linguæ eſt, vſurpatur. ſic enim apud Heſych. οἰνοῦσσα, μάζα ἐξύλῳ πυρεκμιγνυμένη· ἢ ἡδυσμοῦσσα πῖς συμποσίοις. Sed perperam apud eum οἰνοῦττα ſcribitur vno σ, ſicut & οἰνῦττα apud Suidam vno τ. Quum verò hoc οἰνοῦσσα ſiue οἰνόεσσα ſua natura adiectiuum ſit, ſubaudiri poteſt vel μάζα, vel aliquid ſimile. Sunt & Œnuſſæ inſulæ apud Plin. Apud Steph. Οἰνοῦσσαι. VNDE Οἰνουσσαῖος ET Οἰνούσσιος, Ex iis inſulis oriundus.

Οἰνών, ῶνος, ὁ, Cella vinaria, Columellæ. Poll. libro 6, cap. 2, ταῖς δὲ ἀποθήκαις οὓς οἴνους, Ξενοφῶν μὲν οἰνῶνας εἴρηκεν, Εὔπολις δὲ πιθῶνας. Xenoph. Hell. 6, μεγαλοπρεπῆς δὲ οἰκήσεις καὶ οἰνῶνας κατασκευασμένους ἔχουσα ὅθεν ἡδὺ ἀκρᾶτον. Vtitur & Athen. lib. 12.

Οἰνήσιος, ου, ὁ, ET Οἰναρίων, ου, τὸ, Villum. Eubulus apud Athen. lib. 1, Ὁ Λευκάδιος παῖς καὶ Μιλήσιος οἰνήσιος. Alexis ibidem paulo antè, Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ἐπισβρίχῃ μέθος ἐκ νυκτὸς λίζει. Poliochus apud eundem, libro 2, Θλασὶ τ' αὖ λαία, καὶ πιὸν οἰναρίου. Et libro 3 ex Apollodoro, τὸ οἰνήσιον Ἦν ὀξὺ καὶ πυπρόν. Item Lucill. lib. 2 Epigr. Ἐς βραχὺ πατρείου κέρμα καὶ οἰναρίου, ob exiguam pecuniolam pro emendo critico & vino. Galen. apud Hipp. οἰνήσιον exp. ἀμπέλου.

Οἰνόω, ῶ, Vinum facio, In vinum verto. Et Paſſ. οἰνοῦμαι, In vinum mutor, Vinum fio. Nonn. Νάματα οἰνωθέντα, aquæ in vinum conuerſæ. Aliàs Οἰνόω ſignif. etiā Inebrio, μεθύσκω, vt Suidas exponit. Et Οἰνοῦσθαι dicitur homo aliquis quum vino expletur, ſeu inebriatur. Odyſſ. π, & τ, Μή πως οἰνωθέντες ἔχοντ' ἐπέεσσιν ἐφ' ὑμῖν Ἀλλήλους βώσαιτε. Ariſtot. Rhet. 2, ὥσπερ γὰρ οἱ οἰνωμένοι, οὕτω διάκεινται πως οἱ πρὸς τὰς φύσεως. Plutarch. Sympoſ. 4, μᾶλλόν τινες μὲν πίνειν καὶ οἰνοῦσθαι θαυμαλέγους ἀλλήλους. Sed minus eſſe οἰνωμένον quàm μεθύοντα apparet ex Zenonis verbis apud Diogen. Laert. οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν φασιν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. vbi Budæus vertit Vino impleri. Sunt igitur Zenoni οἰνωμένοι qui Ariſtoteli ἀκρατοπόται, Apoti, Bene poti, & Qui inebriari tam incipiunt. In hoc tamen loco Ariſtotelis Ethic. 7, vbi dicit τὸν καθεύδοντα καὶ μαινόμενον καὶ οἰνωμένον, præditum quidem eſſe ἕξει, ſed ea non vti, οἰνωμένος accipitur potius pro eo qui iam prorſus ebrius eſt: ſicut Euſtath. quoque οἰνοῦσθαι apud Homerum, exponit μεθύσκεσθαι. Itidemque

οἰνωθήτης ex Gal.lib.1 ad Glauc.affertur pro Inebriati. Et A οἰνωμάνης, Temulenti, Ebrii.

Οἴνωσις, ιως, ἡ, Bene potum esse, seu Appotum esse, Incipere inebriari. minus quàm μέθη quo significatur Ebrietas. Sunt qui interpr. Vinositas. Vinosus tamen signif. potius Vini cupidus, φίλοινος. Plut. De loquacit. quum citasset hos Homeri versus ex Od.ξ, de vino, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι καί τ' ὀρχήσασθαι αἰῆναι, Καί πε ἔπος ποτέηνδε ὄπερ τ' ἀΐπυτον ἄμεινον, scribit videri ibi poetam exprimere differentiam inter οἴνωσιν & μέθην quæ à philosophis inuestigatur: οἰνώσεως μὴν, κύπελλον. μέθης δὲ, φλυκτίδια. Et mox, ἀλλ' ἡ μωρολογία μέθην ποιεῖ ἢ οἴνωσιν. nam μέθη est λήρησις πάροινος. Idem Plut. initio lib. 3 Symp. citatis iisdē Homeri versibus subiūgit, οἰνώσεως οὖν ἅπτεται τὸ ποιητικὸν ἐν μέθης (ὡς ἐμοὶ δοκεῖ) διαφοραῖς ὑποτυπούμενος. ᾠδὴν μὲν γὰρ ἐν γέλωτι καὶ ὀρχήσει, οἰνωμένους μετεῖναι ἔπεισι· τὸ δὲ λαλεῖν καὶ βλέπειν ἀδιάπτωτον, ἢ σιωπᾶν, παρρησίας ἤδη καὶ μέθης ἔργον ὄζει. Similiter Zeno dicit hominem sapientem debere quidem οἰνᾶν sed non μεθύσκεσθαι.

C. Δοινοῦσθαι, Vino imbui, Inebriari. vnde δοινωμένος apud e Poll. In v.l. ponitur etiam ACTIV. Δοινόω, Vino refercio.

C. ΚΑΤοινῶσαι, idem. quasi à VERBO Καπινόω, Inebrio. cuius tamen nulla afferuntur exempla. Vnde καπινωμένος, quod ex Plat. citat Poll. lib. 6, cap. 3. Ex eodem Platone Bud. affert κατωινωμένος, Vino obrutus: dicens simile in eo particip. augmentum esse et quod est in παρώπται à παροινέω.

Οἰνίζω, Vinosum saporem refero, Vinum resipio, Vinum redoleo. Quo signif. Dioscor. vsurpauit hoc verbum, apud n quem similia alia frequenti in vsu sunt, vt κωμίζειν, χλωρίζειν.]Οἰνίζω Suidæ est etiam οἶνον ἀγοράζω, Vinum emo. quod tamen οἰνίζεσθαι potius dicitur. nam οἰνίζεσθαι ab Homero accipitur pro οἶνον ποιεῖσθαι. sicut idem Suid. οἰνισάμενοι exp. οἶνον ἀγορασάμενοι. & Poll. quoque οἰνίζεσθαι poetis dici scribit ὅτι ἀντὶ τοῦ οἶνον ὠνεμένων, nullam ὡς οἰνίζειν mentionem faciens. Il. η, circa finem, ἀγρίῳ μέθυ χλωρὸν μάτρα. Ἔνθεν δ' οἰνίζοντο, vinum emebãt, οἶνον ὠνεῦντο. Dicit autem quosdā οἰνίσασθαι χαλκῷ, quosdam σιδήρῳ, hoc est ære & ferro, emisse vinum, seu permutasse æs & ferrum vino: nimirum alios æs, alios ferrum vino permutasse. Et Il. ϑ, itidem circa finem, Hector ad milites Troianos, Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ὅπι δὴ ξύλα πολλὰ λέγονται.

Οἰνίζειν Hesych. καπηλεύειν scribit signif. μοιχάζειν. Sic idem οἰνᾶντα exp. μοιχεύοντα, à VERBO Οἰνάω, Solitariam vitam dego, Solitarius ago.

Οἰνιστήρια, Sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi. Eustath. pagina 907, οἰνιστήρια, B ἅπερ δὴ πλουτήσαντες τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὲρ τῆς ἐφήβων τριχὸς ἐπετέλουν. Vbi tamen non οἰνιστήρια scribitur, SED Οἰνιστήρια. Οἰνιστήρια verò scribendum esse, ex Hesychio patet, apud quem sic, Ἀθύσειν οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἐπιτρίψασθαι τὸν μαλλόν, ἢ σίφιον Ἡρακλεῖ μάζαν οἶνον καὶ σησαμοῦντες, πῖς σωληθοῦσιν ἐπιδίδοσαν πίνειν. ἢ δὲ σύνοδος ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. Poll. paulo aliter libro 3, ἢ δὲ ὑπὲρ τῆς τοὺς παῖδας εἰς φρατέρας εἰσαγωγῆς παιδίων οἴνου δόσις, οἰνιστήρια ἐκαλεῖτο. Pamphilus autem apud Athen. libro 11, οἰνιστηρίαν accipit pro poculo capaci, vino repleto, quo Herculi libabant, & cœtui potum præbebant qui ex ephebis excedentes ponebant pendulas comas. Verba eius hæc sunt, οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν, εἰς φρέατα τῷ Ἡρακλεῖ μάζαν ποτήριον, πλησάσαντες οἴνου, ὃ καλοῦσιν οἰνιστηρίαν καὶ σησάσαντες τῆς τριχὸς δίδόασι πίειν. Vbi vulg. editiones HABENT Οἰνιστήρια, nō Οἰνιστηρία. sed & apud Pollucem οἰνιστηρία scribitur, videlicet per η in antepenultima. Apud eundem Pollucē legitur ETIAM Οἰνίστρια, de eadem re, diuersis tamen verbis ab iis quæ paulo antè ex eo citaui. libro 6, capite 3, de deriuatis ab οἶνος, Ἡ δὲ οἰνίστρια, οἴνου δόσις ὑπὲρ τῆς παίδων εἰς τοὺς φράτερας, Vini donatio nomine puerorum qui in phratrias cooptabantur. Pro quo reponunt alii οἰνιστηρία, mutato etiam accentu, qui apud Eustath. & Hesych. & eundem Poll. in antepenultima collocatus est, quū apud Athenæum οἰνιστηρία legatur.

Οἰνιόομαι, Poto vinum. οἰνιόεσθαι Erot. apud Hippocr. exponit πίνειν.

Οἰναί, ἀάδος, ἡ, Columba syluestris, dicta à colore vuis maturatis simili. Gaza interpretatur Vinago. Eustathius pagina 1712, ἱστοροῦσι δὲ ζωϊκῶς ὅτι φεύγουσιν ὕδη πίνει· οἰναί, μείζων φάσσης, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα· φάψ, μέση φάσσης καὶ οἰνάδος φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ σποδιόν καὶ ῥυπῶν, παίτων ἐλάττων, ἢ χρῶμα πυρόν. Vide plura apud Athen. libro 10 in Φάσσα, & apud Aristotelem, Histor. animal. libro 9, capite 13. Ion apud Athenæum libro 10, Ἐξ οὗ βοῦν φύσαν εἶναι ὑποχθόνιον Πύρδην αἰακωφὴν ταλαρῷ ἐπῄξατο πτερά. Apud Poll. reperio ETIAM Οἰνίας de eadem aue: libro 6, capite 3, vbi deriuata ab οἶνος recēset, οἰνίας δὲ ἡ οἴνας, ἢ ἀχεία φάσσα. vbi sicut οἴνας perperam scribitur pro οἰνάς, vt habetur tum apud Hesychium & Eustath. tum Athen. & Aristotelem, ita οἰνίας pro οἰνίας reponendum existimo. Apud Hesych. verò legitur ETIAM Οἰνιάξ, εἶδος κόγχου. pro quo itidem reposuerim οἰνιάς. Nec obstat quod corui genus esse dicit. nam & de οἰνάς ait, ἔθνος κόγχου· οἱ δὲ ἀχεῖαι φάσσαι.]Οἰνάς Xenophonti in Cyneg. est etiam canis nomen.

Deriuata quædam quorum significatio remotior.

Οἴνη, ης, ἡ, Vitis. ἢ οἰνομήτωρ ἄμπελος, vt poeta quidam apud Athen. appellat. Hecataeus apud Athen. initio libri 2, ὧδε δὴ Οἰνέα ἐκάλεον, κληθὲν ἀπὸ τῆς ἀμπέλου. οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες οἴνας ἐκάλεσαν τὰς ἀμπέλους. Vtitur hoc vocabulo Hesiod. libro 2 Ergon, versu 567, Τῷ φθάμενος οἴνας ἀπεσταφύλισε μύδῳ. Et paulo post, πρὶν δὴ σκάφος αὖτε πίπτοι οἰνήεις. vbi Procl. exponit, οὐκέτι καιρὸς ὁμοῦ ἀμπέλων καὶ σκάφης. nam tunc propter æstum quo tellus inarescit, σκάπτειν οὐκ ὀπτιμόν. Idem Hesiod. in Asp. Οἱ δ' ἐπέβησαν οἴνας, δρεπαίας ἐν χερσὶν ἔχοντες.]Οἴνας Ionica lingua vocat πὶς κύβους, vt Suid. annotat, hoc prouerbium citans, ἢ πεῖς ἓξ ἢ πρεῖς κύβους. Sic in Κύβος suprà ex Eustath. attuli, ἢ πεῖς ἓξ ἢ πρεῖς κύβους. vbi κύβος accipit non pro ipsa tessera quæ iacitur, sed pro vnione seu puncto tesseræ ab vno latere impresso. Vide & Hesychium.

]Οἴνη apud Stephanum vrbs Argiua. VNDE Οἰναῖος, gentile nomē, Qui ex Œna ortus est. Apud Hesychium vide prouerb. οἱ Οἰναῖοι πρὸ χρεάδρων. Ab Oro hæc Οἴνη VOCATVR Οἰών. Cuius gentile EST Οἰνωάτης. Et fœm. Οἰνωάτης vt Οἰνωάτης Ἄρτεμις, inquit Steph. ἢ ἐν Οἰνῶν τῆς Ἀργείας ἱδρυμένην ὑπὸ Προίτου. De qua Euripid. in Herc. fur. Θεσφάτων δέ νιν Οἰνωάτιν ἀγάλλει. Apud eundem Steph. est ETIAM Οἰνόη: cuius gentile Οἰνωάτος.

C. Οἰνόπιδον & Οἰνόφυτον huc quoque referri possunt, vt Eustathio etiam videtur. est enim οἰνόφυτον idem cum ἀμπελόφυτον. De eis tamen inter composita ab οἶνος dictum fuit.

C. Οἰναίθη, siue Οἰναίθα, ης, ἡ, Flos vitis: seu Vua germinās. Hesychio ἡ ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Suidæ, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς ἀμπέλου: Ammonio, ἡ πρώτη τῆς βοτρύος ἐξάνθησις: scholiastæ Aristophanis, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς: quo sensu exp. in Aulibus, τὰς οἰναίθας οἱ πέρυσιν οὐ κατέδονται. Sic apud Eurip. accipit, Οἴνωδ' ἃ καθαμέλιον καίζει. Et, τὸν πολύκαρπον οἰναίθας ἰδόσα βότρυν. Idē schol. οἰναίθειν exp. πρὸ πρώτου ἔκφυσιν τῆς ἀμπέλου, in hoc loco Ranarum, Οἰναίθας χαίτας ἀμπέλου, Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. afferens itidem ex Eurip. Hypsipyle, οἰναίθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Theophr. De caus. pl. lib. 3, cap. 19, ὅσα καρπὸν ἔχει, τούτων ὀπτιμώτην τὰς πευφὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς οἰναίθαις, quum vua floret, vt Gaza interpretatur. Et mox, ὅτι τοῖς οἰναίθαις αὔξει τὸν βότρυν. Sed maior pars οἰναίθειν dicit esse florem labruscæ seu vitis agrestis. vel Vuas ex labrusca pullulantes. Dioscor. lib. 5, cap. 2, ἄμπελος ἀχεία διττή. ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οὐ φθινάζει πρὶν σταφυλῆν, ἄλλη δ' ἀνθήσασα ἄχρι πρὸ λειμερίου οἰναίθειν. Et capite 5, οἰναίθη καλεῖται ὁ τῆς ἀχείας ἀμπέλου καρπὸς, ὅταν ἀνθῇ. Plin. lib. 12, capite vlt. Eodem & œnanthe pertinet. Est autem vitis labruscæ vua. Colligitur quum floret, id est quum optimè olet. Itidem Ruell. apud Dioscor. lib. 1, cap. 57, οἰναίθειν πρὸ ἐκ σταφυλῆς vertit, OEnanthen è labrusca. alii, Labruscæ vitis florem: in compositione olei œnanthini, quod

Plin.quoque de œnanthe fieri ſcribit.Similiter & Gaza οἰναν̃θης βοσρύχια vertit Racemuli labruſcæ virentis, apud Ariſtotel.Hiſtor.animal. lib.5, cap.18, de ouo polypi, ὅμοιον βοσρυχίοις οἰναν̃θης καὶ λάβρης καρπῷ. Plin.lib. 9,capite 51,itidem de polypis,Hyeme coeunt, pariunt vere ouа tortili vibrata pampino. Sed & ex Gal. libro 8 οἶνος κατὰ τὸ πεῖν affertur, οἰναν̃θη, τὸ ἀφεψηθὲν ἀμπέλων ἐκβλάστημα σὺν ταῖς αὐτ̃αις, ἐξ οὗ ταῖς ἡμέραις ἡ σταφυλὴ γένηται. ❡Polluci libro 6,capite 30,οἰναν̃θη,αἱ ἄμπελοι. ❡Οἰναν̃θη eſt etiam herbæ nomen de qua vide Dioſcor. libro 3,capite 135,& Theophraſt.Hiſtor.pl.libro 6, cap. 7,vbi dicit eam habere φύλλα βοτρυώδη καὶ λευκόν. Plin. libro 21,cap.11,& ipſe œnãthen appellat: ſcribens,odorem eundem ei eſſe qui germinantibus vuis,atque inde nomen. ❡Οἰναν̃θη eſt etiam auis nomen apud Ariſtot.Hiſt anim.lib.9,c.49. Vbi Gaza,OEnanthe,quaſi virtifloram dixeris.

A

B

C

D

E

V N D E Οἰναν̃θινος, OEnanthinus, De œnanthe factus.vt οἰναν̃θινον ἔλαιον, Dioſcor.libro 1,cap.57, OEnanthinum oleum Plinio libro 23, capite 4. de quo idem libro 15.cap.7, OEnanthinum fit de ipſa œnanthe, vt dictum eſt in vnguentis. Et οἰναν̃θινον μύρον, Vnguentum œnanthinum. Et κηρωτὴ οἰναν̃θινη Dioſcor. libro 1, capite 149,Ceratum œnanthinum. Et οἰναν̃θινος οἶνος apud eundem libro 5, capite 33, Vinum œnanthinum, quod cõficitur ex flore τῆς ἀγρίας ἀμπέλου βρυώνης. Plin. libro 24, capite 16, Fit è labruſca,hoc eſt vite ſyluestri, quod vocatur œnanthinum. Flores eius libris duabus in muſti cado macerati poſt triginta dies mutantur.

F

G

H

I

K

L

M

N

O

P

Q

R

S

T

V

X

Y

Z

a

b

c

d

e

f

g

h

i

k

l

m

n

o

p

q

r

s

t

v

x

y

z

E T Οἰναν̃θης, ίδος, ἡ, Flos vitis. ſeu Vua germinans. vide in Οἰναρέος.

Οἶνον, ου, τὸ, Folium vitis.Pampinus.licet Pampinus ſignificet potius frondem vireum, ſeu ramum vitis virentem.οἶνα Heſych.exp.τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

Οἰναρέον, ου, τὸ, idem. Theophr.Hiſt.pl.lib.9,cap.14,de pentaphyllo, ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὥσπερ οἰναρέον, μικρὸν δὲ καὶ τῷ χρώματι ὅμοιον. Idem De cauſ.pl lib.5,cap.3. ἄμπελος διαφθείρεται καθάπερ ὑπὸ οἰναρέων, vitis ſine foliis fructum ſeruat. Eodem lib αἱ ἀποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων καὶ ἀποκλάσεις τῶν οἰναρέων τῶν μεγίστων. Item Xen. in OEcon. ἄμπελος καθεστηκυῖα τὰ οἰναρέα. A T Οἰναρος, ου, ὁ, Vuedo,vt Gaza interpr.apud Theophr.Hiſt.pl.lib.1,cap.15.

V N D E Οἰναρέος, α, ον, Pampineus, Pampinaceus, Pampinarius. (vt Ouid.Frondes pampineæ. Colum. Pampinarius palmes) Athen. lib. 13,ex Ibyco, de tempore verno, αἵ τ' οἰναρέαις αὐξόμεναι πτεροῖσιν ὑπ' ἠρινὸν οἰναρέοις θαλίῃσιν. E T Οἰναρίζω, Pampino, Pampinos decerpo,Inutilia vitis folia demo. Ariſtoph. Pace, Οὐ γὰρ εἶδον τὸδὶ τὸ πρᾶγμα οἰναρίζειν πέμπαρον.id eſt ἀποψιλίζειν, φυλλολογεῖν,pampinare. A T Οἰναρὶς,Heſychio κλημαρίς.quo nomine quidam pampinarum palmitem accipiunt: & οἰναρίδες interpretantur,Pampini vitium, itidem vt οἰναρέα.Galen.οἰναρίδων apud Hippocr.exp.ἀμπέλου κλημάτων.itidemque Erot. οἰναρεῖδας Atticè vocari ſcribit τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου,palmites.

Οἰνάς, άδος, ἡ, Locus vitibus conſitus, Vinea.οἰνῶνδον ſiue οἰνόφυτον. nam οἰνάδες Heſychio ſunt ἀμπελῶνες τόποι. Idem οἰνάδας ἀκτὰς dictas ſcribit pro Οἰνεμαίδας.

Οἰνωνός, Palus, Pedamentum vitis, Vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur.Heſych.οἰνωνὸν Dorica lingua dici ſcribit χάραξ ἢ τὸν ἄμπελον ἵστων. ❡Οἰνωνὸς nomen proprium viri apud Plin.

Οἶς Σ, οἰός, S I V E Οἶς, οἴος, Ouis:in fœm.genere: ſin in maſculino vſurpetur,arietem ſignificat.Diſyllabi exempla primo loco ponam.Homer. Il.μ, de paſtore, πίων δ' ὄϊς οἷς ἔνεικε λαῶν.Od.ι, εὖρηρεῖς ἔντροθεν οἰός. Il.π, Ὅστ' οἰὸς μέγα πῶυ διέρχεται ἀργιόδοντα. Odyſſ.ξ, πάντα πώεα οἰῶν.Od.ο, μειλιχίῃσι παρ' οἴεσσιν ἢ βουσὶ βαίνει.Vtitur & Sophocles infrà in Οἰστρώσας. Theocritus, φοινικόεσσιν οἰοῖς ἀείρω. Xenoph. πρὸς οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἶναι, ouem ad dominum dixiſſe. Idem,οἷς θύουσι, oues mactant & immolant. Maſcul.autem genere Ariſtoteles De generatione animalium lib.4,c.3, τὸν οἶν dixit Arietem, τὸν κριόν. vt,οἷ κερύστῃσι,arieti cornibus ferienti. Triſyllabum autem Οἷς Ionicum eſſe, teſtatur ipſe etiam Ariſtoph. in Pace:οἶν verò & οἷς,aliiq; caſus biſyllabi Attica ſunt, vt Heſych.& alii teſtantur.Il.ω,Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μάλα θ' ἁλσὶν ἐέρδω. Eodem lib. οἷν ἀρύσσω ὡσεὶ Ἀχιλλεὺς Σφαξ̃. Il.δ', ὥστ' ὄϊες πολυπάμονες αἰόλῃς ἐν αὐλῇ Μυελίαι ἑστήκασιν ἀμολγάδες γάλα λευκόν.Il.ψ, πεμοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Heſiod.Erg. 2, Ἤμῳ οἷς πίνειν. Quo accuſatiuo vtitur Plutarchus in Hellen. ὡσεὶ τὸ τῶ Ἀχιλλέως πήδημα τὰς οἷς ὡσεπλαύσασης εἰ Ἀργεῖοι βιβάζοιεν. Et ex Xenoph. ἄγελαι οἷες,oues agreſtes. Hippocr. οἷες σῶμα, quod Erot. exp. χοῦλαι ὡσεδάπου.

C.Οἰοτόκος, ου, ὁ ἡ, ή, Lanam ouillam habens. Soph.OEd. Col.pag.287,Οἷς παρᾶς οἰοτόκω μαλλὸν λαβών.

C.Οἰοφάγος,ου,ὁ ἡ, ή,Oues deuorans. vt οἰοφάγῳ σιδήρῳ,inquit Heſych.Quaſi μηλακτόνῳ,oues occidente.

C.Οἰοχίτων,Tunicam ouinã habens,ſeu ex lana ouina.Heſychio ὡσεδαπόχιτων. vel etiam μονοχίτων, Vnicam tunicam habens,aut δίχα ἱματίου.

C.Οἴπωτον,Excrementum ouis,Ouillum fimum,vt Plin. appellat.Pollux lib.5,cap.14, ὡσεὶ ἀφοδευμάτων loquens, τὸν ὡσεδάπων τινὰ κόπρον,οἰπώτων καλοῦσι.

C.Οἰσπάτη,ης,ἡ,Sordes ouium.ὁ τῶν ὡσεδάπων ῥύπος, vt Didymus apud Heſychium exponit. ipſe autem Heſych. generalius expl.ῥύπος.Suidæ οἰσπάτη,ὁ ῥύπος τῶν ἱερείων, ſordes lanarum.

C.Οἰσπώτη, ης, ἡ, Vngula ouis.ἀπὸ ὡσεδάπου,vt in meo lex. vet.exponitur,deriuatúrque ab οἷς & πατέω, verſo α in ω. Item Sordes ouium. vel Fimum ouillum. οἰος ῥύπος,ſeu ὁ τῆ ὡσεδάπου διαχώρημα, vt in eodem meo lexico veteri exponitur,prolato hoc Ariſtoph.loco, ὡσεὸν μὲν ἔχει οἰσπορεῖ πίκει Ἐκπωϊσπα τῶι οἰσπάτῳ ἐκ τῆς πόλεως ἀπεῦσαι. Qui locus ex Lyſiſtrata deſumptus eſt: ſed paulo aliter in vulgata editione legitur, ita videlicet, ὡσεὸν μὲν ἔχειν ὡς πορ πίκει ὁ βαλὼν Ἐκπωϊσας τῶι οἰσπάτῳ ἐκ τῆς πόλεως ἀπηλλάγης Ἐκφορδίζειν τοὺς μοχθηροὺς. ſed & his menda ſubſunt. Dion libro 46, in concione Caleni, exprobantis Ciceroni quòd fullonis eſſet filius & ſuccidas lanas ſordibus repurgaſſet,retrimẽtáque collegiſſet, ἐκ γυμνὸς ἐν γυμνοῖς αὐξηθὶς ἐκ οἰσπώτας ἐκ ὑσπλέθους ἐκ ἀπαπλας συμλέσων, ſordes lanarum ſuccidarum & ſuccerdas. Vel etiam Fimũ ouillum, Stercora ouilla. vbi tamen vulgata editio habet οἰσπὸν quod & apud Etymologiſten legitur. ſed eſt aut οἰσπώτη aut οἰσπάτη ſcribendum.

Οἰσυπος, ου, ὁ, S I V E Οἰσύπη, Sordes ouium,vel Fimũ ouillum, vt οἰπώτων.Erot.in lex.Hippocr.οἰσύπη κυρίως λέγεται τὸ διαχώρημα τῶν ὡσεδάπου:ab οἷς deriuant. De maſculino autem οἰσυπος vide ex eodem in Οἰσυπρός. Hippocr. καταχρηστικῶς dixit οἰσύπη αἰγὸς, pro τὸ τῆς αἰγὸς διαχώρημα, vt idem Erotianus annotauit.pro quo Galenus habet οἴασμα. Heſychio tamen οἴσυπος eſt ὁ τῆς αἰγὸς ῥύπος. ❡Is qui De dialectis ſcripſit, annotat, Ionica lingua οἰσύπην dici non ſolùm τὸ διαχώρημα τοῦ ὡσεδάπου,ſed etiam ὁ τῆ ῥυπαρῶν ὡσεδάπων ἱερὸν: quemadmodum & in lexico Herodoteo οἰσύπη exponitur ῥυπῶδες ὡσεδάπων ἱερὸν.ex quo Herodoro eadem ſignificatione Suid. citat οἴασμα. Erit igitur οἰσύπη, lana ſordida, vel lana ſuccida. Sed frequentius οἰσύπη dicuntur ſordes ſeu fimus ouillæ lanæ adhærens,præcipuè circa nates.ſeu Sordes quæ ouillæ lanæ ex fimo adhærent. Suidæ ὁ ῥύπος τῆ ἱερείου. vel etiam Pinguedo quæ ex iis ſordibus exprimitur.Dioſc.lib.2, cap.84, οἴσυπος δὲ λίγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπρῶν ἱερείων λίπος.Plin.lib.29,cap.2, Quin ipſæ ſordes pecudum ſudórque feminum & alarum adhærentes lanis, (œſypum vocant) innumeros propè vſus habent. Et mox de probatiſſimo œſypo, Lana ab his partibus recenti concerpta, aut quibuſcunque ſordibus ſuccidis primùm collecta, ac lento igni in æneo vaſe ſubferuefactis & refrigeratis,pinguique quod ſupernatet,collecto in fictili vaſe,iterũque decocta priori materia: quæ pinguitudo veraque frigida aqua lauatur.Ouid. Œſypa quid redolent, quanuis mittantur Athenis? Demptus ab immundæ vellere ſuccus ouis. Vbi neutro gen.vſus eſt, ſicut & Plin.loco citato,Probatiſſimum œſypũ fit pluribus modis. Sed notandũ, tam apud Græcos quàm Latinos ſcriptores,librariorũ

vitio ſæpe pro οἴσυπος ſiue οἴσυπον legi ὕασπος ſiue ὕασπον, nã vtroque genere hæc vſurpãtur. vt apud Gal. l. 11 De med. ſimpl. τὰ δὲ πιτυώδη ἔρια καὶ μαλθακὰ ἔχοντα τὸν ὕασπον, pro οἴσυπον. Ibidem perperam itidem σὺν ἐρίοις ὑασπρῶν. ὧν pro οἰσυπηρῶν. Apud eundem lib. 13 Meth. τὸ Ἀττικὸν ὕασπον, itidem mendoſe pro οἴσυπον. nam & Plin. lib. 29, cap. 2, meminit œſypi quod ex Atticorum ouium lanis colligitur, & Ouid. loco citato. Similiter apud Celſum, lib. 5, cap. 19, in cõpoſitione emplaſtri enneapharmaci, Medulla vel ceruina vel vitulina vel bubula, hyſſopõ, butyro: perperam itidem pro Œſypo. Sic etiam Hermol. Barb. apud Plin. lib. 29, c. 6, pro, Vt omnia hyſopo illinãtur, reſtituit OEſypo. Et paulo antè, Hyſopũ cum myrrha calidum penicillo illitum, idem reponit OEſypum ex vet. codice. Οἴσυπος (inquit Gorr.) propriè dicitur ouium ſordes, earum lanis adhærentes: deinde verò pro ipſa etiam lana adhuc ſordida & illota dici cœpit. Sordes autem ea ex ſudore feminũ & alarũ colligitur, adhærétq; lanis. quæ propterea quòd οἴσυπον habent, οἰσυπραί, ῥυπαραί, & ab Hippocr. πιτώδεις ac πιτώδεις appellantur. eſt enim πῖτος idem quod ῥύπος. Latini ſordidas & ſuccidas vocant; quòd tales ſint quales vbi primùm ſuccidæ detonſæque ſunt. Dioſc. œſypum appellauit ſuccidarum lanarum pinguitudinem, eiúſque extrahendæ paràdæque rationem luculenter explicauit. Ex eo conficitur pharmacum à Paulo Æg. deſcriptũ lib. 7, & ab Aetio lib. 15, quod Græci aliàs οἴσυπον φάρμακον, aliàs οἴσυπον κηρωτὸν, aliàs οἴσυπον κηρωτικὴν, alias οἴσυπον ὑγιὲς nuncupant, eiuſdem prorſus cum ipſo œſypo facultatis. Hæc ille inter alia.

VNDE Οἰσυπηρός, ά, όν, OEſypum redolens, vel Sordidus ex œſypo. vt οἰσυπηρὰ ἔρια, de quibus dictum fuit paulo antè in οἰσυπος. Erot. in lex. Hippocr. οἰσυπηρὰ ἔρια, τὰ μετέχοντα τῆς οἰσύπης, ἢ τοῦ οἰσύπου. ἐκατέρως γὰρ λέγεται. Dioſc. lib. 2, cap. 84, de œſypo, λαβὼν ἔρια μαλακὰ οἰσυπηρὰ ἐκπλυνεῖς ἱέρου ὑδρομέλιτος ἡμέραν ὕδατι, ἅμα ἀφρολίτου πάσαν ῥυπαρίαν. Et paulo pòſt, ἔστι δὲ βέλτιον ἀκρόθινος καὶ λεῖος, οἷον ἐρίων οἰσυπηρῶν. Prò quo Plin. lib. 29, c. 2, Probatio autem, vt ſordium virus redoleat. Sicut verò pro οἴσυπος perperam alicubi ſcribi ὕασπος prædictum fuit, ita & ὑασπηρὸς pro οἰσυπηρὸς, vt tum in loco quodã Galeni in οἴσυπος citato, tum apud Alex. Trall. in cap. De podagra. ἔρια ὑασπηρὰ pro οἰσυπηρά. ET Οἰσυπώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, idem cum οἰσυπηρός. ET Οἰσυτὶς, ίδος, ἡ, idẽ cum οἴσυπος ſiue οἰσύτη. hoc eſt, Sordes ouium, & Lana ſordida ſiue ſuccerda. nam Galen. in Lex. Hippocr. οἰσυτίδας exp. τοὺς ἄπο ῥύπου, ἤγουν ἔριον ῥυπαρόν. Apud eundem ibidẽ ſic legitur, οἰσυτίδες, τοὺς ἀπὸ ῥύπου σωρὸς ἐσμαράγοι. δηλοῖ δὲ καὶ ἐρίου ῥυπαροῦ μαλλίον. Quæ poſtrema vox mendoſa eſt, ac ſcribendum fortaſſe μαλλίον, formà diminut. à μαλλός. Apud Heſych. legitur ETIAM Οἰσύτιον, ἔριον ῥυπαρὸν τοῦ ἀπὸ ῥύπου, ſordida ouium lana. At οἰσύτιον apud eundem mendoſum eſſe puto pro οἰσυτῖνον.

Cæterùm pro Οἰσύπη vel Οἰσπάτη legitur ETIAM Οἴσπη. quod Ionicum eſſe videtur. nam οἴσπη pro ῥυπαροῦ τοῦ ἀπὸ ῥύπου ἔρια Suid. affert ex Herodoto. quo ſenſu paulo antè ex lexico Herodoteo attuli οἰσύπη. Itidẽ Galen. in Lex. Hippocr. οἴσπη αἰγὸς, ὁ ἀθροὸς τοῖς θριξὶ τῆς αἰγὸς ἐγγυτάτω ὢν τῇ ἕδρᾳ ῥύπος, καὶ μάλιστα τοῖς κατὰ τὸν ἕδραν σωματώδεις ῥύπος. pro quo Erot. habet οἰσύπη αἰγὸς, vt ſuprà citaui. Indè apud Heſ. εἴσπαι, τοὺς ἀπὸ ῥύπου κώδωνας, ῥύπος. Οἴα, ας, ἡ, Pellis ouilla. nam οἴαι Heſychio ſunt διφθέραι, μηλωταί. Apud Euſt. autem p. 1818 ſcribitur tribus ſyllabis οἴαι, διφθέραι, μηλωταί: ac tunc erit à NOM. Οἷος, Ouillus. diceturque οἷα abſolutè, vt κωτίνη, λευτίνη, ἀρκτίνη, pro οἷα δορὰ, λευτίνη δορά. Οἶαι dicuntur etiam Vici, Pagi. Apollon. lib. 2 Argon. ἔβλητο τὰν πιδὰ οἴαν, Ἢ εἶαι. vbi ſchol. οἶαι ἢ, αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ ἀποβαίνοντα καὶ τὰ ἄλλα βοσκήματα. AT Οἶα ſcholiaſtæ Soph. eſt δῆμος τῆς Ἀττικῆς: VNDE Οἴηθεν, aduerb. loci: ET Οἰάτης, gentile, vt οἰνοάτης ab οἰνών. In OEdipo Colon. pag. 306, τὸν ἐφέσπερον πέτρας πυρὰ δρυὸς πλατὺ Οἰάτιδος ὃν τοῦδε πόλιν σπορ. Euſt. autem p. 1164, οἰάτιδες τοῦδε exp. τῶν ἐπὶ τοῦ ἀποτειχίσματος, appellatiue non propriè hoc vocabulum accipiens. itidémque Heſych. in eodem loco οἰάτιδος ὁ νομός exponit, τῆς ἀποβαθρυμένης ὁ κτῆσις, reiiciens eos qui δῆμον eſſe volunt, quoniam ὁ ἐγγὺς κεῖται.

Cæterùm pro Οἴα reperitur ETIAM Ὅα, ſublato ι, ET Ὦα, mutato ο in ω, & ſuſcripto ι. Poll. lib. 7, cap. 13, ὅα δὲ καλεῖται ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποβάτου δορὰ ἢ σὺν τοῦ ἐρίου. Sic apud Heſych. ὅα, ἢ μηλωτὴ, (οἷς δὲ τὸ ἀποβαῖον) καὶ ἡ σὺν οἷς ἐρίοις δορὰ. ἢ ὁ οἷς ἱματίοις, ὧα. Hæc de ὅα in hac ſignific. reperi, quod ab οἷα factum volunt, vt χόα à χοιά. De ὦα autem ſic apud Euſt. pag. 1818, ex Ælio Dionyſ. ὦα, μηλωτὴ, διφθέρα. οἷς γὰρ τὸ ἀποβαῖον. Ibidem ex alio grammat. οἶαι, διφθέραι, μηλωταί. οὐ πᾶσαι καὶ σωματώδεις ὦαι. Ibidem ex Ariſtoph. grammat. μῆλα ὁ πᾶς τις καλεῖ τὰ τοῦ αἰγὸς, οἷς, Μηλ' οἷες τε καὶ αἶγες ἰδύεσκεν. τὰ ἡμεῖς δὲ δύπτυ μηλωτὰ καλοῦμεν καὶ τὰ αἰγέια δορά. τὸν δὲ τῶν ἀποβάτων ἔνιοι οἰόν. τὸν δὲ τριχίων Ἀττικῶν τινες σωματοειδῶν πιτυώδεις, ὧαι ἐκάλεσαν. Hæc ibi grammaticus ille, huius vſus hoc exemplum adducens ex Hermippo, ὥρα μαθεῖν ὅτι τῆς ἐρεᾶς, ἢ τὸν ὦαν ἀποβαθρίδα ἀεὶ ἐφορᾷ. quæ Euſt. ex eodẽ citat etiã p. 877. Sunt qui ἴαν ſiue ὦαν interpr. Rhenonem, vt Cæſar, vocat, Veſtẽ pelliceam cum ſua lana & villis. Sed notandũ in manuſcriptis libris reperiri modò ὦα paroxytonos, modò ὧα, ac interdum ſubſcribi ι, interdum non. ſicut & apud ipſũ Euſt. qui ex Hom. Od. affert ὦα χρυσῆ. Etuſmodi ouina pelle pudenda velabant in balneo mulieres, & viri etiam, ſi cum mulieribus lauarentur, vt Poll. docet lib. 7, cap. 14. ſed tunc addebatur epitheton ἀλουτεῖς, dicebaturque ὦα λουτεῖς: id quod alio nomine περίζωμα appellatur, Latinis Subligaculum, Subligar. Idem Poll. lib. 10, cap. 47, ὦ μῦτοι δέρμα ὦ ἐπιζώνιοντας αἱ γυναῖκες λουόμεναι, ἢ οἱ λουσῆς αὗται, ὦαν λουτεῖδα ἕξιν καλεῖν. quibus ſubiungit hunc locum, ex Theopompi fabula quæ Παῖδες inſcribitur, Τὰ δὲ περίζωμα μόνος ὦαν λουτεῖδα, κατὰ δύσιν ἔχων, ὥσπερ πᾶσιν. Et ex Pherecr. Ἱππεῦσι, vbi τὰ τῆς παιδοτριβικῆς ἐργαλεῖα recenſet, Ἤδη μοι ὦαν λουομένῳ περίζωνίωνται. Quibus ſubiũgit Poll. εἰσὶ δὲ τινὲς μηλωτοῦ ὀνόματος, ἴσως ἀπὸ τῆς ὄιος. Ὄα, ſiue ὀά vel ὦα, dicitur etiam Fimbria veſtimenti, Limbus & ora veſtis. In lex. meo vet. ὄα ἀπὸ τοῦ οἷα γέγονεν ὀξύ οὗ καὶ τὸ ὦα, διὰ τῆς ω διβόγλου. δηλοῖ δὲ δῆμον Ἀττικὸν, καὶ τὸ χιτῶνος τὸ ἄκρον. Euſt. pag. 1818, οἱ δὲ πρὸ οἴων καὶ ὄα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ὅτι ἀπὸ ἱματίου, διὰ τοῦ μικροῦ. Paulo pòſt in anonymo lexico rhetorico annotat ſcribi ὀξυτόνως καὶ σωματοειδῶς, ὀαὶ ἱματίων: ibique hoc afferri exemplum ex Ariſtoph. ὧν πας ὀας ἐπίσατο. dictas autẽ eſſe has ὀας ab οἷς, quoniam οἱ παλαιοὶ καθ' ὑπας οἷς δέρμα περιῤῥάπτον ἵνα ἦιστα πείθοιντο τὰ κάτω τῆς ἱματίων. Ibidẽ ex alio lexico rhetorico, ὦαι, ἁρπαγαὶ ἀκτῖναι. Et apud Suid. ὦα, μηλωτὴ, διφθέρα· καὶ τὸ λῶμα τὸ ἐνδύματος περὶ τὸν πῆχυν. Et in meo lex. veteri, ὦα σημαίνει τὴν αἰάκλασιν τοῦ κραασπέδου τῶν ἱματίου. in quo itidem ab οἷς deriuatum eſſe dicitur, quoniam οἱ ἀρχαῖοι περὶ τὸν δέρματα ἐνίκων τοῖς τῶν ἱματίων κραασπέδοις. Sed & ſuperior veſtis ora, ſiue latius velut orificium cui collum inſeritur, ὦα ſiue ὄα dicitur: alio nomine βοσχάτη. Apud Suidam, ὦ περισόμιον ὦαν ὀνάλιον ὁ Δαείλη, ὃ καλοῦμεν περίστρα χλαίνη. εἰ δὲ στόμα ἐνδύματος εἰρήκασιν· οἱ δὲ τὴν αἰάκλασιν τοῦ ἱματίου. Hæc autem verba exempli loco ſubiungit, ὅτι τὴν ὦαν τὸ ἐνδύματος αὐτοῦ. Itidem apud Heſychium, ὦα τοῦ περὶ τὸν, ἢ μηλωτὴ· ὦαι δὲ, τῶν ἱματίων. καὶ τὸ λῶμα τοῦ ἐνδύματος, ἢ τὸ περισόμιον τῶν ἱματίου. Vtranque autem veſtimenti oram, & ſummam quæ collum cingit, ſeu cui collum immittitur, & imam, vocari ὦαν, ex Polluce manifeſtum eſt, qui ſic ait libro 7, capite 13, ὦα δ', τὸ ἔξωπάτιον τοῦ χιτῶνος ἑκατέρωθεν. λίγνα δὲ, (niſi fortè reponendum hic eſt λίγνα pro λίγνα) τὰ ἐν τοῦ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρους, οὐχ ὅπου ἡ ὄα. τὸν δὲ ὦαν καὶ ὄαν λέγουσι. Hanc tamen veſtis aperturam ac velut oſculum cui caput inſeritur, nonnulli dictam volunt τὸ διὰ τοῦδος χῶμα. In qua ſignificatione citatur ex Pſalm. & Exodi cap. 28. Heſychius ὦας exp. etiam τοὺς κώμας. Sic idem etiam οἴας exponit κώμας, à NOM. Οἷα. VNDE Οἰάτης, Comatus, Crinitus. nam οἰατᾶν idem exponit κεμᾶτιν. ſed notãdum apud eum ſcribi οἰατᾶν aſpiratè; & itidem

οἶαι γὰρ αἱ κώμαι. nisi fortè pro κώμαι scribendum sit κῶμαι, & pro κωμήτης itidem κωμήτης, Paganus. nam οἶαι seu οἷαι apud Apoll. vsurpari pro κῶμαι, Vici, suprà ex schol. docui.

ALIAS Ὄα arboris etiam nomen est, quæ ET Ὄη ET Οἴη appellatur: Latinis Sorbus. Hesych. Ὄα, δένδρον καρπιμον. ᾧ ὁ καρπὸς αὐτῆ οὕτω καλεῖται ὄα. Suidas, ὄα: ἄκρα δρυὸς εἶδος, μῆλοις μικροῖς ἐμφερές. ὑπὸ δὲ τῶν ὄα. Theophr. De caus. pl. lib. 3, c. 1, ὅης καρπὸς, sorbi fructus, id est Sorbum. Et Hist. pl. lib. 3, cap. 12, αἰσχαλώτερον δέ ὅτι καὶ ἡ οἴη. Dicitur ET Οὔα eadem arbor ab eodem lib. 3 Hist. pl. c. 7, vbi ex Idæorum autoritate refert πλὴν ἔστιν ὅτι πολλαὶ μῆλα ἔχει, ἰχνῶδες δὲ ᾧ παχύτης. Fructus huius arboris plur. num. DICVNTVR Ὄα ET Οὔα, Latinis Sorba. Galen. lib. 8 De simpl. pharm. facult. ἔστι τὸ δένδρον, ἧς ὁ καρπὸς ὄα καλεῖται, ὅταν δὲ πᾶν πολλῶν οὔα, μικρὸν τὸ ὑ συντιθεὶς μικρὰ τοιάυτα. Diosc. lib. 1, cap. 174, οὔα τὰ μηλίζοντα καὶ μήπω πέπειρα. Theophr. quoque οὔα appellat sorba. de quorum differentiis quæ scribit Hist. pl. lib. 3, cap. 12, confer cum iis quæ Plin. libro 15, cap. 21. Perperā autem Poll. lib. 6, cap. 11, μέσπιλα, ἃ καὶ ὄα καλεῖται, magnū enim discrimen est inter sorba & mespila, vt ex Theophrast. etiam, Gal. & Diosc. ac Plinio discimus. Nomin. sing. ERIT Ὄον ET Οὖον, Sorbum: cuius tamen exempla nulla reperi.

AT VERO Ὦα neutro gen. & plur. num. significat Superiores ædium partes, quales sunt apud Homerum πύλοι θάλαμοι, thalami sub tecto domus. Eust. pag. 1054, τὰ μετάρσια τῶν οἰκημάτων, ὧν καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. ὄπιθεν ὑπερῶον, τὸ ἄνω οἴκημα ὑπερῷον. Est igitur ὦον, ου, τὸ, Superior domus pars. VNDE Ὑπερῷος, ου, ὁ, Qui in summa ædium parte est. vt ὑπερῷος θάλαμος. Plut. in Pelopida, pag. 95, θάλαμος ἐν ᾧ καθεύδειν εἰώθει, ὑπερῷος ὢν. Et ὑπερῷον οἴκημα, Domicilium in summa ædium parte. Exemplum ex Plutarch. habes in ὀπιθόδομος. Itidem Philo De vita M. lib. 2, σωτὴρ κατασκάσας μέθυσος ἔνδον οἰκήματα, ὑπόπεδα ᾗ ὑπόφυσα, πεμώροφα καὶ πηρώροφα, non solùm in plano sed etiā in edito, vt Turn. interpr. Sed plerunque absolutè dicitur ὑπερῷον pro ὑπερῷον οἴκημα, vel ὑπερῷον τῆς οἰκίας μέρος, aut tale quid. Aristoph. Pluto, αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰχάδων. Plut. Symp. 1, οὕτω γὰρ ὑπερῷον καὶ ὑπερῷα καλεῖν ἡμᾶς: videlicet ex ὑπὲρ significante τὸ ἀνωτέρω. Ita ὑπερῷον signif. τὸ ἀνώγαιον οἴκημα, vt est cœnaculum, tabulatum, & alia in editiore domus parte conclauia. Impropriè autem psalmo 104, τὰ ὑπερῷα τῶν οὐρανῶν dicuntur supremæ cœli partes. Eust. p. 1410, ὑπερῷον esse dicit τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα: quoniam ὦα καὶ γλῶσσαν τὰ οἰκήματα. quæ verba non consentiunt cum iis quæ suprà ex eodem citaui. AT Ὑπερῴα, siue Ὑπερῴη Ionicè, dicitur Palatum: alio nomine οὐρανὸς siue ὑπερῶον, quoniam summum in ore locū occupat. Il. χ, Χάλια μέν τ' ἐδόντι, ὑπερῴῳ δ' οὐρανὸν ἄνω. Plut. De audiendis poem. οἷς ὁ Κάτων ἔφη τὰς καρδίας τῷ ὑπερῴῳ διαθλαπτόμενα ὑπάρχειν. Galen. libro 1 ad Glauc. διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῴας καθαίνειν, per nares & palatum purgare. Veitur item Aristoph. & Luc. Cæterùm pro ὦα dicitur ET IAM Ὠΐα tribus syllabis: itidémque pro Ὑπερῶος LEGITVR Ὑπερῴος. Athen. lib. 2, vbi de Ὠόν sermo est, ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νεῶν τῶν οἰκιῶν παρ' ἡμῖν κελεύσματα ὑπερῷα, ὠΐα, φησὶ Καλλίμαχος ἐν Ἐρωτικοῖς· τῷ Ἐλένῃ φάσκων ἐν Τροίᾳ τοὺς οἰκήματα περιφοβῆσαι, δόξαν ἀπειλῆσαι τῶν ἐκ πολλοῖς ὡς ἐξ ὠϊοῦ εἶη γεγενημένων. Nisi quis etiam ibi ὦα scribendum existimet. quòd ὦον vicinius sit vocabulo ὠόν. Altero autem Ὑπερῷον pro Ὑπερῶον, Summa ædium pars, vtitur Homerus Odyss. o, de Penelope, οὐ μὲν πάρ τι δόμοι μενοεικέος οἷ οἴκῳ Φαίνεται, ἀλλ' ἄτῃ τῷ ὑπερῴῳ ἐστὶν ὑφαίνει, in summa ædium parte. Sic Il. β, Παρθένος αἰδοίη ὑπερῴιον εἰσαναβᾶσα Ἄρτεμι καπρεῦ. VNDE Ὑπερῷόθεν, Ex summa ædium parte. Odyss. α, Τοῦ δ' ὑπερῴοθεν φρασὶ σαώσῃ Ἰθάκην εἰσιδεῖν Κούρη Ἰκαρίοιο θεόφρων Πηνελόπεια. vbi exponūt E cœnaculo. Sed malim E conclaui supremæ domus, E conclaui superioris ædium partis.

Οἰόεντα κρέας, Ouilla caro. Suidas, apud quem pro οἰόεντα scribendum videtur οἰόβατον.

Οἰόεις, εντος, ὁ, Ouillus. Vnde Οἰέη dicitur Ouilla pellis. vt λεοντέη, & ἀλκτέη. in quibus subauditur δορά. Pro quo Οἰέη legitur ET IAM Οἰέη, vt λεοντέη & ἀλκτέη. quo posteriori οἰέη vtitur Aristoph. gramm. in Ὦα & Ὄα paulo antè: prius autem οἰέη habetur in lex. meo veteri.

ΟΙΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, Asilus, Œstrus, Tabanus. de quo animali vide in ἐξιππεύω paulo pòst. Odyss. χ, Οἱ δ' ἐξίσταντο κατὰ μήστωρ, βόες ὡς ἀγέλαιαι, Τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδίωκεν Ὧρῃ ἐν εἰαρινῇ. Plut. De discern. amico & adul. Τῆς βώρας τὸν οἶστρον ἐνδύεται περὶ τὸ ὦς λέγεται, καὶ πῆς κινεῖ τὸν κρότωνα. De hoc malo Virgil. in Georg. lib. 4, Est lucos Silari circa, ilicibúsque virentem Pluribus Alburnum volitans, cui nomen asilo Romanum est: œstron Graii vertere vocantes: Asper, acerba sonans, quo tota exterrita syluis Diffugiúnt armenta: furit mugitibus æther Concussus, syluæque. Thynnus quoque piscis eiusmodi furoris quasi stimulo agitatur. Athen. libro 7, de thynno, ἔχει δὲ ὅταν τὸ πλεύμονα τὸν μέγαν οἶστρον. ibidem, αἱ μὲν ἀθῦν δὲ θύννος ὑπὸ τοῦ θύειν τε καὶ ὁρμᾶν. ὁρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς ὅθεν τὸ ἔχειν καπὶ πᾶσαν οἶστρον ὅτι τῆς ψυχῆς. Plura de hoc œstro ex eodem Athen. & Aristot. vide in Θωΐος, vbi & Plinii interpretationem adscripsi. Sed & apes suos œstros habent quibus exagitantur. Plin. lib. 11, cap. 16, Nascuntur aliquando in extremis fauis apes grandiores, quæ cæteras fugant: œstrus vocatur hoc malum. Clarius Columella lib. 9, cap. 14, Progenerantur in extremis partibus fauorum amplioris magnitudinis fœtus quàm sint cæterarum apum: eósque nonnulli putant esse reges: verùm quidam Græcorum autores οἶστρους appellant, ab eo quòd exagitent, neque patiantur examina conquiescere. Metaphoricè quoque capitur pro stimulo quasi furibundo quo quis agitatur. vt Chrysost. De sacerd. οἶστρον δαιμονικὸν ὑποβάλλειν, diabolicis stimulis agitari. Plut. περὶ ἀδηροφαγ. lib. 1, ὑμᾶς δὲ τοὺς πάνυ τῆς λύσσης καὶ τοῦ οἴστρου ἄλλο ἔχειν μαίζονα; Et Nicand. Alexipharm. ἔνθα πολὺς βαρὺ χεῖ Οἰὸς μέλος βεβόεσσιν ἀπαμύκῃσι φρένας οἶστρῳ. Statius poeticum quoque furorem œstrum vocauit, libro 1 Thebaid. Tempus erit quum laurigero tua fortior œstro Facta canam. Item cupiditatū stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucill. libro 2 Epigramm. Μή σ' ἀτρεμίσαν οἶστρος ἔλῃ κραιπνόν, ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. Eust. deriuari scribit ab οἴω, Fero: fortasse quoniam ab œstro icti boues impetu feruntur. Οἶστρος est etiam nomen auis apud Aristot. Hist. anim. lib. 8, cap. 3.

C. Οἰστροβολέω, Œstro exagito, Stimulo. Epigr.

C. Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ab œstro ictus in gyrum se agit, Qui œstro agitante quasi rotatur. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. in Georg. post locum in οἶστρος citatum, Hoc quondā monstro horribiles exercuit iras Inachiæ Iuno pestem meditata iuuencæ. Aristoph. autem οἰστροδίνητον μωχὸν dixit τὸν ὑπὸ αἱμοῦ ἑλαυνόμενον, vt Suid. exp. πύπ πύπ πί Ποσειδῶν, θεραπὸν μωχὸν ἐχθύσετ' οἰστροδίνητον.

C. Οἰστροπλήξ, ῆγος, ὁ ἡ, Ab œstro ictus, Quem œstrus seu asilus percussit. vel, Qui œstro agitatur. vel Qui furore agitatur. nā Suid. οἰστροπλῆγα exp. τῇ μανίᾳ πεπληγότα: itidémq; Hesych. οἰστροπλῆγας, τῇ μανίᾳ πεπληγότας. Vtitur Aristoph. & Soph. initio Electræ, Τῆς οἰστροπλήγος ὅστις ἐστὶ κόρης. vbi schol. exp. οἴστρῳ, ἤγουν μανίᾳ, πληγείσης. Vide & quæ in Οἰστροδίνητος ex Virgilio attuli super eadē re.

C. Οἰστρηλασία, ας, ἡ, Quum quis œstro agitatur, Stimuli œstri quibus aliquis agitatur. Metaph. autem Ioseph. in Maccab. τῶν ἡδυπαθείας οἰστρηλασίαν ὑπερκρατῆ ὁ λογισμὸς, Voluptatis stimulos & irritamenta vincit ratio, Aculeos quibus aliquis velut œstro ad voluptates amplectendas impellitur, Insanas cupiditates quibus quis pellicitur. ET Οἰστρηλατέω, OEstro agito. Pass. Οἰστρηλατέομαι, OEstro agitor, OEstro exerceor. Dicūtur etiam οἰστρηλατοῦσθαι, Qui furore & insania agitantur, velut œstro. Item Qui insanis cupiditatibus velut œstro pertriti æstuant. vnde οἰστρηλατούμενοι, Hesychio πυρούμενοι: Suidæ in præcedente loquendi genere ἐμμανούμενοι.

C. Φιλοιστρομανής, ές, ὁ καὶ ἡ, Insani œstri amans, Qui furore velut œstro agitari amat. Orph. hymno in Rheā, Τύμ-

παράδυντε, χιλοίδομαι ἐς χαλκέρπη κέρη. Est autem hoc bicomp. Α Β Οἰστρομανής, Qui insania velut œstro agitatur, Qui insano œstro concitatus furit. Cuius tamē exemplum non reperi.

Οἰστρώδης, τος, ὁ ἡ ἡ, Quo quis velut œstro agitatur, si de re aliqua dicatur: sin de homine, Qui œstro agitatur, Œstro percitus. Furiosus, Insanus. vt οἰστρώδεις φέρον). quod Gaza vertit, Graui stimulo agitati feruntur. Et metaph. apud Plat. in Tim. οὐ ζῶον ἐνυπνίαζον τὸ λόγου, δι' ὀπτασίας εἰστρώδεις ὀπτῆρι κρατῆν. Appian. apud Suid. πᾶσαν οἰστρώδης ἐπέπιπτεν ὁρμὴ ἡ θεομία καπὶ τὴν βαρβάρων.

Οἰστρηλάτης, ου, ὁ, Œstro percitus, Furiosus, Insanus. Nonn.

Οἰστρέω Ε Τ Οἰστράω, Œstro seu asilo agitor. Idem cum οἰστρηλατῶμαι. Aristot. Hist. anim. lib. 8, cap. 15, πολλοὶ δὲ σκίνιπες δῆγε τὸ οἰστρᾶν. vbi Gaza interpr. Propter infesti asili stimulū. Aliud exemplū ex eodē Aristot. eodē l. habes τὴν Θοάνης, vnà cū Plinii interpr. Metaphoricè autem Plato lib. 9 De rep. τότε δὴ δορυφορεῖταί τι ὑπὸ μανίας καὶ οἰστρᾷ καὶ ὁ θεσπότης τῆς ψυχῆς, Furit velut œstro percitus, Furore velut œstro agitatur. Theocr. in Bucoliastis, Idyll. 6, de amica zelotypa, ἐκ δὲ παλάσσης Οἰστρεῖ, παπταίνοισα κατ' ἄνδρα τὰ καὶ ποὶ τιμάς, velut œstro percita fertur. Eurip. Iphig. Aulid. Μενέλαος οὗτος καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μάτην, furens. sicut Hesych. οἰστρεῖ exp. μαίνεται.

Οἰστρέω actiuè etiā capitur pro Œstro agito, Œstro exerceo, OEstro stimulo. Hesych. οἰστρεῖ exp. οἰστρηλατεῖ, ἐκμαίνει, Œstro agitat, Furore percellit, seu Ad insaniam agit. itidemque Suid. οἰστρεῖ, ἐκπλήττει, ἐκμαίνει. Sed vulg. edit. habēt οἰστρᾷ, per ᾳ. Vnde pass. Οἰστροῦμαι, Œstro agitor. οἰστρηλατοῦμαι. Apud Suidam, καὶ ἔοικε τὰ ὠὰ ἐδρᾶσαν ὡς ὑπὸ οἰστροῦντος ἐκ καπνοῦ γλαύκου. Nonn. εἰς ἦθος οἰστρήτης, contra, deū œstro veluti perciti. Vtitur & Soph. Trach. pag. 354, Νεῶν δ' Ἄρης οἰστρητὴς Ἐξέλυσ' ὀπίτροπον ἁμάρτᾳ, furore, velut œstro percitus. Vbi scribitur etiam οἰστρωθεὶς in quibusdam libris: quod est à VERBO Οἰστρόω, id, Œstro agito, Œstro exerceo. idem quod οἰστράω & οἰστρηλατῶ. Similiter & apud Suid. legitur, Οἰστρᾷ, ἐκμαίνει.

Οἴστρημα, ατος, τό, Ε Τ Οἴστησις, εως, ἡ, Œstrum. vel Stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. οἴστρησις tamen significat potius ipsam passionem, hoc est Quum quis velut œstro agitatur, vt οἰστρηλασία. Metaph. οἰστρήσεις dicūtur etiam αἱ θηλυμανίαι, insani mulierum amores, quibus videlicet aliquis velut œstro ad eas amādas impellitur. Apud Suidam, τὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν οἰστρήσεις τῆς μανίας παρ' οὐδὲν ἡγήσατο.

C. ΑΝ οἰστρέω. Δ, F. ήσω, Instigo, Stimulo. propriè Œstro immisso stimulo, Œstro exagito. Pass. οἰστροῦμαι. vnde οἰστρηθείς, Œstro percitus seu exagitatus, Stimulatus quasi œstro immisso.

C. ΕΞοιστράω, Ε Τ Ἐξοιστρέω, Œstro exagitor, OEstro exerceor. vel Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω vtitur Basilius pag. 251. altero autem ἐξοιστρεῖν in neutr. signific. schol. Homeri, quū οἶστρον esse dicit ζῶον ὑποχάλκιον πλὴν μορφῆς, ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῆς βοῶν, ἐξοιστρεῖν αὐτὰς ποιεῖ. pro quo Suid. μέγα ὑποχάλκιος ἰσχίῳ πεφυκὸς ὃ τῷ καύματι τοὺς βοῦς ἐκ τῶν ὤτων ἐλαύνειν. Est igitur ἐξοιστρεῖν idem quod οἰστρηλατεῖσθαι. Aliàs ἐξοιστρεῖν transitiuè etiā capitur vt οἰστρεῖν, pro οἰστρηλατεῖν, OEstro exagitare, OEstro exercere, OEstro immisso fugare atque exagitare. Luc. de Latona. τὸν δράκοντα ὃς τοῦ ἐξοιστρεῖ αὐτῇ, φοβῶν, καὶ τοσοῦτον ἐπενδεῖ πλάνης, μάτην. Vnde pass. Ἐξοιστροῦμαι, Exagitor œstro, OEstro immisso exerceor, In furorem agor, Stimulor velut immisso œstro.

C. ΠΑΡοιστράω, Σ Υ Ν Παροιστράω, OEstro exerceo, OEstro immisso fugo & exagito: vel Extimulo, OEstro velut immisso concito, Incito. Idem cum οἰστρέω & οἰστράω, nisi fortè præpositio vim diminuat. Item Neutraliter, (vt οἰστράω) pro OEstro exerceor, OEstro immisso fugor & exagitor. Extimulor, OEstro immisso velut cōcitor, Irritor. Vtranque sign. agnoscit Hesychius quippe apud quem hæc legantur, παροιστρῶσι, παροξύνουσι, ἐρεθίουσι. & παροιστρήσουσι, μανήσονται. & παροιστρῶσαι, ἐρεθίζουσαι ἐξεπλῆξαι. itidē apud Suid. παροιστρῶσα exponitur ἐξεπλῆξα, ἐρεθίζουσα. Accipi tamen παροιστρᾶν neutraliter potius deberet, vt οἰστρᾶν suprà.

ΟΙ'ΧΟΜΑΙ, Abeo, Discedo, Proficiscor. Il. α, Ὠχόμεθ' ἐς Θήβην, Thebas proficiscebamur, seu ibamus. πλησιάω, vt Eust. exp. Od. ε, initio, ἐς Λακεδαίμονα πᾶσαι Ἀχαιίδων Ὤχετ'. Demosth. ὤχετο εἰς Θράκην, in Thraciam profectus est. Xen. Pæd. 3. ὤχετο πρὸς τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος, Abiit seu Iuit ad. Aristoph. ὠχόμην ὡς θεόν, Ad deum proficiscebar, Deum adibā. Thuc. lib. 3, αἰσθόμενοι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς ἀποπλεούσας, τὰς τῶν περὶ Μολυκρίαν οἰχομένας, classem hostium discessisse. Frequenter cum participio copulatur, & tunc interdum commodius οἴχομαι omitti potest in interpretatione. vt verbi gratia apud Homer. Il. β, ὡς ὁ μὲν οἴκοιο Ὤχετ' ἀποπλάμενος, Auolabat, potius reddemus quàm Abibat auolās. Sic Il. ζ, Ὡς μ' εἶφυ' ἅμα πάντας ὁμοῦ μοι ἀπέσσυτο θυμός, Οἴχεσθαι ἀποφέρουσα κακὴ αἰμάτοιο θύελλα Εἰς ὄρος, Abripuisse seu Asportasse. Sic Xen. Pæd. 5. ἀπὸ τοῦ Βακτριανῶν βασιλέως πρεσβεύων ὤχετο, legatus abierat ad regem Bactrorū. vel etiam, Legatione fungebatur apud. Et Hell. α, τὰς δὲ ναῦς οἱ Λακεδαιμόνιοι ὤχοντο ἄγοντες εἰς Πελοπόννησον. Et Hellen. 4, ὤχοντο ἀπιόντες εἰς Σαρδεις πρὸς Ἀγησίλαον. Herodot. οἴχονται παπταίνοντες ὧδε. Ad quod loquendi genus sunt qui respexisse putent Cic. quum dixit, Confestim ad eum ire perreximus. Sic οἴχομαι φεύγων, Aufugio, seu Fuga me propripio. Et ex Soph. οἴχεται βαπτὶς, couersus est. Potest tamen ipsū etiā οἴχομαι interdū exprimi interpretādo, vt tum in præcedent ū locorum quibusdā, tum apud Eurip. vbi ait οἴχει λαβὼν αὐτόν, Abiisti ea abrepta. vel etiā, Abripuisti eam & discessisti. sicut apud Plut. in Public. ὤχετ' ἀναστάς, surrexit & abiit. Res etiam aliquæ οἴχεσθαι dicuntur quum à nobis recedunt, aut etiam quum nos deserunt & destituūt. Il. ι, Ἔκτορ, τῇ δή τι μάλιστα ὄχεται ὃν θυμὸν ἔχουσας, Quò tibi abiit, Quònam à te recessit, Quonam se propripuit. Sic Il. ω, Οἴμοι, τῇ δὴ τις φάτις οἴχετο δῖος ἀπ' Ἕκτωρ ἀνθρώπους. Et Il. ν, ad Dioniedem, τοῦ τις ἀπιλᾶς Οἴχεται τὰς Τρωσὶν ἀπήλατον ἠδὲ μάχεσθαι; Musonius apud Gell. εἴ τι πρᾶξις καλὸν μετ' ἄλλου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται τὸ δὲ καλὸν μένει. Quæ verba ibidem Cato Latinè ita, Siquid vos per laborem rectè feceritis, labor ille à vobis citò recedet: benefactum à vobis, dum viuetis, non abscedet. Aliquando etiam οἴχεσθαι dicuntur quæ euanuerunt, quæ perierunt, de quibus actum est. Synes. epist 59, πάντα οἴχεται, πάντα ἀπόλωλε, perierunt seu interierunt omnia. Herodian. lib. 1, οἴχεται δέ σοι ὁ, τι Ρωμαίων δῆμος, καὶ τὸ πλέον τῆς στρατιωτικοῦ, actum de populo Romano, actum etiā magna ex parte de exercitu est. Cic. ad Attic. lib. 6, initio, Quare non οἴχει tua industria, (quod vereris) sed præclarè ponitur. Homo etiam aliquis οἴχεσθαι dicitur quum ex hac vita discedit, Quum e viuis excedit, Quum moritur. Eust. pag. 119, de οἴχομαι loquens, λαμβάνεται δὲ ποτὲ ἐπὶ λέξις καὶ ὅτι τῶν ἀφανῶν ἡμῶν. οἷον, ὁ δεῖνα πέπρακε πάλαι τι, ὠχετ' ἀλλὰ καὶ ὅτι τεθνάπου, οἷον, τοῦ ὠχετο. ἐξ οὗ καὶ εἰχόμενος ὁ ἐπιχόμενος ὁ θανών. quomodo & φοῦδος vsurpatur. quod factum est ex πεφόδος. Sic interpretantur nonnulli apud Homer. Od. ξ, — Ὀδυσῆος πόθεν αὖτε οἰχομένοιο, Mortui. Alii cōtrà accipiunt pro Absentis. Qui olim hinc abiit necdū rediit, & sic interpr. eodem lib. ἄχνυται δέ οἱ οἰχομένοιο αὐτοῦ, id est ἀπόντος. Itidemque apud Plat. lib. 2 De rep. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, de eo loqui tanquam qui nō adesset. vbi etiam reddi posset, Loqui de eo velut qui abiisset. nisi malles, Qui mortuus esset. Οἴχεσθαι aliàs simpliciter ponitur pro Obire, Ire per. sicut apud Homer. Il. α, Ἐννῆμαρ μὲν ἀν' στρατὸν ἐλήλατο κῆλα θεοῖο, Per nouē dies exercitum obibant Apollinis sagittæ. Hoc est, per nouem dies infestabāt quasi obeundo exercitum. schol. exp. ἐπέρχετο.

Mutuatur hoc verbum quædā tempora ab inusitato Οἰχέομαι. Fut. Οἰχήσομαι, quod & Hesych. agnoscit, οἰχήσονται exponens non solùm πορεύσονται, sed etiā ἀπολεσθήσονται. Vtitur eo fut. Plato in Phædone, οὐκέτι ὑμῖν ἔξεσται, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακαίρων δή τινας εὐδαιμονίας, de Socrate morituro post hauctum venenum: quod Cic. interpr. Hinc excedam, Hinc auolabo, pag. 4 met Lex. Cicer. Præt. perf. ὤχημαι, & sine augmento οἴχημαι. Inuenitur autem & PRAET. Οἴχωκα, (tanquam à actiua voce) quo Herodotus vtitur.

vnde οἰχωκῆαι apud eundem, Quæ abierunt. Apud eũdem ſæpe οἰχώκει, abiit, iuit. vt οἰχόμεθα εἰς Αἴγυπτον, Abiit in Ægyptum, In Ægyptum ſe proripuit. Idem, ὁ μὲν δὴ κήρυξ οἰχώκει ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ, abiit ſeu iuit nunciatum ista Dario. Idem, οἰχώκει φέρων, abſtulit. Et, ὑποζρύχιον οἰχώκει φέρων. ¶Οἴχεται, aliquando ſonat Interii, Actum de me eſt. Sophocles Aiace, Οἴχωκ', ὄλωλα, δέσποτ' ἡμιν φίλοι. verba Tecmeſſæ poſt cognitam Aiacis mortẽ. Putatur autem hoc οἴχωκα dictum pro ὄλωκα, abiecto augmento, & verſo η in ω, vt in μαμβλώκει pro μαμβλήκει. B

C. Ἀποίχομαι, Abeo, Abſiſto, Diſcedo. Interdum cum genitiuo: vt Anthol. epigr. lib. 1, ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui exceſſit è vita. Capitur etiã ἀποίχομαι pro Abſum peregrè profectus. aut ſimpliciter pro Abſum. vnde & participium ἀποιχόμενος pro Abſens. Od. ξ, ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Od. α, Ἦ δὴ πολὺν ἀποιχομένῳ Ὀδυσῆος δόον. Od. φ, Ἀνδρὸς ἀποιχομένου πολλῷ χρόνῳ.

Ἀποιχόμενος dicitur etiã Mortuus. Plut. in Antonio, ἐδόκει δὲ ἡ Φουλβίας ἀποιχομένῳ χαρίζεσθαι Αἰγυπτίοις. Phocylides, λείψανα ἀποιχομένων. Alicubi additur genitiuus, vt C Anthol. epigr. lib. 1, ἀποιχόμενος βιότοιο, Qui exceſſit è vita. id eſt Mortuus.

C. Διοίχομαι, Pereo, Intereo. vel Perii, Interii. nam apud Soph. Αἴας διοίχεται exponitur διέφθαρται.

C. Ἐξοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo. Ex Homero.

C. Ἐπιοίχομαι, Eo aduerſum, Inuado. Inceſſo. Il. α, de Apolline ad vlciſcendã iniuriam Chryſæ peſtem Græcis immittente, Οὐρὰς μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς. vt idẽ ſit quod paulo pòſt dicit, Ἕλκε' ἀφορμὰς ἰὸς βαλέων, venenatis & peſtiferis ſagittis impetebat. Niſi malis ὤχετο αἰὰ, vt D ibidem. Schol. certè ἐπώχετο & ὤχετο αἰὰ, eodem modo exponit, videlicet, ἐπήει, ἐπήρχετο. Et Od. τ, Ἄρτιος ἀχνὴ Οἷς ἀγαθοῖς βιότητι ἐπιοχομένῃ καταπέφνῃ. Liu. dicit Inceſſere hoſtes iaculis & ſaxis ac pilis. ſicut & Ouid. Lapidũ iactu inceſſere aliquem. Ἐπέρχομαι pro Inceſſere accipitur & in alio loquendi genere. veluti quũ Quintil. dicit Aſperè aliquem inceſſere. & Silius, Monitis amaris inceſſere, Verbis amaris inceſſere. Iliad. ρ, Ὦρτυε δὲ ἕκαστον ἐπιοχόμενος ἐπέεσσιν. Et aliquanto poſt, Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πρὸς κλόνον ἀνδρῶν. Niſi malis ibi E accipere pro Obibat. ¶Nam ἐπιοχεῖσθαι pro Obire etiam ponitur, ſeu Percurrere. Odyſſ. α, Φαίη' ἐπώχεσθαι οἰνοχοεύων, obibat vinum miniſtrans. Et alibi, ἐπώχετο πάσας, omnes obiit & perluſtrauit. vbi exponitur etiam Adiit. Item ἔργον ἐπιοχεῖσθαι, Verſari in aliquo opere, & id velut percurrere, ſeu ei incumbere. Od. α, αἰεὶ φρεσὶν ἔργον ἐπιοχέσθω. vbi exponi etiam poſſet, Accedere ad opus, Accingi ad opus. Et ἰὼν ἐπεξέρχεσθαι dicitur quæ texit. Il. α, Ἰὼν ἐπεξερχομένῳ, ᾧ ἵμερον λέχος εἰσανέωσαν. vt Virg. Arguto tenues percurrit pectine telas. Pindarus vero ſchol. annotat veteres ſolitos fuiſſe latiores ordiri telas, & quas propter latitudinem nonniſi alternis curſibus texere poſſent, hoc eſt, modo ab hac parte, modò ab oppoſita. & tunc ἐπεξιέναι in propria ſignif. acciperetur. ¶Item Adeo, Accedo. vt accipitur Od. α, Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἶσος θεοῖσι φώς, adibat ſeu accedebat. Et alibi δόρπον ἐπιοχεῖσθαι, pro ὅτι δόρπον οἴχεσθαι, Ire ad cœnam. Ac κύπριν ἐπώχετο, quod apud eundem Homerum legitur, nõ capitur ſimpliciter pro Adibat, ſed potius pro Irruebat, ὅτι ἀφροδίτην ὥρμα. nã G ii qui καταφερεῖς ad res venereas dicuntur, quaſi impetu quodam infeſto irruunt. & tunc ad primam ſignif. huius verbi referendum eſt. qua etiam dicitur Il. χ, Ὡς μὴ Θρῄκιας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός, ita irruebat in. Dixerat autẽ in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μέλεσιν ἀσπιδιώτῃσιν ἐπελθών, Αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι κακὰ φρονέων ἐπορούσῃ. vbi ἐποίχεσθαι, ἐπελθεῖν, & ἐπορούειν, idem ſignificant: videlicet, Inuadere, Irruere, Impetu ferri in, ſeu impetum dare in.

C. ΚΑΤοίχομαι, Decedo, (ea ſignif. qua Cic. Pater nobis H deceſſit a. d. 8 Cal. Decembr.) id eſt Excedo ex hac vita, Morior. vnde apud Heſych. κατοιχόμενον, αἰτιλθόντων, ἀποθανόντων, τεθνεώτων, νεκρόν. Sed eius codex habet ἀποιχομένων. In hac ſignif. vſurpari à Demoſth. & Greg. teſtatur Bud.

C. ΜΕΤοίχομαι, Eo poſt, vel Accerſo. idem quod μεπέρχομαι. Odyſſ. ϑ, κήρυξ δὲ μετώχετο θεῖον ἀοιδὸν, accerſebat. Sic Gallicè *Aller apres quelcun*, de eo quem quærimus, accerſere volentes. vbi tamen Euſt. μεπίχεσθαι accipi dicit pro εἰς πρόσωπον. ¶Item Eo cum, Comitor. Od. τ, Ἀλλ' ἄγε τίς τε ἕπηται μετοιχομένῳ φάος εἶναι. ¶Interdum & pro Tranſeo capitur.

C. ΠΑΡοίχομαι, Prætereo. Vnde παροιχόμενος, quod potius capitur pro Præteritus. Phocyl. Μνῆσαι παροιχομένοισι κακοῖς βίοτου πόνου ἡμῶν. Sic Xen. παροιχομένων κακῶν αἴτιος, præteritorum ſeu præcedentium malorum cauſa. Et ἐν τῇ παροιχομένῃ νυκτὶ, Nocte præterita, ſeu Proxima nocte. Item apud Homer. παρῴχετο, præterit, παρῆλθε. Duplex habet præter. hoc verbum, nimirum παρῴχημαι & παρῴχηκα. Poſteriori vtitur Homer. Il. κ, Ἕρκος δὲ δὴ μετὰ σῆισι, παρῴχηκε δὲ πολὺ μᾶλλον τοῦ τῶν δύο μοιράων, τεταμὲν δ' ὅση μοῖρα λέλειπται. vbi παρῳχηκέναι & ὑπολελεῖφθαι opponuntur. Verunque præteritum ſuum habet particip. nã παρωχηκὼς, pro Præteritus apud Aphthon. reperitur: παρωχημένος autem apud Plut. in Camillo, παρωχημένῃ νυκτὶ καὶ ὁδὸν βαδίζων. Sicut verò ſuprà οἰχώκει apud Herodot. vſitatum eſſe dixi pro ᾤχετο, ſic & παροιχώκει idẽ dicit pro παρῴχετο, præterit.

Οἰχείω, ῶ, idem cum οἴχομαι, ex eóque factum, vt ἰκνέω ex ἵκομαι: ex quo Οἰχέω, factum poſtea ι s τ Οἰχείσω, id eſt Abeo, Diſcedo: interdum & Exeo, Prodeo. vt Iliad. ε, Οὐδέποτε Τρῶες θοὸν πυλαόν Δαρδανιάων Οἰχήσονται. κείνου ἐφιζήσαντι ὁμόζυγον ἶφι. vbi Euſt. exp. ἥρχοντο. nam οἰχέσθαι quoq; pro loco ſignif. ἔρχεσθαι. Et ϑυράων οἰχεῖν, Foras ire, ſeu Prodire foras: vel etiam Foris agere. Sicut verò οἰχόμενος dicitur Abſens, ita & πλωτὸν οἰχεῖν, Longinquũ abeſſe. vel etiã In longinquas regiones abiiſſe nec dum rediiſſe ſed adhuc abeſſe. vt apud Soph. in Aiace, de Teucro, εἰ πὰρ τῶν Τλωτὸς οἰχεῖ, διημῶν πάρα ἴσων, lõginquus abeſt. vbi πλωτὸν οἰχεῖ exponitur etiam Foris degit, Peregrè viuit, ἐκδήμως ζῇ. Item Oberro, ἀλάομαι, vt ſchol. accipit in hoc eiuſdem Soph. loco, in Electra, p. 88, ὅτ' ἐγὼ γ' ἀκάματα περιῴδυσ', ἄπτυκτος, πάλαι, ἀϋμφιτος αἰὲν οἰχῶ, δάκτυσι μωδάλια. vbi etiam reddi poteſt Verſor domi, ſeu Viuo, Ago vitam.

C. Διοιχέω, Eo per. vel Vagor per, Pererro, Permeo. Homer. hymno in Pana, Ἄλσεα δ' αὖ πίτρησαν ὀρῶν πολιόφιτοι δοιχῆ, Ἀκροπάτοιο κορυφὰς μηλόσκοπον εἰς ἀναβαίνων. Paulo ante dicit, Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήια πυκνά, eadem ſignif. accipiens φοιτᾷν διὰ & διοιχεῖν.

C. Ἐξοιχέω, Exeo. ἐξέημι. Il. ι, de Thebis Ægyptiis vrbe centum portis inſigni, δι' αἵ' ἑκάστην Ἀτέρες ἐξοιχεῦσιν σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, exeunt ſeu egrediuntur, ἐξίασι.

C. Ἐμποιχέω, idem cum ἐπιοχομαι. Attamen in v. l. ἐπιοχεῖν exponitur Permeare, Tranſire.

C. ΠΕΡΙοιχέω, Circumeo, In orbem obeo. idem cum περιεσίω & περιστείχω. Athen. lib. 9, in fabula de Ioue in Creta nato, ex Agathocle Babyloniõ, Αἴγαται γὰρ ὡς ἄρα ϑηλὺ ὑπῆρχον ᾗ, καὶ τὸ στιπτὸν χυσομαζὸν περιοιχοῦσα, τὸν κυνηθμὸν τῶν βρεφῶν κατεπαῖσεν ὡς πλεῖστον ἐπῇδεν. sic enim reponendum ex Euſt. pag. 773, vt ſuprà quoque in κυνηθμὸς annotaui. quidam ex coniectura emendarant περιεχοῦσα.

Οἴομαι, Puto, Exiſtimo, Arbitror, Opinor. Reor. Diſyllabi hæc ſunt exempla, teſte etiam Euſtath. Il. τ, ἀλλά πη' οἴω Ἀσσαίους αὐτῷ γόνυ κάμψαι, puto curuaturum genua. Et Il. ξ, Οὐμαὶ αὖτ' οἴω μαχάϑοιο Παυϑοίδαο Χειρὸς ὑπὸ σπαρῆς ἁλίην πεδίοιο ἄπαντα. Heſiod. Ἀσπιδιὴ μὲν οἴω Φυίξεσθαι, opinor eum fugiturum. Triſyllabi hæc ſunt exempla. Il. α, ἐγὼ οὔμμι παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἀχαιοῖσιν. Eodem lib. σύδέ σ' οἴω Ἐνδάδε πλοῦτον ἀφύξειν, neque te arbitror hic hauſturum eſſe opes. Eodem lib. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πίσεσθαι οἴω. Quibus & hæc adduntur. Il. α, circa finem, Τῷ σ' οἴω κατατῖσαι ἐπὶ τύμβῳ ὡς Ἀχιλῆϊ Τιμήσας. (nam & in meo manuſcripto Homero ibi ῑ non ι habetur) Et Odyſſ. ε, non procul ab initio, Ἀλλά πῃ' οὐκ οἴω. tunc autẽ ι corriperetur, quod breue in aliis temporibus apud Hom. non memini me legere. ac propterea ſicut Euſt. in ſecundo loco ex Homero citato legit οἴω, non οἶω, malim & ego in his duobus poſtremis ſcribere οἴω, videlicet διὰ συναιρέσεως. Interdũ ἀποστατικῶς ἐπιπλήττει, κατ' ἀναγνωσμὸν δι-

λαῶ, sicut Puto, Opinor, Reor, Arbitror, apud Latinos, A
vt in Οἶμαι quoque dicetur. Od. π, ἐμὸν δόμον καὶ ἕκαστα γ' ἐῶ γνώσαι, quo animo sim, posse a etiam, arbitror, cognosces. pro Vt arbitror, ὡς οἶμαι. Interdum Οἴω siue Οἰῶ commodius redditur Suspicor, Coniicio, σκοπῶ ζομαι: interdum & Spero. Apud Suidam ἀδιαστρόφως reperio ΕΤΙΑΜ Οἰῶ, cum hoc exemplo, ἀλλ' ἄρχε μὴ οἰῶ Ἀλμπτώ: pro, ὡς οἶμαι, ἄρχε τῆς μάχης ὦ Ἀλμπτώ. (ita enim in ver. cod.) vt arbitror. Ex quo οἰῶ pass. οἶμαι mutuari dicemus futurum, & quæ inde formantur.

B

PASSIV. Οἶομαι SIVE Οἰόμαι, idē cum οἴω siue οἰῶ. quorum hoc οἰόμαι apud poetas solum modo vsitatum est, illud prosæ scriptoribus cum poetis commune: οἴω autē & οἰῶ poetis peculiare. Il. τ, Ἤδη γὰρ Πηλᾶά γ' οἰόμαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, prorsus mortuum esse arbitror. Od. ξ, πολὺ φίλτερον οἰόμαι ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Il. δ, Καί νύ κεν ἐξεπιθόντα μάλ' οἰόμην ἀπονέεσθαι, quum se periisse existimaret. sed annotat ibi Eust. non solùm actiuè accipi posse pro νομίζοντα, verumetiam pass. pro νομιζόμενον, Qui credebatur interiisse. Od. κ, Εὐρύλοχος δ' ὑπέμιμνε δόλον τινὰ δῖος ἑταῖρος εἶναι, suspicans dolum subesse. Apollon. lib. 2 Argon. Μαντοσύνας Φινῆος ὀϊόμενος πλέεσθαι, ratus. Lucill. lib. 2 Epigr. ἣν ἰδοῦσ' Τὴν Ἑκάτην αὐτὴν οἰόμ' ἀπαγχονίσαι, quo conspecto reor vel ipsam Hecaten se strangulaturam. Demosth. πολλῷ γὰρ αὖ οἴεσθαι ῥᾷον παρὰ πατρὶ, verum enim existimatis expeditius patri meo fuisse. Aristot. Rhet. 2, ὁ γὰρ μανθάνει οἰόμενος, παύσεται οἰόμενος ἀξίως τοῦ) κακοῦ. Plato Apolog. οἰόμενοι βλάπτειν π. quæ ita Cic. Quòd mihi nocere se crediderūt. Luc. καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁρμᾶν ἔσεσθαι. Thucyd. οἴονται σφίσι τὰ αὐτὰ ποιήσειν, Opinantur, vel Arbitrantur. Isocr. Archid. πάντα γὰρ οἰηθῆναι δεῖ αὐτοὺς χαίρειν ἕξειν ὅταν αὐτοῖς μὴ καλῶς πράττωμεν, ἡμᾶς δὲ πιεῖν μὴ δικαίως πάσχειν, arbitremur. vbi οἴεσθαι potest etiam accipi pro νομίζειν. Herodian. lib. 2, οὐδὲν μὴν τι εἰδὼς περὶ αὐτῆς ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δὲ, nihil iam certi scientem, sed aliquid tamen opinantem imperatori renuntiatum. seu Suspectantem, vt Polit. vertit. Et ἔστιν οἰόμενος, Qui nunquā putasset. Frequēs etiam, ὡς οἶμαι, Vt arbitror, Meo iudicio, Vt mea fert opinio. Thuc. lib. 6, pag. 211, εἰ μή τι αὐτῷ δικαίως ὄντι, ὡς γε οὐκ οἶμαι, vt non esse opinor. Herodian. lib. 7, ὡς δὲ ἐγὼ οἶμαι, θαύματος ἄξια, vt ego existimo. Idem lib. 6, ὡς ᾤετο ἄρειον βιοτεύσειν. Simile ex eodem exemplum habes in Διοπείθω. Interdum particula ὡς omittitur, ac οἶομαι ἔστιν ὅπως ἐπιτρέπειν, sicut etiam οἴω & οἶμαι. Synes. epist. 60, ἐνθυμοῦμαι, πῶς οἴει καὶ τὸν δικαιοῦντα; Quāta cum animi molestia me tunc tacuisse arbitraris? Luc. in Gallo, πολὺ χρεῖττον εἶδον. πῶς οἴει καλόν; εἶτα τίνα αὐχεῖν ἀπεργάσεσθαι; Et Plato lib. 6 De rep. οὐκ, οἴει, ἀνάγκη ἔσεσθαι τὰ παθήματα αὐτὸν μισεῖν; annon tandem, tuo iudicio, cogetur se odisse? Sic dicitur πῶς δοκεῖς. ‖Οἶομαι, Suspicor, Suspectū habeo. Il. α, Δαιμονίη, αἰεὶ μοὶ ὀΐεαι, κύδι' ἀνῆψας, semper suspicaris. Itidem Hesych. οἴεται exp. non solùm νομίζει, sed etiā ὑπολαμβάνει, ὑπονοεῖ. Pro Suspicor seu Coniicio accipi potest & in hoc loco Od. ι, de Polyphemo suum pecus in speluncam compellēte, nec quicquam foris relinquente, Ἦ που οἰόμενος, πᾶν ἐν δόμοις ὡς ἀνέλθοι. ‖Item Spero, Expecto, ἐλπίζω, προσδοκῶ. Od. υ, Ἀλλ' ἔτι τὸν ἥδιστον οἴομαι οἴκαδε νοστήσειν καὶ δώματα πατρὸς ἱκέσθαι. id est, ἐλπίζω, inquit Eust. Sic Od. ω, ad Vlyssem, ἐλπόμεσθα καὶ ἡμῖν, Οὐδέ τ' ἀνολβήσειν, Summopere quidem cupientibus nobis redisti, sed nō sperantibus te vnquam rediturum. vel Inopinātibus, Inopinatò nobis reuersus es. Longè autem diuersa signif. accipitur Od. κ, ὦ δείλ' ἐγὼ ὅσον Δακρυόφιν πίμπλαντο, χόον δ' οἴτῳ ἔσαμεν. Exponunt enim ibi quidam, Luctum arguebat animus. Schol. autem δίνειν, προσδέχεσθαι. Eust. ἐφαπτάζεται. quod magis probo. ‖Οἴεται pass. etiam capitur pro Videtur, δοκεῖ. Od. τ, Ἀλλά μοι αὖτε δοκεῖ καὶ ἐμοὶ τάδε οἴεται εἶναι, sic mihi videtur. Ad verbum Sic mihi putatur, hoc est, Sic existimo, Sic auguror. Sic accipi etiam potest Od. ρ, Οὐκ ἄφρων ὅδε ξεῖνος ἔοικεν, ἔστιν ἀτάρ οἱ οἴεται, Nō insipiens videtur peregrinus iste hospes, quisquis tandem ille sit. At vulg. interpr. habet, Non insipiens hospes, putat sicut est. De temporibus quæ οἴομαι ex εἴωμαι mutuatur, vt οἰήσομαι, οἰήθην, & huiusmodi, dixi

etiam in οἰῶ circumflexo.

Ex Οἴομαι per contractionem factum EST Οἶμαι, itidem Puto, Existimo, Iudico, Censeo, Credo: Arbitror, Opinor, Reor, & siqua alia sunt synonyma. Demosth. ἐκ μεγίστου αὐ αὐτὸ δίκαιος οἶμαι δίκην δοῦναι, ingētes pœnas meritò daturū arbitror. Plut. De solert. anim. πόσων οἶμαι διαγραμμάτων δέομεν ὑμᾶς εἰπεῖν). ‖Οἶμαι frequentius ἀποστατικῶς ἐντέτηται κατ' ἐδιασμὸν ἀλλαγῇ, sicut & οἰῶ apud Homerum. Demosth. Εἰ πιεῖται ζηλωτὰ ἔσθ', οἶμαι, ἢ λαμπρά. (vbi Bud. οἶμαι dicit παρίλλειν pro Vtique, Nimirum) Luc. φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, philosophiæ quoque, more gentis, studens, quantum coniicere licet. Sic apud Thucyd. & cæteros scriptores. Quæ vox propriè hæsitatorum & scepticorum est, qui nihil temere asserere audent. vt apud Xen. in responsionibus, οἶμαι ἔγωγε, sic arbitror. Et νὴ οἶμαι, ἔφη. Pro quo alibi dicit, ἔμοιγε δοκεῖ. Et μάλα γε, ἔφη. Chremylus apud Aristophanem in Pluto, Οἶμαι γὰρ, οἶμαι ἔγωγ' ἔφη δ' ἐγώ εἰρήσεται. De eiusmodi responso Aristot. Rhet. 2, mores senum describens, καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν. καὶ ἀμφισβητοῦσι μᾶλλον ἢ οἴονται διὰ τὸ ἀπιστεῖν, καὶ ἀεὶ τείνουσι ἐς τὸ Τάχα, καὶ πάντα λέγουσι οὕτω, πάγιος δὲ οὐδείς. Et Cic. pro Fonteio, Qui primum illud verbum consideratissimi nostræ consuetudinis, Arbitror, quo nos etiam tum vtimur quum ea dicimus iurati quæ comperta habemus, quæ ipsi vidimus, ex toto suo testimonio sustulit, atque omnia se scire dixit. Interdum hoc οἶμαι ἀποστατικὸν accipitur pro Nisi fallor, Si bene memini. vt apud Luc. in Hermot. de sagittario Homerico, ὃς, δίον τινὰ τελεσσάμενος καταπεφυσημένον, ὁ δὲ τινὰ μέγιστον ὑπεμφυσᾷ Τιτυκός, οἶμαι. Aliquāto pòst, φασί γέ που τῶν πλατέων τινὰ (Φειδίαν οἶμαι) τύχα μόνον λέγοντες ἰδόντα, ἀπ' οὐδενὸς αἰσθανόμενον ἥλιον ἂν ἐπαῖσαι λέοντι ἡμίσει. Sic & Plut. aliquot in locis. Nonnunquam hoc οἶμαι ἀποστατικὸν ironicè accipitur, vt Credo apud Ciceronem. Demosth. p. 165, ἀλλ' οἶμαι ἐκείνους οὕτω μοι, At credo isti præstantiores se quàm ipse me præbui. ‖Οἶμαι pro Vt existimo, aliquando in postremo periodi membro ponitur, ita tamen vt ex præcedentibus pendeat. Greg. οὕτω γὰρ ἐγὼ καλῶ τὰ οἰκεῖον σημαίνειν οἶμαι δὲ, πᾶν ἀφορισάμενον ἕκαστος, Sed & sapientissimus quisque, vt arbitror. vel etiam, Sicque sapientissimum quenque appellare existimo. Idem, φῶς ἀσελαμπές, σελαμπές, ὀλίγος ὅσον ὀλίγον ἀπορυέμενον οἶμαι ἢ, οὐδὲ ὀλίγος, ac ne paucis quidē, opinor. Idem, ὅπερ ὅτι σωφρονέστερος ἐγὼ ἀπορῶ, εἶμαι, ἢ πᾶν σοφωτέρων ἕκαστος. Simili modo vsurpari ab eodem Greg. οὐ μόνον δὲ, suo loco indicaui, videlicet in Μόνος.

Ex ἐγὼ autem & οἶμαι conflatum EST Ἐγώμαι. Xen. ὡς ἐγώμαι, Vt ego arbitror, Meo iudicio. Plato lib. 2 De rep. ὅταν δὲ πεύσεται, οὐδὲν ἐπὶ χαλεπὸν (ὡς ἐγώμαι) ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάστοτε βίος ὀπηδᾷ. Et Xen. ἔστι (ὡς ἐγώμαι) δῆλον.

Composita & deriuata ab Οἴομαι & Οἶομαι.

C. Ἀνωΐστως, ου, ὁ καὶ ἡ, Inopinatus, seu Inopinus, Necopinatus, (Cic. Improuisum & inopinatum hoc illi accidit. Liu. Inopinatum & insperatum accidit. Rursum Cic. Multa improuisa nec opinata nobis) Inexpectatus: Eueniens præter expectationem. Iliad. φ, Τῷ δ' ἀνωΐστῳ κακὸν ἦλυθε δῖος Ἀχιλλεύς. id est ἀέλπιστον, inquit Eust. qui & ipse deriuat ab οἴω significāte ὑπολαμβάνω & νοῶ, facta ἀπάφ. Hesychius quoque ἀνώϊστον exponit ἀπροσδόκητον. Pro Necopinatus B. ex Herodoto quoque citat. Ex eodem Herodoto, ἀνωΐστῳ χρόνῳ, tempus non intellectum obrepens, vt dicitur, — obrepit non intellecta senectus. ‖Item, Non suspectus. Ex Herodoto, ἀνωΐστῳ γενομένου ἐς Πυθίην, quum nihil suspicionis esset erga Pythiam. VNDE Ἀνωΐστως ET Ἀνωΐστι, Inopinatò, Necopinatò, Ex necopinato. (Liu. Quum inopinatò in castra irrupissent. Idem, Aliud nouum malum necopinato exortum est. Idem, Ex necopinato hostem inuadit) vel Insperato, Ex insperato, De improuiso, Quum nemo putasset, nec expectasset. Apollon. Rhod. Argon. lib. 3, initio, — πυνθανέσθην ἀνωΐστως δηναιὸν Μίμαντ' ἀρίστης ἀλεξιμβρίης. id est ἀνυποπτήτως. Et sub finem lib. 4, δίδυμα μήλοισι λώπεα ῥίξει Μῆτις ἀνωΐστως. vbi schol. exp. non solùm ἀπροσδοκήτως, sed etiam ἀγνοήτως. Et alibi, — ὅμιλος ἀϊστώσας ἐφίκανεν, contra omnium opinionem & expectationem.

Posteriore autem, αἰωΐσι, Homerus vtitur Od.δ, πίως μοι ἀδίλφτὸν ἄνος ἔτιφθε Λαέρτη, αἰωΐσι, δίκω ἁλομένης ἀλοχοιο, Tam latenter vt nemo putasset, ὡς οὐκ ἄν τις οἴσατο, inquit Eust. Αἰωΐσι Hesych. exp. nō solùm ἀισθησθακήτως, sed etiam αἰυπτομοήτως. Pro quo fortasse scribendum αἰυπτοητῶς. nam in meo lex. ver. σαώϊσες exponitur αἰυπτοήτης, ἀισθησθάκητος, ab οἴω significante ὑπονοῶ. Apud Etymolog. autem perperam SCRIBITVR Αἰόησος, pro Αἰώϊσος.

Οἴημα, ατος, τὸ, Idipsum quod quis opinatur, Opinio animo concepta. Sed plerūque οἴημα dicitur de arroganti & stulta opinione quā aliquis de se concepit, Existimatio de se nimis arrogans. Bud. pag. 891 interpr. Elatio, Arrogantia, τῦφος, ex Plut. Plat. quæst. afferens, de sophistis quibus discipuli magna salaria persoluebant, εἰήματος ὑπερηφάνου καὶ δεξιοσοφίας ἕνεκεν. Et hanc ex Diog. Laert. sententiam, ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπεις τὸ πτῦμα δίδωσι, πῶς δ' ἀφέντος τὸ οἴημα. VNDE Οἰημάτιον, ου, τὸ, quasi Arrogans opiniuncula quam quis de se concepit. ET Οἰηματίας, ου, ὁ, Qui arrogantem de se opinionem concepit, seu Superbus & insolens, vt Bud. interpretatur. Suid. exp. ὑπερῳφρώς.

Οἴησις, ιως, ἡ, Opinatio, Opinio Plato Phædone, ἂν δὲ μείνῃ ἡδὲ οἴησις, τὸ δόξαν ἐκεῖνο ἐφ' ᾧ σωθέντα πρᾶγμα. Aliud exemplum præter hoc habes apud Bud. pag. 889. & suprà in Νόσημα. vbi Cic. interpr. Opinatio. Item pro οἴημα ponitur, id. est pro arroganti existimatione sui. quo sensu tum apud Areopag. vsurpari testatur Bud. tum in quodam parænetico, ex quo hæc affert, ἡ μὲν γὰρ σωτηρίας τῆς ἀγαθοίας πρῶ ἐκ τῆς οἰήσεως ἐχθροῦ μὲν πεπτεικεν ἑαυτῷ, id est (inquit) excitatá ex stulta & arroganti existimatione sui. Aliud exemplum quod huic subiungit, ibidem tibi videndum relinquo, videlicet pagina 890, initio. In qua signif. vtitur & Philo De vita M. libro 1, ἅμα μὲν οἰήσει, μεγάλῳ κακῷ, πεπεισμένος, simul magno malo, persuasione sui, laborans, vt Turn. interpr. legēs μεγάλῳ κακῷ pro μεγάλων κακῶν, vt vulg. edit. habent. Et lib. 3, πρῶ τοὺς ὕλους ἀλογον ἀθροισαν καὶ θυσίαν εἶναι ἀποφίσε ἱερὰ σὺν ὀρθῷ λόγῳ, persuasionem sui ad excelsitatem sine ratione erigentem & inflantem. Hesych. οἰήσως exp. non solùm νομίσως, δοκήσως, εἰκάσως, sed etiam ἐπὶ τῷ εἰκῇ, id est Suspictionis.

Οἰητὴς, οῦ, ὁ, Opinator, vt v. l. interpr. Hesych. autē οἰητῆν exp. κομητῶν, Comatorum, Crinitorum. quod Ionicum erit pro οἰατῆν nam idem οἰατᾶν exp. κομητᾶν. Pertinet igitur A D Οἰατὴς, de quo suprà.

C. ΚΑΤοἴομαι, Arrogater de me sentio. vt exponitur apud Abacuc, cap. 2, ὁ δὲ καταιώρος καὶ καταφρονητὴς, κατὰ ἀλαζὼν, οὐδὲν μὴ πράσσῃ. vbi vulg. interpr. textus Græci habet, Qui autē arrogans est & contēptor, vir superbus, nihil perducit ad finē. Hieronymus autē Hebr. textum ita interpr. Et quo modo vinum contra potantem facit, sic vir superbus non decorabitur, nec voluntatem suam perducet ad finem, &(iuxta Symmachum) οὐκ ἀπορήσει. hoc est, in rerum omnium erit penuria. Vnde patet Græcos interpretes longè aliter verba Hebraica accepisse, ac, si in cæteris hæ versiones consentirent, aliquis fortasse suspicari posset scriptum fuisse καταιώρος.

C. ΣΥΝοἴομαι, Vnà puto, Etiam ego sic arbitror, hoc est Assentior. Plato lib. 7 De rep. συνοίσεται (ἐφη) καὶ ἐγὼ ὅτι γὰ δὴ ὧδ' ἔχειν δοκάμαι. Et, ἴθι δὴ πίνω (ὡ σὺ ἐγὼ) καὶ τοῦδε ξυνοίσῃ, Age igitur, & hoc quoque assentire, seu cōcede. Ita ξυνοίεσθαι & ὁμολογεῖν idem erunt.

C. ΥΠΕΡοἴομαι, Nimis magnam de me concipio opinionem, Nimium mihi arrogo. Vnde apud Hesych. ὑπερφοσιασμένος, ὑπερηφανεύμενος. Apud Suid. reperio etiam ὑπεροιζομένου quod exp. ὑπερηφανευομένου: cuius vestigia & apud Hesych. conspiciūtur. quippe apud quem post ὑπέρογκον & ante ὑπεροιασμένος, ita legatur, Τὸ δὲ ὑπεροζομένου, ὑπερηφανευομένου. Hoc ergo partic. erit ἀνέρρηθον Τὸ ὑπεροιάζομαι, significante idem cum ὑπεροίομαι, ac forsitan inde deriuato.

C. ΥΠΟοἴομαι, Suspicor. Vnde apud Hesychium, ὑπονοεῖσθαι, ὑπονοεῖν.

Est verò & ALIVD Οἴω, signif. Fero, Porto. Eust. p. 1161, ἀπὸ τοῦ οἴω, τὸ κομίζω, de οἶστος loquens. Nullus tamen vsus est nisi futuri & temporum quæ inde formantur. Od. υ, μὴ ὕδωρ ἔχοιεν χλιὸν ὧδε, καὶ οἴσεται ἄσσα. vbi Eust. annotat esse futurum pro præsenti. Et Od. χ, circa finem iterum in imperatiuo, pro Fer, Porta, Οἶσε σίδηρον χερὶ, κακὸν ἄνδρεσσιν οἶσε δὲ μοι πῦρ. Sed & ex Aristoph. citatur οἶσι, οἰσει, Fer. Pro quo Phalar. in Epist. dicit οἴσει. At fut. οἴσει, feret, ex Homero quoque affertur. sicut & Hesych. οἴσεται exp. κομισθήσεται. Pass. οἰσθήσομαι, Ferar, citat Bud. ex Aristot. Phys. At voce med. οἴσομαι ex Xen. OEcon. pro Ferar: ex Thuc. pro Feram.

VNDE Οἰστὸς, Ferendus, Eurip. ET Οἰσὸς, ὸν, ὁ, Qui ferri potest, Tolerabilis. Thuc. lib. 1, pag. 39, εἰ μὴ κωλύσουσιν ἑκάστοις τοῖς αἰεὶ παλαιοῖς νόμοις ἐχρήσαντο, οἰστὸν ἂν ἴσως, id est ὑποφερτὸν ἂν ἴσως, tolerabile esset. Idem, ἡμῶν δὲ ὑπὸ μελέτης τῆς ὄντως πολεμικῆς οὐδὲν ἔτι κατόπιν, οἰστὰ αὐτοῖς ἐφαίνετο, tolerabilia videbantur. Idem, καινὰ οὐδαμῆ οἰστὰ. Vtitur & Synes. VNDE Δυσοίσιος, Quē difficulter ferre queas, Ægrè tolerabilis. vel etiam Intolerabilis. Suid. δυσφόρητος, Hesychio δυσυπομόνητος. VNDE Δυσοίστως, Ita vt vix feras. δυσφόρως. Poll. ITEM Ἄοισος, Reuectio, ἀναπόμησις. Hes. quod ad ἀναφέρω pertinet. ITEM Ὑποιστὸς, Sufferendus: vel Qui sufferri & tolerari potest. vel Qui in humeros sublatus ferri potest. Hes. ὑποιστὰ exp. φορητὰ, βασταπά. itidémque Suid. ὑποιστὸν, φορητὸν. VNDE Ἀνύποιστος, Qui sufferri nequit, Intolerabilis. A QVO Ἀνυποίστως, apud Poll. Ita vt sufferri & toleari non possit, Intolerabiliter, vt Colum. loquitur. At gerundiua, vt sunt αἰοιστέον, φερστέον & similia, referri possunt ad verba, ἀναφέρω & φερσφέρω.

D ΟΪΣΤΟΣ, οὐ ὁ, Sagitta, Iaculum. Eust. à præcedēte οἴω. i. κομίζω, deriuat: vt ἰὸς ab ἵημι. Arat. ἀκοντίης οἰστὸς, sagitta, vt Cic. interpr. pag. 101 mei Cicer. lexici. Frequens apud Homerum. vt Il. 1, ἐξ ὤμων ἐπάσατο τοξεύτης οἰστούς. Il. θ, φαρέτρης ἐξέλετο πικρὸν οἰστὸν. Il. ε, οἰστῷ τετιγλώχινι βεβλήκει. Il. θ, φορέουσα πολυγλώχινας οἰστούς. Il. λ, φορέει χαλκήρεα οἰστὸν. Il. φ, ἕκαστος δ' ἐκπάγλως εἴσι. Il. ο, ἀπὸ νευρῆφι δ' οἰστὸς Θρῴσκει. Et alibi ὠκὺς οἰστός. Vtitur & Luc. in Hermot. licet poetis hoc vocabulum sit peculiarius.

E C. Οἰστοδόκη, ης, ἡ, Theca in qua sagittæ reponuntur. quæ ET Οἰστοθήκη. Cam.

C. Οἰστοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sagittas continens, vel Sagittas in se habens. vt οἰστοῦχος φαρέτρη apud posteros Homeri pro eo quod Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

Οἰστεύω, Sagitta peto, vel ferio, iaculor, Sagittam emitto. Od. μ, Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζηὸς ἀνὴρ Τυδεΐδης οἰστεύσας καὶλον ἀπὸς εἶσα φέροιτο. Il. θ, ἐπεὶ οὔ πω οἰστευσας ἐπ' ὁμιλῳ. Cum genit. construitur Il. δ, Ἀλλ' ἄγ' οἰστευσον Μενελάου καὶ δαλίμοιο. vbi subaudiri potest κατὰ, vt sit Sagitta impete, Sagittā immitte, Sagittam dirige contra. VNDE Οἴστευμα, ατος, τὸ, Idipsum quod iaculando emissum est, id est Sagitta, Iaculum. idem cum οἰστὸς. vel potius Sagitta excussa, Iaculum emissum. Plut. Apophth. λέγοντός τινος, Ἀπὸ τῶν οἰστευμάτων τῶν βαρβάρων οὐδὲν τὸν ἥλιον ἰδεῖν ὄντα.

ET Οἰστευτὴρ, τῆρος, ὁ, Sagittarius.

C. Διοιστεύω, Sagittam mitto per, Iaculo pertranseo. Od. τ, Ὃς δή κε ῥηϊτατ' ἀνταύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων. Od. φ, ἰοῦλπι Νάυρῳ ἀνταύσειν, διοϊστεύσειν τε σιδήρου.

G ΟΙ Ω Ν Ο Σ, ῦ, ὁ, Auis: Volucris, Ales. Sed propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris. Iliad. α, initio, αὐτοὺς δ' ἑλώρια πῦρι κύνεσσιν, Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Od. γ, τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Καὶ μῶνυξ ἐν πεδίῳ. vt apud Virg. Heu terra ignota canibus data præda Latinis Alitibusque iaces. Od. ξ, Τοῦδ' ἤδη μάλα πολλοὶ κύνες πάχες τ' οἰωνοὶ Γίνοντ' ἐκ' ὀστέα γυμνὰ, canes celerésque volucres. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε γῦπές τε οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. Et mox, σὺ δ' ὧδε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ ἕλκησιν αἰκῶς. Et Od. γ, Καίπερ οἰωνοῖσιν ἑλὼρ καὶ κύρμα γένηαι. Il. θ, & Il. ε, —Τρώων περὶ κῆρας κύνας τε καὶ οἰωνούς. Il. λ, οἰωνοὶ Ὠμήσονται ἑκάεργον, dilacerabunt & discerpent crudiuoræ volucres. Od. λ, κλαγγὴ γενέων ὡῶν οἰωνῶν ὠκειῶν, ceu volucrū. Sic Od. π, Κλαῖεν δὲ λαοὶ, ἀδινώτερον ἢ τ' οἰωνοὶ, Φῆναι ἢ αἰγυπιοί. (traduntur autem esse αἰετοὶ δὲ duo hæc auium genera) At Hesiod. Erg. Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς, alitibus vo-

lucribus. Itidem Empedocles, Θῆρις τ' οἰωνόπτα καὶ ὑδατοτέρμονες ἰχθῦς. Vtitur & Plut. hoc vocabulo pro Volucris, Auis, Ales: in Romulo, οἰωνοῖς ἢ θηρίοις ἐρρίφημεν, alitibus ferisque præda proiecta sumus. ‖Aliquando dicitur de aui quæ in auspicio obseruatur: ac interdum reddi potest Augurium, Auspicium, Omen. Il. ω, Αἶσα δ' οἰωνὸν ἔχω ἐσθλόν, ὅς τις ἀρέσθαι φίλατος οἰωνῶν. Il. ρ, circa finem, Ὡς ἄρα οἱ εἰ τόνδε ἐπισπάσαιτο δεξιὸς ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπετής. ὀπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν Θαρσύνων οἰωνόν. Il. μ, Τύνη δ' οἰωνείων πεπνυμένη ἀρτιφρόνεσσι Πείθεσθαι. Od. α, Οὔτε μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς, nec vates, nec auguralis scientiæ peritus. Il. μ, Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Vnde Cic. De senect. Augúrque quum esset, dicere ausus est, optimis auspiciis ea geri quæ pro reip. salute fierent. Plato epist. 7, τοῦτο δὴ ἀφικομένῳ χρὴ οἰωνοῦ, bona ominemur felicis auspicii gratia. Xen. Pæd. 3, οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις ἐπῆλθεν εἰς τὸν πολεμίαν. Et apud Suid. ξυὶ αἰσιοπρεπεῖς τῆς οἰωνοῖς ἄψασθαι τῆ πολέμου. Sic Horat. Secunda alite aliquid facere. Claud. Secundis alitibus procedere. Et apud Cicer. Soluere aduersa aui. Ouid. Esse bonis auibus visi gnatóque mihique. Idem Xen. Symp. σημαίνεσί μοι, πότε πιεῖν ἀγγέλους, φήμας, καὶ ἐνύπνια ἢ οἰωνὸς, ἃ δεῖ καὶ ἃ μὴ χρὴ ποιῆν. Sic Pæd. 8, σημαίνει μοι καὶ ἐν ἱεροῖς ἢ ἐν συνουσίαις καὶ ἐν οἰωνοῖς ἢ ἐν φήμαις ἃ τ' ἐχρῆν με ποιῆν καὶ ἃ οὐκ ἐχρῆν. Item apud Plut. in Probl. Rom. ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, considere auguri agendi causa. vt Cic. dicit, Quum in arce augurii augures acturi essent. Ibidem, οἱ ὅπου τὴν οἰωνῶν, Augures. Ibidem, τὴν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερὰν, ὡς Ἀττικὰς φέρουσαν, Αὔγουρας δὲ τοῦ καλοῦσι. (At de οἰωνὸς ἀρίστος vide ibidem plura) Idem, φεύγει τὴν διὰ γαστρὸς τὴν οἰωνῶν. Item τὸν οἰωνὸν δίχεσθαι, cui opponi potest ἀποστοματοῦσθαι τὸν οἰωνόν. Plut. in Æmylio, & in Apophth. αἰσχύνη τύχη, ἢ δίχεσθαι τὸν οἰωνόν. Sic Valer. Flacc. Accipit augurium Æsonides, lætusque superbi Tecta petit Pelix. ‖Interdum Omen & signum. vt apud Eurip. in Phœniss. Οἰωνὸν ἐξήμαρτε καλλίνικα τὰ σφῶν, ominatus sum nos esse victuros. Et Thuc. lib. 6, pag. 206, ὥσπερ γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς εἰδόκει εἶναι. ‖Item nomen proprium filii Licymnii, teste Eust.

C. Οἰωτόβρωτος, Ab auibus deuoratus, Quem alites depasti sunt. vnde οἰωτοβρώτης apud Hesych. ὑπ' ὀρνίων βρωθέντας. Sed & Suid. οἰωτόβρωτος est ὀρνιβόρωτος.

C. Οἰωνοθήτης, ου, ὁ. Qui prout alites videt vel volare vel pasci, vel garrire, οἰωνοὺς πτῆσιν, Qui ex auium volatu, pastu aut garritu, auguria & omina accipit. Soph. Œd. Tyr. de Tiresia augure, δεινὰ δ' ἐφεύρηται σοφὸς οἰωνοθήτης. vbi Tricl. exp. ὁ τοῖς οἰωνοῖς ἐθιζόμενος ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὰς μαντείας, &, ὁ τὰς πήσεις τῶν οἰωνῶν διαγινώσκων καὶ διακρίνων.

C. Οἰωνόμαντις, εως, ὁ, Qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. qui & ὀρνιθόμαντις Hesychio. VNDE Οἰωνομαντία, ας, ἡ, Vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis. ET Οἰωνομαντικὴ, videlicet ἐπιστήμη, Scientia auguralis.

C. Οἰωνοπόλος, ου, ὁ. Qui circa aues versatur, Augur, Auspex. ἐπ' οἰωνῶν, vt Plut. loquitur. Il. α, οἰωνοπόλων ὀχ' ἄριστος. Esse autem μάντεων genus οἰωνοπόλους testatur & Plut. in lib. De deo Socr. vbi dicit Homerum τῶν μάντεων οἰωνοπόλους μὲν καλῶν, καὶ ἱερεῖς, καὶ ἑτέρους δὲ τῶν θεῶν αὐτῶν διαλεγομένων σωτῆρας.

C. Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, Auspex, Qui auium volatus & pastus inspicit, ex iisque auguria accipit. VNDE Οἰωνοσκοπικὸς, οῦ, ὁ, Ad auspicem pertinens, Auguralis. Et ἡ οἰωνοσκοπικὴ, sub. ἐπιστήμη, Scientia auguralis. ITEM Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, Auspicium, Augurium. hoc est Auiũ inspectio diuinatióque ex earum volatu, garritu, aut pastu. ET Οἰωνοσκοπεῖον, ου, τὸ, Locus vbi auspices considunt & augurium agunt. Auguraculum. (quo tamen nomine propriè Romæ arx dicebatur, quòd ibi augures augurium agerent) quod & οἰωνιστήριον. ET Οἰωνοσκοποῦμαι, Augurium ago. pro quo οἰωνοσκοπεῖσθαι Plut. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι.

Οἰωνιαὸς, ᾶ, ὁ, Auguralis. Et οἰωνικὴ, sub. ἐπιστήμη, Auguralis scientia, Augurum disciplina. v. l. Malim οἰωνιστική.

Οἰωνίζομαι, Auguror, Ominor. οἰωνὸν πτῆσιν, vt Eurip. supra loquitur. Xen. Hellen. 1, ὅ πάντες οἰωνίζοντο αἰσιώτατόν τι εἶναι τῇ πόλει. Aristot. Polit. 5, cap. 4, οἰωνιστὰς μέλλοι τις σύμβολα. vt Valer. Flacc. —longoque sibi non auguret an-

nos. Et apud Suid. δαιμονίως πως οἰωνιστὰς τὸ μέλλοι, sicut & Cic. dicit Futura augurari. Suid. exp. μαντευόμενος. Plut. polit. præc. τὸ κρατῆρος αἰσιημάτως ὅτι ταῖς ἐπιδοῦσαις μέσου βαρβίτοις, οἰωνιστὰς μὲν, καὶ παλιγκότων τινὰ νύμφιον, Augurio inde accepto. seu, Velut quodam augurio, vel sinistro omne deterritus deseruit sponsam. Suid. οἰωνίζεσθαι exp. ἀποτρέπεσθαι ὡς κακοῦ οἰωνοῦ. In propria autem signif. idem Plut. in Probl. Rom. dixit, de Qu. Metello pontif. max. ἐκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὴν Σεξτίαν μίλωνα τὸν τοῦ Αὔγουστον προσαγορευόμενον, augurari, hoc est augurium agere, ἐπ' οἰωνῶν καθίζεσθαι, vt idem loquitur.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, Auspicium, Augurium, Omen. Augurium quod ex volatu auium vel qualibet re accipimus. vt οἰώνισμα δεξιὸν, Faustum omen, Bonum auspicium. Julian. ἐμοὶ δέ μοι τότε δεξιὸν οἰώνισμα ἡ χρησῶν ἐλπίδων ἀφορμή. Contra Herod. lib. 1, ἐς τὸ μάλιστα οἰωνίσματα πρὸς φαῦλα συμβαίνοντα χωλύοντες ταῦτα. ἐπὶ ἔφαξι, pessimo augurio vniuersos conterruit. Et οἰώνισμα ὁδοῦ, augurium & diuinatio de eo quod in itinere obseruatur. Item οἰώνισμα τῆς ὑγιείας, Augurium salutis. Dion lib. 37, τότε δὲ οἱ Ῥωμαῖοι πολέμου αἰσίαν εἶχον, ὥστε καὶ τὸ οἰώνισμα τῆς ὑγιείας ὑπόμνησιν ἔδωκε τοῦ παλαιοῦ τούτου. De quo Tacit. libro 12, Salutis augurium quinque & viginti annis omissum repeti ac deinde continuari placitum. Et Cic. De diuin. lib. 1, P. Claud. augur consuli nuntiauit, addubitato salutis augurio, bellum domesticum triste ac turbulentum fore. Dion ibidem, τότε δὲ δὴ μαντείας τις ἔσπευσε δεῖσαι, πίστιν τινὰ ἔχων εἰ ὀλίγου σφίσιν ὁ δῆμος αἰτήσαιτο, ὡς οὐκ ἔστιν οὐδὲ αὖθις αὐτὸν ποιεῖν συγχωρῆσαι γενέσθαι. καὶ ἐπειδὴ κατ' ἔτος ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ μάλιστα πρατίπδοι μαθεῖν τέλειον ἔχοιμι, μήτ' αἰτησαμένου τινὸς, μήτε ἰσχύοντος. Οἰωνισμεῖον, ου, τὸ, Vnde augurium aliquod accipimus. vel Signum quale est omen. Xen. Apolog. Socr. καὶ γὰρ οἱ φθόγγοις οἰωνῶν ἢ οἱ φήμαις αἰθρίοις χρώμενοι, φωνὰς δὴ τινας παμφόρους βροντὰς ἢ ἀμφιλύκῃ τινὰ ἢ μὴ φωνὴν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνισμεῖον εἶ). ‖Item, Locus in quo augures augurium agunt, Auguraculum. idem cum οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, Augur, Auspex. ἀρνεοσκόπος, Hesych. VNDE Οἰωνιστικὸς, Ad augurem seu auspicem pertinens, Auguralis. vt οἰωνιστικὸν μαντείας εἶδος, auguralis diuinatio, seu diuinatio ex auspicio. idem cum οἰωνοσκοπικὸν siue ὀρνιθοσκοπικὸν. videlicet ὅταν τις πτερύγων τοῦ ἢ τοῦ ὄρνιθος ἅμα φθεγγομένου ἴδηται, καὶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἰδὼν τις, ἔστιν ἃ ἂν πόδα σημαίνει, inquit Suidas: apud quem vide alia de οἰωνοσκοπικῷ & χρησοσκοπικῷ. Et οἰωνιστὴν ἀξίωμα Gaza pro eo quod Cic. dicit Auguratus. Item ἡ οἰωνιστικὴ, s. ἐπιστήμη, auguralis scientia. τὸ οἰωνιστικὸν. Plut. De solert. anim. οὐ γὰρ ἐν μικρὸν οὐδὲ ἄδοξον, ἀλλὰ πολὺ καὶ παμπάλαιον μαντικῆς μέρος οἰωνιστικὴ κέκληται. sicut & Eurip. θεῶν κήρυκας esse dicit τοὺς ὄρνιθας.

C. ΚΑΤ οἰωνίζομαι, Augurium capio, Auguror. Phalar.

C. ΜΕΤ οἰωνίζομαι, Augurium muto. vel Aliis auspiciis suscipio, Felicioribus auspiciis iterum tento. Suid. μεταοιωνίσασθαι exp. μεταλαβεῖν τὸν φαῦλον οἰωνόν.

Θ' Κ Λ Α' Ζ Ω, In genua procumbo, Flexis seu submissis genibus subsido. (quod Ingeniculari quidam Latinorum dixerunt, teste Diomede) εἰς τὸ γόνυ κάμπτομαι, vt Suid. & Hesych. exp. & Erot. paulo infrà in Ὀκλάσαι. Bud. interpr. Genu succiduo submitto, Ingeniculo me. Vt, Herculem multitudine oppressum se ingeniculasse, multis iam vulneribus acceptis defessum. Plut. in præcept. sanit. οἱ τοῖς ἵπποις ἐφεζόμενοι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Luc. in Zeux. de cẽtauro, ὀκλάζοντι ὅμοιαι, ὡς καμοῦμαι, ὑπεκπαλάμην τὴν ἀπὸ ἄν. Idem alibi, ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ἐκλίνας, δίχεται τὴν ἐκείνου πλὴν ὑπόλαιον. Et 3 Reg. 8, ὠκλακὼς ἐπὶ τὰ γόνατα. Rursum Plut. De fort. Roman. τὸν μὲν οὖν ἐκτὸς Ῥωμύλιον ὠνόμασαν, ἀπὸ τῆς θηλῆς ἣν ἡ λύκαινα παρ' αὐτὸν ὀκλάσασα τῇ βρέφει παρέσχε, quam lupa ingeniculans infantibus submiserat. Et in Epigr. lib. 4, — αὐχένα δ' ὑπὸ χεῖρα Δαμασάμενος κρατερὰς ὤκλασεν εἰς πόσιν. In iisdem lib. 7, impropriè, ὤκλασεν ὄλπις, subsedit quasi flexis genibus. Construitur & cum accus. more aliorum. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ἐπίδικα, ὡς τοῖς ἀστραγάλοις, αἴρει δὲ τὰ σφέτερα, de equo. vbi tamen possit subaudiri πρεπος. καπὶ. Caeter. certè apud Sophocl. Œd. Colon.

pag.278, λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λαὸν βεβαχὼς ὀκλάσας, pro βεβαχὼς ὀκλάσας scribēdum dicit βεβακυῖ' ὀκλάσας, pauliſper te inflectens: ὀκλάσας propriè eſſe dicens iumentorum in crura incumbentium. Hunc eūdem locum in comment. vtriuſque linguæ citans, eodémque modo ſcribens, Obliquum (inquit) iubet illum reſidere in ſummo ſaxo, leuiter ſe recuruantem. Metaph. autem Gregor. μή που ὀκλάσῃς τὸν λογισμόν, ne titubes animo & mente, vt Bud. interpr. ὀκλάζειν exponens etiam Succumbere, Labaſcere, αἰπτῆναι. Metaphora autem ea ſumpta eſt à iumentis quæ præ pondere in genua incumbunt & ſubſident, ſeu quæ præ pondere labaſcunt & ſuccumbunt. Idem Bud. ὀκλάζω interpr. etiam Deficio, Impar ſum incepto, Nō ſufficio animo, ex Clem. Alex. de Ioanne afferens, ψυχῇ ὀκλάζουσα πρὸς δεύτερον φάρμακον, quum deficeretur conſtantia iterum ſumendi venenum.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, Genuum flexus. Eſt & ſaltationis quoddam genus, forſan à genuum flexu dictum. Poll. lib. 4, cap. 14, ἡδὺ κωμικὸν, ἡδίων, καὶ κιναιδὸς, ἢ ὄκλασμα. οὕτω γὰρ οἱ τὴν μουσοφεραίζουσαν ὀρχούμενοι τὸ ὄρχημα τὸ Πύρριον ἢ σωβάτιον.

Ὄκλασις, ιως, ἡ, Genuum flexus, Genuum curuatura, ſeu Quum quis flexis genibus ſubſidit. nam ὀκλάσαι (inquit Erot. hoc ὄκλασις apud Hippocr. exponēs) λέγεται τὸ ὀπίσω τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας κάμψαντα τὰ γόνατα καθίσαι.

Ὀκλασί, Flexis genibus. Apud Suidam de ranis, βαθείαν εἰς ἑλὼ ὀκλασὶ πεδύντων.

Ὀκλαξ, idem. vt ὀκλαξ καθῆσθαι apud Euſt. pag. 1769, id eſt ὀπίσω γόνυ, ſeu ὀπισκαμπίως. Sic apud Suid. ὀκλαξ καθήμενος, itidem ὀπίσω γόνυ, ingeniculans. Et Luc. in Lexiph. ὀκλαξ καθεζόμενος. Arat. Ταύρου δὲ σκιλίων ὅσα πρόσφατα κίνηται ὀκλαξ, Atque genu flexo taurus connititur ingens. Cicer. interpr. Vel, — hic tauri curuātur crura minacis. Feſto Autumno.

Ὀκλαδόν, Flexo genu, Curuatis cruribus. idem cum ὀκλασὶ & ὀκλαξ. Apollon. Arg. lib. 3, ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλασθεὶς ἧστο Σίγα καταιβόων. id eſt ὀκλάσας.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, idem cum ὄκλασις, teſte Suida. id eſt Genuū flexus, Crurum curuatura, more iumentorum quæ flexis genibus procumbunt.

Ὀκλαδίας, υ, ὁ, Qui genua flectit, & crura incuruans ſubſidit. ὀκλαδίας δίφρος, ſella quæ complicari poteſt, quū verò explicatur, quaſi ſubſidit. ὀκλαδίαι θρόνοι, inquit Heſych. πτυκτοὶ δίφροι, παπικοὶ, ἐν οἷς οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς ἐπὶ ἀγορᾶς ἐξιοῦσι πλουσίοις. Athen. lib. 12, ὀκλαδίας παιπτὰς δίφρους ἔφερον οἱ παῖδες, ἵνα μὴ καθίζοιντο ὡς ἔτυχεν, de Athenienſibus loquens. id eſt, Sellas eis complicatiles pueri ferebant. Ὀκλαδίας δίφρος, (inquit Camer.) ſella quæ explicari & componi ſolet: quales & in noſtra gēte maioribus vſitatæ fuerunt. Paul. Att. δίφρος ὀκλαδίας ὅτι Δαιδάλου πόημα. Dicitur etiam ὀκλαδίας abſolutè, ſubaudito δίφρος vel θρόνος. Ariſtoph. Equit. ſub finem, Ἐμοὶ γὰρ ὅτι βύβλος πυτινὴ τὸ ὀκλαδίαι. Sic mox ibidem: vbi ſchol. annotat ὀκλαδίαι eſſe δίφρον συμπλασμένον, ἢ τὸν μὲν ἐκτεινόμενον, τὸν δὲ συγκλινόμενον. Itidem Luc. in Lexiph. ἅμα τῷ καὶ ὀκλαδίαι ἢ ἀσκαῖται.

Ὀκλαδιάω, Genibus flexis ſubſido. idem cum ὀκλάζω.

C. ΕΝΟΚΛΑΖΩ, Genibus inflexis & incuruatis ſubſido in. Philoſtr. de cane ad epulantes intento loquens, ὁ δὲ πᾶς ὁ παῖδας ἐνοκλάσας αἰτεῖ παρὰ τοῦ δείπνου, ἐνδεὴς χόμβος τὰ ἐς αὐτὸν ἀποῤῥιπτούμενα.

C. ΜΕΤΟΚΛΑΖΩ, Ingeniculo me, Curuatis & flexis genibus ſubſideo. Il. υ, Οὐδέ οἱ αἱπεῖαι πόδες ἐρητύσαντ' ἐπὶ φρενὶ θυμὸς, Ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. vbi ſchol. exponit, μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας. quia ὀκλάζω ſignificat ὀπίσω γόνυ. hoc eſt, ἐγκλίνει τὰ γόνατα ὀπίσω διὰ δειλίαν μετακαθίζων. Heſych. γονατίζει.

C. ΠΑΡΟΚΛΑΖΩ, Ingeniculo me, Genibus flexis & curuatis me ſubmitto. vnde παροκλάζοντες apud Heſ. γονατίζοντες.

C. ΣΥΝΟΚΛΑΖΩ, Genibus flexis conſido, Genuo ſucciduo me ſubmitto. Baſil. homil. 9, de elephante, συνοκλάζοντες καὶ δύσκιστα ὑφύοντες κουφίζειν τὸ βάρος μὴ ἐκαρκοῦντες. Heſcyh. συνοκλάζει exp. ζεῖ, feruet.

ΟΚΝΟΣ, ου, ὁ, Pigritia, Segnitia, Ignauia, Metus adeūdi laboris. In definit. Stoic. ὄκνος, φόβος μελλούσης ἀεργίας, id eſt (Cic. interprete) Pigritia, Metus conſequentis laboris. Euſtathius autem dicit Homerum innuere ὄκνον eſſe πλὴν μετὰ κάματον ἀργίαν, hoc videlicet loco Il. ε, vbi Diomedes Palladi reſpondet, Οὔπω μοι δέος ἔσχε ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνος, Ἀλλ' ἔτι σοῖο μέμνημαι ἰωτήριον. vbi tamen accipi pro metu adeundi laboris, hoc eſt pigritia, manifeſtum eſt. adeo vt quod dicit Euſtathius de ſignificatione huius vocabuli, non intelligēdum videatur ſimpliciter de pigritia poſt laborem, ſed de ea pigritia qua quis reuocatur à ſubeundo labore, poſtquam aliquo defunctus eſt: quaſi dicas pigritia repetendi laborem. Sic Iliad. ν, Οὔπω πω δέος ἔσχε ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνος Ἀνδρὸς ἔπεται πόλεμον, nec eſt qui præ pigritia & ignauia bellum detrectet. Et Il. κ, Πομάκτι γὰρ μαλακῷ τε καὶ οὐ δηλεῖ πεπίεσται, Οὔτ' ὄκνῳ ἔοικεν οὔτ' ἀφεσσιδίῃσι νόοισι, nec ignauiæ & pigritiæ ſuccumbens. Niſi malis Timori, Metui: ſicut Suid. ibi ὄκνος pro φόβος accipi annotat. Sed Euſt. apud Homeri poſteros ὄκνος pro φόβος frequentius vſurpari teſtatur. apud quos tamen pro Pigritia etiam vſitatiſſimum eſt. Iſocr. ad Demon. τὸν μὲν ὄκνον, ψόγον, τὸν δὲ πόνον, ἔπαινον ἡγούμενοι. Demoſth. Pro corona, βεβαιότητα, ὀκνους, ἀργίας. Thucyd. lib. 7, pag. 150, ὄκνος τις καὶ μέλλησις ἐνῆν. Et lib. 2, ἓξ ἄλλοις αἷμα διὰ μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. vbi nota ſibi opponi θράσος & ὄκνον, audaciam & ignauiam, ſeu audaciam & timorem. Et lib. 3, περίεχον ὄκνον μᾶλλον ἐς τὰ δεινὰ, pigriores & timidiores reddidit. in his enim duobus poſterioribus locis mixtam ſignif. habet, accipiturque tam pro pigritia quàm pro timore. Apud Soph. Œd. Col. p. 193, δράσαι ὄκνος ἐνέσχε, accipitur pro Metus, φόβος, vt & ſcholiaſtæ placet. Sed & Suid. tradit frequentiſſimè ab eodē Sophocle vſurpari hoc vocabulū ὀκνεῖν φόβου, vt & in hoc loco Aiacis, οὐκ ἂν ὀκνῆσαι ὄκνῳ, non conſternarer metu. Ὄκνος Heſychio eſt non ſolùm φόβος, ſed etiam εἶδος ἐρωτικοῦ ſpecies ardeæ, à pigritia dicta, vt teſtatur Ariſtoteles Hiſtor. animal. lib. 9, cap. 18, ὁ δὲ ἀστερίας, ὁ ὀπισκαλούμενος ὄκνος, μισθοφορεῖται μὲν γαλέᾳ ὑπὸ δούλων τὸ δέρμα· ἔστι δὲ ἐν τοῖς τῶν ὀστράκων πώγωνι ἀφόρητος. Sed ſcribitur ibi Ὀκνὸς, accentu in poſteriore: quemadmodum & is qui collegit vocabula pro diuerſo accentu diuerſam ſignificationem habētia, vult ὀκνὸς, oxytonως, ſignif. Pigritia, Cunctatio. ὄκνος autem proparoxytonως, Piger.

Ὄκνος eſt etiam nomen proprium viri de quo prouerbium, σοφώτερα τοῦ ὄκνου πλὴν ταῦτα: in Ionia dici ſolitum in eum qui πρὸς ὅτι οὐδενὶ ὄφελει φέρεται, qui operam ſuam collocat in iis vnde nullam vtilitatem percipit, vt Paul. in Phocicis tradit, pag. 273. Fingitur autem ille ocnus πλέκων χοινίον· παρεστήκει δὲ αὐτῷ ὄνος ἐσθίουσα τὸ πλεκόμενον ἀεὶ τοῦ χοινίου. De quo Propert. Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno, Æternuſque tuam paſcat aſelle famem. Et Plin. lib. 35, cap. 11, de picturis Socratis, Et Piger, qui appellatur Ocnos, ſpartū torquens quod aſellus arrodit. Hunc tamen Ocnū Paul. de quorundam ſententia dicit fuiſſe hominem φιλεργότατον quidem, ſed cuius vxor omnia abſumeret quæ ipſe conquiſiuiſſet. Vide & alia apud Eraſmum, in prouerb. Contorquet piger funiculum. Item nomen proprium conditoris Mantuæ apud Virg.

C. Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impiger, Non ſegnis, Alacer, Promptus ad aliquid agendum & minimè tardus, Diligens. A quibuſdam exponitur etiā Intrepidus. Heſiod. Erg. libro 2, ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μάλα οἶον ὀφέλλει. Xen. Pæd. 2, φοβοῦσι δὲ σφοδροὺς ἢ ταχεῖς καὶ ἀόκνους ἢ ἀπερίσκεπτους. Apud Phil. De mundo, ἀοκνοτάτη σοφία, acerrimum ſtudium. Τὸ ἄοκνον ſubſtantiuè pro ἡ ἀοκνία, Impigritia, Alacritas. ΥΝΔΕ Ἀόκνως, Impigrè, Non ſegniter, Prōpè, vel Prompto animo. Plato De leg. lib. 2, ἐπεῖτ' ἀόκνως ὑποῶ μὴ ἀναπαύεσθαι δι' ἢ πρόσω. Compar. gr. ἀοκνότερον, Impigrius, Alacrius: ſuperl. ἀοκνότατα, Impigerrimè, Cum ſumma alacritate ſeu promptitudine. ΕΤ Ἀοκνία, ας, ἡ, Impigritas, vt Cic. loquitur. Ité ἀοκνίᾳ πόνων, quum quis labores impigrè adit.

C. Δυσόκνος, Piger, Segnis, Qui aliquid aggredi metuit & ſemper cunctatur. ΥΝΔΕ Δυσόκνως, Pigrè, Segniter. Item Ægrè, Grauatim. vt δυσόκνως τι καὶ δυσπροσδέκτως καταλιπόντες τὰ πάντα ἢ τὰς γυναῖκας.

Ὀκνώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Piger, Segnis, Ignauus. Item Timi-

dus.Cam.

Ὀκνηὸς, οῦ, ὁ, idem. Herodian.lib.8, de exercitu Maximini, ὀκνηρὰς ἐφέρετο. vbi Polit. vertit, Minus iam alacer erat. Et lib.2, τὸ πρὸς καλοῦντας καὶ δεομένους ὀκνηρὸν, ἀκαρδίας ἅμα καὶ ἀβοηθείας φύσει δηλοῦν, segniorem & tardiorem esse in ope ferenda iis qui implorant rogántque. Et libro 6, τὸ πρὸς τὰς ὀπτηδόσεις ὀκνηρὸν, quòd in pecuniis erogandis minus promptus esset. In quibus locis τὸ ὀκνηρὸν accipitur pro ὄκνος, Segnities, Cunctatio, Tarditas.

Ὀκνηρὸς interdum Ignauus & timidus, Piger & meticulosus. vt exponitur apud Thucyd.lib.2, καὶ ὡς τῶν μὲν μελετῶν τὰ ἀξιώματα τοῦ πρὸς ἑκάτερα, καὶ δι' αὐτὸ ἧσσον ὀκνηρότεροι. Sic & in v.l. exponitur Qui timide aliquid aggreditur, δεδιότος. VNDE Ὀκνηρῶς, Pigrè, Segniter. Basil. in quadam epist. ad Greg. καὶ διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι ὀκνηρῶς ἔχειν πρὸς τὸ πιστεύειν, quòd sæpe deceptus, quasi segnior esset eidem in credendo. id est, Vix crederem. Herodian.lib.2, de militibus, μόλις ὀκνηρότερον ἐπανούσιον τὴν Περτίνακος ἀρχήν. vbi Polit. vertit, Ne satis libenter imperatorem Pertinacem acciperent. Xen. Pæd. 1, ὀκνηρότερον φοβεῖσθαι. vbi exponitur, Remissius adibat & timidius. ETC Ὀκνηρία, ας, ἡ, Pigritia. v.l.

Ὀκνία, ας, ἡ, Pigrities, Segnities. vel etiam Timor. Vocabulum δοκιμὸς, teste Poll.

Ὀκνίω, SIVE Ὀκνέω, poeticè inserto ι, Piger & segnis sum, Piget me laboris. Thucyd.lib.1, ὁ δι' ἡδονὴν ὀκνῶν, ἔλαττόν τι αὐτὸ ἀφαιρούμενον τῆς ῥᾳστώνης τὸ πρακτὸν δι' ὃ μὴ ὀκνεῖ, εἰ καὶ σύνεσιν ἔχοι, qui ignauus est. Herod.lib.6, μὴ δὴ μέλλωμεν μηδὲ ὀκνῶμεν, Ne segnes timus. hoc est, Ne prælium detrectemus. Eodem lib. de barbaro milite, οὐκ ἐπέκοπτε δὲ ὀκνοῦσι παροτρύνων, cedentibus detrectantibúsque acriter instant. Possumus etiã alicubi reddere Pigror, vt Cic. Scribere ne pigrere. Sic & in hoc loco Plut. Pericle, ὥστε καὶ χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, Pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri. vel Segnior erat in demerẽdis sibi multorum animis. Interdũ verò non tam reddi potest Piget me, quàm etiam Vereor, Non audeo, Dubito, Grauor. Il.ι, Οὐ γάρ μοι θυμὸς ἐπιδδήσαι μάχεσθαι, Οὐδὲ κατατρέσσαι· ἵππους δέ μοι ὦκέας ἔασιν· Ὀκνέω δ' ἵππων δηϊοτῆτι νόσφι μετελθεῖν, sed vereor conscendere equos. Lucill. lib.2 Epigramm. Ὀκνῶν ἐξιέναι, σὺ μολόντα φόνον, Quũ pigeret egredi, seu Quum grauaretur egredi. Et ὀκνῶ λέγειν, frequentissimum, pro Vereor dicere, Non audeo dicere, Grauor dicere. Isocr. Panath. ἀφροντίστους ὄντας τοῦ μανθάνειν ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν τἀληθῆ περὶ αὐτῶν. Idem in Archid. χαλεπὰ μὲν ἴσθι ἃ μέλλω λέγειν, ὅμως δὲ οὐκ ὀκνήσω παρρησιάσασθαι πρὸς αὐτούς. Luc. οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν, nõ verebor & hoc addere. Idem, μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. At Demosth. ὀκνῶ ὀνομάσαι, Piget nominare, vel Non audeo nominare. Aristoteles Rhet. ὀκνῶ γράφειν. Æschines, οὐκ ὀκνήσω κατηγορῆσαι. Et οὐκ ὀκνῶ δεῖξαι apud Xenoph. Nec tantùm Vereor reddi potest, sed etiam Timeo, Metuo. frequentissimum apud Soph. vt in Aiace, Μεμνημένος αἰδοῖα πρὸς φανοῦς ὀκνεῖς ἰδεῖν σε φῶς. Sic accipit & schol. in Electra, pag. 98, Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρὸς τὰ φοβερὰ αἰτίαν φοβεῖσθαι μεγάλα: exponens eodem modo & Homeri locum suprà citatum. (Suid. verò ὀκνεῖν ibi accipit pro αἰσχύνεσθαι, detrectare) Sic & in Œdipo tyr. p. 185, — ὀκνῶ τι μᾶλλον ἢ λέξαιμι τοὔπος αὖθις, id est δέδοικα. vbi tamen etiam reddi potest Vereor, Non audeo. Imò Suid. annotat oratores hoc verbum non vsurpare ὅταν δειλίας ἢ ῥᾳθυμίας, sed ὅταν πρὸς φοβεῖσθαι, hæc addens exempla. Antiphon, εἰ ἀπῶν μὲν καὶ μέλλοιμι τῆς κατηγορίας τὴν γλιχομένην θεασώμενος καὶ τοῦ ἥλιον ἐπόψεσθαι, τὸ δὲ ἔργον αἰ πᾶσιν, ὀκνῶν. Demosth. Philipp. 1, εἰ δὲ διατρίβουσι τούτων ὀλιγωρήσαντες, ἐκνῶ μὴ μᾶλλον ὑμῶν ἡ ῥᾳθυμία ᾖ, Metuo ne, seu Vereor ne. Similiter annotat Eust. in locum Homericum quem citaui, Homerum quidem ponere hoc verbum ὅτι τὸ ὀκνηρῶς ἔχειν, vt ὀκνεῖν sit quasi νωθρεύειν, id est ἀνωχλεῖν: sed apud Homeri posteros vbiplurimum vsurpari ὅταν φοβοῦ. Reperitur etiã cum accus. apud Demosth. Pro cor. νέᾳ πίστει μέγιστον ὀκνῆσαι ἴδιον, οὐχὶ ὑποπτεύσαντας. vbi reddi potest, Suscipere timens. vel etiam Detrectans. Pass. Ὀκνέομαι, itidem Vereor, Timeo. nam Erot. in Lex. Hippocr. ὀκνεῖν exp. νωθρεύεσθαι. ‖Ὀκνέω, Nequeo, Non possum. nam idem Erotin eodem lex. ὀκνεῖν exp. μὴ δύνασθαι, hoc addito exemplo, οὔπω κατοκνῶ ὁρμᾶσθαι.

Ἀπέχθομαι, Pigror, Metu aliquo deterreor, Reformido, Non audẽo. Propriè, Per ignauiam seu inertiam detrecto, seu refugio, & aggredi recuso. Pigritia impedior à re quapiam facienda. nam ὄκνος est pigritia. à quo & simplex ὀκνέω. Vnde fit non solùm hoc compositum ἀποκνῶ, sed & κατοκνέω. Cæterùm ἀποκνῶ construitur interdum cum infinitiuo, interdum cum accusatiuo, vel præfixa præpositione πρὸς, vel absque illa. Plato De republ. lib.1, ἀλλ' οὐ μέλλω, ὡς ἔοικε, ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τοῦ λόγου ἐπεξελθεῖν σπουδάζοντα. Isocr. De pace, οὐκ ἀποκνητέον ἀπορῆσαι καὶ περὶ τούτων. Thucydides, καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. At cum πρὸς, vt hoc loco, πρὸς οὐδὲν πώποτε ἀπεκνήσατε. Dicitur etiam, οὐκ ἀποκνητέον πρὸς ταῦτα, & pro eodem, οὐκ ἀποκνητέα ταῦτα. vt, οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ, Non sunt per inertiam prætermittenda, Non sunt negligenda. Thucydides ἀποκνεῖν dixit absolutè, lib. 3, ἔπειτα οἱ ἡμῶν ἡμῖν; ἀπώκνησαν τοὺς, τὸν κίνδυνον μάλιστα ἡγησάμενοι. vbi scholiastes ἀπώκνησαν exponit ἀπεδάλοντο, sicut & alibi ἀπόκνησιν explicat ἀπαδολήν.

Ἀπόκνησις, εως, ἡ, verbale, Detrectatio alicuius laboris, aut officii, propriè ex pigritia: sed vtplurimum ex metu. Thucyd.lib.2, διὰ τὴν τῶν ἀποκνησόντων ταύτῃ τὴν στρατιάν. vbi schol. exponit ἀπαδολήν.

Κατοκνῶ, Pigror, Piget me. Isocr. μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πρόβαινειν, ne te pigeat viam longam conficere. Et cum accus. apud Greg. μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ὁδὸν μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, μὴ πῦρ, ὥστε τυχεῖν τοῦ ἐρείσματος, Ne pigreris vel longissimas inire vias. vel, Ne cunctaris ob viæ longitudinem. vel etiam, Ne te deterreat viæ longitudo. vt κατοκνεῖν accipiamus etiam pro Timere, Metuere. Item Demosth. Phil.4, οὐ κατοκνῶ εἰπεῖν ταληθῆ, Nõ verebor, vel Non grauabor. At pro Aggredi piget, Aggredi recuso, Segnior sum, accipi potest apud Isocr. in Archid. vbi ait, ταῦτα ἐὰν παλαιώσωμεν καὶ μὴ κατοκνήσωμεν. ‖Item, Nequeo, Non possum. οὐ δύναμαι, vt Erot. exp. in loco quodam paulo antè in ὀκνέω citato. Sic apud Thuc. accipi potest κατοκνῶ πρεσβεύειν γὰρ τιμωρίαν. vbi exponitur, Non patior terram vastari.

Ὄλβος, ου, ὁ, Beatitudo, Felicitas: seu Fortunæ, Opes, Diuitiæ. Od.δ, Ἦτοι ὁ ἀρίγνωτος γέρος εἰρῆται ὤπιπλοίσιν καμέσσι τε γηρομύῳ τε. Hesiod. Theogon. Τὸν δ' ἀφρεῖον ἵησι, πολλῷ δέ οἱ ὄλβον ἔπασεν. Idem in Erg. Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ χρήματ' ἐπιβρίσαι μέγαν ὄλβον ἕλλαν, magnas opes sibi conquisierit. de quibus diuitiis malè partis mox dicit, πάῦρον δέ τ' ὀπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ. Ab Homero sæpe copulatur ὄλβος & πλοῦτος, & tunc reddi potest Opes seu fortunæ ob quas beatus aliquis cẽsetur. (vnde beatè sæpe pro diuite ponitur) Il.ω, Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν. Il.ω, πάντας γὰρ ἐπ' αἰθρώπους ὀνέκασσε Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Sic & Od.ξ, Ἠὼς ὡς πέπον δύμῳ Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε ἠγάσσατο κυδαλίμοισι. Vtitur hoc vocabulo & Xen. Pæd. 1, πολλῷ μὲν ὄλβῳ ὄλβον, πολλῷ δὲ δαιμονίᾳ μεγάλως δὲ τιμαῖς ἐξ αὐτῆς ἐν τῇ πόλει ἐφεδρεύει. Et lib.4, pag.58, ὄλβον δ' ὅλον πειρώμενοι ἥρᾶν. Annotat Eust. ὄλβος à quibusdam exponi non solùm δαιμονία sed etiam φρόνησις, vnde ἄολβος pro ἀνόητος: alios, ἡ τῶν ἀγαθῶν κτῆσις ἁπλῶς καὶ ὅλως, id est χρηστός. vt sit ὄλβος quasi ὁ ἐφ' ὅλοις βίος.

Ὀλβοδότης, ου, ὁ, Diuitiarum dator, vt Virg. — Lætitiæ Bacchus dator. idem cum πλουτοδότηρ apud Hesiodum: ad cuius formam dici etiam potest Ὀλβοδοτήρ. VNDE Ὀλβοδότειρα, ας, ἡ, Diuitiarum datrix, Effectrix beatæ vitæ, vt Cic. loquitur. seu πλουσίως παρέχουσα, vt Hes. ὀλβοδότης exp. πλουσίως παρέχων. Extat in Epigr.

Ὀλβοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuitias ferẽs, Opes afferens. apud Euripidem.

Ὄλβιος, ου, ὁ ἡ, Inops, Pauper, ὄλβον οὐκ ἔχων, Qui nec diues nec beatus est. Seu. Infelix, Miser. sicut & Hesych. αἰόλβους exp. ἀπόρους, item κακοδαίμονας. citatúrque item ex Eurip. αἴολον ὄνομα pro Infelix fama, Sinistra fama. Apud Soph. ubicubi αἴολα schol. exp. αἰωφίλητα, id est Inutilia. ‖Apud eundẽ Sophan Aiace, Τοιαῦτ' αἴολον αὖδᾷ' ἀνυσήτια, schol. vult αἴολον significare ἀνόητον, id est Stultum, Dementem: quoniam ὄλβος propriè est παίδευσις. Hesych. quoque αἰόλους inter cætera vult idem valere cum ἀνοήτους. Eust. αἴολον ait dictum ἀπαίδευτον, quòd

quòd ὄλβος aliquando φρόνημα significet. Schol.autem qui exponit αὐθέντην, videtur occasionem accepisse ex eo quod præcedit, μακείας πλέων. Locus est pag. 65 meæ editionis.

C. Πολύολβος, Perbeatus, Multum beatus, Vel potius, Multum diues.

C. Ὑπερόλβος, Perbeatus. Vel Prædiues, Diues supraquàm dici possit.

Ὄλβιος, α, ὁ, Beatus: item Diues, Locuples. Sicut ab Hesychio exp. δαίμων, ὁ δι' ἀρετὴν βίου μακαριστὸς, & πλούσιος. Od. ξ, ἔμελλον ἐν μεγάροισιν ὄλβιος ἔσσεσθαι. Od. ρ, Καὶ δ' ἐμοί ποτε οἶκον ἐν ἀφνειῷ πατρὶ ἔναιον ὄλβιος ἀφνειός. Od. η, πῖσυ δὲ οἱ ὄλβια δοῦναι. In quibus locis mixtam signif. habet: at in sequentibus accipitur potius pro Beatus. Hesiod. Diebus, δαίμων τε ἐσθλὸς ὃς πάντ' ἐπίδοι καὶ γιγνώσκοι. Idem in Theog. Ὄλβιος ὃς μάλα ἔρχον ἐν αἰθερὶ κύδιμον ἄνδρα Ναίει ἀπημάντῳ καὶ ἀγήρῳ ὄμματα πάντα. Itidem Crœsus Solonem apud Herodot. interrogat εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδεν ὀλβιώτατον. respondet autem Solon, μηδένα σὲ πρὶν τελευτῆσαι τὸν βίον ὄλβιον. Pro his verò in Sardanapali epitaphio verbis, πάντ' ἐμοὶ ἔστ' ὄλβια πάντα λελειμμένα, ita Cic. Tusc. 5, at illa iacent multa & præclara relicta.

C. Ὀλβιογάστωρ, Ventre beatus, Qui se ventre bene curato beatum existimat, Qui beatitudinem in suo ventre ponit. id est, ventris sui voluptate metitur. Amphis in Gynæcomania apud Athen. l. 9, Εὑρίσκεται κισύλικος οὐκ ἐν τοῖς ὄπτοις οὐκ ὀλβιογάστωρ ὤν.

C. Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Fortunatus. Exemplum ex Homero Il. γ habes in Μακαρισμός.

C. Ὀλβιουργός, ὄν, ὁ ἡ, Beatæ vitæ effector, vel Beatum & diuitem efficiens. vt ὀλβιουργὸς Ἀπόλλων in Epigr.

C. Ἀνόλβιος, ου, ὁ ἡ, Infelix, Miser. idem cum ἀνολβος. A T Ἀνολβία, ας, ἡ, Miseria, Infelicitas, vel Inopia. sicut apud Hesiodũ in Ergois, Αἰδὼς δὴ μετὰ ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ μετ' ὄλβῳ.

C. Παντόλβιος, Omni ex parte beatus, Planè beatus, Beatissimus. πάμμακαρ εἷς.

C. Τετρόλβιος, Terque quaterque beatus, Beatissimus. τετράμακαρ.

Ὀλβίζω, Beatũ prædico, seu Beatum iudico. μακαρίζω, δαίμονα ἡγοῦμαι. Soph. apud Suid. μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν ἂν πέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Sic habes apud Ouid. - dicique beatus Ante obitum nemo supremaque funera debet. In v. l. legitur E T I A M Ὀλβιάζω, itidem Beo, Beatum prædico, μακαρίζω.

Ὄ Λ Ι Γ Ο Σ, η, ον, Paucus. ὀλίγη δαπάνη, paulo sumptu, Terent. (Habes autè paulo pòst exẽpla plurium vsus huius sing. numeri) πλὴν ὀλίγων τῶν πολλῶν, præter admodum paucos: pag. 27 mei lex. Cicer. Thuc. l. 1, ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν περιόμενοι ἐξέφυγον τὴν Λιβύην. Et l. 7, p. 264, ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἴκου ἀπῆσαν. Sic Herodian. l. 7, ὀλίγοι ἐκ πολλῶν ἐσώθησαν, pauci ex multis. Plut. in l. Verum Athen. ὀλίγοι ὄντες, ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τὸν πολεμίων, pauci, si cum tanta hostium multitudine comparentur. Plato Symp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φαίνονται. In rep. autem aliqua ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperiũ est, Pauci quidam quorũ arbitrio resp. administratur: vt ii qui Optimates a Latinis dicũtur. quibus opponitur τὸ πλῆθος, & οἱ πολλοὶ, multitudo, plebs. Thuc. l. 8, p. 267, οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνῳκοδόμησαν, τὸ πλῆθος οὐ βουλόμενοι πω πολέμιον ἔχειν. Eodem lib. p. 294, μισθοῖ γὰρ ἡ πόλις τοῖς ὀλίγοις καὶ τοῖς πολλοῖς ξύλλεκτος ἦν. Et p. 280, οἱ μὲν πολιτεύσουσιν σωφρονέστερον, καὶ οἷς ὀλίγοις μᾶλλον τὰς ἀρχὰς ποιήσομεν. Alibi, εἰς ὀλίγους τὰ ἐν τῇ πόλει κατέστησαν. Et l. 3, ξυναφίστασθαι τοῖς ὀλίγοις ὁ δῆμος, cum paucis, id est optimatibus. Itidem apud Demosth. in Epitaph. αἱ δι' ὀλίγων δικασταί. At σὺν ὀλίγοις, Cũ paucis aliis, vel Inter paucos alios. Plut. Galba, λέγεται Λιβύης αὐθέντης γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἀπαγχονῆσαι. At κατ' ὀλίγους apud Herodianum frequẽs est. vt l. 5, πλείστων πολλῶν τὸ πλῆθος ἑκάστοτε οἱ καὶ κατ' ὀλίγους προσῄεσαν, Quum transfugæ multi quotidie (pauci tamen singulis vicibus) accederent. Et libro 2, ὥσπερ κατ' ὀλίγους, ἡμιόνους τε καὶ χιλιάρχας οἰκουμένους. Sic & paulo antè. Et libro 6. de militibus Alexandri, κατ' ὀλίγους ἀπεχώρουν, paulatim dilabebantur, vt Pohtianus vertit. Quibus quidem in locis cum ὀλίγων subaudiri potest ἀνδρῶν, aut aliquid aliud quod magis conuenit. At verò apud Petrum 1. epistolæ capite 1. δι' ὀλίγου ἔγραψα, subaudiendum est ῥημάτων, aut tale quid, sicut & apud Virgilium, vbi ait, Responsum paucis reddere, subaudiendũ est Verbis. quod loquendi genus habetur & in prosa. In singul. autem ὀλίγος θυμός, parum animi, Il. α, Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐμοῖο, parum animi inerat. id est Penè exanimis eram. Et ὀλίγη ὁδὸς parum viæ, vel breuis via. Hesiod. Erg. de vitio, ὀλίγη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ταίγε. Et ὀλίγος χρόνος, Parum temporis, Breue temporis spatium, seu Pauci dies, Pauci mẽses, Apud Thuc. ὀλίγον χρόνον, Paulisper. Et ὀλίγον ὕστερον, exiguo tempore, pag. 86, mei lex. Cicer. Itidẽ dicitur ὀλίγῳ πρότερον, paulo ante: ὀλίγῳ ὕστερον, paulo post. Isocr. Areop. πῶς ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν τὴν πόλιν διῴκουσαν. Et cum præp. vt δι' ὀλίγου, itidem sub. χρόνου, Subitò, Breui temporis interuallo. Thuc. lib. 2, ἡ δι' ὀλίγου μελέτη: cui opponitur ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία hoc est, Recens & nouitia exercitatio, & Diuturna peritia. Sic lib. 5, p. 188, ἰδόντες ἐρῶν ἐκ πολλοῦ μελέτῃ πλέον σφᾶς ἔχοντας ἢ ὀλίγον δι' ὀλίγου καλῶς ῥᾳθῦσαι παραίτησιν. Et p. præced. ἐρῶσι δι' ὀλίγου τις ἐκπίπτει ἐκ ἕξεως ἅπαξ παύσαν. id est ἐξαίφνης, inquit schol. qui & l. 6, p. 201, δι' ὀλίγου ἀπιλθοιμὲν exp. ταχέως, celeriter. Itidẽ ἐντὸς ὀλίγου, Intra breue temporis spatium. Synes. ep. 47, πολλοὺς αὖ ἐντὸς ὀλίγου Πέτρους ἰδόντες μέθα, multos intra breue tempus Petros vidimus. Sic & ἐξ ὀλίγου, Breui tẽporis spatio, vel Subito. Thuc. lib. 1, μεταβολῆς μεγάλης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης, quã ingẽs mutatio repẽtè extitisset. Et lib. 5, pag. 186, πῶς μὴ ἐξ ὀλίγου, ἐλέγετο ἡ βοήθεια, id est ἐξαίφνης, inquit scholiastes. Et pag. sequẽte, κατὰ πλημμύρας τῆς ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίως αὐτοῖς αἰσχρούσης. vbi & scholiastes subaudit καιρῷ. Paulo pòst, ὁρῶσι δι' ὀλίγου, πῶς ἐκπίπτει, vbi schol. exponit ἐξαίφνης, paulo momento, vt Plaut. loquitur. Et κατ' ὀλίγον ὕστερον αἰσθάνεσθαι μέλλουσιν, iam appropinquat vt videant, p. 57 mei lex. Cicer. Itẽ μετ' ὀλίγον, paulo post. Et πρὸς ὀλίγον, ad breue tempus. Herodian. lib. 3 πρὸς ὀλίγον ἀποπαύσας ὀλιθρίου πυρὸς, breui temporis spatio lætatus tuncto honore. Itẽ ὀλίγον διάστημα, parum interstitii, vel paruum interuallum. Sed sæpe omittitur διάστημα, vt & χρόνος in præcedentibus. Sic dicitur ἐκπλεῖ τῆς Δήλου ὀλίγον, paruo interuallo distat à Delo. Et Xen. Pæd. 4. p. 56, ὀλίγῳ πλείων ἢ σταδίῳ ἐκπλεῖ. His autẽ addendum est ἐξ ὀλίγου, ex propinquo, ἐγγύθεν. Et δι' ὀλίγου, vt Thuc. lib. 3, ἦν πόρρω ὅσων δι' ὀλίγου, Qui paruo interuallo distabant, Quorum non erat magnum interuallum. Et lib. 3, δι' ὀλίγου σκοπούντες, qui cominus inspectant & considerant: quibus opponuntur οἱ ἀφ' ἑτέρου σκοποῦντες. Et ὀλίγῳ. Thuc. lib. 4, p. 130, σπουδὴ πᾶσα ὀλίγῳ σταπασθεῖσα ἐγένετο. vbi & schol. subaudit διαστήματος. Et lib. 2, ἡ ὀλίγῳ ναυμαχία, conflictus naualis in angustiis. Et lib. 4, p. 163, ὡς ὀλίγον ἀφεῖτο τοῦ τὸ στράτευμα νικῆσαι, parum abfuit quin. Quò pertinet & ὀλίγον δεῖ, siue ὀλίγου δεῖ, parum abest. Plut. Consol. de populo ad iram concitato, ὀλίγον ἐδέησαν ἐμπεσεῖν εἰς τὸ βουλεύειν. Isocr. Æginet. initio, ὀλίγου δεῖν χάριν ἔχειν πάντες, Parum abest quin his habeam gratias, seu His gratias ferè habeo. Plato verò sine δεῖ in Apolog. Socr. dixit, ὡς ἔπος γὰ εἰπεῖν, ὀλίγου αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον, omnes ferè qui aderant. πρὸς ὀλίγον τῆς τοιούτου ὑποκύψαι, paulisper caput erigere, & emmere è specu, πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, contra mare aliquantulum. Mixtam autẽ significationem habent κατ' ὀλίγον & παρ' ὀλίγον, Paulatim, Sesim. Herodian. lib. 2, κατ' ὀλίγον ὑπεκποδὼν αὐτοῖς παρῆλθον. Philo de mundo, κατ' ὀλίγον ἐλαττούμενος, ad imminutionẽ sensim vergẽs. Herodian. lib. 8, πολίσι κατ' ὀλίγον αὐξανομένοις, sensim crescentibus. Aristot. De mũdo, κατ' ὀλίγον στέγουσι τὴν οἰκουμένην, paulatim astringit orbem terrarum. Ἐν ὀλίγῳ, Ferè, Propemodum, vt quidam interpr. Act. Apost. capite 26, ἐν ὀλίγῳ πείθεις με Χριστιανὸν ποιῆσαι. Vetus interpres reddit In modico. De παρ' ὀλίγον autem copiosè differui in Παρά. Ὀλίγον, Parum, ὀλίγον ὅσον, Parum admodum, Aliquantulum Luc. Et Aristophanes Nubibus, ὀλίγον μοι μέλει. & apud Homerum ὀλίγον οἱ ἐοικότα καὶ ἔοικε, parum ei similem. vel Nullo modo similem, vt Euripidis schol. vult. At ὀλίγον ἧσσον, Paulo minus. Od. ε, ὀλίγον δέ τι

πων ἐπίμετρον. Sed ὀλίγον ὕστερον, & ὀλίγον πρότερον siue ἔμπροσθεν ad præcedentia pertinent. quippe in quibus subaudiatur vel χρόνον vel διάστημα, vt antè dictum fuit. idem & de ὀλίγον πρό sciendum est. Aliàs ὀλίγον significat etiam Ferè. vt apud Plut. in Publ. ὀλίγον σωισασθέντα τοῖς πολεμίοις εἰς τὴν πόλιν, parum abfuit quin insequentem hostè vnà in vrbe susciperēt. Ὀλίγου, Ferè, Propemodū, Parum abest quin. Odyss. ξ, ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο. Et Thuc. ὀλίγου εἶλον, parum abfuit quin ceperint. Cic. dicit Propius nihil est factum quàm vt occideretur, pro ὀλίγου ἀπέθη. Et, Nec quicquam propius est factum quàm vt viuus combureretur. At de ὀλίγου δεῖ dictū fuit inter illa in quibus cum ὀλίγον subauditur διάστημα. est autē plenius hoc loquendi genus. Ὀλίγῳ, Paulo. Thucyd. ὀλίγῳ πλείους, paulo plures. pro quo Herodot. Ionicè dicit ὀλίγῳ πλεῦνες. At de ὀλίγῳ πρότερον, & ὀλίγῳ ὕστερον dictum suprà fuit, inter ea in quibus subauditur χρόνος & διάστημα. In hoc autem ὀλίγῳ πλείους subaudiri potest ἀριθμῷ. Apud Thuc. verò lib. 4, pag. 161, ὀλίγῳ εἰς χιλίους redditur pro Circiter mille.

Ὀλίγος, Paruus, Exilis, Tenuis. cui opponitur μέγας. Od. η, λαβὼν δίσκον Μείζονα καὶ πάχιον, σκαφιδώτερον, οὐκ ὀλίγον ἄνδρ. vt apud Apollon. Rhod. ὀλίγος λίθος, paruus lapis. Et Od. υ, Δίφρον ἀεικέλιον θυέλλης, ὀλίγῳ περ βάπτιζαν. pro quo Aristot. De arte poet. μικροτέρων πρὸς ὀνομάτων dici posse ait, Δίφρον μὲν χθαμαλὸν θυέλλης μικρὸν περ βάπτιζαν. Od. κ, κῦμα Οὔτε μέγ', οὔτ' ὀλίγον. Il. ρ, ἔνθα καὶ ἔνθα νίκων ὀλίγη ἐπὶ χρόνῳ εἴλκετον. Et Od. γ, οὐκ ὀλίγον χρέος, debitum non paruum, seu Non exigua pecuniæ summa quæ mihi debetur. — ἔνθα χρεὼς μοι ὀφείλεται οὔπι νέον γε, Οὔτ' ὀλίγον. Quibus addi potest περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, Parui facere, Contemptui habere. At ὀλίγη φωνή, Vox exilis, vel Submissa. Od. ξ, φθογγῇ ξάνθῳ ὑπ' ὀλίγῃ ὅτι μὰ θεὸς μῦθον ἔειπε. Homo quoq; ὀλίγος dicitur qui exili corpore vel parua statura est. Il. β, ὀλίγος περ καὶ ἀπτόλεμος. Cic. apud Arat. ὀλίγη interpr. Parua, & ὀλίγαι Tenues: ὀλίγη αὐγλη, tenue lumen: item ὀλίγη, Leuiter posita. quæ reperies in meo Lex. Cicer. singula suis locis.

Pro ὀλίγος lingua Tarentinorum DICI Ὀλίος, annotatur in lex. meo vet. vbi & hoc exēplū habetur, Ὀλίοι· ἀνόμων ἐμπόδιοι· ἄτυχοι. Et ὀλίον μισθόν. Ibidem additur, Plat. comicū ὀλιοπαίζειν hoc vocabulū veluti barbarū.

C. Ὀλιγεγκώων, idem cum ὀλίγωρος, Negligens. sic enim apud Hesych. ὀλιγέγκωμον, ὀλίγωρον.

C. Ὀλιγογόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paucis geniculis nodatus. Theophrast. ἴδιος δὲ ὁ ὀξικὸς κάλαμος, ὃν δὴ Κρητικὸν τινες καλοῦσιν, ὀλιγογόνατος δέ. Quæ ita Plinius lib. 16, c. 36, Suum genus est sagittario calamo seu Cretico, longissimis internodiis. Dixit autem Longissimis internodiis pro ὀλιγογόνατος. quoniam vbi pauciora sunt genicula, sequitur ibi longiora esse internodia.

C. Ὀλιγοελαιόω, Parum olei fero, Parcè oleum fundo. quo vitio laborant oleæ quum parcus olei prouentus est, nec larga oliuitas, vt Colum. loquitur. Th. De caus. pl. l. 6, c. 11, ὧν δὲ ἡ σὰρξ πολλὴ ὁ δὲ πυρὸς μικρός, ὀλιγοελαιοῖ.

C. Ὀλιγόθερμος, Cui modicus calor inest, Parū caloris habēs.

C. Ὀλιγοκάλαμος, Paucos habens calamos.

C. Ὀλιγόμυθος, Qui pauca loquitur, Pauciloquus. vel Qui paucula loquitur, vt Plaut. Qui paucis loquitur quæ vult. VNDE Ὀλιγομυθία, ας, ἡ, Pauciloquiū, Plaut.

C. Ὀλιγοπαλίω, Parum valeo, Infirmus & imbecillus sum. ET Ὀλιγοπαλία, Imbecillitas. Verùm pro his dicunt poetæ POTIVS Ὀλιγοπαίω, meam causa. vt Hom. Odyss. ι, ὁ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀϊδρείη Κεῖτ' ὀλιγοπαλίῃσιν, viribus defectus. Iliad. ο, ὄφρ' αὖτε πάλιν Γλαῦκ' ὀλιγοπαλίων. Od. τ, Ἥ σε πόδας τέ μιν ὀλιγοπαλίουσά περ ἔμπης, id est ὀλίγον ἰσχύουσα μένουσα: de vetula viribus defecta. Dicitur autem ὀλιγοπαλίω quasi Pusilla res sum, Adeo exhaustus sum viribus vt pauculum restet. quo sensu & ὀλιγοθρυλίω.

ITEM Ὀλιγοπαλίη, ης, ἡ, Virium defectus, Imbecillitas. Od. ι, Μή μ' ἄμυδις τίσῃ κακὴ καὶ φῆλις ἰέρη Ἐξ ὀλιγοπαλίης δεκάτην κακοφρόνα δαμόν.

C. Ὀλιγοπάριστα, ας, ἡ, Prandium præparcum, Quum pauculo cibo in prandio contenti sumus.

C. Ὀλιγοπάλαξ, Paucos habens sulcos, & per consequens paucos agros. Suid. ὀλιγοπάλαξ subſtantiuè capit, exponens ἡ μικρὰ χώρα, hoc adiiciens exemplum, ἢ τὸ ὀλιγαῖον λαὸν Σπιρεῶται.

C. Ὀλιγοπρωσία, ας, ἡ, Tenue aruum. Apud Suidam πενιχρὸς Ἐξ ὀλιγοπρωσίης μοῖραν ἀλεύεται σάκχος. qui tamen pentameter mendosus est.

Ὀλίγιστος, Paucissimus. Plato epist. 7, δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν, vt paucissimi morte & exilio mulctentur. Et lib. 2 De rep. ὀλιγίστοις σωίζειν ἀκοῦσαι, perpaucis. Idem, χρῶμαι ὡς τὸ δυνατὸν ὀλιγίστοις, quàm possum paucissimis. Idem, μηδὲν ἀδικεῖσθαι, ἢ ὡς ὀλίγιστα. Isocr. τὰς ἀμφισβητήσεις ὡς ὀλιγίστας ποιήσει. Item apud Hesiod. δὲ παύει τ' ὀλιγίστη, sumptus paucissimus, seu parcissimus. Rursum ex Plat. epistola 7, ἑαυτὸν δὲ καὶ Δίωνα ἐσφηλε δι' ὀλιγίστων, pro Idem etiam Dionem fefellit aliquantum. Item Minimus, Perexiguus. vt ὀλίγιστον διάστημα, interuallum quàm minimum. Aristot. in Probl. VNDE Ὀλιγίστως, Paucissimo numero. vel Parcissimè. Apud Bud. pag. 669, habetur ETIAM Ὀλιγίστατος, Paucissimus. quod Atticū esse dicit, vt λαγίστατος & λαλίστατος.

Ὀλιγότης, ητος, Paucitas. Theophr. de rosis, τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραί, πλὴν τῇ φύλλων καὶ ὀλιγότητι. Quæ Plin. ex parte interpretās dixit lib. 21, c. 4, Differūt multitudine foliorū.

Ὀλιγοστός, Vnus è paucis, Paucis comitatus, Cum paucis. Ioseph. πτῆναι δὲ μαχὴν ἢ φυγὴν ὀλιγοστόν. Plut. Anton. καταβὰς ὀλιγοστὸς ὅπλα θαλάσσαις, paucis comitatus. Et in Cæs. ὀλίγος ὢν ποιητέον ἀμυνομένῳ πόλιν καὶ δύναμιν, vt cui tam paucis copiis succincto tantis copiis tantæque vrbi resistendum esset. cui opponitur πλουσίος. Bud. pag. 669, & 996. Ὀλιγοστὸν Hesych. exp. σμικρόν. Ὀλιγοστὸς χρόνος, Breuissimum tempus, Pauxillum temporis, Soph. Antig. p. 139, σμικρὸν μὲ ὀλιγοστὸν χρόνον ὠκὺς ἅπας. vbi schol. exp. οὐδὲ ὀλίγον, ne pauxillum quidē temporis.

Ὀλίγα, Paululum, Raró. v. l.

Ὀλιγάκις, Paucies, (Titinn. apud Nonn. In vrbem paucies venire soles) Rarò, Non ita sæpe multumque. In epist. Philippi apud Demosth. πολλάκις μὲν ὑμοῦ διῆλθεν, οὐκ ὀλιγάκις δ' ἐκείνων. Apud Eurip. verò scholiast. exponit οὐδ' ὅλως, in Oreste — φεύδου δ' ὀλιγάκις λέγε κακά.

Ὀλιγαχόθεν, E paucis locis. In v. l. pro Alicunde, Aliquantulum citatur ex Herodoto.

Ὀλιγαχοῦ, Paucis in locis, vt παυταχοῦ, Vbique, & πολλαχοῦ, Plerisque in locis. Vtitur Aristot. teste Bud.

Ὀλίγηθα apud Hesychium, quod exp. ὀλίγον. ΑΤ Ὀλίγοι eidem Hesych. est εἶδος ἀκρίδων: vt aliis placet, μέζιον ὄμμιον βολῶν.

Ὀλιγόω, Ad paucos redigo, Imminuo. Vtitur Hesychius in ὀλιζόω.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Paruus: vt & ὀλίγος. Nicand. Ther. — μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα ἢ μινύθουσαν. vbi schol. exp. μικράν, μικροφυῆ: item βραδεῖαν. Hes. ὀλίζονες exp. πάντες, ἐλάχιστοι: in compar. gradu hoc vocabulum accipiens. eidémque ὀλίζων est ἐλάσσων. & in lex. meo vet. ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς, pro μικρᾶς, ἀτέλους, exiguum & vilem honorem consequutus est. Neutro gen. ὄλιζον, proparoxytonως, τὸ ὀλίγον siue μικρόν, quod Eust. alicubi Æolicum, alicubi Ionicum esse dicit: Steph. autē ex Demosth. ὀ κπίσμα refert Thessalos ὄλιζον vocare τὸ μικρόν. ΑΤ Ὀλιζών, ῶνος, vrbs Thessaliæ, teste Steph. qui hùc locum citat, Καὶ Πιτύεια ἔχων ἢ Ὀλιζωναῖος λιχαῖαι. dicta ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἴλης: nā Thessalorū lingua ὄλιζον dixi esse μικρόν. Cuius gētile Ὀλιζώνιος. A Plinio quoq; Olizon inter Thessaliæ oppida numeratur. Suidæ autem Ὀλιζῶνες sunt ἔθνος Θρακικόν.

Ὀλιζότερος, Minor, quasi ab ὄλιζος. Oppian. lib. 3 De venat. Αἱ δὲ ἔτ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀπὰρ μέγας οὔπω χαρείης, minores quidem. Eodem lib. βαιὸν ὀλιζότερον δίμας, paulo minus est corpus eorum, nec æquat luporum magnitudinem. Et Nicand. Alex. ὀλιζοτέρῃ κρίνες ὕδρῃ.

C. Τὸ πολίζων, Aliquanto minor. Il. σ, de Marte & Minerua, Κείνω καὶ μεγάλῳ σεῦ πύχασιν ὥστε θεώ περ Ἄμφις ἐριζέμεν· λαοὶ δὲ τὸ πολίζονες ἦσαν, id est ἐλάσσονες ἢ μικρότεροι.

Ὀλιζόω, Minorem reddo, Minuo. vnde ὀλιζοῦται, quod Hesych. exp. μειοῦται, ὀλιγοῦται. Apud eundem reperio etiā ὀλίζω], μειοῦται, ὀλιγοῖ]: quasi à VERBO Ὀλίζυμαι, idem significante cum ὀλιζοῦμαι.

ΟΛΛΥΜΙ, SIVE Ὀλύω, Perdo, Amitto. item Perdo, hoc est Perniciem &

exitium infero, Perimo. vnde apud Hesychium, Ὀλμόν, ἀπώλειαν, φθοράν. Pass. ὄλλυμαι, Perdor, Pereo. Et ἀπόλλυσθαι ἥδεται apud Dionysium, Areopagit. Perditæ, vel etiam Perniciosæ. Ὄλλυμι pro Perdo, Interficio, & Ὄλλυμαι pro Interimor vsurpat: Homerus quoque vt Iliad. θ, Ὀλλῦσι Τρῶας πῆσιν κύσιν αἰὲν ἐόντα. Il. δ, Ἐνθά κ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ ὀλολυγμὸς ἄρηται ἀνδρῶν, Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. μέτα δ' αἷμα ῥέηται. Il. χ, Γλαύκ' ὀλλυμένῃς, ἐλέησόν τε δύρεό τε. Mutuatur sua tempora ab inusitato ΤΗΕΜ. Ὀλέω, aut ΕΤΙΑΜ Ὄλλω. Fut. enim est ὀλέσω, aor. 1 ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα, vel Atticè ὀλώλεκα: præt. med. ὤλα, & Atticè ὄλωλα: fut. 2. ὀλοῦμαι. aor. 2 med. ὠλόμην. Il. φ, Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο, Perdidit, seu Ereptus ei est. Odyss. ω, Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας. Od. ι, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους, perdentes, hoc est amittentes. Sic Iliad. ε, Πᾶσι δ' ὀλέσσαι τὸν ἄρίστον. Et Odyss. π, Ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀπώλεσεν, ὤλετο δ' αὐτός, Perdidit gentem suam, simulque ipse periit. Interdū cum accus. rei additur etiam dativus, & tunc transitivum est. vt Od. δ, — ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσσαι βίοτον. vbi exponi potest Extinguat ei. vel Priuet eum, Eripiat ei: sicut & in loco paulo antè citato ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, Ereptus ei est. Passiuorum quoque temporum quæ ab ὀλέω mutuatur ὄλλυμι, apud eūdem extant exempla. vt Odyss. ο, Μὴ πατρὸς αὐτοῦ δίζηρος αὐτὸς ὄλωμαι. Od. α, — σφιτέρῳσιν ἀπώλεσιν ὄλοντο. Od. ε, αἴ πού τ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. Il. α, — ἐπεὶ φίλος ὤλετ' ἑταῖρος Πάτροκλος, periit, seu interfectus est. Iliadis φ, Ἀλλά ἑ ὡς ὀλέσῃ κακὸν μόρον, mala morte peribitis: à fut. 2, ὀλοῦμαι. à quo & Iliad. β, οὐ κλέος ὄφθ' ὀλέσσαι, cuius gloria nunquam interibit. sicut verò in præced. loco dicitur κακὸν μόρον ὀλέσθαι. ita & Il. γ, σὺ δὲ κακὸν οἶτον ὄλεσσαι. Optat. modi ὄλοιο, Pereas, imprecantis est malam mortem: vt in hoc iambo apud Plut. ἀεὶ ἀπολοιτο γάμος. & Euc. in Lexiph. Ὄλοιο θανὼν ἰκλαίοντα τὰς συμφοράς. Apud Horat. Malè pereat Lesbia, itidē imprecantis est. Et ὀλοίατο apud Soph. Pereant: Ionicè pro ὄλοιντο. Et ὄλοιτο, apud Suid. φθαρείη. Apud eūdem præt. med. Ὄλωλα, ἀπόλωλα: & ἐλώλαμεν ἀπολώλαμεν. Hesych. ὀλεῖ in præsenti quoque exp. Ἐξολοθρεύει, ἀνοχλεῖ.

C. Ὀλεσθύμιος, Animo perniciem afferens, Animo exitialis & noxius.

C. Ὀλεσίκαρπος, Fructum perdens. Odyss. κ, Μακραί τ' ἄλφιτα δοῖεν, καὶ ἱπὰς ὠλεσίκαρπος. Vnde Plin. lib. 16, cap. 26, Ocyssimè autem salix amittit semen, antequam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero Frugiperda. Lege & Theophrast. Histor. pl. libro 3, capite 2. Idem De caus. pl. lib. 2, cap. 13, ὠλεσίκαρπον γένος, frugiperdum genus: imitatione Plinii qui salicē frugiperdam dicit.

C. Ὀλεσίοικοι, Domuū seu domus perditores & pessūdatores, Domuū pernicies, Qui domibus exitium afferūt: ἀσωτόροι. id est Decoctores, Nepotes. Hesychio ἄσωτοι.

C. Ὀλεσίχωλος, Glebas perdens, hoc est Glebis nocens.

C. Ὀλεσίθηρος, Feris perniciem afferens, Ferai perdens & pernicns. Eurip. Phœniss. de dracone quem Cadmus occidit, ὃν ὀπὶ χρυσέας μετώπου Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ, κρατὸς φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας δι' ἰχνῶν βολαῖς, feræ seu anguis interfector Cadmus.

C. Ὀλεσάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Viros perdens, seu Hominibus perniciem afferens. Hesiod. & Theogn. vocant ὀλεσάνορας ὅρκους, periuria hominibus exitialia. v. l.

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, Perditor, Interemptor, seu Interfector. vnde apud Hesych. Ὀλετῆρες, φονεῖς. Il. ε, Νῶϊ δ' ἐμὶ ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω Ἕκτορα. Apud eundem habetur ΕΤΙΑΜ Ὀλετῆρες, φονεῖς: à nom. ὀλετὴρ quod verbale est, quasi ab ὀλέω, cuius fut. ὀλέσω. Ab ὀλετὴρ est ΣΟΕΜ. Ὀλέτιρα, Perditrix, Interfectrix, Quæ perniciem & exitium affert.

C. Αἰνολέτης, ου, ὁ, Horrendū in modū perdēs. vel Graue exitiū inferēs. Orph. Argon. vers. 424, Καὶ Κρόνου αἰνολέτεω.

C. Ἰνδολέτης, ω, ὁ, Indorum perditor, Qui Indis cladem intulit. Epitheton Bacchi Indiæ domitoris. In Epigrām.

C. Παντολέτωρ, Exitium omnibus afferens, Omnia perdēs & labefactans.

Ὄλεθρος, ου, ὁ, Perditio, Pernicies, Exitium. Thucyd. libro 7, pagina 241, χρημάτων τ' ὀλέθρῳ καὶ σωμάτων φθορᾷ ἐκέκασαν τὸ στράτευμα, eo quòd pecuniæ interissent. Herodian. lib. 2, ὀλέθρου ἕνεκα τῶν μὲν ἄλλων πολλῶν γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον, qui tanti exitii & cladis autor illis iam fuit, mox futurus nobis est. Et lib. 3, ὡς ὄλεθρος αὐτῷ οὐχ ὁ τυχὼν ἐπήρτηται. Et lib. 2, οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ σῷ νῦν ἡμῖν ἡ ἄφιξις, ad exitium & mortem tibi afferendam. Vsitatissimum est hoc vocabulum & apud Homerum, itidem pro Perdito, Exitium, Pernicies, Mors. Il. χ, de ingulo, seu gula, ἵνα ψυχῆς ὥκιστος ὄλεθρος. Odyss. π, τῷ δ' ἤρτυνε αὐτῇ ὄλεθρον, parabat ei exitium & mortem. Odyss. κ, ὃς δή σφιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Iliad. ξ, τῷ τάδε ῥα ἕκαστοι βουλεύσατον ὄλεθρον. Iliad. ρ, ἡμῖν δ' αὖτ' αἰσχίστη αἰτὺς ὄλεθρος. Iliad. λ, ἦ μάλα δή σε κιχείτην αἰπὺς ὄλεθρος. Iliad. π, Ὡς ἔδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πίεσεν' ἐφῆπτο. Odyss. α, πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον. Iliad. υ, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, ab eo depulit exitium, seu mortem. Iliados ο, ὡς οἱ καὶ πάρ πάϊδες ἀπὸ χροὸς ἦρκε' ὄλεθρον. Odyss. ι, αἰπὺν ὀλμὸν αἰπὺν ὄλεθρον. Odyss. δ, ὥλετ' ὀλέθρῳ αἰσυλίῃ. Odyss. γ, ἦγε γὰρ αὐτὸν ἀπώλεσε λυγρῷ ὀλέθρῳ. Homo etiam aliquis ὄλεθρος dicitur, vt Pestis, Pernicies, pro Pestifer, Perniciosus, Exitialis: Græcis alio nomine λυμεών. Demosth. cōtra Mid. πόνδε βάσκανον, πόνδε ὄλεθρον. Idem Philippic. 3, εὐδὲ βαρβάρου ὄντος ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνος. Idem Pro cor. ὄλεθρος γραμματεύς. Luc. De saltat. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Idem, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος.

C. Ἀνώλεθρος, Interitus expers, Ab internecione liber & immunis, Interitui non obnoxius, seu Qui non interit. Reperitur ΕΤ Ἀνόλεθρος, eadem signif. vt Iliad. ν, Τοὺς δ' ὦρσ' ἀνὰ πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, damni & exitii exortes.

C. Δυσώλεθρος, Qui difficulter interit. Theophrast. Histor. plant. libro 3, πρὸς κακκυμηλέαν. i. prunum, βαθύρριζον καὶ δυσόλεθρον ξύλον vocat. vbi Gaza vertit Inextricabile: alii, Quod difficilè interit, Ægrè moriēs & tabescēs, Viuax.

C. Παναώλεθρος, ΕΙΥΑ Παιόλεθρος, Planè perditus, Qui prorsus perit: vel etiam Prorsus exitiabilis & pernicioſus. vnde apud Hes. Παιόλεθρον, ἀξύλας, πανώλας. Priori signific. vtitur Soph. Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα ἐξαπαίσασα παιόλεθρους ξυναρπάσειεν, penitus perditos. Idem in Electra, p. 115, σὺν παιόλεθρος τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι καξερημῶσαι δόμους. Posteriori signif. dicitur παιώλεθρον κακὸν & παιώλεθρος πόλεμος. Quod verò ad scripturā attinet, παιώλεθρος potius quàm παιόλεθρος. quod tamen & apud Hesych. legitur in Παιώλης. VNDE Παιωλέθρως, Cum internecione, Cum vniuersali exitio. Et παιωλέθρως ἀπόλλυσθαι, prorsus interit & emoritur. ET Παιωλεθρία, ας, ἡ, Internecio, Exitium quo res aliqua prorsus perit. Herodot. παιωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, Qui prorsus perierunt, seu funditus euerti sunt. Thucyd. lib. 7, pag. 264, παιωλεθρίᾳ δὴ (τὸ λεγόμενον) ἢ πόλις καὶ ἡμεῖς ἢ οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἀπώλετο. Aristid. παιωλεθρίᾳ διέφθειρεν. In v. l. scribitur ΕΤΙΑΜ Παιωλιθρία per ω, sicut παιώλεθρος.

Ὀλέθριος, ου, ὁ ἡ, Exitialis, Pernicioſus, Lethalis. Iliadis τ, αἳ πάσῃς ὀλέθριον ἦμαρ ἐπῆλθον. Eodem libro, circa finem, Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. Plato epistola 7, ὀλέθριος πάσῃ ἢ πόλει, exitiale & pestiferum est id tentare. Chrysost. De sacerd. τῆς ὀλεθρίου ταύτης ὀδυσσείας. Aduerbialiter Soph. ὀλέθριον αἰκίζει dixit pro Exitialiter, seu ἄχρι θανάτου, vt schol. exp.

C. Παναώλης, ους, ὁ ἡ, Qui prorsus perit: vel Omnino exitiabilis, vt παναώλεθρος. Apud Hesych. πανώλης, παναόλεθρος, ἀξώλης, πανωλυμφος. Formatur autē hoc πανώλης à præt. med. ὤλα. VNDE Πανωλία in v. l. Pernicies qua res aliqua prorsus interit, vt παναώλεθρία. Scribendum tamē potius Πανώλεια, vt ἀπώλεια. At pro πανώλια, quod apud Poll. legitur lib. 6, c. 46, inter compolita à Παῦ, scribendum existimo Παυωλία, sicut ibidem pro Παυώνια reposuerim Παυώλια: id enim colligitur ex iis quæ præcedunt & sequuntur, Παυθωλία, Παμβοτάνα.

C. Τελεξώλης, Exitio dignissimus, Perditissimus. vulg. lex. ex Eustathio.

C. Ἀλλόλυμι, siue Ἀπόλλυμι, vsitatum est thema pro Perdo: quum præcedentia ἀπόλλυμι & ἀπόλλω sint inusitata, sicut dictum est. Apud Platonem σῴζω & ἀπόλλυμι opponuntur, in Minoe, καὶ τὸ μὲν σῴζειν τὰς πόλεις καὶ τὰ σώματα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτοὺς. Passiuū, Ἀπόλλυμαι, Perdor, Pereo. Xenoph. Hellen. 1, καὶ αὐτοῦ φεύγων βοῆς ἀ-

πόλλυσιν ἐν τῇ Ἑλλησπόντῳ ὑπὸ τῆς Ἀθηναίων ἀρχῆς. Idem Hellen. 4, εἰς δὲ τὸ ἀπόλλυσθαι πάντας πάντα ὑπηρετοῦντας. Homerus de fructu arborum dixit ἀπόλλυσθαι, Od. ν, Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ὀλέκει Χείμετος οὐδὲ θέρεος ἐπιπάσης. Vt autem ἀπόλλυσι & σώζει opponuntur in loco Platonis modò citato, sic ἀπολλύμενον & σωζόμενον contraria facit Isocrates in hoc Archidami loco, ἐξὸν μὲν καλόν τι ἀποθνήσκοντα, δι' ἀρετὴν δὲ σωζόμενον. Sic apud Plutarchum De animi tranquillitate, μισητὸν γὰρ ὅτι τοῖς ἀπολλυμένοις αὐθαδῶς, μὴ χαίρειν δὲ τοῖς σωζομένοις.

Ἀπόλλυμι pro Amitto, citatur ex Chrysostomo, vbi dicit, ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Sic ἀπολέσαι pro Amittere vsurpari, ex variis exemplis antea probauimus.

Dicitur ETIAM Ἀπολέσκω, poeticè pro ἀπόλλυμι, Perdo. Passiuum Ἀπολέσκομαι, Perdor, Pereo. vnde ἀπολέσκετο in tertia persona singularis præteriti, apud Homerum Od. λ, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀϊσσόμενον.

Ἀπολέω, λῶ, Fut. λέσω. Præt. ἀπώλεκα, & Atticè ἀπολώλεκα, quod frequentiori est in vsu. Perdo, Malè perdo, Interficio. Homerus Iliadis α, Καίπερ μοὶ ἔσσιν καὶ καρπάσιμοι ἐμάχοιτο Φῆρσιν ὀρεσκῴοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσε. Idē Od. ε, - ὃ δὴ τάχα εἶκον ἅπαντα Παίζων διφρήσειε, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃ. id est, Et vniuersas fortunas domus pessundabit. Est enim ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃ per tmesin pro ἀπολέσῃ πάμπαν. Aristophanes in Nebulis, Καὶ τὰς ὄρχεις ἐξέλκουσι, Καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι, Καί μ' ἀπολοῦσι, Et me perdunt, Et me enecant, Mori me denique cogunt. ἀπολῶ tamen vsurpari solet pro Perdam, vt futurum ab ἀπόλλω. vnde & ἀπολεῖ perdet, & ἀπολοῦσι perdent. sed hic videtur posse præsentis esse temporis, sicut præcedentia, ἐξέλκουσι, διορύττουσι. Idem poeta in eadem comœdia, — ὦ Παμπόνηρε, ὡς μ' ἀπώλεσας. Plutarchus in Fabio, πάνυ μὲν ἦν ἐν πρωτοστάταις, βραδὺς δ' ἦν καὶ τοῖς ἔπειτα δι' Μινούκιον, ἑαυτὸν ἀπολώλεκε, Seipsum perdidit. id est, sibi exitium attulit. Atque hæc coniugatio tempora ista potissimùm in vsu habet, aoristum primum, & præteritum actiuum, item medium, ἀπόλωλα, & quidem omnium frequentissimè. Ὀλῶ, inquit Eustathius, ὀλέσω. Præt. actiuum, ὤλεκα. Medium ὦλα. quia medium præteritum breuius solet esse actiuo vna syllaba. Atticum autem præteritum medium ὅλωλα. Sic Ἀπολῶ, ἀπολέσω, ἀπώλεκα, ἀπῶλα, ἀπόλωλα. Habet autē Ἀπόλωλα significationem neutram, Perii, Disperii. Potest tamen & passiuè exponi, Perditus sum. Xenoph. Hellen. 3, ὡς τὰ μὲν ἐπ' ἐκείνοις (τοῖς) ἀπολώλατο, ὁ δὲ δῆμος οὑτοσὶ ὑμᾶς ἔσωσε. Sic idem. Hiad. 3, ἐπεὶ δὴ ἐκλώσθω, σαφῶς ἀπολωλέναι νομίσαντες, νῦν ἀνάριθμα σώσασθε σῶοι ὡς εὐδιπώτατοι. Aristophanes in Nebulis, Ἀπόλωλας. ἀδύνατος γὰρ σώζῃ. Periisti, Disperiisti, Actum est de te, Nullus es. vt loquitur Latinus comicus. Præteritum pluſquam perfectum est ἀπολώλειν, Perieram. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀπολώλειν αὐτὸν μὴ ἀπολωλεκόσι. Xenophon Pæd. 6, πάλαι ἀπολωλὼς τῷ φόβῳ, Iampridem perierat præ metu. Vbi notandū est genius loquendi quod vsurpat eodem loco, infinitiuo vtens, ἀπολωλέναι δὲ τῷ φόβῳ μὴ π παθεῖν ὑπὸ Κύρου. Apud Demosthenem contra Midiam, ἀπολωλέναι μοι δοκεῖτε. Participium est ἀπολωλώς, Perditus, Qui periit. Participia autem actiuam significationem habentia, & ἀπολωλεκώς & ἀπολέσας, illud præteriti temporis, hoc autem aoristi.

Interdum etiam Amitto. vt Homer. Odyss. β, — πατρὸς ἐμοῖο ἀπώλεσα, Amisi patrem, Orbatus sum patre. Sic Iliad. ε, Achilles de Patroclo, — τὸν ἐγὼ περὶ πάντων ἑτάρων ἐφίλησα ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. quanquam Eustathius videtur intellexisse hīc τὸν ἀπώλεσα sumi pro Quem perdidi, Cui mortis causa fui: quòd videlicet eum ad pugnam miserim in qua occubuit. nam proximè præcedentia verba sunt, — ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος. Vnde annotat Eustathius, οὐ γὰρ ἁπλῶς εἶπεν, ὤλετο, ἀλλ' ἐπ' ἐμοῦ σύλαστος ἑκὼν εἰς μάχην. Non dubito tamen quin subtilior & longius petita sit hæc expositio, ac eodem sensu dicat Achilles se ἀπολέσαι Patroclū, quo Telemachus in loco modò citato dicit se ἀπολέσαι suum patrē. id est amisisse. nam Latinè dicūtur liberi amittere patrem, & vicissim pater liberos. Idem poeta Odyssex δ', — ἧχι ἀπώλετο οἶκος Εὖ μάλα ναιετάων-

σι, κηκεδόσι πυκιὰ κραδίη ἐδάλε. vbi scholiastæ ambiguè esse volunt dictum ἀπώλετο οἶκος. posse enim intelligi οἶκος (id est domus) Priami: non solùm, οἶκος ἐμός, id est domus mea. Vbi non dubium est quin si οἶκος ἐμὸς intelligatur, ἀπώλετο significet Amisi: at si οἶκος Πριάμου, domum Priami, ἀπώλετο exponi debeat Perdidi. id est destruxi, vel pessundedi. Apud eundem Iliad. ω, Achilles ἕλετο ἀπώλετον, amisit commiserationis affectum. Alibi autem Hector dicitur ἀπολέσας θυμὸν pro Animam amittere, ideſt Vita priuari: Iliadis ε, — αἴ κε μὲν Ἕκτωρ Πριάμῳ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσῃ. Quod & per verbum simplex dicitur θυμὸν ὀλέσαι, Il. α. Præteritum medium ἀπόλωλα. vnde infinitiuus ἀπολωλέναι, Amissum esse. Homer. Iliad. ϛ, — νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. perinde acsi dixisset, νόον ἀπώλεσας καὶ αἰδῶ. vt dixit de Achille, — ἕλετο μὲν ἀπώλεσον, αἰδὲ οἱ αἰδὼς Γίνεται. Cæterùm vsurpatur & in prosa hoc verbum in eadem significatione. Demosth. Olynth. 1, ὧν μοι πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ὑμετέρας ἀμελείας αὖ τις θεὶν δικαίως. Apud Xenophontem in Conuiuio ἀπόλωλε iungitur cum præpositione ἐξ habente suum genitiuum, ἐπεὶ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, Quandoquidem risus periit ex hominibus. id est Amissus est inter homines.

Passiua vox est Ἀπολέομαι, οῦμαι, inusitata. nam ἀπολοῦμαι & ἀπολοίμην, deducuntur potius ab ἀπόλλυμαι inusitato itidem.

Ἀπόλλω thema barytonum inusitatum: sed cuius futurum ἀπολῶ vsitatissimum est, Perdam. & passiuum itidem ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo. vnde ἀπολούμενος participium. Item Aor. 2. passiuus, ἀπωλόμην. Etymologistes, Ὄλλω, inquit, cuius futurum ὀλῶ Aor. 2. ὤλον. passiu, ὠλόμην, ὤλω. vnde ἀπωλόμην. Aristoph. Pluto, Ἀπολῶ τὸν ἄθρωπον κἀκεῖνα τουτονί. Et paulo antè dixerat, Εἰ μὴ φοβοῖτ' ἐγώ, ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibidē, — οἶμοι τῶν κακῶν, Ἀπολεῖς. Idē poeta in Nubibus, — ἀπολεῖν με φησὶ κἀξολεῖν.

Passiuæ autem vocis futurum ἀπολοῦμαι, Perdar, Peribo. Aristoph. in Nub. — ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. pro ἀπολοῦμαι ἀφ', per tmesin, sicut & in loco modò citato, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibidem. Socr. Ἀπολεῖ κἀκεῖ. Strepſ. ἀλλ' ὦ γαθὲ ἀπολωλ' ἀθρόως. Peribis, Ibis in malàm rem, Malam pestē oppetes. Est autem frequens vsus & participii futuri temporis ἀπολούμενος, quod quidem sonat ad verbum Periturus: sed tamen nisi alio Latino verbo reddatur, non exprimitur eius emphasis. ac re vera quanuis sit participium ἀπολούμενος, tamen nominis locū in communi vsu obtinet. lūgitur autem vt plurimum cum participio κάκιστα. & redditur à quibusdam Pessimè perdendus, ab aliis (ex quibus est Budæus) vertitur Perditissimus. Demosthenes, ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστα ἀπολλυμένων ἀνθρώπων, Ab istis perditissimis hominibus. Aristophanes in Pluto, Σὺ δὲ πῶς ἰὼν ἐκεῖ, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; Idem initio Pacis, — ὃς αὖτοῦ τῇ κάκιστ' ἀπολλυμένῳ. De muliere autem dicitur ἀπολλυμένη. Idem rursus in Pluto, Σὺ δὲ τί ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη νῦν λοιδορῇ; Alciphron in epistola Thaidis ad Thettalam, ἀλλὰ καλῶς ἡμᾶς αὖτη τῶν ἡμιόνων ἐποίησε, τῇ κάκιστα ἀπολλυμένῃ Μεδείᾳ χαρίζεσθαι δόξασα. Nec solùm de personis dicitur, sed & de rebus. vt apud Aphthonium in Progymnasmatis, in Loco communi cōtra tyrannum, καταλήψομαι τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τοὺς κάκιστα ἀπολλυμένους ἐκ τοῦ δήμου ποιήσομαι νόμους. Interdū verò genitiuus additur qui à superlatiuo κάκιστα regitur. vt apud Lucianum dicit Prometheus, Ὥσθ' ὅταν χρόνον ἐγὼ τὴν Καυκάσου φυλακὴν ἀπολωλεκὼς τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀετὸν ἀφῶμαι αὐτὸν βίᾳ τοῦ ἥπατος. Apud eundem Lucianum, ὁ δὲ κάκιστα αἰθέρων ἀπολούμενος, ἀπὸ ταὐτοῦ καταπτὰς, ὅτι παραλιώσειεν τὸ παιδὶ φέρων τὸν δίσκον. Vbi ὁ κάκιστα αἰθέρων ἀπολούμενος, est Inter ventos perditissimus, vel Omnium ventorum perditissimus. Sic in præcedente loco τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰετὸν vocat aquilam inter omnes aues perditissimam. Quanquam quum ἀπολούμενον interpreter perditissimum, nō mihi videor satis vim Græcæ vocis assequi. Sed ne Budæus quidem illo Latino vocabulo aliud inuenire potuit aptius: & quo contentus ille fuit, contentos esse alios quoque par est, tantisper dum aliud nacti fuerint accommoda-

tius. Cæterùm ille est vulgaris huius vocabuli ἀπολούμενος vsus. Reperitur autem alicubi & alio modo vsurpatum, videlicet tãquam participii naturam retinens, & præsentis temporis non futuri. Lucianus in quodam meretricio dialogo, ὀκνῶ φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν καίπερ ἀπόλλυμι ἀπολούμενον, ἐλπόμενον τῶ πώγωνος ὑπὸ δημίου. perinde acti dixisset, ὃν καίπερ ἀπόλλυμι ἀπολούμενον, quasi ἀπολούμενον esset præsentis temporis, factum per contractionem ex ἀπολλυόμενον. Nisi fortè iocando (vt fit) ita loqui voluerit, pro eo quod est ὃν καίπερ ἀπολλύμενον, ἀπόλλυμι ἐλπόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου. atque hoc mihi potius persuadeo. Inuenitur etiam κακῶς ἀπολούμενος: vt apud Isæum τῶν τὸν κακῶς ἀπολουμένων. Reperitur & apud Aristoph. Lingua vernacula eodem modo vtitur futuro in huiusmodi genere loquẽdi. dicit enim vulgus de homine scelerato, *C'est un meschant qui perira malheureusement.* Item, *C'est un meschant que le diable emportera quelque iour.* sicut ἀπολούμενος propriè est Perituru, vti dixi. Latini hominem morte dignum, dicunt eodem (fateor) sensu, sed non pari emphasi. Quod si hoc genere loquendi vti vellem in reddendo vocabulo ἀπολούμενος, dicerem potius hominem centum vel mille mortibus dignum. vt Cicero dixit millies mori, & millies appetere mortem: & Demosthenes μυριάκις ἀπολωλέναι. Secundus autem aoristus est ἀπωλόμην, cuius optatiuus ἀπολοίμην, Infinitiuus ἀπολέσθαι, quæ vsurpant tam prosæ quàm carminis scriptores. Plutarchus in Apophthegmatis, ἀπωλόμην ἂν εἰ μὴ ἀπολωλεκὼς ἦν. Et in optatiuo, ἀπολοίμην. Hom. Odyss. α, Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτα μὲ ῥέζοι. & Iliad. ξ, Αἰ γὰρ δὴ ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ οἱ σῶλον ὀπάσσαι. Item Il. ε. Καί τύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ὑπ' ἀνδρῶν Αἰνείαο, Εἰ μὴ ἄρ' &c. Aliquando (ac præsertim in prosa) ἀπολοίμην ponitur in iureiurando, præcedente vel sequente ἵνα, aut εἰ, vel εἰ μή. & sæpe dicitur κακῶς ἀπολοίμην. vt modò habuimus ex Aristophane ἀπολοῦ κάκιστα, item ἀπολεῖ κάκιστα. Item, ἀπό σ' ὀλοῦ κακὸν κακῶς. Idem poeta sic vsus est optatiuo ἀπολοίμην, addens etiam πρόῤῥιζος cum κάκιστα: in Ranis, Ἀλλ' ἵνα σε τῆς λοιπῆς ποτ' ἀφίλωμαι χρόνου, Πρόῤῥιζος αἰτῶ, ἢ χυτρᾶ, τὴν παιδίαν, Κάκιστ' ἀπολοίμην. Latini optatiuo Dispeream eodem planè modo vtuntur: subiungentes Si vel Nisi, aut Ni. Exẽpla sunt in thesauro Latinæ linguæ quem pater meus edidit.

Ἀπώλεια, ας, ἡ, Perditio, Amissio. Gaza autem libro Gramm. 3 à themate ἀπόλλυμι facit verbal: ἀπόλεια, nullum tamen exemplum afferens. At frequens est ἀπώλεια in Nouo testamento. vt Matth. 7, πύλη ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Marc. 14: & 2 ad Thessalon. 2, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας. Act. 12, οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρίζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλειαν. Et cũ genitiuo, vt ἀπώλεια μύρου, Mar. 14.

c. 2. Ἐξαπόλλυμι siue Ἐξοπολλύω, Funditus perdo. Et pass. Ἐξαπόλλυμαι, Prorsus pereo, Depereo. vnde ἐξαπώλετο. & ἐξαπολέμενος. & ἐξαπόλωλα, Deperii, seu prorsus perii, vel interii.

c. 2. Παραπόλλυμι, Malè perdo, Pessundo contra meritum seu debitum. Et Παραπόλλυμαι, Malè pereo, Immerenter & indignè pereo. Luc. in Anach.

c. 2. Προαπόλλυμι, Perdo antè. Pass. Προαπόλλυμαι, Pereo antè. Xenoph. in Apolog. Socr. Et apud Philostr. in Heroic. προαπόλωλά σου.

c. 2. Προσαπολλύω siue Προσαπόλλυμι, Præterea perdo. At προσαπώλεσεν, præterea amisertit: & προσαπολέσαι ξ ὀκτὼ ἔτη, etiam illum præter cæteros perderet seu perimeret, tanquam à Προσαπολέω.

C. Διολλύω sive Διόλλυμι; Disperdo. Et Διόλλυμαι, Dispereo. διόλλυται Budæus interpretatur Perit, Perit, in hoc loco Plat. in 2 De republ. ἐμὲ μὲν καὶ πάνυ ὀλίγον, ὡς ἐοικέναι πρὸς παρὼν ἔργου καιρόν, διόλλυται. nisi fortè διόλλυμι activam potius signif. habeat, sicut scholiast. Thucydidis libro 3, pagina 97, διόλλυται exponit ἀφανίζουσι. Soph. autem dicit διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν, Ab Atridis interimor: pro διόλλυμαι ὑπὸ Ἀτρειδῶν, vt Plato epistola 7, διολεῖται ὑπὸ κύκλου κινδυνεύει καὶ τὸ συγγενικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, periculum erit ne disperdatur & pessundetur.

C. Ἐξολλύω, Funditus perdo, Extinguo, Prorsus pessundo & euerto. Aristophanes Pluto, Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. malè perdam vos malos. Idem in Nub. — ἀπολῶν μ' ἅπαντα κἀξολεῖν, se me funditus perditurum & euersurum. Rursum in Pluto, Τὰς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Ibidem, ἀλλ' εἰ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολεῖ σε, te perdat penitus & deleat. Et in Equit. Ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τὸν μέλλοντα ἐξολεῖν, qui hunc prorsus perditurus est. Præt. med. ἐξολώλεκα. vnde ἐξολωλεκὼς citatur in v. l. ex Aristoph. Pluto, Οὐ πολὺ μᾶλλον φησὶν ὅδε ἐξολωλεκώς, ipse multo magis quosdam perdidit & euertit.

B Ἐξώλης, τος, ὁ καὶ ἡ, Planè perditus, Qui prorsus interiit & euersus est: idem cum παιώλης. Aristoph. ἐξώλεις γένοισθε, Dispereunt, Penitus intereunt. Idem, ἐξώλης ἀπόλοιο, Funditus intereas, Dispereas. Demosthen. ἐξώλη ποιεῖς. Idem, ἐξώλης ἀπολοίμαν, dispeream. Item Perditus, Deploratus: vel Exitialis, Noxius. Aristoph. Pluto, Οὐδὲν πέφυκα ζῶον ἐξολέστερον. Et ἐξώλης ἐρωτομανία, perditus amor, quo quis perditè amat. VNDE Ἐξώλεια, ας, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua funditus euertitur & interit. Idem cum παιωλεθρία, seu παιώλεια.

C. ΠΡΟόλλυμι, Antè perdo. vt προαπόλλυμι. At verò apud Hesychium προολῶ habemus expositum καταλείπω, non sine mendo, quod non facilè ex cõiectura corrigi posse videtur.

Πρωώλης, Qui ante tempus periit, Qui præmaturo exitio periit. Exponitur etiam Ante tempus perdendus.

Alia deriuata magis remota.

Ὀλέκω, Perdo, hoc est Exitium affero, Perimo. Il. ο, Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, suos socios perimentem. Il. σ, οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι. Odyss. χ, Οἱ δέ τε πὰς ὀλέκουσιν ὑπάλμενοι. Pass. Ὀλέκομαι, Pereo, Intereo, Morior. Il. α, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν ὀλέκοντο δὲ λαοί. Hesychius quoque ὀλέκειν exp. ἀπολλύειν, φονεύειν: item πολεμεῖν: sed perperam apud eum SCRIBITVR Ὀλύκειν, vt ex alphabetico etiam ordine manifestum est.

Ὀλίσκω, idem. vnde apud Suid. Ὀλίσκει, ὀλοθρεύει, in manuscripto etiam libro. vnde deriuare possumus ὀλίσκειν, nam in eo Eust. tradit esse pleonasmum τοῦ τ: Il. τ, Ἀργαλέως ὀλίσκειν ὅτε θυμὸν ἐνείκῃ. Ὀλοός, οὐ, ὁ, Pernicios us, Exitialis, Noxius. Il. π, Ἐκ πᾶσ' ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀφίζηαι, id est βουλεύσας ὀλέθρους, vt suprà habuimus. Iliad. γ, ad Iouem, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Alibi ὀλοὸν πῦρ, & ὀλοὸς πολέμοιο. Item Odyss. ε, Φωκάων ἀμφιτρηχὺς ὀλοώτατος ὄδμή, exitialis & pestifer odor, seu terrorimus. Odyss. ι, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι Πόντου ἐπ' ἰχθυόεντος, aduersis ventis. Vel potius q. d. Exitialiter aduersantibus mihi. Alibi ὀλὴ νύξ, & ὀλοὸν γῆρας. Dicitur autem ὀλὴ νύξ particulariter de nocte quadam exitiali, non generaliter de quauis nocte, sicut & ὀλὴ μοῖρα dicitur ὡσεὶ ὁλοκλῶ τῆς ἀνοσίας. At Il. α, — ἢ τάχ' ἂν οἵγ' ὀλοῷ φρονέοντε θάνοιεν, annotat Eustathius ὀξύνεσθαι μοιτικῶς propter sequentem syllabam circunflexam. Quosdam verò ausos fuisse scribere ὀλοῶν, vt huic malo mederentur. Sicut & in meo lex. vet. traditur pro ὀλοὸς DICI Ὀλεός, pleonasmo literæ ι. pro quo ὀλοιὸς perperam apud Etymologistem & in v. lex. SCRIPTVM Ὀλεός.

C. Ὀλοιτρός, Qui exitialia patrat, Maleficus. κακοῦργος, Hesychio, seu Exitium afferens, Mortem afferens, Exitialis. vt apud Nicand. Ther. Τρυγόνα μιλῶ ὀλοιτρὸν, ἁλιῤῥαίστην πτερύγεσσιν Οἵη τ' ἀπαλέξασθαι. Vocat autem ὀλοιτρὸν turturem marinam, quæ lethiferum animal est, φοιβοπαθῆ, vt schol. exp.

Ὀλωΐτιος, idem cum ὀλοός. Hesiod. Theog. Τῆς δ' ὀλωΐτιόν ἐστι γόνος καὶ φῦλα γυναικῶν.

Ὀλοΐτιος, idẽ. Greg. Ἤμοι γῆρας ἔχυτο ὀλοῶτον. Vbi ὀλοΐτιον γῆρας dixit quod Homerus ὀλοὸν, grauem & exitialem senectutem. est enim senectus limen mortis.

Οὐλοός, pro ὀλοὸς, Pernicios us, Exitialis, Noxius. Citatur ex Apollon. Arg. lib. 2. Itidémque apud Nic. in Ther. Αἰγυπτίου οὐλοὸς αἶα dicitur ob ὀλέθρια animalia quæ ibi nascuntur. Sed apud eundẽ eodem l. Κάστορος ἁλσὶν ὄρχις scholexponi posse alt vel ὀλέθριον ἑαυτῷ, vel ὀλόκληρον.

Οὖλος, itidem pro ὀλοὸς, Exitialis, Pernicios us. vt οὖλος ἄρης apud Homerum. quod Hesych. exp. ὀλεθρος, φθορός. sicut & Il. β, Βασσὰ δ' ἔσαν ἠδὲ Λάκαιναι θῆκαι ἔσαν καὶ Ἀμύκλαι, exposuit

nitur Pernicioſum ſommiũ:at Euſt.diuerſis modis,ni- A mirum vel ὀλέθριος, vel ὑγιὴς καὶ τέλειος, vel σπουδὴς καὶ σπουδαῖος, ὅθεν τῷ αὐτῷ ἀσύμφωνα.ſecundum quam expoſitionem deriuat ab εἴλεω, id eſt συνέχω. Pro Exitiali, Pernicioſus, Exitium afferens,accipitur etiam Il.φ, Δείδια γὰρ μὴ θάλος αἰπὺ εἰς τοῦχος ἅλπτῃ.

C.Οὐλοβόρος ου,ὁ ἡ ον,Exitialis & peſtifera vorans.Euſt.pag. 1057, εἰ ἔτυμον τὸ τῷ μύραντι συὶ θαλοβόροις ἐχέσιν Θόρυβδιν:ex poeta quodam,quem non nominat.Dicit verò compoſitum eſſe ex οὖλος(id eſt ὀλέθριος)& βορά.

C.Οὐλόθυμος, Exitiali & noxio animo præditus: Habens ὀλοὸν κῆρ, (vt Il. ξ, Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ Γήθησ᾽ ἐν στήθεσι φόνον τ᾽ φύζαν Ἀχαιῶν Διπλοῦν ὠρώρει: vt Il.α eidem Achilli tribuitur μενεαίνων Οὐλομένη, ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκεν) ſeu ὀλοόφρων. Heſych.exp.ἀλάστιος,δυσθύμως.

Οὔλιος,Exitialis,Noxius.vt οὔλιος ἀστὴρ apud Homerum,de canicula,id eſt ὀλέθριος,χαλεπὸς,inquit Heſych.noxium enim ſidus eſt ſirius.Il.λ,Οἷος δ᾽ ἐν πετίοισιν ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τόν ῥ᾽ ἀνδρῶν ἄδυ τέρπια σπείρει. (ſed annotat Euſt.quoſdã quidem ibi exponere φθοροποιὸς, ἤγουν τὸν ὑπὸ κύνα ὀλέθρια καύματα:alios autẽ καμπτέον, quoniam is φθορὰν σημαίνει φασίν:alios verò SCRIBERE Αὔλιος,& exponere Heſperus:quoniam is ἄγει εἰς αὖλιν τὰ ζῶα,hoc eſt αὐλίζεσθαι ποιεῖ) Heſiod. Aſp.—ὃ δὲ ῥ᾽ αὐτὸς ἐναρφέρος οὔλιος ἀρῆς. Aliquanto pòſt,βεβοφόνται οὖλιες Ἄρης:qui ab Homero θάλος ἀρῆς dicitur.Sic Soph. Aiace,οὐλίῳ σὺν πότμῳ,itidem pro ὀλεθρίῳ.

Οὔλιμος, idem. nam Heſych. exponit, ὀλεθρίους:& οὐλίμων, ὀλεθρίων.

Οὐλόμυθος, itidem Exitialis, Pernicioſus. quod factum eſſe puto ex aor.1 ὀλόμβησε,interpoſito υ metri cauſa,ſicut οὐλοὸς pro ὀλοὸς ex Apollonio affertur.ita autem οὐλόμυθος ſiue Οὐλόμβος dicetur vt ὀλυμβήσαι ἡδοναί apud Dionyſ. Areop. Voluptates perditæ, vel etiam perniciosæ. Heſych.Οὐλόμβος exp.ὀλέθριος,& Οὐλομβέω,ὀλεθρεύω,ἐξόλλυμι: vbi exponit μενεαίνων οὐλομβέω, quod initio Iliadis legitur de ira Achillis,quæ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκεν. Iliad. τ,Ἄτη ἣ τάπερ πάντας ἀᾶται Οὐλομένη: Et Od.ε,ἐπεὶ οὐλομένης γε χρὼς καπὶ κῆδε᾽ ἔχουσι Ἀνέρες. vbi οὐλομένης vel actiuè exponere poſſumus,Exitialis:quia ad multa facinora cõpellit fames:vel etiam Perdita,ὀλέθρια πάσχουσα,κακοδαίμων. Et οὐλόμυον φάρμακον,noxium ac peſtiferum pharmacum.Od.κ.Et οὐλομένῃ ἠπὶ.Noxia & exitium afferens dea, ἄτῃ, ὀλέθρου ποινητῆρι, Apollon.lib.1 Argon. —οὐλομένης δὲ θεᾶς τοροτύνετο μενεαίνων: nili malis exponere ὄλεθρον βουλεύσασαν, vt ſuprà ex Homero habuimus. Heſiod. autem οὐλόμυον ἦπαρ dicit quod Homerus ὀλοὸν,& Gregor.ὀλοῶν.

¶ Ὀλοθρεύω, Perdo,Peſſũdo, Euerto: Pernicië & exitium affero. vel Extinguo, aut Extermino, vt alii malunt. Verbum apud recentiores vſitatum: pro ὀλεθρεύω,quo Euſt.vtitur in Ὀλοφωΐσες ſuprà. Vtitur eo & Suid.in exponendo Ὀλέσαι. Et Greg.οὐδὲ φθόγγῳ τὸν ὀλοθρεύοντα. vbi exponere poſſumus Exitium ſibi parantem,ὄλεθρον ἑαυτῷ πορίσαντα,vt Homerus loquitur: vel φονεύοντα,Perimentum. vt ὀλοθρεύειν accipiatur pro Occidere,ſicut ὀλλύναι & ὀλέσαι ſiue ὀλέσσαι.Heb.11,ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν,de malo angelo omnes primogenitos Ægyptiorum perimente, præterquam eos quorum fores ſanguine ſignatas vidiſſet. VNDE Ὀλοθρεύσις, Perniciei illatio,Occiſio. ET Ὀλοθρευτὴς,Qui exitium affert,Qui perimit.Heſychio λυμεών:(apud quem tamẽ non ſuo loco ponitur,ſed inter ὄλεσος & ὄλεθρος.vnde ſuſpicari aliquis poſſit ſcribẽdum ὀλεθρευτὴς, ab ὀλεθρεύω, verbo deriuato ab ὄλεθρος.paſſim tamẽ per ο legitur ὀλοθρεύω,etiam in manũſcriptis libris,& verò etiam apud ipſum Heſych.ἐξολοθρεύω.) Legitur autẽ hoc ὀλοθρευτὴς ad Cor.cap.10,ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ, de Iudæis in deſerto murmurantibus. vbi exponitur Ab exterminatore.

C.Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo & euerto, Penitus extinguo. Vel etiam Extermino. Act.3, ἐξολοθρευθήσεται ἀπὸ τοῦ λαοῦ. VNDE Ἐξολόθρευμα.ατος,Internecio,qua videli et aliquis fũditur,perditur,euertitur,ſeu exterminatur. ET Ἐξολόθρευσις,εως,ἡ,Perditio,Occiſio,Exterminatio. ET Ἐξολοθρευτὴς,Qui penitus aliquem perdit & extinguit, Qui perimit & exitium affert. quo verbali Heſ.exp.ὀλέθριος.

Ὅ Λ Ο Σ, ου,ὁ,Totus.Dicitur autem ὅλος,οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ οὗ λέγεται τὸ ὅλον φύσει, vt Ariſtot.definit lib.4 Metaph.circa finem. Duobus autem modis aliquid Totum dicitur:vel reſpectu partium,(& tũc commodius interpretabimur Totum, Integrum, Solidum)vel reſpectu ſpecierum,& tunc reddemus vel Totum vel Vniuerſum.,Philo De mundo, οὐμόνον ὅλους ἐξηλίωσαν,ἀλλὰ καὶ τὰ καλλίστα τῶν ἐν αὐτοῖς μερῶν, non totos illos ſolùm, velut deos, ſed etiam eorum partes pulcherrimas conſecrarunt. Luc. καὶ τοῦτό μικρὸν ὅλον εἰχέμε,me fermè totum detinebat. Plut. De def. orac. εἰ μὴ τὸ ἱερεῖον ὅλον ἐξ ἄκρων σφυρῶν ὑπὸ τρόμου ἥμηται,niſi hoſtia toto corpore ab imis vſque articulis contremiſcat. Plato in Tim.οὐδὲν αἰσθητὸν τῷ νοητῷ ἔοικεν ὅλον ὅλου καλλιον ἔσεσθαι,nihil eſſe eorum quæ non intelligunt, intelligente in toto genere præſtantius, vt Cic. interpr.p.15 mei lexici Cic.Rurſum Plat.aliquãto pòſt, ἓν ὅλον ἐξ ἁπάντων πάντων τέλεον ἐξ ἀτελῶν καὶ ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων ἐπετέλεσεν, Vnum opus totũ atque perfectum ex omnibus totis atque perfectis abſoluit, quod omni morbo ſenióque careret. vt idem Cic.interpr.pag.19 eiuſdem lexici. Idem Plato libro 11 De leg.ὅπως κληθήσεται ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, inſimulare aut in totum teſtimonium,aut in partem. Iſæus,ὅλου τοῦ κλήρου λαχεῖν,In totum aſſem hæreditatis agere, Bonorum poſſeſſionem totius hæreditatis agnoſcere, vt B.vertit.Xen.Hell.7, ὅλον ἐπέπτη φόβον τοῖς πολεμίοις,totum vel vniuerſum aduerſariorum agmen. Soph. Aiace, Τέκμαρ ὅλων δείξω πάθεσι, οὐχ ὅλως σφαλερόν. Et ὅλα τὰ φρονήματα apud Demoſth.Summa rerum. Aliquando verò omittitur φρονήματα: vt quum Polybius dicit, περὶ τοῦ ὅλου κρίνεται: quod Cicero, De fortunis omnibus decernitur,vel De ſumma rerum.Plut.in Fabio,de Minucio,τὸν περὶ τοῦ ὅλου αἰεπρίψαντα κύβον, de ſumma retũ aleam iacturus. Alias etiam apud philoſophos τὸ ὅλον ſignificat Vniuerſum,ſeu Vniuerſitatem rerum. vt apud Plut.in Pericle de Anaxagora, ὡς ὅλοις μὲν οὐ τύχῃ νέμει καὶ αἰτίᾳ διακοσμήσεως ἀρχὴν,ἀλλὰ νῷ ἐπίσημα καθαρόν. Sic & τὸ ὅλον apud Philonem, Vniuerſum, Vniuerſitas rerum: ahbi autem τὸ ὅλον, Vniuerſa res, Summa rei. Plato De leg. ὥσπερ ὅλον εἰπεῖν, Vt in vniuerſum dicã, In ſumma. Nonnunquam verò τὸ ὅλον dicitur ſimpliciter pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν.Luc.in Vit.auct.ἀλλ᾽ ἀνθρωπίς ἐμοὶ τοῦ αὐθρώπου, ἐξ ἁπάντων τῶν παθῶν. Ὁ δ᾽ ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας σοφωτής ἐστι βιβλομαι,vbi etiã vertere poteris Denique,ſicut & ex X.ἐν τῷ ὅλον affertur pro Denique.vel etiã Omnino:ſicut apud Syneſ.114,ὕδατι πολυτῷ καὶ χλιαρῷ καὶ τὸ ὅλον ἐοικότι,expon. Et omnino ſtãte. Itidémque apud Plut.De educ.puer. τὸ δὲ ὅλον,εἴ τις θείη τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖν,exponitur Omnino.Aliter autem apud Plat. De leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ, omnino iniuſtus eſt,id eſt Prorſus. Pro Omnino dicitur etiã παντὸς ὅλου & πάσης ὅλοις. Xen. παντὸς ὅλου. Plato addidit etiam παντί, in lib. De leg. παντὶ καὶ ὅλῳ,prorſus & in totum,ſeu vniuerſum. Et in Cratylo, ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρει τὸ ὁμοίωμα δηλοῦν. Demoſth. Philipp.3, ἐπειδὴ πάσης ὅλοις ἐπέβαλεν ὠόμην,in totum ſe deiectos eſſe rati,ſeu Prorſus ſuperatos. Item δι᾽ ὅλου, itidem In totum,Prorſus, Omnino. Ariſtot. De mundo, ἢ δι᾽ ὅλων παθητὸν, omnino patibilis. Dicitur etiam de tempore.Demoſth. Phil.3, ὦ πεισθεὶς καὶ δόξας οὐχ ὅλοις ἔτεσι. Sic Martial. —Non toto tabuit anno. Herodian. lib.2, νεὶ᾽ ὅλων μὲν οὐ δύο τῆς βασιλείας αὐτοῦ συμπεπληρωκότος,quum nondum totos duos menſes imperaſſet. Quod verò apud Suid. legitur, ὅλος δὲ πᾶς ὁ τῆς ἀρετῆς περὶ ἕνας ἐπιτηδεύσας κινδύνους, reddideris potius Tota eius mens & cogitatio.

C.Ὁλοχερὴς,ής,ὁ καὶ ἡ,Integer.ὁλοχερὴς κίνδυνος dicitur Periculum de ſumma rerum,ὁ περὶ τοῦ ὅλου. Polyb.ὁλοχερῆ μὲν κίνδυνον κατὰ μηδένα τρόπον συνίστασθαι, prælio de ſumma totius belli nullo modo ſuſcipere. Apud Philonem verò in lib.De mundo,ταῖς τῶν ταυτὸς ὁλοχερεστέραις μίξεσι, Bud. interpr. Amplioribus vniuerſi partibus. Et ibidem,περὶ τοῦ ὁλοχερεστέρου τοῦ κόσμου φυτοῦ, idem vertit, Super præcipuis mundi ſtirpibus. Apud Dioſc. tamen lib. 5,c. 92, de ſcolecia,θλασθεῖσαι αὐτὰς εἰς ὁλοχερίσματα,

μέρη, Ruell. interpret. Minutissimè frangens comminuénsque. vt εἰς ὁλοχερέστατα μέρη idem sit quod aliquanto antè λεπτομερέστατα. VNDE Ὁλοχερῶς, In totum, Penitus, Prorsus. πλεόνως, Hesychio: ὁλοπλῶς, Suidæ. Isocr. ad Philipp. πολὺ δὲ μᾶλλον ἄλλο τι περὶ ἐκείνους φιλουμένων τοῖς πολλοῖς ὁλοχερῶς διαπεπτωκότας, ἀκρατεστέρους καὶ φαυλοτέρους αὐτῶν δοκοῦντας. Et ὁλοχερῶς κόπτειν, seu θλᾶσαι apud Dioscor. Penitus tundere (quod εἰς ὁλοχερῆ μέρη θλᾶσαι idē appellat) lib. 5, cap. 82, de vino helleborite, ὁλοχερῶς σεσωθλάσθαι. lib. 2, cap. 92, ὁλοχερῶς κεκερματίσθαι, planè contusi. Aliquanto antè, πάντα δὲ ἴσως ὁλοχερέστερα κεκερματίσθαι. Et mox, ἀκριβέστατον ὁλοχερέστερον κοπῆναι.

C. Ὁλοπλής, ής, ὁ ἡ ἡ, Totus, Integer. VNDE Ὁλοπλῶς, In totum, Integrè, Penitus. Illo aduerbio Suid. exponit præcedens ὁλοχερῶς.

C. Καθόλου, In vniuersum, In summa. vt καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, vt igitur in summa dicam: sicut ex Plat. paulo antè habuimus. ὡς μὲν ὅλως εἰπεῖν. exemplum ex Plut. habes apud Bud. pag. 989, vbi καθόλου εἰπεῖν, & συνελόντι φράσαι idem esse dicit, id est Vno verbo dicere. Aliquādo καθόλου δὲ dicitur pro καθόλου δὲ εἰπεῖν, sicut & τὸ δ' ὅλον, pro τὸ δ' ὅλον εἰπεῖν. Aristot. De mundo, καθόλου δ', vt verò summatim loquar. Sic Demosth. pro cor. καθόλου μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθ' ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ ἵστασθαι. Paulo aliter Isocr. ad Nicocl. καθόλου δὲ περὶ ὁπωσδηποτοῦν ὧν χρὴ σοφίζεσθαι, ὡς ἐγχειρήσομαι διελθεῖν, In vniuersum autem & in genere quibus incumbendum sit studiis, conabor explicare. Apud Arist. in Analyt. prior. ἡ καθόλου πρότασις, cui opponitur ἡ κατὰ μέρος. de qua intellexisse videtur Lucianus in Hermot. quum ait, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' ἔστιν ἃ λέγεις, ἀπὸ τῶν μερικῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. Et τὸ καθόλου, aduerbialiter pro In vniuersum, In genere. Plut. ad Color. φαίνεται μὲν γὰρ τὸ καθόλου καὶ τῇ φύσει πρωτεῖον ὁ εἶνος. VNDE Καθολικός, οῦ, ὁ, Vniuersalis. Alicubi verò & Perpetuus, seu Perpetualis: vt quidē legitur apud Quintil. lib. 2, cap. 13, Propter quæ mihi semper moris fuit quamminimum alligare me ad præcepta quæ καθολικὰ vocant, id est (vt dicamus quomodo possumus) vniuersalia vel perpetualia. raro enim reperitur hoc genus vt non labefactari parte aliqua & subrui possit. Libro 3 Perpetua idem Quint. appellat. Hermog. οἱ κοινοὶ καὶ καθολικοὶ λόγοι. Philo De vita M. libro 3, καὶ καθολικώτερον πάντα νόμον περὶ κλήρων διαδοχῆς, legem proponit perpetuam de successione hæreditatis, Turn. interpr. VNDE Καθολικῶς, Vniuersaliter, In vniuersum. καθόλου.

C. Σωλον. Aristot. Metaph. 2, εἰ ὁ τῶν ἀδυνάτων, αἰσθητὴ τῆς ὕλης τὸ σωλον, τοῦτο μορφὴ καὶ τὸ εἶδος. hoc est, ipsum è materia & forma constans. Et lib. 6, λέγω δὲ ὕλην, οἷον τὸν χαλκόν· τοῦτο δὲ μορφὴν, τὸ σχῆμα τῆς ἰδέας· τὸ δ' ἐκ τούτων, τὸν ἀνδριάντα· τοῦτο, τὸ σωλον. id est autem τὸ σωλον cuius est ὅρισμος. Hæc Bud. pag. 527, vbi σώλον & συναμφότερον synonyma facit. Et mox, Τὸ σωλον dicitur etiā τὸ ἐξ ἀμφοῖν, id est substantia ipsa concreta & formata. Aristot. τοῦτο μὲν οὖν ἐξ ἀμφοῖν οὐσίαν, (λέγω δὲ ἓν τῆς ὕλης καὶ τῆς μορφῆς) ἀφωρίσθω. Quibus locis Aristotelis similis est quidam Themistii in 2 De anima, initio. Isocr. τὸ σωλον videtur accepisse pro Vniuersum, Summa: in Panath. ἀποδείξας ἐν ἅπασιν τὴν ἀνδρείαν, ἐν πᾶσι τοῦτο σωλον τὸν ὁμόνοιαν, ἐν τοῖς πολέμοις δὲ τὴν μάχην. Bud. loco citato, Ponitur (inquit) & pro σύμπαν & pro πᾶς. Theophrast. in 2 De caus. ὡς δὲ τὸ σωλον εἰπεῖν, ὅλως οὕτως ἐπὶ πάντων, Omnino autem, Vt in vniuersum autem dicam: pro quo ibidem ὅλως πάντων dixit. Demosthenes contra Dionysod. τὸ μὲν σωλον οὐκ ἂν ἐξείλοιμεθα, In vniuersum verò nequaquā expungemus. Bud. Et Cebes, ἐν τὸ σωλον δὲ, τὸ μὲν τοῦτο ὡς ἀγαθὰ ὄντα, τοῦτο δὲ τὸ παράπαν τοὺς ἀνθρώπους, In vniuersum autem, seu Denique autem. lic & τὸ ὅλον δὲ suprà.

C. Ἡμιόλιος, ου, ὁ, Totus cum dimidia sui parte, Sesquialter, vt Vitruu. interpr. suprà in Ἐπιδίμοιρος. Triclin. pag. 447 comment. in Soph. vbi de metrorum ratione tradit, Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἔχει γὰρ τὸν πόδα ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ. Macrob. in Somn. Scip. lib. 2, Hemiolius est quum de duobus numeris maior habet totum minorem, & insuper eius medietatem, vt sunt trīa ad duo. nam in tribus sunt duo & media pars eorum, id est vnum. & ex hoc numero qui hemiolius dicitur, nascitur symphonia quæ appellatur διὰ πέντε. Martian. Capella De arithm. lib. 7, De superparticulari numero, At vbi inter maiores minoresque ratio membrorum est maior, aut superdimidio vincit, quem ἡμιόλιον: aut supertertio, quem ἐπίτριτον: aut superquarto, quem ἐπιτέταρτον Græci vocant. Plato in Tim. μιᾷ δὲ τούτων αἱρέσει διπλασίαν τοῦτης. τριὼ δ' αὖ τρίτων, ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας, τριπλασίαν δὲ τῆς πρώτης. id est Cic. interpr. Secundam autem, primæ partis duplam: deinde tertiam, quæ esset secundæ sesquialtera, primæ tripla. Et mox, ἡμιολίων δὲ διαστάσεων ἐν ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων ἡμωμένων, sesquialteris autē interuallis, & sesquiterriis & sesquioctauis sumptis. Sicut verò Plato ibi dicit ἡμιολία τῆς δευτέρας, ita Aristot. in Probl. ἡμιολία τῆς μέσης, sesquialtera mediæ. Idem in 9 Histor. animal. ἡμιόλιος τοῦ ἄλλου, ἀετῶν, aliàs aquilas sesquialtera proportione excedens. Itidē Herodot. lib. 5, ἡμιολίας φορέασκε τὸν καρπεσίους μάστου, fibulas sesquplas quàm tunc mensura consueuerat. Rursum Arist. in 5 De histor. animal. ἡμιόλιον τοῦ μήκει τὸ διάζωμα ἔχειν, sesquialtera proportione longitudinis præcinctū habēt, Gaza interpr. Et ἡμιόλιος λόγος, sesquialtera proportio. Dicitur ETIAM Ἡμίολος pro ἡμιόλιος. Gell. lib. 18, cap. 14, Est autem hemiolus numerus, qui numerum aliquem totum in se habet, dimidiumque habet eius: vt tres ad duo, quindecim ad decem, triginta ad viginti. Quædam autem ibi exemplaria habent ἡμιόλιος. sed hoc ἡμίολος mendosum non esse, ex eo patet quod Polyb. ἡμιόλους ἰκοὺς vocat quas alii ἡμιολίας, vt videbis in Τεσσαρημιολία mox sequente. VNDE Ἡμιολίς, in v. l. idem cum ἡμιολία. quæ si substantiuè capiantur, significabunt Sescupla portio, vt subaudiatur μοῖρα. Ab Ἡμιολία autem est VERB. Ἡμιολιασμός, οῦ, ὁ, Quum quis sescuplum pendit. Τὰ ἡμιόλια δοῦναι, vt Suid. exponit, apud quem tamen non ἡμιολιασμὸς sed ἡμιολισμὸς legitur. Reponendum verò est ἡμιολιασμὸς, ex manuscripto libro, & Harpocratione qui ex Antiphontis Polituco citat quendam locum, sed quem in nostris exemplaribus habemus mendosum. Ex ἡμιολία autem, quo significatur ἡ δίκροτος ἰκοὺς, (vt Hesychius vult) compositum EST Τεσσαρημιολία. Bayf. De re nauali, Τεσσαρημιολίας (inquit) videmus factam mentionem ab Athen. in 5: & mediusfidius sæpenumero dubitaui quodnam id esset nauigii genus. Nec idem esse queat eum iis quas Polyb. ἡμιόλους ἰκοὺς vocat, Appianus verò ἡμιολίας: etiamsi idem Polyb. lib. 16 τεσσαρημιολίας vocet eas (opinor) quæ non tot remis agerentur quot iustæ triremes. ait enim, μετὰ δὲ τούτων ἐκέλευε τεσσαρημιολίαι καὶ τριήρεις μᾶλλον ἐκπλῆξαι, id est, Cum his autem nouem trieremiolia & triremes tres erant. Appian. certè in proœmio eas videtur ponere infra magnitudinem iustarum triremium, dum ait, τριήρεις δὲ ἀπὸ ἡμιολίας μέχρι πεντήρους πεντακόσιαι καὶ χίλιαι, id est, triremes autem ab hemiolia vsque ad quinqueremem mille quingentæ: vt ἡμιολίαι essent biremes quidem, sed quæ à puppi ad malum vsque binis remis, à malo ad proram vnico tantùm agerentur, vt hodie quoque videre est in nonnullis earum quas fustas Veneti vocant. Apud Suidam, ἐκ πλείστης καὶ παλαιᾶς ἐπιθαλάσσης. Itē, λῃσταί τινες ἐπιπεσόντες ἡμιολίαις τῇ Λακωνικῇ ἐπεστρατεύθησαν. vbi subauditur νηυσὶ, vt in multis locis qui à Bayf. citātur.

Ὁλότης, ητος, ἡ, Totitas: si ita dici posset, vt Quantitas. Aristot. Metaph. 4, sub finem, ὡς οὔσης τῆς ὁλότητος ἐνότητός τινος, ac si totum, vnum esset.

Ὅλως, Omnino, In totum: interdum etiam In vniuersum, In summa, Summātim. Cic. Acad. quæst. At ea in quibus ponebat nihil omnino esse momenti, ὅλως ἀρρήτῳ dicebantur. Theophr. καὶ ὅλως ἐξ ὧν τὰ πυρικαύστα γίνεται. pro quibus Plinius, Calidæ & morus, laurus, hedera, & omnes è quibus igniaria fiunt. Plato De leg. ὅλως δ' εἰπεῖν, In vniuersum autem. Omnino autē. Aristot. Rhet. 2, δὸ καίμονες, πτερώδεις, ἐρῶντες, δίψῶντες, ὅλως ὅσα θυμοειδῆ καὶ μὴ καταδουλωτά, ὀργίλοι εἰσί. vbi etiam exponere possumus Denique, sicut apud Luc. καὶ ὅλως redditur Denique. Interdum accipitur pro Sanè, vt apud Plut. De def. orac. καὶ ὁ λόγος ὅλως ἠνίχθαι δοκεῖ τῷ Ἡσιόδῳ

ποιὸς πλὴ ἀκτόωτον. ac sanè videtur ab Hesiodo per æni gma ad significationē exustionis dici, vt Turn. vertit.

Ὁλικὸς, σή, ό, Totalis, Vniuersalis. V N D E Ὁλικῶς, In totum, vel Vniuerse, In vniuersum. Hesych. exp. ἐξ ὅλου.

¶ Οὖλος pro ὅλος dici Ionicè, tradunt v. Lex Ioanne Grammat. Testatur idem etiam Hesych. in Ὀυλομελίη. Sic vetò pro οὐδὸς dicitur οὖδος. Item Integer, Sanus. ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, Hesychio: Eustathio ὑγιὴς ἢ πλέως. Pro Integer accipitur apud Homerum, quum dicit οὖλος ἀρής. nam Eust. ibi exp. ὅλος, id est ἀνάρρηκτος, siue πλέως. ἔξω τὸ σφυγόλον καὶ κυκλοπορὶς τῷ ἀχήματι. Od. ρ, Ἄρπη τ' οὖλον ἐλὼν σφετεραλμένος ὀξὺ καρίσσαι. Ab ὅλος significante Integer, Perfectus E S T Ὁλοθυσία, Sacrificium perfectum. πλέα θυσία Hesychio: apud quem tamen φόλοθυσία scribitur. E T Ὁυλομελὴς, Omnibus suis membris absolutus, Qui mancus non est. vnde οὐλομελὴς apud Hesych. ὁλομελὴς, ὑγιὴς, ὁλόκληρος. sic enim est reponendum.

A quo E S T Οὐλομελία siue Οὐλομελίη Ionicè, Omnium membrorum perfectio. Οὐλομελίη, (inquit Gorr.) Integra & absoluta natura cuiusque rei. Vsurpatur ab Hippocr. de adenibus ὡς τῇ σαρκὶ ἀρήρωε, de quarum οὐλομελίη scripturum se librū professus est. Hesych. ὁλομελίη aduerbialiter exp. καθόλου, συλλήβδην: quod alios accipere dicit ὅση τῆς ἀθρόας τῶν ὅλων φύσεως. quibus addit, ὃ γὰρ ὅλον, οὖλον λέγει: non tamen nominans autorem. Erot. apud Hippocr. οὐλομελὴς exp. ὅλης φύσεως.

Ab Οὖλος autem significante Sanus, E S T Οὔλιος. Gr. Gyr. Οὔλιον etiam Apollinem (ait Macrobius) deum præstantem salubribus causis appellabant, id est Sanitatis autorem. Menander scribit Milesios οὐλίῳ Apollini pro salute sua immolasse. Pherecydes Theseum ait, quum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vouisse pro salute & reditu suo Apollini οὐλίῳ, & Dianæ οὐλίᾳ. Scribit verò Strabo in 14, οὔλιον Apollinem vocatum à Delijs & Milesijs salutiferū & Pæonium. nam οὖλον idē est quod Valeo. Hæc ille. Sunt etiam qui οὔλιον Apollinem dictum velint quòd pestem & ὄλεθρον immittat. Sed Eust. in bonam partem οὔλιος Ἀπόλλων exp. ὑγιαστικὸς, ὁ ὀλότητος (ὃ ἔστιν ὑγείας) ποιητικὸς, ὡς ἰατρός. Ab eodem οὖλος putatur deriuari E T I A M Οὖλω, Bene valeo, Sanus sum, Prospera valetudine vtor. Odyss. ω, Οὖλά τε καὶ μάλα χαῖρε. τοὶ δέ τε ὄλβια δοῖεν. id est ὑγίαινε, inquit Hesychius, deriuans I N D E Οὐλὴ, Vulnus quod ad sanitatem perductum est: vel potius Nota vulneris ad sanitatem perducti, seu Naturale carnis integumentum calli modo duratum, & curis vice vlceribus superinductum. quæ Latinis vno nomine dicitur Cicatrix. Οὖλε, (inquit) ὑγίαινε· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς οὐλόμενον ἕλκος οὐλὸν λέγεται. (suo autem loco Οὐλὴ exp. βραδύλαιον ἕλκος εἰς ὑγείαν ἰὸν) Itidem is qui de dialectis scripsit, annotat Ionas τὸ ὑγιαίνειν dicere Οὐλᾶν: vnde & τὸ ὑγιὲς τῷ βαύματος vocari οὐλάς. (sed scribitur ibi Οὐλεῖν circumflexo in libro etiam manuscripto: à V E R B O Οὐλέω) Ammonio quoque οὐλὴ est ἡ ὑγιὴς καὶ ὁμοία σαρξ ἐκ παλαιοῦ βαύματος· οὐτιλὴ verò τὸ ἐφεστὸς βαῦμα, ὃ δὴ καὶ οὐτᾶσθαι. quam differentiam ipsum etiam Homerum obseruasse tradit. quippe qui de οὐλὴ dicat Od. τ, αὐτίκα δ' ἔγνω Οὐλὴν τὴν πρίν μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι: de οὐτιλὴ autem, Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κατ' οὐταμένῳ οὐτιλιώ. Ad priorem Homeri locum respexit Aristot. De arte poet. vbi ait, Οὐδαμοῦ δεῖ τῆς οὐλῆς ἅλλως αἰτιολογεῖσθαι ὑπὸ τῆς ᾠδοῦ καὶ ἄλλως ὑπὸ τῶν συνόντων. Plut. De sera num. vind. οὐλαὶ δὲ καὶ μᾶλλον ὅτι τῶν παλαιῶν ἑκάστου τοῖς μὴ μᾶλλον ἐμμένουσι, τοῖς ὄπισθεν. Et ὀφθαλμῶν οὐλαὶ, oculorū cicatrices, vt Plin. vocat. Naz. παῖ οὐλὰς ἐκαλέσσαμεν, cicatrices delemus. At οὐλαὶ φυσικαὶ dicuntur Næui.

Ab Οὐλὴ verò compositum E S T Ὑπουλος, ον, ὁ ἢ, & sub cicatrice latens. vt ὑπουλα ἕλκη, Vlcera quæ sub cicatrice latent, nec extrà vllum sui indicium præbent: seu Vlcera præsanata, & quæ cicatricem quidem obduxerunt, subtus tamen sunt purulenta. Suidæ πικρυπά. Hesychius verò ὕπουλα dici scribit τὰ μὴ φαινομένα τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη, oculorum vlcera quæ non apparent. ὕπουλα οὕτως οὐκ ἴσμεν, Sc nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza interpr. Plut. Lyc. ὕπουλα καὶ τοσιόδη σώματα. Metaph. capitur pro Sub quo vitium aliquod latet, Simulatus, Occultus, Subdolus, Infidus: δόλιος, ἀντὶ τοῦ πεπλασμένος μὲν εἶναι χρηστὸς, ὢν δὲ μοχθηρός: metaphora sumpta ἀπὸ τῆς ἐλαιῶν τῆς ἐχόντων οὐλὰς ὑγιῶς ὑπὸ πολλοῦ, ἔνδοθεν δὲ σαπιδόνας φυούσης, vt Suid. docet. Plut. in Quæst. Plat. οὐ γὰρ σώματος ἡ Σοφιστικὴ ἰατρεία, ψυχῆς δὲ λῶ ὑπούλου καὶ διεφθαρμένης καὶ ἀκρίτου. Plato in Gorg. 448, οἰδὶ καὶ ὑπουλός ἐστι, de cive Athenarum præpotente & luxuriante. Demosth. pag. 156, οὐδὲ δουλεύειν ἄξιον ἐλευθέρῳ ὑπουλον, οὐδὲ πιστὸν, simulatam & fallacem. Thuc. ὑπουλος ἀνομία. Plut. De fort. Alex. πολεμοποιῶν φυγὰς ἐκπέμπων ἢ σώτειραν ὑπούλων πρὸς ἡγεμονίαν, exilijs, quæ plerūque belli semina sunt, discordijsque infidis imperium suum fœdauit. Ibidem, πᾶσα δὲ ὑπουλος ἡ Μακεδονία φόβου· ἄμουσα δὲ πολέμου, malè cogitans ad rebellionem spectabat. Idem in Galba, ὧν πάντων ἦν ὑπουλα καὶ σκυθρωπά, μηδὲ πάνυ θαρραλέας αὐτοῖς δόξαντος. Ab eodē ὑπούλοι dicuntur Qui occultas simultates gerunt. Ex eodem in Romulo, ὑπουλον πλάσμα affertur pro Limus cæcus & ad cauandum difficilis. V N D E Ὑπούλως. Plut. in Cicer. πρὸς τὰ βουλεύματα δικαιότερον ὑπούλως, aduersus consilia animo infensiore & clanculum exulcerato. Ab eodem ὑπούλως ἔχειν dicuntur Qui occultas simultates gerunt. ὁ δὲ πρὸς πάντας τοὺς γνωρίμους ὑπούλως πως καὶ οὐχ ὑγιῶς ἔχων. Idem, ὧν δὲ ὑπούλως ἔχων πάλαι πρὸς αὐτὸν, malè cogitabat. Bud. E T Ὑπουλότης, Vitium latens & occultum: propriè autem Vitium latens & occultum sub cicatrice. Bud. ex Cyrillo, φασὶ γὰρ ἔσεσθαι ἐπὶ τοῦ κακοήθους τὴν ὑπουλότητα. E T Ἀνύπουλος, Sub cuius cicatrice nullum vitium latet & occultum est. Metaphoricè autem Non simulatus, Non suspectus, Non infidus & subdolus.

Ab Οὐλὴ deriuatū est etiā V E R B. Οὐλόω, Ad cicatricē perduco, Cicatrice obduco. Et οὐλοῦσθαι, cicatricē ducere. ex Aristot. probl. V N D E Ἐπουλόω, Cicatrice obduco. Dioscor. Ἐπουλοῦσι τὰ ἕλκη, Vlcera ad cicatricē perducunt. & ἕλκη ἐπουλούμενα apud Alex. Aphr. Quorū cicatrix coit, Quorū cicatrices contrahuntur. A Q V O Ἐπούλωσις, Cicatricis inductio, vel Quū vulneris cicatrix cōtrahitur. Alex. Aphrod. in Probl. E T Ἐπουλωτικὸς, σή, όν, Cui vis inest cicatricem inducendi, Cōtrahendis vulnerum cicatricibus efficax. Dioscor. lib. 1, cap. 49. Secundum ab Οὐλόω comp. E S T Ἐπουλόω, Cicatricem induco. idem cum ἐπουλόω. Dioscor. lib. 1, ἐπουλοῖ ἑλκώσεις, exulcerationes ad cicatricem perducit. Et lib. 3, ἐπουλοῖ ἕλκη, vlceribus obducit cicatricem. V N D E Ἐπούλωσις, Cicatricis obductio. idem cum ἐπούλωσις paulo antè. E T Ἐπουλωτικὸς, vt ἐπουλωτικὴ δύναμις, cicatricem inducens facultas, quæ & σαρκωτικὴ dicitur. Et ἐπουλωτικὸν φάρμακον, pharmacum contrahendis vulnerum cicatricibus potens. Galen. ad Glauc. lib. 2. B I C O M P. Συνεπούλωσις, ως, ἡ, Cicatricis contractio, seu Cicatricis inductio. Aristot. Probl. sect. 1, quæst. 49, τὰ δὲ καθαρὰ, (videlicet ἕλκη) συνεπουλοῦται δεῖ παιμένον. Tertium comp. E S T Καταπουλόω, Ad cicatricem perduco. vt ἐπουλόω & ἐπουλόω. Dioscor. lib. 5. V N D E Καταπουλωτικὸς, Cicatrices contrahere potēs, Cicatricem inducendi vim habens. E T Δυσκατούλωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, Ægrè cicatricem ducens, Cuius cicatrix difficulter cōtrahitur & coit. Dioscor. lib. 3, cap. 87. Q V A R T. Συνουλόω, Cicatricem contraho, Cicatricem coire facio. V N D E Συνούλωσις, ως, ἡ, Cicatricis contractio. E T Συνουλωτικὸς, Cicatricem contrahere potens. vt συνουλωτικὸν φάρμακον, quod & ἐπουλωτικὸν & ἐπουλωτικόν.

Οὖλος significat etiam Tener, Mollis. μαλακὸς καὶ ἁπαλὸς, inquit Hesych. Sic apud Homer. Il. κ, de chlæna, οὖλη δ' ἐπεπλώθει λάχνη, schol. exp. βυσσὸς, vel ἁπαλὴ, delicata & tenera lanugo. Sed & ipsæ χλαῖναι dicuntur οὖλαι: vbi itidē reddere possumus Molles. Od. δ, Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας. Il. ω, Χλαίνας τ' ἀμφίμφαλλον οὔλας καὶ δύο δέμνια ἐστορέσσαι. Et Il. π, Χλαινάων αἰμασσιτίων οὔλων τε τραπήτων. vbi tamen schol. exp. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα (tunc autem pertineret ad οὖλος significans Crispus: de quo mox) Apud Hippocr. quoque οὖλον ἱμάτιον. Erot. exp. μαλακὸν, molli. Idem tamen apud eundem οὖλον ὀρθίον esse dicit τὸ σκυθρόν: secundum alios verò, τὸ ἰσομαχὲς ὀρθίου ἀκροχορδόλου. V N D E Οὖλον dictum putatur ob teneritatem ac mollitiē carnis. nam ita vocatur

Gingiua. In lex. meo vet. Οὖλον, ἢ σιωίχνυσι τὰς ὀδόντας σάρξ. ὠνόμασται ὃ δηλῶ τὸ ῥυφηρόν. οὖλον γὰρ τὸ ἁπαλόν. Ruf. Eph. οὖλα δὲ, αἱ περὶ τοὺς τῶν ὀδόντων ῥίζας σάρκες. Poll. verò οὖλα vocari ſcribit carnes quæ extra dentes ambeunt: ἔνουλα autem quæ intrà. Alex. Aphr. in Probl. ὁ τῶν οὔλων ὀδόντων, dentes in gingiuis. Et οὔλων ὀδοντισμοί, apud Hippocr. Gingiuarum exulcerationes, vt Celſ. interpr. in Θεσπιφυέων. VNDE Ἔνουλα, Gingiuæ interiores, vt & paulo antè dictum eſt. Poll. lib. 2, αἱ δὲ ἐνδεδεμέναι τοῖς ὀδοῦσι σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξω φύσει, ἔνουλα δὲ τὰ ἔνδοθεν. A

ET Ἐπουλίς, Tuberculum & carnis excreſcentia in gingiuis proueniens, & ad intimos molares dentes pertinens. Quanuis autem Paul. Ægin. lib. 3 ſcripſerit intimi molaris affectum eſſe, generalius tamen dicit lib. 6, carnis eſſe excreſcentiam iuxta dentium aliquem in gingiuis exorientem. Gorr. De eiuſmodi malo dixit Scrib. Larg. cap. 12, Vbi ſuper extremum molarem increuerit gingiua. nam Paulo Æginetæ libro 3, cap. 26, ἐπουλὶς eſt ἀπόφλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα καὶ τὸν ἰσχιακὸν γομφίον. itidémque Actuario ἡ ἐπουλὶς eſt φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερτικτικὰ εἰς ὑπερσάρκωμα. B

ET Παρουλὶς, Inflãmatio partis alicuius gingiuarum: quæ omnium inflammationum modo, niſi diſcuſſa fuerit, ſuppuratur & vertitur in abſceſſũ: proindéque Paulus Æg. lib. 6, παρουλίδα abſceſſum eſſe dixit. Ex ea plerunque gingiuæ putreſcunt & decidunt, gignitúrque ἐπουλὶς, hoc eſt carnis excreſcentia, maximè ad intimos molares dẽtes. Hæc inter alia Gorræus. Poll. lib. 4, παρουλὶς, οὖλων ἀπόστασις· ἐπουλὶς, ὅτι τὸν σαρκώδη τόπον ἐπείρωσε. Paulo Æg. lib. 3, cap. 26, παρουλὶς eſt φλεγμονὴ περί τι μέρος τῶν οὔλων, ἥτις μὴ λυθεῖσα ἐκπυίσκεται. Celſus libro 6, cap. 13, Solent etiam interdum iuxta dentes in gingiuis tubercula quædam oboriri dolentia: παρουλίδας Græci appellant. ſic enim quidam reponunt pro παροδοντίδας. Paulo aliter Scrib. Larg. cap. 12, ad fluorem gingiuarum, Arido medicamento vti oportet per pinnam etiam ad παρουλίδας & ἐπουλίδας, id eſt, vbi ex trãſuerſo gingiua ſuppurauit. C D

Οὖλος, Criſpus, Contortas comas habens. Odyſſ. ψ, καὶ δὲ κάρηνα Οὖλας ἦκα κόμας ὑακινθίνῳ αἰνὰ ὁμοίας. Herodor. libro 7, οὐλόπαν πέπλωμα, capillitium criſpiſſimũ. Theophraſt. de Græco acere, εἶναι δὲ πλὴν μᾶλλον ὀρεινὸν φυόμενον, ξανθὸν καὶ θύχνον καὶ ἅλωα καὶ σπερμόν. quæ ſic Plinius, Montanum criſpius durióſque. Et poeta quidam apud Ariſtot. Rhet. 3, σίλινον οὖλα θαλὴν φορεῖ: ſicut Plin. quoque apium criſpum eſſe dicit. Οὖλος à Poll. inter perſonas tragicas numeratur lib. 4, vbi ait, ὁ δὲ οὖλος, ξανθὸς, ὑπερσγκὸς. αἱ πλόκαι τοῦ ὅλου πρὸς τὴν φύσιν εἰσὶν, οἱ φούριοι αἱ σπειραταὶ βλοσυρὸν τὸ εἶδος. Aliàs de quibuſuis etiam tortis dicitur. nam Heſych. in genere exp. σιωιςοκμμένος. & ſic Euſt. annotat poſſe etiam accipi οὖλος ὄνομα apud Homerum, pro ψιθυρὸς καὶ σκολιὸς, δηλονότι πλοκὰς ἀπὸ τρίχων: ſicut οὐλη θριξ, ἡ σιωιςραμμένη: qua ſignif. acceptum ἅλως deriuat ab εἴλω. Et οὖλον aduerbialiter Il. ρ, de ſturnis & graculis, Οὖλον κικλήσκοντες ὅτι πρόσθεν ἴοντα Κίρκον. vbi Euſt. exp. σιωιςραμμένον καὶ ὀξύ. Cui loco ſimilis eſt hic Plut. περὶ ἀδολεσχίας, Οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ σιωιςραμμένα φθέγγεσθαι, de iis qui in ſermone ſunt ψροιγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν παλαιός τις ὀνόμαζε λέξεις σιωίσαλπας. Apud Callimachum autem hymno in Iouem, Οὖλα δὲ κούρητές σε περὶ σφύλιν ὠλόλυξαν ſunt qui interpr. Strenuè: ſchol. verò exp. ὑγιεινῶς, καὶ καθαρῶς. VNDE Ἔπουλος, Leuiter criſpus, vt Gaza interpr. apud Theophraſt. libro 3 Hiſt. pl. ET Παρουλος, Criſpulus, vt Martial. appellat leuiter criſpum. Poll. poſt locum in οὖλος citatum, ὁ δὲ παρουλος, πᾶλλα ἐοικὼς τῇ τριχὶ αὐτῇ, μᾶλλον τανύζει. ET Οὐλότης, ητος, ἡ, Criſpa coma: ſeu Criſpitudo, vt Gaza vertit apud Ariſtot. De gen. animal. lib. 5, cap. 3. ‖Exponitur etiam Salubritas, & μαλακότης: quæ ad præcedentia duo ἅλως pertinent. Deriuari indidem poſſet ETIAM Οὐλαὶ, & exponi Criſpa in hoc loco Nicandri Alexiph.— χαίτῃσι δρυὸς οὐλαίῃσι κάλυμμα alii interpr. Denſa & opaca: ſchol. ὑγιαστικά. Niſi malis σιωιςραμμένα. Plin. robori folia tribuit ſinuoſa. ‖Heſych. αὐλαῖδες ſũt πῆραι, Σύλακες, marſupia, ſacci. Ab Οὖλος ſignificante tortũ deriuari exiſtimatur Οὐλαμὸς. Euſtath. enim exp. E

σύγκομμα καὶ πυκνωμα τῶν λαχάνων (confertum & condẽſum agmen) ἀπὸ τῆς ὑλότητος τῶν σιωιςραμμένων πεταλῶν: vel, ſecundum antiquos grammat. ἀπὸ τῆς ἀφυκτῆς οὐλώσεως. Il. υ, Λίτπα Πλειάδων ἰὼν αἰὰ οὐλαμὸν ἀέιρων. Alibi verò annotat οὐλαμὸν interdum ſimpliciter dici συγκομιδὴν τῶν σραπώτων, interdũ ἀφωρισμένως denotare σύγκομα ἀέιρων παταγόντα. Plut. φασὶ τὸν οὐλαμὸν εἶναι ἱππίων πετάλων πλῆθος ὃν πατάγοντα χόμαπ πταμένων. Idem in Lyc. πρὸ κατ' ἀλαμοὺς τῶν ἱππίων κόμην. Nicander ad apum agmẽ trãſtulit, in Ther. Ἥν τε μελισσάων πεδεσσάμεναι οὐλαμὸς ἔρπῃ. VNDE Οὐλαμηφόρος ex Lycophr. Qui οὐλαμὸν ducit: vel Permiciem inferens. Quæ mihi ſuſpecta ſunt, ac forteſſe legendum Οὐλαφηφόρος.

Οὖλος, SIVE Ἴουλος, Manipulorum collectorum faſcis. ſchol. Apollonii libro 1, Οὖλος καὶ Ἴουλος, ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. ἐξ οὐλωῆς Δημήτηρ. Itidẽ Athen. lib. 14 ex Semo Delio Περὶ παιγνίων, Τὰ δράγματα τῶν κειθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσαγορεύουσι θέρους· συναθροισθέντα δ', ἐκ πολλῶν μίαν ποιούμενα δέσμην, οὖλος καὶ Ἴουλος· καὶ Δήμητρα ὁτὲ μὲν χλόην, ὁτὲ δὲ Ἴουλον. Ibidem, ὑπὸ δὲ τῶν Δήμητρος θύρημα ἐκ τῶν καρπῶν καὶ πυρῶν καὶ κριθῶν, οὖλος καλεῖται καὶ Ἴουλος· Δημήτριοι καὶ καλλίουλοι πλεῖστον θύλον οὖλον ἴει, ἴουλον ἴει. Quibus poſtremis verbis Cereri acclamabatur in hymnis in eam compoſitis, vt teſtatur Euſt. pag. 1162, vbi ait, Δήμητρος Ἴουλοι, καὶ σιωθέντως Δήμητρείουλοι, ὕμνοι εἰς Δήμητραν, οἱ καὶ καλλίουλοι. καὶ ὅτι ῥύσιμα ἐμμελῆ τὰ, Πλεῖστον οὖλον οὖλον ἴει, ἴουλον ἴει. id eſt, plurimos manipulorum collectorum faſces. Ibi tamen Euſt. οὖλον exp. σιωλημμένον, ſiue σιωιςραμμένον. Significat igitur οὖλος ſiue ἴουλος non ſolùm faſciculorum hordei congeſtorum faſciculum, ſed etiam hymnum qui in Cererẽ concinebatur: (teſte etiam Poll. lib. 1) qui alio nomine compoſito DICEBATVR Δημήτριουλος SIVE Δημητρείουλος, ET Καλλίουλος. Ipſa autem Ceres VOCABATVR Οὐλὼ SIVE Ἰουλὼ, quòd eiuſmodi faſciculos ruſticis largiretur: eſt enim Dea frugum, & ζειδώρος. Sed annotat ibidem Athen. ἴουλον dici καὶ τὴν παλαιστικὴν ὠδὴν, cantilenam earum quæ lanam tractabant. qua ſignif. citatur ex hymno Eratoſth. in Mercurium. Rurſum idem Athen. ibidem, paulo poſt verba citata, αἱ δὲ ἴουλοι καλούμεναι ὠδαὶ Δήμητρι καὶ Φερσεφόνῃ πρέπουσι. F

‖Aliàs Ἴουλος dicitur etiã Prima lanugo quæ ex pubertum genis effloreſcit. Odyſſ. λ, πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, στυκάσαι τε γένυς ἠΰτε λάχνη. Alio nomine χνοῦς vocatur, teſte Poll. à quo exponitur ἡ περὶ τὰ πρόσωπα τοῖς παρειαῖς αὐξη. Apollon. lib. 2 Argon. Διὸς ἔξ ἔπι χνοάοντας ἰούλους Ἀντίλλων. Vtitur & Xen. in Symp. ζώντων μὲν γὰρ τὰ ὦτα ἀρ' ἡμῖν ἴουλος καλύπτει. vbi videtur alludere ad etymon quo ab εἴλειν deriuatur. In Epigram. apud Suid. Ὡραῖον ἀνθοῦσαν τὰς ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κεκρύφιος, γενύων, ἀρτίνος ἀγγελίας. Habet & auellana nux ἰούλους, id eſt villos callo compactili, vt Gaza interpr. Hiſtor. pl. lib. 3, cap. 7, imitatus Plin. qui lib. 16, cap. 27, ita ſcribit, Ferũt & auellanæ nuces cõpactili callo, ad nihil vtiles. Suidæ ἴουλος eſt τὸ ὅτι τὰ καρύαις αὐτός. ‖Ἴουλοι dicũtur etiam beſtiolæ quædam multipedes, quas Marcellus empiricus cutiones vocat, & à Græcis πολύποδας nominari ſcribit. Ἴουλος, (inquit Heſych.) χῶν πολύπους, ὃν ἡμεῖς λέγομεν ὅτον. τινὲς δὲ καὶ τὸν ὀπὸν τῆς ὑδρίας γινόμενον ἔνιον πολύποδα καὶ συγκριθόμενον, ἴουλον καλοῦσι. quæ & apud Suidam leguntur, cui etiam ἴουλος eſt ὁ ὑπὸ τῆς αἰμάλοις σκώληξ τελύτης. Numenius autem ἰούλους vocat τὰ ἔντερα τῆς γῆς, inteſtina terræ, vt teſtatur Athen. lib. 7, hũc ex eo locũ proferens, ἰούλοι Κίκλωπες μέλαινες γαμφάγοι, ἔντερα γαίης. VNDE Ἰουλόπους à Lycophrone dicitur nauis quæ multis remis agitur, vt ἴουλος multis pedibus graditur. Euſt. verò exp. μακραὶ, ὡς ἐκ τῶν ἰούλων ἐκπάγαι, id eſt σκώληξι πολυπῶσι. ET Ἰουλώδης, Iulos polypodas referẽs, Qui eſt ex genere iulorum polypodum. Dicitur eſſe inſecti genus apud Ariſtot. ET Ἰουλίζω, Primam lanuginem emitto. idem cum χνοάζω. Tryphiod. De excidio Troiæ,— Δευτάτην ἰουλίζων κροτάφοιν. G

A Præcedenti autẽ οὖλος quo ſignificatur Faſciculus manipulorũ hordei collectorum, EST Οὐλοδίπης, Merges. Euſt. pag. 1162, δέσμαι σταχύων, οἱ καὶ οὐλοδίπαι. AT Οὐλόδινον dicitur funiculus ex culmis contortus quo

οὖλαι colligantur. Euſt. loco citato, ἀμάλλειν, χαρίεν τὸ καὶ οὐλόδυτον, ἀφ' οὗ δεσμοῦσιν ἀμάλλας. Et mox, ἀμαλλιαῖον, ὃ τοῦ στὶς οὐλόδυτον, οἱ δὲ εἰρόδμαιον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης ψηφόμενον δεσμόν, ἢ δεσμῶν τὰ δράγματα. Eidem Οὖλος ſubiungi POTEST Οὐλαί, id eſt αἱ κριθαί, Hordeū: ὅθεν τὸ οὖλας ἤγειρε σὺν εὐφραγεῖ ἐδέσθαι παρὰ τὸ διρύφησαι τὸν ἀλετὸν, vt Euſt. tradit. Alibi autem ex aliis grammat. οὐλας exp. ὅτι ἐξ ἀλῶν καὶ κριθῶν μίγμα. Heſych. quoque οὐλαὶ exp. κριθαί. Accipitur pro eo quod Lat. molā ſiue molā ſalſam vocant, qua hoſtiæ aſperſæ ſacrificabātur. Feſtus, Mola vocatur etiam far toſtum & ſale ſparſum, quòd eo molito hoſtiæ aſpergātur. Sic ſcholiaſtæ Homeri οὐλαί ſunt κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερευομένοις ζώοις πρὸ τῆς θυσίας. Od. ſ, vbi ſermo eſt de boue mactando & immolando, - ἐπὶρρ ἢ ἔχεν οὐλάς Ἐν κανέῳ. Apud Athen. lib. 7 Agatharchides dicit Bœotios anguillas cæteris corpore præſtantes ἱερεῖον ὄντων στρογγύλων καὶ καταχρώμους, οὐλάς τε ὀπτᾶλλοντας ἄνευ τῶν ἀλῶν. vbi οὐλὰς ὀπτᾶλλειν dicit quod Virg. Spargere molam, & Cic. Inſpergere molam. Et Horat. de Agamemnone filiam ante aras ſtatuēte, & immolante, — ſpargiſque mola caput improbe ſalſa. Pauſ. Att. pag. 31, θύουσιν αἰεὶ πανταχοῦ ἵπποις, ψαφῶσιν ὑπὸ τῇ θυσίᾳ αἰτὶ ὑλῶν χοιράδων. Annotat autem Suidas in Οὐλοθυτῶ quædam quæ conſentiunt cum iis quæ Euſt. paulo antè dixit, οὐλὰς vocari hordeum, eo quòd olim integrum comederetur ante repertum molarum vſum: in eiúſque rei memoriam τοὺς ὀπτῶντας τοῖς ἀποθεοῖς ſolitos fuiſſe κριθὰς ὅλας χέειν. VNDE Οὐλοθυτῶ, Immolo, Mola inſperſa ſacrifico. Suid. οὐλοθυτῶν exp. κριθὰς ὀπτὰ χέειν τοῖς θύμασιν, molas inſpergere victimis. quod Athen. in οὐλαὶ dicit οὐλὰς ὀπτᾶλλειν. ET Οὐλοχοῦν, Vaſculum in quam molas ſacrificaturi conijciebant. ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὐλαὶ ἐμβάλλοντας πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσιῶν. Malim οὐλοχοεῖον. ET Οὐλόχυτα SIVE Οὐλοχύτας, Primitiæ ante ſacrificium, ſeu ipſæ molæ & οὐλαὶ quæ victimis mactandis ἐπέχεον. Il. α, Χερνίβαπτο δ' ἔπειτα καὶ οὐλοχύτας αἰτίλοντο. Et mox, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο. vbi Euſt. οὐλοχύτας exp. τὰ προθύματα, & οὐλαὶ, id eſt κριθαὶ μετ' ἁλῶν, αἱ ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας. Aliquanto pòſt annotat quoſdam per οὐλοχύτας intelligere nō θύματα ſiue προθύματα vel προλιβὴν θυμάτων, ſed αὐτὰ τὰ κατᾶ, ὅπερ τὰ ἀγγεῖα δι' ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, ipſa caniſtra ex quibus molæ effunduntur. Similiter Heſych. quoque tradit οὐλοχύτας interdum dici ὡς οἷς ταῖς ὀλαῖς (αἳ εἰσι κριθαὶ μετ' ἁλῶν) κατέχεον: item κριθὰς προεχυμένας. Sed verior ſententia eorum eſt qui οὐλοχύτας accipiunt pro ipſis molis in victimam inſpergendis & è caniſtro effundēdis. Οὐλόχυτα autem quòd cū οὐλοχύταις copulaui, idem Heſych. exp. κατάρχματα.

Eædem Οὐλαὶ dicuntur ET IAM Ὁλαί, vt patet ex loco Heſychii quem modò in οὐλοχύτας citaui. Itidem apud Euſt. pagina 132, vbi ait οὐλὰς dictas eſſe παὶ κριθῆς, quoniam ante molarum vſum integræ comedebantur, διὸ καὶ οὐλαὶ λέγονται κατὰ συγκοπὴν τοῦ ῡ, ὡσανεὶ ἄλλως ὀφείλουσαι λέγεσθαι. Apud Heſychium ſcribitur ET IAM Ὅλαι, κριθαί, ἀπαρχαί: retenta quidem aſpiratione, ſed accentu in penultimam retracto. Apud Suidam verò Ὅλαι ἢ οὐλαί, αἱ μετ' ἀλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ὀπτᾶλλόμεναι. Sic verò & in manuſcripto libro habetur, tenui ſpiritu videlicet, & accentu in vltima.

AT VERO Ὅλος idem ſignificat quod ψῆλος, id eſt Atramentum ſepiæ. Apud Heſychium tamen legitur Ὅλος, τὸ μέλαν τῆς σηπίας: ſed rectius in manuſcripto Suidæ exēplari ὦλος, tenui ſpiritu & paroxytonos. Galen. quoque ὦλον apud Hippocr. exp. τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

VNDE Ὠλώδης, Ater inſtar atramenti ſepiarum: vel Turbidus. nam Galen. apud Hippocr. ὠλώδη exp. θολερὰ καὶ μέλαινα. ET Ὠλερόν, idem. Galen. apud Hippocr. ὠλερὸν eſſe dicit διῳδῆ: vel μὴ ὑγρὸν, λεῖόν τε καὶ ὁμαλὲς ἔλαιον.

ΟΜΑΛΟΣ, ου, ὁ, ET Ὁμαλὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Planus. Plutarchus in Fabio, ὁμαλὴν δὲ καὶ ψιλὴν πᾶσι καὶ λεῖον. Vbi obſerua ei adiungi λεῖον, (quod Lænem ſignificat) quum alioqui hoc nomine exponitur illud interdum: vt videre eſt & apud Heſychium. Atq; ita exponendum cenſeo & apud Homerum, Odyſſ. ι, Οἱ δ' ἐμαλὸν πάτον, quum tamen Euſtath. velit ἐμαλὸν πάτον accipi; pro ἀπαξωσαν. In prorſus ab eo diſſentio: nec video cur propter hæc præcedēta verba ἀπαξωσαν δ' ἀπέλυσεν, hanc ſignif. nomini iſti dare debuerit, alioqui (vt quidem opinor) inauditam. Nam quum ὁμαλὸν πάτον prius ſit quàm ἀπαξωσεν, veriſimile eſt ſocios, quū fuſtem illum complanaſſent & exaſciaſſent, aut etiam læuigaſſent (his enim modis reddi poſſe exiſtimo ὁμαλὸν πάτον) voluiſſe ἀπαξωσεν, ſicut iuſſi erant, ſed Vlyſſem poſtea hunc laborē ſibi ſumpſiſſe. Apud Thucydidem τὸ ὁμαλὲς habemus ſubſtantiuè, pro Planities: lib. 5, pag. 187 nouæ editionis, κατεβίβασαν τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἐς ὃ τοῦ ὁμαλοῦ ἐπὶ μάχιμα πάντα. Et aliquāto pòſt, ὕστερον δὲ ἀπαγαγόντες αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου, καὶ προελθόντες ἐς τὸ ὁμαλὲς, ἱστανται ἐπὶ τοῖς ὅπλοις, ὡς ἦσαν τῆς ἡμέρας. ὅμαλὸς, Æqualis, Æquabilis. Plut. Lyc. ἐρῶντα τοῖς σώμασι τῶν ἐλλήνων & ὁμαλοῦς. Idem in Pericle, πάντα πάντα λυθέντος τοῦ διαφορᾶς, καὶ τοῦ πάλαι οἷον ὁμαλοῦς ἐκ μιᾶς ἡμιμοίρου. (Qui locus facit vt ſuſpicer reponendum ἴσα καὶ ὁμαλῆ in iſto Demetrii Phalerei, pſeudonymi, καὶ σιωπᾶν βούλεται ἐπαίνῳ ἔπαινον, μᾶλλον δὲ ἴσα ὁμαλῆ ἔπαινον ποιῶν. vbi tamen obſeruandum ὁμαλῆ vocari potius Non interruptum) Et οὐσίαι ὁμαλόταται apud Ariſtot. Item ὁμαλὴς δίαιτα apud Athen. Æqualitas ciuilis, cui πλεονεξία opponitur: Bud. pag. 735 & 858. Dat autem & aliā ſignificationē huic nomini, de qua dicam in aduerbio Ὁμαλῶς. videri autē poſſit hoc nomē eſſe ab ὁμοῦ.

C. Αἰχὶ μαλος, ου, ὁ & ἡ, pro αἰχὶ ὁμαλός. i. παρὰ μικρὸν ἴσος, Propemodū æqualis, Fermè æqualis. vt Bud. exponit in iſto Plutarchi loco in Cæſare, ὡσ' ὀλίγῳ πλείονι τῶν πεζῶν πλῆθος ἢ αἰχὶ μαλὲς, δισσαῖς τετρακισμυρίοις πεντακοσίοις δισμυρίοις. Affert autē & ex Thucydide, ἐξ ἐψηφίσατο ὡς τὴν γνώμην αἰχὶ μαλεῖ, pro Penè parem vtraque ſententia numerum tulit. Seu, Penè adæquarunt ſuffragia populi in vtranque ſententiam. Sed magis ad verbum reddideris, Penè pares in ferendo ſuffragio fuerunt. At verò quum dicitur ἀγχώμαλος μάχη, tunc eſſe dico nō παρὰ μικρὸν ἴσος, ſed ἴσος ſimpliciter. Eſt enim ἀγχώμαλος μάχη pugna in qua æquo Marte ſeu pari Marte dimicatur: quæ à Latinis vocatur & Anceps pugna. Thuc. lib. 4, pag. 164, καὶ αἰχμαλώτου τῆς νίκης γενομένης, ἢ ἀφιλομένης τυχὸν τὸ ἔργον. (quum paulo antè νίκην ἀμφιδέξιον eadem ſignificatione dixiſſet) Sic Plut. in Othone, αἰχμαλώτου νίκης γενομένης. & alibi paſſim apud hiſtoricos. Dicunt autem & αἰχμάλα γίνεσθαι, in neutro plurali, vt apud Luc. in Hermotimo, πρὸ μὲ τοῦ φασὶν ὦ Ἑρμότιμε ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι, τὸ δ' οὖν πέλος τῆς νίκης καὶ ὑμᾶς ἐνέγκαι. Thucyd. autem aduerbialiter vſus eſt libro 7, dicens αἰχμάλα ἀναμάχεσθαι. Pollux de nominibus loquens quæ ἴσου ſignificationem habent, aliis pleriſque addit & hæc, αἰσπαλον, ἰσόπαλον, ἰσοπαλὲς, ἰσοκρατὲς, ἰσόμαλον, ἰσόμιλον. Quibus ſubiungit αἰχμάλεον, eſſe δασύ, id eſt aſperum, etiamſi eo ſit vſus Thucydides.

Αἰχμαλῶς, Propemodum æqualiter, ſeu ex æquo. Aut etiam Æqualiter, Ex æquo (ſequendo poſteriorem ſignificationem nomini ἀγχώμαλος datam) Æquo Marte, Ancipiti Marte, ſeu Ancipiti prælio. vt ἀγχωμάλως ναυμαχοῦντες.

C. Ἀνώμαλος, ου, ὁ & ἡ, ET Ἀνωμαλὴς, ἐος, ὁ & ἡ, Non planus, Salebroſus, Cōfragoſus. vt αἰώμαλος ὁδὸς, Via minimè plana, Via ſalebroſa, Demetr. Phaler. & Alex. Aphrod. Item Inæqualis, Nō æquabilis. Et αἰώμαλα verba apud gramm. Quæ quandam velut æquabilitatem declinationis non habent. de quibus dicam & in Ἀνωμαλία. In v. l. ex Ariſtot. Œcon. affertur αἰώμαλον αἰάλωμα, & in alia ſignif. videlicet pro Immoderati ſumptus.

Ἀνωμαλὴς pro eodem. vt ἀνωμαλὴς γῆ, Theophr. De cauſ. pl. lib. 3.

Ἀνωμάλως, Salebroſè. Sæpius pro Inæqualiter, Inæquabiliter. Sunt & qui Diſpariliter, ex Varr. vertant. Iſocr. αἰωμάλως & ἀπάντως copulauit. Celſus αἰωμάλως reddit Inæquabiliter: quum pro his verbis Hippocratis, εἰ δὲ καὶ γυμνὰς τὰς πλάτας διείσποτο ἔχων μὴ θερμὰς καίπερ ἐούσας, ἢ τὰς χεῖρας, ἢ τὸ πρόσωπον, καὶ τὰ σπλάγχνα ἀνωμάλως διερρυμμένα, καὶ γυμνὰ καὶ ἄθαλπτα, dicit, Vbi brachia & crura nudat, & inæquabiliter inſpergit, neque his calor ſubeſt.

Ἀνωμαλία,ας,ἡ,q.d.Salebrositas. vt ἡ ἀνωμαλία τῆς ὁδοῦ. A In v.lex.redditur Salebra,Asperitas.Sæpe pro Inæqualitas,Inæquabilitas.vt ἡ ἀνωμαλία τῆ ἀέρος ἢ τῆς ὕδατος apud Theophr.De cauſ. plant. libro 6. Et ἀνωμαλία τῆς κτήσεως oppoſita τῆ ὁμαλότητι apud Ariſtotelem. In vulg.lex.ex Galeno ἀνωμαλία πυρετοῦ. Item ἀνωμαλία σώματος διάθεσις,ex Gregorio. Vtuntur hoc nomine ἀνωμαλία & grammatici.vnde Gell.libri 2 caput 25 ita inchoat.In Latino ſermone,ſicut in Græco, alii ἀναλογίαν ſequendam putauerunt,alii ἀνωμαλίαν. Quibus ſubiungit, ἀναλογία eſt ſimilium ſimilis declinatio,quã quidam Latinè proportionẽ vocãt: ἀνωμαλία, eſt inæqualitas declinationũ cõſuetudinẽ ſequẽs. Duo autẽ Græci grãm.Ariſtarchus & Crates illuſtres ſumma ope,ille ἀναλογίαν,hic ἀνωμαλίαν defenſitauit. Hæc ille. Sciendũ eſt autem vocari itidem ἀνώμαλα verba quæ quum aliis ſimilia ſint,ſimilem declinationem non habent.quorum magnus eſt apud grammaticos numerus.ſed multa ex iis quæ ἀνώμαλα quidam vocãt, defectiua potius vocanda fortaſſis eſſent. ‖ Ἀνωμαλίαν Turn.apud Plut.vertit etiam Inconſtantiam. C

Ὁμαλῶς, Æqualiter,Æquabiliter.In Geopon. ὁ δὲ θεὸς ὅλον τὸν παγκάρπιον διὰ ἡμερῶν μεταστρέφειν τὸν ὠὸν, ἵνα πάντῃ ὁμαλῶς θάλπωνται,pro his Varronis,Curator oportet circumeat diebus interpoſitis aliquot,ac vertat oua,vt æquabiliter concalefiant. Et his Columellæ,Circumire debet ac manu oua verſare,vt æqualiter calore concepto,facilè animentur. Plutarchus in Alcibiade,ὁμαλῶς γὰρ ἀμφότεροι πολλὰ μὲν στρατηγικῆς ἔργα πάλαι καὶ νέοι ἐπράξαν, πολλὰ δὲ πόλεως στρατηγοῦντες ἐπηνώρθωσαν.Sed apud eundem ſæpe obſeruaui ὁμαλῶς cum πάντες. D vt in Pericle,ἔπεσον δὲ καὶ τῶν Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς.Ibidem,πρὸς δὲ τῷ δήμῳ στρατηγοῦντα ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἡμφιεσμένων.Idem in Probl.Rom. Ἀρχαίως δὲ οἱ Ἕλληνας οἱ παλαιοὶ πάντας ὁμαλῶς προσηγόρευον.Qui loci & alii his ſimiles faciunt vt à Budæo diſſentiam in expoſ.huius aduerbii,quã ei dat in iſto eiuſdẽ Plut.loco,qui in Apophth.legitur, ἢ πάντας ὁμαλῶς ἰώμενος τὸν λόγον ἀποδεχόμενος. quum enim dixit ὁμαλὸς accipi pro Placidus,Tranquillus,hunc aduerbii vſum affert in exemplum,quaſi videlicet ὁμαλῶς hic ſonet itidem Pla E cidè,Tranquillè. At ego contrà hic idem ſignificare exiſtimo quod in illis præcedentibus locis, & πάντας ὁμαλῶς ſignificare Omnes pariter,vel Omnes ſine vllo diſcrimine,Omnes, nullo excepto. Alicubi etiã quod Latini dicunt, Vno omnes ore. Sed melius Græcis illis verbis reſpondẽt hæc Gallica Tous vnieement.Siquidẽ & quum aliquis è numero quopiam eximitur ſeu excipitur, hæc exceptio quandam veluti ſeriem continuam interrumpere videtur,ſimúlque inæquabilitatẽ afferre. ‖In quodam Thucydidis loco ſchol. ὁμαλῶς exponit ἡσυχαίως,& quidam Latinè Sedatè. F

Ὁμαλότης,ητος,ἡ, Æqualitas, Æquabilitas. vt ὁμαλότης πνεύματος apud Galenum,Æquabilitas pulſus, Æquabilis pulſus. Et ὁμαλότης κτήσεων καὶ οὐσιῶν, Ariſtoteli Polit. 2,quam Cicero vocat æquationem bonorum. Budæus pagina 735.

Ὁμαλίζω ſ. ι. ν. ἐ Ὁμαλοῦω, Planum reddo, Complano, Læuigo.qua in ſignificatione vſus eſt Plato in Timæo. ‖Item, Æqualem ſeu æquabilem reddo, Ad æquabilitatem redigo. Ariſtoteles Politicῶν 2, μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ὀρθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Dixit autem & ἰσάζειν. Idem Polit. 3, ἀφαιροῦντα δὲ πολὺ ὑπερέχον τὰς πλουσίων, ὁμαλοῦντα πλῆθος ἀρούρας. Budæus in Comment. ὁμαλίζειν eſſe ait Æquabiliter aliquid facere, vel fieri & procedere,accipiendo abſolutè. Ariſtoteles διὰ τὸ πλῆθος τοῦ θερμοῦ φορὰν ὁμαλίζειν εἰς τὸ ἔσω ἔχειν. Xenophon de tritura tritici loquens,φέροντες γὰρ καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ὑπὸ ζυγίων ἀεὶ ὑποβαλλομένους τοὺς ἄτριπτα,μᾶλλον αὖ ὁμαλίζοιεν,ἢ πάχος αὐτῶν εἶναι. Idem,ὅπως τὸ διάλημμα κόψεται, καὶ ὁμαλιοῦται ὁ ἀγρὸς,Spicæ æqualiter tundentur & terentur. Et ὡμαλισμέναι πόλεις ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, apud Iſocr. ad Phil. pro Ad æquabilitatem redactæ.Sic autem apud Ariſtotelem Metaph.6,εἰ γὰρ ὑγιάσθη,δεῖ ὁμαλισθῆναι, Ad æquabilitatem redigi,ſeu æqualitatem.Sed ὁμαλίζειν ab Iſocrate poni etiã pro Sedare & reprimere ferociam,ſcribit Budæus,locum tamen non proferens. H

Ὁμαλίζειν abſolutè poſitum(de quo vſu dictũ modò fuit)redditur etiam Adæquare,ex Cicerone, pro Æqualem eſſe.(quod Adæquare propriè reſpondet τῷ ἰσάζειν, abſolutè itidem poſito) Gaza autem vertit etiam Æquabiliter ampliari & creſcere.Quinetiam pro Læuis affertur ex Theophr.ὁμαλίζειν.

ΥΝΔΕ Ὁμαλισμός,οῦ,ὁ,Complanatio,Læuigatio. Item,Æquatio,Ipſa actio reddendi æqualẽ ſeu æquabilem.In vulg.lex. ὁμαλισμὸς dicitur eſſe Æquabilitas & inclinatio accentus,qua nec attollitur ſyllaba nec deprimitur, ſed æquabiliter pronuntiatur: ex Ariſtophanis ſcholiaſte in Pluto,qui in κατῳδήσω, ait hoc σω eſſe legendum κατὰ ὁμαλισμόν. Ego κατ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον eſſe puto Æquabili quodam vocis tenore pronuntiandum.

C.Δι-ομαλίζω ε τ Ἐξομαλίζω,idem quod ſimplex ὁμαλίζω,Complano,Læuigo,item Æqualem ſeu æquabilem reddo.(niſi quis velit præpoſitiones ſignificationem augere)Sed ἐξομαλίζειν eſt etiam Manu permulcere, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τὰς πώλους ψηχίσι.vnde Syneſius metaphoricè dixit τὰς αἰθρώπους ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines:vt videbis apud Budæum pagina 811.vbi tamen nõ Manu permulcere,ſed Manu quaſi permulcere dixit. C

C.Δι-ομαλοῦω,idem quod διομαλίζω. ι τ ε μ ΠΡΟ-ομαλοῦω ex Gregorio pro Antè complano, Antè læuigo, Præpolio.

Ὄ Μ Β Ρ Ο Σ, ου,ὁ,Imber, Pluuia.Hom.Il.λ,Χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Et Iliad. χ, Ὡς δ' ὅταν ἀστραπὴν πίσσης Ἥρης ἠὐκόμοιο, Τεύχων ἢ πολεμόνδε ἐμόγησεν, ἢ ἀλέσασθαι, ἢ χαλάσαι, Ἥ τε πίπτει. Idẽ alibi vocat ἄσπετον ὄμβρον. Item ὄμβρος dicit aliquid αἴξειν, & πεφάναι βλαπτεῖς, & δεύειν,item aliquid καταπύθεσθαι ὄμβρῳ.Herodianus libro 8,ὄμβρων τε καὶ πάλιν ἠέλιος ἐπέσχεν.Idem libro 3,νύκτωρ αἰφνιδίως ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων,χάος τι πολλῆς. Apud Plutarchum autem legimus ῥαγδαίου ὀμβρήσαντος ὄμβρου in Alexandro. Ariſtoteles in libro De mundo, quid ſit ὄμβρος,& quid ὑετός, hiſce declarat verbis,ὄμβρος δὲ γίγνεται μὲν κατ' ἀπόσμησιν νέφους θύελλα πεπαχυμένου.διαφορὰς δὲ ἴσχει πολλὰς ὅσας καὶ ἡ τῶν νέφων θλῖψις.ἔστι μὲν γὰρ οὐσα μαλακαὶ ψακάδες διαστέλλουσι,σφοδραὶ δὲ,ἀθρόους.καὶ πολλάκις μὲν ὑετὸν,ὄμβρου μείζω καὶ σωρηδὸν συρρήγματα ὅτι μάλιστα φερούσας. Quæ Budæus ita vertit,Imber fit expreſſione nubis magnopere addenſatæ,tot habens differentias quotuplex eſt nubis compreſſio.quippe quæ remiſſa ſi fuerit,molles ſtillicias diſpergat:ſin vehemens,pleniores. Hócque appellamus ὑετὸν(id eſt pluuiam) imbris contorta ſtillicidia, cum matuſcula ipſa,tum verò iugi tenore caſitantia. Deduci autem ὄμβρος putarunt quidam gramm. ἀπὸ τοῦ ὀμβεῖν.

C.Ὀμβροκλύζων,Pluuiam fundens,in quibuſdã vulg.lex. In aliis ε ſ τ Ὀμβροκλυτῶν, cũ eadem expoſitione. Legitur autem ὀμβροκλυτῶ apud Suidam ſcribentẽ,ὀμβρῶ, ὀμβρήσω,ὀμβροκλυτῶ.καὶ ὀμβρήσασθαι,πηγάσασθαι.

C.Ὀμβροφόρος,Imbrifer,Imbrem ferens.vt ὀμβροφόροι νεφέλαι,Ariſtophani, Imbriferæ nubes. Scholiaſtes exponit ὄμβρου γέμουσαι, id eſt Imbre refertæ. item ὀμβρίας πηγαλίσας.

C.Ἄ-ομβρος,ν,ὁ & ἡ,Imbre carens, ſeu imbribus aut pluuia.vt ἄομβρος χώρα,Regio in qua non pluit. ΥΝΔΕ Ἀνομβρία,Imbris ſeu pluuiæ penuria.

C.Δί-ομβρος,ου,ὁ & ἡ,Imbre madidus, Imbre madens. Bud. ex Gaza interpr.ſimpliciter Madidus.Itidemque in v.l. ex Ariſtotelis Probl.Permadens,Plenè madeſcens.

C.Ἔμ-βρος,ου,ὁ & ἡ, Imbrem habens, ſeu pluuiam, aut Imbre abundans.vt ἔμβρος χώρα cui opponitur ἄομβρος,ſeu ἀείχμοφόλις.vt apud Theophr.in 8,μάλα δὲ καὶ αἱ χῶραι αἱ δίχα φέρουσιν,ἃ μόνον τοῦ πίνειν καὶ λεκθαι, καὶ ἔμβροι καὶ ἀείχμοφόλεις εἰσὶ),ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀεὶ τοῦ θερίζοντα. Et ἐν ταῖς ἐμβροπάταις χώραις in vulg.lex. Item ἔμβρος γῆ ex Theophr. Aget pluuius & vliginoſus. Sed videndum eſt an Pluuius ita vſurpari poſſit. At in hoc Ariſtotelis loco quidã interpr. Pluuioſum,ὅταν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος ἢ τὸ φθινόπωρον γένηται ἔμβροον. ΗΙΝΣ Ἐμβρεία, oppoſitum τῇ ἀνομβρείᾳ ſignificanti Imbris penuriam.

Vnde exponitur Imbris abundantia, ſeu imbrium, itē Vis imbrium. Ariſtophanes Nub. ἀμπέλους φυλάξομεν, ὅκτι μήτ' οὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν γ' ἐπομβείαν. Budæus ἐπομβείαν Demoſthenī ſignificare ait Crebras pluuias & magnas: itidémque pro magnis pluuiis accipi in iſto Theophraſti loco, libro 8, διὸ δεῖ μᾶλλον ἐπομβείαν πυρὸς ἢ κριθῆ. id eſt, Minus nocent triticō magnæ pluuiæ. (Legitur ETIAM Ἐπόμβειος idem ſignificans quod ἐπομβρος. vt ἐπόμβειοι χῶραι apud Theophraſtum, διὸ δεῖ τὰ μαχίματα εἰς τὰς ἐπομβείους μᾶλλον ἐμβάλλειν. Item ἐπόμβειον ἔτος, Ariſtoteli De hiſt. anim. lib. 8. ſicut ἔπομβρον ἔαρ, καὶ τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον ex eo paulo antè protuli) ET VERBVM Ἐπομβρίω, ῶ, Imbre ſeu imbribus rigo, aut irrigo. Vnde & paſſ. Ἐπομβρεῦμαι, Imbribus rigor. Epigramm. libro 2, Εἴωθε ἐπομβρεῖν τὸ ἀφύλακτον ὄμπνιον ἀπόχθη. UNDE Ἐπόμβρησις, ιως, ἡ, Rigatio ſeu irrigatio quæ fit imbre.

C. Κάπομβος, ου, ὁ & ἡ, Imbre madens, Imbre madidus, ſeu humid⁹. Exponitur etiā ſimpliciter Humidus. vt κάπομβος ἀήρ. A Bud. autē Præhumidus, (vt ita ſumatur κατὰ in hoc nomine ſicut in καθύγρεος & in καθάξηρες) apud Theophraſtum De cauſ. plantarū libro 3, ἐὰν ᾖ σφόδρα ἡ χώρα καὶ πομβρος ἦ. Sed quum addat σφόδρα Theophraſt. non video quomodo κάπομβρος interpretari poſſimus Præhumidus, niſi σφόδρα vacare dicamus. Exponitur κάπομβρος & Irriguus. Hinc VERB. Καπομβρίω, ῶ, Imbre madefacio, ſeu rigo, aut humecto. Exponitur tamen ſimpliciter Madefacio, Humecto, in v. l. Et καπόμβρησις ex Epigramm. pro Irrigatus. Affert autem Bud. hæc verba, non nominato autore, τὰ ὄρη ὑπερτιφῆ οὐ καπομβρεῖται, ὡς ὄρη τὰ ἄκρα τῶν ὀλυμπου.

C. Ὑπόμβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Subtus madidus, Cui ſubeſt humiditas ex imbre. Et generalius Subtus humidus. Nā Galenus apud Hippocratem ὑπόμβρον vult ſignificare ὑφυγρον & ὑποτενον. Affertur autem & ὑπόμβρον ἦρος ex Plutarcho in Cam. pro Æſtas imbribus moleſta. ſed vereor ne legendum ſit ἔπομβρον ἦρος, quod ſuprà ex Ariſtotele protuli.

Ὀμβρίω, ῶ, Pluo. Heſiodus Erg. ματοπωλεῖτον ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἱερὸν ὀμβρος. Et cum accuſatiuo apud Philonem De vita Moſis libro 2, λιθ' οὗ φλόγα αἰθέριον ὤμβρησεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Greg. autem dixit ἄρτος ὀμβρήσας in oratione εἰς τὴν ἀχλὺν πάχος. Vide Ομβρίζω.

HINC Ὄμβρημα, ατος, τὸ, Quod pluit, Pluuia. Vide & ὑμβρία. ITEM Ομβρινός, SEV Ὀμβρηρός, Pluuioſus. vt apud Heſiodum in Erg. Ἤτ' ἀφόπτιόν τι σῆμα φέρει, καθαίρεται ὥρην Δειπνείη ὀμβρηροῦ, tempus pluuioſæ hyemis. Sed legitur etiam ὀμβρηροῦ. Quinetiam extat & tertia lectio, videlicet ὀμβριοῦ cum ι. tunc autem videri queat potius eſſe à nomine quàm à verbo.

C. ANομβρίω, ῶ, Pluo, Pluendo emitto. Suidas ἀϊόμβρεῦσαι exponit ἀϊαβλύζωσαι (id eſt ſcaturientes) quæ expoſitio conuenit cum iſto Philonis loco De vita Moſis libro 1, καθ' ὃν ἀπό τινος πηγῆς ἀϊομβρεύσης. Inuenitur & pro Emitto ſeu effundo tanquam pluendo, ſeu tanquam pluuiam. Eccleſiaſtici cap. 16, σωτηρὶ ἐν λόγοις καὶ ὡσὶ ἰσοφάρισον, καὶ ἀϊόμβρησον παροιμίας ἐκρίζεις. Et capite 39, ἀϊομβρήσει ῥήματα. ſed quædam exemplaria vtroque in loco habent verbum hoc ſcriptum literæ ι, tanquam ΑΒ Ἀνομβρέχω. Cæterùm non poſui ἀϊόμβρίω cum ἄϊομβρος, quòd ἄϊομβρος ſit ex ὄμβρος, & α priuatiuo, interiecta litera ν euphoniæ gratia: ἀϊόμβρίω autem ſit ex ὀμβρίω, præfixa præpoſitione ἀϊά.

C. Ἐξομβρίω, ῶ, idem quod proximè præcedens ἀϊομβρίω. At v. l. ἐξομβρήσει βδέλυγμα ex Eccleſiaſtico afferunt pro Implebitur maledictis.

Ὀμβριος, ου, ὁ & ἡ, Pluuius, Pluuialis. vt ὄμβριον ὕδωρ, aqua pluuia. (quam Horatius vocauit & aquam cæleſtem) Affertur & ὄμβριον νέφος ex Ariſtophane. vbi quidam malunt Pluuioſa nubes. Idem alibi ὀμβροφόροι νεφέλαι dicit. (AT VERO Φιλόμβριος dicitur pro φίλομβρος, Pluuiæ cupidus. vt φιλόμβριος πίθηξ in Epigramm. Sic ἐπόμβριος & ἔπομβρος pro eodem poni, docui ſuprà.

SVBSTANT. Ὀμβρία, ας, ἡ, Pluuia quædā nimboſa, (ſi ita loqui licet) Nimbus. Ex Theophraſto autem affertur De cauſis plant. libro 6, capite 4, ἐπ' ὀμβρίας φύσιν pro frequentia imbrium prouenire. Scholiaſt. Ariſtophanis, ὀμβροφόροι νεφέλαι exponit ὄμβρου γέμουσαι, itē ὀμβρίας πλήρεις.

AT VERB. Ὀμβρίζω, eſt Imbre rigo, ſeu Imbre madefacio, aut humecto. Itē ſimpliciter Madefacio, Humecto. ὑγραίνω, ex Epigramm. Scribit autem Euſtath. quanuis dicatur ὀμβρίζω & παθμίζω à veteribus, inueniri tamen ὄμβρηται & ἐπάθμησεν tāquam à THEM. Ὀμβρῶ ET Παθμῶ. quibus verbis innuere videtur in vſu non eſſe illud thema: quod tamē legitur apud Suidam, vt antea docui. Sed & Heſychius habet Ὀμβρεῖ, cui varias dat ſignificationes: videlicet ἀπομαζεῖ, ἀκολουθεῖ, ὑπερεχύνει, αὔξει, παίει, πλήθει. Ab eodem NOMEN Ὄμβρος dicitur ſignificare vel χειρίδιον, vel ὑπός.

¶ Ὄμβερμος, VEL Ὄβερμος, Impetuoſus, vel Vehemens. Item Validus, Grauis. Interdum & Potens, ſeu Præpotens. Heſiodus in Erg. loquens de tertio ſeculo hominum, quod æreum erat, δεινόν τι καὶ ὄμβερμον. Et ὄμβερμον ἔγχος apud Homerum Haſta valida. Hic autem ponendum eſſet hoc nomen, ſequendo eos qui ab ὄμβρος deducunt: ſed quum non minus frequens ſit Ὄβερμος, inde hoc deriuare malo vnde & βερμαρός: vel potius vnde & βερμάω, à quo βερμαρός. De hac autē deriuatione huius nominis & de eius ſignificationibus dixi ſuprà, in tomo primo, col. ſeu ſemipagina, 794.

Ὄ Μ Η Ρ Ο Σ, ου, ὁ, Obſes. ET Ὄμηρον, ου, τὸ, Pignus quod eſt velut loco obſidis. Thucydides libro 7, pagina 161, αἱρεῖ ἄνδρας δώσειν Ἀθηναίων ὁμήρους, ἕνα καὶ τὸν πάλαι τόν. Idem libro 8, pagina 276, ἰσκόπουν ὅπως μὴ τειχίσωσι τὴν ὄχθην ἢ ὁμήρων λήψει ἢ ἄλλῳ τῳ ὅπως κατασχήσουσι τὴν ὁπλοθυλακίαν. Xenophon Hellen. 6, πρὸς δὲ ἐκείνοις παῖδας ἔδωκαν ὁμήρους. Item Paulo 8, πλὴν γυναῖκα καὶ παῖδα, καὶ πρὸς τῇ φίλων παῖδας ὁμήρους ἔδωκε τῷ Λίγυπλίῳ ἵνα μὴ λίπωσιν. At Ὄμηρον ſignificat potius Pignus quod eſt velut loco obſidis, vti dixi. Heſychius exponit τὸ ὅτι συμβάσεως διδόμενα ἐνέχυρα. Schol. Thucydidis ἐνέχυρον ait eſſe τὸ ὑπὲρ εἰρήνης παρεχόμενον, (addens deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ αἴρειν. & Euſtathius de voce ὄμηρος loquens. οἱ καὶ φασι τὸ ὅτι ἰδίων ὁμήρων οὕτω λέγεσθαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω. εἰς ὁμόνοιαν γὰρ ἁρμόττονται δι' ἀλλήλων οἱ διτταὶ πόλεις ἀλλήλων ἐξαιρούμενοι) in hunc Thucydidis locum lib. 1, pag. 27, μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσωσι τὸν χῶν αὐτῶν ἢ ὅμηρον ἔχειν. Budæus, poſtquam dixit ὅμηρον ſignificare Pignus & Obſes, affert ex Polybio in 3, ἔλαβε παρὰ πάντων ὅμηρα, πλὴν ἡμῶν τῶν ὑπαρχόντων αἰχμάλωτων. Et ex Lylia, ἐπέσχεν δὲ εἰρήνην πρὸς ἡμᾶς, μήτε ὅμηρα δοὺς, μήτε τὰ πόλεις καθελὼν, μήτε τὰς ναῦς παραδούς. Strabo autem dixit (alia ſignificatione) παραδίδοται τὰ ὅμηρα, ſicut & τὰς πίστεις, libro 7, πάλιν δ' αἴρεται, παραδίδωσι καὶ τὰ ὅμηρα καὶ τὰς πίστεις. Interdum additur genitiuus huic nomini, ac tum cogimur reddere Pignus. vt apud Plutarchum in Pompeio, de Lentulo, καὶ πάντας αἰσχρὸν ἦν ἀπαιτεῖν πάλιν ἢ τὸν Πομπηίου παῖδα. ταῦτα δ' ἐξ ἀπορρήτων ἔχειν ὑφ' αὐτῶν, ὅμηρα τῆς πρὸς Πομπήιον εὐνοίας.

Ὅμηρα de vnico obſide, Macc. cap. 1, de Antiocho, ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ. (quem pluralis vſum apud probatum ſcriptorem haud itidē inueniri puto) Huc autē pertinet quod legitur in Ὁμηρεύω de hoc Antiocho.

Ὄμηρον, pro Obſes, ſunt & qui aliūde deriuent, vt docebo in Ὅμηρος nomine proprio.

Ὁμηρεύω, Sum Obſes. Herodianus libro 3, πρὸς τὸ παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἕνεκα, id eſt, Dedit vt obſides fidei ab eo datæ eſſent. Polit. autem, Traditiſq; obſidio liberis fidem ſuam autorauit. Athenæus Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις. de quo ſuprà ex Maccab. ὃς ἦν ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ.

HINC Ὁμηρεία, Obſidiū. (vt dicitur Obſidio dare, à Tacito) Sed & pro Pignus quod datur in obſidiū. Thucydides libro 8, ἀπολιπόντες ἐς ὁμηρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν.

ITEM Ὁμήρωμα, quod habet ſignificationem quā poſteriore loco dedi nomini proximè præcedenti, necnon τῷ ὄμηρον. Plutarchus in Romulo, μεγάλοις ὁμηρώμασιν ἐδεδώκεσαν. Propriè autem ſonat ὁμηρώματα quæ obſidio ſunt tradita, quum ſit tanquam à verbo paſſiuo. Sunt qui ὁμήρωμα interpr. etiam Obſes.

C. Ἐξομηρόω

C. Ἐξομηρόω, Obsides posco & exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plut. in Sertorio, ἐξωμηρώσαντο παῖδας. Aristot. autem dixit metaphoricè in Œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς πιστοτάταις, pro Pignorum charitate obstringere, vt in officio permaneant. vt Budæus in Comment. vertit: qui alibi reddit etiam Obsidio obligare, & Tanquam obsidibus datis obstringere. addens, Ciceronem sæpe obsidem pro pignore vsurpare. Idem scribit ἐξομηρόω poni & pro Obsidibus datis emereor & assequor, à Strabone libro 6, in fine, ὥστ' οὐ μόνον τὰ ἔθνη πάντα ἐπεμψαν εἰς Ῥώμην ἃ κατὰ τὴν Ῥωμαίων ἀνίσησάν ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ὁπόσοι Φραάτης τὴν εἰσαῦθις Καίσαρι, καὶ παίδων παῖδας, ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν.

HINC Ἐξομήρευσις, Illa actio poscendi obsides. vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut etiam emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. In v.l. ἐξομήρευσις exponitur Obsidum datio: & affertur ex Plut. τὴν γυναικῶν ἐπιστῆσαι τοῖς ἐξομήρευσιν τῇ, pro Suspicabantur mulieres pro obsidibus retinendas.

ATVERO Ὁμηρέω, Ἥσω, In vnum conuenio, Occurro, Obuius fio. Item Comitor. Hom. in fine libri ρ Odyssex, Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγχιστος ὠκὺς, Κήρυξ, ὃς δὴ &c. vbi Eustath. exponit συνῳδήσας, & ὁμοδρομήσας. addens, ex ὁμός fieri NOMEN Ὄμηρος, a quo esse verbum Ὁμηρῶ pro συνίημι. Affert tamen & aliam derivationem, videlicet ὁτι τῷ ὁμοῦ ἱστάναι τὸν, ἢ συναρμόττειν. Apud Harpocr. ὁμηρῆσαι (ita enim ibi reponendum pro ὁμηρῶσαι) legimus esse τὸ συμβαλεῖν. in cuius significationis exemplum affertur ille Homeri versus. Vide & Suidam, item Hesychium non solùm in Ὁμηρεῖν sed & in Ὡμήρησε. Apud Heliodū in Theogonia circa principium; Φωνῇ ὁμηρῶσαι, voce concordantes, τῇ φωνῇ συμφωνοῦσαι. Exponitur & ὁμοδρομεῖν, ire ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ὁμηρεῖν pro ἀκολουθεῖν, i. Sequi, vide in sequēs Ὄμηρος.

ΟΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, HOMERVS. (qui & Μαιονίδης, Mæonides, patronymicè) celeberrimus ille poeta, — à quo ceu fonte perenni, Vatum Pierius ora rigantur aquis, vt cecinit Naso. Ideo autem huic proprio nomini datus hic fuit locus, quòd ex eo appellativa non pauca nata sint. Dictus verò putatur ὄμηρος vel quòd revera fuerit ὄμηρος, id est obses, (quod ὄμηρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἶραι derivatur, aut, secundum alios, à VERBO Ὁμηρῶν significante ἀκολουθῶν. cuius etymi autor est apud Harpocrationem Theopompus, dicens ὁμηρῶν Achæos significasse ἀκολουθεῖν. vnde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων δεδομένους) vel quasi μήρους. vt videlicet ex μήρους dicto ἀπὸ τοῦ μὴ ὁρᾶν factum sit ὄμηρος per metathesin. Vide Eustathium. & eos qui Homeri vitam scripserunt.

C. Ὁμηρόκεντρα, VEL Ὁμηροκέντρωνες, Homeri cētones, id est, Homeri carmina, vel integra vel dimidia, ex variis locis decerpta, & ita velut cōsuta, vt ad alius rei & longè etiam diversæ descriptionem accōmodentur. Extant autem hodiéque ὁμηρόκεντρα edita ἀνωνύμως, quibus bona pars Euangelicæ historiæ cōprehenditur, ex consutis Homeri carminibus. Creduntur autem à nōnullis esse Eudoxiæ vxoris Theodosii iunioris: quæ hac in re Probam Falconiam imitari voluerit, id est, ad eū vsum Homericos versus conuertere, ad quem illa conuerterat Virgilianos. Hanc certè Suidas (in Κῦρος, Παιοπολίτης ἐπιπικός) appellat φιλοποιῆ, id est carminum studiosam. Eust. agens de voce κέντρων, Ab hoc vocabulo (inquit) deductum est NOMEN Κέντρωνες. & qui consuuntur, & qui scribuntur. necnon VERB. Ἐσκεντρεύζειν, de stirpibus. vt quemadmodum ἐσκεντρεύζειν EST ἐσκεντρίζειν & ἐμβάλλειν φυτὸν πρὸ κλαδίσκου ἀλλοίου φυτοῦ, sic & κέντρων sit ῥαπτὸς μῦθος, ὡσανεὶ ὡσπερεὶ δεδακτυλωμένα τὰ διάφορα χρήματα ὑφασμένα: at verò χειροποίητος, ὡ δεδαπτυλωμένα, ποιούμενα δεδακτυλωμένα δίκην, μάρμαρα ἀνδριάντων ἢ ξύλων ἄλλοθεν ἄλλα. quibus subiungit, hinc appellata esse ὁμηροκέντρα. quod exp. εἰ ὁμηρικοὶ κέντρωνες. Latini pro κέντρωνες dixerunt Cento, abiicientes literam ρ. Erasm. in prouerbio, Farcire cētones, Centones (inquit) dicūtur vestes è variis panniculis, ac diuersis etiam interdum coloribus, consarcinatæ. Iuuenalis, Intrauit calidam veteri centone lupanar. Ad harum similitudinem centonem vocant carminis genus ex diuersis carminibus & carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique consutum. Græci κέντρωνας appellant addita litera, quam abiiciunt Latini. Extāt adhuc ἐμπροκέντρωνες, quorum meminit & diuus Hieronymus, & Virgilio centones Probæ mulieris, & Cento nuptialis Ausonii, qui legem etiam eius carminis tradit. Hæc ille. Quidam autem Centonem Latinos à nomine Centū deriuasse crediderunt, quasi verò ab iis Græci sumpserint. A schol. Aristoph. κέντρων esse dicitur τὸ ὁπωσανοῦν (ita enim apud eum scribendum est) ζῶν, ὅστις, ὢν πολλῶν καὶ διαφόρων συμφορᾶς σκευῶν, καὶ ὁπόσαγμα τῶν ὤν. in quēdam Nubium Aristoph. locum: vbi cum alia multa coniunguntur, tum hæc, κέντρωνες, ἀρός, ῥάφις. Exponitur autem φαυλὸς καὶ πάνυ, nequam admodum. Vide & Suidam in Κέντρων vbi habes & vocem illam Ὁμηρόκεντρα. Affert Bud. & nomin. SING. Ὁμηρόκεντρων, exponens Homerocento.

C. Ὁμηρομάστιξ, ιγος, ὁ, Homeri flagellum, ad verbum. Ego commoda periphrasi posse exponi arbitror, Cuius lingua est flagellatrix Homeri. seu, Qui lingua maledica tanquam flagello Homerum insectatur. Hoc nomen seu potius cognomen datum fuit Zoilo, cuidam Amphipolitano, ὃς ἐπεκλήθη ὁμηρομάστιξ (inquit Suidas) ὅτι ἐπεσκωμμάκει Ὁμήρῳ. Posfunius autem ad imitationem huius cōpositi, vti NOMINE Μάστιξ cum aliis propriis nominibus: vt si dicam Ἡσοδομάστιξ, vel Πινδαρομάστιξ, aut Σωκρατομάστιξ, aut Πλατωνομάστιξ, seu Ξενοφωντομάστιξ.

C. Φιλόμηρος, ου, ὁ, Amator Homeri, Studiosus Homeri. Qui amat Homeri carmina, seu Qui amat imitari Homerū, Qui lubenter imitatur Homerum. vt vocatur Sophocles φιλόμηρος ab Eustathio plerisque in locis. Iungitur autem hoc NOMEN Φίλος & aliis quibuslibet propriis nominibus per compositionem: sed & cum gentilibus nominibus, vt φιλαθήναιος.

Ὁμηρικός, Homericus, Qui est Homeri, Ad Homerum pertinens. vt ὁμηρικὸν ἔπος, vel ὁμηρικὸς στίχος, itidémque in plurali ὁμηρικὰ ἔπη, & ὁμηρικοὶ στίχοι apud Athenæū. Aliquādo ὁμηρικὸν vocatur id cuius ab Homero fit mētio, seu quod ab Homero describitur, vt ὁμηρικὴ ὄρνις, apud Plut. Sic ὁμηρικὸς κύκλωψ, & ὁμηρικὸς Σθένελος, &c. Interdum verò τὸ ὁμηρικὸν dicitur sine adiectione, pro Carmen illud Homericū, vel Dictum illud Homericū.

Ὁμηρικός, Homeri imitator. Quam significationem sequendo, dicitur & COMP. Ὁμηρικώτερος, & SVPERL. Ὁμηρικώτατος. quo vsus est Dionys. Longinus: apud quē tamen & aliter exponitur.

Hinc AD VERB. Ὁμηρικῶς, Homericè, Homerico more, More Homeri, Vt solet Homerus. Plut. in libro qui περὶ δεισιδαιμονίας inscribitur, ἀλλ' ἡμῶν χρῆσθαι τοῖς ὁμηρικῶς ἀσυνήθως ἀπίστως δέδοικε, μᾶλλον δὲ Ὁμηρικῶς. Quam tamen comicus apud Athen. lib. 9 Ὁμηρικῶς γὰρ δεῖπνον μ' ἐκάλεσαν. Cic. epist. ad Att. 15, lib. 1, Respondebo tibi ἐπιστολὴν ἐπέων, Ὁμηρικῶς.

Ὁμηρικός, ὁ, idem quod proximè præcedens ὁμηρικός, Homericus: sed poetis potius vsitatum. Ὁμήρου χρῆσις, Ὁμήρου, Suid. Et Ὁμήρου χρῆσις in quodam versu.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, eiúsque dogmata sequēs. Ὁμηρίδας appellat Plato Homeri imitatores, Bud. pag. 907. A Suida Ὁμηρίδαι exponitur οἱ τὰ Ὁμήρου ὑποκρινόμενοι. Sunt & qui rhapsodos omnes ita vocatos existiment. At verò apud Isocratem in Helenes encomio Ὁμηρίδαι, φησὶ, οἱ Χίοι, ab Homero poeta denominatum: vel, secūdum alios, ἀπὸ τοῦ ὁμηρεῖν. Vide Harpocrationem, ex quo sumpsit & Suidas. Existimo certè, significando Ὁμήρου ἀπογόνους, rectius SCRIBI Ὁμηρεῖδαι. Apud Hesych. autem Ὁμηρεῖδαι legitur expositum αἱ ῥαψῳδίαι. sed aut hæc expōsitio perperam scripta est, aut illud vocabulum. quod potius suspicor, ac pro eo reponi debere Ὁμηρίδαι.

Ὁμηρίζω, Homerum imitor. Vel, Homerica vsurpo. nam Suidas exp. ταῖς Ὁμήρου χρῶμαι. Budæus autem significare ait idem quod ῥαψῳδῶ. (VNDE Ὁμηρισμὸς Athenæo lib. 14, est ῥαψῳδία) At COMP. Καθομηρίζω

ζω, Homericis versibus celebro, vel Describo, apud Gregor. ἵνα πλέως αὐτὴν καθομνύσιτε.

A

Ὄ'ΜΝΥΜΙ, SEV Ὀμνύω, Iuro. quod Ὀμνύω quidam gramm. factũ putarunt ex INVSITATO Ὀμόω, ῶ. (à quo etiam sunt tempora in vsu, Futur. ὀμόσω, necnon ὀμοῦμαι, futur. 2 med. Præter. ὤμοκα (de quo dicam in Σωώμνυμι) & Attice ὀμώμοκα, Aor. 1, ὤμοσα) quod si verũ esset, Ὀμνύω prius esse quàm Ὄμνυμι, dicendum foret: facto videlicet Ὀμόω ex Ὀμῶ, deinde Ὀμνύω. Alioqui vtrum illorum (ὄμνυμι dico & ὀμνύω) præcedere dicamus, nõ valde refert, quum apud B antiquissimos etiam scriptores vtrunque extet. Hom. Il. ξ, Ζῆνα δ' ὡς εἰς εὐνὴν, ὅτις δ' ὀόμενος ἅπαντας. Idem Il. ψ, — μάρτυρος ἔντεσί γ' αὐτοῦ Ὄμνυτ', μὴ μὲν ἐκὼν πεῖσιν δολῳ ἅρμα πεδήσαι. Alibi dicit ὀμόσαι ὅρκον, seu καρπὸν ὅρκον, item ὀμόσαι ὅρκους, necnon ὀμόσαι ὅρκον. Sic autem & in soluta oratione dicitur ὀμνύναι seu ὀμνύειν, vel absolutè, vel cum accus. θεὸν, aut ὅρκον. Plato Sympos. ὅτι ἢ ὀμνύουσι μέντοι συγγνώμη τῷ ἐρῶντι ἂν θεὸν ὀμόσῃ τὸν ὅρκον. Xen. in Symposio item idem, συνιὼς γὰρ ὁμιλοῦντας αἰεὶ ὀμνύοντας, καλὸν μοι φανὲν ἦν. Isocr. ἵνα γε μηδέποτε μηδένα θεὸν ὀμόσῃς. Plut. in C Solone, κοινὸν ὤμοσεν ὅρκον ἡ Σολὼν, ὃς Σόλωνος νόμοις ἐμπολιτεύσῃ. Idem dixit in Pericle, ἐπὶν ὀμνύωσι τὸν πατρῷον ὅρκον. Et cum plurali ὅρκους apud Platonem. Sic & Thucyd. ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις. Apud quem legitur etiam, ὤμοσαν τοῖς ἐκείνοις πάλιν. Sed quod attinet ad illũ personæ accusatiuum, quo dicitur ὀμνύναι τὸν θεὸν, seu τοὺς θεοὺς, (itidemque apud Lucianum in Vitis phil. ὀμνύω γά σοι τὸν κύνα ἢ τὸν πλάτανον, ἅπερ ἔστ' ἔχειν) sciendum est interdum ei addi particulam νὴ, vt quidem annotatur in v. l. ex Aristoph. Nub. ὤμοσας νὴ τὸν Δία. Sed & pro ὀμνύναι, D seu ὀμνύειν vel ὀμόσαι τινά, dicitur interdum ὀμνύναι κατά τινος. vt apud Demosth. κατὰ Κόνωνος legimus ἀξιοπιστότερος τῷ κεῖ παίδων ὀμνύοντες, καὶ τοῦ πυρός. (Exponit autem Bud. κατὰ παίδων ὀμνύναι, In capita liberorum iurare. quem vide pag. 115) Dixit verò & ὀμνύοντα κατ' ἐξωλείας, oratione in Midiam. Affertur & cum dativo, ex Aristoph. in eadem sign. f. πῶς δ' ὄμνυσι; ἢ σπλαγχνίοισι; pro κατὰ τίνος. At cũ præpos. εἰς apud Plut. in Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον exponitur In Vitellium iurare, id est In Vitellii verba iurare, Vitellio se adstringere iureiurando. Sed & ὤμοσαν περὶ τῷ Οὐιτελλίῳ apud eundem significare dicitur iurarunt pro Vitellio. Apud Homerum & alios cum præpos. περὶ, ea significatione qua dicitur Iurare alicui, Affirmare alicui iureiurando: Odyss. ξ, ὤμοσα δὲ σοὶ αὐτῷ. (Vtuntur verò interdum & ipsi Græci dativo itidem) Apud eundem Homerum legitur futurum ὀμοῦμαι.

At de ὄμνυμι quod annotatur positum pro εὔχομαι, dicam in Ἐπόμνυμι.

C. **Ἀνώμοτος,** ου, ὁ & ἡ, Iniuratus, Qui non iurauit. vt in hoc F Eurip. versu ex Hippol. coronato, Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν, ἀνώμοτος. cuius hæc apud Ciceronem extat interpretatio, Iurauit lingua, mentem iniuratam gero. Et μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, Diog. Laert. At verò ἀνώμοτος εἰρήνη ex Demosth. affertur pro Pax sine iureiurando inita, vel Pax iureiurando non confirmata.

ADVERB. Ἀνωμοτί, Iniuratè, Citra iusiurandum.

C. **Ἐνώμοτος,** ν, ὁ & ἡ. (contr. præcedenti ἀνώμοτος) Iuratus, Qui iurauit, iureiurãdo obstrictus. In Pand. de teste iurato dicitur. Eurip. dixit etiam ἐνώμοτος θεῶν pro Iuratus deos, Qui iurauit deos. Sed de re quoque vsurpatur G in Pand. vbi ἐνώμοτος ὁμολογία vocatur Spõsio seu promissio iureiurando firmata. Budæus. HINC Ἐνωμότως, Cum iureiurando, Addito iureiurando. vt ἐνωμότως ἔφη apud Plutarchum. In Pand. autem ἐνωμότως καταθέσθαι, Cum iureiurando deponere. Bud.

Ἐνωμοτία, Vocabulum militare, quod de certo militũ numero dicebatur: nimirum viginti quatuor seu viginti quinque, secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. Fuisse autem putatur proprium Lacedæmonius hoc verbum, qui ἐνωμοτίαν dixerint quòd eius milites essent ἐνώμοται. Vide Ælianũ, Hesych. Suidã. H HINC Ἐνωμοτάρχης quasi ἐνωμοταρχὴς, Qui præest huic numero militum.

C. **Ἀπόμνυμι,** (& interdum Ἀπόμνυμαι) VEL Ἀπομνύω,

Abiuro, Iureiurando nego: vt contrà ἐπόμνυμι, Iureiurando affirmo, seu asseuero. Quod annotat Eustath. in hunc locum Odyssex β, — μέγαν δὲ θεὸν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Id est, Magnum per deos iusiurandum iurabar, negans videlicet se facturam. vel, Per deos negabat se facturam: quod videlicet facere vetabatur. Hoc item Iliad. κ, ὡς φάτο καὶ ῥ' ὄμοσεν ὅρκον ἀπώμοσε. vbi tamen etiam ἐπώμοσε tradit legi, sed diuerso respectu. ἀπομνύναι μὲν, inquit, est τὸ καταφατικῶς ὀμνύναι: vt si dicam, νὴ τὸν Δία τοῦτο ποιήσω τόδε. at ἀπομνύναι, est τὸ ἀποφατικῶς ὀμνύναι: vt quum dico, μὰ τὸν Δία οὐ ποιήσω τόδε π. Suidas tamẽ ἀπομόσαι facit ἀρνήσασθαι, at verò καταφάναι non ἐπομόσαι, sed καταμόσαι. Cum infinitiuo, vt in hoc Lysiæ loco, οὕτω γὰρ τοῦ σταδίου τοῖς μὲν τὸ μεταγραμμένον ἐπώμνυον οὐκ ἔνεσαν, ἔνιοι δὲ τοῦ ἀπομνύντων ὑπογεγραμμένοι εἰσί. Nam post ἀπομνύντων repeti debet ἀπὸ τοῦ κοινοῦ infinitiuus ἐγκεῖσθαι. Plut. in Polit. præceptis, ζῶπα μὲν γὰρ ἴσως τοῖς βαναύσοις τὸ δικάζειν λέγειν ἀπομνυμένοις δοκεῖ ἀποδιφθέσκειν. Vsus est autẽ voce hac passiua & Herodianus, scribẽs, τὸ μὲν ὀμνύναι ἀπώμοτον, μηνοειδίαν φάσκων τὴν λιχμίδα. Cũ accusatiuo etiam iungitur, & exponitur Abiuro, Inficior. vel potius Cum iureiurãdo inficior. Demosth. περὶς Ἀφοβον, Προσμόσασθαι δέ μου τὸν αὐθέντην ἐλεύθερον εἶναι, καὶ ἀπομόσῃς πανταπασι πούτων, ἀφίημί σοι. Apud Aristophanẽ cum duobus accusatiuis in Nubibus, Καὶ ζῶντ' ἐθελήσῃς ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς; id est Hæc abiurare seu inficiari per deos. hoc est, iurando deos. vel, addito per deos iureiurando.

Ἀπόμνυμι, Eiuro, & cum iureiurãdo depono. vt ἀπομόσαι τὴν ἀρχὴν, Eiurare magistratum. Exponitur interdum, Abdicare se magistratu. Libanius, ὁ δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπομοσάμενος. Plutarchus in Cicerone ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχὴν dixit, & τὴν ὑποπόφυρον καταθέσθαι, quod etiã ἐξομόσασθαι dicitur. Plinius in epistolis, Eiurato magistratũ priuatum me facere, Græcorum imitatione dixit. Hæc Budæus. Idem verò citat locum in quo ἀπόμνυται sine adiunctione positũ interpretatur Abdicãt se magistratibus. Is est Herodiani, εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν συνῆλθαν, ὅτε οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυνται. Hesych. ἀπόμνυμαι exponit δι' ὅρκου ἀποβάλλω. Suidas ἀπομώμοκα explicat ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας ποιοῦνται. Idem ἀπομωμοκότας ait positum pro ἀποξαμβώσας.

Ἀπόμνυμι vertendum per simplex Iuro, quum videlicet subiungitur negatiua particula. Græcis autem familiare est duabus negationibus vti, ad magis negandum. Xenoph. Præd. 6, καὶ ὁ Γαδάτας αἰσπίδας παρὰ τοὺς πολεμίους, ἀπώμνυσι μὴ μᾶλλον μὲν ἐπὶ τούτοις ταῦτα ποιῆσαι ἃ γιγνώσκει. Sic & in hoc loco, ὁ μὲν δὴ Ἑρμοκράτης αἱρήσεται εἰ πολὺ ἦν αὐτῷ ἀργύριον. ὁ δὲ ἀπώμνυσι, μηδὲ ὀβολόν. sub. εἶναι αὐτῷ. Quod si nolimus huiusmodi negatiuas particulas verbo ἀπόμνυμι subiunctas illi Græcorum cõsuetudini imputare, qui negationes duas pro vna ponunt, dicendum fuerit compositum ἀπόμνυμι pro simplici ὄμνυμι vsurpari. Vt & in versu Homeri quem initio protuli, μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, nihil aliud est quàm μέγαν ὅρκον ὤμνυ. Nam quod annotat Eustathius de differentia verborum ἀπόμνυμι & ἐπόμνυμι non est perpetuum, vt apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc, Od. ρ, Εἰς ἔφαθ', εἰ μὴ ἀρὰ πάντα ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευον. Præcesserat enim, — εἴ μοι ἐλεαίρει γε καὶ ὄπασσε Ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' εἴπερ ἀπάξειν. Certè hic ἐπώμνυον dicendum potius fuerat, si obseruanda fuisset illa differentia.

Ἀπωμοσία, ας, ἡ, Abiuratio, Inficiatio per iusiurandum.

Est & verbum δικαστικὸν. quum videlicet is qui accusatur, iureiurando negat fieri posse vt se iudicio sistat, excusationes videlicet proferens: accusator autem vicissim iurat. Vide Pollucem & Hesychium.

Ἀπώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad verbum, Abiurabilis. Suidas ἀπώμοτον exponit φευκτὸν, Hesychius φευκτέον, id est, Vitandum, Fugiendum. Item, ὅσον οὔ τις ἀπομόσεται, id est, Tale vt quis id abiuret, vel iureiurando neget. Ἔξω ὅρκου ἡμῶν καὶ ἀπόπτυστον, inquit Suidas, citans hæc verba, πρὸς τὸν Ἀρχίλοχον ἐφέρετο ἀπώμοτον; Archilochus, χρημάτων Ἀνελπίστων ἐστὶν οὐδὲν οὐκ ἀπώμοτον. i. Nulla res est eiusmodi quæ extra spem esse & quam factum iri debeat aliquis iureiurando neget. Ita enim locum illum intelligen-

dum esse puto. ¶A Suida exponitur etiam ἀπωμοσάμην, id est veritum. Citatur præterea in vulg. lex. ex Platonis De legibus libro 7, ὃν οὐδεὶς ἀπώμοσεν, pro Quũ nihil liceat detrectare. Sed de illo Platonis loco difficile est statuere, quòd corruptus esse videatur.

Ἀπωμοτικός, ή, όν, Abiuratiuus. Grammatici particulam μὰ qua vtimur quum aliquid negamus cum iureiurando, vocant μόριον ἀπωμοτικόν.

C. ΑΝΤ ὄμνυμι, S E V Ἀντομνύω. Contrà iuro, Vicissim iuro. Demosth. ἡμῖν μὲν οὖν ἰσχυρὸν ἦν τοῖς εἰπεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἐπιχαίρειν οὐδὲ εἰς ἀπομοσαι, hoc est. Affirmare in iureiurando de calumnia præstando. Dicitur & passiua voce Ἀντομνυσθαι. Isæus de actore & reo vicissim iurantibus, μελλόντων δ' ἡμῶν ἀντόμνυσθαι, Quum ad calumniæ iusiurandum ventum esset. Vide plura in Comm. Budæi. vbi & V E R B A L E Ἀντωμοσία esse dicitur iusiurandum de calumnia à parte rei, vt διωμοσία à parte actoris. Plat. in Apologia, ὡς ἐγὼ οὐκ ἐπιστάμην τὴν ἀντωμοσίαν δεῖν ἀναγνῶναι αὐτήν.

C. Διόμνυμι, vel potius P A S S. Διόμνυμαι, (accipiens inde sua tempora ab Ὄμνυμι, seu potius à media eius voce) Deiero, Iureiurando affirmo. Sed plerunque signif. Iureiurando aliquid affirmo in iudicio, vt annot. Bud. affer ex Lysia, ἀποδείξω ὡς οὐκ ἔνοχός εἰμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Quem locum citat & in Comm. postquã dixit διόμνυσθαι dici testes & quicunque iusiurãdum publicè præstant. Affert ex eodem Lysia, σιωπᾶν καὶ μᾶλλον εἶναι διομοσάμενος. Legimus autem & apud Plat. in Apologia, ἢ ὀμόσαντα ἢ διομόσαντα τῇ ἀληθείᾳ. Apud Plutarchum, non solùm cum præt. sed & cum futuro. Dicit enim in Numa, διωμοσάμενος τὸ Ῥωμύλου ἔσεσθαι. In Camillo autem, διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν τινα μοιχείαν δώσειν ἢ χιλίαις ζημιώσειν. Apud Sophoclem διωμόσω exponitur διώσειν, discutiam.

Διόμνυμαι, Abiuro, Inficior. Demosth. διωμόσατο μὴ εἶναι) Idem, καταμεμαρτυρῆσθαι καὶ διομεμάρτυρθαι μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ φιλίαν τινὰ πρόσχημα.

Διωμοσία, Deieratio, de eo qui aliquid iureiurando affirmat in iudicio. Sed peculiarius exponitur à Budæo Iusiurãdum de calumnia, idque à parte διόντος, id est actoris, sicut ἀπωμοσία à parte rei. At Pollux, Hesych. & Suidas commune faciunt vtrique hoc vocabulum διωμοσία. Vide Antiphontem pag. 118.

C. Ἐξόμνυμι, pro quo vsitatius est P A S S. Ἐξόμνυμαι, Abiuro, Cum iureiurãdo inficior. Ἐξόμνυσθαι est cum iureiurando aliquid inficiari, vt abiurare debitum & similia: Plato Leg. lib. 12, τὰ δὲ ὅσα ἐξαρνήσεται καὶ ἐξομόσεται κέρδους μᾶλλον ἕνεκα φανεῖται δεκτέα. Idem, ἃ ἂν ἐθέλῃ ἐξόμνυσθαι. Demosth. cum μὴ εἶναι sequente infinitiuo, καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξωμόσατο ὁ Εὐβουλίδης μὴ εἶναι. Ἐξόμνυμαι, Eiuro. vt ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν apud Æschinem, Eiuro legationem, Eiuro legationis munus, hoc est, Iureiurando affirmo obire me legationem nõ posse. vt inquit Bud. qui etiam postquam dixit Eiuro magistratũ, esse Repudio, & Excuso quippiam ne magistratum gerere cogar, affert ex Aristot. Pol. 4, περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τὰς σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι τὸν ἔχοντα τὸ πρυτανεῖον. Sed addit, significare etiam posse Magistratu se abdicare. Idem alio loco scribit ἐξόμνυσθαι esse Cum iureiurando aliquid excusare, aut detrectare & reculare. ex cuius imitatione Cicero Eiurare iniquum iudicem dixit. Eadem forma dixit Synes. τὴν ἐξόμνυμαι τὴν ἱππωσύνην. At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀγχιστείαν, Eiurare testimonium, Hoc est, Cum iureiurando affirmare se veritatem non nosse. quod faciebãt interdum ii quibus testimonium denuntiatum nõ erat, inquit Bud. in lex. afferens quẽdam locum ex Æschine in Timarch. vbi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι, τὰς ἀγχιστείας. Hunc & in Comm. habes, pag. 16. ¶Quantum autem attinet ad excusandi significationem, sciendum est eam tribui huic verbo tunc etiam quum iungitur accusatiuo illi πρεσβείαν, aut cuipiam simili: (nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν à Budæo exponitur etiam Excuso valetudinem iureiurando, ne in legationem ire cogar) sed ei magis conuenit quum dicitur ἐξόμνυσθαί τινα. significat enim Iureiurando excusare aliquem qui iudicio nõ adest, aut euocatus præsto non est. vt οὐκ ἐξομνυμένῳ ἐμοὶ, apud Libanium. Demosthenes autem dixit, ἐξωμόσατο ἀρρωστίαν τινί, Excusauit, quòd diceret ægrotare. Sic Gallicè dicimus Excuser vel potius Excuser duplici s, Excusare aliquem in iudicio, afferẽdo causam eius absentiæ, eámq; confirmãdo iureiurando. Vide Bud. Com. p. 16, & 17, item 161 & 112.

Ἐξωμοσία, ας, ἡ, Abiuratio, Inficiatio cum iureiurando. Item Eiuratio, Excusatio cum iureiurando, sequendo significationes datas verbo ἐξόμνυσθαι. Aristoph. in Concion. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν, οὐ γὰρ δῦ σρόσωσ. vbi exponitur ἔνοχος παραίτησις δι' ὕλογον αἰτίαν. Vide & Bud. p. 16, & 161. Idem alibi affert & ἐξωμοσίαν ποιεῖν περὶ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον σφοδρότητος, ex Pand. pro Iurare se staturũ iudicio.

C. Ἐπόμνυμι, S E V Ἐπόμνυμαι, aut E T I A M Ἐπομνύω. q.d. Superiuro. pro Iuro super aliqua, id est de aliqua re. Latinè Iusiurandum addo, vel potius Iusiurandum interpono. Thucyd. lib. 2, καὶ ἐπωμόσαμεν φασὶν αὐτοί. Bud. ait esse Iureiurando confirmare. Verba sua iureiurando firmare, Dictum suum iureiurando confirmare: atque ita sumit à Demosthene quoque & Luciano. apud quem legimus & ἐπομοσάμενος in lib. De cal. ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν ἡμῶν ἢ κατὰ Ἡφαιστίωνος. Cum futuro infinitiui, Apoll. Arg. 2, Λιβύης διαλέξασθαι ἐπώμοσεν ἢ μὴν δρήξειν Ἀλκμήνης. Hom. iunxit accusatiuo, non semel. vt Il. ι, Αἰτὴρ ὅγ' ἐπώμοσε καὶ τελέσασθαι, ὅτι δὴ ἔσσεσθαι ἔμελλεν. Et Il. α, — καὶ ὅτι μέγαν ὅρκον ἀπώμοσε. Et Il. φ, — ἐγὼ δ' ὅτε δὴ τὸν ἐπώμοσα. Xenophon autem iunxit accusatiuo φιλίαν, Pæd. 6, ἐπομνύουσι τὴν ἐμὴν ἢ σὴν φιλίαν. ¶Apud Plutarchum est Insuper iuro, Præterea iuro, Iureiurando meo addo, in Pericle, ὅτε καινίσων τι παρεκρούσθη, ἐπομνύων ὅτι καὶ δίς αἰσθανοῦ ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι.

Ἐπόμνυμι vel pro simplici Iuro, vel pro Deiero, præpositione vim epitaticam habente. Aristoph. Nub. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυς οἷς θεοῖς. vbi B. exponit Iurabas. Sed quemadmodum in Deiero, necnõ in Adiuro, possunt præpositiones habere vim augendi, si Donato credimus, ita & præpositioni ὄμνυμι eandem vim tribuere non dubitarim.

Ἐπωμοσία ὥρα à Suida exponitur etiã ἀξία ὥρα. quod & à Bud. annotatur, addente, aliud significare apud Aristophanem, & ad eius enarratorem remittente. Locus autem est in Pluto, in hoc versu, ἵν' ἐπομνύμενον παίσω σε τῆς ἐκκλησίας. vbi schol. variis modis exponit hoc participium, quos ibi vide. Sciẽdum est autem, sicut Suidas ἐπωμοσάμενος accipi tradit pro ἀξιόμενος, (exemplum tamen nõ proferens) sic etiam S I M P L E X Ὄμνυμι ponitur pro εὔχομαι apud Aristoph. in auibus teste scholiaste, vbi dicit quidam, Ὄμνυμί σοι πύπαι πάσαι νικᾶν σοῖς κριταῖς, Καὶ πᾶς ἅπας πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὄμνυμι dici pro εὔχομαι. Verum hoc nõ ita intelligi debet quasi ὄμνυμι significet idem quod εὔχομαι, id est Vota facio, Precor: sed vocando dictum esse ὄμνυμι νικᾶν id est Iuro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis exposco victoriam, seu Precor à diis victoriã. At in v. d. verbum εὔχεσθαι quo ibi vsus est enarrator, exponitur Gloriari, item Testari, & Obtestari. quas significationes ab eo loco prorsus alienas esse arbitror.

Ἐπωμοσία, Iusiurandum quod additur de aliqua re, seu ad confirmationem alicuius dicti.

Ἐπωμοσία, exponitur etiam Iusiurandũ quod dabatur ab eo qui vel morbum vel aliam causam iustã quare ad diem præscriptum iudicio nõ affuisset, afferebat. Nititur autem hæc expositio autoritate enarratoris Aristoph. in Pluto, sed mihi tamen suspecta est, quòd ἐπωμοσία cũ ἐξωμοσία confundat. Alias vero expositiones huius nominis ἐπωμοσία quæ verisimiliores sunt, habes ibidem. Est autem in eodem loco vbi legitur is quem modò protuli versus.

Ἐπώμοτος, ου, ὁ & ἡ, Qui iurauit, Astrictus iureiurãndo. vt idem sit quod ὀμώμοτος. sed aliquando generalius accipitur, pro Obstrictus, quũ videlicet additur datiuus ὅρκῳ seu ὅρκοις. vt apud Sophoclẽ in Aiace, οὔτ' ἐχθρὸν ὄντα σὸν ἐπώμοτος. At verò in hoc eiusdem versu qui legitur in Trach. p. 573 meæ editionis, Ὅμως ἔχω σὸν ἔχων ἐπώμοτον, schol. exp. ὅρκιον, Suidas τῷ ὅρκου ὑπόδικον.

C. ΚΑΤ ὄμνυμι, V E L Κατόμνυμαι, Deiero. vt τὰς ἡμῶν κατ-

μις κεφαλῆς, apud Suidam. Voce pass. autem apud Herodotum. Sic Pauſ. καὶ ἡ πᾶς συωμοσίην καταμοῦται αὐτῷ σὺν παντὶ αἰτίῳ. Inuenitur autem & καταμόσαι oppoſitum verbo ἀπομόσαι (ſignificanti Abiurare) apud Suidam, ἀπὸ μέσου γε τοῦ τὸν θεὸν καταμόσαι ἢ ἀπομόσαι. A

Καταμοσία, q.d. Deieratio, pro quo legitur Deiuriũ apud Gellium. Exponitur tamen ſimpliciter Iuſiurandum. In qua ſignificatione ETIAM Κατάμοσις ex Herodoto affertur. HINC Καταμοσικός, q.d. Deieratiuus. vt καταμοσικὴ particula qua vtimur in deierando. Vocabulum hoc y.l. ex ſchol. Ariſtoph. proferunt. B

C.ε. Προσκατόμνυμι, SEV Προσκατόμνυμαι, Inſuper deiero, Præterea deiero. Pauſ. οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ πόλεσιν ἐπροσκατόμοσαν. vbi tamen ſi præpoſitio vim ſuam retinet, vacat particula ἐπ.

C. ΠΡΟόμνυμι, SIVE Προόμνυμι, Præiuro, Prius iuro, ſeu Antè iuro. Demoſth. πρὸς Ἀφόβον, pag. 36, προόμοσάτω δέ μου τὸν ἀδελφὸν τοῦτον, ὡς ὠμολόγησε, ἐλεύθερον εἶναι, καὶ κατ' Δημοσθένους ἐμαρτύρησε, καὶ ἀπώμοσε ταῦτα πάντα τοῦτον &c. id eſt Quùm prius ego iurauerim. Vide Προωμοσία quod proximè ſequitur. C

Προωμοσία, SEV Προόμοσία (nam & hæc ſcriptura inuenitur) q.d. Præiuratio, pro ipſa actione prius iurandi. quum alioqui præiurationem facere dicantur qui ante alios conceptis verbis iurant, teſte Feſto. atque ita minus latè patebit huius Latinæ vocis ſignificatio. Pollucι προωμοσία eſt iuſiurandum quod accuſator προόμνυσι, id eſt prius iurat, veram eſſe ſuam accuſationem. Legitur autem apud eum in vulg. edit. Προομοσία cum o in ſecunda ſyllaba, ſicut ET Διομοσία, ATQVE Ἐξομοσία: quum alioqui ibidem legatur Ἀντωμοσία cum ω D in illa ſecunda ſyllaba.

C. ΠΡΟΣόμνυμι, VEL Προσομνύω, Inſuper iuro, Præterea iuro. qua in ſignificatione accipi & ἐπόμνυμι à Plutarcho, dictum fuit ſuprà.

C. ΣΥΝόμνυμι, VEL Συνομνύω, Coniuro: ſi modò Coniuro vſurpare licet pro Vnà cum aliis iuro, Simul iuro. Thuc. lib. 2, ὅσοι μετὰ χρόνον ἐκ τῶν οἴκων, ὑμῖν τε ξυνώμοσαν. Idem lib. 5, οὐ ξυνωμόσαμεν, ἀρχεῖν δὲ ἡμῖν ἔδοσαν. Ex eodẽ habemus ξυνώμοσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. quo in exẽplo manifeſtior etiã & certior eſt illa ſignificatio quàm in præcedentibus: licet nec de iis ipſe quidem vllo modo dubitem. Affertur autem & cum infinitiuo, συνωμόσαμεν βοηθεῖν, vbi exponitur Iureiurando promiſimus ferre opẽ. Sed malim Iureiurando nobis mutuò promiſimus. Ad verbum, Vnà iurauimus, id eſt vno conſenſu. Affertur tamen ex Hermog. cum infinitiuo itidem, vbi exponitur verbo Conſpirare, (de qua ſignificatione mox dicetur) δίκαια νῦν συνώμοσαν μὴ γῆμαι, conſpirarunt ad cœlibatum.

Συνόμνυμι, Coniuro, Conſpiro. Demoſth. συνώμνυον οὗτοι ἐπὶ τὰ ἐμὰ οἱ ἐπὶ [illegible] καινὰ εἰς προσχθὲς ἐπιτήδεια. quum paulò ſuprà συνώμνυον pro eodem dixiſſet, vt inquit Bud. Sic apud Philoſtr. præpoſitioni ὅτι iungitur, συνομνύναι ὅτι ἐπ' ἀνδρί. Et partic. συνώμοτης vel συνωμοκώς ſine adiectione pro Coniurati, Qui conſpirarunt. Sciendum eſt autem in v.l. malè poni ω in hoc verbò pro ο. ſcribitur enim in illis συνωμόκαμεν & συνώμοχ' ac συνωμόκατε, pro συνωμόκαμεν & συνόμοσας, ac συνομόκατε. ità συνωμωκότες pro συνωμοκότες. quod affertur ex Thuc. fuerit autè participiũ præteriti συνώμοκα, pro quo tamẽ alioqui vſitatius eſſe puto præteritũ Atticũ συνομόμοκα, vt in verbo ſimplici ὀμώμοκα vſitati' quàm ὄμοκα.

Συνωμοσία, ας, ἡ, VEL Συομοσία, (nam & hæc ſcriptura inuenitur) Coniuratio, Conſpiratio. Herodian. lib. 7, συνωμοσία τις κατ' αὐτοῦ συνεφοτεύθη. Et in plur. apud Ariſtophanem in Equit. ὑμᾶς ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ. quibus addit, καὶ τοὺς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ὅτι τῇ πόλει. Plato in Apol. ξυνωμοσίας & ταύτας copulauit: idem De rep. lib. 2, ξυνωμοσίας & ἑταιρείας. Sed inuenitur ſcriptum & cum ο in ſecũda etiam ſyllaba. Apud Thucydidem ξυνωμοσία exponitur à ſcholiaſte ὅρκους ξυμμαχίας.

Συνωμότης, ου, ὁ, Coniuratus, Qui conſpirauit. Coniurationis ſocius, Coniurationis particeps. Et in plur. Συνωμόται, Coniurati, Coniurationis ſocii, ſeu participes. Ariſtoph. Veſp. ἁπάσας ἐγὼ Ταύτας ὁρᾶς, ξυνωμότης ὤν, ᾧ φρονῶν

τοξεύειν. Ibidem, Κλέπτης μὲν ἦν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης. Eſt tamen vſitatius hoc nomen in plurali. Thucyd. libro 8, p. 285, ἐξῆλθον ὅτε οἱ τετρακόσιοι συνωμόται. Cum genitiuo perſonæ, Plut. in Galba, συνωμοτῶν αὐτοῦ, q.d. Coniuratorum eius, pro Eorum qui cum eo coniurauerãt, ſeu coniurationem fecerant. Sed & cum genitiuo rei apud Herodianum lib. 4, οἱ δὲ τῆς ὀλιγουλίας τῷ Λιτωνίου συνωμόται δὲ καίτοι τοῦ Μακρίνου γνῶμῃ ἐπανῆλθον. E

Συνώμοσις, ως, ἡ, Coniuratio. vel Iuſiurandum de coniuratione datũ. Thuc. l. 2, ὀλίγοι τῶν ξυνωμοσιῶν πρότερον τὸ ξυνόμοσαν. AT VERO Συωμοσία, ας, ἡ, in vſ. pro συνωμοσία.

C. ΥΠόμνυμι, vel potius paſſiua voce ΥΠόμνυμαι, Prorogare cum iureiurando, vel, Dilationẽ peto. quibus modis exponit Bud. ſed malo, Excuſans me cum iureiurando, dilationem peto, vel, vt res prorogetur ſeu comperendinetur poſtulo. Demoſth. οὐ πάρεσχε τοῦ ἐμοῦ, εἰς ὑπομνυμόμου. VNDE Ὑπωμοσία, Dilatio quæ iureiurando poſtulatur & impetratur. Vide Bud. pag. 42.

ΟΜΟΣ, ὁ, ἡ, Similis. ὁμοῖος, vt Heſ. exponit, qui eodem modo accipit hunc locũ adeſpotor). Ἡμῖν δ' ἀμφοτέροισιν ὁμός. Sic & apud Homerum Il. ω, Εἰ δὴ ὁμὸν Ἀχιλῆι καὶ Ἕκτορι θυμὸν ἐποίεις. Euſt. exponit, ἴσον, niſi malimus Parem, ἴσον: vel etiam τῷ αὐτῷ, vt in ſequẽtibus. Accipitur interdum pro Idem, ὁ αὐτός, teſte eodem Heſychio. Sic ὁμὸν λέχος dicitur Idem lectus, In quem idem coniuges conueniunt. Il. θ, Ἠ γυναῖχ', ἥτις τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνει, in vnum eundemque lectum. Sic Heſiod. Theog. Ἡ χαῖρε Καλυψοῖ, ἧς ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν. Idem alibi, Οὐκ ἐθέλω ἐμὰ ἔργα, id eſt οὐχ ὁμοφρονέων, non amplius idem: [illegible]entes. Item οὐδὲν νεῖκος dicitur illud quo aduerſarii in idem coeunt ſeu congrediuntur. Illiad. ν, Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος, ὅτε θεσπεσίῃ ἐνὶ μάχῃ. vbi Euſt. exponit, ὁμοῦ πιστῶ εἶναι αὐτούς, qui idem eſſe ait cum eo quod mox ſequitur, — ἦλθε δ' ὁμῶς πλῆθε μάχης: & ὁμοίως ἴσως: itidemque ὁμοῖον πέλεμον dici ἐπὶ συναμφοτέρων ἀλλήλοις αἱ αἰτίαι μαχεῖ. Sed addit Euſtath. poſſe & aliter accipi eo in loco ὁμὸν νεῖκος, nimirum pro ἴσον μάχῃ: vt idem ibi Homerus dicat quod alibi, Ἴσαι δ' ὁμῶς κεφαλαὶ ἔχον. Ὁμὸν aduerbialiter acceptum exponitur Similiter, Simili, vel eodẽ modo: item Vnà, Simul.

Compoſita autem ab ὁμὸς ſiue ὁμόν, vt ὁμόαιχμος, ὁμόσπορος, & ſimilia, cum ſuis ſuſ. ſtantiuis reperies, aut in Indice. Ὁμιλος tamen hic ponere commodius viſum fuit.

C. Κάθομον, Eodem modo, Pariter. Heſychius, καθόμοι exponit κατὰ τὸ αὐτό, καὶ ὁμοίως. item, κατὰ λόγον, καὶ κατὰ ὁδὸν τῷ συνοδεύοντι.

Ὁμόω, Vnio, In vnum idémque coire facio. Vnde ὁμοῦσθαι φιλότητι ab Homero dicuntur qui coeunt. Il. ξ, Εἰς ἑνὶ εὐνῇ εἰσομένω ὁμοιωθῆναι φιλότητι. vbi exponitur ἐνωθῆναι, εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, οἰκειωθῆναι.

Ὁμαί, άδος, ἡ, Omnes ſimul, ſeu Vniuerſitas. nam Βασιλίνας τῆς ὁμαδος, ſiue δικαδικητὴς τῆς ὁμαδος, interpretatur Actor vniuerſitatis, in Pandectis. Ὁμαὰς, (inquit idẽ) Vniuerſitas, vt αἰτία τῆς ὁμαδος, vt petitio hæreditatis, in lege Sicut, cod. De præſcript. XXX vel XL annorum. Et De rerum diuiſione, πρὸ πάντων ὁδοὶ, πρὰ τῆς ὁμαδος. In quo tamen poſteriore loco quum opponantur ὁμαὰς & πάντες, accipi ὁμαὰς poſſet pro Multitudo: SICVT Ὁμαδος idem Βασιλ. interpr. Multitudo, in hoc loco Platonis lib. 2 De rep. βίβλων δὲ ὁμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως. Ab Homero ὅμαδος accipitur non ſolùm pro multitudine in vnum eundémque locum collecta, ſeu turba, verùm etiam pro tumultu & ſtrepitu quem ejuſmodi multitudo concitat. Il. π, — Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ὀρώρει: quod hemiſtichium legitur etiam Il. μ. verſ. 43. Rurſum Iliad. ϖ, Ἐν δ' ἐφόβησεν Τρῶας θεσπεσίῳ δ' ὁμαδῷ. Item Il. ρ, de ventorum turbine ſeu procella, Θεσπεσίῳ δ' ὁμαδῷ ἐλίμενται. Sunt qui hoc ὅμαδος compoſitum exiſtiment ex ὁμοῦ & αὐδή, ſicut & Euſtath. Iliadis ψ, Τῶν ὧν ἐπιχθονίων ὅμαδος καὶ δοῦπος ὄρωρε, hoc vocabulũ accipi annotat ὅτι ἐφ' ὁμοῦ αὐδῆς ſiue συναλιαῖς. Loquitur autẽ de iis qui ἀμφ' Ἀτρείωνα αὐτοῦ ἐπὶ πρύμνῃ ἠγερέθοντο. Similes præcedẽti loco ſũt & hi, Il. τ, Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῶν ὁμαδῷ πῶς αἶψα γένηται Νεῖκος, Il. Αὐλὰ δὲ συνείχον τ' ὀπωπὴ, ὅμαδόν τ' ἀφώντων, hominum in vnum locum collectorum & collo-

quentium vocem. A T Ὁμαδὸν, in v. l. exponitur A Summatim. Ab Ὅμαδος deriuatum E S T Ὁμαδίω. In vnum cogo & coacervo. Hesychius enim ὁμαδίσαι exp. ἀθροίσαι. I T E M Ὁμαδίω, Tumultuor. Propriè ὁμαδεῖν dicitur multitudo in vnum eundémque locũ collecta, quum colloquendo strepitum quendam & tumultum excitat. Od.α, Μνηστῆες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Apollon.lib.2 Arg. οἱ δ' ὁμάδησαν Θρασκίης ἐπίσω. vbi schol.exp. ὁμαδαίφωνησαν, deriuans ὅμαδος ab ὁμοῦ ἄδειν.

Ὁμῶς, Similiter, Simili modo, seu Vno eodémque modo: B vel, Æquè, Pariter. Il.ι, Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀέργης αἰνὸς, ὅ, π πολλὰ ἐοργώς. Od.θ, ἴν' ὁμῶς πρατώμεθα παίσης Ξεινοδόκοι καὶ ξῆνται. Iliados α, Ἄμφω ὁμῶς. φιλέουσι. Interdum cum datiuo construitur, & tunc redditur Æquè ac, Perinde ac, Tanquam, Non aliter ac, seu Non minus quàm, vel simili alio loquendi genere. Od.ξ, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς αἰδαο πύλῃσι Γίγνεται. Il.ε, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πειραίμοιο πίτνας Τίεν.

¶ Ὁμοῦ, Vnà, Simul, Eodẽ in loco. Xen. Pæd.6, ὁμοῦ μόνους. cui opponit χωρὶς ὄντας ἀνηλῶν. Idem alibi dicit ὁμοῦ C γίγνεσθαι, Conuenire, In vnum eundémque locum coire. Constituitur & cũ datiuo, & redditur Vnà cum, Simul cum. Od.ε, Τῇ ὁμοῦ ἑσπομένῳ. Sic Tacitus dicit Mamerco simul, id est ὁμοῦ τῷ Μαμέρκῳ, seu ἅμα τῷ Μαμέρκῳ. At Soph. Aiace, p. 46, θεοῖς ὁμοῦ pro σὺν θεοῖς, diis iuuantibus. Pro Simul, id est Eodem tempore, accipitur Il.α, Εἰ δὲ ὁμῶ πόλεμός τε δεδμᾷ καὶ λιμὸς Ἀχαιούς. Nonnunquam vsurpatur pro Simul, id est Eodem modo, Pariter. Aliquando est σωκατηγορικὸν duorum κώλων, addito καὶ & δὲ, vt apud Soph. initio Œd.tyr. Πόλις δ' ὁμοῦ μὲ θυμιάμασιν γέμει, Ὁμῶ δὲ παιάνων. Latini quoque Simul geminant interdum, vel dicunt Simul &. D

¶ Capitur etiã pro Prope, ἐγγύς, Atticè, vt annotat scholiast. Aristophan. in Equit. ὁ κοπρωνὸς δῆλος αὐτῇ, ὡς ὁμῶ σοι καθήσων. à Xen. quoque & Demosth. sic vsurpari testis est Bud. Sed & Hesych. tradit ὁμοῦ esse ἔγγιον pro ἐγγύς, itidémq; ὁμοῦ πι exponit σχεδὸν siue ἐγγύς ἐστι. Itidem Soph. Antig. pagina 162, Καὶ μὴν ὁρῶ πάλαιστραν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος, pro ἐγγύς. Sed & in hac signif. cum datiuo construitur. vt apud Suidam, ὁμῶ πι τῇ πληγῇ πως ἔλω, pro ἔγγιστα, Proxime ictum erat, vel Proxima ictui, seu Ferè icta erat. Alia exẽpla ὁμοῦ significantis Prope, apud eundem reperies. Item Propè in alia significatione, videlicet pro Fermè, Ferè: ex Dionys. Halicarn. l.ς. Dicitur E T I A M Ὁμοῦ π pro ὁμοῦ, id est Vnà, Simul. Plutarch in Cic. fol.277, διεμείνων ὁμοῦ π συμφοισομβίων, Simul, seu In vnum eundémque locum. Idemtidémque ab eo pro Simul vsurpari Budæus annotat, vt & in Philopœm. fol.110, in pag. post. E Exponitur etiam Propè, Fermè, Circiter, sicut & ὁμοῦ. Quod verò ad ὁμοῦ attinet, Eust. in aduerbium abiisse tradit ex genitiuo ὁμοῦ, vt αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ὅτι ὁμοῦ πόσου, sicut αὐτοῦ pro ὅτι αὐτοῦ τοῦ πόσου. Hoc autem sequendo, proximũ esse debuerit ὁμοῦ nomini ὁμός.

Ὁμᾶ idem cum ὁμοῦ, teste Hesychio.

Ὁμόσε, Eundem in locum, Eodem. εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, vt Hesych. exp. hoc in loco, Τῶν παίντων ὁμόσε σῶμα ἴτραπι. quiversus habetur initio Il.μ, vbi de fluuiis sermo est.

Ὁμόσε πορεύεσθαι accipitur pro Conuenire, Conditionẽ accipere, vt Budæus interpr. apud Demosth. κατὰ Διονυσ. pagina 104, ὡς ἐοίκασι ἡμᾶς ὁμόσε πορεύεσθαι. sed notandum in vulg. edit. legi ὁμόσαι. Frequenti in vsu est ὁμόσε ἰέναι siue ὁμόσε χωρεῖν pro Concurrere, Hostili & infesto impetu congredi, Pedem conferre, seu Obuiam ire. solent enim hostes aut aduersarii prælium certaménque inituri, eundem in locum concurrere. sic Eustath. ὁμόσε χωρεῖν exp. συμβάλλειν τῷ μάχῃ. Thucyd. libro 4, pag. 132. οἱ δ' αὖ ὡς δεινὸν χωρίον βιάζονται ὁμόσε ἰέναι. vbi scholiast. ὁμόσε exp. εἰς χεῖρας καὶ πλησίον, ἵνα σφᾶς ἀλλήλων μάχῃς. Idem alibi, ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονίμως μόνον ἀλλὰ καὶ κατασφρονίμως. Sic Xenoph. Sympos. πολλοὶ πολίτας Ἀθηναίους ἑλομένους ὁμόσε τοῖς λίσχοις ἰέναι. Idem alibi, ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, Cum hostibus cõgredi, Cum hostibus concurrere. vel etiam Occurrere, Obuiam ire: sicut apud Eustathium, pagina 935, ὁμόσε ἰέναι τῷ ὀδύνῃ τῷ

δεινῷ, pro αὐτοκατακρίνεσθαι εἰς πόλεμον: & ὁμόσε ἔλθειν τοῖς λόγοις, siue αὐτολογίᾳ. Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν itidem ut ὁμόσε ἰέναι, quemadmodum & paulo antè admonui: cui opponitur ἔκπαλιν χωρεῖν. Greg. ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι. quem locum citans Budæus, subiungit ei hunc Salustianum, Sæpe obuiam eundo periculis. Plut. in Anton. αἰσθομένη δὲ Κλεοπάτρα τὸν Ἀντώνιον ὁμόσε χωροῦσαν αὐτῇ, id est, (inquit ille) Retrahere volentem Antonium ab ea. Idem in Theseo, ὁμόσε φήμῃ βαδίζοντες, famæ obuiam eũtes. Et Demosth. ὁμόσε τῇ ἐρωμένῃ. Sic dicitur & ὁμόσε φέρεσθαι, pro Manum conserere, Aggredi, Grassari in aliquem, vt Budæus interpr. apud Xenophontem: addens & hunc Platonis locum, ὡς πάνυ οἱ καθεστῶτες τοὺς πολίτας ὁμόσε ὠθοῦνται. Dicuntur etiam ὁμόσε γεγενῆσθαι qui iam ad manus venerunt. Xen. Pæd.1, παίειν μὲν γὰρ δεῖ τὸν ὁμόσε γεγενημένον. Sed & μάχη aliquorum ab Homero ὁμόσε ἔρχεσθαι dicitur, quũ pedes conferunt & infestis manibus confligunt. Il.ν, Ὡς ἄρα τῷ ὁμόσε ἔλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐσιέναι Δαναοὺς καθ' ὅμιλον ἑκαιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. vbi πῷ ὁμόσε ἔλθε μάχη dixit quod prosæ scriptor ὁμόσε ἐχώρησαν, ὁμόσε ἐφέροντο, siue ἐτόλμησαν.

Ὁμόθεν, Ex eodem loco. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, inquit Hesych. Et ὁμόθεν πεφυκώς, iisdem natus parẽtibus. Affertur enim ex Euripid. τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, fratrem eodem patre prognatum. Itidem accipi potest quod Hesiod. in Erg. dicit, Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρωποι, ab eadem origine orti sunt. Affertur item ex Soph. οἷς ὁμόθεν εἶ, pro Quibus es propinqua. sed non additur de quãnã propinquitate, locine an generis, dicatur. Ὁμόθεν redditur etiã Ex propinquo. vt idẽ sit cum ἐγγόθεν, sicut ὁμοῦ idem significat cum ἐγγύς. in qua signif. vsurpari à Xen. annotat Bud. Ita certè accipi potest Pæd.1, ὅπου οὐ σφίσι γε δικαίη παιδεία τῇ τὸ ὁμόθεν παιδεύειν. Et libro 8, ἦν παλαίειν ἐκάστῳ δοκῇς ἐς χεῖρας, ὁμόθεν πως μάχῃ ἐπιέσθω. V N D E Ἐξομόθεν, idem cum ipso ὁμόθεν. vt apud Hesych. ἐξομόθεν πεφυκώς, eodem loco orti, ex Hom. Od.ε.

Ὅ Μ Ο Ι Ο Σ, S I V E Ὁμοῖος (sicut ἴσιμος & ἴσος, ὄρθιος & ὀρθός: quorum hanc scripturam veteribus Atticis, illam recentioribus vsitatam fuisse tradit Eust.) Similis. Xen. Hellen. 3, ὁμοίων πρὸς Θρᾳκῶν δεῖσθαι ἀναλείψαντες, ὥσπερ Θρᾳκῶν δοίη ἂν ἀπόνοιαν, Thrasydæo similẽ. Aristot. De arte poet. loquens de bonis pictoribus, seu iconographis, ἀποδιδόντες τὸν ἴδιον μορφὸν, ὁμοίους ποιοῦντες, καλλίους γράφουσι. Luc. De hist. scrib. ὅμοια τὰ πάντα καὶ ὁμόχροα τῷ. Herod. lib. 4, πλατύμβροι εἰσὶν αἱ πᾶσαι ὁμοίως ὦ πᾶσαν πλατυμβρίην, defuncto quamsimillimam, seu omni ex parte simile. Vbi nota accus. rei qua simile aliquid alicui dicitur. Dicuntur & aliis rebus aliqui similes esse, vt virtutibus, vitiis, & huiusmodi aliis: & tunc ὅμοιος interdum reddi potest Par, Æqualis. Od.ρ, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Plato Sympos. ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος δὴ ἔχει, ὡς ἀνάγκη τὸν ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πλάζεσθαι. Quò respexisse videtur Cicero quum dixit in lib. De senect. Pares enim cum paribus, veteri prouerbio, facillimè congregantur. Aristot. Eth. 9, c. 3, τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον. quod Latini dicunt, Simile simili gaudet. Idem Eth. 3, c. 8, τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἡδύ. Rursũ Hom. Od. τ, Vlyssem dicit charũ fuisse omnibus, quoniam πᾶσιν Ἀχαιοῖσιν ἦεν ὁμοῖος, quoniam pauci eius similes erant, seu ei pares. Plato Tim. πάντων ὁμοιότατον αὐτὸ ἑαυτῷ, cuius omnes partes simillimæ omnium, vt Cic. interpr. mei lex. Cic. p. 19. Aristot. Ethic. 7, ὁμοίως τε ἔχειν τῷ ἐγκρατεῖ, similes in aliquibus sunt continenti. Idem Rhet. 1, τὸ, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ὅμοιον ἀληθῆ, verum & verisimile. Et Plut. Alex. ἔδοξαν ἀληθῆ ὅμοια καταγορεῖν. Idẽ De fort. Rom. ex Ione, αἱ ὁμοιότητες τῶν σωμάτων τῇ συνοίᾳ τῆς τύχης ὦσιν, ὁμοιοτήτων σχημάτων γίνεσθαι δημιουργόν. Item cum accus. rei, Soph. Aiace, εἰ πᾶς γ' ἀνὴρ τοῖς δυστυχέσιν, Τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος, in cæteris similis. Idem, ἐμφερὴς ἐμοὶ, Ὀργαῖς θ' ὁμοῖος. Dicitur etiam ὅμοιος εἰς φύσιν, natura similis. Autor Batrachom. — τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον. Aliquando cum participio datiui casus constituitur, & tũc cõmodius redditur Præ se ferens. Plut. Symp. sept. sap. ὁ δὲ ἀκροᾶται, πολλὰ μάχεται τοῖς λόγοις ὅμοιος ὤν, præ se ferens variè affici se illo sermone. Synes. ep. 4, ἡδοὺς μὲ ποιεῖτε. ὑμῖν δὲ οὐ ὅμοιος ἐστὶν ἔχων. vt Plin. dicit Tristis & mœrenti similis. Ὅμοιος pro Par, Æqualis,

accipi,in præcedētibus quoque dictum est, sed seorsim etiam repetendum.Il.x,Ἀθρόοι πνοιαὶ χέοντο, ἶσαν δ' ἀπόμοιον ὁμοῖαι, Cursu ventis pares, seu Cursu ventos æquantes. Thuc.lib.1,ἡμυνάμεθα δὲ τῇ, τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρησάμενοι, pares ex pari conditione & fortuna vlciscī. Aristoteles Rhet.2,ὁμοίους δὲ λέγω, ἡλικιώτας, παλαιοὺς πρὸς παλαιούς, συγγενεῖς, ὅλως τοὺς ἐξ ἴσου. Aliquantò post, ὁμοίους δὲ λέγω καὶ ἥμους, καὶ τὸ συγγενεῖ, καὶ τὸ ἡλικιώτῃ, καὶ ἕξιν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ὑπαρχειν. Eadem signif.dicitur etiā πρὸς ὁμοίους ἀποδοῦναι, pares referre gratias. Herodot. in Erat. πλεῦνα δὲ ἔφατο Μιλησίοισι εἶναι Πασιφῶν οὐκ ἀποδοῦναι πρὸς ὁμοῖα, parem gratiam non rependerūt. Huc referendū ὁκὼς τοῦ ὁμοίου, Pari modo, seu Vicissim, apud Thuc.lib.6, pag.113,& 116, quod aliàs ὡς μάλιστα dicitur. Illud tamen ὁκὼς τοῦ ὁμοίου interdum significat etiam Ex æquo apud eundem.vt libro 2, οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τε ἅμα στρατεύεσθαι οἱ πολλοὶ καὶ παρασκευὴν ὁκὼς τοῦ ὁμοίου πανδημεὶ ἐπιόντες. Apud eundē libro 3, πῶς ἡμᾶς ὁκὼς τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνους ἔχῃ, reddit à nonnullis,Quorsum oportebat nos,pari conditione, (seu quum pares simus)in illorū potestatem venire. Item ὡς ὁμοίῳ,Pari conditione,seu Æqua conditione.Thucyd. libro 6,pag.205, οὐκ ὡς τοῦ ὁμοίου στρατευσόμενοι. at pag.203.ὡς τοῦ ὁμοίου accipi potest pro In simili casu,vel pro Vicissim. Dicitur& ὅπῃ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ,& ὅτι τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις,pro Æquali conditione,Æquis conditionibus. Interdum reddi etiam potest Idem,sicut ὁμοῖος. Homer.Il.ε, Κύπρον γὰρ λίπον τὴν ὁμοίην γαῖαν ἰφθίσας Αὐτοῦ ἐν Τροίῃ, eandem terram, πλὴν αὐτοῦ, vt Eust.exp. Herodot.ὁμοῖον ἡμῖν ἔσῃ,Idem nobis erit ac,seu Perinde nobis erit. Thuc.lib.2, ὡς τοῦ ὁμοίου καὶ ἥσσονα τὸν πλείονα καὶ τὸν ἔλασσον πόνον,idem erat. Synes.epist.37, ἐπὶ δὲ νεῶ ὡς τοῖς ὁμοίοις ἔχει, quando etiam nunc in eodē & pari morbi statu est. Nonnunquam reddere queas non modò Idem, sed etiam Sui similis,vel Sui semper similis. Thucydides,ὁμοίους ἐμοὶ πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους,Mei sum similis,vel Idem sum qui antea,In in iisdem periculis mihi consto. Quibus hoc Hesiodeum in Erg. addi potest,αἰεὶ δὲ πόδες καὶ χεῖρες ὁμοῖαι τέρπετ' ὀφ' ἑαυτῷ,Manibus pedibusque semper sui similes,Eodem semper manuum pedumque vigore pollentes, Semper æquè vegeti. Ὅμοιοι autem alicui ea esse dicuntur quæ expediunt & conducunt,τὰ ὠφελίμως συμφέροντα,vt Soph.schol.exp.in hoc loco Aiacis,Ἢ παῖδ' ὁμοῖα πατρὶ αὐτῷ πονῶ.

Ὅμοιον substantiuè aliquando accipitur pro Similitudo. Plato Tim. τοῦτο τὸ μεῖζον καὶ κάλλιον ὅμοιον ἀνομοίῳ, id est,Cicer.interprete,Quod eius præstabat iudicio dissimilitudini similitudo. Est etiam figuræ nomen, de qua ita Iul. Rufin. Hæc figura fit quum ex partibus aliqua similitudo colligitur. vt Virg.Sic oculos, sic ille manus,sic ora ferebat.Etiam in actu fit ὅμοιον. vt idem Virg. Nō aliter quàm si immissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. Aliud ex Cicer.exemplū apud eundem reperies. Ὅμοιον aduerbialiter accipi pro ὁμοίως vult schol. Theocr. in hoc loco Idyll.8, αἴθων ὅμοιον Μοίσαις δὲ Δάκτυλος ἅπτεται ἀοιδᾶς, si cantu & musicis modulis luscinias æquet. Sed & ex Luc. ὅμοια affertur pro ὁμοίως,vt ὅμοια πᾶς πολύς, Perinde vt vulgus, Quēadmodum vulgus Diuersum autem est quod ex Thuc. affertur, χρημάτων δυνάμει ὄντες ὅμοια τοῖς πολλοστοῖς, diuites vt qui ditissimi,nisi ὅμοιοι scribendum sit.

C. Ἀνόμοιος,ου,ὁ καὶ ἡ, Dissimilis, Dispar, Diuersus. Plato Symp. ἡ δὲ ἀνόμοιον ὁμοιοῦσθαι καὶ ἐοικέναι. cui contrariam gnomen prouerbiale habes in ὅμοιος. Substantiuè autem τὸ ἀνόμοιον dicitur Dissimilitudo,vt Cic.interpr. paulo antè in ὅμοιον.

VNDE Ἀνομοίως, Dissimiliter,Diuerso modo,Nō eodem modo. ET Ἀνομοιότης,ητος,ἡ,Dissimilitudo, Diuersitas. ITEM Ἀνομοιόω,ῶ, Fut.ώσω, Dissimilē vel dissimile reddo. Ἀνομοιοῦμαι autem pass. Dissimilis reddor,vel efficior,aut Dissimilis sum. Plato,λανθάνειν τὸν αὐτὸν ὁμοιούμενον, ὅτε τοῖς ἄλλοις ἀνομοιοῖτο, τὸν δὲ ἀνομοιούμενον, B.quoque ἀνομοιούμενος pro ἀνόμοιος ὢν affert ex Themistio in 2 De anima, pag. 86. VNDE Ἀνομοίωσις, εως,ἡ, Actio illa qua aliquid alicui dissimile redditur. Item Dissimilitudo,ἀνομοιότης.

C. Ἀφόμοιος, Absimilis,Dissimilis.habet enim in hoc composito præpositio ἀπὸ priuationem contrà quàm in verbo ἀφομοιόω.

C. Διαφόμοιος,Dissimilis.

C. Παντόμοιος,Omni ex parte similis, Persimilis. Pro quo poetice DICITVR Παντομοῖος, sicut pro ὅμοιος eosdē poetas vsurpare ὁμοῖος,infrà dicetur.

C. Παράμοιος,Assimilis,Nō valdè absimilis,Propè similis. παρ' ὀλίγον ὅμοιος. diminuit enim aliquantum de significatione simplicis ὅμοιος ipsa præpositio παρά, sicut in aliis multis. Dioscl.3,c.127,de artemisia,πάνυ παμποικίλως παράμοιος ἀψινθίῳ.deinqua Plin. lib.25,cap.7, Absinthii modo fruticosa. Παράμοιον numeratur etiā inter figuras sententiarum à Rutilio Lupo,qui hoc schema & homœoteleuton &.homœoptoton ferè non multum inter se distare scribit. Παράμοιον hoc(inquit idē) verborum efficit similitudinem, ita vti est hoc, Nam disputandi aut suadēdi est aliud idoneum tempus: quum quidem aduersarius armatus præsto est,resistendū est huic non verbis sed armis. De eadem figura sic Beda,Παράμοιον est quum ab iisdem literis diuersa verba sumuntur, vt O Tite tute Tati tibi tanta tyranne tulisti. Demetrius Phaler.scribit παράμοια κῶλα esse vel in principiis,vt apud Homerum, Δουρηπλῆκτα πέλονται ἐπιστορόπαί τ' ἐπίκουροι: vel in fine,vt in Panegyr.Isocr. πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, καὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστησάντων: & speciem huius παρομοίου esse ἰσόκωλον. Aristot. infrà παρομοίωσιν appellat. Παράμοιος,Ferè par. Xen.Hell.3,παράμοιοι τῇ Ἑλλησι τὸν ἀριθμόν.

C. Προσόμοιος, Assimilis, Similitudine ad rem aliquā proximè accedens.

Ὁμοίως,Similiter, Simili modo, Eodem modo, Perinde. Xen.Pæd.1, τῷ ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἄπτονται ἀρχοντός τε καὶ ἰδιώτου.pro quibus Africanus apud Cicer.dicit, Eosdem labores nō esse æquè graues imperatori & militi. Aristot.lib.4 Anim.histor. ὁμοίως ἔχουσι καὶ ὡς ἐπὶ τῶν τετράπων, non secus quàm in quadrupedum genere hæc habent. Plato in Min. νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῷ ἐστιν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. Item cū casu, vt ὁμοίως τοῖς μάλιστα, quod Cicero dicit Quàm qui maximè: alii, Vt qui maximè. Demosth.De reditu suo, ἀφ' ἧς καὶ δοῦναι ἐμαυτὸν πρὸς τὴν πόλιν τὴν ὑμετέραν τοῖς μάλιθ' ὁμοίως. Compar.grad.ὁμοιότερον,Similius:in Epigr.libro 2,Τίς πᾶσαν χαρίζῃ, τίς ὁμοιότερον, Vter celerius scribet & vter similius,seu Vter melius illa quæ imitatur,exprimet & effinget.

Ὁμοιότης,ητος,ἡ,Similitudo. Plato Tim. τὸ τῷ ζῴῳ αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα συστῆσαι, cuiusnam animantium similitudinē sequutus sit,vt Cic.interpr. pag.15 mei lex.Cicer. Vide & alium locum pag.18.Idem Plato in Phædro,ὁμοιότης φιλίαν παρέχεται, similitudo amicitiam conciliat. quod Aristot.dicit τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, & Latini, Simile simili gaudet. Aristot. De mundo, κατὰ πᾶσαν ἕξιν τῶν ὁμοιότητα αἱ διαφοραὶ συνέστηκασιν, ab earum rerum similitudine appellatæ. Plut.De odio & inuid. οὐχ ὕπνῳ ταὐτὸν αἱ ὁμοιότητες ὡς ἕτερον αἱ διαφοραὶ ποιοῦσιν. Aristot.Ethic.6,cap. 3,εἰ δεῖ ἀκριβολογεῖσθαι, καὶ μὴ ἀκολουθεῖν ταῖς ὁμοιότησι. Citatur & ὁμοιοτήτων liber Iubæ regis ab Athen.libro 4.

Ὁμοιόω, Assimilo, Similem efficio. Plato in Tim. κόσμον ἵνα ὁμοιότατον βουληθείς,quum Deus similem mundum efficere vellet,vt Cic.interpr.pagina 16 mei lex.Cicer.Sic & Isocr.in Euag.Encom.τοῖς μὲν πεπαιδευμένοις ἡ μαθήσεις αὐτὸν ἐνδείκνυσι καὶ ποιεῖ τὴν φύσιν ὁμοιοτέραν, similes effecerunt.Pass.Ὁμοιοῦμαι, Similis efficior, Assimilor: vel, Similis sum,Imitor.Isocr.ταύτῃ τοῖς νόμοις ἡμᾶς καὶ τοῖς ῥήτορας καὶ τοὺς ἄλλους αἰσθητέον ἐστὶν ὁμοιουμένους, Huic similes effici, seu Ad hanc conformari.Thuc.libro 3,pagina 194, μηδ' ὁμοιωθῶμεν τοῖς πολλοῖς, ἃς περὶ,& cætera. Idem lib.2,οὐδὲ τοῖς πλὴν ἄλλων ἐβουλήθησαν τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦσθαι, aliis similes fūt. Arist.Ethic.8,ἡ ἀδελφικὴ τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται, fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Alicubi hoc ὁμοιοῦσθαι reddi queat Assimulare,vt Ouid.dicit,Innitēs baculo,positis per tempora canis Assimulauit anum. Ὁμοιόω,Comparo,Exæquo,Confero & contendo cum,Similem esse dico.Matth.ὡμοίωσε δὲ ὁμοιότητα πρὸς ἑαυτὸν Θεόν; Marci 4, τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; In hoc loquendi ge-

nere ὁμοίω reddere possumus Assimilo. vt Ouid. Grandia si paruis assimilare licet. Tacit. Præsentia mala vetustis cladibus assimilantem. Pass. ὁμοῦμαι Cõparor, Similis & par esse dicor, Æquiparor, Exæquor. Il. α, Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεν ἀΐστῳ, id est ἐξισωθῆναι.

Ὁμοιόω ποιῶ, Effingo & compono ad. Thucyd. hbro 3, ποιῶ τὰ πρόσωπα τοῖς ὄγκοις τῶν παλαιῶν ὁμοιοῦν, effingit.

Ὁμοιόω neutraliter etiam pro Similis sum: aut Assimulo vel assimulo, cum accus. (Virg. Vox hominẽ simulat. Ouid. Protinus assimulat tetigit quoscunque colores. Ex eodem paulo antè citaui eadem significat. Assimulauit animum. Sic Claud. de histrice, — os longius illi Assimilat porcum) Dioscor. lib. 3, cap. 51, ἄγριον πήγανον ὅμοιοῦ τῷ ἡμέρῳ, syluestris ruta sanitæ similis est.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, Similitudo: vel Simulacrum, Figura expressa & efficta ad rei alicuius similitudinẽ. seu Id quod rem aliquam simulat, aut assimulat, Id quod rem aliquam sua similitudine refert & repræsentat. Arist. Ethic. 8, cap. 10, de rerump. & πολιτειῶν mutationibus, ὁμοιώματα αὐτῶν καὶ οἷον ὑπογεγράμματα λαβεῖν πῆ αὖ καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις, similitudines & veluti exempla. Idem Ethic. 10, ἐστὶν ὁμοίωμα τῆς παιδικῆς ἐνεργείας ἡ παρ' ἡλ, imago quædam & simulacrum. Idem Rhet. 1, rhetoricã ait esse μόριόν τι τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα, simulacrum & effigiem dialectices. Item in epistola ad Rom. 1, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου. VNDE Ὁμοιώματα τινός, vt ὁμοίωμα πνεῦ ὄνομα, nomen similitudinem significans, Gazæ, Gramm. lib. 4.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, apud rhetores figuræ nomen est. Iul. Rufin. De fig. sent. Ὁμοίωσις est quum per similitudinẽ res repræsentãtur. Cuius species sunt primæ duæ, παράδειγμα & παραβολή. Reddæ autẽ ὁμοίωσις est minus notæ rei per similitudinẽ eius quæ magis nota est, demõstratio. cuius species tres facit, εἰκόνα, παραβολὴν, παράδειγμα. In nouo autem testamento ὁμοίωσις capitur pro Similitudo, Effigies, Simulacrum, itidem vt ὁμοίωμα: Iac. 3, τοὺς καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας.

Ὁμοιωτής, οῦ, ὁ, Qui rerũ simulacra imitatur & exprimit, Qui rerum simulacra effingit: quasi assimilatorem siue assimulatorem dicas, vt Quintil. Pictor accepta semel imitandi ratione, facilè assimulabit quicquid acceperit. Pollux hoc verbale facit synonymum τῷ ζωγράφος, μιμητής: sed tamen durum esse ait.

C. Ἀφομοιόω, ῶ, Fut. ώσω, Assimilo, Similem reddo, Similitudinem seu formam alicuius repræsento. Plat. in Cratylo, ὡς τῷ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, εἶτα μὲν ὄφιν &c. Cum accusatiuo & dativo, vt apud eundem De repub. lib. 2, ἀφομοιοῦσθαι τῇ ἀληθείᾳ τὸ ψεῦδος, Assimilantes veritati mendacium. vt dixit Hesiodus, ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Plutarchus in Numa, ἀφομοιοῦν τὰ βέλτιστα τοῖς χείροσι. Arist. lib. Pol. 1, τὰ εἴδη τῶν θηρίων ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, Formas deorum sibi assimilant homines. i. sibi similes fingunt. Ἀφομοιῶ alicubi potest etiam verti Imitor, sicut ἀφομοίωμα capitur pro μίμημα. Passiua vox est Ἀφομοιόομαι, οῦμαι, Assimilor. Plato, ἀλλ' ἀπίθανα αὐτοῖς μὴ πειρᾶσθαι, μὴ μαγουφίοις ἀφομοιοῦσθαι.

Ἀφομοίωμα, ατος, τὸ, Similitudo rei alicuius repræsentata. q.d. Assimilamentum: A T Ἀφομοίωσις Assimilatio. Sed ἀφομοίωμα exponitur etiam Simulacrum. Idem quod μίμημα Platoni, teste Bud.

C. Ἐξομοιόω, ῶ. Assimilo, Ad similitudinẽ effingo, Similè efficio. Et ἐξομοιοῦμαι, Similis efficior. Soph. Aiace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Διὶ τολοδαμοῦν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, similẽ patris effici. seu ἐξομοιοῦμαι αὐτὸν κατὰ φύσιν, vt schol. exp. Philo De mũdo, τῇ κατὰ φύσιν πᾶσι τοῖς ἐχουσι βούλεται τὸ δημιουργηθὲν ἐξομοιοῦσθαι, rationi consentaneũ opera fabrefacta naturæ opificum similitudinem referre. VNDE Ἐξομοίωσις, Effictio qua simulacrum rei alicuius exprimitur. In v. l. Τροφῆς ἐξομοίωσις, alimenti in corporis similitudinem transformatio.

C. i. Συνεξομοιόω, Assimulo, Simulacrum & effigiem expri mo, Ad imitationem effingo, & consimilẽ reddo. Plut. in Polit. præc. εἰ μὲν οὖν κόλακας αὐλητικοὺς ὥσπερ ὀρχηστὰς μιμεῖσθαι τῷ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦσθαι ἑαυτούς, ἐπιδείξονται.

C. ΠΑ Ῥομοιόω, Assimilem seu assimule reddo. Et παρομοιάζω, Assimilem esse, Ad similitudinem accedere. Pollux idem cum παρεικάζω, sicut ὁμοιοῦσθαι idem cum ἐοικέναι. VNDE Παρομοίωσις figuræ nomen apud Aristot. quæ aliis rhetoribus παρόμοιον, libro 3 Rhetor. παρομοιώσεις δὲ, αἱ ὁμοῖα τὰ ἴσα τοῖς ἴσοις ἐν ἑκατέρῳ τῶν κώλων. ἀσύνδετα δὲ ἢ ἐν ἀρχῇ ἢ ὅτι πλείω τοῖς ἴσοις. καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἀεὶ τὰ ὀνόματα, ἢ δὲ πλείω τοῖς ἴσοις συλλαβαῖς, ἢ τὰ αὐτὰ ὀνόματα τοῖς πτώσεσιν ἢ τὰ αὐτὰ ὀνόματα. Eius quæ ab initio fit, hoc affert exemplum, αἰσχύνη γὰρ ἔλαττον ἀρχὴν παρ' αὐτοῦ. & ex Homero, Δωρητὸν ἐπέλασσε, θοὸν ἐπὶ τ' ἐπέτασσε. Eius autem quæ in fine fit, hoc apud eum exemplum habetur, φάσκων αὐτὸν παῖδα ποιεῖσθαι, ἀλλ' αὐτὸς αὐτὸν γεγενῆσθαι. cæterorum huius figuræ modorum exempla ibidem tibi videnda relinquo. Dionys. Halicarn. παρομοιώσεις inter σχήματα recensẽt, eiúsque exempla apud Thucyd. nonnulla reperiri scribit.

Ὁμοιάζω, Similis sum, Similitudinẽ refero, Assimulo siue Assimilo, vt ὁμοιόω suprà. Marci 14, Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, Galilæus es, & loquutio tua similis est. hoc est, Loquutio tua Galilæum assimulat.

C. ΠΑ Ῥομοιάζω, Assimilis sum, Non valdè absimilis sum. nam & hic ἐλάττωσιν significat sicut in παρόμοιος: cuius præcipuus vsus vbi res natura dissitæ, tamen conferuntur, vt minuendo videatur absurditas. Matth. 23, παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις. Actiuè etiam à Pachymerio vsurpatur pro Assimilo, παρεικάζω seu παρομοιῶ. Æoles verò Pro Ὅμοιος DICVNT Ἴμμιος: poetæ VTEM Ὁμοῖος, itidémque pro παρόμοιος vsurpant παρεμμεῖος. Hesiod. Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος, οὐδὲ τι παῖδες. Ab Homero autẽ ὁμοῖον νεῖκος dicitur quod suprà ὁμὸν, quo nimirũ aliquorũ ὁμοῦ ἔριδι μάχη, quo aliqui committuntur & in vnum eundémque certaminis locum descendũt. Il. δ, Ἔστιν καὶ πὸν νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μόθῳ. vbi exponitur etiã Omnibus æquè perniciosum & molestum. Dicitur autem eodem modo ὁμοῖος πόλεμος. vt Odyss. ι, Ἴσχε, πᾶσι δὲ νεῖκος ὁμοίιον πολέμοιο. Il. ν, Ἔνδοθι κραπνῆς καὶ ὁμοίης πολέμοιο Πύρασ' ἑπτάξυπις. Od. ε, εἴ κε πάχος ἔκτεινε μέγα νεῖκος ὁμοίιον πολέμοιο. Dicitur ab eodem & χῆρας ὁμοῖον. vt Il. δ, Ἀλλά σε γῆρας τόσσον ὁμοῖον. Itidem θάνατος ὁμοῖος ab eodem vocatur, quod ex Horatio interpretari aliquis possit, Mors quæ æquo pulsat pede pauperum tabernas Regúmque turres, seu Orcus qui metit grandia cũ paruis. Sed notandum est videri quibusdam grammaticis ὁμοῦος cõpositum ex ὁμοῦ & ἴσος: (nam ὁμοῦον χῆρας exp. ὃ πᾶσιν ὁμοίως ἔχει φύσιν ἐπιφέρον) quibusdam ex ὁμοῦ & οἶδα, qui ὁμοῦιον θάνατον vocari scribunt ὡς ἂν πᾶσιν ὁμοίως ἔχοντι δόξαν: vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φερτὸν, deriuantes ex ὁμοῦ & ἄω significante φέρω.

Ὅ Μ Ι Λ Ο Σ, ου, ὁ, Cœtus, Turba, Multitudo. Apud Homerum ὅμιλος cum de alia multitudine seu turba, tum verò sæpe de multitudine militum, seu turba, vel agmine, aut turma. Orion apud Etymol. scribit, ὅμιλος, quum dicitur ὅτι πολέμου, deriuari ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ ἴλας βάλλειν, id est καὶ συνοφαίς: at verò quum dicitur ὅτι τῆς αὐτοσχοφῆς τῆ ὄχλου, deriuari ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Sed mihi non placere, diuersa dari eidem vocabulo etyma pro diuerso vsu, docui & antea. Eustath. in hunc versum Homeri Odyss. α, Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅλῃ ἐπένθετο, annotat ὅμιλος esse nomẽ ἡρωϊκόν, deriuatum ἀπὸ τῆς ἴλης. Idem poeta Il. ε, Πολλὸς δ' ἰμαρόεντα χορὸν πεδίοιο θέουσιν ὅμιλος Τερπόμενοι. Et Il. π, — κλαίων δ' ἀμφίπολος ὅμιλος. Alibi dicit & μυρίον ὅμιλον. Et Il. π, — κλαίων δ' ἀμφιπολεῖ ὅμιλος. Et Il. υ, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἕκτορος ἀσπασίως λελαίετο δῖον ὅμιλον. (Vt autem hîc δῖον ὅμιλον, sic alibi καπνοῦσαν ὅμιλον) Et Il. τ, — τὸν δ' ὕπνος ὑπῆλθε μυρίος ὅμιλος ἑπειτα. Dicit autem & μίκτον δ' ὅμιλον aliquot in locis. (quò pertinet vocis Gallicæ vsus in re militari, La mesle) Aliquando autem datiuus ὅμιλῳ ponitur potius aduerbialiter pro ὁμιλαδόν. Hoc quoq; sciendum est quum alioqui ὅμιλος idem plerisque in locis significet quod πλῆθος, inueniri tamen ista duo distinctè ab Homero posita, in hoc videlicet loco qui extat Odyss. λ,

Λυτὰρ ὅτ' αὖτε πάλιν Τρώεσσι μαχήσεται Ἀχαιοί, Οὔτι κατ' ἰς πληθὺν ὁμιλαδὸν, οὐδὲ ἐν ὁμίλῳ, Ἀλλὰ μάλ' ἀθρήσει, ὅ τε μὴ μάχης ἀΐδηλος ἔῃσιν. vbi Eustathius illa duo κατ' ἰς πληθὺν, οὐδὲ ἐν ὁμίλῳ sic exponit, οὔτε ἐν πλήθει ἀλλήλων ἔχλων, οὔτε ἐν τάξει κατὰ ἴλας μαχομένης. Addit tamen, esse fortasse idem, ἐν ἀθρόῳ πλήθει, ἐν πληθύϊ, & ἐν ὁμίλῳ. Hoc postremò sciendum est, quod attinet ad vsum huius verbi quē habet apud Homerum, interdum non de agmine vniuerso vsurpari, sed de parte duntaxat. vt Il. ρ, Οἷον ἀνὴρ Τρῶας μάχῃ ἀνστήσει ἐν ὁμίλῳ Μοῦνος.

In soluta quoque oratione ὅμιλος vsitatum est pro multitudine militum, seu turba: & nominatim apud Thucydidem. vt lib. 4, καὶ τὸν ψιλὸν ὅμιλον ἐς μέσον λαβόντες. Idem lib. 2, ὕστερον δὲ αὖθις οὐ πολλῷ (ὅτε φιλεῖ ὅμιλος πυκνοῦσθαι) στρατὸς ἦλθεν. Eodem libro, ὅπως εἰκάσειεν ὡς ὀλίγοι τὸν ὅμιλον. Sed & Herodotus ante illum ita vsus fuerat, cum alibi, tum in hoc Polymniæ loco, ἐπὶ δισχίλιοι ὅμιλος γίνεται πεσούμενοι καὶ ἑξακόσιοι ἢ μετὰ δισχιλίους ἢ καὶ δέκα. Philo autem dixit καὶ ὁ πᾶς ὅμιλος τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων. vbi Bud. vertit itidem Multitudo, ita reddens illa verba, Ac pleraque Stoicorum multitudo.

Ἐξόμιλος vide in Ἐξομιλέω.

Εὐόμιλος vide post Ὁμιλία.

Ὁμιλαδὸν, VBI. Ὁμιλαδὸν, Turmatim, Cateruatim, Per turmas, Facto agmine. Et q.d. In turba, vel Magna cum turba. Hom. Iliad. α, in principio, — αἶψα ἰόντων Ἀργείων καὶ Τρώων ὁμιλαδὸν. vbi Eustath. ὁμιλαδὸν μαχέσθαι ait esse κατὰ πλῆθος, & πυκνῶς, & quod dicūt κατ' ἴλας, non autē μονομαχικῶς, & (vt poeta quispiam dixerit) μετάξυ. Idē non semel dat pro eo quod est ὁμίλῳ explicat ipso aduerbio ὁμιλαδόν: addens & παμπληθεί. item disiunctim exponens ὁμοῦ & ἰλαδόν. Apollon. Arg. lib 1, — πᾶσιν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο. Hesiod. Ἴσχε καὶ ὁμιλαδὸν ἔγχος πέσεσθαι.

Ὁμιλία, ας, ἡ, q.d. Ipsa actio versandi in cœtu hominum. qua periphrasi vtor vt ostendam quomodo seu potius quatenus sequatur significationem nominis ὅμιλος. Exponitur alioqui Cōuersatio, Consuetudo, Congressus, Commercium: item peculiarius Colloquium, Confabulatio. Bud. ex Cic. vertit, Familiaris congressio. quæ etiam expōsitio magis peculiarem dat huic nomini significationem. Plato Sympos. ἡνίκ' ἂν ἡ κύλιξ τοῦ μέσου, ἀγαθὸν δὲ τοῦτο καὶ ἡ ὁμιλία καὶ ἡ δίαιτα πρὸς ἀλλήλους. Plut. Sympos. ἀνταῖα δὲ καὶ χρῆσθαι καὶ ὁμιλίαι καὶ παιδιαὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐπιτήδειαι. Philo De vita M. lib. 1, ὑμῖν τῆς ὁμιλίας σοι τῆς ἐμῆς ἀπολαῦσαι, tibi consuetudine mea frui nefas est. Vsitatus est & pluralis numerus ὁμιλίαι. Plut. De def. orac. καὶ τὸν βίον ὅλως αἰσχύνουσι καὶ λοιδοροῦσι; ὁμιλίαις δ' ἀδίκων φυλαττόντων τὰς Πυθαΐδας. Idem in Sympos. sept. Sap. χρώμενος ὁμιλίαις γυναικὸς μᾶλλον τῶν, ἢ σωφρονικὸς αὐτῶν νοῦν ἐχόντων ἐπιτηδείως. Sic in illo senario Menandri qui à Paulo apostolo citatus fuit (& quidē sanctificatus, vt dixit Tertullianus) Φθείρουσιν ἤθη χρῆσθ' ὁμιλίαι κακαί. de cuius interpretatione lege quæ dixi in Sententiis comicorum Græcorum quas non pridem edidi. Hoc certè constat, licet ὁμιλία interdum pro colloquio accipiatur, non rectè reddi illic ὁμιλίαι, colloquia: quòd hæc interpretatio nimis restringat illam sententiam. Alioqui ὁμιλία aliquando peculiarius accipi pro colloquio constat, atque ita reddi potest in posteriore illo Plutarchi loco. Sic apud Synes. ἢ εἰς τὸν βασιλέα; ὁμιλίαν τοῦ τὸν τῶν Ἑλλήνων διαφερόντως πεφυκέναι. Sic & ἰέναι εἰς ὁμιλίαν τινός, Venire in colloquium alicuius. Lubentius tamen reddiderim, In congressum & colloquium, vt alicubi Cic. Quas autem quidam Christiani theologi (& nominatim Basilius ac Chrysostomus) inter sua scripta ὁμιλίας vocarunt, sunt qui sermones, alii sacras conciones interpretati sunt. Vide Ὁμιλέω.

Ὁμιλία restringitur non solùm ad consuetudinem quæ est per colloquium, (vnde certam sit vt hac ipsa voce Colloquium reddatur) sed & ad illam consuetudinem quæ est præceptori cum discipulo, in eo docendo, atque adeo ad ipsam docendi actionem. vnde apud Xenoph. legimus λαμβάνειν τῆς ὁμιλίας μισθόν. Eustath. quoque, ὁμιλίας fuisse dictas τὰς διδασκαλίας, auctor est, pag. 974. Illam certè significationem sequitur

ὁμιλητής, quod pro discipulo ponitur. vt & Eustathius in eodem illo innuit loco. Restringitur ὁμιλία & ad consuetudinem quæ est inter maritum & vxorem, sicut & συνουσία: accipiturque itidem pro concubitu. (quemadmodū & apud Latinos nomē illud Consuetudo, necnon verbum Consuescere restringi ad hanc significationem videmus) Aristot. De gener. anim. διὸ καὶ τῶν μυκητικῶν ὅσα πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἀκρατῆς τὴν πακτήν, ὅταν πλησιάσωσι, παύονται τῆς ποίσεως. Et cum adiectione, vt ἡ πρὸς αὐδρα ὁμιλία. apud Lucianum, ἄδουσιν, αὖθις τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ἡ Ἥρα ἐπαύσατο παῖδα γεννῶσα τὸν Ἥφαιστον. Et ἡ πρὸς γυναῖκας ὁμιλία, apud Philonem. Itidemque ἡ πρὸς τοὺς ἀρίστους ὁμιλία, apud Aristot. in Pol. Ibidē & ἡ πρὸς ἀρίστους ὁμιλία. Sic & Athen. πρὸς τοὺς τῆς ἀρίστης ὁμιλίας ἐπιτηδείους. Legitur & ἡ περὶ ἀφροδίσια ὁμιλία. Sciendum est autem dici & alio sensu ἡ πρὸς γυναῖκα ὁμιλία ab Aristotele in Œcon. tali videlicet quali & ἡ πρὸς δούλους ὁμιλία, pro ratione agendi cum vxore & cum seruis. vt Bud. vertit. (sed possumus pro Agendi dicere etiam Se gerendi) Addit verò & hāc interpretationem, Rationem & modum præbendi se vel mitem & indulgentem, vel seuerum. Rursum verò hunc locum illius afferens, ex Œcon. 1, ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους, μήτε συνεῖναι, ἡδὺ μήτε ἐπίπονα, ita cum seruis agat. Ibidem ὁμιλίαν γυναικὸς esse ait Viri cum vxore conuersationem, & colloquium, & appellationem. At ὁμιλία φαρμάκου in v. l. affertur ex Galeno ad Glauc. pro Applicatio medicamenti.

Ὁμιλία vel potius ΥΟΝΙΣΣ Ὁμιλίη, apud Herodotum, pro ὅμιλος: accipiendo tamen non pro Turba, sed pro certa multitudine, vel cœtu, aut etiam collegio: vt Bud. interpretatur hoc in loco Thaliæ, ἡμεῖς αἱρεθεῖσαι πρὸ ἀρίστων ὑπολιξάντων ὁμιλίην, ἐστήσαμεν πρεσβείαμεν τὸ κράτος.

C. Εὐόμιλος, ου, ὁ & ἡ, Qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari. Vel, Qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur. Dicam autem de hoc vocabulo & in Ὁμιλητής, quod huic significatione respōdet. Suidas autem habet ΣΥΡΙΑΝΟΣ. Εὐομιλητής, quod exp. δύσεργος, item πρᾶος. sed mendosè pro δύομιλος scriptum id esse existimo. Cæterùm hoc compositum non post ὅμιλος posui, sed post Ὁμιλία, perinde ac si diceretur Εὐομίλως, quòd significationis habēdam rationē censuerim.

Ὁμιλέω, ῶ, In cœtu aliquorum versor, respiciendo ad ὅμιλος significans cœtum. sed generalius accipitur pro Conuersor, Versor cum, Consuetudinem habeo cum, vel Commercium habeo cum. Hom. Iliad. α, Ἤδη γὰρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀφίσεσι νίσσων ἡμῖν Ἀτρεΐδαν ὠμίλησα. Sic in sententiis monostichois, Κακοῖς ὁμιλῶν, κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ κακός. itidemque, Σοφοῖς ὁμίλει κ' αὐτὸς ἐκβήσῃ σοφός. (Apud Thucydidem autem lib. 3, ἡμῖν δὲ ἄλλο τι ἢ ἴσον ὁμιλοῦσιν, quoniam paulo aliter redditur, de hoc loco & similibus mox dicam) Item ὁμιλεῖν τινι πρὸς χάριν, apud Isocr. & ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονὴν, Ita versari cum aliquo & consuetudinem habere, vt gratificari ei studeas, seu eius voluptati inseruias. Scio tamen reddi in v. l. Ad gratiam confabulari, & Ad voluptatem confabulari. de qua interpretatione dicam vbi ad hanc verbi ὁμιλεῖν significationem peruenero. Ὁμιλῶ οὕτω πρός σε, Talis est mea consuetudo tecum, seu cōuersatio, Tale est mihi tecum commercium: vel Ita me gero erga te. Isocr. ὥσπερ ὁμιλεῖ τοῖς πολίταις πρὸς τὰς πόλεις. quod exponitur, Sic cum inferioribus ciuitatibus commercium agita. Apud Thucyd. autem non in vno loco, ἡμῖν ἔστω τοῦ ἴσου ὁμιλεῖν, Pari iure nobiscum agere, aut Pari iure nobiscum agitare, vel Pari iure nobiscum agere, aut Pari iure nobiscum se gerere. Aut potius, Ita se nobiscum gerere vt qui pari sunt iure. Iunctum autem dativo rei Ὁμιλῶ, redditur sæpe verbo Versor, cum præp. In. vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι, Versari in rebus. Synes. epist. 105, οὓς ὁ ὁμιλῶν πρὸς πράγματα ἀνθρωπίνοις μὲν ἀναστρέφει τῷ θείῳ, Versari in rebus humanis, Res humanas tractare. Idem epist. 131, πράγμασιν ὁμιλῶν δεινοῖς, In molestis negotiis versatur, Negotia molesta tractat. Et ὁμιλεῖν φροντίσι apud Synes. Versari in curis. vel q.d. Commercium habere cum curis. Sed & ὁμιλεῖν πολέμῳ apud Thucyd. Versatus in bello. At verò apud Isocratem, vbi vterque

datiuus huic verbo datur, nimirum vnus rei, alter perſonæ, haud itidem verbo Verſari reddi poteſt, (quo tamen Bud. reddendum cenſuit) niſi et duæ præpoſitiones denturin hoc videlicet loco an Nicocle, ὁμιλεῖ καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ξένῳ εἶναι ἐν ταῖς τοῦ βίου μεταβολαῖς. hoc modo, Et in rebus gerendis & cum hominibus verſari poſſe. Interdū verò ὁμιλεῖν cum rei datiuo redditur non ſolum Verſari, ſed & Adhærere, Operam dare. Bud. certè poſtquam dixit ὁμιλεῖν eſſe Verſari, Adhærere alicui rei, affert ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ ex Platone lib. 6 De rep. ὅταν αὖτοι πλησιάζωσιν ὁμιλοῦσι τῇ φιλοσοφίᾳ μὴ κατ' ἐξίαν. Addit & hunc eiuſdem locum, τοὺς εἰκῇ δὲ καὶ οὐ κατ' ἀξίαν ὁμιλοῦντας φιλοσοφίᾳ. vbi vertit Qui dignè & honeſtè philoſophiæ ſtudeant. Apud Luc. autem, παιδείᾳ καὶ ἐπιστήμαις ὁμιλήσαντος reddit, Qui literis quantulamcunque operam dederit. (Vt autē φιλοσοφίᾳ ὁμιλεῖν redditur Philoſophiæ operam dare, ſic etiam φιλοσόφῳ ὁμιλεῖν reddere poſſumus Philoſopho operam dare, apud Plut. in Præc. ſanit.) At verò διειλέγμην ὁμιλῶ apud Chryſ. vertitur, Res eſt mihi cum ſomniis. Fortaſſe autem & in iſto Greg. loco, τοῖς ὁμιλήσασι σαρκὶ poſſit itidem reddi Cui res ſunt cum carne. Niſi quis malit (vt certè & ego malo) Cui cōmercium cū carne fuit. At in v.l. Qui carni ſe alligauit. Affertur ex Hermog. & pro σεσυγχύσθαι τῶν.

Ὁμιλεῖν, In alicuius congreſſum colloquiumque venire, (vt Cicero hæc copulat) Colloqui, Confabulari, (ſicut ὁμιλία pro colloquio interdum accipi docui) Sic in his locis quos ſuperius protuli, ὁμιλεῖν πρός τινα & ὁμιλεῖν πρός τινι redditur Cōfabulari: ſed nō dubium eſt quin latius accipere oporteat ὁμιλεῖν in huiuſmodi locis, vt hoc dicatur de iis qui quibuſcunque poſſunt modis ſua conuerſatione ſeu conſuetudine gratificari conantur. Affertur autem ὁμιλεῖν & pro Orationem ad populum habere, ſeu ſermonem, ex Concil. Anticyr. can. 1. cui analogon ſignificationem habere nomen ὁμιλία dictum ſuprà fuit.

Ὁμιλεῖν, Conſuetudinem habere, Conſueſcere, intelligendo de concubitu. Luc. ἐγὼ δὲ οὐκέτι τοῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὸν οὐδὲ τί ἐστιν ἃ ὁμιλήσαμεν ἐμοί. Cui verbo analogon ſignificationem habet nomen ὁμιλία, vt vides ſuprà.

Ὁμιλεῖν affertur & pro Accedere, ex quibuſdam Homeri locis, vbi fortaſſe reddi poteſt etiam In congreſſum venire, Congredi. At verò apud Herodotum ὡμίλησαν τῇ Φρυγίῃ, vertitur Attigerunt Phrygiam. Et apud Aphrod. οὐχ ὁμιλεῖ τῷ σώματι αὐτῆς, Non attingit corpus eius, vel Non contingit. Sed rurſum apud Homerum ὁμιλεῖν in bello eſt τὸ ὁμοῦ κρίνεσθαι γίνεσθαι. Eſt verò & ὁμιλεῖν πιεῖν. Vide Euſtathium.

Ὁμιλεῖν ἐκπὸς pro Semotum agere. v.l. ex Soph.

Ὁμίλημα, ατος, τὸ, Officiū congreſſus, ſeu Congreſſus quidam officioſus. In v.l. ex Plat. affertur pro θεράπευμα, & Latinè redditur Officium.

Ὁμιλητής, οῦ, ὁ, q.d. Conuerſator, pro eo qui conuerſari ſolet & cui frequens eſt conſuetudo cum aliquo. Sed accipitur peculiariter pro diſcipulo, apud Xenoph. (ſicut ΝΟΜΕΝ Φοιτητὴς quod proprie ſonat Ventitator, ponitur itidem pro diſcipulo) Huic autem nominis ὁμιλητὴς ſignificationi ἀνάλογον habet & nomen ὁμιλία, vt ex præcedentibus diſces.

Ἀνομίλητος, ου, ὁ & ἡ, vide poſt Ὁμιλητικός.

Ὁμιλητικός, ή, όν, Qui bene & cum dexteritate quadam ſcit conuerſari. Vel, Qui dexteritate quadam in conuerſatione vtitur. Eandem enim interpretationem do huic nomini quam dedi præcedenti ὁμίλος. (ſed illud vſitatius eſt quàm hoc) A Bud. exponitur ὁμιλητικός, Qui dexteritate conuictus præditus eſt, & ſcit cedere aliis & dedere ſe opportunè: apud Iſocratem ad Demonicū, vbi legitur, ζήτου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικοὺς, ἀλλὰ μὴ πικρούς. quibus ſubiungit ea quæ cauenda ſint ei qui ὁμιλητικὸς eſſe vult: ὁμιλητικὸς δ' ἔσῃ μὴ δίκης ἐρῶν, μηδὲ δυσέριστος, μηδὲ πρὸς πάντα φιλόνεικος. In v.l. redditur Sociabilis, Affabilis, Comis in congreſſu, Ad conſuetudinē facilis & aptus, (ex quibus illud Sociabilis præſertim, minimè placet) & affertur ex Philoſtrato in Apoll. vi-

ta, νέμων πᾶσι τοῖς δυναμένοις ἡγεῖσθαι, καὶ τιμῶν αὐτοὺς ὡς ἐν δίκῃ ἦν πάσχειν. (At verò ἐνυπνίων διηγήσεις, id eſt narrationes, quæ appellentur, vide apud Euſtath. pag. 112)

CONTR. Ἀνομίλητος. quod exponitur A mutua vitæ conſuetudine alienus: item Inſociabilis, & Incomes, ex Feſto. (ſed manifeſto errore, quū planè aliud ei ſignificet hæc vox. At vſus nominis Incomis nullum affertur exemplū) Οὐκ ἀνομίλητος εἶναι τῶν Luciano, Seruus nō imperitus. Homines appellādi, inquit Bud. addens, Qui loqui & rēſpondere nouit, vt vulgò loquuntur. Subiungit autem ἀνομίλητος cum genitiuo pro Qui commercium & vſum non habet, ex Platone in epiſt. ad Dionis propinquos, ἐπειδὴ τὰ πρὸς ἐκείνους ἀνθρώπους οὕτως ἔσχεν, ὥστε ἀνομίλητον εἶναι τῆς ἀδικίας, ὁμιλητὴν δὲ συνουσῶν τῶν ἐκείνοις γενομένων. Vbi ſunt qui reddant, Cui nullum cōmercium fuerat cum &c.

C. Ἐνομιλέω, ῶ, Sum in conſuetudine alicuius, Conuerſor, pro ſimplici ὁμιλῶ. Philo dixit, μήπω πρὸς τὰ ἐκείνων ἐνωμιληκὼς ἤθη, pro Nondum verſatus in moribus indigenarum, id eſt Nondum ex conſuetudine & conuerſatione aſſuefactus eorum moribus, ſeu compertos habens eorum mores.

C. Ἐξομιλέω, ῶ, Conſuetudinem habeo. v.l. Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Verſari in turba, ibidem ex Euripide. Sic autem vacaret præpoſitio, in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in ΝΟΜΙΝΕ Ἐξόμιλος, ſed potius priuationem ſignificat apud Sophoclem in Trachiniis, pag. 365 meæ editionis, Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδ' ἡ βάσις. nec enim dubito quin ἐξόμιλος hic ſignificet Aliena ſeu abhorrens ab ea quæ eſt ξυνήθεια ὁμιλίας. Schol. exp. βάσις ξένων αἰδοῦς ὅτι ἐκ νέου πρὸς σωφροσύνην. vbi deeſſe puto præpoſitionem ἐξ ante ἐκ νέου.

C. ΚΑΘομιλέω, ῶ, Conſuetudinem habeo, ſeu commercium. Eſt mihi conſuetudo, pro ὁμιλέω. Schol. Ariſtoph. dixit καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς de Theramene loquens, pro eo (vt opinor) quod Latinè diceretur Seruire tempori, vel Vti foro: ſcribens, ἐκάλουν δὲ αὐτὸν καθορατον, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ τῶν στάσεων πολιτευόμενον ἑαυτὸν παρεῖχε, καὶ συνομιλῶν τοῖς καιροῖς. Ibidem de eo dicit, ὧν δὲ τίνα τρόπον καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Cum accuſ. pro Quotidiana conſuetudine cum aliquo congredior, vide paulo pòſt, vbi agam de Καθομιλῶ ſignificante Alloquor, (In v.l. καθομιλῶ exponitur Sermocinor) Paſſim autē apud Dioſcoridē lib. 6, ὀδόντες γέλως καθομίλητος, quod exponitur Sardonicus riſus in prouerbium abiit. Sed malo & hic nomē illud Conſuetudo vſurpare, & quidem vtendo genere loquēdi Ciceroniano, Sardonius riſus in prouerbii cōſuetudinem venit. Syneſius autem καθωμιλημένον dixit non vno in loco pro Celebratum. nec enim vſus eſt dūtaxat in epiſt. 105, vbi dicit τὸν καθωμιλημένον αἰᾶσαι, ſed & in libello De inſomniis. quum alioqui Bud. locū illum ex Epiſt. 105 ſuſpectum mendi habuerit.

Καθομιλῶ, Alloquor, Appello, Compello. Ariſtot. Polit. 5, πρὶν ὧν γνωρίμους καθομιλεῖν, ἢ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Poſtquam autem dixit Bud. καθομιλεῖν illud ſignificare hoc in loco, addit, Niſi ſit mendum. Itidémque ſuſpectum habet hunc Appiani locum propter eandem cōſtructionem, videlicet cum accuſatiuo, Bell. ciuil. lib. 5, οὕτω καθομιλῶν τὸν Καίσαρα ὁ Κοκκήϊος, ἐκείνῳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξετάζειν παρ' αὐτοῦ. id eſt Alloquens, inquit. Sed non debuiſſe Budæo ſuſpectos eſſe duos hoſce locos, oſtendit tertius iſte Athenæi, lib. 12, ὁμωμιῶν δὲ Ἀλκιβιάδης τὸν Παυσανίου μενδησμόν, καὶ καθομιλῶν Φαρτάβαζον τὸν Πέρσην ἔμαθε φωνεῖν. vbi tamen nequaquam dixerim accipi itidem ſimpliciter pro Alloquens, ſed potius pro Quotidiana conſuetudine cum eo congredſens, vel certè in congreſſum eius & colloquium ſæpe veniens.

C. ΜΕΘομιλέω, ῶ, pro ſimplici ὁμιλέω, Conuerſor, Conſuetudo mihi eſt cum. Hom. Il. α, Καὶ μὲν οἵδ' ἐγὼ μεθομίλεον. quum prius eadem de re vſus ſimplici fuiſſet.

C. ΠΡΟΣομιλέω, ῶ, Conuerſor, Conſuetudo mihi eſt, Congredior. Greg. αἰδοῦς τι τοῖς ἀπαιδεύτοις προσομιλοῦσι. Bud. προσομιλῶν dicens accipi pro Rem habere cum aliquo, Commercium rerum ſermoniſq; habere, affert ex Platone in Timæo, ἅπερ αἰεί τε, ἐγὼ καὶ λόγῳ προσομιλοῦσι ἑκάστοις, προσάπτειν δεῖ λέγειν. Sed quum addatur

ἔρχω καὶ λόγω, constat accipi simpliciter pro Commercium habẽtes. Inuenitur autem & συνομιλεῖν πρός τινα apud Xenophontem. Exponitur etiam Colloquor, Sermocinor, seu Simul sermocinor: vt redditur à Budæo in illo Gregorii loco quem modò proculi.

Προσομιλεῖν cum datiuo rei, Versor in aliqua re. Tracto rem aliquam. vt συνομιλεῖν τῷ πολέμῳ apud Thucydidem lib. 1, Versari in bello, Bellum agitare. Sed idem lib. 2 iunxit accusatiuo, dicẽs τὰ ἴδια συνομιλοῦντες. (vbi existimo regi accusatiuum à præpositione, vt perinde sit ac si dictum esset ὁμιλοῦντες πρός τὰ ἴδια) In rebus priuatis versantes, Res priuatas agitantes. Nam pro Communicantes (vt in v.l. ex Valla redditur) nullo pacto admitti potest. Cæterùm apud Alex. Aphrod. vbi dicit συνομιλεῖν τῷ ἀέρι, possumus itidem vti verbo illo Versari, eum videlicet vsum ei dantes quẽ habet quum dicimus Versari in aliquo loco. In v.l. redditur Aeri expositum esse.

Προσομιλεῖν πέτρῃ Polypodem dixit Theognis pro Saxo adhærere. vel (vt alii) Saxum contingere. Sunt & qui reddant Saxo se admouere: vbi scribit, Πουλύποδος γένος ἐστὶ πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ Τῇ συνομιλήσας, ῥίζας ἰδεῖν ἐφάνη. Fortasse autem & apud Alexandrum Aphr. ἡμῖν συνομιλήσασα τὸ μὲν ὕδωρ, reddi potest Aqua calida quæ corpori nostro adhæserit, vel Quæ corpus nostrũ contigerit: quum in v.l. reddatur verbo passiuo, ita, Nobis obducta aqua calida. (vide Προσομιλία) In isdem συνομιλητὸν exponitur etiam Accedendum est, non allato exemplo.

Προσομιλητικός, ὴ, ὸν, Ad conuersationem seu commerciũ aptus, aut Ad conuersationem pertinens. Item Sermocinatiuus, seu Sermocinator. vt συνομιλητικὴ, Sermocinatrix, apud Fabium lib. 3, ita scribentẽ, Plato in Sophiste, iudiciali & concionali [parti rhetorices] tertiam adiecit, συνομιλητικήν: quam sanè permittamus nobis dicere sermocinatricem: quæ à forensi ratione disiungitur, & est accommodata priuatis disputationibus. cuius vis eadẽ profectò est quæ dialecticæ.

ATVERO Προσομιλία (quod tamen verbalis formam non habet, sicut nec ὁμιλία) exponitur Conuersatio, Congressus. item Sermocinatio, & Colloquium. Sed & pro Contactus affertur ex Aphrodiseo in hoc loco, ἁπτὰ μὲν ἐστὶ τὰ ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ συνομιλίας, αἰσθητὰ γίνονται αὐτῷ. quæ interpretatio meam illam confirmat qua vsus sum suprà in verbo Προσομιλῆ ξ apud eundem, & in eadem re.

C. ΣΥΝομιλέω, ῶ, Cõuersor, &c. pro simplici ὁμιλῶ. Item Colloquor, Confabulor. Et NOMEN Συνόμιλος, quod verbale quidem non est, sicut nec ὁμιλία, ac cõpositum συνομιλία: sequitur tamen, licut & illa, significationem verbi. Exponitur enim Confabulator, Congerro. Hesych. autem habet, Συνόμιλος, σύλλογος, (si modò ita scripsit) & σωίτροφος. Sic autem & ὁμόμιλος à nominis ὁμιλος significatione deflexit.

OMΦΑΛΟΣ, οὗ, ὁ, Vmbilicus. τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστρὸς κοῖλον, vt Ruf. Ephes. tradit: sic ut & Polluci ὀμφαλὸς est τὸ ἐν μέσῃ γαστρὶ καὶ κοῖλον. Legitur & apud Plat. in Symp. συνέλκων πάντα χόλην τὸ δέρμα ὅθεν ἡ γαστὴρ καὶ καλουμένη, ὡς ἂν τὰ σύσσιτα βαλάντια, ἐν σώματι ποιῶν ἀπόδειξιν ἡ μέσην γαστέρα, ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Il. φ, Γαστὴρ δ' ἐμὸν πύμα παρ' ὀμφαλόν. Cæteris quoque animalibus ὀμφαλὸς tribuitur, & item piscibus. nam in iis ὀμφαλὸς dicitur ea pars vbi ova visuntur. ‖ Transfertur & ad inanima. Dicitur enim ὀμφαλὸς siue μεσόμφαλον γῆς ab Euripide Delphorum vrbs, quia creditur esse ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης. Sic Eustathius pag. 309, ὁ δὲ περὶ Γυθεῖα τόπος, ὀμφαλὸς ἐκλήθη γῆς, ὅτι μέσος. qui locus & ὀμφαλὸς αἰγῶν siue αἰγᾶος dicitur, vt Hesychius innuit. Sic Cicero in Verr. de Ennensium nemore, Qui locus, quòd in media est insula situs, vmbilicus Siciliæ nominatur. Itidémq; Liu. dicit Ætolos vmbilicũ Græciæ incolere. Sed & mari tribuitur ὀμφαλὸς, Od. α, de insula Calypsûs, Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης. id est τὸ μεσόπλουν τῆς Ἀτλαντικῆς ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, inquit Eustathius. ‖ In agmine autem militari ὀμφαλὸς dicitur media illa pars inter duo κέρατα, i. cornua: quæ & λάρος & σαῦρα & τέμα, & δίχωμα, vt in libello περὶ τάξεως παλαιᾶς traditur. vbi δίχωμα φάλαγγος esse dicitur ἢ εἰς ἴσα καὶ ἴσα μέρη. ἅπαντα μέρη καλεῖται κέρατα. Poll. lib. 1, τῆς μαχομένης τὸ μὲν ἔμπροσθεν, μέτωπον καὶ ζυγὸν, καὶ πρόσωπον, καὶ τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα, πλάγιά καὶ κέρατα, δεξιὸν καὶ εὐώνυμον· τὸ δὲ μέσον, ὀμφαλός. ‖ Clypeis etiam ὀμφαλὸς tribuitur, quem Latini vmbonem vocant. Eustathius dicit esse bullam in medio clypeo, seu bullam in medio clypei ventre. vel τὸ χῦ τὸ μέσον ἐπωμίδιον ἐκ στρίας πρὸς ὕλης. Iliados τ, — ὁ δ' ἀρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν ἔπαν, clypei vmbonem. vnde ab eodem Homero ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι appellantur. ‖ Sed & phialæ suos habent ὀμφαλούς. vnde βαλανεόμφαλοι φιάλαι apud Cratinum, ἵστη τὴν ἐν ταῖς χωματίσιν πύελον ὀμφαλῶν, vt suprà etiam suo loco dictum fuit. vocantur item μεσόμφαλοι φιάλαι, vt paulo infrà dicetur. ‖ Habent & libri suos ὀμφαλούς, quibus antiqui eorum integumenta solebant ornare, confectis vel ex ebore, aliove osse, vel metallica materia. Latini itidem vmbilicos appellãt. Catullus ad Varum, Noui vmbilici, lora rubra, membrana Desecta, plumbo & pumice omnia æquata. Martial. lib. 4, Ohe, iam satis est, ohe libelle: Iam peruenimus vsque ad vmbilicos. Sic Horat. Epodωn ode 14, Inceptos olim, promissum carmen, iambos Ad vmbilicum adducere. Luc. ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις βύβλοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί, πορφυροῦς δ' ἔχουσιν οἱ διφθέραι. Et alibi, πορφυροῦν μὲ ἔχον τὸ βιβλίον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν. ‖ Præterea ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον, vt Hesychius tradit: seu αἱ ἐν τῷ ζυγῷ τρῶγλαι ἐφ' ὧν αἱ ἰμάδες, vt idem: Iugi foramina de quibus religantur habenæ. Apud Eust. p. 1350, Τεῖς δ' ἐκάπρθεν ἔδησεν ἐπ' ὀμφαλόν, id est ὅτι τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. ‖ Præterea fici quoque ὀμφαλοὺς in ima sui parte & quasi ventre habent. Pollux lib. 2, οἱ δ' Ἀττικοὶ καὶ τὸν τῆς σύκων πυθμένα ὀμφαλὸν ὀνομάζουσι. Similiter in pomis quoque, pyris, mespilis, sorbis, vmbilicus seu ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo vmbilici modo prominet.

‖ Ὀμφαλὸς vocatur etiam vmbilicus fornicis, id est lapis continens compagem & coagmentationem sese forficum modo intersecantem. Sic & in forfice vmbilicus nominari potest. Hæc Budæus, respiciens ad hùc locum Aristot. De mundo, περιβαλλόμενον τὸν κόσμον πῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς φαλίσι λίθοις, οἱ μέσοι καίπερ ὄντες τῷ ὄντι ἑκάστου μέσος ὑπάρχουσιν, ἐν ὁμοίοις τιθέντες καὶ ἐν ταὐτῷ τὸ παν χῶμα τῆς φαλίδος καὶ ἀκίνητον. quem locum sic interpretatus est, Mundum cum illis lapidibus componere qui in operibus forniceatis forficis in modũ dispãsi conformatis structura se intersecante, vmbilici vocantur. In v.l. annotatur Ὀμφαλὸν siue Ὀμφάλιον esse etiam Cretæ locum, cuius mentionem fieri à Callimacho: item locum quendam Thessaliæ.

C. Ὀμφαλόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius fructus vmbilicatus est, seu vmbilicum refert. Ita dicitur aparinè, vt testatur Dioscor. lib. 3, cap. 103, Ἀπαρίνη οἱ μὲν ἀμπελόκαρπον, οἱ δὲ ὀμφαλόκαρπον, οἱ δὲ φιλάνθρωπον καλοῦσι. Nominis rationem mox exprimit his verbis, σπέρμα στερρὸν, λεῖον, στρογγύλον, ὑπόκοιλον ἐκ μέσου ὡς ὀμφαλός. De eadem Plinius lib. 27, cap. 5, Aparinen aliqui omphalocarpon, alii philanthropõ vocant: ramosam, hirsutam, quinis senisve in orbem circa ramos folijsper interualla: semẽ rotundum, durum, concauum, subdulce. Sed perperam ibi SCRIBITVR Ὀμφακόκαρπος.

C. Ὀμφαλοτόμος, SIVE Ὀμφαλητόμος, ου, ἡ, Obstetrix, Quæ vmbilicos infantibus recèns natis præcidit. quod Eustathius Ionicè pro μαῖα dici annotat. Pollux libro 2, ὀμφαλοτόμος, ἡ μαιεύτρια. VNDE Ὀμφαλοτομία SIVE Ὀμφαλητομία, ας, ἡ, Vmbilici præcisio. Prius ὀμφαλοτομία apud Pollucem legitur in fine lib. 4: posterius autem ὀμφαλητομία vnà cum ὀμφαλητόμος apud Suidã. ὀμφαλητομία, inquit, ἔστι τὸ ὀμφαλὸν ἔχειν αἱ μαῖαι λεπτύνουσαι τὴν αὐτῆς ἢ, ὀμφαλητόμοι λέγονται.

C. Ἀκρόμφαλον SIVE Ἀκρομφάλιον, ου, τὸ, dicitur Mediana vmbilici pars, Vmbilici meditullium. Ruf. Ephes. ὀμφαλὸς ἢ, τὸ ἐν μέσῳ κοῖλον· τοῦτο ἢ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρόμφαλον. Pollux libro 2, Ὀμφαλὸς δὲ τὸ ἐν μέσῳ, ἀκρομφάλιον τὸ

ἡ ὑπὲρ ὀμφαλοῦ, ὑπομφάλιον.

C. Ὑπομφάλιον, ου, τὸ, Quod supra vmbilicum est, vt testatur Pollux in præcedenti Ἀκρομφάλιον. Exponitur etiam Vmbo clypei. AT Ὑπομφάλιος dicitur Vmbilicatus, vt ὑπομφάλιον σῦκον in Epigr. Ficus vmbilico prædita. Habere enim & ficus suos vmbilicos, in Ὀμφαξὶς dictum est.

C. Μεσόμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vmbilicum in medio habens. vt μεσόμφαλος φιάλη, quæ & βαλανεόμφαλος, ita appellata (vt Timarchus tradit apud Athen. l. 11) quoniam τὰ πολλοῦ τοῦ Ἀξιώνου βαλανεῖα κυκλοειδῆ τοῖς καταπελτικοῖς ὄπλοις, τοὺς ὀμφαλοὺς ἐπὶ τῶν μέσων ἐφ' οὗ χαλκοῖς ὀμφαλοῖς ἔπεσιν. Ion in Omphale, Ἰτ', ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα, καὶ Μεσομφάλους, scil. φιάλας. Cratinus, Δέχεσθε φιάλας παῖδες βαλανεομφάλους. Theopompus, Λαβοῦσα πᾶσιν χρυσοῦν μεσόμφαλον φιάλην. Μεσόμφαλοι dicuntur etiam species quædam placentarum, teste Polluce libro 2. Μεσόμφαλος dicitur etiam In medio vmbilico situs. vt apud Euripidem in Oreste, de Pythone, seu Delphis, ἵνα μεσόμφαλοι κέαται μοχλοὶ γᾶς. Causa eius nominis Eust. p. 1389 explicat his verbis, πλὴν ὁμῶς ἐκεῖ φασὶ τοῦ πλὴν Δελφικὴν χώραν λίαν μεσαζούσης, αἷς πῖς μυθολογεῖται ὑπὸ Διὸς. διὸ καὶ ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον γῆς ὁ Πύθιος τόπος ὁ ἐκεῖ Δελφοὺς ἐλέγετο. Vmbilicum Siciliæ eodem modo appellat Cicero Ennense nemus.

Μεσόμφαλον, ου, τὸ, Medius vmbilicus, vel simpliciter Vmbilicus. Pollux libro 2, τὸ δὲ τοῦ μέσου μᾶλλον μεσόμφαλον καλοῦσι, ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον. Exponitur etiam Vmbilicus clypei, seu Vmbo.

Ὀμφαλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Vmbilicaris. ὀμφαλώδης προέκτασις, Vmbilicaris appendix, vt Gaza interpretatur apud Aristot. De gener. anim. lib. 3, cap 2. vbi de ouis immaturis quæ gallina madefacta aut frigore horrens edidérit, ait, ἔστι αἱματώδης τις φλὴψ τὸ ᾠὸν καὶ ἔχει δι' αὐτῆς τὸ λεπτὸν μικρὸν ὀμφαλώδη.

Ὀμφαλοειδής, ἐστος, ὁ, Vmbilicatus, Vmbilicum habens. vt ἀσπίδες ὀμφαλοειδεῖς, Clypei vmbilicati. vel potius Clypei qui vmbones habent, apud Homer. Il. μ. Item ζυγὸν ὀμφαλοειδὲς apud Hom. Il. ω. — τὸ δὲ κύκλοις πυκὰ βοείοις ἐῖχον ἐμφαλοειδέας, ἢ γλυφίδα τινὰ βοείου τοῦ μέσου τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες προσπήγνυνται, vt Eustathius dicit manifestum esse ex eo loco quem in Ὀμφαλὸς suprà citauit. Qui verò ἀκτιδίσκοι sunt, ὀμφαλοειδῆ exp. τὰ ὑπόχαλκα πλακίδια ἔχοντα ἐν μέσῳ ἐν αἷς οἱ ἱμάντες προσπήγνυνται: vel, τὰ ἔχοντα μέσον ὀμφαλὸν ᾧ προσδέονται ἱμάντων ὄχμοι. tot enim expolitiones afferuntur ab Eustathio. A Nicandro verò ἄκτις ὀμφαλόεσσα dicitur, vel quòd in vmbilico poli borealis sit constituta: vel quòd ipsa vrsa fœcunda sit atque altrix: quoniam cuncta animantia quæ vmbilicum habent, per eum primum alimentum accipiunt & nutriuntur. Sunt etiam qui ὀμφαλόεσσαν exposuerint Creticam, à Cretæ loco quodam qui ὀμφαλὸς appellatur. Sic v. l. sed vide schol. tā de hoc loco quàm de ὀμφαλόεσσα πόης.

Ὀμφαλωτός, οῦ, ὁ, Vmbilicatus. vt ὀμφαλωτὴ χυτὶς, phiala aurea vmbilicata Pherecr. apud Athen. l. 11, Σπφάνους τε πᾶσι κ' ὀμφαλωτοὺς χρυσίδας.

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, Vmbilicus, propriè clypei. i. Vmbo. ὁ ὀμφαλὸς τῆς ἀσπίδος, vt Suidas exp. in epigrammate quodam

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, Scalper excisorius quo obstetrix infanti recèns nato vmbilicum præsecat. Pollux libro 2, καὶ ὁ ἀποτέμνων τοῖς ὀμφαλοὺς τῶν βρεφῶν, Ὀμφαλιστήρ. Itidémque Hesychio ὀμφαλιστὴρ est ᾧ τοὺς ὀμφαλοὺς ἀποτέμνουσιν.

Ὄ'ΜΦΑΞ, ακος, ἡ, Vua acerba, necdum matura, ἡ φυλὴ δριμεῖα καὶ οὔπω πέπειρος. Odyss. ν, — πάρεστι δ' ὄμφακές τέσσι· Λήθου ἀτιτύσας, ἵνα σφι ὑπὸ φρένας ἔσσυται. vbi nota ὄμφακας dici etiã paruos illos acinos qui statim post amissos flores apparẽt, necdum ἐμφορά ζουσι. Heliod autem ὄμφακας vocat etiam quæ iam variare incipiunt: in Clypeo Herc. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Athen. libro 14, τῇ ὥρᾳ αἰνῶ τὴν ὄξος τῆς ὄμφακος ἐμβαλὼν εἰς τὸν ζωμόν. Reperitur etiam vsurpatum masculino genere, vt apud Plut. in præc. connub. p. 240 mex edit. οὐδὲν ἀπολείπειν τῷ δρέπτῳ τὸ ὄμφακα πλὴν σφυρὶ ὑπόρους εἶναι καὶ ἀφώνους. Et Sympos 3, p. 1152, de hedera, μάλιστα δὲ αἱ τῶν κέρμβος ὄμφακι παντὸς ἐμφορᾶσθαι ποιοῦσαι δοκοῦσιν.

A ἢ τῆς ἀμπέλου δέρθεται. Nõ solùm autem vua acerba & immatura ὄμφαξ appellatur, sed etiã oliua, necnõ lauri baccæ, omnésque omnium plantarũ acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum peruenere. Hesychio certè ὄμφακες sunt ταῦτα τὰ ὠσπερὰ καὶ ὀξέα, ἄγουσιν ὄξος.

C. Ὀμφακόμελι, τος, τὸ, Medicamentum ex vuis immaturis & melle. Dioscor. l. 5, c. 31, fieri tradit ἐξ ὀμφάκων μόστου σφηκάζουσῶν, καὶ χυλοῦ μέλιτος. quod potionis genus ex vuæ acerbæ succo & melle, pharmacopolæ Sirupũ de agresta dicunt.

Ὀμφακώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Acerbus, in modum vuarum immaturarum. Theophr. hist. plant. lib. 3.

Ὀμφάκινος, η, ὁ, Omphacinus, Ex vuis acerbis & immaturis confectus. Et ὀμφάκινον ἔλαιον, Oleum ex oliuis immaturis, quod & ὠμοτριβὲς dicitur: quia oliuæ illæ acerbæ vnde exprimitur, crudæ adhuc sunt. Dioscor. lib. 1, c. 29, ἔλαιον πρὸς πᾶν ὑγιὲς χρῆσιν ἄριστον τὸ ὠμοτριβές, ὃ καὶ ὀμφάκινον καλεῖται. Plinius etiam Omphacinum oleum appellat, lib. 23, c. 4. Apud Pollucem lib. 7, ὀμφάκινον est etiam vestimenti muliebris genus: quo colore Alexandrum delectatum scribit.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, vt ξυμφακίτης οἶνος, Vinum omphacites, quod conficitur Μελιτοδενδρίτου, μίσγων χρὴ ταῦτα πυρίνου τοῦ σταφυλῆς οὔσης, ἔτι δὲ ὀξιζούσης, ὅτι ἡμίεργος ἢ ἥδιστος αὐτοῦ πιεσθῶσι οἰσύπιοι, vt Dioscorides tradit lib. 5, c. 12.

Et fœm. GEN. Ὀμφακίτης κνκὶς, species gallæ parua, tuberosa, solida, nullo foramine peruia, vt idem Dioscorides tradit lib. 1, c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ. Acerbitate sua ὄμφακας referẽs, seu Ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος apud Eust. fortasse qui ὀμφακίτης. Metaphor. ex Luc. ὀμφακίας νεκρεὶς ἄγεις, acerba morte defunctos agis. Et apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας δυσὶς, acerbus immitisque animus: — οὕτως ὀμφακίαν πρυτάνεως τὸν δυσὶν αἰδρῶν, ὥστε βαίνειν καὶ δοᾶν.

Ὀμφάκιον, ου, τὸ, Omphacium, Succus vuæ acerbæ, necdum matureſcentis. Dioscor. lib. 5, c. 7, ὀμφάκιον, ἔστι μὲν χυλὸς ξύμφακος θασίας σταφυλῆς μήπω σφηκάζουσης, ἢ Αἰμινταίας. Plin. lib. 12, c. 27, Oleum & omphacium est. Fit duobus generibus, & totidem modis, ex olea & vite: olea adhuc alba expressa, dexterius ex druppanta vocatur priusquam cibo matura sit, iam tamen colorem mutans. E vite fit Pſythia aut Aminæa, quum sunt acini ciceris magnitudine, ante canis ortum. In prima lanugine demetitur vua, eiúsque melligo.

Ὀμφάκη, ης, ἡ, Ex acerbis vuis expressa melligo, vt Ruell. interpretatur apud D. osc. lib. 3, c. 9, vel Acerbæ vuæ succus quem omphacium dicunt, vt Marcellus. Verba Dioscor. sunt, οὗτος καὶ ἡ ψαφὶς καὶ μασφαγέσα καὶ ὀμφάκη, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις χυλίζεται. Vbi quædam exemplaria habent ὄμφαξ.

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, Cauum illud ex quo glans quercina enascitur, qua vtuntur coriarii, vt scribit Paulus Ægineta, libro 3, c. 42, de dysenteria, ὀμφακὶς καταμβῆς. ἔστι δὲ τὸ κοῖλον ἐξ οὗ ἐκπέφυκεν ἡ τῆς δρυὸς βάλανος, ᾧ νῦν οἱ βυρσεῖς χρῶνται. Plinius calycem glandium vocat, recentiores medici cupulam, vt nonnulli tradunt, qui apud Paulũ pro ὀμφακίδος corruptè legi annotant ὀμφακίτιδος: idque interpreti imposuisse, existimanti ibi significari gallam quæ ὀμφακίτης nominatur. Rursum apud eundem Paulum interpretes ὀμφακίδα graui errore vertisse vuam acerbam, pro glandium calyce.

Ὀμφακίζομαι, Vuas acerbas & adhuc immaturas lego. Prouerb. apud Suid. Σικελὸς ὀμφακίζεται, quod Erasmus scribit dictum in eos qui libidine furandi quamlibet vilia tollerent furto: ductum à furacitate Siculorum. Sed & alias affert explicationes, quas apud eum vide in adagio, Siculus omphacizat.

Ὄ'ΝΑΡ, Somnium, Insomnium. Hom. Il. α, κακὸν γὰρ ὄναρ κατάληθεν ἐπίσκη Τῷ τύκτ', Οἰνείδαο παῖς, δῖε μήστωρ Ἀχαιῶν. (vbi tamen quidam interpr. Mortifer somnus quem illi Diomedes attulit) idem Hom. Il. α, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, etenim somnia à Ioue proficiscuntur. Xen. Sym. εἰ τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sic Cernere somnia Lucretius dicit, & Ouidius, videre: — cur hæc

ego somnia vid? Itidē legitur apud Ath. ὀνείρατον ὁρᾶν. Rursum Xen.P.ed.8, ὄναρ οὐδὲ ὀνείρατ', eiusmodi vidit somnium. Plato, μηδ' ὄναρ μηδὲν ὁρᾶ, sine visis somniorū, vt Cic. interpr. pag. 2 mei lex. Cic. Item κατ' ὄναρ, Per quietem, Per somnium, In somnis. quod & καθ' ὕπνους dicitur: Matth. 2, de magis, χρηματισθέντες καὶ ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην, responso seu oracvlo in somnis accepto. Pro quo κατ' ὄναρ frequentius absolutè dicitur ὄναρ. In Megara Moschi, πάλι δ' οὐδὲ ὄναρ πλοῦτον ἄλλῳ. Plut. Apophth. ὀναρίδων χρυσοῦ ἥρως ἐξαμῶντα Μάριλλαν, quum in somnis vidisset. Idem in Pericle, ἥρως ὄναρ φανέντα, dea per quietem ei se offerens. Philo De vita M. l. 2, μὴ ὀναρτιπλάσθαι, ne vel per somnium quidē sensus eis vlus. Luc. ἔδοξεν ὄναρ ὑπισχνεῖσθαί οἱ τὸν Ἀλέξανδρον. Syn. ep. 4, ἰδόντι καὶ παθόντι ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν.

Nonnunquam ὄναρ accipitur pro Vmbra. Plutarch. Theseo, ὄναρ ἀληθείας, vmbra libertatis. In Epigr. οὐδὲ ὄναρ οἶδε φόβου, ne timoris quidem vmbram. Alicubi μηδ' ὄναρ redditur etiā, Ne vestigiū quidē vllum.

Ὄνειρος, Somnii. Od. τ, — κλαῖεν καὶ ὀιώκοιτο ἰὼν ὄνειρος, licet somnians. Il. χ, Ὡς δ' ὅτε ὀνείρου οὐ δύνανται φεύγοντα δίωκειν, Inter somniandum, In somnis. Athen. l. 5, πᾶν μηδὲ ὄναρ ἠλπισμένον μηδ' ὀνείρου φαινόμενον, Ne in somnis quidem. vel etiam, Ne per somnium quidem. quod supra κατ' ὄναρ & ὄναρ dicitur. Odyss. λ, Ψυχὴ δὲ κάτ' ὄνειρος ἀπέπταμένη. Eodē libro, σκιὴ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ. Il. β, Διὸς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, visum diuinum per quietem mihi oblatū est. Od. ζ, ἀπὸ Διὸς ἐστὶν ὄνειρος. Item κρίνασθαι & ὑποκρίνασθαι ὀνείρους, diiudicare & explicare somnia. Od. τ, Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑποκρίναι. Il. ε, ὀχέων ἐκρίνατ' ὀνείρους. Od. τ, Εἴπερ μοὶ ὄνειροι ἀμύχανοι ἀντιτέλλουσι γένοιντο. Aristoph. Ran. πάνυ μοι δοκοῦσιν ὀνείρατα πέμπειν; In prosa quoque ὄνειρος pro somnio isidem frequentissimū est. Luc. in Herm. ὀνείρου πάλιν σωθέντος. Plut. Symp. 8, ψευδὴς ὄνειρος. Et paulo antè, τὴν δι' ὀνείρων μαντικήν. Idem in Alex. πρὸς ὀνείρου παρόντος αὐτόν. Et Sympos. 2, διήγημα πρὸς ὄνειρον. Vbi διηγεῖσθαι ὀνείρους dixit quod Cic. Enarrare alicui somnium, Explicare interpretatione somniū.

Ὄνειρος accipitur à poetis pro ipso quietis deo, & etiam pro ipso somnio, id est eo quod per somnum videtur. Iliad. β, Βάσκε δὴ οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Eust. ὄνειρος alicubi deriuat ἀπὸ τοῦ ὀνίνημι, id est ἀληθὴς ἐκβαῖνον, alicubi ab ὀνεῖν, id est ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, τὸ, idem cum ὄνειρος, id est Somnii, Visum quod per somnum offertur, seu (vt Ammon. exp.) ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία. Od. η, Ἐξ οὗ ἐναρχὰς ὄνειρον ἐπέπτατο νυκτὸς ἀμολγῷ. Apud Plut. in Erot. Ἀμφὶ δὲ οἱ δόλιαι φιλόφρονα κῆδον ὀνείρων, fallacia somnia. Reperitur ΕΤ ΛΜ Ὀνείρατα plur. num. in prosa pro eo quod poetæ dicūt ὄνειρα. Chrysost. πόσοις σοφοῖς ἀκροάσεσιν ὁμιλῆσαι, μᾶλλον δὲ ὀνείρασι σαυτὸν σοφοῖς χαίρειν, cum qualibus in somnis putas rem tibi fore. Luc. De calumn. ὀνείρατα διηγούμενοι, somnia enarrantes. Sed & genit. sing. ὀνείρατος in vsu esse testatur Bud. quo & Paus. vtitur, quum in Attic. dicit, αἰσχύνεσθαι δηλῶσαι ὀνείρατος. Athen. datiuum etiam vsurpat, libro 3, ὀνείρατι δυσωδίᾳ πνεῖν ἐοικέναι αὐτῷ. pro quo alibi dicit ὄναρ ἰδόντας. Nec poetis quoque inusitatum hoc vocabulum est. Legitur enim apud Soph. ὀνείρατα: itémque Apollon. Rhod. lib. 2 Arg. datiuo ὀνείρασι vtitur. A Plat. autem in lib. De leg. ὀνείρατα dicuntur Res inanes & nihili, sicut & ὄναρ ac Somnii apud Latinos accipitur.

C. Ὀνειρογόνος, In somnis genituræ profluuium. Ita v. lex. ex Plinio.

C. Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, Qui somnia interpretatur, Qui somnia diiudicat & interpretatione explicat. Citat Bud. ex Basilio. ΥΝDΕ Ὀνειροκριτικός, ὴ, όν, Ad somniorum interpretem & coniectorem pertinens. Extant & Artemidori libri ὀνειροκριτικοί, de interpretandis somniis. Ὀνειροκριτικὸς dicitur etiam is qui somnia interpretari nouit, Peritus somniorum interpres.

C. Ὀνειρολογία à Suida exponitur ὄνειρος.

C. Ὀνειρολογία, ας, ἡ, Somniorum enarratio. vel Disputatio de somniis, vt Cam. interpr.

C. Ὀνειρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex somniis vaticinatur, seu futura prædicit. Citat Poll. ex Magnete.

C. Ὀνειρόπληκτος, ος, ὁ καὶ ἡ, Somnio territus, Qui somniis percellitur & terretur. Suidas enim ὀνειρόπληκτον exponit ὑπὸ ὀνείρων πληττόμενον. Hesychio quoque ὀνειρόπληκτος est ὀνείρων πλῆξις: sed addit, ὑπὸ ὀνειροκρίτης.

C. Ὀνειροπόλος, Qui circa somnia versatur, eis futura prædicens, Coniector, ὁ δὲ ὀνείρων μαντικὸς μόνος, vt exp. Iliad. α, μαντεύεσθαι ἢ ἱερεύς, Ἢ καὶ ὀνειροπόλον. Il. ε, Τίνας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλου γέροντος. Eust. dicit ὀνειροπόλον ab Homero vocari τὸν οἷον ὀνείρους φερόμενον, καὶ οὕτως τὸ μέλλον φαντάζοντα διὰ τῶν κατὰ ὕπνον ὀνείρων. Propertium ad vocem Græcam alluisse puto quum dixit, Quæ mea non decies somnia versat anus? Sed ὀνειροπόλος dicitur non non solùm ὁ διὰ τῶν ἄλλων βλεπομένους ὀνείρους διδυσκαλῶν, sed etiam ὁ βλέπων αὐτὸς ὀνείρους καὶ κατ' αὐτοὺς προλέγων, is qui ex somniis quæ ipse vidit, futura prædicit, vt Agamemnon l. 2 Il. teste Eust. ΥΝDΕ Ὀνειροπολέω, In somniorum interpretatione versor, Somniorum interpretem & coniectorem ago. Hesychio ὀνειροπολῶν est ὁ διὰ ὀνείρων μαντευόμενος. Item Somnio, Somnium fermo, Λέγω ὄνειρον. vt Eust. exponit. Plutar. De deo Socr. ἐμὲ μάλα σωφρονοῦντα ἐναργῶς, εἴτ' ἐγρηγορότι εἴτ' ὠνειροπόλει. Luc. Hermot. πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα τὴν νύξ ἅλως ὅλην ἐκθορεῖν ἐπείνων. Sic Demosth. Philipp. 1, πολλὰ διαῦτα ὀνειροπολῶν ἐν τῇ γνώμῃ. Et Libanius, ἐγὼ δὲ ὀνειροπολῶ τὰ τῆς Φοινίκων ἀγαθά. Frequens est etiam apud Aristoph. in Equit. Ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν. quem locum citans Eust. pag. 533, ὀνειροπολεῖν dicit accipi non eo modo quo ὀνειροπόλος ab Homero, sed σκῶμμα ἔχει, & significare πῶς ὁ φαντασιοκοπῶν ἱππέας ὑποπτεύει, vel τὸ βλέπειν ὄνειρον. nam ita eum equis addictum esse ait vt etiam in somnis & dormiens de eis cogitet. vt Terent. dicit, Dies noctesque me amas, me desideres, Me somnies, me expectes, de me cogites. Idem in Nub. παίζεταί τε καὶ ξυνωμότηται, Ὀνειροπολῶν ἵππους, Etiam in somnis de equis cogitat. Item Decipio & eludo veluti vanis per somnum imaginationibus. Aristoph. Equitibus, — τὸν δ' ὀξυπατᾶς καὶ ὀνειροπολεῖς ἀεὶ σκοπῶ. vbi schol. exp. ἀπατᾷς καὶ φενακίζεις καὶ ἀπατᾷς.

C. Ὀνειροσκόπος, ου, ὁ, Qui somnia considerat & interpretatur. Poll. l. 7, ὀνειροκρίτου, ὀνειροπόλου, ὀνειρομάντων ὑποκριτοῦ, ὀνειροσκόπου: quæ synonyma facit τῷ ὀνειρομάντις.

C. Ὀνειρόσοφος, Somniorum peritus interpres. Eurip.

C. Βραχύονειρος, Pauca habens somnia. Βραχύονειρος ὕπνος, somnus quem pauca comitantur somnia.

C. Δεισόνειρος, Tumultuosis & malis somniis molestans. vt δεισόνειρος ὕπνος. Quod verò Dioscor. dicit δεισονειρώδη, & εὐπνία βραχυόνειρα ποιεῖ, ita Plinius, Tumultuosa somnia facit.

C. Εἰκελόνειρος, Somno vel somnio similis, Vanus, Inanis.

C. Εὐσύνειρος, Qui quod euenturum est, apertè videt in somnis. B. ex Aristot. περὶ τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς, p 145. ΥΝDΕ Εὐσυνειρία, Insomnium apertè ostendens quod futurum est. Idem ex eodem l. p. 274, 275.

Ὀνειρος, ου, ὁ, vt ὀνείρειαι πύλαι, Somni portæ, vel Insomniorum portæ, αἱ τῆς ὀνείρου πύλαι, vt Hesych. exponit apud Hom. Odyss. η, Ἠδὺ μάλα κώεσσιν ὑπ' ὀνείρου ἐκίχανε πυλῆσι.

Ὀνειρώττω, Somnio. Plato lib. 5 De rep. ὀνειρώττειν ἆρα οὐ περὶ τοῦτο ἐστίν, ἐγώ τ' ὦ ὑπέρφυες καὶ σύ τ' ἐγρηγορὸς, τὸ ὁμοίου τῷ ὁμοίῳ μὴ ὁμοίως ἀλλ' αὐτὸ ἡγεῖσθαι τῷ ὃ ἔστιν; Synes. De insomn. καὶ ἐν τῷ τοῦ ὕπαρ ὄντ' ὀνειρώττοντας καὶ ἐγρηγορότας ὑπνοῦν, hoc totū est inter vigilandum somniantis. Construitur etiā cum accusatiuo, vt ὀνειροπολεῖν, quod eiusdem significat. Plut. De defect. oracc. μέσον τι τῆς αἰτίου τόπον οὐκ ὀρθῶς ὀνειρώττων, quum medium loci infiniti non rectè somniet. Peculiariter autem medici ὀνειρώττειν de iis somniis dixerunt quæ cōiunctas sibi veneris & libidinis imagines habent: vocarunt que ὀνειρώγμους libidinis in somno imaginationes. Atque adeo schol. Aristoph. ita ὀνειρώττειν distinguit ab ὀνειροπολεῖν, vt ὀνειρώττειν sit genituram per somnium emittere: id quod accidere solet iis qui amoribus vacant: ὀνειροπολεῖν verò sit visum in somniis videre atque somniare

Ὀνειρώγμους, οὐς, ὁ, Insomnium. Vtplurimum dicitur de libidinis imaginatione in somnis. Dioscor. lib. 3, c. 148, de nymphæa, πίνεται δὲ ἡ ῥίζα καὶ σπέρμα ὀνειρώγμους. de qua Plin.

Plin.lib.26,cap.10,Insomnia quoque veneris,à ieiuno A pota & in cibo sumpta,adimit.

Ονείρωξις,εως,ἡ,Somnium. vel potius Ipsa somniandi actio.Suidæ ἡ περὶ ὀνειράτων δόξις.

C.Ἐξονειρώζω, In somnis semen emitto. Aristoteles in 2 De gener.animalium,καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀρρένων γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ τύχωσι, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώζειν. Idem Aristotel.in Probl.καὶ οἱ κοιμώμενοι ἐξονειρώζουσιν,ὅτι ὑγρὸς ἡ θερμὸς ὁ κάτω,genitura eis in somnis profluit.

Ἐξονειρωγμός,οῦ,ὁ, Seminis in somnis emissio, Quum alicui genitura in somnis profluit.Aristot.in Problem. διὸ καὶ θᾶττον καὶ αὖθις ἐρασθέντες ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίνονται. B

Ἐξονειρωκτικός,Cui semen in somnis profluere solet. Aristot.Problem.sect.5,probl.31, διὰ τί ἐξονειρωκτικοὶ εἰσιν οἱ κοιμώμενοι καὶ φθειρώδεις; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ ἢ ὑγροί, Sed notandum in vulg.edit.scribi ἐξονειρωτικοὶ & ἐξονειρωτικοί:rectius autem Bud.ἐξονειρωκτικοί,quem & ego secutus sum.

ΟΝΗΜΙ, SIVE Ὀνίνημι,Iuuo,Prosum,Vtilitatem affero. Iliad.ω, — οὐδέ οἱ αἰδὼς ὑπέρκειται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. vbi nota tibi opponi σίνεται & ὀνίνησι,id est Nocet,& Prodest,seu Iuuat. Eadē autē verba Hesiodus in Ergis suis habet, Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Lucian.τί μοι ὁ κακοῦχος ὑμῖν ὀνίνησι;quid mihi prodesit Galen.ad Glauc.λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, maximopere iuuant & prosunt. Apud eundem ὀνιτάσθαι legitur pro Iuuare,& apud Hesychium Οὐίνασιν,ὠφελήσουσιν. Mutuantur sua tempora A B Ὀνίω inusitato,inde enim est futur.ὀνήσω & aor.ὤνησα. Iliad.α, Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή τι μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἠὲ ἔπει ἠὲ ἔργῳ, si vnquam te iuui,seu tibi profui, aut verbo aut facto. Eodem libro,aliquanto antè,εἴ ποτε δή τι Ἠ ἔπει ὤνησας κραδίῃ Διὸς ἠὲ καὶ ἔρξῃ. Il.ε,τὰ δέ μοι οὐκ ἀρὲ ἔμελλον ὀνήσειν, non mihi profutura erant. Odyss.φ,σὺ δ' ἔτι καὶ γήραος ὀνήσῃ, hoc tibi vtilitatis senectus afferet. Vbi nota accusatiuum rei vnà cum accusatiuo personæ. Philo De vita Mos.lib.1, ὀνήσῃς γὰρ οὐδέν, nihil enim profueris. Lucian.in Lexiph.τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαι, ἐκεῖνο ἦν. Passiuum Ὄνημαι siue Ὄναμαι & Ὀνίναμαι. C Cuius ὀνίναμαι hæc proferuntur exempla à Budæo: Plato Gorg.οἷς γὰρ ὀνίνανται οὗτοι ὀρθῶς δῆλον ὅτι καὶ ἀμείνους τὰ μέγιστα καὶ ὠφελιμώτατα πάντων παρέχοντες,alios iuuat.Galenus,οὐκ ἂν ὠφελοῦντο αἱμάτων οἱ καίμενοι ὀνίναντο,iuuantur,seu Eos iuuant,Eis prosunt. Idem,μήτι ὀνίναμήν σοὶ αὐτῷ μηδὲν ὅ,τι καὶ λόγου ἄξιον,Nec quippiam eā iuuat, Nec quippiam ei prodest. Et apud Hesychium Ὀνίνασθαι,ὠφελεῖσθαι. Illius autem ὄνημαι vsus apud antiquiores est:vnde participium ὀνήμενος apud Homerū Odyss.β, Ἐσθλός μοι δοκεῖ ἦεν ὀνήμενος. vbi schol.annotat deesse optatiuum εἴη,vt sit ὀνήμενος εἴη,hoc est ὄνησιν ἑαυτῷ λάβοι. Hesych. exponit ἄξιος ὀνήσεως,annotās à quibusdam accipi pro φρόνιμος. Apud posteros autem Homeri vsitatius est ὄνασμαι & quæ ab eo deriuātur.quod aliquando per se ponitur, aliquando cum accusatiuo aut genitiuo construitur. Odyss.ξ,— θεὸς δέ κεν αὐτὸς ὀνοῖτο, Id nobis proderit:ad verbum,Iuuabimur,pro Id nos iuuabit. Aristot.Ethic.9,cap.8,καὶ γὰρ αὐτὸς ὀνήσεται τὰ καλὰ πραττῶν καὶ τοὺς ἄλλους ὠφελήσει.vnde liquet ὄνασθαι & ὠφελεῖσθαι eiusdem significationis esse. Quū verò cū accusatiuo aut genitiuo cōstruitur,significat Fructū & vtilitatem percipio:interdū etiam Fruor. Synes. epist.54,ὀνήσομαι γὰρ οὐ μόνον τῆς ὁδοῦ τὰς Ἀθήνας ἰδοῦσα, non tantùm hoc boni consequar ex profectione mea Athenas.Idem epist.121,ἔμελλον ἀρᾶν τῆς ταυσυρίας ὀνήσασθαι,fructum erat laturus astutiæ suæ. Idem epist.117, ὅπως ἐμοῦ ὀναιο τῆς σῆς φύσεως, vt naturæ tuæ fructum capias.Idem epist.44,οὕτω τῆς ἐμῆς φιλοσοφίας ὀναίμην, Ita mihi frui detur,vt Bud.interpretatur. Alii autem, Ita me iuuet. Pro Frui accipi potest in hoc loco Gellii lib. 14,cap.6,ὄναιό σου ταύτης τῆς πολυμαθείας, & librum hunc opulentissimum recipe,nil prorsus ad nostras pupertinas literas congruentem.vt sit,Fruere tua ista multiplici doctrina. Quod tamen ὄναιο interdum ei obnunciatur quem in malam rem abire iubemus,sicut apud Latinos quoque Fruere, Habe tibi. Hesychius ὀναίμην exponit non solùm ὠφελήσαιμι & ἀπολαύσαιμι, sed etiam τύχοιμι.quo sensu ex Epigr.affertur ὄναιο δόφου, pro τύχοις, Nanciscaris,Faxit Deus vt consequaris. Aliàs ὀνᾶσθαι cum accusatiuo & genitiuo cōstructum, significat etiam ipsum Iuuare.Synes.epist.21, αὐτοὶ ἡμῖν μεγαλοψύχως ἐμοὶ τὸν ἀέρα,καὶ ἐδεήθησαν ὀνᾶσθαι τῆς ἐμῆς γραμμάτων,adiuuari nonnihil nostris literis. Ὄνησο pro ὤνασο, & alio modo construitur. vt apud Lucianū in Caucaso,ὥ;που δίκη μὲν καὶ ὁ Ζεὺς ὑμῖν ἐπένευσέ σου,Profuit tibi quòd,seu etiam Bene tecum actū est.Cui adde Aristoph. Pluto,ὄναιο μήν γ' εἴ τις ἐκπλυνεῖ σε,Profuerit tibi siquis te lauerit,Valde te iuuerit.

Ὄνησις,εως,ἡ,Iuuamen.Odyssea φ,circa finem, Αἴθε δὴ ὑμῖν ὀνήσις αἰπάσσειν, Ὡς οὔτός ποτε πῆμα δυσήσεται ἐκπαύσασθαι, Vtinam tantum iuuaminis à dijs obtineat, Vtinam tantum eum deus iuuet vt arcum intēdere queat. In prosa accipitur potius pro Vtilitas,Fructus. Demosth. Pro corona,τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἦκει τῇ πατρίδι; Quid prodest?vel etiam Quid iuuat? Aliquanto pòst,ἅπαντ' μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός.Idem in Epitaph.ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος καὶ τὸ πάχος καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ὁμοίαν αὐτάρκειαν ἔχει ταῖς ὀνήσεσι πᾶσι κτησάμενος, Satis per se vtilitatis & fructus afferunt.vel potius Satis per se iuuare possunt. Hesychio ὄνησις est non solùm ὠφέλεια.sed etiam ἰσχύς.

C.Ὀνησιδώρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Dans quæ iuuent & vtilitatem afferant. Fœminino genere ὀνησιδώρα dicitur terra in Epigramm.

C.Ὀνησιφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Vtilitatem afferens. vel Afferens quæ iuuent & prosint. Hesychius ὀνησιφόρα exp.τὰ ὠφέλιμα φερόντων.Poll.hoc vocabulum reiicit. VNDE Ὀνησιφόρως,Ita vt vtilitatem afferat,Vtiliter. D

Ὀνήσιμος,Qui iuuare & prodesse potest,Vtilis.Sophocles Aiace,Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Est etiā nomen proprium. Item nomēn proprium.

Ὀνήτωρ,ορος,ὁ, Qui iuuat & prodest, Vtilis. ὄνητον φέρων, Hesych.

Ὀνητός,ὸν,ὁ,Quo frui queas.Suid.ὀνητὸν exponit ἀπολαυστόν. ET Ὀνητικός,Vtilis,Qui iuuare & prodesse potest.pro quo Doricè DICITVR Ὀνατικός, quod in v.l.habetur.

C.Ἀνόνητος,ν,ὁ καὶ ἡ,Inutilis,Quo frui & vti nequeas. Sophocl.Τὰ γὰρ πανοῦργα καὶ ἀνόητα σώματα.id est ἀνωφελῆ.Demosth.Philipp.3,ἅ πάντα ταῦτα ἄχρηστα, ἄωφελητα, ἀνόητα ὑπὸ τῆς πολυπραγμοσύνης γίγνεσθαι. At in hoc loco Pro corona, πάντων ἀγαθῶν ἀνόητόν με ποιῆσαι, videtur potius actiuè accipi, sensusque horum verborum esse, Efficere vt nullum ex omnibus bonis fructum percipiam,Efficere vt bonis frui nequeam.

C.Ἀπόνημαι SIVE Ἀπῶμαι (quorum illud antiquis, hoc recentioribus vsitatius est) Vtilitatem aliqua ex re capio:aliquando etiam Fruor,ἀπολαύω, sicut ὄνημαι & ὄναμαι.Iliad.ρ,Οὐδέ ὥ οὐδὲ βίῃ Υ ἀπολωφόρος ἱπποδάμοιο Ἥς ἥβης ἀπέπαυε, ὅτε μιν ἔτι καὶ ἀπέμιμνε, Non eam iuuabat vigor ætatis,Non ei proderat. vel etiam Non fruebatur pubertate.i.Licet puber, à me occidebatur. Odyss. π,Μοῦνον ἐμὲ σὺν μητρὶ πικὴν λίπεν, οὐδέ μ' ἀπῶπα id est (inquit Eustathius) οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη,nullam ex me vtilitatem percepit.Hesychius οὐδὲ ὄνησιν ἔλαβεν, qui ἀπώμην exponit itidem ὄνησιν λήψεται & Ἀπώνητος,ὄνησιν εἰληφώς. Pro Frui in sequentibus locis accipitur potius.Od.ω,ὡς ὄφελες ζώοντι καὶ ἀπονήμενος ἦσθα ἄνακτος,Δήμῳ ἐνὶ Τρώων ἠὲ πάτρῃ καὶ πότμον ἐπέσπες.Iliad.ω, σὺ δ' ἔδεξαι ἄπαντα Πολλά,τά τοι ξυρωδῷ,σὺ δ' οὐκέτι ἀπόνατο. Apollon.lib.2 Argon.Ἀπόναδαι ἐδωδῆς. Et apud Sophoclem ἀπονάσεται Ionicè pro ἀπολαύσεται, fruantur. Quod verò ad Ἀπόνημαι attinet, regularius id ab ὄνημαι formatur vt δίζημαι à δίζημαι. posteri tamē Homeri vtūtur potius altero Ἀπόναμαι, vt & Nicander in Theriacis, Ἄφρονες οὐ μὲν τῆς δὲ κακοζωΐης ἀπόναντο, non eis profuit, id est ἐβλάβησαν. vt schol.exponit. Basil.ad Greg. Naz.οὐδὲν μέγα τῆς ἐμῆς ἀπονάμεθα ταύτης, Nihil magnopere nos iuuit, Nō magnopere nobis profuit.Sed & ἀπώνατο apud Herodot. legitur pro Ei profuit. Bene

cri eo actũ est. Vnde cõcere licet Ionib⁹ potius vsitatũ ἀπ. ἤμαν, & quæ inde deriuãtur quàm Atticis. In A
Ionico quoque reperitur etiam ΑΟΡΙΣΤΟ ΜΕΣ ΕΤ Ἀπόνημι, Iuuo, Prosum.

Alia deriuata ab Ὄνημι, siue Ὀνέω.

Ὀνίνημι, Iuuo, Prosum. ex ὀνέω deriuatum ὡς ἀγορεύω. Athen. initio l. 2, de Homero loquens, πᾶν βρώματα ὀνείατα καλεῖ ὡσὰν, ἀπὸ τοῦ ὀνίνασθαι ἡμᾶς.

Ὄνειαρ, Vtilius, Potius. ὄφελος, Hesychio. i. Præstantius.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, Vtilitas, Emolumentum, Heliodus Ergeris, ἦμαι κακὸς χείρων, ἐσθλὸς τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ, quàm vtilis est & iunat bonus vicinus, tam nocet malus. Hesychius ὀνείατον exponit ὀνησιφόρον. Peculiariter autem ab Homero ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, vt Athen. paulo antè in Οἰόκειν docet, ratione etiam eius rei reddens. Suidas verò annotat non tantummodo βρώματα ab eo dici ὀνείατα, sed παντὸ τοῦ τις ὄνησιν ὀφείλει, vt in hoc loco, ὀνείατ' ἄχεσπα. qui locus habetur Iliad. ω, — τί πὸς σε ἴδοιτο φίλῳ ἐφὶ νυκτὶ μέλαιναι Τεθνηότ' ὀνείατ' ἄχεσπα. vbi Eustath. exponit δῶρα. Alibi autem c
ὀνείατα exponit χρήματα. nam & ipsa ὄνησιν. Pro βρώματα autem, (vel potius ἅπερ ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλειαν ἀγαθὰ βρώματα, vt Hesych. exp.) Homero non infrequens est, vt paulo antè etiam dixi. Od. α, Οἵ σ' ἐπὶ τ' ὀνείατ' ἐπῖμεν ἀμύμονα χεῖρας ἰάλλειν. Sic alibi.

Ὀνεῖα Hesychius exponit ὠφελίμα: vel κτήματα, vel βρώματα. verum ὄνια, quod esse dicit ὠφέλιμα, erit à NOMIN. Ὄνιος, Vtilis. pro quo facta resolutione Ionica DICITVR Ὀνίων, itidem pro Vtilis, ὠφέλιμος. Nicand. Alex. Ἢ πλείων πλείω δὲ ὀνίων. nisi id ὀνίων cõparatiuus sit, eiusdẽ sign. cũ ὄνιον, quod ex Hesych. attuli. D
Ὀνίων. alicubi videri queat esse superlat. ab Ionico ὀνίης pro ὄνιος posito. schol. tamen Apoll. libro 2 Argon. Τῷ καὶ πάντα μεθίπτας, ὀνίηστον ποιήσῃ Θαρσαλέως, exponit ὠφελιμώτερον ποιῇς. Hæc verò Heracliti verba apud Diogen. Laert. ἡμῶν μηδὲ εἷς ὀνίηστος ἔστω, ita interpr. Cic. p. 141 meri lex. Cic. Nemo de nobis vllus excellat.

Ἐξονίνης, SIVE Ἐξωνίων, ονος, ὁ, Valde vtilis, Magnas vtilitates afferens. μεγαλωφελής. Ita dicitur ab Homero Mercurius quasi ὁ ἐξ ὀνίνων, id est ἄγαν ὠφελῶν, inquit Eustathius. Sed addit idem, Vel χθόνιος καθ' ὅσ πραγικοὺς, ἀφ' ὧν τὰ ἔρια. Iliad. ν, Ἡδὲ Ποσειδάωνι γαήοχος, ἠδ' ἐρικύδης Ἐξοχα. Iliad. ω, — αὐτὰρ ὁ Ἑρμείης ἐξ οὐρανόθεν κατέβαινε Τὸν μὲν γηράντα λιπὼν ἐξονίνησι. vbi subauditur Ἑρμῆς siue Ἑρμείας. Verisimilius autem est compolita esse hæc duo ex ἔρι & ὄνημι, quoniam alibi ab eodem Homero idem Mercurius appellatur δώτωρ ἐάων.

¶ Est vero & diuersæ SIGNIFIC. Ὄνημι, quod capitur pro Vitupero, Probris incesso: cuius PASSIVVM Ὀνίαμαι, itidem Vitupero, Probris increpo. Iliad. ε, Οὐδέ μὲν οὐδὲ βίην τ' ἀθλοφόροις ἱπποδάμοισι Ἧς ἧσιν Ἀτρεΐδῃσι, ὅτι μιν ὤνατο καὶ κατέμαιεν. in quem locum Eustathius de differentia superioris ὀνήσεως & huius ὀνάσεως, hæc annotat, ὅτε δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ἔπεσι φησὶν εἰπὼν καὶ ὠνᾶτο, οὐ μόνον παιδεύσεως καὶ παρηγορίας δεκτὴ, δηλοῖ καὶ δῶρα ἐκ τῆς βουλῆς δοθῆναι λέξεως. ἀρίστη γὰρ ἡ παλαιὰ δόξα τὸ ἠμῶνάσθαι ἐπ' ὠφελείᾳ. Ὅτου καὶ Ὀνήσωρος, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ τὰ ἀ ὀνησιμόνου. Et paulo post quàm dixisset Homeri posteros ὤνατο & ἀπώνατο vsurpare pro ὠφελήθη, subiungit, δῆμα δὲ καὶ τὸ Ὤνατο καὶ τὸ Ὤνητο, τὸ Ὄνημι ἄρρητον, ὅτι πὸ ὠφελείας ὁ, ὁπόθι πὸ μέμψεως. Igitur Ὄνημι ambiguũ verbum est, significans interdum Iuuo, Prosum: interdum Vitupero, Probris increpo. Passiuum autem ὄνημαι apud Homerum significat Iuuor, Mihi prodest: ὀνίαμαι verò itidem Vitupero, Probris increpo, ὀνειδίζω, Ignauiam exprobro: licet posteri Homeri ὀνίαμαι vsurpent pro ὄνημαι Homerico, id est Iuuor, Mihi prodest.

Ὀνητὸς, ὴ, ὸν, Qui vituperari & probris increpari meretur. Hesych. ὀνητὰ exp. μεμπτά.

Ὀνόω, Futur. ώσω, idem cum præcedenti ὄνημι, id est Vitupero, Probris incesso, ὀνειδίζω: vel Reprehendo, Carpo. Sed frequentiori in vsu est PASS. Ὀνόομαι, in actiua tamen significatione, itidem pro Vitupero, Reprehendo, Carpo: vel etiam Probris incesso. Odyss. θ, ὡς κέ σὲ νῦν ἀφίετιν ὄρπτες οὔτε ὀνόσσει. Sic Iliad. τ, Οὐδέ κεν ἔτλη πίον γε μῶμος καὶ χεῖρας ὀνόσσει. In quibus locis ὀνόσσει accipi etiam queat pro ἐκφαυλίζει, Ignauiæ arguat, Ignauiam exprobret. Sic & Odyss. φ, ἔπι μοι μῶμος ἐμπεδόν ἐστιν, Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀπημαλέως ὀνόσσουσι. Nihil malis exponere, Probris, contumeliis ac conuitiis incessunt. Pro Incuso, Vitupero, Vitio verto, Probro do, seu Exprobro, accipi potest Odyss. ρ, Ἦ ὄνοσας ὅπ τὸν ξεῖνον κατὰδοιπ' ἄνακτος Ἐνθάδ' ἀλητεύοιμι, de mendicis. vbi Eust. expon. μέμφη. Futur. ὀνόσσομαι, vnde aorist. 1, ὠνοσάμην. Iliad. ι, Οὔπως τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo tua verba carpet. Iliad. ξ, & Iliad. ρ, Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην παῖδα φρένας οὐ κατὰ θυμόν, nequaquam laudo. Iliad. ν, Ὃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ἐνόσσατο μακρὸν ἀύσας, Οὔτέ κ' Ἀθηναίη λαοσσόος, pro quo dicit Iliad. ρ, Οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', reprehendere & carpere queat.

Ὄνοσις, Reprehensio, Vituperium. Eustath. pag. 733, ὀνειδὸς δὲ καὶ τοῦτο, ὄνοσις, ὃ ὄθεν μέμψις. Sed videtur fictum ab eo hoc vocabulum.

Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, Reprehensione dignus, Qui vituperari & probro dari potest. Hesych. ὀνοστὰ expon. ἐκφαυλισμοῦ ἄξια, ψεκτὰ, μεμπτὰ, φαῦλα, ἁπλῶς. respiciens (opinor) ad hunc locum Homeri Iliad. ι, Δώσεσ μῶν οἷκ ἐτ' ὀνοστὰ δίδοῦ Ἀχιλῆϊ ἄνακτι, dona quæ carpi & sperni nequeant. ἀμεμπτα.

Ὀνοτὸς, ὴ, ὸν, Idem. Hesychio ὀνοστὸς est non solùm ἐπονείδιστος, sed etiam μεμψιμοιρος, πωχός. Priori modo accipitur apud Apoll. Rhod. Arg. libro vlt. quum fœminam quandam dicit Χερσὶ κνεδιόωσαν ἐνστεῖν, id est μεμφῆναι, vt scholiastes exp. sicut & Suidas Ὀνοτὰ, ψεκτὰ, μεμπτά.

Ὀνοτάζω, Vitupero, Carpo. Hesych. ὀνοτάζων expon. ὀλιγίζων, ἐκφαυλίζων: & ὀνοτάζειν etiam ὀλιγίζειν: ab Ione verò ὀνοτάζομαι vlurpari pro παροξύνομαι, annotat. Eustathius ὀνοτάζων, exp. μεμφόμενος in hoc hemistichio, σκολιὼς ὀνοτάζων: desumpto ex Hesiodi Erg. vbi sic legitur, Καί ῥ' ὀπότ' αἰ πὸς μὲν ὁλὰπὴν σκολιὼς ὀνοτάζῃ, Incusans, & probris incessens.

C. KATOTÁω, Vitupero, Carpo. ET Κατόνημαι pro eodem. Item Sperno, Despicor, Vilipendo, ἐκφαυλίζω, ὀλιγίζω. Sic accipiendum est apud Herodotu libro 2, in inscriptione lateritiæ pyramidis ab Asyche rege Ægypti constructæ, μὴ μὲ καταισθῆς ὡσεὶ πὰς λιθίνας πυραμίδας. ὑπερέχω γὰρ αὐτέων ποσοῦτον ὅσον ὁ Ζεὺς πὰς ἀνωτέρω. Vbi tamen Valla interpretatus est Compares. Alibi apud eundem κατώνοπε, contemnebant.

Ὀ NEIΔOΣ, εος, τὸ, Probrum. Iliad. π, Σεῖ δὴ ἐγὼ καὶ ἔπειτα καταφθίμενος καὶ ὀνείδεος ἔσσομαι. Iliad. γ, Αἶσχια δειδίσσης καὶ ὀνείδεα πολλὰ, ἃ μοι ἔστιν, dedecora & probra. Quod verò Latini dicunt Obtendere probrum, Iacere siue iactare probra in aliquem, Ingerere probra, Increpare probris, Homerum ὑποφέρειν ὀνείδεα dixisse vides Iliad. β, ad Thersitem Atridas conuitiis probrisque incessentem, Καί σφιν ὀνείδεά πε προφέρεις, & probra eis obtendas. Odyss. χ, Οἵ δὴ ἐμὴν κεφαλὴν κατ' ὀνείδεα χεύατ'. Iliad. γ, Μή μοι μῶμα χαλεπὸν ὀνείδεα συμβάλῃ ἔριδι. Iliad. ν, Ἐστι γὰρ ἀμφασίησιν ὀνείδεα μυθήσασθαι Πολλὰ μάλ'. Sic apud Nasi. habes, Dicere probra multa alicui. Odyss. ρ, ὅτι δὴ καὶ ὀνείδεα βάλλεις. Iliad. ζ, πότ' αὖτ' Ἀλεξάνδρου δῶ Οἴξια κικλήσκει λεὼ ὀνείδεα. Vbi quod dicit ὀνείδεα μυθήσασθαι, & ὀνείδεα βάλλειν, & ὀνείδεα λέγειν, reddere queamus, Probrosa conuitia dicere, Probrosis conuitiis incessere. Itidem Demosthenes Epit. ὁ παλαιὸς ὀνείδεσι λέγων, qui veris probris increpat. Et ὀνείδεσι τίθ, vel γίνεσθαι, quod Latini dicũt Probro esse. Homerus Od. ζ, Ὡς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο. Hesiod Erg., Ἔργον δ' οὐδὲν ὀνείδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Eodẽ sensu Herodot. Calliopæ, ἦν ὄνειδος καὶ ἀπαμείνω, Probro erat, seu Probrosum erat & infame. Dicunt item prosæ scriptores εἰς ὄνειδος καταστῆναί τινα. Isocrat. Archid. ἐξ ὧν εἰς ὀνειδ η πλὴν πόλιν καταστήσουσιν. Probrum & infamiam inferre dicit Cicero. Rursum aliquid alicui dicitur ὄνειδος καθίστασθαι, id est Probro esse, Probro dari posse. Demosthenes Epitaph. κἂν τὰ δυνάτα αἰχμωνάσῃ, μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αἰτῷ καταστήσαι. Ab Aristotele opponuntur ἐγ-

κώμια & ὀνείδη, lib. primo Rhetoricorum, καὶ ἐκ τῶν τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ ὀνείδη, τοῦτ' ἔστι, laudationes & vituperationes. A Cicerone quoque Laus & Probrum opponuntur: vt quum ait, In isto tuo maledicto probrum non modò mihi nullum obiectas, sed etiam laudem illustras meam. Eustathius ὄνειδος exponit ἔλεγχος, ὄνησις, id est μῶμος: annotatque posteris Homeri significare τὸ ἐπιφέρειν διήγησιν ὅτι ἐλέγχω ἄξια εἰσίας, probrum quo alicui ingratitudinis crimen obiectatur. Quum verò exponit ὄνησις, innuit se deriuare ab ὀνίνημι significante μέμφεσθαι. ¶ Cæterùm annotat idem Eustathius, ὀνείδεος non semper esse βαρεῖαν λέξιν ἢ ἀηδῆ, idque patere ex eo qui scripsit, ὡς καλὸν ὄνειδος ἀπαιτεῖν αἰτήσαντα: & ex eo qui dixit, κάλλιστον ὄνειδος. (est autem is, Eurip. in Phœniss. vt mox videbimus) Quibus subiungit, ἔστι δ' αὖ ἐναντίον ὄνειδος, ὁ λόγος ὁ παρέχων παῦρα πάθη πλείονα ὧν, ὅπερ καὶ μικρὰ δι' ἀγῶνος εὐθέως πᾶσι καὶ ἄκυμα γίνεσθαι. ὅπερ καὶ τὸ τῆς Οἰδίποδος δίηγημα, οὗ μέρος καὶ τὸ τὴν σφυρὰν αὐτῆς πρῆσαι καὶ οἰδῆσαι. Similiter Eurip. schol. dicit medium esse vocabulum. nam in Phœniss. σφιγγὸς αἰαφόρου ὄνειδος: exponitur κλέος τῆς σφιγγὸς αἱαμμυσίας; laudem & gloriam ex sphinge sublata partam refers & commemoras? Aliquanto antè, vbi Eurip. dicit, ἔπεισε Ταὐλὸν ἀπὸ θρόνων τὸν φοινικόφοιτον δράκοντος Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, exponit iudem κλέος, ἐγκώμιον, vt sensus sit, Thebis pulcherrimum decus & gloriã. Præterea pluribus in locis annotat Eustathius ὄνειδος esse non neutrius solùm generis, sed etiam masculini, sicut σκόπος, ὄλεθρος, θάνατος: cuius tamen vsus exempla nec ipse affert, nec ego apud quempiam reperi. ¶ Hesychio ὄνειδος est etiam εἶδος πόμπης.

Ὀνειδείως, SIVE Ὀνειδίως, (nam vtroque modo scriptum reperitur in manuscriptis etiam exemplaribus Homeri, sed frequentius ὀνειδείως) Probrosus, Contumeliosus Iliad. α, — ὅππως μ' ἐρίθηται ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Il. β, Νεικείῃ βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Iliad. φ, ὀνείδειον φάτο μῦθον. Et apud Suidam, ὀνειδείως λόγος, ὀνειδιστικός. vbi per ι scribitur penultima: sicut apud Homerum Iliad. π, — ὅπ Τρῶες ὀνειδίοις ἐπέεσσιν Νηλέος χωόμεσθα. manuscriptum exemplar itidẽ ι in penultima habet, at in cæteris quos citaui locis, ει, sicut & Il. χ, Χείρων πάντηφιν καὶ ὀνειδείοισιν ἐέσσιν. quo in loco subaudiendum est ἔπεσιν, vel μύθοις, vel tale quid.

Ὀνειδεία, SIVE Ὀνειδία, ας, ἡ, Probrum, Dedecus. Nicandri schol. in Alexiph. ἐν δὲ τῷ θείοις Ἀρχαλείῳ μεταπίπτει ὀνειδείῳ ἐπιλαθοῦ, exponit αἰσχυντήρῳ. Sed notandum apud schol. ὀνειδείῳ, per diphthongũ, at in Nicandri contextu ὀνειδίῳ per ι scribi: sicut ὀνειδείως quoque & ὀνειδίως scribi indicaui.

Ὀνειδίζω, Fut. ίσω, Probris increpo, Probra in aliquem iacto, Probra ingero. Plato in Apologia cum datiuo, οἱ βουλόμενοι ὑμῖν ὀνειδίζειν, Probra vobis inferre, Probris vos afficere. Ibidem, ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὡς σοφὸν ὄντα ἐμέ. Ibidẽ cum accusatiuo. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, probris increpans. Homerus quoque in hac significatione hoc verbo vtitur. Iliad. β, — Ἀτρεΐδη Ἀγαμέμνονι πωλύν λαῶν Ἥσαι ὀνειδίζων, Probra dicens, Cõuitiis probrosis incessens. Interdum addit datiuum instrumenti. vt Iliad. α, v. 111, — ἔπεσιν ὀνείδισον: Il. η, Νείκεί ὀνειδίζων. & tunc simpliciter reddi potest Increpo: nisi malis Probrosè increpo.

Pass. Ὀνειδίζομαι, Probris increpor, Probra mihi ingeruntur. Philo De vita Mosis libro 1, τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ὅτι ταῖς εἰς αὐτὸν κακηγορίαις ἐδυσχέραινεν, his lacessitus, vt Turn. vertit. Vtitur & Sophocl. passiuo sub finem Œdipi tyrãni, Τοιαῦτ' ὀνειδίζῃ καὶ σὺ τοῖς ἐμοί; vbi schol. exp. ὀνειδίζεσθαι, his afficiemini probris & contumeliis. Pro Vitupero accipi potest Il. ι, Ἀλλ' ἐμὲ μὲν μετὰ πρῶτον ὀνείδισας ἠδ' Ἀγαμέμνων. nam Eustathius ibi exp. ἐμεμψάμεθα μοι τὴν ἀλκήν: quia sequitur, Φὰς ἔμμεν ἀπόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. ¶ Significat etiam Exprobro, Opprobro, Obiecto vt probrum, Probrosè obiecto, Improperro. Odyss. σ, Οὐδ' αἴ μοι πλὴν γαστὶρ ὀνείδιζεν ἀγορεύειν, Ἀλλὰ μάλ' ἰθείζει. Hesiodus Erg. μὴ πτῶκα ψόγῳ ἀμφιβάλῃς αἰδοῖ Τέτληθ' ὀνείδιζειν. Plutarch. Sympos. 2, ἀδίκημα σώματος ὀνειδίζειν. Herodian. lib 3, δεῖσα ὀνειδίζων πικρότητα ὀπτείων. Demosth. Pro corona, περὶ τῆς ἰδίας ἀνέξεσθαι ὑμᾶς μνησικακοῦντος καὶ λέγοντος, ὡς ἐμοῦ δι' ὑμᾶς ὄντος τοῦ ὀνειδίζειν. vbi sub. præcedens accusandi casus. Simile autem ei sententiæ est Terentiana illa, Beneficiorum commemoratio est exprobratio immemoris beneficii. At diuersa cõstructione apud Xenophontem, αἰσχρὸν ὀνειδίζειν οἷς ἂν τὰ δέοντα ποιῶμεν, ei vt probrum obiicit quod.

Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, Probrum, seu Quod obicitur vt probrum.

Ὀνειδισμός, οῦ, ὁ, Exprobratio, Obiectio probrosa.

Ὀνειδιστής, οῦ, ὁ, Exprobrator. vt ὀνειδιστὴς εὐεργετημάτων, Qui beneficia exprobrat, Qui beneficia probrosè alicui obiicit. VNDE Ὀνειδιστικός, ή, ό, Exprobratorius, Exprobrationem habens, vt ὀνειδιστικὸς λόγος, quem ὀνειδείειον ἔπος, siue ὀνειδίσιον μῶμον Homerus appellat. & apud Hermog. ὀνειδιστικὴ ἔννοια.

Ὀνειδίσιος, ου, ὁ, ἡ, Probrosus.

C. Ξυνονειδίζω, Probris & conuitiis incesso, Probra in aliquem iacto: vel etiam Exprobro, Improperro. Luc. ὀπτεύειν δ' οὐ ξυνειδίζει, ὑβρίσθαι καὶ καταγέλαστα πεπονθέναι.
VNDE Ξυνειδισμός, οῦ, ὁ, Exprobratio.

C. Ἐπονειδίζω, Probris increpo & incesso: vel Exprobro, Improperro. VNDE Ἐπονειδίστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui probrosè obiici potest, Probrosus. Lucianus, πρὸς ἐπονειδίστου ταύτην κλοπήν. vbi Budæus interpr. Turpe & ignominiosum furtum. Isocr. Panathenaico, οὕτω ἐπονείδιστα πρὸς ἡμᾶς οὐδεὶς ἂν ὑπέδειξεν οὔτ' ἀρχὴν πόλεμον οὔτ' ἐπιτίθειον. Ab eodem in oratione De pace opponuntur sibi mutuò ἐπονείδιστος & ἄδοκιμος.
A QVO Ἐπονειδίστως aduerbium, Probrosè, Cum probro, seu Ita vt probro dari possit, Ita vt probrosè obiici queat. Isocr. Panegyrico, ἐπονειδίστως τὰ βέλτιστα ἐπολίτευσαν. Idem in Panath. τὰ σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπονειδίστως διέφθειραν.

C. ΚΑΤ Ονειδίζω, Probris increpo, Vitupero, Exprobro.

C. ΠΡΟ Ονειδίζω, Prior increpo probris, Prior incesso dictis probrosis. Eust. per προονειδίσας exp. apud Hom, προεπῶν ὀνείδισας.

C. ΠΡΟΣ Ονειδίζω, Præterea obicio, Præterea exprobro, aut probro do. Pass. προσονειδίζομαι affertur & pro Exprobrationibus oneror.

Ὄ NOMA, ατος, τὸ, Nomen. Hom. Od. σ, Ἀρτεμὶς ἡ ὄνομ' ἔσκε. τὸ γὰρ ἧπιόν ἐστι μετ' ἀνδράσι μήτηρ Ἐν γαστρὶ, Idem Odyss. ψ. Εἴπ' ὄνομά οἱ, τί σε κικλήσκωμεν καλέουσά περ μήτηρ πατήρ τε, Ἄλλοι δ' εἰ κέν ἄσυ καὶ οἱ πολυαιπέσιοι. Frequens autem est vsus apud eundem cæteroslque poetas huius vocabuli cum diphthongo υ, nimirum SCRIBENDO Οὔνομα. itidemque in plurali οὐνόματα: vt Il. ρ, Τῶν ἡ ἄλλων τις καὶ ἧσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποις. AT Τὸ ὄνομα pro τὸ οὔνομα est & prosæ scriptoribus vsitatum. Thuc. lib. 6, τῷ πάππου ὄνομα ἔχων Εὐρυμέδων. Idẽ dicunt etiam καλεῖν ὄνομα & καλεῖσθαι vocare nomine. Thuc. lib. 4, ὄνομα ἦν κινδυνῷ Σικελικῷ. Vtuntur & datiuo ὀνόματι, vel cũ hoc verbo, vel cum προσαγορεύειν, aut προσεῖπεῖν, vel λέγειν, siue ὀνομάζειν, alióve huiusmodi. Aristot. Ethicῶν 6, καὶ πῶς σοφροσύνῃ οὕτω προσαγορεύομεν ὡς ὀνόματι. Plut. ad Colot. πῶς προσειπεῖν ἀξίως ὀνόματι; Illud etiam πιθέσθαι ὄνομα in prosa quoque frequens est, pro eo quod Latini dicunt Imponere nomen. Xenoph. in Cyneg. τὰ μὲν θηρίματ' αὐτῶν πιθέσθαι βραχέα, ἃ δὲ ἀναγκαῖα ἦν. Sic apud Plut. & Athenæum. Legitur verò & μεταπιθέσθαι ὄνομα, pro Nomen quod impositum fuerat, mutare. Athen. autem vsurpauit & pro Mutato nomine appellare. Plut. dixit etiam μεταβάλλειν ὄνομα. (Apud Lucam Act. Apost. cap. 1, v. 15, ὡσεὶ τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκατὸν εἴκοσι· Vetus interpr. reddit simpliciter Nominum, quidam Latinius Capitum. Ideo autem sic loquutus est Lucas, quòd soleant homines nominatim censeri, quũ exquiritur eorum numerus, vt annotauit Erasmus.) ¶ Ὄνομα apud grammaticos vna ex partibus orationis, vt apud Latinos Nomen: sæpe verò & apud eos & apud alios pro Vocabulum, seu Verbum,

generali significatione. Aristot. Eth.5, ἐλήλυθε δὲ τὰ ὀνόματα ἤδη πῆ ζημία καὶ τὸ κέρδος ἐκ τῆς ἑκατέρου ἀλλαγῆς. Idem Ethic.3, τὸ δὲ ὄνομα τῆς ἀκολασίας. Plato in Euthydemo, οὕτω σοι ῥᾴδιον καὶ ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Isocr. in Paneg. καὶ τὰ συμπίπτοντα τοῖς ἑκάστης πράξεως ὀνόματα θεῖναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν οὗ δεῖ χρήσασθαι. vbi Bud. vertit Stilo recte prosequi. Qui etiam annotat, ὄνομα de omni parte orationis dici eam ab aliis, tum à Plutarcho sæpe, & à Dionysio Halicar. vt quum de quodam loco Isocratis loquens, ὀνόματα vocat duo ista (quæ verba sunt, secundum appellationem grammaticam, id est ῥήματα) ἀπλᾶ καὶ ἡμίλεκτα. Apud eundem σύνθεσιν ὀνομάτων interpretatur compositionem oratoriam. Ὄνομα poni etiam ait pro λόγος, hoc est Sermocinatio, afferens ex Æschine, ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ ῥήτωρ πικρός. Sed minimè conuenire hoc exemplum, manifestum est: contrà verò in hoc loco Demosthenis, τὸ ψεκτὸν τῶν ὀνομάτων τὸ ἄχρι νῦν παρελήλυθε, rectè ὄνομα accipi scribit, εἰπὼν λόγου, pro dicto. quo Latini modo vsurpant aliquã do Verbum. Sciendum est porro, sicut λόγος sæpe opponitur ἔργῳ, ita & ὄνομα nonnunquam illi opponi. Eurip. Oreste, Ὄνομα γὰρ, ἔργων δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι, sunt verbis tenus amici. Sic vtuntur cum alii, tum Thuc. & Æsch. in Ctesiphontem.

Ὄνομα, Nomen, Fama, Celebritas, Gloria. Thuc. l.5, καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ καταλιπεῖν ὄνομα ὡς οὐδὲν σχόλαιον πόλιν διῳκήκεμεν. Xen. Pæd.4, ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τοῦτο ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Philostr. ὑπ' Ὁμήρου πολλοὶ καὶ τῶν μὲν παλαιῶν εἰς ὄνομα ἦλθοσαν.

Ὄνομα, Prætextus, Obtentus. προφάσιμα. qua in significatione legitur apud Thuc. dativus ὀνόματι, item ἐπ' ὀνόματι. Sic μετ' ὀνομάτων καλῶν, q.d. Speciosis prætextib⁹. Dionys. Halic. ἔστεργε δ' Ἀμυκλίους τοῦτο μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς πρέπον τῷ θεῷ καὶ κόσμον ἔχον πολλῆς. quod redditur etiam ad verbum ex Salustio, Honestis nominibus.

C. Ὀνομαθέτης, ου, ὁ, Nominis impositor, vel nominum. Apud Platonem in Cratylo ὀνομαθέτης, & disiunctim ὀνομάτων θέτης pro eodem. HINC Ὀνομαθετέω, ῶ, Nomen impono, seu nomina. Sed DICITVR & Ὀνοματοθέτης: SIC VT Ὀνομαθεσία pro Nominum impositio.

C. Ὀνομακλήδην. ET Ἐξονομακλήδην, Nominatim. Hom. Odyss. η, Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζεν ἀρίστους. Idē Iliad. χ, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων αἰδοῖα ἑκαστον. Dicam autem de hoc aduerbio & in Ὀνομάκλυτος. AT VERO Ὀνομακλήτωρ, qui Lat. Nomenclator, seu Nomenculator. Et peculiariter etiã Qui aliquos vocat seu inuitat ad conuiuiũ. qui & Vocator Plinio. Apud Athen. dicitur & de eo qui singulos ad discumbẽdum vocat: l.2, καπηλίσκῳ ὡ. ἑκαστος ἦλθεν, οὐ παρεμείναμεν ὀνομακλήτορα, τὸν δεῖπνων ἐξάρχοντα.

C. Ὀνομάκλυτος, ου, ὁ, Cuius nomen est inclytum, vel inclytum fama. (vt Virgil. dicit gloriam inclytam fama) Homer. Il. χ, Πολλὰ γὰρ ὤπασε πατρὶ γέρων ὀνομάκλυτος Ἄλτης. vbi Eust. exponit ὁ καὶ ἀπὸ μόνου ὀνόματος κλυτός, καὶ ὡς εἰπεῖν εὐφήμους. (malè autem quidam, ὁ ἐκ μόνου &c. omissa particula καὶ) Alibi dicit, οὗ τὸ κύριον ὄνομα εὐκλυτὸν ἀνθρώποις ἦν. itidémque ὀνομακλήδην καλεῖν ait significare ἐξ ὀνόματος κυρίου.

C. Ὀνοματογράφος, ου, ὁ, Nominum scriptor, seu inscriptor. ET Ὀνοματογραφία, Nominum scriptio, seu inscriptio. Exponitur & Nomenclatura. ITEM Ὀνοματογραφῶ, Nomina scribo, seu inscribo, aut cõscribo. id est, in acta refero. Bud.

C. Ὀνοματόθετος vide in Ὀνοματόθετος.

C. Ὀνοματοθήκας, ου, ὁ, q.d. Nominum auceps, id est vocabulorum. (vt Auceps syllabarum dicitur à Cicerone) Apud Athen. lib. 14. ὀνοματοθήκας dicitur Vlpianus quidam quasi captator verborum seu vocabulorum, (inquit Bud.) quòd omnia verba excuteret morosè, & reprehenderet eos qui vnumquodque à se prolatũ tueri veterũ autoritate non possent. Huc referunt quidã quod Cicero vocat verborum aucupiũ & tendiculas, afferẽtes & hunc Platonis locum in Gorgia, vbi ὀνόματα Σοφιστῶν legimus, οἷσπερ μοι ὦ Σώκρατες, νῦν αἰσχύνη πολλαπλοῦς ὢν ὀνόματα θηρεύων, ἢ εἴ τις ὀνόμασι ἁμαρτάνει, τοῦτο ἔρμαιον ποιούμενος; Sic & θηρευτὴν ὀνομάτων citra cõpositionẽ legimus apud Athen. lib. 3.

Ὀνοματοθήκας apud Athen. est etiam Qui nomina noua fingit, qui & ὀνοματοποιός. B.

C. Ὀνοματολόγος, ου, ὁ, Qui nomen dicit, seu nomina, Nomenclator. Bud. ex Plut. Affertur ex Athen. lib. 9, & pro eadem significatione qua vsurpat alibi ὀνοματοθέτας.

C. Ὀνοματοπλάστης, ου, ὁ, Nominis fictor, seu potius nominũ. Qui nomina fingit, id est verba, seu vocabula. Bud. ex Athenæo. VNDE Ὀνοματοπλαστία, ας, ἡ, Nominis seu nominum fictio, id est vocabulorũ. (Quintilianũ interpretari Nominis fictio, videbis paulo pòst.) Sed peculiariter dicitur ὀνοματοποιία de vocabulis ita fictis vt sonum rei quæ significatur exprimant seu repræsentent: qualia multa excogitarunt poetæ. ἡ δὲ ὀνοματοποιία (inquit Eust.) ζήτησιν ὀξυπνοῦς καὶ εὐπαιγμόνους τοὺς τῶν ὀνομάτων ἤχους. ᾧ γέμει ζήτησις ἡ πᾶσα. Ponuntur autem hoc in numero cum aliæ pleræque voces, tum βόμβος, βρόμος, φλοῖσβος, & ἴκλαγξαι, ac λίγξε, apud Homerum. Quintil. lib. 1, cap. 5, in fine, Sed minimè nobis concessa est ὀνοματοποιία. quis enim ferat siquid simile illis merito laudatis, λίγξε βιὲς, & αἶξε ἄϋσμος, fingere audeamus? Iam ne Balare quidem aut Hinnire fortiter diceremus, nisi iudicio vetustatis niterẽtur? Idem lib. 8, c. 6, Onomatopœia quidẽ, id est fictio nominis, Græcis inter maximas habita virtutes, nobis vix permittitur. Et sunt plurima ita posita ab iis qui sermonẽ primi fecerunt, aptantes affectibus vocem. nam Mugitus & Sibilus & Murmur inde venerunt. Hæc ille. Tale est autem & Tinnire, vnde Tinnitus. Et VERB. Ὀνοματοποιῶ, ῶ, Nomen seu nomina fingo, id est vocabula, Verba nouo. Plerunque autem significat Fingo vocabula per onomatopœiam, id est à sono ea deducens, vt modò dictum est. vnde λίξεις seu φωναὶ ὠνοματοποιημένως siue ὀνοματοποιηδῶς (à passiuo themate Ὀνοματοποιοῦμαι) cum apud alios grammaticos, tum apud Eustathium. ‖ Et simpliciter pro Nomen do, seu impono, Nuncupo, vt exponit Bud. in hoc Aristot. loco, Ethic. lib. 2, ἔστι μὲν οὖν ἐκ πάντων τὰ πλεῖστα αἰῶνα ποιεῖσθαι ἡδὺς καὶ ὅτι τῶν ἄλλων αὐτοῖς ὀνοματοποιεῖν, σπανιάκις ἕνεκα καὶ τῶν ἄλλων ἀκολουθήσαι.

C. Ὀνοματουργός, οῦ, ὁ, Nominis seu potius nominum artifex, id est vocabulorum. Plato in Cratylo dicit οὐ πάντες τῷ ὄντι ὀνόματα θέσθαι, sed ὀνοματουργοί.

At verò composita, Ἀνώνυμος, Δισώνυμος, Ἐπώνυμος, & huiusmodi alia, vide post Ὀνομαίνω, & Ὀνομάζω, & quæ ab hoc deducta sunt.

Ὀνομαίνω, Fut. ανῶ, Aor. 1. ὠνόμηνα, (poeticũ verbum) Nomino, Nuncupo, Appello. Hesiod. — ὀνόμηνε δ' ἑκάστῳ γωνάτων Πανδώρην. Apud Homerum Nomine voco. vel Compello, cum alibi tum Iliad. π, — φίλον δ' ὀνόμηνε ἑταῖρον, Γλαῦκε πέπον. Item Nominatim recenseo, vel percenseo. vt Iliad. Ϛ, Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδὲ κε μιμνὼν ὀνομήνω. vt Il. ι, Ὑμῖν δ' ὧν πάντων ἀριδείκετα δῶρ' ὀνομήνω. Capitur & pro Nominatim polliceor, cũ infinitiuo.

C. Ἐξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, ὀνόματι καλῶ. Hom. Il. γ, — αἶψα πλείονα ἐξονομήνῃς.

Ὀνομάζω, Nomino, Nomine appello, Nuncupo. (idem quod ὀνομαίνω, sed hoc poetis peculiare est, illud aliis scriptoribus cum poetis commune) Plato in Timæo, τὴν δ' ἄλλων τὰς ἀφέδους οὐκ ἐπιστάμενοι πλανήτας, πλανωμένων, οὔτε ὀνομάζουσιν, οὐδὲ πρὸς ἀλλήλας συμμετροῦσι. Quæ Cic. ita reddit, Cæterorum autem siderum ambitus ignorantes homines, prater admodum paucos, neque nomine appellant, neque inter se numero cõmetiuntur. (Ita enim posteriores editiones habent, non autem Nomen appellant. quam tamen lectionem sine veteris codicis autoritate mutare non fueram ausus in mea editione, alioqui mihi suspectam, vt ibi ostendi) Plut. De Alex. fort. τὴν Σοφοκλέους τιμὴν μᾶλλον, Ἀριστέως, ἢ δι', Σοφροσυνίδου ὀνόμασεν, τιμῶν δι', Δημοσθένους. Athen. 14, κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἐκάλουν τοὺς τραγῳδοὺς ὠνόμαζον. Et pass. Ὀνομάζομαι. Luc. De histor. scrib. ἐπὶ Νικίᾳ αὐτὸν ὠνόμαζον

τῆς νίκης καὶ ὀνομάζεσθαι, ἔστι Ὁμόνοιαν, ἔστι Εἰρήνην. Dicunt etiam ὀνομάζειν aliquem seu rem quampiam pro Nomen quod habet, seu quo nominatur ab aliis, proferre. Sed & simpliciter interdum sonat Proferre, vt quum dicit Demosth. Pro cor. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων. vbi sunt & qui reddant Efferre. Latini dicunt eodem modo Dicenda tacenda loqui. Apud Lucam Act. apost. cap. 19, versu 13, ὀνομάζειν ὅτι πὰς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, vet. interpr. ὀνομάζειν reddit Inuocare, alii simpliciter Nominare.

Ὀνομάζω, (sicut & ὀνομαίνω) Nomine voco, seu appello. Hom. Od. δ', — σὺ δέ τε πεῖσιν αὐδὴν ὀνόμαζε. Item Nominatim recenseo, seu percenseo (quæ & ipsa significatio verbo ὀνομαίνω data fuit) Idem Il. σ, — καὶ πολλὰ ἑξείλυτα δοῦρ' ὀνόμαζον. vbi Eustath. ὀνόμαζον ait esse εἰς πλάτος ἐξετίθουν: vel pro ὀνόμαινον, vt alibi loquitur. At Il. ι, Εἰ μὴν καὶ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δή ῥ' ὄπασσ' ὀνομάζοι Ἀτρεΐδης, idem Eustath. ait esse ἐξαίρειν κατ' ὄνομα.

Ὀνομάζω, Celebro, Decanto. quam tamen signif. sequitur potius partic. passiuum ὠνομασμένος, pro Celebris, Nobilis. q.d. Nominatus, id est Decantatus. vt apud Isocr. καὶ τὸ λοιπὸν legimus, οὐ γὰρ δίκαιόν ἐστιν ἐλαττοῦσθαι τοὺς πρεσβείας ὑπὲρ τῆς ἀδόξων ἢ τῶν ὠνομασμένων.

COMP. Ἐξονομάζω, pro simplici ὀνομάζω, significante Nomine voco. Sed apud Homerum sæpe legitur, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. vbi, Eustath. de veterum sententia ἐξονομάζειν significare ait vel simpliciter λαλεῖν, id est Loqui, seu Verba facere, (vt ponantur ἐκ παρεμπίπτου ista duo, ἔφατο ἔπος & ἐξονόμαζεν, quemadmodum Il. σ, δῖ' ἀφεσσάμενος, καί μοι ἔειπε) vel διεξοδικῶς λέγειν, id est μὴ μετείσης πρὸς λέξιν ἁπλῆν ἀλλὰ λόγῳ χαίδας τὴν ἐξονομάτων πλοῦν συλλαμβάνῃ, id est λέξεων.

Ὀνόμασμα, ατος, τὸ, (q.d. Nominamentum) pro Nomen seu Appellatio, ex Plat. Cratylo affertur.

Ὀνομασία, ας, ἡ, (q.d. Nominatio, pro Appellatio) Nomen. Aristot. De poet. λέξις ἐστὶ δι' ὀνομάτων ἑρμηνεία. Athen. lib. 14, αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνόματα, ὡς φησι Τρύφων ὁ δευτέρῳ ὀνομασιῶν.

Ὀνομαστὸς. q.d. Nominabilis. Nam ex Plat. Cratylo affertur ὀνομαστὸν pro eo quod nominari potest, seu nomine effari. Apud Homerum autem Qui nominari debet: quum dicit κακοξεῖνον, οὐκ ὀνομαστὴν, Il. τ. Vide Eustath. pag. 1863. Et Hesiod. in Theog. Τρεῖς παῖδες μαχέλαι καὶ ἄδεμνοι, οὐκ ὀνομαστοί. Sic Latini Nefandũ vsurpant: sed rẽ nefandam potius dicentes quàm Nefandũ hominem, seu virum. quo tamen vsus est Virg. Æn. 4, — abolere nefandi Cuncta viri monumenta iubet.

Ὀνομαστὸς, (q.d. Nominatitius. nam Nominatus respondet τῷ ὠνομασμένῳ) Celebris, Nobilis, Clarus. Plato ὀνομαστὸν εἶναι & δοκιμῆσαι pro eodẽ posuit, Pol. 1, de Themistocle, vbi hisce verbis, ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ, καὶ λέγοντι ὅτι οὐ δι' αὑτὸν ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν ἐδοκιμεῖ, subiungit, ἀποκρίνασθαι ὅτι ἀτὰρ αὐτὸς μὲν Σεριφίου ὢν, ὀνομαστὸς ἂν ἥκιστα, οὔτ' ἐκεῖνος, Ἀθηναῖος. Quo in loco Cicero ὀνομαστὸς vertit primùm Nobilis, deinde Clarus. ita enim ille totum hunc interpretatur locum, Vt Themistocles fertur Seriphio cuidam in iurgio respondisse, quum ille dixisset, non eum sua, sed patriæ gloria splendorem assequutum: Nec hercle, inquit, si ego Seriphius essem, nobilis: nec, si tu Athenien sis esses, clarus vnquam fuisses. Isocrates ὀνομαστὸς opponit ἀδόξοις, in Euagora. Vsurpatur & comparatiuus Ὀνομαστότερος, item superlat. Ὀνομαστότατος, in Archidamo, καὶ λαμπρότερον, ἢ ὥστε πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον. Apud eundem in epist. legimus, καὶ τοὺς ὀνομαστοτάτους ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ παρ' ὑμῖν γεγενῆσθαι. ADVERB. Ὀνομαστῶς, Celebriter, Nobiliter. ATVERO Ὀνομαστὶ signif. Nominatim, seu Nomine. Thucyd. lib. 1, καὶ ἐπιχειρῆσαι ὀνομαστὶ τὰς πόλεις ἅσαι ξυγκαθεῖσαν τὸν βάρβαρον, ἐπέστειλε τὸ ἀνάθημα. Apud Aratum ὀνομαστὶ καλέουσιν Signare nomine vero, Cic. interprete. quum alioqui ὀνομαστὶ καλέειν seu καλεῖν sonet simpliciter Nomine vocare, seu appellare. Sic καλούμενος ὀνομαστὶ apud Demosth. in Midiam. (Xen. dixit etiam αὐτοκαλέσας ὀνομαστὶ: Æschines, ὀνομαστὶ παρεκάλει) Pro eodem ἐπωνύμως. Plut. in Publ. ὀνομαστὶ τὸν ἕτερον ἑκάτερον ἐπωνύμων. Apud Xenophontem legimus & ὀνομαστὶ τὸ πρόσωπον.

Ὀνομαστικὸς, οῦ, ὁ, q.d. Nominatiuus, seu Nominatorius. vt ὀνομαστικὴ πτῶσις apud Græcos grammat. qui apud Latinos grammat. posteriores Nominatiuus casus. sed relinqui solet subaudiendũ substãtiuũ πτῶσις, vt & casus. Schol. Thuc. ὀνομαστικὴ αὐτὴ ἡμικῆς, Ἀττικὸν σχῆμα. Ex Platone affertur ὀνομαστικὴ τέχνη pro Ars nominatrix, Ars imponẽdi rebus nomina. At ex Herm. ὀνομαστικὴ λέξις.

Ὀνομαστὶ subst antiuè quod alio nomine Græco dicitur λεξιστὶ, Latinè ad verbum (sed voce minimè antiquis vsitata, quod sciam) Dictionarium. vt Γυλίου Πελοποννησιακὰ ὀνομαστικά.

C. ΑΝΤ Ὀνομάζω, q.d. Pronomino. id est Pro nomine nomen pono. siue Commuto nomen. Quod ex Suetonio redditur etiam Transnomino. HINC Ἀντονομασία, (pro quo scribitur ETIAM Ἀντωνομασία) figura qua loco proprii nominis ponitur aliud. Antonomasia (inquit Fabius) quæ aliquid pro nomine ponit, poetisque modò frequentissima. & per epitheton, (quia detracto eo cui apponitur, valet pro nomine, Tydides, Pelides) & ex iis quæ in quoque sunt præcipua: (Diuûm pater atque hominum rex) & ex factis, quibus persona signatur. — thalamo quæ fixa reliquit Impius. Aliquem autem esse & oratoribus eius vsum, addit: vt videbis lib. 8, capite 6. Eustath. in hunc ex Il. α versum, Κούρῃ Βρισῆος, τιμὴ μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν, annotat, κούρῃ Βρισῆος pro nomine proprio puellæ esse positum per ἀντονομασίαν: ac esse obseruandum, qua forma dicitur ἀντωνυμία, eadem & ἀντονομασία esse dictum. nã ἀντονομάζειν tam eum qui κούρῃ Βρισῆος dicit quàm eum qui ponit ἀντωνυμίαν: esse tamen differentiã hanc, quòd ἀντωνυμία sit in vno vocabulo, at figura ἀντονομασία in duobus, aut etiam pluribus. Hæc ille. apud quem sciendum est scribi ἀντονομασία per ο nõ per ω, sed & in aliis quibusdam locis habetur & hæc scriptura, vt pag. 39. At ego non video quomodo locum habere hic possit ω, quum scribatur ἀντονομάζω non ἀντωνομάζω, eodémque modo fiat ἀντονομασία ab ἀντονομάζω (quod de ὑπονομασία ac μετονομασία & παρονομασία itidẽ intelligendũ est) quo formatur ὀνομασία ab ὀνομάζω. Existimo autem hunc errorẽ scripturæ, ex ἀντωνυμία, & ὑπωνυμία, & μετωνυμία, atque παρωνυμία esse ortum, trãsferendo videlicet per imprudentiam ω horum nominum in illa.

Ἀντονομάζειν est etiam Contra alium nominare hoc est ex aduerso. vt quum accusator crimen vno nomine appellat, & reus alio, vt crimen extenuet. vt ἀνθεκάζειν. Bud.

C. Διονομάζω, Denomino, Appello. Pro qua significatione in v. l. affertur ex Gaza De mensibus. At Bud. participium διωνομασμένος quod est à passiuo Διονομάζομαι, ab Aristotele lib. 1 Meteorol. poni tradit pro Nominatus, Celebris.

C. Ἐξονομάζω vide suprà, statim post Ὀνομάζω. placuit enim ἐξονομάζω subiungere simplici Ὀνομάζω, quòd in eo idem sit vsus præpositionis ἐξ qui est in ἐξονομαίνω ab ὀνομαίνω.

C. Ἐπονομάζω, Cognomino. (Sonat autem propriè ὑπονομάζω q.d. Supernomino) Et pass. Ἐπονομάζομαι, Cognominor. Plut. in Romulo, pag 55 meæ editionis, circa finem, οἱ δὲ τοὺς τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Ἀρκάδος γυναῖκα, μαντικὴν τινα καὶ θεσπιῳδὸν ἐμμέτρων χρησμῶν ῥυθμοῖς, Καρμέντην ἐπονομαζομένην (τὰ γὰρ ἔπη καρμένα καλοῦσι) Νικοστράτην ὑπολαμβάνουσιν αὐτὴν. Qui locus aptissimum huius significationis exemplum habet, propter illud quod additur, fuisse autem illi nomen κύριον (id est proprium) Nicostratam. Itidem verò ὑπώνυμον & κύριον eodem distinguete modo Athenæum, ostendam infrà. Plato De leg. dixit etiam ἐπονομάζεσθαι ὑπωνυμίαν: scribens, δοκῶ γὰρ μοι τῆς θεοῦ ὑπωνυμίας ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι, Videris enim mihi dea cognomento dignus esse magis appellari. Ἐπονομάζειν pro Nomen dare. Budæus ex Plat.

Ἐπονομάζειν, Nominatim consecrare, Dicare. Plato De legibus libro 5, καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δωδέκατα θεοῖς δώδεκα πλήρεις ἥτταις, ἐπονομάσαι, καὶ διελόντα τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τοῦ θεοῦ, καὶ φυλαῖς αὐτοῖς ἐπονομάσαι. Bud.

Ἐπωνυμία, (q.d.Cognominatio) Appellatio quæ datur pro cognomine.

Ἐπώνυμος, Cognominatus.in v.l.fine exemplo. At verò ADVERB. Ἐπωνύμως in iisdem ex Athenæo pro Nominatim: videlicet ἐπωνύμως καταλιξαι, Nominatim recēsere. Sed vox illa mihi eo in loco suspecta est. nam ἐπωνύμως, sequendo analogiam significationis verbi ἐπωνυμάζω, atque adeo ipsius verbalis nominis ἐπώνυμος, significaret potius q.d.Cognominatiuē.

C. ΚΑΤονομάζω, Nomino, Denomino. Ex Philone De mūdo habent v.l. καταγραζόμενος τοῖς πάθεσι, pro Qui denominatur ab affectibus. Item ex Phalar.epist. καταγομασμένα τοῖς θεοῖς pro Destinata diis: in hoc loco, τί γὰρ διαφέρει τὰ καθιερωμένα τοῖς θεοῖς ἀναθήματα ἀπολαβεῖν, ἢ τὰ καταγομασμένα τοῖς θεοῖς; ibi enim ita exponitur, Quid enim refert, munera iam dicata an tantùm destinata diis auferatis? Budæus certè exponit & ipse Καταγομάζω, Destino, item Despondeo: afferens ex Polybii, libro 5, παρθένον οὔσαν, γυναῖκα τοῦ βασιλέως καταγομασθῆναι.

c.2. Ἀκατονόμαστος, (q.d.Innominabilis) Qui nominari non potest, seu denominari. Cui nomen imponi non potest. Vtitur Basil.in Hexaēm. Item Naz. dicens τὸ θεῖον esse ἀκατονόμαστον.

C. ΜΕΤονομάζω, Transnomino (quo vtitur Suetonius, aut quicunque scripsit libellum De claris gramm.) Et Μετονομάζομαι, Transnominor. Athen.lib.13, πρότερον Μίλτω καλουμένην, Ἀσπασίαν μετονομασθῆναι, quum prius Milto appellaretur, Aspasiam fuisse transnominatam. vel, Mutato nomine dictam fuisse Aspasiam. Nam μετονομάζω potes etiā reddere Mutato nomine appello. idq; commodius, quàm Muto nomen, seu Transmuto nomen, vt habent v.l. Vbi etiam legitur, μετωνόμασται τὸ ἀρσενικὸν ὄνομα, contrario nomine appellatur. Potest autem μετονομάζω videri sonare q.d. Postnomino.

Μετονομασία, Transnominatio, Mutatio nominis. Athen. libro 7, Νικαίνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν μετονομασίαις τῶν Μελιτέων φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι. Vide Μετωνυμία.

C. ΠΑΡονομάζω, q.d. Adnomino, seu Agnomino. pro Appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam autem interpr. Alludo ad nomen. HINC Παρονομασία, VEL Παρωνομασία, (nam & hæc scriptura inuenitur, mihi tamen minimè placens: sicut nec aliæ similes in cæteris compositis, vt pluribus docui in Ἀντονομασία) de qua sic Fab.libro 9, cap.3, Huic nomen est παρωνομασία, quæ dicitur Agnominatio. ea non vno modo fieri solet, sed ex vicinia quadam prædicti nominis ducta casibus declinatur. vt Domitius Apher pro Cloantilla, Mulier rerum omnium imperita, in omnibus rebus infelix. Vide plura in eodem illo loco, de quo dicam & infra. Diuersa certè afferuntur huius schematis exempla cum ab aliis, tum à Rutilio Lupo, qui postquam dixit παρονομασίαν fieri aut addenda aut demenda, aut mutanda, aut porrigenda aut contrahenda littera, aut syllaba, subiungit, Estque huiusmodi, Non enim decet hominem genere nobilem, mobilem videri. nam cum omnibus hominibus, tum maximè maximo cuique inconstantia turpitudini est. Item, Ad huius sceleratissimi operam qui fuit locus? religiosissimus. nimirum quia traditam sibi publicorum custodiam sacrorum, nō honori, sed oneri esse existimauit. Eustath. quidem παρονομασίαν esse annotat in isto Homeri loco Il. β. — Ἀχαιΐδες, οὐκὶ Ἀχαιοί annotat, inquam, ex veterum autoritate, atque similem esse in his verbis, οὐ Φίλιππος ἀλλὰ Φιλίππου κατάπτυστος Ἑλλάδος. Idem grammaticus tradit παρονομασίαν annotari & in isto eiusdem poetæ loco, in eodē libro, — Πρόσθος θοὴς ἡγεμόνευε: sicut & in hoc, Σαμία μία ναῦς. Cui similem esse apud Demosthenem, vbi dicit Ἀμφίπολιν, πόλιν ἡμετέραν. Sed idem in hunc versum, qui & ipse libro β legitur, Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἔσαν Πελάσγιον Ἄργος, annotat Atticum hoc esse, ἀγορὰς ἀγόρευον, sicut βουλὴν βουλεύειν, & λόγον λέγειν. & generaliter, apponere verbis nomina quæ sunt ex ipsis facta. vocant autē schema, παρονομασίαν. Ex quibus videmus quàm latè pateat huius schematis vsus. Aliquā autem habet affinitatem hic παρονομασίας vsus cum eo cuius Fabius meminit: siquidem vt illic, eadem vox in

alio casu, ita hic vox σύνταξις (vt ita dicam) subiungitur. Verùm sciendum est ab eodem Fabio postea illum παρονομασίας vsum agnosci cuius ex Rutilio habuisti exēpla. ita enim ille, postquam ὁμοιοπτώτου exempla protulit, Accidit & ex illa figura gratia, qua nomina dixi mutatis casibus repeti, Non minus cederet quàm cessit. Adhuc ὁμοιοπτώτου & παρονομασία est, Neminem posse alteri dare matrimonium, nisi quē penes sit patrimonium. Quod autē ad alterum illum Fabii attinet locū, sciendum est quædam exemplaria in eo non habere παρονομασία, sed in his LEGI ἀντονομασία. idque ideo fortasse quòd sequatur, παρονομασία ei contrarium est. Sed miror non animaduersum fuisse παρονομασία scribi debere in dandi casu. Sunt autem alioqui & in toto illo loco multa apertè mendosa, & boni alicuius codicis opem expectantia.

C. ΠΡΟΣονομάζω, q.d. Insuper nomino. At in v.l. exponitur Cognomino, Voco, idque sine vllo exemplo. Ibidem & NOMEN Προσονομασία, Cognominatio, Agnominatio. quæ interpretatio sumpta est ex eo Fabii loco quem modò protuli: sed ibi differentiæ exēplaria, & in aliis scribi παρονομασία, admonui. Cæterùm habetur in v.l. ET Προσωνομασία (sequendo eam cuius antea memini scripturam) dicitúrque ex Quintiliano esse figura quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus, aut contrariis vertit in se aures, & excitat. Sed falsò proferuntur hæc illius verba tanquam de vna figura dicta, quæ de pluribus ille dixit: quum scripserit, Tertium genus est figurarum quæ aut similitudine &c.

Composita in ώνυμος desinentia.

C. Ἀώνυμος, υ, ὁ & ἡ, Nomine carens, Nominis expers. Homer. Od.θ, Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀώνυμος ἔπλετ' ἀοιδῶν, Οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθὸς λέλε, ἐπὶν τὰ περ ἄλλα τε μῦθον. præcesserat autem, Εἶπ' ὄνομ' ὅ, τι σε κεῖθι καλέουσι μήτηρ τε πατήρ τε. Aristot. Ethic.2, cap.7, τῆς δὲ ὑπερβαλλούσης, ὁ μὲν τὴν αἵρεσιν, ἀνώνυμος (πολλὰ γὰρ ἕξεις ἀνώνυμα) ὁ δὲ ὁ τοῦ μᾶλλον ὑπερβάλλων, ὕβρις. Vide & ex Luciano exemplum in Ἱερώνυμος.

Ἀνώνυμος, Nomine carens, id est celebritate, Minimè celebris, Ignobilis, Obscurus. (Exponitur & Non nominatus, accipiendo Nominatus pro celebri vt Plin. Nominatissimū dixit pro celeberrimo) Demosth. Philip. 4, ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἐνδοξοι ἐξ γνωσίμων. Sic vtitur & Isocr. Apud Aratum ἀνώνυμοι Cic. vertit Obscuræ sine nomine, vt videbis pag.86 & 87 mei Lex.Ciceroniani.

Ἀνώνυμος est quibusdam & arboris nomen quæ vsitatiore nomine vocatur Εὐώνυμος. vt in eo docebo.

Ἀνωνύμως, Absque nomine. ITEM Ἀνωνυμὶ pro eodem, in v.l. sed rectius puto SCRIBI Ἀνωνυμεί. Item pro Ignobiliter, Absque celebritate.

POETICE Νώνυμος pro ἀνώνυμος, Nomine carēs. vel Incelebris, Ignobilis, Obscurus. Hom. Il.μ, Νωνύμους Ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργος ἀφαλὸ' Ἀχαιούς. (In alio autem eius loco νώνυμον quidam exponunt δίχρημον) Inuenitur ETIAM Νωνύμους. atque adeo in illo Homeri loco Il. μ, Eustathius vtriusque scripturæ mētionem facit, volens nimirum legi νωνύμους vel νωνύμνους. scribit enim, Νώνυμοι δὲ, ἤτοι Νώνυμνοι, οἱ ἐστερημένοι τοῦ ὀνομάζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι. ὅ ἐστιν οἱ ἀνώνυμοι, ἢ οἱ ἀκλεᾶς. Vnde apparet νώνυμος voluisse deducere ab ὕμνος: sed alii tamen (quibus libētius assentior) putant potius ν interiici metri causa, vt videlicet producatur υ. Sic certè & in quodam Arati loco quædam exemplaria νώνυμος habent, vbi alia νώνυμνος. Legitur tamen νώνυμοι & apud Apollonium υ habens longum, in hoc loco, — πολλοὶ δὲ πόροι νώνυμοι ἔασι.

C. Δισώνυμος, υ, ὁ & ἡ, Binominis, seu Binomius, (quod tamen ex Festo tantùm affertur) Duo habens nomina. Item Celebris, seu Peruulgatus. Vtriusque significationis Bud. meminit, sed prioris exemplum non affert: at posteriorem extare ait apud Plut. in Timol. & Appianum Bell. ciuil. lib.4. Sed hoc addo, vt quum δισώνυμος dicitur pro binomio, primam syllabam ex δίς esse constat, ita quū pro celebri vsurpatur, ex δῆς præpositione factam mihi videri. ITEM Διωνυμία, q.d. Binominitas: si à Binominis substantiuū hoc fingere licet.

C. Δυσώνυμος, υ, ὁ & ἡ, Cui malum est nomen, seu infaustū, Cuius nomē est mihi omnis. Aut, Cuius nomē odiosū

eſt. In qua expoſitione reſpicio ad hæc verba ſcholiaſtæ Sophoclis, δικώνυμον appellari etiam eum οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς αἱ ἄνθρωποι φέρουσι, δηλ. τὸ μῖσος ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτόν. & addit, καθ' ὃ λέγεται δικώνυμος ὁ Γοῦδας. (vel ὁ Ἰουλιανὸς, vt alii legunt. Eodem certè modo Arius à Baſilio vocatur δικώνυμος) Annotat autem illud in iſtum Sophoclis, locum in Aiace, pag. 54 mex editionis, πᾶ παππᾶ ὁ δικτρέφελος, ὁ δικώνυμος Αἴας. de quo δικώνυμος dicit, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας. quæ ſcholiaſtæ verba referenda ſunt ad locum illum qui habetur pag. 26, in quo ipſemet Aiax de ſe dicit, Αἰαῖ· τίς αἴ ποτ' ὠνόμ' ὦν ἐπώνυμον Τοὔμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Inidè certè Euſtathius ait δικώνυμον Aiacem vocari à Sophocle ὡς δοκοῦν πως τὸ αἰᾶ ἢ τὸ αἰάζειν ὀνομαζόμενον: atque ita ſonare δικωνύμιον καὶ τὴν φοφορὰν δίφθογγον. Annotat autè hæc in iſtum Homere locum Il. ζ, Ἦ μάλα δὴ πύρσοισι δικώνυμοι ἶφι Ἀχαιῶν, Μαρτάμβοι φεύγουσι κατ' ἄκνυ. vbi Hecuba dicit δικωνύμους Achiuos appellare vel eo ſenſu quo dicitur δίκραες, & κακόλιον: vel δηφημοῦσαι ὡς δῆθεν κακωνύμους, nimirum quia videntur παρηχεῖσθαι τῇ ἄχῃ. Quibus ſubiũgit, duobus modis dici κακώνυμον, (vult enim δικώνυμον nihil aliud eſſe quàm κακώνυμον) aut τὸ οὐκ ὀνομαζόμενον ἄξιον, vt apparet ex eo loco Homeri, — κακόλιον, οὐκ ὀνομαστήν. aut ὃ δικωνύμιον, &c. Meminit autem huius vocabuli & aliis in locis, quos vide. Cæterùm vt δικώνυμος redditur nõ ſemper δικωνύμιον ὄνομα ἔχων, ſed generalius etiam δικωνύμιος (vt & in iſto vides Euſt. loco) ita non dubium eſt quin Latinè reddere poſſimus non ſolùm Infauſti nominis, ſeu inauſpicati, aut inominati, ſed etiam generalius Infauſtum, Inauſpicatum, Inominatum. Eſt autem vſus hoc nomine Lucianus in principio ſui Ocypodis, ita ſcribens, Δεινὰ μὲν οἱ βροτῶν καὶ δικώνυμος Ποδάγρα κάκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος. Vt autem hìc podagra vocatur δικώνυμος, ita initio Tragopodagræ eiuſdem Luciani dicitur eſſe συγγενὲς ὄνομα & θεοῖς συγγενόμενον. Atque ita δικώνυμον illic videtur potius eam habere ſignificationem quam ex ſchol. Sophoclis attuli.

C. Ἐπώνυμος, υ, ὁ & ἡ, q.d. Supernominis, Heu Quaſi additicius ad nomẽ: vt id quod pro cognomine alicui tribuitur. veluti quum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον diſtinguendo ἀπὸ τῶν νικῆσαι. in hoc Athenæi loco libro 13, ἐπώνυμον δέ ὅτι πᾶσι [videlicet Ναΐς] ἐπαίρας. τὸ γὰρ νικᾶσαι λέγουσι Ὅμηρον. Vbi relinquitur ſubaudiendum ὄνομα, ſicut & in iſto Plutarchi loco, vbi genitiuum etiam habet ἐπώνυμον: in Cor. καθάπερ Ἕλληνες ἐπίκλησιν ἕκαστον μέν ἐπώνυμον, τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον ἰδίας δέ, τὸν Φύσκωνα, καὶ τὸν Γρυπὸν ἀρίστης ὄν, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον ἀτυχίας δέ, τὸν Εὐδαίμονα. Dixerat autẽ antea de ipſo Coriolano loquẽs, οὐκ οὖν περὶ τὸν ἔπειτα ὄνομα τὸ Κοριολανόν. ὃ καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ ὀνόματον ἴδιον ἦν τοῦ Γαΐου· τὸ δ' ὑπερφυοῦς ἀνδρείας ἢ γένους κοινόν, ὁ Μάρκιος· καὶ ὃ περὶ τῷ ὕστερον ἐγένοντο, πρόσχωσις πᾶσι, ἢ τύχης, ἢ ἀνδρείας, ἢ ἀρετῆς ὁπηλίκου. vbi vſurpat ὁπηλίκου ἀρετῆς ſicut poſtea ἐπώνυμον ἀρετῆς, cognomẽ quod quis à virtute cõſequutus eſt, ſeu propter virtutẽ, (vel, quo virtutis ergò donatus fuit) itidémq; ἐπώνυμον τύχης, cognomẽ quod quis à fortuna eſt adeptus, ſeu cuius cauſa fuit illi fortuna. Idémq; de cæteris genitiuis ſentiendũ. Sed poſſumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro nomine ſeu appellatione, vt videmus eum Κοριολανὸν vocare ὄνομα ἀρετῆς. Legimus autem apud Homerum ὄνομα ἐπώνυμον, necnon apud Heſiodum: ſed ibi aliter exponi docebo paulo póſt.

Ἐπώνυμος ῥᾳ ο φωνύμιος apud antiquos, vt inquit Euſt. veluti quũ dicitur ὄνομα ἐπώνυμον nomẽ quod rebus conuenit, (vt dixit Ouidius, Conueniunt rebus nomina ſæpe ſuis) ſeu nomẽ quod conuenit & congruum eſt perſonæ, ob rem quampiam quæ in eo ſpectatur, cuius appellatio affinis eſt nomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum (quæ in iſta ſignificatione pro ſynonymis habẽda ſunt) quàm vulgò declaretur. Hom. Odyſſ. ν, Αἰαῖ ἢ ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον. vbi Euſtath. annotat ἐπώνυμον antiquis ſignificaſſe quod eorum poſteris φωνύμιον: videlicet ὄνομα ἁρμόττον τοῖς πράγμασιν. Duobus autem modis eſſe ἐπώνυμον ὄνομα: nimirum vel quod, quum temere impoſitũ fuerit initio, poſtea euentu compertum fuit verum, id eſt verè illi quadrare, perinde ac ſi conſultò impoſitum fuiſſet: (vt Δημοσθένης fuit nominatus ἐπωνύμως, quoniam poſtea fuit δήμου σθένος, id eſt populi robur, Athenienſis videlicet. Sic & Aiaci nomen ſuum fuit ἐπώνυμον, tãquam ab αἰ deductum, quòd contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια), vel quòd conſultò impoſitum fuit: vt Ὀδυσεύς, de quo dixit eius auus, Huic nomen ſit Ὀδυσεύς, quoniam multi mihi ὠδύσαντο. (Locus autem ita habet Odyſſ. τ, Γαμβρὸς ἐμὸς, δύγατέρ τε, πόθεν δ' ἔσομ' ὄ, φίλ κεν ἔπειτα. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος πόλ' ἱκάνω Ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν ἐπὶ χθόνα πολυβοτείρην. Τῷδ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον) itidem verò Ἄρπη, tanquam ab ἁρπάσαι, id eſt ἁρπάσαι, perinde ac ſi quis dicat Ἀκταία πῆς γενέσθαι. quẽadmodum Δημάρατος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολύδυκτος, vt diſcimus ex iis quæ ab Herodoto ſcribuntur. His autẽ & alia plurima poſſunt addi exempla ex hiſtoricis petita: ex quibus eſt quod à Plut. de Charilao narratur (in Lycurgo, pag. 74 mex editionis) Χαρίλαον αἰνόμασι δηλῶ τοὺς πάντας τῷ ἀεὶ χαρεῖς, ἀγαμβρίας αὐτῷ τὸ φρόντημα καὶ τὸν δικαιοσύνιον. Legitur porro apud Heſiodum itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopum appellatione ita ſcribentem, Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κύκλοπος ὀφθαλμὸς ἔην εὐκύκλος μετώπῳ. quæ ita quidam interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo quòd &c. Sed legitur & ἐπώνυμον ſine adiectione apud eundem: vbi ſcribit, — καὶ Πήγασος ἵππος· Τὼ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῖο παρὲκ πηγὰς γενέσθην. Apud Homerum quoque ſine adiectione, Il. ι, Τὸν δὲ πάτ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἀλκυόνῃ καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴ Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἴ τον ἔχουσα Κλαῖ', ὄφρα μιν &c. vbi ipſemet poeta oſtẽdit quomodo nomẽ illud eſſet ei ἐπώνυμον. Poteſt tamẽ ἐπώνυμον hìc accipi non ſolùm pro ὄνομα ἐπώνυμον, ſed & aduerbialiter fortaſſe. Quod & Euſtathius ſenſiſſe videtur, quippe qui exponat κατ' εἰρωνυμίαν, ſeu κατὰ ἐμφέρειαν ἐνίκησε, item εἰρωνύμως.

Ἐπώνυμος τούτου, vel τούτῳ, Qui nomen ab hac re accepit, Qui ab hac re nomen traxit, ſeu nomẽ eſt adeptus, Denominatus ab hac re. Ariſtot. De mundo, ὁ καλὸς παῖς ἐπώνυμός ἐστι τοῦ κόσμου. Idem ibidem, πόσις ἐπώνυμος ὢν φύσεως καὶ τύχης. Philo De mundo, περὶ οὗ καὶ πόλις ἐπώνυμος τοῖς παθοῦσι Ῥήγιον κεκλῆσθαι συνέβη, nomine ducto ab illo euentu appellata eſt Rhegium. Iungitur & perſonæ genitiuo, ſeu datiuo. Herodot. ἐπώνυμον τοῦ καταφρονηθέντος καλέονται. vbi animaduerte ἐπώνυμοι καλέονται, ſicut ἐπώνυμος ὠνομάσθη in illo Philonis loco. Plut. in Romulo, pag. 69 mex editionis, αἱ μὲν ὑπὸ πολλὰς πόλεις ἐπώνυμοι βασιλέων καὶ ἡρώων παλαιῶν. Ibidem, οἱ Ῥωμύλου ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες. Pauſan. καὶ γυμνάσιόν ἐστιν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Idem, ἐπώνυμοι τῆς Ἀθήνης φυλῶν ἥρωες. Et apud Herodianum, οἱ ἥρωες ἐπώνυμοι. Affertur autem cum genitiuo & ὀν præpoſitione ex Dionyſio in poemate, de ſitu orbis. Apollonius pro genitiuo cũ præpoſitione, vſus eſt aduerbio de loco, Arg. 2, αἱ περὶ ἐπώνυμοι εἴδατα ἔασι. Exempla autem conſtructionis cũ datiuo: vt apud eũdem illum Dionyſ. ἐπώνυμοι αἰθρίῃσι. Nõnus, ἑορτὴ πανυμφίοις κλισίῃσιν ἐπώνυμος. At verò quũ dicit Sophocles ὄνομα ἐπώνυμον τοῖς κακοῖς, ἐπώνυμον ad proximè præcedentem ſignificationem (cuius ex Homero & Heſiodo exempla protuli) pertinere vidiſti. Sed & apud Bud. huius loci explicationem habes pag. 134. vbi etiam de ἐπώνυμος cum genitiuo agit. Oſtendit verò & metaphoricè vſum eſſe Plutarchum in Antonio, ita ſcribentem, βουλόμενος ἤδη ποτὲ τῆς ἀρχῆς ἐπώνυμον αὐτὸν ἀποδεῖξαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐεντιδίου κατορθώματα, Cupiens illud vnum ſaltem prælium ductu ſuo commiſſum eſſe videri atque inſtructum, ne omnia Ventidio tribuerentur in eo bello geſta.

Ἐπώνυμος autem τῆς ἀρχόντων dicitur ἄρχων, quòd ab eo annus in faſtis denotabatur, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐπώνυμος ἦν, vt Romæ à Conſulibus: & ab eius nomine alii ἄρχοντες in actis perſcribebantur: vt ſi dicerẽs, Metellum Celerem & Pompeium Rufum prætores fuiſſe conſulibus Ciceron & Antonio. hoc enim ἐπώνυμος ſignificat. Plut. in Demetr. Phaler. καὶ τὸν ἐπώνυμον & πρῶτον

ἄρχοντα καταπαύσαντες, &c. Herodian. lib.2, de calendis Ianuarijs loquens, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τῷ ἔνδοξον καὶ σεμνὸν πορφύραν τε ἀναλαβεῖν. id est, Consulésque tum primùm insignem & annuam prætextam induunt. hoc est, τῷ ἀξιοπόρφυρον. Hæc Bud.pag.153.addens & locum Appiani. In illo certè Herodiani, Polit. ἐπώνυμοι ἀρχαί vertit Sūmi magistratus. Quod autē attinet ad illud ἄρχων ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, additi huius genitiui exemplum desidero: ac existimo Budæum non tanquam à se vsquam inuentum protulisse, sed tanquā qui subaudiri debeat. Verùm & istud obseruādum hic est, ἐπώνυμος esse non qui nomen accipit, sed potius qui dat: alioqui enim dicendi forent vice versa ἄρχοντες ἐπώνυμοι τῶν ἀρχόντων. | Item ἐπώνυμοι ἥρωες decem, ita dicti quòd decem tribus ab his heroibus denominatæ sunt, quasi gentiles tribuum. Sed & horum εἰκότως vocitatæ sunt ἐπώνυμοι. Vide plura apud eundem Bud.pag.154.

Ἐπωνύμως, (q.d. Cognominaliter) Cognomento. Item Nomine ducto, seu sumpto. vt ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ apud Dioscoridem, Nomine ducto à regione: lib.3, Σαντονικὸν καλοῦσιν, ἐπωνύμως τῇ ἡμετέρᾳ αὐτὴ Σαντονίδι χώρᾳ, Santonicam vocant, nomine tracto à regione quæ ipsum producit. vel breuius De nomine regionis &c. Redditur etiam, Gentili vocabulo Santonicum vocant, regionis in qua nascitur, cognomento.

Ἐπωνύμως, pro φερωνύμως, Nomine rei conueniente, seu congruente. vt quum scribit Eustathius, ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐκλήθη, ἐπὶ οἷόν τε τῷ Ἡλιαίων δήμου γέγονεν ὕστερον.

Ἐπωνυμία, ας, ἡ, Cognomen. Aristoph. in Pluto, ὡς αἰσχρόν ἐστιν ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. Apud Apoll. Arg.2, αὐλιόν αὖτον ἐπωνυμίῃ καλέουσι. (à nominatiuo ΟΝΟΜΑ Ἐπωνυμίη) In v l. exponitur etiam Nomē, Appellatio.

Ἐπώνυμον vide in Παρωνύμιον.

C. Ἐπώνυμος, ον, ὁ & ἡ, q.d. Diuersum nomen habēs. Sed Ammonius ἐπώνυμα vocari scribit quæ in vno eodémque subiecto diuersum nomen habent, vt in scala ascensus & descensus. ἐπώνυμα (inquit) ἐστὶ τὰ αὐτὰ καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον διαφόρους σχήματα, διαφόρου δὲ μετέχοντα ὀνόματος. οἷον ὅτι τῆς κλίμακος καὶ ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ κατάβασις. Dicam de hoc adiectiuo ἐπώνυμος, & in substantiuo Ἐπωνυμία.

Ἐπωνύμως, Diuerso nomine. Eustathius sæpe ἐπωνύμως vocabulum aliquod vsurpari dicit, quod ἀναλόγως non vsurpatur. vt quum scribit à δεξιὸς non dici ἀναλόγως in fœminino genere δέξια, sed pro eo in vsu esse χάλως. Eius verba sunt, ἰστέον δὲ ὅτι τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τῷ δεξιῷ, (ὁ δηλοῖ τὸ εὐδραέδαφον) ἡ δέξια ἀναλόγως δηλαδὴ χάλως ἐπωνύμως φέρεται. Itidē alibi scribit, ἀφ' οὗ ἡ Κίλικι (φησὶν) εἰ τὸ Θήβης πεδίον οἰκεωῶτις. οὐχὶ Θηβαΐς αὐτὴ Ὅμηρος, ἀλλὰ Κίλικας φησὶν, ἐπωνύμως δηλαδὴ, ὡς καὶ ὅτι ἀμῶν ἐμοὶ ὠνὸν ὀνομάζεσθαι. Annotat idem grammaticus alio quodam loco, quāuis in vsu sit αἱ ἀπὸ Δαναοῦ, sicut αἱ ἀπὸ Θηβαίου; non tamen, sicut itidem dicitur Θηβαία γυνὴ, ita dici & Δαναὰ γυνή: sed pro Δαναΐς, ἐπωνύμως dici Δαναὰ (quod etiam obseruandū nobis est obiter) Iungit porro & datiuo hoc aduerbium, addens veteres pro eo dixisse ἐπωνύμῳς. vt videbis in Ἐπωνυμία.

Ἐπωνυμία, Diuersitas nominis. Item, Diuersitas nominis in eodem subiecto, sequendo expositionem vocabuli ἐπώνυμα ex Ammonio allatam. | At verò ἐπωνυμία, sequendo eam significationem quam apud Eustathium habere aduerbium ἐπωνύμως docui, est velut opposita analogiæ in quibusdam appellationibus, ac præsertim ὁ πᾶς ἰθυπᾶς. vt quum ita scribit idē Eustathius, καὶ ὅτι Ὅμηρος τὸν ὦ Δαναὸν Ἁλίαστον οἱ μέμνηται, δηλαδὴ τῷ ὁ Λιτυλία ὁμωνύμου κτήματος. ᾗ ἰδοὺ καὶ πάντα ἐπωνυμίας πρὸς ὑποδείγματα, ὅπερ πάντα μοι αὐτὰ Ἁλίαστον, Ὡλυμπίῳ πάτρα αὐτὰ, ἀπὸ Ἁλίαστου πατρωνυμικῶς. At verò pagina proximè præcedente, quæ est 303, ἐπωνυμίαν appellauerat ἐπώνυμον παρωνυμίαν. quum enim iuuisset nos obseruare, ab Homero τὸν Ἁλίαστον vocari etiam Ἔπιτον, ἐπωνύμως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὄντα, καὶ, ὡς φασί τινες παλαιοί, διὰ πρόθεσιν τῷ πίτνω, &c. addit hic etiam Abantes & alios quosdam habuisse ὁμοίαν ἐπωνύμων παρωνυμίαν. Vbi ἐπώνυμος est diuersitatem nominis habens, quæ est contra analogiam.

C. Εὐώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, & faustum, seu auspicatum. In qua significatione opponitur τῷ δυσώνυμος, de quo antea dictum fuit. μοῖρα δὲ δυσώνυμος (inquit Eustath.) ἡ ἐκ διαστολῆς τῆς αἰσιωτέρας, ἣν ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι, δυσώνυμον. καθ' ὃν μειρησμὸς τοῦ ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται, αἰτιᾶται τὴν δυσάρεστον. Apud Hesiodum autem in Theogonia, Γείνατο δ' Ἀστερίῃ εὐώνυμον, quidam celebrem interpretantur, alii læuam. cuius interpretationis rationem vide apud scholiastem. Apud Lucianum autem ineptus ille Lexiphanes (id est, qui ab eo inducitur ineptorum & inusitatorum seu ineptam affectationem habentium vocabulorum consarcinator) vocat λόγον εὐώνυμον, orationem bona nomina, id est vocabula, habentem: scribens, non procul ab initio, σκέψει δὲ μετ' ὀξυτέρας διαπραγματεύσομαι ὦ Λυκῖνε τὸν λόγον, εἰ δύσαρχός γε ὢν καὶ πολλῷ τῷ ἀλογίᾳ ὑποδυσκόλῳ, καὶ δύλεξις, ἢ δὲ εὐώνυμος.

Εὐώνυμος, significatione passim recepta, Sinister, Lævus. Vocari autem ait Eustath. εὐώνυμα per ἀφημισμὸν ea quæ sunt ἀριστερά, id est sinistra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἄειστον, ex quo deriuata est appellatio τοῦ ἀρίστου. Sed meritò quis Eustathio hic obiecerit, Quid si εὐώνυμον pro sinistro prius dixerūt Græci quàm ἀριστερόν; Antiquam certè vocem esse constat, quum ea vsus sit Thucydides, & ante eum Herodotus. Legimus enim εὐώνυμον κέρας apud illum: (vt alios omittam locos) apud hunc autem, ἐξ εὐωνύμου χεροὸς ἀπέργον. Vsi sunt postea & alii passim. Xen. ὑπερέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους εἰς τὸ χεῖρον ἢ εὐώνυμον. Aristot. εἰς τὰ εὐώνυμα μικρὸν παρεκκλίνουσα. Plut. in lib. qui περὶ δικαιοσύνης inscriptus est, μηδέποτε τοῦ δεξιοῦ μέρους τὸν εὐώνυμον ὑπερβάλλειν.

Εὐώνυμος appellata fuit vna ex Æoli insulis quòd à læua sita sit iis qui ex Lipara in Siciliam nauigant: διὰ τὸ εὐώνυμος κεῖσθαι τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν, inquit Strabo.

Εὐώνυμος est etiam arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio eiusdem, maiori quàm vincaperuinca, & vt Punica, tenero. flore albo, & violæ proximo, odore graui ac pestifero, folliculis sesami, in quibus acinus quadrangulus, solidus, pecori gustatu lethalis. Sunt qui ΚΑΜ αἰώνυμον vocent. Hæc Gorr. quæ ex variis collegit. Plin. quum lib.13, c.11 de myrice loquēs, hæc scripsisset, In Syria & in Ægypto copiosa hæc est, cuius infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ. Gignit enim arborem &c. Et in extremo capite, Materies est dura atque firma: qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, morteſque miseras: Quum (inquam) hæc ibi scripsisset Plinius, sequens caput ita orditur, Nec auspicatior in Lesbo insula arbor quæ vocatur εὐώνυμος, nō absimilis Punicæ arbori, inter eam & laurū folii magnitudine, figura vero & mollitia Punicæ, flore cādidiore, statim pestē denūtians. &c. Vbi quod dicitur Nec auspicatior, referendū ad illa præcedētis capitis verba. Planè autem existimo vocabulo vtentē illo, ad vim Græcæ appellationis alluisse. perinde ac si diceret, Nec magis est auspicata (quàm altera illa) quæ tamen εὐώνυμος, quasi auspicata, vocata fuit. Nam vt δυσώνυμος ostendi aptè reddi posse Inauspicatus, sic εὐώνυμος quin cōmodè reddi queat Auspicatus, minimè cuiquam dubium esse debet. Fuerit igitur εὐώνυμος dicta per antiphrasin, simúlque κατ' ἀντιφρασιν. Inauspicatam certè ac infelicem meritò posse dici, ex Theophrasti quoque verbis apparet, scribēte florem eius εἶναι δυσώνυμον ὡς πρὸς φόνου. Quibus verbis reliquam hanc descriptionis partem adiungit, ὁ δὲ καρπὸς ὑποφαῖος τῷ μορφῷ μὲν τοῦ κυάμου, τοῦ τῆς αὐτόμου λεβηλίου ἐνδοθεν ἔχοντι, πλέων δὲ διπλασίων κατὰ τὴν περιοχήν. τὸν ἐνδοθεν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ἔχοντα, λεπτὸν ὄντα, καὶ τὸν φλοιὸν ᾗ ὁ καρπὸς, καὶ μᾶλλον τοῦ αἵματος, ἐὰν μὴ καθήρωσι τύχῃ. καθαίρονται δὲ αὐτῷ. Ex quibus hæc Plinius, (quæ subiungit verbis quæ modò protuli) Fert siliquas sesami similes, intus granum quadrangula figura, spissum, lethale animantibus, necnon & in folio eadem vis. Succurrit a-

liquando præceps alui exinanitio. Hæc ille. Sūt qui putent esse quam vulgo appellamus *Defaisin*.

C. Ἱερώνυμος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Sacrinominis) Cui sacrū est nomen. Luc. in Lexiph. vel potius Lexiphanes apud Luc. ἴσχνημα ἱπάρχοντας ὅπ ὠνόμαζεν αὐτὸς· καὶ ὦπαι, οἶδ' εἰδὼς ὅπ ἐξ ἱερῶν ὠνόσθησαν, αἰσώνυμοί πι εἶσιν, ἢ οὐκάπ ὀνόμασαι, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Quod vocabulum ex iis esse videtur quæ Luciano displicuerūt. At pro nomine proprio & apud eundem & apud alios reperitur.

C. Καλλώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Pulchrinominis. id est Pulchrum nomen habens. Sed piscis est nomen apud Aristotelem. Hesychius quoque nomen piscis esse testatur: sed quosdam ad appellationem pudendi virilis itémque muliebris transtulisse.

C. Κυβώνυμος, ν, ὁ & ἡ, Nomen habens occultandum, seu quod occultari debet, & obliuioni mandari. Et generalius pro Infamis. Vide Hesychium.

C. Μεγαλώνυμος, ν, ὁ & ἡ, q.d. Magninominis, si modò cōpositè Magninominis dicere liceret, vt Binominis. Accipitur autem ὄνομα in hoc composito pro celebritate, sicut & nomen à Latinis sæpe accipi scimus. Fuerit igitur μεγαλώνυμος, Nominatissimus, Celeberrimus. nam & Hes. μεγαλώνυμον exponit μεγαλόδοξον. Vtitur hoc Aristoph. tanquam grandiloquentiam affectans, quum dicit, καὶ μεγαλώνυμον ὑμᾶς ἐκεῖνον πατὴρ ἀφῆκα. Est & nomen proprium apud Luc. in Lexiph.

C. Μυριώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Infinita nomina habens. Ex Plut. affertur pro epitheto Isidis.

C. Ὁμώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Idem nomen habens, Cognominis. (licet Festus cognomines esse dicat qui eiusdē sunt cognominis) Quidam interpr. & Gentiles, ex Cicerone: qui tamen non dixit Gentiles apud Platonē, sed Quasi gentiles: vt videbis pag. 31 mei Cic. lexici. Dicitur autem & ὁμώνυμός τινος, & ὁμώνυμός τινι. Isocr. in Euagora, Σαλαμῖνα κατῴκησεν ὁμώνυμος τῇ πρώτῃ αὐτοῦ παιδὸς οὔσῃ. Sic Plut. in Themist. ὡς τὸν ὁμώνυμον τῷ Διὶ βασίλεα. Cum dativo autem cum apud alios, tum apud Herodianum, aliquot locis.

Ὁμώνυμοι λέξεις, Vocabula quæ nomina habent eiusdem significationis, Idem significantia vocabula.

Apud Arist. τὰ ὁμώνυμα, Idem nomen habentia, seu commune, Quibus idem nomen obtigit. Dicitur verò & vox aliqua esse ὁμώνυμος, qua duæ res aut plures significantur. vulgò Æquiuocum vocabulum vocant. Vide Συνώνυμος.

Ὁμωνύμως, (q.d. Cognominiter) Eodem nomine, vel, Vno & eodem nomine, seu Communi nomine. Arist. Ethic. 5. cap. 1, οἷον ὅπ καλεῖπαι κλεὶς ὁμωνύμως ἥ πι ὑπὸ τὸν ἀνχένα πλήσιον, ἢ ἣ ταῖς θύραις κλείουσιν. Dixerat autem paulo antè, ἔοικε δὲ πολιτικὸν λέγεσθαι ἡ δικαιοπρᾶξις καὶ ἡ ἀδικία, ἀλλὰ δίχα τὸ συνάγγις ἢ πλὴν ὁμωνυμίαν αὐτῆς, λαμβάνειν. In v. l. red. litur Æquiuocè, item Æquiuoca nominis communione, ex Gaza.

Ὁμωνυμία, (q.d. Cognominitas. ita enim potius dicendum esset, si à Cognominis fingere substantiuum liceret, quàm Cognominatio, vt habent v. l.) Nominis communitas. vt in loco Arist. quem modò protuli in Ὁμωνύμως.

Ὁμωνυμέω, ῶ, Cognominis sum, Idem mihi nomē est. Et ὁμωνυμεῖν, Cognominē esse, vel cognomines. Athen. Λαμπρομελὴς δὲ καὶ ῥητῶς τὰς πλειάδας φησὶν ὁμωνυμεῖν ἢ συνεστάναι. Porphyrius hoc vocat κοπωνεῖν καὶ πώνυμα.

C. Παρώνυμος, ου, ὁ & ἡ, Denominatiuus, seu q.d. Denominatitius. Ab alio vocabulo denominationem habens. Exponitur etiam Denominatione similis: de qua expositione dicam in Παρωνύμως. Apud Aristotelē sunt. παρώνυμα, vt γραμματικὸς à nomine γραμματική, & ἀνδρεῖος à nomine ἀνδρεία. Dicuntur certè παρώνυμα quæcunque ab aliis deriuata sunt, quæ & ἐπώνυμα, atque adeo ipsa etiam propria nomina quæcunque deriuata sunt ab alio quopiā nomine, quod est appellatiuū. vt quum dicitur nomen hoc Πλάτων esse παρώνυμον à πλατύς: & Φίλων, à φίλος: & Θρᾴττων, à Θρᾷξ. itidémque alia quamplurima. Vide Παρωνύμως, item Παρωνύμων.

Παρωνύμως, q.d. Denominatiuè, seu Denominatitiè. Plut. in Quæst. Rom. Πυθαγορικοὶ ἐκέλευον μὴ κύνας ἀφωνοῦντας ἀπὸ τῆς λαγωβολίας αἰτίας· τὸν δὲ λάθυρον ἢ τὸν ἐρίζηλον ὡς παρωνύμως τὸ ἐρίζειν ἢ τὴν λήθην. vbi vel deest aliquod participium, nimirum καλοῦντας, aut aliud huiusmodi, vel scribēdum παρωνύμως, vt ex vet. cod. habet mea editio.

Παρωνυμία, Appellatio denominatiuè facta, & q.d. deriuatiuè. vt si dicas vocem illam ἐρίζηλος esse παρωνυμίαν ἀπὸ τῆς ἐρίζειν. At verò Aquilæ Romano παρωνυμία est quæ aliis παρονομασία. Dicit autem esse leuem imitationem. vbi repono Immutationem. addit enim, Hæc figura ita ornat orationem, vt in nomine aut in verbo interdum syllaba, nonnunquam litera immutata, diuersa significet. vt si velis sic enuntiare, Prætor iste, vel potius prædo sociorum. Vide ibi & aliud exemplum.

Παρώνυμος, ν, ὁ & ἡ, Denominatione similis. inquit Bud. afferens ex Plat. De leg. lib. 6, αἰσχρὸν γὰρ μᾶλλον καὶ ὦπιες παρωνυμίους ποιεῖ χρῆσθαι πόλιν ἅπασαν. vbi παρώνυμα vocari ait vel vocabula denominatione similia, vel Denominationes. At in v. l. ex eo affertur in libris De leg. (non addendo quoto libro) παρώνυμος pro Denominatione similis: sed falsò fortasse pro hoc παρωνύμως.

Παρώνυμον, Cognomen. ἐπώνυμον. Chrysippus apud Athenæum lib. 13. τὴν ὦπα ὦπιν προσκεφάλαιον, παρώνυμον ἔχον κόρσην. quem locum afferens Eustathius, legit προσκεφάλαιον. vbi annotatione etiam dignum censuit παρώνυμον pro ὄπισθιον positū. Ideó autē annotauit quòd reuera sit rarum. sed inuenitur tamen & apud Plut. nō vno in loco. Legimus enim in Fabio, παρώνυμος στρατηγός. In Numa autem, ἀπὸ δὲ Μαμίλιου Μαμιλίας οἷς δόξαι τοῦτο καὶ Ῥωμύλον γήμασθαι παρώνυμον ἐκ τῆς βασιλείας. Faciūt autem hi loci vt suspicer apud eum in lib. De sera numinis vindicta, pro παρωνύμῳ reponendum παρωνυμίᾳ. vbi scribit, παρωνύμῳ χρυσώματος αὐτὴ τῷ ὀνόματος. Accipi autem ibi siue παρώνυμον siue παρωνύμως pro cognomine, manifestum est, quum pro eodem subiungat ἐπωνύμως. Quid si verò dicamus hic superesse, vt ibi contra deesse? ita enim legitur, ἐκαλεῖτο Καλλιόπης, ὡς ἔστιν εὑρεῖν αὐτῷ Κόρακι ἐπώνυμον. Vsus certè huius NOMINIS Ἐπώνυμον nullum exemplum inuenio: vnde fit vt lubenter ex hoc in alterum transferam, nimirum vt hic ἐπώνυμον, ita illic παρωνυμίᾳ legens.

Παρωνυμίζω vel Παρανυμάζω, Denomino. Pro qua significatione Bud. affert παρωνυμίζω ex Aristotele: παρωνυμοίζω autem ex Themistio, scribente, οὐ γὰρ αἱ δραχμαὶ τὸν χαλκὸν, καὶ κλίνω, ξύλον· ἀλλὰ παρωνυμάζοντες, τὸ μὲν, χαλκοῦν, τὸ δὲ, ξυλίνιον. id est: vtentes vocabulis quæ deriuata sunt à χαλκὸς & à ξύλον, vocamus χαλκοῦν & ξυλίνιον.

C. Πολυώνυμος, ν, ὁ & ἡ, (q.d. Multinominis) Multa nomina habens. Vtitur hac voce πολυώνυμος is qui nunc extat Orpheus. item Hesiodus: qui dicitur itidem appellasse ὕδωρ πολυώνυμον, à colorū varietate. Exponitur verò & ἔνδοξος, τίμιος, id est Celebris, Honoratus. Vide alia apud Hesych. de cuius verbis dicam & in Πολυωνυμία.

Πολυώνυμα vocata fuerunt & ea quæ alii dixerunt συνώνυμα. Vide Eustath. pag. 8.

Πολυωνυμία, ας, ἡ, Multitudo nominum. Callim. hymno in Dianam, circa principium, Δός μοι παρθενίλῳ αἰῶνον ἅπαν φυλάσσειν, Καὶ πολυωνυμίαν. ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ. Vbi habes πολυωνυμίαν Ionicè pro πολυωνυμίαν. Explicatur autem hic locus (vt de hoc obiter lectorem moneam) verbis Hesychii, qui postquam dixit μονάδα vocari solitam πολυώνυμον, addit esse Apollinis epithetum. Perinde enim est acsi diceret Diana, Fac sim æquè πολυώνυμος atque Apollo, aut magis etiam: adeo vt polyonymia certare mecum non possit. Item Celebritas, Gloria. vt πολυώνυμος exponitur ἔνδοξος.

Πολυωνυμία interdum pro συνωνυμία, sicut πολυώνυμα dixi appellata quæ & συνώνυμα. Vide Eustath. p. 4.

C. Προώνυμος, Nomen habens antea. In v. l. exponitur Prænominatus, vbi affertur hic Nonni versus, Ὕδωρ πολυώνυμον ὃν πιον πομπῆς.

C. Συνώνυμος, ν, ὁ & ἡ, vt συνώνυμος λέξις. Nomen seu vocabulum commune cum alio significationem habens. Vocabulum cum alio significatione cōueniens. Nam συνώνυμα vocabula sunt hæc, (quæ & πολυώνυμα voca-

ta tradit Eustathius) βροτὸς, μέροψ, πολυφάρμακος: itidem, ξίφος, ἄορ, ἀκωκή, σίδηρος: sic ἔγχος, ἔγχεος, χάλκεος ὀργή. Apud Theophr. Hist.pl.libro 9, συνώνυμα redditur à Gaza Nominis consortes. Apud Aristot. legitur sing.num. συνώνυμος Ethic.5, cap.2, ὥστε φανερὸν ὅτι δίκαί τις ἀδικία ἔσται πρὸς τὸν ἄλλον ἀλλ' οὐ μόνον συνώνυμος. vbi quidam ex vet.interpr. reddiderunt Vmnoca, quum potuissent & Latinius & apertius reddere, Eodem nomine appellata, vel communi. Aut, Cōmunionem nominis habens. Sic autē differre traduntur συνώνυμα & ὁμώνυμα: vt συνώνυμα quidem sint, idem significātia nomina, vt ea quæ paulo antè protulit (cuiusmodi apud Latinos, Ensis, Gladius, Mucro) at ὁμώνυμα non eiusdem significationis, sed idem nomen habentia: vt homo pictus & homo viuus hominis voce ὁμωνύμως cōprehendūtur. Martianus Capella, (si quæ eius esse debet autoritas) Æquinocū dixit αἰπὸ τοῦ ὁμωνύμου: scribens Æquinocum esse quando multarum rerum vnum est nomen, sed non eadem definitio: vt leo. Nam quantum ad nomen attinet (inquit) verus & pictus & cælestis, leo dicitur: quantum ad definitionem, aliter verus definitur, aliter pictus, & aliter cælestis. (Sic autem & Eustath. postquam dixit, βοῦς γὰρ ὁ ἔμψυχος ὁ τετράπους ἰκανῶς: καὶ κύων δηλονότι ὁ χερσαῖος: ἐπὶ δὲ ἀστερισμοῦ ἄλλος βοὸς, καὶ ὁ ἔντομος κύων, ὕστερος ἀπὸ ὁμοιότητός τινος πρὸς τοὺς πεζούς ἐλαχεν κλῆσις: subiungit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὅτι ἐπίκοινον μυρίων ὁμωνύμως λέγεται. καὶ πῶς ὅταν ὁ τῷ ὁμωνυμίᾳ συναδόντι ἢ σύζυγον ἤθροισεν) At αἰπὸ τοῦ συνωνύμου dixit plurinocum, scribit esse enim plurinocum, quādo multis nominibus vna res dicitur, vt gladius. nam & ensis (inquit) & mucro idem significant. Cuius verba ideo etiam profero, quòd in v.l. falsò annotetur eum ὁμώνυμα vocare pluriuoca. At verò Aristoteles συνώνυμα esse dicit, ὧν τὸ ὄνομα κοινὸν, καὶ ὁ κατὰ τοῦτο λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός: οἷον, ζῷον, ὅ, τε ἄνθρωπος καὶ ὁ βοῦς. ταῦτα γὰρ ἐκάτερον κατὰ ὄνομα κοινὸν ἐστὶ, καὶ ὁ κατὰ τοῦτο λόγος τῆς οὐσίας ὁ αὐτός.

Συνώνυμος, Communi seu eadem diuersorum vocabulorū significatione. Vel, Vocabulis inter se significatione conuenientibus. vt quum dicuntur aliqua vocabula pro eodem poni συνωνύμως. Plut. λέγεται δὲ συνώνυμος ἀὴρ καὶ πνεῦμα, Duo hæc nomina significatione conueniunt.

Συνωνυμία, Nominis communio. Vel potius, Nominis cum alio communio in significatione, vel Nominum inter se communio. Vel, Diuersa vocabula idem significantia. Rom. Aquila inter schemata orationis συνωνυμίαν numerans, Synonymia (inquit) communio nominis. Vtimur autem eo genere eloquutionis quoties vno verbo non satis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonstrare: ideóque in eiusdem significationem plura conferuntur. vt si dicas, Prostrauit, afflixit, perculit.

Συνωνυμία dialecticis, quum pluribus eadem definitio conuenit: vt hominis definitio, Socrati, Platoni, ac cæteris. Vel, Quum eidem & nomen & nominis definitio rectè tribuitur: vt homini animantis. Alioqui est ὁμωνυμία. vt pictus Mercurius, seu Mercurii simulachrū habet quidem idem nomen, sed cui definitio non conuenit. v.l. Vide paulo antè συνώνυμα ex Aristotele.

Συνωνυμέω, ῶ, pro συνώνυμός εἰμι, seu συνώνυμον. vt quum dicunt grammatici συνωνυμεῖ τὸ ἄνθρωπος τῷ ἀνθρώπῳ, Nomen hoc ἄνθρωπος cum nomine ἀνθρώπου conuenit significatione. Et συνωνυμεῖν pro συνώνυμον vel συνώνυμα εἶναι. HINC Συνωνυμάντας, idem quod συνωνύμως, Communi seu eadem diuersorum vocabulorum significatione, Vocabulis inter se significatione conuenientibus.

C. Τεώνυμος, υ, ὁ & ἡ, q.d. Trinominis, (sicut δίωνυμος dicitur qui Latinè Binominis) VNDE Τεωνυμία, (q.d. Trinominitas) Tria nomina. Eustath. pag.353, quum dixisset, ἦτοι οὖν ὁ ἀλέγων, ὅτι οὐ μόνον Ζωπύρου οἱ τῷ Παιονίδου, ἀλλὰ καὶ Τρώες ἤδη δὲ καὶ Λύκιοι, subiungit, τεωνυμία δὲ ἐνταῦθα καὶ οὕτως, ὡς καὶ ὅτι τὸν Μυρμιδόνων ἡγεμόνα.

C. Θεώνυμος, ου, ὁ & ἡ, q.d. Ferens nomen suum. id est Ferēs veritatem nominis sui. (vt familiarem afferam expositionem & quæ omnino sit ad verbum) Id est, Cui verum est nomen, seu Qui verè est talis qualem nomē testatur. (cui contrarium est ψευδώνυμος) Potest etiam

exponi Suo respōdens nomini, item Ex re nomen habens. (vt Ouidius de anu dixit quæ vt δίφας vocabatur, sic verè semper erat δίφαλέη) Theodoret[9] Hist.eccles. lib.2, πλὴν ὁ Ἱεροσολύμεις δὲ θεωνύμοις ἀρετῆς Μακαρίοις ὀπτεύθη, φερώνυμος αὐτῷ, καὶ παντοδαπῆς κεκοσμημένος ἀγαθοῖς. id est, (inquit Bud.) Moribus nominis sui vim significarumque referens, & appositè sic huncupatus, quasi nomen eius, ad exitum eius omen fuerit. Idem lib.5, Πραΰλος πλὴν τῆς ὀνομασίας ἔσπευδε πολιτείαν, αὐτῇ τῷ ὄντι φερώνυμος. i. Qui vt πραΰλος vocatur, ita est re vera πρᾷος, id est Mitis & clemens. Sonat autem πραΰλος q.d. Clementulus. Et φερώνυμον ὄνομα quod Homerus & Hesiodus appellarunt ἐπώνυμον, vt multis suprà docui.

Φερώνυμος, Nomine verè ipsi rei respondente, Nomine rei congruo. Item φερωνύμως προσαγορεύειν, A similitudine congrua, rectè appellare: sequendo Budæi interpretationem, qui hæc verba Aristot. De mūdo, ὡσπερ γὰρ φερωνύμως αὐ κορυφαῖον προσαγορεύθη τοῦτο, ita vertit, Quē à similitudine sanè congrua κορυφαῖον mundi rectè appellaueris.

Φερωνυμία, Nominis conuenientia cum re, Nominis congruentia. Eustath. pag.776, διὸ καὶ πλὴν Λιλαιώτιδι ὁ πεντὴς ἐπώνυμον οὕτω καλεῖσθαι φησὶν, ἤγουν ἵνα ᾖ φερωνυμίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος.

C. Ψευδώνυμος, υ, ὁ & ἡ, Mēdax nomine, (vt dixit Ouid. Mēdax cognomine) Nomen suum mentiens, Non respondens suo nomini, seu Nomen habens rei non respondens. Opponitur enim τῷ φερώνυμος, vt modò dixi. Æschylus in Prometh. vincto, pag.44 meæ editionis, Ἥξεις δ' ὑδρηλὸν παλαιὸν ψευδώνυμον. vbi schol. annotat hoc dici de fluuio cui Ἄραξις nomen est, impositum ei ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν, à magno videlicet vndarum fragore. & quoniam ὦ ὀνόματι ἡ Ἄραξις σωφρόνως ἔδοξε, vocasse eū ψευδώνυμον. perinde ac si dixisset, Qui non immeritò vocatur Araxis.

Ψευδωνύμως, Mēdaci nomine, Falso nomine, Nomine rei non cōueniente. Æschyl. in Prom. vincto, pag.10 meæ editionis, Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν. αὐτὸν γὰρ σε δεῖ προμηθέως Ὅτῳ τρόπῳ τις δυσμαθείᾳ τύχῃς.

Compositæ in ωνυμια desinentia, non præcedentibus adiectiuis in ωνυμος.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, Pronomen, Pars illa orationis quæ pro nomine ponitur. Extat passim apud grammaticos, & quidem cum alios, tum Eustathium: apud quem habes & αἰτωνυμία προσώπου, & κτητική, item αἰαφορική: necnon συνδετικὴ. Vide & suprà in Ἀντονομασία quædam eius verba de vsu αἰτωνυμίας.

Ἀντωνυμικὸς, ὴ, ὸν, q.d. Pronominalis, Ad pronomen pertinens. ITEM Ἀντωνυμικῶς (q.d. Pronominaliter) Habendo vsum pronominis, seu Obtinendo locū pronominis. Repetitur autem & nomen illud & hoc aduerbium apud grammaticos.

C. Μετωνυμία, ας, ἡ, Transnominatio. (si tamen formam vocis respiciamus, μετονομασία quidem est Transnominatio: at μετωνυμία sonat q.d. Transnominitas) A Fabio exponitur Nominis pro nomine positio. Cuius vis est (inquit) pro eo quod dicitur, causam propter quam dicitur, ponere. Sed vt ait Cicero, ἐπαναγλῶ rhetores dicunt. Hæc inuenta ab inuentore, & subiecta ab obtinētibus significat. vt Cererem corruptam vndis. &, Receptus terra Neptunus classes aquilonibus arcet. Vide plura ibidem. Is autē Ciceronis locus cuius hic meminit, habetur in oratore ad Brutum, vbi scribit, Mutata [verba, ea dico] in quib[9] pro verbo proprio subiicitur aliud quod idem significet, sumptum ex re aliqua consequenti. Quod quanquam transferendo fit, tamen alio modo transtulit quum dixit Ennius, — arce & vrbe orba sum: alio modo, si pro patria arcem & vrbē dixisset. Et, horridam Africam terribili tremere tumultu, quū dicit, pro Afris immutat Africā. Hanc, ἐπαναγλῶ rhetores dicūt, quia quasi summutātur verba pro verbis, μετωνυμίαν grāmatici vocāt quòd nomina trāsferantur. Eustathius ait in eo quod Homerus dicit Πανδαρίου κούρην, (id est Pandarei filiam) αἰτὶ τῆς ἀνδίνος (id est pro latinia) esse κατ' ἔξοχην μετωνυμίας vel μετωλένης. quem apud Pindarum esse frequentem, quippe

multorũ locorum mentionem faciẽtem qui ab heroidibus nomen acceperunt, de locis illis tãquam de personis loquatur. At Fabius non in illo libro ex quo verba quædam protuli, sed lib.9, cap.3, alium quendam vsum μετωνυμίας affert, quem apud eum vide.

Μετωνυμικός, ή, όν, Metonymicus, Ad metonymiam pertinens, vel Metonymiam habens, Per metonymiam positus. ITEM Μετωνυμικῶς, Metonymicè, Per metonymiam, Vtendo metonymia. vt μετωνυμικῶς δὲ πᾶν τὸ λέγεται.

De compositis in υμιος seu υμιον desinentibus.

In υμιος & υμιον desinentia composita sunt Παρωνύμιος & Παρωνύμιον, item Ἐπωνύμιον: sed de illorum quidem scriptura constat, at hæc suspecta est, vt in Παρωνύμιος docui, quod vide post Παρώνυμος.

ΟΝΟΣ, ου, ὁ, Asinus. Il. λ, Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἀρούρας ἰὼν ἐτίναξε παῖδας Νωθὴς, ὃς δὴ πολλὰ παρὲξ ῥόπαλ' αἰμασιὴς ἔαγεν. Vbi νωθὴς ὄνος qui Virgilio Tardus asellus, Ouidio Lentè gradiens asellus. Xen. Pæd.7, de Phœnicibus, πεζὸν ὄντα τὸν πολὺν βαρος τῶν κυρτῶν ταῦς, ὥσπερ οἱ ὄνοι οἱ καθήλιοι, asini clitellarii. Idem Pæd.1, ὄνοι ἄχθοι. contrà Plut. Alex. ὄνος ἥμερος. Athen. lib.5, ὄνων ἴλαι πίνω. Et lib. 10, ὅπου ὄνων ἅρματα κομιζόντων. At de ὄνου γνάθος, ὄνος πόκας, ὄνου σκιά: itẽ de ὄνος αἰτιώτιος, ὄνος ἄχθος μυσήεντα, vide Hesych. Vide & alia apud Suid. & Erasm. in Chil. Apud Nicandr. autẽ in Ther. ὄνος πτόλιος origani species quædam est, quasi ὀνόφυλλον, vt schol. tradit, Σκληρὸν καὶ ὄνος πτόλεος ὀρείχαλκον. Ὄνοι dicuntur etiam stellæ duæ iuxta φάτνην, id est præsepe, collocatæ, non lõgè à cancro, vt docet Proclus. Latini Asellos & Asinos nominãt. Plin. lib.18, cap.vlt. Sunt in signo cancri duæ stellæ paruæ, asselli appellatæ, exiguum inter illas spatium obtinente nubecula quam præsepia appellant. Festus Auienus, in cãcro, — qua duro concaua dorso Tegmina curuantur, geminus micat ardor in auras: Hos dixere asinos, ortos Thesprotide terra. Et mox, — hos itidem qualis præsepibus esse Forma solet, dispar chelarum forma coruscat. Vide plura de his asinis in comment. Germanici Cæsaris Phœnomenis addito.

Ὄνος sive Ὀνίσκος, piscis etiam nomen est. Ath. libro 3 ex Dorione, de piscibus quibusdam loquens quibus plura tribuuntur nomina, & speciatim de χαλκάρη, Καὶ γὰρ ἡ τοῦτον, ἵνα ὄντα ἰχθύα, πολλῶν ὀνομασιῶν τυγχάνει. καλεῖσθαι γὰρ καὶ βάκχον καὶ ὀνίσκον καὶ χαμαρίω. Sic Eustath. pag. 862, ὄνος, ἰχθὺς ποιὸς, ὁ καὶ ὀνίσκος & βάκχος. Apud eundem tamen Athen. libro 7, idem Dorion χαμαρίω sive χαμαείτη, speciem facit ὀνίσκου. nam de fluuiatili muræna loquens, ait, ἔχει μίαν ἄκανθαν ὁμοίαν τῷ ὀνίσκῳ τῷ καλουμένῳ χαμαρίᾳ. Sic Plin. lib.9, cap.17, Asellorum duo genera: callariæ minores, & bacchi, qui nõ nisi in alto capiuntur, ideóq; prælati prioribus. De lapillis autem quos ὄνος piscis in capite habet, lege quæ Athen. lib.7 ex Aristot. refert, & quæ Plin. lib.32, c.10. Sed notãdum Dorionem discrimen statuere inter ὄνον & ὀνίσκον, vt Athen. docet loco citato, hæc ex eo verba proferẽs, ὄνος, ὃν καλοῦσί τινες χάδον γαμπρίδας, ὃν καλοῦσί τινες ὀνίσκον τε καὶ μάξενον. alii tamen nullum ponunt, vt Euthydemus ibidem, de ὄνῳ loquens, οἱ μὲν βάκχον καλοῦσιν, οἱ δὲ χαλκαρίω, οἱ δὲ ὀνίσκον. & Archestratus, τὸν ὄνον, τὴν χαμαείαν καλέων. Quod verò attinet ad χαμαρίς, χαλκαείας, χαμαείας, & γαμπρίδας, eiusdem piscis nomen sunt, scripturam tantùm differentẽ habens. Vide & Ælian. Ὀνίσκοι Eustathio sunt εἴδος τι σκαρῶν, vt in Ὀνίας videbis. Est Ὄνος præterea genus quoddam locustæ, cui etiam nomen ἀσίφηνος. Dioscor. libro 2, capite 57, ἡ δὲ λεγομένη ἀκρὶς, ἀσίφηνος, ἣν ὄνος, ἄπληρός ἐστι καὶ μεγαλόκηφαλος.

Ὄνος sive Ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola quædam multipes, coloris fusci & subcinericii, nascens in locis humectis, sub aquariis plerunque vasis: quæ contacta in orbem pilulæ rotundissimæ similem se complicat. alio nomine κυλλαίς dicta & πολύπους & κώπη vel coniunctim ὄνος πολύπους, ὄνος καπτιδίος: Latinis Multipeda, Cutio, Porcellio: quã vocem Itali retinere dicũtur. Dioscor. lib.2, c.37, περὶ κυλλαρίδων, Ὄνοι οἱ ὑπὸ ταῖς ὑδρίαις, ζῶά εἰσι πολύποδα, σφαιρούμενοι καὶ ταῖς ὑπερθὲν τῆς χειρὸς. Galen. lib.3 De loc. aff. ὀνίσκος καπτιδίος, ζῷόν ἐστι πολύπουν, ὃ πὶς ὑδρηροῖς ἀγγείοις ἢ ὑπὸ ταῖς κοπρίαις ἡλισκόμενον, καὶ ὃ πὰς τῆς δακτύλων ἐπαφῆς σφαιρούμενον. Idem lib.11 De simpl. medicam. fac. in cap. περὶ δρακόντων, hæc animalcula à quibusdam sui temporis hominibus dicit appellari κυάμους, quoniam προσπλάσσουσι τοῖς ἐδωδίμοις κυάμοις εἰς τὸ ὅταν ἑαυτοὺς σφαιρώσωσι, φασὶ κατὰ τῶν χόλων ὄντας. Scrib. Larg. cap.5, Bestiolæ multorum pedum, quæ tactæ cõplicant se in orbem pilulæ rotundissimæ similem: καπτιδίους ὄντες aut πολύποδας Græci hoc genus animalium vocant. Marcell. Empir. cap 9, Cutiones, bestiolæ sunt multipedes, cute dura & solida: quæ tactæ complicant se in orbem pilulæ rotundissimæ: πολύποδας Græci appellant. Idem alibi, Multipedes cutiones, qui in stercore nascuntur, quique contacti in globulos cõplicantur. Et alibi, In locis humidis & sordidis sub lapidibus inueniuntur bestiolæ multipedes, quæ contactæ contrahuntur & rotundantur. Cæl. Aurel. Chroniõ lib.1, cap.4, Et porcelliones, hoc est animalia quæ humectis & aquosis locis sæpe nascuntur, à Græcis appellata ὀνίσκοι. A Theophr. quoque ὄνος vocatur. vt libro 4 Hist. pl. cap.4, de serpentibus & lacertis, quæ ἄπουα esse animalia dicit. περὶ δὲ λίβυας λέγεται ὅτι τὸν ὄνον ἐδίαν ζῶιον, ὃς καὶ παρ' ἡμῖν γίνεται πολύπους καὶ μέλας, συναποσύρεσθαι εἰς ἑαυτό. vbi quidam legendum putant συσταιρούμενον, quoniam Galenus eum σταιρᾶσθαι dicit. Apud eundem, eodem libro, capite 7, de quercu, καὶ κάτω δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ καυλῷ ἀποφυόντων πιῶν ὄλων, ἐν ᾗπερ διδυκάς οἱ ὀνίσκοι ἢ ἄλλ' ἄττα, καὶ τὸ ὅμοιον πολύποδι, pro ὄλων nidem reponũt ἰούλων, & ὀνίσκοι pro ὀνίσκοι: annotántque Hesychium & Suidam confudisse ἴουλον, & ὄλον, quippe apud quos hæc verba legantur, Ἴουλος, ζῶόν ἐστι πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄλον. πιὼν δὲ καὶ τὸν ὀπὸ τῶν ὑδρίων γινόμενον ὄλον πολύποδα καὶ συσταιρούμενον. ἴουλον καλοῦσι. Erraile præterea Plinium lib.29, cap.vlt. vbi ait, Millepeda, ab aliis centipeda aut multipeda dicta, animal est è vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactúque contrahens se: ὀνίσκον Græci vocant, alii πίλον. Illam autem quæ non arcuatur, σκίπα Græci vocant, alii σκολόπιόδρα, minorem pernicioſamque. Erraſſe inquam, quòd ὀνίσκος nec pilosus sit vermis, nec arcuatim repat, nec millepeda aut centipeda dicendus sit, sed multipeda: millepedam autem siue centipedam, vermem terræ pilosum, quique multis pedibus arcuatim repat, animal esse ex erucarũ genere, vites corrodens atque olera: & à Columella hirsutam dici, à Græcis ἴουλον, teste etiam Suida, cui ἴουλος est ὁ ἐν ταῖς ἁμπέλοις σκώληξ πολύπους. A qua hirsutia ἰούλους dici quosdam etiam pilosos vermes nigros, è terrestrium lumbricorum genere, quod è maris litoribus effoditur ad piscium escã: quia hirsutam siue millepedã villis repræsentant. de quibus Numenius apud Athen. lib.7, Καὶ δὴ σύ γε μεσσαιπολιείαις ὅ, τι παρ' ἄκρας Δήεις αἰγιάλοιο γαλήφα. σοὶ μὲν ἴουλοι Κεκλίσονται, μέλανες, γαιηφάγοι, ἴντερα χαίνης. Superiores autẽ ἰούλους à Lycophr. schol. vocari ἰούλους μυριόποδας, & longè differre à scolopendra, vt & Nicand. in Ther. docet, qui ait, Οἶδά γε μὴν καὶ ἴουλον ἃ μύδεται, ἠὲ ὁλοὸς σκὶξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγῳ τι, καὶ ἀμφιπαρὴς σκολόπενδρα. vbi schol. ἴουλον esse dicit εἶδος σκώληκος τῷ καλουμένῳ μυριόποδος. Erraſſe præterea eundem Plin. lib.30, cap.8, vbi ait, Prodest vrinæ, millepedã oniscon bibisse. dicere enim potius debuisse multipedam oniscon, πολύποδα ὀνίσκον, vt Græci vocant. nam μυριόποδα ὀνίσκον diuersum esse, ex prædictis patere. Rectè autem eundẽ Plin. scribere c.6 eiusdem libri, Multipeda quoque, quem oniscon appellauimus, medetur, denarii pondere ex vino cyathis duobus pota.

Ὄνος in quodam ludi genere cui nomen εὐφημία, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur. Poll. lib.9. Sed & in ἁρπακτίνδα ludo, is qui inter eos qui fugiebant, captus esset, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, vt idem Poll. eodem libro docet, his verbis, ὁ μὲν ζώνην ἀφῃρῆσθαι τὴν φυγόντων, ὄνος ἔδει καθῆσθαι. De priori ludo, id est sphærico, Eust. pag. 1601, ex veteribus, τὴν σφαῖραν (videlicet σφαῖραν) παίζοντων τοὺς ἀφιγνικῶντας, βακτηρίας ἐκάλουν, οἷς ὅπερ ἀσμώματι τὸ ἅρπυιαν, ὄνους δέ, ὃς ἢ ἁπηλάσης. vbi hæc subiungit exempla: Ex Plat. Thext. ὁ δὲ ἀμφοτὰν,

καθαίρεται (ὡς φασὶ οἱ σφαιρίζοντες) ὅταν ὀξὺ ἀπὸ τοῦ ἐναντίου πίπτῃ αἰσθάνεσθαι. Βασιλεὺς ἢ ὄνος. Et ex Cratino, ὅτε ἀπορῶ καὶ θέλω τὰς λύρας. quibus subiungit, ἐοικὼς γὰρ ἀπορίᾳ, ὅταν καθαίρεται ἐλίσσων.

Ὄνος, Axis, ET Ὀνίσκος, Axiculus, i. Sucula: quæ & Ὄνθιος dicitur, vnde ὀνθεύεσθαι & καταθύεσθαι. Galen. in Lex. Hippocr. Ὄνοι δὲ καὶ Ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες, οἱ αὐτοὶ καὶ καλοῦσι λίθοι σφῆνες, ἢ λίθοι, ἢ καταίσιοι. Hæc enim addunt quædam exẽplaria. Aristot. in Mechan. quæst. 14, ἔξω τί ῥᾴδιον κινοῦντα περὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν οἱ μείζους τῶν ἐλαττόνων κάλλοπες, καὶ οἱ αὐτοὶ ὄνοι λεπτότεροι ὄντες τῆς αὐτῆς ἰσχύος τῶν παχυτέρων; Vbi ter ζυγὸν vocat ergatam machinam, & toties ὄνον suculam.

Ὄνος, Fusus. ἐφ' οὗ ἡ κρόκη πήθεται, vt Hesychius exp. Poll. lib. 10, cap. 28, καὶ μᾶλλον ἐὰν ὄνον, ἐφ' οὗ τοῦτο, ὀθόνην, ἄτρακτον καὶ σφόνδυλον. Et libro 7, cap. 10, ἐφ' ᾧ δὲ πήθεται ἢ τοῦτο, ὀθόνην καλεῖται, καὶ ὄνος. Quibus addit, λέγεις δ' αὖ ἄτρακτον ὀθονοφόρον, ἔνιον ἔλκειν. quo sensu Plin. dicit Torquere fusos. Ouid. — teretem versabat pollice fusum. Idem, — versato ducentem stamina fuso. Virg. — dum fusis mollia pensa Deuoluunt.

Ὄνος dicitur etiam superior molæ lapis, ὁ ἀνώτερος λίθος τῆς μύλου, vt Hesych. docet. A Poll. lib. 7, cap. 4, vocatur ὄνος ὁ ἀλιήτης: à Xen. ὄνος ἀγίτης, libro 1 Anabas. οἱ δὲ ἐνεπεπωκότες, ὄνους ἀλήτας ὁρῴησαν. vbi ὄνον ἀλήτην appellat (secundũ quorundam sententiã quem Matth. cap. 18 μύλον ὀνικὸν, molam asinariam, vt Varro de re rust. cap. 10, Molas asinarias vnas, & trusatiles vnas. Vide & ὀνεύω.

Ὄνος est etiam valis quoddam genus, appellatum fortassis ἀπὸ τοῦ ἀπὸ πάσσειν ἔχειν ὄνου μορφήν, vt schol. Aristoph. annotat in hunc Vesp. locum, Καὶ σὺν ὄνον μοι μὴ λάχῃς σὺ πεῖν, τὸν ὄνον τὸν ἀγοραῖον μισῶν. de quo mox, ad ὄνον animal alludens, — εἶτ' ἀπὸ λάχνης, Βρομιοπάμβους, τῆς σοῦ ὄνου μᾶζα ἡδέως πάνυ πέφθη. D

Ὄνος appellatur etiam Vnio in tessera: quæ & μοῦσαι & κύβος. Poll. lib. 10, de tesseris, καὶ μάλιστα ἢ τὰ μοῦσαι, ἢ ὅταν αὖ πᾶς ὄνος, καλεῖσθαι ἔχει κύβοι. Sic quidam acceperũt prouerbium illud, βασιλεὺς ἢ ὄνος, rex aut asinus. vt simile sit alii prouerbio, ἢ τεὰς ἢ ἐπὶ τοῖς κύβοις. Sed rectius intelligitur de illo qui in sphæristerio victus, ὄνος καθῆσθαι dicebatur, vt in quinto abhinc tmemate diximus. E

C. Ὀνοβάτης, Quæ asinum conscendit, eóque vehitur. Mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, & saxo impolita omnibus proponebatur: indéque asino impolita per ciuitatem vehebatur. qua infamia notatam, ὀνοβάτην appellabant. Ab eo tempore lapidem tanquam impurum & detestabilem vitabant: Erasm. in Chil. ex Plut. Hellen. initio, pag. 510 meæ editionis. Eadẽ ab Hesychio vocatur ETIAM Ὀνοβάτης. Ὀνοβάτης, (inquit) ὀνοβαπόδης, αἱ ὅτι μοιχείᾳ ἁλοῦσαι γυναῖκες καὶ ἐξενεχθεῖσαι ὀπίσω ὄνων. AT Ὀνοβατῶ, Asinum admitto, hoc est Facio vt asinus equam ineat. ὅταν βιβάζω. Xen. De re equ. pag. 548, αἱ γὰρ ἀγελαῖαι τῶν ἵππων οὐχ ὁμοίως ἐπαμῶνται ὥσπερ ὄνοι τῇ ὀχείᾳ· ἐῶσι γὰρ οὐδὲν ἧττον αἱ κρεμῶνται. ὥστε ἀνάγκη ἐστὶν ἀπὸ χειρὸς πολὺ ὀχείαν τὰς ἵππους ἄπαντας εἰ ὀνοβατοῦντας. Vbi tranlitiuè capitur. Poll. autem neutraliter ὀνοβατῶν dicit de ipsis asinis equas ineuntibus. sic enim scribit lib. 5, cap. 45, ὄνων δὲ ἴδιον τὸ Ὀνοβατῶν, ὅταν ἵπποις ὀπιβαίνωσι. E

C. Ὀνόβαπτον, Species bliti. lingux similis. Gorr.

C. Ὀνόβρυχις, planta lentis folio, longiore paulo, caule semipedem alto, flore rubenti, radicibus exiguis. Nascitur inculeis & aquosis locis. Gorr. ex Dioscoride. libro 3, cap. 170.

C. Ὀνόγυρος, herba quæ aliàs αἰάγυρος. Nicand. in Ther. v. 71, — καὶ ἐμπρίστ' ὀνόγυρον. Suidas, Ὀνόγυρος, φυτὸν ἐξέχυσεν, ὅταν τελεσίδωρον ὄζῃ. οἱ δὲ αἰάγυρον αὐτὸ φασιν. vnde trãslatum esse prouerbium dicit, κακῶς τὸν αἰάγυρον, de iis qui ipsi sibi mala accersunt. Nicãdri schol. in Alexiph. vers. 56, χαμαίπιτυν vocari ait eam herbam quæ & ὀνόγυρος & ἀδῆκις dicitur & ὀνία ἀχεία. quæ nonnulli vt inepta reiiciunt. F

C. Ὀνοκένταυρος, ου, ὁ, animal apud Ælianum. Ὀνοκένταυροι dæmonum genus tenebrosum καὶ κακῶλον, apud Aquilam. δαιμόνων τι γένος κακῶλον καὶ σκοτεινὸν τὴν ὀπτασίαν, qui & τερατῶδες. Hesych. Meminit & Hieron.

C. Ὀνοκόλης, ου, ὁ, Qui asinariam molam vel ὄνον impellit & agitat, Molitor. Poll. lib. 7, cap. 4, τὸν δὲ καὶ μυλοκόπον, ὀνοκόπον Ἀλεξις ἔφησεν ἐν Ἀμφισβήτει, Ὀνοκόπος τοῖς ἀλικῥυόεσσι τοῖσδε κοπίοντας ὄνους. A

C. Ὀνόκωλος, Pedes asininos habens. Empusæ epitheton, de qua Aristoph. Ran. — καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἕτερον. vbi schol. exponens quid sit βολίτινον σκέλος, ait, ἔνιοι δὲ ἔνον σκέλος λέγουσι. διὸ καὶ ὀνόκωλον καλεῖσθαι ἐνίοκωλον. Dicitur eadem & ὀνόσκελις, & Ὀνόκωλος. Vide & sequens Ὀνοπόλη. B

C. Ὀνοπόλη, apud Etymolog. in Ἔμπουσα, perperã P R O Ὀνοκώλη, vt restituendum ex lex. meo veteri, cui multa cũ Etymologico sunt cõmunia: vbi sic legitur, Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Et paulo post explicatum nominis etymon, οἱ δὲ φασιν ὄνου σκέλος ἔχειν αὐτό. ὅθεν ὀνοσκελίδα, ὀνοκώλιον, ὀνόκωλον, καὶ ὀνοκωλίαν καλοῦσι. Vide ET Ὀνόκωλος in Ὀνόσκελις.

C. Ὀνόπορδον, Crepitus asini. Herba est, de qua Plinius lib. 27, cap. 12, Onopordon si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. C

C. Ὀνόπυξος, η, ον, Buxus asinina, vt Gaza apud Theophrast. vertit, lib. 6 Hist. pl. cap. 3, vbi numeratur inter ea quæ habent φύσιν ἀκανθώδη. A Plinio quoque lib. 21, cap. 16, inter ea ponitur quæ & folio & caule spinosas lanugines habẽt. Retinet autem Græcum vocabulum.

C. Ὀνόσκελος, η, ον, Crura asinina habens. Ὀνόσκελοι, dæmonũ genus, de quo Cæl. Rhodig. lib. 2, cap. 6, Qui verò inaquosa & arida frequentant, corporibus arescentibus, (cuiusmodi ὀνόσκελοι pernoscuntur, qui sunt asininis cruribus) hi sese mares plurimũ exhibent, interdũ quoque leonem ac canem induere videntur. ET Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, empusa dicitur, ab asininis cruribus quæ ei affinguntur. Aristoph. schol. in Concion. vbi vetula quædam dicit ἀλλ' ἔμπουσά τις Ἑλκεσιμύ, annotat, ἐπὶ καλλωπισμῷ τοῦ ὀνοσκελίδα. est autem & ipsa dæmonis quoddã genus, vt paulo antè in Ὀνοπόλη videre est. Testatur & Eust. pag. 1704, vbi ex grammaticis quibusdam hæc affert, Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον, ὃ τοὺς μὲν ὀνόκωλον λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνόσκελιν. vbi properoxytonos scribitur, secus quàm apud alios. D

C. Ὀνοφορβός, οῦ, ὁ, Asinorum pastor, Asinarius, vt Cato appellat.

C. Ὀνόχηλος, ET Ὀνοχηλὲς, anchusæ altera species. Dioscor. lib. 4, cap. 24, αἴχουσα ἐπίφυλλα, λιθόσπερμα ἔνιοι δέ τινες ὀνοχηλὲς καλοῦσι· ἕτερα δὲ ὀνοχηλὶς καλεῖται: altera autem species DICITVR Ὀνόκλεια, de qua cap. præced. αἴχουσα, λιθόσπερμα ἔνιοι καλοῦσι, οἱ δὲ ὀνόκλειαν καλοῦσι. Vnde Plin. lib. 22, cap. 22, Est & alia herba, proprio nomine onochiles, quam aliqui anchusam vocant, alii arcebion, alii onocleam. A Galeno lib. 5 De facult. simpl. med. nominatur ὀνόχηλος, itidémque ab Aetio lib. 1, & paulo Ægin. lib. 7. At à Nicandri schol. VOCATVR Ὀνόχηλον. nam in hunc locum Theriac. ὅτ' αἴχουσαι θριδακιοειδὲς λάβῃ χαίτην, annotat θριδακιοειδὲς vocari quia folia habet θριδάκῃ similia: subiungens, τινὲς δὲ αὐτὸ καὶ ὀνόχηλον λέγεται. Apud Theophr. Hist. pl. lib. 7, cap. 10, perperam SCRIBITVR Ὀνοχίχαν. vbi Gaza vertit Turdaria.

C. Ὀνύχηλος, Vngulam seu pedem asininum habens. Tam infando nomine Iesus Christus dicebatur olim à veræ religionis hostibus, cui asininas aures affingebant, pedémque alterum inungulatum, toga indutum, librúmque manibus tenentem pingentes.

C. Ὀράχα SIVE Ὀρεθίρας, herbæ nomen, quæ potius vocanda αἰράχα & οἰνοθήρας, à vineo odore. In Dioscoridis tamen & Galeni ac Pauli Æginetæ editis exemplaribus hæc aliæque scripturæ reperiuntur, vt in Οἰνοθήρας admonui.

C. Ὄναγος, ου, ὁ, Asinus ferus: ὄνος ἄγριος, vt Herodot. & Xenoph. vocant: cui opponitur ὁ ἥμερος, mansuetus. Latini quoque onagrum appellant, vt Cic. Virg. Plin. & ante eos Varro libro 2, cap. 6, de asinis, Horum duo genera. vnum, ferum: quos vocant onagros: in Phrygia & Lycaonia sunt greges multi: alterum mansuetum, vt sunt in Italia omnes. Ibidem, Ad seminationem onagrus idoneus, quòd è fero fit mansuetus facilé. Vide Ælian,

Ælian.& Oppianũ. Item Machina quædã quæ alio nomine ἅρπαξ vocatur,vt Suid.reſtatur,his verbis,ὀναγοι, μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἅρπαγες, εἴ γε ἁρπάζειν δύνανται ὅπου καλόμενοι εἶχον. A T Ὀναγεὼν in v.l.exponitur Aſinarius. Ab Ὀναγος autẽ C O M P. Ὀναγόεσσα, τά,Onagrorum paſcua,Loca paſcendis onagris apta.In v.l.ſcribitur Ὀναχόεσσα, tunc autem ſignificat hæc vox,Loca in quibus onagri inambulant,Loca quæ onagri perambulãt ſiue pererrãt. Ab eodẽ D E R I V A T V R Ὀνάγειος.vt ὀνάγειον χρῶμα,color qualis eſt onagrorum, id eſt color cilicinus, vt Poll. docet:quum ait lib.7, ἔστι δὲ καὶ κίλλιον ἐσθῆτος χρῶμα, τὸ ὑπὸ ὀνάγειον καλούμενον. καὶ κίλωνα δ' τὸν ὄνον οἱ Δωριεῖς, καὶ κιλλακτῆρα, τὸν ὀνηλάτην.

C.Ὀνηλάσιος,ου,ὁ,Aſini dux,Agaſo.ὀνηλάτης.

C.Ὀνηλάτης,ου,ὁ,Agaſo:Agitator aſelli,vt Virg.in Georg. appellat.Plut. ὁ βουλόμενος τύπτειν τὸν ὀνηλάτην. Apud Athen. lib.13, ὦ πεισάθλιε Ὀνηλάτα, εἰ μὴ θᾶττον ὀκνήσεις ποτὶ Ἐκ τῆς ὁδοῦ. E T Ὀνηλατέω, ἀς Aſinum agito. apud Ariſtophanem.

C.Ἡμίονος,ου,ὁ vel ἡ, Mulus,Mula. Plato Apolog. ὡς τὸν αὐτὸν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἠργάτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους, ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἠργάτο (τί). Iliados ψ, Ἡμίονον ζαλαισγὸν ἄγων. quo epitheto alibi quoque vtitur,& item Heſiodus. Il. ω, Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κραιπνώτυχας ἀντιθύρους. Et in Bœotia,—ὅθεν ἡμιόνων ἦλθος ἀγροτεράων, mularum agreſtium ſeu ferarum. Il.ψ, Ἵππον ἔτηλον Ἐξιπτ', ἀδμήτην, βρίθος ἡμίονον κυέουσαν,vbi adiectiuè etiam capi poſſet pro Pullum ſemiaſinum. dicitur enim mulus ἡμίονος, quoniam genus ei partim ex equa eſt, partim ex aſino, vt teſtatur & Plin.libro 8,capite 44,Ex aſino & equa mulus gignitur. Ibidem, Gignitur etiam mula ex equo & aſina.Ibidem,Equo & aſina genitos mares,hinulos antiqui vocabant: contráque mulos, quos aſini & equæ generarent. Ἡμίονος S I V E Ἡμιόνιον,herbæ etiam nomen eſt, quæ & ἀſplenon vocatur. Dioſcor.libro 3, capite 151,ἄσπληον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ ἀσπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Et Theophraſt.Hiſtor.pl.libro 9, capite 19, τῆς δ' ἡμιόνου τὸ φύλλον τῇ γυναικείᾳ εἰς τὸ αἰγινῆν. μίγνυσθαι δέ φασι καὶ τὸν ὄνον τῇ ἵππῳ ὃ δὴ ἡμίονον. Et mox, χαίρειν δὲ σφόδρα ἅπαντα τὰ ἡμίονον αὐτῷ, χρῆσθαι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς πόνοις ἀσπλήνῳ. Videtur ergo dici ἡμίονος ſiue ἡμιόνιον, vel quòd mulæ eo delectentur, vel quòd ſterilitatem mulieribus accerſat cum muliene aut vngula coniuncta & adhibita. Plinius & ipſe hemionium appellat: libro 27,capite 5, Aſplenon ſunt qui hemionion vocant. Ἡμιόνιον Heſychio eſt etiam ὄρνις τινός.

Ἡμιόνειος,ου,ὁ, Mularis.vt ἡμιόνειον ζυγόν, iugũ mulare. hoc eſt,quo mulæ copulantur.Il.ω,Καδ δ' ἀπὸ παντελόφιν ζυγὸν ἦρτον ἡμιόνειον. Et paulo antè ἅμαξα ἡμιονεία,vehiculum mulare,ſeu currus mularis. Sic & Il.ζ, ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείῳ Ὀπάσειν, ἡμιόνους δ' ὕπαγον, ζεῦξαί θ' ἵππῳ ἀπήνην.Sed & ex Herodoto affertur ἡμιονειαι ἅμαξαι pro Carucæ à mulis tractæ. A T Ἡμιονεία,ſub.κόπρος, Mulare ſtercus, Fimus mularis.ἡμιονεία, (inquit Suid.) ἡ κόπρος τῆς ἡμιόνου.

Ἡμιονῖτις,ου,ὁ.Mularis. F O E M. Ἡμιονῖτις,ἡ. vt ἡμιονῖτις ἵππος Straboni, Equa mulos pariens. quæ ab Homero dicitur ἵππος βρίθος ἡμίονον κυέουσα. Aliàs ἡμιονῖτις abſolutè, vel ſubaudito nomine πόα, vel etiam ἡμιονῖτις βοτάνη, dicitur herba quæ & ἡμίονος ſiue ἡμιόνιον vocatur,& ἄσπληον.Galen.lib.8 κατὰ τόπους,ex Archigene,ad lienoſos,ἡμιονίτιδος βοτάνης,λύει οἱ μὲν ἄσπληον, οἱ δὲ σκολόπενδρον λέγουσι. Gorræus, Ἡμιονῖτις,herba quam ἀσπλήνιον plerique vocãt,alii πύκριον,alii etiã ἡμιόνιον. At Dioſcor. lib.3,cap.151,ſeorſim de aſpleno ſiue ſcolopendrio ſiue ſplenio ſiue hemionio agens, & ſeorſim etiam de hemionitide, ſiue ſplenio,videtur diſcrimen conſtituere inter ἄσπληον & ἡμιονῖτιδα, ſiue inter ἡμιόνιον & ἡμιονῖτιδα:licet vtranque herbam ἀσπλήνιον nominari tradat.

Ὀνώδης,ες, ὁ ἡ,ἡ,Aſininus,Qui aſinini generis eſt. Apud Ariſtot.autem in Phyſiogn. οἱ δὲ ὦπα μικρὰ ἔχοντες, πτηνοειδεῖς· οἱ δὲ μεγάλα, ὀνώδεις,Budæus exp. Ad naturam aſininam procliues. Et apud Plutarchum, ὀνώδης καὶ μυρμηκοειδὴς φιλοπλουτία.

Ὄνιος,ου,ὁ,Aſininus,vel Aſinarius.

Ὄνειος,ν, ὁ, Aſininus. vt ὄνειον κρέας,Caro aſinina,apud Galen.lib.2 ad Glauc. E T Ὀνέα,ſub.δορά,pellis aſinina. ἡ τοῦ ὄνου δορά,Suid.ex Babrio, τῷ σκέλει τι τῶν κλιμάκων καὶ τῷ ὀνείαι ἐνεσκήψατο ἐκ δίκας. A T Ὀνεῖον,ν,τὸ, Stabulum aſinorum.ἐν ᾧ οἱ ὄνοι ἵστανται, Suid. Contrà Ὄνειον retracto accentu dicitur eſſe mons Corinthi.

Ὀνιαῖα, Stercora aſinina. Heſychio τὰ ὄνεια τὰ ἀφόδευμα. Apud Suidam verò I T A, Ὀνιδία, τὰ ὄνεια τὰ ἀφόδευμα. Quibus verbis ſubiungit, καὶ ὀνίδες,τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα,ἃ ὀλίγῃ δεῖ πλασμάτια ὄζει.

Ὀνίς,ίδος,ἡ,ſub.κόπρος,Stercus aſininum, Fimus aſininus. Poll.lib.5,ὄνου κόπρος,ὀνίδα χρεὶ καὶ ὄνιν. Vtitur hac voce Ariſtot.Hiſtor.animalium libro 5, capite 19, vbi ait, αἱ δὲ μηλολόνθαι ὁμοίως τοῖς σκωλήκιον τοῖς ἐν τοῖς βολίτοις καὶ τοῖς ὀνίδιον γίνονται.

Ὀνίδιον E T Ὀνάγειον, E T Ὀνίσκος, Aſellus.Ὀνίδιον diminutiuum agnoſcit Suidas, exponens per alterum diminutiuum ὀνάγειον, quod non infrequens eſt. Athen.lib.13 ex comico quodam,ὦ πεισάθλιε Ὀνηλάτα, εἰ μὴ θᾶττον ὀκνήσεις ποτὶ Ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὰ χιλίαγα ταυτὶ καταβαλῶ σοὶ τοῖς ὀναρίοις.qui comici s vtitur et am paulo antè apud eundẽ. Ὀνίσκος verò pro Aſellus, affertur in v.l. Ὀνίσκοι dicũtur etiam piſces quidam, & beſtiolæ ſub hydriis,quæ manu tactæ in globulum ſe rotundant: præterea Ὀνίσκος dicitur etiam Axis,de quibus omnibus in Ὄνος dictum fuit. Heſychio verò ὀνίσκος eſt πελεκὶς τορίων, ſerra fabrilis.

Ὀνίας,ου,ὁ,Scari piſcis genus. Athen.libro 7, Νίκανδρος δ' ὁ Θεσπιαίωνος δύο ἡμῖν φησὶν εἶναι σκάρους,καὶ καλεῖσθαι τὸν μὲν, ὀνίαν,τὸν δὲ,αἴολον. Euſt. verò pag.1644,ita, δύο ἡμῖν σκάρων,ὧν ὁ μὲν,Ὀνίσκος,ὁ δὲ,αἴολος.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q.d. Aſinaria. Dicitur autem Ὀνῖτις ſpecies quædam origani. Plin.libro 20, capite 17, Origanum, quod in ſapore cuncta æmulatur,vt diximus,plura genera in medicina habet: onitin vel praſion appellant, non diſſimile hyſſopo. Et mox,Optimum autem Creticum: (nam & iucundè olet)proximum Smyrnæum: deinde Heracleoticum,ad potum vtilius: quod onitin vocant. Dioſc.tamen libro 3,cap.31 & 33,diuerſa hæc duo facit,nimirum ὀρίγανον ἡρακλειωτικὸν & ὀνῖτιν:vbi nõ Ὀνῖτις ſcribitur S E D Ὀρνῖτις: quam ſcripturam mendoſam eſſe puto. Nicãd.Alexiph.π,τ' ὀρίνδοις αὖον ὀρείης. vbi ſchol. ὀνῖτιν vocari dicit ὃ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ εἰ ὄνοις ἐδόθησαν.

Ὀνθύς,ου,ὁ,Sucula: machina tractorii generis, conſtans ex tereti ligno, duobus aut pluribus vectibus traiecto, vtrinque æqua extantibus longitudine,quæ dum verſatur, funis ductarius circum eam obuoluitur, onera ſenſim adducens.eiuſmodi machina hodie vitores ſiue cupparii vina ex hypogæis ſubuehunt,aut in ea demittunt,turnum eam appellantes,vt Bud.in Pand.docet. Thuc.ſcholiaſtæ ὀνθύς eſt μηχανὴ ἐπ' ἄκρων τῶν ἀκατίων τετυλιγμένη, ἀφ' ἧς σχοινία ἑλκόμενα βάρος, πρὸς σταυροὺς ῥᾳδίως ἐν τῷ βυθοῦ κίνδυνον. ἔστι γὰρ ἡ μηχανὴ ὅπως ὑποῦτον βιάσηται, ὥσπερ καὶ σκάλωμα βαρεῖαν ὑπὸ δυοῖν τροχῶν ἀνάγουσι ἴλιγγοι. Ipſi etiam helciarii qui ſuculam verſant, ὀνθύειν appellantur,vt ex eodem ſchol diſcimus,ὀνθύειν μηχανὴν ἕλκειν σχοινῶν, ἢ οἱ χοιρώδεις, ὀνθύειν λέγονται. Machina autẽ ea ab Ariſtot.vocatur ὄνος, vetum in Ὄνος dictum fuit,tũ Euſt.in ſequenti Ὀνθύειν teſtatur.

Ὀνθύειν, Suculã verſo & circumago. Euſtath.pag. 861,nominis ὄνος ſignificationes aliquot enumerãs,ἢ ὁμωνυμία καὶ τῷ σκεύει παρὰ οἷς καὶ τοῖς λειτουργικοῖς. vnde eſſe dicit,Ὀνθύειν,de quo Ælius Dionyſ.ita, Ὀνθύειν καὶ Θεοῦ κυλίειν τὸ ἐπίπαν καὶ σκινῆσαι. ὄνος γὰρ, τὸ μύλου τὸ κινούμενον, ᾗ αἱ ἐλαῖαι μυλεύονται, ὄνος. Ὀνθύομαι E T Καπνθύομαι, itidem Suculam verſo & circumago: vel Sucula verſata & circumacta contendo.Galen.in Lex.Hippocr. Ὀνθύεσθαι, δι' ὄνων ὅπερ στρέφειν εἰπεῖν. ὄνοι δὲ καὶ ὀνίσκοι, οἱ ἄξονες. χρῶνται δὲ Καπνθύεσθαι.

O' N Y Ξ, υχος,ὁ,Vnguis: ſin quadrupedibus & μώρυξι tribuatur, Vnguem vel Vngulam interpretaberis, imitando Colum. qui de bobus ait, Si ſanguis in inferiore parte vngulæ eſt, extrema pars ipſi⁹ vnguis ad viuũ reſecatur. Heſiod.Aſp.de Clotho-ne & Lacheſi,μακροὶ δ' ὄνυχες χείαται ὑπὲρ ποσσί. Ariſtot. περὶ δὲ τὰς μυκτῆρας χρησιμώτατοι εἰσὶν ὄνυχες γίνονται τοῖς παιδίοις

ὄνυχας. Quæ ita Plinius, Salsioribus cibis vsæ carentem vnguiculis partū edunt. Ath. lib. 12, κατόπτης ὑπὸ πυρίτου λίθου ὄνυχας θελάσιας, αἰτίλον καλοῦσι. Idem lib. 8, ἐπ' ἄκρων ἐσάδης τὸν ὄνυχον. quod & ἐπ' ἄκρων δακτύλων dicitur. Cæteris etiam animantibus tribuuntur, vt volucribus & quadrupedibus. Hesiod. Erg. de accipitre, ὀνύχι οἱ μεμαρπώς, (vt Ouid. de coruo, — nigris rapit vnguibus hydrū) Et mox, γαμπύλοιν πτερύγων ἀμφ' ὀνύχεσσι. vt Lucr. Vncis vnguibus timēdæ volucres. Horat. dicit Curui vngues: Stat. Recurui vngues. Et Plut. Sympos. 2, χρυσόπους ἢ ὀνύχων. De quadrupedibus apud Luc. ὀδοῦσι καὶ ὄνυξι καὶ πάσῃ μηχανῇ: quod Cicero, Toto corpore, atque omnibus vngulis, vt dicunt. At in prouerbio, ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex vnguibus leonem. de quo Erasmus. Sunt & alia prouerbialia loquēdi genera vtrique linguæ cōmunia. Plut. in Præc. sanit. ἢ ἀκριβὴς σφόδρα ἢ δι' ὄνυχος λελημμένη δίαιτα. vt apud Horat. perfectum carmē decies castigatum ad vnguem: &, Homo ad vnguem factus. Idem alibi, ἢ ἀκριβὴς ἢ δι' ὄνυχος λελημμένη συζήτησις. Et alibi, δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad vnguem exigere. Item ἐξ ὀνύχων, quod Latini A teneris vnguiculis. & Horat. De tenero vngue. Greg. Naz. ἐξ ὀνύχων καθειρωθῆναι τῷ πνεύματι, à teneris vnguiculis consecretur spiritui. ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, A teneris vnguiculis, pag. 180 mei Lex. Ciceron.

¶Ὄνυξ ad alia quoque transfertur. vt σιδηροῖ ὄνυχες apud scriptores rei rusticæ, quos Columella Ferreos vngues appellat. Exemplum ex Theophr. cum Plinii interpretatione habes in Ἐπικίζω. Et ξύλινοι ὄνυχες apud Herodot. διὰ ξυλίνων τὰ ἔκπλα ἐρείδοντες. vbi interpretari queas Vncis. Nā ὄνυξ pro vnco quoq; siue vncino sumitur, vt apud Hipp. De superf. ὄνυξ dicitur vncus quo fœtus mortuus extrahitur, alio nomine ἑλκτὴρ & ἐμβρυουλκὸς appellatus, & ἐμβρυουλκία: quia sua curuitate ad volucrium adūcos & recuruos accedit vngues. Itidem ἀγκύρας ὄνυξ dicitur anchoræ vncus. Plut. De virt. mul. pag. 441 mex edit. καπμαὴ τὴν ἀγκύρα τὸν ὄνυχα μὴ φυγεῖν. ¶Ὄνυξ est etiam βασανιστήριον ὄργανον, apud Synes. 21, & Theodor. in Eccl. hist. 32. Budæus. Possumus autem fortassis & in locis illis nomine Vncus interpretari, quum ex Cic. atque aliis discamus vncis vsos esse antiquos & ad maleficiorum pœnas.

¶Tribuuntur & rosis ὄνυχες. Dioscorides lib. 1, cap. 131, χωρίζουσι δὲ τὰ ἀπαλά, λέγοντες τοὺς τὸν ὄνυχα καλούμενον, ὃ ἔστι τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ φύλλῳ. Plin. lib. 21, cap. 18, de rosa, Vsus eius diuiditur in folia & flores. Capita foliorū partesque candidæ, vngues vocantur. Vnde ὀνυχοειδία ῥόδα, rosæ quibus vnguis exēptus est. Apud eundem Dioscor. ὄνυχες σκορόδων redditur Segmenta alliorum: ab aliis Alliorum capita & nuclei, qui synonymum esse volunt vocabulis ἄγλιδες & σκελίδες. ¶Cordis quoque pars quædam ὄνυξ dicitur. Nicandri schol. βάπτα καὶ τυλᾶ, μέση πλακόεσσα ξυμφυία τοῦ ἥπατος, ὡς καὶ ὄνυξ ἢ μαχαίρα καλεῖται. Meminit & Ruf. Ephes. his verbis, πολλὴ δὲ ἥπατος ἢ χολὴ δι' ἧς ἢ ἔξοδος εἰσέρχεται. ἃ δὲ ἱεροσκοπία πύλας καὶ βάπτας ἐμάχαιραν καὶ ὄνυχα καλοῦσιν, ἔστι μὲν ἢ ἐν αἰθρώσει αἰσιωτέρα δὲ ἢ ἐν εὐδίᾳ. ¶Item ὄνυξ in oculo dicitur quū tunica cornea cernitur purulenta, idq; nūc profunde, nunc in superficie, vt pus figura vngue repræsenter. Hæc Actuarius tradit, & Paul. Ægin. iisdem verbis, lib. 3, c. 22, ὑπόπυος ὅταν ἐπιφανὴς ᾖ, ποτὲ μὲν βαθὺς τὸ πύον, ποτὲ δὲ διὰ ὀλίγου, ὄνυχα ποιεῖται τοῦ πύου κατὰ τὸ χεῖλος. διὸ καὶ τὸ πάθος ὄνυχα ποιεῖν παρῳδοῦσιν. ¶Ὄνυξ est & gemmæ nomen. Plin. lib. 37, cap. 6, Exponēda est & onychis ipsius natura, propter nominis societatem. hoc in gemmam translit ex lapide Carmaniæ. Sudines dicit in gemma esse candorem vnguis humani similitudine: item chrysolithi colorem, & Sardæ & Iaspidis. Zenothemis Indicam onychem plures habere varietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis venis, oculi modo, interuenientibus quarundam oculis obliquis venis. Alia vide ibidem. Ab eodē Plinio lib. 36, capite 7, Onyx inter marmora numeratur. qui lapis alio nomine ὀνυχίτης dicitur & ἀλαβαστρίτης, vt ex D. oscoride discimus, libro 5, cap. 153, vbi ait λίθος ἀλαβαστρίτης, ὁ καλούμενος ὄνυξ. Onychem (inquit Plin. loco citato) etiam tum in Arabiæ montibus, nec vsquam alibi, nasci putauere nostri veteres: Sudines in Germania: potoriis primùm vasis inde factis, dein pedibus lectorum sellisq;. Sed & pocula ex eiusmodi lapide facta ὄνυχες dicebantur: quanuis Pamphilus in vocabulis Atticis ὄνυχα exponat τὸ ξύλινον ποτήριον Παρὰ Ἰταλιώταις, vt Athen. tradit lib. 11. Ita verò nominari vasa quædam potoria patet ex Posidonio philosopho qui lib. 6 Historiarum ita scribit, ἔστιν δὲ ἐν ὀνύχεσι σκῦφοι, καὶ σκυδίσκοι πίνειν, μέχρι δικοτύλων, καὶ Παρὰ Ῥωμαίοις μέχρι τεσσάρων. Onycha Propert. pro alabastro vsurpauit, vbi ait, Et crocino nares murrheus vngat onyx: Horatius itidem pro alabastro seu pyxide vnguentaria ex onychite lapide, quum inquit, Nardi paruus onyx. (sicut rursum Propert. Quum dabitur Syrio munere plenus onyx. Et Martial. Vnguentum fuerat, quod onyx modò parua gerebat. Vbi nota vtrunque genus) Alii autem eo in loco malunt accipere pro vasculo vnguentario ex cōcha onychis ostrei, quippe quæ nardi odore iam penitus imbuta sit. ¶Nam ὄνυξ est præterea operculum conchylii, purpuræ operculo simile, quod reperitur in Indiæ paludibus iis quæ nardum ferunt. itaque & odores suauissimos afflat, quoniam conchylia nardo vescuntur. sic enim Dioscor. lib. 2, cap. 10, ἔστι πῶμα καλχηλίου, ὅμοιον τοῖς τῆς πορφύρας, διεισκόμβιον ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, ἐν ταῖς ναρδοφόροις λίμναις. διὸ καὶ ἀρώματίζει νεμομένων τῶν καλχηλίων τῷ ναρδῳ. Quidam vnguem aromaticum vocant, pharmacopœi blattas Byzantias. vnde blatteus color apud Vopiscum, qui & onychinus: quo sensu onychina pruna dixit Columella, & onychina pyra Plin. lib. 15, cap. 15. Ὄνυξ, (inquit Gorr.) Vnguis odoratus. Est testa (vt scribit Paul. Æg.) conchylii Indici, nardum redolēs, quòd eius fruticē in India pascatur. Nec verò testa tantùm ea ὄνυξ vocatur, sed etiam ipsum ostreū. Athen. l. 3, de ostreis, εἰ δὲ σκληροῖς μὲν ὠοῖς πίων καλοῦνται, ὠοῖς πίων δὲ ἢ αὐλοὶ καὶ δόνακες ἢ ὄνυχες, πολύχλοι καὶ κακόχυλοι, καλοῦνται. Vbi nota hæc quatuor esse synonyma, sicut & apud Plin. sub finem lib. 32, Strombus, solē, siue αὐλός, siue donax, sine onyx, siue dactylus. Sed ab eodem Plinio Onyx in præcedenti etiam signif. pro ostracio ponitur, vt cap. 10 eiusdem libri, Inuenio apud quosdā ostracium vocari quod aliqui onychē vocāt: hoc suffitum vuluæ pœnis mirè resistere: odorē esse castoreī, meliusque cum eo vsum proficere. ¶Ὄνυξ à nonnullis appellatur frutex quidā paruus, alio nomine ἀσφάλαξ dictus. In appēdice Dioscor. lib. 4, cap. 62, ἀσφάλακες οἱ δέ, χαμαίσυκη, οἱ δέ, ὄνυξ θαμνίσκος ὅτι μικρὸς ὀπῆς.

C. Ὀνυχοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Vnguium speciem præbens.

C. Ἀκρώνυξ, υχος, S I V E Ἀκρώνυχος, υ, ὁ ἢ ἡ, vt ἀκρώνυχα τοδῶν ἴχνη, vestigia quæ aliquis impressit terræ ἐπ' ἄκρων βαδίζων ὀνύχων, vt Athen. loquitur. Plut. De fort. Rom. 579 mex edit. ὡς οὖν ἴχνη τοδῶν ἀκρώνυχα ἢ περιολισθήσεις, Vestigia pedum summis vnguibus impressa. vel Summa pedum vestigia. Item ἀκρώνυχον ἴχνος καὶ ἴχνη, In summos vngues erecta. V N D E Ἀκρωνυχία, ας, ἡ, Vnguium extremitas, Extremi vngues: qua significatione Suida accipitur E T I A M Ἀκρώνυξ. sic enim ille, Ἀκρώνυξ, τὸ ἄκρον τῆς νυκτός, καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως, ἀπὸ τοῦ μικροῦ Ἀκρώνυξ δὲ ἢ Ἀκρωνυχία, ὁ ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους, ἀπὸ τοῦ ὦ μεγάλου. Et aliquanto pòst, iisdem ferè verbis, Ἀκρώνυξ, τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους· καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως. Apud Poll. verò perperam S C R I B I T V R Ἀκρούχια, per ō, lib. 2, ἀπὸ δὲ ὀνύχων ἄκρων, Ἀκρούχια, τὰ ἄκρα τῶν χηρῶν καὶ τῶν ποδῶν. vbi obserua etiam plur. num. Caterùm Suidas vocabuli ἀκρώνυξ substantiuè accepti nulla affert exempla: possumus tamen id confirmare alio compositio, vt nimirum ἀκρώνυχες dicantur Extremi vngues, seu Vnguium extremitates, sicut ῥιζώνυχες, radices vnguium. ¶Ἀκρωνυχία autem pro ἀκρώρεια (id est Iugum montis, Cacumen seu vertex montis) non infrequens est. Xen. apud Suidam, ἐπὶ δὲ ἰώνεκὸ Χειρίσοφος ἀφικνεῖται τὴν ἀκρωνυχίαν τῶν ὀρῶν, ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἐπὶ τὰ πεδία. vbi nota addi genitiuum ὄρους (est autē locus ἀπ' αἰγιλῶπος) Aliàs absolutè quoque sine illo genitiuo ponitur pro ἀκρώρεια, vt in hoc loco apud eundem Suidam, ὁ δὲ φυλακὴν τινὰ ἔδει τῆς ἀκρωνυχίας ἀπιέναι, ἐπὶ τὰ ἀφύλακτα ἀφικόμενος ἀφυλάκτους εὗρε.

C.Γαμφώνυξ, SIVE Γαμφώνυχος, Vncos seu aduncos vngues habens, Cui curui seu recurui vngues sunt. (quos Hesiodus γναμπτὰς ὄνυχας appellat) Od.χ.— ὣς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. qui versus apud Hesiodum quoque in clypeo Herculis legitur. Itidem Od.π, Φῶκαι ἢ αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες. Altero autem γαμφώνυχες vtitur Aristoteles: vt, ὁ δὲ κάκκυξ οὐ γαμφωνυχος. pro quibus Plinius, Est autem neque aduncis vnguibus solus accipitrum, neque capite similis illis. Idem Aristot. τὰ δὲ γαμφώνυχα πάντα ἀγόνατά ἐστι. Pro quibus idē Plinius, Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habēt vngues. B

C.Εὐθώνυξ, SIVE Εὐθώνυχος, Rectos vngues habens: ad differentiā τῶν γαμφωνύχων, id est eorum quæ aduncos siue curuos habent vngues. vt ἀθώνυχες ὁπλὰς apud Aristot. lib. 8 De hist. anim.

C.Καρπώνυξ, SIVE Καρπώνυχος, Validos vngues habēs. Matron apud Athen. lib. 4, Τῆ γ' ἐμοὶ ὁ πρεσβύτης ἔπιχεν καρπεώνυχα χεῖρα. Hesych. quoque agnoscit καρπώνυξ, quippe qui Γεκπιώνυχες exp. ἰσχυρὰς ὄνυχας ἔχοντες. Dicitur ETIAM Καρπώνυξ SIVE Καρπώνυχος, eadem significatione. Vnde apud Suidam, Καρπώνυχας, C ἰσχυρὰς ὄνυχας ἔχοντας.

C.Μοώνυξ, SIVE Μώνυξ, ET Μοώνυχος SIVE Μώνυχος, Solidas vngulas habēs, Simplices & indiuiduas vngulas habens. Aristot. lib. 2 De part. anim. μονώνυχες πόδες, Pedes solidi, Pedes quorum vngulæ indiuiduæ sunt, Pedes qui vngulas fissas non habēt: vt equum, asinum. In Geop. τῶν ἵππων καὶ ὄνων τὰ μὲν μονώνυχες τὰς ὁπλὰς ἔχόντων, pro his Varronis, Equorum & ferè omnium quæ vngulas indiuisas habent. Et frequenter apud Homerum μώνυχες ἵπποι, Equi solidis vngulis, E- D qui simplices & indiuiduas vngulas habentes: ad differentiam boum, ouium, & cæterorum animantiū quibus χηλαὶ tribuuntur. Hoc μώνυξ vtitur & Aristoteles, itemque altero μώνυχος. vt quum de caneris ait, τῆς μὲν ἡμέρας ὁ πρεσβύτης τοὺς ὄνυχας ὀξεῖς, τὰ δ' ἄρρενα μώνυξ. Proquibus Plinius, Fœminæ primus pes duplex, mari simplex. Rursum Aristot. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Γλυνεῖ καὶ ἐν Παιονίᾳ μώνυχες ὗες. τῶν δὲ ζώων οὐ τὰ μὲν πλείω τῶν ἐχόντων κέρατα, διχηλὰ χ' ὑπὸ φύσιν ὅτι μώνυχες διὸ καὶ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὑπάρχει μονοκέρατα δὲ καὶ μώνυχα, ὀλίγα· ἔστι δ' ὁ Ἰνδικὸς ἵππος. Quæ sic E Plinius, Sues in Illyrico quibusdam locis solidas habēt vngulas: cornigera, ferè bisulca: solida vngula & bicorne, nullum: vnicorne, asinus tantum Indicus. Impropriè Eurip. μωνύχεις ἅρματα pro Curribus qui ab animalibus solidas vngulas habentibus trahuntur, vt sunt equi, muli. Quod verò ad Μώνυξ & Μώνυχος attinet, per syncopen dicuntur pro Μονώνυξ & Μονώνυχος, quanuis hæc minus vsitata putentur.

C.Ῥιζώνυξ, Radix vnguis. Et plur. ῥιζώνυχες, vnguium radices. Poll. lib. 2, τὰ δ' ὑπὸ ταῖς φάλαγξι ῥιζώνυχες. ἐξαιρεῖ δὲ τῶν ὀνύχων αἱ ῥίζαι. vbi SCRIBITVR Ῥιζόνυχες per ō. Dicuntur autem ῥιζώνυχες ad differentiam τῶν ἀκεφωνύχων: vel potius hæc duo opposita sibi sunt. Appellantur ET Ῥιζώνυχα à Rufo Ephes. sicut ἀκεφωνύχα à Polluce nominantur quæ his opposita sunt: αἱ δὲ τοὐπόχων ἄκραι, (inquit) ῥιζώνυχα.

C.Σπυξ, Vnguium extremitas. Hesychio σπυχες sunt nō solùm τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων, sed etiā τὰ εἰς ὀξὺ λήγοντα, quæ in acutum desinunt, vt cuspides, mucrones. qua significatione ex Lycophr. affertur λεύγας σπυξ pro Lethifera teli G cuspis.

C.Διάνυχον, ου, τὸ, Ad vnguem factum, Accuratum, Exactum. v.l. sine autore tamen & exemplo.

C.Πλατυώνυχος, Qui latos habet vngues: vt ἄνθρωπος δεῖ ζῷον δίπουν, ἄπτερον, πλατυώνυχον. quam definitionem Diog. Laert. lib. 7, pag. 179, Platoni adscribit, qui illud postremum addiderat quum à Diogene cynico fuisset derisus.

C.Πολυώνυχος, Multos habens vngues.

C.Παρωνυχία, ας, ἡ, Abscessus ad vnguis radicem natus: alii H malunt inflammationem vocare. Non leue prorsus malum est, vt quod dolores & febres aliquando moueat. Et tamen Latini reduuiam curare pro Occupari in re minima, prouerbii loco vsurpant. Ex quo arbitror reduuiæ nomine non tantùm παρωνυχίαι designari, sed eum affectum in quo ad vnguium latera caruncula aut cutis portio resoluitur, nullo ferè dolore. Inde Latini reduuiam vel reduiam malum hoc nuncupārūt. Rediuire enim resoluere est, vt scribit Festus. Hæc Gorr. inter alia. Festus, Rediuiam quidā, alii Reluuiū appellant, quū circa vngues cutis se resoluit, quia Luere siue Duere est soluere. Paul. Ægin. lib. 3, ἡ παρωνυχία ἀπόστημά ἐστι περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ ὄνυχος συνιστάμενον. Plinius non solùm paronychias appellat eiusmodi vitia, sed etiam paronychia: vt cum alibi tum libro 28, cap. 8, Ramentis eboris cum melle Attico (vt aiunt) nubeculæ in facie, si obe paronychia tolluntur. Apud Ægin. SCRIBITVR Παφωνυχία, quam scripturam nō probo. Idem morbus a Suida VOCATVR Παρωνυχίς, vt in Παφωνυχία significante herbam, dicetur. ‖Poll. autem παρωνυχίας appellat τὰ ἐκπώματα τὴν ὀνύχων. ‖Παρωνυχία est etiam nomen herbæ nominatæ ὑπὸ τῶν παρωνυχίδας ἰᾶσθαι, vt docet Suidas. Dioscor. quoq; lib. 4, c. 54, tradit hoc χαμαίσυκον καταπλασθὲν παρωνυχίας θεραπεύει.

Ὀνύχιος, ου, ὁ, Onychinus, vt ὀνύχινον μύρον apud Dioscor. lib. 1, vnguentum onychinum, ex onychis ostreæ adipe quo pro oleo in vsu olim fuit, vt Marcellus annotat. ‖Itē, Colorem onychis conchylii referēs; qui color Blatteus etiam appellatur, quemadmodum in Ὄνυξ quoque dictum fuit. vt Onychina pruna apud Columella, & Onychina pyra apud Plin. l. 15, c. 15. vbi ait, Signina quæ aliâ à colore testacea appellant, sicut onychina, purpurea.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ. vt ὀνυχίτης λίθος, Lapis onychites, qui & Onyx & Alabastrites, vt ex Dioscor. docui in Ὄνυξ. Est autem marmoris quoddam genus. ITEM. Ὀνυχίτης, vt ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis cadmia, dicta à similitudine venarum onychis lapidis. de qua ita apud Dioscor. lib. 5, cap. 84, γίνεται ὡς καὶ ζωσα, ὅταν δὲ λευκὴ ἐκκαυθῇ, διαφύσεις ἔχουσα ἐμφερεῖς ὀνυχίτῃ λίθῳ. Plin. lib. 34, c. 10, Onychitis, extrà pene cærulea, intus onychis maculis similis.

Ὀνύχιον, ου, τὸ, Vnguiculus. Citatur etiam pro Onychites lapis, ex cap. 28 Exodi.

Ὀνυχίζω, Vngues præcido, Vngues reseco. Artemid. Ὀνειροκρ. 16. Rosas quoque ὀνυχίζειν dicimus quum vnguem eis eximimus, id est imas foliorum partes, colore candido, quibus in capite suo hærent & pendent: ideo in medicina dānatas quòd nulla solis coctura colorata odoratæq; inutili humore abundēt. v.l. Dioscor. lib. 1, cap. 54. τὰ ἀπονυχίζων ἀφεῖσαι ῥόδα, recentes rosas detractis vnguibus adhibe. Et in pass. apud eundem & apud Paul. Ægin. ὀνυχισμένα ῥόδα, rosæ quarum vnguis recisus est. De his autem vnguibus ex eodem Dioscor. & Plinio in Ὄνυξ scripti. Apud Poll. habetur etiam Ὀνυχίσασθαι, adhuc videndum pro ἀφαιρεῖσθαι τὰς ὄνυχας τῶν δακτύλων: pro quo vēdum potius ait composito ἀπονυχίσασθαι. verba eius in Ἀπονυχίζω referam. ‖Ὀνυχίζω exponitur etiā Vngue noto, vt ii faciūt qui memoriæ consulunt. ‖Item, Ad vnguem exigo, Exactè subtiliterque expedo. ἀκριβολογοῦμαι, quo sensu & compositum ἐξονυχίζω vsurpatur. Sic Phrynichus, Ὀνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν πρὸς τοῦτο τὸ ἀκριβολογεῖσθαι. τὸ δὲ Ἀπονυχίζειν, τὸ παίειν αὐτῶν τοὺς ὄνυχας ἀφαιρεῖν σημαίνει. Et mox, addit, οἱ μὲν δοκοῦσι τὸ ὅλως ὀνυχας ἀπαιρεῖν τίθησί τις, χρήσαιτο δ' ἂν τῷ Ἀπονυχίζειν· δοκεῖ δέ πῃ ἀκριβολογεῖσθαι καὶ ἐξετάζειν ἀκριβῶς, τῷ Ὀνυχίζειν χρήσασθαι. Sic apud Hesych. Ὀνυχιῶ, ὀπτικῶς ἐξετάσω. Exemplum habes in ἐξονυχίζειν, quod Athen. vlurpauit pro Cauillabundè & sophisticè differere, Ad vnguem exigere & exquirere, inquit Bud.

C.Ἀπονυχίζω. Fut. ίσω, Vnguens recido, seu reseco. VNDE Ἀπονυχισμάτα dicūtur vnguiū resegmina, seu præsegmina. seu Vnguium putamina, vt Bud. interpr. in hoc symbolo Pythag. Ἀπονυχίσματα μὴ ἐπουρεῖν. Ἀπονυχίσαι (inquit Suidas) potius dicunt quàm ὀνυχίσαι. Pollux quoque, Ἀπὸ δὲ τῶν ὀνύχων Ὀνυχίσασθαι ἢ Ἀπονυχίσασθαι. ὧν ἢ μᾶλλον χρηστέον. vt & Phrynichus docet paulo antè in Ὀνυχίζειν. Capitur etiam metaphoricè pro Aufetre seu adimere quidlibet. vt apud Aristophanem in Equitibus, Ἀπονυχίω σου ταῖν πρυτανείοιν σπᾶ, quasi Recidā tuas in Prytaneo epulas. vel Præcidam, id est, Tibi adimam, Te priuabo tuis in Prytaneo epulis. Pro ἀφαιρήσομαί σ' ὀπτάν, inquit Suidas, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων.

C. Ἐξονυχίζω, Vngues excindo seu eximo, Exungulo, vt Plautus loquitur. Metaph. pro Exarmo, vel Ceu vnguibus exarmo. (Gallicè dicimus itidem per metaphoram, *Il leur a bien rongé les ongles*) Sed & aliter Plut. Symp. 6, probl. 7, Ὅτιος, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζειν τὸν ἄκρατον καὶ ἀπηλεγμένον οἱ διηθοῦντες. paulo pòst dicit, ἐξαίρουσι τῷ ὄντι τὸ ἐμβεβηλός. Sumpta autem metaphora à volucribus aliisve animantibus quæ se vnguibus vnguliſve defendunt. aut etiam non prouocata aliquē inuadunt. quæ petulantia corrigitur quum ea ἐξονυχίζομεν, id est Exungulamus. ¶Item ὀνυχισμὸς & ἐξωνυχισμὸς ῥᾴδιε apud Galen. & Paul. Æg. Rosæ quibus λοβοὶ & ὄνυχες exempti sunt. ¶Ἐξονυχίζειν sicut & simplex Ὀνυχίζειν, capitur etiam pro Exquisitè expendere & ad vnguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι, λεπτολογεῖν, ἐξετάζειν ἀκριβῶς, quemadmodum & in Ὀνυχίζω annotaui. Athen. lib. 3, ἐξονυχίζει τι πάντα τὰ ὑποπίπτοντα τῇ ἀκριβολογουμένοις, καὶ ἀκριβῶς σκοπεῖν, id est (inquit B. p. 894) Cauillāter & sophisticè verbas quicquid à quoquam dicitur, & vnumquodque verbum à differente petolatum inquiris cauillosa subtilitate: omniáque ad disputationem remocas, & velut ad vnguem vis omnia esse exacta inter loquendum, vt ne scrupulus quidē vllus maneat, hoc est, καὶ δι' ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις. nam δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Latini ad vnguem exigere vocant. Hæc ille. Ἐξονυχίζειν (inquit idē in Lexico suo) quasi Limare, Ad vnguem exigere, Scrupulosè persequi. Artemidor. Oniroer. 2, pag. 13, βλάπτω πρὸς καιρὸν τοῦτο μὴ οὐχὶ πρὸς ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. Eadem signif. vtitur simplici quoque, lib. 4, μικρὰ μὲν καὶ οἱ πολλῆς ἄξια προπάσης, ὅμως δὲ ὀπίζηπου ὑπὸ τῶν ὀνυχιζόντων πάντα.

C. ΠΕΡΙονυχίζω, Vngues in orbem reseco, Vngues circuncido. Deuteron. 2, περιονυχίσεις αὐτὸν, vngues eius circuncides.

Ὀ Ξ Υ Σ, εῖα, ύ, Acutus, vt ea quæ mucronata & cuspidata sunt. Il. β, Οὐκ ἐν καιρείῃ ὀξὺ πάγη βέλος. Sic apud Latinos Iaculum acutum, Sagitta acuta, Spiculum acutum, Telum acutum. Od. ν, κατὰ κράτερον ὀξὺ χαλκόν. Et apud Etymol. ὀξεῖα μάχαιρα, id est ἡ ἠκονημένη, acutus gladius. Suidæ autē ὀξὺ μάχαιρον est ὁ ἰσχνὸς κυρτῶ. vnde videtur facere primam eam significationem qua ὀξὺς pro Celer vsurpatur. Et Dioſc. semperuiuo tribuit φυλλάρια ὀξέα ἐπ' ἄκρου, id est mucronata, vt Plin. interpr. Et ὀξὺς χοῖνος, iuncus acutus. Plin. lib. 21, cap. 18, de iunci generibus, Tria genera eius: acuti, sterilis, quē marem & ὀξὺν Græci vocant. Il. υ, Ὀξὺ δόρυ κραδάων. Sic Latinè Acuta hasta. apud Virg. & Nasonem. Et Il. π, ὀξέα δοῦρα. Odyss. ι, μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον ὀξυὶ ἐπ' ἄκρῳ. Et κατὰ τὸ ὀξέα, mucronato turbine, Gaza. ¶Metaphoricè quoque pro Acutus capitur, seu Acer: vt quum Visus acutus seu acer dicitur. Plato in Phædro, ὅσῳ γὰρ ἡμῶν ὀξὺ τὸ τῆς τοῦ σώματος ὄρχεται αἰσθήσεως. Quem locum Cic. ita interpretatus est, Oculorum est in nobis sensus acerrimus. Quò pertinet ὀξὺ βλέπειν, Acutum cernere, Acie oculorum polire. Il. ψ, Οὔπω τις ὀξύτερον κεφαλῆς ὀκρίδι πᾶσι ἴδεν. Il. ρ, de aquila, ὃν ῥά φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. Plato Politica, οὐ φαῦλον ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος. Aristoph. Pluto, ὀξύτερον βλέπων τῆς Λυσικώς, de eo q acerrimi visus est, vt Plin. loquitur. Et Metaph. apud Philonem libro 1 De vita M. τοῖς ὀξὺ τῇ διανοίᾳ βλέπειν δυναμένοις, hominibus acri mentis acie intuentibus. ¶Ad auditū quoque trāsfertur, & voces sonósque qui aures feriunt. vt apud Latinos legitur Vox acuta, Sonus acutus, Tinnitus acutus, Stridor acutus: item Æs acutum, pro Acutū sonum edens. qua signif. etiā Argutus capitur. Il. ε, ὣρτο δ' αὐτὴ Ὀξέϊ ἀμφοτέρῃσιν. Et apud Aristot. in Rhet. lib. 3, ὀξεῖα φωνή, vox acuta: καὶ πᾶς πᾶς τόνος ἔχει δή πως ἕκαστα πάθη· οἷον ὀξεία, ἢ βαρεία, ἢ μέση. Ab Horatio quoque opponitur Acutus & grauis sonus, vt quum de chorda ait, Poscentique grauem persæpe remittit acutum. Huc pertinet ὀξὺ φθέγγεσθαι & κλάζειν, acutum seu argutum. Ilīad. ρ, ὀξὺ βοήσας. Iliados C, de Therſite, Ὀξέα κωκυτοῖς λιγέ' ὀνείδεα. Hesiod. Asp. ἰάχουσι πάντες μεγάλῳ ὁρύματι δ' ὀξὺ Ὀξέα καὶ λιγέως. Athenæus libro 4, ὀξὺ καὶ χορὸν φθεγγόμενοι. Sic Horat. — quo pacto alterna loquentes Vmbræ cum fagana, resonarent trīste & acutum. Dicitur autem Sonus acutus, qui ita aures penetrat vt ferrum mucronatum cutim. sic enim & Suid. ὀξὺ ψόφον exp. τὸν ἰσχνῶς διεκπεραιούμενον διὰ πολὺ αὐλῶνα ἢ ἰσχνῶς διεκπεραιούμενον, vt is quem πάπτη edit: βαρὺς autem quem ἐν ἀπάτῃ. Et ὀξεῖα προσῳδία apud grammaticos, Acutus tonus seu Summus tonus. vt Gell. libro 13, capite 24, Summum autem tonum, προσῳδίαν acutam dicit. ¶Itidem metaph. ὀξεῖαι μαλάκιαι & ὀξεῖαι νόσοι dicuntur: vbi etiam reddere queas Acres, Vehemētes. Odyſſeæ τ, μανίαι δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μαλάκιαι ὀδυρομένῳ ἐρίηται. Sic Acres curas dicit Varro, Lucr. Cicero. Qui autem dolor ὀξὺς & acutus dicatur, vide in Ὀδυνή. Sic reddi posse etiam ὀξεῖα νόσος siue ὀξὺ νόσημα, antè dixi, vt Horat. Si latus aut renes morbo tententur acuto. Sed ὀξεῖα νόσος significat etiam celerē morbum. Nam (vt ait Gal. extremo libri 3 De diebus criticis) ex motus specie acutus morbus nominatur. Nec tamē in solo celeri motu essentia acuti morbi posita est, sed in eius etiam magnitudine & periculo. vnde & Archigenes acutum morbum non temporibus quidē solis nudisque, sed motu potius & natura appellandū cēsebat. Nam quum morbus segni lentóque motu & cū interuallis à febre vacuis ad quadragesimum vsq; diē procedit, nemo (inquit) sanæ mētis cum acutū dixerit, sed πολυχρόνιον, hoc est diuturnū: similiter & paruas illas febres periculóq; carētes diarias, nemo acutas sed ὀλιγοχρονίους, id est breues, vocauerit. Est enim acutus morbus (vt ipse definiuit) cui motus velox & subita pericula aduentiunt. At velociter quidē moueri dicitur, quòd ad suum finem iudiciúmque properet, ipsúmque ad decimumquartum diem consequatur. Qui enim antè soluitur, κατάξυς, id est peracutus, dicitur: qui verò longius procedit, simpliciter acutus. Sunt tamen & in his differentiæ, quas apud Gorr. vide. Hippocrates in vehementi febri videtur acutorum morborum essentiā collocasse, vt qui libro 1 περὶ διαίτης ὀξέων ita scribat, ὅσα δὲ τούτων ὀξέα νούσημα τῶν ἐν ἀρχῇσιν, πρὸ ἡμερῶν καὶ περιπλευμονίῃσι, καὶ φρενίτιδι, καὶ λήθαργον, καὶ καύσῳσι, καὶ τἆλλα νοσήματα ὁκόσα ξυνεχέων ἐγκάρδια ὄντι, ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ὁπόταν ξυνεχὴς ὅπως κλίνοιεν. Idem Hippocrates ὀξεῖς πυρετούς, febres acutas, de Galeni sententia, eas appellauit quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Dicitur verò & alia signif. ὀξὺς πυρετός, ab eodem Hippocrate, libro 6 περὶ ὁπῶν ἡμερῶν. est enim febris differentia à motu caloris sumpta, hoc est à caliditate celeriter manui occurrente, & suam motionem celerem indicante: cui ipse Hippocr. ἐπιτάδειον πυρετὸν opponit. Dicitur autem ea cuius calor initio, & mox vbi manus est admota corpori, ardens & acris percipitur, sed manu diutius immorante, languidior & mitior sentitur. huiusmodi sunt bilioſæ febres. Ὀξέα πάθη siue ὀξέα νοσήματα Scrib. Larg. vocat Vitia præcipitia, Cælius Aurelianus celeres passiones: qui, sicut Aretæus περὶ ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν octo libros edidit, & ipse tres celerum passionū libros conscripsit, χρονίων quinque. Celeres autem vocat etiam acutas: χρονίας verò tardæ passionis morbos.

¶Sol quoque ὀξὺς dicitur, qui ita calore suo penetrat hominum corpora vt telum mucronatum. Hesiod. Erg. 2, Τῆμος δὲ πλήθοντος ὀξὺς πελέτω: de temperie aeris quæ dies caniculares sequitur. Sic Horat. Est vbi plus tepeāt hyemes? vbi gratior aura Leniat & rabiem canis & momenta leonis, Quum semel accepit solem furibundus acutum? Lucret. & Plin. dicunt etiam Solacer: & Virg. Potentia solis acrior. ¶Mars quoque ὀξὺς dicitur, (vt Horatius Acuta bella vocauit, pro Acria, Vehemēta: alii malunt Periculosa) Iliad. π, Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐρύσσεται ἀμφὶ Σκαμάνδρῳ Ἕκτορι δ' ὀξὺς Ἄρης. Eustath. annotat ὀξὺς Ἄρης ab Homero vsurpari vel pro ὁ πρὸς αἰδῆρος, vel pro ὁ ῥοθιὸς καὶ σωτήριος πόλεμος. Sic ὀξὺς ἀγὼν καὶ χαλεπὸς apud Plutarchum in Romulo, pagina 51 meæ editionis, Acre ac difficile certamen, seu prælium. vt Cic. Bellum acre & magnum, Prælium atrocissimum. ¶Homo etiā aliquis ὀξὺς vocatur & ὀριμὺς & ταχύς, Acer, & celer ac præceps in expediēdis quæ suscepit, aut aggrediēdis quæ cogitauit. Arist. Eth. 3, c. 7, οἱ δὲ αἱρετοὶ, ὀξεῖς

ὠ τῶς ἔρχεσθαι ὀξέως, acres & celeres: βραδὺς verò dicit esse ὀκνηρούς, præcipites. Thucyd.libro 8,pag.194, διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν ξύμπαντα, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. vbi nota opponi ei βραδεῖς, sicut à Latinis opponuntur Celeres & tardi, Acuti & hebetes. Cic. Velox an tardus sit, acutus an hebetior. Idem, Aliæ agrorum partes quæ acuta ingenia gignant, aliæ quæ retusa. Et ὀξεῖς κατήγοροι, qui acuti & perspicaces sunt in accusando, vel Acres. Plato Apolog. οἱ δὲ μου κατήγοροι, ἐκ δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Interdum cum infinitiuo hoc ὀξὺς construitur. vt apud Thucyd. lib. 1, οἱ μὲν γε πρόπροποι, καὶ ὁπόσου ὀξεῖς, ἐς ὁπότερα λέσθαι ἔργῳ ἀφικέσθαι, celeres ad excogitandum & exequendum. Ad cuius loci imitationem Herodianus libro 2 dixit, πάντες τε μᾶλλον ῥᾷστα, ὁπόσοι τε ὀξεῖς, καὶ τὸ νοῆσαι ὁπότερα λέσθαι τάχος, promptus ad excogitandū. Sic Cic. Animi atque ingenii celeres quidam motus esse debent qui ad excogitandum sint acuti. Demosth. Olynth. 3, καὶ γνῶναι πάντων ὑμᾶς ὀξύτατα τὰ ῥᾴδια, acutissimi. ¶Alias homo aliquis ὀξὺς dicitur etiā pro ὀξύθυμος, Iracundus seu ad iram præceps, Qui facilè seu leui de causa accenditur vehementi ira. Epigramm. lib. 2, in parcos, Εἰπεῖν τὸν καλέσαντα φυλάσσομαι· ὀξὺς γὰρ ὀξύς: caueo ne nominem eum qui ad cœnam illam me vocauit: præceps enim ad iram est. Sic Etymolog. ὀξὺς ἀνθρωπος esse dicit τὸν ταχέως θυμούμενον, & Eustathius, τὸν θυμικόν. Is etiam Acer Latinis dicitur, vt in Ὀξύτης dicetur. ¶Præterea succus acetus seu acidus, ὀξὺς dicitur. Ruf. Ephes. ἄλμης δὲ ὀξὺ καὶ πικρὸν ἢ ἁλυκὸν καὶ πικρόν. Sic Xenoph. Pæd. 6, ὅσα δὲ χρὴ σωφρονοῦντα ἐσθίειν ἐστὶν ὀξέα ὄντα πλεῖστα καὶ δριμέα ἢ ἡμερά. Plutarchus Sympos. 6, problem. 2, τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ βουλόμενα πλεῖν ὕλην διαφθείρει ἢ κακοδιγνον, ὥστε πιεῖν πλείω τὸ σῶμα ποιεῖν τοῦ ὀρέξεν. Sic Plin. epist. 113, Si cœnam tibi facerem, dulcibus cibis acres acutósque miscerem, vt obtusus illis & oblitus stomachus, his excitaretur. Vbi Acutis dixit pro Acidis. Plin. maior tamen diuersa facit Acutus & Acidus de sapore itidem loquens: vt libro 15, cap. 17, Quæ sunt communia & pomis omnibusque succis saporum genera, tredecim reperiuntur, dulcis, suauis, pinguis, amarus, austerus, acer, acutus, acerbus, acidus, salsus. Ibidem dicit, In vinis sapor austerus & acutus, & dulcis & suauis, omnes alieni. (Alibi de alio sensu loquens dicit Odor acutus) Apollod. apud Athen. lib. 3, πολιὸν δ' οἰνάριον πόδα Ἦν ὀξὺ καὶ πικρόν· ὥστ' ἠχμάκαμεν, acidum. Et ipsum acetum ὀξὺ dicitur quòd acore suo palatum penetret. Horat. dicit Acre acetū, & Cels. Acerrimum acetum. Item ὀξεῖα ἀφυλὴ apud Suid. ἡ κατεσθίουσα τὸν γόνον. ¶Ὀξὺς Celer. Plut. in Romulo, p. 41 mex edit. de quodam Celere, καὶ ἀπ' ἐκείνου τὰς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κέλητας ὀνομάζουσι. A Cic. quoque hæc duo copulantur, vt quum ait, Motus animi celeres & acuti. Et κινήσεις ὀξεῖαι, à quibus ὀξυκίνητα dicuntur, quæ celeri acutóq; motu agitantur. Sic ὀξέα πάθη, siue ὀξέα πτώματα dicuntur Celeres passiones, vt Cæl. Aurel. vocat: Vitia, præcipitia, vt Scribonius Largus: aliàs Morbi acuti, vt suprà docui. quibus opponuntur χρόνια πάθη, tardæ passiones, vt idē Cæl. Aurel. appellat. Itidem homo aliquis ὀξὺς dicitur qui celer & prōptus est in exequendis quæ animo concepit: (cui opponitur βραδὺς, tardus) vel acutus in excogitandis. Sic Stat. de quodam palæstrita, — motu Spartanus acuto Mille cauet lapsas circum sua tempora mortes. id est celeri & callido. Huius signif. exēpla paulo antè retuli. Legitur & ὀξὺς ὠὴν ἀΐδηλον apud Plat. Polit. 2. ¶Dicitur etiā καιρὸς ὁπόταν ἁλῶσι ὀξύς, à Plut. in Coriol. f. 71, qui imitatus videtur Xen. in hoc loco Pæd. 8, ὅσῳ τι ὀξύτεροι οἱ καιροὶ τῆς εἰς πολεμικὰ τὰ χρήσιμα, ἢ μείζω τὰ σφάλματα ἢ τῆς ὑστεριζόντων ἐστὶ σωτηρίας. vbi interp. vertit, Quo enim magis subitæ sunt tempora earum rerum quibus vtendum est ad res bellicas. Hippocr. καιρὸν ὀξὺ vocasse dicitur Præcipitanter celeritérque elabentem.

Ὀξὺς herbæ nomen apud Plin. lib. 17, cap. 12.

Sunt & ὀξεῖαι insulæ, forsan à mucronato situ. Plinius quoque Oxias appellat, lib. 4. cap. 11, dicens esse inter Leucadiam & Achaiam sitas. Homerus ἅλας nominat, vt Strabo testatur libro 10, pagina 100, καὶ αἱ ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς ἅλας φησὶ εἶναι. Idem libro 8, quum citasset hunc versum Odyss. 6, Ἔνθεν δ' αὖ πόντοιο περάσασ' ὄφρα κε ἵκῃ δῆμον, subiungit, ἅλας δὲ ἔφησε τὰς ὀξείας. Τὴν ἐχινάδων δ' ἐσέβην αὔτως, πλησιάζουσι τῇ Δεξιᾷ τῇ Κεφαλληνιακῇ κόλπου, καὶ ταῖς ὀκτὼ λίμναις τοῦ Δυχνίου. ¶Est & ὀξεῖα βαφή, de qua Eust. pagina 1658, post quam dixit Charemonem peculiariter ῥόδα vocare ὀξυφυγῆ & ἔαρος πλεύματα, subiungit, ἔνθα ὅσα τὸ Ὀξυφυγῆ, χρῆσιμον δὲ εἰς τὸ νοῆσαι δύνασθαι τὴν ὀξείαν βαφήν.

Substantiuè etiam & absolutè DICITVR Ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη. vnde δι' ὀξείας δραμεῖν prouerbium ὅτι τὴν δέησιν ἀκουσθῆναι ἐποίησε. Suid.

Ὀξύς, Lumbus. vnde ὀξοῦ quod Erot. apud Hippocr. exp. ὀσφῦς.

Ὀξύ, substantiuè, Id quod in acutum exit, Mucro, Acumē, Acies. Aristot. de cicadis, πίπτουσι δὲ ἀπὸ τῆς ὀχεῖς ξυπῶντες ᾧ ἔχουσιν ὀπίσω ὀξέϊ. pro quib⁹ Plin. Asperitas præcuta in dorso qua excauant fœturæ locū in terra. Sic καὶ τὸ ὀξέα Gaza vertit Mucronato turbine. In gladio ὀξὺ dicitur acies & mucro: in oculis, oculorum itidem acies seu acumen: in sonis, vox acuta: in saporibus & succis, acor: in cursu, celeritas: quibus opponitur τὸ ἀμβλύ, τὸ βαρύ, τὸ γλυκύ, τὸ βραδύ. vt ex his verbis pater quæ in v. l. citantur, τὸ ὀξύ, ὅτι μὲν φωνῆς τὸ ἐναντίον τὸ βαρύ· ὅτι δὲ δρόμου, τὸ βραδύ· ὅτι δὲ ὀφθαλμῶν καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ὅτι δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. Sed & ὀξὺ dicitur quicquid celeri motu transit, & subito efficacique sensu percipitur, sumpta metaphora à mucronatis seu cuspidatis. Ὀξὺ dicitur etiam Celeritas. vt τὸ ἐμπλήκτως ὀξύ, præceps celeritas, quemadmodum Budæus interpret. apud Thuc. lib. 3, τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξύ, αἱ δρὸς μοίρᾳ προσπίπτει, Præceps celeritas data est virilitati & adscripta, Præcipitis celeritatis causam virilitatem esse censebant. ¶Ὀξὺ aduerbialiter etiam capitur, sicut Acutum quoque apud Latinos pro Acutè. vt Horat. Cūr in amicorum vitiis tam cernis acutum? quod Græci ὀξὺ βλέπειν dicunt, & vna voce ὀξυδερκεῖν. Itidem enim Plut. ait τὸ βάσκανον τὸ ἀλλότριον κακὸν ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραλλάπειν, in alienis vitiis acutum cernere, ad sua conniuere. Aristoph. ὀξὺ ᾄδων, Acutum canens, pro Acuta voce. Et Plato De leg. ὀξὺ ἀκούων, Acutè audiēs. dicuntur enim Acutæ aures quæ Celeriter sonos editos percipiunt. Alia præcedentibus similia exempla habes in ὀξύς. Sed & plur. Ὀξέα pro ὀξέως capitur, vt apud Hesiodū. Ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχουσιν, acuta voce seu alta: pro QVO Ὀξέα dicitur ET IAM Ὀξᾶ, inserto ι propter metrum. Idem, Ὀξᾶ χείμασιν, in Aspide, versu 347, id est Acutum hinniebant, vt Virg. Pelion hinnitu fugiēs impleuit acuto. ¶Ὀξύ, Celeriter, Velociter, Citò. Il. ρ, Ὡς ἔφατ' ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, celeriter seu citò audit. quo accipi modo queat & Platonis locus qui præcedit. Il. 8, Εἰ μὲν ἄρ' ὀξὺ τόσσον μέγας πορυθαίολος Ἕκτωρ, qui versus multis in locis apud Homerum legitur, mutatis tantùm aliquot verbis.

C. Ὀξυβολῶ, Celeriter iaculor, In iaculando celer sum. Suidæ verò ὀξυβολῶ est τὸ ταχέως ἀκοντίζω. Pro quo reponendum EST Ὀξυλογῶ, id quod & alphabeticus ordo docet. positum enim est hoc ὀξυβολῶ post ὀξυθυμία, ante ὀξυλος. Deducitur verò ὀξυλογῶ ex ὀξὺς & λογὸς, vt Eust. tradit pagina 1137, de λογεῖ loquens, ἀφ' ὧν καὶ ἀλλοδία, πόσις ἀλλότριος ἀπορριπτικῶς τοῦ κῦ τὸ ὕπτα λογῶν· καὶ Ὀξυλογῶ, ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. ET Ὀξυβολίας, Qui celeriter iaculatur, seu velociter impetit & ferit: vel Acutum iaculum habens. Suidas exp. ὀξέως βάλλων, ἢ ὀξὺ βέλος ἔχων. sicut Eust. quoque ὀξυβολίας ἵππος exp. ὀξὺ βέλος siue ἀκίδα ἔχων. De quo suprà quoque tractaui post Βέλος.

C. Ὀξυβλεψία, ας, ἡ, Visus acutus, seu Visus acumen. Hesychius vtitur hoc vocabulo quum ὀξυωπίαι (pro quo reponendum est ὀξυωπίαι) exp. ὀξυβλεψίαν. Synonymum est ὀξυδέρκεια, siue ὀξυδρκία.

C. Ὀξύγαλα, κτος, τὸ, Lac acidum, Lac quod acuit seu coacuit. quod fit cerra quadam lactis præparatione, per quam sola caseosa substantia relinquitur, eáque ipsa non eiusdem omnino naturæ cuius ab initio fuit. neque enim calidā & acrem seri qualitatem retinet, neque pinguem & calidam butyri, sed sola crassiore sub-

ſtantia conſtat, quæ in caſeum abit ὀξυγαλάκτινον appel A latum,vt Gorr.ſcribit:(addēs,id genus hodie Gallos videri iunceam appellare.)Columella vocat Oxygalam, lib.12,cap.8,vbi conficiendi eius rationem tradit: Plinius Oxygala,retētaGræca declinatione,de quo ita ſcribit lib.28,c.9,de lactis vſu tractans, Additur paulum aquæ vt aceſcat. Quod eſt maximè coactum,in ſummo fluitat:id exemptum,addito ſale,oxygala appellant.Et mox, Oxygala ſit & alio modo, acido lacte addito in recens quod velis aceſcere:vtiliſſimū ſtomacho. Plut. Artox. ποτήριον πιεῖν ὀξυγάλακτος. De ὀξυγάλακτος vſu & B vi qua inter nutrimenta præditum eſt,vide Galen.περὶ ὑγρῶν δυνάμεως,lib.3,cap.16,& Aet.lib.2,cap.98,quo loco & περὶ τροφῆς γαλακτός agit. VNDE Ὀξυγαλάκτινος, Ex oxygala ſiue oxygalacte factus, Ex acido lacte confectus.vt ὀξυγαλάκτινος τυρός. Galen.De aliment.facult. lib.3, cap.17, De caſeo, τῶν δὲ νέων ἁπάντων τυρῶν τὸ) καλλιστον ὀπτὸς ὁ παρ' ἡμῖν ἐν Περγάμῳ καὶ κατὰ πολὺ ὑπερτιθέμενος αὐτῆς Μυσίας γίνεται, καλεύμενος ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ὀξυγαλάκτινος.

C.Ὀξύδερον,ου,τό,confectio quædam quæ aceto & garo di C luitur, de qua Columella lib.12, cap.vltimo, vbi vocatur etiam moretum ὀξύπορον. Athen.lib.9,initio, poſtquam citauit hunc Antiphanis locum. Ὁρῶ δὲ καὶ μετ' ὄξους ἠλαμμυρισμένον Γάρον, ſubiungit, οἶδα δ' ὅτι νῦν τινες Ποντικὸν ἰδίᾳ καθ' αὑτὸ σκευάζοντες ὀξύδερκον. Oxygan meminit & Martial.

C.Ὀξυχάφος,ου,ὁ,Qui celeriter ſcribit.qui & ταχυχάφος.

C.Ὀξυγώνιος, In acutos angulos deſinens, Acutos habens angulos. Suidas in Ὀξύ, Ὅσα μὲν γὰρ ὀξυπτώσεια εἰς τὸ κυρτὸν ποιῆσαι βουλόμεθα, ὀξυγώνια αὐτὰ ποιοῦμεν· ὅσα δὲ εἰς τὸ ὠθῆν, D ἀμβλυγώνια. Ariſtot. in 3 De cælo πυραμίδα eſſe dicit ὀξυγωνιωτάτην,acutiſſimis conſtare angulis.

C.Ὀξυθρίξ, Acutos capillos habens.Ex Nonno.

C.Ὀξύκεδρος, Acuta cedrus.Theophr. Hiſt.pl.lib.3.Meminit & Plin.lib.13,c.5,de duobus cedri generibus, Differūt folio. nam quæ durum,acutum, ſpinoſum habet, oxycedros vocatur,ramoſa & nodis infeſta.

C.Ὀξύκοος, Qui acutas habet aures, Qui celeriter audit, Ad cuius aures ſonus editus celeri & acuto motu perfertur. E T Ὀξυκοΐα, Aures acutæ,Auditus acumē. E Plut.Symp.4,probl.vlt.de lepore, ὀξυκοΐα δὲ δοκεῖ δηλοῦν. Sed hāc ſcripturam ego minimè probarim,ac ſcribendum potius cenſuerim Ὀξυήκους & ὀξυηκοΐα,de quibus ſuprà poſt Ἀκοή. nam η in hoc compoſito amitti valdè inſolens eſſet.

C.Ὀξύκρατον,Potio ex aceto & aqua permiſtis, ſeu Acetū aqua miſtum, id eſt Poſca ſeu Puſca. Miſcendi autem eius ratio nunquam certa fuit:quippe quæ vàriè temperari queat. Exemplum cum Plinii interpretatione habes in Ἀφρῷον.

C.Ὀξυλαβής,Qui citò prehendit,Celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſt. pagina 1753,ὁ δὲ ὀξύλαβος, καὶ Ὀξυλαβεῖν λέγεται, ἢ κατ' αὐτὸν σπουδὴν, Ὀξυλάβεια. Idem & δραστήριος dicitur. Ὀξυλαβὴς autem Ariſtot. de aquila dixit quæ velociter prehendit prædam. A QVO Ὀξυλάβεια deriuatur,Studium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſt. pag. 1753, εἴη αἰ Ἐκπέτηλα,ὁ πολύλαβος, ἢ ἀφαίρεσιν, ἢ πλῆξιν σπουδῆς ἢ [illegible]ως.ἢ δὲ ὀξυλαβὴς δραστηρίοτης,ὀξυλάβεια ἔχουσα λέγεται, celeriter rem aliquam capeſſere & aggredi. Vide & præcedens ὀξυλαβός. O

C.Ὀξυλιτὴς E T Ὀξυλίτηρος,Aceto & pingui aliquo imbutus.Ὀξυλιτὴς ἄρτος, Acidus panis,Cui exiguum aceti affuſum eſt: qui in febrib⁹ diariis exhibetur iis quibus aluus fluit,vt Gorr.tradit. Act.libro 5,cap.68, de diariis febribus ex eruditate obortis, Φέρειν δὲ, φησὶν, ἐπὶ μὲν ἐπὶ τῶν χαρῶν, ἀμύλους τε καὶ τοῖς καλουμένοις ὀξυλιτήρων ἄρτους. Vbi interpres vertit, Panibus qui oxylipes vocantur ex eo quòd pauciſſimum acetum habent. Videtur ergo deriuare hoc ὀξυλιτὴς ex ὀξὺ & λείπω. Meminit & Galenus libro 8 Meth. Itidem Ὀξυλίτηρος, Aceto & pinguedine imbutus, vt ὀξυλίτηρον τέγμα. Ath. lib.7 ex Timocle, γαλεοὺς καὶ βατίδας, ὅσα τις τῇ ἁλμῇ ὀξυλιτήρῳ τέγματι σκευάζεται. qui locus citatur apud eundem lib.8,vbi Vlpianus verba eius qui dixerat πλὴν

καὶ γογγύλαι καὶ τὸν μετ' ὀξυλιτήρου ἀλικρυόεντα, excipiens, ait,ὀξυλίτηρον δὲ πῶς; τάλω σὲ μὴ καὶ πάτσια ἐν λέπιδιν, ὦ πάτερ, μου τέμμα βρώματα, ὀνομάζειν μέλλεις. Vbi ὀξυλίτηρον abſolutè accipitur pro ὀξυλίτηρον τέγμα, ſeu alio eiuſmodi, hoc eſt Intritum condimentumque pingue ac acidum.

C.Ὀξύμηλα,Acida mala,id eſt Pruna,& κοκκύμηλα,vt Heſych. exponit. Vox Laconica, vt teſtatur Athenæus libro 3, vbi ait, Ἀριστοφάνης δὲ ὁ χαμμαπτὰς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύμηλα φησὶ πῶς Λάκωνας καλεῖν ὀξύμηλα Πίρσκά.

C.Ὀξυμυρσίνη, Acuta myrtus, Myrtus cuius folia acuta ſunt & pungunt.id eſt Myrtus ſylueſtris, quæ à Theophr. vocatur κεντρομυρσίνη, à poeta, — paſtoralis præfixa cuſpide myrtus.In Appendice Dioſc.lib.4,cap.146.μυρσίνη ἀγρία·οἱ δὲ ἱπρόμυρτον,οἱ δὲ ὀξυμυρσίνην.vbi vocatur etiā χαμαιμύρσινη.Plin.lib.15,cap.7, Eadem ratio & in ſatiuo myrto: ſed præfertur ſylueſtris minore ſemine, quam quidam oxymyrſinen vocant, alii chamæmyrſinen. At cap.29 eiuſdem libri,ὀξυμυρσίνῳ videtur facere ſpeciem ſylueſtris myrti. ſic enim ſcribit ,Nunc & alia diſtinctio,(videlicet,myrti eſt)ſatiuæ aut ſylueſtris, & in vtraque latifoliæ:in ſylueſtri,propria oxymyrſine. Niſi hæc verba, In ſylueſtri, propria oxymyrſine, ita accipias, Sylueſtris propriè oxymyrſine dicitur: ſicut & libro 23,c.vlt.dicit, Myrtus ſylueſtris, ſiue oxymyrſine, ſiue chamæmyrſine, baccis rubentibus & breuitate à ſatiua diſtat. Scrib.Largo eſt Scopa regia, c.39,Oxymyrſinæ (quæ ſcopa regia vocatur) ſucco hæc omnia contuſa ligno colliguntur. Adiectiuè A V T E M Ὀξυμύρσινος dicitur Qui ex ſylueſtri myrto confectus eſt,Oxymyrſinus:quo Plin.vtitur, in titulo cap.4, lib. 23,De oxymyrſino oleo:ſi tamen Plinii iſta verba ſunt, nam in ipſo contextu non vtitur ea voce,ſed ait, Chamæmyrſinæ ſiue oxymyrſinæ eadem natura: de oleo loquens quod ex ea conficitur,ſeu ex eius baccis.

C.Ὀξυμωρος,q.d. Acutiſtultus, ſeu Acutifatuus. Ὀξύμωρον (vt B.ex Quint. tradit) ſententia eſt ex periculo petita, hoc eſt ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur.vt apud Virg. Æn.7,Num capti potuere capi? num incenſa cremauit Troia viros? In quem locum hæc annotat Seruius,Cum felle dictum eſt.nam ſi hoc remoueas,erit oxymorum. Simile apud Cicer.Si tacent ſatis dicunt. Et apud Horat. Strenua nos exercet inertia. Ab eodem dicitur Inſipiens ſapientia, & Concordia diſcors.

C.Ὀξυπεψία,Ructus acidus,ἡ ἐξαίσια ἐρεύγη:quæ ex eruditate fit, quum cibus in ſtomacho coacuit & compurruit frigido.nam qui in calido cibus corrumpitur & torretur,non acidum ructum efficit,ſed ἐρεύγεται πυρώδη,ructū nidoroſum. Hippocr. Aphor.1,lib.6,οἱ τῶν χρονίων λειποψυχιῶν ὀξυπεψίῃ ὑπηγμένῃ μᾶλλον,σημεῖον ἀγαθόν. Poll.ſcribit eam quæ vulgò ἀπεψία dicitur, ὀξυπεψίαν dici poſſe, videlicet ἢ ὑπὸ πολλῆς ὁδοῦ διαχύσεως. Suidas de quadam quæ multa deambulatione vtebatur,ſe crudam eſſe ſimulās, hoc exemplū affert, ἡ δὲ ἀφεψήσασα ἑαυτὴν συχνοῦ, ὀξυπεψίαν ἐπεσπουμένη. Vbi annotat ὀξυπεψίαν dici ὅταν ἡ ὑφὴ ἐπέξιον, quum cibus in ventriculo coaceſcit, Quum cibus intus coacuit, vt Celſus loquitur.Sic Erot.apud Hippocr. ὀξυπεψίαν exp. τὴν τῆς ἀπεπούσης ὑδρηλοδιαφθορὰν ἐπεξιούσης ἐρεύξει. VNDE Ὀξυπεψιώδης dicitur Qui acidos ructus edere ſolet,acido ructui obnoxius.Galen.libro 8 περὶ κατὰ τόπους, capite ἡ, τοῖς δὲ ὀξυπεψιώδεσιν ἐπιτήδειον ἐν ὀξυχλωρίδι δίδου τὸ ἐπίπαν πᾶν ἀπίον βοτάνῃ. Hippocrates Aphor.33, libro 6, οἱ ὀξυπεψιώδεις οὐ πάνυ τι καθυγιεινοὶ γίνονται. E T Ὀξυπεψιῶ,ᾷς,Acidos ructus edere ſoleo,Acidis ructibus obnoxius ſum,Acidū ructito. Vnde partic.ὀξυπεψιῶν idē ſignificat cum ὀξυπεψιώδης, Qui acidum ructitat. Dioſcorides libro 4, de betonica, μετὰ μέλιτος ἐφθὸν ὀμμάτων καὶ ὀξυπεψιῶν δίδοται. Ex eodem Dioſcoride Budæus A T E R T Ὀξυπεψιωδῶν: ſed id mendoſum eſt,& reponendum ὀξυπεψιώντας. verba eius ſunt, ὅταν τοῖς ἀναπεπλεσμένοις καὶ κακοστομάχοις ᾖ ὀξυπεψιώδων δίδοται.

C.Ὀξύρρυγχος SIVE Ὀξύρυγχος, (nam vtraque ſcriptura reperitur) Acutum roſtrum habens:nomen piſcis Æ-

gypto ſacri,denominati ita ab acumine roſtri. Ab Athenæo lib.7,ὀξύρυγχος numeratur inter Νηλαίους ἰχθῦς. Sed perperam ibi ſcribitur ὀξύελχος. |Ὀξύρυγχος eſt etiam oppidum Ægypti ab oxyryncho denominatum, qui ei præ cæteris Ægypti vrbibus ſacer eſt. Strabo lib.17,pag.554,ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ Ὀξύρυγχος πόλις, ἣν τιμῶ ὁμώνυμος ἰχθύς· ἱερὸν γὰρ τοῦτον ὀξυρύγχου, καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἱερὸν ὀξυρύγχου, καὶ τοι καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων κοινῶν ἁμφότερον τὸν ὀξύρυγχον. Ipſa etiam præfectura eius tractus ὀξύρυγχος nominatur,vt ex verbis citatis patet.dicit enim Strabo ὀξύρυγχον eſſe πόλιν & τιμὴν εἰ ὁμώνυμον. VNDE

Ὀξυρυγχίτης,ου,ὁ,Qui ex Oxyryncho vrbe ſeu præfectura eſt. Et Oxyrynchites νομός, Oxyrynchi præfectura. Plin.libro 5,cap.9, Diuiditur in præfecturas oppidorum,quas νομοὺς vocant.Et mox,Quæ iuxta Peluſium eſt regio, nomos habet,Pharbæthen, Bubaſtiten,Sethroiten,Tanitem:reliqua autem,Arabicum,Hammoniacum tendentem ad Hammonis Iouis oraculum, Oxyrynchiten. Quem Oxyrynchiten Strabo Ὀξύρυγχον vocat.

C.Ὀξυτενὴς,In acutum tendens, Acuminatus.Epigr. Sic accipitur ET Ὀξυτενῶν apud Greg.

C.Ὀξύπρος ἧλος,Clauus acutè fixus,Nonn.Quod quidam deriuatum exiſtimant ex ὀξὺ & præt.med.πέπρα,ſignificante ἔτρωσα:alii ex ὀξὺ & πρίω ſignificante πρυπῶ:ſed tunc ſcribendum potius foret ὀξυπόρος, & ſignificaret Qui acumine ſuo celeriter vulnerat ſeu perforat,id eſt Acutus.

C.Ἄπηξις,Acuminatus,Mucronatus, In mucronem faſtigiatus.Dioſc.lib.4,cap.51,de iunco acuto,ὀξύκοινος,ἄπηξις ἐπ' ἄκρου,iuncus acutus,qui in mucronem faſtigiatur. Idem Dioſcorides fœminino quoque genere vſurpat hoc ἄπηξις,vt capite 81 eiuſdem libri de nerio, ῥίζα δὲ ἄπηξις καὶ μακρά. ſic σιώπηξις fœmin.gen.vſurpat Theophraſt.

C.Καπηξις,Peracutus. vt καπηξία βοή, peracutus clamor, ſeu vehemens. Ariſtoph. Veſpis,Ἐὰν ὅπως αὖθι μάχης ἐξ τῆς καπηξίας βοῆς Ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι; vbi ſchol. exponit ὀξείας,σφοδρᾶς. Et καπηξὺ νόσημα apud medicos,Peracutus morbus.Is dicitur qui intra ſeptimum diem iudicatur:qui enim longius procedit, ſimpliciter acutus ſeu ὀξὺς eſt. Sunt autem duæ eius differentiæ.qui nanque exactè peracutus eſt,quarto die ſoluitur:qui non exactè,ad ſeptimum vſque producitur.Omnis ab initio maximos labores habet. in primos enim dies morbi vigor incidit,vel non longè poſt quartum differtur.Eſt autem gemina peracutorum morborum differentia. alii velut vna acceſſio ſunt, nullo modo remittentes:alii verò(vt ſcribit Galen.in Aphoriſm.36,lib.4)primam ſtatim acceſſionem vehementiſſimam habent,& reliquas per diem tertium proportione reſpondentes, ſed quæ quartam rariſſimè excedant.Gorræus. Idem & ὀξύπηξ morbus dicitur, vt ex his verbis patet quæ in vulg.lex.citantur, non nominato autore,νόσημα,τὸ μὲν ὀξύ,ὡς φρενῖτις· τὸ δὲ καπτύ,ὡς λιποπληξία,σπωλάγχνη,χολέρα· τοῦτο καὶ ὀξύπηξ καλεῖται.

C.Παρόξις, Acer, Acerbus: idem cum ὀξύς, id eſt Συμπές. Comicus quidam apud Athen.libro 6. Οὐ μάχιμος,οὐ παρόξις,οὐχὶ βάσκανος. De Acris autem in hac ſign.accepto vide in Ὀξύπης.

C.Σιώξις, Cuius anguli in mucronem coeunt, Senſim mucronatus,In mucronem deſinens. Theophraſtus libro 1,περὶ μὲν γὰρ ῥίζα λεπτοτέρα φέρεται πρὸς τὸ πόρρω καὶ ἀεὶ σιώξις. vbi Bud.interpretatur, Senſim gracileſcens,Semper in acutum tendens, vt σύσσωμος dicitur qui eſt ore compreſſo.

C.Ὑπόξις,Leuiter acuminatus& mucronatus,Subacutus, ſi tamen ita dici poteſt. Plin.interpretatur Acutus,Acutior,vt in Ὀξαλὶς videre licet. |Item Subacidus, Acorem quadantenus referens. Ex Dioſcoride lib.2,cap.101.

Ὀξέως,Acutè. |Frequentius accipitur pro Celeriter, Velociter:interdum & Studioſè.nam qui aliquid perficere ſtudent,accelerant & properant. Thuc.lib.2,p.52, τὰ προχειρισθέντα ἐξέως διεπράσσοντο. vbi ſchol. exp. σπουδαίως.at p.78,ὥσπερ καὶ πρὸς τὰς ναυσὶ μάχας, τὰ προχειρισθέντα

λέμβια ὀξέως διέχεε,idem ſchol.ὀξέως exp.σπουδαίως: ita vt in priori loco pro σωφρόνως legẽdum videatur σπουδαίως. Athen.lib.1,ex Plat.Thext.πάντα δυναμένους ὀξέως τι καὶ πρὸς δίκαιον εἶναι, αἰσθάνεσθαι δὲ ἐν ὀξυθυμίᾳ, Celeriter, Velociter.ſeu Acriter,vt Tacitus dicit Acria miniſteria. Sic Plut. in Rom.p.39. mex edit. παρεσκευάσατο πρὸς τὰς πράξεις ὀξέως αἰσθάνεσθαι. vbi ὀξέως αἰσθάνεσθαι id ferè eſt quod alii vocant ἐπίχειν. Et in cõp. gradu apud Thucyd.lib.2,ἀρχόμενοι γὰ πάντες ἐξύτερον αἰσθάνεσθαι, celerius acriuſque capeſſunt. Chryſoſt. εἰς φυγὴν ὀξέως ἔτρεψε, Citò, Repentè.

Ὀξύτης,ητος,ἡ,Acumen, Acies.Plut.de Homero loquens, πρὸ νυκτὸς ἀπὸ ὀξύτητα σκιᾶς προσηγόρευσεν, noctem citam ob acumen vmbræ appellauit,vt Turn.interpretatur. Accipitur & pro ingenii acumine. Sic Suid. dicit tres eſſe partes τῆς ἁμαξίας, nimirum αἰχμήεσσα,μυκτήρια, ὀξύτητα τῆς διανοίας.niſi malis Acrimonia. Et ab Euſtath. p.1379,ὀξύτης ῥητορικὴ, id eſt νοημάτων βαθύτης ὁσάκις παλαιόσημα ἁπλότητι. |Ὀξύτης à Platone dicitur etiam acutus tonus, ἡ ὀξεῖα προσῳδία,vt grãmatici appellant,& Gellius ſuprà in Ὀξύς.Plato in Cratylo, πολλάκις ἐπιβάλλομεν γράμματα,τὰ δ' ἐξαιροῦμεν,παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες,καὶ τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν. exempli gratia, inquit,τὸ Διὶ φίλος ἵνα αὐτὶ ῥήματος διομαιήμων ᾖ φαίνηται,τί,τὸ ἕτερον αὐτοῖν ἰῶτα ἐξελόμενοι,ἢ αὖτι ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς, βαρεῖαν ἐφηρμόσαμεν: facilèdo videlicet Διόφιλος ex Διὶ φίλος. |Item Acrimonia, Acerbitas. Plut.Symp.3,de ebrietatis ſymptomatis, πλειονάκις δὲ λαλιαὶ, ὀξύτητες διὰ ὀργῆς,λήθαι τε καὶ ἀδοξοραὶ διαιτίας. Arrian.καπτὸν βασιλέως ὀξύτητα, καὶ αὐτὸς ὠμῶς τι καὶ σοφὸν ἐβάρει ἐκγελᾶν, pro regis acerbitate.quem locum Suidas citans, ὀξύτης exponit, πικρία, αὐστηρία. ab ea ſignificatione τὸ ὀξὺ qua pro Acris accipitur, vt Lucr. de calidioris conſtitutionis hominibus, — quibus acria corda Iracundâque mens facilè efferueſcit in ira. Et Terentius, — vt ſciat Lenem patrem illum factũ me eſſe acerrimum,pro Acerbiſſimum.Sic Næuius, Mei feri ingenii atque animi acrem acrimoniam. Itẽ Acrimonia,id eſt, Acrimonia in rebusgerendis,Studium acre, Labor acer,Intentio acris, ſeu Natura acris, vt Horat. loquitur.Plut. Alcib.p.68,φερθέντων πρὸ ὀξύτητα καὶ μεγαλοφροσύνην πρὸς τὸ ἄδηλον.Et ὀξύτης ἀγῶνος,certaminis acrimonia, Acris in certamine contentio Plut.νὺξ εἰδότες πρὸ ῥοπὴν ἐδὲ πρὸ ὀξύτητα τῆς ἀγῶνος. vel etiam Acerbitatem. |Item Acor,quem frigoris humoriſque copia gignit, vt ſcribit Alex. Aphr. Probl.70,libr.2. Acrimonia in guſtu quoque dicitur ſed diuerſa eſt ab Acore. |Item Celeritas, Velocitas. Plut. Romulo,p.61 mex editionis,ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν ἀεὶ πρὸ τῶν ἄλλων οἱ καλούμενοι Κέλητες,διὰ τὴν περὶ τὰς ὑπουργίας ὀξύτητα, celeritate ſeu velocitate.Philo De vita M.lib.3,ἔτι τε τῆς σωτῆρος περὶ τὰς λειτουργίας ὀξύτητος ἀπλησιάστως τι,ad contentam adminiſtrationis celeritatem, vt Turn.interpr.

Ὀξύω, Acuo, Acutum reddo. Grammatici dicuntur etiam Syllabam aliquam ὀξύειν quum acuto tono eã pronuntiant,ſeu acuto tono eam inſigniunt. Athen. lib.11,in Ἀττικοὶ μὲν ὀξύουσι τὴν παραταίαν, ὡς Καλλίας δὲ παροξύνει, ὡς Μοσχίων quo ſignificatu dicitur & προπαροξύνειν. Inde Acuta ſyllaba. |Item Acuo ad, pro Inſtigo,Incito,παροξύω,vt Suid.exp. |Item,Acidum reddo,Aceſcere facio, Acorem facio. Galen.lib.5 Simpl.τὰ δὲ ἐκ σπανδέος ὀξύνοντες ἴσχε τὴν χρῆσιν.Sic enim quidam ibi accipiunt. Poteſt tamẽ & neutraliter capi pro Aceſcente ſeu coaceſcente.de quo huius verbi vſu mox dicetur. Tranſitiuũ eſt in hoc eiuſdem Galeni loco lib.3 De aliment.facult.vbi de oxygala loquitur, τὴν δὲ ὑδαρῆ τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν, ἵνα μὴ ὑποβαλὴ,πήγνυσθαι, facere ſolet vt coaceſcat. Similiter & Alex. Aphr.probl.70,lib.2, dicit τὴν ὀξύνουσαν qualitatem naſci ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Paſſ.Ὀξύνομαι,Acidus fio, In acidam qualitatẽ abeo, Aceſco, Coaceſco. Galen.lib.3 περὶ τροφῶν δυνάμεως,loquens de lacte. ὅταν δὲ αὐτὸ συμβαίνει,κἂν κάλλιστον ᾖ, ταχέως τὴν χολώδη διαφθορὰν ὀξύνεσθαι· ὁ δ' αὐτὸς ἐν ἑτέρῳ πάλιν ἐρυσίπελας,εἰ σὺν μὴ ὀξυνθείσῃ χολώδει δ' αὐτῆς ἐν ἑτέρῳ πάλιν ἐρυσιπέλατι. Sed & ὀξύνω interdum pro ὀξύνομαι capitur, Aceſco, Coaceſco,In acorẽ vertor.quo modo

exponi poteſt locus quidam Galeni paulo antè citatus, vt ibi admonui. Gaza certè, quod Cicero De ſene dicit, Vt enim non omne vinum, ſic non omnis ætas vetuſtate coaceſcit, hoc verbo in neutrali ſignif. vtens, ita Græcè reddidit, καθάπερ γὰρ οὐ πᾶς οἶνος, ὕστις ἂν δὴ πολὺν βίον ὀξυάσει παλαιωθείς.

C. ΑΠΟξαίνω, Exacuo. Et Ἀποξαίνομαι, Exacuor. Actiua voce vtitur Hom. Od. ξ, ἀποξαίνουσι ἐρετμά, de Phæacibus, gente nautica. vbi Euſtathius exp. ἀποξαίνουσι, vel ξύουσι, remos exacuunt. vel potius Tenues in ſumma parte faciunt. ſunt enim ibi latiores & tenuiores. ‖Item Acidum reddo, In acidam naturâ muto, Facio vt coaceſcat. Aet. Serm. 9, cap. 21, φυλάττομεν ἡμᾶς τὸ γάλα, ἐφ' ᾧ ὁ σίμαιχος ἀποξαίνει αὐτὸ πίφυος. quo cum loco confer quendam Galeni in Ὀξαίνω ſuper eadem re citatum. Sed & ἀποξαίνεσθαι τὸ οἶνον dicit Dioſc. Vinum aceſcere, ſeu Coaceſcere. Sic Gal. πίπτειν χρὴ βραχὺ μᾶλλον ἀποξαινόμενος, μᾶλλον ὑπομαλάττων.

C. Ἐξοξαίνω, Acidum reddo, Acorem affero. Et ἐξοξαίνομαι, Acidus reddor, In acorem conuertor, ſeu abeo, Aceſco, Coaceſco. Theophraſtus De cauſis plantarum libro ſexto, ἐπὶ καὶ τὸ μᾶλλον διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δ' ἐξοξαίνεται.

C. Ἐπιξαίνω, Exacuo. Exponitur etiã Accelero. Fuerit autem intelligendum hoc verbum non neutraliter, ſed pro Facere vt quis properet.

C. ΠΑΡοξαίνω, Acuo ſeu Exacuo, hoc eſt Inſtigo, Incito, Concito, Incendo, Inflammo. Xenoph. Pæd. 6. καὶ ὗπες ἐπαγωγὰ παροξῦναι. Thucyd. lib. 1, ὧν τὸ ἀρξαν καταγελᾶν παροξύνει, οὐδὲν δὲ μᾶλλον ἀχθεσθέντες αὖ ἐπιθυμοῦσι, ſiquis vituperando inciter. Herodian. lib. 3 τὸ γὰρ μουσικὸν ἅπαν ἐνθουσιῶντα παροξῦναι αὐτὸν, Incitauit. vel etiam Irritauit. Interdum cum infinitiuo conſtruitur. Plutarch. ad Colot. ἐβραδύνασε καὶ παρῆκε πρᾶξαι τὰ δέοντα τοῖς βαρβάροις πολέμου. Frequentius cum præpoſitione ὅτι πρὸς, vel εἰς. Iſocr. ad Philipp. οὔτοι μὲν γὰρ παροξύνουσιν ὅτι τὸν πόλεμον, σπουδαιοτέρας τὰς ὑπερθυμίας ὑμῶν. Plutarch. Themiſtocle, παροξύνει σφᾶς ὅτι μάχωνται, ad pugnam duces incendit ineundam. Ibidem, παροξύνει τοὺς πολίτας ἐπ' αὐτόν, ciues in eum concitat. Herodian. lib. 5, τοὺς εἰς ὠμότητα παροξύνοντας, τὸ δεινὸν τὸ ἐνδόσιμον αὐτοῦ διδόντας, qui ipſum ad crudelitatem exacuebant. Paſſ. Παροξύνομαι, Acuor ſeu exacuor ad aliquam rem, Inſtigor, Incitor, Concitor. Conſtruitur interdum cum infinitiuo, ſicut & actiuum παροξύνω. Iſocr. ad Philipp. τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν αὐτὸν, ad bellũ ei inferendum concitaretur & accenderetur. Idem ad Demon. μᾶλλον δ' ἂν παροξυνθείης ὀργίζεσθαι τοῖς καλῶς ἔργον. ‖Παροξύνω interdum ſignificat Ad iram cõcito, Ira accendo. Et παροξύνομαι, Ad iram concitor, Ira accendor & inflammor, Ira exardeſco. Æſchin. contra Cteſiph. ἀκούσας δ', εἴτε παροξύνθη ὡς ὠδικημένος ὑπ' ἐμοῦ εἴτε, Vbi etiam reddere queas, Ita irritatus & exacerbatus fuit. Plut. Themiſtocle, παροξυνθεὶς δὲ πολλοῖς ὀργῇ, Ira concitatus in ciues. Qui tamen locus ad præcedens παροξύνομαι referri poteſt. Thucyd. quoque ita vſus eſt lib. 6, pag. 215, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐξ' ἐκείνου καὶ ἐς τοὺς ἄλλους παρῳξύνετο, irritabatur & ad iram concitabatur. ἐθυμοῦτο, vt ſchol. exponit. ‖Morbus etiã παροξύνειν dicitur quum hominem inuadens, exacerbat priorem ſtatum in quo erat, vt febres ἐφήμεροι. Vnde medici id appellant Accedere. Galenus lib. 1 ad Glauc. τοὺς μὲν οὖν ὀξεῖς ἐκ βίγους εἰσβάλλοντας πυρετοὺς οὐκ ἂν ἔτι φθάνοι τις ἐκ τῶν ἐπιόδων ἐπιχειρῶν ἐπιτελεῖσθαι τῇ· παραπαῖοι δὲ καὶ περιταῖοι ἐκ βίγους πυρέττειν παροξύνουσιν. vbi εἰσβάλλειν, ἐπιχειρεῖν & παροξύνειν idem ſignificant, & de morbo periodico dicuntur qui hominem inuadit. Idem morbus παροξύνεσθαι dicitur quum exacerbatur & ingraueſcit, ſeu quum accedit. Galen. eodem libro, διὰ τρίτης παροξύνεται, tertio quoque die accedit. Sed & ægre παροξύνεσθαι dicitur quum morbus exacerbatus eum inuadit. Et pars aliqua corporis ægra, quum vexatur & ἐπιχλεῖται. Galen. ad Glauc. lib. 2, de vulnere obligando, πυρέμαινον γὰρ ἐν ταῖς καὶ πρώην, ἐὰν ἔλθῃ ἡ καταρρύσεως ὥρα παροξύνεται. quem locum Budæus Comm. pag. 991 ita interpretatur, Alio non minus vexatur pars ſauciata & laborat ab obligatione ſurſum verſus tendente, quàm ſi deorſum vergeret.

Παροξύνω eſt etiam vocabulũ grãmaticum. Dicuntur enim grammatici παροξύνειν vocem aliquam quũ in penultima eius ſyllaba acutum tonum collocant, quaſi Penè acuere dicas. Exemplum habes in Ὀξύνω. VNDE Προπαροξύνω, In antepenultima acutum tonum colloco, Antepenultimam ſyllabam acuo: ſicut παροξύνω, penultimam acuo.

Παροξυντικός, ὸς, ὸν, Concitatorius. Xenoph. Pæd. 2, ſub finẽ, ἐπισβὰν δὲ παρέλθῃ τὸ κέρας παροξυντικὸν τὸ ἀποδύειν, quod ad feſtinandum concitat. ‖Παροξυντικὰ dicuntur etiam ea quæ ad iram concitare ſolent & irritare ſeu exacerbare. Plut. in l. περὶ ἀοργησ. p. 813 mex edit. πρὸς, ἃ βαίνει λάξ ἐπὶ πραχόλου. βαίνει καὶ πέλα χθονί, καὶ πάλλα, παροξυντικά, Ad iram concitare ſolent, Irritare & exacerbare ſolent.

Παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, Incitatio, Irritatio, Exacerbatio. In prima ſignificatione pro Incitatio, Concitatio, Extimulatio, accipitur ad Hebr. 10, καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, Et obſeruemus alii alios vt nos acuamus & extimulemus ad charitatem & bona opera. In malam partem pro Irritatio, Exacerbatio capitur Act. Apoſt. 15, ſub finem, de Paulo & Barnaba, ἐγένετο οὖν παροξυσμὸς, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, Tanta igitur fuit animorum exacerbatio, ſeu Sic igitur ſunt exacerbati vt alter ab altero diſcederet. ‖Medicis autem παροξυσμὸς eſt Acceſſio. id eſt, Particularis motus morbi à remiſſione ad deterius, ſicut Aëtius definiuit. Quum enim remiſſa iam priori acceſſione corpus quietem agit, ſi eam oborta perturbatio interrumpit, morbus παροξύνεσθαι, id eſt acerbari, & in deteriorem ſtatum facta eſſe commutatio meritò dicitur. Verùm ea particularis dicitur, quò excludatur & quæ totius morbi eſt, quando ille augeri incipit. Galenus comment. in Aphor. 12, lib. 1, non multum differẽter definit, dicens παροξυσμὸν eſſe deterrimũ tẽpus totius circuitus. Habet autem & ille ſua quatuor tẽpora: principiũ, (quod & ἀρχὴν & ὁρμασίαν medici appellat) incrementum, ſummum vigorẽ, & declinationẽ, tum caloris motu, tum ſymptomatum vehementia diſtincta. Hæc inter alia Gorræus. qui παροξυσμὸν à Celſo acceſſionem dici addit, ab aliis verti exacerbationem.

C. ΣΥΝοξύνω, In acutum ſenſim extenuo, σὺν ὀξύ reddo, εἰς ὀξὺ σωάζω, vt Theophraſt. loquitur. Polyb. de pilo Romano loquens, τὸ δὲ κατ' ἀρχὰς ἀπλατύτερον, εἶτα βαθὺν εἰς λεπτὸν ὀξυπλασιάζον καὶ συνοξυνόμενον, ὥστε κατ' ἀνάγκην ἀδύνατον καμπτεῖσθαι. Budæus pag. 529. Sunt qui συνοξύνειν eſſe exiſtiment quod Virg. Inſpicare dicit, in Georg. 1, — hyberni ad luminis ignes Peruigilat, ferróque faces inſpicat acuto. Vbi Seruius Inſpicat exp. Incidit ad ſpicæ & ariſtarum imaginem.

Alia deriuata aliquantum remotiora: inter quæ primum locum dedi iis quæ ab ὀξὺς ſignificante Acutus, Mucronatus, deſcendunt: ſecundum iis quæ ab Ὀξύς, Celer, Velox: tertium iis quæ ab Ὀξύς, Acidus.

Ὀξύα, ας, ἡ, Arbor apud Theophr. Hiſt. plant. lib. 3, cap. 3: abieti non multum abſimilis, cui folium eſt ξυλοειδέστερον ὡς ἄκρου καὶ εἰς ὀξὺ συνῳκοδομημένον, vnde & denominata eſt. Gaza vertit Sciſſima: quo nomine ab eodem redditur ET Ὀξυωπαχία. INDE Ὀξύϊνος ET Ὀξυήρης, ex ea arbore confectus. Euſtathius pagina 1951, quum dixiſſet τευχέα à quibuſdã ſcribi, ſicut μυα, à quibuſdã τευύα, καὶ τὸν ὀξύαν τὸ φυτὸν, addit, ἀφ' ἧς ἡ βέλη κατὰ πρὸς ὀξύϊνα. Heſychius quoque ita accipit, addens tamen & aliam expoſitionem. Sic enim apud eum, Ὀξυόεντα, ἐξεῖ. ἢ ὀξυλογῶ· ὀξύα ἢ εἶδος δένδρου. Vtitur hoc epitheto Homerus, βέλεα ipſum tribuens. vt Iliad. θ, Βλήμενος ἢ ἰοῦ ἢ ἐγχεῖ ὀξυόεντι. Od. τ, Ἐσφόρησεν κόμυθας ἢ ἐγχεῖ ὀξυόεντι, Ἐγχεῖ τ' ὀξυόεντα.

Ὀξίαι, Nauigia quædam velociora, Celoces. Sic vulg. lex. nullo tamen prolato exemplo, nec nominato autore. Forteſſis legendum ὠκεῖαι, & ſubaudiendum νῆες, vt ὀξεῖα pro Celox ab ὀξὺς ſignificante Celer, Velox, ita di

catur,ſicut Ὀξῶδα pro λόγχα,ab ὀξὺς ſignificante Acut⁹, A Mucronatus,Cuſpidatus.

Ὀξυείας μυ,ὁ,vt ὀξυείας τυρὸς, Genus caſei quo Siculi vtebantur,ita dictum ab acore:fortaſſe idem cum ὀξυγάλα κτίνου caſeo.Pollux lib.6,cap.9,τυρὸς χλωρός.τὸν γὲ ξηρὸν, ἰγκρὶν ἅλτηρα.ὁ δ' ὀξυείας τυρὸς εἴρηται μὲ τῇ κωμῳδίᾳ,Σικελικὸν ἢ τὸ ἔδεσμα. Apud Heſ.verò hæc LEGVNTVR, Ὀξυείας,τυρὸς ἀχρεῖος:idque ſuo loco.quod niſi mendoſum ſit,ab ὄξος deriuatum videbitur.

Ὄξος,ους,τὸ,Acetum, Vinum quod coacuit: deriuatum ab ὀξὺς,ſic θάχος à θαχύς,πάχος à παχὺς, vt tradit Etymologicus,cui ὄξος eſt ὁ ὑὶς ὀξυ καταβεβλημένος εἶνος,ἐπειδὴ τὰ μὲν γλυκεῖα(οἷς εἴρηται)πίνουσι γλαδόν. Plutarch.Sympoſ.3, τὸ ὄξος εὔκρυν ἐστὶ φύσει καὶ δυνάμει. Athen.lib.3,τὸ δ' ὄξος καὶ τὸ δριμὺ τὸν δριμεῖα αὔξει χυμόν. vbi diſcrimen facit inter ſaporem ὀξὺν, id eſt acidum & acutum, acinter δριμὺ,id eſt acrem. Archeſtratus tamen apud Athenæum lib.7,dicit δριμεῖ ὄξει,acri aceto,ὀπτὸν σκορδὸν,τυρῷ κατάπαστον,Εὐμαχίδη,θερμὸν.δριμεῖ διδαιγμένον ὄξει, acri maceratum & confectum aceto. quod ὄξος δριμὺ dici volunt ad differentiam τῦ γλυκέος ſiue γλυκάζοντος. cuius conficiendi ratio traditur Geopon.libro 8. Erat & ὄξος ἑψητὸν,acetum coctum: cuius abſque vino ex gypſo & aqua marina decoctis, cōponendi ratio in Geopon.itidem exponitur.Coquebatur & ex caryotis ſiue palmulis.vnde apud Suidam,Ὄξος ἑψητὸν,τὸ ἀπὸ φοινίκων.De eodem & Xenoph. Anab.2, ἐνῆν δ' ἅπασι πλὴν καὶ οἴνου,φοινίκων,καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῦ αὐτῦ. qui locus citatur & abAthen.lib.14.vbi interpres ſuſpectum habens hoc ὄξος, pro eo malè repoſuit ὄλον,ita vertēs, Aderat D multus cibus,vinúmque palmularum obſoniúmque ex illis coctum. Verba autem Suidæ malè intellecta, Alciato grauis erroris occaſionem præbuerunt, quippe qui in tres poſteriores libros Cod.ita ſcribat, Apud Phœnices tingebatur pretioſiſſima purpura, quorum tincturam Suidas appellauit oxum. Item οἴνινον ὄξος, Vineum acetum , hoc eſt ex vino confectum.nam & ex ceruiſia conficitur:item ex palmulis , vt iam dictū eſt. Apud Euſtathium,—μήδ' ὕδατος πηγαίου, μήτ' οἴνινον ὄξος Συμμίξης. A regionibus autem denominatur Αἰγύ E πτιον & Κρήτιον,quæ duo genera Chryſippus apud Athenæum lib.2 κάλλιστα eſſe ait. Et Σφήττιον apud Ariſtophanem in Pluto, Ὄξει διύδρῳ Σφηττίῳ,(vt Horat.dixit — Romano aſperſus aceto) ita fortaſſe nominatū (inquit ibidem Didymus)διότι οἱ Σφήττιοι ὀξῦς.Itidem apud Heſychiū, Ὄξος Σφήττιον.ἴσως οἱ Σφήττιοι ὀξῦς ἦς· ὅθεν καὶ ἔπος ὄξος Σφήττιον ἤγουν δριμύ. Ibidem meminit & τοῦ ἐκ Κατανῶν ὄξους & Διοκλείου ὄξους. Attici autē ſolum acetum ἡδύσμασιν nomine dignantur,vt Athen.teſtatur libros,his verbis πᾶν μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων οἶδε καλοῦσι.atque eam fortaſſis ob rem Cyrenæi (vt Oriō apud Etymol.docet) ipſum appellant ἥδος, alii autem γλυκάδιον.Nic.verò ſchol.vult ὄξος κατ' ἀφαιρεσιν vocari γλυκάδιον,ſicut χελὼ,γλυκεῖαν,& ἀώδια, πίασαν.

C.Ὀξίδιον, Condituræ genus aceto & oleo ſimul temperatis.Gorr.

Ὀξώδης,ους,ὁ καὶ ἡ,Acetoſus,Acidus. Galen.περὶ ζοφῶν δυσκράσεως lib.3,cap.6,de lacte loquens , ἐνίοτε μὲν ὑγρότητος οὐσῶν,καθ' ἃς ὀξώδης ἢ πικρώδης γίγνεται,acidum fit. Alex. Aphrod.probl.70,lib.2,ἢ ὀξώδης,(videlicet qualitas,naſcitur) ἐκ ψυχρότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος. Idem,εἰ φλέγμα ὀξὺ εἴη, τοῦ ὀξωδῶς ὀρέγεσθαι , ſi pituita acida ſit, ſapores acidos appetunt.

Ὀξηρὸς,ᾶ,ὁ,Acetum reſipiens:vel Acetarius.vt ὀξηρὸν ἀγγεῖον,infrà in Ὀξίς.

Ὀξίδιον,ου,τὸ,idem cum ὄξος,vt Suid.tradit. Eſt tamē potius diminutiuum ab Ὄξος.

Ὀξεῖος,ὁ,Acidulus.Sic v.l. Sed videndum eſt nequis fœminini ὀξεῖα, (à maſc.ὀξὺς) per errorem fecerit maſculinum ὀξύος. Alioqui ab ὄξος,malim Ὀξεος.quaſi dicas Aceteus.

Ὀξίνης,ου,ὁ,Vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum verſum eſt,quod Vappam Latini vocant.Chryſoſt.οἴνου μὲν ἁπτῆς βλάβη τὸ ὀξυπεπτεῖσθαι ἢ εἰς ὀξίνιον μεταπεσεῖν,in vappam mutari.Cui loco aptiſſimè ſubiungemus hunc Plinii,lib.14.c.10 , Vitiúmque quibuſdam in locis , iterum ſponte ſeruere. qua calamitate,quum deferbuit,deperit ſapor,vappæque accipit nomen, probroſum etiam hominum,quum degenerauerit animus.Plut.Symp.8,refutans opinionē cuiuſdā qui cenſebat ταῖς ὀπτικαῖς καὶ αἰτίοις μὴ ταῦτ' ἀμφισβητεῖν, μηδὲ πρὸς ἥδονὴν ἀκριβάζειν, hæc exempla adducit, οὕτω γὰρ ἔτι ὄξος ὀξίνῳ φίσαδι διαφέρειν, ἔτι πικρότητα γλυκύτητος,ἔτι πυρὸν αἴρειν,ἔτι μίσυος ἡδίονα μεν. quibus ſubiungit, καίτοι ταῦτα κριτὰς ἀκριβεῖς αὐτοὺς καὶ μαζοδόκους ἀποστῆναι φασί.Idem in lib.περὶ ὠφυμίας,p.834 meæ editionis, dicit Chium quendam ſolitum aliis χρηστὸν οἶνον πιεῖν ἐπιτρέψαντα,ſibi verò τὸν ἄριστον ὀξίνιον ζητῦντ' ἀπαγορεύσαντα. Ariſtoph.dixit etiam θυμὸν ὀξίνιον pro Acrem & acerbum ſeu biliоſum,vt quidam volunt,in Veſpis,Ἐμαχόμαδὰ αὐτῶν θυμὸν ὀξίνιον πεποιῆσθαι.vbi quidam etiā interp.Iræ quodam aceto epoto.Schol.θυμὸν ὀξίνιον exp.δριμεῖαν ὀργήν. Idē tamē ὀξίνιον πολίτην videtur dicere vappam, probro quodā, (vt ex Plin. verbis diſcimus) in Equitibus de Hyperbolo,αἰδρεμαχθηρὸν, πολίτην ὀξίνιον. AT Ὀξίνα dicitur crates dentata ſtylis ferreis, vt Plinius appellat,id eſt Occa,vt tum alii,tum Columella : quo inſtrumento ruſticiin occādo vtuntur.Heſychius,Ὀξίνα, ἐργαλεῖόν τι γεωργικὸν, σιδηροῦς ὀδόντας ἔχον, ἐλκόμενον ὑπὸ βοῶν.

Ὀξίς,ίδος,ἡ,Acetabulum, Vas in quo acetum aſſeruatur, vel in menſa apponitur: quod & ὀξύβαφον, ſeu ὀξυβάφιον,necnon κύμβον ſiue κυμβίον & ἰμβάφιον nominatur: τὸ καράμωμον, ὅ ἐστιν ὄξους δεκτικὸν, vt Ariſtoph. ſchol. exp. qui apud eundem Ariſtoph.in Veſp Τουτὶ τί ἐστιν τὸ ἀγγεῖόν τον,ὀξίς, ἢ φάλαγξ; itidem ὀξίδα , eſſe dicit εἶδος ἀγγείου. vbi tamen dubium alicui videri queat an acetariū vas ſignificet : pro quo accipitur apud eundem comicum in Ranis,vbi ait,εἰ κατέχοντες ὀξίδας Ῥαίνοιντ' ἐς τὰ βλέφαρα πᾶν ἀκριβῶς. Vbi ſchol.ſic exponit hæc verba, εἰ ὀξυβάφους κατέχοντες, ῥαίνοιντ' ἄξει πὸς πολεμίους:ſed addens,ὀξίδας εἶπε κατὰ μίμησιν μικρὰ,vel εἴδους λοπάδος. Ariſtoph.tamen in Pluto ὀξίδα & λοπάδα diuerſa facit , atque ibi ſcholiaſt. annotat, ὀξίδα εἶναι ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν,λοπάδα verò εἶδος ἀγγείου παρὰ τοῖς ὀξυλάβοις. Verba Ariſtoph. ſunt, Ὀξίς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα,Χαλκᾶ μέγιστα,videlicet quum antea eſſent κεραμεᾶ. Suidas,hunc locum citans,ὀξίδα eſſe dicit ἀγγεῖον ὄξους δεκτικὸν,vel λοπάδος εἶδος εἰς ὀξὺ λῆγον. Vtrius autem verba in dubiū vocāda ſint, Suidæne an ſcholiaſtæ,incertum eſt. Ὀξίς, Acetabulum, Vas quo acetum metiuntur ii à quibus venditur: cotylam autem id capiebat. Diphil. apud Athen.lib.2, de quodam qui Laconicè cœnabat, Ὀξυς δὲ κοτύλην. Quæ verba alter admirans,ſubiicit, πάῤῥ.reſpōdet alter, τί παῤῥ ὀξὶς μᾶζον Χαιρεᾶ ποσοῦτο τῶν Κατανείων, quid mirariſt ὀξὶς apud Cleonæos tantam menſuram capit,videlicet cotylam. Pro vaſe autem quo acetū apponebatur intingendis obſoniis, vtitur Sopater apud eundem Athen.lib.6,Ἀλλ' ἀμφὶ δείπνοις ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει. AT Ὀξίδαι quod apud Heſych. habetur, exponiturque itidem λαγύνια μικρὰ,vel ὀξύβαφα, mendoſum eſſe exiſtimo,ac pro eo reponendum opinor ἐξίδας,vel ὀξίδες.

Ὀξίζω, Aceo, (vt Cato, Vinum quod neque aceat neque muceat)id eſt Acidus ſum, Acorem refero ſeu acidum ſaporem,vt ὀξίζων οἶνος, vinum quod acet : vtendo verboCatoniano.fic in Geopon.l.7,inſcribitur caput quod dā,πῶς οἶνον ἀφιλέμυον ὀξίζειν θεραπεῦσαι δεῖ, quæ medela adhibenda ſit vino incipienti acere. Poſſis etiā reddere Vino aceſcenti.Et ὀξίζουσα σταφυλή,vua acida ſeu acerba. Dioſcorid.libro 5,cap.11 , vbi tradit quomodo ὑμφακίτης οἶνος conficiatur, μίσγεται κατὰ πασσὸν πιτύρου τῆς σταφυλῆς ὕσης,ἔτι δὲ ὀξιζούσης. Alicubi ſcriptum REPERITVR Ὀξύζω,per υ in penultima: quam ſcripturam non probo.nec enim ab ὀξὺς deriuatur,ſed ab ὄξος,vt οἰνίζω ab οἶνος,& κισσαίζω à κίσσαρος,aliáque itidem.

C. Ἐπ-οξίζω Coaceſco. Apud Suidam in Ὀξυρρυμίη, Ὅταν ὁ ζωμὸς ἐπ-οξίσῃ,videlicet in ventriculo. vt apud Celſum,Si coacuit intus cibus, aut computruit.ἐὰν ἐπ-οξίσῃ ἔνδον ὁ ζωμός. Vtitur eo verbo & Erotian.in Ὀξυρρυμίη.

C. ΠΑΡ-οξίζω,Ad acorem vergo,Acorem guſtu vel odore refero,vt B.interpr.citans ex Dioſc. Idem Bud. interp. Subaceſco.

C. Γ Παξίζω, Subacidus sum; Aliquatenus aceo. vt ὑπαξίζων ἆρπος apud Athen. lib. 3, Panis subacidus. In v.l. perperam SCRIBITVR Γ παξύζω pro Γ παξίζω, & CONTRA Γ παξὶς pro Γ παξις.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, Acida fæx: vel Vappa. sic enim Hesychius, Ὀξαλὶς, ἡ ἐξῖτα πρὸξ, ἢ ὀξίτης οἶνος. | Est & Iapathi species quædã hoc nomine dicta, cui inter alia Dioscor. tribuit καρπὸν ὑπόξου, ὑρυθρὸν, δριμυῶδη, lib. 2, cap. 140, vbi de Iapathi generibus ait, ἔστι δὲ καὶ πίπτουσα τοῖς αὐτοῖς, ἣ ἔνιοι ὀξαλίδα ἢ σὶ ὀξυλίδα ἢ λάπαθον καλοῦσι. De quo Plinius l. 20, c. 11, Est autẽ & syluestre, quod alii oxalidem appellant, satiuo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: nostri verò rumicem, alii lapathum cantherinum. Quum autem vocet syluestre lapathum, suspicari aliquis possit, in citatis Dioscor. verbis, pro λάπαθον καλοῦσι, reponendum esse λάπαθον ἄγριον καλοῦσι. Ab hac verò oxalide diuersum est oxylapathum, cui & ipsi tribuuntur folia ὑπόξεια κατὰ τὰ ἄκρα, acutiora folia, vt Plinius habet, cuius verba suprà citaui. In vulgatis lex. habetur ET IAM Ὀξωλὶς, quod itidem esse dicitur genus lapathi, siue rumicis, ab aciditate nomine accepto. Sed perperam poni opinor ω̃ pro ᾱ̃.

Ὀ'ΠΑ'ΖΩ, Persequor. κατόπτην διώκω, vt Eust. exponit. l. ε, Ἀλλ' ὅτι δὴρ' ἴκχανε πολλὼ καθ' ὅμιλον ὀπάζων. Il. Φ, Ὡς Ἕκτωρ ὄπαζε κακὸμόωντας Ἀχαιούς. id est ἐπέμενε ἰδίωκε, persequebatur & fugabat. quem cani comparat qui σὺς ἀίσσοντας ἢ λέοντας Ἀπίτταλ κατόπτας ποσὶν ἔχνεσι πιτνοῦσιν. vt terè idem sint ὀπάζειν & in persequendo κατόπτην ἄπτεσθαι. quod tamen postremum aliquid amplius significat. Et Il. ρ, Ῥεῖα δ' ἐπαΐξεσκε πολλὼ καθ' ὅμιλον ὀπάζων, (persequens) Ἀλλ' οὐχ ἥρει φάσγανον ὅτ' ἐπιστύπον ἰώκοιεν. vbi nota ὀπάζειν & ἰώκειν, in eadem significatione posita esse. Passiuum Ὀπάζομαι, A persequente vrgeor & premor. Il. λ, Ὡς δ' ὁπότε κλήθων πεπαμὼς πεδίοιό κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, id est ἐπιγόμενος, κατόπτην ἁλευόμενος, vrgentibus imbribus lautalibus. | Ὀπάζω, Sequi iubeo, Do qui sequatur, Comitem do. Odyss. ι, Ἄνδρε δύω κρίνας, πέμπτον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας. i. δοὺς ἕπεσθαι, vt Eustath. exponit. Passiuum Ὀπάζομαι, Comitem accipio, Comes mihi adiungitur. Il. τ, Ἦ, καὶ Νέστορα τῆλε ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. Od. κ, Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκα ὀπάσσατον ἀντιθέοιο καὶ ἑταῖρον, Βίωνα εἰς Αἰόλου κιοντὰ δαίμονα. id est ὀπαδὸν ἐλόμενος, inquit Eustathius, qui in præcedenti loco ὀπάσατο exponit ὀπαδοὺς ἑκρίνατο, comites delegit. Itidẽ Iliad. κ, — σὺ δ' ἐχείρων ὀπάσαιο αἰδοῖ ἴκων, idem Eustathius annotat ὀπάζεσθαι vsurpari non pro παρέχειν, sed pro ἐφέλκεσθαι εἰς ὀπαδόν. Hesych. ὀπάζόμην exponit ἐπόμην, ἠκολούθουν. Eustath. hoc ὀπάζω videtur deriuare ab Ἕπομαι. nec malè fortassis: vt nimirum ὀπάζω ità ab ἕπω seu potius ἕπομαι deriuetur, SIC VT Σαόω & Σωίζω à Σωίπομαι. quod σωός Hesych. exponit σώοδος. est autem id σωόδος accipiendum pro Comes, σωοδοιπόρος, vt expa alibi. | Ὀπαδεῖς autem Hesych. esse ait τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων διδόμενον χωρίδιον.

Ὀπάζω, Præbeo, Do. Il. ζ, de Bellerophonte, Τῷ ῥ' ἠεὶ καλὸς πὴ καὶ ἰοφόρῳ, ἐγκατέλεξε Ξανθος. id est ἔδωκεν, inquit Eustathius. Et Odyss. τ, πὴ τοι Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic alibi. Ἔκπεμε κῦδος ὀπάζει, id est παρέχει. Ἠτόν ῥα μάλιστα Ἐρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπαζεν, Opes & diuitias præbuit, Opibus locupletauit. Quum verò dicitur λαὸν ὀπάζειν, & πομπὴν ὀπάζειν, pertinet potius id ὀπάζειν cui in præcedenti memorate posteriorem locum tribui. vt Il. ε, Πέμπε δέ μιν πολεμόνδε πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπαζεν, multitudinem magnam adiunxit quæ eũ sequeretur. Od. υ, -οὔ πω ἐγὼ γε ἴδωμαι πομπὴν ὀπάζειν. Videtur autem hoc ὀπάζειν, significãs Præbeo, Do, defluxisse ex præcedẽti: quod ea quæ damus alicui, ea velut discedant à nobis, & contra illum comitentur.

C. ΚΑΤ Οπάζω, Persequor, A tergo premo. κατόπτην διώκω, idem cum præcedenti ὀπάζω. Hesiod. Erg. de iis qui rapinis diuitias congerunt, οἷσι π πολὺ Γίγνεται ὄφρ' ἂν δὴ μοῖρας τῶν ἑκατὸν Αἰδέσσωσι, αἰδὼ δίτ' αἰσχρὴν κατόπτην ἐλέγχῃ, & pudorem impudentia persequatur ac premat. Moschop. ibi exponit κατόπτην ἑαυτῆς ποιῇ, καταβάλλῃ. Procl.

ναιόν. In v. Lannotatur quosdam legere, αἰδὼς δὲ γ αἰσχύνη κατοπάζει, & exponere, Pudor impudentiam à tergo sequatur, id est Posthabeatur. Sed veterẽ lectionem & veteres enarratores sequi tutius est.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, Qui sequi aliquem iubetur, Qui comes alicui adiungitur: seu Quem comitem aliquis sibi deligit. vno verbo reddes Comes, Assectator. Philo De vita Mos. libro 3, ἀληθὴς γὰρ ὀπαδὸς Θεοῦ, est enim veritas Dei comes. Plut. in Rom. ὀπαδῶν ἔρημος βασιλὴς, assectarum & stipatorum ope destitutus. nam ibi amplius aliquid significat quàm ἀκόλουθος: vt in præcedenti loco Philonis, cui similis est hic apud Suidam, de tempore, καὶ ἡ Θύτη φύλαξ καὶ ὀπαδὸς καὶ ἔφοδος ἀληθὴς. Pro Assecla & Stipator accipi potest & in quodam loco Euripidis in Ὀπαῖσι citato. Pro comite autem Sophocles accepit in Trachin. circa finem, vbi Hyllus ad eos qui ex Euboea se comitati fuerant, dicit, Αἴρετ' ὀπαδοί, tollite ô comites, nimirum cadauer patris mortuum. | Deorũ etiam aliquis esse ὀπαδὸς dicitur, qui cũ eis in cælis conuersatur, & eos veluti comitatur quocunque ierint, Deorum assectator. Herodian. lib. 4, de Antonino philosopho iam vita functo, ὀπαδὸς ἤδη καὶ συνέδρος θεῶν ἦεν. vbi Pol. vertit, Consors est consessórque deorum. Hesychio ὀπαδὸς est non solùm ἀκόλουθος, sed etiam σωτὴρ, φύλαξ.

VNDE Σωοπαδὸς, οὗ, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς, id est Comes: vel Assecla, Sectator. Teleستes apud Athen. lib. 14, de Phrygibus qui Græcos tibia canere docuerunt, ὥσπερ οὖν καὶ χρῆσθε Ἕλλησιν ἐν αὐλοῖς σωοπαδὸν, qui primi conuiuia Græcorum cum suis tibiis sectabãtur, seu affectabãtur. Pro Comes vtitur & Areop. teste Eud. ET Ὀπαδέω, Comitor, Sector. Hesych. ὀπαδῇ exp. ἀκολουθῇ.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, sed Atticum, vt Eust. testatur, p. 1576, vbi ait, ἐκ δὲ τῆ ὀπηδεῖ γίνεται καὶ ὄνομα ὀπηδὸς, παρ' Ἀττικοῖς καιτοὶ δὲ γ Ὀπαδὸς, ὁ δηλοῖ τὸν ἀκόλουθον. videtur tamen potius Ionicum esse, quum ὀπαδὸς contrà prosæ etiam scriptoribus vsitatum sit. ET Ὀπηδέω, Comitor, Comes sum, Assector. à quo tamen Eustath. præcedens ὀπαδὸς deriuat, priorem ei locum tribuens, posteriorem παρ' ὀπαδὸς. Il. β, Κήρυξ, Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος ὃς οἱ ὀπήδει, Qui eum assectabatur, Qui comes ei & assectator erat. Il. ρ, Ἐκ δ' ἄρα Διὸς ὀμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic Hes. Erg. — πλεύτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, diuitiarũ virtus comes est, seu pedisequa. (vt cõtrà autor Rhet. ad Herennĩ, Virtutis pedisequæ sunt diuitiæ) Et aliquanto pòst de viro qui rapinis sibi diuitias cogessit, μυήσασι δ' οἷσιν Ἀνέσσῃ, παῦρον δέ τ' ὄπηδε χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ, ad exiguũ tempus diuitiæ eũ comitantur. Sed & virtus ὀπηδεῖν dicitur ei qui præditus ea est. Od. θ, — ἐπίλλῳς ἀρετὴν σὴν φαινέμεν οἵ περ ὀπηδεῖ, notam omnibus facere virtutẽ qua polles. Iupiter etiam hospitalis hospitibus & peregrinis ὀπηδεῖν dicitur, quasi Comes eis esse, pro Eorum curam gerere. de quo Odyss. ι, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Et Odyss. ν, ὃς δ' ἱκέτην ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Pro Ὀπηδῶ, dicitur ET IAM Ὀπηδεύω, Comitor. Etym. ex Apollonio, μᾶλλα ὀπηδεύοντα τομεῖ. A Ὀπηδέω autem EST Ὀπηδητὴρ, idem cũ ὀπαδὸς. Hesych. exponit σωόδος, ἀκόλουθος, id est Comes, Assectator.

Ὀπαίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς siue ὀπηδὸς. id est Comes, Assectator, Assecla. ἀκόλουθος, vt Eust. exp. Il. ψ, Ἀντίλοχον Φοίνικα, παλαιὸν παῖδ' ἑὸν. Et Il. κ, Ἐδμήνιος ὀπαίων. Vtitur & Eurip. in Oreste, Καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπαίονας. vbi exponitur ἀκολούθους, δούλους. Mox dicit, Καὶ φρουρὸν ἡμῶν ὀπαόνων τίς ὀλίσθορος ἡμῖν ἐστι. vbi exponitur itidẽ ἀκολούθων, Quomodo assectatores & assecłas eius interemimus? seu Stipatores. At PRO Ὀπάονες, quod ex Herodoto affertur, exponitúrque Serui, Seruitia, reponendum fortassis illud ὀπάονες.

Ὄ'ΠΙΣ, ιδος, ἡ, Vltio seu vindicta, qua Deus aliquẽ persequitur: eiusdem cum ὀπάζω originis, nimirum ab ἕπομαι deriuatum, vt quibusdam grammaticis placet, à quibus exponitur ἡ ὄπιδος ἐπιμέλεια πάσης: ab aliis, ἡ εἰς τὸ μέλλον τῆ ἀεὶ ὄπισθεν ἐπιστροφή. est autem vox poetica, ac interdum cum genitiuo ἀεὶ copulatur, interdum sine illo solum ponitur. Od. ξ, Οὐκ ἔπιδα φρε-

νέοντες ὀϊ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεήτλῳ. Et inox, Καὶ μὰν τῆς ὄπιδος κρατερὸν δόος ὐ φρεσὶ πίπτει. Hesiodus Theog. de parcis, Οὐδέ τιν' λήθουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο Πεφν' γ' ἀτὸ τᾶς δύσσας κακὸν ὄπιν ὅστις ἁμάρτῃ. vbi ἀποδόσασθαι ὄπιν deas dicit pro Vlcisci & punire. quasi dicas Vltionem reddere seu rependere. Frequentius cum genitiuo θεῶν copulatur vt antè dixi. Od. υ, Οὐκ ὄπιδα βροτείοισι θεῶν. Od. φ, — οὐδὲ θεῶν ὄπιν αἰδέσατ'. Hesiod. Erg. σκολιῶν δίκην Αἰνήλιες πείσουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. quod hemistichium & Il. β habetur, vbi θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, ait Budæus esse, Respectum diuinum pro nihilo ducentes, vel νέμεσιν, vt Cornutus exponit. In lex. meo vet. ὄπις exponitur μείωσις, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ ἀκολουθεῖν τοῖς ἁμαρτάνουσι: & ab eo deriuatur φύλοπις. ‖Exponitur etiam Cura, Consideratio. & ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil pensi habens. ex Herodoto, vt arbitror. ‖Ab Hesychio exponitur etiam φωνή: quo modo ὤψ potius accipitur.

Ὀπίζομαι, Curo, Reuereor. αἰδοῦμαι, ὀπτηρέφομαι. Iliad. χ, Achilles ad Hectorem de Patroclo interfecto, ἐμὰ δ' οὐδὲν ὀπίζετο νόσφιν ἰόντα. Iliad. α, — μοῦνος δ' οὐκ ἐθέλει ὠπίζετ' ἐφετμάων. Od. ξ, - Διὸς δ' ὀπίσατο μείων Ξείνιον. Sic Hesiod. Aspide, Τῶν οὐ τις ὀπίζετο μείων. Cum genitiuo etiam cõstruitur. vt apud Apollon. lib. 2, οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tantillum quidem curabat seu verebatur Iouẽ. ‖Item Cauco, φυλάσσομαι. Od. ν, Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμῷ ὀπίζεο νῦν' ἀλιτέσθαι. ‖Ὀπίζομαι pro αἰμείβομαι, affertur ex Pind. Pyth. vbi ὀπιζομένη χάρις exponitur Beneficium repensum, siue mutuum, q. d. consectaneũ, quódque præcedentem gratiam consectatur, seu subsequitur. ‖Hesych. ὀπίασται exp. etiam ὄψεται.

C. Ἐπ-οπίζω, Reuereor, Caueo. nã Hesych. ἀπόπιζε exp. ὀπτήρευε, ὀπτηρόφυλαξον, φυλάσσου.

Ὀπιδνός, ός, ὁ, Reuerendus: vel Summopere cauendus & extimescendus. Apollon. Argon. 2, de stygε, ἣ τε θεοῖς Στύγὸς ὑπόπτιον ὅρκον ἐπόμνυσι πίτυκται. vbi schol. exponit, πρέπει καὶ ὀπτηροφῆς ἀξία, ἀπὸ τοῦ ὄπιδος καὶ ὀπτηροφοῦ. Sed perperam tam apud scholiastem quàm ipsum poetã scribitur Ὀπιδόπιν. quem errorem, licet ex metro satis manifestũ, v. l. retinuerũt, in quib⁹ SCRIPTVM Ὀπιδὸς, & expositum Reuerendus, Cura dignus.

SED ET Ὀπὶ in meo lex. vet. exponitur ἡ ἐξόπισθεν ἐπαυλὴν πύλης. quod & apud Etymol. in Ὀπιδὸς habetur. cuius tamen significationis nulla proferuntur exempla: ita vt mihi ea expositio valde suspecta sit. ‖Nam ὀπὴ significat potius Foramen. πᾶσα τετρημένος, vt in eodem illo lex. vet. exponitur. quod ab ὄπλομαι deriuatum creditur, vt & Pollux testatur lib. 2, vbi deriuata & composita quædam ab ὄπλομαι enumerans, ait, καὶ ὀπὴ, δι' ἧς ὄψις ἰόντων. Sic apud Aristoph. in Pluto, vxori Chremyli interroganti πῶς ἰώμεθα, respondet Carion seruus, ἔξω τῆ τρυβλίου· Ὀπὰς γὰρ οὐκ ἔχει οὐκ ὀλίγας, nec enim pauca habebat foramina, per quæ acies oculorum meorum penetrare posset & peruidere. Et comicus quidam apud Athenæum libro 13, in mœchos, Μὴ κλίμαχ' ἁρπάσαντα σισβῶνας λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κατιδόντα σὰς θύρας τινός. vbi nota de maiori etiam foramine dici. nisi malis Fenestra interpretari. nam & ab Hesychio exponitur θυρίς. Sed & ὀπὴ τοῦ ὠτὸς dicitur foramẽ aurium, hoc est, meatus ille per quem vox penetrat & auditorium sensum verberat. Pollux lib. 2, καὶ ἡ ὀπὴ ἡ τοῦ ὠτὸς, ἡ διαπέμπουσα τοῦ φωτὸς εἰς τὸ ἐγκέφαλον, σκολιὸς πόρος τῆς ἀκοῆς λέγεται. VNDE Ὀπήιον, ου, τὸ, Subula qua aliquid perforatur. τὸ σκολιὸν τὸ τοὺς ὀπὰς ἐμποιοῦν. Pollux l. 10, enumerans instrumenta σκυτοτόμων, vt sunt, τμιδὶς, siue σφενδόνη, ἀμίλλη, καλόπους, addit, καὶ χαλδύματα καὶ ὀπήια. καὶ ὀπήιον ἔριφον ὁ Ναυσιφάνης Κρητὸς, τὸν τρυπανίσκον εἰρηκέναι. Similiter l. 7, cap. 21, quum inter σκυτοτόμου ἐργαλεῖα posuisset ἀμίλλαν & σφενδόνην, subiungit, ὀπήια δ' ὀπηίδια. ἃ δὲ χαλδύματα ὀνομάζουσι οἱ σκυτεῖς. Scribitur autẽ IBI Ὀπήια, per ει in penultima: AT Ὀπηίδια existimo esse diminutiuum pro ὀπήια, siue ὀπήτια. quod tamen ὀπήτια haud scio an inscribendũ sit, præsertim quum non solùm apud ipsum Pollucẽ, sed etiam apud Suidã & Hesychium ὀπήια reperiam. Verba Suidæ paulo antè citaui: Hesychii addam, quæ cum Pollucis verbis, consentiunt. Χαλδύσεις, inquit, πλέξεις. χαλδύματα γὰρ ἐλέγοντο οἱ τὰ ὀπήια εἰς πλέκεσθαι ἁρμόττοντα. perperam tamen ibi ἠπύπα habetur pro ὀπήια, Sed ET Ὀπυὶ, quod in posteriore Pollucis loco habetur, pro ὀπήιον vsurpatũ creditur. Ab eodem ὀπὴ deriuatum EST Ὀπαία. Significat autem ὀπαία fictile vas in quo foramen est: aut Dolium foramen habens. nam κεραμὶς (quo Poll. in exponẽdo hoc ὀπαῖα vtitur) B. interpr. inter alia, Testa, Fictile vas, Dolium: at κεραμὶς significans tegulam, huic loco conuenire non videtur. Poll. lib. 2, ὀπαίαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν κεραμίδα ἀκάλυπτον ἢ τὴν ὀπὴν ἔχουσαν. ET Ὀπαῖος, α, ὁν, quod exponitur Foramen ollæ: item Foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Apud Plut. autem in Pericle, τὸ δ' ὀπαῖον ὅτι τῆ κιόνι Ξενοκλῆς ἐπερύρωσε, interpres vertit, Fastigium fenestræ adyti Xenocles adiecit.

Quæ sequũtur, eiusdem cum ὄπις sunt originis, quarum etiam nonnulla ab eo composita videntur, nonnulla ab eo deriuata, quanuis significatio sit aliquantum diuersa.

C. Ἀνόπιν, Retro, Retrorsum. εἰς πρόσω, Hesych.

C. Κατόπιν, A tergo. quod nonnullis dictum videtur quasi Post faciem. ὄπις tamen pro Visus seu Facies vsurpatum non vidi. Construitur autem hoc κατόπιν cum genitiuo, qui interdum præponitur, interdum postponitur. Aristoph. Equit. Εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐσήιειν, prosequebar eum. quasi A tergo ipsi hinc ibam. Idem, ἀκολουθῆ κατόπιν αὐθρώπου τυφλοῦ. in quibus locis κατόπιν τινὸς ἰέναι, & ἀκολουθῆν κατόπιν τινος, quod Latini Pone aliquẽ sequi. Plut. in Camillo, ἵδρυσε πρὸ τοῦ χαράκος κατόπιν αὐτῶν, à tergo eorũ sua castra locauit. seu Pone ipsos. Et κατόπιν τίθεσθαι, quod Latinis Postponere. Apud Suidam, πρὸ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα, Honestati & virtuti postponere ac posthabere omnia, seu omnibus anteponere atque antefere virtutem & honestatem. In nonnullis locis de tempore, pro Post. vt apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, post interrogationes. Apud Suid. κατόπιν ἧς καιρῦ, post amissam occasionem. Naz. κατόπιν ἑορτῆς, post festũ, seu postridie festi. Dicitur & ὁ κατόπιν, pro Sequuturus, Venturus, seu Sequens, Veniens. In epigr. τὰ κατόπιν δάκρυα, Sequuturæ lacrymæ, seu pòst futuræ. Basil. ἐν τῷ κατόπιν χρόνῳ. Chrys. de officio episc. ἐν τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ, Anno veniente, Anno subsequente. Sic Dionys. Halic. lib. 8, τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ, Sequenti: seu venientis anni.

C. Μετόπιν, A tergo. Item postea. Ab Hesychio exponitur μετόπισθεν.

Ὀπίσω, SIVE Ὀπίσσω, poeticè, Retrorsum, Retro, In auersum. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγελίας ὀπίσω κίε, retrorsum redi: vt Plin. de cancris, Retrorsum pari velocitate redeunt. Et Lucr. Indéque retrorsum redit, & conuertit eodem. Necnon Horat. — retrorsum Vela dare, atque iterare cursus. Od. π, — ἀπήγαγεν οἶκαδ' ὀπίσσω, domũ reduxit. Præcedenti autem loco similis est hic Il. π, de Patroclo, αἰεὶ ἐχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, Μείων ἀλυσκάζων ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος, Retrorsum redibat, seu retrò cedebat, Retro discedebat, vt interdũ Latini loquũtur: qui etiã Abducere retro dicunt quod Homer. ἀπάλαστον ὀπίσσω. Et ὀπίσσω ἰωμὰν, retrorsum seu in auersum verlare. Il. ζ, Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσσω ὔπ' ἀσφαλέως ἐνόησα, Ἀλλ' ἀσημφὶς ἔχασκε (vbi ὀπίσσω id significat; quod Arist. dicit εἰς πύσω, in auersum. vt Plinii interpretari mox docebo) Et Il. φ, Δεσμὸν δ' ὀπίσσω χεῖρας, retro ligauit manus. vel etiã A tergo. Arist. De mundo, φέρεσθαι τε καὶ ὀπίσω διεξιέναι, & ante se & in auersum seu retro perrepere: (nam Ante se & in auersum, à Plinio sibi opponuntur, vt in Ὀπίσθιον videre poteris) sunt & qui interpr. Vltro citróque perrepere. Et dux quidã cum suo exercitu pedẽ referẽs, apud Plut. in Apopht. dicit se non fugere, sed διώκειν τὸ συμφέρον ὀπίσω καὶ μόνον, retro, seu à tergo. Dicitur & εἰς πύσσω, pro Retrorsum, In auersum. vt ἡ εἰς πύσσω ξυνωλκὴ siue καμπὴ, apud Aret. quam & εἰς κατόπιν αἰώκλασιν vocat, & vna voce ὀπισθότονον: (cui opponitur ἡ εἰς πύμασθον ξυνωλκὴ, quæ & ἐμπροσθότονος) quum cerui in posteriorem partem reflectitur & scapulis annectitur. ‖Ponitur etiam pro Post, ac interdum cum genitiuo construitur, interdum sine casu legitur. In

epist.ad Tim.1,cap.5,ὀπίσω τῦ Σατανᾶ ἐξεπράπησαν, Satanam sequuti sunt. Petrus epist.2,c.2,οἱ ὀπίσω σαρκὸς, qui carnem sequuntur. Eccles.9, ὀπίσω αὐτῦ, post hæc.

Absolutè etiam sine casu ponitur pro Post, ac interdū de tempore dicitur pro Postea, vel poti⁹ In posterum. nam & de præt.& de futuro tempore vsurpatur. Od.ξ, πολλά μ' ὀπίσσατο λαῖλαον, multa mihi postea obtigere. Sæpius de futuro pro In posterū. Il.ζ, Οἷς μ' ἐγὼν μετὰ τοῦτον, ἔμα φρονέοντα καὶ ὀπίσσω Δύσεται ἔπος οὐχ ἅλιστα μετ' ἀμφοτέροισι θέσπαι, & antehac & in posterum prouidebit. Iliad.σ,& Od.ω,de vate,— ὁ γὰρ εἶδος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, & anteacta & euentura videt. Odyss.ε 3,— μή που τι κακὸν πάθωσιν ὀπίσσω, nequid fortè eis mali postea accidat. Iliad.ρ, αὐτὰρ ὀπίσσω Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν. Iliad.ζ, Τοῦτο μὲν οὔτ' ἄρ νῶϊ φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. Od.λ, σεῖο μὲν Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ ὀπίσω μακαρίστατος, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, nec antehac fuit nec in posterum erit. ΕΥΡ. Τοὐπίσω, Posthac. ex Eurip.

C. Ὀπισαμβών, Itio retrograda. ἡ εἰς τοὐπίσω αἰσχώρησις, vt Eustath. ex quodam lexico exponit. Deriuatum autem videtur ex ὀπίσω & αἰσαβαίνειν, id est ὀπίσω ἰέναι, ὀπίσω αἰσχάζεσθαι, vt Homerus loquitur: vt alii, ὀπίσω χωρεῖν, αἰσαχωρεῖν, αἰσαπολίζειν, ὅτι σκέλος χωρεῖν, siue αἰσάχειν.

C. Ἐξοπίσω, In auersum, Retrorsum, Retrò. Hesiodus, — ἐξοπίμπειν Ἐξοπίσω, retrò amandare. Exponitur etiam Postea.

Ὄπιθεν, SIVE Ὄπιθε, poeticè, A tergo, Pone. Il.χ,— ὁ δ' ὄπιθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Od.ο,— οὖρον ὄπιθεν Πέμψῃ. à tergo seu à puppi immittet. Plato lib. 1 De rep. καί μου ὄπιθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, pone me prehendens veste. Et Arcesilaus apud Plutarch.in præc. sanit.& Sympos.8,in mœchos & ἀκολάστους dicit ὑδὲ διαφέρειν ὄπιθεν πρὸ ἢ ἔμπροσθεν κίναισθαι τῆ. Ité ὄπιθεν πιεῖν dicimus eum quem præuertimus & superamus. Xenophon Hellen.4, νομίζων ὀπίσω ὄπιθεν ποιήσασθαι ἔθνη, πολὺ πλείω βασιλέως, quas superasset & deuicisset gentes. Item ὁ ὄπιθεν. Qui pone & à tergo est. Xenoph. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπιθεν ἰδεῖν, Tum quæ ante sunt, tum quæ retro, Et quæ à fronte sunt & quæ à tergo. Plato Char. οἱ τῆς ὄπιθεν εἵποντο, à tergo sequebantur. οἱ ὄπιθεν dicuntur etiam qui superati & victi sunt. οἱ νικηθέντες, vt apud Soph. exp. Καὶ τοῖς ὄπιθεν τίς τὸ πρόσθεν ἄξομαι. Item τὸ ὄπιθεν apud Aristotelem, In auersum: cui opponit τὸ πρόσθεν, ante se. Locum Aristot. cum Plinii interpretatione habes in Κάλαμος.

Ὄπιθεν de tempore etiam dicitur pro Posthac, Postea, seu Post. Odyss.ξ,— αὖτάρ ὄπιθεν Μάρτυροι ἀμφιέπωσι θεοί. id est εἰς τὸ μέλλον. Et ὁ ὄπιθεν, posterior. Eodē modo, nimirum pro Postea, μετὰ ταῦτα, accipit Eust. Od.χ, Εἰς ἅλα μὴν βαλέειν, σανίδας δ' ἐκ δοῦπα ὄπιθεν, postea. Cæterùm Ὄπιθεν ex ὀπίσω derivari, ac per syncopen quasi ὀπίσωθεν dici, vult idem Eust.

Poeticè pro ὄπιθεν siue ὄπιθε, metri causa VSVRPATVR Ὄπιθεν, SIVE Ὄπιθε. Iliad.ψ,— ὄπιθεν δ' ἐκάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεύς, pone tenebat. Il.β, ὄπιθεν κομόωντες, in terga comātes, vt Strab. loquitur. (pro quo vocabulo composito dicitur ὀπισθόμαλλα) Il.α, Στῆ δ' ὄπιθεν, A tergo seu pone stabat, Retro stabat. Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ii qui non adsunt, μὴ παρόντες, vt Eustathius exponit. Odyss.α, Νεῖκος δέ σε πὶ ὄπιθεν γενέσθαι οὐ παρόντων, Πρός τ' ἀλλήλου καὶ παρόντος. Sed idem Eustath. annotat πὶ ὄπιθεν accipi etiam posse pro πὶ μελλόντων, mimirum τῆ ἰδίᾳ πρὸς ἄλοχον καὶ παῖδα. vt sensus sit, Oro te per ea quæ futura sunt, vt videlicet videas vxorem. Nam ὄπιθεν temporis etiam aduerbium est, sicut & ὄπισθεν. vt Od.ῆ, Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσαι οὐδ' ἀνόητος, nec in posterum.

C. Ὀπισθίαρ. Quidam eam partem manus qua aliquid prehendi solet, quæ est prior & quasi auersa, Ἴσαρ appellarunt, vt Hippocr. & ante hunc Homerus. Huic opposita tam verò totam, quæ est veluti auersa manus, ὀπισθίαρ, posteriorem planitiem. Hæc Camer. in vtriusque linguæ Comment. Ibidem quum Ἴσαρ interpretatus esset Ir, subiicit, Exterius est ὀπισθίαρ, vel potius τὸ ὄπισθεν ἴσαρ, id est ἐρυμνὴ χείρ, prona manus: vt versa, ὑπτία, id est supina. Desumpsit autem hæc ex Polluce, qui lib.2 ait, καὶ τὸ μὲν ἔνδοθεν τῆς χειρὸς ἐρυκώδες, ἀπὸ τῦ μαλακοῦ δακτύλου μέχρι τῦ λιχανοῦ, καλεῖται ἴσαρ· τὸ δὲ ἔξωθεν, ὀπισθίσαρ. Aliquanto pòst ait, ἔνιοι δὲ τὸ μὲν ἐρυκῶδες τῆς δρακὸς ἄνω, ἴσαρ εἶσται καλεῖσθαι· τὸ δ' αἰπυμάφιον πᾶν, ὀπισθίσαρ, ἢ κτένας.

C. Ὀπισθαβαίνων, Qui retrorsum redit, Qui retrò cedit, Retrogradus. In Epigr. de paguro, vt Plin. de cancris, Retrorsum pari velocitate redeunt.

C. Ὀπισθόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, A tergo scriptus. nam & aduersis pagellis scribi solebat, vt ex Plin. discimus lib.13, cap.12, vbi de chartarum generibus agit, Nimia quippe Augustæ tenuitas tolerandis non sufficiebat calamis. Ad hoc transmittēs literas, lituræ metū afferebat aduersis. Luc. in Vit.vend. ἀπέχει δέ σοι δίφυλλον ἔσω, μετὰ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Quo vocabulo vtitur & Plinius Secundus in epistola quadam ad Marcum, de auunculo suo loquens, Hac intentione tot ista volumina peregit: Electorum commentarios c L x mihi reliquit, opistho graphos quidem, minutissimè perscriptos. In vulg.lex. leguntur hæc, ex varijs collecta, (quorum tamen quædam sola coniectura nituntur) Folii verò pagella vna in ratiocinatorū codicibus, rationem continebat expensi: altera ex aduerso, accepti: vt vno ferè intuitu rationes aduersarias vtrobique spectando ratiocinātū cuiuis facillimū foret. Ad quod allusitle videtur Plin. lib.2, c.7, de fortuna loquēs, Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium sola vtranque paginam facit. Rursus foliorum singulorum ratiocinarij pagina vna dicebatur charta noua, altera verò, deletitia: quia spongia deletili solebant inducere atq; obliterare quæ præscripserant, postquam retulissent in codicem, & nominum iustas tabulas confecissent. Præscripserant autem accipitur hic pro Prius scripserāt (vnde Præscriptiones apud Ciceronem) in liturarijs siue aduersarijs. sic enim Cicero appellat, quia aduersantur opponuntúrque chartæ nouæ, à tergo cuius quæ scripta sunt, aduersaria nominantur. à Cicerone inquam pro Roscio comœdo, vbi scribit, Nimiū citò aiē me indagare de tabulis: non habere se hoc nomen accepti: in codicem acceptī & expensi relatum confitetur, sed in aduersarijs patère contendit. Vsque eóne te diligis & magnificè circunspicis, vt pecuniam non ex tuis tabulis sed aduersarijs petas? Suum codicem testis loco recitare, arrogantiæ est: suarum præscriptionum & liturarū aduersaria proferre, nō amentia est? Rursum idē dicit negligenter scribi aduersaria, at diligenter confici tabulas: quia hæc sunt menstrua, illæ æternæ: hæc delentur statim, illæ seruantur sanctè: hæc sunt conjecta, illæ in ordinem confectæ. Id igitur est discriminis inter aduersaria & codicem, seu iustas tabulas, quod inter præscriptionem & perscriptionem, id est exactam absolutámque scriptionem καὶ εἰς τὸ καλλιγραφῶ, in noua videlicet charta, non in deletitia ac liturarijs. Hermolaus Barbarus, quum opisthographos appellari dixisset, quoniam vtraque pagina scripti essent, aduersa & auersa, minutis literis & lituris pleni, subiungit, Scio quosdam opisthographū accipere pro eo quod ita scriptum est, vt legi postea non possit, nisi librarijs describendum mandetur. Dicat aliquis & pro charta deletili siue palimpsesto posse capi: quia Vlpianus de bonorū secundum tabulas possessione differens, in l. Chartæ, ff. De bonorū possess. secundum tab. Chartæ (inquit) appellatio etiam ad nouā chartam refertur & ad deletitiā. Proinde etsi in opisthographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi à tergo id nomen tractum placet, vt probem qui sic interpretātur in Iuuenale, Sat.1, — summi plena iam margine libri, Scriptus & in tergo, nec dum finitus Orestes. Hæc ille.

C. Ὀπισθόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retro ligatus, A tergo ligatus. vt ὀπισθόδετοι ἱμάντες, Lora retro ligata, quibus equi os frenatur. Exemplum habes in Λαίβρος.

C. Ὀπισθόδομος, ου, Postica domus pars, (vt Liuius, Hortus erat posticis ædium partibus. Sueton. Proripuitque se postica

postica parte palatii) Seu Posticū. Luc.in Tim.αἰναὶ ἢ πλουτῶς, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nisi fortè peculiariter ὀπισθόδομον hìc intelligat posticam arcis Athenienſis partem, vbi ærarium publicum erat. ¶Dicitur & templi postica pars, ὀπισθόδομος, vt Poll.teſtatur.lib.1, cap.1, τὸ δὲ ὀπισθόδομος· καὶ τὸ κατόπιν, ὀπισθόδομος. Sic vſus eſt Ariſtoph.in Pluto, Τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττειν τῆς θεοῦ, Poſticum templi Palladis: vel etiam Poſticam arcis partem, (nam & ea Palladi ſacra erat) vt Poll. docet l.9, ἢ τὸ κατόπιν τῆς ἀκροπόλεως, ὀπισθόδομον. B

C.Ὀπισθοπόλιθος, ὁ, καὶ ἡ, Qui ponè ſequitur, Affectator. Nonn.Eiuſdem ſignif.ὀπαδὸς, ſiue ὀπηδὸς, & ὀπάων.

C.Ὀπισθοκόμης, SIVE Ὀπισθοκόμος, In terga comãs, vt Stat. loquitur. Poſteriori parte comatus. Priori vtitur Herodot. poſteriori Nonn.apud quem ὀπισθοκόμοι μέροπες.

C.Ὀπισθοκρηπῖδες, αἱ, Genus calceamentorũ muliebrium, de quo Poll.l.7.

C.Ὀπισθονόμος, Qui retrò ambulans paſcitur. vel, Qui retorſa ceruice paſcitur. ὀπισθονόμοι βόες apud Herodot. vt apud Plin.lib.8, cap.45, Boues animalium ſoli & retrò ambulantes paſcuntur. Athen.tamẽ ſub finem l.5, dicit non eſſe πιθὸν quod Herodotus dicit ὡς εἰσὶ πρὸς ἑσπέρην Λιβύῃ ὀπισθονόμοι βόες· ὅτι τὰ μὲν ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύονται νέμεσθαι, αὐλὶς εἰς ὀπίσω ἀναχωροῦντας. Ariſtot. in 2 De part.anim. Τοὺς ὀπισθονόμους βόας νέμεσθαι φασὶν αἰὲν χωροῦντας πάλιν πυγόνδε, nimirum propter longitudinem cornuum cetlim euntes. B. Valla apud Herodot. Præpoſterè paſci vertit. C

C.Ὀπισθόπορος, Retrogradus. Exponitur etiam Sectator, Aſſecla. quo ſignif. ὀπαδὸς quoque vſurpatur. D

C.Ὀπισθότης, Ponè gradiens, ſeu Ponè ſequens. Eurip. ὀπισθότης ὁμήγυεις, turba pediſſequa. Et ὀπισθότης δ' ἵκει, quæ delicta ſequitur, ἢ μὴ ἡμέραν ἀκολουθοῦσα τῇς ἀδικήματος, vt Suid.exp. Vtitur Gregan patris epitaph. p.132. ¶Item Retrocedens. ὑποχώρησις, Heſych.

C.Ὀπισθόρμητος, Qui retrocedit, Retrogradus, Receſſim cedens, atque imitans nepam, vt Plaut.loquitur. Deriuatum A B Ὀπισθορμάω, Retrocedo. vnde ὀπισθορμήσεις apud Heſych. εἰς ὀπίσω χωρήσεις.

C.Ὀπισθοσφενδόνη, Ornamentum quoddam capitis muliebre: quidam Reticulum interpr. Pollux lib.5, c.16, ex Ariſtoph. E

C.Ὀπισθοτίλα dicitur Sepia, vt Heſych.annotat. vox à comicis ficta, vt Euſt.tradit p.1818, vbi ait, ὀπισθοτίλα ἡ, ἡ ὄπισθεν πλοῦτος τὸν παρ' αὐτῇ θόλον. Exẽplũ habes in Ἄτακος.

C.Ὀπισθότονος dicitur perpetua corporis conuulſio in partem poſteriorẽ. ſpecies τῆ τετάνου: is autem perpetuus eſt & non diſtinctus acceſſionibus quæ per temporũ redeunt interualla: totumque corpus exercet, ita vt nulla eius pars in poſteriora non contorqueatur. Hæc inter alia Gorr. qui etiam addit, Galenum & medicos qui eum ſequuti ſunt, cenſuiſſe fieri hunc morbum cõtractis iis neruis qui corpus in poſteriora inflectunt. Præterea eum qui ſimpliciter ὀπισθότονος dicitur, totius eſſe corporis, & malè affecto neruorum principio contingere: poſſe tamen quibuſdam etiam partibus accidere, vt ceruici, maxillis, lũbis, conuulſis videlicet eorum duntaxat muſculis qui eas partes in poſteriora agunt: verùm eum non ſimpliciter opiſthotonon dicẽdum eſſe, ſed addito eius partis nomine quæ diſtendi tur. Plin.l.28, c.12, Dolorẽ inflexibilem (opiſthotonõ vocãt) leuat vrina capræ auribus infuſa. Celſus l.4, c.3, de triplici ceruicis morbo, Qui quodã rigore neruorum modò caput ſcapulis, modò mentum pectori annectit, modò rectam & immobilem ceruicem intendit. priorem Græci ὀπισθότονον: inſequentem, ἐμπροσθότονον: vltimum, τέτανον appellant. Scrib.Larg.c.104, Malagma ad ὀπισθότονον, id eſt quum ceruix reflexa eſt in poſteriorem partem, aut rigida cum intenſione oculorũ & maxillarum. Facit & ad κυνικὸν σπασμὸν, quum in vtramlibet partem deprauata eſt facies. Aret. Li De morbis acutis ſiue celeribus. Ἢ μὲν γὰρ κατόπιν τῶ τονώτερος αἰέκλιτον, ὀπισθότονον καλέουσι, τῷ τῆδε πεπτηότων νεύρων. Ibidẽ appellat εἰς τὸ κατόπιν ξυνολισθὼ, & εἰς ὀπίσω τεταμένον: opponens εἰς ἐμπροσθότονον, quam & εἰς ἔμπροσθεν ξυνολισθὼ appellat, hoc eſt quum εἰς ἔμπροσθεν τεταμένῃ αὐχήν· H

τος ὅτι εἰς ὀπίσω νεύμασι. ¶At ὀπισθότονος διεμὸς à Nonno dicitur Vinculum quo manus alicui poſt terga ligantur. vt & ὀπισθότονοι ἱμάντες dici queũt. VNDE Ὀπισθοτονικὸς, ὴ, ὸν, Cui quodam rigore nervorum caput ſcapulis annexũ eſt, Cui ceruix reflexa eſt in poſteriorem partem. Opiſthotonicus, vt Plin.appellat multis in locis. Dioſc.l.3, c.18, ῥίζα ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πονοῦσιν, quibus ceruix retrorſum inflexa eſt. A QVO Ὀπισθοτονικῶς, More eorum quibus ceruix reflexa eſt in poſteriorem partem, Ceruice retrorſum inflexa. Dioſc.lib.1, c.72, de meropio oleo, ὡφελεῖ ὀπισθοτονικῶς ἀπομένους χρισάμενον, Vtile convulſis, præſertim quibus ceruix in ſcapulas detecta & retrorſum contracta eſt, vt Ruellius vertit.

C.Ὀπισθοφάλακρος, A tergo caluus, Qui occipite caluo eſt. Epitheton καιρὸς apud poëtas, quoniam ἀπὸ τριχομοῦ λαβίδος ἀδυίαπτον. Sic in illis qui falſò Catoni adſcribũtur verſus, Fronte capillata eſt, poſt hæc occaſio calua.

C.Ὀπισθοφανὴς. Heſych.exp. τὶ ὄπισθε φερόμενον. A T Ὀπισθοφανῶς redditur Retrorſum, In auerſum.

C.Ὀπισθοφύλαξ, Qui à tergo agmen turatur, ſeu ducat. Et ὀπισθοφυλακίης, qui in prælijs terga turantur. Philo De vita M.l.1, πλὴν μὲ νεότητα ἅπασαν εἰς στρατείας καὶ ὀπισθοφύλακας, diuiſa iuuentute omni in principia & poſt principia. VNDE Ὀπισθοφυλακία, ας, ἡ, Poſterior cuſtodia, Cuſtodia militum à tergo ſeu poſt principia. ὀπὸ τὴν ὀπισθοφυλακίαν, poſt principia, vt Varro & Terent.loquuntur. ET Ὀπισθοφυλακέω, A tergo agmen cuſtodio & tueor. Poll.l.1, de ἡγεμόνι loquens, καλεῖται ὁ μὲν ὀπισθοφύλακες, ὁ δὲ ἔμπροσθεν ἡγεμών, ὁ δὲ ὀπισθοφυλακῶν. Vtitur Philo De vita M.l.1, ὅπως ὀπισθοφυλακῇ. Vbi Turn.vertit, Vt poſtrema clauderet. Herodian.l.8, αὐτὸς ἅμα τοῖς δευτερόροις ὀπισθοφυλακῶν εἶπτο.

C.Ὀπισθουρητὴς, ὕ, ὁ, Qui in auerſum mingit, Qui retrorſum vrinam mittit. Athen.l.3, ex Ariſtot.Hiſt.an.l.5, Τὰ μαλακόστρακα ὀχεύονται καθεζόμενα, ἀσταὶ, καρίδες δὲ καὶ ἀστακοὶ, ὡς φασὶ καὶ τὰ ὀπισθουρητικὰ τῷ πηρακοδόντι.

C.Ἐξόπιθεν, A tergo. Plut.in Numa.p 116 mea edit. αὐτὸς δὲ τῶν ἀσπίδων ἐξόπιθεν, ἢ τὴν δεξιὰν τῆς κεφαλῆς ἐφαπτόμενος. Vtitur & ita in Rom.p.99. Et cũ genit.apud Ariſtoph. ἐξόπιθεν μου. Et τὸ ἐξόπιθεν τῆς κεφαλῆς, Ariſtot. Poſterior capitis pars, ſeu Auerſa capitis pars. i. ſinciput. Et εἰς τὸ ἐξόπιθεν, In auerſum, Retrorſum. idẽ cũ ἐξοπίσω. ¶Exponitur etiam In poſterum. Sicut verò ὄπιθεν poeticè dicitur pro ὀπίσω, ſic ET IAM Ἐξόπιθεν pro Ἐξόπισθεν.

C.Ἐπόπιθεν, A tergo, Ponè. Vtitur Heſiod.in verſ.quibus dà qui ab Athenæo citantur, quos in fine operum ipſius Heſiodi poſui.

C.Κατόπιθεν, idem.i.Ponè, A tergo. Arat.κατόπιθεν ἰὼν κυνοσουρείδος ἄρκτου, — ad tergũ cynoſuræ vertitur arcti, vt Cic.interpr. Et apud Plat.in 2 De rep. ἅμα κατόπιθεν ἀνάπαλιν, poſt ſe. vbi alii interpr. In poſterũ. Poëtæ vſurpãt ET IAM Κατόπιθε, metri cauſa, ſicut ὄπιθε pro ὄπισθεν.

C.Μετόπιθεν, SIVE Μετόπισθεν, per ellipſin. idẽ cũ præcedent. Itẽ, Poſt, Poſtea. Il.ρ, Οὐκ ἂν μετόπιθε μαχέσσεται υἱὸς Ἀχαιῶν, qui poſtea pugnam ciuerunt, hoc eſt poſt Aiacem, & Diomedem Merionémque. Pro Poſtea, ſeu In poſterum, vtitur & Heſiod. Ab Heſych.exponitur ὕστερον, μετὰ ταῦτα. C

Ὀπίσθιος, ου, ὁ, Poſticus, Auerſus: ſeu Poſterior. Ariſtot.Hiſtor.anim.lib.8, de equis, τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκεσθαι δοκεῖ τὰ ἐμπρόσθια, quum poſteriora crura languidè priora ſubſequuntur, vt Bud.vertit: de equis. de quibus Xen. De re equ. ἐπανατείνει τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Itidem de Biſaltarum equis apud Athen.libro 12, ὅτι καὶ ὀπισθίων ποδῶν ἱππάζονται, ἐπὶ ἀριστερὰ ὠχεῖσθαι. Et ὀπίσθιον τέλμα, extrema acies, hoc eſt Milites qui à tergo agminis ſunt. Gaza apud Ariſtot. τὰ ὀπίσθια pro loco vertit Suffragines, vel Cauda. Τὰ ὀπίσθια exponitur etiam Præterita: Heſych. τὰ παρελθόντα. VNDE Ὀπισθίως, Ponè, A tergo. 1 Reg.4, ὀπισθίως ἐχόμενος τῆς πύλης, poſt portam poſitus. H

Ὀπίσιος, ου, ὁ, Poſterior, A tergo ſequens. Nonnus. ET Ὀπιστάτης, Poſtremus, Qui à tergo omnium eſt, Qui pone omnes ſequitur: id eſt Vltimus, ὕστατος. Iliad.λ, &c

Iliad.ϗ, Αἰὲν ὀπιστότατον τὸν ὀπίσσατον, vltimum quenque, & qui à tergo omnes sequeretur, interficiens. Quod verò ad hoc ὀπίσσατος attinet, annotat Eustathius σύγκοπὴν ἔχειν ex ὀπισθότατος: quod & de ὀπίστερος intelligi debet, esse videlicet tanquam ex ὀπισθότερος. Sed quum diuersa sit scriptura, addit, fortasse potius ab ὀπίσω hæc duo ὀπίστερος & ὀπίσσατος deriuari.

Ὅ'ΠΛΟΝ, ου, τὸ, q.d. Armum. Plur. numero Ὅπλα, Arma. Hom. Iliad.χ, Τὼ δ' ἱσταὶ σφὼ ὅπλοισιν ἐὺ δύσεσθον ἑαυτὼ, Arma induerunt, vt & Latini loquuntur: hoc est Armis se accinxerunt, Se armarunt. Æschines contra Ctesiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις διατεθρυλημένοις, armati. Thucyd. libro 6, pag. 216, ἐν ὅπλοις εἶναι, In armis esse, seu Armatum esse. Et Herodian. libro 6, οὐ σύχασαν, οὐδ' ἐν ὅπλοις ἐγένοντο, nec arma ceperunt, seu sumpserunt. Idem lib. 4, ἐν τοῖς ὅπλοις ἦσαν, in armis erant. Philo De vita Mos. lib. 1, ἐν τοῖς ὅπλοις οὐ παντελῶς τὴν μάχιμον δύναμιν, copiæ in armis ad pugnã explicatæ. Rursum Thucyd. lib. 8, ἥκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅπλοις, armis suis instructi. Æschin. contra Ctesiphontẽ, ἥκοντες πρὸς ἡμᾶς μηδ' ὅπλων παρόντων, id est armati. Thucyd. libro 2, ἀποβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις ἐς τὴν θάλασσαν. Et in epist. Philippi apud Demosthenem, ὅπλοις διαγινώσκειν, armis de summa rerum discernere. Et συρράττειν ὅπλα, concutere arma, vt Ouidius loquitur. vnde apud Plutarch. De fort. Alexandri lib. 1, ἀλλὰ μαχίμοις καὶ ὅπλων συρράξεσι. Demosth. Philipp. 3, τὰ ὅπλα ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων καὶ δυνάμει πολλῇ περὶ αὐτήν. Idem contra Midiam, θέμενος τὰ ὅπλα, arma ponens, hoc est deponens. Plato Apologia, ὅπλα ἀφεὶς ἢ ἐφ' ἵππων πραπίς. Xenoph. Pæd. 4, ἐρίπτειν τὰ ὅπλα. Sic Aristot. Ethic. 5, cap. 1, μὴ λείπειν τὴν τάξιν, μηδὲ φεύγειν, μηδὲ ῥίπτειν τὰ ὅπλα. abiicere & proiicere arma Latini quoque dicunt. Thucyd. lib. 4, pag. 134, τὰ ὅπλα προϊέμενοι καὶ στρατὸν αὐτοὶ Ἀθηναίοις. Xenoph. Hellen. 2, τὰ ὅπλα πάντων παρείλοντο. Herodian. libro 7, γυμνοὶ ὅπλων. Et αἰσχαμβάνειν ὅπλα apud Plutarch. in Coriol. cui opponit καταθέσθαι τὰ ὅπλα. Sic Resumere arma & Deponere arma, contraria sunt. Item apud Xenoph. Hellen. 2, ὅπλα ἐπιτιθῶσι, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δ' οἰσύϊνα. Et Herodian. lib. 3, ἱρᾶζεσθαι ὅπλα. (vbi etiam ὅπλοις χρῆσθαι ἐδιδάχθησαν, armis, vti) Xenoph. in Laced. republ. ὅπλα λαμπρύνεσθαι: vt Stat. Polire arma. Lucian. in Tim. ἴχνη ὅπλα. Aristot. Polit. 4, ὅπλα κεκτῆσθαι. Et Polit. 2, τὴν τῶν ὅπλων κτῆσιν. Plutarch. Apophtheg. ὅπλα φέρειν. Sic Herodian. libro 7, ἃ ἔφερεν αὐτοκράδιν πολέμου ὅπλα. Plato libro 5 De republ. καθάπερ οἱ πεινῶντες ἁρπάζουσιν ὅπλα, rapientes obuium quodque telum. Sic Herodian. libro 7, πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὅλως ἐξαρμόσαν ἐρᾶν ὅπλον ἐπιέναι, quicquid occurreret, furor in arma cõuertebat. Thuc. lib. 8, ὅπλα παρέχεται, arma ministrant, seu Præbent, Suggerunt. Et lib. 4, ὅπλα ὀπτέρειν πρός τινα πρός. quo genere loquendi vtitur etiam lib. 5. At lib. 1 dicit ὅπλα κτᾶσθαι, sicut & Latini & Arma mouere dicunt, pro Arma capere, seu capessere, Arma sumere. Sic Herodian. lib. 7, ὡς ὅπλα ἀείροντες. Rursum Thuc. lib. 6, ἐξέπεμπον ὅπλων ἐπίκουρον, quod Cicero dicit Inspicere arma. Idem lib. 8 dicit ἐπὶ τοῖς ὅπλοις εἶναι. Et paulo antè, ἐφ' ὅπλοις ἦσαν. in quibus locis significat Arma eos ad manum habuisse, non tamen eis indutos fuisse. At Athen. lib. 4, ἐν ὅπλοις ὀρχοῦντο, pro In armis saltabant. vnde ἐνόπλιος ὄρχησις. Hɛ̃, ὅπλα ἀγχέμαχα, Xenophon Pæd. 7, ex quo antè habuimus ὅπλα ξύλινα & οἰσύϊνα. Plut. Coriol. ὅπλοις θυμοῦσθαι καὶ συγγενές, telũ quo natura muniuit. Plutar. Alexandro, Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἀντρίφεσθαι, pro Armis Macedonicis assuescere. ¶Alias quando ὅπλοις alio vocabulo reddendum est. vt apud Synes. epist. 104, καταδέεται ὅσα τῆς ὅπλων ἡβύσεως, in præsidia se recipere. Sic enim nonnulli interpr. Nisi malis, Armis se accingere, Arma induere. Alex. Aphr. in Probl. ὅπλον ἐνδύεσθαι μέγα, armat & munitissimum reddit contra morbum.

Ὅπλα ab Homero vocantur etiam instrumenta fabrilia & nautica, vt Virgilius Cerealia arma vocauit Instrumenta quibus cereris, siue cerealia semina comminuuntur & in farinam rediguntur. Odyss. γ, χαλκεὺς ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma, quaA liæ esse dicit ἄκμονα, σφῦρα, πυρίγεα. Et Il. 6, Vulcan' Ὅφρ' αὖ ἐγὼ φύσας ἐνθήσομαι, ὅπλά τε πάντα, folles, ac omnia reliqua arma fabrilia. Idem Vulcanus mox ὅπλα πάντα λάβρακα· ἐς ἀργυρέην ξυλίσσατο. De nauticis quoque armis dicitur, vt fune remi, conti, & huiusmodi. vt apud Virg. Armis spoliata nauis. Odyss. ζ, πρῶν ὅπλα μελαινέων. Odyss. λ, ὅπλα πυκασσάμενοι κατὰ νῆας. Et Od. β, Telemachus suos remiges iubet Ὅπλων ἅπτεσθαι. Sed & funem nauticum idem Homerus νῆος εὐσσέλμοιο ὅπλα vocat, Odyss. ξ, Ὅπλα νηὸς εὐσσέλμοιο σανίδας καταδῆσαι, id est χαρίσαι. Ab Hippocr. quoque ὅπλα dicũtur funes ex stuppa, lino, vel cannabe, καλοὶ δὲ τοῖσι σπείοισι, ἢ λίνου, ἢ καννάβιος, vt Gal. in lex. Hippocr. docet. Erotianus tamen itidem in lex. Hippocr. dicit Bacchium non rectè ὅπλα accipere τὰ σύπτυνα χοινία: esse enim ὅπλα κοινῶς πᾶσα τὴν ἐπὶ διακρασίᾳ παιδιὰν ὀφθῆναι τὸν ἐσθίοντα χοινίκια. Immo annotat Eustath. genera liter ὅπλα nominari πάσης τέχνης καὶ ὁπωσιοῦν ἐργασίας· ἐργαστήρια, ἐργαλεῖα, quæliber instrumenta: plerunque tamen bellica arma significat quæ & ἀρήϊα ὅπλα dicuntur, hoc est Mauortia arma: seu τὰ πολεμικὰ σκεύη. ¶Per iocum verò penis etiam ὅπλον appellatur, sicut & κέντρον, & spiculum à quibusdam Latinorum. τὸ αἰδοῖον, inquit Hesychius.

C. Ὁπλοθήκη, ης, ἡ, Repositorium armorum, Armamentarium. Poll. lib. 9, ἀλλὰ μὴν καὶ ὁπλοθήκη ἦσαν, ἵνα τὰ ὅπλα ἔκειντο. Plut. Symp. 7 sap. ἵνα καὶ πίττα καὶ ναυσὶν καὶ ὁπλοθήκαις ἐχρῶντο, naualia & armamentaria.

C. Ὁπλομανέω, Insano armorum amore ducor. Synes. ep. 107, ὃς δὲ παιδόθεν αἰτίαν ἔχει ὁπλομανῆσαι τε καὶ ἱππομανῆσαι, qui ab ineunte ætate malè audierat quasi insano studio armorum equorumque flagrarem. Apud Athen. autem lib. 6, Pontianus quidam dicit, τὸν τοῦ βίου καὶ πότου καὶ τοῦ ἄλλου αἰσχρῶν ὁπλομανεῶντας διατίλεσθαι, (de Gallis) vbi B. ὁπλομανεῖν interpr. Armorum studio nimio teneri.

C. Ὁπλομάχος, Qui armis decertat seu pugnat. Quo nomine inscribitur etiam fabula quædam Alexandridæ, citaturque ab Athenæo lib. 14. Pro Bellator armatus, seu Qui armis militaribus & sciuro depugnat, vsurpatur à Polyb. lib. 2, τῶν τοῦ καλοῦ ὁπλομάχων σφενδονήτας. Vtitur eodem vocabulo & Martialis, quum ait, Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus olim. ET Ὁπλομαχία, Pugna seu certamen quo armis decertatur. Est & genus exercitii. Item VERB. Ὁπλομαχέω, Armis pugno, Horat. Armis certo, Virg. Armis decerto, vt Cicero. Plut. in Cat. ἐν μόνον αἰκίζῃ, οὐδὲ ὁπλομαχεῖν οὐδ' ἱππεύειν δ. δάσκων τὸν υἱόν, ἀλλὰ καὶ πύξ παίειν, nõ armis tãtùm decertare, sed pugnos etiã ingerere aduersario, seu pugnis cædere.

C. Ὁπλοποιός, οῦ, ὁ, Armorum faber, Qui arma conficit. nã ποιεῖσθαι ὅπλα Xen. dicit: pro quo alibi κατασκευάζειν ὅπλα, de artifice loquens: & Herodian. ἱρᾶζεσθαι ὅπλα. Apud Poll. lib. 1, caput quoddam inscribitur περὶ ὁπλοποιῶν. pro quo ὁπλοποιοί in textu habetur πηγεῖ τῶν ὅπλων, cui hæ species subiunguntur, αἰσπιδοποιός, θωρακοποιός, κραναποιός, μαχαιροποιός, δορυξόος, πλοποιός. VNDE Ὁπλοποιία, ας, ἡ, Armorũ cõfectio. ἡ τῶν ὅπλων ἐργασία. ET Ὁπλοποιῶ, Arma fabricor. Sap. 5, ὁπλοποιήσει δὲ κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, arma ex facultatibus suis parabit.

C. Ὁπλοσκοπία, ας, ἡ, Armorum inspectio. Nam inspicere arma Cic. dicit quod Thuc. ἐξέπεμπον ὅπλων ποιεῖσθαι. Philo De vita M. lib. 1, τὴν ἐν ταῖς ὁπλοσκοπίαις ὑπόδειξιν. vbi ὁπλοσκοπίαν Turn. vertit Armorum recensionem.

C. Ὁπλοφορέω, Arma gero, seu gesto, quod & ὅπλα φέρω dicitur. Xen. Pæd. 4, p. 60, τὸ δὲ χρῆσιν ὁπλοφορήσαι, διώξομαι δ' ὧδε πάντα. Syn. ep. 107, ὡς οὐκ ἐξὸν ἰδιώτας αἰθρεῖσθαι ὁπλοφορεῖν, arma ferre idiotis non licere. Ὁπλοφορεῖν dicitur etiã qui armatus alicuius latus stipat, qui latus alicui cingit armis indutus: quemodo & δορυφορεῖν capitur. Patl. Ὁπλοφορέομαι, Ab armatis stipor, Ab armatis latus meũ cingitur. Plut. πεντήκοντες μὲν εἰσὶ πηγῶν καὶ χιλιάδες ἑπτακόσιοι ὁπλοφορούμενοι Σαυλεῖς, id est, A tot teliferis stipati, δορυφορούμενοι. Is autem qui arma gerit, seu gestat, DICITVR Ὁπλοφόρος, Armiger, Telifer, vt Seneca loquitur. Xen. Pæd. 8, καὶ οἱ ὁπλοφόροι αὖθις ὑπὸ τὴν πρωτοπαλίαν χόρτον τε ἔχοντες τῷ ὁπλίτῃ ἑκάστῳ ὑποστιβάδιον ad

est οἱ ὑπλοφοροῦντες, qui arma gestarent. Athenæus libro 14, εἰσηγόρευε δ' αὐτὸν ὁ πάππος ὅτι τῶν ῥαβδοφόρων, τῶν δ' ὑπλοφόρων. Vbi accipi etiam queat pro stipatoribus & satellitibus, qui armati principis sui latus cingunt.

Ἄνοπλος, SIVE Ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inermis, Armis nullis indutus seu accinctus. Prioris nulla afferuntur exempla, posterius autem ex Herodoto citatur: & idipsum ego magis vsitatū iudico, sicut ἄσπις, ἄσπος, ἄοκος: attamen & αὔοπλος inuenitur, vt αὔσπις.

C. Ἔνοπλος, SIVE Ἐνόπλιος, Qui in armis est, Armatus. Herodian. lib. 1, ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, vt se armatum populo Romano ostentaret. pro quo ἔνοπλος idem l. 7, dicit ἐν ὅπλοις ὤν. Et Plut. Solone, p. 152 mex edit. αἰὴρ ἔνοπλος, id est armatus. Item ἔνοπλος sine ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant. ἡ σὺν ὅπλα ὄρχησις, seu ἡ μετ' ὅπλων. vtroque enim modo Athen. loquitur. Imò erant & quædam πολεμικαὶ ὀρχήσεις, μάχλω καὶ πλαγίᾳ ἔχουσαι, vt Pollux tradit lib. 4, cap. 14. vbi etiam ait, ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυρρίχη τε καὶ πλατειᾳ. Sic Eust. p. 1078, Πυρρίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις. paulo pòst dicit choros quoque solitos fuisse ταῖς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπεμιμεῖσθαι. Ibidem de πυρρίχῃ πολεμικῇ, quam in Creta desaltare moris erat, λῶν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο, quam pueri armati saltabāt. (Quo loco hoc etiam obiter norandum, videri eum ἔνοπλον de persona potius dicere, ἐνόπλιον contrà de re aliqua: quanuis Hesychius ἐνόπλιον per ἔνοπλον exponat. Nisi quis contendat dici & ἔνοπλος & ἐνόπλιος ὄρχησις, sicut & παίρειος & παροίνιος ὄρχησις) Item ἐνόπλια μέλη, mele quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14, de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuisse dicit, ὧν καὶ ἡμεῖς τὰ ἐμβατήρια μέλη αἰαλαμβαΐσιον, ἃ σφῶν καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipsos autem Laconas solitos fuisse ait in prælis Tyrtæi poemata ἐπιμετροῦντας ῥύθμιον κίνησιν ποιεῖσθαι. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant. Athen. libro 4 ex Epicharmo, de Minerua, ἐπαυλῆσαι ζῆς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον. sub. ῥυθμόν. Itidem Aristoph. Nub. Εἶτ' ἐπαίειν ὁπποῖός ἐστι τὸν ῥυθμὸν; Κατ' ἐνόπλιον, χὠπποῖος αὖ κἄν δάκτυλον. vbi sch. annotat ἐνόπλιον esse εἶδος ῥυθμοῦ ἐκ τοῦ ὀρχεῖσθαι σίσιννα τὰ ὅπλα: esse autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quosdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίμακρον, qui & Creticus nominatur. nā & huic metro scribit solitos fuisse χορεύειν σίσιννα τὰ ὅπλα. & ἐνόπλιον dici rhythmum qui duos habeat dactylos cum spondeo, nomen inde sortitum quòd tum alios deceat ἐν μὲν εὐπρεπείᾳ κινουμένους, tum plerunque ἐν μὲν ὅπλων στιλπνότητι ποδῶντας καὶ πυρριχίζοντας.

C. Ἔξοπλος, Armatus. vt v. l. interpr. in hoc Polybii loco, ἅμα δ' ἀπιβαίνειν ἐξόπλους ἐς πολεμίους καὶ πάνυ ὀξέως ἐς Μακεδόνας ἐφέρετο. quem locum Suidas quidem citat, sed nequaquā exponit. Suspicetur autem aliquis fortasse Inermes vel Exarmatos ibi significare. Bud. apud eundem Polybium libro 3, pag. 55, à tergo, interpretatur Armatus, σωληνωτῆς τι γυμνὸν ἢ πεῖον ὁπλίτου μέρος φαίνεται τῆς ἀπαγρίσεως. Dicitur igitur ἔξοπλος, vt ἔξοικος.

C. Εὔοπλος, Bene armatus, Armis bene instructus & munitus. X. Hell. 4, ὁπλίτην λόχον ἔχων, καὶ ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων καὶ πελταστῶν, optimè armatum.

C. Παύοπλος, Omni ex parte armatus, Cuius corpus omni ex parte arma tegūt. Sin de re aliqua dicatur, significabit, Omni ex parte armans & tegens corpus. In priori significatione, nimirum pro Omnino armatus, affertur ex Eurip. & ex eodem, παύοπλα ὁπλίζοντα, quæ ita armant vt totum corpus armis tectum & munitum sit. VNDE Παυοπλία, ας, ἡ, Armatura quæ totū militis corpus tegit: seu Omnia armorum genera quibus militem instrui decet. Herodian. libro 2, αἰαλαβόντες οὖν τὰς παυοπλίας καὶ σφεξάντες αὐτὰς οἱ στρατιῶται. vbi Polit. vertit, Induti armaturas, sicut & lib. 3, φεσάντες παυοπλίας αὐτάς, idem reddidit, Armatura muniti. Apud Athen. identidem, τὰ σφετερούσας ἔχοντες παυοπλίας. Venitur & Isocr. & Aristid. At meraph. Paulus Ephes. 6, ὠδύσατο τὴν παυοπλίαν τοῦ Θεοῦ, vniuersam illam armaturam Dei, nimirum τὸ τῆς ἀληθείας περίζωμα, τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὸ ὑποδήματον τῆς πίστεως, τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου.

C. Φίλοπλος, Armorum studiosus, Qui arma tractare amat.

Ὁπλάριον, diminutiuè, Arma parua, quasi Armula dicas.

Ὁπλάομαι, Armor. vnde ὁπλάσασθαι quod Hesychius exponit ὁπλίσασθαι. Eustathius hoc ὁπλάσασθαι annotat primitiuum esse sequentis verbi ὁπλίσασθαι, sicut πιχέω apud Herodotum primitiuum est verbi πιχίζω. Homerus autem δεῖπνον ὁπλάσασθαι dicit pro Instrui & parari cœnam: Iliad. τ, Ἀλλ' ἄγε μὴν πείσωμεν λαὸν, καὶ δεῖπνον αὖ κέλευθα ὁπλάσασθαι. vbi in meo manuscripto Homero exponitur καταπαύσασθαι εἰς πόλεμον. ac posset etiam actiuè capi, sicut ὁπλίσασθαι. Reperitur ETIAM Ὁπλέω, pro Armo, Instruo. Od. β, ἅμα ξὺν ἑταῖροι ἐμοὶ νῆα ὁπλέσσαι ἠμὲν ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι. ἠὲ ἐπ' ἀπήνη.

Ὁπλίζω, F. ίσω, Armo, Instruo: deriuatū ex præced. ὁπλέω, sicut πιχίζω à πιχέω. Thuc. l. 8, p. 270, ὁπλίσας ἐς τὰς ἀπὸ τῆς ἰαυτοῦ νεὼς ὁπλίτας. Et lib. 3. ὁπλίζει τὸν δῆμον, ὥσπερ ψιλὸν ὄντα. Herodian. lib. 1, ὅτι οὐ τὸν τῶν δήμων ἐς τὰ στρατιωτικὰ ὡπλισεν, contra te armauit. [Pass. Ὁπλίζομαι, Armor. X. De re equ. ἐς ἀπλοῦν τὸν μάλιστα τῷ ἵππου κινδυνεύειν,

armatum esse oportet. Thuc.lib.3,ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ὅπερ τῇ προτεραίᾳ ταύτῃ,sumptis armis. Itē metaph. ὁπλίζεσθαι θράσει apud Soph.vt Cic.dicit Armatus audacia, Armati animis. A præt.autē perf.ὥπλισμαι est part.ὡπλισμένος: VNDE Ὡπλισμένως,aduerb.Cum armis,seu More armatorū. ‖Ὁπλίζω ab Homero vsurpatur pro Instruo,Paro.Il.ω,ἅμαξαι εὐτροχοι ἠμογείλιοι Ὁπλίσσαι ἠνωγά.sicut paulo antè ex Od.β habuimus ἁμαξαι Ὁπλίον,ad iter accingebant & quasi armabant. Il.λ,Πινήμαι σ' ἀπάλῶσιν ἐπὶ ῥ' ὤπλισαι κυνεώ, quum parauisset. Il.β,Ὁπλισσάτω τ' ἤια καὶ ἀγχι ἑσσομένῳ ἀρέσθω, viatica parato,ἑτοιμασάτω τὰ ἐφόδια, vt Eustath.exponit: alibi dicens ὁπλίζεσθαι esse τὸ εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι, ad opus accingi,vt miles ad prælium armatur. Idem Eustath.in hoc loco Il.π,ἴσκε δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα Λιμοσόπροι,νίκαις τ' ἀγλαΐῃφι,ἔτοιμοι ἦμεν ἰόντες,exp.ἀντεπίζοντο, instruebantur, seu Se instruebant & parabant. At Od.ψ,Ὡπλίσσατο χορεαῖς,pro Ad choreas se instruebant & accingebant. Actiuè etiā accipitur ὁπλίζομαι pro ὁπλίζω, id est Instruo, Paro.Odyss.π,οἱ δ' ἅμα δόρπα ἑτοιμάζοντο ὁπλίζοντο,cœnam instruebant seu parabant. Sic suprà habuimus, δεῖπνον αὖ ὡπλίσσαν. C

Ὁπλισμός,οῦ,ὁ, Armatura.vel potius Ipsa actio armandi.

A T Ὅπλισμα significaret potius Armatura qua quis munitur. Ab Hesych.exponitur τὸ τῶν πλοίων φορτίον,(sicut & ὅπλον accipi suprà docui) item βῆμα. Pro apparatu bellico citatur ex Eurip.

Ὅπλισις,εως,ἡ, Armatura,seu (vt Liu.loquitur) Armatus: pro ipsis armis.Thuc.l.3,ἅσσον ἦ ἄλλοι ἐς τὴν ὁπλίσιν. erant autē expediti& leues armatura.X.Paed.8,ἐπὶ τῶν ἑξαμβῶν ἡ ὅπλισις ἣν παρὰ Κύρου τοῖς ἱππεῦσι κατεσκεύασται,armatura illa,seu illud genus armorum quibus tunc Cyrus equitatum instruxerat. Aliud exemplum ex eodem habes in Ὁπλοφόρος. Et Philo De vita Mosis libro 1, τοὺς ἄλλους ὅσοι τῆς κούφης ὁπλίσεως, & reliquos leuis armaturæ milites.

Ὁπλιστής,οῦ,ὁ, Armatus.v l. E T Ὁπλισεύω, Armo:itē Arma gero,vt eadem vulg.Interpr. sine autore tamen & exemplis.adeo vt suspecta ea duo vocabula sint,ac pro ὁπλιστὴς reponendum videatur ὁπλίτης, pro ὁπλισεύω autem ὁπλεύω.

C.ΑΝΘ' Ὁπλίζω, Armo contra seu aduersus aliquem. vel, Vicissim armo.

C.Ἀφοπλίζω,Exarmo,Armis spolio.vel dispolio,vt loquitur Cæsar.πᾶν ὅπλων ἀφαιρήσομαι, inquit Suid.citans hoc exemplum,αὐτὸν ὃ πρόπαν πιὰ ἀφοπλίζων πᾶν αἰσχρῶν αἰσθῶν ἐπιέλαμον. Pass.Ἀφοπλίζομαι,Exarmor, Armis spolior. Item Arma depono.nam idem Suid.ἀφωπλίζοντο exp.ἀπέθεντο τὰ ὅπλα.

C.Ἐξοπλίζω, Penitus armis instruo. vt plus significet quàm simplex ὁπλίζω. Potest tamen alicubi & pro eo accipi.Xen.Paedia 7,p 111.ἐξωπλίσθη δὲ ἀπὸ πάντων τούτων, (videlicet οἷς καπηρίζατο) Περσῶν μυρίας ἱππίας οὐ μείους ἢ πεντακισμυρίους. vbi tamen quædam exemplaria habent ἐξήνεγκαν. Pass. Ἐξοπλίζομαι, Armis instruor. seu Armis me instruo,Armo me. Xen.Paed.1, οὕτω δὲ ἐξωπλισμένῳ προσῆλασε τῷ ἵππῳ,sic armatus. Plut.κῶμος παννυχίζόντων ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὸς μάχην ἐξοπλιζομένων, in procinctum exeuntium,vt Bud.interpr.qui ἐξοπλίζη vertit, Ad arma cucurrit, in hoc loco Greg.Nazian. τοὺς στρατηγοὺς ἐξωπλίζετο κατὰ τῶν ἐν πόλει, arma sumpserunt contra præfectos.. Annotat idem B.ἐξωπλίσθη apud Plat. libro 8 De rep.accipi pro Armatus est & instructus ad nocendū. Idem ἐξοπλίσασθαι interpr. Accingi ad prælium.in hoc loco Xen.Anab.1,ζῆς τ' ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλε ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον.

Et ἐξωπλισμένη σφύρα,malleus bene instructus & apparatus.Idē B.ex Aristoph. ‖Hesych.ἐξοπλίσας exp.ὁπλίσασθαι κελεύσας. ‖Ἐξοπλίζω,Exarmo. App.in 2 Ciu.bell. de Curione,ἐστιγμῆς δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ ἀσπίδα ἢ δόρυ λαβόντα, οὐκ ἐξοπλίζειν Καίσαρα τὸ στράτευμα περὶ καὶ αὐτὸν ἰδιωτεύειν,videlicet Pompeium.

Ἐξοπλισμός,οῦ,ὁ, Instructio,quum videlicet armis aliquē instruimus.At in Pand.ἐξοπλισμὸς τὸ σκεῦος καὶ οὗτος, supellex.Bud.

A Ἔξοπλισις,εως,ἡ, E T Ἐξοπλισία,ας,ἡ, Quum aliquis se instruit armis,Quum armis aliquis instruitur.Polybius, καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν αὐτῆς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως. Diodor. inter exercitationes militares ponit ἐξοπλίσεις καὶ μελέτας ἐν γυμνασίαις. X.Anab.1.ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ,in procinctu. Ἐξοπλισία pro procinctu accipi possit & in hoc loco Athen.lib.14,vbi postquam citauit Socratis hæc verba, Οἱ δὲ χορεῖς καλλίστας ἕξεις πυῶσιν,ἔφησι Εἰ πυκάζω,ait,ἕξιν δὲν γ' ὥσπερ ἐξοπλισία ἕως ἐῶν ἡ χορεία, καὶ ἐπίδειξις οὐ μόνον τῆς λειπῆς εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιμελείας. ‖Ἐξόπλισις,instrumentum fundi,in Pand.inquit B.

C.Ἐφοπλίζω,Armo aduersus.Oppian.lib.3.De venat. ἐῶσιν ἐφωπλίσαι παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους, in suos liberos armauit ipsos semideos. Pass.Ἐφοπλίζομαι, Armor contra, seu Armo me cōtra.Idem Opp.eodē lib.βαιοπόροισι τ' ἐφωπλίσαντο λαγῳῶς,In minores lepores se armarūt,hoc est Minores lepores adoriri solēt. ‖Homero autē Ἐφοπλίζω,signif.Instruo,Paro.ἑτοιμάζω,παρασκευάζω. Od.τ,φᾶσιν ἑκάλεσε κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἐφοπλίσαι, Instruere, & parare seu adornare cœnam. Sed & pass. ἐφοπλίζομαι actiua sign. pro ἐφοπλίζω vsurpatur.Il.ι, Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα.Dicitur & ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, sicut ὁπλίσαι, instruere & quasi ad iter armare. Iliad.ω, Οὐκ αὖ δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα;

C.Κ' Ἀθοπλίζω, Armo.Demosth. Pro cor.καθώπλισαν πάσι νεανίσκους ἀσπίσι καὶ δόρασιν ὀκτακοσίους.Sic Æsch.cōtra Ctesiph.καθοπλίσας τῇδε τῇ παρασκευῇ.

Καθοπλισμός,οῦ,ὁ,Instructio quæ armis fit. Seu Armatura.

Ὁπλίτης,ου,ὁ,Armatus,Qui arma gestat.ὁ ὁπλοφορῶν,armiger.Thuc. lib.6, p.216, ὅτι τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας. pro quo ὁπλίτας paulo antè dicit τοὺς ἐν ὅπλοις. Item ὁπλίτης δίαυλος & ὁπλίτης δρόμος,qui ab armis decurritur,seu quem in armis decurrunt.Vide in Ὁπλιτοδρόμες quod proximè sequitur. Accipitur etiam pro Miles armatus,Miles armiger. Plut.in Fab.βαρὺς ὁπλίτης,grauis armaturæ miles. Plerunque tamen sine adiectione illa βαρεῖς,de grauis armaturæ milite dicitur, oppositum τῷ ψιλός:ac sæpe ponitur ad differētiam ἱππέως, τοξότου, πελταστοῦ. Thuc.lib.1,p.34 διατιθέασιν τὸν πεῖρον τοῖς ὁπλίταις. ἐς ἑξακισχιλίους κύκλῳ τοὺς ψιλοὺς,καταλιπόντες πάντας τοὺς εἰσηλθοντας. Et lib.4,τοὺς ὁπλίτας καὶ τοὺς ψιλοὺς ὁμίλους ἐς μέσον λαβών.Demosth.Pro cor.ὁπλίτου δὲ ἵππέως ἀδεία. Chrysost. De prec. ἐν ζόφοις καὶ ὁπλίταις καὶ ἱππεῦσι τὴν ἐλπίδα ἔχει.Vide quod discrimen inter ψιλοὺς & πελταστὰς ac ὁπλίτας statuatur in lib.περὶ παλαιᾶς τάξεως: vbi & equitū seu τῆς ἱππικῆς δυνάμεως differētiæ traduntur. Dicitur autē ibi ὁπλίτης εἶδος βαρυτάτης ὁπλίσεως κεχρημένος κατὰ τὴν Μακεδονικὴν τάξιν,ἀσπίδι περιφερεῖ, ἐς δίεκπερ ἐπεμπυσίνω. Sed & ii qui nauibus imponūtur armati milites,à Thuc.ὁπλῖται dicuntur,seu classiarii milites: qui & ὁπλόται nominantur:diuersi à remigibus qui κατὰ λάτται appellantur. POEM.Ὁπλῖτις, Armata. ὁπλίτιδες dicuntur etiam esse statuæ fœminarum armatæ.

C.Ὁπλιτοδρόμος,ου,ὁ, Qui armatus cursu cum aliquo contendit,Qui in armis stadium decurrit. Poll. sub finem lib.3,ὁπλῖτης δρόμος,καὶ ὁ τὸν ὁπλίτην δίαυλον θέων,καὶ ὁπλιτοδρόμης. VNDE Ὁπλιτοδρομέω,Stadium in armis decurro,vel Armatus cursu cum aliquo contendo.Paus. ὁπλιτοδρομῶν ἀσκήσας.

C.Ὁπλιτοπάλης siue Ὁπλιτοπάλας,Doricè,Qui armatus luctatur.Plut.Symp.2,quū dixisset Spartanos in Leuctrica pugna à Thebanis,qui παλαιστραὶ essent,καταβαδίζειν,subiūgit, διὸ καὶ παρ' Ἀρχίλῳ πρὸς τὸ πολεμικὸν ὁπλιτοπάλας. Idem De fort. Alex.l.2,loquens de ipso Alexādro,ὅσπερ μόνος ἀεὶ δεῖ πρὸς ὅπλων δρᾶσθαι καὶ (κατὰ τὸν Ἀρχίλον) ἐρεθὺς ὁπλιτοπάλας,δαΐος αἰ παλοιστ.

C.Ὁπλιταγωγός,οῦ,ὁ ἡ,Militibus grauis armaturæ vehēdis aptus,Milites armatos vehens. vt ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ὁπλιτικός,ὴ,όν, Ad militē grauis armaturæ pertines.vt ὁπλιτικὸς θώραξ apud Plat.in epist.Thorax quē grauis armaturæ miles gestat.Et ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua grauis armaturæ milites concurrunt. Plato lib.2 de rep.ὁπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης πρὸς τὸν πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. At τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi grauis armaturæ milites; sicut δορυφορικὸν dicuntur οἱ δορυφόροι, & ξυλικὸν

εἰξένει, & σπαπωπαὶ οἱ σπαπώπαι. in quibus nonnulli subaudiunt σύσημα. Thuc. lib. 6, p. 221, ἀσπιδοποιεῖσθαι τὸ ὁπλιπικόν. Xenoph. Hellen. 6, p. 341, διάταξιν ἱππικὴν πόσην ἑκάστη πόλις δύναται παρέχειν, καὶ ὁπλιπικήν. Aristot. Pol. 6, πάσαρα ἢ πὰ χρήσιμα ἐκ πολέμων, ἱππικὸν, ὁπλιπικὸν, ψιλὸν, ναυπικόν. At l. 7 Pol. diuidit τὸ πλιπικὸν in τὸ ὁπλιπικὸν & τὸ βαλλόμενον. Vtitur & alibi sæpe.

Ὁπλιπεύω, Miles sum grauis armaturæ. Aristot. Pol. 4, c. 4, καὶ γὰρ ὁπλιπεύειν καὶ γεωργεῖν συμβαίνει τοῖς αὐτοῖς πολλάκις. ¶ Ὁπλιπεύειν accipitur etiam pro τὸ ὁπλιπικὸν ἄγειν, vt Thucyd. schol. exp. in hoc loco lib. 8. p. 285, Θρασυβούλῳ καὶ Θρασύλλῳ, τῷ μὲν, πεντηκοντέρῳ, τῷ δ', ὁπλιπεύοντι. ¶ Suid. ὁπλιπεύειν exp. ὁπλίζεσθαι.

Ὁ Π Λ Ο Τ Ε Ρ Ο Σ, ω, ὁ, Iunior: ET Ὁπλόπατρος, Minimus natu. quæ ab ὅπλον deriuari videntur grammaticis, & dici de iis qui iam arma ferre possint, vt testatur Eust. p. 86, ὁπλότατον μὲν καὶ ὁπλέστερον ὁ ποιητὴς λέγει τὸν νέον καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενον. Sic p. 389, a. 1, ὁπλέστεροι δὲ ἁπλῶς μὲν οἱ νέοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. annotat verò hæc in Il. γ, v. 108, Αἰεὶ δ' ὁπλιπέρων ἀνδρῶν φρένες ἠπεδανῶσι. Rursum idē grām. p. 477, in hæc verba Il. η, Αἰχμαὶ δ' αἰχμάοισι νεώτεροι, οἵσπερ ἐμοῦσι Ὁπλόπερος γεγάασι, πιπίσασί τε βίηφι, hæc annotat, ὁπλόπερος ὁ, τι μέγιστον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ μάλιστα οἱ μάχιμοι ἐκ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι. ἔτι δ' οἱ ἁπλῶς ἐργατικοὶ καὶ ἱερεῖς. ὅπλα δέ, πάσης τέχνης τὰ ἐργαλεῖα. Item Il. ι, ὁπλότερος νεότητι, natu minor, μετανεώτερος. quod hemistichium & Od. τ legitur: Iliad. ξ dicit νεότητι νεώτατος: & Iliad. γ, νεώτερος ὕστερος: cui opponitur νεότητι μετανεώτερος. Impropriè autem fœminino etiam sexui tribuitur. fœminæ enim armis natæ non sunt. Od. γ, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, id est νεωτάτη, minima natu. Il. ξ, ἐγὼ δέ κέ τοι χρύσεον μίαν ὁπλοτερέων Δώσω ὀπυέμεναι, vnā ex iunioribus gratis.

Ὀ Π Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Succus: humor qui ab aliqua re incisa, vel etiam sponte, manat. Alii, quòd exprimitur, χυλόν: quod ab incisione vel spōte defluit, δάκρυον vocant, vt Gorræus tradit. Sunt qui inter χυμὸς, χυλὸς & ὁπὸς, ita distinguant, vt χυμὸς quidem sapor sit qui gustatu percipitur: χυλὸς autem, succus qui ex tota stirpe vel eius parte concisa aut tusa, torculari vel manibus, alióve modo exprimitur: (veluti papaueris succus, qui meconium dicitur, ὀπειλόμενον ἀφὸ μηκῶνος, de quo Plinius libro 20, cap. 18, & Dioscor. lib. 4, cap. 65) ὁπὸς verò lacteus succus, & qualiscunque liquor vel sponte (qui lacryma potius dicitur, id est τὸ δάκρυον) emanans, vel castratione, scarificatione, terebratione, vel alio quouis vulnere effluens: vt opoponax, scammonia, sagapenum, galbanum, hammoniacū opobalsamum, euphorbium, opium, id est ὁπὸς μήκωνος: & laser, id est ὁπὸς Κυρηναϊκὸς, aut Μηδικὸς, qui etiam κατ' ἐξοχὴν, quòd omnium succorum præstantissimus sit, ab Hippocrate ὁπὸς nominatur. quum ὁπὸς alias vocabulum sit generale. Testatur id Galenus libro 8 De simplic. medicament. facult. his verbis, εἰσὶ δὲ πάμπολλοι μὲ ὁποί. ῥίζης γὰρ πεπτοσοῦσι καὶ καυλοτομηθέντες. ὅσον ὀπὸς τῆς ἕνης παχὺ καὶ γλίσχρον, ὁποῖόν ἐστιν. ἰδιάζουσι δὲ οἵ τε καθ' ὑποπαχύ τινα, τὸν Κυρηναῖον οὕτως ὀνομάζοντες, καὶ τὸν Μηδικὸν καὶ τὸν Συριακόν. Itidem in Lexico Hippocr. idem ait, Ὁπὸς, ὁ τῆ σιλφίου, κατ' ἐξοχὴν· ὡς καὶ καυλός. Sed notandum, non vsquequaque differentiam annotatam obseruari. nam Plinius libro 20, cap. 18, de opio, id est ὁπῷ μήκωνος, loquens ait, E nigro papauere sapor gignitur scapo inciso quum turgescit. Et mox, Succus & hic & herbæ cuiuscunque, lana excipitur: aut, si exiguus est, vngue pollicis, vel lactucis. nimirum saporem & succum appellans τὸν ὁπὸν, quem Dioscorides δάκρυον etiā nominauit, quum περὶ ὀπίου καὶ papaueris loquens, scribit oportere ἀποξῦσαι τὸ δάκρυον ἐπιχόμενον δακτύλῳ τῆς μήκωνος. Propriè autē loquutus est quum meconium dixit esse ἀφανίσιμον τῷ ὁπῷ. Porro idem Plin. ὁπὸς interpretatur modò Succus, modò Liquor, modò Succus lacteus, seu Lac: vt ex locis quos subiungam, manifestum fiet. Theophr. Hist. plant. l. 6, c. 3, de silphio, id est laserpitio, ἢ ἡ καλουμένη μαχιδάεις ἴσως ἐστὶ περὶ σιλφίου, μικρόν τι καὶ ἧττον δριμεῖα, καὶ τὸν ὁπὸν οὐκ ἔχει. Pro quib⁹ Plinius, lib. 19, cap. 3, Alterum genus est quod magydaris vocatur, tenerius & minus vehemens, sine succo. Aliquanto antè, ὁπὸν ἢ δάκρυον ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ, τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης. Pro quibus Plinius, Succus duobus modis capiebatur, è radice atque caule. Rursum Theophraftus, οὗ ὁπὸς ἀφαιρεῖται τὰ ἄλλα ζῷα πάντα καὶ ἐκ αὐθρώπου. Pro quibus iterum Plinius, Laurino folio & ibi spina tradita est, cuius liquor aspersus oculis, cæcitatem infert omnibus animalibus. Dioscor. lib. 4, cap. 49, de tragio, φέρει ἢ ὅπερ κέμμει τὸ δάκρυον. de quo Plinius lib. 27, cap. 13, Succus eius lacteus in gummi spissatus. Idem Dioscor. eodem lib. cap. 19, de erino, ὅπος ἢ μισὸς ὅσιν ὁ καυλὸς καὶ τὰ πέπαλα. de qua planta Plin. libro 23, c. 7, Vtcunque autem decerpta manat lacte multo & dulci. Eodē modo ὁπὸς interpr. in iis locis qui infrà citabuntur in Πολύοπος & Ὀπώδης. Rursum Dioscor. lib. 3, cap. 98, de hammoniaco, ὁπὸς δέ τις ἀφθάκης γίνεται ἐν τῇ κατ' Κυρηναίαν Λιβύῃ. de quo Plin. lib. 12, cap. 13, Attingit & sub recta Africa hammoniaci lacrymam stillat. Quem ὁπὸν lib. 24, cap. 6, itidem lacrymam interpretatur, de eodē hammoniaco loquens. Itidemque libro 20, cap. 18, Sacopenium quod apud nos gignitur, in totum transmarino alienatur. illud enim hammoniaci lacrymæ simile, sagapenon vocatur. quod σαγαπηνὸν Dioscoridi l. 3, c. 95, ὁπὸς δέ τίς ἀφθακώδης γίνεται μέτης ἐκ Μηδείας. Quū verò ὁπὸν interpr. lacrymam, imitatur Dioscorides qui & ipse ὁπὸν appellauit δάκρυον, vt antè dictum est. Aliàs tamen δάκρυον & ὁπὸς diuersa videntur, quum Theophr. dicat ὁπὸς δακρυώδης, Hist. plant. l. 9, c. 8, τὰ μὲν γὰρ καὶ αἱ τίμαται εἰσὶν ὁπὸς σωίσεται δακρυώδης, ἀφ' ὧν τῆς τε γλυκαίνης ἕνεκεν καὶ τῆς ἡδοσμίας τιμῶσι ὀλίγῳ τινὶ μᾶλλον δι' ὀσμῆς. Alias tamen parū inter se differre testatur idem in 6 De caus. pl. his verbis, καλοῦσι δὲ τὰ μὲν ὁπὸν, τὰ δὲ δάκρυα διαφέρει δὲ οὐδὲν οὐδέν. Sed quem Dioscorides lib. 3, cap. 96, ἀφορβίου ὁπὸν nominat, Plin. succum euphorbii appellat lib. 25, cap. 13. Dicit autem Dioscor. eam arborem esse μεταξὺ ὀπὸς δρυμπάπου. Porro quū idem Plinius ὁπὸν interpretatur modò Lac, modò Succum lacteum, ne id quidem sine exemplo facit. nam quidam apud Theophr. Hist. plant. lib. 6, cap. 3, tradunt σιλφίου τὴν ῥίζαν ἡψῆσθαι πυκνάσαι, καὶ μικρῷ μείζονα, οὗ ἧς δηφῦσθαι, (videlicet ὁπὸν illum laserpicii, id est laser) καλεῖσθαι δὲ γάλα. atque inde est quod Plinius lib. 19, cap. 3. dicit, Alii tradunt laserpitii radicem fuisse maiorem cubitali, tubérque in ea super terram: hoc inciso, profluere solitum succum ceu lactis. Sunt autem aliquæ huius ὀπὸς (hoc est laseris) differentiæ, à regionibus in quibus laserpitium cum succum gignens nascitur, vt tum ex Galeni verbis paulo suprà citatis apparet, tū ex Plin. lib. 19, cap. 3, vbi quū dixisset, Clarissimum laserpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaica prouincia repertum, cuius succum vocāt laser: mox addit, Diuque non iam aliud ad nos inuehitur laser quàm quod in Perside aut Media & Armenia nascitur largè, sed multo infrà Cyrenaicum. Quibuscum consentiunt quæ Dioscor. habet lib. 3, c. 94, initio. Notandum porro, non tantùm laser, hoc est laserpitii succum, Cyrenaicum præsertim, κατ' ἐξοχὴν vocari ὁπὸν, verùm ipsum etiam silphium seu laserpitium ita nominari ab Hippocrate: quippe qui ὁπὸν καρπὸν, silphii semen appellet, vt in Hippocr. Lexico Galenus testatur his verbis, Ὀπὸς καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. Itidē apud Athenæum lib. 3 μήτρας πρὸς ἀφεψομένους ἐν ὄξει καὶ ὁπῷ, nonnulli interpretantur Laserpitio, Silphio: quoniam Dioscor. lib. 3, c. 94, de eius radice scribit, δύναται δὲ καὶ μυκτικῶς καὶ εἰς βάμματα καὶ ἄλας. (Sed posse & de caprifici lacte ὁπὸν hic dici, paulo infrà docebo) Itidē apud Aristoph. in Pluto, vbi quidā cōficit cataplasma oculis sanandis quidem, simul tamen summo dolore excruciandis, ἐμπλάσω σκορόδων βολβοὺς πεφαλαὶς Τλωίων. ὁπτὰ ἑφθὰ. Ἐν τῇ Συρίᾳ συμβάλλουσιν ὁπὸν, accipiunt ὁπὸν pro laserpitio, quod κατ' ἐξοχὴν nominari ὁπὸν dictum est. nam sicut schol. dicit Τλωΐα σπείρεσθαι esse δριμώτατα, ita Dioscor. loco citato τὸν σιλφίου ὁπὸν esse δριμὺν docet, ac inter alia ὀξυδερκίας ποιητικόν. Sic accipitur apud eundem in Concion. σκόροδ' ὁμοῦ πεῖσαι τ' ὀπῷ, Τλωΐα μάλλα ἐμβαλόντα πῷ Λακωνικῷ, Σαυτὸν ἀλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἰατρίνης. vbi annotat schol. τὸν ὁπὸν esse δριμύτατον,

Cyrenaicum ſuccum ſeu laſer intelligens. Pro laſere accipiunt apud eundem in Pace, ὀπὸν βλέπειν, (ſicut & καλὸν βλέπειν, & αἰπὺ ſiue κάκὸν βλέπειν) pro δριμὺ καὶ ἐρυθρὸν, quòd ſuccus is ſit δριμὺ πικρόν. Verba Ariſtoph. ſunt, — καὶ πορῶν, ἵνα τὸ καλὸν βλέπων ὀπὸν, id eſt δριμὺ καὶ πικρόν. ‖Sed & ſici ſuccus lacteus quo coaguli loco vtebantur, ὀπὸς nominabatur. Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπιπρήθουσι συνέσσαι Ὑγρὸν ἐόν. Et Empedocles apud Plut. in l. qui περὶ πολυφιλίας inſcribitur, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐμέμφατον καὶ ἔδησαν. Sic Ariſtot. περὶ πήξεως γάλακτος loquens, ὁ δὲ ὀπὸς ἡ πυτία, τὸ πρὸς ἀρχὴν ἔχον ἡ συνιστῶσαν. In Hom. autē locū, quē Empedocles imitatus eſt, annotat Euſt. ex veteri lexicographo, ὀπὸν eſſe non ſolùm τὸ πρὸ δένδρων δάκρυον, ſed etiam τὸ γάλακτῶδες τῆς συκῆς, & πρὸ πυέσεως. Sed nulla certior expoſitio iſtis locis inueniri poteſt, quàm ex Dioſcor. primùm, quippe qui lib. 1, c. 184, de ficis ait, ὁ δὲ ὀπὸς τῆς ἀχρίας καὶ τῆς ἡμέρου συκῆς, πικρὸς ὢν γάλακτος, ὡς καὶ ἡ πυέσις: (ex quo Plin. lib. 23, c. 7, Fici ſuccus lacteus aceti naturam habet: itaque coaguli modo lac contrahit) deinde ex Varrone De re ruſt. lib. 2, cap. 11, vbi ſic ſcribit, Alii pro coagulo addunt de fici ramo lac & acetum: aſpergunt item aliis aliquot rebus: quod Græci alii ὀπὸν, alii δάκρυον. Idem & de ſylueſtri fico ſiue caprifico intelligendum eſſe, ex Plinio (ſicut & ex Dioſc.) manifeſtum fit, qui lib. 23, c. 7, aliquanto poſt verba citata, ait, Caprificꝰ etiamnum multo efficacior fico: lactis minus habet: ſurculo quoque eius lac coagulatur in caſeum. Exceptum id coactúmque in duritiam, ſuauitatem carnibus affert. Quæ poſtrema verba me mouent vt ὀπὸν in loco Athen. aliquanto antè citato interpretandum opiner non Silphio, ſed Caprifici lacte. præſertim quum ibidem in loco quodam σίλφιον ſimul & ὀπὸς ponantur. Sed & diſcrimen obſeruandum quod Dioſc. eodem l. cap. ſequenti, hoc eſt 185, facit inter ὀπὸν τῆς συκῆς τῆς ἀχρίας, & inter χυλὸν, id eſt inter lac, & ſuccum qui ex ſurculis tenerioribus exprimitur: quum ait, καυλὸς δέ τις καὶ εἰς ὑλώπιας διατείνων ὃ, περ ὀπὸς καὶ ὁ χυλός. quid autē per χυλὸν intelligat, ex præcedentibus verbis cognoſcitur, πᾶσα δὲ ἡ καὶ ὁ χυλὸς ποιεῖ φλὲν ἀπὸ τῆς ἀχρίας συκῆς ἀπαλὰς κλάδους. De hoc autem ὀπὸς, quo ſignificatur lac ficulnū quo pro coagulo vruntur, vide & alia in Ὀπίας ab eo deriuato. ‖Ὀπὸς ab Euſt. p. 619, exponitur nō ſolùm ἡ τοῦ τυρὸν συνιστᾶσα πυτία. (vnde ὀπίας τυρὸς, ὁ πυτιώδης τυρὸς) item τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς: ſed etiam τὸ ὑγρὸν ὃ πᾶν φύλλον περὶ ταῖς κλάδοις περιέχει. Significat tamē potius τὸ πρὸ δένδρων δάκρυον ἢ τὸ ἀπεσταλαγμα τοῦ γάλακτος, vt ex prædictis ſatis perſpicuum eſt.

C. Ὀποβάλσαμον, Opobalſamū. id eſt, ſuccus qui ex balſamo manat. Cortex eius vitro, lapide aut oſſeis cultellis vulnerabatur: (ferro nanque caudex eius cōciſus proti nus moritur) inde manabat gutta tenuis, deinde oleo ſimilis, quæ poſtea rubeſcebat, tūmulq; durеſcebat. Hæc Gorr. inter alia. Plin. l. 12, c. 25, de balſamo, Succus è plaga manat, quē opobalſamū vocāt: ſuauitatis eximiæ, ſed tenui gutta. Dioſc. l. 1, c. 18, τὸ δὲ ὀποβάλσαμον λεπτώματος ὀπίζεται ἐκ τῶν ὑπὸ κύκα καιόμενον, ὀπημοῶσιν σιδηροῖς ὀργάνοις τὸ δένδρου. Aliud ex Theophr. exemplum habes in Ὀπομυάμωμον. Dioſc. diſiuncta voce appellat etiam ὀπὸν τῆς βδελλίου, ſuccum balſami.

C. Ὀπόκαρπασον, ſuccus quidā venenatus, ſoporē & ſtrangulationē inducēs. Gal. l. De antidot. priore, tradit Opocarpaſum circa optimā myrrhā reperiri, lōgè tamen diuerſa à myrrha naturæ. Quid autē ſit carpaſum non conſtat. hoc vnū certū eſt, nō eſſe quod dicitur carpeſiū, ſed maximè diuerſum. Hæc inter alia Gorr. Verba Gal. ſunt, ὅπου χρὴ τὴν ἄριστην σμύρναν ὁποκάρπασον θυείσκεσθαι, δίχα τούτου σμύρνης. Et mox, τὸ δ' ὁποκάρπασον αἱρετὸν ὅτι, καὶ πολλοὺς κατὰ πνα τόπον οἱ ταῖς ἡμετέραις ζωῆς χρόνοις ἀποθανόντας οἶδα, δίχα τοῦ ἄχρειαν ὁποκάρπασον ἐχούσης σμύρνης. Plin. Opocarpathō appellat l. 28, c. 10, & l. 32, c. 9. At c. 5, eiuſdem l. ſuccū carpathi, circa finē, Cōtra dorycnium echini maximè proſunt & iis qui ſuccum carpathi biberint. Dioſc. quoque καρπάσου ὀπὸν appellat, l. 6, c. 13, καὶ ὁ δὲ καρπάσου ὀπὸς πολὺς, καὶ ρον ὑπόφαιον καὶ πικρὸν ὀζύν. Apud Gal. perperam SCRIPTVM Ὁποκάλπασον.

A C. Ὀπομυάμωμον, Succus cinamomi: ſeu Succus ex arbore quæ cinamomum fert, inciſa manans. Theophr. Hiſt. plant. l. 4, c. 6, ὅ, περ λιβανωτὸς, καὶ ἡ σμύρνα, καὶ ἡ κασία, καὶ τὸ ὁποβάλσαμον καὶ τὸ ὁπομυάμωμον, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Scribitur tamen & μυρομάμωμον cū ρ, ex quo fuerit ὁπομυρομάμωμον.

C. Ὀπὸς πάνακος, Succus panacis Heraclei. quæ lacryma excipitur caule vel radice inciſa quum recèns erumpit caulis. Dioſcor. lib. 3, c. 55, πάνακες τὸ ἡράκλειον· ἐξ οὗ ὁ ὁ πὸς πανάκης συλλέγεται.

C. Πολύσπος, ν, ὁ καὶ ἡ, Multo ſucco abundans, Multo lacte abundans. (intellige autem de arborum lacte ſeu ſucco lacteo) Theophr. lib. 4 Hiſt. plant. cap. 2, de ficu Ægyptia, πολύσπον δὲ τὸ δένδρον σφόδρα ἐστὶ, καὶ τὸ ξύλον αὐτῆς εἰς πολλὰ χρήσιμον. Eam & Plin. lib. 13, cap. 7, ſcribit multo lacte abundare. Vtitur & lib. 9, cap. 8. ‖Item, Multa habens foramina, vt rete. Multiforum dicit Ouid.

Ὀπώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. Hiſt. plant. lib. 1, cap. 19, ἔχει δὲ καὶ ἡ τῶν δένδρων αὐτῶν ὑγρότης διαφορὰς ἐνίας. ἡ μὲν γὰρ ὀπώδης ὁποῖόν τι, ὥσπερ ἡ τῆς συκῆς & τῆς μήλου· ἡ δὲ, πιτώδης. Vnde Plin. lib. 15, cap. 28, Magna differentia & in colore ſucci. lacteus in capite ficis, non in corpore item. Loquitur autem Plin. de ficorum (id eſt fructus ficus arboris) lacteo ſucco, qui, ſi pediculū vnde dependēt, defringas, emanat, ſimilis ei ſucco ſeu lacti quod inciſis ramis effluit, atque ὀπὸς nominatur.

Ὀπίζω, F. ίσω, Succum lacteum arboris alicuius colligo, cortice inciſo, vel Caulem incido ſucci gratia. Alii interpretātur Liquorem eximo inciſo caule, aut radice. Dioſcor. dicit ὀπὸν συλλέγειν: & eos qui colligunt, ἰσχαεσάζειν τοῦ ξύλου καὶ τῶν καυλῶν. Theophr. Hiſt. plant. lib. 7, cap. 6, ὀπίζουσι δ' ἐκ τοῦ ξύλου ὑπὸ τὸν ὀπὸν. Idem Dioſc. de ὀπίῳ papaueris, ὀπίζοντες δὲ δεῖ μετὰ τὰς δρόσους αἰκμαζομένου, παρεσκάφειν μαχαιρίῳ τὸν ἀσφάκιον. de qua re Plin. loquens lib. 20, cap. 18, dicit, Saporem ſiue ſuccū excipere qui inciſo ſcapo gignitur. Et lib. 27. cap. 4, de aloe, ſeu aloes lacryma, ait, Quidā & caulem ante maturitatem ſeminis incidunt ſucci gratia: exprimens Græcum vocabulum ὀπίζειν. nam Dioſcor. ὀπίζεσθαι eā arborem dicit. Dicitur autem ὀπίζεσθαι radix ſeu caulis arboris alicuius, quum ex ea ſuccus colligitur qui ex inciſura manat, ſeu quum ſuccus excipitur qui inciſo ſcapo gignitur. Dioſcor. lib. 33, cap. 55. de panace, ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ὀπτημοειδῶν ἀμβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν. Vbi Ruell. ad imitationem Plinii, Excipitur ſuccus inciſa radice, recenti caulium pullulatu.

B Ὀπισμός, ῦ, ὁ, Lactei ſucci collectio, qui ex inciſo caule gignitur. vel (vt alii malunt) Detractio liquoris. Dioſcor. lib. 3, cap. 25, de aloe Arabica, Aſiatica & inſulari, ἡ ἐκ τύχης εἰς ὀπισμόν. Vbi Ruell. vertit, Nō valde ſucco extrahendo idonea. Theophr. hiſt. plant. lib. 9, cap. 8, ὁ μὲν ὀπισμὸς γίνεται τῶν ὀπιζομένων ὡς ὄπιται τοῖς ὑσὶ. Et mox, quomodo ὀπισμὸς fiat, his verbis docet, ἔστι δὲ ὀπισμὸς, ἢ ἀπὸ τῶν καρπῶν, (ὥσπερ τῷ πεπαίνειν καὶ τῆς θριδακίνης, καὶ ἡδὺν τῶν πλείστων) ἢ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, ἢ πεπτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, ὥσπερ τῆς μήκωνος. Mox etiam ὀπισμὸν & χυλισμὸν tanquam diuerſa ponit, ſicut & Dioſcorides χυλισμα, & ὄπισμα, vt mox dicetur. οἷον δὲ (inquit) καὶ ὁ ὀπισμὸς, ἀλλ' οἷον χυλισμός ἐστιν, ὥσπερ ὅσα κριθῆτις ἢ ὕδωρ ὀπιχύτης, ἀπηδόσα, καὶ λαμβάνοντι τὴν ἀποσκλαξιν.

C Ὄπισμα, ατος, τὸ, Succus lacteus ex caule aut radice inciſa exceptus. Alii interpretantur Liquor concretus. Dioſc. lib. 3, cap. 25, de aloe, γλυκαίνει δὲ ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας πολὺν λεπτὸν ἐκ, ὃς ἔνιοι καὶ τὸ ὄπισμα καλοῦσι. Vbi Ruell. interpr. Ex qua coactus ſuccus affertur. Paulo pòſt pro ὄπισμα dicit χύλισμα quū ſcribit, δίκλον δ' ὅτι τὸ εἶδος τοῦ χυλίσματος. non tamen propriè idem ſunt ὄπισμα & χύλισμα. nam ὄπισμα eſt ſuccus lacteus ex caule radicéve inciſa exceptus: χύλισμα autem ex ipſa planta, ſurculis aut foliis contuſis vel conciſis, expreſſus ſuccus.

D Ὄπιον, ου, τὸ, Opium, id eſt ſuccus lacteus qui papaueris ſcapo inciſo emanat: at μηκώνιον appellatur ſuccus ex capitibus foliiſque eiuſdem decoctis expreſſus torcularij. Gorræus interpretatur, Succus papaueris, dicens ab aliis Lac, ab aliis lacrymam appellari. Plinius certè ſaporem etiam nominat, & Dioſc. χυλὸν, vt in ὀπὸς dictum fuit. Sed & ὀπὸν μήκωνος vocat, libro 4,

cap.65.vbi etiã ſcribit,quũ ros in papauere exaruerit, A cultro decuſſatim in ſtellas, ne penitus adigatur, ex obliquo in rectum ſummam cutem incidere oportere, lacrymam exeuntem digito in concham abſtergere, nec multo pòſt redire vt concreta inueniatur. Plinius lib.20,cap.18,quum dixiſſet è nigro papauere ſaporem gigni ſcapo inciſo quum turgeſcit: iuſſiſſéque incidi ſub capite & calyce, mox (interiectis quibuſdam de cuiuſuis herbæ ſucco excipiendo) ſubiicit, Papaueris verò largus denſatur, & in paſtillos tritus in vmbra ſiccatur,nõ vi ſoporifera modò,verùm,ſi copioſior hauriatur, B etiam mortifera per ſomnum.opion vocant. Aliquanto poſt, Quum capita ipſa & folia decoquuntur, ſuccus meconium vocatur,multo opio ignauior.Scribon.Larg.cap.48,Opium potum (quod quidam meconium vocant)ab odoris grauitate intelligitur.papaueris enim viridis,cuius ſuccus eſt,qualitatem repræſentat. Vbi nullum inter opium & meconium diſcrimen facere videtur: facit autem capite 3, vbi dicit ſe collyrio diaglaucio opium quoque adiicere: Verùm adiicere oportet quod ex lacte ipſo papaueris ſyluatici captum ſit,non ex ſucco foliorum eius,vt pigmentarii inſtitores eius rei,compendii cauſa faciunt. C

Ὀπίας,ου,ὁ,vt ὀπίας τυρὸς, Caſeus lacte ficulno coagulatus, ὁ πυτυρὸς ὑπὸ τῆ ὀπῆ, vt Euſt.ſuprà in Ὀπὸς exponit.Sic Athen.lib.14, de diuerſis caſeorum generibus, Εὐριπίδης δ' ὁ Κύκλωψ ὀπίαν καλῆ τυρὸν, τὸν ἁρμαῖ, τὸν π γαύλιον τῆ τῆς συκῆς ὀπῆ. Euripidis verba ſunt, Καὶ τυρὸς ὀπίας ὄζει καὶ Διὸς γάλα. Sic Ariſtoph.ſchol. καὶ τυρὸν δὲ λέγουσι τὸν ὀπίαν, τὸ ὠὸ ὀπῆ τῆ συκῆς πυκνούμενον. (Ariſtoph.autẽ per iocum ὀπίαν deriuauit ab ὀπὴ,ac ὀπίαν ἡμίεδον vſurpauit pro Perforamẽ perrepere. In Veſpis,Π. ὅπα πέφρεκα παῖ, κ' οὐκ ἔστ' ὀπὴς οὐδ' οἱ σίφων διῆλθεν, Ἀλλ' ἄλλό π διέζητῶν ὑμᾶς ὀπίαν δ' οὐκ ἔστ' ἡμίεδα.) D

Ο' Π Τ Α' Ω, ω. Torreo, Aſſo. Od.ξ, Ὀπτήσας δ' ἄρα τοῖσι πάσσατο, φέρων παρ' ἑστίη· Odyſſeã Θέρμ' αὐτοῖς ὀπτῶν ὀβελοῖσιν. vt apud Virg. Pinguiáque in verubus torrebimus exta. Item,Subiiciunt verubus prunas,& viſcera torrent. Plin.Ligneis verubus inflatum.Od.ο,Δαῖτα πρὸ αὐτῆ πάντα καὶ ὀπτήσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Poſidippus apud Athen.libro 14,—τὸ δὲ λαγῷον ὀπτᾶν ὅλον. Xen.Pæd.8,καλὸν ἔργον ἐνὶ ἕψειν κρέα, ἄλλο ὀπτᾶν. vbi obſerua diſcrimen inter ἕψειν id eſt coquere,ſeu elixare:& inter ὀπτᾶν,id eſt aſſare ſeu torrere.Itidem Athen.lib.14, ex Philochoro de Atheniẽſibus,ταῖς ὥραις διδοῦσι τὰ ὀπτῶντα ἀλλ' ἕψουσι τὰ κρέα. Plut.Hellen.de Erètrienſium mulieribus πανημοφόρια celebrantibus,τὰ μὲν πρὸς τοῦ,ἀμφὶ μὲν πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα. Paſſ.Ὀπτάομαι, Aſſor,Torreor.Athen.lib.3,οἱ μάχιροι τὰ χαυνότατα τῶν ἰχθύων ἀπτάμενοι ὀπτῶνται. Et ὀπτὸν ἰχῶρ, inflati iecinoris ſanies,vt Plin.interp.ſuprà in Ἰχωρ. Et ὀπτὰ ἐπὶ κοσκίνου, in prunis cocta,ſeu ſuper prunas toſta, apud Dioſc. Minus autem eſſe ὀπτᾶσθαι quàm καίεσθαι, ex eodem autore manifeſtum eſt lib.2,cap.20. Sed & terra à ſole ὀπτᾶσθαι dicitur quaſi torreri ſeu percoqui. nam quod apud Xenophontem in Œcon. ἡ δὲ γῆ ὀπτᾶται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Cic. ita Latinè reddit, Terra à ſole percoquatur.In eodem libro dicit, τὴν γῆν ἀρόσιμον ὡς ἂν ὠμὴν αὖτις ὀπτῶν, terram aratro vertere,vt quod crudum in ea eſt, percoquatur.

Ὄπτησις,ως,ἡ,ipſa torrendi actio.Plut.in Probl.Rom. ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μεταπέσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν: de carne cruda loquens,quam nec ζῷον eſſe dicit nec ὄψον. Vtitur & Athen. ἕψημα itidem ei opponens.

Ὀπτήσιμος, Qui torreri & inaſſari poteſt, Ad torrendum & inaſſandum aptus. Eubulus apud Athen.dicit Ὀπτήσιμον γογγυλίδα ταυτηνὶ φέρω. Paulo antè habetur ὀπτὸμβρία γογγυλίς, gongylis toſta,ſeu rapum inaſſatum.

Ὀπτητός,ή,ό, Vim habens torrendi, vt in v.l.habetur. Pro quo tamen dicendum potius foret ὀπτητέος. Aliud autem ſignificat Ὀπτὸς.

Ὀπταλέος,α,ον, Aſſus,Inaſſatus, Toſtus. Il.δ',—Ὀπταλέα κρέα ἔδ ἄφαρ. Od.π, Τοῖσι δὲ αὖ κρειῶν πίτνασας παρέθηκε συβώτης Ὀπταλέων. Od.μ, κρέα δ' ἐμφ' ὀβελοῖς ἐμάμωντο Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. Vbi oppoſita ſibi ſunt ὀπταλέα & ὠμά, aſſa ſiue toſta,& cruda: Et coquus quidam apud Athen.lib.9,de porcello facto loquens, καὶ τὸ μὲν ὀπταλέον ἔστιν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἑφθόν. Eiuſdem ſignif.eſt ὀπτός.

Ὀπτάλιος,ου,ὁ,(ſi mendoſum non eſt) idem cum ὀπταλέος. Matron apud Athen.libro 4, deſcribens conuiuium à Xenocle factum, omniſque generis opſonia enumerans, Ὀπτάλιος δ' ἰσοπλατεῖς ἰχθῦς καὶ μαλακίους ἰχθῦς καὶ κιγκλίδας, aſſus ſeu toſtus. SED ET Ὀπτάλιος pro ὀπταλέος dici videtur apud Athen.in loco,quodam Sotadis,—ἀπὸ ξύλων ὀπτάλια. vt ſenſus ſit, Verubus exime toſta,ſeu E verubus detrahe aſſata. Bud.ſcribit Ὀπτάλιος, ex Plinio interpretans Inaſſatus,ſimiléque eſſe annotans πρὸ ἕψεως, quod apud Ariſtot. legitur. Imò ipſum etiã Ὀπτάλιος ex eius probl.citatur.

Ὀπτάλιον SIVE Ὀπταλεῖον,ου,τὸ,Locus in quo torretur,Culina. μαγειρεῖον, vt exponitur in lex.meo vet.vbi annotatur ὡς παρὰ τὸ καίειν, ſicut βαλανεῖον: Attice autẽ Ὀπτάλιον dici preparox) tonos, & exempro ε, teſte Herodiano. Cuius ὀπτάλιον aliquot repert exempla apud Ariſtoph. Sed & alterum paſſim obtinet in comicorum locis qui ab Athenæo citantur.Nec Plut.tantùm eo vtitur,ſed & ipſe Athen. cum alibi tum lib.5, ξυλεῖς καὶ ὀπτάλια καὶ μύλας. At lib.3,in hoc loco quem affert ex comico quodam, Γέγραφε δὲ εἰς πυπταλεῖον οὐκ ἀναίρχεται, malim ſcribere πυπτάλιον, vt verſus menſura iuuetur. Pro Ὀπταλεῖον autem Ionica facta reſolutione DICITVR Ὀπταλιῆον, vt in lex.meo vet.annotatur. ATTICI Πυπταλιῆον pro πυπταλεῖον, Atticum eſt: eodémque modo ὠφελῆσαι dicitur pro ὠφελῆσαι, & innumera alia.

Ὀπτάριον,ν,τὸ,idem cum ὀπτάλιον.v.l. Pro quo ſcribendum tortaſſis ὀπτάσιον.

Ὀπτὸς,ή,όν, Aſſus,Inaſſatus.Toſtus.idem cum ὀπταλέος. vt ὀπτοὶ διάφαυσις, Epicrati apud Athen.lib.14. Et ὀπτὰ κρέα apud Plut.& Athen quæ & φλογίδες appellantur.Apud eundem Athen. lib.9, porcellus quidam fartus à coco eſſe dicitur ὡς ἡμιόπτας μὲν ὀπτὸς, ἑφθὸς, δὲ κῷ βάπτων. cui ſimilis eſt alius ex eodẽ libro locus in Ὀπταλέος citatus. Theophr.lib.6,c.3. de ſilphio, μετὰ δὲ ταῦτα καλὸν ἐκβλαστᾶσι παίπαλα ξύλα, ἑφθὰ, ὀπτὰ. Vide Plin.lib.19,cap.3, Poſt folia amiſſa,caule ipſo & homines veſcebantur decocto, aſſo elixóque.Et ὀπτὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου apud Xen. Sole toſtus,Solis ardore toſtus.nam & ſic Latini. At ὀπτὴ πλίνθος apud Herodot. & Ariſtid. Cocti lateres. Cratinus verò vſus eſt etiam ſuperl.ὑπόπτατος, Maximè omnium toſtus.apud Athen lib.9, de Polyphemo. Φρύξας, ἑψήσας, κἀπαθραύσας, ὑπόπτατος. Εἰς δ' ὅλμον τε καὶ ὀξὺν μύλον, κἀπὸ σπονδαῖον μύλον, Χιλιαρὸν ἐμβαπτῶντος αὖ ὑπόπτατος μοι ἀπαίτων γλῶσσ' ἐφαίνετο, κατατρώξεσθαι. verba Polyphemi ad ſocios Vlyſſis. Ὀπτὸς autem dici pro ὀπτητὸς per ſyncopen,tradit Euſt.

C.ΕΞοπτάω,Inaſſo, Penitus torreo.vel Excoquo. Inuenitur apud Ariſtoph.

C.ΥΠΕΡοπτάω, Supramodum torreo, Nimium torrefacio.& quaſi Deuro. VNDE Ὑπερόπτησις, Nimia torrefactio,Immodica aſſatio,Deuſtio.

Ὀ' Π Τ Ω', F.ψω, Video. quod thema quum alioqui inuſitatum ſit, à ſe FORMAT Ὤφειν in præt.pluſquam perf.quod Suid.exp.εἶδον,hoc citans exemplum, ἤφειν ὤφειν εἶδον δόκει. Vſitatius eſt PASS. Ὄπτομαι,ſignif.tamẽ actiua, nimirum pro Video.Xen. Pæd.7, εἴαν γυμνάζηται καὶ παλαίειν οὐκέτ' ὄψεσθε, viſurus eſſet, Præt.Med.ὄπα,pro quo Atticè DICITVR Ὄπωπα, ſicut ἄλωλα pro ὤλα. Il.ω,Τοὶ μὲν τῶν ἀδὰ πολλὰ μάχην ὠίσσοντο διαπρύσιον· Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Od.ξ,ἐῖ που ὄπωπας Ὀφθαλμοῖσιν ποσίν. Apollon. Argon.2, αἴ κε ὄπωπα, id eſt ἴδωσα μὴν, Vidi,Spectaui.Soph.Antigona,pag.260 mex edit. οἱ δ' ὑπὸ δικόφου πέτρας σίροφ ὄπωπα λιγεῖ.vbi tamẽ ſchol.pro præſenti accipit,ſic exponens ea verba, οἱ ὁρῶ ὁ λαμπρὸς κατὰ.Et particip.Ὀπτῆρες, Qui viderunt ac cognouerũt. At præt. perf.paſſ.ὦμμαι paſſ.ſignificationẽ habet.quod Poll.citat ex Iſæo. Vnde particip. Ὠμμένος, Viſus. Tertia autem perſona, ὤπται, viſus eſt.Cuius exẽplum habes in Μίσει ξ. Itidem aor.2 ὤφθην, Viſus ſum, Apparui. Matth.17 ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἠλίας. Act, Apoſt.16,ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Luc.9, οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ. Vtuntur & alii ſcriptores non infrequenter, ut Plut.in primis.

Ὄμμα, ατος, τὸ, Visus, Spectaculum. Ἄγαμα. Soph. Aiace, Ὦ δυσθέατον ὄμμα, ὁ dirum spectaculum. Idem vsurpauit pro Spectrum, ὄφαμα, φάσπαμα: in Electra, ἐμπαίει τι μοι Ψυχῇ σαύνιδος ὄμμα φιλτάτου βροτῶν Παίτων Ὀρέστου.

Item Aspectus, Facies. Athen.lib.12 ex poeta quodā, χρύσεον ὄμμα ϑ' ταῖς δίκαις. pro quo ibidem alius dicit, δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον. Plut.in Polit.præc. itidem ex poeta aliquo, Σπίλῳ πολίτας ὄμμ' ἔχων ἰδιῶν πικρόν. Virgil. Tyndaridis facies inuisa. Xen. Pæd.8, ἔπος οὖν ὑμῖν ἅ δίξιας βούλεται τῆς ἐμῆς ἄψασθαι, ἢ ὄμμα θύμιον ζῶντος ἐν προσηδῶν ἐθέλει, πρόσωπον. Quod verò Soph. in Aiace dicit, Καὶ πῶν ὄμμα δηλώσω πατρί; reddideris potius Qua fronte in conspectum patris veniam? nisi malis Quibus oculis. Nam Ὄμμα pro Oculus frequentissimum est tam in prosa quàm apud poetas. Il.γ, ὕπαι δ' ἴδισι, κ' χθονὸς ὄμματα πίξας. sic apud Virg. Fixi solo oculi. Od.ε, & Od.ω, de virgula Mercurii, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Il.γ. ὄμματα μαρμαίροντα, sicut apud Xen. in Cyneg. ἀσφαίρωσαι τῶν ὄμμασιν. Aristot. Polit.3 βέλτιον ἴδιος τῆς δυσὶ ὄμμασιν. Xen. Hellen.7, αἰσθανόμενοι ὀρθοῖς ὄμμασιν. Plut. De animi tranquill. πρὸς τὸ τύχῃ αἰτιᾶσθαι τῶν ὄμμασιν κίνδυνον. Idem De solert. anim, σκαιὸν ὄμμα πρὸς καλὸν δόγμα δίκην. quod & apud Athen. habetur lib.7. Aristot. De arte poet. πρὸ ὀμμάτων πλάττειν, ante oculos, seu ob oculos. Et Rhet.2, ἴσως γὰρ πιστὸν φαίνεται τὸ καλὸν, πρὸ ὀμμάτων ποιοῦντες. Plato Tim. κατὰ τὸ τῶν ὀμμάτων διαφανές, secundum directionem radiorum ocularium. Luc. χροιᾷ ἢ μέλανα ὄμματα. Il.α, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, caninos oculos habens, id est impudens: pro quo & κυνῶπις dicitur Il.ϛ, Ὄμματα καὶ κεφαλὴ ἴκελος Διΐ, oculos & caput. Virg. dicit Os humerósque deo simillis. Metaph. ὄμμ' αἰθέρος dixit Aristoph. solem, quasi ætheris oculum & lumen. Æolicè autem pro Ὄμματα DICITVR Ὄππατα.

VNDE Ἀνόμματος, ν, ὁ καὶ ἡ, Qui oculos nō habet. vel Orbatus oculis. ET Μελανόμματος, Nigros seu nigricantes oculos habens. pro quo & μελανόφθαλμος. ET Πολυόμματος, Multos habens oculos. Argi epitheton apud Luc. qui & Παναόπτης nominatur, id est Totus oculeus. Item DIMIN. Ὀμμάτιον SIVE Ὀμματίδιον, ου, τὸ, Ocellus. Aristot. ὀμμάτιον αἰπτυσσῶδες & λαμπρόν. Et VERB. Ὀμματόω, Oculatum reddo & vigilem. v.l. sed sine autore & exemplo. VNDE Ἐξομματόω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Visum restituo. Et pass. Ἐξομματοῦσθαι dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Aristoph. Pluto, αἰτὶ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται χ' λελάμπρυνται κόρας. id est ἐκ τῆς ὀφθαλμῶν ἀπορίας τὸ καλλυμμα. At nisi addidisset λελάμπρυνται κόρας, potuisset accipi pro ἐκκέκοπται τοῖς ὀφθαλμοῖς. nam anceps verbū esse schol. etiam testatur. vt ἐξομματῶ significet etiā Exoculare, vt Apuleius loquitur, hoc est Oculos effodere, Oculos exculpere. AQVO Ἐξομμάτωσις, Abstersio sordium quæ in oculis sunt. Poll.lib.2, τὸ δ' ἀπομάλαγμα, μάθαρσιν κόρης ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόσθαι δὲ ἔλαττον ἐξομμάτωσιν, ἢ ὄμματος ῥύπου.

Ὄψις, ιως, ἡ, Visus. hoc est ipsa videndi actio. Isocr. Panath. πλείους ὀπτῆρας ἔχοντας ὄψιν τῆς ἀκοῆς ἢ δι' ὄψιος. Xenoph. Cyneg. ἡ ὄψις οὕτω ὀξὺ βλέπουσα ἀμαυροῖ, ἰσχναίνουσα, de lepore, cuius βλέφαρα ὑπόπτιον ἔχει τὴν ὄψιν ἐπὶ τοῖς αἰγιαλοῖς. Athen.l.2, ἀμβλωπικὴ ὄψις: vt Seneca, Hebetat visus. Vbi reddere etiā queas Hebetant oculos. vt apud Plut. Sympos.1, ἡ ὄψις αὐτῶν ἀδρανὴς ἦν, Oculi eorum imbecilli, seu Visus eorum. Demosth. ὄψει λαβόντες, conspicati. Plato in Phædro, ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη διὰ τοῦ σώματος ἥκομεν αἰσθήσεων. Quæ verba sic interpretatus est Cicero, Oculorum est in nobis sensus acerrimus: qui, quod Plato eodem loco dicit εἰς ὄψιν ἰέναι, vertit Cerni. Idem quod Epicurus Græcè, αἱ διὰ μορφῆς καὶ ὄψιν ἁδεῖαι κινήσεις, sic Latinè, Quæ ex formis percipiuntur oculis suaues motiones. At Plut. in Thes. ὄψις ἱστορίας, clara lux & lumen historiæ. Ἐν ὄψει, Ante oculos, In conspectu. Plut. in Amat. narr. ἐν ὄψει πάντων, In conspectu omnium, Palam omnibus. Herod.lib.7, ὧν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπόλοντο, Quorum ante oculos. Idem lib.6, ὡς ἐν ὄψιον ἦλθε, vt in conspectum venit. Ὄψεις plur.num. dicuntur Oculi, ἢ ὄμματα, seu ὀφθαλμοί, vt Hesych. exp. Athen.lib.10, ex Aristoph. ἀμβλυωπὸν πρὸς ἡδονὰς τὰς ὄψεις, hebetioribus fuisse oculis. Xen. Sympos. ἐν ταῖς ὄψεσι ὁρᾶν ἃ αὐ βούλονται. Synes. epist.67, ἐκκαλεῖν τὰς ὄψεις τῶν πόνων. Plut. Symp. 1, καὶ κύκλῳ ταῖς ὄψεσιν ἐπιλαβὼν τὰς καταπεπληγμένας, quum oculis perlustrasset. Idem in Oth. πάντων ὡς αὐτὸν ἀπορραπτόντων ταῖς ὄψεσι, quum omnes eum oculis designarent ex eo suspensi. Idem De fort. Alex. τὰς ὄψεις ἀμαυρωθείς. Et in lib. An seni capess. resp. ἀμφοτέρας ἀποβλακώσας τὰς ὄψεις. Ὄψις, Visus, hoc est Aspectus. Plato, πρὸς τὴν καλλίστην ἡμῖν ἁμμένων ὄψιν κατ' ἰδέαν, rerum pulcherrimarū quæ sub aspectū cadere possunt. Arist. Ethic.9, cap.11, ἥδεται γὰρ ὁ φίλος ἐν τῇ ὄψει τοῦ λόγου, ipso etiā aspectu consolari potest. Plut. De exilio, χαίρουσι λυπεῖ τῇ ὄψει, ipso aspectu dolorē facientes. Herodian. lib.7, ὡς δὲ ἐν τῇ ὄψει φοβερώτατος, aspectu erat horrendus. seu Visu horribilis, vt Virg. Nec visu facilis, nec dictu affabilis vlli. Sed aliquando Aspectus vel Species oris, seu Facies, aut Os reddi potest. aliquando autē Species dūtaxat. sic B.p.73, Dignitas autē oris, est σεμνοπρέπεια, ἐν τῷ ἀξιώματι τῆς ὄψεως, καὶ τῷ ἀξιοπρεπεῖ. Philo De vita M. lib.1, de Moyse infante adhuc, ἀνδρὸς ὄψιν σώφρονος ἀξιοπίστου ἢ κατ' ἰδιώτου, speciem oris: Turn. interpretatur Indolem. At verò apud Thuc. τὴν ὄψιν τῆς πόλεως, ciuitatū speciē. Sic apud Phil. De vita M. lib.1, σπανίοις πάνυ καὶ πρωτοφανέσι τοῖς ὄψιν παρέχουσι, assidua fulmina longè prodigiosissima specie. Herod. lib.7, ναυμαχίας ὄψιν παρέχων, prælii naualis speciem præ se ferebat. Et lib.8, καὶ σκύλων ὄψιν ὅπλα παρεῖχον ἐρρυμένα, spoliorū speciem præ se ferebant. Et rursum lib.7, ὄψις πλοίων. Necnon ὄψεως ἕνεκα, in speciem. Bud. Ὄψις accipitur etiam pro ὄμμα, id est Spectaculum. Philo De vita M. lib.1, τὸ ὑπὲρ τὸν διήκοντα ἢ μεγαλουργηθεῖσα ὄψις, spectaculi magnificentia suspicionem remouebat. Ὄψις, Visum, vt sunt visa & spectra nocturna. Plut. De def. orac. πρὶν μὲν γὰρ ἐν πολλοῖς γινόμεθα καὶ παντοδαποῖς ἐνυπνίων ὄψεσι, Interdum enim fit vt in multis & variis somniorum visis versemur. Idem in Alex. ὄψιν εἶδεν Ἀλέξανδρος ϗ τοιάνδε. Et non procul à fine, εἰκόνες Ἀλεξάνδρου φασίσης, ἄφνω πτῆξαι φέξαι καὶ κραδαθῆναι τὸ σῶμα, καὶ μόλις αἰσθέσθαι ἑαυτὸν, ἐπιγνόντα τὴν θεὸν πρὸ ὄψιν. Synes. De insomn. θεὸς ὃν ἐνδελεχῆ δι' ὄψεως. cum quo nugabatur per visum. Hesychio quoque ὄψεις sunt ἰδέαι, σκοποί. Ὄψις pro Facies, habuisti in tertia abhinc sectione. cui significationi non multum absimilis ea est qua pro Persona capitur, id est πρόσωπον, quo videlicet ὑποκριτὴς alicuius ὄψιν εἰκάζει καὶ σχηματίζει. solebant enim ὅμοια πρόσωπα ποιεῖν τοῖς διατιθεμένοις, similare & effingere faciem ac habitum eorum qui in scenam & theatrum producebantur, vt ostentui omnibus essent. Sic accipiunt nonnulli in hoc loco Aristot. De arte poet. vbi de tragœdia loquitur, ἐν δὲ τοῖς μεγαλοπρεπέσι πολὺ ἀφαιρεῖται τὸ ὄψιν ἢ τὸ συνιστάναι τὴν τῶν πραττόντων. quo tamen in loco significare fortitā posset Personarū repræsentatio per histriones facta. At Victorius interpretatur Apparatus, sic vertēs locū illum, Præterea maiorē potestatē habet in fabrica cōstructionéve apparatuū ars opificis illius qui fabricat instrumēta scenæ, quàm ars poetarū. Paulo antè dicit, ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν μέν, ἀπέχοιτο δ' ἂν ἧκιστα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Quæ verba idem sic reddidit, Apparatus autem quiddam est quod allicit ad se animos, attamen maximè est expers artis, & minimè suum propriúmque poetices. Aliquanto antè idem Aristot. ὄψιν partem esse dicit tragœdiæ, quarum sex constituit, μῦθον, ἦθη, λέξιν, διάνοιαν, ὄψιν, μελοποιΐαν. Dicit autem hāc ὄψιν, id est apparatum, in imitādi modo positam esse. neque enim aliam vllam viam rationémque habent tragici qua imitentur, nisi ante spectatorum oculos omnia ponendo, referendóque facta illa: inductis in scenam personis simulatis quæ tunc illa gerant.

COMPOS. Αὐτόψια, ας, ἡ, Quum ipse quis vidit, Quum quis suis oculis vidit: Oculata fides. Œcumen. ET Αὐτοψεὶ, Videndo suis ipsius oculis. ITEM Παντόψιον, Quod omnium oculis cernitur, Omnibus cōspicuū: πᾶσιν ὁρατὸν, vt Eust. exp. Il.π, vbi Mars ad Palladem dicit, — αὐτὰρ ἔγωγε παντόψιον ἔγχος ἐλοῦσα Ἴθυς ἰοῦσ' ἅμα πᾶσι.

Annotat tamen idem grammaticus, posse accipi vel pro πᾶσιν ὁρατὸν, vel τὸ παίσιν παλαιτῶν καὶ ἔμπειρον, vt sit ab ὄψ vel ὀψία, quibus nominibus denotatur ἔμπειρος πρὸς χειρός. A T Ἄοψ, id est Visus expers, Cæcus, (lieu ἀνόφθαλμος, vt Hesych. exponit) quidam malunt denuare A B Ὄψ, quo vocabulo significatur ὄψις, ὀφθαλμός, vt idem lexicographus annotat. quem tamen τῷ ὄψ vsum perrarum esse existimo. quippe quod crebrius vsurpetur pro φωνὴ, vt idem testatur, — ὅταν γηρύσεις exponens φωνὴν φθεγγόμενα. Sed de hoc posteriori ὄψ seorsim quoque dicetur. Eiusdem originis cum præcedentibus sunt & H A E C, Ὄψασις, εως, ἡ, id est ὄψις: item φωνὴ, vt Hesych. exp. Pro Facies, Vultus, citatur ex Æschylo. B

E T Ὀψάω, Videre cupio, Videre desidero: (licut βρωσιάω, Esurio, Edere cupio, & κλαυσιάω, Flere cupio) vnde ὀψήσεις apud Hesych. ἰδεῖν ἢ λοιπὸς, σπανιῶς ἔχοντες, ἀποκεκλεισμένοι τῶν γε ὁρωμένων, καταπεφευσθαι βουλόμενοι. Malim tamen hæc ab ὄψω futuro verbi Ὀπτάω deducere, de qua derivatione dicam & infrà, post composita ex ὄψ.

Composita & alia derivata, partim ab ὄπτω, partim ab ὄπτομαι. C

C. Αὐόπτης, ου, ὁ, Qui suis oculis vidit, Oculatus testis, vt Plaut. loquitur. Xen. Pæd. 5, de diligētia Cyri in curandis militibus vulneratis, οὐδένα ἐκὼν αὐτὸν μέλλειν παρέλιπεν, ἀλλ' ἦν αὐτὸς ἐφορᾶσαι, ἢ πάμπαν φανερὸς ἦν πᾶσι θεραπεύων τοὺς. Idem Hellen. 6. περὶ τῆς Μυκηνικῆς, αὐτόπτου μὲν οὐδενὸς ἥκοντος, ὑποπτεύω δ' ἐγὼ μὴ ἀπάτης ἕνεκα λέγηται. Et Plut. De educ. lib. dicit reprehendendos esse parentes qui filios suos pædagogis & magistris commendant, sed αὐτοὶ τῆς παιδὸς μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνεσθαι θέλουσι, οὔτε ἀκροαταί, nec ipsi suis oculis vident nec suis auribus audiunt quid discant, quæ doceātur, aut quomodo doceantur. V N D E Αὐοπτέω, Ipse meis oculis cerno. Synes. De insomn. εἰ δὲ τὸ αὐόπτεσθαι θεοῦ, χρῆμα εὐδαίμον, quòd si suis oculis intueri Deum, res beata. D

C. Παντόπτης, Qui omnia cernit. seu (vt Bud. interpr.) Qui oculis omnia lustrare potest. Argi epitheton apud Aristid. in encomio Romæ, θεὸς πόλεως μὲν ὅπ εἰσὶν κατ' ἀξίαν οἰκῆται, ἀλλ' οὐκ ἰδεῖν ἀξίως αὐτὴν· ἀλλ' ὡς δηλοῖ Ἄργου τὸν τοῦ πανόπτου, μᾶλλον δὲ τὸ κατέχοντες αὐτὴν πανόπτου δεῖ δεῖν. A T Παιόπτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ab omnibus videtur, Omnibus conspicuus, Omnium oculis expositus, Qui omnium oculis cernitur. quomodo & παιόψιος exponi dictū est. Quod verò attinet ad præcedens Παιόπτης, videtur id Aristides ab Euripide mutuatus esse, quippe qui ante ipsum παιόπτην Argum nominarit, totum oculeum, vt Plautus, Quos si Argus seruet, qui totus oculeus fuit. E

C. Π ν Παιόπτας, Doricè, idem cum Παιόπτης.

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, Visor, (Tacitus, Missis visoribus per quos noscerent an vera adferrentur) Speculator. κατόπτης, κατάσκοπος. Ὀπτῆρα δὲ κατὰ σκοπὰς ὄψεως εἶδος. quod quanuis non probem, esse tradat Thomas Magister, videtur tamen Xen. ex quo & Pollux citat. Xen. inquam Pæd. 4, πέμψαντων ἢ ἡμῶν ὀπτῆρας ὧν θεασόμενος, ἢ θεατὰς ὧν ἐφοπτεύσων. Potest etiam reddi Spectator. V N D E Ὀπτήρια, τὰ, Dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primùm eā videret: licut προσφθεκτήρια quæ donabat quū primùm eam alloqueretur. Poll. lib. 2. εἰρηνῆ δὲ ἡ Ὀπτήρια, τὰ δῶρα τὰ ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος ἰδόντος νυμφίου τῷ νυμφίῳ δεδόμενα. Itidem Hesychio ὀπτήρια sunt τὰ ὑπὸ τῆς αἰκαλυπτηρίοις δεδόμενα δῶρα τῷ νύμφῃ. Sed generalius etiā accipitur hæc vox, & ὀπτήρια dicuntur quæcunque donantur ἕνεκα τῆς θεσπεσίως, id est ob rem spectatam. Callim. hymno in Dianam, loquēs de ipsa Diana tres annos nata, Εὖτ' ἔμολεν Λητὼ σὺν μετ' αἰκαλίδεσσι φέρουσα, Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη, vt munera daret cui videndi gratia. ἕνεκα τοῦ ἰδεῖν δῶρα, vt schol. exp. C

Ὀπτικὸς, ἡ, ὁ, Visorius, seu Cuius vi cernimus, Cuius beneficio videmus. Et ὀπτικὰ νεῦρα, nervi visuum spiritum oculis subministrantes, vt nonnulli vertunt. Et ὀπτικὸν πνεῦμα, apud Alex. Aphrod. Vsui visus accommodatus spiritus, Gaza interprete. Item ὀπτικὴ γεωμετρία. de qua ita Gell. lib. 16, cap. 18, Pars quædam geometriæ ὀπτικὴ appellatur, quæ ad oculos pertinet: pars altera quæ ad aures, κανονικὴ vocatur: qua musici vt fundamēto artis suæ vtuntur. Et mox, Ὀπτικὴ facit multa demiranda, id genus, vt in speculo vno imagines vnius rei plures appareant. Item, vt speculum in certo loco positum, nihil imaginet: aliorsum translatum, faciat imagines. Item, si rectius speculum spectes, imago fiat tua eiusmodi vt caput deorsum videatur, pedes sursum. Reddit etiam causas ea disciplina cur istæ quoque visiones fallant, vt quæ in aqua cōspiciuntur, maiora ad oculos fiant: quæ procul ab oculis sunt, minora. Ἐπιστῆμαι sive ὀπτικαὶ θεωρήματα, Disciplina optica, hoc est Disciplina geometrica quæ ad oculos pertinet, visusque causas exquirit. B

Ὀπτὸς, ὀῆ, ὁ, Qui videtur, Qui in conspectu est. In Lexiph. Luciani, πρόωθες δὲ ὅπ ὁρατὸς ὀπτὸς ἤδη, λαοῦ ὄχλου σύμπαντος, ἐξιφρενοῦντος ἐμαυτὸν, quum in conspectu iam esse audissem. Sed deridet ibi vocabulum hoc Lucianus vt parum vsitatum. Vnde & Lasi Hermionei dictum illud. πὴν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν ἔδειν, nonnullis qui id audiebant, absurdum visum est, admirantibus nimirum quo pacto ὠμὸς ἰχθὺς esse posset ὀπτὸς, id est, quomodo crudus piscis esse posset tostus. Ambiguitatem autem illam sic discussit, vt Athen. refert lib. 8, ὃ ὄζειν ἀκοῦσαι, τοῦτο ὄζειν ἀκουστόν· καὶ ὃ ὄζειν ἰδεῖν, τοῦτο ὄζειν ὀπτὸν· ὥστε ἐπὶ δὴ τὸν ἰχθὺν ὠμὸν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι. Significat igitur ὀπτὸν, ὃ ὄζειν ἰδεῖν, Quod videre est, τὸ ὁρατόν. Alias Ὀπτὸς frequentius capitur pro Assus, Tostus: seu Coctus. vt ἀγάλματα ὀπτὰ γῆς, simulacra ex terra cocta, hoc est ficta ex terra figulina quæ in camino percocta est. De hoc autem dixi suo etiam loco, nimirum post Ὀπτάω. D

C. Ἄοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuisus, (vt Cic. Occulta & inatribus non inuisa solùm sed etiam inaudita sacra) Qui non cernitur, aut cerni nequit. Harpocr. ex Antiphōte lib. 1 Ἀληθείας, citat ἄοπτα pro ἀόρατα. ἃ οὐκ ὀφθῆναι δύναται διὰ δέος ἀνθρώποις, vt sunt spectra, & ὄψεις οὐρανίων. C

C. Αὐόπτος, Qui ipse visus & deprehēsus est. Vnde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτοφώρῳ dicitur, quum ipse ab iis qui deprehenderunt visus est. quod etiam ἐπ' αὐτοφώρῳ, id est in ipso furto. ἐπ' αὐτόφωρον, (inquit Suidas) ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κλέμματος. E

C. Εὔοπτος, Qui facilè videtur, Conspicuus.

C. Παλίοπτος, A sole auersus. nam Galen. apud Hippocr. παλίοπτα exp. τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεστραμμένα.

C. Πρόοπτος, E T Προὔπτης, facta contractione, Qui ante oculos positus est, Oculis obiectus, Manifestus, φανερὸς. Herod. φανερὸν ποιέω τινὰ, manifestæ neci. Vitiator apud cæteros scriptores vox contracta. Thucyd. lib. 5, pag. 194, σταῦ τε αὐτοὶ καὶ ἡμᾶς εἰς φανερὸν κίνδυνον καταστῆσαι, in discrimen manifestum. Herodian. lib. 7, πὴν κίνδυνον φανερὸν ἔχοντες, Ante oculos suos manifestum cernentes periculum. Polit. vertit, Manifesto periculo perterriti. Pro quo Aristot. dicit φανερὸν ὑμᾶσιν, vt suo loco docui. Idem significat φανόδηλος. F

C. Πολύοπτος, Qui à multis conspicitur. πολυθέατος, Hesychio.

Ὀπτάω, Video, Cerno. Pass. Ὀπτάομαι, Videor, Conspicior, Appareo. lib. 3 Reg. cap. 8, οὐκ ὠπτάοντο ἔξω, nō cernebantur seu apparebant extrinsecus. paulò antè dicit ἐκλάπτειν. Act. Apost. cap. 1, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, per dies quadraginta conspectus ab eis. Hesychio πεπτανόμενος exp. ὁρώμενος, ἐμφανιζόμενος. Quum verò dicit Ἐμφανιζόμενος, dubitare quis possit velitne actiuum quoque ὀπτάνω exponere Ἐμφανίζω, Conspiciendum præbeo, φαντάζω. V N D E Ὀπτασία, ας, ἡ, Visio. Sed peculiariter de visione κατ' ὄναρ, aut etiā ὕπαρ, quum spectrum aliquod visui nostro se offert. quo modo & ὄψις vsurpari docui. Latini Visionem & Visum appellant. Lucæ 1, ὀπτασίαν ἑωρακέναι ἀγγέλων. Et 24, ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι. Act. 16, οὐκ ἐγίνομεθα ἀπιστῆς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ. Apud Suid. habetur E T I A M Ὀπτασία, quod exponit ἔκπληξις. Aliter autem accipi videtur apud Athen. lib. 4, in hoc loco Matronis, Τῷ δὲ μαγείρῳ μὲν φόρτον πλήσαι τε χαπίζας. Οἷς ὑπεπτοήσατο μόγις ἑκατὸν ὀπτασίαις: nimirum pro ὀπτασίοις, siue ὀπτάσιοι, G

Ὀπτεύω, Video. Verbum fictum à grammaticis qui πα-

ἐκγραφῶς ipsum deriuant ab Ὄπτω, ab eo autem, facta reduplicatione, DEDVCVNT Ὀπτπτύω, Inspicio, Inspecto. Il. η, Τί πάσσεις, τί νύ σ' ἐπιπτύσας πολέμοιο γεφύρας; Alicubi Intentis oculis obseruo, ἐπιπτύσσω. Il. π, Ἀλλ' οἱ γὰρ τ' ἄλλοι βαλέειν πεῖραν ἐόντα, λάθρῃ ἐπιπτύσσε, ἀλλ' ἀμφαδόν, clanculum obseruans. Item ἐπιπτύειν γυναῖκας dicitur qui intentis oculis eas obseruat, seu ἀκριβῶς βλέπει, nimis curiosè inspicit, vt Od. τ exponitur, Ξεῖν', ἔπι καί τοι ἐγὼν αἰτήσομαι εἶδος ἄριστα Δηθύνειν κ' εἶναι, ἐπιπτύσσας δὲ χαλεπῶς; Alii SCRIBVNT Ὀπτπτύω, dicentes ex ὄπτω fieri ὀπτύω, indéque ἐπιπτύω, facto αἰολοπλασιασμῷ: ex eo autem, Ὀπτπτύω, exempto τ. sic in lexico meo veteri. & certè in manuscripto Homeri exemplari sine τ bis reperi. Eust. tamen cum τ scribit Ὀπτπτύω. Ab Ὀπτπτύω deriuatur VERBALE Ὀπτπτυτήρ, ῆρος, ὁ, idem cum ὀπτὴρ significans, id est Visor, Speculator. Composita autem, Γυναικοπτίπης, Παιδοπτίπης, Παρθενοπτίπης, Πυρροπτίπης, alibi reperies. Cæterùm sicut Ὀπτπτύω deducũt ex Ὀπτπύω, sic dicere possumus Ὀπτπύω factum esse EX Ὀπύω, quod eiusdem cum præcedentibus est significationis. Nam Hesych. Ὀπύω exp. θεωρῶ, βλέπω, sicut Ὀπτπτύω, θεάομαι, θεωμαι. At verbo Ὀπτπτύω subuci fortasse queat NOMEN Ὀπτίων, ονος, ὁ, idem cum ὀπτὴρ siue ὀπτυτήρ, hoc est Visor, vel potius Qui per visores aliqua ministeria præstat: vt discimus ex Plut. in Galba, vbi ait, ὁ δὲ πύπτης Γαλείους καὶ Βαρβίους· ὁ μὲν, ὀπτίων, ὁ δὲ, παρασφάγιος. οὗτοι γὰρ καλοῦνται οἱ δι' ἀγγέλων ἢ δι' ὑπηρεσίας πλειόνων. Vbi interpres, Inter hos erant Veturius & Barbius: optiõ alter, alter tesserarius. ita hominant eos qui per nuntios & speculatores ministeria obeunt. Dubitare tamẽ aliquis possit an hoc vocabulum merè Græcum sit.

Ὄπτιλος, ου, ὁ, Oculus. vocabulum Doricum. VNDE Ὀπτιλίτης Ἀθηνᾶ, Minerua cui Lycurgus, in memoriam excussi sibi oculi, fanum statuit, vt docet Plut. in Lycurgo, pag. 83 meæ editionis, τῷ δὲ παθεῖν ὑπόμνημα Λυκοῦργος ἱδρύσατο, τὰς Ἀθηνᾶς ἱερὰν ἐπωνυμίαν ἀποσημήνας. τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς, ὀπτίλους οἱ τότε Δωριεῖς καλοῦσι, ultimum Lacedæmonii. Idem in Apophthegm. Lacon. pagina 403 meæ edit. isidẽ ferè verbis refert. A Pausania in Laconicis hæc Minerua VOCATVR Ὀφθαλμῖτις, p. 77, vbi etiam nominis causam his verbis tradit, ναὸς Ἀθηνᾶς ὀφθαλμίτιδος· καθιδρῦσθαι δὲ Λυκοῦργον λέγουσι, ἀνακτησάμενα τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ὕπερον ὑπὸ Ἀλκαδόρου, διότι οἱ ὕβριν νόμους, ὑπ' ἀρίστου καθιδρυμένους τῷ παρ' Ἀλκαδόρᾳ. δέδρυγεν δὲ ἐς πύτο δ' ἔχοντα, Λακεδαιμονίων ἀμυναίτων μὴ ἔστω καλεῖσθαι οἱ καὶ τὸν λειπόμενον ὀφθαλμὸν, οὕτω καὶ ὀφθαλμίτιδος Ἀθηνᾶς ἐπώνυμα. Apud Hesych. verò HABETVR Ὀπτιαλοὶ, ὀφθαλμοί: VNDE Ὀπτιαλίασις, ὀφθαλμίασις, morbus oculorum.

Ὀπωπὰ autem deriuatum est ex præt. med. Ὄπωπα, retento augmento, sicut in Ἀνηκοπόθητος, Ἐχήκοος, Πεποίθησις, aliisque eiusmodi. Significat autem Ὀπωπὰ, Conspectus. Sic Telemachus Od. ξ, Nestorem rogat vt si fortè patrem ἔσσιδον Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσαν, edoceat: Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον (inquit) ὅπως ἴδωσιν ὀπωπὰς, quomodo eum videris. ¶Item Visus, seu Oculus. Apollon. Argon. 2, Δρύψε δέ οἱ βλεφάρων, χυμοὶ δ' ὑπετείρηνε ὀπωπάς. vbi schol. exp. ἡ τῶν ὀφθαλμῶν χύσις. Sed frequentius plurali numero ὀπωπαὶ dicuntur oculi, sicut ὄμματα & ὄψεις. Epigr. lib. 5, —φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαὶ, luminibus orbi erant oculi. Sic Oppian. De venat. lib. 3, μελανομένων ὀπωπῆς, nigricantibus oculis.

C. Ἀπόπτομαι. Despicio, Despecto, Ex altiore loco aspicio. Cuius ἀποπτόμαι nulla quidem afferuntur exempla, habet tamen sua verbalia: NIMIRVM Ἄποψις, εως, ἡ, Despectus. (vt apud Cæs. Erat ex oppido despectus in campum) seu Prospectus. In Pædect. ἐμποδίσαι τῇ ἀποπτῇ, Officere prospectui siue luminibus, Bud. Itidem apud Plut. in Lucullo, πρὸς ἣν νέα πύλη πολλὰς, καὶ ταῖς ἀποπτοῖς ταῖς ἀπόψεις, quidam eo nomine accipiunt Cœnationes & diætas vel etiam xystos circumclusos, vnde despectus erat in viuaria & stagna. Ἄποψις ex Herodoto quoque citat Pollux: qua tamen signif. vsurpet, non addit. Quod verò in v.l. habetur ἀπόψεις καὶ ἀποπτικαί, pro Rationes auocandi atque auertendi, diuersum est à superioribus: ac videtur ortum esse ab ἀπόπτομαι significante Auerto oculos. ITEM Ἀποπτὴς, ου, ὁ, Spectator. ac præsertim Qui ex editiore loco aliquid spectat. ET Ἄπτης, Qui spectari ex alto potest, Ex editiore loco conspicuus. vel simpliciter Qui videri alicũde potest. Aristot. Polit. 2, cap. 10, ὅπως μὴ ἄπτης ἦται ἡ Κορινθία ἀπὸ τῆ χώματος. pro quo paulo antè dicit, illum tumulum ἐκεῖ πῶ τῆ Κορινθίων χώρα fuisse οὐ σωιπτόν. Huc pertinet quod in Axiocho legitur, οὕτω λαλεῖς ὡς ἐξ ἀπτοῦ σκοπάρος, vt si ex prospectu & alta specula cernas. nisi malis Eminus, vt Philo accepisse videtur lib. 3 De vita M. ὡς μηδεὶς ἐξ αὐτόπτου διαιτᾶν τῆ μὴ ἱερωμένων καταθεάσασθαι τὰ ἅγια. Quæ sic Turn. vertit. Vt quisquam qui ex ordine sacerdotum non sit, sanctuarium intueri non possit. ¶Item, Qui procul seu eminus conspicitur, Eminus conspicuus. Plut. in Camillo, ἱερὸν εἰς ἀγορὰν ἐξ εἰς τῶν ἐκκλησίαν ἄπτον, templum quod ex foro & concione cõspiceretur. Suid. quoque ἄπτος exp. πόρρωθεν ὁρώμενος, in hoc loco, ἄπτος ἐκπίπτων τῆς ἐμῆς χάρις δόξαν. ¶Ἄπτος dicuur etiam is qui non videtur, Quem oculi nostri non cernũt: idem cum ἄοπτος, siue ἀόρατος. Sic vsurpauit Soph. in Aiace, Ὦ φίλτατ' Αἴαντος φανέντος ἡμῖν ἄρτι, Ὡς ἐξαπίνης σου, κοὐκ ἄπτος ἦς, ὅμως Φάσκω σ' ἁπάσης. Item ἄπτοι ἡμῶν, à nostris oculis semotum.

C. Διόπτομαι, Peruideo, Visu seu oculis pertranseo, Perspicio. Cuius nulla proferuntur exempla: formam tamẽ à se nonnulla verbalia. quorum primum EST Δίοψις, εως, ἡ, Transpectus: vt Lucr. Ianua quum per se transpectum præbet apertum. Plut. De primo trig. καὶ ὅσα τῇ φωτὸς οὐ παρέχει τῇ αἰσθήσει δίοψιν. Quæ Turn. sic interpr. Atque adeo quæcunque luminis perspicientiã oculis auferũt. Quod verò Plato in Tim. dicit, τὸ λείπον αὖ δι' ὄψεως τοῦτον αὖ τὸν μιμήματον, μάτιος αὖ εἶη πρὸς ὄψιν, ita Cicero Latinè, Si verbis explicare conemur, nullo posito ob oculos simulacro earum rerum, frustra suscipiatur labor. A Budæo exponitur Perspectio, Dignotio: qui hunc Plut. in Cicer. locum, ἔστι δέ πως ἐν τοῖς λόγοις τὸ ἦθος ἑκατέρου δίοψις, ita interpr. Licet mores conijcere & perspicere. Hesych. δίοψιν exp. κατασκοπὴν ἢ δι' ἄλλου ὄψιν γινομένην καὶ διωγλα. SECVNDVM, Διόπτης, ου, ὁ, Qui peruidet & perspicit. Aristoph. Ὦ Ζεῦ διόπτα ἡ καὶ πάντα κατ' ὄμμα χθόνα. Hesychio Διόπτης est etiam τὸ μηχανικὸν ὄργανον. quibus verbis διόπτην denotare videtur. TERTIVM, Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum διόπτης, seu κατάσκοπος, id est Speculator, Visor. sicut & ὀπτὴρ. Il. κ, Τόν ῥα διοπτῆρα τρασιὰ ἴδμεναι ἡμετέρου ἕκαστα τε φρονέει, ad speculandum nostrum exercitum. Pro speculatore accipitur & in hoc apud Suidam loco, κατασκοπῶν τὸν ἐξ ὑπτίου χῆνας ὅμοιον τῷ ἀετῷ, καὶ σωτηρίως ὑπτιάζοντα τὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ πολὺ δεῖσθαι, οὐχ οἷόν τε ἦν ἀφορᾶν οἱ διοπτῆρες ἀλλοῖα ὑπὸ τῶν ἀετῶν ὑπτιάζοντας τοῖς ἀετοφύλαξι. vbi ipse Suidas exp. οἱ ἀετοσκόποι, οἱ ἀετοφύλακες. Eidem Suidæ διοπτὴρ est etiam οἰωνόμος. ¶Διοπτὴρ, (inquit Bud.) Specillum, in Hippiatr. ἐσχυμα πίζειν δὲ δεῖ βραχύλον ὀθόνας, καὶ τὸν διοπτῆρα μάλιστα χρίσαντας καθιέναι, ἢ ἀφεκτέον τοῦ πόνου. ¶Suidæ Διοπτὴρ est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ τὰ ἐπαλξέων ὕψη ἐπαλξεων: quod ET Διόπτρα appellatur. sic enim idem Suidas, Διόπτρα μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀποκρίσεων τῶν τ' ἐπαλξέων ὑπὸ βλασημάτων αἱ ἀμάθησιν. Quibus verbis hunc ex Pisside locum subiungit, ὧπα ὡς πολὺ τῆ διόπτρα σου βλέπεις. Plinius quoque dioptram appellat, vt lib. 2, cap. 69, vbi dicit terram esse totius mundi mediã, clarissimè constare æquinoctii paribus horis. Nam nisi in medio esset, æquales dies noctésque haberi non posse deprehenderunt & dioptræ, quæ vel maximè id confirmant, quum æquinoctiali tempore ex eadem linea ortus occasusque cernatur, & solstitialis exortus per suam lineam, brumalisque occasus. Vide & Ptolemæum & Theonem, itémque Proclum in Astrolabio, qui in libro De sphæra dicit, περὶ διόπτρας στοιχεῖα. Et Polybius, διόπτρα διαυλίσκους ἔχουσα, dioptra habens canaliculos quibus visus dirigitur. Διόπτρα (inquiũt v.l.) præterquam quòd est instrumentum quo geometres ex interuallo propugnaculorum turriumque altitudinem dimensionésque explorat, vt per quadratum

geometricum, baculum Iacob, & cætera id genus. Est etiam instrumẽtum librandis aquis accommodatum. Vitruu. lib. 8, cap. 6, de perductionibus & librationibus aquarum, Libratur autem dioptris aut libris aquariis, aut chorobate: sed diligentius efficitur per chorobaten, quòd dioptræ libræque fallunt. In Pandectis quoque fit mentio dioptræ machinæ hausторiæ dicatæ librationibus aquarum. (Galeno διόπτρα (sicut διοπτὴρ suprà) est etiam ὁ χωματῶν δίοπτρος, speculum matricis: instrumentum autem quo anus diducitur, κατοπτὴρ & ἐφεδιαστὴς dicit. Verba eius in Κατοπτὴρ proferam. B VNDE Διοπτόμενος apud Æginetam, vbi de vulvæ apostemate loquitur. A Διόπτομαι est ETIAM Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι significans. nam Suid. διοπτεύων exp. διοφθαλμῶν, κατασκοπῶν: respiciens opinor ad locum hunc Il. χ, Ἦ που καὶ ὕστερον ἄλλοι ὀπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύουσιν, ἢ οὐκ ἐθέλουσι πολεμίζειν. At in hoc loco Soph. Καὶ τἀληθὲς ἅπας οὐκ ἐστὶ διοπτεύων σθένος, vertitur Qui cerneret, Qui videret. Citat Poll. ex Antiphonte etiam & Critia. A T Διόπτης, quod in Lexico Hippocratico Galeni legitur, exponiturque, νηὸς ὀπτήρ, ἢ τὸ διοπτεύειν ἢ δίοπτρα ἢ ὁ αὐτός, mendosum videtur, proque eo debere SCRIBI, Δίοπτας, vt ex Erotiano patet. qui & ipse in Lex. Hippocr. ait, Δίοπτα, τὰ τῆς νηὸς ὀπτήρια. ἔστι δὲ καὶ τὸ διοπτεύειν: addens, esse vocabulum Atticum, vsurparique ab Aristoph. ἐν Δαιδάλῳ λέξει, & ab Æschylo in Sisypho, & Eurip. in Hippolyto. (Sed δίοπτας à δίοπτα deduco potius quàm à διοπτεύειν, cũ Erotiano) Eiusdem cũ hoc Δίοπτας significationis EST Δίοψ, quod ab Hesychio exponitur εἰκοπόμος, sicut διοπτὴρ à Suida.

Ab alterutro autem horum, siue Δίοπτας siue Δίοψ, deriuatur VERB. Διοπτεύω. vnde apud Hesych. Διοπτεύων, ὀπτηριαλεῖται νηός. nam δίοπται dicuntur οἱ τῆς νηὸς ὀπτήριαι. C. Εἰσκέπτομαι, SIVE Ἐσκέπτομαι, Inspicio. VNDE Εἴσκεπτον SIVE Ἔσκεπτον, Speculum: quia faciei ornandæ gratia inspici solet. Frequentiori ni vsu est ἔσοπτρον. Anacr. Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄφρου Κύπριδος μάτην οὐκ ἐτ' οὔσης. Plutar. in Præcept. connub. ἔσοπτρον κατεπιθυμεῖ μὴν χρυσοῦ καὶ λίθος ὄψεως οὐδὲν ἧττον οἱ μὴ δεόμενοι τῆς μορφῆς ὁμοίως. Iosephus De antiqu. Iudæor. τὴν ἐσοπτρον τῆς λαμπρότητος πολὺ διαλάμπουσαν. VNDE Ἐσκεπτρικός, ὸς, ὴ, ὸν, Similis speculo. ET Ἐσκοπεύομαι, Inspicio speculũ, In speculo faciem intueor. Ab Εἰσκέπτομαι autem deriuatũ est ETIAM Εἰσκοπός, quod Poll. ex Antiphonte citat quidem, sed non exponit. Significare certè videtur Εἰσκεπτος, Qui inspectus, est vel Inspici potest.

C. ENοπτόμαι, Inspicio, seu Video in. Inusitatum verbum, à quo tamen VERBALE Ἐνοπτρον, Eurip. Speculum. idem cum ἔσοπτρον & κάτοπτρον. Aristot. in Meteorol. ἔνοπτρον vocat etiam quicquid visum reflectit, vt nubes iridem faciens, vt aqua. Bud. VNDE Ἐνοπτρεύω, Speculi in modum illumino. v. l. Pass. ἐνοπτρεύομαι, Intueor velut in speculo. Cyrill. εἰκαθαροὶ τῇ καρδίᾳ ἐρῶσι τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν, οἱ δὲ μιαιφονώτεροι τὸν νοῦν, ἐνοπτρεύονται τὸν διάβολον. E † Ἐνοπτρεύομαι, Intueor in speculum. Bud.

C. ΕΠιόπτομαι SIVE Ἐπόπτομαι, Aspicio, Inspicio. Pro Viso seu Inspicio accipitur apud Homerum in Odyssea, vbi ait, τὴν ὀπτεύσομαι ἠμὲν ἰδοῦσα. In hoc autem loco Il. ι, de legatis ad Achillem mittendis, Εἰ δ' ἄγε τις μὴν ἴομεν ὀπτεύσομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Eust. exp. ἀκριβέστερον διαπράσσω, διαφανοῦς, ὀπτεύσομαι. C

Ἔποψις, Inspectio. Poll. ex Thuc.

Ἐπόψιος Ζεύς, Inspector Iupiter. ὁ ἐπόπτης, seu ὁρατὸς, ὀπτικὸς. Apollon. Argon. 2, Ἀπόμαθε μὲν Διὸς Ζηνὸς ἐπόψιν. ‖Item Aspectabilis, vel Qui cernitur. Arat. ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν, Cernuntur, vt Cic. vertit pag. 77 mei Lex. Cicer. Eiusdem cum hoc signif. EST Ἐπόψιμος, hoc est Qui cernitur, vel Aspectabilis.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, Inspector, Speculator. Aristot. De mundo, φουκτωρεῶν ἐπόπται, specularii excubitores.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, Inspector seu Spectator. Æschyl. Prom. πάντων ἡμῶν ἥκεις ἐπόπτης. Synes. in epist. ad fratr. τοῖς φιλοσόφοις, ἐπόπτης ὢν παλαιὸς. Plerunque ἐπόπται & ἔφοροι, qui aliquid inspiciunt & censura sua notant. Herodian. lib. 1, αἰδούμενος ἔχειν αἰχμὴν ἔφορον σφῶν ἐπόπτας. Quæ Polit. sic interpretatus est, Veritus ne illorum censura, sua interpellarentur flagitia. Sed & operis alicuius inspector curatórque ἐπόπτης dicitur, hoc est ἔφορος καὶ ὀπτιμαλτὴς, vt Poll. tradit. Athen. lib. 5. de naui Hieronis, ὃς καὶ Ἀρχμήδους ἦν ὁ χωμάτων ἐπόπτης. Sacrorum quoq; ἐπόπται sunt Inspectores, qui dignitate præcedunt μύσται, hoc est initiatos sacris. Greg. De theol. Τὸ εὐδιὲς αὖ οἱ ἐγγυτέρω θεοῦ, καὶ οἷς αὐτὸς ἐξεχώρησεν αὐτοῦ κριτὰς ἐπόπται καὶ θεωροὶ, quibus intueri & contemplari imperuestigabilia eius iudicia datum est. Idem, τί δ' αὖ οἷς ἔπεστι τοῦ Γαμήλου καὶ Ἑλληνικὰ τῶν οἷς μυήσεων ἐπόπτου; cui res maximas intueri Deus concessit. Bud. interpretatur Arbiter sacrorum. Vtitur & Plutarch. in Alcib. τοὺς δ' ἄλλους ἐπόπτας, μύστας ἀποκαλοῦντα καὶ ἐπόπτας. Quid autem inter ἐπόπτας & μύστας discriminis sit, his verbis Suidas declarat, οἱ τὰ μυστήρια τελούμενοι, λέγονται οἱ ἀρχῆθεν μύσται, μύσται, μετὰ ταῦτα δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videntur autem dici hi ἐπόπται, vel propterea q̃ eis sacrorũ ritũ occultiores intueri liceret, vel quòd inspicerent & curarẽt veritè perageretur. Hesychio ἐπόπτης est non solùm θεατὴς, sed etiam Ζεύς: Vocabitur autẽ tunc ἐπόπτης Iupiter quia omnia inspicit, vnde & eius ὀφθαλμὸς πάντα ὁρᾷ dicitur. Fœm. gen. EST Ἐπόπτις. Valerius autem Soranus libros quosdam suos ἐποπτίδας vocauit, qui de grãmatica (vt Turn. se arbitrari scribit) erant: tanquàm à mysteriis literarũ & doctrinæ, quia initiati primùm μύσται vocabantur, post annum ἐπόπται, quòd ad inspicienda sacra occulta admitterentur. Gaza tamen interpretatur Spectacula: forsasse quoniam apud Lactantium legit Sicinium Capitonem libros suos inscripsisse Spectacula. Verba Plinii hæc sunt, in præfatione, Quid singulis contineatur libris, huic epistolæ subiunxi: summáque cura, ne legendos eos haberes, operam dedi. Tu per hoc & aliis præstabis ne perlegant: sed vt quisque desiderabit aliquid, id tantùm quærat, & sciat quo loco inueniat. Hoc ante me fecit in literis nostris Valerius Soranus in libris quos ἐποπτίδων inscripsit. Valerius autem hic, vt idem Plin. testatur, pœnas luit quòd occultum vrbis Romæ nomen enuntiasset.

Ἐποπτικός, ἐκ, ὸν, Ad ἐπόπτας pertinẽs. & ἐποπτικὰ sacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικὰ (inquit Bud. pag. 338) dicebantur vltima initiorum cærimonia. neque enim simul vt initiati erant, spectarum admittebantur. Plutarch. de Demetrio, ἀλλὰς μυήσεις, καὶ τῶν τελετῶν ἄπειρον ἀπὸ τῆς μικρολογίας τῆς ἐποπτικῶν ἀφελεῖν. Plura ad hunc locum pertinentia vide ibidem. Idem Plut. in Alex. pag. 119, dicit eum μεταχεῖν τῆς ἀποῤῥήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ αὐθις ἰδίως αἰνιγματικὰς καὶ ἐποπτικὰς ἀποσαφοῦντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς. Plato in Symposi. secretiora quoque amoris sacra ἐποπτικὰ nominauit, ἔστιν μὲν οὖν τὰ ἱερατικὰ ἴσως καὶ σὺ μυήσεις, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὧν ἕνεκα ἡ τοιαύτη ἐστὶν, ἴσως τις ὀρθῶς μυήσει, οὐκ εἰμὶ αὐ εὖος τ' εἰπεῖν. vbi ἐποπτικὰ appellauit sacratiora & magis mystica. vnde ἐποπτικὸν μέρος εἰκασίας apud Schol. Dionys. Areop. pag. 132, vbi & ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. Vide & B. 339.

Ἐποπτεύω, Inspicio, Specto. Ἐποπτεύειν (inquit Bud. pag. 338) dicitur is qui alicuius rei tragicæ supremam habet inspectionem & potestatem. Appian. in 2 Bell. ciuil. de iudicio Miloniano loquens, & Pompeio eius iudicii quæsitore, ἵνα τι μὴ δίκαιον οἱ δικασταὶ, αὐτοὶς αὐτοὺς ἐποπτεύοντες ὑφαιρῶνται φόβῳ τοῦ θανάτου. Dicebãtur etiã ἐποπτεύειν quibus anno post quam initiati fuerãt, inspicere secretiores sacrorum ritus & cæremonias concedebatur. Plut. in Demetr. paulo post verba illa in Ἐποπτικὰς citata, ἐποπτεύειν δὲ δυοκαίδεκα ἔτεσι μετὰ τὴν μεγάλων ἐκείνων δήλωσιν. At Aristoph. in Ran. ἐποπτεύειν vsurpauit pro ἑορτάζειν, vt Bud. annotat pag. 339. verba eius sunt, μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ ἔτει καὶ τετρακοσιοστῷ τῆς διαστάσεως. ‖Ἐποπτεύει Hesych. exp. ὑπολαμβάνει, νομίζει: ad quod significatum magis accederet ἐποπτεύει. H

Ἐποπτεία, ας, ἡ, Inspectio. Præcipuè autem de secretiorum sacrorum inspectione dicitur, ad quam initian admittebantur anno vno ab initiatione. Plut. De def. orac. καὶ τὴν ὀψὲ τελετὴν καὶ τὰς ἐφέτας, ὁπόσης ἕνεκεν ἢ τῆς ἐποπτείας καὶ τελετῆς, augustissimas hic cæremonias, illius ri

rus ac ceremoniæ veluti somnia quædã esse, vt Turn. interpr. Aliud exemplum ex eodem Plut. habes apud Bud. pag. 338. Suidæ Ἐπιπόλαια est ὀπίσω ὄψις.

C. Συνεπισκοπέω, Simul inspicio.

C. ΚΑΤΑσκοπέω, Perspicio, seu simpliciter Video, Cerno. Plut. lib. 2 De leg. τὸν ὑπὸ κόρης κατόψει, perspicies seu cernes. Κατόψιος ex Herodot. affertur pro Spectabile. Item κατοψόμενος exponitur Exploraturus, Inspecturus, Visurus. Plut. Themist. pag. 121. mex edit. ἱρτέον, καὶ πέμπειν ἀνάβασιν εἰς Ἀθήνας ὅς κατοψόμενος.

Κατόψιος, Oculis subiectus, seu expositus, Conspicuus. Malit tamen fortassis aliquis interpretari Oculis oppositus, vt sit compositum ex κατὰ & ὄψις. Apollon. libro 2 Arg. οὐδέ τις αἶα Τιταινὶς, πᾶσιν δὲ κατόψιος ἔπλετο πᾶσιν. Et ex Eurip. Hippol. κατόψιος Παλλάδος, è regione Palladis.

Ἔκπαγλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conspicuus, Oculis expositus. Thuc. lib. 8. pag. 296, ἔξεσι καὶ χρυσοῦν τὸν ἀφλαστὸν ἔχοντες, ὥστε καὶ ἐκ τῆς ἠπείρου αὐτὰ μακρόθεν μὴ κατόπτα εἶναι, vt conspicua non sint. Κάπτιος apud Dioscor. lib. 2, accipitur etiam pro πάνυ ἐπὶλος, id est Pertostus, Valdè tostus, Inassatus. Et alibi, χαλίου κάπτου. quod deriuatur à VERBO Κάπτω, Inassio, Perторreo. Itidémque ἐπὶλος tam ab ὀπτάω quàm ab ὄπτομαι deriuatur.

Κατόπτης, ου, ὁ, Speculator, seu Visor. κατόπτρης, vt Hesych. exp. Apud Suidam, ἁλιά τις ἦτο κατόπτης ἀπαγγελίαν ἡμῖν ἐκεῖθεν τῶν ὑποπτευομένων πολεμίων. vbi ipse exp. ὑποπτητής. Tacitus in simili loquendi genere vsurpauit Visor, vt in Ὀπτὴρ annotaui. Vtitur & Herodot. teste Poll. Ab Aristoph. Iupiter quoque κατόπτης dicitur quia è cælis speculatur omnia. Exempium habes in Δικόπτης.

Κατοπτάω, Aspicio. Oculis lustro. Aristot. De mundo, τὴν περίγειον ὀπτῆρα χώραν κατοπτῶσαι. Κατοπτῶσαι, inquit Bud. in Lexico suo, Perspicere, Animaduertere, Oculis lustrare. Dionys. Halicarn. de Lysia, κράτιστος δὲ ἐξήνεγκε ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτῶσαι, καὶ τὰ μεσοπίπτοντα ἑκάστοις ἀποδοῦναι παθήματα καὶ ἤθη καὶ ἔργα. Polyb. in 3 Histor. σωτηρίαν ἐποιεῖτο κατὰ τὸ δίκαιον ὧν τοῖς Καρχηδονίοις χάριν ἐκ κατοπτάσαντες, οὐδὲν ἐξ ὑποψίας ἐπήγοντο, speculati seu contemplati. Xen. Pæd. 8, ὥστε καὶ σὺ καὶ κατόπτευε τί σοι ἀγαθὸν αὐτοῖς ὠφελίσεις βασιλέα. Greg. κατοπτεύειν τὰ ἅγια, sancta cõtemplari. seu ἐποπτεύειν, inspicere & lustrare oculis.

Pass. κατοπτάομαι, Videor. vel A visore & speculatore videor. Soph. Καὶ μὴν σοὶ ἐχθρόν τι κατόπτευμα πρὸς βορρᾶν κυρεῖ. Et Xen. dicit qui facie fucans ὑπὸ λευκοῦ κατοπτάζεσθαι, deprehendi, vt Bud. interp. Ibidem dicit ἁλίσκεσθαι.

Κατοπτήρ, ου, τὸ, Speculum. idem cum ἔσοπτρον & ἐνόπτρον Plato, ἡ τοῦ κατόπτρου λειότης, speculorum læuitas, vt Cic. interpr. pag. 38 mei Lex. Ciceroniani. Plut. De aud. loquens de iis qui tondentur, διὰ τοῦ κατόπτρου θεᾶσθαι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖσθαι, τὸν θεασόμενον τὸν τοιοῦτον καταπροπωτᾶν. Xen. Pæd. 7, de Cyri armis, ὡς ἂν κάλλιστα κατόπτρου ἐκλάμπειν.

Κατοπτευτὸς, οὐ, ὁ, Specularis. κατοπτρικὸν à Bud. esse dicitur pars optices quæ reflexiones deprehendit. VNDE Κατοπτευτῶς, Specularí ratione.

Κατοπτρίζω, Imagines & reflexiones facio in medium speculi: seu Imagino, vt Gel. loquitur suprà in Ὀπτικὸν. Plutarch. κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὸν ἶριν, imaginem iridis reddens ac repræsentans, veluti speculum. Pass. Κατοπτρίζομαι, Speculum intueor, In speculo me contemplor. Diog. Laert. in Socr. pag. 77, ἔξεστι δὲ καὶ τοὺς σοὺς χοὺς κατοπτρίζεσθαι. Construitur etiam cum accus. & tunc sign. Intueor velut in speculo, Contemplor ceu in speculo. In 2 epist. ad Corinth. cap. 3, ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι. Hesych. κατοπτρίζεσθαι exp. αἰσθάνεσθαι καὶ ὁρᾶν.

C. ΠΑΡόπτομαι. Negligenter video, Inter videndum præsereo, hoc est Negligo. quod & ἐλλοπτᾶσθαι dicitur. Vnde apud Poll. παρόψασθαι & παρώπτασθαι. Ab eodem est παροπτέος, negligendus.

C. ΠΕΡΙόπτομαι, Circunspicio. Item Contemno, (quamquam in significatione tamen dicitur potius ὑπερορῶ) Thucyd. lib. 1, ἐπεὶ ἡγούμεθα ὑμᾶς οὐ περιόψεσθαι, nos non pro nihilo habituros. Aliquanto pòst, οἱ περιόψεσθε ἡμᾶς κατὰ τὸ δίκαιον, non negligemus. Eodem libro, ὃς ξυμμάχους ἂν περιοψόμεθα πλημμελοῦντας, οἷς δὲ μάλιστα προσῆκεν, non sinemus iniuria affici: vel potius Non negligemus eos iniuriam passos. Hesych. quoque περιόψασθαι exp. καταφρονῆσαι. Vnde Περιοπτέος, Negligendus, Despiciendus. Herodot. περιοπτέον Ἕλλασι, habenda neglectui Græcia. Item in priori signif. περιοπτέον, Circumspiciendum, Considerandum, Non negligendum. Thuc. περιοπτέον σφίσι, id est περιοπτέον.

Περίοπτος, ου, ὁ ἡ, Qui circumcirca videtur seu videri potest, Conspicuus. περίδηλος, περίσκεπτος. Isocr. αἱ μὲν περίοπτοι τῶν πράξεων ἐπὶ πᾶσιν δ' ἀφιεῖσιν εἶναι, περιβλέπεται ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὅσοι καὶ πάλαι ἦσαν ὑφ' ἡμῶν. Hesych. περίοπτον exp. ὑπερφανῆ, πολυθέατον: Suidas, etiam μέγαν, ὑψηλόν. A T Ἀπερίοπτος, Qui circunspectus non est, Incogitans. Negligẽs. Thuc. lib. 1, οἱ ἄνθρωποι ἀπόπτων ἀπερίοπτοί εἰσι τῷ τὰ νικᾶν, minhil pensi habent præ victoriæ cupiditate. Ad posteriorem autem verbi περιόπτομαι significationem PERTINET Εὐπερίοπτος, Quem contemnere facile est, Contemptibilis. ἀκαταφρόνητος, vt Suidas exp. in hoc loco, ἐδόκουν τὸ τῶν Μακεδόνων ἄχθος εὐπερίοπτον ἔσεσθαι εἰ δὴ τῆς φορτικῆς πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

Περιωπὴ (si tamen pro verbali haberi debet, simile alioqui τῇ σκοπῇ) Circunspectio, Cura. φρονὶς καὶ περίσκεψις, vt à Thucyd. vsurpari annotat Suid. itémque ab Agathia hoc in loco, ὁ δὲ Ναρσῆς πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἀκριβῆ τὸν περιωπὴν τοῦ πεδίου. id est περισκέψει, vt idem Suidas exp. Annotat verò Dionys. Halicarn. περιωπὴ in hac signif. à Thuc. vsurpatum, esse vocabulum γλωσσηματικὸν καὶ ἀπηρχαιωμένον καὶ δυσείκαστον τοῖς πολλοῖς, sicut & ἀκροαφρὶς & ἐπιλογαμὸς & αἰακωκή. Vtitur autem Thuc. lib. 4, vbi ait, οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῆς ἡμῶν ἐς τὰ μάλιστα διαφορὰν ποιούμεθα, attentè considerabimus & circunspiciemus. Poll. quoque exponit eo in loco περιάθρησιν.

Frequentius ita vocatur Specula, Locus editus è quo circumiacentia lustrari oculis queunt: seu ex quo conspici longè latéque possunt. qualis est è rupe excelsa, σκοπιὰ, ἀκρώρεια, ὑψηλὸς τόπος ἐξ οὗ περιωπίσασθαι καὶ περιβλέψαι ἔστι πάντα, vt schol. exp. apud Hom. Il. ξ, Αὐτὰρ ἐγὼν εἰς ἄκρην κε θοὴν ἐπιβαίην ἐς περιωπήν. Il. ψ, Ἦτοι γὸ ὁππότε κ' ἐγρήγορας ἐν περιωπῇ. Et Od. κ, Καρπαλίμως δὲ θοὴν ἐπὶ νῆα κιόντες εἰνὶ περιωπῇ, Εἴπατε ἔργα ἑταίροις ἵνα εἴδομεν ὅττι τε καὶ τοί. Simocatus apud Suid. ἀπῆσαν πρὸς τὰ ὑψηλὰ, ἐς περισκοπὴν ἔκ τινος μείζονος περιωπῆς. Dicitur etiã ὁρᾶν ὁ περιωπὴς, qui perspicuè & apertè omnia cernit velut ex specula. Luc. πολὺ περίοπτον αὐτὸ ὁ περιωπὴς ἐωρακώς. At Chrysost. De sacerd. τῶν ἄνω τοῖς αὐτοῖς ὄλεσι περιωπῆς. In v. l. ὁ περιωπὴς exponitur etiam Circunspectè. VNDE Περιωπίζομαι, Speculor, Ex specula circunspicio. Vtitur schol. Homeri paulo antè in Περιωπὴ.

C. ΠΡΟόπτομαι, Prospicio, Præuideo. Vnde προοπτέον, prospiciendum est.

Πρόοψις, ιως, ἡ, Prouisio. Thuc. αὖθις προόψεως, ex improuiso. μετὰ τὴν φανερὰν προφυλακήν.

Πρόοπτος, ου, ὁ & ἡ, Præuisus seu Prouisus, Præcognitus. VNDE Ἀπρόοπτος, Improuisus. A quo ADVERB. Ἀπροόπτως, Improuisè seu Improuiso, Ex improuiso, De improuiso. ἀπροσδόκητος, ἀπροσδοκήτως, λαθραίως. Herod. lib. 6, ὥστε διαφόροις ἐφόδοις ἀφυλάκτους τε καὶ ἀπροόπτους αὐτοὺς ἐπελθόντας, arbitrabatur diuersis itineribus imparatos eos nec opinantes oppressurum.

C. ΠΡΟσκοπέω, Aspicio, Intueor. vel Video. nam προσκόψει ex Soph. affertur pro Videbis.

Πρόσοψις, Aspectus. Theophr. καὶ τὸ φύλλον ἴσχει καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ὄλλην προσόψιν. Ex quo Plinius, Arbor moro similis, folio, magnitudine, aspectu. Pro aspectu & facie vtitur & Soph. in Aiace, σὴν προσόψιν εἰσιδεῖν, faciem tuam & os. τὸ σὸν ὄμμα, τὴν σὴν ὄψιν, siue πρόσωπον.

Item Prospectus. Thuc. lib. 4, οὐκ οὔσης τῆς προσόψεως ἧ χρὴ ἀλλήλοις βοηθεῖν, quum prospicere non possent qua parte auxilia summitti possent. Et libro 2, μὴ ἔχων τὴν προσόψιν τῶν πολεμίων ὅπῃ πλεῖ, nisi eminus hostes prospicere queat. Schol. in præcedẽti loco, qui est pag. 132, προσόψεως exp. θεωρίας.

c. 2. Δυσπρόοπτος, Aspectu difficilis, Qui malè & infausti aspectus est.

c. Ἀπροόπτιος, poeticè pro Ἀπρόοπτος, Quem aspicere & intueri non est, Inuisibilis. ἀπροόπτιον enim Hesychius exp. ἀόρατον.

C. ΣΥΝόπτομαι,

C. ΣΥΝόπτομαι, Conſpicio. Vnde συνώφθη, Conſpectus ſeu deprehenſus eſt. Et συνῶπται, Cognitum & compertum eſt, Viſum & exploratum eſt. Ariſt. οὐδέν πω συνῶπται μάχῃ γε τῷ νῦν, cognitum & perſpectum eſt. B. Pro Videre, ſeu Perſpicere, Deprehendere & intelligere accipitur à Polyb. διόπερ οὐ τὴ τυχούσης ὀλιγωρίας ὑπολαμβάνω δεῖσθαι τὴν ἀκριβείας, εἰ μέλλει τις παραγίνεσθαι ἐπὶ τὴν συνόψιν, nō mediocri animi intētione & commentatione opus eſt ei qui ea intelligere contendit quæ in ipſa eximia ſunt & præſtantia.

Συνόψις, εως, ἡ, Conſpectus. Polyb. ἐξελεῖν καταγραπτέον τοῖς Καρχηδονίοις ἐν συνόψει, in conſpectu. Idē lib. 1, ἐπὶ μίαν συνόψιν ἀγαγεῖν, quaſi In vnum conſpectum omnia reducere. id eſt, Facere vt omnia ſimul conſpiciantur & cernātur, Vno in cōſpectu proponere. Vnde συνοπτικὸς accipitur pro dilucido compendio quo res late diffuſa, omnis in conſpectum ſimul datur, & breuiter ob oculos ponitur. Galen. εἰς ὀλίγα κεφάλαια συνόψεως ἕνεκα πᾶσ' ἀθροίσασης. vbi Bud. interpr. Vt compēdioſius dicātur: vel, Vt facilius intelligantur. nam & pro Intelligentia accipit idem apud Plat. εἰ, συνόψει εἰκαιότατος ἀνὴρ λόγων καὶ μαθημάτων: annotans eodem modo vſurpari à Dionyſ. Areop. 215. Σύνοψις, (inquit idem Bud.) Conſpectus, Colluſtratio, quæ eſt quum oculis circūſpicimus. Polyb. ὥστε τῷ πόνῳ τὸ ὅλον προσλαμβάνειν εἰς συνόψει ἅμα καὶ παραγγελίαν ἢ τῇ τῶν πραγμάτων κατανοήσει καταλαμβάνειν. Suidæ συνόψις eſt ἡ κατὰ βραχὺ ὁμιλία, ſicque exponit idem locum Polybii priorem.

Συνοπτικός, ὸς, ὸν, Perſpicax. Plato, ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς, δῆλος ἐκπηδήσας· ὁ δὲ μή, οὔ. Sic Budæus, annotans à Dionyſ. quoque Areop. eodem modo vſurpari. Συνοπτικὸς ὅρος, Cōpendioſè collecta definitio, Vniuerſalis & nō enucleata. Idem Bud. ex eodem Areop.

Σύνοπτος, Conſpicuus. Qui cōſpici & cerni poteſt. Ariſtot. Polit. 2, cap. 10, καὶ τοῦτ' ἦν δυσκόλως τοῖς ἔθνεσι σύνοπτ', ἀγνῶτες μὲν ἀσυνόπτως ὄντες, ἐφ' ὅσον δὲ τῆς Κοιλοσύρων χώρας τὰ μὲν συνόπτου, τὰ δ' οὔ συνόπτα. Vide & ἄπτος. Heſychio σύνοπτος eſt non ſolùm ὀφθαλμός, ſed etiam ἀνόμματος, Qui facilè cognoſci & intelligi poteſt, Perſpicuus & dilucid⁹.

c.2. Εὐσύνοπτος, Qui facilè conſpici & cerni poteſt. Exemplum ex Ariſtot. habes in præcedenti Σύνοπτος, cui ſimile eſt hoc Æſchinis in orat contra Cteſiph. ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον παντὶ, καὶ ἔστιν εὔσυνόπτον. Veitur & Iſæus, teſte Polluce. Alicubi reddi poteſt, Qui facilè videtur & intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mentis facilè comprehendi poteſt.

Συώπτου Heſych. exp. συώψεις ἄστρων. quod nonnulli interpr. Contēplatio ſiderū. ſed videtur alia ſign. accipi.

C. ΥΠΕΡόπτομαι, Deſpicio ſeu Deſpicor, Deſpectui & contemptui habeo. qua ſignif. & καταόπτομαι vſurpatur, & ὑποφρονέω. Vnde ὑπεροφθήσομαι, Deſpectui ero, Contemptui habebor. Cōſtruitur autē ὑπερόπτομαι cū genitiuo.

Ὑπεροψία, ας, ἡ, Deſpectus, Contemptus: ſeu Deſpicientia, Deſpicatio: quorum vtroque Cicero etiā vtitur. Chryſoſt. De ſacerd. ἀνθρώπων ὑπεροψία, vt Cic. Deſpicientia rerum humanarum, pro Contemptus. Idem De prec. ὁ ὑπεροψίᾳ τῆδονῆς καθιστὰς πρὸ ἑκάστου ψυχῆς. Et apud Suidam, ἡ ὑπὸ τῶν κολάσεων ὑπεροψία, deſpicientiam pœnarum. Aliquando ſignificat ſuperbiam & faſtidium quo aliquis cæteros omnes præ ſe deſpicatur & contemnit. idem cum ὑπερηφανία. Herodian. lib. 1. βαρεῖ γὰρ ἡ ἀφόρητος ἐπ' ὑπεροψία καὶ ὕβρει, intolerāda ſuperbia Et lib. 5, τῶν μὲν ἐκ παραδόξου βασιλέων τὸ ἀνήμερος εἰς ὑπεροψίαν ὀπτήθη, καταφρονήσας τῶν ὑπηκόων ὡς πάνυ ἐλαττόνων. quæ ſic Polit. vertit, Patritia principum nobilitas ſæpenumero in ſuperbiā abit, deſpectis omnibus velut inferioribus. Theophyl. ep. 31, ὁ Μηδικὸς ὄρνεον ὁ ταὼς ἐκ τῆς Μηδίας πρὸς ὑπεροψίαν κεκλήρωται, μάλα δὲ καὶ ὑπερόψεται ὅτι τῆς καλλιφρονῶν.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, Contemptor: vel Qui ſuperbè contemnit & deſpicit. Thuc. lib. 3, δοῦλοι ὄντες τῶν αἰεὶ ἀπόντων, ὑπερόπται δὲ τῶν παρόντων, contemptores, καταφρονητὴς. vt ſchol. exponit. Ariſtot. Eth. 4, cap. 3, ὑπερόπται δὲ καὶ ὑβρισταὶ γίγνονται· ſic ab Herodiano quoque copulantur ὑπεροψία & ὕβρις. A Suida ὑπερόπτης exponitur παροράν, hoc in loco, ὁ δὲ ὑπερόπτης ὢν τὸ δικαίου καὶ ὕβρισής. vbi obſerua eandem copulationem.

A Ὑπεροπτικός, ὴ, ὸν, Qui contemnere & ſuperbè deſpicari ſolet. Iſocr. Panath. Σπαρτιάτας δὲ, ὑπεροπτικοὺς ὄντας πολεμικοὺς καὶ πλεονεκτικούς. vbi ὑπεροπτικοὺς opponit τοῖς φιλέλλησι, amatoribus Græcorum: innuens eos deſpicari & ſuperbè contemnere præ ſe cæteros Græcos. Luc. in Nigr. καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ πνὶ ἔοικας. VNDE Ὑπεροπτικῶς, More eorum qui deſpicantur & ſuperbè contemnunt, Contemptim. Xen. cum genitiuo quoque hoc aduerbium conſtruit ſicut ipſum verbum: Hell. 7, p. 381, κἀκ χωρὶς ὄντες δὲ ἐκαθήμεθα πάντων ὑπεροπτικῶς τῶν ἀεὶ παρόντων, quum inde

B deſpectis prorſus omnibus inimicis recellitient.

Ὑπερόπτιος, Proſpicuus, Spectabilis, Præ cæteris viſendus Heſychio ὑπέροπτον eſt μέγα καὶ ὑπὲρ τὰ μέτρα. itidémque Suid. ὑπέροπτον exp. μέγα. Quas expoſitiones ſequendo, hoc ὑπέροπτος derivatū eſſe dicemus ex ὑπερόπτεσθαι ſignificante Supra omnes conſpici, Eminere præ cæteris omnibus. Alioqui, niſi apud Suidam ὑπέροπτον ſuo loco poſitum eſſet, hoc eſt poſt ὑπερόπτως, apud Heſych. pro ὑπέροπτον, ſcribendum fortaſſe quis putaret ὑπόπτιον. Certè ὑπόπτιος ab altera verbi ὑπεροπτεύεσθαι ſignificatione ſonaret Contemptus, Deſpectus, ſeu Contemptibilis. NAM Ὑπέροπτα, quod aduerbialiter vſurpatur pro ὑπεροπτικῶς, à Sophocle accipitur pro Contemptim, ſeu Superbè deſpicando: vel (vt Suidas exp.) ὑπερόπτως, in hoc loco (Ed. tyr. pag. 188 mex edit. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χαίρει τῷ λόγῳ πεπόμενος, δίκης ἀφέξεται, ἢ δι' δαιμόνων ἴσθι σοὶ ταῦτα, κακὰ μὲν ἐλπὶς μοίρα.

Ὑπεροπτὴς, ου, ὁ, Contemptor. ὑπερόπτης, Heſychio: qui etiam exponit ψευστής: itidémque VERB. Ὑπεροπτεύει exponit ψεύδεται. ſed addit, ἢ δόλῳ τὸ ἦ, innuens nimirum, ſcribēdum potius eſſe in ea ſignificatione ἠπεροπεύει & ἠπεροπεύει.

C. Ὑπόπτομαι, Suſpicor. Demoſth. Pro corona, ὑπόπτευε τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, ἅπαντας φυλάξεσθαι, ſuſpicaturos eſſe.

Ὑπόψια, ας, ἡ, Suſpicio. Ariſtid. τόδος ἡ ὑπόψια τῆς πόλεως. Antiphon, φέρεται δὲ ἡ ὑπόψια εἰς τοῦτον φέρει, planè enim ſuſpicionis veſtigia in hunc hominem tendunt. Thucyd. lib. 1, τῆς ὑπαρχούσης ὑπόψιας. Et lib. 4, pag. 131, γενέσθαι αὐτὸν ὑπόψιον ἐπὶ τῇ κωλύμῃ τῆς ξυμβάσεως. Rurſum lib. 1, ὑπόψιος ἐμοὶ παρεῖχε τὴν γνώμην τῷ βαρβάρῳ μὴ ἴσως βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι. Sic Tacitus, Præbuit pleriſque ſuſpicionem conſcientiæ. Demoſth. ὅταν δὲ εἰς τὸν παῖδα πρόφασιν μισθοφορᾶς· ὀνομάζῃς, αἰσχρὰ ὑπόψια παρέξεις. quem locum Bud. ſic interpr. Quum verò verborum tranſlationibus longa commentatione excogitatis in puerū vtatur, rerum fœdarum nihil ad rem attinentium ſuſpicione eum perſtringens. Thuc. εἰς ὑπόψιαν καθίστη, in ſuſpicionē adducebat. Plut. Themiſt. p. 114 mex edit. εἰς ὑπόψιαν ἐνίβαλον τὸ Θεμιστοκλέα. Demoſth. ἐκ ὑπόψιας πίνειν. Plut. Rom. εἰς ὑπόψιαν ἐλήλυθε. in ſuſpicionē venit. Herodian. lib. 2, ἔχει κολακείας ὑπόψιαν. Plut. in Public. ὑπόψιαν ἔχων πρός τινας, ſuſpectus quibuſdam. Ibidem, ὡς ἐν ὑπόψια τινὶ δόξῃ συγγενέσθαι τῷ Βασιλέως, ſuſpectus erat. Herodian. lib. 2, ἴσως δὲ ἔξω πάσης ἐστὶ μὲν ὑπόψιας ab omni procul ſuſpicione abeſſe. Item ἀπαλύεσθαι ὑπόψιαν diluere ſuſpicionem. Plut. De def. orac. ἀπολύεται καὶ ὑπὲρ ἡμῶν πᾶσαν ὑπόψιαν καὶ διαβολὴν, omnem etiam pro nobis ſuſpicionem & calumniam diluit. Et δι' ὑπόψιας ἔχειν, ſuſpectum habere. Greg. τὸν δι' ὑπόψιας εἶχεν ἡ πόλις. Plut. Arrox. ὃν ὑπόψιος εἶχε πᾶς ὁ φόβος.

Ὑπόψιος, Suſpectus. ὁ ὑπόψιος θεωθῆναι ἄξιος, vt expon. Iliad. γ, — λώβην τ' ἔμμεναι ἠδ' ὑπόψιον ἄλλων. vbi Euſt. annotat, ὑπόψιον ſignificare vel τὸν ἐπονείδιστον καὶ ὕποπτον, ὅτινες ὑποβλέπουσι ὑπὸ φρύα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος: vel τὸν τοῖς ἄλλοις ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. Sed addit Euſt. quoſdam ſcribere ἐπόψιον, & expouere τὸν ὑφ' ὅλων παντῶν ἀφανίστως φυγόντα. Videtur certè ſignificare potius Omnibus turpiter eſſe ſpectaculo, Digito oſtendi ab omnibus.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, Suſpicax, Suſpicioſus. Equi quoque formidoloſi ὑπόπται dicuntur, ſemper periculū aliquod ſubeſſe quibuſuis terriculamentis ſuſpicantes. Schol. Thucyd. τοὺς ἵππους φασὶ τοὺς ἐφεστηκότας ὑπόπτας λέγεσθαι. Sic verò vſus eſt Xen. De re equ. pag. 547, τοὺς γὰρ ὑπόπτους ἵππους φυλακτέον. εἰ γὰρ ὑποφεύγοι βλάπτειν μὲν τινας πολεμίους ἂν ἑαυτὸν κακίζει, τὸν δὲ αἰεὶ βάπτειν ἱστῆναι πολλάκις. Ὑπόπτης ἡ

Soph.quoque vſurpatur pro eo qui apparuit & in conſpectum venit.nam in Philoct.pag.381 mex edit.τί χρὴ λέγειν παρὸν αὐδᾷ ὑπόπλαον; ſchol.exp. φανερὸν γεγονότα & ἐλθόντα εἰς ὄψιν, ſeu πάρεστιν ὑφ' ἡμῶν καταστοχαζόμενον.

Ὑπόπλους, ου, ὁ ἡ, Suſpectus. Plut.Themiſt. ὕπουλος αὐτῷ ἐδόκουν εἶναι. Greg.Naz. ὕποπτα καὶ ὕπουλα, ſuſpecta & inſidioſa. Thuc.lib.6,p.221, ἦσαν γὰρ ὕποπλοι αὐτοῖς οἱ Καμικοὶ. ſuſpecti eis erant. In Epiſt. Philippi apud Demoſth. μὴ ὕποπλός μοι φανῇς τοῖς πράγμασι. Plut.autem in Galba τὰ ὑποπτα τῆς οἰκίας vocauit partes ruinoſas. B.quæ videlicet ſuſpectæ ſunt,quòd minentur ruinam. Τὸ ὑπόπλοον, Suſpicio.frequentiſſimum apud Thuc.vt lib.1,ἀλλά τινες ὑποπλοῦ ἐχόμενοι, exorta aliqua ſuſpicione. Sic Herod.lib.4, πολὺ δὲ τὸ ὑπόπλοον ἐν ἅπασι ἐδίαιτο καὶ πόμασι, multũ ſuſpicionis in omni cibo ac potu. Rurſum apud Thuc. τὸ ὑπόπλοόν τινος, ſuſpicio de aliquo conceptain oratione Alcibiadis,lib.6,pag.227,αἰσχρὸν περὶ τῆς ἐμῆς ἀλαζονείας ποιεῖσθαι ὑμᾶς εἶναι, ἵνα μὴ χεῖρον τὸ καινὸν τοῦ ὑποπλοῦ μου ἀκροάσησθε. vbi ſchol.exp. διὰ τὸ ὑποπτεύειν με, quòd ſuſpectum me habeatis. Ὑπόπλους ab eodem ſchol.exponitur δεδοικώς, Formidoloſus, in hoc loco lib.5,pag.173,ᾗ ἅμα ἐν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐφοβοῦντο τὸ χεῖρον ὑποπλοι ἐγίγνοντο. Sed & ibi interpretari Suſpecti, nil vetat. omnia enim ſuſpecta formidamus & cauemus.

VNDE Ὑποπλόως, Suſpicioſe, vel Suſpectè. Thuc.lib.8, pag.283, ἀλλήλοις γὰρ οὐ πάνυ ὑποπλόως προσῄεσαν οἱ τοῦ δήμου, ita inter ſe congrediebantur vt ſuſpectum alter alterum haberet.hoc eſt, A congreſſibus ſuſpicio nõ aberat. Et aliquanto antè, διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑποπλόως ἔχειν, eò quòd ſuſpectus alter alteri eſſet. Et p.284, ὑποπλόως τῷ πλήθει ἅτε δόξαν δεινότητος δεδιώς, ſuſpectus multitudini. Contrà in argumento lib.2 Il. ὑποπλόως πρὸς αὐτοὺς διακείμενος, ſuſpectos eos habens. Ex Demoſth.quoque ὑποπλόως ἔχω πρός τι affertur pro Suſpectus tibi ſũ,item q; pro Suſpectũ te habeo. Rurſũ Thuc.lib.6,p.214. τί δοκιμάζεσθε πρὸς μέλλοντας; ἀλλὰ πάντας ὑποπλόως ἀποδεχόμεθα, i.Suſpicioſe.Nõ ſine ſuſpicione. Et paulo pòſt, ἐφοβεῖτο αἰεὶ γὰρ πάντα ὑποπλόως ἐλάμβανε, ſuſpecta habebat omnia.

c.2. Ἀνυπόπτως. Qui ſuſpectus non eſt, Suſpicione vacans. Diog.Laert. ὑποδεδύσθαι δ' αὐτὸν καὶ ἀνυπόπτως, liquidem fieri poſſit vt & aliquis eorum qui tibi ſuſpecti nõ ſunt,inſidias ſtruat. Et μηδὲν ἀνυποπτότερος,nõ minus ſuſpect⁹. Quo cõparatiuo & Lyſias vtitur,teſte Poll. At Xen.ſuperlatiuo vſus eſt Pæd.5,p.75,ἀνυποπτότατος αἰεί ἐστιν. Et τὸ ἀνύποπτον, Suſpectum nõ eſſe, Suſpicione omni vacuum eſſe.Plut. VNDE Ἀνυπόπτως, Sine ſuſpicione. Thuc.l.1, παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων ἀκινδύνως μᾶλλον, ἀνυποπτότερον δέ τι, abſq; caduceo quidem,verùm non ſine ſuſpicione.

c.2.Καθύποπτος, Suſpectus. Poll.ex Ariſtoph.

c.2.Ταχύποπτος, Celeriter ſuſpicans, Suſpicioſus.Plato.ὁ δὲ δεινὸς οἰκεῖν καὶ ταχύποπλος, πολλὰ αὐτὸς ἰδιωτικῶς καὶ παιδαρίως. Vtitur & Ariſtot.in 2 Rhet.de ſenibus loquens, καὶ διὰ ταχύποπλοι διὰ τὸ ἀπιστεῖν.

Ὑποπτεύω, Suſpicor.Xen.Hell.5, ὑπωπτεύθη μὲν οὐδὲν ἔτι καὶ ἐφοίτα, ἐμάνη δὲ πρῶτα. Plut.Artox. τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευον ἐλέγχειν δὲ καὶ ζητῶν ἔκδικον διὰ πηγῆς. Herod.libro 1, ὑπωπτεύθη μὲν ταῦτα λεχθέντα, πιστὰ δὲ ἐποιεῦντο εἰ καὶ ἐκ τοῦ παραλόγου ἦν etſi nõ de nihilo ea dicta ſuſpicabantur, tamen fidem habere diſſimulabant. Et lib.5, ὑποπτεύοντες τοὺς στρατιώτας ἀπαρέσκεσθαι τῇ τοιούτῳ τῶν βασιλέων βίῳ, ſuſpectans militum indignationem. Item Suſpectum habeo.Idem Herod. l.4,εἴ τι παῖδας ὑπωπτεύθη ὡς ὀπτευσόμενος, omnes habebat ſuſpectos, metuebátque ne tibi inſidiarentur.

Paſſ. Ὑποπτεύομαι, Suſpicio de me eſt,In ſuſpicionem veni,Suſpectus ſum. Thuc.ὑπωπτεύθησαν τῷ δήμῳ ὀπτῆλαι, in ſuſpicionem venerunt ne in populum graſſarentur. Demoſth.ὑποπτεύῃ κατέχειν, ſuſpicãtur eum tenere. Sic Xen.Pæd.2,τὰ μὲ οἴκοι ὅμοια πάντα οὐκ αἰ ὑποπτεύοια. Pauſ. ὑπωπτεύθη ἐς πορὰν μεγάλων χρημάτων. Rurſum Thuc.l.6, p.228. οὐδὲ ὑποπτεύεσθαί μου ἐς φυγὴν ἐπὶ τοσοῦτον ἐθελῆσαι τὰ λεγόμενα. nec ſuſpecta haberi ea quæ dicam, ſeu in ſuſpicionem venire. Ὑποπτεύω pro Spero quoque capitur. vt apud Chryſ. ὑποπτεύειν μεγάλα παὰ τοῦ θεοῦ ἡμῖν. Ὑποπτεύω,Oculos humi figo,Deſpicio in terrã,Deiicio oculos.Callim.hymno in Delũ, — δίω δέ οἱ ἔπλετο φρενὶ γαῖαν ὑποπτεύοντες, deſpicientes in terram.

Ὑπόπτευτος,Suſpectus.Idem cum ὕποπτος.cui ſicut opponitur αὐύποπτος, SIC Ἀνυπόπτευτος,illi, Qui ſuſpectus non eſt, Qui ſuſpectus non habetur. Poll.ex Hyperide.

C.ΑΝΘυποπτεύω. Vicißim ſuſpicor,ſeu ſuſpectum habeo. Paſſ. Ἀνθυποπτεύομαι, Vicißim de me ſuſpicio eſt. Thuc. lib.3,ὁ γὰρ δεδιὼς φανερῶς πάσχοι, ἀνθυποπτεύεται ἀφανῶς τι πλέον ἴσχειν.

Nomen ὤψ,& varia eius compoſita.

POETICVM eſt Ὤψ,ὠπός,ἡ,Oculus.Vel poti⁹ in plur. Ὦπες,Oculi.quod & ipſum tamen extra compoſitionẽ infrequens eſt.Nugatur autem ſchol.Ariſtoph. quum ὦπα exponens βλέφαρα,addit hinc oculos appellari ὦπας, quia videlicet ſunt αἰσθήματα : quaſi verò non extaret verbum ex quo manifeſtam videmus eius deriuationem. Videtur autẽ ὤψ factum ex ὄψαι ſecũda perſona paſſiui præteriti.

Ὤψ,itidẽ vt ὄψις, Aſpectus, Vultus,Facies. Hom.Il. γ, Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικας.quo loquẽdi genere atque adeo verbis iiſdem vſus eſt & Heſiodus. Annotat autem Euſt.in illum Homeri locum,ὦπα vocari nõ ſolum oculos,ſed ὅλῳ τῷ προσώπῳ.

(ΑΤ Ὤψ,ὠπός,eſt nomen proprium apud Hom.Od.α.)

De compoſitis ex ὤψ ſignificante oculum.

Compoſitorũ ex ὤψ ſignificante oculũ ſeu aſpectũ, quædã à nominatiuo ſunt, (eáq; vel in poſteriore accẽtum habent,vt Εὐώψ,& Γλαυκῶψ, & Λιπαρῶψ : vel in priore, vt Κύκλωψ,& Ελίκωψ & Κίρκωψ)quædã à genitiuo(ἐκ τῆς πλαγιαρμενῆς ὄγκου ὀφθαλμοῦ ὦπες, inquit Euſt.) quæ terminantur in ης, vel ος. in ης quidem, vt Γλαυκώπης, & Κυανώπης,& Εὐώπης:in ος autem,vel oxytona,vel proparoxytona.oxytona, vt Εὐώπὸς & Σκιφρωπός: proparoxytona,vt Μελάνωπος,& Αἴσωπος.Hunc autem in deſcriptione eorum quæ ex voce illa compoſita ſunt,ordinẽ ſeruabo,ea quæ ad eandem claſſem pertinent, ſerie alphabetica diſponens.Sed & hoc addo, quædam in ωψ, genitiuũ habere nõ ſolùm in ωπος, verumetiã in οπος.

Compoſita in ωψ terminata,inter ſe accentu tantùm differentia.

C.Βοῶψ vide in Βοῶπις.

C.Γλαυκῶψ,ῶπος,ὁ& ἡ, Glaucos oculos habens, ſeu cæſios.vt γλαυκῶπις θράικιης. Vide γλαυκῶπις.

C.Ἑλίκωψ, Cui oculi volubiles ſunt & verſatiles, vel Cui ſunt oculi rotundi. Vide Tomo primo,col.1187.

C.Εὐρύωψ,ωπος,& οπος,(q.d. Latioculus) Latũ habens oculum, vel Magnum habens oculum.vt εὐρύοπα Κρονίδην apud Homerum,Il.α,Ζεῦ κύδιστε μέγιστε κελαινεφὲς εὐρύοπα Κρονίδη ἄναξ ἀνδρῶν. vbi Euſtath. εὐρύοπα vocari tradit vel tanquam μεγαλόφθαλμος ſit, διὰ τὸ προνοητικόν: vel quia εὐρύβλεπτος διὰ τὸ αἴρειν, qui eſt Ζεύς:vel quia εὐρεῖαν ὄπα habet,vtpote εὐροητικὸς & ἱεροῤῥημάτης,& ἱερομαντεύμενος.(In qua poſtrema expoſitione confundit Euſtathius deriuationem ab ὤψ ὀπὸς ſignificante vocem, cum deriuatione ab ὤψ ὠπός). Alioqui enim ſtatuendus eſſet alius nominatiuus pro hac expoſitione, videlicet Εὐρύψ per ο, ab Οὐψ videlicet poſito pro ὤψ. Cæterùm ſequendo illud quod dicit εὐρύοπα vocari Iouem διὰ τὸ προνοητικόν,poſſumus exponere Omnia longè latéque ſua prouidentia perluſtrantem & gubernantem. Poſſumus & ſic, Ingentibus oculis omnia luſtrantem & ſpeculantem. Sciendum eſt autem afferri & alium NOMINATIVVM, Εὐρύοπης, ex quo ſit εὐρύοπα apud Homerum iunctum cum Ζεύς. vt Od.ξ, — συνορίῃσιν ὁδοῖο εὐρύοπα Ζεὺς ἔφεσσαι. Sed & proprium NOMEN Εὐρώπη dicitur quaſi εὐρυώπη, vt ex eiuſdem grammatici verbis colligere poſſumus, quæ in Βοῶπις referam. Hoc certè conſtat, veteres magnam vel potius maximam pulchritudinis partem in oculis ſtatuiſſe: eóſque aliquando à colore laudaſſe,aliquando à magnitudine, & quidem in fœminis præſertim : vnde eſſe non ſolùm illud βοῶπις, ſed etiam ἱεροῶπις, quod apud Homerum eſt nomen proprium Iliad.γ. ac ſignificatione reſpondet τῷ Εὐρυώπη.cuius tamen exemplum non affertur,ſicut nec maſculini Εὐρυώπης. Sed & Εὐρώπη non ſonat aliud quàm ἱεροῶπις,ſeu εὐρυῶπις. Vt tamen quædam nomina propria ad allegoriam tranſferuntur, ſic & iſta eorum epithera,vt iam dictũ eſt de εὐρύοπης Κρο-

νίδων, & vt dicetur de βοώπιδες Ἥρας appellatione.

C. Εὐώψ, ῶπος, ὁ & ἡ, Pulchros habens oculos, vel, Qui est, aut quæ est pulchro aspectu, seu pulchra facie. Et generalius, Pulcher. Sed annotat Eustath. pag. 1389, δίωπες non necessariò dici qui sunt καλοὶ vel quæ sunt καλαὶ πρὸς ὄψιν, sed & qui sunt tales oculis intuentium. vt apparet (inquit) ex hoc loco, χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς, ἢ τὰ πολλὰ πρὸ διαφθορῶν τι καὶ αἰσχίων. Intelligit enim Eustathius eandem esse vtriusque nominis rationem, videlicet δίωπες & δύοφθαλμοι. ideoque hunc locum citat. Idem ex Sophocle affert, δίωπα παρειάν, id est Pulchram aspectu. & alibi ex Lycophrone, δίωπες κόραι. Cæterùm in v.l. malè scriptum est Εὔωψ.

C. Κέρκωψ, compositum ex κέρκος significante caudam, & ὤψ significāte oculum, seu aspectum, vt dictum est. Vide suprà inter cōposita ex Κέρκος, Tomi secūdi col. 147.

C. Κύκλωψ, compositum ex κύκλος significante orbem, seu orbicularem formam, & ὤψ significante oculum. Dicti sunt autem Cyclopes quidam Siciliæ incolæ, quibus vasta & planè gigantea corporis moles erat: vt vel ex Polyphemi descriptione discimꝰ. Κύκλωπας appellatos fuisse testatur Heliodꝰ in Theogonia, — ἔνθ' ἄρα σφίσιν Κύκλωπες ὀφθαλμὸς ἓνὸς ἐνέκειτο μετώπῳ. Sic autē & Theocritus Polyphemum inducit de se hæc dicentem, Οὔτε καλὸς μοι λάσιος μόνος ὀφρὺς ὅλα τοι μετώπῳ Ἐξ ἀτὸς ἐς πᾶν ποτὶ γώνατον ὡς μία μακρά, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. Sed & apud Virg. dicunt qui excæcatūt hunc Polyphemū, — & telo lumen terebramus acuto Ingens: quod torua solum sub fronte latebat, Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar. Homerus tamen vnoculum natura fuisse Polyphemum nō dicit, vt annotat Eust. qui etiam restringit Heliodi dictum ad tres illos Cyclopes quorum ille ibidem nomina commemorat, Βρόντην, & Στερόπην, & Ἄργην: quos & perhibet dedisse Ioui tonitru, & fabricatos esse fulmen. Sed plura de his non solùm poetæ verumetiam historici commemorant, necnō poetarum enarratores, ac præcipuè Eustath. qui etiā tradit quendam ἁρπαξ ἤτοι γλαυκὸς vsum esse nomine κύκλωψ genere fœminino ὅτι ἕνως, dicēte κύκλωπα κέρνα. Apud eūdē Eust. LEGITVR Συσσκυκλωπες pro Cyclopū socii.

Κυκλώπιος, ου, ὁ & ἡ, Cyclopeus, seu Cyclopicus, Ad Cyclopem pertinens, seu Cyclopes. Κυκλώπιος βίος, Cyclopica vita, prouerbialiter, pro Vehemēter effera ac barbara, quæ neque legibus neque disciplina ciuili constet, neque religione deorum gubernetur: qualem describit Hom. Od. lib. 9, sub persona Polyphemi. Ita quidem Erasmus: sed ego ei nequaquam assentiens, dico Κυκλώπιον βίον significare beatam vitam & minimè laboriosam. Ac quanuis eorum feritatem & barbariem Hom. testatam reliquerit, in prouerbio tamen non respici ad eum Hom. locum quibus illam describit, sed ad ista eiusdem poetæ verba, quæ eodem habentur lib. de Cyclopibus, Οὔτε φυτεύοισι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν, Ἀλλά πα γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι &c. Pro me autem facit Strabo lib. 11. qui de Albanis loquens, postquam dixit, ἀμέλα πάλαι ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα ἄκοντα φύεται, καθάπερ οἱ γραπτοὶ φασὶ, subiūgit Κυκλώπιόν τινα διηγεῖσθαι βίον. Mihi tame videor κυκλώπιος βίος in alio etiam sensu legisse apud Maximū Tyrium, aut quēpiam alium: sicut & Aristot. dicit κυκλωπικῶς ἡμιτύων παίδων, ἢ ἀλόχου. Prouerbialiter ETIAM Κυκλώπιος δῶρα, SEV Κυκλώπιον δῶρον, AVT Κυκλώπιον χάος, ITEM Κυκλώπιον ξένιον dicitur, (vt in nomine Ξένιον docui) itidémque vtendo genitiuo loco possessiui nominis, Κύκλωπος δῶρα, &c. propriè de iis qui in beneficii loco ducūt quòd dānum quo afficere quempiam cogitāt, in aliud tēpus differant. Huius autem prouerbialis dicti originē declarauī in nomine Ξένιον, Tomi sec. col. 1125. Ip v.l. habetur & FORM. Κυκλωπία, vbi affertur ex Eurip. Κυκλωπία πόλις pro Mycenis: necnon ex Epigr. κυκλωπίαι τι Μυκῆναι.

Κυκλώπιον, ου, τὸ, Mons Libyæ, si Etym. credimus. Apud Strab. autem legimus Κυκλώπια quædam αὐλώδεα habētia labyrinthos, ἐφεξῆς τῇ Ναυπλίᾳ: sed hæc ab aliis Cyclopibus nomen acceperunt. AT VERO Κυκλώπιον cum ι solo, ex Aristot. affertur lib. 4 De animal.

A pro illo quod albicat in oculo (quod albuginem oculi quidam dixerunt) ambiens pupillam.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopea, seu Cyclopica. vt κυκλωπίδες ἰσίαι, in Epigr.

Κυκλωπικός, ή, ό, Cyclopicus, Cyclopes referens, & illis similis aliqua in re. VNDE Κυκλωπικῶς, Cyclopicè, Cyclopum more, apud Aristot. Eth. 10, c. vlt. scribētem, ἢ ζῇ ἕκαστος ὡς βούλεται, κυκλωπικῶς θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. sunt autem verba Homeri, ea quæ subiungit Aristot. illi aduerbio κυκλωπικῶς.

B C. Κωώψ, vide post Κεωώπης, Tom. 1, col. 521.

C. Λιπαρώψ, ῶπος, ὁ & ἡ, Pinguem faciem habens, seu delibutā. Apud Athen. autem quidam λιπαρῶπα βαπτὰν (id est mensam) vocauit πλὴν λιθοδόλου.

C. Μονώψ, ῶπος, ὁ, (qui soluta oratione μονόφθαλμος) Vnoculus. Eurip. μονώπα παῖδα γᾶς. Polyphemum appellauit, cui vnicum fuisse oculum, dictum fuit in Κύκλωψ.

ET Μυώψ pro eodem, (vt μῦς pro μύτης) vide accus. Μυωπᾶ, apud Æschylum in Prom. p. 49 meæ edit. — πέρι μυωπὰ σφαπεὶ Αἰμακτῶν ἐπ πεδάμοι, εἰ &c.

C. Νυκτάλωψ, Luscitosus, siue Luscioſus. vide in Νύξ. Dictum est autē de hac voce νυκτάλωψ & Tomi primi col. 158, in Αἰμαλώψ.

C. Παρεγκλώψ, Strabus, vide post Παρεγκλίπω, Tomi primi col. 751.

C. Τυφλώψ, Cæcus. Idem quod τυφλός. Sonat autem ὁ τυφλὸς πρὸ ὤπας, quæ adiectio superuacanea est: qualis tamen in multis compositis spectatur.

SCIENDVM EST autem in quibusdam ambiguū esse accentum, ex quibus est Αἰμαλώψ. inuenitur enim & αἱμαλώψ, & αἱμαλωψ. Quod autem ad cætera composita attinet hanc in ωψ terminationem habentia, suis singula locis reperientur.

Composita terminata in ώπης, quorum fœminina desinunt in ωπις.

C. Ἀγαπώπης, ου, ὁ, Qui blandis est oculis. q. d. Qui blandùm tuetur, loquendo poeticè. FOEM. Ἀγαπῶπις, de quo col. 816 Tomi primi. Animaduertendū est autem multo vsitatius esse in huius terminationis compositis, nomen fœmininum quàm masculinum.

C. Βοώπης, ου, ὁ, Boūmos oculos habens, id est propemodū accedentes ad magnitudinem bouinorum oculorum. Sed afferuntur exempla duntaxat gen. FOEM. Βοῶπις, ιδος, ἡ, quod apud Homerum frequens est epitheton Ἥρας, id est Iunonis. Ilia, — ἦ δεινὴν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη. Et paulo antè, Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη. Sonare autem βοῶπις idem quod μεγαλόφθαλμος, testatur & Plut. in Probl. Rom. scribens, τὸ μεγάλῳ ποδὶ βοείῳ λέγεσθαι· ὡς βοῶπιν ὁ ποιητὴς τὴν μεγαλόφθαλμον, ἢ βουγάϊον, τὴν μεγαλαυχένα. Quoniam autem laudabantur magni oculi, ideo exponitur etiam εὐόφθαλμος quæ est pulchris oculis. Possumus autē reddere & Quæ pulchro est aspectu. (At verò qui μεγαλόφθαλμος exponunt, nullam huius vocis expositionis rationem afferunt: quum alioquī laudatos fuisse & nigros oculos à veteribus, notissimū sit) At verò Καλυψὼ ab Homero Il. ζ, vocatam βοῶπιν tradiderunt quidā nō tam διὰ τὸ εὐῶπιν, quàm propterea quòd φαίνεται ὀπίζουσα: vtpote μόνη καταναήσασα τὴν ἐσσυμένην τῆς Ἑλένης ἀφαγεῖν, ὅτι Ἀλέξανδρος ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα. Idem gramm. ait hoc epithetum βοῶπις esse μεταφορικῶς quidē in laudem Iunonis, διὰ τὸ ἔχειν βοὸς μεγαλόφθαλμον: (vnde esse ETIAM Εὐρώπη, nomen proprium) at verò considerata Iunonem tanquam aerē, videri ita denominari ἀπὸ τῆς βοῆς, nimirum διὰ τὴν αἰείσης ἠχεῖ. Sed & Hesych. βοῶπις exponit etiam μεγαλόφωνος, id est Cui magna est vox, Quæ valdè est vocalis. In qua expositione confundit derivationem ab ὀψ ὀπὸς significante vocem, cum derivatione ab ὤψ ὠπὸς, vt Eustathium quoque facere in Εὐρώπη, admonui suo loco.

C. Γλαυκῶπις, idē quod γλαυκῶψ, de quo suprà. FOEM. Γλαυκῶπις, Cæsios oculos habens, apud Hom. passim Mineruæ epithetum, de quo dictum fuit antea, videlicet col. 858, To. 1.

C. Εὐῶπις, idem quod βοῶπις. Et FOEM. Εὐωπὶς, idem quod βοῶπις. hic enim particula εὖ indicat itidē magnitudinem. Sed transiit Εὐωπὶς & in nomen pro-

prium,quod habetur Il.ν,& α.

C. Ευρυώπης, vide in Εὐρύοψ.

C. Εὐώπης, idem quod ἀλώψ. Affertur autem ab illo ἀλώπης vocativus ἀλῶπα ex Sophocle. FOEM. Εὐῶπις, Quæ pulchris est oculis, Quæ pulchra est aspectu. vt ἀλώπεκα καὶλίαν.

C. Κυνώπης, Qui caninis oculis est. (ex quo intelligitur, impudētibus) Vel, Qui canino est aspectu. FOEM. Κυνῶπις, vide Tomo 1, col. 520, & 521.

C. Λευκώπης, Albus aspectu, Qui intuentium oculis albus apparet. FOEM. Λευκῶπις, Alba aspectu. Scio tamen in v.l. reddi, Habēs oculos albos. sed cum mea interpretatione cōsentit expositio quam dat Hesychius NOMINI Λευκωπίας: exponens λευκὰς ὀφθαλμούς.

C. Ὀξυώπης, VEL Ὀξυωπής, ἐος, ὁ & ἡ, Acutos habens oculos, Qui est acuti visus. Eustath. illius Ὀξυώπης exemplum istud affert, ἐπὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἰῶ ὀξυώπης. quorum verborum autorem nō nominat: sed is est Athenæus, aut qui ab eo loquens inducitur, libro 6. vbi de iis qui διονυσοκόλακες vocabantur, scribit, οὗτοι δὲ περιπαιζόμενοι μὴ ἐξὸν ὁρᾶν ἀφῆκε τὸ δίκαιον, ἐπὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἰῶ ὀξυώπης. Apud eundem legitur ille comparatiuus ὀξυωπέστερος, lib. 3, εἰ ὁ Λυσίας ἐγλυκαπῶς ἔφη ἐγὼ, ὀξυωπέστερος αὖ ἐγλιχόμενος ἀφῆκε παρὰ τὸ ὁμώνυμον. Et apud Aphrod. in Probl. εἰ ὑδροπιῶντες ὀξυωπέστεροι. Superlatiuus autem apud Aristotelem & Lucianum, dicentes αἰετὸν esse ὀξυωπέστατον, id est Acutissimi seu acerrimi visus, seu Acutissimam habere oculorum aciem. Sed in v.l. Ὀξυωπὴς duntaxat habetur, (& quidem expositum etiam, Visum acuens, Visus aciem excitans: sed absque vllo huius significationis exemplo) cui tribuuntur ille comp. & superlatiuus: Eustathius contrà fecit ὁ Ὀξυώπης duntaxat mētionem, eosdem illi adscribens. Habet & Poll. ὀξυωπής.

Ὀξυωπία, Acuta acies oculorum, Acumen oculorum, Acutus visus. Aristot. Probl. sect. 4. quæst. 3, ὁμοίως ἀμφοτέροις τὰ ὄμματα πρὸς ὀξυωπίαν βλάπτονται.

Ὀξυωπῶ, Sum acutis oculis, Est mihi acuta oculorum acies, Acutū cerno. Basil. in Hexaēm. περὶ τὴν ῥέουσαν ζώων φύσιν ὀξυωποῦντων.

Ὀξυωπίας terminatione differēs ab ὀξυώπης significatione cum eo conuenit.

COMPOS. autem in ωπος terminata, sunt ferè nomina propria mulierū, VT Εὐρώπη (quod quomodo exponi possit, dictum fuit suprà in Εὐρυόψ. Adde autem illis quæ ibi annotaui, hoc quoque, nimirum videri ἀρεώπη dictum quasi ἀρειώπη) ET Σειώπη, ITEM Μετώπη apud Pindarum.

(At COMPOSITA in ωπη oxytona, duo tantùm nunc mihi occurrunt, VIDELICET Εἰωπὴ ET Περιωπή. Est autem εἰωπὴ Aspectus, Conspectus. vnde est εἰωπῇ apud Hom. Iliad. ι pro In conspectu, Coram, Palam, velut aduerbialiter positum, — ὡς εἴπ (vel ὡσεί π, vt malo) καὶ ἀριζήλως εἰωπῇ. vbi Eustath. ait εἰωπὴ significare πλησίον & πρὸ ὀφθαλμῶν & φανερῶς δέ. Ab eodem alibi exponitur ἐφόδους. AT VERO Περιωπὴ est locus editus è quo prospici lōgè latéque possit. vnde exponitur Specula. Atque ita vtitur & Homerus Odyssex κ, Καρπαλίμως δ' ἐπὶ νῆας ἀπίομεν εἰς ἐφεωπήν. Sic Il. ξ, Αὐτὰρ ἐπὴν ἐλθὼν πάρα πατρὶ ἐφεωπὴν ἐς ἐφεωπήν. Vide alia suprà post Περιπέτομαι. cuius si verbale esse velimus ἐφεωπὴ (quod tamen duriusculum est) fuerit potius prima significatio illa quam apud Thucydidem habet, vt videlicet significet ipsam circumspiciendi actionem: sed metaphoricè ille vsus est.

Composita in ωπες terminata, partim oxytona, partim properoxytona.

C. Αἰώπης, (ἔσυμαι) nomen quidem proprium, sed cuius tamen Eustathius tanquam appellatiui derivationem affert: scribens ἀπὸ τοῦ αἴσω αἴσω, significante λάμπω, & ἀπὸ τοῦ αἴσω αἰώπης, dici Αἰσωπος, per antiphrasin. Ab Αἴσωπος autem considerato tanquam nomine proprio fit ADIECTIVVM Αἰσώπιος, Æsopicus. vt Αἰσώπιος μῦθος, Æsopica fabula. Sic Αἰσώπιος φόρτις, quod prouerbialiter dictum docet Hesych.

C. Ἀμφιώπης, οῦς, ὁ & ἡ, Vndique conspicuus, Vndique patens. ἀμφιωπίς, ἀμφίλεπτος. Hesych. Etymol.

C. Ἀντώπης, ου, ὁ, Aduersis oculis intuens, Oculos aduersos tenens in aliquid. ἀντώπης τοῖς ὄμμασιν, vt exponit Hesych. Nonnus, — ἴδρασιν ἐνδέξια τύμβου Ἀντωπεῖς βλεφάροις κλίνειεν. Exponitur etiā λαμπρὸς ab Hesychio. A Suida autē αἰτωπὸν explicatur Coram, E regione, Ex aduerso: in hoc, Agathiæ loco, τῷ δὲ αἰτωπὲς πρέμνα εἰς ὠπίσω ὑποχαζόμενος. Citatur ex eodem Nonno ET Αἰτωπὶς alia inflexione, vt αἰτωπὶς ὄμμα. ITEM Αἰτωπὸς. quemadmodum αἰτώπιος ἄστρων, pro Obtuens astra. & ex eodem αἰτώπιον ὄμμα pro Aduersus oculus. Habebis autem paulo pòst & alia in ωπος deriuata. Vnde & VERBVM Αἰτωπίω, ῶ, Obtueor, Contra intueor. Dionys. De cæl. hierarchia, ἢ γὰρ οὐδὲ τὰ ἡλιοπύκτοις αὐγαῖς αἰτωπῶν ἀκινδυνεῖ.

C. Εἰσωπὸς, οῦ, ὁ, q.d. εἰς ὤπα, seu ὤπας ἔχων, In oculis seu in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. vt Il. α, εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. pro οἳ ὄφρ' ἔχεν, quas antea habebāt κατὰ νῶτα. Vide Eust. Affertur autem & ex Apollonio Εἰσωποὶ αὐτέμιοι νέον λιγύπτιες ἴκμαι. pro Obuersi vento.

C. Εὐρωπὸς, Latus. Vel potius, Aspectu latus. & q.d. Qui oculis intuentium latus apparet, seu amplus. vt ἀρωπὸν στόλαιον, oppositum τῷ στενωπός: de quo dicetur in στενός. Cæterùm si sequi velimus Eustathium, ἀρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ ἀρεῖσθαι πρὸς ὤπας. id est πλατύνεσθαι, sicut στενωπὸς vice versa ἀπὸ τοῦ στενοῦν. Ab Hesychio ἀρωπὸν exponitur non solùm πλατύ, sed & σκοτεινόν, id est tenebricosū. Affertur autem ex Euripide χάσμα ἀρωπὸν, cui loco fortassis conuenire hæc significatio posset.

C. Εὐώπης, idem quod εὔωψ suprà. sed ille nominatiuus vsitatior est hoc.

C. Μελαίωπος nomen proprium: quod & ipsum tamen ab ὤψ deducitur. Sed pro appellatiuo existimo potius SCRIBENDVM Μελανώπης, quàm Μελαίωπος. Fuerit autem Μελαιωπὸς, Niger aspectu, Qui intuentium oculis niger apparet. Eadem enim expositionis forma vtendum censeo in hoc nomine qua vsus sum in Λευκῶπις. pro quo etiam non dubito quin fuerit DICTVM Λεύκωπος, sicut Μελαιωπὸς.

C. Ὀξιωπὴς, Cui sunt acuti oculi. Idem quod ὀξυώπης suprà, sed minus vsitatum.

C. Σκιῶπις vide in Σκιερός.

ET Μέτωπον & Πρόσωπον cum suo comitatu vide infrà.

Compositæ in ωπιον vel ωπιος terminatæ.

C. Γνώπιον ET Κατνώπιον, aduerbia, In conspectu, Coram. Plutarch. Probl. Rom. ἢ τὸ εἰς ὑπαίθριον, μᾶλλον πως τὸ δίκαιον τῷ Διὶ ἐώπιον. Apud Paulū apostolū frequens est huius aduerbii vsus, & quidē additum habentis genitiuum. vt ἐνώπιον αὐθρώπων, & ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Coram hominibus. Coram deo. Sic ἐνώπιον πάντων. Coram omnibus, In conspectu omnium. Et apud Ioannem ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Item Κατνώπιον apud Paulum, pro eodem, vbi dixit κατνώπιον τοῦ Θεοῦ, Coram Deo, In conspectu Dei.

At HOMERVS Κατνῶπα, SEV Κατώπια dixit, syncope facta (vt quidam grammatici putarunt) ex κατενώπια: pro In faciem, Il. ο, Αὐτὰρ ἐπὶ κατνῶπα ἰδὼν Δαναῶν ἐχεπώλων. vbi Cam. vertit Contra illos versis oculis. Sed quidam voluerunt hic ἐνῶπα esse pro ἐνωπὶ, per metaplasmum. quod si quis admittat, ei fuerit SCRIBENDVM κατ' ἐνῶπα: vt videlicet sit pro κατ' ἐνωπίν. Suidas κατνῶπα exponit εἰς ἐφεώπιον (respiciens ad istū Homeri locum, vt opinor) Hesych. κατνιαπὸν, & κατ' ὄψιν: at autor breuium scholiorum, κατ' ὄνυξιν. Affertur autem & ADIECTIVVM Ἐνώπιος pro In conspectu positus, Ex aduerso positus, Aduersus, ex Græcis Bibl. interpretibus: Exodi cap. 33, ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ. pro eo quod vulgo, Loquutus est Dominus Moysi facie ad faciem. vt dicimus, *Ils ont parlé face à face*. Eustathius ἐνώπιος ab ἐνωπὶ formari ait, sed quomodo eandem formationem cæteris eodem alioqui modo terminatis dare possit? Vtitur porro Homerus voce Ἐνώπια, vt nomine substantiuo, in significatione cuius exempla ex eo duntaxat afferuntur, videlicet pro parietibus domus qui sunt è regione ianuæ, vel potius ad vtrūque eius latus, quòd prætereuntium oculis exposita sint. Hom. Od. χ, Τόξον μὲν πρῶτα κατὰ μνηστῆρας ἐνώπια μακρὰ βιβάσθη ἰοῦσ' ἐκ θαλάμοιο, καὶ ἑστάθη οὐδὸν ἐπ' ὑψηλὸν, ἐνώπια πεφαγυῖα. vbi Eust. ait esse ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχων. Vsus est idē poeta & Il. θ, Ἅρματα δ' ἐν ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια

παμφαίωτα. vbi parietes interpretantur (inquit Cam.) vicinos ostio, qui hoc aperto resplendescant, admisso lumine. Vide plura apud Eustathium de his locis, quibus non eandem omnino expositionem tribuit: vide præterea & Hesychium. Pollux autem ex tragœdia annotat ETIAM Προαύλια ET Αὐλαῖα, pro iis quæ ante ostia, & pro iis quæ supra ostia essent, vt scribit Cam. Pollucis autem verba sunt, (postquam dixit Εὐαύλια παμφαίωτα esse Homero ἃ ἐπὶς θὶ θυρῶν) οἱ δὲ τραγῳδοὶ Προαύλια, τὰ ἔξω θὶ θυρῶν· καὶ Αὐλαῖα, τὰ αὖ ἐπὶ θὶ αὐλῶν. Hesych. προαύλια esse ait τὰ ἔμπροσθεν θὶ θυρῶν, vt ἐπαύλια sunt τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ αὐλαῖαι πύλαι. Idē προαύλιον exp. τὸ προκαίδριον, εἶον προθύρου. Quidam interpr. Αὐλαῖον, Locus editior & à conspectu semotus. Ad alteram autem vocem quod attinet, in ea fit syncope. dicitur enim Προαύλιον, pro Προαυλαίον vt testatur Eustathius quoque, qui etiam exponit προαύλιμα apud Euripidem dicentem γῆς Πελοπίας προαύλιον. In v.l. scribitur προαύλιον esse quicquid ad fores primùm occurrit, vt vestibulum. Cam. apud Eurip. in Hippolyto προαύλιον ait exponi πρόθυρον, id est vestibulum: in Bacchis autem προαύλιος significare Foris obuersans. (AT VERO Προαύλιος apud Euripidem vno quidem in loco exponitur à scholiaste ἔξωθεν τῶ προαυλίου θαλάμου, in hoc Alcestidis loco, Ἐπὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον, Σπίχα προαύλιος, ἐκπεσοῦσα δωμάτων: in altero autem loco qui est in Andromacha, Ἄγαν προαύλιος εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρη, exponitur ἀκαπέφορος, & ἄτιμος, & προχλοῦς: item ἀχρεῖος & προπετής. Quinetiam significari illa voce dicitur ὁ εἰς ὕβριν ἔξω θὶ θυρῶν φερόμενος αἰσχρὸς αἰσχρῶς. Cam. autem ita, Προαύλιος in Alcestide, quæ iam ad lucem amittendam tenderet. nam & Νωθρὸς, vt interpretantur, debilem & deficientem, lumine scilicet, significat. sed procliuitatem seu pronitatem vocabulum notat. vt in Andromacha, Ἄγαν προαύλιος &c.) Vt autem ad Ἐνώπιον reuertar, sciendum est eius significationem sequi & ADVERB. Ἐνωπιδίως, SIVE Ἐνωπαδίως. vtraque enim scriptura extat apud Hom. Od. ϑ, Ὄφρ' ἂν ἄμοτον μὲν μοι ἐνωπιδίως ἰσίδοιτο, Ἄμοτον δ' ἀγνώσας κε κακαῖς ἐπὶ εἵμασι ἔρποι. vbi Eustath. quoque vtramque scripturam agnoscens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ἐνώπα, vnde esse καπνῶπα in Iliade. Exponit autem κατ' ὄψιν: addens sensum esse, ἀντὶ τοῦ θαρσαλεώτερον ὀφθαλμίζουσα καὶ καταπροπύουσα ἐπιγινώσκειν, ἀντὶ δὲ ἠγνόει. sed quum habeamus ὄφρ' in eodem Hom. versu, durè videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. B. ita, Quū ad vultū oculos intēderet, clarè cernebat Vlyssē esse. Exponitur certè ἐνωπιδίως aduerbio ἐναργῶς, itē αὐτόπτης, ab autore breuiū scholiorū. Itidémq; apud Hes. LEGITVR Ἐνωπῶς expositū ἐμφρόνως. quod Ἐνωπῶς aliquis fortitan pro illo Ἐνωπιδίως scriptum esse suspicetur, seu Ἐνωπαδίως.

C. Ἐξώπης, Extra conspectum positus, A cōspectu remotus, seu ab oculis. Eurip. in Supplic. ἢ δόμων ἐξώπης βέβηκε πηδήσασα. Et in Alcest. ἡγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξώπιος. Idem dixit ἐξώπιος δωμάτων ξενῶνας.

C. Μετώπιον vide infrà post Μέτωπον.

C. Παρώπιον, ν, τὸ, Quod oculis circumponitur. Sed peculiariter Quod oculis equorum circūponitur. Παρώπια (inquit Cam.) Obiecta quædam ob oculos equorum, αἰθάλια à quibusdam vocata. Hæc ille: rectè apud Poll. (vnde hæc sumpsit) LEGENS Αἰθάλια, NON καυθάλια. quum illam scripturam & Hesychius comprobet. Dicit autem Pollux fuisse τὰ περὶ τοὺς ὤπας τῶν ἵππων περιβλήματα. Quidam autem exp. Coria quæ ambiunt oculos equorum: necnon vna voce Ocularia equorum. Existimantur autem eadem fuisse VOCATA Αἰθάλια, quòd aduersus solem equorum oculos defenderent. eodémque modo quidam αἰθάλια Dioscoridem appellasse tradunt partes quasdam herbarum, florem à solis iniuria muntientes. idque interpretes non intellexisse qui verterint Floscul um.

C. Παρωπίδες, Oculorum minores anguli quoad tempora spectant: vt & oppositi, qui videlicet ad nares sunt, χαντῆρες vocantur. Gorr. Vide Poll.

Παρωπὶς itidem pro eo quod oculis seu faciei circumponitur. παρωπὶς (inquit Pollux) ἡ καλυπτὴρ τῶν γυναίων προσωπίς. vbi hoc NOMEN Προσωπὶς sunt qui pro eo accipi putent quod vulgo appellatur Cachemez. At Cam. προσωπίδα (inquit) Pollux quasi personam quandam muliebrem esse ait.

C. Ὑπώπιον, ου, τὸ, (q.d. Suboculare) Quod subiacet oculis. Ὑπώπια (inquit Cam.) Ossa iuxta nasum, subiecta oculis. Apud Hom. tamē Il. μ, Νυκτὶ μὲν ἀμφὶ μέλαινα ὑπώπια, exponitur simpliciter τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς μέρη, & προσωπίς.

Ὑπώπιον, Sugillatio sub oculo: species ecchymomatis. Fit autem ex plaga sanguine sub oculū effuso. Iul. Pollux definit τὸ ὑπὸ τοῖς ὤπασι τῶν πληγῶν ἴχνη, id est, quæ sub oculis apparent plagarū vestigia. In v.l. ὑπώπια, Sugillata, Partes circa oculos percussionibus contusæ & liuidæ. Sed in sequentibus exemplis videmus esse ictus quos quis accipit quum contunditur & sugillatur. Aristoph. Vesp. προσβαλὼν προσὶ μὰ λαβὴς ὑπώπια. Laert. in Menedemo, ὁ δὲ τοῖς ζητήσεσιν ὑπομάχοις ἐχρῆτο, θ' ὑπώπια φέρων οἴκαδε. Verùm ὑπώπια interdum dicuntur generalius de qualibet parte corporis sugillata seu cōtusa plagis, vt annotāt schol. Aristoph. & Suidas.

Ὑπώπια, Calli qui oriūtur in manibus eorū qui assidui sunt in opere. Meminit h[abet] significationis Suid.

Ὑπώπιον dicta fuit & thapsia apud Dioscoride: fortasse quòd sugillationibus & contusionibus medeatur. Apud HESYCH. Ὑπωπὶς pro thapsia itidem.

Ὑπωπιάζω, Sugillo eam faciei partē quæ est sub oculis, vel faciē. Aut generalius etiā, Sugillo aliquā corporis partē, & plagis contundo: vt solebant & pugiles pugnis & cæstibus. Laert. Νικοδρόμου χεῖρα θίσας τὸν παγκρατιαστὴν ὑπωπιάσθη, id est Sugillatus est in facie. Bud. Item metaphoricè apud Aristoph. in Pace ciuitates dicuntur ὑπωπιασθῆναι, bello malè acceptæ, & vexatæ, atque adeo afflictæ, in quibus cladium vestigia tāquam plagarum appareant. Paulus quoque metaphoricè dixit ὑπωπιάζειν & δουλαγωγεῖν suum corpus, 1 ad Cor. cap. 9, in fine: pro domare & subigere reluctans, quasi contundendo validis ictibus. Sed ibi legitur etiam ὑποπιάζω, nec non ὑποπιέζω.

Ὑπωπιάζειν, Obtundere aures alicuius. Lucæ cap. 18, v. 5. ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.

Ὑπωπιασμὸς, Sugillatio, Contusio alicuius partis corporis quæ fit ictibus. Et metaphoricè, (sicut ὑπωπιάζειν in loco quem ex Paulo citaui) Eustath. καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφερικῶς ὁ κῦ σωτῆρος.

Composita ex ὤψ in ας desinentia.

C. Λευκωπίας vide suprà post Δευκώπης.

C. Μετωπίας, qui Latinè Fronto, id est Qui lata est fronte: vide post Μέτωπον.

C. Ὀξυωπίας vide post Ὀξυώπης.

C. Παρωπίας huc fortasse referendum est. nam ab hoc nominatiuo singulari videtur esse pluralis παρωπίαι apud Pollucem, quum scribit, καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν ῥίνα [καθοι], ῥαντῆρες καὶ πτηκαί, ὅπερ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὸ δάκρυον ἔχοντες δι' ὑπὸ τοῖς κροτάφοις, παρωπίαι.

De COMPOS. ex ὤψ priore syllaba futuri ὄψω.

At verò Λόψ pro cæco, aliàque de quibus suprà, non ab ὤψ sed potius ab ὀψ priore syllaba futuri ὄψω extimo deriuari. sicut Eustathius NOMEN Λίβοψ esse ait ab αἴθω & ὄπωπα. Si tamen suspectum non sit ὄψ pro ὄψις, possint & inde deduci.

Composita in ωπος terminata.

AT VERO Μέτωπον ATQVE Πρόσωπον, substantiua sunt. (in quibus hic ponēdis ad significationem latius patentē respexi) Est autē Μέτωπον, ου, τὸ, Frons. Sonat autē μέτωπον q.d. Pars faciei quæ est post oculos. perinde est enim acsi diceretur τὸ μετ' τοὺς ὤπας. Nec verò necesse puto credere cum Etymologo posita hic esse præpositionē pro præpositione, videlicet μετὰ pro ὑπὲρ: & vocari μέτωπον quasi ὑπερώπιον. Eodem enim sensu dicitur ὃ μετὰ τοὺς ὤπας quo τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤπας. Hesiod. Theog. Μοῦσος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ. Hom. Il. ο, → ἡ δ' ἐχίλλαινε Χείλωνι, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κωφὸν ἔτυψεν Γαίῃ. Idem Il. ↓. Θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. Obserua autem vtrobique itidem ἐπ' ὀφρύσι post μέτωπον. sed & in aliis locis eadem verba legisse mihi videor. Vtuntur porro hac appellatione & prosæ scriptores. Luc. in dialogo Charontis & Mercurii, & aliorum, dicenti Me-

nippo, βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ πλέον ὀρύων; respondetur à Mercurio, μᾶλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ ἡμῶν ἐτέτμηται, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ τιμαπίων ἑαυτῶν. Habetur autem paulo antè, ὁ τὰς ὀρὰς ἐτροχοῦς, cui subiungitur, ὁ ὅτι πλέφρους. Quinetiam vt Contrahere frontem, & contrà Remittere seu Laxare frontem dicunt Latini, (pro quo & Exporrigere frõtem) ita Græci ὁ μέτωπον αἴρασθαι, item χαλᾶν τὸ μέτωπον. quorum vtrunque apud Aristophanẽ legitur. Ad illud autem αἴρασθαι τὸ μέτωπον pertinet dictum Amphidis comici ἐν ταῖς μετώποις νοῦν ἔχειν pro σπουδαίοις εἶναι. [Plinius in μετωποσκόποις vertit μέτωπον faciem, vt videbis paulo pòst.

Μέτωπον τῆς νεώς (id est frons nauis) metaphoricè vocatur eius prora. Vide Μετωπηδὸν & Ἀντιμέτωπος. [De muro quoque μέτωπον Herodor. dixit vt tradit Cam.

Μέτωπον in acie, Frons, apud Thucyd. Xenoph. & exteros historicos. Xen. ὁ μέτωπον μετώπιζε τῆς τάξεως, explicare frontem aciei, & porrigere, Bud. (Vide & μῆκος φάλαγγος in libello De vocabulis rei militaris) Dicitur autem & ὅτι μετώπου ἴεναι de agmine quod exporrecta fronte incedit. Itidem ὅτι μετώπου ἄγειν. Item ἐν μετώπῳ διαπαξαι, apud Xen. Hellen. 1, παρεπαξαν ἐν μετώπῳ ὡς ἐς ναυμαχίαν.

Μέτωπα dixit Gaza (in interpretatione libri Cic. De senectute) in vitibus, pro articulis vnde oculi exeunt. id est gemmas, vt annotat Bud. afferens hæc illius verba, ὥσπερ ἐπὶ μέτωπα τῆς κληματίδος εἰώθασιν ὁ καλούμενος ὀφθαλμός.

Μέτωπον, de contignationibus asserum, in v.l. sine autore & exemplo.

C. Μετωποσκόπης, Frontis inspector. Vno verbo, Frontispex. (nec enim dubitarim hoc compositoveti, quum similia extent in lingua Latina) Plinius tamen vsus est Græco vocabulo, & quidem ipsum interpretans. lib. 35, cap. 11, vbi scribit de Apelle, Imagines adeo similitudinis indiscretæ pinxit, vt incredibile dictu Apion grammaticus scriptum reliquerit, quendam ex facie hominum addiuinantem (quos μετωποσκόπης vocant) ex iis dixisse aut futuræ mortis annos, aut præteritæ. Animaduerte autem hic Plinium μέτωπον vertisse nõ frontem, sed faciem: tanquam videlicet pars in hoc nomine μετωποσκόπος ponatur pro toto. In vulg. l. exponitur, Qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indèque futura auguratur. Habetur autem Metoposcopus & apud Suetonium in Vespasiano: vbi scribit, Quo quidem tempore aiunt metoposcopum, à Narcisso Claudii liberto adhibitum vt Britannicum inspiceret, constantissimè affirmasse, illum quidem nullo modo, cæterùm Titum, qui tunc propè astabat, vtique imperaturum.

C. Αἰπμάτωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oppositã frontem habens. Xen. de decùrsu militari (id est) ἐκ αἰπματώπου loquẽs, ἔστιν γὰρ τῆς ἴσης τὸ, ἢ αἰπματώπους ἐκπλαύειν ἀπήλοις, χορτὸν, ἢ ἀπλατεῖς &c. Item naues αἰπμάτωποι, quarum frontes inter se sunt oppositæ. Et αἰπμάτωπος, suarum nauium frontes aliis oppositas habens. Xenoph. Hell. 4, ἀλλ' αἰπμάτωπος συνέρραξε τῇ πολεμίᾳ. vbi Cam. Aciẽ obuertit Thebanis. Dicitur autem μέτωπον metaphoricè de nauibus, vt frons à Latinis. de qua significatione admonui & suprà.

C. Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ & ἡ, Latam frontem habens. vt βοῦς εὐρυμετώπους dixit Hesiodus in Theogonia, — ὅν ῥ' βόες ἦλασαν εὐρυμετώπους. Sic autem & Latinus quidã poeta dixit de boue Spatiosa cornua fronte, ad hoc epithetũ (vt suspicor) alludens. Sed homo quoque dicetur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. Pollux, εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς Ἀλκιβιάδης. Est autem εὐρυμέτωπος, Iouis etiam epithetum.

C. Ἰσομέτωπος, ου, ὁ & ἡ, Parem frontem habens, de acie dictum. Apud Xenoph. Hellen. 4, ἰσομέτωποι exæquata fronte. Cam.

Μετωπηδὸν, aduerb. Aduersa fronte. seu Aduersis frontibus. (Quidam verò & Aduersis rostris, pro eodem) vt Thucyd. lib. 2, ἀπὸ σημείου εἰὸς ἄφνω ὑπερέβαλλε τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον, Aduersa fronte nauigabant. Vbi scholiast. scribit μετωπηδὸν πλεῖν, esse κατ' ἀλλήλους πλέειν

quòd prora vocetur μέτωπον. fuerit igitur μετωπηδὸν ἔπλεον, proras obuertebant hostibus. Vulgo autem redditur, Naues dirigebant, propter illam expositionẽ scholiastæ, dicentis esse κατ' ἀλλήλους ἔπλεον. Affertur autem in v.l. & ex Herodoto, μετωπηδὸν βρέψαντες pro In frontem dirigentes. Sed suspicor scribẽdum ῥρέψαντες, & dici μετωπηδὸν ῥρέψαντες, vt à Thucydide ὀπισρέψαντες τὰς ναῦς μετωπηδὸν ἔπλεον. Quid si verò dicamus μετωπηδὸν in illo quoque Thucydidis loco cum ὀπισρέψαντες iungi? Cæterùm legitur & κῦ μέτωπον pro μετωπηδὸν. Itidem autem frontes nauibus tribuit Maro, scribens, — iunctisque feruntur Frontibus.

Μετωπίας, ου, ὁ, Fronto, Cui frons est lata, vt dicitur fuisse Alcibiadi. Vide Εὐρυμέτωπος.

Μετώπιον, ου, τὸ, idem quod μέτωπον, Frõs: vel μεσόφρυον. (vtriusque significationis meminit & Pollux) id est Interstitium inter supercilia. Vtroque enim modo exponitur in isto loco Homeri, Il. λ, Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον οἴξεν ἀκωκὴ Νύξ', οὐδὲ στεφάνη. &c. Sic & Il. π, — βάλε δ' Ἕκτορος ἰθὺς ἰόντα Κίρκης ἰλλὸν ὀδόντα, τό ῥ' ἀγκλὴς Πριάμοιο, ἔπιπτε δὲ ἴλλ' ἐχόντα, μετώπιον ἐξεκάλυπτε. quibus subiungit Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σπιλάδι λίθῳ. Vult autem Eustathius, μετώπιον, si accipiatur pro μέτωπον, esse dictum eadem forma qua ἐσώπιον: vel esse derivatum à μέτωπον, sicut ἴχιον ab ἶχος: nequaquam autem esse diminutiuum. Affertur autem μετώπιον pro μέτωπον & ex Hippocrate in libro De supertæt.

Μετώπιον à nonnullis dictum fuit galbanum, teste Dioscoride. Eodem nomine vocatum fuit & vnguenti quoddam genus in Ægypto, quod Hippocrates Αἰγύπτιον μύρον appellauit, vt scribit Galenus in explicatione vocum Hippocratis. atque sic appellatur propter galbani mistionem. Nam lignum (inquit) in quo galbanum enascitur, μετώπιον vocant. Est igitur μετώπιον tum arboris, tum succi ex ea manantis nomen. Hæc Gorr. Annotatur autem ex eodem Dioscoride μετώπιον pro quodam oleo ex amaris nucibus confecto, cui adhibebatur galbanum. AT VERO Ὑπερμετώπιον Cam. existimat posse verti Frontale.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, Fascia qua deuinciebatur frõs. Hesychius ait esse ἰατρικὸν ὄπιδεσμον, id est medicinalem fasciam.

c.2. Μετωπὶς. ITEM Μετωπιδίον, Frontis pellis. Herodot. Polymnia, μετωπιδία δὲ εἶχον ὅπως τῶν κεφαλῶν, σὺν πολλῷσι ὠσὶ ἐκδεδαμμένα καὶ τῶν λοφίων.

Μετωπὶς ET Μετωπιδίον appellatur etiã id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: Frontale Liuio & Plinio. Dicitur autem eadem forma qua στερνιδίον, Pectorale. Athen. lib 5, ζεῦγος δισχίλιοι, ὁμοίως χρίμασι, χρυσίῳ, μετωπίδας χρυσᾶς ἔχοντες, καὶ αἱ μέσαι στρεπτοὶ, ἔτι δὲ καὶ αἰγίδας περὶ τὰ στέρνα. At μετωπιδίον, sicut & στερνιδίον, in hoc Xenoph. loco habetur. Pæd. 7, εἰ δέοι τινὰ μετωπιδίοις καὶ στερνιδίοις & διαπλοκιδίοις χαλκοῦς [ὡπλισμένους εἶναι.]

Alterũ COMPOSITVM est Πρόσωπον. (q.d. Quod est circa oculos, Pars quæ est circa oculos, ἢ περὶ τοὺς ὠφθαλμοὺς μέρος, vt μέτωπον esse dixi τὸ μετὰ τοὺς ὀφρῦς. Quod autẽ habet Aristot. lib. 3 De part. an. quasi πρόσωπον ἔσπερ, id longius petitũ mihi videtur, vt alia pleraque apud eundẽ quæ ad etymologias spectant) Facies, Vultus, Species oris. aut etiã Os, accipiendo pro vultu. Potest & Aspectus reddi. Gell. lib. 13, c. 28, Sicuti quidã faciẽ esse hominis putant os tãtùm & oculos & genas, quod Græci πρόσωπον dicunt. Pollux, ὃ δὲ ἐστὶ πρὸ μετώπου, (id est, quod fronti subest) πρόσωπον. Hesiod. Erg. Αἰσχρὸν, δίκαιος αἰδέμενος πρόσωπα. Apud Homerum alicubi pluraliter πρόσωπα pro πρόσωπον, quum de vno tantùm homine dicitur. sed Eustathius de heroe dictum putat magnificentius quiddam sonare. (Idẽ dixit Προσώπασι pro προσώποις à NOMINATIVO Πρόσωπας pro πρόσωπον per metaplasmũ) Vtuntur hoc nomine πρόσωπον & prosæ scriptores. X. Pæd. 2, ὡς ἦ εἶδον τὸ πρόσωπον τῷ ἀνδρὸς ἐξεβάλλετο αἷμα. Idẽ Symp. μάλα σφοδρῶς αἰσχυνόμενος τὸ πρόσωπον. Apud eundem, πρόσωπον ἡδέως ἡσθέντος. Thucyd. libro 1, ἐπὶ μὲν τὴν ἠπείρου τὸ πρόσωπον τοῦ πολέμου ἐποιοῦντο, γῆν ἀφ' ἧς ἐπῆλθον. Cicero apud Platonem

προσωπον vertit Os, (accipiēs videlicet hoc vocabulum Os in generaliori signif.) vt videbis p.38 mei Cic.lex. Et vt Latini In os pro Coràm, sic κατὰ πρόσωπον dicunt aliquando Græci, vt apud Diodorum Siculū, κατὰ πρόσωπον δὲ τῶν αἰχμαλώτων κοινολογησάμενος. Synes.epist.67, εἰς εἰ καὶ κατὰ πρόσωπον ἰδίᾳ λίαν ὀδυσσόμενα, συγχωρήσῃ θεός, Obiurgaui seu increpaui in faciem, vel In os. Talis est hic locus Pauli Apostoli ad Galat.cap.2, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην. Exponitur tamen & Coram omnibus, quòd postea dicat ἔμπροσθεν πάντων. Apud Polybiū autem lib.5, ἐπεὶ παρῆσαν οἱ βασιλεῖς ἀμφότεροι καὶ πρόσωπον πρὸς αὐτοὺς πάξεις προσκαλεσάμενος, Camer. vertit Postquam fuere in conspectu ambo reges. Apud eundem libro 1, πρὸς μὲν καὶ πρόσωπον, πρὸς δὲ καὶ νώτῳ προσπίπτοντων, vertit, Quum alii aduersis alii auersis instarent. Illi autem priori Polybii loco subiungit hunc Thucydidis, lib.1, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι γνόντες καὶ πρόσωπόν τι τῷ ἐναντίῳ εἶχον ἐς ὁπλίτας. sed hic καὶ πρόσωπον reddi potius debet A fronte. ¶Sic autem & in acie pro fronte, id est αἱ πρὸ μετώπου. Xen. Pæd.1, καὶ εἴ σοι δοκεῖ φάλαγγος ἄγοντι ἄλλοθεν πῆ ἢ εἰ πολέμιοι φανεῖεν ἢ κατὰ πρόσωπον, πῶς αὖ πάλιν ἄγοις. quæ Bud. vertit, Quòd si in phalangem composito agmine incedēti, aliunde hostilis acies quàm fronte occurrerit, qua ratione obuersam aciem expediat in eos promouere. Sed & nauium vt μέτωπα, sic etiam πρόσωπα vocantur proræ, quòd sint earum velut facies. Dictæ verò sunt & παρειαί. Eust. ¶Aliquando verò Frons ea significatione qua vulgò dicitur frontispicium: apud Pind. Olymp.ode 6, quum dicit cuiuslibet operis πρόσωπον debere esse πλατύν. vbi redditur & Initium. ¶At Πρόσωπα θηρίων apud Theophrast. Plin. vertit Ferarum rostra.

Πρόσωπον, Persona. vt πρόσωπον κωμικὸν, & πρόσωπον τραγικὸν, Persona comica, Persona tragica. Item πρόσωπον κωφὸν, persona muta. quales & apud Homerū, scribēte Eustathio, eum πολλὰ τῷ προσώπῳ σωπῶντα εἰσάγει. Luc. in lib. De calumnia, τρισὶν ἢ ὅταν πρόσωπον, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τῇ δεξιᾷ σείσῃς, καὶ τῇ δεξιᾷ πάλιν, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὁτιοῦν ἐργάσῃ. Atque vt Cicero dicit, Personæ, tempora, actiones, cæteráque propter aliquā causam transferuntur, ita Græcè hic dici πρόσωπα annotat Budæus. Et εἰσάγειν πρόσωπον, vt in illo Eustathii loco: item ὑποκρίνεσθαι πρόσωπον ἄλλου apud Chrysostomū, ἥκει νῦν ἐκεῖνος δίκαιον πρόσωπον ὑποκρινόμενος κρατεῖ. Quinetiā πρόσωπα λέγεται ἀπὸ προσώπου θεοῦ, apud Philonem, Hoc dicitur ex persona Dei. ¶Πρόσωπον (inquit Camer.) significat & personam, quemadmodum Latinè dicitur Pacifica persona. Polyb. ἀλλ' εἴπερ ἦν ἡγεμόνα καὶ πρόσωπον ὡς ἐκεῖνοι ὅτῳ βοηθεῖν αὐτοῖς, ducis personā requirebant. Interdum certè πρόσωπον in Test. nouo refertur ad ea quæ à rhetoribus vocantur personæ attributa, & circūstantias, nimirum qualitates tum animi, tum corporis, tum etiam rerum externarum: vt genus, dignitatem, opes, necnon patriam, siue gentem. Sic Lucas cap.10, versu 21, οἰδαμῶν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον. quam significationē retinet & in compositō προσωπολημψία, vt doctè annotat Beza. adeo vt quum dicit Paul. ad Rom. c.2, οὐ γὰρ ἔστι προσωπολημψία παρὰ τῷ θεῷ, (quæ sonant ad verbum, Non enim est personarum acceptio apud Deum) perinde sit acsi diceret, Homines non metitur Deus ex genere, vel patria, vt eos amplectatur vel repudiet. Idē alibi πρόσωπον docet esse externam speciem, & quam vulgò appellamus apparentiam. (Pertinet autem hæc significatio ad eam quam mox exponam, qua videlicet πρόσωπον pro προσωπεῖον ponitur, id est larua, quæ & persona) Hoc alioqui constat, à Paulo πρόσωπα dici & simpliciter pro ἀνθρώποις, homines, (vt quū Gallicè dicimꝰ, *Il n'y a qu'une personne*, vel *Il y a plusieurs personnes*) 2 ad Corinth.cap.1, v.11. Affertur autē & ex Phocylide πρόσωπον pro homine, vbi dicit, — ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον. Sed hic fortasse nō itidē simpliciter vsurpatur. ¶Πρόσωπον, Persona, id est Larua: alio nomine προσωπεῖον. Lucianus vno eodémque in loco vtrique significationem eandem tribuit. Ad hanc autem pertinet (vti modò dixi) ea qua ponitur pro specie externa, quam vulgò apparentiam appellare consueuimus. ¶Πρόσωπα apud theologos in trinitate pro personis, quæ & hypostases. Greg.orat. εἰς τὰ ὑπαπαντή, ἰδιότητας & ὑποστάσεις & πρόσωπα idē valere ostēdit, scribens, ἣν δὲ ὅτε εἶπα, ἐνίοτε καὶ ἀδιαιρέτως καὶ μιᾷ πρὸς μὲν, καὶ τὰς ἰδιότητας, ἔστι ὡς ὑποστάσεις, ἔστι φίλον καλεῖν, ἔστι πρόσωπα. (ἀδιαίρετα γὰρ τὰ ὀνόματα ζητήματα χρησόμεθα, ἕως ἂν πρὸς τὸν αὐτὸν ἐννοίαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν) ἔστι δὲ, καὶ πρὸς τῆς οὐσίας λέγειν, ἔστ' ἂν ὦσι πρόσωπα. Hinc autem ὁ τρισυπόστατος, SICVT ET τρισυπόστατος, vocatus fuit, vt annot. Bud. ¶Idem verò & ex Suida δία πρόσωπα ψυχῆς dicta fuisse tradit quæ & ὑποστάσεις & ἄτομα & χαρακτῆρες, videlicet ψυχὴν, λόγον, αἵρεσιν. ¶Πρόσωπον denique apud grammaticos Græcos idem quod Persona apud Latinos.

ITEM Πρόσωπος masculino genere pro πρόσωπον Platonem comicum vsurpasse testatur apud Eustath. Aristoph. grammaticus. Hesychius autem HABET Πρόσωπ. Illum verò dativum προσώπασι cuius antè meminī, quidam dixerunt esse ab illo singulari NOMINATIVO Πρόσωπας.

C. Προσωπολήπτης, ου, ὁ, q.d. Qui personas acceptat, pro Qui personarum habet rationem: & inter eas discrimen aliquot statuit. Act. Apost. capite decimo, οὐκ ἔστι πρόσωπον προσωπολήπτης ὁ θεός. ET Προσωπολαπτῶ, Personarum rationem habeo, Personas respicio. Epist. Iacobi capite 2, εἰ δὲ προσωπολαπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε. ITEM Προσωπολημψία, Respectus personæ: quum videlicet magis huic fauemus quàm illi, non ob ipsius rei sed personæ discrimen. Paul. epist. ad Ephes. cap.6, προσωπολημψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ. Quid autem hic significet πρόσωπον, dixi suprà, quū huius nominis significationes percenserē.

c.1. Ἀπροσωπολήπτως, Citra personarum respectū. Epist. Petri 1, cap.1, τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα.

C. Προσωποποιὸς, οῦ, ὁ, Qui personas seu laruas fabricatur. Poll. libro 2, ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν ἔφηκεν ὃν ἡ ἀρχαία σκυροποιὸν ἐκάλει. Itémque lib.4, cap.18, σκυροποιὸς δὲ ὁ προσωποποιός. ΑΤ Προσωποποιία, Personarum confictio, figura est oratoria, quam Cic. appellat personarum fictam inductionem, lib.3 De orat. Morum ac vitæ imitatio, vel in personis, vel sine illis, magnū quoddā habēs ornamētū orationis & aptū ad animos conciliandos vel maximè, sæpe autem etiam ad commouendos: personarum ficta inductio, vel grauissimū lumen augendi. Quint. lib.9, cap.2, Illa adhuc audaciora & maiorum (vt Cicero existimat) laterum, fictiones personarum, quæ προσωποποιίαι dicuntur. Et mox, Ac sunt quidam qui has demum προσωποποιίας dicant in quibus & corpora & verba fingimus. Rutil. Lupus, προσωποποιία fit quum personas iis rebus constituimus quæ sine personis fiunt, aut eorum hominum qui fuerunt, tanquam viuorum & præsentium, actionem ac sermonem deformamus. Aquila, Προσωποποιία est personæ confictio. Hæc figura plurimum in se continet dignitatis, quum remp. ipsam loquētem inducimus, aut defunctos aliquos quasi excitamus ab inferis, & in conspectu iudicis collocantes, oratione hos circundamus. Exempla vide apud vtrunque. At προσωποποιίαι θηρίων καὶ, quæ vulgo moralitates dicuntur. Bud. ET Προσωποποιῶ, Personas fictas induco, Personas fingo, seu confingo. Damasc. οἷδε δὲ ἡ γραφὴ καὶ προσωποποιεῖν, καὶ ὡς ὅτε ἐμψύχων, ὡς τὸ, ἡ θάλασσα εἶδε, καὶ ἔφυγε ὁ Ἰορδάνης.

C. Ἀμφιπρόσωπος, Vtrinque faciem habens. Sic Ianus appellatur à Plutarcho in Numa, qui à Latinis Bifrons, vt à Virgilio. pag.133 meæ editionis, καὶ διὰ τοῦτο πλάττουσιν αὐτὸν ἀμφιπρόσωπον.

C. Ἀντιπρόσωπος, Oppositam faciem habens seu obuersam. Et ἀντιπρόσωποι dicuntur qui ita inter se oppositi sunt vt alter in alterum versam faciem habeat. Athenæus, καὶ τοὺς ἰδιοξένους ἅπαντας καταλιπὼν ἀντιπροσώπους ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμφοίτοις. Et Xenoph. Hellen.6, ἀντιπρόσωποι μαχόμενοι, directa acie præliantes.

C. Ἀπρόσωπος, Qui faciem pulchram non habet. οὐκ εὐπρόσωπος, vt Hesychius expon. ¶Item Qui personā, hoc est laruam, non habet. ὁ προσωπεῖον μὴ χρώμενος, eidem;

¶A grammaticis autē ἀπροσώπα ῥήματα dicuntur quæ à Latinis verba impersonalia.

C. Ἀπροσώπατος, Non personatus. Lucian. Tim. εἰ δὲ ἀπροσώπατον οἰόμενον ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἐπαλλωὶ μὴ ἐντυγχάνοντες, Opinantes videre se faciem non fictam, sed apertam, Existimantes eum personam non habere: de eo qui προσωπεῖον, θεάτρου ἐσχηματίσθαι. Et ἀπροσωπία φύσις, quum quis natiuam & veram alicuius faciē cernit, non fictam & personatam. Basil. in Hexaēm. de Mose, ὁ τῆς ἀπροσωπίας τοῦ θεοῦ λόγος τὸ θεῖον ἐξίστησι τοῖς ἀγγέλοις ἀξιώμασι. quē alii dicūt ἀπρόσωπον τὸν θεόν. Et ἀπροσώπα scripta, in quibus auter ex persona sua docet, nulla persona extrinsecus assumpta: quæ & ἀπροσήγορα. Ammonius initio sui comment. in Categor. Aristot. τῶν συντάγματος τοῦ (videlicet συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους) τὰ μὲν, ἀπροσώπατα καὶ ἀκροαματικά· τὰ δὲ, διαλογικὰ καὶ ἐνσωματικά. in dialogis enim autor ἐπροσωπόπους loquitur, non ἀπροσώπως, hoc est, sub aliena persona, non sub sua. Item ἀπροσωπος ὑποκρίτης, qui sine persona agit. Athen. lib. 10, de Cleone quodam qui cognomento μίμαυλος vocabatur, ὃς ὥσπερ καὶ τὸν Ἰταλικὸν μίμων ἄριστος γέγονεν ἀπροσώπως ὑποκρινόμενος. Sed ἀπροσωπος ὑποκρίτης dici etiā possit qui αὐτὸς ὑποκρίνεται, qui ipse fabulā agit, vt Plut. in Solone, p. 173 mex editionis, ἐδιδάσκετο τὸ θέατρον αὐτὸν ὑποκρινόμενον, ὡς ὥσπερ ἦν πάλαι. Ità aliquis ἀπροσωπος in theatrū induci dicitur, cui sua ipsius facies affingitur. solebant enim οἱ προσωποποιοὶ siue σκηνοποιοὶ τὰς τῶν κωμῳδουμένων ὄψεις εἰκάζειν καὶ σχηματίζειν, siue ὁμοίας προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις. Hermog. ἀπροσώπους εἰσάγειν τινὰς τοὺς κωμῳδουμένους, τὸ νόμῳ ἐπάγεται ὡς ὀνόματι κωμῳδῶν. Præterea dicitur aliquis facere quidpiā ἀπροσώπως, quū ipse coràm, non absens per nuntium aut epistolam facit: quod vulgo In propria persona dicunt. Synes. epist. 144, καθάπερ τὰ μὲν ἀπροσώπως ἀφ' ἡμῶν, ἃ δὲ δι' ὧν ἐκέμισεν ἐπιστολῶν, partim coràm & suis verbis, partim per literas quas attulit. VND. E Ἀπροσώπως, In vel sub propria persona, Coràm. Synes. epist. 139, τὰ ἀπροσώπως αὐτῷ ἐπαγγέλλεσθαι, coràm attrectare. Idē epist. 142. θεὸς ὃν ἀπροσώπως πεῖσαι προσῆκας, quem coràm salutare. Et ἀπροσώπως μάρτυρεῖν apud cōm. Demosth. ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν, id est, in iudicium prodire & testificari B.

C. Δευτεροπρόσωπος, Qui secundæ personæ est. ET Δευτεροπροσωπέω, Sum secundæ personæ. Voces grammaticorum.

C. Διπρόσωπος, Duas habens facies, Bifrons, Biceps. idem cum ἀμφιπρόσωπος, Anceps, vt apud Luc. διπρόσωπος εἰκών, Imago ancipitis aspectus, seu bifrons, qualis Iani bifrontis. de quo Herodianus lib. 1, διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἱδρυται τὸ ἄγαλμα, ἵνα δὴ εἰς αὐτὸν ὁ ἀὴρ αὐτὸς ἄρχηται τε καὶ παύηται. vbi Polit. vertit Biceps imago. Aliam autem rationem affert Plutarch. in Numa cur ἀμφιπρόσωπος fingi solitus fuerit: quam videre poteris p. 135 mex editionis. Ex Galeno autem ad Glauc. διπρόσωπος ἔμπλαστρος affertur pro Biforme emplastrum. Gorr. esse dicit emplastri genus à duplici facie seu colore sic nomi natum, alio nomine διχρωμον.

C. Δυσπρόσωπος, Qui deformi facie est, Turpis aspectu: cui OPPONITVR Εὐπρόσωπος, Pulcher aspectu, Qui formosa facie est. Δηϊδής. Aristoph. Pluto, μισῶ γὰρ ἄνδρα δυσπρόσωπον καὶ κακόν. Anaxandrides apud Athenæum libro 13, de Theolyte meretrice, μιᾷ δυσπρόσωπος καὶ καλὴ γυνὴ ἐνοικεῖ. Et δυσπρόσωπόν τινα ἔρωτα in loco quodam quem Plut. in Polit. præc. citat. Impropriè autem δυσπρόσωπος λόπη dicitur à cumico quodam apud Athen. lib. 7. ¶Item δυσπρόσωπος, Specrosus, Honesti speciē præferens. Demosth. Pro Corona, λόγους δυσπροσώπους καὶ μύθους σκληροὺς καὶ διεξελθεῖν. Et δυσπρόσωπος αἰτία, (inquit schol. Sophocl.) ἡ πικρὰ καὶ δυσχερής. ¶Εὐπρόσωπος dicitur etiam qui hilari & læto vultu est, Qui lætis oculis aliquem aspicit, seu Hilaris aspectu. Soph. Aiace, Ἦ που Τελαμὼν σὸς πατὴρ εἶναί σ' ἔμπα δίχα δείξαι' ἂν εὐπρόσωπος ἡλίκῳ; Vbi schol. ann. εὐπρόσωπος dici pro ADVERB. Εὐπροσώπως, ἱλαρῷ προσώπῳ, Hilari vultu, Læta frōte. ET Εὐπροσωπία, Bonus aspectus, B. ITEM Εὐπρο-

A ωπέω, Aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in epist. ad Ephes. cap. 6, ἵνα μὲν ἐξῇς, ἐκεῖνος ἢ ἀρτὶς τοῖς ἀνθρωπαρεσκοῦσι τοιούτοις, αἰσχύνεται τοὺς σκληροὺς. Vbi nota opponi sibi ἀνθρωπαρέσκους & λυπηρούς. A Paulo autem ἀνθρωπάρεσκοι ἐν ὀφθαλμοῖς dicuntur quibus voluptates corporis placēt, seu Qui voluptatibus corporis acquiescūt, veluti φαιδρῷ προσώπῳ: ad Gal. 6, εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί.

C. Ἐμπρόσωπος, Quem in oculis gerimus. ἐμπρόσωπος ἄλλοις, qui aliis exemplo est & spectaculo. Phalar.

B C. Ἑτεροπρόσωπος, SIVE Ἑτεροπροσωπικός, Qui alius seu diuersæ personæ est. VNDE Ἑτεροπροσωπικῶς, In alia persona seu diuersa. v.l. ET Ἑτεροπροσωπέω, Persona differo. Vsitata grammaticis.

C. Μονοπρόσωπος, Qui vnius solummodo personæ est. vt μυριοπρόσωπος αὐτουμία. qualis est ἐκεῖνος. nec enim pluribus personis accommodari potest, vt αὐτός. VNDE Μονοπροσώπως, Sub vna solùm persona.

C. Ὁμοιοπρόσωπος, Qui eiusdem personæ est. ET Ὁμοιοπροσωπέω, Eiusdem personæ sum.

C Πλατυπρόσωπος, Qui lata facie seu fronte est. Ælian. de murium in Cyrenaica regione generibus, εἰσὶ γὰρ αὐτῶν πλατυπρόσωποι τινές, καὶ αὖ πάλιν ἄλλοις ἴχνη δύς, ὀξείας ἀκαίνης ἴχνεσι. de quibus Plin. Alii lata fronte, alii erinaceorum genere pungentibus pilis.

C. Σεμνοπρόσωπος, Qui grauitatem aliquam vultu præfert. VNDE Σεμνοπροσωπία, Grauis persona, seu Grauitas, Dignitas oris, quæ & σεμνοπρέπεια. ET Σεμνοπροσωπέω, Vultum grauem ostento, Grauitatem vultu seu facie præfero, Grauis videri volo. Aristoph. Nubibus, ἐν ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς. id est σεμνύῃ. Synes. epist. 154, ἃ τὴν δηλα σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὸ τοῦ Ξενοκράτους εἶναι. Agathias l. 2 epigr. Σεμνοπροσωπήσας ἐς σοβαρὸν ὀφρύσι, vultu ad grauitatem compositio.

C. Ταυτοπροσωπικῶς, In eadem persona.

C. Τετραγωνοπρόσωπος, Quadratus aspectu. seu Formam oris quadratam gerens, Qui quadrata facie est.

C. Τειπρόσωπος, Tres habens facies, seu Triceps. Idem cum τρίμορφος. vt ὁ τῆς ἥλιος τειπρόσωπος. Item, In quo tres siue trinæ personæ sunt. Vide Πρόσωπον, col. 1401.

C. Φαινοπροσωπέω, Faciem meam ostendo, & conspiciendum me præbeo: vt ii faciunt qui in publicum prodeunt. φαινοπροσωπῶ Bud. interpretatur In medium prodeo, Non secedo nec publico careo. Vtitur autem eo verbo Cicero in epist. ad Atticum 10, l. 7, Nec enim conquisitores φαινοπροσωπεῖν audent, quum ille adsit contrà, quum dux noster nusquam sit. Et sub finem libri 14, φαινοπροσωπότερον ergo, & ἐπὶ τὸν in castra millies mori melius, huic præsertim ætati. vbi Camer. annotat φαινοπροσωπότερον significare vel Vultum fingendū, vel ante ora hominum versandū esse. Simile huic EST Δεινοπροσωπέω, Terribili vultu seu aspectu sum, Atrocem vultum præfero. Cam. δεινοπροσωπῶν interpr. Vultu esse tristi & minaci.

Προσωπικὸν, Personale. Cui opponitur ἀπρόσωπον, impersonale, apud gramm.

C. Ἀπροσωπίζομαι, Faciem purgo, Faciem sordibus repurgo, Sordes facies abstergo. Pherecrates (teste Poll.) ἀπροσωπίζεσθαι dixit τὸ καθαίρειν τὸ πρόσωπον, scribens, νῦν ἀπροσωπίζεσθαι καιρός. quomodo & ἀπυρίσμα dicitur & ἀπόνιψις & ἐξόμμασις. Hesych. autē ἀπροσωπίζεσθαι exp. ὀνομαλοιᾶσθαι τὸ πρόσωπον: vel ἰσοπλειζεσθαι.

Προσωπεῖα, Personata: pro προσωπίσεις (facta 'cōtractione, & mutato ις in η, more Attico, sicut in οἰκοῦσα & μαλακοῦσα) à masc. προσωπίς. Atticis autem προσωπεῖα dicebatur vas æneum echino simile, leonum bovumve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. vnde & nomen sortitum est. χαλκεῖον ἀγγεῖον, (inquit Pollux) ἐχῖνῳ ὅμοιον, περὶ τὸ στόμα ἔχον προσωπεῖα λεόντων ἢ καὶ βοῶν, ἀφ' ὧν καὶ ὠνόμασται. Hesychio est πολύμυον ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἔχον ὅτι τοῖς χείλεσι προσωπεῖα, ἐν ᾧ πίνεται ἔσπερ.

Προσωπεῖον, SIVE Προσώπιον, ET Προσωπὶς, Persona, Larua: quo modo & πρόσωπον vsurpatur. Poll. lib. 4. de instrumento histrionum, προσωπεῖον, προσωπεῖον, προσωπὶς,

μορμολύκειον, γοργόνειον. Et lib.2, καὶ προσωπεῖον τὸ μορμολύκειον τὸ δι' αὐτὸ καὶ πρόσωπον καὶ προσωπίς. Et mox, τὸ δὲ πρόσωπον, καὶ προσώπιον, ὡς παρὰ καὶ μορμολύκιον. quo loco reponēdū existimo προσωπεῖον, ὡς παρὰ τὸ μορμολύκειον. paulo antè autē, προσωπεῖον, τὸ μορμολυκεῖον. vt innuat dici & προσώπιον & προσωπεῖον, sicut μορμολύκειον & μορμολυκεῖον. reperitur enim in manuscriptis quoque libris tam μορμολυκεῖον quàm μορμολύκειον. at verò μορμολύκιον nusquam inueni. ¶ Dicuntur autem πρόσωπα siue προσωπεῖα, quemadmodum Latinè Personæ, vultus ficti & simulati, quibus vera histrionum facies tegitur, plerunque ἐκπλήττοντες παῖ τὴν ὑπαπειλούμενον ὄψιν, vt obiter in ὄψις & αὐτοπρόσωπος etiam dictum est. Demosthenes De malè gesta legatione, ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτῷ προσωπείου καμάζει, sine persona. Athenæus libro 14, ex Semo Delio, de ἰδιοφάλλοις, Προσωπῶν μεθυόντων ἤρισι. mox ex eodem docet τοὺς φαλλοφόρους προσωπεῖα οὐ καμεῖσθαι, personas non gestare. Hermog προσωπεῖον εἰσάγει, personam inducere. Chrysost. τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, personas detraheptes. Item προσωπεῖον ὑπουκίας, pro Simulatio & quasi persona ficta quam aliquis induerat siue gesserat. Theodorit. Histor. eccles. lib. 3, de Iuliano loquens, τὸ μὲν τῆς ὑπουκίας ἀπέδυσατο προσωπεῖον, τὸ δὲ τῆς δυσκολίας ἐνέδυσατο πρόσωπον. Aliquanto verò antè dixerat, παῤῥησιάσεται μᾶλλον ἢ αἰδεσθήσεται τὴν δυσκολίαν ὑποδύεται, τῆς ὑπουκίας ἀποθέμενος προσωπεῖον. Hesychio προσωπεῖόν est χρῆμα πομπικόν, & ἐν γυναῖ (inquit) καλοῦμεν τὴν γυναικῶν προσωπίδα.

A QVO Πρόσωπις est DIMINVT. Προσωπίδιον, Parua persona seu larua. quod Pollux numerat inter τὰ ἐν γυναικωνίτιδι σκεύη, sicut & Hesych. προσωπίδα. citat autem ex Danaidibus Aristophanis. AT Πρόσωπον ab Hesychio esse dicitur insula quædam Ægypti: Stephano AVTEM Πρόσωπις est Ægypti ciuitas: cuius ἐθνικὸν esse DICIT Προσωπίτης. sic προσωπίτης νομός, præfectura oppidi illius. Plin. lib. 5, cap. 9. FOEMIN. Πρόσωπις. vt προσωπῖτις νῆσος, (eadem quæ Πρόσωπις Steph.) apud Thuc. l. 1, p. 35. de qua vide schol.

SED ET Πρόσωπον eidem Stephano est insula non procul Carthagine: cuius gentile esse DICIT Προσωπίτης, VEL Προσώπιος.

Προσώπιον, SIVE Προσωπίς, à quibusdam dicitur τὸ ἄρκιον, quòd eo veteres in tragœdiis personas sibi conficerent: quamobrem apud Latinos quoque personatæ nomen inuenit. Solebant verò & σαμοφόροι personarum loco quibusdam herbis sibi faciem obtegere, vt Athen. lib. 14, ex Semo Delio refert. Dioscor. lib. 4, c. 107, Ἄρκιον οἱ δὲ προσωπίδα, οἱ δὲ προσώπιον καλοῦσι. Plin. libro 25, c. 9, Quidam arcion, personatam vocant, cuius folio nullum est latius, grandes lappas ferentem. Aliquanto pòst, Persolata quam nemo ignorat, Græci verò ἄρκιον vocant, folia habet minora etiam cucurbitis & hirsutiora, nigroráque & crassiora. Sed & alibi apud eum Persolata habetur.

AT COMPOS. Δυσωπία, (cui & inter aliqua præcedentia locus dari potuit) Pudor qui nos obtueri seu in faciem intueri non sinit eos qui aliquid à nobis postulant. Hac enim aut simili periphrasi vtendum esse puto ad exprimendam Græci huius verbi vim, simúlque ostendendum eius etymum. quæ sanè minimè patere possunt ex vulgatis interpretationibus, quibus δυσωπία dicitur esse Vitiosus pudor, seu Immodicus pudor, aut Immodica verecundia, aut etiam Stupida verecundia, (quæ interpretatio est Erasmi, sicut & duæ primæ) A Budæo autem redditur Verecundatio, & Vehemens oris confusio. Quæ tamen interpretationes nequaquam falsæ sunt: (reuera enim immodicus est ac nimius pudor ille quem descripsi) at falsa est ista quæ additur in vulg. lex. Inutile & pernicioſum silentium. Plut. circa initiū libri quem de hoc δυσωπίας vitio scripsit, ὡς γὰρ τὴν καταφορὰν ἐκείνην [λύπην καίτοι ἔλαττον ποιοῦντες, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ αἰσθάνεσθαι τῶν ἁμαρτημάτων, δυσωπίαν αὐτὴν ἐπονομάζομεν. quæ verba ita vertit Erasmus, Quemadmodum enim καταφοράν [quam Pronitatē aut Putiditatem Latinè possis dicere] definiunt, dolorem in nobis afficientem vt vultū demittamus: sic pudorē adeo nos afficientē vt non audeamus obtueri quos oporrebat, δυσωπίαν appellāt [voce compesita] &c. In quibus verbis vt omittam valde insolentem nobis dari interpretationem vocis καταφορά, Plutarchicā certè descriptionē δυσωπίας minimè assequi videntur, quum ὑπήκοον aptè non redda tur, multo verò minus τοῖς δεομένοις. Hoc enim voluisse Plutarchum dico, Verecundiam (sonat tamen potius αἰσχυντηλία habitum quendam animi ad verecundiam propensi) quæ adeo succumbit iis qui à nobis aliquid petunt, vt eos ne obtueri quidē possimus, vocatā esse δυσωπίαν. Dixerat autem Plut. antea, ὑποβολὴ τὸ αἰσχύνεσθαι, τὸ δυσωπεῖσθαι. διὸ καὶ οὕτω κινοῦσι, ὅταν τινὰ τῶν φοβερῶν τὴν ψυχὴν συνδήγτρεπόμενοι καὶ συνεξαπορεῖν ποιῶσι. Legitur autē hæc vox δυσωπία & in aliis plerisque eius dēopusculi locis: ex quib⁹ est hic, αὐτὸς ὁ τῆς δυσωπίας ἥττων ἡμῶν ἡμῖν ἀπολογήσεται, καὶ μίαν ἡμέραν αἰσχυνθῆναι δοὺς, ἀπολείπει τὸν οἶκον. Cæterùm quum δυς potius difficultatem significet in compositione, hoc in vocabulo non difficultatem solùm, sed impossibilitatem (vt ita dicam) declarat. neque enim est solùm Difficultas intuendi præ pudore; sed significat Non posse intueri, &c. Malè autem Erasmum fingere αἰσχύνη ex quo componat hoc vocabulum, præcedentium compositorum series docet.

Δυσωπία, Difficultas aliquid certò comprehendēdi; recurrente semper addubitatione, vt euenit in rebus dubiis. Philo de mundo, ἅπερ δυσωπίας ἀπηδιφάκησεν ἔοικε τὰς ἐν τοῖς δυσπορήτοις. Bud.

Δυσωπῶ, ῶ, Pudore afficio: sed propriè eiusmodi pudore qui facit vt is à quo aliquid peto, ne obtueri quidem me possit, tantùm abest vt id mihi denegare ausit. (Vnde ponitur pro Exoro, Flecto, Persuadeo) Generaliùs etiā pro Pudore afficio, Pudorem affero. Plut. in Homero, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ. Idem in libro de defectu orac. ἀλλὰ τί μᾶλλον τὸ δυσωπεῖ τὸν ὑπὸ Κατομέρου πεπεμμένον; Quid eorū potissimū te pudore afficit? Quid facit vt te pudeat? Aut etiā resoluēdo per verbū neutrū, Cuius te pudet? Itidémque pass. Δυσωποῦμαι, Pudore afficior, Pudore confundor, Erubesco, Præ pudore oculos auerto, seu oculos attollere nō audeo. Demosth. Phil. 3, καὶ πῶς εἰς τοῦθ' ἥκετε ἅπαντες ὑμᾶς ὁρῶν, οὐκ ὀρρωδῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Plut. ὥσθ' ὁ μὲν Ἐνσίπτῳ ποτέ τινες πρὸς ἀδελφὸν ἔχοντι; μὴ δυσωποῦ, μηδὲ προσέχου σαυτῷ. Vide & suprà in Δυσωπία quæ idem Plutarchus de hoc verbo dicit. Interdum adiunctum casum habet, & quidem vel datiuum, vel accusatiuum: & hunc quidem frequentius. Plut. in Cat. εἰ τοῦτο μὲν δυσωπεῖ μοναρχίαν. Basil. ἀλλὰ δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὸ προσβεβηκός. At verò δυσωπῶ pro Exoro, Flecto, Persuadeo. & δυσωποῦμαι pro Exoror, Flector: (quam significationem ex illa prima nasci docui paulo antè) vt δυσωπῶ τινὰ τοῦτο apud Synes. Et apud Basil. παρακαλέσαι καὶ δυσωπῆσαι. Chrys. ὁ δὲ οὐ μόνον ἐδυσώπησε τοῖς ῥήμασι πείσας. Vide Bud. pag. 688. ¶ Δυσωπεῖν in vul. lex. ex Plut. affertur & pro Sedare: quæ significatio aliquid affinitatis cum illa exorandi & flectendi significatione habet.

Δυσωπῶ, Visum perstringo, Intuitum retundo, Horribili specie terreo. Plut. τὰ δυσωποῦντα τὸν ὄψιν dixit Visum perstringentia, vt res admodum splendidæ (inquit Bud.) Sed obserua, quum addat Plutarchus accusatiuum ὄψιν, part. δυσωποῦντα sonare simpliciter Perstringētia. Vide autem apud eundem Bud. & alia exēpla, pag. 688.

Δυσωπῶ neutraliter positum, Hæreo, Hæsitabundè aspicio, Restito. Item Suspicor, Vereor. Xenoph. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν. Et δυσωπούμενα ῥᾴω apud eundem. Vide plura apud Bud. pag. 688.

Δυσώπησις, ιως, ἡ, (q.d. Pudefactio) Ipsa actio afficiendi quempiam pudore, seu efficiendi vt quis verecundetur. Item exoratio. Et COMP. 2, Ἀδυσώπητος ET Εὐδυσώπητος. Est autem Ἀδυσώπητος, Qui pudore affici nequit, seu confundi, Qui talis est vt non verecundetur. Plutarchus in illo περὶ δυσωπίας libello, τὸ δὲ πρὸς αἰσχρὰ καὶ ἀδυσωπήτους ὄντας ἀποτρέπεσθαι ὡς ἀδυσωπήτῳ χρῆσθαι καὶ χαρίζεσθαι τοῖς αἰσχροῖς αἰσχυνόμενον, ὀρθῶς ἔδοξεν ἡμῖν ἀνόμασθαι τοῦτο τῷ τοιούτῳ ἔοικότως. Accipitur

autem & pro Inexorabilis, Qui flecti nequit, ſicut δυσπαίθεια pro Exorari & Flecti dictum eſt accipi interdū.
ADVERB. Ἀδυσωπήτως, Sine vlla verecundatione, Sine vlla erubeſcentia, Sine vllo pudore, Inuerecundè. Eius exemplum habes in Plutarchi loco proximè præcedente.
CONTR. Ἐυδυσώπητος, Qui facilè pudore afficitur, ſeu confunditur, Qui leui de cauſa verecundatur. Itē Facilè exorabilis. Et ADVERB. Εὐδυσωπήτως, Facilè erubeſcendo, Cum erubeſcentia, ſeu verecundatione quam res leuis affert.

c.2. Καταδυσωπῶ, Idem quod δυσωπῶ, niſi quòd præpoſitio vim aliquam ſignificationi addere videtur. Luc. καταδυσώπησε τὸν θεόν, exorauit. Vide B.p.638.

ΟΦΘΑΛΜΟΣ, οὐ, ὁ, Oculus. pro quo Doricè ὄπλος. ambo autem eiuſdem originis, nimirum ab ὄπομαι, vnde & ὄμμα & ὄψις & ὄπωπα, quæ itidem pro ὀφθαλμὸς vſurpantur. Il.ω, ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Od.κ, Ἐδράκον ὀφθαλμοῖσιν. Odyſſ.ω, — ὄπωπε ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι. Od.ο, ὀφθαλμοῖσι σὺν ὁρῶντο, ſuis oculis videbant. Iliad.ω, τὸν δὲ σὺν ἴσκον ὀφθαλμοῖσιν. Odyſſ.υ Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι, tuis oculis aſpicies. Heſiod. Erg. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, cuncta Iouis cernens oculus. In præcedentibus autem Homeri locis ὀφθαλμὸς emphaticum eſt, ſicut & apud Æſchin. contra Cteſiphontem, ὁρᾶτε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐκείνου λιμῶντας. At Syneſ. epiſt. 6, εἰ πάνυ ὀφθαλμοὺς ἡμᾶς οὐ βλέψεται. Rurſum Hom. Il.ω, Οὐ θαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πιερὶ λάμπετο. Pro quo Od.τ, πὰρ δ' ὀφθαλμοῖσιν δάκρυα. Iliad.π, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμῷ κὰτ' ἀχλὺς. Sic Iliad.υ, κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν. Contrà Il.ε, Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νίφας ἀχλὺς ὥσεν Ἀθήνη. Item Od.η, ὀφθαλμῶν ἄμεσσε, oculis priuauit. Et Odyſſ.α, ὃν ὀφθαλμὸν ἀλάωσεν. Ariſtoph. Nub. ξυστὴν τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Sic Demoſth. Pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος, cui Plutarch. in Alexand. dicit ἐμπεσεῖν καπνὸν βύλος εἰς ὀφθαλμόν. Athen.13, ἐξέκοψαν αὐτῷ τὸν ὀφθαλμόν. Plut. Lyc. de Alcandro, τὸν βασιλεία παραξας τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέκοψαι. Idem in Artoxerxe, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξεκέντησε. (Sic apud Pollucem, ὀφθαλμοὺς κοιλαίνειν, βαθύνειν, κατακωῦν, σβεννύειν: item καταφλύειν, ὑπὸ πυθμένων αἴλλειν, ſiue αἰάσσειν, pro eruere) Idem Symp. 2. πέρωσιν ὀφθαλμῶν. Et apud medicos ὀφθαλμῶν ἔκπτωσις, procidentes oculi. ὀφθαλμῶν τάραξις, oculorum perturbatio. & ὀφθαλμῶν ῥεύματα. & αἱ ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλαὶ, cicatrices in oculis. & αἱ ὠδῖνες ὀφθαλμῶν, dolores oculorum, pro effoſſionibus, (vt inquit Camerarius) apud Herodotum in Terpſichore, de pulchris mulieribus, αἰτίας ἵζειν αἰ ὠδῖνας τοῖσι ὀφθαλμῶν, illas mulieres ibi coram aſſidere, facereque vt oculi ipſis doleant. ſicut ait Phormio Terent. Vin' facere quo tuo viro oculi doleant? At ὀφθαλμοῦ βολὴ apud Muſæū, quod Cicero dicit Oculi coniectus. Et dicitur βάλλειν ὀφθαλμούς, vt Lucr. lactare oculos. In vitio autē Ariſtophanes Nub. πὼ ὀφθαλμὼ δεδάκται, vt apud Plutarchum, ὄμμα δεδακὼς δίκην δίκελλα. vnde δεδακὼς qui diſtortis oculis intuentur, ſeu obliqua tuentur, vt Virg. loquitur. Pingere oculos Græci ὑπογράφειν dicūt. Herodian. lib.5, ὥσπερ τι ὑπογραφόμενος τοῖς ὀφθαλμοῖς, pictis prodibat oculis. vnde apud Philoſtr. epiſt. 39, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί. Item cum epithetis. Athen.13, τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλοις ἦν. Et lib.7, ὀφθαλμοὺς μείζονας ἢ καθ' αὑτὸν ἔχων. Xenoph. Symp. ὀφθαλμοὶ καλοὶ & ὀφθαλμοὶ ὀξυτάτοι, ibidē. | Æſchyl. apud Plut. in Erot. φλέγων ὀφθαλμός. Sic πυρώδεις, igniti & flammei, μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, ſcintillantes & micantes. & αἴγλιοι ſiue αὐγλοῦ ἀφέντες, nitidi ſiue renidentes. λάμποντες, clari. φωσφόροι, illuſtres: ſicut & φωστῆρες ὄμματα. item σέλας ἔχοντες, ſplendentes & θυμηδεῖς, iracundi ac minaces. contrà ἡδεῖς, blandi, & apud Catull. melliti. ὑπογλαυκοὶ ſiue ὑπόγλαυκοι, amabiles: de quibus ὑγρὸς fluere dicitur. Idem oculi ἅλλεσθαι dicuntur, id eſt Salire. præſagientes ſe viſuros quod deſiderant. vt paſtor apud Theocr. in Amaryll. Ἅλλεταί μοι ὀφθαλμὸς μου δεξιός. ἆρά γ' ἰδέω Αἰνεάν. Itē cū præpoſitionibus. Plat. Symp. ὅτι οὐδεὶς ἔστι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα αὐτὰ καθεῖν Σωκράτην, Ante oculos, ſeu In oculis. (cōtrà quidā apud Plut. Ἀπόκρυφον γὰρ ἦν τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, procul ab oculis meis) Poly. 3, ἐπὶ ὀφθαλμῶν ἦλθε τὸ μὴ

γῆρας τὴν ἀπόκρισιν, ante vel ob oculos poſita magnitudine eorū quæ euentura erāt. pro quo dicitur etiā ἐπὶ ὀμμάτων. Sed & ἐν ὀφθαλμοῖς interdū capitur pro Ante oculos, Ob oculos. vt Odyſſ. ϑ, Θαυμάζω δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Et Iliad. μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Ἑκτορίδην, ante oculos meos. niſi quis fortè malit ἐν hīc ſuperfluum eſſe. Et ἐν ὀφθαλμοῖς τίθ dicuntur nō tātùm ea quæ videntur & ante oculos noſtros ſunt ſeu eis obuerſantur, verumetiam quæ magni à nobis fiunt. ſicut & apud Ciceronem, Templum in oculis quotidianóque aſpectu populi Romani poſitum. Idē, Etſi in oculis ſis multitudinis. Idem, Ferebant in oculis hominem. Sic ab Ariſtot. Polit. 7, ἐν ὀφθαλμοῖς τίθ & παρεχέσθαι ſibi opponuntur. Eurip. Medea, Δίκην γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, pro Oculi hominum non rectè iudicant: Cam. Alii ſic, Iuſtitiam non habent mortales in oculis. Et ἐξ ὀφθαλμῶν ἡφανίσθαι dicuntur quæ oculis noſtris quaſi ſubtrahuntur & ἀφανίζονται, vel ab eis abſunt. vt Cicero, Abfuit ab oculis veſtris. Idem de libris, Nunquam ab oculis meis abfuerunt. Herodor. Terpſich. καί σύ μοι οὐδὲν ἦλθες ἐξ ὀφθαλμῶν, neque te videre licuit. Xenoph. Hierone, ἴδοις ἂν ὡς πάντα ἐξ ὀφθαλμῶν σοι ἥξοντα, hoc illi iucundiſſimum futurum ſit ſi a te abeūe liceat. Camer. At ἐπ' ὀφθαλμοῦ θεραπεύειν, pro Oculis obſeruare. Plut. De ſoler. anim. οὐκ ἐν ὄψει, ἀλλ' ἐπ' ὀφθαλμοῦ θεῖς φυλάττωσιν. Cui loco non abſimilis eſt hic Syneſii epiſt. 55, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἔξεστιν, ἕψομαι πομπεύων, oculis vos meis proſequutus ſum. Quū verò εἰς ὀφθαλμοὺς alicui venire dicimur, reddideris potius In conſpectum quàm In oculos. Il. ω, Πᾶς ἴδηλος ὅτ' ἦσθα Ἀχαιοῖς ἐν ἡμῶν εἰς Ἀΐδρος ἐς ὀφθαλμούς, Ibidem, ἐν δ' Ἀχαιῶν Ὀφθαλμοὺς ἔστην. | Xenophon autem ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν vocat domini præſentiā.

At regū ὀφθαλμοὶ dicebantur qui quæ viderent, ad eos referebar, vt ſunt viſores ſiue exploratores, & nūtii. quod hominum genus Plutarch. ἀτίους nominare videtur, de quo ſuprà. Heſychio ὀφθαλμὸς βασιλέως eſt ὁ πεμπόμενος κατάσκοπος. Pollux l.2, ὀνομάζουσι δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὺς βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ ὁρώμενα. Qui verò ὦτα vocabantur, ſunt potius delatores & coryczi, qui ſubauſcultabant quid quiſque loqueretur, & ad regem deferebant. Xenoph. Præd. 8, pag. 124. de Cyro loquens, qui τοὺς ἀπαγγείλαντας ἅτα καιρὸς αὐτοῦ εἴη πλείστου, magnis afficiebat muneribus, πλοῦτόν τε ἐπίκτητον ἀβίωτον καὶ ἀπαρκοῦν καὶ καταβάλλειν τὸ αὐχεῖν τοῖς ἀφελήσασι βασιλέα. ὅθεν δὴ καὶ πολλοὶ ὑπομιμνῆσκον βασιλέως ὀφθαλμοὶ ἢ πολλὰ ὦτα. Dixerat verò paulo antè τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμούς. Itidē Ariſtot. Pol. 3, ὀφθαλμοὺς πολλοὺ οἱ μόναρχοι καὶ πάντων ἀκοὰς, καὶ ὦτα καὶ χεῖρας καὶ πόδας. (Ouidius quoque dixit, An neſcis longas regibus eſſe manus? Plut. Artoxerxe, Ἀρπαγὰς ὁ βασιλέως ὀφθαλμός. Meminit idem Plutar. in libro περὶ πολυφαγμοσύνης, & Lucian. ex lib. περὶ τῶν μισθῶν συνόντων. Ariſtoph. autem ex ambiguo luſit in Acharnenſibus, vbi πρέσβεσι dicentibus, Καὶ νῶν ἄγοντε πομπὸν ξυδάρτα Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν, reſpōdet Δικαιόπολις, — ὦ κάκιστε γὰρ Κόρυζ παράκειται τὸν γὰρ σὸν τὸν πρέσβεως. | Ὀφθαλμοὶ dicebantur etiam quidam comportationum præfecti, quorū curatio erat vt æquabiliter potaretur, quique cœnantibus lychnos ſubminiſtrabant, alio nomine σιτόπλαι appellati, Latinis Modiperatores, vt nonnulli exiſtimant. Vide Οἰνόπλαι.

Ὀφθαλμὸς, Genus deligationis apud Hippocratem, ὁ παρὰ κατ' ἰνσχύν: quod oculo adhiberi conſueuit, vel quum procidentia periclitātur, vel vt quæ impoſita ipſū ſunt, contineantur. Sunt autem variæ huius generis differentiæ in lib. De faſciis explicatæ. Gorr.

Tranſfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς, vt Oculus mētis apud Latinos. Lucian. in vit. auct. τυφλὸς γὰρ ἦν τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν: ad eum qui dicebat οὐχ ὁρᾷ ταῦτ' ἀνὴρ λίχνος τὰ θαυμάσια. | Adhæc à tragicis poetis ſol dicitur αἰθέριος ὀφθαλμὸς, teſte Suida, quem Ariſtophanes αἰθέριος ὄμμα itidem appellat. Latinè dicere queas Lux, ſiue Lumen. Et Pind. Σικελίας τ' ἐσθλὸν ὀφθαλμὸν, Oculus Siciliæ, ſeu Lux & decus. oculis enim in corpore nihil excellentius. Cicero quoque

dixit, Hi duos oculos oræ maritimæ effoderunt. Alibi A villulas suas appellat ocellos Italiæ. Et Catullus, Insularum ocellus. Item Euripides Androm. ὀφθαλμὸς βίου, vitæ lux. Εἷς παῖς ὅδ' ἐμὶ μοι λοιπὸς, ὀφθαλμὸς βίου, vnica vitæ meæ lux & præsidium. Et Soph. Œd. tyranno, μίαν ὀφθαλμός. itidémque in Phœniss. Euripidem dixisse volunt ὄμμα Κιθαιρῶν, pro καλλιστεῦον ὄρος. Latini autē Oculus & Ocellus pro deliciis interdū vsurpāt, vt Plaut. in Pseud. Vbi isti sunt quibus vos oculi estis, quibus vita, quibus deliciæ estis, quibus suauia mellita. Et in Curc. B Bene vale ocule mi. Et in Asin. Dà meus ocellus.

In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina per quæ remi trahuntur, quia oculos orbiculari sua rotunditate referunt. Eust. p. 1931, λέγονται δὲ ὀφθαλμοὶ ῥητορικῶς ἐπὶ τῶν πεπλεόνων αἱ ὀπαὶ ὧν αἱ κῶπαι διείρονται.

Ὀφθαλμοὶ vitibus etiam tribuuntur. Theophr. ἔνια δὲ καὶ ῥιζοῦται ἐσπῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλοῦται δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀφορπήσεως. Quæ sic Plinius, Ægrotant & quum alsere, lasis vredine arconsarum oculis. Aliud exemplum cum eiusdem Plinii interpretatione vide in Ὄζος. In arbore quoque cui inseritur surculus c aliquis, foramen illud cui inseritur, ὀφθαλμὸς dicitur, vt in ἀφορθαλμισμὸς videre licebit. Theophr. De caus. pl. l. 1, cap. 6, de insitione, ἰδίως δὲ (videlicet χάριν ὑγρότητος) ὀφθαλμὸς ἔχων, ἀμύδρως βαθίζων καὶ ἀφ' ὧν ἔχει, ἀποδιδοὺς τὴν οἰκείαν βλάστην.

Ὀφθαλμὸν à Naz. dici etiam primam fontis scaturiginem, annotatur in v.l. At in fluuio ὀφθαλμὸς dici potest τὸ στόμα. os, siue ostium, vt apparet ex iis quæ Nili τυφῶνια appellantur, teste Eust. p. 160, vbi ait, οὐ γὰρ ἁπλῶς τὸ στόμα τυφλόν. ἀλλ' ἐμφαίνει χαρακτὴρ τὸ τυφλόστομα, ὡς δηλαδὴ καὶ ὀφθαλμὸν καὶ στόμα εἰπεῖν τὸ πρὸς ἀνάπλουν. D

Ὀφθαλμὸς dicitur piscis etiam quidam, vt testatur Camerarius, autorem non proferens.

C. Ὀφθαλμοξύλαιον, ου, Oculos iacto, seu conficio. Sic enim Lucr. & Cicero. Ausi etiam Græci fuerunt (inquit Camer.) facere Ὀφθαλμοβολῆσαι, oculos in aliquam conicere amantes.

C. Ὀφθαλμοδουλία, ας, ἡ, Seruitium gnauum & diligens, præsente hero: quasi Seruitus ad oculum. Solet enim E seruos ὁ τῶν δεσποτῶν ὀφθαλμὸς, ad labores acrius subeundos excitare, contrà eius absentia, ignauiores eos reddere. Paul. Eph. 6, iubēs seruos auscultare dominis suis, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλίαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι. pro quo ad Col. 3 dicit, μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, nō seruiētes ad oculum. Sic Gallicè dicitur, *Seruir au doigt*, & *a l'oeil*.

C. Ὀφθαλμοφανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Qui oculis cernitur, seu Qui oculis apparet, Sub oculorum sensum cadens, Oculis patens. ad differentiam τῷ νοητῷ apud Chrysostomum. F Accipitur ὀφθαλμοφανὲς pro eo etiam quod ante oculos est & manifestum. (vt Cicero, Non vti demōstraretur quod ante oculos est) Strabo, ὀφθαλμοφανῆ ταῦτα ἰδιώτῃ οὐκ εὐδιάψαφά ἐστι τῆς μαθηματικῆς σημειώσεως, Quæ vel idiota suis oculis cernere potest, Quæ idiotis quoque manifesta & perspicua sunt. V N D E Ὀφθαλμοφανῶς, Manifestè, Perspicuè, More eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. De sacerd. ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, Manifestè cernere, seu Oculis suis videre, quod Hom. dicit ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. G

C. Ἀντιφθαλμος, ου, ὁ ἡ, Aduersis oculis intuens. Pro Oppositus oculis, Aduersus, ἀντὶς τῆς ὄμμασι, citatur ex Epigramm.

Ἀντιφθαλμία, ας, quod & ἀντωπῶ, Intuentem obtueor. vt exponit Budæus hoc in loco, εἰ ὁ ἀβλεπουῶπις, καὶ αἰδούμενοι ἀντιφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβοήθουν. Gaza in Somnio Scipionis Solem aduersum intueri interpretatus est ἀντιφθαλμῶσαι τῷ ἡλίῳ. Citatur ex Sapientiæ cap. 12, ἀντιφθαλμῶσαι δυνήσεταί σοι, pro Te obtueri. Metaphoricè autem ἀντιφθαλμεῖν capitur pro Obniti, Reluctari. pro ἀντιβαίνειν καὶ ἐναντίοῦσθαι, inquit Budæus, vt vulgò dicunt Oculum erigere, & audacter obtueri. Verbi gratia, si ostendere volumus aliquem esse nobis valde formidabilem, & cogi nos ei cedere, nec audere vllo modo reluctari, dicimus nos non audere oculum H leuare contra illum. Polyb. lib. 1, ἐπέλαβεν Καρπήσας πρὸς δεῖσθαι πρὸς Ῥωμαίους, δι' ἣν αἰπτοφθαλμεῖν δυνήσεται τοῖς πολεμίοις. idem lib. 4, in eadem significatione iunxit præpositioni πρὸς habēti accusatiuum, οὔτ' αὐτὸν δι' αὑτὸν αἰπτοφθαλμεῖν ἐδύνατο τοῖς πρὸς πάρες τῶν πολεμίων. id est Impetum hostium sustinere. Act. Apost. cap. 27, nauis itidem dicitur αἰπτοφθαλμεῖν τῷ φέρομαι, pro Obniti seu obluctari vento.

C. Ἐξόφθαλμος, Qui oculis est prominentibus, seu Cui oculi quasi extant & ὀπτῆρες sunt: oppositum habens κοιλόφθαλμος. Quanuis autem Aristot. hos ἐξοφθάλμους dicat visu esse hebetiore, Xenophon tamen in equis magis probat. τὸ ἐξοφθάλμου quam τὸ κοιλόφθαλμον: in lib. De re equ. τὸ ἐξόφθαλμον τῇ ὄψει ἐγκύρους μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. (Polybius autē (inquit Cam.) transtulit ad euidentiam hoc vocabulum lib. 1. Ῥωμαῖοι δὲ πολὺ μᾶλλον χρῶνται πρὸς, ἀλλὰ τὸ δοκεῖν ἐξοφθάλμου τὴν ἀλήθειαν τῆς Corsicas. Quidam tamē vbi ἐξόφθαλμος interpr. Inconsideratus.

C. Ἐπιφθάλμιος, Oculo impositus, seu Supra oculum situs. Galen. τὰ ἐπιφθάλμια ἐπιδέσεται, partes quæ supra oculos sunt. C O N T R A Ὑποφθάλμιος, Qui oculis subiacet. Plural. ὑποφθάλμια, Genæ, vt nōnulli interpr. Ὑπόπια (inquit Camer.) quæ alio nomine ὑποφθάλμια, ossa iuxta nasum subiecta oculis: fortasse genæ (vt Cic. ait) ab inferiore parte subiectæ leuiterque eminentes. Idē, Nominat Pollux genas ὑποφθάλμιον φενακίν, id est oculorum custodiam. Plinius autem genas vocat quæ Dioscor. Κλίφακες, vt in Ὀφθαλμικὸς videre poteris. Sed inter Κλίφακες & ὑποφθάλμια magnum discrimen est.

C. Ἐπιόφθαλμος, Qui alterum tantùm ex duobus oculum habet: id est Orbus altero oculo: μονόφθαλμος autē, cui vnicum natura oculum dedit, vt cyclopibus. hoc enim discriminis inter hæc duo statuit Ammonius. Quidam apud Plut. in Polit. præc. μὴ ποιοῦσι μονόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. Budæus ἐπιόφθαλμος interpr. Luscus. Idem annotat, in Hippiatria ἐπιόφθαλμος ἵππος vocari equos qui varios oculos habent: quod vitium D E C I T V R Ἐπιοφθαλμία, In Hippiatr. οἱ ἐπιόφθαλμοι τῶν ἵππων ἐκ τοῦ αὐτοῦ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ὅταν γοῦν ὁ ἐπιστρέφων καὶ ὁ ἐπὶ τὰς σκάζει καὶ λείπηται τοῦ τρόπου, οὕτω καὶ οὗτοι τοῦ ὁράματος εἰσὶ δὲ καὶ πυρροὶ, καὶ ἑτερομήδιοι διὰ τὴν ἐπιοφθαλμίαν. His igitur ἐπιόφθαλμοι, siue luscі, dici videntur qui altero oculo minus vident.

C. Εὐόφθαλμος, Pulchros habens oculos, Qui venustis oculis est. Xenophon. Pæd. 8, pag. 122, τυγχάνειν δὲ πως ὀφθαλμοῖς τοιούτοις, ὡς δοκοῦσι μόνοι φαίνεσθαι ἡδέως. Dicūtur autē εὐόφθαλμοι nō tantùm qui pulchros habent oculos, sed etiam qui oculis alienis grati sunt & iucundi aspectu: vt & Eustathius docet pagina 1389, Εὐῶπες, οὐκ ἐξαίσιος εἰ καλοὶ ἢ αἰσχροὶ τὰς ὄψεις, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς ὁρώντων ὀφθαλμοῖς πιθανοὶ, ὡς δῆλον, ὅτι ἦ, Χρυσοῦς ἢ ἄργυρος, καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ δοκοῦντος εὐόφθαλμον τι καὶ ἀστεῖον. Aristot. autē Polit. 2, εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honestum siue bellum auditu, vt Camer. interpr. οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετῆσαι, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον. quem locum quidam sic verterunt, Legem ferre non est tutum, sed solùm primo aspectu quum auditur, apparet bonum. Suidas εὐόφθαλμος idem est C V M Εὔοπτος. quod tamē εὔοπτος passiuè potius capi videtur pro eo qui facilè videtur seu cernitur: Qui est conspicuus. εὐόφθαλμος, inquit, τὸ εὔοπτον. dixerat verò antè, εὔοπτος αἰήρ, καὶ εὐόφθαλμος. V N D E Εὐοφθαλμία, Cum quadam oculorū venustate & gratiâ, seu Decorè, Decenter εὐοφθάλμως, vt Harpocr. exponit apud Antiph. ἐν τῷ περὶ παώνων. quorū pauonum pennis Plinius quoque oculos tribuit, libro 13, cap. 15. Si pauonum caudæ oculos imitentur.

C. Κοιλόφθαλμος, Qui cauis oculis est, Cui oculi in cauo recessu subsident. ὁ κοίλους ἔχων ὀφθαλμούς. Opponitur ei ἐξόφθαλμος quod vide suprà. V N D E Κοιλοφθαμία, Oculorum cauitas. Alex. Aphr. Probl. lib. 1. E T Κοιλοφθαλμάω, Cauis oculis sum. seu Oculi mihi subsident & cauitatem quandam habent.

C. Λευκόφθαλμος, Qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen, de qua Plinius lib. 37, cap. 9, Leucophthalmos, rutila aliàs, oculi speciē cādidam nigrām-

que continet.

C. Μεγαλόφθαλμος. Qui magnis est oculis. Vide sequens.

C. Μελανόφθαλμος, Qui nigris est oculis. In Geopon. de vaccis & bobus, ἀκάλλιστον μεγαλοφθάλμους, μελανοφθάλμους. Pro his Varronis, Obseruare debet vt sint hæ pecudes oculis magnis & nigris.

C. Μονόφθαλμος. Cui vnicum natura oculum dedit, vt cyclopibus. ἑτερόφθαλμος autem is dicitur qui alterutro orbatus est, vt Ammon. tradit. Sic Cratinus μονόφθαλμον vocauit τὸν κύκλωπα, teste Phryn. qui hoc vocabulo pro altero ἑτερόφθαλμος vti vetat.

C. Ξηρόφθαλμος, Siccoculus, vt Plautus in Pseud. loquitur. VNDE Ξηροφθαλμία, Oculorū siccitas. vel poti⁹, Lippitudinis aridæ genus. Sic enim Celsus lib. 6, cap. 6, Est etiam genus aridæ lippitudinis. ξηροφθαλμίαν Græci appellant. neque tument, neque fluunt, sed rubent tantùm, & cum dolore quodam grauescunt, & noctu prægraui pituita inhærescunt. Scribonius Largus interpr. siccam oculorum perturbationem sine tumore. sic enim ille, cap. 4, Collyrium psoricum ad caliginem & aspritudinem oculorum, siccámque perturbationē sine tumore, quam ξηροφθαλμίαν appellant. Act. lib. 7, cap. 2, καληρεσθαλμία ἢ καὶ ξηροφθαλμία καινὸν ὅτι πάσης βλεφάρων καὶ ἀπὸ τῆ ὀφθαλμοῦ. Actuar. libro 2, περὶ διαγν. παθ. cap. 7. ξηροφθαλμία ὅτι δυςκινησία τῆ ὀφθαλμῶν μετὰ πόνου, χωρὶς τινες ὑγρότητος ἐκρύσεως. diuersam autem hanc facit à ῥωμοφθαλμία.

C. Πλατυόφθαλμος, Latos seu amplos habens oculos. At πλατυόφθαλμον, à nonnullis vocatur stimmi, vt Dioscor. tradit libro 5, cap. 99, de stimmi loquens, τῆ τοὶ μὲν εἰσὶ, οἱ δὲ πλατυόφθαλμον, οἱ δὲ λαφθασον ὀνομάζουσιν. Nominis causam Plinius exponit lib. 33, cap. 6, itidem de stimmi siue stibio, Vis eius, adstringere & refrigerare, principalis autem circa oculos. nanque ideo etiam plerique πλατυόφθαλμον id appellauere, quoniam in calliblepharis mulierum dilatet oculos.

C. Σκληρόφθαλμος, Qui durus est oculis, seu Qui dura lippitudine laborat. NAM Σκληροφθαλμία nonnulli interpretantur Lippitudo dura, sicut Celsus ξηροφθαλμίαν esse dicit aridæ lippitudinis genus. Quid autē sit σκληροφθαλμία, definit Paul. Ægineta lib. 3, cap. 22, ἡ μὲν σκληροφθαλμία, σκληρότης καὶ δυςκινησία ὅλου τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἑρύθους. χωρὶς ὑγρασίας. Gorræus σκληροφθαλμίαν esse dicit quum non ipse modò oculus durior est, & ad motum pigrior, dolénsque simul & rubicundus, sed ipsæ etiam palpebræ duriores sunt & rubicundæ, adeo vt nihil vnquam humoris remittant, sed in earū angulis grandes concrescunt paruæ, contortæ & subaridæ, nec facilè post somnum vel aperiri vel inuerti possint propter duritiē. differre autem ἀπὸ τῆς ξηροφθαλμίας sola magnitudine, q̄ quum hæc propter siccitatē, dura etiam necessariò sit, multo tamen quàm illa minus dura sit, & leuiorem dolorem moueat.

C. Τριόφθαλμος, (q. d. Trioculus) Cui tres sunt oculi. Gemmæ nomen, de qua sic Plin. l. 37, c. 11, Triophthalmus cū onyche nascitur, tres hominis oculos simul exprimēs. At τριόφθαλμοι homines qui fingūtur, περατώδεις sunt. Plutarch. περὶ πολυπραγμ. Περὶ τῶν τῆ περάτων ἀγρεῖν αἱ περιφέρονται, τοὺς ἀκεφάλους καὶ τοὺς γαλεάγρας καὶ τοὺς τριοφθάλμους καὶ τοὺς τριοὺτοφάλους καλουμένους καὶ ζητοῦσιν.

C. Ὑγρόφθαλμος, Qui humidis est oculis, Cui oculi fluunt. cui opponitur ξηρόφθαλμος. Ac sicut à ξηρόφθαλμος fit ξηροφθαλμία, ita & ab hoc formari potest ὑγροφθαλμία, Lippitudo.

Ὀφθαλμοειδής, Oculi speciē gerēs. Oculeus autē paulo alio sensu vsurpauit Plautus, vt in Παιδίῳ videre licet.

Ὀφθαλμικός, ή, ό, Ad oculos pertinens, Ocularius. Dioscor. lib. 1, cap. 11, de malabathro, ὠφελεῖ τὰς ὀφθαλμικὰς φλυκταίνας ἁρμόζει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὠτίων, καὶ λεῖον ἐπιχριόμενον. pro quibus Plin. lib. 23, c. 4, Oculorum epiphoris vino expressum vtilissimè imponitur. Et ὀφθαλμικὰς ἐπιχύσεις, oculorū circūlitiones, quas easdē fere cū calliblepharis esse existimat Marcel. apud Dioscor. Et ὀφθαλμικὰ φάρμακα, medicamenta oculorum. nam quod Dioscor. lib. 5, cap. 84, de cadmia dicit, χρησμεύει ὃ ὠφελεῖ μὲν τὰ ὀ-

φθαλμικὰ φάρμακα ἀβοτρυῶδες δὲ ὀνυχίτης καλουμένη, id ita Plinius lib. 34, cap. 10, de Botrytide cadmia, Oculorum medicamentis vtilissima. Interdum ὀφθαλμικὰ absolutè ponitur pro ὀφθαλμικὰ φάρμακα, vt apud eundem Dioscoridem lib. 2, cap. 7, de mitulis, ἰδιαίτερον ἡ πλινθίτης ὡς μόλιβδος, χρησιμεύουσι εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ σὺν μίλτῳ ἐκτήκουσι παχύτητας βλεφάρων, καὶ σὺν χύμει λευκώματα. quæ verba idem Plinius sic Latinè reddidit, Lauantur quoque mituli plumbi modo, ad genarum crassitudines, & oculorum albugines. Ὀφθαλμικὸς vocatur etiam Ocularius medicus, vt Corn. Celsus appellat: ὁ ὀφθαλμῶν ἰατρὸς, Herodoto & Luciano. Vtitur autem eo vocabulo Martialis lib. 8, Hoplomachus nūc es, fueras ophthalmicus olim: Fecisti medicus quod facis hoplomachus. In hoc autem ὀφθαλμικὸς absolutè potito subaudiri potest ἰατρός. Vtitur & Gal.

Ὀφθαλμίδιον, Ocellus. Aristoph.

Ὀφθαλμίας, Plauto piscis ille quem Plin. oculatam nominat. Sunt qui eundem cū μελανούρῳ esse velint. Plin. tamen l. 32, sub finem, diuersos facit hos duos, oculatam & melanurum.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, Oculorum morbus, seu (vt Solinus loquitur) Ocularia ægritudo. Ὀφθαλμία (inquit Gorræus) est inflammatio adnatæ oculorum membranæ. Sed quum dupliciter omnis inflammatio dicatur, (vt scribit Gal. l. 2 ad Glauconem) vna, humida, altera, sicca, propriè dicta ὀφθαλμία, inflammatio humida est. quæ enim sicca est, non simpliciter ὀφθαλμία, sed ξηροφθαλμία nuncupatur. Inflammationem quidem tumor, tensio, dolor, calor, rubórque eius tunicæ testantur: humiditatem verò, tum venarum plenitudo, tum lacrymæ ex oculis manantes. Celsus lippitudinem nominat. Paulus Ægin. libro 3, speciem esse τῆς θερμάξεως prodidit: quo nomine calidæ & humidæ oculorum cum rubore affectiones significāntur. Sed hoc interesse dicit. quòd θερμάξις ab externa quadam causa sit, vt fumo, sole, puluere, oleo: ὀφθαλμία verò non à manifesta modò causa, verumetiam interna, hoc est sanguinis fluxione, excitetur. Pollux (vt in vulg. lex. traditur) ὀφθαλμίαν negat propriè aliquod esse oculorum vitiū, sed eo verbo significari dicit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Plut. De sera numinis vindicta, εἰ πολὺ φλέβα διαφανῆτις ἴνα τῶν ὀφθαλμίαν καθίστων. Idem Sympos. 5, πρὸς ἄλλων νοσημάτων μάλιστα καὶ θᾶττα παρὰ ὀφθαλμίας ἐπιλαμβάνεται οἱ σωφρονοῦντες. Idē de inuidia & odio, καθάπερ ὀφθαλμία, πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκπαθῆ καὶ νοσῶδες. Aristophanes autem ὀφθαλμίαν pro ipsa etiā celeritate vsurpauit, vbi Chremylus dicit, οἶμαι Ταύτης ἁπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, Βλέψαι ποιήσας. ibi enim schol. ὀφθαλμίαν exp. πήρωσιν παντελῆ & τύφλωσιν: propriè ita nominari dicens ἐπὶ τῶν ὀφθαλμοὺς ἀπὸ νοσήματός τινος γενομένων βλάβην.

Ὀφθαλμιάω, Doleo ex oculis, Ocularia ægritudine laboro. Xenoph. Hellen. 2, ἐντυχὼν αὐθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπόντα ἐξ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντα. Plut. De laude propria, εἰ τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοῖς ἀγαν. λαμπροῖς σκιά τινα προβαλλόμενοι. Aristot. Ethic. 10, c. 3, καθάπερ οὐδὲ τὰ τοῖς κάμνουσιν ὑγιεινά. ἢ γὰρ ὑγιεία ἢ πικρὰ, οὐδὲ αὐ λευκὰ τὰ φαινόμενα τοῖς ὀφθαλμιῶσιν, [τὰ] τοιαῦτα οἰκεῖον.] Vbi reddi etiā potest Lippientibus. Rursum Plut. Symp. 7, probl. 5, quū ἀκρατὴς esse dixisset τοὺς περὶ ἐδωδὰς καὶ ἀφροδίσια καὶ πότους ἀσυχοῦντας, eisque νόσους τε πολλὰς καὶ χρημάτων ὀλέθρους συνακολουθεῖν, subiungit, ὡς Θεοδέκτῃ ἐκεῖνον, εἰπόντα, Χαῖρε φίλον φῶς, ὀφθαλμιῶντα τῆς ἐρωμένης φανείσης. vbi quidam volunt, eum licet oculis captum, & qui lucem non intueretur, dixisse tamen φίλον φῶς, Lux mea. nisi fortè Theodectes hic dicitur ὀφθαλμιᾶσαι conspecta sua amica, sicut apud Herodotum in Terpsich. quidam de pulchris mulieribus dicūt, αἰπάς ἰζωδὰς ἀλγηδόνας σὺν ὀφθαλμῶν. Ὀφθαλμιᾶν, (inquit Camer.) non solùm ex morbo, sed etiam aspectu alieni bonī oculos dolere. vt ille dixit apud Terentium, — quo tuo viro oculi doleant. Item, Oculis captum esse, vt Cic. in Verr. 4. Polyb. libro 2, περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιᾶσαντες, oculis capti pulchritudine regionis. Hæc ille. Sunt tamen qui eum nequaquam sequantur in eo

eo Polybii loco interpretando, sed ὀφθαλμῶν accipiãt pro eo quod Cic. dicit Oculos adnicere, (id est ὀφθαλμοὺς ἐπιβάλλειν, oculorum cõiectu appetere) quo sensu dicit Imponere oculos prædiis alicuius, in Pand.

C. ΕΝοφθαλμάω, ῶ, Oculos alicui rei adnicio, seu Oculos in aliquam rem conicio, frui ea desiderans. Pass. ἐνοφθαλμῶμαι, Oculi in me conniciuntur & appetor. Vide sequens Ἐπιφθαλμάω.

C. Ἐπιφθαλμάω, Oculos initicio & concupisco, vt Camer. interpr. Adnicto, vt alii. Videtur autem metaphora sumpta ab iis qui nictu oculisque mulieres appetunt. Poll. lib. 2, καὶ ἐπόφθαλμον, τὸ ὀπτασυμῖν πως· καὶ ἐπιφθαλμᾶσθαι, τὸ ὀπτασυμᾶσθαι, apud Hyperidem. Vbi quum ἐπόφθαλμον exponat ὀπτασυμῖν, & ἐπιφθαλμᾶσθαι, ὀπτασυμᾶσθαι, suspectum aliquis habere potuit ἐπιφθαλμᾶσθαι, & scribẽdum pro eo existimare ἐπόφθαλμᾶσθαι. Nam huius quidem Ἐπιφθαλμάω pro Oculos adnicio & Concupisco vsurpati exempla reperiuntur, illius autem ἐπόφθαλμον nulla mihi inuenire licuit. Plut. Cæsare, ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐπόφθαλμοῦντος, illo oculũ pecunias adiciente, vt Bud. interpr. Idem Plut. in vita Demosth. de Harpalo loquens, καταφυγόντος ὡς αὐτὸν τοῦ Δημοσθένους καὶ μὴ τῶν χρημάτων καὶ τῶν ἀνδραποδιδόντος, οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τοὺς δέκα ἐπόφθαλμίσαντες ὡς τὸν πλοῦτον, ἐκύρωσαν. ¶ Ἐπόφθαλμον Pollux est etiam ὀφθονῶν. Cæterùm pro Ἐπιφθαλμάω in præcedẽti significatione accepto, nimirum pro Oculos initicio, Appeto, vsurpatum fuit ETIAM Ἐπόφθαλμάω. Plut. εἰ δὲ γράφοιτο τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐπόφθαλμίσαντος ὠνίζοντο, oculis in pecuniam adiectis, fremebant eam in ærarium referri. ὀφθαλμὸν ἐπόχοντος. Eud.

Ὀφθαλμίζομαι, idem cum ὀφθαλμιάω, Ocularia ægritudine laboro. Plut. Sympz probl. 2, Λέων ὁ Βυζάντιος ἐπόντος Πασάδου τοῦς αὐτὸν ὀφθαλμιῶντι ὀφθαλμοῖς, Ἀθηναῖε (ἔφη) σκώπτεις ὀνειδίζεις, νύμφαν οὐχ ὁρῶν ὅτι τὸν ὦμον βασταζόντα σου τὸν υἱόν. Quem locum hic eiusdem in libr. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθ. αὑτ. clariorem reddit, Λέων ὁ Βυζάντιος ὑπὸ κύρτῃ λειδορηθεὶς εἰς τὰ ὦμοπλάτων ἀδηνίαν, Ἀθηναῖον (ἔφη) παῖδος ὀνειδίζεις, ὅτι τὸν ὑπὸ φόρων ἡμῶν.

C. ΕΝοφθαλμίζω, Inoculo. Theophr. De caus. plantarum l. 5, οὕτω δὲ τὸ ἐνοφθαλμίσαι δίδοσιν ἐν ὑπὸ πολιόν. διαφορὰν. Et l. 1, c. 6, τὰ δὲ μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν καὶ πλεκτάνας καὶ γωνιάτας. Est autem ἐνοφθαλμίζω, siue Inoculo, Gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partẽ insero, vel Aperto in arbore oculo, cortice nimirum excisо, semẽ includo: vt colligitur ex his verbis Theophrasti loco citato, nimirum lib. 1 De caus. plant. cap. 6, circa finem, ὀρθῶς· ἢ τὶς πλάγιον τῇ ἀρίσῃ ἐνοφθαλμίζει τὸν φλοιόν, τὸ εἴδωμα αὐτὰς ἀπεξύσῃ ὥστε μὴ ἀπεχωρίσθη τὸ μύσφαν. VNDE Ἐνοφθαλμισμός, οῦ, ὁ, Inoculatio. Theophrastus initio capitis paulo ante citati, ἐνοφθαλμίσαι τὸν ὑπὸ τῆς ἐν ἄλλοις ἡλικίαν, οὗ τὸ κῦ τοῦ ἐμφυτείας καὶ τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ. Et mox, καὶ φυτία δέ τις ἢ ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, οὐμόνον ἐπίθεσις. Idem l. 2 Hist. plant. αἱ δὲ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινές εἰσι, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἡλίσεις; . Columella non modò inoculationem vocari scribit, sed & emplastrationem, vt l. 5, c. 11, de tribus insitionum generibus: Vnum, quo resecta & fissa arbor, resectos surculos accipit: alterum, quo resecto inter librum & materiam semina admittit: (quæ vtraque genera veris temporis sunt) tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ emplastrationem, vel (vt quidam) inoculationem. Et l. 11, c. 2. His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis emplastratio vocatur. Plin. tamẽ discrimen facit inter inoculationem & emplastrationem, l. 17, c. 16. at c. 13 inoculationẽ paulo aliter definire videtur quàm Colum. sic. n. ait, Hinc nata inoculatio sutoriæ simili fistula aperiendi in arbore oculum cortice excisо, seminq; includendi eadem fistula sublatũ ex alia. Et mox, Virgiliana quærit sinum in nodo gemmæ expulsi corticis, gemmámque ex alia arbore includit. Quũ verò aliquanto post dicit, Calami exacuto medullam ne nuceat, videtur apud Theophr. in loco quodam paulo antè citato, pro ἀπεξύσῃ legisse ἀπεξώσῃ.

Ο Ὠ Ρ Α, SIVE Ὀπώρη, Ionicè, Autumnus. Eust. verò alicubi exp. τὸ παλαιὸν παῖσιν μέρος τοῦ ἤρους, siue ἡ ὡς τὸ πλεῖστον ὥρα: alicubi τὸ μεταξὺ τοῦ ἦρος καὶ τοῦ φθινόπωρου ὥρας. Od. μ, οὔτ' ἐν ἔαρι ἔστ' ἐν ὀπώρῃ, nec æstate, nec autumno. Od. ξ, Καὶ ἔαρ ἐλθόντος ἢ εἰς ἦρος ἢ εἰς ὀπώρην. Il. ρ. Ὅς ῥα τ' ὀπώρης εἶσιν, autumnus, sicut ἦρος dicitur Vere, & ἤρους a æstate. Dicitur & παλαιὰ ὀπώρη, quod interpretari queas Pomifer autũnus. Od. λ, ἐπὶν ἐλθῃσιν ἦρος παλαιὰ τ' ὀπώρη. Vtuntur & prosæ scriptores pro autumno. X. Hell. 3, ἐπιπλέοντι ἤ τι πίονες ἀξαίωνος ἀπὸ τοῦ πέμπτου χρόνου εἰς ὀπώρας. Aristot. H. A. 8, περὶ τὴν ὀπώραν, autumno, vt Plinium interpretari videbis in Φθινόπωρον. At, ἐπὶ τὴν ὀπώραν apud eundem Bud. interpr. Ante autumnum, Gaza ad æstate. Ibidẽ, ὀπώρας ὥρας, Tempore autumnali, seu Tempore fructuum. Et in l. De mundo, εἴπερ καὶ τὴν ὀπώρας κάλλος, ἡδὺς ὢν ὁ χυλὸς τοῦ καρποῦ καὶ ῥοιᾶς καὶ μήλου καὶ ἀμπέλου, quæ autumni tempore fructum suauẽ fundunt, sed conditu difficilẽ. Vir ὥρας dicitur pro ἐν ὀπώρᾳ, sicut ἤρως pro ἐν ἦρι, itidem vt in loco quodã Homeri paulo antè citato, & in hoc Theophr. Hist. pl. l. 9, c. vlt. ὀπώρας τέμνεται, autumno secantur. Et ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, ineunte autumno. At ἡ ὀπώρα dicitur Extrema ætas, Senescens ætas. Æschyl. apud Aristot. Hist. an. l. 9, c. 4, de vpupa, — ἀπὸ νέας ὀπώρας λωίτ' αὐξηθεῖσα τάχις. dixerat verò paulo antè νέα. Bud. autẽ ὀπώρα interpr. etiam Ætas in loco quodam Aristot. Meteor. quẽ citabo in Μετόπωρον itidémq; Hesychio ὀπώρα est ἥρως. Transfertur & ad ætates hoc vocabulum. ὀπώρα enim maturior ætas dicitur adolescentum, quæ pubertatẽ seu iuuentam præcedit. quã quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Sic accipiunt apud Pind. nonnulli Isthm. Ode 2, ὡς τις ἐὼν καλὸς τέχνᾳ Ἀφροδίτας ἀβρὸν ὑμάσσεται ἀδίσταν ὀπώραν. itidémque apud Horat. lib. 2 Carm. ode 5, — tolle cupidinem Immitis vuæ: iam tibi lividos Distinguet autumnus racemos Purpureo varius colore. Vt sensus sit, Contine animum à cupiditate impuberis adhuc puellæ, quam tibi sequens ætas maturabit. De adulteriore autẽ ætate, & in virilitatis annos seu μετόπωρον inclinante, Ouid. l. Metam. 15, Excipit autumnus posito feruore iuuentæ Maturus.

Ὀπῶραι dicuntur etiam fructus autumnales, seu Poma. Poma autem quum dico, non mala tantùm intelligo, sed & pyra, pruna, vuas, omnes denique molliores corticis fructus: quum Plinius mora etiam & nuces, & Martialis nuces pineas pomorum nomine comprehẽdant. Geopon. lib. 10, ὀπῶραι λέγονται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσαι, οἷον δαμάσκηνα, μῆλα, ἀπίδια, δρυμαικώνια, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ξύλινη πυλίδιον. quibus postremis verbis πυλίδιον denotatur, τὸ ξύλινον κέλυφος ἔχοντα, quæ ligneo putamine tegũntur. Aristot. Hist. an. l. 8, c. 28, ὅτι ὅτ' ἀκρόδρυα, ὅτ' ὀπώρα ἔχρινος. Itidem Galen. ὧν ἡ ὀπῶρα, οἷον ἡ ὄπωρα. οἷον ἡ ἀκρόδρυα. Theophr. De caus. pl. l. 6, c. 6, ὧν τὴν τῶν ὀπώρας πεπανσιν, quum autumnales fructus maturescunt. Similiter & apud Plat. de fructibus autumnalib⁹ dicitur, vt vuis & huiusmodi. Gal. l. 1 De aliment. fac. οὐ καὶ καρυαὶ τ' ὀπῶραι οἷς τὸ κεφάλαιόν τίσι καὶ σφίσουσι μᾶλλον αἱ πέπονες τῶν ὡραίων. Plutar. in Probl. Rom. ὀπώρας μὲν γεύεσθαι τοὺς ἰσημερίας μετοπωρινῆς. Idem Symp. 2, πόρραι τ' ὠμοσιτεῖν. Athen. l. 1, οἱ δ' ὀπώραν τοῦ πότου. Et apud medicos, σύνθεσις δι' ὀπωρῶν, confectio ex fructibus, quæ & ὀπωρικὴ, de qua Gal. lib. 8 τῶν κῦ τῶπος, c. 3. Et ὀπώρα σύφουσα, fructus molliores corticis adstringentes. Aret. De celerum passionum curatione, lib. 2, c. 14, ὀπώλιον σύφουσα, οὖα, μύσπιλα, μῆλα Κυδώνια, καρυαί. Alcman autem κρείσσω ὀπώρας vocat τὸ μέλι, teste Athen. lib. 14. Locum Alcmanis citaui in Ἥβαις. ¶ Est & meretricis nomen & fabulæ Alexidis, vt idem Athen. refert lib. 10.

Quod verò ad hoc vocabulũ attinet, Eust. scribit πὰ ῥαγισμάδη ἐκ τῆς σπῦ. Etymol. autẽ deriuat ὠπὸ τὸ ὤψ, & ἄρα. Itidémque Athen. l. 11, ὀπώρας esse dicit τὰ ἀπ' ὥρας ἔνιοι γινόμενα, ἢ τὰ καρπῶν καὶ αὐξήσεων χωρὶς μόνων.

C. Ὀπωροφύλακιον, Locus reponendis fructibus autumnalib⁹. Vtitur Varro. Plin. Pomarium nominat, vt in Ὀπωροφυλακίου dicetur.

C. Ὀπωροφορία, Poma fero. vt Pomifer autumnus.

C. Ὀπωροφύλαξ, Autumnalium fructuum custos. seu Pomariorum custos, vt Gaza interpr. VNDE Ὀπωροφυλάκιον, Gurgustium & casula τῶ ὀπωροφυλάκου, vt B. exponit, citans ex Isaia. Hesych. exponit καλύβη τῶ φυλάττοντος τὼ ὀπώρα: alii, Tuguriolum ad pomorum custodiam. Plin. verò Pomaria dixit etiã loca pomis seruandis fabricata.

C. Ὀπωρώνης, Qui poma emit & reuendit. Demosth. Pro cor. σῖτα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων ὥσπερ ὀπωρώνης ὁκ τῶ ἀλλοτρίων χωρίων, i. ὀπώρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων, Suid.

C. Ὀπωρινός, οῦ, ὁ, Autũnalis. ὀπωρινὸς ὄμβρος apud Hesiod. Et ὀπωρινὸς βορέης, aliquoties apud Hom. Ab eodem ὀπωρινὸς ἀστὴρ dicitur canicula, quæ τῶ νέα ὀπώρα exoritur, id est senescente æstate. In Epigr. ὀπωρινὸς κύων nominatur, vt ὀπωρινοῦ κυνὸς καύματα, æstus canis autumnalis: vt Valer. Flaccus dicit, — acer Autumni canis. Sed frequentius vocatur Æstiuus canis, vt à Tibullo, quum ait, Vnda sub æstiuum non adeunda canem. à Virg. Æstifer, Georg. 2, — vbi hiulca siti findit canis æstifer arua. Et ὀπωρινὴν δίκης apud Hesych. τὼ ἐν ταῖς ὀπώραις φόβητρα. Ii etiã qui ab autumno nomen sorti sunt, ὀπωρινοὶ vocantur, vt Martial. docet lib. 9, Si daret autumnus mihi nomen, ὀπωρινὸς essem: Horrida si brumæ sidera, χειμερινός. A T Ὀπωρινὸς, οῦ, ὁ, Ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et ὀπωρινὴ, quoddã pharmacum, quod Galen. σκευασίαν δ' ὀπωρῶν appellat. Plin. lib. 24, c. 14, Vnum etiamnum arborum medicinis debetur nobile medicamentum quod oporicen vocant. Fit ad dysentericos stomachique vitia, in congio musti albi lento vapore decoctis malis cotoneis quinque cum suis seminibus, Punicis totidẽ, sorborum sextario, & pari mẽsura eius quod rhus Syriacon vocant, croci semuncia. At ἡ διὰ τῶ ὀπωρῶν apud Gal. recipit mala cotonea x, sorba l, mespila l, μόρα ἑρυθρὰ sextarium vnum, aquæ congios v ii. Sed & aliam eius conficiendi rationem docet.

C. Λάευκόπωρος, Poma seu fructus albos ferens. Epigr.

C. Μεσοπωρία, In medio autumni sum. Dioscor. μεσοπωρίσας τὼ ἐν τῶ ὀπώρα κατὰ τὴν ἀκμὴν ξυλᾶται, medio autũni vigore. B.

C. Μεσόπωρον, ου, τὸ (q. d. Tempus illud quod est post autumnum) Senescens autumnus, & in hyemem inclinans: seu Tempus illud autumni quod collectos autumnales fructus sequitur. vt tempus brumale. Aristot. Meteor. 1, αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μᾶλλον ἔαρος καὶ μεσοπώρου μᾶλλον ἢ θέρους καὶ τῆς ὀπώρας· χειμῶνες δὲ ὀλιγάκις. (quo in loco Bud. ὀπώρας interpr. Æstate: malim ego, Ineunte autumno, vel Ante autumnum: quibus verbis τὸ φθινόπωρον Græcè denotatur) Plut. Symp. 2, ξηροπυρώσεσι γίνονται περὶ τὸ μεσόπωρον. In ætate autem & iuuenili μεσόπωρον dicitur, quum in virilem inclinat, & barba pullulat. Plut. Alcib. οὐ γὰρ (ὡς Εὐριπίδης ἔλεγε) πάντων τῶ καλῶν καὶ τὸ μεσόπωρον κάλλιστον ὄν. quod dictum & in Apophth. Euripidi tribuit, τὸν καλὸν Ἀγάθωνα in conuiuio amplexanti & osculanti ἔδακε φιλοῦντα. VNDE Μεσοπωρινὸς, οῦ, ὁ, Qui extremi & senescentis autumni est. Interdum & Autumnalis. Plut. ἐν μεσοπωρινῆς ἰσημερίας, ante æquinoctiũ autumnale. cui opponitur ἐαρινὴ ἰσημερία, æquinoctium vernum. nam bis æquatur nox diei, vere & autumno, vt Plin. scribit l. 2, c. 29. Et μεσοπωρινὰ ὕδατα apud Athen. Autũnales aquæ. Aduerbialiter autẽ Hesiod. μεσοπωρινὸν ἐμβάλλειν, Autumnales mittere pluuias, seu Sub extremum autumnũ pluere. Sicubi autẽ μεσόπωρον, autũnum, & μεσοπωρινὸν autumnalem reddamus, vacabit præpositio.

C. Φθινόπωρον, ου, τὸ, idem cum μεσόπωρον, id est Senescens autumnus & in hyemem vergens: Bruma, vt nonnullis videtur. ἡ φθινοπωρινὴ ὀπώρα, autumnus senescens & inclinans. vel quia eo tempore ἡ ὀπώρα (id est fructus autumnales) φθίνει, arboribũsque comæ defluunt. Gal. libro 1 ad Glauconem. φθινοπώρου ὡρῶν ἀρξαμένων, ἤτοι δὲ μετοπώρου. Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 49, de auibus loquens quæ vnà cum temporum vicissitudine & mutatione nomen & ipsæ mutant. οἱ αὐτοὶ δὴ καὶ αἱ σουσμηλίδες καὶ οἱ μελαγκόρυφοι· καὶ γὰρ εἰσὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλους. γίνεται δ' ἡ σουσμηλὶς ἀεὶ περὶ τὼ ὀπώραν· ὁ δὲ μελαγκόρυφος ἅμα τῶ φθινόπωρον. Vnde Plinius libro 10, c. 29, Alia ratio ficedulis. nam formam simul colorẽmque mutant. Hoc nomen nonnisi autumno habent: postea melancoryphi vocantur. Vbi obserua eum pro ὀπώρᾳ dicere Autumnum: & pro μετὰ τὸ μεσόπωρον, Post autumnum. id est brumali tempore. Plutar. Symp. 8, ἔοικε δὲ τῶ ὀπωρινῶ ἐφεδρεύειν ἡ γῆρας τῶ φθινόπωρον. Athen. lib. 14 ex Agathocle Cyziceno de connaro arbore, καρποφορεῖ δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἤτοι περὶ τὸ καὶ φθινοπωρινὸν, vere & autumno. Nisi malis, Senescẽte autumno. VNDE Φθινοπωρινὸς, Qui est autumni ad finem vergẽtis. vt φθινοπωρινοὶ θοίνιδες, Athen. lib. 2. At Procl. φθινοπωρινὴ ἰσημερία, quam Plut. paulo antè μεσοπωρινὴν appellat, id est Æquinoctiũ autumnale) Et ὁ φθινοπωρινὸς ἀὴρ, redditur etiam brumalis. Plut. Symp. 8, ὁ δὲ φθινοπωρινὸς ὁπόταν ἀποψυχθῶσι τὰ δένδρα, πολλὴν αἰωμαλίαν ἔχει καὶ ταραχήν. Et φθινοπωρινὰ δένδρα in epistola Iudæ, Arbores extremo autumno marcescentes. hoc est, vnà cum fructu folia etiam & comas amittentes. Vel potius, Quarum ἡ ὀπώρα φθίνει, Quæ fructum quidem aliquem ferunt, sed corruptum & marcidum, qui vel succo nutrimentóque deficiente, vel vermibus exedentibus ante maturitatem decidit: δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα. ἀκειλωθέντα. Insurgit autem ibi oratio, & primùm δένδρα φθινόπωρινὰ, vocat quæ proximè absunt à καρποφόροις siue πλατυκάρποις, deinde ἄκαρπα prorsus, tertiò ἀποθανόντα, postremò ἀκειλωθέντα. A T Φθινοπωρὶς dicitur oliua cõditanea, seu, Quæ in muria cõditur. Apud Suid. φθινοπωρίδα ἐν ἁλὶ νήχεσθαι. Dicitur eadẽ ohua & κολυμβὰς & πικρὶς, quia muriæ in qua conditur innatat: & ἅλμαι, à muria.

Ὀπώριμος, idem cum ὀπωρόφορος, Pomifer, vt καρπιμος idem cum καρποφόρος. seu Autumnalibus fructibus ferẽ dis idoneus. Apud Suidam, πρὸς ἁπαλοὺς ἀβδελίσσεις ὀξὺ πῶμα, οἱ δὲ πλέοι ὀπωρίμων δένδρων ἦσαν.

Ὀπωρίων, idem cum ὀπωρώνης, vt nonnulli volunt, id est Qui autumnales fructus seu poma emit & reuẽdit. Hesych. enim ὀπωρίωνας exponit τοὺς εἰς ὠνουμένους, (vbi subaudiendum ὀπώρας) Qui ὀπώρας emũt vt reuendant: sicut apud eundem, quum NOMEN Ὀπωροφυλάκιον exponit ἡ σκηνὴ ἢ καλύβη τῶ φυλάττοντος, subaudiendum itidem τὼ ὀπώρα.

Ὀπωρίζω, Fructus autumnales seu poma decerpo & colligo. Plut. Pericle, τῶ χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι. agrorum tollens sepes vt ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Aristot. ὀπωρίζειν vsurpauit pro Pomis vesci, vt Gaza interpr. lib. 9, Hist. anim. ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκροφεῖ. Interdum additur præpositio ἀπὸ, vel accusat. rei quæ decerpitur seu colligitur. Laert. in Diog. pag. 288, ἀπὸ συκῆς ὠπωρίζει. Athen. lib. 14. ex Platonis libr. 8 De leg. ὡς ἡ αὖ τῆ γλυκαίᾳ τις ἀγριελαίῳ παφυλεύσῃ ἢ τὴ γλυκαῖα σῦκα ἀποτομαῖς ἰδέαις ὀπωρίζειν ζούλεται. Fut. 2, est ὀπωρίσω. Vnde apud Philostr. in Heroic. ὀπωρεῖν, fructus colligere. Et apud Herodot. ὀπωρισομένους, fructus collecturi seu decerpturi. siquidem perperam in vulgat. lex. ab ὀπωρεῖον deriuatur, exponiturque Decerpentes. Ὀπωρίζομαι, idem cum ὀπωρίζω. Athen. lib. 12, ex Theopompo, Κίμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ τοῖς κήποις εὐθὺς τῶ καρπῶ κατέστησε φύλακας, ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν εἰσιόντες ὀπωρίζωνται καμβάτωσιν ὅ τινος δέονται τῶν χωρίων. quod ijsdẽ propemodũ verbis de eodem refert Plut. Pericle, pagina 185 meæ edit. quæ & paulo antè citaui.

Ὀπωρισμὸς, οῦ, ὁ, Autumnalium fructuum collectio. In v. l. exponitur Arborum fructus. pro quo potius ὀπώρα.

C. Φιλοπωρινὴς, οῦ, ὁ, Qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat. seu Qui poma fructúsque autumnales libẽter comedit. Qui fructibus autũnalibus delectatur. nã ὀπωρίζειν significat etiã Pomis vesci seu fructibus autumnalibus. Pro Pomorũ appetens affertur ex Epigr.

ΟΡΑΩ, ᾷ, Pr. imperf. ἐώρων. Pr. perf. ἑώρακα. (At futurum ὄψομαι mutuatur ab ὀπτάνομαι, de quo dictum fuit suprà) posterius autem AORIST. εἶδον, commodat illi εἶδω, inusitatũ thema, in soluta quidẽ oratione. Hinc fit vt agendo de significationibus verbi ὁράω, afferantur exempla in quibus sit vel illud futurum, vel hoc posterius aoristum tempus. Sed & DE Κατόψομαι idem sentiendum est, cuius compositũ Κατῶψαι habes infrà in Κατοράω. Vicissim AVTEM Ὄψομαι, inusitatũ alioqui, regulãre habet ὄψομαι fut. quod ὀπτάνομαι

deo positum fuit suprà, vnà cum suis compositis, aliisque deriuatis. quare memineris lector (vt hæc sibi mutuas tradant operas) in Ὁράω ad Ὄπτομαι recurrere, in Ἐφοράω ad VERBVM Ἐπίσταμαι, itidémque in cæteris compositis: ac vicissim in Ὄπτομαι ad Ὁράω, in Ἐπίσταμαι ad Ἐφοράω, &c. Ὁράω, Video, Cerno, Aspicio. Hom. Iliad. υ— ἐ δέμεν οὐδὲ γυναῖκα βαθυζώνων Ἀχαιῶν Πείσεσθ' ἐρέων πάλιν. Item ἀνορᾶν τινα, Intueri in aliquem, Respicere ad aliquem. vt Iliad. ξ, & alibi, Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκε ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et ἐσορᾶν εἰς ἀλλήλους dicit apud eundem Odyssea θ, Θαῦμα δ' ἔχε Φαίηκας ἀγήνορας ἐσορόωντας. (Alibi autem dativo sine præpositione vtitur, vt videbis in Ὁράω.) Item cum aduerbiis ὧδε ὧδε & ὅπως, Iliad. σ, — ὁ γὰρ οὕτως ἔρχεται ὧδε καὶ ὅπως. Item cum ὅπ, vt, Iliad. κ, Οὐχ ὁρᾷς ὅπ' ἀὴρ καταπέπταται Ἀργείοισι Τῦχος ὑπερφίαλον πνοιῇ ὑπὸ Διός. Alicubi cū ὡς significante Qualiter: sed & cum οἷος, vt Iliad. τ, Οὐχ ὁρᾷς οἷος καὶ ὁμὸς καὶ ἴσος πέλεται μετὰ πᾶσι; In soluta etiam oratione magnus est huius verbi vsus. Xen. ἡδέως ἀλλήλους ὁρῶσι. Luc. De salt. ἀκούω τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ὠτὸς, οὐχ ὁρῶ μέντοι. Sæpe cū participio, vbi Lat. vterentur infinit. (sed interdū pro Video significāte Cerno, interdū pro Video signif. Animaduerto) Thuc. l. 2, ἀλλ' ἐγὼ ἐκ μὲν τοῦ παρόντος ἐμαυτῷ μαρτύρομαι, εἰ δοκῶ ὁρᾶν τὰ δέοντα, καὶ ἄλλα τε ἱκανὰ ὁρᾶν καὶ ξυμβαίνειν. Xenophon, ὁρῶν ἀλλήλους ὁμοίως πρεσβυτέρους. Item ἐὰν ὁρᾷς πόλιν πᾶσι μᾶλλον θέλουσαν εὐφραίνειν ἢ φίλον κτᾶσθαι. Sic ὁρῶ σε πονοῦντα apud Aristotelem. Interdum cum participio verbi impersonalis, vt ὁρῶ καὶ σοὶ δοκοῦντα δόξαν apud Xenophontem. Necnō cum participii nominatiuo, quum quis de seipso loquitur: vt ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, Eurip. Video me peccare. Sed & cum infinitiuo ex Demosthene, ὁρᾶν δεῖν. Inuenitur & cum ὅπ habente indicatiuum, ficut & in illo Homeri loco paulo antè. resoluitur autem Latinè particula ὅπ cum indicatiuo, in infinitiuum. Additur nonnunquam præpositio εἰς. vt quum dicit Xenophon ὁρᾶν εἰς γῆν, Aspicere in terram, Intueri in terram, Defixos in terram habere oculos. Apud eundē cum ἐπί: vbi ὁρᾶν ἐπὶ ἄλλους redditur Oculos ad alios conuerto. At vero ὁρᾶσθαι Πελοποννησίους apud Thucydidem, quòd Latinè dicitur Spectat, id est Vergit. Reddi etiam potest Versa est, sequendo expositionem Græcam πεφασμένον ἐστί. Tale est παρεσκευασμένον πρὸς Μαίρα ἰδεῖν apud eundem libro 2. Passiuum ὁρῶμαι, Videor. A cuius præterito est participium ἑωρακώς, Visus. Vtitur autē Homerus alicubi voce passiua & in significatione actiua. vt Iliad. α, Κλῦτε δ' ἐγὼν Δαναοῖσι, ἵν' εἰδόμεθ' ἠμὲν ὀνείρους. Et cum dativo ἑωρᾶσθαι. vt Il. ν, ἔστι τις, ᾧ μέγα θάρσος ὑπ' ἐρεσσομένοισιν ὁρᾶται. Et alibi ὁρᾶσθαι ἑωρᾶσθαι.

Ὁράω, metaph. (vt Latinè Video & Perspicio, ad oculos mētis translata) pro Animaduertō, Intelligo, Attēdo, Considero. Quinetiā verbo ἐπίστασθαι redditur ὁράω apud Thucydidem ab eius scholiaste. Interdum autem ὁρᾶν est Expendo, Examinō: quum Demosthenes ὁρᾶν & ζητεῖν de vna eademque re dixerit: scribens in oratione Pro corona, ὁρᾶν πῶς ταῦτ' ἐστὶ καὶ ζητεῖν ἐχρῆν. quū paulo antè dixisset ζητεῖν. Sunt autem qui ἑωρακέναι vbi vertant Considera, & Specta. At verò apud Euripidem hoc verbum cum eadem præpositione alium vsum habet, vbi dicit πρὸς πλοῦν ὁρῶ, pro Animum ad nauigationem attentum habeo, vel intentum, (sicut & Intentos oculos habere dicimur ad rem quampiam: ideóque libenter vtor illa voce) Possit fortassis reddi etiam Animum ad nauigationem conuerto, (& q.d. Mentis oculos conuerto, seu animi) At in vulg. lex. redditur, Specto ad nauigādum, & Propero nauigare. In iisdem affertur ex Xenophonte ὁρᾶν cum solo accusatiuo, eundem alioqui vsum habens quem cum præpositione haberet. siquidem ὁρᾶν τι παῖον, ibi redditur Intēdo ad ferendum. perinde videlicet ac si scriptum esset ὁρῶ πρὸς τὸ παῖον. Sed malim Intentus sum.

Ὁρᾶν interdum pro Do operam, Prouideo. Thucyd. lib. 5, pag. 174. ὁρᾶν ὅπως σωθήσονται οἱ Πελοποννήσιοι. Idem lib. 8, pag. 281, ὁρᾶν ὅτῳ δεῖ πρὸς μὲν αἰσθέσθαι τὰ πραχθέντα. Alicubi & pro Video significāre Cauēs: sequente μή, vel πῶς μή, apud eundem Thucydidem atque alios.

Ὄψις, εως, ἡ, Visus, (accipiēdo pro re quæ videtur) Spectaculum. Xenoph. De re equestri, ὡς καλὸν αἴσθωνται θεαταὶ ἱππικὰ ἐξαπίνης καὶ ἑκάστοτε καὶ ἀκούσματα καὶ παθήματα. Sic Aristot. ἑκάστοτε & ἀκούσματα copulat, Ethicōn cap. 10, ζῷον γὰρ ἑκάστοτε καὶ ἀκούσματι ἥδεται. Interpretor autem nomine Visus masc. gen. potius quàm neutro Visum, quòd hoc de eo sæpius dicatur quod apparet dormienti: at Visus pro eo quod quis etiā vigilans videt, frequens sit, & quidem apud poetas præsertim: ex quib' quidā dixit Turbari subito visu, quod ex illo Xen. loco interpretari possis ἑκάστοτε ἐξαπίνης ἑκάστοτε. Alioqui tamen & neutrum nomen Visum hanc significat alicubi habere non nego.

Ὄψις, ιος ἡ, Visus (pro ipso videndi sensu, seu cernendi sensu, vt Cic. loquitur, qui etiam vocat sensum oculorum) Plutar. De mor. virt. ὡς εἴ τις ἐν νυκτὶ φῶς λύχνου μὴ κατανοήσας ἐπιβάλλοι τῇ ὄψει, θαυμάζοι καὶ οὐ μισοπονηρότερος διὰ μελετήσεως γένοιτο. At in v. l. Visio, Aspectus, sine exemplo.

Eiusdem formationis est nomen COMPOS. Ἀόψια, quod proprie sonat priuationem τῆς ὄψεως, vnde redditur Cæcitas: sed affertur & pro tenebris: sicut loca cæca vocantur à poetis quæ sunt tenebricosa.

Ὀπτός, ή, ό, Visibilis, Qui videri potest, seu cerni. Sed Cicero dicit potius Aspectabilis, & Sub aspectum cadēs, & In cernendi sensum cadēs, & Qui videri potest: itidemque Qui cerni potest. Alicubi verò reddit etiam Qui videtur, & Qui cernitur. Quarum Ciceronis apud Platonem interpretationum locos indicabit tibi meū Lexicon Ciceronianum. Aristot. Polit. 8 περὶ ἑορτὰ inter τὰ αἰσθητὰ numerat, sicut περὶ ἀκοὰς & τὰ γευστά. Xen. Paed. 1, ἀλλὰ αἵ τε κλισίαι, ὧν τὰ ἐκτὸς καὶ ὁπτὰ καὶ ἁπτὰ ἐστὶ τοῖς ἀκούσασι χαριστέα. Inuenitur autem additus & datiuus ὁπτὸς μοί τινι, siue μισθῷ τινι, vt apud Philonem De mundo, ὁπτὸς ἅπασι τοῖς ἐκτός, vt si Latinè dicas Oculis conspicuus.

Contrariam significationem habet COMPOS. Ἀόρατος, Inuisibilis, Non aspectabilis &c. vel Sensum omnem effugiens oculorum, ex Cicerone. nam apud Platonem τὸ μὲν ἀέρος καὶ ὕδατος καὶ πυρὸς καὶ γῆς σώματα πάντα ἑκάστου γένους, ita ille reddit, Animus autem sensum omnem effugit oculorum: at ignis, & aqua, & terra, & aer, corpora sunt, eaque cernuntur. Idē apud eundem philosophum ἀόρατος γένος vertit Oculorum effugit obtutum: item ἀόρατα, Talia quæ cerni non possent. Lucianus copulauit ἀόρατος cum ἀφανὴς & ἄπιστος. Inuenitur ἀόρατος (sicut & ἀβλεπὴς) in actiua etiam significe. pro Qui non videt. Polybius, δύναμαι γοῦν εἰπεῖν ὡς γέγονα ἀόρατος ἀπὸ τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀόρατος πάντας ἀνθρώπους, qui nulla vnquam mala viderūt, seu pericula.

At COMPOS. Δυσόρατος, Qui non facilè videri potest, seu cerni; Visu difficilis, Qui vix cerni potest, Propemodùm oculos fugiens. vt δυσόρατα δίκτυα, Xenophon eiusdem Hipparchico: ὑπὲρ τὰ ἐν τοῖς δυσοράτοις κατεστῶτα, id est, turantur pecudes in his versantes locis vbi non facile cerni possint, seu conspici. Atquum Hesychius δυσόρατον exponit ἀπὸ & ἄτοπον, mihi videtur intelligere eum cuius propter ἀδικίας seu ἀτοπίας odiosus est conspectus, seu infaustus & inauspicatus. qualem significationem habere periculam δυσ in Δυσάνυμος, suprà docui. EVTRAP. Εὐόρατος, Qui facilè cerni potest.

Ὁρατής, Spectator. Qua significatione tamen dicitur potius θεατής.

Ὁρατός, ή, q.d. Visorius. vt ὁρατικὴ δύναμις, Visoria facultas, seu vis. id est, Videndi vis. Plut. De def. or. Ὀφθαλμοῦ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ὁρατικὴ δύναμις, οὗτος δὲ τόπος ἐστὶν ὁρατός. vbi ἔχον δύναμιν ὁρατικὴν est habens visoriam vim, i. præditus videndi vi, seu cernēdi. Interdū verò ὁρατὸς est idem quod ὁρατικὴν δύναμιν ἔχων, Qui videre seu cernere potest, Cernēdi vi præditus. vt apud eundem Plut. in eodem opusculo, ἀκοὴ μὲν ἡμῖν ἐστὶ κρότου καὶ φωνῆς ὁρατικὴ καὶ ἀκουστικὴ χαρακτήρων.

Τὸ ὁρατικὸν in Hippiatria pro pupillæ loco, sede visus: ἀποκαυτέον τὸν ὀφθαλμὸν ἀπέξω τὸ ὁρατικὸν κατέχειν, ὅπερ ἐστὶ κόρη: Plinius visibile vocat actiuè. Bud.

C. Ἀφοράω, ῶ. (tempora formant ἀφωμάλουν, sicut & simplex ὁράω) Respicio, Oculos conuerto ad aliquid, vel Oculos defigo in aliquid. Aor. 2 tanquam ab Ἀπίδω est ἀπῖδον, & partic. ἀπιδών. Cum præpos. εἰς, seu ἐς, vt ἀπιδόντα ἐς βάθος apud Lucianum, Intuita profunditatem, vel Defixis oculis in profunditatem. aut Quum defixit oculos in profunditatem. ‖Vsurpatur etiam metaphoricè de iis quæ oculis mentis cernuntur. vt apud Plutarchum in Lycurgo, ἀφορᾶν εἰς τὰς κακοπολιτείας, Oculos conuerto ad malas reip. administrationes. vel, Mecum considero. Apud eundem, εἰς τὸν ἑαυτῆς φύσιν ἀφορᾶν. ‖Capitur nonnunquam pro Pertineo, eodem planè modo quo apud Latinos verbum Specto. vt apud Alexandrum Aphrod. Probl. 1. 2, ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam, (seu viuendi rationem) spectare, id est pertinere.

C. Διοράω, ῶ, Transpicio. quo verbo reddi à Gaza testatur Bud. addens eo Lactantium vti: sed & Lucretium multo antè vsum esse constat.

Διοράω, Perspicio. vnde διορατικός, Perspicax, inquit Bud. qui διοράω exponit etiam Internosco, Dignosco, Diiudico, Discerno, in isto Isocratis loco in Nicocle, διέχεε καὶ τοῖς ἔργοις ἐλαμπύνετε, ἢ τοὺς μετ' ἀνοίας διαπίνετε. Animaduertendum est autem, quum διορῶ redditur Discerno, eodem planè modo mutari significationem simplicis ὁράω in hoc composito, quo mutatur significatio simplicis Cerno in Discerno.

Διορατικός, οῦ, ὁ, Perspicax, B. ex Damasceno. (pro qua significatione affertur & ex Chrys.) Sed apud Alex. Aphrod. in Top. pag. 14, vertit non simpliciter Perspicax sed Perspicax ad internoscendū: vbi ille scribit, πρὸς τὸ διορατικωτέρους αὐτοὺς ἵστασθαι τῆς ἀληθοῦς.

C. Εἰσοράω, v. ε ι. Εσορῶ, Intueor, Aspicio. Orpheus de Deo loquens, — οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσορόᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Hom. Il. χ. Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅτε τίξεται μάλιστα. Idem Od. ο, Τὸν υἱὸν ἴσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Cui simile est Il. μ, — πάντες δ' ἡμῖν ὡς εἰσορόωσι. Et pass. εἰσοράασθαι, Odyss. γ, Εἰ δή μοι αὖθι πάτης ἰδὲ δάσσεται εἰσοράασθαι. Alibi autem actiuè vtitur: vt Il. φ, Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε ἵππους. ‖At Odyss. υ. Ξεῖν', ἦ δὴ σὺ μάλιστα Ἀχαιῶν εἰσορόωσιν, Eustathius annotat esse ἀφαίρετα ἀντὶ τοῦ ἀφορῶσιν, quod & de verbo Respicere alicubi posse dici existimo.

C. Ἐνοράω, ῶ, Video in. vel, Animaduerto in. vt apud Plutarch. in Romulo, ἐνορᾶν τὸ θεοσεβὲς τὸ παρρησίᾳ, Videns in facie (seu cernēs) animi præsentiam. Sic in Lycurgo, ἐνορᾶν τοῖς νομοθετήμασι τὸ σόφον. Sed additur etiam præpositio, quanuis tam verbo inhæreat. vt apud Demosth. p. 167, ὅτε τινὰ ἐνορᾷ αὐτοῦ μικροψυχίαν ἐντεθεραπευκώς τινι, animaduertisset in eo.

Ἐνοράω σοι, pro In te defigo oculos, In te defixos oculos habeo, Intueor te (in quo verbo itidem includi præpos. In considerādū est) vt ἐνορᾷ σοι apud Xen. Sic δεινὸν ἐνορᾶν καλαζομένους τοῖς παισί, Plut. Publ.

C. Ἐπισκοπέω, ῶ, Intueor, Oculis lustro, seu perlustro. vel simpliciter Lustro, seu Perlustro. Item, Obseruo. Hom. Od. μ, Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Xen. Pæd. 5, p. 79 mox edit. ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλα χρὴ θεραπεύοντα ἐπισκέπτεσθαι καὶ ἐπιμελεῖσθαι τίνα δέοιτο. Idem Pæd. 5, ἐφορωμένους ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα καὶ ἐπισκοποῦντας αὐτούς. Plutar. De def. orac. καὶ τὸν ἐφορᾶν ἐν μέρει καὶ καταθεᾶσθαι. Sed & simpliciter pro Videre, Cernere. pro cuius significationis exemplo affert Budæus ὁρᾶν in hoc Aristidis loco, μόνοι γὰρ οἱ Ἕλληνες τὴν ἑαυτῶν ὑπερεῖδον ἀνελεύθερον ἐκ τῶν μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἀσπόνδων αἰσθόμενοι ἡμερότητα ὁρᾶν. Idem quum hunc Xenophontis locum protulisset, (in quo ἐφορᾶν & ἐπισκοπεῖν pro eodem ponuntur) subiunxit, Est autē ἐφορᾶν, etiam Recognoscere, Recensere, & quod Latini dicunt Inspicere. Vulgò Visitare dicitur. Liuius, Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciēdas. Ex hoc autē Liuii loco quem ille affert, possumus, vt opinor, διορᾶν τὰ πράγματα apud Thucyd. libro 4, (vbi dicit ἐπιδεῖν τὰ μηχανήματα Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα) interpretari ad verbum, Inspicere res. Apud Herodotum tamen ἐπορᾶν τὰ πρήγματα (vbi ionice ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν) exponitur, Administrare res. Dicitur certè ἐφορᾶν & is qui ita res inspicit vt simul earū curam gerat & iis prouideat. Vnde Xen. in loco paulo antè citato ἐφιέναι iūxit cum ἐπιμελεῖσθαι, scribēs ἐφιέναι τε καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Hinc fit vt & prouidentiæ diuinæ tribuatur. Nazianz. ὡς ἐφορᾷ τις οὐδενὸς ἢ ἐμέ τις. Ἐφορατικός, οῦ, ὁ, Peritus inspiciendi res, (ea significatione qua vti Liuium dictum est) ac prouidendi illis. Vel, Aptus ad res inspiciendas &c. Xenoph. τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαι πρός. καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τοῦ ἔργου καὶ ἐξεταστικόν. Vbi animaduerte ἐπιμελητικούς, deinde ἐφορατικόν, sicut in loco eiusdem Xenophontis paulo ante citato ἐφιέναι cum ἐπιμελεῖσθαι. Sed quum addatur genitiuus ἔργου, satis fuerit ἐφορατικόν reddere Peritū inspiciendi, non addito accusatiuo. Quinetiam dixerim potius significare hic ἐφορατικὸν Propensum ad aspiciē dum, & huic rei deditum. Quidam autem interpretantur Diligentem inspectorem.

Ἔφορος, (peculiari quadā formatione) Inspector, Præses. vt ὁ Ζεὺς φίλιος ἔφορος ὅτι τοῦ τῆς φιλίας δικαίου. Philo de vita M. lib. 1, οὗτοι δείσαντες τὸν ἐλευθέριον καὶ ξένιον καὶ ἱκέσιον καὶ ἑταῖρον θεὸν, ὃς τῶν ἁπάντων ἐστὶν ἔφορος. Item ψυχαὶ πόλεων ἔφοροι apud Synesium.

Ἔφοροι vocati magistratus Lacedæmoniorū oppositi regib⁹, vt tribuni plebis cōsulibus apud Romanos, tanquam inspectores eorum quæ ad remp. pertinebāt, & quidem rigida censura aduersus quoslibet qui officio suo deerant, vtentes, vt ex variis variorum historicorum locis cognoscitur, ad quos te remitto. Legimus certè apud Plut. cum alibi tum in Pol. præc. solitos ὑπεξαίρεσθαι τῆς ἐφόρους ipsos etiā reges. Atque adeo licuisse ephoris reges in carcerem conijcere testatur Thucydides lib. 1. Hinc D I C T V M Ἐφορεῖον, Ephororum tribunal, Locus in quo ephori iudicia exercebāt. Legitur apud Plut. in Apophth.

Ab ἔφορος est V E R B V M Ἐφορῶ, Inspector sum, Inspectionem habeo, Sum præses. Luc. οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὸ πρὸς ἐκείνης ἐσοχλουμένη πρὸς ὧν ἐφορῶν, intelligens nimirum πρὸς γάμων. ‖At verò ab ἔφορος nomine magistratuū Lacedæmoniorū deriuatum Ἐφορῶ significat Sum ephorus: vt quum Paus. scribit, Σπαρτιᾶται ἐς πᾶσαν ὧν οὐκ αἰδοίως ἐς τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἐφορεύοντα ἐς ὧν πω, τῷ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. V N D E Ἐφορία, Inspectio. Et peculiariter pro magistratu quem gerebant qui ephori vocabantur. Sed inuenitur scriptum E T I A M Ἐφορεία vnico ι, cum apud alios, tum apud Aristotelem Polit. libro 2, vbi dicit, ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ περὶ τὴν ἐφορείαν ἔχει φαῦλον. ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μάλ' αὐτὴ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἐστι· χειροτονοῦνται δ' ἐκ τοῦ δήμου πάντες, ἐξ ἐπ., &c. Sed non dubiū est, quin deducendo ab ἐφορῶ, scribendum sit ἐφορεία. at ἐφορεία fuerit tanquā ab ipso nomine ἔφορος. Quæ tamē scriptura minus mihi placet, vel eo nomine quòd ἐφορεία & aliam significationem habeat, dicta videlicet ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, seu potius ἀπὸ τοῦ ὁρίων, quasi conterminium dicas. (id enim vocabulum fingere mihi liceat, vel potius, seruata quorundam aliorum analogia, deriuare à nomine Conterminus) Demosth. in Aristocratem, pag. 165, ἀπογράψαι ὅρους ἀγελαίας, ἱππείας, πεδιαίας, τὰ ὁρία· τὰ ὁρίσαι τὰς χώρας. ὁ δ' αὖ γ' ἀποφήσεται εἰ θεὸς χωρεῖ. Itidem verò E T Ἐφέσιοι, Conterminī, vt ex Polluce discimus: apud quem legitur E T I A M Ἐφεσία, quæ numerantur ab eo inter illa quæ sunt extra vrbem.

C. Κατοράω, ῶ, Despicio, i. Deorsum aspicio. vt Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα κατορᾶν. Item pro Perspicio, Lustro oculis, vt Budæus tradit, afferens ex Platone De re pub. lib. 4, ἔγωγε καὶ θυμοῦ κατορᾶν, εἰ τις θεὸς ἐμοὶ ἵλεως, καὶ ἐμοὶ ἕψεσθε, id est (inquit) omni intentione lustra oculis & perspice. Loquitur enim tāquam de venatoribus virgultū ambientibus. Sed accipitur frequentius pro Perspicio oculis mentis seu animi, Animaduerto. Plato de repub. lib. 2, τί τοῦτο οὐ τῇ ψυχῇ τὸ δίκαιον ἱκανῶς κατορᾷς; Aristophanes, ἵνα σὺ πανουργῶν μὴ κατορᾷς σύ. Sic participium κατοπτέον apud Isocratem. Q V I M E T I A M Κατόπτεται pro Perspectum est & deprehensum, ex Platone Budæus affert: qui ab eodem κατορᾶν ponī pro Considerare & æstimare, testatur. Pollux κατορᾶν & κατανοεῖν tanquam synonyma

ponit: atque ITIDEM Καθορατὸς ET Κατανοητὸς. Vt autē καθορᾶν redditur Perſpicere, ſic iſtud καθορατὸς reddi poſſe videtur Perſpicax. A

C.ΠΑΡοράω, ῶ, (ſicut de παροράω antea dictum fuit) Limis oculis aſpicio, Tranſuerſim intueor. Xenophon, ὁ δὲ Αὐτόλυκος κατηλάτει τὸν Καλλίαν· ὁ Καλλίας δὲ παρορᾶν εἰς ἐαυτὸν, ἐῴκει. Eſt etiam Conniuentibus oculis prætereo, vel (vt B. interpretatur) Per conniuentiam trāſmitto, & incuriam. item, Non animaduerto. Subiungitur autem exemplum hoc, in quo tamen habetur vox paſſiua, ex Greg. σοφίσματα πολλοῖς μὲν παροράσθαι, ἡμῖν δὲ καὶ λίαν ἐξητασμένα. Dixit & Ariſtot. Pol. 6, ἐλάττων μὲν ὁ πένης παροράται, πολὺ δ' ἧττον ἁμαρτάνεται, οὐ φθονοῦσιν μᾶλλον ὅτι. Redditur autem παροράω alicubi etiam Videre me diſſimulo. (malè autem in v.l. Diſſimulo, ſine adiectione) vt in iſto Syneſii loco, ὅστις αἰσθοῖτο σωφρόνων ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Sumpta autem ab iis metaphora qui conniuentibus oculis & quaſi per tranſitum aliquid aſpiciunt, aut diſſimulant ſe aſpicere quod aſpiciunt, ponitur παροράω pro Cōtemno, Negligo. Quo ſenſu dicit quidam comicus apud Athenæum, Ἐρῶ δ' ἐγὼ λοιπεῖον, παροράσθω συγγνώμης. Et cum particip. apud Iſocratem in Paneg. καὶ μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν ταῖς πολίμοις ὑπομένοντας ἀπάφεις γιγνομένας. Itidémque paſſiuè Παροράσθαι, Contemni. vnde & AOR. 1, Παρώφθην, Contemptus fui, Cōtemptui ſum habitus, vel neglectui. Cuius particip. παροφθέντα, Demoſth. Philipp. 4, ἅπαντα μὲν οὖν πολλὰ παρορᾶται καὶ παρῳφθέντα ἀπώλεσε Θράκιον. Alicubi verò παροράω paulo aptius redditur Poſthabere, Poſtponere. vt παρεὶδον πάντα ἄλλα. nam quum dico me cætera omnia poſthabuiſſe, declaro me cætera omnia contēpſiſſe præ his vel illis. B

Παροράω, Perperam aſpicio, Perperam video, In aſpectu fallor. vt ſiquis ſolem aſpiciens, πόδιον ex aſpectu eſſe iudicet. Quibus ſubiungit Budæus locum Platonis in quo ἀμβλυώττειν & παροράν copulat. Affert autem Camerarius hūc eiuſdem ſcriptoris in Theæteto, ὅσα τι παρακούειν ἢ παροράν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. vbi interpretatur, Quæ perhibentur falli aut auditus, aut viſus, aut alio quopiam ſenſu. Legitur verò & apud Ariſtotelem in libro De inſomniis, τὸ γὰρ παροράν καὶ παρακούειν, ὁρῶντες ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντες ὀφθείη, οὐ πάνυ ῥᾴδιον. C

Παρόραμα, ατος, τὸ, Quod quis limis oculis aſpexit. Vel, Quod quis conniuentibus oculis aſpexit, & diſſimulans ſe videre. Frequentius autem pro eo quod quis perperam aſpexit, & in quo aſpiciendo falſus fuit & deceptus eius viſus. At in vulg. lexicis datur et ſignificatio quæ eſt potius NOMINIS Παρόραμος, (quo vtitur Plutarch. in Sympoſ.) exponitur enim, Aſpectus obliquus qualis eſt ſtrabonum: (quum tamen παροράν reddatur potius Aſpicere limis oculis) item, Hallucinatio. Additur & tertia ſign. videlicet Contēptus, Deſpectus. accipiendo videlicet pro deſpicientia. D

Παροραμικός, ὴ, όν, Qui tranſmittere ſolet per conniuentiam & incuriam, Qui negligere ſolet. Vel, Qui eiuſmodi eſt vt negligat. vt παροραμικοὶ τῶν συμφόρων dicit Plutar. Symp. l. 7, in fine.

C.ΠΕΡΙοράω, ῶ, Circunſpicio. Xenoph. Pædiæ 3, περιορῶντες ἀλλήλους, Circunſpicientes alter alterum, vel Circunſpicientes ſe mutuò. Thucydides, τοὺς Μιτυληναίους ὑποπτεύσαντες περιεωρᾶσθαι ὑποπόρων ἢ ἐπιπλεόντων. Vbi fortaſſe commodius etiam reddi poſſit frequentatiuo Circunſpectantes. Quidam interpretantur Speculantes. Idem Thucyd. lib. 6, Ἡγοῦμαι μὲν καὶ αὐτὸ περιορᾶν πρατικὸν ὅτι καὶ Ἀθηναῖοι, μέλοντες δὲ ἔτι καὶ περιορώμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπιβουλεύσονται. In cuius loci expoſitione prorſus ab enarratore diſſentio, & errare eum puto: quippe qui περιορώμενοι exponat καταφρονούμενοι, id eſt Contemnentes. nam habet quidem & iſtam ſignificationem hoc verbum, (eámque frequentiſſimè, vt mox docebo) ſed quæ minimè huic loco conueniat, meo quidem iudicio. At contrà ſi vertas hic quoque Circunſpectantes, aptè hoc dicetur de illis quorum à Thucydide fit mentio, qui nimirum dubio erant animo & hæſitabant. Sic Cicero Tuſcul. 1, Dubitans, circunſpectans, hæſitans. (Aliter περιοράω pro Circūſpectare, id in quo ſpem habeas. Budæus pag. 1064 ex Iſocrate) Ab illa autem ſignificatione manaſſe crediderim eam quæ ex eodem Thucydide affertur, videlicet qua ponitur περιοράω pro Refugere. At verò quod ex eodem citatur τῆς Μένδης περιορώμενος, (ſi mendo caret locus) exponitur Quū reſpectu Mendæ tangeretur. Ex Plat. autem pro Conſpicere, ſimpliciter, ep. 7, καὶ αὖ ἐς τὴν περιοράσθαι ἐκπορεύσομαι, ὡς ἂν μὴ σκληρῶν, ἀλλὰ μαλθακῶν Διονύσου πάλιν ἀπήγαγε. E

Περιοράω, Sino, Permitto. Exponitur etiam Contemno, Negligo. ſed malim hæc duas ſignif. in vnam velut conflando, interpretari, Sino vel permitto per neglectum, ſeu ex neglectu. id eſt, quòd negligam. vt apud Iſocr. ὑβριζόμενον περιορᾶν, Sino affici iniuria, quòd eum negligā. vel, Adeo eum negligo, vt affici iniuria ſinam. Poteſt verò reddi & Suſque déque fero. Cam. vertit περιορᾶν Negligere, ſeu Negligenter ferre, proferens hunc Plat. locum De leg. lib. 11, ἐάν τε σοῦ δοῦλον, ἐάν τε ἄλλου καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. Idem vertit, Videre & pati, in iſto Iſocr. loco in Paneg. καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοὺς βαρβάρους οἰκέτας ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δ' ὁρᾶν τοσούτους τῆς συμμαχίας περιορᾶν αὐτοὺς δουλεύοντας, rempublicam autem tot ſocios videre & pati eſſe in ſeruitute illorum. Iungitur autem frequentiſſimè participio, (vt in iſto Iſocr. loco vides, & in illo eiuſdem qui paulo antè citatus fuit) Xen. ἡ πόλις περιορᾷ τοὺς οὐ ποιοῦντας, χαλεπὸν οὐκ ἀποδιδόντα. Plato De rep. lib. 1, κορυζῶντα περιορᾷ. Plut. Solone, ὅσους ἐθέλοντα πρίασθαι περιεῖδε. Et cum partic. paſſ. vt apud Xen. χαλεπὸν ὅτι τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους. Sic Ariſtoph. περιορᾷ ἀσπὶς διαφθειρομένους. Idem, περιορᾶς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον. Nec ſolùm cum præſenti, ſed etiā cum aoriſto, vel præterito, vt Thuc. 3, καὶ μὴ περιιδεῖν ἀπολωλότας. Iſocr. μὴ περιίδητε τὴν αὑτῶν φύσιν ἅπασαν διαφθαρεῖσαν. Herodianus lib. 2, τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιιδεῖν ἐρρίμμένην. Sed iūngitur interdū (multo quidē rarius) infinitiuo: cuius conſtructionis exempla hæc ex Thucyd. afferuntur in v.l. εἰδὲ ἐπὶ αἰ περιορᾷ σύδεν. &, περιορᾷ γὰρ τιμωρεῖσθαι. At cum ſolo nomine accuſatiui caſus habetur & in iſto Ariſtoph. loco in Nubibus, ἀλλ' οἱ περόντα μ' ὀφείλεταί μ' ὀβολοὺς Μεγακλείους αἰτιῶν. Apud Thuc. legitur aliquoties & ſine adiectione accuſatiui, (ſed quem videtur reliquiſſe ſubaudiendum) atque apud eum redditur etiam Pro nihilo ducere, ſeu habere.

C.ΠΡΟοράω, ῶ, Ante me video, Ante me cerno: nam Thucyd. pro eodem dixit προορᾶν, & ἰδεῖν τι πρὸ αὑτοῦ. Cui ſignificationi primum ideo locum tribuo, quòd in προοράω pro Præuideo, (ea ſignif. qua dicitur Præuidere futura) metaphoricum ſit ὁράω. quum alioqui multo frequentiorem eſſe hanc ſign. verbi προοράω non ignorē. Sed affertur & ἀπὸ προορώσης ὀφθαλμοῦ ex Xen. vbi προορᾶν eſt Præuidere, vt Virg. dicit Præuidere ictum venientem. In altera autem verbi Præuideo ſignific. apud eundem, Pæd. 8, ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπου ψυχῇ πάνυ δήπου θειότατόν τι καὶ παφαίνεται, καὶ τότε τὴν μελλόντων προορᾷ. τότε γὰρ ὡς ἔοικε, μάλιστα ἐλεύθερόν ἐστι. (vbi tamē Cic. maluit vti verbo Proſpicere, ita vertens hunc locū, Atqui dormientium animi maximè declarant diuinitatē ſuā. Multa. n. quum remiſſi & liberi ſunt, futura proſpiciunt) Ex eodē, ἄλλα προορᾷ τοῖς μέλλουσι. Itē, προορᾷ τὶ καιρὸς ἦν, &c. Et l. 2 Pæd. πάνυ προεῖδον ὡς συμβαλοῦσι θεοὶ τὸ λαμπρότατον. Vſurpatur & paſſ. vox Προοράομαι pro Præuideo. nam ex Demoſth. Pro cor. affertur partic. προορώμενος pro Præuidens: & apud Thuc. ſchol. προορᾶσθαι αὐτὰ exponitur προγινώσκειν. Sed idem vſurpat προοράομαι & in altera verbi Proſpicio ſignificatione: qua videlicet copulatur nonnunquam cum Conſulere. Atque adeo affertur ex eo προορώμενος αὐτῷ pro Proſpiciens iis & cōſulens. Vide Budæum pag. 711, vbi προοράομαι exponit Prouideo, Proſpicio: at προορᾷ τῆς ὀφθαλμοῖς, Præuideo. quum tamen & προορώμενος pro Præuidens, ex Demoſthene afferri dictum ſit. F

Προορατός, Qui præuideri poteſt, vel Qui poteſt prouideri. Xenoph. Pædiæ 1, ὅσα δὲ ἀνθρώπῳ ἐστὶ μαθεῖν, πάντα προορατὰ αὐτῷ ἐποίησεν ἀνθρωπίνη προνοία. At in v.l. προοράτος exponitur

Qui per prouidentiam humanam prouideri potest. Quæ si προνοητὰ per se significarent, frustra Xen. addidisset illa duo verba ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ.

Προνοητικός, Præuidendi peritus, seu prouidendi, Præsag⁹, Qui scit præuidere res futuras, seu Qui scit prouidere rebus futuris. Exponitur & Prouidus. Philo De vita M. l. 3, μάλιστα μὲν καὶ διαφερόντως καὶ μόνον προνοητικὸν τῆς ἀληθείας αἰτιατέον τὸν θεόφιλον. vbi obserua additum genitiuum.

C. ΣΥΝοράω, ῶ, ad verbum, Conspicio, Conspicor. Sed frequentius pro Perspicio, Animaduerto, Intelligo. vt αὐτὸς οὖν χρὴ σκοπεῖν ὅσης ἂν διδασκαλίας τύχοιμι εἰ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς ὑμᾶς ὅλον ὑμᾶς ὄντας, πρὸς τοὺς Ἕλληνας πεποιήμεθα. Qui locus à Budæo affertur, non citato nomine autoris. Legimus verò & apud Isocratem συνιδεῖν in hac significatione, videlicet pro Perspicere, Intelligere: vbi scribit, εἰ μὴ ἔστιν τὸ δῶρον ἔλαττον τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν. Apud Polybium autem συνοράω est potius Animaduertens: vbi scribit, ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὰ πρὸς τὰς παρορίους καὶ τοὺς ἱππικοὺς ἀγῶνα. vbi exponi etiã potest Cernens. Apud eundem legitur, διόπερ εὐπόρου τοῖς χρείαις ὑπαρχούσης προσδεῖται ἡ ἡγεμονίας, εἰ μέλλει τις τὸ δέον φρονεῖν ἐν αὐτῇ συνοράσθαι. At Συνοπταί, item Συνοπτὴς & Συνοπτικός, vide in Συνοπτόμαι.

C. ΥΠΕΡοράω, ῶ, q. d. Aspicio vltra, seu vlterius. nam præpositionẽ ὑπὲρ existimo id sonare hoc in verbo, quod alioqui accipitur pro Contemno, Sperno, sicut Despicio apud Latinos. Quòd si id significat præpositio ὑπὲρ, dicetur ὑπεροράω pro Contemnere, ex eo quòd ea quæ contemnimus, non acquiescimus, sed vlterius respicimus, id est maiora spectamus, seu ad maiora oculos conuertimus. Neque tamen hæc de significationis istius origine affirmo, sed tanquam coniecturam meã seu diuinationem propono. Habet autem duplicem constructionem verbum ὑπεροράω, nimirum & cum genitiuo & cum accusatiuo. (quam posteriorem possumus dicere esse vi præpositionis: vt videlicet dicatur ὑπερορᾶν τινα, quasi ὑπὲρ τινα, & quidem sequendo id quod de huius significationis origine modò dixi. Cũ genitiuo: vt Xenoph. Prud. 1, ὑπεροράω ἐπιὼν τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας. Gorgias, τὴν δυσπραγοῦντων οἰκτίρμονα, ἀνδρὶ πατρίας ὑπερορῶν. Chrysost. De sacerd. μανία γὰρ ἀσφαλοῦς ὑπεροράω τῆς ἑστώσης δόξης. Synes. δέομαί σου μοι δοκῶ ὑπερόψεως τῆς παιδείας. Cum accusatiuo autem, (quæ constructio putatur esse Attica) vt apud eundem Xenophontem, αὐτὸς γὰρ πάντα ταῦτα ἀνθρώπινα ὑπερώρα πρὸς τὸν θεὸν τὴν γνώμην ἐποιεῖτο. Sic apud Thucydidem, αὐτὸν καταπλήσσει τὸν νοῦν τὰ παρόντα ὑπερδείσας. Idem lib. 4. ἃ χρὴ σκοπουμένους, μὴ τοῖς ἐμοῖς λόγοις ὑπερίδειν, τῷ δ' αὐτῷ πιστὰ σαφέστερα μᾶλλον ἐκ τῶν ἔργων εἰδέναι (vbi ludere videtur in ὑπερίδειν & εἰδέναι) Æschines pro eodem dixit ὑπερᾶν, & καταφρονεῖν, & ὀλιγώρως ἔχειν, oratione in Timarchũ, ita scribens, ἵν' ὑμῖν ὑπόδειξω οἵοις ἀκροαταῖς αἰθρώπους τὸ ὑπερόπτυμα τῶν ὡς ἀληθῶς καταφρονεῖν ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους, ὀλιγώρως δ' ἔχοντας πρὸς ἅπαντα αἰσχύνην. Idem, οὐκ ἠγνόουν ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον ὁ Ἀλκιβιάδης. Idem, καὶ τῶν ὕβριν τῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὑπερορᾶν. Lysias, ὑπερεῖδε τῶν ἐμῶν ὁμιλιῶν. Isocrat. in Archidamo, πάσας τὰς αἰσχύνας ὑπερίδοντες. (vt dixit Æschines in loco modò citato, ὀλιγώρως ἔχοντες πρὸς ἅπασαν αἰσχύνην) Exponitur etiã Pro nihilo habere, Nihili facere. Item Posthabere. quo verbo commodè reddi potest in illo Xenoph. loco, πάντα ταῦτα ἀνθρώπινα ὑπεροράσας πρὸς τὸν θεὸν τὴν τῶν συμβουλίαν. nã, Omnia contemnebat, præ consilio diuino, & Omnia posthabebat consilio diuino, idem valent. Et passiuum ὑπεροράομαι, Contemnor. vnde ὑπεροραθείς apud Demosthenem, Contemptus, Contemptui habitus, Spretus. Apud Thuc. schol. ὑπεροραθῆναι exponit ἐκκοπῆναι. Sic autem & ὑπερώφθη inuenitur expositum ἐκλείφθη. A quo partic. ὑπερόφθεις.

Ὑπεροψία, ας, ἡ, Despicientia, (quo & Cicero vtitur) Ipsa actio despiciendi.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, Despicax, Contemptor. Reddi potest & Superbus. Sed διαφόρως hoc esse scripsit Poll. quum ei præfixisset ὑπερήφανος & ὑπερόπτας, quæ vide in Ὑπερόπτυμα, vnà cum Ὑπερψία.

A C. Ὑφοράω, ῶ (q. d. Subaspicio) Suspecto, Suspectum habeo. Sed vox passiua Ὑφοῶμαι frequentiore est in vsu. Demosthenes. Pro corona ὑμᾶς δὲ ὑφορώμενος τὰ παρεληλυθότα, καὶ διεγνωκὼς τοιοῦτος. Idem in oratione ad Philippi epist. ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθαι, καὶ φοβεῖσθαι μᾶλλον ἐκ αἰτίαν. Xen. αἱ ὑφορώμεναι ἐκ τοῦ πρόσθεν ἀλλήλας εἶεν, Quum prius se inuicem suspectas haberent. (nec enim probo istam quæ in vulg. lexicis habetur interpretationem, Quum fortè aliæ aliasinspexissent, mutuo aspectu lubenter fruebantur) Philo de vita Mos. libr. 1, λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς εἰς τὸ πλέον, καὶ τὸ τυχὸν ὑφορώμενοι. Sic & in isto loco, Κελεύσει ὑφορώμενοι Ἕλληνες ξένων ἐπιφορὰν συμμαχίας χάριν. Sic autem & ὑποπτεύω dicitur potius quàm ὑποβλέπω, vt apud Plutarchum de primo frigido, ἐμοῦ μὲν αὖ τις ὑποπτεύοντος.

Ὑφορῶμαι aliis etiam modis exponitur à Suida. Nam ὑφορώμενος vult esse positum pro μισοπονηρῶν, vel ἀποστρεφόμενος, aut ὑποτοπεύων, in isto loco quem affert, sine autoris nomine, εἰ δέ τι χρήματα ὑφορώμενος, καὶ φιλεῖν αὐτὰ δοκοίη ἀφορμὴν ἐκ ἔχοντας. Vbi tamen non video quid obstet quominus (sequendo eam quam ὑφορῶμαι habet in præcedentibus locis significationem) exponamus τὰ χρήματα ὑφορώμενος, Pecunias suspectas habẽtes, aut Pecunias suspectantes. Hũc autem locũ proximè præcedit apud eundem lexicographum iste, καὶ οὐδὲν ὑφορώμενος τῶν ἀναγκαίων χάλκωμα, ἔστιν ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἀφανίσαι. Vbi vult ὑφορώμενος significare ὑποπτεύομενος, vel ὑποῶν. Ego autem existimo ὑφορώμενος commodè hic reddi posse Reformidans: quæ significatio valde vicina est alteri, atque adeo ex illa velut manat. quæ enim suspecta habemus, ea reformidamus. Adde quòd Hesychi⁹ participium ὑφορώμενος exponit φοβούμενος, sicut ὑποπτεύων & ὑπονοῶν. Extat verò & ὑφωρᾶτο, apud eundẽ Suidam, non procul ab illis duobus exemplis, expositum διεφόβως εἶχεν, & ὑπενόει, & ἐδειλία τοῦτο, in hoc loco, ἀλλ' ὅμως ὑφωρᾶτο, καὶ κατεπλάττετο τὴν ψυχὴν, ἀποβλέπων εἰς τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος. quod ὑφωρᾶτο in vulg. lex. exponitur longa verborum ambage, Deiecto vultu anxius animi considerabat. Legitur denique apud eundem Suidam ὑποδόμενος etiam, & ὑπεῖδε τὸ, necnon ὑπεῖδεν. Et ὑποδόμενος quidem exponit ὑφορώμενος, cui addit ὑπεῖδε τὸ, ὑποδύεται. subiungens hæc verba incerti autoris, τὸ δὲ μισεπόνηρον οὐδεὶς ὑποδόμενος· τί δ' ἂν ὑποπτεύοντα κρίας ὑπὸ ξένων καὶ πλουτῶν ὅτι καινοῦ ὑποδεδόμενον; Sed non video cur Suidas hic meminerit τοῦ προσδοκᾶν: quum οὐδὲν ὑποδόμενον significare Nihil suspectũ habens, vel Nihil suspicãs, manifestissimum sit vel ex eo quod proximè sequitur in illo ipso loco, τί δ' ἂν ὑποπτεύοντα &c. perinde videlicet ac si dictum esset, τὸ δὲ μισεπόνηρον οὐδὲν ὑποπτεῦον. τί δ' ἂν ὑποπτεύοντα &c. At ὑποδέδεκται exponit ὑποπτεύεται.

Ὑφόρασις, Suspicio, pro quo frequentius est ὑπόψια. Ὑφορασμός, Suspicax.

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, Ira, Aristot. Rhet. lib. 2, ἔστω δὴ ἡ ὀργὴ, ὄρεξις μετὰ λύπης, τιμωρίας φαινομένης, δι' φαινομένην ὀλιγωρίαν τοῦ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς αὑτοῦ πρὸς μὴ προσηκόντων. In Stoicis autem definitionibus breuius definitur, Ὀργὴ, τιμωρίας ὄρεξις θυμοῦ πρὸ δικαίως ἠδικῆσθαι οὐ προσηκόντως. pro quibus Cicero, Ira est libido puniendi eius qui videatur læsisse iniuria. ¶ Dicitur autem δι' ὀργὴν ποιεῖν, vel ἀπ' ὀργῆς, aut ὀργῇ, qui aliquid facit ira commotus, seu percitus. id est Quem ira ad faciendum aliquid impulit. Demosthen. in Midiam, δι' ὀργὴν γ' ἔτι ἐμοῦ πεπονθέναι. Plut. in Apopht. ἔφης μὲν δι' ὀργὴν πεπρᾶσθαι καλέσας τινὰς συμπεσόντας. Scribitur & διὰ ὀργὴν apud Aristotelem in Ethic. (si mendo caret locus) ὁ δὲ διὰ ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων. Plut. dixit & ἀπ' ὀργῆς in libello quẽ περὶ ἀοργησίας inscripsit, ἔπαινος καὶ τίμια καὶ φίλους ἔχειν σωφρόνως οὐκ ἄλλοθεν ἀπ' ὀργῆς. (ad verbum, præ ira) Thucyd. lib. 5, καὶ ἐβούλοντο διὰ ὀργῆς πρὸς τὸν ἔχοντα τὸν ἑαυτῶν. Plutarchus in eodem illo περὶ ἀοργησίας opusculo, οὕτως ὁρῶν ἀπ' ὀργῆς ἁμαρτάνοντας μᾶλλον, καὶ μετανοοῦντας ὕστερον, χρείας, καλέσαντας, φωνήν. Dativum autem ὀργῇ scholiastes Thucydidis ponit ait pro διὰ ὀργήν: alibi verò casum hunc resoluit in participium, quum ὀργῇ ἀπήγαγον expon. ὀργιζόμενοι. Legimus porro & apud Xenoph.

πολλάζειν ὀργῇ, pro eo quod habetur apud Plutarchum, A διὰ ὀργὴν πολλάζει, in loco quē modò protuli. Inuenitur præterea μετ' ὀργῆς, item διὰ ὀργῆς. Plato in Apol. ὀργαὶ καὶ πῶς πόποι, δῆτα μετ' ὀργῆς τινὶ ψήφου. Latinè diceretur potius Per iram, quàm Cum ira, quod respondet ad verbum πρὸς μετ' ὀργῆς. At διὰ ὀργῆς in aliquot Thucydidis legitur locis: vt libro octauo, αἰσχύνην αὐτῷ διὰ ὀργὴς καὶ ἄφρακτος. vbi διὰ ὀργῆς apte reddi potest participio Iratus: quàm nihil sit aliud quàm ὀργιλαῖος. Idem libro eodem, διὰ ὀργῆς ἀπιλθόντες. Sed & libro 2, ἄλλα γὰρ πολλὰ πρὸς τὸν πολέμιον, ἃ ἐξ ἀδήλου τὸ πρὶν καὶ διὰ B ὀργῆς αἱ ὁπλιχρίσεις γίγνονται.

Sicut autem nomine ὀργὴ vtuntur cum variis præpositionibus loco aduerbii, sic idem cum præpositionibus pro verbo vsurpant. Dicunt enim διὰ ὀργῆς ἔχω σε & ἐν ὀργῇ ἔχω σε, necnon ἐν ὀργῇ πιθοῦμαί σε, pro Irascor tibi, Succenseo tibi. Sic tamen vt reddi etiam possit Iratus sum tibi, vel, Infensus tibi sum. Thuc. lib. 5, αἰσχρὴ στάσις τῷ αὐτῷ, ὃς ἤλευθ' οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐδὲν ὧν τῷ Λακεδαίμονος πρόσχημα, δῆλος δὲ ὀργῆς εἶχεν. Sic Plut. Themist. διὰ ὀργῆς εἶχεν αὐτόν. Idē lib. 2, ἐν τῇ Θετταλίᾳ ἐν ὀργῇ εἶχον. Ibidē, ἐν τῷ αὐτῷ μὲν ὀργὴ ὁ τραπεζίτης τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καρδίᾳ εἶχεν, Ita erat infensus Archidamo. Possis etiā reddere, Eiusmodi odio Archidamū prosequebatur. (Quinetiā sine præpositione apud eundē) Ἀξ πιθεῖσά τινα ἐν ὀργῇ apud Demosthenē habetur, Olynth. 1, ἐν τοῖς αἰτίοις ἀλλὰ τοῖς ὑστάτοις δεῖ τῷ πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ πιθέσθαι, αἴ τι μὴ κῇ γιὼ μᾶλλον ὀκῶ. (pro quo πιθέσθαι ὀργίλῳ τινὶ apud Thuc. lib. 1, οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀκούσαντες, ὀργίλῳ μὲν φαίνεται νῦν ἐποιοῦντο τοῖς Ἀθηναίοις) Ex Herodoto autē affertur ὀργίλῳ παθεῖν ὠδε, pro Ira percitus. Dicunt præterea ὀργίλῳ ἔχω ὅτι σε (quo vtitur Demosth.) pro διὰ ὀργῆς ἔχω σε. Isocr. verò dixit ὀργίλῳ ἔχειν πρός τινα in Panegyr. ὅτου ἀείμνηστον πρὸς αὐτοὺς ἦν ὀργίλῳ ἔχοιεν. Sed & cum datiuo dixit Demosth. in or. Pro cor. καὶ ὁπόσῳ τις εἰς ὑμᾶς ἐξαμάρτοι, τούτῳ τῷ ὀργίλῳ εἰς πάντα ἔχετε. vbi obserua etiam ὀργίλῳ ἔχειν εἰς τινα. Est verò vsus Isocr. verbo ἔχειν & cum datiuo ὀργῇ adiuncto aduerbio, scribēs in or. ad Demonicum, τῇ δὲ ὀργῇ τοσαυτονὶ πλεονεκτεῖς ἔχεις πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας ὅσῳπερ αὖ πρὸς σαυτὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἀδίκους ἔχειν ἀξιοῦσας. (At verò apud Plutarchum, ἔχει τινὰς Ἀθηναίους ὀργὴ προδοσίας, pro Irati sunt ob proditionem) Thucyd. autem datiuum illum ὀργῇ iunxit verbo φέρειν, dixitque ὀργῇ φέρειν rem aliquam pro Ad iram commoueri propter illam, Irasci eius nomine. Possumus etiam reddere Iniquo animo ferre: lib. 1, οἱ Κορίνθιοι ὀργῇ φέροντες τὸν πρὸς Κερκυραίους πόλεμον. Demosth. autem dixit πιθέσθαί τι εἰς ὀργὴν, scribens in or. Pro cor. ἀλλ' οὐ ταῦτα ταῦτα παρ' ὑμῶν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἐν πρὸς ὀργὴν. Dixit præterea Thuc. ὀργῇ χρῆσθαι, lib. 1, ἐν τῇ ὀργῇ ὅτῳ χαλεπῇ ἐχρῆτο εἰς πάντας ὁμοίως, ὥστε μανδίνα διώκεσθαι πρός. (vbi obserua etiā χαλεπὴν ὀργὴν esse asperā iram, seu sæuam) Pro eo autē quod Latini dicunt Ad irā prouocare, seu Ad irā accendere &c. dicunt εἰς ὀργὴν παρακαλεῖσθαι, itē εἰς ὀργὴν καθιστάναι, & εἰς ὀργὴν προάγειν. Luc. De cal. ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα δύσνοιάν τε καὶ λύπησιν ἁμάλιστα ἴσασιν εἰς ὀργὴν δυνάμενα παρακαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον. Plut. in libro qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, ἀλλὰ γὰρ σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελάσαι πρὸ μικροῦ δύναται, καὶ πολλὰ τοιαῦτα πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησι. Aristot. Rhet. lib. 1, οὐ γὰρ δεῖ τὸν δικαστὴν διαστρέφειν, εἰς ὀργὴν προάγοντα, ἢ φθόνον, ἢ ἔλεον. At verò is cui irascimur, dicitur ὀργὰς πυγχάνειν. vt apud Demosth. in Midiam, τί ποτ' ἐστὶν αὐτῷ ἴσως τοῦτο ὀργὰς πεπόνθασι παρ' ὑμῶν. Affertur ex eodem Demosth. ὀργὴ εἶμοι παρ' ὑμῶν, (subaudiendo δοκεῖ) pro πυγχάνω ὀργὰς παρ' ὑμῶν. Aristot. autem dixit εἰς ὀργὴν πιπτεῖν, Rhet. lib. 2, ὅταν γὰρ οἰόμενοι πρός τινας κακῶς πεπονθέναι ἀκούσιόν, δίκαιον εἰς ὀργὴν πιπτεῖν. Inuenitur & plur. ὀργαὶ apud Thucyd. necnon apud Plut. ἀδελφῶν οὐχ ὑπομένουσιν ὀργὰς ἀλλοφύλων.

Ὀργή, Ingenium, quo quisque præditus est, Studium, Mores. Soph. Aiace, ἐμοὶ μὲν ἐμοὶ, ὀργὴ δ' ἐμοῦ. Ibidē, ἐπεὶ πᾶν θέλουσι ὀργαῖς ἁμπλάκες. vbi exponitur ὁρμαῖς, item βίοις & ἤθεσι. Theognis, Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. At Plutarchus legit Πουλύποδος νόον ἴσχε, eodem sensu. significat enim nos debere eadem esse mente qua ille, seu eodem ingenio, illa quidem in re. Ab Hesychio quo- B que ὀργὴ exponitur & nomine θῆτες. Suidas postquam ἀοργήτους exposuit ἀθῆτους, addit, ὀργὴ γὰρ ὁ θῆτες καὶ κυρίως. quod ideo dicit quia ἀοργήτους apud Thucydidem extat, vt docebo infrà, vbi & de hac Suidæ expositione dicam. Inuenitur & ὀργαὶ apud eundem Thucyd. pro studiis & voluntatibus, & quasi dicas animi inclinationibus, lib. 3, ὁ δὲ πάλιμος ὑφιλῶν τὴν ἀπειρίαν τῶν πρὸ τοῦ κινδύνου διδάσκαλος, καὶ ὡς τὰ παρόντα, τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοίους.

C. Δυσόργητος, ου, ὁ, ἡ, Iracundus. vel Qui grauiter irascitur, ὀξύχολος, vt Suid. exp. quo nomine significatur & Is qui vehementi & acri ira accenditur, & is qui ad iram procliuis est. Soph. Aiace, Τοιαῦτ' αἰεὶ δύσοργος ὁ γήρᾳ βαρὺς βροτοῖς ἔφυ πρὸς αὐθάδεις ἔριν ξυμφύλακος. Et apud Suidam, Ὅτι δὲ ὀξύθυμος ἦσαν, καὶ πρὸ οὐ δύσοργος ὤν, δηλοῖ πρὸς ἃ ξύνοισθα, ὦ γύναι φίλτατε. (Δύσοργος Hesychio est etiam κακοοργός. tùnc autem non ab ὀργὴ deriuandum est sed ab ἔργον, verbo inusitato, pro ἐργάζομαι)

C. Εὔοργος, interdum ὅτι ψόγου ponitur pro ὁμοίως ὀργιζόμενος ᾧ εἰς δεῖ, ἀλλὰ πάντα ὧν φύσιν, (sicut & ἀόργητος de eo dicitur qui eiusmodi lentitudine laborat) interdum ὅτι εὐκόμου, vt Hesychius docet. à quo locus quidam citatur qui deprauatus est.

C. Ἀπρηγής, Iracūdus. vnde comp. Ἀπρηγίστερος apud Hippocrat. quod Erot. exp. ἀπηνίστερος.

C. Παιδόργης, à Suida exponitur ὠργισμένος, id est Iratus seu Obiratus: nisi malis Vehementi ira percitus, vt præpositio augeat. Hoc autem exemplum affert, ὁ δὲ Καίσαρ ἀπεφαίνετο ὅτι οὐτοσὶ ἡμῶν, ἐκεῖνοι τὸ στράτευμα.

Ὀργίλος, ου, ὁ, Iracundus. Aristot. Rhet. 2, διὸ ἐκάστοτε πιπτόμενοι, ἐφ' οἷς πάσχουσι, δῆλον ὅτι ξυμπεσοῦνται, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ ἐπαρόμενοι Plut. in lib. qui περὶ ἀοργησίας inscribitur, γυναῖκες αἱ ὁρῶν ὀργιλώτεραι. Ibidē, ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλαίτιος πρὸς τὸν οἰκεῖον, ὁ χαλεπώτερος πρὸς τὸν οἰκέτην. Herod. lib. 4, φύσει ὅτι ὀργίλοι καὶ θυμικώτατοι, hominem suapte natura iracundum. Peccant autem hi ὀργίλοι in ὑπερβολὴ τοῦ ὀργᾶς, vt Aristot. docet, opponunturque eis οἱ ἀόργητοι. Qui autem dicantur ὀργίλοι, idem exponit Eth. 4, cap. 5, εἰ μὲν οὖν ὀργίλοι τὰχέως μὲν ὀργίζοιντο, καὶ οἷς οὐ δεῖ, καὶ ἐφ' οἷς οὐ δεῖ, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ πλείω τὰ δὲ τάχεως. V N D: E Ὀργίλος, Iracundé. Demosth. in Mid. εἰ παρ' αὐτὰ τὰ δίκαια ὀργίλος καὶ πικρὸς ἢ χαλεπὸς ἅπασιν ἦν ἐφαίνετο. F T Ὀργίλότης, ητος, ἡ, Iracundia. inter quam & ὀργὴν hoc discriminis est, quòd nomine ὀργιλότης denotatur τὸ δύνασθαι, ἐφ' οἷς καὶ ὑλη πάσχειν: nomine autem ὀργὴ, ipsum πάθος, siue κίνησίς τις ἥδη τῆς δυνάμεως, vt Plutar. in lib. De virt. mor. docet, idem discrimen statuens inter αἰσχυντηλίαν, καὶ παραλειπτὸν, & inter αἰδῶ, καὶ φόβον. Vide & alium locum ex eodem in Δυσκολία citatum.

Ὀργίζω, Irrito, Ira accendo seu inflammo. vel Iram facio, Irā concito. Aristoph. Vesp. Ὃ γλυκύ μοι τῶν ὀργίων Τὸ μὴ γεραίρειν, ἢν ὁμοίων σπουδᾷ, siquis irritet. Aristot. Eth. 5, cap. 8, ἐὰν δέ τις ὁ θυμῷ πείσῃ, ἀλλ' ὁ ὀργίσας. Idem Rhet. 2 sibi opponit οὐδεὶς πάσχει & ὀργίζεται. Xen. De re equ. ἀνήρ τις ἂν ὀργίζοι τῷ ὁ μὴ τάχιον χαλεπὸν μανδύην, μὴ ταχὺ ποιῶν. Plato in Phædro, ὀργίζεται πολλοῖς ἅμα δυοῖν αὐτὸν γενοῖν, καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπεσθαι κελεῦον. vbi ὀργίζεσθαι & κελεῦειν opponit vt Aristot. ὀργίζεσθαι & πρᾶϋνον. Pass. Ὀργίζομαι, Ira accendor, Irascor. Luc. in Hermot. τὸ πῦρ τὸ ἄκρον, οἷον μήτε λυπῆσθαι, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς καταπλήττεσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι. Aristot. Ethic. 3, cap. 2, ὁ γὰρ μαθὼν ἢ ὀργιζόμενος οὐδεὶς δι' ἔγνοιαν πράττει, δοκεῖ δέ γε τῷ εἰρημένῳ. Lysias in Philonem, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μᾶλλον ὀργίζεσθαι τοῖς μᾶλλον δυναμένοις μὴ ἀδικεῖν, De iisdem maleficiis maximè fuccensere iis quos minimè peccandi necessitas impulit. Vbi nota præter datiuum personæ, genitiuum etiam rei cuius gratia alicui irascimur. & subaudiri posse vel ἕνεκα vel ὑπέρ, vt apud Isocr. in Euag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ ἧς ἠγνοημένων, iratus propter ea quæ facta erant. Itē ὁ ὀργιζόμενος, pro ὀργή, Ira. Thuc. lib. 2, ἐβούλετο διαπαῦσαί τι, καὶ ἅμα παραγαγεῖν τὸ ὀργιζόμενον τοῖς γεγενημένοις, ὥστε τὸ ἀπαυθαδέστερον καθίστασθαι καὶ πραότερον. vbi exponitur, Expulsa ira ex animo a humaniorem quandam lenitatem & minorem fordinem traducere. Itē μὴ ὀργιζοῦ σοι, Ne irascaris, pro Pace tua dixerim. Eurip. ὀργιζοῦς δὲ μοί.

Ὀργιστής, οῦ, ὁ, Irritabilis, Procliuis ad iram. v. l. Videndr

tamen ne potius significet παροξυσμὸς, vim habēs flectandi seu concitandi iram. A

C.Παροργίζω, Irrito. Et Παροργίζομαι, Irascor.

C.Διοργίζω, Ira accendo, Ira inflammo. Pass. Διοργίζομαι, Ira accendor, vehit ascor.

C.Ἐξοργίζω, idem, seu εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, vt Suid. exp. hoc in loco, ἐξώργισε δὲ ἔφησεν ὁ Κῦρος τὴν γυναῖκα ὅτι καταπλήξειν αὐτὴν ὠήθη ὀργιζομένη, καὶ ἅμα τοῦτο ἐποίησεν τοῦ φιλάνδρου λήθην ποιήσασα. Sed & pass. Ἐξοργίζομαι actiuè vsurpatur pro Ἐξοργίζω. Xenoph. De re equ. ὥσπερ οὖν καὶ αἴθωνον ἵππον οὐκ ἀφοργίζει τις ὁ μάλιστα χαλινὸν μανθάνειν μὴ πεισόμενον, οὕτω καὶ ἵππον ὑμνητὴν ὁ μὴ αὐλοῦ ἥσας ἀφοργίζων. B

C.ΠΑΡοργίζω, In iram cocito. Idem cum παροξύνω, Irrito. In epist. ad Ephes. cap. 6, οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Rom. 10, ὅτι ἔθνος ἀσυνέτῳ παροργῶ ὑμᾶς, per gentem intelligentiæ expertem prouocabo vos ad iram. Pass. Παροργίζομαι, Ad iram commoueor, Irritor.

Παρόργισμα ἔ τὸ Παροργισμός, Concitatio in iram. vel, Ira in quam quis concitatus est. Ad Eph. c. 4, ὁ ἥλιος μὴ δυσέστω ἐπὶ παροργισμῷ ὑμῶν. Alii malunt Super iracundiam vestram, quòd hoc vocabulum iracundia magis videatur iræ exuperantiam significare. C

C.ΠΡΟΣοργίζομαι, Insuper irascor.

C.ΥΠοργίζομαι, Subirascor, Paulum irascor.

Ὀργάω, Irrito, Ira accendo. idem cum ὀργίζω. Soph. Œdipo tyr. pag. 166 mex edit. καὶ γὰρ αἱ πάντα Φύσιν σὺ γ' ὠργάσεις. id est εἰς ὀργὴν ἐμβάλλεις, ἐξοργίζεις. Ex eodem Sophocle Enst. citat, οὐ γὰρ ὀργάσιμον πέλει. Deriuat verò hoc ὀργάω idem grā. ab ὀργάω, sicut λυσσάω à λυσσίω. licet ὀργάω nō hāc, sed longè diuersam habuerit postea significationē.

C.Ἀοργησία, ας, ἡ, (q. d. Inirascētia) Non irasci. Sunt qui interpr. Iræ vacuitas, alii ex Cicer. Lentitudo. Aristot. Ethic. 2, cap. 7, de iræ extremitatibus, ὁμοῦ ὑπερβάλλων, ὀργίλος δέτις· ὁ δ' ἐλλείπων, ἄοργος πως, ἡ δ' ἔλλειψις ἀοργησία. Est igitur ἀοργησία, quum quis non irascitur quibus oportet & quibus de causis oportet, & quo tempore oportet: oppositum habens τῷ ὀργιλότητι. Plut. verò qui libellum quendam περὶ ἀοργησίας scripsit, nō in vitio ponere videtur, sed potius in virtute. Sūt autem hoc Ἀοργησία & cætera huius generis composita, tanquam verbalia ab Ὀργάω, à quo etiam Ὀργαίνω deducit Eustath. D

Ἄοργος, Qui non irascitur seu irasci solet, Qui ad irā permouen non solet, aut potest: Lentus. Luc. in Hermot. ἄοργα γάρτοι παροξυνῶν ἀόργητον ἢ θυμοῦ κρείττονα. Idem in Demon. scribit, cum interrogatum πῶς ἄν τις ἄοργα ἄρξειε, respondisse ἀόργητος. Aristot. ἀόργητον in malam partem accipit pro eo qui non irascitur quibus oportet, quibus de causis oportet, & quando oportet, vt paulo antè in ἀοργησία videre est. Τὸ ἀόργητον, idem cum ἀοργησία, id est Non irasci. quod si in malam partem accipias, reddere poteris Lentitudo. Plut. De educ. puer. Ὃ γοῦν ἀόργητον αἰδοῦς ὅτι σοφόν, Non irasci, seu Iracūdia non laborare. E

Ἀοργήτως, Sine ira, Ita vt non irascaris. Quod verò Aristot. dicit ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας, ex Cic. interpretari possumus Lentè ferre iniurias.

C.Βαρυόργητος, Qui grauiter exardescit, Qui grauiter irasci, seu excandescere solet. Idem cum δυσόργητος.

C.Εὐόργητος, Qui facilè irascitur, Qui leui de causa ira accēditur, Iracundus. idem cum ὀργίλος. Plut. De def. orac. δύσοργος γὰρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶος, iracūdus enim est, miniméque lenis. Ἦν bonam etiam partem accipitur. nam ab Hesych. exponitur ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος: itidémq; Galen. apud Hippocr. Διοργήτου ἕξις exp. δυσοργησία: quoniā ὀργή, (inquit) οἰκεῖόν ἐστι. VNDE Εὐόργητος, Iracundē. Sed apud Thucyd. lib. 1, pag. 39, de bello, ὧν ἕνεκα ὁ μὲν δυσόργητος ἀεὶ πρὸς ὀργὴν ξυμπλήσσει, βραδύτερος ὁ δὲ ὀργιζόμενος οὐκ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πλήσει, schol. exp. ὑπόπτως, μεγαλοψύχως, ὑπερηφάνως, ὑπερόπτως: addens, ὀργὴν enim esse τὸν θυμόν. Suidas quoque Διοργήτως exponit ὑπερόπτως. Sed quū sequatur apud Thucyd. ὁ δὲ ὀργιζόμενος οὐκ αὐτὸν, non video quomodo Διοργήτως deducere possimus ab ὀργὴ significāte τὸν θυμόν. (quod enim idē scholiastes ὀργιζόμενος vult accipi pro μικροψυχόμενος, id sine vllo facit exēplo, vt opinor, suámque expositionem sibi cōstare volens) Quare in ea permaneo sententia in qua fui quum Latinum Thucydidem ederem, dicens Διοργήτως accipi pro Animo non nimis efferuescente in iram, Non nimis stomachoso: Sed addo, Animo moderante suæ iræ, & quasi sciente bene irasci, id est modum in irascendo tenere. vt videlicet ὀργιλότης contrà dicatur generaliter de quolibet cuius ira efferbuerit, nullo freno cohibita. Sic autem & Aristoteles Eth. lib. 2, cap. 1, ὁμοίως δέ, inquit, καὶ περὶ τὰς ὀπτιθυμίας ἔχει καὶ περὶ τὰς ὀργάς. οἱ μὲν γὰρ, εὐόρμητοι καὶ πρᾶοι γίνονται· οἱ δὲ ἀκόλαστοι καὶ ὀργίλοι. vbi ὀπτιθυμίας & ὀργὰς videri possit facere vtrisque communes: sed qui eas velut domitas habēt & frenatas, εὐόρμητους & πρᾴους, qui secus, ἀκολάστους atque ὀργίλους appellat. Denique Διοργήτως in illo Thucydidis loco oppositum fuerit τῷ δυσόργως potius quàm τῷ ἀοργήτως: atque adeo fuerit Διοργήτως idem quod Διόργως, si liceat seruata analogia, à nomine δῦσργος quod est oppositum τῷ δυσόργως, fingere aduerbium Διόργως quod opponamus τῷ δυσόργως. (nam hoc quidem alicubi me legere memini) Nec verē me mouet quod apud Galenū in expolit. vocabulorū Hippocratis legimus, videlicet Διοργητικὴ, Διοργησία: sed Hesychiū ei oppono qui Διόργητον esse scribit τὸν οὐ τῇ ὀργῇ χρώμενον. existimans eum à Thucydide dici Διοργήτως ὡσανεὶ μαλθακῶν τῷ πολέμῳ qui οὐ χρῆται τῇ ὀργῇ ὡς δεῖ κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit & hoc, quòd Διοργησία & Διοργήτως, sicut ἀόργησία atque ἀοργήτως, necnō ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, (qua de re dictum & antea fuit.) Atqui ὀργὴ pro θυμῷ nullum verbum formare scimus. Hinc autem natus esse possit, error, quòd quum in laudandis hominis alicuius moribus (quos θυμοὺς seu θυμοὺς vocabant) præcipuum sit non esse δύσοργον, ideo Διόργητος qui opponitur τῷ δυσόργῳ expositum fuerit εὔθυμος, & Διοργήτως itidem εὐθύμως: cuius expositionis illam esse rationem non considerans aliquis, ab ὀργῇ quod olim θυμὸν significabat, ea deducenda putauerit.

Ὀργάω, ῶ, Appeto impatienter. ἐπιθυμῶ, ὁρμητικῶς ἔχω, vt Hesych. exponit: ἐπιθυμητικῶς ἔχω, vt Suidas: ac propriè de animantibus dicitur quæ turgent libidine, & quodā eius impetu cōcitātur, seu quæ ardēti ilimè appetunt & abstinere non possunt. Ac interdum quidem cum infinitiuo, interdum cum præpos. πρὸς construitur. Aristot. ὀργᾷ ὀχεύεσθαι, per libidinem turget ac prurit ad coitum, vt Gaza interpr. Pro quo dicit ὀργᾷ πρὸς ὀχείαν, lib. 6 Histor. animal. θῆλυ δέ ἐστι καὶ αἰ ἵπποι καὶ αἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τὴν ὑπαρξιν τῶν αἰδοίων καὶ τῆς συνουσίας εὑρεῖν. Idem libro 3 Histor. animal. ὀργᾷ πρὸς ὁμιλίαν, turget & ad venerem stimulatur. Idē, ὀργᾶται πρὸς σύλληψιν, quæ ad conceptum stimulatur. A Plut. Symp. 8, copulantur ὀργᾶν & δέχεσθαι. Idem absolutè quoque posuit, Symp. 3, probl. 4, αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον καὶ σκιρτῶσι πρὸς τὸ γῆμαι, prius cupiditate coitus incenduntur quàm nubere. Sed & ad alia transfertur, vt ad plantas: ἀπὸ τῶν ὀργώντων ζώων, (inquit Galen.) ἃ ἡσυχάζειν οὐ δύναται, δρᾶν ἀλλ' ὁμοίως πως καὶ κινούμενα καὶ ἑστῶτα πρὸς τὸ πάθος. Legitur etiam ὀργᾶν ἔρωτι apud Theophyl. epist. 18, ὀργῶσι καὶ φοίνικες ἔρωτι φυσικῷ, καὶ τῷ θήλεϊ τὸ ἄρρεν ἐφίεται, καὶ σκιρτᾷ ὁ ἄρρην τοῦ ἔρωτος. Ipsa quoq; terra ὀργᾶν dicitur quū turget, & semina appetit: vt Virg. in Georg. 2, Vere tument terræ, & genitalia semina poscunt. Theophr. lib. 3 De caus. pl. αἰεὶ γὰρ δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. πότε γὰρ καλλίων ἡ βλάστησις, καὶ ἡδίων τοῖς ζώοις, ὅταν οἷς βουλόμεθα πιεῖν τὸ σπέρμα τῆς ὑσέρας. ὀργᾷ δ' ὅταν ἴκμας ἢ θερμὴ, καὶ ᾖ τὸ ἦρος ἐγγύς. Itidē ea quæ germina & flores prorudere cupiunt & turgent, ὀργᾶν dicuntur. (sicut Aristot. ὀργᾷ πιεῖν, lib. 9 Histor. anim. καὶ πολλάκις, δέχεται τὸ ὀρᾶν πιεῖν, ὅταν αὐτὸ τύχῃ, ὀργᾷ δ' ἔλλειν) Plur. Symp. 3, probl. 1, de similace, ὅταν ὀρᾷ μάλιστα πρὸς τὴν αὔξησιν. Itidem Theophr. lib. 1 De caus. pl. loquens de inoculatione, βλάστης γὰρ καὶ ἡ ἐπιφυὴς μάλιστα τῶν ὁμοφλοίων. ἅμα δὲ συμβαίνει τῷ πιεῖσθαι ὀρᾶν καὶ τὰ ὅλα δένδρα πρὸς τὴν βλάστησιν. vbi Bud. ὀργᾶν interpr. Incitari suapte sponte, Gliscere & cieri. Etiā βότρυς ὀργᾶν dicūtur, vt apud Virg. in Georg. -turgent in palmite gēmæ. Sed & χυμοὶ in corpore humano dicuntur ὀρᾶν, quum ὁ πυκνὸς σκληρότερος καὶ μετεμπίπτει μειζόνως εἰς μέσα, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑγροῦ

σώματος ἐνοχλοῦσι τὸν ἔχοντα, κινοῦσιν δὲ ἐρεθίζοντες, καὶ A
κνησμὸν ἐμποιοῦσι τοῖς ἐπιτρίπτοντες, ἀλλ' αὐτοί τε κινούμενοι καὶ μεταβάλλοντες, ἐνοχλοῦσί τι τῇ ποσότητι φορᾷ τὸν καμόντα: sumpta metaphora ab animalibus, quæ ὀργᾶν dicuntur quum præ libidinis stimulis conquiescere nequeunt, ἐρεθιζόμενά πως καὶ κινούμενα δέεται τοῦ πάσχειν: Sic exponit Galen. hæc verba Hippocr. Aphor. 22, lib. 1, πάντα φαρμακώδεα καὶ κινέειν, μὴ ὠμὰ μηδὲ ἐν ἀρχῇσι, ἐῶ μὴ ὀργᾶν. vbi docet, medicandos ac mouendos esse humores maturos iam & coctos, non crudos, nec in ipso statim initio, nisi turgeant. Ipsum etiã corpus B humanũ ὀργᾶν dicitur quum quolibet appetitu quasi turget. Plut. Symp. 4, probl. 1, circa finem, ὥσπερ οὖν ται τὸ (videlicet id quod nõ est) ὀργᾶν καὶ δέχεσθαι τὸ σῶμα πᾶν, τῆς ἡδονῆς ὑποδεχομένης, adhærescit enim cupienti & appetenti corpori. Aristot. Probl. sect. 6, διὰ τί ἐὰν γαστρωθῶσιν ἵππαι σωθῶσι, οὐκ ἀεὶ ἀλλ' ἐὰν ὀργᾶν τύχωσι, καὶ οὕτω δέχεσθαι ὥστε τὸ ὑγρὸν ἀπὸ θυμαίνειν; Idem sect. 4, διὰ τί οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτ' ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πνεῦσαι, οὔτε φύσαι ἀφεῖναι; quamobrem non oportet eum qui cupiditate accensus non sit, neque veneri C operam dare, neque vomere, neque sternutare, neque flatum emittere? Vbi obserua ὀργᾶν de diuersarum rerum vehementi cupiditate dici generalius. Et Theophyl. epist. 65, de cane, ἀνθρωπίνης ὀργῶσα τιμαλφῆς ἐράσασθαι, cupiens. Ad alia etiam ὀρέξεως genera extenditur. Herodot. apud Suid. in vita Thuc. μανθάνειν τῆς ἱστορίης ὅλην: ὁ γὰρ ὡς ἐγὼ ὀργῶσαν ἔχω ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα, quòd vidisset Thucydidi audienti se recitantem in Olympia historiam quam conscripserat, lacrymas obortas ὑπό τινος ἐνθουσιασμοῦ κατασχεῖν. Plutarch. D in Phoc. pag. 243, νωθρὸς γὰρ οὐ ὁ Χαβρίας καὶ διεκπίπτων ἄλλως, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὤρεγε καὶ διεπρεπῶν. vbi Bud. interpr. Ardebat, citans & ex Herodoto, pag. 71, & Basil. in Hexaem. pag. 40. Thucyd. quoque ὀργᾶν dixit eos qui veluti belli libidine prurirent: lib. 4, pag. 156, ὅτι ὁπλιτῶν Λακεδαιμονίων ἐσιόντων ἵμελλον πειράσεσθαι, Pugnandi libidine prurientes experiri, seu Pugnam ciere ardentes. Idem lib. 8, pag. 165, ὀργῶντες κρίνειν τὰ πρόσφορα, vbi exponitur, ὁρμῶντες, προθυμούμενοι. Et cum. cum ac- E
cusatiuo etiam construxit, pag. 42 comment. in Acta Apost. πάντα γὰρ ὤργων μανιωδῶς, furiosè cupiebant. Bud. Suidas Ὀργῶσα ait exponi posse non solùm ὁρμῶσα, sed etiam μανιῶσα. Hesych. verò nõ modò ὁρμᾷ πρὸς ὁρμᾶν, sed etiam ὁρμᾷ πρὸς ἀφροδισιάζεσθαι καὶ ὁρμᾶν, exp. quũ citasset hæc verba, ὀργᾶ δὲ Ἀθηναῖος. Annotat idẽ Hesych. ὀργᾶν significare etiam ἀκμάζειν. Sic in v. l. ὀργῶν πὶ εἶδος exponitur Vigens specie. Quod verò attinet ad hoc verbum, deriuatum nonnullis videtur ab ὀργὴ quo significetur ὁρμή. est enim ὀργᾶν impetu quodam libidinis concitari.

C. Ἐπόργαον, Impetu concitor: propriè autẽ libidinis impetu. Suidas verò ἐπόργων exp. μανιῶδες, id est Irascentes vel Iratæ.

C. ΚΑΤόργαον. vnde καπργᾶν, quod Hesych. exp. ὑβριακμάζειν. quod verbum si significationem τοῦ ὑπέρακμος sequitur, interpretabimur Deflorere, Vigorem amittere: sin præpositio significationem auget, reddemus Supra modum vigere. ὀργᾶν enim idẽ exp ἀκμάζειν. Rursus tamen idem lexicographus καπργᾶν esse dicit παλαιωθῆναι. vnde conijcere licet, eum καπργᾶν accipere pro Vigorem amittere. quæ autem vigorem amittũt, παλαιοῦνται, id est Veterascunt.

Ὄργων, Concupiscentia. v. l. sine autore & exemplo.

Ὀργύζω, in iisdem v. l. exponitur Ἐκτιμόλορ: afferuntúrq; hæc ex Oro Apolline cap. 10, vbi docet quid Ægyptii pictura vulturis significent, ὅταν ὀργύσῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γύλ. Sed reponendum potius ibi ὀργήσῃ, vel ὀργάσῃ. dubium enim est vtro modo futurum formet verbum ὀργάω. certè ὀργᾶν πρὸς σύλληψιν in Ὀργάω habuimus. Aliis reponendum videtur Ὀργήσει. Sed ὀργάζω nullibi H reperi.

Apud Hesychium in Ω legitur ΕΤΙΑΜ Ὠργᾶ, quod exponit πρὸς συνουσίαν ἐπιήγει), εἰσρεῖ: item ἐπιήγει), γαυριᾷ, quasi à verbo Ὠργάω, pro Ὀργάω. At ὄργων, quod exponit ἐπιθύμων, ἐμίγνυτο, non tam ab ὀργάω hoc formari puto quàm à superiori ὀργάω. in quo aliqua etiã eius temporis exempla ex Plut. & Œcum. citaui. quibus addi possunt hæc apud Suidam, οἱ δὲ ὄργων δὶς ταῖς μάχαις ἐμάχοντο ἰέναι, pugnandi & concurrendi cum aduersariis libidine ardebant. quod Homerus dicit ἐμάρναντο. Apud eundem absolutè, οἱ δὲ καὶ πρὸς κτῆσιν δόξαν ἀσυνέτως ποιούμενοι, ὠργῶντο. (Apud eundem reperitur ΕΤΙΑΜ Ὠργυιῶδες; quod exp. non solùm ἀκμαῖον, sed etiam ὀρθυμοῦν. quum verò dicit ὀκταμβίοις, videtur potius ad Ὀργυιὰ referendum hoc participium, & scribendũ ὀργυιαμβίοις.) Rursum apud Hesych. habetur pass. Ὀργᾶται, quod exponit καπήρεται, & ἐπίμπλαται, quod est ab ὀργάομαι. Sed forsan scribendum ὀργᾶται. Ab eodem ΕΣΤ ὀργιλῶσι, quod idem exp. παρασκευάσωσιν, ἐπίμπλασι. Secundum quam expositionem Ὀργάω idem significabit cum ὀργάζω.

Ὀργάζω autem transitiuum est, non neutrum, vt ὀργάω. significat enim Instigo siue Incito, Accendo, & Promptum reddo, καπήγορα, ἐπίμπλημι τριὰ. imitando Hesychiũ, qui ὤργασε exponit ὡς ἐπίμπλη λῦ: & ὀργάσαι πλοῖον, ἐπίμπλασι παρέχειν, siue ἐπιμάσαι. Sic apud Aristot. Probl. sect. 2. vbi de sudatoriis siue laconicis agit, ὁ δὲ ἥλιος μᾶλλον τῶν ὑδάτων κίνησιν, αἴτιον τῷ ἀφιέναι καὶ ὡς ἐπὶς κατὰ τὸν ὀργάζοντα πρὸς ἔξοδον καὶ ἐξαγωγήν, imitat & velut ὀργᾶν facit. Bud. tamen interpr. Præmollit & subigit: sequens frequentiorem huius verbi signif. qua ponitur pro Mollire, Subigere. vnde apud Hesych. Ὀργάσαι μαλάξαι: & Ὀργάσαι πλοῖον, τυρέξαι, βρέξαι, παδύσαι. Exponit tamen & ἐπιμάσαι πλοῖον, innuens hanc posteriorem significationem pendere ex præcedenti. vt magis propriè ὀργάσαι πλοῖον sit admixta aqua operi parare, seu aptare. Aristophanes Auibus apud Suidam, Χάλικας ἀγαφόρει, πλοῖ δοκοῖς ὀργάσον. id est εὐεργάσον, μάλαξον. Itidem Poll. lib. 7, κηρὸν πίττιν, λεπίδιον, λύπιν, αἰτίαν, ὀργάζειν, μαλάττειν. λέγεται δὲ καὶ πλοῖον ὀργάζειν. Pro Subigere & Imbuere Nicander quoque vtitur in Alexiph. Σιὼ δὲ τε πυρίτιδας ἐνθρύψας ἐρεθμοὺς Ὀργάζων λίπι ῥοδίῳ. id est καταβρέχων ἐλαίῳ ῥοδίνῳ, vel μυρίνῳ, vt schol. exp. Eiusdem signif. est pass. Ὀργάζομαι. vnde Ὀργάσασθαι Galen. apud Hippocr. exp. ἀναμίξαι, συγκρᾶσαι. ex quo & ὀργίσασθαι paulo infrà. Ὄργασον annotãr Suidas & Aristoph. schol. propriè significare πίσσωσον, Picato, Pice oblinito: quia IONICE Ὀργὴ vocatur ἡ πίσσα, id est Pix. Quibus addit, significare etiam ἀσπαργᾶν & ὀργαζέσθαι. Sicut verò dixi paulo antè, apud Hesychium legi ὠργᾶ pro ὀργᾶ, sic apud eundem LEGITVR Ὠργάσαι πλοῖον, ἐπίμπλασι παρέχειν. pro quo habet & ὀργάσαι, nimirum in litera O.

C. Ἀνόργαζω diuersæ significationis est. nam Hesych. ἀνοργάζειν exp. ἀσκεῖν, ἀσκήσειν: item, τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀσκεῖν. vt Hector Il. ξ suum Astyanactа gestat παλάμῃσι.

Ὀργίζω idem cum ὀργάζω, id est Incito. Vnde Ὀργίσασθαι apud Hippocr. quod Erot. exp. ὁρμὴν ἔχειν πρός τι, sicut πρὸς γῆν dicitur ὀργᾶν. πρὸς τὸν ἐκλελυμένον τῆς καρποῦ. Quibus addit, Ὀργίσασθαι eum dixisse τὰ εἰς θάλασσαν ἀγαγόντα τὰ δοκά, καὶ πρὸς ἕκκρισιν ἐπιμάζειν: sicut ὀργᾶν idem suprà dixit de humoribus turgescentibus in corpore humano. Ex eodem Hipp. Galen. affert ὀργάσασθαι, de quo paulo antè. Pro Ὀργήσει autem quod in lexico Herodoteo exponitur μαλάξει, scribendum potius ὀργάσει, ab ὀργάζειν quod μαλάσσειν significat.

ΟΡΓΙΑ, πα, propriè Sacra Liberi, abusiuè omnium deorum, inquit Seruius. Idẽ enarrans hæc verba Æn. 4, qualis cõmotis excita sacris Thyas, vbi audito stimulant trieterica Baccho Orgia, nocturnúsq; vocat clamore Cithæron, Sanè sciendum (inquit) ὄργια apud Græcos dici omnia sacra, sicut apud Latinos Cæremoniæ dicuntur: sed iam abusiuè sacra Liberi orgia vocantur: vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, id est à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus. Hæc ille. At scholiastes Apollonii ὄργια τὰ ὄργια πὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Malim ego derivare à præterito medio ὄοργα. Herodianus libro 5, Σπουδάζομεν γὰρ λέγειν τὰ περὶ Βακχείας, καὶ ὀργίοις τοῖς περὶ τὰς ἱερὰς ὄργιας αἰσχυνόμενον, orgiis celebrandis sacrisque munus obeundis dicatum. In Anthol. Epigramm. ὄργια πόθων, amorum sacra. Plut ad Colot. Ἐπιτύχοι περὶ τὰ ὄργια. Idẽ in his

Verum Athen. bellica virtute an sapientia præcelluerint, pag. 621 mea edit. ὅτι ἐμοὶ δοκοῦσιν ὄργια μυστῶν μὴν ἔσεσθαι μήτε ἀχόρευτον. Synes. ep. 143, εἰς τὰ τῆς φιλοσοφίας ὄργια. Aliquando secretiora & magis arcana sacra vocantur ὄργια. vnde ab Hesychio & Suida exponitur non solùm ἱερά, sed etiã μυστήρια. Luc. in Demon. vita, ἔφη μὴ καταφρονεῖν αὐτοῦ σοφίαν τῆς πλατῆς, ὅτι καὶ τὰ φαῦλα τῶν τοιούτων μυστήρια, εἰς ἀκριβῆ δὲ ἐξέτασιν οὐκ ἐλθόντα, ἀλλ' ἀπιστίᾳ αὐτοῖς τὸ ὀφθὲν αὐτίκα πιστὰ, πάντα ἐξαγορεύοντα. Idem De saltat. ἐκ μὲν ὄργια οὐκ ἂν τὰ αὐτὰ εἴποι τῷ ἀμύητον ὄντα. A

Φιλόργιος, Qui orgia celebrare amat, Qui orgiis delectatur. Epigr. Et apud Nonn. φιλόργιος ἑορτή. B

Ὀργιάζω, Orgia seu sacra perago. ὄργια πλῶ, vt in Ὀργιῶν exponitur πλῶ, item πλῶ Διονύσῳ, Hesychio. Apoll. lib. 2 Argon. de Baccho, ἔνθ' ἐπέπιστο Διὸς Νυσηΐην ἐς Ὀργιάσαι τοιάδε χορούς. Plut. τοὺς Διονύσου βίβακας χαμαὶ πίπτοντας ἱερὰς νυξὶ καὶ κρυπτοῖς ὀργιάζοντας καὶ μύοις. (vbi ὀργιάζοντας propter additum accusatiuum σκῦλα, simpliciter reddi potest Peragentes, accipiendo nimirum σκῦλα pro Sueiæ: sicut ὀργιάζειν τὴν πλατεῖαν apud Plat. in Phædro, Peragere cæremonias. Et apud Plut. in Numa, θυσίαις καὶ πομπαῖς ἢ χορείαις αἷς αὐτὸ ὠργίασαν καὶ κατέστησαν, instituit) C

Sine calu au[illegible], vt & in loco Apollonii, Herodianus lib. 1, ὠργίαζον ὅτι τὸ πάρεμβολὴ Γαλλῳ orgia peragebant. Et lib. 5, ὠργιάσθη τύμβοις καὶ τυμπάνοις, τῷ θεῷ δῆθεν ὀργιάζων, velut orgia numinis celebraret. Et Isocr. Areop. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς θεραπεύειν ἢ ὀργιάζειν. At Ὀργιάζειν τὸν θεόν, Sacrificiis placare deum: Bud. pag. 369, ex Plut. vbi & ex Plut. ἱεροῖς ἀποῤῥήτοις ὀργιάζουσι θεόν. quod interpretari etiam queas, Arcana sacra deæ peragentes. Passiuè autem ὀργιάζεσθαι dicuntur ipsa sacra quum peragũtur. D Plut. De def. orac. αἱ μεμιγμέναι πρὸς τὰ θεῖα καὶ πένθει, πᾶσι τοῖς ὀργιαζομένοις καὶ θρηνουμένοις ἱεροῖς ὁμοῦ πως ἐπιφαινόμενον. quæ sic Turnebus, In quibus sacrorum cæremonias & ritus admixtũ nescio quid mortale & luctuosum præ se ferre videmus. Idem in Cæs. τοῖς ἱεροῖς ὀργιαζομένοις, id est ὅτε πλευμονῶσι & θρηνοῦνται, vt alibi loquitur, Dũ sacra peragũtur, Dum illi magnæ matri operantur. Plato veri ὀργιάζεσθαι accepit non solùm pro Instituti & ritè celebrari, sed etiam actiuè pro Rem diuinam facere: idque in vno eodémque loco, nimirum lib. 4 De leg. μετὰ θεοὺς δὲ πάντα καὶ πᾶσι δαίμοσιν ὃς ἡμῖν ὀργιάζειν αὖ, νόμον ὃν μετὰ τοῦτον. ἐπανελθόντες οἱ αὖθις ἱδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν κατὰ κώμας ὀργιάζοντα. E

Ὀργιάζω, Sacris initio. Philo De vita M. lib. 3, αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδεῖς ὠργίαζεν, & ipsum fratrem & fratris filios sacris initiauit: εἰσελθὼν γὰρ ἀπεδίδασκεν, ἃ μυεῖσθαι πρὸς ἀγαθὸς, ἀμοιβῆ χαίρομαι, ὅταν ἐγὼ παρὰ τοῦ δεσπότου τὰ ἐκείνου παιδαγωγήσω λειτουργίας. Idem ὀργιασθῆς Hesych. exp. ἰμανθῆς: item ἐκβάθυσας θεούς. Sed ET Ὀργιάω dicitur pro Ὀργιάζω id est Orgia perago. vnde apud Hesych. Ὀργιῶντες. μύοντες, ἱεροφαντοῦντες, ἱερεῖς. nisi quis ibi legendum suspicetur Ὀργεῶνες. F

Ὀργιασμός, οῦ, ὁ, Orgiorum seu sacrorum peractio. seu ipsa orgia. Plut. De def. orac. μήτε πλατὰς καὶ ὀργιασμοὺς ἀμαλοσμίους ὑπὸ θεῶν ἀτιμήτων ἀκούωμεν, qui initia aut orgia à diis negligi putant. Idem in Alex. ἐνεχορεύετο δὲ τὰ Διόνυσον ὀργιασμοῖς, bachicis orgiis. quæ etiam Βακχικοὺς ὀργιασμοὺς appellat idem in Erot. ἢ γὰρ Μήδεια καὶ Πασιφὰη πεποιήκασι τοὺς Βακχικοὺς ὀργιασμούς.

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, Qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. ὁ ταρταρικὸς μορμολυκεῖον ἐμμανίσας ὀργιαστήν. Idem Sympos. 8, de Carneade, αὐδηρὸν τῆς Ἀκαδημίας ἀπολείψας ὀργιαστήν. Idem dixit etiam μυστηρίων ὀργιαστὰς, initiorum auspices siue autores, in lib. De def. orac. δαίμονας νομίζωμεν ἐπισκόπους θείων ἱερῶν καὶ μυστηρίων ὀργιαστὰς, arbitros diuinorum sacrorum & initiorum auspices atque autores. G

Ὀργιαστικὸς, ὀν, ὁ, Eos decẽs qui orgia celebrant. Aristot. Polit. 8, κάθαρσιν γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. Idem aliquanto antè, μέλη ἔστιν ὁ αὐλὸς οὐδὲν, ἀλλὰ μᾶλλον ὀργιαστικόν. Vocat autẽ in priori loco ὀργιαστικὰ μέλη & ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν, quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, & affectus ciet in animo, inquit Bud. H

Ἀνωργίαστος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui initiatus non est orgiis, seu sacris. seu Qui ad orgia & sacra nõ admittitur. Suid. ἀνωργίαστος exponit τὸ μυστηρίων ἄπειρος. Sacra quoque alicui ἀνωργίαστα dicuntur qui ea non celebrauit. Apud eũdem Suidam, ἀνωργίαστος ἀφροδίτης ἀνόρχιστος, pro ἀτέλεστος ἀνόρχιστος. id est, ἀνωργίαστος τῇ Ἀφροδίτῃ, Nõdum Veneri operatus es, seu Nondum Veneris orgia peregisti, vel, nosti. Apud eundem, itidémque apud Hesychiũ, habetur ΑΤΙΑΜ Ἀνώργιαμ, μς, ὁ, quod exponunt ἀμύητα, id est Sacris seu orgiis initiatum non esse. ὄργια enim, (inquiunt) τὰ μυστήρια. Quod tamen aliàs pro ἀόργησία etiam accipi posset, & deriuari à ΝΟΜ. Ἄοργος, ου, ὁ ἢ ἡ, idem significante cum ἀόργητος, Qui non irascitur, Qui ad iram non concitatur, Lentus. vnde ἀοργεῖ, quod Suid. ex Cratino citans exp. ἀεὶ ὀργᾷ. I

Ἐξοργιάζω, Ad sacra suscipienda præparo, Ad sacrorum cultum expio, & idoneum reddo. Aristot. Polit. 8, τοὺς ἐξοργιάζοντας ἢ ψυχὴν μάλιστα. Bud. pag. 369. K

ΚΑΤοργιάζω, Orgiis initio: vel Ad orgia & sacra præparo. sic exponunt καταργιάζειν τοὺς ἥρωας τοὺς Ἕλληνας: & καταργιάζειν τὴν ψυχήν. Ex Plut. autem in Sol. καταργιάσας καὶ καθοσιώσας ἡ πόλις καθαρμοῖς, affertur, pro, Expiationibus vrbem ad mysteria religionémque instituens. Patl. Κατηργιασμένος, Initiatus, Consecratus, Deuotus. Plut. An seni capess. resp. ἐκ παλαιοῦ κατηργιασμένοι αὐτοῖς. Bud. pag. 369. L

Ὀργιοφαντίδιες, ὁ, Qui orgia deorum peragit. Suidas Ὀργιοφάντης exponit εἰσηγητής: item, οἱ τοῖς ἰδίοις ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὀργιάζοντες. Esse autem ὀργιάζειν dicit τὰ τῶν θεῶν ἔργα πλεῖν, hoc est μυστήρια καὶ νόμιμα. Quibus subiũgit hunc locum Plat. libro 4 De leg. μὴ κατὰ ἔθη ἴσον ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἑκάστοις τὸ δὲ φαίνεσθαι μυστηρίοις ἐπέχειν ὀργιάζοντα πλεῖν τὰ δημόσια, ὁ αἰδοῖος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι. Seleucus autem (inquit idem lexicographus) ἐστὶ τὸ ἐπιτήδευμα τῆς Σίλλας ἀξίωσιν, vocari ὀργεῶνας dicit τὰς συλλογὰς ἐχούσας πρός τινας ἥρωας ἢ θεούς: nunc autem ad ἱερέας quoque vocabulum hoc translatum esse, quippe qui & ipsi ὀργεῶνες nominentur. Antimachus in Ἀνδρῶν χλιαῶν, καθαρσίους ἔσκεν ἀγακλείας ὀργεῶνας. Æschylus Mysis, Ποτνιοῦς Καΐσου χαίρε πρῶτος ὀργεών, Εὐχαῖς ὃν ἐσέσχεθ' ἁπὸ τῆς Παιονίας. Nõ multum à Seleuci verbis discrepat quod Harpocratiõ scribit, Ὀργεῶνας εἶναι τοὺς ὅτι πλεῖστον χρόνον ἥρωσιν συνιόντας. ὀργιάζειν enim esse τὰ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν: vt hi ὀργεῶνες dicantur τοῦτο τὰ ὅσια: vel (inquit) τοῦτο τὸ ὀργιάζειν τὸν χοῦν: vel δῆλόν ποιεῖ τὸ ὄργιον ἐν τοῖς ἥρωσι τὸ ἱερὸν δρᾶν. Poetæ tamen (inquit ide) simpliciter vocabulũ hoc posuerunt ὅτι τὸ ἱερεῖον, vt Antimachus quodã in loco, & Æschylus Μύσιος. Quibus subiungit, μήποτε ὕστερον νενόμισται τὸ δῆθεν τιμᾶν τινας τῶν ἀποθανόντων συνιόντας, καὶ ὀργεῶνας ὀργίους ὀνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιέναι ἐπὶ τῷ Θεσμοφορίῳ δρᾶν τινάς. Hæc illi. Citat Suid. ex Ælian. De prouidentia, τῶν δὲ Ἐλευσῖνι ὀργεώνων, de iis fortasse quos Antimachus paulo antè καθαρσίους ὀργεῶνας ἀγακλείας vocat. Polluci verò lib. 8, ὀργεῶνες sunt οἱ κατὰ δήμους ἐν ἑορταῖς νεμόμενοι θυσίας ξυσσιτίας. Idem, lib. 3, cap. 4, de iis loquens qui in qualibet phratria ἡβῶντες nominantur, ἐκαλεῖτο δ' οὗτοι καὶ ὁμογάλακτες καὶ ὀργεῶνες. Ad quæ proximè accedũt hæc Philochori apud Suidam verba, τοὺς δὲ θεραπεύοντας ἐπαίσιος δέχεσθαι, καὶ τοὺς ὀργεῶνας, ἢ τοὺς ὁμογαλάκτους, οὓς ἡβῶντας καλοῦμεν. M

FORMIN. Ὀργεῶνας, ἱερεῖς, Hesych. ΑΤ Ὀργεῶνων pro ὀργεώνων dixit Lysias ἐν τῷ περὶ Θεοτίμου κλήρῳ, teste Harpocr. Qui gentilius à nomin. ὀργεὼς factus videtur, vt ἱερεῖον ab ἱερεύς. Apud Suid. autem scribitur Ὀργεῶν, quod itidẽ pro ὀργεώνων potuisse Lysiam annotat. veriorem tamen esse priorem scripturam existimo. N

ΟΡΕΓΩ ET Ὀρέγνυμι, (licut οἴγω & οἴγνυμι) Porrigo, Extendo, seu Tedo. Il. ο, Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Il. α, Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ περὶ πάσατο χεῖρας ὀρεγών. Itidem Ouid. Bracchia porrexit cælo. Virg. — tẽdóque supinas Ad cælum cum voce manus. Idem, — duplices tendens ad sidera palmas. pro quo Statius dicit, — tollens ad sidera palmas. Salust. & Cæs. Manus supplices ad cælum tendere. Cic. verò, Manus supplices ad vos tendet. Plut. Camillo, de Manlio Capitolino, τὰς χεῖρας ὀρέγων ἐκεῖσε, manus ad Capitolium tẽdens seu porrigens, Manus eò porrigens: vt Ouidius, (quanuis alio sensu) Nostra suas istò porriget ira manus. Idem Plut. in Coriol. ἔτεινε δὲ καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγων πρὸς ἑκάστους, supplices ad plebẽ manus tẽdentes. Simpliciter autem Luc. in Caucaso, ὄρεγε πρὸς δεξιάν, Porrige

sine tende dexteram, id est extende: ad Prometheum à [illegible]. Ouid. Porrigit æquales media tellure lacertos. ‖Ὀρέγω. Porrigo, Tendo. id est Præbeo: seu porrecta & tensa manu præbeo. Od. ρ, κατὰ δὲ πίδακα αὐτὴν αἰὲν ἐπιβλύζουσαν, αἴ κέν τις κοτύλῃ καὶ παρὸν ὀρέξῃ, porrecta manu det, πλὴν χεῖρας ὀπίσσω δῆσε. Alibi verò apud eundem simpliciter etiam exponi potest Dare. vt Il. ε, ὀπυιέμεναι πατρὶ Ζηλήμονι κοῦρος ὀρέξῃ. pro quo alibi dicit ὀπάσσῃ. Il. ψ. οἷον Ἀθηναίη Νεῖκος ὄρεξε πάλης. Od. ρ, Βροτοὶ οἱ πάντων ἄνθρωποι ὀρέξασθαι μενεαίνουσι. In quibus locis simpliciter accipi potest pro Dare, vti dixi: aliàs tamen significat potius Porrectis seu tẽsis manibus dare. Sic dicitur aliquis ὀρέξαι ποτήριον, quum poculũ ei porrigit cui præbiberat. Il. ω, — ἥπερ τ' ὄρεξε πιεῖν. Sic aliquis dicitur etiam χεῖρας ὀρέγειν, porrigere seu tendere manus ei qui opem ipsius implorat. Synes. epist. 155, τοῖς δεομένοις χεῖρας βουλομένῳ ὀρέγειν, egentibus manum porrigere. vt Cic. Afflicto & iacenti fidem dextrámque porrigere. Idem epistola 111, αἰδοῖ ταπεινουργῶ χεῖρας ὀρέξαι κατὰ τῆς δίκης. Herodian. lib. 2, καὶ σωτῆρος βιώτης ἐπίκουρον ὀρέξαι χεῖρας ἀνάγκῃ, vt manum porrigam salutarem. ‖Ὀρέξαι exp. etiam ὀκ χειρὸς παιέξαι, vt in Ὀρεκτὸς dicetur.

Ὀρέγομαι, Porrigor, Extendor. Il. π, de equis Hectoris, Ποσσὶν ὀρωρέχαται ταχέεσσιν, pedes suos ad pugnam porrexerunt: vt Cic. dicit Membra sua flectit & porrigit quò vult. Eust. exp. ἐπανύουσιν. Sic Il. δ, Ἐγχος ὀρεξάσθω, hastam porrigat & extendat, τὸ ἔγχος τανυέτω, inquit Eust. qui eodem modo dici annotat χεὶρ ὀρεξάσθω, pro ὀρεκτανάτω τὴν χεῖρα, manum porrigat & extendat. quib' addit, ὡς καὶ τὸ ἐπὶ δεῖπνον ἡ χεὶρ, πρὸ ὀρέγεται ἢ χειρὸς, οὕτω καὶ ὁ δόρυ ὀρεγόμενος, δόρατος ὀρέγεσθαι). Simile est Il. ψ, Ὡς ἄρα φωνήσας ὀρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβε. porrigebat manus & tendebat. (Potest tamen aliter locus hic exponi, vt mox dicã) Addendus & hic locus Apollonii lib. 2 Arg. ὀρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο Πελιάδι αἰχμήν, iaculum tendebat cõtra pestiferum raptum. Vbi tamen αἰχμὴν scribitur. Aliquanto pòst, Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν, porrigebat & explicabat se præ lætitia. vbi schol. exp. ὄρεξιν ἔλαβε καὶ εὐθυμίας ἐγένετο. ‖Ὀρέγομαι, Porrectis manibus prendo, Protentis manibus capio. Od. λ, Πέτρας εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων, manus ad me tendens & prehendere cupiens. Od. φ, Ἐγὼ ὀρεξάμενος, ὑπὸ πτερὸν ἄντυγος ἕλκον, vnde extensa manu accipiens à paxillo auferebat arcum. (Eust. verò exp. ἀπαλώσασα, ἀφαπτῶσα). Itidem apud Apollon. lib. 2 Argon. Δύσσαντες ὀρέξαντο πλωτῆρσιν, schol. exponit ἐλάζοντο. malim, Porrectis manibus captabant, sequendo proximam significationem. ‖Interdum ὀρέγομαι significat Porrectis manibus capto, hoc est Porrectis manibus capere seu prehendere cupio, quod Homerus paulo antè dixit ὀρέξασθαι μενεαίνω. seu Manum tendo vt accipiam, Manu porrecta peto. (sic ἐπέρχομαι significat Peto qui me comitetur) Il. ζ, Ὡς εἰπὼν ὑὸν παῖδα ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ, manum porrigens tendi sibi filium iubebat, seu Tendi sibi petebat. (vt Virg. — paruumqde patri tẽdebat Iulũ, ὀρέγων) vt sit pro ἐκίνησε τὰς χεῖρας ὅπῃ ὦ λαζοῖτο. Sic accipi potest locus ille suprà ex Il. ψ citatus, Ὡς ἄρα φωνήσας ὀρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβε. Manibus quas extenderat, captabat, hoc est prehendere cupiebat, non tamen, prehendit. ‖Ab hac significat. defluxisse puto ὀρέγομαι pro Cupio. (sicut & signif. Latini Appeto) vt sit quasi Porrectis manibus appero & prehendere cupio. Isocr. ad Demon. ὧν χρὴ τοὺς πολίτας ὀρέγεσθαι. Plut. ad Colot. λαζοῦ ἀγαθοῦ φιλοπαίγμονος, ὀρέγου). Synes. De insomn. ὅταν ὁδὸν αἰσίαν τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὀρεγθείσῃ, nõ appetẽti, seu cupienti. Arist. Rhet. 2, ὀρέγεσθαι & φεύγειν sibi opponit, sicut Cic. Appetere & Declinare, siue Fugere. Quod verò idẽ Aristot. dixit, πάντες ἄνθρωποι τῇ φύσει ὀρέγονται φύσει, id Cicero, Insitus est omnibus cognitionis amor.

Ὄρεγμα, ατος, τὸ, Porrectio, Extensio. vel potius Porrectura, si ita dici posset. nec enim actionem significat. Euripid. Phœniss. Γαμβρὸν τ' ὄρεγμα. quod Eustathius exponit συγγένειαν ἕκτησιν καὶ πλατύνσιν. ‖Item βῆμα, vt Hesych. exp. id est Passus, Gradus. hoc est, Interstitium quo pedes passi & porrecti inter eundum, à se inuicem distant. Quo significatu affertur ex Aristot. De mundo, διὰ ὀρέγματος τὸ μέγεθος, propter laxiorem gradus glomerationem: de camelo. ‖Idem Hesychius exp. etiam ἕλμα, ὅρμημα, salrus, impetus.

Ὀρεκτικὸς, ὴ, ὸν, Porrectus. seu Qui in longũ porrigitur & protenditur. vt ὀρεκτὴ μελίη, hasta quæ in longum porrigitur. Il. β. de Abantibus, Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσιν. vbi Eust. ὀρεκταὶ exp. αἱ ὀκτενόμεναι κατὰ τὸ πολεμίων, vt Abantes vocet αἰχμητὰς ὡς μὴ ἀφιέντας τὰς αἰχμὰς, ὀρέγοντας δὲ ταῖς χερσὶ καὶ οὕτω πολεμοῦντας. ὀρέξαι enim (inquit) τὸ ὀκ χερὸς παπάξαι. vnde & ὀρεκτὴ μελία. Nescio tamen quorsum ibi Eust. & ante eum autor breuiũ scholiorum ὀρέγω ita exposuerint, quum ὀρεκτὴ μελίη commodius secundum præcedentem τὸ ὀρέγω significationem ponãtur pro Porrecta hasta. duobus enim hastarum generibus veteres vtebantur, quorum vnum appellabant δόρατα αἰχμάζειν ἢ ὀρεκτά: alterum, παλτὰ, quæ nimirum manu in hostem vibrabantur, seu contorquebantur, quum illis in eum porrectis peteretur. erántque eiusmodi, hoc est & ὀρεκτὰ & παλτὰ, κόντοι, ἀκοντία, ἰοπάλοι. Hæc autem ὀρεκτὰ δόρατα brevium scholiorum autor vocat τὰ ὀκ χερὸς, οἷς ὀρέγεσθαι ἐγχώρια τοῖς πεζομαχοῦσι καὶ ὁπλίταις αὐτοῖς.

Ὀρθόω, Porrectis mẽbris, ὀρθοπαθῶ. habes in Ὀρεκτὸς.

Sequentia sunt ab Ὀρέγομαι, Appeto.

Ὄρεξις, εως, ἡ, Appetentia, Appetitus, Desiderium. Indefinit. Stoic. βούλησις, θέλησις ὄρεξις. ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄλογος. Quæ sic Cic. interpr. Voluntas quæ quid cum ratione desiderat: libido vel cupiditas effrænata, quæ aduersa ratione incitata est vehemẽtius. Vbi etiã nota discrimẽ inter ὄρεξιν & ἐπιθυμίαν. Arist. Rhet. 1, ἄλογοι δ' ὀρέξεις, ὀργὴ καὶ ἐπιθυμία. (ὑπήκοοις autem ὀρέξεσιν opponit τοῖς λογισμοῖς: quibus qui obediunt, ab eodem dicuntur κατὰ λόγον τοῖς ὀρέξεις ποιεῖσθαι, Ethic. 1, cap. 2) Herodian. lib. 1, ἤγαγον αὐτὸ πρὸ ὀρέξεις εἰς πλῆθος ἡδονῶν ἐπιθυμίας. Et lib. 3, ἔστω βασιλεὺς ἐλεύθερος εἰς πάσας τὰ δεινῶν ὀρέξεις ἀπλήστους ὁρμαμένους. Et lib. 6, ἀφηνιάσαντος αὐτοῦ πρὸς κολάσεις τὰς ὀρέξεις ἀκρατεῖς εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας. vbi Polit. vertit, Prouocãtibus appetitum eius iam vigẽtem assentatoribus in extremas libidines. Ὄρεξις frequenter pro cibi appetentia ponitur, vt Plin. appellat. qua signif. Iuuenal. quoque dixit, — sextarius alter Ducitur ante cibum, rabidam facturus orexin. Plut. De frat. char. πρὸς ἡμῶν αὐτῶν ἀπέχειν τῆς βλαβερᾶς ὀρέξεως. vt Plin. dicit Appetentiam cibi faciunt. Idem, quod Dioscor. de siseris radice scribit, ἀνόρεκτος, ὀρέξεως ἀφαιρετικὸν, sic Latinè reddidit, Stomachum excitat, fastidium abstergit. Idẽ Sympos. 2, ὡς ἀπεπέπτους τοῦ ἀρίστου ἐπιόντας τὸ συνεχθὲς αὐλαμβάνειν πρὸ ὄρεξιν, fastidium à stomacho aufert, cibiq; appetentiam facit. Ibidem, παρὰ ὀρέξεως αὐτὸ τοῦτο ἀνόρεκτον. Idem, οἱ πεινῶντες ἥκιστα ἐσθίουσιν ὅταν ἤδη μᾶλλον ὀρέγωνται καὶ παροξύνωνται ἡ ὄρεξις. Idem in Præcept. sanit. τὸ κενοῦν καὶ μειοῦν τὴν ὀρέξεως κατέχει ἀφθονωτέρης βαπτίζης, caninam ac beluinam cibi appetentiam inhiberet quam Iuuenalis rabidam orexin appellat. Quid autem ὄρεξις sit, idem docet Symp. 7, probl. 2, de fastamentis, τὸ σῶμα χρὴ αἰσίως καὶ κατὰ φύσιν ἔχειν πρὸς τὰς ἐδωδίμους ἀφορμὰς ἐπιθυμίας ἀφειμένως ἀφίστασθαι, ἵνα ὄρεξιν καλοῦμεν.

Ἀνορεξία, ας, ἡ, (q. d. Carentia appetentiæ) Nulla appetentia: propriè cibi. Quã quis nullum cibum appetit, Stomachi fastidium. Sunt qui interpr. Dejecta appetentia. Vtitur autem Dioscor. & cæteri medici.

Ὀρεκτὸς, ὴ, ὸν. Qui appetitur seu appeti solet, Quem omnes appetimus. Alex. Aphrod. τὸν οἰκεῖον & τὸν ὀρεκτὸν appellat quæ Cic. Prima inuitamenta naturæ. Ex Nat. autem affertur, ἔχειν ὀρεκτὸν τέλος, pro Postremi voti cõpos. Α τ Ὀρεκτικὸς actiuè Cui appetentiæ vis & facultas inest, Qui appetere solet. vel simpliciter Appetẽs. Et τὸ ὀρεκτικὸν ab Aristot. ea animi pars dicitur in qua appetitus siue ὄρεξις suum habet domicilium: fons & origo τῶν ἐπιθυμιῶν, lib. 1 Ethic. cap. 13, φαίνεται δ' ἔνιοι καὶ τὸ ἄλογον διδόντες. Ὁ μὲν γὰρ φυτικὸν οὐδὲν μέρος τοιοῦτον λέγουσι τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὅλως ὀρεκτικὸν, μετέχειν πως, ἢ κατηκόον ἔχειν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν. nã & in Rhet. dicit τὸν νοῦν ἔχειν τῆς ὀρέξεως: cui si paret, λογικὴ ὄρεξις dicitur: sin eo inuito prorumpit cupiditas, ἄλογος. In stomacho autem ὀρεκτικὴ dicitur facultas illa quæ cibos appetit, idem ferè quod ὀρε-

ξις. Plut. Symp. 6, probl. 2, ὀρεκτικὴν πᾶσι appellat, quod non modò ὄρεξιν, sed etiam δριμεῖαν ἐμποιεῖ τῆς δεκτικῆς μέρεσι τῆς ψυχῆς, ᾗ κἂν πρὸς τροφὴν ἐπιθυμίαν ἀποκινοῦσιν. Dioſc. verò lib. 5, cap. 13, ὀρεκτικὸν οἶνον vocat Vinum appetentiam cibi faciēs. At ὀρεκτικὰ αἴτια Fortunatianus (vt annotant v. l.) vocat cauſas impulſiuas. A

C. Ἀνόρεκτος, Qui nihil appetit: peculiariter Qui nullos cibos appetit, Cuius ſtomachus omnia faſtidit. Plutarch. Sympoſ. 6, οὐδεὶς γὰρ ἄφνω πάνυ γίνεται καὶ ἀνόρεκτος τοῦ ποσοῦτου.

Ἀνορεξία, Sine vlla ciborum appetentia. Galen. οἱ ἀνορεξίαν ἔχοντες, οἷς ἀπόκρισιν ἔχει τὰ σιτία. Vbi Budæus ſcribit ETIAM Ἀνορεξίας. B

Ἀνορεκτέω, Nihil appeto, videlicet ciborum, Stomachus me⁹ omnia faſtidit. Galen. ἀνορεκτεῖν ἢ ἀνορεξίαν φάσκοντας.

C. Εὐόρεκτος, oppoſitum τῷ ἀνόρεκτος, id eſt Qui bene appetit cibos. Res autem & medicamentum aliquod εὔορεκτον dicitur quod appetentiam cibi facit & faſtidium à ſtomacho aufert.

C. Ἐπορέγομαι, Porrecta manu prenſo, hoc eſt Protenta manu capto & prehendere cupio. vel ſimpliciter Prēſo, Prehendo: quum videlicet additur datiuus χερί, vt apud Apollon. Argon. lib. 1, circa finem, πλατέϊ πορέξατο χερὶ Νηὸς ἐλαΐνου. At lib. 2, ἀπτῆνε δὲ πλατέας ἐπόρεξατο χεῖρας, validas iniecit manus. ¶ Item, Porrecta manu præbeo, Protenta manu do. Solon apud Plut. in vita ſua, pag. 160 mox edit. Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσον ἐπαρκεῖ, Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος. vbi tamē ἐπορεξάμενος malim reddere, Nec etiam tribuens præter eum quem habebat, Inſuper dans porrecta manu. C

¶ Ὀρέχθω, ῶ, Cupio, Deſidero. Ariſtoph. Nub. Καὶ ζῶντα πῶς οἷόν μου ἡ καρδία ὀρέχθει; (vbi quidā exp. Indignatū fuiſſe) Apoll. l. 2. Arg. καὶ οἱ ὀρέχθη Θυμὸς ἐπιδρομέως ἐπὶ νέων ἐξ αἵματος ἐλάσσαι. id eſt ἐφόρμα, ἐπιθύμει, inquit ſchol. qui ὀρέχθη aliàs exponit non ſolùm ὠθεῖ ἐρέξει ἰῶν, ſed etiā ἵστησι: cuius expoſitionis ſuæ hoc exemplum affert, ὀρέχθουσι ἀμφὶ σιδήρῳ. Rurſum Apollon. lib. 1, Οὐδ' ἔχε ὀφθαλμὼ ξανθὴν ἐπιπορφύρεον ὀρέχθει, tātos effundere fletus quātos deſiderat. ¶ Homerus autem alia ſignif. vſus eſt Il. φ, Γοῦνοί μὲν βόες ἠδὲ ὀρέχθουσι ἀμφὶ συβώτῃ Σφαζόμενοι. vbi annot. Euſt. ὀρέχθειν eſſe μίμημα βαχέος ἤχου τε οἰδήσεως ἐν τῇ σφαζομένῃ βοΐ. Apoll. ſchol. exp. ἵστησι, vt paulo antè annotaui. quaſi Homerus ſignificare velit gemitū & ſuſpirium quod animam efflantes edunt. Theocritus verò (inquit idem Euſt.) de mari quoque id verbum vſurpauit, vt Homerus, ῥόχθει μέγα κῦμα. Sed & ὀρέχθει παπάγου καρδίας ponitur, vt, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Veteres autem grammatici ὀρέχθειν eo in loco exponunt αἰωρούμενοι ὠρέγοντο, hoc eſt ἐκτείνοντο, extendebantur & porrigebant omnia ſua membra. vel etiam, διατείνοντο: à qua origine NOM. ὀρεχμὸς derivatur, ſignificās ὀδύνης κύκλωσιν. Hæc ibi Euſt. Sed annota ſcribi ETIAM Ἐρέχθω. Apud Suid. verò pro Ὀρέχθειν HABETVR Ὀρεκτεῖν, quod itidem exp. ὀπτᾶσθαι. D

ΟΡΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, ſecundum Herodotum ſex pedum menſura eſt: Gaza apud Ariſtotelem. interdū paſſum vertit: Valla apud Herodotum nonnunquam tres paſſus. Suid. verò ὀργυιὰ eſt τὸ μέτρον τὸ δίδυον χερῶν μέτρον, mēſura quæ inter expanſas manus continetur: quod brachium vulgò nominant: Plinius autem vlnam appellat, lib. 16, Arboris craſſitudo quatuor hominum vlnas complectēntium implebat. Hæc ex Bud. annot. in Pād. Secundùm maiorem lexicographorum partem ὀργυιὰ fuerit quod Latinis vlna. nēc & Heſych. exp. ἡ τῶν ἀμφοτέρων χερῶν ἔκτασις, & Euſt. ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν τῶν χερῶν. (Idem Heſych. exponit etiam ζυγὸς πήχεως, ſicut Euſt. πέντε μέτρον: quæ menſura à præcedenti diuerſa non eſt, ſequendo ſupputationem Herodoteam, quam habes in στάδιον) Quas expoſitiones cōfirmat hic locus Xenoph. Apomn. 2, χεῖρας μὲν γὰρ, εἰ δέοι αὐτὰς τὰ πλείω ὀργυιὰς διέχειν ἄρα πώποτε, οὐκ ἂν δυναίμην· πόδας δὲ οὐδεὶς ἂν ὅστις τὰ ὀργυιὰ διέχοντα ἅλοιτο ἅμα. vnde manifeſtum eſt ὀργυιὰν eſſe vlnam, & excedere menſuram paſſus. dicitur enim paſſus interſtitiū inter vtrūque pedem paſſum & exporrectum. Plinius ὀργυιὰν decem pedes longam facit, quum Herodotus tantùm ſex, vt B. ex eo tradit: quippe quibus hæc verba Theophr. Hiſtor. pl. libro 5, cap. 9, εἰς πλὴν ἐνδεκάπηχυ πλὴν Δημητρείου ξύλα μᾶλλον περιφερόμενα, ita reddiderit Latinè, lib. 16, cap. 40, illam arborem ſuccidiſſe ad vndeciremē Demetrii, fuiſſe centum triginta pedum longitudinis. Rurſum quod Ariſtot. dicit, ὁ δὲ φεύγων κοπρεύεται διὰ τοῦτο ὅτι πέντε ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ῥίπτει, idem Plin. ſic Latinè, Reddit in fuga ſimum interdum ex trium iugerum longitudine. Dioſcor. lib. 4, δέκα ὀργυιὰς ἔχων τῦλας. Deriuari autem ὀργυιὰ ab ὀρέγω facta ſyncope, tradit Euſt. at Heſych. διὰ τὸ τὰ χέρα μακρύνειν. E

C. Δίοργυος, Duas vlnas longus.

C. Ἑκατοντόργυος, Qui centum vlnarum eſt: MILLIA Ἑκατοντορύγιος.

C. Ἐννόργυος, Nouem vlnas lōgus. Od. λ, de Oto & Ephialte, quos omnium μακίστους terram genuiſſe ait, Ἐννέωρες γὰρ ἔσαν καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε τεσσαρακαιδεκόργυοι. Vbi Euſtath. annotat ὀργυιὰ eſſe περὶ πήχεων. Qualis apud Tibull. Porrectus nouem Tityus per iugera terræ.

C. Πεντηκοντόργυος, Qui quinquaginta vlnarum eſt.

C. Τετράργυος, Qui quatuor vlnarum eſt. In Epigr. C

C. Τεσσαρακαιδεκόργυος, Tredecim vlnas patens, Tredecim vlnas longus. ſeu (vt Plin. in Ὀργυιὰ interpr.) Qui centum triginta pedum longitudinis eſt.

Ὀργυᾶος, Vlnam vnam longus, ſeu tres cubitos: Cuius longitudo tres cubitos paret. Vel Cuius craſſitudo vlnam hominis complectentis implet. In Epigr. ὀργυᾶια κέρα, cornua tres cubitos ſeu vlnam longa: de cornibus bouis prægrandibus. Suid. ὀργυᾶος exp. μέγας.

Ὀργυόω, Vlnas extendo. v. l. Vnde ὀργυῶσαι quod Euſt. ex Lycophr. citat quidem, ſed non exponit. Suidas verò Ὠργωμένους. exp. ἀκροπαθοῦντας, θηυμοῦντας. pro quo alibi habet Ὠργωμωμένους, nimirum in Ω.

ΟΡΘΟΣ, ὀρθὸς, ὀρθὸν, Rectus. Pro Rectus autem duobus modis ponitur. nā & Erectus ſiue Arrectus ſignificat, & Porrectus in rectū. Prioris ſign. hæc ſunt exēpla. Od. μ, Οἱ δ' ὅτε δὴ τοὺς μὲν ἔδησ' ὀμοῦ χεῖρας τε πόδας τε ὀρθοὺς ἐν ἰσοπέδῃ. Od. σ, Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶ Il. φ, Στῆ δ' ὀρθὸς. Il. ω, ὀρθὸς ἀνάσσας. Eodem lib. Ὀρθαὶ δὲ τείχεες ἔσαν. Heſiodus Aſp. Ὀρθὰς δ' ὑψόσε φείσατο τείχας. Plato Symp. βασιλῆσι μόνοις ὀρθοῖ δυοῖν σκελοῖν. Xen. Pæd. 8, ὀρθὸν ἔχων τὸν νοῦν πρὸς ἔργα. Sic Plut. Artox. κίνδυνον ὀρθὸν φέρειν. Item ὀρθὸς Διόνυσος apud Athen. lib. 2 & 4, quo ſignificatur moderatus vini vſus: immoderatus autem nec temperatus, eſt σφαλερὸς & lubricus. Plut. Sympoſ. 5, de talis, ὀρθοὶ πλόκοις ἢ σφιγξίν. His ſubiungere poſſumus ὀρθαὶ ἀκοαὶ & interpretari Arrectæ aures, vt Virg. vocat. ὁ δὲ ἤκουεν τῇ ψυχῇ ὀρθαῖς ἀκοαῖς, arrectis attentiſq; auribus dei verba excepit. Nec non αἰσχλάπιν ὀρθῆς ὄμμασιν apud Xen. Hellen. 7. quibus opponuntur Oculi detecti. Præterea in acie ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαθῆσθαι & εἰς ὀρθὸν ἀποδεῦναι dicitur τὸ ὅτι ἐξ ὀρθῆς δόσεως ἀποκαθῆσθαι ἄνδρα ἕκαστον ὥστε ὅτι δόρυ καλέσει ὀκ ἂν πολεμίων καλύσειεν, vt ἐκ πλαγίου πλαγίας traditur in Διασκευῇ. At Polybio ὀρθότης ciuitas eſſe dicitur quū erecta expectatione eſt, vt Liuius loquitur: & ſuſpenſa, μετεώρους: lib. 3, ὀρθὴ καὶ φοβερὸς ἦν ἡ πόλις, ſuſpenſa periculi metu. Idem, ὀρθοὶ ταῖς διανοίαις καὶ φοβεροὶ πᾶσιν ἦσαν. Pertinet huc & quod Iſocr. ad Philipp. ſcribit, αἰσθάνῃ δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν οὖσαν ἐφ' οἷς σὺ πλέκεις μηχανήμασιν. ¶ Item Rectus, hoc eſt In rectum porrectus, vel In rectum tendens. idem videlicet cum ἰθύς: oppoſitum habens σκολιός. Sophocles, Καὶ σμικρὰς Μάτιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται. id eſt κατ' ἰθύαν, εὐ φρονῶν, rectā pergit, nec in hoc vel illud latus inclinat. Sic κατ' ὀρθὸν πλεῖν, rectum in nauigando tenere curſum. Et ὀρθὸν σχῆμα, figura recta. Nec non ἡ ὀρθὴ (ſub. γραμμὴ vel γωνία) linea vel angulus rectus, quæ & ἰθεῖα. Ariſtoteles Ethic. 2, cap. 7, τὸ ὀρθὸν ζητεῖ, angulum rectum inquirit. Item τοῖς ὀρθοῖς, (inquit Bud. pag. 966) Rectis lineis, Ad rectam lineam, & Ad rectum angulum. ſubintelligitur enim γραμμὴ, & interdum γωνία. Exemplum ibi habes ex Ariſtot. Item & hoc ex Polyb. τοῖς ὀρθοῖς τῇ γραμμῇ τοὺς ἱππεῖς ἀντίους αὐτοῖς ἐτάττουσι, rectis ad lineam angulis equites inter ſe oppoſitos collocant. Et τοῖς ὀρθοῖς, ad angulos rectos. item τοῖς ὀρθοῖς, recto tramite, B. ex Gaza

ex Gaza interpretatione. Referri huc potest Sophocleum illud in Antigone, pagina 163 meæ editionis, ὀρθὸν δ' ἀλήθειά ἐσθ', veritas res est quæ recto semper tramite procedit. Item ὁδὸς λόγος apud Thucydidem libro 2, rectum consilium. Sed & homo aliquis ὀρθὸς dicitur, cui opponitur peruersus & σκολιός. Plutarchus Pericle, χαλιφρως αὐτῷ πρὸς τὸ βέλτιστον ὁρθῶς καὶ ἀψευδέστατος, Sincero. Præterea aliquid ὀρθὸν esse dicitur pro Rectum & æquum. Plato, ὧδε δὲ μαρτυρῶν οὔτ' ἄνδρα ἀγαθὸν ἔτι ἡγοῦμαι δεῖν ποτὲ τὸ γε ὀρθὸν δίκεσθαι, ab improbo autem nec virum bonum nec deum vnquã se donari velle æquũ est, vt Cic. vertit. Ab Aristot. dicũtur etiã ὀρθαὶ πολιτεῖαι quæ reuera tales sunt & rectè eo nomine appellantur: quibus opponuntur αἱ παρεκβεκλιμέναι, Polit. lib. 3, cap. 7, & 10. Et lib. 4, cap. 2, ἐν τῇ τοιαύτῃ μεθόδῳ περὶ τῶν πολιτειῶν διειλόμεθα τρεῖς μὲν τὰς ὀρθὰς πολιτείας, βασιλείαν, ἀριστοκρατίαν, πολιτείαν· τρεῖς δὲ τὰς ταύτας παρεκβάσεις, τυραννίδα μὲν, βασιλείας· ὀλιγαρχίαν δὲ, ἀριστοκρατίας· δημοκρατίαν δὲ, πολιτείας. Itémque quod Plato dicit, λέγειν ὡς ὀρθότερον, Cic. interpr. Dictu verius & melius, pag. 16 mei lexici Ciceroniani. Sic accipitur & apud Sophoclem, ἔοικας οὐδὲ μάρτυρ' ἐὼν ἄχαν, id est ἀληθῆ, vera. Et ὀρθῶς λέγω, reuera. ΑΥ Ὀρθαὶ apud Demosthenem pro ὀρθῶς, Recte. vbi subaudiri existimatur ὁδοί.

ΑΥ Ὀρθαὶ à Græcis dicũtur meniana & podia siue pergulæ, cuiusmodi proiecta stũ quæ mutulis quiescũt & sustentatur: vt scribũt Theod. & Honor. impp. l. 8, Cod. De ædificiis priuatis. v. l.

C. Ὀρθόδωρον, Palma porrecta, hoc est Quæ non contracta est, sed in rectum explicata. Eodẽ nomine & mensura dicitur qua palma porrecta & extensa patet. hoc est, Interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν & extremitatẽ digiti medii. quod etiam δῶρον dicitur: Latinis Palmus. Pollux lib. 2, τὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἕως ἄκρου δακτύλου, ἡ πᾶσα χείρ, ὀρθόδωρον. Ab aliis exponitur Spithama, teste Hesych.

C. Ὀρθοθύρη, Ianua erecta & in altum tẽdens. Crates apud Etymologistẽ scribit Homerum ὀροθύρη dixisse pro ὀρθοθύρη, exponens, θύρα προβεβλημένη ἔχουσα καὶ εἰς τὸ ὑπερῷα φέρουσα: quam & alii ὑψηλὴν θύραν exponunt.

C. Ὀρθόκαυδον apud Theophrastum legitur Historiæ plantarum lib. 3, sub finem, de smilace, ἔστι μὲν ἐπαυλόκαρπον, ὁ δὲ καρπὸς ἀκανθώδης· καὶ ὡς τὸ ὀρθόκαυδον. vbi Gaza vertit Præhorridus. Sed quum apud Plinium lib. 16, cap. 36, de hac smilace siue cilicia hedera legam, Dẽsis geniculata caulibus, spinosis fruticosa ramis, suspicor reponendũ πορθόκαυδοι (est ENIM Πορθόκαυδος, Qui spinosis ramis est.) Saltẽ ὀρθόκαυδον tolerabilius.

C. Ὀρθόκραιρος, Caput erectum habens, vel Cornua erecta habens. Iliad. η, Ἔσθων κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων. vbi Eustathius exponit χαύρων καὶ ὀρθοκεράλων, vel ὀρθοκεράτων: eo quòd Atticis κραῖρα significet τὸ ἄνω τῶν κεραλῶν. Itidémque Odyss. μ, Βοῶν ἕνεκ' ὀρθοκραίων expon. ὀρθόκραιραι, αἱ ὄρθιαι τὰς κεραλὰς καὶ χαῦροι. διὸ τὸ ἀγέλαιον καὶ αὐτῶν· ἀπὸ κραῖρα, id est κεραλή. Vnde ὑμπικῶς naues quoque appellari ὀρθοκραίρας dicit. vt Iliad. ε, initio, Τὸν δ' ὦρτ' ἐν πάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων. nonnulli verò κραῖρα, quum nauibus tribuitur ὀρθόκραιρος, accipiunt pro κεραία, id est antenna: alii, διὰ τὸ τὰς πρῴρας καὶ τὰς πρύμνας αἴρεσθαι, nanes ὀρθοκραίρας vocari tradunt.

C. Ὀρθόκωλον, Vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, vt annotauit Galenus Comment. 3, εἰς τὸ ἀεὶ ἐντεῖνον. Gorr. At in v. lex. ex eodem libro non ὀρθόκωλον] affertur, SED Ὀρθόκωλον, significari eo dicentibus membrũ ita deprauatum vt flecti nequeat. Rectius verò Gorræus ὀρθόκωλον scribit.

C. Ἔξορθος, Rectus. Item Plenus. Persolutus. v. l.

Ὀρθῶς, Rectè. seu Vt par est & decet. Isocrates Areopagitico, τὰ καθ' ἡμέραν ἑκάστην ὀρθῶς καὶ νομίμως πράττοντες. Xenophon Pædiæ lib. 4, ἀπολείπεται ὀρθῶς ποιοῦντι. Alexander magnus in epistola ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοῖς ἀκροαματικοῖς τοὺς λόγους. quæ Gellius interpretans, dicit eum non rectè fecisse quòd discipulis quibus ab eo eruditus foret, libris foras editis inuulgasset. sicut Plato in Philebo, ἃ πολλάκις αὐτοῖς αἰσχρὰ μισοκωμῳδῶ, ὀρθῶς δρῶντες, Rectè, Vt par est. Thucydides libro 6, pag. 200, νομίζων τῷ πόλει οὐκ ὀρθῶς βεβουλεῦσθαι. Aristoteles Rhetoricũn libro 2, οὐκ ὀρθῶς πῶς δοξάζουσι. Demosthenes Philippica 1, ὀρθῶς μὲν εἴποιμ'. λοιδορῶν μέντοι πῶς. Rursum Xenophon Pædiæ libro 2, νομίσας αὐτὸν ὀρθῶς λέγειν. Et Hellenicũn libro 6, ὡς ὀρθῶς πως καὶ δίκαια εἰρηκότος τοῦ Κλεοπάτρας. Item, ὀρθῶς ἔχειν aliquid dicitur. Et apud Thucydidem, τὰ μὲν ὀρθῶς ἔχοντα, quòd scholiastes exponit ἄδικα. Plato verò cum infinitiuo, ὀρθῶς ἔχει τὰ ἐναντία μιμεῖσθαι, pro Rectè talia reprehenduntur, seu Meritò.

Ὀρθότης, τητος, ἡ, Rectitudo. Plutarchus De fraterna amicitia, ἀκλινότητα μὲν, τὴν ῥᾳθυμίαν τῆς ἀδελφῶν ὀνομάζουσιν· ὀρθότητα δὲ, τὴν σκαιότητα. vbi de recto quasi tramite dicitur quem aliquis in vita sua insistit: cui opponitur σκολιότης, peruersitas. Quum verò ei genitiuus additur, vt apud Nazianzenum, ὀρθότης λογισμῶν, reddendum potius est Recta consilia. Sic ὀρθότης βίου, vita rectè instituta. Et apud Platonem in Cratylo, ὀρθότης ὀνομάτων, nomina rectè & verè rebus imposita: περὶ ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα τίνα ποτ' ἐστὶν ἐβουλήθη τιθέναι, εἶτα δηλοῖ ὅτι ἑκάστοις ὀνόμασιν ἐπέθηκε τὰ ὀνόματα.

Ὀρθόω, ῶ, Fut. ώσω. Erigo. Homerus Iliad. κ, ἀμφὶ δὲ τοῖσιν ἔχυτο νύξ Ἀθηναίη ἐγχειμάθοισ' ἵνα μή τις ἀνὴρ ὀρθώσειε Ἀχαιῶν. Plutarchus Ad præfectum indoctum, οὗτος γὰρ πίπτοντας ἔξεστιν ὀρθοῦν, οὗτος δ' ἰδιώτην ἀγροῦντα, lapsum erigere. Pro Erigo, vel Eleuo, Attollo, accipitur & apud Aristotelem καὶ τὰ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὀρθοῦσιν αἱ μέλιτται καὶ ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα, ὅπως διώσωνται πίτυαι. quem locum sic reddit Plinius, non tamen interpretans verbum ὀρθοῦσιν, Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis, à solo fornicatis, ne desit aditus ad farciendum. Pass. ὀρθοῦμαι, Erigor, seu Erigo me. Homerus Iliad. β, & Il. ψ, Ἔζετο δ' ὀρθωθείς, quum sese erexisset. Et Iliad. κ, de Nestore ἀνὴρ ἐνὶ μαλακῇ, iacente, Ὀρθωθεὶς δ' ἀρ' ἔπειτ' ἀγκῶνος ἐπαείρας, quum è strato corpus erexisset. His addi potest locus Xenoph. Pædiæ libro 8, pag. 142, qui & ab Athenæo citatur libro 11, βουῦται δὲ πάντων ὧν ἐπὶ τῷ εἰσφέρειν αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μεθύσκωνται ὀρθούμενοι ἐξίασι. solebant enim olim καταπίνεσθαι in compotationibus & cœnis. vt sensus sit, Quum erigere se amplius nequeunt & exire. vel Quum non amplius possunt erecto corpore exire. Metaphoricè verò dicitur aliquis rempublicam ὀρθοῦν, labascentem videlicet, aut nutantem. vt Cicero, Possumus etiam nunc rempublicam erigere, si communi consilio negotium administrabimus. Et Claudianus dicit,

— patriam præcepta Platonis Erexere tuam. Æschines, ἔοικα γὰρ ὀρθοῦν τὴν δημοκρατίαν. Plutarchus Fabio, τὴν ἐγκαμοῦσαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ πάλῳ σφαδάσασαν ὤρθωσε καλῶς, probè erexit. Synesius epistola 103, φιλοσοφίαν ἐπανελθεῖν εἰς τὰς πόλεις ὀρθοῦν, respublicas erigere & è calamitate ad felicem statum excitare. ‖ Ὀρθόω, Rectum facio. Epigrammatum lib. 2, Ὀρθώσας τὸν κυρτὸν ὑπεσχήμενος Διόδωρον Σωκλῆς, pollicitus se rectum facturum Diodorum qui gibbosus erat. Aristoteles Ethic. lib. 2, cap. 8, οἱ δὲ διαγραμμίσαντες τὸν ξύλον ὀρθοῦσιν. ‖ Item Dirigo. vt quum architectus suum καλάμην ὀρθοῖ dicitur. Athenæus libro 13 ex Sophocle, ὡς πίπτουσ' Ἀφροδίτη ἰόντας ὀρθοῦσα καπνόν. Sed & ὁ ἄπλοος dicitur ὀρθοῦν τὴν ναῦν pro κατευθύνειν, quum ei secundus est, & facit vt recto tramite progrediatur. Quò pertinet ὀρθοῦσθαι quod significat Prospero successu vti, & rem bene gerere, sicut δυσδοῦσθαι. Atque ita Thucydidis scholiastes libro 3, pag. 97. καὶ πόλεις αἱ ὀρθοῦσαι, αἱ εὐπραγοῦσαι λέγει ἔχουσα τοὺς πολίτας τῆς πολιτῶν, expon. εὐδαιμονίαν. (At lib. 6, pag. 200, μᾶλλον γὰρ αὐτὸ ὁ θεοῦσθαι καὶ τὰ τῆς πόλεως δι' ἑαυτὸν βούλεται ὀρθοῦσθαι, exponit ἐπιτυγχάνειν. quod interpretari queas In bono statu esse) Et libro 3, ὀρθοῦται τὰ πολέων, prosperos plerunque successus habent. Et, εἰ μὴ ὀρθωθείη, si non rectè cederet. Et τὸ ὀρθούμενον, felix successus: εὐπραγία, vt scholiastes exponit apud Thuc. l. 4, p. 257,

καὶ ἐλάχιστ' ἂν οἱ πολῖται πλαίοντες, ἀφ' ὧν μὲν τὴν ὀρθουμένην αὐτὴν πεπιστώσης ἐπανορθοῦν, in prospero successu. Ex eodem afferetur ὀρθουμένη πόλις, pro Ciuitas fortunata & rectè constituta. A

Ὄρθωσις, εως, ἡ, Erectio, vel Directio. ET Ὀρθωσία, ας, ἡ, quod Suidas itidem exponit ὄρθωσις. Aliàs Ὀρθωσία Dianæ cognomentum est, ἀφ' ἧς τὰ ὀρθοῦν τοῖς βίοις τὰ αἰβόατον, vt in meo lex. veteri docetur: vel (vt alii) quòd parientes subleuet & opem eis ferat. Meminit Pindarus in Olymp. & Lycophrō. ET Ὀρθώσιος Ζεύς, Iupiter stator: quem ὀπτάσιον Δία Plutarch. in Romulo appellat, pag. 51 mex editionis. (Perperam verò alicubi scriptum REPERITVR Ὀρθόπους) Magis tamen propriè ὀρθώσιος diceretur Iupiter ab erigendis iis qui labascebant & inclinabant: vel etiam quòd prosperos successus daret. B

C. Ἀνορθόω, ῶσω, Rursus erigo, Instauro, Rœdifico. Histor. eccles. lib. 4, in epistola Petri Alexandrini, τὴν Βηρυβίων ἐκκλησίαν ἐμπεσοῦσαν, ἐξ ἐπιτίων ἑαυτὴν αἰσθῆσαι κατηνάγκασεν. id est, Propriis facultatibus denuo extruere coactus est: vt vertit Budæus. Atque hic αὖ iterationem significat. | Interdum verò αἰορθῶ est simpliciter Erigo lapsum: vel Erigo extruendo, Extruo, Excito. vt Cicero dicit Excitari sepulcrum, Extrui sepulcrum, pro eodem. Xenophon, τὸ τεῖχος ὃ ἐκ Ἡλιαίας ὑπὸ τῆς βασιλέως χεμίζ αἰορθοῖν. | Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, In meliorem statum restituo. Plato Polit. 2, τὰ ἁμάρτημα κακὰ μετὰ χρόνου αἰορθοῦσθαι. C

c. 2. Ἐπανορθόω, In integrum restituo, Corrigo, Emendo. Isocr. Areop. ὥστε ἐπανορθῶσαι αὐτοὺς, videlicet τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην. Idem De pace, ἐπανορθώσασθαι τὰ τῆς πόλεως καὶ βέλτιον παιδεῦσαι. Alteri eius loco similis est hic Aristot. οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν ἢ καταστῆσαι ἐξ ἀρχῆς. Xen. συναλλαγὰς πολλὰς ἐπανορθοῖ. Ex Aristot. autem ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίον, pro Subleuare, Erigere. Sed & pass. ἐπανορθοῦσθαι actiua signif. sicut mediū ἐπανορθώσασθαι. Isocr. Archi. πάσας ταύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται ταῖς πολιτείαις χρησάμεναι, emendant & corrigunt. Demosth. Olynth. 3, ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι τὴν ὀπτὴν ταῖς πρόσθεν εὐτυχίαις ἀσφαλῶς ἀπολαύωμεν. Idem in Dionysod. ἐπανορθούμενοι τὸ ἀτύχημα. vbi Budæus vertit, Vt quod fortuitò acciderat, emendarent atque restituerent. Plato Polit. 2, ἔπι δὲ ἐκ τοῦ ἀρχῆ πῃ σφαλῇ, ἐκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, sicubi lapsus sit, potest emendare. Æschin. contra Timocr. αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάνυ τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται. Plut. Pericle, ἐπανορθούμενος τὰς ἀπορίας τῆς δήμου. Aliàs palliuè quoque vsurpatur. Dem. Philipp. 3, καὶ οἶμαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι αὐτὰ τὰ πεπραγμένα. Idem Pro corona, τὰ τῶν οἰκείων, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξενικῶν, οἷς ἐπίστης, ἐπανόρθωται δέ σε; D

Ἐπανόρθωμα, ατος, τὸ, Quod emēdatum & correctum est. vel Emendatio, Correctio. Aristot. ᾧ ὄντως, δίκαιον μέν ἐστιν, οὐ κατὰ τὸν νόμον δέ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου. emendat enim & temperat ὄντως ius quod in iure legali nimis rigidum est.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, Emendatio, Correctio, Restitutio in integrum. Demosth. καταλύσεις τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. Et ἐπανόρθωσις in sermone est, quum errantem reprehendimus, & ostendimus quomodo loquendum sit. Plutarchus Apophth. de Demetrio qui ἐκκλησιάζει pro concione, Τῶν δὲ καὶ δημόσιον ἔνιοι οὐκ οἴδασι τὸ ῥῆμα λεγόντων ἀκαθαρσιάστων, Οὕτως (ἔφη) καὶ τὰς ἐπανορθώσεις ταύτας ἄλλους ὑμῶν πεντακισχιλίους ὄντας δίδυμα μαθήσονται. Ἐπανόρθωσις vocatur etiam ῥῆμα quoddam λέξεως: de quo Iul. Ruf. Ἐπανόρθωσις est quum supradictum verbū verbo sequenti corrigitur: vt Non subripere, hoc est furari. Latinè dicitur correctio. E

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, Corrector, Qui emendat.

Ἐπανορθωτικός, Qui corrigere & emendare potest.

c. 2. Ἀνεπανόρθωτος, Inemendabilis, Qui emendari & corrigi nequit. Philo De mundo, ἀνεπανόρθωτα πρὸς τῆς Θεοῦ Dei opificia maiora sunt & perfectiora quàm vt emendari queant. Idem ἀδιόρθωτος

C. Ἀνορθόω, Erigo. Item Dirigo, Directum reddo: ἀπευθύ-

νω. Ex Plat. F

C. Διορθόω, Emendo, Corrigo, Integritati suæ restituo. idem cum ἐπανορθόω. ac vt suprà habuimus ἐπανορθοῦν πολιτείαν, sic & διορθοῦν πόλιν dicitur pro Corrigere & constituere, Emendare quæ vitiosa in ea sunt, & aut in pristinum aut meliorem statum reducere. Isocrates Euag. διορθώσασθαι γὰρ τὴν πόλιν οὐκ ἐθέλουσας ὠμῶς, καὶ δίχα Φοινίκων ἀρχὴν ὑπὸ τὴν αὑτῶν ἐποιήσατο, οὕτω μετρίως χρωμένην, ὥστε πάντα διόρθωσιν. Ité in media & passiv. voce, significatione tamen actiua. Idē in Nic. εἰδὼς ὑπάρχοντα ὑπὸ πάντων τοῦτο τὸ σφέτερ' αὐτῶν διορθούμενος, id est (inquit Budæus) Res suas afflictas erexisse & reparasse, Res suas collapsas restituisse & erexisse. Demosthenes Philipp. 4, ὡς δὲ καὶ χθὲς αὖ συντόμως, διορθώσασθαι δεῖ, corrigere & emendare oportet. At Philippica 3 dicit, ἀναγκαῖον φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι πρὸς τοῦτο. Scriptum etiam aliquod διορθοῦν dicimus quum emendamus & depravata restituimus, mendosáque corrigimus. Plutarchus Alexandro, καὶ τὴν μὲν ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφίστιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων, ἔλαθε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος. Athenæus lib. 7, περὶ νεμβροπρίωνος εἶπεν χοὶ τὸ δράμα, ἢ δίφ τὸ ἄπηθες τὸ ὄνομα πρὸς, αὐτὸς διορθώσας ἐξέμαθεν. | Διορθοῦσθαι alia etiam significatione accipitur. Æschines pag. 43, ἐκεῖνα δὲ ἥδεα καὶ σφόδρα διορθοῦται, id est (inquit Budæus) Recta facie dicebat, Audacter spondebat. Idem in eadem ἐκεῖ δὲ ἀπροσδιορθώτως. oratione paulo ante dixerat, οὐκοῦν δοκεῖ, ὦ Ἀθηναῖοι, εἴ τις κατ' αἰδῶ πλέον τοῦ εὐχερῶς ἐμοῦ καὶ ὑμετέρου (τὸ γὰρ ἀπροσδιορθώτως λέγειν αἰσχρὸν ἡγοῦμαι) πολλὰ πολλαῦτα καταψεύσεσθαι. Quibus in locis (inquit Bud. pag. 311) haud sciam an Recta facie dicere, significet, hoc est, Non verecundè proloqui. τὸ γὰρ ἀπροσδιορθώτως λέγειν, Hoc enim audebo dicere, Non verecundor dicere, Non dico timidè. Phalaris Teucro, καὶ πῶς πάλαι τὰ αἰνιγμάδιξαι προσῆκε γαμουμένης τῆς παιδὸς, μᾶλλον ὡς δοῦναι δεδεμένης, ἢ χρεὼν ὀφειλόμενον ἐμοῦ διορθώσαντος, Planè dicito, quum dotem promittes, dotem me non tam dare quàm debitum patri reddere. id est, Audacter & ingenuè affirmato. Vt sit ferè illud Satyrici, satyra 10, Hoc recto vultu solum, & hoc pallidus optas. Et 6, Cùmque paludatis ducibus præsente marito Ipsa loqui recta facie strictisq; mamillis. Cui verbo opponitur ἐγκαλύπτεσθαι, quod fit quum aliquid dicimus perfricando frontem ob pudorem, vt idem in eadem, ἐφ' οἷς οἱ συμπαρόντες ἐγκαλύψαντο, hoc est ἠρυθρίασαν. Hactenus Bud. Sed fortassis in eiusm odi locis dicat aliquis respici ad eam figuram quam ἐπανόρθωσιν vocant, quū verbum præcedens sequenti corrigunt, vt Isocrates Panathenaico, εἰς τοῦτο ἦλθον οὐκ αἰσχύνης ἀλλὰ μανίας. nam & Æschines ibi dicit, κατ' ἀνδρὸς πολίτου οὐχ ἑαυτοῦ ἀλλ' ὑμετέρου. G

Διορθωμα, Correctio, Emendatio. idem cum ἐπανόρθωμα. Aristoteles Polit. 3, δεύτερος δὲ πλοῦς αἱ σεμναὶ, πειρᾶται τούτῳ τινὶ διορθώματι διορθοῦν. Alicqui διόρθωμα significat potius factum aliquod quo corrigimus & emēdamus aliquid.

Διόρθωσις, εως, ἡ, Correctio, Emendatio, Ipsa emendandi & corrigendi actio. Aristoteles Polit. 6, τῆς τῶν ἐπιτηδείων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτηρία καὶ διόρθωσις. Budæus p. 311 διόρθωσιν propriè esse scribit quando quis lapsabundus quippiam nanciscitur vnde ipse erigitur, aut quum seipsum erigit. cuius expositionis occasionem sumpsit ex his verbis quæ in lexico suo citat, διόρθωσις λέγεται, ὅταν ὁ σφαλεὶς πτύχῃ τινὶ τοῦ σφάλματος διορθώσηται. Idē & in sermone dici potest.

Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, Corrector, Qui emendat & corrigit.

Διορθωτικὸς, Qui emendare & corrigere potest. Idem cum ἐπανορθωτικός.

c. 2. Ἀδιόρθωτος, Inemendabilis, Qui corrigi & emendari nequit. idem cum ἀνεπανόρθωτος.

c. 2. Ἐπιδιορθόω, Insuper corrigo & emendo: seu Corrigo quod dixi aut feci. Vtitur Hermog. H

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, Subsequens correctio, Eorum quæ dicta sunt correctio: quum subsequenti dicto mollimus verbum durius: & veluti nos in sermone reprehendimus. Contrà προδιόρθωσις, quum præfatione id molli-

mus quod durius dicturi sumus. Προδιόρθωσις igitur (inquit Budæus pag. 577, quum citasset locum quendam Hermogenis) & προκατασκευὴ pro eodem dixit: quæ etiam προδιόρθωσις, & ὑποδιόρθωσις, si ordo dicendi cõuertatur: vt scilicet sit ὑποκατασκευὴ, non προκατασκευή: & ὑποδιόρθωσις, non προδιόρθωσις. Quibus subiungit hunc eiusdem rhetoris locum, διορθοῦται δὲ τὰ καθ' ἕλκη οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ὑποδιορθώσει καλουμένῃ. Aliquanto post hoc ὑποδιόρθωσις exemplum ex eodem affert, οἷον λέγω· χθὲς μὲν οὖν καὶ προῄειν. Idem Budæus in suo lexico ὑποδιόρθωσις interpretatur, Manus extrema emendationis: remittens ad Chrysost. in epist. 1 ad Cor. cap. 3, pag. 22 & 23: & in epist. ad Tit. cap. 1, p. 97.

Ἐπιδιορθωτικός, οὔ, ὁ, Qui ad corrigenda superiora adiicitur, Quo corrigere volum' ea quæ diximus. Hermog. οὐ μέντοι γε πάνυ ἀποδέομεν, ἀλλ' ἐπήνεγκε τὸ ὑποδιορθωτικὸν ἢ πύτω, id est προδιορθωτικόν. dicitur enim & hoc προδιορθοῦσθαι.

c. 1. Προδιόρθωσις, Præcedens correctio: figura quæ & προκατασκευὴ & προδιόρθωσις dicitur: opposita τῇ ὑποδιορθώσει. Aquila, Προδιόρθωσις, præcedens correctio. Hæc figura, vbi aliquid necessarium dictu & insuaue audientibus, aut odiosum nobis, dicturi sumus, præmunit. Exemplum apud Ciceronem frequens: Quanquam sentio quanta hoc cum offensione dicturus sim, dicendum est. Sic Plato in Sympos. versus quosdam recitaturus, præfatione veniam deprecans, ait, ἐπὶ χορὸν δίμετρα καὶ ἐμμέτρως εἰπεῖν. Cuius loci meminit Hermog.

C. Ἐξορθῶ, Erigo. Et Pass. Ἐξορθοῦμαι, signific. actiua pro ἐξορθῶ. Sophocl. Antig. τὴν σὴν ἐξόρθευε βίον, vitam tuam erige, id est stabili & confirma. Exponitur etiã Instauro, vt ἀνορθῶ. Item Corrigo, Dirigo, ex Basil.

C. ΚΑΤ. ορθῶ, Erigo, Instauro, vt ἀνορθῶ. Paralipomenon lib. 2, cap. 15, κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον, instauravit altare. κατορθῶ frequentius vsurpatur pro Feliciter & prospere rem aliquam gerere, Prospero successu aliqua in re vti: ac interdum absolutè ponitur, interdum cum accusatiuo construitur. Isocrates Paneg. ὥστε πολλάκις ἐν αὐτοῖς καὶ τοῖς φρονίμοις ἀτυχεῖν, καὶ τοῖς αἰσχίστοις κατορθοῦν. Idẽ in Areopagita, ἔστι καὶ κατορθῶσαι σὺν πίστει προέσθαι. Vbi nota construi cum præpositione ἐν & σὺν. Sicut verò in priori loco ἀτυχεῖν & κατορθοῦν sibi opposuit, sic etiam ἐν τῷ περὶ Νικηρ. eadem ab eodem sibi opponuntur. Idem rursus opponit sibi ἀμαρτάνειν & κατορθοῦν, in Areopagita, ἐν ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἁμαρτάνοντας. Itidem Thucydides lib. 6, pag. 101, & Demosthenes ad Philippi epist. sibi opponunt κατορθοῦν & πταίειν. Rursum Isocrates in eadem oratione opponit inter se κατορθοῦν & πταίειν quum scribit, ἐν οἷς ἡμῖν μὲν οὐδὲν χρήσιμα διαπεπόρισται, κατορθώσασιν δὲ μᾶλλον εἰς τὸν ὑπόλοιπον χρόνον δουλεύσουσιν. Construitur etiam cum accusatiuo, vt paulo ante dictum est. Demosthenes Pro corona, πολλοὶ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἡ πόλις καὶ προσῆκεν καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Paulo post, τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ὧν ἔδει ποιεῖν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Herodian. l. 4, εἰ μὴ πρὸς ταῖς προφάσεσι ὁρμαῖς κατορθώσειεν, si modò primis cõgressibus parum ex sententia res gesserint. Et lib. 3, οὐ γὰρ πάντα σφίσιν ἀπροσδόκητος ἐπανῆλθεν, ἀλλὰ μείζονα κατορθώσας ὧν ἤλπιζεν, neque enim planè infectis rebus rediit, sed maiore quàm sperauerat successu. Chrysostomus, κατορθοῦσι τοῖς πολίμοις, felici successu gerunt. Nisi malis, Prosperis successibus conficiunt. Et κατορθοῦν τὸν ἀγῶνα, certamen pro animi sententia gerere. Theophrastus Historiæ plantarum lib. 4, capite 12. κατορθοῦν ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, parum prospero vti successu. At κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην exponitur Omnes partes temperantiæ implere. Pass. κατορθοῦμαι, Felici successu geror. Thucydides lib. 6, pag. 102, γόντας ὁπόσα ἐθυμήθη μὴν ἐλάχιστα κατορθοῦσθαι, πρόφασις δὲ πολλή. Philo De vita Mosis lib. 1, τὰ μὲν ἄλλα μύριοις ἡμῖν, ὡς ἔστι κατορθωμένοις πᾶσι, δεδόσθαι, tanquam omnibus iam bene gestis. Herodianus lib. 1, τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθώματα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis. At Demosthene verò in oratione Pro corona, κατορθοῦσθαι & ὡς ἐπὶ πᾶσι συμβαίνοντα

rem sibi opponuntur. Κατορθῶ nonnunquam reddere possumus Feliciter conficio, Ad felicem exitum rem aliquam perduco: quo modo quidam etiam superiorum locorum accipi possunt. Herodian. lib. 2, αἰσχυνόμενοι καὶ ἅμα ἐπὶ τοσοῦτον κατορθώσαντα. vbi Politianus vertit, Tanti effectorem operis. Et lib. 1, κατορθοῦν δ' αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν ἐμέμνητο ἔργον. Et lib. 6, τὰ πολέμια καὶ τῆς χρείας ἀταμιεύσας ἡμιαίως κατορθοῖ. Nonnunquam interpretari possumus Constituo, καθίστημι: seu Prospero successu vsus constituo vel compono. Herodianus lib. 3, κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολήν, rebus ad orientem prospere gestis & constitutis. Eodem libro, ὡς τὰ πάντα κατορθῶτο, καὶ ἐς ἀκίνητον βέβαια, rebus omnibus ex sententia compositis.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, Res feliciter gesta, Facinus felici successu patratum. Plutarchus ὡς μέγα κατόρθωμα πίστεως. Annotat tamen Phrynichus, quamuis κατορθῶ sit verbum probatissimum, verbale nomen κατόρθωμα esse ἀδόκιμον, ac potius pro eo dicendum ἀνόρθωμα. Κατόρθωμα, Recte factum. Cicero lib. 3 De fin. Quæ autem nos aut recta aut recte facta dicamus, si placet, illi autem appellant κατορθώματα, omnes numeros virtutis continens. Idem eodem libro, Quemadmodum opportunitas non fit maior productione temporis, sic recta effectio. κατόρθωσιν enim ita appello, quoniã rectum factum κατόρθωμα. Idem lib. 4, Illud enim rectum quod κατόρθωμα dicebas, contingit sapienti soli. Et libro 1 De officiis, Perfectum autem officium, rectum (opinor) vocemus, quod Græci κατόρθωμα: hoc autem, commune, quod illi κάθηκον vocant.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, Felix rei susceptæ gestio & administratio, seu Res feliciter gesta. Prosper successus. Herodianus libro 3, μεταχὼν δὲ τοῦ μέρους τοῦ κινδύνου, μεθέξεις καὶ τῶν μεγίστων τῆς κατορθώσεως ἔσῃ, id est, Politiano interprete, Nam quum in partem veneris periculi, etiam re confecta in partem maximi honoris veneris. Item Recta effectio, vt Cicero interpr. paulo antè in κατόρθωμα.

Κατορθωτικός, ὴ, ὁ, Qui rectè efficere omnia solet. Vel, Ad res feliciter gerendas idoneus, Qui pro animi sententia efficere solet quod suscepit: cui opponitur ἀμαρτητικός, offensator. Aristoteles Ethicõn lib. 2, cap. 3, περὶ παῖσιν ὧν ἔστι ὁ αἰγαθὸς κατορθωτικός ὅτι καὶ ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός, Prosperè ei omnia succedunt, Rectè efficere omnia consuevit. Contra ἀμαρτητικός, ὥσπερ παίειν εἰώθως, qui quasi in offendicula incurrere solet: ὁ ἀποτυχτικός, qui sæpe excidit ab eo quod suscepit & quod efficere contendit. Et Budæus annotat hominem frugi, quique administrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus est, dici posse τῆς οἰκονομίας κατορθωτικόν.

c. 2. Δυσκατόρθωτος, Qui rectè effici vix potest: vel Qui ex animi sententia difficulter conficitur: Quem quis difficulter assequatur. Gal. ad Glauc. ἐπὶ δὲ τῆς ἀμυντικῆς τῶν ἐμφύτων αὐτοῖς δυσκατόρθωτος.

Ὀρθός, οὔ, ὁ, Rectè in altum tendens, Arduus. vt ὄρθιος οἶμος, via ardua & accliuis. Hesiodus Erg. de virtute, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, Καὶ τρηχὺς πρῶτον· ἐπὴν δ' ἐς μέσον ἵκηται, Ῥηϊδίη δ' ἤπιτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα. vbi obserua viæ arduæ descriptionem, & ὄρθιον οἶμον difficultatem aliquam simul innuere, sicut quũ Arduus ascensus & Arduus aditus dicitur. Nonnus verò simpliciter pro Rectâ in altum tendens accepisse videtur, quum hæc verba Ioannis cap. 14, ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ, ita metaphrasin, Ζωὴ, ἀληθείη τε καὶ ὄρθιος εἰμὶ πορείη· Ζωὴ ἐγὼ βιότοιο καὶ ἀτραπός. Homero quoque ὀρθὸς dicitur qui recto corpore est: quo significatu & Ardua cedrus & Ardua ceruix apud Latinos. Theophylactus epist. 15, πεύκης ἀναστάσης, ὀρθὸς τὸ περιττότατον κάλλος. Et Oppianus l. 3, De venat. Πεπωσοῦ βούζω ὑμὰ ὀρθὸς εἶσιν ἐπ' ἄχθεϊ, Ardua & elata ceruice, vel etiam Elato & audaci pectore. Necnon ὀρθοὶ μαστοὶ, mammillæ rectæ siue arrectæ: quibus opponuntur pensiles, vt Plin. appellat. Quales mammas habens puella, ὀρθοστάτης DICITVR. Gal. lib. 6 Simpl. de epimedio, διώσασθαι δὲ καὶ καταπλάττουσιν μαστοὺς ὀρθοὺς ἐξαγωγάτους: de cuius

foliis Dioſcor. lib.4, cap.19, κατάπλασμα μαζῶν εἰς τὸ μὴ A
αὔξεσθαι. Vnde Plinius lib.17, cap. 9, Folia in vino trita
mammas cohibent. Præterea ὄρθιον οὖς, arrecta auris, vt
Virgilius loquitur. Lucianus in Tim. ὄρθιον ἐφεικὼς τὼ οὖς,
aurem arrigens. ‖Ὄρθιος νόμος, Orthium carmen: in-
de dictum fuit quòd voce ſublatiſſima cantaretur.
Sic quod Herodotus lib. 1 de Arione refert, φάτο ἀν
ἔσεσθαι διεξελθὼν νόμον τὸν ὄρθιον, ita Gellius lib.16,
cap.19, Stánſque in ſummæ puppis foro, carmen quod
orthium vocatur, voce ſublatiſſima cantauit. Quæ in-
terpretatio cónfirmatur eo quod Homerus dicit ὄρθια
αὐδήν, de quo mox. At apud Athen. 14, ὄρθιοι ῥυθμοί. B
‖Ὀρθός, Rectus, ſeu In rectum porrectus: videlicet ἀπὸ
τοῦ ὀρθόω. quo modo & ὀρθὸς ſuprà ponitur, nimirum
pro ἀνίσχων. Theophraſt. De cauſis plantarum lib. 3, c. 7,
πόροις ὀρθοῦσθαι, ταῖς μὲν πλαγίοις, ἵνα τὸ ὕδωρ δέχωνται· ταῖς δὲ,
ὀρθίαις. per quas videlicet recto tramite decurrit aqua.
Et ὄρθιον ἔγχος apud Xenophontem Cyneg. pag. 575. Ibi-
dem, ἐξίλλουσαι τὰ ἴχνη ὡς πέρυσι, ἱππομαχίνα, σκευωρίᾳ,
ὄρθια, πυκνά, καμπύλα. At ὀρθία φάλαγξ dicebatur (vt tra-
dit Suidas) quæ procederet in cornu, profunditatem C
habens latitudine maiorem. qui etiam addit, τὸ βάθος
μακρὸν παῤ παῦμα ὃ αὖ τὸ μῆκος ἔχει πλέον τοῦ βάθους: ὄρθιον
autem, ὃ αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους. Gaza apud Ælianum ver-
tit Arduus, vt teſtatur B.

FORMIN. Ὀρθία, Dianæ cognomentum, à loco Ar
cadiæ: vt Heſych. annotat. de qua infrà pòſt Ὀρθιάδι.
Suprà verò habuimus Ὀρθωσία Ἄρτεμις. At in v. lita,
Ὀρθία, lex erat Palladis, argumentum bellicum con-
tinens.

NEVTR. Ὄρθιον, Arduum, Arrectum. vt εἰς ὄρθιον, in D
arduum. Xenophon De re equeſtri, φέρον δὲ ὀξυτέρου
καὶ πρὸς ὄρθιον ἱππέως. cui mox opponit εἰς τὸ ὁμαλές. La-
tinis quoque Arduum ſiue Accliue & Decliue oppo-
nuntur: vt ὄρθιον hic ſit quod alibi αἶσυπες. Itidem Pæ-
diæ lib. 2, pag. 30, idem dicit, ἡ λόφιτὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα.
cui itidem opponit ὀπὴ τὸ πρανές. At idem in Cyne-
getico de lepore dixit ὄρθιον φεύγειν aduerbialiter pro
Recto vel arduo tramite fugere, vt Budæus interpreta-
tur. εἰ δ' ἐφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις αὖ ἔπεται τὸ διώκον· τῶν δὲ πε-
ριβαλλόντων ἕως πόσις ἂν οἷς ἐπιτάφῃ, ἀλίσκεται. Aduerbialiter E
ter rurſum, ὄρθιον dicitur pro ſublata & intenta voce.
Plutarch. De oraculo Pyth. ἔξω σοῦ δὲ αὖθις εἰς φιλοσοφίαν
ποιητικὴ κάτεισιν, ὄρθιον καὶ γλυκαῖον ἐγκελευομένη τοῖς νέοις,
ſublatiſſima intentiſſimáque voce exhortans adole-
ſcentes. Homerus autem pro hoc ὄρθιον vtitur plurali
NVM. Ὄρθια, itidem aduerbialiter, ſicut μακρὰ & ὀξέα: (pro quo idem etiam μακρὸν αὐδῶν dicit) Iliad. λ, Ἔρπε κατ' ἦπαρ ἰὼν καὶ μάχεο πρόσσω ὀρούσας, ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, intentiſ-
ſima & ſublatiſſima voce. ἐκτραχύνων, μεγαλόφωνος, vt ſcho F
liaſtes exponit. Eundem locum enarrans Euſtathius
annotat ὄρθια dici Atticè pro ὄρθιον, at ἐμμελῶς ἄδεσθαι per
præcedentia duo, μάχεο πρόσσω. quibus ſubiungit,
διὸ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὄρθιος νόμος, ἤγουν ᾠδὴ ἐκεῖ-
νος φύδης εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ἄσας, ἐστύ-
πησε τὸν Ἀλέξανδρον ἄρας ἔκπωμα, ὡς εἰς τὰ ὅπλα δῆθεν ὁρμῆσαι
ἐκεῖνον αἰσθανόμενος. Similiter Ariſtophanis ſcholiaſtes, ex
Homerico illo loco tradit ὄρθιον eſſe ἀνάπαιστον νόμον, οὕτω
καλούμενον διὰ τὸ (ὄρθιον καὶ αἰάπτειν ἔχειν. Ad ὄρθιον au-
tem νόμον & hæc apud Pollucem pertinent, lib. 4, ἀπὸ
δὲ ῥυθμῶν, ὄρθιος νόμος, καὶ ὄγκιος· ἀπὸ δὲ ὕπνου, ἀΐξις. Ali- G
quanto pòſt, αὔλημα δὲ ὄρθιον, ἀφ' οὗ καὶ νόμος ὄρθιος.
AT Ὀρθιάδι (vt οἰκοῦσδι, πολεμοῦσδι, πειρῶσδι, αἴδεσδι, φύγε-
δι) pro πρὸς ὄρθιον, in Arduum. Xenophon in Polit. La-
cedæmoniorum, pag. 394, νομίζων, εἰ τοῦτ' ἀσκήσειαν, πολὺ
μᾶλλον ῥᾴδιον αὐτοῖς ὀρθιάδι βαίνειν, ἀσφαλέστερον δὲ πρανῆ καὶ παῤ
αἶσαν, loca ardua ſcandere. vulgatæ autem editiones eo
loco habent ὀρθιά γε, vt & Stobæus: at ὀρθιάδι quidam
veteres codices. In eadem porro pagina, παῤ ὀρθίας
Philelphus vertit E loco arduo & difficili: ego potius,
Ab ara Dianæ Orthiæ. καὶ ὡς πλείους δὴ ἀφικέσθαι τυροὺς H
παῤ ὀρθίας κριὸν ἢ ἐκ μυστικοῦ τούτους ἄλλους ἐπάγεσθαι. Atq;
ex hoc loco emendo quendam Plutarchi in Lycurgo,
pag. 93 meæ editionis, pro ἐρεθίας reponens ὀρθίας.
verba eius ſunt, de ephebis ad furandum inſtructis,
ὃν πολλοὶ ὅτι τὸ βοιμοδὲ ἐρεθίας ἐωρᾶ κατὰ δὴ τὰς κλοπάς. Atqui & in Apophthegmatis, pag. 111 meæ
editionis, οἱ παῖδες παῤ αὐτὰς ξαίνοντες ἐμβρεμάσχουσι δι' ὅλης τῆς
ἡμέρας ὅτι τὸ βοιμοδὲ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος, μέχρι σταθῶσι
πολλάκις ἄγκα προῦσαι ἵλαως οἱ καὶ χαῦνοι, ἀμιμώμενοι τοὺς τί-
τυρος ἀφ' ἑλκήθρας, ὅταν αὐτῶν ὅτι πλείστη τε καὶ μαλλὸν καρπ-
ρόσηται τυπῆνδρος: quam ἄμιλλαν vocari ἀγώνισμα, ibidē
ſcribit. Meminit eiuſdem & Pauſan. in Lacon. pag. 76,
vbi ait, Ὀρθίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος.
Ὀρθάζω, Erigo, Arrigo. Ex Epigramm. Itē, Voce ſubla- I
ta & intenta loquor. Et Vaticinor. nam & ἐνθουσιῶντων
vox impetu quodam concitata plerunque erat. ὀρθιάζειν, inquit Heſych. μαντεύεσθαι.
Ὀρθίασμα, ατος, τὸ, Verbum intenta voce prolatum: ab ea
ſignificatione τῆς ὄρθης qua ὄρθιος νόμος dicitur, cuius ῥυ-
θμοί ſunt αἰάπαιγμοί καὶ ὕπνοι, vt Suid. tradit, & paulo
antè in Ὄρθια dictū eſt. Vtitur hoc verbali Ariſtoph.
Acharn. ἤκουσας ὀρθασμάτων. vbi ſcholiaſtes exponit,
αἰαπάσμους ῥιγμάτων, τῆς μιᾶς βοῆς κόμπων: vel τῆς μαλακῆς: παρ'
ὅσον (inquit) ὄρθιος νόμος καταφωνικός.
C. ANὈρθάζω, Voce ſublata & intenta profero. quo in
ſignificatu poſt Æſchylum vtitur Andocides, pag. 6,
καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῆς κατηγόρου ταῦτα δεινὰ καὶ φεικώδη αἰωρ-
θάζουσι. Sumpta eſt autem metaphora ἀπὸ τῆς ὀρθίων νό-
μων ſiue ῥυθμῶν, vt & in Ὀρθάζω annotaui. Harpocratiō
procul dubio reſpiciens ad eum locum, αἰωρθάζειν ex-
ponit ὄρθιον βοᾶν πως ἆιζειν, hanc ſuam expoſitionem cō-
firmans loco illo Homerico in Ὄρθια citato.
Ὀρθίαξ, Mali nautici inferior pars, vt carcheſium ſupre-
ma: ita dicta quòd recta in altum tendat & ardua ſit.
Pollux lib. 10, ὀρθίαξ δὲ, τὸ κάτω τῆ ἰσοῦ καλεῖται, ὡς τὸ ἄνω
καρχήσιον. Vtitur autem ea voce Epicharmus in Naufra
go, vt idem tradit. Heſychius exponit ἰσὸς πως: addēs,
accipi etiam ὅτι καυμφάπτου.
Ὀρθύω, Frigo, Subleuo. idem cum ὀρθόω. Euripid. Oreſte,
Παρεῖῶ τις ἄλλος ὅς σὸν ὄρθυε δίμας. id eſt, αἰώρησον σφαλούμε-
νον. vbi etiam reddi fortè queat Erectum ſuſtinebat &
fulciebat.

ΟΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, Tēpus matutinū, ſeu antelucā-
nū, Diluculū. quod quidam deriuant παρὰ τὸ ἄρειν καὶ ὀρθοῦς ἡμᾶς ποιεῖν, λυχνίους ὄντας. malim e-
go ab ὄρθιος ſignificante διεγηγέρθαι. nam eo tempore
homines ad opera ſua excitari ſolent. Apud Ariſto-
phanem in Veſpis, τοῖς σίκυσις dicentibus, ἀλλὰ τῶν ὄρ-
θρος βαθύς, profundum diluculum, reſpondet Bde-
lycleon, Νὴ τὸν Δί' ὀψὲ γὰρ αἰσθάνεσθε τοῦ, Ὡς ἀπὸ μέσων νυ-
κτῶν παρακελεύεσθε μ' ἀεί. Plutarchus Sympoſ. 3, πρὶν γὰρ
ἑσπέρας, πῶς πόνων ἀπάπαυσιν τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν. Idem Sym-
poſ. 8, annotat Ibycum ὄρθρον non male appellaſſe κλυ-
τὸν, quippe ὃν ὦ κλύειν καὶ ἤδη φθέγγεσθαι συμβέβηκε, contrà
verò τὸν νυκτὸς ἀκίνητον πᾶ πολλὰ καὶ ἄκλυτος ὢν ὁ ἀήρ, διὰ-
πλεομένων ἀπάντων, ἥ φωνὴν ἄβρωστον ἀΐσσουσαν πέμπει. Ariſtoph.
τὸν ὄρθρον εἶναι, matutino tempore ingemiſcere: pro
ἀφὶ τὸν ὄρθρον, vt Thucydides loquitur, & Philo in loco
quodam paulo antè citato. ſeu πρὸς τὸν ὄρθρον, vt Athe-
næus in ὀρθραγορίσκοι. Et ἅμα ὄρθρῳ, Simulac illuceſcit,
Sub exortum auroræ. Et Philo De vita Moſis, lib. 1, περὶ
βαθὺν ὄρθρον, Summo mane, ſeu Antequam diluxiſſet.
Et ὄρθρου βαθέος profundo diluculo: pro quo Philo di-
cit περὶ βαθὺν ὄρθρον, quùm videlicet nondum illuxit.
Diuiditur enim crepuſculum matutinum in mul-
tas partes. & ὄρθρον propriè vocant primum diluculi
punctum. vnde gallus dicitur ὀρθροβόας, quod lucem
prænuntiet primo ſtatim diluculo. Huic ſuccedit τὸ αὐ-
γάζεσθαι, quū dubia iam lux eſt: quā excipit aurora. To-
tum autem crepuſculum matutinum vocatur διὰ παν
ὄρθρου, & interdū etiam ὄρθρος. quamobrem vt prima
diluculi pars apertius declaretur, additur βαθέος: pro
quo dicitur & περὶ λύχνων. nam περὶ declarat non mo-
do crepuſculum totum matutinum, ſed etiam pri-
mam diei partem, vnde Homerus Iliad. ε, quum extre-
mam crepuſculi partem deſcribens vſus eſſet voce
περὶ, ſubiunxit ἐπ' ἠῶ, vt planius loqueretur. Pro eo
autem quod Lucas dicit ὄρθρου βαθέος, cap. 24, & Marcus
περὶ λύχνων, cap. 16, Ioannes dixit πρωΐας ἔτι σκοτίας, quum

essent adhuc tenebræ.

C. Ὀρθοβόας, ου, ὁ, Qui matutino tempore vociferatur, Ante lucem vociferans. Epitheton gallinacei, qui à Nasone dicitur lucis præmuntius ales. Heraclid. apud Athen. lib. 3. de Alexarcho Vranopolis conditore, ὄρνιθας ἱερὰς εἰσήνεγκεν, ὀρθροβόας μέν, ὅτι ἀλεκτρυόνα καλέουσι, δὲ βραχυλογίαν τὴν κωμῳδίαν. Vbi tamen SCRIBITVR Ὀρθοβόας. hoc est, sublata & intenta voce vociferans. Rectius autem apud Eustath. ὀρθροβόας. Similia composita sunt αἰχμοβόας, πολεμοβόας.

C. Ὀρθρογόη, Antelucano tempore lamentans & quiritans. Hirundinis epitheton apud Hesiodum Erg. Τὸν δ' ἦμαρ ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὄρνις χελιδών. Eadem hirudo vocatur ETIAM Ὀρθρολάλος, Antelucano tempore seu sub diluculum garriens. In Epigr. Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσι σύμφωνους. Sed notandum scribi ETIAM Ὀρθογόη ET Ὀρθολάλος, apud Hesych. & Suidam. id est Sublata & intenta voce flens atque garriens. Vtranque scripturam agnoscit lexicon meum vetus: in quo sic habetur, Ὀρθογόη, ἡ μεγάλως θρηνοῦσα. vel ἐπὶ τὸν ὄρθρον ἠχοῦσα.

C. Ὀρθραγρίσκοι ἔλαφοι, Porculi subrumi, (hoc est Qui adhuc sub mammis habentur) qui maturinis horis venales circumferuntur. Athen. lib. 4, θύεται δὲ καὶ ταῖς γαλαθηνοῖς ὀρθραγρίσκοις, καὶ ὁλοπύρωτον ἐν τῇ ὀσφύϊ ταῖς ἱππίσιν ὄρνισι. Et aliquanto post, ἀλλὰ μὴν καὶ ὀρθραγρίσκοι ἐπὶ τοὺς τὸν ὄρθρον πωλοῦντας. Est autem Laconicum vocabulum, vt ex eo loco patet. Orthragoriscus à Plinio dicitur esse piscis è porcino genere, lib. 32, cap. 3, Apion maximum piscium esse tradit porcum, quem Lacedæmonii orthragoriscum vocant: grunnire eum quum capiatur. In Aldina autem Athenæi editione perperam LEGITVR Ὀρθαγρίσκοι.

C. Περίορθρον, ου, τὸ, Tempus antelucanum diluculo proximum. ὁ περὶ τὸν λυκαυγῆ καιρός, ἐν ᾧ ἔτι λύχνοι δύνανταί τις χρῆσθαι. eiusmodi enim tempus matutinum in diluculum vergit. Thuc. lib. 2, pag. 49, φυλάξαντες ἔτι νύκτα καὶ αὐτὸ τοῦτο περίορθρον, ἐχώρουν ὅπλα ἔχοντες ἐπ' αὐτούς. Vbi possis etiam simpliciter Diluculum, seu Tempus matutinum vertere: vt apud Herodian. l. 6, τῆς νυκτὸς ἤδη διεληλυθυίας, καὶ τὸ περίορθρον ἀγγελλόντων ἤδη ὅτι δὴ Μαξίμινος ἐφέστηκε, nocte iam exacta quum circa diluculum nuntiarent quidam.

Ὀρθρινὸς ET Ὄρθριος, ου, ὁ, Matutinus. Ex Epigr. ὀρθριαὶ δῶρα, matutina dona. Et ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός, Apocal. 22. Item τὸ ὀρθρινόν, matutino tempore. Luc. in Gallo, τοῦ κρίνειν μηδέπω μα τὸ ὀρθρινόν, ὡς σὺ ἐώλην, ὑποκαίοντι. Sed frequentius est posterius ὄρθριος. Thuc. ὄρθριοι ἐπέραν ὁδὸν ἐπορεύοντο, diuerso itinere matutini perrexerunt. vt Virg. Nec minus Æneas se matutinus agebat: re nimirum temporis ad personam translata, sicut & Lucæ cap. 24, ὄρθριαι ἦλθόμεθα ὅτι τὸ μνημεῖον, quæ ad sepulcrum venerunt matutinæ: pro Quæ diluculo ad sepulcrum venerunt. Initio autem capitis dicit ὄρθρου βαθέος ἦλθον ὅτι τὸ μνημεῖον, profundo diluculo. Greg. δάκρυσιν ὀρθρίοις, matutina plores. Ὄρθριον aduerbialiter etiam capitur. vt apud Theophr. ἐρωδιὸς ὄρθριον φλογόμενος ὕδωρ ἢ πηγὴν σημαίνει. At Plin. sub finem libri 18, Et fulicæ matutino clangore aquarum & ventorum signa sunt. Aristophan. ὄρθριον ᾄδειν, manè canere: de gallo, qui quòd Lucem prænuntiat, ὀρθροβόας vocatur. Idem Aristophanes per iocum dicit etiam ὄρθριον νόμον, matutinum carmen, (alludēs ad ὄρθιον νόμον de quo suprà) in Concion. ἐξιὼν πολλάκις αἰσθόμενός μ' εἰς ἐκκλησίαν λύχνου νυκτῶν δεῖν τὸν ὀρθιον νόμον: ad citharistriam. AT Ὀρθεία Suidæ est ἡ ὀρθεία κατάστασις.

C. Ὀρθροκόκκυξ, Qui matutinus cucurrit. ὁ ὄρθριος κοκκύζων. Diphilus apud Eust. Καὶ τὸν Διὸς ἄγγελον ἱέρακα ὀρθροκόκκυγα ἀλεκτρυόνων: qui ET Κοκκυβόκαξ ὄρνις à Soph. dicitur, teste eodem Eustath. quasi ὁ περὶ βοὰς κοκκύζων, Inter vociferandum cucurriens.

C. Ὀρθροφοίτης, Qui matutinus aduenit. ὁ πρωϊφοιτήσας ὄρθρου. Suid.

Ὀρθρίω, Fut. ὀρθριῶ, Matutinus aliquid ago. Theocritus Idyll. 10, Τὸν δὲ τὸν βουκόλον ἔρωτα μόλις ἐν ὀρθρίοις

A τὰ μαλακὰ κατ' ἐνιαυὸν ὀρθρίσαι, In lectulo manè cubanti seu in lectulo matutinæ. Pass. Ὀρθρίομαι pro eodem. Lucianus in Gallo, ὥμην σὲ χαριεῖσθαί σοι, φθάσαν τῆς νυκτὸς ὁπόσον αὐτὸ διανύσαι, ὡς ἔχοις ὀρθρινώτερος διατίθεσθαι τὰ πολλὰ τῶν ἔργων, vt matutinus conficere posses negotia quæ multa tibi incumbunt. Seu Manè surgens, vel Summo manè è lecto exurgens. Verba galli ὀρθροβόου.

Ὀρθρίζω, idem cum ὀρθρίω. Lucæ cap. 21, πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν, Manè venit ad eum, Matutinus venit ad eum. At ὀρθρίζουσι πρῲ, Manè surgunt, ex libro 1 Regum, cap. 1.

B

C. Ἐπορθρίω siue Ἐπορθρίομαι, ET Ἐπορθρίζω, Diluculo surgo. Pollux lib. 1, τὸ δὲ ἐπορθρίσαι καὶ ἐπορθρίζειν τὸν ὄρθρον, ἐπορθρίσασθαι. AB Ἐπορθρίζω autem est VERBALE Ἐπορθρισμός, οῦ, ὁ, vt πλωτικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, pro κεκραγμοὶ πλωτῶν ἐπορθρισάντων, vociferationes telonarum matutinorum. hoc est, manè seu diluculo surgentium. Vide locum Plut. in κεκραγμός.

ὈΡΜΗ, ῆς, ἡ, Impetus, Impetuosus quidam motus. Homerus Iliad. 4, versu 118, Δοὺς δέ τιν' ἀθρόα ἐλθεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχος ἐλθεῖν. Itidem verò & Hesiodus dixit ὁρμὴν ἔγχος in Aspide, v. 365, Πρῶτα μὲν οὐτήσας χαμαὶ πίπτει ἔγχος ὁρμῇ. Quibus in locis non puto aptiore verbo reddi posse quàm Impetus. Quidam tamen ἔγχος ὁρμῇ interpretantur Hastæ iactum. (quæ interpretatio mihi planè displicet) Et ὁρμὴν ποδέων ἐμέτρεος ὁρμῇ, apud eundem Homerum, Expectans vt ego mouear. Verùm, vti dixi, ὁρμὴ proprie est Impetuosus motus, aut (si quis malit) violentus: non simpliciter motus, id est κίνησις. Sic autem & in soluta oratione ὁρμὴ pro Impetus. Aristoteles, Οὗτον δὲ τὸν ἕλκοντα καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς ὅταν χαλινὸν τις ἐπὶ τῷ αὐτῷ ὁρμῇ ἕκαστον. id est (Budæo interprete) Tanquam, nisi hoc foret, vnumquodque suopte impetu ad dissolutionem tenderet. Plutarchus De defectu oraculorum, οὔτε τὸ σῶμα τοῦ αἴρειν ἔχει καὶ ὁρμᾶν. Sic redditur & apud Thucydidem lib. 7, pag. 258, ὁ δὲ πηλὸς οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ὑπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἷόπερ ἦν τὸ καὶ τότε πᾶσιν διεσαφήσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις, οἱ μὲν ὅτι τοὺς νεὼς παρεκομίζετο, οἱ δὲ τοὺς τὸ λοιπὸν τῷ τείχει, ἐς φυλακήν. vbi ὑπὸ μιᾶς ὁρμῆς iungi debet cum verbo παρεκομίζετο. Herodianus dixit ζώου ὁρμὴν, lib. 1. ita scribens, ἅμα γὰρ τῷ τοῦ ζώου ὁρμῇ κατὰ τὸ (malo κατὰ τὸν) μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφιπτο τοῦ πλήγματος, quæ ita Politianus vertit, Nam vt primùm se fera concitauerat, statim illam vel in fronte vel in corde sauciabat. Apud eundem τοὺς πρώτους ὁρμοὺς vertit Primos congressus. nam hæc illius verba, οἷα δὴ τὸν βαρβάρων ῥᾷστα ὑποκάμνειν, φιλοπαθῆ τε, εἰ μή τι ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς καταπλήσσοιτο, sic interpretatur, Solent enim barbari paulo negotio quasi fatiscere, velutique oneri cedere, si modò primis congressibus parum ex sententia res gesserint. Apud eundem scriptorem habemus aliquoties ἄλογον ὁρμὴν. quod Politianus vertit Vesanum motum, quum hæc verba libro [illegible] τὸ θυμοειδὲς μὴ κρατήσαντες, ὁρμῇ παλόγῳ χρησάμενοι, ἐπῆλθον ὁμοθυμαδὸν εἰς τὰ βασίλεια, reddit. Neque ita infuncti, ac vesano quodam motu, [illegible] regiam concurrunt. vbi non malè redditur nomine Motus propter adiunctionem [illegible] adiectiui Vesanus. (Apud Thucydidem quoque non malè reddi videtur voce Motus, sine huiusmodi quidem adiectione, sed intelligendo de motu bellico: lib. 2, ἡγοῦντο πᾶσι τοῖς τῇ ὁρμῇ ἐπιφερομένοις καὶ πρώτοις τῷ γνώμῃ. Est autem frequēs apud Latinos Motus sine adiectione etiam, de motu bellico: itidémque in plurali Motus, de moribus bellicis. Sunt alioqui etiam qui interpretentur tumultū, in illo Thucydidis loco) Idem Herodian. l. 2, καὶ ξυμφορᾷ τινὶ ἄλογον ὁρμῇ τῷ στρατοπέδου φερόμενοι. quæ ille ita, Turbidi ac furētes, militari cursu feruntur. Paulo pòst, ξυμφορᾷ τινὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ καὶ πρότερον τῆς ἀλόγου εἰς τὸ παρὸν ὁρμῆς. vbi idem vertit Furentes in præsens animos. Sed hi loci ac similes pertinent potius ad sequens tmema in quo agam de hoc nomine ὁρμὴ ad animum relato. ‖ Ὁρμᾶσθαι interdum sonare conatum testatur Budæus. (Itidémque interpretatur Polit. in isto Herodiani lo-

co,lib.6, προαιρέσεως πάσης, καὶ ὥρμησε γεγραμμένον πρωτόσης τῆς ὁρμῆς καὶ ἐκτάσεως τοῦ βαρβάρου) ‖ Eidem ὁρμὴ est Profectio,in isto Xenophontis loco,Pæd.7,ἐγὼ δὲ δέομαι ὅπως τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ καὶ τῆς ἡδονῆς καλῶς ἔχῃ,σπουδῇ. Scribit præterea ὁρμὴν vocari quum viam animus & loco digredimur: (vnde dictum esse εὐεξορμήτων ἡμέραν) à Xenophonte, κρεῖττον οὖν ἐστὶ τῇ ὁρμῇ σπεύδειν, ἢ ἐν τῇ ἀδῇ,id est,Citius exire,& placidè ire. ‖ Ὁρμὴ est etiam Principium & prima operis aggressio,(inquit idem) in isto Platonis loco in Timæo, τῶν γε δὴ,πάντες ὅσοι καὶ σφόδρα βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσι, τὸ πάσῃ ὁρμῇ καὶ μηχανῇ καὶ μάλιστα, ἧκον εἰς τὸν ἔλεγχον. vbi animaduerte addi genitiuum. Vt porro hîc ὁρμὴν Budæus vertit Aggressionem, sic ὁρμὴν ἴσχον quidam interpretantur Aggressi sunt, in isto Plutarchi loco,in Publicola, ὁρμὴν ἴσχον ἐπιπεσεῖν πρὸς ῥεῦμα πολύ. (Suprà autem ὁρμὰς in quodam Herodiani loco vidisti à Politiano reddi Congressus) Quinetiam vt ὁρμὴν ibi interpretatur Principium, sic & illa Homeri verba quæ antè protuli, ὁρμὴν παιδὸς ὁρμῶν, sunt qui interpretentur, Expectans vt ego incipiam.

Ὁρμὴ de animo peculiariter dictum(nam ex præcedentibus locis plures sunt vbi de corpore dicatur) à Cic.redditur Appetitus,& Appetitio: sæpe verò addit genit.animi, dicēs Appetitū animi,& Appetitionē animi. Alicubi verò reddit Naturalē appetitionē.Scribit enim De finibus lib.4, Naturalem enim appetitionem,quam vocant ὁρμὴν, itémque officium, &c. Idem libro 3 eiusdem operis, Atque vt membra nobis ita data sunt vt ad quandam rationem viuendi data esse appareat: sic appetitio animi, quæ ὁρμὴ Græcè vocatur,non ad quodnis genus vitæ,sed ad quandam formā viuendi videtur data:itémque & ratio & perfecta ratio. Idem De offic. lib.1. Alterum eorum in quibus virtus vertitur, est cohibere motus animi turbatos,quos Græci πάθη nominant,appetitiones (quas illi ὁρμὰς)obedientes efficere rationi. At verò voce Appetitus (quæ apud eum ratior est in interpretatione huius Græci vocabuli) vtitur Tusc.quæst.lib.4,hæc Stoicorum verba, πάθος esse ὁρμὴν πλεονάζουσαν, vertens Perturbationem esse appetitum vehementiorem.(vbi obserua obiter ὁρμὴν sub appellatione πάθους comprehendi, tanquam speciem sub genere, quum in proximè præcedente loco magis distinguantur)

Alicubi verò, nimirum in Lucullo, non simpliciter ab eo vocatur Appetitio, seu Appetitio animi,sed Appetitio qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum.ita enim ibi scribit, Nam aliter appetitio,(eam enim esse volumus ὁρμὴν) qua ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum, moueri non potest. Quum autem hîc ὁρμὴν moueri dicat, alibi eam vult esse motum: quum ὁρμὴν κίνησιν vertit alicubi animi motum. Hæc enim Platonici Phædri verba, ἐὰν δέ τις αὐτὴν ἄνευ ἐπιστήμης μετὰ λόγου ἐπιτείνῃ τοῦτο, ὅτι μᾶλλον δή τις αὐτὴν ἄγαν ὁρμήσειεν, sic interpretatur, Aut si contentus his non fuerit, sed vino aliquo animi motu maiora concupiscat.(Vnde etiam colligi quis possit,eum alibi coniungentem, Motus, Conatus, Appetitiones,& addentem, quas ὁρμὰς Græci vocant, voluisse tribus hisce vim huius Græci vocabuli exprimere. Locus est lib.1 De natura deorū,vbi scribit, Atque vt cæteræ naturæ suis seminibus quæque gignuntur, augescunt, contuentur: sic natura mundi omnes motus habet voluntarios, conatúsque & appetitiones, quas ὁρμὰς Græci vocant,& his consentaneas actiones sic adhibet vt nosmetipsi qui animis mouemur & sensibus)

Idem porro ὁρμὴν vertit Appetitionem ibi quoque vbi cum adiectione ponitur,vt quum hæc Stoicorum verba, τὸν σπουδαῖον ὁρμὴν τοῦ ζῆν ἔχειν, ὅτι τὸ πρῶτον ἑαυτοῦ, οἰκειώσεως αἴτιον (vbi reponendum suspicor αὐτὸν αὑτοῦ) τῆς φύσεως αὐτὸν ἐνέχειν, ita vertit, Nosmetipsos commendatos esse nobis, primámque ex natura hanc habere appetitionem, vt conseruemus nosmetipsos. Et hactenus quidem de Ciceronianis huius vocabuli interpretationibus. Nam quod habent vulg. lex. Ciceronem ὁρμὴν vertere non solùm Appetitionem & Appetitum,sed etiam Affectum & Affectionem,nullo id confirmatur exemplo. Ibidem dicitur esse Vis quædā qua ad agendū impellimur. Plut.certè in lib.aduersus Col. ὁρμὴν esse dicit κίνησιν & φορὰν τῆς ψυχῆς, ita scribens. ὅλην οὖν φασὶ τὴν ἡδὺν οἰκεῖον, οὐκ ἔστι δὲ πρὸς τοῦτο ἐπ' αὐτὸ κίνησιν καὶ φορὰν δόξης, ἀλλὰ πλήρη ἄδου ἡ ὁρμὴ, κίνησις οὖσα καὶ φορὰ τῆς ψυχῆς. (quem locum te obiter monebo vt conferas cum illo Stoicorum, quem modò protuli:quum in illo dicatur ὁρμὴ οἰκειοῦται, vt in hoc dicitur esse ὁρμὴ πρὸς τὸ φαινὸν οἰκεῖον. præcedit enim apud Plutarchum, ἡ γὰρ πρόσξις ἀλόγων ἐστὶν, φαντασίας τοῦ οἰκείου, καὶ πρὸς τὸ φαινὸν οἰκεῖον ὁρμῆς. Et paulo antè, ἀλλὰ χωρὶς τῆς ὁρμῆς φαντὸν ἀκίνητον πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον.) At Philo ὁρμὴν non simpliciter dicit esse κίνησιν ψυχῆς, sed πρόσκλισιν κίνησεως: & quidem hanc definitionem ex aliis afferens. Postquam enim dixit, τὸ δὲ φαντὸν καὶ πιστὸν, τὸ μὲν οἰκεῖον, τὸ δὲ οὐκ ἐπίφορον διάθεσιν τοῦ ψυχοῦ. ἔστι δὲ αὐτῆς πάθος, ὁρμὴν καλοῦσι, (quæ verba sic Budæus vertit,Ipsum etiam visum quod imaginem insculpsit,interdum animum propriè,interdum alio quodam modo afficit. quæ animi affectio Impetus appellatur, vel Animi appetitio: ὁρμὴν Græcè dicitur)subiungit,ἰδίως οἱ ζήλωται, προσκλίσεως ἔφεσιν ψυχῆς κίνησιν. Ex illis autem prioribus Philonis verbis, aliisq; aliorū philosophorū his similibus, quidam ὁρμὴν esse dixerūt affectionem qua animus à viso afficitur. Cum his certè conuenit Ciceronis locus circa principium huius ἐπιφωνήματος à me allatus, in quo dicit ὁρμὴν esse qua appetimus id quod est visum. Verùm vt ad Plutarchum redeam, is in eodem illo ad Colotē opusculo, (vel potius aduersus Colotem) aliquoties ὁρμὴν & συγκατάθεσιν copulat. vt quum scribit, Κολώτην δὲ οἶμαι πάθει ὁρμῆς καὶ συγκαταθέσεως, ἅτε λύπας εἰκράσαντα τοῖς) . Alibi autem addit & tertium, φαντασίαν, sicut & illis,proximè præcedentibus verbis subiungit, ὅτι πειθὼ πρὸς ψυχὴν (ita enim malo quàm πρὸς ψυχῆς) κινημάτων ἐστὶν, φαντασιῶν καὶ ὁρμῶν καὶ συγκαταθέσεων, &c. Iam verò & quartum addit alicubi, videlicet πάθος: vt quum scribit,de Stoicis loquens,ἐπὶ δὲ φαντασίας, καὶ πάθη, καὶ ὁρμὰς, καὶ συγκαταθέσεις σώματα πιστωθῆναι, οὐ μυθεῖται φασὶν οὗτοι. Philo autem cum ὁρμὴ iungit φαντασίαν & αἴσθησιν: & quidem primum αἴσθησιν dans locum, tertium ὁρμῇ. ita enim scribit, ψυχὴν δὲ φύσεως πρὸς διαπλάττουσα ὁ ποιὸς ἐποίει, διάθεσιν, φαντασίαν, ὁρμήν. quæ ita Budæus vertit, Animam etiam factor ipse tribus rebus finxit à natura differentem,sensu,viso, (sic φαντασίαν vocant) impetu. Verterim autem & ipse libenter ὁρμὴν, impetum, in hoc aliisque ei similibus locis. Ac miror profectò nullam à Cicerone huius interpretationis factam esse mentionem, quum alioqui & ipse Animi impetum non vno in loco dixerit. In vulg.lex. dicitur esse Impetus, id est subitus acrisque affectus. Cæterùm huic nomini ὁρμὴ oppositum est ἀφορμὴ apud eosdem scriptores, nimirum apud philosophos, aut eos qui res philosophicas tractant: vt docebo in Ἀφορμή. ‖ Redditur apud cæteros scriptores ὁρμὴ & aliis vocibus. interdum enim Cupiditas. A Budæo autem Cupiditas & subita volūtas,in isto Polybii loco, ῥᾳδίως δὲ τούτων ὁρμὴν παρέσχον τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ προσβάλλειν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς, cupiditatē excitauit & subitam voluntatem. Iunxit porro hunc ipsum accusatiuum Plutarchus cum eodem verbo, sed infinitiuo sequente: in Coriolano, ὁπόσοι ἡμᾶς (ὡς ἔοικεν) οἰκείρας τῶν ἱππέων, ὁρμὴν παρέσχον ἄνευ πραγμάτων πρὸς ὑμᾶς, καὶ δηῶσαι. (Vt autem in illo Polybii loco iungitur ὁρμὴ præpositioni εἰς, sic & præpositioni πρὸς iunctum inuenitur. vt apud Luc. in Demonacte, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, οἷς ἔφλω, προσκληθεὶς ἦλθον οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς, &c. Sed & sequente præp. ὅτι habes suprà in loco quē ex Stoicis protuli. Dicitur verò & ὁρμὴ τῷ ποιεῖν τι. vt apud Dem. Pro cor. πολλῶν τῶν ἐξ ἀμύνεσθαι καὶ φιλίας, καὶ τῷ τὰ δέοντα ποιεῖν ὁρμὴν ἐποιήσατο. Sic Aristoteles Rhet.2, καὶ εἰ ἐν ὁρμῇ τοῦ ποιεῖν ἢ μεμισῆσθαι. vbi etiam obserua obiter ὁρμῇ opponi μίσησιν. Quinetiam genitiuis nominum iunctum ha-

hetur in vulg.lex.videlicet ὁρμὴ τῆς ἀφροδισίων, ex Aristotele libro 6 De anim.Item ὁρμὴ τοῦ βαπτίσματος in iisdem ex Greg.Naz. pro Desiderium baptismi) Redditur ὁρμὴ & nomine Studium. vt in hoc loco Herodiani, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος πρὸς ὁρμὴν ἦδη ἦν τοῦ γράμματος καὶ πρὸς ἐπιτήδευσιν ἔχων. ita enim Polit.vertit; At verò Antoninus studio iam omni atque animo ad autigandum intentus. (Copulantur autem & alibi ab eodem scriptore ὁρμὴ & γνώμη) Sic ex Plutarcho affertur in Themist. ἀφεῖται τῆς νεότητος ὁρμαί, pro Prima iuuentutis studia. Ὁρμὴ redditur & nomine Instinctus. vt in isto Plutarchi loco, ἔλεγεν ὡς ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίᾳ. At Budæus hæc eiusdem Plutarchi verba, ὁρμὴ καὶ πλῆμμα δαιμόνιος παρέστησε τῆς ἀκμαζούσης τοῦ γυναικῶνος, vertit, Animo incessit diuinitus audacia & fiducia. Vbi obserua etiam παρέστη cum ὁρμῇ, sicut παρίσταμαι suprà cum accusatiuo ὁρμὴν) Quod autem dicit Herodianus πρὸς αὐθρείαν ὁρμὰς, Politianus vertit Generosos spiritus. Vide & in proximè præcedēte tmemate alias eius interpretationes.

Ὁρμάω, ῶ, Fut. ήσω, Impetu feror, Ruo, Irruo, Prorumpo. Hesiodus in Aspide, Ὡς δὲ λέοντε δύω ἀμφὶ κτεριόωντε ἐλάφοιο Ἀκμῆνες κατέπιπτον ὀπὴ σφέας ὁρμήσαντε. Cui versui hunc subiungit, Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, δράκοις θ' ἅμα γίνετ' ἐδόντων. Thucydid. ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Plutarchus, ὅτι τύραννον ὥρμησαν πῖσαι ἵπποις. Idem in Public. διὰ μέσων ὁρμήσασα τῶν μαχομένων ἔφυγε. vt Latinè Ruere in aciem. Dicunt verò & ὁρμᾶν εἰς φυγήν, (quo genere loquēdi vtitur Xenoph. Pæd.4) quod redditur in fugam se prorripere. Sed malim, eodem illo verbo vtens, interpretari In fugā ruere, vt loquitur Liuius. Dicitur etiam ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον à Demosthene. sed in vulg.lex.exponitur Bellum mouere, item Bellum suscipere: nimirum Bellum mouere apud Demosthenē: at Bellum suscipere, apud Plutar. ibidē ex Æschine, ὁρμᾶν ὅτι τάχιστα. Et ex Theophrasto, ὁρμᾷ πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, pro Natura spectat quod est optimum. Rursum ex Plutarcho, ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, pro Ad mercaturam se contulit. Et ὁρμᾶν τῆς ἀποστάσεως ex Gal. ad Glauc. pro In absessus exire & euadere. Quinetiā ὁρμᾶν ὅπῃ ποτὲ τὸν λόγον, ex Isocr. At ὁρμήσαντες sine adiectione positum Polit. aptissimè, meo quidem iudicio, vertit, Impetu facto: quum hæc Plutarchi in Amat.narr. verba, καὶ ὁρμήσαντες ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον, interpretatur, Phocumq; ipsum facto impetu interemerunt. Budæus autem ὁρμῶ ait significare cum alia, tum verò Incitor, Cieor. & ὁρμᾶν dici equum à Xenophonte quum ad cursum cietur & prosilit repētē: equitem verò eum cientem calcaribus, ἱππάζεσθαι dici.

Ὁρμῶ cum infinitiuo, Impetum capio. vt apud Plutarchum, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, Impetum cepit interficiendi sui, vt Budæus vertit. Sed addit Ὁρμῶ esse etiam In animum induco, Conuerto animum, Facere gestio, Cupio. itē Cœpi. Et affert ex Xenophōte ἀπομνημ. lib.3, οἱ γὰρ πολλοὶ ἀρμοστὰς ὅτι τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πραγίμματα, οὐ πρέποντας ὅτι τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν, pro πλημμελῶς, inquit, Qui animum appulerunt. Sic Plato De rep. lib. 9, ἀλλὰ πῶς, ἦν, ἐγώ· ἐξηγεῖσθαι ὅτι ὁ ἐπιθυμητὴς ὥρμησε, πᾶσαν αὐτοῦ ἐπιτάν. id est, Quod quisque instituit & capessit. Affert ex eodem, μὴ δὲ πολέμου ὁρμᾶς αὔξεσθαι. Addit verò & passiuum ὁρμῶμαι dici pro eodem, vt docebo infrà. Hæc Budæus. Sed vt ὁρμᾶν redditur alicubi Impetum facere, alicubi verò & Impetū capere, sic etiam interpr. quidam nonnullis in locis Impetum conuerto. Apud Plutarchum autem redditur ὥρμησεν verbo Instituit. (qua in signif. alioqui dicitur potius passiuè ὁρμήθη) Reperitur porro ὁρμᾶν cum infinitiuo apud Hometum quoque.

Ὁρμῶ, transitiuum, pro Cieo, Incito, Concito, Moueo. (sicut ὁρμῶ neutrum pro Cieor & Incitor accipi dictum est suprà) Homerus Odyss. ε, Εἰ μή τίς μοι καὶ πόλεμόν τ' ἐπιειμένον ὁρμήσειε Κρονίων Σήμαρον. vbi Eustathius exponit κινήσειε, addens, καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον εἰπόντας, παροξύνειεν. Quibus subiungit, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ Ὁρμήσειε, διὰ τοῦ ῥῶ τοὺς μακροὺς Ὅμηρος, αὐτὸ τοῦτο ποιοῦσι, ῥήτορές, αὐτὸ τοῦτο κινῆσαι. Sic autem ex Herodoto affertur ὁρμᾶν τὸ στράτευμα transitiuè, pro Mouere exercitum. & ὁρμᾶν πόδα ex Aristophane, Mouere pedem.

Ὁρμῶμαι passi. significat Ad aliquid agendum impetum cepi, & incitatus sum, & conuerti animum, inquit Bud. quum tamen in exemplis quæ profert, sit præteritum ὥρμημαι, nō autem præsens ὁρμῶμαι. Profert enim ex Platone De rep. lib.9, τί δὲ τὸ θυμοειδές; οὐ καὶ τοῦτο πικρατῶν μάλ' καὶ νικᾷν καὶ εὐδοκιμεῖν διὰ ταῦτα ὁρμᾶσθαι; Et ex Xenoph. Ἀπομν. lib.2, ὅλως δὲ ὥρμημαι ὅτι τὸ φιλεῖν τοὺς αὐτοὺς ἀπορώτατόν ἐστι καὶ αὐτοῖς, ᾧ ποθῶν αὐτοποθεῖσθαι. Interpretatur præterea Instituī, item Constituī. nam apud Gregor. ὑπὲρ ὧν ὥρμηθη λέγειν ὁ λόγος, vertit Quod dicere instituimus in hac oratione. Apud Isocratem autem, ἔχει δ' αἴ τις μὴ καταδεῖν, ὁρμωμένοις πόθεν καὶ μεγάλα καὶ τοὺς ἐπιτηδείους αὐτῶν διαλεῖν, reddit, Qui dicere constituisset. Verùm ὥρμημαι cum infinitiuo redditur & aliter: vt apud Thucyd. ὥρμητο τὸ χωρίον κτίζειν, Incesserat cupiditas. Apud eundem ὥρμημαι sequente itidem infinitiuo redditur & Paratus sum, vel Paro (vt dicitur Latinè, Paro hoc facere) Sed iūgitur & præpositioni πρὸς habēti suum accus. vbi etiam possumus vti verbo Paro cum infinitiuo: aut certè reddere Prompto sum animo, vt apud Thucyd. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο. Vbi vertere etiam quia Prompto & alacri animo erant ad ferendas suppetias. Affertur verò & ὁρμῶμαι χαρίζεσθαι pro Sum propensus ad gratiam, seu Propero gratificari. Sed & ex Plutar. in Themist. ὡρμημένων συναγαγεῖν διώκαμιν pro Properantibus congregare copias. At verò apud Thucydidem maiorem vehementiam habet hoc verbum, vbi dicit, τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὁρμωμένης πρόπαν τὸ προσῆκον, q. d. Quum humanum ingenium ruit præceps ad aliquid agendum. Apud Xenophontem autem ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι idem Budæus interpret. Auspicari à diis. Quibus subiungit ὁρμᾶσθαι pro Prodeo, Proficiscor, afferens ex Platone De rep. lib.1, δεινῆτί μοι πρὸς ἄνω ὁρμᾶσθαι οἷς ἀπιέντες. Est etiam (inquit) Initium motus ortúmque alicunde capio, reique perficiendæ fiduciam. Plut. de Perpenna, qui Sertorio successit, ὁ δὲ ἐπιχείρων τούτοις πολὺ ὀλίγῳ, ἀπὸ τῆς αὐτῶν μὴ ὁρμωμένος δυνάμεως καὶ θαρσῶν, τὸν δὲ χρώμενον αὐτοῖς ὁμοίως οὐκ ἔχων λογισμόν, Eodem quidem apparatu atque iisdem copiis, eadem cum illo facere aggressus & exorsus: iisdémque fundamentis nixus fretusque. Ita ille. Affertur verò & ex Plutarcho in Numa, οὐδενὸς ὁρμωμένους ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, pro Nullo subnixus necessario ad fidem argumēto. Et ex Thucydide, οὐκ ἀπὸ τοσούτου ὁρμωμένοι, pro Non cum tanto apparatu progredientes. Tandem addit significare etiā Progredior & ineo: citans hæc ex Xenophonte de Herculē Prodici, φησὶ γὰρ Ἡρακλέα, ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὥρμᾶτο, Quū ad pubertatem veniret, Quum pubertatis cursum iniret. Sic Pædiæ lib.6, ἐπεὶ δὲ καλὰ τὰ ἱερὰ ἐγένετο, ὥρμᾶτο ἐπὶ τὰ στρατεύματα. Hæc ille. Huc autē pertinet quod ex Homero affertur, ὁρμηθείς pro ἐλθών: & ex Herodoto, ὁρμηθέντες pro Qui soluerunt. Item ὁρμηθεὶς ἐκ στάσεως, pro Ex stratione soluit. Quidam vertit illud ὁρμηθέντες interpr. Qui mouerunt: nec ἀπὸ apud Thucydidem, εἰ μὴ καί τῳ ὥρμηνται, Etiamsi nūc sese non mouent. Apud Homerum quoque ὁρμηθείς exponitur κινηθείς, vbi dicit, ὁρμηθεὶς δ' ἄρα τοῦ ἦρχε. vt sit κινηθεὶς ἀπὸ θεοῦ. Hinc autem sumpta videri possit illud ἀπὸ θεῶν ὁρμᾶσθαι pro Auspicari à diis, vt videlicet significet ἀπὸ θεῶν ὁρμηθέντα ἄρχεσθαι. Ad illam verò significationem huius verbi qua accipitur pro Incitatus sum seu concitatus, pertinet hic Xenophontis locus, ἐὰν δέ τις τὸ θῆλυ ὁρμώμενον ἀναλαμβάνειν βούλῃ. quæ Bud. vertit, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis. Item ὁρμώμενος πρὸς ex Platone Pro Concitatus fluuius.

Ὁρμημα, ατος, τὸ, Id ad quod animus fertur quodam quasi impetu. Aut etiam Impetus animi: (vt idem sit quod ὁρμή. sicut etiam τὸ ὁρμητικὸν in hac significatione accipi, docui paulo antè) Exponitur præterea Conatus. At in hoc versu Hom. Iliad. β, Τόσσοι δ' Ἑλένης ἐρικυδέος ἔσταν ὁρμήματι τῷ σφετέρῳ τε, exponitur ὁρμήματα ab autore breuiū scholiorum, ἐπιθυμήματα. sed aptiora esse puto, (licet alioqui vicinam illi significationem habentia) μένεα

& φρεπάδες. quorum illud apud Hesychium extat, pro generali expositione huius vocabuli ὁρμώμενα: at illud habet cum aliis scholiis vetus exemplar Homeri, quod apud me est. ibi enim scriptum est pro expositione huius versus, πρὶν πυμαχῆσαι καὶ βοηδρομῆσαι τῇ Ἑλένῃ, ἢ ἀμυνάσθαι· ἐκ γὰρ αὐτῆς αὐδὴ ὦρτο ἐπὶ μέσσοισι φρεπάδνη καὶ συναγυρμός ἀρηγόσι. quibus subiungitur, ἢ γὰρ τὸν πατρὶῳ ἐοικότα ἄλκιμον ἦτορ. Atque ita ὁρμώμενα fuerint Curæ & solicitudines. Sed Eustathius scribit ὁρμώμενα vocari à poeta τὰ ἐκ ψυχῆς ἐπειγόμενα ἢ ἀρπαζῆς ἐλθεῖν αὐτὸς εἰς Τροίαν, at συναγωγὴ dici τὸ ὅπου πολλοὶ μαχόμενοι.

Ὁρμητικός, ὴ, ὸν, Qui talis est vt facilè impetu feratur ad rem aliquam, seu impetum capiat rem aliquam faciendi. Aut etiam Qui talis est vt facilè incitetur. Vnde exponitur Propēnsus. vt ὁρμητικὸς πρὸς συνδυασμόν, Propensus ad coitum. Et ὁρμητικὸς πρὸς ὀργήν, Excitus & propensus. quam interpretationem Budæus ex Gaza affert. ‖Sed dicitur & τὸ ὁρμητικὸν substantiuè, pro ἡ ὁρμή, sicut τὸ φαντασικὸν pro ἡ φαντασία, à Plutarcho (vt dictum fuit in ὁρμή) ita scribente in suo πρὸς Κολώτην opusculo, ἔστι τοίνυν περὶ ψυχὴν κατηκολουθηκότων ὄντων, φαντασικοῦ καὶ ὁρμητικοῦ καὶ συγκαταθετικοῦ. Et statim pòst, τὸ δ' ὁρμητικὸν ἐγκρινόμενον τῷ φαντασικῷ πρὸς τὰ οἰκεῖα.

Ὁρμητικὸς activa signif. (q.d. Incitativus) Qui talis est vt facilè incitet. Vel, Incitandi vim habens. vt apud Dioscor. ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

ADVERB. Ὁρμητικῶς, Cum impetu, seu Cū quodam animi impetu. Et ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, Quodam animi impetu ferri ad rem aliquam, Accendi cupiditate rei alicuius.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, Incitamentum, Suscitabulum, vt Xenophon τὰς κλωγμοὺς & ῥοίζους, & similia quibus equi ἐξερμῶνται, vocat ὁρμητήρια, vt docet Bud. p. 717.

Ὁρμητήριον, Locus è quo prorumpimus impetum facturi in hostes, Locus è quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus. Ὁρμητήριον (vt inquit Bud. p. 717) est Sedes belli, Arx & velut propugnaculum belli suscepti. sed exempla nulla profert: quum tamen passim extent. Demosthenes, ἃ ὦ Εὐβοίας κατασκευάσασθε ὁρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς. Et Polyb. apud Suidam, τὸ δὲ φρούριον οἱ Παντόριοι τὸ κατὰ χαλᾶ τοῦ πολέμου λαβόντες, ὁρμητήριον ἐποιήσαντο, καὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν λαφύρων ἐχρήσαντο. cui loco subiungit ipse Suidas, ὁρμητήριον εἶναι ὅλην τὰ πρὸς πόλεμον ἐξηρτυσμένα ἔχειν μαχόμενοι. Sed inuenitur dictū & cum adiectione ὁρμητήριον εἰς τὴν μάχην: vt apud Plutarchum, ὡς εἴη πᾶσιν εἰς τὴν μάχην ὁρμητήριον καὶ καταφυγή. Metaphoricè autem vsus est Gregorius pro sede & receptaculo, ita scribēs, ἡ γὰρ τοῦτο μόνον δεινὸν, τὸ, πεπτωκότας ἐπ' ἀγαθοῖς ἔργοις, ὁρμητήριον ἡδονῆς παντοίων παθῶν, βοσκομένων κακῶς καὶ δεσποτούντων τῶν ἐντὸς ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ λιμὸς εἶναι σωτήριος πόνων. Sed & pro gradu ac munita via ad peragendum aliquid (qua signif. dicitur ὁρμός) vsus est Themistius De anima libro 1, pag. 64, vt docet Bud. qui & Comm. pag. 719 eum Themistii locum profert.

C. Ἀνορμάω, Magno impetu prorumpo, Feror cum impetu ad aliquid. Interdum de animo dicitur pro Magno animi impetu ad quidpiā ferri. Hesychius ἀνόρουσεν, quod poeticum est, exponit ἀνώρμησεν.

C. Ἀφορμὴ vide pòst verba composita.

C. Ἀφορμάω, Proripio me ex aliquo loco, Prorumpens me discedo, seu proficiscor. Nam propriè quandam impetus significationem habet. licet alioqui & simpliciter exponatur Discedo, Proficiscor. Vtitur Thucydides libro 4, pag. 197 mex editionis, καὶ ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν ἠφορμήσαμεν ἀπὸ τῆς Μηλιάδος. Sic & Xenophon ἀφορμήσας ἀπὸ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τίρυνθα. Apud Euripidem sine præpositione πῶς ἀφορμᾶσι χθονός. (At verò ἀφώρμησαν quod est in hoc Polybii loco libro 1, καὶ διαφθείρας εἰς τὴν Σπαλήτιν, ἀφώρμησεν ἀνταλλὰν εἰς τὴν Λιβύην, B. exp. Enauigarūt, à VERBO Ἀφορμῶ) Apud poetas autē inuenitur ETIAM Ἀφορμάομαι, vnde est ἀφορμαόμενος ἵππους ἐλάσαι apud Apoll. Rhodium: item ἀφορμαόντες, Od. β. Et ἀφορμᾶσθαι χθονὸς apud Euripidem Medea. At in vulg. lex. additur & cōtraria significatio, videlicet pro Accedere, ex Aristophane: sed us hic fidem minimè habeo.

Ἀφορμᾶν πῦρα in v. lex Sophocle, alia signif. sed mē dosē, pro ἐφορμᾶν, vt docebo in Ἐφορμάω.

C. Εἰσορμάω, VEL Ἐσορμάω, ῶ, Impetum facio in, vel Cum impetu ingredior, Irrumpo. Vsus est Plutarchus cum præpositione πρός.

C. Ἐξορμάω, ῶ, Cū impetu egredior, seu proficiscor, Prorumpo, Erumpo. Sed simpliciter etiam pro Egredior, seu Digredior & Proficiscor. pro qua signif. affertur ex Æschine ἐξορμᾶν ἐπόδιον, & ἐξορμᾶν ἀπὸ τῆς πόλεως. Et ἐξόρμα κλίβανον ex Euripide, pro E septis prodi. Ex eodem ἐξορμᾶν pro Portu excedere, Soluere. ‖Dicitur ἐξορμᾶν ὕλην quoque, quum erumpit è terra. vt docebit te bicōpositū Συνεξορμᾶν. ‖Ἐξορμᾶν dicitur & leo, quum irruit in venatorem aut aliam feram: vt συμπίπτειν, taurus: & aper συρράσσειν. Bud.

Ἐξορμᾶν actiua signif. Ciere. Nam Ὁρμᾶν dicitur equus à Xenophonte quum ad cursum cietur & prosilit repentè: eques verò eum ciens calcaribus ἐξορμᾶν dicitur. Bud. Ex Thucydide affertur actiua itidem signif. ἐξορμῶντες ναῦν pro Agentes, seu impellentes nauem. Et ex Euripide, πάλιν ἐξορμῶσας χαλινούς, videlicet pro Frena reflectes. Lucian. in Pseudosophiste seu Solœciste, narrat Socratem τὸν ἀπὸ Μέλητου, eum qui ἐξορμῶ dixerat, interrogasse, καὶ πῶς ὄνου ἐξορμᾷς;

c. 1. Ἀντεξορμάω, ῶ, Contrà irruo & impetum facio. VNDE Ἀντεξόρμησις, ως, ἡ, Impetus alterum in primo cōgressu apud Plutarchum. Item, Contrarius seu aduersarius incursus, vt sese inuadentium nauium. Thucydides, ἀξύμφορον δρᾶν τὸν ἐξ ὁλίγου ἀντεξόρμησιν.

c. 2. Προεξορμάω, ῶ, Prius egredior, Prius proficiscor. Budæus postquam ἐξορμᾶν dixit significare Proficisci, affert ex Xenophonte ἀπορμ. libro 3, χρήσιμον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ.

c. 2. Συνεξορμάω, ῶ, Vnà erumpo. Nam ἐξορμᾶν dicēs Bud. significare Erumpere, affert ex Xenoph. Œcon. ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῆς ὑδάτων δι' ὅου συνεξορμᾷ τῆς σίτου, καὶ παρέχει πυκνοὺς αὐτούς. Item, τὸ γὰρ, ἔφη, ὕλην συνεξορμᾶσα τοῦ σίτου καὶ διαπάζουσα τὸν σῖτον τῶν ἀφελῶν.

C. Ἐφορμῶ, Impetum facio, Cum impetu me infero, Irruo. Plut. Πομπήιος δὲ αὐτὸς μάχης πλείους ἐφώρμησεν, In Pompeium impetum fecit, In Pompeium irruit. Basil. in oratione aduersus iracundos, βοῶντες καὶ ἀχθαίροντες, καὶ πῶς οὐχὶ τῶν ἰοβόλων αἰσθάνεσθαι ἐφορμῶντες; Ex Xenophōte autem & cum præpos. πρὸς, videlicet, ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους pro In hostes irruens. In hoc autem Thucyd. loco, εἰσβαίνει δ' ἑκάστοτε τῶν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαι, exp. ἐφορμήσασαι, ὡρμημέναι. Hom. verò vtitur voce PASS. Ἐφορμῶμαι, pro Irruo. à quo dicitur & ξυμὸς ἐφορμᾶσθαι sequente infinitiuo, ea signif. quam ὁρμᾶν habere dictum est, sequente itidem infinitiuo.

Ἐφορμῶ actiuè pro Incito, Cieo. & q.d. Irruere facio. vt apud Hom. Iliad. γ, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον exponitur ἐφορμῆσαι ἐποίησαν. Legitur apud eundem Odyss. ι, Ὅς μοι ἐφορμήσας αἴσιμος. Apud Herodotum ἐπορμῶσι λύκους, (ab IONICO Ἔπορμῶ pro Ἐφορμῶ) exponitur simpliciter Immisisse lupos. At ego, si retinendum esset verbum Immisisse, dicerem Immisisse lupos qui irruerent. Ex Sophocle autem affertur pro Instigare ad aliquid, in Aisce, Ναύτας ἐφορμήσαντα χαμαιπετεῖς τὸ πρίν. In eadem tragœdia legitur, p. 18 mex editionis, τί πλείν' ἐφορμᾷς πεῖραν; quod quidam interpr. Cur hunc incitas conatum. sed ego malim Cur in hanc expeditionē prorumpis. (nisi πεῖραν alia potius voce reddi debet, quod schol. exponit πορείαν & ὁδόν.) At in v. l. perperam hic locus citatur in Ἀφορμῶ, & in eo scribitur ἀφορμᾶς pro ἐφορμᾶς. Similis est vsus aoristi medii ἐφορμήσασθαι apud Hesiodum in Aspide, σὺν ἵπποις ἐφορμήσασθ' ἀέθλους, Prorumpere in certamina, aut etiam Ruere in certamina, seu prælia.

Ἐφόρμησις, εως, ἡ, Inuasio cum impetu, Irruptio, & q.d. Ipsa irruendi actio. vt ἐφορμᾶν redditur Irruere.

C. ΓΑΡ Ἐφορμάω, ῶ, Incito, Cōcito, Instigo, Stimulo, aut etiā simpliciter Hortor. vt Plutar. interpr. in Quæst. Rom. scribens, διὰ τοῦτο τοὺς ἐφήβους λιτομένους. Xenoph. Pæd. 8, ἄλλως τε προτρέπει καὶ ἐφορμᾷ καὶ ἐπαινεῖ καὶ καλεῖ ἐργάζεσθαι. Idem etiam

operis lib.2, πῶς μὲ δεῖμως εἰς τὴν ἀρχῆνα τὸν ὡς τὰς δὲ παρορμᾶ. Et cum ὡς: apud Plutarchum in Numa, Νομᾶν παρορμήσας ὡς τὴν βασιλείαν. Sed & cum infinitiuo apud eundem, παρώρμων ἐπιξενωθῆν. A

Παρόρμησις, ως, ἡ, Incitatio, Cócitatio, Stimulatio. Vel Hortatio. Xenophon Pæd.1, τὴν δὲ αὐτοῦ παρόρμησιν εἰς τὰς μεγίστας κινδύνους.

Παρορμητικὸς, q.d. Incitatorius, aut Stimulatorius. id est Incitandi vim habens, seu stimulandi. Plutar. in Lycurgo, ὡς γάμων παρορμητικάς. Apud Dioscoridem autem cum genitiuo, παρορμητικὸς ἀφροδισίων, quod exponitur Venerem incendens. Alicubi etiam reddi potest Hortatorius. Hinc ADVERB. Παρορμητικῶς, q.d. Incitatorié. id est Cum vi incitandi. B

At verò compos. NOMEN Ἀφορμὴ varias significationes habet: ac primùm quidem opponitur nomini ὁρμὴ apud philosophos (si tamen primus huic significationi dandus est locus) aut eos qui philosophica tractant, aut certè philosophicè loquuntur. Ἀφορμὴ (inquit Bud.) opposita est τῇ ὁρμῇ, quasi Resilientia & Euitatio. vt apud Damascenum, οὐ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ φύσικα πάθη τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο, οὐδ' αὖ τὴν ὑπὸ τῶν λυπηρῶν ἀφορμὴν καὶ παραίτησιν, &c. id est, Natura enim humana Christi nec desideria naturalia, nec ea quæ natura auersatur, suapte sponte appetebat, aut vitabat, vt fit in hominibus. Dixerat autem & pag. præcedente, ἀφορμὴν opponi τῇ ὁρμῇ, & esse quum quis præ pauore repẽ tè refert pedem, vel quippiam auersatur & fugit: subiungens ex Galeno, οὗ δὲ ἐμέρυσεν μὴ τὸ ζῶον λέγεται πρίφεσθαι μᾶλλον καὶ αὔξεσθαι αὐτὸ ὡς τὰ δένδρα, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ δένδρα. id est, Vim autem appetendi & auersandi non habere, quam habẽt animalia. Et paulo post apud Damascenum rursus, ἀφορμὴν vertit auersionem & refugam cautionem. Vide pag. 718. C

Ἀφορμὴ alicubi contrà, sicut ὁρμὴ, pro impetu, & pro aggressione, vt docet Budæus pag. 719, ex Plutarcho. Item pro ἔφοδος, seu ὁρμητήριον, vt pag. sequente dicit: addens esse tanquam e loco eruptionem ad aggressionem, id est ad ὅπλων χείρησιν ineundam. ‖ Apud Thucydidem libro 1, p. 29 circa finem, πρὸ τῆ Πελοποννήσου πάσην ἔφασαν αἰτίαν χώρησίν τε καὶ ἀφορμὴν ἱκανὴν τῷ, vbi schol. dicit ἀφορμὴν esse οἷον ἐξ ἧς ὁρμώμεθά τις σώζεται. (vbi rectius diceretur ἀφ' ἧς, quòd illi nomini infit præpositio ἀπὸ non ἐξ) Latinè malim Perfugium quàm Tutamen cum Valla reddere. Hinc autem existimo ἀφορμὴν accepisse significationes illas de quibus Budæus fusè tractat: dicens significare Subsidium, & rationem vitæ tolerandæ: quod lingua vernacula Viuendi medium dicitur. & afferens ex Xen. Œcon. ὁπόταν ὁρῶμέν τινας ὅτι τιμὰς μὴ ἔχοντας ἐξ ἀφορμὰς ἀφ' ὧν διώσονται ἐργαζόμενοι αὔξειν τὰς οἰκίας. Afferens item ἀφορμὰς ex Demosthene pro Facultates. Necnon addens, poni pro copiis & apparatu, atque opibus. & citans hunc eiusdem Demosthenis locum, χρήματα οὐκ ἔχοντα παρ' ὑμῖν, οὐδ' ἀφορμὴν οὐδεμίαν τοῦ πολέμου. Et apud Antiphontem ἀφορμὴν interpretãs Subsidium negotiationis. Apud Aristidẽ autem ἀφορμὴν φύσεως, Naturæ promptuarium, vnde vitium humano generi suppeditat. Vel, Naturæ copias & diuitias. Rursum apud Demosthenem ἀφορμὴν vertens Diuitias, opes, & potentiam, atque autoritatẽ qua ipse pollet in ciuitate. Sed addens, Atticis ἀφορμὴν esse pecuniam quæ datur ad mensam, vel à mensa accipitur: & ita identidem ab eodem Demosthene accipi. In quodam autem Themistii loco quem affert, ἀφορμαὶ ait exponi posse Munitiones, Transitus, Gradus, Facultates & opportunitates. In v. l. ἀφορμὴ redditur etiam Materia. Ad hanc autem significationem pertinet ea qua ponitur pro argumento, (cuius significationis meminit Budæus) quum argumentum orationis vel poematis sit eius velut materia. ‖ Iam verò vt Latinis Materia occasionem aliquandò significat, sic & Græcis ἀφορμὴ, dicentibus δίδωμι ἀφορμὴν pro Præbere occasionem, & λαμβάνειν ἀφορμὴν pro Capere occasionem. Sed & λαβόντα ἀφορμῆς dicitur qui nactus est occasionem. Philo, λαβόμενοι δ' ἂν ἀφορμῆς οἱ ἐν πόλει. Demosth. copulauit etiam ἀφορμὰς cum χορηγίαις. E

Ab ὁρμὴ deriuatum est & verbum POETICVM Ὁρμαίνω, significans interdum quidem idem quod ὁρμῶ, id est, Impetu feror, Ruo, Prorumpo: vt Iliad. κ, Ἤλυθον εἰς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες: pro ὁρμῶντες εἰς πόλεμον, inquit Eustath. Idem in hoc Odyss. γ versu, Ἐν Λίσβῳ δ' ἴσχον δολιχὸν πόον ὁρμαίνοντας, ait ὁρμαίνοντας significare posse ὁρμῶντας: aut διαλογιζομένους. vt in alio loco vbi dicitur, ὥρμηνε δ' αἰὰ θυμόν. Ac certè multo frequentior est hæc significatio, nimirum pro In animo verso, Cogito. Sic in eodem illo Iliad. libro κ, — πολλὰ δ' ὀρθὰ διαμπερὲς ὁρμαίνοντα. Et Od. ε, — ἀλλά δέ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶ ἧσιν. Et Iliad. π, Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι. Eiusdem Odyss. ρ, Ὁρμαίνω δ' ἤ κε βάλω κατὰ μοῦνον ἀμύμονα. In illo autem loco Iliad. κ, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, redditur ὁρμαίνοντες & verbo Molientes. Exponitur ὁρμαίνω & verbo Concito, (quæ significatio minùs remota est) sed absque exemplo. C

Ἐφορμαίνω, (poeticum itidem, & quidem rarum) idem quod ἐφορμῶ, de quo suprà. Apud Oppianum autem cum datiuo, Θηλυτέρῃ δ' ἁλίαστος ἐφορμαίνων ἀλάλητο, exponitur ἐφορμαίνων θηλυτέρῃ, Fœminam appetens.

ὌΡΝΙΣ, ιθος, ὁ & ἡ, Auis, Ales. (vtroque enim modo interpr. Cicero, vt docebit tè Lex. meum Ciceronianum) idem cum οἰωνός. Et tam de minoribus quàm de maioribus auibus dicitur. Od. τ, ὄρνιθες ταυσίπλειροι, vt σκῶπες, ἰέρακες, κορῶναι ἰναέλιαι. Iliad. ξ, ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Epigr. ὄρνις Διός, Iouis ales Virgilio, id est aquila. Athenæus libro 7, Ἀδριατικαὶ ὄρνιθες. Et libro 1, ὄρνιθες Αἰθιοπικοί: at libro 14, νομάδες ὄρνιθες, vt quæ in auiariis pascuntur. quales & ἥμεροι ὄρνιθες, cicures & cortales aues. Et libro nono, ὄρνιθες κανιστικοί, aues quæ puluerantur. Eodem libro, νεοσσοὶ ὄρνιθες, iuuẽcæ aues Plinio. Item πολιὰς ὄρνιθες & κυμαλίδες. Et apud Apoll. de Alcyone, ὄρνις αἰκτική. Luc. ὄρνις θαλασσία. Et ὀρνίθων θῆρα apud Xenophontem & Plutarchum. ὄρνιθος φθόγγος, Plut. Et ὀρνίθων ᾠδή, auium cantus. Platonis ὀρνίθων θρύμματα, auiũ pulli. Demosth. εἰς τὰς ὄρνιθας εἰσιὼν, ad auium pugnas spectandas, vt gallinaceorum & coturnicũ. (Vbi obserua accusatiuum plural. ὄρνις, quo & Philostr. vtitur epist. 49, τὰς ὄρνις αἱ καλιαὶ δέχονται, auium receptacula nidi sunt. Alias ὄρνιθας tam in prosâ quàm in poesi vsitatum itidem est, sicut accusatiuus singul. ὄρνιν & ὄρνιθα, teste etiam Athenæo libro 14, vbi vtriusque exempla profert) Herodianus libro 8, οἵαπερ νυσί τε καὶ ὄρνισι βορεαί. sicut apud Homerum, Καὶ τοῖσιν οἰωνοῖσιν ἅλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι: & Virg. — canibus data præda Latinis Alitibusq; iacet. ‖ Aliquãdo ὄρνις, sicut & οἰωνός, de aue dicitur ex cuius volatu aut garritu augurari solebant. (quam θεσπέσιον κήρυκα Euripides appellat) Odyss. ο, Οὔ τοι αὐδὴ θεσπεσίη κλυτὰ δέξιος ὄρνις. Ἔχεον γὰρ μιν ἐγὼ αἶτα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα. Alium huic similem locum habes in Οἰωνός, in quo itidem ὄρνις & οἰωνὸς copulantur: illud auem significans, hoc verò omen. Odyss. υ, αὐτὰρ ὁ πῆσιν ἀρίστορος ἤλυθεν ὄρνις Αἰετὸς ὑψιπέτης. Hesiodus Erg. Ὄρνιθας κρίνων, auium volatus augurum more obseruans, & omina inde accipiens. Æschylus apud Athen. lib. 9, Ὄρνιθα δ' οὐ πάνυ τι τῶν ἡμῶν οἶδα. Aristophanes, λέγου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τὸν θεοῦ, omen, seu augurium. Et καλοὶ ὄρνιθες ac contrà αἰσχροὶ ὄρνιθες, malæ aues & bonæ aues. id est Mala omina & bona. Iliad. α, μάντι κακῶν οὐ πώποτ' ἐμοὶ κατὰ θυμὸν ἔειπας Ὄρνις οἳ μάλα πολλὰ διοτρεφέων πετέονται. Plutarchus Fabio, χρωμένους ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, ἀπροβούλοις. Cicero dicit Aduersa aui soluere. Sophocles ὄρνιθι αἰσίῳ, bonis auibus. Euripides, Ὄρνιθα πολλὰ αἴσιον πεπτάμενα, bonio minis loco accipiẽs. Rursùs Plut. Camillo, ἐπ' ὄρνιθι δεξιῷ πτερυγίσαντι καὶ λίζοντι, pro Ex suâ volatu & garritu futura augurantes, seu augurio accipientes. In Probl. Rom. dicit ἐπ' οἰωνῶν καθέζεσθαι, considere augurii agẽdi causa, vt in Οἰωνός annotatum fuit. ‖ Peculiariter ὄρνις de gallinaceo genere dicitur. Athen. libro 10, πολλοὺς σωθέντας αὐτοὺς ὅτι πλεῖον ὄρνις ἔκλαυσε, πλὴν ἑνὸς κακοῦ, de gallo quem Latinus poeta lucis præmonitorem alitem vocat: Alexarchus ὀρθρίαν, Soph. ὀρθριάχουσα. Itidem Synes. epist. 4, ὃς [videlicet πετεινὸς] ἤδη καὶ διυπέρας νύκτας ὀρθρίαν ᾠδὴν, circa secundum gallicinium, vt Apuleius loquitur. Pro gallina non minus frequenter vsurpatur tum ab aliis, tum ab Aristot.

Sic apud Alexandrum Aphrod. ὄρνις καπνώδης ὠὸν τι- A κτοῦσα, gallina domeſtica, ſeu cortalis. In Geopon. ὀρνίθων ὠά, pro eo quod Columella dicit Gallinacea oua. Et in prouerbio ὀρνίθων γάλα, lac gallinaceum. vt Plin. dicit, Alii inſcripſere ὑφὰς Ἀμαλθίας, quod copiæ cornu: vt vel lactis gallinacei ſperare poſſis in volumine hauſtū. Quo nomine & edule quoddam dicitur ob raritatem. Athenæus lib. 9, περὶ τὸ λεγόμενον καπνιώτιον παίρεσιν ὀρνίθων γάλα. Anaxagoras autem (vt idem ſcribit lib. 2) τὸ καλούμενον ὄρνιθος γάλα φησὶν τὸ ἐν τοῖς ὠοῖς τὴν λευκήν. ‖Homerus dixit etiam ὄρνις αἰγυπιός: quod reddere poſſumus Ales vultur, vt Cicero apud Aratum, Nanque eſt ales auis, lato ſub tegmine cæli Quæ volat. Iliad. π. Ἐξέ- B πτω ὄρνις τανυσίπτερος αἰγυπιοῖο. Notandum porro Dorica dialecto dici ETIAM Ὄρνιξ, cuius genitiuus eſt ὄρνιχος. Teſtatur id Athenæus lib. 9, οἱ δὲ Δωριεῖς λέγοντες ὄρνιξ, πλὴν ἡμικὴν ὅταν τὸ χ λάμβανον Ὄρνιχος. Vtitur Pind. & Alcman.

C. Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen apud Dioſcoridem lib. 2, cap. 174, cui flores eſſe dicit γαλακτίζοντας. Ornithogale dicitur Plinio, lib. 21, cap. 17. C

C. Ὀρνιθογενής, Ex aue natus. vt ὀρνιθόγενες Ἑλένη apud Eur. Nam Iupiter in cycnum tranſformatus ex Leda eam genuit.

C. Ὀρνιθογονία, Auium generatio ſeu origo. Ita vocatur liber quidam de generatione ſeu origine auium. vide in Ὀρνιθών.

C. Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, Auceps. Plutar. Polit. præc. ὥ, πρὸ ὀρνιθοθήρου μεμυθολόγηται τὴν φωνὴν καὶ σωφρονιζομένους ἑαυτούς. Sic in diſtichis gnomicis quæ Catoni adſcribuntur, Fiſtula dulce canit volucrem dum decipit auceps. ET Ὀρνιθοθήκη, Aucupium. Gaza. VNDE Ὀρνιθοθηκέω, Aues capio, Aucupor. cuius infinit. ὀρνιθοθηρᾶν apud Pollucem. ITEM Ὀρνιθοθηρολῆπη, Ars aucupii, Scientia capiendarum auium, Platoni. D

C. Ὀρνιθοκάπηλος, Qui aues cauponatur. hoc eſt Qui auiculas venditat. Poll. libro 8, ὀρνιθοκάπηλοι δ' αὐτοὺς (nimirum πτηνοπώλας) οἱ ποιηταὶ τὴν κωμῳδίας οὐ μόνον τοὺς ζωοὺς πίνακας πωλοῦντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὄρνιθας οἷς ἐφεστήκασιν ὅτι πιπάσσουσι κεκμηκότων. τύπτει δ' ὀρνιθοκαπήλους Κρατῖνος καλῶν.

Ὀρνιθοκόος, ου, ὁ, Augur, Auguri peritus. vel, ὁ δι' ὀρνίθων τὰ σπλάγχνα θυόμενα νοῶν, ſicut Heſych. Θυοσκόος ſiue θυτικός exp. ὁ δι' ἱερεύων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοῶν, deriuãs à κοέω Ionicè pro νοέω. In meo vet. lex. habetur ET IAM Ὀρνιθολόος, quod itidem deducit à κοεῖν ſignificante σωφρονεῖν, pleonaſmo literæ λ. E

C. Ὀρνιθολήπτης pro aucupe videtur accipi in hoc loco Plutar. De orac. Pyth. καὶ ἔχαιρον ἀθρόοις φρόνημα τι ὀρνιθολήπτου πρὸς Πίνδαρον.

C. Ὀρνιθομανής, Qui aues inſano amore deperit, Qui auiũ alendarum inſano ſtudio tenetur. ET Ὀρνιθομανῶ, Inſano auium alendarũ amore captus ſum. Ariſtoph. ITEM Ὀρνιθομανία, Inſanum ſtudium alendarum auium: vt Ἀξιομανία, χυαμομανία. Dici autem hodie poſſunt ὀρνιθομανεῖς, qui accipitrario aucupio addicti ſunt. Bud. F

C. Ὀρνιθωνῖτις, Locus alendis auibus. id eſt Auiarium. τὴν τοῦ ἔκτος ἔχειν αἴνιγμα, inquit Suidas. Synonyma ſunt ὀρνιθοτροφεῖον & ὀρνιθών.

C. Ὀρνιθόπαις, Auis pullus, Pipio.

G. Ὀρνιθοπίδη, Laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero Tendiculas appellat. Extat in Epigr.

C. Ὀρνιθοπώλης, ου, ὁ, Qui aues vendit. At Pollux lib. 9, τὸν τοιοῦτον ἐνδεῖν οἱ ὄρνιθες, ὀρνιθῶναι, ὀρνιθοπῶλαι. Synonymum eſt ὀρνιθοπῶλαι πωλεῖ.

C. Ὀρνιθοσκόπος. Auſpex, Qui auium volatus paſtúſque ſpectans, futura inde auguratur. Idem cum οἰωνοσκόπος. Ammon.

C. Ὀρνιθοτροφία, ας, ἡ, Auium nutritio. Plut. Pericle, τοὺς Περκνώπτερος ὀρνιθοτροφίας. ET Ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τὸ, Locus ad nutriendas ſeu alendas aues, Auiarium, vt Colum. appellat libro 8, cap. 3. vbi quem Auiarium appellat, ὀρνιθοτροφεῖον Græcè reddemus. H

C. Ὀρνιθοφάγος, Qui aues deuorat.

C. Ὀρνιθοφυὴς, Ab aue ortus. vt ὀρνιθοφυὴς παῖς, Pullus auis, qui & ὀρνιθόπαις. Sic & ὀρνιθοφυεῖς πέρδικες dicuntur colum-

bæ. Athenæus libro 11, ὀπτοδιδυμίτου σοῦ τοῦ ὀπτοπλακέδος ἦσαν ὑπερβυμῶσαι τοῦ ποτηρίου καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων δύο, ὑπολιπόντων αὐτὸ βούλεσθαι τὰς ὀρνιθοφυεῖς κόρας, εἴτ' οὖν καὶ αἰβοιοπεδιδεῖς.

C. Ὀρνιθοχθυπώλης, οῦ, ὁ, Auceps. Idem cum ὀρνιθοθήρας. Bud.

C. Ἀγριόρνιθες, Feræ gallinæ. Theophilus lib. 2 Inſtitut. iuris ciuilis.

C. Διόρνις, Qui aduerſa aui fit. Plutarchus διόρνιθες τοὺς ὑπάτους αἰσχρῶς, aduerſis auſpiciis renunciati conſules. Item Euripides, δίορνις οἰωνός, Infelix auſpicium, ſeu Triſte & infauſtum omen, Malum augurium. CONTR. Εὔορνις, Qui bonis & lætis auſpiciis fit. vt Δόρυλης εὔορνις.

C. Φιλόρνις, Auium amans. VNDE Φιλορνιθία, Auium amor. Ariſtoph.

C. Ἄορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auibus carens, Quò aues nullæ accedunt, Qui aues non fert. Plut. De fort. Alex. libro 1, βάθη ποταμῶν, ἄορνα ὕλη, θηρίων ἀφθόνων ὄχλος. vbi ἄορνα ὕλη vocat quam Luc. in Hermot. ἄορνον ἄκραν, quum ait, τῆς ἀόρνου ἐκείνης [ἄκρας] ὅλως ἐστὶν ὀλίγον ἡμερῶν Ἀλίξωι δρος χρ' κράπης εἶλε. Curt. l. 8 Aornum petrã appellat, itidemque Strabo libro 15, pag. 301. Eſt & nomen fluuii ſiue paludis. Athen. l. 8, ex Philoſtephano, ἐν Ἀόρνῳ τῷ ποταμῷ δίχα Φινεοῦ ῥέοντι χθὲς τῇ φθηνομήνῃ ὁμοίως κιχλαι. De Auerno autem lacu ſic Lucr. 6, Principio quòd auerna vocantur, nomẽ id ab re Impoſitum, quia ſunt auibus contraria cunctis: E regione ea quòd loca quum venere volantes Remigio, oblitæ pennarum vela remittunt, Præcipitéſque cadunt molli ceruice profuſæ In terram, ſi fortè ita fert natura locorũ: Aut in aquam, ſi fortè lacus ſubſtratus auerni. Et Claud. Tunc & peſtiferi pacatum limen Auerni Innocuæ tranſiſtis aues. Itidem Plin. lib. 31, cap. 2, ex Varrone tradit, in Auerno aues quæ aduolarint emori. itémque Strabo lib. 5, vbi ἄορνον κόλπον appellat, ἐσεσημάνθαι δ' οἱ ὀπτῆρες τὰς ὄρνιθας τὰς ἐκπιπτούσας γινομένας, καταπίπτειν τὸ ὕδωρ, φθαρμένους ὑπὸ τῆς ἀναφορᾶς ἀέρων, καθάπερ ἐν ταῖς Πλειστονίκαις. Corrupta autem eſt Latina vox Auernus ex Græco ἄορνος. Ἄορνος eſt & vrbs: cuius ἐθνικὸν EST Ἀορνάς. Steph.

Ὀρνιθοειδής, Ad auium naturam accedẽs, Auium ſpeciem gerens. vt ὀρνιθοειδεῖς κοιλίαι, Ventriculi quales ſunt auium. Ariſtot. ὀρνιθοειδῆ μήτραν ὑστέρας ἔχει τὸ στόμαχον, habet genus cartilagineum ea ſpecie vuluas qua aues.

Ὀρνίθειος, ου, ὁ, vt ὀρνίθειον κρέας, auium caro. Athen. & Ariſtotel. Ethic. 6, cap. 7. Et ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus. Dioſcorides lib. 2, cap. 89. Et ὀρνίθεια ὠά, oua gallinacea, vt Columella vocat. Athen. l. 2 ex Heraclide Syracuſ. τῶν ὠῶν τὰ στρουθίου τε καὶ τῶν ζώων, μεθ' ἃ τὰ χηναλωπήκια. τελευταῖα καταλέγει τὰ ὀρνίθια. Reperitur ETIAM Ὀρνίθιος in eadem ſignif. Ariſtoph. Nub. κρέα τ' ὀρνίθια κιχλαῖ, alitum turdorum carnes. Idem, πρὸς ὀρνιθίου φθόγγου μέλους, auium modulaminis. Pro gallinaceus etiam vſurpatur ſicut ὀρνίθειος, vt ὀρνίθιος ζωμὸς apud Athen. l. 8. ITEM Ὀρνίθιος, idem cum præced. vt ὀρνιθίη κεφαλή, quod Cic. apud Arat. vertit Alitis caput.

Ὀρνιθιακός, οῦ, ὁ. Vnde plur. num. Ὀρνιθιακά, Auiũ hiſtoria, Libri de auibus. In vita Dionyſii Afri cui⁹ de ſitu orbis liber extat, συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λίγῃ), λιθιακά τε καὶ ὀρνιθιακὰ καὶ βατραχικά.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, vt ὀρνιθίας χειμών, tempeſtas quæ aues perimit: vel, Hyems quæ præ frigore aues necat. Ariſtoph. Acharn. ad quendam qui multas aues coemerat, ὡς πυρεῖ χειμὼν ἤδη Ὀρνιθίας οὐκ ἀγορᾷ ἐλήλυθας. vbi ſchol. hæc annotat, οὗτος ὁ σοφιστὴς χειμῶνι, ὅτε οἱ τὰ ὄρνεα διαφθείρεται. Sed addit, Symmachum velle ideo vocari ὀρνιθίαν χειμῶνα, διὰ τὸ χειμῶνος ζώντα τὰ ὄρνεα (quorum videlicet ibi mentio fit) ὀπτᾶσθαι, vt apud Aratum. Prior expoſitio verior eſt. ſecundũ quam dicitur etiam ὀρνιθίας αἰθρίας, διὰ ὑπὸ τοῦ χλοῦ τὰ ὄρνεα συλλεγέντα ὑπὸ τῆς τῆ ψύχους πτῆσις, vt idem ſchol. tradit. Meminit ὀρνιθῶν ventorum Ariſtot. in libro De mundo, οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐπειδὴ ἔτους ὥρας πνέουσι, βορέαι εἰσὶ τοῦ θέρους. Plinius verò Fauonium aliquando ornithiam dici ſcribit: item Eteſias quodam tempore ornithias nominari. Sic enim ille libro 2, cap. 47. Fauonium quidam ad VII calend. Martii χελιδονίαν vocant, ab hirundinis viſu: nonnulli

verò ὀρτήιαι, vno & LXX die post brumam, ab aduentu auium: flantem per dies nouem. Aliquanto pòst de etesiis loquens. Spirant autem & à bruma, quum vocantur ὀρτήιαι, sed leniores, & paucis diebus.

Ὀρτήιον ET Ὀρτηΐδειον, ου, τὸ, Auicula. Strattis apud Athenæum libro 9, αἱ δ' ἀλιτρεύουσι πάσας καὶ τὰ χοιρίδια τίκτουσι, καὶ τὰ μικρὰ ὀρτήια. vbi ὀρτήια accipere etiã queas pro gallinis nouencis aut pullis. Sic enim Myrtilus paulo ante locum citatum, ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρτυγες καὶ ὀρτήια τοῦ μέσου ἡ σωτηρία καλεῖ τὰς ἡλείας, ἀλιτρεύουσας δὲ καὶ ἀλιτρείδας, τὰς ἄρπυιας. Pro auicula autem accipit Plutarchus in Artox. quum de rhyndace ait, γίνεται δὲ μικρὸν ὑπὲρ Γέρρας ὀρτήιον. Posteriore autem diminutiuo, nempe ὀρτηΐδειον, vtitur Nicostratus apud Athen. libro 14, vbi pro parua gallina aut pullo gallinaceo accipit, sicut & ὀρτήιον paulo antè.

Ὀρτηΐων, ῶνος, ὁ, Auiarium, vel Gallinarium. idem cum ὀρνιθοτροφεῖον & ὀρτηΐδοτρόφειον. Vtitur hoc vocabulo apud Latinos Varro libro 3 De re rust. Villaticæ pastionis genera sunt tria: ornithones, leporaria, piscinæ. Ornithones dico omnium alitum quæ intra parietes villæ pasci solent. Vtitur & Columella libro 8, cap. 3, Totius autem officinæ, id est ornithonis, tres continuæ extruũtur cellæ. Ibidem Gallinaria appellat.

Ὀρτηθέω, In auem muto, In alitem conuerto. Athen. lib. 9, Βοῖος δ' ὁ ὀρνιθογονία φησὶν ὑπὸ Ἄρεως τὸν Κύκνον ὀρτηθεθῆναι, id est εἰς ὄρνιν μετασχηματισθῆναι.

C. Ἀπορτηθέω, idem. VNDE Ἀπορτήθωσις, εως, ἡ, Mutatio in auem, Conuersio seu transformatio in auem. Pro ἀπορτηθέω autem dicitur & ἀπορτιόω, ab ὄρτυξ. Strabo l. 6, de Diomede, πρὸς ἑταίρους αὐτοῦ ἀπορτηθωθῆναι.

Ὀρτηθήρα, Aucupor, Aues capio. idem cum ὀρνιθοθηρεύω. Xenophon Hell. 4, ὧν δὲ καὶ τὰ πλοῖα ἄφθονα, πῶς ὀρτηθήραν διωκισμένοις. At ὀρτηθήρημαι, Auguror. nã Suid. ὀρτηθηρημένῳ exponit μαντευομένου δ' ὄρνιθος.

Ὀρτηθήρης, ου, ὁ, Auceps. idem cum ὀρνιθοθήρας. vt Poll. Hesych. & Suid. testantur. Athen. libro 6, χιλίους σωματοφύλακας οἰκέτας, ἁλιεῖς καὶ ὀρτηθήρας καὶ μαχαίρους. Vtitur & lib. 12.

Ὀρτηθία, ας, ἡ, Augurium, Auspicium. ἡ οἰωνομαντία, vt Suidas exponit. Futurorum prædictio ex auium volatu aut garritu. In vulg. lex. exponitur etiam genus ludi in quo pueri verberabantur. cuius expositionis occasionem dedit eis hic locus Plutarchi in Lycurgo, πολλοὶ ἱκέται ὅτι τῷ βωμῷ τῆς ὀρτηθίας ἱσταμένοις μᾶλλον ἀπεθνήσκοντας ταῖς πληγαῖς. vbi Lapus vertit In ara augurum. Sed pro ὀρτηθίας reponendum esse ὀρθίας, suprà docui tum ex Plut. tum ex Xenoph.

¶ Ὄρτυξ, υγος, ὁ, Auis, Ales. idem cum ὄρνις. Iliad. ν, de accipitre, Οὐκέτι οἱ πλήσιον διαπτὰς ὄρτυξ ἄλλος. Plut. de Pythia Ἄλλων ὀρνέων ἀφεσὰ, de aquila loquens. Idem, χαίρουσι τοῖς ὀρτύγων ᾠδείοις. Athen. libro 9, τὸ πλῆσαι τῶν ὀρτύγων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔσχε τὸ ὄνομα πάντων. Synesius epist. 4, ὄρτυξ ὀκτάπους πόδι, de otide.

C. Ὀρτυγοθηρευτική, ῆς, ἡ, Ars capiendi aues, Aucupium. Idem cum ὀρνιθοθηρευτική. Athen. l. 1, ἐγυμνάζοντο δὲ περὶ ὀρτυγοθηρευτικήν.

C. Ὀρτυγοπώλης, Qui aues vendit. ὀρνιθοπώλης. ET Ὀρτυγοπωλεῖον, Locus vbi aues venduntur.

C. Ὀρτυγοσκόπος, ου, ὁ, Auspex. idem cũ ὀρνιθοσκόπος. ET Ὀρτυγοσκοπέω, Augurium ago, Auium volatus & garritus obseruo, futura ex iis augurans.

Ὀρτυγώτης, Auceps, vel Qui aues vendit. habes in Ὀρνιθοπώλης.

Ὀρτυάω, In auem muto, In alitem transformo. idem cum ὀρνιθόω. VNDE Ἀπορτυάω, pro eodem, sicut ἀπορτηθέω pro ὀρνιθόω. Eadem forma λιθαλθάω, In lapidem cõuerto. In saxeam naturam verto.

Ὀρτυκίσκος, Auis. vel Auicula. vocabulum Doricum, aut Bœoticum, vt patet ex Aristoph. Acharn. vbi Bœotus ait, ἀλλ' ἦν καλὸν πάθος, Ὀρτυκίσκιον πόλεμον ἄρας ἐξ μαίχας; id est ὀρνίθιον, inquit schol. Ex eodem comico in vulg. lexicis citatur ETIAM Ὀρτυκίσκα, itidem pro Auiculæ.

AT VERO Ὀρτυγὴ SIVE Ὀρτυγαὶ (quorum illud vsitatius est, hoc verò dicitur vt Αὐγαί) vicus est Argiui soli. Sed & inter Corinthum & Sicyonẽ eius nominis vrbs sita est, vt ex Stephano tradit Eustath. Nominari autem Ὀρτυγαί scribit idem gramm. ἀπὸ Ὀρτυγίου, filio Erechthei, vel ab Ornea nympha: vel ab Ornea fluuio præterlabente. Vtriusque loci meminit Strabo l. 8, p. 164, & 166. VNDE Ὀρτυγάσιος, qui ex ea vrbe est. Strabo lib. 6, pag. 166, de Orneis, ἱερὸν ἔχουσι Πελάσγου μνῆμόν, ἐφ' οὗ καὶ ὁ τῶν ὀρτυγασίων πανήγυρις Εὐφρόνης, Ὀρτυγάσιον καλεῖ τὸν θεόν.

Ὄ ΡΟΣ, ους, τὸ, Mons. Od. τ, αἰπὺ ὄρος σκιόεσσα καταείδυιον ὕλῃ. vt Hesiodus Theog. ὀρέων ὑπερμήκεα μώνυχα, ὑλήεντα. Od. ν, μέγα ὄρος, sicut & apud Xenophontem in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Rursum Od. ν, ἀφείμενος ὄρος. Et ὑψηλὸν ὄρος, Odyss. κ, Ἄστυ δ' ἐφ' ὑψηλὸν ὄρθον καὶ περίκαλλες ὕλῃ. Iliad. ν, ὄρει νιφόεντι ἐοικώς. Xenophon Hellen. 7, ὄρη διέβαινε. (contrà Hell. 4 idem dicit, ἄβατα πρὸς χιόνων τὰ τῶν ὀρῶν καὶ ὀκλάσεις καὶ ἵππους) Pausan. Atticis, de Atlante, ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Et apud Homerum ὄρεος βήσσας, valles montis. Et κράατα τῶν ὀρέων, profunda montium, vt Tacitus vocat: nisi malis id esse quod Homerus appellat κνημούς. id est, eas mõtium partes quæ pedi incumbunt, seu λαγόνας ὀρέων, latera montis. Xenophon Hellen. 4, ὑπερβαίνοντες εἰς τὰ κράατα τῶν ὀρῶν. Contrà καρυφαὶ montium dicuntur iuga, vertices, seu capita montium. nam & ita Latini loquuntur. Odyss. β, Γλάφυρον ὀκυρυφῆς ὄρεος. Eadem montis pars ἀκρώρεια quoque dicitur, id est cacumen: contrà παρώρεια, descendentia montium latera, quæ Xenophõ vocat κράατα. Ima autem pars & radix siue pes, πέρμα appellatur. Ab hoc Ὄρος est datiuus POET. Ὄρεσφι, pro ὄρεσι, montibus: vt πεζαλῆφι pro πεζαλῆς. In domo autem ὄρος dici potest pars quæ capiti imminet, seu tectum. Sic enim Pollux lib. 1, cap. 8, καλεῖται δ' αὖ τὰ μὲν ὑπὸ τοῖς πόδας, ἔδαφος τὰ δ' ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ὄρος, στέγη καὶ ὀροφή. In pede etiam humano ὄρος est pãrs pedis superior: quæ & πέδιον. Sic enim Pollux lib. 2, μόρια δὲ ποδὸς τὰ μὲν ἄνω ἐπὶ τῷ δακτύλων, πέδιον ἢ ὄρος, ἢ πελυόστιον. Ὄρος vocatur etiam τὸ ξύλον ὃ ὠθοῦσιν τὸ ἔλαιον πιέζοντες, vt idẽ Pollux tradit lib. 7. quod nonnulli interpretantur Lignum in prelo quo oleum exprimitur. Alibi verò ὄρος scribitur, vt infrà docebo.

C. Ὀροβάσις, Quæ montes pererrãt: ferarum epithetum. Hesych. tamen specialius ὀροβάσιον exponit τὸν ἔριφον, hinnulorum. Apud eundem legitur ETIAM Ὀρεοβάσις quod expon. αἱ αἶγες. pro quo debet REPONI Ὀρεοβάσις, vt ex ordine literario manifestum est. Huic autem ὀροβάσις simile est Ὀροστύπος. Ὀροβάσις in vulg. lex. dicuntur esse etiam nymphæ montanæ, quæ & ὀρειάδες ac ὀρεστιάδες.

C. Ὀροδημιάδες, Quæ strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι & αἱ μάλιστα, teste Hesych.

C. Ὀροπέδιον, Colliculus, Tumulus. ex Strab.

C. Ὄρος, Montium tumuli, seu Cacumina & vertices, Iuga seu capita: Editiores montium partes. Dionysius Alex. in sua περιηγήσει, de Germanis, quos λόφους φῶλα appellat, Ἑρμινίου δημιοῦ πολυκεφάλοισιν ὀρέεσσιν. vbi annotat Eustathius esse λέξιν ἰδιάζουσαν, sicut multæ aliæ à poetis ὀνυπευθύνονται, ἀλλὰ τοῖς ὄρεσι: significare verò τὰ ὄρεσι ἐξοχὴν καὶ κεφαλήν. Vsus est eadem voce Nicander quoque in Alexipharmacis, ὃ δ' ἀκτεαίοις θηλείῃ αἰκάστην αἰόλλεται ὀρέγμοις. vbi scholiastes exponit μετεώροις τόποις, eo quòd loca montana ὄρεγμα habeant. vel τοῖς τόποις τοῖς ἐξοχὰς ἔχουσιν. Apud Hesychium verò MANIFESTVS Ὀρεῖον, itidem τὸ ὄρος τὸ εἰς ταλάντιον, quæ & ὀρίχθους vocant, vel ὄρους λόφους. Quidam autem τὰ ἐρύσιμα ξύλα exponunt, vt idem addit. Pro quo tamẽ scribendum Ὀρέγμα, vt alphabeticus ordo ostendit.

C. Ὀρόχθος, Iugum seu tumulus montis. idem cum ὄρεσσις. Hesych. ὀρόχθου exp. ὄρους ὄχθου.

C. Ὀρσιπολέω, ῶ, In mõtibus versor, In mõtibus erro. Luc. in iudicio dearum, οἱ γὰρ ὀρτυγοκόποι εἰσὶ ὀρσιπολῆται, οὕτω γὰρ αὐτοὺς καλεῖ. id est ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντας.

C. Ὀρεοσέλινον, Apium montanum, Oreoselinon, vt Plin. etiam appellat l. 19, cap. 8, apii quatuor genera recensens: nimirum satiuum, oreoselinon, eleoselinõ & hipposelinon. Itidem lib. 20, cap. 11. Nomen autem inde sortitum est quòd nascatur ἐν τόποις πετρώδεσι καὶ ὀρεινοῖς,

vt Dioſcorides tradit libro 3,cap.76.In vulg. lex. habetur ETIAM Ὀρσήλιτον pro ὀρσείλιτον. A

C.Ὀρεστάτης,ου,ὁ,Ruſticus mōtanus. vel quòd materiam in montibus cædat, vel montes pedibus ſuis pulſet, quum videlicet eos percurrit. Gaza ſimpliciter vertit Ruſticus:Budæus verò Ruſticus montanus: qui etiam dubitat an mulionem ſignificet: ſed tunc ſcribendum potius foret ὀρεστότης ſicut ὀρεσσόμος & ὀρεσσῴλης, ab ὁδός. Vtitur autem illo vocabulo Theophraſtus Hiſt. plant.libro 3,cap. 6, καὶ ὁ αὐτὸς οὗτος ὁρίζει τινὰ τῶν ἀφύτων, ὥστε τοὺς ὀρεστότους μὴ δύνασθαι δίειναι, μὴ ὁδοποιοῦντας. Et cap.6 eiuſdem libri, ἔστι δὲ Σάτυρος καὶ κεδρίδες τοὺς ὀρεστότους αὐτοῦ νικᾶν ὄμφω, de iunipero. Rurſus idē l. 4, τὰ μὲν οὖν ἄχεια εὐώδη ἐστὶν, ὡς αὖ πᾶσιν οἱ ὀρεστόται, διάφορα, ἀλλὰ πάντα τῶν μακρόκια. in quibus locis ὀρεστότους videtur dicere ruſticos qui herbarum notitiam aliquam habēt, montéſq; pererrando eas quærunt & eruūt. Apud eundem verò libro 5 De cauſ. pl. cap.15, perperam SCRIBITVR Ὀρθότομοι pro Ὀρεστόμοι, lignatores. Dicitur & Ὀρεστύπος. B C

C.Ὀρείαυλος, In montibus ſtabulans, Monticola. ὁ ἐν ὄρει διαιτώμενος, vt Euſtathius exponit, dicens per ει diphthōgum ſcribi, & ſic ab ὄρος derivatū vt ἐγχείμαργος ab ἔγχος. Oppian. libro 3, De venat. Θῆρες ὀρειαύλοις, feris quæ in luſtris montium ſtabulantur.

C.Ὀρεβάτης, Qui montes ſcandit ſeu pererrat. ὁ διὰ τῶν ὀρέων βαίνων vt ſchol. Soph. exponit, dicens in Œdipo Colon.pag.306, pro ἐχθρὰ χάρα Θησέα, ſcribi etiam ὀρεβάτου. Apud Suidam τὴν ὀρεβατίδα τάξιν ὠνόμασεν, id eſt τὴν ἐν ὄρεσι βαδίζουσαν. ET Ὀρεβατέω, Montes ſcando. Plut. D Fabio, τοὺς ὀρεβατοῦντας διὰ νιφετῶν ἰσχνοὺς καὶ ταλαιπώρους.

C.Ὀρείγανον, SIVE Ὀρίγανον, (quorum illud poetis vſitatum eſt, hoc proſæ ſcriptoribus: atque adeo Euſtathius poſteriotis tantùm ſcripturæ mentionem facit, ſimilia ei compoſita adiungens, ὀρεσίτροφος, ὀρείδρομος, ὀρείθοος, ὀρίκομος, & alia) herbæ nomen, ita denominatæ διὰ τὸ χαίρειν ὄρεσιν, vt idem Euſtathius tradit pag. 460. Sed notādum dici non ſolùm neutro genere ὀρείγανον, ſiue ὀρίγανον, ſed ET IAM Ὀρίγανος SIVE Ὀρίγανος maſculino pariter & fœminino. Nic. Ther. — παυσάκιόν τε κανίλλω, Ἠν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφιέπουσι. Dioclesquoque apud ſchol. Nicandri tradit, τῷ κανίλλῳ ὑφ' ὧν μὲν Ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ ἀγρίαν ὀρίγανον καὶ παναξίδα. (ſicut & Dioſc. libro 3, capite 56, καλοῦσί δέ τινες πάνακας καὶ τὸ ἀγρίαν ὀρίγανον, οἱ δὲ κανίλλω) Vbi obſerua etiam ſcripturā per diphthongum, quæ apud eundem etiam paulo pòſt retinetur, quum ait, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἡράκλειον καὶ ὀρίγανον. Dioſcorides libro 3, cap. 32, fœminino genere & ipſe vtitur, ὀρίγανος Ἡρακλειωτικὴ. οἱ δὲ κανίλλω φασί. Vbi per ι ſcribitur: cuius tantùm ſcripturæ mentionem fieri ab Euſtathio paulo antè dixi. Idē porro Euſtathius vtriuſque etiam generis, maſculini videlicet & fœminini hæc adfert exempla, pag. 1148, ὀρίγανος, ὡς Σιμωνίδης τὸ ὄρειχος ἐπὶ μελῶν ἐκείνῳ. Et ἐκ Ἀρχιλόχου οὕτω θρυλουμένου ὀρίγανος. Fœminino genere vtitur & Clearchus apud Athen. libro 5, Σαφὲς τεῖχος τὴν ὀρίγανον φιλεῖ. Maſculino autem Ion apud eūdem libro 2, τὸν ὀρίγανον ὡς χρὴ πάλιν. vbi habētur etiam duo illi loci quos ex Euſtathio citaui: prior, Anaxandridis, a poſterior Platonis. Neutro autem genere vti Epicharmum & Amipſiam, ibidem annotat. Quo & Latini: vt Plinius libro 20, cap. 17, Origanon, quod in ſapore cunilæ æmulatur. Ibidem dicit, Origanum Creticum, Smyrnæum, Heracleoticum: & tragoriganum. Ariſtophanes autem in Pluto dicit ὀρίγανον βλίτων, origanū tueri, pro θρῖμα βλίτων, quod & αἴνιγμα βλίτων, & πάππα βλίτων, & παράδειγμα (item & ὄνειδος) βλίτων. Sunt enim hæc θρίμματα, vt tum alii teſtantur, tum Plato in loco quodā paulo antè ex Euſtathio citato, vbi Arcadicam ὀρίγανον eſſe dicit θριμματίαν. Verba Ariſtophanis hæc ſunt, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρεξομαι τοῦτον εἰδήσειν τὸ λῆμμα, περὶ βλίτων ὀρίγανον. id eſt (inquit ſchol.) θριμμάτων. τοῦτον γὰρ τὸν φησὶν. In meo vet. lexico ὀρίγανον derivatur non ſolùm ab ὄρος & χάρος, ſignificāte χθονὸς, quoniam τὸ ὄρος χαίρει: (ſecundum quam etymologiam per diphthongum potius ſcribendum eſſe dicit) verùm etiam ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν ἐν γαστρί, quod ſignificat λαμπροποιόν, quia viſus claritati conducit: vel per antiphraſin ἀπὸ τοῦ ῥίγους, pleonaſmo literæ o, quū ſit herba θερμαντική. Ὀρίγανον dictum etiam τὸ γεροντικόν à quibuſdam Dioſc. autor eſt. VNDE Ὀριγανίτης οἶνος, Vinum ex origano confectum. Dioſcorides libro 5, cap. 61, ὀριγανίτης δὲ ὀριγάνου ἡψημένου πεπλατυσμένης σκυφάζεται ὁμοίως τῷ Σαμίτῃ. Plin. lib. 14, cap. 16, Ex his quæ in hortis gignuntur, fit vinum è radice, aſparago, cunila, origano. ET Ὀριγανίζω, Origanum refero: vel Origanum reſipio.

Ὀρεγενής, In monte natus, Montigena, (vt dicitur Terrigena) ὁ ἐν τῷ ὄρει γεγενημένος. A T Ὀρεγενής, per ι & paroxytonως, nomen proprium eſt. ſic in lex. meo vet.

C.Ὀρεσσόμος, Qui montes percurrit, Montinagus. Eurip. Scribitur ET Ὀρεσσόμος.

C.Ὀρεμηλίδες, Mala montana, Poma montana. Scribitur ET ὀρεμαλίδες.

C.Ὀρεινόμος, Qui in montibus paſcitur. pro quo & ὀρεσσινόμος dicitur. vt ὀρεινόμος αἶξ. ET Ὀρεινομῶ, In mōtibus paſcor ſeu dego. τὸ ἐν ὄρεσι διαιτῶμαι, Suid.

C.Ὀρείοικος, In montibus habitans, Monticola. Vide in Οἰκιστής.

C.Ὀρειπελαργός, Ciconia montana. Aquilæ genus apud Ariſtotelem Hiſt. anim. lib. 9, cap. 32, ἔστι δὲ ἕτερον γένος περκνόπτερος, λευκὸν καὶ μέλαν, μεγέθει δὲ μέγιστος, πτερὰ δὲ βραχύτατα, καὶ ὑρροπύγιον σχεδὸν ὅμοιος· γυπὶ ὅμοιος· ὀρειπελαργὸς καλεῖται καὶ γυπαετός. Vnde Plinius libro 10, c. 3, Quarti generis eſt percnopterus: eadem oripelargus: vulturina ſpecie, alis minima, reliqua magnitudine antecellens.

C.Ὀρειπολῶ, In montibus verſor. pro quo ſuprà ὀρεσπολῶ. Suid.

C.Ὀρειπτελία, Vlmus montana. Genus vlmi apud Theophraſtum Hiſt. pl. lib. 3, cap. 8, ἔστι δὲ καὶ τῆς πτελέας δύο γένη καὶ τὸ μὲν, ὀρειπτελία καλεῖται, τὸ δὲ πτελία. διαφέρει δὲ τῆς ἁπλῶς πτελέας τῷ τε πτελέαν, διαυξίστερον δὲ τῆς ὀρειπτελίας. Vnde Plin. lib. 16, cap. 17, de vlmo, Græci duo eius genera nouere: montoſam, quæ ſit amplior: campeſtrem, quæ fruticoſa.

C.Ὀρειτύπος, Qui ligna in montibus cædit, Lignator. pro quo & ὀρεστύπος & ὀρετύπος. A T Ὀρειτυπίη ex Hippocr. affertur pro Labor ille quem in montibus ſubeunt. B

C.Ὀρειφοίτης, Qui montes pererrat. idem cum ὀρεβάτης. ſeu ὁ ἐν ὄρεσι φοιτῶν, vt Suid. exponit.

C.Ὀρείχαλκος, Æs montanum: Orichalcum, ſiue Aurichalcum. (vtuntur enim Latini neutro genere, vt in ὠρίχαλκος dicetur) Materia quædam quam χωνεύσι ex ære fieri nonnulli ſcribunt. ex ære inquam, quod ſuapte natura eſt πυρρόν: ὀρείχαλκος verò eſt χαλκὸς λευκός, vt tum Tzetzes teſtatur, tum Suidas, ὀρείχαλκος exponens ὁ λευκὸς χαλκός. Heſiodus Aſp. Ὡς εἶπὼν, κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ Ἡ' φαέτην κλυτὰ δῶκε περὶ κνήμῃσιν ἐθῆκεν. Sic apud Horat. De arte poet. Tibia non vt nunc orichalco vincta. In eum verò Heſiodi locum ſcholiaſtes quidam hæc annotat, Ὀρείχαλκος, τὸ λευκὸν χάλκωμα· ἐν ὄρεσι γὰρ θυείσκεται. ἄλλοι δὲ φασιν ὀρείχαλκον τὴν ὕλην παρὰ μεταλλεῖ χαλκοῦ πιπράσκειν. Apud Suidam in Epigramm. quodam, ὀρειχάλκου λάλα κύμβαλα. Plato in Critia, τὸν ὀροφὸν γῆς ἐρυθρῷ ὀρείχαλκον. Et paulo pòſt, ὀρειχάλκῳ μαρμαρυγὰς ἔχοντα πυρώδεις. Et mox, ἐφεδρῶν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ὀρειχάλκῳ πεπληρωμένων. ‖ Ὀρείχαλκος adiectiuè quoque accipitur pro Confectus ex orichalco. vt ὀρείχαλκος τάλας apud Suidam. Apud eundem habetur & hoc exemplum, φίλον ἐλάτης κυπαίρισσος, ἁρμόζουσιν εἰς αὐτὸ παίδιτες ὀρειχάλκεις. Notandum porro, quum Horatius ſecundam ſyllabam corripiat, ſcribi ET IAM Ὠρείχαλκος, ſicut ὠείδρομος. Apud Heſychium certè ὠρείχαλκος ante ὠρυγᾶσι poſt ὠμῆς ponitur, vt ſuſpicer ſcribere etiam voluiſſe ὠείχαλκος. Habet tamen idem & priorem ſcripturam per ο, ſuo loco.

C.Οἰκιαχὲς Heſych. EXPONIT Οἰκιανὸν, id eſt In mōtibus cubans, In mōtibus cubile ſuum habens, vt nympharum ἐφεδρευτικὰς.

C.Οἰκίγανος, ſiue Οἰκίγανον habes paulo antè in Ὀρίγανον.

C.Ὀρεσβρεμέτης, ου, ὁ, E monte tonans. ὁ βροντῶν, ἀπὸ ὄρους, vt Suidas exponit.

C.Ὀρείδρομος

C.Ὀρεί δρομος, Montes percurrens. vel Decurrens per mōtes. ὁ ἐν ὄρεσι τρέχων, Suid. ΕΤ Ὀρειδρομία, Cursus per montes, in Epigr.

C.Ὀρειήλατης, In montibus habitans, Mōticola. vnde apud Pind. συὸς ὀρικτύπου, quod schol. Eurip. exp. ὀρεσίκου. ab ea signif. τῷ κτίζειν deriuās qua κτίσις ab ipso Eurip. in Oreste dicūtur εἰκύπορις, & εὔκτιτον ἄστυ ab Hom. τὸ ἀκροπίκτιτον, seu (vt ipse Homerus loquitur) πόλιν ταὶ δόμων.

C.Ὀρειμαλίδες, Poma montana, Mala montana, seu syluestria. ἄγρια μῆλα, siue ἀγριόμηλα. Theocr. Idyll. 5, Οὐδὲ γὰρ αἰὲν ἀείλοις ὀρειμαλίδες [videlicet σύμβολοι εἰσι] αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν ἀπὸ στόματος λεπύριον· αἱ δὲ, μαλιχραί. id est τὰ ἄγρια μῆλα, siue τὰ ἐν τῷ ὄρει μῆλα. Asclepiades verò per ω SCRIBIT Ὠρειμαλίδες, vt sint τὰ συναγμαζόμενα τοῖς σόροις μῆλα. Hæc schol. Sed metrum eā scripturā nō fert.

C.Ὀρειπλανής, Montiuagus, Montes pererrans. Nonn.

C.Ὀρίπλαγκτος, idem. Oppian. l. 3 De venat. Οὐ σκύμνοι ταιὰ θῆσιν ὀρεσπλάγκτοιο λεαίνης, montiuagæ leænæ.

C.Ὀρείτροφος, ET Ὀρέσβιος, In monte nutritus & educatus. ἐν ὄρεσι τεθραμμένος. pro quo & ὀρεσίτροφος. Apoll. l. 2, Arg. ὀρεσίτροφοι κατὰ σῖτα, id est montani seu syluatici.

C.Ὀρέσβιος, Qui in montibus degit, Monticola. Oppian. l. 3 De venat. ὀρέσβιοι ἅτε λέαιναι, tanquam leænæ montanæ monticolam.

C.Ὀρεσβάτης, Qui per montes graditur, Qui mōres perer rat, Montiuagus. pro quo & ὀρεσίβατος sicut ὀρεσίαυλος & ὀρέσταυλος.

C.Ὀρέσκιος βάκχος in Epigr. Vmbris montiū gaudens: vel quòd colles obumbrent vites. v. l. Nisi forte ὀρέσκιος sit ex κίω, & idem significet cum ἐρεσχοίτης. nam & ὄρειος idem Bacchus dicitur.

C.Ὀρεσκῷος, In montibus quietē capiens, In mōtibus dormiens, In mōtibus degēs. ἐν ὄρεσι διαιτώμενος ἢ διαιτώμενος, vt exp. in lex. meo vet. deriuatur q; à κῶ nue κίω, signif. κοιμῶμαι, hoc modo: Ex κῶ fit κίω: inde ὀρεσκῷος, ex quo ὀρεσκῷος, facta syncope, mutatóq; ος in ω. Vtitur autem hac voce Hom. Il. α, ἐμοὶ χαρτὸν Φῦ ἐὸν ὀρεσκῴοισιν. Od. ι, Ὄφρα τὸ τύψαι, καῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, Αἶγας ὀρεσκῴους. ET Ὀρεσκῴω, In montibus dego: ἐν ὄρεσι διαιτῶμαι & διαιτῶμαι, vt in eodem meo lex. exponitur.

C.Ὀρεσσίτροφος, In mōtibus nutritus. idē cum ὀρείτροφος & ὀρεσίτροφος. Il. μ, ὥστε λέων ὀρεσσίτροφος. Est & nomen canis Actæonis apud Ouid. Meram. 3.

C Ὀρεσσίνομος, Qui in montibus pascitur. idem cum ὀρείνομος. Hesiod. Asp. Αἰγὸς ὀρεσσινόμου. Hom. verò αἶγας ὀρεσκῴους vocat. Et apud Nonn. ὀρεσσίνομα, quæ in montibus pascuntur. In v. l. scribitur ETIAM Ὀρεσινομος: quod metrum heroicum non fert.

C.Ὀρέστεγος, In montibus stabulans, Mōticola. pro quo & ὀρέαυλος. Nonn. verò ὀρεστεγάοιο μελάθρου dixit pro Domus in montibus sitæ.

C.Ὀρεσκῴοιτος, In montibus cubile suum habens. Ὀρεσκῴοισιν (inquit Hesych.) ὀρεσσείοις ἢ ὀρεσκείοις. Κεῖται γὰρ, τὸ κοιμᾶσθαι.

C.Ὀρεσσίοικος, In montibus habitans. Vide præcedens.

C.Ὀροτύπος, Qui ligna in mōtibus cædit: pro quo Theophrast. dicit ὀρεστύπος. Ab Hesych. & Suida exp. ὑλοτόμος Qui materiā cædit, Qui ligna in syluis cædit. Vtitur autē Nicād. in Ther. initio, ἀμφὶ τὸ πολυτρὸς ἀμφὶ δὲ Βουκαῖός τ' ἀλίζωνι ἢ ὀροτύπος, ὅτε καθ' ὕλην Ἡ καὶ ἀρηΐδεσσι βάλῃ ὅτε λοιγὸν ὀδόντα. vb schol. itidē exp. ὑλοτόμος, Lignator. Idē Nicāder pro Ὀροτύπος dicit ETIAM Ὀρότυπλος, (quod à præsente formatur, sicut præcedēs ab aor. 2) in Theriac. ὀροτύπλοιο βατῆος. vbi quū schol. βατῆος exponat πεδιάδικον ῥάβδον, videtur ὀροτύπλον accipere pro pastore. vt ὀροίτυπλος inde dicatur pastor quòd mōtes quos pererrat cum grege suo, pedibus verberet & pulset. Cæterùm hoc cōpositū, diuersum est à præcedentibus quod ad scripturā attinet, videturq; metri causa factū ex ὀροτύπος: nonnulli tamē scribendum putant ὀροίτυπος. sed quum nō solùm apud Hesych. & Suidā ordine alphabetico ὀροτύπος legatur, verùm etiā apud Nicandrū simul & eius schol. temerè ea scriptura reiicienda non erit. In lex. meo vet. proparoxytonos scribitur ὀρότυπος. annotaturque i adiici, sicut in χερότυπος, & ὁδοδόκος, ac ὁδοπόρος.

A C.Ἀκρώρεια, ας, ἡ, Summitas montis. τὸ ἄκρον τῦ ὄρους. id est Cacumen, Vertex, Culmen, Caput. ἡ κορυφή. Vertuntur autē duo ο in ω in hoc vocabulo, sicut & in synonymo ἀκρωτηρία (quod tamē potius ita scribitur ad differentiā nominis ἀκρωτηρία) & ἀκρωμία & ἀκρωλόφιον, similibúsque aliis. Philo De vita M. l. 3, ὥστε μέχρι τῆς ἀκρωρείας τὸ ἀνεμέσητον ἀλᾶσθαι, vt vsque ex montis iugo significationes exaudirentur.

C.Κλεισώρεια, ας, ἡ, Clausūm montis, seu Clausūra montium. vt apud Virgiliū, — angusti claustra Pelori. Tale quid signif. etiam κλεισοῦραι.

B C.Κρημνώρεια, ας, ἡ, Præcipitiū montis, seu Prærupta mōtis pars. Ponit hæc duo composita lexicum meum vetus in Ὑπώρεια.

C.Παρώρεια, ας, ἡ, Latus montium secundum locum aliquem porrectorum: vel potius παρῆκον ὄρος, vt Polyb. vocat fol. 91, à tergo. Idem Polyb. lib. 2, fol. 25, sic appellat cinctum Alpiū Italiā ambientiū à Massilia vsq; ad Adriaticum sinum. Hæc Bud. Verba Polybii sunt, ἡ τῶν Ἄλπεων παρώρεια, λαμβανόμενα μὲν ἀπὸ Μασσαλίας ἐπὶ τὴν ὑπὲρ τὸ Σαρδῶν πέλαγος πίπτων, παρήκουσα δὲ σχεδὸν μέχρι τοῦ τῶν Ἀδρίου μυχῶν, πλεῖω βεβαίως. Et l. 3, fol. 50, οἱ τυγχάνοντες τῆς παρωρείας κατοικοῦντες, ad latera montium. VNDE Παρωρείτης Nas in Epigr. Latera montis incolens: vel Ad montem positus.

C.Ὑπώρεια, ας, ἡ, Ima montis pars, Pes seu radix montis. Il. υ, ὑπωρείας ὄρεος πολυπίδακος Ἴδης, incolebant pedem montis Idæ. Vbi nota etiā genit. qui & ab Herodoto additur, quū ait. ὑπωρείας οὐρίων οἰκέοντι, habitant montium radices. Plut. verò in Fabio dixit etiā, κορυφῶν ὑπώρειαι ἀφειρήκασιν. Suid. ὑπώρεια exp. ἡ ὑπὸ τὰ ὄρη πεδιάς (planities & cāpi subiacentes monti) siue οἱ πόδες τῶν ὀρέων. nā in tres partes diuidi τὸ ὄρος scribit, in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν & πέρμα. & ἀκρώρειαν quidem esse ἀπὸ κορυφῆς, i. verticem seu caput: ὑπώρειαν verò, ἀπὸ πλευρᾶς τῦ ὄρους, latera montis: πέρμα autē τὰ πλευτᾶια siue πρὸ πόδας. Paulo antè tamē ὑπώρεια aliter exp. nimirum οἱ πόδες τοῦ ὄρους, sicut & Demetr. Phaler. πλὴν ὑπωρείας τῆς Ἴδης, πόδα ὑλήεντα ἐπιβὰν τὸν πεντέλην, respiciens ad locum Homericum paullo antè citatum. Herodianus libro 3, περὶ τὰς ὑπωρείας τῆς Ἀριμίας.

C.Παρόρειος, Ad latera montis situs: vel Prope mōtem situs, Monti adiacens & vicinus. παρόρειον enim Suid. exponit τὸ πλησίον τῦ ὄρους, vt campus planitiesque mōtem contingens. In v. l. scribitur ETIAM Παρόελος, sed perperam.

C.Ὑπόρειος, In ima parte montis situs, Monti subiectus. vel τὸ ὑπόρειον subst. Ima pars montis. Suid. Ὑπόρειον, τὸ ὑπὸ τῦ ὄρους. Et aliquanto pòst, Ὑπόρειον, τὸ ὑποκάτω τῦ ὄρους. Paulo antè tamē ὑπόρειος exp. ἡ ἔχουσα τὸ ὄρος. quæ expos. non video quomodo vera sit. ΑΤ Ὑπόειον eidem est τὸ μικρὸν ἀκρωτήριον, paruum promontoriū. Item apud Hesych. Ὑπόεια, τὰ ὑπὸ τὰ ὄρη, Montibus subiecentia.

Ὀρεινός, οῦ, ὁ, Montanus, Montosus. Xen. Pæd. 4, ἡ χώρα αὐτῶν ὀρεινή, montosam regionem incolunt. Et Plutar. in Apophth. de Persis, βουλομένοις ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, οὔσης ὀρεινῆς ἢ τραχείας, πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν. Alicubi verò absolutè ὀρεινὴ ponitur pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana seu montosa. vt apud Phil. libro 1 De vita M. Sic Aristot. Hist. anim. lib. 5, ἐν τῇ ὀρεινῇ, in locis montanis. Luc. Tim. ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον χῶλον. Aristot. Polit. 7, ὀρεινοὶ τόποι. Sic Plut. Sym. 3, οἱ ὀρεινοὶ καὶ πολυματώδεις καὶ ταφόδεις τόποι. Rursum Xen. Pæd. 1, πόρευσις ἢ πεδινὰς ἢ ὀρεινάς. Et Plut. Artox. ὁδοὺς ὀρεινὰς & ἀφυλάκτους. Herbæ quoque dicuntur ὀρειναί, montanæ, hoc est in mōtibus crescentes: seu sylvaticæ & agrestes. quibus opponuntur αἱ ἥμεροι. Ὀρεινὸς est etiam αἰγοβάλου auis species. Aristot. Hist. anim. l. 8, c. 3, ὁ ὠὸν [illegible], μείζονος· ἔστι γὰρ ὅσον αἰγοβάτης, ὀρεινὸς, διὸ καὶ διηρθρῶσθαι τὸ τῆς ὀρεινῆς. id est Monticola, vt Gaza vertit.

Ὄρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Montanus, vel Montosus. idem cū ὀρεινός. vt ὄρειος χώρα, Aristidi, Regio mōtana seu montosa: sicut supra ὀρεινὴ χώρα. Interdū etiā ἡ ὄρειος absolutè ponitur pro ἡ ὀρεινὴ χώρα, vt ἡ ὀρεινὴ pro ἡ ὀρεινὴ χώρα. Sæpius capitur pro Montanus. Luc. Tim. βοσκαὶ ὄρειοι. Et ὄρεια δῶρα, Photius apud Suid. ὀρεινὰ τὰ δῶρα, κάστανα βάλανοι

SSS.i,

νῖται. Idem ex Epigr. ὄρεια ἐσθητα, & ὄρεια μῆλα. Plut. De orac. Pyth. ἀκρήζεις πυρὸς ὀρείου. Et ὄρειος ὁμίχλη apud Suid. Et ὄρειος ἄγρα apud Plut. in lib. De solertia anim. Et ὄρειοι λαγωοὶ, montani lepores apud Xen. in Cyneg. πόσωνές τε μὴν ὡς εἰσὶ τὰ ὄρεια, οἱ πτέρνοι δὲ πάσχουσι δὲ οἱ ἔλειοι. Soph. ξωσουσίας ἠρῶν ὀρείων. Et ὄρεια Arabes apud Plin. l. 6, c. 9. Apud Suid. ὄρειον τρίμηνον. Itē ὄρειον polygoni species. Plin. l. 27, c. 12. Tertiū genus oreon vocatur, in montibus nascēs. Ὄρειος dicitur etiam Liber pater & ὀρειάδες νύμφαι, quòd in montibus frequenter apparent, vt Festus tradit. Nec non βλέμμα ὄρειον, quale est hominis monticolæ. Luc. in Zeux. τὸ βλέμμα καὶ τὸ γελῶτος, ἡμερῶδες ὅλον, καὶ ὀρεινὸν τι καὶ ἀπήμαυρον, mōtanum seu agreste. At ὀρεία κώμη apud Athen. lib. 1, ex Alciphr. Μαδρίτο, ἔστι δ' Ἐρετρίας τῆς ὀρείας καὶ νιώδους, ἀπὸ σταδίων μὲν κα λιμένος Αἰπίδα, κώμη δὲ Ἀκταρσίας, vicum seu pagū mōranū. vbi nota fœm. ὀρεία quo & Aristoph. vsus est, quū dixit νὰ παμπόν τ' ὀρείαις ἰζόωρος, pro ὀρειναῖς. Suid. apud quem &, ἡ δὲ ὁδὸς ὀρεία πως ἐστὶ καὶ τραχεῖα. Apud eundem ὀρεία ἁλὰ, id est ἡ ἐν ὄρεσιν ἀναφερομένη. Impropriè verò ὀρείους ποιεῖν proκώπας; dicit quidā apud Hesychio quoniā ἡ ἐλάτη est ὄρειος arbor. Idē Hesych. ὄρειον exp. ἱμάτιον ἄγναφον. ΑΤ Ὀρεῖν nomen proprium montis, vt Athen. testatur lib. 7, ex Nicandri Ætolicis, ἠρῶν πάρ τε Ὀρεῖν τε ὄρες ἦ πού θ' ὑπαρχὴν ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ.

C. Ὀρεσιτρόφος, Qui in montanis seu mōtosis locis pascitur. Suid. ex Epigr. ἠρῶν δρίων ὀρεσιτρόφων, id est τῶν ἐν ὄρεσι διαιτωμένων. Ex isdem Epigr. adferunt v. l. ὀρεσιτρόφων ταύρων pro Taurum montiuagū in pascendo. Quod si mēdosū nō est, erit à nomin. Dorico ὀρεσιτρόμας pro ὀρεσιτρόμης. Sed fortasse scribendum potius ὀρεσιτρόμων, sicut ὀρεσίτροφος dicitur, non ὀρεσιτρόμης.

C. Ὀρεσίχθων, Mōtanis seu mōtosis locis gaudēs. In Epigr.

Ὀρειάς, άδος, ἡ, Montana, Montosa. ἡ ὄρειος siue ἡ ὀρεία, vel ὀρεινὴ. vt ἡ ὀρειὰς χώρα, montana siue montosa regio: quæ Xen. ὀρεινὴ. Et ὀρειὰς πέτρη in Epigr. Petra seu rupes mōtana. In isdē ὀρειάδες μοῦσαι, Musæ montanæ, Musæ quæ in montibus degunt. Virgil. quoque oreadas nominat nymphas, l. 1 Æn. de Diana, quā mille sequutæ Hinc atque hinc glomerātur Oreades: nymphæ montanæ seu monticolæ, agrestes. Vide & Ὄρειος.

Ὀρείτης, ου, ὁ, Monticola. v. l. ΕΤ Ὀρείτωρ, idem. ὀρείτρεις Hesychio οἱ ἄγριοι.

Ὀρίτης, Monticola, Qui in mōtibus versatur. ex schol. Homeri. Est etiā nomē propriū. Vide Ὀρέστης, Oresteus.

Ὀρίστρος, Monticola, Agrestis. ab ὄρος sicut ἀχέτρης ab ἀχός. Od. κ, Αὐτὰρ ἐμοὶ δύ' ἔμιτε λύκοι ἠδὲ λέοντε ὀρίστρω ἐν δὲ λέοντε. Il. χ, δράκων ὀρίστρος. vbi schol. exp. ἐν ὀρεσιβρύτοις, ὄρεσι atque ideo ἄγριος. Eust. quoque exp. ἄχριος: quoniam videlicet eiusmodi sunt τὰ ἐν ὄρεσι διαιτώμενα.

Ὀρσιάς, άδος, ἡ, Montana, Monticola. vt νύμφαι ὀρσιάδες, mōtanæ seu agrestes nymphæ, quæ Virg. Oreades. Hesiodo Νύμφαι αἱ ναίουσιν αἰὲν ὄρεα βαθήεντα: id est αἱ ἐν ὄρεσι διατρίβουσαι. Eust. verò allegoricè eo nomine intelligi scribit ταῖς ὀρεσιδυτάμεσι, ταῖς διοικούσαις τὰ φυόμενα ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ εἰς αὔξην ἀποτελούσαις ἢ ἀφανούσας δι' ὑγρότητος ἢ θερμότητος τὰ ἐν ὄρεσι ἢ ἄχνας. Il. ζ, ἀπὸ δὲ πηλιάδες ἐφύτευσαν Νύμφαι ὀρσιάδες. ΑΤ Ὀρίσσον ab aliquibus dicitur herba quæ & nectarion, Dioscor. lib. 3, cap. 58.

¶ Οὖρος Ionicè dicitur pro ὄρος. Il. γ, Οὖρεσι ἐν βήσσῃς. Il. α, Οὔρεά τε σκιόεντα. Hesiod. Theog. οὔρεα μακρά. Frequens etiā apud Herodotum.

C. Οὐρεσφοίτας, Mōtiuagus, Quæ per mōtes graditur, Quæ mōtes pererrat. Lucill. l. 2. Epigr. Πανὶ φιλοσκάλυπτι καὶ οὐρεσφοίτιδι νύμφαις: quæ & ὀρεσιάδες & ὀρειάδες.

C. Οὐρεσίτροφος, In monte nutritus. pro quo suprà ὀρεσίτροφος & ὀρεσίδρομος: item ὀρεσίβρομος.

C. Οὐρεσσινος, In mōtib⁹ habitās. pro quo suprà ὀρεσίοικος.

C. Οὐρεσφοίτης, Mōtiuagus, Qui per montes graditur, Qui mōtes pererrat: seu Qui in montibus versatur, Monticola. suprà Ὀρεσφοίτης.

Οὔρης, Mōtan⁹. pro ὄρειος. vt οὐρὴν δαίμων apud Apol. Rhod. quales sunt ὀρειάδες siue ὀρεσιάδες nymphæ. Itidē οὐρείη χελώνη apud Nic. Alex. ἡ ὀρεινὴ, siue χερσαία. Ibidē οὐρείη ὑπερφιάλους. Et Eurip. Phœniss. οὔρειον πέρας, monstrum mōtanū seu ἄχθιον, de sphinge. At οὐρείῳ πτύματι in v. l. perperam pro οὐρείῳ.

A ¶ Ὦρος, ους, τὸ, Dorica dialecto ex Ionico οὖρος, sicut Μῶσα ex Μοῦσα. Theocr. ὦρα μακρὰ Λυκαίου.

C. Ὠρόχαλκος, ex Arriano pro ὀρείχαλκος. Latini Aurichalcum & Orichalcum neutro genere dicunt. Festus, Aurichalcum vel Orichalcum quidam putant compositum ex ære & auro: siue quòd colorem habeat aureū, Orichalcum sanè dicitur, quòd in montuosis locis inuenitur. mōs etenim Græcè ὄρος appellatur. Hæc ille. Et alibi, Cadmea terra, quæ in æs cōficitur vt fiat orichalcum. Plinius quoque neutro genere vsurpat, l. 34, c. 2, de ære, Fit & ex alio lapide quē chalciten vocāt in Cypro, vbi prima fuit æris inuentio: mox vilitas præcipua, reperto in aliis terris præstantiore, maximè orichalco, quod præcipuam bonitatē admirationémque diu obtinuit, nec reperitur, lōgo iam tēpore effœta tellure. Plautus verò aurichalcū dixit pro numo ex aurichalco, Cedo tres mihi homines cōtra aurichalco empros. vt aurichalcus ibi dicatur sicut æreus, subaudiēdo numus. Adiectiuè verò accipi ὀρείχαλκος, suprà docui. Cæterùm Hesych. quoq; scribit, Ὀρειχάλκος, χαλκὸς χρυσῶ ὁμοιούμενος.

C. Ὠρεσίοικος, Montes relinquens, vel qui reliquit.

C. Ὠρεσίτροφος Βάκχος, In montibus nutritus Bacchus. Idē & ὄρειος dicitur.

C. Ὠρείθυια, nomen propriū filiæ Erechthei, quā ex Attica abreptā Boreas in Thraciā abduxit, ibiq; ex ea suscepit Zeten & Calain. ita dicta ὡδὲ τὸ ἐν ὄρεσι θύειν, id est ὁρμᾶν, vt traditur in lex. meo vet. Apoll. l. 1 Arg. Οἵς ποτ' Ἐρεχθῆι; Βορέης πόρεν Ὠρείθυια. Latinis quoq; poetis Orithya non ignota est. Sed apud Apoll. & schol. eius sine diphthongo SCRIBITVR Ὠρείθυια.

ΟΡΕΥΣ, εως, ὁ, Mulus, vel Mula, quòd animal hoc præcæteris ad opera mōtana sit idoneū. ὦδὲ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον τοῦ ἄλλων ζώων δεῖ ἀδὲ ἐργάζεσθαι, vt in nico vet. lex. traditur. nisi malis ex Homero ἡμίονοι ἀκέοντες. Aristot. Rhet. 3 de Simonide, ὅτι μὲ δίδοτε μισθὸν ὀλίγον ἀπὸ ὑποκειμένου τοῖς ὁρῶσιν, οὐκ ἄλλα ποιῶν, ὡς δισχιλίους εἰς ἡμιόνους ποιῶν. vbi verò victor ille mercedē satis amplā dedit, cecinit, Χαίρετ' ἀελλοπόδων θύγατρες ἵππων: de mulabus. Alibi verò discriminis causa addit ὁ μὲν ἵππος & ὁ ἄρρην. vt l. 6 Hist. anim. ἡ μὲν ἵππος ἢ ὄρνις ἥδιον πληρώσῃ. Item, γηράσκει ἡ θῆλυ δύπτερον ὁ δὲ ἵππος ὄρνις τὸ ἄρρεν.

C. Ὀρεωκόμος, ου, ὁ, Qui curat & adornat mulas. Mulio, vt Iuuen. & Martial. vocat. Xen. Hell. 5, ὀρεωκόμει ὃ ἀπορρίπτουσιν ὀνειλήφασι καρπόν. Plut. τὰ ἴχνη τῶν ὀρεωκόμων. Vtitur idē in lib. περὶ ἀδηλησίας. In v. l. autē scribitur ΕΤΙΑΜ Ὀρεοκόμος, citaturq; ex Diod. Siculo. Apud Hesych. VERO Ὀρεοκόμος, ὁ τὰς ἡμιόνους θεραπεύων: idq; ordine literario. suo tamē loco apud eundē habetur præcedēs Ὀρεοκόμος, itidē ὁ τὰς ἡμιόνους τρέφων: nimirū post ὀρίξον, ante ὀρίστρον. Suidas tamē discrimen facit inter ὀρεοκόμος & ὀρεωκόμος sicut inter ὀρεοτραφῶ & ὀρεωτραφῶ. Sic enim ait, Ὀρεοκόμος, ὁ τὸν ὄρους ὄπα μελεύμενος: ὀρεωκόμος δὲ, ὁ ὄπα μελητὴς τῶν ἡμιόνων.

C. Ὀρεωτραφίω, Circa mulos versor, Mulos curo vel alo.

ΑΤ Ὀρεοτραφῶ, In mōtibus versor. Sic enim Suid. Ὀρεοτραφῶ, πρὸς ἓν, ὄρη διατρίβω. Ὀρεωτραφῶ δὲ, τὸ πρὸς ἕνας τινὰς διατρίβω.

C. Ὀρεωπώλης, Mulorū venditor. ὁ τοὺς ἡμιόνους πωλῶν. Suid.

Ὀρεινὸς, οῦ, ὁ, Mularis. ἡμίονειος, vt Hom. loquitur. Syn. ep. 3, ὅτι τὸ ζεῦγος αἰσθήσασθαι τὸ ὀρεινὸν, colcensō vehiculo mulari. Hom. dicit ζυγὸν ἡμίονειον. Sed ibi vulg. edit. ΗΑΒΕΝΤ Οἰκεῖον, sicut & apud Suid. Ὀρεὺς ὁ ἡμίονος. καὶ ἐπὶ κωλῆς δέγεται τὸ ἡμιόνειον. (itidēmq; apud Æsch. contra Ctesiph. ἡμιόνειον αἰτεῖς πεῖσαι ζεῦγος οἰκεῖα.) Apud eundē tamen Suid. suo loco, hoc est literario, ὀρεινὸν ζεῦγος, τὸ τῶν ἡμιόνων: nimirū post ὀρείας, ante ὀρεινὴ. quæ scriptura magis rationi consentanea est.

Οὐρεὺς Ionicè dicitur pro ὀρεύς, sicut οὖρος pro ὄρος. Hes. Erg. Ἐκ οὐρῆας παλαιρχεῖς sicut Hom. suprà ἡμιόνους παλαιρχεῖς siue ἐπαυρχεῖς. Idē Hom. Il. α, de peste, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπᾴξατο, κύνας ἀργούς. Vbi οὐρῆας aliter etiā accipi potest, vt Aristot. quoq; De poetica tradit, πρὸς τοὺς πολὺ λέξιν ὀρθῶσαι δεῖ ἁμαρτάνειν. οἷς γλῶτται, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἵππους γὰρ ἐπὶ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ καὶ φύλακας. Hesych. quoque οὐρῆων exp. τῶν φυλάκων: & Eustath. οὐρεὺς ὁμωνύμως τῷ οὐρεῖ, ἤγουν τῷ ἡμιόνῳ, ἐστὶ ὁ φύλαξ.

Ὅρος, ου, ὁ, Terminus, Limes, Fines: vt dicuntur A regionis vel agri alicuius. A Polluce dicitur esse στήλη ὁριστηρία, stele & cippus alicubi erect⁹ ad fines indicãdos. Et ab Hes. στήλη ἡ καταπηγνῦσα ὁριζομένῳ οἰκίαν. Demosth. οὐδεὶς ὅρος ἐπῆν τῇ ἐφαπαξ, nullus finitor erat in eo fundo erectus. De regione in sequentibus locis dicitur. Thuc. l. 6, p. 102. Σικελιώτας οἷς ἀφ' ὑμῶν τῶν χωρίων ὅρους ἐχόντων πρὸς ὑμᾶς οὐ μεμπτοὺς, Plut. Probl. Rom. ὅρους ἔθηκε τῇ χώρᾳ. Luc. in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι. Herodian. l. 1, πρὸς ὅτι τοὺς ὅρους τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἰδρυμένους, ad Romani imperii terminos defensandos. Rursum Plutar. Apophth. ἐπὶ τῶν ὅρων τοῦ ἐχθροῦ ἀποληφθῆναι, in finibus. Idem in Amat. narr. ἐκπὸς ὅρων ἐρρίψατε, extra fines proiecere. Demosth. πέρα ὅρων ἐλαύνειν, vltra fines Atticos persequi. Metaph. etiã capitur, sicut Fines, Terminus Limes. Demosth. pro cor. ἃ πᾶσι φανερὸν Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν ἢ κακῶν, Fines bonorũ, Quibus rebus bona & felicitatẽ circunscribebant. Epicurus, ὅρος τῆς μεγίστης τῶν ἡδονῶν, voluptatis terminus. Vide in ὑπέρβασις. Plato De leg. ὅρους τῆς ὠνίων πλείστου, Suis velũti limitibus describere res venales, quos excedere nefas sit. pro Pretia certa rebus venalibus imponere. (At ὅρος τῆς γάμων ex eodẽ pro Tempus nuptiarũ) Dionys. Long. De sublimi dicendi genere, πρὸς τὸ μεγέθους πολλάκις ὅρους ἐκβαίνουσιν αἱ ὀξύτητες, limites transiliunt. Sic Plut. Symp. 8, de marino anim. genere in propria signif. ὥστε τὸν ὑπερῷον κόσμον οὐκ ἐκβαίνομεν, οὐ χρώμενοι ὅροις ἰδίοις, εἰς ἐκβασιν αὐτῆς ὀξύτητα δίκην ὀϊστοῦ φέρεται. Idẽ in præcept. sanit. dicit σωφρόνως ὅσων ὀρέγεσθαι πρέπει. Luc. De salt. μαίνας ἐντὸς τῆς τοῦ χορείου ὁρᾶν, manẽs intra terminos saltationis. Cũ eode verbo Herodian. l. 6 in propria signif. μένειν ἐν τοῖς τῆς ἰδίων ὅροις, οὐ μὴ καινοποιεῖν, suis finibus contentũ nihil rerũ nouarum moliri. ¶ Aliquando pro Meta, Scopus in aliqua re propositꝰ. Demosth. in Mid. ἅτε ὅρον ἔχοντος, τοῦτο πρόσωπον εἶναι. Aristot. Polit. 4, ἀρίστου πολιτείας ὡρισμένος ὅρος, ἀφ' οὗ ὀλιγαρχίας δέ, πλεῖστος. Idẽ Polit. 7, ὅσους τὸν ἐπιτείχισμον αὐτοῖς ὅρον. Sic Cic. Ad aliquem finẽ referre. Item, Officiũ & finis oratoris. id est σκοπὸς οὐ τέλος τῆς θεωρίας: quæ alio nomine ἐπιθέσεις dicitur. Vide & B. p. 711. Sed & in genere ὅρος dicitur omne extremũ ambiens, vt cælũ quoque. est enim ἔσχατον, nec vltra id progressus est motus. Aristot. l. 2 De gener. anim. πῦρ μὲν οὐ φέρεται ἄνω τῶν ὅρων τοῦ κόσμου τόπου. Sed & Plat. Tim. ὅρον & ἄκρον pro eodem ponit, quod Cic. extremũ vertit. B. ¶ Ὅρος accipitur etiã pro modo & regula, & quasi præscripto quo actiones tẽperantur. Gal. Method. 11, & 14. Aristid. ὅρον τῆς σωφροσύνης τὸν αἰδῶ τιθέασιν, regulam. Hæc v. l. ¶ Ὅρος, Finis, ea signif. qua Quintil. dicit lib. 2. c. 16, Hic igitur frequentissimus finis, rhetoricẽ esse vim persuadendi. id est Finitio seu Definitio, ὁρισμός. Aristot. l. 1 Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. quem locũ Alex. Aphr. sic exp. ὅρος, λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἐστι τὸ τί ἦν σημαίνων τῷ ὁριστῷ. dicit autem metaph. esse ἀπὸ τῆς ὁρᾶν τῆς ὅτι τὸ χωρίον, οἷς περιέχουσιν αὐτὸ, καὶ τἄλλων χωρίζοντα. Vide plura apud B. p. 711. Vide & Suid. qui etiã discrimen annotat inter ὅρον & ὑποχαράσσω & ἀποδείξιν. Itidẽ apud Hermog. ὅρος βίαιος definitio violenta. Apud eundem ὅρος & νομοθετισμὸς, definitio & contraria definitio. Rursum Aristot. Rhet. 1, δεῖ δὲ νομίζειν ἱκανοὺς εἶναι τοὺς ὅρους ἐν ὧν περὶ ἑκάστου μήτε αἰσθῆσις μήτε ἀκρίβεια. Synes. ep. 31, τοὺς γεωμετρικοὺς ὅρους ἀληθεστάτους ἡγοῦ, geometrarũ definitiones & regulas verissimas existimato. ¶ Ὅρος συντομὴ, Compendiũ. Iustin. Martyr de libris Aristot. ad Alex. συντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ὑποτιθέμενον ὅρον, ἢ τῶν Πλάτωνος αἱρεῖ δόξαν, Suæ philosophiæ cõpendiũ faciens, Ad cõpendiũ conferẽs & breui tractatu complectens. ¶ Ὅρος dicitur etiã index rei obnoxiæ. vnde ὀφείλεται & προσοφείλεται & ἀφορείλεται. item ὅροις πίπτειν & καταπίπτειν. & ἀφωρισμένη οὐσία, pignori oppolita. Hæc Bud. initio p. 711. Quò pertinent quæ p. 90 annotaui, Diximꝰ superius super huiusmodi reb. prædibus πρὸς ἀγοραίους ὅρους apponi solitos esse, vt in loco à nobis citato, καὶ πολλῶν δεήσει ὅρους ὑπερπαίειν χιλίων δραχμῶν ἀποτίμους τοὺς προσιόντας ὅτι ἐφ' οἰκίαν. Quẽ locũ quum in lex. suo citasset, subiungit, Expressius p. 105, pro signo rei oppignerandæ, vt prædii: & 165, τοὺς ὅρους αἰτοῦσιν, vt nimirũ fraudarentur creditores. Et contra Onet. p. 43, ὅρον ὑποτίθεσθαι ὅτι τὸ χρεῖον, δηλοῦσιν. vocarunt autẽ ita Attici πάντα τὰ ἐπὶ τοῖς ὑποθήκαις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκειται δανείσῃ, vt docet Harpocr. ¶ Ὅρος Hesychio est etiã θεσμὸς, νόμος. ¶ Item rusticũ instrumentũ quod funiculũ appellãr. v. l. ¶ Ὅρος Poll. l. 10, c. 29, est etiam τὸ περὶ τὸν τέλαιον ξύλον: remque Harpocr. ὅρον esse dicit σκοτοῦς πλουσιακοὺς apud Isæum, significaréque ξύλον τι ᾧ τὸν πατάγυιον φυλλὰ πίζειν. Alibi autẽ apud Poll. scribitur ὅρος tenui spiritu: apud Suid. etiam tenui spiritu, sed neutro GENERE Ὅρον.

C. Ὁρισίτης, ου, ὁ, Finitor, Qui terminos & limites regionis alicuius vel agri statuit. Idẽ & Ὁριστὴς dicitur. ET Ὁριθεσία, ας, ἡ, Designatio terminorum, ἡ τῶν ὅρων θέσις. AT Ὁριθέσια dicuntur ipsi termini & limites alicubi constituti, τὰ χαρίζοντα τὸν χῶν. Hesych.

C. Δίορος ab Hesychio exp διαστάτης, Dirẽptor, Distermina tor. Apud Poll. in ludo qui ἐφεδρισμὸς dicitur, δίορες vocatur lapis quidam ὁ δὲ ἐφεδρισμὸς (inquit) λίθου καταπατάμενοι, πέραθεν αὐτοῦ τοχάζονται σταίσεις ἢ λίθους. ὁ δ' οὖν αἰσθόμενος τὸν διορύξαντα φέρει, πρὶν ὀφθαλμοὺς ὑπολαμπόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἕως αἱ ἕλκει ὅπου τὸν λίθον, ὃ καλεῖται δίορος. AT Διοικία ab Hesych. & Suida exp. ἀποθήκη. Possit etiam significare. Duo termini quibus loca aliqua disterminantur & à se inuicẽ dirimuntur. Exponitur quoq; Discrimẽ.

C. Ὅμορος, Conterminus, Cõfinis, Finitimus. γείτονικος. Aristot. Polit. 7, πρὸς τοὺς ὁμόρους ἐχθρεύειν. Ilocr. τῶν ὁμόρων ἐπάρχειν, finitimis imperare. Herod. l. 3, ὅπου τὴν Βιθυνίαν ὅμορον ἦσαν, ad Bithyniã finitimã regionẽ. Sic Dem. Olynth. 2, χαίρειν ὅμορον ἡγοῦμαί τινα κακοπράγμοσιν. Ilocr. ad Philipp. ὑποπεπτώκασιν ἐπὶ τὴν ἡμῶν χώραν. Θετταλοὶ, τὴν δυσάμιν ἡμῖν ὁμορίαν σὺν τυραννίσιν ἔχοντες. Alicubi verò etiam ἡ ὅμορος absolutè ponitur pro ἡ ὁμόρος χώρα, vt apud Demosth. (Idẽ dixit etiã ὅμορος πόλεμος, Olynth. 2, ἐπεὶδὰν δὲ ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ, in finitima regione. cui opp. τὰ πρόσω) Et ὅμορος πόλις, Poll. Dicitur quoq; ὅμορος is qui vicinus nobis est, cuius ager nostro est ὁμοτέμνων, confinis seu cõterminus. in Epigr. l. 2, ἐπάρη μεδὼν γείτονος τινὸς τῶν ὁμόρων, iuxta prædiũ vicini sui. τὸ ὁμορον neutraliter & substantiuè pro confinia. Thuc. l. 6, p. 126, ὡς ἡ Συρακοσίοις αἰεὶ περὶ τὸ ὁμορον διάφοροι. solent enim finitimi litigare inter se de finibus. VNDE Ὁμορίω, Confinis seu conterminus sum. Plut. Publ. ὁμορίου χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimũ prædium. Herodian. l. 6, τὰ Γαλατικὰ ἔθνη, ὁμορούντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ, nationes conterminas vicinásque Italiæ. ET Προσομορέω, pro eodem.

C. Πρόσορος, Cõterminus, Affinis. idem cũ ὅμορος seu γείτονος. vt προσόρους τόπους, Poll. l. 9. Et προσορεῖς, Cõterminꝰ, Finitimꝰ. Vide in Ἐφόριος.

C. Σωρεύς, idem cũ ὅμορος & προσόρους. vide in ἐφόριος. Aristot. συνορεῖς γὰρ εἰσι κατὰ τοῦτο, Conterminæ, Confines, Affines. VNDE Συνορεία, ας, ἡ, Confinitũ. τὸ ὅμορον, vt Thucyd. loquitur. Suid. ἡ πλησιότης. ET Συνορίαι, Cõterminus sum. vnde συνορούσαι δυνάμεις, cõterminæ potestates, vt Ilocr. ὅμορον δύναμιν dicit.

Ὁρικὸς, ὁν, ὁ, Finitiuus seu Definitiuus. vt ὁρικὴ στάσις, status in quo veluti confligitur cum aduersario definitione atq; descriptione aut informatione verbi. Sic enim Cic. in Partit. orat. Finitiuum statũ Quintil. appellat. Et τὰ ὁρικὰ, Definitioni attributa, seu Ad definitionẽ pertinẽtia, Finitiua. Alex. τὸ ἰδιάζον τοῦτο ζήτημα, πότερον ὁ χρόνος κίνησίς ἐστιν εὐρετικὸν, ἢ οὔ, ὁριστικόν. (ἐπεὶ) καὶ εἰ ὅρος τοῦ χρόνου ὁ ἀποδιδόμενος λόγος. Vtitur & Aristot. sæpe in Top.

Ὁρεῖος, α, ὁ, Terminalis. vt ὅρειος θεός. Plut. Numa, [illegible] mex edit. loquens de Termino, cui αἱ αἰσίμαι sacrificiũ fieri dicit, ὡς χρὴ τὸ ὅριον θεὸν εἰρήνης φύλακα καὶ δικαιοσύνης μάρτυρα ὄντα, φόνου καθαρὸν εἶναι. Et ὅριος Ζεύς, quem Latini quidam terminalem ex Græco conuerterunt, alii terminorũ præsidem, alii conterminum deum. Is religiosè ab antiquis colebatur in terminis ipsis conseruandis, adeo vt Plato l. 8 De leg. Διὸς ὁρίου, id est Iouis terminorum præsidis, legem tulerit. Dionys. item Halicarn. l. 2, vbi de Termino agit, dicit Numam Ioui terminali terminos sacrasse. Verba Plat. sunt, Διὸς ὁρίου μὲν πρῶτος ὅδε νόμος εἰρήσθω, Μὴ κινεῖτω γῆς ὅρια μηδεὶς, μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος, μήτε ἀμεταβλήτους. Ex Demosth. affertur

ΕΤΙΑΜ Ὁρίων Διός, itidē pro Iouis terminalis, Termini: sed pro eo reponendū ὁσίου, vt nōnullos quoque codices habere annotarut. A

Ὅρειον, ου, τὸ, Terminus, Limes. idem cum ὅρος. Hesych. verò exp. τὸ χωρίον. Φερεκράτης. vt οὔρειον Frequēs est PLVR. Ὅρια, Termini, Fines, Limites. Xen. ἀκοντίζειν ἐς αὐτὰς ἐκ τῶν ὁρίων, ad fines, seu confinia. Thuc. lib. 2, ἐπειδὴ ὅπλοις ὁσίοις ἐχρήσατο, postquā ad fines Atticæ venit. Plat. De leg. l. 8, καὶ κινεῖν γῆς ὅρια μηδὲν ἐᾷν, agrorū terminos seu limites. Integrū locū habes paulo antè in Ὅρος. Et ὅρια διαιτᾶσθαι, Poll. l. 9. Apud Suidā ὅρια ἐθνῶν, & ὅρια πατρίων. Apud mathematicos ὅρια dicūtur fines stellarū, ac proprie partes signorum quæ stellis singulis diuiduntur. B

C. Ἐντόριος, Qui intra terminos nostros est. vt ἐντόριος χώρος apud Poll. lib. 9, cap. 5.

C. Ἔξορος, SIVE Ἔξορος, Qui extra seu vltra terminos nostros est. Poll. l. 6, c. 48, quod ἐπὶ ἐξόρων πόλεων inscribitur, ἔξορος δὲ ἐρῶ ἐξοικος, ἐκφυγὰς. Aliquādo verò ἔξορος siue ἐξόριος dicūtur Qui exterminati sunt è regione aut vrbe aliqua, Exules, Extorres. VNDE Ἐξορία, Exilium.

C. Ἐφόριος ET Ἔφορος, Qui in finibus est, Finitimus. Poll. l. 6, c. 11, quod ἐπὶ γειτόνων inscribitur, ἢ ἐφετίους, ἐφοικους, συνομιλοῦντας, ἐπιχωρίους ἢ ἐπιχωρίους. paulo antè, ὁμόρους, ἐπιχωρίους, πλησιοχώρους, ἐπιχωρίους synonyma his posuerat. Appian. ἐφόρους quoq; dixit Cōterminos, Finitimos, Cōfines. l. 5 Bell. ciuil. de Palmyra vrbe, ὅτι καλῶν αὐτῶς ἐπὶ Ῥωμαίων μὲν ἢ Παρθυαίων ὁπότερα ἔφορα, πρὸς ἑκατέρους ἐπιδεξίως εἶχεν. reddere etiā queas, Quū habitaret in cōfinio imperii Romani & Parthici. Rursum ἐφόρια numerantur à Poll. inter ea quæ sunt extra vrbē, id est Finitima & contermina vrbi. Apud eundē l. 9, c. 5, στήλη ἐφόρια, Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicuius ponitur ad eā disterminādā: id est Termin', Limes, ὅρος. seu ἡ ἐπικτητικὴ στήλη, vt alibi idem appellat. VNDE Ἐφορία, ας, ἡ, Cōfinium, seu Fines. cuius suprà etiā mentionē feci post Ἔφορος & Ἐφορεία, vbi Demosth. locum citaui in quo exp. quid sit ἐφορεία in hac lege, ἐὰν δέ τις τὸν αἰδοφόρον κτείνῃ, ἢ ἄπος ἢ φόνου, ἀπιχθόνιον ἀγορᾶς, ἐφορείας, καὶ ἄθλων, καὶ ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandū, quædā exemplaria non habere distinctionem illā inter ἀγορᾶς & ἐφορείας, immò apud Demosth. p. 165 vbi ea lex habetur, & ab eo exponitur, in ipsa illa expos. tolli, sicque legi, ἀπιχθόνιον φησὶν ἀγορᾶς ἐφορείας. τί οὖν τὸ λεγόμενον; τὴν ἐφείαν τῆς χώρας. ὀνομάζει γὰρ (οἶς γ' ἐμοὶ δοκεῖ) τὰ χωρία σωφρόνως οἱ παλαιοὶ χώρους, ὥσπερ καὶ ἡμῶν καὶ τὴν ἀκτὴν πᾶσαν. Et in sequentibus verbis, ὅταν ὑπόμνυται ἀγορᾶς καὶ ἐφορείας, vetus liber non habet illud καὶ, coniunctim legens ἀγορᾶς ἐφορείας: sicut & mox sequitur, τὴν ἐφορείαν ἀγορᾶς ὅρον ἐστὶ καθάπαξ. vt ἐφορείαν ἀγορᾶς dicat forum in finibus regionis alicuius quò finitimi populi ad cōmercia cōfluunt. Huc pertinent illa Poll. l. 9, c. 5, ἢ τὰ μεθόρια μόνον ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφόρια, ἀγέρωχοι, δῆμοι, κῶμαι, ἀγχιτερμονία, ἐφαπαί. vbi aliquis legendum suspicetur ὅροι, ἐφορεῖαι, sicut apud Demosth. vel ἐφορεία ἀγορᾶς, sicut apud eundem Demosth. libros habere annotaui. C

C. Μεθόριος, Conterminus, Confinis. idem cum ἐφόριος seu ἔφορος, ὁμόρους, συνόρους. vt πατρὸς μεθόριος apud Poll. l. 9, Qui vel post terminos nostros est, vel cum eis conjunctus, Fines nostros contingens, id est Finitimus. Et μεθόριος siue μεθορία χώρα, contermina seu cōfinis regio. Thuc. lib. 2, ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας & Λακωνικῆς. Est in confinio Argolicæ & Laconicæ, Argolicæ & Laconicæ terminos contingit. Itidémque l. 4, p. 139, de eadem Thyrea, ἣν δὲ μὴ τῆς Κυνουρίας γῆς καλουμένης, μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς. Philo de vita M. lib. 3, τὴν μεθόριον χώραν ἀπένειμε τῇ πέντε, illis quinque regionem confinii tribuit. Interdū verò subaudiendum relinquitur χώρα vel γῆ, vt apud Philonem De mundo, ἡ μεθόριος ἐπικλύζει καὶ ἀνείργει, confinis angustia terræ interrupta est. Eodem libro, ἡ δὲ νησιὰς γῆ τῆς μεθορίου πορθμοῦ διέζευκται, confini freto disiuncta est. Herodianus libro 7, ὅτι τὰ μεθόρια βουμῶν, sacrificato ad aras quæ in finibus Italiæ sunt. Rursum Philo De mundo, λέγω τὸν μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κεκραμένους πόντον, Sortitus confinem aquæ ignique locum. D

Notandū verò, quum res aliqua dicitur μεθόρια, reddi etiam posse Qua veluti termino dirimuntur: vt μεθόριος ποταμός, flauius quo duæ regiones disterminātur. Philo in V. M. l. 1, de nube ὁδηγοῦ Israelitarum, πεποιῆσθαι μεθόριος τὸ μὲν διαστῆσαι καὶ διακρῖναι, tanquā discrimē interiecta: vt videlicet dirimeret & disterminaret eos q persequebātur ab iis quos persequebātur. Et l. 3, αἰσθανόμενοι τῆς μεγαλοκαρδίας ὁδοῦ, ἣ διὰ κρυσταλλοπήγνυται μεθορίας ὑπὸ ὁδοιπορίας, limes inter aquas quæ conglaciarant.

Μεθόριον, ου, τὸ, Confinium. Plut. De def. orac. ὥσπερ οὖν ἐν μεθορίοις ἀνθρώπων καὶ θεῶν, tanquam in confinio hominum & deorum interpositas. Herodian. lib. 6, Φοινίκης τε καὶ Συρίας ἐν μεθορίοις, in Phœniciæ Syriæque finibus, seu confinio. Thuc. εἰς τὰ μεθόρια, ad confinia. Μεθόριον est etiam interstitiū quo res quælibet disterminātur à se inuicem: seu Discrimen. (propriè τὸ μεταξὺ τῶν ὁρίων, τὸ διαχωρίζον τοὺς δύο πόντους ὅρους, vt Hesych. exp.) Philo De vita Mosis lib. 3, ἐν ᾗ τοῦ μεθορίου τὰ τέσσαρα καὶ πέντε κίονες, quatuor & quinque columnarū discrimine. Sic accipi potest apud Philonem De mundo, τὸ θεῖον νόμου μεθόριον πάλλοντας αὐτὸν, ad disterminādum videlicet ignem & aquam. Budæus verè vertit, Vtique lege diuina pro confinio aere collocato: quem suprà quoque dicit μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κεκρᾶσθαι τόπον. C

C. Ὑπόριος, Qui vltra seu extra fines est. Greg. οὐχ ἡ τοῦ χώρου μόνον αὐλὴ καὶ ἡ ὑπόριος, sub. χώρα. Et ὑπόριος πόλεμος apud Demosth. & Aristot. Bellū quod extra fines geritur. Et ὑπόριος σχολὴ qua detinemur extra fines. Thucyd. lib. 8, pag. 285, διὰ τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑπόριον σχολήν. Sic apud Suid. ὑπόριος στρατιά. Philo De vita Mos. lib. 1, τὰ ὑπόρια πλοῦν. Aristot. Polit. 3, καὶ τὰ κατὰ πόλιν, καὶ τὰ ἔνδημα, καὶ τὰ ὑπόρια, Xenophon, τὴν ὑπορίαν σῖτομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι. Apud Suid. Ἐπιδημεῖν τε καὶ ὑπόρια οἰκεῖσθαι. Homo etiam aliquis ὑπόριος dicitur qui extra fines vrbis aut regionis alicuius est, pro ἔνδημος. Synes. ep. 80, νικᾶν ὑπόριον ἐν ἀγορᾷ δικαιοῦμεν, vincere extra fines prouinciæ. Idem ep. 61, ἐπὶ δὲ τυγχάνω ὢν ὑπόριος, quandoquidem sum extra prouinciæ fines. Ὑπόριον ῥίπτειν, Proiicere extra fines. Apud Suid. αἰκίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους ὑπόριον τὸ σῶμα τὸ ῥήτορος ὑποβαλόντας ῥίψαι, id est ἔξω τῶν ὅρων, seu μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, vt ipse Suidas expon. ‖ Ὑπόριος dicitur etiam Externus, Qui est è regione vltra fines nostros sita. Synesius epist. 4, οἷς ἦν συμβόλαιον χάρτης πρὸς αἰθέριον ὑπόριον, cum homine extero. ‖ Ὑπόριος, Peregrinus, Inusitatus: vt ξένος. Suid. exp. παρήλλαξεν ἢ παῖς τὸν ἀλλότριον, in hoc loco, τὸν ἔξω ὄντα ἄπειρον καὶ ὑπόριον λυπήσας ἡμᾶς πλείω γράψαι. Pro Immensus, Immodicus, Inusitatus, ex Aristide etiā affert Bud. sed addit, Nisi sit mēda. ‖ Ὑπόριος, Qui extra fines expulsus est, Exul, Exterus, seu Profugus extra fines. In v. l. habetur ETIAM Ὑπήορος, Qui vltra fines est, vt ὑπόριος. sic ἤορος & ἐφόριος, ἔξορος & ἐξόριος dicitur. Et τὸ ὑπόριον subsūtiuè pro ἡ ὑπορία. Est AVTEM Ὑπορία, Id quod vltra fines nostros est, Locus extra fines. Seu Terra vltra fines nostros sita: ita vt subaudiatur γῆ vel χώρα, sicut in πρόσω χώρας & πρόσω οἰκεῖς. Greg. ἀπὸ δημοσίας εἰς ὑπορίαν. Plat. εἰς ὑπορίαν ἐκπεμπόντων, Exterminent, seu in exiliū relegent. Sic Chrysost. τί λέγω ἐπὶ εἰς ὑπορίαν κατάκλισιν; quid loquor de exilio? Idē, πρὸς ὑπορίαν μετοικῆναι. Et, πρὸς ὑπορίαν μετοικίζεσθαι, Exterminari, Patriis finib' expelli, Exilio multari. Plut. De loquac. βουλόμενος ἀπὸ ὑπορίας αἰσθανόμενος ἀνακαλεῖσθαι & μεταπέμπεσθαι, ab exilio reuocare nepotē, videlicet τὸν ἀδελφιδοῦν πρὸς ὃν φυγὴν ἔπραξε, vt præcedit paulo antè. E

Ὁρίζω, Termino, Finio, seu Definio. Cic. I. 2 De diuinatione, Illi orbes qui cælum quasi mediū diuidunt, & aspectū nostrū definiunt, qui à Græcis ὁριζοντες nominātur, à nobis Finitētes rectè nominari possūt. Extremū etiā & finita magnitudinē ὁρίζειν dicūtur, hoc est τὰ πέρας αὐτῆς ποιεῖν. Aristot. Probl. sect. 15, de cylindro q̄ volutur, εἰς ἄλλην φορὰν ἢ χρόνος ἀδιάλειπτος ἀεὶ ἐστιν, ὅτι ἐν ὁρίζεται αἰεὶ τὰ κύκλοις. de cono aūt dicit, χρόνος κύκλου ὁρίζεται τὸ πέρας. finitore & circūscriptore diuisa. Pass. ὁρίζεσθαι dicūtur aliqua vbi eorū termini ex ipsa φύσεως πῶς ὥρισται, ipsa natura diuisa terminos habet: cui opponit εἰς ἄπειρον ὀνομάζει. Nullū eis modo hæc finis inueniri potest. vt reddit Cic. F

Thuc.l.1,μέχρι μὲν οὗ τῇδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βουλήσις, Hactenus modum sibi statuat, Hic veluti terminetur. Itē χώραν ὁρίζειν apud Demosth.pro Suis terminis describere seu metari.à qua signif.dicūtur ὁριστά.(At ὡρισμένον χωρίον Polluci τὸ ὑπόχρεων. de qua huius verbi signif.in Ὅρος.Itidem Demosth.διῳκισμένον μὲν ὡρισμένος ἢ οἰκίαν, παλαιὸν δὲ τὸ χωρίον, oppignerata domo seu Pignori opposita. ¶ Metaph.autem pro Definio & suis veluti limitibus includo, Finio, Definitionem rei do. Est enim definitio, rei circunscriptio, vt docet Cic. in Top. In qua signif. frequens est pass. ὁρίζομαι, act. tamen signif. cuius exēplū habes apud B.p. 702 ex Themist. Sic Aristot.Eth.3,c.6, τὸ ἧττον ὁρίζονται πρὸς δοκοῦν καλῶ. ¶ Itē Definio, id est Æstimo, Cēseo, Menor. vt Cic. Hic tu modū vitæ tuæ non salute reip.sed æquitate animi definies? Itē, Qui imperū populi Rom.orbis terrarū terminis definisset. Aristot.Eth.2, διὸ καὶ ὁρίζονται πρὸς ἡδονὴν καὶ λύπην τὸν ἀποδιδόντα περὶ ἑκάστας ἡδονὰς καὶ λύπας, cēsent & æstimant. Idē Polit.5, καλῶς ὁρίζονται τὸ ἐλεύθερον, perperā libertatē statuūt & æstimant. δύο γάρ ἐστιν οἷς δημοκρατία δοκεῖ εἶναι, duo enim sunt quibus democratia cēsetur, circūscribitur & definitur. Sic Plato Gorg. ἡδονῆς τι καὶ ἀγαθοῦ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Hæc inter alia B.p.704.vbi etiā pass. signif. hoc exēplū affert ex Aristot.Pol.1.6, ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ πλοῦτος καὶ παιδεία ὁρίζεται, cēsetur & æstimatur à genere & cēsu. ¶ Itē, Definio, hoc est Statuo, Cōstituo. vt Cæsar dicit Definire diēi Pass. ὡρισμένην ἡμέραν, definita & præstituta dies, seu Strata dies. sicut pro his Aristot. ὥραν τῆς ὀχείας εἶναι ὡρισμένην ἑκάστοις τῶν ζώων, Plin. habet, Animalibus stati per tēpora concubitus. Et ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν ἁπάσαν, statuens seu præstituens, vt B. interpr.p.704, ex Dinarcho, vbi & aliū ex eodē locum affert. ¶ Rursum pro Statuo, in ea signif. qua dicitur ὁρίζειν δίκην, ius statuere. Demosth.οὐδ' οἷς αὐτὸς ὡρίσατο δικαίοις ἐμμένων, ne eo quidē iure stans quod in me ipse statuit. vnde ὁριστής, constitutor iuris & arbiter cōditionū. Hæc B.p.704, vbi etiā ex eodē Demosth. addit, κἂν ταύτας οὐχὶ ταυτὰ δίκαια ἀμφοτέροις ὦσι, non æquæ cōditiones vtrinque additæ sunt. ¶ Itē Statuo, Existimo, Cēseo. X.Hell.7, οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς δικάσαντας αὐτῷ ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Demosth. Philipp.3. ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτὴν ἐλαβε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν ὁρίζομαι. Itē Finem statuo, Vt finē constituo, Finis loco duco. Plato l.8 De rep. ὁ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, quod democratia statuit finem & bonum. Hæc & alia Bud.p.704.

Ὁρίζω, Distermino, Dirimo. Aristot.l.3 De part.anim. ὁρίζουσι δ' ἐκπίπτοντες οἱ κυνόδοντες, de dētibus primoribus & molaribus. Herodot. ὁρίζων πλὴν Λιβύης τῇ Ἀσίῃ, distermināS Asiā ab Africa. Itidem Ὁρίζων Proclo in l. de sphæra esse dicitur κύκλος ὁ διορίζων ἡμῖν τὸ φανερὸν & τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου. De quo circulo vide & quæ ex Ciceronē attuli initio præcedentis rmematis.

Ὁρίζειν idem quod συμφύειν & συγκείσθαι: & ὁρίζωμα, τὰ συμφυόμενα, i. conglutinata, concreta, consistentia, hoc est στοιχεῖα, πλευρώματα. Hæc B.p. 707, vbi exemplum ex Aristot.affert, & quædam alia addit.

Ὅρισμα, ατος, τό, Terminus. τὰ ὁροθέσια. Eurip. Hecubæ initio, Ἕως ἔτι νῦν οὗπερ ἔβαθ' ἵππιοι ὁρίσματα, Πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός, Dum erecti adhuc manebant terræ Troianæ limites. deiici enim solēt à Troianis. Sch.tamē ὁρίσματα ibi poni scribit pro πύργοι, quod sequitur. quoniā οἱ πύργοι sint περιορισμοὶ τῆς πόλεως. Dicitur ὅρισμα etiam id quod apud nos statuimus. Ioseph. μετὰ πολλοῦ ὁρίσματος, tali deliberatione & proposito.

Ὁρισμός, οῦ, ὁ, Finitio, Definitio: plus quàm ὑπογραφή, id est descriptio: vt Gell.etiam docet l.1, c.25. Alex. Aphr. in lib.1 Topic. ὅρος, λόγος ἐστὶν ὁ πόθι τὸ τί ἐστι σημαίνων τὸ ὁριστόν. Vnde autem trāslatum sit τὸ ὁρισμὸς vocabulū, suprà in ὅρος huic synonymo ex eodem docui. Valle & B. p.711, item 702, vbi triplicem definitionem facit. item Quintil.libro 7, c.4, vbi finitionem appellat. Vide Cic. quoq; in lib. Rhet. Est & vocabulum rhetorum. Rutilius Lupus, Ὁρισμός. hoc schema fit, quando definimus aliquam rē nostræ causæ ad vtilitatem, neq; tamen cōtra communē opinionem. Id est huiusmodi, Nam virtutis labor vera voluptatis exercitatio est. Significatur hac voce etiā ipsa actio statuendi aliquid & veluti definiendi. Aristot.Eth.8, ἀκριβὴς μὲν οὖν ὁ τύπος οὐκ ἔστιν ὁρισμὸς ἕως τίνος αἱ φίλοι, Exactè igitur statuere quousque amicitia tenorem suum seruet, nemo potest.

Ὁριστής, οῦ, ὁ, Finitor: vt sunt agrorum mensores, qui limites confiniaque determinant, quos Cic. finitores appellat. Poll.l 9, ὁ δ' ὁρίζων, ὁριστής. Itidemque ὁριστὰς Hesych: exp. ὁρίζοντας. Ὁριστὴς, Constitutor iuris & arbiter cōditionum. Demosth πρὸς δὲ Ἑλλωτικῶν δικαίων οἱ κρατοῦντες ὁρίζουσι τοῖς ἥττοσι γίνεσθαι. Bud.p.704. Mentio huius & in Ὁρίζω facta est.

Ὁριστικὸς, οῦ, ὁ, Finitiuus, seu Definitiuus. idē cum ὁριστικός. vt ὁριστικὸς λόγος apud Aristot. pro ipsa definitione. Grāmaticis autem Græcis ὁριστικὰ dicuntur quæ Latinis Indicatiua.

C. Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Non finitus, Infinitus, Interminatus, Nō finitus certis limitibus, Nō circūscriptus certis finibus. vt ἀόριστος γῆ apud Thucydidem. Æsch. in Ctesiphontem, οὐ γὰρ ἀόριστόν ἐστι τὸ δίκαιον, ἀλλ' ὡρισμένον τοῖς νόμοις τοῖς ὑμετέροις. Itē ἀόριστον, Non distinctè dictum, seu scriptum, sed velut indefinitē. Æsch. in Ctesiph. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ὅτιν' τὰ ψεύδη τιθῶσι, ἀόριστα & αἰσχρῷ πιστοῦσι λέγειν. Demosth. Phil.1, οὐδὲν αἰσχρὸν εἴρηται, οὐδ' ἀόριστον ὡς πρὸς ἡμᾶς εἴρηται. Ibidē, ἅπαντα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα. ¶ Apud grām. ἀόριστος χρόνος, Indefinitum tempus, quo videlicet aliquid præteriisse declaratur, sed ita vt spatiū tēporis nō finitū sit, nec circunscriptū: ac intelligi nō possit an pridē, an modò id præterierit, vt per ἔλιξα significo Dixi: sed modò ne an dudū dixerim, id verò non denoto. verùm alius erit (vt spero) plura de hac re dicēdi locus.

D Ἀορίστως, Aduerb. Non finitè, Infinitè, Interminatè. Item pro Non circunscripto certo temporis spatio.

Ἀοριστία, ας, ἡ, (q.d. Interminatio) Nullus certus terminus, Nulli certi fines circa rē quampiā. Opponitur ἀοριστία τῷ ὁρισμῷ, etiā .t. definitioni. τὸ καλὸν secundum Areopagitam, αἰσθάνεται πως ὅτι καὶ ἐν ἀοριστίᾳ μένει, Inter indefinita censetur, hoc est finitionis expertia inquit Bud.

Ἀορίστω, ῶ, vel Ἀοριστόομαι, οῦμαι. Indefinitus sum, Rē indefinitā denoto. vel Indefinitè capior. vt apud gram. dicūtur vocabula quædā ἀοριστούμενα, vel ἀοριστούμενα. Gaza verba in tertia persona dicit esse ἀοριστούμενα, quia prima persona & secunda ad primitiua pronomina referuntur: tertia autē nō itē de certo aliquo dicitur, nisi ab illis verbis βροντᾷ, αἰσχύνει, ὕει. i. Tonat, Fulgurat, Pluit. Est. n. hic tertia persona subaudiēda Deus. Idē Gaza, τὰ δὲ ἐρωτηματικὰ ἀοριστούμενα ἐπιλείπεται. πόθεν ἔρχῃ; ἐλήλυθε δὲ πόθεν. i. vocabula quæ alioqui sunt interrogatiua, quū indefinitè ponuntur. Apud Apoll. gramm. ἀοριστούμενος λόγος, Indefinita oratio.

Ἀορίστομαι Incertus sum, Hæsito, ἀορίστως intelligo. Philop. in Poster. quod & εἰς ἀοριστίαν ἀποτίθεμαι dixit. Bud.

Ἀοριστικὸς, ῆ, ὁ, Indefinitiuus. vt ὁ αὖ appellatur ἀοριστικὸς ὁ δεῖνα, à Gaza, id est Qui indefinitè capitur. ἀοριστολογικὸς idem valet apud eundem vt ὁ αὖ ἀοριστολογικὸς, ὡς, ὅσπερ αὖ λέγεις.

C. Ἀόριστος, Qui definiri vix potest & terminari. CONTR. Εὔορκτος, Quem definire & suis velut terminis describere facile est. At [illegible] loco Aristot. τὸ ἧττον ἐν ὑγρῷ τοῦ ἧττον ἐν ξηρῷ ἀόριστον· τὸ γὰρ ὅρῳ ἢ λόγῳ ἀόριστον τοῦ πάχους τὸ λέγεται πρὸς φύσιν αὐτοῦ. Bud. videtur τὸ ἀόριστον appellari τὸ ἀόριστον συμπεριφορᾶς ἀόριστον· τὸ καλεπῶς: quū res definiri nō possint nisi per genera & formas quas à natura acceperūt. Huius signif. in Ὁρίζω quoque mentio facta est ex eodem Budæo pag. 707.

C. ΑΝΘ ὁρίζω, Contrariā definitionem facio, vt Bud. interpr.p.702. seu Contrario modo definio, Definitioni contrariā affero.

Ἀντόρισμός. Definitio definitioni opposita. ἀντίληψις apud rhet. de quo B.p.702 ex Hermog. Quæ conflictio fit [illegible] vt ex Cic. annotaui. Hæc contraria definitio seu [illegible] ἀντόρισμός exponitur à Græcis ὅρος ἀντιθέτου τοῦ ὅρου.

C. Ἀφορίζω, Finio, Termino. Polyb. τοῦτον βίβλον ταύτῃ ἀφορίσωμεν, hunc librū terminabimus. Item, Suis limitibus circunscriptum discerno & dirimo à cæteris. Exodi 17. ἀφορίσεις τὸν λαὸν κύκλῳ. vbi exponitur, Cōstitues terminos populo per circuitum. Addi potest huic lo-

co, πόλις καὶ τὰ ἀφορισμένα αὐτῇ αἰτίῳ, vrbs & quæ termi nis eius descripta continentur. Alii tamen sic, Vrbs & eius suburbana. ¶Pro Termino, seu Suis limitibus descriptum distinguo & discerno, accipitur & in alio loquendi genere. Alex. in 1 Top. τὸ ὁπτὸν μὲν γὰρ ἐκάστῳ ἐστὶ τὸ ἡμέτερον ἀφορισμένον οὐσία, τὰ οἰκεῖα ὁπόσα τοῦ ἡμέτερου καὶ καθ' αὑτὸ ὑπάρχοντα δύναται καὶ τὰ καμβάνειν. Sic Cic. in 1 De orat. Est autem poeta in aliis finitimus, in ornādi generibus socius ac penè par. In hoc certè propè par, nullis vt terminis circunscribat ac definiat ius suum. Et in 2, Bene dicendi autem ars non habet definitam aliquam regionem cuius terminis septa teneatur. Theophrastus in 1 De caus. pl. μὴ ἐκεῖνο φαυλότερον, ὡς οὐ μεγάλου ἢ σμικρότητι τὸ ὡρισμένας ἀφορισμούς. Hæc Bud. pagina 706, vbi eandem signif. tribuit τῷ διορίζειν. Sic Hesych. ἀφορισμένος exp. διακεκριμένος: item ὁμολογισμένος. Rursum Budæus pagina 706, ἀφορίζειν interpretatur Separare, in hoc loco Aristotelis Ethic. 8, ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν καὶ ἑταίροις πάντα κοινά, πρὸς δὲ ἄλλους ἀφωρισμένα. quod dicitur etiam ἀποκεκριμένα. Item ἀφορίσασθαι pro ἀφορίσαι. Isocrates, ἀφορισμένος δὲ τὸν λόγον τὸν περὶ τῆς τιμούτων διαιρεθεῖσιν, distinguēs ab alia serie orationis & secernens. Galen. in 9 Meth. de Hippocr. loquèns, οὗτος τῷ ἀξίως ἑκάστου τῶν σπερμάτων ἀκριβῶς ἀφορίσασθαι, exactè nō definiuit & distinxit atque discriminauit. Plato in Sophista, τῆς γὰρ ἀντιλογικῆς περὶ λόγους ἓν τι τῶν ἀθλητικῶν τῷ ἐριστικῷ πρόχειρον ἀφωρισμένον, qui explicuit. Hactenus Budæus. ¶Idem Budæus pagina 706, ἀφορίζω interpr. Constituo & definio & designatè dico. Aristoteles in 3 Ethic. περὶ πάσας ταύτας τὰς ἡδονὰς [videlicet ὅταν ἡ σωφροσύνη] καθ' ἑαυτὴν ἀφορίσωμεν, præcidamus, vt Cic. Præcide, statue quidlibet: ἀφόρισον, διόρισον. tracta à fabris metaphora, qui quæ abscissuri sunt, prius creta designant & præstituunt. Idem 7 Ethic. πρότερον τὴν ἀκρατῆ ἕξιν περὶ πάσας ἡδονὴν, ἢ περὶ τινας ἀφωρισμένας, certas & designatas. Indèmque initio paginæ 706, ἀφωρισμένος interpr. Designatus, Certus, Delectus & selectus, in hoc Aristot. loco Polit. 4, αἱ δ' ἐκ πάντων ἀφωρισμένων [videlicet αἱ ὧνται τοῖς ὅπλοις] δοκεῖ τοῦτ' εἶναι μᾶλλον ἀριστοκρατικόν. Ibidem, ἢ ἐκ πάντων ἢ ἐκ τινων ἀφωρισμένων. A quibus nō multùm absunt οἱ ἐκλεκτοί. Quibus subiungit ex Theodor. in 2 Hist. Eccl. τὸν δὲ Νικαίων αὐτὸς Εὐδόξιος ἀφορίσαι τῆς συνόδου τοὺς ἐκ βασιλέως τεταγμένους νομοθέτας, ἔπεισι, designare & deligere ad locum concilii cogendi. ¶Item Deligno, Assigno, Attribuo. Dionys. Ad Demoph. ἐπὶ καὶ ἀγγέλοις δίκαιον ἀπονεῖμαι τιμὰς κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Idem, ὀπτασίαις καὶ ὄψεσι καὶ λόγοις ἃ κατ' ἀξίαν ἀφωρίζετο. Hæc & alia Budæus p. 708, & 709. ¶Item Definio, Definitionem cuique rei suam assigno. Plutarchus de fato, οὕτως ἀφωρίσατο ἡ τύχη. Vide Budæum pag. 706, & 707, vbi alia exempla ex Themistio profert passiuæ vocis in actiua significatione, sicut ὁρίζω quoque vsurpari docuimus. ¶Ἀφορίζεται capitur etiam pro ἀφορισμοὺς λέγει. Synesius epist. ita de Hippocrate loquens, ὃς ἀφορίζων, τῶν ἰδίων ἑρμηνέως τῇ μούσῃ. Aphorismum edens & pronuntians, seu in aphorismis. ¶Ἀφορίζειν siue Ἀφορίζεσθαι, sicut & ὁρίζεσθαι, Oppignerare. Pignori opponere. cuius significationis in ὅρος quoque mentio facta est. Vnde autē ea originem traxerit, vide apud Budæum pagina in ὅρος ex Demosthene. vbi & hūc locum addit ὅπως αἱ τῶν ἰδίων ἀφωρισμέναι σφίσιν, quibus eius bona oppignerata erant.

Ἀφορίζω, Finibus adimo, & finibus alienis auferō. Isocrates, ἐγὼ μὲν οὖν πειράσομαι ὅλην τὴν βασιλείαν ἐλάττω ποιῆσαι, χώραν ἀποδεῖξαι ἀφορίσασθαι, καὶ δημοκρατίαν τὴν Ἀθήνησι. paulo pòst ἀποτεμεῖσθαι dicit. Bud. pag. 709.

Ἀφορίζω, Extermino, Excommunico, Repudio. v. l.

Ἀφόρισμα, ατος, τὸ, Quod suis terminis descriptum & ab aliis separatum est. In v. l. exponitur Separatio.

Ἀφορισμὸς, οῦ, ὁ, Determinatio. Ἀφορισμὸς & διορισμὸς, (inquit Budæus pag. 706) Distinctio, Distincta rerum explicatio, Quam Cicero determinationem vocat, vt in 5 De fin. Expositā igitur determinatione rerum expetendarum, cur ita se res habeat, deinceps demonstrandum est. Quo verbo διορισμὸν exprimere voluit, id est, definitionem quandam & circunscriptionem. hoc est, distinctionem, certisque finibus notationem factam. Theophrastus in 3 De causis, ὑπὲρ δὲ τῆς ἀμπλουφγίας καὶ πυρῶσαι διαιρεῖν, ἢ τοῖς ἡμέτερον ποιοῦμαι καὶ ταῖς χώραις ἀφορισμόν. id est διαίρεσιν. Hæc Bud. Hippocratis autem ἀφορισμοὶ sunt sententiæ quæ omnes rei proprietates breuissimis verbis complectuntur: seu (vt Galenus tradit) genus doctrinæ quod ὅλῳ βραχυτάτῳ ἅπαντα τὰ τῆς ἐμπειρίας ἴδια ἀφορίζει. Item Eustathio ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum sententiosum. Hermog. περὶ ἰδεῶν tomo primo, περὶ σεμνότητος loquens, κῶλα γεμίζω σεμνὰ, ἃ δὴ καὶ ἐγὼ λέγω τὰ βραχυτικῶς ὡς τὸ ἀφορισμοῖς εἰ δὲ αὐτά, ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. Plura B. p. 707.

C. Διορίζω, Distermino. vt Plinius, Pyrenæi montes Gallias Hispaniásque distermināt. Themist. in 4 Physic. de τῷ loquens, ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod disterminat & dirimit à se inuicem tempus præteritū & futurum. Pro quo Philo dicit μεθόριόν ἐστι. Budæus interpr. etiā Cōfinis sum, Cōfiniū obtineo. quæ enim loca regiones aliquas distermināt, vtrisque sunt confinia seu contermina. Generaliter autem pro Distinguo, Discrimino, Diuido. Themist. in 1 De anima, διορίζοντες καὶ τοῖς τόποις τὰ μέρη, Dirimentes, Diducentes, Distinguentes. Hæc Bud. p. 704, vbi alia affert exempla. & vnum ex Platone in quo διορίζειν & ἀφορίζειν pro eodem ponuntur. Et voce passiua, significatione actiua, Plato in Polit. πάμπολλα διορίζόμενοι μέτρῳ, id est διαιρούμενοι, artes multipliciter partientes. Hæc B. p. 705. vbi & ex Philebo exemplum subiungit. Pro Distinguo & Discerno siue Discrimino, accipitur & in hoc loco Galeni ad Glauconem, συμβαίνει μὲν καὶ παύσασθαι ῥᾳδίως αὐτὰ διορίζοντας, facile ea separabis & distingues ab excandescentia. Idem lib. 1, μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή, id est διακρίνειν. At in hoc loco Plat. Polit. ἢ τῷ καταλιπόντι τὴν τῷ αὐτοπωλῷ διώρισται τιμῆς, suis veluti terminis seiuncta & separata est. ἀφώρισται. Porro ex Aristot. Polit. διορίζειν οὐδενὶ τὸν δοῦλον, pro Nullo metiri seruum. licut & ὁρίζεσθαι capitur. ¶Διορισμὸν ἀρᾶς, imprecatio certis verbis concepta. ex Æschine. ¶Item Explico. Plato Gorgia, τοῦτο μοι σαφῶς διόρισον, Explana, Explica. Cui loco similis hic eiusdem in lib. 1 De republ. διόρισαι πάντως λέγω, vtro modo dicas expone diserté. Aristoteles Metaphys. 8, ἐπὶ δὲ τοῦ περὶ τῆς καθ' ἑκάστην λεγομένης δυνάμεως εἴρηται, περὶ ἀνωφελείας διορίσωμεν. Aliud ex eiusdem Polit. 2, exemplum habes apud Budæum pag. 705, vbi διορίζειν interpr. Explicitè & distinctè scribere. ¶Ibidem ὁρίζω interpretatur Statuo, Constituo, id est Decerno & disputando concludo: apud Themistium in 2 De anima, πειρᾶσθαι διορίσαι τίνα ἐστὶ ψυχή. Alibi, περὶ ἧς αἰσχρὸν διορίσασθαι σοφόν. id est Disceptare, Disserere & explicatè discernere. Alibi, διωρισμένων δὲ τούτων, His constitutis & disceptatis, Explicatis. Aliquanto pòst interpretatur Disserō, Discepto, Enucleatè disputo, cum præpositione iunctum. Isocrates, διορίσασθαι περὶ τούτων. Aristoteles in 1 De gener. περὶ ὧν οὐδὲν διώρισται πρότερον. Galenus autem cū accusatiuo voce media in actiua significatione vsus est in 1 ad Glauc. εἰ διορίσαιτό τις τὴν καθ' ἡλικίαν διαφοράν. Et pag. sequenti ex Themist. in poster. ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον γε ἀναγκαῖον διορίσασθαι, μὴ οὐκ ἐφ' ἑκάστων τῶν συμβαίνει, determinatè dicendum. Et ex Aristotele Polit. 4, οὐκ αἰ καλῶς δέξεται διορίσασθαι περὶ τῆς πολιτείας, explicatum esse. Rursum pag. 705, Διορίζομαι interpr. Affirmo, (sicut Hesychius διορίζεται exponit διαβεβαιοῦται, διϊσχυρίζεται) & Cōstituo, id est pono, ὑποφαίνομαι, δογματίζω: apud Platonem in Parm. ὁρᾷς οὖν ἡ ἀπορία, ἐάν τις ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, vides quàm æstuare necesse sit si quis formas statuerit per se ipsas existere. Alibi ὁρίζω dicit, εἰ ἐρεῖταί τις αὐτῶν τι ἕκαστον εἶδος, si quis statuerit ideas esse sui cuiusque generis rerum. His subiungit ex Dionysio Halicarn. de Aphareo adoptiuo Isocratis filio, διορίζεται μεθόριόν τινα τῶν τε ἀνθρώπων εἶναι διαστήσειν γεγραφώς, apertè affirmat & certis verbis testatur, & (vt vulgò dicunt) expressè dicit. Sic Basil. ὁ μὲν, οὐκ ἐστὶ [videlicet τὸ ἀόριστον], videlicet τὸ ἄπειρον δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι διορίζόμενος. Et paulo pòst ex Platone, μόνῳ γὰρ αὐτῷ ζῷῳ, τῷ διορίζομένῳ, quod quidem à me dictum sit quo-

tenus in vita ſumus. Quibus ſubiungit, Eſt autem διωρισμένον idem quod ἀφωρισμένον, id eſt Conſtitutum, Statum. Ariſtoteles in 4 Polit. ὅταν κτήσωνται τὸ πάμμεγα διωρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου. id eſt, Quum cenſum legitimum & legibus conſtitutum poſſederint. ‖Διορίζω, Extermino. Sic enim Heſych. Διορίσαι, ὁ καὶ ὀξορίσαι λέγουσι, τὸ φυγαδεῦσαι. A

Διορισμός, οῦ, ὁ, Diſtinctio, Diſtincta rerum explicatio, quam Cicero determinationem vocat, vt paulo antè in Ἀφορισμός ſynonymo ex Budæo annotaui. Ariſtoteles Polit. 3, περὶ μὲν οὖν ἀπορίας καὶ τοῦ διορισμοῦ ἐστί, prima autem addubitatio eſt & quæſtio circa harum ſpecierum explicationem. paulo pòſt ſubdit, ὅτι μὲν οὖν τοῦτο συμβαίνει, οὐκ ἂν καλῶς δόξειεν διωρίσθαι πρὸς τὴν πολιτικήν, explicatum eſſe. Bud. pag. 706. Heſychius explicat χωρισμός, μερισμός. Exponitur etiam Diſcrimen: quomodo accipi poteſt locus hic qui affertur ex Galeni lib. 1 ad Glauconem, ὅσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διορισμὸν ἔχει, ζῶπα καὶ φυτά. ‖Item Definitio, ſeu Diffinitio. Pars ἀποδείξεως, vt καταστολή, Procl. in Eucl. 56. B. B

τ. 1. Ἀδιόριστος, Qui diſtinctus & explanatus non eſt. at ἀδιόριστος λόγος exponunt Indefinita oratio. Suidæ ἀδιόριστον eſt ἀδιαχώριστον, Heſychio ἀχώριστον, ἀσαφές. C

τ. 2. Προσδιορίζω, & Προσδιορίζομαι, Conditionem addo, verbiſque attempero & definio quod dictum eſt, & quaſi addefinio quod ſimpliciter enuntiatum erat: ET Προσδιορισμός, huiuſmodi circunſcriptio verborúmque præciſio, quam ſuprà determinationem diximus. Hæc Bud. pag. 709, afferens exempla ex Alexandro Aphrod. & Ariſtot. addénſq; προσδιορισμὸν à Cicerone præſcriptionem vocari, id eſt modificationem. D τὴν προσδιορίσασθαι autem ſynonymum eſſe τῷ προσδιαγράψασθαι. Hermogenes tractans controuerſiam ſcripti & voluntatis, οὐδὲν τούτων προσδιορίσειν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ αἰτήσαι εἰς τὸ πῖνος. verba ſunt ſcripti defendentis, & ſententiæ interpretationem repudiantis. Lex (inquit) non diſtinxit. Et apud dialecticos προσδιορισμοὶ προτάσεις, quibus oppoſitæ SUNT αἱ Ἀπροσδιόριστοι. Propoſitionum enim quædam ſunt ὡρισμέναι, vt, ἄνθρωπος λευκός: quædam ἀόριστοι, vt, οὐκ ἄνθρωπος λευκός. Rurſum τῶν ὡρισμένων aliæ ſunt προσδιόριστοι, vt ex quæ προσδιορισμὸν non habent: aliæ προσδιορισμένας, vt, πᾶς ἄνθρωπος λευκός, vel τις ἄνθρωπος λευκός. nam αἱ προσδιορισμένας habent προσδιορισμὸν vel καθόλου vel μερικόν, vt Magent. tradit apud Ariſtotelem περὶ ἑρμηνείας. Eſt autē προσδιορισμὸς pars propoſitionis præcipua, ſignificans quónam modo inſit prædicatum in ſubiecto. (quam partem αἱ προτάσεις non habentes, ἀπροσδιόριστοι dicuntur) ſeu, additamentum definiens prædicati modum, & prædicamenti circunſcriptio, vt Budæus tradit pag. 709. vbi addit ab Ariſtotele διορισμὸν vocari τὸ προσδιορισμόν. Subiūgit & hunc locum Ariſtotelis, προσδιορίσω δ' ἡμῖν καὶ ζῶπα τῷ προτάσει τὸ εἰωθότα, hoc eſt, Ne autem cauillis ſophiſticis hæc propoſitio expoſita ſit, circunſcribamus eam ſolitis additamentis. hoc eſt, κατὰ τὸ αὐτό, & alia. Vulgò addere circunſtantias dicunt. E

C. Ἐξορίζω, Extermino, Exilio mulcto. Ariſtoteles Eth. 10, cap. 9, ἀπιστοῦσι δὲ καὶ ἀφυσίτροις οὖσι καλάσις ἢ καὶ ἡμιφορίας ὀπωπιάσι, ζῶσι δ' αἰσχίστοις ὅλως ἐξορίζειν. Vide & in Ἀτιμάσαι. F

Ἐξορισμός, οῦ, ὁ, Exterminatio, Expulſio extra terminos. ſeu Interdictio finium, vt Liuius loquitur.

Ἐξόριστος, Qui exterminatus eſt, Exul, Cui finibus interdictum eſt. Demoſthenes contra Mid. pag. 119, τὸν ἐξόριστον αἰτηθῆναι, καὶ μηδεμιᾷ πατρίδι. Et apud Poll. l. 9, c. 8, ἐξόριστον ἡμεῖναι. G

C. ΚΑΘορίζω, Definio. Heſych. καθορίζει exp. διορίζει.

C. ΜΕΘορίζω, Confinis ſum. μεθορίζει Heſychius exponit μετέχει, particeps eſt: tracta metaphora ἀπὸ μεθορίων quæ regiones quidem diſterminant, ab vtraque tamē H parte capiunt.

C. ΠΑΡορίζω, Fines meos egredior alienum agrum vſurpando. Vel ſimpliciter, Fines & limites meos trāſilio, τοὺς ὅρους παραβαίνω: præcipuè verò in metandis agris. Vel in limitibus deſcribendis decipio. Libro 2 Epigr.

Κἂν μάχῃς Ἡρακλείας πλαθῇ ἐλθὼν παρορίζων, Σῆς μέρος αὐθρώποις πᾶσιν ἴσον σε μόρῳ.

Παροριστὴς, οῦ, ὁ, Qui fines ſuos egrediēs alienum agrum vſurpat, Qui fines ſuos trāſilit. Vel, Qui in finib⁹ deſcribēdis alios decipit. Lib. 2 Epigr. titulus eſt εἰς παροριστάς.

C. ΠΕΡΙορίζω, Suis finibus limitibúſque circunſcribo, Termino, Definio. Lucianus De ſalt. χρὴ οὖν ἅπαντα εἰδέναι ἄχρι τοῦ κῦ τοῦ Καλοπάτραν τοῦ Λιγυπτίαν. Οὗτος γὰρ τοῦ διαστήματα περιορίζων ὑπὸ τῶν ἀρχηστῶν πολυμαθὴς, hic veluti terminus ſtatuatur. Περιορίζω, (inquit Budæus) Limito, in Pandect. id eſt Præfinio, Definio, Circunſcribo. ‖Exponitur etiam Extermino, Relego, Exilii locum præſcribo & præfinio. qua ſignificatione citatur ex Plutar. Apophth. item ex Ariſtotele Pol. 6, c. 4; Τιμοφάνους γὰρ τοῦ ἀπόρου πρὸς, καταλιπόντος δύο συναπόρας, ὁ περιορισθεὶς καὶ οὐ λαθὼν ἔφη αὐτῷ Δόξιππος, ἤρξε τῆς σοφίας. Heſychius quoque περιορίζομαι exponit ἐξοπλισταίνομαι: & Περιορισθῆναι, ἐξορισθῆναι. Itidémque Budæus Περιορίσαι interpretatur Relegare, Deportare & quaſi in loco circunſcribere. In Pandectis tamen grauior pœna eſt τῆς ἐξορισμοῦ, vt in Περιορισμὸς videbimus. ‖Περιορίσαι Suidas exponit etiam περιτεῖναι: itidémque περιορισθῆναι non ſolùm ὑπὸ ὅρου γενέσθαι, ſed etiā γεωμετρηθῆναι. Similiter & Heſychius, qui περιορίζομαι etiam exponit non ſolùm περιχώμαι, ſed & γεωμετρώμαι. vt ſit περιορίσαι, animo & mente quaſi circunſcribendo cognoſcere & percipere.

Περιορισμὸς, οῦ, ὁ, Circunſcriptio: propriè verò quum aliquid limitibus terminiſque ſuis circunſcribitur & definitur. Περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur etiam ipſi agrorum limites quibus circunſcripti ſunt & definiti. Plutarch. Numa, pag. 119 meæ editionis, loquens de Termino, καὶ θύουσιν αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τῶν ἀγρῶν περιορισμούς, in agrorum limitibus. ‖Item Exilium, ἐξορισμός. vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari: can. 7 concil. Sardicenſis. In Pandectis autē περιορισμὸς, Deportatio, inter capitales pœnas numeratur, non autem ἐξορία, inquit Budæus, ſubiiciens hæc verba, ἐπεὶ ὁ ἐξορισμὸς μὲν πιθανῶς τῇ ἐξορίᾳ, κατὰ τὴν ἐξορίαν δ' ἀμφισβητοῦσι τὸν περιορισμὸν ὑφίστασθαι.

Περιορισὸς, Limitibus & terminis ſuis circunſcriptus ac definitus. περιορισὸν, Heſych. περιχαρακτόν.

C. ΠΡΟορίζω, Præfinio, Prius definio, Prius conſtituo. Act. Apoſt. cap. 4, πεποίηκα ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισεν γενέσθαι, prius definierat facienda. At Rom. 8, προορίζειν vetus interpres vertit Prædeſtinare, Budæus Deſtinare: ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισεν συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, nam quos præſciuit, eoſdem & prædeſtinauit vt conformes fiant imagini Filii ſui. Budæus ſic, Quia quos præſciuit, etiam deſtinauit confotmes imaginis: Vel, ad verbum, Præfiniuit. (Et mox, οὓς δὲ προώρισεν, τούτους καὶ ἐκάλεσεν. præſciētiæ enim attexitur prædeſtinatio, qua certis gradibus ſuos illos deſtinat ad ſe vocare) Ita προώρισεν eſt [illegible] πρὸ καταβολῆς τοῦ κόσμου ὡρίσεν, Ante mundi fundamenta deſtinauit ſeu conſtituit. nam ὁρίζειν [illegible] ere etiam & ſtatuere capitur. Bud. pag. 710, hos præfinitos ſeu προωρισμένους, qui in album prouidentiæ relati ſunt, & prædeſtinati vulgò [illegible]cantur, ſcribit Latinè dici etiam poſſe ſelectos Dei & deſignatos, hoc eſt ἀπολελεγμένους, ἀφωρισμένους, ex turba mortalium delectos & ſegregatos in colonum Dei. Quibus ſubiungit ex Cicerone lib. 1 De diuinatione, Sūt enim benefici dii, generique hominum amici: neque ignorant ea quæ ab ipſis cōſtituta & deſignata ſunt: Græcè reddens, εἰσὶ δὲ εὐμενῆ, προωρισμένα, ἀπολελεγμένα, ἀφωρισμένα. Et in 2. Sequitur porro, nihil deos ignorare, quòd omnia ſint ab iis conſtituta. Et Epheſ. 1, προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, Qui prædeſtinauit nos quos adoptaret in filios. Nonnulli etiam ſic, Qui adoptionis noſtræ tempus præfiniuit. ‖Προορίσαι δέ, ſignif. etiam idem quod πρὸ αἰτίας ἢ πρὸ αἰτίας ἀφορίσαι. hoc eſt, oppignerationis & hypothecæ notā apponere. Demoſth. δισχιλίων προορίσαι πρὸ αἰτίας. Hæc inter alia Bud. p. 710. Sic & ὁρίζεσθαι ſuprà.

Προορισμὸς, Præfinitio, Prædeſtinatio.

C. ΠΡΟΣορίζω, Addo finibus imperii, vt Budæus interpr.

apud Plutarchum in Cicerone, οἷς ἐφῆκε πάσας μὲν Συρίας καὶ νῦν ὑπὸ τῷ Πομπηίῳ ⟨illegible⟩, κωμίας ⟨illegible⟩. Idem Budæus ⟨illegible⟩, vt ⟨illegible⟩, reddit Attributus, Contributus, apud Strabonem, ὅρος δὲ περὶ τῆς Ἀκουϊταυῶν λευκότης, καὶ τῆς ⟨illegible⟩ αὐτοῖς ἐστί. Item, αὖτοι δὲ ⟨illegible⟩ πρὸς Ἀρουτροῖς, τὸ δὲ πεδίον καλεῖται καθ' ἑαυτό. In v. Lautem ex Plut. Lycurgo affertur, ⟨illegible⟩, Præfinio tempus.

C. ΣΥΝορίζω, oppositum τῷ διορίζω, Confinio iungo, Confinia facio, Direpta copulo, & quasi iisdem limitibus concludo. Aristoteles in 3 De cælo, loquens de igne, δοκεῖ γὰρ μᾶλλον συγκρίνειν καὶ συνορίζειν ἢ διακρίνειν. Et mox, τὸ γὰρ συνορίζειν καὶ ἑνοῦν, τοῦ πυρός. B. p. 710.

C. ΥΠΕΡορίζω, Extermino, Limitibus & finibus meis expello, Vltra terminos regionis meæ eiicio, Extorrem facio. Greg. ⟨illegible⟩, pro ⟨illegible⟩, extorris factus est. Et Æschines, καὶ τί μᾶς μόνον ⟨illegible⟩, ὑπερόρους αὐτὴ ἀπῳκίσατο. Sic apud Pollucem quoque lib. 9, cap. 1, ⟨illegible⟩ ἄνδρα. quod & ⟨illegible⟩ dicitur, vnde ibidem ⟨illegible⟩.

¶ Οὖρος, ου, ὁ, Terminus: Ionicè pro ὅρος, mutato aspero in tenuem, sicut & in οὐδὸς pro ὁδός. Eustath. pag. 23 quum dixisset γοῦνος habere Ionicam ἐπίθεσιν τοῦ υ, subiungit & alia in quibus ab Ionibus μεταύῃ τὸ ο, ⟨illegible⟩, τοῦ υ, inter quæ οὐδὸς, οὐδός· καὶ ὅρος, οὖρος, ὁ ἐξελεγμός. Idem pag. 488, οὕτω καὶ οὖρος μὲν λέγεται ὁ ὅρος, Ἴασι, οὐ μὴν ποτὲ καὶ τὸ ὅρος τὸ οὐδέτερον. Apud Hesychiũ — οὖρεν ἀρούρης, id est ὅρον τῆς χώρας. (ex Homero Iliad. φ, de lapide, Τόν ῥ' αὖθις ⟨illegible⟩ ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης) Itidem Suidas, Οὖρος, ὁ τῆς γῆς ὅρος. καὶ παρ' Ἡροδότῳ οὖροι, οἱ ὅροι, τὰ ὁροθέσια, Termini, Fines, Limites quo nominativo vtitur & Parrhasius apud Athenæum lib. 11, in quodam epigrammate operibus suis inscripto, φημὶ γὰρ ἥδη Τέχνης ἀῤῥᾶξ τέρματα τῆς δὲ σαφῆ Χειρὸς ὑφ' ἡματέρης. κἀνδρῶν Ἕλλησι δὲ πιπτόντων Οὖρος ἀμαίμακτον σὺ οὐδὲν ἐγκοπὸν βροτοῖς, statutus est & fixus manibus nostris terminus quem nemo transiliet. Sed notandũ, dici non solùm οὖροι, plurali num. sed ETIAM Οὖρα, vt manifestum fit ex sequentibus. Eustathius pag. 1871, de ὅροι loquens ex quo Iones οὖρος faciũt, τὸ δὲ αὖ πάλιν καὶ ὁ τοῦ Οὖρος, ὁ ⟨illegible⟩ ἐξελεγμός. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Ἀμφὶ οὔροισι καὶ, δίσκου οὖρα πάντα. Loci sunt Homeri. alter Il. ψ, Ὅσσα ἓ δίσκου οὖρα κατ' ὠμαδὸν πάλον ἦλθε: alter Il. μ, — ἀμφ' ἄροισι δὺ' ἀείρει δικέλα θεόν. Citatur ex Apollonio quoque. Necnon ex Herodoto affertur libro 4, ἐν οὔροισι, in finibus, Valla interpr. ¶Οὖρα Hesychius exponit ὁρμήματα: quod ad ὀρούω pertinet, (vnde ὁρούματα) vt & οὖρος significans ventum secundum. Sed idem agnoscit etiam Οὖρα, ὅρια.

C. Ἄπουρος, Qui abest à terminis. Sophocl. Œdyp. tyr. pag. 159, παλαίστην δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον. id est ἀπὸ ὅρων τῆς πάτρας. Sed schol. legit etiam ἐπ' οὖρον, id est ⟨illegible⟩. mox dicit ἀπόξενος ὅρμος.

C. Πρόσουρος, Conterminus, Confinis, Terminos adiunctos & ⟨illegible⟩ habens. Ionicè pro ⟨illegible⟩. Herodot. οἱ ⟨illegible⟩ Ἀ⟨illegible⟩.

C. Τηλουρὸς, Cuius ter⟨illegible⟩ procul sunt, Longinquus. Hesychius quoque τηλουρὸν exponit ⟨illegible⟩. Sed apud eum scribitur πήλουρον, pro ⟨illegible⟩ reponendum potius τηλοῦρον. nam dicit, Τινὲς μὲν οὖν ⟨illegible⟩, τινὲς δὲ ὡς ⟨illegible⟩, τῷ πόρῳ: innuens à nonnullis ⟨illegible⟩, à nonnullis ὀξυώνυμα. πήλουρος certè proparoxytonum magis accederet ad ⟨illegible⟩. Apollon. lib. 2 Argon. οὐδέ πῃ ἄλλα Τηλουρὴς, longinqua tellus. Et τηλουρὲς ⟨illegible⟩ apud Euripidem, Campi longè diffiti. Sic Æsch. Prom. εἰς τηλουρὸν ⟨illegible⟩ πέδον. vbi scholiastes exp. ἀφ' οὗ πόρρω τις ὁρᾷ διήκοντα. quod etymum minus verisimile est. Euripides cum genitivo etiam iunxit, in Oreste, Τηλουρὲς οὖσα δωμάτων κλύω βοάν, procul ab ædibus remota, πόρρω οὖσα, siue πῶλος πρὸ ἑαυτοῦ τῆς οἰκίας.

Οὖρια, Ionicè pro ὅρια, Termini, Limites, Fines.

C. Μεσούριον, Termin⁹ seu limes inter duas regiones medius, seu, qui inter duas regiones interiectus eas discriminat. quod & μεθόριον dicitur. Citatur ex Dionysio Alex. De situ orbis. Est verò Ionicum PRO Μεσόριον.

C. Ὁμούριος ET Ὅμουρος, Conterminus, Confinis: Ionicè pro ὅμορος. ET Ὁμουρίη Ionicè pro Ὁμορίη, Contermi

nus seu confinis sum. Vnde ⟨illegible⟩ apud Hesych. γίγνεσθαι ἐν τοῖς ὅροις.

Οὐρίζω Ionicè pro ὁρίζω, Finio, Termino: seu Conterminus sum. vt, οὐρίζει ⟨illegible⟩ τῷ Ἀθήνῃ Εὐφώτη.

Οὔρισμα, Terminus, Limes. Ionicè pro ὅρισμα.

C. ΔΙουρίζω, Distermino, Distinguo. Ionicè pro διορίζω.

C. Ἀπούρη, Ionicè pro Ἀφορίσμη. Eustath. pag. 1774, quum οὖρος pro ὅρος Ionicè dici traditisset, ἢ δι' αὐτὸ διαλεκτικῶς ἢ τὸ ἀφορίσαι Ἀπούρη εἶπε.

AT VERO Ὀρός, οῦ, ὁ, Serum lactis. Eustathius p. 906, recensens quædam quæ pro accentu significationem mutant, καὶ ὀρὸς μὲν ὀξυτόνως, δι' οὗ ρ, ἡ τοῦ γάλακτος ὑποστάθμη καθ' Ὅμηρον. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος χαίρει. ὄρος δὲ γῆς ὕψηλὸν αἴσιμα. Vtitur autem Homerus Odyss. ι, — πάον δ' ὄρῳ ἄγχι παύπᾳ, Γαυλοί τε σταφίδες τε. Odyss. ρ, Καί κεν ὀρὸν πίοιτον, μαζὸν λιγυρωΐδα θηεῦμαι, serum potans. In præcedenti autem loco Eustath. ὀρὸς exponit è quibusdam, ἡ ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις: ex aliis, τὸ διυφὸς γάλα: rursum ex aliis ἡ γάλακτος ὑποστάθμη. quæ expositio eadem est cum prima, & melior. Deriuat autem à ῥέω, facto inde ῥόος, & transpositis literis accentuque mutato ὀρός, vt ὀρὸς sit τὸ τῆς γάλακτος ῥεῶδες, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρὸν, ἀλλ' ἀποῤῥυὲν μόνον. Eadem scriptura apud Theophrastum habetur libro 9 Historiæ plant. cap. 2, de pice quæ ex Idæa picea manat, ἰσχυρίζεται δὲ, ἐλαίῳ ὠφελεῖσθαι. πλείω γὰρ ἔχει τὸν ὀρόν. Vnde Plinius lib. 16, cap. 12, Decoctam autem minus picis reddere, quoniam in serum abeat. Vbi etiam nota, non lacti solùm ὀρὸν tribui, sed aliis quoque rebus è quibus assatis coctisue sereus humor profluit, qualis & ἰχώρ.

Ὀῤῥός etiam scribitur gemino ρ, vt in lex. meo vet. ὀῤῥὸς, ἡ ὑποστάθμη τοῦ γάλακτος. Sic apud Hesychium, Ὀῤῥὸς. τὸ ὑδατῶδες καὶ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος: ἀπὸ τοῦ ὁρύειν αὐτό. Et ὀῤῥὸς γάλακτος, γάλακτος τὸ ἀφύλισμα. Sciendum tamen, apud Hesychium hæc non haberi suo loco, hoc est nõ posita esse ordine literario, verùm post ὅρος: vt & in lexico meo vet. post ὅρος. Sed Eustath. huius scripturæ mẽtionem facit in Ὅρος infrà, eademque passim occurrit, vt apud Aristotelem Hist. animalium lib. 3, cap. 10, πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα τοῦ ὑδατώδη, ὃ καλοῦσι ὀῤῥόν· καὶ σώματα ὑδατώδη, ὃ καλοῦσι τυρόν. vbi nota ὀῤῥὸν vocari ἰχῶρα ὑδατώδη: sicut Plato vicissim in Tim. ἰχῶρα, ὃ αἷμα πᾶς ὀῤῥός. Galen. autem lib. 2 ad Glauconem dicit ὀῤῥὸς γάλακτος: vnde colligimus ad alia quoque extendi, vt ad sanguinem, in præcedenti loco Platonis: ad picem, vt apud Theophrastum in Ὀρός, & ad alia similia: quum differentiæ causa dicat γάλακτος.

C. Ὀῤῥόπισσα, Serum picis, Sereus humor qui è pice profluit dum coquitur. ὁ ὀρὸς τῆς πίσσης, vt Theophrastus paulo antè in Ὀρὸς appellat. Ὀῤῥόπισσα (inquit Gorr.) est picis liquidæ serosum recrementum: quod aliqui cum πισσελαίῳ idem esse putant. Erotianus autem annotat ὀῤῥὸν πίσσης ab Hippocrate dici τὸ ὑγρόπαχυ τῆς πίσσης. Aetius lib. 6, cap. 69, Πίσσαν ἄπουρον καὶ σταφίδα ἀλεῖν λιαίας, καὶ πίσσης ὀῤῥῷ μίξας, ὑπόχριε. Affertur & ex Gal. πίσσης ὑγρᾶς ὀῤῥός.

Ὀῤῥώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Serosus, Sereus. vt ὀῤῥώδης γάλα apud Theophrastum. Idem lib. 5 De causis plant. τὸ ὀῤῥῶδες appellat succum serosum. ¶Ὀῤῥωδέων Galen. in lexico Hippocr. exp. τῷ ἄχει τῷ ὀῤῥου ἐκλειπομένων: quod ab ὀῤῥὸς deriuatur.

Ὀῤῥόω, ΣΕ VEL ὀρόω, In serum conuerto, In serosam qualitatem muto. Vnde pass. ὀρόῦσθαι apud Aristot. Serescere, seu In serum abire, vt Plin. loquitur.

C. ΔΙοῤῥόω, SIVE Διορόω, idem. Vnde passiuum Διορῥοῦσθαι seu Διορόῦσθαι, Serescere, In serum abire. vtroque enim modo Plin. loquitur. Aristot. ἰχὼρ δ' ἐστὶν ἄπεπτον αἷμα, ὃ τῷ μὲν πυρὶ πήγνυται, ὑπὸ τοῦ διορρεῖσθαι. Ex eodem Bud. affert etiam διορρεῖσθαι τὸ γάλα. SED ET Διορίζεσθαι eiusdem esse originis existimat Budæus. Sic enim ille pagina 82, enumerans quædam ab Ὁρὸς siue ὀῤῥὸς composita & deriuata, vt ὀῤῥώδης & διορῥοῦσθαι: A Dioscor. διορίζεσθαι dicitur, hoc est ὀρόεσθαι. nam ὀρὸς, est ἡ ὑπόστασις τοῦ γάλακτος. Itidemque in lex. suo ex eodem affert, διορίζεται τὸ γάλα. Videndum tamen ne ibi διορίζεται significet potius διακρίνεται & διαχωρίζεται. tunc au-

tem non ad ὁρὸς sed ad ὅρος pertinet. A Διαῤῥόησις autē A
ES T Διόρροσις, Conuersio in serum. nam διορόσεις Gal. apud Hipp. exp. τὰς εἰς τὸ ὀρρώδες καὶ ὑδατώδεις μετεβολάς.

C. Ἐξορίζω, Serum exprimo, quum videlicet fit caseus. Hesych. ἐξορίζειν exponit ὀρὸν ἀποτίζειν τυροῦ. Notādum verò, hoc ἐξορίζειν non poni suo loco, sed post ἐξ ὁσίου, ante ἐξ οἴου: vt videatur SCRIPSISSE Ἐξοείζειν vno ρ, sicut & ὀρὸς, & διοείζειν.

Porro sicut οὖρος dicitur Ionicè pro ὅρος & ὅρος, sic ETIAM Οὐρὸς pro Οὖρος. Et quemadmodum ὀρὸς nō de lacte solùm dicti annotatum est, sed etiam de sanguine, ita etiam hoc οὐρὸς. Nicander in Theriacis, de sanguine loquens, βλοσυρὸν ἀπ' ἐξ αἵματος χέεσθαι, Ἐκ δὲ πάλιν δ' αὖτις οὐρὸν ἀπιδνάσαι. vbi & scholiastes annotat, ὑρὸν proprie esse τὸν ὑποκαθήμενον, siue τὸ ὑδατῶδες τῆς πυτηδόνος γάλακτος: hoc verò loco dici ὅτι αἱματος. B

Ὄρρος verò παροξύνεται longè diuersæ est significationis. est enim pars corporis. Pollux lib. 2, τὸ δὲ μεταξὺ μηρῶν ἰσχίου, ὑπὸ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τοῦ ὀχέτου μέσου, ὑπὸ τὸν ὀνομαζόμενον ταῦρον, εἰς τὸν δακτύλιον καταλῆγον, σφίγκτηρ ὀνομάζεται, καὶ πρᾶμις, καὶ ὄρρος: quasi discrimen quoddam quod ad ταῦρον transit per medium scrotum subter colem. Itidē & Rufus Ephesius, τοῦ δὲ αἰδοίου τὸ μὲν ἄῤῥενος, ἡ μὲν ὀπὴ μικρὰ μὴν φύσει, καυλὸς καὶ σῆμα· τὸ δὲ μὴ ὀπήρεις, ὑπόστημα καὶ κύστις πρᾶγμα. καὶ ἡ μὲν μέσου γραμμὴ, πρᾶμις. οἱ δὲ ὄρρον ὀνομάζουσι. Dicitur igitur ὄρρος siue πρᾶμις illa veluti linea quæ scrotum medium intersecans per ταῦρον vsq; ad anum tendit. quod innuit & Lexiphanes apud Lucianum, quum ait, αἰσπηδᾷς ὅτι τὸν ἀσφάλιον ἐδάρλιν τὸν ὄρρον. Solet enim ea pars interteri & excoriari inter equitandū. præsertim iis qui macilentis equis sine sella inuehuntur. Aristophanes Ranis, ἐγὼ δὲ τ' ἀλγῶν ἀρχόμαι Τὸν ὄρρον. vbi scholiastes exponit τὸν καλούμενον ταῦρον, (licet Pollux diuersa hæc duo faciat) dicens partē quandam esse τῆς πυγῆς, seu τὸ μεταξὺ τῶν δύο μηρῶν: Callistratū verò exponere τὸν ὀσφὺν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν: Didymū πρᾶμιν, non (secundum quosdam) τὸ ἰσχίον. Non multum dissentit a Callistrato Galenus in Lexico Hippocr. qui ὄρρον esse dicit τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ σφᾶς, idque & ὀρροπύγιον nominari. Hesych. τὸ ὀστοῦν τὸ ὑπὸ τὸν ῥάχιν: rursum schol. Aristophanis in Pluto, τὸ παίων τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ καὶ τὸ ζῴων φύεται. Cæterùm non solùm ὄρρος scribitur, sed ETIAM Ὅρος, sicut ὀρρὸς & ὀρός. Testatur id Eustathius pag. 906, vbi recenset quædam quæ pro diuerso accentu diuersam habent significationem. Ὅρος δὲ (inquit, quum paulo antè de Ὁρὸς loquutus esset) οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν θυμήθους ἐπαράσιμα, (id est Tumulus, vel Collis) ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρόν φασιν, ὡς Ἐρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων. Et paulo pòst, nimirum post ea verba quæ in Ὀρροπύγιον siue Οὐροπύγιον citabo, ὅπου δὲ τὸ τοιοῦτον ὀρώδιον οἱ ὕστερον διὰ δύο χαράσεων, καθ' ἃς τὸν περὶ τὸν πυγὸν ἐκτὸς ὅρον, διῆλθον ὅτι, καθ' ἃς καμπὴ τῶν Ὁμηρικῶν ὁρῶν οἱ μὲν Ὅμηρον ἐδιόπλωσαν τὸ αἷμα τὸ ζωὸν ποιοῦντες τὰ σφίγκτηρα λέγειν. Sed idē & alteram scripturam agnoscit, sic scribens, pag. 1871, οὕτω δὲ οὐδὲ ὁ παρὰ Ἀττικοῖς ζωϊκὸς ὅρος, [Ionicè assumit ū, sicut οὖρος ὁδὸς καὶ αὐτὸς ψιλούμενος. αὐτὸν δὲ διίστησι τῇ ὅρος ἡ διπλόη τοῦ ῥ. δύρηται γὰρ ὅρος ὁ ἀπλῶς παρὰ τοῖς κωμικοῖς, πόσος ὢν περὶ τοὺς γλουτοὺς, ὁ καὶ ταῦρος. ὃν μάτην σταλῆναί φησι παρά τινι τῶν, nimirum in οὐροπύγιον. Rursum pag. 1616 dicit, ὁ τῆς μελαίνης ὅρος τὴν ὀξυτονίαν ἐπιφωνοῦσι πρὸς τὸ ὀλαῖον ὅρος. ἐμάρτυρε δὲ καὶ ζώων ὄρρος, ὃ καὶ οὐρὰ ὀρώδιον, διπλασιάσας τὸ ῥ, ὀξυτόνησε πρὸς τὸ ὅρος φαυλίως. C

C. Ὀρροπύγιον, ου, τὸ, idem cum ὄρρος, vt testatur Galenus paulo antè in Ὄρρος. seu Vltima pars spinæ qua vertebræ desinūt. Propriè autem auibus tribuitur, (in quibus & manifestior est quàm in homine) significans partem illam quæ est inter ὄρρον & πυγήν. Est autem ὄρρος τὸ τῶν ἱερῶν ὀστέων σφᾶς, siue τὸ ἄκρον πρὸς ῥάχιν ὀστοῦν, lumbis vicinum: ex quo orrhopygio cauda enascitur. Aristoteles Historiæ animalium lib. 2, de auibus loquens, D
οὐραὶ μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀρροπύγιον δέ. Et lib. 9 τὸ ὀρροπύγιον ὑπερέχουσιν αἱ ὀρνίθες. Plinius lib. 10, cap. 29, Definunt canere cassitam. quod duobus fit modis, lumbis adustis candente ferro, aut imis cruribus. Aristophanes Nubibus, πρὸς ἱερατικὸς καὶ τὸ κόμμ' ἔχει οὐ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον. VBI Τὐρροπύγιον Atticè dicitur pro τὸ ὀρροπύγιον, vt θοιμάτι pro τὸ ἱμάτιον. Vtitur hac voce Martialis quoque, quia Latini non habent qua Græcam reddant: Anatis habens orrhopygium matræ. Tribuitur & piscibus: VNDE Ὀρροπυγόστικτος, Puncta seu notas in orrhopygio habens. Athen. lib. 7, ὀρροπυγόστικτος δὲ περὶ ἰχθύων μαλίστορος καὶ σάργος. ET Μικροῤῥοπύγιος, Paruum orrhopygium habens. Aristoteles Histor. animalium lib. 2, cap. 12, de auibus. Sed perperam ibi Aldina editio habet Μικροῤῥοπύγιοι. nam aut Μικροῤῥοπύγιοι scribendum, AVT Μικροουροπύγιοι, ab Οὐροπύγιον. Priori autem simile EST Ἀνορῤῥοπύγιος, Qui orrhopygium non habet. Et ἀνορῤῥοπύγιος πλοῦς Aristoteli, Volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur, vt in insectis. Sunt qui scribant ETIAM Ὀρθοπύγιον, (quod tamen Ammonius improbat) ALII Οὐρροπύγιον. Significat autem Ὀρθοπύγιον propriè Erecti clunes. vel Pars illa supra clunes elata: id est ὄρρος. VNDE Ὀρθοπυγιᾶν, Surrigere clunes. Hesychio AVTEM Ὀρθοπηγιᾶν est ὅταν γυνὴ ἀνατείνῃ ἑαυτὴν πρὸς τὸ μᾶλλον φαίνεσθαι. sed videtur scribendum ὀρθοπυγιᾶν. Solent autem ii qui corpus surrigunt, circa ὄρρον id surrigere: cōtrà qui incurui incedunt, eis ὁ ὄρρος & ἡ πυγὴ aliquantum prominent. Ὀρροπύγιον porro & ὀρθοπύγιον idem esse ex eodem discimus, quippe qui illud per hoc, veluti vsitatius & magis notum, explicet. AD Οὐροπύγιον verò quod attinet, reperitur illud apud Aristotelem quoque. Sed agnoscit & Eustathius pag. 1871, de ὄρος loquens, quod Ionicè ū assumere negat, sicut ὄρος mons. ὀῤῥωδεῖν μὲν γὰρ καὶ ὀροπύγιον, ὀρώδιον, οὐ μὴν καὶ κατὰ πᾶσι ὀρθοπύγιον, αἰ ἄλογον καὶ κοπρόπορον. Ἰωνικὸν δέ που τὸ οὐροπύγιον, ὅρος ὢν (φασὶ) πυγῆς. Item pag. 906, ex Erennio Philone, de Ὅρος itidem loquens, ὅθεν καὶ τὴν ὀρείαν ὁ τόπος, (φησὶν ἐκεῖ) οὐροπύγιον καλεῖσθαι, ὡς ὅρος ὢν τῆς πυγῆς καὶ οὐ ὀροπύγιον. ὅπερ ὑποσημαίνει καὶ ἄλογά ζῶα ὁπόταν διώκεσθαι. ὁπόταν οὖν τῷ διωκομένῳ ὑποφεύγοντες ὀρωδιᾷ τὸ φοβεῖσθαι καὶ ὅτι ἀνθρώπων, ἐπὶ καὶ αὐτῶν οἱ διωκόμενοι ταῦτά πως, αἰσθανόμενοι εἰώθασι τὸ αἰδεῖον. Scribitur ergo ET Ὀρροπύγιον ET Ὀροπύγιον ET Οὐροπύγιον. quod Aristot. sepiis etiam tribuit, sicut Athen. sargo & melanuro piscibus.

E Ὀρρώδης, Ad caudam vsque protensus. Vide suprà ὀρρώδης post Ὄρρος.

Ὀρρωδέω, Circa ὄρρον sudo. quod quia iis accidere solet qui metu percelluntur, inde factum est vt accipiatur pro Metuo. ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι· παρὰ τὸ τὸ ὄρρον ἱδρόω. ὄρρος δὲ ὅτι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. συμβαίνει δέ πως τοῖς φοβουμένοις ἱδρῶτα γίνεσθαι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Sic in lexico meo veteri. Itidem Hesychius ὀῤῥωδεῖν exponit φοβεῖσθαι, ἀπορεῖν. quoniā οἱ διϊστάμενοι ἱδρῶσι τὸν ὄρρον, ὅ ἐστιν ἱδρῶσιν. Idem etiam inter alia tradit schol. Aristophanis in Pluto, vbi poeta dicit, — ἐγὼ δ' ὀκνῶν ὀῤῥωδῶ παίειν, id est φοβοῦμαι. Idem in Equit. Τὸν αὐτὸν σαυτοῦ χρόνον μὲν ὀῤῥωδῶν, exp. φοβούμενος, δεδοικὼς τὸ τὸν ὄρρον τὸν ἑαυτοῦ ἱδρῶσιν. Eustathius quoque hoc etymon sequitur, pag. 1871, de Ὄρος loquens, ἀφ' οὗ καὶ ὀῤῥωδεῖν, τὸ δεδοικέναι. οἱ παλαιοὶ (φασὶ) καθ' ὅτι, αἱ ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν [illegible] δὲ συμβαίνει τοῖς οὐραῖ ὅτι δεδοικόσι. ἐκ τοῦ φοβουμένους ἱδρῶτα, Ὀῤῥωδεῖν, τὸ τὸν ὄρρον ἱδρῶσθαι οἱ ἰδιῶται φασίν. Vide & quæ paulo antè in [illegible] ex eodem citaui, vbi dicit sumptam metaphoram ab animantibus quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Vtitur verò & Thucydides partim cum accus. vt apud Aristoph. partim cū dat. lib. 6, pag. 1061, οἱ ὀῤῥωδοῦντες τὸ αἰσχρόν. Alibi, ὀῤῥωδῶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι, meo ipsius corpori metuo. Cū accusatiuo vtitur & Demosthenes Philipp. 3, ἐκεῖ οὐκ ἐγὼ τοσαῦτα ὑμᾶς ὀῤῥωδῶ, ἀλλὰ δικαιοῦμαι. Et ad Philippi epistolam, μὴ ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὸν ὅπλων δυνάμιν, μὴ πλήθους αἰτίαν ἔχειν πρὸς αὐτόν. Euripides cum infinitiuo etiam construxit, Perseum sic loquentem introducens, Τὰς εὐμόρφους χρὴ τὰς κακὰς πόρους χρεών Οὐ καλὸν ὄζειν, μὴ τὸν ὀῤῥωδεῖν πατήρ, metuens ne idem mihi accideret. Erotianus apud Hippocratem ὀῤῥωδίων exp. ἀγωνιῶν, φοβούμενος. SED ET Ὀρωδίων scribi, vnico ῥ, sicut ὄρος, suprà in ὄρος ex Eust. docui. quam scripturam Hesych. quoque agnouisse videtur, qui hoc verbū non solùm post ὀρύω ponit, sed etiam post ὄρχος. ibi tamen

eius exemplaria duplici ρ scripturam habent. Idem a Hesych. ὀρρωδεῖν exponit ἀναβολὴν facere: actiuè & transitiuè.

Ὄρρωδία, sive Ὀρωδία, Metus, Timor, φόβος, δειλία, vt Hesychius exponit. Apud Suidã, ἄσπερ μὲ ὀρρωδία ἐστὶ μὴ λάβῃ φόβος τινὰ ἐπὶ σπουδαίοις ἀνθρώπους, id est φόβος: metuebatur. Et ex Thucydide, ἐν ὀρρωδίᾳ ἦν, Horreo, Expauesco. Vtitur & Euripides in Phœniss. Πολίων δὲ τῶν ὁρώντων ἐμὲ λάμπει ὄμμασιν ὀρρωδία, ἐξ ἀρχῆς δ' ἐστὶν ὁρῶντ', ἀφ' οὗ φίλων ὀρρωδίαν, eo quòd amicis metuerent.

Ὀρρωδίως, Non sine metu, Meticulosè. ἐμφόβως. Hesych.

C. ΚΑΤ' ὀρρωδέω, Metuo, Trepido. idem cum ὀρρωδέω.

C. ΥΠ' ὀρρωδέω, Aliquatenus metuo & horreo. Eupolis apud Plutarchum in Pericle, καὶ πάλαι γ' αὐτῷ φησὶν Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρπης ὑπαρρώδει τι κακόν.

Ἀρρωδεῖν, verò Nõ metuere, Non expauescere. nam ei σίρησιν inesse volunt τῷ ὀρρωδεῖσθαι. ac Ammonius quidem ὀρρωδεῖν exponit δειλιᾶσθαι: ἀρρωδεῖν autem, μὴ δειλιᾶσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ πλημμελεῖσθαι. Sic & Eustath. pag. 907, ὁμοίως δηλοῖ καὶ ὅτι τὸ Ὀρρωδεῖν καὶ Ἀρρωδεῖν ἔχει φασὶ, σχεδὸν ὁμοιότροπα τῷ Ἀσπαρὲς Θεμιστοκλέους. ὁ δὲ ῥητὴς Ἐρέννιος Φίλων λόγον λέγων, φησὶν ὅτι ἀρρωδεῖν καὶ σίρησιν λέγεται, τὸ μὲν ὀρρωδεῖν ἅπαξ δηλαδὴ σημαίνειν, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ πλημμελεῖσθαι. Quæ ex eodem Erennio Philone repetit etiam pag. 1871. In lexico autem meo veteri dicitur itidem σίρησις inesse huic verbo, sed deriuatur non ab ὀρρωδέω, verùm à ῥέω significante ὑγιαίνω: in quo & hic locus Herodoti affertur, καὶ ἀσπασίως τινὰ ψυχὴ ἀρρωδέοντα. quod interpretari queas Anxius animi. Ἀσπαρὲς, vt Hesychius exponit: ὀρρωδῶν seu ἀγωνιῶν, vt Erot. itidem ὀρρωδῶν explicat. Atque ita nõ fuerit verũ discrimẽ illud quod Ammonius & Erennius inter ὀρρωδέω & ἀρρωδέω statuũt. nam & Eustathio idem prorsus significare, sicut ἀσπαρὲς & δσπαρὲς, videntur. atque adeo ex Herodoto affertur ἀρρωδέων τὸ τόκου, (nisi deest ὤν) Partui metuens, vel Sollicitus de partu.

Ἀρρωδία, Metus, Pauor. idem cum ὀρρωδία. Herodotus, εἰς ἀρρωδίας ἀπίκοντο, Expauescebant, & animis anxii erant. Seu, vt alii, Animo concidebant veriti. Ex eodem Suidas etiam affert, ἀρρωδίαν ἐλεῖν τὸ πλῆθος, exponens itidem φόβος.

C. ΥΠΕΡ ὀρρωδέω, Metuo super: vel etiam Supra modum metuo, Vehementer metuo. Herodotus, ὑπερρώδεον τῇ Ἑλλάδι, Metuo Græciæ.

ΟΡΥΣΣΩ, sive Ὀρύττω, Fodio. Iliad. π, Ἔκποθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι πύργου. Aristoteles de cerui rabie libidinis sæuiente, βόθρους ὀρύττει. quod Plinius, Fodiũt scrobes. Et ὀρύγματα ὀρύττειν infrà in ὄρυγμα. Xenophon Pæd. 7, ὀρύττειν ὅπου λόφου τινὸς ἥκουσιν τῆς παλιπόσιος. Thucydides libro 2, ὑπόνομον ὤρυξαν τῆς πόλεως ὀρύξαντες, Cuniculo acto ab vrbe. Fodere puteũ dicit Plautus & Cæsar: Fodere arua, Ouid. Fodere, Liuius, Fodere argentum, pro Effodere. ὀρύττειν ὕδωρ, Aquam fodere, vt Liuius Argentum fodere. vnde pass. ὀρύττεσθαι ὕδωρ. Herodianus libro 2, καὶ πίνειν ἐκ τῶν ὀρυττομένων ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν ἀπὸ τῶν ὑετίων ὕδωρ συναθροίζεσθαι, potare effossos latices, non hausta[illegible] ὀρυττομένων τε καὶ ὀρυττομένων πίνειν ὕδωρ, concretam gelu aquam effossam aquam potans. Item Defodio, Facta fossa sepulcro. vt apud Xenophontem in Œconom. ὀρύττειν τὸ φυτὸν cum genitiuo γαίης, sub χθ', Sophocl. Aiace, Γαίης ὀρύσσων, In terrã defodiens. vel, Terra obruens: Κρύψω νιν ἐντὸς ἔγχεος βαλὼν Γαίης ὀρύξας ἔνθα μήτις ὄψεται. Videtur tamẽ hic genitiuus & cum ἔνθα posse iungi. Item Perfodio, Pertundo. Apud Athenæum lib. 2, Τὸν λεπτὸν ὀρύττειν λίθον δεῖ ἔγχει πάσσυρι. Item Circunfodio. Theophrastus de laserpitio, φασὶ δὲ καὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπίτηδες. vnde Plinius, Hoc & circunfodi solitum prodidere. Latini dicunt etiam Guttur cultro fodere, Fodere ora hastis, Latus alicuius fodere, Fodere stimulis. Quò referri potest ὀρύγματα, quod exponitur Cædebantur. est autẽ Ionicum. Præteritum Atticum Ὤρυχα, vt ἤλπικα: vnde pass. part. Ὀρωρυγμένος, Fossus.

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, Fossa, Fossarum. quorum vtroque vtitur Plinius: posteriùs tamen vineis & hortis magis peculiare. Xenophon Pædiæ 2, δουλοῦσθαι ἐξ ἀρχῆς πάντα τὰ ὀρύγματα καὶ ὀρύγματα. Idem in Cyneg. τὰς καὶ ὀρύγματα ποιῶν, ἐξορυ-

ῥῶ, μεγάλα. Et Thucydides lib. 1, ἐνόμιζον ἐς χαλεπὸν ἐμὲ ἵστασθαι ὄρυγμα μέγα ἐκβαῖνον, καὶ οὐκ ἐν ὀλίγῳ ἔξοδος. Herodianus lib. 4, ὄρυσσον ὀρύγματα μεγάλα, ingentes fossas seu foueas: obruendis videlicet mortuis. Eodem lib. de Antonino Caracalla, εἴ τι ὄρυγμά τι ὀρύσσειν εἶδεν, σπεύδων προλαβεῖν, siquid fodiendum foret, primus fodiens. Et ὀρύγματα ὑπόγαια, cuniculi: ὑπονόμοι. Peculiariter autem ὄρυγμα dicebatur Athenis ἐφ' ᾧ εἰ κατοικήσειεν ἐναλλάξοντα, vt testatur Harpocr. citans ex Lycurgo contra Aristogit. Fouea in quam fontes conficiebantur: vt apud Siculos & in latumias. Vnde apud Pollucem, ὁ μισθὸς τῶν ὀρύγματος, id est δήμιος.

Ὄρυξις, Fossio, Fossura. Suid. in Διορυχά.

Ὄρυξ, quasi dicas Fossor. Vitruuius lib. 10, cap. 11, Quæ autem testudines ad fodiendum comparantur, ὄρυγες Græcè dicuntur. ¶ Hesychio autem est λακξοῦν σκεῦος, (fortasse quo vtebantur ad effodiendos aut perfodiendos lapides) vel σκαφίον εἶδος. item piscis quidam, & animal quadrupes quod dorcadem colore refert. Cuius animalis meminit Aristoteles & Ælianus: item Oppianus lib. 3 De venat. Καὶ δίπους ὄρυγας τε καὶ αἰγιλίπτας ἴρηκας. Meminit Herodotus quoque & Plutarch. Latinis etiam oryx notus est. Iuuen. Et Getulus oryx. Itẽ Plinius aliquot in locis.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, Fossor. Philo De mundo, ὑφηλοῦσθαι τὴν σκληρότητα καὶ λιθωδεστάτην, ὀρυκτήρων οὐκ ὀλίγων, praeduram ac glareosam fossorum more subigere.

Ὀρυκτὸς, ὀρυκτὸν, ὁ, Fossus. vt πέφρε ὀρυκτὸ, Iliad. ι, κ & ο, id est σκαπτὸν, Fossa fodiendo facta. Sic Plutarchus Erot. ἔχων κατ' ἀρχὰς ἀποστάσεις χαμαίτυπον ὀρυκτὰς ὑπογαίους. Item, Qui fodi seu effodi solet, Fossitius, Fossilis. vt Fossitia arena Plinio & Palladio, quam idem & fossilem appellat: Sal fossilis, Varroni & Plinio: Ebur fossile Plinio. Sic Dioscorid. libro 5, capite 126, Τὸ δὲ ἅλας ὀρυκτὸν μέν ἐστι τὸ ὀρυκτὸν, Sal fossile. Et ὀρυκτοὶ ἰχθύες apud Athen. lib. 8. Idem lib. 7, ex Archestrato, Ἐν δ' Αἴτνῃ καὶ τοῦ Γάνητος τοῦ ἀγρόσε Ἧν πελάσῃ πυρὸς ὄσσαν φλεγμαίνῃ ὀρυκτοῦ: quam Numenius videtur φλεγεθίδα nominasse, vt Athen. annotat. Est autem piscis nomen.

Ὀρυχὴ, ῆς, ἡ, Fossio, Fossura. Plutarchus lib. 4 Symp. problem. 5, de suibus, αἱ δὲ χρησιμώταται πάντων καὶ ὀρυχῇ, πρὸς τοῦτο γλῶ ἔστηλεν ὁ θεός. Paulo antè, itidem de sue, ἀφ' ἧς δὲ χάσκουσι τῆς ὀρυχῆς τὸν ὀρυχὸν (ὡς φασι) τοῦ γλῶ, ἴσχος ἀφύσους ἴσχει, καὶ τοὺς ὠτίνους ὑφηγήσασθαι ἔοικεν. In quo posteriori loco ὀρυχμῷ dixit Rostrum suis quo fodit & vertit terrẽ. In altero autẽ loco quẽ prius citaui, vetus liber habet ὀρυγῇ, à ΝΟΜ. Ὀρυγή: quod exponitur fossa. etiam Vlularus: quo significatu ὀρυγὴ quoque dicitur.

C. Νεωρυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Recens fossus. Nicand.

C. Γεωρύχος autem, Ὑδρορύχος, Τοιχορύχος, Τυμβωρύχος, & si qua alia similia sunt, vnà cum suis deriuatis apposita suis substantiuis reperies.

C. Ἀνορύσσω, sive Ἀνορύττω, Atticè, Effodio quod defossum erat, Refodio, Eruo è terra. Antipho, τῷ σφετέρου τὸ ἐκεῖ κατορύξαντος οὐ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκέλευσεν. Plutarchus Solone, οὐδὲ τοὺς ἐναντίους τοῖς νεκροῖς ἀνορύξαντας ἐκβάλλειν ἐκτὸς τῶν ὅρων. Vbi & hoc obiter notandum est, ἐκβάλλειν ἐκτὸς τῶν ὅρων dicere Plutarchum quod Antipho vno verbo dixerat ἀνορύσσειν, de re simili loquens. Plutarchus in Agesilao, ἐκέλευε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύσσειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μόνον ἀσπὶς συγκαταρύσσειν. Pass. Ἀνορύσσομαι, siue Ἀνορύττομαι, Effodior, Refodior. ¶ Citatur tamen ex Luciano locus in quo ἀνορύσσεσθαι dicitur positum pro Defodi, id est κατορύσσεσθαι. vbi scribit, ἀνορυσσόμενον ὑπὸ τῶν Ἑρμοῦ λίθων. quod, sequendo præcedentium locorum expositionem, significaret, Effodiatur seu effoditur thesaurus sub lapideo Mercurio defossus.

C. ΑΝΤΙ ejusdem fere Ἀντορύσσω, Contrà fodio, E contrario fodio: seu Nostrum cuniculos transuersis cuniculis excipio. Ita enim Budæus ex Liuio exprimendum putauit quod nostrates dicunt *Contreminer*.

C. ΑΠΟ Ὀρύσσω, vel Ἀνορύσσω, (cuius exemplũ defuit) videtur id esse visile. DERIVATVM EST Ἀπόρυξ: quod Hesych. exponit ὄρυγμα. ITEM Ἀνώρυξ, Canalis sub terra fossus ad deducendam aquam. nam ἀνόρυγα idem exponit ὑδρορύχους. Sed ἀνώρυξ dicitur etiam Propago in

vite. hoc eſt, Palmes vitis vetulus qui in terram defoditur, vltima tantùm ſui parte extante, vt noua inde vitis pullulet. Ezechiel cap. 17, de vite parua & infirma adhuc, καὶ ἐβλάστησε εἰς ἄμπελον, καὶ ἐπείνων ἀπόρυγας, καὶ ἐξέπιπεν πλὴ αἱ ἀδρὸν ἐπ' αὐτῆς. Significabit igitur Ἀπορύξω, Defodio.

C. Διορύξω, Perfodio, Fodiendo penetro. Ariſtophanes, τοὺς τοίχους διορύξειν, parietes perfodere. quod vno verbo idem dicit τοιχωρυχεῖν. Plautus dixit Perfodere parietes & cōpilare vicinos. At διορύξειν πάφους ſimpliciter pro ὀρύξειν, ducere foſſas: nam & Heſychius διορύξει exponit σκάψει. Thucydides quoque vt Ariſtoph. dicit διορύξειν τοίχους, perfodere & perforare parietes: ita videlicet vt tranſitus per eos ſit, nec opus ſit per oſtia in viam publicam exire: libro 2, διορύσσοντες τοὺς κοινοὺς τοίχους παρ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ δι' αὐτῶν ὁδῶν φοιτῶσιν ἰόντες, perforatis & perfoſſis parietibus. At metaph. Demoſthenes Philippica 3. οὕτω δὴ κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα καὶ πάλεις, ὡς τ' ἄχρι τῆς σήμερον ἡμέρας οὐδὲν οὔτε τῶν συμφερόντων οὔτε τῆς δόξης ἀρέξαι δυνάμεθα, ita perfoſſi ſumus: metaphora ſumpta à nauibus aut thoracibus perfoſſis: vel à militibus quibus pectus & totum corpus perfoſſum eſt, ideóque debilitatum. aut etiam à perfoſſis & compilatis ædibus.

Διόρυγμα, Foſſa per aliquem locum ducta.

Διορυγή, Foſſa. idem cum ὄρυγμα. Plutarchus Fabio, initio, Ἔνιοι δὲ πεῖσαι τοὺς ἥβωντας τοῦ πυρὸς τὴν δι' ὀρυγμάτων χρῆσιν ἄχρι ὠμῶν ἄγρα, Φαβίοις ἱστορεῖσιν οἰκειάζεσθαι δοκαλόν. οὕτω γὰρ ἄχρι νῦν αἱ διορυγαὶ φάσιν, καὶ φόβητρον σκάψαι καλεῖσιν. Sed notandum eſt, veteres libros ibi ſcriptum etiam habere διόρυγας, à NOM. Διόρυξ. quæ ſcriptura mihi magis placet. nam διορυγὴ, ſicut ὀρυγὴ, ſignificat potius ipſum fodiendi actionem. Vnde & Suidæ διορυγὴ eſt ὄρυξις. de quo vide & in ſequenti.

Διωρυχή, ῆς, ἡ, Perfoſſio: propriè verò parietum, quæ & τοιχωρυχία. Sic enim Suidas, Διωρυχὴ, διαίρεσις τοίχου ἢ χεμμάτων· διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις.

Διώρυξ, Foſſa. idem cum διόρυγμα. ſicut ab Heſychio quoque exponitur πάφος. Item Canalis, vt ἀπώρυξ, quod & ὑπόνομος. Theophraſtus in 4, καὶ παλέπονται ἐφ' ἅπτις διώρυχες δι' ὧν διαπλέουσι. Et Strabo l. 5, pag. 107, ὑπὸ δὲ αὐτὸν διώρυγος ὑπονόμου τυφθείσης μέχρι Κύμης, ἅπαντ' ἐκεῖνα ἐφανίσθη μῶλος. vbi διώρυξ (ſicut & κατώρυξ infrà) adiectiuè etiam accipi queat pro διορωρυγμένος, vt Suidas in Διορυγὴ innuere videtur. Apud eundē Str. διώρυξ κρυπτὴ pro cuniculo, & pro meatu aquarum, ſeu aquæductu cæco: vel Foſſa cæca. (vtroque enim modo interpretatur Budæus) lib. 5, διώρυξι κρυπταῖς διαπέρηται ταῦτα χάρη.

Apud Xenophontem verò in Cynegetico, pag. 569 meæ editionis vbi hæc legūtur, de callibus & retibus, τὰ δὲ μήκεθος, τὰ μὲν ἑπτάδια, διώρυγα, πεντώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Philelphus (inquit Budæus in ſuo lexico) interpr. Duorum vallorum & quaternorum vallorum, quaſi à foſſa deductū ſit. Hæc ille. Quam interpretationē ſequēdo NOMEN Διώρυγος (non tam à Διορύττω deriuatum, ſed compoſitum ex Δίς & ὀρύττομαι) ſignificabit Qui duorum vallorum ſeu foſſarum eſt: ET Τετρώρυγος, qui quatuor: ET Πεντώρυγος, qui quinque: ET Δεκώρυγος, qui decē: ET Εἰκοσώρυγος, qui viginti: ET Τριακοντώρυγος, qui triginta vallorum eſt. Vallorum autem quum dicitur, non intellige χάρακας, ſed πάφους. Veruntamē notandum, veterem librum eo in loco pro Δεκώρυγα, habere SCRIPTVM Δικάρυγα, Qui decem vlnarum eſt. ex quo loco Omnibonus Leonicus occaſionem ſumpſiſſe videtur cætera quoque eodem modo interpretandi. ſic enim ille verba Xenophōtis reddidit, Cæterùm longitudo caſſium ad vlnas (Græci à brachiorum extenſione ὀργυιὰς vocant) accedat binas, quaternas, aut quinas. Retia denique filis conſtent ſenis denis: longa verò ſint vlnas denas, vigenas, trigenas. Quæ interpretatio & lectio videtur magis conſentanea.

Διορυκτὴς, οῦ, ὁ, Qui parietes perfodit. τοιχορύχος.

C. Ἐξορύττω, Effodio. ἐξορύττειν ὀφθαλμόν cum ſynonymis vide in Ὀφθαλμός, col. 1407, litera D.

Ἐξόρυξις, Effoſſio.

C. ΚΑΤορύττω, Defodio. cui opponitur ἀνορύττω. Xenophō οὐ τὸν πατέρα ζῶντα καταρύττειν διδάπτων. Vtitur & Pædias 4, & 8, ac alibi. Plutarchus Probl. Rom. δύο μὲν ἄνδρας, δύο δὲ γυναῖκας ζώντας καταρύξειν. Aliquanto pòſt, de virginibus Veſtalibus, quæ ſtuprum admiſerunt, ζώσας καταρύττουσιν. Itidem in Numa, pag. 122 meæ editionis, ἢ δὲ πλὴ παρθενίαν κατακρύψασα, ζῶσα καταρύττεται. quò modo autem id fiat, pluribus ibi docet. Ariſtophanes in Pluto dixit etiam, Εὐθὺς καταρύξει μὲ κἀγὼ τῆς γῆς κάτω, de auaro in terram defodiente diuitias. Sic Hermogenes, καταρύττειν χρυσίον, defodere & terra obruere aurū: quod qui effodiunt & eruunt, ἀνορύττειν id dicuntur. Pro loco reddi etiam poteſt Humare ſeu Inhumare, Sepelire: ſicut Heſych. καταρυχθῆναι exp. ταφῶναι. Archeſtr. apud Athen. lib. 3, — καταρωρύχθαι τὰ δίους ἀκαρίθμους.

Καταρυχὴ, ῆς, ἡ, Defoſſus, ſeu Defoſſio. Dicitur καταρυχὴ etiā id ipſum quod defoſſum eſt, vt theſauri. nam καταρυχὰς Heſych. exp. θησαυρούς.

Καταρυκτὸς, Defoſſus. Apud Suidam verò ita, καταρυκτὸς, τὸπες.

C Κατώρυξ, Defoſſus, ſeu In terram defoſſus. Vnde κατώρυχες Heſychio κατορυγμένοι. qua ſignificatione ab Æſchylo vſurpatur. ΕΤ Κατωρύχεων λίθοι apud Homerū, Lapides in terram defoſſi, vt ii ſunt ſupra quos domus aut alia ſtructura fundata eſt. Od. ζ, de foro Phæacum, Τυπῆσι λάεσσι κατωρύχεσσ' ἀραρυῖα. vbi Euſtathius κατωρύχεις δέ, (inquit) οἱ καταρωρυγμένοι, ὅ ἐστιν οὐ πληθυντικῶς· vel, ὡς τὸ ὀρώρυκται, τὸ ὑποφαίνεται. Et Od. ι, ἔνθ' ἡ' αὐλὴ Γ ψηλὴ δέδμητο κατωρύχεσσι λίθοισι. Vbi rurſum Euſtathius exponit μεγάλοις, ὧν μέρος τὸ καταρύκ). Idem à Pollucе vocantur κατώρυχες: lib. 7, cap. 27, εἰ καὶ κατώρυχες δὲ λίθοι, οἷς Ὅμηρος κατωρυχίας λίθους, οἱ τοῖς θεμελίοις ἐντιθέμενοι. qui & θεμέλιοι λίθοι nominantur. Vnde appareret eum in priori loco legiſſe κατωρυχίνου, in poſteriori κατωρυχίαι. Niſi potius apud eum ſcribendum aliquis exiſtimet κατωρύχας. Sin mendo caret κατωρυχίαι, eſt à NOM. Κατωρυχίας, idem ſignificante cum κατώρυξ, Defoſſus.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, In terram defoſſus, ſeu ſimpliciter, Defoſſus. vt ὑπόγειος κατώρυχος.

B c. 1. Παρακατορύττω, luxta defodio.

c. 1. Συγκατορύττω, Vnà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, Vnà defoderunt, Vnà inhumarunt. Aliud exemplum habes in Ἀνορύττω.

c. 1. Ὑποκατορύττω, Defodio ſub terra.

Ὑποκατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defoſſus ſub terra. Theophraſt. De cauſis plant. lib. 5, c. 12, τὰ καλάμια πὸ ὀπὸ καμόμφα καὶ ὑπὸ κατώρυχα καὶ θιλώδη.

C. ΠΑΡορύσσω, Fodio iuxta. at παρορύσσω πάφον exponitur ſimpliciter Duco foſſam.

C. ΠΕΡΙορύσσω, Circunfodio: quo vtitur Plinius ſuprà in Ορύττω. Theophraſtus De cauſis plantarum, lib. 5, cap. 6, τὸ ὃ σιλίνου περιορύξαντες κάτω μέχρι πλήρες, quod & Ablaqueare Latini dicunt. Cui oppoſitum ἐπισσώρευειν πλὴ γλῶ, accumulare terram.

C. ΠΡΟορύττω, Fodio antè, Prius fodio. ſeu Præfodio; Plin.

C. ΥΠορύττω, Subtus fodio, Suffodio. Item Cuniculos ago. Luc. De calumnia, ὑποροῦσιν καὶ τὰς θεμελίους ὑφαιροῦσι τῆς οἰκοδομῆς. Item Subtruo & euerto, more eorum qui montes aut domum aliquam ſuffodiūt, & eorum qui cuniculos agūt. Chryſoſt. in quendā locum Pauli, ὑπορύττει πλὴ Ἰουδαίων πλὴ δόξαν τῶν λόγων. Simile eſt quod affertur ex eiuſdē comm. in epiſt. ad Romanos, πάλιν πλὴ ὑπόστασιν ὑπορύττει, καὶ τὸ φύσημα ἐκ πλὴ φλεγμονῆς πλὴ καταγίλλει.

ΟΡΧΕΟΜΑΙ, οῦμαι, Fut. ήσομαι, Salto, Tripudio. Od. ξ, Καί ῥ' ἀπαλὸν γελάσας καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῶγε. Ariſtoph. Pluto, Ὀρχοῦσι καὶ σκιρτῶσι καὶ χορεύουσι. Sic Herodianus lib. 5, ὀρχεῖσθαί τι καὶ χορεύειν, ſaltare & choreas agitare. Athenæus l. 6, ὀρχούμενος καὶ καμπίζων. Lucianus De ſaltatione, πάλαι μὲν οἱ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο. εἰ τί γοῦν ἐπιδεῖν πιστεύομεν τὸ ἆθλον πλὴ ᾠδῆς ἐπιτεθέν, ἄμωτον ἔδειξεν ἄλλως αὐτῶν ὑπάδον ἐόν. Xenophon, ὀρχεῖσθαι ὡς ῥυθμόν, ad numeros ſaltare. Idem in Sympoſio ὀρχεῖται ὡς πὸν αὐλόν. Sic Athe-

natus lib.4, ἐν τῷ διέπνῳ φησὶν ὅτι ἐν ὅπλοις ὠρχοῦντο, in armis saltabant. vnde ἐνόπλιοι ὀρχησεις. Attici quoque ἐν τοῖς συμποσίοις solebant ὀρχεῖσθαι ὑποπτέρους, inquit Athenæus lib.4, citans hunc Alexidis locum, Δεῦτε ὀρχησόμεθα δῆτα, καὶ σύνευ μόνον Ὀσμιλον ἴδωμεν. Ii etiam qui præ lætitia saltant seu exultant, ὀρχεῖσθαι dicuntur. Aristophanes Vespis, ἐξορχοῦνται τοῦ θορύβου Ὀρχούμενοι τὰς γυναῖκας οὐδὲν παύσεται, non desinet saltare tota nocte. Item ὑπ' ὀρχοῦντος, Athenæus lib.14 vt Epigr. lib.2. Καλὸν Λέσβιον ὠρχησεν. Cōtrà Athenæus lib.4, κακῶς ὀρχούμενος. Et lib.14, φορτικῶς ὀρχησάμενος, de Hippoclide proco, qui eam ob rem dicebatur διαπεπορχῆσθαι τὸν γάμον. Interdum cum accusativo construitur: vt apud Xenophontem in Sympos. ὀρχεῖσθαι σχήματα. Idem Pædiæ lib 8, ὀρχεῖσθαι τὴν Πυρρίχην. Sic Athenæus lib. 10, ὡς μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν παλαιὰν ὑπὸ Περσῶν τὴν Μίθρᾳ, βακχεύειν μαθόντας, καὶ τὴν Πυρρίχην ὀρχήσασθαι. Plutarchus Sympos. 9. ὀρχήσατο πηδητὸν ἢ πυρρίχιον. Lucianus De saltatione, τὸν ὅπλον ὀρχούμενον: & χειρονομεῖν ὀρχεῖσθαι: quæ saltationum nomina sunt, sicut & πυρρίχη. At Theophyl. epist. 32, de fluuio qui agrum inundarat, καθὸν ἡμῖν οἱ χόαι τὸ σπέρμα. Porro & histriones fabulam aliquam ὀρχεῖσθαι dicebantur: (Ouidius dicit Carmina saltantur theatro: & poemata saltata populo) quum & saltabant & gestibus corporis fabulam exprimebant, pro δράμασι partibus mutantes suas personas, vt indicat hic Luciani τοῦ ὀρχουμένου locus, vbi de barbaro quodam sermo est: ἰδὼν ποτὲ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὀρχηστικοῦ παρεσκευασμένον ὀρχήσασθαι, (ἔστι γὰρ μεγάλων τὸ δρᾶμα τῶν) ἐζήτει, ἵνα ὁρῷ τὸν ὀρχηστήν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι, καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ ἐπεισόδια. Cui respondetur ὑπ' αὐτοῦ ὑποκριθέντα ἤδη ὑπορχεῖσθαι τὰ παρόντα. Epigr. lib.2, εἰς ὀρχησταί. Lucill. Τὸν μὲν Νιόβην ὀρχούμενον εἶς λίθος ἔστη. Καὶ πάλιν ὧν Καταλῆς ἐξαπίνης ἔπεσε, saltans & representans Nioben. Lucianus De saltatione, ὀρχεῖσθαι τὸν Κατάιαν. Ibidem, ὀρχούμενος τὸν Αἴαντα. Ibidem, ὀρχήσατο τὴν Ἀφροδίτην καὶ Ἄρεως μοιχείαν. Ibidē, τὰς Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τε ἦ τὴν τῶν Κρόνου πικροφαγίαν. Ibidem, οὐ γὰρ ὀρχοῦμαι τὴν μάχην, hoc est qui non repræsentauit histrionum more, sed depugnauit. erat enim in pretio apud ipsos saltatio: vnde ὀρχεῖσθαι μάχην dicebant pro Strenuè & cum laude depugnare. Antiphanes dixit etiam ὀρχεῖσθαι ταῖς χερσὶ apud Athenæum lib. 4, οὐχ ἁπλᾶς ὀρχουμένην Ταῖς χερσὶ τὸ βάκχευμα: impropriè, sicut vicissim Herodotus de Hippoclide illo, ὠρχήσατο ἐς τὸν σκέλεα. itidem dicitur, ὠρχήσατο χλιὸς πόδα: vnde χλιστήν. Ὀρχεῖσθαι ponebatur etiam ὅτι τὸ κινεῖσθαι καὶ ὀρθίζεσθαι, teste Athen. qui lib. 1 huius significationis duo affert exempla, alterum ex Anacreōte, Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσατο ἰλαφρός: alterum ex Ione, Ἐκ τῆς ἀέλπτων μᾶλλον ὀρχησαι φρένας. quæ & Eustathius citans pag 1941, annotántque & ipse ὀρχεῖσθαι à veteribus pro κινεῖσθαι vsurpatum fuisse, dicit videri ὀρχέομαι deriuari ab ὀρέγω facta syncope: quoniam id verbum infinitis in locis significat κίνησιν quandam manuum & pedum: alii ἀπὸ τῆς ὄρχου, id est à vinearum ordinibus, in quibus inter vindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. IGITVR Ὀρχέω accipitur pro κινέω, moueo, teste Athenæo & Eustath. At Plato pro Saltare facio, aut Elemo, seu In altum tollo à terra, accepisse videtur. Nam Pallas etymon inuestigans, & existimans fortasse ita dictam ἀπὸ τῆς ὀρθῆς τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως, subiungit, τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἢ τὸ ὀρθὸν μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν ταῖς χερσὶ ποιεῖσθαι τι καὶ πάλλεσθαι, καὶ ὀρχεῖν καὶ ὀρχεῖσθαι καλοῦμεν. Hesych. ὀρχεῖται exponit διαπήδησεν.

Ὄρχημα ET Ὄρχησμός, Saltatio. vulg. lex. Quod posterius apud Lucianum legitur De saltatione, οὐδὲ γλυκεῖαν καὶ ὀρχηστικὴν ἁρμονίαν. Sed pro eo reponēdum esse ὀρχηθμὸν, ex sequentibus patebit. Ab ὄρχημα autem deriuari POTEST Φιλόρχημον, Saltationum amans, Qui saltare amat, Qui libenter saltat.

Ὀρχηθμός, οῦ, ὁ, Saltatio. idem cum ὄρχησις. Od. θ, δαιτυμόνες ἐρχηθμοῖο. Od. ψ, de citharœdo, Ἠλιτόμην ἡμῖν φιλοπαίγμοσιν ὀρχηθμοῖο. Il. υ, κόρυς δὲ Μολιόνι γ' ἀνεμώλιος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ. Τῶνος δ' ὀρχηθμοῖο πάϊδες. Vtitur & Hesiodus hoc vocabulo, παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμοῦ καὶ ἀοιδῆς.

Ὄρχησις, εως, ἡ, Saltatio. idem cum poetico ὀρχηθμός. Herodianus lib. 4. ὑπερπεπᾶσι μὲν μᾶλλον καὶ ὀρχήσεσι. vbi μολπὴ & ὀρχήσεις copulat, sicut Homerus μολπῆς & ὀρχηθμοῖο, Hesiodus ὀρχηθμοῦ & ἀοιδῆς. Eodem libro, χαίρουσι γὰρ ἐπὶ τοιούτοις καὶ ὄρχεσι καὶ αὐλοῖς, huiusmodi tripudiis delectantur. Plutarchus in Præcept. sanit. τοῦ καιροῦ δὲ ὀρχήσεως ἐστιν. Idem in Sympos. 7, μέλος δὲ, καὶ ῥυθμὸς, καὶ ὄρχησις. καὶ ᾠδὴ, ἅπασι μὲν ἁρμόττει τοῖς ἀνδράσι: ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀποβλέπουσι τὸ ἄπταιστον καὶ γεγαληοτὸν. Idem Sympos. 9. probl. vlt. res partes ὀρχήσεως recensēt, φορὰν, σχῆμα, ἀπόδειξιν. nam ἡ ὄρχησις ἐκ τῶν μιμήσεων καὶ σχέσεων συνίστηται. Appellat autem φορὰς, τὰς κινήσεις: σχήματα verò, τὰς σχέσεις καὶ διαθέσεις εἰς ἃς φερόμεναι πλάττουσιν αἱ κινήσεις: tertium, videlicet ἀπόδειξις, est διαπλοκὴ τῶν προειρημένων, vt pluribus ibi docet & exemplis confirmat. Varias autem ὀρχήσεων species enumerat Athen. lib. 1 & 14, & Pollux lib. 4, cap. 14: At Homero duo solummodo genera fuisse cognita, nimirum τὴν κυβιστητικὴν & τὴν διὰ τῶν σφαιρῶν, prodidere Athenæus lib. 1, & Suidas. Idem Athenæus lib. 14, quædam etiam σχήματα ὀρχήσεως recensēt. Eodem libro σκίλλικαι πόσεις tres adscribit ὀρχήσεις, πρωτικὴν, κεμμικὴν, σπυριστικήν. Ibidem μαινομένης ὀρχήσεις: item ἐθνικαὶ, quæ à gente aliqua nomen acceperunt, vt Ἰταλικαὶ, Λακεδαιμονιακαὶ, Τροιζηνιακαὶ, Ἐπιζεφύριοι, Κρητικαὶ, Ἰωνικαὶ: necnon Μαστηριακαὶ, quas Aristoxenus cæteris præfert διὰ τὴν τῆς κινήσεως εὐρυθμίαν. Sunt & ἐπιπλήξεις & ἐναγώνιοι ὀρχήσεις apud Pollucem & Luc. Et παντομιμικὴ ὄρχησις, Cæsaris Augusti inuentum, Suid. Περὶ ὀρχήσεως scripserunt Aristoxenus & Lucianus.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ. Saltator. Iliad. ω, — ὀρχηστὴ περ χαροποιτατίησιν ἐοικώς. Athen. lib. 1, ὀρχηστὰς ὠνόμασε τοὺς συμποσιακοὺς καὶ παιγνιώδεις καὶ ὀρχηστικούς. Lucianus De saltatione dicit ὀρχηστὰς ab Italis vocari παντομίμους. nam ἡ ὄρχησις in imitatione posita est. Et Aristoteles De poetica scribit, τοὺς τῶν ὀρχηστῶν διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμεῖσθαι καὶ ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις: imitari autem ipso tantummodo rhythmo siue harmonia. Rursum Lucianus τοὺς ὀρχησταὶ dicit ὀρχηστὰς à Lesbonacte vocari χειρισοφεῖς. solebāt enim quædam ὀρχήσεις cum manuum motu & gesticulatione fieri, vt patet ex iis quæ in ὄρχησις & ὀρχέομαι dicta sunt. Ire Διώνυσος, vt exponitur in lexico quodam veteri hic versus Iliad. ν. ad Merionem, καὶ ὀρχηστὺν ὣς ἐόντα, id est Διώνυσον ἐν πολέμῳ. Solebant enim ditiores in Creta πυρρίχιζειν, ὡς ἄσκησιν τῆς πολεμικῆς. πυρρίχη autem, ὠφέλιμος ὄρχησις est.

C. Ὀρχηστοδιδάσκαλος, Saltator qui saltatoriam artem docet, ὀρχήστης ὁ τὴν ὀρχηστικὴν διδάσκων. Vtitur Xenophon in Symp. aliquoties. Athenæus lib. 1, Τιλίσης ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος πολλὰ ἐξαίρετα σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λιχρήματα δηλοῦσας: quem Celesten Aristocles ibidem dicit fuisse Æschyli ὀρχηστὴν τεχνίτην. Igitur ὀρχηστοδιδάσκαλος is dicitur qui ἐν ὀρχηστικῇ absolutus est, & alios eam docere potest. Ibidem Chamæleon dicit Æschylum σχήματα ποιῆσαι τοῖς χοροῖς ὀρχηστοδιδασκάλοις μὴ χρησάμενον.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὁ, Saltatorius. Lucianus De saltatione, ὀρχηστικὰ μαθήματα. Plutarchus, De discern. adul. & amico. ὀρχηστικὴ ὑγρότης, Manuum agilitas talis qualis in saltatoribus conspicitur, Saltatoria manuum flexibilitas. Athenæus lib. 1 ὀρχηστικὰ σχήματα. Idem libro 12, ὀρχήσασθαι τοῖς ἄνω τὸ ὀρχηστικὸν μέλος: quod ἀνάπαιστον vocant: de quo & Plut. Et ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη vel δύναμις, ars saltatoria. Luc. De saltatione, τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις. Eodem libro, τὴν σωφρονοῦσαν κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ σχηματισμοὺς αὐτῆς καὶ ἀναγωγὰς, καὶ τὰ δήματα καὶ ὑπήλια σεμνά. Eodem libro, ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἡ ὑποκρίσις ἐστί. Homo etiã aliquis ὀρχηστικὸς dicitur, pro saltator, Plut. Item apud Athenæum lib. 1, ὀρχηστικοὶ ποιηταὶ vocantur, Thespis, Pratinas, Cratinus, Rhynichus, non solùm διὰ τὸ τὰ ἑαυτῶν δράματα αὐτοσχεδιάζειν εἰς ὄρχησιν τῶν χορευτῶν, sed etiam quòd extra poesin profiterentur & docerent τὴν ὀρχηστικήν. Idem lib. 12, τὴν Πλάτωνος ὀρχηστικήν.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, Saltator. idem cum ὀρχηστής. Iliad. σ, Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. οἷσι δ' ἀρ' ὄπα θεῖον Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βολὴν ἔχεν.

Ὀρχήστρις, ίδος, ἡ, Saltatrix, vt Cicero appellat. id est, fœmina ὀρχηστική. Plut. Erot. αὐληστρίδες Σάμιαι καὶ ὀρχήστριδες. Xenophon Sympos. αὐληστρίδα κόρην ἄγων ἥκω καὶ ὀρχήστριδα τὴν τὰ Σύρια δυναμένην ποιεῖν. Vtitur in eodem libro identidem

identidem, itémque Athen. Et Demetr. Phāl. ὄνειλος ὀρχησις. erant enim quædā ἀνάπαυσις ὀρχήσεως. In v. l. habetur ETIAM Ὀρχήστρια, vt πάντρια, & alia similia: sed hoc ὀρχήστρια Thomas magister reiicit.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, Pars theatri in qua chorus saltabat. scribit enim Poll. ἐκάλουν δὲ propriā esse τῶν ὑποκριτῶν, histrionū: ὀρχήστραν verò chori, in qua erat ἡ θυμέλη. Suid. autē in Σκηνή, dicit ὀρχήστραν esse τόπον ὃν καθίζουσι ἔχοντα τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ διατρίβουσιν οἱ μῖμοι. Isocr. De pace, ἐψηφίσατο τὰ θέατρα ἐκχερώσασθαι καὶ τὴν φόρον ἀφεῖναι τοῖς διδάσκουσι καὶ τὴν ὀρχήστραν τοῖς δικασταῖς εἰσφέρειν. Vtitur & Æschin. Plato, Ath. & alii passim. Epaminōdas autē apud Plut. Apophth. πολὺ μέσου ὀρχήστραν vocat Bœotorū χάραν ὑπῆρχεν οὖσαν καὶ πλατεῖαν. Vtuntur Lat. quoq; hoc vocabulo, ipsēq; Cicero. Vitruu. l. 5, c. 6, In orchestra autē senatorū sunt sedib⁹ loca designata: & eius pulpiti altitudo ne sit plus pedū quinque, vti qui in orchestra sederint, spectare possint omniū agentiū gestus. Suet. Deinde in orchestrā senatúmq; descēdit. Iuuen. autē pro senatorū & primatū cōsessu vsurpare existimatur, quū ait, — similémque videbis Orchestrā & populum. ‖Ὀρχήστρα Suidæ est ἡ παλαίστρα: apud quem legitur ΕΤΙΑΜ Ὀρχήστριον, sed sine expositione. dubiúmq; est an pro parua orchestra an verò pro saltatricula accipiat: præsertim quum copulet ὀρχήστριον καὶ ὀρχηστρίς.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, Saltandi ars, ἡ ὀρχηστική, vt καθεκτὺς dicitur ἡ καθεκτική. vel ipsa etiam saltatio, ὄρχησις siue ὀρχηθμός. Hom. Od. α, & Od. σ, Οἱ δ' ἐς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Τρῳφάασθαι πέρπουτο. Od. α, ὅσσοι μοὶ εἰσὶ φέριστοι ἄλλα μαμιλλᾶσθαι, Μολπῆ τ' ὀρχηστύϊ τε. Suprà quoq; μολπὴν & ὀρχηθμὸν copulat, sicut Hesiod. ὀρχηθμὸν & ἀοιδὴν, vt & in ὄρχησις annotaui. Vtitur hoc vocabulo Luc. quoq; in Tim. μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς.

C. ΑΝορχέομαι, In altū salto, Exulto. vel simpliciter Salto.

C. ΑΝΤορχέομαι, Vicissim salto, Contrà salto.

C. ΑΠορχέομαι, οῦμαι, ad verbū Desalto: vt Ἐπορχοῦμαι est ad verbū Insulto. i. Salto super. Ἀπορχεῖται (inquit B.) est per imperitiā saltandi perdere quod affectatur & poscitur. vt si procus malè saltauerit & per hoc à puellæ exposcitæ nuptiis reiectus fuerit, atque repudiatus ab ipsa. Herodot. in Erat. ὦ παῖ Τισάνδρου ἀπορχέσαο γαμεῦ ἁ γάμον. i. τῇ ἀχαριστίῃ τῆς ὀρχήσιος ἀπέβαλες. quasi Desaltasti nuptias. id est Saltando excidisti à nuptiis: ad Hippoclidē procū qui quū Laconica quædā ἀσχήματα supra mensam desaltasset, ἁ κεφαλῇ ἐρείσας ὅπη πεῦ πρέπει, ζῶσι σκέλεσιν ἐχαρύσσετο. Athen. l. 14, eū dicit φορτικῶς ὀρχήσασθαι, vt suprà dixi eámq; ob rem, ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον. quæ ex illo Herodoti loco sumpsit. Hoc Latinè Desaltare dici potest (inquit idē Bud.) vt Laurentius in eo loco vertit. Quo verbo Suet. in Caligula vsus est pro Saltationem peragere.

C. ΔΙορχέομαι, Persalto, Vsq; ad finē salto. seu Desalto: (vt Suet. Desaltato cantico abiit) Aristoph. Vesp. ἐγὼ δὲ βαγῳδὸς φημὶ διδάξειν χρόνος τὸν τοῦ, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquanto pòst desaltaturus: de Philocleone, qui mox dicit, Φέρε νῦν, αἴρετε, καὶ παίζωμεν καλῶς. Εἴ τις τραγῳδὸς φησὶν ὀρχεῖσθαι καλῶς, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἀντιβολείτω. Vbi διορχεῖσθαί τινι est Saltādi peritia cum aliquo decertare, Contra aliquem saltare.

C. ΕΞορχέομαι, Exulto, seu Illudo. Hesych. enim ἐξορχήσομαι exp. χλευάσω, ὑβρίσω. Sic Nonius, Exultare, est gestu vel dicto iniuriā facere. Lucill. l 30, Debelles me atque deuras, exultes, sollicites. Virg. l. 5, — exultātiáq; haurit Corda pauor pulsās. Hæc Nonius, Exultare paulo antè exponēs Sæuire, in hoc loco Cic. Quæ in omni crudelitate sic exultat, vt vix hominū acerbis funeribus satietur. ‖Ἐξορχησταίδιος cū accus. cōstructū, à Dem. in orat. κατ' Ἀνδροτίωνος poni pro φυγεῖν καὶ ὑποδρᾶς testatur Suid. ‖Plut. dixit & ἐξορχήσασθαι ἁλήθειαν: in lib. De Herodoti cacoethia, δοκῶ μοι, καθάπερ βατταλίδης ὁ ζῶσι σκέλεσι χρονομῶν ὅτε τῆς τραπέζης, εἶπεῖν ἀπεξορχούμενος ἁλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἱππωνείδῃ, videtur mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in mensa gesticulans, postquā à veritate desultauit, dicturus esse, Non est curæ Hippoclidæ, vt Erasmus interpr. Idem Plut. ἐξορχεῖσθαι Κολώτῃ dicit etiam ἐξορχούμενος πολιτείαν, de Metrodoro. Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extrà, Saltu egredi. Quod verò Herodian. l. 5, δῆμος ἐξεβακχεύσατο, πλήν τι ἱεροπρεπὲς τῷ ὀπτηχθέντι θεοῦ, ἢ ἐπιθριαμβεῦσαι, ἐξεπορχήσατο, ita Politianus vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebrauit supéruacuis saltationibus. ‖Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόρρητα, vel ἐξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda & prodo mysteria. Lucianus De saltatione, quum dixisset ab Orpheo & Musæo institutum fuisse vt ii qui initiantur, initiarentur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, subiungit, ὅπερ δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. quasi extra saltare, seu Arcanas saltationes & in sacris ritibus solùm vsitatas foras efferre. Idē in Piscatore, πολλὰ τῶν μεμυημένων ἤδη ἐξαγορεύοντα τῶν θείων τὰ ἀπόρρητα καὶ ἐξορχούμενον. Synes. epist. 137, ἐγὼ δὲ ἐξορχοῦμαι τὰ πάνυ αἰσχύνομαι, cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionys. Areop. De cælesti hierarchia, ὅσα ὅπως οὐκ ἐξορχεῖσθαι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Bud. 787.

C. Ἐπορχέομαι, Insulto. Appian. in Libyco de forma triūphi Romani loquens ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις, id est ὑπερηφάνων, ἐπεμβαίνων. B. p. 787.

C. ΚΑΤορχέομαι, Saltationibus demulceo, vt καθωλέω, Tibiarum cantu permulceo, seu oblecto. Luc. De saltatione, ταύτῃ τῇ πέρυσι χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυρρηνοῖς καὶ Λυδοῖς καὶ Ἰνδοῖς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλα σύτω μάχιμον ταῖς αὐτῆς ἡδοναῖς κατορχήσατο, saltationibus demulsit, & ita demitigauit vt parere ei non recusarent. Greg. cum genitiuo, κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν πανηγύρεσι καὶ ἀνδρικωτέροις λυγίσμασι, spectatores multiplicibus atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare & afficere. Idem in passiua signif. vsus est de Iuliani funere loquens, ὑπὸ τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἐπεμπύτα, καθωλούμενός τε καὶ κατορχούμενος, per tibiarum cantus saltatorumque spectacula elatus. Hæc Bud. pag. 1079, vbi & καθυπορχίνομαι itidem pro Histrionica actione capio & demulceo. Posteriori loco similis est hic Strab. lib. 14, πᾶσα γὰρ ἡμέρα καὶ πᾶσα νὺξ πλήθουσι τῶν ἐν ταῖς πανδοκείαις καθωλουμένων καὶ κατορχουμένων αἰσχίστως, quibus tibia canitur & saltatur impudenter. Bayfius vertit, Cum tibiis saltantium impudenter. tamen κατορχεῖσθαι ibi pass. habeat signif. ‖Κατορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicuius salto. Gregor. De tyrannis hostibus Ecclesiæ, ἐκκλησίαις ὑπερφρονοῦντες καὶ θυσιαστηρίων κατορχούμενοι, in contumeliam altarium saltantes, ad fugillandam religionem orthodoxam. Bud. loco citato.

C. ΠΑΡορχοῦμαι. Ex Luc. affertur παρορχεῖσθαι fabulam, pro Præter argumentum repræsentare.

C. ΠΕΡΙορχοῦμαι, Circumsalto.

C. ΠΡΟορχοῦμαι, Præsalto. Liuius, Præsultat hostium signis. ΥΝΔΕ Προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, Præsultor, vt Cic. loquitur. Thessali autem προορχηστῆρας vocabant Duces exercitus seu Propugnatores in bello, sumpta metaphora à duce saltantium in choreis. Luc. De salt. ὁ μὲν γὰρ Θεσσαλὸς ἔοικεν ἐπίδοξος τῆς ὀρχήσεως εἶναι, οὗτος δὲ καὶ προορχηστὰς καὶ προορχηστὰς αὐτῶν προορχηστῆρας ἐκάλουν. quod declarari ait inscriptionibus statuarum quæ ἐν ταῖς ἀφιερώσεσιν erectæ fuerunt, vt προῦκειτο γὰρ προορχηστὴς ἑκάστῃ πόλει. Item, Εἰκάζουσι τὰς εἰκόνας ὁ δῆμος, ὡς ὀρχησόμενοι τὰ μάχας.

C. ΠΡΟΣορχέομαι, Salto ad. Plut. De aud. ἐπιτρίπτει δὲ καὶ προσορχεῖται τοῖς λόγοις.

C. ΥΠορχέομαι, Saltationem choro canenti accommodo: (vt ὑπᾴδω Præcentori succino) ΥΝΔΕ Ὑπόρχημα, Cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, τὰ ᾄσματα τοῖς ὑπορχουμένοις προσᾴδοντα: sic B. p. 787. Luc. De saltat. loquens de sacrificiis in Delo quæ σὺν ὀρχήσει καὶ μετὰ μουσικῆς fieri dicit, παῖδων χοροὶ συμπλεκόντων ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπεκρίνοντο δὲ οἱ ἄλλοι προφήτης. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς χορεύματα τοῦτοις ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκάλεῖτο, καὶ ἐμπίπτοντα πρὸς ποιοῦντι ἢ λύρᾳ. Quum verò Luc. dicat chorum χορεύειν, & cæteros ὑπορχεῖσθαι, videtur ὑπορχοῦμαι potius significare Choro choreas ducēti quasi subsulto, vt ὑπᾴδω Præcētori succino: & ὑπορχήματα cantilenæ ad quas eiusmodi chori saltabant. Sic & ad πυρίχην, saltationem armatam, quales

eſt curetum & ſaliorum, ὑπορχήματα, quæ & κρητικὰ carmina dicta, compoſuit Thales. Budæus ſynonyma facit ὑπερχεῖσθαι & σχηματοποιεῖσθαι: interpretatur autem σχηματοποιεῖς, Geſticulationi ſeruire, Schemata ſaltationis cuiuſque imitari. Athenæus lib. 14, de ſaltationibus priſcis loquens, ἐξ ἀρχῆς σωμάτων οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι μιμήσεις μόνον τῶν ἀδιδύων, παρεισῆγον ἀεὶ τὰ δεήσεις καὶ αἰδρεῖας ἐπ' αὐτῶν. ὅθεν καὶ ὑπορχήματα ταῦτα προσηγόρευον. εἰ δέ τις ἁμαξοις ἐμβὰς πλὴν σχηματοποιεῖται, καὶ ταῖς φύσεσι ὁπότερον αἰσχίων, μᾶλλον λέγει τὴν ὄρχησιν, λοιδορεῖται. vnde Ariſtophanes aut Plato ὀπισθοσκελίζειν (vt refert Chamæleon) ait, ὥστ' εἶπεν ὀρχεῖσθ' ὦ, διὰμ' ἰῶν τὸ δρᾶν οὐδὲν, ἀλλ' ὡς ὄφ' ἁπάντων κωμῳδεῖσθαι ἐσμὲν ἀρτίως. quem locum quum Budæus citaſſet p. 786, in Σχηματοποιία, pag. ſequenti, nonnullis interiectis, ſubiungit, Τὰ ὑπορχήματα autem ideo (vt opinor) vocabantur, quòd ipſi illi geſtus velut comites erant & aſſeclæ ſaltationũ, ſine quibus ſaltationes non placebant. Plut. dicit etiam ὑπορχεῖσθαι ὄρχησιν, in Numa, p. 115 mox edit. de etymo ſaltorum ſacerdotũ, ἀπὸ τῆς ὀρχάτου, κόπης, ἀλλ' ἁπλῆς οὔσης, ἐν ᾧ ὑπορχοῦνται δίχα πορδυόμενοι πλὴν πάλιν. de quibus ſaltis Liuius, Per vrbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolennique ſaltatu iuſſit. Virg. — exultãtes ſaltibus, nudóſque lupercos. Idem ſalii à Catullo nominantur Saliſubſuli: Bonus pons, in quo vel ſaliſubſuli ſacra ſuſcipiunto. Rurſum Luc. ὑπορχήσασθαι καὶ ὑπορχεῖσθαι πάντα τὰ δράματος σκευωρίαν. quod reddere queas Agere & deſaltare omnes fabulæ perſonas. Alii ſic, Omnes perſonas repræſentare, & ſaltationem omnem exequi. Locum habes in Ὀρχέομαι: vbi ſicut μέσσατα & σκευωρία poſuit σκωπτικῶς, ſic etiam ὀρχεῖσθαι & ὑπορχεῖσθαι pro eodem vſurpaſſe videtur, hoc eſt pro Deſaltare, vt Suet. dicit Deſaltato carmine abiit. Ab ὑπόρχημα autem ε ſ. τ Τὸ ὑπορχηματικὸς, ἐδ, ὁ. vt ὑπορχηματικὴ, Saltationis genus, quo ſaltant ad carmẽ aliquod, ὅτε τινὰ ᾠδὴν ᾄδουσι πρὸς ὀρχοῦνται, vt in Homerica ἀπλοπλίξ. ibi enim (inquit Euſt. κυβερνῶσι παιδὸς χαμαιπετὲς ἄλλοι μολόντες καὶ ὀρχησμοὶ ἐν οἷς ὑποσημαίνεται (φασὶ) τὸ ὑπορχηματικὸν εἶδος, εἰ θέλοι ὅτι Ξενοφῶντος καὶ Γλαύκου. ἔτι δέ (φασὶν) ἡ διαπύρου ὄρχησις μίμησις τῆς ὑποκρίσεως ἐρωτικῶν σχημάτων, ὡς παρεῖναι Ξενοφῶντα τῷ αἰδοίῳ, ὀρχήσεις ἐπορεύετο σοφὸς ἐπαλλάς, καὶ ἅλματα ὑψηλὰ καὶ καλὰ καὶ μετὰ μαχαιρῶν, ἐναρμόνια δηλαδή. Satis igitur ex Luc. & Euſtath. perſpicuum quid ὑπορχεῖσθαι ſit, & quid ὑπορχήματα, nimirum Carmina quæ ſaltantur, ſeu Saltationes ad carmen aliquod. Apud Athen. lib. 14 ὑπορχηματικὴ eſt etiam vna ex lyricæ poeſeos ſaltationibus: ὁμοίως δὲ καὶ λυρικῆς ποιήσεως τρεῖς ὀρχήσεις, πυρρίχη, γυμνοπαιδικὴ, ὑπορχηματικὴ. de qua mox ἡ δ' ὑπορχηματικὴ τῇ κωμικῇ οἰκειοῦται ὑπὸ τῶν καλουμένων κόρδακα. παίζουσι δ' εἰσὶ ἀμφότεραι. Idem Athen. lib. 4 tradit ὑπορχήματα vocata fuiſſe κρητικὰ, quoniam Cretenſibus ἡ ὄρχησις & τὸ κιθαρίζειν erant familiaria: quamobrem & apud Homerum quidã ad Merionem, qui Cretẽſis erat, dicit, Μηριόνη πάχα κοῦρε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα Ἔγχεϊ σοὶ κατόπισθεν. quibus ſubiũgit Ath. ὅθεν ἡ κρητικὰ καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα, Κρῆτες μὲν καλέουσι σφέας, τὰ δ' ὄρχησιν μαλακόν.

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, Teſticulus, ſeu Teſtis. (quo vtitur Celſ. ſupra in Ὄρχον) Ariſtot. Hiſt. an. l. 1, c. vlt. ζεύγνυσι δὲ ἐξήρτηνται οἱ ὄρχεις οἷς ἄρρεσι, ex eo ſuſpenſi ſunt teſtes. Idem De gen. an. l. 1, c. 17, αἱ δὲ ὄρχεις ἔχουσι μὲν ἐκτὸς, οἱ δὲ ἔσω. Et mox, ἔστι δὲ φανερῶς ἔξω οἱ ὄρχεις, ὅταν ἡ ἔκτισις τὴν ἀρρενικὴν, καλουμένων ὀρχέων, quorum teſtes extant & foris conſpiciuntur, cute integuntur quæ ſerotũ vocatur. Aliquãto poſt, ἅπαντες δὲ ἔσω τὴν κοιλίαν ὄρχεις ἔχουσιν, ὅσοις ἔχει, καὶ τὰ ὠοτόκα δὲ πρὸς τὴν φολίδωσιν. Ibidẽ ὁμοίως ὄρχεις: alibi τὰ ὠοτόκων καὶ τὰ ζωοτόκων οἱ ὄρχεις. Xen. De re eq. ὄρχεις ἢ μὰ μεγάλους πάντων ἔχει. Ath. l. 7, ἅπαρ τι κάτωθεν, κεῖσθ' ὄρχεις: in cibo, ſicut & l. 9. ex Ariſtomene, ὄρχεις ἥδιον, οἷς καὶ πέρδιξ ἐκάλυν. Et Gal. febri citanti dãdos eſſe ait ἀλεκτρυόνων ὄρχεις, teſticulos gallinaceorũ. Ariſtoph. Nub. τοῖς ὄρχεσι ἐξέλκουσι καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. teſticulos extrahunt & anũ perfodiunt. Idem in Pluto, τὸν ὄρχεων κοπτῶν, ex teſticulis ſuſpẽdam. Item, ὄρχεων κεφαλὴν, caput teſtiũ. hoc eſt ſumma pars. Poll. l. 2, ὄρχεων δὲ τὰ μὲν κάτω, καρδία δὲ τὰ κατὰ, πυθμένα. ¶ Ὄρχεις SIVE Κυνὸς ὄρχις eſt etiã herbæ nomẽ. Dioſc. l. 3, c. 141, ὄρχις οἱ δὲ κυνὸς ὄρχις καλοῦσι. Et cap. ſeq. Ὄρχις ἕτερος, ὃν σατυρίωνα ἕτεροι καλοῦσι. Et mox, ῥίζα δὲ ὑπέστιν ὀρχιδίοις ὁμοία: priorẽ verò ὄρχιν dicit habere ῥίζαν βολβοειδῆ, ὄπισθεν κοίλην, δίπλοον, στιλπνὸν ὡς ἐλαίας, τὸν μὲν αἰδοῖον, τὸν δὲ καταπύγονα. Plin. l. 26, c. 8, Sed inter pauca mirabilis eſt orchis herba, ſiue ſerapias, foliis porri, caule palmeo, flore purpureo, gemina radice, teſticulis ſimilitudine vt maior, ſiue (vt aliqui dicunt) durior, ex aqua pota excitet libidinẽ: minor ſiue mollior, è lacte caprino inhibeat. Ibidẽ quũ ſatyrii quoq; ſpeciẽ vnã dixiſſet eſſe radice gemina ad formã hominis teſtiũ, alternis annis intumeſcente ac reſidẽte, ſubiungit, Alterũ ſatyriõ, orchis cognominatur, & fœmina eſſe creditur. Ὄρχεως huius meminit & Theophr. Hiſt. pl. l. 9, c. 19. ¶ Ὄρχις vocatur etiã genus quoddã oliuæ, magnitudine inſtar teſticulorũ. Columella, l. 5, c. 8, Orchis quoq; & radius melius ad eſcam quàm in liquorẽ ſtringitur. Cui⁹ plur. Orchites frequẽtiſſimũ apud rei ruſticæ ſcriptores. Cato c. 7, Irẽ alia genera quãplurima ſerito aut inſerito: oleas orchites, pauſias: eæ optimè cõduntur vel virides vel in muria, vel in lẽtiſco cõtuſæ. Vnde Varro l. 1, c. 60, Oleas eſui optimè cõdi ſcribit Cato, orchites, & pauſias, aridas vel virides in muria, vel in lẽtiſco cõtuſas. Ibidẽ, ſicut & Cato loco citato, dicit Orchites nigræ. Colum. l. 12, c. 47, Ad bam pauſiã vel orchitẽ, vel radiolũ vel regiã dũ cõtundes, primũ quãq;, ne decoloretur, in frigidã muriã demergere. Virg. Geõr. 2, Nec pingues vnã in facie naſcũtur oliuæ, Orchites, & radii & amara pauſia bacca. Vbi Seruius, Orchites à Græca etymologia, ſed obſcœna. à teſticulis, q ὄρχεις dicũtur. Plin. l. 15, c. 1, de oleis, Genera earũ tria dixit Virg. orchites & radios & pauſias. Et c. 3, Prima ergo ab autumno colligitur pauſia, cui plurimũ carnis: mox orchites, cui olei: pòſt radius. Vbi quũ dicat Orhites ſequẽtur Cui, fortaſſe Orchitis aliquis malit, in qua declinatione extat apud Nonium, vbi & illud etymon habes. Apud Columell. verò legitur etiã Orchita, l. 12, c. 47, Oliua pauſia, vel orchita, quũ primũ ex albo decoloratur, fitque luteola, ſereno cælo manu diſtringitur, & in vãnis vno die ſub vmbra expãditur. Variãt ergo Latini in declinatione huius ὄρχις. Inclinãt enim Græci ὄρχις, ὄρχεως, & plur. ὄρχεις ſiue ὄρχεες: at Latini Orchis orchitis, ſicut χάρις, χάριτος: vnde accuſ. ſing. Orchitẽ, in loco quodã Columellæ paulo antè citato, itidemq; apud Varr. l. 1, c. 24: & plur. Orchites apud Catonẽ, Varr. Columell. Virg. Plin. Quod verò attinet ad Ὀρχίτης, ſi mẽdoſum nõ eſt, ita ab ὄρχις deriuatũ erit vt μιγίτης à μίγις, iuxta formã denuatorũ quæ in ιτης terminantur, & fœm. facitũt ῖτις, vt πλακίτης, βοηρεῖτις, à πλακὸς & βόηρις: μικίτης à μῖκος, ὀνίτης ab ὄνος, & eiuſmodi alia. Orchita autẽ prorſus Latinã inclinationẽ habet. ¶ Ὄρχις dicitur etiã piſces eſſe, ex Plin. l. 32, c. 11, Durißimum eſſe piſcium conſtat qui orchis vocetur: rotũdus eſt & ſine ſquamis, totũſque capite cõſtat. Sed ibi quidam libri habent Orbis non Orchis.

C. Ὀρχιπίδη, Vinculũ teſtiũ. In epigr. l. 2, ζεῦγμα δ' ἐκδίκητ' ὀρχιπίδη, Tale teſtiũ vinculũ, Talis hernia de ſenili ætate. AT Ὀρχίπιδα exp. etiã Teſtes ſiue Teſticuli ὄρχεις. Ariſtoph. Pluto, ἐλξει θύραζ' αὐτὸ, λαβὼν τὼ ὀρχιπίδω, teſticulis arripiens. Et in Auibus, μὴτ' ὀρχίπιδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν. Similem locum ex eodem in Ὄρχις attuli.

C. Ὀρχοπομῶ ῶ, Teſtes excido, Caſtro, ſeu (vt Varr. loquitur) Euiro. Vtitur Apſyrtus in Hippiatria & paſſ. Ὀρχοπομοῦμαι. Alex. Aphrod. in Probl. ὠρχοπομημένοι ἢ θλασθέντες, ſunt caſtrati, aut colliſi. ET Ὀρχοπομία, Teſtium amputatio, Caſtratio, Columellæ: Caſtratura, Plinio. Apuleius dicit etiam Deteſtatio.

C. Ἔνορχις, Cui teſticuli inſunt, Teſticulos habens. Bud. ex Luc. καὶ δόμῳ γε τῷ Πανὶ ἔνορχι πρέπον. Eſt & gemmæ nomen. Plin. lib. 37, cap. 10, Enorchis candida eſt, diuiſaque fragmentis teſtium effigiem repræſentat. ITEM Ἔνορχις SIVE Ἔνορχος, pro eodem. Iliad. ψ, Πετύκαστα δ' ἔνορχα παρ' αἰπόλῳ μᾶλ' ἰμάσθην, id eſt arietes. Herodot. Erat. παῖδας τῶν ἐπιφανεστάτων ἀκρητοποτέοντας, ἐξαίρετον, καὶ ἐπίτηδες αἰτὲ ἐπέρχον, εἰ ἔνορχες. Vbi vetus liber ſic habet, καὶ ἐπίτηδες αἰτὲ τοὺς εἶναι ἐνόρχας, ἐνορχεῖς. Quo loco habemus exempla vetuſque, & τὸ ἐνόρχης, vnde eſt ἐνόρχαι: & τὸ ἔνορχος, vnde ἐνόρχου. Synel.

epist.148, ἔστιν ὁ ὄρχου κριὸς, καὶ ὁ μαίουρος κύων ἐγκεκριμένου τυγχάνει. Laudatur aries, coleatus, seu Non euiratus. Theocr. Καὶ τὸν τὸν τραγὸν ἄγε Τίτυρε, καὶ τὸν ὄρχαν Τὸν Λιβυκὸν καὶ κῶνα φυλάσσεο μὴ τὸ κερούσῃ. quem locum citans Gellius lib.9, cap.9, inter quosdam alios à Virgilio ex Theocrito translatos, ait, Cætera vertit non infestiuiter, nisi quòd caprum dixit quem Theocritus ὄρχαν appellauit. Autore enim M. Varrone is demum Latinè Caper dicitur qui excastratus est. Virgilii verba sunt, Et potum pastas age Tityre, & inter agendum Occursare capro (cornu ferit ille) caueto. Vtroque Aristoph. vsus est dicens in Equitibus, παῖδα ὀρχῶ. in Auibus, σίρφον ἔνορχον σφαγιάζειν. nam Aristoteles ὄρχεις tribuit τοῖς ὠοτόκοις: quo nomine & οἱ σίρφοι continentur. At πλακοῦς ὀόρχης dicitur Placēta in qua testiculi insūt: habētur enim testiculi in deliciis. Plato com. apud Athen. l.10, πλακοῦς ὀορχῆς, ἄμωλος ἱκνίμων, κίχλαι ἑκκαίδεκ' ὀλόκληροι. Itē φοίνικες ἔνορχοι. Athen. l.14 ex Aristot. De plātis, φοινίκων ὀόρχεων, οἷς τινες ἀνεύχεις καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. Quæ verba Eust. quoque citat pag.1735. Mirum tamē est quomodo ἔνορχοι φοίνικες & ἀνεύχοι pro eodē ponantur, quum Herodot. paulo antè ea inter se opponat. potius enim ἄορχοι essent appellandi, sicut ἀπύρηνοι. nam sunt eis οἱ πυρῆνες loco ὄρχεων. Α ΤΟ Ἐνόρχης, Qui vnicum habet testiculum. Cyrill.

C. Τελόρχης SIVE Τελώρχης, apud Aristotelem est species quædam accipitris: Histor. anim. lib. 9, cap.36, τῶν δ' ἱεράκων κράπος μὲν ὁ τελόρχης, δίπορος δ' ὁ αἰσάλων, πέτης ὁ κίρκος. Plin. lib.10, cap.8, de accipitrum generibus, Triorchem à numero testium, cui principatum in auguriis Phemonoe dedit: buteonem hunc appellant Romani. Huius τελόρχου accipitris meminit idem Aristot. eodē l.c.1 & Plin. l.10, c.74. Est Τελόρχης herbæ etiam nomen. Plinius lib.25, cap.7, Tertia est centauris, cognomine triorches. Theophrastus defendi eam, impugnatique colligentes tradidit à triorche, accipitrum genere, à quo & nomen accepit. Verba Theophrasti habentur lib.9 Hist. plant. cap.9, φυλάττεσθαι δὲ καὶ τὴν κενταυρίδα πίνοντα, τελόρχην, ὅπως ἂν ἄζωστος ἀπέλθῃ. Dicitur ET Τριόρχης, vt ἔνορχος, de eodem accipitre. Simonides apud Athen. l.7, Ἐρωδιὸς γὰρ ἴσχανεν Μαιανδρίην Τρίορχον ἰθὺν ἐσθίοντ' ἀφείλετο, ardea incidens in triorchem deuorantem angillam Mæandriam, eripuit. A Τελόρχης autem compositum EST Ὑποτελόρχης, itidem accipitrum genus. Aristot. lib.9, cap.36, οἱ δὲ πλατύποδες ἱέρακες, ὑποτελόρχαι καλοῦνται. ἄλλοι δὲ ὄρχεις καὶ ἀπίζας Gaza vertit Subbuteo.

Ὀρχίδιον, SIVE Ὀρχίδιον, Testiculus: diminutiuum ab ὄρχις. Legitur autē ὀρχίδιον apud Suid. in ὄρχις: at ὀρχίδιον in loco quodam Dioscor. habes suprà in ὄρχις herbam significante, vbi Plin. interpr. Testiculi.

Ὄρχαι idem cum ὄρχεις, teste Galeno in lexico Hippocratico. Aristot. ὀχέα vocat suprà in Ὄρχις, Latini Scrotū: id est ἡ τῶν ὄρχεων σκέπη διφθέρινη, vt idē Aristot. appellat.

Ὄ P Ω, F. ῥῶ, vel ῥσω (ex quo ἔρω manasse suspicor, verbum Latinum Orior) Excito, Concito. Il.α, Νεῦσον αἰὲν ἐοῦσαν ὦσιν κακὸν, excitauit. Il.ψ, — μετὰ δέ σφιν Θέτις ἄλγεα ἴμερον ὦρσεν, excitauit seu mouit cupidinē fletus. Et Od.η, Ὡς φάτο, τοῖς δ' ἄρα πᾶσιν ὑπ' ἴμερον ὦρσε γέεσθαι. Il.η, φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν. Phocyl. χόλον ὄρσης, iram & indignationem concites. Apoll. lib.1. Arg. πλόον ὄρσατο δεῦτον, excitare. Et apud Hesych. ὄρσαι, id est ὁρμῆσαι, ἐγεῖραι, ἐρεθίσαι. Præt. MED. Ὄρωρα, sicut ὄλωλα, ὄπωπα, ὀρώρυχα. (SIVE Ὤρορα, facta transpositione) quod ὄρωρα & in actiua & passiua significatione vsurpatur. Actiua, vt Il.β, τοὺς μὲν τ' ὄβριμος ἔνοσις ἐκίνησε κορύσσας, ἐπαίξας τοὺς δ' ὄρσε θοὰς ὑπὸ νηυσὶν ἐλαίας, quos fluctus concitauit seu commouit eurus notusque ex nubibus Iouialibus erumpens. Frequētius in passiua sign. occurrit. vt Il.γ, τῷ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cuius causa bellum excitatum est. Itidem Il.ω, Ἐννῆμαρ δὲ νέκυες ἐπ' ἀθανάτοισιν ὄρωρεν, dissidium inter deos excitatum fuit per nouem dies. Rursum Il.β, πόλεμος ἀλίαστος ὄρωρε, id est διήνεκτος. Eodē libro, πολὺς δ' ὁρμηδὸς ὀρώρει, excitabatur. διηνέκτης, seu διήνεκτος. Il.ω, — τῷ δὲ στοναχὴ κατὰ δῶμα τέθηλε. Ex Apollonii autem lib. Argon. ἐπ' ἦμαρ δ' ἦμαρ ὀρώρει Κοιμήσαι, pro Dies diei succedebat grauior. Pass. quoque vox in vsu frequenti est. Il.χ, — Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ὑμῖν ἐσσεῦσθαι Νύχθ' ὑπὸ πυρκαϊὴν ὀλολὰ, ὅτε τ' ἄρεσι δῖος Ἀχιλλεύς. quum excitabatur ad certamen: vel Surgebat. Il.θ, Πρὶν ὦρθαι ἐπὶ νῆας ἐυσσέλμους πολύκλιτα Πηλείωνα. Hes. Erg. de grue, Τῶν δὲ μετ' ὀρθρογόη πεδιονὶς ὦρτο χαλιδνὴ Ἐς φάος, in lucem prosilit, siue prodit: de auibus prænuntiis æstiui temporis. Et cum infinitiuo idē Hesiod. Ὦρτ' ἰέναι, Surrexit itū, Seu Ire cœpit. Apoll. Arg.1, εἰς ἑὸν ὦτο νέεσθαι, Domum se contulit. Non minus vsitatus est IMPER. Ὄρσο ET Ὄρσον. Il.γ, Ὄρσο Ἀλεξάνδρεια. id est διηνέκτου, κίνησαι, Surge. Od ζ, Ὄρσο νῦν δὴ ξεῖνε πάλιν ἴδῃ, Surge & in vrbem te confer. Il.τ, ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, & tute ipse ad certamen ineundum surge & alios itidem excita. Il.ω, Ὄρσο Θέτι· καλέει Ζεύς. Il.ξ, Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. PRO Ὤρσο SIVE Ὄρσετο, præt. imperfecto, dicitur ETIAM Ὀρέσθην, Concitabantur, Seu Gressu cītato ibant, Properabant, & ire maturabant: Il.β, Αἱ δ' ἅμ' ἔπεσθ' ὀρέσθην κελαδεινῇσι κατὰ νῆας: quod tamen quidam A B Ὀρίω deriuare malunt, idem significante cum ὄρω.

Ὄρμφος participium pass. Factum ex Ὀρύμφος (quod ab Hesychio exponitur ὀρμώμενος) per syncopen, vt Eustath. testatur: Concitatus, seu Qui cītato impetu fertur. Il. λ, de Diomede & Vlysse, Ὡς ὅτε τὼ Τρῶας πάλιν ὁρμῴω. id est ὁρμήσαντε ὀπίσω καὶ αὖτε ἰόντω τὰ ἐναντία διέξιτον. vbi & ὑφ' ἓν scribi πάλιν ὁρμῴω, infrà docebo. Eodem libro, de iaculis, Ἄλλα μὲν ἐν σακέϊ μεγάλῳ πάγχυ ὄρμφα ἐσέσατο, ante se concitata. Il.φ, φλὶξ ἀκάματον πῦρ Ὄρμφον ἐξαίνυσε. Apud Sophocl. quoque ὄρμφος exponitur κινούμενος. ‖Est etiam nomen proprium. VNDE Ὀρμφίδης, Ormenides, Filius Ormeni, Homer. ET Ὀρμφίον, vrbs Thessaliæ quæ ab Ormeno condita creditur. Eustath. pag.762. ‖Ὄρμφος, Caulis brassicæ. Eust. pag.899, ἐλέγετο δ' (φασὶν) Ὄρμφος ὁ τῆς κράμβης ἀσταφὶς ἔτι ἁπαλὸς καὶ βλαστάνων, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξωφυκώς. Idem Athen. lib. 2, Ἁπαλοὶ δ' εἰσὶν οἱ λάχανοι ὄρμφοι τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξωφυκότα. Alii autem lexicographi latius extendunt. Sic enim Hesychius, Ὄρμφος, οἱ μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐσπος κύημα, οἱ δὲ τὸ ἄχιον ἀσταφίδιον, (Latini corrudam appellant) ἄλλοι παῦ τὸ ὀκκακαλυμμένον. Idem Suidas, Ὄρμφον, τὰ τῶν λαχάνων τενθη ἐκκακαλυπτόμενα· οἱ δὲ, τῆς κράμβης τὸ ἐσπος κύημα· οἱ δὲ, τὸ ἄχιον ἀσταφίδιον. Poll. lib.1, ὄρμφος δὲ ὁ ἥμερος, ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης καλούμενος. Ex Phrynicho affertur etiam Ὄρμφα, τῶν λαχάνων αἱ αὐξαι, Plantarum germina nondum in folia explicata. VNDE Ἐξορμφίζω, Defloreo, Caulem amitto. Poll. lib.6, ἀσταφυλὴς ὁ ἀκανθίας, ὄρμφος ἥμερος, ἀσταφυλος. καὶ παῦ δὲ τὸ ἐξορμφίζειν (ὅταν ἐκκακαλυπτὰς καλοῦσιν) ὄρμφον ὠνόμαζον. καὶ τὸ ἔτι ἐσωρὸν πηδήσαι, ἐξορμφίσαι. Sophocl. Καξορμφίζει κ' οὐκ ὀπτηχολάζοντα βλαστὸν. id est. (inquit Eust. p. 899) οὐ χολιῶν ἡ βλαστὸν ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ἐξηρμένον εἰς αὔξησιν, κατὰ τὸ ἐξορμφίζοντα φυτά. Qui locus citatur ab Athen. quoque lib. 2, vbi ὄρμφον & ipse deriuat παρὰ τὸ ἐξορύειν καὶ βλαστάνειν. Itaque ὄρμφα dicuntur qualiber quæ caule emiserunt & iam defloruerunt: & ἐξορμφίσαι, post florem emittere caulem. ET Ὀρμφοῦσης, Qui caulem iam emittit post florem amissum. Nicand. Ther. καὶ ὀρμφούσῃσι λύκαψον. vbi schol. exp. οἵαις βεβηκυίᾳ καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένον, vel τὸν ὁρμηθέντα ἐκ τῆς ὕλης: est enim διαυξής. Notandum verò scribi hoc ὄρμφος & quæ ab eo deriuantur, in aliquibus libris cum spiritu aspero, vt apud Hesych. Suid. & Nicandrum: alicubi cum tenui, vt apud Athen. Eust. & Poll. Quam scripturam magis probo. nec enim dubium est quin ab ὄρω sit deriuatum.

C. Ὀρσιμάχα (tanquam AB Ὀρσιμάχης) Bacchū poeta quidā dixit, pro Cōcitatore mulierum, apud Plutarch. Symp.4, οὐκ ὀρσιμάχα μαινομένῃσι θύσπα πιεῖν.

C. Ὀρσιπάτης, Strepitum excitans. apud Pind. pro Ciens tonitrua.

C. Ὀρσίπτης, Concitatis alis volans, Citato impetu volās. Exponitur etiam Alituolus: vt idem sit cum ὑψίπτης, seu ὑψοῦ πτόμενος. Hesych.

C. Ὀρσίπους, Pedes cocitas. vt ὀρσίπους βοή, Clamor accelerare gradū iubēs, Clamorquo aliqui ad cursum cōcitātur.

C. Ὀρσοδάκων, Bestiola quædã quã Gaza mordellã nominari potuit scribit: quasi ad mordendũ concitata. Aristot. Historiæ anim. lib 5, cap. 19, αἱ ὃ ὀρσοδάκναι οὐ πολυτόκοι (videlicet generantur.) πολὺ δὲ σκωλήκια τούτων γίνεται ἐν ταῖς καυλοῖς τῶν κριθῶν. Habent tamen ibi vulgatæ editiones ὀρσοδάκναι à NOM. Ὀρσοδάκνη. sed mendosam esse eam scripturam, ex Hesychio discimus, apud quem sic legimus, Ὀρσοδάκνη, ζωύφιόν τι ἐν τῇ κριθῇ γενόμενον.

C. Ὀρσοθύρα, Ianua magna & alta, δι' ἧς ὅτι ἐρεῖται καταβαίνοντα, vt Hesych. exponit: alii (vt idem annotat) sic, πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθμὸν πρὸς τὴν γῆν, ἀλλ' ἀπέχουσα τῆς ἐδάφους, vt sunt fenestræ, θυρίδες: vel θύρα εἰς ὑπερῷον ἀνάγουσα, ianua quæ ad superiorem domus partem ducit. Hactenus Hesychius. Pollux verò scribit Homerũ ὀρσοθύρῃσι nominasse πλὴν αἰμφίσυρον, quæ vulgò πλαγία θύρα. Vtitur autem ea voce Hom. Od. χ, Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐυδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. vbi Eustath. exp. θύρα τις ὑπέρμεγος ὑψηλοτέρων προβάσεων ἔχουσα, ad quam ascendere nõ possumus nisi gradibus aut alio aliquo modo αἰωρούμενος καὶ αἰαζαρόμενος εἰς αὐτήν. vel, Ianua in quam aliquis ὄρνυται, prospicere inde cupiens. Alij exposuerunt ἐκπεπαμένα θύραν, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον αἰαβαίνουσιν ὀρυσσόμενοι ἐπ' αὐτῆς: qualis fortasse est ἡ καπνοδόκη κλιμάκων ἄνω, eámque ob rem καπνοδόκης appellata. Hactenus Eustath. Est igitur ὀρσοθύρα fenestra in pariete alta & patula, ad quam gradus nulli ducunt, sed in eam è terra assultandum est vt inde prospicias. Sunt qui scribant ὀρθοθύρα, vt suprà docui.

C. Ὄρσιππος, Qui equos concitat. nomen proprium: VT Ὀρσιλοχος, Qui λόχους in bello concitat. itidem nomen proprium.

C. Ὀρσύδρα, Foramen vnde aqua concitato cursu desilit, vt in salientibus qui κρουνοὶ nominãtur. Eustathio, ὁπὴ δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ. ITIDEM Ὀρσούρα, à quibusdam dicitur (teste Apollodoro in lex. meo veter.) δι' ἧς τὸ ὕδωρ ὄρνυται, Fistula seu foramen vnde aqua salit. Nisi fortè pro eo scribendum Ὀρσηρόα.

C. Παλινόρωθες, ET Παλίνορσος, ITEM Παλίορος, Qui retro gressu concitatus redit, Qui citato gradu retrocedit. Iliad. λ, ὡς ὅτε καίπερ ἐπικὼν ἡνιοχευτὴν μάλα φρονέοντα πίσυνον, ἀλλοτε Τρῶας παλινορμένους. Sic enim ibi Aristarchum legere, videlicet ὑφ' ἓν, annotatur in Homeri exẽplari manuscripto quod apud me est: sicut παλίνορσος, ἀθρυκρείων. In contextu autem Homeri scribitur πάλιν ὀρωθῶν, sicut & apud Eustathium: exponiturque ὑποστρόφως. Alterius verò παλίνορσος hoc exemplũ extat Il. γ, Ὡς ἤ ὅτε πίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέπτη, id est, παλιν ὁρμήσας ὑποχώρησεν. Pro redux citatur ex Apollonio Rhodio: pro Pristinus ex Nonno, sicut Pacatus, Vltra omnes retrò principes: de tempore præterito. Παλίνορσος ex Aristoph. affertur etiam pro Motus loco suo, Luxatus.

C. Ἄψορρος, idem cum παλίνορσος siue παλίορος, eiusdémque originis, vt testatur Eust. pag. 377, τὸ δὲ παλίνορσος ἑαυτὸν ἔχει τῷ Ἄψορρος. ὀρούω μὲν γὰρ τὸ ὁρμῶ, πάλιν δὲ καὶ ἄψ, τὸ ὀπίσω. Annotat autem hæc in Il. γ, vbi Homer. quum dixisset, Ὡς ἤ ὅτε πίς τε δράκοντα ἰδὼν, παλίορσος ἀπέπτη, versu vno interiecto subiũgit, Ἄψ τ' αὖτις χώρησε: indicãs παλίορσον ἀπὸ ἄψ & ἄψ αὖ χωρεῖν idem significare. Itidem Hesych. ἀψόρρων exp. παλινόρμητον, ὀπισθόρμητον, sicut & παλίορσος. Vtitur autem hoc ἄψορρος Homerus Il. φ, Νῶϊ δὲ τ' ἄψορροι κίομεν πρὸς ἄστυ. Et Il. γ, — ἄψορροι πάλιν ἶλιν ἀπήιξαν, id est Iter reuoluentes, Retro citato gradu redeuntes. εἰς ὕπατον ὁρμήσαντες. Et Soph. Aiace, Οὐκ ἐκπερᾷς; οὐκ ἄψορρον ἐκτενεῖς πόδα; non referes pedem? schol. exp. ὀπισθόρμητον. Ἄψορρον autem aduerbialiter capitur pro Retro seu Retrorsũ, Ponè. ἐξ ὑπερφοφῆς. Od. λ, οὐκ ἐθέλησε Ἄψορρον καταβλῶσαι ἰὼν εἰς κλίμακα μακρήν, Ἀλλὰ κατ' ἀκρὺ πύλιος πεσεν. Capitur & pro Rursus, Iterum. Od. ι, Ἀλλά μοι ἄψορρον ὠθήσατε δολίοις ἐπέεσι, id est, πάλιν ἐπέπεισα ἐμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάθησα. Prorsus autem simile est hoc ἄψορρος præcedenti παλίορος, nisi quòd ρ geminum habet.

C. ANόρω, Excito. VNDE Ἀνῶρτο apud Apoll. Excitatus est, seu Exurrexit.

C. ENόρω, Excito in. VNDE Ἐνῶρτα, Excitaui in. Il. ε, πολλὼ κάματον κατὰ οὖλον Σύγχεας Ἀργείων, αὐτῇσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, In eis excitasti. Alii autẽ, Eis iniecisti seu immisisti. Hesychius ἐνῶρσεν exponit διήγειρεν, quod habetur Iliad. ζ. PASS. Ἐνῶρτο, Excitabatur in, seu inter. Il. α, Ἄσβετος δ' ἀρὰ οἱ ἐνῶρτο γάλως μακαρέσσιν θεοῖσιν. i. διηγείρετο seu διεγείρετο, vt Hesych. exponit: cui ἐνῶρτο est etiam ἐνώρμησεν, Irruit seu Impetum dedit in.

C. EΞόρω, Excito. VNDE Ἐξῶρτο νίκης apud Apoll. Excitatus est ad eundum, seu Ire cœpit.

C. EΠόρω, Concito aduersus. VNDE Ἐπῶρτα, quod accusatiuo adiunctum datiuum habet aliquando, interdum solt accusatiuo copulatur. Hesiodus, Αὐτὰρ τοί οἱ ἐπῶρσε βίλον Ἡρακληείην, Aduersus eum concitauit: vel In eum immisit. Et alibi, Αὐτὰρ τοί οἱ ἐπῶρσε, in eum incitauit. Sic Homerus Odyss. ν, ξωϊσσάτω οἰζύϊ Πολλῇ, ἥν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων, Aduersus me concitauit, seu Mihi immisit: qui eidem etiam ἐφώρμησεν αὐτμαις, & ὦκεῖαι πάλαισται, vt ibi sequitur. Alibi, ἔπορσεν αὐτῷ pro ἐφορμῆσαι ποίησεν, incita. Idem Iliad. η, Οἷόν τε πέρσεται πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ, id est ἐφορμήσασθαι, Incitent ad pugnandum cum Hectore. Paulo ante dicit Ἕκτορος ὄρσωμεν κεκαπνὸν μόρον, excitemus Hectorem. cui posteà Græci ἐπῶρσαν alium αἰπὺν ἀγῶνα. Rursum ex Hesiodo, Καί οἱ ἐπ' αὐτῷ ὦρσε, pro ad eum misit: vbi tmesis est pro ἐπῶρσε. Pass. Ἐπῶρτο, Concitabatur seu concitatus est contrà, Irruit. Il. φ, de Scamandro, Ἥ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ, κυκώμενος, ἰλύσ' θύων.

¶ Ὀρόω, idem cum ὄρω, factum ex præterito medio Ὄρωρα, sicut multa alia ex præterito imperfecto. Homerus Odyss. τ, — ἐπεί μοι ὀρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς Κήδεσιν, concitatur, ἐείσεται. Iliad. τ, Ἐξ καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα καὶ ἔνθα, In duas partes cõcitus fertur. Dubitatione æstuat. Itidé θυμὸς aliquò dicitur ὄρνυσθαι, quũ pitur desiderio eũdi aliquò. Ex aoristo autẽ ὦρσα, factum EST Ὄρσασθαι, itidem significationis eiusdem cum ὄρω. Iliad. ρ, Ἐξ ἀρὰ τις εἶπεσκε, μάχης δ' ἐξ ὦρσασκεν ἑκάστου. vbi ὦρσασκε dicit quod alibi ὦρτεον.

O P Γ Ν Ω, Concito, Commoueo. Idem cum ὄρω, vnde denuatum est. Homerus Odyss. ν, Θέσπιδι μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρας, animum mihi in pectore concitasti, seu Commouisti aut Perturbasti. Eustathius enim exponit ἐτάραξας, sicut & scholiorum breuium autor. Et Odyss. ξ, Τί μοι μάλα θυμὸν ὄρεινας, animum mihi commouisti, videlicet ad misericordiam. verba sunt Eumæi subulci ad Vlyssem mendicũ. Sic Il. ω, ad Priamum, Καί μιν ὑπὲρ πάντας καὶ ἀπείρους νικάμεσθα Αἴαντε καὶ Πηλεύς, ἴνα οἱ σὺ θυμὸν ὀρίνῃς, animum ei concites & commoueas, nimirum ad misericordiam & reddendum cadauer Hectoris. quod tamen est à Συοείνω per tmesin. Cum primo autem exemplo magis conuenit hoc Odyss. ρ, Μήτηρ ἐμὴ, μή μοι μέγον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσι, ὄρεινε, Ne cor mihi commoueas & perturbes tuis lamentis. Pro loco autem significat Ad iram commoueo, seu concito: (sicut in præcedentibus: vel simpliciter, Concito & commoueo, vel pro Concito & commoueo ad misericordiam) Iliad. ω, Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρεινε, ne animum commoueas, videlicet ad iram. Dicitur etiam Ὀρίνειν qui ita commouet adhortando vt persuadeat. Iliad. ρ, de Menelao, Ὡς ἔφατ' Αἴαντι δὲ δαίφρονι θυμὸν ὄρινε, commouit, vel commouendo persuasit vt secum properaret. Sic dicit Iliad. ο, Patroclus Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ἐπιτρώω πολεμίζειν. Τίς δ' οἶδ' εἴ κεν ἐμοὶ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω, Παρφάμενος, quis scit an adhortatus commouero eum vt ad certamen cum Troianis ineundum descendat. Mare quoque ὀρίνειν dicitur qui illud cõcitat & commouet, seu turbat, vt æstuet & fluctuet. Odyss. ν, de Neptuno, Ὅς μοι ἐφορμήσας αἰπὺμ κατέδυσε κελεύθους, Ὄφρα νέον δὲ θάλασσαν ἀλήσατο. paulo aliter ει πολλὼ ἔζω ἐτώρει. vbi nota ἐπῶρσι, ἐφορμήσας, ὄρινεν, vicinæ significationis & originis eiusdem verba. Pass. Ὀρίνομαι. Concitor, Cõmoueor. Il. σ, Πᾶσιν ἀρὴ θυμὸς ὀρώρει, omnibus commotus & perturbatus est animus: videlicet audita voce Achillis. Od. σ, Ὡς ἄρ' ἔφατ', ἐμοὶ δὲ κακὸν ὠρίνετο θυμός, commouebatur.

videlicet triſtitia & metu, hoc eſt, perturbabatur, adeo vt famuli illum cogerentur ad certamē accingere iam δ' ειδότα & ἀμφεθύμοντα. at diuerſo ſenſu paulo antè ad Vlyſſem dicitur, — εἴ σ' ὀτρυνέει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ Τοῦτον ἀλίξασθαι: quū aliàs ὀτρυνέειν & ὀρίνειν vicinas habeāt ſignif. Dicitur ὑπὲρ ὀρίνεσθαι et etiā cui animꝰ ad iram cōmouetur. Il. ω, — Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ, Καί ἑ κατακτείνειεν. Ὀρίνεσθαι accipitur etiā pro Concitari in fugā, ſeu Fuga cōcitari, vt dixit Valer. Flacc. Fuga ſe in aliquem locum concitare. Iliad. ξ, πάχα δ' ἔπεσον ἔρχατα λαῶν, Τοὺς μὲν ὀρινομένους, (Græcos videlicet) τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπιθεν, Τρῶας ἰαχθήμους. Sic Iliad. λ, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες ὀρίνοντο ὑπὲρ ἔπος ἴπποι τε καὶ αὐτοί, Αἴας δὲ κλονέεσκε Τελαμώνιος. vbi obſerua κλονέειν dici τὸν διώκοντα, ὀτρύνεσθαι autem τὸν φεύγοντα.

C. Ἐπορέω, Concito. Nicander Ther. Κυζηθμὸν κυνὸς οὖλον ἐπόρνυτε θυμολέοντας. vbi ſchol. exp. διήγειρε, annotans ibi legi etiam ἐφώρμησε.

C. ΣΥΝορίνω, Concito, Commoueo. paulo antè in ὀρίνω ex Iliad. ω, ἅτε οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνεις. Vide ibi locum. Apoll. lib. 3 Arg. νῶϊν ἦ κἂν συνορίνηται ἄτη pro παρόρηται, θορυβεῖται, conturbatur.

Ὄ P N Y M I, Excito, vt ὄρω, vnde deriuatum eſt. Iliad. τ, Ἀλλ' ὄρσευ πολεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, & tu ipſe ſurge, & alios excita. Item χόον ὄρνυθι, lacrymas concitato & excitato. Odyſſ. ρ, Μήτηρ ἐμὴ μή μοι χόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσιν ὄρηται. Odyſſ. κ, Μηκέτι τοῦ θαλερὸν χόον ὄρνυτε. Paſſ. ὄρνυσθαι, Excitari. Iliad. ψ, οἱ δ' ὦρνυντο κὸν πύγμαχοι ἔνδοθεν εἶσαν, excitabantur, ſeu ſurgebant. Sic Euſtath. ὄρνυσθαι & ὀρθοῦσθαι idem ſignificare ſcribit. ponitur autem ὀρθοῦσθαι pro Surgere, Erigere ſe. atque adeo Homerus Od. ϑ, quum dixiſſet, αἱ δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί, ſubiicit, Ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὀκύαλος: pro eodem nimirum accipiens αἴρεσθαι & ὄρνυσθαι ſiue ὄρνυσθαι. Et Il. γ, ὦρτο δ' αὐτίκ' ἄρα ξ. ¶Aliquando Ὄρνυμι commodius redditur Concito, vel etiam Incito. Iliad. ζ, Ἀλλά σύγ' ὄρνυθι πῶλον, ἐπιπρέπω δὲ καὶ αὐτός, Concita, ſeu Incita, Inſtiga, vel etiam ἔπιπρε, (vt idē ſint ἐπιπρέπω & ὀρνύναι, ſicut ὄρνυσθαι pro ἐπιπρέπεσθαι ponitur, vt in ſequentibus dicetur.) Euſtath. exponit διήγειρε. Et ὀρνύναι τὰς ἴμασς, Cōcitare ventos, vel etiam Excitare. Odyſſ. κ, de Æolo, Κεῖνον γὰρ πρώτιστα κατὰ μοῖραν ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅντινα θυμὸν ἐέλπῃ, vt concitet & ſedet quos vult. At μάχην ὀρνύμεν reddideris potius Ciere pugnam, vel excitare. Il. ι, Οὐκ ἐθέλω ἔτι μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτορ. Paſſ. ὄρνυσθαι, Concitari, vel Concitum ferri, vt Lucr. loquitur. Od. α, τί τ' ἄρ μιν φθονέεις ἐείπερ κε οἰσέμεν Τίρυνθ' ὧδε περ οἱ νόος ὄρνυται, quò animus ipſum cōcitus fert. Ὄρνυσθαι, vt & ὀρίνεσθαι, Concitato greſſu ferri, vt qui ἐπίπρεσθαι, hoc eſt properant, vel etiam fugiunt. Il. υ, πάρκαμπε δὲ γαῖα ποδοῖιν Ὀρνυμένων ἄμυδις. Euſtath. exponit περιχύσεων ἀσυδαίως. Heſychius quoque ὀρνυμένου exponit non ſolùm διεγειρομένου, ſed etiam ὁρμωμένης.

C. Ἀνόρνυμι, Excito. Paſſ. Ἀνόρνυμαι, Exurgo, Cōſurgo. vnde ἀνώρνυτο apud Apoll. Rhod.

C. Ἀπόρνυμι, Excio ſeu concito alicunde. Paſſ. Ἀπόρνυμαι, Concitus alicūde feror, Erumpo ex aliquo loco, Prodeo cum impetu. Heſiod. Ἔνθεν ἀπορνύμενοι. Sic & apud Apoll. Rhod. in Arg. ἀπορνύμενοι pro ἀφορμώμενοι. Heſychius tamen ἀπορνύμενοι exp. per ſimplex ὁρμώμενος.

C. Διόρνυμι, Concito per. Et Διόρνυμαι, Cōcitus feror per. At Nonnus διορνύμενον ἠγεμόνα πνεύματος pro Prodiens à Patre Spiritus: quod theologi dicunt ἐκπορευόμενος.

Ὄ P O Θ Y N Ω eiuſdem cum ſuperioribus eſſe originis teſtatur Euſtathius. alicubi ex ὀρίνω & θύω, alicubi ex ὄρω & θύνω compoſitum eſſe dicens. Sicut verò ὄρνυμι inter alia ſignificat Concito, Incito, ſic & ὀροθύνω. Iliad. ο, ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπίστατο, τὸν δ' ὀρόθυνεν, inſtigabat, vt videlicet Ἕλληνες aliquem ex Troianis βάλοι. Iridem aliquanto pòſt, de Ioue, Ὅς σφίσιν αἶψα ἔγειρε μάχην ὀλοὴν δὲ θυμὸν Ἀργείοις, καὶ αὖθις ἀπαγνυμένοισι πέδησε, illos autem incitabat & inſtigabat, Troianos nimirum. Niſi malis, Animum addebat, Animos ſuſcitabat. Heſychius enim ὀροθύνων exponit non ſolùm ὀρεθίζων, ſed etiam διεγείρων. Odyſſ. σ, ἦλθ' ἐπὶ σῷ θυμῷ ὀροθύνων,

Vos concitat ſeu agit, Malus aliquis genius vos agit. Et Iliad. φ, ad Scamandrum, — ἐμπίπλαθι ῥεῖθρα τάχιστα ὁρμῆς, πάντας δ' ὀροθύνεο σοὺς ῥόους, torrentes omnes concita. Item Concito, hoc eſt Turbo, Perturbo, vt ὀρίνω. vnde ὀροθύνειν Heſychio παραράσσειν.

C. Ἐπορόθυνω, Cōcito, Incito. vnde Ἐπορθύνειν Heſychio παρορμᾶν.

Ὄ P O Υ Ω quoque eiuſdem cum ſuperioribus eſt originis, eo tamen differens quòd illa actiua ſunt, hoc autem neutrum. ſignificat enim Impetum do, Irruo, ὁρμῶ, vt Heſych. exponit. quod & ipſum vnà cum ὁρμὴ ab ὄρω derivatum eſt. Heliodus, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, in ſe mutuò irruerunt. vbi etiam tmeſis eſſe queat pro ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. Vtitur & Homerus cum alibi paſſim, tum Iliad. β, cum præpoſitione ἐπὶ pro Gradu concito feror ad, Impetu curro ad: de Iracone, Βωμὸν ὑπαίξας ἐπὶ πλατάνιστον ὄρουσεν. Sed & Plutarchus id vſurpat, (licet poeticū magis quàm proſæ ſcriptoribus familiare) in Coriolano, pag. 395 meæ editionis, λέγεται κρατῆσαι πάντων ἐπὶ οἷς ὁρμήσῃ, ἐπὶ μὲν ὀξὺν ἐπὶ τὰ ἐναντία μέρη. Apud Heſychium ὁροῦσαι etiam pro ὁρμῶσαι. niſi fortè ſcribendum ὁρμῆσαι. alioquin ὁρεῖσαι poſitum eſſet pro ὁρούσασαι. Euſtath. verbo ὁρούω actiuā quoque tribuit ſignificationem in Οὖρος paulo infrà.

Ὄρουμα, Impetus, Saltꝰ. Heſych. enim ὁρούματα exp. ὁρμήματα, πηδήματα.

C. Ἀνορούω idem cum ἀΐορυμαι & ἀϊορμῶ. vnde & Heſychius ἀϊόρουσιν exponit ἀϊώρμησιν. Verùm eſt magis poeticum ἀϊορούω quàm ἀϊορμῶ: ſic tamen vt & in proſa nonnunquam locum inueniat, ſicut & ὁρούω. Odyſſ. χ, Ἐκ δὲ θρόνων ἀϊόρουσαν ὀφθαλμοῖσι κὴ δόμοις, Proſilientes ſeu Exilientes, Exurgentes. Et Iliad. α, Τῶν δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀϊόρουσε, inter hos ſurrexit. Et Odyſſ. ξ, Ὡς εἰπὼν ἀϊόρουσε. Xenophon vſurpauit pro Aſſilio, vel Citato gradu aſcendo: in lib. De re equeſtri, loquens de ipſis equis, Ἅ φρονεῖ δῆλα δ' ἂν, πηδήσαντα ἐπ' ὀχθους ἀϊορούσῃ, ἢ ἀπ' ὀχθων καταθεῖν. Vbi quod ἀϊορούσῃ dicit, alibi ἀναπηδᾶν: vnde & εἰ καταθεῖν opponit tum eo in loco, tum aliquanto pòſt in eodem libro. In vulg. lex. exponitur etiam Excito, actiua ſignificatione: ſed huius exemplum deſidero. Euſtath. ὁρούω tranſitiuè vſurpat, vt videre eſt in Οὖρος paulo pòſt.

C. Ἀΐπορούω, cum impetu alicunde excieor, Erumpo, Exilio, Proſilio, vel Deſilio: idem cum ἀπόρνυμαι. Iliad. ε, Ἵδρωτος δ' ἀπόρουσι λιπὼν σφέλαμία δίφρον. Iliad. φ, Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ὀπὶ δουρὸς ἐρωή. His adde & ſequentia, in quib⁹ tmeſis eſt: Iliad. φ, πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε Βαπτάσιος, αὖθι δ' ἔπειτα, cum impetu reſiliit ab eo qui petebatur, nec tranſhxit, ſeu penetrauit. Iliad. μ, Ἀμ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν ἐπὶ ἵππους ἐκπεφόβοντο, deſilierunt ex equis quoniā ipſe Hector ἔξοχον αὖ πύργοιο ἅλτο χαμάζε. Itidem Heſych. Ἀπόρουσεν exponit ἀφήλατο.

C. Ἐνορούω, Irruo, Inſilio.

C. Ἐξορούω, Exilio, Proſilio. Iliad. γ, — Πάριος δ' ἅμα λαὸς ὄρουσεν, id eſt ἐξεπήδησεν. vbi tmeſis eſt. Alicubi ſignificat etiam Impetu ſeu concitato greſſu feror ex aliquo loco, Erumpo, Prorumpo: vt ἐξορμᾶσθαι.

C. Ἐπορούω, Impetu ſeu gradu concitato feror in, Concitus feror aduerſus, Hoſtiliter aſſilio, vel inſilio, Irruo. Iliad. ο, Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὡς, ὅστ' ὀπὶ πόρκῳ Βαπτάσιος αἶξῃ. Iliad. ϖ, Τεὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδώκεα πάλτης Ἄρπῃ, Σμαραγδαλέα ἰάχων. Rurſum Iliad. ο, Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε. Idem alibi, ἐπόρουσαν ἀλλήλοις pro eo quod Heſiod. ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

C. ΣΥΝορούω, Greſſu citato cōcurro, ſeu cū impetu cōcurro. Apoll. lib. 2, Arg. αἶψα συνόρουσαν ἀκαχήσι. pro ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Ὀρούω SIVE Ὄρουσω, Pamphyliorum lingua vſurpat pro ὁρούω, vt teſtatur Euſtath. p. 1654, ὡς ἐπίρρω δὲ πάντως λέγουσιν Ἡσυχιανὸς ὅτι Παμφύλιοι ἄλλως χρῶνται τῷ β, ἀντὶ τοῦ πάντες αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν θέω φάσι θέσω φασὶ, καὶ τὸ εἴλιος, βασίλιος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὁρῶω, ὁρούσω λέγουσι, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσω δὲ Ὀρουσεῖ. In vulg. lex. habetur ETIAM Ὀρουσίνω, itidem pro Irruo. At PRO Οὐρώω quod in iiſdem vulg. lex. ex Plut. affertur, reponendum Ὀρώω.

ΟΡΜΗ quoque ΕΤ Ὁρμάω ab ὄρω originem traxere, A deriuata à præterito perfecto passiuo ὅρμαι. quod autem ad spiritus diuersitatem attinet, sciendum est scribi itidem ἑρμὸς in manuscriptis etiam libris, quod tamen pro ἑρμὸς vsurpatur. Eiusdē certè significationis sunt αἴρω, αἰόρτυμι, αἰορμάω, (actiuè nimirum sumptum: aliàs neutraliter vsurpatum synonymum habet αἰφούω) itidem ἐπείρω & ἐφορμάω, (quod si neutram significationem habeat, idem valet cum ἐπιφούω) sicut in ἐείρω annotaui. Suprà tamen seorsim hæc B duo cum suis deriuatis habes.

Ab Ὄρω vel Ὀρούω Eustath. DERIVAT Οὖρος, significans Ventus secūdus. pag. 1500, τὸ δὲ, νεῶν πομπῆς, ἔοικεν ἐμφαίνειν τὴν τῷ οὔρει πρόσκρισιν. οὖρος γὰρ ἀπὸ τοῦ ὀρούειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν: vnde & ἰχθὺς οὖρος. Pag. 1452, οὖρον dictum scribit, quia δι' αὐτοῦ ὁρούει (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς. qui & φορέα. Sic pag. 1873 οὖρα exponit φοραὶ αἰόρμου καὶ ὁρμητικά. Odyss. ο, Τοῖσιν δ' ἰχθὺν οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον ἐπαΐξασα· δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα Ναῦς κύματα θοῦσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. qui versus habentur & Od. β, & μ. Eiusdē Od. η, — οὐδέ πῃ οὖροι Πρόσκρισις φαίνετ' ἀλιτρὰς, εἴ ῥά τι νηῶν Πομπῆς γίγνεται ἐπ' ἄρια ἴσσα θαλάσσης. Od. η, Τόσσον αἶψα δ' ἔπειτα πανημερίην ἐλάσασα Ἤγαγεν, ἠελίῳ οὖρος ὅτε πρόσκρισιν ὄπασεν. Odyss. γ, Ὧρτο δ' ἐπ' ἠελίῳ οὖρος ἀίδηλα· αἱ δὲ μάλ' ὦκα Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. Od. ο, Ἦ ῥ' ὃ Φέρας ἐπέος Μενεπτολεμώνιον Διὸς οὖρον. Et Odyss. ε, τὸ δ' ἤδη ὄπτι νῆας ἴσαν βώκαροι πρόωσι, ἀγχόθι δ' ἔσαν Διὸς οὖροι. Quibus in locis Διὸς οὖρον vocat Ventum secundùm, quem Iupiter immittit nautis: vt tum primus quem citaui locus ostendit, tum hi sequentes: Il. ν, Ὣς δὲ θεὸς ταύτῃσιν ἐπιδρομέοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὶ κλισμοὺς ἐϋξέστης ἐλάτης. Et Odyss. ο, ὅτε δὲ Ζεὺς οὖρον ἵαλλεν. Item Odyss. η, & Od. ε, Οὖρον δὲ προέηκε ἀπήμονά τε λιαρόν τε. Od. μ, Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε θεὸς κυανοπρῴρειος Ἴκμενον οὖρον ἵει πνοιήσιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον. Od. ο, πέμψῃ δέ τοι οὖρον ὄπιθεν. Idem igitur sunt, ἰχθὺν οὖρον ἵει, & ἔδωκεν οὖρον, & οὖρον προέηκεν, item ὄπασεν οὖρον ἴαλλεν & ἔπεμψεν οὖρον. id est Immisit ventum secūdum. (Potest deus etiam dici ἐπιστορεῖν οὖρα, vt nauis, ἐπιστορέσαι Διὸς οὖρῳ) Hic οὖρος cessans ἀϋτεῦσαι dicitur, vt Od. γ, Πύλονδ' ἵκον, οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, pro In Pylum vsque secundo vtebar vento: qui Odyss. λ, κάλλιμοι οὖροι dicuntur. Pro eo verò quod apud Apollonium libro 2 Argon. legitur, ζεφύρου μεζαι οὖρος ἄπτο, malim ζέφυρος, vt manuscriptus codex habet, accipiēdo μεζαι pro μέγιστον παρισταικῶς illa duo verba μεζαι οὖρος. Sed & in prosa locum inuenit hæc vox: vt Xen. libro 2 Hellen. ἕως αὖ εἰς οὖρον κατασῶσι, quoad prosperum ventum nacti sint. Dicitur enim nauis εἰς οὖρον κατασῆναι, quum ventū secundum nacta est. cui synonyma sunt κατ' οὖρον φέρεσθαι, ἐξ οὐρίας πλεῖν, οὐριοδρομεῖν, & ἀρεῖν, quo Phalaris in Epist. vsus est. Homerus pro eo dicit οὖρῳ ἐπίσσεσθαι. Synes. epist. 148, εἶλκεν ἡμᾶς καὶ ἀνῆγεν πρὸς οὖρον αὖτε, καὶ πᾶσις ἐκείνη, prouehebatur in altum ad ventū secundum. Pro οὖρος dicunt & ὄπιφορος ὄλκιμος & φορὸς, de quo Virgil. Prosequitur surgens à puppi ventis euntes. Metaph. apud Suid. — ἀλλὰ τοῦτο μὲν Κάτω κατ' οὖρον. Itidem Soph. Trach. Ἐπ' ἀφέρτερον οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν Αὐτῷ βλέπει· ἔπεσθον ἐρπύσῃ καλός, pro Aspiret ei discedenti aura secunda, ne vnquam ipsam videam, vt schol. exponit: qui quod idem poeta in Philoct. dicit, Οὐρός τι πίνει, οὖρος exp. ὀπτεύει καιρός: sumpta metaph. ἀπὸ τοῦ οὖρου, qui spirans nauigandi tempus opportunum indicat.

C. Ἔπουρος, id est ὁ εὖ ἐπίσχων, seu ἐπευείζων siue συμπνεύζων. Soph. Trach. ἔστ' αἰεμόστατός τις ᾗ μοι ἔστ' ἔπουρος ἱστῶν οὖρος. vbi scholiastes exp. ἔνεως. Ἔπουρος Hesychio ὁδὸς ἰχθύος.

Οὔριος, Qui à vento secundo proficiscitur, vel Qui vento secundo fit. vt πλοῦς οὔριος, quod Plin. in Paneg. & Seneca, Vento ferēte placidus. Luc. οὔριος πλοῦς, καὶ λεπτομέτρου θαλάσσης. id est ὁ κατ' αἶψαν, vento secūdo ferens. Soph. οὔριος δρόμος, Cursus secundo vento. Et οὐρία πτήσις, Volatus secundo vento, vt Budæus interpretatur apud Theophrastum De causis plant. lib. 2, cap. 11, vbi tamē vulgatæ edit. habent πρῶσις, non πτῆσις. sic enim ibi, διὸ καὶ ἀποκρατοῦσιν ταῖς ναυσὶν οὐρίοις ὅτι τὴν ἄκρων, ὅπως κατ' αἶψαν πλοῖα γίνηται· ταῖς μὲν ἀφορίαις, ἀφορίας· ταῖς δ' ὀψίαις, ὀψίας· ταῖς δὲ μέσαις, μέσους. Sed recte Bud. legit πλῶσις, vt ex Plinio patet lib. 15, c. 19, vbi hæc Theophrasti verba sic interpretatur, Ideóque ficetis caprificus permittitur ad rationem venti, vt flatus euolantes in ficus ferat. Et οὐρία ῥιπὶς, Flabellum flatus euolantes in prunas ferens: vel Flabellum secundo flatu prunis aspirans. Aristoph. Acharn. ὀξὺ ἀνθράκων φερόντων φύσαλος αἰόλαττ' ἐμπεφυσημένος οὐρία ῥιπίς, excitatus flabello flatus in prunas ferente. Vbi scholiast. οὐρία ῥιπὶς exponit τῷ τοῦ ἀέρος φορᾷ. Necnon οὐρία πνοὴ, Flatus qui secundus spirat, Aura aspirans, vt Virg. Ferte viam facilem vento, & spirate secundi: item, Aspirant auræ in noctem. Frequētius AVTEM Οὐρία ponitur absolutè pro οὐρία πνοή: vt apud Platon Protag. pag. 398, μήτ' αὖ τὸν Πρωτέα χρὴ παίπαλα καλῶν εἰκπίπτοντα, οὐρίας ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῆς λόγου, ἀποκρύψαντα γλῶτ. VNDE Ἐξ οὐρίας ET Ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, & ἐξ οὐρίων πνοῶν. nisi in ἐξ οὐρίων malis subaudire αὐρῶν. dicitur enim & οὐρίας αὔρας, vt paulo pòst dicetur. Aristoteles in Mechan. 5, δῆλον τί, ὅταν ἐξ οὐρίας βουλώμεθα δρόμον μεῖν, μὴ οὐρίου τοῦ πνεύματος ὄντος, τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην, τὸ δὲ ἕτερον μέρος συλλαμβάνομεν. (vbi etiam obserua ὕπτιον πνεῦμα pro οὐρία, siue οὐρία πνοή. vt Paul. Bœot. φασὶ τῆς ἐξαίφνης σφίσιν οὐρίου, videlicet πνεύματος: paulo ante, πνεῦμα τοῖς Ἕλλησιν ὡς ἐγγύτατα ὄπιφορον. Luc. ὄπιφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα) Greg. orat. in S. baptisma, ἕως ἐξ οὐρίας πλεῖς, τὸ ζῆν σοι τὰ παιάγιον: metaph. vt apud Synes. epist. 89, σὺ δὲ ἰσχὺν ἐξ οὐρίας πλεῖς, καὶ ζῆς ἡδέως, οὐ παίπαλα δαίμων λειπῇ, Si secundo vento nauiges, Si ventus tibi spiret secundus, Si aura aspiret secunda nauiganti. hoc est, Si prospera vtaris fortuna. Soph. Aiace, Ὅπου δ' ὑδαίτην ἄρᾶν δ' ἃ βούλεται πάρα. Ταύτην νομίζει τὴν πάλιν χρόνῳ ποτὲ Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν. quem locum citans Stobæus, pro παρὰ habet παρ', & pro οὐρίων, οὐρίας: quæ lectionum diuersitas nihil in sensu mutat. eodem enim tendunt vtraque. Eustath. pag. 1452, de οὖρος loquens, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς, ἤγουν ὁ εὐπρόσδιστος. ὁ καὶ παροιμιακῶς λεγόμενος ἐξ οὐρίων, ἤγουν ἐξ ἀδιστάκτων πλημμάτων. Apud Chrysost. quoque ἐξ οὐρίων πλεῖν & ἐξ οὐρίων φέρεσθαι. Dicitur & οὔριος αὔριος sicut οὐρία πνοή, pro οὖρος. Thucyd. ἐπὶ γὰρ ὅτι τοῖς Ἀθηναίοις ὁ αὔριος οὔριος, erat enim ventus in Athenienses secundus. (Aliud exemplum habes in Καπυρόω) Quò pertinet τὸ οὔριον πλεῖν, subaudiendo αὔριον vel πνεῦμα. Luc. Lexiph. ὡς ὅταν εἴ τις ὁλκάδα τεταρωμένον τὸ οὐρίου πλέουσαν, ἐμπεπλημπρωμένην τὸ ἀκατίου, ἀφορῶσά τε καὶ ἀκροκυμαίνουσα, ἐκπρᾶς πνας ἀμφισσόμενος ἐξ ἰσχάδας σπυρὰς ἀττικὰς ἐξ ἀμυγδάλας, ἵνα χαίρῃς τὸ δρόμου τροφὸν, φησὶν ἡ Δίωνυμία. Dicitur & οὐρία πλοῦς, quod reddere possumus Quæ secundo vento vtitur: pro οὔριος πλοῦς, quod suprà habuimus. Soph. Philoct. Καὶ μὴν σμικρὸν Σίγχον οὐρίῳ πλάτῃ Καταρρέω, id est ἀδείᾳ πλοῦ, inquit schol. Vbi nota etiam οὐρίῳ cum fœm. copulatum. Οὔρια θεῖν, Cursu prospero ferri & habere ventos secundos. ex Aristoph. Lysistr. ἐπὶ πολὺ γὰρ οὔρια θεῖν. Apud Suidam autem HABETVR Οὐρία θεῖν, quod exp. ἀρχῶν. Οὐρίη, Hesychio teste, significat & ἐπιστολία.

Οὔριον ὕδωρ quoque SIVE Οὔριον huc pertinet, vt docet Eust. pag. 42, in etymo nominis ἡρῴς significantis Mulus. quod quū Ionicè dictū esse tradidisset pro ἡρῷς, subiungit, ἢ ἁπλῶς τὸν ὕδρον, ὃ δηλοῖ τὸν οὔριον. τὸ δὲ δηλοῖ τὸ ἄγονον τῶν τοιούτων ζώων, καὶ τὸ τὰ σπέρματα τοιαῦτα πνεύματα ἄκαρπον καὶ ὡς τὸ οὔριον. διὸ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὠοῖς ἄκαρπα, δηλονότι τοιαύτην αἰτίαν οὔρια ἢ κενὰ λέγει σημαίνειν. Itidem Plinius lib. 10, c. 58, de palumbibus, Et quanuis tria [ova] pepererint, nunquam plus duobus [foetibus] educunt: tertiū, quod irritū est, vrinū vocāt. Et mox in fine capitis, Et ipsæ autem inter se (si mas non sit) fœminæ æquè saliunt, pariūntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur: quæ ὑπηνέμια Græci vocāt. Rursum cap. 60, Irrita oua quæ hypenemia dixim⁹, aut mutua fœminæ inter se libidinis imaginatione concipiunt, aut pulueres: nec columbæ tantùm, sed & gallinæ, perdices, pauones, anseres, chenalopeces. Sunt autem sterilia & minora ac minus iucundi saporis, & magis humida. Qui-

dam & vento putant ea generari: qua de causa etiam zephyria appellantur. Hæc autem vere tantùm. Vrina fiunt incubatione derelicta, quæ alii cynosura dixere. Quæ posteriora verba ex Aristotele transtulit, cuius verba in Κωισσουσα ὠὰ citaui. Primus autem quem ex Plinio attuli locus, est ex Hist. an. libro 6, cap. 4, τὸ δὲ ὑπολευκὸν ἀμφοῖν τῆς ὠοῦ ἀεὶ οὔρινόν ἐστι. Tertium, (inquit) quod irritum est, vrinum vocant. Alex. Aphr. ὠὰ ἐξουρίσματα vocat. Igitur οὔρια siue κωισσουσα ὠὰ, & ὠὰ ζεφύρια, siue ὑπωλιμαῖα, sunt oua irrita, ex quibus nihil gignitur. Hoc tamen discriminis constituit Aristoteles, quòd οὔρια siue κωισσουσα, æstate potius pariuntur, ζεφύρια verò siue ὑπωλιμαῖα tempore verno, διὰ χειμῶνα τὰ ὀρνίθων τὰ πτόλεμα τα, gallinis ex vento spirante concipiẽtibus: vnde & ἄνεμα, ζεφύρια & ὑπωλιμαῖα, nominantur. Prioris οὔριον ὠοῦ hæc exempla apud Aristotelem lib. 3 De gener. anim. διαφθείρεται δὲ τὰ ὠὰ, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια μᾶλλον ἐν τῷ θερμῷ ὥρᾳ. in quibus dicit διαφθορὰν fieri μιγνυμένης τῆς λεπάδνου, licut in vinis αἰθαλώδη γίνεται μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Et mox, τοῖς δὲ μεμιγμένοις ὀλιγοχρόνιον οὖσιν, ἂν δὲν ἧττον συμβαίνει τοῦτο. πολλάκις μὲν γὰρ τῶν ὄρνιθων ἕτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ πεῖσαν οὐκ ἐκτὸς αὐτῶν ἀεί. Aliquanto post, de luteo oui loquens, πυρούμενον δὲ καὶ ἐπῳδύμενον. εὐγίνεται σκληρὸν, διὰ τὸ ἐν τῷ θύρᾳ τῶν ὀρνίθων οὖσαν ὠοτόκον κροῦς· καὶ διὰ τοῦτο θερμαινόμενον μᾶλλον, ἐκ τῆς μὴ ἐξ ὑγροῦ τὴν ὠοτόκον ὠμάτων, διουρεῖται καὶ γίνεται οὔρια.

Nec verò hoc tantùm, sed & auis quædam DICITVR Οὐρίς, de qua Athen. libro 9 de anatibus, ἡ δὲ λευκωμένη οὐρὶς οὐ πολὺ λείπεται τῆς χηνὸς, τῷ χρώματι δὲ ῥυπαρωτέρα ἐστὶ· τὸ δὲ ῥύγχος μακρόν τι καὶ σικυοειδὲς ἔχει. quæ & Eust. habet pag. 1452, pro ῥυπαρωτέρα legens ὑπερυθέστερα. Οὐρίδας Hesychius exponit σωπερμοὺς θηρ. In vulg. lex. habetur ETIAM Οὔριος, Prosper, pro ἄνεμος: sed sine autore & exemplo.

C. Οὐριοδρόμος, Vento secundo currẽs. vt οὐριοδρόμος ναῦς, Quæ secundo vento fertur, Nauis cui aura secunda aspirat. ET Οὐριοδρομέω, Secundo vento curro. vnde οὐριοδρομῶν ναῦς dicitur cui ventus secundus spirat, pro ἐν οὐρίῳ πλῶν, ἐξ οὐρίας πλεῖν siue διαφέρεσθαι, ἐξ οὐρίου φέρεσθαι, εἰς οὖσον καταίρειν, κατ' οὖρον φέρεσθαι. οὖρῳ ἐπίσχεσθαι, συν ἐπουρίζοντος ἀνέμου πλεῖσθαι: item ἀφορεῖν, φορὸς ἀνέμου τυγχάνειν. tot enim ferè modis Græci id exprimunt. Bud. interpretatur Vento ferente seu perferente vti, hunc locum subiungens, sine autoris nomine, ὁ δὲ κῦ τὸν αἰγιαλοπλανῆ πατῶν, καὶ ἰδὼν ναῦν οὐριοδρομοῦσαν, ἐπεὶ ὡς μάλ' οὐ πολὺ καταδύσεται. Quæ sic Laertius in Pherecyde, καὶ ναῦν οὐριοδρομοῦσαν ἰδὼν, ἐπεὶ ὡς οὐ μακρὰ πολὺ καταδύσεται.

C. Παρουρεύς, idem cum οὔριος. vnde παρουρεύω apud Suidam & Hesychium, quod exp. ὀπαδεύω, sicut Hesych. ipsum Οὐρεύς, ὑπηρέτης, δεξιός.

Οὐρόω idem esse videtur cum οὐριάζω, cuius nulla reperi exempla, sed compositum inde EST Καπουρόω, Vento secundo expando, Explico vt ventus secundus inspirer. Polybius libro 1, λύσαντες δ' οὖριον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσαντες πᾶσι τοῖς ἱστίοις καὶ καπουρώσαντες, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν πλοῦν. Idem, ἐξεπέμπετο δὲ νῆες καλῶς μὲν ἀνδράσι, τῷ δ' ὅλῳ πλήθει ἐνδεέστερον πεζοῖς ἐπιβεβηκυῖαι καὶ καπουρούσαις, αὐτῇ τῇ ὁρμῇ πρὸς ἴσους & καπουροῦσαι, αὐτῆς ἀπηχούσης, id est (inquit Budæus) vela ad ventum secundum componens. Suidas minus rectè exponit neutraliter νέμω οἴκοι χρησίμως.

Οὐριάζω, Vento secundo prouecho, Secundo. Eustathius de deriuatis à nomine οὖρος loquens, pagina 1452, ἐκεῖθεν καὶ οὐρίσαι, τὸ ἀπονατασσῆσαι εἰς οὖριον, ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ καθιερεῖναι ἴτμα πραγικῶς. Vtitur hoc οὐρίσαι Sophocles in Œdipo tyr. p. 181 meæ edit. ad Œdipum, ὅς γ' ἐμοὶ γαῦ φίλαν ὀρθοῖς πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὖρισας πάρος, εἰ δίκαια ἐξέπραξα, γίνου. Vbi omnes editiones habent νῦν πάρος. à VERBO Οὐρόω, sed legendum esse οὖρισας, ipsa strophe pagina præcedẽtis ostendit. Adhæc Οὐρῆσαι neutrum est, hic autem actiuum verbum requiritur. Οὐρίσαι Hesychius exponit ἰθῦναι, (quod est ab Ionico ἰθίζω pro ἰθύζω, de quo & suprà) item ἀνατεῖναι. Fut. 1 EST Οὐριῶ, VNDE Οὐρισῆν apud Æschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμονι οὐρισῆν τύχας. Exponitur tamen Οὐρίσῃν in v. l. neutraliter & per præsens, Prospero seu secundo vento vti.

C. Δυσούριστος, Infelix, Qui secũdo vento nõ prouehitur. v. l.

C. Ἐπουρίζω, Vento secundo impello, quod Homerus diceret ὄπισθεν ἐπίζω. VNDE Συνεπουρίζω, Vnà impello seu propello, ventum secundum immittens. Sed & ipse ventus συνεπουρίζειν dicitur quum comitatur euntes, & spirat secundus. vt Virgil. Prosequitur surgens à puppi ventus euntes. Aristoteles lib. 8 De historia animalium, αἱ μὲν γὰρ ἀνατολαὶ νότου ἢ λιβὸς ἐπιτήδειον ἀποτελοῦσιν αὐτὸν διὰ βάρος, πᾶσαν, διὸ καὶ πόλεμοι συνεπουρίζει, Eo quòd ipse ventus flatu suo à puppi surgens euntes prosequatur, Eo quòd ventus spiret secundus. Idem in 3 De cælo, loquens de motu secundum naturam & præter naturam, καὶ τῷ κατὰ φύσιν διὰ ταχέος κίνησιν συνεπουρίζειν τὸν αὐτὸν ὁρμὴν, & verò motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus & ponè impellens.

Ἐπουρίζειν Eurip. metaph. quoque vsurpauit, in Androm. Ἀλλ' ἔπραξάτ' οὐδὲν φρόνημα ἐπούρισας, sed neque hac ratione animi tui cogitata secundasti & perfeciste, veluti prospera aura promouens: videlicet copijs aduersus Troiam eductis. Ψυχαὶ δὲ πολλαὶ καλαὶ ἀπώλοντο. vbi scholiastes exp. ἐφόρμησας: item ἔπεμψας & ἔσπευσας, vt sit ἀπὸ τοῦ ὄρους. Hesychius ἐπούρισον exponit ἐπ' εὐθείας ἤγαγε: item ἀπέπεμψε & ὥρμησεν: & Ἐπουρίσας, ἐφορμήσας.

SED ET Ἐπουριάζω eadem significatione reperitur qua ἐπουρίζω. Luc. ἐπουριάζων τῷ ὀθονίῳ, velum flatu secundo implens & ponè impellens. Idem metaphoricè in libro De scrib. Hist. δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν πάντας ἀνέμους, ἐπουριάσοντας τὰ ἀκάτια καὶ σωδιεῖσθαι ἐν ἄκροις κύμασιν τῷ ταῦ vento perlaturo.

C. ΚΑΤουρίζω, idem cum καπυρόω vel ἐπουρίζω. Verbũ esse tragicum docet Fust. suprà in Οὐρίζω.

C. Ἐξουρίζω autem neutraliter accipitur & alia significatione quàm præcedentia. dicuntur enim ἐξουρίσαντα ὠά ab Alexandro Aphrod. lib. 1 Probl. quæ Aristoteles ἄνεμα & οὔρια appellat, id est Irrita oua, Oua ventosa & spiritu repleta. Plinius Vrina nominat, vt suprà etiam docui.

Οὐρόω ab οὖρος deriuatum non reperi: habet tamen quædam sua composita ipsum autem significaret Prospero vento vtor, Secundo flatu agor. Compositum INDE Προσουρόω, Secundo vento vtor, Feliciter ago. vnde προσουρίσαι quod scholiastes Aristoph. exponit, εὐθυδρομήσαι, εὐδιαπεμψαι. ET Διουρῆσαι de ouis vrinis dicitur. Aristoteles lib. 3 De gener. animalium διουρῆται καὶ γίνεται οὔρια, quod interpretatur, Samiosa vrinàque fiunt. Sed & ex Plinio διουρῆμαι redditur Samiosus fio. Aristotelis verò locum suprà citaui in Οὔριον ὠόν.

Οὐρὸς autem oxytonum significat Alueus, seu fossa per quam deducitur nauis in mare. Eustathius exponit, ὁ πρὸς ὅλην ναῦς ὁρμὴν (id est ὁρμᾷ) καθελκυσθῆναι εἰς ἅλα. Iliad. α, de Græcis discedere parantibus nauésque in altum deducentibus, Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, αὐτὰρ ὁ' οὐρεσιν ἦκαν Οἰκαδὲ ἰεμένων· ἐπὶ δ' ἤρτυον ἔρματα νηῶν. Hesych. οὐρούς exponit τὰ πώεια, τὰ ἀφεστηκότα, ἢ τὰ ἀφειστήκοντα τῆς πλοίου, siue τὰ ὁρματήρια δι' ὧν καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν.

RVRSVM Οὖρος significat Custos, Inspector. qua in significatione vsus est Homerus Il. Ψ, Νέστωρ δ' οἷος ἔμμεν γεραιώτερος, οὖρος Ἀχαιῶν. Itidem Iliad. λ, Οὐ Νέστορα ἐπίπλως γεραιώτερος, οὖρος Ἀχαιῶν, id est φύλαξ, ἔφορος, vel (vt alibi vocat) ὄπωρος. Necnon Odyss. ο, Βούλομαι οὖν ἐν ἡμέτερ· εὖ γὰρ ὄπασσον Οὖρον ἐμὸν καλέουσι δόμοι κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, nec enim post me reliqui custodem & inspectorem meis fortunis, φύλακα. sicut paulo antè Eumæum subulcum vocat υἱὸν ὀπίσσω. Hesych. οὖρος exponit non solùm φύλαξ, sed etiã σκοπὸν & βασιλέα. Cæterùm hoc οὖρος significans φύλαξ Eustath. pag. 700 scribit deriuatum esse vel ab ὁρᾶν, id est βλέπειν: quia σκοπεῖται τὰ ὀπίσσω οἱ φύλακες: vel ἀπὸ τοῦ ὄρος τὸν ἐν ταῖς γαλέαις, quia nimirum ἐφίζει τοὺς καὶ ὁ φύλαξ πήγνυται τὸ φυλακτήριον

καὶ λέγεται διὰ τὴν ὀπόντων βλάβην. sed prius etymon & verius & simplicius est: nimirum deriuatum esse ab Ὀφάω: vnde ΕΤΙΑΜ Ὄρημαι ΒΤ Ἐπόρημαι, pro Ὀρῶμαι, Inspicio, Custodio. vt apud Homerum Od. ξ, Ἐπὶ δὲ τ' αἰπόλια πολλὰ πάρα ἕρμασι πάντα Ἑρμείῃ βόσκονται· ὀπὶ δ' αὐτῶν τετράκυνες τελοὶ ὄρονται, pro ἐφορῶνται, inspectores & custodes sunt. schol. exponit ὁρῶσι, φυλάττουσι: Hesychius ἐφορῶσι, ἐπιτηροῦσι: cuius tamen exēplaria vulg. nō ἐφορῶσι habent, sed ἐφορμῶσι, nec ὄρονται sed Ὀρῶνται, ΑΒ Ὀφόωμαι.

C. Ἐπίουρος, Inspector, Custos, ἔφορος, φύλαξ. Homerus Od. ο, ὡς ἔφατ' οὐδ' ἄρα τι συὸς γλυκὺ δοῦπον ἄκουσε, Ὅς θ' ὑῶν ὄπίουρος, ἅμας δέ τε πῖαρ ἔδηλεν. vt Od. ψ. υ, βοῶν ὄπιδωτὴν ἄλοχον, pro ὁ ὄπι βοσὶ τεταγμένος, ὁ ὄπι τῶν βοῶν, ὡς ὄπιστατῶν αὐτοῖς. sicut ὄπιουρος dicitur ὁ ὄπι φυλακῆ τεταγμένος, inquit Eustathius. qui etiam addit, præpositionem ὄπι in his duobus esse superfluam, sicut & in ὄπιθεν. Ἐπίουρος Eustathio est non solùm φύλαξ, sed etiam βασιλεύς, in hoc loco Homeri Iliad. ρ, Ὃς πρῶτα Μίνωα τέκε Κρήτῃ ὀπίουρον, qui primus Minoem genuit Cretæ inspectorem ac regem. Idem Hesychius οὐρὸς inter alia exponit βασιλεύς, vt suprà docui. Annotat porro idem Hesych. quosdam ἀφελατινίζοντας scribere ὄπῦρος, & tunc præpositionem esse ἀφελῶς, eo quòd οὖρος per se significet φύλαξ: quosdam ἀφελῶς παροξυτόνως in eadem significatione. ‖ Idem porro ὄπίουροι exp. non solùm ὄπισθοφύλακες, sed etiam ἵπποι ξύλινοι. ΑΤ Ἐπίουρα quod Iliad. κ legitur, Ἀλλ' ὅσα δή ῥ' ἀπίων ὄπιουρα πλήσατο Ἠὼς, diuersam signif. habet. intelligit enim vel, Quantum præcedūt mulæ boues aratrum trahentes, vel Quantum interstitium est inter boues & mulas arantes. Sunt enim mulæ βοῶν ἀφεστηκυῖαι ἑλκόμεναι τοσοῦτο βαθὺν ἄρόσσον. Eustathius eo loco ΑΝΝΟΤΑΤ, Οὖρα. vel proparoxytonως Ἔπίουρα, dicit τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούειν, vel τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρος ὁ ἀφορισμός, nimirum κατὰ ἀφαίρεσιν μεταπλασμόν, sicut δάκτυλα, ἔαρα, λύχα, πῶα, & similia, enallage generis proferuntur. Apud Hesychium habetur ΕΤΙΑΜ Ἐπούεια, quod exp. οὔεια. significat autem οὔεια idem cum ὅρια, Limites, Termini, Fines, Ionicè.

C. Διέουρες, Custoditu difficilis. Hesych. enim διέουρον exp. διεφύλακτον.

Οὔειον, Custodia. Apud Hesychium ΗΑΒΕΤΥΡ Ὄφειον, φυλακή, σημαῖον: sed pro eo reponendum esse οὔειον, literarius ordo ostendit: quippe quod post οὖρος ponatur. Ac, quod ad primam expositionem attinet, nimirum φυλακή, pertinet ea ad οὖρος, id est φύλαξ: quod verò ad alteram, videlicet σημαῖον, referenda ad οὖρος Ionicum pro ὅρος, Terminus, Limes. Sunt enim ὕρια siue ὅρια, aut ὅροι, certa signa quibus agrorum regionumque fines indicantur.

Οὐρεύς, ἰῶς, ὁ, idem cum οὖρος, id est Custos. Vnde apud Hesychium, Οὐρεῖς, φύλακες, & Οὐρέων, φυλάκων. cuius significationis mentio facta est suprà quoque in Οὐρεύς significante Mulus. Addendum verò ei ΕΣΤ Οὐρέω, Custodio. vnde Οὐρέων apud Hesychium φυλάσσων.

Sunt porro & alia composita ad hoc οὐρὸς pertinentia, ΥΤ Κηπουρὸς, Hortorum custos seu inspector, id est Hortulanus: ΒΤ Γυλουρὸς apud Herodotum, lanux custos. pro quibus & κηπωρὸς & γυλωρὸς, vt alibi quoque docui: quæ ad ὠρέω referenda sunt.

Φρουρὸς quoq; ab οὖρος deriuatū dici potest: vel à φερέφρων, vt ex Eust. suprà in ὕρος docui. facta nimirū crasi, & π in φ murato, vt in φρῆδας & φρείμων, pro φέρεδας & φερέμων. Est autē Φρουρὸς, Custos, seu Præsidiarius miles. milites enim præsidiarii loco alicui imponuntur vt eum custodiant, & ὄπίουροι eius sint. Thucydides libro 2, ἔπεμπε καὶ φρουροὺς ἐς Καπύας. Vtitur & libro 3, & Xenophon multis in locis, vt Præd. 7, φρουραρχὰς καὶ φρουροὺς εἰς ἕκαστα ἀπέπεμπε. Et libro 8, εἶχον ἡμῖν, ὡς ἐν κατεσκευασμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. Eodem libro, οἱ φρουροὶ μισθοφόροι ἐπέμποντο, videlicet thesauris. Paulo antè dicit, φύλακας αὐτῶν ἐφιστᾶσι μισθοφόρους: nimirum synonymos accipiens φρουροὺς & φύλακας. vbi etiam nota φρουρὰ aliis rebus præfici solere quàm munitionibus & arcibus, sicut & quum Brutus apud Plutar. περὶ ἀρετῆς ipsam ἀρετὴν esse dicit κάλλιστον παρθένου φρουρὸν ἁλτείας. Herodianus libro 4, τῷ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς παρεσκεῦ, custodes sui corporis. Et aliquanto pòst, ὡς ὁ Ἀντωνῖνος ἔχοι φρουροὺς περὶ τῷ σώματος ἐχθῆται. Et libro 2. φρουροὺς βασιλέως καὶ τοὺς ἔδει παιδικοὺς αἰτήσεσθαι, principis curæ custodiæque adhibitos. Sed peculiariter (vt antè etiam dictum est) φρουροὶ vocātur præsidiarii, hoc est qui præsidiis custodiendis tutādisque imponuntur: & in exercitu τάξις ὁπλιτῶν διαφέρουσα μετὰ τοὺς τραπεζίους μετὰ τοὺς ὁπλίτας: in quos ἐπιχειρουῦντας grauissimæ apud Romanos constitutæ erant pœnæ, teste Suida.

C. Ἀντίφρουρος, Qui est loco custodis, Vicem præstans custodis. vel Contrariam custodiam habens. At Hesych. ἀντίφρουρος exponit τὴν ἴσην ἔχοντες φρουράν. Æqualem habentes custodiam.

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρὸς fœminino. vt φρουρίδες νῆες, Naues præsidiariæ. sicut Liuius dicit Præsidiarii milites: hoc est quæ alicui loco imponuntur ad eum custodiendum & tutandum. Thucydides libro 4, pag. 115, ἐπεβοήθησαν τὴν τῶν φρουρίδων πρὸς αὐτοὺς τῶν ἐν Ναυπάκτῳ, καὶ Χῖαι ναῦς. Et Xenophon Hellen. 1, ναῦς συλλέξων αἷς ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι καταλειμμέναι φρουρίδες.

Φρουρὰ, ᾶς, ἡ, Præsidium, Custodia. Interdum pro ipsis militibus præsidiarius & custodibus. Thucydides lib. 1, φρουρὰν ἑκατὸν πλίτῶν αὐτοῦ χώρησαν, relicto ibi præsidio. Suprà idem dicit φρουροὺς ἑκατὸν πλίτας. Sic Herodianus libro 3, φρουρὰν καταλιπὼν τῇ ἰούμῃ τῆς αὐτοκρ. Plut. Alcib. φρουρὰν ἑκατὸν ὁπλιτῶν. Rursum Herodianus libro 3, φρυκτὰς ὅπῃ τοῦ πύργου καταστήσαιτο, quum præsidia turribus imposuissent. Plutarchus Amat. narr. τὰς πόλεις φρουραῖς καὶ πυλίσι φύσαν, præsidiis firmarant. Demosthenes Pro cor. φρουρὰς εἰσαγομένας. Idem Philipp. 3, φρουραῖς καὶ ξένοις πανταχοῦ τὰ πράγματα κατέχειν. Rursum Plut. Apoph. ἐδέξατο φρουράν, de Atheniēsibus ab Antipatro victis. Idem De deo Socr. τὴν Σπαρτιατῶν φρουρὰν ἀπώσασθαι. Xenophon Hell. 5, ἐξήγαγε τὴν φρουράν. Philostr. epist. 51, τὴν φρουρὰν λαβὼν ἔνδον εἶ. At φρουρὰν φαίνειν, (quod frequēs est apud Xenophontem) Budæo interpretandum videtur Exercitum decernere & delectum habere. Alii ex Cicerone reddunt, Præsidia parare & contrahere. Exempla ex eodem autore profert B. pag. 111, vbi inter alia, φρουρὰν φαίνουσιν ἐπ' αὐτούς. Quibus hæc adde ex eodem, φρουρὰν ἔφαινον οἱ ἔφοροι τῶν Λακεδαιμονίων μοίραν, μέχρι τῶν πλαγίων πρὸς ἥλιον. qui locus habetur libro 6 Hellen. Et aliquāto antè, ἔπεμπον μὲν καὶ τοὺς ἱππέας εἰ πλουσιώτατος ἕκαστος δὲ φρουρὰν φανείη, πέμπων ἵππον ὁ σωματοφύλαξ. λαβὼν δ' αὐτὸν ἵππον ἢ ὅπλα ὁπόσα δεῖν, ὡς τῷ βασιλεῖ δοκοίη αὐτὸς ἐστρατεύετο. Et apud Demosthenem μία φρουρὰ, pro Vna præsidiariorum militum cohors. Sicut verò φρουροὶ dicuntur etiam corporis custodes, vt stipatores, satellites, δορυφόροι: sic etiam φρουρὰ. Herodianus libro 3, φρουρᾷ μείζονι ἔφρασσεν ἑαυτὸν, maiore se custodia circummuniebat. Sic libro 1, πλείονι τε φρουρᾷ αὐτὸν εἶχε τῶν φρουρᾷ, maiore se custodia muniebat. Itidem Appian. libro 3 Bell. ciuil φρουρὰν περιστῆσαι περὶ τὸ σῶμα, custodiā corpori circūdare. Et φρουρὰ νυκτερινὴ, Excubiæ, Excubitores. Herodianus lib. 3, ἅτε τῶν νυκτερινῶν φρουρῶν ἐν περιόδου ἐξαχθεισῶν, vt cui nocturnæ excubiæ in orbem recurrētes cessissent, Budæo interprete: Redeunte vice nocturnæ custodiæ, Politiano. ‖ Item Custodia, Præsidium, de ipso loco, aut statione. Plutarchus De fort. Rom. λαβόντες οὐ μόνον τὰς φύλακας ἀλλὰ καὶ τοὺς σωιρηχοὺς καὶ τὰς περιοίπους τῆς φρουρᾶς τόπους ὑπὸ κραπάλης. Philostr. epist. 60, τί δὲ ἡ φρουρὰ ἀξιλόγους; cur stationem & custodiam deseruistis? ‖ Item Custodia, hoc est Carcer. Herodianus libro 3, συλλαβὼν εἶχεν ἐν φρουρᾷ, in custodia habebat. Idem alibi, ἐν φρουρᾷ ἔχε, In custodia habuit, Custodiendos dedit. Et metaph. Plato, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδὲ ἀποδιδράσκειν. Quæ sic Cicero, Nec tamen illa vincula carceris ruperit, (leges enim vetant) sed tanquam à magistratu aut ab aliqua potestate legitima, sic à Deo euocatus atque emissus exierit.

C. Φρουράρχης, siue Φρούραρχος, ου, ὁ, Qui præsidiariis militibus præest. Præsidiariæ cohortis præfectus. Qui-

bus qui ſubſunt, φρουροὶ dicuntur, vel φρουρεῖς. Vtriuſque exemplum ex Xenophonte habes in Φρουρὸς ſuprà. Alii interpretantur Præſidiariorum ſeu cuſtodum princeps, alii etiam Caſtelli præfectus. A Plutarcho dicitur ἄρχων φρουρείου ΕΤ Φρουραρχέω, Præſidiariis militibus præſum, ſeu præfectus ſum, Cuſtodum & præſidiariorum princeps ſum.

C. Ἄφρουρος, Cui præſidia impoſita non ſunt, Nullis præſidiis munitus. vt ἀφρούρητος. Dicitur ἄφρουρος is etiam qui immunis eſt ab excubiis, Qui nō cogitur φρουρεῖν. Ariſtoteles Polit. 2, εἴτι γὰρ αὐτῖς τέλμος, τὸν μὲν χθιζήσαντα τῆς ἡμέρας, ἄφρουρον τίθη τὸν δὶ πέντε παρας, ἁπλῶς πάντων. B

C. Ἔμφρουρος, Cui præſidia impoſita ſunt, Præſidiis munitus. Demoſthenes Pro cor. Ἑλληνίδας πόλεις αἷς μὲν ἐμφρούρεις ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, πρὰς ἃς δὲ καὶ ξενικὰ ἀργυρολόγους καταπέμπει. Dicuntur etiam aliqui eſſe ἔμφρουροι πινῶν, pro Præſidiis aliquorum muniti vel occupati eſſe. Xenophon Hellen. 1, pag. 160, τὸν βουλόμενον δὲ τῆς Μηθυμναίων χώρας χωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Niſi forte malis, Quum præſidia ab Athenienſibus eis impoſita eſſent, τῶν Ἀθηναίων φρουρᾶς ἱσταμένων αὐτῖς. C Nam ἔμφρουροι dicuntur etiam Qui in præſidio ſunt, vt Brodæus accipit apud Xenophontem in Laced. Polit. p. 396. εἰδὶ γὰ ἔτι φασὶ τὸν ἔνδον ἔμφρουρον ἔξεισι πορδίωσαι. vbi interpres vertit, Qui adhuc intra præſidium ſit. alii Qui adhuc cuſtodit. ‖ Item In cuſtodiam conditus ſeu incluſus, Qui cuſtodia aſſeruatur. Phalar. ἔμφρουρος τῷ ταύρῳ, Tauro veluti cuſtodiæ incluſi, In taurum cōiecti. ET Ἐμφρουρίω, Inter cuſtodias ago. v. l.

Φρούριον, υ, τὸ, Præſidium, idem cum φρουρὰ, hoc eſt Locus ipſe aut munitio cui præſidia imponuntur, vt arx, D caſtellum. Suid. interpr. Caſtrū: ſchol. Soph. ἔρυμα, πολίχνιον. Thucydides libro 7, pag. 241, καὶ αὐτὸ τὸ πόλις τῆ φρουρίου κατῆκε. Et libro 8, pag. 282, καὶ ἔδοξε φρούριον καὶ φυλακὴν τῶ τειχῶν Ἑλλησπόντου. Idem libro 2, ἐπεχείρησε, καὶ αὐτῷ φρουρίω οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὅτε πόλεμος κατελάβη, eo vtebantur propugnaculo & præſidio quum bellum oriebatur. Et libro 3, ἐχρῶντο δὲ αὐτῆ πόρρω ἐποιοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς, φρουρίω. Idem lib. 1, φρούριον εἰ ποιήσαιτο. Demoſthenes τὰ φρούρια ὅπως φυλάξειεν, præſidia ſeu caſtella munire. Plutar. Alex. ἄρχοντα φρουρίου καταστήσας. Epigr. E libro 2, metaph. ψυχῆς φρούριον ἀκρόπολιν, arx ſumma animi.

Φρουρίω, ῶ, In præſidio ſum. vel Præſidio meo tutor, Cuſtodio. Thucyd. libro 2, αἱ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ, quæ in præſidio erant apud Naupactū. vbi neutrū eſt. Alibi potius actiuum, ac interdum cum accuſatiuo cōſtruitur, interdum abſolutè ponitur. Herodianus libro 3, φρουρήσοντας τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, qui aditus Italiæ obſiderent & præſidio ſuo tenerēt. Et libro 7, ὡς τῶν πόλιν φυλαξόντων τε καὶ σφᾶς καταζοίτην αὐτῆς, ad vrbis cuſtodiam F tutelámque relicti. Aliquanto antè, ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τῶ στρατοπέδου, caſtrorum mœnia defenſabant. Eodem libro, τοὺς νεὼς φρουροῦν, templa tueri. Et libro 6, πανταχόθεν ἐφρούρουν τὸν αὐλῶν, vndique ſeruabat aulam. Metaph. autem Synefius ep. 81, τῶν στρατιωτῶν καταδεδυκότων ἐν χερσαίοις ὄρεσι, καὶ ἀξιοπίστων τὸ αἷμα φρουροῦντων, pro Vitam conſeruare. Paſſ. Φρουρεῖσθαι, Præſidiis muniri. Thucydides libro 1, de Geranea promontorio. ἐφρουροῦντο ἀεὶ ὑπὸ Ἀθηναίων, perpetuis præſidiis Athenienſes tuebantur. Herodianus libro 8 ἵν' αἰχμάλωτοι τε πάντες καὶ λεηλασίαι φρου- G ρῶντο. Et libro 8, φρουρουμένη καὶ πυκνοτάτῃ ἡμιτοίχῳ ἡ πόλις, præſidiis probe munita.

Φρούρημα, ατος, τὸ, Præſidium, Cuſtodia: vel Idipſum quod cuſtoditur. Sophocles Aiace, Καὶ τοῦτ' ἔτι πείσας ἀκτρέπτου σώμματός τε Λοίας ἄδικα βουκόλων φρουρήματα. vbi βουκόλων φρουρήματα accipere poſſumus vel pro paſtoribus ipſis qui ἐφρούρουν τὰ βουκόλια, i. cuſtodibus gregis: vel potius pro ipſo grege qui ἐφρουροῦντο, hoc eſt à paſtoribus cuſtodiebatur.

Φρούρησις, ιως, ἡ, Cuſtodia, Excubiæ. H

C. Ἀφρούρητος, Nulla cuſtodia nec præſidio munitus, Præſidiis deſtituius. Philo De vita M. l. 1, ὃν αἰτιῶνται ἀφρουρήτοις ἐπιθέσθαι καὶ ἀφυλάκτοις, ſine munitione præſidióque deprehenſi. Plut. De fort. Alex. lib. 2, πόλιν πόλιν ἀφρούρητον αὐτῷ παρέδωκας;

Ὁ Σ, ἅπαν ἐπιτακτικὸν, (articulus poſtpoſitivus) Qui: Homerus Od. λ, Μνῆσί οἱ μῦθον ἅπαντα πιφασκέμεν ὅν κ' ἐῦ εἰδῆτε. Paulo pòſt, Νήπιος ὅστις νωῖ γε μετ' ἀθρόα ἴζεται ἀγχίμολον. Sic in plurali, οἵ, vel ἅττου, aut οἵ δὴ, aut οἷ μετ. vt in eodem libro, Κήδετ' ἐμῶν ἑτάρων οἵ δὴ μετόπισθεν ὄλεσσε. Ibidem, Οἵ ῥά τ' ἐν αἰγικοῦ αἰπὺς μέγα δυσαμένοιο. Et fœm. ἥ, Quæ. vt Od. φ, — οὐδὲ τρέπεσθαι Τίῳ λῶ οἱ παρίσῃσιν. Vtuntur & proſæ ſcriptores, & quidem interdum in caſu antecedentis verbi, nullam ſequētis rationem habentes. vt χρῶμαι οἷς ἔχω. pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. Sic Iſocr. ad Nicoclem, φιλοτίμει μὴ σοὶ ἀεὶ ἀπάντων, ἀλλὰ σοὶ ὧν αὐ κρατήσαντι σοι μέλλησιν ἔσεσθαι, pro σοὶ ἐκείνων ἃ αὖ μέλλη. Item ὧν pro ἅττων: vt apud Lyſiam, ταῦτ' οὖν ἡ αὐτὸς ἡ πόλις δέδοικεν ὧνπερ αὐκέτ' ὢν αὐτοῖς κλέπτειν ὀργίζεται. Vide Bud. pag. 989. Item ὧν pro ἀφ' ὧν pag. 959. vbi habes & de hoc ipſo Ἀφ' ὧν, item de Τῶν, & Δι' ὧν. In præcedentibus autem paginis de Ἀφ' ὧν & Ἐξ ὧν, necnon Ἐν οἷς & Εἰφ' οἷς, item Εἰφ' ὧ. Cæterùm quidam Ὅς ex præcedente Ο factū eſſe putant, alii ex inuſitato Τὸς, de quo antea dictum fuit.

De Ὅς copulato cum aliqua coniunctione, ſeu coniunctiua particula, aut (loquēdo generalius) cum aliqua particula indeclinabili.

Ὅς iungitur interdum ſeu copulatur cum δή, vel γε, vel που, aut περ, aut π, aut κε, ſeu κεν. Ac primùm ILLVD Ὅς δή vt plurimùm accipitur ſimpliciter pro ὅς, id eſt Qui: ſic tamen vt nonnunquam commodè reddi poſſit Qui quidem. Sic NEVTR. Ὅ δή, Quod, vel Quod quidem. vt apud Gregorium, μηδὲ τοιοῦτον (ὃ δὴ φασιν) ὑποληφθῆναι, Quod aiunt, Quod dici ſolet. Vel, Quod quidem dici ſolet. Hunc autem vſum habet interdum ὃ δὴ λέγεται. Sed & ὃ δὴ φησιν ὁ ψαλμὸς, apud eundem Gregorium. ITIDEM Ὅς γε, ET Ὅς που, pro ſimplici ὅς, Qui. Inuenitur autem ὅς & cum duplici particula, vt ὅς δή γε.

Quibus eſt VSITATIVS Ὅςπερ (& quidem ita ſcriptum cōiunctim) ſimpliciter pro Qui. GEN. Οὗπερ, Cuius, & ſic deinceps. FOEM. Ἥπερ, Quæ. GEN. Ἧςπερ, Cuius, & ſic deinceps. NEVTR. Ὅπερ, Quod: VNDE Ἅπερ, Quæ. Frequentia exempla paſſim occurrunt tam in proſa quàm in poetarum ſcriptis. Sicut verò ὅςπερ annexam aliquando habet particulam ωὖ ita & ὅςπερ: ac DICITVR Ὅς περ οὗ ſicut Ὅςπερ οὗ eadē ſignif. (de qua dicetur infrà, vbi de illo agetur) Sed inuenitur ὅπερ ωὖ (diſiūctim videlicet ſcriptū) ſimpliciter etiā poſitū pro ὅπερ, vt apud Plat. ὅπερ οὖν καὶ ἔφαμεν. At verò POETICE Ὅπερ maſculino etiā genere vſurpatur pro ὅςπερ, ab Heſiiod. — ἠδὲ κάσηρος, ὅπερ κραιπνότατος ἔῃσι. AT de ὥπερ aduerbio dicetur infrà.

SED Ὅτε (annexa videlicet particula τε huic voculæ ὅς) pro Qui, poeticum eſt. vt apud Homerum Od. ν, Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Ὅτε τε πρὸ πέρθηται πόλιος λαῶν τε πίσησιν. (At in proſa Ὅτε, vel POTIVS Ὅτι ſignificat Et qui.) Sic GENIT. Οὗτε pro οὗ, Cuius. itidémque in cæteris caſibus. Sed DATIVVS ᾧτε non ſolùm ſignificat Cui, ſed accipitur etiā aduerbialiter pro Quomodo, Quemadmodum, καθάπερ ſeu καθά, (ſicut & ὥσπερ) vt in hoc loco apud Euſt. pag. 117, ὥτε χρισάμενος γυμνὸς. Et FOEM. Ἥτε, Quæ, ἥπερ. Odyſſ. ξ, Οὐδ' ἀποτελίνῃσιν, ἥτε πρίφει ἀγλαὸς πίσυρ, quæ alit. Ex neutro autem ὅτε & præpoſitione εἰς, compoſitum EST Εἰςότε, ſicut Εἰςόκα (pro Εἰς ὅ, τι & Εἰς ὅ κα) id eſt Donec, Vſquedum, Od. τ, εἰςόκα κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι πανλυγίης θανάτοιο. Interdū verò pro Ὅτι DICITVR To, τι, Quod: (interiecta etiam morula tanquam hypodiaſtole, vt diſtinguatur à ὅτι aduerbio) ET Τάτε, pro Ἅτι ſeu Ἅττε, Quæ. Odyſſ. ξ, Ἐσθῆτι τῶν ὦ ξεῖνε πάντ' ἐμφέστατα πάρεστι. (Niſi quis verobique præpoſitionis articuli vſum vel potius abuſum eſſe malit. Cæterùm particula τι nō ſolùm πρὸς ſugitur ſed & πρόσθε, ac DICITVR Ὅσσοτε. SIC Ὁπόσοτε, vt Odyſſ. ξ, Καί τ' ἔπος ὀτρύνουσι ἑκὰς ἐπὶ ἔργον ἰέναι, ὁππόσοτε σφίσιν αὖτε. Sicautem & cum ὁπόσε iungitur.

ITIDEM Ὅς κε SEV Ὅς κεν, poeticum eſt, pro Qui, ſeu Quiſquis. ſed propter particulam κε iungi ſolet coniunctiuo modo. vt Il. τ, Ἀλλά μοι ἔχεσθον μὲν κατὰ θυμὸν ἐμόν τε, Ὅς κε θεῶν ἔξ ἔπος εἴπῃσιν. Et Odyſſ. κ, Ἠμὲν πανσάμενοι νηὶ ἐρυσσάμεν ὅς τις

κα ἥλιον, vel κατ' ἥλιον. Et NEVTR. Ὅτι, Quod, vel Quic quid. VNDE Εἰσόκε SIVE Εἰσόκεν (pro Εἰς ὅκα seu Εἰς ὅκαν) Vsque dum, Donec. vt Iliados ι, — εἰσόκε πίκρωρ ἵ-λίου ἄμαρ δύρηται. Et Odyss. τ, — εἰσόκε φᾶρος ἑκτελέσσω. Et cum indicatiuo apud Apoll. Rhodium, Εἰσόκα νὺξ ἠὲ μέμυκεν ἐκρέκουν ἔμεναι ἠὲ φάος.

De Ὅς habente κε annexum.

Ὅς κε, Quis. idem cum ὅτε. FORM. Ἥτις, Quæ: pro quo DORICE Ἅτις. NEVTR. Ὅ, τι, Quod. Aristoph. Vesp. — κωὐκ ἀνωλείαν λέγων ὅστις δρᾷ σοι τἀπ' ἐκείνων. vbi & subaudiēdus est datiuus μοι: Ne mihi seruitutem memores qui impero omnibus. vel Præsertim quum imperem omnibus. Thucydides libro 4, σωφρόνων δὲ αἰδρῶν, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι ἐς ἀμφίβολον εἰσφαλῶς ἔλθητε. Synesius ep. 57, φύσει μέν εἰσιν εἴτε κε εἰσίν, natura sunt qui sunt: vel Tales natura sunt quales sunt: de ministris seu famulis. Apud Herodotum ὅ, τι cum genitiuo, ὅ, τι ποδὸς χαίτη πλεκτὸν τῆς κεφαλῆς, lutum quod adhærescebat conto. (interiicitur autem illa notula inter ὅ, & τι vt distinguatur ab ὅτι coniunctione) Aliquando verò inseritur aliquid inter ὅς & τις, vt apud Thucydidem lib. 4, pag. 116, καὶ ὃν τύχῳ κακῶσαι ἑκάστους ὡς μάλιστα καὶ αὐτὸς ἔρχῳ πρῶτος, pro ὅτῳ τινὶ μάλιστα.

Ὅς τις, Quis, Quisnam. Odyss. β, Ξεῖνος ἔην', αἰδὼς εἶμι· ὅς τις, ἀλώιδιμος ἐκτ' ἐμέθεν δῶ, nescio quis'. Plur. Lyc. ἱρώτημα ὅστινας ἔλεγεν, ὅστις ἀρίστους εἴη τοὺς αἱρεθέντας, Quis sit optimus, vel Quisnam. Genit. EST Οὗτινος, Cuius, Cuiusquam. DAT. Ὅτῳτινι, Cui, Cuinam. ACCVS. Ὅντινα, Quem, Quemnam. vt Plato libro 1 De rep. περὶ τοῦ, ὁντινα τρόπον χρὴ ζῆν, quomodo viuere oporteat. Plur. NVM. Οἵτινες, Qui, Quinam. GEN. Ὧντινων, Quorum, Quorumnam. DAT. Οἷστισι, Quibus, Quibusnam. ACCVS. Οὕστινας, Quos, Quosnam. Fœm. GEN. Ἥτις, Quæ, Quænam. GENIT. Ἧς τινος, Cuius, Cuiusnam. DAT. Ἧτινι, Cui, Cuinam. ACCVS. Ἥντινα, Quam, Quamnam. Thucydides libro 8, ἱρώτα ἵνα ἴσασιν ὅντινα ἐλπίδα ἔχουσι σωτηρίας, quamnam. PLVR. Αἵτινες, Quæ, Quænā. & sic deinceps. Neutr. GEN. Ὅ, τι, Quid, Quidnā, aut etiam Quodnam. Sequitur autem declinationem præcedentium. Plato in Apolog. Socr. ἱρωτᾷ τις ὅ, τι ποιῶν καὶ ὅ, τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει, quid nam faciens & quid docens corrumpat adolescentes. Isocrates ad Mityl. περὶ ὧν οὐκ οἶδα ὅ, τι δεῖ πλέω λέγειν. vbi ὅ, τι accipitur pro διότι, Quanam de causa, Quamobrem. Quinetiam in directa interrogatione, vt Iliad. κ, ὅ, τι δὴ χρεὼ τόσσον ἵκω. pro τί δὴ τοσσοῦτον κατέλαβε; Eustathio. Sed poeticè DICITVR Ὅ, τι τι interduum. vt Odyss. ρ, Ὅ, τί τοι ὦ μαχαίρεον ἠκαλόν τ' ἀγαθὸν τε πίτυκται. Et Odyss. ξ, Ὅ, τί μάλ' οὐλομένῃ δοίη Ζεύς. Item ὅ, τι pro διότι, vt exponit Eustathius Od. τ, — καὶ ἐξερέσσειν ἔκελεν, Οὐλίως ὅ, τι πάθοι.

Ὅς τις interdum significat Quisquis. Aristoph. Vesp. — ὥστε καλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, Γρὸς τὴς ἀγερωχίμους, Heus tu quisquis es, in ius te voco. Qua tamen signif. dicitur frequentius ὅστις ποτέ, vt in sequentib⁹ docebitur. Idem in Nubibus, ὅστις ἔσ, Quisquis est. Sic Athenæus libro 2, ὅστις οὖν ὁ ποιήσας, λέγ' οὕτως, Quisquis igitur autor illius libri sit, Quicūque igitur est qui librū illum conscripsit. Et ὅ, τι ἔτυχεν, Quiduis, Quodcunque. Interdum reddere possumus non solùm Quisquis, sed etiam Siquis. vt apud Nicandrum Ther. Ἤ καὶ ἀνὴρ σπερδιὸν φαείνηται, ὅς τις ἐναύρῃ, siquis attrectet. λώ τις αὐτῶν ἅψηται, inquit schol.

Ὅς τις nonnunquam annectitur particulæ δή, vel κεν, vel ὦν, vel ποτε vel οὖν, vel π. Atque vt primo loco dicam de eo cui secundum tribui locum, REPERIT VR Ὅτι κεν simpliciter vsurpatum pro ὅ, τι. vt Od. τ, — ὄφρα σ' ἄγρια ἕ, ἅττα θύρῃς Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, quod imponas nepoti. Et mox, πάντα δ' ἐνὶ μοι ὅ, τι κεν εἴπω, quod dixero. Interdum etiam pro Quodcunque, seu Quicquid, vsurpatur. (sicut in prosa ὅ, τι ἄν, habente hic eum vsum particula ἄν quam habet illic κεν: itidémque cum coniunctiuo, vt ὅ, τι ἄν φρονέῃς) Nec solùm genere NEVTRO Ὅ, τι ἄν, sed itidem MASC. Ὅς τις ἄν, Quicūque, Quisquis: & FORM. Ἥτις ἄν, Quæcūque. ITIDEM Ὅς τις δή, pro Quicunque. Thucydides libro 8, pag. 290,

εἰς ἅ' ἐσῖ τῶν ἔκαστον ἦτοι δὴ γνώμῃ ὁ Τισσαφέρνης ἀφικνεῖται, Quocunque tandem consilio, Quodcunque tandē sequutus consiliū. SIC Ὅς τις ποτέ vel POTIVS Ὅς τινοσοῦν, coniunctim, Quisquis, Quicunque. Genit. Ὁτουτινοσοῦν, Cuiuscūque. Dat. ὁτῳτινιοῦν, Cuicūque. & ὁτῳτινοσοῦν τρόπῳ, quocunque modo. Accus. Ὁντινοσοῦν, vel Ὁντινουοῦν, Quemcunque. & sic deinceps. FORM. Ἡτινοσοῦν, Quæcunque. vt ἁτινασοῦν ταφάς, qualiscunque sepulturæ. vel Cuiusuis. Accus. Ἡντινασοῦν vel Ἡντινουοῦν, Quācunque. Et neutro gen. plur. num. Ἅτινοσοῦν siue Ἅτινάσῦν, Quæcunque. Aliquando ὁτιοῦν redditur Quiuis, Quilibet, Vnusquisque. vt ὁτιοῦν ἐπῳδῆς μᾶλλον, quauis incantatione magis. Et Xenophon Pæd. 8, οὐκ ἂν ἔγωγε ὅτι οὐδὲν μᾶλλον καὶ πίνειν καὶ καθεύδειν οἴομαι ὁτουοῦν παρὰ τὸν ὁτιοῦν ἰδιώτην; Quiduis. vel etiam, Quodcunque tandem illud sit. Et ὁτουοῦν ἄλλο, Quiduis aliud. Quum verò dicitur μηδ' ὁτουοῦν, reddes, Nihil quicquam, Ne tantillū quidem. Xenophon μηδ' ὁτουοῦν φρονοῦντας, id est prorsus nullius sensus atque mentis. Aristophanes Pluto, διαφέρειν οὐδ' ὁτουοῦν, Ne tantillum quidem differre, Nihil prorsus. Πᾶς ὁστισοῦν, Quiuis, Quilibet. Gaza libro 4 Gramm. Εἰ δὲ ὁστισοῦν, Siquis, Plato De leg. ITIDEM Ὅστις ποτὲ, Quicunque, vel Quicunque tandem, Quisquis. Lucianus in Herm. καὶ τὰ μυρία, ἅπερ ποτ' ὀνόματα λέγεται, quocunque tandem nomine vocata fuit. Sic, ὅστις ποτ' ἐστὶν ὁ ἀνδρεῖος, Qualiscunque tandem fuerit, hoc est, ἥτις ποτὲ οὖσα, ἥτις αἰσθητός. Ex Herodoto affertur etiam, ὅστις ποτέ ἐσῖ, vndecunque is sit. Aliquando pro Quisnam. Isocrates, θαυμάζειν ὑμᾶς εἰ μιᾶς ἡμέρας ποτὲ χωρίου ἐστί. sic Ὅστις δή ex Aristophane, Quicunque. AT Ὅστις τι pro ὅστις, signif. Quis: vt ὅστις δή pro ὅς δή.

SED ET Ὅστις à poetis vsurpatur pro Ὅς τις, Quis, vel Qui. Iliad. γ, ὅστις τ' ἐπίορκον μετόμνυσιν, qui peieraris. vel Quisquis peieraris. Odyss. ε, Οἷσιν γὰρ καὶ χρυσὸν ἔπος ἐπιειμένον ἔλθῃ, Aurū quod in manus meas venerit, Quicquid autem cepero. Sic alibi non semel: vt & Odyss. μ, de sirenib⁹, μή μοί τις ἀνὴρ ἀπάνευθε νέεσθαι ἠλεγέως ἔπος ἐκφάσθω, omnes homines qui ad eas peruenerint. Vbi etiam obserua πάντας ὅστις pro πάντας οἵτινας, vel πάντας ὅσους, aut πᾶς ὅστις, de quo infrà in Γᾶς. Accus. Ὅντινα pro Ὅντινας: & plur. Ὅστινας pro Οὕστινας. Odyss. θ, Τῶν δ' ἄλλων ὅσσα κραδίη θυμός τε κελεύει, Δεῦρ' ἄγε πειρήσω, Experiatur quē animus ipsum iusserit. vel Quēcunque. Accus. ὅσσα, quo vtitur & Apoll. Rhod. Argon. 1, Τῶν ὅσσα φρονέων ὀπιπεύσειεν ἀμείψας, ὧν τις ἰᾷ ψ Ναυπλίῳ, pro ὅτινα. Neutro autem plur. ὅσσα pro ἅσσα, Homerus Iliad. χ, Δεῦτε, δύω μοι ἔπειτον, ἴδωμεν ὅ τι ῥέζουσι πίτυκτα. Prorsus autem poetica hæc sunt. In hoc ὅστις pleonasmum esse tū ὅ tradit Eustathius.

(Commodè huic possumus SVBIVNGERE Ὅπου: pro quo Ionicè DICITVR Ὅπεο, ET Ὅκεο, metri causa. RVRSVM Ὅτου Ionicè pro ὅπου. vt ὅπου χάριν, Cuius rei gratia, οὗ ἕνεκα. Herodot. Ionicè ὅτου δὲ ἕνεκα, Cuius rei gratia. Idem, ὅπεο θεμέλιον, Cuius feræ. Idē, παρ' ὅπου, à quo. Sic dicitur & ἀφ' ὅπου, à quo. Et ἐξ ὅπου, SIVE Ἐξόπου, ex quo, sub. tempore. Aristophanes Nub. Pro quo dicitur etiam ἐξόπουσῦ ab eodem Aristophane & Xenophōte. Item ἕως ὅπου, item μέχρι ὅπου, Vsque quo, Donec. Matth. 5, ἕως ὅπου εἶ ἐν ὁδῷ, dum es in via. Lucæ c. 13, ἕως ὅπου σκάψω, donec fodero. Herodotus, μέχρι ὅπου πληθύουσι τὰς ἀγορὰς, vsque dum refertum est forum. Item ex Demosthene ἐξ ὅπου ἔσῖ ὅπου, pro ὅπως. Poetico autem genitiuo ὅσσου vtitur Homerus Odyss. χ, Ὄφρ' αὖ ἐγὼ καὶ δῶμα πατήσομαι ὄσσου μοι χρή. DAT. Ὅτῳ. Cui. ὅτῳ. ET Ὅπῳ Ionicè, ὅτῳ μὲν ἀχθομένῳ εἴη, siquis non grauaretur. (quod loquendi genus Atticum est, vt in βούλομαι videre licet) Pausan. καὶ, ὅτῳ πειθὼ παρῆν, ἐς τὸν Ποσειδῶνα. siquis credere sustinet. Vtitur & Thucydides libro 6, οὗ καθ' ἕκαστον, ὡς ὅτῳ μάλιστα, ἐπιβαίνειν, In quocūque versaretur, Cuicūq; se applicaret. Et Herod. ὁτέῳ ὅτῳ, quacūque ratione. Num. plurali, casu GENIT. Ὅτων, Quorum, Quorumcūque. Aristid. ὅτων ὅτων. DAT. Ὅτοις, ET Ὁτέοισι, Ionicè, Quibus, vel Quibuscunque. Iliad. ε, Ἡβῶ ὁτέοισιν κῦδος ὑπὲρ προτέρους ἐνιπλήσῃ. Et Herodotus παρ' ὁτέοισι, apud quos. Sed & fœm. gen. ἐν ὁτέῃσι, In quibus. Sicut verò suprà docui ὅστις interdū

annexum habere δή, οὖν, πού, ita & huic eadem annexa scien-
dum est. Nam DICITVR Ὅτου δή, Cuiusuis, Cuiuslibet. Sic Ὅτου δή, Cuiuis. SIC Ὅτουδήποτε ἕνεκα, Cuiuscunque rei gratia. Et Æschin. ὁτουδήποτε σωφρόνως τῷ ἐπέσται, Cuicunque elocarit alteram, Quisquis ille sit cui alteram elocauit. SIC Ὁτουοῦν, vt ὁτουοσοῦν, Cuiuscunque. Plato libro 1 De rep. καὶ ἵππου καὶ ὁτουοῦν ἕνεκα, id est alius cuiuscunque. Eodem libro, ἕνα πόλει πονῇ, ἕνα ἄλλην, ἕνα τραπεζοποιὸν ὠφελῇ τινα ἄλλον ὁτουοῦν, siue alii cuicũque. Itẽ ὁτουοῦν. Quodcunque. v.l. ET Ὅτῳ που, Cuicunque, Interdũ, Quonam pacto.

AT VERO Ἄπα existimatur quidẽ dictũ pro ἅπαξ, est tamẽ potius Attici PRO Ἄκαν. quod quidã ex ἀ, ET πα Megarensiũ lingua significante πά, compositum prodidere. quo ἄκαν vtitur Hom. Iliad. α, φράζεαι ἄκαν ἰδὼν λιλαῖεται. Quum verò tenui spiritu SCRIBITVR Ἄκαν VEL Ἄπα, significat πά, Aliqua, Quædam. Od. ν, Εἰπέ μοι ἐν πῇ ἄκαν αὖθι χθὶ ἴσκεται ἔνθα. vbi tamen superuacuum est. siquidem ἐπεῖα ἄκαν nihil aliud significat quàm Qualia. Ἄπα verò Demosthenes quoque & alii qui lingua Attica scripsere, vsurpant. Aliàs Ἄπα est etiam vocabulum quo iuniores compellant senes quasi Patrem: vt Achilles Il. ι, Φοῖνιξ ἄπα γεραιέ. de quo & infrà in Ἄππα cum Πάππας.

Aduerbia abhæc derivata & per compositionem facta.

In horum aduerbiorum numero poni debent Εἰκῇ & Εἰκῇ, de quibus dictum suprà fuit. Item Διή, Διόπερ, Διότι, & Καθή, Καθότι (pro διὸ ἕ, διὸ ὅτι, & καθ' ὃ, ac καθ' ὅ, π. Necnon ex plurali facta, Καθά & Καθάπερ. Iam verò & ex dativo singulari facta, aut (si mavis) dativi singulares in aduerbia transeuntes, ὥπῃ & ὥπερ.

C. Διή, pro διὸ ἕ, Quamobrem, Quocirca, Proinde. ITEM Διὰ καὶ & Διὰ δὴ eadem signif.

Διόπερ itidem pro Quamobrẽ, Quare, Proinde. Bud. ex Demosthene.

Διότι, Quamobrem, Qua de causa. vt διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη, quæ causa sit cur luna deficit. pro διὰ τί. Sic Xen. Pæd. 8, ἦ καὶ ἔχεις τὸ αἴτιον διότι; cui respondet Gobryas, ἔχω. ‖Item, Quoniã, Quia, Eo quòd, Propterea quòd. ‖Item, Quòd. Demosthenes Pro cor. in epist. Philippi ad Thebanos, θαυμάζομαι μήτι διότι πάσαν ὑμῶν Ἀθηναῖοι προήρηνται φιλοτιμίαν, βουλόμενοι συλλαμβάνειν τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἀδικουμένοις, audio quòd Athenienses.

C. Καθό multis modis dicitur: vno quidem, denotans τὸ εἶδος καὶ τὴν οὐσίαν cuiusque rei, vt καθὸ ἄνθρωπος, quatenus homo: altero, ἐν ᾧ τρόπῳ τι συμβαίνει γίνεσθαι, vt color: quod indicat ὡς ἕν ὕλην ἑκάστου καὶ ὑποκείμενον ἑκάστῳ πρᾶγμα. Significat etiã τὸ αὔξειν: vt τὸ ἐλαύνειν, vel οὗ ἕνεκα ἐλαύνει: itẽ χρῆ τὸ ἀδρανεῖν τινα, & ὅ, τι τὸ αὔξειν τῷ συμπήγνυσθαί ἢ ἀδρανεῖν. Præterea καθὸ dicitur τὸ χρῆσθαι, vt καθὸ ἔστιν, ἢ καθὸ ἔοικεν. Significant enim hæc χρῆσθαι & πάσχειν, vt Aristoteles tradit Metaphys. 4. Exponitur etiam In quantum, Quatenus, Quomodo: item Quemadmodum, Sicut.

Καθόπ (q.d. Secundum quod. est enim καθόπ pro καθ' ὅ π, vt paulo antè dixi) Quatenus. Item Quomodo, Qua ratione. Quo pacto. Thucydides libro 8. pag. 283, γνώμαν ἐσηνέγκατο ἐς τὸν δῆμον καθόπ ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται, quonam modo. Et libro 6, pag. 200. ἐκλογέα αὖθις ἐγίνετο καθόπ χρὴ τὰ ἀδέσποτα τῶν νεῶν πλήρη γίνεσθαι. Sic & libro 4, pagina 133, & libro 5, pag. 190, vbi καθόπ & ὡς pro eodem ponit. ‖Καθόπ, Quomodo, hoc est Sicut, Quemadmodum, vt χρὴ ἀδελφὸν τοῖς ἀδελφοῖς πεποιῆσθαι, καθόπ καὶ Ὑπερείδης παραινῶ. ‖Καθόπ χαρίσει, Quonã est euasurus. ex Thucydide. ‖Καθόπ τὸ ὠδὸν ἐκάλυπτε, qua parte. sed malim καθ' ὅπ. ‖Καθόπ πέφηθε, Quantum vobis cordi fuerit. ex Thucydide.

Καθά, Quemadmodum, Sicut. vt καθὰ προείρηται, Eustath. Quemadmodum dictũ fuit. Interdum verò Καθά pro Qua parte, vt à Budæo exponitur in isto Galeni loco, de cancro loquentis, πάσης μὲν οὖν χειρουργίας ἐκποδὼν οὔσης ὅλως τῷ νόσῳ, ὁ σκοπὸς ἔστιν, ὡς κύκλῳ πάντα τὸν ὄγκον ἀφαιρεῖσθαι, καθὰ τῇ κατὰ φύσιν ἕξει πλησιάζει. Sed pro Quẽadmodũ, multo melioris notæ EST Καθάπερ.

quod aliquando aptius redditur Veluti, Tanquã, seu Quasi. vt in hoc Aristot. Probl. loco, ἔτι συίκα πεζαὶ ἀὴρ τὰ ὀστᾶ πέπτει κατὰ αἰαφερόμβος καὶ ὁ ἰχθὺς ὥσπερ ἄφωνος, καθάπερ συμφελυγεῖ αὐτῷ. Pro Quemadmodũ autem seu Sicut, inuenitur ETIAM Καθάπερ δή, ITEM Καθαπερεί. & quidem cum apud alios tum apud Platonem in Epist. SED ET Καθαπαρεί ex Aristot. affertur. Iam verò & SIMPLEX Ἄπερ Attice pro καθάπερ ab Aristophane dici existimatur per ἔλλειψιν præpositionis κατά: in Ranis, Ἀπομιμοῦνται σοβαρὸν ἄνδρα ἀπρεπέστατα ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἰδόντες.

Quod verò ad aduerbia ὥπῃ & ὥπερ attinet, significantia Quemadmodum, Sicut, de ὥπῃ quidem dixi suprà in Ὅπῃ, ex Eustathii pag. 11-: de ὥπερ verò ex eodẽ (& quidem in illo ipso loco) trado, poeticum itidem esse aduerbium, κατὰ τὴν ποιητικήν.

De aduerbiis ab Ὅς derivatis, citra compositionem: ac primum de Ὅπῃ, Πόθεν & Τόθεν.

Ὅπῃ, Vnde: ab ὅς. vt ὅπεθεν ex ὅθεν. Iliad. β, Ἐξ Ἐπέων, ὅπῃ ἡμῖν σῆμα γένηαι. Idem Od. λ, Ψεύδεά τ' ἀρτύσειε ἔπη κλυτὰ ὅπῃ κε σοὶ εἴδῃ idem. Thuc. ὅπῃ αἱδίου μισθοφορὰ ἔσται ἐκ τοῦ ἀεὶ ἔχειν, vnde perpetuum supperetere stipendium. Demosth. πόθεν ἄλλοθι ἰσχυρὸς γέγονεν. Aristot. ἀεὶ γὰρ ἔχομεν ὅπῃ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν κινήσεως φέρειν. ‖ Accipitur etiam pro Quamobrem, Quocirca, Quare, sicut & Vnde apud Latinos hoc significat. Porrò sicut ὅστις & ὅπερ annexum habent δή, οὖν, & περ, sic etiam ὅπῃ. nam DICITVR ὅπῃ δὴ pro Vndecunque, Vndeliber. vt Sapient. 15, ὅπῃ δὴ, κἂν ἐκ κακοῦ, τοῦτο δεῖ, oportet vndecunque, etiam ex malo, acquirere. At distinctim Ὅπῃ δὴ simpliciter Ex quo: necnon itaque. Et Ὅπῃ δήποτε, Vndecunque. Sic ET Ὁπῃοῦν, Vndecunque. Sed apud Hermog. De statibus, ὅπῃ ἀπὸ τῶν παραίτων ἐπὶ τὰς ἀγωνιζομένας, ἢ ὁπῃοῦν, exponitur Aliunde alicunde. NECNON Ὁπῃπερ itidem pro Vndecunque. ET Δήποθεν in v.l. itidem Vndecunque.

Interrogatiuè autẽ DICITVR Πόθεν, Vnde, Vndenã. Plato initio Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; Quid tui vnde tandem apparet o Socrates? vt Priscianus vertisse Ciceronem testatur. Et ante Platonem Homerus Od. ο, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; AT Ποθέν, trãslato accentu in vltimam, Alicunde. Chrysost. De sacerd. οὐδὲ ἁπλῶς πόθεν, nec aliunde alicunde. Aristot. Eth. 10, c. 4, εἰ γὰρ ὅλως ἡ φορὰ κίνησις πόθεν τί, καὶ ταύτης ἡ μὲν κατὰ εἶδος, motus alicunde aliquò. At Πόθεν τοῦ Suidas ex Aristot. tradit ὅτι πάσης μεταβολῆς accipiẽdum. Vide πῆ. ‖Πόθεν exponitur etiam Qui, Quomodo.

TERT. Τόθεν, Inde, Ex loco illo quod alioqui derivatũ putatur ab articulo præpositiuo (Sed apud Apoll. lib. 2 Argon. Ἐκ δὲ τόθεν, schol. exponit μετὰ ταῦτα δέ. vbi præpositio ex superuacanea est.

De Ὅθι, Πόθι & Τόθι.

Ὅθι, Vbi: infinitè. Od. ξ, Δουλιχιέας δ' ἴσαν, ὅθι μοι σύες ἦατο πᾶσαι. Eodem libro, non procul ab initio, Εἶμι δ' ἐγὼ ἐς συφεούς, ὅθι τ' ἔσχατα ἕρκεα χείρων, vbi conclusus erat porcorum grex. Et sub finem libri, Εἶμι δ' ἐμὴν κατὰ κῶμην, ὅθι περ σύες ἦδον.

Interrogatiuum EST Πόθι, Vbi. Vbinam. Od. ξ, πόθι τοι πόλις; Vbi tibi ciuitas est? id est Cuias es? Suprà dicit, πόθεν εἰς ἀνδρῶν. Ex Apollonio affertur etiam ὡς πόθι, pro Vbinam. At ex Epigr. πόθι νεῖσαι μοι, quo tendo? Sicut verò πόθι dicitur, ita ETIAM Ποθί, i. Alicubi, vel Aliquando. Od. ξ, Εἰπέ μοι αἴ κε ποθὶ γνώω, Sicubi fortè agnoscam. vel εἴ ποτε. Et Il. α, Λίσσομαι, αἴ κε ποθὶ Ζεὺς δώσει πόλιν, Sicubi fortè Iupiter vrbem nobis tradat, vel Si quando nobis tradiderit. Soph. εἴ ποθί. ET Οὔποθι, Nusquam, Nullibi.

At Τόθι, Ibi, Illo in loco. Od. ο, Τόθι δέ οἱ αἶσα μάλιστα Ναυσιθόῃ. ‖Apud Apoll. Rhod. videtur significare Tunc, vt annotant v.l.

De Οἷ & Ποῖ.

Οἷ, Quò, indefinitè. Thuc. οἷ καταχέοιτο, quò applicabũt. Plato. De leg. εἷ βλέποι, quò respicere. Demosth. εἷ ἀσελγείας ἐκπεσοῦσα, quò lasciuiæ. vt αἰγῶν, quò terratum. Vt εἷ κακῶν με ἤγαγες, in quæ pericula me induxisti. ‖Item, Vbi: vt in Psalm. εἷ οὐκ ἰῶ φόβος. VNDE Οἵνεκα

itidem Quò. Aristoph. Ατοῦφ, Qui.

Interrogatiuum ΕΣΤ Πῆ, Quò, Quónam? Æschin. πῆ καταφύγω; quò cõfugiam. Sic Aristophanes Pluto, Γῆ τις φύγοι; Sophocles, πῆ βλέπων τις αἰνὰ κἀφροντίστως; quo spectans & dicis? Et cum genitiuo πῆ γῆς, Aristophanes, Quò terrarum? Dicimus & πῆ δὴ καὶ πόθεν, quũ rogamus quò quis tẽdat & vnde veniat. Plato in principio sui Phædri, (sicut & in Protagoræ initio suprà in Πόθεν ἦλθες φίλε Φαῖδρε, πῆ δὴ καὶ πόθεν; ὁ amice Phædre, quò tandem & vnde is? Sic Horatius libro 2 Serm. Satyra 4, Vnde & quò Catius? Item Vbi. Aristophanes Pluto, Βούλει δῆτα χρόνου σοὶ μετὰ παίσομαι; Vis mecũ tandẽ ludere? πῆ πάλαι; Vbi? Resp. Δεῦρο, ibi. Et πῆ κἀχρεῖ; vbi terrarum. Item Quousque, μέχρι πότε, i. Quãdiu. Sophocles, πῆ μόνος; id est εἰς πότε χρόνου; ΑΤ Πεῖ, sine accentu ἀόριστον est pro Aliquó. Aristophanes Pluto, — εἴ τὸν θεὸν Ἕρμωνα λάθοιμι πῆ φέρων ἐμαυτόν, si quò nos propripiamus. Exponitur etiam Alicubi. Item Quodam modo, ex Platone De leg. Interdum vacare annotat schol. Aristoph.

De οὖ & πού.

Οὖ, Vbi. Aristophanes Nubibus, οὖ σέβας ἄρρητον ἱερῶν, vbi cultus arcanorum sacrorum. Thucydides, οὖ γῆς ἦν, vbi terrarum esset. Quum verò & annectitur μοὶ & σοὶ, reddes Alicubi, Alibi, Est vbi. vt Aristot. Œcon. 2, ἄλλοι ἐκ δὲ ἀφόρους ἀπὸ τῆς ἰδίου γεωμένην, οὗ μὲν χρυσὸν, οὗ δὲ ἀργύριον, οὗ δὲ χαλκὸς, οὗ δὲ ἑτέρου ἄλλου γίνεται. Significat interdum motum ad locum, vt οὖ. Euripides οὖ γῆς εἰσέδυ, In quam terræ partem penetrauit, In quas latebras se abdidit. Lucian. Tox. οὗ κακῶν, quò malorũ. COMP. Οὔπου, itidem Vbi. Aristophanes Pluto, Τὸν πλοῦτον οὔπου κρύπτον ἰῶ ἵνα μὴ ὀρύσσωμεν. Aliud exẽplum ex Sophocle habes paulo pòst in Ποῦ: vbi & pro Quò accipitur, sicut πού pro Quò interrogatiuè.

Interrogatiuum ΕΣΤ Πῶς; Vbi? Vbinam? Quod, sicut & οὗ, sæpe cum genitiuo construitur, vt ποῦ ἀχῶν apud Homerũ. Sophocles, πῶς μοι γῆς κυρεῖς; Latini quoque dicũt Vbi terrarũ, Vbi gentium, Vbi locorũ. Idem dixit etiam πού γῆς ἴσται; Quo in statu est? Quo loco res sunt? Necnon πῶν κῆρες; Vbinam? Vbinam terrarũ? ITEM Γοῦ ἐστι, apud Aristophanem, pro Ποῦ ἔστι, vbi est? Significat interdum motum ad locum, sicut & οὗ, vt in hoc Sophoclis versu, vbi & in præcedenti significatione capitur, Ποῦ βαίης, ἢ ποῦ στὰς οὐκέτ' ὢν ἐγώ; Μέχρι πού, Quousque, Quandiu, Greg. ΑΤ Γου enclíticum significat alicubi, Vsquam. Et μέχρι που, Aliquousque, vel Aliquandiu. Sæpe est δισταστικὸν, siue ὑποτακτικὸν, accipitúrque pro ἴσως, vt docet Eustathius multis in locis, inter quos hic Iliad. β, Οὔ πω τοῦ Διὶ μᾶλλον ὑπερμενέϊ φίλον ἦεν. Hoc idem που vsurpatum διστακτικῶς sententiæ alicui si addatur, ἠρεμεῖν τὸ τῆς ὑποτακτικῆς ἀδιάστατον. nam ὁ ἀοριστολόγος nõ finit τὸν ὑποτακτικὸν esse id quod est. Eius vsus exemplum affert Eustathius ex Iliad. ρ, Οὐ μὰν οὐδέ πού τι βίοτον ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων ὅσσα πνείει τε καὶ ἕρπει: vt sit Nihil ferè est. Posset tamen & in propria significatione accipi pro Nihil vsquam est miserius homine. Lucian. verò hoc πού διστακτικὸν cum alia particula διστακτικῇ copulauit, dicẽs καί που πάνυ, simpliciter pro Fortasse. Significat etiã Circiter, sicut Ferè in præcedente loco Homeri: vt δέκα που, circiter decem. Exponitur quoque Partim. Alicubi verò vacat. Sed notandum hoc που enclíticum alicubi ἐξαιρεῖσθαι, nimirum ὁ στωϊκὸς, vt Iliad. α, Ἥρῃ που σοι τόνδ' ἔδωκεν, (deus fortasse id tibi dedit) teste Eustathio. INDE Δήπου (VEL Δή που disiunctim) Vtique, Nimirum, Certé. vt καὶ δήπου σμικρότερον. vel Aequi multo pulchrius. Et οὐδεὶς δήπου, Demosth. Et δήπουθεν, Vtique, idem. Aliquandò est ἐπερωτικὸν, significans Nunquid. ET Οὐ δήπου, (nisi malis SCRIBERE Οὐδήπου, Non vtique, Neutiquam. Plato l. 2, De rep. οὐ δήπου ἄλλου του μέλλει τῇ ποιμενικῇ, arti pastorali nihil vtique aliud curæ est. In interrogatione verò reddes Nunquid, Annõ. Pro Nunquid Xenophon, οὐ δήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων οἱ χρησμῴδοῦσι νομίζεις χρῆμα τι εἶναι σοφίᾳ; Pro Annon. Aristoph. Ran. ὑ δήπου μ' ἀφιλεῖν δεῖ, δῆτα κἀκ τοῦ κἀκ τοῦ; vbi ἡ ἐρώτησις denotat συσταστικὸν. id est ἔντασις. ITIDEM Οὔπω, Neutiquam, Nequaquam. Nisi quis alicubi malit Non quidem. Plat. l. 5, De rep. ἆρ' οὖν ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τι καὶ σφαλερὸν σοὶ πρᾶγμα γίγνεται ἔφλεον, hoc faciẽti mihi periculum est nõ quidẽ ne ridear. Item Num fortè, An fortè, vt Bud. interpretatur apud eundem Theæt. οὔπω ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικός εἰμι, ὦ Σώκρατες ὑμᾶς πάνυ ἀληθῆ λέγειν; ET Δήπου, Vtique. Nimirum, Certé. vt in gnomis Philemonis, Ἀνθρώπους εἰ δήπου. Vtitur & Demosthenes aliique Attici.

Ionicè verò DICITVR Κῆ pro Ποῦ, Vbi. ET Κῆ ἔστιν, Vbinam, pro Ποῦ ἔστιν.

De ὦ, πῶ & πῇ.

Πῇ, Quatenus, Quomodo, Quemadmodũ: οἰκείως. Item Quamobrem, Quare, Quapropter, Quocirca. Quum verò ei præpositio aut nomen aliquod adiungitur dativi casus, pronomen est ab ὅς. ITIDEM Ἑῷ. ET Ἑῷ accipi pro καθὼ, seu ὡς, καθὼς, suprà docui. AT ΤΗΣΔΕ, ad præpositiuum pertinet articulum, nimirum ὁ: vnde & inter deriuata ab eo suprà reposui.

Interrogatiuum ΕΣΤ Πῶ, Quatenus, Quomodo? Doricè autem accipitur pro πῇ & πῆν, id est Vbi, Vnde, teste Hesychio. Sic Ammon. quoque in Πῇ annotat πῶ lingua Dorica significare κίνησιν ἀπὸ τόπου, motũ ex loco. Interdum verò enclíticè SCRIBITVR Πω, & significat Aliquatenus, Quodammodo. Doricè autem Alicunde, sequendo significationes τῆ πῶ interrogatiuo datas. Quòd si enclíticum aliud præcedat, acuitur, sequentis nimirũ accentum sibi assumens. Diuersis porro modis hoc πω vsurpatur: interdum pro Quaquam. vt Iliad. γ, post verba iurisiurandi quo se Græci Troianique pariter obstrinxerant, ὣς ἔφαν. οὐδέ πω θεαὶ ἔσαν ἐπικραίαινε Κρονίων, sed haud quaquam. Et Il. λ, Οὐδέ κε πω χαίζοντα καλεύσθου δῖοι Ἀχαιοί, & nequaquam retulissent pedem. Sic Odyss. π, Οὐ γάρ πω πάντῃσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, haud enim quaquam omnibus apparẽt. Et Iliad. χ, Apollo ad Achillem se persequentem, οὐδέ τι πώ μοι βίηφι εἴκων ἐκφεύγεις, vt sit sensus, Et haudquaquã agnoscis me deũ esse. (Nisi malis, Nec dum agnoscis. de qua significatione aliquanto pòst) Sic Plato De leg. οὐδέν πω ἄλλο, Haudquaquam vllum aliud animal, pro Nullum aliud animal. Interdum redditur per Adhuc, Dum. Iliad. ρ, οὐδέ πω ἤδεε Πατρόκλοιο θανόντος, nondum verò sciebat Patroclum mortuum. Et ex Aristoph. Nub. οὐδέν πω, Nihildum, Nihil adhuc. Idẽ Aristoph. in Pluto, Οὐκ ἔστι πω τὰ χρήματ' οὐ τοῦτο, nõdũ res eo loco sunt. Idem ex Thucydide, οὐδενός πω, Nullius dum, Nullius adhuc. Interdum παρέλκει, vt Iliad. σ, Ἀργεῖοι, μή πω τὰ μάλιστα θοὸς πόδας ἀλκῆς. Sic Eustathius. Potest tamen, ibi μήπω exponi etiam Haudquaquam, Nequaquam, vt πω non sit παρέλκον & περισσὸν πρόσθεμα πιθανόν. Cæterùm huic πω annectuntur quædam particulæ, vt μάλα & ποτέ. Nam DICITVR Γώμαλα, pro Haudquaquam, Nequaquam, Nullo modo, οὐδαμῶς. quo Aristophanes in Pluto vtitur. vbi Pluto dicenti, Ὦ πῶ ἀπαλλάχθην ἀπ' ἐμοῦ, respõdet Chremylus πώμαλα. Nequaquam, Minimè. Sed & Demosthenes alicubi seipsum interrogans, subiicit πώμαλα, Minimè, Nullatenus. Bud. ET Γώποτε, Vnquam, vel Aliquando. Plato libro 1 De leg. εἰς φαμὲν ἐρρωμένως πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πρᾶξαι. Et ex Aristophane, πώποτε οὐδαμοῦ, Nusquam. VNDE Μηδεπώποτε ET Οὐδεπώποτε, Nũquam. quod soli præterito iungi Thomas magister & Gaza tradunt: οὐδέποτε verò tribus temporibus. Vnde & pro Nunquam antea, citatur ex Demosthene οὐδεπώποτε. Interdum verò πω aliis particulis adiungitur. VT Μηδέπω ET Οὐδέπω dicitur pro Necdum, Nondum. Budæus verò οὐδέπω καὶ τήμερον, pro Ne hactenus quidem. SIC Οὔπω πω apud Xenophontem, Necdum: πὸν οὔπω πω ἐκπέπλων γεγαπνευκέναι. SED ET Οὐδέπω ET Οὐδέπω afferuntur pro Necdum, Nondum, vt οὐδέπω. quorum illud pro Nondum Apoll. Rhodio. At verò Οὐδέπω, vel potius οὐδέ πω, pro Needũ vllum, Iliad. α, Ἦ μὰν οἵ γ' οὐδέ πω εἶπας ἔπος, necdum vllũ verbum bonum dixisti. Nonnulli accipiunt simpliciter pro οὐδέ, Neque, Iliad. α, Οὐδέ πω τοῦ μὲν ξανθὰς χαίτας

χαίτας

κείμενα πω. sed rectius exponemus Nondum, Necdum. (AT Οὐδέ πως Hesychius exponit μηδαμῶς, Nequaquam, Nullo modo) ITIDEM Οὐδέν πω, Nihildum. pro quo potius οὐδέν πω. PRAETEREA Μήπω ET Οὔπω, eiusdem significationis cum μηδέπω, & οὐδέπω, id est Nondum, Necdū. Aristophanes μήπω etiā dixit pro μέπω: vt Μήπω μήπω' ἀλλ' ὀπτημενα ἐστίν, nondum, sed expectent. Posteriori autem vtitur Euripides, Οὔπω χρόνον παλαιὸν ἐστέγνωται, Nondum diu est ex quo videbat. ‖Accipitur etiam pro Nunquā. vt Iliados γ, Οὔπω τλήσομ' ἐς ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Sic ex Thucydide οὔπω ποτέ, nunquam aliàs. ‖Ex Aristophanis Pluto, οὔπω δύναται, simpliciter pro Non potes. AT VERO Οὔπω quidam interpr. An, (de qua interpr. dicā in Οὔπου) apud Platlib. 2 De rep. οὔπω εἶεν ἱκανῶς εἰρῆσθαι σοὶ τὰ λόγου; an putas satis dictum esse? ‖Alias & ipsum pro Nondum vsurpatur à Sophocle, θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔπω θέλω.

Tertium, respondens superioribus duobus ὦ & πῶ, EST Τῷ. Significat autem πῇ, Eo quòd, Propterea quòd, de qua significatione & suprà in articulo πῇ, col. 1151, littera G. ‖Item Quamobrem, Quare, Qua propter. διότι. vel potius Eamobrem, Eapropter. vt Od. ξ, Τῷ καί οἱ πύματον μῦθον ἐπέπιστο Πασιφάης. (Alii minus recte exponunt Sic) Verùm interrogatiuè quoq; ponitur pro Quare? Qua ratione? Vnde? vt Aristophanes, πῇ πῦρ πεπαμαι; vnde hoc comparasti? (vbi & articuli vicem gerere potest) Idem, φέρε πῶς πῇ χρὴ πιστεύειν; vnde istud credendum est? Lucianus, πῇ ποτε χρὴ πιθέσθαι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; vnde fides adhibenda superioribus est? ‖Τῷ μέν, πῇ δέ, Vno quidem in loco, in altero autem, Hic quidem, illic verò. de quo suprà in articulo præpos. πῇ, columna 1151 ex Hesiodo. Porro huic τῷ annectitur δέ & κε & π. Nam DICITVR Τῷδέ, Sic, vt & ipsum πῇ pro Sic accipere quosdam, paulo antè annotaui. ET Τῷ κε, Hoc modo: apud Homerum. pro quo rectius πῇ κεν, diuisim: exponiturque οὕτως ἄν. AT Τῷν, Eamobrem, Eapropter: seu Itaque. Proinde, vt & ὦ. Philo De mundo, τῷν καὶ τὸ πᾶμα αἰσχρὸν πρὸς οὐρανὸν πᾶς ὄψις αἰσχύνει.

De Η, Πῇ & Τῇ.

IĒ, Qua ratione, Quo pacto. Budæus pagina 863 ex Platone. seu Quomodo, Quatenus. Plato, σκέψασθε δὲ ἢ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, quomodo videatur haec dicere. Idē libro 2 De rep. ἢ σοὶ δοκεῖ διῃρῆσθαι, differens sicut tibi visum fuerit. Sic Thucydides, ἢ βούλονται, Vt volunt, Pro suo arbitratu. At ἔστιν ἢ, Est quomodo, id est Quodammodo. ‖Item Qua, aut etiam Qua via, Quaparte. Hesiodus Ergois, Τῇ δ' εἰς ἢ σ' αὖ ἐγὼ τὸν ἄγω, hac is qua te duco. (Alii tamen ibi maluerunt interpretari Quò, sicut & ex Thucydide affertur ἢ πείθεται, Quò cadet) Et ταύτῃ ἥ, Ea qua, Eatenus quatenus, Bud. pagina 963. ‖Alias pro Quo accipitur & in alio sensu, vt quū comparatiuis iungitur. ἢ ἧττον, Quo minus, seu Quāto minus. ἢ καὶ μᾶλλον, Quo & magis, Quo & libentius. & ἢ δὴ μᾶλλον, Quo etiam magis. Bud. Et ἢ καὶ ἧσσον τοῦτο ἀγωσόμεθα ἄν, Quo min⁹ fiet vt id miremur. Et Plutarchus Themist. ἧττον σωφρονεῖν, quò factum est vt facilius persuaserit. Ità ταύτῃ ἥ, Eo quo. Sic pro his Ciceronis De senect. Quò vitæ restat minus, eo plus viatici quærere, Gaza Græcè, ταύτῃ πλέω ζητεῖν ἐφόδια ἢ ἐλάττων ὁδὸς καταλείπεται. ‖Quum verò superlatiuis iungitur, redditur Quàm. vt ἢ μάλιστα δύναται, quammaximè possumus. Sic Herodotus, ἢ δύναται ἄριστα, quàm optimè possit. At Thucydides, ἢ αὐτὸ ἄριστα διαγιγνώσκουσι, quod optimum esse censerent, pro ὡς ἄν. Sic Plutarchus Solone, ἢ μὴ ἄριστα ἴσῃ, vt factu optimum erat. ‖Rursum ἢ significat In quo, Quo respectu, vel Quatenus, Budæus pagina 963, ex Aristotele. ‖Η, Quo in loco, Vbi. vt Iliad. υ, Ἄκρῃ ἐπὶ κορυφῇ, ἢ λειότατος ἦν χαλαζῶν. Sic Plato libro 2 De rep. ἡμιόνου χάσμα ἐπὶ τὴν πόαν ἢ ἔτρεφε, vbi pascebat. ‖Item Ex quo, Vnde, Quapropter. Aristoteles, ἢ καὶ δῆλον, Vnde & manifestum est, Quapropter planum fit, Bud. pagina 963. ‖Exponitur etiam Si quidem. vt ἢ θέμις ἐστί, Si quidem fas est. Hī annexum habet interdum πῇ, interdum χῇ. Nam DICITVR Ἦτοι Η πῇ, Quomodo, Prout: eadem significatione cum ἦ. Aristophanes Acharn. Ἀλλ' ἦ πῇ αὖτις πρὸς δίκαιον διανοεῖσθε, Θεὸς δίδωσι τοῖς πέλας. ‖Item Qua parte, Qua re, Quo. Plato De rep. ἦ πῇ ἀμείνω, quo genere antecellimus. ‖Item Vbi. Porro pro ἦ πῇ, DORICE ἦ πᾶ vsurpatur. Aristoph. Acharn. Παρ' ἐμὲ πολυπράγμονες ἦ πᾶ πίπτοι, id est ὡς πᾶ πίπτοι, Quemadmodum, Sicut. ITEM Η χῇ, Qua parte, Quo loco, Vbi, sicut ipsum ἦ vsurpari suprà docui. Extat apud Homerū tum alibi tum Iliad. γ, ἦχι ἑκάστῳ ἵππες. Dionysius verò De situ orbis dixit ETIAM Η χῇ πᾶ, item: idem pro Vbi, Quo in loco.

Interrogatiuum EST Πῇ; (quod Eustathius ait ὑπὸ πυκνῶν scribi σὺν πῇ τ) Quomodo? Qua ratione? Quo pacto? Quat (imitando illum qui dixit, Qua facere id possis, nostram nunc accipe mentem, pro Quomodo, πῶς) Plato libro 2 De republ. κἀμοὶ γοῦν φαίνῃ. πῇ δή; cui respōdetur, ἦ. Quo pacto? Qua ratione? Alia exempla vide apud Budæum pagina 963. Vbi etiam vnum est in quo καὶ κατὰ πῖα λόγον cum πῇ copulatur. ‖Item Qua. nec non Quo, vt ποῖ. Pytha. Πῇ πατέω; πῇ δ' ἔρξας; πῇ μοὶ δίον οὐκ ἐπλάσθη; Odyss. ο, Πῇ γὰρ ἴω; quò me conferam? Idem Euripides Hecuba, Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; (DORICE Πᾶ vsurpans pro Πῇ) Vbi posterius πᾶ accipi etiam queat pro ποῦ, Vbi: sicut in simili loco Sophoclis citato in ποῦ. prius ποῦ accipitur pro Quò, posterius pro Vbi. Πῇ cum μὲν & δὲ, partim. vt Bud. interpr. apud Theophr. Hist. plant. libro 8, Ταύτην μὲν εὖ πῇ διαφέρει, πῇ δὲ ἡμίσεως ἔχει. quod etiam τῇ μὲν & τῇ δὲ dicitur. Vbi non amplius interrogatiuum est: sicut etiam quum accipitur pro Aliquatenus, Aliqua ex parte. vt apud Aristotelem, ὥσθ' ἅπερ τινὲς καὶ ἁπλῶς ὁ σωφρονισμὸς οὗτος. Accipitur etiā pro Aliquomodo, seu Quodammodo. Item pro Alicubi, Aliquibus in locis. Aristoteles De mundo, πῇ μὲν κῦτος αὐχένας κίσσιμος, πῇ δὲ πάλιν πλατυώλενος. Sed alicubi scriptum ἁπλῶς sine accentu reperitur, (atque ita scribēdum censerem in nonnullis ex locis præcedentibus) vt εἴπερ, εἴ πῃ δυνάμεθα, πιθανόν, Si quo fortè modo queamus, vel Si qua ratione. Plato in Polit. ἀλλ' οὐμοὶ εὐπετέστερον ἐν δοκεῖ, εἴπερ ταύτῃ πῃ φανήσεται τις διαφερόντως ἀμφοῖν τοῦτο τὸ πολιτικόν. id est οὕτω πως, tali quodam modo. Ἀλλά πῃ ἴσως. Aristoteles Ethic. 7, cap. 8, vbi quidā interpretantur Aliqua ex parte. Alii, Aliqua ratione. ‖Item pro Alicubi. vt εἴ πῃ, Sicubi. Thuc. Sic Plato lib. 1. De rep. ἐὰν δέ πῃ σφαλῇ, sicubi lapsus sit. Et epist. 7, εἰ καί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, hìc alicubi esse videtur. Aliquando παρέλκειν tradit schol. Aristoph. ‖Accipitur etiam pro Aliquò. vt πῃ ἄλλῃ, Apollon. Rhod. Aliquò aliò. AT Δή πῃ ex Platone De leg. pro Vtique, Igitur. INDE Οὐδέπῃ. Nullo modo, Nullatenus, Haudquaquam. Hom. Addi huic possunt πῇς & πῇ. quorum illud, NIMIRVM Πῇς, significat motum ad locum, lingua Dorica, teste Ammonio: sicut ποῖ & πῇ itidem motum ad locum denotāt, id est Quò? vt πῇς πορεύῃ; Et Sophron, Πῇς ἐς μυχὸν κατέδυν: pro εἰς πάνα μυχόν, vt ipse Ammon. exponit. Hoc verò, VIDELICET Πῇ, habet τὸν ὁμοῖον τόπον σημαίνειν, id est Vbi. Sophron apud Ammon. πῇ χ' ἁσφαλὲς πῖος εἰλισσόπιτας, id est ποῦ. Itidem & πῇ significare etiam Vbi dictum est.

Tertium respondens præcedentibus duobus, ἦ & πῇ, EST Τῇ, Eo modo, Ea ratione, Eatenus. seu Hoc modo, Hac ratione. Item Ea parte, Eo loco, Ibi. vt Iliad. ξ, Τῇ ῥα δύω Τελαμῶνε πέσον σάκεος πρόσθεν, Ibi, vel etiam Vbi. nam Eustathius τῇ ῥα eo loco exponit ἔνθα δή. Item Hac. vt τῇ μὲν τῇ, Hac & illac, Ab vtraq; parte. (pro quib⁹ & ἔνθεν καὶ ἔνθεν) Hesiod. Asp. de portu loquēs, πολλοὶ δέ γε ἄμμασιν αὐτοῦ Τῇ καὶ τῇ διαφῆτις ἰθυντῆρες ἐχέουσιν, Hac illac. (mihi malis Huc illuc, vt nōnulli interpretantur apud eundem in Erg. Τῇ δ' εἰς ἢ σ' αὖ ἄγω, eò vadis quò te duco. alii autem sic, Ea vadis qua te duco. quarum expositionum vtraque ferri potest) Suprà quoque in articulo præposit. fœm. gen. huius aduerbii facta mentio fuit.

De Ὅπ, Ὁπόπ & Τόπ.

Ὅπ, Quando, Quum. Il.β, Ἡμαι πῃ ὅπ νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἐβαίνετον, quum citas naues conscendebant. Æschin. ὅπ ἦν, quando ipse erat. Et cum cōiunctiuo, Od.ξ, Αἰεὶ δειδίσσων ὅτ' ἐπαρατίσσοιτ' ἐλάχιστα Οἱ νέοι. ¶ Ἔστ' ὅπ, Est quādo, i. Quandoque, Aliquando. Plutarch. Pericle λῷ ὅπ ἐχειρῶτο, quandoque etiam subigebat. Sophocles Aiace, p.4, — καδόκει μὴ ἔσθ' ὅπ Διὸς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτάνοι ἔχων, Ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, aliquādo Atridas ambos. ¶ Ὅπ μή, Quādo nō, Si non, Nisi. Il.π, Οὐπὶ πω σείοντο θεῶν, ὅπ μὴ Διὶ πατρί. Od.π, Οὐδέ πως αἱ ἔνδοθι αὖτε πάλιν μνηστῆρα νόοιτο Ὧδε αὖτοῦ τι νόῳ, ὅπ μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθών. id est ἢ μή. Itidem Plutarchus in Lyc. ὅπ μὴ φρατρίδι ὁμοίοις τύχοιεν, χοροὶ πάντα χρόνον ἐπεχωρίαζον, nisi quum militiæ vacarēt, chori semper agebantur. ¶ Ὅπ σῶ, Quandoquidē. SIN Ὁπο῀ scribatur, significabit Quādocūque. ¶ Ὅπ ὧς & Ὅπ ποτ apud Homerum simpliciter pro ὅπ, Quando, Quum: vt ὅς ὧς & ὅστ pro ὅς. ¶ Ὅπ accipitur etiā pro Aliquando, Interdū, Quādoque. qua significatione scribitur ETIAM Ὅπὶ oxytonως. ac certè magis recepta est vulgò hæc scriptura, & in plerisque etiā exēpl. reperitur, præsertim vbi habetur ὁπὶ μέν & ὁπὶ δέ. sed vtriusque scripturæ meminit Eustathius, dicens in antiquis etiam exemplaribus ὅπ scriptum reperiri παροξυτόνως quum ποτὶ significat. vt Iliad.σ, Οἱ δ' ὁπὶ μὲν θρέξασκον ὀπισσωόμοιν πεδίοιο: & versu abinde tertio, Ἄλλοτ' ἐπ' αὖθρίξασκον ὀπὶ στίχας ἀλλήλοισιν. vbi ὅπ μὲν & ἄλλοτ δὲ pro Aliquando quidem, Aliquando verò: Nunc quidem, Nunc verò. Sic Il.λ, Ὡς Ἕκτωρ ὅπ μέν π μετὰ πρώτοισι φαείνοι, Ἄλλοτ ἐπ' ἐν πυμάτοισι κελεύων. Solum autem ponitur Iliad.ρ, in redditione periodi, subaudito tamē in ἀρχῇ: de Ioue, Ὅστε καὶ Ἀχαιῶν κῦδος ὀρέξῃ, καὶ ἀφέλῃτο νίκην Τρωϊάδεσσιν, ὅπ ἐπ' αὐτὸς ἐποτρύνειε μάχεσθαι, interdum ad pugnam incitat. Vtraque scriptura habetur in manuscripto exemplari Iliadis quod apud me est, nimirum ὁπὶ in loco postremo: ὅπ verò in primo: at in eo quem citaui ex Iliad. λ, pro ὅπ habet πότ. Sed ambiguitatis vitandæ causa malim ὁπὶ accentu in vltima. Vtitur & Aristoteles: vt, ὁπὶ μὲν τοῦτο, ὁπὶ δ' ἐκεῖνο, Aliquādo quidem hoc, aliquādo verò illud, Nunc quidē hoc, nunc verò illud. ¶ Ὅπ SIVE Ὅ,π, Quoniam. Il.π, Ὅππόθ' ὁμοκλήσειε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαθύνων, Καὶ χάρας ἀψ ἀφελέσθαι, ὁπ κρατὶ θωρήσσοιτο. id est ἐπεὶ δὴ πολλῶν κρατῶν ὑπερέχει: vt ὅπ non sit ὁπότερόν μοι χρονικὸν, sed δύο μέρη λόγου: πρῶτόν, αἰτιῶδες τὸ δίοπ, τὸ δὲ ἐφεξῆς, ὥσπερ πλήρωσις. Hæc Eustathius pag. 1045, quæ ad verbum habentur etiam in margine mei manuscripti Homeri: vbi & sic exponitur, ἐπόπαι τῷ κρατῶν θωρήσσει: in propria nimirum significatione. Alias Demosthenes quoque pro Quoniam seu Quum, vsus est, Olynth.1, ὅπ πάνυ πολὺ αὐτῶν ἔχει, θωρακίου θωρήσσεσθαι: ἐθέλειν ἀκούειν τὴν βουλομένων συμβουλεύειν, Quæ quum ita sint. Itidē apud Aristophanē initio Nubium non tam χρόνον quàm αἰτίαν significat, quum ait, Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμε πολλῶν οὕνεκα, Ὅτ' οὐδέ κᾶλὰς ἔξεστί μοι πὰς οἰκέτας, Quando vel Quādoquidē mihi nō licet, Quum mihi non liceat. ¶ Ὅ,π & pro Ὅστις, Qui. Odyss.ξ, Ἀλλά πολὺ θᾶσσόν τις ἐπάλυθεν ἰχνία βαίνων, ἔλπεται ἀνδρῶν δυμβρίων ὅ,π μοι ἔδῃσι πίθεσθαι, quem præuerterem. Metri verò causa pro ὅπ poetæ DICVNT Ὅτι, licut & Ὅτι pro Ὅπ: vt Homerus Od.ξ, ὅτι μιν σὺν μοῖρα Τρώεσσι δάμασσεν. Sic enim quædam habent exemplaria: Eustathii tamē contextus ὅτι, quæ scriptura melior. nam pro Quòd seu Quia vsurpatur.

Interrogatiuum EST Πόπ, Quando? Demosth. Olynth.3, πότ' ἄλλ' ἔστ' ἀναίσθητον, εἰ μὴ νῦν; Apud alios quoque scriptores passim obuium. ΑΤ Ποτὲ, Aliquando. Et ποτὲ μέν, ποτὲ δὲ, sicut ὁπὶ μὲν & ὁπὶ δὲ, pro Interdum quidem, interdum verò: Aliquando quidē, aliquando verò: Nunc quidem, nunc verò: Aliàs quidem, aliàs verò. Et ποτὲ δὴ καί, in principio alicuius sententiæ, pro Interdum verò. ¶ Aliquando vacat, vt annotat & Aristophanis scholiastes veluti quum dicitur αἰεί ποτε pro αἰεὶ simpliciter, hoc est Semper. Annectitur etiam particulis δή, μέν, οὐ, μὴ δῆ, οὐδέ. Nam DICITVR Δήποτε pro Aliquando, Vnquam. vt Xen. Pæd.3, δοῦναι ὅστις τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δή ποτε ἔδωκεν. Et εἰ δή ποτε apud Hom. pro εἴ ποτε. Accipitur etiā pro Tandē, vt τί δήποτε. Quid tandem. Sic οἷός δή ποτ' εἰμί, VEL δηποτοῦν, Qualiscūque tādem. Dioscor. lib.5, cap.10, ἀμάρυχοι οἷας δηποτοῦν τοιότητος, cuiuscunque qualitatis expers. Οὐ δηποτοῦν verò dicere vetat Phrynichus. Dicitur ETIAM Οὔποτε, Haud vnquam, Nunquā: pro quo frequētius VSVRPANTVR Οὐδέποτε ET Μηδέποτε: quæ cū omnibus temporibus copulantur. Xenoph. ὡς οὐδέποτε, Vt nunquam antea. Hesiod. Erg. Ἄσπερ χεῖμα κακὴ, θέρεϊ δρήγασα λέη, οὐδέ ποτ' ἐσθλή, nunquam bona. Diogenes verò Laert. cum fut. iūxit. ET Μηδεπώποτε AC Οὐδεπώποτε, Nunquā, Haudquaquam vllo tempore. Reperitur ETIAM Μήποτε, pro Nunquam, Haud vnquam. Xen. Pædiæ 8, ἐπιμέλεσθαι δὲ ὅπως μήποτε ἄσπιδι μὴ ἄσπις ἐπίσηται, vt ne vnquam. vbi diuisim etiam scribi queat μὴ ποτε. Apud scholiastas autem aut alios qui locum alicuius autoris exponunt, sæpe occurrit μήποτε ἤ, pro Videndum verò ne forte. subaudiendo ὄντα. Sed & apud alios μὴ ποτε est addubitātis & addubitanter decernentis: vt docet Bud. pagina. 909, vbi interpretatur cum aliis modis, tum aduerbio Forsitan. Porro pro Πότε DORICE Πόκα dicitur Quando. VNDE Δήτοκα, vt δήποτε, itidem Aliquando, Iam olim: vel Tandem. ET Οὔτοκα, Nunquam, οὔποτε. Callim. initio Hymni εἰς λουτρὰ Παλλάδος conscripti, Οὔπω Ἀθηναίη μεγάλως ἀπενίζατο παχὺς Ἰρὴν, &c. Haud vnquam Minerua ingentes lacertos abluit priusquam.

Tertiū EST Τότε, Tunc. Demosth. Pro cor. ἐξ ὧν καὶ νῦν καὶ αἰεί. Aliquanto pòst, εἶπον τότ' ἄνδρ' ἐν τῷ δήμῳ, ὅπ πονηρὸν εἶδον. Aliquando pro Tum demum. vt Demosth. Philipp.1, εἰ δὲ μή, τότ' αὖ αὐτὸς ἐπειράσθω ἃ γιγνώσκω λέγειν: Eodem sensu idem Pro cor. πρὸ δὲ τοῦ νεῖ εἰδώς, πότε δὴ πότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ. Aliquanto pòst, ὅτε μοι δεῖξον, καὶ τότ' ἤδη κατηγόρει μου, & tunc demum accusa me. Item, τότε δὴ τηλος, pro Tum demum, vt πότε δὴ πότε in loco præcedenti Demosthenis, & hoc qui à Suida citatur, πότε δὴ πότε ἡ Φερεκλεικὴ δυνάμεις ἐοῖς Ῥωμαίοις ξυράγεῖσα ἐξωθεῖ, tunc demum: vel etiam ad verbum, emphatice, Tunc sanè tunc. At ipse Suidas exp. ὥρᾳ τότε. Item ἀπὸ τότε, Ab eo tempore, itidemque Ἐκ τότε, Ex eo tempore, de quo suprà in præpos. ἐκ. ΑΤ Τοτὲ, Aliquādo, eiusdem significationis cum ὁπὶ & ποτὲ. Homer. Il.λ, Οἷσι χρὴ νεφέων αἰγαφάεντα θύλλις αἴρῃ Παμφαίων, τοτὲ δ' αὖθις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, interdum verò subter nubes se condit. In redditione comparationis dicit ὁπὶ μὲν & ἄλλοτ δὲ, vt suprà in Ὁπὶ videre est, vbi locum citaui. At vt suprà ὁπὶ μέν, ὁπὶ δὲ, & τοτὲ μέν, τοτὲ δὲ: sic etiam ὁτὲ μέν, τοτὲ δὲ, pro Aliquando quidem, aliquando verò: Interdum quidem, interdum verò: Nūc quidem, nunc verò: Aliàs quidem, aliàs verò.

Ὅπ, Quòd. Æschines, ὅπ δὲ ἀληθῆ λέγω, τῆδ' ἐμῶν ἀκούσατε, Quòd autem vera dicam. Vel Latinius, Vera autē me dicere. Xen. Pæd.5, δῆλοι ὦσθε ὅπ οὐκ ἀκοντες μαχούμενοι, manifestum fiat nos pugnam nō detrectare. Idē Hell. 7, εἶπεν ὅπ βούλεται, dixit se velle. Et Homer. οὐ εἰδὼς — ὅτ' ἦλθεν πᾶσι θεοῖσι, probè scio inuisum fuisse diis omnibus. Vbi etiā nota apostrophū admitti & ab hac particula. Et cū optatiuo, ex Isocr. ὅπ δύναιτο, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. Sic Thuc. l.5, p.185, ἄτοπον οἱ Λακεδαιμόνιοι ταῦτα, ὅπ οὐκ ὀρθῶς τι ποιοῖεν ἐπὶ τῷ ἄλλων ξυμμάχων ἁμαρτεῖν, καὶ τῶν ἀπιόντων χρῆσθαι τῷ πολέμῳ. vbi etiam obserua infinitiuū, non itidē referri ad particulam ὅπ, sed eum per se idē valere, quod ὅπ alii cuipiā modo iunctū. At ὅπ συμφέρει ἄδηλον, incertū an cōferat. nisi malis ὅ,π, quid conferat. Apud logicos autem ζητεῖν τὸ ὅπ. Arist. Anal.2, c.1, ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἔστι, τί ἐστι. vt quum quærimus, πότερον ἐκλείπει ὁ ἥλιος ἢ οὔ, τὸ ὅτι ζητοῦμεν. Οὐχ ὅτι, Non quòd. vt οὐχ ὅτι καὶ ζώσης ἐλαττόν τι πρὸς ἰωὴν ἔσται, non quòd hac in parte alu cesserit cuipiam. Et οὐχ ὅτι μὴ, nō quin. Luc. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν τοῦτο οἶμαι, non quin honestum esse censeam. Aliter autem Gregorius, τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλους ὑποπτεύω, μὴ ὅτι γέ σου συγχωρήσομαι, nedum tibi. Præterea οὐχ ὅτι, vt & μὴ ὅτι, pro Non solùm, &, Non

solùm non. Theophrastus, οὐχ ὅτι αἰσχρὸν αὖ, ἀλλὰ καὶ ἐπαξιόχρεως καὶ καλλίους ἐπαινεῖσθαι, id est non solùm. Athen. οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα φοβούμενος ἐλέγετο, ἀλλ' οὐδὲ φίλους, non solùm non. id est οὐχ ὅπως. quod etiam ipsum vtrũque significat. Bud. pag. 911, & 912. Aliquanto pòst, alia exempla subiungit huius μὴ ὅτι, significantis Non solum. Aristides, μὴ ὅτι τὴν ἰδίαν μετασχεῖν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν κοινήν. cui apud Platonem respondet ἀλλά, pro Sed etiam: μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα. Et μὴ γὰρ ὅτι apud Galen. pro Non solùm enim. Item τί ὅτι, Quid est quòd? (vt Terẽtius, Quid est quòd ludere sis? Et Cicero, Quid est quòd tu alios accuses? Qua significatione frequens etiam est Quid est cur? Quid est quãobrem? vtrunque apud Ciceronem) Act. Apost. capite 5, τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν, quid est quòd conspiraueritis? Quid est cur conspiraueritis? Sic Marci capite 9, οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Quid causæ est cur non potuerimus ipsum eiicere? Sic enim quædam exemplaria habent pro simplici ὅτι, quod in vulgatis editionibus legitur: alia verò habent διὰ τί. Hom. & ipse ὅτι pro cur seu Quamobrem vsurpauit, sed sine interrogatione, Odyss. τ, Κύριέ νυ ἔκτα. Οὐλὴ δέ μοι ὧδε πέφυκε, id est διὰ τί, vt Eust. exponere, suprà quoque admonui: quo alioqui explicetur, Vnde cicatrix illa ei accidisset. Nec multũ absimili modo Lucianus in Asino, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τὸν ὄνον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, Nescio quid alimus, Nescio cur alamus. Idem enim cum διότι significat. Itidem Aristophanes Pluto, ὅτι μάλιστ' ἐλήλυθας λίαν ἐγκλῶ, dicere quam præcipuè ob rem huc veneris, seu Quid huc veneris. ¶ Ὅτι apud grammaticos quoque & scholiastas, initio tractatus alicuius aut annotationis ponitur, vt frequenter apud Eustathium. item apud Photium: necnon in Epitome Strabonis, & Plutarchi περὶ ποταμῶν, quũ videlicet aliquid annotãr, aut eius de quo agitur, singula capita recensent. Adeo vt alicubi σημαίνει (quod est grãm. verbũ) alicubi aliud sub. existimẽ. ¶ Interdum vacat, vt quum verba alicuius citantur. Thucydides libro 5, pagina 175, εἰρηκὼς ἦ ὅτι, Ἢν μὴ θεῶν τι κώλυμα ᾖ. Sic Plutarchus in Apophth. Alex. περὶ δὲ παίδων λιχνότητων ὅτι, Ταῦτά σοι κεῖται. Itidem Xenophon Pæd. 8, πρὸ πολλοῦ ἐστι κριτῶν τις ἀποκρίναιτο ὅτι, Ὦ δέσποτα οὐ ζῇ, ἀλλ' ὡς τῇ μάχῃ ἀπόλωλεν. Huius ὅτι παρέλκειν Bud. quoque Comment. suorum pagina 1049 exempla affert ex Demosthene. Infinita exempla eiusdem Græci idiomatis passim occurrunt in Nouo testamento, quod ignorasse videtur vetus interpres, quippe qui ὅτι verterit Quòd, Quia: quũ Latinus sermo in eiusmodi loquendi generibus ea non admittat. vt Apocal. 3, pro his, ὅτι λέγεις ὅτι, Πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα, ille sic, Quia dicis quòd diues sum & locupletatus: quasi de Deo peccator, non de seipso loquatur. Sic igitur reddẽdum, (sine Quòd, aut Quia) Quia dicis, Diues sum & locupletatus. Hæc Budæus pagina 1050, vbi etiam particulæ ὡς similem vsum ostendit. Itidem παρέλκει in δῶ οἶδ' ὅτι. vt apud Platonem in Apolog. αὐτὰ τούτων ἕνεκά μοί φασι γίγνεσθαι ὧν δῶ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, aliquid horũ quæ certò scio mala esse. ¶ Ὅτι, Quàm cũ superl. Thuc. ὅτι ὡς ἐτάχιστα, quàm breuissimo tempore. Idem, ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον, pro quãminimo. Idem ὅτι πλεῖστος, quamplurimus. Et cum aduerbio ὅτι πορρωτάτω, quamlongissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maximè. Plato epist. 7, ὅτι μάλιστα πολλούς, quamplurimos. Aristoph. ὅτι πλεῖστον δυνάσαι, quammaximè potes. Cui similem vsum habet, ἥν vt suprà ostendi. Sic ὡς ὅτι πλεῖστον, quamplurimũ. His adde, ὅτι τάχος, pro ὡς τάχιστα, quamcelerrimè. Thucydides libro 7, p. 147, ἐξεύλαττον ὅτι τάχος ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τῷ στρατεύματι ὡς πλεῖστα. Itidem Plato epist. 7, ἄγγελοι ἐλθεῖν ὅτι τάχος, nuntium venire quamcitissimè. Sed notandum, quosdam scribere ὁπημάλιστα, ὁπιπλεῖστον, ὁπιτάχιστα, ὁπιτάχος, sicut apud Latinos Quammaximè, Quamplurimùm, Quamcelerrimè. ¶ Ὅτι, diuersas aliquando particulas annexas habens, diuersis modis exponitur: vt, Ὅτι ἀλλά, at verò. Ὅτι γὰρ μή, Nisi enim: sicut ὅτι μὴ pro Nisi accipi, paulo pòst dicetur. Vtitur autem Aristides.

Ὅτι διὰ τί, Quamobrem? Plato libro 1 De rep. ὅτι διὰ τί μά

λιστα; Cur istud tandem? Sic paulo infrà ὅτι τί δή. Ὅτι ἐ τι δή, Quin. Ὅτι μή, Nisi, sicut & ὅτι μή. Philo De mũdo, ὅπερ τῷ κόσμῳ οὐδὲν ἔξωθεν ἔστιν, ὅτι μὴ πάχος τοῦ κενοῦ, Extra istũdum nihil est, nisi fortè vacuum, Nihil extraquam, Nihil præterquam. Aut etiã Nihil quod non sit. sed tunc autem ὅ, τι pronomen esset. Sic Thucydides libro 4, p. 130, οὐ γὰρ ἐῶν κρίνειν ἔτι μὴ μία ἐν αὐτῇ τῇ ἐκκλησίᾳ, id est εἰ μὴ μία, non nisi vna. Et Greg. orat. 2 in Iulianũ, πρὸς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὲ ἔχ μᾶλλον τύπτειν ἑαυτὸν ἔσεσθαι ἡγούμενον, nisi quod nõ intellexerat hoc facto se diffidẽtiã suam prodere, Bud. interprete, p. 912. vbi & hæc ex Aristide, οὐδὲν ἐῶν ὅτι μὴ Ἀθηναῖοι: & ex Platone, οὔτε μοὶ δοκεῖ ἰατρικὴν δεῖσθαι ὅτι μὴ αἰκίαν τινά, nisi ad violenta vulnera & alia quæ extrinsecus illata necesse est à medico curàri. Sic ὅτι γὰρ μὴ paulo antè ex Aristide, pro Nisi enim. Alias ὅτι μὴ in propria etiã significatione vsurpauit Gregorius, de mysteriis Græcorum loquens, φέρε, εἰ μὲ ἀληθῆ, μὴ μύθους ὀνομάζωμεν, ἀλλ' ὅτι μὴ αἰσχρὰ δείκνυμεν, nõ appellare fabulas, sed turpia non esse ostendere. Idem, ὃς μὴ ὑπὲρ τῶν δικαίων μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν σταυροῦται, quòd non pro iustis solùm, verùm pro peccatoribus iugulatur. Ὅτι τί δή, Quamobrẽ, vt ὅτι δὴ τί paulo antè. Apud Aristoph. Chremylo dicenti, Ἰέναι σοι, εἰ βούλεσθε, ταῦτ' αὖ, Plutus respondet, ὅτι τί δή; Quare, Quãobrem? Ὅτι τοίνυν, Quòd verò, Itaque quod. Aliquando simpliciter pro Verò. Plato in Phædro, μηδαμῶς ὅτι τοίνυν εἴπῃς, Tu verò caue dicas, Tu verò ne dixeris. v. l.

Ὅτι, Quòd, seu Eo quòd, Propterea quòd, Quoniã, Quia. Frequẽs tũ apud poetas tũ apud prosæ script. Vnicũ huc Demosth. proferã exemplũ, ex orat. ad Philippi epist. τί ποτ' οὖν ὀκνῶ τὸ πρέσβυ πολίτην πλείω κατηγορῆσαι ἡμῶν; ὅτι ὁμῶν αὐτὸς σφαττόμενος καὶ πολιορκούμενος. Et ὅτιπερ, Quoniam. Plat. in 1 De rep. Eiusdem significatus est Ὅτιπερ. vt apud Aristoph. Socr. interroganti, τίπτε δή, Quid ita? Quòobrẽ Strepsiades respõdet, Ὅτιπερ ἐμοὶ τὰ βιβλία σαπρίζεται. In hoc autẽ loco qui ex eodẽ citatur, οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶδ' ὅτιπερ πλείστας αὖτας βόσκεται σοφιστάς, accipitur sine interrogatione, pro Nescis quid, Nescis cur, sicut & apud Luc. suprà νὴ οὐκ οἶδ' ὅτι, Nescio quid, Nescio quamobrẽ. ITEM Ὅτιπερ; itidem vt ὅτιπερ, pro Quamobrem, Qua de causa? Idem Aristophan. Ὅτιπερ; καὶ σοὶ τῶν θεῶν.

Poeticè autem DICITVR Ὅτι pro ὅτι, metri causa. vt ὅτι μάλιστα apud Homerum. Et Od. ξ, ἦλθεν πᾶσιν θεοῖσι Παλίλυμάλ', ὅτι μὲν οὖν μετὰ Τρώϊσιν δέμασσεν, quòd eum non vnà cum Troianis orco demisere.

Ἄτι, Quippe, seu Vtpote, Nimirum: vel Quando, Quia. vt Cic. apud Platonẽ in Tim. ἀτὰρ οὐκ ἄπολιν αὐτὸν ἑαυτοῦ, Quia nunquam deseritur à se. Possis etiam reddere, Vtpote quod, Quippe quod, Nimirum quod. Idem Plato in 1 De rep. ὡμολόγησεν ἐκεῖνα μετὰ ἱερᾶς τῆς θαυμαστοῦ ἔσου, ἄτε ἐν θεοῖς ὄντες, Quippe quũ astas esset, Vtpote astate. Itẽ ἄτε ἔχουσαι, Quippe quæ habeant, Quum habeant. Item ἀτὰρ ἄτι, Quippe. Et ἄτε γὲ, Quippe, Siquidẽ. Sic ἄτεδὴ, Quippe, Vtpote. Plut. Lyc. οὐδὲ ἐπέβαινε τῆς Λακωνικῆς εὐσεμνὸς λόγος, οὐμαὶπις ἀγυρτικὸς· ἄτε δὲ νομίσματος οὐκ ὄντος, quippe quòd nullum ibi esset numisma, quod videlicet in exteras regiones perferri posset. Sic, ἄτε δὴ πρὸ δόξαν αὐτῷ τῆς ζωῆς καὶ τῆς βασιλείας ἡγεμονικὸς, Quippe qui gloriam vitæ ac imperio præferret, Vtpote qui, vel Nimirum quia præferebat gloriam vitæ aut imperio. Aliquando commodius exponitur Veluti, Tanquam. vt ἄτε μανιακὸς, insanienti similis. Et ἄτε ἔνορκος ὤν, non aliter quàm si iureiurando foret adactus. Hesych. quoque exponit καθάπερ, & Suidas ὡς αὖ. ¶ Ἄτι, Quanquam. vt vulg. lex. interpr. apud Nonn. Οὐδέ μιν ἔφερτο Γέτης, ἄτε θρασὺς, οὐδέ τις αὐτὸν Τολμήσας ἐρίηνε, etsi audax. Hactenus de particulis ab ὅς, pro Qui, derivatis. quod tamẽ de omnibus non affirmo. Sed & de earum significationibus multa ex v. l. sumpta, mihi suspecta sunt.

¶ Ὅς, nonnunquam pro τίς, Quis. Thucydides ὅς ὅτι δηλοῖ, quis sit indicat. Plato De rep. l. 2, ἐθελήσομαί σοι ὃν ἔτην ἐγὼ βούλομαί σου ἀκούειν. Idem epist. 7, τὰς ὁποίου βουλήσεως πιστεῦσαι ἀποπλεῖν. αἱ ἦσαν, ἀκριβῶς παρ' ἐμοῦ σαφῶς. pro τίνος ἦσαν. At Iustin. Martyr magis nouè vsus est, in interrogatione directa (vt ita loquar) dicens, δι' ἣν αἰτίαν

pro ὅς τις αὐτός, in Apolog. ad gent. ὁ δὲ ὑμᾶς οὗτος ὃ A
Δεκάκτης, οὐκ οἶδα Πλάτωνας εἴτε ἄλλην δόξας, ὃς ἀπαλλάττει τοὺς ἀδίκους Ὁμήρου μύθων δίκην αὐτοὺς ἀποφεύγειν μαντεύεται ὁ Ὅμηρος μῦθος. Item pro τις enclitico id est Aliquis: sed in plurali potius, vt apud Demosthenem, ὅς μέν, οἱ δὲ pro τινες μέν, τινες δέ, in or. Pro corona, ὃς μὲν καταλαμβάνει τὴν ἀσφάλειαν, οἱ δὲ πλοῦτον. Sed & in distributione pro Aliquod, vel Aliud vt Matth. capite 13, v. 8. ἄλλα δὲ ἔπεσεν ὅτι τὸν χῶν τῶν πετρῶν καὶ ἀλίγου καρπὸν, ἃ μὲν ἑκατὸν, ἃ δὲ ἑξήκοντα, ἃ δὲ τριάκοντα. (At Marcus habet, καὶ ἄλλα ἔπεσεν εἰς τὰ ἀκάνθας, καὶ B
ἔφυσαν ἄκανθαι, καὶ ἔδωκαν) Est autem obseruandus ille articuli postpositi vsus, quū alioqui frequens sit præpositiuus in hac significatione: atque vt dicitur in masculino genere, ὁ μέν, ὁ δέ, ita in neutro dici solerat potius τὸ μέν, τὸ δέ.

¶ Ὅς pro οὗτος, vel ὅδε, id est Hic, vel Ille. Qui particulæ vsus frequentissimus est in dialogicis scriptis, qualia sunt Platonis, & quædam Xenophontis: quæ tamen sic dialogica sunt, vt aliquando interiiciāt quæ cuius sint verba. quod alioqui prima cuiusque nominis littera significari alibi videmus, aut certè primis duabus literis. Xenophon, Καὶ ὃς, λέξει ἡμῖν, ἔφη. Plato initio Pol. libri 3, Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγὼ ὃς, οὐκ ἔγωγε. At idem initio libri 1 eiusdem operis, ἀλλὰ καταβὰς μετὰ Γλαύκωνος, ἦν δ' ὃς ὁ Γλαύκων. (Sed ex Gaza annotatur, ὃς esse hic pronomen primitiuum tertiæ personæ) In v. Lex Herodoto ὃς καὶ ὅς, pro Hic vel ille.

Ὅ Σ Ι Ο Σ, ὁσία, Sanctus, Iustus, Nullo scelere cōtaminatus. Ὅσιος (inquit Bud. p. 281) C
etiam dicitur πρὸς θεῶν, Innocens & nullo scelere contaminatus. Ἐν ὅσιος τις πρὸς τὰς θεούς, Qui nulla religione violata se obstrinxit, Nullo piaculo mentem conscelerauit. Virg. Sancta ad vos anima atque istius nescia culpæ Descendā. Idem porro ὅσιοι dicuntur & ἁγνοὶ & δικαῖοι: contrà ἀνόσιον quum dicebāt, & οὐχ ὅσιον, significabant impium & nefarium, scelestum. Antiphon, ἡμεῖς τὴν θεοσέβειαν πολλοῦ ἤδη καιροῦ ἐπιμέλειαν οὐχ ὅσιοι ὄντες, ἐξημελήσαμεν τὰ ἱερὰ μὴ χίνιδαν τὰ νομιζόμενα. Præterea ὅσιοι & καθαροὶ sive δικαῖοι dicebātur etiam ii qui ob eādem perpetratam contaminatas manus habere non censebantur, vt verba legis à Sōlone latæ declarāt apud Antiph. ὁ δὲ κτείνας τοῦτο πεποιηκὼς ὅσιος ἔστω τοῖς δικαίοις. quæ verba orator interpretātus, ait, καθαρὸς ἔστω τὰς χεῖρας, vt infrà in Οσίως. Hæc ex Budæo, partim p. 281, partim p. 207. Prior loco magis cōuenit hic Thuc. vbi sibi opponūtur ὅσιοι & οἱ οὐ δίκαιοι: lib. 5, p. 195. τὰ ὅσια τοῖς οὐ δικαίοις ἐτάμοντο. Xenoph. in fine l. 2 Hellen. οὓς ὅσιον καὶ ὅσιοι εἶεν. Plato lib. 2 De rep. ἄφθορα ἔχειν ἐχθρὰ ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις ἃ φάσι θεοὶ δοῦναι, viris sanctis. Sed & res aliquæ dicūtur esse ὅσια, i. Sanctæ, Ab omni scelere alienæ. Plato epist. 8. ὅσιος ἤθος, sancti & honesti mores. Demosthenes, ὁσία φήσας, sancta sententia. Epigramm. l. 4, κέρδη ὅσια, Quæstus liciti & minimè nefarii, Quæstus cum nullo scelere coniuncti. sunt enim αἰσχρὰ κέρδη, rapinis diteſcere aut latrociniis. plus signif. quàm αἰσχρὰ κέρδη. At πλατὺ ὁσία pro die festo ex Nonno.

Ὅσιον, neutro genere, τὸ καθαρὸν καὶ ὀφειλόμενον, vt Chrysost. exponit infrà in Οσία. Isocrates Panath. οὐδὲν οὕτω καλὸν ὄφθη τὸ μὲν μετὰ δικαιοσύνης καὶ λυσιτελοῦντος καὶ προσῆκον. Et ὅσιόν ἐστι, Sanctum est, Fas est, Iustum est. sequente infinitiuo, aut subaudito. Plato libro 2 De rep. δέδοικα γὰρ μή οὐκ ὅσιον ᾖ τοῦτο γράφοντα δικαιοσύνην κακοήθειαν ἀπεργάζεσθαι, vereor ne impium aut nefas sit. Ibidem, οὐκ ἔστι πῶς ὅσιον. Sæpenumero ὅσιον absolutè dicitur pro ἐνδέχεται. Sophocles, οὐ θέμις οὐδ' ὅσιον. Phocyl. Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀπάλαστον αἷμα φόνου, Nefas est, Nefandum est, Scelus est. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα αἰσχύνεσθαι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἀδικοῦντα), reum enim scelus est damnari, nisi manifestò conuictum eorum criminum quibus postulatus est. Plutarchus Demetr. πῶς δὲ καὶ θεοῖς πρὸς θεοὺς ὅσιον καὶ θεοῖς ἀνθρώποις δίκαιον. Thucydides libro 3, τὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὅσιον τῷ ἀμύνασθαι, fas esse. δίκαιον τῷ, inquit scholiastes. Item ὅσιον νομίζομαι, Fas esse duco: & οὐχ ὅσιον, nefas. Demosth.

ad Heracleod. ὃς μὲν τοῖς θεοῖς ὧν μετέχετε μὴ οὐκ εὐσεβῶν καὶ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους δίκαιος ᾖ, οὐχ ὅσιον νομίζω, quinimodi doctrinæ cui participem esse contigit, illi vtique non & veritatem colere ac neminem fallere nefas esse censeo. Plato ep. 7, πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον νομίζειν ἄκοντας, nefas puto parentibus vim afferre. Et plur. num. ὅσια, quæ sancta sūt & minimè nefaria. Demosth. Pro cor. πῶς οὐδὲν ποιῶ, μᾶλλον δ' οὐκ ὅσια, qui fieri potest vt non ipse indigno facto se alligem, atque adeo nefario? Plut. τὰ πρὸς θεοὺς καὶ γονεῖς καὶ φίλους ὅσια καὶ δίκαια διαφυλάττοντα, Iura & officia, Ius fasque. Idem in Numa, τὰ περὶ τοὺς ἀποθανόντας ὅσια, instituta quæ mortuis soluuntur. Ὅσιον accipitur aliquando pro Cōcessum atque permissum, vt apud Damasc. exponunt, οὐχ ὅσιόν, ὅτι τὰ μεγάλα σοφὸν γίνεσθαι τὰ μικρὰ μὴ δυνάμενον. Et apud Plat. sæpe ὅσιον ac αἴσιον, pro Licitum, Illicitū: Fas, Nefas. Sic ὅσιόν ἐστι, Licet. Fas est, interpr. Bud. apud Isocr. τοῖς Ἕλλησιν οὐχ ὅσιόν ἐστι νῦν τοῖς τὰ πατρικὰ τῶν οἰκετῶν αἰκίαις μιαίνειν. Ὅσιος pro Iustus, habuisti in præcedentibus etiam: sed magis propriè Eurip. Hecuba, ἀμφὶ ὅσια σοι πάσχειν δοκῶ, id est, δίκαια. de quo loco vide & quæ ex schol. affert B. pag. 281. At ὅσια Iusta, i. Parētalia, Exequiæ, quæ Plut. suprà τὰ περὶ τοὺς θανόντας ὅσια. Qua significatione & fœmin. ὁσία apud theologos vsurpatur.

Ὅσιον aliquādo opponitur τῷ ἱερῷ, vt Macrob. etiā ait, Sanctum est interdum quod nec sacrum nec religiosum est, vt Trebat. libro religionum refert. Sic ὅσιον χωρίον dicitur τὸ βέβηλον καὶ μὴ ἱερόν, οἷς ὁ ἕξεσι εἰσιέναι, inquit Suidas, subiungens hunc Aristoph. in Lysistr. locum, Ὦ πόττι' εἰλήλυθα, δεῦρο γὰρ τὸ πάνυ ἵνα μὴ εἴς ὅσιον ἀπέλθῃ χωρίον, dum perueniat in locum aliquem profanum & publicum. Hyperides in orat. quam πρὸς Δημοσθένην habuit, καὶ τὰ χρήματα τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει καὶ τὰ ὅσια. Isocr. Areop. καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Quibus in locis ὅσια pro δημόσια capitur. ὅσια autē vocari τὰ δημόσια, constat ex orat. Demosth. cōtrà Timocr. vbi quū dixisset, καὶ τὰ μὲν ἱερὰ, τὰς δικαίας τῶν θεῶν, καὶ τὰ πατρῷα τὴν ἄλλην θεῶν συμπόσιαν, mox addit, τὰ δὲ ὅσια ἃ ἐγκύκλια ἡμῖν ἐστι κυκλοφόρητα. Hactenus ex Suida & Harpocr. Sic idem Demosthen. contra Timocr. ὥσπερ τινὲς τῶν νόμων δι' οὓς τοὺς μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεούς, τοὺς ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστεροῦσι. quem locum citans Ammon. ita distinguit inter ἱερὰ & ὅσια, vt ὅσια sint τὰ ἰδιωτικὰ ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεστι θεοσεβῶν ἅπασι: at ἱερὰ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι θεοσεβῶν. in Nexr. μετὰ τῶν αἰσχῶν πάντων καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. id est, omnia iura ciuitatis habere, & sacra & profana, seu publica. Rursus idem contra Timocr. in psephismate Aristophontis, εἴ τίς τι οἶδε περὶ τῶν ἱερῶν ἢ τῶν ὁσίων χρημάτων ἔχων τι πόλεως, μηνύειν τοῖς τύποις, vt quisque quempiam nouerit quippiam reliquæ habere pecuniæ, aut sacræ aut publicæ, ita deferre primo quoque tempore debeat. Alibi, πλὴν διοικεῖν αἱρεῖ τὰ δ' ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια, administrationem sacrarum publicarumque rerum. In sequentibus locis ὅσιος accipitur potius pro Profanus, vt paulo antè etiam admonui. Thucyd. lib. 2, ἐς ὀλιγωρίαν ἐπρέποντο καὶ ἱερῶν ἢ ὁσίων ὁμοίως, νόμοι τε πάντες ὡσαύτως ἐφθάρησαν, negligere cœperunt sacra pariter & profana. (alii tamen sic, Negligebāt ius fásque) Antiphon boni viri officium esse ait, ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, Supperias ferre sacris & profanis, Latini dicunt Pro aris & focis dimicare, quod perinde esse videtur ac si dicas pro templis deorum & laribus familiarū. Plato lib. 10 De leg. ἱεροφυλακεῖν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν, curatorem sacrorum iuxtà profanorumque familiæ. Cic. ad Atticū, Non est in parietibus respubl. at est in aris & focis. hoc est, in sacris & profanis. Idem in Philipp. 2, Repetebāt præterea deos penates, patrios, aras, focos, larem familiarem. Hæc ex Bud. pag. comm. 280 & 281. Didymus apud Harpocrationem dicit veteres δίκας accepisse τὸ ὅσιον, nimirū τὸ μὴ ἱερὸν μηδὲ τὸ ἰδιωτικόν. Aliàs pro ἱερὸν quoque vsurpatur ὅσιον, vt in Axiocho, ὡς ἔστιν τοῖς μεμυημένοις δεῖ τινα θεοσέβειαν, καὶ τοὺς ὁσίους ἀγῶνας καλῶς συντελεῖν, Et illic etiam: rem diuinam obeunt, Sacra faciūt. Inde & ἁγνίσασθαι pro Consecrare &

dedicare. quo significatu & καθοσιοῦν vsurpatur, vt suo loco dicemus.

Ὁσίως, Sanctè. Et ὁσίως ἔχειν, pro Sceleris purum esse, Nullo scelere contaminatum esse, sed sanctum. Antiphon, πολλοὶ ἤδη ἄνθρωποι μὴ καθαροὶ χεῖρας, ἢ ἄλλό τι μίασμα ἔχοντες, σπουδῇ καὶ πρόθυμοι εἰς τὸ πλοῖον, σωσαπόλεσαν μετὰ τῆς αὐτῶν ψυχῆς πολὺ ὁσίως ἔχοντας τοὺς θεοὺς τοὺς ἥκοντας. Sic suprà in Ὅσιος. Plato Polit. 1, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διάγῃ. Xenophon Pædiæ 8, ὁσίως ἂν ὑμῖν ἔχοι, πάντα θύειν τὰ ἱερεῖα τὰ ὑπὲρ ὑμῶν, fas esse iudicaretis. At ὁσίως θύειν pro Ritè sacra facere, Bud. affert ex Æsch. 67, annotans alibi itidem ab eo vsurpari. ‖ Item lustè. VNDE Ὁσιώτερον, lustius. Thucydides lib. 3, ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε δικαίως αὐτὸν κατεγνωσμένον, ἡμεῖς δὲ ἔτι ὁσιώτερον πεπεισμένοι.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, Sanctitas, Sanctimonia. τὸ τοὺς θεοὺς ἧττον ἐξ ἀνθρώπων γινόμενον δίκαιον, inquit scholiastes Eurip. vt sit Pietas & religio erga deum, Quum sceleris pura mens est manúsque. In epistola ad Ephesios capite 4, ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας, qui secundum Deum conditus est ad iustitiam & sanctimoniam veram. Philo De vita Mosis libro 1, ὑπὲρ εὐσεβείας καὶ ὁσιότητος, de pietate & sanctimonia. Et De mundo, δεῖ καὶ θεραπευτὰς ὁσιότητος ἡμᾶς εἶναι, religionis cultores esse.

C. Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impius, Nefarius, Sceleratus, Scelestus, Nefandus. Tam de persona quàm de re dicitur. Ælianus, ὁ δὲ πάλαι ὢν ἀνόσιος, πῶς γοῦν πείθεται τῷ θεῷ. Xenoph. Pæd. 8, ἀνοσιωτέρους τοὺς συγγενεῖς. Ἰδοὺ, γεγενημένους ἐξ ὁσιωτάτων ἀνοσίους. Vbi obserua ἀνόσιον dici ἀντικῶς, vtpote oppositum habens ὁσιωτάτων. Apud eundem tamen seorsim vtrunque ponitur, Pæd. 8, μήτε ὁσίοις μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε πεῖσαι, μήτε βουλεῦσαι. Apud eundem ἀπέχεσθαι τοῦ ἀνοσίου τε καὶ ἀδίκου καὶ αἰσχροῦ. Inuenitur & ἀνόσια κατηγορηθείς, pro De rebus nefandis accusatus. Exponitur ἀνόσιον etiam, Piaculum, Nefas. & ἀνόσιόν ἐστι ποιεῖν ταῦτα, Nefas est hæc facere. Apud Lucianum quidam explicarunt, Religio est. Apud Platonẽ autẽ in Minoe, ἀνόσιόν ἐστι & νόμος ἐστὶ opponuntur. ‖ Dicebatur item ἀνόσιος, coram quo non fiebant πάντα, vt ex Antiphonte docet Budæus. Vide Ὅσιος.

C. 2. Ἀνοσιουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Impia vel nefanda perpetrans, Scelesta perpetrans, Impiè seu scelerate agens. Vtitur Plato in Epist. vbi à Budæo exponitur Scelestus. Compositum est ex ἀνόσιος & ἔργον.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ, Impium factum vel sceleratum, Actio scelerata, Opus sceleratum.

Ἀνοσιουργέω, γῶ, Impia seu nefaria perpetro, Impiè ago. Apud Platonem ἀνοσιουργήσαντες exponitur Nefariorum facinorum autores.

Ἀνοσίως, Aduerb. Impiè, Nefariè, Sceleratè. Apud Antiphontem, οὐκ ἀνοσίως ἀποκτεῖναι.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, Impietas. Vt ab Impius dicitur Impietas, sic à Nefarius fingendum est dici Nefarietas, ad exprimendum hoc substantiuum. Isocrates in Panath. πῶς οὐχ ὕβριν ὑπὲρ ὑπερβαλλόντων ἀνοσιότητα καὶ δεινότητα πρὸς πεπραγμένων; Vbi obseruandum ἀνοσιότητα cum δεινότητα ab eo esse copulatum: Demosthenem verò dixisse Pro corona, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐχὶ ὅσια;

C. Πανόσιος, Sanctissimus, vt Lascaris interpretatur Epigramm. libro 4, Λειψάνων ἀδύτων πανόσιος ἀρχιερεύς, sanctissimus pontifex. ‖ Alias πανόσιος accipitur pro Eximius, vel Modum superans. libro 1 Epigrām. ζαθέης κεφαλῆς πανόσιον ἔργον, Eximium. Apollon. verò libro 2 Argon. πανόσια φῦλα Βιχείρων dixit, διὰ τὸ εἰς πολλὰ χῶρον διατεταρθαι αὐτούς. vt significet Numerosam gentem, Quorum numerus maximus est, & modum superat. Πανόσιον neutraliter & aduerbialiter pro Supra modum, Nimium: vel etiam Magnopere. vt Iliados η, Οὔτί σ' ἐγὼ μάλα πανόσιον ἀγανοῖσιν. Vbi scholiastes exponit πανυπερβολικῶς, ἀντὶ τοῦ σφόδρα. Odyss. π, Οὔτι σ' ἐγὼ μάλα πανόσιον, οὔτ' ἀγάασθαι, nimium. Annotat Eustathius Πανόσιον deriuatum esse ex πανύω significante φωνῶ, facto nimirum πανυόσιον ex πανύω, sicut γαμόσιον ex γαμίζω, & abiecto deinde υ, πανόσιον. vt πανόσιον sit τὸ ἐξαίρετον τῇ ἐκφωνήσει, seu τὸ πανυστάτιον. Parum certè verisimile est ex ὅσιος compositum esse. Quum verò Πανόσιον aduerbiale genitiuum adiunctum habet, significat Supra: vt Apollonio libro 2 Argon. πανόσιον ἄλλων, supra cæteros. Alii Præter cæteros. Sic πανόσια πάντων dixit Planudes pro Supra omnia, In primis. Eiusdem cum Πανόσιος significationis EST Ὑπερόσιος. Suidas ὑπερόσιον exponit τὸ ὑπὲρ μοῖραν.

Ὁσία, ας, ἡ, pro quo IONICE Ὁσίη, Fas. Demosthenes in Mid. ὁ θεὸς καὶ τὸ τῆς ὁσίας (ὅ, τι δή ποτ' ἐστὶ) τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον ἠδίκηται, Deus simúlque fas ipsum, eiúsque maiestas & numen, (quodcunque est illud tandem) iniuria affecta sunt. Idem alibi, οὔτε θεοὺς οὔτ' ὁσίας, pro Nec deos, nec fas. Et ὁσία ἐστί, vel simpliciter & absolutè Ὁσία, subaudiendo ἐστί, Fas est. Herodotus, οἷς ὁσίη θύειν ἐστί, quibus fas est immolare. Idem, πλὴν ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν, nisi quatenus fas est de illa dicere. alii, Quatenus sanctum est. Homerus sine ἐστί, Odyss. π, οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν, nec fas est inter se dolos struere. Itidem apud Platonem libro 3 De rep. legi potest, οὐδ' ὁσία τἄλλου ἀλλοίου κτῆσιν τῇ τοῦ θεοῦ κτήσει συμμιγνύοντας, μιαίνειν, nec fas est. (vbi tamen vulgatæ editiones HABENT Ὅσια, quod Budæus scribit Atticè vsurpatum esse plurali numero pro ὅσιον, sicut à Thucydide παιδιπία & πολεμπία τέχνη, pro παιδικὸν & πολεμικὸν τέχνη)) Aristophanes Pluto, Καίτοι νομίσας πολλοῦ ἐᾶσαι τὰ θεοφιλέματα Ἐπὶ τοῦ χύτρου τῆς ἀτάρης αἰέραμαι, ibi ego assurgo, quum omnino licere & fas esse censerem. vbi & scholiastes annotat, ὅσια τὰ θεοῖς τοῖς ἀνθρώποις dici ὧν ἔξεστι ζῆλον. & sic exponit locum, δόξας ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, ὑπὸ καὶ ὁ ἱερὸς ἐλάμβανεν. ‖ Ὁσία significat etiam Iusta funebria: quæ Plutarchus in Numa vocat τὰ τοῖς περὶ τοὺς τεθνεῶτας ὅσια, iusta quæ mortuis soluuntur. Chrysostomus in Epistola ad Ephes. capite 4, ὅσον λέγεται τὸ καθαρὸν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ὁσίοις τοῦ ἀποθανόντος φαμέν. Vbi (inquit Budæus pagina 183) deesse puto hæc verba, τοῦ θεοῦ, vt sit τὸ ὀφειλόμενον τῷ θεῷ, Dicitur igitur ὁσία τοῦ ἀποθανόντος, quia mortuis iusta exequiarum & parentalia debentur. quæ ob id fortasse Iusta dicta sunt. Cicero, Plato iusta funerum reiicit. Liuius, Vt iusta funebria placandósque manes doceret. Est autem ὁσία, ἡ τοῦ πεθνεῶτος κηδεία καὶ τιμή. Greg. in epit. sororis, φέρε δὴ πρὸς σὲ καὶ ἐγὼ νῦν τοῖς ἐγκωμίοις, τοῖς ὀφειλομένοις σοι ὁσίοις, ὡς ἄλλο τι χρέος τοῦ ἀποθανόντος, ἀποπληρώσω: sic appellãs parentalem orationem mortuæq; laudationem. ‖ Ὁσία exponitur etiam Expiatio siue Piatio, καθαρμὸς ἢ ἀφοσίωσις, Expiatio quæ fit ad animũ religione absoluendum. Vnde ὁσίας ἕνεκα siue ὁσίας χάριν, id est ἀφοσιώσεως ἕνεκα: quod Latini Dicis causa, Dicis ergo. Modestinus iurisl. 12 D. Qui pet. tut. καὶ οὐ μόνον ἐὰν μὴ αἰτήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἂν αὐτὸν αἰτήσαι, ὁσίας χάριν αἰτήσῃ, Et non solùm si nõ petierit, sed & si quẽ petierit, dicis causa petierit. Varro l. 6 De lingua Lat. Nihil intererat cui imperaret: & dicis causa fiebant quædam. Plinius l. 28, cap. 2, Si pontifici accidat dicis causa epulanti, in mensa vtique id reponi adolerique ad larem, piatio est. Arnob. Disputationum aduersus gentes l. 4, An ita vt assolet, dicis causa ex eo quod optamus & volumus bona ista nobis contingere, superorum retuleritis in censum. Dion lib. 37, καὶ ἔτι καὶ νῦν ὁσίας ἕνεκα ποιοῦνται, hoc etiamnum faciunt dicis ergo. hoc est Animum religione exoluẽdi gratia. vbi exp. morem illum habendi exercitus in Ianiculo dum comitia haberentur, de quo & Gell. l. 15, cap. 27. Ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι Budæus signif. putat ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου & αἰτιολήπτου ποιεῖν, hactenus vt qui fecerit reprehensione careat. quod qui faciũt, perfunctoriè & defunctoriè agere dicuntur. vt idem sit cum ἀφοσιοῦσθαι.

Ὁσιόω, Sanctum & purum sceleris reddo. Ite, Pio, Expio. Eurip. Oreste de homicidis loquens. Εἰς ὁμιλίαν μὲν ὅστις οὐκ ἐλθὼν πυρᾷ, Οὐδ' εἰς ἀπαίτημ', ὅστις οὐκ ἔχων χερὶ Φυγᾷ σ' ὁσιοῖ, sed exiliis olim homicidia expiabãt. ‖ Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, apud Philost. in Heroic. Iusta tibi persoluo aggesta terra, Terra te piè tego. ‖ Exponitur etiam

Consecro. Item Profano. Sic apud Suidam, ὁσιῶσαι ἡμέρας λέγεται ὅτι παρά του πρὸς, οἷον μιᾶς ἱερὰς ἀλλὰ ὁσίας τιμωρίας. A

Ὁσιωτήρ, ῆρος, ὁ, Qui hostiam immolabat apud Delphos. vulg.lex. Apud Plutarchum verò in Hell. ferè initio, ita, ὁσιωτῆρες μὲν καλοῦσι (nimirum Delphi) τὸ ξύμβουλον ἱερεῖον, ὅταν ὅσιος ἀποδειχθῇ. mendosè (vt videtur) pro τὸ ξύμβολον, accipiendo nimirum ξύνδικον actiuè pro ξύνταξα. quibus subiungit, πάντα δέ εἰσιν ὅσοι δίχα βίου, καὶ τὰ πολλὰ μετὰ τῶν προφητῶν δρῶσι.

C. Ἀφοσιόω, siue Ἀφοσιοῦμαι, Facio aliquid animi religione soluendi causa. Animos enim obstrictos religione habere se dicebant quum aut legitima statáque sacra suo die non peracta fuerant, aut non ritè peracta: aut quum piaculum quouis modo admissum augures aruspicésve nuntiabant. Plato libro 9 Leg. ἀφοσιούμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ τι καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας ὅλης, vt se huius accusationis cædis religione, τὸ πιωρεῖν τῷ φονδλήτῃ, & totã cognationem liberet. Hæc Bud. pag. 284. Exponitur non solùm Religione libero, sed etiam Expio, Procuro tristem aliquam expectationem ob numen violatum, aut alias infensum & minabundum. Æschin. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, ciuitatem expio & religione obstrictam absoluo. Plato, ἢ μὴ ἀφοσιώσῃς σεαυτὸν τι καὶ ὁκεῖνον. Plutarchus Cæs. ἀφοσιωμένους τὸ ψεῦδος ὅρκωμα, vt expiarent fœdus violatum. Idem in Camillo, καλέσας τοὺς τῶν προεστώτων ἄχρις τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον πρίασθαι, ὑπὲρ ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, iubentes piaculum in vnum qui autor fuisset, conuertere senatum, & pro aliis expiare. Greg. ὅσα δίχα χοῶν τι καὶ ἀπαρχμάτων ἢ σιτμάτων καὶ αὐλίων ποδρίπτων ἀφοσιοῦται τοὺς ἀπαθόντας ἀβρώτους, B expiant mortuos. Pass. signif. vsus & Plato in Phædro, πρὶν εὖ ἐξ ἀτιμίας πρὸν αὖ ἀφοσιώσασθαι, antequam expier. Budæus pag. 285, & 286. Item Iusta facio, Iusta persoluo. Herodianus libro 4, πομπεύσαντας ὡς χρὴ τῷ μισήμονι τῶν ἀπολωλότων, ἀφοσιωσαμένους τὰ πρὸς ἐκεῖνον, Honore habito illius memoriæ, iustisq; omnibus persolutis, Quum iusta funeri persoluerimus. Non quòd ἀφοσιοῦσθαι (inquit Budæus pagina 288) priuatim significet iusta facere (licet quidam τὰ ὅσια & τῷ ὁσίᾳ pro iustis funerum intelligant) sed quòd ἀφοσιοῦσθαι in vniuersum significet τὰ δίκαια καὶ ὅσα ποιοῦσι πρὸς πατρίδα, hoc est Officia non negare, cultum debitum ita exhibere ne reprehendi possit negligentia. Igitur Ἀφοσιοῦμαι, Defungor. vnde qui defunctus alicuius imperio est, dicit ἀφωσιωσάμην, vt & Chrysost. docet cõm. in epist. ad Ephes. capite 4, vbi post verba in Ὀμὼξ citata, dicit, τοιοῦτον, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ εἰμὶ ἔτι δοῦλος. οὕτως ἐκεῖνος ἡμῶν λέγει καὶ τὸ Ἀφωσιωσάμην, καὶ ὅσα παῦται, τοιοῦτόν τι ὃ μηδὲν ὀφείλω, Officio defunctus sum, Nihil debeo. vt qui iusta funeris fecit mortuis, iam dicere possit, οὐκέτι ἔστι δοῦλος λοιπὸν εἰμὶ αὐτοῖς. Herodot. Melpom. ἀποωμόσαντο ἢ ἐξοίσεσθαι, defungi iurisiurandi religione volens, vt Budæus interpretatur pag. 286, vbi in simili loquendi genere ex Liuio affert, Defuncti regis imperio: Græcè reddens, ἀφοσιωσάμενοι τὸ τῆ βασιλέως προστάγματι: (Vbi etiã N O T A Ἀποσυόμενος Ionicè vsurpatum pro Ἀφοσιούμενος) At Herodianus lib. 2, μετὰ τὸν ὕστερον τῆς Περσέπτας βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, iuratus fidem principi, interprete Politiano. (at Bud. p. 288 sic, Quũ in verba ipse augusti adactus milites etiam iureiurando adegisset. hoc est, Quum rectè atque ordine in ea parte reip. officio functus esset) Budæus ea pagina, quum ex Basil. epist. attulisset, ἀλλ' οὕτως ἀφοσιωσάμενος τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπλῶς, interpretatúsq; esset, Sese existimans defunctum officio mei conueniendi, quòd semel tantùm domum meam venerat: addit, Et Ἀφοσιώσασθαι est Defunctoriè agere & strictim quidpiam tractare, non planè nec exactè. Plato lib. 6 De leg. ἀφοσιώσασθαι δεῖ τῆς χαίρας λῶν ὡς κατπιπίζειν. Item pagina 183, Verumenimuero ἀπὸ τῆς ὁσίας deriuatum est Ἀφοσιοῦσθαι, E quod ὁσίας ἕνεκα ποιεῖν τι significat, hoc est ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου. hoc est, hactenus vt reprehensione careat qui fecerit. quòd qui faciunt, perfunctoriè agere & defunctoriè dicuntur. est enim ἀφοσιοῦσθαι, Non animi intentione, non ex animi promptitudine & cum intentione agere, sed quouis modo, & quasi prævaricari, καὶ παραίτιος εἶναι, ea tantùm gratia ne incusemur ob rem neglectam. Gregorius εἰς Βασίλειον, de laudatione eius loquens, ἐμοὶ τὸ ὀφειλόμενον τοῦτο χρέος ἱκανῶς ἀφωσιωμένον, mihi enim hoc debitum hactenus erit persolutum vt quidem eo defunctus esse videar. In eadem oratione, πῶς ἀφοσιοῦται πως ἑαυτὸν, quodammodo vt vnum se fecit ex populo, licet apertè planéque & bona fide Christianum non egerit. Idem, ἵνα τι τοῦ ἡμέτερον ἀφοσιώμεθα πόθου, καὶ τῷ παντὸς ἐπιτρέψει τὸ εἰκὸς ὁκπληρώσωμεν, vt & desiderio nostro aliquãtum satisfaciamus, & multitudinis frequenter circunfusæ expectationi respondeamus. Isæus, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, nec prævaricabundè nec perfunctorie aut quolibet modo, sed quàm fieri potest optimè omni apparatu instructus. Quicquid igitur non enixè, non bona fide & strenuè, sed perfunctoria fit opera, ἀφωσιωμένον dicitur. Hæc Bud. p. 283 & 284 & 186, Et pag. 284, ex Plutarchi Pericle, περὶ τὴν κατηγορίαν ἅπαξ διασῆναι μόνον, ὡς ἂν ἀφοσιούμενον, quasi prævaricãtem. Et pag. 288 ex Plat. Phædone, περὶ ἀφωσιῶσθαι ποιήσαντα ποιήματα, vtcunque finxisse poemata & carmina: vbi ἀφοσιοῦσθαι interpret. Leuiter aliquid agere & defungẽdi gratia. Et paulo antè ex Synes. ὥστε ὀμολήσας φορτίον ὅσον ἀφοσιώσασθαι τῷ μετὰ σώματος βίῳ, hactenus in curis versatus vt curare vtcunque corpus quirem ad vitam tolerandam. Ἀφοσιωσαμένη τὴν δεᾶν ex Herodoto pro Soluẽs primitias deæ & honores exhibẽs. Ἀφοσιοῦσθαι (inquit Bud. pag. 287) Abominari auersarique, & velut atrum infaustumque detestari. Plutarch. Cæsare, πάντως ἦν ἀφοσιώσασθαι τὴν ἡμέραν, hoc die tanquam infausto nefastóque nihil agere, & ἀπραγμόνως τὴν ἡμέραν ἀγαγεῖν. Et de Mithridatis defuncto ad Pompeium allato, οὐχ αὑτῷς ἰδὼν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ μίασμα τὸν, εἰς Σινώπην ἀπέπεμψε, inuidiam facinoris detestatus & ἀποδιοπομπούμενος. Et in Publicola, ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρκύνιον, detestantes Tarquinium, seu Abhorrentes à Tarquinio. Et in Numa, ὥσπερ ἀφοσιούμενον τὸ μὴ λιμοδοξῆσαι, ceu piaculum esse ducãt. Inde fit vt pro Recusare & repudiare munus oblatum ponatur. vt apud eundem Plutarchum in Antonio, ἀφοσιούμενος δ' αὐτὸ καὶ δεδοικὼς λαβεῖν. Idem in Numa, βιαίοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν, huiusmodi verbis regnum abnuit. Et in Pericle, ἀφοσιούμενος ἀπεχώρησε, repudiata accusatione discessit. Cui significationi vicina est ea qua pro Deprecari ponitur. Plutarchus De defectu oraculorum, ἃ δρῶσιν αἰσχυνόμενοι, μιάσματα δαιμόνων ἀφοσιούμενοι καὶ παραιτούμενοι, quæ agere solent homines damonum illorum iracundiam deprecantes atque placantes. Idem Sympos. 4, τὸν δ' ἀφοσιωσάμενον, καὶ καλέσαντα καθ' ἑαυτὸν ὁρᾶν καὶ προσεύξασθαι τοῖς θεοῖς, rem deprecatũ & auersatum. Ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος ex Constant. Lascar. gramm. pro Remitto tibi debitum.

Ἀφοσιόω, Consecro, Dico. Athen. lib. 12, καὶ τοὺς ἁπλῶς τὴν ἐπιμελουμένας ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιοῦντας, quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostituere atque consecrare. quod Strabo dicit αἰσχύνεσθαι. Locum citat Budæus pag. 287. Ἀφοσιούμενα Hesychio ὅσον πατεύμενα. Idem, Ἀφοσιῶται, ἀπαξίωται ὁσίων χαίειν. Item, Ἀφοσιούμενος, τοὺς τῶν ξυσίαν. Et Ἀφοσιούμενοι, οἱ ὑπὸ κείνου ζωπυρούμενοι, πεμπόμενοι. Item ex Thyeste secũdo Sophoclis, Ἀφωσιωμέναι, κἀόσιαι, ἅπερ ἐστὶ τὰ ὁσίοις γεγωνυμένα.

Ἀφοσίωμα, Piaculum. Ἀφοσιώματα Hesychio, καθάσματα, καθάρσια.

Ἀφοσίωσις, Expiatio, seu Expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia. Plutarch. ἀφοσιώσεως χάριν τὰ τοῦ βασιλέως ἀποδιοπομπούμενοι, Vt soluant animum religione, Ne infestẽtur conscientia admissi piaculi. Bud. pag. 285 & 286. Idem Plut. χρῶνται δὲ μάλιστα αὐτῷ ὅτι πρὸς ἀφοσιώσεις καὶ θείους καθαρμούς. Et ἀφοσιώσεως ἕνεκα, pro quo suprà, ὁσίας χάριν, siue ὁσίας ἕνεκα, dicis causa. A Budæo exponitur, Vt me religione absoluerem. Ponitur etiam Parua siue defunctoria libatio. Et ἐκ ἀφοσιώσεως, Defunctoriè, Languidè, Remissè.

C. Ἐξοσιόω, Sanctum reddo. Hesych. ἐξοσιοῖ exponit δικαιοῖ & ἐξοσιοῦσθαι, ὅσιος γενέσθαι. Item Expio. vnde

οἱ ἐξιασάμενοι, Expiati. At ἐξιασώσασθαι τὰ θεῖα, apud Plut. redditur Expiare diuina: intelligit autem is (vt opinor) Pro curare & expiare ea quæ à diis significãtur. in lib. De deo Socratis, εὐχαριστεῖν δεῖ παρὰ θεοῦ εὐχὴ πάλιν, ἀλλ' ὅσιον ἐξιασώσασθαι τὰ θεῖα. ‖ Ἐξιασμένον, Dicatum, Consecratum. Gaza, ἐξιασμένα δῶρα καὶ κυριωτέρας καὶ ἀγιωτέρας τῆς ἱερᾶς ὄντα. ‖ Ἐξιασθῆναι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ ex Plut. Camillo, Ignem sacrum habere ac perpetua vigilia seruare. A

C. ΚΑΘοσιόω, Sanctum sceleriſque purum reddo. quod theologi Sanctifico. Suid. ὁ ἑαυτὸν δι' ἁγνείας καὶ ἔργων ἀγαθῶν καθοσιώσας καὶ τῷ θεῷ ἀφιερώσας, quem esse ὅσιον dicit. Et καθοσιωμένος, sceleris purus, ex can. 18 concil. Sardicensis. ‖ Καθοσιόω, Expio. Plut. Solone, καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, qui vrbẽ expiationibus ad religionem instituit. ‖ Exponitur etiam Sacrifico. Aristoph. Pluto, πόλλα καὶ θεοδύμαλα καθωσιώθη. nisi malis Consecrata & dicata sunt. ‖ Nam Καθοσιόω accipitur etiã pro Consecro, Dico, vt καθιερόω. Synes. epist. 67, καθοσιώσας τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον. Vnde τὸ καθοσιωθῆναι & καθωσιωμένον, consecratum & dedicatum, seu dicatum. Plut. de deo Socr. ἱερὸν ὄντα καὶ θεοῖς θεῶν καθωσιωμένον. Homo etiã aliquis alicui καθωσιωμένος dicitur cui deuotus & addictus est. Herod. lib. 7, τῷ τε Μαξιμίνῳ καθωσιώθησαν, ὑφ' οὗ καὶ πλεῖστα ἠγαπήθησαν ἐπὶ τοῦτο, principi suo deuoti. Aliquanto antè, φίλτατόν τε ὄντα καὶ καθωσιωμένον τῷ Μαξιμίνῳ, carissimum deuotissimúmque Maximino. B

Καθοσίωσις, εως, ἡ, Sanctificatio. ἡ πρὸς θεὸν καθοσίωσις Suid. dicit, exponens quid sit ὁσιότης, id est Sanctitas, Sanctimonia. ‖ Ab eodem Suida καθοσίωσις exponitur δικαίωσις, κατάκρισις, ὥσπερ τὸ κῦρ τοῦ ὁσίου γίνεται, id est κῦρ τοῦ βασιλέως. cuius significationis hoc exemplũ affert, de Symmacho, δεδιὼς τὸ τῆς καθοσιώσεως ἔγκλημα, ὃ τοῖς ἐπὶ ἐκκλησιῶν σπουδαῖς προσκαπτόμενον. Et de Christo, ὃς γὰρ τόμως αὐτὸν παρεδώκαμεν καὶ εἰς καθοσίωσιν οὐχ ἡμάρτομεν. C D

ΟΣΤΕΟΝ, ΕΤ Ὀστοῦν, Os, ossis. Od. α, Ἐγκατὰ πᾶσαν ἄρηρας καὶ ὀστέα μυελόεντα. Od. σ, ὀστέα δ' ἐνθάδε ἔλασσεν. Iliad. π, Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. Iliad. ψ, Αἶψα μὲν χρόα πᾶν ἐπέδραμε, σὺν τ' ὀστέ' ἔδαξε. Rursum Iliad. ω, κάδον δὲ ὀστέα λευκά. Od. γ, & alibi, λίπεν δ' ὀστέα θυμός. Iliad. η, σὺν δ' ὀστέα πῦρ ἐφύσσεν. Odyss. α, οὐδέ που λοιπὰ ὀστέα πύλησι θύρῃφι. Iliad. ψ, Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λίξωμεν, colligamus ossa Patrocli. Sic Iliad. ω, Ὀστέα λευκὰ λίγοντο κατ' ἀμφιπυρα. Iliad. ψ, Ὡς δὲ καὶ ὀστέα τοῖιν ἀμὴν σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Vsurpãt prosæ quoque scriptores tam ὀστέον & ὀστέα, quàm ὀστοῦ & ὀστᾶ. Plut. Probl. Rom. κατάγμης ὀστέον. Athen. lib. 10, πλεύμονος δ' αὐτῇ καὶ καρδίας οὐκ ἐχούσης μίαν ὑδρίαν τὰ ὀστέα. Et lib. 9, ὀφρῦς ὅση πλῆς ὀστέων ὑπερκύπτουσα. Idem lib. 6, πρὸς τοὺς ὀστοῦ κρέας. Paul. Attic. τὰ ὄντα τοῖς χρῶσι ὀστᾶ. Plut. Symp. 2, πεπλατύσθαι τὰ ὀστᾶ. Plato Phædro, ὅπου ὀστέων ὀστᾶ προσχρῶνται. Et apud medicos ὀστοῦν ἱερόν, os sacrum: quod duobus modis à Galeno vsurpatur: vno quidem, latius, vt coccygem etiam comprehendat: (vt lib. 12 De vsu part. quum scribit os sacrum constare ossibus quatuor, tribus videlicet propriis & coccyge) altero autem, specialius, eam tantùm partem significans quæ reuera sacra est, id est magna & lata, quantum nimirum huius cum osse ilii per synarthrosin iungitur. hac enim sola parte reuera ἱερὸν est, id est magnum atque latum: tunc neque eius reliquum gracilescens semper ac tenuatum, donec in tres cartilagines acutissimas desinat, coccygem appellat. Plura vide suprà in Ἱερός, tomi primi col. 1644, litera F. Genit. poet. ΕΣΤ Ὀστίφιν, vt κεφαλῆφιν. Od. ξ, Ὑπὸν ἀπ' ὀστίφιν ἐρύσαι. Et Od. μ, πολιὸν ἀμφ' ὀστίφιν ἧκε Λίθρων πυθομένων, pro ἀμφ' ὀστᾶ. ‖ Dithyrambica verò audacia quidam γῆς ὀστᾶ vocãs τοὺς λίθους, (i. Lapides, Saxa) dixit, γῆς ὀστέοισιν ἰσχεμοθεὶς ἐπόδεσσι, hoc est λίθοις περικόψας. ‖ Ὀστᾶ teste Suida dicũtur etiã οἱ λογισμοί: quoniã ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στερεωτέραν καὶ φέρει τὸ ζῷον. E F G H

C. Ὀστοθήκη, ης, ἡ, Ossium theca, Loculus vbi mortuorũ ossa conduntur.

C. Ὀστώπης, Ossa tundens. vt ὀστώπης ὀδύνη, ossium dolor quo veluti tunduntur: species lassitudinis inflammatoriæ, quum non solùm musculi, sed tendones etiam & nerui per exercitationem nimium excalfacti, attraxere quippiam ex circunfusis sibi excrementis. Dicitur autem ὀστώπης, eo quòd tẽdones ipsis ossibus adhærentes infestans hæc affectio, videatur in imo ac circa ipsa ossa consistere. Latini dicunt Ossifragus. Pro eodem ex Hippocrate AFFERTVR Ὀστεώδης.

C. Ὀστολόγος, Qui ossa legit seu colligit. ὀστᾶ λέγων: vt qui crematorum cadauerum ossa inter cineres colligit. Ὀστολόγοι nomen tragœdiæ Æschyli apud Athen. lib. 15. ET Ὀστολογέω, Ossa lego, Ossa colligo. Suidæ ὀστολογεῖν est ἐξετάζειν, ἐξιχνιάζειν, Perquirere, Indagare: sumpta metaphora ab iis qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirebant & cũ diligentia aliqua colligebant. AT Ὀστολογία apud Galen. in Medico, pro Liber de ossibus, Sermo seu tractatus de ossibus.

C. Ὀστομαχία, VEL Ὀστομάχιον, Quum ossiculis certatur ludendo, Ossiculorum certamen, seu ludus, Auson. in epist. ad Paulinum, Simile vt dicas ludicro quod Græci ὀστομαχέτι vocauere. ossicula ea sanè ad summã quatuor figuras geometricas habet. sunt enim æquilatera vel triquetra, extentis lineis, aut rectis angulis vel obliquis. ἰσοπλευρᾶ ipsi vel ἰσόπλευρα vocant, ὀρθογώνια quoque & σκαληνά. Harum verticularum variis coagmentis simulantur species mille formarum, elephantus bellua, aut aper bestia, anser volans, & mirmillo in armis subsidens, venator & latrans canis: quin & turris & cantharus, & alia huiusmodi innumerabilium figurarum, quæ alius alio scientius variegãt. Sed peritorum concinnatio miraculum est, imperitorum iunctura ridiculum. Sueton. Ossiculis ludere dicit in Augusto, cap. 83, Modò talis aut ossiculis nucibúsque ludebat cum pueris minutis, quos facie & garrulitate amabiles vndique conquirebat. Sic enim Brodæus ibi legit: Turnebus verò Ocellatis legendum putat. Beroaldus in quodam codice veteri scribi ait Castellaris, (de quo ludo Iul. Capitolinus in Galieno, Qui castella è pomis strueret) in alius codicis sinceriori margine Oscillaris.

C. Ὀστοφανίω, Ossa ostendo, Ossa conspicienda præbeo. In Hippiatria de hydriasi, αἱ πλάκες παρ' ἑκάτερα τοῦ ὤμου ὀστοφανοῦσι. vbi Bud. interpr. Ossa habent eminentia præmacie. nam macilenti ossa sua veluti ostendunt.

C. Ὀστάγρα, ας, ἡ, Forceps seu volsella qua ossa eximuntur, λαβὶς qua ossa extrahuntur. Gorræus dicit esse instrumentũ chirurgicũ quo ossa vel attolluntur vel deprimuntur, vel omnino loco mouentur. Galen. Therap. lib. 6, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὀστάγρας αἰσθήσεται ἢ ἀναπλάσασα ἐνίοτε τὴν ἰχῶρος σωπεύσαν ἰσχάν. Non malè interpretabimur Volsella seu forfex qua ossa eximuntur. vt Celsus lib. 7, cap. 12, de dentibus, Protinus autem vbi plus sanguinis profluit, scire licet aliquid ex osse fractum esse. Ergo specillo conquirenda est testa quæ recessit, & volsella protrahenda est. Et aliquanto pòst, Quotiescunque dente exempto radix relicta est, protinus ea quoque ad id facta forfice, quam ῥιζάγραν Græci vocant, eximenda est.

C. Ἄοστος, Exos, vt Lucr. & Plautus loquuntur, id est Ossa non habens, vt μαλάκια & quædam reptilia. Vide ὀστρακόδερμα. Hesychio ἄοστος est ὁ θαλάσσιος πολύπους, σκώληξ. Sic apud Hesiod. ἄοστος ὃν πόδα πάτει. De quo vide Erasm. in Prouerb. Exos suum rodit pedem.

C. Δίοστος, Gemino osse constans.

C. Μονόστος ET Μόνοστος, Vnico & solo osse constans: cui opponitur πολυόστης. Aristot. lib. 4 De part. anim. οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μόνοστον τὸν αὐχένα ἔχουσι, collum perpetuo osse rigens.

C. Ὁλόστιος, Qui totus osseus est, vel Ex solido osse constãs. AT Ὁλόστιον herba per antiphrasin sic nominata. Plin. lib. 27, cap. 10, Holosteon sine duritia est herba, ex aduerso appellata à Græcis, sicut fel dulce: tenuis vsque in capillamenti speciem: longitudine quatuor digitorum, ceu gramen, foliis angustis, astringens gustu. Apud Dioscor. autem lib 4, c. 11 (vnde Plinius hæc desumpsit) in vulg. edit. SCRIPTVM Ὁλόστιον.

C. Περιόστιος, Ossibus circundatus, vel Ossa circũdans, Ossa

ambiens. vt φελέσιν ὑμέναις apud Gal. Membranæ quæ ossa cingunt, seu tegunt.

C. Πολυόστιος, Multiplici constans osse, Multa habens ossa: oppositum τῷ μόνοστος siue μονόστιος. Πολυόστιον dicitur etiam superior pedis pars prope digitos: alio nomine πέλλον & ὄρος vocata. sunt enim reuera multa ibi ossa. Vide Ὄρος.

Ὀστώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Osseus, Osse abundans vel Ossi similis. vt ὀστώδης γλῶττα, Lingua ossea, Lingua duritie ossea. Athen. lib. 7, ex Aristot. de labracibus, μανήρεις εἰσὶ καὶ σφυροφαγοῦσι· γλῶσσαν δ' ἔχουσιν ὀστώδη καὶ πρόσπφυκυῖαν. Et lib. 6, ὀστώδεις κρέας, Caro cui multa ossa insunt.

Ὀστίνος, Osseus, hoc est Ex osse factus. ET Ὄστινος, pro eodem. v. l.

Ὀστίτης μυελός, Medulla quæ in ossibus est, Ossium medulla. Ruf. Ephesius, ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστίοις μυελός, ὀστίτης, ἐάν τι ἐν μεγάλοις ᾖ κοιλώμασιν, ὡς τὸν ἐν μηροῖ καὶ βραχίονι· ἐάν τι ἐν σπονδύλοις, ὡς τὸν ἐν πλευραῖς καὶ κλισίν.

Ὀστάριον, ου, τό, Ossiculum. Epigr. lib. 2, ὡς ἐμὰ κίχλαι Αἱ νέκυες ξηραῖς ἥκατε χερσὶν ὀσταρίοις, siccis ossiculis.

C. Ἐξοστίζω, Exosso (vt Plaur. — hic me vt murænam exossare cogitat. Vtitur Colum. quoque & alii pro Ossa eximo) Vnde ἐξωστιωμένος, Exossatus, Cui ossa exempta sunt. Vel ἐξηρθρωμένος, Luxatus. AT Ἐξόστωσις, Ossis eminentia & extuberatio, quacunque corporis parte præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine ossium tubera quæ in genis continguntur, σατυρισμοὶ nominantur. Gorr.

Ὄ'ΣTPAKON, ου, τό, Testa. Dicitur vel de testa quæ ex figulina terra conficitur, vel de ea qua pisces quidam intecti sunt. De figulina hæc addam exempla. Herodianus libro 7, αἱ ἀπὸ δῶτις εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτούς, καὶ λίθων βολαῖς τῷ τε ἄλλων ὀστράκων, ἐλυμήναντο αὐτούς, regularum testarumque iactibus. Plutarch. De sera num. vind. Τοὺς Ἀδωνίδος κήπους ἐν ὀστράκοις ποιοῦσι λιπαίνουσι καὶ θερμαίνουσι. Et Hippocr. περὶ χωμαγκίης φύσιος, in fomento sicco, seu ἐν τῇ ξηρᾷ πυέλῳ, adhibet ὄστρακα θερμὰ καὶ διάπυρα, testas calentes & ignitas. Alexander Aphrod. lib. 2 Problem. ὀρέγονται ὀστράκων, testas appetunt. Item ὄστρακα καλλίνα Galeno, Testæ ex calai lapide. Aliud exemplum cum Plinii interpr. habes infrà in ὀστρακίτης. Porro & de piscium testa dicitur, vt suprà monui. Aristoteles de platea aue conchas deuorante, εἶτ' οὕτως τὰ κρέα μὲν ἐσθίει, τὸν δ' ὀστράκων μὴ ἀπέπτυσε. pro quibus Plinius, Atque ita ex iis esculenta legit, testas excernens. Rursum Aristot. de purpuris, τὰς μὲν ἐν μικρᾷ μετὰ τὸν ὀστράκων κάθυσιν, τὸν δὲ μείζονων ἀφελόντες τὸ ὄστρακον, ἀφαιροῦσι τὸ ἔδεσθαι. pro quibus iterum Plinius, Et maioribus quidem purpuris, detracta concha auferunt: minores trapetis frangunt, atque ita demum rem eum excipientes Tyrii. Vbi nota eum ὄστρακον interpretari Concha. Plut. De exilio, οἱ κοχλίαι ζῶντες ὀστράκοις συμφυεῖς ὄντες. Aristophanes Ranis, ἢ τοῖς ὀστράκοις κρούσας μᾶλλον Εὐριπίδου. ex quo loco Didymus apud Athenæum lib. 14 colligit, εἰωθέναι ζωγράφους ἐπὶ τῆς λύρας κοχλίαν καὶ ὄστρακον συμφοῦντας, εὔρυθμον ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Ὀστράκου κεστροειδοῦς, genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, vt Pollux scribit lib. 9, pag. 494: citans Plat. in Phædro, vbi ait, φυγὰς δὲ γίγνεσθαι ὀλίγους τινάς, καὶ ἀπιστεῖσθαι ὑπ' αἰσχύνης, ὁ πρὶν ἐφασκεν, ὀστράκου μεταπεσόντος ἐστὶν ὃ τοῦτο ἐποίησεν. ὁ δὲ αἰσχύνεσθαι διώκειν αἰφνιδίων καὶ ἐπιθαίων. Metaphoricè verò de subita rerum mutatione dicitur & conuersione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Eunap. ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος, ὅτι τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις, veluti ostraco conuerso res Romanæ in melius cessere. Plura vide apud Erasmum in prouerb. Testulæ trãsmutatio: item in Ὀστρακίνδα & Ἐπιστρακισμός. Porro de ipso ludo hæc Platonis comici verba citat Eustath. pag. 1160, ἔξεστι τοῖς παιδικοῖς πύπτειν εἰ ἑκάστοτε χαμαιλεὼν ὀφθῇ τῶν ἐδῶν ἐφεζόμενος, διαπεμπόμενοι δι' ἑαυτῶν, ἐρωτᾶν αὐτόν, εἰ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν. εἰς δὲ ἀμφοτέρωσε ὄστρακον αὐτοῖς αἴνιττον εἰς μέσην ἰέναι. κἂν μὲν πίπτῃ τὸ λευκὸν ἐκποδών, φθάνει τὸν πρὸς ἑσπέρας δεῖ, πρὸς ὃ διώκειν· δὲ αἰφνιδίως τὸ ὄστρακον, ὅπερ λέγουσι, νὺξ ἢ ἡμέρα. vbi τὸ λευκὸν & ἡμέρα vocatur τὸ ἀπίσσωτον, ea ostraci pars quæ pice oblita non est: νὺξ autem, τὸ πισσωτὸν seu πεπισσωμένον, & μέλαν, imitatione Homeri, qui dixit νέφος μέλαν ἠύτε πίσσα. Erat etiam ὄστρακον quoddam cui in comitiis nomina eorum inscribebat populus quos ob potentiam & gloriam ferre non poterat. De quo sic Plutarch. in Aristide, nõ ita procul ab initio, ὄστρακον λαβὼν ἕκαστος, καὶ χαράξας ὃν ἐβούλετο μετοικῆσαι τῶν πολιτῶν, ἤνεγκεν εἰς ἕνα τόπον τῆς ἀγορᾶς περιφραγμένον ὑπὸ κύκλῳ δρυφάκτοις. οἱ δ' ἄρχοντες πρῶτον μὲν διενεῖμαν τὸ σύμπαν ὑπὸ ταῖς τῶν ὀστράκων πλῆθος· (εἰ γὰρ ἑξακισχιλίων ἐλάττους οἱ φέροντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός) ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδίᾳ πλάττοντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων γεγραμμένον ἐξεκύρωσαν εἰς ἔτη δέκα, καρπούμενον τὰ αὑτοῦ. (Idem docet Pollux lib. 8, pag. 425) Meminit & in Alcibiade pag. 358 meæ editionis, vbi dicit τὸ ὄστρακον ὀπφέρειν, hoc est Ostracum contra aliquem mittere, Concha seu testa in vrnam missa damnare & exterminandum iudicare. vtebantur enim iis testulis loco ψήφων, hoc est calculorum: vt & Erasmus docet in Prouerb. Testulæ transmutatio. Idem Plutarchus Fabio, p. 347 meæ editionis, de Pericle loquens, εἰς φυγὴν ὑπ' αὐτῶν καὶ τοῦ ὀστράκου ἐκπεσόντας. vbi τοῦ ὀστράκου dixit pro ἐξοστρακισμοῦ. Moris autē fuisse vt nomina eorum inscriberentur quos relegatos volebat populus, ostendit ille apud Plutarchum rusticus illiteratus qui ὄστρακον ἔχων προσῆλθε τῷ Ἀριστείδῃ (ignorans tamen esse Aristidem cui ὄστρακον dabat) καὶ δοὺς ἐγγράψαι τὸ ὄνομα τὸ Ἀριστείδου. Latini quoque testulis vtebantur in sortibus & suffragiis, vt ex his verbis Liuii lib. 5 Belli Punici manifestum est, Testulis datis tribuni populum summouerunt: sitellàque allata est vt sortirentur vbi Latini suffragium ferrēt. Dubium est autem cuiusmodi hæc ὄστρακα fuerint, figulináne an ostreorũ. ¶Sed & ea testa qua oua integuntur, ὄστρακον dicitur, (vnde ὀστρακόδερμα vocantur ipsa oua) alio nomine κάλυφος, putamen. vt, — ἀρτιγενὲς ὀστράκων, recèns excusum è testa: qui locus ex Epigr. citatur. Sed & apud Hesychiũ habetur, mutilus. Ὄστρακον, vt & ὄστρεον, Eustath. scribit deriuari ab Ὀστέον, ac in eo pleonasmum esse τοῦ ρ, sicut in σκῆπτρον.

C. Ὀστρακόδερμος, Cui testa loco cutis est, Qui testa integitur vt cætera cute. Plur. num. ὀστρακόδερμα, Testis concluſa duris. vt Plin. suprà in Μαλάκια interpretatur: genus piscium: de quo Aristot. τὰ ἄλλα ζῷα πάντων τῶν ζώων πλὴν τῶν ὀστρακοδέρμων, ᾗ ἔστι πάμπολυ ἀτελὲς, ἰχθύος ὀφθαλμοῖς. Quæ sic Plinius interpretatus est, Non omnibus animalium oculi, ostreis nulli. Athenæus lib. 8, κήρυκες καὶ πάντα τὰ ὀστρακόδερμα, buccina & cuncta testis concluſa duris. Et ὀστρακόδερμοι ἰχθύες Suidæ, vt ὄστρεα, πορφύραι, κήρυκες, στρόμβοι, ἰχθύες: in quibus sexus discrimen non esse scribit. Ὀστρακόδερμοι ἰχθύες verò & ὀστρακόδερμα in præcedentibus locis idem significant. Plin. lib. 11, c. 37, pro ὀστρακόδερμα dicit, Quibus testacea operimenta: lib. 9, cap. 11, Quæ integuntur silicum duritia, vt ostrea, conchæ: quo in loco varia quatilium integumenta enumerat. Horat. testas etiã vocat, (id est ὄστρακα: Græci ὄστρια potius appellarent) Epod. 4, lib. 2, Sed non omne mare est generosæ fertile testæ: Murice Baiano melior Lucrina Peloris: Ostrea Circæis: Misenо oriuntur echini. Et ὀστρακόδερμον νῶτον, dorsum testa intectum. Athen. lib. 7, ex Aristotele de nautilo, ἔχει δὲ τὸν νῶτον ὀστρακόδερμον. Oua quoq; dicuntur ὀστρακόδερμα, quia putamine continentur testaceo. sic in Ὄστρακον suprà pullus iam excusus dicitur γυμνὸς ὀστράκων.

C. Ὀστρακότοπος, Tergum habens testaceum, Cuius tergũ testa opertum & intectum est. Pro quo Aristot. paulo antè dicit ὀστρακόδερμον νῶτον ἔχον. Athen. l. 10, ex Teucri ἐρεσιμοῖς, de cochlea, Ζῷον ἄπουν, αἰόκαυλον, αἰόστεον, ὀστρακότοπον.

C. Ὀστρακοφορία, Ostraci lato, Quum suffragia ostraco in vrnam immisso feruntur: quod Plutarchus suprà vocat ὄστρακον ὀπφέρειν. Plutarch. Alcibiade, τῷ Ὑπερβόλῳ κατὰ τὴν ὠστρακοφορίαν ἐπῆρεν. Hyperbolus enim iste populum concitabat vt Alcibiadem ἐξοστρακίζοι.

C. Λεύοστρακος, Læui testa intectus: λεύοστρακα autē substantiuè exponitur Læues testæ.

C. Μαλακόστρακος, Molli testa intectus, Molli testa opertus. vel (vt Plin. suprà in Μαλάκια interpr.) Contectus crustis tenuibus. Idem Plin. lib. 11, cap. 37, dicit, Crusta fragili inclusa, Quibus fragilia o- rimenta. Idem hæc Aristotelis verba, ... ἐστὶν ὀστράκινα, sic interpr. Mollia & crusta intecta, vocē nec sonum vllum habent.

C. Σκληρόστρακος, Testa dura intectus.

Ὀστρακώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Testaceus, Qui testam imitatur. Exemplum habes in Ὀστράκινος.

Ὀστράκινος, Testaceus, hoc est E figulina terra factus, vt testæ. Lucil. Lib. 2 Epigr. ἡ δ' ἔφερεν πήλινον ὀστράκινον, Sartaginem testaceam, seu fictilem. Et ὀστράκινα σκεύη apud Paul. in Epist. 2 ad Cor. cap. 2 & 4, Vasa testacea seu fictilia, id est Testæ, vt Horat. Quo semel est imbuta recens seruabit odorem Testa diu. Alexan. Aphrod. ὀστράκια ἀγγεῖα, itidem Testacea seu Figlina vasa. Lexiphanes vero Lucianicus dicit ὅσα ὀστράκινα τὰ δέρματα pro ὀστρακόδερμα.

Ὀστρακεύς, Qui testas conficit, Figulus. in Epigr.

Ὀστράκιον, Fictile, vt Gaza interpr. Significat etiā Parua testa, Cōchula, forma diminutiua, vt infrà in Ἐπιστρακισμός. Nominari item ὀστράκια possunt τὰ ὀστράκινα τὰ δέρματα siue ὀστρακόδερμα, vt μαλάκια. Plin. certè scribit quosdam Ostracium vocare quod aliqui onychen appellant, vt in Ὄνυξ suprà docui.

Ὀστρακίς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ipséque eius nucleus eodem nomine appellatur: à testacea duritie. Mnesitheus enim Atheniensis medicus in lib. De edulibus, ὀστρακίδας vocat τὰς κώνων τοὺς πυρῆνας, ἢ δὲ κώνους, teste Athen. lib. 1. Hesychio ὀστρακὶς est ἀγαλμάτιόν τι Ἀφροδίτης.

Ὀστρακίτης, ου, ὁ, Testaceus, Testam referens. vt ὀστρακίτης λίθος. Dioscorid. lib. 5, cap. 165, λίθος ὀστρακίτης ὅμοιός ἐστιν ὀστράκῳ, πλακώδης καὶ βύσσος, ᾧ χρῶνται αἱ ἀπὸ κισσήρεως πρὸς τοὺς τοίχων λόφους αἱ γυναῖκες. Quæ verba Plinius sic interpretatur lib. 36, cap. 19, Ostracitæ similitudinem testæ habent: vsus eorum pro pumice ad læuigandam cutem. Ab eodē Plin. ostracites SIVE Ὀστρακίας inter gēmas etiam numeratur: lib. 37, cap. 10, Ostracias siue ostracites est testacea: durior altera, achatæ similis, nisi quòd achates politura pinguescit. Duriori tanta inest vis, vt aliæ gemmæ scalpantur fragmentis eius. Ostraciti ostrea nomen & similitudinem dedere. Georg. Agricola in Germania inueniri scribit, ostreorum testis similem, coloris rubei. Fœm. ab Ὀστρακίτης EST Ὀστρακίτης. Dioscorid. lib. 5, c. 84, καλεῖται δέ τις καὶ ὀστρακίτης, ἰσχὺν καὶ ὡς ὑπόπολυ μέλαινα· γλαφὺς δὲ καὶ ὀστρακώδης καὶ χρῶνται ὑπὸ τοὺς ἀφρούς. φαύλη δὲ ἡ λευκή. Plin. lib. 34, cap. 10, Ostracitis, tota nigra, & cæterarum sordidissima. Idem, lib. 37, cap. 10, Cadmitis eadem esset quam ostracitin vocant, nisi quòd hanc cæruleæ interdum cingunt bullæ.

Ὀστρακίνδα, Ostracorū lusus, vt Eras. interp. in prouerb. Testulæ transmutatio, de eo hæc ex Poll. tradens, Pueri, ducta in medio linea, duas in partes se distribuebant: quarū altera intra ostracum, altera extra dicebatur. deinde mittente quopiam ad lineam testam, vetus partis superior extitisset aliquis, hunc insequebantur qui illi adhærebāt, reliquis in fugam conuersis. Cæterùm è fugientibus qui comprehensus esset, is considebat, asinus dictus; testáque proiecta dicebat, Nox, dies. nam interior testæ pars pice sublita erat, quæ nocti respondebat. Sed Pollucis sensum Erasmus non satis clarè expressit, vt tum ex eius verbis intelligitur, lib. 9, pag. 494, tum ex his Eustath. pag. 1160, vbi quum mentionem fecisset prouerbii ὀστράκου ἀπεστροφή, subiungit, ἀλίχθην δὲ καὶ αὐτὸ ὅτι παιδιᾶς εἶδός ἐστιν. παῖδες δύο γραμμὴν τινὰ μεσολαβοῦσιν ἀλλήλων, ὄστρακον ἐφ' ἑκάτερα ἀφιέντες, οὗ θάτερον μὲν μέρος πεπισσωμένον ἐστίν, τὸ ὄπισθεν δηλαδή· τὸ δὲ ἕτερον, ἀπίστατον. διώκεται δὲ ὑπὸ τῶν συμπαιζόντων, ἵνα τὸν μὲν ἐπὶ τὸν πίσσαν ἔχοντα, ἵνα τὸν δὲ τὸν λοιπόν. καὶ ὅταν φεύγοντα καταβάλῃ τὸ ὄστρακον πρὸς ὃν μὴ ἐστὶ τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφθηκεν, οἱ δὲ ἀπολωλέναι. καὶ ἐλέγετο τότε ἀπεστροφὴ ὀστράκου, καὶ ἡ παροιμία, ὀστράκινδα ἐκλελεῖφθαι. Vide & Platonis comici locum suprà in Ὀστρακισμός super hac re citatū ex eodem Eust. Vide item Ἐπιστρακισμός.

Ὀστρακόω, ῶ, In testā seu testaceam duritiem verto, Testacea seu silicea duritia obduco. Aristoteles in Probl. pag. 11, τὰ δὲ ὄνυχα ὅτι σκληρὰ καμπύλον τὸν ὄνυχα ἔχει, καὶ δέρμα ἔχει καὶ ὀστρακοῦται. Pass. Ὀστρακοῦμαι, In testam mutor, In testaceam naturam abeo, In testæ modū indurescо. Ex Lycophr. verè ὀστρακωθὲν pro Putamine oui contecta. Paulo aliter Æschylus apud Athen. lib. 1, ... ναῦν ἐμὴν κάρα Πλαγχθὲν ὀστρακωθὲν ὠκεανοῦ δρόμῳ, naufragium passa est & in testas contrita, videlicet matula in caput impacta. Pro quo Sophocl. locum illum in suam fabulam transferens dixit, ... ἐμὴν κάρα Κατάγνυται τὴν πῦχες. vide in Οὐρέω.

C. Ἀποστρακόω, ῶ, In testā muto, seu verto, vel Induro in testæ modum. Ἀποστρακόομαι, οῦμαι, Pass. In testam mutor, seu vertor. vel Induror in testæ modum, Testaceam quandam duritiem assumo. Sic in Hippiatria, οἴδημα γίνεται περὶ τὸν τόπον μέγα, καὶ ἰχῶρα ἔχει, καὶ ἀποστρακοῦται. Et Dioscor. ἐὰν δὲ δεῖ ἀποστρακοῦσθαι τὸ φάρμακον.

Ὀστρακίζω, Testulis in vrnam coniectis damno, Relego: de qua consuetudine suprà in Ὀστρακισμός. Aristoteles Polit. lib. 3, οὔτε γὰρ κτίσειν ἂν φυλακὴν οἷόν τ' ὀστρακίζειν δύπου τὴν ἰσχὺν φέρειν ἔοικεν. Ibidem, ... ἰσχὺν δυνάμει δὲ πλοῦτον ἢ πολυφιλίαν, ἢ τινα ἄλλην τοιαύτην ἰσχύν, ὡς ὀστρακίζουσί τινες καὶ μᾶλλόν τι ἐκ τῆς πόλεως χρόνιος ὀστρακισμός. Et pass. apud Thuc. lib. 1, ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος. Et lib. 8, pag. 285, ... τῶν Ἀθηναίων μοχθηρὸν ἀνδρῶπον ὠστρακισμένον. Vtitur & Andocid. p. 27.

Ὀστρακισμός, οῦ, ὁ, Relegatio illa, quum populus testulis in vrnā missis aliquem relegat. Aristot. Polit. 3, ... ἔχοντα τοὺς ὀστρακισμούς: quibus ibidem dicit κωλύειν τοὺς ἰσχύοντας καὶ φυγαδεύειν.

C. Ἀποστρακίζω, Relego, &c. vt dictum est in Ὀστρακίζω. Exp. ἐξορίζω. Passiua vox Ἀποστρακίζομαι, Relegor, In exilium mittor, ἐξορίζομαι. quia relegationes olim ὀστράκοις inscribebātur, inquit Suidas: (& dabātur iis qui relegabantur, vt addit Hesychius) Citat idē Suidas verbi ἀποστρακισθῆναι pro ἐξορισθῆναι, exemplum hoc, ... Κίμωνα τὸν ἀδελφὸν Ἐλπινίκης συνοικήσαντα τοῖς Ἀθηναίων.

C. Ἐξοστρακίζω, idem cum ἀποστρακίζω, & simplici ὀστρακίζω. Quidam interpr. Testarum suffragio in exilium mitto. Plutarch. Alcib. ἐξοστρακιζόμενοι καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, φεύγοντος ἐξοστρακισθῆναι. Item, ἐξοστρακισμὸς ἐπὶ τῷ δήμου.

Ἐξοστρακισμός, οῦ, ὁ, idem cum ὀστρακισμός, Relegatio, Quū populus testulis in vrnam missis aliquem relegat, cuius nomen in iis ipsis ostracis inscriptum est. Plutar. Themist. τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐπισείοντα κατ' αὐτοῦ.

C. Ἐπεξοστρακίζω, Concham mitto per superficiem aquæ. Suid. VNDE Ἐπεξοστρακισμός, οῦ, ὁ, Ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur, & saltus ipsi cōcharum proiectarum numerantur priusquam mergantur, ex ipsoque saltuum numero victor pronuntiatur: vt Pollux plurибus docet lib. 9, vbi ETIAM Ὑποστρακισμός vno in loco scribitur, sed malè. nam ὑποστρακίζειν agnoscit Suid. & ὑποστρακισμὸν Eustathius, scribens esse εἶδος παιδιᾶς, καθ' ὃ ὀστράκια πλατέα, ὀκτωεπίμοιρα ἐπὶ θαλάσσης, φασίν, κατὰ τὴν ὀπτασίαν τῆς ὑγροῦ. καὶ ὅτι πρίγκεται οὐκ πολλάκις, ἕως ἀπίσσωται τὰ δίνια ἐν θαλάσσῃ, ἰδίᾳ τοῦ ὕδατος, ἐφέστηκε. vnde dicit manasse illud ... ὑποστρακισμοὶ, prouerbium, ὀστράκου ἀπεστροφὴ, siue ὀστράκου ἀποστρακίσις vel μεταπτώσις: id est, τῶν πραγμάτων ἀλλαχῇ πεσόντων ὡς ἔτυχε, rebus forte fortuna immutatis. Exemplum ex Eunapio citatur in Ὀστρακίνδα. Sed idem Eustathius ibidem dicit, etiam ab eis qui ὀστρακίνδα ludunt, prouerbium hoc ortum fuisse.

Ὄστρεον SIVE Ὄστρειον eiusdem cum ὄστρακον originis esse, hoc est ambo deriuari ex ὀστέον, pleonasmo literæ ρ, docet Eustathius, vt suprà quoque admonui. Dicuntur autē Ὄστρεα SIVE Ὄστρεια, ipsi pisces qui ὀστράκοις integūtur, τὰ ὀστρακόδερμα. sicut & Plin. suprà in quodam loco Aristotelis ὀστρακόδερμα vertit Ostrea: Latius tamen

aliquando patet ὀστρακόδερμα quàm ὄστρια, vt ex Galeno discimus: qui libro 11 Simpl. ait, τὰ δὲ ἄλλων ὀστρακόδερμων ὄστρεα πανδηλοτέρα μᾶλλον ἢ τὰ ὀστρέων, ἅπερ καὶ πορφύραν τε καὶ πορφυρώδη. Marron apud Athen. lib. 4, describens cœnam Xenoclis, Βολβοὺς, μίσυος ἐκπόματά τε καὶ ὄστρεα μυκάδεστερα. Idem Athen. lib. 3, τῷ αὐτῷ τὰ ὀστρέου. Et apud Plutarch. cum aliis in locis, tum in lib. De solert. anim. ὀστρέου μυκήσεως αἰσθάνεται. Vtitur & Luc. Galen. l. 11 Simpl. ὀστρέων τὰ ὄστρεια πανδηλότερα ὁμοίως δὲ καὶ δυσπέπτους τῶν πλατυτέρων ὀστράκων. Alterius autem scripturæ per diphthōgum ει, hæc sunt exempla. Athen. lib. 1, οἱ μὲν οὖν ἰχθύων, μᾶλλον καὶ ὀστρείων ἐχῶσιν. Sic & apud Eustathiū scribitur: indémque apud Athen. rursus lib. 3, αὐ ἐγκαθῆ τι τῶν ὀστρείων: vbi tamē frequentius sine diphthōgo, vt ὄστρια θαλάσσια, & ὄστρια ἐδώδιμα: item τὰ ὀπλὰ τῶν ὀστρίων, ostrea quæ torrētur. Ibidem, οἱ ἀφύες τῶν ἐψωμένων ὀστρίων χάριες πιόνων. Ibidē, ex Mnesitheo, ὄστρια καὶ πέτρακες καὶ μύες. Sed & ipsi poetæ vtuntur alii sine diphthongo, alii contrà. vt Nicander in Georg. Ἡ δ' ὄστρια πάσσα βυσοῖς ἀ, τὰ βόσκεται ἅλμης, Νηλὲς ὀστράκου τι, πλωτοκάδες τι, βύσσος τι. Cū diphthōgo verò Archestr. apud Athen. libro 3, Τοὺς μῦς Λίνος ἐχθρὸς μεγάλως, ὄστρεα δ' Ἄβυδος. Cratinus, — πίννην καὶ ὀστρείων ὁμοῦ. Epicharmus, Ὄστρεα συμπηγνύτω. Annotat Athen. loco citato solos veteres vsurpasse ὄστρεον, recentiores verò ὄστρειον sicut ὄρτυξ et ὄρτειον: cuius exempla ex Platone affert. Galenus autem lib. 11 Simpl. tradit ὄστρεα à quibusdam vocari omnia ea quæ Aristoteles ὀστρακόδερμα nominauit: ὄστρειον (vt vulgò sine ι in secunda syllaba vocitant) ab eis sub ὄστρεον velut sub genere collocari. sub quo contineri etiam κήρυκας, πορφύρας, χήμας, πίννας, & quæ his similia sunt. Id tamen non vsquequaque verum esse, ex præcedentibus patet: quibus qui cōtentus non est, Athen. consulat lib. 3. Latini dicunt non solùm Ostreum, sed etiam Ostrea, singulari num. quo & Cicero vtitur. Porro ὄστρειον siue ὄστρεον appellant etiam ostrum, id est colorem qui ex concharum sanie conficitur. seu ostrinum colorem, vt Propertius vocat. Vitruu. l. 7, c. 13, Ea conchylia quū sunt lecta, ferramentis circa scinduntur: è quibus plagis purpurea sanies, vti lacryma, profluens, excussa in mortariis, terendo comparatur. &, quod ex concharum marinarum testis eximitur, ideo ostrum est vocitatum. Plato in Cratylo, ὡς ἔφη οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, οὐ τοῦτο μὲ ὄστρεον μᾶλλον ἐπέτυχας, οὐ τοῦτο δὲ ὁποῖῳ ἄλλο φαρμάκων. Et cum diphthongo apud Athenæum lib. 5, τὰ δὲ σώματα οἱ μὲν ἐπέχριεν ὀστρείῳ, ἔνιοι δὲ μίλτῳ καὶ χρώμασιν ἑτέροις. Eodem modo accepisse videtur Hesychius, qui quum ὄστρια exposuisset καρχήλια, subiungit, Λάκωνες αὖθις: innuens nimirum, ὄστρεον Lacones vocare conchyliorum florem, vt Aristoteles, πορφυρᾶν αὖθις, Plinius purpurarum florem: id est purpuream saniem quæ è purpuris excipitur. vide in Ὄστρεον.

C. Ὀστρεοχαφής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Ostro pictus. Mamercus apud Plutarchum in Timol. Ταῖς ὀστρεοχαφέσι καὶ χρυσοπάστοις πορφυρίσι Ἀσιάδας ἀποδύσεις ἐλόμενοι ἁπαλάς. Virgil. autē dicit Superbo ostro laboratæ vestes, & Vestes perfusæ ostro: Propert. Tunica ostrina.

C. Λεύστρεια, Ostreæ læues, Ostrea quæ scabra non sunt.

Ὀστρώδης SIVE Ὀστρειώδης, Ostrea referens, Qui ostrea imitatur: vel qui ostrum. τὰ ὀστρώδη siue ὀστρειώδη, Quæ ex ostreorum genere sunt.

Ὄστρειος, Purpureus. v. l. sine exemplo. In iisdem αἱματόπυρος PONIT VT Ὄστρειος etiam pro puſce simul & colore. SED ET Ὄστρεον, quod in iisdem Græcè scribitur, ego potius Latinis solis vsitatum existimo.

ΟΤΡΥΝΩ, Incito, Instigo, Adhortor, Adhortando impello, Vrgeo. Iliad. μ, ὅτε μ' ὀτρύνουσι πίεσθαι. cui similem locum afferam in composito Ἐποτρύνω. Iliad. τ, Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ αὐτοὺς αἰσυλήτας. Il. β, τί με κνίδοντε καὶ αὐτὼ Ὀτρύνετον; quid mihi currēti calcaria subdis et equo enim sua sponte citato calcaria addenda non sunt. Odyss. π, Ὄτρυνον Ὀδυσῆα πολεμιστῆσιν ἑταίροις, Ὄφρα τάχιον ἔλθῃσι. Aliquando cum infinitiuo iungitur. Il. ξ, ἔνθα τοι αἴκε Ἥμεῖς ὀτρύνομεν ἐλθέμεναι. vbi nota vocem passiuam. Actiua verò Il. σ, Οἷς ἵππους τίλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Il. κ, Νέστορ, ἴθι ὀτρύνων καὶ ἐπεύχεο καὶ σὺ μὲν ἀνδρῶν δ' ἔμμεν ἐπιφροσύνη. Eodem libro, aliquanto pòst, Ἔκτορ, ἴθι ὀτρύνων καὶ ἐπεύχεο καὶ σὺ μὲν ἀνδρῶν Νηὸς ἀπουρήων ἐλάαν ἐλπόμενος. Et Odyss. ξ, ὄτρυνον τέκεσθαι. Itidem ex Euripide, ὀτρύνων φίλους. At Iliad. ϑ, cum participio loco infinitiui, ἴθι νυ Τρῶσιν ὀτρύνων ἀγγελίην ἐνίσπῃς, pro ἀγγελίαν, vt hæc nuntiatum iret. Nonnunquam cum præpositione aliqua, & tunc subaudiri etiā potest infinitiuus ἰέναι siue ἐρχέσθαι. Odyss. ρ, Τηλέμαχ' ἦ ῥα σὸν ὄτρυνον ἰμὸν πρὸ δόμον γυναῖκας, instiga mulieres vt domum meam redeant. Od. α, Ἑρμείαν Νύσσαν ἐς ἀγχίαλον ὀτρύνομεν. Iliad. τ, Νέστορ' ὦτρυνε θοὸν Γερήνιον ἵππον Ἀχαιῶν Τρωσὶ μαχεσσανύμενον. Odyss. ο, τὸν δ' ὀτρύνουσι πάλιν οἶκον δέμεν. At Odyss. ο, Νῦν μὲν ἐς πόλιν ὀτρύνω καὶ πάντας ἑταίρους, vrgere vt in vrbem eant. Sed & iter ac profectionem aliquam ὀτρύνειν dicitur qui illam vrget, festinans nimirum & maturans. Od. ϑ, Πέμπειν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. Vtitur & Aristoteles hoc verbo in libro De mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἀπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα, quum ab vna vi impulsrice cieantur omnia. Fut. ε σ τ Ὀτρυνέω. Vt Odyss. α, Νέστου ἰπποδάμοιο κασιγνήτους τε νέεσθαι, instigatura & incitatura vt proficiscar. Aliàs Ὀτρυνέω in præsenti quoque vsurpatur pro ὀτρύνω. vt Od. β, Τοῦτο δ' ἐγὼ ὀτρυνέω Μέντορ ὁδὸν ἠδ' Ἀλκίμους, cum incitat ad iter susciendum. Od. ψ, τί τ' ἄρ σοι μᾶλλον μὰλ' ὀτρυνέουσα κελεύω Εἰπέμεν, quid me vrges & iubes vt dicam?

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, Incitator, Qui instigat & vrget. ὀτρύντης. Hesychius exp. κελευστής: item κήρυξ, σαλπιστήρ. omnes enim hi instigant, hortantur & vrgent.

Ὀτρυντύς, ύος, ἡ, Hortatio, Instigatio. Hesychio φροντὶς, παρακέλευσις: Eustathio, ὁπόταν τὸ παροτρύνειν γένηται ὁρμὴ ἐκ θυμοῦ. Vtitur Homerus Iliad. τ, μετὰ τὴν ἄλλων Λαῶν ὀτρυντὺν πεπιδήμενος ἰφθίμοισιν. A τ Ὀτρυντὺς nomē proprium ex ὀτρύνω factum. Iliad. υ, Ὃν νύμφη τέκε νηὶς Ὀτρυντῆ πολεμήρῃ.

C. Ἐξοτρύνω, Exhortor, Extimulo. Eurip. & Thuc.

C. Ἐποτρύνω, Instigo & hortor ad aliquid. Vel simpliciter Incito, Instigo, Vrgeo, vt ὀτρύνω: sed amplius aliquid significans quàm ὀτρύνω, vnde Iliad. ρ, Pallas ἔγχει quidem αὖθαι ἕκαστον, sed in primis Menelaum ἐποτρύνουσα ἑταῖρον. Iliad. ζ, Θυμὸν ἐποτρύνων καὶ αἰόλλων. Iliad. β, Τηλέμαχον δ' ἐξαῦτις ἐποτρύνουσι ἑταῖροι Οἶκόνδ' ἐρχόμενοι· οἱ δ' ἐποτρύνουσι ἄνεσθαι. (vbi nota simplex ὀτρύνω & compositum ἐποτρύνω eodem significato vsurpari) Repetitur idem distichon Od. ο, bis, non tamē iisdem omnino verbis. Porro sicut ὀτρύνω cum infin. copulatur, ita & ἐποτρύνω. Iliad. υ, ἴσ' ἐπὶ σφῶν ἐποτρύνων μαχέσασθαι, ad pugnam se instigat & inuitat. Sic Il. ν, Θαρσύνων δ' ἐπέρεσσι καὶ ἐποτρύνεσκε μάχεσθαι. Item cum præpositione, vt & ὀτρύνω. Od. ε, Ἐρρίπτει δ' ἔμμεν κῆτος ἐποτρύνων καὶ ἀέλλας Πόντιος ἐκ δ' ἀπέφυγον. Vsus huius verbi & in prosa. Herodot. ἐποτρυνόντος σφι Θεοῦ. Deo ipsos instigante & incitante, Dei instinctu. Thuc. lib. 7, pag. 240 cum infinit. καὶ τὸν ἐκεῖ πάλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνειν γίγνεσθαι, id est ὀτρύνειν, vrgeant. Idem rursus pag. 220, lib. 6, cum accusatiuo rei, καὶ σαλπιγκτὴν ξυνέβαινεν ἐποτρύνειν τοῖς ὁπλίταις, tubicines armatos suo clangore inuitabant vt cōgrederentur, παρόρμων δηλονότι τὸ συμμίξαι. vt scholiastes ibi exponit.

C. ΠΑΡοτρύνω, Inuito, Instigo, Inhortor. παροτρῦνῶ Hesych. παροτρύνων exponit διηγείρων, id est Excitat, Incitat.

Ὀτραλέως, Celeriter, & more eorum qui ab aliis instigati aut suapte sponte incitati, aliquid maturant. ὀξέως, θρασέως, ὀτρηρῶς, vt Hesychius exponit. Vtitur Homerus Iliad. γ, ἐκάλεον δ' ἑταίρους Γερηνίους ζαθρυόμους· τοὶ δ' ὀτραλέως ὑπάκουσαν. Odyss. τ, de Eurynome quæ sellam afferre iussa fuerat, ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα. Il. τ, δῖπνον ἔπειτα Αἶσα καὶ ὀτραλέως.

Ὀτραρός, Celer, Citatus. ὀξύς. Odyss. η, Ὀτραρὸς ἦεν ἐπ' ἔργοις Μηρεύς. id est πρόχειρος, εὐκίνητος, θρασύς. Aristophanes Avibus, πάντες ἐφεδρεύουσι διδάσκαλοι μουσικῶν ἦσάν τινες ὀτραροὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον. quem ludens Pisthetærus dicit, Οὐκ ἐτὸς ὀτραρὸν καὶ λαθίκιον ἔχεις, quoniam vestis erat πτερωτή.

ΟΥ, ET Οὐκ, SIVE Οὐχ, AVT Οὐχὶ, Non. Homerus Odyss. ψ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐδ' εἶπεν ὅτις

ἄκουσα. Eiusdem Odyss. h, Ξεῖνος δὴ οὐκ οἶδ' ὅστις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὴν δῶ. Et cum nominibus, vt Odyss. t, — παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοῦσιν. Sic οὐκ ἄκοντι non semel apud hunc poetam. Thucyd. lib. 3, pag. 94, οὐκ ὀπισθοδρόμως ἡγεῖσθε εἰς ὑμᾶς καὶ οὐκ εἰς τὸν πρὸ ξυμμάχων χάριν μᾶλλον εἰδέναι· οὐ σκοποῦντες ὅτι, &c. Et statim post, οἱ οὐκ ἐξὸν αὐ χαλεπαίνεσθαι βλαπτόμενοι αὐτοὶ ἀκροῶνται ὑμῶν. Idem eodem libro, pag. 110, καὶ τὰς εἰς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατοῦντο, ἢ τῷ καινῇ τε σοφίᾳ ὠμῆσαι. Et paulo post, ἐχρῆν φύλακα εἶναι εἰ σωφρονοῖεν, καὶ οὐ φλυαρεῖσθαι. Sed huius vulgaris vsus exempla cum alibi passim, tum in hoc Plutarchi habes loco, in suo περὶ ἀδυμίας libello, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτ' οὐ πείσομαι· ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα, τοῦτο οὐ ποιήσω, οὐ ψεύσομαι, οὐ ῥᾳδίως ἐξαπατηθήσομαι. Inuenitur interdū positum priore quidem loco cum verbo habente sequentem particulam μὴν, posteriore autē, cum verbo cui subiūgitur particula δέ. Vt apud Dem. Pro cor. p. 119, οὐκ εἶπον ἐγὼ τοῦτο; οὐκ ἔγραψα δέ; οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπεχείρησα δέ· οὐδὲ ἐπεχείρησα μὲν, οὐκ ἔπεισα δέ Θηβαίους· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἅπαντων ἄρχειν τῆς πλάνης διεξῆλθον, καὶ &c. Quem huius particulæ vsum imitans Synesius dixit, in prolixa illa aduersus Andronicum epistola, καὶ οὐκ εἶπε μὲν οὕτως, οὐκ ἐποίησε δέ, ἀλλὰ Βαβυλωνίους βασιλεῖς, &c. Ad verbum, Et non dixit quidem ita, non fecit autem. Pro, Atque vt dixit, ita & fecit. Iungitur in prosa quoque cum nominibus, vt οὐ δικαίως, & οὐ καλῶς, & οὐκ ὀρθῶς. Item cū aduerbiis, vt οὐκ ἀσόφως, & οὐκαλῶς. Nonnullis verò & annectitur: ΥΤ Οὐκέτι ΕΤ Οὐχημοσα. quæ tamē & disiunctim scribuntur, præsertim verò hoc posterius, potius quàm coniunctim.

Οὐ & μὴ interdum eundem habere locum possunt: sic tamen vt μὴ pro οὐ ponatur, at non contrà, vt tradit Budæus pag. 910, scribens, Licet enim κυρίως τὸ Μὴ ἀπαγορευτικὸν sit, & τὸ Οὐ ἀφηγηματικὸν, tamen τὸ Μὴ πολλάκις ἀντὶ τοῦ Οὐ ἀκούεται, non item contrà. Quæ reprehendens nescio quis in vulg. lex. & Budæum errare dicēs, turpissimè errat ipsemet, falsoque illum accusans, suā interim insciitiam prodit, quippe qui οὐκ esse ἀπαγορευτικὸν velit in hoc Isocratis loco in oratione ad Nicocl. καὶ νομίζε πλείους δίκας ἀσεβουμένην, οὐκ ἐκ τῶν ἀπόντων ἀλλὰ μὴ παρόντων λαμβάνειν· ἀλλ' ἐκ τοιούτου ὦ σῶ καὶ παραβαίνων ὡς τάχιστα ἐκ τῆς παρούσης, αἰσχίων ὀφθήσῃ καὶ μισητὸς ἁπάντων ἀποβὰς. Nisi fortè ἀπαγορευτικὸν quidvis potius quàm quod significat, ille significare existimauit.

Οὐ cum quibusdam verbis, suo (vt ita dicam) loco moueturs: vt in interpretatione Latina postponenda sit verbo Latina particula Non, huic respondens, quæ contrà præponitur. Pausan. in Corinth. εἰσὶ δὲ οἳ τοῦτο οὐ νομίζουσι, pro νομίζουσιν οὐκ εἰσί, quò ingredi non licet instituto patrio. Sic apud Demosthenem, οὐκ οἶδ' εἰ δεῖν οὐδὲ τοῖς πένησι τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι. pro οἶδ' εἰ δεῖν οὐκ ἀποδοῦναι πένησι οὐδὲ τοῖς γιγνομένοις. hoc est, Ne vsuras quidem ciuiles censes te reddere oportere. Huc pertinet vsitatissimum illud Οὐ φημι, id est Non dico, pro Dico non, hoc est Nego. De quibus vide Budæum pag. 954, & 955. qui addit & οὐκ ἀξιῶ pro Indignum censeo, ex Thucydide. Sed & PARTICVLAE Μὴ huic vsus ostenditur ibidem, in μὴ φάσκω & μὴ λέγω pro Nego: ac μὴ προσποιοῦμαι pro Simulo non, hoc est Dissimulo. Necnon in μὴ ἀξιῶ posito (sicut & illud οὐκ ἀξιῶ) pro Indignum censeo.

Οὐ geminatur interdum, elegantiæ & ornatus gratia. Demosthen. in Midiam, οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Synesius, καὶ τῷ πιστεύων, οὐμὰ τὸν ὁμόγνιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, οὐ μεμνόωμαι ἐφ' οἷς οὐ πεποίηκεν ὁ ἄνθρωπος. Itidem sequente VOCVLA Οὐδέν. vt apud Demosthenem, πρῶτα δὲ πρὸς ἐκεῖνα, καὶ οὐ πρὸς ἐμέ, οὐδέν μοι δοκεῖ παράνομα οὐδὲν ἀνάξιον ἐμοῦ πεπονθέναι, οὔτε τῶν παρόντων. vbi οὐδὲν ἀνάξιον pro οὐκ ἀξίως posuit. Alioqui absque οὐ dicendum fuisset, καὶ οὐδὲν ἀνάξιον παθούσας πρὸς ἐμέ. His etiam verbis quæ sunt per se negantia, i. ἀποφατικὰ, & iis quæ ἀπαγορευτικὰ. Attici negationem addunt: vt τῷ Ἀπαγορεύω, & τῷ Ἀρνοῦμαι, & τῷ Κωλύω, & τῷ Ἐπέχω, ac similibus. Subiungit autem Budæus exempla nonnulla in quibus habetur PARTICVLA Μή, nōnulla etiā in quibus LEGITVR Μὴ οὐ, sequente ex illis verbis quopiam. Affert enim ex Demosthene, ἔστιν ὅπως νόμους οὓς πάλιν αὖθις ἐξαρνος ἔσῃ μὴ θήσεσθαι. Ex eodem, κωλύσαι τοὺς ὀπλίτας μὴ ἐξάγειν τὰ ὅπλα οἰκεῖα τῆς ἐφόδου, vetare quominus exportent. Ex Æschine autem, οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι, μὴ οὐ γεγενέσθαι ἐρωτικὸς, neque eo inficias me in amorem procliuem fuisse. Alia & cum aliis etiā verbis exempla huius vsus istarum particularum, vide apud eundem Bud. pag. 936: inter quæ habes istud ex Xenophonte, in quo articulus τὸ præfigitur hisce particulis, in Sympolio, ἀλλ' ἀδύνατόν ἐστι, ὦ ξένε, εἰ πλείω τὸ μὴ οὐ λέξει ὁ, τι ἕκαστος ἡμῶν πεφύκασιν ἄξιον ὄντα, at nullus tibi contradicit quominus vnusquisque dicturus sit quod se nosse putet maximè prædicandum atque commendabile. (Ibidē verò & de μὴ οὐχὶ pro Nisi, & pro Quin) Idem pag. 934, Duæ negationes geminatæ (inquit) affirmant interdum, vt apud Latinos. Aristoph. οὔφασιν ἐκ τοῦ ὑγιὲς ὑμῖν οὐδενὸς κοὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἔχει τι μοι τὰ χρήματα. Idem in Nubibus, ὦ δέ μοι μὴ λέγε, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἐξελῶ κἀκ τῆς οἰκίας, Quòd si discere nolit, nullo pacto fiet vt eum non abdicem, Nullo modo non eiciam domo. Id est, Omnino eiciam & abdicabo. Greg. οὐκ ἔστιν ὅπως μὴ μέρος τι σώματος μιχθήσῃ τῇ αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως, nulla nō in parte corporis. His igitur in exēplis geminationis negationum planè diuersum considerare vsum oportet: quum in his posterioribus nimirum nimirè dici possit altera πλεοναζειν, id est abundare, sicut in illis. Sed hoc addendum est, hunc πλεοασμὸν & alibi inueniri: nimirum vbi tres negationes pro duabus ponuntur. vt in isto Isocratis loco in Panegyrico, οὐδεὶς γάρ ὅ, τι περὶ τοιούτων οὐκ ἀξίως εἶναι μὴ παθεῖν, εἰπὼν μηδὲν περὶ ἄλλων διαφέρων, οὕτω μεγάλας τὰς ὑπερβολὰς ποιοῦμαι, Nulla est enim huiusce modi nota qua non ego dignus sim mulctari atque affici, si, quum ego cæteris non præstem in dicendo, vsqueadeo ingentia pollicer sustinuerim. Sed & alia proferuntur exempla in quibus abundare videmus non ex tribus aut duabus vnam, sed illam quæ alioqui sola posita est, vt apud eūdem Isocratem in Areopagitico, μικρὸν ἀπολιπεῖν τὸ μὴ ταῖς ἐφάπταις συμφοραῖς ὠφεληθῆναι. Sic & in isto Herodoti loco, vbi οὐ particulam ἤ sequitur, Κατεσκευάσθη τε τῷ λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολίδων μαντὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης ἢ οὐ καὶ ἔστι, καὶ ὡς ἄλλοις ὅσοι Ἑλλήνων συμπαρέζευξαν Μενελάῳ τὰς Ἑλένης ἁρπαγάς. Cui loco adiungam duos Thucydidis planè similes quod ad negatiuæ particulæ vsum attinet. quorum alter habetur lib. 3, pag. 93 meæ editionis, in fine, ὡμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι, πάλιν ὅλως διαρθῆναι μᾶλλον ἢ οὐ ὡς αἰτίους. Alter extat lib. 2, pag. 67, οὐδὲν εἰκὸς χαλεπώτερον φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κτᾶσθαι καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου ὡσαύτως ἑαυτῷ νομίσαντας φιλοχρηματίᾳ. Nec tamē ignoro scholiastem in illo quidem priore loco pro me facere, scribentem nimirum esse Κατεσκευάσθαι ὠφελῶ: at in posteriore non itē. quippe qui scribat ambas hasce particulas ἢ οὐ esse positas pro ἀλλά. Verùm neque hoc præterēundum est circa πλεοασμὸν huius particulæ: eam interdum non solam πλεοναζειν, sed & aliam non eiusdem generis particulam secum habēre, πλεοναζουσαν itidem. vt apud Aristophanem in Ranis, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro ἔχω γὰρ κακῶς, vacante non solùm οὐ, sed & ἀλλά. Sic & apud Platonem in Euthydemo, οὐ γάρ τι ἀλλὰ τὸν γε τὸν λόγον πολλοῦ δεῖ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, αἰσχύνομαι. At de pleonasmo huius negationis ante μὰ dicam in Οὐμά. non multo post. ΑΤ Οὖ oxytonum quibus adhibeatur locis docebo infrà, vbi agam de Οὔμοσον.

De particula οὐ aliis particulis iunctā: in quibus recensendis alphabeticus seruatur ordo.

Οὐ γάρ, Non enim. Geminantur autem interdum hæ particulæ οὐ γάρ, vel potius ἐπαμφιλόγως ponuntur. Herodot. lib. 1, οὐ γὰρ μοι ἀπίσκεται. οὐ γὰρ οἱ δίκαιοι ἦσαν. Plato in Apologia, τί ποτε οἴεται ὁ θεὸς λέγειν, φασκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Et in Sympolio, χαιρέτω δή· οὐ γὰρ ἔτι ἐγκωμιάζω τὸν τοῦτον. οὐ γὰρ αἰσθάνεται. Alia præterea exempla Budæus affert pag. 940, quæ ex Æschine deprompta sunt. (Sed οὐ γάρ dicunt etiam interrogatiuè pro Nónne: de quo harum vocularum vsu differam infrà, quum venero ad Οὐ habentem per se

etiam,hoc ſignificatum.)

ITEM Οὐ γὰρ ἀλλά,Enimuero, At verò. Interdum verò pro Enim ſimpliciter. vt apud Ariſtophanem in Nubib.— οὐ γὰρ ἀλλ' ἦν βίᾳ ἕλκει σὲ καὶ σὺ τὼ ἱμάδε τῆς φρονπίδος. vbi ſcholiaſtes annotat accipi Atticè has particulas οὐ γὰρ ἀλλά pro καὶ γάρ. Et affert ex Callim. εἰσόκεν Ἰπποῦχος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτι, pro καὶ γὰρ ἔτι. Dicitur ETIAM Οὐ γάρτοι ἀλλά à Platone, vt omnes dicunt οὐ μέντοι ἀλλά,inquit Budæus: afferens hunc eius locum, οὐ γάρ τι ἀλλὰ τοῦτό γε τὸν λόγον πολλοῦ δεῖ καὶ πολλάκις ἀκήκοας, ἀεὶ διαιωνίζω. vbi οὐ γάρτοι ἀλλά reddit Etenim. Cæterùm οὐ γὰρ & οὐ γάρτοι ἀλλά, ſiue reddas Enimuero, aut At verò, ſiue ſimpliciter Enim, vel Etenim, erit πλεοναστικὴ negatiuæ particulæ, qui à me paulo antè oſtenſus fuit cum in aliis loquendi generibus, tum in hoc ipſo, cuius aliud ex Ariſtophane exemplum proturi.

AT Οὐ γάρ τοι,Alioqui non, Alioqui nequaquam. Ariſtoph. Pluto,Πῶς οὖν ἂν τὸν πάντα μοι χρ. Πρὸς δεκάπεχυ, Ἢ λιπὼν τὴν πόλιν. οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐνίκησας ἡμῶν οὐδὲν ἠδικημένων, alioqui nequaquam nos ita inclamantes.

Dicitur ETIAM Οὐ γάρ ποτε, vt apud Plut. Publ. 5, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπαιδίας. οὐ γάρ ποτε ἐπὶ μᾶλλον τιμῶν ἔφυσε τὸ θῆλυ καὶ μᾶλλον ἐτίμησε. Cui ſimile eſt iſtud Herodoti, (vſurpatis IONICE Κοὶ pro ποτὶ) Ὦ παῖ Καμβύσεω, σὲ γὰρ θεῶν ἐπορῶν. οὐ γάρ κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, nam ni ita eſſet, nunquam ad tantum faſtigium euaſiſſes.

AT VERO Οὐ γὰρ αὖ που ET Οὐ γὰρ δή pro Abſit vt exiſtimem, habes Bud. Comm. pag. 914, hoc ex Xenophonte, illud ex Platone. At de Οὐ γάρ που & Οὐ γὰρ δή που dicam paulo poſt. De Οὐ γὰρ δή autem interrogatiuè ſumpto, dicam infrà in Οὐ ſignificante Nónne.

ITEM Οὐ γὰρ ὅπως. Non modò enim, Neque enim tantummodo. Et οὐ γὰρ ὅπως μή. Etenim non modò non. Demoſthenes in Midiam, οὐ γὰρ ὅπως μὴ τοῦτο ὑπάρξει τινὸς ὧν τούτοις ἡμέραις ὠφελὸς χρῶσι, ἀλλὰ καὶ τὰ δίκαι' ἂν φήσω τοῦ ἐλάττω μηχάνημα, τοῦ ἁλωκότων καὶ κακῶς πραττόντων ἐξ ἀρχῆς, τοῦτο ὑπάρξαι ἀπρεπὲς εἶναι τοῖς, Etenim his diebus alicuius corpus affici contumelia oportere, non modò non putabatis, ſed etiam, &c. Sic Cicero dicit Non modò non ſequente Sed etiam.

ET Οὐ γὰρ οἶμαι, Non equidem, Non certè. Οὐ γὰρ οἶμαι (inquit Budæus) eſt reſpondentis abnegatiuè, vt οὐκ οἶμαι. Xenophon, Ἆρ' οἶμαι ὁ εἰδὼς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, οὐκ ἄλλως οἴεται δεῖν τῶν πόνων, ἢ ὡς οἶδεν; Οὐ γὰρ οἶμαι, ἔφη. Ἄλλως δέ πως ἄλλοις πᾶσιν, ἢ ὡς οἴεται δεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη. Alibi, οὐκ ἔγωγε, ἔφη, vbi præcedit οὐκ οἶμαι, &c.

ET Οὐ γάρ που, Nec enim ſanè. Aut ſimpliciter Nec enim. Plato in Phædro, ἴσως δὲ καὶ οἱ τῶν μουσῶν θεσπέσιοι τοῦτο οἴονται εἰ ἐκ ταφανοῦς ὠφελεῖ ὅτῳ παραγένηται τὸ ἄνθρωπος ἡμῶν εἶναι τοῦτο τὸ χάρας. οὐ γάρ που ἔγωγε τύχης πρὸς τοῦτο λόγῳ μάτοχος. SIC Οὐ γὰρ δήπου apud Xenophontem, Nec enim ſanè. Sic & apud Platonem in Apologia, τί ποτ' οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται. οὐ γὰρ θέμις ἐστίν. Ar de Οὐ γὰρ οὖν που dictum modò fuit.

Οὐ δῆτα, negantis eſt (ſicut μὰ δῆτα, vetantis.) apud Ariſtophanem interroganti, οὐδὲ μέλει σοι σπουδῆς γ' οὐδέν, reſpondetur, οὐ δῆτ' ἔγωγε, Minimè ego quidem. (Alibi pro eodem μὰ Δί' ἔγωγε μέντοι.) Plato, δοκεῖς ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδόν τινα ἂν ἄλλους ἀνθρώπους ἱκανοὺς γενέσθαι ἐν αἰσχύνῃ ἀλλήλους ἔχειν; Vbi reſpondetur itidem οὐ δῆτα. Sic apud eundem in Apologia, ad hæc verba, ἐὰν δ' ὅστις βούληται βλάπτεσθαι, reſpondetur οὐ δῆτα.

Οὐ δήπου, Non equidem, Haud ſanè, Non ſanè. Aut ſimpliciter Non: vt vocula hæc POETICA θέλω cenſeatur duntaxat expletiua. Homerus Iliad. β, Οὐδέ μιν ἔτι πάλιν αὖτις ἐλεύσεσθαι ὀίω Νοστήσαντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Nemini βασιλῆας ἐπεσσύμενον ἐρύκοι πόλεμον. Vbi expon. οὐδαμῶς. ET Οὐθέλω που apud Apoll. pro eodem. Alioqui particula θέλω exponitur etiam Quidē, vt Iliad. ι, Γνωτὸν δέ τοι ἔπος ἔσσεται ὅττι κε θέλω Ἀτρείδης ἀπάνευθε νεῶν ἀπερύκοι ἀέκητι. Apud Theocr. ſchol. vult eſſe pro δή vel δήπου. ✠

Οὐ μά, in iureiurando, vt οὐ μὰ Δία, Non per Iouem. vacante aduerbio οὐ, quum alioqui μὰ per ſe id ſignificet. Homerus Iliad. α, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον (&c. ſequente & alia negatione) Οὔτε ἐμοὶ ζώοντες ἀνὴρ ὅδε χεῖρα ἐφέηκε, Σοὶ κείλης. Θεὸς τινὰ βαρείας χεῖρας ἐπίσῃ

Σύμπαντων Δαναῶν. Vtuntur & ſolutæ orationis ſcriptores eodem modo. Demoſthenes, ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτηκε ἀνὴρ Ἀθηναῖος, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθαμμένους τοῦτο δυνάμενος. Eſt enim (inquit Budæus) negationis repetitio nec ſimilis loquendi ratio in Ναὶ μά. NAM Μὰ per ſe negat. vt apud Ariſtoph. ἦπου τὴν πατρῴαν ἥδεται καὶ βίχω μύχον. Ad quæ reſpondetur, μὰ Δία, Minimè verò, vel Nequaquā. Ad verbū, Nō per Iouē. Cæterùm dicitur & οὐ μὰ Δία, οὐ μὰ τὸν Δία, quo vtitur Xenoph. Sed hoc præterea ſciendum eſt, interdum particulam aliquam ſeu aliquas particulas inter οὐ & μὰ interiici. vt apud Platonem in Apologia, Ἀλλ' ὦ ἄνδρες Δικαστοὶ οὐ γὰρ οὕτως οἶμαι δεῖ τὸν ἐμὸν τρόπον ἀπολογεῖσθαι ὃν ἐγὼ νομίζω ἐμαυτῷ εἶναι τοῦτο; Οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκ ἔγωγε οἶμαι. Οὐ μήν δή, in negatione itidem, ſeu reſponſione negatiua. Et quemadmodum protuli modò ex Platone, μὰ Δία, præcedente οὐ μέντοι, ita viciſſim μήν δή apud Xenoph. habetur præcedente μὰ Δία. Xenoph. Pæd. 6, οὐ μὰ Δία, εἶπεν ἐκεῖνος, οὐ μήν δή γ' ἔχαιρον, ἀλλὰ καὶ μάλα λιπαρῶς. Sic eiuſdem Pæd. 5, ἐν τούτῳ καταπηδήσας μοι πόνου ζωὸς ἀποφαίνει, οὐ κιθαρῳδὸς ζωὸς φησάτω μοι; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη. οὐ μήν δή: itidem in Sympoſio. οὐ καί σοι (ἔφη) ἀποδιδόασιν ὅ, τι ἂν λάβωσι; Μὰ τὸν Δί', (ἔφη) οὐ μήν δή.

AT Οὔμοιγε, proparoxytonè prolatū, cū negatione implicitam aliam coniunctionem habet (inquit Budæus) ornatus no ſignificationis cauſa, VT οὔκουν. Accipitur autem pro Atqui, vel Non certè, Non profectò, Non equidem. Aut etiā Non quidem. Demoſth. τῶν στρατιώτου, de Æſch. loquens, ἆρ' οὖν οὐδὲ ἕλεγχόν, ὡς οὐδὲ ἱκανὸν ἔσχεν μοιχὸς ἐργάσασθαί τι δίοι κακὸν ὑμᾶς; οὔμοιγε τῶν εἰπεῖν ἐπῆν, Atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat, Nulli certè tum dicendi locum iſte non præripiebat. Lucianus, Οὐθέρσιτός ὁ φιλόσοφος οὗτος ἦν; οὔμοιγε ἄλλος, Non equidem alius, Profectò ipſe eſt, non alius. Rurſum Demoſthenes in eadem illa τῶν στρατιώτου oratione, ὃς τὰ πρὸ τῆς ἀπουσίας ἀνεγκλήτως οὔσας ὑπάρχειν (οὔκουν οὔτοί γε οἱ ἁλόντες) τοῖς ὅπου τὸν παρόντα βίον, &c. Tales quidem illas quales nemo dicendo aſſequi poſſit. In hoc autem Baſilii loco, ὃς ἐφ' οὕτω μεγάλαις καὶ λαμπραῖς ἀνδραγαθίαις, οὔμοιγε ἐχούσαις ὑπερβολῆς, πολλὰ πλείονα ἡμῖν εἰς ὕστερον παραγέμιπται, interpretor οὔμοιγε ἐχούσας, non habentibus quidem certè: diſſentiens à Budæo, qui hic non plus quàm οὐ ſignificare ait. At verò in hoc eiuſdem, (vbi adhibetur reſponſioni) τί οὖν ὅτι τοῦτο, ἆρα ἐδίκαζον πάντα πάντως; ἢ πάντ' ἂν τῶν δικαζόντων ἐπιστημόνως κίνδυνον ἐξεπλάγη, οὔμοιγε· ἀλλ' ἐρῶ τοι, φησίν, ὦ βίος, cum eo interpretor Minimè verò, ſeu Nequaquam. atque hic certè potius non plus quàm οὐ ſignificare dico. ¶ Affert autem οὔμοιγε & pro Neque enim, ex Gregorio, ita ſcribente in ſua εἰς Ἀθανάσιον oratione, πάλαι γὰρ ὅταν ἡμῖν καὶ μεγάλων (οὔμοιγε εἰπεῖν τῶν οὐ πάνυ μικρῶν καὶ ὀλίγων) ὧν ὁ θεὸς ἔχορηγήσατο καὶ ἐξωμάρτησε, τῶν μεγίστων. vbi non dubium eſt quin Gregorius priorem illum Demoſthenis locum imitari voluerit: ideóq; non video cur Budæus iſti aduerbio aliam hic quàm illic interpretationem dare debuerit. Affert autem & Baſilii ac Gregorii Nyſſeni locos, in quibus ſimilē vſum habet in parētheſi poſitum. ¶ Ex Pauſ. autem Οὔμενοῦν & pro Veruntamen non: (qua ſignificatione dici ſolet potius οὐ μήν τοι, vel οὐ μέντοι) vbi ſcribit ille, ἐς δραμεῖν ὡς εἰκὸς ἔφασκεν οἴχεσθαι Περξιπλέα τὸ πολὺ τῆς ἴσχυν πυρὸς εἰς πεῖραν εἰς τὸ τίκτεσθαι· οὔμενοῦν ταῦτά γε ἀφανίζουσιν. Sed & particulam γε iungit Budæus cum οὔμενοῦν, tanquam traiectam videlicet. NAM Οὔμενοῦν γε dixiſſe ait Pauſaniam pro οὐ μήν γε.

Eſt POET. Οὐδάμως, quo vtitur Homerus pro οὐδαμῶς, id eſt Nequaquam.

ILLVD autē Οὐ μήν τοι, de quo dixi modò, VEL Οὐ μήν γε ſonat Non tamen, Veruntamē non. Demoſthenes, οὐ μήν τοι πάντας γε. οὐ γὰρ ἐλλιπάστε, Non tamen omnes. Vel, Sed non omnes. Idem, οὐ μήν τοι πάντα γε ἐδυνήθη. ¶ At Οὐ μήν τοι, ſequente ἀλλά, vel ἀλλά γε, pro οὐ μέντοι ἀλλά, Veruntamen. Plato in Phædone, ἐγὼ μὲν οὖν δόξειεν (ἔφη ὁ Σωκράτης) οὕτω γ' ἂν ἔχειν λόγου, οὐ μήν τοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον, veruntamen habere aliquid rationis. Idem De repub. lib. 1, οὐ μήν τοι ἀλλά τοῦδέ γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέφαλε, δεῖν λέγεσθαι, τὸ δικαίου εἶναι ἀπλῶς τοῦ ἀληθῆ λαμβάνοντα καὶ ἀποδιδόντα. Et in Sympoſio,

Sympoſio, ὑ μέντοι ἀλλὰ τὰ γε ἀληθῆ, οἱ βέλτιστε, ἐθέλω εἰπεῖν κατ' ἐμαυτόν. Vbique autem γε addidit, (inquit Budæus) quæ particula cum omnibus ferè iungitur coniunctionibus: ſed τριστικῶς ferè. Sic apud Demoſthenem, ἀλλὰ μὲν ὑμᾶς γε τῇ φύσει ἢ μή, &c. pro ἀλλὰ μέν γε ὑμᾶς τῇ, &c.) verùm interdũ ἀλλὰ præponitur: vt apud Platonem Polit. lib. 1, ἀλλ' οὐ μέντοι ἐῶ γ' ἐγὼ λέγειν τοῦτον γε τὸν λόγον ἐπιξενοῦσθαι σκοπεῖσθαι, ἕως αὖ, &c. | Sed οὐ μέντοι habet & aliam ſignificationem à Budæo prætermiſſam. adhibetur enim reſponſioni pro Minimè verò. vt videre eſt in eo quem ex Platone protuli loco in Οὐ μά. B

Οὐ μήν. (vacante altera negatione, vt antea dictum eſt) pro Non, ſeu Nequaquam. Sæpe quidem cum ſubiũctiuo. Xenophon Pæd. 8, πῶς γὰρ οἷόν τε εἰδέναι ἔφη, ὅπου μὴ δυνήσεται Κῦρος εὑρεῖν, Nequaquam inuenire poſſit Cyrus. pro οὐ μὴ εὕρῃ. (vt Gregor. οὔτι μὴ εὕρῃ dixit: ἢν, ὅ, τι ποτὲ ἔχει πρὸς φύσιν καὶ πρὸς οὐσίαν, οὔτις τις εὕρειν αἰθρώπων, οὔτι μὴ εὕρῃ, nec poſthac inuenerit) Plato De republica lib. 1, ἀλλ' ἴσως τοι οὐκ ἄν τις, itidem pro Nequaquam poſſis. Idem lib. 2, φύλακα ἀγαθὸν οὐ μὴ γένηται, Nequaquã fuerit, Nequaquam eſſe poſſit. Vel, Nequaquam erit, Non erit. Herodot. οὐ μὲν οὐδὲ κακὸν αἰσθήσεται. Sic οὐ μὴ μόλω, Eurip. Non veniam. Interdũ verò ponitur & tertia negatio: vt quum præcedit οὐδέν. ſicut in hoc Luciani loco, Παῤῥήσ. οὐδὲν ἂν μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης τοῦτος συμπαρεύσης, haudquaquam fieri poſſit, vel poteſt. Imo verò & quarta adhibetur negatio nonnũquã, (quam obſeruationem Budæus prætermiſit) vt in iſto Demoſthenis loco Philippica 1, οὐδέπω οὐδὲν ἡμῶν οὐ μὴ γένηται πρὸς διόρθωσιν. Iungitur tamen οὐ μὴ & indicatiuo. vt οὐ μὴ ἀφεύξομαι, Ariſtoph. Sic οὐ μὴ παύσομαι φιλοσοφῶν, Plato in Apologia. Dicitur ITIDEM Οὐ μή ποτε pro Haud vnquam, aut etiam Nequaquã. Plato De republica lib. 4, ἀλλ' ὦ ἑταῖρε, ὦ Γλαύκων, ἀκριβὲς μὲν τοῦτο οὐ δυνατὸν μαθόντα οἵας ἔχει ἐν τοῖς λόγοις χρείας, οὐ μή ποτε λάθωμεν. Idem in Phædro, ὅπως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν, καὶ ξυμπορισθῇ ἡμῖν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ τοιούτου καιροῦ, οὐ μή ποτε κτήσωμεθα ἱκανῶς οὗ ἕνεκα ἐσπουδάκαμεν, Quod animus corpore ſolutus fuerit, nunquam id quod quærimus aſſequemur. Inuenitur autem οὐ μή ποτε & cum indicatiuo apud Æſchinem in Cteſiphontem, τοῖς μὲν γὰρ πένησι οὐ μή ποτε βιαίως ποιήσει, τοῖς δὲ χρήσεις εἰς τὸν ἐφάπαξ αὐτῶν ἐμβαλεῖ. Et cum optatiuo apud Syneſium, οὐ γὰρ μή ποτε κατάσχοις τὸ πεφυκός, οὐδ' οὐ μὴ σβέσῃς τὸν ἐστηκότα τοῦ θείου φωτός. | Sed οὐ μὴ affertur & pro Ne, poſitum videlicet ἀπαγορευτικῶς, vt οὐ μὴ σκώψῃς ex Ariſtoph. Nub. Ne irrideas, Noli irridere. Et ὑ μὴ λήρησῃς ex eodem in eadem comœdia. C

Οὐ μέντοι, VEL Οὐ μέντοι γε, (ſed particula γε per tmeſin à μέντοι diſiungi potius ſolet) Non tamen, Veruntamen non. Vel, Nec tamen. Demoſthenes in Midiam, ὑ μέντοι ὡσαύτως ἴσχυε τὸ σῶμα, οὐδ' ἐπορεύετο μοι δοκῶ τοῦ μετὰ ταῦτα. Ἑστιάσεως ἀφορίαν ἐπὶ πλείονα τοῦ καταγελᾶν, Nec tamen hic res inſiſtit, ſed porro progreditur. vt vertit B. (ſed afferẽs tamen & aliam interpretationem, reddendo videlicet οὐ μέντοι, nec verò) Idem, ὑ μέντοι κωλύει γε οὐδὲν καὶ μὲ δεῖν βραχέων ὀπτᾶσθαι, Tametſi nihil me vetat. Plutarchus in Lycurgo, οὐ μέντοι πάντά γε τοῦ Λυκούργου πιθανὰ λαβεῖν ἴσως. Idem in Numa, οὐ μέντοι ἐπέῤῥη. Interdum verò præcedente particula μέν, ſubiungitur οὐ μέντοι. vt apud Ariſtotelem in Ethic. lib. 4, ὑ δὲ χαῦνος πρὸς ἑαυτὸν μὲν ὑπερβάλλει, οὐ μέντοι τὸν γε μεγαλόψυχον. Sic in libro De mundo, τὰ μὲν δεῖα δυνατὸν μέν ἐστιν εἰπεῖν λόγῳ, οὐ μέντοι τῇ γε εὐσεβείᾳ καταβάλλειν. Vbi quidam interpretantur, At nõ item. (Sed pro Οὐ μέντοι dicitur PORTIC. Οὐ μᾶν, vſurpando videlicet Doricam dialectum. Exponitur autem, Non tamen, ſeu Nèc tamẽn. Alicubi etiam Nec verò. Οὐ μᾶν apud Homerum pro οὐ μέντοι, inquit Budæus: Iliad. ε, Οὐ μὰν οὐδ' ἐπὶ αὖτῳ κακορραφίῃσι πάλυξιν Πρόσθε ἰέναι, καὶ σε πληγῆσι ἰμάσσω. Verùm haud ſcio. D (quod quaſi affirmantis eſt, vt Latinè Cicero vti ſolet & clari autores alii)

ET Οὐ μέντοι ἀλλά, VEL Οὐ μὴν ἀλλά γε, Enimuero, At verò. Nam quum negationis ſpeciem præferat, tamen affirmationis vim habet, vt inquit Budæus, afferens ex Demoſthene ἀεὶ δ' ἔγωγε. hunc locum, οὐ μέντοι ἀλλ' ἔγωγε οἶμαί μοι προσήκειν ἀμφοτέροις ὑμῖν διδάξαι, Enimuero exiſtimo, At verò exiſtimo. Idem, οὐ μέντοι ἀλλ' ἐλπίζω δεδιδάξειν εἰσαγόμενον τινὰ δίκην οὕτως. Polybius, οὐ μέντοι ἀλλ' ἔστω τάχιστα ἀμφοῖν ἐκείνοις. Verùm eſto, Sed ſit ſanè. Interdum & per tmeſin proſertur οὐ μὴν ἀλλά, vt apud Platonem in Parmenide, οὐ μὴν αὐτός γε ἀλλὰ πρὸς ἑτέρου ἀκηκοέναι τὸν Ζήνωνος, pro οὐ μὴν ἀλλὰ αὐτός γε. Ita Budæus: qui etiam docens ὑ μὴν ἀλλά γε dici ſicut ὑ μὴν ἀλλά, exemplum affert ex Dionyſio Halicarnaſſeo, qui de Iſocrate ita ſcribit, ὃν δὲ τῇ σωφροσύνῃ πρὸ ἁπάντων τὸν λόγον ἐκόσμησε καὶ ἀφορμὰς ἔχων ὑλικὰς μυρίας ἢ οὐδὲ ἄλλοις λόγοις, οὐ μὴν ἀλλ' ἴσχυσε γε. Sed hoc addo, quod Budæus ſilentio præteriit, ſubiungi in pleriſque locis οὐ μὴν ἀλλά particulæ μέν. (ſicut in Dionyſii loco vides, ὑ μὴν ἀλλά γε, præcedente μέν) Demoſthenes Philipp. 1, ἀληθῆ μέν ἐστι τὰ πολλά, (ὡς οὐκ ἔστι) οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως οὐχ ἥδέα ἀκοῦσαι. Et Philipp. 4, ἐγὼ οὖν πάνυ μὲν φοβοῦμαι λέγειν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐρῶ. E

ET Οὐ μὴν ἀλλὰ καί pro Tum vel maximè. vt quidem Gaza vertit, quum hunc Ariſtotelis locum De animal. libro 2, καὶ σωμάτων ὅλων διαιρήσεις τὰ μὲν εἰς τὰ πολλά, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, ita interpretatur, Et cùm omnes corporis partes contrahit, tum vel maximè oſſa cogere atque adducere poteſt. In vulgatis lexicis affertur & οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, item οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ: ſed animaduertendum eſt μᾶλλον minimè cum οὐ μὴν cohærere. Quod & de οὐ dicendum eſt ſequẽte particula ἀλλά.

ITEM Οὐ μὴν οὐδέ. VEL Οὐ μὴν οὔτε, Sed nec, Nec tamen. Xenoph. ὑ μὴν ὑπ' ἐφαπτομένας γε τοῖς σιωπῶσιν ἔπιον. Ariſtoteles Polit. libro 3, οὐ μὴν οὐδὲ αὐτὰ καταγνῶναι καλὸν ἔοικεν. Theophr. De cauſis plantarum libro 4, οὐ μέντοι οὐδὲ ταπεινὸν ἀδύνατον. Thucydides, οὐ μέντοι οὐδὲ ἐς τὸν ἄλλον ἀδουλίαν. Plutarchus in Numa, ὑ μέντοι οὐδὲ ὧδε ψυχὴν χώραν τῇ τάλαι. Vult autem Budæus, οὐ μὴν οὐδὲ idem valere quod οὐδὲ μήν, id eſt οὐ μήν τι, Neque verò, Nec verò, Nec tamen. Idem in hoc Ariſtotelis loco Metaph. libro 1, Ἐμπεδοκλῆς ὁ ὀλίγῳ μὲν πλείονι πύρου χρῆται τοῖς αἰτίοις, οὐ μὴν οὔτι καλῶς εἴρηκεν ἐν τούτοις διορίσαι τὸ ὁμολογούμενον, vertit Veruntamẽ non. Sed quod ex Galeno idem affert exemplum, hoc videlicet ex libro 1 ad Glauconẽ, ἐδίδου δέ τις μοι ὅτι πᾶσι κύπτοις πυρίζειν· οὐδ' ἔχρησα πολλάκις, οὐ μὴν οὔτι πᾶσι στεγνοῖς ἔπτασι, οὔτι πᾶσι ὅτι βουλοῖμι πυρίξασθαι· ἀλλὰ πύπτε ἀμφοτέρως ἢ λιπὴν δλαῖπα χρεών, nihil commune habet (meo quidem iudicio) cum ſuperioribus: quum οὔτι non iungatur cum οὐ μήν, ſed potius vtrobique cum ſequente participio: quum dicat οὔτι πᾶσι στεγνοῖς ἔπτασι, οὔτι πᾶσι πυρίξασθαι. Idẽ dico & de iſto exemplo quod in vulgatis lexicis affertur ex Ariſtotele Pol. 3, capite 6, οὐ μὴν οὐδὲ ὑπάρχοντων πόλεων ἁπασῶν, ἥδη πόλις. hic enim οὐδὲ potius cum participio ὑπαρχόντων iungi exiſtimo, perinde acſi dictum eſſet, οὐ μέντοι πόλις ἐστίν, οὐδὲ ἐὰν ὑπάρχῃ ἅπαντα ταῦτα, id eſt Ne ſi quidem adſint hæc omnia. Vel, Ne tum quidem quum adfuerint hæc omnia. Affert autem Budæus ET Οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ. quod videtur velle idem valere quod οὐ μὴν οὐδέ, ſed nullum exemplum afferens.

ET Οὐ μήπω, Haud dum tamen, Nondum tamen. Demoſthenes, οὐ μέντοι πω τοῦτο βούλεσθαι λέγω. F

¶ Οὐ, ET Οὐκ, VEL Οὐχί. SERV Οὐχὶ, interrogatiuè interdum, vt Latinè Non. pro Nunquid, ſiue Nónne. Xenoph. καὶ τὰ φυτὰ ὑπὸ οὐλότητός τε καὶ ἀνίσων, καὶ τῶν ζώντων τὰ σήματα, οὐ τὸ ὑγιὲς τὸν καὶ ἰσχυρότατον ἔπεσε ἀλλοῦτα. vbi ὑ dicit pro eo quod in altera periodi parte dixerat οὐκοῦν. Lucianus, ὑκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς ὑκ ἀμελήσουσι Τίμωνος αὐθρὸς ἀγαθοῦ οἱ θεοί; Demoſthenes pro Cteſiphonte, τί ἂν εἶεν λέγειν τοῖς αἰτίοις ὄντως; οὐχὶ ὡς δεδόσθαι σοι; ὑχὶ ὡς ἀπολάβοντα; Idem, τί δ' ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν προκεχειρισμένοις θεάτροις τὸ Κτησιφῶντα ὄνομα; ὑχ' ὁ τὸν δῆμον ἐν ὕβρει πεδιδωκὼς; ὑχ' ὁ τοῖς ἀμαυρώσασι δικαστής; Nónne quod, &c. vel Annon quod, &c. Quare perinde valet ac si ἆρ' οὐκ dixiſſet. Frequenter autem ὑκ interrogatiuum iungitur futuro, idque in certo quodam genere loquendi quod Gallica ſeruauit lingua. vel-

un quum ei cui imperauimus vt aliquò iret, dicimus, Νῶϊν *nous point n'iras-tu ou ie nous y dois?* Ita enim apud Platonem in Sympolio, οὐ σκίψει, ἔφη, παῖ, ῥάων τε ἀγαθὸς ἔσῃ, καὶ εὐπειθὴς Σωκράτει; A

ETIAM Οὐκ ἄν interrogatiuum est, vt Odyss. ζ, Πάντα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπίσσω Τψαλίῳ, ὥστε κλυτὸν ἔπος κλυτὰ εἵματ' ἄγεσθαι; Lucianus, οὐκοῦν καὶ δι' ὀλίγου ἂν ὑπόμνησις ὅτι οὕτω; Ad quæ respondetur, οὐ δή· οὐκ ἂν ὠκνήσαμεν Thucyd. libro 3, οὐκ ἂν δέξαιο; B

ITIDEM Οὐκοῦν interrogationi adhibetur, significatque Nónne? Annon? Plato De rep. l. 6, οὐκοῦν, ἔφη, μέγιστα; ἀλλ' ἔτι τι μείζονα Annon hæc maxima sunt? an est potius aliud adhuc maius? Xenophon, οὐκοῦν πάνυ σοι καταδηλος ἐστὶ θεὸς τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ ἡμῖν, ἀθρόοντα βιαίοις; Budæus vult esse indignantis, quasi Quid malum? in hoc Luciani loco, οὐκοῦν ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα καὶ μισεῖν χρήσασθαι τῇ πλούτῳ δικαιότερον, ἀπολαῦσαι τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Ex eodem affert, οὐκοῦν Ἄρης φοβερώτερος ἐκεῖνος; SED ET Οὐκοῦν δὴ esse ait interrogatiuum cum increpatione, Odyss. ε, Τίπτοτε μοῦνον, πῶϊ τὸ ἔπος φύγμεν ἐρωὴν ἐδόντων; Οὐκοῦν δὴ πάντ' μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῷ, Ὡς C πάτρην, &c. NECNON Οὐ δήπου interrogationi adhibetur. quod ille interpretatur Nunquid, in hoc Plutarchi loco in Cicerone, οὐ δήπου καὶ βασιλικὸν ἡγησῆσαι παρ' ἐμοὶ βούλεται; Simul autem & ἀπορητικὸν esse tradit in isto eiusdem Plutarchi loco, de Phocione scribentis, ἐπεὶ δὲ λέγειν περὶ γάμου τῶν θυγατέρων ἐδοκίμασε, καὶ πάντας ὁμαλῶς ἐώρα τὸν λόγον ἀποδεχομένους, ἀπορραφεὶς πρὸς τοὺς φίλους, εἶπεν, οὐ δήπου κακόν τι λέγειν ἡμᾶς λέληθε; Quibus ADDE Ἀλλ' οὐκ. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ αὐτῶν ἐλθόντων ἐπιτιμᾶν; imò verò nónne statim diceretis? D

ITEM Ἦ οὔ. Plato De rep. lib. 2, ἦ οὐ δοκεῖ σοι; ἔμοιγε. Et in Parmenide, ἦ οὐχ ὁρᾷς ὅσον ἔργον προστάτης; Nónne? Annon? Et in Gorgia, καὶ οὐ τοῖς προσήκουσι λόγοις ἀλύγησε ὅτι ἀπορητικὸν εἶπε λόγον εἶναι τὸν δικαίου καὶ ἀδίκου. ἦ οὔ; ναί. Sed in hoc quem Budæus addit loco, ἐρώτη τοῦτο, ἦ νῦ; dixerim ἦ οὔ, esse potius Nécne. Quod autem videmus hic OXYT. Οὔ, sciendum est ὀξυτονεῖσθαι extra etiam interrogationem in fine clausulæ positum. Arist. Pluto Σπῆλαι αἰσθάνομαι, οὔ. Ad quæ respondetur, μὰ Δί' ἔγωγ' ὦν οὔ. Aristoteles Rhet. 3, ἐὰν γὰρ οὕτως ἀποκρίνηται, ἐπὶ τοῦτο μέν, ἔστι δ' οὔ· ἢ τὸ μέν, τὸ δ' οὔ· ἢ τὸ μέν, τὸ δ' οὔ· ἀγνοοῦσιν ὡς ἀποροῦσιν. Budæus annotat hanc particulam in clausulis acui, & in repetitione: vt apud Demosthenem, De male obita leg. ὁ δὲ τοὺς χρόνους τούτους αἰσχρῶς τῆς εἰς πατρίδα τῶν ὅλων ἀπολείας, οὐ χρόνους αἰσχίστους εἶναι, οὔ· ἀλλὰ τὰ πραγματα ἁπλῶς ἀφήρηται. Sed obseruaui & alios vsus huius οὔ oxytoni præter hosce duos quorum Budæus meminit: vt quum legimus apud Xenophontem, ἰδίξαιτο μὲν οὔ, χήματα δ' ἴδοιτο. Denique & cum per ἀναστροφὴν postponitur, vt apud Sophoclem in Aiace, — παρδίνει γὰρ ὤ, Νεοσφαγὴς πού τις ἐξεγηλάσων φόνου. Scribi AVTEM Οὔκ itidem sciendum est, in responsione. vt apud Lucianum, Ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγωνιστὰς εἶναι τῶν βριαυλείων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, ἅπερ ὑπάρχοντας; Ad quæ respondetur, Οὐκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα, &c. Sic apud Thucydidem pag. 194. οὔκ, ἐῶ γὰρ σαφῶς βουλεύεσθαι. vbi tamen responsio non est, sed cum οὔκ relinquuntur quædam subaudienda. Sed & in illo Xenophontis loco itidem scriptum fuisset ἰδίξαιτο μὲν οὔκ, sequente vocali. Et hæc quidem obiter hic attigi, vtpote de quibus agendi alia se non obtulisset occasio. Quibus addo, ITIDEM Οὐχὶ in prosa postponi interdum. vt apud Synesium, οὐ γὰρ ἡμῶν ὀπτανίσομαι ἐγκύου πρόσω χρὴ δὲ οὐχί. id quod minimè decet. Et rursus, οἱ μὲν οὖν οὐ λαυθάνουσιν, ἀδήλως δ' ἂν ἴσως λανθάνοιεν ἀμβλεῖς· χείρω δ' οὐχὶ τὸν αὐδρα τὸν ἡγεμονικώτατον. Adhibetur alioqui & iis locis in quibus οὐ diximus acui. Cæterùm ex hoc Οὐχὶ quidam volentes esse factum Οὐχ, et notam apostrophi addidere, SCRIBENTES Οὐχ', vt Οὐχ' ἅλις, Οὐχ' οὕτως, itidemque in aliis locis. Quam scripturam olim etiam quosdam probasse, ex Eustathio discimus. A quibus tamen ipse prorsus dissentio, ex οὐχ ortum esse οὐκ existimans, mutata tenui in aspiratam, vt in aliis vocibus passim fieri videmus. Porro pro illo Οὐχὶ, HOMERVS Οὐκὶ dicere solet, vt Odyss. λ, Ἦ ἔπετ' ἢ πόλεμοι θοὸ- E

μος ἴμμεναι, ἦὲ καὶ οὐκί. Et Iliad. α, — ἔφερε δὲ δῶρα ἄνακτι Εἰ ἐπιὼν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Et Iliad. ο, Μαρφὼ δ' ἡ ὄξεῖα ἔστ' ἄσπος ὅστε καὶ οὐκί.

ΟΥ̓ΚΟΥ̓Ν, interrogatiuè (sicut & οὐκ in ea significatione de qua modò egi) pro Nónne. οὐκοῦν χρῆσιμά γε ἅλφιτα; Lucianus in Charonte, οὐκοῦν ἡμῖν γοῦν ἐμβοηθήσεις; Sæpe etiam (inquit Budæus) interrogatiuè accipitur οὐκοῦν, & significat Nempe, vel Scilicet. Plato De republica libro 2, Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὄντως δεῖ εἶναι τὸν θεὸν καὶ λεκτέον οὕτως; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν πόλλ' γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερά. Ἦ γάρ; Οὔ μοι δοκεῖ. Nempe deus reuera bonus est, sicque nobis fatendum est? Quidni? At nullum eorum quæ bona sunt, noxium est? Nónne? vt mihi videtur, nullum. Vide apud Budæum pag. 906 & 907 plura de hac significatione, (quæ & alioqui scriptores Græcos euoluentibus obuia est) sed is pag. 903 scribit, οὐκοῦν, sicut ἀλλὰ μήν, percunctationi seruire: & affert ex Platone in Gorgia hunc locum, vbi vtroque vtitur: ἀλλὰ μήν ἡ ῥητορικὴ λίαν γε πολλῆς δυνάμεως; Ναί. Οὐκοῦν φαύλη ὥσπερ λέγω, καὶ φορτική;

Οὐκοῦν, Atqui. Item Profecto, Enimuero. Demosth. οὐκοῦν οὐδ' οὗτοι, atqui ne hi quidem. Lucianus, οὐκοῦν ἐμοῦ πιοῦσιν ἔσται, ἐς τὰ ἄδυτα ἐμπεσοῦσι θᾶττον ἀδηλίς συμπαρεστιχθήσεται. Οὐκοῦν (inquit Budæus) non negat, licet connexam negationem habeat, sed significat Atqui. Plato in principio Timæi, οὐκοῦν σὺ τῶνδέ τι ἔργον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πόλεως αἰσθάνῃ μέρος. Aristophanes, οὐκοῦν δήπου τῆς πλουσίας τὴν πενίαν φαμὲν εἶ) ἀδελφὴν, Atqui dicimus. vt idem ille exponit: addens aliquanto pòst, δήπου hoc in loco esse βεβαιωτικὸν μᾶλλον, at verò οὐκοῦν affirmatiuum cum quadam consequutione sermonis, non ratiocinatiuum. Idem, postquam dixit οὐκοῦν significare Profecto & Enimuero, affert ex Demosthene, (non Xenophonte, vt tamen vox Idem ibi indicat) οὐκοῦν δεινὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸ, &c. Sic autem & à Luciano in principio sententiæ poni testatur pro Enimuero. Accipitur alioqui οὐκοῦν pro Itaque, Igitur. vt apud Lucianum, οὐκοῦν οὕτω ποιῶμεν. Atque itanonnulli interpretãtur in isto Sophoclis versu in Aiace, pag. 6 nouæ editionis, Οὐκοῦν χάλως πόλεις εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. sed malim & hic Profectò, sicut Enimuero. (Porro inuenitur ETIAM Οὐκοῦν ἀλλά, quod Budæus vertit itidem Enimuero, & At verò. & Cæteros citans hæc Luciani verba, οὐκοῦν ἀλλὰ σοφιστεύομαί γε πάντων ἀνθρωπίνων ὅτιπερ.) AT VERO Οὔκουν, Non igitur, Non itaque. Vel, Proinde non. vt exponit Bud. in hoc Gregorii loco, οὔκουν δίχα στάσεως ἴσα μὴ λέγεσθε. Affert verò & ex Galeno ad Glauconem, καὶ γὰρ οὖν καὶ ὅταν τοὺμβαθὲ παιδάριόν τι πλάκιος οἷς ἡμεῖς ἐνίοτε χαίρομεν οὐκ ἐσθίῃ τυχόν· οὔκουν οὐδ' ἐπὶ τούτοις εἴχεν χρείας ἡ χόρτος ἢ τῆς κύστεως ἡ θερμασίας χαιρώπους. vbi interpr. Proinde nolle non possumus. Et, ita nequaquam nouimus. Idem in Comment. pag. 907, Οὔκουν autem (inquit) cum accentu in priore syllaba negationibus seruit. Greg. in sua εἰς Βασίλειον orat. ἅπαντα δὲ οὐδεὶς ἐπῆλθε τοῦτον τὸν ἀκρότατον, οὔκουν οὐδ' ἡμῖν γινωσκομένων· ἀλλ' οὐδ' ἡμῶν ὅς τὰ πλείω τυγχάνει κατηκριβωκώς, Nemo inquam eorum quos hodie nouimus. Vel, Certè nullus eorum. At ego malim, Nemo quidem certè. sicut in quodam Platonis quem subiungit loco, οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν, vertit, Minimè quidem certè id dicitur ab ipsis Homeridis.

ΟΥ̓ΔΕ, ET Οὐδέ, Neque, Nec. Sed illud disiunctim etiam scriptum inuenitur οὐ δέ, at hoc non item. Dici autem itidem Μηδέ, seu Μήν. antea docui, nimirum col. 911 tomi secundi. Demosthenes μήν & οὔτε & οὐδέ in vna eademque periodo vsurpauit: in oratione Pro corona, ὁ γὰρ μὴ ὢν τοιοῦτος οἷός, μήτ' ἐξαπατᾶν πώποτ' ὀφείλοις μήτε μᾶλλον ἄν τ' εὐθύνειν ἐθέλοις ἐῶν, οὔτ' εἰσπράττοις, οὐδὲν μᾶλλον ἄμεινον ὅτι χρὴ ποιεῖν οἴσεται, οὐδ' ὑμῖν ἔξεστι συμβουλεύειν. (vbi animaduerte etiam repetitionem huius particulæ οὔτε) Ibidem, οὔτε γὰρ ἐξῆκεν τῇ ἐκ τῆς χώρας γενομένῳ οὐδὲν, οὔτ' εἰσάγεται τοῖς εἰδόσιν αὐτό. quibus subiungit οὔτε & μήτε, vtrunque itidem repetitum: scribit enim, ὧν ὃ οὔτε ὁ τῆ παλαίᾳ κρείττων πόλει ὑμῶν, οὔτε πρὸς τὴν Λακεδαίμονα ἐλθεῖν δυνατός, μήτε Θετταλοὺς πειθοῦσιν, μήτε Θρᾷκας διώκτους. Interdum

posteriore loco dicitur οὔτ' οὖν. vt apud Luc. In Alcyone, οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμεθα κερδᾶναι, οὔτ' οὖν τὰ σμικρά. Cæterùm quemadmodũ in Μὴ docui, post μὴ subiungi μηδὲ, non οὐδὲ, (quod & in priore illo Demosthenis loco fieri vides) ita vicissim οὐδὲ, non μηδὲ, (quod sciam) particulæ οὐ subiungi dico. vt in eadem oratione, οὐκ ἂν αὐτὴν οἶμαι ζῆσαί τ' εἰπεῖν, οὐδ' ἂν οὕτως ἐπαχθὴς λόγους ποιήσασθαι. Sic præcedente οὐδεμίαν habes hanc particulam ibidem, οὐδεμίαν δίκην τῆδ' Ἀκρωνὶ ἐπαγόντων ἡμῶν, οὐδ' ἂν οὖν οὕτ' λέγων τοσοῦτος ἦν οὐκ ἄληθῆ. (nec tamen ignoro apud Homerum Od. ι legi, Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ οὐδὲ βίηφι: sed emendatiora exempl. habent ibi μὴ non οὐδὲ) Cæterùm pro οὔτ', SCRIBITVR Οὔτ', vbi sequitur vocalis aspirata: vt in hoc Demosth. loco, καὶ οὐ θαυμάζομαι παθοῦσα οὐδὲν ἀνάξιον οὔτ' ἐμαυτῆς, οὔτε τῶν πεπραγμένων. Verùm exempla vsus huius particulæ quæ passim occurrunt, omittens, ad ea quæ non perinde sunt obuia, venio.

Admonitus igitur esto lector, sicut negatiua particula οὐ vacat interdum, itidémque μὴ, ita & οὐδὲ superuacaneam esse nonnunquam. Et affert quidem Bud. huius pleonasmi exemplum pag. 937, sed minimè idoneum, meo quidem iudicio: vt etiam docebo ibi aliquando fortasse. Pag. autem 935 tradens ab Atticis geminari negationem, elegantiæ & ornatus gratia, affert hunc Synesii locum, δίδοις μὲν οὐδὲν, (οὐδὲ γὰρ οὐκ ὅμοιος ἐμοὶ ἔχοντι) δίξας δέ. Sed quum hic particula οὐδὲ posteriore loco posita, significationem habere videatur (de qua dicam infrà) diuersam ab ea quam in priore habet, aliud potius exemplum afferre debuit. Extat autem apud ipsum quoque Homerũ aliquot. vt Od. κ, Οὐδέ γὰρ οὐδέ πε ἄλλος ἐνὶ μέγα φάρμακ' ἐτύχθη, Ὅς κε πίῃ καὶ πᾶσαν ὑπερφίαλον κατὰ μίλτον. Et Od. ϑ, Οὐδέ γὰρ οὐδέ πε ἄλλος ὄπ. κ' ἴσα δώματ' ἔχοντα. Itidem Iliad. μ, — ἐπεὶ οὐδὲ μὰν οὐδὲ ἔοικεν Δῆμον ἐόντα παρίξαγορεύειν, οὔτ' ἐν βουλῇ, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ. vbi annotat Eustath. διπλῆν ἐπιφορὰν indicari ἀπὸ τῆς πλείονι τῷ χείρονα τὸν δημότην αἰτιᾶσθαι τῶν κρατούντων. Miror autem quomodo hic grammaticus istam geminationem non distinguat ab ea quæ extat apud eundem. Il. ε, Οὐδέ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέρφιαλος κῦδος μάλαιτο. Et alibi, Οὐδέ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός. quum in vtroque horum locorum particula οὐδὲ posterior non eundem vsum habeat quem prior, (sicut & de illo Synesii loco modò dicebam) & hoc agnoscens ipsemet, scripserit, ἔστι δὲ τὸ δύο ἀρνήσεων ἓν ὧν μία, τὸ ῥῆμα παιδοποιεῖ τοσαύτας ἡ ἑτέρα δέ, τὸ τοσοῦτον. vt dicat (inquit) ἡ οὐδὲ ὑπερέφυγε, οὐδὲ αὐτός.

Οὐδέ γὲ geminatũ vel potius repetitũ (eo modo quo οὐ γὰρ suprà ex Platonis Phædone affert Bud. pag. 941.

Οὐδὲ δὴ, Nec verò, vt tradit idem pag. 921, postquam loquutus est τοῦτο τὸ δὲ δὴ μεταξαπασῶ. Similem enim huic οὐδὲ δὴ subesse significationem ait.

Οὐδὲ μὲν, ET Οὔτε μὲν, idem quod οὐ μέντοι, Neque verò, Nec verò. Vel Nec tamen. Vide pag. 913.

Altera autem significatio PARTICVLAE Οὐδὲ, est ea quam & in vulgatissimo illo prouerbio habet Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο, id est Ne Hercules quidem aduersus duos. Item in illo prouerbiali loquendi genere, οὐδ' ὕπαρ, Ne per somnium quidem: & illo, οὐδὲ γρῦ, Ne gry quidem. Quibus addere possimus hunc Antiphanis versum, habentem itidem prouerbiale genus loquendi, cum hac particula οὐδὲ, apud Athenæum, Ταυτὶ δ', τ' ἐστίν, οὐδ' Ἀπόλλων αἰνίξεται. id est, Ne Apollo quidem intelligat (seu intellexerit, aut intelligere queat) quid hæc sibi velint. Similis autem vel potius idem vsus particulæ Μηδὲ in eadem re exprimenda, apud eundem Athenæum, vbi scribitur, ἢ δὲ ἢ ὀπτάλη δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι. Talem porro vsum habere particulam istam in quibusdam Homeri locis in quibus geminatur, admonui suprà: necnon in loco Synesii. Sed & in aliis aliorum autorum locis frequẽs est hic vocularum istius vsus. Quem certè habere existimo & in iis loquendi generibus quibus DICITVR Οὐδ' αὖ ἑπόμενόν ἐστιν, ET Οὐδ' ἔστι γένοιτο. vt videlicet significet ad verbum, Ne si quidem fiat quidlibet, seu accidat. Exponitur aliquot à Budæo Quicquid euenerit. Et οὐδ' αὖ ἑπομένου γένοιτο, Quicquid accidisset. Possit autem iis quæ ibi affert exemplis addi istud ex Demosthene, in oratione Pro corona, καὶ Ἐλάττων κατάλαβεν, ὡς, οὐδ' αὖ ἑπομένου εἴπω, ὑπ συμπεσόντων ὑμῖν καὶ τῆς Θηβαίων. Affert verò ex eodem, οὐδ' αὖ ἑπομένου πάλιν, ex hoc orationis loco. ὃν καιρὸν ἐάν τις ἐκεῖνα καθυφῇ τοῖς ἐκπλοῦς καὶ τοσοῦτον, οὐδ' αὖ ἑπομένου ποιῇ, πάλιν οἷός τ' ἔσται σῶσαι, id est (inquit) Quicquid postea fecerit, seruare denuo nõ poterit. Vel, Nullo pacto seruare denuo poterit.

ΟΥΔΑΜΟΣ, (cõpos. ex οὐδὲ & ἀμός, de quo suprà: VT Μηδαμὸς, ex μηδὲ & ἀμὸς pro οὐδὲ ἀμός. Ne vnus quidem. id est Nullus. Ἀμὸς (inquit Eustathius) dicitur ὁ εἷς vel ὁ τις, (id est vnus, vel Aliquis) Ionicè, seu Doricè. Vnde ἀμόθεν pro τινόθεν. & ἀπὸ πιος ἰὸς: at οὐδαμόθεν, pro οὐδέποτε. Est autem ex eo & NOMEN Οὐδαμὸς idem significãs quod οὐδέ τις. à quo apud Herodotum nominatiuus pluralis οὐδαμοὶ, pro οὐδέ τινες. Et fœminum οὐδαμαί. Item genitiuus οὐδαμέων, vt οὐδαμῶν ἀνθρώπων. Vnde & μασπτης ADVERB. Οὐδαμῶς, pro κατ' οὐδένα τρόπον. A quo EST Οὐδαμοῦ. Idem porro VALENT Μηδαμῶς ET Μηδαμοῦ. Hæc ille. Affert autem Budæus istum Herodoti locum in quo & Οὐδαμοὶ ET Μηδαμοὶ vsurpat: ἐξουλεύσατο δὲ καὶ αὐτὸ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι Ἰώνων, οὐδ' ἐδυνήσατο δὲ οὐδαμοὶ μεταχεῖν. Item ex Leibonacte, οὔτε γὰρ ἐξελαθῆναι ὑπὸ τῶν σφετέρας αὐτῶν ὑπὸ οὐδαμῶν ἀξιοῦσιν, οὔτε ἐξελάσασθαι ἐφοίτα αὐτοὶ εἰσίν.

Οὐδαμοῦ, ET Μηδαμοῦ, Nusquã, Nullo in loco. Apud Lucianum interroganti πῶ δὲ ἐστὸν, respondetur οὐδαμοῦ. Synes. ἀλλ' ὧν οὐδὲν οὐδαμοῦ. Cum genitiuo, οὐδαμοῦ γῆς, apud Aristidem: sicut οὐδαμῶθι γῆ. seu τῆς γῆς apud Lucianũ. Sed & pro Nullum in locũ, seu Nullã in partẽ, affertur ex Xenoph. quæ alioqui significatio motus ad locum proprie conuenit τῷ Μηδαμόσε.

Οὐδαμόσε ET Μηδαμόσε, Nusquam, id est, Nullum in locum. Item pro Nullam in partem. μηδαμόσε tamen in v. l. exp. Nullatenus.

Οὐδαμόθι, ET Μηδαμόθι, Nusquam, id est Nullo in loco. Cum genitiuo apud Lucianum, οὐδαμόθι τῆς γῆς, vt Latinè dicitur Nusquam terrarum, & Nusquã gentium.

Οὐδαμόθεν ET Μηδαμόθεν, Nullo ex loco, Nulla ex parte. vt οὐκ ἄλλοθεν ἢ δαμόθεν, Demosthen. Ex alio nullo loco. Xenoph. οὐδαμόθεν δοκεῖ ἕξειν ἀρχήν. vbi reddi potest, Nullo ex loco, aut etiam Ex nemine, seu A nemine. Basil. πλὴν οὐδαμόθεν αὐτῆς τὸ πρᾶγμα αἰσχλητέον. Quæ Bud. vertit, Veruntamen excusari nullo modo eorum factum potest.

Οὐδαμῆ ET Μηδαμῆ interdũ accipitur itidem pro Nusquã, Nulla in parte, qua in sign. extat apud Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῆ δήπου, pro Nusquã alibi. Sed frequẽtius accipietur pro Nullatenus, Nullo modo, Nullo pacto. Platò de rep. lib. 1, πῶν μᾶλλον οὐδαμῆ πυγχωρεῖ. Et οὐδαμῆ οὐδαμῶς, quod vide in Οὐδαμῶς. Sed pro Οὐδαμῆ & Μηδαμῆ dicitur DORICE Οὐδαμᾶ ET Μηδαμᾶ. Apud Lucianum tamen extat quidam locus sine autoris nomine, vbi οὐδαμᾶ & οὐδαμῆ copulãtur, sicut οὐδαμῆ οὐδαμῶς copulata sæpe legimus.

Οὐδαμῶς ET Μηδαμῶς, Nullatenus, Nullo modo, κατ' οὐδένα τρόπον, vt ex Eustathio modò expositũ. Xenoph. οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡμῶν ἐθέλοι πολεμίζειν. Sæpe autem copulatur οὐδαμῶς cum οὐδαμῆ, sicut μηδαμῶς cum μηδαμῆ: & tunc vehemẽtia significationi additur: ideóque Bud. vertit Nullo prorsus pacto, in hoc loco Philonis De mundo, αἰσθητῷ μὲν οὐδαμῆ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, Nullo prorsus pacto percepta (Sed addit, Aut dicas, Nusquam nullòque modo sensu comprehensa) Cicero tamen οὐδαμῆ οὐδαμῶς vertit simpliciter, Nullo modo: quũ hæc Platonis verba in epistola ad Dionis propinquos, ἐγὼ δέ μοι δοκῶ τὴν μεγίστην εὐβίου εὐδαιμονίαν, ἣν παλαιωπικῶς τε καὶ Συρακουσίως πραττόντων πάντων, οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἥσειν, sic interpretatur, Quo quum venissem, vita illa beata quæ terebatur, plena Italicarũ Syracusanarumque mẽsarum, nullo modo mihi placuit. Et μηδαμῆ μηδαμῶς pro eodem: vt apud Philoponũ Aristotelis interpretem, vbi inter ἀκατάληπτος hanc ponit.

οὐ τῷ μηδαμῇ μηδαμῶς ὅτως μεταχήτεον. Sed μηδαμῶ μηδαμῶς potest esse etiam ἀπαγορεύοντος, quum οὐδαμῶ οὐδαμῶς sit tantummodo ἀρνητικόν. Quod Οὐδαμῶς accipitur & pro Nequaquam, Minime. & quidem in responsione etiam. ‖ Οὐδαμῶς cum genitivo quoque, pro Nusquam, ex Luciano affertur: vbi quis fortasse suspicetur reponendum οὐδαμοῦ.

A

AT VERO Οὐδαμώς dicitur Qui nullius est pretii, Cōtēptus. Quòd si vim verbi exprimere velimus, existimo reddi cōmodè posse Qui nullo habetur loco. Is enim qui nullo habetur loco, videri quodāmodo

B

potest οὐδαμοῦ εἶναι, id est nusquā esse. atque adeo hanc vocis istius esse originem arbitror. Dicitur tamē aliquid etiā esse οὐδαμινόν. vt apud Chrysost. ὁ Θεὸς αἰτῇ μικρᾷ καὶ οὐδαμινῶν βασιλείαν χαρίζεται, pro exiguis nihilique rebus regnū largitur. Et cōparatiuus Οὐδαμινώτερον apud eūdē, πολὺ οὐδαμινώτερα, multò min⁹ & cōtēptius.

OΥ΄ΤΙΣ, τοῦ & ἡ, poeticè, Nullus, Nemo, vt Il. α, οὔτις ἐμεῖο ἐπίσσει. Apud eundem poetam Vlysses ficto nomine se vocat οὖτιν. (ita enim προσεῖπε πατὴρ) ΥΝΔΕ Οὔτιδις, Chrysippi παραλογισμοί, i. captiosæ quædā argumētationes. AT VERO Οὖτι pro οὐ, Nō, poetice: vt Οὐδέν pro οὐδέ, neque. (Pro quo potius DICITVR Οὔτε in prosa. ET Οὔτε χ. de quibus lege B. p. 911. AT Οὔκουν cū ι, An fortè, Num fortè, ibidē ex Plat. Theæt. (sic autē exponitur & ἔπειτα in alio Plat. loco, quū potius existimē significare An nondū) Ab hoc οὔτις est & POETICVM Οὐτιδανός, per pleonasmum syllabæ δα. q.d. Qui nihil est. id est Homō nihili, & nullius pretii. Gallicè ad verbum, *Homme de neant*. Hom. Il. α, — δυλὸς τε καὶ ἀπτόλεμος καὶ ἀκάτοιμος.

C

D

OΥ΄ΡΑ, ᾶς, ἡ, Cauda. Il. υ, de leone irritato, Οὐρῇ δὲ πλευρὰς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίζει, cauda verberat latera & coxas. Od. κ, de canibus, Οὐρῇσι μακρῇσι σείοντες αἰόλα τεύχη. Sic Od. ρ, Οὐρῇ ὧμῷ ὀϊόμενος ἐὸν ἦτορ ἐλάσκει ἐμῷσι. (vnde αἰόουρος, qui blāditur cauda. vt Ouidianæ lenæ & lupæ, — blandas mouere per aera caudas, Nostriāque adulantes comitant vestigia) Xen. Cyneg. παχὺ τοῖς ἰσχίοις διῆκόν τε καὶ ὀπίσθιον τὸ ὦον. Plut. De solert. anim. ἵστασθαι τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Idem in Probl. Rom. οὐρὰν ἀποτέμνειν, caudā amputare. Piscibus etiam tribuitur: (vnde μυραίνουρος) nō item auibus, quibus ὑρόσπυγιον. peculiare est. Latinū verò Cauda & quadrupedibus & reptilibus & piscibus & auibus cōuenit. ‖ Homini quoque οὐρὰ tribuitur, vt & κέρκος. sed iocosè pro Penis. sic Horat. — caudámq; falacè Demeteret ferro. vnde κωδούρος & μείζουρις. ‖ In exercitu verò οὐρὰ dicitur Extremū agmen: contrà στόμα dicitur acies & anterior pars. (Qua metaphora lingua vernacula dicit Queue, quod est Cauda.) Eust. p. 1185, Οὐρὰ σφαπῶ, τὸ ὀπίσθιον. Idem p. 469, quū dixisset Merionen, qui πομπὰς ὤρεων φάλαγγας, fuisse οὐρὰν addit, οὐρὰ γὰρ καὶ τὴν Ξενοφῶντα, τὸ ὀπίσω τῆς φάλαγγος, ὡς πρὸ στόμα καὶ ὄμμα τὸ πρόσω τῆς μαχομένης. Bud. eus interpr. Extremum agmen, ex Xen. afferent, ὃς δὲ ἵππευε κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τὸ φυλακὴν χωρεῖ τάξεως. (Aliàs κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι exponitur etiam A tergo sequi. κατόπιν. Athen. lib. 7, ex Apollodoro, de piscibus quibusdam qui ἀλώπηκες nominantur, ἀλώπηκες δὲ σαύδους, καὶ σφύραινα τὸν ὕπερον ὅτι τὸ ὕπερον κατ' οὐρὰν ἔχουσιν. Ex Xen. quoque affertur ὁ κατ' οὐρὰν, qui est à tergo) Huc pertinet ἡ κατ' οὐρὰν μαχαίρα, pro ἡ ἀπὸ τῆς πλαγίας: : contrà, ἡ κατ' οὐρὰς pro ἡ ὅπισθεν τοῖς πολεμίοις, vt docetur in libello De vocab. milit. ‖ Naui quoque οὐρὰ tribuitur pro πρύμνα, puppis. Ionicè pro Οὐρὴ DICITVR Οὐρή.

E

F

G

C. Οὐροπιμπλάω, ῶ, Caudā amputo, τὴν οὐρὰν ἀποκόπτω, vt Plut. loquitur. Apud Suid. οὐροπιμπλάσαντες πυπτάσαντες ἵππους.

C. Οὐραγὸς in exercitu dicitur is qui extremum agmen ducit, (quod οὐρὰ nominatur cum ab aliis tum à Xenoph. vt suprà docui) seu Extremi agminis dux. Xen. ἐκάλει μὲν ὁ οὐραγὸς τὸν παλευτὴν λόχου τὸν λοχαγόν. Polyb. δεῖ γὰρ τὸν στρατηγὸν ἰλαρόν τε καὶ ἵλεων φαίνεσθαι τοῖς περὶ τοὺς οὐραγοὺς τεταγμένοις καὶ τοὺς ἐσχάτους. In lib. De vocab. milit. οὐραγὸς esse dicitur ὁ παλευτὴς τοῦ λόχου, cui opponitur λοχαγὸς στρατηγὸς & ἡγεμών. In eodem libello annotatur quosdam οὐραγὸν & ὀπισθοφύλακα pro eodem accipere: qui

A

erat vnus τῶν ἐκτακτων, vt ibidem in Ἔκτακτοι docetur. ‖ Apud Dioscor. verò l. 4, c. 179, de epithymo, ἔχει δὲ καυλία λεπτὰ, νεῦρα, οὐραγεῖς ἔχοντα ὡς τρίχας, Marcellus vertit Caudas capillorum modo. Aliter autem Ruell. eū locum interpretatur, sic nimirum, Capitula tenuia & leuia, in quibus fibræ vt capillamenta. sequutus diuersam lectionem. Mihi certè id vocabulum suspectū est. Ab Οὐραγὸς porrò EST Οὐραγία, ἡ, Extremum agmen. ἡ οὐραγία τῆς φάλαγγος, seu ἡ ὀπίσω αἰχμαλωτεύουσα φαλαγξ, vt Suid. & Hesych. exp. Polyb. lib. 16, συνῆψαν τοῖς ὀπίσω τῆς φαλαγγος Μακεδόσι, conflixere cum Macedonibus qui in extremo agmine erant. Et Plut. in Anton. πολλοὺς αἰχμητὰς καὶ στρατευτὰς οὐ μόνον πρὸ οὐραγίας ἀλλὰ καὶ παρὰ πλευρὰς τιμώσας. de exercitu recte faciente. Vide & paulo pòst in Ἀπουραγῶ. Apud Hesych. habetur ETIAM Οὐράγιον, quod exponit πλευτάριον, id est Vltimum. quod idem erit cum οὐρᾶιον seu ὀπίσθιον. ITEM Οὐραγίω, Extremum agmen duco. Vnde apud Suidā, Οὐραγεῖ, πέπλος ἄχρι τῶν σφυρῶν. Hesych. verò οὐραγεῖ exp. ὑστερίζει, postremus est vel venit. INDE Ἀπουραγίω, quod Bud. ex Polyb. citat, sed non interpretatur. οὐραγῶ (inquit) & ἀπουραγῶ. Polyb. 189, & 48 à tergo, cui opponitur στρατηγῶ, στρατοπορῶν, 189. Quibus subiungit hæc verba ex eodem, τὸ μὲν συνεφόρευε καὶ τοῖς ἵπποις ἔχων ἐν τῇ στρατοπορίᾳ, τοῖς δ' ὁπλίταις ὄπισθε τῆς οὐραγίας. Idē certè est ἀπουραγῶ cum οὐραγῶ, Extremum agmē duco, seu A tergo agmen duco. quo vtitur Polybius l. 5, ἀπουραγοῦντων αὐτῶν τὴν Κρητῶν, δεξιὸν δὲ τὸ Γαλατικὸν καὶ τὴν Θρακῶν.

B

C. Κοῦρος, ου, ὁ, Caudam abscondens: epitheton fuci qui est ἄκεντρος & κωφὸς, vt testatur Aristot. Hist. anim. l. 9, cap. 40, itémq; Plin. lib. 11, c. 11, docet fucos esse sine aculeo velut imperfectas apes. Hesiod. Erg. ὃς κεν ἀεργὸς Ζωὸν κηφήνεσσι κατὰ κοῦρος ἔπλετο θυμῷ. id est κοίλοισι πλὴν οὐρᾶς sine κέντρῳ, vt Moschopulus exp. τὸ κέντρον κεκευμμένον ἔχουσι, vt Proclus: sicut & Tzetzes, τοῖς κοίλοισι τὸ ἐν τῇ οὐρᾷ κέντρον. Hesychio autem κόδουρος est ἄκεντρος & ἀρρός. AT Κοδοῦες, Vulpes, Hesych. enim κοδοῦεν exp. ἀλώπηκα. Sic κόλουες.

C. Κολοβοῦρος, Cauda truncus, Cauda truncatus, Cui amputata cauda est. Hesychiò verò κολοβοῦρος est στρεπτοῦρος, ἀλλοιόπους, καμπύρχος, ἀλλοίπους. vt κόλουες.

C. Κόλουρος, idem cum præcedenti, hoc est Cauda trūcus, Cui cauda cōcisa & amputata est. quo significatu dicitur etiam κολοβόκερως, Leuitici cap. 22. vnde apud Suidam, κόλουρα, τὰ κολοβὰ ἔχοντα οὐράν, vel τὰ μὴ ἔχοντα κέρκον. Hesych. κόλουρον exp. generaliter μικρόν: item μαστίγα. In sphæra autem cælesti κόλουροι appellati sunt circuli per polos ducti, & ambitu suo ipsos mundi polos recipientes: inde nominati quòd partes quædam eorum sint ἀκρώρειαι, vt docet Procl. in sua sphæra.

ITEM Κολούειος, Cauda truncus. Κολούεια enim Suidæ, τὰ κολοβὰς ἔχοντα κύρας: qui etiam addit, dici ὅτι ἅρπαν & ὅτι ἰατρικῶν φαρμάκων. id est de collyriis, qua & κολλύρια sive κολλυεία. AT Κολουεία, Caudæ truncatio. Hesych. κολουεία exp. τὴν ἀποτμία. ITEM Κόλουσις, Vulpes, vt κοδοῦεις. Timocr. apud Plut. in Themist. σὺ γὰρ μόνα κόλουσις, οὐκ ἀλώπεκας ἀλώπηκας.

C. Μείουρος, ουρ, ὁ, Cui cauda diminuta est, Cui truncata est cauda. idem cum κολόβουρος & κόλουρος. Apsyrt. in Hippiatr. ἰαὶ φθοὲξ χλιαπὰ περὶ χῶν ἐστὶ τὸ μειούρω τῆς κέρκου, in mutilata parte caudæ. Aliàs μείουρα dicuntur etiam ea quorum extrema sunt mutilata & decurtata. sic μείουροι versus, οἱ ὅτι τῆς ἐκβολῆς τὸ χωλὸν ἔχοντες, vt Athen. lib. 14 docet: hóc est Qui in fine claudicant: sicut αἰόλιοι, qui initio: καπρόοι qui in medio. hoc μαστύρου exemplum affert ex Homero idem Athen. Τρῶες δ' ἐφίζηνον ἴσοι ἴδεν αἰόλον ὄφιν. At apud rhetores μείουροι περίοδοι, quarum clausula breuior est quàm ἄρτιος. Aristot. lib. 3 Rhet. οἷον δὲ ἔχει τὰ κῶλα καὶ τὰ περιόδους μὴν μειούρους ἢ μὴ μειούρους. Ité Μείουρος ET Μειούριον, SIVE Μυουρος & Μυουρίζων στοιχεῖα, Decurtatus aut mutilus sive decrescens pulsus, Pulsus systematicus decrescēs. vide suprà in Μυουρος. A Μείουρος autem derivatū EST Μειούρια, ας, ἡ, Caudæ brevitas: vel Quū extremitas brevior est. Μειούρεια in versu dicitur quū μείουρος est, hoc

est quum in fine claudicat, vt paulo antè dictum est.
ΕΤ Μειρίζω, Sum cauda breuior, Cauda mihi immi nuta & decurtata est. Μειρίζειν exponitur etiam Minoribus terminis finire: quasi ab Ionico οὖρος pro ὅρος.
C. Μελαίουρος, Nigram caudam habens. Item nomen piscis nigras in cauda maculas habentis, apud Aristot. quem Plinius itidem melanurum appellat, lib. 32, c. 11, eiusdem mētio suprà in Ὀρφωπόστικτος. Huc referūt & Pythagoricum præceptum, μὴ χαίρειν τῷ μελανούρῳ. Dipsades quoq; serpētes μελανίουροι à nōnullis vocantur, quarum caudæ lineis duabus nigris distinguūtur, reliquo corpore albicante, vt docet Cæl. Rhodig. l. 15, cap. vlt. ΙΤΕΜ Μελανουρίδες ex Epigr. pro iisdem piscibus quos μελανούρους nominari dictum est.
C. Νωθοῦρος, Ignauam caudā habens. ὁ νωθρὰν ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῇ συγγενείᾳ. (per οὐρὰν accipiendo τὸ κατ' ἄορας αἰδοῖον) qui & ἄσπος vocabatur. est autem vocabulum à comicis fictum. Eustath. Huic opponitur Salacē caudam habens, apud Horat.
C. Σαίνουρος, Blandam caudam mouens, Qui caudam mouens adblanditur. ὁ τὴν οὐρὰν σαίνων, vt Homerus loquitur. ΕΤ Σαινουρίς, Quæ caudam mouens adblanditur. σαίνουσι καὶ σαινουρίδες. (inquit Hesychius) αἱ τὰς οὐρὰς σωφρόνως κινοῦσαι ἵππαι ἢ κύνες. ΕΤ Σιούρους pro eodem. Hesych. enim σιοῦροι exp. ταῖς οὐραῖς σαίνοντες, vbi animaduerte scribi σοῦ περισσῶς διώκους, vt καλοῦρος.
C. Σεισοῦρα, Caudā mouens: nomen auiculæ quæ Græcè ἴυγξ & κίγκλος etiam nominatur, à quibusdā Motacilla: & synonyma VOCE Σεισοπυγίς. Suid. Κίσσκλος, ὄρτυγα πλατὺ φοινικοῦν κινῶν, ὅπερ σεισοπυγίδα καλοῦσι. Nominatur & κιναίδος.
C. Μύζουρις. Quæ caudam, id est penem, fugit, Fellatrix. Eustath. p. 1821. loquens de ὀρχὶ significante penem, ὅθεν καὶ γυνὴ Μύζουρις, ἡ αἰσχροποιὸς, ὡσὰν πρὸς μύζειν οὖρα, ὅ ὅτι φλάζειν. ΕΤ Ἀπομύζουρις itidem Fellatrix. Eustath. p. 861. ἡ ὃ εἰρημένη ὀρχὶ καὶ ἀπομύζουσα παρὰ μοιχοῖς, πρὸς αἰσχροποιὸν ὡσὰν πρὸς μύζειν ἤγουν φλάζειν οὖρα.
Οὐραῖος, ου, ὁ, Ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2, ἄκρα δ' ἐκόλαν Οὐραῖα πλεκτὰ τοῦ γ. πλειάδος, pēnas caudæ: τὰ τῆς οὐρᾶς πλεκτά. Et οὐραῖα μάρη τοῦ ἰχθύων apud Proclū, Extrema piscium partes quæ ad caudam pertinēt. i. posteriores, ὀπίσθια. Intellige autē de piscibus qui inter duodecim signa numerantur, de quibus & Aratus in sua sphæra, Ἀμφοτέρωθι δ' ὀφίων ἀποπίπτουσι νῶτα δισμοί: & alibi, Δισμοὶ δ' οὐραῖοι τοῖς ἰχθύσι ἄκροι ἔχονται: quod Cic. interpr. Vincla caudarū. Frequēter enim οὐραῖα dicūtur ipsæ ὐραί, vt Athen. l. 7. καίνοισιν οὐραίοισιν. Eodem lib. κυνὸς οὐραῖον, cauda canis, piscis. Sic Archestr. eodem lib. Καὶ ῥίνας οὐραῖον ἔχειν. ἰῶ ξυνίδα φανεῖ. Sed & in multitudine aliqua hominū τὰ ὐραῖα, sicut τὰ ὀπίσθια, dicitur pars posterior seu extrema: Terga, νῶτα. Philo in V. M. lib. 1, κἀκαλύπτῃ πρὸς τὰ οὐραῖα τῷ πλήθους, retro in terga concessit. (Neutro GEN. Οὐραῖον apud Hipp. l. περὶ διαίτης ὀξ. παθ. dicitur τὸ πέρας τὸ ὀστέου, hoc est extrema pars ossis: quo loco ETIAM Οὐρώδεες πίνοντες vocātur qui vsq; ad οὐραῖον, hoc est ossis extremum, protenduntur, vt Galen. comm. 4 annotauit. Hæc Gorr. Suprà ex eiusdem Galeni lex. Hippocr. habuimus Οὐρώδεων) At ITEM. Οὐραία dicitur κατ' ἀποβολὴν γλώ pro οὐρανία, vt Ἀγλωαία pro Ἀγλωΐη, & σιλωαία pro σιλωΐη. Eust.
C. Ἐπουραῖος, Qui in cauda est. in Epigr. ἐπουραίῳ δήγματι, morsu caudæ.
Οὔριος, idem cum οὐραῖος: VNDE Ὄριος, exempto υ: vt ὄριαι πλειάδες apud Pindarum, ὀρίαι (ἢ ὀρίαι) πλειάδων μὴ πλόῃ Θαρίωνα τόνδε (ἢ κιόντα.) quo loco citato, & explicato etymo nominis proprii Ὠρίων, subiungit Eustath. ἐπὶ δὲ τὰς πλειάδας ἤγαγε τὰς πλειάδας ὀρίας ἵνα ὁ Πίνδαρος, ἰσχίον ὡς οὐκ ἄλλοθεν τοῦτον αὐτὸ ἐπάγων, ἀλλὰ παρωνύμως τῇ οὐρᾷ, κατ' ἀποβολὴν τοῦ υ. σαφήνισις δὲ ὁ Ὠρίων τῆς εἰς προθήσεως τῆς Πλειάδων, ὡς φησιν Ἀγλωάμος ἵνα ἢ (φασὶ) πρόοριαι ἐν ἴσῳ τῇ οὐρίᾳ.

ΟΥ Ρ ΑΝΟ Σ, οῦ, ὁ, Cælum. τὸ κόσμου τὸ ἄνω, ἀπὸ εἰκοπήσεως, inquit Aristot. in lib. De mundo. Od. μ & ξ, — κλῦθί μευ Φαίηκες ἀκάμαντος, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα. Od. ε, Εὖρος τε χῦρ' ὀρίγνυ καὶ οὐ-

ρανὸν ἀστερόεντα. (vt Virg. — tendóque supinas Ad cælum cum voce manus. pro quo alibi, Palmas ad cælum tendit. Itidem Salust. Cæsar & Liuius dicunt Manus supplices ad cælum tendere.) Iliad. τ, Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπε, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. vt Cassandra Virg. Ad cælum tendens ardentia lumina frustra. Eadem Il. ω, λεῦσσε δὲ εἶσε Οὐρανὸν εἰς εὐρύν. Et Il. Ψ, Καίετο δ' ὑψόσε πυρκὴ πολλὰ, σπλάγχν' ἐς οὐρανὸν ἶσαν. Frequentius sine εἰς, vt Il. β. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἶσα. Il. ρ, ἀνδρομέης δ' ὀρυμαγδὸς Χάλκεοι οὐρανὸν ἶσαν δι' αἰθέρος ἀστερόεντος. Virg. dicit, It clamor cælo. Il. Ψ, τῆς γὰρ κλέος οὐρανὸν ἶκει. Virg. — fama super æthera notus. Od. μ, de scopulo præalto, οὐρανὸν ἀμφιβέβηκεν ἰκάνει Ὀξείῃ κορυφῇ. vnde οὐρανομήκεις σκόπελοι. Il. τ, Οὐρανὸς ἐν κεφαλῇσι καὶ ἀΐσσοντι πάλυψε δι' αἰθέρος. Passim in prosa quoque occurrit. Plut. Fabio. ὑραυοῦ μεγέθει δοξάσης. Idem in eodem, aliquanto pòst. εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφεῖς. Paus. Att. ποιῶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Athen. lib. 10, ὁ οὐρανὸς ὑπὸ καὶ ὅπου γῆς. Ab Hippocr. οὐράνιος more vulgi dicitur aer qui supra nos est, vsque ad nubium regionem, vt annotat Gorr. ex Gal. comm. 2 in lib. 1 τῆς ὀπτδημίης. Deriuant nonnulli ab ὁράω, alii ab ὅρος. Aristot. De mundo, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ὁρᾶσθαι. Philo De mundo, τὴν ἐσχατὴν ὅρον τε καὶ φυλακτήριον πάντων τὸν αἰθέριον ἐν κύκλῳ τόπον, ἀφ' οὗ καὶ οὐρανὸν ὠνομάσθαι δοκεῖ. Basil. ὁρᾶσθαι. Itidem Ambrosius in Hexaem. ab ὁράω, quasi ὁρατὸς, quòd sit visui peruium & minime densum, vt aqua & terra. Οὐρανὸς apud Hesiodum pater Saturni. quod nonnulli malunt interpretari Cælus: alii etiam Cælus. Sed apud veteres scriptores nulla horum mentio, quod quidē ego sciam: ideòque nihil vetat retinere commune vocabulum Cælum, vt dicuntur Terræ filii apud Latinos. Οὐρανὸς. pro κόσμος affertur ex Platonis Tim. Οὐράνια à Persis dicebantur regia tabernacula, ab orbiculari rotūditate. Hesychius, Οὐράνιος, ὁ κατηρισμένος τόπος. Πέρσαι δὲ τὰς βασιλείους σκηνὰς καὶ αὐλὰς, ἀπὸ τοῦ κεκλιμένα κυκλοτερῆ, οὐρανίους. Sic ὐρανίσκος pro orbiculari vmbella accipitur. Quo dicimus modo vernacula lingua, Vn ciel de lict. Οὐρανὸς (sicut & ὐρανίσκος) vocatur palatum quoque, quod templum à Lucr. nominatur. Ruf. Ephes. οὐρανὸς δὲ καὶ ὑπερῶα, τὸ ἀδιαφόρως τῆς ἀσθενείας ἔχον. Aristot. De part. anim. lib. 2, cap. 17, ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανίσκον ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶττα τοῖς ζῴοις ἐστί, lingua palato subiacet. Doricè autē DICITVR Ὠρανὸς in Epigr. pro οὐρανὸς, vt μῶσα pro μοῦσα, & ὦρος pro οὖρος.
C. Οὐρανοβάμων, Qui cælum scandit. vel Qui per cælum graditur. Suid. οὐρανοβάμονες exp. ὑραναφοίτου.
C. Οὐρανογνώμων, Cæli (id est Cælestium rerum) peritus.
C. Οὐρανοδρόμος, Cursu in cælum tendens. Gregor. de cruce dixit ὑραυοδρόμον ξύλον.
C. Οὐρανολέσχης, Qui de cælo vel reb⁹ cælestib⁹ nugatur seu fabulatur, vt οἱ ἀμαθεῖς τὸν θεὸν τὸν ὑρανὸν μυθεύομεν. Eust.
C. Οὐρανομήκης, Cælum sua proceritate tangens. οὔ μήκης οὐρανὸν ἄχρις ἰκάνει, vt suprà de scopulo præcelso Hom. loquitur. Plut. Ἄφω ὑρανομήκη, qui caput inter nubila condere videtur. Sic apud Virg. — æquataque machina cælo. At Aristoph. Nub. ὑρανομήκη ῥίζαν κἀμοὶ φανλῶ, clamorem tollite qui sidera feriat, vt Virg. — ferit aurea sidera clamor. Item, It clamor cælo. Simile loquēdi genus vide in Οὐρανός. Item οὐρανόμηκες κλέος, voce composita ex Homerico illo hemistichio, τῆς γὰρ κλέος ὐρανὸν ἶκει. Aristoph. Nubibus, κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν ἔχεις. Sic apud Athen. lib. 11 in quodam Epigrammate, καὶ οἱ κλέος οὐρανόμηκες. Sæpe autem qui ira percitī sunt, dicunt κακὸν οὐρανόμηκες aut πλεῖον, vt Aristot. docet lib. 3 Rhet.
C. Οὐρανοπλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Cælo delapsus, Qui è cælo cecidit. ἐξ οὐρανοῦ πεσών, vt Paus. loquitur. Plutarch. ex Emped. ὑρανοπλῆς δαίμονες. in lib. De non fœnerando, πλάζονται καθαιρεθέντες εἰ δαιμόνων καὶ οὐρανοπλῆς ἀπῆνεν τῶν ἐμπεδοκλέους δαίμονες. Idē Plut. in lib. De Herodoti cacoethia, ὁ δὲ κάλως ἐκεῖ λεῖ. ὡς ἔοικεν, οὐρανοπλής.
C. Οὐρανοπλάστης, Cælum pererrans, vel Qui sub cælo vagatur. Epitheton nubium apud Orpheum hympnis nubes conscripto, Αἰθέριαι πῶλαι, ταρπώμεθα, οὐρανοπλάγκται.

C. Οὐρανόπολις, Cælestis ciuitas. Athen. lib. 1, ἐκάλεσαν τὴν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ Ῥώμην Φιλιππουπόλεις πόλιν: quam Romam Philippides ibidem appellat ἑπτακωμίαν τὴν οἰκουμένην & οἰκουμένης δῆμον. Aliàs Οὐρανόπολις est etiam nomen proprium vrbis conditæ ab Alexarcho quodam, in quam ἀθλητὰς ἰδίας εἰσηγήσατο: vt Athen. docet lib. 5.

C. Οὐρανοσκόπης, Qui cælum contemplatur. Item piscis nomen. Athen. lib. 7, οὐρανοσκόπης δὲ καὶ ὁ ἀγρὸς καλούμενος, ὃν καὶ καλλιώνυμον, βαρύν. vbi potius reponendum δέ, ὁ καὶ ἀγρός. vt dicat οὐρανοσκόπην & καλλιώνυμον eundem esse: sicut Plin. lib. 32, cap. 7, de callionymio, Idem piscis & vranoscopus vocatur, ab oculo quem in capite habet. Eiusdem libri capite vltimo scribit Cantharus, callionymus siue vranoscopus, cinædi, soli piscium lutei.

C. Οὐρανοφαίνων, Ad cælum vsque resplendens, Cuius splēdor ad cælum vsque pertingit. A Suida exponitur οὐ ἡ λαμπρότης εἰς ὕψος φαίνεται.

C. Οὐρανοφορέω, Per cælum gradior. In cælo versor. Vnde οὐρανοφορεῖν apud Hesychium, τὸ οὐρανὸν διαπορεύεσθαι. ET C Οὐρανοφοίτης, Qui per cælum graditur, habes in Οὐρανοδάμων paulò antè.

C. Οὐρανόφρων, Qui cælestia sapit, Pius, Religiosus. Bud. ex Cyrillo.

C. Οὐρανοφυτος, Cælo satus, E cælo nat⁹, Cui è cælo origo est. Sic Plato apud Plut. hominem vocat φυτὸν οὐράνιον.

C. Οὐρανοχρώματος, Cæli colorem habens, Cuius color idem est cum cæli colore, id est Cæruleus. κυανόχρως.

C. Οὐρανόσσος, Cuius tectum seu contignatio in modum cæli & δίλυς orbicularis est. vt οὐρανόσσος σκίλλη apud Athenæum lib. 2. Nisi malis, Quæ habet οὐρανὸν siue οὐρανίσκον, id est lacunar, instar cæli orbiculare.

C. Ἐνουράνιος, Qui in cælo est, Cælestis. pro simplici οὐρανίος in Anthol. Epig.

C. Ἐπουράνιος, Qui in cælo est, Cælestis. Od. ρ, ἐπουράνιος Ἠώς. Plato in Apologia Socratis, ἐπιζητεῖται ζητῶν τὰ ὑπὸ γῆς & τὰ ἐπουράνια. quod etiam interpretari queas Quæ supra cælos sunt, vt ὑπερκόσμια quæ super terrā. Aliquāto antè vocat τὰ μετέωρα.

C. Μεσουράνιος, Qui in medio seu vmbilico cæli est. At τὸ μέσον οὐράνιον dicitur Vmbilicus cæli, vt Gaza interpretatur. ET Μεσουράνιος, ὁ, In medio seu vmbilico cæli sum. vt μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, cæli medium permeante sole: Gaza vertit, Meridiante sole. Aristoteles Meteorol. l. 3, ὅταν ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα ὑπέρχηται καὶ διύηται μᾶλλον φαίνεται ὑ μεσουρανοῦντα. De sole meridiante seu μεσουρανοῦντι dixit Homerus, Ἤδη δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. VNDE Μεσουράνημα, ατος, τὸ, ET Μεσουρανίσκος, ου, ὁ, Quum sidus aliquod mediū cæli tenet. Basil. in hexaem. de solis magnitudine loquens, οὗτος μὲν ὁ τοῦ μεσουρανήματος χρόνος, τῆς ἑῳθινῆς ὥρας διαμαίνων. Et apud Strab. ἔξαρμα τοῦ ἡλίου καὶ τὰς μεσουρανίσκους, solis elevatio meridiana. Annotatur ex coment. Ioan grammatici in lib. 2 Hesiodi, μεσουράνημα dici quum astrū 90 partibus, id est tribus signis, solem ortu præcurrit. Verba eius hæc sunt, μεσουράνημα δέ ἐστιν, ὅταν ἑπτακόντα μοῖρας ἀπὸ ἡλίου ἀστὴρ ἀπατήλιος θυσίᾳ, ὅταν τρία ὅλα ζῴδια ἀπὸ ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. quibus subiungit, ἀεὶ γὰρ καὶ ἑκατὸν τριάκοντα μοῖραι ἐξ ὀκτὼ ζῳδίων ἀφεστᾶσι τοῦ κατὰ κορυφὴν γιγνομένου ἡμισφαιρίου. τὰ δὲ ὑπὲρ ἐξ, ἀφεστᾶσι τοῦ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ γῆν πάντα ὁ Ὠρίων τρία ὅλα ζῴδια ἀπεστηκὼς τοῦ ἡλίου, μεσουρανεῖ σὺν τῷ ζώῳ αἰσθητὸς ὤν. ET COMP. Ἀντιμεσουράνιος, ὁ, In opposito cæli vmbilico sum. Habent enim αἰπόλιες siue αἰγόκωτες suum quoque μεσουράνιον. Budæus αἰπὸ μεσουρανοῦ interpretatur Media nox, apud Plutarchum in Problem. Rom. pag. 508 mex editionis, ἐπὶ τίνων οἱ ἀντιπόδες καὶ διύονται τὸ ἡλίου διὰ νυκτὸς ὄντος ἢ ἀφ' ἑσπέρας τοὺς εἰρημένους ἀλεκτρυόνας, ἀπολείπεται τὸ μεσουρανοῦν ἢ τὸν ἀντὶ μεσουρανοῦντος ἀπὸ λαμπαδίου ὄρθιον.

C. Ὑπερουράνιος, Qui supra cælos est, Expositur etiam Supercælestis. Pro Cælestis affert B. ex Greg.

C. Ὑποπούράνιος, Qui sub cælo est. oppositum τῷ ὑπερουρανίῳ. Odyss. ι, Τοῦ δὲ καὶ μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἦλθε, cuius gloria nunc sub cælo maxima est: At verò Iliad. θ, dicit, πᾶς γὰρ κλέος οὐρανὸν ἵκει.

A Οὐράνιος, α, ὁ, Cælestis. vt οὐράνιον ὕδωρ, cælestis aqua. Liuio & Horatio. Theophrastus, γίνεται δὲ καὶ ἐκ αὐτῆς τῆς γῆς ὕδωρ οὐράνιον. Pro quibus Plinius, Rigatur gelidis fontibus, & imbres accipit. οὐράνιον φυτὸν, stirps seu planta cælestis, vt Ouidius, — cælesti stirpe creatus. Plutarchus De oraculo Pyth. Πλάτων καὶ τὸν ἀέρα τοῦτον οὐράνιον ὠνόμασεν ὕδατος, ὡς ἂν εἰ ῥίζης αὐτοῦ τῆς ὑπὸ σελήνην ὀρθουμένου. Et οὐράνιος κόσμος, mundus cælestis. Theoph. ep. 31, de penna pauonis, κυκλοτερὲς ἀποτελεῖται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον ἴδοι τις κόσμον. nam κατηστερισμένη vt ipsum cælum. Et οὐράνιος Ζεύς apud Aristotelem De mundo, Iupiter cælestis: Homerus dicit ὑπουράνιος Ζεύς. Et οὐράνιος πανοπλία, cælestis armatura, Chrysostomo in libro περὶ μετανοίας. Vbi nota etiam fœmin. gen. οὐράνιος: pro quo Soph. οὐρανία dicit, in Ajace, p. 15 mex editionis, ἄτην οὐρανίαν φλέγων, pro ζωπυρῶν ἄτην τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, siue μαπίωρον & μεγάλην. Idem dicit etiam πυρία οὐρανία. Lucretius, Multa videmus enim cælestibus incita flammis Fulgere. Idem, — cælestis fulminis ignis. At de οὐράνιον ἄξιον vide Hesychium & Suidam. apud quem etiam οὐράνια ἄχνη pro χρίσις. (Aliàs fœminino GEN. Οὐρανία substantiuè dicitur vna ex nouem Musis: Latini quoque Vraniam appellant. de qua Plato in Cratylo. εἰ δέ τις αὖ τὸ αὖθις ὄψις, καλὸς ἂν εἴη πάνυ τὸ ὄνομα καλεῖσθαι οὐρανία, ὁρᾶσθαι τὰ ἄνω. Est & Venus quædā οὐρανία, sicut ἔρως οὐράνιος apud Plutarchum in Erot. ὡς Αἰσχύλος δύο μὲν Ἔρωτας ἀπεφήνατο, τὸν τε παιδικὸν καὶ τὸν οὐράνιον, ἔστιν. Rursum οὐράνια ludi genus quo pilam in altum iactabant & exilientes, antequam in terram deferrentur, manibus eam excipiebant. Hesych. & Pollux lib. 9, pag. 292, necnon Eustath. Pulchrè exprimit Homerus Odyss. θ. de sphæra seu pila loquēs, Τὴν ἔπρεσ ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, Ἴδ' ὑπερεκπρο ἰοῦσα· ἀέρθη δ' ἄπτερος ἀκμὴ βοὸς ἀγραύλοιο μαλίστατα πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι. ex quo loco colligo apud Pollucem pro ἀλομένοις reponi debere ἁλομόφοις. VNDE Οὐρανιάζειν, id est τὴν οὐρανίαν ludere, Ludere ludum illum qui οὐρανία vocatur. Hesych.) ‖ Aristophanes Vespis, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, pro εἰς οὐρανὸν, in cælum iacta. Paulo antè dicit, σκέλος οὐρανίην γ' ἀλαλακτίζων. ‖ Interdū absolutè ponitur, vt quum οὐράνιοι dicuntur Dii, pro οἱ οὐράνιοι θεοί, seu ὑπουράνιοι. Hesychio οὐράνιοι sunt οἱ τὴν οὐρανὴν κατοικοῦντες, cælicolæ. Itidem Latinis Cælestes pro Dii. Virgilius, Inuisus cælestibus. Ouid. Mater cælestum. Cicero, Voluntas cælestium: qui etiam dicit Colere cælestes. A poetis vocantur οὐρανίωνες quoque, & οὐρανίδαι. ITIDEM Οὐρανία dicuntur Imbres, pro οὐράνια ὕδατα. Theophrastus Historiæ plantarum lib. 4, cap. 16, γίνονται δὲ νόσοι καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται. ‖ Οὐράνιόν γ' ὄσον, pro θαυμάσιον ὅσον. vt apud Aristophanem in Ranis interroganti Xanthiæ, Ὁ τῆς πανούργου; respondet Æacus, τὴ Δί' οὐράνιόν γ' ὄσον. Aliquāto pòst, Εὐθὺς γὰρ ἡμῶν οὐράνιόν γ' ὄσον. quod interpretari etiam queas, Toto cælo aberrauit. In eadem fabula, οὐράνιόν γ' ὄσον αἰσθέσθαι, vix credas quàm altū exclamarint. Quintil. quoque Cælestis vsurpauit pro Admirādus, (nisi malis Diuinus) quum Ciceronem vocat cælestem in dicendo virum. AT Οὐρανίαφι paragoge poetica pro οὐρανίᾳ.

G Οὐρανίδης, ου, ὁ, Cælestis, οὐράνιος: peculiariter de deo aliquo seu cælicola. Hesiodus Theogon. Λῶν δὲ παῖδας γείνατο ὀλοὸς Κρόνος ἠδὲ Ῥέη Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ αὐτὸς φρεσὶν ᾗσιν, Cæligenas, Cæli filios. Vtitur & Apollonius libro 2 Argon. Οὐρανίδιος Hesychius exp. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, patronymicè, Cui cælestis origo, Cælesti semine natum. Vide & Οὐράνιος paulò antè.

Οὐρανίων, idem. Iliad. α, Ὤχθησεν δ' αὖτε δῶμα Διὸς ἠοῖ γείνονες. Et line ἠοῖ, Il. 5, Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα σὺν πατρὸς οὐρανίωνος. vbi οὐρανίωνος accipitur pro παιδῶν, qui οὐρανοῦ filii erant, seu οὐρανίδαι. Vide & Οὐράνιος.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, Tentorium orbiculari rotunditate, vt cælum: (licut οὐρανοὶ suprà) Plut. apud Phocione, p. 247. Item in Alexandro, καθάπτουσιν αὐτῷ τοῦ κρατῆρος ὑπὸ τὸν χρυσοῦν οὐρανίσκον τὸ τῆς βασιλικῆς φιάλης. Potest etiam accipi pro lacunari tabernaculi quod orbiculare sit in for-

mam θόλου: seu pro parte orbiculari in summo tentorio. Athen.lib.5 posuit pro lacunari augustalis,quod Ptolemæus ad pompam & σκηνοθηκὴν præparauerat, inquit Budæus.αὖτη δὲ(videlicet ἡ πεσσομένου σίγη) ὀκτωπήχη μέσον οὐρανίσκου κατατεθεῖσα ἀφεῖλκε.Idem libro 12 ex Phylarcho de tentorio seu tabernaculo (hoc est σκηνῆ) Alexandri, οἱ δὲ ὑφαπτόντες οὐρανίσκοις ἀφῆκαν πολλαπλασίονα ἐκπιπτόμενον πολυτελείαν ἐμπεποιηκότα τῷ ἄστει. ‖ Οὐρανίσκος,sicut & οὐρανός,Palatū, quod Lucret. Templum vocauit,(sicut cælum quoque votari templum Donatus autor est)lib.4,Suauiter attingunt, & suauiter omnia tractant Humida linguai circunsudātia templa. Paulo antè dixerat, Inde quod exprimimus,per caulas omne palati Diditur,& raræ perplexa foramina linguæ.Damasc. 46, ὄργανα τῆς γεύσεως ἡ γλῶσσα καὶ ὑπερῷα,ἰῶ καλοῦσι τινὲς οὐρανίσκον. ‖ Οὐρανίσκος apud Proclū,cæleste sidus,quod corona australis vocatur. Schol. Arati, εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ὁμοίως ἀφανίζοντες τὸ κύκλῳ ἀπεσχαφῆ,οὓς πλινθίων τινὲς οὐρανίσκον καλοῦσιν,οἱ δὲ τόπον σίφωνα.

Οὐρανίσκος,ἕνος,ὁ, vnde οὐρανίσκια ὑπολιθῶν à Nicandro dicitur vel τὸ ἐπάνω τῆ χείλους τεῖχωμα,vel ἡ ὑπερῷα,siue οὐρανός,siue οὐρανίσκος,id est palatum:vt schol.exp.in Alexipharm.Τοῦτο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανίσκοι ὑπηνίων Οὐλαί θ' ὑποτύπτιον χαλάσιν πάτον.

Οὐρανόθεν, Cælitus,E cælo.Odyss. ε & ι, ὁρῶσι δ' οὐρανόθεν ῥύε.Od.ζ,θεὸς ἦλθε Οὐρανόθεν καταβάς.Hesiodus Theog. Οὐρανὸν εἰσανιὼν,οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.

Οὐρανόθι ποῦ. Ante cælum,id est In aere. Iliad.γ initio, Ἦτοι ὅτ' κλαγγὴ γερανῶν πέλει οὐρανόθι ποῦ. Alioqui οὐρανόθι per se significaret In cælo.

Οὐρανόνδε,In cælum.

Οὐρανίζομαι,Cælum peto. vnde οὐρανίζετο apud Hesych. quod exponit ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἵπταται.

ΟΥΡΟΝ, ου,τὸ,Vrina.In Geopon. οὖρα βοὸς ἅρματι χαλύζειν,pro his Columellæ,Calida bubula vrina cluitur. Athenæus libro 11, οὖρον ἁρμοῦ. Idem libro 10,οὖρον δὲ ἔφασκεν καλεῖσθαι πάσης αὔθρωπι, de quodam qui potu non indigebat. Et ex Aristotele libro 1 De gen.anim. ὅτι τὸ οὖρον σωτήκεται, tabescunt per vrinæ profluuiū. Item plur.num.ex Alex Aphr. probl.2, libri 2,περὶ οὔρων, Vrinarum. ‖ Aliàs οὖρον significat etiam Terminus pro οὖρος siue ὅρος, (vt suo etiam loco docui) vel ὅρμημα,vt Iliad.θ,Ὅσσον τ' ἐν νεότῃ ἄροσ πλέθρον ἡμιόνοιιν,Τόσσον ἔπ' ἐκ νηῶν λαοὶ ἴσαν· οἱ δ' ἐλίποντο,quanto interuallo mulæ arantes in nouali præuertunt boues,tanto interuallo ille præcurrens perueniebat ad multitudinem.(cui simileni locum habes in Ἔπουσα)Breuium scholiorū autor οὖρον ibi exponit ὅρμημα,δίωγμα.Sed quum ὅρμημα dicunt,ad ὄρω siue ῥούω, referunt eius originem:quum δίωγμα,ad ὅρος. ex quo Ionicè οὖρος,& metaplasmo generis οὖρον. vnde οὖρα suprà in Οὖρος. In vulgatis lexicis habetur ETIAM Οὖρος,ους,τὸ,itidem pro Vrina,Lotium:sed sine exemplo.

C. Οὐροδόχη, Qui vrinam recipit. vt οὐροδόχος κύστις apud Alex.Aphrod. Vesica quæ vrinam recipit, Vrinarius folliculus. Reperio ETIAM Οὐρηδόχος pro eodem apud eundem, vt probl. 108, libri 1,διὰ τί τοῖς ὀρνίσιν οὐρηδόχον κύστιν καὶ νεφροὺς ἡ φύσις οὐκ ἐδωρήσατο.Et probl.sequenti,διὰ τί τὰ μὲν παιδία ἐν τῇ οὐρηδόχῳ κύστει τοὺς λίθους πέπτει· οἱ δὲ γέροντες ἐν τοῖς νεφροῖς; Ibidem,ἀπὸ τῆς σπαλιωσεδῶν· ἐλαίων ὅτι πλὴν οὐρηδόχον κύστιν. Dicitur autem οὐρηδόχος pro οὐροδόχος,sicut γραμματηφόρος pro γραμματοφόρος,& alia multa. Ab Οὐροδόχος,porro EST Οὐροδόχη, Vrinæ receptaculum,Vas ad excipiendam vrinam, id est Matula seu Matella, Vas vrinariū. cui synonymum οὐρήτη. Hesychius quoque οὐροδόχον exponit αὐλίδα.

C. Οὐρηχός, SIVE Οὐρεχός,Meatus vrinarius in medio vmbilici situs,à fundo vesicæ exoriens & in allantoidis cauitatem insertus. continetur medius inter duas venas,duásque arterias vmbilicum constituentes. Est autem allantoidis tunicæ initium,perforatúrque satis lento & euidenti meatu ad fundum vesicæ ipsius fœtus,sic vt allantoides cum vesica περὶ οὐραχῶ (qui inter vtrasque medius est)coniungatur. Per eum vrina fœtus defertur in allantoidis cauitatem longam, angustam,rotundam,quæ in ipsius fines magis effunditur, ne amnion,chorion, vterum, ipsúmque fœtum premat:Neque enim vrinam retineri intra vesicam expediebat,neque per vesicæ ceruicem reddi,ne fœtui circunfusa eius cutem exulceraret.Hæc Gorræus. Apud Hippocratem verò ἀεὶ καρδίης,vbi sic legitur, οὐδὲ τῆς καρδίης ἅπτεται τῷ ἐγκεφάλῳ,ἀλλ' ἐπικαλεῖται τὸν οὐρηχὸν καὶ σιτέεται,videtur nonnullis reponendum οὐρέαχον, pro mucrone cordis sumi dicentibus.

C. Δυσουρία,ας,ἡ,Difficultas vrinæ,vt Plinius & alii appellant.de quo vitio intelligit Cato quum ait, Quibus ægrè lotium it.Δυσουρία, (inquit Gorr.)est vrinæ difficilis & cum dolore excretio.Sæpe quidem ambo hæc symptomata in δυσουρίᾳ concurrunt,vtpote vrina & difficulter & cum dolore reddatur:nec tamen in δυσουρία semper coniuncta esse oportet,sed si alterum modò adsit,δυσουρία rectè vocatur. ea nanque manifestò distinxit Galenus comment. Aphorism.48,lib.7,duas δυσουρίας species constituens:vnam, τὴν μετ' ἰδιώσεως,alteram,τὴν μετ' δυσχερείας, ὡς μόγις ἀπεργάζεσθαι τὴν κύστιν. Igitur in δυσουρίᾳ,quum mejere æger cupit, non statim vrinæ excretio sequitur, sed magno cum conatu atqi etiam aliquando dolore. Iis autem duobus exceptis symptomatis vrina naturalem excretionis modum seruat,neque intercisè fluens,neque guttatim, neque maturius quàm naturæ conueniat. hæc enim symptomata aliis nominibus appellantur. De causis verò δυσουρίας vide apud eundem. Δυσουρία Celsus interpretatur nō solùm difficultas vrinæ,sed etiam,Quum vrina supprimitur.Hæc enim Hippocratis,ὅσοισι δὲ φρενῖτις σύντονος γένηται,δυσουρίαι,ἄρθρων πόνοι,περίπληξις,ἀποπληξίαι,καχεξίαι, ἀκουσίαι, βαρυηκοίαι, ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες,ipse sic reddidit, In senectute spiritus & vrinæ difficultas, grauedo articulorum, & renum dolores, neruorum resolutiones,malus corporis habitus, nocturnæ vigiliæ, vitia cōgiora aurium, oculorū, etiam narium. Idem hæc Hippocratis, ὧν βόρειον ἦ,φαύλησις, κοιλίαι σκληραί,δυσουρίαι,sic Latinè expressit,Aquilo fauces exasperat, ventrem astringit, vrinam supprimit. Porro δυσουρίαι à στραγγουρίαι ita discriminat Galenus, vt δυσουρία sit δυσχέρεια τῆ οὐρεῖν: στραγγουρία autem, ἡ τῆς στράγγα οὐρήσεως. VNDE Δυσουρικὸς,ἡ,ὸν, quod si de homine dicatur, significabit Vrinæ difficultati obnoxius.At δυσουρικὰ πάθη,vel absolutè δυσουρικά,sub.παθῆ, pro δυσουρίαι. Cicero Epist. ad famil.lib.7, Epicurum tuum Stoici malè accipiunt, quia dicat δυσουρικὰ καὶ δυσπεπτικὰ πάθη, sibi molesta esse: quorum alterum, morbum edacitatis esse putant, alterum etiam turpioris intemperantiæ. ITEM Δυσουρέω,Vrinæ difficultate laboro, Ægrè lotium reddo, Difficulter meio.Dioscor.lib.1, cap.39, de oleo amygdalino, ὠφελεῖ δὲ καὶ πεφριτικοὺς καὶ δυσουροῦντας,καὶ λιθιῶντας. Et in Hippiatria, ἀλλὰ ζωπυρῶν καὶ τοὺς δυσουροῦντας ἵππους γίνεται. In v.l.habetur ETIAM Δυσουρῶ eiusdem cum δυσουρέω significationis,sed sine autore & exemplo.

C. Ἰσχουρία, ας, ἡ, q.d. Vrinæ retentio, seu suppressio. aut etiam Vrinæ in vesica suppressio: Morbus vesicæ proprius, vt annotatur à Gorræo, qui etiam addit,esse geminam huius morbi causam, vnam,imbecillitatem vesicæ non potentis vrinam per contractionem foras excernere: alteram verò,angustiam & cohniuentiam meatus vrinarii, collique vesicæ,vel obstructi à grumo,pure crasso,lapide,topho,tuberculo meatui innato,vel clausi ob tumorem præter naturam,vt phlegmonem, scirrhum aut alium aliquem molē sua meatum opprimentem,vel multam siccitatem à febribus ardentissimis siccissimisque contractam.Quæ quanquam propriè ἰσχουρία dicatur, vulgus tamen medicorum non secus ἰσχουρίαν illud quoque symptoma appellare ait, quum vrina in vesicam omnino non venit renum vitio. Notam tamen esse amborum affectuum differentiam: eo quòd ἰσχουρία vesicæ morbus sit vrina plenæ:hic autem affectus sit renum aut veterum, vesica nihil prorsus vrinæ in

ſs continente. Galen. in Defin. ἰχθὺς, ὅτι πανταχόθεν τῇ ὑ- A
γρῷ διήκει, κἀνθένδε ὑπερφύουσα. ἐπιχεῖται δὲ τὸ σῶμα τοῖς
ὑγροῖς τοῖς ἐκτὸς διὰ τῶν λεπτῶν, διὰ τῶν πόρων, ἃ αἵματος βρύουσιν,
διὰ τῶν ἀρτηριῶν, διὰ τῶν φλεβίων τῶν λίπους, διὰ τῶν ἐμφερῶν συ-
πάντων, ἃ ἔλαιόν τινα, διὰ λιπαρόν.

C. Στραγγουρία, ας, ἡ, Vrinæ ſtillicidium, ἡ διὰ στραγγὸς τοῦ ὑ-
γροῦ ἀπόκρισις, inquit Galenus in Aphor. Hippocr. cõm.
7, ſect. 43. Idem in Aphor. comment. 5, ſect. 28, ὅταν τις
ὀλίγον ἀποκρίνῃ οὖρον σὺν πόνῳ, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται:
at δυσουρία quum ægrè redditur. Vtrunque morbum
expreſſit Cato De re ruſt. cap. 156, quum ait, Nunc de B
iis quibus ægrè lotium it, quibúſque ſubſtillum eſt.
Plato in Epiſt. καὶ δὴ Σωκράτης μὲν ὅτι οὐκ ἀθάνατος τὴν
τῆς στραγγουρίας. Ariſtophanes Veſpis de matula loquẽs,
Σοφόν γε πυτὶ καὶ γέροντι ὄντως οὖρον ἐξοῦρις ἀπηνῶς φαρμα-
κεῖ στραγγουρίας. Gorræus, Στραγγουρία, Vrinæ ſtillicidiũ,
ſeu Deprauata vrinæ excreno cũ ſtillicidio: ſymptoma
excretionis in veſica deprauatæ: quum nimirum vri- C
na non pro conſuetudine redditur, ſed paulatim & gut
tatim diſtillat, aſſiduáque eſt ad metendũ promptatio.
Plinius quoque ſtranguriam appellat. ΥΝΔΕ
Στραγγουρέω, Vrinæ ſtillicidio laboro, Nõ niſi ſtillatim
meio. Ariſtoph. ſchol. in expoſitione loci paulò antè
citati, συμβαίνει τοὺς ἐπέχοντας τὸ οὖρον στραγγουρεῖν.

Οὐρητὸς, ὸν, ὁ, Vrinarius. vt οὐρητὸν ἀγγεῖον (ſicut μελιτηρὸν, ſi-
ne μυρηρὸν aut οἰνηρὸν ἀγγεῖον, & ἰχθυηρὸν πίνακας) Vas vrina
rium. hoc eſt οὐροδόχον, Vas ad excipiendam vrinam.
Schol. Ariſtoph. in Veſp. exponens ἀμίς in loco illo
quem infrà in οὐρηθρίαω aſſerã, Ἀμὶς οὐρητική, οὐρητὸν ἀγ-
γεῖον. pro quo οὐρητὸν perperam apud Suidam ΗΑΒΕ-
ΤΥΝ Οὐρητῆρα, apud quem ſic legitur, Οὐρητικὸν, οὐρη-
τὸν ἀγγεῖον. D

Οὐρέω, ῶ, Fut. ήσω, Vrinam reddo, Meio. Heſiodus Erg. Μη-
δ' ὅτε πρωϊάων οὐρῇ. Idem aliquanto antè, Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ παραβὰς οὐρήσῃς. Athen. l. 2, οὐρῶν οἱ ἐπὶ τὸν
χεῖρα τὸ αἰδοῖον. Interdũ cũ accuſ conſtruitur, vt apud
Hippocr. αἷμα ἢ πῦον οὐρῇ, ἢ τὰ νεφρὰ ἢ τὴν κύστιν ἕλκωσιν
σημαίνει. Quæ ita Celſus Latinè, Si ſanguis aut pus in
vrina eſt, vel veſica vel renes exulcerati ſunt. Paſſ. Οὐ-
ρέομαι, Cum vrina excernor, Mingor. Athenæus libro
2, de vino Leſbio, τόνῳ μικροπίρρυτόν ἐστι, καὶ μᾶλλον οὐρητικόν. E
Ibidem aliquanto poſt, ὁ μὲν οἶνος αὐτὸς οὐρητικός ἐστι καὶ
θρεπτικὸς καὶ μᾶλλον οὐρητικός. Sed & οὐρησιόδωρος ex Ari-
ſtophane aſſertur pro Vrinam redditurus.

Οὔρημα, ατος, τὸ, Id quod meitur, hoc eſt Vrina, οὖρον. Hip-
pocrates in fine lib. De natura hominis, οἱ μὲν ἰσχυροὶ αἱματώδεα μὲν τὰ οὐρήματα, παχέα δὲ οἱ φλέγες πεπτήκασι. Vti-
tur ibidem aliquoties tã hoc verbali οὔρημα quàm pri
mitiuo οὖρον ſynonymos. Galenus tamen negat vocem
hanc vnquam ab Hippocrate aut Polybo vſurpatam
fuiſſe. Gorr.

Οὔρησις, ἰος, ἡ, Ipſe mingendi actus. Dioſc. libro 1, οὔρησιν
κινεῖ, vrinam ciet. Mneſitheus medicus apud Athen. li-
bro 3, οἱ ἁλυκοὶ καὶ γλυκεῖς χυμοὶ παχύνουσι τὰς κοι-
λίας, οἱ δὲ ὀξεῖς καὶ δριμεῖς λύουσι τὴν οὔρησιν. οἱ δὲ πικροὶ, μᾶλ-
λον μὲν εἴσω εὐρηκτοῖ, λύουσι δὲ αὐτῶν ὕπνον καὶ τὰς κοιλίας. A-
pud eundem Athenæum lib. 12, ὁ διὰ τῆς οὐρήσεως πόρος.

Οὐρητικός, ἡ, ὸν, Vrinam ciens, Vrinam mouens. Athen. li-
bro 2, ex Diphilo Siphnio, τὰ δὲ ἀμύγδαλα ὅτι λιπαντικὰ
καὶ οὐρητικὰ καὶ κοιλιακά. Et libro 9 ex eodem, τὰ δὲ μά-
λιστα σικύαιον οὐρητικώτερον. Ibidem ex eodem, de ſtaphyli-
no, οὐρητικὸς, ἰκτερικὸς διουρητικὸς ἐστι καὶ φρενίτικα. Sic Galenus
quoque vetus & alii. Vide etiam in Οὔρησις. ‖ Ἡ Οὐ-
ρητικὸς πόρος, idem qui οὐρήθρα, meatus vrinarius. Vide in
οὐρήθρα. Et οὐρητικὸς λίθος apud Ariſtotelem libro 3 De
Part. anim. Qui ſupra modum meiit.

C. Ὀπισθουρητικός, ὴ, ὸν, Qui retroſeu retrorſum mingit, Qui
in auerſum meiit, Qui retro vrinam mittit. Apud A-
riſtotelem in libro De hiſt. anim. ὀπισθουρητικὰ Gaza
vertit, Ex aduerſo mingentia.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, ſub. πόρος, Meatus vrinarius. Οὐρητῆρες (in- H
quit Gorr.) ſunt meatus duo per quos vrina à renibus
in veſicam ſtillat. Vide plura apud eundem. Celſus li-
bro 4, capite 1, A renibus ſingulæ venæ colore albæ ad
veſicam feruntur. οὐρητῆρες Græci vocant, quòd per eas
inde deſcendentem vrinam in veſicam deſtillare con-
cipiunt. In Hippiatr. τὸν γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως πόρον ὅπῃ τὸν
οὐρητῆρα συμβαίνει φλεγμαίνειν. Gaza interpretatur Ceruix
veſicæ, qui & καυλὸς dicitur, inquit Budæus. Vide & Οὐ-
ρήθρα, necnon οὐρεῖν. ΑΤ Οὐρητὴς, ῆος, ἡ, Matula,
Vas vrinarium. Vide in Οὐρητός.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, Meatus vrinarius, quo à veſica per caulem
vrina defertur, Meatus vrinarius à ceruice veſicæ ad
extremam vſque glandem porrectus. vel (vt Budæus
ab Ariſtotele vſurpari dicit) Foramen quà ſemen &
vrina exeunt. Quibuſcum conſentiunt hæc verba Ru
fi Epheſii, καὶ τὸ κοίλωμα δι' οὗ τὸ σπέρμα καὶ τὸ οὖρον ἀπο-
κρίνεται, οὐρήθρα καὶ πόρος οὐρητικός. οὐ πᾶσι δὲ οὐ χρὴ καλεῖν.
εἰσὶ γὰρ οὐρητῆρες ἄλλοι δι' ὧν τὸ οὖρον ἀπὸ τῶν νεφρῶν εἰς κύστιν ῥεῖ.
In Hippiatr. τὸν οὐρήθραν δὲ αἰδοιοπαρῴλιον ἴχει, hiſtulam
vrinariam.

Ο οὐρησιάω, ῶ, Micturio, Meiere cupio. Ariſtophanes Veſp.
Ἀμὶς μοὶ, ὦ οὐρησιάσας ποτ' ἐγὼ Γαργῇ σοὶ κριμνίσω· ἐγγὺς δή
τοῦ παλαίου. id eſt, οὐρῆσαι βουλήσῃ, vel στραγγουρίας ἀφεστίους ποιήσω, inquit ſcholiaſtes. Pro Micturio ſeu Min-
gere cupio, accipitur & in Hippiatr. vbi ait, καὶ ὡς οὐ-
ρησιῶν ἀφέξεται τὸ αἰδοῖον. Ariſtoteles in Probl. διὰ τί οὐρη-
σιῶντι οὐ διώκαμεν ἀφροδισιάζειν.

C. Ἀπουρέω, ῶ, In vrina deiicio. vel idẽ cum ἐξουρέω. Paſſ.
Ἀπουροῦμαι, In vrina eiicior. Alex. Aphr. probl. 101, lib. 1,
καὶ λοιπὸν οὗτος ἀχρὼς ἀπουρεῖ λεπτοὺς μικροὺς λίθους μετὰ τῆς
ψαμμίου. quod Dioſcorides dicit ἐξουρεῖσθαι.

C. Διουρέω, ῶ, Permingo. cuius tamẽ nulla exempla affe-
runtur: ſed derivatum inde eſt VERBALE Διουρητικὸς, ὴ, ὸν, idem ſignificans cum οὐρητικὸς, hoc eſt Vri-
nam ciendi vim habens, Cui vis ineſt vrinam mouen-
di. vt διουρητικὰ φάρμακα Ariſtoteli, Medicamenta quæ
vrinam cient. Celſo, Quæ vrinæ mouendæ ſunt. Sic
Galenus ad Glauc. de quartana loquens, ἐρίζης δὲ τοῖς
διουρητικοῖς καλουμένοις χρῆσθαι φαρμάκοις. Itidem διουρη-
τικαὶ δυνάμεις, medicamenta vrinam cientia, Dioſcori-
di l. 3, capite 76. Cælius Aurelianus vrinalia medicamẽ
ta vocat libro 1 Chronion, cap. 4.

C. ΕΝουρέω, Mingo in, Immingo. Dioſcorides verò ἐνουρεῖν
accipit vel pro Immingere ſtrato, Immeiere lecto, vel
pro Vrinam non continere: libro 3, capite 52 de ruta, I
καὶ φείξας δὲ τὰ σπέρματα αὐτοῦ, δύο πίνειν ὀβολοὺς ἡμέρας ζ, τοὺς ἐνου-
ροῦντας καὶ παύσειν. Super qua re Plinius libro 20, capite
13, itidem de ruta, Si vrinam mouet, vt Hippocrati vi-
detur, mirum eſt quoſdam dare velut inhibentem po-
tui, contra incontinentiam vrinæ.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, Id cui immingitur, Vas vrinarium, οὐρητὴρ ἀγ-
γεῖον, οὐρητικὸς, οὐροδόχον, ἀμίς. Poll. libro 10, capite 9, καὶ ἀ-
μὶς, ὃν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Γαστδύρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ, καὶ Αἰσχύ-
λος οὐρεῖον. Sic enim ibi legendum, ΝΟΝ Οὐρίνιον, vt
vulgatæ editiones habent.

C. Ἐξουρέω, Cum vrina eiicio, ſeu In vrina excerno. Ariſto
teles de aſinis, ἐξουροῦσι δέ ὅταν ὀχεύθῃ τὸν γοητὸν, ἐὰν μὴ κοι-
λάνῃται, Genituram emingit ſeu excernit, Semen eiicit
per οὐρήθραν. Et paſſ. apud Dioſcoridem libro 2, cap. 58
de oſſifrago, πίνεται ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον πεπτομένη λίθους ἐξ-
ουροῦσαι ποιεῖν ἱστορεῖται. Plinius quoque lib. 30, cap. 8, inter
ea quæ calculos pellunt, numerat oſſifragi ventrem a-
refactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουροῦσθαι.

C. Ἐπουρέω, Mingo ſuper. vel ſimpliciter Meio, Vrinam
reddo.

Ο C. ΚΑΤουρέω, Meio contra, Permingo. Ariſtophanes cum
genit. ΑΤ Κατουρέω derivatum ab οὖρος, & ſignif. Ven-
to ſecundo impello. Luc. in Lexiph. τὸν ταῦν πρύμνην
ἀνὰ πὸ αἴγιλου καταπουμβόλιον. Vide & ſuprà poſt οὖρος.

C. Παλίνουρος, Qui iterum meiit, Qui rurſum mingit. Item
nomen proprium gubernatoris Æneæ, qui dormiens
vnà cum gubernaculo in mare decidit, vt pluribus nar
rat Virgilius ſub finem libri 5 Æneidos. Pro Iterum
meiens vſus eſt Martialis, alludẽs tamen & ad illũ Vir-
gilianum Palinurũ, lib. 3, Minxiſti currente ſemel Pau
line carina: Meiere vis iterum, iam palinurus eris.

Οὐρήτη, ης, ἡ, Meatus vrinarius, per quem è renibus in ve- M
ſicam vrina defertur, ſicut οὐρητὴρ aut οὐρήθρα, is per quẽ
è veſica exit. Poll. libro 2, οἱ δὲ διὰ τῶν ἐκ τῶν νεφρῶν ἐς κύστιν
ἐκφερόντων τὸν οὖρον πόρων, οὐρήτας τε καὶ οὐρητῆρας καλοῦσιν.
‖ Tragici autem οὐρήτην vocant Matulam, Vas vrinariũ,

quod & εὐρόδοχα & εὐωγεῖς & ἐσωτῆρα, vt Pollux quoque teſtatur: ſubiungens verbis iam citatis, καὶ ἡ ἀρασιδία τῶν ἀμίδα εὐφωνίαν ἐκάλουν. Vtuntur verò hoc vocabulo tragicorum poetarum principes, Æſchylus & Sophocles, apud Athenæum libro 1, vbi ipſe Athen. quum dixiſſet Æſchylum inducere Græcos ἀφωτίτους μεθύοντας καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις ἐκπαταγοῦσας, hos ex eo verſus profert, — ὡς δ' οὖν ὅς τις ἀμφ' ἐμοὶ βίλας Γνάπτοισιν, τῶν κάλαμος οὐ φείδεται, Ἐφάψας, αὐλὴ δ' ἤμαρτε· θὲς δὲ μ' ἐκ καρᾶ Πλήξας ὀπαιάγοιτο σὸς φαεσιμβρότου, Χοὰς μυρρῶν πυχῶν πιεῖν ἐμοί. Quem locum Sophocles in ſuum Ἀχαιῶν σαυδίτιδος transferens ſic contraxit, Ἀλλ' αὖ ἐμοὶ ξυνῳδὸν τῶν κάλων μοι σὺ φείδου Ἕρμιον, αὐλὴ δ' ἤμαρτε, θὲς δὲ μ' ἐκ καρᾶ Κἄξαγνυτα τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον.

ΟΥ Σ. Auris. GENIT. Ὠτός, tanquam ΑΒ Ὦς, quod Doricum eſſet ſicut ὦν pro ὤν. Plutarchus Sympoſ. 2, καὶ μὴν παροιμίαν ἔχομεν ὡς: apophthegma Ciceronis ad Octauium quendam Atrum qui dicebat ſe λέγοντος αὐτοῦ μὴ ἀκούειν: accipiens nimirum ἀκούειν non iam pro audire ſed pro intelligere. Idem Plutarchus in libro De ſolert. anim. ἵνα γὰρ τὸ ἐπ' ἀγνοίᾳ παροξύνωμεν τὸ οὖς, aduerte aurem. vt ὀπισθάλμιον τὸ ὦτα apud Pollucem. Sophocles ὀρθὸν ὡς ἵππου, de equo arrigente aures vbi primùm equam ſenſit. Sic Lucian. ὄρθιον ἐφιεὶς τὸ οὖς. Et εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere: apud Eraſmū in Adagiis. Item, οὔπω Δουρὶ κατ' οὖς, Iliad. υ, iuxta aurem. Cæterorum caſuum frequentia ſunt paſſim exempla. Dioſcorides libro 3, capite 30, αἱ ἀδεῖαι τῶν ὠτῶν ἐμπνεύματώσεις, inflationes aurium. Et ὦτων κρατεῖν, auribus tenere, vt in prouerbio illo apud Plutarchum τὸν λύκον ὦτων κρατεῖν, lupum auribus tenere. Et ὦτων αἴρεσθαι apud Luc. Suſpenſum auribus teneri. Et διατείνειν τὰ ὦτα, vellere aurem. Plutarchus in Catone, οὐκ ἤθελεν ὁ γὰρ υἱὸς τὸν δοῦλον κακῶς ἀκούειν, ἢ διατείνεσθαι τὰ ὦτα, nolebat filium à ſeruo increpari, aut illius aurem velli. Plut. De exil. πρὸς δὲ τὰ γεγραμμένα ὀπισθεμβόλων. Sequētia autē exēpla pertinent ad Οὖς quo ipſa ἀκοὴ denotatur. vt ἡδονὴ δι' ὦτων κατιοῦσα, voluptas ſuauitate auditus animum deliniens, Cicero Tuſc. 4, ex Stoicis, Sophocles Antigone, φθόγγος εἰσέρχεται κρυπτοῦ βάλλων δι' ὤτων, aures ferit. Theocr. Thyon. Καί μοι πάντα δι' ὠτὸς ἴαψον. Et rurſum Sophocles Aiace, εἰς ὦτα φέρει λόγους, Ad aures perfert, Auribꝰ inculcat. Luc. Lexiph. ἐπῆπτοντο τοῦ τῆς ξένου πληγῆς τὰ ὦτα, perculſas habētes aures. Idē De Calumn. εἰσὶν οἱ διὰ χαρακτηρίζουσι τὰ ὦτα τοῦ βλασφόλων, ὡς σαφῶς τοῦ πέρας κεκωφῶσι. Itē ὦτα ἀνατεταμένα, aures arrectæ, videlicet ad audiendum. vt apud Latinos quoque Aurem arrige pro Auſculta. Sic ὦτα πεφυκυῖα, quæ ſonos admittunt, & audiunt. In eum ſenſum Lucianus in Lexiph. ὅπως ἂν πείσας τὰ ὦτα ἥδηται ἀκούων. αἰσχύνη δὲ ὀπτύσεται ἡ κωφαλίς. (vnde κωφαλίσουσι ὦτα paulo pòſt) Plutarch. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι προσδιδόντες. vt Lucianus De ſaltat. παρέχειν τὰ ὦτα: quod Latini quoque Præbere aures dicunt: item Patefacere alicui aures. In eundem ſenſum Luc. De ſcrib. hiſtor. ἵνα ἅπασιν αὐτοῖς αἰσχύνας τὰ ὦτα, patefacias omnibus. Et paſſ. Ariſtoph. Equit. ὦτά σου ἐξεπετάννυτο, aures tuæ patebant quaſi expanſæ. Rurſumque Lucianus De ſaltat. αἰσχυνόμενα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. Contrà idem in libro De calumn. ἀποφράττειν τὰ ὦτα (Latini dicunt Obſtruere, item Præcludere) καὶ ὠσὶ κλεῖθρα αἰσχυντηρίων. Idem in Hermot. ὀπτοκόμβους τὰ ὦτα, quū aures obſtruxiſſet. (vnde Lexiph. apud eundem, κωφαλίσουσι ἔοικας ἔχειν τὰ ὦτα. id eſt ἡ κωφαλὶς videtur aures tuas ὀπτοῦσθαι. pro quo in Tim. dicit τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι καθάπερ οἱ παροινοῦντες) Apud Plutarch. in libro De loquacit. τὰ ὦτα μετάγειν καὶ ἀποστρέφειν, auertere aures, vt Latini loquuntur: cui oppoſita paulo antè, ὑποδέχεσθαι, παρέχειν, & apud Plutarchū ὑποδέχεσθαι. Sed προκατακλύζειν τὰ ὦτα dicitur is qui prior alloquēs, velut præoccupat aures alicuius, & aliis præcludit. Lucianus De calum. προκατακλύζων αὐτοῦ τὰ ὦτα καὶ ἀποφράττων, καὶ τὸ δεύτερον λόγῳ πανταχοῦ ἄβατα κατασκευάζων αὐτοῖς, ὑπὸ τῆς βλασφημίας προκατακλυσμός. Regum verò & principum ὦτα dicebātur delatores ſeu coryczi, qui ſubauſcultrabant quid quiſque loqueretur, & ad reges ſeu principes deferebant:

alio nomine ὠτακουσταί. Vide ſuprà Ὀφθαλμός, col. 1408, litera D, vbi exempla ex Xenoph. & Ariſtot. attuli. Iidem ſcholiaſtes Ariſtoph. in hunc locum Acharn. Ὠτοδακτεῖν· Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν, annotat βασιλέως ὀφθαλμοὺς vocari τοὺς ἀκροάτας, διὸ καὶ τοὺς τὰ βασιλέως ὑποτύπτοντας: ſicut βασιλέως ὦτα, τοὺς ὠτακουστάς, διὰ τῶν ἀκοῶν τὰ ἀκροατήρια ἐπὶ τὸν νοῦν ἄγουσι. Cordis quoq; vētriculus vterque ſuum οὖς habet, i. ſuam aurē, neruoſam, cauam, ad ora vaſorum materiam in cor vnmittētium affixam. in quibus, veluti in pēnu quōdam, ſinguls & aer recondita ſunt. ὠτώδης etiam ὑμὴν nominatur. Rurſus Epheſ. τὸ δὲ ἐκκαιδεκάτον τῆς καρδίας οὖς τὸ μὲν ἕτερον μείζονα, καὶ λεῖα καὶ μαλακὰ καὶ κοῖλα, ὡς ὑπὸ πάσης συρίζειν τὴν καρδίαν, ὡς καρδίας. Itidem Pollux lib. 2, ὁ μὲν δὴ μυὸς τῆς καρδίας, μυελώδης καὶ λιπαρὸς ἐστὶ τοῖς ἔξω, τυλώμασι παραπλήσιον καὶ ὠσὶ, linus & cauitates quæ vtrinque ſunt. Varijs quoque ὦτα tribuuntur, id eſt λαβαῖς, anſæ. Plutarch. ἀπεικάζει τοῖς διώτοις ἀγγείοις, ἐπεὶ τὰ ὦτα ῥᾳδίως μεταφέρομεν. vbi ὦτα & de hominis & de vaſis auribus intelliguntur. Athen. lib. 11, ποτήριά ἐστιν ὀκτάμυξα, σωληνάριον εἰς μέσον ὀκτάπλευρον, ὦτα ἔχον μέχρι τριῶν δακτύλων καρχησίου τὸ μέγεθος. Aliquanto pòſt, κύλικα οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἐν γῇ ἔχουσαν ὦτα, vbi etiam nota calices fuiſſe ἀτωτους, auritos. Galli quoque ſuum Aureille aliquibus vaſis tribuunt. Οὖς Ἀφροδίτης, auris Veneris, oſtrei genus. Athen. lib. 3, Ἀκάνθιος ὁ Καρύστιος ὁ τῆς ἀβελτερίας, τὸ ὄστρεον οὖς (nimirū τὸ ὀστρεον) τῆς Ἀφροδίτης καλεῖσθαι εἰς Ἀφροδίτης.

Poeticè autem pro Οὖς, DICITVR Οὖας, ex quo Euſtath. συγκινεῖσθαι ſcribit præcedens οὐς: alibi tamen id ab αἴω deriuans. Heſiodus Theog. Ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα καὶ οὔασιν ἔκλυεν ἅπαντα. Od. ι, ἐπάρσιον ἐν σοὶ οὔατα πᾶσιν ἄλεψα, id eſt ἐπέφραγμαι, ἀπέφραξα, obſtruxi & obturaui. Iliad. ω, ἐν' οὔατα καὶ χέατα δύσῃ. Odyſſ. χ, Τοῦδ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλεῖ χαλκῷ Τάμνον. Iliad. φ, Σπεῦσε δ' ὃγ' ἀμφοτέρων ἀπὸ κληῖδων οὔατα χαλκὸς, ſe amputaturum aures. Et Il. χ, Αἴ γὰρ δὴ σοῦ γε περὶ μαζοὺς εἵατο μᾶλλον. Tripodi quoque οὔατα tribuuntur vt aliis vaſis ſuprà docui ὦτα tribui. Iliad. σ, de Vulcano, οὔατα δ' οὔτα ἔμπλεα ἐστήρικτο, πάρος ἦεν. Et οὖας Dorica dialecto factum ΕΣΤ Ὦας. vnde apud Heſ. ὦασιν, ὠσὶν: & ὦατα, ὠτῶν, ὦασι.

C. Ὠτακουστής, οῦ, ὁ, Auriſcalpium: quo vtitur Plato comicus apud Pollucem lib. 2, σὺ δ' ἐλαίῳ ὠτακουστὶδι λαβοῦσα αἰάσκαλλε.

C. Ὠτειδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, Auris ſpeciem gerens, Auri ſimilis. VNDE Ὠτειδῶς, Ad ſimilitudinē auriū, In modum aurium. Rufus Epheſ. de eo cordis vētriculo loquens qui κοιλία πνεύματικὴ nominatur, ἣ καὶ αὐτάρκης τῷ δεχόμενον τὸ πνεῦμα, ὑμέσι παρ' ἑκάτερα πλατέσι κιχρημένη ὠτειδέσι, δι' ὧν τὸ πνεῦμα ὠτειδῶς ἐχόμενα πάσχει.

C. Ὠτθαλασίας, ου, ὁ, Cui aures contuſæ ſunt, vt in palæſtra aliquando accidit. Suidas ex Antigono Caryſtio, ὠτθαλασίας τις καὶ ἰσπανὸς ὢν. Camerarius ὠτθαλασίας in probro dici ſcribit eum cui aures fractæ ſint. Vide & ſequens ὠτκατάξις.

C. Ὠτκατάξις, εως, ἡ, Auriū fractio. Certaminū autē ictibus (inquit Camerarius in vtriuſque linguæ comm.) aures dicúntur κατηγῆσθαι, quod fractas eſſe ſignificat: & res, ὠτκατάξις. Quæ ex Pollucis l. 2, deſumpſit, vbi ait, ὅτι ἡ πρὸς γυμνασίοις πληγῶν, τὰ ὦτα κατηγῆσθαι καὶ ὠτκατάξις id eſt aurium fractio. Ὠτκατάξις (inquiunt v. l.) Aurium contuſio ex ictu & plaga. Aliis eſt aurium morbus, quando finduntur & veluti rimas agunt, vento gelúve diductæ. de qua re haud ſcio an κατηγῆσθαι dicqueat. Ὠτκατάξις, εως, ὁ, dicitur is cui aures fractæ ſunt, vt ὠτοθλασίας. Heſych. ὠτκατάξις, τὰ ὦτα πεπλασμένος. quod & apud Suidam habetur, poſt πεπλασμένος, addentem etiam ἢ παλαίστρα. Itidem Euſtathius pag. 1324, ὠτοθλασίᾳ ἐοικάζοντα τοῖς πύκταις, καταξῆ ὄντα. Φησὶ δὲ ὠτκατάξις κατὰ Λίλιον Διονύσιον, ὠτοθλασίας, τὸ αὐτὸ πεπλασμένος ἢ παλαίστρα. Vidē & Ὠτηρέφεις infrà.

C. Ὠτοπίω, οῖς, Aures obtūdo, vt loquaces dicuntur aures alicui obtūdere ſua garrulitate. vnde apud Heſych. ὠτοπιῶ, ἀνέχομαι λαλῶν. Sed addit κεφαλαργῶ, pro quo neſcio an reponendum κεφαλαχῶ, id eſt, Ex capite dolet. ſignificare enim potius voluit Capiti dolorem affert, à parte accipiendo totum.

C. Ὠτότμητος, Qui auriculam scissam habet, Aure scissus, vt exponitur Leuitici 21, μέχρι ἂν ὠτότμητος ἢ καλλύνει, καὶ στράγγε πόκος αὐτὸ ταυτό. Malim, Cui auris amputata est, vel Cui aures amputatæ. Aure vel auribus truncus, vt Plutarchus suprà τὸ ὦτα ὀκτμηκέναι.

C. Ὠτώνις herbæ nomen: ἀπὸ τῶν ὤτων. Camer.

C. Ὠτάγχα, ἄς, ἡ, Instrumentum quo aures torquentur, Auricularia forceps, vt quidam interpr. Synesius epist. 58, recensens quædam κολαστήρια χρὴ καὶ φάσματα, ab Andronico inuenta, δακτυλιδῶσαι καὶ ποδοκάκην, καὶ πτισσὸν, καὶ μυλακίδα, καὶ ὠτάγχας καὶ χειροτόριον.

C. Ὠτακουστής, οῦ, ὁ, Delator seu coryczeus principis alicuius, Qui quæ passim audit, notat & ad dominum suum defert: quod hominum genus ὦτα etiam βασιλέων dicti, suprà in οὐατόκοι. Plutarchus De curiosit. ὠτακουστὰς ὥσπερ οἰκείους ἔχοντες ἐν τοῖς Δαρείου, ἀπώλεσαν ἑαυτοὺς καὶ, πάντας ὑφορωμένους. Aristoteles Polit. 5, τοὺς ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὁ τοῦ τὰς ἐν σικελίᾳ τυραννίδας καὶ σύμμαχος. VNDE Ὠτακουστέω, Intentis auribus sermones hominum sublego vt ad dominum meum deferam: sicut delatores & exploratores regum, qui ὠτακουσταὶ & ὦτα βασιλέων nominantur, vt suo loco docui. Vide suprà in Ὀφθαλμὸς locum quendam Xenophontis, col. 1408, littera E. Herodotus ἅμα δὲ ἀτακούσιον ἦν ποιεῦντι τὰ Μαρδονίου φρήματα, simul enim rumores captabant de euentu conatuum Mardonii. Xenophon Pæd. 5, ὡς ὠτακουστοῦντες καὶ εἴ τινες ἄλλοι δύνανται αἰσθάνεσθαι τῶν φρονημάτων τοῦ Χρυσάντα, ἢ καὶ πρὸς δοῦλον ἦ), vt subausculturates & siquid alia ratione persentiscere posset, significarent Chrysantæ quid fieri oporteret: Camer. Item Athenæus libro 6, de quodam adulatorum genere quo vtebantur reges Cypri, σωκαμηγούμενοι τοὺς κατὰ τὴν πόλιν, ἴ τι πὶς εὐφρανθείοις καὶ τοῖς ἀγορᾶς ὠτακουσταῖς, κατασιτίαν ἔχοντες τάξιν. vbi clarè exprimit eiusmodi hominum officium. Plutarchus, οὐδὲν ἐῶν λέγεσθαι, ἀλλ' ὠτακουστῶν καὶ πολυπραγμόνων σκοπιὰν ὄπιθεν ἵστην, auribus rumores omnes captans, Bud. Simplicius Philo De vita Mosis lib. 1, ὡς ἐξαλλαξόμενος τῶν σκοπῶν φθονεῖσθαι καὶ ὠτακουστῶν. ἀκροσκοπῶν, vt omnia circunspectarent & auribus caperent.

C. Ὠταλγία, ας, ἡ. Aurium dolor. Dioscorides libro 2, cap. 110 ὠταλγίας καὶ πυρώσεως τῶν ὤτων ἰᾶται. VNDE Ὠταλγικὸς, ὀδ, ὁ, Aurium dolori obnoxius. Sin de re aliquâ dicatur, significat Dolorem aurium inferens, sicut κεφαλαλγικὸς quoque οἶνος dicitur Qui capitis dolorem infert. ET Ὠταλγέω, Doleo ex auribus, Aurium dolore crucior, Aures mihi dolent. Dioscorides libro 3, cap. 35, de papauere satiuo, ποιεῖ δὲ καὶ κεφαλαλγοῦσι, σὺν ῥοδίνῳ ἐμβρεχόμενος· ὠταλγοῦσι δ', σὺν ὀμφακίνῳ καὶ κρόκῳ καὶ σμύρνῃ ἐγχριόμενος. ITEM Ὠταλγέω, pro eodem. Dioscorides lib. 2, capite 199 de hastulæ regiæ seu asphodeli oleo ὠταλγοῦσι βοηθεῖ ἐγχύμενον εἰς τὸ οὖς. Sic enim malo quàm ὠταλγοῦσι, vt vulg. edit. habent. Sed ibi χάφεται etiam κωφοῦσι, quam lectionem Ruell. sequitur, ita interpretans eum locum, Surditati auxiliatur instillatum in aurem.

C. Ὠτηρίχιον, ου, ὁ, Instrumentum chirurgicum quo aliquid in aurem infunditur. Aurifusorium specillum dici potest. Celsus aliàs strigilè, aliàs auricularem clysterem appellat. Gorr.

C. Ἄμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, VEL Ἀμφώης, Vtrinque auritus, Binas aures habens. Metaphoricè Vtrinque ansatum, Binas aures habens, nam aures pro ansis accipiuntur in poculis: vt Odyss. χ, ἄλεσεν ἄμφωτον, poculum vtrinque ansatum. Apud Theocritum Idyll. 1, κισσύβιον ἀμφῶες, in eadem significatione. Sed fit ἄμφωτος ab ὦς ὠτὸς: at ἀμφώης ab οὖς ὠτός. Etymologicus habet, ἀμφώτης· χύτρα παρὰ τὸ χέειν, καὶ ἀμφίωτος. Vbi ἀμφώτης est pro ἄμφωτος, vt habet Hesychius. Ex ἀμφώτης autem videtur posse colligi ἄμφωτον tunicam dici quasi ἀμφώτιον.

Ἀμφώτης, Tunicæ genus, inquit Hesychius.

Ἄμφωτος, vel Ἀμφῶτος, ἀμφώτιδος: aut ἀμφώτης, ίδος, (reperiuntur enim omnes hæ scripturæ) Poculi genus, habentis binas aures, id est ansas. Ligneum poculum (inquit Eustathius) commodum rusticis, dictum ita quòd esset ἄμφωτον. Camer. interpr. Fidelia cum duabus ansis.

Ἀμφώτης, Tegmen auris, vel Munimentum auris. ἀπὸ τοῦ ὠτίου. Etym. Apud Hesychium habetur σκέπασμα dumtaxat, omisso, vt opinor, genitiuo ὠτός. Idem habet, Ἀμφωτίδες, quas habent athletæ circa aures. quæ sunt Pausaniæ verba, vt testatur Eustathius pag. 1324, Ἀμφωτίδοχοι Παυσανίᾳ, αἱ οἱ παλαισταὶ ἀσκοὶ περὶ τὰ ὦτα ἔχουσι. Etymol. autem, Ἀμφωτίδες, χαλκᾶ ἀσπίδια οἱ παλαίοντες περὶ τὰ ὦτα περιτίθενται· ἀφωτίδες γάρ εἰσι καὶ ἀμφωτίδες. Plutarchus de audiendo, διὸ καὶ Ξενοκράτης παισὶ μᾶλλον ἢ παλαισταῖς ἐκέλευε περιδεῖν ἀμφωτίδας, ὡς οἰκείοις μὲν τοῖς πληγὰς λαμβάνουσι, παίουσι δὲ τὰ ἤθη τοὺς λόγους διαστρεφομένοις· id est, Ideo Xenocrates pueris potius quàm athletis iubebat alligare ἀμφωτίδας. quippe quum horum aures plagis, illorum autem mores sermonibus distorti reddantur.

Ἀμφωτίς, in vulgatis lexicis exponitur etiam Inauris, Aurium ornamentum. cuius significationis exemplum desidero.

Ἄμφωτις, Auris, secùdū Suid. sed intellige de vase. ait esse prouerbiū μέχρι τῆς ἀμφωτίδων, de vasde plenis, idē significās quod μέχρι τῶν ὤτων. id est Vsque ad aures. Videtur & pro adiectiuo accipere hoc nomen, quum ἀμφωτίδων exponit, Earum quæ duas aures habent.

C. Δίωτις, Duas aures seu ansas habens. Athen. libro 11, ex Anticlide, καὶ δίσκον χαλκοῦν δίωτον. Et aliquanto post, vbi de Κύπελλον sermo est, Σμαραγίας δὲ τὸ δίωτον πατέρων Κυφησίους, (videlicet nominare Κύπελλον traditi) τὸ δὲ δίωτον καὶ περίωτον Κῆπας. ET Διώτη genus vasis à duabus auribus, hoc est ansis, appellatum. v. l.

C. Μίωτις, Vnam habens aurem, vel ansam.

C. Τετράωτος, Cui quatuor aures seu ansæ. Vide in Δίωτος.

C. Ἐνώτη, ης, ἡ, Inauris, vnde ὠνώτης Hesych. ex Sophoclis Captiuis, quod exponit ὠνώτους. Nam ET Ἐνώτιον significat Inauris, Ornamentum auris, vt margaritæ & cylindri, aliæque gemmæ quæ ex auribus suspenduntur. Poll. libro 2, ὠνώτια, κόσμος οἱ περὶ τοῖς ὠσὶ, καὶ ψέλια καὶ ἐλικτῆρες. Idem Eustathius pagina 976, λοιδοροῦσι δέ, τὰ πολλὰ ὠνώτια ἄκρα, ὅτε ἀσπάζονται τὸ ἐκπεπον· διὸ καὶ ἐλικόβια λεγόμενα ἀπὸ τοῦ λικνοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ὠνώτια. Apud Suidam, ὠνώτους ἐκ μαργάρων κεκοσμημένους δωρεῖται αὐτόν. Athen. libro 8, ὠνώτια ἔχουσαι χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Idem in eodem libro ex Hedyli epigramm. — ἢ ζώνιον ἢ ὠνώτιον ἢ τι πιεῦτι Σύβαριον.

C. Ἐνωτοῦνται, populus quibus aures in tantum magnitudinis crescunt vt totum corpus iis contegatur. v. l.

C. Ἐπωτίδες, Ligna quæ ex vtraque proræ parte velut aures prominent, τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ πρῴρα ξύλα. vt schol. Thuc. & Suid exp. Thucydides lib. 7, pagina 144. αἰσθόμενοι τοὺς παρεξειρεσίας ἔχοντας τῶν Κορινθίων νεῶν, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παχύτερας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Idem, τὰς ἐπωτίδας ἐπῆσαν τῆς θαλάσσης παχείας. Et apud Suidam, ὁμοφορίδων πολεμίους ναῦς κατασκάψαι τὰς ἐπωτίδας καὶ τοῖς στείροις ἀποφύσας ἀρῶσιν. Gaza apud Theophr. Hist. pl. l. 5, capite 18, interpr. Auriculas nauis. Vtitur & Euripides in Iphig. Taur. εἰ δ' ἐπωτίδων αἴσιρας ἔξω πόδα.

C. Παρώτιον, Ornamentum aurium. v. l. Item Alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus τῇ ῥινὶ. Schol. Nicandri in Ther. παρακάθηται τὰμφὶ θατέρῳ ῥινὸς μέρος, ῥικνὸν λέγεται, ὅτι ῥαφῆται τῇς δάκρυσι· τὸ δὲ ἕτερον, παρώτιον. Sed malim SCRIBERE Παρώπιον, VEL Παρωπίας. vt apud Pollucem, οἱ μὲν πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, ῥικνοὶ καὶ πτηνοί· οἱ δὲ ὑπὸ τοῖς κροτάφοις, παρωπίαι. Sic Gorr. quoque παρωπίας dici scribit minores oculorū angulos qui ad tēpora spectant. AT Παρώπια vocantur coria quæ equorum formidolosorum oculis apponuntur, alio nomine αἰθάλια siue αἰτήλια nominata: eo quòd à sole oculos tueantur. Pollux libro 2, παρώπια δὲ, τὰ ἐφ' ἑκάτερα τῶν ἵππων προσκλήματα, ἃ τινὲς αἰθάλια καλοῦσι. Itidem Hesychius & Suidas.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, Tumor glandularum sub auribus. Galen. libro 3 περὶ τῶν πταυμάτων, parotidem de genere inflammationum esse dixit. Paulus non inflammationem, sed affectionem tantùm, vt tumor omnis, siue scirrhosus siue etiam œdematodes, non sola inflammatio, parotis nominetur. Sed cuiuscunque generis tumor sit parotis, glandulas sub auribus sitas occupat, materia in eas vel

à capite decumbente,& ibi poſtea impacta, vel à toto corpore(id quòd aliquando per criſes contingit) confluente.Hæc Gorræus Celſus L6,capite 16,Sub ipſis verò auribus oriri παρωτίδες ſolent, modò in ſecunda valetudine ibi inflammatione orta, modò poſt longas febres illuc impetu morbi conuerſo. Id abſceſſus genus eſt. Apud eundem libro 4,capite 1, In dextra ſiniſtráque circa guttur venæ grandes, quæ & σφαγίτιδες nominantur,itémque arteriæ,quas παρωτίδας vocant, ſurſum procedentes vltra aures feruntur:nonnulli pro παρωτίδες reponunt καρωτίδες,quòd ex venæ & ἀποπληκτικὴ & λιθαργικαὶ nominentur.

C.Πτερωτὸς,ίδος,ἡ, Tegumentum & muhimentum quod auri circundatur.Idem cum ἀμφωτὶς ſuprà,quod vide.

C.Ἐνωτίζω, Auribus percipio, Audio.ἀκούω, vt Suidas exp. dicens cum accuſatiuo conſtrui. Paſſ. Ἐνωτίζομαι pro eodem.vnde ἐνώτισαι quod idem Suidas exponit ἄκουσον,& εἶσαι τῇ ὠτὶ ἡδέως πίνων. Itidem Heſych.ἐνωτίζου,ἀντὶ τοῦ ὠτίζου δίκην. ❙At ἐνώτισαι idem exponit τὰ τῶν ἀθετουμένων: itidémque Suidas:(apud quem tamen perperam ὦτα legitur pro τῶν) ἐνώτισαι VERBO Νωτίζω.

Ὠτίνης, Auritus, Aures habens vel ánſas. Iliad. ϕ, v.164, Καὶ τετρηρῶ ὠτίνητα ſua enim ὦτα habere tripodas,patet ex loco Homeri in Οὖας citato. Itidem Heſiodus Erg. ὥδε μὲ φημὶ Ζηνὸς ὑπερμενέος ἔτι ζώειν τετρόπου ὠτίνητα. In v.l. habetur ETIAM Ὠτίνης,ſed mendoſè.id enim metrum heroicum non admittit.Sic tamen & apud Suidam ſcriptum extat.

Ὠτικὸς,ὴ,όν, Auricularis, Auricularius, Ad aures pertinẽs. Ὠτικὸν, (inquit Gorr.) Quod ad aures pertinet.vt ὠτικὸς κλυσὴρ,auricularis clyſter.Cuius Galen.libro 3. τῶν κατὰ τόπους aliquoties facit mentionem.Et ὠτικὸν φάρμακον,auriculare medicamentum.

Ὠτικὸς δάκτυλος,Auricularis digitus,minimo proximus. Gorr. Aliter Budæus, Ὠτικὸς, digitus minimus, quem præcedit δακτυλιώτης.

Ὠτίον,ου,τὸ,Auricula. Epigramm.lib. 2,titulo εἰς ἀγοραίους,Οὗτος ὁ ναῦ βάλητος ἁλιευτικὸς ἦχε τὸ σῶμα Γίτα, γλίσιον,ὄφρυν,ὠτίον,βλέφαρα· Εἶτ' ἀπόχαλα ἰδὼς πάντας ἀπολλύμενα πάντα.(vnde ὠτιλακίαι & ὠτικάταξις,Cui cõtuſæ fractæ aures in palæſtra fuerunt: vt ὠτότμητος cui amputatæ fuerunt ferro) ❙Ὠτία dicuntur etiam oſtreæ quædam. Athenæus libro 3,τὰ δὲ ὠτία (γίνεται δὲ ζωῦτα καὶ τῇ κῷ πλὴν Ἀλεξάνδρειαι λεγόμενα Φαίακα τὰ ὄστρεα) προσεμάρτυρε τῷ ποιητῇ ἀπαίτων, ὡς δὴ κἀκεῖνα δέ. Vbi ſubiungit ex Antigono Caryſtio,oſtreum hoc Æolica lingua vocari οἰὸς Ἀφροδίτης.

Ὠτὶς, Auricula.idem cum ὠτίον. Lucianus libro 2 Epigrammatis ἐς ἀγοραῖον quendam, Ἔχει δ' ὁ Πίσων μὲν, ἢ ὠτὶν ἢ δὲ Πλαταιὰς, Ἢ βλέφαρον.

C. Ὠτοφόρος,ου,ὁ,Qui auriculas contuſas habet, vt palæſtritæ. ΑΤ Ὠτοφόρος, Qui otidas gerit. vt habetur in lex.meo vet.Ὠτοφόροι, οἱ τὰς ὠτίδας φέροντες ἰρτάτας· ὠτὶς γὰρ ὄρνις. Ὠτοφόροι δὲ, οἱ τὰ ὦτα συντεθλασμένοι, ὃ ὠτικὰ ταξιδες· ἔνιοι δ' ὦτι ἀντὶ παλαίστρας. Fortaſſe ὠτοφόροι ex eo dicti ſunt hi,quòd appoſititiam gerent auriculam loco eius quam in palæſtra amiſerant.

Ὠτὶς SIVE Ὦτις,Otus:auis nyctícoraci ſimilis, (alii ipſum nyctícoracа eſſe dicunt)inde nominata quòd τὰ ἐκ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει, vt habetur in lex. meo vet. vbi τετραπλασίως ὠφὼς ſcribitur:apud Heſychium verò oxytonως,ita: Ὠτὶς,ὅρνις ἔνιοι δὲ γλαυκίδιον λέγουσι. Cum his conſentiunt verba Ariſtophanis Hiſt.animlibro 8,capite 12,ὁ δὲ ὠτὸς,μικρὸς ταῖς γλαυξὶ,καὶ τοῖς τὰ ὦτα πτερύγια ἔχων. ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν. ἔστι γὰρ κόσσυφος(ſic enim reponendum pro κολοιὸς) καὶ μιμητὴς. καὶ αἰσθητικώτατος ἀλλήλων, τοῦτο ἀλλήλοις ἐμφαίνουσι τῶν φθόγγων, καθάπερ γλαυξί. Vnde Plinius libro 10,capite 13, Otus bubone minor eſt,noctuis maior,auribus plumeis eminentibus:vnde & nomen illi.Quidam Latinè aſionem vocant.Imitatrix aliàs auis,ac paraſita, & quodã genere ſaltatrix. Capitur haud difficulter vt noctua, intenta in aliquo,circumeunte alio. Idem libro 29,capite 6,Felle recentis aſionis. Noctuarum eſt id genus maximum, quibus pluma aurium modo micat. Sed perperam apud eũ Otis ſcribitur,pro Otus:licet Athen.

quoq; lib. 9, ὠτὶς & ὦτις pro eadem ãue accipere videatur,quum alii diuerſas eſſe tradant. Mulea de otº Athen.loco citato, τῷ de magnitudine & formæ,τῷ de fatuitate per quã capitur omnia imitans quæ aucupes facere viderit:ex Alexandro Myndio annotans, λαγῳδίαν alio nomine vocari. ❙Ab huius auis natura ὦτις dicuntur homines fatui & deceptu faciles. vt Euſtathius pag.561 ex Ælio Dionyſio tradit. Ὦτις, ὄρνεον ὃ τοῦτο τὰ ὦτα ἐκπεπύρωται. τοῦτο ἐπαγρυπνοῦν καὶ αἰσθανόμενον, ὡς φασὶ νυκτικόρακες, ἀκίνητον. διὸ τοὺς χαύνους καὶ κενοφρονεῖς ὦτας ἐκάλεσαν. Idem Euſtathius pag.1512,quum λάρους & κίττους vocari tradidiſſet ὑπὸ Δώρων, ſubiungit· καὶ ὦτις δέ τις αὖτις, ἀπὸ ἀργίας τοῦ μένειν καὶ ἀλίζασπετον. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, ὡς μόνους ὄντας ἐν Ἕλλησι, ὧν λιθοβολοῦσιν ἐκείνους ὡς ῥᾴστην ἀπατωμένους εἰς ἀκρόασιν. Idem pag.1687 ὦτις vocari ἀφεστώτων ὤτων posſe ſcribit ὡς ἐκπώτης ἀκοῆς, ἀφεστώτων ἔχων καὶ αὐξητικὰς ἀπατᾶται παχέως· quorum aures faſcinantur:generaliter verò τοὺς ῥᾳδίως ἐξαπατωμένους τυχόντος ἐξαπατωμένους. Athenæus quoque loco citato ὦτις à comicis nominari ſcribit ὡς ἐξαπατωμένους ῥᾳδίως ἐκ τῆς τυχούσης, ſicut gryps, qui omnia quæ facere homines viderit,imitatur. ❙Ὦτις nomen gigantis. Iliad.ν,— Ὦτός τε κρατερός τ' Ἐφιάλτης.

Ὠτὶς,ίδος,ἡ, Auis tarda: quam Ariſtoteles lib.6 Hiſtoriæ animalium inter magnas aues numerat: de qua & lib. 9,cap.33. Plinius lib.10,cap.22, de tetraonibus, Proximæ eis ſunt quas Hiſpania aues tardas appellat, Græcia otidas,damnatas in cibis:emiſſa enim oſſibus medulla, odoris grauidum extemplo ſequitur. Alii tamen in cibis commendant, vt Athenæus lib.9, citans hæc verba ex Xenophontis Anab.lib.2,pag.151 & 152, παῖς δὲ ὠτίδας ἔτι πετομένας αἴρει, οἳ λαμβάνουσι πετομένας τῷ βέλει, ὡς πάνυ οἱ πέρδικες, καὶ ταχὺ ἀπαγρεύουσι, τὰ δὲ κρέα αὐτῶν ἡδέα ἐστί. quod & ex Plutarcho confirmat. Itidem Synesius epiſt.4, ἢν δέ τις περὶ ὠτίδα ἐθελήσῃ ὀρνεον ἐκπέμψαι ἡδύ, ἰδὼν ἂν ἀχθοῖς ἐπὶ τοῖς ὤμοις τῶν. Scribitur ETIAM Οὶς ET Οὶς, vt Galenus in lexico Hippocratico tradit, annotans ab Ariſtotele per ω vocari ὠτίδα,à Xenoph. verò lib.1 Anab.per o ſcribi ὀτίς. At οὶς legitur apud ipſum Galen.l.3 De alim. μεταξὺ δὲ τούτων τῶν τ' ἀγρίων τὸ τῶν χηνῶν γένος τῶν καλουμένων οὐρίων ὠτίδων ἐστίν. niſi potius pro ὠτίδων, ſcribendum ὀτίδων ſimpliciter per o. Attamen & Heſychio οὶς eſt εἶδος ὀρνέου.

Ab Οὖας autem poetico EST Οὐατὶς, Auritus, ὠτίνης. In Epigr. ἐπὶ οὐατίνῃ. ΑΤ Οὐάτος exp. Extremus,Imus. ex Orpheo, πάρουσιν ὑπ' οὐατίοις, ſub imis plantis. Ab Ὦαι autem EST Ὠάζω, Audio.ἐνωτίζω. vnde ὠάσασθαι, Heſychio, ἀκοῦσαι. ſed & φῆσαι.

ΟΥ Τ Α Ω, ῶ,Fut.ώσω, Vulnero, Vulnus infligo: vel ictum manu infero. (nam Ammonius οὐτᾶσθαι eſſe dicit τὸ ἐκ χειρὸς πατάξασθαι: at βεβλῆσθαι, τὸ ἐκ βελῶν) Ieq. Iliad.ο, αἰχμῇ δὲ οὔτα, pro οὔτασε, ll.ρ, Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' αἰσχύνην. Odyſſ.τ, Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Paſſ. Οὐτάομαι. Vnde participium οὐτηθείς,quod Heſychius exponit τρωθείς, Iliad.ϑ, Κείσεται οὐτηθείς, iacebit vulneratus ſeu Vulnere cõfoſſus, Vulnèribus confectus. Imper. ἀκτiuæ vocis eſt Οὔτασε, quo vſus eſt Homerus Od.χ, Ἔγχει, μηδέ τι τοῦτον ἀναίσιμον οὔτασ' ἀκοντί.

Οὔτημα, Vulneratio,Ictus.

Οὐτήτειρα, Vulneratrix, Quæ vulnera & ictus infert, Quæ icit.In Epigr. οὐτήτειρα δι' ἕλκεα ἕλκεα.

Οὐτάζω, Fut.άσω,idem cum οὐτάω. Iliad.ν, πῆχυν μέσσον ἔτασε δουρί. Eodem libro,aliquanto poſt,— Τρῶες δὲ πεσεσθαι δὸν ἄλοσδεν ἄλλον Οὐτάζον σάκεος ἄμυδις, pro κατ' σάκος οὐτάζον. Iliad.φ, Εἴ περ γὰρ φθάμενός μιν ὀϊστεύσω ἢ βάλω. Inde & apud Heſychium, Οὐτάσαι, ἐκ χειρὸς νύξαι, τρῶσαι. Paſſ. Οὐτάζομαι. vnde apud eundem Heſychium, Οὐτάζοντα, ἐπιτρώσοντα. Inde & Οὔτασας, quo Homerus vtitur Il.ε, Βέβληαι μὲν ὑπὸ Τυδείδεω κρατεροῦ Διομήδεος, Οὔτασας δ' Ὀδυσῆα, iaculo percuſſus eſt Tydides, ictus autem Vlyſſes. Et participium οὐτασιώνης,(pro quo ſuprà ὑπαΐξ) Vulneratus, Vulnere confoſſus, vel ictus. Odyſſ.λ, ἔστ' ἂν βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ, Οὔτ' αὐτοκασίγνητον οὐτασιώνης. Cæterùm pro Οὔτασα per apocopen DICI Οὖτα, tradit Euſtath. cuius ῦτα frequentiſſimus eſt vſus. Iliad.ν,

ῶτα ἀδρὸς ὀνειὰ κατ' ἰς. Iliad. π, οὐτα Θόαντα Σπάρτον γο A
μόν. Ἄντα παρ' ἀσπίδα. Il. ζ, Οὖτα χ' λαπάρω. Et Iliad. ε,
Οὐτὰ μὲ Τυδέος ὑὸς ὑπ' ἔγχεϊ δουρὶ Διομήδης: verba Veneris à
Diomede vulneratæ. Ab eodē ꝛ ι c ι ς Οὐτάμενος vide
m' Od. ι, Ἔστιν ἀοιδὸς ἄναξ ἐλεὸς δέδυκε δὲ χαλκὸς ἀκωκὴ, Οὐτάμε-
νος μεμαὼς, vulnerare seu icere cupiēs. quem infinit.
Etymologicus derivat ἀπὸ Οὐτάω, ex quo Οὐτάμενος.
Alioqui ꝑ a ꝛ t ι c. Οὐταμένος videri posset dici facta
syncope, pro οὐτασμένος, exempto σ, & translato accen
tu, sicut ἐλελαμένος pro ἐλελασμένος. Iliados ξ, Δοῦπ' ἰόμεν
πάλαμήδεά, κἠν οὐτασμένον αὖθι, etiamsi vulnerati seu icti si b
mus. Eodem libro, Τοὺς δ' αὖτε βασιλῆες ὑπεμνέον οὐτα-
μένους περ. Odyss. λ, — οὐδ' ἄμμες χαλκήρεα εἴχομεν. Iliad. ε,
Οἱ δ' ὑπὸ τοῖχον ἴσαν βεβλημένοι ἠὲ πεπτηώς. Iliad. ρ, — ἔρρει δ' αἷ
μα κατ' οὐταμένοιο σιτυλοῖο, per vulnus inflictum.

Οὐτάσκω, idem cum οὐτάω & οὐτάζω: factum ex οὐτάω, sicut
πλάσσω ex πλάω aliāq; similia. Iliad. ο, Τοὺς δ' Αἴας οὐτασκε
δαΐφρονα δουρὶ φαεινῷ. si malis Ionica dialecto vsurpa-
tum pro οὖτα, sicut ἔπεσκον pro ἔπεσα. ᴀ ᴛ Οὐτάσκω
quod in vulgatis lexicis habetur & exponitur οὐτάω,
mendosum est. c

C. Ἀνούτατος, Qui ictus seu vulneratus non est. Iliad. η, Ὅς-
τις ἔτ' ἀλλήλοις καὶ ἀνούτατος ἔγχει χαλκῷ. Citat & Hesych. ex
Æschyli Lycurgo, exponens ἀσύριπτος ὑπ' ἀνδρός. ᴠ ɴ-
ᴅ ɪ Ἀνουτητί, Sine vulnere, aut ictu. Iliad. χ, — οὐδὲ θέμις οἵ
τις ἀνουτητί γε πάρειπεν, nec ei quisquam astitit qui ab eo
non vulneraretur. vt ἀνούτατος idem sit cum χειρὶ τῷ πε-
ριρρώσασθαι. Pro Ἀνούτατος dicitur ᴋᴛᴊᴀ Λοῦτος,
itidem Qui ictus seu vulneratus non est. Iliad. σ, ὃς δ' ὃ-
λοὸν κῆρ, Ἄλλοτε ζωὸς ἐὼν ἕλετο νηυσὶν ἄλοντ', ἄλλοτ. ἄουτον. quæ & in
Aspide Hesiodea leguntur. D

C. Νεούτατος, Recens vulneratus seu ictus. Habes in Ἄουτος
præcedente.

ΩΤΙΛΗ, ῆς, ἡ, Vulnus quod οὐτάσας aliquis inflixit: vn
de ex οὐτάω derivatum creditur: innuente & Homero
Il. φ, vbi ait, ἔρρεε δ' αἷμα κατ' οὐταμένοιο σιτυλοῖο, per vul-
nus inflictum. Il. η, Αἵματα δ' ἔρρεν αἷμα χιλήτεος ἐξ ὠτειλῆς. Sic
apud Athenæum libro ι, Θερά οἱ αἱμοδρῦτος
αἰνότατον ἐξ ὠτειλῆς: Iliad. π, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Ἔρυσε
λάξ ποσὶ βάσας. Odyss. ω, Ἀντίβιον μάλα βρότεον ἐξ ὠτει-
λέων. Iliad. ε, Ἐκ δ' ὠτειλαὶ θῶκαν ἀλείφατος. Odyss. φ, Ὠτει
λὴ δ' Ὀδυσῆος — Δῖον ἐπιστάμενος, vulnus Vlyssis obli-
gatūt. Il. τ, Μῆρα καὶ ἰγνύας καὶ χαλκοπόρους ὠτειλάς, in vul-
nera ferro inflicta. Vtitur hoc vocabulo Plutarchus
quòque, licet magis poetice: in Probi. Rom. πῆς ἀξίνης
ἔφηψε τραύματα καὶ ὠτειλὰς ἐκφέρων. sed ibi propter præce-
dens τραύματα, interpretari ὠτειλὰς debemus Cicatri
cibus, sicut Hesychius ὠτειλὰς exponit, non solùm πὰς
ἀπὸ χειρὸς πρώσεως, τραύματα, sed etiam οὐλάς. quanuis
Ammonius ὠτειλὴν esse tantùm velit τὸ ἐφεστὸς βοῦν-
μα: οὐλὴν verò τὴν ὑγιασθεῖσαν σάρκα ἐκ τραύματος πα-
λαιοῦ. quo modo ab Homero vsurpari, ex antè citatis
exemplis patet. Galenus apud Hippocr. ὠτειλὰς exponit
non solùm οὐλάς, sed etiam ἕλκη. Ammonius tamen in-
ter ὠτειλὴν & ἕλκος discrimen statuit.

ΟΥΤΟΣ, Hic: pronomen δεικτικὸν, demonstrati-
uum. ɢ ᴇ ɴ ɪ ᴛ. Τούτου, huius: ᴅ ᴀ ᴛ.
Τούτῳ, Huic. ᴀ ᴄ ᴄ ᴠ ꜱ. Τοῦτον, Hunc, & sic deinceps. Il.
κ, Οὗτός τοι Διόμηδες ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι Οἷς νῶϊν πίφαυ-
σκε Δόλων, hic tibi vir, & hi equi sunt illi quos Dolon
dicebat. Et, οὗτός ἐστιν ὁ Δημοσθένης, Hic est ille Demosthe-
nes. Sic Lucianus in suo Somn. τὴν ἐρώτων ἕκαστος τὸν πλη-
σίον κινήσας, δείξειεν τῷ δακτύλῳ, οὗτος οὑκεῖνος, λέγων, hic ille
est. Sic Pers. At pulchrum est digito monstrari, & di-
cier, Hic est. Plato, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, hic est ille mode-
ratus, vt Cicero interpr. pagina 7 mei lex. Cic. Itidem Sy-
nes. οὗτος ἐκεῖνος ὁ πολὺς ἐν τοῖς λόγοις ἡμῖν Ἀθηναῖος. Plut.
Sympos. ι, αἰσθάνομαι τούτου δίκας ὀφλών. Et οὗτος αὐτός, Hic ipse
apud Xenophontem, ἀμφοτεροῦς. ꝛ ᴏ ꝛ ᴍ. Αὕτη, Hæc.
Xenophō in Œcon. αὕτη πάντα. Plato De leg. χρήσιμον τὴν
τοῦ λόγου τάξιν ταύτην. Et αὐτὴ αὐτή, Hæc ipsa. Xenophō, ταύ
την αὐτὴν ἀπάτην, Hanc ipsam fraudem. ɴ ᴇ ᴜ ᴛ ʀ.
Τοῦτο, Hoc. Aristot. Rhet. δυοῖν τούτοιν βιβλίοιν, duobus hisce
libris. Odyss. ξ, Ταῦτα ἕκαστα λέγω, ἔσται δ' ὅπως, singula
hæc quæ tibi acciderunt. (vbi tamen potius redde-

mus Singula ea, vel Singula illa: vt mox dicetur) In
epistola Philippi apud Demosthenem, ἃ μὲν οὖν ἐπιτη-
δεύεται ἔστι, hæc sunt. Plutarchus Apophth. πρὸς ταῦ-
τα μὲν οὖν βοηθεῖν ἐστὶ καὶ ἀνάγκη. Et Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ
Ὁμήρου, hoc ipsum est quod Homerus dicit. Et διὰ ταῦ-
τα, Ob has causas, vt Cicero interpr. pagina 17 mei lex.
qui τούτων ἕνεκα itidē vertit, Has ob causas. Adde præ-
terea ex Aristophane, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, pro καὶ ταῦτα
μὲν δὴ οὕτως ἔχει τὰ ταῦτα, atque hæc quidem ita se ha-
bent. [Οὗτος ꝛᴇ, a pud Demosthenem pro αὐτός,
Hic. [Οὗτος interdum reddere potius debemus Is, vel
Ille. Sic accipitur in Hesiodeo illo, Οὗτος μὲν παιδείσιος ὃς
αὐτὸς πάντα νοήσει. Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Vnde Minutius apud Livium libro 22, Sæpe ego audi-
ui eum primum esse virum qui ipse consulat quid in
rem sit: secundum, eum qui bene monenti obediat.
Sic reddi potest in loco Homeri paulò antè citato,
nec non in epitaphio Sardanapali apud Plutarchum,
Ταῦτ' ἔχω ὅσα ἔπιον τε καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἐρώτων Τέρ-
πνια ἔπαθον. licet Cicer. vertat Tusc. quæst. lib. ς, Hæc habeo
quæ edi, quæq; exturbata libido Hausit. Apud Athe-
næum libro 8, vbi idem epitaphium citatur, scribitur
Κεῖ pro Ταῦτ': vt satis manifestum sit, ταῦτα ibi accipi
pro οὐκεῖνα. Sic Xenophon, ταῦτα τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς, Ex eo
numero hominum qui, vt Cicero interpr. pagina 49
mei lex. Cicer. Et Thucydides libro 4, ξύμπεμπε ναυ-
κρῶν ἀρχόντων, καὶ πότερα ἐκ Ἀθηναίων, εἰπεῖν .vel, Et eo qui-
dē. Itidem Budæus annotat αὐτὸς pro ἐκεῖνος accipi in
his locis Demosthenis, ἐπειδὴ δὲ πρῶτα ἔδοξε τοῖς ἐφόροις
τὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι, τοῦτο μὲν ἐδιήτησατο, καὶ ἐλθὼν ὅ, τι ἐδύνατο πρὸς
τοὺς. Et paulo pòst, πῶς χρήματα ἐλθὼν ἔσον ἐδόκει τούτοις;
Vt ipsis videbatur, Pro suo arbitrio & libito. Huc re-
fer καὶ ταῦτα, Idque, seu Præsertim. Et διὰ ταῦτα, Pro-
pterea, Eamobrem. Et μετὰ ταῦτα, Postea, Post id tem-
pus, sicut & μετὰ τοῦτο. Et κοὐ ταῦτα, Sic, vt Cic. interpr. p.
39 mei Lex. Cic. [Οὗτος cum verbo primæ personæ
Attico more accipitur pro ἐγώ, vt quidem vulgata le-
xica annotāt ex schol. Aristoph. Eadem afferunt ex
Luciano, νεῶ οὗτος, pro Ipse intelligo. Sic cum secunda
persona copulātū significat Tu. interdū continuctam
habēs particulam ὦ, interdū sine illa positum. Aristo-
phanes Vespis, ὦ οὗτος, πορδακῆ καὶ χαριθλᾷ, heus tu. So
phocles Aiace, Ὦ οὗτος Αἶαν, δεύρο σε προσκαλῶ, heus
tu Aiax. Lucian. μάχει μὲν ἡμῖν, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; Quo-
usque, heus tu (vel Quæso) flemus? Et in fab. Æsopi,
ὦ οὗτοι, heus tu. Et ὦ οὗτοι, heus vos. Sine ὦ etiam ponī-
tur, vti dixi. Sophocles Aiace, Οὗτος, εἰ πω τὰς αἰχμαλώ-
τους χέρας διεμοῖς ἀπευθύνεται, προσμόλεῖν καλῶ, heus
tu. Ibidē, Οὗτος, σὲ φωνῶ, heus tu, te appello. Aristoph.
Nub. Οὗτος, καθεύδεις; heus tu, dormis? Io eadem fabula,
Οὗτος, τί ποιεῖς; heus tu quid facis? Sic in Pluto, Οὗτος, τί
δρᾷς; Itidem Plato in Sympos. Οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περι-
μενεῖς; heus tu Apollodore, annon expectabis? Ité cum
imperatiuo. Aristophanes Vespis, Ἐπίσχες οὗτος ὡς ὀλίγου
μ' ἀπώλεσας, heus tu, quiesce. nam pene me perdidisti.
Idem, Ἴθ' οὗτος, αἰαζόπουν αὐτὸν μοι μέγα, Heus tu, seu Age
tu inclama mihi eum magna voce.

Ταυτὰ absolutè & aduerbialiter pro Hac, Ea, vel Eate-
nus, Ea ratione, Eo modo. Aristoteles, ἁπλῶς ἢ τὸ ὑγιεῖ, ταῦ
τα καὶ ἡ τῆς χοιρῆς γίνεται κάθαρσις, Quo modo, eo mo-
do. Plato De rep. ὡς ἔφη οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα ἀγα-
πῶσι, ταῦτα τι δὴ καὶ οἱ χρήματα ποιούμενοι σφᾶς τὰ χρήματα σπου-
δάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, itidem qui pecunias sibi para-
uerunt, earum studio vt propriis operis teneantur. vel
Eodē modo. Idem in Tim. ταῦτα καὶ ταῦτα ἐλήγετο, hæc
etiam sic dicta sunt. vt Bud. interpr. pagina 964, vbi &
alia habet exempla. Idem, ἴσως ταῦτα ὅτι τὰς ὑπολαμβάνει,
ita vt. Idem lib. 2 De leg. ταῦτα μὲν σοὶ δὴ ταῦτα. [Ταύ-
τη, Ex ea parte. Plato, ταύτῃ ἔτι ἔχει ἀτόμους, ex ea parte
deficiebat ad propositum exemplar imaginis similitu
do, vt Cic. interpr. pagina 28 mei Lex. Cic. [Ταύτη, Ita-
que, Ea de causa, Eam ob rem, Ideo, pro διὰ ταῦτα. Hero-
dianus libro 3, ταύτῃ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ φρουρᾶ μᾶλλον ἐφράττε
ἑαυτόν. id est παραφρουῶ, Bud. pag. 964. Vbi etiam ταύτῃ τι
affert ex Gregorio pro ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Itaque.

[Ταύτῃ

|Ταύτῃ, Eò quo, B.p.963.exemplũ attuli ſuprà in ἧ. Et ταύτῃ βέλτιον, eo melius. ταύτῃ πῇ ὦ, tãto plura. |Ταύτῃ, Hîc, Hoc loco: vel ibi, Eo in loco. Plat.ep.7,ὃ δὲ εἶναί πῃ ταύτῃ κινδυνεύει, hic alicubi eſſe videtur. Thuc.l.2,τ' ταύτῃ πῃ χωρίων. |Ταύτῃ μέν, ταύτῃ δέ, Partim quidẽ, partim verò. Τοῦτο quoque & eius obliqui caſus interdum per ſe, interdũ cũ aduerb. aut præpoſ. diuerſos vſus habẽt. vt τούτου ἕνεκα & τούτου χάριν: & plur. τούτων ἕνεκα, Has ob cauſas, vt Cic. interpr. Itidẽ δι' οὗτοι, & plur. δι' ἃ ταῦτα, Has ob cauſas, vt idẽ interpr. Ἐκ, ἐκ τούτου, ex eo tempore, Plutar. Rom. quod & ἐκ τότε dicitur. Itidem ἐκ τούτου, Eo tẽpore, Tũc temporis. Et εἰς τοῦτο, Eouſque, In id vſque tempus. Thuc. εἰς τοῦτο στασιάσωσι ἡ ἀρχή, Magiſtratus in id temporis permanſit. Eouſque, vel Hucuſque, μέχρι δεῦρο. Itidem, εἰς τοῦτο δὲ ἐλήλυθε, εἰς ὅ, id eouſque factũ eſt dum. Et μετὰ τοῦτο ac μετὰ ταῦτα, Poſtea, Poſt id tẽpus. pro quo dicitur etiã τὸ μετὰ τοῦτο ac τὸ μετὰ ταῦτα, Deinde, Poſtea, Plato ep. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ὕστερον ἐκ παντὸς τελέους ἀφίκετο: pro quo ibidẽ, τὸ μετ' ἐκεῖνα. Et ἐν τούτῳ τύχης μεμένηκε, in eo ſtatu permãſit, vel in hoc ſtatu. Et εἰς τοῦτο, Eò: cui interdũ genitiuus additur. Iſocr: εἰς τοῦτο αἰσχίας ἦλθον ὥστε, eo deuenerunt amentiæ, vt. Idẽ, εἰς τοῦτο ὀλιγωρίας ἦκεν ὑμᾶς. Demoſth. εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν, eò deuenit inſolẽtiæ. Item ὅτι τοῦτο, Huc, Ariſtoph. vel Eò, Eũ in locum. Κατὰ τοῦτο, & κατ' ταῦτα, Ita, Sic, vt Cic. interpr. pag. 39 mei Lex. Cic. ſeu Ad hunc modum. (, At κατ' οὐδὲν τοῦτο δὴ καιρῷ, Plut. Camill. Per id temporis) Sine adiectione autẽ poſitũ τοῦτο affertur. vt ex Thuc. τούτου μὲν ἐπῆλθε, præ quo τούτου χάριν, huius rei gratia ſubſedit. Verùm hoc exemplũ ſuſpectũ eſt. SED ET Ταῦτα alicubi abſolutè poſitum legitur pro διὰ ταῦτα, Itaque, Has ob cauſas. quæ ſignif. citatur tum ex Hermog. tum ex Plat. De leg. Itidem Homerus, Ταῦθ' ὑπερηφιάοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, Ἡμέας ὠδύσαντο, ἀπειθαλα μαχεόντων. pro διὰ ταῦτα, διότι, hac de cauſa. Sic ταῦτα πῃ à Galeno vſurpatur. Itidemque ταῦτ' ἄρα tum à Syneſ. tum ab Ariſtoph. in Nubibus, Ταῦτ' ἄρα καὶ πάνυ μαστ' ἀλλήλοιν βροτὼ καὶ πορδὴ ὁμοίω. Aliud exemplum ex eodem habes apud Bud. pag. 964. vbi etiam ex Gaza affert, ταῦτ' ἄρα καὶ συμβαίνει ὅπερ αὖτις πάλαι ἀπεφηνάμην, pro his Ciceronis, Ex quo illud efficitur. Itidem ταῦτά πῃ, vt Hermog. ταῦτά πῃ ἐγὼ λεπτοπρὸς ὅτι, Ea propter, Quapropter. Sic dicitur & ταῦτα δή, vt Ariſtot. Probl. ſegm. 10, ταῦτα δὴ καὶ οἱ πολὺν χρόνον καθεύδοντες, ἀχρεώστροφοί εἰσι τῶν μικρὸν χρόνον καθευδόντων. Necnon ταῦτα δὴ ita vſurpatur. Plato in Sympoſ. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς τῷ καλῶν ἴω. Bud. pag. 964. Atque ταῦτα, Idque, Atque id, ſeu Præſertim, cuius antè quoque mentio facta eſt.

Τοῦτο μέν, τοῦτο δέ, Partim quidem, partim verò, Simul, ſimul: Tum, tũ. Demoſth. τοῦτο μὲν Θασίους ἀδικήσαι, τοῦτο δὲ Ἀρχέβιον, Simul enim Thalios, ſimul Archebium iniuria afficietis. Sic τὸ μέν, τὸ δέ, & τὸ μέν, τὸ δέ π.

Τουτέστι, Id eſt, Hoc eſt: quum aliquid declaramus. Plut. De diſcern. amic. & adul. Οὐ δύναταί μοι ὁ φίλῳ χρῆσθαι ὁ κόλακι. τουτέστι ὁ φίλῳ ὁ μὴ φίλῳ. Alicubi autẽ diſiunctũ τουτ' ἔστι.

Τουτάκι aduerb. ab οὗτος, vel potius à τοῦτο, ſicut ἑκατόγκις ab ἑκατόν. Etymol. in Αὐτάκι citat ex Pind. τουτάκι πεξαμήνῳ, non tamen exponit. ſed videtur accipi pro Hic vel Ibi. Apud Suidã ita habetur, Τουτάκι, ἐπὶ ὅσῳ δέ. A T Τουτάκις Heſych. exponit, Τοσαυτάκις, Toties.

Οὕτως SIVE Οὕτω, (vtrunque enim in vſu eſt, hoc, quũ ſequens vox à conſonante incipit: illud, quum à vocali) Sic, Ita, Ad hunc modum. Od. θ, Οὕτως οὐ ταύτην ἧσι χαρίεντα δίδοῦσι. Il. ω, Οὕτω τὴν τάδε γ' ἔδη φίλον τινὰ ὡς ἀγορεύεις, ita eſt vt dicis. Odyſſ. θ, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω, ſub. ἔδη. Sic Thuc. l. 1, ἐμοὶ οὕτως, Ita erat, Ita res ſe habebat. Iſocrates Panath. τότε μὲν ὀρθότατα, καὶ νῦν οὕτως δικαιότατα περὶ αὐτῶν. Plato, νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω, Nox igitur & dies ad hunc modum generata, vt Cic. interpr. p. 27 Lex. Cic. Interdum οὕτως præcedenti reſpondet ὡς vel ὅτως. Iſocrat. Paneg. τοὺς οὕτως ὑπερεμφυεῖς ὄντας ὡς ἀδύνατον ἄλλους δίκαιος. Xenophon Pæd. 1, καὶ νῦν αὖ οὕτως ἔχομεν, ὡς σοὶ μὲν ἔμπροσθεν ἐμέ. Eodem libro, οὕτως ἔχε καὶ γὰρ ἐμοὶ μανθάνοντι ἡδέως ἐπιδείκνυσθε. quo genere loquẽdi vtitur & Thucydides libro 7, p. 237. Lucianus in Men. οὕτως γελοῖόν ἐστι ὡς οὐδὲ παντομίμου μᾶλλον. Itidem in Scytha, ὅπως πάντα γίγνεται ὡς ἐβουλόμεθα ὦν. Cum ὅπως autem, Xenophon Pæd. 5, οὕτω πάντ' ὅπως αὖ αὐτὰ ὅπερ αὖ λέγω εἰδῇ. Vicißim ὅπως in ſimilitudinis redditione ponitur, præcedente ὡς ſæpe vel καθάπερ: cuius exempla paſſim occurrunt. Alicubi verò omiſſum ſubaudiendum relinquunt. vt Ariſtoteles, καὶ ὡς ἐπὶ τῶν χρωμάτων τὰ αὐτὰ, οὐδὲ φαναὶ αἱ αὐταί. pro οὕτως οὐδέ. Οὕτω nonnunquã ponitur pro ἕως ἄν. Æſch. contra Ctesiph. ἐφικόμενος τῆς ἀσφαλείας, οὕτω τὰς χάριτας τὸν δῆμον αἰτεῖται. Thucydides libro 1, δεῖ μὲν οὖν ἡμᾶς τοῦτον καὶ ἡμᾶς τὸν ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ὅτι τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι, ita demum ad reliquam orationem accedere. Itidem Budæus hunc Xenoph. locum, χρὴ μέντοι ὦ τὸν παῖδα ἐπαΐειν ὅτι πρέπει ἐκεῖνό ὦ, συλλεγόμενον ἃ δεήσει, ὅταν ἐπιστήμων ἀποδεῖξαι, οὕτως ἐκδιδόναι, interpretatur, Vt autem qui puerum locat artẽ quandam edocendum, ſtipulari ſolet & à conductore magiſtro cauere, quid oporteat eum ediſcere, ac tum demum locare. Sic apud Thucydidem libro 2 accipitur, vbi reſpondet πρὸ, ἐπὶ δὲ ὧδε πρῶτον pagina 55, οὕτω δὴ ἐρημώσαντες αὐτὴν αὐτῆς, ita demũ. Quo loco nota etiam δή. Adde ex Platone Pol. 2, ἥμαρτον ἐμαυτοῦ ἐρᾷς, οἶμαι, ἐκεῖνα προσδοκῶν ὅτι γενήσεται, οὕτως ὅταν ἀποβῇ πάλαι φῶ. vbi etiam poſſis accipere pro Deinde, vel Tum demum, ſicut nonnullùm hoc loco Xenophontis Præd. 2, προσεύξασθαι θεοῖς καὶ ἥρωσιν, ἵλεως καὶ ἀμφαθεῖς πάντων ὦσι, οὕτω δίκαιον πρᾶξαι. Quum verò cum adiectiuo nomine aut aduerbio copulatur, reddes non ſolùm, Ita, Adeo, verumetiã Vſqueadeo, Tam. Iſocrates Paneg. οὕτω μεγάλας πρὸς ὑποθέσεις πορεύομαι, vſque adeo ingentia polliceri ſuſtinuerim. Itidem Homerus vſus eſt ante Iſocratem, nimirũ Odyſſ. ν, – οὐδέ πω οὕτω Νώνυμός ἐστι, nec adeo ignobilis eſt. Rurſum Iſocrates Paneg. πῶς οὕτω ῥᾴθυμός ἐστιν ὅστις οὐ βούλεται, quis vſqueadeo ignauus eſt vt nolit: pro ὅστις οὐ βούλεται. Plato Apolog. οὕτω πιθανῶς ἐλέγετο, adeo probabilia erãt quæ dicebant. in fine periodi. In Epigrammatibus libro 2, cum ſuperlatiuo etiam iũgitur: quod à Latini ſermonis conſuetudine alienũ eſt. Οὕτω κευφότατος πάλι Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβα τοῦ παιδὸς ἐκκεκμακὼς ἦλιθον ἡμιόλιον, vſque adeo leuis erat. Simile exemplum habes in Οἰκέτου. Libanius dixit etiam, οὕτω δὴ καλοὺς ἔχων, adeo pulcher. Plato ἐκ τῶν Ξενοφῶντος in ſua Apol. vſurpauit, οὕτω κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον. |Οὕτως ἀγαθός, bene precantis eſt, vt apud Latinos, Macte puer virtute. |Eſt etiam iurãtis & fidem facientis: veluti quum dicitur, Ita me dii ament. Et Horat. Sic te diua potens Cypri, Sic fratres Helenæ, lucida ſydera, Ventorumque regat pater. Apud Ariſtoph. optantis eſt, in Nub. οὕτως νικήσαιμ' ἐγὼ γεώς ὑμᾶς ἡγούμενος δίξιος, ὡς οὐκ ἄν ἐξίωσα αἰσχυνθῆναι ὑμᾶς.. |Eſt etiam reſpondẽtis cum affirmatione. vt apud Latinos Sic, Ita. Xenoph. Œcon. σὺ δ' ἆρα πρὸς μὲ ὠφελεῖσθαι, χρήματα ἡγῇ, πρὸς τὸ βλάπτεσθαι, ζημίαν; reſpõdet alter, Οὕτως, Ita.

Οὑτωσὶ Attico σχῆμα πρὸς dicitur pro οὕτως. eo tamen ab οὕτως differens, quòd οὕτως interdum eſt ἀναφορικόν, vt ſuprà docui: οὑτωσὶ autem duntaxat eſt δεικτικόν, teſte etiam Ammonio. Ariſtoph. Ran. ὁ παιδαγωγὸς οὑτοσί. Idem in Nub. ἐγὼ δὲ οὑτοσὶ Ἡκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον. Vbi etiam nota cum primæ perſonæ pronomine copulari. GENIT. Τουτουί, vt πουτουὶ τῶ ἀγῶνος. DAT. Τουτῳί, Huic Ariſtoph. Pluto, Καὶ ὦ ξωναὶ τᾶς δῦτα σκότου, reſpõdet alter, πυτῳί, huic. ACCVS. Τουτονί, Hũc. Et plur. GENIT. Τουτωνί, horum. Plato τῶν τουτωνί. DAT. Τουτοισί, His, Hiſce. ACCVS. Τουτουσί, Hos, Hoſce. Itidem FOEM. Αὐτηί, Hæc. Ariſtophanes, ἀγοροσία μὴ αὐτηί. GEN. Ταυτησί, Huius, Huiuſce. & ſic deinceps. NEVTR. Τουτί, Hoc: Et PLVR. Ταυτί, Hæc. Ariſtoph. Nub. Τουτὶ δ' τί; hoc verò quid eſt? Idem, οὐδὲ τουτί, Ne hoc quidem, ſeu Ne tantillum quidem.

Ταυτηί, aduerbialiter ſicut ταυτῃ, Hæc. Ariſtoph.

Οὑτωσί, Sic, Ita, Ad hunc modum: Atticè pro οὕτως. Plato Symp. εἰ δὲ ὅπως οὑτωσί. Frequens apud Ariſtoph quoque & Luc. qui etiã in Tim. p. 13, πῶς οὐκ ἂν μὴ εἰπεῖν, ſubiũgit in redditione, ὡς ἔοικεν ἀληθῆ λέγω. Itẽ cũ adiect. & cum aduerb. ſicut etiã ὕπως. Demoſth. Philipp. 4, ὑπὲρ ἧς τὸ δεῖν ἡμᾶς ὑπὲρ ὅπως ἐγὼ οὑτωσὶ ὑπὲρ μέσου τῆς Ἑλλάδι αὐξανομένην λάθῃ τοῦ Ἑλλήσποντον propè. Cui opponitur ὕπως πρῶτον apud Iſocr.

Ὀ Φ ΕἸ Λ Ω, Fut.ὀφείλω,(ab inusitato ὀφειλέω);Debeo.Construitur cum accusrei & datiuo personæ.Plato Polit.1,ὀφείλοντα ἡμῖν δικαίας πρᾶξαι, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα.Xen.Pæd.7,ὥστε τῷ Ἀπόλλωνι ἅπαξ μὲν δοκῶ χαριστήρια ὀφείλειν.Et Pæd.4,ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλειν,utrique vestrùm debere gratiam.Idem in Apolog.Socr.ἐμοὶ πολλοὺς ὁμολογῶν χάριτας ὀφείλειν, vt multi confiterētur se gratiam mihi debere. (nam & Cic.dicit Debere alicui gratiam) Plato De leg.ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ πισοῦσθαι ἕτερον, tantundem debeat, sed alii, Persoluat. Interdū cum alterutro tantùm casu iunctum reperitur,ita tamen vt alter subaudiatur.Cum accus.tantùm, Aristoph.Nub.Ἀτὰρ ὀφειλω δίκην οὐ τοῦτον τὸν χρεών.Sic Plut.in Camillo,τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obstrictorum.Demosth.τὰ ἴσα ὀφείλει, Tantūdem debet. (vel Æqua mulcta plectitur.sicut apud Isocr.ὃς καλῶς πως λέγοντας τοὺς ἀποῤῥήτους, πεντακισχίας δραχμὰς ὀφείλειν,Quingentis drachmis mulctari:pro ὄφλειν) Rursum Demosthenes,ἀμῶν τι μᾶλλον ὀφειλούσας εἰς φορὰς,sed quæ nullā collationē deberent.Synes.ep.18,ἀφιέναι φησὶ δεῖν ὁ θεὸς τὰ ὀφειλήματα· ὀφείλει δὲ ὁ μὲν τις δάνεισμα χρυσίου, ὁ δὲ τὸ δοῦναι δίκην, debet autem alius mutuum aurum, alius mulctā.Itē cū datiuo solo,vti dixi ApudLuc. ὀφείλειν μηδενί, nemini debere:vnum ex votis Philemonis.Demosth. ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ. Erant verò ignominiosi & ἄτιμοι ii qui τῷ δημοσίῳ ὤφελον,donec persoluissent, vt ærarii apud Rom.quod ex Isocr. Panathen.cognoscimus,vbi ait,ὧν οἱ μὲν τυχόντες, ἀτιμότεροι γίνονται τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ,iis qui mulctā ærario debēt. subauditur enim accus.ζημίαν,vt apud Plutarch.in Cam.τὴν ζημίαν ὀφείλειν. Nōnunquam etiā ὀφείλω solùm ponitur sine vllo casu,vt apud Plut.De nō fœner.τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἁμαρτημάτων, ὥσπερ δὲ τὸ ὀφείλειν:de Persis.Vnde οἱ ὀφείλοντες,debitores.Plut.οἱ δὲ ὀφείλοντες ἀπαγπύμενοι, δεσμοῦμενοι,δουλεύοντες,αἰτίχονται, καρπροῦσι. Idem, ὁ χρόνος,ὥσπερ ὀφείλων,ἀπέδωκεν.Iridem Aristot.Ethic.9,c.7,οἱ μὲν ὀφείλοντες βούλονται μὴ τὴν οἷς ὀφείλουσιν· οἱ δὲ δανείσαντες, καὶ ὁπωσοῦν θέλουσι τῶν τοῦ ὀφειλόντων σωτηρίαν. Pass. Ὀφείλομαι,Debeor. Thuc.l.1,καὶ μοι ἀντιχαρίσασθαι ὀφείλεται, beneficium mihi debetur.Cic.dicit,Debere alicui beneficium maximum. Plut.Symp. οὐκ ὀφειλόμενόν μοι ἀποδίδωσιν ἔρανον. Syn.ep.95, ὡς ἀπέχω γάρ τι χάριν, εἰ δὲ τις ὀφείλεται ἡγεμονίαν παρ' ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου,si qua debetur iuniori à fratre seniore.Idē ep.44, ἀλλ' ἐκείνους μὲν οὐ σοὶ μᾶλλον ὀφείλειν δίκαιον, οὕτω δὲ ἐχθίστους,verùm illo modo odiū meritò tibi deberetur:hoc verò,misericordia.Et τὸ ὀφειλόμενον,Id quod debetur,Debitum.Athen.l.13,ἀπαγτήσοντες τὰ ὀφειλόμενα.Plato generaliter ὀφειλόμενον exponit τὸ προσῆκον ἑκάστῳ,l.1 Pol. διττοῦ γὰρ ὄντος τοῦ εἶναι δίκαιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδίδοσθαι.πότερον οὖν ὁμολογοῦμεν ὀφειλόμενον. Ὀφείλω aliquando exponitur Mulctor, Mulcta mihi imponitur:aliquando Persoluo.quarū signif.in præcedentibus quoq; obiter mentio facta est:illius,in loco quodā Demosth.& Isocr. huius,in quodam Platonis. Alicubi redditur etiā Mulctandus venio, Obnoxius sum.vt apud Eurip. ὀφείλω σοι βλάβην, Sum tibi obnoxius iniuriæ:ad verbū,Debeo tibi iniuriā,illāvidelicet qua te affeci.Item dē ὀφείλεις μοι κακόν,prò Oportet vt quo me affecisti malo,eo te vicissim afficiā.nam secundū Plat. Pol.6, ὀφείλει) ὥσπερ τῷ ἐχθρῷ τὸν ἐχθρὸν κακόν τι,Itidē μῖσος ὀφείλεται τινι in loco quodā Synesii suprà citato. Mors quoq; ὀφείλει) iis omnibus qui nati sunt,hoc est Omnes ei obnoxii sunt, Omnes ea mulctantur, vel etiam Omnibus debetur:vt in μισοπόνοις γνώμαις Menandri,Βροτοῖς ἅπασι καταθανεῖν ὀφείλεται. vbi καταθανεῖν vsurpatur pro τὸ καταθανεῖν, hoc est ὁ θάνατος. Diuersa autem constructione trimetrū hoc apud Phil. De mundo ita legitur,Τό τι χθονὸς ἅψασθαι καταθανεῖν ὀφείλει) itidem καταθανεῖν accipiendo pro τὸ καταθανεῖν in accus.qua constructione, ex Epigr. ὀφειλόμενος ταῖς εἰκόσιν, Cui debentur imagines.Ex Eurip.verò,ὀφείλει) καταθανεῖν proOportet mori. Ὀφείλεται exponitur etiā Deuinctus & obnoxius sum.

Ὀφείλω cum infin.quoque construitur,significans & tūc Debeo,vel Oportet me,&c. Necesse est vt. (nam & hoc modo interdū exponitur) Thuc.l.4,p.128,ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἀνεψιὸς μὴ αἰσχυνθῆναι ὰς βιαζεῖς, ἀλλ' ἀποδοῦναι ἀρίστῳ, Quum enim deberet, Quum enim eum oporteret &c. Demosth. Olynth. 2, οὕτως ὀφείλει δίκαιος εἶναι πρὸς αὐτὸν πρῶτον καὶ καθαρῶς πολίτην. Idem, ὀφείλω δίκην δοῦναι, Pœna mihi luenda venit.quod etiā sine δοῦναι dicitur ὀφείλω δίκην. Aristot,Ethic.2,cap.2,τύπτω καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι.Plutarch.De Herodot.malig. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Sic apud Paulum in epist.ad Corinth. ὀφείλει γνῶναι, oportet fieri.Et in aor.2,ex Musæo,ὤφελεν ἄγχι, ducere debuit.itidémque ex Herodoto, ὄφελον ἰδεῖν, debui videre,Ionicè sine augmēto.Itidē ex Homero affertur, τῷ ὄφελεν πολίτας pro Debebat, ἔπρεπεν. A qua signific. τὸ ὀφείλειν est ADVERB.Ὀφειλόντως,quod Hesych.exp. δεόντως, πρεπόντως, Ita vt fieri debet,Ita vt decet.

Interdum huic verbo cum infinitiuo iuncto optatiua particula εἴθε vel αἲθε aut ὡς præponitur.nimirum in. IMPERF. Ὤφελον SIVE Ὄφελον,& AOR.2, Ὤφελον, SIVE Ὄφελον,pro quo etiam Ὤφελλον, Ionicè, vt tradit Eustathius: nonnunquam etiam omittuntur illæ particulæ,vt ordine docebo. Od.μ, Αἴθ' ὄφελον μεῖναι ὧδε Φαίηκιν, q.d. Vtinā debuissem manere, Vtinā oportuisset me manere: pro Vtinam mansissem: quæ expositio & ad sequētia pertinet exempla.Iliad γ, Ἠλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὄφελες αὐτοῦ ὀλέσθαι. Iliad.ξ, Οὐλόμεν' αἴθ' ὤφελλες ἀπηλίθιον σφαπὸ κάλλου Σημαίνειν. Iliad.ω, Ὅς μέγα γε Τροίων δ' ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, Vtinam prius perire debuissem, Vtinam prius periissem.est enim primæ personæ PRO Ὤφελλα,quem aor.Eust.quoque agnoscit. At Il.κ,ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι,est tertiæ personæ pro ὤφελλε. Vtinam prius perire debuissent pecuniæ illæ & opes. Itidem apud cæteros poetas. Euripides, ὡς γε μή ποτ' ὄφελεν λαβεῖν Μενέλαον. Aristophanes, ὡς ὤφελες διαῤῥηγνῦσαι Idem, εἰθ' ὤφελεν τί), vtinam esset. Idem, Εἰθ' ὄφελ' ἡ σοφωτάτη ἀπολέσθαι κακῶς. Est eius vsus in prosa quoque:sed frequenter sine infinitiuo ponitur in fine sententiæ,ita tamen vt ex præcedentibus subaudiatur.Xen. Pæd.4,ὁ μὲν ἄρχων οὕτως ἀποκτείνας ἥμαρτεν· ὡς μήποτ' ὤφελεν, vtinam nunquam debuisset.videlicet ἁμαρτεῖν.Demosth.in Mid.καὶ πόσου οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς, μηδὲ γέγονεν· ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον. atque vtinam ne nūc quidē cognouissem. Interdum δίκην καὶ illæ particulæ omittūtur.vt Od.ν, Ὧν ὄφελον πρώτιστα τῶν αὖ ἔχων ἐν δώμασι μεῖναι Ναίπην pro ὡς ὄφελον,seu αἲθ' ὄφελον. Itidem,Il.τ, Τῷ ὄφελ' ὑπὸ νήϊσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰφ. quam vtinam in navibus occidisset Diana suis sagittis.Sic Hesiod. Ergois. Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πεμπτοῖσι μετεῖναι Ἀνδράσι. Soph. ὤφελον ἀκλαυτὸν βίον. Eurip.μήποτ' ὤφελε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, vtinam nunquam bubulcus habitasset. Itidē in prosa & quidem interdum velut παρενθετικῶς: vt Demosth. in orat.Pro cor.οὗτος καὶ παθεῖν τι μή ποτ' ὤφελον τῶν ἐσθλῶν ἁπάντων λύτης πλεῖσον μετέσχε. Aliquāto post,ἐπειδὴ δὲ μή ποτ' ὤφελε σωθῆναι, postquā verò ea cōtigere quæ vtinam nūquā cōtigissent.Ex Basil.aquoq; ὤφελον pro Vtinā. B.

SED ET Ὄφελον cum optatiuo iunctum accipitur pro Vtinā:aduerbialiter tamē & sine discrimine personæ.(quale inpræc.ὤφελον,ὤφελες,ὤφελε) Cui⁹ vsus hæc exēpla affert Budæus ex grammatico quodam : ὄφελον καταθυμίσασθαι αἰδέσιμον. Et cū præterito, ὄφελον ἐχθρὸς πόλει.quo modo Gaza, ἤ ὄφελον ὦ ἀξία τῆς ὑμῖν ἐπολιτεύσω, pro his Ciceronis, Quæ vtinā digna esset. Item in fine sententiæ vt suprà ὤφελον & ὤφελε vsurpari docui.Greg. thaum.1 in Iulianum, καταγέλαστος ὢν εἰς πᾶν ἀδύτων τοῖς πολλοῖς ἀδάπανος· ὡς ὄφελόν γε καὶ τῶν εἰς ᾅδου ῥεύσασαν, vtinam verò & in viam ad inferos ferētem. Vbi etiam nota partic. ὡς. ITIDEM Ὄφελος vsurpari docet Suidas,his verbis, Ὄφελος καὶ Ὄφελον, Εἴθε, Μακάρι, δίκτικῶς. τὸ δὲ Μακάρι, τῶν ἀπαιδεύτων δίκτικὸν ὄῤῥημα αἰτιᾶται ἔθε καὶ αἴθε. Vbi etiam OBSERVA Μακάρι.

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, Debitū, τὸ ὀφειλόμενον, seu χρέος. Exemplū habes supra in Ὀφείλω & paulo pòst aliud in Ἀνθοφείλω. Citat B.ex Demosth.quoque & Libanio.

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, idem.Matth.18, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνῳ ἀφῆκά σοι, totum illud debitum.In epist.ad Rom.c.13, ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς, reddite igitur cuique quod ei debetis, τὰ ὀφειλόμενα. Hesychio est nō solùm χρέος, δάνειον, sed etiam αἰσχύνη.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, Debitor. χρεώστης. In or.dominica, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν παντὶ ὀφειλέτῃ ἡμῶν, debitorib⁹ nostris.Matth.18, ὡμοιώθη ἀνθρώπῳ βασιλεῖ ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῷ.

μυρίων παλαίντων, debitor talentorum decies mille. vt Horat.— debitor æris: & Ouid. Debitor est vitæ qui tibi Sexte fuæ. Itē cum dativo pers, ad Rom. c. 8. ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκί. Et cum infinitivo in epist. ad Galat. 5, ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι, Debet, seu Tēetur. Itidem Soph.— οὐδὲν πρείττων εἰμὶ ὀφειλέτης ἔτι, Nihil amplius præstare teneor, Nihil amplius debeo. pro quo dicitur vno verbo ἀφωσιωσάμην. Hæ autē duæ posteriores cōstructiones conueniunt cū constructionibus verbi ὀφείλω. FOEM. Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, Debitrix. Pro Obnoxia, Deuincta beneficio, affertur ex Euripide.

Ὀφειλέτωρ, Debitum. Eust.

C. ΑΝΤΙὀφείλω, Vicissim debeo, seu debitor sum alicui, videlicet ob acceptum ab eo beneficiū. Ἀντιφείλειν (inquit B.) apud Thuc. dicitur qui debet beneficii gratiā, vt qui beneficium accepit. Thuc. l. 2, βεβαιότερος δὲ ὁ δρᾶσας πρὸ χάριτος ὥστ' ὀφειλομένῳ δὶ' ὑπουργίας ᾧ δίδωσι σωτηρίαν ἀντιφείλειν, ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ εἰς χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, Qui gratiam debet.

C. ΕΠΙὀφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo. vel simpliciter Debeo. Thuc. lib. 8. p. 266, Τισσαφέρνης γὰρ πιστὸς ἐγένετο ἐπὶ πλεῖστον χρόνον τοῖς Πελοποννησίοις καὶ ἐπιφορὰς παρεῖχε τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δὶ Ἀθηναίοις ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος προσέσπραξε, ἐπωφείλησε. id est, quos quum non posset ipse exigere, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, inquit schol.

C. ΠΡΟὀφείλω, Prior debeo, Ante debeo. sæpe pro simplici ὀφείλω. Aristoph. Vesp. Κακὸν ἆρα τοῖς πλουσίοις προσύφηλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus. id est ὤφηλες, ἐχρῆν, vt schol. exp. (Ex Eurip. affertur etiam Προυφείλει, præsenti tempore pro Antè debet, à VERBO Προυφείλω: licet ea crasis imperfecto potius conueniat) Paus. Προοφείλομαι simpliciter pro Debeor, ὀφείλομαι. Demosth. in Mid. οὐδένα ἂν αἰθρώπων ὕπως ἀπεργῷς κύβιαιος ὀργὴν τὴν πολιτῶν χρήσασθαι μὴ μεγάλην πρὸς ὅπερ ὁ ἀπὼν προοφείλετο. At ex Thuc. προοφείλουσα ἀπεργασία, pro Intercedente beneficio. quomodo & προοφειλούσης φιλίας exp. Intercedente amicitia.

C. ΠΡΟΣοφείλω, Insuper debeo, Præterea debeo. Xen. Paed. 3, προσοφείλοιτὸ σοι ἄλλας χάριτας. Demosth. Olynth. 3, τὰ πάντων αἰσχρότατον, τὴν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προσοφείλειν. Ex eodem Budæus pag. 210 suorum comm. affert, αἰτὰ δὶ πράγματα ταῦτα κἀλωκαίνας φασὶ. Δημοσθὼν ὃ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε, cum hac interpr. Quin & Demophon insuper expensum mihi pecuniæ nonnihil tulit. Ibidem Προσοφείλειν interpretatur etiam Debere reliqua, quæ προσοφειλόμενα dicuntur: apud Polyb. lib. 1, παρὰ μὲν τῶν ἀπορουμένων χρημάτων, τὰ δ' ἤδη πεπισμένοις παραιτήσεσθαι τὴν μεταφορὰν μέρος τῶν προσοφειλομένων ὀψωνίων. Item, Æs alienum seu debitū contrahere præter quæstus proprios. Xen. οἱ οὐδὲ μεταλήψεσθαι δυνάμενοι τῆς τροφῆς, ἀλλὰ καὶ προσοφείλοντες, qui inde tolerare vitā nequeunt, ita vt eis æs alienum quoque contrahere necesse sit. Itē, Præterea multari, sicut ὀφείλειν pro Multari ponitur suo loco docui. vt, προσοφείλοντος τὸ ὄπτιμον, hoc amplius etiam multam pendere iussi. Hæc Bud. pag. 230 post Προσόφλω.

Ὄφλω, Fut. ὀφλήσω (tanquam A B Ὀφλίσκω) idem cum ὀφείλω, in ea signif. qua ponitur pro Mulctor, vel etiam Damnor. ὀφείλω ἐκ καταδίκης, vt Hesych. exponit. Καταδίκης (inquit Bud. comm. p. 116) dicitur obnoxius ex re iudicata, hoc est ἐκ τῆς καταδίκης, ὁμοῦ ἐκτισεως ἢ καταδίκης: qui & Κατάδικος dicitur, & ὄφλων, & καταίκριτος & κατηγορημένος. vt Demosth. ὠφλικὼς τὴν δίκην δικαίως, meritò damnatus. Idem, πάλαι τὰ δέκα ὀφλήσειν, damnari decem talētis. Ibidem excipla affert τῷ ὠφείλω & τῷ κατάδικος εἶναι. Idem p. 89, Οἱ ὠφληκότες & οἱ ὄφλοντες dicuntur damnati. Demosth. καὶ δίκην ἔξουλος ὠφληκὼς τυγχάνω, οὐκ αὐτὸς ὠφλῆσθαι φημὶ, ἀλλ' ἐμὲ, atque in hac controuersia de vi damnatus, non se damnatū sed me esse cōtendit. Idē, ἢ ταῦτα μικρὰ ζημίαν ὀφλήσειν μέλλοις, & præsertim mulctæ nō contenendæ damnandā. id est, ignominia atq; infamia notandā. Hæc B. ibi, qui hunc eiusde Demosth. locū in orat. πρὸς Ἄφοβον inscripta, ὅτι τὸν κληρικὸν ἢ δικαστικὸν ἐλθεῖν, καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολυσάμενος τὴν ἐκκλησίαν, ὠφλε τὰ δίκαια, p. 151 itidē interpr. Damnatus est ab arbitro. Idē ὄφλω δίκην vertit, Debitor sum ob rem iudicatam. hunc enim Demosth. locū in Mid. πρὸ δίκης ἂν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐπείσειν τὸν ἐξούλης δίκην ἰδίαν; ita vertit, Quānam enim de causa, siquis debitor est ob rem iudicatā & nō soluerit, lex iudicium de vi non priuatum esse voluit? Sic δίκην μέλλων ὀφλήσειν, futurus rei iudicatæ debitor. Dicitur etiā δίκην θανάτου ὄφλειν, pro Capitis damnari, sicut δίκην ἐξούλης ὄφλειν pro Damnari in controuersia de vi. Diog. Laert. in Phaler. δίκην θανάτου ἠ παρὼν ἔφλων, absens capitis damnatus est. Itidē Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἅπαξ μοι δοκῶ περὶ ἐμοῦ θανάτου δίκην ὄφλων, οὕτως δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὀφλισκάνειν μοχθηρείαν. Et ὀφλεῖν ἐρήμην δίκην ἐρήμου, Damnari absentem, Damnari ob vadimonium desertum. Plut. Camillo, μυρίας ὧν ἐφλε ἐρήμην δίκην ἐρήμου, τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσι, absens damnatus est quindecim millibus assium. Rursum Plut. dixit etiam δίκην ἀργίας ὀφλεῖν, pro Otii mulctæ obnoxius Isocr. ὀφλισκάνων τὴν ἐπιβολήν. Et ἀξίας ὄφλειν, vel potius, καθ' ἣν ἕκαστα τὰς ἀξίας ὄφλειν, damnari repetundarum. Æschin. ἔξεστιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, καθ' ἣν ἕκαστα τὰς ἀδικίας ὠφλακώς. Aliquando accus. ex præcedentibus subauditur. vt apud Thuc. l. 3, p. 100, ὀφλόντων δὶ αὐτῶν, καὶ ὡς τὰ ἱερὰ ἐκτῶν καθιζόντων δίκα τὸ πλῆθος τῆς ζημίας. vbi subauditur ζημία. dixerat. n ζημία ἣ καθ' ἕκαστα χαλκᾶ ἐπέκειτο πατρί. Et apud Plat. lib. 6 De leg. ἐὰν δὲ ὀφλῇ ἅλων, (videlicet τὴν δίκην vel ζημίαν) τῶν κοινῶν χρημάτων μὴ μετεχέτω, μετεχέσθω δὲ ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἕως ἂν ἀποδῷ. vbi etiā nota πῶς ὄφλων ἅλων, turtle ἀπίους sicut suprà ex Isocr. quodam loco patet τοὺς ὀφλισκάνοντας τῷ δημοσίῳ seu καταδίκους, ignominiosos fuisse quoad iudicatum fecissent, vt rarum apud Romanos: qua de re pluribus Bud. disserit in Pandect. His adde ex Plut. in Cam. ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, δίκην. Iniquè damnatum. Porro sicut ὀφλεῖν τῷ δημοσίῳ dicitur, ita & ὄφλειν τῷ δημοσίῳ. Demosthenes ἐκ ὄφλη τῷ δημοσίῳ, μᾶλλον οὖν ἐγκεχαραγμένος ἔσται μου; ὅπου γὴ Δία ἐστὶν ταῦτα πέτρας ἅπτ ὠφλεν. καλῶς. quem locum Bud. p. 588 sic interpr. Quòd si iste damnetur, & publicè mulctetur, quid magis mulctæ iudicatæ erit quàm ego: Scient omnes, credo, vter reip. debitor fuerit: Probe. Ex Demosth. verò affertur, ὄφλω σοι τὴν χάριν, pro, Iudicio sum tibi adstrictus.

Hactenus de ὀφλω, quatenus est verbum iudiciale. Quū verò ad alia transfertur, exponitur nō solùm Damnor, sed etiā In crimen incurro, Crimini obnoxius sum, aut alio modo. Demosth. in Timocr. ἠλίκην αἰσχύνην ὀφλήσοι ὑπὸ τῶν ὑπὸ τούτου ἐψηφισμένων, Quā tax infamiā ab hominibus damnaremini, Quam desipere vos iudicarent homines. Phalar. Athen. κινδυνεύετε παιδοκτόνοι πικροτάτην ὀφλῆσαι αἰκίαν, crudelissimi existimari. Athen. de Marte, ὤφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδοὺς ἑαυτὸν ὕβρεσι ἀλογίστοις, dedecore damnoque, hominum opinione atque iudicio, affectus est. Hæc ex B. p. 90. Ex Demosth. verò αἰσχύνην ὀφλισκάνω affertur pro Debeo me pudere. Item ὄφλειν γέλωτα, Ridendū se propinare, Deridendi, seu (vt Eust. exp.) ἐπὶ δίκῃ λόγοις παρέχειν γέλωτα. Aristoph. Nub. Καὶ μὴν γέλωθ' ὀφλήσεις. Ex Eurip. ὀφλὼν βλάβας, pro Sum obnoxius iniuriæ: ex quo suprà ὀφλισκάνω σοι βλάβας pro Sum tuæ iniuriæ obnoxius.

Ὄφλημα, ατος, τὸ, Mulcta iudicata, seu iudicio imposita. Demosth. ἐκπίπτειν τοῦ δημοσίου τὸ ὄφλημα, Quū iudicatū publico dissoluissem. Idem, ἐὰν ὁ χρόνος διέλθῃ, ἐν μὴ ἐκπέσῃ τὸ ὄφλημα, si longū temporis interuallū intercesserit, nec du depensa inulctatitia illa pecunia fuerit. Idē, ὁμολογεῖται τοῦτ' εἶ τὸ ὄφλημα, mulctā quæ debebatur ex iudicato. Idem, καθ' οὓς (videlicet νόμους) τὰ μὲν δίκαια τὰ δὶ δίπλα γίγνεται τοῦ ὀφλήματος, Quibus legibus nomina publica decupla interdum, interdum dupla fiunt, Secundum quas leges damnatio interdum in decuplum, interdum in duplum fit. Hæc Bud. diuersis in locis. Itē Debitum (ΣΥΝΟΝΥΜΟΝ τῷ ὄφλω dixi reddi etiam Debitor sum, Debeo. Et Hesychius ὤφλε exponit non solùm καταδικάζει & ὅτι τῇ δίκῃ ὤφλεν, sed etiam ὤφειλε. itidē mque Suidas ὤφλησα, ἐχρεώστησα) Herodianus libro 5, ὡς ὤφλημα κληρονομίας ἐπιτρόπῃ, ἀπαιτῶνταί τι καὶ εὐσεβείσιον ὡς ἀφῃρημένῳ ἰδίῳ κτήματι, quasi tuis debitam hæreditatem adepti. Theophylactus epist. 16, δανειζόμενος παρ' ἄλλων, ἄλλοις ἀποδίδως τὸ ὄφλημα. Itidem

Luc.in Hermot. ἀπαιτῶν γὰρ αὐλητάς τινος τὸν μισθὸν ἢ γανεάκτει, λίχνῳ ἐπερήμερος τῷ καὶ ἐκφοβήσαντι τὸ ὀφλήματος. Et ὄφλημα βαρύ, Æs alienum grande, id est χρέος: quod tamen per ω in v.l. scriptum reperitur. ὌΦλημα.

Ὄφλησις, ἰως ἡ, Debitio. χρεώστησις, Hesychio. ‖Item Debitū, idem cū ὄφλημα & ὀφείλημα. A Suida exponitur χρέος, ὀφειλή.

C. ΠΡΟΣόφλω, idem cum προσοφείλω, (sicut ὄφλω idem cū ὀφείλω significare dixi) id est Insuper debeo, Etiam debeo. Aristot. in 4, Ethic. διὸ εἰργετικὸν μᾶλλον αἱρεῖται καὶ ἀντευεργετικὸς ὅσοι πλείστων. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ἐπαρξας, Sic enim fit vt qui beneficientia prouocauit, etiā repēsso beneficio debitor sit. ‖Item Insuper mulctor, Vltrà mulctor. Demosth. ζημίας τὰς πεντακοσίας δραχμὰς Θεοκρίνης οὐτοσὶ ὀφείλει, νὴ Δία πεπαιδοτρῖβηκεν τῷ παιδί, ἃς προσοφλισκάνει ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδότου θεράπαιναν εἰς ἐλευθερίαν, Cum hoc quòd Cephisodotus absolutus est, insuper ipse quingentis drachmis mulctatus est, seu Quibus insuper mulctatus est ob id quòd nō iure asseruisse ancillam in libertatē iudicatum est. Itidem Laert. in Theophr. πόσον δ' ἀπὸ δοχῆς ἤξιοῦτο παρ' Ἀλεξάνδρου ὁ Ἀριστοτέλης παλαίσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσοφλεῖν, vt parum abfuerit quin vltra mulctaretur. Sic alibi, προσοφείλοντες τὰ ὀπτήματα, hoc amplius etiā mulctā pendere iussi. Hæc Bud. p. 69, & 129, & 130.

Ὀφλίσκω ET Ὀφλισκάνω, eadē cum ὄφλω: vnde & deriuata sunt. Vnde apud Suid. Ὀφλίσκειν & Ὀφλοῦν, χρεωστῶν. Eurip. ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν, Damnor, Mulctor. Item ὀφλισκάνω γέλωτα, Ridendus omnibus iudicor, καὶ δίκης λόγον γέλωτα πάσχω. Chrysost. πολὺ τοίνυν πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, tanto māiore risu à nobis digni existimantur. Itidē ὀφλισκάνειν αὐόσιαν, In amentiæ crimē incurrere, Dementem omnium iudicio haberi, & velut demētiæ condemnari. Demosth. Olynth. 1, ἃ τοῦ αὐόσιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ.

Ὀφλαίνω idem cum ὄφλω & ὀφλισκάνω: ita ex ὄφλω deriuatū vt ὀφλισκάνω ex ὀφλίσκω. Vnde apud Hesych. Ὀφλαίνειν, ὀφλισκάνειν, ὀφείλειν. Apud eundem legitur ET IAM Ὀφλοί, ὀφειλέται, ὀφειλαί: id est Debitores, Debita.

Ὄφελλω, alicubi vsurpatur eadem significatione qua ὀφείλω de quo paulo antè dictum à me fuit.

Odyss. ρ, Ἦλθε μετὰ χρεῖος πόρε οἱ πατὴρ δῆμος ὄφελλε, debebat. Od. θ, Μνήσω ἐμεῖο ὅτ' ἀποστίχει ζωάγρι' ὀφέλλεις. id est, Debes, ὀφείλεις, χρεωστεῖς. Itidem pall. ὀφέλλομαι, Debeor. vt Od. γ, μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους εἶμι, τεῖ δέ κε χρεῖός μοι ὀφέλλεται, id est ὀφείλεται, vt quidam ἀποσύρειν accipiunt. (alii autē αὔξεται exp. de vsura intelligētes. nam τὸ χρέος ὀφελλόμενον ἐγκειμενεῖ ὡς αὖθις τὸ ὕστερον πίσυρα. de qua significatione τῷ ὀφέλλειν mox pluribus dicetur) Item cum infinitiuo, vt suprà Ὀφείλω. Il. τ, — ὀφέλλει ταῦτα πιθέσθαι, Debetis hæc facere, ὀφείλειν ὁρᾶν, vt ibi exponitur. Iliad. α, Τιμὴν αὖ μοι ὀφέλλει ὀλύμπιος εὐχετάασθαι Ζεύς debebat, ὤφελλεν, vt ibi exponitur. Atque vt ὤφελον & ὤφελλον dixi suprà iungi interdū cum optatiuis particulis εἴθε, αἴθε, ὡς: sic ET IAM Ὤφελλον SIVE Ὄφελλον, Ionicè sine augmento. Iliad. ξ, — αἴθ' ὤφελλες ἀκηχέδος ἔρριπτο ἔλκου Σημαίνειν. Il. α, ὡς ἔτι νῦν ὤφελλε Δαναΐδῃσι μάχεσθαι. (quæ exēpla suprà quoque attuli in tertio tmemate verbi ὀφείλω, quòd Ionica esse Eustathius diceret pro ὤφελε siue ὤφελε) Et sine illis particulis optatiuis, (vt suprà quoque in ὀφείλω admonui) apud Hesychium Ὄφελλον, ὤφελον, εἴθε, Vtinam, seu Vtinam deberem. Quò referri etiā posset Ὄφελλον, quod aduerbialiter vsurpari, ibidē docui. ‖Alias Ὀφέλλω significat etiam Augeo, Adaugeo, Amplifico. Iliados υ, Ζεὺς δ' Ἀφροδίτῃ αὖθι φόως ὀφέλλει τε μενοινήν τε, Ὅττι οἱ ἐκλάπη. vbi obserua ὀφέλλειν τε μενοινήν τε opposita sibi: vt in illo Hesiodeo, Ῥεῖα δ' ἀφ' ἑνὸς μενοῦται, καὶ ἄθροος αἴξεται, opposita sunt μενοῦν & αἴξειν. Iliados π, — δόμας δ' ὄφελλε καὶ ἤϊθεν, Minerua Vlyssi corpus amplius seu maiùs affingebat & iuuentūtem. scholiastes exponit αὔξησον. Iliad. α, Πὸν ἐμὸν πόσιν ὀφέλλουσί τε μιγῆναι, Filiū meum cumularint honore. Iliados γ, de securi acuta, ὀφέλλει δ' αἰθέρος ἰφθίμου, id est αὔξει ἢ αἰθέρος διάκαυσις. Et μῦθον ὀφέλλειν, multa verba facere: πολυλογεῖν, λεπεῖν. vt Il. ν, τῷ οὔτε χρὴ μῦθον ὀφέλλειν οὔτε μάχεσθαι, Nō ingeminādæ & multiplicandæ verba sunt, Nō pluribus verbis opus est.

Pass. Ὀφέλλομαι, Augeor, Adaugeor, Amplificor. Iliad. ξ, οἷσιν ὀφέλλετο, amplificabatur & adaugebatur. Il. ψ, Ἀλλά μιν αἶψα μάλα τ' ὀφέλλετο γυῖα μόροιο ἔσπετο, adaugebatur & inualescebat. quo modo acceperunt quidam Homericum illud de quo suprà, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, vt sit, Vsura crescit: sed simplicius & rectius pro Debetur. vt in præcedente loco, Ἦλθε μοι χρεῖος πόρε οἱ πατὴρ δῆμος ὀφέλλε, debebat, ὠφείλει, ἐχρεώστει. Interdum verò Ὀφέλλω redditur non solùm Adaugeo, verùm etiam Adiuuo, Foueo. Iliad. λ, ὀφέλλουσα σὺν ἀμφιπόλοις, adaugens & adiuuās, videlicet ἡ ἔρις. quæ & apud Hesiod. initio Ergon, — πολλόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει. Ex eodem, μηλ' ὄφελλε ὄφελλε, pro Auge, Foue. ὄπιπτε. At Il. ω, Ἦ ῥα καὶ πλοῦτον ὀφέλλειν πάντοι αἰτῷ, Auxerit, vel Maiorem attulerit, αὐξήσῃ. Hesych. quoq; Ὀφέλλει exp. non solùm αὔξει, sed etiā ὠφελεῖ. Sic pro Prodesse, Iuuare seu Bene mereri accipitur apud Apoll. l. 2, Argon. τοὔτ' ἄρξωσιν ἀρίονες αὖδρες ὀφέλλειν. Vbi schol. exp. διέρχεσθαι. ‖Hesych. Ὀφέλλουσα expon. etiam θρασυνόμενα, σπεύδουσα. θαρσαλεύουσα.

C. ΕΞοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo. Odyss. ξ, ἐξώφελλεν ἐτώσια.

C. ΕΠοφέλλω, idem.

Ὄφελμα, ατος, τὸ, Augmentum, αὔξημα, Hesych. ‖Item Sordes verrēdo collectæ, ipsæque adeo scopæ, κάλυμμα, κάλλω ἔω, Hesychio: qui ὀφέλματα itidem exponit σαρώματα. Dici autem & de scopis tum ex Hesychio patet qui esse dicit κάλλω ἔω, tum ex Eust. qui, quum Od. υ, pag. 1887, κορίσσαι exposuisset σαρίσσαι, καλλύναι, indéque deriuari dixisset Κέρτεμα, τὸ σάρον, διὰ τοῦ φιλοκαλεῖσθαι ἢ χεῖ, subiungit, Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον, ἤτοι σάρω ἔω, καὶ ὄφελμα ἐκαλεῖτο κατ' ἐνίους παλαιούς· ἐκ αἰτιατικῆς. οὐ γὰρ ὀφέλλοντα ἦσι αὐξάνοντα τὰ σαρούμενα. διὸ καὶ τὸ σάρον παραιρεῖ καθ' ἡμᾶς. Sed malim ὄφελμα significans Purgamenta quæ conuersa sunt & Scopas, deriuare ab ea significatione τοῦ ὀφέλλειν qua interdum exponitur Accumulo, vt proprie sit Purgamina quæ verrendo accumulantur seu coaceruantur, & Scopæ quibus purgamenta pauimenti coaceruātur. Itidē verò Κέρτεμα & purgamenta & scopas ipsas quibus purgamenta conuerrūtur, significat.

Ὀφέλιμος SIVE Ὄφελιμος, Vtilis. Ὀφέλιμος apud Orpheum legitur. Legitur hoc nomen & apud Oppianum, teste Eust. qui ὀφέλιμος scribi dicit Αἰολικώτερον.

Ὄφελτρον, Scopæ: quibus nimirum purgamenta conuerruntur & accumulantur. Hesychio κάλλυντρον. VNDE Ὀφελτρόω, Orno, Mundo Conuerro. pro κοσμῶ, affertur ex Lycophr. Ὀφελτρόωσι, κοσμοῦσι, καλλύνουσι, Suid.

Ὄφελος, Vtilitas, Emolumentum: seu Vsus. Iliad. ρ, Ὅς τις πολλὸν ὄφελος ἦεν πόλεί τε καὶ αὐτῷ Ζωὸς ἰών, Qui magno vsui fuit, Magnam vtilitatem attulit. πολλὰ ὠφελεῖν, seu ὠφελεῖσθαι. Aristophan. Pluto, Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν. In prosa quoque vsitatū. Demosth. Philip. 3, ἥτις τούτων ὄφελος αὐτοῖς, Quam vtilitatem & emolumentum inde capiunt? Quid eis prosunt? Quid eos iuuant? Plato in Apol. αὐτὸ ὅπου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι. Ibidem, μήτε ὑμῶν μήτε ἑαυτῷ ἐμοὶ μηδὲν ὄφελος ᾖ. Et Luc. οὐδὲν ὄφελος ἔσεσθαι. Hesychio ὄφελος est non solùm ὕψωσις ὀπισθούρημα, κέρδος, sed etiam αὔξησις. ‖In v.l. expon. etiam Fastigiū & Culmen, sine autore tamen & exēplo.

¶ Ὠφελέω, ὠφέσω, Iuuo, Prosum, ὄνημι siue ὀνίνημι: idem cum ὀφέλλω, à quo & originem traxisse creditur: significatione prorsus idem, scriptura tantùm & constructione differens interdum. nam non cum accusatiuo tantùm vt ὀφέλλω, sed cum datiuo etiam cōstructum reperitur. Cum accus. vt Thuc. lib. 4, p. 146, τοὺς Πελοποννησίους ὠφελεῖν εἰς τὰ ναυτικά. Plato ep. 6, αἰτήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, mutuò pro virib⁹ prodesse. Xen. Pæd. 1, φίλους ὠφελεῖν ἐχθροὺς αἰεῖν. Idem Apomnem. 1, τὰ μέγιστα πάντας τοὺς Ελληνίδας ὠφέλει. Optimè merebatur de omnib⁹, Plurimū iuuabat. vbi nota etiā accus. rei. qua cōstruct. Luc. quoque vtitur in Anach. ἐκεῖνο ἴσθι τὰ μέγιστα ὠφελημένος, Optimè de illa meruit⁹ fueris, Maximū in eā beneficiū cōtuleris, Plurimū ei profueris. Sic Arist. Rhet. 1, πίστις γὰρ ἂν εἴη ὠφελιμωτάτη τὰ μέγιστα χρήσιμος δικαίως, καὶ βλάψειεν ἀδίκως. vbi nota πίστις dat. instrumēti (nisi malis ad χρήσιμος referre) nota etiā ei opponi Βλάπτειν, sicut apud Plut. Eadē dicitur forma, ὠφέλησε πρὸς ἡμᾶς τὰ δίκαια,

iuui pro viribus. Xen. οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, Nihil iuuat. Sic Thuc. l. 2, πόλεμος οὐδὲν ἄλλως οὐδὲν ὠφελεῖ, Nihil prodest, οὐδὲν οἴκοθεν, οὐδὲν οἴκοι ὄφελος. Cum dat. quoq; construitur interdum, vti dixi. Aristot. Item Dioſc. ὠφελεῖ ἐπιληπτικοὺς, Prodest epilepticis, Facit comitialibus: apud quem ea constructione passim occurrit. Pass. Ὠφελέομαι, οῦμαι, Iuuor, Fructum & vtilitatē capio, Mihi prodest, οὐκ ὠφελοῦμαι. Thuc. l. 3, καθ' ὅσον μὴ ὠφελοῦνται, οὐκ οἴκοθεν ἔχουσι, quoad commodo aliquo iuuantur. Xen. ἐξ ὧν ἔμελλον ἰδίᾳ μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτᾶσθαι, quæ maximè conducere videbantur ad conciliandos & comparandos amicos. Vbi nota etiam ὠφελεῖσθαι πρός, sicut & Pass. 2, ὧν ἢ παρ' ἐμοῦ πείσεσθαι ἐδύνασθε μᾶλλον ἐμοῦ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὰ μάλιστα ἐμοῦ. Idē dicit etiā ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετὴν, vt Thuc. ὠφέλουν εἰς τὰ ναυτικά. Et ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, ex ipsis fructum & vtilitatem capere. Atque vt dicitur μεγάλα ὠφελεῖν, sic etiā ὠφελεῖσθαι μεγάλα. Plut. Solone, ὠφελεῖσθαι τοὺς ἐκ πάντας μεγάλα, plurimum profuisse, seu magnā vtilitatem attulisse persoluēntibus. Quò referri potest quod ex Aristot. Eth. 8 citatur, ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pro Ex pecuniis vtilitatem capio.

Ὠφέλημα, Adiumentum, Emolumentum. Cic. l. 3 De fin. Emolumenta & detrimenta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant. Aliquanto antè, Illud etiam quod prodesset. ὠφέλημα enim sic appellemus.

Ὠφέλησις, ως, ἡ, Vtilitas, Emolimentum. ὄνησις. Citatur ex Sophocle.

Ὠφελήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtilis, Quo iuuari possumus. χρήσιμος, σύμφορος. Soph. Aiace, — πᾶσιν δ' ὠφελήσιμοι.

Ὠφελητέος, Iuuandus, Commodo afficiendus. Xen. Et Ὠφελητέον, Iuuare oportet.

C. Ἀνωφέλητος, ex Soph. pro ὁ μὴ ὠφελημένος, Non adiutus, Nullo commodo affectus. Itē pro Ἀνωφελής, Inutilis, Ex quo nil commodi percipitur. Xenoph. Pass. 2, ἐὰν ἡ γῆ ὑφ' ὑμῶν ἀνωφελὴς αὖθις ᾖ.

Ὠφελής, Vtilis. in v. l. fine exemplo. VNDE Ὠφέλεια, Vtilitas, (vt Cic. interpr. p. 39 mei Lex. Cic.) Emolumentum. idem cum ὄφελος. Plato Polit. 2, ὠφέλει τι ἑκάστη τούτων ἰδίαν παρ' ἡμῖν παρέχεται. Idem in Tim. de sensu oculorum, αἰτία τῆς μεγίστης ὠφελείας γέγονεν ἡμῖν, Rerum optimarū cognitiones nobis attulit, vt Cic. interpr. Idē. παρ' ὠφελείας λαμβάνειν, Vtilitatem capere. X. ἐμοὶ ὠφέλεια ἔσται, mihi est vtilitati. Ὠφέλειαι dicūtur interdū Res vtiles seu quæ nobis vsui sunt, Bona. vt ab ὀνίημι vocantur ὀνείατα etiā χρήματα. vt in hoc loco Suid. μισθὸς ἐστὶ τὰ ὠφελείας ὁρμᾶν μέχρις οὗ ἀποδοῦν τὸ σωθὲν ἅπαν. vbi Suid. ὠφελείας exp. non solùm χρείας sed etiam ἁρπαγὰς τῶν λαφύρων. Latinè reddemus Ad bonorū direptionē. ‖ Ὠφέλεια, Adiumentū, Auxiliū, Subsidium, Βοήθεια. Thuc. ὠφέλειαν πέμπειν, Auxilia mittere: l. 1, ἡμῖν πέμπειν καθ' ὅτι ἂν πείθῃ ὠφέλειαν, nobis mittere auxilium quocunque modo vobis visum fuerit. Et ὠφέλειαν προσλαμβάνειν, accipere auxilia. Idem l. 1, εἴ πού τινα ὠφέλειαν ἤλπιζον ἑκάτεροι, si quod alicūde auxilium sperarent se cōsequuturos. (Alii in præcedēte signif. interpr. Si quam vtilitatē) Idem ὠφέλειαν διείσκεσθαι, auxilium impetrare. Idem, ὠφέλεια γίνεται, Auxiliū mittitur, Auxiliū fertur. Et ὠφελείας δεῖσθαι, Auxilio indigere. Idē Thuc. l. 1, p. 101, οἷς κακῶς μὲν παρεσκεύασαν αἱμωδῶν ὕδωρ, ὠφελείας δ' αἰεί ποτε δεησόμενοι ἢ πυθόμενοι. Aristot. De mūdo, ἢ ὅτι θεοῦ ὠφέλειαν, Dei auxiliū & prælidiū. Poeticè autē metri causa DICITVR Ὠφελίη, siue Ὠφελία. In Epigr. ὦδε νέμεις ἔαρος ὠφελίῃ, commoda quæ vernum tempus affert.

C. Ἀνωφελής, Inutilis, Cuius vsus nullus est. Plato Crat. ylo, ἀσύμφοροι καὶ ἀνωφελεῖς, καὶ ἀλυσιτελεῖς, καὶ ἀχρεῖοι. quib⁹ mox subiicitur, ἀλλὰ βλαβερὰ μᾶλλον ἢ ὠφέλιμα. Xen. ἀχθοφόρον καὶ ἀνωφελῆ. Et ἀνωφελὴς ἦν, frustra erat. VNDE Ἀνωφελῶς, Inutiliter, Nullo commodo, Nullo cū emolumento.

C. Κατωφελής, Vtilis, Commodus.

C. Πολυωφελής, Plurimā vtilitatem afferens, Valde vtilis.

Ὠφέλιμος, Vtilis, Cōmodus. idē cum ὠφελήσιμος seu Adiumentū & emolumentū afferens. Xen. ἐπιτηδείους ὠφελίμους ἑαυτῷ, eas vt sibi cōmodas diligebat. Idem ὠφελιμώτατον τὸ αἰδοῖον τῷ ἀνδρὶ & ἀγαθόν. Aristoteles Rhet. 1. ὠφελιμώτερον ἢ αὐτὴ ἡ φίλους. Plato Polit. 1, τὸ αὐτῷ ὠφελιμώτατον ἐξευρεῖν. Plutar. ὧν χρήσιμοι ἦσαν ἢ ὠφέλιμοι. Idem, συνωφελήσειν τι πρὸς βασιλέα. Idem in Themist. πρὸς ξένους ὠφελίμους, res vtilis. Naz. ὠφέλιμος παραίνεσις, vtilis admonitio. Rursum Aristot. Rhet. 3, ὅταν ὠφελίμως τι καὶ ἄδηλον ᾖ τὸ πλεονεκτικῶς τι καὶ κατὰ λογαῖ. VNDE Ὠφελίμως, Vtiliter, Ita vt iuuet & prosit, Cum cōmodo aliquo & emolumento. Hæc verò Dioscoridis, γλαφυρώτερον ὁ τὰ ὠφελίμως δίδοται μετὰ πηγάνου ἡψημένον, κυάθοις ἓξ πίνῃς, ita reddidit Plinius, Tormina oleum calidum potum cyathis sex, magisque ruta simul decocta, pellit.

C. ΑΝΤωφελέω, ῶ, Vicissim adiuuo, Mutuum adiumentū præbeo. Pass. Ἀντωφελέομαι, Vicissim adiuuor. vt ὠφελοῦμαι ὑπ' ἀλλήλων ὠφελεῖσθαι, apud Xenophontem.

C. ΕΠωφελέω, Insuper iuuo, seu prosum. Arist. Nub. δίδαξον δ' εἴ τι δύνασ' ἐπωφελὴς, quid vtilitatis afferes.

Ἐπωφελὴς, Vtilis. VNDE Ἐπωφέλεια, Vtilitas, ex Basil. ep.

Ἐπωφέλιμος, Vtilis, Cōmodus, Emolumentū & adiumentum afferens. idem cum ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελέω idē cū simplici ὠφελέω. Pythag. Περὶ δ' ὧν λόγοις ἔργοισι τ' ἐπωφελίμοισι.

C. ΠΡΟΣωφελέω, Insuper prosum & cōmodo. Vel, Adiuuo, Auxilium affero.

C. ΣΥΝωφελέω, Vnà prosum seu Adiuuo, Commodo, Cōfero. Xen. Œcon.

Ὄφις, ἰος, ὁ, Serpens, Anguis. vtroque enim modo reddi posse manifestum est ex Cic. & Festo Auieno: quorum ille apud Arat. vertit Anguis, hic verò Serpens, quum ait reliquum serpētis & artus Anguitenentis. id est τὸ ὄφεως καὶ τὸ ὀφιούχου. Hesiodus, δράκοντα quoq; & ὄφιν pro eodem ponit. nam in Theogon. de tribus Chimæræ capitib⁹ ait, μία μὲν χαροποῖο λέοντος, Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφις, κρατερὸν δράκοντα: mox subiungens, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Itidē draco aurea mala custodiēs, Hesychio teste, ὄφις dicitur. Demosth. Pro cor. πεῖ ὄφεις πὰς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῶν ἐμαυτοῦ αἰωρῶν. Aristoph. Pluto, Ὀδὰξ ἑλκόμενω ὡς παρείας ὥν ὄφις. quo serpētum genere in bacchanalibus vtebātur, vt ibi schol. testatur. Athen. l. 5 ἐστεφανωμένοι ὄφεσι. Idem lib. 11, ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, χοῦς, ἡ κατάδυσις τοῦ ζώου, serpentis seu anguis latibulū quò se recipit. Luc. Hermot. τὸ ὄφεως τὸ συφαρ. Et ὄφις θαλάττιος, serpens marinus. Sed de vniuerso ὄφεων genere vide Aristot. & Ælian. ‖ Ὄφις, sideris nomē. Cic. anguē, Auienus serpentem interpr. apud Aratū, vt initio dixi. ‖ Ὄφις Hesychio est etiā piscis quidā. nescio an is quem ab anguē Lat. anguillā denominarūt, ἔγχελυν à Græcis dictā. ‖ Itē morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. v. l. pro ὀφίασις. ‖ Ὄφις dicitur etiam τὸ χρυσοῦν σκεῦος ἐχρῆτον. vnde ὀπιπαρπίοι ὄφεις suprà in Ἐπικάρπιος post Καρπός.

C. Ὀφιοβόρος. Anguiuorus, Qui serpentes deuorat. Ὀφιοβόρος à Pythia dictos fuisse Spartiatas testatur Plut. in l. De orac. Pyth.

C. Ὀφιογενής, Serpentigena, Anguigena, Qui genus & originem à serpentibus ducit. Ὀφιογενεῖς, populi quidā qui ob familiaritatem quandam cum serpentibus, eorum ictibus medebantur, vt tum Strabo docet, tum Plinius l. 7, cap. 2, Crates Pergamenus in Hellesponto circa Parium, genus hominum fuisse tradit quos Ophiogenes vocat, serpentum ictus contactu leuare solitos. & manū impolita venena extrahere corpori. Varro etiam nunc esse paucos ibi quorum saliua cōtra ictus serpentū medeātur. Idē l. 28, c. 2, Quorum è genere sunt Psylli Marsique, & qui Ophiogenes vocantur in insula Cypro. ex qua familia legatus Exagon nomine, à consulibus Romæ in serpentium dolium coniectus experimenti causa, circumlambentibus linguis miraculum præbuit. ITEM Ὀφιογενής in v. l. Serpentigena.

C. Ὀφιόδηκτος, A serpente morsus, Ab anguē ictus. ὑπὸ ὄφεως δηχθείς, eadem forma qua ἐχιόδηκτος. Dioſc.

C. Ὀφιώδης, Anguineus seu serpenti similis, Anguinus.

C. Ὀφιοκτόνος, ου, ὁ, Ophioctone: scolopēdræ genus, ab necādis anguibus dictæ, inquit Marcell. Virg. apud Plin. eorundem l. 7, c. 6, vbi ait, πρὸς δὲ τοῖς τὴν χαλκουδόνης σκολοπένδρας ἢ νεφαντίδες δεδημιούργησε, ὅμως οὐκ ἐλάττους τῶν ὀφιοκτόνων πολύονται καὶ ἀφανίζονται.

C. Ὀφιομάχος, Qui serpetes oppugnat, Qui cum anguibus

dimicat. Hesychio Ὀφιομάχος est ἰχθύμαχος, & ἀκρίδων A
χύσις μαὶ ἴχνος ποιεῖ. Pro quo apud Suidā HABETVR
Ὀφιομάχος, ὃ δὲς ἀκτίδος μὴ ἴχνος ποιεῖ. Mentio huius animantis, Leuit. 11, καὶ τὸν ἀσπάλακα καὶ τὸ ἕμικα αὐτοῦ, καὶ τὸν ὀφιομάχον καὶ τὸ ἕμικα αὐτοῦ καὶ τὸν ἀκρίδα καὶ τὸ ἕμικα αὐτῆς.

C. Ὀφιόπους, Anguipes, Serpentis modo incedens, id est Repens. nam serpentes sunt ἄποδες. Vnde apud Suidam Ὀφεόπους χθών, ἑρπετώδης.

C. Ὀφιόσπαρδον, Allium anguinum seu syluestre. Dioscorides libro 2, capite 182, quum de sativo atque hortensi allio loquutus fuisset, ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἄγριον, ὀφιόσπαρδον καλούμενον (Plinius 19, capite 6, syluestre allium scribit vocari vrsinum: vbi etiam alum nominari tradit allium quoddam in armis sponte nascens.) Ibidem, postquam vires allii sativi commemoravit, τὰ μὲν δὴ περὶ τὸ ὀφιόσπαρδον βιβρωσκόμενον, ἔχει ἐλαφόσπαρδον λέγεται. (Significat AVTEM Ἐλαφόσπαρδον, Allium ceruinum) Idem Dioscorides scribit cappari à quibusdam vocari ὀφιόσπαρδον, Plinius à quibusdam opheostaphylen.

C. Ὀφιοσταφύλη, Vua anguina. quo nomine quidam appellant cappari, vt Plin. tradit libro 13 capite 23, vbi de cappari loquens, ait, Quidam id cynosbaton vocāt, alii opheostaphylen. Vide & ὀφιόσπαρδον. AT Ὀφιοσταφύλην vocant nonnulli vitem albam, teste Dioscor. libro 4, cap. 184. Ἄμπελος λευκή. οἱ δὲ βρυωνίαν, οἱ δὲ ὀφιοσταφύλην, οἱ δὲ χελιδόνιον, ἢ μέλαθρον ἢ ψίλαθρον, ἢ ἀφίζωστον ἢ ἄζωστιν ἢ κίσθρωστα καλοῦσιν. Itidem Plin. l. 23, c. 1, Vitis alba est quam Græci ampeloleucen, alii ophiostaphylon, alii melothron, alii psilothron, alii archezostin, alii cedrostin, alii madon appellant. Ratio fortè nominis est, (inquit Gorr.) quòd in sepibus nascatur, in quibus & angues plerunque latēt, vel quòd anguium modo serpat, clauiculis suis vicinos frutices comprehendens. quam ob causam etiam vulgo colubrina dicitur.

C. Ὀφιοφάγος, Qui serpentibus vescitur. Ophiophagi, populi sunt, de quibus Plin. l. 6, cap. 19, Introrsus Candei, quos Ophiophagos vocant, serpentibus vesci assueti. neque alia regio fertilior earum.

C. Ὀφιοῦρος, Serpentis caudam habens. Est hoc nomine auis quædā in Æthiopia, vt Hesych. tradit.

C. Ὀφιοῦχος, Anguitenens. Sideris nomen apud Aratum & cæteros astronomos, quem Latinorum quoque nonnulli ophiuchum appellant. De hoc Cic. in suis Phænomenis, propter caput anguitenentis, Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον nomine Graii. Hic pressu duplici palmarum continet anguem. Colum. l. 11, c. 2, XI calend. Iulii anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, manè occidit. ET Ὀφιούχης, itidem Anguitenens, Anguem tenens. à quo plur. ὀφιούχα adiectiuè apud Aratum, ὀπτῆρ ἢ ὀφιούχα γούνατα φορεῖται. pro quibus Cicero, —simul anguitenentis Sunt genua.

Ὀφιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, Anguinus, Serpentem referens. Item Anguibus abundans, Anguifer. Strabo l. 16, p. 336, ἡ ὀφιώδης καλουμένη πᾶσα ὑπὸ τῶν συμβεβηκότων ἐπλήσθη τῶν ἑρπετῶν ὁ βασιλεύς.

Ὀφιοῦσσα, ης, ὁ, ἰδε. FOEM. Ὀφιόεσσα, ex quo EST Ὀφιοῦσσα per contractionem: insulæ nomen apud Strab. l. 6. qui etiam l. 14 scribit Rhodum prius ὀφιοῦσσαν vocatā fuisse. Plin. quoq; l. 4, c. 12, Ophiussæ insulæ meminit. Eodē cap. de Teno, Quā propter aquarū abundātiam Aristoteles Hydrussam appellatā ait, aliqui Ophiussam. Meminit & alibi. Idē l. 3, c. 5, Ebusi terra serpētes fugat, Colubrariæ parit. Ideo infesta omnibus, præsertim Ebusitanā terram inferentibus Græcis Ophiussam dixere. Vbi nota etiam, Ὀφιοῦσσα Latinē reddi Colubraria: VT Ὄφις interpr. possimus etiam Coluber. ITEM herbæ nomen. Plin. l. 24, c. 17, Ophiussam in Elephantine eiusdem Æthiopiæ, liuidam difficilemq; aspectu quæ potu terrorem minasque serpentium obuersetur, ita vt mortem tibi eo metu conficiant: ob id cogi sacrilegā illam bibere.

Ὀφιωνεύς, Anguineus. Oppian. l. 3 De venat, loquens de ichneumone, Οὐραὶ ἑλισσόμεναι ὀφιωνέες, cauda longa & anguinea. Seneca dicit Anguifera cauda cerberi.

Ὀφίωνες, Ad anguem seu angues pertines. Et Ὀφιωνικὰ, Libri de serpentibus cōscripti. Sic Ὀφιωνικὸν, Ἀσκληπιάδης ὁ

ζάνικα, Διδασκά.

Ὄφιασις, εως, ἡ, Affectus capitis, quo capilli primùm extenuati, postea decidunt certis spatiis in serpentis similitudinem. Species est areæ Celso, sic dictæ quòd serpētis speciē præ se ferat. Incipit enim ab occipitio capillus defluere duorum digitorum spatio: vtriúmq; ad aures duob' capitib' serpit, quibusdā etiā ad frontē, donec se duo capita in priorē partē committāt. Infantibus ferè accidit, & per se sæpe sine curatione finitur. Idē reuera cum alopecia malum est, soliq; figura ab eo differt. Interdum & merito contingit. Hæc Gorr. Verba Celsi sunt lib. 6, cap. 4, de areis, Id verò quod à serpentis similitudine ὄφιασις appellatur, incipit ab occipitio: duorum digitorum latitudinem non excedit, ad aures duobus capitibus serpit: quibusdam etiam ad frontem, donec se duo capita in priorem partem committant.

Ὀφίτης λίθος, Lapis ophites, maculosus in modum serpentis. Dioscorides lib. 5, cap. 162, λίθος ὀφίτης ἐστὶν ὁμοίως ταῖς βαμὶς καὶ μέλας· ὁ δὲ, κατάστικτος τὴν χροιὰν καὶ κατεσπαρμένος· ὁ δέ τις, γραμμὰς ἔχων λευκάς. Ophites à Plinio in marmore censetur, lib. 36, cap. 7, de Augusto & Tiberio marmore, Differentiáque eorum est ab ophite, quum sit illud serpentium maculis simile: vnde & nomen accepit. Et cap. 22, Ex alabastrite Ægyptio vel ex ophite albo. Est enim hoc genus ophitis, ex quo vasa & etiam cados faciūt. Ex Orpheo affertur ETIAM Ὀφίτης, itidem nomen lapidis.

Ὀφείδιον SIVE Ὀφίδιον, Anguiculus, paruus serpens: sicut ὀφχείδιον & ἰχθίδιον dicitur. Legitur autem ὀφχείδιον cum diphthongo apud Suid. Ophidion piscis nomē apud Plin. lib. 32, c. vlt. Sicut Hesychio ὄφις.

Ὀ Φ Ρ Ὺ Σ, ύος, ὑ, Supercilium. ea frontis pars quæ pilos habet. Est autem supercilium vtrinque vnum. Interea quod medium est, DICITVR Μετώπιον ET Μετάμιον: vtrúque à situ denominatū. Martian. Capella lepidè glabellam vocauit, quòd ea pars glabra sit & depilis. Pars autem ea quæ naribus proxima est, ὀφρύων περαία quæ ad tempora accedit, ὀφρύων οὐρὰ dicitur: pili verò pili à plerisque appellantur πίλοι. At quod in supercilio prominet velut imbricamētum quoddam, VOCATVR Γέισον ET Γέισωμα, id est Grunda, vt Gaza apud Aristotelem interpretatus est. Iliad. τ, Δίμητόν ῥ' ὀφρῦς σπάλιν λίθος, (lapidi μετώπῳ impactus) οὐδέ οἱ ἦεν Ὀφέσσαι. Iliad. ε, ἠέλιον χαλκόν, σὺδ' ὑπὸ μέτωπα ἰὼν ὀφρύσι πῖσυρσιν Ἐλάμψῃ. Iliad. κ, ὑπ' ὀφρύσι δέρκετο λοξόν. quod hemistichium & alibi passim occurrit. Itidémque passim ὑπ' ὀφρύσι θῆκεν. (vt Plinius lib. 11, cap. 37, Supercilio negamus, annuimus) Sic Odyss. α, αἱ δ' ὑπ' ὀφρύσι θῆκαν ἑὰς ἑκάστῳ Κλῶπες. Od. υ, λῦσεν δ' ἱμάντα ἑλίκτην ὑπ' ὀφρύσι. Ὀφρύσι τανύσσαι. Il. ο, τὸν δέ οἱ ὦπτε Λαμπετόων βλοσυρῶπις ὑπ' ὀφρύσιν. Sicut Hesiod. Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῆκε ἰδοῦσαν. Ité τὰς ὀφρῦς συνάγειν, contrahere supercilia, seu constringere supercilia, vt Quint. loquitur. Aristophanes Nub. τὰς ὀφρῦς συνάγων ἐν τοῖς δράμασι καὶ σκυθρωπάζων. Sic apud Athenæum lib. 2 πλήρεις οἶνου dicūtur συνάγειν τὰς ὀφρῦς. quod & συνοφρυοῦν ἅπαντα dicitur. sicut τὸ ἐπὶ ὀφρύων in loco quodam Sophoclis suprà in Νεφέλαις citato. in quam sententiam Horatius, Deme supercilio nubem. Item ἄνειν sive ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς, allevare supercilia, vt Quintilianus loquitur. Lucianus in dial. Char. & Mere. ἐσμὸς ἦν καὶ βρυσυλλίδων, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπαίρων. Itidem apud Demetrium Phal. τὰς γνάθους φυσᾶν, τὰς ὀφρῦς ἐπαίρειν. Rursum Lucianus in Timone, τὰς ὀφρῦς ἀπεσπασμένος καὶ βρυσυλλίδων, supercilia attollens & superbiens. Fastum enim indicās supercilia, ibique sedem habet superbia, vt docet Plinius lib. 11, cap. 37. Itidem σύνεσις τῶν ὀφρύων. Allevare supercilia, seu Tollere supercilia depressa. (à Cicerone enim opponuntur Supercilia depressa & subducta) Plutarchus de discernendo amico & adul. ὀφρῦν αἴρειν, καὶ συνοφρυοῦν τὸ μετώπιον. Philolib. 3 De vita Mosis, οἱ μὲν γὰρ τῶν ἐπιφανῶν ἐν ἀρχαῖς, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο τῶν ἁρμοττόντων ἐπιτηδεύουσι, καὶ τὸ σεμνὸν ἀπομιμοῦνται, ὀφρῦν αἴροντες. Aliquando pro fastu & superbia ipsa ponitur, quæ sedem ibi

habet(vt ex Plinio docui)seu pro grauitate cũ fastu & superbia coniuncta.qua significatione vsurpatur tum ab aliis,tum ab Epict.item à Philostrato ep.13 de Gorgia,Κεκτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης τὰ σφυρὰ τῶν μεγαλόφρονων καὶ τὰ ὀφρῦν πᾶν αὐτὸ κεκτημένοι. Istidem apud Aristophanem,ῥήματα τὰ ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους,id est ὑψηλὰ & ὑπερήφανα.Sic Iuuenalis, Grande supercilium: Cicero, Campano supercilio ac regio strepitu. Et Martialis, Terrarum dominum pone supercilium. ‖Accipitur etiam pro tumulo. Iliad.υ,ἐπ' ἐφύμιν Καλλιπολώνης,id est ἐξοχαῖς seu ὑπερτεταμέναι λόφοις. Herodotus Melpom. τῷ ἐν τῇ ὀφρύϊ κατημένῳ. Plutarchus Numa,ὀφρὺς γεώδης ἀπεξηρυμένη πόρρω. Lucr. 4,ἤγαγον ἐπὶ τὴν ἴσως ὀφρύος τῆς ὄρους,vsque ad supercilium montis. Sic Liuius dicit supercilium arduum promontorii. Et Virgilius, — supercilio cluuosi tramitis vndã Elicit. In litore quoque aut ripa ὀφρὺς dicitur τὸ ὑπερκύμα,seu labrum. Apollonius lib.1 Argon. ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, in superciliis littoris.

C.Ὀφρυόσκιος, Quem supercilia obumbrant. Aristoteles lib.6 Top. εἰ μὴ κειμένοις ὀνόμασιν χρῆται. οἷς Πλάτων ὀφρυόσκιον τὸν ὀφθαλμόν,videlicet ἔπη.

C.Ὀφρύπτης, Cui supercilia pruriunt.Seu Qui supercilia scabit,Qui erubescit.sic enim Hesychius,Ὀφρύπτειν,ἐρυθριᾶν. οἱ γὰρ ἐρυθριῶντες κνῶνται τὰς ὀφρῦς.

C.Ὀφρυαπαιώνδης,Qui supercilia tollit seu alleuat,ὁ αἰαζῶν καὶ ἐπαίρων τὰς ὀφρῦς,id est Superbus, Superciliosus. Hegesander apud Athenæum lib. 4, in philosophos, Ὀφρυαπαιώνδεις, ῥιγιῶντας ξηρίων.

C.Εὐόφρυς,ὁ & ἡ, Pulchra habens supercilia, Qui vel quæ est pulchris superciliis.

C.Λευκόφρυς,Cãdida habens supercilia. Ex Herodoti Thalia,λευκόφρυς ἀγορή,pro Cana fori facies: in quodam oraculo, Ἀλλ' ὅταν ὁ Σίφνιος φρυτανεῖα λευκὰ χρήσῃ, Λευκόφρυς τ' ἀγορή.id est ὅταν ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ φρυτανήιον Παρίῳ λίθῳ ἀσκευῇ,vt postea contigit.

C.Λαφόφρυς, Qui hirsutis est superciliis. vt Virgil.Hirsutumque supercilium, promissaque barba.

C.Μελαίνοφρυς,Qui nigra habet supercilia.καὶ μελάνοφρυς.

C.Μιξοφρυς, ET Σωόφρυς,Cui supercilia cocunt, Qui μεσόφρυον non habet, Superciliorum interstitium (id est τὸ μετώπιον seu μεσόφρυον) confusum habens.Vtrunque habet Pollux lib.2,pag.92,& prius illud μίξοφρυς ex Cratino affert. At Σωόφρυς habes apud Anacr.ode cuius initium Ἄγε ζωγράφων ἄριστε.

C.Ὑπερόφρυς,Superciliosus,Qui elato supercilio est,Superbus.Ab Hesychio exponitur ὑπερήφανος.

Ὀφρυώδης,Superciliatus,tumens.vt ὀφρυώδης ἀδρυχμὸς apud Galen.De ossibus,capite ἐκ τοῦ ἀτραγάλου.

Ὀφρυόεις,εντος,ὁ,Superciliosus.In Epigr.ὀφρυόεντα ἀοιδὴν,de Æschylo. Vtitur enim ille verbis ὀφρῦς ἔχοντι καὶ λόφους. ‖Item Cliuosus, Multa habẽs supercilia & tumulos:ab eo ὀφρὺς quod τὸ κρημνῶδες τοῦ ὄρους denotat, siue τὰς ἐξοχὰς τοῦ ὄρους. Vel,In superciliis montium situs, Altus, Excelsus.Iliad.π, — Ἴλιος ὀφρυόεσσα, Ilium altum: pro quo dicit Iliad.φ. Ἴλιον ἠϊθέοντα. nam vrbes excelso seu edito loco sitæ,præ cæteris sunt ἠϊθέοντες. Et in oraculo apud Herodotum lib.5,οἱ ἐφ' ἑστίης καλιὴν Πειρήνιδα οἰκέοντες καὶ ὀφρυόεντα Κόρινθον, cluosam Corinthum.(in qua ET Ἀκροκόρινθος dicebatur arx, quòd in editiore loco & τοῦ ἄκρου τῆς Κορίνθου condita esset, sicut ἀκροφρύα & ἀκροωνυχία de supercilio quoque montis dicuntur) Vide & Ὀφρυόεις. Vtranque significationem huius Ὀφρυόεις agnoscit Suid. qui ὀφρυόεντες exp. ὑπερήφανοι,& Ὀφρυόεσσα,ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος.

Ὀφρύϊν ψάμμος exponitur Supercilium sabulosum, apud Herodotum lib.4, vbi ait, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀσπληθίης Λιβύης ὀφρύϊν ψάμμος κατήκει, ὀρεινόν τε ἅμα καὶ θηριῶδες τὸ Λιβυστικὸν ὄρος Ἱερὸν καλεόμενον τείλας. Vbi sunt qui pro ψάμμος reponant ψάμμου, VT Ὀφρύϊν ΣΙΥΝ. Ὀφρύα idem cum ὀφρὺς significet,id est Supercilium & cluus,sicut ibidẽ sequitur,οὐ γὰρ τὰ ὀφρύα αὐτὰ μάλιστα ἔστι ἱερὰ ἄλλα ὄρεα ἀνθρώπων ἐστὶ χέρσος μεγάλη τὸ πλάτος, vbi etiã τὰ ὀφρύα πλατέα dicit pro ὀφρῦς. Eadem scriptura Carmen affert ex eiusdem Melpomene,ἐπὶ τὸ ὀφρύϊν τὸ κατακαμπὲς τοῦτο, de clino Atlantici montis. Apud Hesych. legitur

ETIAM Ὀφρύα, exponiturque τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀφρυώδεα χωρία, (id est, Loca in superciliis montium & editioribus tumulis sita) item αἱμασιαὶ secũdum quosdã, id est Sepes.

Ὀφρυάζω,Superciliis nuto. vnde Ὀφρυάζει apud Hesych. τοῖς ὀφρύσι νεύει.Istidem Pollux lib.2, pag.92, τῷ δὲ ἐπὶ τοῖς κατηφέσι τὸ νεύειν,Ὀφρυάζειν εἴρηται. ὅθεν Ὅμηρος ὀφρύσι νεύσας λέγει. Item Grandi supercilio tumeo. Apud Suidam, ὁ δὲ πίμπλησι πολὺ ἔπαρσιν ὀφρυάζοντά τε καὶ ἀλαζονείᾳ πολλῇ αἰωρούμενον ἐπὶ μέγα.id est ὀφρύοντα, ὀφρῦς ἐπηρκότα καὶ βρυασιώμενον.

Ὀφρυήεις,Sum ὀφρυόεις. Ὀφρυῆν dicitur vrbs aut regio cluosa,quæ supercilia crebra habet, Quæ in loco plano & campestri sita non est, sed multis superciliis & tumulis assurgit. Apud Strabonem, Κόρινθος ὀφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται,quòd regio esset minimè campestris,sed scabrosa & inæquabilis. Sunt enim ὀφρῦς &editiora loca atque tumuli:vnde eadem in oraculo quodam paulo antè citato vocatur ὀφρυόεσσα.Hæc ex Camerario. In Strabonis verò vulgatis editionibus,non ὀφρυᾶ τε legitur,vt metrum requirit,sed Ὀφρύεται,lib.8,pag.166,χώρας δ' ἔχει οὐκ ἄγαν σπάρτα, ἀλλὰ σκολιά τε καὶ τραχέα, ἐφ' οὗ πάντες ὀφρύοντα Κόρινθον εἰρήκασι καὶ παροιμιάζονται,Κόρινθος ὀφρύεται καὶ κοιλαίνεται.pag.verò præcedente vide quæ de ἀκροκορίνθῳ scribat.

C.ΚΑΤΟφρυᾶσθαι vide in Καταφρυᾶσθαι.

Ὀφρυόομαι,idem cum ὀφρυάζω,Grande supercilium ostento,Sum ὀφρυόεις,seu πολὺ ὀφρῦς ἐπαίρω. VNDE Ὠφρυωμένος Hesychio ἐπηρμένος,Elatus,Qui est supercilio sublato.

C.ΕΞοφρυόομαι,ὠμαι,Superciliũ rollo, seu alleuo. τὰς ὀφρῦς αἰωρίζω. Vnde ἐξωφρυωμένοι apud Suidã,ἐξηρμένοι,ὑπερφαλαθύμενοι.

C.ΚΑΤΟφρυόομαι,idẽ.vnde καταφρυωμένος,Qui elato supercilio est,Qui superciliis est sublatis præ superbia.Diogen. Laertius in vita Aristotelis, ἡσυχάζοντες ἡσυχίαν κατεφρυωμένην. Lucianus appellat etiam καταφρυωμένους λόγους, Elatos & superbos,ductisq; & arrectis superciliis prolatos:vt Aristophanes dicit ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. verba eius sunt, ὅτις ἄρα καταφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον ὅτι σεμνόν, id est Tumidos, In grauitatem & seueritatem tumidam cõpositos.B. ITIDEM Καταφρυόομαι, Supercilia tollo & me effero, Supercilio animóque elato sum.vnde apud Hesychium, Καταφρυώμενος,μεγαλοφρονῶν. At καταφρυᾶσθαί τινος (inquit Bud. pag.803)est supercilium aduersus eum tollere, Superbè ipsum & cum fastu alloqui. Gregorius εἰς Βασίλ. Ἔστι λεπτοὺς μὲν ἀπαξιοῦσθαι καὶ μέχρι ῥύπου παπτοῦσθαι, τοὺς δὲ ὑγιαίνοντας καταφρυᾶσθαι, Superciliosè alloqui, & τὰς ὀφρῦς αἰωρεῖσθαι. At Suidas HABET Καταφρυᾶ voce activa, quod tamen non exponit, sed tantùm cum genit.construi annotat.

C.ΣΥΝοφρυόομαι,Supercilia corrugo seu contraho. τὰς ὀφρῦς συνάγω. Vnde συνωφρυωμένος, Qui est fronte obducta seu adducta, Vultuosus,Bud.Et Pollux lib.1, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς τραγῳδίας τὸ συνωφρυῶσθαι, ὅτι τοὺς λυπουμένων.(sicut Hesychio quoque Συνωφρυωμένος est λυπούμενος) In mœrore enim tristitiáque aut curis & contemplationibus animi solent συνάγεσθαι αἱ ὀφρῦς. Sic Horat. Deme supercilio nubem.id est,Auser cvulsa tristitiam atque immoderatam seueritatem, quæ contracto ac sublato supercilio significatur quemadmodum & Euripides Iphig. Aul. Μίσῳ τὸ σὸν ὀφρῶν, ὦμμά τ' ἔκπαγον φίλον. quod & κατασκάλλειν ὀφρῦς dicitur ab eodem in Cyclope, Κατὰ μετώπου τοῦ σοῦ κατασκάλλει τὰς ὀφρῦς. solent enim in lætitia demitti seu remitti supercilia,(vt & χαλᾶσθαι τὸ μέτωπον dicit Aristophanes) contrà in mœrore corrugari seu συνάγεσθαι. Adducere autem supercilia,seu tollere,αἴρεσθαι τὰς ὀφρῦς & αἴρειν siue ἐπαίρειν & αἰωρεῖν dicitur,vt suprà etiã docui. Atq; hoc fastus & superbiæ proprium est.Interdum etiam tristitiæ,vt in hoc loco Diphili apud Athenæum lib.2, Τὸν τὰς ὀφρῦς αἴροντα σεμνῶς χαλᾶν. Dicit igitur συνωφρυωμένον Eurip.in Alcestide, Vultum supercilioſum seu supercilio obductum, cui vultui πεφιλημένον ὀφρύων etiam tribuitur à Sophocle, (cuius verba suprà in Νέφελη citauit)& σύγνοι ὀφρυώσεις.

Itidémque σωφρονῶ ὄμμασι Euripides alibi dicit pro σωφρονῶδες. cui Pind. Pyth. ode 9 opponit, αἰσχρᾷ χολᾷ κρὸν γαλᾶσι φρύν. Qui verò ira ſupercilia corrugat ſeu σωφρύσῃ, DICITVR Σωόφρις, id eſt habens σωοφρυωμένον κρέσπον, ſeu Triſtis, σωφρὼς, Frontem nubecula obductam habens. Aliàs Σωόφρις dicitur etiam Qui ſupercilia attollit, ὁ ὑπερηφανὸς καὶ αὐθαδικὸς τὰς ὀφρῦς. ex quo intelligitur Superbus. id eſt μεγαλόφρων, μεγαλαυχος, vt Heſychius exponit. Porro à Σωοφρύωμα, deriuatum eſt VERBALE Σωοφρύωμα, ατος, τὸ, Pars ea frontis in qua ſupercilia concurrũt ſeu coeunt, Vbi corrugantur & contrahuntur ſupercilia, Vbi frons corrugatur. quo vocabulo vtitur ſcholiaſtes Homeri, quum Ἐπισπώμενον eſſe dicit τὸ ὑπὸν τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ σωοφρύωμα τῶν μετώπων. vnde & σωόφρυες ſeu μιξόφρυες dicuntur quorum ſupercilia coeunt, quæ alioqui ſolent τῶν μετοφρύω diſcriminari.

C. ΥΠΕΡοφρυόομαι, Supercilia alleuo, Supercilia adduco & tollo. τὰς ὀφρῦς ἀίσσω ſeu ἐπαίρω, vt in graui ſeu ſeuero vultu: Theophyl. αὖθις περιβύσῃ, πάλιν αἰδέσιμον, ὑπερφρυωμένον ὅτι σεμνότητα, Supercilio adducto ſeu alleuato & ſublato præ ſeueritate & grauitate: ſeu, (vt Seneca loquitur) Subductis ſuperciliis. quo modo & Propert. Tunc volo ſubducto grauior procedere vultu.

ΟΧΕΤΟΣ, οὐ, ὁ, Canalis, Aquæductus. σωλὼν ὑδραγωγὸς, ὑδραγωγεῖον, vt Heſychius exponit. In Geopon. ξύλινοι δὲ εἰς ὀχετὸν ὑδάτων ἐμβλητέον, pro his Varronis, In canalem & cibus ponitur iis, & immittitur aqua. Alicubi exponi poteſt non ſolùm Aquæductus, ſed etiam Riuus. nã & ῥύαξ ab Heſychio & Suida exponitur. Plutarchus, ἀποκόπτοντες ὀχετὸς καὶ ἀποῤῥήγνυντες. (At ὀχετὸς τέμνειν dicitur ὀχετηγὸς quum in prato, agro aut horto ſulcos quoſdam ligone facit ad riuulos ducendos, vt videbis in Διοχετεύω) Athenæus lib. 2, de aquis, τὰ δὲ ὀπόῤῥυτα καὶ ἐξ ὀχετῶν, οἷς ὁπόταν βούληται τῶν ποτίμων. Eodem libro, τῇ δὲ πολὺ χιὼν ὑδρηλὸν καὶ ὀχετῶν κρείττονα καὶ ὀχετῶν, fontibus & riuis, ſeu aquæductibus. Herodianus verò ὀχετὸς Romæ vocat quas Latini ſcriptores Cloacas. vt lib. 7, συρίττοις ὑπὸ τὸν ὀχετὸν εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίπτουσιν. Et lib. 5, ἄνδρ' ὅτι πολὺ δεῖ πάσης τῆς πόλεως συρίττεσθαι τι καὶ λοιδορεῖσθαι, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἀνῃρῆφθαι τοὺς εἰς τὸν Θύβριν ῥέοντας. Tale eſt apud Æl. Lampr. in Heliog. Tractus deinde per publicum: additáque iniuria corpori eſt, vt id in cloaculam milites mitterent. Et mox, Solúſque omnium principum tractus eſt, & in cloacam miſſus & in Tiberim præcipitatus.

C. Ὀχετόκρασον, ου, τὸ, Tubi ſeu canalis caput vbi aqua effúditur. Apud Suid. perperam Ὀχετάκρασον.

C. Ὀχετηγὸς, οὐ, ὁ, Qui riuos ducit. Homerus Iliad. φ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἄμφω πάντα καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύῃ, Χειρὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρυγας δ' ἔξ ἐχμασε βάλλων. Nonn. generalius etiam vſurpauit fœm. gen. pro Ductrix, vt ὀχετηγὸν ὕδρην Εὐνοΐης ὀχετηγός. VNDE Ὀχετηγία, ας, ἡ, Riuorum ſeu aquarum ductus, Irrigatio. ET Ὀχετηγέω, ῶ, Riuos ſeu aquas duco, Irrigo per riuos.

Ὀχετὸς, οὐ, τὸ, Riuulus. B. ex Diog. Laertio.

Ὀχετεύω, Riuos ſeu aquas duco, Deriuo. Metaph. verò Athenæus lib. 10, ἓξ παῖδας μίσχεις ἐπὶ τὸν ὀχετὸν καὶ δῦσα ἐκπιεῖν οὐκ ἂν μὴ χεύσαιμι. cui ſic χεῖ τὸν ὅπως τὸν ὀχετεύσειν. Heſychius ὀχετεύει exponit μεταφέρει, κυλίει, ὅπως χέῃ: itidem & Suid.

Ὀχέτημα, ατος, τὸ, Riuus qui ducitur: vel Aquæductus, Canalis. Gaza vertit Meatus, apud Ariſtot. qui nares naſi vocat ὀχετήματα.

Ὀχέτησις, εως, ἡ, Riui ſeu aquæ deductio, Riuorum à fonte deductio, Ductus aquarũ, vel deriuatio. adde cum ὀχετηγία. Theophraſtus De cauſis plant. lib. 5, cap. 6, φύσεται μὲν τὸ ἐριόκαυλον καὶ ἄνησιν. ἡ γὰρ ὀχετησία πᾶσιν, eſt enim veluti quædam riuuli deductio, ſeu derivatio. Idem dicit etiam ὀχετησία τροφῆς, Deriuatio cibi, vel Deductio alimenti veluti per canalem. De cauſ. plant. lib. 3, cap. 9, ὅσοις γὰρ ὀφείλει ὀχετησία πρὸς τὴν τροφὴν τῶν ἀλλοτρίων καὶ ἄγαν πολλῶν.

C. Ἀπεχετεύω, Deduco per canalem, Deriuo.

C. Διοχετεύω, Aquam per canalem duco, Deriuo per canalem & tubum. Plato in Tim. Ἄγω τὰ σώματα πρὸς ἄλληλα διοχετεύοντα, τέμνοντες δὲ οἱ κάτοικοι ὀχετοὺς, ἵν' ὡς πλεῖστα ὦσι τὰ σώματα ὁπόσοις ἥδονται. (Paulo ſuprà dicit, τὰς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ὅτι τὸν πνεύμονα ἔπεμψεν.) Per hos autem ὀχετοὺς τῆς ὑγρᾶς τὰ σώματα ὁπόσοις ῥέοντα γίνεται, vt ibidem loquitur.

C. Ἐξοχετεύω, Deriuo ex. Heſych. verò Ἐξοχετεύσματα exp. ὀχετοὶ ἔξω, vel ὀχετοὺς ἔχοντα ἔξω τοῦ οἴκου.

C. Ἐπιοχετεύω, Per canalem deduco ad, Deriuo ad. vel ſimpliciter Deriuo. Et paſſ. Ἐπιοχετεύομαι, Deriuor. Ἐπιοχετεύει Suidas exponit ἐπίσης, (id eſt Irrigare) item neutraliter ὑπορρεῦσαι, Influere. VNDE Ἐπιοχετεία, Deriuatio vel Irrigatio.

C. ΜΕΤοχετεύω, Aliò deriuo & per canalem deduco. Metaph. accipitur pro Traduco, Trãſſero. Herodian. ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι, καὶ τῶν παιδείας καλῶν μεταχετεύονται.

C. ΠΑΡοχετεύω, Per alios canales deriuo præter eos per quos deduci ſolebat. (idem ferè cum præcedenti μεταχετεύω) ſeu Perperã deriuo, Peruerſis & mutatis canalibus duco. Plutarchus Themiſt. ὑφηρεῖτο τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, id eſt ἀποκόψας ὀχετοὺς καὶ ἀποστρέψας, (vt ſuprà in Ὀχετὸς idem loquitur) Subductam aquam aliò deriuans. Exponitur etiam Deriuo, Conductum duco quò volo, ex Bud. Item παροχετευσάμενος actiuè interpretantur Deducens.

Παροχέτησις, εως, ἡ, Deriuatio. Apud medicos ſignificat vacuationem humoris per vicinã partem. Eſt autem curationis genus (vt Gorr. tradit ex Gal. comm. 2 in lib. 6 Epidem.) ad humores pertinens, quum videlicet humor qui vacuari debet, non per eam fertur partem per quam eum ferri oportet, nec tamen valde procul à conuenienti, neque ad remotiſſimam, ſed per propinquam: vt quum id quod per palatum vacuatur, per nares trahitur: contrà reuulſio per loca plurimum diſtantia fit. Præterea fit deriuatio à dextris ad ſiniſtra, ab anterioribus ad poſteriora, & contrà, ſed breuiſſima via. (alioqui ad reuulſionis naturam magis accedit) éſt que humoris tum fluentis, tum iam impacti & in ægra parte conſiſtentis: in quo etiam videtur à reuulſione differre, quæ fluenti tantùm humori adhibetur. Dicit eo loco Gal. Hippocratẽ παροχέτευσιν nominare quum χυμός τις δι' ὁμοίου κατώσεως, μὴ καθ' ὃ δεῖ χωρεῖν ὁρμῶσα φέρεται, καὶ μάλιστα μὲν δι' πόρρω παύσῃ τῆς ἐξουσίας, μηδ' εἰς τὸν ἐναντιώτατον τόπον.

ΟΧΕΥΩ, Admiſſarium admitto: quum de fœmineo ſexu dicitur. Ariſtot. Hiſtor. anim. lib. 6, cap. 20, ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μόνον ἐκ πάντων καὶ ὀχεύεται. Quum verò de mare dicitur, ſignificat Coeo, Ineo, Inſcendo, Salio: μίγνυμαι, αἰσαίνω, ὀπυίω. Ariſtot. Hiſt. anim. lib. 6, cap. 21, ὀχεύει δὲ τὰ ἄρρενα, καὶ ὀχεύεται τὰ θήλεια ἐπαύσατο ἔτος τοῦτο. Et cap. 23, ἔνιος δὲ ὀχεύει μόνον καὶ ὀχεύεται τελεκυπάμωνος. Et cap. 24, ὁ δὲ ὄφις αἰσαίνεται μόνον καὶ ὀχεύεται μετὰ τὸν τοῦτον βόλον. Et cap 18 de elephantis, ἅλις αἰσαίνονται περὶ πλείω ὀχείας· διόπερ φασὶν οὐκ ἐᾶν αὐτοὺς ὀχεύειν ταῖς θηλείαις ἔτος. (Vnde Plinius lib. 8, cap. 9, Circa coitus maximè efferantur: quapropter arcent eos coitu, fœminarúmque pecuaria ſeparant) Alibi apud eũdem cum datiuo legitur, (ſi locus mẽdo caret) οἱ κριοὶ ταῖς προβατίναις ὀχεύουσι. De piſcibus etiã dicitur. Athen. l. 8, ἁλιεῖς δέ τινας τῶν ἰχθύων ὀχεύεσθαι καὶ τοὺς ὀχεύειν. Et l. 7, ὀχεύει ὁ συμπλεκόμενος. Item de inſectis, apud eundem lib. 8, οὐκ ὀφθῆναι οὔπω μέλιττα οὔτε κηφῆνα ὀχεύοντας. Sed & de homine, apud Suidam, Ἔδει, πῦρ, ὀχευτικὸν τὸ γε δῆμα νόθους ἔτι ἄξια. Sed apud Athenæum pro hoc ὄχευε legitur πῶλει, vt videre eſt ſuprà in Ἐπιτροπία. Paſſ. Ὀχεύομαι, Ineor, Inſcendor, Salior de fœmina marem admittente. Ariſtoteles de canibus, ἐξαίρετοι ὀχεύσεις. vnde Plin. de canib. Laconicis loquutus, Cæteræ canes & ſemeſtres coitũ patiũtur. In Geop. ἐπιτηρεῖν δὲ αἷς χρὴ ὀχεύεσθαι, videlicet quàm ad bimatũ perueniant. (vt Varro, Neque oportet patiminores oues quàm bimas ſaluri) Paſſim obuiũ eſt apud Ariſtot. Hiſtoriæ anim. lib. 6, cap. 18, 19 & ſequẽtibus. Et ὀχεύσεις ἵππων. Inuit ab Ariſtot. eiuſdem. libri c. 23, ὁ δὲ ἵππος καὶ τὸ θῆλυ ὄχευμα οὐ δέχεται, ὅταν ἢ ὀχευόμενον ἢ

ἵππος ἐπὶ τὴ ἄγελη. Item de serpentibus, Aristot. in lib. 1 De gener. anim. ὀχεύουσι δὲ ἀλλήλους. vbi nota masculino genere dici ὀχεύονται ἀφροδισιάζουσι, sicut apud Ath. l. 9, ὀχευομένοις δὲ τοῖς κάπροις καὶ τοὺς αἰολεχρυόνας θεωροῦσιν ἄκμωμοι. Et de anguillis Athen. lib. 7, ὀχεύουσι συμπλεκόμεναι.

Ὄχευμα, ατος, τὸ, Semen seu genitura qua ὁ ὀχεύων impleuit πλεῖ ὀχευομένου. Aristot. Hist. anim. lib. 6, c. 23, de asina ab equo iam inita, ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναξαὶ διαφθείρει τὸ τῆ ἵππου ὄχευμα. Vnde Plinius libro 8, cap. 44, Conceptum ex equo sequutus asini coitus abortu perimit. Quod verò ibi ὄχευμα vocat, paulo pòst πλήρωμα nominat, μάλιστα δ' ἀχθῆναι τὸ πλήρωμα ταύτη τῆ ἡμέρα βιβαζθῆσα. Exponitur etiam Coitus.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, Admissarius, Qui fœminam init, seu salit. Dicitur & de homine mare, sed in vitio, pro Libidinosus, Ad coitum procliuis, ἀφροδισιαστής. Lib. 2 Epigr. — καὶ γὰρ ὀχευτὴς Καὶ μοιχὸς, μαλακός τ' ἦθι καὶ ὁλοφάγος, Salax.

Ὀχευτὸς, οῦ, ὁ, vel potius Ὀχευτὴ, ῆς, ἡ Quæ marē admisit, Venerem seu coitum passa, Quam mas iniuit. Dioscor. lib. 2, cap. 97, de sanguine, τὸ δὲ τῶν ὀχευτῶν ἵππων σηπτικῆς μίγνται. (At Plin. lib. 28, cap 9, de equis, Quin & sanguis eorum septicam vim habet: item equarum, præterquam virginum, erodit, emarginat vlcera) Ruellius vertit, Quæ admissuram expertæ sunt: Marcellus, Equarum matricum. Dicuntur autem à Columella & Palladio matrices equæ vel boues, quæ sobolis procreandæ causa aluntur.

Ὀχευτικὸς, ὴ, όν, Qui coire solet. vel Ad coitum seu venerem propensus, Salax. Aristot. De gener. anim. lib. 3, cap. 1, τὰ δὲ ζῶα τὰ ὀρνίων ὀχευτικὰ πλεῖ φύσιν ἐστίν.

Ὀχεία, ας, ἡ, Coitus. Aristoteles De gener. anim. lib. 1, cap. 14, τῆς ὀχείας πόρος, meatus quo coitus perficitur. Et cap. 5, περὶ πλεῖ ὀχεῖαν vel περὶ τὰς ὀχείας, Circa coitus, (vt Plinius suprà in Ὀχεύω interpr.) vel Coitus tempore, περὶ πλεῖ τὰ σωθυασμοὺς ὧν, Admissuræ siue admissionis tẽpore. Idem Historiæ anim. lib. 6, cap. 20, κωλύεται ὑπὸ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας. Quæ sic Plinius interpr. Canes implentur vno coitu. In Geopon. ταῖς βουσὶ περὶ ἡμέρας πεντήκοντα τῆς ὀχείας οὐκ ἀκριβὲς πληροῦσθαι δοκεῖ. pro his Columellæ, Pabulum circa tempus admissuræ subtrahitur fœminis. In eodem libro, ἡλικία πρὸς ὀχείαν χρησιμωτάτη βοὸς ἀπὸ τρίων ἐτῶν, pro his itidem Columellæ de arietibus, Eius quadrupedis ætas ad progenerandum optima est trima. Rursum in eodem libro, ὥρα δὲ πρὸς ὀχείας πρόβατόν, ἀπὸ δελφῖνος ἀνατολῆς ἕως ἡμερῶν μ', pro his Varronis de vaccis, Maximè idoneum tempus ad concipiendum à delphini exortu vsque ad dies x l. Vbi notādum, πρὸς ὀχείαν, non idem prorsus esse cum Ad progenerandum, & Ad concipiendum: sed esse consequentia pro antecedentibus posita.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, in lex. meo veteri exponitur ὄχημα, (id est Vehiculum) vel πῶμα εἰς ὀχείαν ὑποπόδιον. Α Τ Ὀχεῖα, τὰ, dicuntur Admissarii vel equi, vel boues, vel asini, vel arietes: interdum verò & alii animantes mares. Aristot. lib. 1 De gen. anim. ὀχεῖα τὰ πρῶτα μεταβάλλει, primos admissarios mutat. Idem Historiæ anim. lib. 6, cap. 18, τὰ ὀχεῖα ἐκ τῆ θηλειῶν οὐκ ἐξαίρεται, equos admissarios à fœminis non summouēt. Itidem Plutarchus in Lycurgo, ὑπὸ ὧν κραιπνὸς τῆ ὀχείων κύων ἢ ἵππος βιβάζεται. Singulari numero ὀχεῖον pro τὸ εἰς ὀχεῖον ὑποδεδεμένον, vsus est Dinarchus in Ἀπολογία πρὸς Ἀντιφάνη περὶ τῆ ἵππου, quū dixit, ὠνοῦμαί μου τὸν ἵππον ὀχεῖον, emunt seu conducunt equum meum ad admissuram. Itidem Lycurg. ὧν πρὸ διετοῦς dicit γίνεσθαι τὸ ὀχεῖν. Quos duos locos quum citasset Harpocration, subiungit, μήποτε δὲ ὅτι πάσου ποὺς ὃν ᾧ αἱ ὀχεῖαι γίνονται τῆ κτηνῆ ὀχήματα μεδοῦσι. Dixerat verò paulo antè Dinarchum in eadem oratione ὀχεῖον posuisse pro ὄχημα, id est Vehiculum, sicut Suid. itidem exponit ὄχημα, ὄχος, ἅμαξα. sed & ab Hesychio exponitur ὄχημα: qui tamen & alterius significationis meminit, dicens ab Atticis vsurpari pro τὸ εἰς ὀχεῖα ὑποπόδιον. Α Τ Ὀχεῖος, ου, ὁ, Admissarius, Qui ad admissuram educatur, habetur quidem in v. l. sed sine exemplo.

Ο Χ Λ Ο Σ, ου, ὁ, Turba, Multitudo hominum: interdum etiam simpliciter, Multitudo. Xen. Pæd. 7, ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπίῤῥει. Arsinoe apud Athenæum lib. 7, σωτικὰ γε ταῦτα ῥυταρά· ἀνάγκη γὰρ πλεῖ σωτὸν γίνεσθαι παμμιγεῖς ὄχλου, φοίνιον ἴωλον. Aristoteles Polit. 3, κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ ἢ εἷς ὀλίγους, Hominum multitudo. vel etiam Multi simul. Gorgias, ἐν ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως, Quum à multitudine causa cognoscitur, vel A vulgo, A populo: vt Xenophon Hell. 5, ἐπιθορύζουσι πάλιν ὁ ὄχλος, quum antè dixisset δῆμος, πλῆθος. Et in Axiocho, φιλοσοφῶν οὐ θεὸς ὄχλον καὶ διάθεσιν, apud populum seu vulgus. Itidem Aristot. Rhet. 2, φασὶν οἱ ποιηταὶ ζοῖς ἀπαρδεύτοις παρ' ὄχλῳ μουσικωτέρως λέγειν. Itidem dicitur plurali numero, οἱ ὄχλοι pro ὁ ὄχλος, Multitudo, hoc est Populus, Vulgus. Aristoteles, πάμπολυ αὐτῶν παριέντων, πὰ δὲ πλῆ ὄχλων παραιρουμένων, quum partim ipsi sua munera neglectim transmitterent, partim populus ipsis adimeret. Sic Herodianus lib. 7, πὰ πλουσίων πλάσματα θεὸς πλῆ ὄχλων ἁμαλεῖται, à plebe negliguntur. Eodem libro itidem, οἱ ὄχλοι ταῖς συχνὸν μάχαις πεπωμένοι, plebs stataria certamine à militibus victa: de seditione intestina in vrbe. Itidem Athenæus l. 14, παρ' ὄχλοις ἀδοκιμεῖν. ¶ Est vbi per contemptum potius dicitur de confusanea hominum multitudine, vt & Latinum vocabulum. Herodianus lib. 6, de exercitu barbarico, ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατὸς, turba potius quàm exercitus. Et lib. 7, οἱ ἰδιῶται ἐν πλήθει ὄχλου, οὐκ ἐν διατάξει στρατοῦ πὸ θέλειν τῆς νίκης τυγχάνειν, in turba potius quàm in exercitus aliquo ordine collocata victoriæ spe. Et plur. num. Thucyd. lib. 4, pag. 162, οἱ ζευκτῆρι ὄχλοι, de militum barbarorum multitudine. Interdum genitiuum adiunctum habet, nec de hominibus tantùm sed quibusuis rebus dicitur, vt & Turba, Multitudo. Xenophon Pæd. 7, πὸ φίλων διωσμένως τὸν ὄχλον, circunfusam amicorum multitudinem. Thucydides l. 2, ὑπὸ τῆ πλήθους καὶ ὄχλου πλοίων, præ multitudine & turba nauium. Synes. ep. 11, ὑπὸ τῶν ἀπείρων ὄχλος πραγμάτων, turbæ negotiorum.

Ὄχλος, Molestia. quam signific. propriam esse tradit Ammonius. Eurip. ὄχλον παρίζειν, molestiam exhibebis. Itidem Synes. ep. 29, τὰ περὶ ἡμῶν ὄχλου καὶ πλῆ πραγμάτων αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ, molestias & negotia à nobis exhibita tibi. Itidem Dionysius Halicarn. in l. De idiomatis Thucydidis, dicit eum vti masculino ὄχλος pro fœminino ὄχλη, sicut πέτρος pro πέτρα. Sic accipitur apud eum δι' ὄχλου ἔστι, molestum esse, l. 2 pag. 14, πὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτὸς ξυνίστη, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἴσως αἰεὶ πρὸς ἀλλομιξίους, ἀναγκαῖα λέγειν, Etsi molesta vobis erunt, quòd ea subinde allegemus. (Alii minus rectè, Etsi propter vulgus magis assiduè sint prædicanda, quemadmodum & Petr. Victor comment. in lib. 3 Rhet. Aristotelis annotat, bonos autores δι' ὄχλου aliquid esse dixisse quum est peruagatum iam & in ore vulgi) Itidem & δι' ὄχλου γίνεσθαι. Ioseph. De antiquit. Iud. ἀξιολόγως ἀναπεπλεῖσθαι, καὶ δι' ὄχλου ἤδη πως ὑπὸ τῶν ἀ-

τυ[χαίωσι, ne lectoribus moleſtiam & tædium afferant. (Pro quo alibi dicit, ἀλόγιστ' οὐκ αἰσ[χρὸν ἡγησάμενος, ἵνα μὴ τοῖς ὀντυ[χάνουσιν ὀχληρὸς δοκῶ) Itidem Dion, ἐγὼ δὲ τὰ μὲν πρὸς ἄλλων ἀνέμματα οὐδὲν δέομαι καταλέγειν, ἵνα μὴ δι' ὄ-χλου γλίωμαι, ne faſtidium ingeram & moleſtiam exhibeam. Idem dixit etiam δι' ὄχλου ποιεῖσθαι pro Faſtidire & aſpernari, ὃς ἐν χρεὼν ἤδη ὄντας οὐδὲ εἰδέναι δοκῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὄχλου ποιούμενος. ‖ Suidas ὄχλος exponit non ſolùm τὸ ἐχέ, ſed etiam ἀγανάκτησις, in hoc loco, καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπιθετὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἰῶ φεὸς ὃς ποιησαμένους καὶ ὄχλον κινοῦντας δῆ μάλα ἰσχυρούς. Quo in loco ὄ-χλον κινεῖν eſt quod Latini dicunt Concire turbas, Excitare turbas. Sed id potius ad ὄχλος illud pertinet cui primum locum tribui.

C. Ὀχλαγέτης, Qui populum ſeu turbam concitat: idem cum δημοκόπος, vt ſuprà poſt δῆμος docui. Apud Suidã, ἰῶ δὲ ὀχλαγέτης ὁ Φλαμίνιος καὶ δημαγωγὸς πάλιν. V N D E Ὀχλαγωγία, ας, ἡ, Turbæ popularis concitatio, Plebis ſolicitatio. E T Ὀχλαγωγέω, ῶ, Turbam popularẽ concito, Plebis ſolicitator ſum. idem cum δημαγωγέω. Plutarchus in lib. An ſeni capeſſenda reſp. ὡς κύριός, εἰσὶ γ' ὅταν στρατηγῶσιν, ἢ γραμματεύωσιν, ἢ δημηγορῶσιν, πολιτευομένοις, ἀλλ' ὀχλαγωγοῦντας ἢ παροινοῦντας ἢ σοφιζομένους. C

C. Ὀχλοκρατοῦμαι, A turba populari ſeu plebe regor, Turbæ popularis arbitrio adminiſtror & gubernor.

C. Ὀχλομανέω, ῶ, Inſano turbarum amore teneor. vel Inſano turbæ popularis amore ducor.

C. Ὀχλοποιέω, ῶ, exponitur Turbam congrego. Niſi potius ſignificet Turbas concio, Turbas excito. vel Turbas populares excito.

C. Ὀχλοτερπὴς, ἴος, ὁ καὶ ἡ, Turbam delectans.

C. Ὀχλαγωγὸς, οῦ, ὁ, Qui popularem turbam concitat vel cõgregat: vt faciũt adulatores populi vel circulatores. Ioſeph. contra Appionem lib. 2, ἀπ' αὐθρώπου καὶ θεοῦ τὸν βίον ὀχλαγωγοῦ γεγονότος. V N D E Ὀχλαγωγέω, ῶ, Populum ſeu popularem turbam concito, vt plebis adulatores & circulatores faciunt: illi, verbis & pollicitationibus, hi miraculis & præſtigiis. Strabo lib. 4, de tabula Protogenis in qua perdix erat picta, ἐξέπληττον δ' ἔτι μᾶλλον οἱ περδικοθῆροι, νομίζοντες ζῶντας πλήττειν καταπτήκοντας. ἐφθέγγοντο γὰρ θεὸς πρὸς τὸν χαρακτῆρα οἱ περδικες καὶ ὠχλαγώγουν, & plebem circulatoris more detinebat & oblectabant. Ita B. qui Ὀχλαγωγῶ vertit etiam, Plebem ad res nouas ſolicito, Factioſæ turbæ ducem me præbeo, vt δημαγωγῶ. Heſychio verò ὀχλαγωγῆσαι, συναγαγεῖν ὄχλον ἢ παρεξαι. A T Ὀχλαγωγεῖον, Quum turba popularis concitata in vnum locum confluit. In Pand. dicitur eſſe τόπων τινῶν συνόδους, ὅταν πολλῶν φοιτώντων ἐπὶ τὰς ἀγαθοὺς τῆς πόλεως ἔθη τοῖς εἰς ταὐτὸ συνεπιχέουσιν εἰς ὀθόνιον ἢ ἀπρεπές τι πρός. Sed & τὴν ἀπὸ τούτου γίνεσθαι ὀχλαγώγιον, ὅπου τις ἐπέλθῃ ὧν οἶκον αὐτοῦ ἢ ὧν ἐργαστήριον. Et, ὀχλαγώγιον ποιεῖν οὐ μόνον ὁ κράζων, ἀλλὰ καὶ ὁ συγκαλυπτόμενος ἄλλους ἢ ὑποβάλλων ὅτι τὸν κράξαι. In iiſdem Pandectis titulus eſt περὶ τῶν ταπήτων, ἢ περὶ σάγης καὶ ῥυμούλκου ἢ ὀχλαγώγια ποιούντων. D

C. Ἄοχλος, Turba ſeu turbis carens. Exponitur etiam Inoffenſus, Nulla moleſtia affectus.

C. Εὐρύοχλος, Latus ſeu amplus turba & multitudine, Numeroſus.

C. Πολύοχλος, Turba ſeu hominum multitudine abundans. V N D E Πολυοχλοῦσα πόλις, In qua magna hominum turba & multitudo eſt. E

Ὀχλικὸς, ὸν, ὁ, Popularis: ab ὄχλος ſignificante Turba popularis. Plutarchus Numa, ὀχλικὴ καὶ θεσπιωδικὴ τῶν πολιτῶν διάταξις, popularis & grata multitudini ordinatio. Idem Symp. 8, τὸν ἀριθμητικὸν αἰσθανόμενον ὡς δημοκρατικὸν καὶ ὀχλικὸν ὄντα, ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Ἀκαδημείας. Exponitur etiam Turbulentus, Moleſtus.

Ὀχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbulentus, παρεχώδης, vt Suidas exponit. Quo ſignificatu ex Polybio citatur. Item Difficilis, Moroſus, δύσκολος, Cui omnia ſunt moleſta. Et τὸ ὀχλῶδες, Difficultas & faſtidium, δυσκολία. Apud Suidam, οὔτε ἐκπλήττειν τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε διὰ ἀκριβείας, ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον οὔτε ἱστᾶν, ὀλισθοῖεν τῷ ὀχλώδει. Niſi fortè ſignificet, Metu turbarum: vel etiam, Ne maiore moleſtia afficeretur qui à morbo iam ſatis vexabatur. A

Ὀχληρὸς, ὸν, ὁ, Turbulentus, idem cum ὀχλώδης: ſeu παρεχώδης, vt Suidas vtrunque exponit. ‖ Item Moleſtus, Moleſtiam afferens, ὁ δι' ὄχλου γινόμενος. cuius ſignificationis exemplum habes in Ὄχλος ex Ioſepho. Sed & apud alios frequens eſt. Iſocrates Panath. ἴσως δ' ὁ λόγος ἐμοῦ διεξιόντος οὔτ' ὀχληρὸς οὔτ' ἄκαιρος. Idem ad Philippum, τὸν δὲ λόγον τὸν ἐμὸν πειρᾶσθε αὖ ὀχληρὸν ἡμῖν παρέχειν τοῖς ἀκούουσιν. Itidem homo aliquis alteri ὀχληρὸς eſſe dicitur quum ei moleſtus eſt & negotium faceſſit. Herodianus lib. 3, ὀχληρὸς καὶ πανταχοῦ ἄπορος ὁ Ἀλβῖνος ἐνομίζετο. Aliquãto pòſt, ἐπαχθὴς αὖπως καὶ ὀχληρὸς ἐφαίνετο. Et τὸ ὀχληρὸν ſicut τὸ ὀχλῶδες, Moleſtia, ὄχλος. B

Ὀχληρώδης, Moleſtus. v. l.

Ὀχλέω, ῶ, Fut. ήσω, Turbo, Commoueo. Et paſſ. Ὀχλοῦμαι ſeu Ὀχλεῦμαι Ionicè, Turbor, Commoueor. Iliad. φ, de riuo, Τοῦ μὲν τε περέουσι ὑπὸ ψηφῖδας ἅπασαι Ὀχλεῦντι, id eſt κυκῶσι, ſeu κυλινδοῦσι, vt Suidas & Heſychius exponunt. Heſychius ὀχλεῖ exponit κωλύει μὴ ὄχλου. ‖ Ὀχλουμένη ὁδὸς, Turbæ plena & multitudinis, vt Budæus interpretatur apud Cebetem, ὁδὸς οὐ πολὺ ὀχλουμένη, via non frequentatur à multa turba. C

‖ Ὀχλῶ, Moleſtia afficio, Moleſtiam affero ſeu exhibeo. Paſſ. Ὀχλοῦμαι, Moleſtia afficior, Moleſtia mihi exhibetur. Paulo antè in Ὀχλώδης habes, ἀσθένεια σώματος ὀχλούμενον. ‖ At ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, quod in vulg. lex. exponitur Vehitur equo, mendoſum eſt, & pro eo reponendum ὀχεῖται. Heſychius ὀχλῆσαι exponit nõ ſolùm actiuè, κινῆσαι, ἐμποδίσαι, ὠθῆσαι, ſed etiam neutraliter ἐμποδίσαι, ἐνοχλῆσαι. D

Ὄχλησις, ως, ἡ, Moleſtia, idẽ cum ὄχλος: vel Perturbatio, παραχή, Suidæ. Plutarch. aduerſus Coloten, de Epicuro, διαταράττεται μὲν νόμοις καὶ δόξαις δουλεύοντα ζῆν, ἐφ' ὅσον αὖ μὴ πάνυ δι' ὧν πόλας ἐκ πάσης ὄχλησιν διασκεδάζοισιν. quæ paulo pòſt explanans, dicit, πᾶν νόμων διαταραττόμενοι φέρεσθαι, ἐὰν μὴ σφόδρα φόβος πληγῆς καὶ κολάσεως.

C. Ἀόχλησία, ας, ἡ, Vacuitas à turbis & moleſtiis.

C. Διοχλέω, ῶ, Turbo. Heſych. διοχλεῖ exponit ἐκπαράττει. ‖ Item Moleſtiam exhibeo, Moleſtus ſum. Demoſthenes, σφόδρα ἀκριβῶς δι' ἱστορίαν πειρώμενος, διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας, moleſtus ſum repetitione rei notæ. δι' ὄχλου γίνομαι. Paſſ. Διοχλοῦμαι, Moleſtia afficior, Moleſtia mihi exhibetur.

C. Ἐνοχλέω, ῶ, Moleſtus ſum. idem cum præcedenti διοχλέω Dinarch. contra Demoſthenem, οὐχὶ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμῖν, δίς φεύγει τὴν αὐτῶν ἐρωτῶμεν. Plut. De primo frig. νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ πίπτουσα τῷ ἡδονῇ, interdum ſenſum offendẽs, interdum ſuauitate perfundens. Galen. libro 1 ad Glauc. εἰ ἄλγημα σώματος ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα. Iſocrates ad Philipp. πρώην ἐνόχλουν ταῖς πόλεσι ταῖς ἐν Πελοποννήσῳ, moleſtiam exhibebant, ſeu vexabant. Idem cum datiuo, in Paneg. ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι. qua conſtructione & in Panathen. Vtitur eadem Demoſth. quoque in orat. Pro cor. vbi etiam ſibi opponit φεὸς ἡδονὴν ὅτῳ & ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. libro 2, Ἂν δὲ δὶς ἰσχίον μα, τοὺς πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὖπως, moleſtus ei iterum non ero. Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur quum quotidie in repetendo debito moleſti ſunt. Appianus, διαθήμενος τοῖς ἐνοχλοῦσιν ὡς ἐδύνατο. quæ verba ſic Budæus interpretatur, Manum iniicientibus creditoribus vt potuit ſatisfaciẽs. Sed & vẽtris onus ἐνοχλεῖ, quum tandiu negotium faceſſit donec deponatur. Herodian. lib. 4, αἰσχρὸν σὺν ἐν ὑπηρέτῃ ἀποσβασάμενος τὸ ἐνοχλοῦν. Paſſ. Ἐνοχλοῦμαι, Moleſtia mihi exhibetur, Interpellor. Herodianus libro 3, σωτηρίας ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. Et apud Syneſ. epiſt. 62, ἐγκαλέμμασιν αὖπως τὴν μαρτυρίαν καταπλήσσοντα, οὐκ ἐνοχλητὴς, ἀλλ' ἐνοχλήσαντος, exponitur Non interpellati ſed interpellantes.

Ἔνόχλησις, ως, ἡ, Moleſtiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plauto.

n c. Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui nulla exhibetur moleſtia, Vacuus ab omni moleſtia. At τὸ ἀνενόχλητον, Vacuitas moleſtiarum.

c. 2. Παρενοχλέω, ῶ, Obturbo, Obſtrepo, Moleſtiam exhibeo. Idem cum præcedenti & eiuſdem conſtruct. Plut. in Rom. παρενοχλῶσι Δωτάδαι, de canibus qui Lu-

percis per vrbē diſcurrentibus moleſtiam exhibebant. A
Act.Apoſt.15, μὴ παρεγοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεὸν, non obturbare. Paſſ.Παρεγοχλοῦμαι, Obturbor, Moleſtia mihi exhibetur. Ex Pandect. autem Παρεγοχλοῦμαι affertur pro Controuerſiam patior.
Porro SIC VT Ἠνώχλεσεν pro ἐνώχλησεν ſuprà in Ἐνοχλίσω habuimus,ſic ETIAM Παρῳνώχλησάς μοι, Inquietaſti me,legitur cap.17,lib.1 Reg.quod augmenti genus Atticum eſt.
Παρωχλησις,Interturbatio,Plauto. B
c.3.Ἀπαρωχλησίας,ας,ὁ καὶ ἡ,Qui non obturbatur,Cui nulla exhibetur moleſtia.ἀπαρωχλησία τῆς λύπης,Cui nulli dolores moleſtiam exhibent, Qui nullis mœroribus perturbatus eſt.
C.ΠΑΡοχλῶ,Obturbo, Moleſtiam exhibeo, Vexo, Infeſto.idem cum παρεγοχλῶ.
Ὀχλεύω, idem cum ὀχλίω ſignificante Moueo, κινέω.vnde ὀχλεύσω),Heſych.exponit κινήσω, ſicut ὀχλεύσῃ ſiue ὀχλοῖ. QVO REFER Ὀχλάς,άδος,ὁ, Vectis quo aliquid κινεῖται ſeu ὠθεῖται: Heſy C chio μοχλός:item σφήνιξ,(cardo)δεσμὸς,(Vinculum, Ligamen)nec non ἁρμὸς & πασσάλη. ET Ἐποχλάς, Vectis quo traiecto rotæ in locis decliuibus impediuntur ne vno impetu decurrant. ſeu Retinaculum rotæ decurrentis,ne velocius decurrat: quod Sufflamen à Iuuenale dicitur ſatyra 8,Ipſe rotam ſtringit multo ſufflamine conſul. Euſtathius pag. 1944, φασὶ δὲ ἐποχλίαν τὸ δίξυλον μόχλωμα ξύλον δίχα τῆς ὄχων, ὅπερ καταίτας τόπους ἴσχουσι, καὶ κωλύων αὐτοὺς ἐκτρέχειν καὶ παρασύρειν, ὁπόταν βλάπτειν τὰ ζεύγη. Athen.lib.3 affert hoc vocabulum ex Simariſti D ſynonymis, addens ab Herode rhetore vocari Ὀχοπόδιον.
Ὀχλίζω,Moueo,vel Vecte impello & protrudo.Vnde apud Suidam,Ὀχλίζειν,μοχλεύειν,κινεῖν.quod & apud Heſychium habetur: apud quem etiam ὀχλίσαι,κινῆσαι. qui aoriſtus apud Homerum legitur Odyſſ.1, de ſaxo quo Polyphemus ſpeluncam ſuam obſtruxerat, — οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι Εὖ θλαὶ, πυράκωκοι, ἀπ' οὐδεος ὀχλίσειαν.Et Orpheus Argon.v.236,Ἄργος ἐφημοσύνησι νέου πόρσυνεν ὀχλίζειν, Δουρατέην φάλαγξι καὶ ἀγκύλοισι E κάλωσι Πρυμνόθεν ἑλκύσαι,mouere & in mare deducere. Paſſ.Ὀχλίζομαι. Moueor,ſeu μετακινοῦμαι, Euſtathio.Heſychius verò Ὀχλιζομένων exponit σωαγομένων (quod ad ὄχλος pertinet,quo Turba ſeu Multitudo hominum in eundem locum congregatorum denotatur) apud quem legitur ETIAM Ὀχλισάτω, ἐκκλησιάσει, ἰκετεύσει.
C.ΑΝοχλίζω,Vecte ſubmoueo, Vecte eleuo. Heſych. ἀνοχλίζων exponit ἀναμοχλεύων, Euſtathius autem ἀνακινῶν. Vtitur hoc verbo Apollonius Rhodius libro 1 Argon. Δὴ τότ' ἀνοχλίζων πυκνὸν μάτης ὀλκοὺς Μεσσηγὺς ἄξειν ἐρετμόν. vbi ſchol.exp. ἀνακινῶν ἢ τῷ κωπηλατῶν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα.
C.ΔΙοχλίζω, Dimoueo. vnde apud Heſychium Διοχλίζει,ἀνακινεῖ. At διοχλίζειν σῶμα,Nicander dicit pro Diducere os,in Alexiph. δίχα δὲ σῶμα βροτοῦ ὀχλίζοις Ὄφρ' ἂν ὑπεξεμύσῃ δαμαζόμενος χρεὼ λωβῆς: quem locum ſchol. ſic exponit,τῷ σὺ χειρὶ αἴσιγα τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ σῶμα ἕως οὗ ἐμέσῃ. Vbi etiam NOTA βρυκὸν ab eo exponi μεμυκός.
C.METοχλίζω,Vecte tranſmoueo,vel ſimpliciter Tranſmoueo,Tranſfero.Od.ϕ, Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἠβῶν Ῥεῖα μετοχλίσσῃ. verba ſunt Vlyſſis cui aliquis Ἄλλοσε φῆσι λέχος, ſeu ἔξω κλίνη ἄλλῃ οἱ χρείῃ, vt ibidem loquitur.
C.ΠΑΡοχλίζω, idem. Suidas enim παροχλίζειν exponit μετακινοῦσι,id eſt tranſmouent. Alioqui videri poſſet propriè ſignificare, luxta mouent, ſeu A latere mouent,aut etiam Aliquantum mouent.
MOXΛΟΣ, οὐ,ὁ, Vectis,idem cum ὀχλός,eiuſdémque originis, vt & Euſtathio videtur: nimirum ab ὀχλαίω, ſiue ὀχλεύω,aut ὀχλίζω:quoniam nimirum eo aliquid κινεῖν ἢ ὠθεῖν ſolemus.(Niſi potius ex μοχλὸς hæc facta ſunt,adempta prima vocabuli litera.nam & verbū ὀχλεύω ab ὄχλος non libēter derino) Od.ε, Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τοῦ γε καπύρωσεν εἰς ἅλα δῖαν,vectib°,ſeu phalāgis

vt Cæſar,Phalangis ſubiectis ad turrim hoſtiū admouent.Sunt autem hæ phalangæ, fuſtes teretes quibus moli alicui ſubiectis eam μετοχλίζουσι ſiue μετακινοῦσι. Palangæ etiam vocantur. Nonius, Palangæ dicuntur fuſtes teretes qui nauibus ſubiiciūtur quum attrahuntur ad pelagus,vel quum ad littora ſubducuntur.vnde etiam nunc palangarios dicunt qui aliquid oneris fuſtibus tranſuehunt. Orpheus has palangas nauibus ſubiici ſolitas,δουρατέας φάλαγγας appellat paulo antè in ὀχλίζω, adeo vt idē ſint interdū Μοχλὸς ET Φάλαγξ. At Odyſſ.ι,μοχλὸς dicitur fuſtis ille quo Vlyſſes præuſto & præacuto oculū Polyphemo eruit.(Telum Virgilius appellat, Æneid.3, —& telo lumen terebramus acuto) quod ibidē Vlyſſes dicit ſe ἐκ τῦ μετώπου Polyphemi,quod magnitudine ſua æquabat ἰσὸν εἰκοσόρυκι φορτίδος, præciduiſſe,vnius ὄργυιας ſiue vlnæ longitudine. Οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλαΐνεον, ὀξυὸν ἐπ' ἄκρῳ, Ὀφθαλμῷ ἐτέρεσσαν. | Μοχλὸς dicitur præterea vectis quo fores obfirmantur, teſte etiam Euſtathio, qui pag.1944 ait, μοχλὸς,οὐ μόνον μοχλοῦ ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχὸς, ὁ καὶ ὄπιθεν. quo ſignificatu ipſum Latinum vocabulum apud Ouidium me legere memini. Peſſulus etiā dicitur.(Plautus,Occlude fores ambobus peſſulis. Et, Foribus obdit peſſulum) Lucianus in Timone,καταικλεῖσθαι λέγων τοὺς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλειθροις καὶ σιμαίοις ὀπιθολαίοις. Plutarchus De deo Socr.pag.1031 meæ editionis,κλεῖθρις αἰσίοις, τὸν μοχλὸν ἀφεῖλε,καὶ μικρὸν ἐπίθυρα τὴν θύραν. quod iiſdem fere verbis in Pelopida, pag.517 meæ editionis, refert, eādem hiſtoriam commemorans.Thucydides lib.4, pag.157, αἱ κῦν τὴν αἰγειρείτιδα πύλαι τῷ μοχλῷ διακοπέντες αἰωρηντο. Aliud ex eodem attuli exemplū ſuprà in Βάλανος. Ariſtoph.Veſp.dixit etiam,τὸν κυνῶ φυλάττομεν Μοχλοῖσιν ἀνδύσαντες, ὅπως μὴ ξύν. pro Clauſtris.(ſicut Heſychio quoque μοχλοί ſunt κλεῖθρα)Sophocles verò quodam in loco τὸν φύλακα appellauit μοχλὸν, teſte Athen.lib.3, vbi verba eius ſubiungit,Θαρσῶν μάλας οὐ τῶνδ' ἐγὼ φύξω μοχλός.
Μοχλίον,ου,τὸ, ET Μοχλίσκος,ου,ὁ, Paruus vectis,Parua phalanga.
C.Ὑπομόχλιον,ου,τὸ,Quod vecti ſubiicitur, ſeu Cui vectis innititur. Preſſio Latinis dicitur. Vitruuius lib.10, cap.8.Quemadmodum etiam ferreus vectis,quum eſt admotus ad onus quod manuum multitudo non poteſt mouere, ſuppoſita vti cētro citò porrecta preſſione,(quod Græci ὑπομόχλιον appellant) & vectis lingua ſub onus ſubdita, caput eius, vnius hominis viribus preſſum,id onus extollit. Vtitur hoc vocabulo Ariſtoteles in Mechan.quæſt.4,vbi quærit διὰ τί κινοῦσι μεγάλα βάρη μικραὶ δυνάμεις τῷ μοχλῷ.
Μοχλεύω,Fut.εύσω,Vecte moueo,ſeu promoueo, vt Cæſar loquitur.vnde apud Heſychium Μοχλεύει,κινεῖ,ſicut & ὀχλεύει ab eo exponitur. | Item Vectibus ſeu peſſulis obfirmo. Meraph.verò Chryſoſt.De officio epiſc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. (Qua in ſignificatione ETIAM Μοχλόω dicitur vt βαλανόω quoque. Ariſtophanes, μοχλῶσαι τὴν θύραν, Peſſulum obde oſtio, vt Plaut.loquitur.Vel, Occlude fores peſſulo, vt idē: ſeu Vecte obfirma) | Μοχλεύεσθαι,Moliri,Machinari, ducta metaphora à vectiariis ſeu palangariis: vt Cic. Quæ molitio,quæ ferramenta,qui vectes,quæ machinæ,qui miniſtri tanti muneris fuerunt? Ioſephus De antiquit. ὅμοιον ἔχειν τι φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύεσθαι κατ' αὐτῶν ἄδικον. Eadem ſignificatione infrà μοχλευτής.
Μοχλευτὴς,οῦ,ὁ,Motor, ſeu Qui vectibus & phalangis aliquid promouet,Vectiarius,Palangarius: quorum illo Vitruuius vtitur,hoc Nonius ſuprà in Μοχλός. Ariſtophanes,καινῶν μοχλευτὴν vocat rerum nouarum molitorem ſeu machinatorem,νεωτεριστήν:in Nubibus, οὐ ἔργον ὦ κομψῶν κινητὴν καὶ μοχλευτὴν, πειθώ τινα ζητῶν, ἥτις δίκης κλέπτ' ἄδικα. Pro Motor(vt Martialis loquitur) accipitur in eadem fabula, Γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄρχοντ μοχλευτὴν, de Neptuno, qui & σεισίχθων & ἐνοσίχθων, necnon ἐνοσίγαιος ſynonymos ab aliis poetis nominatur,à mouenda ſeu concutienda terra.

Μοχλεία, ας, ἡ, Motio, vel obfirmatio quæ vecte fit. Pro motione quæ vecte fit accipitur apud medicos, quibus μοχλεία eſt μετατροπὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς κατὰ φύσιν πρὸς τὸν παρὰ φύσιν, oſſis aut oſſium à loco & præter naturã ſitu ad naturalẽ perductio: inde μοχλεία dicta, & organorũ quorundã vectibus circumactorũ ope perficeretur, vt diſcimus ex libro Oribaſii De machinamẽtis. Sed perperam plerunque ſcriptum LEGITVR Μοχλία, quum ſcribendum ſit μοχλεία à μοχλεύω, vt λατρεία à λατρεύω, δουλεία à δουλεύω, & ſimilia.

C. ANA μοχλεύω, Vectibus ſubmoueo vel emoueo, Vectibus amolior. vnde αἰ αμοχλεύειν πύλας apud Eurip. Vectibus ſubiectis amoliri & perfringere fores. (quod tamen alii aliter interpretantur, eodem quidem ſenſu, ſed non retenta verbi conſtructione, Vectes portarum emouere, Portarũ clauſtra & repagula ſubmouere, Peſſulis ſubmotis portas patefacere) Itidẽ apud Suidam, βιαζομένων δὲ αὐτῶν καὶ τὰς θύρας αἰαμοχλεύοντων, δράκοντες ἅρμα μάγουσι τὸ μέγεθος αἰσχύλος αὐτούς. vbi Suid. exponit αἰαπτοεύοντων.

C. ΕΚ μοχλεύω, Vectibus emoueo vel excutio.

ὄΧΟΣ, ου, ὁ, & εος, τὸ, Currus, Vehiculum. Soph. Electra, pag. 113 mex editionis, Βοιωτὸς ἄλλος ἑλκάτην ὀκταπήρων ὄχον, decimum currum, ſeu ἅρμα, δίφρον, vt ibidẽ appellat. Vbi &, Μίτωπα συμπαίσιοι βαρυγόμφιοι ὄχοις. Neutro autem vſus eſt Hom. Il. ο, Ἕλκτην ἐξ ὀχέων ὑποδρώσῃς δὲ οἱ ἵπποι κεν ὄχα κροτέοντες, vacuos currus cũ ſtrepitu trahentes. Et datiuus poeticus Οχέεσσι apud eundem: pro quo & ὄχεσφι, paragoge poetica, vt κεφαλῆφι pro κεφαλῇ. Ex Euripide affertur etiam ὄχος ἁρμάτων, (vt infrà ex Epigr. ἁρμάτων ὀχήματα) nec non, ὄχος ἱππότης pro Equitatus curulis. Ὄχος Ἀκίσιος Heſychius in prouerbium abiiſſe dicit, quoniam αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εὐπειθεῖς εἰσι: ab Ἄκισος vrbe Siciliæ. |A Suida exponitur etiam τὸ ἅρμα τῆς ἁμάξης, vnde DERIVAT Ὀχητός. (|De ὄχος autem ſiue ὀχέω, quod adiectiuum eſt & ſignificat Capax, ſuprà dictum eſt poſt ἴχω, col. 1368, litera E)

Ὀχέω, ῶ, Veho, Porto. non de curru ſolùm ſed etiam de equo, apud Plutarchum: item de homine apud Ariſtophanem, Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τὸν δ' ὀχῶ. Item Od. φ, Ἧεν ἰὼν ἄτερθε καὶ ἵππους ὀχέων αἰεὶ ἄρουραν δυμῷ. Sic Odyſſ. η, Οὔ τινας ἡμῖν ἴδεν μάλα γ' ὀχέοντας ὀίζυν, id eſt φέροντας, βαστάζοντας, perferre & ſuſtinere calamitates: metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. At νηπιάας ὀχέειν, quod Odyſſ. α habetur, οὐδέ πω ἐχὴ Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι πολίτης ἐστί. Euſtathius exponit non ſolùm φέρειν ſiue βαστάζειν νηπιάας, verumetiam ὅτι ἱππότης ὀχεῖσθαι. ſicut Odyſſ. χ, dicitur, — αἰσχύνης ἐπίβησαι, & in Iliade, κακῶν ὀπιδατέοισιν ἐμῷ ἰῇς Ἀχαιῶν. Et Euripides, ἔποχος μανίας λόγος: vt ὀχέεσθαι ibi non amplius actiuum ſit, ſed neutrum. Prioribus exemplis ſimile eſt hoc Od. λ, κακὸν μόρον ἠγηλαίζοις, Ὅτε κεν ἠέλιον ὀχέοντα ἴδῃ αὐγάς τε πολέων. id eſt ἔφορον, ἐξαίρετον, ὑπέρτερον, vt ibi exponitur. Accipitur etiam pro Suſtineo in alia ſignificatione, vt apud Alexandrum Aphrod. διαφέρει τὰ ὀχοῦντα μόρια, partes quæ ſuſtinẽt diſtorquet. |Heſychius ὀχέοντες exponit etiam οἱ αὐτῆς ἔχοντες & αἰαδιχόμενοι: quæ & ipſa conueniunt iis qui aliquem vehunt. prius enim ſuſcipiunt, deinde ſuſtinent & vehunt. |Neutraliter etiam accipitur pro Vehenti inſideo, Equito: vt Xenophon, μᾶλλον μὲν ὀχοῦντα, μᾶλλον δὲ προσπροῶντα. Bud. |Ὀχῶν ab Heſychio & Suida exponitur etiam ὀχυπτικῶς ἔχων, Qui inire ſeu inſcendere aut ſalire cupit. Quam expoſitionem ſequẽdo, ab hoc ὀχέω DERIVABIMVS Ὀχέω, de quo ſeorſim paulo ſuprà.

PASS. Ὀχέομαι, οῦμαι, Vehor, Portor: propriè Curru vehor: deinde, etiam naui aut equo. Xenoph. Pædiæ 7, οἷς πάλαι αἰσχύνομαι ὅτε μετ' αὐτοῦ ὀχοῖτο, In currum quo vehebatur ipſa. Ariſtoph. Pluto, ὀχούμενον ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Il. ω, — πολὺν ὀχεόμενον γλαφυρῆσιν. Rurſum Xenophon, ὀχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, equis vehi, vel inuehi. At ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῆς ἁμάξης Athenis dicebatur quod Romæ Tranſuehi. hoc eſt, equitare per forum probationis cauſa. Liuius, Ab eodem Fabio inſtitutum dicitur vt equites idibus Quintilibus tranſueherentur. Sic Valerius Maximus libro 2, capite De inſtitutis antiquis, Trabeatos verò equites idibus Iulii Quintus Fabius tranſuehi inſtituit. Suetonius in Auguſto, Equitum turmas frequenter recognouit, poſt longam intercapedinem reducto more tranſuectionis. Demoſthenes in Midiam, ὀχληρότατον τῶν ἱππαρχῶν, ὀχεῖσθαι δι' ἐξ ἁμάξης τοῖς πομπαῖς οὐ δυνάμενον, hunc, equitum præfectum creauiſtis, qui ne in tranſuectione quidem quæ per forum fieri ſolet, equo vehi poteſt. Bud. in Pand. Metaphoricè autem Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδι, ſpe euehi attollique, vt idem Budæus interpr. Sic Ariſtophanes apud Athen. l. 12, Ὡς σφόδρ' ὅτι λεπτὸν ἐλπίδων ὀχεῖ. Item Suſtineor, ſicut ὀχέω ſignificat Suſtineo. Gregorius, ὅπου τινὸς ὀχουμένη ἡ γῆ; (q. d. Super quo ſuſtinetur) Quis eam baiulat & ſuis humeris ſuſtineat ſeu Cui innititur? |Ὀχέομαι, Equitor, ſicut ὀχέω pro Equito poni dictum eſt. Iliad. β, de equis, οἱ δ' ἀλεγεινὰ Ἀνδρὸς ἄνευθεν γε θοὴν ἐπιβήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι Ἄλλῳ γ' Ἀχαλῇ, id eſt ἱππαλατεῖσθαι, ſeu ἱππάζεσθαι, vel ἰσοχεῖσθαι, vt Euſtath. exp.

c Ὄχημα, ατος, τὸ, Vehiculum, Currus. idem cum ὄχος. Soph. Electra, pag. 114 mex edit. Καρὰ σφενδάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων. vbi & ſynonymis vtitur, ὄχος, ἅρμα, δίφρος. Plato Tim. ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα τὸ τοῦ παντὸς φύσιν, Atque ita quaſi in currum vniuerſitatis impoſuit, Cicerone interprete. Xenophon Pæd. 4, τοὺς χωλοὺς αἰτιῶνται ὅτι τὰ ὀχήματα. Plut. Galba, ὡς τοῖς ὀχημάτων ἀμοιβαῖς, in vehiculorum viciſſitudinibus. Idem in Quæſt. Rom. ὀχήματα ζώντων μὴ χρῆσθαι. Apud eundem Symp. 6, Eraſiſtratus ὄχημα τῆς ὀφῆς vocat τὸ ὑγρὸν, vehiculum cibi. Sic Sympoſ. 7, probl. 1, συμπλεόντων ἡμῶν ἅμα καὶ συμπαρεσκευασμένων τὸ σπόγγοις εἶναι ὀχήματα τοῦ ὑγροῦ χρώματος. Ex Epigramm. affertur etiam ἁρμάτων ὀχήματα pro Vectabula curruum, ſicut ſuprà ex Euripide, ὄχος ἁρμάτων. Item ex Ariſtophane, εἰς ὄχημα καθῆσθαι βαῖς, pro Inuectus (ſeu vectus) ſcarabeo.

Ὄχησις, ωσις, ἡ, Vectio, Vectura. φόρησις ἱππασία, Heſychio. Significat autem ἱππασία, Equitatio, Equitatus.

C. Διοχὴς, ῆος, ὁ καὶ ἡ, Quo duo vehi poſſunt. Poll. l. 7, δίφρος δὲ διοχὴς, ὁ δύο φέρειν δυνάμενος.

E Ἐποχέω, ῶ, Inueho, hoc eſt Veho in. Paſſ. Ἐποχέομαι, οῦμαι, Inuehor, Vehor in. Herodianus libro 2, φέρων ἐποχούμενον τὸν Πιρίνθιον, Inſidentem ſibi vehens: de equo. Idem libro 4, ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, equis aut camelis inuehuntur. Philo De vita Moſis libro 1, τὸ ὑποζύγιον ὧ συνέζευκτο αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Epigr. libro 2, Γέγραμμαι πώς ποτ' ὄπω ἐποχούμενος ἐξικυλίσθη. Et metaph. Philo De mundo, αἷς δὲ ἐποχεῖσθαι πᾶν ἐπ' ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, inuehetur aquæ, vt Budæus interpretatur. Niſi malis Innitetur, vt ſuprà ὀχεῖσθαι. Philoſtr. epiſt. 28, τὰ ῥόδα ὡς ἐπὶ πιεροῦς τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα. Lucianus De ſaltat. ἐμβάταις ὑφηλοῖς ἐποχούμενος, innixus. (vt Muſa innixa cothurnis apud Naſ.) Idem, μία παίζουσι μάτηρ ἐποχουμένη τὰ πολλά.

Ἔποχος, ου, ὁ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques. vel Qui firmiter equo inſidet, nec excuti ſe ſinit. Syneſius, οὐκ ἔποχος ὢν ἵππου, Non inſidens equo, Nondum conſcenſo equo. Idem, ἐξ ἁπάντων τῶν χωρίων ἔποχος ἦν, καὶ ὁ αὐδὴν τῆς καλπίδος ὠλίσθησε, Vſque inuehebatur equo, ſeu Sedebat in equo, & nuſquam ex ephippio deuoluebatur. Xenophon De re equ. p. 552 mex edit. ὁ πανταχοῦ τὸ χωρίον τὸν ἵππον αἰεὶ κρατῆς ἐλαύνοντα, ἔποχον εἶναι, diuerſa per loca incitato curſu ruentem hærere firmiter in equo, nec deuolui. Camer. interpretatur, Incitato curſu ruentem continere equum. Euripidi verò ἔποχος μανίας λόγος, ſermo qui inſaniæ velut inuehitur. quo cum confer Homericum illud, Νηπιάας ὀχέειν, quod in Ὀχέω citaui. Heſychio ἔποχοι ſunt οἱ ὅπη τὸ χαμαὶ δι' ἁλλαίνοντες. Apud eundẽ habetur COMPAR. Ἐποχώτερος, exponiturque ὀκταμοιρότερος. malim ἑξαμοιρότερος, Stabilior, Quæ firmior eſt, & magis perſeuerat, in modum vectoris qui ſe ex curru aut equo concitato non ſinit excuti, ſed firmiter in eo hæret.

E Ἐπωχεῖον, ου, τὸ, Id cui vector ſeu eques inſidet, Inſtratum equi, Ephippium. Xenophon De re equeſtri, pag. 556, καὶ δὴ καὶ τὸ ἐπωχεῖον πιοῦσιν ἐπιτήδειον, εἰς ἀσφαλέστερόν τι τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ ἧττον τῷ ἵππου μὴ σύνεσθαι, Inſtratum

equi, ἱππίῳ, vt paulo antè appellat. Bud. At Camer. ea verba cum præcedentibus his, δύναται δὲ καὶ τῷ ἱππίῳ αὐτὸν ἐκπλήσσειν, coniungens, sic interpretatur, Poterunt autem cum ephippio muniri, quod ea parte sui qua equo insternitur, ita consutum esse debebit, vt & firmius eques resideat, nec ipsius equi velut sedile vitietur.

C. Παροχέω, ῶ, Præterueho, Transueho. Item, luxtà alterũ veho, A latere alterius veho. Pass. Παροχέομαι, Vehor à latere, Ad latus in vehiculo seu curru sedeo. Lucian. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὀπισθιωτέρως ἁρμάτων, παροχούμενός τε καὶ ἅμα Ἀμφιτρίτῃ ἔχων, ἐφέστηκε γηθούσῃ. Dicitur etiam παροχεῖσθαι pro πάροχον esse, vt testatur Pollux libro 3, his verbis, ὅταν δὲ Παροχέσομαί ἔφασαν, πάροχος ἔσεσθαι, λέγουσι.

Πάροχος, ου, ὁ, Qui à latere alterius vehitur, ὁ παροχούμενός τινι: sicut ἔπαρχος dicitur ὁ ἐπαρχούμενος. Vel Qui in vehiculo seu curru assidet alicui. Peculiariter verò πάροχος dici solebat qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat. alio nomine παράνυμφος, & παράνυμφος etiam à quibusdam dictus, (quod tamen fœminini potius generis est) item νυμφαγωγός: diuersus à νυμφαγωγὸς & νυμφοστόλος, vt suprà in Νύμφη, quum de singulis illis agerem, pluribus docui ex veterũ autoritate. Alii dicunt à spõsæ latere sedisse in curru (ad quam sententiã accedit V O X Παράνυμφος, de fœmina tamẽ potius dicta) Sic Paus. tradit in Græcia moris fuisse vt in nuptiali curru tres duntaxat sederent: media quidẽ sponsa, à lateribus autẽ spõsus & quẽ vocabant πάροχον, qui sanguine vel amicitia iunctus erat, & cui deferebant plurimum. Exemplum huius significationis ex Luciano habes suprà in Νυμφαγωγός. Vtitur & Aristoph. sed cũ genitiuo γάμων: qui facit vt πάροχος tum interpretandũ sit Cõciliator, vel Auspex. (quo vocabulo Lucanus vtitur suprà in Νυμφοστόλος) in Auibus, circa finem, ὁπηνίκα Ἔρως χρυσόπτερος ἱπίας διὰ νεφῶν καλιττόνους, Ζηνὸς πάροχος γάμων, τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας. vbi schol. ait, παράνυμφος ἐστὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. πάροχον γὰρ λέγονται οἱ παρεστῶτες τοῖς γαμοῦσι τοῦ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις. ἐνταῦθα δὲ χάμαπτος γὰρ τὰς νύμφας ἄγουσι. cuius rei plurima habes testimonia suprà in νύμφη: quibus adde & hoc Luciani in Symposio siue Lapithis, de sponso qui vulneratus domum reducebatur, ὅτι τῇ ζώνῃ αἱματηρὸς ἐφ' οὗ τὸν νυμφίον ἐπαίξων ἤμυνεν. Quum verò apud schol. Aristophanis audimus sphingẽ vocari πάροχον θηρίον, dubitet quis forsan derivétne à παροχοῦμαι, vt significet, Quæ morti assidet in curru ex quo lethalia in homines tela mittit, vel Quæ nuptiarum inter homines & mortem conciliatrix est, (nam ἅδης dicitur νυμφίος eos quos perimit, vt in Νυμφίῳ videre est) an verò (quod malo) à παρέχω, vt mortem hominibus præbere dicatur loco ξυνίων quæ peregrinis à parochis suppeditabantur. τὸν ἐπὶ κακοῦργον φυσῶσιν Θηβαίοις πάροχον θηρίον: (inquit ille exponens hæc verba apud Aristophanem in Ranis, Σφίγξ δ' ἁρμοῖ λαιμοῖσι φρύγιον)

C. ΓΕΡΙοχέω, Circumueho. Pass. Περιοχέομαι, οῦμαι, Circũuehor. At περιοχοῦσαι ζῴους dicitur terra pedibus animantium passim eam pererrantium. velut enim ei inequitant & inuehuntur. Aristoteles De mundo, ἡ τῇ φυτῶν καμάτῳ πανταχῇ πᾶσι, πάμπολλά τε περιδιίζουσα καὶ περιχουμένη ζῴοις, In qua vehuntur animalia, Vestigiis animalium calcata, vt Bud. interpr.

Περίοχος, sequendo significationem præcedentium Ἔποχος & Πάροχος, significaret, Qui circumuehitur: exponitur tamen Munitus. quod ad Περιέχω pertinet, vt Περίοχος sit Qui vallo & munimento continetur & cõcluditur.

C. ΣΥΝοχέω, ῶ, Vnà veho, Pass. Συνοχέομαι, οῦμαι, Vnà vehor. vt, πάροχος, οὗ καὶ τὸ παροχεῖσθαι καὶ συνοχεῖσθαι τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ, quòd eodem vehiculo vehatur cum sponso & sponsa.

Ὄχημα, ατος, τὸ, Vehiculum, Currus. idem cum ὄχος & ὄχεμα. qua in signif. vsus est Dinarchus, vt suprà in Ὄχημα post Ὀχέω annotaui.

Ὄχετλον, ου, τὸ, idem. Seu, (vt in v.l. exponitur) Plaustrũ, Obex. Apud Hesych. verò ita legitur, ὄχετλα, τὰ ὀχλήματα. εἰ δὲ τὰ συνεπόμενα, ἅμα. vbi pro ὀχλήματα reponendum videtur ὀχήματα.

Ὄχος, ου, ὁ, pro ὄχεος seu ὄχεμα, id est, Vehiculum, Currus; ex Pind. ὃν καθυπὲρ βάσιμα βάσσαν ὄχεον. A T Ὀχή, ῆς, ἡ, Sustentaculũ, Cui innitimur. βάσιμα, στήριγμα, vt Suid. exp. hoc in loco, ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ ἁρματος σανίδιον. ὁ δὲ πᾶς χάνος ὀχή. (Itidẽ ὀχέω signif. βαστάζω, seu Sustineo, Sustento: & ὀχέομαι, Sustentor, Innitor) Hesych. quoq; ὀχεῖ exp. ἔρεισμα, βακτηρία, σκῆπτρον, Scipio. E T Ὀχέομαι, οῦμαι, Sustineor ab aliquo vel ei insideo, sicut & ὀχοῦμαι. vnde ὀχέσασθαι, quod Suid. exponit, ὀπίσω καθῆσθαι. Actiua autem V O X Ὀχέω, pro Subeo, Sustineo, Veho: item pro Exhaurio, Exantlo, ex Pind.

Ὄψ, ὀπὸς, ἡ, Vox, φωνή. cuius significationis suprà quoq; memini in Ὀψ quod exponitur ὄψις. Cicero interpretatur non solùm Vox, sed etiam Cantus. Hæc enim Homeri Odyss. μ, Νῆα κατάπροθον ἴτα νεείρῃσιν ὄσσαν ἀκουάς, &, Γέρ γ' ἤμβροτ μαλιγκρὺν ὀπὸ γλυκίτερον ὄττ' ἀκοῦσαι, ipse sic vertit, Auribus vt nostros possis agnoscere cantus. &, Quin prius afflerit vocum dulcedine captus. Iliad. α, Μουσάων Ἠδ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, alternantes voce concinna. Il. γ, de cicadis, Δενδρέῳ ἐφιζόμεναι ὄπα λιγὺν ἱεῖσιν. Sed & simpliciter de voce qua vtimur loquentes: vt Il. β, — ξανθίππεω θοὰς ὅτα φωνησάσης, dex loquutæ vocem. Odyss. ξ, Φλογξ ἀμφὶ μοι ἦλθε, λίγη ὀπί μοι θεὸς ὦρσεν. Iliad. γ, — ὅτα τε μακέλλαι ὀξὺ τρίζῃς ἰῇ.

C. Ἔλοψ, οπος, ὁ, Cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus. Epithetum piscium apud poetas, vt & apud Horatium, O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum: Vnde & prouerbium, Magis mutus quàm piscis. Cæterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium sonum edunt, pisces verò prorsus nullum. Etymi huius meminit & Plutarchus Symposiac. lib. 8, probl. 8, ἔλαφος δὲ τῆς ἐχεμυθίας τὴν αἰτίαν λέγει, διὰ ἰχθῦς καλοῦσι ἔλλοπας, ἀφ' ἑλλοβόλου τινὸς ὄπα καὶ καταπεφραγμένην ἔχοντας. Hesiodus Aspide, Ἀργύφεοι δελφῖνες ἐθοίτεον ἔλλοπα ἰχθύν. ¶ Peculiariter autem ἔλοψ dicitur accipensèr, vt Appion grammaticus tradit ἐν τῷ περὶ Ἀττικοῦ τρυφῶς, teste Athenæo lib. 7. Itidem Plinius lib. 9, cap. 17, Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipẽser, vnus omnium squamis ad os versis, contra aquã nãdo meat. Nullo nũc in honore est. quod quidẽ miror, quum sit rarus inuentu. Quidam eum ellopem vocant. Alii verò ἔλοπα vocãt τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste Athen. eodem lib. vbi de eo qui αἰθὼν & ἱερὸς ἰχθὺς vocatur, loquens, ait, τὸν δὲ αἰθόνα τινὲς καὶ καλλιχθῆ καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ καλλιώνυμον καὶ ἔλοπα. Plinius lib. 32, cap. vlt. ex Ouidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitũ oris: ex quo apparet falli eos qui eundẽ accipenserẽ existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. Sed perperam apud eum modò helops modò elops scribitur. Cæterùm Myrtilus quidam apud Athenæum libro 7, affert & aliud etymũ, ἔλοπες nimirum dici QVASI ἅλοπες, ἀφὸ τῆ ἁλοπάδητι. squamati seu squamigeri. Sed prius est verisimilius & magis consentaneum, cuius & Myrtilus ibi meminit: qui ab Vlpiano interrogatus cur pisces à poetis vocentur ἔλοπες, respondet, ἀφὸ τῆ ἀφωνεῖν. βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἰλοπάτους τινὲς, ἀφὸ τῆ ὀργᾶσθαι φωνῆς. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι, ὀργᾶσθαι· τὸ δὲ ὄψ, φωνή. καὶ γὰρ τοὺς ἀφώνους ἔλοψ τις ὤν. ¶ Ἔλοψ, Piscis: V N D E Ἁλιεύω, Piscor. Sic enim in lexico meo veteri, Ἔλοψ, ὁ ἰχθὺς καὶ Ἁλιεύσιν, τὸ ἁλιεύειν. ὀφείλει δὲ πᾶς ἰχθὺς οὕτως, ἀπὸ τοῦ ἰχθύειν ἰδικῶς καταλαμβάνεσθαι. vbi etiam annotatur à Cretensibus ἔλοπες dici τοὺς ἀφώνους· pisces autem ἔλοπες vocari ἀπὸ τοῦ ἐλοπάζειν τὸν ὕπνον: eo quòd sint ἀφωνοι. Itidem Hesychio ἔλοπες sunt οἱ ἐλοπάζοντες τὸν ὕπνον, id est ἀφθογγίαν, ἄφωνον. Exponit tamẽ etiam ἀλιεῖς, πραγμᾶς, μισθίλους. Apud eundem legitur E T I A M Ἐλοπᾶς, ἀφώνους, item λειπόδητους. quarum expositionum vtraque tribuitur etiã præcedenti ἔλοπες. Porro sicut Ἔλοπες & Ἐλοπᾶς dicitur synonymos, sic E T I A M Ἐλοπιδίων & ἐλοπίων, nimirum pro Piscor, ἰχθύσω seu ἰχθῦς ἁλιεύω. quo vtitur Theocrit. Idyll 1, Φᾶρος καὶ χλαῖνα τὰ δοιὼ ἐλοπιδίων. id est, ὅτι τὸν τῆς ἰχθύων ἄγρας μοχθεῖν, vt scholiastes exponit, qui ἔλοπας derivat non solùm

οὐδὲ τὸ ἐλλείπον ὀπὸς καὶ φωνῆς, sed etiam οὐδὲ τὸ ὦ λεπίων ἴδ). Quibus verbis suspicor pro illo ἄλεπις apud Athenæum scribendum esse ἴλεπις, à λέπω: vnde λεπός.

C. Μέροψ, VNDE Μέροπες, hominum epitheton, ὅτι τὸ μεμερισμένως ἔχει τὴν ὄπα, id est φωνὴν, vt Hesych. scribit. vel quòd articulata lingua loquantur, quum cæterorũ animaliũ voces sint ἀνάρθρους: vel quòd diuersis loquãtur linguis. Il. α, ἧμοι μαρόπων αὐθρώπων. vbi & schol. itidem vt Hesych. exp. μεμερισμένῃ τὴν φωνὴν ἔχοντων, οἷς πρὸς συνήκριται τὴν ἄλλων ζώων· πολυτρόποις, μεμερισμένοις συλλαβὰς καὶ διαφόρου ἐχόντων τὴν ὄπα. Legitur & Il. γ, φίλες μαρόπων αὐθρώπων. Alicubi verò absolutè μέροπες pro μέροπες ἄνθρωποι, vel simpliciter ἄνθρωποι. sicut & Hes. μ. ἵππων exp. ἀνθρώπων. vt in Epigr. ἀρχαίνων μαρόπων, priscorũ hominum. Ibidem, ἐν μερόπεσσι, inter homines. ‖ Μέροπες dicuntur etiam Coi. id est, Qui in insula Co habitant, quæ INDE Μεροπὶς nominatur, vt docet Eust. p. 97, δίφωνον ἢ καὶ οἱ Κῶοι, πυνθάνει τῆς Κῶ τῆς νέου ἔπεσι, μέροπες ἰδίως καλούμενοι, ἐπίμαπ ἐθνικῶς. καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶος Μεροπὶς. Apud Steph. verò non Μεροπὶς scribitur, SED Μεροπίς: qui etiam addit, à Merope quodã Coos id nomẽ sortitos. Μέροψ, (inquit) Τελέστας πᾶσι, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῶοι, καὶ νῆσος Μεροπίς. ETIAM Μερόπη eadẽ insula dicitur, teste Plin. l. 5, c. 31, Nobilissima autẽ in eo sinu Cos, Merope vocata: Cos, vt Staphylus: Meropis, vt Dionysius. At Meropia & Acis quondã appellata Siphnus fuit, vt ex eodem discimus cap. 11, l. 4. Rursum Μερόπη, vna est ex septem pleiadibus, vt præter alios Eustath. meminit. ‖ Μέροψ, auis quoque nomen est, de qua Plin. lib. 10, cap. 33, Merops vocatur, genitores suos reconditos pascens, pallido intus colore pennarum, supernè cyaneo, primori subrutilo. Quæ desumpsit ex Aristot. Hist. anim. lib. 9, cap. 13. Vocatur à nonnullis Apiaria, quòd inimica apibus sit: à Gaza Apiaster, ab aliis Riparia. Porro à Μέροπες sign. Homines, EST Μεροπῖος, α, ὁ, Humanus. vnde in Epigr. μεροπήια πήματα.

C. Ἄοπος, Qui vocem nullam edit, Mutus. idem cum ἄμοφ. Ab Hesych. exponitur non solùm ἄφωνος, sed etiam ἀόρατος, Inuisibilis. nunc autem ad ὄπωμαι pertinet.

C. Εὐρύοπης, ου, ὁ, Cui⁹ vox latè diffunditur & spargitur, Latè sonans. ὁ διαφέρων ἔχων τὴν ὄπα, Iouis epitheton, qui & ἐριβρεμέτης, & ἐρίκτυπος, & ἐρισθενὴς, & ἐρισμάραγος dicitur, quia βροντητὴς est: Latinis Altitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolicè verò pro Εὐρύοπης DICITVR Εὐρύοπα, vt ἱππόπα, πτολιπόρθα, μητίοπα, pro ἱππότης, πτολιπόρθης, μητίετης. Od. ξ, συφορβὸν ὀδὸν Εὐρύοπα Ζηνὸς Ἐφεσίοιο. Vsurpatur & NOMIN. Εὐρύοψ, vnde accus. casu Εὐρύοπα Iouẽ idẽ appellat, vt Il. α, Εὖρε δ' Ἀτρεΐδην Εὐρύοπα Κρονίδην ἄνακτα ἥμενον ἀμφὶ δὲ λαοὶ. Sed notãdum, grammaticos Εὐρύοπα non μεγαλόφωνον solùm exponere, derivãdo ab ὄψ id est φωνὴ, verumetiam μεγαλόφθαλμον, ἀπὸ τοῦ ὀπτάνομαι, vel Εὐρὺ βλέπων ἀπὸ τοῦ εἴρω, deriuando ab ὄπωμαι. quod posterius etymon minus consentaneum est, quum in compos. ab ὄπωμαι siue ὤψ retineatur ω.

C. Καλλιόπη, ης, ἡ, Pulchram seu elegantẽ vocẽ habens. Nomen vnius ex nouẽ mutis, quæ cæteris canat ἐπικαλῶ, vt Hom. loquitur. vnde & Hesiod. Theog. Καλλιόπη δέ, ἥ περ ἐφημοσύνῃσι θεοῖσιν ἀρίστη, quum Musarũ nomina recensuisset. Vocatur eadẽ ETIAM Καλλιόπεια, vt Πηνελόπεια. quo Ouid. vtitur, Prima sui cœpit Calliopea chori. At πρώτη Καλλιόπη à Dionysio Chalceo in suis elegiis vocata ἡ πάντων, teste Aristot. lib. 3 Rhet.

Ὀψ Eust. ex Ælio Dionysio exp. etiã καλῶς: VNDE Ὀψὲ καλῶς, καλῶς, ὡς Aristoph. Lysistrata, ὀψὲ μάλ' ἥκεις καὶ μόλις.

ΟΨΕ, Serò, Lõgo tãdem post tempore. Vel, Post tempus. Od. ι, Ὀψὲ καπνὸν ἔδρακον ἀλλοθεν ἀτμὸν ἀνιέντα. Pro quo Od. λ, Ὀψὲ καπνὸν πάτρης ἐπιβήμεναι, &c. serò & post lõgos errores. Od. ε, Παλιὰ δέ τ' ἔσπαρτο ἰδὲ ὀψὲ δίον ἄροσσεν βουσὶν vt Cicero, Tardus in occasum sequitur sua plaustra bootes. quod epitheto Ouid. quoq; & Seneca ei tribuunt. At Iuuen. — circumagũt pigri sarraca boues. Plut. in Apophth. Themist. Ὀψὲ σὺ ἀφικόμενος, ἀλλὰ πολὺ ἐφθακώς, In vita verò Themist. p. 110 mecæ edit. ita, ὀψὲ μὲν, ἀφικόμενος σὺ ἄρα (vel ἁμαὶ, vt in vet. quodam codice) πολὺ ἐφθακὼς ἦν. Sic Cic. Serò, verùm aliquando tamen concedamus. Quũ verò additur δὴ vel μὴν, redditur Serò tãdem, Tandẽ aliquando, Longo tandẽ pòst tempore. Od. ι, Ὀψὲ δή μιν ἔπαυσα ἀμυνόμενον ὀλοοῖο. nãdὴν μὲν ἀμφαφόωντ' ἐπέων λάβε. τὸν δὲ οἱ ὄπασε, Δαιμονίῃ πολὺν ὕπνον ἐπὶ γλυκερὸν δ' ἐκίχησε φυτόν. Sic Il. ι, & Od. υ, vtitur eodẽ Ὀψὲ δή. At ὀψὲ μὴν exponitur etiã μόλις μὲν, vix tãdẽ: quo modo & præcedẽtia reddi possunt. Sed & ὀψὲ seorsim ita accipitur in Epigr. lib. ι, ὀψὲ δ' ὑπ' ἀνδρὸς Τλωΐτου Αἰνησιμάχου, vix tandem agnoscẽs. Item Serò, Post tẽpus, Tardius. vt in prouerb. apud Suid. Ὀψὲ ἦλθες, ἀλλ' ἐς καλὸν ἦλθες, nimirum ὅτε τοῖς καθυστεροῦσι τὴν χαρὰν, vt Latinis Post festum. Interdũ cum genit. itidem pro Lõgo tẽpore post. vt ex Philostr. ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, lõgè post Troiani belli initium. Plut. Numa, ὀψὲ τῆς βασιλέως χρόνου, lõgè post regis tẽpora. At ὥρας ἐγένετο ὀψὲ, ad serum horæ statæ ventum erat, vt B. interpr. apud Dem. in orat. contra Mid. p. 226, τὸ πλουτεῖν οὐ τοῦτ' ἐγὼ σκοπῶ χρόνου, ἵνα τοῦτ' ᾖ ἅπαντα, τῆς δ' ὥρας ἐγένετο ὀψὲ, κατεδίκασεν, quum ego diutius rem prolatari nõ permitterẽ, nec iste ad iudicium se sisteret, & iam ad serum horæ statæ ventũ esset, arbitrium contra hunc pronunciauit. Quibus verbis apud Dem. hæc subiũgũtur, ἤδη δ' ἐπιούσης ὥρας οὐσης ἧκεν ἔρχεται Μειδίας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας est post horã statam, quum iam ἡ δικαστήριος ὥρα ἐξ διαπεπτωκυῖα παρηλλάχθαι, vt Vlp. exp. ‖ Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate vergente seu inclinante in senectam. Ouid. — seris venit vsus ab annis: verba anus grandæuæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, (quod & πρὸς δείλην ὀψίαν) Inclinãte die in noctem, Serò, Vesperi, vel Sero vespere. vt Virg. Deniq; quid serus vesper vehat. Cic. Eo die venit serò. Xen. Hell. 2, p. 167, τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἤδη. Idem in Cyneg. p. 576, ἐπειδὰν ὁ μαστὸς ἀνίσχουσι αἱ κύνες ἤδη ἐπὶ κυνηγέσιον, ἢ ἤ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, Quũ in noctẽ vergit dies, Quũ vesper appropinquat. Thuc. verò sine genit. ἡμέρας in hac sign. vsurpat. vt l. 4, p. 155, ἐπὶ τὴν ἡμέραν κατέπλωον ἐς τὴν πόντον, eo die serò, seu matè diei. μετὰ μεσημβρίαν ἡλίου, vt schol. exp. id est, Post occasum solis, Sub noctem. Et lib. 3, p. 119, ἡ μάχη ἐπλεύσατο ἐως ὀψὲ, vel ἐς ὀψὲ, vt quidam codices habẽt. Quibus in locis schol. subaudit genit. ἡμέρας, atque adeo obseruãdum esse dicit ibi ὀψὲ absolutè poni ὅτι ἑσπέρας. Itidẽ Matth. 13, ὀψὲ ἡμέρας τούτου, ἡ ἁλιτυροφωνίας, ἡ ἑσπέρα. Marci 11, καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, quum aduesperascere. At Matth. 28, ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, pro Extremo autem sabbato quum lucesceret in primũ diem hebdomadis. SED Ὀψὲ non nisi in compositione vsurpatur.

C. Ὀψιανθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Serò florens, Tardè florens. Exemplum ex Theophr. habes in opposito Πρωϊανθὴς.

C. Ὀψιβλαστὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ὀψίβλαστος, ου, Serò germinans, Tardè germinans, Nouissimè germinans. tot enim modis Plinius Græcam vocem exprimit, qui etiam quod Theophrast. dicit de tribulo aculeato, ὀψιβλαστὴς δὲ μᾶλλον ὁ φυλλοκαρφὴς, vertit Serius floret. ET Ὀψιβλαστέω, ὦ, Serò seu tardè germino, Nouissimè germino. Theophr. de moro, ὀψιβλαστεῖ μάλ, οὐδὲν ἧττον τῆς ἄλλων, videlicet ὡς τῆς φυλλοβολίας. vnde Plinius, Nouissimè germinat, & cum primis folia dimittit. cui opponit ibi, πρωϊβλαστάνει, id est Maturius germinant, Primæ germinant, vt interpr. idem Plin.

C. Ὀψιγάμης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui serò vxorem ducit, & Quæ serò nubit. De ὀψιγάμου verò suprà post Καταγάμου, quorum ἄκρα fuit vt & τῆ ἀγαμίᾳ.

C. Ὀψιγενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Serò genitus, Tardè natus. Qua significat. ETIAM Ὀψίγονος, de quo suprà. Empedocl. dicit etiam ὀψίγονοι αἶδες, quoniam (vt & Plin. testatur in Ὤμος) τῷ φλοιοτέρου λίγεος maturantur, vt Plut. docet Symp. 5, apud quem πρὸς πλουτ. legitur, πλυνόντες τε & ὀψίγονες ἦσαν, magis propria signif. ‖ Ὀψίγονοι, Posteri. vnde apud Suid. & Hesych. Ὀψιγόνων, τῶν ὀψὲ καὶ μὴ πολλοῦ χρόνου γινομένων, vel ὑστέρων. Rursum Hes. ὀψίγονοι, οἱ ὕστερον γεγονότες, μεταγενέστεροι. AT τὸ Ὀψίγονον ET Ὀψιγόνη, Posteritas, vel (vt Ouidius loquitur) Sera posteritas.

C. Ὀψίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò moriens, & lentè. Nonn.

C. Ὀψίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò sapiens. ὁ ὀψὲ φρονῶν ὤν, vt Eurip. loquitur. Nonn. ὀψίνους μετανόημα.

C. Ὀψιπλούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui serò diues factus est. Basil.

C. Ὀψιπόνος, ου, ὁ, Qui serò arat, Serus arator, Qui tardius arat & post tempus. Hesiod. Erg. Οὕτω κ' ὀψιπόνης ὠπώρην ἰσοφορίζοι.

τῆς ὥρας. Od. η, Ὀψὲ δή μιν ἔπαυσα ἀμυνόμενον ὀλοοῖο. nãdὴν μὲν ἀμφαφόωντ' ἐπέων λάβε. τὸν δὲ οἱ ὄπασε, Δαιμονίῃ πολὺν ὕπνον ἐπὶ γλυκερὸν δ' ἐκίχησε φυτόν. Sic Il. ι, & Od. υ, vtitur eodẽ Ὀψὲ δή. At ὀψὲ μὴν exponitur etiã μόλις μὲν, vix tãdẽ: quo modo & præcedẽtia reddi possunt. Sed & ὀψὲ seorsim ita accipitur in Epigr. lib. ι, ὀψὲ δ' ὑπ' ἀνδρὸς Τλωΐτου Αἰνησιμάχου, vix tandem agnoscẽs. Item Serò, Post tẽpus, Tardius. vt in prouerb. apud Suid. Ὀψὲ ἦλθες, ἀλλ' ἐς καλὸν ἦλθες, nimirum ὅτε τοῖς καθυστεροῦσι τὴν χαρὰν, vt Latinis Post festum. Interdũ cum genit. itidem pro Lõgo tẽpore post. vt ex Philostr. ὀψὲ τῶν Τρωϊκῶν, lõgè post Troiani belli initium. Plut. Numa, ὀψὲ τῆς βασιλέως χρόνου, lõgè post regis tẽpora. At ὥρας ἐγένετο ὀψὲ, ad serum horæ statæ ventum erat, vt B. interpr. apud Dem. in orat. contra Mid. p. 226, τὸ πλουτεῖν οὐ τοῦτ' ἐγὼ σκοπῶ χρόνου, ἵνα τοῦτ' ᾖ ἅπαντα, τῆς δ' ὥρας ἐγένετο ὀψὲ, κατεδίκασεν, quum ego diutius rem prolatari nõ permitterẽ, nec iste ad iudicium se sisteret, & iam ad serum horæ statæ ventũ esset, arbitrium contra hunc pronunciauit. Quibus verbis apud Dem. hæc subiũgũtur, ἤδη δ' ἐπιούσης ὥρας οὐσης ἧκεν ἔρχεται Μειδίας. Igitur ὀψὲ τῆς ὥρας est post horã statam, quum iam ἡ δικαστήριος ὥρα ἐξ διαπεπτωκυῖα παρηλλάχθαι, vt Vlp. exp. ‖ Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, Ætate vergente seu inclinante in senectam. Ouid. — seris venit vsus ab annis: verba anus grandæuæ. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, (quod & πρὸς δείλην ὀψίαν) Inclinãte die in noctem, Serò, Vesperi, vel Sero vespere. vt Virg. Deniq; quid serus vesper vehat. Cic. Eo die venit serò. Xen. Hell. 2, p. 167, τῆς ἡμέρας ὀψὲ ἦν. Idem in Cyneg. p. 576, ἐπειδὰν ὁ μαστὸς ἀνίσχουσι αἱ κύνες ἤδη ἐπὶ κυνηγέσιον, ἢ ἤ ὀψὲ ἤδη τῆς ἡμέρας, Quũ in noctẽ vergit dies, Quũ vesper appropinquat. Thuc. verò sine genit. ἡμέρας in hac sign. vsurpat. vt l. 4, p. 155, ἐπὶ τὴν ἡμέραν κατέπλωον ἐς τὴν πόντον, eo die serò, seu matè diei. μετὰ μεσημβρίαν ἡλίου, vt schol. exp. id est, Post occasum solis, Sub noctem. Et lib. 3, p. 119, ἡ μάχη ἐπλεύσατο ἐως ὀψὲ, vel ἐς ὀψὲ, vt quidam codices habẽt. Quibus in locis schol. subaudit genit. ἡμέρας, atque adeo obseruãdum esse dicit ibi ὀψὲ absolutè poni ὅτι ἑσπέρας. Itidẽ Matth. 13, ὀψὲ ἡμέρας τούτου, ἡ ἁλιτυροφωνίας, ἡ ἑσπέρα. Marci 11, καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως, quum aduesperascere. At Matth. 28, ὀψὲ δὲ σαββάτων τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, pro Extremo autem sabbato quum lucesceret in primũ diem hebdomadis. SED Ὀψὲ non nisi in compositione vsurpatur.

C. Ὀψιανθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Serò florens, Tardè florens. Exemplum ex Theophr. habes in opposito Πρωϊανθὴς.

C. Ὀψιβλαστὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, SIVE Ὀψίβλαστος, ου, Serò germinans, Tardè germinans, Nouissimè germinans. tot enim modis Plinius Græcam vocem exprimit, qui etiam quod Theophrast. dicit de tribulo aculeato, ὀψιβλαστὴς δὲ μᾶλλον ὁ φυλλοκαρφὴς, vertit Serius floret. ET Ὀψιβλαστέω, ὦ, Serò seu tardè germino, Nouissimè germino. Theophr. de moro, ὀψιβλαστεῖ μάλ, οὐδὲν ἧττον τῆς ἄλλων, videlicet ὡς τῆς φυλλοβολίας. vnde Plinius, Nouissimè germinat, & cum primis folia dimittit. cui opponit ibi, πρωϊβλαστάνει, id est Maturius germinant, Primæ germinant, vt interpr. idem Plin.

C. Ὀψιγάμης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui serò vxorem ducit, & Quæ serò nubit. De ὀψιγάμου verò suprà post Καταγάμου, quorum ἄκρα fuit vt & τῆ ἀγαμίᾳ.

C. Ὀψιγενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Serò genitus, Tardè natus. Qua significat. ETIAM Ὀψίγονος, de quo suprà. Empedocl. dicit etiam ὀψίγονοι αἶδες, quoniam (vt & Plin. testatur in Ὤμος) τῷ φλοιοτέρου λίγεος maturantur, vt Plut. docet Symp. 5, apud quem πρὸς πλουτ. legitur, πλυνόντες τε & ὀψίγονες ἦσαν, magis propria signif. ‖ Ὀψίγονοι, Posteri. vnde apud Suid. & Hesych. Ὀψιγόνων, τῶν ὀψὲ καὶ μὴ πολλοῦ χρόνου γινομένων, vel ὑστέρων. Rursum Hes. ὀψίγονοι, οἱ ὕστερον γεγονότες, μεταγενέστεροι. AT τὸ Ὀψίγονον ET Ὀψιγόνη, Posteritas, vel (vt Ouidius loquitur) Sera posteritas.

C. Ὀψίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò moriens, & lentè. Nonn.

C. Ὀψίνους, ου, ὁ καὶ ἡ, Serò sapiens. ὁ ὀψὲ φρονῶν ὤν, vt Eurip. loquitur. Nonn. ὀψίνους μετανόημα.

C. Ὀψιπλούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui serò diues factus est. Basil.

C. Ὀψιπόνος, ου, ὁ, Qui serò arat, Serus arator, Qui tardius arat & post tempus. Hesiod. Erg. Οὕτω κ' ὀψιπόνης ὠπώρην ἰσοφορίζοι.

Ὄψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Serus, Serotinus. Iliad. β, Ὄψιμον, ὀψιπλέτην, ὃν κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται. id est, Cicerone interpr. Sera & tarda nimis, sed fama & laude perenni. Theophrast. ἔνια δὲ καὶ σὺν τῷ πεπαῦσαι τὸν καρπὸν, λοπεδάλλει τὰ φύλλα, καθάπερ αἱ ὄψιμοι συκῆ καὶ ἀχράδες. vnde Plin. In serotina ficu & hyberna piro & malo granato est pomũ tãtùm aspici in matre. In ep. Iacobi c. 5, ὑετὸν πρόϊμον καὶ ὄψιμον, pluuiã matutinã & serotinã, seu seram, vespertinam. A

Ὄψιος, ου, ὁ, idem. Theophrastus de tribulis, τὸ δὲ κάρπιμα τῷ μὲν πρωΐου, ὁπόταν μαλάττῃ· τῷ δὲ τραγύλου, τραγύλον, ὅταν μέλαν ἐν λοβῷ. Vnde Plinius, Semen ei (videlicet qui serius floret, vt paulo antè interpr. quod Theophr. dicit ὀψιλαπὴς) rotundius, nigrum, in siliqua: alteri, (videlicet cui folia aculeata, vt interpr. φυλλάκανθος) arenaceum. B

COMPAR. Ὀψίτερος, ET Ὀψαίτερος. Serior. vt Ouid. Venissetletho serior hora meo. Theophr. πυροὶ δὲ κριθῶν ὀψίτεροι. Ab Ὀψαίτερος verò est aduerb. Ὀψαίτερον, Tardius, Serius. SVPERL. Ὀψαίτατα, Tardissimè, Admodum serò, Serissimè, vt Plin. loquitur.

Ὄψιος, Serus. 1. Vespertinus. vt Ouid. Sera repuscula, & Virg. Illic sera rubens accẽdit lumina vesper. In qua signif. Phrynich. quoque approbat hoc ὄψιος, non AVTEM Ὀψινός. quod simile est τῷ ὀρθρινός, sicut ὄψιος τῷ ὄρθριος. Legitur tamen apud Suid. Ὀψινὸν, quod expon. πρὸς τὸ ὀψέ. HINC Ὀψία, ας, ἡ, sub. ὥρα, Serũ, Tẽpus vespertinum. Iohan. 6, ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν. Et 20, οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, quum serum iam esset. Marc. 1, ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος. At c. 11, ἑσπέρας dicit, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία, Tempus vespertinũ, Serum, Vespera. Thuc. lib. 8. p. 271, περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Synes. epist. 51, ἕκαστος ὁπόταν Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, δείλης ὀψίας τῆς κατ' ἐρυθρὰν κόπτων πορεύεται. vbi nota δείλης ὀψίας genit. pro Vesperi, vt νυκτὸς noctu, τῆς ὥρας, ætate. In hac quoq; signif. vsurpatur COMPAR. Ὀψαίτερος, & SVPERL. Ὀψαίτατος, Serior, Serissimus. vel, Magis in noctem inclinãs, Maximè in noctem inclinãs. Xen. Hellen. 5, p. 331, ἡμέρᾳ δύσαντος ἐν πλησίον τῷ ἐρήμῳ πύλας ἦλθον, ὡς δὲ ἐξ ἀγχοῦ ἀπῆσαν, νύκτα ἤδη οἱ ἀπὸ τῆς ἔρχον ὀψαίτατοι, qui serissimo vespere ab opere redeunt. Et aduerb. ὀψαίτατα, Serissimè, hoc est Serissimo vespere. Xen. Hell. 4, pag. 311, ὡς μὲν ἐδύνατο, ὀψαίτατα κατῆγετο εἰς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξῄρμα. Idem Pæd. 8, οἱ ὀψαίτατα καὶ μεθύοντες, de iis qui in multam noctem comptant. C

Ὀψιότης, τητος, ἡ, Tarditas, Longa prorogatio.

Ὀψίω, ῶ, F. ίσω, Tardo, Tardus sum, v. l. In iisdem habetur ETIAM Ὀψία, Vesper, Tarditas, βραδυτῆτα. pro quo reponendum ὀψία. & expungendum Tarditas. nam etsi ὀψία significat Vesper, Serum, in quo subauditur ὥρα, non tamen itidem Tarditas, sed Tarda, Sera: vnde & à Suida exponitur βραδυτῆτα. D

Ὀψίζω, F. ίσω, Serus aliquid facio, hoc est Serò, Sub vesperam. πρὸς τὸν δείλην τὴν ὀψίαν, seu τῆς ὀψίας: cui opponitur ὀρθρίζω, Matutinus aliquid facio vel ago. Xen. Hell. 6, ἦγε τὸν παχέαν εἰς τὸν Εὔξαιν, καίπερ μάλα ὀψίζων, Licet admodum serus, Licet sero vespere, seu (vt B. interpr.) Licet serò & sub vesperam illud faceret. Vt libri Reg. c. 17, πρωΐ ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, Matutinus & vespertinus, Manè & vesperi. Rursum Xen. Anab. lib. 4, ἐπὶ τοὺς καίοντας οὐ προσῄεσαν ὅτι τὸ πῦρ ἔσῃ ὀψίζοντας, qui venirent serius. Dicitur etiam Ὀψίζομαι eadem signif. ficut ὀρθρίζω, & ὀρθρίσμαι. quo Greg. vsus est etiã pro Sub vesperam venio, de vinitoribus domini loquens, πρὸ δὲ καὶ αὐτοῖς ὀψιζόντων ἐλθεῖν, καταμαθεῖν. Apud Suid. ἀπέκρινε δ' αὐτὸν ὁ παιδοκομεῖ ὁ ὑποδεξάμενος ὀψιζόμενα. vbi ipse exp. ὀψὲ τῶν ὡρῶν ἐλθόντα, serò. Itẽ Serò aliquid facio, hoc est Post tempus, seu Non tempestiuè, vt B. interpr. in hoc loco Xen. Cyneg. ἔξεισι δὲ πρωΐ, ἵνα τῆς ἰχθύσεως μὴ ἀποστερῶνται, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς μοίρας τῷ θύειν τὸν λαγῶ, αὐτοῖς δὲ τῆς ὠφελείας, Qui serius & post tempus venatum exeunt. E

Ὀψισμός, οῦ, ὁ, Quum serò aliquid facimus, Tarditas.

Ὀψιχά, lingua Byzantiorum pro ὀψὲ, teste Hesych.

Ὄ'Ψ ON, ου, τὸ, Opsonitũ: Omne id quo' præter panem vescimur, seu quod vnà cum pane comedimus, παρὰ τὸ συνάπτεσθαι ἄρτοις ἐδώδιμον, (vel βρώσεως ἔδυσμα, id est Cibi cõdimentũ) vt & apud Homerum Il. λ, ὅτε ῥ' ἐς κρόμυον πεπάλαγον, scholexp. πεπαλαγὸς ὄλον· ὡς ἐς ἄγαν δίψιος ὡς ἐπὶ πολὺ διψητικός: addens, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ ἐδώδιμον, ὄψον καλεῖται. quod & ex hoc loco Platonis lib. 2 De rep. manifestum fit, ἐπιλαθόμενοι ὅτι καὶ ὄψον ἔξουσιν, ἄλας τε καὶ ἁλόπωπα καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα. ibidem dicit αὐτὰ ὄψου ἐπιτήδεια. Plut. φησὶ τύχης loquens de iis quæ pueri docentur, τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τὸ ὄψον, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem, De fort. Alex. τρεῖς πόλεις ὑποφόρους ἔλαβεν· τὴν μὲν, εἰς σῖτον, τὴν δ', εἰς οἶνον, τὴν δ', εἰς ὄψον. Luc. in Tim. μία μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον, ὁτιοῦν ἢ καρδαμον, ἢ, εἴ που πυροφόλοι, ἀλίγον τοῦ ἁλὸς. nam (vt testatur & Plutarch. Sympos. lib. 4) τῶν ἄλλων ὄψων οἱ ἅλες ἥδιον ὄψον εἰσί. quos idẽ autor Sympos. 5, probl. 10, scribit itidem videri, τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶ καὶ ἥδυσμα. Apud Athen. lib. 14 ὄψων nomine cẽsentur, Ἔτνος, φακῆ, παστὸς, ἰχθὺς, τραγυλὶς, Σκόροδον, κρόμμυον, Σίναπι, ἄλμη, κρέμμυον, Σκόλυμος, ἐλαία, καὶ σπάρεις, βολβοὺς, μύκης: Iambi ex Clearcho Solensi, qui seorsim etiam ibi recensetπρόγευματα, id est mensas secũdas seu Quæ mensis secundis apponi solent: sicut & Plut. De fera numinis vind. ἀφεψὰν ὄψα καὶ πέμματα. Quanquã Xen. opus pistorium quoque quod pane sit delicatius, ὄψον appellare videtur: quippe qui Pæd. 8 dicat, πράπιζαι κρομμύοις, ματτύῃ ὄψα. Cæterùm ὄψα vocari etiã ea quæ cocta sunt, tum ex præcedentium locorum quibusdam colligimus, tum ex sequentibus manifestius apparet. Alexis apud Athen. lib. 14, Οἷς δὲ κακοσυκιμάψεις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδεμ' ὦ θεοί. vbi nota eum distinguere inter ὄψα & ζωμούς, licet Plutarch. ipsos quoq; ζωμοὺς nomine ὄψων complectatur: in Lycurgo de Spartanis, τῶν δὲ ὄψων ἐδωδιμώτατα παρ' αὐτοῖς ὁ μέλας ζωμός. Eupolis apud Athen. lib. 2, Ὄψῳ πυρῶν πολυπλοῦς ἡρτυμένῳ. Plutar. Sympos. 7, ὄψα οἱ μαγειρικοὶ σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν διαφόρων, αὐστηρῶν καὶ λιπαρῶν, καὶ γλυκέων καὶ δριμέων συγκερασάντων. At Symp. 2, πέμματα καὶ καρδούλους καὶ καρυκείας, ἄλλας τε παντοδαπὰς ἐπιτεμαχίων καὶ ὄψων παρασκευάς. Porro licet ὄψον, secundum Myrtilum apud Athen. l. 7, initio propriè vocetur παρὰ τὸ καπανδαλιζόμενον εἰς ἐδωδὴν (vnde & ab ἕψω vel ὀπτάω deriuatũ videtur) nihilominus τῶν τῷ στόματι προσφερομένων ἐξαίρετον ὁ ἰχθὺς δι' ἣν ἐδωδὴν μόνος οὗτος καλεῖται. quod iisdem propemodũ verbis Symmachus apud Plut. Symp. 4, probl. 4, πολλῶν ὄντων ὄψων ἐπετήδευσαν ὁ ἰχθὺς μόνον ἢ μάλιστα ὄψον καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοῦ παντὸς ἀρίστην κρασιν: vnde & φιλόψοι ac ὀψοφάγοι dicti sunt qui piscibus præ cæteris opsoniis delectantur. quos pisces Plut. eo loco vocat θαλάττης ὄψα, & τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα, necnon θαλάττια ὄψα, πάντων πεμμάτων. Sed & Amphis huius ὄψου excellentiã ostendens apud Athen. loco paulo antè citato ait, Ὅστις ἀγορεύων ὄψον ἐξὸν ἀπολαύειν ἰχθύων Ἀλησταῖ, ῥαφανίδας ὀπτυμένας πρίασθ' μαίνεται. Alioqui sæpe & ὀψαρία de piscibus dicitur, vt suo loco docebo. Metaph. 1. quoq; vsurpatur. vt apud Xen. Pæd. 7, εἰ γὰρ πόνοι, ὄψον εἶεν τοῖς ἀγαθοῖς. quemadmodum & Plut. in Apophth. dicit Alexãdrum τὸν πονεῖν vocasse suam ὀψοποιόν. Rursum apud eundem Xen. Pæd. 4, Cyrus τὸν λιμὸν vocat ὄψον, vt & Socr. apud Athen. l. 4 δεῖπνα τῶν ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις, di cebat se ὄψον σωκράτει πρὸς τὸ δεῖπνον de fame intelligẽs. cui Xen. Apomn. 1 dicit ὄψον fuisse τὸν ὀπτυμένον τῷ σίτῳ, τὸν δὲ παρ' ἡδονὴν γιγνόμενον αἰτῷ, διὰ τὸ μὴ πίνειν εἰ μὴ διψῶν. Vnde Cic. De fin. 2, Socratẽ audio dicentẽ, cibi condimentũ esse famẽ, potionis, sitim. De etymo huius vocabuli mentio facta est in præcedentibus, nimirum παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν, quasi ἕψον, quod Eust. minimè probat, propter spiritus diuersitatẽ: veteres deriuasse tradens παρὰ τὸ ὀψὲ, quoniã nimirum οὐχ ἑωθεν ἀλλ' ὀψὲ θύειν εἰώθασι θεοῖς πρὸς ἑσπέραν: vel potius quoniam ὀψὲ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦν ὑπὸ τῶν αὐθρωπίνων ἡδοιῆς χάριν τὸ ὄψον, quum ante ea viuerent ἀπλοϊκῶς. Attica porrò crasi pro τὸ ὄψον DICITVR τοῦψον, vt ὀλαίνειν pro τὸ ἐλαίνειν, & id genus alia. Plut. in suo περὶ ἀοργησίας libro, πρὸς ἄνδρα τοῦψον, ἢ καπήλους καὶ πράπιζας. ‖ Ὄψον Athenis dicebatur etiã locus ipse vbi opsonia coemebãtur, sicut ἔλαιον & ἰχθύες, vbi oleũ & pisces. quo sensu Poll. l. 6, c. 7, Ὄψον δὲ πᾶς Ἀθήνησιν, ἀφ' οὗ ῥᾶστον, ἀπέλθοντες εἰς τοῦψον,

C. Ὀψάριον, ου, τό, Vasculum in quo opsonia apponuntur: idem cum ὀξύβαφον. nam & ipsum recensetur à Polluce inter ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βαπτισμάτων, sicut & ξύλινον & ἐμβάφιον. Quemadmodum verò ὀξύβαφα dicuntur propriè vascula in quibus acetū apponitur ad intingendū panē aut carnem, ita ὀψάρια, vasa in quibus liquida opsonia apponūtur, itidem ad intingendum panem. quod genus erāt ζωμοί, καρύκαι, ὑποτεύμματα, συγκυμματα, ἀνακύμματα, λάχανα τετρά, & muria cum salsamentis. Apud Suidam in Ἀρμονία habentur hæc verba, ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως ἄδηρος, καὶ ὅπως μόλυβδος καὶ ξύλον. διὸ καὶ τὰ ὀψάρια εἰώθασιν ὑπὸ διαφόρου καταπυθαίζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῆς ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποπλήσωσιν. vbi mireris, in his vasculis ἀπηχήσεων ἁρμονίαν requiri.

C. Ὀψαδαίδαλος, ου, ὁ, Opsoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athenæum: quod esse potest & cuiuslibet periti coqui.

C. Ὀψαδία, ας, ἡ, Opsoniorum penuria, vt cum αὖλις ὄψου cœnatur. Suidæ ἡ ἔνδεια τοῦ ὄψου.

C. Ὀψαλόγος, ου, ὁ, Qui de opsoniis tractat seu differit, vt Apicius, & Archestratus qui γαστρονομίαν edidit. ET Ὀψαλογία, ας, ἡ, Sermo de opsoniis, Scriptum de deliciis popinalibus. Vtroque vocabulo vsus est Athen. sed ὀψαλόγον accipiens pro eo qui de piscibus tractat, vel potius de piscibus delicatioribus & qui in opsoniis magis laudantur: & ὀψαλογίαν, sermonem de eiusmodi piscibus. lib. 8, πάλιν οἱ ἡμῶν ἐπαινοῦσι καὶ ὁ ὀψαλόγος Δωρίων, ὃς καὶ συγγραφεύς τις ἡδυόμβιος, ὃν ἐγὼ κρουματοποιὸν οἶδα ἐπομαζόμενον καὶ φιλιχθύν, συγγραφὰς δὲ οὔ. qui Dorion ὀψοφάγος quoque eidem vocatur: de quo vocabulo paulo infrà. Idem Athen. l. 7, Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων. Altero autē vocabulo, nimirum ὀψαλογία, pro sermone de piscibus, seu piscibus delicatis & qui in opsoniis comendātur, vtitur eodem libro, vbi de ἱεροῖς ἰχθύσι verba facit.

C. Ὀψομανής, ίος, ὁ καὶ ἡ, Qui insano opsoniorum & in primis delicatorum piscium ducitur, Qui opsoniis & præcipuè piscibus delicatis vsque ad insaniam delectatur. Athen. lib. 11, καὶ γὰρ ὁ φίλοψος ἢ ὀψοφάγος, ἅμα ὀψομανής ἐστι, καὶ ὁ φίλοινος, οἰνομανής. Similia compolita ibi Γυναικομανής & Ὀρνιθομανής.

C. Ὀψονόμος, ου, ὁ, vnde plur. Ὀψονόμοι, Magistratus Athenis (dicti ab administratione eorum quæ ad opsonia pertinebant) qui immodicū luxū opsonatorū coercebant, vt γυναικονόμοι qui improbiores ac petulantiores mulieres mulctabāt, & modestiæ matronalis curā gerebant. Eustathius pag. 867, καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν, ὅπερ ἐστὶ τὸ δεῖπνον ὅλοις χρῆσθαι οὐ ἐνεκεν ἤρεσεν ὀψονόμοις Ἀθήνησιν αἱρεθεῖσι ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ἢ τρεῖς. ET Ὀψονομεῖν pro ὀψωνεῖν, id est Opsonari, vsurpauit Critias, teste Polluce l. 6, c. 7.

C. Ὀψοποιός, οῦ, ὁ, Qui opsonia apparat, Conditor, vt Cic. ὄψον interpr. Condimentum. Plato lib. 2 De rep. δεῖσθαι ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Sic Cicero dicit, Conditores instructoresque conuiuii. Xenophon, καὶ ἵνα μὴ πιδίας φάγῃς, ὀψοποιοῖς μαχεῖ ἐμοί. Idem Hellen. 7, in regio ministerio numerat ὀρνιθοπώλας καὶ ὀψοποιοὺς καὶ οἰνοχόους, sicut & Pæd. 8. Lucianus in Hermot. πλακοῦντων ὀπτητάων, καὶ ὀψοποιῶν ἐμπειρότατος, καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Plutarchus Sympos. 2, τοῖς μὲν ὀψοποιοῖς καὶ τραπεζουργοῖς σοφόν μᾶλλον ἢ σεμνὸν, εἰ τὸ δεύτερον ἢ μέσον ἢ πολυτελῶν ἐπιθοῖεν. Alium ex eodem locum vide in Ἡδυσμα. Vide & alitū in Μάγειρος, vbi coqu⁹ quidā dicit τοῖς ὀψοποιοῖς esse viliores quàm sine μαγείρου. Athen. verò dicit etiam ὀψοποιοὶ κρεοπωλικαίας, vt in Κρεοπωλικαία videbis. INDE Ὀψοποιία, ας, ἡ, Opsoniorum apparatio, Popinalium deliciarum apparatio. Plato Gorgia, ὀψοποιικὴ Σικελική. Itidem Athenæus lib. 3, Μίθαικος ὁ τῶν ὀψοποιῶν σύστημα γεγραφὼς τῶν Σικελικῶν. Philostratus epist. 16, ὀψοποιία λαμπρά. Rursum Xenophon, ὀψοποιία πολυτελής, infrà in Ὀψοποιοῦμαι. ET Ὀψοποιικός, ἡ, ὁ, Pertinens ad eum qui opsonia apparat, Popinalis, Coquinarius, vt Plin. dicit Coquinaria vasa. Xenophon, ὀψοποιικὰ ὄργανα. Et, ὀψοποιικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars seu scientia apparandi opsonia, Artificium coquorum: (quæ & ὀψοποιϊκή) Aristoteli Polit. lib. 1, cap. 4, & Ethic. 7, cap. 11. Necnon Platoni in Gorg. καὶ τὴν ὀψοποιικὴ δοκοῦσαν εἶναι τέχνη. Item

VERB. Ὀψοποιέω, ῶ, Fut. ήσω, Opsonia apparo, vel Popinales delicias apparo, Coquo. Plutarchus Problem. Rom. διὰ τί παῖς γενόμενος οὔτε ἀλεῖν ἐῶν οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν; Idem De discernendo amico ab adulat. dicit κόλακος officium esse παιδιὰν ἢ ἀφέλειαν ἢ λόγον εἰς ἡδονὴν καὶ οὐκ ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν. Pass. Ὀψοποιοῦμαι eiusdem cum actiuo signif. Xenophon Hellen. 7, ἕτερος δὲ ὀψοποιούμενος, ἕτερος δὲ φύροντας, ἕτερος δὲ, πλακοῦντας ποιούμενος. Idem dicit etiam ὀψοποιεῖσθαι ὀψοποιέω, lib. 3 Apomnem. Socr. ἆρα δοκεῖ σοι πολυτελεστέρα ὀψοποιία ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη, ἢ ἵνα ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἡδέων καὶ ἅμα πάντα τὰ ἡδύσματα εἰς τὸ σῶμα λαμβάνων; verba Socratis quum vidisset quendam è conuiuis ὅτι τῷ ἑνὶ ζωμῷ πλεόνων ὄψων χυόμενον. • VNDE Ὀψοποιητικός, οῦ, ὁ, idem cum ὀψοποιικὸς, quod paulo antè habuimus. Ὀψοποιητικὸς dicitur etiam Opsoniorum apparandorum peritus, Opsoniorum artifex. Aristoteles Metaphys. 5, καὶ ὀψοποιητικὸς, ἡδονῆς τεχνάζόμενος, Opsoniorum artifex propositum habet vt omnia sua artificia voluptati seruiant. Et ἡ ὀψοποιητικὴ, quæ & ὀψοποιικὴ paulo antè, Ars τῆς ὀψοποιΐας siue ὀψοποιητικῶν. vel Coquorum artificium, vt Quintil. interpr. suprà in Κομμωτικός.

C. Ὀψοπόνος, ου, ὁ, idem cum ὀψοποιός, Opsoniorum apparator, Coquus. ὁ περὶ ὄψα πονούμενος. In Epigr.

C. Ὀψοπώλης, ου, ὁ, Opsoniorum venditor, Qui popinales delicias vendit, Cupedinarius. FOEM. Ὀψοπώλις, ίδος, ἡ, vt λεκιθοπώλις, Opsoniorum venditrix. AT Ὀψοπώλιον, ET Ὀψοπωλία, Locus in quo veneunt opsonia, Popina: Forum coquinū Plauto, & Forū cupedinis teste Festo. Apud Suidam in Αὔγουστος, de regionum præfectis, τῷ Ὀκταβείου μείωνι ἐχόρευον ἐν τῇ Αὐγουστίῳ οἷον ἐν ὀψοπωλίῳ εἰς τιμὴν Τιβερίου. At Ὀψοπωλία dicitur vt ἰχθυοπωλία, & ὀψοπώλιον vt ἰχθυοπώλιον. Athenæus libro 1, Δίφιλος τὴν ὀψοπωλίαν καλεῖ, nimirum quoniam πᾶν εἰς γαμον συνηγόρευεν.

C. Ὀψοφάγος, ου, ὁ, Qui opsoniis inhiat, Cupes, Popinaliū deliciarum auidus deuorator. Athenæus lib. 1, de Theophrasti docentis gestibus & motibus quibusdam corporis, καὶ πῶν ὀψοφάγον μεμούμενον, οἷς ἅπαντα τὴν γλῶτταν ἀνελίττουσι τὸν χείλη, vt facere nimirum solent οἱ λίχνοι & cantilones. Apollinis ὀψοφάγου, qui ab Eleis coleretur, meminit Athenæus libro 8, quū paulo antè ὀψοφάγον κατάλογον protulisset partim ex comicis partim aliis scriptoribus. Sed ὀψοφάγος peculiariter ille dicebatur qui pisces auidius deuorabat, (eos præsertim qui delicatiores erant & inter ὄψα præ cæteris laudantur) sicut præ cæteris opsoniis τὰ θαλάττια nomen ἤδη ὄψων meruere, vt suprà docui. Testatur id Plutarchus Sympos. 4, Probl. 4, post verba illa quæ suprà in Ὄψον allegaui, καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας, (vt Hercules qui eam ob rem βουφόνης & βουφάγος appellatus fuit) οὐδὲ τὸ φιλόσυκον, οὐδὲ τὸν φιλόζωμον, ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια αἰεὶ διατρίβοντας ἑκάστοτε, καὶ τὸ κοίλωτος ὀξέως αἰσθομένους. quæ iisdem propemodum verbis refert Myrtilus apud Athenæum libro 7, ferè initio. (SVPERL. Ὀψοφαγίστατος, Auidissimus opsoniorum deuorator. Xenoph. Apomnem. 3, de malo seruo, ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν. quæ verba citantur apud Athenæum libro 7. Dicitur ea forma qua λαλίστατος, λαγνίστατος, κλαπίστατος) HINC. Ὀψοφαγία, ας, ἡ, Obsoniorum deuoratio, Cupedia. inprimis verò Piscium delicatorū auida deuoratio. Athenæus libro 8, ὅτι ὀψοφαγία δόξαν τινὲς, de Dorione quodam ὀψοφάγῳ & ὀψολόγῳ, vt ibidem vocatur. Vbi &, ὀνειδίζόμενος ὅτι τῇ ὀψοφαγίᾳ. Et mox, ἐπειδὴ ὁπόταν τὸν σφόδρα πεινῶντα χρυσοῦν πόρτιν & ἰχθῦς ἡρπάζειν, εἰς αἰσχρολογίαν καὶ ὀψοφαγίαν λοιδορεῖ, Demosthenes videlicet Philocratem. ET VERB. Ὀψοφαγέω, Opsonia deuoro, Opsoniis inhio, Popinalibus deliciis & præsertim piscibus deuorandis supra modum delector. Athenæus libro 8 ex Arist. Nubibus διυπέρας, — οὐκ ὀψοφαγῶν οὐδὲ κυλίζων. quæ verba & Plut. citat in libro quo probat virtutē doceri posse. Vbi etiā legitur, παιδὸς ὀψοφαγοῦντος ἡ Διοβόλου τοῦ παιδαγωγοῦ κάρυλλον ἔδουσαν, puero auidius deuorāte opsonia, pugnum pædago impegit. Athenæus libro 8, ἐπὶ τοῦ ὀψοφαγεῖν καὶ κυβεύειν αὐτὸν φασὶ, Non cupediæ solùm sed aleæ etiam deditum fuisse

ait, Non opsonatorem modò fuisse verumetiam aleatorē. COMP. Καπψοφαγία, ας, ἡ, ET Καπψοφαγίω, ὦ, idem cum ὀψοφαγία & ὀψοφαγίω significant, præpositione vim tantùm augente. Ambo habentur apud Pollucem libro 6, cap. 7. Budæus κατοψοφαγεῖν interpr. Voraciter pulmentaria edere, & parce abstinere: vt qui τὸν ὦμὸν ἀρτῳωὶς ὄψῳ χῆται, τὸν δ' ὀψῳωὶς ἄρτῳ, seu ἀμείψεως τὸ ἐποψήσῃ χῆται, vt Athen. loquitur l. 5, vbi etiam ait, ἔτυχε δ' ὁ καπψοφαγῶν, Τήλεφος καλούμενος. Nisi fortè significet Qui bona sua in cupedia & popinales delicias consumit. nam transitiuè aliquando hoc verbum accipitur pro Insumo in opsonia, vt apud Æschin. contra Timarch. ἐπειδὴ δὲ τὰ μὲν ἀπολώλει ἢ κατακεκόπει καὶ καπψοφάγητο, σεσῶσθαι ἦν ἱκανὸν ὅτι τὸ καπφαγεῖν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. A

C. Ὀψοφόρος, ν, ὁ ἢ ἡ, Qui opsonia fert, vt ministeraliquis. Quum verò de re aliqua dicitur, significat Opsoniis ferendis factus. vt κίστη ὀψοφόρος apud Poll. lib. 10, cap. 13, vbi & ὀψοφόρα σκεύη, & κανοῦν ὀψοφόρον, vt sunt disci, canistra, & similia. Vtitur hoc vocabulo Matron quoque apud Athen. lib. 4, Πολλὰ δ' αὖτ' ἄλλα κατῆρτο κατὰ σίγας ἤλθ' ὀμάγυρος, Σείων ὀψοφόρους πίνακας κατὰ δίξιὸν ὦμον. C

C. Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, Obsoniorum conditor vel instructor. ὁ τὰ ὄψα ἀρτύων. Citat Poll. lib. 6, cap. 7, ex Hyperide. Itidē Athen. l. 14, αἰσιδίμων δ' ὀψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάττων ἐν Εὐεργέταις. Ab Hesychio & Suida exponitur, μάγειρος, id est Coquus, sicut ὀψοποιὸς quoque à Quintil. redditur. VNDE Ὀψαρτυτικός, οῦ, ὁ, Pertinens ad eum qui opsonia condit, vel instruit, Popinalis, Culinarius: idē cum ὀψοποιικός. vt ὀψαρτυτικαὶ γλῶτται, vocabula quibus ὀψαρτυταὶ peculiariter vtūtur. Athen. lib. 9, Ἀρτεμίδωρος ὁ Αἰσχραίνιος ἐν ταῖς ὀπτικαφοιδίαις ὀψαρτυτικῆς γλώττης. Suid. quoque hunc dicit σωκαλεῖν ὀψαρτυτικὰς λέξεις. Et ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, Liber de condiendis instruendisve opsoniis, Liber de re coquinaria seu popinali, Liber de delicijs popinalibus. Sed frequentius sine βιβλίον, dicitur ὀψαρτυτικὸν, & ὀψαρτυτικὰ num. plurali. itidem sine βιβλία. Athen. lib. 3, Ἡγησανδρίδης ὁ ὀψαρτυτικὸς. Et lib. 14, ce caryca loquens, ὥσπερ ἡμῖν τῆς σκευασίας οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συνθέντες εἰρήκασιν. quorum nomina quū recitasset, subiungit, τοσούτους γὰρ οἶδα χαίροντας ὀψαρτυτικά. Ipsa autem ars coquinaria seu coquorum artificiū, ὀψαρτυτικὴ dicitur, necnon ὀψοποιϊκὴ, siue ὀψοποιικὴ, vt suprà docui. A Suida exponitur μαγειρική. AT Ὀψαρτυσία, ας, ἡ, Conditio & instructio opsoniorum, vel etiam Ars condiendi & apparandi opsonia: sicut ὀψοποιία quoque synonymum pro vtroque accipitur. Sed & VERB. Ὀψαρτύω, vnde deriuata sunt superiora, legitur apud Suidam in Δαιτῆς, vbi ait, Τίμαιος φησὶ τοὺς πένητας καὶ συγγενεῖς δεῖν τῷ ἐπιτρέπω πολυτελεῖ ὑμᾶς μὴ ὀψαρτύειν τὴν ποικίλην παλλακὴν τῆς ποικίλης γαστρὸς ἕνεκα μόψον παρεμφαίνειν· τὸν δὲ Ἀριστοτέλη ὀψαρτύοντα, ἰφρᾶζον τῇ καὶ λίχνον. B C D E F

C. Ὀψώνης, ν, Qui opsonia coemit, vel potius Opsoniis coemendis deditus, vt apud Horatium, Omnia conductis coemens opsonia nummis. Opsonator Latinè dicitur, cuius vocabuli & Athen. meminit lib. 4, ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, τὸν δὲ ὀψανόμον τοῦτον: at structorem ibidem appellat τραπεζοκόμον seu τραπεζοποιόν. Citat verò hoc vocabulum Athenæus ibidem ex Aristoph. Ταγηνισταῖς, — ὡς ὀψώνης ἄριστον ἔοικε. VNDE Ὀψωνέω, ῶ, F. ήσω, Opsonia coemo, Opsono, seu Opsonor. Plautus, Tene marsupium: abi atque opsona. Idem, Postquam opsonauit herus & cōduxit coquos. Terēt. Vix, inquit, drachmis opsonatus est decem. Plutarch. οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἁπαξαπάσι λέγων, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγαρχικοῖς: verba Stratonici Rhodiorum πολυτέλειαν taxantis. Eubulus apud Athen. lib. 3, Ὀψοφάγος, ὀψωνῶν δὲ μᾶλλον πειρώμενος, de opsonatore auaro & tamen popinalibus deliciis dedito. Vtitur & Aristophanes, sed cum accus. quum enim in eius Vespis Philocleon dixisset, — νὴ Δί' ὀψώνησ' ὥρα, subiicit Bdelycleon, Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλὴν γαστρώνας. Itidem in prouerb. apud Plutar. Symp. 7, probl. 9, Διαφθεῖραι δύνασαι αὐτὸς ὀψωνῶν ἀρίστου. Eadem constructione Plaut. Ibo, atque opsonabo opsonium. VNDE Ὀψωνητής, οῦ, E F G H

ὁ, Obsonator. idem cum ὀψώνης. Item Opsoniorum coemendorum peritus. vnde ὀψωνητικὴ τέχνη, Ars opsonandi, Ars coemendi opsonia. Athenæus libro 6, Λυσικλῆς ὁ Σάμιος καὶ τέχνιον ὀψωνητικὸν συνέγραψε. Et libro 7, Λυσικλῆς ὁ Σάμιος ἐν τῇ ὀψωνητικῇ τέχνῃ. Et BICOMP. Παροψωνίω A C Υποψωνίω, ὦ. Est autem παροψωνεῖν, Clàm opsonia coemere. παροψωνεῖν. Aristoph. Cōcion. Λύπαις παροψωνοῦσιν ὥς περ καὶ σοφιστά, id est λάθρα ὀψωνοῦσι, vt scholiastes exponit: de gulosis mulierbus. Itidem Suidas exponit in hoc Pisidis loco, εἰ μὴ κακουργεῖς καὶ παροψωνεῖν ἐθέλεις. Vtitur & Cratinus apud Athenæū lib. 4. AT Υποψωνίω, In opsoniis emendis decipio. Aristophanes Acharn. Οὐδὲ ἅμαξ ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε τιμᾷ. Vbi vide schol. Pertinet huc ETIAM Ὀψωνία, ας, ἡ, Opsonii coemptio, Opsonatus: Plaut. Dedi equidem hodie quinque argēti deferri minas, præterea vnam in opsonarum. id est ad coemenda opsonia. Plutarch. Lycurgo, de iis loquens quæ in φειδίτια, siue συσσίτια, conferebātur à Spartanis, τοῖς δὲ πύπτης εἰς ὀψωνίου μικρὸν παρεδίδου νομίσματος, in opsonatum. De eadem re Athen. lib. 4, ἐπὶ δὲ εἰς ὀψωνίου τοῦ δίκα πυρὸς Αἰγιναίας ἑκάστοις. Coquus quidam Alexidis apud Athen. lib. 4, Ὅμως λοιδορήσασθαι τοῖς ἐμαυτὸν βούλομαι Καλλίδημος οὗτος τῷ ὀψωνίῳ, opsonatum, seu pecunias in opsonatum impensas computare. Laert. in Aristippo, τοῖς τὴν ἀναισθησίαν αὐτοῦ πολυτελῆ ὀψωνίῳ. erat enim ὀψοφάγος hic philosophus, vt testatur Athen. lib. 8. AT VERO Ὀψώνιον, ν, τὸ, Idipsum quod ab opsonatore emitur. i. ipsum ὄψον. Obsonium Latinè quoque. Sed accipitur frequentius pro annona quæ militibus in singulos menses dabatur, quemadmodum & à Suida exponitur ἡ ἀφωρισμένη ἕφη. Itidem Greg. in Julian. ὀψώνιον, τὸ βασιλικὸν σιτηρέσιον καὶ αἱ ἐκταράχουσαι ἐκ νόμου τοῖς ἀξιώμασι δόσεις, Stipendia, Salaria, Autoramenta, seu Merita militiæ, vt Martian. iurisc. appellat. Polybius, τὰ δὲ πλοῖα παρεχόντων Καρχηδόνιοι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἰς τὴν ἔφοδον, καὶ χρείαν ἔχωσι τὰ δὲ ὀψώνια, τοῖς αὐτῶν ἑκάστοις, annonam & commeatus. Idem, οἱ δὲ στρατῶται, τὰ ὀψώνια παρελάμβανον καὶ καθυστέρουν. ἀξιοῦντες ἐπιδοθῆναι ὅτι ταῖς βουλήσεις, quum annonæ militares & frumentum ad diem non præberentur sed differrentur. Et in epist. ad Cor. 1, c. 9, τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; quis vnquam militat suis stipēdiis? Lucæ 3, ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, contenti estote stipendijs vestris. verba Ioannis Baptistæ ad milites. Metaph. autem in epist. ad Rom. c. 6, ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, autoramenta stipendiáque peccati mors est: vt Cicero dicit Autoramenta seruitutis. Porro quæ hic ὀψώνια appellantur, ab aliis nominantur σῖτα, vt suprà in Υπάλογος. Quanquā non annona solùm & cibaria hoc nomine ὀψώνια denotantur, verumetiam ipsa pecunia, vt ostendunt hæc verba Polybii lib. 6, ὁ μὲν ἱππεὺς ἐπὶ μὲν τοῖς λαμβάνουσι τὰς ἡμέρας δύο ὀβολούς, οἱ δὲ ταξίαρχοι δίπλεθρον, οἱ δ' ἵππαρχοι δραχμήν. σιτομετροῦνται δ' οἱ μὲν πεζοὶ, πυροῦ Ἀττικοῦ μεδίμνου δύο μέρη μάλιστα πως· οἱ δ' ἱππεῖς, καὶ ζῶν μὲν ἵππον μεδίμνους εἰς τὸν μῆνα, πυροῦ ἢ κρι. Citat & Pollux ex Thucydide, εἰς ὀψώνιον ἤτησε τεσσαράκοντα. INDE Ὀψωνιάζω, Fut. άσω, Stipendia seu annonam præbeo. Pass. Ὀψωνιάζομαι, Annonam capio. At ex Dionysio Halicarn. lib. 9, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενος χρημάτων, pro Qui ex alienis aluntur pecuniis. Itidémque ὀψωνιάζω interpretantur Alo. VERBALE Ὀψωνιασμός, οῦ, ὁ, idem cum ὀψώνιον, id est Annona, Stipendium. Polyb. lib 5, pag. 96, λύσαντες τὰ στενώματα καὶ τὰς ἐκ τῶν πρότερον ὀψωνιασμῶν καταχρεώσεις. Et lib. 1, pag. 16, πρὸς τοὺς ὀψωνιασμοὺς ἀγορανόμους, commeatus seu annonam. AT Ὀψωνισμός, Pollux ex Menandro quidem citat, sed non exponit, dicens tantummodo, esse vocabulum πεμπτόπορον.

C. Ἄνοψος, ν, ὁ, Opsonio carens. vt αὐτὸς ἄνοψος ἔλαιπε, quum αὐτὸν ἄνοψον solo pane vivitur. Plutarchus in Præcept. sanit. ἄπτου δὲ τῆς νοσεῖν μὴ δ' ἀχρηματίστῳ ὡς φάρμακα τὰ σπία, μηδὲ ἀσκάλωμβι ἀπέχου πυρῷ καὶ ἄνοψον καὶ ἄπυρον λαμβάνοντες. VNDE Ἀνοψία, ας, ἡ, Opsonii penuria. idem cum ὀψοδία. Plutarchus in Apophth. Lacon. ἀνοψίαν πρὸς αἰσχύνην. Antiphanes apud Athenæum libro 8, Ἐφερόν τε σπὰς τῶν ἀνοψίας πάνυ, ægrè ferebant opsonii

piſcium penuriam.

C. Ἔυοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Opſoniis probè inſtructus, Opſoniis abundans. Apud Plutarchum Sympoſ. 4, probl. 4 quæritur εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς ἐυοψοτέρα. In ipſo autem textu quæritur πότερον τὰ ὀψα γῆς ἢ τὰ ὀψα θαλάττης ὀψα ὀπτοδιδότερα. vt eo loco, εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς ἐυοψοτέρα, ſignificet, Vtrum meliora opſonia mare præbeat an terra. V N D E Εὐοψία, ας, ἡ, Opſoniorum abundantia, vel etiam Bona opſonia. Euſtathius exponit ἡ περὶ ὀψων ἀφθονία. Citat Pollux ex Alex. (Εὐοψία ſignificat etiam Facies pulchra, Venuſtas. Δυσεψία, vt Suidas exponit. qua in ſignif. pertinet ad Ὀπτάνομαι.)

C. Πολύοψος, Abundans opſoniis. V N D E Πολυοψία, ας, ἡ, Opſoniorum abundantia, Multa opſonia. Xenoph. Apomnem. 3, in fine, καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, ἐκεῖνος αὐτοῖς (nimirum ὁ ὀψοφάγος) πολυοψίαν εὔχεται.

C. Φίλοψος, Opſoniorum amans. idem C V M Ὀψοφάγος, Qui ſolet τὸ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίειν, ſeu Qui amat αὐτὸ τὸ σῖτον τὸ ὄψον αὐτοῦ ἐσθίειν, vel Qui amat μικρὸν σῖτον πολὺ ὄψον ἐπεσθίειν. is enim Socrati apud Xenophontem Apomnem. 3, ſub finem, ὀψοφάγος nominandus videtur. Idem verò eſt ὀψοφάγος qui & φίλοψος, vt in Ὀψομανὴς quoque videre eſt. V N D E Ὀψοφιλία, ας, ἡ, Opſoniorũ amor, Cupedia.

Ὀψὼν, ῶνος, ὁ, Locus reponendis opſoniis, Penus ſeu Penum. Vel etiam Sportula ferendis opſoniis, καιρικὸν ὀψοφόρον. Heſychius ὀψῶνα exponit τὸν τόπον εἰς ὃν τὰ ὀψώνια ἀποτίθεται, Sportulam coemendis opſoniis, Sportulam opſonatoriam.

Ὀψάριον, ου, τὸ, q.d. Opſoniolum: forma dimin. pro ὄψον. Ariſtophanes Anagyro, Εἰ μὴ σοβαρὸν ἦν ὀψαρίοις ἑκάστοτε, id eſt προσφάγιον. vt Athenæus exponit libro 9. Ibidem ex Alexide, Θερμοτέροις χαίρειν ἀεὶ τοῖς ὀψαρίοις. Peculiariter verò (vt & ὄψον) dicitur ὀπτὰ τῶν ἰχθύων, teſte Athen. loco citato. vbi præter alia hoc exemplum affert ex Menandri Epheſio, — ἐπ' ἀφύῃσι λαβὼν ὀψάριον. quibus ſubiũgit τῶν ἰχθυοπωλῶν quidã, πραφῶν θραχμῶν ἐπώλει κεφάλους. Et Anaxilas, Σκιάζεσθαι δεῖ τὸ ὀψάριον ἡμῶν. (vbi etiam N O T A Τὸ ὀψάριον Attica crafi vſurpatũ pro τὸ ὀψάριον, ſicut τὸ ὄψον pro τὸ ὄψον) Itidem Ioan. 6, πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, & duos piſciculos: Lucas cap. 9 dicit, πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες. Sed & à Terentio in Adelph. piſces vocantur opſonium. Dicitur autem ὀψάριον de piſce κατ' ἐξοχὴν, ſicut & πέραχος (teſte Euſtathio) ὀπτὸν μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν ἰδιάζοντος.

Ὀψάομαι, ῶμαι, Veſcor cum pane, Opſonium comedo.

Ὄψημα, ατος, τὸ, Id quo cum pane veſcimur. idẽ cum ὄψον, ſeu προσφάγιον. Plutarchus Sympoſ. 4, probl. 1, de Platone, τὰς καλὰς ἐν γυναίοις ἐκείνους πολίτας προσφάτοις βολβοῖς, ἐλαίαις, λάχανα, τυρὸν, ὀψήματα παρεδάπτε. Apud Platonem verò lib. 2 Polit. (quò reſpicit Plutarchus) poſt verba illa quæ ſuprà in Ὄψον citaui, non ὀψήματα legitur ſed ἐψήματα. Sic enim ibi, οἷα δὴ ὦ ἀγχοῦ ἐψήματα ἐψήσονται. itidem apud Athenæum lib. 4, vbi eadem verba citantur. Poteſt tamen ferri ὀψήματα, & præterea etiam legi ὀψήσονται: idque meo iudicio non incommodè. (nam ἐλαῖαι & τυρὸς potius ὀψήματα ſunt quàm ἐψήματα) ſi tamen & alibi huius vſus verbi ὀψήσασθαι exempla extent.

C. Ἐπόψομαι, ῶμαι, idem cum ὀψάομαι, Vnà cum pane veſcor, Opſonii loco comedo. ſeu ὅτι τῷ σίτῳ ἐσθίω, ὅτι τῷ ψωμῷ χρῶμαι τὸ ὄψον, vt Xenophon loquitur. Apud Plutarchum in Apoph. Lacon. πῶπον δὲ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἂν μὴ τῷ Εἵλωτα λελουμένον, ἐποψᾶσθαι. Verba coqui Laconici ad Dionyſium, qui ἀπέπεμψε τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τὸ ὄψον δυσκολαίνοντα προσφέρεσθαι τοῖς Σπαρτιάταις, vt idem refert in Lycurgo.

Ἐπόψημα, ατος, τὸ, ET Ἐπόψησις, εως, ἡ, idem cum ὄψημα ſeu προσφάγιον: ſeu τὸ ὅτι τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον, Id quo veſcimur vnà cum pane. Athen. lib. 5, Σωκράτης δ' ἰδών ποτε ἀμύ-

πρως τῷ ἐπόψει χρώμενον, Ὦ παῖ, φησὶν (ἔφη) πῶς ἁμῶς τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῇ, τῷ δὲ ὄψῳ ὡς ἄρτῳ; Confer cum iis quæ Xen. refert Apomnen. 3, ſub finem, vbi pro ἀμύδρως τῷ ἐπόψει χρώμενον dicit Xen. σίτου μὲν πεπαυμένον, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐσθίοντα, & ὅτι τῷ ἐπὶ ψωμῷ πλείονα ὄψα χυόμενον.

C. Γ Α Ρ ὀψάομαι, ῶμαι, Præter panem veſcor. Idem cum ἐπόψομαι.

Παρόψημα, ατος, τὸ, Id quo præter panem veſcimur, Opſonium. Idem cum ὀψον ſeu ὄψημα. Baſil. in Epiſt. Παρόψημα τὰ ἀπὸ σπερμάτων opſonia ex ſeminibus: vt ſunt pulmenta ex leguminibus cõfecta: ſicut & φακῆ inter ὄψα ſuprà numeratur. Philoſtr. παρόψημα τὸ ἀμπέλου, opſonia & panis cõdimenta quæ à vitibus ſuppeditãtur, id eſt vuæ: quæ tamen potius τραγήμασιν accẽſentur. Vnde forma D I M I N V T. Παρόψημάτιον, quod vide in Παροψίδιον.

Παροψίς, ίδος, ἡ, idẽ cum παρόψημα, vt teſtatur Athen. lib. 8, diuerſa diuerſis ex comicis eius rei proferens exempla, in quibus ὅτι ὄψου παρεσκευασμένου πινάκιον ſeu παρόψημα accipitur. Inter alia, ex Platonis Phaone, Τὰ δ' ἀλλότρι' ἔδη ὅμοια ταῖς παροψίσι. Βραχὺ γὰρ πάρεστ' ὀξαλάλωπα κἀχύ. Aliquanto pòſt affert etiam exemplum in quo ὅτι ἡδύσματος vſurpatur (licet Didymus ibi pro vaſe accipi exiſtimet) hoc nimirum, ἢ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων. vbi & pro παρόψημα capi poſſit. Pollux quoque vſitatius eſſe ſcribit ὅτι μᾶζης ἢ ζωμοῦ πρὸς, ἢ ὅτι ἡδύσματος ἁπλῶς, ὃ ὅτι παρόψησαις. (Παροψὶς (vt Euſt. docet præter alios) nõ ſolùm ſignificat πινάκιον ὄψου, verùm etiã σκεῦός τι ſeu ξύλινον: vel potius Vas in quo opſonia apponũtur, quod & ὀψάσαιον. cuius ſignif. exẽpla citantur à Leonide apud Athen. l. 9, loco citato. ex quibus hoc vnum profero, Antiphan. Βοιωτιο, — ἐσθίουσιν ἐν παροψίδι. Xen. autẽ l. 1 Pæd. (inquit idẽ ille) ἀμφιδόλως hoc vocabulum vſurpat, vbi ait, ἐσθῆτι αὐτοὺς παροψίδας, καὶ παντοδαπὰ ἱμάτια ἐμβάλλοντα ἐς βρόμματα. Sed putarim poti' de opſoniis eo loco dici quàm de ipſo vaſe: ſicut & apud Athen. lib. 10, κατ' ἐπισόδιον μωσάλως τὸν λόγον ὡς αὖ καιναῖς παροψίσι καὶ παλαῖς διὰ χρόνου τὸ διαφέρον, Bud. interpretatur, Quaſi nouis ferculis aliunde accerſitis. Pro vaſe capitur & Matth. 23, τὸ ἔξωθεν τοῦ πτυελίου καὶ τῆς παροψίδος. Itidẽ à Suida & Heſych. exp. ὀξυβάφιον, ἰμβάφιον, quæ ſynonyma ſũt τῷ ὀψοβαφίῳ: licet Phrynich. τὸ ὄψον ſolùm παροψίδα nominari debere ſcribat, vũ itẽ τὸ ἀγγεῖον, i. τὸ ξύλινον. Latini quoque hoc vocabulo vſi ſunt, pro vaſe nimirum, quod fuiſſe putatur patina concaua in qua opſonia apponuntur. Iuuen. quàm multa magnàque paropſide cœnat? Martial. Cui portat gaudens ancilla paropſide rubra Alecem. Suet. in Galba, Ordinario diſpenſatori paropſidem leguminis pro ſedulitate ac diligentia porrexiſſe.

Παροψίδιον, ου, τὸ, Vile opſonium quod in menſa apponitur vnà cum pane comedendum. idem cum ὀψάριον. Poll. lib. 6, c. 9, ζωμοῦ καρύκιον, καινοβύσματα, παροψίδια. his ſubiũgit, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ζωμοῦ εἶδός τι, ἢ (ὡς τινες) μᾶζης· ἢ τὸ παρεψόμενον ὄψου, ὃ οἱ νῦν αὐτὸ ἐπιπλὸν παροψημάτιον.

C. ΠΡΟΣ ὀψάομαι, ῶμαι, idẽ cum ἐπόψομαι & παροψάομαι.

Προσόψημα, ατος, τὸ, idẽ cum παρόψημα, ſeu ἐπόψημα. Dioſc. lib. 1, c. 12, de vlmo, ἁ ἀχαρὶς αὐτῆς διὰ τὸ προσφατον τῶν φύλλων ἐψώδη εἰς προσοψήματα, olerum more ad opſonia vſurpantur. Et cap. 147, de gallæ ſpeciebus quas dyſenteriæ conferre ſcribit, τῶν τὰ προσοψήματα μιγνύειν, ἢ προσαφεψεῖσθαι ὅλαι ὡς τὸ ὕδατι, opſonii s additæ. Et lib. 2, cap. 81, de butyro, μίγνυται δὲ καὶ προσοψήμασιν αὐτὴ ἐλαίου τὸ καθόν, καὶ ἐν τοῖς πίμμασιν αὐτὴ σίαπις, Opſoniis additum olei vicem penſat, Opſonia eo codiuntur loco olei. Vtitur hoc vocabulo Athen. quoque & Euſt. ſynonymum ei faciens προσφάγιον. Athen. inquam, qui apud Ariſtoph. in loco quodam ſuprà citato, ὀψαρίοις exp. προσοψήμασιν. Vtitur idem & in Ὄψον.

ADIICIENDA TOMO II. HVius Theſauri linguæ Græcæ.

LECTORI.

De iis quę huic ſecundo tomo adiunguntur, id eſt, vt cuiuſmodi ea ſint intelligas, lege (ne repetenda ſint quæ dicta fuerunt) epiſtolam prefixam iis quę tomo primo adiecta ſunt, à pagina 1826 initium habentem. Eadem enim iſtorum quæ huic ſecundo tomo adduntur, quæ & illorum eſt ratio. Eſſe autem ſcito nonnulla vocabula quę conſultò hic quoque prætermiſſa ſint & in indicem reſeruata.

Nomen Καρπος, cui primum inter adiecta ſecundo tomo vocabula locum tribuo, quomodo prætermitti à me contigerit, in illa cuius modò memini epiſtola declaraui. Quum enim diu nomina Κραπὸς & Καρπὸς ſuſpenſum me tenuiſſent, vtrum priori ſede honorare deberem, tanquam magis ea dignum, & quum vtrinque rationes ἰσορρόπους & ἰσοστάθμους habere mihi viderer: accidit tandem vt quū nomen Κραπὸς priorem occupare locum permiſiſſem, tanta ſtipatum caterua venerit, vt dum cogitationem meā in inſtruendis ſuis ordinibus detinet, atq; adeò memoriam meam velut obruit, competitorem ſuum ex ea velut detruſerit. Hoc quidē certè negari non poteſt, quanuis & ipſum Καρπος non paruo agmine cinctum ſit, copiarum tamē numero cogi illi Κραπὸς cedere. Siquidē vt à Κραπὸς ſunt Κραπρὸς, Κραπιὸω, Κραπὸτος, ſic à Καρπος eſſe Καπρος, Καρπιὸω, Καρπὸτος, notiſſimū eſt: ſed Κραπὸς multos deriuatorū tanquam militum ordines ſibi peculiares habet, Καρπος cōtrà paucos. Vt enim omittā ducem illū Κραπιὸς & quos ſub ſe militantes habet, ecce tibi magnos duces Ἀκρατὴς, Βίκρατὴς, Ἐπικρατὴς: ecce tibi & alios, Ἀκράτωρ, Αὐτοκράτωρ, Παντοκράτωρ: ecce deniq; Κρατὸω, cum ſuis cōpoſitis: vt de cæteris copiis taceā. At Καρπος vix alias peculiares ſibi copias habet quàm quæ duci Καρπρὸς ſtipendia faciunt: quas in ſuos ordines collocatas hic ſpectare poteris.

ΚΑΡΤΟΣ εος, τὸ, (ſicut & κρᾶτος) Robur, Vires, Vis, Potentia. Heſiod. Theogonia, Καρπῷ νικήσας πατέρα Κρόνον. Hom. Iliad. ι, — κὰρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη δώσουσι. Sæpe autem vocem hanc cum alia ſynonyma copulat, videlicet cum σθένος aut cum βία, pro quo dicit βίη Ionicè. Iliados ρ, Ἀργεῖοι δ' ἐκ κῦδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν Καρπῷ καὶ σθένει σφετέρῳ. Alicubi autem addit & tertium ἠνορέην. vt Il. ρ, Καρπῷ τε σθένει τε παταιδρὰς ἠνορέῃ τε, Πλήθεί τε σφετέρῳ. At κάρτος & βίη coniunguntur cum alibi, tum Odyſſ. ζ, Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε. Sic eiuſdem poëmatis libro η, Καί πού τ' ἔπιθ' ὑμῖν μεγάθῳ καρτός τε βίη τε. Alicubi autē additur genitiuus χειρῶν: vt Il. λ, — ἠνορέην πίσυνοι ἠδὲ καρπῷ χειρῶν. Apud Æſchylum in tragœdia quæ inſcribitur Prometheus vinctus, Κάρπος & Βία ſunt nomina ſatellitum Iouis, vt quidam annotarunt: ſed mea editio quæ veterum codicum aſſenſum ſequuta eſt, habet Κραπὸς non Καρπος.

Καρτα, aduerb. Valde, Vehementer, Admodum. Magnus eſt huius aduerbii apud Herodotum vſus, adeò vt Ionicum eſſe ſuſpicer, licet & alii vſi fuerint. In Clione, pag. 23, mex editionis, in fine, Κῦρος δὲ αὐτὸν λύσας καρτερή τε ἐγγὺς ἐωϋτοῦ, καὶ κάρτα ἐν πολλῇ εὐδαιμονίῃ εἶχε. Idem in Euterpe, pag. 76, οὐδὲ ὅσῳ αἰ ὧραι ἀνθέουσι καρτὰ καὶ λόγου πολλὸς χωρέουσι. Eurip. Medea, Δεῖ δ' ἔξιον μὲν καρτὰ φεύγειν πόλιν. Soph. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ καρτ' αἰώδιμον βροτοῖς. Καρτα eſt etiam affirmantis, ſicut παίν & σφόδρα, necnon μάλα ac μάλιστα. Euripides in Hippolyto coronato, Ἦρ' αὖ πω μου δέξιο βουλεύσασθε θεῶν; Reſpondetur, Καὶ καρτα γ'. quod ſcholiaſtes exponit καὶ μάλιστα: addens eſſe enallagen literæ pro κρατα: quaſi quis dicat κεκραμένος, vt ἀσάφα ſit σαφῶς. Apud Herodotū ἢ καρτα in reſponſione affirmatiua: & οὐ καρτα in reſponſione negatiua.

Καρτος, ευ, ὁ, Validiſſimus, Robuſtiſſimus, Fortiſſimus. Homerus Iliad. α, Καρτεῖ δὲ κεῖνοι ὅσσοι ἐπιχθονίων τραφέες αἰδρῶν. Καρτεῖ μὲν ἵππων, καὶ καρτίστοις ἐμάχεσθ' Ὑπερίοσι ἀρηϊφάτοισι. Vbi Euſtathius καρτεῖ exponit αἰδρειότατοι & ἰσχυραί. vultq; eſſe vel à κάρτα (quod hìc proximè præceſſit) ſignificante λίαν: vel à κραπὸς, per transpoſitionem literarū: vt in βαρδίστη ἵππῳ pro βραδίστῃ. Sed quòd ſicut κάρτα, ita etiam καρτος in vſu ſit, & quidem longè frequentiſſimo, mirum videri queat cur Euſtathius non dicat καρτεῖ eſſe vel à κάρτα vel à κάρτος: ſed vel à κραπὸς, per literarum metatheſin, id eſt transpoſitionem. Quod autem ad expoſitionem illam attinet, ἰσχυραί, ea ſequitur ſignificationē quæ dabitur infrà nominis καρτερὸς habenti genitiuum, apud Arrianum, cuius & ipſe locum ibi affert.

Καρταίρω, (quod cōmodè ex κάρτα deduci poteſt, vtpote in quo poſterius quoque α ſeruetur) exponitur Valeo & Vinco: ſed Heſychius exponit duntaxat κρατῶ.

Καρτιὸω, Roboro, Corroboro, Validum reddo, ſeu fortē, Robur addo, Firmo. Aoriſto medio vſus eſt Homerus Iliados μ, Ἀργεῖοι δ' ἐπίρρησιν ἐκαρτιήσαντο φάλαγγας. Vbi Euſtath. exponit κρατιῶσαι, & τυπῶσαι. necnon τοιῶσαι. Ex Apollonio autem affertur ἐκαρτιώσατο μάλαθρον pro κατεῖχεν, Arg. 2. quæ expoſitio ſuſpecta eſt. Apud eundem verò καρτιώσειν ἕρματα redditur Tenere remos: ſed malim Firmiter tenere. Locus eſt ex eodem libro, Ἀλλ' ὅτε καρτιώσαιτο ἑαῖς ἐπὶ χερσὶν ἐρετμά. vbi tamen ſcholiaſtes exponit εἰσραλίσειε δόμοι.

Καρτερὸς, ὰ, ὸν, Robuſtus, Fortis, Validus. Interdum Potens. Iliados τ, de Hectore, — καὶ εἰ μάλα καρτερὸς ἔστι,

Sic Achilli dicitur Iliad. α, εἰ μάλα καρτερὸς ἐσσί. At verò Odyss. ο, ἀλλ' ὑμῖν καρτερὸς αἰών, redditur Dominantes. Nam καρτερὸς hîc exponitur διαπύζοντες, siue διαπύσιμοι: item ἰσχύοντες, necnon ἐγκρατεῖς, id est In potestate habentes. Vide Eustathium. Est in soluta quoque oratione vocabuli huius vsus. Luc. καὶ καλὸς ἰών, καὶ μέγας, καὶ ἐκ πολέμου καρτεροῦ. Idem, τὸν μὲν ἱρόμυζον καὶ καρτερὸν δι, ὑπάρχον καὶ ἀδύνατον. Apud Xenophontem sequente præpositione πρὸς: vbi dicit, καρτερὸς πρὸς πάντα, Ad omnia validus, seu ad omnia ferenda, vt quidã interpr. Alioqui reddi etiam posset, Aduersus omnia. Eandem constructionem interdum habet verbũ hinc deductum καρτερῶ. dicitur enim καρτερῶ πρὸς τοὺς πόνους, & πρὸς λιμόν, & πρὸς δίψος, itidémque cum cæteris huiusmodi accusatiuis. extántque apud illum ipsum scriptorem constructionis huius exempla.

Καρτερὸς genitiuum etiam habet. cuius constructionis apud Suidam aliquot exempla habes, sed autoris nomine non addito. Primum est, ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐκ ἐδόκει ἑαυτῷ τῆς βασιλείας. Secundum, τῷ τε πάλιν καὶ τῷ χώρας ἦς πρὸς οἱ Νισαῖοι καρτεροί εἰσι, ἐδεδοίκεσαν. Tertium, καὶ αὐτὸς ἐγὼ οὐκ ἐπ' Ἀρμενίας καρτερὸς ἰών. Sed καρτερὸν vult his in locis esse τὸ δυνάμενον πρὸς κράτος. nam postquam ita exposuit nomen καρτερὸς, exempla illa subiungit. In quibus tamen non video quomodo expositio illa nomini isti accommodari queat. præsertim verò in primo. quum enim ibi scriptum sit, ὁ δὲ ἐδύνατο καρτερὸς τῇ, quomodo verbo ἐδύνατο præcedente, καρτερὸς pro ὁ δυνάμενος κρατεῖν accipi dicetur? Rectius igitur postea καρτερὸς ab eo exponitur ὁ ἐγκρατής. Cui expositioni subiũgitur hic locus, ὅσῳ οὐκ ἐῶ τὴν μεμψιν δρᾶσθαι ὑπὸ γῆς πρὸς Ῥωμαίους οἷς πάλαιθεν καρτεροὶ εἶεν. vbi rursus καρτεροὶ exp. ἐγκρατεῖς, necnon κύριοι. Est igitur καρτερὸν τῆς πόλεως, vel alius loci, Dominum esse vrbis, Potiri vrbe, Imperio vrbis potiri, vel Obtinere imperium vrbis. Apud Arrianum autem, quũ dicit Θηβαίων ἐγένετο καρτερός, reddere potes, Thebanorum victor. fuit, Thebanos robore superauit, Thebanis superior extitit, Thebanos in potestatẽ suam redegit. At verò οὐκέτι καρτερὸς σφῶν ἦσαν, apud eũdem Bud. vertit, Non vltrà sustinuerunt iram, Non vltrà sui compotes erant. Tertium quendam vsum habet hoc nomen in v.l. vbi affertur, καρτερὸς Εὐβούλου, pro Tutus ab Eubulo. sed autoris nomen tacetur.

Καρτερὸν dicitur etiam esse aliquid. vt καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, Validum & firmum iusiurandum. Legitur etiam καρτεροὶ λόγοι apud autorem dialogi qui inscribitur Axiochus: vbi scribit, ἀλλ' οὐκ εἶμι ὅπως παρ' αὐτὰ μοι τὰ δεινὰ ῥᾳθυμήσω οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ σφριγῶντες λόγοι ὑπὲκ πείσιν. Vbi οἱ καρτεροὶ λόγοι interpretor ad verbum Fortia verba, ex Tibullo & Propertio. Legimus enim apud hunc libro 2, eleg. vltima, Magna loquor: sed magnificè mihi magna loquuto Excutiunt clausæ fortia verba fores. Eodémque modo Propertius fortia verba dixit τοὺς καρτεροὺς λόγους, lib. 1, Ah mea contemptus quoties ad limina curres, Quum tibi singultu fortia verba cadent. Aliam autem significationem habet apud Ciceronem fortis oratio, adiungentem vocem virilis. Apud Xenoph. καρτερὸν τεῖχος. Apud Thucydidem χωρίον καρτερὸν, Locus munitus: pro quo dicit etiam χωρίον ἐρυμνόν. Legitur enim apud eum l. 5, pag. 186. meæ editionis, circa finem, ὁρῶν πρὸς χωρίον καρτερὸν ἰόντας σφᾶς. quum paulo antè illud ipsum χωρίον appellasset ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. (Quò pertinet καρτερὸς λόφος pro tumulo arduo, & qui ideo est δυσπρόσοδος) Sic in plurali καρτερὰ χωρία sunt Loca munita, Loca tuta. Sed apud eundem interdum sine adiectione substantiui reperitur τὰ καρτερά, eadem significatione: vt lib. 2, ἢ δύναιτο εἴτις ἀμύνασθαι, ἴς τι τὰ καρτερὰ καὶ τὴν πίχυν ἔστα λῶν ἐπὶ τῇ χώρᾳ, ἐπιπρομάθησαν. Sic libro 3. καὶ τὰ καρτερὰ πρόκαπαλλοιῶμεν. In alio eiusdem scriptoris loco legimus, προυφέρετό τι ἔστω ἢ ὅπη τῷ καρτερῶν ἴσκαλον δύναιτο. Eidem frequens est καρτερὰ ναυμαχία, & καρτερὰ μάχη, Atrox pugna, Acris seu Acerrima pugna. In quo etiam loquẽdi genere cæteri historici eum sunt imitati. vt Plut. in Alcibiade, καρτεραῖς δὶ μάχης ἠγωνίζετο. Idem alibi, καρτερὰ μάχη κρίναι οὐ λαζόντα. Sed καρτερὰ apud eundem cum substantiuo αἰαχώρησις, sequitur significationem præcedentem. redditur enim Tutum perfugium.

Κατὰ τὸ καρτερὸν apud Platonem videtur esse idem quod κατὰ δύναμιν, Pro viribus, Totis viribus.

Καρτερὸν in malam etiam partem sumitur pro violento, vt καρτερὰ ὕβρις apud Homerum.

COMP. Καρπερόθυμος, ου, ὁ & ἡ, Qui est forti animo præditus, Magnanimus, apud Homerum, qui Herculẽ hoc epitheto honestat Od. φ. Hesiodo autem ἥρως dicitur καρπερόθυμος, vbi quidam interpr. Pertinax, Quæ est animo obstirmato.

COMP. Καρπερόφρων, idem quod proximè præcedens καρπερόθυμος. Est enim καρπερόφρων itidem ex καρπὸς & φρήν. In vulg. lex. redditur Magnanimus, item Constans, necnon Durus. Additurque, eo vsum esse Hesiodum.

COMP. Καρπερώνυχος, ου, ὁ & ἡ, VEL Καρφερώνυξ, χος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ validos seu robustos habet vngues, vel validas vngulas.

Καρπερῶς, Validè, Robustè, Firmiter. Scholiastes Thucydidis hoc aduerbio vtitur ad exponendum ἰσχυρῶς, quod extat l. 6, pag. 228, οἱ τῇ ἱππικῇ μᾶλλον τῶν πολεμιωτάτων φιλίππους ποτὶ δοκοῦντ' εἶναι, τοῦτο ἐγκρατῶς ἐπισχόμαι. Accipi enim ait ἐγκρατῶς pro καρπερῶς. sed addit φασιρῶς, item ὅπη φασὶς: quæ minimè placent.

Καρπερία, ας, ἡ, Tolerantia, Patientia, sicut redditur vox καρτέρησις. Sed quanuis καρπερία interdum sumatur pro καρτέρησις, id est pro ipsa tolerandi seu perferẽdi actione, potius tamen ipsum tolerantiæ habitum (vt ita dicam) significat. Xenoph. Pæd. 3. παὶ μεγάλας ἡδονὰς ἢ τὰ ἀγαθὰ τὰ μεγάλα ἐπίπονα καὶ ἡ καρπερία καὶ οἱ ἐν τῷ καιρῷ πόνοι καὶ κίνδυνοι παρέχονται. Apud eundem eiusdem operis libro 8, inter se opponuntur καρπερία & μαλακία. Apud Isocratem autem in Panathenaico copulantur αἰδὼς & καρπερία: vbi scribit, οὐ πεπαίσεται οὐδεὶς ἂν δύναιτο μείζονα εἰπεῖν αἰδοῦς καὶ καρπερίας καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμονοίας. Budæus ab eo καρπερία vocari ait constãtem temperantiam non vno in loco. Quanuis porro ibi ab Isocrate coniungantur αἰδὼς & καρπερία, legimus tamen apud Platonem in Lachete, non quamlibet καρπερίαν esse αἰδῶ. In vulg. lex. ex Xenoph. affertur αἱ δι' καρπερίας ὀπομάλαι, pro Assidua studia.

Καρπερικὸς, illi subiũgo. quum enim ita dicatur is qui virtute quæ καρπερία vocatur, præditus est, non dubito quin ex hoc ipso nomine originem habeat. Redditur certè καρπερικὸς Tolerans, Patiens: sicut καρπερία Tolerantia, Patientia. Ac quemadmodũ καρπερία & μαλακία, sic καρτερικὸς & μαλακὸς opponuntur. Aristot. Ethic. lib. 7, cap. 7, αὐτίκειται δὶ τῷ μὲν ἀκρατὴς ὁ ἐγκρατής, τῷ δὶ μαλακῷ ὁ καρπερικός. Est autem virtus τὸ καρπερικὸν circa mœrores, sicut τὸ ἐγκρατὲς circa voluptates, vt ex eodem philosopho ibidem discimus. Apud eundem Polit. libro 2, de Lacedæmoniorum politia loquẽtem, ὅλως γὰρ ἡ πόλις ὁ νομοθέτης τῇ βουλεύσεως καρπερικὴν, τῷ μὲν πεῖσαι αὐτὰς φασιρὸς ὅτι διοῦπερ ὤν, ὅτι δὶ τῷ γυναικῶν ἐξημάλυνε. Quibus subiũgit, ζῶσι γὰρ ἀκολάστως πρὸς ἅπασαν ἀκολασίαν καὶ πρυφιρῶς. Hoc autem affert tanquam ciuitati καρπερικῇ minimè conueniens: adeò vt hîc latius vocis huius significatio excendatur quàm modò dictum fuit. Conuenit quidem certè hic vsus cum eo quem habet apud Isocratem De pace. postquam enim dixit, ὅτι δὶ ἐξεῖναι αὖ τοῖς πολεμοῦσι χαίρουσι μὲν τῷ ἰδίσμασιν καὶ τῷ ὀπλισμασιν τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν, ὀδύνας δὶ καὶ χαλεπὰ νομίζουσι φέρειν ἃ ἀμφότερα ταῦτ' αὐ ὠφελοῦσι, subiungit, καὶ καρπερικοὺς τῇ δεκοῦσι τοὺς ὠμοὺς πόνους ἐμβάλουσι. Apud Athenæum καρπερικὸς βίος & κωμικὸς opponuntur, lib. 3, ὡ καρπερικὸν βίον ἀσκεῖν, κωμικὸν δὶ τῷ ὄπα ζῆν. Interdum autem καρπερικὸς non sine adiectione ponitur, sed adduntur ea circa quæ aliquis est καρτερικός. Quem vsum habet apud Xenophontem, sequente præpositione πρὸς: vbi scribit, πρὸς χειμῶνας ἢ πόνους ἢ πότους τίνες καρπερικώτατοι. Quo in loco apte vtemur illa voce Lat. qua suprà interpretatus sum hoc vocabulum, genit. ei dantes, vt καρπερικώτατοι πρὸς πόνους sit Laborũ tolerantissimus.

(possit reddi & Laborum patientissimus) Itidémque A
χειμῶνα καὶ λίμος καρτερικώτατος, frigoris & æstus tolerantissimus. Atque adeò magis vsitata est vox ista Tolerans cum genitiuo, quàm sine adiectione. Sed vix puto καρτερικὸς (vbi sine adiectione ponitur) aptè reddi posse quàm Tolerans vel Patiens. In illis certè Aristotelis locis interpretandis quidam hoc, quidam illo sunt vsi: sunt & qui reddiderint Constans. Inuenitur etiam redditum vtroque simul, id est nomine Constans, addito altero illorum, videlicet Patiens. Redditur enim καρτερικὸς Constans & patiens. At ego sic cē- B seo, vbi καρτερικὸς est πρὸς λύπας, vel πόνους, tunc sufficere vel Patiens vel Tolerans: at vbi de eo dicitur qui facilè patitur se voluptatum fruitione priuari, tunc lubēter aptiorem vocem inuenirem. Vt porrò καρτερικὸς redditur Tolerans, Patiens: sic ADVERB Καρτερικῶς reddi commodè potest Toleranter, Patienter. veluti quùm dicit Cicero Tolerāter dolorem pāti. hoc enim (vt opinor) diceretur καρτερικῶς πάσχειν.

Καρτερῶ, ῶ, Fut. ήσω, Tolero, Patior, Patienter fero. Item, C Duro, Perduro. Variè autem construitur, & pro varia constructione variè etiam redditur, eodem tamen sensu. Cum accusatiuo, Xenoph. παῦσαι τὸ σωτὸν χαίροντα καρτερεῖ. Isocr. τὸν γὰρ τῆς ὑπερηφανίας ὄγκον μᾶλλον ἂν τις δοῦλος καρτερήσειε. Cum ὡς apud Xen. Pæd. 2, καὶ ὡς λιμὸν καὶ ὡς δίψος καὶ ὡς ῥῖγος καρτερεῖν, Famem, sitim & frigus tolerare. vel (seruata eadem constructionis forma) Resistere contra famem &c. Et ex Plat. De leg. affertur καρτερεῖν ὡς τὸ μάτειον, pro Ita me contineo vt moderatè me geram. Isocrates autem cum ὅτι in Archid. δεῖ καρτερεῖν ὅτι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ χαλεπῶς φέρειν τοὺς μελλόντας, D patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Item in Nicocle cum ὡς, sed alia significatione, καρτερεῖν ὡς τοῦτο, q.d. tolerantiam exercere, in his videlicet me continendo, vel mihi temperando. Rectius Temperantiam exercere, vel, Ab his mihi temperare, seu, me continere. Nam pro eodem dicere videtur ἐγκρατῆ εἶναι τούτων. Iungitur & datiuo sine præpos. vt Hermog. ἵνα καιροῖς τοῖς κινδύνοις οἱ ἀγωνιῶντες. Sic & apud Propert. obseruaui Durare cum datiuo, His ego non horam possim durare querelis. (Scio tamen posse E etiam videri esse ablat. subaud. præpos.) Sed & quēadmodum dixit Plautus, Nequeo durare quin ego herum accusem meum, sic apud Philostr. legimus καρτερεῖν cum μὴ οὐκ, in Heroicis, οὐ καρτερῶ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι. Iungitur & cum participio, & dicitur καρτερῶ ἀκούων pro Patienter audio: οὐ καρτερῶ ἀκούων, Non patienter audio. quod Gall. cōmodius exprimitur, Ie n'ay pas la patience d'ouyr. Æschines in Ctesiph. πῶς οὖν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; Idem ibidem, ἃ ἐγὼ οὔπω πώποτ' ἐκαρτέρουν ἀκούων. At verò epist. ad Heb. cap. 11, vbi dicitur, τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε, non iungitur participio: sed est ὡς ὁρῶν, vt qui videret. Quid autem hic significet, paulo pòst docebo. Iungitur & cū particip. passiuo: vt καρτερῶ τυπτόμενος, Patior me verberāri, vel potius Patienter fero verbera. Interdum autem καρτερῶ per se ponitur, & quidem alicubi eodem planè sensu quo apud Plautum Durare nequeo in ædibus. (vt Galli, Ie ne scaurois durer en la maison) Hæc enim (ni fallor) interpretatio huic Thucyd. dis loco conuenit, l. 4, οὐ δυνατὸν τὸν δῆμον ἡσύχιον μεταπορῶν καρτερεῖν. Alibi apud eundem videtur καρτερῶ significare, Forti animo sum, & (vt Maro loquutus est) Non cedo malis. vt l. 2, καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, id est δι' ἐλπίδα. Conuenit autē hæc interpretatio illi etiam loco epist. ad Hebr. cap. 11. Sciendum est porro hac in signif. verbo καρτερεῖν opponi ἀπειρεῖν.

Καρτέρησις, ιως, ἡ, Tolerantia, vel Toleratio. (nam & hoc posterius apud Ciceronem extat) At Perferentia & Perlatio non satis Latina sunt, quibus tamen Lactantius vsus esse fertur. Plurali καρτερήσεις vsus est Plato in F Symposio, ἐκ δὲ τῆς τῶν χειμώνων καρτερήσεως (διατριβὴ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες) ἀκαμάτοις εἰργάζετο. Alibi quoque dixit καρτερήσεις χειμώνων καὶ τῶν ὡραίων. Apud eundem καρτερήσεις πόνων καὶ πόνων, redditur, Consuescere à cibo & potu abstinere.

C. ΑΠΟκαρτερία, ᾶς, Inediam perpetior, vt ea vitam finiam, Inedia vitam finio, Inedia mortem mihi consciseo. Lucianus in opusculo quod μακρόβιοι inscribitur, φῦναι δὲ ἔφη ὅπου τὰ χείλεσι καὶ ἀποκαρτερῆσαι, ἐπειδὴ τὸν αὐτῶν παρὰ ἑπτήκοντα τῶν γραμμάτων, καὶ ἀφορμὴν καλὸν ἔφη, καὶ ἀφορμὰς αὐτοῖς ἔχοντι οἱ φίλοι, ἀποχρώντως αὐτὸς ὑφῆς, ἐξιέναι τοῦ βίου. Loquitur autē de Cleanthe. Atque hic τὸ ἀποκαρτερεῖν manifesta significatio est. Sic & in sequente loco Plutarchi Sympos. lib. 6, διὸ καὶ πάλαι ζώσης ἔτι τῆς ἀποκαρτερησάσης χρόνον, αὖθις μόνον λαμβάνουσιν. Herodianus, ἔκρινε δὲ ὅτι τοῖς τῶν παίδων ἁμαρτήμασι συμφοραῖς, ἔτι ἀκούσαις ἔτι καθυβρίσαις, ἀποκαρτερήσει. Cicero Tusc. quæst. lib. 1, Hegesiæ liber est ἀποκαρτερῶν, quòd à vita quidam per inediam discedens reuocatur ab amicis. quibus respōdēt, vitæ humanæ enumerat incōmoda. Secundū Suidā tamen ἀποκαρτερεῖν est vitam sibi laqueo vel inedia cōsciscere. is enim huic loco, Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμονίων νομοθέτην μετὰ τὸ ἦθος τοῖς νόμοις, ἐλθόντα εἰς Κρήτην, ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοὺς αἰτίας καθῇ λύσας, præfigit participium ἀποκαρτερήσαντα, quod exponit ἑαυτὸν αἴρεσθαι καὶ χρήσασθαι τῷ βίῳ ἐξαγόντα. Plutarchus quoqs eiusdem Lycurgi mortem describens, eodem vsus est verbo, ἐπελθόντων ἐκεῖ ἀποκαρτερῆσαι. At Suidas in ἀποκαρτέρησον citans itidem hæc innominati autoris verba de Lycurgi morte, ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην, ἀποκαρτέρησον, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους οὓς ἔθηκεν, verbum ἀποκαρτέρησον exponit generaliter ἑαυτὸν διεχρήσατο, id est Manus sibi attulit, vel Mortem sibi consciuit. Vnde apparet quàm parum sibi constet Suidas in huius verbi expositione, ideóque quàm parum fidei adhibere illi oporteat. Multi sanè reperiuntur loci in quibus manifestissimum est ἀποκαρτερεῖν esse inedia mortem sibi consciscere: at vel vnum in quo significet Laqueo mortem sibi consciscere, extare vix credo. Adde quòd Cicero illo non hoc modo interpretatur. Et vel hinc colligas esse peculiarē quādam verbi huius significationem, quòd diuersi scriptores de eiusdem morte verbū hoc vsurpent. Nam sic Plut. in Pericle Anaxagoræ mortem describit, καὶ μὴν περὶ τὸν Ἀναξαγόραν αὐτὸν λέγουσιν, ἀφ' οὗ μάλιστα Περικλέους, ἀμαλοῦμένου καὶ δεδιότος συγκαλεμμένου δὴ γηραιὸν ἀποκαρτερεῖν. Apud Suidam autem habetur idem verbum de morte eiusdem Anaxagoræ, in hoc autoris innominati loco, ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ὁ Λαμψάκηνος ἀπεκαρτέρησε, τὸν βίον καταστρέφει (At eum qui vitam laqueo finit, habēt Græci verba multa quibus significare possint) Tolerare vitam (inquit Budæus) sermo est à Græcis tractus, à quibus ἑαυτοὺς ἀνθρωποκτόνους dicuntur sese tolerantes: hac ratione, quòd qui facere id nō sustinēt, ἀποκαρτερεῖν dicūtur & inedia vitā finire. Hoc autē obiter notandū est, pro eodem dici ἀποκαρτερήσας ἑαυτὸν & ἀποκαρτερήσας.

Ἀποκαρτερῶ, Nō sustineo, Animo deficio, Impar sum dolori. Sic vsus est Arethas in Apocalypsin: qui etiam ἀπαγορεύω interpretatur. Bud.

Ἀποκάρτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inedia vitam finiens. Ita legitur in quibusdam Ciceronis libris pro ἀποκαρτερῶν, in loco paulo antè citato ex Tuscul. quæst. lib. 1. Sed ἀποκαρτερῶν tutius & cum exemplarium plurium autoritate legitur. Extant etiam quidam libri in quibus ἀποκαρτερήσαντος scriptum est, non sine aperto mendo.

Ἀποκαρτέρησις, ιως, ἡ, Mortis oppetitio per inediam. si modò dici posset oppetitio. Quintilianus libro 8, cap. 5, in luxuriosum qui ἀποκαρτέρησιν simulasse dicitur, ait iactatum fuisse, Nec te laqueum, habes quòd faucibus tuis irascaris. Sume venenum, decet luxuriosum bibendo mori. Intelligo autem ἀποκαρτέρησιν simulasse, id est simulasse se in animo habere vitam inedia finire. At in vulg. lex. citatur hic Quintiliani locus tanquam ἀποκαρτέρησις accipientis pro tolerantia, & eam inter figuras numerantis.

Ἀπόκαρτερσις Tolerantia doloris victa, Animus deficiens præ dolore, seu concidens, Abruptio patientiæ præ dolore. Vide posteriorem significationem verbi ἀποκαρτερῶ, ex Aretha.

CAI Καρτερῶ, Ad extremum vsque perfero, (hanc enim esse vim præpositionis in hoc verbo existimo) Perduro. Greg. de martyre quodam vsus est, pro Ad extremum vsque tormenta perferre: ὑπὲρ Δωσθέας ἐκαρτέρει. In vulg. lex. ex Aristot. Rhet. ἐγκαρτερῶ μὲν λέγειν πλανᾶν pro Perseuero occultare veritatem. Et ex Ios. antiquit. ἑαυτοῦ ἐγκαρτερήσας ὀδύνῃσι καὶ ἀσχέτοις, pro Ægrè se continuit, Vix sibi temperauit. ‖ Διακαρτερεῖν (inquit Bud.) apud Herodot. pro Inediam perferre. Ad hanc autem significationem pertinet ἐγκαρτερεῖν ταῦτα, de Democrito dictum vitam suam in inedia sustentante: hoc in loco, τοὺς δὲ [τοῖς θερμοῖς ἄρτοις] τοῖς ῥιπτοῖς ἐκαρτέρων. ὁ Δημόκριτος ἐκαρτέρησε. Commodè autem, vt opinor, (ad primam huius verbi significationem respiciendo) vertemus, Toleranit vitam suam. nam Toleravit se, sine exemplo dicere non ausim.

C. Εἰ καρτερῶ, vt ἐκαρτέρει τοῖς ἀλγηδόσι Xenophonti, pro καρτερῶ ἐν ἀλγηδόσι, Patiens sum in doloribus, vel Forti animo præditus sum in doloribus, vel Fortiter me gero, aut Perduro in doloribus. Possumus & mutata constructione reddere, Patienter vel forti animo dolores fero. Sic Aristoteles Rhet. 1, ἐκαρτερεῖν ταῖς αἰάγκαις. At in hoc Plutarchi loco, ἐγκαρτερεῖν τῇ χειρουργίᾳ, pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς τῆς χειρουργίας ἀλγηδόσιν accipio: de Mario, καὶ μὴ στενάξας, μηδὲ ταῖς ὀφρυσὶ συνάγων, ἐγκαρτέρησε τῇ χειρουργίᾳ. Ab eodem verò ἐκαρτερεῖν per se positum, itidem pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀλγηδόσιν accipio, in hoc loco lib. De garrul. αἰσχρὸν γὰρ ἐν μὲν ταῖς ἀσχολίαις καὶ πόνοις φέρειν τοὺς ἐπὶ καλοῖς ἔργοις, νῦν δὲ μὴ φέρειν, ἀλλ' ἐκκαρτερεῖν, ἐπιδιδόντας &c. Synes. epist. 80, πῶς οὖν οὐκ ἐκκαρτερεῖς τὸν δεσμόν; ἀλλ' ἐκκαρτέρησον καὶ οἴσεις τι. q.d. Obfirmabã animum. Plautus certè vim huius verbi καρτερῶ luculẽter expressisse mihi videtur, vbi dixit — feram & perferã vsque eius abitum Animo forti atque obfirmato. ‖ Interdum verò ἐκαρτερῶ dicitur de perseuerantia in aliis etiam rebus, vel potius de pertinaci quadam seu peruicaci perseuerãtia. nam apud Synesium, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς δεδεσμένους ἐκκαρτερήσαι nõ verterim simpliciter, (vt quidam) Mãsi in iis quæ decreta fuerant, sed Pertinaciter mansi, vel Obfirmato animo mansi. Sic autem & vetustiores scriptores hac voce vsos esse comperio. ita enim Thuc. l. 2, ἔστιν ἡμῶν ἃ δέοντα ἐκαρτερεῖν ἃ ἴσμεν. Quẽ velut imitans Xen. ita scribit, de equitibus in acie loquens, ἃ ἐπιθυμήσουσι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν, καὶ ἃ ἂν χρῶντο ἐκαρτερεῖν. Exponitur etiam Persistere. ‖ Ἐγκαρτερεῖν in hoc Xenophontis loco, τοῖς τῆς ὥρας ἀφροδισίοις ἡλωμένοις, ἐγκαρτερεῖν διδάσκω, redditur Sibi temperare, Se continere, (quæ significatio & simplici καρτερεῖν data fuit) sed videtur & ad illam significationem perpessionis doloris (cuius modò exempla protuli) reduca posse. ‖ Εἰ καρτερῶς θανεῖν in vulg. l. ex Euripide pro Mortem. id est expectas. quod mihi valde suspectum est & ob significationem & ob constructionem. quippe qui nec in illis locis Thucydidis & Xenophontis accusatiuo iungi existimem, sed esse ἐκαρτερῶ ἃ pro ἐγκαρτερῶ ἐπὶ τοῖς ἃ.

Quod sequitur verbum Κεύθω, censeri ἀνώνυμον possit, præsertim quum eius etymum à nullo eorum lexicographorũ & grammaticorũ quos legere mihi cõtigit, afferatur. Præterquã enim quòd de eius deriuatione tacẽt, (quòd facit vt suspicer ab illis existimatum fuisse ἀνώνυμον. affirmare enim nolo, quã fieri possit vt nõnullorum deriuationes vel obliuione vel propter ignorationem prætermiserint) tale esse videtur vt in illo ordine reponi debeat.

Κ Ε Υ' Θ Ω, Fut. Κεύσω, Præt. δυκα, Occulo, seu Occulto, Abscondo. Poetis potius in vsu est quàm prosæ scriptoribus, qui pro eo dicunt κρύπτω: quod cum poetis commune habent. Homerus Odyss. τ, δόλῳ ἢ ὄγε δάκρυα κεύθει. Sic alibi, μηδὲ σὺ κεύθε νοήματα θυμῷ ἐρύσσας. Apud eundem Iliad. ι, legimus κεύθειν ἐνὶ φρεσί. vbi sibi nõ minus ac portas orci inuisum esse dicit illum Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ βάζῃ. Vbi non assentior scholiastæ, dicenti, verbum κεύθειν alibi quidem significare κρύπτειν, hoc autem loco accipi pro ἐνθυμεῖται. neque enim κεύθειν per se significare potest ἐνθυμεῖσθαι, id est cogitare: sed κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν, id est occultare in mente, seu in pectore, perinde est acsi diceretur κρύφα ἐνθυμεῖσθαι, id est Occultè cogitare. Is autem occultè diceretur cogitare, qui cogitationẽ suam dissimulat, & nihil tale præ se fert quale est illud quod cogitat & in animo suo voluit. Ex Sallustio κεύθειν ἐνὶ φρεσὶν interpretari possumus Claudere in pectore. Is enim qui ab Homero describitur, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ βάζῃ, is est (vtendo Sallustianis verbis) Qui aliud clausum in pectore, aliud in lingua promptum habet. Simili porro loquendi genere dicitur ab eodem poeta τινὸς aliquid κεύθειν ὑπὸδρα: Odyss. ω, Εἰπὲ μοι ὅππῃ σὸν πατέρ' ἔνδοθι κεύθει. Apud Euripidẽ in Phœnissis κεύθειν & σιγᾶν ὑπὸ σκότου copulantur: Καιόν τι κεύθειν καὶ σιγᾶν ὑπὸ σκότου. ‖ Interdum sepulcrum dicitur aliquem κεύθειν, seu alicuius ossa: vt aliquis Latinè dicitur regi sepulcro seu condi. In Æschyli epitaphio habetur hic verbi κεύθω vsus: Αἰχμᾶτα Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει Μνῆμα κατ' εὐκλέα πυροφόρου Γέλας. Et in epitaphio quodã quod Simonidi adscribitur, quod legitur Anthol. epigrammat. libro 3, pag. 286, meæ editionis, Εὐθάδε Πυθέαχε κατ' εὐκλέα τε κεύθεται Γᾶ. (Quẽ vsum habet κρύπτειν in isto Platonis epitaphio, Γᾶια μὲν ἐν πόλεως κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος. Interdum verò & καλύπτειν dicitur ὁ τάφος, id est sepulcrum) Sed illud κεκεύθειν omnino mihi suspectũ est, quod est tanquam à themate κεκεύθω. dicendúmque foret ex futuro medio κεκεύθσω esse factũ, si admittendum censeretur. Sed potius in κεκεύθει mutandũ illud κεκεύθει crediderim. etenim nec pro præterito plusquamperfecto accipere commodum esset. Inuenitur autẽ sæpe hoc medium PRAETER. Κέκευθα significationem habens præsentis κεύθω. Extátq; hic vsus in Anthologia epigrammatum aliquot locis: necnon apud Homerum, -μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε. vbi dicitur ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε pro eo quod alibi κεύθει ἐνὶ φρεσί.

Κεύθειν inuenitur etiam passiuam significationem habens. Sed ex Sophocle solo huius vsus exempla mihi extant. Sic autem vsurpat tum ipsum verbum, tum eius participium. Legimus enim apud eum in Œdipo tyranno, pag. 192, meæ editionis, — ὁ δ', ἀνὼν κεύθει κἀπικεύθεις πρὸ κεύθειν, κρύπτειν, inquit scholiastes. Hoc certè constat suam actiuam significationem minimè retinere hic posse verbum κεύθω: sed commodius fortasse pro neutro verbo haberetur (quale est Latinis Lateo) quàm pro passiuo. Quem autem verbo dat vsum illic, eundem & participio in Aiace, p. 38, κρείσσων γὰρ ἀνὴρ κεύθων, ἢ ὁρώμενος μάτην. vbi etiam ἀνὴρ observandum est poni pro ὁ ἀνήρ. Legimus apud eundem poetam in Antigone, Μηδὲν ἀνὴρ ἀνδρὸς καὶ πᾶς ὅς κεκεύθοιμεν.

PASS. Κεύθομαι, constat accipi pro Occulor, Occultor, Abscondor, sequendo actiui significationem: sed in v. l. habetur κεύθομαι expositum Vado: non sine errore, vt opinor: qui tamen vnde natus sit, haud diuinare possum. Vide Κεύθω.

Κεύθμων, ῶνος, ὁ, Locus qui aliquem occultat & abscondit, Locus in quo aliquis latet, Latebra, Latibulum. Apud Hom. cete habent suos κεύθμωνας: Il. ν, nõ procul à principio, de Neptuno, Βῆ δ' ἰέναι ὄρεος κεύθμωνα, λιπὼν πόντου τε κέλευθα. Ἔνθ' αὐτοῦ, Παίπαλον οἱ κεύθμωνα, δύσ' ἀγελείην αἶσαν. Vbi Eust. annot. κεύθμωνα esse à sing. nomin. κεύθμων, qui similis sit his, ῥυθμὸς, σταθμὸς, βαθμός. eos autem qui dixerint factũ esse κεύθμωνα ex genit. κεύθμωνος per synco-

pen, meritò reiiti à veteribus. Ὃς δὲ εἰπὼν καὶ inquit αὐτὸ συγκαταξαι ἐκ τῶ κευθμῶνων, δῦ πιθανὸς οὐκ ἂν δόξειεν οἱ παλαιοί. Extat apud Hesychium hic nominatiuus Κεύθμος, qui ab eo exponitur καταδυὰς, item κεύθμιλα, necnon θησαυρούς. quibus additur κεῦλον, ἢ κοιλάς. Ita enim cum Aldina editione legendū est κοιλαὰς, (cuius genitiuus κοιλάδος) non κοίλας cum Germanica. Cæterūm ex hoc κεύθμος fit κευθμῶν, κεύθμωνος. non contrà: vt docebo etiam in sequentibus.

Κεῦμος etiam legitur apud Etym. sicut & Κεύθμος. Sed pro Κεύθμος non dubium est quin debeat s c r i b i Κεῦμος. Ideo autem non dubito hanc scripturam in illius locum substituere, tum quòd comprobetur exemplo quod affert, tum etiam quòd mei veteris lexici autoritate nitatur. Exemplum quod affert Etymologus habet ε. est enim μύησμός: alterum autem habet θ, μυηθμός. vnde liquidò patet eum iridem Κεύμος cū ε & Κευθμὸς cum θ scripsisse. In meo autem veteri lexico scriptura hæc Κεῦμος Æolica esse traditur. Hæc enim ibi leguntur, Κεύθμος, ὃν τὸ κεύθω κεύθμος. Deinde, Αἰολικῶς κεῦμος, καὶ κεύθμος. Addunturque in exemplum, κλαυσμὸς, ex κλαίω, & κλαυθμός.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod Κεύθμος, de quo paulo antè. Redditur non solùm Latebra & Latibulum, sed etiam Penetrale, Secessus. pro quo malim Recessus, (vt Cicero latebras & recessus copulauit) vel potius Abditos recessus, vt significātius loquamur. Hesiod. χάσμ' ὑπὸ κευθμῶνι. In plurali autē χάσματα κευθμῶνες dici possint fortassis terræ penetralia, Intimi terræ recessus, seu abditi. Quidā interpretati sunt antra terræ. Sed multo his & aliis quibusuis aptius est vocabulum Abdita. Eodē enim planè modo dixit Lucretius Abdita terræ, quo dicunt Græci κευθμῶνας χαίης: adeo quidem vt ad Græcum vocabulum respexisse videri queat, quum Abdita sit ab Abdo, vt κευθμὼν à κεύθω, significante illud Abdo, vti antea dictū fuit. Eius locus est l. 6, Denique vbi argenti venas aurique sequuntur, Terrai penitus scrutantes abdita ferro. Huius autem exemplo dixit Horatius Abdita rerum. Apud Homerum est κευθμὼν speluncæ: Odyss. ν, Ναιετάουσιν κευθμῶνα αἰὲν ἀήτας. Quinetiam de latibulis seu lustris ferarum dicuntur κευθμῶνες. vt apud eundem poetam, Odyss. κ, — ὥστε σύες τυπεὶς κευθμῶνας ἔχουσι. Euripides autem πικρῶν κευθμῶνα sicut & σκότου πύλας de orco dixit, initio Hecubæ. & fortassis occasionem ita loquendi sumpsit ex Homeri locis quos in nomine Κεῦθος afferam.

Κευθμὼν fit ex Κευθμὸς, non contrà: vt testatur etiā Etymologus, cui assentitur & meum vetus lexicum.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς seu κευθμὼν, de quibus modò dictum fuit. Sed aut nullum aut rarum esse puto singularis apud veteres vsum: at plur. κεύθεα & κεύθη in frequenti sunt apud poetas vsu. Et quemadmodum habuisti suprà κευθμῶνας χαίης, ita κεύθεα χαίης dicunt Homerus & Hesiodus. Extat enim apud vtrunque, ὑπὸ κεύθεσι χαίης: apud hunc quidem in Theogonia: apud illum autem Odyss. ω, Ἐσπόμ' ἐν εἰλάδι δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Apud eundem Iliados χ. legimus, Νῶϊ δὲ νῦν μὲν εἰλάδι δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης Ἕρχαται. Quibus ex locis fortassis occasionem sumpsit Euripides vocandi orcum πικρῶν κευθμῶνα, vti dixi.

Singularis κεῦθος, cuius aut nullum aut rarum apud veteres vsum esse dixi, vtitur scholiastes Sophoclis, in quendam Philoctetæ locum, pag. 410, vbi dicitur à poeta, Ὦ καίνας πέτρας γύαλον Θοὸν τε καὶ παγετῶδες. Exponit enim γύαλον per κεῦθος. Et paulo post, διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς αὐτὸ τὸ ἕλος μεταφορικῶς εἴρηκεν.

Κευθμῶν etiam legitur apud Suidam, quod ideo in hunc locum reseruaui quia mendo carere non puto. Exponit autem φωλεὸν & λῃστρῶνα πᾶσαν. ex qua expositione esse genitiuum pluralem liquet. Sed ego non dubito quin ipse κευθμῶν scripserit, à nominatiuo singulari κευθμὶς, de quo antea dictum fuit. Existimo porro petitum esse istum gentiuum κευθμῶν, ex illo Homeri loco quem attuli in Κευθμὸς, ex Iliados γ. aut certè ex isto versu, Κευθμῶν ἐξ ὑπένερθεν ἀνὴ θῆς αἰνολέοντος.

C. ΑΜΦΙκεύθω, Circumquaque occulo, Circumtego. ἀμφικεύθων Hesych. exponit ἀφανίζων.

C. ΕΠΙ κεύθω affertur tantùm pro Celo ex Homero, ea significatione qua dicitur Celare quempiam aliquid: Odyss. ξ, Εἰπὲ μοι ἀμφαδίην τὴν μητέρα, μή τι θύγατρὸς, Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, καὶ τῆς πόλις, ἠδὲ πατρός. Vbi μή τι θύγατρὸς per perittologiam dictū censeri possit: cuiusmodi multa apud Hom. legi scimus. Sic Od. ι, Αὐτάρ οἱ ἐξερέεινον ἕκαστα, μή τι θύγατρὸς, Ὡς τε μάλ' ἀσπασίως ἑῶ παιδὶ γαῖαν ἱκέσθαι. Hic certè itidem perittologia esse censebitur quod addit, μή τι θύγατρὸς, Sed tolerabilior tamen fuerit si vtrobique permutatum esse ordinem imaginemur: & dictum esse hic quidem, ἐξερέεινον ἕκαστα οἱ, μή τι θύγατρὸς, pro οὐκ θύγατρὸς, ἀλλ' ἕκαστα: illic verò, μὴ θύγατρὸς, ἀλλ' ἢ τι &c. Existimari autem potest subaudiendus esse his in locis accusatiuus personæ. At verò cum accusatiuo rei legitur Odyss. η, — μῦθον δέ τι οἱ κεύθω. Quòd si legatur τι (quam scripturam alicubi inueniisse mihi videor) dubium fuerit sitne τι itidem expletiua particula, an pronomen: vt habeat hoc verbum accusatiuum rei & datiuum personæ. Cæterùm quanuis nullum afferatur exemplum significationis generalis quam habet Κεύθω, qua videlicet ponitur pro Occulco, Abscondo: nō dubito tamen quin & eam obtinere possit, atque adeo alicubi eam obtineat. Et videtur quanuis simplici v e r b o. Κεύθω data nō fuerit ea significatio quæ datur huic compositio Ἐπικεύθω, quòd nullum eius exemplum in promptu esset: minimè dubium esse debet quin eandem & ipsum habere queat, & quidem non sine veterum scriptorum exemplo.

Κευθάνω, idem est quod Κεύθω, Occulo, seu Occulto, Abscondo. Fitque ex illo superiore κεύθω hoc κευθάνω. Homerus Iliados γ, Ἀλλ' οὔπως δύναται Τρώων κλειτὸν τ' ὀπιπεύων Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τὸν ἀριζήλω Μενελάω. Οὐμὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανεν, οὔπως ἴδοιτο. Vbi κευθάνειν potest accipi pro Occulere, Occultare seu Abscondere: sed aptius reddetur Celare, (meo quidem iudicio) vt habeat eam significationem quæ composito ὀπιπεύω data fuit. Annotat porro ibi Eustathius, hoc verbum Κευθάνω ex Κεύθω esse deductum: sed addit hanc deductionem orationi solutæ inutilem, at versui hexametro (quem dactylicum appellat) esse cōmodam. Eius verba sunt, τὸ δὲ ἐκεύθανεν ἢ ὅτι τῷ κεύθω συζυγὴν λόγῳ μᾶλλον ἔσωπηλὴς, δακτυλικῷ δὲ μέτρῳ χρηστόν. Ex quibus verbis colligat fortasse quispiam, κεύθω quidem in oratione soluta locum habere, at κευθάνω nōn item. Ego tamen poeticum esse & illud κεύθω existimo, & nullum aut perquam rarum apud eos qui soluta oratione vtuntur, esse illius vsum.

Κευθάνω in vulgaribus lex. redditur Vado. Cui interpretationi additur, Item Tego. Subiungitúrque locus ille Homeri ex Iliados γ, qui paulo antè allatus fuit. Sed quod ad priorem illam interpretationem attinet, miror vndenam sumpta fuerit: & quāuis planè falsam esse credā, (vt alia infinita id genus mendacia in illis lexicis esse satis cōstat) nolui tamē eam te celare: quòd etiam verbo κεύθομαι eadem in iisdem libris tribuatur.

A T V E R O Κευτρία dicitur esse nomen plantæ apud Theophrastum, Hist. plant. lib. 9, c. 1. cui, vt atractylidi, succus ineat sanguineus. Suspicantúrque nonnulli esse illud genus betæ quod herbarii sanguinem draconis appellant. An autem fit à verbo κεύθω, præsertim quū non aspirata θ, sed tenuis τ scribatur, haud facilè iudicari possit. (Hoc quidem certè constat, in quibusdam deriuatis talem mutationem aspiratæ in tenuem, aut contrà tenuis in aspiratam inueniri) Sed vtrocunque modo se res habeat, eius hic mentionem feciisse nihil nocebit.

Ad iucundam vocem μέθυ transeo, omissis in medio nonnullis quæ nec ita frequenter occurrunt, nec adeò magnum derivatorum comitatum habent: ideóque sine magno incommodo in indicem reseruari poterunt. Sed ne ὁμαθοδίτης mihi irascatur quòd suum illud vocabulum in serie vocum à literæ μ incipientium prætermiserim, negligentiam illam siue iniuriã ea diligentia sarciam quam hic adhibebo in vocis illius tractatione multo maiorẽ quam ibi adhibuissem.

Debuit autem collocari hoc vocabulum μέθυ post μαθεῖν, sequendo etymologiam quam etiam Eustathius ei tribuit: de qua dicam paulo post.

ΜΕΘΥ, τό, Vinum. (Temetum ab hoc vocabulo μέθυ originem habere aliquando suspicatus sum: vt videlicet ex μέθυ primùm quidem Methum dictum fuerit, deinde verò Temethum, præfixa vna syllaba: quod & in aliis quibusdam vocibus Latinis quæ è Græcis factæ sunt, videre est. Sed addendum hoc fuerit, tãdem & mutationem aspiratæ in tenuem accessisse. Nolim autem nunc illam meam derivationem pertinaciter tueri: hoc vnum dico, non minus nunc quoque hanc mihi probari quàm eam quæ vulgo affertur) Est autem poetis duntaxat vsitatum hoc nomen, licet pleraque ab illo deriuata magno apud prosæ etiam scriptores in vsu sint. Hom. Odyss. ν, Γορτύνος κρητῆρα περιτρεφέας, μέθυ οἶνον Πᾶσιν ἀνὰ μάχαρσι. Apud eundem sæpe huius nominis epitheton est ἡδύ. vt Odyss. ν, Ἥμασθα δαινύμενοι κρέα τ' ἔδμεναι ἠδὲ μέθυ ἡδύ. Potest tamen illud ἡδὺ censeri non pro perpetuo epitheto, (quoniam aliquod vinum potest esse quod non sit ἡδὺ) sed pro epitheto certi vini cuius ibi fit mẽtio. Idémque fortasse dicendum de adiectiuo γλυκύ, quod alibi huic nomini adiungit: vt Odyss. ξ, — ἡδυ ἰδωδὺ Ἡδὶ μέθυ γλυκύ. Plutarchus in Sympos. libro 3, quæst. 2, vult μέθυ esse τὸν αὔπνους ἄκρατον: scribens, ὅθεν ὁ φίλιππος Διονυσος οὐχ ὡς βοηθὸν ὅτι πλεῖ μέθυ οὐδ' ὡς πολέμιον τὸ οἶνον τὸν κεφὸν ὑπνῳ ζημιῶς γὰρ τὸν ἄκρατον αὔπνους, μέθυ, καὶ Μεθυμναῖον αὐτὸν αὐτὸν ὠνόμασεν.

Μέθυ à verbo μαθεῖν deductum esse, non vno in loco testatur Eustathius. Sed huius deductionis duplex ab eo affertur ratio. alicubi enim vult μέθυ dictum esse à verbo μαθεῖν, quòd nos μαθόντας reddat, id est negligentes: alicubi verò alium dans verbo μαθεῖν vsum, vult μέθυ inde esse appellatum quoniam homines eo vsi μαθεῖν ποιεῖ τοὺς ἀφροσυνῶ καὶ ἄπειρον. Sed hoc posterius etymum in vno tantùm loco affert, quod sciam: at prius illud, in multis. Atque adeò posterius hoc, nõ eius est, sed ex Athen. petitum. cuius hæc verba sunt, Δικαιοσυν. l. 8, εἰ δὲ [sub. Δωρίεις] σωιζοντες εἰ τὸ ῥῆθεν πεμπτον, καὶ εἰς ἀφροσυνῶ καὶ ἄπειρον αὐτοὺς μαθεῖν τὸ μὲν ποτὸν, μέθυ, τὸν δὲ πότον ἀθροισμὸν ἔφασαν εἶναι, Μεθυμναῖον καὶ Λεσβίον καὶ Ἐσθίειν δὲ Ἴωνες ἐσθιουσιν. Equidem rationi consentanea est vtraq; deductio, quòd vtrunq; effectum vini experiamur: sed prior illa magis cũ passim recepta verbi μαθεῖν significatione conuenit. Eustathius exponens hunc locum Homeri, in fine lib. ζ Iliadis, Ἀλλ' ἐκεῖνον μαθεῖν τε καὶ οὐκ ἰθέλησι, ait verbum μαθεῖν (ab eo tamen scribitur μαθεῖς) significare ἀμελεῖν. & hinc esse μαθήμονα, quo declaratur ὁ ἀμελητὴς: sicut ἡ ἀμέλεια nomine μαθησιωσύνη. Quibus addit, καὶ μαθὼν, ὁ οἷς μαθησιωσύνῳ ἄχρηστοι εἶναι. Idem in versum hunc qui legitur in fine libri ν eiusdem poematis, Δῶκεν Ἰκαρίδης ἀγαθὸν μέθυ, χίλια μέτρα, annotat eum suo more μέθυ vocare vinum, ἐξ ὧ τὸ πεῖν ἀμέτρως αὐτὸ πίνοντας μαθεῖν: id est ἀμελεῖν. Rectè autem hic adiicitur ἀμέτρως: sicut & alibi dicit idem scholiastes μέθυ non natura esse huiusmodi, (id est, natura non habere effectum illũ nomini suo respõdentem) sed τῇ ἐπὶ μέτρον ἐκδοχῇ, quoniam μαθεῖται (id est ἀμελεῖ) ὁ πίνων τὸ μανείσης ἄνευ σωφροσύνης.

C. Μεθυδότης, Vini dator. epithetum Bacchi; qui etiam lætitiæ dator à Marone dicitur. Sed in præsentia huius epitheti non aliunde mihi suppetit exemplũ quàm ex Etym. in voce Μεθυμναῖος. Ibi enim hæc scribit, Μεθυμναῖος, ὁ Διόνυσος, ἀπὸ μεθ' ὕμνων πλῆθ. ἔχει δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μέθυ εἴρηται, ὡς μεθυδότης. Vbi accipio ὡς μεθυδότης pro vtpote μεθυδότης: hoc sensu, Vtpote μεθυδότης, quod μέθυ præbet occasionem μαθεῖν. Fateor tamen posse & aliter intelligi: nimirum, sicut μεθυδότης dictum est παρὰ τὸ μέθυ διδόναι, ita & μεθυμναῖος inde fortasse dictum esse. Quòd siquis obiiciat μέθη habere η, quum μέθυ (quod continetur hoc composito μεθυδότης) habeat υ, ideóque non esse verisimile eam Etymologi mentem fuisse: huic ei obiectioni μεθυμναῖος opponetur, quod apertè à μέθη deducit, quum tamen & illud habeat υ. Sed eò tandem deueniendum erit, (si quidem istam posteriorem expositionẽ veram esse putemus) vt hunc grammaticum, sicut in deducenda voce μεθυμναῖος erat, (quod ex Plutarcho etiam & Athenæo satis constat) ita in deductione nominis μεθυδότης errare. Fateor alioqui, quum in μέθη sit η, tamen μεθύω & μέθυσος, atque alia quæ illius nominis μέθη significationem sequuntur, litera υ scribi.

C. Μεθυπλήξ, ῆγος, ὁ & ἡ, Ebrius, aut etiam Ebriosus. Huius compositi vsus extat in Anthol. epigrammat. Quod autem attinet ad verbum quocum componitur, eadẽ planè est ratio quæ & compositi αἰνοπλήξ, quod vide.

C. Μεθυσφαλὴς, ἐος, ὁ & ἡ. Ex vino seu præ vino labens, seu titubans, Cui vinum est causa lapsus. In Anthol. epigrammat. μεθυσφαλὴς ἴχνος dicitur de vestigio ebrii. id est, de pedibus præ vino titubantibus. At verò μεθυσφαλὴς ὑμέναιος, Vino defectæ nuptiæ, in vulgi lex. sine autoris nomine. Suspicor autem ex Nonno petitum esse hoc epitheton, in quo certè verbum σφάλλεσθαι non satis ἀσφαλῶς vsurpari videtur, si quidem ei significationem illam dare oporteat.

C. Μεθυσθόος, ου, ὁ & ἡ, Alcs vinum. vt αἰνοθόος in Anthol. epigr. lib. 1, οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου.

Μεθυμναῖος dictus est Bacchus (vt etiam ex Plutarcho & Athenæo antea docui) à nomine μέθυ. Est autem Μεθυμναῖος & nomen ἰδιωτικὸν, à Μέθυμνα, quod est nomen vrbis in Lesbo insula. Existimatur enim DICTA Μέθυμνα primùm, (ex illo Bacchi epitheto Μεθυμναῖος) deinde VOCATA Μήθυμνα, mutata litera ε in η. Esse verò πολύοινον hanc vrbem, testatur & hic Nasonis versus, Gargara quot messes, quot habet Methymna racemos. Non abs re igitur suspicetur aliquis à nomine μέθυ nomen hanc vrbem sumpsisse: sicut Thraciæ VRBS Μεθώνη, inde dicta esse traditur, vtpote πολύοινος & ipsa. Sed si Methymnã inde appellatam esse constaret, Bacchum deinde hoc epithetum ab ea nactum aliquis fortasse credere mallet. Est certè rationi magis consentaneum, vocem Methymnæus à Methymna, quàm Methymna à Methymnæus deduci. Cæterùm Etymologum hoc epithetũ μεθυμναῖος à nomine μέθη deriuare, docui in composito Μεθυδότης.

¶ Μέθη, ης, ἡ, Vinolentia, Temulentia, Ebrietas. Hîc autem colloco vocabulum istud μέθη, quòd minimè dubitem quin à μέθυ deriuetur, quanuis litera η non υ terminetur. Ita enim existimo, quum quærenda esset litera qua terminatio illius à terminatione huius differret, literã η quauis alia commodiorem visam esse, quòd huiusmodi substantiuis conueniret. at in nomine μέθυσος & in verbo μεθύω seruatam nihilominus fuisse literam υ, quòd eam retineri nihil prohiberet. Eustathius tamen non à μέθυ deriuat fœmininũ illud μέθη, sed vnde ortum est illud μέθυ, inde & μέθη originem habere existimat: nimirum à verbo μαθεῖν. Sed hac quæstione omissa, ad exempla veniendum est. Plato in Minoe, ὦ

Κοινὴ δὲ ἁπάντων ἐστὶ τῶν ἄλλων νόμων εἰς Μίνως εἶναι, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Aristot. Polit. lib. 2, ἐπὶ δὲ ὁ αὐτὸς τοῖς μέθης νόμος, τοῖς πότους συμποσιάρχειν. Demosthenes in Midiam, ὁ τὴν θυγατέρα τῷ πατρὶ παραδοὺς πρὸς τὴν τοῦ σοφιστοῦ, μέθης, ἑταιρικὰς ἡδονάς. Athen. lib. 10, ἐπινε δὲ Ἀλέξανδρος πολλάκις καὶ ἀπὸ μέθης συνεχῶς κεῖμαι δύο δὲ δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας. Plutar. Sympos. l. 3, τοῦτο δὲ καταφθείρουσι τὴν μέθην τῇ ψυχρότητι. Idem μέθη & οἴνωσις alicubi copulat, (vt lib. 2, De Alex. fortuna, α [videlicet Ἀλεξάνδρῳ] μέθη πρὸς ἡγεκλοῦσι καὶ οἴνωσι) quum tamen hæc inter se differre ipsemet non vno in loco testetur, vt docui in nomine Θίνωσις, t. 2, col. 1247. Ab Herodiano lib. 2, copulantur μέθη & κραιπάλη. Ab eodem lib. eodem dicitur ἀπὸ μέθης κραιπαλᾶν. Philo quandam etiam μέθη appellat πηφάλιον, De vita Mosis, lib. 1, καὶ μεθύοντες οὐ πίνω ὡς οἶνῳ μέθῃ ἀλλὰ πίνω πηφάλιον.

Μέθαι etiam dicitur plurali numero. Athenæus l. 2, δὶς καὶ τρὶς καὶ τετράκις καὶ πεντάκις κινούμενον. Idem lib. 10, οἷς μέθαι καὶ ἀσωτίαι πρόσκεινται. Idem lib. 6, καὶ ἐπὶ δεῖπνα καλοῦντας τοὺς οὐσιαστὰς μέθας καὶ κύβους, καὶ πίνω ἐναντίως ἀκολασίαν. Vsus est hoc plurali & Plutar. cum alibi, tum in Symposiacis.

Μέθυσος, υ, ὁ & ἡ, Ebrius, Temulentus. Interdum verò Ebriosus, Vinolentus. A Luciano copulantur μέθυσος & πάροινος, in Timone, μέθυσος καὶ πάροινος οὐκ ἀχρὶς ᾠδῆς καὶ ὀρχήσεως μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς ἔστιν. Vsurpatur μέθυσος & genere fœminino. Athen. l. 13, κώμωδὸν αὐτὴν ὡς μέθυσον. Sic apud Libanium, οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι μέθυσος.

FORM. Μέθυσον apud Atticos. vtitur enim hoc fœminino Aristoph. cum alibi tum in Vespis: item in Nubibus, γραῦς μέθυσον, anus vinolenta. Apud Lucianum Socrates ἀπὸ Μούσου quendã reprehendit qui VOCE Μέθυσος pro masculino μέθυσος vsus esset.

COMPOS. Μεθυσοπότας, Ebrius, Temulentus. Sed propriè de eo qui iam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn. Πρώην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες μεθ' ἑσπέραν Νικίου κλίνῃσιν μεθυσοπότας. Vide Κοτταβος.

Μεθύω, Ebrius sum. Homerus Odyss. σ, ὡς τώ γέρος κεῖντ' ἐν αὐλείῃσι θύρῃσιν Ἤστην νωσταζὼν καφαλῇ, μεθύοντε ἐοικώς. Aristoph. Pluto, Τοιαῦτ' ἀπολεῖ πίνουσι τοῖς πολλοῖς ἀεί. Μεθύων γ', ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει (At verò Alex. Aphrodis. non ὀξύτερον βλέπειν sed διπλᾶ βλέπειν dixit nonnullos μεθύοντας scribens Probl. lib. 1, τὴν αἰτίαν μεθυόντων ἔνιοι διπλᾶ βλέπουσι) Xenophon in Sympos. οὐ βιαζόμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου μεθύειν, ἀλλ' αἱρούμενος. Opponuntur autem οἱ μεθύοντες & οἱ νήφοντες: vt in hoc Aristotelis loco, τοὺς μεθύοντας, ἢ τυπτήσουσι, πλείω ζημίαν ἕξουσιν ἢ νήφοντες. Quæ cõueniunt (vt hoc obiter annotem) cum iis quæ scribit Ethic. lib. 3, οἷον τοῖς μεθύουσι δι' πλᾶ τὰ ὀνήσιμα. ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθύσαι. Dicitur etiam μεθύειν μέθῃ. vt in isto Philonis loco, καὶ μεθύοντες οὐ πίνω ὡς οἴνῳ μέθῃ ἀλλὰ πίνω πηφάλιον.

Metaphoricè interdum vsurpatur verbum μεθύω, & quidem vel cum genitiuo, vel cum datiuo, vel cum accusatiuo. Cum accusatiuo extat in Anthol. epigrammat. μεθύω τὸ φίλημα. (Cum quo loco conuenit hic Lucianicus, ὁ δὲ, φιλήσεις αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ προσέφερος ἰῶν) Cum datiuo autem vsus est Demosthenes Phil. 1, de ipso Philippo, ὅπλων μεθύειν τῇ μεγίστῃ τῶν παρασκευῶν. At cum genitiuo apud Theophylactum extat, ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Sic Horatius vocem Ebrius metaphoricè vsurpauit, quum dixit, Fortuna dulci ebrius. qui locus non malè cum illo Demosthenico cõuenit, etiam quod ad sententiam attinet. Homerus autem pellem μεθύουσαν ἀλοιφῇ dixit pro Madentem pinguedine, seu perfusam. (Possimus autem fortasse & in illo Theophylacti loco, ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν, reddere itidem Voluptatibus amatoriis perfusi) Vel potius Valde perfusam, seu Valde madentem. Locus est Iliados ρ, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύρου σάκος εὐρὺ βοείου Λαισήιον δύῃ πιέειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Vbi nõ placet quod scribit Eustathius, nimirum illud μεθύουσαν ἀλοιφῇ, nõ esse πρὸς σκληρότερον quàm hoc dictũ, μεθύει τῇ μεγίστῃ τῶν παρασκευῶν ὁ Φίλιππος. (quod Demosthenis est, vt apparet ex iis quæ paulo antè protuli) Quanuis enim vtrobique sit metaphora, non debuit tamen locus hic cum Demosthenico comparari, quum planè diuersum habeant metaphoræ genus.

Μεθύω actiuè etiam. poni existimatur pro Ebrium reddo, Inebrio. Cuius significationis exemplum hoc affertur in vulg. lex. ex Luciano, οἶνῳ ἡρωτικῷ μεθύσασα. Item ex Nonno, in paraphr. cap. 12, euangelii Ioannis, ἐμέθυσε γάλακτι δόκον (τρηχὺς οἶδμα). Sed nõ dubito quin ad μεθύσκω referri hæc debeant, quæ tamen, quod ad coniugationem attinet, sint tanquam à μεθύω: aut (si mauis) coniugationem verbi μεθύω sequantur. Idem certè dicendum & de voce passiua μεθύομαι, quæ item ibidẽ lex. habetur: afferturque ad eius confirmationem futurum μεθυσθήσει ex Luciano. Sed minimè dubium mihi est quin quanuis μεθύσκομαι dicatur, non μεθύομαι: futurum tamen aliàque tempora tanquam à μεθύομαι sumantur. Vide igitur μεθύσκω & μεθύσκομαι.

Μεθυσκω, Ebrium reddo, Inebrio. Plutarchus Sympos. libro 3, ἐξ ἡ τὴ γλαῦκας πίνειν μεθύσκει. Ibidem, μεθύσκειν κυλίκι οἶνον μιγνύμενον. Athenæus lib. 10, ἡ δ' οἶνος μεστὸς ἀφρολιθίνη, πυκάσθω πῶν μεθύσκει. Sunt verò & alia quæ dicuntur nos μεθύσκειν metaphoricè: (sicut μεθύειν, id est ebrium esse, metaphoricum vsum habere docui) vt apud Plutarchum, μανίαν τινὰς εἶναι μᾶλλον μεθύσκουσαν. Plato De leg. καὶ τοῦ ὅσα δι' ἡδονῆς αὖ μεθύσκοντα ἀφροδίσια ποιεῖ, id est, inebriantia voluptate. Sed notanda diligenter huius constructio: quòd non vtatur datiuo, vel accusatiuo, vel genitiuo solo (vt verbum μεθύω has constructiones habere ostendi) sed genitiuo præfixam habente præpositionẽ ἐξ. Possitque videri cuipiam ἐξ ἡδονῆς μεθύσκεσθαι, aliud esse quàm ἡδονῆς μεθύσκεσθαι: vertit tamen & Budæus, Voluptate inebriantia, non secus ac si legeretur ἡδονῆς sine adiectione, aut ἡδονῇ. Cæterùm μεθύσκω & ἐμέθυσα mutuatur hoc verbum μεθύσκω à μεθύω, vt docui supra, quum de Μεθύω agerem, quod neutralem signif. habet.

Μεθύσκω alicubi reddi potest Perfundo, Imbuo. Vel potius, Largè perfundo, seu imbuo. Quidam αἰώνιος, Anthol. epigrammat. lib. 2, πίομαι δὲ μεθύσκων. Aliquin reddi etiam possit Inebrio, in hoc loco, aliisque huiusmodi, vsurpãdo videlicet metaphoricè. Vide compos Ἐκμεθύσκω.

PASS. Μεθύσκομαι, Inebrior, Ebrius reddor, Ebrius fio, Inebrio me. Xenophon Pæd. 1, πίων τε μεθύσκεται. Idem eiusdem operis libro 4, αὐτὸς τε μεθύσκεσθαι, μὴ ὥσπερ νῦν, ἀλλ' ἐν ἐξουσίᾳ. Aristoteles, ὅμοιος γὰρ ὁ ἀκρατὴς τοῖς ἐκ τοῦ μεθυσκομένοις καὶ ἐκ τοῦ ὀλίγου οἴνου. Lucretius, cùm ἐμφορεῦσθαι μᾶλλον ἢ πιεῖν καλῶσιν τὴν κυλίκιν, μεθύσκονται δὲ μᾶλλον; Plutarchus Sympos. διὰ τί γλαῦκας πίνοντες μεθύσκονται, ταῖς δὲ οἱ γέροντες; Quemadmodum autem μεθύσκω à μεθύω mutuatur ἐμέθυσα, sic μεθύσκομαι à μεθύομαι mutuatur ἐμεθύσθην. vnde μεθυσθῆναι, Aristoph. in Vespis. Luc. cum genitiuo, ἵνα τοῦτον ἐμεθύσθη τῆς παροινίας. Apud eundem extat & futurum, μετὰ τῶν πλησιαστῶν μεθυσθήσει.

Μέθυσμα, ατος, τὸ, Ebrietas, vt quidem redditur in v. l. sed absque vllo exemplo, aut nomine autoris. Sonare autem videtur quasi quis dicat Inebriamentum: atque adeo hunc vsum habet apud Græcos Bibl. interpretes, videlicet pro inebriamento, id est eo quod inebriat, seu inebriare potest: lib. 1, Reg. c. 1, καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πίεται.

Μεθυστικὸς, ὴ, όν, Qui talis est vt facilè inebrietur, Propensus seu procliuis ad ebrietatem. Vno verbo, Ebriosus, Vinolentus, Vinosus. (Perperam autem Phrynichus confundit cum μέθυσος, scribens, μέθυσος γυνὴ καὶ μεθύων· μεθυστικὸς ἀνήρ. nam μέθυσος est vel ebriosus, vel etiam ebrius. at μεθυστικὸς est duntaxat ebriosus) Plato, ὅταν μεθυστικὸς τις ᾖ ἐρωτικὸς ἢ μελαγχολικὸς ἡμῖν. Ex Philone, δύσερις δὲ αὐτὸν μεθυστικὸν αἰσθάνεσθαι ἐρῶντα. Inuenitur autem μεθυστικὸς & pro inebriandi vim habente: vt sonet q. d. Inebriatiuus.

COMP. Ἀμέθυστος, ου, ὁ, (q. d. Inebriabilis) Lapidis pretiosi est nomen sic dicti quòd inebriari non tinat. Affertur ETIAM Ἀμέθυστον, pro Non ebrius: sed iu-

ſpectum mihi eſt. Quinetiã pro ἀμείνων, quod lapidis nomen eſt, inuenirur alicubi ſcriptum ἀμείδων, perperã. Vide plura de ἀμείνων, in Indice: vbi & ἀμείλιον παρμακον.

C. ΑΠΟμεθύσκομαι, (q.d. Extnebrior qualis cõpoſitio in alio quopiã fortaſſe reperiri queat) Ebrius eſſe deſino, Ebrietate liberor. Vtitur Etym. in voce Μεθύω, quũ dicit hoc quidem verbum, eſſe à μέθη: at hoc nomen eſſe ἀπὸ τοῦ μὴ θύω. quoniam οἱ μεθύοντες ſunt ἀθύοντες. Donec ἀπομεθύσκωμαι. Eſt autem ἀπομεθύσκω tanquam ab ἀπομεθύομαι, ſicut ἀμεθύσκω dicitur tanquam à μεθύομαι, pro quo tamen vſurpatur μεθύσκομαι.

A C. ΕΚμεθύσκω, Idem quod ſimplex μεθύσκω, ſed minus vſitatum. Apud Theophraſtum ἐκμεθύσκειν pro Implere humore & obruere. videlicet De cauſis plant. libro 5, ἅπαν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐκπνεῖ τὸ πολὺ ἐκμεθύσκει, ὅταν ταῖς ῥίζαις καὶ ἄνω ἐκμεθύσκειν.

C. ΥΠΕΡμεθύσκομαι, Supramodum inebrior, aut etiam ſupra quàm dici poſſit. Vehementer inebrior. Affertur infinitiuus ὑπερμεθύσκεσθαι pro Admodum temulẽtum eſſe, in vulgaribus lex. Eſt autem hic aoriſtus infinitiui tanquam ab ὑπερμεθύομαι: cuius tamen nullum exẽplum extat, (quod ſciam) ſicut nec ſimplicis μεθύομαι, vt antea dictum eſt.

B

Sequitur verbum Μειδάω, quod poſt μειόω collocandum fuiſſet, ſi etymum ab Etymologo excogitatum mihi placuiſſet. (quod enim tribuit τῷ Μειδάω, huic Μειδάω iuſtius tribuetur, quum illud ex hoc, nõ hoc ex illo factum ſit) nimirum ortum eſſe à μειόω. quoniam ὁ μειδῶν, id eſt qui ridet, μείουν τὸ χεῖλος ποιεῖ. Sed hoc eius commẽtum parum mihi arriſit: quod tamen nunc dum propius inſpicio, tale eſſe fateor vt multa multo deteriora & minus veriſimilia apud eum extent. Hoc enim habet ſaltem, quòd optimè cum propria huius verbi ſignificatione conuenit: quia verum eſt quod ſcribit, illius qui μειδᾷ, riſum eſſe μείωσιν, id eſt minorem: quum μειδᾶν, licut & μειδᾶν, propriè ſonet Ridere leniter, & Subridere potius quàm Ridere: & quod vulgò dicimus iocantes *Rire du bout des dents*. Ideóque Medardi nomini (quod ab hoc μειδᾶν deductum, eſſe liquet) optimè conuenit eiuſmodi riſus qualẽ vulgus noſtrum ei tribuit, (ac meorum Pariſinorum vulgus præſertim)

Saint Medard, qui rit du bout des dents.

ΜΕΙΔΑ Ω, ᾷς, (aut Μειδέω, ἐῖς, ſecundum alios) Rideo leniter, ſeu molliter, Subrideo. Hanc enim propriam eſſe eius ſignificationem puto, ſequendo ea quæ paulo antè tradita fuerunt: vt quod Euſtathius verbo μειδιάω tribuit, huic etiam conuenire dicatur: præſertim quum in eo Homeri loco in quem ſignificationem illam annotat, habeatur hoc verbum, non illud. Siquidem in hunc verſum lib. 8 Iliad. Ὡς φάτο. μειδήσας δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hæc annotat, Iupiter autem ob illud ſcomma non dicitur γελᾶν (σεμνὸν γὰρ τοῦτο καὶ ὅτι ἡσύχιος γέλως ἀπόπτειον) ſed μειδιᾶν. quod eſt multo σεμνότερον quàm γελᾶν. quum μειδιᾶν dicatur ἐπὶ γέλωτος πρεμαίου, ἀπαθεστέρου συνοίδε. Eiuſdem poematis l. α, dea tribuitur, μειδήσειν τε θεά. Legimus hoc verbum apud eundem poetam cùm alibi, tum Odyſſ. υ, cum accuſatiuo σαρδάνιον. vbi canit, — μείδησε δὲ δυμῷ Σαρδάνιον μάλα θῖον. vbi Euſtathius ſcribit eſſe τὸ ἄκροις χείλεσι σπάσαι τὴν ἴσην ἑκατέρωθεν δακτύλοις. Sed ſcrupulum mihi aduerſus hanc expoſitionem mouet datiuus δυμῷ, qui ab Homero additur: niſi ſecus accipiatur quàm in aliis eiuſdem poetæ locis, verbis quibuſdam ſubiunctum. C

Μείδημα, ατος, τὸ, Riſus, vel Lenis riſus, ſequendo ea quæ de verbo μειδᾶν dicta fuerunt. Heſiodus ἀάρους & μειδήματα coniunxit. Apud Heſychium legitur ΕΤΙΑΜ Μᾶδος. Habet enim Μᾶδος, μείδημα, γέλως. Fuerit autẽ, vt opinor, μᾶδος, ους, τό.

COMP. Ἀμειδὴς, ἐς, ὁ & ἡ, ITEM Ἀμείδητος, ου, ὁ & ἡ. Qui talis eſt vt nunquam rideat, Riſus expers. Vide Indicem. D

COMP. Φιλομμειδὴς, ἐος, ὁ & ἡ; (ITEM Φιλομμειδὴς apud poetas, geminata litera μ, ob metrum) Amans riſus. & quod Gallicè dicimus, Qui n'aime qu'à rire. Vnde optimè conuenit Veneri hoc epithetum, cui etiam tribuitur paſſim ab Homero. vt Iliados σ, — τὴν δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη Δῖα παρωμάξασα, ἃ ἑοῦτο κῆρας ἀμύνῃ. Quem in locum Euſtathius annotat geminare μ, metri gratia, vt verſus λαγαρέης μεσσηγὺς ἐπὶ μίτρον ἔδησε. Sed addit, epithetum iſtud habere hanc literæ μ geminationem, ſecundum quædam exemplaria: vnde colligimus, fuiſſe quædam in quibus ſimplici μ ſcriptum extaret. Ex iis certè eſt meum: quod alioqui τῶν ἀκριβίστερον γεγραμμένων annumerari dignum eſt. (idque vel ex Euſtathio probari poteſt qui de quibuſdam lectionibus loquens quæ ἐν τῶν ἀκριβεστέρων ἀντιγράφοις extarent, aliquas affert quæ in illo meo exemplari inueniuntur) Sed eo in loco litera μ ſuperpoſita eſt huic epitheto, quæ an eiuſdem manus ſit, dubitari poteſt. Sed vt eiuſdem eſſe putem, facit hic verſus libri γ, eiuſdem poematis, Τὴν δ' (ἄρα δῖα θεὰ) γλαυκῶπις φιλομμειδὴς Ἀθηναίη. hic enim illud ἀντιγράφων geminam μ habet. Affertur porro & τὸ φιλομειδὴς pro Amor riſus, Studium riſus.

ETIAM Φιλομειδὴς ſcriptum inuenitur, ſiue Φιλομμειδὴς, per η in penultima: ſequendo etymum quod Heſiodus in Theogonia huic epitheto tribuit: quum epitheta aliquot Ἀφροδίτης, id eſt Veneris, recenſens, vocatam etiam φιλομμειδέα tradit, ὅτι μειδίων ἐξεφαάνθη: id eſt, quod è genitalibus (Saturni videlicet) in lucem prodiit. Sed hoc ſciendum eſt, legi etiam φιλομμειδέα per ε, itidemque μειδίων. (perperam autem in quibuſdam vulgaris editionibus, φιλομμειδέα quidem per η, at μειδίων per ε legitur) quam lectionem & margini illius exemplaris Homerici adſcriptam reperio. Siquidem è regione illius verſus Homerici, lib. γ Iliadis, habet margo, φιλομειδὴς, τὸ φιλόγελως, ἰδιαζόντως, καὶ Ὅμηρος χρῆται Ἡσίοδος. ὅτι μειδίων ἐξεφαάνθη, ὁ ἐστιν αἰδοίων. Sed quomodo retineri hæc ſcriptura in iſta ſignificatione poterit? Bœoticæ dialecto hæc literæ η in ε mutatio adſcribenda erit, ex Euſtathii autoritate: quem vide pagina 439.

Alterum autem VERBVM Μειδιάω, ῶ, idem ſignificans quod μειδᾶν, & ex eo factum, (vti dictum eſt) in ſoluta quoque oratione locum habet, potius quàm hoc. Philoſtr. in quadam epiſtola, πῶς ἡ καλὴ θεὰ καὶ πῶς ἡ νύξ; τὸ συγχνὸν σκότος ἔστι; μειδιᾷ, καθίσταται. Λαμπάδες ἡμῖν τῶν ὀμμάτων ἡμέραι. In vulgaribus lexicis habetur ETIAM Μειδιάζω: ſed eius exemplum deſidero. Eſt autem à μειδιᾶν VERBALE Μείδιαμα, Riſus, ſeu Lenis riſus, vel mollis. Lucianus, οὐκ ἔστιν ἄκρατον τὸ μειδίαμα τὸ ὑπομεμιγμένον τῆς γλυκύτητος τῶν διηγημάτων. Apud Heſychium autem LEGITVR Μειδίασμα, eadem ſignificatione. In vulg. lex. habetur ETIAM Μειδιασμὸς, ITEM Μειδίασις, eadem ſignificatione, ſed abſque vllo autore.

COMP. Ἐπιμειδάω, ῶ, Subrideo. Redditur etiam Arrideo, ſed verbo ἐπιμειδιᾶν ſeruãda potius eſt hæc interpretatio. Apud Homerum autem legitur ἐπιμειδήσας

λόγως à VERBO Ἐπιμειδῶ, Il. θ, Τλῶ δ' ὀπιμειδήσας ἀφ' ἵππων ἡρμένος ἐς πόλεμον.

COMP. Καταμειδῶ, Derideo, Ludibrio habeo. Ita v.l. vt præpositio κατὰ eandem vim habeat quam in καταγελῶ. Sed nullum huius significationis exemplum affertur.

COMP. Προσμειδῶ, Arrideo. Quæ significatio datur & cōpositō ὀπιμειδῶ, vt antè dixi: sed magis huic conuenit propter præpositionem ἐπὶ, cui respondet Ad in compositione.

COMP. Ὑπομειδῶ, Subrideo, aut certè Clàm subrideo. quum etiam simplex μειδῶ dictum sit poni pro Subrideo, Leniter rideo.

Legitur ETIAM Μειδιθῶ apud Hesych. quod exponit γελῶ. Sed pro μειδιδῶ scriptum esse μειδιθῶ, non immeritò fortasse quispiam suspicetur.

Verbum Μειλίσσω, de quo nunc agendum est, tutò post nomen μείλιξ potuisse collocari videtur. Quum enim valde vicina sit deductio, vt nimirum μειλίσσω à μείλιξ deducentes, μειλίσσω dici existimemus quasi μειλίσσω, & significatio huius verbi optimè cum illius nominis significatione conueniat: vix quenquā derivationi istī refragaturum arbitror. Neque verò mirari quisquam debet μειλίσσω scribi cum σ, quū μείλιξ habeat ι simplex: quoniam multa sunt apud poetas quæ eandē literæ ι epenthesin habēt, ex quibus est μείλιαι apud Homerum pro μείλιξι. (vnde & Μειλίαιον nomen propriū pro Μειλιχίων) Eodem modo μείλιον εἶχες pro μείλινον, & εἰλάπινον pro ἐλάπινον. Sic autem & ν interficitur ex Ionicæ dialecti cōsuetudine: vt videmus in νῆσος pro νέσος, & πυλὶς pro πυλίς.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, Fīngo, Pr. ἰχα, proprie Dulcedine quādam melleam indo, Mellitū reddo, κατὰ μέλι γλυκαίνω. vt Eust. exponit, quum de voce μείλιξ agens, φησὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς μειλίσσοντος, ὅτι κατὰ μέλι γλυκαίνοντος. Sed vsurpatur potius metaphoricè pro Blandis verbis & velut mellitis demulceo, aut etiam delinio. Interdum verò non verbis sed facto quopiam dicimur aliquem μειλίσσειν, id est, cum demulcere, & nobis conciliare. vt legimus πρᾶγμά τι μειλίξασθαι apud Herodot. Apud Hom. autem Il. ι, Οὐ γάρ πως φρένας ἀνδρῶν καταπείσεις σὺ γε μή τι νοήσῃς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μετέπλως, πυρὸς μενεαϊκτάο ὧκα, accipio μειλισσόμενον, pro Demulcente, faciēdo quod gratum sit & acceptum, aut iucundum, adeo vt expositio quā Hesych. infinitiuo μειλισσέμεναι tribuit, optimè istī μειλισσόμενον cōueniat, mea quidem sententia: videlicet, ἀφροσύνῃ & ἀτάσθαλα φρονέοντα. Ac nisi μειλισσόμενον in alio quopiā huius poetæ loco reperiatur, μειλισσέμεναι Hesychium scripsisse & inde deprompsisse suspicer. Breuium schol. autor, δεῖ πυρὸς μειλίσσειν esse dicit κατεῖναι καὶ ἄφεσιν μεταδοῦναι. (addens, ἢ δεῖ πυρὸς παῦσαι. vbi tamen παῦσαι potius dicendum fuisse videtur) Sic in meo veteri exemplari Homeri, exponitur δεῖ πυρὸς ἀφαιρεῖσθαι καὶ παῦσαι. Sed hæc propriam verbi μειλίσσω signif. non exponūt quum μειλίσσειν dici quispiam possit nō solùm ἐπὶ τοῦ παῦσαι, sed alia etiam officia præstando: Multo igitur aptior est expositio quæ eiusdem exēplaris margini adscripta extat (altera enim interlinearis est) his verbis, ἢ ὅπως φασὶν γίνεται τοῖς πάνυ ὀργιζομένοις τὸ πυρὸς πάσχειν τὸ μειλισσόμενον. ἐπὶ χαλεπῶν ἢ ὀργιζομένων. Eust. autem ait μειλισσόμενον festiuè dictum esse. sicut enim παίγνια sunt τὰ ἐκείνων παίγνια, sic πικροῦ μείλιγμα esse ἢ ὠμοῦ ἔφη, μειλισσομένου δεῖ πυρός: vt vicissim eius μείλιγμα esse τὸ μὴ ἔχειν παῦσαι.

Μειλίσσομαι actiua etiā signif. vsurpatur, & quidē illa quā metaphoricā esse dixi actiuo μειλίσσω: videlicet pro Blandis verbis & velut mellitis demulceo, seu delinio. & quod vno verbo καταθέλγω dicitur. In isto tamen Hom. versu 96, Od. γ, Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρῃ, non significat σωφρόνως idem quod καταθέλγω, (inquit Eust.) sed λέγε τὰ μαλακά. id est, loquor blanda, seu suauia. Hesych. exp. μειλιχιόφρων καὶ ἡδὺς λέγε. Neque enim dubium est quin μειλίσσω quod verbis illis exponit, (& quidē extra suum locum, nimirum in serie vocabulorum quæ syllabam μλ in principio habēt) id ipsum sit quod in illo Homeri loco legitur. Illa autem signif. quam Eustath. huic verbo σωφρόνως esse tradit, nimirum τὸ καταθέλγειν, (sicut & Suidas μειλίξασθαι exp. θέλγειν: qui & participiū μειλισσόμενος exp. θελγόμενος, item θέλγων) bellè istī Plutarchi loco accommodari potest, in quo πλανᾶσθαι & μεταπείθομαι copulat: De Alex. fortuna, lib. 1, εἰ ὁ βασιλεὺς μάχας ἔθνη δικαίους, καὶ μαχόμενα παλαιὰ ζῶα, πλανᾶσθαι καὶ μειλισσόμενος, ἐθέλων εἰκαίως καὶ σωφρόνως ἐξαφεῖται δίαιταις καὶ καταγωγαῖς, εἰκαιόμυθος αὐτῶν τὸ δίκαιον καὶ παρηγορῶν τὸ σκυθρωπὸν, &c. Quæ Bud. ita vertit, At si magnus ille rex, gentes indomitas ferarum in modum mansuefaciens, vernaculis eas vestibus assuetisq; viuēdi institutis demulsit placidioréſque reddidit, cùm animi eorū iniquitatē ad obsequiū reuocans, tum verò ægritudinem leniens, &c. Vt autē simplex μειλίσσομαι, ita etiā cōpositum ἐκμειλίσσομαι iū prosa interdum vsurpari, docebo quum ad hoc peruenero. In v.l. Μειλίσσομαι reddītur etiā Adulor, Palpo. sed malim Blandior. Alicubi autem reddi potest (sicut & μειλίσσω) Lenio, Placo: sicut μείλιγμα ὀργῆς, Lenimentum. seu Placamētum reddi potle, docebo paulo pòst.

Μειλίσσομαι, vt passiua voce, ita etiam significatione, est Demulceor.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, Mulcimentum: si hoc vocabulo cùm Budæo vti licet: qui μείλιγμα eo interpretatur, in hoc Plutarchi loco, in Pompeii vita, Σκιπίωνι ὀργῆς μείλιγμα ἑαυτὸν θυγατέρα καταπέμπας. (AT VERO Μείλιγμα quod hic vulgatex. habent, planè mendosum esse existimo) Possit tamen hic reddi etiam Lenimentum, seu Lenimen. vt μείλιγμα ὀργῆς sit Lenimen iræ. Quinetiam Placamen seu Placamentum locum habere hic possit. Homerus autem μειλίγματα θυμοῦ de canibus dixit, Odyss. κ, Ὡς δ' ὅτε κύνες ἀμφὶ σῦα κάπροιο δαΐφρονος ἰόντα σαίνωσ' αἰεὶ γὰρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ. vbi μείλιγματα θυμοῦ, sunt κρέα πιά, siue μαγδαλιὰ μειλισσόμενα κυσίν, vt inquit Eustath. (qui alibi παίδων μειλίγματα esse tradit τὰ οἰκεῖα βλήματα, vt dixi quum de ipso verbo μειλίσσομαι agerem) Autor breuium scholiorum esse dicit τὰ τοῖς κυσὶν δοτὰ βρώματα, siue κρέα πτά. aut etiam τὰ κτηματογδαλιαῖα, ἃ τοῖς κυσὶ χόμενοι οἱ κυνηγέται ἔχηγόασι. Legimus verò & μειλίγματα νήσων apud Nicandrum in Theriacis, vbi lenimenta seu lenimina commodè interpretari possumus: Καὶ μιλὼ καὶ αἰσυμβερνᾶν πλεῖστα μειλίγματα νήσων. minus autem ad verbum, Medicamenta seu remedia morborum.

Μειλίγματα Hesychio sunt χαρίσματα. (vt μειλίσσεσθαι suprà exponi dixi χαρίζεσθαι) item ἀποφάσματα, & δῶρα. Quinetiam ἡ φορβή. sicut μείλινον exponit μείλιγμα: addens, λέγεται δὲ καὶ τὰ φορβικὰ, τὰ χαρίσματα. Illud autem ἀποφάσματα valde suspectum est. Apud eundem lexicographum in alio loco, nimirum inter vocabula quæ à syllaba μλ, non μαλ, initium habent, extat datiuus μειλίγμασι expositus κολακείαις & ἰδίωμασι. quæ posterior expositio videri possit conuenire cum illa superiore qua dicebatur significare κρέα.

Μειλιξίμιος, ὁ, (à secunda persona μεμείλιξαι, sicut μείλιγμα est à prima μεμείλιγμαι: cætera autem verbalia sunt à tertia μεμείλικται) in propria quidem significatione declararet actionem reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indēdi: metaphoricè autem, actionem leniendi, seu blandis verbis & velut mellitis de-

mulcendi & deliniẽdi. Extat autem apud Suidam hoc verbale, sed in quodam loco vbi quid potissimum significet, vix iudicari potest: quòd pauca illius verba proferantur. Postquam enim μειλίγματα exposuit ἀπατήματα, & ἐξιλεώματα, & ἡδύσματα: subiungit, καὶ τὸν ᾠδὸν τὸν μειλίξιος οὐδ' ἀσὶν ἀπικρύψαι. Hoc autẽ minimè prætermittendum est, legi apud Suidam & Μειλισσιος, sine expositione, inter Μειλίξασθαι & Μειλιοπόμβους: sed quanuis, si seriei alphabeticæ ratio, habeatur, minimè suspectum videri hoc vocabulum possit, non dubium est tamen quin Μιλησιογὴς aut certè Μιλησιαγὴς reponi debeat. Dicitur autem Μιλησιαγὴς eadem forma qua Ἀπιθυαγὴς, atque alia nonnulla. A B

Μειλικτὸς, ὴ, ὸ, Qui talis est vt mulceri possit, seu leniri. Aut etiam, Qui lenitus est, vt quidam interpretantur. Quòd si priorem illam interpretationem ei tribuamus, cum compositorum ἀμειλικτος & δυσμείλικτος interpretatione conueniet. Nam DICITVR Ἀμείλικτος Qui mulceri non potest, seu leniri, aut placari, Implacabilis. (Vnde redditur etiam Asper. Durus, item Crudelis, Sæuus. Hesiod. ἀμείλικτον λύπῃ δισμῶ.) Eademque forma est alterius COMPOSITI Δυσμείλικτος, Qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri, aut placari, Non facilè placabilis. Quinetiam interdum redditur Implacabilis, item Inexorabilis: tanquam particula δυς priuationem significante, sicut α in ἀμείλικτος. Vtrique autem contrariam significationem habet COMP. Εὐμείλικτος, Qui facilè mulceri potest, seu leniri, aut placari. Pro quo perperam in vulg.lex. legitur Εὐμενίσπας. (Apud Hesychium autem habemus & NOMEN Εὐμηλὲς, quod exponit per illud Δυσμείλικτον. Habemus, dico, quòd minimè dubitem quin pro Δυσηλὲς, quod est in vulg.editionibus, scriptum reliquerit Δυσηλὲς.) Hæc igitur composita faciunt vt nomen μειλικτὸς illam priorem interpretationem admittere potius existimem. At in vulg.l. scriptum est μείλικτος, accentu posito in prima, & exposirum Suauis. C D

Μειλικτήριος, ὰ, ὸν & ὴ, Mulcendi vim habens, aut demulcendi, seu leniendi, Aptus ad mulcendum, seu leniendum, aut placandum. q.d. Lenitiuus, seu Lenitorius. Hesych. exponit ἡμερωτικός. Μειλικτήριον autem, neutro genere, tanquam substantiuè positum, redditur in vulg.l. Placatio: sed malim Placamentum, seu Placamen. In iisdem, ex Apollonii Argonauticῶν l.4, affertur NOMEN Μείλικτρα: quod exponitur μειλικτήρια. E

Μειλιχος, ὰ, ὸ & ὴ, Blandus, Placidus. Vel Mitis, Mansuetus, Placidus: aut etiam Placabilis. Hom.Iliad.ρ, -- πᾶσι γὰρ ἐπίτασο μείλιχος ἔμμεναι ἠῶ Ζωὸς ἰών. Idem libro vltimo eiusdem poematis, Οὐχὶ μείλιχος ἔσκε πατὴρ πάις ὡς περ ἐὼν λυχνῷ. In hoc autẽ loco libri τ, Τῷ ὁ' ἀμοπον κλαίω πεπνυμένα, μειλιχον αἰεὶ, Eustathius μειλιχον esse ait τὸν γλυκύθυμον. Apud Hesiodum autem legimus ἔπεα μειλιχα, verba blanda: in Theogonia, versu 84, Τοῦ δ' ἐπ' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα. Ita enim ibi legendum est, non autem Τοῦ δ' ἐπ' ἐκ στόματος, vt habent editiones quæ meam præcesserunt. Vt porro μείλιχα ἔπεα hic legimus, sic μειλιχος μῦθος interdum apud poetas legitur. Quò pertinet μείλιχα μυθεῖσθαι apud Oppianum, siue subaudiendo substantiuum aliquod cum μείλιχα, siue accipiendo aduerbialiter pro μειλίχως: De venatione libro 3, Φαίης καὶ παιδάριον ἐὸν παῖδ' ἀμφιβεβῶσαν Μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένην ἀγορεύειν, Dicas eam blanda fari, vel blandè fari, (accipiendo aduerbialiter) Dicas eam blanda quadam oratione vti. Genere fœminino apud Hesiodum, Ἀπὸ μείλιχος. Aliquis est huius nominis μείλιχος vsus in soluta quoque oratione. Synesius quidem certè vsurpauit, in libello De insomniis: καὶ γὰρ ἐστὶν ἐλπὶς, αἱ τὸ αἰθέριον βόσκεται ἦθος, ὁρίζειν χρηστά τι καὶ μείλιχα. F G H

Μείλιχα dicta fuerunt σῦκα apud Naxios, vt docebo vbi de μειλίχιος epithero Bacchi differam.

Μείλιχος Ζεὺς, vide in Μειλίχιος, paulo pòst.

Μείλιχος, est etiam vrbis nomen. vt quidẽ in vulg. lex. annotatur.

COMPOS. Μειλιχόδωρος, ὺ, ὸ & ὴ, Blanditias donans, seu Blandos reddens, vt quidam interpretãtur in isto Hermippi loco, apud Athenæum, libro 1, -- Μάγνητα δὲ μειλιχόδωρον, Καὶ Θάσιον, τὸν δὲ μέλανα δοπιδίδρομον ὀδμή. subaudi autem οἶνον.

COMPOS. Μειλιχόμητις, Cuius blandum est consilium, seu Cuius blanda sunt consilia, vel mitia. Reddi etiam potest, Miti ingenio præditus, seu placido, aut etiam suaui. Ab Hesychio exponitur non solùm ἡδὺς & προφύτοος, verùm etiam προφύλαος & ἡδύφαλος. Quas expositiones forsitan aliquis mirari potius debeat quàm sequi.

COMPOS. Γλυκυμείλιχος, q.d. Dulciter blandus, Vel, Dulcis & blandus. Siue, Blanda quadam dulcedine præditus. At in v.l. redditur Dulciloquus.

COMPOS. Ἀμείλιχος, ὰ, ὸ & ὴ, Minimè blandus, Minimè comis, seu mitis. Vel Inmitis, Implacabilis, Rigidus. ἀμείλιχον ἆδαν dixit quidam poeta: Theocritus, si bene memini.

Μειλίχος, ὰ, ὸ & ὴ, idem quod μείλιχος, Blandus, Placidus, Comis, &c. Vt ex Hesiodo attuli μείλιχα ἔπη, sic μειλίχια ἔπη ex plerisque Homeri locis afferre possum. Iliad.κ, -- τοὶ δὲ χαλκῆες Δεξιῇ ναπάζοντο, ἕπασσι μειλιχίοισι. Odyss.ι, - ἀμφὶ δ' ἔπαιρε Μειλιχίης ἐπέεσσιν ἑήτυν ἀλλ' ἔπεα. Eiusdem operis lib.ζ, Ἦ αὐτως ἐπέεσσι λιτοπαδὰς μειλιχίοισι Λίσσοιτο. Alicubi autem μειλίχια ἔπη & σκληρὰ inter se opponit: vt si blandis verbis dura seu aspera vel rigida opponamus. Iliad.μ, Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον σκληροῖς ἐπέεσσι Νείκεον. Plerisque tamen locis μειλιχίοισι sine illius substantiui adiectione vsurpat. vt Iliad.ζ, Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν. Sic lib. ρ, eiusdem operis, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δὲ ἀρεῖῃ. Vbi obserua ἀρεῖῃ opponi τοῖς μειλιχίοις ἔπεσι, (subaudiendum enim hoc substantiuum relinquitur) sicut paulo antè σκληρὰ ἔπη opponi illis vidisti. Apud eundem legimus alicubi μειλίχιον μῦθον: vt Iliados κ, Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι, Κεῖσ' ἀτὰρ &c. vbi Eustathius μειλίχιον esse ait τὸν εἰρηνικόν. Quidam Pacatorium orationem interpretantur: sed illam Eustathii expositionem sequendo, pacificam orationem potius vertere oporteret. Idem scholiastes in hunc versum 148, Iliad.ζ, Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κεδάλεον φέρτο μῦθον, significationem γλυκύτητος huic epitheto subesse annotat. Scribit enim, ἐφιλολόγουν ὁ ποιητὴς ὡς οἱ ἐσχατιῶται τῶν Ὀδυσσέως λόγοι δίκαιοι μαθησόμενοι καὶ λόγοι γλυκύτητος. ὥσοπερ γὰρ ὁ μειλίχιος λόγος.

Μειλίχιος Ζεὺς: (qui & μείλιχος alicubi vocatur) Aristoteles in libro De mundo (si modò ille huius libri auctor esse putandus est) varia Iouis cognomenta enumerans, inter alia istius meminit: ἑταιρεὺς τε καὶ φίλιος καὶ ξένιος καὶ φράτιος καὶ ἑταιρεῖος, καθάρσιός τε καὶ παλαμναῖος, καὶ ἱκέσιος καὶ μειλίχιος, ὡς ἂν οἱ πολῖται λέγοιεν. Vbi ἱκέσιος & μειλίχιος à Budæo reddũtur Supplex & Placabilis. Videri autem possunt hæc duo epitheta ad eandem significationem pertinere: quum ergo ἱκέσιος se μειλίχιον præstare oporteat. Verùm vt EPITHET. Ἱκέσιος non lubenter reddiderim cum Budæo Supplex: sed potius Supplicum præses, aut Supplicibus iura dans, (sicut ξένιος Ζεὺς, ex Virgilio, Iupiter qui iura dat hospitibus: vt dixi tomi 1, col. 1686, in ἱκέσιος) ita μειλίχιος haud scio an satis aptè hic reddatur Placabilis: ac fortassis aptius interpretemur Placidus. Quidam autem verterunt Placatus. Sunt etiam qui actiuam significationem huic epitheto tribuentes exposuerint Placator: à quibus dissentio. Thucyd. libro 1, pag.40, meæ editionis, ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις ἱδρυμένα, ἃ καλοῦσι Διὸς ἑορτὴν μειλιχίου μεγίστην. Pausanias in Argolicis, ἄγαλμά ἐστι καθήμενον, Διὸς μειλιχίου, λίθου λευκοῦ. Idem in Atticis, βωμός ἐστιν ἀρχαῖος μειλιχίου Διός· ὅθεν πύτω Θησεὺς ἐκ τῆς Ἀσπηττίων τῆς Φυτάλου καθαρσίων ἔτυχε, λύσας καὶ ἅμας ἀσπιτίας. Vt autem Iupiter, ita etiam Bacchus cognomento isto insignitus fuit, vt videre est apud Plutarchum quoque περὶ συμποσιακῶν libro 1, καὶ τὸν ἡμιτελῆ καὶ μειλίχιον αἰχμῆτα Διόνυσον. Atque vt

hic ἠμειδίλλω & μειλίχιος, sic alibi χαειδότλω & μειλίχιον A cõiungit: in Ant. scribens, Σύμβολα δὲ καὶ κτῆσις καὶ φαλαπρεῖον ἡ πόλις ἐστὶν ἡ πλία, Διόνυσον αὐτὸν αἰσκαλουμένων χαειδότλων καὶ μειλιχίων. ἐστὶ γὰρ αἱ μέλαι θυσίαι οἷαις. At verò Naxii (vt apud Athen. Andriscus & Agasthenes testantur) Bacchũ vocabant μειλίχιον, quòd τὸν σίκυον καρτὸν tradidisset. vnde etiam τὸ βακχέως Διονύσου σῶμα τὸν apud eos esse ἀμπίλινον: at τὸ τοῦ μειλιχίου, esse σίκυον. nam σῦκα, μείλιχα vocari. Plutarchus De fortuna Rom. Obsequentem τύχην (id est fortunam) esse ait τῷ πιθήνιον, vel τῷ μειλίχιον, secundum alios. Inuenitur B autem & μείλιχος, vt μειλίχιος, de Ioue dictum: (sicut antea admonui) sed non sine mendo fortasse.

FORMIN. Μειλιχίη Ionicè pro μειλιχία, vt μειλιχίη Κύπρις in Epigram. Blanda Venus. Sic αἰδὼς μειλιχίη apud Hesiodum in Theogonia, non procul ab eo loco vbi ἔπεα μείλιχα dicit. Sequitur enim, paucis interiectis, Ἐρχώμεθ' αὖ αὐτὰρ ἄτερ, ἢν δ' ὦς, ἰλάσκεσθαι, Αἰδοῖ μειλιχίῃ. vbi αἰδοῖ μειλιχίῃ vulgata lex. interpretantur Veneratione humana: sed malim μειλιχίῃ (sequendo interpretationem quæ & aliis pleriſque locis data fuit) C reddere blanda: & αἰδοῖ, reuerentia.

Μειλιχίη, substantiuè positum. Hom. Il. ε, circa finem, Τῷ δ' ἐν χερσὶ φίλως, ἐν μειλιχίῃ πολέμοιο. Sed quanuis hic μειλιχίη substantiuum esse constet, nullâque de hac re sit controuersia, est tamen controuersia huius versus expositio: atque adeo apud antiquos etiam fuit. Nam Aristarchus quidem ita accipiebat, ὁ τὸ δρᾶν ἐστὶ νίκην, οὐκ ὁ τῇ μειλιχίῃ τοῦ πολέμου. At Dionysius Thrax μειλιχίη nominatiuum esse volens, ita intelligebat, ὁ χειρὶ ἡμῖν ἡ σωτηρία, εὐσπλοΐα δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Adeo vt, se- D quendo Aristarchum, ita posse reddi versus ille videatur, In fortitudine seu strenuitate sita est victoria, non in bello remissè & placidè gerendo. Sequendo autem Thracem Dionysium, sic, In manibus sita est nobis salus: mansuetudo autem bello non conuenit. Sic pro mansuetudine ex Apoll. Argon. 2, affertur.

AT VERO Μειλίχα apud Plut. dubiũ esse possit an pro substantiuo accipi debeat, an pro adiectiuo. Si autem adiectiuum esse dicamus, aut ἱερά, aut aliquid E huiusmodi subaudiri existimabimus. Locus est in lib. De orac. defectu, ἑορτὰς δὲ καὶ θυσίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀπὸ φράδας καὶ σκυθρωπὰς, ἐν αἷς ὠμοφαγίαι καὶ δίψασποι, πυρίαι τε καὶ κοπετοί, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰσχρολογίαι ἐν ἱεραῖς, μανίαι τε ἄλλαι ἐνθουσιάζουσι πρὸς κλύδωνα, ἢν μὴ σύδηρι, δαιμόνων δὲ φυλῶν ἀποτροπὰς ἕνεκα φησὶν αὐτῶν μειλίχια καὶ ἀποδιόμυια. Quem locum Turnebus ita vertit, Cæterùm ferias & sacrificia, tanquam dies, nefastas & tristia, in quibus epulæ crudæ, & laniatus, ieiunia & planctus, sæpenumero etiam verborum obscœnitates versantur, furoris quoque & vlulatus concitationes. cum capitis iactatione, nemini deorum, sed ad depulsionem malorum dæmonum fieri affirmauerim, vt placentur atque leniantur.

Μειλιχίως, Blandè, Comiter, Leniter, Mansuetè.

Μείλιον, ν, τὸ, Munus quo aliquem μειλισσόμεθα, id est demulcemus. seu quo aliquem potius μειλίσσεσθαι, id est demulcere. Sed pluralis potius numerus Μείλια in vsu est. Apollon. Argon. lib. 4, -- αὐτίκα δ' Ὀρφῆς Κέκλετ' Ἀπόλλωνος πείσεσθαι μάλα ἐκ θυμὸς Δαίμονι ἰσχύοντας νόσφι ἑῶν μείλια δώσειν. vbi scholiastes μείλια exponit τὰ ὁμαλίζοντα δυσμάρεια δῶρα, item τὰ ἱλαστήρια. Scribo autem in illo Apollonii versu, ἕνα μείλια distinctim, non ὁπμείλια: quòd scholiastem non hanc sed illam vocem agnoscere videamus. Sed & in aliis duobus locis eiusdem poetæ habemus μείλια, qui certè eandem dubitationem non admittunt. Vnus est lib. 3, Μείλια δ' ἔκχεαν πατρί. Vbi idem enarrator μείλια exp. παίγνια δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται. addens, Homerum ὅτι τὴν ξυνίων voce ista vsum esse, -- ἐγὼ δ' ὅτι μείλια δίσσα Πολλὰ μάλα. Alterum autem locum, in quo πομφόλυγα exponit, postea proferam. Nunc ad illum Homericum venio: qui legitur Iliad. ι, Τέων ἦν τ' ἰήλεμον εἴλω, αὐτὰρ ὃ γε ἀχέων Πρὸς οἶον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ὅτι μείλια δίσσα Πολλὰ μάλ', ὅσ' ὕπω τις ἐπὶ πόδωκα ξυγαγεῖ. Vbi tamen non ὁπμείλια separatim sed ὁπμείλια coniunctim legitur. atque adeò Eustathius, tanquam de vera lectione dubitans, scribit Homerum τὴν φερνὴν vocare μείλια seu ὁπμείλια. Eius verba sunt hæc, φερνὴ γὰρ ἡ τῆς γυναικὸς ἕδνοξ· εἶτα, ἕδνοις φερνὰς πατήρ· ἵνα Ὅμηρος καὶ μείλια ἢ ὁπμείλια λέγῃ, δῆλα τὰ τὴν αὐθαιρεσίαν, ἅπερ καὶ μαλακίσματα ὡς ἔφην καὶ ἴδια εἴρηται τῆς τῶν γυναικῶν φύσεως ἐδάτα πάντα ὄντα, καὶ ὡς πυκνὴ καὶ σωστικὴ, ἰδία. Apud Hesychium quoque non μείλια solùm sed ὁπμείλια legimus. Verùm hoc COMPOS. Ἐπιμείλια sunt εἰ τὰ ἐπὶ θήλεια χρήματα: quum alibi μείλια dicat significare ἕδνα inter alia. In v.l. ὁπμείλια exponitur, Munera demulcentia, Munera vltra dotem, Res dotales: & ipsa dos, quòd maritos demulceat. Adduntque, Hesychium rectius interpretari ἔξεδνα, id est, dotem aduentitiam, dotisque accessionem, præter dotem profectitiam, vt loquitur Vlpianus. quoniam quæ ibi posita doti dicit & promittit Agamemnon, propriè dos est profectitia: super quam etiam ex abundanti ὁπμείλια dicit se adiecturum aduentitiæ dotis loco. Sic Liuius, Punici belli lib. 6, Super dotem quam acceperus à socero es, hæc tibi à me dotalia dona accedẽt. Hæc sunt quæ & ibi de voce ista leguntur. Sed vt omittam, magis videri rationi consentaneum, vt quæ postea enumerat Agamemnon, sint ea ipsa quæ μείλια vocauit, (cur enim eorum quæ ad dotem additurus esset, mentionem prius quàm ipsius dotis faceret) loci etiam alicuius autoritatem desidero in quo ὁπμείλια ita scriptum sit vt minimè dubitari possit quin præpositio ad hoc ipsum nomen pertineat, & ita quidem vt eius pars sit. Nam in eo quem protuli Homeri loco vix credere possum Eustathium existimasse posse vel μείλια scribi, vel ὁπμείλια, nimirum præpositionem relinquendo huic nomini, vel iungendo eam verbo. Vix, inquam, credere possum, Eustathiũ ea in opinione fuisse: quum ipse Homerus se non voluisse dicere, ὁπμείλια δώσω, sed ὁπόσσα ὁπμείλια, verbis proxime sequentibus ostendat: vbi videlicet dicit, Ὅσ' ὕπω τις ἐπὶ ποδώκη ζυγαγεῖ. (Memini autem me in quodã veteris epigrammatis pentametro legere. itidem, πλεῖ' ὁπόσα μείλια δώσω, pro πολλὰ μείλια ὁπόσσα: nimirum Homerum imitãdo) Equidem breuium scholiorum autor nequaquam veranque lectionem in eo loco Homeri admittit: sed seiunxisse præpositionem ὁπόσα cum verbo δώσω, aperte ostendit: quum scribit, τὰ ἐξῆς, ὁπόσα δώσω μείλια. deinde μείλια esse ait εἰς μειλίσσονται τοὺς ἀνθρώπους: nimirum πρὸς ἕδνα. Quinetiam ipse Eustath. licet in ambiguo relinquat, μείλια an ὁπμείλια dixerit Homerus, differentiã tamen illã inter hæc duo vocabula minimè constituit: vt ex illis quæ attuli eius verbis satis apparet. Esse autem & alia nonnulla nomina apud Homerum quibus adiuncta fuerit à pleriſque præpositio quæ alioqui ad verbum compositum pertinebat, in aliis huius Thesauri locis patefeci.

Μείλια à scholiaste Apollonii Argonauticõn lib. 3, redditur etiam πομφεία, in hoc versu, Νόσφιν δ' οἱ αἰτὸς φάτ' ἐοικότα μείλια πέμπειν. Hic enim exponit πομφεία ἀπάτας. Ac fortasse μείλια hac in significatione per antiphrasin vsurpatum censeri posset.

Μείλιος, Blandus, Suauis. Ex Euripide μείλιόν τι ἐδωδὴν pro Gratam voluptatem, afferunt v.l. Non malè autem fortassis μείλιόν alicubi melleum vel mellitum quispiam reddiderit. Ac quanuis hoc μείλιος inter deriuata à μειλίσσω ponam, (quoniam μείλια à grammaticis inde deriuari video) non minus tamen placeret ab ipsomet nomine μέλι, sicut μειλίσσω, ita & illud immediatè deducere.

AT VERO Μείλιος, Fraxineus. vt μείλιον ἔγχος in variis Homeri locis, fraxinea hasta. Dicitur autem μείλιος pro μέλιος, per pleonasmum literæ ι, à nomine μελία, seu μελίη Ionicè, quod fraxinum significat. A μελίη (inquit Etymol.) fit μελίϊος, & per syncopen μέλιος, & per pleonasmum literæ ι, μείλιος. vt μείλιαι πίτυς legimus pro μέλαιναι: & Μειλησίων pro Μελησίων. Sed cum alia plurima vocabula in exemplum huius pleonasmi

πῶ ; poterat afferre, tum verò illud ipſum μειλίσσω, cuius A derivata proximè præcedunt.

C. Α Π Ο μειλίσσομαι, Demulceo, Delinio, ſicut & de ſimplici μειλίσσομαι dictum eſt. Poteſt autem exponi & Placo. aliiſque modis: ſequendo ſignificationes quæ illi μειλίσσομαι datæ fuerunt. At v.l. habent participium ἀπομειλιζομένους, (cum ζ Atticè pro σσ) quod reddunt Placentes. Sed non dubito quin Placantes ſcribendum ſit.

C. Ε Κ μειλίσσομαι, itidem Demulceo, Delinio, &c. ἐκμειλίξασθαι pro Demulcere, ex Baſilio affert Bud. At in v. l. ἐκμειλίσσομαι redditur tantùm verbo Mitigo.

C. Κ Α Τ Α μειλίσσομαι, idem quod proximè præcedentia compoſita ἀπομειλίσσομαι & ἐκμειλίσσομαι. In hoc tamen præſertim præpoſitio vim intendendi ſignificationem habere videri poteſt. In v.l. habetur vox activa Καταμειλίσσω.

Vocalæ μή (de qua nunc dicendũ eſt) originem inueſtigare, perinde eſſet fortaſſis ac ſiquis ἀπὸ μου ὦμαι quæreret. Nihilo certè magis inueſtigandum particulæ μή quàm particulæ δή ortum exiſtimo: at verò an ſicut δή ex δέ, ita etiam μάν ex μή ortum ſit, rationi conſentanea fortaſſe quæſtio fuerit.

M E N, Quidem. Solet autem hanc particulam μή, B excipere particula δέ, ſicut apud Lat. particulam Quidem excipit particula Verò, vel Autem, aut etiam At. vt, σὺ μὲν πλουτῆς, ἐγὼ δὲ πτωχεύομαι, tu quidem diues es, ego verò ſum pauper. Aut, ego autem. Aut, at ego. Xen. ἀνάβ. lib. 7. Ἀναξίβιος μὲν ἤμελλεν, ὡς οἱ Ἀρίσταρχον δὲ διαφθεῖραι π &c. Paulo pòſt, Ἀναξίβιος μὲν οὐκ ἔτι ἐπεκράτει· ἐγὼ δὲ τῶνδε ἀρίστας. εἰ δέ π α ὑμῶν λήψομαι &c. Idem alibi, ἐγώ τι σε μὲν δίκαιον νομίζω, τοῦτον δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. Interdum verò in huiuſmodi locis δέ abſoluit membrum orationis, vt apud eundem rurſum ἀνάβ. lib. 7, ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη ἱκανὸς, φιλοκρατωτὴς δὲ καὶ δεῖ πάνυ &c. Sicut autem in loco paulo antè citato vides particulæ δέ quæ reſpondet ipſi μέν, ſubiungi illam ipſam in alio membro: ſic in diſtributione aliquoties ponitur hæc particula δέ, reſpondens vni μέν: eáſque deinde ſequitur aliud membrum cui eadem hæc particula adhibita eſt. vt vides apud eundem ſcriptorem in lib. illo ἀνάβ. 7, καὶ ἐπὶ παρέδωκαν τοὺς ἡγεμόνας, οἱ μὲν ἐκλιπόντων ἡγεμόνων, οἱ δὲ πλανῶντες ἔφυγον, οἱ δ' ἐκπίπτουσι φυλάκων. Quibus ſubiungit, ἐπὶ δὲ τοῖς ἐκπεσοῦσι &c. Varii ſunt autem vſus harũ particularum, quæ interdum quidem omnino aduerſatiuam (vt ita dicam) orationem faciunt, interdum verò diſtributionem quandam ſimul indicant, aut etiam diſtributionem ſolùm: quinetiam quandam aliquando copulandi vim habent, qualem Latinis Cum & Tum. Quos ego vſus declarabo: ſed tria ſunt, vel potius quatuor, de quibus lectorẽ prius monendum cenſeo. primum eſt, non ſemper quærendam eſſe particulam δέ paulo poſt μέν, ſed interdum multo etiam poſt, multis C videlicet præcedentibus, atq; adeò interdum his ipſis particulis. Hoc autem in quibuſdã Demoſth. orationibus videre eſt, quarum principio hæc particula adhibetur, ita videlicet vt ſecunda ſit vox. Sed quod dico de præcedẽtibus cum aliis pleriſque verbis, tum etiam hac ipſa vocula μέν cum ſua (vt ita dicam) comite, duobus exemplis inde petitis planum faciam. Sic itaque orditur ille orator orationem ad Philippi epiſtolam, Ὅπερ μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιππος οὐκ ἐπιστήσατο τὴν εἰρήνην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' αἰσθάνεσθε τὸν πόλεμον, πᾶσιν ὑμῖν φανερὸν γέγονεν. Quibus verbis hæc per ἀνταπόδοσιν ſubiunguntur, ὅτι δὲ χρὴ μήτ' ὀρθῶς ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτ' ἀληθῶς αἰσθάνεσθαι πρὸς αὐτόν, (&c.) ἐγὼ πειράσομαι εἰπεῖν. ſed cum alia multa inſeruntur, tum verò hæc, πρῶτον μέν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν ἐκείνου ἐπιστολήν, τοῦτο δὲ λόγῳ τοιαῦτα λέγει &c. Idem videre eſt & in Philipp. prima, cuius initium eſt, Εἰ μέν τινες ἦσαν καινοί τινες πρεσβευόμενοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λίαν &c. vbi particulæ μέν eſt ἀνταποδοτικὴ particula δέ quarto pòſt verſu, ἐπειδὴ δὲ πρὸς ὧν &c. Sed hoc inter hunc & alterum illum intereſt locũ, quòd illic per parẽtheſin interiecta ſint omnia illa, ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίους &c. vſque ad ὅτι δέ &c. hic autem non poſſumus itidem ad redditionem venire omiſſis quibuſdam verbis, vtpote quæ non ſint ſimiliter per parentheſin inſerta. Ita enim ibi totus locus legitur, Εἰ μέν τινες ἦσαν καινοί τινες πρεσβευόμενοι, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λίαν, ἐπεὶ γὰρ αἱ τύχαι αἱ τῶν πολεμούντων πρὸς ἀλλήλους ἀπεῖργον αὐτοὺς, οἱ μὲν πρέσβεις τῶν Θηβαίων ἐλθόντες

D τῶν, ἴσως τι καὶ ἔλεγον εἰ δὲ μή, πότ' ἂν αὖθις ὑπομείνας ἀγωνίσασθαι λέγω. quibus tandem ſubiungitur particula δέ reſpondens non poſteriori μέν, (nam illis εἰ μέν reſpondet hæc vicina εἰ δὲ μή) ſed priori. ſequitur enim, ἐπειδὴ δὲ τοῦτ' ὦν πολλάκις εἰρήκασιν ὑπὲρ ἑτέρου συμβαίνει καὶ νυνὶ σκοπεῖν, ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο πρῶτον ἀναγκαῖον εἶναι τοῖς ἀκούουσιν, εἰκότως ἂν συγγνώμην τυγχάνειν. Ideo autem lectorem admonere hac de re operæpretium eſſe exiſtimaui, quòd ſciam quoſdam interpretes in huiuſmodi locis hallucinatos eſſe. Secundum autem cuius commonefaciendum eum duxi, E hoc eſt, aliam interdum particulam quàm δέ, reſpondere illi μέν, vt docebo in Μήτι. Tertium eſt, particulam μέν aliquando nec δέ nec aliam eius loco habere ſibi reſpondentem, ac tum nequaquam aduerſatiuæ locum ſed potius particulæ δή aut alius huiuſmodi obtinere. Exemplum huius vſus particulæ μέν extat cum alibi tum in principio celebris illius orationis Pro corona. hãc enim ita inchoat, Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα τὸν δ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα &c. quod ἐπεὶ πρῶτα non habens adiunctam particulam δέ nec aliam eius officio fungentem, iungitur cum εὔχομαι repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Quòd ſi non haberemus τοῖς θεοῖς in poſteriore membro, poſſemus fortaſſe πρῶτον & ἐπειτα intimius iungere. Vt autem hîc particulæ μέν non redditur δέ, ſic nec in principio orationis πρὸς Λεπτίνην. ibi enim poſt μάλιστα μέν ſubiũgitur ἔπειτα ſiue δέ. Quartum & vltimum eſt, particulam μέν aptius interdum reddi Quidem certè, aut Quidem profectò, vel Equidem, quàm Quidem, vbi videlicet non additur illi reſpondens δέ, niſi potius omittendam illius interpretationem quis cenſeat. In hoc ſanè Homeri loco (vbi ab ipſis etiam grammaticis particula μέν dicitur eſſe αἰαπόδοτος) Iliad ω, -- ἐπεὶ ἀρ' οἵ γε θυμὸς Ὀλύμπιον ὄφρα ἴδωσι, ἐμοῦ μέν οὐκ ἐθελούσης, non dubito quin μέν aptiſſimè reddi poſſit Quidem certé. Quinetiã pro μᾶλλον ab eo accipi annotant grammatici, ſicut ſchol. Thucydidis ab eo pro δή alicubi ſumi obſeruat, de qua etiam ſignif. dixi paulo antè.

In exemplum autem aliorum vſuũ quos habere dixi particulas μέν & ἤ, quos me declaraturũ dixi, afferam primùm hũc Theophr. locũ, ἀεὶ αἱ ἀκτῖνες, αἱ μὲν πρὸς βορρᾶν, αἱ ἢ πρὸς νότον κλίνουσαι, πύπτουσι μέσου ὄντος κατ' ὄρθρον, καιρὸν ὕδατος καὶ αὐχμοῦ σημεῖόν ἐστι. Ideo autem ab hoc Theophraſti loco incipio, quòd Plinium videam tam αἱ μέν, quàm αἱ δέ, interpretatum eſſe Partim: ita reddentem hunc locum, Si in exortu ſpargentur radii partim ad auſtrum, partim ad aquilonem, pura circa eum ſerenitas ſit licet, pluuiam tamẽ ventóſque ſignificabunt. Sic autem ſæpe dicunt & τὰ μέν, τὰ δέ. Sed interdum etiam aliis partibus orationis quàm articulis iunguntur, vbi tamen vel hunc ipſum, vel ſimilem vſum præſtant. vt apud Xenoph. ἀνάβ. lib. 7, ἐγὼ μὲν ὑμῖν εἰκότως μὴ Λεπτίνου ὄντος ὑμῖν εἰς Χερρόνησον πρᾶξαι, ἀκούοντες δὲ Σεύθου πέμποντος αὐτοῦ συμπράττειν, πάντες μὲν ἐλέγετε, καὶ Σεύθῃ ἦτε, πάντες δ' ἐπῃνέσατε. Quæ particulæ tam quæ in priore membri parte quàm quæ in poſteriore habentur, ſi mihi vertendæ eſſent, in pri-

ore quidem non dubitarem pro μὲν & δὲ ponere Hinc & illinc,in posteriore autem Cum & Tum,vel Tum,& Tum etiam. Apud Homerum autem enumerationi etiam adhibetur. Huc pertinet iste eiusdem scriptoris locus,(vt infinitos alios præteream) ἐπαίνου μὲν ἔνεκα, ταῦτα μὲν πόνου, ταῦτα δὲ κινδύνου ὑποδείγματος.(vbi etiam obserua tale quid quale & suprà docui de duobus μὲν in locis vicinis,sed non eodem modo positis) Et hic Æschinis, πάντας μὲν Πελοποννησίους ὑπάρχειν, πάντας δὲ Ἀκαρνᾶνας σωσπαγμένους. Et rursum cum verbis, apud Gregorium,καὶ τῆς ἑαυτῆ παιδὶ σωτηρίας χεώμενος, ἐθεράπευε μὲν τὸ σῶμα τῆ, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. Ieidémque cum nominibus, πλούτῳ μὲν ἡωείαν, πλούτῳ δὲ βίου λαμπρότητα. vbi perinde est acsi dixisset πλούτῳ καὶ ἡωείαν καὶ βίου λαμπρότητα. At de τὸ μὲν, τὸ δὲ, & τῆ μὲν, τῆ δὲ, alius erit dicendi locus.

De μὲν alii particulæ iuncto.

Μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, Enim. Homer.Odyss.σ, Οὐ μὲν γάρ ποτε φησὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω. Thucyd.lib.7,pag.251, πρὸς πρῶτον μὲν γὰρ ἐφοβοῦντο τοὺς μετὰ τῶν Δημοσθένους καὶ ἐπλεῖν ἐσπούδασαν. vbi valde miror enarratorem dignum censuisse observatione coniunctionem μὲν vacare, quum huius vsus sint obuia passim exempla.

Μὲν δὲ, Quidem. Nam alicubi μὲν δὲ redditur hac sola particula.vt quum dicit Aristoph.in Pluto,καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Atque hæc quidē sunt huiusmodi. Vel, Atque hæc quidem ita se habent. Alioqui citatur ex Demosth. & pro Quidem ita posito vt μὲν, sequente particula δὲ: sed locus Demosth.nō profertur. Bud.autem in hoc eius loco,ὡμολόγηται μὲν δὴ, διεκρούσατο δὲ εἰς παναθήναια, non interpr.simpliciter Quidem, sed cum Itaque,vel Quare:hoc modo,Itaque annuit quidem se facturum,sed reiecit in tempus Panathenæorum. Idē Demosth.alibi, περὶ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ὅπως χρὴς ἐκείνους εἶναι, πάνυ ἐμοὶ περὶ ὧν οἱ λόγοι &c. Reperitur verò cum apud alios tum apud Xenoph.hic vsus particularum μὲν δὲ,sequente δὲ, vbi tamen ego nolim illam Budæi interpr.sequi. vt Pæd.6,p.96, ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτα προσαγορεύω, εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δίκαιον ἐτεροῖ, πρὸς ἐμὲ ἐπανιέτω.hic enim malim reddere, Hæc sunt sanè quæ &c. Vel,Hæc sunt profectò. Aut,Equidem hæc sunt quæ &c.quòd siquis. Vel, Atque hæc quidem sunt ea quæ &c. Idem librum hunc sextum ita inchoat, Ταῦτα μὲν δὴ πρὸ ἡμέρας οὕτω διεγενόμεθ᾽, ἢ διεπίσαμεν, αἰεὶ παύσονται τῆ δ᾽ ὑστεραίᾳ περὶ ἕω &c. cui etiam loco ne dubitem adhibere particulam Atque,facit quidam Virgilii locus habens in libri itidem principio positam. ita enim ille inchoat librum Æneidos nonum, Atque ea diuersa penitus dum parte geruntur, Irim de cælo misit Saturnia Iuno Audacem ad Turnum. Dixerat autem idem poeta lib.7, (non tamen in eius itidem initio) Atque ea per campos æquo dū marte gerūtur,&c.Sed vidi quibus μὲν δὴ in huiusmodi locis placeret reddere Autem.At eos qui Igitur vertunt,ne audiēdos quidem censeo: ac minus eorum iudicium improbo qui in sua interpretatione prætermittūt. Μὲν δὴ, Certè quidem Vtique. Item Profectò,in v.l.vbi & μὲν δὴ που ex Xen. Apol. pro aduerbio illo Profectò: καίπερ ὀλιγοστέμφατα μὲν δή που τὰς εἰς τὸν ὄχλον διαφοράς, quanquam profectò quæ sint iuuenum corruptelæ nouimus. | Μὲν δὴ, Verò. vt quum à Cic.dicitur, Id quod Attico ostendisti,& verò etiam mihi:Græci dicerent, καὶ μὲν δὴ κἀμοιγε. Sic & quum negationi adhibetur. Xen. ἄλλος δ᾽ αὖ ἐπήρετο αὐτὸν, ἦ καὶ τοὺς πολίτας πείσων ἔχοι μαστεύειν; μὰ Δί᾽, ἔφη, οὐ μέντοι δή, Minimè vero,inquit. Ita Bud. vbi docet οὐ μέντοι δὴ esse neganti accommodatum. Quibus addo, adhiberi itidem affirmationi, seu responsioni affirmatiuæ, aut simpliciter etiam dicto quo alicuius sententiam probamus. vt apud Xenoph.Pæd.6,circa principium,ἀδίκως γὰρ ἐγὼ, ὡς ἔοικεν, Γρύλλου αἰτιῶμαι· καὶ ὁ Γρύλλος οὗτος, καὶ μὰ Δία, ἔφη, οὐ Κῦρε, ἀδίκως μέντοι δή. Iniustè verò. Sed reddi etiam posse arbitror, Iniustè equidem. vel, Iniustè sanè. | Μὲν δὴ, Tamen. Item, οὐ μέντοι δή, Atqui sic Has Ciceronis interpretationes vide in meo Cic. Lexico,pag.13,& 31.

Μὲν οὖν pro Quidem certè sumi mihi videtur in isto Thucydidis loco,lib.1,pag.45,nec editionis,de Themistocle, λέγουσι δέ τινες καὶ ἐκεῖνον φαρμάκῳ ἑκόντα ἐπισπάσασθαι αὐτὸν, ἀδύνατον νομίσαντα τῷ Ὀττομάνου βασιλεῖ ἀνύσαι ἃ ὑπεσχημένος ἦν μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦτον γὰρ πρὸς τοῦ χώρου, δόντος βασιλέως αὐτῷ, &c. vt videlicet totum hunc locum ita reddamus, Sunt & qui eum veneno sibi mortem consciuisse tradant, quòd regi ea quæ pollicitus erat, præstare se non posse existimaret. Eius quidem certè sepulcrum in Magnesia Asiana extat,in foro. Hic,inquam,μὲν οὖν commodè redi existimo Quidem certè. vt perinde sit acsi diceret Thucydides,Hoc quidem certè cōstat, sepulcrum eius extare apud Magnetiam, Asiæ vrbem. At Valla μὲν οὖν hic reddidit Itaque: ita interpretans,Itaque monumentum eius apud Magnetiam Asiæ in foro ostenditur.

Μὲν οὖν pro At vel Atqui, in assumptione: vt ἀλλὰ μήν,inquit Budæus,afferens ex Aristotele, εἶτα εἰ πεπερασμένα ἐστὶ τὰ ὄντα, ἢ ἄπειρα τῷ εἴδει. πεπερασμένα μὲν οὖν οὐκ ἔστιν. (vbi fortasse reddi posset itidem Quidem certe) At μὲν οὖν pro Verò vel Etenim, ex hoc eiusdem Aristotelis loco affert, De animalibus, pag. 192, ἀλλὰ μὴν πεπερασμένα γε τῶν ἢ ἀχρήστων ἔστιν ἢ χρησίμων. ἀχρήστων μὲν οὖν λέγω, ἃ μηδὲν συμπληροῖ πρὸς τὸ εἶναι τὴν φύσιν. Cui loco hunc Gregorii subiungit, πανταχοῦ μὲν οὖν, ὅσῳ φθάνει ὀπίσω, πλέον ἀλλήλοις, Vice enim versa, vel Vice verò versa.

Μὲν οὖν, Porro quidem, Sanè quidem, Sed, At, Atqui, Imo verò. Ita vulg.lex.quæ afferunt in exemplum, primùm quidem hunc Aristophanis locum,in Pluto,ἀνὴρ γάρ οὖν ἐστὶ τὸ πολυπράγμονες; ΣΥΚ. Τὸ μὲν οὖν βουλῆν ὑμᾶς τινος ὑμᾶς καμψεῖς. Deinde hunc Xenophontis locum, Ἔπειτα ἔφη, εἰ σοὶ δοκεῖ σοι οὕτω διακεῖσθαι πρὸς ἐμέ; Πάντα μὲν οὖν, ἔφη. Sed his in locis μὲν οὖν aduersandi vim habere,& accipi pro Imo verò, non pro alia vlla ex exteris particulis existimo. Ex eodem affertur μὲν οὖν pro Quidem, in isto loco, χαλεπὸν μὲν οὖν ἐστὶ τοῖς οἰκείοις πρέπειν ἀπολυμένοις, ἀδύνατον δὲ πονηροῖς πρέπειν. Quamuis autem, vt iudicium de hoc loco ferri tutò possit, præcedentia videre necesse sit, existimo tamen (quantum eorum meminisse possum: quoniam quærere non vacat)aptius reddi posse hic μὲν οὖν Certè quidē,quàm sola particula Quidem. Conuenire autem has particulas Quidem certe aliorum etiam locorum interpretationi, paulo antè docui. Afferunt præterea μὲν οὖν pro Vtique,seu Verò: ex Platone De rep.lib.1, οἱ δοῦπου τινὸς ἤκουον θέοντες μέν; Θέοντες μὲν οὖν, Ponemus vtique, Ponemus verò. Afferunt præterea εἰ μὲν οὖν, pro Atenim si, Cæterùm si, Quòd si, absque exemplo. At verò de πάνυ μὲν οὖν dictum alibi fuit.

Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur ETIAM Μενοῦνγε coniunctim) Imò verò. Budæus postquam μὲν οὖν aduersatiuam interdum esse dixit pro Imò vero:& ex Basilio attulit exemplum istud, ὡς γὰρ ἡ βροῦς ἐκεῖ ὁ Κύκλος ἔφαγεν, οὐκ ἔστι νῦν ἀδυπαθείας ἡμῖν ἀφορμή, τὸ ἀκριβὲς μὲν οὖν εἰκαιότητος ἢ ἀνεπιτηδειότητος ἔρος ὁ αὐτός τις. subiungit, Μενοῦνγε apud Apostolum non absimilis est significationis, ad Rom.9 μενοῦνγε ὦ ἄνθρωπε σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; Etiamuero, ô homo, tu quis es qui ex aduerso respondeas Deo. Vel, Sanè verò. Vel, Tute etiamuerò, homo, quis es &c. Ita Bud. Sed possumus illis ipsis particulis Imò verò,hic quoque vti. Nisi malimus interpretari, Quin potius. Quam autem hoc in loco interpret. hisce particulis dabimus, eandem & in aliis nonnullis huius Apostoli locis dare oportebit. Quorum è numero est hic, eiusdem epist. ad Rom.cap.10, Ἀλλὰ λέγω, Μὴ οὐκ ἔγνωσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν. Vbi tamen vetus interpres (qui in altero illo capitis noni loco, particularum istarum interpretationem prætermiserat) vertit Et quidem: sed perperam. Vsus est & Lucas his vocibus in illa significatione,nimirū pro Imò verò: cap.11.Ibi enim quum mulier quædam è turba Christo dixisset, μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, respondet ipse, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν. vbi vet⁹ ille interpres vertit Quinimò. Locū autē hīc quoq; habere possit Quin potius. Sciēdum

eſt autem inueniri etiam ἀλλὰ μέντοι γε apud Paulum, (vt ad eum reuertar) epiſt. ad Philipp. cap. 3, ἀλλ' ἅπερ ἐμοὶ μὲν κέρδη, ταῦτα ἡγημαι δι' τὸν Χριστὸν ζημίαν. ἀλλὰ μέντοιγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον, &c. vbi verus ille interpres vertit Veruntamen: alii, cum Eraſmio, reddiderunt Quinetiam, & quidem rectius. Sed μέντοιγε, præfixa illa particula ἀλλὰ, apud vllum ex claſſicis ſcriptoribus non memini me legere. Quod autē ad ſcripturam illam attinet μέντοιγε, pro μὲν οὖν γε, quanuis vulgò receptam eſſe ſciam, vix probare poſſum: niſi itidem μέντοιγε ſcribamus. Cur enim μὲν οὖν quidem diſiunctim, at μέντοιγε coniunctim ſcribēdum eſſe cenſebimus? Apud Heſychium quidem certè μέντοιγε itidem ſcriptum extat: ſed quin tamen μὲν οὖν γε diſiunctim ſcribamus, vt paſſim μὲν οὖν legimus, nihil obſtare puto.

Μήν που, vt μὲν δή, Quidem, Quidem certè, Sanè, Vtique, Nimirum. Sophocles in Aiace, ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που ναίεις ἀλίπλακτος ὀλβίαν, Γᾶσιν φέριστος αἰέν· ἐγὼ δ' ὁ τλάμων, &c. vbi obſerua illis duabus particulis μέν που reddi δή, vt reddi ſolet particula μὲν per ſe poſita, id eſt ſine alius adiectione. Apriſſimè igitur hic redderetur Quidem: hoc modo, (vt Cam. vertit) Tu quidem iſthic manes oberrante mari felix, omnibus conſpicua ſemper: ego verò miſer, &c. Poſſet etiam verti, Ego autem miſer: vel, At ego miſer. Aliter apud Platonem De rep. lib. 7, γυμναστικὸν μέν που καὶ μουσικὸν ἐν γε τοῖς τρόποις ὄντα ἐπαΐοντα λέγω. Eiuſdem operis lib. 6, μνημονικὸς μέν που, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ταχὺ ἐκ σμικρᾶς ἀφορμῆς σπουδάζεται. Apud eundem, epiſtola 7, εἰδέναι μέν που χρή, redditur Nimirum.

Μήν που interrogationi etiam adhiberur. vt à Platone Polit. lib. 1, φέρε δὴ τὸ πρόσθεν τοῦτο αὐτῶν πῶς λέγεις τὸ μέν που δρᾶν τὸν αὐτῶν καλεῖς, τὸ δὲ κακόν; πῶς γὸ οὔ; Nempe horum alterum virtutem, vitium, alterum vocas? Hoc eſt οὐκοῦν, vt ibidem dixit Cic. Pro Milone, Quid ergo tulit Pompeius? nempe vt quæreretur? Bud.

Μήν ῥα poeticè, pro μὲν, ſequente particula δὲ, in altera orationis parte. vt initio libri β Iliadis, Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱππιοκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. In v. l. hæ duæ particulæ μὲν ῥα exponuntur duabus iſtis, οἷς δὴ, nullo addito exemplo. Eſt autem ſumpta ex Heſychio illa expoſitio: quæ tamen neque in illo Homeri loco locum habet, neque in alio vllo habere poſſe videtur. adeo vt ſuſpicer non cōiunctim ſcripſiſſe Heſychium οἷς δή: ſed particulas illas expoſuiſſe particula δή, & alia quapiam ſeparatim: pro qua irrepſerit οἷς.

Μήν τ' αὖ, ex μήν τε & τε, vide poſt Μήν τε.

Μήν τι, pro μέν τι, apud poetas inuenitur, & nominatim apud Homerum, ſicut μήν ῥα. Vacare autem τι & cum aliis quibuſdam vocibus notum eſt.

Μήν τε autem pro Vtique ex Anthol. epigr. affertur. Eandem certè ſignificationem habet interdum μήν τε, in ſoluta oratione. ac fuerit fortaſſe dictum μήν τε metri cauſa.

Μήν τε, VEL. Μήν τε coniunctim, varios vſus habet, & varie redditur. Incipiam autem à Ciceroniana interpretatione, per particulam Sed. Hæc igitur Platonis in Phædro verba, νῦν ἐπὶ σοὶ Φαίδρου Ἰσοκράτης ὁ μήν τε μαντικὸς μοι κατ' αὐτὸ, λέγε ἐμοὶ, ita vertit, Adoleſcens etiamnunc ô Phædre Iſocrates eſt: ſed quid de illo augurer, lubet dicere. Huic interpretationi affinis eſt ea qua redditur Verùm, quum videlicet aduerſatiua eſſe cenſetur. vt in hoc Platonici Gorgiæ loco, ἀληθῆ ἂν ἐγὼ εἰ ἔμοιγε δοκεῖ λέγοιμι, ὅτι νῦν δὴ ὑμᾶς ἐγὼ δεῦρο ἀγαθὸν ἄνδρα γεγονέναι τὰ πολιτικὰ ἐν τῇδε τῇ πόλει· νῦν δ' ἐμοὶ λέγεις πῶς γε καὶ οὐδέν, τὴν μήν τε ἔμοιγε δοκεῖν, verùm meliorem quoſdam fuiſſe. Xenophon, τῶν μήν τε ἀνδρῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἔστιν ὅπως δεῖ γεωργεῖν. Sed in quibuſdam locis μήν τε, præfixa negatiua vocula μὴ, reddi poſſe videtur vel illa coniunctione aduerſatiua Verùm, vel aduerbio Tamen. veluti in iſto Ariſtotelis, εἰσὶν οἱ μὲν οὖν πάντων, ὁ δὲ γεωργὸς, ὁ δ' ἀλλ' οὐ πιοῦνται καὶ τὸ πλῆθος εἰσὶ μυρίοι μὴ μήν τε πολῖται ἄλλοι μυρίοι ἢ τῆς πολιτείας, εἰσὶν ἀλλαγῆς ἢ συμμαχίας οἱ δ' οὔτε πόλις. Sic in iſto eiuſdem ſcriptoris loco, Polit. lib. 3, ὁμοίως δ' αὖ ἔστιν ἔτι πόλις οὐκ οὔσης χωρὶς, μὴ μήν τε ἔστιν ἄνευ ἴσης καὶ ὁμοίας κοινωνίας.

Μήν τε siue Μήν τι, non redditur dūtaxat Sed, ſeu Verùm, (ſic tamen vt interdum ambiguum ſit vtrum Verùm an Tamen interpretari oporteat: ſicut paulo antè oſtendi) ſed interdum etiam Verò: verūtamen in certo quodam huius particulæ vſu. Si quidpiam concedere velis & fateri, (inquit Bud.) μήν τε erit accommodatum, quemadmodum Verò & Sanè aſſentientis ſunt. Xenophon in Œcon. ἦ καὶ ἐμὲ οὕτω (ἔφη ἡ γυνὴ) διατε δεῖ τοῦτο ποιεῖν; διατε μήν τε (ἔφη ἐγὼ) ἔνδον μένειν. id eſt, Te verò, inquam, manere intus oportebit. Hūc enim vſum habet particula Verò apud Ciceronem cum alibi, tum in hoc Tuſc. 5, loco, Quid igitur contra Brutum me dicturum putas? Attic. Tu verò, ve videtur. nam præfinire non eſt meum. Apud eundem, Sed quæro verum aliquid actum ſuperioribus diebus an nihil arbitremur. Attic. Actum verò, & aliquantum quidem. Affert autem hos locos in exemplum Budæus: qui interiecta & aliarum ſignificationum mentione, tradit μήν τε talem vſum habere qualem Et verò, in iſto eiuſdem Ciceronis loco, De diuinatione lib. 1, Tum Quintus, Dicitur quidem iſtuc (inquit) à Coeta: & verò ſæpius. Hic enim Et verò valere idem quod Et quidem. atque ita accipi μήν τε à Xenophonte in Sympoſio, οὐδενὸς γὸ ἐραζόντος, οἱοί ἐμνήσθητε, καλὸν μὲ φαίνεται. καίγε μήν τε πιστεύω. καλοὺς γὸ καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ὑμᾶς νομίζω. Subiungit autem huic Xenophontis loco quendam alium Ciceronis, ita vſurpantis Et verò: quem tibi apud eum videndum relinquo. Sed iis quæ ab eo dicuntur de μήν τε ſignificante Verò, addo duo: quorum vnum eſt, poſſe μήν τε, vbi redditur Verò, aliter quoque reddi. Veluti in illo Xenophontis loco, qui allatus fuit ex eius Œconomico, ἦ καὶ ἐμὲ οὕτω (ἔφη ἡ γυνὴ) διατε δεῖ τοῦτο ποιεῖν; διατε μήν τε (ἔφη ἐγὼ) ἔνδον μένειν. Hic enim vt poſſumus interpretari, Te verò, inquam, intus manere oportebit: ita etiam verterimus commodè, Te quidem certè manere intus oportebit. Itidémque Vtique vel Nimirum locum hic fortaſſis haberepoterit, aut etiam aliud quodpiam vocabulum. Alterum autem quod addere volo iis quæ à Budæo hic dicta fuerunt, eſt iſtud: habere coniunctionem μήν τε (ſiue pro vna particula ſiue pro duabus habeamus) alium quoque vocis Verò vſum: eum nimirum qui ei vſitatior eſt. vt in iſto Demoſthenis loco, oratione in Midiam, pag. 239, ἐγὼ δ' εἰ μήν τε συμβουλεύων ῥήτωρ εἰσὶν, οὔτε φύγοιμ' ἄν, οὔτ' ἀπαρνοῦμαι τοῦτο ποιῶν. εἰ μήν τε ῥήτωρ εἰσὶν οἷος οὐδεὶς πώποτ' ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ἐφάτε, σὺ δὲ καὶ ὑμῶν πεπαυμένους, σὺ μὲν οὔπω ἐγώ. id eſt, Si verò eiuſmodi eſt orator, &c. vel, Sin eiuſmodi eſt, &c. Sic autem & in aliis pleriſque eiuſdem ſcriptoris præſertim locis, particulæ μὲν ſubiungitur μήν τε hunc eundem vſum habens. Itidémque apud Xenophontem particulæ μὲν ſubiungi μήν τε videmus, cum alibi tum in iſto loco, ὑπὲρ μὲν τοῦ καπήλου τῷ πολέμου ὑπὸ τῆς ἀπειθείας, νυνὶ μήν τε αὐτὸν ἐφαίλω. Eodémque modo μήν τε ſubiūgitur τῷ μέν, in iſto eiuſdem ſcriptoris loco, παιδεύσεως lib. 6, pag. 219, meæ editionis, ἐγὼ, ὦ ἄνδρες, ἥδιμαι μὲν ὑπὸ ὑμῶν τιμώμενος, ὅταν μὲν ἄνθρωπος εἶμι· καὶ χάριν ἔχω, καὶ θύσεσθαι δεῖν μοι δοκῶ, ἅπαν τὸν χρόνον ἀγαθὸν ἡγήσεσθαι· τὸ μήν τε ὑμᾶς ἐμὲ φοιτᾶν ἡδέως ὑπὸ ὑμῶν ἀφίχθαι, λανθάνει δαιμονίου τινὸς πάρεσης, οὔτε ὑμῶν οὔτ' ἐμοὶ δοκεῖ συμφέρον εἶναι. Fuerunt autem afferenda loci huius verba altius repetita, vt harum particularum vſus perſpici à lectore poſſet. Romulus Amaſæus interpres (quem ego ſumma in locis quos intelligebat interpretandis non dexteritate ſolùm ſed felicitate vſum eſſe iudico: & in quibuſdam præſtitiſſe quod pauci alii aſſequi potuerunt, vt nimirum nihil minus quàm interpretem agere videri poſſet) μήν τε hoc in loco vertit Sedenim: non malè, mea quidem ſententia. Hoc tantùm diſplicet, quòd particula Verò paulo pòſt vtitur, in vno eodémque orationis membro. Ita enim hæc vertit, Ego, milites, magnopere lætor, quum tantum mihi video à vobis honorem haberi, ſi quidem humano ſenſu præditus ſum: ac vobis ſanè gratiam habeo: deóſque oro vt mihi eam facultatem dent vt vobis

quamoptimè aliquando consulere possim. Sedenim A mihi non video cur studeatis imperium decernere, quum Lacedæmonium hominem habeatis: id verò ego si accipiam, neque è vestra neque ex mea re fore arbitror. Hoc in loco vt μήτοι rectè mihi videtur vertisse Sedenim, ita perperam subiunxisse Veró. Hac enim particula antea potius vtendum erat, eo videlicet in loco vbi Sedenim vsurpauit. Aut certè, quoniam Sed vel Sedenim magis ibi conuenire videtur quàm Verò, dicēdum fuisse videtur, Id enim: aut alia huius significationis particula vtendum. B

Μέντοι, siue Μέντοι, quod Cicero reddit Verò, reddendum potius censerem Imo verò, in isto Platonis loco, De rep. lib. 1, πῶς εἶπε, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς ἀφροδίσια; εἶπε οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; καὶ ὅς, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μὲν οὖν ἐκεῖνα ἀπέφυγον, ὡς περ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Ita enim ille hanc historiam narrat, ex hoc ipso loco sumptam, in libro De senectute, Bene Sophocles: quum ex eo quidam iam confecto ætate quæreret viteturne rebus venereis. Di meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugi. In v. l. affertur μήτοι & pro Atqui: absque vllo tamen exemplo. Sed aliquis fortasse μήτοι, quod in illo Platonis loco legitur, in huius significationis exemplum suimere non dubitauerit. C

Μέντοι, siue Μεντοί, Porro. vt quidam interpretantur in isto Xenophontis loco, οἱ μέντοι ἀγαθοὶ οἰκέται ὅμοι, ὅταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ ἐξῃ πρίασθαι, πόσου φασὶ δεῖν ὠνεῖσθαι.

Μέντοι, vel Μέντοι, pro αὖθις, id est, Vice versa & Rursus, ponitur, vt inquit Bud. afferēs in exemplum hunc Aristophanis locum, ἀθρεῖ γίγνεσθαι αὖτ' μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ὁπωστιοῦν. Quanquam & pro Etiam intelligi potest. (vt idem subiungit) sicut Cicero De vniuersitate, Nihil porro igni vacuum videri potest, nec verò tāgi, quod careat solido. Affertque & alios eiusdem scriptoris locos vbi Verò pro Etiam accipi censet: existimans nimirum, sicut μέντοι plerunque respondet particulæ Verò, hæc autem interdum pro Etiam posita inuenitur, ita quoque μέντοι pro Etiam posse accipi. Sumptus est porro à Budæo locus ille ex Aristophanis Pluto, in quo ostendens poeta quid sit inter πένητα & πτωχὸν discriminis, hæc scribit, Πτωχοῦ μέν γὰρ βίος ὅτι σὺ λέγεις, ζῆν ἴσα μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσηκοῦντα. Γίγνεσθαι δ' αὖτοῦ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ὁπωστιοῦν. Fortassis autem μὴ μέντοι reddi posset hic (vt in illis Aristotelis locis qui allati paulo antè fuerut) Non tamen. vt perinde sit acsi diceret, nihil ei superesse, sic tamen vt nihil desit. Sunt qui ὡμέντοι verterint Item, hoc in loco. E quibus est is qui veritus illos Græcos his Latinis reddidit, — mendici est, quem narras, proprium, prorsus vt habeat nil: Eius qui fiet inops, contrà operi intentum viuere parcè: Cui deest ad communem vsum nil, cui superest item nil. Sed ita ordinem verborum πένεσθαι & ὁπωστιοῦν, permutando, μέντοι non posset illo aduerbio Tamen reddi. D E F

Μέντοι, vel Μέντοι, interrogatiuè etiam vsurpatur. Huiusq; vsus ex illo ipso comico Aristophane exemplum affertur, in Nubibus, τί μέντοι σοφόν ἐστιν ἐμοῦ; vbi redditur particula Sed. (pro qua vsurpari docui & antea, citra interrogationem) hoc modo, Sed quid primum erat Additurque, sequi paulo pòst, τί δῆτα; ἐπιμαθεῖν μέντοι βούλομαι. Vbi tamen μέντοι non itidem interrogatiuè vsurpatur. Sunt qui hic reddant Quidem: ego malim Nimirum. G

Μέντοι, vel Μέντοι interdum ornatus causa magis quàm significationis ponitur, vel explendæ orationis gratia. Xenoph. in Sympotio, καὶ νὴ Δία μέντοι ὦ σοφιστὰ ἐλεγχόμενος. Νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, αἰσχύνομαι μέντοι ἔτι καὶ εἰ μαντὶς λέγοντι δή που ἄλλοις μὲν φειδομένοις τοῦ μέλλοντος, ἑαυτοῖς δὲ μὴ φείδεσθαι τοῦ ὄντος. Id est, Et patere tu quidem ô sophista te conuinci. Patiatur verò ipse quidem, inquit Socrates. Vel potius in secundo loco, Patiatur sanè. Bud. H

Dicitur ETIAM Μέντοιγε. ITEM Μέντοιγα. Demosthenes Pro corona, ταῦτα δίκαια μὲν γάρ ἐστι καὶ ἔπαινον φέρων, πόρρω μέντοιγε τῆς ἡμετέρας παραλείπεται. Luc. Μέντοιγα dixit, ἐγὼ μέντοιγα πολὺ τῶν καλουμένων τὰς κόλακας ἐξωλεστέρους ὑπείληφα. Pro hoc fortasse Cicero Verò & Quidem iunctim dixit: vt in primo De finibus, Vtrum igitur percurri omnem Epicuri disciplinam patet, aut de vna voluptate quæri? Tuo verò id quidem arbitratu, ὅπως μέντοιγε σοὶ δοκεῖ. Hæc Bud. qui videtur existimasse μέντοιτου in illo Demosthenis loco accipiendum esse pro Verùm: quoniam illum subiungit Platonico cuidam antea prolato, vbi μέντοι interpretatus erat Verùm. Sed fortasse nō minus commodè reddi potest Tamen. In Luciani autem loco alius est τῶ Μέντοιγα vsus: ac fortasse non malè reddetur Quidem certe. Hic tamen vt Budæi interpretationem minimè reiiciendam esse existimem.

Dicendum hic est & de PARTIC. Μέντ' ἄν, quippe quæ ex μέντοι & ἄν compositæ sint, vt annotat Bud. cui meritò fidem hac in re adhibebimus: quum μέντ' ἄν pro μέντοι ἄν nullo posse modo accipi, vel ex iis quæ affert exemplis longè manifestissimum sit. Sophocles in Aiace, Γένοιτο μέντ' ἄν παῖς θεοῦ πτερωμένου. Demosthenes Pro Ctesiphonte, ἐμὲ δέ, ὦ πεπαρρησιασμένε, πρὸς φρόνημα λαβόντα, ἀναβαίνειν ὅτι πρῶτον ἐᾷ σε; τὸ πύτμον αἰκίας ἐρωτᾷς; δικαίως μέντ' ἄν ἀπολοίμην, Atqui si hoc commisissem, iure ab ipsis morte affectus fuissem. Apud eundem in oratione quæ περὶ παραπρ. inscribitur, ἐπισκήψαι δ' ἐκείνοις λέγοντας, ἃ δεκαμενοῦτας ἐν ὑμῖν, καὶ πεῖσαι ζητῶν; πολλ' ἀναλίσκειν, ἐξὸν ὀλίγῳ; καὶ ταῦτα διαφθείρειν βουλόμενος, δυοῖν πρᾶξαι θάτερα μέντ' ἄν, ut furore id agitari esset. Apud eundem ὥμεντ' ἄν exponit εἶναι, hoc in loco, μαλακίαν μέντ' ἂν δέχεσθαι, μᾶλλον δὲ πτῶσιν, εἴπερ ἄν δίκαιος. Hæc B. qui hoc ipsum εἶναι, quo explicat μέντ' ἄν, exponit itidē Atqui: vt apud eundē videbis, in loco ex oratione περὶ Αὐτοκ. deprompto. Quod autē ad illum Aiacis Sophoclei versum attinet, Γένοιτο μέντ' ἄν παῖς θεοῦ πτερωμένου, sciendum est nullo pacto conuenire illi posse interpretationem quam Budæus Demosthenis loco tribuit, qui hunc Sophocleum proximè apud eum sequitur: videlicet Atqui. Quòd si id existimauit ille, (vt certè existimasse videtur, quum loco illi cæteros tanquam similes subiungat: id est, tanquam in iis μέντ' ἄν eadem significationem habeat) hoc inde contigit quòd præceptorum minimè recordaretur. Nam tantum abest vt μέντ' ἄν in illo Sophoclis loco aduersandi vim habeat, qualem habet Atqui: vt contrà sit assentientis quodammodo. Quum enim (pag. 6, meæ editionis) dicenti Mineruæ de Aiace, Ἀλλ' οὐδέν ἐσθ' ὅτι μὴ παρόντ' ἴδῃ τις πλὰς, respondisset Vlysses, Πῶς; οὐκοῦν ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ; Minerua dubitationem illam eximens, dicit, Ἐγὼ σε πώσω βλέψασα καὶ διδοῦσα. Ad quæ ille, Γένοιτο μέντ' ἄν παῖς θεοῦ πτερωμένου. adeo vt manifestum sit μέντ' ἄν assentientis esse, vti dixi: potius quàm aduersantis. Quidam interpr. Scilicet: quam interpretationem tolerari posse arbitror: sic tamen vt non minus placeat Nimirum, vel Nempe: aut Equidem, vel Quidem certè. Sed vtendo duabus hisce particulis, eas cum participio potius quàm cum verbo iungerem. hoc modo, Deo quidem certè industriam suam commodante, nihil est quod fieri non possit. Is autem qui vertibus hanc tragœdiam iamprideni reddidit, planè alienam ab autoris sententia interpretationem attulit: hanc nimirum, — quæ fausta sunt, Diis agantur omnia gubernātibus. Quod autem ad scripturā harum particularū attinet, id est particulæ μέν cui aliæ sunt annexæ, sciendum est coniunctim potius scribi quū aliqui earum quæ encliticæ sunt, & plerunque etiam παραπλεωματικαί, præfigitur: veluti quum dicitur μέντοι, vel μέντοι: sic μέντοιτοι & μέντοιγε. At μέν γὰρ & μέν δὴ disiunctim scribi debere, minimè controuersum est. De μέντοιγε verò quid sentirem, antea docui.

Μέν interdum apud poetas particula παραπλεωματικὴ esse, ideóque pro enclitica debere haberi videtur: vsurpaturque hoc modo pòst οὐδέ nonnunquam, nisi me memoria fallit. Inuenitur autem & præfixam habens particulam γε: vbi non immeritò παραπλεωματικὴ esse dici itidem poterit. atque adeò quorundā exemplarium scripturam sequēdo, enclitica censeri poterit.

in iis enim ſcriptum eſt γέμφ, in Antholog. Epigr. Hoc quidem certè rationi conſentaneum eſt vt hanc ſcripturam probemus, ſi παρεκτάσεως χάριν eſſe huiuſmodi in locis voculam illam cenſeamus. Frequentior eſt tamen altera ſcriptura, quæ videlicet particulam γε diſiungit à μέν. Afferunt autem vulg. lex. has particulas ex Heſiodo pro Autem: in Theog. Βριάρεών γε μὲν πὺν ἰόντα, Briareum autem ſtrenuum. Et pro Quidem: ex eodem poemate, εἶγε μὲν ὄφελον. Item pro Tamen, ex eodem, — πολλαί γε μὲν εἰσὶ καὶ ἄλλαι, multæ tamen ſunt & aliæ. Afferunt etiam ex Homero in Bœotia, -- νῦν' οἱ ἀπάρχοι ἔσαν, πρὶν γε μὲν ἀρχόν: addúntque, legi etiam πρὶν γέ μιν ἀρχόν. Sed Euſtathius ſuis ſcholiis verba illa textus inſerens, alteram illam ſcripturam ſequitur, quam mihi magis probari modò dicebam. Scribit enim πρίν γέ φησι, non πρὶν γε μέν. Neque verò illius alterius lectionis γέ μιν mentionem vllam facit. Ac illa altera lectio quæ alii Hom. verſui paulo pòſt ſequenti conuenit eiq; tribuitur, falſò iſti adſcribitur fortaſſis in vulg. lex. Legimus enim paulo pòſt, -- νῦν' ἢ λαοὶ Δαΐοι δ' ἠγαμέμνονες, πρίν γέ μιν ἐκλέον ἔντες. vbi pro δέ μιν verisimile eſt legi etiam γέ μιν: at Euſtathius legit, πρίν γέ μέν, ſicut & in illo ſuperiore. Vbi etiam innuit γέ μέν ſignificare Tamen: ſcribens, διὸ κρίνει τὸν κοσμεῖσθαι ἔχοντες, ἐπίδηλον ὅμως καὶ ἀπόντα τὸν κρείττονα. Sciendum eſt porro in principio prioris illius verſus ex eodem Bœotiæ loco allati haberi hanc particulam poſt νῦν'. ita enim totus verſus ibi ſcriptus eſt, Οὐδέ μέν νῦν' οἵ γε ἀπάρχοι ἔσαν, πρίν γε μὲν ἀρχόν. Vtrobique autem enclitice illam particulam ſcribo, ſequendo ea quæ paulo antè dixi. Sed μέν aliud in priore verſus parte, aliud γέμφ in poſteriore ſignificat. Nam νῦν μέν νῦν' οἵ ſonat, Ac ne hi quidem: (exponiturque νῦν μὲν νῦν' at πρίν γέ μέν ſignificat Deſiderabant tamen.

ATTICE Μιν, pro μέν, apud Ariſtophanem præcedente aduerbio πω. Scribi autem & πω μέν & πωμέν coniunctim, docui in mea Appendice ad ea quæ de dialectis Ioannes Grammaticus & Corinthus ſcripſerunt, nimirum in iis quæ in articulum huius LXI annotaui, pag. 50.

Quum in proximè præcedentibus de particula μέν egerim, hîc de particula μεν eadem opera eſſe agendum cenſeo: in dubio relinquens tamen an hæc ex illa facta ſit. Ad μεν autem quod attinet, non eſſe diuerſam voculam à μεν, ſed Doricè α in ea poni pro η, ſatis notum eſſe poteſt. Cæterùm quum μεν nonnullis voculis ſubiungatur, de quibus quum differerem, declarãda ſimul huius particulæ illis adiunctæ fuit ſignificatio: ad ſingulos huius operis locos vbi dictum de ea fuit, lectorem remittam, reliqua, id eſt, quæ dicenda de ea ſuperſunt, illis adiicere contentus.

MHN, particula non ſubiuncta alii particulæ, & cum carum aliqua velut copulata, (qui vſus eius alioqui eſt frequentiſſimus) ſed per ſe poſita, interdum quidem officio fungens τῆς δέ, redditur particulæ μέν, & ei in altera orationis parte reſpondet. vt in iſto Platonis loco, πᾶς γὰρ δημιουργὸς ἔντεχνος, πρὸς μὲν ἕνεκα πάντα ἐργάζεται πρὸς τὸ κεφαλῆ σκοπῶν βέλτιστον· μέρος μεν ἕνεκα ὅλου, καὶ οὐχ ὅλον μέρους ἕνεκα ἀποδεχόμενος. Sic apud eundem in Epinomide, ὦ φίλε Κλεινία καλῶς μὲν λέγῃς· ἄτοπον μεν ἀκούσεσθαί σε λόγον οἶμαι, καὶ πῃ θᾶττον οὐκ ἄτοπον αὖ. Vbi μεν Bud. vertit Cæterum: ita reddens hunc locum, Rectè quidem loqueris, ô Clinia, cæterùm abſurdum ſermonem, vt opinor, auditurus es, & rurſus eundem modo quodam non abſurdum. Vbi particulam μεν pro γε μεν poſitam eſſe tradit: ſubiungens, Hermogenem quoque vſum eſſe illa pro δέ. In iſto autem eiuſdem Platonis loco, Leg. lib. II, δεύτερος μεν νόμος, μέτριον εἶναι χεῖρον ἢ ἄμεινον ὃς μέλλῃ καταλθήσειν, vult μεν poſitum eſſe itidem pro γε μεν, vel pro δέ. At in loco quem primum ex eodem ſcriptore attuli, πᾶς γὰρ δημιουργὸς &c. (præcedente particula μέν) non aliũ voculæ μεν quàm particulæ δέ vſum tribuit. Sic pro δέ accipi teſtatur in iſto Alciphrontis loco, initio cuiuſdam epiſtolæ, Οἴχεταί Βακχὶς ἡ καλή, Εὐδύκλεις φίλταθ', οἴχεται· πολλά τε μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ ἵμερος ὅσον ἡδίστου τὸ πάλαι ἐποίησε μεν μοι μένειν. (Scimus autem δέ pro loco aliter atque aliter reddi. Interdum enim δέ non Verò vel Autem redditur: ſed debet potius verti Verùm aut Sed, aliáve quapiam huiuſmodi particula) Idem interpr. Verò, in iſto Platonis loco, πάσχουσι γὰρ δὴ ταῦτα αἱ πόλεις πασῶν χρόνον ἀπείρονα, ὅσαις ἂν τύχαις αὐτῶν μόνιμοί τε εἶεν καὶ οὐκ ἀπορρέοιεν· πολλαὶ μεν εἶεν, καθ' ἕκαστον πλοῖα κατὰ δυάδα διέλκουσι, καὶ διελκόμεναι, καὶ ἐπὶ διελκοῦσαι.

Μεν nõ rarò ponitur & pro Tamen, & quidem præcedente nonnunquam eodem modo particula μέν. Sic ex Plat. epiſt. 7, affertur μεν pro Tamen: vbi ſcribit, ἀξιῶ μεν, ἔφην, μὴ κύριον ποιεῖσθαί σε Δίωνος ἐμέ. Sic ex Xenophonte, vbi ſcribit, ὅλως μεν τὸ παίσαι (τῷ) πρὸς, οὐ πάνυ σφόδρα μοι. At verò μεν pro Tamen, præcedente μέν, habes in iſto Syneſii loco, ἀλλ' μολις μέν αὖ τῇ ὄντι φύσει συνάλφειν ἰχὼς τι καὶ φρόνησις· ἔστι μεν ὅτε σκώπτομεν αὐτὸς ὁ Θεός. Sed alicubi præcedente μέν, ſequitur μεν, vbi tamen interpretatio illa non conuenit, qua redditur Tamen. Exemplum eius rei habemus in iſto Platonis loco, epiſtola 7, Ταῦτα δὴ πρὸς τοῖς πρόσθεν διανοούμενος, εἰς Συρακούσας διεπρεσβευόμην· ἴσως μέν τις τύχοι· ἔοικε μεν τὸν μεγαλωσύνῃ τινὶ τῶν χρημάτων, ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν νῦν γεγενημένων πρᾶγμάτων πρὸς Διονύσιον καὶ τοῖς πρὸς Συρακουσίους. Hic enim Bud. μεν poſitum eſſe ſcribit pro δή, vel potius pro γοῦν. Sed nihil obſtat fortaſſe quominus hic quoque pro Tamen accipiatur. Inuenitur etiam ὅμως μεν: vbi vel hæc duo ponuntur ex Demonsthenis, (ſicut τυχόν ἴσως, & λίαν παύ, atque alia pleraque) vel μεν vacat. Plato in Politico, Σιὸν δέ τι δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξυνήθης ὢν δὲ ῥᾴδιον ἰδεῖν· ὅμως μεν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό.

Μεν (vti dixi) pleriſque particulis ſubiungitur. dicitur enim Ἀλλὰ μεν, & Γε μὴν, & Καὶ μήν, & Οὐ μήν, & quidem ſequente interdum tertia quapiam particula, vt mox docebo.

Ἀλλὰ μὴν & Ἀλλὰ μὴν οὐδέ, vide Tomi I, col. ſeu ſemipag. 336. g.

Γε μὴν autem (quod reſeruatum in hunc locum fuit) ſignificat Verò & Porro. hoc eſt μέντοι, inquit Budæus, afferens ex Xenophonte, ὃς γε μὴν ὀκτὼ δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν. Ex eodem, ὅσῳ γε μὴν ὄφω αἱ πλατυτέρα καὶ βαθυτέρα ἦ, τοσούτῳ ῥᾷον ἵππος τὰ φερόμενον αἴρεται. Ex Platone item, De leg. lib. 10, ἐπόμβροι γε μὴν αὖπῶς, σκεψάμεθα τοῖς ἐκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι. In v. l. γὲ μὴν traditur ſignificare Vtique, Autem, Verò: necnon Tamen, Porro, Sanè. Interdum etiã, Atqui, Quãquam. Sed trium duntaxat ſignificationum exempla afferuntur. Pro Porro, ex Xenophonte, ὁπλῶν γε μὴν τί αὖ ἡμῖν ὄφελος; odorũ porro quæ nobis vtilitas? Item ἔτι γὲ μὴν pro Atque etiam, ex Alexandro Aphrodiſæo. Subiungitúrque hic locus ſine autoris nomine, οὔτε γὲ μὴν μηδὲ ἐς δύναμιν αὖ ἐξελέγξαι με, πῶς οὐκ αὖ ἤδη δικαίως ἐπαινοίμην; pro Quòd ſi nullus, &c. Sed quum duæ tantùm reperiantur harum particularum ſcripturæ, in fide dignis exemplaribus, tertiam hic videmus. Prima ſcriptura eſt qualis in illo Xenophõtis loco, ὃς γε μὴν ὄρχεῖ: item, ὅσῳς γε μὴν: item, ὅσῳ γε μὴν, &c. Secunda autem eſt, ſi ὃς γε μὴν, & ὅσῳς γε μὴν, & ὅσῳ γε μὴν ſcribamus: vt videlicet γε ſub præcedentis vocabuli accentu pronuntietur. At tertia eſt quum ὅσῳ γε μὴν ſcribitur, vt habent v. l. ita vt particula γε nec ſub præcedentis vocabuli accentu legatur, nec tamen cum μὴν iungatur. In iiſdem

istdē v.l. scriptum est in iis qui allati modò fuerūt locis, ἤ γε μήν, & εἰ γε μήν, vbique particula γε suum accentum habente. Verùm etiamsi concederem scribi ἔστι γε μήν, non tamen itidem post ὁμοῦ & εἰ scripturam illam admitti posse putarem: quum in vocem ἔστι minimè retici possit accentus, vt in ὁμοῦ & εἰ reiici posse scimus. Sed γε μήν coniunctim vbique scribendum potius censuerim. Atque hanc scripturam apud Herodotum etiam reperio: vt in Polymnia, pag. 274, meæ editionis, ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα, πιστὰ γε μήν οὐ πάντα ὀφείλω. hanc enim ipsam scripturā ex quoque editiones quæ meam præcesserunt, habent. Vbi γε μήν particula Sed, siue At, aut etiam Tamen reddi potest. Sic autem & γε δή coniunctim scriptum alicubi inuenio.

Ἦ μήν, Certè quidem, Equidem, Profectò. Hom. Il. β, Ἦ μὲν ἐγὼ πόσις εἰμὶ ἀκοντίστεω ἠδὲ βοείης (Alibi autem ἦμαι Dorice scribit, vt docebo vbi de μαι differā) Aristoph. in Pluto, ἦ μὴν ὑμᾶς γ' ἔτι μ' ὀφλήσειν μεγάλῃ μάστιγι. Apud eundem in Nubibus, Ἦ μὴν σὺ βύπις τἀγχέως πατ' ἀχθίσει. quem locum vulg. lex. perperam afferunt, vt sponsionibus & expromissionibus has particulas conuenire probent. Illis enim alicubi adhiberi non inficior: sed hunc versum nihil tale habere dico. Apud Platonem in Euthydemo post exclamationem, ὦ Ζεῦ, ἔφην ἐγώ, ἦ μὴν καὶ τὸ σοφόν γε ὑμῶν ἐρώτημα καλόν τὸ ἐρώτημα. Vbi etiam addi γε observandum est. & DICI Ἦ μήν γε pro ἦ μήν. nam γε quod hic habetur post σοφόν, non secus ad ἦ μήν pertinere censeri potest, quàm pertinet ad ἀλλὰ μήν, vbi Demosth. scribit, ἀλλὰ μήν ἔκ γε τῶν, &c. Item ad καὶ μήν, in hoc eiusdem loco, καὶ μὴν σοφίαν γε σοφιστικὴν εἶπον.

Ἦ μήν frequentissimum in iureiurando vsum habet. Demosth. καὶ κατ' παίδων ὀμόσεις ἦ μὴν ἀποστολέα Φίλιππον. Sic apud Thuc. Xen. Platonem, aliósque veteres scriptores, post ὀμόσαι addi solet ἦ μήν plerisque locis. Eadē ratione post ὁρκῶ adiicitur, quod significat Iusiurādū exigere. vt Thuc. lib 8, pag. 186, meæ edit. ὥρκωσαν πάντας τοὺς γραπτοὺς τοὺς μεγίστους ὅρκους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑπὸ τῆς ὀλιγαρχίας μάλιστα, ἦ μὴν δημοκρατήσεσθαί τε ἐν ὁμονοίᾳ. Quinetiam simplici & nudæ promissioni seu sponsioni (id est, cui iusiurandum non interuenit) interdum adhibent ἦ μήν. vt leginus apud eundē historicum, lib. eodem, pag. 188. ὡς Τισσαφέρνης αὐτῷ ὑπεδέξατο, ἦ μήν, ἴσως αὐτὰ ταῦτα λέγοντας, μὴ Ἀθηναίοις πιστεύειν, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς ξυνός. Nihil fortè quispiam, quanuis non adiiciatur verbum quod iurare significat, tamen ἦ μήν eandem vim habere, atque adeo ante ἦ μήν subaudiri debere existimet: vt perinde sit acti dictum esset, ὑπεδέξατο, ὀμόσας ἦ μήν, &c.

Καὶ μήν item, quoniam in Καί non exposui, hic exponā. Est igitur καὶ μήν, apud Homerum Quinetiam: Od. λ, Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσῖδον χαλεπὰ ἄλγε' ἔχοντα. Paulo post, Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσῖδον κρατερ' ἄλγε' ἔχοντα. Vsus autem fuerat aliquanto antè particula καί sine μήν, hoc in versu, similem alioqui narrationem habente, (similem voco cuius similis est forma) Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριθρέπτους υἱόν. In soluta quoque oratione legisse mihi videor pro Quinetiam, sed potius sequente καί. Bud. tradit significare Et quidem, item Atqui: afferens ex Plat. Politico, καὶ μὴν ἐφαίνετό γε αὖ πως τις οὗτον τὸν λόγον αὐτὸς καταβαλών, & quidem. Ex eodem eius libro affert καὶ μὴν sequente καί pro Atqui: καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνα γ' ἦν αὐτοῖς ἀπόρρητον. Sic καὶ μὴν τοῦτό sequente illa copula, ex Aristide, in assumptione, pro Atqui: vt ἀλλὰ μήν: vbi scribit, ἐπεὶ δὲ τοῦτό τις, εἰ καὶ ἐφ' ἑτέροις διηλθόμεν. διηλθόμεν δὲ τοῦτο, καὶ τοῦτο. καὶ μὴν οὗτό γε ἀμήχανον, μὴ θεοφιλῆς ὄντας. Sic καὶ μὴν οὐδὲ pro Atqui neque, vel Neque verò, ex Demosth. καὶ μὴν οὐδ' ὁπῶντι καλόν. Apud eundem legimus & καὶ μὴν sequente μήν, & in altera orationis parte δέ: vbi scribit, καὶ μὴν πάντα μὲν αἰσχρὰ κλαπεῖν ἐστι δεῖ πολὺ μάλιστα δὲ τοῦτο. Sic & apud Thuc. καὶ μὴν οὐδέ, pro Neque verò.

Καὶ μὴν δή, Imò, Enimuerò, Sedenim. v.l. absque vllo exemplo.

Καὶ μὴν εἰ, Quòd si, v.l. ne hic quidem allato vllo exēplo. Fortasse autem reddi potest etiam Atqui si.

Καὶ μὴν καί pro Quinetiam alicubi inuenitur, sicut καὶ δὴ καί. Habent alioqui & alium vsum hæ particulæ καὶ μὴν καί, vt vides in loco qui ex Platone allatus fuit, vbi de Καὶ μὴν agebatur. Sed pro Quinetiam inuenitur ETIAM Ναὶ μὴν καί. Dionys. ὁ σοφιστής, pag. 151, editionis paternæ, Ναὶ μὴν καὶ λεπτῶν ἐστι καὶ πολλῶν πιπόλης. At in v.l. est SCRIPTVM Ναὶ μήν coniunctim: quod exp. Insuper, Verè, Sanè. absque exemplo.

Καὶ μὴν δὲ δή vide paulo antè in Καὶ μήν.

Καὶ μήν που, sequente καί, sicut & καὶ μήν, Et quidem, vt exp. B. in hoc Themistii loco, in oratione quæ περὶ φιλίας inscribitur, καὶ μήν που καὶ πόλει δεῖ σκοπεῖν, εἰ βάσκανος, εἰ φθόνου κρείττων. At verò καὶ μήν καί ex Platone in assumptione positum affert, (vt assumptioni adhibitū vidisti suprà καὶ μήν, apud Aristidem) De rep. lib. 2, in fine pag. 17, Aldinæ, vbi interrogatiuè ponitur: καὶ μήν που καί τι γε ξυμβαίνει πάσῃ σκιᾷ τι καὶ οἰκοδομήματι καὶ ἀμφιέσματι, καὶ τὸν αὐτὸν λόγον, τὸ δυοῖν ἀμφισβήτει καὶ δυοῖν ἔχοντε, ὑπὸ χρόνου τι καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἧττον ἀλλοιοῦται; ad quam interrogationem respondetur, ἧττον δὲ ζῷα. Sed quanuis hic sicut in loco Aristidis assumptioni adhiberi velit, (quū alioqui diuersim esse huius formā manifestū sit) nō tamē reddere itidē potest Atqui, quū aduersatiuè nō ponatur. Nec malè fortassis à Ficino redditur Quinetiam. qui & citra interrogationem legisse videtur: hoc quoque forsitan non malè. vt autem hic interpretabimur, ita interpretari poterimus & in isto eiusdem Platonis loco, De rep. lib. 6, pag. 2, καὶ μήν που ἐν πόλει δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή. Vbi idem interpres vertit Præterea: quod cum Quinetiam significatione conuenire scimus.

Μὴ μήν, idem quod οὐ μήν, Non tamen. Sed multo vsitatius est οὐ μήν quàm ἦ μήν. Bud. ex solo Chrysostomo exēpla profert. quorum vnum est hoc, ὅπερ συνέβαινεν αὐτῷ ἡμαρτηκότι καὶ πολλὰ ἁμαρτήματα, μὴ μὴν αὐτὸν εἰδέναι τοῦτο ἁμαρτήματα. In altero autem, μὴ μήν respondet præcedenti μέν: vbi scribit, ἐπειδὴ γάρ ἐστιν εὐλογῆσαι μέν, καὶ μὴ καταρᾶσθαι μὴν μὴν ἐξ ἴσης τοῦτο ποιῆσαι, βούλεται καὶ διορθρεύειν ἡμᾶς τὴν φιλίαν. Vbi μὴ μήν exponit οὐ μήν, seu μέντοι, sicut & in proximè præcedente loco. Apud Homerum autem legitur μὴ μάν pro μὴ μήν, vt mox docebo in μάν, Dorico.

Οὐ μήν, Non tamen, seu Nec tamen. aut Nec verò, vel Verùm non, Sed non, &c. item Οὐ μήν γε, & Οὐ μὴν ἀλλά, seu Οὐ μὴν ἀλλά γε, & Οὐ μὴν ἀλλὰ καί: item Οὐ μὴν οὐδέ, & Οὐ μὴν οὐδὲ μήν, vide in Οὐ, tomi 2, col. seu sempag. 1533. Οὐδὲ μήν autem seu Οὔτε μήν, habes col. 1537.

DORICE Μάν pro μήν dicitur. Theocr. idyll. 1, Τίτυρε μάν ἆδες, τίτυρε λύκει ὀπίσσω. Apud eūdem in idyll. quod Cyclops inscriptum est, Νεῦ μάν, ὦ κύκλον νεῦ αὐτόν τοι γε μαλεῦσαι. Apud eundē EXTAT Ἦ μάν, idem valens quod ἦ μήν, de quo antea dictū fuit. vt idyllio 4, Ἦ μάν ὁ νικᾶσά γε, καὶ ὑπὲρ λῶπ' ἐρέσθω. Sic apud Hom. Il. β, Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορὴν νίκας γέρας ἦμεν Ἀχαιῶν. (Idem alioqui ἦ μήν etiam vsurpat pro eodē, vt vides in versu quem suprà ex libro eodē protuli) Apud eūdem HABES Μὴ μάν, cum alibi, tum in isto versu 304, Il. χ, Μὴ μαὶ ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μεγ' ἀμφὶς ἔρξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι (Dixerat autē antea, — νῦν αὖτέ μοι μοῖρα κιχάνει) Vbi μαι Eust. exponit simpliciter δή. In hoc autē loco Il. ϑ, Μὴ μαὶ ἀσπουδί γε νεῶν ὀπιθεν ἴωμεν, autor breuiū schol. exponit μὴ δή. Legitur & Il. ε, Μαίνεο Τυδεΐδη, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς. Μὴ μαὶ ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ ἴωμεν, Νῆας ἐυσταμένους· ἀλλὰ μεσηέριμνα χέρηες. In illo quidem certè primo loco μὴ μαὶ reddi posse arbitror Non tamen: at duobus posterioribus, præsertimque secūdo, nequaquā conuenire, mea quidē sententia, potest. Sonat enim potius quasi quis dicat, Ne saltē. quam interpretationē & ille primus posse admittere videtur. Apud eundem poetam legimus ETIAM Οὐ μαί, Il. ε, Οὐ μαί οἱ γ' ἀπὸ πατρὸς ἀμείνονες ἀλεγεινῆς Πρόσθε ἰέναι πολέμοιο, καὶ ἐν παλάμῃσιν ἰανθεν. vbi quidam interpr. Verùm haud scio.

Μῆδος, de quo nunc dicendum eſt, vſitatiorem habet pluralem numerum μήδεα. Exiſtimo autem ex hoc nomine fieri μήδομαι, non contrà μῆδος ex μήδομαι. Si enim μῆδος ex μήδομαι factum eſſet, quidni itidem μήδος ex μήδομαι haberemus? Imò verò & hoc ipſum μήδομαι non immeritò fortaſſis quiſpiam ex μήδομαι factum eſſe ſuſpicetur: quanuis alioqui deductio à μήδομαι talis ſit quæ omnino reiici non poſſit. Quod autem ad ea attinet quæ ϟ habent, (ex quibus ſunt ϞΟΜΗϟΗΣ, ϞΟΜΗΔΗΣΙΑ, & ϞΟΜΗϟΟΜΑΙ. nam μήδομαι aliũde eſſe exiſtimatur) ea literã η in ϟ mutarunt, eodem modo quo in οἰδήσις, facto ex οἴδησις, mutatam eſſe videmus.

ΜΗ̃ΔΟΣ, ους, τό, Cura, Conſilium. Sed ſingularis numeri exemplum non affertur: pluralis autem μήδεα cum apud alios poetas, tum apud Homerum extat variis locis. vt Iliad. ω, — πυκιναὶ φρεσὶ μήδεα ἴσχοντες. Sic Odyſſ. τ, Ἔστι δέ μοι χῆνες πυκιναὶ φρεσὶ μήδεα ἴσχουσι. Habet idem, paritérque Heſiodus, Ζεὺς ἄφρασι μήδεα εἰδώς. Apud hunc extat etiam, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς, de Prometheo. Apud illum cum genitiuo, non ſemel, vt Il. ο, — ἦδη πάγχυ μάχης ὀπὶ μήδεα κεῖται Δαναῶν ἠματίρης. Apud eundem (vt alios pleroſque locos omittam) extat nomen hoc μήδεα nomini βουλαὶ ſubiunctum: Ἐν πρώτοις δὲ βουλαὶ πεφιδέσθω μήδεά τ' ἀνδρῶν, &c. Vbi fortaſſe non malè μήδεα reddatur Curæ, (βουλαὶ autem conſilia) vt μήδομαι eſt Curam gero. Alioqui dicendum eſſet ἐκ τοῦ δαιμόνιου poni duo illa nomina βουλαὶ & μήδεα.

Hinc ſunt COMPOS. Ἀλιμήδης, ET Κακομήδης, ους, ὁ & ἡ, ET Πυκιμήδης. Primum illud Ἀλιμήδης, vide t. 1, col. 366, inter compoſita ex nomine ἅλς. Secundum Κακομήδης, ſonat, Cui malum eſt conſilium, id eſt callidum ſeu fraudulentum. Vel, Mala cogitans & vaſra ſeu fraudulenta, ſeu in animo verſans: deriuando ab ipſo verbo μήδομαι. Siue autem à verbo ſiue à nomine potius deriuetur, poterit vno verbo reddi, Callidus, Aſtutus, Vafer, Fraudulentus. Homerus hymno in Mercurium, verſu 389, Ζεὺς δὲ μάγ' ἐκπάλασσεν, ἰδὼν κακομήδεα παῖδα. Sed ibi legitur κακομήδεα proparoxytonè, non κακομήδεα paroxytonè, in pleriſque editionibus. Minimè dubium eſt tamen quin hæc lectio melior ſit quàm illa, vt nominatiuus ſit nõ κακομήδης, ſed κακομηδής, ſicut ἀλιμήδης. Alioqui ex eo accentu ſuſpicari quis poſſet κακομήτα ſcriptum fuiſſe (non κακομήδεα) ex nominatiuo Κακομήτης, qui apud Heſych. extat. Tertium compoſitum eſt Πυκιμήδης, per ſyncopen factum ex πυκινομήδης: Cui ſunt πυκιναὶ μήδεα, id eſt, prudentia ſeu callida conſilia. Homerus Odyſſeæ α, in fine, Καί τιν' ὧδε χέρης πυκιμήδεϊ ἴσκελα χρεῖα. Vbi πυκιμήδεϊ exponere poſſumus ex alio eiuſdem poetæ verſu, lib. τ eiuſdem poematis, πυκιναὶ φρεσὶ μήδεα ἴσχων. Vno autẽ verbo, quod ex eodem adiectiuo per compoſitionem factum eſt, exponere poſſis πυκιφρόνως. Nam πυκιμήδης & πυκιφρων idem valent, ſicut κακομήδης & κακόφρων. Quòd ſi ex nomine proprio appellatiuum facere liceat, cum πυκιμήδης conueniet COMPOS. Μνηστοκλείη: conueniet, inquam, quod ad ſignificationem attinet. Sonat enim Μνηστοκλείη, q. d. μνήστις κλεεμβρίη. Homerus Iliad. ν, Κούρῃ ᾗ Πριάμοιο πόθεν ἔχε Μνηστοκλείην. Vbi Euſtathius, ἡ ἔμπειρος Μνηστοκλείη, inquit, ad exemplum τῆς Γενοκλείης videri poſſit dici. Siquidem ΝΟΜΕΝ Γενοκλείη ſonat ἡ καταμεμαθηκυῖα ἱστορίαν, id eſt βουλήν: itidémque Μνηστοκλείη, eſt ἡ κεκτημένη μήδεα, id eſt βουλάς. Quibus addit eſſe Γενοκλείου τινὸς τόπου & ΝΟΜΕΝ Λιγαμήδη, NEC NOMEN Μήδεια, & quæcũque ſunt huiuſmodi. Sciendum eſt autem eſſe (teſte eodem ſcholiaſte alio in loco) quædam etiam propria nomina in μηδης deſinentia ex hoc verbo μήδομαι facta. E quibus ET Θεσπιμήδης, ITEM Διομήδης.

(Μήδεια etiam ſcribitur pro μήδεα, id eſt τὰ αἰδοῖα, Genitalia. de qua ſcriptura vide quæ paulo antè dixi in Φιλομμηδής, poſt verbum Μήδεια, col. 1608)

Μνηστοκλείη, ης, ἡ, Conſilium. βουλή, Suid.

Μήδομαι, Futur. μήσομαι, Curam gero, Conſulo, Delibero. Item Cogito, Excogito, Meditor: necnon Molior, Machinor, Struo. Eſt hoc verbum μήδομαι ex nomine μῆδος. niſi potius aliquis μῆδες ex μήδομαι factum eſſe velit: qua de re pertinacius contendere nolim. Homerus Iliad. β, Ἀλλά σε ἄναξ, αὐτὸς τ' ὀΐεαι μήδεα πίδεσθαι ἄλλω. Idem eodem libro, — οὐδὲ τὰ ἤδεε μήδεα ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα, Neque norat quænam moliretur Iupiter, ſeu machinaretur. Sic Heſiodus in Ergois, — ἀνθρώποισι δὲ ἔμπαιον κέαδεα λυγρά. Tale eſt apud Homerum, Odyſſ. ι, — μήδονθ' ὑπάροιον ἀλιθέων. Apud eundem legimus non ſolùm μήδομαι σοί τινα, vel ἐμοὶ αὐτῷ, ſed etiam μήδομαί σε τινα. vt Il. χ & ψ, Ἦ ῥα καὶ Ἕκτορα δῖον ἐπὶ ἀνίκια μήσατο ἔργα. Sed μήδομαί σε τινα ab illo ita dici videtur vt Latini vſurparunt verbum meditandi quum dixerunt Malè conſulere in aliquem. Vnde Iliad. κ, — πόσε νὺξ καλὰ μήσατ' Ἀχαιοί; enarrator exponit εἰργάσατο. Quem ſequendo, dicendum fuerit poni id quod antecedit pro eo quod conſequi ſolet. Quidam verò in huiuſmodi locis exponunt βουλευτικῶς μαχεσάμενοι. Sic Euſtathius particip. μησάμενοι alicubi exp. βουλευτικῶς μαχεσαμένους.

Μήδομαι in ſoluta etiam oratione aliquem vſum habet. Plato in Gorgia, εἴπερ μήδ' ἡ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, Siquà tibi cura eſt eius ſermonis qui dictus eſt: vel, eius verbi quod dictum eſt. Bud. Legimus & apud Plutarchum De defectu oraculorum, ἂν μήδεσθαι δοκῶσιν, καὶ ζυλάττειν ὅπως, &c. In vulg. lex. dicitur idem ſcriptor hoc verbo eſſe vſus in libello ἐπὶ τῶν ἀκουόντων, de apibus loquens. Sciendum eſt autem extare de iiſdem apud eundem in opuſculo quod inſcribitur, πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν ὠφελούμενος ὑπὸ φρενῶν. verùm non ipſe Plutarchus ibi vtitur, ſed Simonides. ita enim ſcribit, ὥσπερ γὰρ αὐτὸν ἐμοὶ φησὶν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μαλίστα ξανθὴν μέλι μηδομένην. Vbi μηδομένην fortaſſis reddi queat Scrutantem vel Rimantem.

Μήστωρ, ορος, ὁ, Conſultor, Conſiliarius, βουλευτής. vt μήστωρ ὑπατος Ζεὺς apud Homerum Iliad. Η, quaſi κεκυρωμένος ἐν βουλευτῇσι. Vel accipiendo μήστωρ ſeorſum ab ὕπατος, idem quod μητίετης. Ex eodem affertur, Iliad. π, Δαρδανίδης Πρίαμος θέφιν μήστωρ ἀτάλαντος, pro ἴσος θεοῖς καὶ τῷ βουλῇ. Idem vocat Hectorem μήστορα φύζης, cuius conſilio & virtute in fugam conniciuntur hoſtes. (At μήστωρα φύζης quidam interpr. Equi fugæ periti, id eſt periti arripiendi fugam velociter. Vnde etiam de celerrimis equis dici hoc exiſtimatur) Ἰτὲ μήστωρ αὐτῆς, Cuius conſilio & virtute bellum geritur. Sunt tamen qui malint, Qui conſilio, non autem temerè, prælium committit: ὁ ἐν μάχῃ βουλεύων. Quidam ſimpliciter, Peritus pugnæ. Vide Euſtathium & Heſychium. Fit autem μήστωρ ex μῆτις, quod Heſychius exponit βουλή. Eſt & nomen proprium Μήστωρ, ſicut & Λιγαμήστωρ: quod v. l. eſſe tradunt Apollinis cognomentum, tanquam valde periti & conſulti. Id genit. facit ορος, per ο μικρὸν, ſuperius autem per ω μέγα, teſte Euſt.

COMPOS. Ἐπιμήδομαι, Excogito. vt ὀπιμήδεα δόλοις, Hom. Odyſſ. ε, Excogitare dolos. vel Moliri dolos, ſeu ſtruere.

ATQVE Ἐπιμηδής ET Προμηδής, (à quibus & quædam deriuata extant) η in ϟ mutaſſe exiſtimantur: ſignt νῆες, & alia quædam. In vulg. lex. ὀπιμηδής redditur Prudens. in qua interpretatione nulla præpoſitionis ὀπὶ ratio habetur: quæ alioqui in NOMINE Ἐπιμηδής multum ſignificationem immutat à ſignificatione NOMINIS Προμηδής. quum Ἐπιμηδής dicatur is qui μετὰ τοῦ σκοποῦ βουλεύεται: aut breuius, qui μετὰ σκέψεως βουλεύεται, ſequendo Lucianum ſcribentem (in libello quo reſpondet ei qui ipſum Prometheum in verbis

esse dixerat) ἐπὶ τὸν μετὰ ζυλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, ἀ Προμηθέως δέ. Cui simile est quod à Synesio dicitur, ἀλλὰ τοῦ Ἐπιμηθεῖ τὸ μὲν μάλειν, φασὶν, ἦν ἐῶν, τὸ δὲ μετὰ μάλειν ἰδεῖν. Fuit autem hic Epimetheus frater Promethei, vt discimus ex Hesiodo in Ergois: dictúsque est ἀμαρτίνοος ab eodem in Theogonia: sicut Prometheus αἰολόμητις. A Pindaro autem Ἐπιμηθὴς vocatur ὀψίνοος, in Pythiis, id est Qui serò sapit. Quum porro hæc sint duorum fratrum propria nomina, facta sunt tamen quodammodo appellatiua: adeo vt ὀπιμηθὴς dicatur quilibet cui re peracta, tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerit: προμηθὴς contrà, cuicunque prius quàm rem aggrediatur, consilium suppetit ad videndum quidnam facto opus sit. Vide Erasm. in prouerbio, Malo accepto stultus sapit. Antequam verò de Προμηθὴς dicendi finem faciam: minimè prætermittendum est quod à Luciano scribitur: nimirum Atticos προμηθίας appellare solitos fuisse ζωὴ πλουσίους καὶ χορηγούς. De figlino autem Promethei opere, à quo appellatio illa manauit, lege Heliodum in Ergois, atque alios poetas. Ab Hesychio προμηθὴς exponitur σώφρων: & alibi ὁπιπρόσθιος, ὁπιπραλὴς ἴχνη. Illinc factũ est nomen SVBST. Ἐπιμήθια, & VERBVM Ἐπιμηθεύεσθαι: eodem modo quo ab altero est NOMEN Προμήθια & VERB. Προμηθεύεσθαι. Fuerit autem Ἐπιμήθια, Cõsilium quod initur seu capitur re iam peracta, Consilium quod serò capitur. sicut Ἐπιμηθεύεσθαι exponitur, Consilium capere re peracta, vel Serò consilium capere. Sed hæc rarò occurrunt. Contrà verò Προμήθια & Προμηθεύεσθαι, itémque adiectiuum NOMEN Προμηθὴς, quod hæc antecedit, satis frequenti sunt in vsu. Ac primùm quidem Προμηθὴς redditur Prouidus, item Circunspectus, Consultus. Apud Herodianum ἀνὴρ προμηθὴς τε καὶ νήφων, Polit. vertit Prouidus & sobrius. Dicitur & de re, vt μάλιστα προμηθὴς à Thucydide libro 3. Apud eundem τὸ προμηθὲς substantiuè pro ἡ προμηθία, Prouidentia. Superlat. Προμηθέστατος, vt apud Synesium, ὁ πάντας ἑαυτοῦ προμηθέστατος, Qui sui maximam prouidentiam egit. de quodam duce fugacissimo, Bud. Item σύνεσιν προμηθεστάτην, apud Herodianũ. Inuenitur & superlat. gradus ADVERBIVM Προμηθέστατα, Maximè prouidè, Prouidissimè: aut certè Prouidentissimè, Maxima cum prouidentia. Apud Herodianum redditur etiam Prouidentissimo consilio. Quidam interpretantur & Consultissimè. At POSITIVVS Πρόμηθος, id est Prouidè, vtendo prouidentia, &c. (Affertur verò & aliud ADVERB. Προμηθῶς ex Aristophane pro Prouidè, Prouidenter: item Circumspectè. Sonat autem q.d. Vt decet eum qui prouidus est: Vel, Cum quadam prouidendi peritia) Substantiuum autem Πρόμηθια, Prouidentia. Et προμήθειαν ποιεῖσθαι, Prouidere. At προμήθειαν λαβεῖν dixit Euripides: vbi exponitur κηδεμονίαν. Apud Thucydidem libro 4 ἔξεστιν δὲ διὰ τούτου, προμηθίαν μᾶλλον ἢ ἀπιστίας ἐργάσασθαι, Cum maiori cautione. Itidemque προμήθειαν ποιεῖσθαι apud Platonem est etiam Cautionem adhibere, Cum multa cautione agere. Inuenitur ETIAM Προμηθία eadem significatione: quæ scriptura apud Sophoclem extat in Electra, pag 114, meæ editionis, alteram non admittente versu. Ita enim scriptus est, Ἐν τοῖς πανούργοις ὄντα προμηθίᾳ. Habetur aliquin & altera scriptura per ε apud eũdẽ, vbi versus vtrãlibet admittere potest. vt pag. 116. & 138. Quemadmodum autem & Προμηθία & Προμηθία, ita etiam non solùm Προμηθεύομαι, SED ET Προμηθοῦμαι dicitur, Prouideo, Prouidentiam ago, (aut etiam Curam ago) Prouidentia vtor: item Prospicio. Redditur etiam Rationem habeo. Hoc posterius apud Platonem extat, ἀρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ; Et apud Dionys. Areop. τῆς θείας τοῦ κόσμου προμηθουμένης. Herodotus quoque isto vtitur, sed absque contractione, dicens, more Ionico, προμηθέεσθαι & προμηθέμενος: vt προμηθέεσθαι ἰωνικῶς καὶ πρᾶγμα ἐκάλυε. Item, προμηθέμενος οὐδὲν μὴ πλέξω. Affertur ex eodem & cum accusatiuo, προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεόν, fratris respectum habens. Apud Alex. Aphrod. extat alterum verbum Προμηθεύεσθαι, similiter quidẽ cum accusatiuo, sed tamen in prima illa prouidendi significatione: in præfatione Problematum, ὅσοι δὲ διὰ τοῦτο πόρρω φύσεως καὶ λόγου φέρονται προμηθεύεται τὰ ὑγιεινὰ καὶ φοβεῖται. Qui locus facit vt minimè suspectum habere debeamus quendam Damasceni, libro 2, vbi eidem casui hoc verbum iungitur.

Quæri autem possit an ab eadem sit origine NOMEN Προμηθεία, quod προμήστρια apud Siculos significabat, teste Polluce: id est Pronubam, Nuptiarum conciliatricem. Sed apud Pollucem tertia syllaba litera υ, non η, scripta est. Καὶ προμήστρια μέν, inquit, αἱ συναγοῦσαι τοὺς γάμους. Σικελιῶται δ' αὖ τὰς καλούσας προμαθύστειας.

Sequenti nomini μηλέα, vel potius nomini μῆλον, quam originem tribuere videatur Etymologus, dicam postea, vbi agam de altero nomine μῆλον, quo significatur ouis. De hoc tantùm in præsentia lectorem monitum volui: quanuis μηλέα hic ponatur ante μῆλον, arboris nomen ante nomen fructus, sicut & in quibusdam aliis huiusmodi factum fuit, (quod etiam rationi maximè consentaneũ esse videtur) Tryphonem tamen apud Athenæum lib. 2, ἀμυγδάλην nomen fructus, pro ἀμυγδαλέαν, prius esse censet quàm arboris nomen ἀμυγδαλῆ. scribens,

πρότερον ὀνόμασαι τὸν καρπὸν ὕστερον τὸ χαρακτῆρος, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ δένδρον.

MHΛÉA, ας, ἡ, Malus, arbor. Per contractionem dicendum esset μηλῆ, vt συκέα, συκῆ, & ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ: itidemque alia. sed in hoc non itidem receptam contractionem esse puto. nusquam enim μηλῆ inuenio, sed μηλέα passim. Atque adeo Eustathius in hunc versum 332, libri vltimi Odysseæ, Ὄγχνας μοι δῶσας τριακοντάζυγα καὶ δέκα μηλέας, annotat minimè contrahi μηλέα in μηλῆ, vt συκέα contrahitur in συκῆ. Apud eundem poetam legimus μηλέαι ἀγλαόκαρποι. de quo epitheto differit Plutarchus Symposiacõn lib. 5. Pausanias in Atticis, τῆς δὲ χορτὸν ἔχει, τῇ μὲν πλέθρου μηλέας, τῇ δὲ ἑξῆς δὲ φυτάλιον. Est autem generalis hæc appellatio arboris, sicut μῆλον, fructus. atque vt dicitur μῆλον κυδώνιον, ad differentiam, vel addito quopiam alio adiectiuo: sic dicitur μηλέα κυδωνία, aliúdve adiectiuum discriminis causã adiicitur. Dioscorides lib. 1, cap. 160, μηλέας ἁπάσας τὰ φύλλα καὶ τὸ κόμμι καὶ οἱ βλαστοὶ σύφουσι· μάλιστα δὲ τῆς κυδωνίας. Sic μηλέα Περσικὴ, Malus Persica, siue Malo-persica, (si hoc composito vti licet) apud Theophr. De causis plantarum, lib. 8. Vide Μῆλον.

Μῆλον, ου, τὸ, Malum: fructus quem fert malus, Pomũ. (DORICE Μᾶλον, & PLVR. Μᾶλα, apud Theocritum aliquoties) Homerus Odyss. ν, versu 115, Ὄγχνη ἰσχέμεν ὄχνας γηραϊόφιν, μῆλον δ' ὄφρ' μήλα. Sic autem versu 110, ὄγχνας & μηλέας simul cõmemorauerat, interiicies ῥοιάς. Libro verò vltimo Odyssex, ὄγχνας & μηλέας dũtaxat nominat hoc in versu, Ὄγχνας μοι δῶσας δεκαπεντάζυγα καὶ δέκα μηλέας. vbi annotat Eustath μῆλον esse non solùm τὸ σπανίως ὕστερον λεγόμενον, τὸ δὲ ἁπλῶς ἀγλαὸν οἷς εὐθυβόλως εἰς

ἄγαλμα φύσεως: sed etiam τὸ τῆς ἀφροδίτης, ὃ δὴ τοῖς ὄπισθεν. A
Quinetiam τὸ κηπεῖον, quod vocari à Romanis *citrum*, teſte Pamphilo. Quibus addit, hoc κηπεῖον apud Libyas (vt quidam perhibent) vocari μῆλον ἑσπερικόν. A quibus Hercules Euryſthei iuſſu in Græciam attulit μῆλα quæ propter τὸ ἰδίαν vocantur χρύσεα: nimirum ἐπὶ πλεῖστον ἐσπερίδων: quæ μῆλα dicit in ſtellas ἀπηγορεῦσθαι, quum Hercules εἰς ἥλιον μετελαμβάνετο. Cæterùm vt ὄχναι & μῆλα in duobus illis Homeri locis iunguntur, id eſt, eorum ſimul fit mentio: ſic ἄπια & μῆλα interdum iungi in oratione ſoluta videmus. Eſt enim ἄπιον B idem quod ὄγχνη, Latinè Pirum. Cuius vocabuli ſi mihi quoque diuinare originem liceret, dicerem Pirum dictum eſſe quaſi Pium, ex Græco Apium: (nimirum interiecta deinde litera r.) potius quàm à nomine πῦρ, quòd in flammæ modum è lato in acutum tendat. ſecundum quam deductionem ſcribendum fuerit Pyrum, per y. Cæterùm quoniam à Plutarcho ἄπια & μῆλα, ſicut ab Homero ὄγχναι & μῆλα, ſimul poni dixi: ſed vocem quidem ἄπιον in ſuperioribus habes, at VOCEM ὄγχνη SIVE ὄχνη, C non item: hanc de ea occaſionem non omittam. Hoc igitur ſciendum eſt, quanuis ὄγχνη generaliter de piro dicatur, & quidem alicubi (vt in illis Homeri locis) de hortenſi ſeu ſatiuo potius quàm de agreſti, propriè tamen hanc appellationem agreſti piro (quod & ἀχράς vocatur) conuenire exiſtimari: tanquam hoc nomen ſortito à verbo ἄγχειν, quod ſtrangulare ſignificat: quoniam acerbitate ſua propemodum ſtrangulant. Adeo vt ſit propriè quod Galli dicunt *Poire d'eſtrangvillon*: quod ſonat quaſi quis dicat Pirum ſtrangulatorium. aut, magis ad verbum, Pirum ſtrangulatus, ſeu ſtrangulationis. Sed in eo quòd certo cuidam pirorum generi appellatio iſta tribuitur, & quidem hortenſi alioqui: cum nomine ὄγχνη vndiquaque non conuenit. Eo autē nomine & ipſa arbor pirus appellatur. Sed quod ad ſcripturam attinet, non dubito quin ὄγχνη potius quàm ὄχνη ſcribi debeat, ſi verum ſit (quod certè veriſimile eſt) dici à verbo ὄγχειν, quod eſt ſtrangulare. Venio ad locum in quo Plutarchus ἄπια & μῆλα fungit. Is extat in Artoxerxe, ἀπίοις δὲ καὶ μήλοις καὶ E ῥοιπῖς ἄλλοις ἀκροδρύοις πρίγνοται αἰθιόπιες πολυμικεῖς καὶ δυσεντερικῖς. Alibi ἰχάδας & μῆλα coniungit. vt Sympoſ. lib. 6, Probl 8, πάχνοις δὲ ζέστι καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ ἰχάδας ἢ μῆλα κομίζωσιν.

Μῆλον cum adiectione, præter primam illam & propriam ſignificationē alias etiā accipit: id eſt, cum aliis etiam fructibus, ob quandam formæ rotundæ præſertim ſimilitudinem, nomen ſuum communicat.

Eſt enim QVODDAM Περσικὸν μῆλον, Perſicum malum, ſeu Malum Perſicum, aut compoſitè Maloperſicum, (ſicut μηλέα Περσικὴ habuiſti paulo antè ex Theophraſto) vulgò *Peſche*: corruptè pro *Perſe*, vt opinor. id eſt, voce *Perſe* prauè detorta in *Peſche*. Quod autē vocamus *Preſſe*, eſtque ex genere eorum quæ appellantur *Peſches*, ſunt qui Duracinum Perſicum eſſe exiſtiment. At lingua Italica vocem Perſicum penè integram ſeruat: atque adeò & aliæ linguæ, quæ præ Italica præſertim & Gallica ſemibarbaræ cenſeri poſſunt, eius veſtigia retinent. Sed hoc ſciendum eſt, Dioſcoridem lib. 1, vno capite, nimirum 165, agere de Perſicis malis: at capite 167, (interiecto videlicet capite 166 de Armeniacis malis) agere de iis quæ vel Medica vel Perſica vel Cedromela, vel Latinè Citria vocentur. Apud eundem extat caput 188 eiuſdem libri de arbore cui NOMEN Περσέα: quam extare in Ægypto dicit. Sic & Theophr. ἐν Αἰγύπτῳ, inquit, ἐστὶ ἔνιον Περσέα καλούμενον ἐξαιρέτως μαλακὸν τῷ ὑπὸ γῆν φύεσθαι. πολλὰ δὲ μᾶλα, οὐ φαῦλα, πλὴν φυλάττειν. Vnde Plinius, Ægyptus & Perſicam arborem ſui generis habet, ſimilem piro, folia retinentē. Quæ autem ab his Περσέα, à Nicandro eſt DICTA Περσία, interiecto ι, propter metrum: vel potius IONICE Περσίη, in Alexipharm. Καὶ τὸ καταφθίσαν μετ' ἀγρώστης ἐλαίου Σκληῇ ὑπὸ φοινίκῃ κείνου βλαβὲς οὖδας ἐρύξαι. Quibus addit, Περσέα δὲ καὶ λευκὸν Κυρηναῖοι γεγάασι, Αὐχμῷ ὑπὸ μυχὸς ἀκτῆς γενόμενα Μιδείης, (ita enim ſcribendum eſt, non ὑπὸ γενόμενα coniunctim, vt habent editiones quæ meam præceſſerunt) Ῥεῖα Μιχταίης ὑπὸ ξυνὸν ἐρύκει ἀέθλους. Vbi ſchol. annotat primùm quidē, quod ad NOMEN Κλέων attinet, eſſe hic quod vulgus ἐσθίον appellet: atque ita vocari etiam à Theophraſto. eſſe enim καρύα ἄλλα τὰ ξυλώδη λίαν ἔχοντα. (Eſtque obiter hic annotādum & illud de voce καρύον, eam pro oſſe accipi. id eſt, eo quod vulgò appellamus *le noyau*. vt Sueronius oſſa palmularum dixit. Quinetiā de VOCE Ὀστέον ſiue Ὀστοῦν, idem obſeruandum eſt, eam & hunc metaphoricum vſum, ſicut apud Latinos, habere. itidem enim ἐστὸν & Dioſcoridem vſurpaſſe videbis paulo póſt. Vocatur autem καρύον ob ſimilitudinem quam cum nuce habet) Quod verò ad vocem ἀφροπίης attinet, annotat; Περσίης ἢ ἔνιοι τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τῆ Θεοφράστε καὶ Νικάνδρου μεταγράφουσιν. Scribo enim ἔνιον, nō ἔνιοι, meum vetus exemplar ſequens. vt ſit ſenſus, τὸ ἀρχαῖον, videlicet αἰπήχαφον. (neque enim dubito quin hoc ſubaudiri debeat) habuiſſe hanc vocem ἀφροπίης. At ſi retineamus ἔνιοι, quod vulgatæ editiones habent, non video quis hinc elici ſenſus poſſit. Verùm & hoc obiter addendum eſt, non Νικάνδρου, ſed Νικανδρίου, in illo ipſo exemplari ſcriptum eſſe. Cæterùm apud eūdem poetam legimus gentiuum ἀφροπίες, tanquam à NOMINATIVO Περσίς, ſignificante illud ipſum ἀφροπίην, id eſt ἀφρόπιν. Siquidem in Theriacis canit de quodam papilione, Τοῦ ἰοειδὲς ἀφροπίες ὑπεφρίσσουσι πτερύγεσσιν. Vbi ſcholiaſtes ἀφροπίες genitiuum Æolicum eſſe ait, à nominatiuo ἀφροπίς: vt nimirum à βασιλεύς eſt βασιλῆος. Itaque ἀφροπία à Nicandro ἀφροπίη etiā & ἀφροπὶς vocatur: à Callimacho autem Περσέης ἐπώνυμος: vbi canit, Καὶ πεπότηται Περσέης ἐπώνυμος· ἧς ὀρεξάμενον Αἰγύπτῳ κατιδέσθαι. In quibus verſibus obſeruare etiam debemus, eum de Ægypto dicere (quod conuenit cum iis quæ ex aliis ſcriptoribus antea protuli) quod Nicander de Mycenis. Conſtat porro vnam eandémque arborem eſſe cum ea quæ à Dioſcoride ἀφροπία vocatur: quū ipſe de hac diſſerens, dicat eſſe arborem in Ægypto naſcētem, quæ fructum ferat ἰδιόδιμον & διετίμαχον: & in eo φακαίσια inueniri quæ DICVNTVR Κεφαλάκια: itidémque Nicander ſub ἀφροπίης foliis beſtiolam φακαίνην ſimilem nutriri tradat. Cæterùm ἀφροπία (ſi ſcholiaſtæ illius poetæ credimus: quem ſcripſiſſe ἀφροπία veriſimilius eſt) fuit DICTA Ῥοδακινία. Sed nomen hoc recentius & ſuo tempore vulgare fuiſſe videtur innuere: quum ſcribit, τὸν Περσέαν, ὃν ῥοδακινίαν καλοῦσι. Sic autem à Suida ἀφροπία nomine illo ῥοδακινία, tanquam notiore, exponitur. At v. l. habent ῥοδακνία, cum ν, & quidem ex Aetio quoque, tractatu 13, cap. 118. Fructus autem meminiſſe illum tradunt lib. 1, vbi de Perſiæ malo agit. At verò apud Nicolaum Myrepſum, capite De vnguētis, eſſe SCRIPTVM Ῥοδακινία. Ibidem annotatur, alia eſſe quæ DICVNTVR Δωρακίνια: quæ tamen ſunt de genere Perſicorum. Annotaui autem ſuprà, Duracina perſica eſſe quæ vulgo appellamus *Des preſſes*, in Perſicorum genere. quæ appellatio Plinii autoritate nititur, ſcribentis lib. 15, cap. 12, initio, Sed Perſicorum palma duracinis. Si tamen ſunt ea quæ vulgò Pariſiis appellamus *Des preſſes*, longè nunc à Pliniano diuerſus eſt Pariſienſis guſtus. Non dubium eſt autem quin vox illa δωρακίνια ſeu δωρακινὰ (accentu poſito in vltima) ex Latino ſermone petita ſit.

Verùm, vt tādem finem dicendi de πυρέᾳ faciam, ſciendum eſt non paruam eſſe inter eos qui in Dioſcoridem ſcripſerunt, hac de arbore controuerſiam: nimirum an ea non aliud ſit quàm malus perſica, an contrà diſcrimen aliquod inter has eſſe exiſtimandum ſit. Equidem vt idem eſſe putemus, facere poteſt & hoc, quod apud Dioſcoridem legimus, libri ſexti cap. 11, aduerſus ψιμύθιον, id eſt ceruſſam, auxiliari ἀφροπὶς, id eſt: quoniam videlicet apud Nicādrum πυρέης καρύα aduerſus hoc ipſum opitulari legimus. Sed viciſſim non pauca ſunt quæ ad conſtituendum inter hæc duo diſcrimen impellere nos videantur: è quibus vnum hoc eſt, quòd ipſe Dioſcorides nō vnà cum malis Perſicis ſed ſeorſum mentionem facit: & quidem talem vt

peculiaris descriptio esse iudicari possit. Quamobrem si meo quis stare iudicio velit, duo illa esse eadem negabit.

Postquam autem περὶ τῶν ὁπωρικῶν μήλων mentionem fecit Dioscorides, de iis quæ VOCANTVR Ἀρμενιακὰ meminit, & quidem ita vt vnum idémque μήλων genus illi esse manifestũ sit. At quæ minora sunt, (inquit) & appellãtur Armeniaca, Latinè præcocia, stomacho sunt vtiliora. Cæterùm hoc NOMEN Πραικόκια cuius meminit Dioscorides, quidam ex recentioribus Græcis vsurparunt. Hoc porro sciendum est, non solùm ὁπωρικὰ μῆλα seu ὁπωρικὰ μῆλα dici, sed interdum etiam ὁπωρικὰ seu ὁπωρικὰ, sine substantiui adiectione: vt vel in illo quem ex Dioscoride paulo antè protuli loco videre est: vbi videlicet dicit ὁπωρικῶν τὰ ὀστᾶ, pro ὁπωρικῶν μήλων. Nec dubito quin alia quædam adiectiua ex iis quæ subiungam, itidem sine substantiui adiectione posita inueniantur: sed huic adiectiuo frequentiorem quàm vlli alii hunc vsum esse arbitror. adeo vt Latini quoque hac ἀλληψει sibi permittẽtes, Persica dixerint, non addito substantiuo Mala. Sed hoc sciendum est, non solùm dici ὁπωρικὰ μῆλα, sed etiam ὁπωρικὰ κοκκύμηλα. Scribit enim Diphilus Siphnius apud Athenæum, libro 3, ὁπωρικὰ λεγόμενα μῆλα, ἔστι πίνον δὲ Περσικὰ κοκκύμηλα, μεστὸς ὑγρᾶς ὀπὸς. βοτανικώτερα δὲ τὰ μήλων. Scribit autem Suidas κοκκύμηλα esse quæ vocata sint à recentioribus βερίκοκκα. (quum enim dicit τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα, id est, quæ à nobis dicuntur: vel sui seculi vel suæ regionis homines ita vocasse significat) quod βερίκοκκα id omnino esse videtur ex quo factum sit à nobis vocabulum *Abricots*. Quæ tamẽ alii esse censent ea quæ Dioscorides ἀρμενιακὰ μῆλα nominat. Nonnulli verò, quoniam addit ea esse quæ à Latinis præcocia vocentur, volunt potius esse quæ dicuntur *Auantpesches*. quæ peculiariter etiam fuisse appellata *Pesches de Troye* (id est Persica Trecensia) quidam annotarunt.

Celebre est ETIAM Μηδικὸν μῆλον, i. Medicũ malum. éstq; μηδικὸν nomẽ substãtiui. Cõstat autẽ id esse quod vulgò vocamus *Orange*. Sed quòd ὁπωρικὸν appellationẽ huic quoque tribuit Dioscor. nõ minus quàm μηδικὸν, id verò quidã mirantur. Legimus tamen & apud Theophrastũ lib. 4, cap. 4, οἷον, ἔστι Μηδία χώρα καὶ Περσὶς ὥστε ἔστιν ἔχει πλείω, καὶ τὸ μῆλον τὸ Μηδικὸν καὶ τὸ Περσικὸν καλούμενον. quæ autem subiungit, vnius tantùm mali, nimirum citrii, descriptionem continent. Quinetiam Athenæus ipsum Theophrastum testem producens, scribit, καὶ τὸ μῆλον τὸ Περσικὸν ἢ Μηδικὸν καλούμενον. quæ lectio minus etiam dubitationis relinquere cuiquam potest. Adde quòd Macrobius ex Oppio scribit, Generantur autem in Perside omni tempore mala citrea. alia enim præcarpuntur, alia interim maturescunt. Iam verò & illa VOX Κιδρόμηλον, (quæ apud Dioscoridem tertia est mali Medici appellatio) quibusdam suspecta fuit, (idque non immeritò fortasse) ne nimirum pro κιτρόμηλον seu κίτριον μῆλον, aut κιτρίομηλον, posita esset. quamuis hoc ipsum κιδρόμηλον alibi quoque extare fatererentur. In vulgatis autem lexicis annotatur, vocem κίδρος dici etiam de arbore citrei mali: cuius materies citrium à Varrone & Martiale appelletur. Sed huius appellationis illud ipsum, quod suspectum esse dicebam, testimonium afferunt: illum videlicet ex Dioscoride petitum locum, in quo tamen non κίδρος sed duntaxat compositum vocabulum κιδρόμηλον habetur. Addunt verò & Plinii locum, lib. 13, cap. 16, vbi de cedro loquutus, subiungit, Alia est arbor eodem nomine, malum ferens execratum aliquibus odore & amaritudine, aliis expetitum, domos etiam decorans, nec dicenda verbosius. Hanc enim aliam arborem, Medicam malum esse aiunt. Sed quo teste id probare potuit? Hoc certe si verum esset, Plinium hæc de Medica malo intellexisse, citrum illi & cedrum idem esse dicendum foret: atqui hæc diuersa illi esse manifestum est, lib. 13, cap. 1, Cedri tantùm & citri suorum fruticum in sacris fumo conuolutorum nidorem verius quàm odorem, nouerant, iam rosæ succo reperto. Quinetiã libri 15, caput 14, ita inchoat, Malorum plura sunt genera. De citreis cum sua arbore diximus. Medica autem Græci vocant, patriæ nomine. Atqui si verum esset quod de cedri appellatione in vulg. lex. annotari dico, aliquam vel hic vel aliis in locis, vbi de Medica malo agit, mentionem fecisset: vbi nimirum & Assyriam nominat. vt lib. 12, c. 3, Malus Assyria, quam alii vocant Medicam, venenis medetur. Reliqua ibi vide. Hoc quoq; de pomo isto addam, nos *Orange* (vt iam dixi) Italos autẽ simili voce nominare: vtrosque ab eadẽ origine, nimirum à quadã appellatione quæ recentioribus Græcis in vsu fuit. sic tamen vt Itali multo minus quàm nos illam immutauerint. Ea enim EST Νεραντζίου, apud Nicãdri scholiastem. Nam in hunc Alexipharmaci locum, — πὴ φυλλον ἐσαλείμμον πεφασῆν Καὶ δαμίδες, μῆλόν τι, καὶ ἐμπρησμὸν σίνεται: scholiastes annotat, μῆλον (quod sine adiectione ponitur) significare τὸ μηδικὸν μῆλον. quod μηδικὸν μῆλον, esse τὸ νεραντζίον. Non dubium est certe quin hanc appellationem tanquam suo tempore omnibus familiarem atque adeo vulgarem afferat. Factique hæc vox νεραντζίον vt Itali ii qui *Naranzo* aut *Naranzio* seu *Narangio* pronuntiant, (vt taceam illos qui *Naranzare* dicunt) se rectius loqui dicere possint quam ii qui *Aranzio* vel *Arangio* proferunt: quanuis alioqui Dantes & Petrarcha necnon Boccatius horum altero non autem vllo illorum vtantur. Sed hoc addo, extare apud eos & aliam vocem, eámque compositam, videlicet *Melarãcio*: verùm hãc de arbore potius quàm de fructu vsurpasse illi Italicæ linguæ scriptores videntur. Quin autem *Melarancio* sonet idem quod *Pomo arancio*, vtpote compositum ex Melo, (vt si ex μῆλον facias Melum pro Malum) & ex *arancio*, minime mihi dubiũ est. Hoc quoque sciendum est, sicut κιδρόμηλον apud Dioscoridem scribi dicebam, quum tamen κιτρόμηλον seu κιτρίομηλον scribendum potius videatur, sic Italos dicere *Cedri*, cum dicunt. Sed hoc nomine appellant id genus quod omnium maximum seu crassissimum est. Et quoniam in hunc sermonem incidi, paulo eum longius persequens, ostendam quanto diligentius nostri seculi homines singula huiusce fructus genera propriis appellationibus quàm vel ipsi Græci olim (quatenus quidem nouimus) distinxerint. Atq; vt per gradus à minoribus ad maiora ascendam: primum genus statuam, *Aranci* siue *Arangi*, aut etiam *Narangi*, seu *Naranzi*, (quæ propius ad vocem νεραντζίον accedere docui) Gallice *Aurange*, vel *Orange*, vt alii pronuntiant. Secundum genus, *Limoni* & per diminutionem *Limoncelli*: Gallice itidem *Limons*. Quinetiam *Limes* alicubi, terminatione fœminina, de rotundioribus. Tertium genus *Poncires*: quæ tamen appellatio non est per totam Italiam vsitata. nobis itidem *Poncires*. Quartum genus *Cedri*, de omniũ maximis & crassissimis. Sic verò & in quibusdam Galliæ locis illa vocantur *Cidres*: quum tamẽ alii *Poncires* potius appellet. At verò *Cedrangoli* diminutiua forma dici videtur: quod in Italia me audisse nõ memini, sed tamẽ in quibusdã eius partibus ita vocari ea etiã quæ ab aliis *aráci* seu *arãgi* nominẽtur, intellexi.

Vt porro dicitur fructus Μηδικὸν μῆλον, sic ARBOR Μηδικὴ μηλέα. Atque vt fructus alio nomine DICITVR Κίτριον μῆλον, sic ipsa ARBOR Κιτρέα μῆλος, aut certè Κιτρέα, sine adiectione: sicut κίτριον pro κίτριον μῆλον. Autor γεωπονικῶν, lib. 10, καὶ κιτρέας φυτεύουσι πρὸς τὸ πῖχον. Sed & Κίτριον ab eodem pro ipsa arbore dicitur. veluti vbi scribit, ἐὰν δὲ τὸν καρπὸν τοῦ κιτρέου χύλῳ περιχρίσῃς καθ ἑκάστης. Est alioqui hæc appellatio Latina potius quàm Græca: sic tamen vt citrea potius quàm Citria apud Plinium & alios legamus, & quidem de fructu duntaxat. Eustathius autem ex quodam Pamphili ἐν γ' ὑπομνημάτων libro tradit τὸ κίτριον à Latinis vocatum esse κίτρον. Sed Citrum apud Varronem de ipso citri mali ligno potius legimus. Galeno hæc appellatio κίτριον minimè placuit, tanquam recens solo nouitatis studio introducta. At hodie Italis & nobis aliisque nõnullis vulgare est hoc nomen, sed de certo quodam Medicorum pomorũ genere. vt ex iis quæ modò dicta fuerũt, satis liquere potest. His omnibus & istud ad-

dendũ eſt: κύτειον interdum peculiariter de cortice mali citrei vſurpari: atque ita reddi in iſto Alex. Aphr. loco, Problem. lib. 1, τὸ κύτειον ἔξωθεν ὥσπερ τὸν φλοιὸν καὶ θλασθὲν, τὴν ὀσμὴν ἔνδοθεν ὅπερ τὸ ἐκτὸς ἐστὶ δίκην ποιότητος.

Celebratur ETIAM Κυδώνιον μῆλον apud veteres: quod Latini Coroneum malum, potius quàm Cydonium, vocant. Nos Cota, quaſi Coronia: Itali autem minus deprauata voce Latina, Codogno appellant. Galenus ſimpliciter quoque & ſine adiectione μῆλον per excellentiam vocaſſe traditur, lib. 2 περὶ πέπ. capite 1. Τὰ δὲ κυδώνια (inquit Dioſcorides) εὐστόμαχα, κύπρια, &c. Plinius de pineis nucibus loquutus, His proxima amplitudine (inquit) mala quæ vocamus cotonea, & Græci κυδώνια, ex Creta inſula aduecta. Scribo autem κυδώνια apud eum, ſiue Cydonia, Latinis literis, non Cydonea (vt tamẽ pleraque eius exẽplaria habent) quum κυδώνια vbique apud ſcriptores Græcos, κυδωνέα nuſquam legamus. Sic quoque ARBOR Κυδώνιος μηλέα, VEL Κυδωνία μηλέα dicitur Cotonea malus. Pro κυδώνιον autẽ Nicander dixit ETIAM Κύδων. Legitur enim apud eum in Alexipharm. v. 224. βλοσυρῶν κύδωνος. quod ſcholiaſtes exponit σκληροῦ κυδωνίου. Sed pro κυδώνος perperam ſcriptum eſt κυδῶνες in editionibus quæ meam præceſſerunt. Cæterùm κυδωνίων quædam ſunt DICTA Χρυσόμηλα, quod ſonat Aurea mala, ſiue Aurei coloris mala: QVAEDAM Σπυρίδια, SIVE Σπυρομήλια. Plura coroneorum genera (inquit Plin. l. 15, c. 11) χρυσόμηλα, inciſuris diſtincta, colore ad aurum inclinato. Quæ cãdidiora, noſtratia cognominata, odoris præſtantiſſimi. Eſt & Neapolitanis ſuus honos. Minora ex eodem genere σπυρίδια odoratius vibrant, ſerotino prouentu, præcoci verò muſtea. Struthеis autẽ coronea inſita ſuum genus fecere mulcianum: quæ ſola ex his vel cruda manduntur. Sed in hoc Plinii loco pro Minora cõſentaneum rationi eſſe videtur vt Maiora reponamus. Hæc enim ſcriptura cum ex aliis locis confirmari poſſe videtur, tum verò ex iſto Dioſcoridis, lib. 1, cap. 191, in quo de coroneis malis agit, Τὰ δὲ λεγόμενα σπυρίδια καὶ μαζάλια, ἥδιστον ὄζον ὠχέτω. Inuenitur porro ſcriptum ETIAM Σπυρίδια μῆλα, & quidem apud ipſum Dioſcoridem, nec non apud Athenæum. apud quem tamen & altera ſcriptura extat: lib. 3, τὰ δὲ κυδώνια (ὧν ἔστι καὶ σπυρίδια λίχνοι καὶ νῶες) αἰτιῶνται ἐπὶ τῷ μύλων δύσοσμα χωρία, καὶ μάλιστα τὰ πέπονα. At verò alterius ſcripturæ exemplum aliquanto pòſt habetur, vbi de VOCE Κοδύμηλον agit, & mala Cydonia ab Hermone ὑπὸ Κρητικῶν γλώσσης vocari tradit κοδύμηλα. Deinde ex Polemone addit, nonnullos velle κοδύμηλον eſſe quoddã floris genus. Quib' addit, Ἄλλοι δὲ τὸ ἄνθος τὸ μῆλον. ſed hanc ſcripturam incuriæ librariorum imputandam eſſe exiſtimo. Quod autem attinet ad id Cydoniorum genus quod PLIN. Χρυσόμηλα vocat, ſunt qui ea aurea mala eſſe putent quæ legimus apud Virgilium Ecloga 3, Aurea mala decem miſi, cras altera mittam. quum tamen v. l. tradant ex ATHEN. Χρυσᾶ μῆλα, NECNON Ἑσπερίδων μῆλα, etiam mala Medica, de quibus antea dictum fuit. Sed vereor ne parum attentè Athenæi locus conſideratus fuerit: vel potius, ne librariorum error non deprehenſus, eos qui hoc annotarunt in errorem induxerit. Quale autem illud erratum ſit, vt oſtendere poſſim, locum totum proferre neceſſe habeo. Scribit igitur Athenæus libro 3, Ἔοικε δὲν δι' μήλων ὕπνος καλεῖσθαι πιά ἐναι Τιμαχίδας ὁ τοῦ πατρὸς, εἰπὼν, Καὶ ὁ Λακεδαιμόνιος ἐξαπίνας τοῖς ὕπνοις φησὶ Πλάμτιλος ταῦτα. δύσοσμα δὲ τῇ καὶ ἄβρωτα καλεῖσθαι δ' Ἑσπερίδων μῆλα. Ἀριστοφάνης γοῦν ὁ τοῦ πατρὸς Λακωνικοῦ, Ἐπὶ δὲ μῆλα καὶ τὰ λεγόμενα Ἑσπερίδας σπυρία. Θεόφραστος ὁ τοῦ &c. Hunc, inquam, illorum errorem ex librarii errore natum eſſe dico, qui σπυρία cum præcedentibus iunxerint: quum alioqui nomen hoc tanquam titulus interiiciatur. vt variis huius ſcriptoris locis, præſertimque in libris prioribus, nomina quædam textui inſerta eſſe videmus quæ nullo modo vel præcedentibus vel ſequentibus annexa ſint, neque cum illis vel his cohæreant, quantum quidem ad ſtructuram orationis attinet: ſed ſortium ponantur, tanquam eorum quæ proximè ſequuntur materies ſeu argumentum. Ac ne longè abeamus, habemus, paucis interiectis, nomen κυτείου hoc ipſo officio fungens. Ex illo igitur Athenæi loco nihil minus quàm illud probari poteſt. Poſſe alioqui aureorum malorum appellationem non vno pomorum generi tribui fateor, prout varium auri colorem in vanis nummis eſſe videmus, & quidem in iis etiam qui recèns cuſi fuerunt. Illis porro addit Plinius, de cotoneis, Sunt præterea parua ſylueſtria, à ſtrutheis odoratiſſima, in ſepibus naſcentia. Autor γεωπονικῶν libro 10, ex Cydoniis malo inſitis μῆλα naſci ait κιδώνια, quæ ab Atticis ſint DICTA Μελίμηλα. Quinetiam μήλινος & μηλίτης ad μῆλα κυδώνια interdum pertinere, docebo paulo pòſt.

Sunt verò & alia quædam μῆλα quæ adiectiui nominis adiectione diſtinguuntur: veluti ea quæ πτισσωτὰ vocantur. Sunt præterea quæ nomine compoſito appellantur: vt μελίμηλα, ἀχράμηλα: de quibus omnibus partim iam dictum eſt, partim ſuo loco dicetur, in Indice.

Μῆλα, ſi verum eſt quod Heſychius ſcribit, dicendum fuerit tam latè patere quam apud Latinos Poma. vt enim Poma Latini generaliter interdum vocant quoſvis fructus, ſic ille μῆλα eſſe ait πάντας δένδρου καρπόν: ſed ἐξαιρέτως ita vocari τὸν τῆς μηλέας. Sic apud Homerum Il. 1, vbi canit, Πολλὰ δ' ὄγε κτεάτεσσι μέσα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ Λύτῃσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτῇσι κάτῃσι μήλων, nomine μῆλα ſignificari generaliter ἀκροδρυα, ὁπὸ μάρτις, tradit Euſtathius.

Μῆλον apud autorem γεωπονικῶν ponitur & pro μηλέα, id eſt malus arbor: lib. 10, ἐμπεφύτευται μῆλοις εἰς πᾶσαν ἀχράδα. Itidémque pro arbore vſus eſſe videtur Pollux. (Sic autem quædam alia nomina alicubi de fructu pariter & de arbore dicta inueniuntur) Heſychius poſtquam μῆλα vocari dixit πάντας δένδρου καρπόν, ſed ἐξαιρέτως τῆς μηλέας: addit καὶ πάντα τὰ δένδρα.

Μῆλα metaphoricè vocantur & alia. Nam malæ, vel potius genæ, μῆλα etiam appellantur, teſte Polluce. (Hippocrati κύκλος τοῦ προσώπου, vt Galenus teſtatur) Sed is tamen ſibi minimè conſtat in huius vocis expoſitione, meo quidem iudicio. Poſtquam enim dixit, ea quæ vocantur μῆλα, ab vtraque naſi parte protuberare, (ſi ἀκίσσειν ita interpretandum eſt) & eſſe ὑπερφαλμίον φρουρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ: vt videlicet ὀξυπεχίστατα εἰς ἀσφάλειαν ἀνῶθεν μὲν τοῖς τοῦ ὀφρύου προβολαῖς, κάτωθεν δὲ ταῖς τῶν μήλων αὐχέσι: & eſſe hæc nominata μῆλα, quoniam αἰθοῦσιν ὑπὸ ὠχρότητος: ſubiungit, vocari etiam παρειαὶ & γάνυς. Non ſibi conſtat, inquam, Pollux, in eo quòd primùm μῆλα eſſe ait ὑπὲρ τὰς παρειάς: deinde ea vocari etiã παρειαὶ dicit. Quod tamẽ de huius appellationis ratione ſcribit, παρειαῖς optimè conuenire conſtat. hæc enim αἰθοῦσαι dicuntur & διαυγεῖς, quum in iis lanugo velut efflorẽſcat. Ita enim accipio verbum αὐγεῖν, & in eo loco vbi dicit τῷδε τὸ αὐγεῖν ὑπὸ ἰσχνότητος: non autem, vt interpr. quidam, Quòd in iis ætatis flos eluceat. Planè enim coacta hæc interpretatio mihi videtur. Sunt verò & qui aliã huius metaphorici vſus nominis μῆλα rationem afferentes, μῆλα dicta eſſe velint quia in modum mali orbiculati exuberant. Vtut ſe res habeat, non abſimile vero eſſet, Latinos exemplo Græcorum nomini Malæ ſignificationem illam dediſſe, & Malæ quaſi Mala (id eſt poma) dixiſſe. Neque enim mihi vnquam perſuadebit Cicero, malas à maxillis, nihilo magis quam alas ab axillis, talos à taxillis, palos à paxillis fieri. qui tamen id velle ſignificare videtur. Μῆλον ſcribit Gorr. in ſingulari: tradens eſſe partem faciei inter naſum & aurem, ſub oculo leuiter eminentem. Additque, pilis nudam eſſe, nõ modò propter os ſubiectum, ſed etiam ad ornatum & decorem vultus, quódque natura voluerit eam eſſe ſedem pudoris, ibíque maximè oſtendi ruborem. Et ſic dictam eſſe à mali ſimilitudine, ſiue rubeum mali colorem ſpectemus, ſiue rotunditatẽ quam illi natura donauit, vt ſic oculum ab externis iniuriis infrà tutaretur. ideóque Hippocrate in De morbis libro 5, non illepidè malas μήλους προσώπου nominauiſſe.

Hæc & ille. Nunc autem ad exempla veniendum est. Legimus igitur apud Lucianum ὁ εἰκὼν vocem μῆλα de facies parte quadam: vbi scribit, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τοῦ φαιδροῦ καὶ καχεκτικῶ, καὶ ὥστε ὀλίγου κρύπτειν τὰ Περσικὰ δοκεῖν τὰ μῆλα δι', ἃ ὅσα τῆς ὄψεως αἴτια, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ὁ κύπρος λήψεται. Legimus & apud Alex. Aphrod. in Probl. διὰ τί τὰ καθεσταλμένα τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστι; Singulare autem μῆλον extat apud Græcos Bibl. interpretes, Cantic. Solom. c. 4.

Μῆλα, de mammis puellæ dictum ab Aristophane, vtpote terentibus, sicut teres est malum.

Μῆλον, Oculi procidentia iam inueterata, atque adeo aucta vt etiam palpebras excedat. Sic dicta à mali similitudine, quòd ita protuberet oculus vt malum exertum appareat. Gorr. Vna est ex speciebus τῶν ὀφθαλμοδοκιτώσεων.

Μῆλα, Carnes quædam rubræ & teretes sub tõsillis, quæ tonillæ ἀπάδες & παρίσμια dicuntur. siue Tonillæ duæ penitiores, in intimo ore positæ ad radicem linguæ. Vide Poll.

Μῆλα, Labra. Vnde VERBVM Διμηλαίνειν, Labra mouere, δίκην τὰ χείλη, vt inquit Pollux. Sed comicis hoc verbum peculiariter tribuere videtur, sicut & nomen illud μῆλα, in ea significatione.

Μῆλον in significatione ἔρωτος vel potius διαθέσεως εἰς ἔρωτα siue εἰς τὰ ἀφροδίσια, vide in Μηλοβολῶ.

Sicut Μῆλον quo malum seu pomum significatur, ita etiam μῆλον (de quo postea dicetur) ouem significans, multa composita habet, quæ illi reseruans, ea excerpsi quæ ad μῆλον, de quo nunc agitur, pertinent.

C. Μηλοβολέω, ῶ, Malo seu malis peto. vt legimus apud Maronem Ecloga 3, Malo me Galatea petit, lasciua puella, Et fugit ad salices, & se cupit ante videri. Quæ Theocriti imitatione dixisse videtur in Hodœporicis, Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα, Ταὶ αἶγας παρελῶντα, καὶ ἀδὺ πυκταλιάσδει. Vbi scholiastes βάλλει μάλοισι ait significare, πειρᾶται μὲ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι. id est, Conatur me ad amorẽ allicere. Additque, τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ὅτι τοῖς ὤτοις ἔπαιον. (sed pro τοῖς ὤτοις repono τοῦτο) Conuenitque optimè quod iste scribit cum iis quæ à scholiaste Aristophanis scribuntur in hunc illius poetæ locum in Nubibus, Μὴ εἰς ἀσχημοσύνας εἰσπέσαι· ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς, Μήλῳ βαλῶν τις, ὥσπερ παιδίσκον, τῆς διανοίας ἀπατεωνίσῃς. Hic enim μήλῳ schol. exponit ἔρωτι. additque, eos μηλοβολεῖν appellasse τὸ εἰς ἀφροδίσια διαιτᾶσθαι: quòd μῆλον Veneri sit sacrum. Est autem εἰς ἀφροδίσια διαιτᾶσθαι, ad rem veneream aliqua illecebra inuitare, seu incitare. Sed quum μηλοβολεῖν ita exponat, (quam expositionem cum alterius scholiastæ expositione conuenire dico) μήλῳ in eo loco debuit potius διαθέσεσι ἔρωτος aut ἀφροδισίων, quàm ὤτοις, explicare. Sic autem in quodam Platonis epigrammate (id est, quod Diog. Laertius Platoni adscribit in eius vita) legimus, Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὴ ἐκοῦσα μολεῖς μοι, Δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετάδος. Εἰ δ' αὖ &c. Subiungiturq; & istud, tanquã eiusdem, Μῆλον ἐγὼ, βάλλει με φιλῶν σύ τις. Sed hoc epigramma Philodemo adscribitur, in Anthol. epigr. lib. 7, pag. 467, mex editionis. Alterum verò illud extat eiusdem operis p. 486, tanquã incerti autoris, aut certè tanquam Ivλιαvoῦ. Cæterùm dicuntur μήλοις βάλλειν, qui muneribus assequi studeant quod optant, aut qui donis prouocant ad amorem mutuum, vt Erasmus scribit in prouerbio, Malis ferire, seu petere: vbi cætera legere poteris, si videbitur. Hoc tantùm addo, quanuis μηλοβολῶ compositè dixerit enarrator Aristophanis, existimare tamen me μήλῳ βάλλειν distinctim potius vsurpari, hac præsertim in significatione. Quod tamen apud Hesychium legimus μηλοβολῶν, expositum πλοῦτον παρὰ καὶ εἰς ἔρωτα ὑπαγαγέσθαι, non dubito quin mendosè pro μηλοβολῶν scriptum sit.

C. Μηλοειδὴς, Mali speciem præ se ferens, vel colore, vel alia re.

C. Μηλόκαρπον, ν, τὸ, Aristolochiæ longæ, quæ mascula dicitur, cognomen: quòd florem ferat, quum dehiscere cœperit, piro similem. Gorr.

C. Μηλολόνθη, SIVE Μηλολαίνθη, aut ETIAM Μηλόνθη, SIVE Μηλαίνθη, Scarabeorum quoddam genus, id est κανθάρων. qui peculiari NOMINE Χρυσοκάνθαρος dicitur. Nam μηλολόνθη, teste Hesychio, est εἶδός τι κανθάρων, quos aliqui χρυσοκανθάρους appellant. At scholiastes Aristoph. non ait esse εἶδος κανθάρου, id est scarabei speciem, sed ζωύφιον χρυσίζον κανθάρῳ ὅμοιον. Verùm alia expositio his verbis subiungitur, secundum quam est illud ipsum quod χρυσοκάνθαρος appellatur. (ita enim ibi intelligendum est aduerbium ἄνω, sicut & aliis plerisque horum scholiorum & aliorum locis: quod in vulg. l. animaduersum non fuit, id est ab eorum consarcinatoribus) Annotat autem hæc in istos Aristophanis versus in Nubibus, Ἀλλ' ἀπτέραν τιὰ φροντὶς ἐς τὸν αἰέρα, Δινοῦσιν ὥσπερ μηλολόνθιόν τιν' παῖδες. vbi ait respici ad puerorum morem, qui hoc animalculum filo alligatum emittunt. ideoque perinde esse acti dicerer, ὥσπερ δύσιν σου τιὰ χαίμιλλον, ἵν' ὅταν ἀφῶσιν ὁι παῖδες τὸν αἰέρα τιὰ χαμίλλου, πάλιν ὀπισθαγωγῇ αὐτιὰ. Possumus autem ex Suida & Eustathio puerilem hunc lusum exactius cognoscere. id est, coniungentes quæ vnus dicit, iis quæ ab altero dicuntur. Scribunt enim, pueros filum (πείσματι, vt refert Eustathius) pedibus huius animalculi appendere seu alligare, deinde in aerem emittere, & tinere volare. Dum autem sic alligatum volat, velut in gyros circumagi & circumuolui: pueròsque tali spectaculo gaudentes, non sine manuum plausu ipsum comitari. Suidas tamen non dicit tantùm χίνειν τοῦ παιδὸς ἕλκοντος, sed adicit, καὶ ξυλίφιον ὃ οὐκ ἰσχύσαν αἰσανσφίσιν. Quidam verò (addentes fortasse de suo) scribunt pueros huius fili pedibus μηλολόνθης appensi, caput digitis suis alligare. Scribit autem Eustathius ex quodam veteri grammatico aut lexicographo, (vnde & præcedentia se accepisse profitetur) esse animal vespa maius, quod nasci ἀπὸ τῆς μηλέας αἰθούσης, aut μηλέαις aduolare quum florere incipiunt. Sic & Pollux ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῶν μήλων, (quod pro μηλεῶν accipiendum erit: nisi potius scripsisse μηλεᾶν τοῦ μήλου existimandus sit) αὐτόματα τῇ αἰθούσῃ γίγνεσθαι tradit. Dicit autem duntaxat esse animal volucre: vocarique & μηλολαίνθιον. Suidas esse scribit animalculum quod floribus insidet: sed fortasse scriptum reliquit τοῖς αἰθοῦσι τῶν μηλεῶν, vel τοῖς τῶν μηλεῶν αἰθούσι. A nonnullis μηλολόνθη redditur galleruca, à quibusdam bruchus. (qui tamen à Græcis esse DICTVS Μάσταξ potius existimatur. Ab autore autem χωπτικῶν vox Latina vsurpatur, in βρύχος commutata, libro 13, περὶ τὸ στόμαχος τῆς αἰσχίλου τοῦτο τιὰ ῥίζαι πρὸς κάκιστος σιτήσεως χώσιν. φυτιόμενα γὰρ ταῦτα τὴν ὁδὸν μὴ τὸν βρύχον αἱαιρεῖ. Quidam denique annotant μηλόνθιον esse illud animalculum quod à nobis *hancton* appellatur. Sciendum est porro lusum illum puerilem cuius modò facta fuit mentio, hoc ipsum nomen habere apud Pollucem: sicut apud eundem eodem in loco alii etiam lusus commemorantur, quorum nonnulli animalium nomen habent: vt χαλκῆ μύγα & χελιχελώνη. Inuenitur ETIAM Χρυσομηλολόνθιον apud Aristophanis scholiastem, sicut dictum fuit tomo quarto, inter nomina ex nomine χρυσὸς composita. Sed apud eum eodem in loco LEGI Μηλολόνθιον sciendum est. Vocatum putatur & χρυσαλίς: de quo nomine dictum est inter composita ex nomine χρυσὸς.

Μηλολόνθη est etiam flos quidam, teste Suida.

C. Μηλομαχία, ας, ἡ, Malis commissa pugna, seu pomis, Pugna quæ malis committitur: id est, in qua alii in alios mala iaculantur. Qualis autem fuerit Alexandri μηλομαχία, docet Eustathius, & ante eum Athenæus: ex quo sumpsisse eum quæ de illa scribit, opinor.

C. Μηλόνθη, vide in Μηλολόνθη paulo antè.

C. Μηλονίη, Dea quædam cuius hymnus extat apud Orpheum. Ita quidem vulg. lex. sed apud Orpheum μηλιτίη legitur.

C. Μηλοπάρηος, q.d. Malis similes habẽs genas, vel Cuius malæ seu genæ colorem mali referunt. vt quidam interpret. Sed Eustathius exponit ἀπαλοπάρηος, ex μα-

λὸς ſignificante idem quod αἰπολός. Affert autem ex A Theocrito: apud quem tamen ΕΣΤ Μηλεπίμονος Doricè. Quinetiam alias duas nominis huius ſcripturas editio mea tibi indicabit: ſed eas mendoſas eſſe puto.

C. Μηλοπέπονες, Melopepones. Species ſunt cucumerum, qui quum magnitudinem exceſſere, pepones Plinio vocantur: quum verò rotundi formam & effigiem mali referunt, tunc facto ex pepone & malo nomine, melopepones dicti ſunt. Neque enim aliud inter illa diſcrimen quàm ex figura quondam fuit. Totum autem hoc genus in Martio & Aprili, melones, quaſi μήλωνες, à mali figura Palladio dicuntur. Eſt verò eadem melopeponibus vis quæ & peponibus. Hæc Gorr. At in v.l. hæc annotantur: Μηλοπέπονες, apud Galenum De alimentis libro 2, à Palladio melones dicuntur: à mali Cydonii figura, quod μῆλον per excellentiam Græci vocant. B

C. Μηλοπλακοῦς, Placenta è malis coroneis. Legitur etiam forma DIMINVT. Μηλοπλακουΐτιον. quod Gorr. annotat eſſe confectionem quandam ex malis coroneis in vino coctis, adiecto poſtea melle, pipere, aniſo, atque aliis, pro arbitrio pharmacopœi: quæ deinde omnia miſta, inſtar ſemuncię formantur, & cum lauri foliis componũtur. Additque, ſpeciem eſſe cydoniati. C

C. Μηλόσπορος, ν, ὁ & ἡ, vt μηλόσπορος αἰπύ, malis ſeu pomis conſitum littus: ex Euripide.

C. Μηλοφόρος, ν, ὁ & ἡ, q.d. Mala ferẽs, ſeu geſtans. Quidam Cereris cognomentum eſſe annotant. Apud Athenæum autem & Heſychium μηλοφόροι (nam apud hunc non dubito quin μηλοφόροι reponi debeat pro μηλοφόρη) ſunt regis Perſarum ſatellites, μῆλα χρυσᾶ φέροντες D ὅτε πρὸς συραίκουν.

C. Μηλοφόνη, vide in Μηλολόνη.

C. Μηλωπός, ὄπος, ὁ & ἡ, Colore referens malum, Mali colorem referens. q. d. Mali faciem habens. ex μῆλον, & ὤψ, ὠπός. Hom. Odyſſ. ν, Γυνὴ δέ τοι ἔστω δμωὴ καὶ δῶμα γυναικῶν. Αἱ μάλ' ἀλαπάζουσι μύλης ὕπο μηλοπὰ καρπόν. Vbi μηλοπὰ καρπὸν quidam exponunt πυρὸν, vtpote μηλωπὸν τὸ χρῶμα. Alii verò per μήλοπα καρπὸν intellexerunt πάχειον τὸ μήλων, id eſt lanam ouium. Sed poſterior hæc expoſitio multo minus probatur quàm altera. Vide Heſychium, necnon Euſtathium. E

C. Ἀχεμμηλία, vide in Indice.

C. Ἀμαμηλίς, vide in Indice.

C. Γλυκύμηλον, ſiue Γλυκίμηλον Doricè, habes in Indice.

C. Ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ, Meſpili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert: vt tradit Dioſcor. libro 1, cap. 171. qui alterum hoc meſpili genus in Italia naſcẽtis, (nam capite proximè præcedenti egerat de meſpilo quæ ἀγρία quibuſdam eſt dicta) tradit vocarum ETIAM Σπαίριον. (niſi quis malit ſcribere Σπαίνιον cum ν, vt quædam exemplaria habent. In v. l. eſt ETIAM Σπάειον: ſed perperam, vt opinor) Marcel. Virgil. ὀπιμηλίδα ideo vocari exiſtimat quòd felicitſimè ὑπὸ τῆς μηλέας inſeratur. Galenus (qui apud Hippocratem ἀμαμηλίδες exponit voce iſta ὀπιμηλίδες) De alimentis lib. 2, vnedonem in Italia vocari teſtatur fructum τῇ ἄμπελον τὴν καὶ ὀπιμηλίδας φέροντες. At Plinius à quibuſdã reprehenditur quòd ὀπιμηλίδα ſiue vnedonem cum arbuti fructu confuderit, qui μιμαίκυλον ſeu μαμαίκυλον appellatur. D

Ἐπιμηλὶς, eſt & quoddam αἰπόλιον ἡμίν, ſi Pamphilo apud Athenæum credimus. Heſychio quoque teſte eſt αἰπὺ τὸ ἡμίν.

Ἐπιμηλὶς, eſt etiam πάτημα, eodem lexicographo teſte. Significare autem πάτημα aliud etiam quàm fibulam, apud eum ipſum videbis.

C. Τριμήλων, vide inter nomina ex ὄνος compoſita, t. 3, c. 1777, g

C. Φιλόμηλος, Amator malorum, id eſt pomorum, Qui gaudet malis, ſeu delectatur. Alexander φιλόμηλος vocatur apud Athen. lib. 7, vbi μηλομαχίαν eius refert. H

Μήλινος, η, ὁ, Colorem mali habens, Lucens, vt vertit Plin. Exponitur etiam Qui eſt flauo colore, item Giluus, ex Seruio. Plinius μήλινον αἶγος apud Dioſcoridem reddit Luteum, vbi de cantharidibus loquitur. Et quod hic idem dicit, βότρυς, πόα ἐστὶν ὅλη μηλίνη, θαμνώδης, ille interpretatur. Botrys, fruticoſa herba eſt, luteis ramulis.

AT VERO Μήλινον ἔλαιον, Melinum oleum, id eſt, ex malis coroneis. A quibus & μήλινος color dici exiſtimatur: quòd τὸ κυδώνιον μῆλον vocetur etiã ſimpliciter μῆλον. Affertúrque ex Columella libro 12, cap. 45, Liquor mulſei ſaporis ex conditiuis in melle cydoniis malis appellatur melimeli. Intellige autem pro μηλίμελι.

ITIDEM Μηλίνη ἔμπλαστρος VEL Μήλινον ἔμπλαστρον, Melinũ emplaſtrũ, ſic dictũ à colore mali coronei: cuiuſmodi eſſe ſolet id in quo æruginem mediocriter coquitur: vt Docet Galenus. Nam ex cruda viridis color, ex ea verò quæ plus æquo cocta eſt, emplaſtrorum genus emergit quod & διάχυμον & διαχύσιμον, & ab aliis ῥιπτὸν vocatur. Verùm plurima emplaſtra à veteribus μήλινα appellata æruginem non habent. Itaque ſic ea dicũtur vel quòd ex varia miſtura coctioniſque modo prædita ſint eodẽ colore, vel quòd vires habeant eaſdẽ quas Galenus libro 2 περὶ κρότων definit: vt non adeo magna vulnera glutinent, & vlceribus cicatricem obducant quæ à medicis σύμμικτα dicuntur: quæque ex roſaceo liquefacta, caua vlcera carne replent. Crito à coloris ſimilitudine, eadem emplaſtra πύξινα, id eſt buxea, appellauit. Gorr.

Inuenitur ETIAM Μηλινωδὴς, Melinum colorem referens, id eſt luteum, (niſi alio adiectiuo illud Græcum exprimere libeat) Ad melinum colorem accedens. Sed ex Theophraſto affertur μηλινωδὴς αἶγος & pro μήλινον.

Μηλίτης οἶνος, Vinũ ex malis coroneis. Dicitur ETIAM Κυδωνίτης οἶνος. v.l.

Μηλίζω, Ad colorem mali vergo, ſeu inclino, Colore malum refero, ſeu colorem mali. Sed exiſtimatur potius de colore mali coronei dici. Redditur etiam, Sum colore luteo. Dioſcorides de ſorbis, μηλίζοντα καὶ μήπω πέπονα. Idem libri 2, caput 107, ita inchoat, πυροὶ μὲν οἱ ὑγιὰς χρῶτα ἀρίστου, οἱ ἐσχισμένοι καὶ πλείους ὑφηπάτης, τῷ χρόᾳ μηλίζουσι. Quæ Ruell. vertit, Optima è tritici generibus ad ſecundæ valetudinis vſus habentur, quæ recentia & iam perfectè adulta, colorem luteum referũt.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, Malus arbor: quæ vſitato magis nomine dicitur μηλέα. Ibycus apud Athen. lib. 13, ἥβης μὲν αἱ τὸ κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖ ὀκ πόσαμῶν. Eſt etiam coloris genus: item inſtrumentum quoddam medicum. Eſt & malida, quidam morbus aſinorum, de quo Ariſtot. De animal. lib. 8. Ex v.l.

Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomẽto dictus eſt à Melitenſibus, ſeu à Thebanis, aut Bœoris, quòd non victimas ei immolarent, ſed malis duntaxat ſacra facerent. Vide Pollucem & Heſych. Pollux dicit apud Thebanos ſiue Bœotos ita vocari, altius repetita hiſtoria originem huius appellationis declarans: Heſychius autem non dicit apud Melitenſes ita fuiſſe appellatum, ſed ideò tributum fuiſſe illi hoc nomen, quoniam Melitenſes οὐκ εἶχον αὐτῷ ἱερεῖα, ſed τὸν καρπὸν τῶν μήλων.

Μήλωψ quoque (quod eſt apis nomen) ponendum hîc fuiſſet, ſi verum eſſet quod ab Euſtathio ſcribitur: videlicet vocatum eſſe ita hoc animalculum quoniam μήλους ὠφελεῖ, nimirum τὸ χρήσιμον ὀπὸ τῶν καρπῶν ἀπεργάζεται: ex μῆλον & ὠφέλω, quod eſt κερδαίνω. (vt ſit μήλωψ quaſi μήλωφ) Sed quãuis hanc deriuationem veterum auctoritate confirmet, mihi ſuſpectam eſſe profiteor. Idem ſcholiaſtes certè quum in quendam libri 9 Odyſſeæ locum, huius deductionis meminiſſet, addidit, ὡς δὲ καὶ ἄλλοι τὸ μέλι καὶ αὐτὸ (videlicet αἱ μέλιτται) καὶ τὸ μέλι, μέλλα πάντα κακόφωνα. Verùm ſi μέλι à μέλω deducamus, non neceſſe videtur ex eodem verbo & μέλιττα deducere, ſed potius ex illo nomine μέλι deriuandum eſſe. fieri enim poteſt vt ipſi melli nomen prius quàm eius artifici impoſitum fuerit.

Μῆλον autem quod ouem significat, à verbo μάλω seu μάλομαι, originem habere existimatur, quoniam μῆλα ἀρχὴ πλούτου ἦσαν τοῖς παλαιοῖς. vel à VOCE Μῆλον significante ἔσχον & ἄμαρον & χαῦλον: quoniam τὸ μεγέθους tale est. Attalus quidam à nomine μαμὸς deduci censuit: quæ deductio planè reiicitur. quòd rationi consentaneum videatur vt contrà μαμὸς à μῆλον deriuari dicatur. Fuerunt denique & qui μῆλον appellatum putauerint ἀφ' οὗ τὸ μηλωτὴ καρπὸν ἔδηδεν. secundum quam deductionē μῆλον hoc posterius altero esset, quod proximè præcessit. (Obseruādum est autē interimi & NOMEN Μηλωνίς, quod perinde sonat acsi à Pomum diceres Pomeus seu Pomaceus: siue fictum sit illud possessiuum, siue aliunde allatum) Sed Etymologus primam illam deriuationē cæteris anteponit: qui, paucis interpositis, addens, ὁ δὲ καρπὸς κατ' ἐκχυσ. πᾶς γὰρ οὗτος ἐλέγετο, (ita enim legēdum est apud eum, non autē, πᾶς οὗτος, sine γάρ) videtur eandem deductionē & alteri μῆλον velle tribuere: intelligēs, μῆλον, quo certus quidā fructus significatur, à μάλω seu μάλομαι dictū esse καθ' ἐκχυσιν: tanquā videlicet ὀπωρικὸν ἐξοχώτατον præ quouis alio. Alioqui enim μῆλον non certum illum fructū, sed quemlibet significabat.

ΜΗ̃ΛΟΝ, ου, τὸ, Ouis, Pecus. Homer. Odyss. ι, — καμίνεσκε μῆλα νομεύων. Idē eodem libro, Ἄρνειος γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Alibi, μῆλ' αἶγές τε καὶ αἶγας. Sed latius huius nominis significatio interdum extēditur, ad capras nimirum, interdum & ad boues. De capris Odyss. ξ, — ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. Ζαθρηΐων αἰγῶν ὅσσας φαίνηται ἄελλης. Atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictū fuisse traditur, sicut μηλωτὴ de qualibet pelle. Vide lexicogr. Græcos, & Eust.

C. Μηλόβαι, ΒΤ Μηλοβάται, Ouium pastores. Hesych. exp. ποιμένες. sed mendi suspicione illa vocabula non carent.

C. Μηλοβότης, ου, ὁ, VEL Μηλοβοτήρ, ῆρος, ὁ. Ouium pastor, Opilio. aut etiam generalius, Pastor. Legimus apud Homerū, μηλοβοτῆρας: alterum autē extat in Anthol. epigr. Hinc VERB. Μηλοβοτέω, ῶ, Oues pasco. Hes.

Affertur etiam BIS COMP. Ἐπιμηλοβοτήρ in v. l. tanquam idem significans quod μηλοβοτήρ, videlicet Pastor: sed nullo testimonio confirmatur. estque mihi suspectum, quòd verear ne ex errore istud vocabulum bi compositum ortum sit id est, ex præpositione ἐπὶ per errorem iuncta nomini, quum ei minimè iungi deberet: in isto Homeri loco, Iliad. σ, Τάμνοντ' ἀμφὶ βοὸς αἰγὸς καὶ πώεα καλὰ Ἀργυφέων οἰῶν, πῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Verisimile est certè, ex hoc vel alio simili loco (siquis extat) vocabulum id petitum esse, iuncta præpositione ἐπὶ cum accusatiuo μηλοβοτῆρας. Docui autem & in aliis huius operis locis alia esse in vulg. lex. vocabula quæ itidem hanc originem habeant: id est, itidem facta sint ex præpositione iuncta per errorem alii voci quàm ei ad quam pertinebat. Alioqui in ὀπισουράλος vacare itidem præpositionem non ignoro.

C. Μηλόσοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab ouibus depastus, seu, Quem vel quam oues depascuntur. Redditur etiam Vastus, Desertus. Isocr. in Plataico μάτην τὴν συμμαχίαν ἔλιπον τὴν φαρσαλίων χὴν τὴν τῶν πολλῶν ἐξ ὧν στρατιὰν ἔθρεψαν ἢ τὴν χώραν αὐτῶν μηλόσοτον. Herodian. lib. 8, καὶ καταπλήσας τὴν πόλιν, μηλόσοτον καὶ ἔρημον τὴν χώραν καταλείπει. vbi Polit. vertit Vastam. Exp. & Hesych. necnō Suidas, exēplum afferēs.

C. Μηλονομεύς, ἰῶς, ὁ, VEL Μηλονόμος, Ouium pastor, Opilio. Μηλονομεῖς, ποιμένες, Hesych. Alterum autem illud μηλονόμος apud Suid. extat. per hoc enim exponit illud μηλοβοτήρ, quod paulo antè habuisti. Μηλοβοτήρ, inquit, ὁ τῶν προβάτων ποιμὴν καὶ μηλονόμος, ὁ αὐτός.

Μηλονομεῖς pro quodam genere bruchi, v. l. ex Max. Tyrio.

C. Μηλοστάσιον, Via per quā oues agūtur, apud Rhodios, Hes.

C. Μηλοσώστης, ου, ὁ καὶ ἡ, Ouium seruator, seu seruatrix.

C. Μηλοσφαγέω, ῶ, Oues iugulo, Oues macto, seu immolo. Et NOMEN Μηλοσφαγία, Ouiū iugulatio, seu mactatio, aut immolatio. μηλοσφαγίαι, θυσίαι προβάτων, Hes.

C. Μηλοτρόφος, ου, ὁ, Ouium nutritor, Qui oues alit. Ex Nōno, μηλοτρόφος ποιμήν, pastor qui oues alit.

C. Μηλοφάγος, ου, ὁ, Qui oues comedit, Ouilla carne vescēs.

C. Μηλοφόνος, ου, ὁ, Ouium occisor, seu interfector. Lupi epithetum, in hoc Oppiani versu, De venatione, lib. 3, Μηλοφόνον τε λύκον, θηροδρεῖά τ' αὐλὶς ὕαινας.

C. Μηλοφύλαξ, ακος, ὁ, Ouium custos, in Anthol. Epigr.

C. Μηλιαυθμός, οῦ, ὁ, quasi μήλων ἰαυθμός, Ouium stabulum. Affert Etymol. ex Lycophrone. In v. l. annotatur dici etiam Μηλιαθμός: sed ego mendosum istud esse arbitror.

C. Εὔμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchras oues habēs, vel Ouibus abundans, Ouium ferax, seu pecorum, Pecorosus. Apud Homerum Od. ι, insula εὔμηλος (in hoc versu 404, Εὔκτιτος, εὔμηλος, αἰπεινήσιος, πολύπυρος) exponitur καλὰ θρέμματα ἔχουσα, id est Pulchras pecudes habens. Ab aliis, Pecudū ferax. Est Εὔμηλος & nomen propriū filii Admeti.

C. Πολύμηλος, ου, ὁ & ἡ, Multas oues habens, Ouibus abundans. Hesiod. in Erg. πολύμηλοί τ' ἀφενοί, τε.

Μήλειος, ου, ὁ & ἡ, Ouinus, seu Ouillus. vt μήλειον κρέας, Ouilla caro: sicut βόειον, bubula.

Μηλωπὴ, ῆς, ἡ, Ouina pellis, proprié: sed interdum de quauis pelle dicitur, vt tradit Hesychius in Μῆλον. idémque testatur Etymologus, & Eustathius. Ab Hesychio exponitur etiam διφθέρα: à Suida ζωϊνὸν δέρμα τι. Cum autem VOX Μηλωπὸς, ἰδὸς, ἡ, VEL Μηλωπεὶς, est specillū auricularium, quo ad repurgandas aures vtimur. Vide Μήλη. AT VERO Μηλωτὸς, οῦ, ὁ, Ouiū pastor.

Μηλάτης, ου, ὁ, Ouium pastor. BOEOTICE Μηλατὴς, idem. Nā μηλατὰν à Bœotis vocari ἡ ποιμένα tradit Hes.

Μήλατα, τὰ, Oues. vnde genitiuus μηλάτων, vt μηλάτων ἀπάγματα. quæ verba Eustathius in exemplum affert, autoris nomen tacens: sed videntur ex quopiam tragico esse sumpta. Affert autem genitiuum hunc μηλάτων in exemplum metaplasmi: qualem esse ait in θρεσσώτιδα pro θρεσσώτις, & ἴδατα pro ἴδητι, necnon ὀνείρατα & ἄστρατα. At in v. l. habetur nominatiuus singularis Μήλατον: quem ego testimonio quopiam idoneo posse confirmari non puto: sed temerè potius adscriptum ab aliquo fuisse, tanquam nimirum μήλατον dici necesse esset, si μήλατα diceretur. Atque eadem ratione constituēdus esset nominatiuus singularis θρέσσατον, tanquam vsitatus, quoniam θρεσσώτιδα & θρεσσώτιον legimus: eodem modo ὀνείρατος ficus ὀνείρατα & ὀνείρατον dici scimus: idémque & de aliis sentiendum esse: quum contrà vbi est μητρυιασμὸς, (sicut in his esse grammatici omnes affirmantur) talis, vt ita dicam, analogia minimè quærenda sit. Adde quòd μήλατον, si sequatur illam datiuorum θρεσσώτιδα & ὀνείρατα declinationem, datiuum habebit itidem μήλατα: ideóque nominatiuum singularem μῆλαξ, ακος, τὸ, non μήλατον. Cæterùm quod hic de nominatiuo singulari μήλατον dico, idem suprà de μαρὸν dixi, nominatiuo singulari neutrius generis, qui itidem in v. l. habetur, tanquam, si μαρὸς per metaplasmum in vsu sit pro μαρὸν, vsurpari μαρὸν quoque necesse sit. Sed verisimilius tamen esset hoc μαρὸν quàm illud μήλατον vsurpari.

Μηρὸς, quod nunc tractandum est, post verbum μηκίζω ponendum fuisset, inter eius deriuata, aut post μῆρος, vel (quod mihi magis placet) post μαίρω. Quæ tres deductiones eòdem tendunt, id est, eadem ratione nituntur: vt nimirum μηρὸς dicta sit Græcis pars corporis quam Latini femur appellant, quòd inde corpus velut diuidi incipiat. καὶ ὁ μηρὸς δὲ διὰ τὸ μηκίζω γίνεται, ὃ σημαίνει τὸ τ εἰς η, inquit Eustachius. In meo autem veteri lexico scriptum est μηρὸς esse à μαίρω significante μηκίζω: vt videlicet ex μαρὸς factum sit μηρὸς, siue vt μηρὸς dictum quasi μαρὸς: quoniam corpus κατ' ὀκτῶνα τὸ μέρη μηκίζεται, id est diuiditur. At verò apud Etymologũ legimus quidem eodem modo μηρὸν esse dictum à μάρος, vel à μαίρω, διὰ τὸν μηκεμὸν τῶ σώματος: sed etymum aliud ibi præcedit longè ineptissimum, quo hoc nomen μηρὸς à μέλας deducitur, mutatione ἀμπέλου λ in ἄμπελον ρ, scilicet.

—ΜΗΡΟΣ, οῦ, ὁ, Femur, Femen. Sunt qui μηρὸν verterint etiam crus, quo tamen nomine Celsus τιβιὰ κνήμιον propriè intelligit: scribens lib. 8, c. 1, crus ex duobus ossibus constare, tibia & sura. Idémque femoris nomine manifestò τὸν μηρὸν intelligit: scribens, tibiæ os cum femoris inferiore capite committi sicut cum humero cubitum. Hæc Gorr. Obseruaui certè apud Virgilium dici aliquem eripere ensem à femore, vt apud Homerum ξίφος seu φάσγανον ἐρύσσασθαι ἀπὸ μηροῦ, siue ἄορ σπάσασθαι ἀπὸ μηροῦ. Legimus enim apud Virgilium Æneid. libro 10,

—ocyus ensem Æneas viso Tyrrheni sanguine lætus
Eripit à femore, & trepidanti feruidus instat. (Dicit alioqui idem poeta & eripere ensem vagina, necnon diripere. Atque vt ibi legimus apud eum eripere ensem à femore, sic alibi, exuere ensem humero: quum tamen alioqui in latere potius apud eum ipsum gestetur. vnde sunt illa, Accommodare ensem lateri, Accingere ensem lateri. Sed alicubi datiuos duos lateri & humeris coniũgit: in hoc nimirum versu, Tum lateri atque humeris Tegeæum subligat ensem. Denique & Suspendere ensem collo apud eum legitur. Quæ à me obiter dicta sint) Homerus Odyss. κ, versu 116, Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Idem Iliad. α, v. 190, Ἦ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Idem Odyss. κ, & Iliad. ψ, Σπασσάμενος παχύπους ἄορ παχέος ἀπὸ μηροῦ. At verò Iliad. ε, quum dicit δόρυ ἐκρύσσατο μηροῦ, aliam significationem habet ἐκρύσσατο. Pluraliter μηροὶ & dualem μηρὼ apud eundem poetam aliquoties legimus. vt Il. ω, Μηρὼ πληξάμενος. Item πεπλήγετο μηροὶ, præcedente verbo ἔθραυσεν, apud eundem non semel. Sic apud Plutarchum (quod obseruatione dignissimum est) in Fabio, μηρὸν τι πλήξαμενος καὶ συναίξας μέγα. Apud Xenophontem quoque legimus, de Cyro commoto iis quæ de morte Abradatæ audiuerat, lib. Pædiæ 7, pag. 109, meæ editionis, ἐπαίσατο τὸν μηρόν. In v. l. μηρὸς redditur etiã Cova. Ibidem, μηροῦ κεφαλὴ, Coxæ caput, Rotũdum os, τὸ τῆ κοτύλη σωματοειδὲς: at πλὴν ὅσον μηροῦ, καθ' ὃ ἡ κεφαλὴ τῆ μηροῦ τῆ κοτύλη συνῆπται. In iisdem redditur μηρὸς & Inguen: sed perperam. vt vel ex hoc ipso loco apparet quem ex Galeno ad Glauconem lib. 1, afferunt, βουβῶσί τε καὶ μηροῖς ἐφεστιάξομεν, inguinibus & femoribus applicabimus. Μηροὶ equo etiam aliisque nonnullis animalibus tribuuntur. Quin femina & femora (inquit Cam.) sint μηροὶ, dubium non est. femina tamen Latini carnes huius membri seu pulpas dixerunt: vt quum equitatu Plinius scripsit atteri & aduri femina. Nam μηροὶ equo applicantur ea parte qua interius illum contingunt. Xenophon de re equestri, ὅσοι τε γὰρ μηροῖ οὕτως αὖ ἔχουσι μᾶλλον τῷ ἵππῳ. Id est, Sic enim & feminibus firmius adhæserit equo. Idem scriptor μηρὸν interius in equis nominauit, μηροῦ γε μὴν ὅσον ἐντὸς ἱππικῶς ἂν ἅμα πλαγίᾳ τῇ γραμμῇ διωρισμένους ἔχῃ. Id est, Femina quidem sub cauda si latioris interualli linea distinxerit. Huius igitur membri totius, cum carnibus pulpisque & toris, (quale apparet) nomen est μηρὸς: id est femur. Sed & ossis quod insertum acetabulo in genu desinit, propria est hæc appellatio. Hic est nimirum μηρὸς ἀμφικέφαλος Aristoteli, vtrinque quasi caput habens. Hæc est & coxa. Ita enim Celsus, Coxis proxima sunt genua. Sed coxas & coxendices potius ἰσχία plerique vocarunt. Ab Homero aliisque poetis dicitur ΕΤΙΑΜ Μηροὶ pro μηροῖ, per metaplasmum. vt Odyss. υ, μηροὶ δὲ κἀσσητῆρες. Apud eundem aliquot locis, Αὐτὰρ ἐπὶ χθὶ μῆρ' ἐκάη, καὶ ἀπὸ σπλάγχν' ἐπάσαντο. Sic apud Apollonium, μῆρ' ἐπέμοντο. Quanuis autem dicatur μηροὶ in plurali, non necesse est dici μηρὸν in singulari. Sunt enim quædã nomina quæ in plurali duntaxat numero talem metaplasmum patiuntur. vt δίεμος per metaplasmum habet pluralem δίεμα: & κάλαθος, κάλαθα: item, ζυγὸς, ζυγά. Quibus addere possumus δίφρος & λύχος, ex δίφρος & λύχος. Hoc autem ignorantes vulgarium lexic. consarcinatores singularem μηρὸν, οῦ, τὸ, nobis dederunt.

Μηροὶ sunt τὰ μηρικὰ ὀστᾶ, (i. femorũ ossa) vt exponit auctor breuium schol. in hoc v. 463, Il. α, Μηροί τ' ὀξέα μον. Sed Eustath. huius expositionis non meminit.

Μηρὸς ab Hesychio exponitur etiam πόπος ἀμπέλου, & ξύλον, & τὸ τῆς παλάμης κῶλον. item ὄρος. Quod autem ad hanc vltimam expos. attinet qua dicitur esse ὄρος, sciendum est, de quodam Indiæ monte debere intelligi qui Libero patri sacer erati vnde ΒΑΚΧΗΥS Μηροτραφὴς appellatus est, In Mero monte educatus. At de Μηροῤῥαφὴς, dictum est Tomi 3, col. 669.

C. Μηροῤῥαφὴς, Femori insutus, vide t. 3, c. 669.

C. Μηροτομέω, ῶ, Femur incido, Femur abscindo.

C. Μηροτραφὴς, vide paulo antè in iis quæ postremo loco de voce μηρὸς annotata fuerunt.

C. Μηροτυπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Femora verberans, seu percutiẽs. vt μηροτυπὶς κέντρον, in Anthol. epigr. Stimulus quo femora boum seu vaccarum percutiuntur.

C. Εὔμηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ITEM Καλλίμηρος, apud Pollucẽ. Διὸ ἤ τῶ μηροῦ, inquit, εὐσαρκοῦσιν εὔμηρος & καλλίμηρος, & μηριαῖα, & εὐμηριαῖα. Est autem εὔμηρος vel Qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa: vel idẽ cum καλλίμηρος, id est Pulchra femora habens, Qui est pulchris femoribus.

C. Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, Quæ femora ostendit. Φαινομηρίδες, siue Φαιομήριδες, dictæ sunt Lacænæ mulieres quòd incedentes femora retegerent. Plut. circa finem vitæ Numæ, (vbi Lycurgi instituta cum Numæ institutis comparat) ex Ibyco hoc vocabulum affert: scribens, φαινομηρίδας τε γὰρ αὐτὰς λέγεσθαι, ὡς Ἴβυκος (nimirum Lacænas virgines) καὶ ἀνδρομανεῖς ἱστορῶσιν, ὡς Εὐριπίδης, λέγων, Αἳ σὺν ῥίπτουσ' ἀκρημόνων δόμους, Γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πτύχαις αἰωρήμασι. In sequentibus autem ratione illius appellationis declarat: quia nimirum virginalis tunicæ πέπλωμα ab inferiori parte consutæ non erant, sed explicabãtur, ita vt in incessu totum femur nudarent. Apud Pollucem autem est SCRIPTVM Φαιόμηρις. (sed mẽdosè, vt opinor) Loquẽs enim de vocabulis ex μηρὸς derinatis, καὶ ἡ Λακαινα φαιόμηρις, inquit.

C. Μεσομήριον, q. d. Inter femina. τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν, inquit Poll. i. Spatium quod est inter femina, seu femora. Apuleius autem interfeminium de pudendo muliebri dixit. In v. l. perperam μεσομήρια redditur Femina, vt ἐνδομήρια, femora.

C. Παρομήρια, Internæ femoris partes, Femina. τὰ ἔσω τῶν μηρῶν, teste Polluce. Cam. autem tradit & VOCEM Παρεμμηρίδα, idem significari, eundem testem producens: apud quem tamen huius posterioris vocabuli

expositionem nullam reperio. AT VERO Γαμμηλία, sub. ὅπλα, apud Xenophontem Pæd.6, pag.100, mex editionis, sunt arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendā hanc partem. ἵππος ὁ καὶ ἵππις (inquit) ἐφαλαντίδιος ἢ ἐφεστριδίους· καὶ τοὺς μὲν μηρίστας, παρειρηνίδιους, τοὺς δ' ὅπως τοῖς ἅρμασι, διαστοβιδίους. At in v.l. exponitur generalius, Femorum siue feminum tegumenta & armatura: item Feminalia siue Femoralia, ex Suetonio in Augusto. In primis autē Græcolatinis lexicis διαμηρίδιον dicitur etiam esse genus gladii. A

C. ΔΙΑμηρίζω, verbum obscœnæ significationis, apud Aristophanem & Plutarchum ac Diogenem Laertium, de præpostera nimirum venere. Hesychius tamen διαμηρίσαι non ὅτι παίδων ἀρρένων tantùm sed & ὅτι γυναικῶν dictum fuisse tradit. Quidam Diuidere interpr. obscœnam huic itidem verbo significationem tribuentes. HINC VERBALE Διαμηρισμὸς de obscœno illo actu, apud Plut. in Sympos. Quidam interpr. Interfemineus congressus, seu interfemoralis. Item Diuisio, obscœna significatione: vt διαμηρίζειν, Diuidere.

Μηριαῖος, α, ον, Ad femur siue femora pertinens, q.d. Femoralis. vt μηριαῖα ὀστᾶ apud scholiastem Homeri, Femoralia ossa, id est Ossa femorum.

Μήριον, ου, τὸ, forma diminutiua, idem tamen valens quod μηρός, femur. Vnde μήρια κατέχειν apud Homerum & Hesiodum, idem quod μηροὺς κατέχειν.

Quod sequitur nomen Μῆτις, si πρωτότυπον, id est primitiuum, censeri non debet, non dubium est quin à μῆδος seu μήδομαι deductum centere oporteat. Etymol. à μήδω deriuat: huius μήδω futurum esse dicens μήσω, à quo nomen verbale μῆσις, & per mutationem literæ σ in τ, μῆτις. Cui deriuationi, tanquam non nimium longè accersitæ, facilè assentior. Sed pro μήδω dicere malim μήδομαι: quòd huius passiuæ vocis exēpla multa, illius autē actiuæ nullum inueniam. Est autem omnino poeticum hoc nomen μῆτις, quanuis verbi μήδομαι aliquis sit & in soluta oratione vsus: sicut in præcedētibus docui. Huc autem pertinentia quædam præfabor in nomina ex hoc μῆτις composita.

MHΤΙΣ, ιδος, ἡ, Consilium. Interdum Intelligentia, vel Prudentia, Sapientia. Homerus suum Vlyssem quem sæpe πολύμητιν vocat, interdum Διὶ μῆτιν ἀπάλαστον appellat, id est Ioui consilio parem. vt Iliad. β, versu 408, Ἕκτορ δὴ αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀπάλαστον. Apud eundem legimus aliquoties ἀμείνων μῆτις & ἀείσιτα μῆτις, item λεπτὴ μῆτις: & alicubi, ἄλλη μῆτις. Necnon cum variis verbis: vt μῆτιν φράζεσθαι, item metaphoricè μῆτιν ὑφαίνειν, (quod apud Hesiodum quoque legitur) & μῆτιν πταίρεσθαι, quibus omnibus in locis non dubium est quin βουλὴν, id est consilium, significet: quum nomen illud βουλὴν iisdem aut similibus verbis iũgere soleat. Atque adeò apud hunc ipsum eodem in loco μῆτιν & βουλὴν manifestè idem significare videmus: Iliad. ι, vbi canit, Τοῖς ὁ γέρων ἐμίμνε περίφρων ὑφαίνειν ἠπεπτα μῆτιν Νέστωρ, οὕ ποτε φῶτα ἁμαρτίνοον φάτο βουλή. (Quò pertinentia quædam afferam & in verbo μητιάω) At verò in his versibus Iliad. ψ, Μήτι τοι ἀνυτόμας μάλ' ἀμείνων νὺ βίηφι, Μήτι δ' αὖτε κυδιάνειρα καὶ οἴκοθι πάντα νοήσω Νῦν γοῦν ἐγχεσπάλου αὐτὸς μῆτιν ἐμοὶ ἐνέπεσσι, Μήτι δ' ἠπιόχου Ἀθηναίης, ἀγελείης] ἠπιόχεια. DATIVVS Μήτι (qui per crasin factus est ex dativo Ionico μητεῖ, non ex μῆτις per apocopen: alioqui enim ι corriperetur, quum contrà producatur. Ideoque malè in quibusdam exempl. scriptum est μῆτι, priore syllaba circumflexa) non tam sonat Consilio (quanuis Eustath. exponat τῇ βουλῇ) nec Prudentia, quàm Solertia, aut Solerti quadam industria. Quidam verò interpretantur etiam Arte: sicut breuium scholiorum autor exponit τέχνῃ. Quam expositionem præcedit alia, videlicet σοφίσει. B

Μῆτις in malam partem etiam sumitur pro vafro consilio. Inueniuntur enim coniuncta apud Homerum alicubi δόλοι & μῆτις, item μῆτις & κερδία. Quod tamen VOCAB. Κερδία alicubi & in bonam partem sumitur: vt vel ex eo loco apparet quē modò protulimus id est, ex iis quæ ibi proximè sequuntur. Siquidem de eo ipso cui μῆτιν tribuerat, dicit mox, Ὃς δέ κε κερδίαι σὺν ᾗ ἑαυτῷ τοῦτο ἔπεσσι. C

De sequentibus compositis quæ ex nomine μῆτις facta sunt, hoc sciendum est, vnum idémque duobus modis scriptum inueniri, nimirum cum terminatione non solùm in τις, sed etiam in της: & τις quidem pro vtroque genere, της autem pro masculino duntaxat. Quanuis autem rationi consentaneum videatur vt non minus hæc quàm illa à nomine μῆτις deducamus, Eustathius tamen terminationē in της à verbo μήδω esse tradit: at ego à μῆτις esse potius dicerem. Vide Πολυμήτης.

C. Ἀγλαομήτης, ιδος, ὁ ᾗ ἡ, & Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, & Ἀγλαομήτα, vide t.1, c.142.

C. Ἀγκυλομήτης, vel Ἀγκυλομήτης, vide in Indice.

C. Αἰολόμητις, ιδος, ὁ ᾗ ἡ, vel Αἰολομήτης, ου, ὁ, Varium consilium habens, Vafer, Astutus. Vide t.1, c.178, in fine. Inuenitur autem scriptum & αἰολομῆτις.

C. Διχόμητις, vide in Indice. Dici etiam potest Διχομήτης.

C. Δικόμητις, vide in Indice. Dici potest & Δικμήτης.

C. Εὔμητις, VEL Εὐμήτης, Cui bonum est consilium, Bono consilio præditus seu instructus, vel, Bene instructus consilio. Vno verbo, Prudens.

C. Θερσυόμητις, VEL Θερσυμήτης, Audax consilio seu consiliis, Cuius audax est consilium, vel audacia consilia, In capiendo consilio audax. D

C. Κακόμητις, VEL Κακομήτης, Qui est mali consilii, Cuius malum est consilium, siue Cuius mala sunt consilia. Vel, Qui malo vtitur consilio, siue malis consiliis. κακόβουλος, Hesych.

C. Κλυτόμητις, VEL Κλυτομήτης, Inclytus consilio seu consiliis, aut prudentia, Quem consilium reddit inclytum seu valde celebrem. In Anthol. epigr.

C. Πολυμήτης, VEL Πολυμητης, vide t.3, col.442, lit.c. Sciendum est autem, Eustathium in hunc versum 163, libri γ Odysseæ, Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα πολυμήτιν, annotare, Homerum nō dixisse πολυμήτην, quum alioqui ita dicere posset, eodem modo quo θύμητις & πολύμητις, non ita scripsisse tamen: vt ostenderet vtraque scriptura licere vti: πολυμήτην quidem à μῆτις, at πολυμητίω deducendo à verbo μήδω, sicut & ἀγκυλομήτης inde deducitur. Ego tamen (quod Eustathii pace dictum sit) grammaticæ analogiæ vix consentaneam hanc deductionem esse arbitror, potiusque à μῆτις deriuari censeo. E

C. Πολύμητις, VEL Πολυμήτης, Cui multum est consilii & prudentiæ, Consilio abundans. Apud Homerum passim, πολύμητις Ὀδυσσεύς.

C. Ταχύμητις, VEL Ταχυμήτης, vide in Ταχὺς, t.3, col. 1173, lit.G.

C. Τετρόμητις, VEL Τετρομήτης, t.3, c.1761, lit.c.

Μητίετα, ιεω, ὁ, Consilio abundans, Cui multum est consilii. vt Ζεὺς μητίετα apud Hesiodum, in Erg. Διὸς ἐκ μητιέτεω. Apud eundem in Theogonia, Ζῆνά τε μητιόεντα, θεὸν πατέρ' ἠδὲ καὶ αὐτόν. In vulg. lex. tamen μητιέτης redditur simpliciter Consultus, item Consiliarius, & Consilii autor. Dicam de hoc epitheto μητιόεις & in proximè sequente μητιέτης.

Μητιόεντα φάρμακα, apud Hom. Odyss. δ, v.227, Τῶν ἄλλων ἐνέπασσε ἑὸν κέαρ φάρμακα μητιόεντα, quæ magno consilio

seu magna prudentia excogitata sunt: vel Ἃ βυλῆς δόλ- A
μῶν εἰς ἀποφυγήν, inquit Eustathius. μητίσατο Bud. vertit Consultè medica composita sub arte, quatuor Homeri versus quatuor Latinis reddens: additque à Plutarcho exponi κῆρ τῶν ἡσυχαίων πίχλιν ἰσοδυναμοῦσα. Inducebant autem hæc pharmaca malorum omnium obliuionem, vt ibi docet poeta. vnde nomen vel epitheton vnius apud illum ibidem est νηπενθής. Ille porro locus Plutarchi est in iis quæ de Homero scripsit.

Μητίτης, ου, ὁ, (quod dici existimatur quasi μητήτης, per pleonasmum τοῦ η) Consultus, Prudens. Vel Comiliarius, B
item Consultor. Ab Hesychio exponitur βυλευτής: à Suida autem βυλευτικός, & quidem rectius, mea sententia. atque adeò Eustathius quoque non illam sed hanc expositionem affert. Apud Homerũ frequentissimum est Iouis epithetum. sed nominatiui locum apud eum obtinet v o x Μητίετα proparoxytonè: vt Iliad. α. μέγιστε δὶ μητίετα Ζεῦ. Qui χαμαιπετὴς Bœotis atque Æolibus à veteribus fuit adscriptus, vt docet Eustath. qui dubitat an μητιετὰς vocari debeat. Vide & Etymologum. Hoc quidem certè constat, eundem χαμαι- C
πετὴν in aliis plerisque nominibus apud Homerum extare: è quibus sunt hæc, ἱππιος, ἱππιη, αἰχμητὰ, κυανοχαίτης. Caterùm quod ad nominis huius significationem attinet, Eustath. μητίετα Ζεὺς exponit & altera voce proximè præcedente, μητίεις. quem (inquit) Theocritus ἑρμηνεύων, quum dicit, Διὸς μέγα βυλεύοντος. Huc autem pertinere dico & μήτηρ, quod epitheton ab eodem poeta huic deo tribuitur. Latinè autem non satis exprimi videtur, interpretando (quum de Ioue dicitur) Consultus. Magisque placeret Consiliarius, vel Consultor, si actiuam significationem dare liceret: aut etiam D
Consilii autor. Alioqui nõ minus lubèter reddiderim Prouidus (quoniã prouidentiam deo propriè tribui notum est) quàm Cõsultus. Quidam verò reddiderunt superlatiuo Consultissimus.

Μητάω, ὦ, Consilia agito, Cõsilio, Cõsulto, Delibero. Redditur & Consulo. Apud Hom. Il. π, v. 45. Βυλὴ ἦ ῥα Διὸς ἦν ἐφιλύσατο μητιόωσα, verba hæc θεῖν μητιόωσα non dubitarim reddere istis Horatianis, Diuis consiliantibus. Alioqui reddi etiam possunt, Consultãtibus diuis. Sed plerunque addito accusatiuo dicitur aliquis μητᾶν B
quidpiam pro Consilium inire de re quapiam, aut etiam Agitare in animo quidpiam, seu versare: vel Cogitare de re quapiam, aut etiã Moliri rem quampiam. Sic Odyss. ζ, Νοστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσι. Itidemque quum dicit μητιόωντες βυλάς, non possumus (meo quidem iudicio) aptius interpretari μητιόωντες quàm Agitãtes: vt semus Latinis sæpe in vsu esse Agitare consilia. Sic κακὰ μητιόωντ apud eum reddi queat Mala consilia agitanti: sed malim, Mala consulenti, id est, res malas & perniciosas: vel, Mala consilia danti, aut malum B
cõsilium: Iliad. ε, v. 312. Ἕκτορ μὴ δὴ ἐπέεσσιν κακὰ μητιόωντ' Πηλεΐδαο πίθοιο, ὃς ἐθέλει φορέειν βυλήν. Possit verò κακὰ & aduerbio reddi: vt κακὰ μητιόωντ sit Malè consulenti. Estque obiter obseruandum hic κακὰ μητᾶν & ἐθέλειν βυλὴν φορέειν sibi opponi: itidemque supra μητιόωντες βυλάς perinde esse ac si diceretur βυλεύοντες βυλάς. Nam & hi loci μῶμ nihil aliud esse quàm βυλὴν, apertè ostendunt.

Dicitur ETIAM Μητᾶσθαι voce passiua, significatione eadem. vt Iliad. χ, v. 174. Ἀλλ' ἔμπη, φορέεσθαι ἐοὶ ὃ ἐν μητιάασθαι, Ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν ἠὲ καὶ αὐτὸν &c. Vnde COMPOS. Συμμητᾶσθαι, Vnà consultare, Vnà cum aliis consilia agitare, aut Consilia iũ cum alio seu cum aliis communicare. In vulgatis lexicis redditur Dare consilium.

Μητίζομαι, VEL Μητίομαι potius, (vt apud Eustathium legitur vox ACTIVA Μητίω, licet absque exemplo) Consilia agito, Consulto, sicut & Μητᾶσθαι. In hoc autem loco Il. ψ, — νῦν μὲν αὖτ' ἐπὶ Πλαταιὰν ἴομεν εὖ ναιομένην, μητίζωμεν, puto μητίσασθαι esse Cõsilio & solertia circa rem quampiam vti, vel Consilio & solertia rei cuipiam prouidere. Sequitur enim ibi ἄνευθε μάντιν de re eadem dictus, qui (vt docui quum de nomine μῶμος agerem) solertiam seu solertem quandam industriam signifi- E

cure videtur: nonnulli verò artem interpretari sunt. Nonnunquam Μητίομαι est Excogito. Alioqui (sicut præcedens etiam Μητᾶσθαι interdum) cum accusatiuo sæpe est Consilium ineo de rè quapiam, vel potius Molior rem quãpiam: siue Consilio inito molior: aut etiam facio, seu patro. Sic tamen vt verba illa potius subaudienda relinqui debeant quàm addi. Hom. Iliad. κ, Οὐ γὰρ πω ἰδίμην γ' ἐπὶ ἔπλετο μωσάμενος Ἀνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητιάασθαι (vel μητιήσασθαι cum ar. de qua scriptura dicam postea) Οἷος Ἕκτωρ ἤρχεε Διὶ φίλος ἦμαρ ἀγαιῶν. vbi breuium scholiorum autor exp. ἐργάσασθαι: itidemque Eustath. ποιῆσαι. qui etiam addit illum τὸ πῖλος declarasse ὁποῖ τι ποιεῖ πῖλος. & volentem exponere illud μητιάασθαι, subiungere ὅοι' Ἕκτωρ ἤρχεε. Nisi tamẽ alia huius significationis exempla extarent, aliter exponi posse verbum μητιάασθαι putarem: vt videlicet diceret poeta, alium ne molitum quidem esse tam multa vno die quàm multa hic non molitus sit duntaxat, sed etiam fecerit. Ac non omnino fortasse reiicienda mea hæc expositio fuerit (vtpote quam sequẽdo aliquid maius à poeta dicatur quàm si alteram sequamur) etiamsi significationis illius exempla extent. Ea autem afferam, illam explicationem lectori interim considerandam relinquens. Legimus igitur apud eundem poetam Iliad. ε, Αὐτῇ οἱ θάνατον μητίσομαι. vbi μητίσομαι θάνατον nõ est simpliciter Moliar necem, sed Patrabo necem: vel Afferam mortem. neque enim verbum facere cum hoc accusatiuo locum habet. Sic Il. γ, Μίσγεσθ' ἀμφοτέρωσιν μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ Τρώων ἠδ' Ἀχαιῶν. Hic enim μητίσομαι ἔχθεα non significat simpliciter Moliar, (quoniam multa molimur quæ tandem efficere non possumus) sed ita moliar vt faciam. Verùm quoniam hic quoque verbum Facere locum habere non potest, vtendum est verbo quod aptè accusatiuo Inimicitias seu Odia (quorum altero interpretabimur Græcum illum ἔχθεα) iungi possit. Tale autem est Concitabo, seu Excitabo. Vt tamen planè quod sentio dicam, nec Eustathio nec breuium scholiorum autori assentiri in eo possum, quòd in hoc loco quem ex Iliad. ψ attuli, μητίσασθαι exponant simpliciter ἐργάσασθαι & ποιῆσαι. Existimo enim & ibi & in sequentibus locis duobus, necnon in aliis plerisque μητίζεσθαι non esse simpliciter facere, sed Adhibita solertia aut arte facere, vel Solertia aut consilio seu solerti consilio prouidere & operã dare vt aliquid fiat. Dixi porro in plerisque aliis, non in omnibus, (quibus alioqui conuenire videri possit illa expositio quam ex scholiographis attuli) quòd vel isti Odyss. μ loco, versu 373, Οἱ δ' ἕτεροι μάλα δηρὸν ἐμητίσαντο μάχεσθαι, haud itidem quadrare mea illa expositio possit: sed ἐμητίσαντο aut simpliciter exp. debeat ἐμάχοντο siue ἐτάραξαν, aut certè sonet quod Gallicè dicimꝰ *ils se sont amusez de faire*. Hoc enim loquendi genere simul & consilium aliquibus fuisse rem quampiam facere, & eos illam fecisse declaramus. Caterùm VERB. Μητᾶσθαι cum accus. illam ποῦ ἐργάσασθαι significationẽ itidẽ habere antea dictum fuit. Vbi etiam vide quæ de illa dixi. Inuenitur autem & absolutè positum vel potius aduerbio iunctum hoc verbum apud eundem poetam, Odyss. ι, — ὅτῳ νῦν Ζεὺς ἤπιος μητιάασθαι. Vbi breuium scholiorum autor μητιάασθαι perperam exponere videtur ἐργάσασθαι. Puto enim μητιάασθαι hoc in loco esse, quod Gallicè dicimus *Disposer*, & quidem ibi etiam vbi Deo verbum hoc tribuimus: velut in hoc prouerbio, *L'homme propose & Dieu dispose*. vt hæc verba, ὅτῳ νῦν Ζεὺς ἤπιος μητιάασθαι, sonent perinde acsi diceremus, *Il a plu à Dieu d'en disposer ainsi*. Atque ita conueniet hoc dictum cum eo quod habemus initio Iliadis, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quam sententiam alibi his verbis exprimit, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. (sicut & ἥλιος διὰ βουλάς, alicubi apud eum legimus) Hesiodus eodem planè sensu dicit, Διὸς μεγάλοιο ἔπεσσι. Latinè autem hæc reddentes, voce consilium aptissimè vtemur. Virgil. tamẽ alia vsus est in hac sententia exprimenda. Hæc enim eius verba, — Iouis sic numina poscunt, Seruio quoque teste, respondent illis Homericis, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sed hoc præterea sciendum est,

pro μυήσασθαι legi etiam μυπάσασθαι: & (quod mirum A
est) Eustathium in vno suorum commentariorum loco, nimirum in priore, habere μυπάσασθαι, in altero μυήσασθαι.

Ne hoc quidem silentio prætereundum est, LEGI Μυήσασθαι in nonnullis exemplaribus cum σ, nō hic solùm sed aliis quoque locis qui hunc infinitiuum habent: itidémque μυήσασμαι & μυήσασκε, atq; adeò vbicunque ea à themate μυήσομαι deducta vnicum σ habent, geminum habere. Fortassis autem ratione hæc B
scriptura non caret, quòd alioqui syllabā πς, in nomine μῦπς, (vnde hoc verbum deductum est) corripi sciamus: quemadmodū in pleriſque aliis verbis pro simplici σ duplex ad producēdā syllabā, quæ alioqui corriperetur, poni videmus. Sic certè in illo quem ex lib. ε Iliad. protuli loco, μυήσωμαι scribit meum vetus exēplar, eandémque scripturam habet non solùm textus commentariis Eustathii præfixus, sed is quoque qui illis insertus est: ideóque & in mea editione gemino σ scripsi μυήσωμαι. Sed (tanta est exemplarium eorūdem C
in hac voce, sicut & in quibusdam aliis, inconstantia) eiusdem poematis libro γ, v. 416, idem verbum, atque adeò idem eius futurum in textu illis Eustathii commentariis præfixo scriptum habemus vnico σ, μυήσομαι. Sic verò Iliad. κ, v. 49, scriptum est μυήσασθαι, non μυήσασθαι, & quidem apud ipsum quoque Eustathiū: id est, non solùm in textu commentariis eius præfixo, sed in duobus ipsorum commentariorum locis.

HINC EST Μύημα, ατος, τό, quod verbale sonat quasi à verbo Consulto deduceretur Cōsultamentum. Sed accipitur pro μῶτις, id est Consilium: sicut pro μῶτις accipitur μύημα. Quod verbale omnino simile isti dicere poterimus, id est, prorsus eodem factum modo, si constituamus THEMA Μυέω. Sicut enim μύημα à Μυέω, sic μύπμα erit à Μυπάω. At Eustath, ipsius nominis μῶτις esse δρῖμὺ tradit verbum μυπάω: quum alioqui rationi consentaneum esse vel potius ratio poscere videatur vt μῶτις verbi μυπάω esse δρῖμὺ dicamus. Sed multa eiusmodi ab Eustathio de quorundam vocabulorum deductionibus tradi, in quibus minime sequendum esse eius iudiciū iudico, alibi quoque docui.

Μῶτις, τος, ὁ, idem quod μῶπς. Cuius pluralis μύπα apud Hesychium extat, exponentem μυπάματα. Quo illum ideo vsum esse arbitror quòd μύησις in vsu esse nō existimaret. Cæterùm ab hoc μῶτις deriuari censeo cōposita in τις terminata, αἰολομύτης, & ἀγκυλομύτης, & ποικιλομύτης, ac cætera: quum Eustathius ea quæ sunt in τις, vt ποικιλόμητις, à μῶτις esse tradat: at quæ in πς, vt ποικιλομύπης, à μύπω.

Μύω, ex iis esse verbis videtur quorum origo minimè quærenda est, vel quòd aliunde facta non sint, vel quòd vnde facta sint vix sciri queat. Sed quod ad verbum istud aliáque eiusmodi attinet, illud potius quàm hoc persuasum habeo. Verùm ex hoc μύω factum existimatur μυίω, ῶ, vnde est nomen μύσις, ex hoc ipso autem alia. Quidam tamen ex illo ipso μύω voluerunt esse μύσις, vt aliquanto pòst docebo: vbi & de aliis à μύω deriuatis differam.

M Υ Ω, Connireo, Nicto, Oculos claudo. Dicitur D
autem μύω sine adiectione, vel μύω τοὺς ὀφθαλμούς seu τὰ ὄμματα, id est oculos. Interdúmque ipsi etiam ὀφθαλμοὶ seu ipsa ὄμματα dicuntur μύειν. Apud Aristoph. in Vespis, μύσας τὸ δεξιὸν, oculis clausis. Sic Lucian. dixit, (sed præsentis temporis participio vtens) οἱ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, si pauperes clausis oculis incederent. Vel, Oculos claudētes. Quanuis autem apud primarios autores μύειν sine accusatiui adiectione positum inueniatur, existimo tamen primum eius vsum cum adiectione accusatiui fuisse, sed breuitatis gra E
tia subaudiendum relinqui consueuisse. Illo autem modo, id est cum accusatiuo, vsus est Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, Alterum oculum claudimus: vel, comprimimus: vt quidam interpr. Apud eundē, μύουσι τοῖς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι. Polit. reddit, Conniuent oculis homines. Vbi tamen verbo Conniuent contentus esse poterat. Sic in Anthol. epigr. ἔμυσας καὶ θνῆις. Metaphoricè in Lucæ vita, φησὶ δὲ τὸν ἀληθινὸν δι διακαλίας πάντα τῆς καρδίας ἰδεῖν ὥσπερ καὶ τὰ τῆς διανοίας ἔμυεν ὄμματα.

Μύειν, labris quoq; tribuitur, & ori. Dicitur enim μύω τὰ χείλη, & μύω τὸ στόμα. (Greg. verò dixit etiam aliquem μύειν τὰς αἰσθήσεις, De theol. l. 1, εἶτ' μύσαντα τὰς αἰσθήσεις, ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου γιγάμενον, ἑαυτῷ συγκλείσαντα καὶ τῷ θεῷ χρῆσθαι τὸ ὁρώμενον. vbi passiuè etiā reddi possit, Sensibus occlusis) Sed & ipsa χείλη dicuntur μύειν, & ipsum στόμα quoque. Affertúrque ex Anthol. Epigr. χείλεος ἔμυσεν, pro Os se clausit. Sic μύσαντα στόματα ex Plat. Phædro, (vbi metaphoricè στόματα ponitur) ἐπὶ πᾶσι διεξόδων στόματα, ἢ τὸ πλεῖον ὁρμᾷ, συμπαιανόμενα καὶ μύοντα, F
ἀπεκλεῖσθαι τὸν βλάπτον τοῦ πλείονος, Clausa, Astricta. Ex Aristotelis autem Probl. præt. PARTIC. Μεμυκὼς cum dativo στόματι: videlicet μεμυκὼς τῷ στόματι, pro Qui est ore compresso. At verò μύειν seu συμμύειν & χάσκειν opposita inueniuntur. Aristot. χάσκουσι καὶ συμμύουσι, dehiscunt ore & comprimūtur. Bud. Sic & de vulnere cuius labra non hiant, ex isto Galeni loco affert, μύειν μὲν οὖν συμβαίνει τι καὶ ψυχόμενον, ὅταν δέῃ τι συνεχόμενον καὶ βράχειν ἐπαναμένοντα. Apud Dioscoridem præt. Μεμυκὸς dictum itidem ἀπὸ τοῦ ἰχῶρος, reddit Occlusa. G
Latini autem & coire vulnera hac significatione vsurpant. Dicuntur denique & rosæ μύειν, quæ sunt adhuc ἐν κάλυξι. Non solùm μύειν τὰ ὄμματα, (inquit Eustath.) sed etiam χείλη & ὄμματα: & ῥόδα τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, & quæcunq; sunt huiusmodi. Verùm videtur potius debuisse dicere μύειν non solùm ὄμματα & χείλη, sed etiam ἕλκη & ῥόδα: quoniam rationi consentaneum est vt prius de oculis & labris quàm de aliis dictū esse existimemus. Idem certè alibi hoc verbum μύειν dici ὅτι βλεφάρων & χειλέων, & de quibusdam aliis, tradit. Dicūtur denique μύειν & πόροι apud Aristot. Meteorol. 4, μύοντες πόροι, Clausi, Obstructi. In v. l. affertur etiam μύσας ὅτι πνεῦσεν ex Epigr. quod redditur, Omissis luctibus. Ex iisdē affertur PRAET. Μύσας pro Obmutuis, ore scilicet compresso. Ex Hesiodo autem pro Contrahitur, Constringitur, Clauditur. vel Mugit, Strepitat. Rursum ex Epigr. μεμυκότα κάλπιν αἰείδῃ. (quod rosis conuenit, sequēdo id quod de illis dictū paulo antè fuit) Itē μεμυκότες αὖραι, Silentes venti. q.d. Qui sunt ore occluso, seu compresso.

Μύσις, ιος, ἡ, Occlusio, Compressio, Obstructio. μύσις τῶν πόρων, Occlusio, seu Obstructio. (vt μύοντες πόροι ex Aristot. allatum fuit pro obstructis poris, seu occlusis, vel clausis) Greg. De homine, συμπάσης γὰρ τῆς ἕξεως καὶ μύσεως ἐν ταῖς λυπηραῖς διαθέσεσι περὶ ἅπαν γινομένης τὸ σῶμα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῆς βάσεως κοιλότητας σποδοῦται πᾶν τὸ ἐκ τῆς διαπνοῆς κωλυόμενον. Apud Dioscoridem autem μύσις τῆς ὑστέρας quidam interpr. Contractio vulvæ. vbi scribit, πολὺ ἐκ τῆς ὑστέρας μύσεως καὶ διαφορᾶς. Hippocrates autem VOCABVLVM Μύση idem valet quod μύσις, teste Galeno. At Suidæ μύση est δύση. In vulg. lex. redditur Theca gladii, Vagina ensis. Affertur & pro μύκης, ex Epicharmo, apud Athenæum lib. 2. AVVERO Μυσὸς est Mugitus, Boatus. ex scholiaste Apollonii, lib. 4.

Ἀμυδὶ adverb. à μύειν deductum censetur: exponitúrque ἅμα τῷ μύειν τοὺς χείλεσιν. De hoc pariterque de Ἀμυδίζω & de Ἀμυκτὴς lege Indicem.

C. Κναμύω, vide in Indice. At COMPOS. Ἀναμύω, ET Ἐπιμύω, ITEM Καταμύω, pro simplici μύω posita inueniuntur. Illud Ἐπιμύω pro μύω signi-

ficante Claudo ſeu tego, apud Dionyſ. Areopagitã extat. Item τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀπτομύσσοντες pro μύσσοντες, apud Baſilium. At verò ſine adiectione accuſatiui affertur ex Polybio l. 4, αἶσχος μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ὀπτομύσῃ, μηδὲ τοῖς πέλας ὁρᾶν. quæ Camer. vertit, Stultitia eſt coniuncta malitiæ, ſiquis ipſe fortè connixerit, arbitrari ne ab aliis quidem ſe conſpici. Vbi (vt hoc obiter dicam) poſtrema verba ſecus intelligo & intelligenda puto: nimirum ita, Arbitrari ne alios quidem cernere. A

Alterum autem COMPOS. Καταμύω pro μύω apud Xenoph. de lepore, καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀνέπτακται. Sine adiectione autem pro Claudere oculos, apud Lucianum in Timone, πολλοὶ γὰρ οἱ ἱεροσυλοῦντες καὶ δυσφύλακτοι, καὶ νὴ Δί' ἔστ' ὀλίγου καταμῦσαι ἡμῶν ἐφιᾶσιν. Sic apud Strab. lib. 6, ὅταν [ξύωσι τῆς ἀθηνᾶς τῆς Γαλεώτου] καταμύουσι μυδήσαντι. Et paulo pòſt, δύνανται δὲ καὶ ταῦτα καταμύοντα τὸ ξυαντὶν. (In vulg. lex. Καταμύω exponitur Inclinor, Cóncido: afferúrque ex Apollonio Argon. lib. 2, κατέμυσαν δ' ἀχέται Θυμόν. ſed à καταμύω: ex ἠμύω, de quo infrà) Hinc autẽ per ſyncopen fit VERBVM Καμμύω, idem valens quod ipſum καταμύω, vnde fit. Vſi ſunt verbo καμμύειν Græci Bibl. interpretes apud Eſaiam, τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, Oculos ſuos clauſerunt. Vel, Oculis ſuis conniuerunt, vt alii interpr. Quæ verba in aliquot Teſtamenti noui locis citantur. Apud eundem propheram, καμμύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Hinc autem eſt NOMEN Ἀκάμμυκτος, Inconniuens. B

Supereſt COMP. Συμμύω, quod paſſiuo verbo reddi ſolet, Claudor, vel Clauſus ſum. item Comprimor, aut Compreſſus ſum. Plato de palpebris loquens, ὅταν τοῦτα ξυμμύωσι, καθάπερ γύνεται τὼ τοῦ πυρὸς ἴνδον δεύσαντε. Sic συμμύουσιν ὄμμα apud Ariſtot. Idem συμμιμοῦς & ἀντιπυγώνιον inter ſe opponit. Eodémq; modo συμμύειν & ἀνατανυσθῆναι apud Theophr. oppoſita ſunt. Idẽ alioqui & verbum διώγνυσθαι opponit τῷ συμμύειν: vbi ſcribit, τοῦτο δὲ τὰ μὲν νύκτα συμμύουσι, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ εἴσω διώγνυσθαι. Apud Xenoph. verò inter ſe opponuntur συμμιμοῦς & διβαίνοντας, id eſt Qui ſunt compreſſis cruribus, & qui contrà ſunt diuaricatis. Apud Ariſtot. συμμύουσιν αἱ ὑσίραι, Vuluæ comprimuntur, Vuluæ ſe contrahunt. vt μύσις τῆς ὑσίρας à quibuſdam redditur Contractio vuluæ. C

C. Μύωψ, ωπος, ὁ & ἡ, ſi quidẽ ſpectemus etymum, vel potius ipſam compoſitionem, ſonat μύων ὤπα, ſeu ὤπας, Qui claudit oculos, Qui cõniuet: ſed certum quoddam oculorum vitium hoc vocabulo ſignificari ſciendum eſt. Gell. lib. 4, cap. 2, μύωπα Latinè luſciioſum appellari tradit. Luſcioſi (inquit Nonius, vel potius Feſtus) ad lucernam non vident: & μύωπες, minus videntes, vocantur à Græcis. Fulgentius, Luſcioſos, inquit, dicunt, qui interdiu parum vident: Græcè μύωπες dicuntur. Νυκτάλωπες igitur & μύωπες (inquit Bud.) iidem eſſe putantur, & pro iiſdem à nonnullis accipiuntur: hoc eſt, pro iis qui interdiu propter viſus hebetem vim contueri nequeunt, nec niſi clauſis oculis: à conniuentibus oculis μύωπες nomen habentes: νυκτάλωπες à nocturnis quaſique nocturnis oculis. Alii νυκτάλωπας diſtinguũt ἀπὸ τοῦ μυώπων, eodem ad vtrunque ſignificatum etymo ſubſeruiente: vt ſint μύωπες, qui iam inde à principio ortus ſui, niſi admota oculis contueri nequeunt: cuiuſmodi multos videmus qui res intuendas, oculis propè contingunt, & limis etiam ſemicluſiſque oculis aſpiciunt. Ariſtot. in Probl. ſect. 31, διὰ τί οἱ μύωπες συναγωγοὺς τοὺς βλέφαρα ἔχουσιν; Cur μύωπες contractis palpebris videnr? Quibus ſubiungit, quinam μυωπάζειν dicantur: οἱ οὐκ ἠρέμας τὸ μὲν ἔξω βλέπουσι, τὸ δὲ ἐγγὺς οὐχ ὁρῶσι. συμβαίνει δὲ πάσχειν οἱ γηρῶντες τοῦς μυωπάζουσι. τὰ γὰρ ἔξω μὲν ὁρῶσι, τὰ πόρρωθεν βλέπουσι. id eſt, Μύωπες autem dicuntur qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident. At ſenibus vitium huic contrarium accidit. ſiquidem ſenes admota non videntes, longè reducta vident. Meminit horum & Alex. Aphrod. Probl. 74, lib. 1, διὰ τί τοὺς πόρρωθεν καὶ μεγάλα οὐχ ὁρῶντας, τὰ πλησίον καὶ μικρὰ ὁρῶσιν. D E F G H

Quibus ſubiungit, tales μύωπας appellari ἀπὸ τοῦ μυῶντας ὁρᾶν. vt quidem in Aldina editione ſcriptum eſt: pro quo μυῶπας quidam repoſuerunt μυῶντας, quod & in v. l. habetur exponiturque μυῶντας ὁρᾶν, conniuendo videre. Sed reponendum eſt ἀπὸ τοῦ μύοντας ὁρᾶν, veteri etiam exemplari aſſentiente. Quòd ſi exactius etymologiam tradere voluiſſet, non dubium eſt quin dicendum fuiſſet ἀπὸ τοῦ μύειν ὤπα ſeu ὄπας. quod etymum à me allatum fuit. Cæterùm quæ ex Nonio allata fuerunt, myopas, minus videntes, vocari à Græcis: ad alteram huius nominis SCRIPTVRAM Μύωψ pertinent. Sed quum hæc habeat υ, non iam myopes cum υ, ſed miopes ſcribi neceſſe fuerit. Non dubium eſt enim quin hæc verba, Minus videntes, ad exprimendum vocis Græcæ etymum addita ſint, perinde acſi dictum eſſet, Quaſi minus videtes. Apud Feſtum tamen (pro quo nominatus fuit Nonius) verba illa Minus videntes, non inuenio: ſed iſta duntaxat, Luſcioſi, qui ad lucernam non vident: & μύωπες vocantur à Græcis. A Budæo tamen locus ille ſub Nonii nomine & cum verbis illis affertur. Verùm ſiue Feſtus ea ſcripſerit, ſiue non, (aut etiam Nonius) tanta eorum verborum autoritas eſſe non poteſt vt hanc ſcripturam μύωψ confirment. Memini alioqui me in aliis quibuſdam vocibus eandem omnino ſcripturæ diuerſitatem inueniſſe: ex quibus eſt μύυρος. ſcribitur enim & μάυρος. ſic μυωπίζειν & μαωπίζειν, vt ſuo dictum loco fuit. Dixit autem XENOPH. Μυωπὶς pro μύωψ, gen. foem. vbi de canibus hæc ſcribit, αἱ δὲ μυωπὶ καὶ χαροπὶ χείρω τὰ ὄμματα ἔχουσι. Dicitur etiam Μυωπία, vt paulo pòſt docebo, vbi de vitio ipſo μυωπία appellato verba fecero.

Illud itaque NOMEN Μυωπία, eſt appellatio vitii illius oculorum ſeu viſus, quo qui laborant, μύωπες appellantur, de qua voce dictum in proximè præcedentibus fuit. Vocatur ETIAM Μυωπίασις, extátque hoc poſterius nomen apud Definitionum medicarum autorem, Μυωπίασις ἐστὶ διάθεσις ἐν ᾗ τὰς δι' ἐλαττόνων μὲν πόρων ὁρῶσιν, οὐ δὲ πόρρωθεν, ἢ ὅτι βραχύ, ἢ νὴ Δία οὐδέν. Pro μύωψ autem quidam MEDICI Μυωπίας dicunt, de eo nimirum qui vitio illo laborat. μυωπίαι dicuntur (inquit Paul. Ægineta lib. 3, cap. 22,) ὅταν ἠρέμας τὸ μὲν ἔγγὺς βλέπωσι, τὸ δὲ ἐξαπίνης οὐχ ὁρῶσι. (Sed nomen illud Μυωπία habet alioqui & aliam ſignificationem. ponitur enim pro muris ſeu murium cauernula. In qua ſignificatione ο in ω mutatum eſſe, dicere, vt opinor, neceſſe fuerit. neque enim dubito quin ex μῦς & ὤπη factum fuerit. Quam mutationem vt minimè mirer faciunt alia quædam compoſita in quibus reperitur. Vtitur autem nomine illo in hac ſignificatione Ariſtot. De animal. lib. 6, μυωπίας ὑὸς αἰφνίδιον. Vtitur poſt illum Ælianus, ita ſcribens, de muribus, καὶ μαλακὸς τῆς οἰκίας ἀπολειφθέντες, ἀπολείπεται ταὐτὸ μυωπίας αὐτῷ. Sed dicitur ETIAM Μυωξία eo ſignificato, teſte Suida. qui poſtquam μυωξία expoſuit ὑγιεινὸς λόγος, addit, ſignificare item ἕως τῆς μυὸς χαρακῆς. Apud Heſych. eſt SCRIPTVM Μυοξία, per ο: ſed hanc ſcripturam ſeries alphabetica refellit, poſtulans ω. Refellit & DIMINVT. Μυωξάρια, quod ibi ſubiungitur: & de quo, ſicut & de illo altero, ad ipſum te remitto. Illius quidem ſignificationis qua pro μυωπία vſurpatur, non meminit. quod meam ſuſpicionem auget, ne nimirum Suidas memoria lapſus μυωξία pro μυωπία acceperit.

Hinc factum eſt & VERBVM Μυωπάζω, quo vtitur Ariſtot. in loco quem in nomine Μύωψ attuli. Eſt autem μυωπάζω nihil aliud quàm Sum μύωψ, id eſt luſcioſus. Sed latius etiam extenditur verbi μυωπάζω ſignificatio. Nam eo vſum eſſe Dionyſ. Areopagitam pro Cæcutio, ſeu Oculos aperire non poſſum, teſtatur Bud. alicubi verò & pro συμμύω, Conniueo. Pro Cæcutio autem à Paulo quoque vſurpari teſtatur. Sed Paulum pro Petro dixiſſe arbitror. neque enim apud Paulum extare puto: apud Petrum autem legitur epiſt. 2, cap. 1, ᾧ γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λαβὼν λήθην τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν. Vbi μυωπάζων, ſequedo Budæum (ſi hic eſt locus de quo lo-

qui voluit)reddemus Cæcutiens. Sed quum præcedat τυφλὸς, nullo conuenire modo hæc interpretatio poteſt. Vetus interpr.vertit Manu tentans. Eraſm.Manu viam tentans. Nouiſſima autem interpretatio habet, Nihil procul cernens. Ego hanc cæteris longè præfero,quippe quæ nulla ratione niti videantur : (eſtque apertè deceptus Eraſmus in eo quòd λάθρᾳ τῆς μυὸς, id eſt à muribus,μύωπα dici exiſtimauit)ſi tamē & mihi ſententiam meam proferre liceat, μυωπάζω dixerim potius eſſe Oculos claudens,aut Conniuens,vt à Dionyſio Areopag.accipi dictum eſt. Tunc autē nequaquam μυωπάζων ſub nomine τυφλὸς omnino incluſum erit: quum peculiare quoddam cæcitatis ſit genus, eorum qui oculos ſuos claudunt,ſeu conniuent. Quæ tamen à me obiter dicta,aliis diligentius expendenda relinquo. Inuenitur porro & QVINQVESTLL. Μυωπάζω. nam apud Suidam legitur ἐμυωπίασα:quod exp. ἄκρους τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐσχίσα. Sed ſuſpectum tamen redditur illud ἐμυωπίασα,iis quæ ſequuntur:videlicet,μυωπάζω γὰρ τὸ καμμύω : niſi hîc μυωπάζω reponendum eſſe dicamus.

AT VERO Μύωψ, à quo eſt verbū Μυωπίζω, inſecti genus eſt, quod bobus potiſſimum eſſe infeſtum traditur. A Gaza & Aſilus (ex Virgilio) & Tabanus redditur. Autor Geopon.lib.16, ὅτι ἐκφορτικὰς τοῖς βουσὶ οἱ μύωπες κατασκηνοῦσιν, ἰσμὸν. A Suida & Heſychio dicitur eſſe muſca quædā ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς : (obſerua autem dici ab vtroque τὰς βοῦς potius quàm τοὺς βοῦς) ſed additur ab Heſ.καὶ πᾶν ζῶον ἐλαύνουσα· εἶσηρες μόγιον βουσῶ. Vt autem œſtrum metaphoricè quoque vſurpatur,tic & μύωψ. Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi. apud Xenoph. ὅταν δὲ μάλιστα σπεύδῃ, παίσατω αὐτὸν τοῦ μύωπος. Quidam exp. etiam Flagellum. Sed & de minimo digito dici (qui alio nomine ὠτίτης appellatur) annot. v.l. Hinc VERB. Μυωπίζω, Calcari vrgeo, ſeu calcaribus. Xenoph. μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον. Alibi μυωπίζειν καὶ παίειν. Apud eundem legitur & paſſ. vox itidem de equo qui calcari vrgetur. Alioqui μυωπίζεσθαι eſt item œſtro agitari. Particip.autem μυωπιζόμενος aliud etiam apud Heſychium & Suidam ſignificat, tanquam eam nominis μύωψ ſignificationem ſequens quam & Μυωπάζω ſequitur.

¶ Μυέω, ῶ,à proximè præcedente verbo μύω, ſequendo Euſtathium, vt paulo pòſt docebo.Eſt autem Μυῶ,Doctrina inſtituo,præſertimque ea quæ ad res ſacras ſeu diuinas pertiner. Quidā interpr.ex Euſebio l.2,De præpar. Honeſta bonāq; doctrina inſtituo. vnde dicta ſit Muſa. Sed hæc vocabuli Muſa deductio nimiū remota eſt. In v.l. redditur & generali verbo Doceo:ſed multo rectius interpretantur lexica Græcolat. quæ omnium prima fuerunt,Inſtruo in ſacris,Initio. Proprièenim μυῶ eſt Doceo ſacra,ſeu quæ ad ſacra vel ad deos pertinent,ſiue deorum cultum. Plut.in l. De exilio,de Eumolpo,ὃς ὢν Θρᾴκης μαντεὺς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. Hinc PASS. Μυοῦμαι, Initior ſacris, Inſtituor doctrina quæ ad res ſacras pertinet. Ariſtoph.in Ran.ὅσοι μεμυήμεθα. Luc.in Scytha,καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοσίᾳ τελούμενος,ſacris initiatus eſt.Sæpe autē cum accuſatiuo,vt ἄρχια μεμύηται apud Herodotum. Ariſtoph.in Pluto,μῶν οὐκ ἐμυήθης ὦ αὐτοῦ τὰ μεγάλα; Sic τὰ μεγάλα μεμυημένος,item τὰ σμικρὰ,apud Plat.in Gorgia. Laert.in Antiſthene, ὅτι οἱ τὰ Ὀρφικὰ μυούμενοι, πολλῶν ἀγαθῶν ὦ ᾅδου μεταίχμιοι. Vſi ſunt & theologiæ Chriſtianæ doctores. Greg. τὸν ἐκεῖσε μυηθῆναι φωταγωγίαν. Damaſcen.autem dixit, ὦ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς, pro,à ſacris literis hoc edoctus. Neque enim Budæo aſſentior, dicenti μεμυημένος per ſe & ſine adiectione poſitum ſignificare eum qui doctus eſt in ſacris literis: deinde hunc Damaſceni locum afferēti in exemplum, τοίνυν τῇ ἀγαθοῦ τινὸς φύσει ὁ θεῖος Βασίλειος τετέλεσται φησὶν αὐτὸ καὶ πεπεῖσθαι, ὦ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς. Latius autem extenditur huius verbi ſignificatio,& à ſacris ad alia tranſfertur.Plut.εἰ πρεσβ.πολιτ.Τὰ ἀφ' ἑστίας μαντεῖον ἅπαν πολιτεύεται καὶ μυεῖται. Quinetiam μυεῖσθαι τὰ ἐρωτικὰ dixit Plato in Sympoſ.ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ, ὦ Σώκρατες, ἴσως καὶ σὺ μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ ἃ ἔστι

ὦ ὥστ' αὐτὰ.

Μυεῖν ex μύω factū eſt: quoniā τοῖς μύουσι neceſſe eſt μύειν τὸ στόμα ἢ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηται,inquit Euſtath.

Μύημα, ατος, τὸ, q.d. Initiamentum : ab ea ſignificatione verbi Initiare, qua dicitur Initiare ſacris. Item,Quod docetur is qui ſacris initiatur. Arethas,τὸ ἐκφαίνειν καὶ ἀποφαίνειν τὴν ἀνθρωπίνην φύσει μύημα.

HINC Μύστης,ου,ὁ,Qui initiatur ſacris, ſeu initiatus eſt. Dicitúrque aliquis eſſe μύστης eius dei cuius ſacris initiatur,ſeu initiatus eſt. Redditur etiam Sacra diſcens, item Myſteriorum peritus.Heſych.exponit,ὁ τῶν μυστηρίων μεταλαβών. Plut.in Alcibiade, τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους παρεῖναι καὶ μυεῖσθαι, μύστας ἀποσκευαζομένους. vbi vides μύστας,ipſo teſte,eſſe τοὺς μυουμένους. Apud eundem in eiuſdem vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὺς αἰτιαλεῶν. Vſi ſunt vocabulo Myſta & Latini quidam ſcriptores.

Μύστης,non ſolùm Diſcipul' & conſcius myſteriorū, ſed etiam μυσταγωγὸς apud Dionyſ.Areopagitam. Atque adeò hanc ſignificationem tanquā priorem Bud. huic nomini μύστης tribuit : at ego contrà priorem illam eſſe exiſtimo.

FOEMIN. Μύστις,ιδος,ἡ, Quæ initiatur ſacris, ſiue initiata eſt. Quidam μύστιδες apud Greg.interpr. Conſciæ myſteriis.Ab eodem μύστις poni αὐτὴ τῆς μυσταγωγοῦ,teſtatur Bud.hunc eius locum afferens, καὶ καινοτέρους ποιεῖται τῆς ὑφροσύνης, ἃς καὶ οἰκειοτέρας μύστιδας ἐπιποιεῖται : de ſupernis virtutibus & poteſtatibus. Affert & ex Sapientiæ c.8, μύστις γὰρ ἔδοξε τῆς τοῦ θεοῦ ἐπιστήμης,pro Initiatrix, vel dux & interpres. At μύστις μολπὴ Anthol.epigrām. lib.5, Myſticum carmen.

COMP.Συμμύστης,ου,ὁ,Iiſdem ſacris initiatus quibus alius ſeu alii,Socius alicui ſeu aliquibus in ſacrorū initiatione. Συμμύστης, Iiſdem ſacris initiati,inquit Bud. afferens ex Philopono, ἰδίᾳ δύο φίλους ἢ συμμύστας, ἅτε ταχέσιν ἔτι τοῦ αὐτοῦ ἐχθροὶ εἶεν, ἢ τῷ αὐτοῦ ἐρῶσι. In v.l. Συμμύστης, Conſors & ſocius diſciplinæ.(vbi diſciplinæ appellatio reſtringi debuerat,ſi quidem propria ſignificatio ſpectetur) Item Secretarius,ex Hiſt.eccleſ.lib.1.

Aliud COMPOS. Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ,vel ἡ, Initiator ſicut μύστης,Qui initiatur,ſeu Initiatus, ſacris videlicet. Ab Heſychio exponitur ἱερεὺς ὁ τοὺς μύστας ἄγων. Greg. ὁ μύστης ὢν ἀπείρου, ὁ μυσταγωγὸς ἰσχύων, παρεξηγούμενος τῷ ἀληθῶς, Initiatus & initiator: quaſi diſcipulus & præceptor. Ex eodem affertur, πατρὸς πατρὸς δαιμόνων καὶ πλάσεως καὶ μυσταγωγοῦ καὶ μύστου.

(Μυσταγωγὸς,eſt etiam is qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolet:ſi fidem adhibemus Ciceroni, vel potius Ciceronianis exemplaribus. Legimus enim oratione in Verrem 4, Itaque iudices, ii qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt ducere ſolent, & vnumquidque oſtendere,(quos illi myſtagogos vocant)conuerſam iam habent demonſtrationem ſuam. Nam vt antè demonſtrabant quid vbique eſſet,item nunc, quid vndique ablatum ſit,oſtendunt. Loquitur autem hic de Syracuſis : ideóque Syracuſanis peculiare fuiſſe hoc vocabulum in iſta ſignificatione, exiſtimare quiſpiam poſſit.Sed tamē μυσταγωγὸς in ſignificatione τοῦ ξεναγωγὸς accipi, donec alio teſtimonio probatum mihi fuerit, exemplarium hoc in loco fidem ſuſpectam haberenon deſinam.

Μυσταγωγία,ας,ἡ,Officium eius qui μυσταγωγὸς vocatur,vel Actio illa initiandi ſacris. Vnde redditur etiam Initiatio in ſacris. Quidam verò interpr.Initia,ex Cic.De legibus : quum tamen voci μυστήρια potius conuenire hæc interpretatio videatur. Greg. τὰ τῆς μυσταγωγίας ῥήματα.

Μυσταγωγέω, ῶ, Initio ſacris, Myſteria doceo,ſeu ſacra. Greg. de transfiguratione Chriſti loquens, ἀλλὰ ὅτι τὸ ὄρος ἀνῆλθεν, καὶ ἥλιον φανὸν δίκην γένηται, μυσταγωγῶν τὰ μέλλοντα,Myſticè docens futura,vt Bud.vertit. Sic in iſto loco,ὅταν καὶ Γίγαρτα τοῦ οἴκου καὶ τοῦ καπνοῦ καθεῖδον ἢ πάλιν ἔξοδον μυσταγωγοῦντες πλεῖα τὸν μύστην, particip. μυσταγωγοῦντες reddit Myſticè docentes.

Μυστήριον,ου,τὸ, Myſterium, ſeruando vocem Græcam, vna littera excepta. Redditur etiam Arcanum ad aliqua ſacra pertinens. In vulg.lex. malè redditur ſimplicites

Arcanum. ſi quidem prima & propria eius ſignificatio ſpectetur. Sed additur, Myſterium ſub quo arcani aliquid latet, quódque non perficitur niſi occulta aliqua ſacrorum ratione, Res arcana occultáque, quámque nefas eſt vulgo efferre, Res arcana & paucis cognita, neque communicanda niſi initiatis. Quæ poſtrema interpretatio paulo cæteris tolerabilior videtur, præſertimque ſecunda. quum aliqua res arcana occultáq; eſſe poſſit, & eiuſmodi quam nefas ſit vulgo communicare, nihil minus tamen quàm myſterii nomine appellanda. Quidam interpr. Initium, ea videlicet ſignificatione à qua eſt verbum Initiare, quum dicitur Initiare ſacris & Initiatus ſacris: ſed pluraliter potius dici Initia, ideóque hanc vocem interpretationi pluralis aptiorem eſſe exiſtimo. Sed ne Cicero quidē voce Myſterium vti dubitauit. Herodian. lib. 8, καὶ ναῦν φυλάσσοντας τὸν πρωτοπλοῦν ὅρκον, ὃς ὅτι τῶν Γερμανῶν ἀρχῆς σημεῖόν μυστήριον, id eſt, Seruato etiam militari iureiurādo: quod eſt vnū Romani principatus myſteriū ſanctiſſimum, vt vertit Polit. Idem verò alibi μυστήρια non Initia ſimpliciter, ſed cum adiectione Initia Cereris interpretatur: lib. 3, οὐδὲν μὴν ἧττον ἀπὸ τούτου τῆς τῶν παλαιῶν παιδείας τῶν ἡμαίτων ἐν πᾶσι διάφορος ἡ μυσταγωγία τῆς παντυχίδος ὅτι πλείοσιν ἐκείνοις μυστηρίοις ἔχαιρον. Nā hæc poſtrema verba vertit, Peruigilia ad formā Cereris initiorū. Quidam ann. fuiſſe myſteria duplicia apud Eleuſinē, magna, Cereri ſacra: parua, Proſerpinæ. Qua de re lege ſcholiaſtem Ariſtophanis. Plutarchus De exilio, μυστήρια ἐν Ἐλευσῖνι διαπέμπεσθαι. Pauſ. lexicogr. apud Euſtathium quædam Cereris myſteria quæ τὰ μικρὰ dicebantur, vocata fuiſſe ἐν Ἄγρᾳς dicit, quòd ibi celebrarentur. Sed generalius vſurpari hæc vox ſolet ſine adiectione: ſic tamen vt alicubi ſubaudiri debeat. Thucydides lib. 6, pag. 206, καὶ τὰ μυστήρια ἄμμα οἱ πάντες ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει. Paulo pòſt autem ἐν μυστικὰ dicit.

Μυστήριον apud Paulū apoſt. τὸ ἀπόῤῥητον ἢ ἀκουσμα ἢ ἀγούμενον, inquit Chryſoſt. Redditur alicubi Sacramentum à vet. interprete, vbi potius reddi debet Arcanum, aut Myſterium: vt ad Epheſ. capite 1, γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ, patefacto nobis myſterio voluntatis ſuæ, ſeu arcano. At vet. interpr. Vt notum faceret nobis ſacramentum voluntatis ſuæ. Sic epiſt. eiuſdem c. 5, τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, idem perperam vertit ſacramentum. (Alibi contrà rectè reddit Myſterium) μυστήρια tamen & pro ſacramentis à Græcis theologis alicubi vſurpari ſciendum eſt.

Μυστηριώδης, ους. ὁ & ἡ, Cui ſubeſt myſterium, Qui ſit cum aliquo myſterio, Myſticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἄγαν καὶ τὸ μυστηριώδες τῆς σιωπῆς. Vbi potius ſubſtantiui μυστήριον locum obtinet. Item Μυστηριώδεις σποδαί apud Pollucem, idem eſſe videtur quod μυστηρώδεις. Affertur & VOX TERTIA Μυστηρίδες, ex Epigr. μυστηρίδες παῖδες: quæ etiam pro μυστηριώδεις accipi exiſtimatur. Inuenitur præterea ADIECT. Μυστηριακὸς apud ſchol. Ariſtoph. vbi Bud. eſſe ait Arcanus, Secreta regens.

Μυστικός, ὴ, όν, Myſticus, Cui ſubeſt myſterium, vt reddidi μυστηριώδης. Apud Poll. μυστικαὶ ὑμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τις καὶ ἀπόῤῥητος ὢν ὁ λόγος. Item compar. gradus apud Luc. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὅτι μὲν ἀσπαστὰ, συμβολικώτερον δὲ ὑπεδείξατο. Et ἐν μυστικὰ, quæ & μυστήρια, apud Thucydidem. Hinc ADVERB. Μυστικῶς, Myſticè. Cum myſterio. Greg. ὡς οὖν ἔστιν ἃ τῶν ἐξ Ἐφεσίων τυπικῶς μὲν παρ' ἐκείνοις πλημμέλημα, μυστικῶς δ' ἡμῖν ἀπόκρυφα ἁμαρτήματα.

COMPOS. Μυστιπόλος, SIVE Μυστηπόλος, quaſi μυστικὰ πολῶν, ſiue ὁ περὶ τὰ μυστικὰ πολούμενος, id eſt αἰσχροφόρμιος: vt à Suida expon. ὁ περὶ τὰ μυστήρια αἰσχροφόρμιος. (ſed perperā apud eum ſcriptum eſt μυστιπόλος cum π) vnde de ſacrificō ſeu ſacerdote dictum inuenitur. Nōnunquam verò pro Myſtico vſurpatur: in qua ſignificatione ex Nonno affertur. Sed & μυστιπόλος ἡμέρα ex eodem pro die ſacro, ſeu feſto. Ex Anth. Epigr. μυστιπόλος Apollo: ἰτē μυστιπόλῳ φόρμιγγι. Inde & VERB. Μυστιπολεύω quod ex eodē poeta affertur pro Celebro. ATVERO Μυστιφόρος quod exponitur Ferēs myſteria, ſecundū hanc expoſ. vel pro μυστιφόρος vel pro μυστηριοφόρος dictum videri queat. Inuenitur ETIAM Μυσταγώγιον, ſed à μύστης potius deductum. Nam μυσταγώγια dicitur οἶκος ab Ariſtoph. in Nub. Domus quæ myſtas recipit. Loquitur autem de Eleuſine.

Nomen Μυκτὴρ, de quo nunc agendum eſt, à verbo μύζω deriuatur, ſi Euſtathio credimus: quod μύζω exponit πλὴν φωνὴν τὴν μῦ ταυτοῦ ἀκροωτῶ, item μεμυκέναι χείλεσι πρὸν ἦχον δῶ τῆς ῥινὸς ἀποπλῶ. Etymologus autem vult eſſe dictum à μύξω, (pro quo minimè dubito quin reponi debeat illud ipſum μύζω) vel ἀπὸ τοῦ πλὴν μύξαι δι' αὐτῆς ἐξιέναι. aut etiam ἀπὸ τῆς μύξας πιαὶς ἐφ' ἑαυτῆς ἔχει, id eſt πόρους. Verùm vt hic μυκτὴρ deducitur à μύξα, ita viciſſim μύξα deducitur à μυκτὴρ, in iis quæ ibi proximè ſequūtur. Dicitur enim μύξα eſſe appellata ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι. Ego de μυκτὴρ & μύξα, necnon de μύζω, quoniam eòdem pertinēt, vno eodémque loco agere volui, lectori interim, ex iis quæ de illis dicam, ferendum de ordine iudicium relinquens.

MYKTHP, ῆρος, ὁ, Naris. Galen. ad Glauc. lib. 1, καὶ γὰρ ἔστ' ἐξ ἀρίστου μυκτῆρος ἔστ' ἂν ἀξιοῦ ῥυῆναι τὸ αἷμα, χαλεπὸν μὲν ἴδειν ὂν τῷ εὐπρεπίσαι ἀσχημόνημα. Idem, τοὺς μυκτῆρας ὀπλαμβάνειν, nares obſtruere. Apud Ariſtot. De anim. hiſt. l. 1, ὑπὸ μυκτῆρων αἰσθάνεσθαι. A quibuſdam μυκτὴρ exponitur etiam Meatus odorandi: quoniam nare odoramur ſeu olfacimus. vnde nare ſagaci eſſe, metaphoricè etiam dicitur. Huc pertinet μυκτῆρας ὀρθοῦσθαι, apud ſchol. Ariſtoph. Xen. in Sympoſ. οὐδὲν γὰρ τῷ εὐφραίνεσθαι ἥττων ἐστὶν ὁ πόνος ἡμῖν ῥῖνας οἰήκοι. οἱ μὲν γὰρ σὺν μυκτῆρας ἂν γλῶ ἐρῶσιν, οἱ δὲ ἡμοὶ αἰσπάσασται, ὥστε πᾶς τις ἐπὶ τοῦτο ὁρμᾷ φορεῖσθαι. Apud eundem μυκτῆρας ſunt & equorum: quos μυκτῆρας dicit illos ἀρωμένων μᾶλλον quam iraſcentium.

Μυκτὴρ, Naſus. vt, ἐστὶ γὰρ ὁ μυκτὴρ διχόθεν, in duas partes diuiſus eſt naſus. Plut. Sympoſ. lib. 2, quæſt. 1, εἰς δὲ δεκάδας μυκτῆρος ἢ στόματος ἄχθονται συναλλάττοντες. Niſi enim pro naſo acciperet, μυκτήριον potius dicturus fuiſſe videtur. Greg. μυκτὴρ ὕβρεως πάθος καὶ ἀλαζονείας. Plerunque certè per metaphoram vſurpatus, quam ſequitur verbum μυκτηρίζω. Talis autem ineſt & nomini naſus, (quem Plin. tradit nouos mores ſubdolæ irriſioni dicauiſſe) veluti quum legimus apud Martialem, Naſutus ſis vſque licet, ſis denique naſus. Hinc Naſo ſuſpendere, & Suſpendere naſo adunco, apud Horatium, μυκτηρίζειν. Luc. Ad dicentem, Prometh. ἐγὼ μή τις εἰρωνείας οὖν καὶ μυκτῆρας εἶναι τὴν Δίκην φορεῖν ἀξιώσῃ τοῦ ἐπαίνου. Quanuis autem Lucianus hic εἰρωνείας & μυκτῆρας coniungat, legimus tamen apud Pollucem non εἰρωνείαν, ſed ipſum εἴρωνα vocatum à quibuſdam fuiſſe μυκτῆρα. Eius verba ſunt, καὶ τὸν εἴρωνα τινὲς μυκτῆρα καλοῦσι. Interdum verò μυκτὴρ talem vſum metaphoricum habere videtur qualem Gallicè habet vox ei ſignificatione reſpondens: veluti quum dicimus, *Il y a du nez*: vel contrà, *Cela n'a point de nez*. Talem certè aut parum diſſimilem vocis μυκτὴρ vſum apud Plutarchum obſeruare me memini.

Μυκτὴρ, Proboſcis elephantis. Ariſtot. De part. anim. lib. 2, διόπερ αἱ καμήλοι τῶν ἄλλων αἱ μὲν τὸν μυκτῆρα, αἱ δὲν τὸν αὐχένα διὰ μῆκος ἔχουσι μακρόν· ὁ δ' ἐλέφας τὴν πρόσθεν, μυκτὴρ

ἐστὶ δ'

ἔστι τὸ μεγάλοις ῥῖς ἐλέφασι.

De nominis μυκτὴρ derivatione dicã & in Ἀπομύττω.

ADVERB. Μυκτηρόθεν, E naribꝰ, in Anthol. Epigr.

Μυκτηρίζω, Naſo ſuſpendo, Subſanno, Irrideo. Paſſiua voce vſus eſt Paulus, ad Gal. cap. 6, θεὸς οὐ μυκτηρίζεται. Hinc VERBALE Μυκτηρισμός, οὗ, ὁ, Subſannatio, Irritio. Pollux Lyſiam verbo μυκτηρίζειν pro μυσάττεσθαι vſum eſſe teſtatur, ἀπὸ τῆς μυκτῆρας ἐκτείνουσαι τὸ διαχρᾶσθαι. Sed vulgatæ Pollucis editiones ita ſcriptum habent eum locum, Μυκτηρίζειν δ' Λυσίας. καὶ τὸ μυσάττεσθαι, ἀπὸ τῆς μυκτῆρας ἐκτείνουσαι τὸ διαχρᾶσθαι. Vbi perperam poſita eſt puncti nota poſt nomen Λυσίας: quũ nulla omnino interpunctione ibi ſit opus: vtpote Polluce volente exponere non verbum μυσάττεσθαι, (quod ab hoc loco planè alienum eſt) ſed μυκτηρίζειν per illud μυσάττεσθαι, & relinquẽte ſubaudiendũ verbũ ἔστι: perinde ac ſi dixiſſet, μυκτηρίζειν δ' Λυσίας ἔστι καὶ τὸ μυσάττεσθαι. Subiungit autem, vnde ſeu quò reſpiciens, hanc τὸ μυσάττεσθαι ſignif. verbo μυκτηρίζειν tribuerit. Ἀπὸ τῶν, inquit, ὦ μυκτῆρι ἐκτείνουσαι τὸ διαχρᾶσθαι. At nõ animaduerſum quod de puncti nota ſuperuacanea dico, quẽdam alioqui doctiſſimum virũ in errorẽ impulit, vt putauerit à Polluce tradi de verbo μυσάττεσθαι, quod de μυκτηρίζειν ab eo traditur. COMP. Ἐκμυκτηρίζω, idem: ſed præpoſitio aliquã vim ſignificationi addere videtur. Redditur etiam Dicteriis inceſſo. Eius itidẽ VERBALE Ἐκμυκτερισμός pro μυκτερισμός ponitur. At verò COMP. Ἀντιμυκτηρίζω eſt Viciſſim naſo ſuſpendo, ſeu Viciſſim ſubſanno, vel irrideo: τὸν μυκτηρίζοντα μυκτηρίζω.

Inuenitur ETIAM Σμυκτὴρ pro μυκτὴρ, ſi Heſychio credimus. σμυκτὴρ, inquit, ὁ μυκτήρ. Fuerit igitur ſuperuacaneum σ hi, ſicut in σμικρὸς pro μικρὸς, & quibuſdam aliis nominibus. E quorum numero eſt & VOCAB. Σμῶς, apud eundem lexicographum.

De Μυξα & Μύττω.

De Μύξα & de Μύττω nunc dicam, ſicut me dicturum ſum pollicitus: quoniam videlicet eòdem quò & μυκτὴρ, quod ad ſignificationem attinet, pertinent. Nam ab illo μυκτὴρ deriuata etiam eſſe, minimè credere poſſim: potiúſque Euſtathio aſſentirer, à μύζω deducenti. Afferam tamen & tertiam quandam derivationem (vbi de compoſitis à μύττω agam) nominum μύξα & μυκτὴρ, quæ magis vtraque illarum mihi placet.

Μύξα igitur eſt Humor ex naribus fluẽs, Mucus, Mucor. Heſiod. τῆς δὲ μύξαι ἰῶσι μύξαι ῥέον. Poll. τὸ μὲν μυκτὴρ τῆς ῥινός, i. naris, ſeu naſi, eſſe μύξαν Hippocrati, κόρυζαν autẽ Atticis, tradit. Μύξα (inquit Gorr.) dicitur ab Hippocr. humor pituitoſus, lentus & albus. Is in partibus exanguibus, oſſibus & cartilaginibus, colligi cõſueuit: quum ad eam imbecillitatẽ peruenerint vt alimẽtum ſuum nequeant cõcoquere. Aliquanto pòſt, Quanuis autem humor ille qui μύξα vocatur, eiuſdẽ planè generis ſit cũ eo quem βλέννας ipſe etiã Hippocr. appellare cõſueuit, differunt tamẽ, quòd μύξα dicatur ille propriè qui eſt in articulis, aut in ſpatiis internis continetur: βλέννα verò, qui è cerebro per palatum & nares deſcẽdit. quãuis Gal. lib. 8, De vſu partiũ, quam antiqui βλέννας & κόρυζας dixerunt, à iunioribus μύξας vocari, ſcripto prodiderit. Hæc ille. Μύξα eſt etiã humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur. vnde μύξα κοχλιῶν apud Gal. Μύξα (inquit Euſt.) οὐ μόνον περίπωμα τῶν ζώντων, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ὑπόστασις, ἣν ἔχει τὸ ὑγρὸν τὸ ἀπὸ τῶν ὀστέων. Vſurpatur μύξα & de lucernæ ellychnio: vnde λύχνος dictus eſt δίμυξος, vel πολύμυξος: vt mox docebo. At PLVRAL. Μύξαι de naribus apud Soph. dictũ inuenitur. quæ vocantur ETIAM Μυξῶπες, VEL Μυξητῆρες. vtraque enim ſcriptura apud Gal. extat: ſed illa prior multo certior eſt. quum apud Poll. quoque, Dioſcor. necnon Herodot. extet. τῆς δ' ἰνὸς μέση (inquit Pollux) τὰ μὲν κοιλώματα, ἃ τὸ αἷμα, μυκτῆρες, μυξωτῆρες, ἐκπύματα. Apud Herodot. διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares. Dioſcor. διὰ μυξωτήρων διαχωρεῖ. Gal. autem non illã ſolùm ſcripturam per η habet, ſed & alteram. Nam legitur quidem apud eum, διὰ μυξητήρων αἱμορραγίας ἐπάγων: item, ὑγρὸν πολὺ καταρρέει διὰ μυξητήρων: ſed alibi μυξωτήρων eius exẽplaria habent. At SINGVL. Μυξωτὴρ exemplum nõ affertur: neque tamen dubitari de illo poteſt.

Quod verò attinet ad cætera vocabula quæ ex nomine μύξα ſunt deriuata, ea duorum ſunt generum. Quædam enim ad μύξα pertinẽt habens ſignif. cui primum locũ dedi: quædam vero pertinere dicenda ſunt ad μύξα quod metaph. de lucerna vſurpatur. Ad prius illud μύξα referẽdũ eſt NOMEN Μυξώδης, εος, ὁ & ἡ, quo ſignificatur interdũ Mucoſus. i. Muco abundans: interdũ Muco ſimilis. Gal. τῶν ἧπαρ μαλακὸν ποιῶν καὶ μυξώδη τῷ χύλῳ τὴν σύστασιν. Idẽ, De part. anim. l. 2, ἔστι δὲ ὁ τοῖς ζώοις ποικὰ τὰ ἐξω χονδρώδη, ὁ ὅσοις διαφέρει μαλακὸν ᾖ καὶ μυξῶδες τὸ σύστημα. διὰ τὸ ἀφυμενίδιλον σάρκα. In omnibus articulis (inquit Gorr.) mucoſum quendã humorẽ videre licet, vt inde & motio prõptior & articulus iniuriis minus eſſet obnoxius: quòd quæ ſicca ſunt, abrumpi in motionibus facile ſoleant. Eámque ob cauſam vertebrarũ vincula μυξώδη Hippocr. lib. De artic. appellauit. At μυξώδης ſignificãs Muco ſimilis, apud Dioſcor. extat. Pertinet ad prius illud μύξα & VERBVM Μυξάζω, quod exp. κορυζῶ. i. Muco abũdo, Nares muco plenas habeo. Eòdẽ pertinẽt (accipiendo μύξαν generaliter pro muco) etiam duo piſciũ NOMINA, Μυξῖνος ATQVE Μυξάριον: niſi potius de eodẽ piſce dici exiſtimanda ſunt: nimirũ de minuto mugile, ſiue capitone, vt quidã tradunt. Nonnulli verò Μυξάριον, quod apud Marcum Aurelium nomen piſcis eſt, de ſaperda ſeu ichthyocolia dici volũt. Μυξῖνον autẽ memi nit Athen. & poſt eum Euſt. & quidem ex ipſo. Sed perperam in v. l. ſcriptũ eſt Μύξινος. Apud Athen. lib. 7, non procul ab eo loco vbi mentio fit μυξίνου, (ſed μυξῖνος apud eum ſcriptũ eſt, non μυξῦνος, vt apud Euſt.) habetur ETIAM Μυξὶς, de piſce. Eſt tamen aliud apud Suid. quem vide. At verò ad poſterius μύξα. i. illud quod de ellychnio lucernæ dicitur, pertinent COMP. Δίμυξος, ET Τρίμυξος, ET Πολύμυξος, cum nomine λύχνος. Atque vt Δίμυξος exponitur in Indice, Duo habens ellychnia, ſic Τρίμυξος exponi debet Tria habens ellychnia, & Πολύμυξος, Multa habẽs ellychnia. At quidam exp. δίμυξος λύχνος, Lucerna apta ad ferenda duo ellychnia: eodemq; expoſ. genere & in cæteris vtuntur.

Μύξα, ων, τὰ, Prunorum ſpecies Galeno & Dioſcoridi incognita: Actuario, Ptello & Aetio frequẽs, ad compeſcendas febres, leniendas pectoris aſperitates, ſedandas tuſſes & vrinæ difficultates, quas bilis aut aſtus excitarit. Eius arboris ligno cortex dicitur eſſe albus, ramus virens, folio rotundo, amplo, fructus in racemo dulcis, & candido lentore plenus, cum interiore nucleo quaſi oliuæ ſiccatur. Ex eo lentore mucoſo videtur illi nomen inditum fuiſſe: ſed per diminutionem appellatur ETIAM Μυξάριον. Vulgò *Sebeſten* dici videtur. Hæc Gorr. In v. l. annotatur μύξα & μυξάρια apud recentiores Græcos medicos eſſe minora prunis damaſcenis, nucleo intus triangulari. afferturque ex Paulo Ægin. lib. 7, Μύξα, δένδρου καρπὸς ὅμοιος μικροῖς μήλοις κυδωνίοις, δυνάμει δὲ ἀκροδρύοις. Alterum verbum, de quo poſt Μυκτὴρ me dicturum promiſi eſt ILLVD Μύττω, VEL Μύσσω potius. nam Μύσσω prius eſſe quam Μύττω, nemo, vt opinor, negauerit: & ita Μυττὼ ex Μύσσω factum eſſe vt ἀρέττω ex ἀρέσσω, vt μαλάττω ex μαλάσσω, vt ταράττω ex ταράσσω, atque vt alia propè infinita ττ in σσ Atticè mutauerunt. Eſt autem Μύσσω, ſeu Μυττὼ, Mungo, Emungo, Mucum naſi extraho. Sed rarus eſt ſimplicis vſus, atque adeò nullum eius exemplum affertur: at COMP. Ἀπομύσσω, SIVE Ἀπομύττω, non itidem infrequẽs eſt. Ammian. lib. 2 Epigr. titulo εἰς διαλῆς, pag. 141, meæ editionis, Οὐ δύναται τῇ χρεὼ Πρόκλος τιὼ μὴν ἀπομύσσειν. Τῆς ῥινὸς γὰρ ἔχει τιὼ χόανα μικροτέρα. Plato De rep. lib. 1, κορυζῶν τε καὶ ἀπομυττόμενος, καὶ οὐκ ἀπομύξας διὰ μέσου. Et paſſ. Ἀπομύττομαι, Emungor, Mungo me. Xenoph. αἰσχύνη, ὦ γύναι, καὶ τιὼ θεὼ Πέρσας χρὴ ἀποπτύειν καὶ ἀπομύττεσθαι. Idem in Sympoſ. ἀπομύξαντό τι καὶ τῇ χειρὶ σπασάμενος κλαίειν ἐφάνη. Apud Ariſtoph. extat particip. vocis mediæ Ἀπομυξάμενος: in Equitibus, Ἀπομυξάμενος ἐμοὶ δοκεῖς τιὼ κατὰ σοῦ ἀπολῶ. At verò βεβλεχὼς ἀπομυττόμενος, dictum prouerbia-

le eſt, apud Plut. Sympoſ. lib. 2, ὁ δὲ φάσκων, μεμνήμεθά σου τῷ βαρχίσαι ἀπομυττόμενον, ἔσκωψε. Quod dictum Euſtath. referens, vtitur τῷ ἀπομυσσόμενος, cum σ: ſimul etiam addens quid ſpectauerit is qui hoc dixit. eius verba ſunt, ἐξ ἐκείνου δὲ (nimirum ἀπὸ τοῦ μύζειν) καὶ κοινὸς ἀπομύσσεσθαι. οὗ χάριν ὁ τοῦ, πατὴρ τοῦ αἰσχύνεσθαι ἀπομυσσόμενος, ἀφ' ὧν μὴ ἔχει δηλαδὴ τὸν νοῦν τῇ χρείᾳ ὁ χολούμενος ἐφ' ἁλίσκεται. Sic apud Cornificium, vel autorem rhetorices ad Herennium, (quicunque is ſit) Quieſce tu, cuius pater cubito ſe emungere ſolebat.

Ἀπομύττω, eodem ferè modo quo Emungo à Terentio vſurpatur, vbi dicit Emunxi argento ſenes. Nam ſi Polluci credimus, ἀπομύττω capitur apud Græcos comicos pro ὅτι κύριόν ἐξαπατῶ. Euſtathius poſtquam docuit λύμφους appellari τὸν ἀπεγγίας μύξαι ἀπὸ τῶν μυκτήρων, ait inde factum vt fatuum hominem vocarent λύμφον. nam, inquit, pro fatuis habebant eos quibus mucus è naribus flueret. vnde & ἀπομύξαι πᾶ dictum fuit pro ἐξαπατῆσαι. i. decipere. Hel ἀπομύττειν exp. nō ſolùm ἐξαπατᾶν, ſed & γελοιάζειν. Luc. dixit τὸν κόρυζαν ἀπέχειν.

HINC EST Ἀπομυξία, de eo quod emungendo detrahimus. vnde Heſych. plur. ἀπομυξίας exponit ἀκαθαρσίας. Facit autem hoc verbale vt NOMEN Μύξα itidem ex Μύττω vel potius Μύττομαι, factum eſſe, atque adeò (quod nō minus mirum alicui fortaſſe videbitur) NOMEN Μυκτὴρ eādem originem habere ſuſpicer. vt videlicet hoc ex tertia perſona ſing. præteriti, illud ex fut. vel aor. ſit formatum. & μυκτὴρ ſit pars corporis quā quis μύττει: μύξα quod aliquis ἐκ τῶν μύξαι detrahit.

Alia ſunt duo COMP. Ἐπομύττω ET Προμύττω. Sed Ἐπομύττω cum μυκτηρίζω conuenit, vt quidem in v. l. exponitur. videlicet Subſanno, Strepitu narium flocci-facio. Προμύττειν autem eſt Promittere ellychnium, & Lucernam emungere. vt inquit Cam. Poll. habet ἐκμύξαι λυχνοῦν, & vſurpari ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ſcribit. Apud Ariſtoph. tamen in Veſpis legimus ἐκμύσσειν λύχνον.

Vbi de verbo Μύζω egi, non dixi de ea ſignificatione qua ponitur pro Sugo: quam ſequitur Μυζάω. ideóque hîc iterum de verbo illo differam, ſed ita vt hanc duntaxat ſignificationē alibi conſultò prætermiſſam, ſimulque illa quæ ipſam ſequuntur, explicem.

Μύζω, Sugo. Xen. Expedit. Cyri, lib. 4, ἔδει δέ, ἅτε δι' ὕφους, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν ὡς καλάμους. Sed eſt & alia lectio, videlicet μυζῆν, à THEMATE Μυζίω, ab: quam habet Suidas. qui alioqui nō ſolùm μυζῶ, ſed μύζω quoque exp. θηλάζειν, λείχειν. Afferrque & iſtum locum, ὁ δὲ Δημοσθένης, φάρμακον ἔχων ἐπὶ τῷ σφυγμῷ δεῖ, μυζήσας ἀπέπτυσε. Inuenitur & COMP. Ἐκμυζίω, ὦ, Exugo, Sugo. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2, τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦσιν, ἕλκουσι τὸν οἶνον. Luc. in Timone, ἅπας καὶ μυελὸς ὠφέλει, ἐκμυζήσαντες καὶ πίνειν. Sed hoc ἐκμυζήσαντες non minus à themate ἐκμυζάω eſſe poteſt: atque adeò hinc potius eſſe puto, vt docebo paulo póſt.

Μυζάω, ὦ, idem quod μύζω ſiue μυζίω, Sugo. Vtitur autē hoc verbo μυζᾷν Euſtath. vbi vocabulum ἀπομυζουσας exp. vt videbis tomi 2, col. 1541.

Μυχὸς inter derivata à nomine νὺξ ponendum fuiſſet, ſi verum eſt quod Etymologus tradit, fieri ex νυχὸς genitiuo illius nominis νὺξ, vertendo vnam literā σίγμα Ζολον in aliam, id eſt ν in μ. vt μυχὸς ſit ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος. Eſt autem hic genitiuus νυχὸς regularis quidem, id eſt quem regularis analogia poſcit: ſed inuſitatus tamen, quique locum ſuum ceſſerit alii, videlicet νυκτός. Neque tamen, ſicut etymum illud, quod ad cætera attinet, admitti poſſe videatur, illius inuſitati genitiui cauſa reiici debet: quum & alia quædam derivata videamus non declinationem eam ſiue declinationis terminationem quæ vſitata eſt, ſed illam quam analogia poſceret, ſequi. Verùm ſi nunc quoq; diuinandi libertatem concedere mihi auderem, à μῶς potius deductum eſſe μυχὸς dicerem: arq; vt iocoſa diuinatio illa eſſet, adderem μυχὸς dici quaſi μυὸς οἶκος, mutata tenui in aſpiratam. Multas quidē certè ab Etymologo derivationes afferri dico, non iocante itidem, ſed ſeriò loquente, quæ multo minus non ſolùm veræ, ſed etiam veriſimiles eſſe poſſunt.

ΜΥΧΟΣ, ὑ, ὁ, Penetrale, Intimus locus, ſiue Intima pars, Receſſus. Apud Homerū μυχὸς δόμων locus domus ſeu pars domus quæ eſt ὀνδοτάτω, vt docet Euſtath. Apud eundem poetam, necnon apud Eurip. Medea, μυχὸς ἄντρου, Receſſus antri, ſeu ſpeluncæ: cui Ouidius itidem receſſum tribuit. Conuenitque optimè quod de propria nominis μυχὸς ſignificatione traditur, cum epithetis quæ antro dari ſolent à poetis: vocantibus nimirum abditum, item cæcum, necnon obſcurum: vt alia huiuſmodi omittam. Communis autem eſt huius nominis vſus ſolutæ orationi cum carmine. vt ὁ μυχὸς τῆ λιμένος, apud Thucyd. (ſed ante illum μυχοὶ λιμένος Hom. dixerat) Et πάντας τοὺς γῆς ἓς μυχούς, Ariſtid. Et μυχὸς τῆς Ἑλλάδος, Plut. Apud Luc. autem ὁ μυχὸς τῆ νηὸς, in ima nauigii parte, In imo nauigii, vel in fundo. ſicut μυχὸν τῆς σκηνῆς idem dixit, ὁ Ζῆνος ὁ μυχὸς τῆς σκηνῆς διέφυγε. Idem dicitur & κόπος.

Μυχὸς, Sinus. vt μυχὸς Ἀδριατικὸς, Sinus Adriaticus, apud Polyb. & Strabonem, qui paſſim ita vtitur. Sed & aliam nominis Sinus ſignificationem habere poteſt μυχὸς: veluti ſi apud Lucianum Ἑλλάδος ὁ μυχὸς vertas In ſinu Græciæ.

COMP. Ἐκμυζάω, ὦ, idem quod ἐκμυζίω, Exugo. Homer. Iliad. ο, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ἔλκος ὀδυνήφατον ἐξέπιον πικρὸς ἰοὺς, Αἷμ' ὀκμύζησας, ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα οἶδας Παίων. vbi exponitur ἐκμύσας, ab Euſtathio quoque: qui paucis interiectis addit, μυζᾷ δέ πως ὕπνος καὶ γάλα ἐκ θηλῆς: item μυζᾷ δὲ καὶ μυελοί πως, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. Idem paulo ante vſus fuerat participio ἐκμυζῶντας. Itidem ἐκμυζῶντα legimus apud Dioſcoridem, cum alibi, tum in loco quem afferam in Ἐκμύζησις. Atque adeò illud ἐκμυζήσαντες ex Luciano allatum, hinc potius quàm ab Ἐκμυζίω eſſe puto. Habemus autem illud VERBALE Ἐκμύζησις pro exuctione, (id eſt ipſa exugendi actione) vel ſuctione, ſeu ſuctu, ex eodem Dioſcoride, ἐφ' ὅσον πλεῖστον ἰσχύουσι, ἐκμύζει ἡ δι' ὧν τὸ σῶμα ἐκμύζησις δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον τὴν τοῦ ἐκμυζῶντα.

SVPERL. Μυχαίτατος, ET Μυχάτατος, Penitiſſimus, Intimus, pro μυχάτατος. Hoc apud Homerum, illud apud Ariſtot. extat, in lib. De mundo, vbi ſcribit, τῇ Γόργυρι τὸ μυχαίτατον, Μαιῶνες καλοῦσι.

C. Εἰσίμυχος, ν, ὁ, vide in Indice.

Μυχιος, α, ὁ & ἡ, VEL Μυχαῖος, Qui eſt ἐν μυχῷ, vel Qui venit ſeu erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ. Redditur Intimus, item Abſtruſus. Ariſtot. De mundo, πνεύματα εἰς μυχίους σύριγγας γῆς παρεξωθοῦν, ſpiritus qui in abſtruſos quoſdam terræ atque cæcos meatus ſe inſinuarit. Ex Apoll. lib. 2, πνεύμασι μυχίοις, flatibus occultis. At μυχαῖος minus eſt vſitatum: cuius exemplum in vulg. l. affertur, μυχαῖος στρατιώτης, qui dicitur eſſe ὁ ἐκ βάθους αἰσθόμενος. Additúrque, καὶ ἄπορον πεῖσαι, μυχαῖον ἱππόφοιτον λέγοντα. ſed hæc abſque autoris nomine.

Μύχατος, poeticè, idem. vt ἐκ μυχάτων σπλάγχνων, in Anthol. epigr. Ex imis viſceribus, ſeu intimis. Apollon. Argon. 1, μυχάτῃ ἐνὶ κρυφῷ καλιῇ, In intima domus parte, In penetralibus domus. Sic μυχάτης θαλαμοπόρος εἴσω, apud Phocylidem. Legimus & apud Oppian. De ven. lib. 3, Οὐδὲ ἔπειτ' μυχάτοισιν ἔχει δόμοις πέρματα πήγης.

Μυχὲ, pro μυχὸς: vt legimus apud Suid. μυχαὶ Herodoto etiam παλαιόφατος & πεποιημένον.

Nomen Μῶμος (de quo nunc verba faciam, simúlque de iis quæ ab eo deriuata sunt) quam originem habeat, nondum apud vllum ex Græcis lexicographis aut scholiastis legi, quod quidem meminerim. Sunt autem & scriptura & significatione valde affinia μῶμος & μῶσις: adeò vt vel eandem ambo originem habere, vel vnum ex altero factum esse, verisimile iudicari possit. Quòd si vnum ex altero factum esse dicatur, verum illud sit, non minus dubium fuerit. siquidem hoc tantùm constat, multo maiorem apud Græcos scriptores esse vsum huius nominis μῶμος & deriuatorum, quàm nominis μῶσις & eorũ quæ inde deducta sunt. Iam verò & hoc controuersum esse possit, vtri μῶμος prior locus dari debeat, nimirum an illi quod est nomẽ appellatiuum, an contrà ei quod est proprium. ego appellatiuum potius priore loco constituendum esse censui.

Μῶμος, ου, ὁ, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Vel Vituperatio, Reprehensio. Homer. Odyss. β, Τηλέμαχ' ἰφθίμων ὦμος ἄεθλα φέρει, μῶν ἑκητι, Ἠμὲν ἀοιδῶν; ἡδὺς δὲ καὶ μῶμον ἀνάψαι. Ab Hesych. μῶμος exponitur ψόγος, itidemque breuium scholiorum autor μῶμον illo in loco exponit ψόγον. Sed VOCAB. Μῶμαρ ab eodem lexicographo dicitur esse μάμψις, & ὄνειδος, item αἶσχος. Quod postremum vocabulum αἶσχος optimè conuenit cum participio αἰσχύων, quod in illo Homeri loco eadem de re dicitur de qua & μῶμος. Vsurpari autẽ à Lycophrone nomen illud μῶμαρ, tradit Eustathius. Verùm hic silentio prætereundum non est quod de voce Momar apud Festum legimus: Siculos videlicet momar vocare stultum. Ad μῶμος autem vt redeam, (vnde esse factum μῶμαρ constat, quemadmodum μῶχαρ ex μῶχος) poeticum potius est quàm oratorium. atque adeò vbi solutæ orationis scriptores eo vtuntur, de homine potius quàm de re ab illis dici existimo, (de qua significatione mox differã) sic tamen vt de re quoq; vsurpatum alicubi inueniatur. veluti in isto Plutarchi loco in Polit. præceptis, λέγοντος ὁ ἑαυτῆς χρυσὸν ἔχει, ἀδιάφθορον καὶ ἀκίνδυνον καὶ ἄχαστον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου πρὸς.

Μῶμος, Latine itidem Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. Luc. in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀνήκεστος, εἶναι, ἃ πάντα ἐπάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Idem in lib. De hist. scrib. καὶ ὁ νόμος λέγει, ἀλλ' οὐχὶ ὁ Μῶμος, μωμήσασθαι δύναται. Cui planè simile est istud Platonis dictum, De repub. lib. 6, pag. 77, οὐδ' αὖ ὁ Μῶμος (ἔφη) τὸν γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ab eodem variis in locis huius dei fit mentio. De eo differit & Erasmus in prouerbio, Momo satisfacere: quò te remitto. In Anth. epigr. lib. 2, mentio fit & cuiusdam μώμου συγγράφου: vbi grammatici dicuntur esse Μώμου συγγράφου πύκα σῆμα τὸ πάντων, Τελχῖνες βίβλων, Ζωίλοι σκύλακες. Dicitur porro μῶμος & quicunque deum illum imitatur, eodémque modo ficta hominum, quo ille deorum, irridet. (Nisi fortè μῶμος de homine dictum prius quàm de illo deo fuit) vt apud Aristotelem legimus iunctum cum nomine ἥρως: vbi scribit, μώμου καὶ ἡρώων σημεῖον. quo in loco redditur derisor.

C. Μωμοσκόπος, ου, ὁ & ἡ, Qui reprehensoris animo obseruat, seu considerat. itidémque VERB. Μωμοσκοπῶ, Reprehensoris animo considero, vt exponit Bud. apud Gregor. Nyssenum, in lib. De homine, vel potius in præfatione, ita scribentem, ἡμεῖς δ' αὖ εἰκότως ὑπὸ ξυνοίκοις δόξαιμεν τοῖς μωμοσκοποῦσιν, ὡς οὐ χορηγεῖται τὸ μικρολογεῖσθαι τῆς καρδίας ἡμῶν τῇ καθηγεμονίᾳ τῶν ἐφίλων. Affert verò & pass. vocem ex Chrysostomi comm. in epist. ad Rom. διὸ χρὴ πανταχόθεν μωμοσκοπεῖσθαι τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον. quæ scribuntur ab eo vbi enarrat hæc Pauli verba, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν τῷ θεῷ. In v. l. habetur duntaxat nomen illud μωμοσκόπος, quod exp. Curiosè obseruans reprehendenda.

C. Ἄμωμος, habes in Indice.

C. Παναμώμητος, Qui est omnino ἄμωμος. quod ἄμωμος in Indice explicari dixi. In v. l. redditur Omni culpa & reprehensione vacans.

C. Φιλέμωμος, ου, ὁ & ἡ, Qui vituperationis seu reprehensionis est amator, Qui libenter vituperat seu reprehendit. Pro eodem dicitur φιλόψογος: sicut μῶμον dixi exponi ψόγον. Exponitur etiam Reprehensor & Maledicus, à Budæo, sicut & φιλόψογος. vtroque autem vsum esse Platonem tradit.

Μωμάομαι, ωμαι, VEL Μωμάομαι, ωμαι, Vitupero, Reprehendo, vel Derideo. Hom. Il. γ. — Τρῶαί θ' ἑλίκωπες ἐπιστενάχοντο ἕκαστα Πῶσι μωμητὸν εἶναι. Luc. De hist. scr. ἢ ὁ νόμος, ἀλλ' οὐχὶ ὁ μῶμος, μωμήσασθαι δύναται. Possunt autem hæc vel à μωμάομαι vel à μωμάομαι deduci. Illius vsus est in hoc prouerbiali dicto, πᾶσι μωμᾶσθαι ῥᾴδιόν ἐστιν ἠμεμᾶσθαι. Quod dictum aliqui & per aoristum infinitiui exprimitur, hoc modo, πᾶσι μωμήσασθαι ῥᾴδιόν ἐστιν ἠμεμῆσθαι. Sed olim hoc potius modo efferebatur μωμῆσθαι ὡς μᾶλλον ἠμεμῆσθαι. quæ verba ferarium versum efficiunt. Manauit autem hoc prouerbiale dictum ex Theognide fortasse: apud quem extant hi versus, Μωμεῦνταί δέ με πολλοὶ μάτην καὶ οὐδέν· καὶ οὐδεὶς Μεμφέστερος ἀνδρῶν οὐδενὶ πάντων ἔστιν. Qui etiam locus aperte illud μωμάομαι primæ coniugationis comprobat: quum fit μωμεῦνται pro μωμάονται, non pro μωμέονται. Verùm afferrur etiam μωμᾶ ex Aristoph. in Auibus. Νὴ τὸν Διόνυσον δῆτά γε μωμᾶ ταυτάγι. vbi μωμᾶ exponitur ψέγεις.

HINC Μώμημα, Reprehensio, Irrisio, Sanna. Vel potius, Dictum ipsum quo aliquem reprehendimus, seu irridemus. q. d. Reprehensorium dictum, vel irrisorium. In v. l. μωμήματα exponitur Segmenta, Ramenta & additur, ψήματα: quasi verò ψήματα (quo Hesychius exponit illud μωμήματα) idem significet quod ψήματα: ac non sit à ψήχω, sicut ψήματα. quo ide lexicogr. exponit μωμητά. Atque vt verbale ὠμημα est à prima persona præteriti, sic à tertia sunt duo VERBALIA, Μωμητὸς ET Μωμητός. Est autem Μωμητής, Vituperator, Reprehensor, Irrisor: qui aliquoties dicitur potius μῶμος. At Μωμητός, Vituperabilis, Vituperatione seu reprehensione dignus, Cui contrariam significationem habet COMPOS. Ἀμώμητος, ου, ὁ & ἡ, de quo consule Indicem.

COMPOS. Ἐπιμωμάομαι, VEL Ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμάομαι seu μωμάομαι, de quibus dictum modò fuit. Potest tamen dici præpositio ὅτι significationem augere. HINC Ἐπιμωμητής, idem quod μωμητής, Vituperabilis, Vituperatione seu reprehensione dignus, apud Hesiodum.

¶ Μωμιαῖος, de ea dentium molarium parte quæ gingiuæ proxima est. Cam. ex Polluce, In vtraque maxilla æquales & similes siue oppositos dentes numerari oportet: vt suprà & infrà, quatuor πρίονες & duos caninos. Sed μύλαι sunt latiores, quas duplices vocat Plinius. Harum igitur & partibus nomina Græci indiderunt. quæ enim gingiuæ proximi sunt, μωμιαῖοι dixerunt: quæ cibus manditur, βρύγμα: quæ concaui sunt, ὀλμίσκοι.

Quæ traditur vocabuli Μωρὸς, quo stultus significatur, etymologia, videri stulta itidem posset (vt certè multas habet Etymologus quæ hoc nomine dignæ iudicari possint) nisi Eustathii quoque testimonio confirmaretur. Is enim de huius vocis accentu loquens, vult μωρὸς dictum esse quasi μώορος, vel potius inde factum esse: ideóque magis rationi consentaneum videri vt μῶρος, propter crasin quam patitur, scribatur, circunflexa priore syllaba, quàm μωρὸς oxytoné. Meminitque huius derivationis tanquam minimè cõtrouersæ, duobus in locis. Etymologus itidẽ, quum scribit μωρὸς dictum esse παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν, ad illud μώορος respicit: sed addit, τὸ συμφέρον. Præcedit que apud eum hanc deductionem alia, secundum quam μωρὸς à nomine ὦρος, significante φρονήσεις, originẽ habere dicendum fuerit, præfixa videlicet particula μὴ, deinde facta syncope: vt sonet μωρὸς perinde acsi diceretur ὁ μηδὲν φροντίζων. Neutra certè etymologia mihi satis placet: si tamẽ alterutram eligere oporteat, illam qua μῶρος quasi μώορος dictus traditur, longè prætulerim.

ΜΩΡΌΣ, VEL Μῶρος Atticè, Stultus, Fatuus. A Aristoph. Nubibus, Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σύ, καὶ χρονίων ὄζων, καὶ βικκισκλίων. Apud eundem in Ranis, — μώρους λαοῖσιν ὧδε Φρυνίχου τραφέντας. Sic verò & apud Sophoclem atque Euripidẽ μῶρος pleraq; exemplaria habent πρὸ ὀλίγου ἰδών. Vnde etiam confirmatur quod de Attica illa scriptura modò dictum fuit. Sed argumẽtum quo nititur Eustathius ad asserendã hanc scripturam, non satis firmum est. Cur enim μῶρος tanquam ex μώορος per crasin factum esse dicemus, ideóq; magis consentaneam rationi hanc Atticam scripturã B esse quàm alteram censebimus, quum Atticos ἡμεῖς itidem pro ὅμιλος, & ἱππῖμος pro ἵππιμος, necnon ἐρῆμος pro ἔρημος, dicere, vbi nulla eiusmodi ratio afferri potest, sciamus? Apud Matth. cap. 25, virgines μωραὶ oppo nuntur ταῖς φρονίμοις: vbi μωραὶ redditur Fatuæ. Cæterùm aliquid etiam dicitur esse μωρὸν, seu μῶρον. vt legimus apud Euripidem, μῶρος γὰρ μῶρος λέγει. vel, μωρὸς & μωρὸς, vt alii codices habent. apud Sophoclem in Aiace, pag. 35, meæ editionis, — μῶρός μοι δοκεῖς φρονεῖν. Sunt autem ipsius Aiacis ad Teucrum verba. Μωρότερος C gradu comp. in prouerbio, Μωρότερος Μορύχου, Stultior Morycho. Cæterùm vt hic Morychus inter μωρους celebratus fuit, sic & aliquot alii: nimirum Μιλτιάδης, & Κόροιβος, & Μαργίτης, & Μαμμακύθης, & Σαΐνας, & Ἀμφιτρύδης, & Πολύωρος. Quibus addi potest & Βυτταλίων ex schol. Aristoph. & ex Suida. Sed vnũ ex istis nominibus propriis, NIMIRVM Μαμμακύθους, appellatiuum aliquando esse existimatur, & de quolibet stulto seu fatuo dici. Affertúrque in exemplum hic Aristophanis locus in Ranis, Τίους δ' ἀζηλιτρώτους Κιχηνίης D μαμμακύθους Καὶ Μιλτιάδας καθήπτω. Sed quod de nomine Μαμμακύθης, idem & de NOMINE Μιλτιάδης dicendum fuerit, (hunc quidem Aristoph. locum sequendo) nimirum de quolibet stulto itidem vsurpari. Nec verò dubium esse debet quin & reliquorum vnumquodque eundem vsum habere queat: sed nominatim de NOM. Σαΐνας & de NOM. Κόροιβος id testatur Eustath. nimirum his nominibus quemlibet μωρὸν appellari: scribẽs, ἐκεῖθεν (nimirum ex veteribus) τὸν μωρὸν οὐδαμοῦ σαΐνας καλοῦσιν, ὡς ἀπὸ κυρίου ὀνόματος· καί φασί τινες Κορυβάντων ἕνα εἶναι τὸν Θεοδαμάντειον Σαΐναν. Quibus subiungit, ἐξ οὗπερ δὴ καὶ Κόροιβόν τινα ἀποκαλοῦμεν μαίνεσθαι τινὰ Κόροιβον ἀνόητον Μυγδόνα, Φρύγα τὸ ἔθνος, ὅτανπερ ἐξ ὑπερτύμων ἀφαιρῶμεν τὸ Περάμου δι' ὀλίγων. Obserua autem, quod ad nomen Sannas attinet, hinc esse sumptum à Latinis vocem Sanna, item Sannio: sed & verbum Subsannare, ex illo nomine Sanna sumptũ, quidam vsurpasse. Probus tamen sanniones à sanna significãte os distortũ cum vultu, dictos existimauit: Nonius à sãnia. Sed suspicor reponendũ esse sannis. Cæterùm & hanc ipsam vocem μῶρος in Latino sermone vsurpatam habemus, mutatis duntaxat literis Græcis in Latinas vnà cum terminatione. Legimus enim apud Plautum in Trinummo, Ita est amor, balista vt iacitur, nihil sic celere est, neque volat, Atque is mores hominum moros & morosos efficit. Hìc enim moros nemo (vt opinor) aliter accipiẽdũ dixerit quàm pro μωρικός. Apud eundẽ extat compositũ Morologus: vt docebo in Μωρολόγος. Iam verò & verbum Morari prima longa, ab hoc μωρὸς deductum, aut certè à verbo μωραίνειν, quod ex isto nomine factum est. Vtitur autem illo Morari Nero apud Tranquillum: vbi hæc scribit, Certè omnibus rerum verborúmque contumeliis mortuum insectatus est, modò stultitiæ, modò sæuitiæ arguens. Nam & morari eum inter homines desiisse producta prima syllaba iocabatur, multáque decreta vt insipientis atque deliri pro irritis habuit. Hìc non dubium est quin verbo Morari significationem Græci μωραίνειν dare voluerit, de quo dicetur aliquanto póst. At nomen Morio, quod & ipsum hinc ortum est, longè præcedentibus vsitatius est, sed apud minus veteres Latinæ linguæ autores. Neque enim prisco seculo tales homines quales sunt ii qui moriones appellati postea fuerunt, tanto honore digni putabantur vt vnusquisque principum seu magnatum aliquos etiã eorum in comitatu suo atque adeò in deliciis haberet. Bud. diminutiuum esse existimauit hoc nomen Morio, & factum ex Græco μωρίων. ita enim scribit, Μωρὸς Græcè stultus dicitur, vnde DIMINVT. Μωρίων, quo etiam Latini vtuntur. Sed donec aliquod vsus nominis μωρίων exemplum apud idoneum autorem inuenero, an verum sit quod Bud. scribit, dubitabo.

Μωρὸς, Cuius gustus est fatuus, siue insipidus. Dioscor. lib. 4, ῥίζαι γινόμεναι μωραί. vbi quidam interpr. Radices gustu fatuo: quidam, Radices sapore insipido.

Μῶρος, nomen proprium, in Anthol. Epigr.

C. Μωρολόγος, ου, ὁ & ἡ, Morologus, cum Plauto: Stultiloquus, Qui vel quæ stulta seu inepta loquitur, aut etiam loqui solet, Qui insulsè blaterat. Aristot. ἔστι δὲ ὁ μὲν πολυλογὸς οἷός ἐστι κἀν, οἷον περιττολογῇ, λέλει καὶ μωρολογεῖ. Plautus autẽ in Pseudolo composito pro simplici vsus est, dicens, Sermonibus morologis vti. id est, λόγοις μωροῖς χρῆσθαι.

Hinc NOMEN Μωρολογία, ας, ἡ, Stultiloquium, Plauto. Quidam vsi sunt & nomine Stultiloquentia. Redditur etiam Stultus sermo, seu fatuus, vel ineptus, item Ineptiæ. Vtitur Paulus apost. epist. ad Ephes. c. 5, vbi redditur Stultiloquium.

Item VERBVM Μωρολογέω, ῶ, Stulta loquor, seu

inepta,aut insulsa,Insulsè blatero,seu ineptè,Stulta deblatero. Plut. μωρολογῖς ὦ Διονύσιε. Quidam apud Athen.libro 6, Τίτλας δὲ τὴν καὶ αἰσχρὰ μωρολογοῦντα. Archestratus apud eundem lib.4, cum accusatiuo, ὁπόσοι τὰδὲ μωρολογοῦσι. A

C. Μωρόσοφος,ν,ὁ,& ἡ, Stultè sapiens. Vel,Fatuè salsus,Insulsè sapiens:aut, Ex stulto & sapiente concretus. Vel, Inter stultum & sapientem anceps. quæ interpretationes sunt Budæi, afferentis hoc vocabulum ex Luciano. Sed addit,videri ab eodem accipi pro eo qui sapienter desipit: hoc est, qui se dissimulat, & stultum simulat. Addit autem & VERBVM Μωροσοφῶ (nescio an à se fictum, an ex aliquo scriptore Græco depromptum) quod vertit Stultè sapere. Equidem & NOMINE Μωροσοφία posse nos haud minus quam illo μωρόσοφος vti,dubium esse non potest. Erit autem μωροσοφία,Stulta sapientia. B

C. Μωρόσυκος, vide in Μῶρον.

Μωρότης,ητος,ἡ,Stultitia,Fatuitas. sed vsitatius est μωρία.

Μωρία, Stultitia,Fatuitas. Eurip.Medea, Τύπτει μαζῶν μωρίαν ἐφιππάζειν. Demosth.Philipp.3,ἀλλ' εἰς ταῦτ' ἀφῖχθε μωρίας,ἢ δυσβουλίας,ἢ οὐκ ἔχω τί λέγω. Apud Herodot. μωΐην πολλὴ λίγλη,(est autem μωΐη Ionicè pro μωρία)ad verbum Stultitia est dicere. Sed Græcum illud genus loquendi melius Gallico interpretabimur. Omnino enim tale est apud nos, C'est une folie de dire cela. C

Μωρία de moro arbore,vide in nomine Μῶρον quo morum significatur.

Μωρῶς,Stultè,Fatuè. Pollux hoc aduerbium λίαν ἀπαλῶς esse ait,postquam ἀληθῶς, αἰσθητῶς, aliàque ad eandem significationem pertinentia attulit.

Μωρωσις, ωσεως,ἡ, Stultitia,Fatuitas,Stoliditas. Sed medicorum potius quàm aliorum est hoc vocabulum, de vitio memoriæ & mentis. Nam(vt quidam annot.) si solius memoriæ iactura sit, iam ληθαργικὴ dicitur: si mentis solùm,τυφωνία:si vtriusque,μωρωσις. Vide vocabulorum medicin. lexicon à me editum, pag. 415. Est μωρωσις,(inquit Gorr.) deficiens seu infirma motio facultatis ratiocinatricis. Ad eam quidem facultatem propriè pertinet fatuitas: non tamen reliquæ principis facultatis actiones integræ sunt,sed pariter imperfectæ.nam & parum aptè imaginantur,nec probè meminisse solent fatui, quippe qui cerebrum non habere vulgò dicantur. Atque ita rem se habere declarat Paulus Ægineta lib.3,cap.11, scribens dici μώρωσιν, quum & ratio & memoria malè fuerint affecta, & ab iisdem causis eam fieri à quibus & memoriam & rationem læsi contingit. Similiter & Aetius ex Rufo & Galeno scribit μώρωσιν esse,quando vnà cum memoria etiam ratio periit. Quibus quidem autoribus ἡ μώρωσις non est simplex affectus,sed rationis primùm,deinde verò & memoriæ. In causa habetur vel minus idonea decénsque cerebri conformatio,vel frigida intemperies, aut frigidus aliquis & pituitosus humor in cerebro collectus, vel medicamenta quæ foris imposita caput modicè refrigerant. Neque enim μωρώσεως causa tam vehemens magnàque est quàm τῆς ἀνοίας,quæ eiusdem facultatis abolitionem priuationémque significat. Eo enim discrimine ἄνοια & μώρωσις distinguuntur. Iam verò differt ἡ ἄνοια ἀπὸ τῆς παραφροσύνης,quòd(vt scribit Galenus) illa quidem abolitio sit, hæc verò functionis ratiocinatricis aut imaginatricis etiam deprauatio:quódque, vt ait Aetius, ἡ μώρωσις ἀπόλυσις λίγλης καὶ παραφοσύνη: delirium autem(quod & λῆρος & παραφροσύνη vocatur)non seruata rerum consequentia alium alii sermonem implicet qui nihil ad rem faciat:& delirium quidem vt plurimum senibus, μώρωσις autem & pueris & adolescentibus & reliquis ætatibus à morbo accidat. C D E F G

Μωρωσὸς, Qui mente prorsus est alienatus.ὁ πρὸς διάνοιαν παντελὴς πεπηρώς, Hes. H

Μωραίνω,Stultè ago,Stultè me gero:vel Stultus sum,Desipio,Ineptio,Deliro,Moror,vtĕdo verbo Suetoniano, vel potius Neroniano, apud Suet.in loco quem antea protuli. Apud Senecam autem legitur etiam Fatuari. Eurip.Medea,Καὶ τῶνδε μὴ λίαν μωραίνῃς,γύναι· Λέξασα γὰρ ὀργὰς,κερδανεῖς ἁμείνονα. Luc.ζ οὐ μωραίνεις ὦ Πλάτων ὑπὲρ μεθόδου ὢν τοῖς τύποις στασιάζεις. Interdum μωραίνω accusatiuo iungitur: idque duobus modis. Alicubi enim pro μωρολογῶ, alicubi pro μωρὸν ποιῶν vsurpatur. Pro μωρολογῶν, in hoc Euripideo versu, Οὐδὲν σοφιστοῦ τοῦτο μωραίνει πλέον.quod Euripidis dictum aliquot locis à Plutarchò affertur. Alterius autem vsus exemplũ apud Paulum apostolum extat, 1 ad Cor.epist.cap.1, οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τοῦτου; vbi vet.interpres ἐμώρανεν vertit Stultam fecit, quidam verò Infatuauit. Apud eundem legimus & ἐμωράνθησαν, à passiuo ΤΗΕΜ. Μωραίνομαι: epist. ad Rom. cap.1, φάσκοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράνθησαν, Quum se profiterentur esse sapientes,stulti facti sunt. Vel, Ad stultitiã redacti sunt. I

PRAET. Μεμωρασμένος, Redditus fatuus,seu stultus,aut stupidus, seu stolidus. Aristot. Hist.anim.lib.9, πολὺ δὲ αἰσχίων ὅταν τις λάβηται τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς, (ἔστι δὲ ὀβελίσκος) αἱ ἄλλαι ἵστανται ὡς μεμωρασμέναι, βλέπουσι εἰς οὐδέν. Quem locum Bud. affert postquam dixit μωραίνομαι esse Stupesco,vel Stolidus fio. At in v.l.scriptum est perperam Μεμωσμένος vnico μ: nec satis aptè expositum Stupidus,perinde acsi nomen esset,non partic.passiuũ. AT VERO Μεμωρωμένον apud Hippocr.aliter exponitur: nimirum,quod μώρωσιν inducit menti: item, τὸ ἀναίσθητον.id est,quod sensu caret.Quid autem sit μώρωσις,non multo antè explicatum fuit. Vide & locum Galeni de hac voce,in lexico vocab.medicin.pag.415. J

Μωραίνεσθαι pro Infatuari,id est Fatuum seu insipidũ reddi: apud Matth. cap. 5, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; vbi vet.interpr. vertit, Si sal euanuerit, in quo salietur? Alii autem reddunt, Si sal infatuatus fuerit. Redditur etiam, Si desipuerit, item Si insipidus factus fuerit. Illud certè verbum Infatuatus significatione conuenit:si modò apud Martialem betas fatuas exponere possumus insipidas.Marcus pro μωρανθῇ habet ἄναλον γένηται. Sequitur autem hoc μωραίνεσθαι eam nominis μωρὸς significationem qua prò fatuo seu insipido vsurpari à Dioscoride,paulo antè docui. K

C. Οἰνόμωρος, vide Tomi 2,c.1351.

C. Ἀπομωρεύω, vide in Indice.

¶ Μῶρον, Morũ. Inuenitur tamẽ & aliter SCRIPTVM Μόρον, & quidem in pluribus etiã locis. Apud Hesych. legitur μόρεα,quod exp.συκάμινα. Sed hanc scripturam retellit, & μῶρεα reponendum esse ostendit,alphabetica series: quum vocabulum illud inter μόνυχα & μωραίνει positum sit. Itidem verò voce COMPOS. & Συκόμωρον ET Συκόμορον inuenitur. Dicitur ETIAM Μωροσυκέα VEL Μορόσυκα. Et ARBOR Μωρόσυκος, SIVE Μορόσυκος: sicut Συκόμορος vel Συκόμορος. Celsus lib.3,cap.18, Sed quum Græci morum sycaminum appellant,mori nulla lacryma est:sic verò significatur lacryma arboris in Ægypto nascentis, quam ibi morosycon appellant. Sed alia exempl.habent sycomoron. Hic autem non tacebo quantam in veteribus exemplaribus Testamenti noui varietatem scripturæ repererim, in huius arboris nomine, Lucæ cap.2. Ibi enim quædam συκομωραίαν vel συκομορίαν per ω,quædã συκομοραίαν vel συκομορέαν habebant. (Loquor autem de iis exemplaribus ex quorum collatione editum fuit à patre meo Testamentum illud nouum, grandibus literis) Ego certè, siue per ω siue per ο scribamus, ε malo quàm αι. Sed μῶρον itidémque deriuata inde per ω scribenda esse, Plinii autoritate probari posse videtur: quippe qui sapientissimã arborũ vocans morum, ad nomen,tanquam per antiphrasin, & ex aduerso (vt alicubi ipse loquitur)impositum, respexisse dici fortasse queat. Cæterùm quum Dioscor.lib.1, cap.181,sycomorum nonnullis eandem esse scribat quæ & sycaminus dicitur: sycaminum tamen exponit morum.quæ etiam Galeni sententia est lib.2 De alimẽtis,cap. de sycaminis. Atque adeò paulo pòst singulari capite de sycomoris disputat,quas inter ficum arborem & morum medias collocat: indéque nomen ipsis arbitratur esse positum:non autem(vt Dioscor.scribit) διὰ τὸ ἄτονον τῆς γεύσεως,id est,propter ineffi cacem gustum: quasi fatuã ficum dixeris. Hæc autem quæ ab autore nouissimæ M

interpretationis Teſtamenti noui annotantur hîc de appellatione huius arboris, nimirum ita eſſe dictam quaſi fatuã ficũ: illi per ea ſcripturæ patrocinãtur. Subiungit verò iſta, Eandem ipſam arborem (quam etiam, veluti non admodum frequentem, Galen. in Alexandria ſe vidiſſe ſcribit) dictionibus inuerſis Celſus moroſycon appellat. Quare quum certò apud Galen. ſcriptorem tum doctiſſimum, tum diligentiſſimum, conſtet ſycaminum diuerſam eſſe à ſycomoro, Eraſmi ſententiam non recipio: vt qui perperam annotaſſe videatur eandem eſſe quam συκομωραίαν infrà cap. 19, appellat Lucas. Propius enim vero eſt, quum diuerſis nominibus vtatur Euangeliſta, diuerſas quoque arbores notari: & hac quidem VOCE Συκάμινος morum ſignificari, (quam opinionem vetus etiam interpres ſequutus eſt) συκόμορον verò vel συκομωρέαν, eam quæ inter ficum & morum media eſt, quocunque tandem à Latinis nomine appelletur: quanquam Plinio ficus Ægyptia ſit.

Affertur ETIAM Μωρέα pro moro arbore, ex Plut. in vita Themiſt. ATVERO Μώριον dicitur eſſe tertium mandragoræ genus, & ita vocari quòd μωρῶς reddat eos qui comederint. Heſychius μώριον herbam quandam eſſe ait qua vtuntur ad philtra.

Quum à nomine Νάρκη traditur deriuatum verbum Narkῶ, illud Νάρκη de piſcis potius quàm de morbi appellatione intelligendum eſt: vt ex iis quæ de illo dicam, patebit. Ideóque de ναρκῆ quo piſcis ſignificatur, verba primùm faciam. Quod autem ad etymum attinet, nihil de illo vſquam reperio: ſi autem diuinationem meam (aliter enim nominare non poſſum) in medium proferre mihi licet, ex particula νη & verbo ἀρκῶν originem habere dico. Quã tamẽ etymologiã melius ei nomini ναρκη quod morbo tribuitur, quàm ei quod piſci datur, conuenire non immeritò quis dixerit: ſed, ſi nomini piſcis prior locus concedatur, illum ab effectu hãc appellationem nactum eſſe, reſpõderi poterit.

NÁPKH, ης, ἡ, Torpedo, piſcis. Ariſtot. De hiſt. anim. lib. 9, cap. 37, non procul ab initio B ἔστιν ἡ νάρκη ναρκᾶν ποιοῦσα ὧν ἅπτεται μᾶλλον ἰσχύουσα, τῷ ἔχειν ἐν τῷ σώματι λαμβάνουσα, τρίφεται δύπις. Quæ Gaza ita vertit, Torpedo piſces quos appetit, afficit ea ipſa quam ſuo in corpore continet, facultate torpendi: atque ita retardos præ ſtupore capit, & veſcitur. (Illud autem ἔστω meritò hîc ſuſpectum fuerit) Paucis interiectis ſubiungit Ariſtot. ἡ δὲ νάρκη φασὶ δεῖ καὶ τοῖς αἰθοῦσι ποιῆσαι ναρκᾶν. His addendum eſt quod apud Plutarchum legimus in lib. De prud. anim. τὰς δὲ νάρκας ἴσμεν C δι' οὗ τινος λίνου διώκομεν, ἐμπεσοῦσας αὐτὰς ἀκροχειρίσασθαι, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σαγήνης βαρύνεται ναρκώδη ταῖς χερσὶ τὸν αἰσθανόμενον ἐμποιοῦσαι. Cum his porro conuenit quod ab aliis ſcribitur, hunc piſcem torporem illum etiam διὰ μηρίνθου & διὰ ξύλων tranſmittere. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ id eſt, Torpedo marina torporem per funiculum corpori inducit. (vbi animaduertendum eſt, adiici θαλασσία) Euſtath. λέγεται δὲ (φασὶν) ἡ νάρκη τὸ ζῷον τοῦτο D ἀπ' αὐτῆς διώκομεν καὶ διὰ ξύλων διαπεμπόμεθα, ποιοῦσα ναρκᾶν τοῖς ἐν χερσὶν αὐτοῦ ἔχουσι. Tale eſt quod Plinius de hoc piſce ſcribit l. 32, c. 1, Quin & ſine hoc exẽplo per ſe ſatis eſſet ex eodem mari torpedo: etiam procul & è longinquo, vel ſi haſta virgáve attingatur, quãuis præualidos lacertos torpeſcere, quamlibet ad curſum veloces alligari pedes. Legimus apud eũdem, lib. 9, cap. 42, Nouit torpedo vim ſuam, ipſa non torpens: merſáque in limo ſe occultat, piſcium qui ſecuri ſupernatantes obtorpuere, corripiens. Quæ ad verbum propè ex Ariſtotele tranſtulit, ſcribente in eodem vnde & præcedentia protuli loco, [illegible] δὲ εἰς τοῦ ἅμμου καὶ τὸ λοιπὸν λαμβάνειν δὲ τὸ ὑπολειφθὲν ὅσον ἀπὸ ναρκώσεως ὑπερῴδημα τοῦ ἰχθύος. Cæterùm vt νάρκη θαλασσία dicitur ab Alex. Aphrod. cum adiectione, ſic quoque apud Platonem eandem adiectionem habemus, in Menone, καὶ δοκεῖς μοι πολλοὺς (οἱ δοῦ τι ἐν σπουδῇ) ἐμοὶ εἶναι τὸ τοῦτο εἶδος καὶ ταῦλα, ταύτην τὴν πλατεῖαν νάρκην τὴν θαλασσίαν. καὶ γὰρ αὐτὸν τοῦτον ἀεὶ ναρκαζόντα καὶ ἀπορίαν ναρκᾶν ποιῶ· καὶ νῦν δοκῶ μοι τοιοῦτόν τι πεπονηκέναι ναρκᾶν.

Dicitur ETIAM Νάρκα, ſicut νάρμα, vt tradit Euſtath. E aliorum tamen teſtimonio nitens, hunc Menandri locum afferentium, ὑπολάλησή τι μου νάρκα τις ἔλαιον τὸ Νάρμα. Sed hoc in verſu minimè piſcis eſt nomen: cuius verſus teſtimonium ex Athenæo deprompſiſſe illum puto. Sed Alexandrum Trallianum hanc eandem terminationem huic nomini dediſſe ſciendum eſt. Apud Oppianum autem habemus νάρκα in accuſandi caſu: De venat. lib. 3, Δίξηλοῦ ὑπὸ χεῖρα φέρει αἰθυια λίσπα Νάρκα βολὼ, τὴ πάντα λύει ὑπὸ γουνάτα θηρῶν. Exiſtimo autem eſſe talem metaplaſmum in hoc accuſatiuo νάρκα qualis in quibuſdam aliis vocabulis apud poetas ſpectatur.

Νάρκη eſt etiã Torpor. Redditur etiam Stupor. Ariſtophanes Veſpis, ἡ πόδ' ὡς σφῶν νάρκη μου κῷ τῆς χειρὸς καταχεῖται; Piſcis νάρκη dicitur & ipſe νάρκην inducere, vt in præcedentibus videre eſt: ſunt alioqui & aliæ eius cauſæ. Νάρκη VEL Νάρκωσις, (inquit Gorr.) Torpor, ſeu Stupor: eſt ſenſus motúſque diminutus neruoſarũ partium. Symptoma eſt tactus non exquiſiti in partibus ſenſu præditis, ſed debilis, cum motu pariter debili & languido. Galen. initio lib. 2, De ſympt. cauſis, inter deprauati motus ſymptomata recenſuit, quæ naturæ & morbo communia exiſtũt, hoc eſt, quæ citra naturæ operam fieri non poſſunt. Eſt enim ſtupor ex morbo & facultate miſtum ſymptoma, ita vt morbus quidem vrgeat, ſed facultas aliqua ex parte reluctetur. Quo fit vt quibus membrum aliquod ſtupidum eſt, ii quicquid tetigerint, obſcuro & hebeti ſenſu percipiant, neque perfectè & ſine dolore moueri poſſint. Si nanque morbus virtutem prorſus ſuperet, nullo modo corpus vel partem eius ſtupore correptam ſuſtinere poterit: ſin virtus vincat, nulla in re laborabit: at ſi veluti pugna quædam ſit, mouebitur quidẽ membrum, ſed ægrè. atque ſi iubeas, vt quum læſum membrum extendunt, ipſum extenſum ſeruent, nequeunt: ſiquidẽ propter ſuſtinentis virtutis imbecillitatem, naturali pondere deorſum decidit. Vt autem in motu, ſic & in ſenſu media dubiáque affectio eſt, eo non prorſus extincto, ſed admodum obſcuro & hebeti. Ex quo patet ſtuporem ab apoplexia & paralyſi differre, in quibus propter cauſarum magnitudinem ſenſus motúſque in totum abolentur, quum in ſtupore aliqua tãtùm ex parte minuantur. Paulo pòſt, Sunt autem torporis plures cauſæ. ac in primis quidem refrigeratio ab intemperie aut frigidis medicamẽtis inducta, durities ac craſſities immodica ab alimento multo, craſſo, lento, aut frigore violento & adſtringente, &c. Aliquãto pòſt, Præ-

ter eas autem alia cauſa eſt, contactus videlicet torpedinis marinæ, quæ non tam earum cauſarum aliqua quàm occulta quadam & indicibili proprietate ſtuporem tangentibus inducit: à quo effectu ναρκη pariter à Græcis vt & torpedo à Latinis dicta eſt. Eſt autem torpor, interdum totius corporis, hoc eſt παντὸς καὶ ὅλου: interdum verò certæ cuiuſdam partis, vt qui in ore & dentibus ſit: quem peculiari nomine αἰμωδίαν nuncupant.

Ναρκη dictum eſt à quibuſdam Centaurium magnũ, vt habetur apud Dioſcor. Quoniam verò Centaurium à quibuſdam dicta eſt Gentiana, quidam ipſam etiam Gentianam ναρκην vocarunt, vt idem ſcribit. Gorr.

ETIAM Ναρκης habent v.l quam vocem de torpedine piſce dici, ſicut ναρκην, annotant: ſed abſque vllo teſtimonio. AT VERO Ναρκὴν Heſych. exp. αἰσθὴν.

Ναρκάω, ῶ, Torpedine afficior, ſiue affectus ſum, Obtorpeſco, aut etiam Torpeo. veluti quum ſcribit Ariſtot. οἱ τὴν ναρκην, id eſt de torpedine, piſce, φασὶ δὲ καὶ τοὺς ἀθρόους ποιεῖσθαι ναρκᾶν. Apud Athenæum ναρκᾶν & ἀμυνπάζειν copulantur, de eodem piſce, ἡμβλύει δὲ εἰς τὸ φιλεῖν ἑαυτὴν τὸ ἰχθύδιον, ὅταν ἁπτόμενον καὶ ναρκᾶν καὶ ἀμυνπάζειν ποιῇ. Sicut autem copulantur hic ναρκᾶν & ἀμυνπάζειν, ſic ναρκᾶσαι & ἠμβλυκέναι διχοῦντες, apud Plutarch. obſeruaui, in lib. De prud. anim ναρκᾶσαι καὶ ἠμβλυκέναι βαρεῖα καὶ δυςκίνητος. Greg. autem dixit τοῦτο ἀσυκάλυπτον eſſe κίνημα ναρκώντων. Alexander Aphrod. dicit quoſdam ναρκᾶν τοὺς ὀδόντας, ad ſtridorem limæ. Aliter autem antea dictum eſt ναρκην eſſe etiam peculiariter in certa quadã parte, veluti in ore & dentibus. hoc enim αἰμωδία vocatur. Sciendum eſt verò apud Homerum Il. ϑ, v. 328, ναρκησε δὲ χεὶρ (vel χεῖρ, vt apud Athen. ſcriptum eſt) ὅτι ναρτῶ, breuium ſcholiorum autorem exponere ἐλύϑη.

Ναρκᾶν alium etiam vſum habet apud Syneſium, vbi ſcribit, ὑπενδιδοὺς δὲ ἐξ ὑδρίας ἐφ' αὑτὸν ὑπηνέγκατο, καίπερ ἐφεστηκὼς, ἐναρκησεν. id eſt, Non ſuſtinuit, Repentè deſiit. vt Bud exponit.

Ναρκάω, ῶ, etiam habetur in v.l. quod redditur Negligo, Torpeſco, Obſtupefacio, Facio torpere: ſed nullum huius ναρκάω exemplum affertur. Adde quòd veriſimile eſt, ſicubi reperiatur, non aliud quàm ναρκᾶν ſignificare.

Ναρκησις, ιως, ἡ, Torpefactio, Torpor, ſeu Stupor. Galen. φάρμακα μετριοπαθῆ μὲν εἰς τὸν ὁ τοῦ παρεμπίπτοντα ναρκησιν, ἀκινδυνοπαθῆ δὲ εἰς τὸ μέλλον. Affertur ETIAM Ναρκημα pro eodem.

COMPOS. Ἀπαναρκάω, ῶ, idem quod ναρκάω, niſi quòd ſignificationem præpoſitio augere poteſt. A Budæo redditur Obſtupeſco, in hoc Baſilii loco, σὺ δὲ οὐκ ἀπαναρκᾶς ὑπὸ χείρος.

Ναρκάω, ῶ, non eſt Torpeo, ſiue Torpeſco, aut Torpefio: (ſicut ναρκάω) ſed Torpefacio, Torpore afficio. Alex. Aphrod. ναρκοῦντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν. Sic apud Gal. idem verbum itidem cum accuſat. αἰσθησιν legitur, pro Obſtupefacere: vt quidem Bud. vertit in hoc eius loco, οἷον τὸ τῆ Φίλωνος καρωτικὸν, ὑδατὸς ἦθος ἰδίνας, ἐφεῖναι τὴν αἴσθησιν. Paulus Ægin. τὸ δὲ ὑδατώδες ψυχρὸν παχυνει καὶ στυπτικὸν καὶ ψιλοῖ καὶ ναρκοῖ καὶ ναρκοῖ.

HINC Νάρκωσις, ωσς, ἡ, Torpefactio, Torpefaciendi vis. ITEM Narcωτικὸς, Torpefaciendi vim habens, ſeu torporem inducendi, aut obſtupefaciendi. vnde ναρκωτικὰ φάρμακα, quæ Gorr. vertit Stupefacientia medicamenta: addens, eſſe medicamenta frigida, doloris ſenſum adimentia. Quum enim (inquit) plures ſint ſtuporis cauſæ, quas antè expoſuimus, attamen medici in medicamentorum vſu ad mouendum ſtuporem ſola frigida vſurpant, quæ calorem natiuum ſpiritúmque (quibus duobus omnia vitæ munia peraguntur) vel extinguendo vel repellendo, partem cui fuerint admota, ſenſu priuant. Nam ſine ſpiritu animali nihil omnino ſentire poteſt. Id autem non omnia frigida præſtare poſſunt, ſed ea modò quæ quarto exceſſu eiuſmodi ſunt, vel vt minimùm tertii refrigerantiũ ordinis medium ſuperant, vt mandragoræ radix, alterci ſemen, & papaueris ſuccus. Itaque quàm ſit periculoſus eorum vſus, nemo non intelligit, vt quæ partem cui admouentur, niſi diligenter medicus prouideat, mortificent. Aliquanto pòſt, Hac nimirum perſuaſione Galenus, tametſi omnium maximè (vt ſcribit) ab vſu grauiter ſopientium abhorrens, aliquando tamen ea & colicis exhibuit, (ſunt autem hæc omnium valentiſſima, vimque ſtupefactoriam prædominantem habent, quum in aliis aromata & odorata atque vrinam cientia ſemina plurima contineantur) & iis qui vel oculorum vel aurium vel aliarum partium vehementiſſimo dolore cruciabantur, quúmque æger ex tenui deſtillatione, vigiliis & vehementi tuſſi vrgeretur, facilè noxam eorum, ſiquis ſemel eſſet vſus, ſpatio emendatum iri ratus. Plura apud eum videnda tibi relinquo.

Ναρκωδης, ες, ὁ & ἡ, Cui torpor ſeu ſtupor ineſt, Torpidus ſeu ſtupidus. vt ναρκωδης ὀδύνη.

COMPOS. Ἀποναρκάω, itidem vt ſimplex ναρκάω, eſt Torpefacio, ſiue Obtorpefacio, Torporem induco, Torpidum reddo. Exponitur etiam Stuporem induco. Paſſiua vox eſt Ἀποναρκώσμαι, ῶμαι, Obtorpeſio. vnde participium Ἀποναρκωθεὶς, in hoc loco Platonis De republ. lib. 6, ἆρα τὰ νῦν δὴ ἐκ μαθήσεως αὖ δυσκίνητος ἐγένετο καὶ δυσμαθὴς, ὡς ἀποναρκώσας. VNDE Ἀπονάρκωσις, ωσς, ἡ, Obtorpefactio. Exponitur & Obſtupefactio. Affertur etiam ex Ariſtotele in Probl. pro ſignificatione ſtuporis. διὰ (inquit) αἱ ἀποπληξίαι καὶ αἱ ἀπονάρκωσις γίγνεται πρὸς τοῖς πόνοις γίνονται.

¶ Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, (à verbo ναρκᾶν, ſeu à nomine ναρκη, ſi Euſtath. credimus) Flos qui ab aliis dicitur λείριον, vt annot. v.l. ex Theophr. Hiſt. plant. lib. 6. Legimus autẽ & apud Dioſcor. lib. 4, cap. 161, νάρκισσος· ἴνιοι καὶ πόα, ὡς ἔφη τὸ κρῖνον, λείριον ἐκάλεσαν. Eius deſcriptionem partim ex eodem Dioſcoride, partim ex aliis iſtam Gorr. affert: Planta eſt cui folia porro ſimilia, tenuia, multo minora & anguſtiora, caulis vacuus & ſine foliis, ſupra dodrantem attollitur. Flos albus, intus croceus, in quibuſdam purpureus. Radix intus alba, rotunda, bulboſa. ſemen, velut in tunica, nigrũ, longum. Fœminino genere apud Theocritum, idyllio 1, Νυῦ ἴα μὲν φορέοιτο βάτοι, φορέοιτο δ' ἄκανθαι, Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐν ἁμετέροισι κομάοι. Vbi ſchol. annotat hic quidem fœminini generis eſſe nomen νάρκισσος, apud Ariſtoph. autem maſculini. Sic certè & apud Dioſc. maſc. generis eſt. Νάρκισσος eſt Ἐρινύων σύμβολον, inquit Euſtath. νάρκισσος enim ex verbo ναρκᾶν παρηχῆται, itidémque Erinnyes maleficis ſunt τῷ ναρκᾶν παραίτιοι. Hoc autem quod dicit eſſe Ἐρινύων σύμβολον, ex Sophocle ſumit, in Œdipo Coloneo, pag. 194, mex editionis. illi enim μαλεραὶ θεαὶ ſunt Erinnyes. Vide & ipſum ſcholiaſtem: qui & quendam Euphorionis locum affert vbi maſculini itidem generis eſt: ſicut & in illo ipſo Sophoclis loco. Commodior ex verbo ναρκη videtur eſſe deductio, (manente alioqui eadem deductionis cauſa) quam & ipſe Euſtath alibi affert, vt opinor.

HINC Ναρκίσσινος, η, ον & ἡ, adiect. vt ναρκίσσινον ἔλαιον, Narciſſinum oleum, ex narciſſi flore. ex Dioſc. HINC ET Ναρκισσίτης lapis, cuius meminit Dionyſius in poemate De ſitu orbis, pag. 143, editionis paternæ, — αἱ μὲν ἵνα· αὐτὰρ Πίηρας, αἳ φύσιν ἀφ' ὑγίεια ναρκισσίτιδι. vbi Euſtath. πίηρας Μυδικὰς (inquit) τὸν ναρκισσίτην φύσιν λίθον, ὃν καὶ ἀφυγίεια καλοῦσιν ναρκίσσῳ τῷ φυτῷ ἐοικότα τὴν χροιὰν, & διαυγάζοντα. Plinius de gemmis variis loquens, lib. 37, cap. 11, Narciſſiten venis ederæ diſtinctam eſſe ait.

Νάρκισσος eſt etiam pueri nomen mutati in florem qui narciſſus itidem appellatur. Is quum eſſet formoſiſſimus, vultus ſui imagine in fonte conſpecta, ſuiipſius amore captus eſt, eóque tandem contabuit: limque rogum (canit Naſo Metam. 3) quaſſáſque faces feretrúmque parabãt: Nuſquam corpus erat: croceum pro corpore florem Inueniunt. medium foliis cingentibus albis. Seruius in hunc locũ Eclogæ 2, Maronis, — ubi candida Nais Pallentes violas & ſumma papauera carpens, Narciſſum & florem iungit bene olentis anethi: Sanè Papauer (inquit) Narciſſus, Anethus, pulcherrimi pueri fuerunt: qui in flores ſuorum nominũ verſi ſunt. quos ei offerendo, quaſi admonet ne quid

etiam tale ex amore vnquam patiatur. Lucilius equidem hoc quod de pulchro Narciſſo narratur, in quendā deformem non ſine lepidiſſimo ioco detorſit: Anthol.epigr.lib.2, Ῥυσὸς ἔχων ἔαρος Ὀλυμπικὸ, μήτ' ἐπὶ κριοῦ Ἐλθὼν, μήτ' ἀφ' ὑδρο χοὸς πολιὸν ὕδωρ. Καὶ σὺ χαῖρε Νάρκισσε, ἰδὼν τὸ σὸν εἶδος ἀφ' ὑγρῆς, Τιθωνίξῃ, μισῶν σοὶ ἴσος ἡλικίαν. Repono autem ἀφ' ὑδρο pro ἀφ' ὕδατος. vt ὕδρη apud Theocr. legimus pro ὕδατος. A

Quod autem ad etymum attinet nominis ναρκισσος, quod de flore dicitur, (hoc enim omiſeram) legimus & apud Plut. Sympoſ. lib. 3. probl. 1, καὶ τὸν ναρκισσον [ὠιόμασται δὲ παλαιοὶ] ὡς ἀμβλωπίζοντα πρὸς ὕδωρ, καὶ βαρύπνοας ἐμποιοῦντα ναρκώσεις. Quibus ſubiungit, Sophoclem ideò ipſum appellaſſe ἀφ' ἁλὸς μεγάλου θεῶν στεφάνωμα, id eſt πρὸς χλοάζον. Vbi obſeruandū etiam eſt illum non μεγάλαν θεὰν, ſed μεγάλου θεῶν legiſſe.

Νήπιος, vnum eſt ex eorum numero quæ prætermiſſa fuerunt: quòd vbi ponenda eſſent, dubium foret. Nam ſi verum eſt ex particula νη & verbo ἔπω ſeu ἔπος eſſe factum, in verbo ἔπω, aut certè poſt ἔπος, quod ex illo ἔπω originem habet, collocandum fuerat: ſin ex νήπιος, inter illa quæ ab hoc deriuata ſunt, poni debuerat. Denique & poſt βίος, tanquam inde deductum, locum obtinere potuiſſet: ſi νήπιος quaſi νηβίος dictum eſſe credibile foret. Potuiſſent denique illi & alii loci aſſignari, prout aliquam ex aliis etymologiis quæ afferuntur, ſequi placuiſſet. Sed in iis quas addit Etymologus, multo etiam magis ſemetipſum νήπιον oſtendit. Quid Euſtathius? Dubitare ſe dicit num ἀνήπυος ex νήπιος per ſyncopen factum fuerit. Ego ex omnibus etymis illud potiſſimùm probo cui primum locum dedi: quod ſequendo, planè conueniet νήπιος cum Latino vocabulo Infans, & ſignificatione & etymo.

ΝΉΠΙΟΣ, υ, ὁ, Infans, vti dixi. ſi enim ſequamur illud etymum cui primum locum tribui, nō ſolùm ſignificatione, ſed etymo quoque hoc Latinum Infans cum Græco illo νήπιος conuenire dicemus. Verùm etiamſi alia potius etymologia nobis placeat, hoc tamē conſtat, νήπιος interdū hanc ſignificationē habere. Quam comprobant & qui apud Hom. Iliad. β, νήπια τέκνα (dictum alioqui περὶ τῶν ἐχόντων νεοττῶν) exp. ἃ οὐ βρεφικὴν ἡλικίαν ἔτι. licet βρεφικὴ ἡλικία valde ἀκύρως brutis tribui videatur. Apud eundem poetam legimus νήπιος υἱὸς & νήπιος παῖς, itidem de infante, vel certè puerulo. Sic verò & in ſoluta oratione vſurpatur. Plut. De Alex. fort. ὁ μὲν νηπίου διαφέροντα, μόνον δὲ ἀπαργαιώσας πορφύρᾳ Μιλήσιος. Et quemadmodum παῖς νήπιος apud Homerum, ſic παῖς νήπιος apud ſolutæ orationis ſcriptores inuenitur: necnon παῖς κομιδῇ νήπιος. Apud Lucianum verò legimus etiam τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πρωτόπαιδα οὐ δυνάμενα. (Ex quo habebis & νήπιος ſine adiectione poſitum, in voce Νηπιότης) Sed illud quoque ſciendum eſt, dici interdum τὰ νήπια, neutro genere, non addito ſubſtantiuo illo βρέφη, vel quoquam alio. Plut. Sympoſ. lib. 3. διὸ τὰ μὲν νήπια παντάπασιν αἱ πύλαι διαπυῶσαι πρὸς τὸν σαπέλιον φυλάττονται. Sic autē & ſing. τὸ νήπιον pro Infante ſeu ipſa infantia ex Greg. affertur. Quinetiā dicitur ab Ariſtotele ἐκ νηπίου (ſicut ἐκ βρέφους & ἐκ παιδὸς) pro Ab infante, Ab infantia, Ab incunabulis. Affertur & ἀπὸ νηπίου, ſed abſque exemplo. B

Dicitur autem & de brutis hoc vocabulum. nam vt habuiſti ex Homero νήπια τέκνα de paſſerculis vel potius de pullis paſſerum dictum, ſic apud Plut. in lib. De ſera num. vindicta legimus, ἄρτιον μὲν γὰρ ἔτι νήπια καὶ λύκων τέκνα καὶ πτηνῶν ἄδικος ἀμφαίνει τὸ συγγενὲς ἦθος. Affertur porro ex Theophr. Hiſtor. l. 8, hoc vocabulū, de plantis dictum quæ adhuc paruulæ & teneræ ſunt: nominatimque de frumentis. Vide Νηπία. C

Νήπιος interdum non ad ætatem referitur, vt in præcedentibus locis, ſed ad animum, vt ita dicam. Vſurpatur enim de eo qui eſt animo infantis præditus ſeu mente infantis, (accipiendo hoc nomen latius) id eſt, qui non plus ſapit quàm infans. Vnde redditur Imprudens, necnon Stultus, Amens. Hom. Iliad. ρ, — μέχθεν δέ τε νήπιος ἔγνω. quod dictum prouerbiale eſt. Apud eundem Od. ι, & τ, Νήπιος ὃς ξείνοιο, ἢ πολέσσι εἰλάουσης. D

Eſt certè in hac ſignificatione frequentiſſimum apud hunc poetam: qui etiam ſæpe ipſum adhibet αἰαφωνήματα ſeu ὀπιφωνήματα, exclamationi aduerſus eum qui recto conſilio vſus non fuerit, ſeu recto conſilio parère noluerit, ac recta monentibus dicto audiens eſſe, aut qui non intellexerit quid facto opus fuerit: atque ita ſibi ſuis malè conſuluerit. Alicubi etiam προσαφωνήματα potius quàm αἰαφωνήματα ſeruit. Alicubi irridentis eſt quodammodo, alicubi contrà eſt commiſerantis. Solétque ipſius ſententiæ principio adhiberi. Exempla autem lectio ipſius Homeri tibi ſubminiſtrabit: quorum alioqui magnum afferre numerum poſſem. Hoc tantùm addo, eum alicubi adiicere hæc verba, ὦ φίλοι, ad illud vocabulum. Interdum etiam dicitur aliquid eſſe νήπιον pro Stultum. vt μᾶλλον ἔπος νήπιον, Ariſtoph. Nub. Affertur verò & νήπιον ἦθος, ex Hermog. item νήπια εἴδωλα, ex Apoll. Rhodio. E

FORMIN. Νηπίη interdum quidem dicitur de muliere ſtulta, vt νήπιος de homine ſtulto. veluti Iliad. χ, Νηπίη, ἦ μάλα δή σε &c. Interdum cum ſubſtantiui adiectione inuenitur: vt βίη νηπίη, Il. λ, οἱ δέ τε παῖδες Τύδεος ἠκαλέοιεν, βίη δέ τε (vel δέ τι, aut δέ τι) νηπίη αἰνῶς. vbi βίλω νηπίλω vocat vires infirmas ſeu perexiguas, vtpote infantum ſeu puerulorum. Suprà autem νήπιον de teneris plantis vſurpari dictum fuit.

C. Νηποκτόνος, υ, ὁ & ἡ, (vt βρεφοκτόνος) Infanticida, Infantum interfector. Sapient. 12, νηποκτόνων θυσιαστὰς.

C. Νηπόφρων, Qui eſt animo ſeu mente infantis præditus, Qui puerili eſt mente, Qui non plus ſapit quàm infans, ſeu puerulus. SIC ET Νηποφροσύνη, Stultitia, Imprudentia, qualis eſt infantis: vide infrà in nomine Νηπιάς.

Νηπίη, ης, ἡ, Infantia. Interdum verò Stultitia, qualis eſt Infantis, quæ & νηπίτης. Hom. Iliad. ι, v. 486, Γελάσσι μοι παῖδιονες ὅτι σχεδὸν ἔμμεν ἀχαιῶν, Οἷσιν ἀποκλίνῃσι, σὺ νηπίη ἀλίτηλιν. vbi νηπίη vel τῷ παιδικὴν ἡλικίαν vel τῷ ἀνοήτῳ poſſe ſignificare exiſtimat Euſtath. κατ' ἔλλειψιν: ſubiungens paulò pòſt, illud ἀλίτηλιν indicare τῷ δυσχρήστους παιδικῆς ἀνοησίας. Aitque ex νήπιος factum eſſe νήπιος poſſeſſiuum, cuius fœmininum νηπίη: deinde ablato ι, νηπίη. Alicubi autem cum νηπίη ſubaudit ſubſtantiuum φρὴν, vbi videlicet ſtultitiam ſignificat. Inuenitur & datiuus PLVRAL. Νηπίῃσι apud eundem poetam, Iliad. υ, Δὴ τότε τοι νηπίῃσι παθὼν ἀρίστευε ἀνάσσων.

In v.l.

In v.l. legitur ETIAM Νηπίτας, quod exp. Stolidus, absque vllo testimonio. Inuenitur porro & νηπιάας accus. pluralis à nom. SING. Νηπιάα: apud eundē poetam, Odyss. α. — νῆϊ π (niti potius legendum ἠΐ ἔπ) πὶ χθὶ Νηπιάας ἐχέειν. Vbi Eustath. νηπιάας ὀχέειν exp. νηποφροσύνας φέρειν. Idem in illum Iliad. ι locum quem paulo antè protuli, scribit non idem esse νηπίη & νηπιάα: πᾶ νηπίη quidem significare ἀφροσύνη, at νηπίη, τὴν βίαιον ἡλικίαν. Sed perperam hoc annotat, quum νηπίη quoque apud Homerum aliquot locis ἀφροσύνη significare constet, atque adeo ipsemet alibi id fatea tur. HESYCH. Νήπιος (si modò ita scripsit) accipit pro νήπιοι. Nam exp per hoc ipsum νήπιοι: additq; , αἰόλοι, & μαίνομαι, & τετηγυῖαι. AT VERO Νηπίων, quod idem exp. ἀπρονοήτων, & ἀνεξικάκων, necnon ἀνέκπαστον, minimè huc pertinet, ac mendi suspicione non caret. In vulg. l. habetur νηπίους: traditurque significare idem quod νήπιους. Apud Apoll. autē Argon. lib. 2, legimus quoddam πηδὸν Νηπίων Ἀφροτίτης, de quo consule scholiastem.

Νηπύτης, ητος, ὁ, Infantia. Item Stultitia. Luc. autem addi- c dit genitiuum φρενῶν in hac posteriori significatione: (sicut ἀνὴρ φρενῶν νήπιον alicubi ab Homero dici tradidi) ita scribens, συχνὰ μὲν τῶν ἐμαυτοῦ ἁμαρτημάτων μέμνημαι, δι' ἃ νῦν ἔτι μᾶλλον ἐρυθριῶ καὶ δέδοικα νηπύτητα φρενῶν. Quibus subiungit, παῦσαι γὰρ νήπιος εἶναι ἔφη πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ παῖς γέρων ἐπιτρέχει μακρὸς παῖς καὶ τοὐναντίον ὁ τὰ πέρα χρόνος πρὸς τὸν παίδα αἰῶνα.

Νηπιάζω, vel pass. Νηπιάζομαι, Pueriliter me gero, Stultè me gero, siue Stulte ago. Hippocr. in epist. ἐγὼ ἐνταῦθα γελῶ τὸν ἀνθρωπον, ἀνοίης μὲν γέμοντα, κενὸν δὲ φρενῶν ὀρθῶν, παιδίοισιν ἐοικότα νηπιάζοντα. Leguntur præterea inter sententias τοῦ σοφοῦ ista, διαφέρει δὲ τοῦ νηπίου καὶ ἡλικίαν νέον ὄντα τοῖς τρόποις νηπιάζειν. Helych. νηπιάζειν exponit μωραίνεσθαι.

Duo etiam sunt verba composita, ex νήπιος orta, & quidē illi vicinora, quod ad significatū. Horum est VNVM Ἐκνηπιόομαι, ῶμαι, apud Philostratum: ALTERVM, Ἀναινηπιόομαι, ῶμαι, VEL Ἀιαινηπιόομαι. (At simplex VERB Νηπιόομαι vide cum Νηπιάζω & Νηπιαχέω) Est autem Ἐκνηπιῶμαι, Infans reddor, Ad e infantiam redigor: Ἀναινηπιῶμαι autem, Rursum infans reddor, seu puerulus, Repueraſco. Atque adeò Gaza vertit ἀναινηπιᾶσθαι quod Cicero dixerat Repuerascere.

NOMEN Νηπιάχης idem significat quod νήπιος in prima significatione, sed poetis peculiare est. vt Iliad. ζ, legimus παῖδα νηπιάχοι, & eiusdem poematis libro β, παιδὸ νηπιάχοις. Apud Phocyl. νηπιάχοις ἀπαλοῖς. Dicitúrque ὁὸς νηπιάχου in Epigr. ea significatione qua ὁὸς νήπιου suprà. Sed perperam (meo quidem iudicio) imaginatur Eustath. verbum ἰάχω sub hoc vocabulo νηπιάχης latere: quum dicere ex νήπιος esse factum, & habere adiectionem quandam παραγωγικήν, rationi consentaneū esse videatur. Hinc VERB. Νηπιάχω, quod schol. exp. νηπιάζειν, in isto Apollonii versu, Arg. l. 4. Χωσαμένη Αἰγλῆος ἀγανοῦ νηπιάχουσα. Ex isto autē Νηπιάχω est VERBVM Νηπαχέω, cuius participio vtitur Homerus: quod Hesych. exponit, τὰ παῖς νηπίας ἀφιέντα φωνάς, item παιδαριώδης & νηπιώδης. Non dubium est autem quin sumptum sit illud participium ex hoc versu 503. Iliad. χ, Αὐτὰρ ὃ δὴ ὦκας ἵππους ἐλάει, παύσατο τε νηπαχέων, Εὐδείκει δὲ λέκτροισιν, ἐν αἴσιμα εἰδὼς πηήνας. Vbi Eustath. significationem huius participii nō docet, sed confirmat tantùm quod dixi de deductione à verbo altero νηπάχω. scribit enim νηπάχων esse σχηματισμὸν huius νηπαχέων. Breuium schol. autor. exp. νηπαχέων, & νηπιώμενος. Ego dixerim potius νηπαχέων esse Pueriliter lusitans, seu lasciuiens. Sub hoc autem verbo poterit comprehendi risus ille quo pueruli suis velut adblādiuntur, simul etiam quasdam velut exultationis voces edendo. Vulgaris ad verbum interpretatio habet Vagiens: perperam, mea quidem sententia.

AT VERO Νηπύτιος habet eam potius nominis νήπιος significationem qua ponitur pro stulto, seu fatuo. vnde factum est vt quidam ex particula priuatiua ν & nomine πινυτὸς factum existimauerint, aut etiam ex ipso verbo πεπύσθαι. Quæ posterior derivatio minus commoda est, quod ad formationem attinet: quum alioqui perinde sit ab vtro deducatur. Hom. Iliad. ε, Νηπύτι', ὡς οὔτοι κραδίη τόδε ἔργον. Eiusdem poematis libro υ, duobus in locis, Πηλεΐδη, μή δή μοι ἐπιστήσῃ γε, νηπύτιον ὥς, Ἔκτορα δισσέσθαι. Eodem libro legimus ἐπίστασο νηπυτίαν. Apud Aristoph. νηπύτιος & παῖζων opponuntur, in hoc περὶλων loco, — νηπύτιος ἀφὶς ἐστ', Καὶ τὰ κρεμαθρῶν οὐπερεῖσαι τὰ ὀφθαλμὼ. Vbi schol. ait esse pro νήπιος: addens, Socratem ἐπινηπύτιον hoc nomen, ἵνα καταπλήξῃ τὸν νήπιον τῶν ἀπλῶν. Quod autem dicit hic enarrator illum ἐπινηπύτιον, id est χρῆσθαι ἐπιπαστί, (ita enim hic exponendum puto) videtur facere vt idem de νηπύτιος dici possit ex eius sententia, quod de νηπιάχης dixi: nimirum esse ex νήπιος, & habere adiectionem παραγωγικήν. nisi quis aptiore quopiā nomine hanc adiectionem appellare possit.

Nomen νῆστις, de quo nunc agendum est, minus quàm præcedens controuersam habet etymologiam. Afferuntur enim duæ duntaxat (quod sciam) & quidem inter se consentientes: nimirum ex particula ν priuatiua (vt in νήπιος, sequendo eius etymum quod primum omnium allatum fuit) & verbo πιεῖν, seu nomine πίαρ: vt νῆστις appellatum sit quasi νήπιστις. Sed controuersum hoc non immeritò forsasse fuerit, an prima & propria significatione de homine, an de intestino, quod Latini ieiunum itidē appellāt, dictum fuerit.

NĒSTIS, ιος, ὁ & ἡ, Ieiunus, Qui est ieiuno ventre, Qui cibum non cepit. Hom. Iliad. τ, Μηδέ τινος ἁμαθὸς σπεῖον, ἑκὼν εἰδυῖα, Ἀχιλλῆϊ, Νήστας ὄρσῃς ἐμεναι Ἴλιον ἷας Ἀχαιῶν Τρωσὶ μαχησομένους. Legitur & νήστις, Odyss. σ, ἵνα πειρησαίμεθα ἔπειτα Νήστις ἄκρι μάλα περ. Affertur & νῆπις βοεῦς, sed absque autoris nomine.

Νῆστις, Ieiunum intestinum. Est intestinum ordine à ventriculo secundum, illic incipiens vbi primum, quod ἔκφυσις appellatur, in anfractus gyrósque conuolui cœperit. Sic dictum est quòd semper inane sit, & ne minimum quidem cibi in se contineat. Hæc Gorr. In v.l. annotatur, esse intestinum pyloro annexum, ieiunum dictum quoniam minus implicitum, nunquam quod accipit continet, sed ad inferiora protinus transmittit: & à Latinis hilam siue hiram appellari.

Νῆστις, Piscis ex eorum genere qui κιγκλεῖς appellantur. Vide Athen. item verbale Νηστία.

Νῆστις, dea quædam apud Siculos, teste Eustathio.

TRISYLL. Ἄνηστις, idem quod νῆστις, abundante α, vt in ἀσταφίς. Cuius significationis exemplum Athen. ex Cratino affert. Sed exponitur etiam ὁ γαστρίμαργος, vt opponatur τῷ νῆστις, id est, ei qui ieiunus est: vt sit ᾱ priuatiuū. Apud Hesych. perperam scriptum est Ἀνῆστις.

Νήστιμος, ου, ὁ & ἡ, adiect. vt νήστιμος ἡμέρα, Synes. Dies qua quis ieiunus manet, Dies ieiunii.

Νηστεύω, Ieiunus maneo, Ieiuno, Cibum non capio. Plut. Sympos. lib. 1, νηστεύοντας, ἀρχόμενον ἑκάστου ἔδεσμα ἢ ποσφαγέντας.

Empedocl. apud Plut. metaphoricè vſus eſt cum genitiuo, νησῦσαι καπνοῦ. HINC Νῆσις, Ieiunium. Exponitur etiam Ieiunitas, ex Cicerone, in v. l. Additurque ex Ariſtot. probl. ſect. 12, quæſt. 7, νησίας ὄζειν pro Ieiunam graueolentiam olere. Sed Martialem inter ea quæ peſſimè olere ſolent, enumeraſſe ieiunia ſabbatariorum, id eſt Iudæorum die ſeptimo ab omni opere feriantium. quaſi quæ ieiunent cæteræ nationes, grauem animam non exhalent. Idémque alibi ab eo per os leonis intelligi. quoniam, vt inquit Plinius, animæ leonis virus graue. Comicus quidam apud Athen. lib. 4, Κεφαλὴς αὖ εἰών ἔνεκα νησίας ἄκρας. Apud eundem, νησίαν ἄζει legitur, non vno in loco. Apud Plut. νησίαν φέρειν: vbi de ſenibus dicit, μᾶζα νησίαν φέρουσι. Apud eúdem extat plur. νησῖαι, in lib. De defectu orac. ὠμοφαγίαι καὶ δίψαι τινὲς, νησῖαί τι καὶ κατιτοί.

Νόθος vbinam ponendum eſſet, difficile erat ſtatuere: quum etymum quod Suidas & Euſtathius afferunt, valde diuerſum ſit ab eo quod Etymologus affert. Volunt enim illi duo grammatici quos priores nominaui, νόθος eſſe factum ex particula νὴ habente vim priuandi, & nomine θεῖος. Nam Suidas tradit νόθον dici ex particula νὴ priuatiua, tanquam ἀστέρωμον τὸ θεῖον, quòd nimirum τὸ γνήσιον ſit quiddam θεῖον. Itidémque Euſtath. ex aliorum ſententia, ſcribit nomen νόθος eſſe παρὰ πλεῖον τὸ στέρησιν & τὸ θεῖον. vt ita dicatur quaſi τὸ θειοτέρου ἐστερημένος, id eſt τὸς ἐξ ἐντόμου γάμου γεγενημένους. At verò Etymol. ab ἀνάω, quod eſt μαίνομαι & βλάπτω, fieri ait ὄνοπας, & abiiciendo ο, vertendóq; τ in θ, dici νόθος.

ΝΌΘΟΣ, η, ὁ, (& alicubi ἡ) Nothus, Spurius, Non legitimus. Fab. lib. 3, cap. 6, Νόθον, qui non ſit legitimus, Græci vocant: Latinum rei nomen (vt Cato quoque in oratione quadam teſtatus eſt) nō habem⁹: ideóque vtimur peregrino. Frequēs eſt apud Hom. hoc vocabulum, addito nomine υἱός. vt Il. ν, Ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θεῖοιο. Itidémque Iliad. β, Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Οἰλῆος νόθος υἱός. Sic Iliad. τ, Κιβερίωνα νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πελάσοιο. Item lib. η, eiuſdem poematis, Ἀλλ' υἱὸν Πελάσοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα. Annotat autem in hunc locum autor breuium ſchol. νόθον eſſe τὸν ἐκ γήσιον, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος ὄντα. Itidémque in illum locum Iliad. β, qui modò allatus fuit, annotat, νόθον eſſe τὸν μὴ ἐκ νομίμης γυναικὸς γεγενημένον, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος. Alicubi tamen & νόθος dicit, ſine adiectione nominis υἱός. ſicut Iliad. ϑ, legimus, Καί σε νόθον περ ἐόντα, κεμάσσατο ὦκέϊ οἴκῳ. Huic voci νόθος opponitur γνήσιος. vt legimus apud Plut. in Artox. τῷ μὲν γνησίων, & τῷ δὲ νόθων. Sic in iſta lege quæ Athenis fuiſſe fertur, γνησίας μὲν οὔσης συγχωρεῖς. νόθου δὲ ὄντος, μὴ κληρονομεῖν τὸν νόθον τὰ πάτρια. Vide ſchol. Ariſtoph. in Veſp. Sic apud Iſocr. in Nicocle, οὐκ ὀλίγοι δεῖν τοῖς μὲν ἐκ πορνιδίων ποιήσασθαι τοὺς παῖδας, τοῖς δ' ἐκ συνουσίας· καὶ τοῖς μὲν, νόθους αὐτοῖς, τοῖς δὲ, γνησίους καταλιπεῖν, ἀλλὰ πάντας ἴσην τὴν αὐτοῦ φύσιν. Vbi accuſ. φύσιν ſignificans naturam, in memoriam mihi reuocat appellationem Gallicam quam quidam filio γνησίῳ, alii contra νόθῳ tribuunt: quum dicunt, *Fils naturel*. Sciendum eſt porro dici interdum cum adiectione, νόθος πρὸς πατρός, vel νόθος πρὸς μητρός: quod poſterius legitur apud Plut. in principio vitæ Themiſtoclis: quod quidam interpr. Matre non legitima natus: quidam, Materno genere nothus.

Νόθος metaph. etiam vſurpatur. Νόθον Græci appellant (inquit B. Annot. pr. in Pand.) quicquid non legitimum eſſe volunt, nec verum. vt νόθον Atticiſmum dicunt non verum ſchema Atticum, ſed adulterinum ſpuriúmque: contrà, γνήσιον Atticiſmum dicunt, veram, germanam, legitimámque Atticorum elegantiam ſignificantes. Idem, Spuria cogitatio, (inquit) νόθος λογισμὸς dicitur. Philop. in 1 Poſt. anal. διόπερ καὶ ἡ ὕλη τοῦ ἰσοπλεύρου λέγω ἄγνωστος, ὡς εἰκάδος, νόθῳ δὲ λογισμῷ λαμβάνῃ, ὡς ὁ Πλάτων φησί. In marg. autem habetur alia interpretatio, videlicet Notha ratiocinatio. Scribit etiam Themiſtius, Πλατωνικὸν αὖ ὂν εἶναι τῆς ὕλης ὅτι νόθῳ λογισμῷ λαμβάνῃ. νόθος γὰρ εἰκὼς ἐοικέναι καὶ τῷ τοῦ καὶ τῆς αἰσθήσεως, ἢ μὴ κατ' ἐπιστήμην εἶδος. Vbi obuiet obſcura etiam νόθος genere fœminino vſurpatū. Dicitur porro νόθος metaphoricè & de aliis pleriſque rebus. vt verſus νόθοι, qui & νοθεύομενοι: item liber νόθος, vt videbis in verbo Νοθεύειν. Ex Ariſtide affertur cum genitiuo, νόθος τῆς ἀρχῆς.

Νόθος à Suida exponitur etiam ξένος. Idem ſcribit νόθα dici metaphoricè καὶ τὰ ἀπαλὰς ξένα.

NOMEN, Νόθη, Spuria. Sed ex Epigr. afferunt v. l. νόθην σάρκα ὀρέου, alienam carnem oſtrei: cui videlicet non aſſueuerat mus.

C. Νοθογλύφος, ου, ὁ & ἡ, Qui genitus eſt nothus ſeu ſpurius, Qui ita genitus eſt vt ſit nothus. Vide Heſych.

C. Νοθοκαλλοσύνη, Notha pulchritudo & adulterina, non natiua. Epigr. lib. 2. Τὴν νοθοκαλλοσύνην χρυσὸς χειμάζων.

Νόθος, Illegitimè. Spuriè, Adulterinè. aut etiam Fictè. Heſych. exponit ψευδῶς.

Νοθία ſic fit à νόθος, vt apud nos à nomine *Baſtard* quod nothum ſignificat, ſic *Baſtardiſe*: veluti ſi à Spurius diceretur Spuritas. Sic apud Plut. initio vitæ Themiſtoclis, ἐνεχέσθαι νοθίᾳ, vbi ſcribit, de Hercule loquēs, τὸν μὲν ἀληθῶς ἐκ Διὸς γενόμενον ἐν θεοῖς, ἀλλ' ἐνεχθῆναι νοθίᾳ, δίχα τοῦ μητρὸς ἐν θεοῖς εἶναι. quod nihil aliud eſt quàm νόθος ἐν θεοῖς μένειν, vt paulo antè de ipſo Themiſtocle loquutus erat. ATVERO Νόθια SIVE Νοθῖα, gen. n. plur. num. Ad nothos pertinentia bona, Pars bonorum paternorum quæ lege Athenienſium nothis dari poterat: nimirum vſque ad mille drachmas, vt Harpocr. tradit: qui etiam νοθῖα χρήματα ex Ariſtophane affert. At verò Pollux verba eadem ex eodem afferens, habet νοθία. ſed librarii errore, vt veriſimile eſt. Harpocr. habet νοθῖα. Suidas verò in eo apertè labitur quòd νοθία fœm. gen. ſing. num. cum iſto νοθῖα plur. num. gen. n. confundit. Poſtquam enim dixit vocem νοθία ſignificare ἡ λαθραία γέννα, & ἡ πορνεία, ſubiungit, καὶ τὰ πρὸς νόθοις ὀνομαζόμενα δίδυμα, ἅπερ καλεῖται.

Νοθεύω, (q. d. Nothum reddo, ſeu ſpurium) Adulterinum reddo, Adultero, Corrumpo, Vitio. Syneſ. epiſt. 145, δεῖ δέ σε, εἴπερ αὐτῇ τῇ φιλοσοφίᾳ γνήσιος φαίνεσθαι λυθῆναι, ἀφεῖναι καὶ τοὺς πρὸς τοὺς λόγους αὐτῆς, καὶ νοθεύσαντας τῇ μετὰ ποινῆς τὸ ἐπάρατον αὐτῆς. verbum hoc νοθεύω redditur etiam Alieno, ſeu Abalieno, & Decipio, & Adulor. Quæ interpretationes ſumptæ ſunt ex iſtis Heſychii expoſitionibus, ἀπαλλοτριῶ, ἀπατῶ, κολακεύω. Suidas quoq; duas illas priores habet. Vnde VERBALE Νόθευσις, Adulteratio. &c. ſequendo ſignificationes verbo datas. νόθευσις τοῦ θείου χαρακτῆρος, Suid. in νοθεύειν.

Νοθεύομαι, non ſolùm eſt Adulteror, Corrumpor: (VNDE Νενοθευμένος apud Baſil. Adulteratus) ſed etiam Pro adulterino habeor, ſeu pro notho, aut ſpurio, vel ſuppoſititio. veluti quum dicitur alicuius ſcriptoris liber νοθεύεσθαι. Sic in vita Thucyd. λέγουσι δέ τινες τὸν ὀγδόῳ ἱστορίαν νοθεύεσθαι, καὶ μετὰ Θουκυδίδου. Et in iſto loco, Σοφοκλέους φέρεται δράματα ρλ', ἐφ' ὧν δὲ νοθεύεται ξ'. Et Anthol. epigr. lib. 1, legimus quoddam epigramma cum hoc titulo, εἰς τὸν Φαίδωνα, διάλογον Πλάτωνος, νοθευόμενον ὑπὸ Παναιτίου. In ipſo autem epigrammate hæc verba ipſi dialogo affinguntur, Ἀλλά νοθεύει μ' ἐπίπλαστα Παναίτιος. Sic & verſus νόθοι dicuntur qui non ſunt eius cui vulgò tribui ſolent. Hinc COMP. Ἀνόθευτος, quod vide in Indice.

Νῶ̃ aduerbium temporis, non eo consilio prætermissum fuit in alphabetica serie, quo alia pleraque eorum vocabulorum quæ hactenus adiecta fuerunt, (neq; enim huius monosyllabæ particulæ derivationem quæri debere arbitratus sum) sed quòd de voce νῦξ quæ hanc sequitur, parata quædam haberem quæ operis meis traderem: νῶ̃ autem in Indicem reiici posse existimarem. Sed animaduerti tandem multo plura de hac vocula dicenda esse quàm putassem, eáque aptiorē hic quàm illic esse locum habitura.

Νῦ̃ν, Nunc. quod ex illo νῶ̃ factum esse, longè manifestissimum est: sicut υ mutari in ι in plerisque aliis vocabulis videmus. Potest alioqui reddi νῶ̃ & aliis modis: nimirum In præsentia, vel Hoc tēpore. Hom. Il.ι, Ὅσσά τε οἱ νῶ̃ δὴ καὶ εἰ ποτὲ ἄλλα ἤμυσεν. Idem Il.ε, Τὸν νῶ̃ ὅπως ἐγὼ ἰδέω δύναμαι, οὐδὲ νοῆσαι. Eiusdē poematis lib. β, Ἔστιν νῶ̃ μοι Μενέλαος ἐλύσιμα δώματ' ἔχουσα. Sic cum imperatiuo, Odyss. χ, Ἄρχε νῶ̃ νίκας φορέειν. Apud eundem πάλαι & νῶ̃ velut opponuntur, Iliad.ι, Οἷον ἐγὼ τοῖόν μοι πάλαι πόλεμον καὶ νῶ̃. Itidem apud Isocratem in Panegyr. καὶ πάλαι καὶ νῶ̃ καὶ παντὸς καὶ λειτουργίας καὶ μισθαποδοσίας. Alioqui ποτὲ interdum illius πάλαι locum quodammodo obtinet: (quatenus quidem vnum alteri velut opponi dixi) vt in hoc Demosthenis loco, Philipp.ι, ἀφ' οὗπερ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ὑμᾶς δεῖ τῆς ὑπαίθρου ἐκκλησίας ἡμᾶς νεῶ̃, εἰκότως ἀφ' οὗ ποτὲ. Sic legimus apud eundem, eadem oratione, οὐκ ἐξαμῆ αὐτοῖς μάρτυρα πεῖσαι παρασχόντων οἰκείων νῶ̃, εἰ καὶ μὴ ποτέ; Paulo item antè dixerat, Ὥστε δὲ ἴσως ποτὲ μὲν οὐδὲν πιστὸν, νῶ̃ δὲ ἐπ' αὐτοῖς ἥκει τοῖς ἀκριβῶς οἶδ' οὐκέτ' ἐξαρκοῦν. Alicubi autem apud Xenoph. τὰ νῶ̃ velut oppositum est τὸ πρόσθεν. Apud Plut. νῶ̃ μὲν, & ὕστερον δὲ legimus, in Fabio, νῶ̃ μὲν ἔφη τοὺς ἡγεμόνας αἰτιᾶσθαι, ὕστερον δ' ἑαυτόν. Sed quidam hîc νῶ̃ interpr. Primo loco: ὕστερον, Secundo loco.

Νῶ̃ tribus temporibus iungi, præsenti, præterito, futuro, exemplis ex Homero sumptis ostēdit Etymologus. Eustath. quoq; ex veterum obseruatione idem tradit: afferens in exemplum significationis temporis præsentis, hunc versum, Ἦ δὴ αὖ Ἀτρεΐδῃ νῶ̃ ὑπὸ πᾶσι λαοῖσι. præteriti, istum, — νῶ̃ ὅλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος. futuri hunc, Νῶ̃ δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει. Mirū autem videri queat quod alibi scribit idem, nimirum quanuis Νῶ̃ tribus tēporibus iūgatur, tamē ATTIC. Νυνὶ præsenti duntaxat solere iungi. Videturque hoc, sicut quod & de νῶ̃ scribit, ex Heraclidis grammatici sententia tradere. Idem certè & apud Etymologum de Νυνὶ legimus.

Νῶ̃ apud Homerum adiunctas alicubi habet particulas αἶψα & μάλα. vt Iliad.τ, — νῶ̃ δὲ μνησώμεθα χάρμης Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρή, &c. Vbi idem schol. annotat illum auxisse τῷ σπουδήν, per particulam νῶ̃: sequentibus autem duabus, αἶψα & μάλα, declarari, illud νῶ̃ nō πλεονάσαι esse sed ἀκαιρεῖσθαι. Quod autem de νῶ̃ αἶψα tradit, idem & de αὐτίκα νῶ̃ tradi potest. Nisi potius vacare hîc νῦν dicamus, quippe quod non itidem præponatur, sed postponatur: & ita quidem vt αὐτίκα sufficere posse videatur.

Νῶ̃, præfixum interdum habet articulum pluralem neutrius generis τά: diciturque Τὰ νῶ̃, vel potius vna voce Τανῶ̃ pro νῶ̃, Nunc. Vtunturque ita cum alii tum verò Aristot. necnon Plato: vt in hoc loco, Ἥκω δὲ νεωστὶ τανῦν ἐμοί. At perperam in v.l. affertur hic locus in exemplum huius vsus istius particulæ: ὅτι πῶ̃ τὸ τὰ νῶ̃ πεπαιρόμενος. Neque enim potest hic dici τὰ νῶ̃ esse pro νῶ̃, quum sublato articulo imperfecta relinquatur oratio. Neque verò si τὰ νῶ̃ simpliciter pro νῶ̃ poni dicitur, vacāte articulo, (vt cum aliis nonnullis aduerbiis vacare comperitur) id de locis omnibus intelligendum est. Verùm & in hoc peccatum ibi est quòd Ταυῶ̃ coniunctim scriptum sit: quum necesse sit scribi τὰ νῶ̃, subaudiēdo ὄντα. Sic & apud Thucyd. τὰ νῶ̃, præsentia.

Νῶ̃, interdum non τά, sed τὸ ante se habet, post se autem infinitiuum εἶναι), vel participium ὄν. Nam DICITVR Τὸ νῶ̃ εἶναι, ITEM Τὸ νῶ̃ ὄν, Atticè pro νῶ̃, Nunc. Sed & aliam scripturam esse sciendum est, qua articulus aduerbio iungitur, ITA, Τὸνῶ̃ εἶναι, & τὸ Τονῶ̃ ὄν. Xenophon Pæd. lib.ε, σὺ δὲ Ἀλκιβιάδη, ἄχρι αὐτοῦ, ὅπερ καλοῦ ὄντος νῶ̃ εἶναι πάντων πρῶτον ἐστίν. Verùm in aliis exemplaribus scriptum est τὸ νῦν εἶναι. Legimus & apud Plat. De republica lib. 6, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ μακάριον, ἐάσωμεν· τὸ νῦν εἶναι). vel Τὸ νῦν ὄν). Sic Τὸ νῦν ὂν ἔχον apud Synesium, οὐ μέντοι ἀξιῶ πάμπαν τὸ νῦν ὂν ἔχον. Interdum autem separantur interiecta particula δή: diciturque τὸ δὴ νῦν ὄν, & τὸ δὴ νῦν εἶναι).

Νῦν aliter etiam articulo iungitur, siquidem DICITVR Ἐν τῷ νῦν, ITEM Ἀπὸ τοῦ νῦν, ET Μέχρι τοῦ νῦν. Possumus autem cum ἐν τῷ νῦν subaudire datiuum χρόνῳ, sicut cum Ἀπὸ τοῦ νῦν & μέχρι τοῦ νῦν subaudimus χρόνου. Apud Platonem extat Ἐν τῷ νῦν, (subaudiendo χρόνῳ) Hoc tempore, In præsentiā, Nunc. Illud autem Ἀπὸ τοῦ νῦν, subaudiendo χρόνου, (q.d. Ab hoc tempore) quidam interpretantur Posthac: vt in isto loco epist.ε, ad Corinth.c.ζ, ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα. εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ νῦν οὐκ ἔτι γινώσκομεν. Hoc quidem certè constat, esse omnino quod vulgò dicimus *Dorés en auant*, aut potius coniunctè, *Dorésenauant*: vel (sequendo vulgus) *Dorésnauār*. qua significatione dicim⁹ etiā *Désormais*. At verò *Des maintenant*, quo quidam interpretantur illud Ἀπὸ τοῦ νῦν, diuersum est. Illud verò tertium loquendi genus, Μέχρι τοῦ νῦν, vsitatius est: significans Vsque ad hoc tempus. Exēplum inuenies in voce Μέχρι, c.ε, col. 908.

Νῦν, Nunc, id est Hodiéque, pro Hoc tempore, seu Hac tempestate. Thucydides lib.ε, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ὡς τὰ μάλιστα καὶ ἐς ἄλλα πᾶν ἱερῶν νομίζεται παρὰ πᾶσι χρῆσθαι. Sic dicitur οἱ δὲ νῦν, subaudiendo αἰῶνα, Qui nunc sunt homines, Homines qui hodie viuunt, Homines huius seculi. Legitur cum apud alios tum apud Athenæum.

Νῦν, pro Tunc, ex Plutarcho in Fabio, ὡς πάντα μὲν ἤδη χαλεπὰ αὐτῷ, νῦν δὲ ἀδύνατον κρατῶν ἀπὸ τῆς ἄκρας ἀρχαίων Γαλατῶν, Iampridem perspexisse difficile ipsis esse, tum autem impossibile, præsentibus copiis, Italia potiri. Hæc ex vulg. lex. Inuenitur quidem certè Nunc itidem pro Tunc apud Suetonium.

Νῦν habens vtrinque τε, vide in Νυνί.

Νῦν δὲ pro νῦν interdum ponitur: vt apud Platonem De legibus, pag. 152, μηχανᾶσθαι δὲ καὶ ὅπως δίκαια τιμήματα τῶν δὲ λεχθέντων φαυλότητός τε καὶ ἀκριβείας χωρίς. Apud eundem legimus in Hippia minore, νῦν δὲ ὦ Ἱππία καὶ δυνάμεθα μαντεύεσθαι ὁ λέγεις. Itidémque in aliis plerisque eius locis pro Nunc ponit νῶ̃ δὲ constat. Legimus eodem modo apud Polybium, ἐκεῖνα μὲν οὖν νῦν δὲ ὁ λόγος. Pollux tamen νῦν δὲ idem esse testatur quod ἄρτι: ita scribens, ἄρτι, ὃ ὅτι σὺν μικρῷ, καὶ νῦν δὲ, ὃ ὅτι ταυτί. Idem testatur & Hesychius. Atque adeò & huius significationis apud eundem Platonem exempla habemus: vt in Politico, καθάπερ ἐρρήθη νῦν δή, vt modò dictum fuit. Sic alibi, πῶς νῦν δὴ ῥηθήσεται. Item, ἢ καὶ αὐθημερὸν νῦν δὴ λεγόμενα τῇ μετὰ δεκαπέμπτης; Meminit verò huius significationis Eustathius quoque, sed SCRIBENS Νῦνδή, coniunctim, & vnico accentu: ὑφ' ἓν τόνον, vt ipse loquitur. καὶ νῦνδὴ (inquit) ἀντὶ τοῦ ἄρτιος, ὃ ἐστὶ τόνος. Additque, Quod etiam tradunt cum solo præterito construi. Sed hoc refellunt priores quos ex Platone attuli loci. Cæterùm vt vacat δὲ post νῦν, quùm accipitur pro νῦν simpliciter, SIC Νῦνδὲ ex Apollonio affertur pro νῦν, vacante δέ. Sic certè & cum aliis plerisque vocabulis hæc VOCVLA Γε vacare comperitur.

Νωῦ ἄρτι, Nunc iam, Nunc primùm, Nunc demum, vel. ex hoc Platonis loco, νωῦ ἄρτι σφίσι φασὶ δεῖ μὴ πάνυ ἀπιστεῖν τοῖς δέξασθαι τῆς, νωῦ πιστεύειν καὶ ὑπαρχίσκειν φαίνεσθαι.

Νωῦ αὖθις, vt Lat. Nunc primùm. Plato in Apol. νωῦ ἐγὼ αὖθις δοκῶ δικαστήριον αἰσχίονα, ἢ ἐμοὶ χαλεπὸν πλεῖον ἐξαμαρτάνειν.

Νωῦ κ' ἔτι, pro νωῦ χαμαί, teste Hesychio.

Νωῦ πέμπτον, vide in Νωΐ.

Καὶ νωῦν, Nunc quoque. At in vulg. l. redditur Etiamnum, Quinetiam, Quin potius: item Iam verò, Atqui. Afferturque ex Aristot. Rhet. lib. 1, πολὺ δὲ πλείω δίδωσι καὶ νῦν αὐτῇ τῇ οἰκείων λογισμάτων, ἀλλήλοις δεῖ. Sed aliud exemplum afferendum fuisset.

Νῦν, interdum significationem temporis non habet, sed potius seruit orationi quæ est ἐξ ἧσον καὶ ἄρτι, vt quidam loquuntur: sic vocantes orationem cuiusmodi est ista, Si diligentiam adhibuisses, res bene se habuisset: nunc tua negligentia factū est vt nulla spes nobis supersit. Sic apud Cic. De diuin. Quæ quidem multo plura euenirēt si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo & vino, confusa & perturbata cernimus. Sic legimus apud eundem, Epist. ad famil. lib. 1, epist. penultima, Sed vellem non solùm salutis meæ, quemadmodum medici, sed etiam, vt aliptæ, virium & coloris rationem habere voluissent: nunc vt Apelles Veneris caput & summa pectoris politissima arte perfecit, reliquam partem corporis inchoatam reliquit: sic quidam homines &c. Non dubium est certè quin eum locum quem in ista oratione obtinet Nūc, obtinere potuisset Verùm, aut Sed. Sunt autem qui quum istum vsum habet Nunc, sicut apud Græcos νωῦ, assumptioni adhiberi dicant. Plerunque certè ita vsurpatur Nunc in posteriori orationis parte, vbi prior habet particulam Si. Additurque nō rarò particula Verò. vt apud eundem scriptorem, Nam si ita diceres, &c. nunc verò fateris. Sic apud Thucyd. lib. 4, pag. 161, initio concionis Brasidæ ad milites, Εἰ μὲν μὴ ὑπωπτεύετε &c. νῦν ἂν ὁμοίως ἐδιδάσκετο ἅμα τῇ ἀξιώσει ὑπομένων· νωῦ δὲ φοβεῖσθε μὲν &c. Ita vsus est lib. 1, pag. 39, ὠφελοίμεθα δὲ καὶ ἂν εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἐκάστοις φόβοι αἱ ἀπόπλοις πρὸς τοὺς ὅρους διαφοραί, εἰκὸς ἂν ἦν· νωῦ δὲ φοβεῖ ξύμπασαί τε ἡμᾶς Ἀθηναῖοι ἐκατοί, καὶ ἐξ πόλιν ἐπιδυνατώτεροι. Sic apud Isocr. in Archidamo, præcedente εἰ sequitur νωῦν, in ipso ferè principio, ἐγὼ δέ, εἰ μέν τις ἄλλος τὴν εὐδαιμονίαν ὑμῶν ἀγνοεῖν, ἀξίως ἂν τῆς πόλεως εἶχεν· νυνὶ δὲ ἐμοῦ τοῖς μὴ σωφρονοῦσιν εἰς εἰ πολεμεῖν φοβεῖσθαι &c. Itidemque apud Dem. in Mid. vsurpatur ATTICVM Νωΐ: in fine p. 231, & initio pag. 232, εἰ μὲν πίνω, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σώφρονα καὶ μέτριον φοβεῖσθαι παρῆκεν αὐτὸν Μειδίας, καὶ μανίαν τῆς ἄλλων πολιτῶν μανθάνειν πεποίηκεν, εἰς ἐμὲ μόνον ἀσελγὴς ὢν καὶ βίαιος ἐληλύθει· νυνὶ δὲ &c. paucis autem interiectis, νωῒ δὲ δοκῶ πάντα δεῖν ἅπαντα ἃ πάλαι ὑμῶν ἠδίκηκε, καὶ δικαίως, ὥστε &c. Neque tamen semper particulam εἰ præcedere existimandum est. vt videmus apud Isocr. in epist. ad Timotheum, & in aliis aliorum locis. Sciendum est porro ex Homero manasse istum particulæ νωῦ vsum. in aliquot enim eius locis eum obseruaui: è quorum numero est iste Odyss. α, Ὡς δ' ἔφατ' ἔκλυον μακάρων τις ἔμμεναι ἰὸς Ἀχαιῶν, ὃς κτάμενος εἶεν ἔτετμα· Νωῒ γ' ὃς ἀποτμότατος ἡμῖν ἐνθάδ' ἀνέρων, τόν μ' οὐκ φασὶ ἡμῖν ἐλθεῖν. ἐπεὶ σύ γε οὔτ' ἐρεείνεις. Cui loco addi potest iste ex eodem libro, non procul inde, Μίλλον μὲν πού οἶος ὃν γ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι καῖος αὖθ' ὁπιδήμιος ἦεν· Νῦν δ' ἐπὶ ἐς ἐάλωτο ἥμοι, κακὰ μητιόωντες. vel βάλοντο ἥμοι.

ATTICE Νωΐ dicitur, sicut οὐπώ pro οὔπω, & alia nonnulla itidem assciscunt. Vtitur eo Demosth. vtitur & Aristoph. (apud quem tamen legitur & νωῦ. vt in Pluto, Ἄφετόν με νωῦν· ἴσως γὰρ ἤδη πάνυ ἐμοῦ. Sic in eadem comœdia, Καὶ νωῦ ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουλεύεται. Et paulo pòst, Ἀνὴρ σοφώτερον μὲν οὐθείς, νωῦ δὲ δυστυχής. Itidemque apud Thucyd. νωῦ passim legimus) Mirum est autē quod ex Eustathio & Etymologo attuli suprà, νωΐ præsenti duntaxat iungi, quanuis νωῦ tribus temporibus iungatur. Mirum, inquam, hoc est, ac fortassis eiusmodi quod minimè verbū comperiri possit. Apud Demosthenem legimus Νωΐ πέμπτον, in orat. Pro corona, ἐδίδασκες χρήματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐπλοίμην· ἐχορήγεις, ἐγὼ δ' ἐχορήγουν. & paucis interiectis, εἶθ' ἕλλα. ἀλλὰ νωΐ πέμπτον ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τῶ στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι. Vbi non dubium est quin νωΐ πέμπτον sonet quod vulgò dicimus, *Pour le iourdhuy*: viderique possit vacare νωΐ. Alioqui dicendum fuerit πέμπτον addi ad restringendam ipsius aduerbii νωΐ significationem: sicut de νῦν αὖθις dictum fuit. vbi tamen aliud restrictionis genus esse fateor. Apud Aristophanem legimus νωΐ habens vtrinque τοῦτι: in Ranis, Τοῦτι μὲν βοᾷς, νωΐ δ' οὐδέν, ὅτι σὺ αὖ νωΐ Διαποντίους. subaudi γίγνεται. Vbi νωΐ reddi debet eadem particula Latina qua & πῦτι redditur. Latini dicunt Nunc quidem, nunc verò: & Modò quidem, modò verò. item, Interdum quidem, interdum verò.

Sed dicitur ETIAM Νωΐδι, pro νωῦ, teste Eustathio, pag. 45. His addendum est TERTIVM Νωΐφι. (pro quo mēdosè legitur Νωμφὶν in vulg. lex.) Sed pro Νωΐφι scribitur ETIAM Νωῦ ὦφι disiunctim. extatque hæc scriptura apud Aristophanem in Auibus. vbi scholiastes ait esse pro νωῦ μέν. Quidam tamen νωΐφι scribentes coniunctim, pro νωῦ simpliciter accipi putauerunt. Vt autem Νωΐφι, sic SCRIPTVM Τοιῶδι fuisse, docui in meis animaduersionibus in Corinthi tractatum de dialecto Attica, pag. 50.

ATPARTIC. Νωΐ expletiua, nihil cum νωῦ siue νωΐ commune habet: dicam tamen & de illa, vt eadem opera discat lector eam à νωῦ aduerbio discernere. Hoc igitur primùm sciendum est, νω aliud nihil esse quàm ν ω, nimirum κατ' ἰφελκυσμὸν τοῦ ν. vt quidam grammatici loquuntur. οὕτω καὶ τὸ τυ παραπροσμαπτικὸν αὐτὸ τὸ δύ, ἀναπνεόμενον μέν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικὸν τοῦ τ καὶ αὖτε: vt legimus apud Eust. loquentē & de quibusdam aliis particulis quæ itidem assciscunt literā ν. ex quibus est νυ. Nec solùm in VOCE Τοίνω (inquit) sed apud Euripidem quoque, in hoc versu, Σῶσόν νω αὐτὸν, μηδ' ἔχε τὸ πλησίον. Sciēdum est autem, apud tragicos potissimū & comicos in vsu hanc particulam esse: præsertimque cum imperatiuis. vt habuisti in versu modò allato, σῶσόν νω. Sic σῖγα νω, apud Sophoclem, Σῖγα νωΐσως, καὶ μὴ ὡς κυρεῖς ἔχων. quod legendum esse κατ' ἐμβολιμαῖον annotat scholiastes. Sic αὐτοῦδί νω, Aristophanes in Pluto. Sed vt apud tragicos nonnulli loci reperiuntur in quibus νωῦ aduerbium temporis sedem παραπληρωματικὰς voculæ νω occupat, sic & apud Aristophanem non paucos locos huius erroris suspectos habeo. vt in Pluto, Φέρε νωῦ. (νόμος γάρ ἐστι τὰ καταχύσματα ταυτὶ καταχέων σου λαβοῦσα. Sic in Pluto pro ἐμὲ νωῦ vereor ne εἰά νω reponendum sit. Ibidem, pro Μή νωῦ μαλίστα σοι μανδύ, ne reponi debeat Μή νω, &c. Quibusdam autem in locis errorem lex metri patefecit: quum νωῦ producatur, at νω contrà corripiatur. Vsus est porro & Homerus ista particula. vt Iliad. ψ, Διοῦρό νω ἢ πεῖπόδος ἐξεδάμασσεν ἠὲ λίθοιο. Vbi Eust. annotat hanc particulam videri posse vocari σωδιάσμον παραπληρωματικόν.

Ὄλισθος ne nunc quidem, vbi ponendum fuerit, ex iis quæ apud Etymologum extant, statuere possum: quippe quæ talia sint vt non solùm quæ credamus, sed etiam quæ legamus, indigna esse videantur. Ὄλισθος (inquit) παρὰ τὸ ὀλισθάνειν. vel παρὰ τὸ ὄλος, & ἴζω, quod est καθήμαι. vt sit ὁ ὅλος καθιστῶν. Additque, Et verbum Ὀλισθῶ, ex quo est Ὀλισθαίνω. Sed in v. edit. Etymologi prætermissum est verbũ ὀλισθῶ. Legitur enim καὶ ῥῆμα ὀλισθαίνω, τὸ καθιστάνω: quum ita legi debeat, καὶ ῥῆμα Ὀλισθῶ, ὀλισθάνω. ἐκ δὲ τοῦ Ὀλισθῶ παράγεται Ὀλισθαίνω. Vt autem cætera omittam, quomodo ὄλισθος, quo significatur Lapsus, substantiuum, possit dici sonare ὁ ὅλος καθιστῶν, viderint ii qui Etymologo patrocinari volent.

ὍΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, Lapsus, Casus, Prolapsio. Existimatur autẽ propriè dici de lapsu qualis in lubrico cõtingere loco solet. Luc. τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης. Interdum verò ὄλισθος est Lubricitas, inquit Bud. vt apud Lucianũ, vbi loquitur de corpore athletarum quod oleo perfundi solebat vt firmiter prehendi non posset. hanc enim lubricitatem appellat ὄλισθον. Cæterùm hoc nomen ὄλισθος pono ante verbum Ὀλισθῶ, non tam quòd Etymologus priorem locum ei tribuat, (sæpe enim in assignandis huiusmodi locis nullo illum iudicio præditũ esse videmus) quàm quòd veram verbalis formam nõ habeat. nisi forte ab aor. posteriore ὤλισθον formatũ esse dicamus. At Ὀλισθηρός, si quidem non extaret verbũ Ὀλισθῶ, huic nomini ὄλισθος subiungerem: at quum in vsu sit, & ab eo esse possit, ei potius subiungam. sic tamẽ vt alioqui talem ordinem valde pertinaciter tueri nolim. Ac verò nomen. COMPOS. Εὐόλισθος, (quod in Indice habes) ab ὄλισθος deductum esse, nemo, vt opinor, negauerit.

Ὀλισθάνω, ὀλιστήσω, Labor, Prolabor, Cado, vt videlicet aliquis labitur seu cadit in loco lubrico, si quidem propriam significationem sequi velimus: id est, eam quæ propria esse existimatur. Ac certè pro hac significatione facit iste Homeri locus, Iliad. φ. v. 774, Ἐν δ' Αἴαξ ὦρτο ὀλισθήσων (βλάψαν γὰρ Λήθη) Τῆρα βοῶν κέχυτ' ἄνδρες ἀπειρεσίων ἐριπώων. Lubricum enim fuisse locum, ex his patet. Breuium scholiorum autor ὀλισθῆσαι exp. simpliciter πεσεῖν. Ex Nonno autem affertur ὀλισθῆσαι ὀλέσθαι pro Incidere in perniciem. Ex epigr. ὀλισθήσας μήτρης, pro Delapsus ex vtero materno.

Ὀλίσθημα, ατος, τὸ, ITEM Ὀλίσθησις, Lapsus, &c. vt dictum est de Ὄλισθος. Vtrunque, nimirum & ὀλίσθημα & ὀλίσθησις, apud Plut. legitur.

Ὀλισθηρός, ᾶ, όν, sonat quasi quis dicat Labilis: accipiendo de eo qui ad labendum procliuis est, seu talis vt lapsui sit obnoxius. vnde ὀλισθηρὸς exponitur πλωτικός. Dicitúrque metaphoricè ὀλισθηρὸς esse ad rem aliquam, siue ad aliquod vitium, qui ad id procliuis est & propensus, & qui facilè in id prolabitur. Quò pertinet ὀλισθηρὰ γλῶττα, lingua cui sæpe contingit vt labatur. Sed ὀλισθηρὸς τόπος dicitur locus lubricus, in quo quis facilè labitur, in quo firmiter gradum sistere non potest, sed labitur. Extátque hoc ὀλισθηρὸς τόπος apud Plut. itidémque ὀλισθηρὸν χωρίον apud Xenoph. Accipitúrque & generalius, sicut Lubricus. vnde quod λεῖος est, dicitur esse ὀλισθηρὸν & δυσκάθικτον. Lucian. in Timone. ὡς δὲ λεῖος εἶ ὦ Πλοῦτε καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθικτος καὶ διαδύσιμος. Sic apud eundem legimus in Hermotimo, ὡς ὀλισθηρὸς ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσεις ἐκ τῆς χειρός. Vt autem in illo priore Luciani loco λεῖος & ὀλισθηρὸς copulantur, sic apud Plutarchum quoque & alios copulata inueniuntur. Obseruandumque est, sicut ὀλισθηρὸς in priori significatione (id est, ea cui priorem locum dedi) verbo Labi commodè reddi potest, ita hoc per compositum Elabi in huiusmodi locis reddi posse. Qui enim est λεῖος & δυσκάθικτος, & qui διαδιδράσκει ἐκ τῆς χειρός, eum dicere possumus facilè elabi. Sic certè & compos Ἐξόλισθος redditur Lubricus, sed videndum an vnicuique horum locorum conuenire itidem possit.

Ὀλισθηροὺς εἰς πέδας legimus apud Antipatrum, Anthol. epigr. lib. 3. pag. 243, meæ editionis, Οὐκ εἶμι εἰ Διόνυσον οἰνοπόταν, ἢ Διὸς ὄμβρον Μίμβρεμ'. ὀλισθηροὶ δ' εἰς πέδας ἀμφότεροι. Quibus verbis subiunguntur hi, Ἀχρὴ γὰρ καπίσσης Πολυξένου ἐκ τριπόδων, Τυμβὸς ἔχει, γλίχρων ἐξεκοντίσαι λοφιῆς. Vbi ὀλισθηροὶ εἰς πέδας quidam interpr. Lubrici pedibus. Ego verba hæc εἰς πέδας existimo παιοτάζειν, & duntaxat ad explendum versum addi. dici autem ὀλισθηροὶ actiuè, non passiuè, de iis qui ad lapsum procliues reddunt: vel (vt simul εἰς πέδας exprimamus) procliues pedes reddunt. Ego versus illos ita verti (inter ea epigrammata Anthologiæ, quæ sunt vltra numerum à me editorum) Haud scio culpandus Bacchus ne sit, an Iouis imber. Sæpe etenim labi cogit vterque pedes. Quum autem Antipater ita epigramma hoc claudat, — ἀλλά τις ὄρφνης δειμαίνοι μεσσόθι πέτρης ὑετίην: vbi πέτρης ὑετίην, id est via pluuialis, optimè cum ὀλισθηροὶ conuenit: quidam tamen omnino noua & inusitata interpretatione vtens, (sed ei aliud verbum non suggerente sua Musa, vt credibile est) salebrosas vias reddidit: ita interpretans illam epigrammatis clausulam, — ergo cauebis Nocte salebrosas ebrius ire vias. Ego ita, — hoc bene potos Noctu iter extimeant vt pluuiale monet.

Ὀλισθήεις, εντος, ὁ, poeticè idem quod ὀλισθηρός. FOEM. Ὀλισθήεσσα, in Epigr. ὀλισθήεσσα φύσις, lubrica natura.

COMP. Ὀλισθηνωμαῖν apud Luc. in Lexiphane, sonat q.d. Excidere mente, Mentis compotes non esse: vbi Lexiph. ita loquitur, ὃς σφόδρα μανικὸς καὶ ἀνδράσι πορφυρωμένοις ὀλισθηνωμαῖν εἴωθας. Sed hoc verbum ipsi Lexiphani, sicut alia pleraque, affingi existimo, eius in sermone studium nouitatis irridendo.

At COMP. Ἀπολισθάνω, ω, vide in Indice. ITEM Διολισθάνω & Ἐπολισθάνω, vide ibidem. Παρολισθάνω autem & Περιολισθάνω vide in Παρολισθαίνω & Περιολισθαίνω.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθῶ, à quo est factum. Plato in Cratylo, ὅτι δὲ ὀλισθαίνει μάλιστα ἡ τοῦ λ γλῶττα, καταδὲν ὁ ἀφηγούμενος, ὠνόμασται ἀπὸ τῆς λείας καὶ αὐτὸ τὸ ὀλισθαίνειν. Sic apud Plut. in Probl. ὀλισθαινώδης γλῶττης. Vnde ὀλισθηρὰ γλῶττα, quod attuli suprà. In poemate de Herone & Leandro, quod Musæo cuidam adscribitur, πεῖρι πολὺ ἐφαπτομένοις ἔλκεσι legimus, — ἀπὸ ὀφθαλμοῖο βολαίων Ἕλκος ὀλισθαίνει καὶ δύπτει φρένας αἰδρὸς ὀδύνη. vbi redditur Lubrico lapsu incidit, illabitur.

COMP. Ἀπολισθαίνω, & Διολισθαίνω, & Ἐπολισθαίνω, & Ἐξολισθαίνω, & Ἐπολισθαίνω, vide in Indice. Sunt verò & alia COMP. Καπολισθαίνω, ET Παρολισθαίνω, ET Περιολισθαίνω. Est autem Καπολισθαίνω, Delabor, Illabor. Apud Suidam tamen, ἀνώνυμος quispiam scribit, Κλεοπάτρα εἰς ἰὼ καταλισθαίνουσα ἐξ ὀλισθηρῶν ἡδονῶν. vbi καταλισθαίνει non solùm Delabitur reddi potest, sed etiam Recidit, vel Deuenit. Sic καπολισθαῖνον εἰς δάκρυα, ibidem, reddi possit, Deuenientium ad lacrymas. Illud autem Παρολισθαίνω Bud. interpr. Prolabor. eandémque interpretationem dat VERBO Παρολισθῶ: reddene tamẽ & Lubricè Aberro, Lubricè in latus detorqueor in isto Luciani loco, in Gallo, p. 174, ἐμοὶ ὦ κάθυπνος, ἐκ

περολισθῆ τὸ ὁμαλόν, καὶ ἁμάρτῃ τῆς πατῆς τῆς ἐπ' ἄλλο. Sed περολίσθῃ potius legendum esse putat. Quidam reddunt etiã Si paulum aberret, vt διολισθῆ diminutionem quandam significet. Apud Dioscor. lib. 6, cap. 11, τὸ εἰς ἔντερα περολισθικὸς, redditur, Quod ad intestina prolapsum sit. Supersunt Περιολισθάνω & Περιολισθίω, q. d. Circùm delabor, seu Circùm decido, aut circumquaque. VNDE Περιολίσθησις, quo vtitur Plut. in Camillo, pag. 258, mex editionis, πολλαχοῦ δὲ τῆς ὀπτηρυσίας τῶν κρημνῶν ὑποτροπὰς καὶ περιολισθήσεις τῆς γῆς. quæ quidam interpr. Etiam terrã quæ præcipitiis adhæsisset, multis in locis detritam atque delapsam.

Ὀλοφύρομαι pluribus modis ἐτυμολογεῖται. Eustathius enim vult esse ex aduerbio ὀλοῶς & φύρεσθαι, Etymologus autem vult ὀλοφύρεσθαι esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν. sed his etymis tertium potest addi, ex ipso Eustathio: vbi enim scribit ὀλοφύρεσθαι esse ὀλοῶς φύρεσθαι, dicit vel μετὰ ὀλιγῆς: cum φύρεσθαι subaudiens datiuum δάκρυσι. Alio autem in loco pro aduerbio ὀλοῶς datiuum ὀλοῷ affert: scribens, ὀλοφύρεσθαι esse propriè τὸ ὅτι τινὶ ὀλοῷ φύρεσθαι δάκρυσιν. Quorum etymorũ nullum mihi satisfacit: an autem aliquod eorum lectori satisfacturum sit, nescio. Sed in eo ipse satisfacere illi debebo, quòd profero quicquid habeo.

ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, Fut. ῦμαι, Lamentor, Eiulo, Ploro, Fleo, vel, Lugeo. Hom. Iliados φ, Ἀλλὰ φίλος γάρ τι καὶ οὐ. τὴν ὀλοφύρεαι αὖτως; Apud eundem, πολλ' ὀλοφυρόμενοι & οἵ τε ὀλοφυρόμενοι non vno in loco legimus. Item, ἐμὸν δὴ ὀλοφύρεται ἦτορ, Iliad. χ. Sed quanuis poetarum magis sit hoc verbum quàm eorum qui soluta oratione vtuntur, esse tamen & apud hos aliquem huius vsum sciendum est. Plato De rep. lib. 1, de senibus loquens, οἱ σὺν πλείοσι ἐμοῦ ὀλοφύρονται ξυνιόντες, ταῖς ἐν τῇ πάτρῃ πάλαι πολιτῶσι καὶ αἰσχυμμοσυνόμενοι. Thucyd. de mulieribus lugẽtibus mortuos vsurpauit, l. 2, καὶ αἱ γυναῖκες παρῆσαν αἱ προσήκουσαι ὀλοφυρόμεναι τὸν τάφον. Sic apud Herodian. ὀλοφύρεσθαι & βρυχᾶσθαι copulantur l. 4, ἡ δὲ τῶν Μακεδόνων ὄπισθε τοῦ πώματος, ὀλοφύρεσθαί τε καὶ βρυχᾶσθαι προσετάττετο. Sed Thucyd. cum casu etiam vius est, nimirum cum accus. & cum datiuo. Cum hoc, lib. 6, pag. 222, in fine, καὶ εἰ γώμην αἰσθοίμεθα, τοῖς αὐτῶν κακοῖς ὀλοφυρόμεθα, ἴσως δ' ἂν ἴσως καὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχαιότητος τοῦ βουλήσεως ἀνόητος φθονήσαι. Vbi schol. subaudire videtur præpositionem ὅτι. Quod autem ad constructionem cum accus. attinet, de ea verba faciam in iis quæ proximè sequuntur, vbi de altero huius verbi apud Homerum vsu differam. Prius autem de hoc admonẽdum lectorem puto, inueniri & genitiuo iunctum hoc verbum apud illum poetam: Iliad. ϑ, v. 33, Ἀλλ' ὅτε δὴ Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων, Οἵ κεν δὴ κακὸν εἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται. Sed non dubito quin hic ellipsin præpositionis ὑπὲρ aut aduerbii ὕπερα constituere oporteat: cuius ellipseos exempla multa protuli in appendice mea ad aliorum scripta de dialecto Attica. Cæterùm de significatione huius verbi hoc addo: Etymologum tradere, ὀλοφύρεσθαι esse propriè μετὰ πλησμοῦ τῆς περὶ τῶν πλαίων. Ὀλοφύρεσθαι, cum accus. apud Hom. pro Deploro, seu Commiseror, Vicem alicuius miseror. Odyss. ξ, v. 157, Καὶ τίνα τίς μὰ δηΐων ὀλοφύρεται μούνον ἐόντα. vbi Eustath. exp. καταλείπουσα. Pauciſque interiectis annotat, Sciendum est autem, quum Homerus hic ὀλοφυρμὸν vsurpauit ὅτι συμπαθείας καὶ ἐλέου, eos qui posteriores illo fuerunt, vsurpasse ὅτι πλαυθμοῦ. Vbi συμπάθειαν vocat quod nos verbum verbo reddentes dicimus Compassion: veluti in hoc loquẽdi genere, Auoir compassion de quelcun. Sed mirum hoc videri possit, & quidem non immeritò, quòd Eustath. dicat Homeri posteros vsos esse verbo isto ὅτι τῷ πλαίειν, quasi ipse quoque Homerus ita vsus non sit: quum tamen plerisque eius locis (cuiusmodi sunt quos ex eo attuli) aut hæc aut alia expositio huic affinis tribuatur, atque adeò tribuenda esse ab omnibus iudicetur. Legitur & apud Thucyd. cum accus. lib. 2 Διόπερ καὶ ἐς ἅπαντα τὸν ἔπειτα χρόνον, εἴκ ἐλοφύρεται μᾶλλον ἢ ἐξαρνήσεται. Vbi ἐλοφύρεται non solùm Deploro verti potest, seu Defleo, sed fortassis & Commiseror, vt in illo Homeri loco. Eòdem pertinet & istud loquendi genus, Vicem eorum doleo.

Ὀλοφυρμός, ῦ, ὁ, ITEM Ὀλόφυρσις, Lamentatio, Lamentum. (sed hoc in plurali potius vsurpatur, ideóque aptius ὀλοφυρμοὶ reddetur Lamẽta) Item Eiulatus, Ploratus, Luctus. Thucyd. lib. 7, pag. 258, ὀλοφυρμός, βοή τε καὶ κωκυτός, καὶ ἐλελίζοντες. Synesius πάνυ peculiariter tribuit ὀλοφυρμούς: in quadam epist. scribens, αἱ δρῶν οἰμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί, παίδων ὀλοφυρμοί. Illud autem alterum verbale ὀλόφυρσις pro ploratu seu complorationc, apud Thucyd. extat: necnon pluralis ὀλοφύρσεις. Legimus enim lib. 1, pag. 47, πολύ τε ὀλόφυρσιν μὲν οἰκιῶν καὶ γῆς ποιῆσαι, ἀλλὰ τῶν σωμάτων: repetendo καὶ ex præcedentibus. Vbi ὀλοφυρσιν ποιῆσαι τῶν σωμάτων possumus interpretari Deplorare corpora, perinde acsi scriptum esset ὀλοφύρασθαι τὰ σώματα. Aut etiam reddere, Ploratum & lamẽta edere ob corpora: vt subaudiamus ὑπὲρ seu ὕνεκα: sicut in ὀλοφύρεσθαι Δαναῶν subaudiri apud Homerum dixi. Plurali autem ὀλοφύρσεις vtitur lib. 2, pag 64, ἐπεὶ καὶ παῖ ὀλοφύρσεις τῶν ἀποθνησκόντων πολλαὶ πάντῃ καὶ εἰ οἰκεῖοι ὀλίγα μοῦνοι, ὑπὸ τῶν πολλῶν κακῶν νικώμενοι. Vbi subaudiendam esse præpositionem ὑπὲρ tradit scholiastes. Quanuis autem noua subauditio hæc & dura videri possit, nisi tamen eam admittamus, multum negotii nobis faceſſet hic locus. Valla certè eius sententiam omnino peruertit, ita interpretans, Postquam domestici eos qui vita excesserant complorauerant, deficiebant, eius vehementia superati. Atqui Thucydides significare vult, ipsos etiam propinquos ad complorationes seu complorates morientium defeciſſe, mali grauitate superatos. Vel, Ne complorati quidem morientes prosequi amplius valuisse. vt Liuius dicit Complorato prosequi mortuos. Datiuus ὀλοφύρσεσιν apud Philonem extat, πικαίταις χερσὶν ὀλοφύρσεσιν. vbi redditur, Istis quiritantibus.

Ὀλοφυρμὸς, redditur etiam Nænia, ex Athenæo, scribente lib. 14, ita vocari τὸν ὅτι τοῖς θανάτοις καὶ λύπαις ᾠδήν.

Ὀλοφυρτικὸς, ν, ὁ, Ad lamenta seu ad lamentandum procliuis, Qui facilè ad fletum seu eiulatum mouetur. Aristot. Ethic. 4, cap. 3, τῷ μεγαλοψύχου ingenium describens, καὶ οὐδὲ τῶν αἰσχρῶν ἢ μικρῶν πάνυ ὀλοφυρτικὸς καὶ δυσκολαίνων. vbi de eo dici videtur qui facilè ad quiritationem prorumpit. Quidam autem ὀλοφυρτικὸς & δυσκολαίνων perperam vertit Anxius & solicitus.

COMP. Ἀνολοφύρομαι, & Ἀπολοφύρομαι, vide in Indice. ATTRO Καταλοφύρομαι accusatiuo iungi solet, pro Deploro, Defleo: vt καταλοφύρομαί σε, apud Eurip. Deploro te, Tuam sortem deploro.

Ὄλυμπος si quidem prima significatione de cælo dicatur,(vt passim à poetis hoc significatum illi tribui videmus)quæ ab Aristotele quoq; traditur etymologia,conuenire illi merito dicetur: nimirum vt ὄλυμπος dictus sit quasi ὁλόλαμπος: sin verò putemus nomen hoc Ὄλυμπος monti cuidam impositum primò fuisse,deinde cælum id accepisse, quòd mõs ille cælã altitudine æquare videretur, aliud etymã quærendũ fuerit. Hoc autẽ potius quàm illud credemus, si fidẽ grammaticis adhibere velimus. ex quibus Eustath. quiddam etiam tertium quodammodo afferre videtur,vt mox docebo.

Ὄ Λ Υ Μ Π Ο Σ, υ, ὁ, Thessaliæ mons altissimus.Hom.Odyss.λ,de Oto & Ephialte gigantibus, Ὅσσην ἐν Οὐλύμπῳ μάσασαν Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἐπ' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. sic enim legendum est Οὐλύμπῳ, cum ου,non Ὀλύμπῳ, vt stet versus. Habẽtq; & mea editio lectionem illam, non hanc, repugnantibus alioqui plerisque editionibus: quarum e numero est ea quæ Eustathii commentarios infertos habet. Interpretatus est autem versus istos Maro, Georg.lib.1, Ter sunt conati imponere Pelio Ossam, Scilicet atque Ossæ frondosum inuoluere Olympum. Quibus in locis conuenit inter scholiastas de Olympo,montem esse Macedoniæ. nam & Seruius in illum Virgilii locum id testatur. Sed de cæteris nominibus aliqua inter illos est dissensio.Quum enim & Pelion & Ossa Thessaliæ montes esse tradant cùm alii, tum enarratores Homeri, Seruius Pelion Thessaliæ, Ossam Thraciæ attribuit. Cæterùm quanuis dixerim de Olympo conuenire inter scholiastas, Macedoniæ montem esse, non desunt tamen qui Thessaliæ adscribant. Atque adeò Eustath. in Dionysii De situ orbis poema,vult Ὄσσαν & Ὄλυμπον apud Homerum vel Macedonicos vel Thessalicos montes esse. Quidam verò Olympum propriè mõtem Macedoniæ vel Thessaliæ appellari posse negarunt, quippe qui inter vtranque situs sit.

Ὄλυμπος,Mysiæ mõs. Sed obseruaui dici potius cum additione nominis adiectiui Μυσός: licet Steph.ea de re non admoneat:scribens duntaxat Ὄλυμπον esse montem Mysiæ,& autorem citans Arrianum, Bithyniac.libro 1. Sic certè apud Callimachum non Ὀλύμπῳ simpliciter legitur, sed Ὀλύμπῳ Μυσῷ.discrimiuis causa: hymno in Dianam,Πεύκη ἐπαμᾶς πύκνη, ἀπὸ δὲ φλοιὸς ἄνδρα τίνῃ Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ. Annotatque in hæc verba scholiastes,esse etiam Macedoniæ.Intelligẽs nimirum, addi Μυσῷ,ea de causa quam dixi: vt videlicet discernatur à monte Macedoniæ.Sic certè apud Xenophontem & Athenæum adiectiuum illud additum obseruaui:sed πεφασυλλάβως scriptum Μύσιον,non Μυσῶν. Legimus enim apud Xenophontem in lib. De venatione, pag.581,meæ editionis,τὰ δ' ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῷ Μυσίῳ καὶ ἐν Ἰσσῷ,τὰ δ' ἐν τῇ Νύσῃ τῇ ὑπὲρ τῆς Συρίας. Loquitur autem περὶ τῶν θηρίων,id est de feris,quæ his in montibus capiuntur. Apud Athenæum verò extat illa Ὀλύμπου τοῦ Μυσίου appellatio,lib.2, ἐν ᾧ Πανίσκου τοῦ ἐκ τῶν Μύσιον Ὀλύμπου. Debuit igitur Stephanus aliter de nomine Ὄλυμπος scribere: videlicet Olympum antiquitus quidẽ fuisse dictum peculiariter Macedoniæ montem,postea verò & quendam Mysiæ hoc nomen accepisse: sed discriminis causa dictum cum adiectione fuisse Ὄλυμπον τὸν Μύσιον, seu τὸν Μυσόν. Sed & aliquot alios nomen idẽ habuisse, quidam tradiderunt: vt in proxime sequentibus docebo.

Ὄλυμπος non solùm est Macedoniæ mons, (vel Thessaliæ,vt quidam tradiderunt,Herodoti testimonio nitentes) mons item Mysiæ, sed alii præterea idem nomen habere feruntur: quidam in Gallogræcia, vel Cypro:quidã,ad mare rubrũ, in Æthiopia,haud longè ab Heliopoli oppido, qui oriente sole vsque ad quintam diei horam flammas emittit. Hæc in Thesauro linguæ Latinæ edito à patre meo, annotata inuenio. Sed & alios quosdã hoc nomen sibi vendicare testantur cùm alii, tùm Eustath. ex Strabone, in illud enim hemistichium libri α Iliad. ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,(quod alibi repetitur) postquam dixit Olympum apud poetam esse montem Macedoniæ, vel Thessaliæ,iuxta Herodotum,& quædam alia de hoc monte dixit: subiungit alios quoque Olympos esse: quendam in Peloponneso,sicut in commentariis εἰς τὸν περιηγητὴν scriptum fuerit: quoddam item in Cypro esse ὄρος μαστοειδές, inter Citium & Amathuntem. Quineriam quandam ἀκρώρειαν Cypri hoc nomine vocatam fuisse, in qua fuerit templum Veneris ἀκραίας, ad quod accessus mulieribus non patuerit. Insuper περὶ τὰ ἀκρώρειας Tauri montis fuisse quendam Ὄλυμπον montem,& σημεῖον. vnde conspici totam Lyciam & Pamphyliam & Pisidiam, teste Strabone,(quem γνώριμον nuncupat) Iam verò & quatuor Idæ λόφους,dictos fuisse Ὀλύμπους. Denique fuisse & Bebrycum montem Ὄλυμπον, cuius ἐπιχώριον Ν Ο Μ Ε Ν Ὀλυμπικόν. Hæc Eustath.cuius Commentariorum in Dionysium τὸν περιηγητὴν locus, ad quem nos remittit,extat p. 67,editionis patris mei. Cæterum quanuis multos montes hoc nomen sibi vendicantes ex aliis enumerarim,vnũ tamẽ addere illis possum. Siquidẽ & quendã Lydiæ montẽ apud Athen.Ὄλυμπον dictũ inuenio,l.2,ex Aristone, διὰ καὶ τὸ καλούμενον ὄρος κατασκευάζειν πρὸς τῇ τῶν Λυδίας Ὄλυμπον,εἶναι καὶ κρέας συκιτικὰς εἰς ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα θῶν ἁρμόδια. Cæterum quod dixi de Myso Olympo, eum videlicet non sine adiectione solitum nominari, maiori cum ratione locum hic habere potest: quum post Olympum Macedonicum seu Thessalicum, nullum Mysio celebriorem fuisse constet: adeò vt si cum adiectione nominari necesse habuerit, multo etiam magis similem adiectionem cæteri desiderarint.

A T V E R O nomẽ Ὄλυμπος quod dictũ esse fertur quòd ἁ ὁλόλαμπος, eìt appellatum: quo significatur cælum, non minus apud Græcos poetas quàm apud Latinos, (præsertimque Maronem) duntaxat terminationem Græcam more suo in Latinam mutantes. Esse autem Olympum sedem ac domicilium deorum,testatur Homerus, cùm alibi, tum Iliad.ε, Ὅρθ' ἐς Ὄλυμπον ἵκηαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί. Sed hunc olympum, domicilium deorum,illum ipsum esse montẽ Macedoniæ seu Thessaliæ, quidam tradiderunt, quòd Homerus interdum vno eodémque in loco ὄλυμπον & οὐρανὸν mentionem faciat. Ὄλυμπος(inquit Eustath.)apud poetam mõs est altissimus Macedoniæ: vel Thessaliæ,teste Herodoto: domicilium deorum, vt vult fabulæ licentia.vnde sunt D I C T I Ὀλύμπιοι. At verò allegoria Ὄλυμπον appellat τὸν οὐρανὸν,(id est cælum)quasi ὁλόλαμπον. ideóque fortasse fabula non alium montem quàm Olympum illis tribuit.quòd posset εἰς τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν συμβαίνειν, per ἀπάντησιν nominis. Videtur autem ex ὁλόλαμπος factum esse, detracta per syncopen syllaba λα, & mutato posteriore ο in υ, Æolicé. vt pro ὄνομα dicitur ὄνυμα.vnde est ὀνυμαίνω pro ὀνομαίνω.Hinc etiam fit vt tenui spiritu notetur ὄλυμπος: quòd tenui spiritu Æoles gaudeant.Idem in hunc locum eiusdem poetæ, qui legitur Iliad.ε,Αὐτόμαται πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, Τῇς ὑπὲρ πάσαι μέγας οὐρανὸς Ὄλυμπός τε Ἠμεν ἀστεροπῇσι τυκιστὸν ῥῆξαι, ἢ ἀνέμοισι, annotat vel οὐρανὸς & Ὄλυμπος pro vna eademque re poni ἐκ περιττολογίου, idque κατ' ἀλληγορικὴν ἀλήθειαν: vel,sicut alibi,ὄλυμπον quidem esse intelligendum τὸ Μακεδονικὸν ὄρος: at οὐρανὸν, τὸν ὑπὲρ τὰ κάτω πόλον: quippe qui interdum quidem ἐlaudatur nu-

bibus,velut portis, interdum contrà aperiri videatur. A Sed quum hic duas expositiones afferat istorum nominum,& earum priorē ἐκ τῶν Ἡρακλείτου positā videri tradat,alibi posterioris tantùm meminit. vt in hunc locum libri ϖ,eiusdem poematis, Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' οὐλύμπου νίφος ἔρχεται αἰθρηνὸς ὑπὸ Βορέαο φερέσθην: ἐκ τῶν Αἰόλου ἐκ δίης,ὅπη περ Ζεὺς λαίλαπα πήσει. Hic enim nobis obseruandum proponit manifestum οὐλύμπου & αἰθρηνὸς & αἰόλης discrimen.siquidem ὄλυμπον appellari ipsum montem : αἰθρηνὸν autem, τὸν λιμπάζοντα ἀέρα ἢ παχύνεται αἰόλον dici ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ εἶναι,τὸ δὲ αἰόλον τὸν ποικίλον ἢ τὸν ταχέως κινούμενον. vt nimirum B sit hic sensus,ὡς ὄλυμπον τὸ ὄρος λαῖλαψ περιῴδους εἰς ἀέρα ἔρχεται,αἰῶνα λαβοῦσα τὸ ἐνδόσιμον. Aut simplicius (inquit)possumus per ætherem intelligere τὸν αἰθέριον καὶ λαμπρόν. vt sit sensus, νίφος ὡς Ὀλύμπου εἰς αἰθρηνὸν ἔρχεται μετὰ λάμψεως.

Ὄλυμπος quidā olim pro diuersa significatione accentu diuerso notarunt, vt ex Seruii verbis(aut certè autoris commentariorum qui Seruio adscribuntur : quicunque is sit)colligi potest. In hunc enim versum Virgilii Æneid. 3,circa finem, — haud ille finit superi regnator olympi,hæc scribit,Cur in penultima accentus sit,manifesta est ratio apud Latinos. quanquam Græci discretionem velint per accentum facere montis & cæli : quod superfluum est. Idem in hunc versum Æneid.4,Ipse deum tibi me claro demittit olympo Regnator,hæc annotat,Olympus quasi ololampus dictus est:siue mons sit Macedoniæ(qui dicitur esse diuersorum deorū)siue cælum. Vnde addidit Claro:vt Plemmyrium vndosum. Accentus sanè Græcus tunc potest esse si sit Græca declinatio:vt ὄλυμπος,ὄλυμπου. Nam Latinè Olympi. C

Ὄλυμπος est etiam nomen præstantissimi tibicinis Mysi, seu Phrygis,qui Marsyæ discipulus fuit,vt scribit schol.Aristoph.in hunc versum qui legitur initio Equitum, Ξυναυλί' ὡς κλαύσοιδε, Ὀλύμπου νόμ.. vbi idem schol.ait eum composuisse αὐλητικοὺς καὶ θρηνητικοὺς νόμους,id est tibiales & lugubres modos. Paulo post addit, eum fuisse ἄριστον περὶ τὸν αὐλητικὸν : & eum quoque δυστυχῆσαι ἐφ' ᾧσισελῷ. A Polluce Ὀλύμπου νόμοι quidam ἐπιτύμβιοι vocantur,quasi qui super sepulchro D canerentur. Idem Pollux scribit huius Olympi famulum & discipulum necnon amasium fuisse quendam Hieraca:à quo fit DICTVS Ἱεράκιος νόμος. Plato in Minoe Olympum hunc Phryga Marsyæ παιδικὰ appellat. Cæterum ab hoc Olympo dictus est Olympus mōs quidam Mysiæ,si Suidæ credimus : quem vide. Commemorantur ETIAM Ὀλυμπικοὶ Mysi, SIVE Ὀλύμποι ,cùm ab aliis,tum ab Eustathio in Dionys.De situ orbis.

Ὀλύμπιος,ου,ὁ,Olympius,Olympum incolens , seu habitans.vt Ὀλύμπιος Ζεύς,apud Homerum,perinde acsi diceremus cælicolam Iouem : (vt olympum pro cælo accipi dictum est. Ab Hesychio Ὀλύμπιος exponitur οὐρανίος,id est cælestis)Iliad.α. Ἀλλα σὺ πρόμος ἔσσο Ὀλύμπιε μητιόεσσα Ζεῦ. Apud eundem extat & Ὀλυμπος sine adiectione pro Ioue. Sic Ὀλύμπιος ἦοι,Aristoph. necnō ὀλύμπιοι sine adiectione, apud Homerum : qui alibi dicuntur ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Sed apud eundem ὀλύμπιοι ἄλλοι,quidam exp.οἱ Τιτᾶνες. Isocrates,τοὺς ἡμῶν τοὺς αἰτίους τῶν ἀγαθῶν ὄντας appellatos esse ait Ὀλυμπίους. A DIECTIVE Ὀλύμπιος,Cæleste,vt Ὀλύμπιοι δῶμα,Cæleste domicilium. Sed apud Hom.potius PLVRALITER Ὀλύμπια δώματα. At verò MVSAE Ὀλυμπιάδες, vel tanquam filiæ Iouis Ὀλυμπίου : vel tanquā,ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.Eustath. Inuenitur etiam Ῥέα Ὀλυμπιάς, in Epigr. Item ὀλυμπιάδων ἡμῶν apud Sophocl. quod exponitur οὐρανίων. E

Ὀλύμπιος dictus fuit Pericles , secundum quosdam, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ταῖς στρατηγίαις δυνάμεως,vt scribit Plut.in eius vita,quem consule. Extat hoc cognomentum apud Aristoph.in Acharn.

Ὄλυμπος est etiam nomen proprium,vt te docebit Thesaurus linguæ Lat.à patre meo editus , in nomine Olympius. Sed in iis quæ ex Suida ibidem afferuntur, male Olympius pro Olympus scriptum est.

Ὄλυμπος denique est etiam venti nomen apud Hesychium. Sed hic VENTVS Ὀλυμπίας ab Aristotele De mundo appellatur, aliisque nominibus Ἀφήλιος, & Γάπυξ. Ponitúrque in numero τῶν ἐαρινῶν ζεφύρων , à solstitiali occasu flans, vt Zephyrus ab æquinoctiali. Hesychio autem VENTVS Ὀλύμπιος est Zephyrus qui ab Olympo flat. Sed Ὀλυμπίας,non Ὀλύμπιος,apud Theophr.quoque scriptum est, De caus.plant.lib. 5,cap.16. Itidemque à Plinio Olympias appellatur,lib. 2,cap. 47 : Sunt etiam quidam peculiares quibusque gentibus venti,non vltra certū procedentes tractum, vt Athenienstibus Sciron,paulum ab Argeste deflexus, reliquæ Græciæ ignotus. Alicubi elatior idem Olympias vocatur. Fuerunt etiam ὄρη quædam ϖρὸς Νικαίῳ DICTA Ὀλύμπια.Eust.

AT VERO Ὀλυμπικὸς vsurpatur nonnunquā cum substantiuo ἀγών:vocatúrque ὀλυμπικὸς ἀγών,Olympicum certamen. Verùm frequentius ὀλυμπιακὸς dicitur: & quidem rectius , vtpote à nomine Ὀλυμπία , de quo infrà. In Epigr.Gr.lib.2,in principio , Ὀλυμπικὸς appellatur Olympicus pugil. Interdum etiam nomen proprium est Ὀλυμπικὸς,cùm apud alios,tum apud Plutarchum.

Ὀλυμπίας,ventus,vide in Ὀλύμπος.

Ὀλυμπιεῖον autem,quod ædificii cuiusdam nomen est apud Aristot.in Polit.(cuius Hesych. quoque meminit)ab Ὀλυμπος an ab Ὀλυμπία deductum sit, dubitari potest. At STEPHANO Ὀλυμπιεῖον quadrisyllabè,locus est apud Delum, quem quum Athenienses Adriani sumptibus ædificarent,nouas Athenas Adrianas appellarunt. AT VERO Ὀλύμπη eidem est vrbs Illyriæ: cuius incola DICITVR Ὀλυμπηνός, VEL Ὀλυμπιάς.

¶ Ὀλυμπία , ας , ἡ , Elidis locus, in quo templum , & ante ipsum lucus. Ὀλυμπία(inquit Steph.)quæ prius Pisa dicebatur:vbi Iupiter Olympius colitur. vnde Ὀλύμπια certamen. Ab hoc nomine Ὀλυμπία sunt πτωτικὰ hæc, Ὀλυμπιάδην & Ὀλυμπιάζει. Hæc ille, omittens & tertium Ὀλυμπιάσι. At Strabo lib.8,περὶ τοῦ χωρίου τοῦ ὑπὸ τῇ Νίσῃ loquēs, ἣν δὲ ταύτῃ ἥ τε Πισαῖτις(ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος)καὶ ἡ Τεγεατικὴ,καὶ ἡ τοῦ Καυκώνων. In alio eiusdem libri loco,περὶ τῆς Αἰτωλῶν loquens , κτίσαι τὴν κοίλην Ἦλιν καὶ τὴν Πισαίτιδος ἀφελόμενοι πολλὴν καὶ ἡ Ὀλυμπία ἐν ἐκείνοις ἐγένετο. In alio autem libri eiusdem loco scribit ipsum ἱερὸν esse ἐν τῇ Πισαίτιδι,minus trecentis stadiis distans ab Elide. & ante hoc esse lucum ἄλσος ἀκάλλωνος,in quo sit τὸ στάδιον.

Ὀλυμπία de Olympiaco certamine,seu Olympiaci certaminis arte,videtur dici ab Aristoph.in Vespis, Νὴ τὸν Δί' ἐξήμαθές γε τὴν ὀλυμπίαν. Sed comicè,vt opinor, data fuerit isti nomini hæc significatio.

Ὀλυμπία,Hesych.exp. ὁ Ἀθήνησιν ἀγών.

Ab illo Ὀλυμπία non solùm deriuantur illa duo πτωτικὰ quæ Steph.affert,Ὀλυμπίαδην & Ὀλυμπιάζει, & tertium quod omisit,Ὀλυμπιάσι: sed etiam NOMEN Ὀλυμπιακός, & neutrum plurale Ὀλύμπια, necnon substantiuum Ὀλυμπιάς,άδος,ἡ:& compositum Ὀλυμπιονίκης. De quibus vt eodem ordine dicam , sciendum est,illa quæ πτωτικὰ vocat Stephanus , esse aduerbia. Quorum PRIMVM Ὀλυμπιάσι(primū enim merēri locum videtur, quanuis ab eo sit prætermissum) est aduerbium in loco,vt grammatici loquūtur: id est, ἐν Ὀλυμπίᾳ,In Olympia , vel potius Olympiæ. Alioqui apud Olympiam rectius diceretur. Aristoph.Vespis,Ὀλυμπιάσι γὰρ ἵππῳ ἐπώρεων ἐγώ. Thucyd. περὶ ὀλυμπιάσι χρημάτων,& περὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ,pro eodē. Sic τὸ ὀλυμπιάσιν ἱερὸν , apud Strab. Et ὁ ὀλυμπιάσιν ἀγών,apud Athen. & alios. Item νικᾶν ὀλυμπιάσι,apud eundem. Sic apud Platonem in Apolog. ἵππῳ νενικηκὼς ὀλυμπιάσι. Itidem Plutarchus in Artox.ὀλυμπιάσιν ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Quanuis autem ὀλυμπιάσι νικᾶν,nihil aliud sit quàm ὀλύμπια νικᾶν,id est Olympia vincere,vt loquitur Horatiūs: vel Olympiacam victoriam reportare : non debuit tamen ὀλυμπιάσι exponi Ad Olympia & In Olympiis, in vulgar. lexicis. Siquidem ὀλυμπιάσι νικᾶν,sonat ad verbum Vincere seu victorem esse Olympiæ , siue apud Olympiam. Sciendū est autem inueniri etiam adie-

adiectam præpositionem ἐν ante ὀλυμπιάσι. vt apud Plut. in Apophth. ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπιάσιν. Sed hæc præpositionis adiectio suspecta esse potest. Ita enim dicitur Ὀλυμπιάσι vt DICITVR Πλαταιάσι pro ἐν Πλαταιᾳ. Quod Πλαταιάσι miror à Stephano esse prætermissum itidem: quum alioqui annotet reliqua duo ADVERBIA, Πλαταιόθι ET Πλαταιάζι: quorum illud significat E Platæa, seu Platæis: hoc autem Platæas. vt Πλαταιάζε πορεύεις, Platæas profectus. Cæterùm de Ὀλυμπιάσι hoc quoque nosse oportet: inueniri etiam SCRIPTVM Ὀλυμπιᾶσι cum α circumflexo: sed hanc scripturam reiiciendam esse, quòd α corripiatur: vt vel in eo versu quem ex Aristoph. protuli, videre est. Atque adeo annotat ibi scholiastes, ὀλυμπιάσι in eo loco & similibus debere scribi: at verò ab ὀλυμπαί, άδος, datiuum pluralem esse ὀλυμπᾶσι cum ᾶ. Aduerbium SECVND. Ὀλυμπίαζε, est aduerbium de loco. vt ὀλυμπίαζε ἐλθών, qui venit Olympia. TERTIVM Ὀλυμπίαζε, est aduerbium ad locum. vt ὀλυμπίαζε παρεῖναι, Thucyd. Olympiam venire: lib. 3, ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὀλυμπίαζε παρεῖναι. iusserūt vt Olympiā venirēt. At v.l. Ad Olympiā adesse. Ὀλυμπιακός, οῦ, ὁ, adiectiuum, Olympiacus. vt ὀλυμπιακὸς ἀγών, olympiacum certamen. In v.l. annotatur, quosdam hanc vocem ὀλυμπιακὸς reiecisse, & potius ὀλυμπικὸς agnouisse. Sed contrà ὀλυμπικὸς trisyllabum reiiciendum potius fuerit: quum manifestum sit ab Olympia magis consentaneam rationi deductionem esse Ὀλυμπιακὸς cum ά, quàm Ὀλυμπικὸς sine α. Ideóque non dubito quin aliquis de voce Ὀλυμπικὸς illud in sui libri margine annotasset, nimirum eam repudiari: deinde vulg. lexicorum consarcinatores annotationem illā voci Ὀλυμπιακὸς apposuerint quæ alteri vocabulo Ὀλυμπικὸς apponenda erat. Id certè coniicere est & ex aduerbio πρασυλλάβως: pro quo alioqui scribendum fuisset πεισυλλάβως. Hæc enim sunt ipsamet vulg. lexicorum verba, Ὀλυμπιακός, οῦ, ὁ, Olympiacus. Sunt qui hanc vocem non recipiant, vt à bonis autoribus vsurpatam: sed ὀλυμπικὸς πρασυλλάβως agnoscant. Hæc, inquam, sunt illorum verba: vbi aduerb. πρασυλλάβως dico aperte ostendere, fuisse hoc annotatum de Ὀλυμπιακὸς, quod est πρασύλλαβον: nimirum esse id quod agnoscatur. ideóq; hæc voci Ὀλυμπικὸς debuisse apponi & Ὀλυμπιακὸς antè πρασυλλάβως scribi. Legitur porro Ὀλυμπιακὸς ἀγών apud Aristoph. quoque in hoc Pluti versu, Εἰ γὰρ ἐπιστήμη, πῶς πείσει αὐτὸς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶν' ἀ.; Sed mirum si in hoc adiectiuo antepenultima & penultima producuntur, quæ apud Virgilium correptæ extant. Georg. 3, Seu quis Olympiacæ miratur præmia palmæ. Sic & apud Statiū, atque alios. Apud Plut. habetur & ὀλυμπιακὴ ἰσχνειότης, in Lyc.

Ὀλυμπιακὸς autem quanuis regularius esse (vt ita loquar) docuerim, non reiici tamen debere ILLVD Ὀλυμπικὸς, apparet ex Anthol. Epigr. lib. 2. siquidem in eius principio ὀλυμπικὸς legitur dictum de pugile olympiaco, seu pugile olympiorum, vt Cicero appellat. Quinetiam ὀλυμπικὸς ἀγών, sicut ὀλυμπιακὸς, inuenitur. Atque adeo ab Horatio puluerem Olympicum videmus appellari τὸν ὀλυμπικὸν, initio Carminū. Alioqui Ὀλυμπικὸς esse potius ab ὄλυμπος, dictū est.

Ὀλύμπια, ων, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Iouis celebrari solita. Redditur etiam Olympiaci ludi. (qui à Cic. vocantur & Olympiæ ludi) affertúrque ex Demosthene, ὀλύμπια ποιεῖν, pro Ludos olympiacos siue olympicos edere. Dicitur etiam ἄγειν ὀλύμπια. Plut. in Apophth. ἐπαινουμένων δὲ τῶν Ἠλείων ὅτι τὰ τε ὀλύμπια καλῶς ἄγει. Xenophon Hellen. 7, ἐπεὶ δὲ ὅ, τε μὴν ἦν ὃν τὰ ὀλύμπια γίγνεται, καὶ τὰ ἡμέραι ἐν αἷς ἀγωνίζεσθαι αἱροῦνται. Frequens autem est apud quoslibet scriptores accusat. ὀλύμπια cum verbo νικᾶν. Aristot. Rhet. lib. 1, ὀλύμπια ᾐνίκηκα. Sic Luc. in Hermotimo, πῶς γὰρ οὐκ ἂν δοκοίη φοβερὸς εἶναι ὁ νενικηκὼς τὰ μεγάλα νενικηκώς. Vbi obserua etiam addi τὰ μεγάλα. Sic certè Horatius olympia magna dixit, vt paulo pòst docebo. Quinetiam quum Ennius dixisset, Vincere olympia, Græcorum exemplo, ipse eorundem exemplo Coronari Olympia dixit. Ennii locus est apud Cic. Sicut fortis equus, spatio qui sæpe supremo Vicit Olympia, pòst senio confectus quiescit. Horatii autem locus Epistola 1, lib. 1, Quis circum pagos & circum compita pugnax Magna coronari contemnat Olympia? Esse enim Græcum & hoc loquendi genus, non ex poetis tantùm sed & ex aliis scriptoribus discimus. Simonides, Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, τρὶς Ὀλύμπια ἐστεφώσην. Lucianus, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἐν μακαρίοις, καὶ ἴσασι τὰ ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ Βακχυλίδου ἤκουσας. Vt porro ὀλύμπια νενικηκέναι dicitur quispiam, sic ὀλύμπια αἱρεῖσθαι, pro Olympiacam palmam reportasse. Hoc quoque sciendum est, pro ὀλύμπια inueniri ὀλυμπίων ἀγών, cùm alibi, tum apud Athenæum. Quod autem attinet ad epithetum illud Magna quod Horatius Olympiis tribuit, legitur apud eundem Lucianum, non in eo tantùm quem attuli suprà loco, sed & alibi. vt in Herodoto seu Aetione, ἐνίκησε γοῦν ὁ ὀλύμπια τὰ μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ' ἐκεῖνο, ἄκριτόν τι νομίσας τὸν καιρὸν οὐ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήσασθαι τριήρεις τῷ παιήονι. Vbi animaduertere etiā oportet, παιήονι dici τὸν πρὸ ὀλυμπίων, sicut in Xen. loco qui allatus antè fuit. Sic Demosth. τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι παιηονίας appellat, Ἴσθμια, Νέμεα, Ὀλύμπια, Πύθια.

Ὀλύμπια sæpe aduerbialiter accipi pro In olympiis, annotant v.l. sed exemplum nullum proferunt. Legitur quidem apud Plutarchum in Apophth. τὸν Ἡρακλῶ μῦθον ὑπὸ τῶν παίδων ὀλύμπια δραμεῖν τὸ σταδίον: sed suspectum meritò esse potest hoc loco istud vocabulum, ne pro ἐν ὀλυμπίᾳ aut ὀλυμπίασι scriptum sit.

Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, Ἴσθμια, quatuor sunt nomina quæ suis quatuor libris dedit Pindarus, in quibus encomia iis qui victoriam inde reportarunt, scribit.

Ὀλύμπια τύπτειν festiuissimè dixit Lucillius de anu, tanquā infligente plagas non minores Olympiacis: id est, quas Olympiæ pugiles infligunt. Epigr. libro 2, Γραῒ μαχέμενον τύπτουσα ὀλύμπια.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaca victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. ὀλυμπιάδα αἰείρομεν. Qui locus Budæo dubitationem de ista significatione tollere potuisset apud Philostratum. Suidæ ὀλυμπιὰς est ipse ἀγών, vt mox docebo.

Ὀλυμπιάς, Olympias, Quadriennium, Quatuor annorum spatium. In v.l. tamen dicitur esse Quinquennium: quod certè multi crediderunt. Sed fuit tandem deprehensus hic error cum ab aliis, tum à Glareano: cuius hæc verba sunt, (in Chronologia quam in Dionysii Halicarnassei x 1 libros Antiquitatum Rom. scripsit) Olympias spatium est quatuor annorum: quod pusto apud Romanos vocari lustrum. Et paucis interiectis, Fefellit autē quosdam hic loquendi modus apud Latinos. Quinto quoque anno agon gymnicus totius Græciæ celebrabatur: item quinto quoque anno lustrum Romæ condebatur: vt olympiada spatium quinque annorum crediderint, atque adeo etiam scriptis prodiderint: non intelligentes, annum quo sequens olympias incipit, quintum dici annum: qui tamen est primus sequentis olympiados. Quatuor itaque anni interiacent exceptis iis quibus luditur mensibus. Hæc ille. itidémque alii quidam olympiadidus quaternos tantùm annos ex Eusebio & Solino tribuerunt. Atque ita & apud Suidā, ὀλυμπιὰς habet quatuor annos. (qui tamen non πενταετηρικὸν χρόνον, verùm πενταετηρικὸν ἀγῶνα exponit) Eodémq; modo apud Plut. in Apophth. Agis iis qui Eleos ὅτι πρὸ καλῶς ἄγει ὀλύμπια laudabāt, τί δὲ πρώην θαυμαστόν, inquit, εἰ δι' ἐτῶν πεντάδων μιᾷ ἡμέρᾳ χρῶνται τῇ δικαιοσύνῃ; Cōputare porro tempus per olympiadas moris fuit. vt apud Athen. lib. 14, ἐχρῶντο δὲ οἱ Χῖοι τῷ Κατρείων καὶ τῷ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα ὀλυμπιάδι. Plut. de Isocrate, πρὸς ὀλυμπιάδας αἰείλογον ἔτη χίλια.

Ὀλυμπιὰς dicta fuit & Alexandri magni mater: idémque nomen & aliæ quædam habuerunt. Ὀλυμπιὰς autem ab Ὄλυμπος, vide suprà.

C. Ὀλυμπιονίκης, ου, ὁ, (quod & post Ὀλυμπιὰς collocari potuit) Olympiorum victor, Victor in Olympiis, Olympiacus victor. Retinetur verò & Græca vox à Latinis, scribentibus Olympionices. Plat. De rep. l. 5, ζήσουσί τε τῷ μακαριωτάτῳ, ὃν αἱ ὀλυμπιονίκαις ζῶσι, μακαριώτεροι. Frequens est & apud alios.

Ὀρφανὸς vbinam ponendum eſſet, non minus nunc quàm antea dubitarem, ſi nunc quoque ſua illi quærenda ſedes eſſet. Quæ enim ab etymologo de nominis huius deriuatione ſcribũtur, talia ſunt quæ nullo cum fructu, ſed multo cum riſu legi poſſint. quem ne ego aliis inuidere dicar, ea proferam. Vno igitur in loco ὀφανὸς deducit ab ἔρφος, vt ſit ὀφανὸς quaſi ὀρφανὸς, & ſignificetur ὁ μὴ ἔχων πατὰ βοσκήν. Deducit & ab ὀφνίν: quo declaratur τὸ σκοτεινόν. (Itidémque Heſychius poſtquam VOCEM Ὀρφανεία expoſuit ταραχὴν & σκοτεινὰ: ſubiungit, Atque hinc ὀφανὸν dictum eſſe, τὸν ἐν σκότει ὄντα) In altero autem loco, nimirum poſt Ὀρχομενός, ſcribit, ὀφανὸς eſſe ab οἶος, quod eſt μόνος: perinde acſi diceretur οἰοφανὸς, id eſt μόνος φαινόμενος: vtpote γονεῖς μὴ ἔχων, id eſt, parentes non habens. Addit & quartam deriuationem à verbo ἀρπάζω: vt dictus ſit ὀφανὸς quaſi ἁρπανὸς, is cuius parentes ἁρπάζηνται. Ego, tanquam ex malis eligens quod minus malum eſt, ſecundam etymologiã cæteris prætulerim. Atque adeo ſi & mihi meã de huius vocabuli origine ſententiam vel potius diuinationem proferre liceat, dixerim ἀπὸ τῶν ὀφνιῶν ἱματίων (id eſt μαλακῶν, teſte Polluce) ortam eſſe vocem ὀρφανός: quòd videlicet ὀφνιὰ ἱμάτια geſtarent. Interim tamẽ diſſimulare nolo, poſſe ſuſpectam eſſe apud Pollucem ſcripturam iſtam ὀρφνιά: quòd arbitrer ab ὄρφνη ſeu ὀρφνὸς eſſe deriuatum illud adiectiuum. quam deductionem ſequendo, ὀρφνικὸς ſiue ὄρφνιος ſcribendum potius foret. Minimè tamen noua videri deberet prioris omiſſio (quũ vel ea de cauſa omiſſam ſuſpicari poſſimus vt ab ὄρφνιος differret, ſignificante idem quod ὀρφανικὸς) niſi & ὄρφνιον χρῆμα, quod apud Platonem in Timæo extat, necnon apud Ariſtotelem, ſuſpicionem illam adiuuare poſſit. Siue autem adiici debere dicamus apud Pollucem, ſiue lectionẽ illã retineri, tranſferẽdus in primam accentus videri queat.

Ὀ Ρ Φ Α Ν Ὸ Σ, οῦ, ὁ, Orbus parentibus, vel parente, Pupillus. ὀφανὰ πάντα, Heſiod. Erg. Dicũtur & ὀφανοὶ παῖδες: ſed potius abſque hac adiectione. Hom. Iliad. υ, Ὡς δ' ὅτ' ἂν Πηλῆϊον κύματος αἰόλον ἶσαι, Τὴν πρῶτα μὲν φθεῖσαι ἠοὶ, αἱ δὲ λίπωσι Ὀρφαναὶ ὠὰ μαχαίρων. Sophocl. — εἰκπέμψω δέ νιν Χίρων παρ' ἐχθρὰς παῖδάς τ' ὀφανὸν λιπών. vbi videri poſſit alluſiſſe ad Homeri locum quem in Ὀρφανικὸς proferam. Æſchines in Creſiph. προσελθὼν ὁ κήρυξ, καὶ Δημοσθένης πρὸς ὀφανοὺς ὢν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ πεπλουτηκότες. Interdum verò cum adiectione genitiui παῖς vſurpatur. vt apud Plutarchum, ὀφανὸς παῖς. Sic in Epitaphio Demoſthenis, λιπαρὸν παῖδα, ὀφανὸν γεγονότα παῖδα· καλὸν δὲ γε κληρονομεῖν παρ' ἀρετῆς δόξαν. Dicitur etiam ὀφανὸς δῆμος, ab Euripide: & ὀφανὸς βίος, à Platone. Genus FOEM. Ὀφανὴ. cuius pluralem ὀφαναὶ protuli modò ex verſu Homerico. ὀφανὴ πόλις, Plut. in Romulo.

Ὀρφανὸς nouè vſurpatur à Syneſio, vbi dicit, ἀλλ' ἐκτεθείσαι μὴ γηράσαι, ζώσης αὐτοῖς ἐπὶ τῷ παῖδι, ὀφαναί. ad verbum, Ne viuente adhuc patre fiant orphani. id eſt, Ne ante mortem Pauli, quem parentis loco habent, ſint tanquam orbi, ſeu pupilli.

Ὀρφανὸς generaliùs etiam pro Orbus. vnde ὀφανὸς παίδων ſeu τέκνων aliquis eſſe dicitur. Vtiturque cum hoc poſteriore genitiuo Plut. A Platone dicitur aliquis ὀφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων: De leg. lib. 5, pag. 144, Orbus filiis & ſodalibus, ſeu amicis. Ὀφανὸς (inquit Heſych) ὁ γονέων ἐστερημένος καὶ τέκνων. vbi pro καὶ aptius dixiſſet ἢ.

Ὀρφανὸς, metaphor. latius etiã extẽditur: vt ὀφανὰς τοῦ σώματος χεῖρας, quod ex Greg. affertur.

C. Ὀφανοτρόφος, ου, ὁ & ἡ, Qui orphanum ſeu orphanos alit, Pupillorum nutritor. In vulg. lex. autem ante hoc Ὀφανοτρόφος habetur Ὀρφανοτρόφος, proparoxytonè. cui hæc ſubiunguntur, Cui orphanos parentibúſque orbatos alendi cura & procuratio cõmiſſa eſt. Hinc Orphanotrophi appellantur pupillorum quaſi tutores, adoleſcentium verò quaſi curatores, apud Impp. L. 30, C. De epiſcop. & cler. Ita in vulg. lex. ſed nullo modo ſcriptura illa retineri poteſt: quum ſicut ὀφανοτρόφος eſt is qui orphanos ſeu orphanum alitiita ὀφανοτρόφος (ſicubi reperiatur) ſonet Qui ab orphanõ ſeu orphanis alitur.

HINC EST Ὀφανοτρόφιον, ου, τό, Locus, in quo orphani aluntur, Locus alendis orphanis ſeu pupillis deſtinatus. Affertur ex Iuſt. L. Illud. 16, & L. Sancimus. 18, Cod. de ſacroſ. eccleſ. Inuenitur etiam VERBVM Ὀφανοτροφέω. act, Orphanos alo, ſeu educo, vel Educationis orphanorum ſeu pupillorum curam gero. Vide Ὀφανίζω.

Ὀρφανικὸς, ἡ, ὁ, Pupillaris, Ad pupillum ſeu pupillos pertinens. vt ὀφανικὰ χρήματα, Pupillaris pecunia. Sic ὀφανικὰ συμβόλαια, Pupillaria pacta, Pacta quæ ad pupillos pertinent, apud Platonem De leg.

Ὀφανικὸς, interdum idem quod ὀφανὸς, Orphanus, Pupillus. Hom. Iliad. ζ, Μὴ παῖδ' ὀφανικὸν θῇσι, χόρην τε γυναῖκα. In vulgarib. lexicis affertur ex Ariſtotele Polit. lib. 2, ὀφανικῶν ὄπτια λαμβάνειν: quaſi itidem poſitum ſit pro ὀφανῶν. ſed nihilo magis ὀφανικῶν pro ὀφανῶν quàm ξενικῶν pro ξένων poſitum cenſeri poteſt. In iſdem tamen ex eiuſdem OEcon. libro 2, ὀφανικὴ οἰκία, domus in qua filii ſunt orphani. Sic autem ὀφανὸς οἶκος habuiſti paulo antè ex Euripide.

Ὀφανία, ας, ἡ, Orbitas. Æſchines in Creſiphontem, Δημοσθένης τὸν τῆς ὀφανίας τῶν παίδων αἴτιον. Herodianus libro 2, μὴ τοῦτος ἀκμάζουσα, καὶ ἐν ὀφανίᾳ ἐξουσίαν ἀκρατῆ καὶ ἀκώλυτον σχοῖεν, Ne filius, ſiue ætatis feruore nimio, ſiue licentia quadam ſumma, quam in orbitate eſſet habiturus. vt vertit Polit. At in v. l. traditur ſignificare Platoni De leg. defunctorum deſiderium & iacturam.

Ὀφανίζω, Fut. ίσω, Præt. ικα, Orphanum reddo; id eſt pupillum, ſeu Orbum parente vel parentibus. Reddi etiam poteſt, Parente ſeu parentibus priuo. Quum autem dicitur, γονέων ὀφανίζω, ſuperuacaneus eſt hic gentiuus: itidémque quum dicitur γονέων ἀφανιστήριος. Sed latius etiam vſurpatur (& quidem apud poetas præſertim) pro Priuo. (ſicut videlicet apud Latinos Orbus & Orbare ſignificationem ſuam latius extendunt) veluti quum dicitur ὀφανίζειν ζωῆς, priuare vita. Cui ſimile eſt in Epigr. πολέμοις ὀφανίσαι, ſpiritu priuauit.

Ὀφανίζω, Pupillorum curam gero, Pupillos curo. At in v. l. redditur ſimpliciter Curo: eadémque interpretatio in primis omnium lexicis inuenitur. Sed non dubito quin error hic ex omiſſo per incuriam accentu natus, in prima illa irrepſerit: ex iis autem in cæteras (vtpote cuncta ἀφανίσεως recipientia) manaſſe conſtat. Hinc

nomen VERBALE Ὀρφανιστής, Curator pupillorũ, A Tutor. Ὀρφανισταὶ vocabantur, vtpote ὀρφανῶν ἐπιτροπεύοντες, qui & χηρωσταὶ ob aliam rationem dicebantur: inquit Eustathius, qui de voce ὀρφανισταὶ Sophoclem testari tradit. Huius autem locus extat in Aiace, pag. 31, meæ editionis, vbi vide & scholiastem: à quo inter alia, DICITVR Ὀρφανὸς esse ὁ ἄρτι ἔχων τὸ οὐ φαίνεσθαι. Vide & Ὀρφανεύω.

COMP. Ἀπορφανίζω, idem quod ὀρφανίζω, significans Orbo, & generaliter Priuo. Sic passiuum Ἀπορφανίζομαι (de quo nunc dicturus sum) vnde sit deriuatum, apud nullum nec lexicographum nec grammaticum reperio. Legisse autem alicubi mihi videor, nomina ὀσμὴ & ῥὶν eo includi. Quòd si & mihi aliquid excogitare vel potius diuinare fas sit, dixerim potius, ὀσφραίνομαι dictum esse quasi ὀσμὴν ἀφραίνομαι: sed significationem tamen latius extensam fuisse. quemadmodum in multis verbis vsuuenire videmus, vt significatio ipsius etymi fines (vt ita dicam) prætergrediatur. Ab Hesychio quidem certè ὀσφρήσεται exponitur ἀφροδισιάσει.

Ὀ Σ Φ Ρ Α Ί Ν Ο Μ Α Ι, Fut. ανοῦμαι, Odoror, Olfacio. cum genitiuo. Xenoph. πίνων ὀσφραινόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγῶ, id est odorari leporem. Epigr. lib. 2. Ὀχυτὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἶνον ἀρίστα, vinum olfacit sagacissimè. Legimus etiam ὀσφραινόμενος τὸ χρυσίου metaphoricè, apud Luc. in Timone. Apud Alex. Aphrod. legitur ὀσφραινόμενα pass. significatione, Probl. lib. 2, ὀσφραινόμενα γίνεται φωτίον, Dum olfiunt, Dum ea oderamur. Vel, Odore suo. Quidam tradiderũt, magis esse ATTICVM Ὀσφρᾶσθαι, id est vsitatius apud Atticos quam ὀσφραίνεσθαι. Annotat Budæus ὀσφρώμενον τὸ ἡδῦνον dici τὸ ὀσμὴν ἀναδιδόμενον, odoratum. Sed autorem huius expositionis non nominat. Eôdem pertinent hæc quæ ab illo annotantur, sine autoris nomine itidem. Ὀσφραινόμενον, τὸ δεχόμενον πνεῦμα ὀσμήν. Ὀσφρώμενον δὲ ὀγιῶδες, τὸ πνεῦμα τὸν ὀσμήν. In v. l. dicitur ὀσφράμενος (cum o in secunda) esse pro ὀσφραινόμενος: exponiturque ὀσμὴν αἰσθανόμενον. Reperitur apud Lucianum ὀσφρᾶται, & quidem cum illo ipso genitiuo, τοῦ χρυσίου. apud Aristophanem Fut. ὀσφρήσεται. Sed apud eundem in Acharn. legitur ETIAM ὤσφροντο: quod exponitur ἥδοιντο. Extátque apud eundem PARTICIPIVM Ὀσφρόμενος, in Vespis, Κἄπα βδέλυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. vbi schol. exponit τὴν δυσωδίαν αὐτόθεν ὀσφρόμενος. At in v. l. ὀσφράμενος (vti dixi) dicitur esse pro ὀσφραινόμενος: additurque, ὀσμὴν αἰσθόμενον. Annotatur etiam dici in præsenti, & in aoristo medio, pro ὀσφρησάμενος. Sed neque exemplum affertur, neq; autor nominatur.

Ὀσφραντής, οῦ, ὁ, q. d. Odorator, Olfactor. Hinc COMP. Καπνοσφραντής, quod vide in indice.

Ὀσφραντός, ή, όν, Qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam interpr. Odorabilis, item Olfactorius, Olfactu excitans. Vide Ὀσφρητικός.

Ὀσφρητικός, ή, όν, idem quod proximè præcedens Ὀσφραντός, sed illo vsitatius. Nam τὸ ὀσφραντὸ & τὸ ὀσφρητικὸ significant itidem olfactoria, vt Plinius appellat: hoc apud Galenũ, (qui & ὀσφρηντικὸν nominat) illud apud Paulum Æginetam. Galeni locus est in his quæ ad Glauconem scribit, λέπτυνε δὲ πυκνὰ ὦν τὰ ἀδρομερῆ τῶν ὀσφρητικῶν αἰσθητήρια. Ibidem ὀσφρητικὰ vocat. In v. l. τὰ ὀσφρητικὰ exponitur etiam Odores, Odoramenta: additurque, Siue (vt dixit Macrobius) Odoraminum spiramenta.

Ὀσφρητικός, ή, όν, Odoratu valens, seu olfactu, Odorandi facultate valens, seu Olfaciendi, Sagax. Qui acri odoratu seu olfactu præditus est, siue sagaci. ὀσφρητικὴ δύναμις, vis olfactrix seu odoratrix. Et NEVTR. Ὀσφρητικόν, τό, Odorandi facultas. Item Odoratus seu olfactus instrumentum. Vide Suidam, qui tradit esse ipsum αἰσθητήριον.

Ὀσφρητήριον, ου, τό, Olfactorium, vt Plinius hoc vocabulo vtitur. Illa autem vox ὀσφρητήριον ex Eustathio affertur. Sed & VOCAB. Ὀσφρητήριον eadem in significatione apud eundem inuenitur, Comment. in Rhapsl. Iliad. primam: vbi scribit adulatorem quendam nomen Ἀρσινόη ita αἰσχρογραμματοῦσαν, Ἥρης ἴον: quasi reginam illam Arsinoen deceret esse Ἥρης ὀσφρητήριον.

Ὀσφρησία, ας, ή, Odor. Affertur ex Græcis Bibl. interpr. vltimo cap. Osee.

AT VERO Ὄσφρησις, ET Ὀσφρῆς, ET Ὀσφρησμός, sunt à themate contracto Ὀσφραίνομαι, ῆσμαι. PRIMVM Ὄσφρησις, εως, ή, Odoratus, Olfactus, Ipse sensus odorandi seu olfaciendi. Sed annotant quidam, dici non solùm ὅτι τὸ ὀσφραίνεσθαι, sed etiam ὅτι τὸ ὀσφραντόν.

Ὄσφρησις, interdum vocantur Nares, eodem modo quo ἀκοαί, aures. Herodian. lib. 3, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ πόλιν, καλούμενοι τῶν ἰατρῶν, μύρου ἀνοσίου τινὸς τὴν ὄσφρησιν καὶ τὸ ὦτα ἐπεμπλάσαντες.

SECVND. Ὀσφρῆς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσφραντός, siue Ὀσφραντικός. Affertur enim ex Galeno ὀσφρητὰ pro Odoribus. Vide Ὀσφρητικός, quod proximè sequitur.

TERT. Ὀσφρησμός, οῦ, ὁ, idem quod ὀσφραντικός: cui etiam respondere videmus τὸ ὀσφρησμός. Vt ergo ὀσφραντικὴ δύναμις vocatur Vis olfactrix, sic & ὀσφρητικὴ δύναμις, ab Alex. Aphrod. vbi de canibus loquitur.

C. Ἀποσφραίνομαι, idem esse videtur quod simplex ὀσφραίνομαι, Odoror, Olfacio: in v. l. tamen redditur passiuè Naribus admoueor.

Ὄωτα, quod nunc exponendum mihi est, Etymologus ab ὄπτω sibi deriuatum videri ait: sed nullam huius deriuationis rationem affert: nec vllam fortasse probabilem afferre potuit. Sed & hoc quærendum fuerit, antequam deriuatio inquiratur, vocémne an famam prima significatione declaret hoc vocabulum ὄωτα. Ego quidem certè quin de voce dicatur significatione primaria, minimè dubitandū existimo: sed quomodo vel ab ὄπτω, vel ab ὄψ, vel ab ὄωτι deduci queat, non video. Si tamen vnum ex his tribus eligendum foret, ab illo nomine ὄψ deducere mallem, vt nimirum ab ὄψ dictum esset ὄωτα, quasi ὄψα.

Ο Σ Σ Α, ης, ἡ, Vox. Hesiod. in Theog. Ἐνύχιαι σὺν χορῷ, θεσπεσίῃσι ὄασαι ἰῆσαι. Testatur Etymologus, quamlibet φωνήν, id est vocem, vocari ὄασαν ab hoc poeta. Verùm (si Eustathio credimus, vt certè credendum esse arbitror) apud Homerum minus generalem significationem habet: quum alioqui apud eius posteros ἁπλῶς declarauerit φωνήν. qua de re dicam & paulo pòst. A

Ὄασα, Fama, Rumor. Exponitur enim φήμη. nullum tamen exemplū affertur eius significationis qua simpliciter pro fama seu rumore ponatur. Ideoque malim B cum Etymologo exponere θεία φήμη, quàm simpliciter φήμη. Sic in isto Homeri loco (vbi tamen redditur Rumor, Fama) Iliad. β, — μετὰ δέ σφισιν ὄασα δι' ἀήρ Ὄρνυσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος. Itidémque legimus Odyss. α, Ἔρχετο δ' ἐς σοφίην πάσης δ' ἴην εἰχοσόφου, Ἠέ τι καὶ ἄλλοι βροτοί, ἢ ὄασαν ἀκούσας Εἰς Διὸς ἠπύτα μαλιστα φέρει κλέος αὐθρώποισιν. Vbi annotat Eustathius, ὄασαν apud Homerum non significare ἁπλῶς τὴν φωνήν, sicut apud eius posteros: sed ὄασαν & κλῆδόνα & ὄμφήν, necnon φήμην, esse quaddam θεῖαν καὶ σημαντικὴν τῶν μελλόντων. Ibidem hic scholiastes tradit Iouis ὄσσαν esse vel τὴν τῆς θεσπεσιῳδοῦς εἱμαρμένης, quòd sit δηλωτικὴ τῶν μελλόντων: vel τὴν τῶν ἀέρος, quoniā αἰτίες ὄντες ζωῶν, vtpote διηχὴς τυγχάνων. Sed non video quomodo hæc illi alteri loco quem ex Iliad. β, protuli, conuenire possint. Ideóque malo acquiescere iis quæ in eundem illum locum Odyss. α, traduntur: nimirum veteres ad Iouem retulisse omnem ὄασαν & ὄμφήν. atque hanc esse causam cur IVPITER Παυομφαῖος appellatus sit. Sciendum est autem ὄασαν exponi etiam μαντείαν. C D

Ὄασα, est etiam Omen apud Platonem, vt tradit Budæus, (locum tamen nō afferens) itidémque ὀασονίζεσθαι esse dicit Ominari.

Est Ὄασα & mons ille Thessaliæ quem portentosa gigantum audacia celebrem reddidit, sicut Pelion & Olympum. Vide Ὄλυμπος. E

Ὀάομαι, à nomine Ὄασα Eustath. deriuat quodam loco, quum alioqui ab ὄασι ipsemet alibi deriuet: quæ deductio magis recepta est. Sed hoc sciendum est, pro diuersa deductione diuersam quoque significationem ei tribuere. Nam ὄασομαι ab ὄασα, exponit θεσπιῳδήσομαι. quum in hunc locum Iliad ξ, circa principium, Ὡς δ' ὁπότε πρηστὴρ πλαγχθεὶς μεγα κύμα κυλίσῃ, Ὀασόμενος λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα Αὔτως. scribit, ὀασόμενος esse vel τὸ θεσπιῳδοῦντα, vel τὸ θεσπιῳδούμενον, siquidem τὸ πιθανὸν esse verè signum αἰνίγματος. Et paucis interiectis, subiungit, liquere, vocem hanc ὄασιν esse interdum μαντικήν: à voce ὄασα quā semper ὁ πᾶς μαντικὸς vsurpet. Talémque esse VOCEM Ὀψ, vt Dionysius Æthius obseruat: dicens ὄπα esse τὴν κλῆσιν: & VERBVM Ὀπάζεσθαι, κληδονίζεσθαι. vt apud Aristoph. in Lysistrata, ὀπαζόμενος πάσῃσιν. Sic autem in hunc versum Iliad. α, Κάλχαντα θεσπέσιον καὶ ὀασόμενος θεοείκτην, annotat aliquam μαντικὴν significationem huic verbo inesse, secundum quorundam expositionem. vt videlicet καὶ ὀασόμενος vel κακοσημαίνοντος coniunctim, sit ὑποκλίσεως κακὸν χάριν τοῦ ὄσσαι, ἤτοι κατὰ τὴν μαντικήν. Sed altera expositio multo magis recepta est, quæ καὶ ὀασόμενος, siue κακοσημαίνοντος coniunctim (vt etiam Hesychius habet) vult esse αἰσχίων θεοειδέστατον seu θεοειδεστάτου: siue δεινῶς ἐμβλεψάμενος, vt idē Hes. exponit: autor breuium scholiorum, δεινὸν καὶ ὀργίλον ἐμβλεπόμενος. Latinè diceremus, Torue intuens, vel Trucibus oculis intuens. Sed enim & tertiam exF G H positionem admittit hic locus, si conferatur cum aliis eiusdē poetæ locis: præsertimque cū isto Iliad. ω, Οὐ μὲν γάρ τι ἐγὼ κακὸν ὀασομένην τὸν δ' ἐσθλὸν, Ἀλλ' αἰεὶ ἀγαθὰ φρονέουσα. Quum enim κακὸν ὀασομένην & αἰεὶ ἀγαθὰ φρονέουσα inter se opponantur, non dubium est quin κακὸν ὀασομένην sonet, Malè cogitans: eadémque huic loco expositio conuenire queat. Legimus certe & in aliis pleriſque huius poetæ locis verbum idem cum κακὸν siue κακά: & quidem adiecto vel nominatiuo ὑμεῖς, vel datiuo ὑμῖν. vt Odyss. σ, v. 154, Νῦν τα ζωὴ κεφαλῇ δὴ γὸ κακὸν ὄαται ὑμῖν. Eiusdem poematis libro χ, v. 472, Ἀλλ' ἦμεν ἀφροσύνῃσιν· κακὰ δ' ὄαται ὑμῖν. Item Iliad. σ, v. 225, — ἀτὰρ καλλιπέζους ἵππους Ἄψ ὄχεα ζεύξαι. ὄαται γὰρ ἄλγεα θυμῷ. Itidémque legimus apud Hesiodum in Theogonia, v. 551, de Ioue, — κακὰ δ' ὄαται θυμῷ Θήκης ἀθρόα πάσῃσι, τὰ καὶ πλέεσθαι ἔμελλεν. Quinetiam variare interdum codices in huiusmodi locis sciendum est. nam (exempli gratia) in illo qui est allatus ex Odyss. σ, pro κακὸν ὄαται ὑμῖν, quædam exempl. habent κακὸν ὄαται ὑμῶν. Vt autem ad interpretationem veniamus, sciendum est, in hoc loco quosdam ὄαται reddidisse Prospiciebat, vel simplicius Videbat: (quæ interpretatio datur in vulg. l. illi quoque Hesiodi loco) quosdam, Augurabatur: nonnullos, Agitabat. Atque hæc postrema interpretatio omnium maximè mihi placet, sequendo illa quæ dixi. Eustath. verò in illum Iliad. α locum, quandam αἰσθησιν φαντασιώδη isto verbo nonnunquam significari tradit. vt in isto loco, (qui legitur Odyss. α) Ὀασόμενος κατὰ θυμόν. Sed perperam omittit ἐν φρεσὶν: quum ipsemet in huius loci expositione differentiam ex illarum vocum adiectione annoter, scribens, ἁπλῶς μὲν Ὀασόμενος, ὁ βλέπων· Ὀασόμενος δὲ φρεσὶν, ὁ φανταζόμενος τὸ μὴ παρόν, καὶ κατὰ τοῦτο αὐτὸ βλέπων καὶ ἀναπλάττουμενος. Additque, Demosthenem paraphrasten exponere διανοούμενον. Vulgaris ad verbum interpretatio Latina habet, Repræsentans patrem probum in mente. Quæ autem Volaterrano tribuitur, habet, Cogitans siquo modo pater veniens stragem in ædibus ederet. Ego autem redderem potius, In animo sibi fingens reditum patris, in quo procos fugaret. Aut, Imaginans reditum patris. (Nam Imaginans patrem, ad verbum quidem, sed durè diceretur) Nec munus commodè fortasse verteretur, In animo sibi proponens patrem, vel reditum patris. Aut etiam, Cogitās de patre. Vel, Cogitationem in patre defixam habens, seu in patris reditu. Vel, Sibi proponens patrem, seu patris redituri, in quo procos &c. Quòd siquis expositionem alteri verbi ὄασθαι deductioni conuenientem habere malit, non dubitarim & hoc modo exponere, Ob oculos sibi ponens patrem, aut ante oculos habens. Et hæc quidem sunt quæ mihi de isto loco videntur. Fortasse autem hæc vocabuli ὀασόμενος expositio, quam apud Hesych. legimus, κατὰ ψυχὴν θεοσδοκῶν, ἢ θεοσδοκῶν, nulli Homeri loco magis quàm isti quadrare potest. Sciendum est porrò, in v. l. hoc verbum ὄαομαι exponi non solùm Circumspicio, sed etiam Auguror, Prædico: ita tamen qui ibi subiunguntur locis in exemplum, has posteriores significationes non tribui. Affertur enim ille quem protuli ex Iliad. α, locus, Κάλχαντα θεοπρόπον καὶ ὀασόμενος θεοείκτην, sine vlla interpretatione. Cui subiungitur ex Hesiodo, κακὰ δ' ὄαται θυμῷ, pro, Videbat mala animo. Rursum ex Homero, ὄασται δ' ὀλέθρου, pro Mortem præ oculis habebant. Qui locus vnde petitus sit, non annotatur. quòd si sit ex Odyss. β, vbi de aquilis ea ipsa verba proferuntur à poeta, conuenire illa interpretatio non potest. potius enim ὄασται est Portendebant, vel Ominabantur: aut etiam Prælagiebant. atque ita fuerit ὄασται pro ὀασθῶσι, de quo non multò pòst dicam. Alicubi autem vel Vaticinari vel Augurari, reddi etiam queat. Cæterùm Hesychius verba illa, ὄασται δ' ὀλέθρου (ex hoc ipso loco petita) exponit qui-

dem ἀφ' ὀφθαλμῶν ἔχον: sed addit, πυνθάνεσθαι καὶ ἀκούσματον, καὶ ἐμφανὲς ἐπιτηδεῖον. Ibidem proxime præcedit hoc Ὄσσοντο (ex alio quopiam petitum loco) expositum, δίκαιοι ἦσαν ἀκούειν.

Ὄσσομαι alteram deductionē (iuxta quam significat Video, Aspicio: aut Præuideo. vt in hoc Gregorii pentam. Αἰὼν ἐπ' ἐχθρῶν μαίνεται ὀσσόμενος) habet ab ὄσσος, significante oculū. qui tamen nominatiuus in nullo aut raro vsu est: potiusq; vsurpatur num. DVAL. Ὄσσε, ex ὄσσε factus secundū quosdam. Sed sunt qui contrà nomen hoc ex verbo illo factum censeant: quod vt verum aut certè verisimile esse possit, sua verbo Ὄσσομαι quærenda deductio fuerit. Aptior autem nulla vt detur esse, quàm vt VOX ACT. Ὄσσω, ex Ὄπτω per Æolicam mutationem facta dicatur: (sicut nimirum πίσσω ex πίπτω ortum esse traditur) pro qua voce actiua vsurpata fuerit passiua Ὄσσομαι. Fuisse tamen & actiuæ vsum aliquem, apparet ex secūda PERS. Ὄσσεις, quæ apud Hesych. extat, exponentem βλέπεις & ὁρᾷς. Item ex ὄσσει, quod exp. βλέψει (ita enim scribendum pro βλέψῃ) & ἴδοι. Quod autem ad nomen illud attinet quo significatur oculus, NIMIRVM Ὄσσε, (siue ab eo sit Ὄσσω, siue potius ipsum sit ab Ὄσσω) sciendum est, secundum quosdam, neutrius, secundum alios masculini generis esse. Siquidē Ὄσσε quidam volunt esse neutrum primæ declinationis contractorum, & flecti ὄσσες eodem modo quo πίσσες. vt videlicet illud ὄσσα factum sit ex ὄσσαε per syncopen, vel apocopen. quod ὄσσε ita dicatur vt πίσσε. Hancque sententiam adiuuat datiuus ὄσσαι, vt πίσσαι, vt βέλεσι, & huiusmodi alia. quem datiuum ὄσσῃ in vsu esse testatur Eustathius. Alii autem existimant, ab Ὄσσος, nominatiuo masculini generis, qui declinetur vt πλοῦς, esse dualem ὄσσω, vt πλώ: deinde per metaplasmum, ὄσσοι, id est κατὰ πλῆθος τὸ ω πλεοναζον τῆς εἰθείας εἰς τὸ ι. Afferuntúrque ad huius metaplasmi confirmationem alia huius schematis exempla: ex quibus sunt αἰχαὶ & ὑσμῖναι, pro αἰχμὴ & ὑσμίνη, & κλαδὶ pro κλάδῳ: necnō ἰμυσάλματα pro ἱμασσάλματα. Sed rectius (meo quidem iudicio) de hac voce iudicat Herodianus grammaticus: ita scribēs, Quemadmodum dicitur τὸ σκόπος & ὁ σκόπος, eadem terminatione, itidemq; ὁ ἴλιγγος & τὸ ἴλιγγες, ita etiam ὄσσος. Cuius dualis quum esse debuisset ὄσσοιν, passus apocopen vel syncopen, (incertum est enim vtram) mutatus est in ὄσσιν. Hæc ille: quem sciendum est ideo dubium relinquere vtrum apocopen an syncopen sit passum ὄσσιν, quòd incertum sit vtrum ε ex duobus ablatum sit, priusne an posterius. Et hæc quidem hactenus. nam quæ de accentu huius ipsius nominis, non perinde necessaria esse videntur. Debuit porro ad confirmationem τῷ ὄσσος masculini afferri DAT. PLVR. Ὄσσοις, quem minimè raro in vsu esse videmus. Legimus enim in quodam Sapphûs loco, καὶ τοῖς ἐπ' ὄσσοις ἀμπίπασι χάριν. Et apud Orpheū (id est, in quodam fragmento quod veteris Orphei esse creditur) ὄφρα μὴ ὀπταὶ κόραι εἶεν ἐν ὀσσοις. Itidemque ὀσσοισι vt μυθοισι pro μυθοις, apud Hesiodum extat. vt in Aspide, Δεινὸν ὁρῶν ὀσσοισι, λέων ὡς σώματα κύσας. In eodē poemate, Ἐμπαλιν ὀσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δέδορκώς.

At ille DVALIS Ὄσσε frequenti apud Hom. in vsu est. vt Odyss. χ, — ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic lib. φ, eiusdē poematis, — τὼ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πλῆσθεν. Itidem lib. υ, — δίδαχεν δὲ μιν ὄσσε Μινερβαίῳ Ὀδυσῆος. Et lib. τ, — ἐκ δέ τοι ὄσσε Δακρυόφιν πλῆσθεν. Apud eundem legimus Iliad. α, — ἐκ δέ οἱ ὄσσε γέμουσιν. Et his quidem in locis omnibus dualis est nominatiuus, sicut & in aliis plerisque: non minus autem frequens est vsus vocabuli eiusdem in accusatiuo. Sic Odyss. φ, Οὐδ' ἴδεν Νέστορ' υἱὸν ἀδακρυτον ἔχον ὄσσε. Eodem libro, τῷ δ' ἐπὶ δάκρυα χεῦε, κάλυψε δὲ ὄσσε παρειάς. Sic Iliad. ξ, Κείμενον ἀμφὶ Ζώστορι καὶ Λυκόφρονι ὄσσε κάλυψεν.

A TVERO Ὄσσομαι, (siue ex Ὄσσεμαι factum, siue potius ex Ὄσσα deductum) solutæ orationi cum carmine commune est. Estque Ὄσσομαι, Ominor, vel Vaticinor, Auguror, vt quidem in vulg. lex. redditur. Pro illo quidem Ominor poni à Platone Bud. testatur, sed locum non afferens. Apud Hesych. LEGITVR Ὄσσασθαι, expositum κληδονίσασθαι. cuius vsum esse rarum arbitror. At pro illo Ὄσσομαι frequentius est VERBVM Ὀφθόμαι. cuius & Suidas meminit, nullam alterius mentionem faciens. Sed affert etiam NOMEN Ὄφθα, tanquam idem significans quod ὄσσα. Scribit enim, Ὄφθα καὶ Ὄσσα, φήμη, μαντεία, ἢ κληδών. καὶ Ὀφθίσασθαι, τὸ μαντεύεσθαι. Quibus expositionibus locum istum subiungit, ex Polybio fortasse, ἐδόκει, τὸ μέλλον εὐτρόπως ὀφθασάμενος, εἰς ἴσον ἔλθῃ τῷ φόβῳ καὶ ἀπροφάσιστον τῷ ὄφθα Πολεμαίου. Eustath. quoque, postquam scripsit ὀφθῆναι esse interdum vocem μαντικήν, addit, talem esse & ὀφθίσασθαι. quod Ὄσσα & Ὄπτα sit εἰωθοσκοπία, vel κληδών. Sed dicit φασί, tanquam ex aliorum opinione id referens. In vulg. lex. Ὀφθόμαι redditur In religionem verto, Aspernor, Auguror. Verùm hoc Aspernor prorsus aspernari debemus. Nullo enim modo (quod sciam) Ὀφθόμαι significationem istam verbi Aspernor admittere potest. Quod verò ad cæteras attinet, non plane reiciendæ sunt, præsertimque vltima. Sed nullo verbo commodius reddi videtur, quàm illo Ominari: quo & Ὀφθίσασθαι Budæus reddit, vt paulo antè docui. Idem hæc Polybii affert ex lib. ι, ὁ δὲ Ἱέρων ὀφθάσας μὲν τὸ τέλος τῶν πραγμάτων, ὑπερηφανίας τῆς τυχούσης ἀπέσχετο καὶ κατεύθυνε. & interpretatur In summam belli totius ominatus ex vno prælio male pugnato. Eundem locum affert & Camer. postquam dixit, ὀφθίσασθαι esse Diuinare. Additque hanc interpretationem, Præsagiente aliquid animo de totius belli euentu. Legit autem ὀφθάσας μὲν π τοῦ &c. at Budæus particulam π omisit. In ipso quidem certe Polybio (in ea saltem editione qua ipse vsus est, Haganoæ impressa anno 1530) est ὀφθάσας μὲν π. quod π vt minimè loco conueniens, reiecit: sed in locum reiectæ huius particulæ rectè illam substituit ipse quoque arbitror. Ab Ὀφθόμαι autem est VERBALE Ὀφθία, quod à Suida exponitur μαντία, id est Vaticinatio, Diuinatio. Sequendo autem illa quæ dicta modò fuerunt, reddi etiam possit Ominatio. In v.l. habetur & VERBALE Ὀφθεία, quod redditur Vaticinatio: at Ὄφθια ibidem Horror. Additúrque, Ὄφθιαι, Somnia inania, Vaticinium. Pro religione sumpsit Dionys. Halicarn. l. 9.

Præter Ὀφθόμαι siue Ὄφθομαι, inueniuntur & alia duo eiusdem significatui VERBA, Ὄφθομαι, ET Ὀφθέομαι. Ambo apud Hesych. extant, scribentem, Ὄφθεται, κληδονίζεται· Ὀφθέεται, ἐμφαίνεται. Hoc verò, Ὀφθεῖται legimus apud Eustathium, sed afferentem ex Dionysio Alio, vt antea docui. ab hoc enim scribi testatur, Ὄπτα esse τὰ κληδόνια: & Ὀφθεῖται, τὰ κληδονίζεται. Nisi tamen magnæ hic Dionysius Alius esset auctoritatis, non magni faciendum hoc eius testimonium videri posset: & eum, quòd Ὀφθεῖται legisset, vbi Ὀφθέεται scribendum erat, ex illo nomine Ὄφις, suam illi derivationem quæsiuisse. Verùm mouere nos vicissim debet hoc quoque, quòd Eustathius illa eius verba ita refert vt nihil tale cogitasse videatur: quum alioqui & ipse verbum Ὀφθίσασθαι agnoscæret, vt in præcedentibus videre potes.

SVPEREST Ἀοσσητήρ, vocabulum poeticum, quod licet non parum remotam significationem habere videatur ab ea quam habet nomen ὄσσα, ab hoc tamen deduci, omnes grammatici ore vno testantur. Est autē Ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ, Auxiliator, Opitulator. Quanuis porrò & NOMEN Ὀσσητήρ apud Hesych. inueniatur, exponētem βοηθός: illi Ἀοσσητήρ locum primum tribuo, tanquam pluribus testimoniis confirmato. Hoc enim ἀοσσητήρ, ne agnoscere quidem videntur alii siue lexicographi, siue grammatici, quum ἀοσσητήρ esse tradunt qui αἰὲν ὄσσας βοηθῇ. volunt enim α, sequendo istud etymon, locum τὸ αἰὲν obtinere. quum tamen, si verum sit inueniri etiam Ὀσσητήρ, dicendum sit potius α illud præfixum, esse superuacaneum: sicut in quarundam aliarum vocum fronte vacare videmus. Verùm de illo ὀσσητήρ penes Hesych. (donec alibi inueniatur) sit fides. De Ἀοσσητήρ autem Etymologus scribit, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄσσαι fieri ὀσσητήρ, & ἀοσσητήρ, quo significetur βοηθός.

sed pro ὄσσω minimè dubitandū puto quin reponi debeat ὄσσα. Quinetiam ἀοσσητὴρ per σ in media syllaba, sicut ἀόσσητορ, scribendum esse censeo. Addit autem ὁ αὐδὴ ὄσσης καὶ κλῆσις βοηθῶν αἰτησαίτης. quam expositionem & Suidas habet. Sed in editione Basiliensi, anni 1544, perperam legitur Ἀοσσητὴρ pro Ἀοσσητήρ. Est certè frequens apud poetam vocabulum istud Ἀοσσητήρ, quod Eustathius quoque à nomine ὄσσα deriuat, exponens ἕτοιμος & σπουδαῖος βοηθεῖν, item ἕτοιμος & ἀσφαλὴς ὑπέρμαχος: vtpote αὐδὴ ὄσσης ἐοικυῖα. Vt autem ad exempla veniam, legimus Iliad. χ, — ἀοσσητὴρ μάλ' ἀμύνων. Iliad. ε, Θάρσει νῦν. πάντῃ τοι ἀοσσητῆρε Κρονίων Ἐξ ἴδης ὄφρα νῆα παρίσταμένῳ καὶ ἀμύνῃσιν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Vbi scholiastes ille annotat, ex veterum sententia, ἀοσσητὴρ dici qui ad auxiliandum currit, αὐδὴ ὄσσης καὶ μαρτυρίας. Legimus & Iliad. ε, circa finem, Ἠέ πῃ ἐμβῶ τῇ ἀοσσητῆρες ἕπωνται; vbi exponitur σπουδαῖοι βοηθοί. Obseruauit autem, hunc poetam istud aduerbium ἕπεσθαι huic nomini & alibi quoque subiungere. vt Odyss. ψ, Καί χέρ τις δ' ἴνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ, Ὃς μὴ τοῖσι ἑταῖρος ἕπεσθαι ἀοσσητῆρες ἔωσιν, Φεύγει τοὺς τ' ἐνθάδε πάντας καὶ ἀπ' ἀγχιάλοιο πατρίδα γαῖαν. Est igitur ἀοσσητὴρ propriè Auxiliator promptus, Qui festinat ad opem ferendam non expectans dum consuluerit oraculum: vt videlicet ex eo sciat num è re sua futurum sit ad ferendum auxilium ire. Siquidem ille idem enarrator, in hunc locum Odyss. ρ, Πολλά γ' ἄλγε' ἔχει τὸν δὲ πρὸς πατρὸς ἐόντα μνώμεθα μνηστῆρες ἐν μεγάροις, οὐ μὲν ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔασιν, annotat, ἀοσσητῆρες esse βοηθοὶ σπουδαῖοι & μὴ αἰτηθέντες ἐοικότες εἰς τὸ βοηθεῖν. fuisse enim moris εἰωθέναι τὸν φίλον ἐξ βοηθεῖν μὴ, εἰ καὶ μὴ παρακαλοῖτο τις ἐπιβοᾶν δὲ, εἰ κρείττων εἴη. Itidemq; Etymologici autor illis quæ ex ipso attuli verbis, subiungit, ἔθος γὰρ τοῖς παλαιοῖς τοῦτο, πανδημοσθένεις μαρτύρας βοηθεῖν. Meminisse autem oportet hic eorum quæ antea dixi, nimirum, si in vsu sit etiam ἀοσσητήρ, concidere hanc etymologiam.

Videor autem mihi & VERBVM Ἀοσσάω, &, alicubi annotatum inuenisse, tanquam idem significans quod βοηθῶ. Rationi certè consentaneum fuerit vt priorem huic verbo Ἀοσσάω locum tribuamus: vt videlicet ab ὄσσα hoc sit Ἀοσσάω: cuius verbale sit Ἀοσσητήρ.

Omissum fuit in præcedentibus, nimirum post Ὄσσομαι, COMPOS. Ποσσόσσομαι, SIVE Προσόσσομαι, quo significatur προσβλέπω, Aspicio, Intueor: apud Homerum Iliad. π, non procul ab initio, Μηδέ πι' αἰθέρα πᾶσι προσόσσεσθαι μενεαίνειν. id est προσβλέπειν, inquit Eustath. Aliquando tamen est προσβλέπω, non προσβλέπομαι. vt Od. ξ, Οὔπω μοι δόκεεν προσόσσεσθαι ὑμέας αἰνῶς, Non præuidebat mortem, vel Mortem sibi ante oculos non ponebat, Mortis metum ante oculos non habebat. Autor breuiū schol. exponit, προσβλέπειν & προσδέχεσθαι. Hesychius προσόσσεται exponit non solùm προσέξεται & προσδέξεται, item προσδοκᾷ: sed etiam προσαγορεύει. quæ expositio mira videri possit.

Obseruandum est porrò in illo Hom. loco προσόσσεσθαι ὑμέας cum accusatiuo, vt alibi ἔσσεται ὑμέας. Apud Apoll. Rhodium Argon. lib. 1, cū infinitiuo. — ὅτ' αὖτε προσόσσεσθαι αὐδὴ πλάζηται. vbi schol. exp. προσόψεσθαι. In v. l. ex eodē poeta προσόσσεσθαι affertur pro Augurari: itidémq; in iis προσόσσεσθαι redditur etiam Præsagire.